ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

THESAURUS

Graecae Linguae

AB H. STEPHANO

CONSTRUCTUS.

EDITIO NOVA AUCTIOR ET EMENDATIOR.

VOL. I.

Londini:

IN ÆDIBUS VALPIANIS.

PROSTAT ETIAM APUD BIBLIOPOLAS LONDINENSES, OXONIENSES, CANTABRIGIENSES, EDINENSES, ET DUBLINIENSES.

1816—1818.

THESAURUS

LINGUÆ GRÆCÆ,

AB

HENRICO STEPHANO

CONSTRUCTUS:

NOVA EDITIO, AUCTIOR ET EMENDATIOR.

A PRIMÆ Græcorum literæ nota est, cui nomen Ἄλφα, quod a prima Hebræorum litera mutuatur, אלף, quamvis enim tria hæc elementa אלף sonent *Aleph*, sequendo ea quæ ף *pe* finali subscribuntur puncta, siquis tamen voluerit pro arbitrio alia subscribere, poterit alios etiam sonos literis illis dare, ex quibus sit et hic, *Alpha*. Hanc autem alioqui tam manifestam et plane indubitatam derivationem ignorantes grammatici, Ἄλφα a verbo Ἄλφω originem habere tradiderunt, quum contra vocem hanc ex illa oriundam dicere, rationi magis consentaneum videri potuisset: ut infra docebo. Itidem certe elementum secundum *Βῆτα* ex Hebr. בות *Beth*, manasse *perspicuum est: nec de hac* derivatione *ambigent ii præsertim qui qualis* fuerit olim *τοῦ η* sonus, noverint.

Ἄλφα, præter figuras, [quas ad finem operis, cum omnigenis *literarum ductibus* et *compendiis*, subjectas videbis,] habet et alias quasdam in manuscriptis libris vetustioribus; quarum una partim ad Hebraïci א, partim ad Latini *a* formam accedit.[1] Sed usus illius est in iis potissimum locis quibus typographi literas quas majusculas appellant, adhibere consueverunt.

Ἄλφα cur primam inter *στοιχεῖα*, i. e. elementa, sedem obtinuisse existimatum sit, tunc dicendum erit quum de illa a verbo Ἄλφω origine disseretur: quæ si fabulosa est, (ut certe est), simul et illi rationi vel potius illis rationibus fidem derogemus necesse est.

Ἄλφα unum est ex illis elementis quæ nomen suum apud omnes Græcas dialectos immutatum retinuerunt, quum aliquæ nonnulla ex ceteris immu- A taverint. Nam ex *Γάμμα* Iones *Γέμμα*, ex *Κάππα* quidam *Κόππα* fecerunt: unde putatur esse *κοππατίας* dictus quidam equus ap. Aristoph. (Nub. 23. *Ὅτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν*, 437. *ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει Διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας, καὶ τὸν γάμον, ὅς μ' ἐπέτριψε*,) ab impresso videlicet illi *κόππα*.[2] Nonnullis major etiam mutatio contigit: ut *τῷ Σίγμα*, quod Dores *Σὰν* appellarunt. Μῦ autem a Democrito vocatum fuisse traditur Μῶ, eadem forma qua Ρῶ.

Ἄλφα indeclinabile est, sicut *Βῆτα*, et reliqua etiam, uno aut duobus exceptis. Perperam enim Priscianus de omnibus elementorum tam apud Græcos quam Latinos nominibus pronuntiavit, ea esse indeclinabilia. Et sunt indeclinabilia (inquit) tam apud Græcos elementorum nomina quam apud Latinos: sive quod a barbaris inventa dicuntur; sive quod simplicia hæc et stabilia esse debent, quasi fundamentum omnis doctrinæ immobile; sive quod nec aliter apud Latinos poterat esse, &c. B Debuit certe ex hoc indeclinabilium numero *Σίγμα* saltem excipere Priscianus, quod habere genitivum singularem *Σίγματος*, pluralem *Σιγμάτων* apud Platonem comicum, nominativum et accus. *Σίγματα* apud Xenophontem,[3] alibi (Thes. ii. p. x.) ostendam, ubi et de vocibus agam quæ ex elementorum nominibus factæ fuerunt, cujusmodi sunt ex hoc *Σίγμα* istæ, *Σιγματοειδὴς* sive *Σιγμοειδὴς*, Ἄσιγμος, ex quo vox Ἀσιγμοποιῶ, item Πολύσιγμος. Præter istud autem nomen elementi *Σίγμα*, debuit fortassis et *Γάμμα* excipere: nam et hoc declinatum invenisse mihi videor. Sed donec exemplum suppetat, in dubio relinquatur. Hoc addo, articulos præfixos

[1] Addit Noster:—"Ut aliquando, Deo favente, in meo de Calligraphia Græca libro videbis." Hunc libellum nunquam, quod sciamus, in lucem dedit. De eo certe nihil invenias in Catalogo Opusculorum, quæ aliquando edere H. Stephanus statuerat, inserto in 'Vita H. Stephani Secundi, a M. Maittaire conscripta,' pp. 473—8.

[2] Schol. ad Aristoph. Nub. 23.: *Κοππατίας ἵππους ἐκάλουν, οἷς ἐγκεχάρακτο τὸ κ στοιχεῖον, ὡς Σαμφόρας, τοὺς ἐγκεχαραγμένους τὸ σ. τὸ γὰρ σ καὶ τὸ ν χαρασσόμενον, σὰν ἔλεγον.* Cf. Biseti Scholia.

[3] Hellen. iv. 4. 10.: *Οἱ δὲ Ἀργεῖοι, ὁρῶντες τὰ σίγματα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων, ὡς Σικυωνίους, οὐδὲν ἐφοβοῦντο· ἔνθα δὴ λέγεται εἰπὼν ὁ Πασίμαχος, Ναὶ τὼ Σιὼ, Ἀργεῖοι, ψεύσει ὔμμε τὰ σίγματα ταῦτα, χωρεῖν ὁμόσε.* "Unde satis patet, quid tribuendum sit præcepto Helladii in Chrestomathia p. 963. t. xi. Thes. Gronov.: *Τὰ νῦ φαμεν, καὶ τὰ μῦ, πληθυντικῶς ἐκφωνεῖν ἐθέλοντες τὰ στοιχεῖα. Οὕτω καὶ τὰ σίγμα δεῖ λέγειν, ἀλλ' οὐχὶ τὰ σίγματα· καὶ γὰρ ἄκλιτα τῶν στοιχείων τὰ ὀνόματα. Διὸ καὶ τὸ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς εἰρημένον οὐχ ὑφ' ἓν τὰ σίγματα τῶν ἀσπίδων ἀναγνωστέον, ἀλλὰ δισυλλάβως τὰ σίγμα, καὶ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τὰ τῶν ἀσπίδων, κατὰ διάστασιν.* V. Meurs. ad h. l. et Palmer. Exercitt. ad Auctt. Gr. p. 70., qui Helladii vanitatem et aliis argumentis demonstrarunt, et locis Platonis Comici et Eubuli ap. Schol. Eurip. Med. 476. (ubi v. Porson.) qui hujus nominis plurali numero usi sunt." Sturzius Lex. Xenoph.

reliquis elementorum nominibus indeclinabilibus, A sicut et aliis quibuslibet vocabulis quæ indeclinabilia sunt, veluti declinationis loco esse. Dicitur enim τὸ Ἄλφα, τοῦ Ἄλφα, τῷ Ἄλφα: itidemque in plurali, τὰ Ἄλφα, τῶν Ἄλφα, τοῖς Ἄλφα. Eodem modo τὸ Βῆτα, τοῦ Βῆτα, &c. Semper autem præfigitur neutrius generis articulus, quoniam et γράμμα et στοιχεῖον, quæ literam et elementum significant, neutrius generis sint. Possunt tamen hunc articulorum usum præstare et alia vocabula illis præfixa: veluti quum dicitur in proverbio, Τρία κάππα κάκιστα.

Ἄλφα numero declarando adhibetur, et primum significat, sicut Βῆτα secundum, Γάμμα tertium, itidemque in ceteris. Sed quadam velut prærogativa in isto literarum usu libri Homerici donati fuerunt. Primus enim liber Iliadis sive Odysseæ, vocatus fuit Ἄλφα, secundus Βῆτα, tertius Γάμμα, atque ita deinceps; existimanturque harum appellationum auctores fuisse veteres grammatici, ac nominatim Aristarchus. Hunc autem istorum elementorum usum videmus in versibus singulis B qui libris illis præfixi sunt, et Ἐπιγραφαὶ vocantur, i. e. inscriptiones, seu tituli: quod singulis singulorum argumentum contineatur. Verbi gratia: libro primo, Ἄλφα λιτὰς Χρύσου, λοιμὸν στρατοῦ, ἔχθος ἀνάκτων. Libro secundo, Βῆτα δ' ὄνειρον ἔχει, ἀγορὴν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν. Juncto deinde unicuique horum nominum substantivo dicitur ἡ ἄλφα ῥαψῳδία, addendo aut subaudiendo τῆς Ἰλιάδος, sive τῆς Ὀδυσσείας, itidemque in genitivo, τῆς ἄλφα ῥαψῳδίας: eodemque modo cum Βῆτα, cum Γάμμα, ceterisque omnibus, pergendo videlicet illud substantivum et per reliquos casus declinare. Legimus porro et alii substantivo juncta hæc nomina ap. Eustathium, dicentem et τὸ ἄλφα τμῆμα, τοῦ ἄλφα τμήματος, et ita deinceps. Vocaturque τμῆμα unusquisque liber, respiciendo ad totum poema, quod est velut σῶμα. Sed an Eustathius hanc vocem τμῆμα in ista significatione aliunde, an a se afferat, non satis liquet. Quamvis autem hic scribat veteres grammaticos οὕτω τιμῆσαι τὴν C Ὁμηρικὴν ποίησιν τῷ πρεσβείῳ τῶν στοιχειωδῶν γραμμάτων, idem tamen et a quibusdam philosophis in suorum librorum inscriptionibus factitatum fuisse testatur. Addit idem, hanc ob causam libros Homericos γράμματα etiam fuisse vocatos, sicut Ἄλφα, Βῆτα, et reliqua hoc nomine appellantur. Ubi quamvis singularis numeri mentionem nullam faciat, non dubito tamen quin et sigillatim unusquisque liber γράμμα dictus fuerit, addita numerali appellatione: hoc modo, τὸ πρῶτον γράμμα, τὸ δεύτερον γράμμα, et ita deinceps. Ex his patet quousque extendi debeat quod de Ἄλφα, ceterisque elementorum appellationibus dixi, nimirum numero declarando adhiberi. Alioqui enim passim hoc declarandi numeri officio funguntur per se ipsorum elementorum notæ. Significat enim α primum, vel primam, β secundum vel secundam, et ita deinceps. Sed ad discernendas ab aliis has literas, quum numerales sunt, seu numerativæ, si ita loqui licet, lineolam illis quidam superposuerunt, alii accentum D acutum: quidam cum lineola literas quibus terminatur ipsa numeri appellatio addiderunt: pro πρῶτος scribentes α habens superne lineolam cui affixa esset syllaba ος, et quidem minutiore scripturæ genere scripta: pro πρώτου, scribentes α habens superne lineolam quæ affixam haberet syllabam ου cum accentu: pro πρώτῳ, α habens supernè lineolam cui affixa esset litera ῳ, cum accentu itidem. Quorum compendiorum, ita enim compendiariæ

A notæ vocari compendiarie possunt, [formæ ad finem operis apponentur.] Eadem est autem et accusativi πρῶτον ratio: scribitur enim litera α, cui superponitur lineola affixam habens syllabam ον. Quinetiam in scribendo fœminino πρώτη et neutro πρῶτον idem mos servatur. Hac autem de re monendum te eam præsertim ob causam existimavi, quod sciam a nonnullis ignoratam, vetera exemplaria legentibus, negotium illis exhibuisse.

Ἄλφα penulatorum, Βῆτα togatorum jocose dixit Martialis, pro eo quod est, Primum locum tenens inter penulatos, secundum locum inter togatos obtinens: ut videlicet inter literas Alpha, primum, Beta secundum locum habet. Erasmus ἄλφα penulatorum exponit præcipuum et quasi primatem. Ego, ut ἄλφα penulatorum, primarium penulatorum, ita etiam βῆτα togatorum, secundarium togatorum, si modo secundarius ita usurpari posset, exponendum censerem. Scazontes Martialis in quibus ita lusit, sunt isti, Lib. v. (Epigr. 27.) 'Quod Alpha dixi, Codre, B penulatorum Te nuper, aliqua quum jocarer in charta, Si forte bilem movit hic tibi versus, Dicas licebit Beta me togatorum.' Talem jocum, aut certe talem joci formam habet distichum Lib. i. (Epigr. 51.) 'Si tibi Mistyllus coquus, Æmiliane, vocatur, Dicetur quare non Taratalla mihi?' Quum enim utraque harum appellationum ex Homerico isto versu sumta sit, qui non semel apud eum legitur, Μίστυλλόν τ' ἄρα τἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν: ita jocatur poeta, Si tu ex primo versus Homerici vocabulo, μίστυλλον coquo tuo nomen imponere tibi permittis, cur mihi ex sequentibus vocabulis τ' ἄρα τἄλλα nomen ei dare non licebit? Sic in præcedente epigrammate, Si te nomine primæ Græcorum literæ appellavi, tu me vicissim nomine secundæ appellato. Scio tamen quibusdam videri aliquid majoris argutiæ his versibus subesse: sed vereor ne nimis arguti esse velint.

Ἄλφα καὶ Βῆτα, Alphabetum, ut vulgo loquimur. Juvenalis xiv. (209.) Hoc discunt omnes ante alpha C et beta puellæ. Aratus autem apud Stephanum Byz. (v. Γάργαρα),[1] et Anthol. Epigramm. Lib. ii. p. 164. meæ Editionis, inverso propter metrum ordine dixit, Γαργαρέων παισὶν βῆτα καὶ ἄλφα λέγων: i. e. Gargarensium liberos elementa docens, seu prima elementa. Hinc est factum pulchra compositione VOCAB. Ἀναλφάβητος, ον, ὁ et ἡ, Qui ne alpha quidem ac beta novit, Omnino illiteratus, Adeo literarum rudis, ut ne ipsa quidem earum elementa habeat cognita. Gallice ad verbum, *Qui ne sçait ni A ni B.* Quidam interpr. ex Seneca, Qui nec elementarius fuit. Sed in hac interpretatione alius dabitur usus voci Elementarius quam habeat apud ipsum Senecam, Epist. 36. Fuerit enim Elementarius, qui doctus est elementa, seu institutus est in elementis, Qui elementa didicit: quum Senecæ Elementarius is sit qui elementa docetur, seu discit. Locus enim in quo voce illa utitur, est hic: 'Sed quemadmodum omnibus annis studere honestum est, ita non omnibus institui. Turpis et ridicula res est elementarius senex: juveni parandum, seni D utendum est.' (Capitol. in Pertin. c. 1. Puer literis elementariis, et calculo imbutus.) Ceterum afferunt hanc vocem et vulgaria Lexica, sed nullius scriptoris usu eam comprobant: uti tamen illa Athenæum sciendum est, L. iv. (p. 176. e.) ubi scribit, ἧς [κιθαρῳδίας] καὶ ὁ εὐτελέστατος παρ' ἡμῖν ἰδιώτης, προσέτι τε καὶ ἀναλφάβητος, οὕτως ἐστὶ συνήθης, ὡς τάχιστα ἐλέγχειν τὰ περὶ[2] τὰς κρούσεις ἁμαρτήματα γινόμενα.

[1] Schol. ad Epigr. Gr. ap. Berkel.: Στέφανος ἐν τῷ Περὶ Πόλεων μέμνηται ἐπιγράμματος· ὅτι τε ὁ Διότιμος ἐν Γαργάρῳ ἐδίδασκε γράμματα, καὶ ὅτι Ἄρατος εἰς αὐτὸν τὸ ἔπος ἔγραψε τοῦτο. παρατίθεται δὲ τὸ ἐπίγραμμα· οὐ μέν τοι γράφει Διότιμος, ἀλλὰ ὅτι μοῦνος αἰάζω καὶ πάλιν, Παισὶ Γαργαρέων, καὶ οὐ Γαργαρέων παισί. "Corrige hoc distichon e Macrob. v. 20. et Anthol. ii. 40. p. 239., Γαργαρέων παισίν. Ubi Schol. notat diversitatem lectionis, quæ ap. Stephanum occurrit; sed Scholiographus iste Græculus est recentissimus." L. Holsten. At in Eustathio quoque ad Il. Ξ. p. 986. 48., qui forte e Steph. Byz. sua duxit, legitur, Παισὶ Γαργαρέων.

[2] "Ferendum atque adeo probum videri poterat περὶ τὰς κρ. At nonnisi ex operarum errore ortum hoc erat, scripturæ compendium, quod erat in ed. Ven., perperam interpretantium. Παρὰ cum ed. Ven. tuentur MSS. A. et Ep. Est autem παρὰ τὰς κρούσεις, inter pulsandum, in pulsando." Schweigh.

῎Αλφα καὶ Ω μέγα quo sensu usurpentur in Apocalypsi, dicetur in litera Ω.

῎Αλφα, ut ad alteram illam derivationem veniam, de qua, licet vana, dicturum me promisi, deductum esse a verbo ῎Αλφω, significante Invenio, testatur Etymologus: eam ob causam quod prima literarum inventa fuerit. Moschopulus quoque, sicut et alii nonnulli, ῎Αλφα vult ab ῎Αλφω habere originem, sed aliam ob rationem: quod nimirum ex ῎Αλφα primo elemento inventa fuerint et cetera. Ejus enim in sua Grammatica, eam dico quæ nondum excusa fuit, hæc sunt verba, ῎Αλφα παρὰ τὸ ῎Αλφω τὸ εὑρίσκω· ἐξ αὐτοῦ γὰρ εὑρέθη καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα. At Euripidis Scholiastes (v. 297.) contra vult Ἀλφάνω, idem significans quod ῎Αλφω, ab ῎Αλφα ortum habere. Ego vero non quidem Ἀλφάνω, sed ῎Αλφω; ex quo deinde factum illud fuit, ex ῎Αλφα oriundum esse arbitror. Quum enim literarum inventio, quarum prima est ῎Αλφα, supra quamvis aliam celebrata et nobilitata fuerit, eos qui nomen primæ illius literæ audirent, inventionis omnium recordari solitos, ut ii qui ῎Αλφα καὶ Βῆτα vocabant quod vulgo alphabetum dicitur, sub duabus illis ῎Αλφα καὶ Βῆτα omnes comprehendebant, hinc tandem verbum ῎Αλφω deduxisse, non absimile vero esse videtur. Quod meum commentum tamen non ita mihi placet ut aliud probabilius non desiderem. Sed qualecunque illud est, plus fidei saltem mereri existimo quam duo illa quibus derivationis literæ ῎Αλφα a verbo ῎Αλφω ratio redditur. Ut enim demus, quod dandum non est, ῎Αλφα non esse ab Hebr. אלף, *sed aliam ei quærendam esse originem*, non video quomodo *rationi consentanea loquatur qui dicit* ῎Αλφα esse ab ῎Αλφω, quod *primum omnium elementorum inventum fuerit*; quod enim secundum est, inventum et ipsum fuit: itidemque quod tertium, atque ita deinceps. Nec video quomodo excusari commentum istud possit, nisi, si hic jocari licet, proverbii valde triti auctoritate defendatur, quo dimidium facti habere dicitur qui cœpit. At causam quam Moschopulus reddit, quo patrocinio tuebimur? ῎Αλφα, inquit, ab ἄλφω, significante Invenio: quoniam ex eo et cetera elementa inventa fuerunt. Hoc certe si verum est, si inquam primæ literæ inventio ceterarum inventionem præbuerit, consentaneum id quoque veteri illi proverbio esse respondebimus. Sed vereor ne potius ipse Cadmus nobis sit advocandus, *si scire velimus quomodo ex prima litera ceteras invenerit*.

῎Αλφα primo loco positum a Cadmo, nam et hæc commenta me commemoraturum sum pollicitus, quamvis ipsa quoque, stante vera illa literæ ῎Αλφα derivatione, concidant, censet Ammonius, apud Plut. Sympos. ix. (Quæst. ii. p. 1047. ed. Wyttenb.) quod Phœnices ῎Αλφα nominent bovem: cui quidem non secundus aut tertius, juxta Hesiodum, sed primus inter necessarias res locus debeatur. Moschopulus autem primam sedem obtinuisse illud tradit, quod a seipso incipiat pariter et desinat: quum elementa cetera a seipsis inchoentur, sed non itidem finiantur.

Quos usus habeat α præfixum vocabulis.

A στερητικὸν in quibusdam vocabulis, in nonnullis contra ἐπιτατικὸν, in quibusdam ἀθροιστικὸν a grammaticis appellatur. Præfixum enim illis per compositionem, loquor autem de nominibus præsertim, et hos et alios quoque usus habet. Occurrit autem frequenter στερητικὸν, i. e. privativum, seu privandi vim obtinens, quemadmodum apud Latinos frequenter particula In, nonnunquam De, vel Ex, interdum vero itidem hæc ipsa litera, ut in Amens et Avius: Exemplo sunt, βέβαιος, Stabilis: ἀβέβαιος, Instabilis. Sic σοφὸς, Sapiens, Doctus, Scitus: ἄσοφος, Insipiens, si, exempli causa, sic interpretari liceat, Indoctus, Inscitus. Sic κακὸς, Malus: ἄκακος, Minime malus. Item, ἡδὺς, Jucundus: ἀηδὴς, Injucundus. In quo observa obiter, accedente A per compositionem α, mutari scripturam, verso ν in η: quod in aliis quoque nonnullis usuvenit. Hoc autem ignorans aliquis mendosam scripturam esse putet. Sed quum vocabulum cui α præfigitur, a vocali initium habet, inter ipsum et sequentem vocalem interjicitur ν, euphoniæ gratia: ut ἄξιος, Dignus, ἀνάξιος, Indignus: ἴσος, Æqualis, ἄνισος, Inæqualis: ἐραστὸς, Amabilis, ἀνέραστος, Inamabilis. Quinetiam in illis quæ ex substantivis fiunt, ut ἄνολβος, ex ὄλβος: ἄνιππος, ex ἵππος. Excipiuntur quædam: non tamen quæ rejicere literam ν dicenda sint, ut vulgo tradunt, sed potius ea posse carere, posse etiam illam admittere. Nam hæc quæ in exemplum afferuntur, ab ο incipientia, ῎Αοσμος, ῎Αοικος, ῎Αοζος, minime rejiciunt ν: quum alicubi quidem hanc scripturam habeant, alicubi vero et istam cum ν, ῎Ανοσμος, ῎Ανοικος, ῎Ανοζος. His autem addo ῎Αϋλος: pro quo reperiri itidem et ῎Ανυλος cum ν, dico. Aliquando autem hæc litera eodem officio fungens opponitur particulæ εὖ: ut B quum dicitur εὔμορφος, Formosus, ἄμορφος, Deformis. Itidemque, εὔχαρις, Venustus, Lepidus: ἄχαρις, Invenustus, Illepidus. Atque hæc quidem, sicut et præcedentia, ex adjectivis adjectiva fiunt: verum ex substantivis quoque adjectiva fieri quædam sciendum est: ut ex νοῦς substantivo, quod est Mens, fit adjectivum ἄνους, Amens. Ubi observa quomodo Latini in componenda voce ista Amens, exemplar Græcæ ἄνους sibi proposuisse videantur, vel potius proposuerint. Utrobique enim una eademque litera vim eandem, nimirum privandi, obtinet: utrobique substantivum nomen in adjectivum absque ulla mutatione transit. Itidem ex substantivo νόσος, Morbus, fit adject. ἄνοσος, Morbo carens, Morbi expers. Eodemque modo ex substantivo γάμος quo Nuptiæ significantur, fit adjectivum ἄγαμος, Nuptiarum expers. Pariter ex substant. πόνος, quo significatur Labor, fit ἄπονος, i. e. Illaboriosus. Et in his quidem quatuor adjectivis, sicut et in aliis plerisque, integrum atque C immutatum retinetur substantivum: sed sunt etiam quamplurima in quibus adjectivum aliam terminationem accipit. Sic ex substantivo φρὴν, quod et ipsum mentem significat, fit adjectivum ἄφρων, quo itidem declaratur Amens, Insipiens. Ex substantivo κέρδος, quod est Quæstus seu Lucrum, fit ἀκερδὴς, Inquæstuosus, Illucrosus: hæc enim aliquando dicta fuisse aut putemus aut certe fingamus. Ex substantivo βουλὴ, quod est Consilium, fit ἄβουλος, Consilio carens, Inconsultus. Ex substant. γραφὴ fit ἄγραφος: ex γνώμη, ἀγνώμων: ex ἀκοὴ, ἀνήκοος, ubi observa etiam mutationem vocalis: ex γράμμα, ἀγράμματος: ex αἷμα, ἀναίματος, et ἄναιμος, et ἀναίμων, i. e. Exanguis, particula Ex στέρησιν indicante.

A est στερητικὸν non solum in ejusmodi nominibus qualia sunt præcedentia adjectiva, quæ vel ex aliis adjectivis itidem, vel ex substantivis, aut cum mutatione, aut citra mutationem, sunt facta: verum etiam in quamplurimis eorum quæ verbalia D dicuntur. Cujusmodi sunt, φθαρτὸς, Corruptibilis: ἄφθαρτος, Incorruptibilis. Sic τρεπτὸς, Mutabilis: ἄτρεπτος, Immutabilis. Sic λυτὸς, Solubilis: ἄλυτος, Insolubilis. Sic κλητὸς, Vocatus: ἄκλητος, Invocatus, i. e. Non vocatus. Sic πλαστὸς, Fictus: ἄπλαστος, Non fictus. Sic βαπτὸς, Tinctus: ἄβαπτος, Non Tinctus. Jam vero et non præcedente simplici reperitur sæpe compositum verbalis formam habens: i. e., cui per compositionem hoc στερητικὸν α præfixum est. Talia sunt, Ἀήττητος, Ἀνίκητος, Ἀκόλαστος, Ἀβασάνιστος, Ἀβασίλευτος, Ἀγύμναστος, Ἀδόκητος, ῎Αδραστος, Ἀμίαντος, Ἀμόλυντος, aliaque prope innumera. Horum certe vix ullum esse puto quod absque isto privativo α inveniatur: nec memini me vel Ἡττητὸς, vel Νικητὸς, vel Κολαστὸς, vel Βασανιστὸς, vel Βασιλευτὸς,[1] vel Γυμναστὸς, vel aliud ex sequentibus legere: sed dicitur potius Ἡττημέ-

[1] "Βασιλευτὸν γένος ἀνθρώπων, Qui ferre regnum apti sunt natura, ut Bud. interpr. apud Aristot. Polit. iii." H. St. Thes. i. p. 725. c.

A νοι, Νενικημένοι, Βεβασανισμένος, Βεβασιλευμένος, vel Βασιλευόμενος, Γεγυμνασμένος, itidemque in ceteris. Præfigitur porro α istud privativum iis etiam quæ non simplicia, sed cum præpositione sunt composita. Cujusmodi est 'Αδιάτρεπτος, et quidem non præcedente Διάτρεπτος, sicut alteram vocem 'Ατρεπτος antecedit Τρεπτὸς, cujusmodi etiam est 'Ανεξέταστος, 'Ανέκφραστος, 'Αδιήγητος. Denique et iis quæ bicomposita sunt, liceat enim mihi meis verbis brevitatis causa uti, præfigitur α στερητικόν: qualia sunt, 'Αδιέξοδος, 'Αδιεξίτητος, 'Αδιεξήγητος, 'Αδιεκδίκητος, 'Ανανταπόδοτος. Et hæc quidem omnia quibus α στερητικὸν præfixum est, verbalium formam habent ex præterito passivo formatorum, nimirum ex tertia ejus persona singulari: sed inveniri sciendum est præfixum nonnullis etiam nominibus quæ et ipsa originem a verbis, sed aliam tamen formam atque adeo formationem habent. Cujus generis est ἄαπτος apud poetas. Sed vereor ne ista subtilius persequi sit infinitum.

B A est στερητικὸν in multis etiam verbis, sed ita ut prius præfixum fuerit nominibus unde fiunt. Exemplo sunt, 'Αδοξῶ, 'Απορῶ, 'Αχαριστῶ, 'Αγνωμονῶ: necnon passivæ horum voces 'Αδοξοῦμαι, 'Απορουμαι, 'Αγνωμονοῦμαι (omitto 'Ακοσμοῦμαι, quod nullum ejus usum extare existimem), præcedentibus nominibus "Αδοξος, "Απορος, 'Αχάριστος, 'Αγνώμων. Nonnunquam compositis etiam verbis præfigitur, veluti in 'Αναξιοπαθῶ, quod fit ex 'Ανάξιος. Sed de hoc admonendus mihi est lector, contingere nonnunquam ut verbum nominis significationem non sequatur. Ecce enim "Αβουλος, quod consilio carentem seu inconsultum ac minime circumspectum significat: at ecce 'Αβουλῶ, quo declaratur Nolo non semel a Platone, itidemque a Demosthene, (p. 1471. 19. ed. Reisk., Οὐθ' ὑμᾶς ἐνόμιζον ἀβουλεῖν με ἔξω προπηλακισμοῦ γενέσθαι, Vosmet ipsos quoque suspicabar non nolle, i.e. velle, me a contumelia intactum manere.) Cujus auctoritas facit ut eo magis Suidæ fides derogetur, scribenti, 'Αβουλεῖν· μὴ βουλεύεσθαι, ἢ μὴ βούλεσθαι, Πλάτων. In iis certe exemplis quæ ex hoc scriptore depromta invenies, aliisque aliquot quæ depromi possunt, non illam, sed hanc significationem aperte obtinet. Ceterum quum talia sint verba quibus α στερητικὸν præfigitur, ex nominibus præfixum itidem illud habentibus facta, non possum quin valde mirer participium ἀμορφωθέντος, quod apud Eustathium legitur. Esse enim verbi * ἀμορφοῦμαι,[1] clarum est: at quo exemplo id dictum fuerit aut dici potuerit, cogitare nequeo. Nam si ex ἄμορφος verbum ἀμορφῶ, præcedat enim hæc vox activa passivam illam ἀμορφοῦμαι necesse est, facere possumus, quidni vicissim εὐμορφόω ex εὔμορφος, quidni et alia ex aliis itidem facere licebit? Si tamen Eustathium aliquis non sine exemplo vocem illam usurpasse existimat, eam et ipse usurpare non dubitet: sed ego crediderim potius eum hic, quod et aliis plerisque locis, in vocabulis etiam contra analogiam fingendis sibi permisisse.

A geminatum in quorumdam nominum principio, στερητικὸν est in posteriore loco, quum in priore significationi vim addat. Cujus usus exemplum proferam ubi de α, quod ἐπιτατικὸν appellatur, disseram.

A in ἄκοιτις quoque et in ἄλοχος est στερητικὸν, si Porphyrio credimus: quum pro ὁμοῦ in vocibus illis poni vulgo credatur. Qua de re plura dicam infra.

A non omnino στερητικὸν, et ex toto, ut ita dicam, sed ex parte duntaxat esse censetur in quibusdam vocabulis: utpote in quibus ὀλίγον significet, sicut in nomine ἀμαθής. Hoc enim interdum sonare ὀλιγομαθὴς testatur etiam Eustath. (ad Il. E. p. 554. 43.) Atque ita ἀμαθὴς non solum erit Indoctus, sed interdum Parum doctus. Idem (l. c.) ἀκέφαλον eodem modo pro * βραχυκέφαλον dictum testatur.

Tale est et α quod μικρὸν indicat: ut ἀφυὴς dicitur interdum sonare * μικροφυής, (Eustath. ad Il. Π. p. 1061. 1.) Ad hunc autem locum pertinere mihi videtur et illud α, quod significationem particulæ δυς obtinere existimatur: ut in ἄβατος, pro δύσβατος, et ἀπέρατος pro δυσπέρατος, item ἀδάμας quasi δυσδάμαστος, si scholiastæ Hesiodi (J. Tzetzæ in Scutum Herculis v. 137.) credimus. Ad ἄβατος quidem quod attinet, sicut quum proprie Inaccessus significet, sonat interdum Accessu difficilis: ita etiam Latine Avius locus, quum proprie sit Ad quem nulla est via, interdum de illo dicitur ad quem difficilis patet via.

A in una eademque voce interdum στερητικὸν est, interdum κακὸν significat: ut docebo in nomine ἀκερδής.

A ὑπερστερητικὸν, non simpliciter στερητικὸν, vocatur a grammaticis in voce ἀάατος. Homer. Il. Ξ. (v. 271.) "Αγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ: in quem locum hæc Eustath. (p. 985. 16. et ad Il. E. p. 618. 39.) annotat, Vocabulum ἀάατον tribus α profertur, quorum duo sunt στερητικά: ideoque ὑπερστερητικὸν vocatur ab antiquis, tanquam geminans στέρησιν. Est autem secundum, στερητικὸν vocis ἄτη: at primum hanc στέρησιν tollit. Unde ἀάατον est τὸ μὴ στεροῦν ἄτης τοὺς ἐπιόρκους, sed quod maxime causam affert ἄτης. Tale est 'Ανάπηρος, et in Odyssea (Λ. v. 273.) 'Ανάπυστα. Nam "Απηρος est ὁ μὴ ἔχων πήρωσιν: at vero 'Ανάπηρος dicitur ὁ ἐστερημένος τῆς τοιαύτης στερήσεως. Itidemque "Απυστος est ὁ στερηθεὶς τοῦ ἀκουσθῆναι: at 'Ανάπυστος est ὁ ἀκουσθεὶς, nimirum στερηθεὶς τῆς τοῦ ἀπύστου στερήσεως. Observa autem obiter usum hujus NOMINIS 'Υπερστερητικὸν, quo fuisse appellatum vocabulum illud ἀάατον innuere videtur Eustath. quum dicit geminare στέρησιν: sed α quod στέρησιν tollit, merito dicetur ὑπερστερητικὸν, tanquam sua στερήσει illam στέρησιν transcendens et exsuperans.

Hactenus de α privandi vim habente. Quot enim C modis eam obtineat, multo hic a me exactius et fusius quam alibi usquam traditum habes. Duo his addenda sunt, de spiritu nimirum quem accipit, quum hoc officio fungitur, itemque de quantitate ejus syllabica. Sciendum est igitur α στερητικὸν tenuem spiritum accipere, ut videre est in præcedentibus ἄσοφος, ἄλυτος, ἄτρεπτος, aliisque infinitis: sed duo a grammaticis excipi, videlicet ᾅδης et ἅλυσις: nam et quod his duobus nominibus præfixum est α, volunt esse στερητικόν, licet non ita præfigatur ut in præcedentibus, sed majori cum mutatione. Sed considerandum est, ex nomine POETICO 'Αΐδης factum esse hoc ᾅδης, in quo ἀΐδης manifestior est illius α στερητικοῦ usus, præfixi videlicet verbo ἰδεῖν, quod est videre; quoniam illo nomine Orcus, qui locus est noctis profundæ Maroni, vocarique tenebrosus ac niger a ceteris poetis consuevit, significatur. Verum de hac derivatione quidam grammatici certant, et adhuc sub judice lis est. Placet enim quibusdam ab ἥδω deductum esse, D per antiphrasin, hunc locum, quem Latini Orcum appellant: sicut ETIAM Χάρων, qui janitor, necnon portitor Orci a Virgilio vocatur, per antiphrasin nomine isto donatus fuit. Sunt vero et qui ab ἅω factum esse contendant: sed hanc deductionem sequendo, eandem spiritus mutationem fateri necesse foret. Quam certe et ipse admitto, illi a verbo ἰδεῖν deductioni ut aliis simpliciori acquiescens. Alterius autem nominis "Αλυσις deductionem minus controversam esse puto, a verbo λῦσαι videlicet, seu verbali ejus λύσις, præfixo α illo privativo: ut videlicet catena dicta sit ἅλυσις, ex eo quod constrictum aliquem teneat ita ut solvi non possit. Nunc quod ad quantitatem syllabicam hujus α στερητικοῦ attinet, corripi certe ipsum multi passim poetarum loci ostendunt: sed annotatur excipien-

[1] Vocabulum hocce, quod Schneiderus post Hedericum prætermisit, in Indice Thesauri non legitur.

dum esse ἀθάνατος,[1] quippe quod metri gratia, vel A potius, ut metrum heroicum ingredi possit, productam primam habet. Huic autem addo ἀκάματος[2] et ἀνέφελος, (Hom. Odyss. Z. v. 45., Πέπταται ἀνέφελος,[3] λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη. Cf. Soph. Electr. 1246.) de quibus idem plane dicendum est. Sed pro ἀνέφελος quibusdam ἀννέφελος ad producendum α scribere placuit.

A Est contra ἐπιτατικὸν in quibusdam vocabulis: quod sonat quasi dicas intensivum: i. e., intendens significationem vocis cui præfigitur, et vim ei addens. Hoc porro fit interdum magnitudinem, interdum multitudinem denotando: i. e., significando τὸ μέγα, vel τὸ πολὺ, ut grammatici loquuntur. Magnitudinem denotare existimat Hesych. in voce Ἀχανὲς, quum dicitur ἀχανὲς πέλαγος:[4] multitudinem in Ἄξυλος, quum ὕλη appellatur ἄξυλος. Sic NOMEN Ἀχύνετον vult Nicandri Scholiastes esse πολύχυτον, quod α sit ἐπιτατικόν: in isto Nicandri versu, (Alexiph. 174.) Πῦρ μὲν ἀείζωον καὶ ἀχύνετον ἔτρεσεν ὕδωρ Ἀργέστας. Quam expositionem habet B et unum ex meis vet. Lexicis.[5] Est autem πολύχυτον, Per multum spatium fusum, Late fusum. Ap. Hesych. extat eadem illa vox ἀχύνετον, exposita πολύν: sed non dubito quin potius et ipse scriptum reliquerit πολύχυτον.[6] Saltem πολὺν in πολὺ mutandum fuerit, ut huic Nicandri loco convenire possit. Itidem ap. Apoll. Rhodium Schol. (ad Lib. iii. 805.) ἀστεγὲς (ἀσταγὲς) scribit habere α ἐπιτατικόν, et significare πολυστεγὲς, (πολυσταγές).[7] Jam vero et in ἀφρόντιστος apud Theocritum, (x. 20.) α denotat ἐπίτασιν, si ejus enarratori credimus, valetque ἀφρόντιστος idem quod πολυφρόντιστος. Itidem ἄβιος ap. Antiphontem est ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ut tradit Harpocration.[8] Quæ et Suidas habet, ex eo sumta. Idem vero et in illo ἀχανὲς vult α hunc ipsum usum habere; exponit enim τὸ ἐπὶ πολὺ κεχηνὸς, quæ expositio et apud alios invenitur; quum tamen Hesych. ut supra docui, tradens α nonnunquam denotare τὸ μέγα, in exemplum afferat hoc vocabulum. Verum eodem res redit, quum τὸ ἐπὶ πολὺ κεχηνὸς, esse μέγα necesse sit. Quod autem ad ἄξυλος attinet, junctum cum nomine ὕλη ap. Homerum, (Il. Λ. 155. Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ), quamvis Harpocration, dicens ἄβιον esse τὸν πολὺν βίον κεκτημένον, addat, tale esse quale est ἄξυλος ὕλη ap. Homerum pro * πολύξυλος, quamvis item Scholiastes Apollonii ἀστεγὲς (ἀσταγὲς) esse dicat pro πολυστεγὲς (πολυσταγὲς), B sicut ἄξυλος pro πολύξυλος, quamvis denique alii quoque Scholiastæ ἐπιτατικοῦ α mentionem facientes, hoc ἄξυλος, tanquam et pervulgatum et minime dubium ejus significationis exemplum afferant; aliam tamen huic vocabulo significationem quosdam tribuisse sciendum est: et in eorum numero esse Porphyrium, ut docebo suo loco, i. e., inter vocabula quæ ex nomine ξύλον per compositionem sunt facta.[9]

[1] "Prima in ἀθάνατος semper est longa, tam in Dramaticis, quam Epicis Poetis. Splendide igitur erravit Brunckius, quum contra Codd. MSS. auctoritatem, corrigendos putarit versus Aristophanis, Ran. 629. Av. 1224. Acharn. 53. Cur non eandem medelam adferre voluit ad Acharn. 47. et Thesmoph. 1052.? Confer Porsonum ad Phœn. 139, 140." Maltbius ad Morelli Lex. Gr. Prosod. p. 24.

[2] Draco de Metris p. 11.: Ἀθάνατος, τὸ ᾱ μακρὸν τῆς στερήσεως τὸ ᾰ ἀεὶ ἐν συστολῇ παραλαμβάνεται πλὴν τούτοιν ἀθάνατος, ἀκάματος. Idem p. 120.: Ἀθάνατος δὲ, καὶ ἀπάλαμνος, καὶ ἀκάματος ἐκτείνουσι τὸ ᾱ διὰ τὰς ἐπαλλήλους τέσσαρας βραχείας, αἵτινες οὐ πίπτουσιν εἰς ἡρωϊκὸν μέτρον. "Antepenultima vocis ἄληκτος brevis esse debet; sed nullum alium locum apud Poetas offendi, in quo v. occurrit, præter ista a Morello et a me adducta" (nempe Soph. Trachin. 986. et Hom. Od. M. 325. Il. I. 632., quibus exemplis adde Il. B. 452. Λ. 12. Ξ. 152.) "In his omnibus α producitur, vi liquidæ sequentis." Maltbius l. c. p. 53. "In vocum quarundam plusquam trisyllabarum pede priori apud Græcos, præsertim cum syllabæ primæ vocalis sit ᾰ vel ῐ, adeo parum in pronunciando tribrachyn inter dactylumque interest, ut uterque potuerit legitime usurpari. Scilicet in voce, ἀθάνατος, ἀκάματος, ἀπονέεσθαι, ἀγοράασθε, Πριαμίδης, et similibus." Clark. ad Il. A. 398. Cf. Hermanni Elem. Doctr. Metr. p. 43. ed. nov.

[3] "Ἀννέφελος. Aristoteles Lib. de Mundo cap. 6. legit ἀνέφελος, quod et ferri posset. Vide ad Il. A. v. 398. (l. c.)" Clark. "Sic olim in Codd. scriptum fuisse, dubitationem non habet. Sed pronunciando tamen duplicata est litera. Quanquam Eustathius primam etiam produci posse ait, ut in ἀθάνατος, ἀκάματος." Ernesti.

[4] Ex Aristoph. Πολυείδῳ. Suidas: Ἔρημον ἐμβλέπειν, ἀκίνητον καὶ νωθρόν· οἷον, ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς ἐμβλέπωμεν· Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ. Cf. Zenob. Proverb. ix. 9. Idem articulus extat in Etym. M. p. 378. 17. ed. Sylburg., ubi male editur βλέπωμεν pro ἐμβλέπωμεν. Zonaras p. 363.: Ἀχανὲς πέλαγος· τὸ λίαν κεχηνός.

[5] "In Etym. M. p. 619. 10., pro Οἰσπώτη, ὀπλὴ προβάτου, legendum videtur κόπρος προβάτου, tametsi etiam propugnat MS. Codex Leidensis, quem innuit Veteris sui Lexici appellatione H. Stephanus in Thes. Gr. Ling. T. ii. p. 1250. c." Kœn. ad Gregor. Cor. p. 543. "Secundum Valckenaerium ad Ammonium p. 128. H. Stephanus per Vetus Lexicon suum interdum etiam Ammonium intelligit. Causa hæc est, quod Etymologicum Leidense, pariter ut Sorbonicum et Parasinum, plurimos Ammonii articulos complectitur." Bast. l. c.

[6] In Cod. Ven., teste Schow, scribitur πολὺν, ut vulgo editur. Hesych.: Νήχυτον· πολύ. "An in πολὺ utroque loco subintelligendum χυτὸν, ut passim apud Hesych.? Sed rem non urgeo." Albertius. "Ἀχνητὸν Hesych. affert pro δαψιλὲς, ἄφατον, "πολὺ, ἄφθονον," H. St. Thes. Ind. "Ἀχνητὸν est pro ἀχύνετον, ut censent Is. Voss. et Kust." Albertius. Zonaras p. 364.: Ἀχύνετον· πολύχυτον. Schol. Apollon. R. iii. 530.: Νήχυτον ὕδωρ· τὸ πολύχυτον. τὸ γὰρ νη καὶ στέρησιν σημαίνει καὶ ἐπίτασιν. Καὶ ἀχύνετον ὕδωρ, τὸ πολὺ κατὰ Ἴωνας καὶ Σικελιώτας. Διονύσιος· Πλαζομέναις ἵνα λύσσαν ἀχύνετον ἧκα βαλοῦσα. Etym. M. p. 183. 7. ed. Sylburg.: Ἀχύνετον· σημαίνει τὸ πολύ. Νίκανδρος, ἔνθα, Πῦρ μὲν ἀείζωον καὶ ἀχύνετον ἔτρεσεν ὕδωρ· τὸ πολύχυτον καὶ πολὺ ἐκζέσαν πῦρ, εὐλαβεῖται τὸ ὕδωρ· ὁπηλίκον γὰρ ἐὰν ᾖ, σβέννυσι τὸ ὕδωρ. ἐγράφη δὲ τὸ ᾱ κατ' ἐπίτασιν, ὡς ἄξυλος. ἀπὸ τοῦ χέω, χύω, χύνω, * χύνετον, καὶ ἀχύνετον.

[7] In Schol. Cod. Paris. nuper a Schæfero edit. est: Τὸ δὲ ἀστεγὲς, ἀντὶ τοῦ πολυστεγῶς· τὸ γὰρ ᾱ ἐπιτατικὸν, ὡς τὸ ἄξυλος ὕλη. "Addendum Lexicis dicerem, nisi corrigendum esse videretur * πολυσταγῶς, quo adverbio Lexica perinde carent." Schæfer. "Ab Hesychio ἀσταγὲς redditur πολὺ καὶ λάβρον, quodque Suidas in Epigr. legit, Ἀσταγὲς ὕδωρ interpretatur per τὸ πολυσταγές. Ex Nicandri Ther. v. 308. Ἀσταγὲς αἷμα protulit ad Suidam Kusterus, qui restituit Apollonio R. iii. 804.—(δάκρυα) δ' ἔρρυεν ἀσταγὲς, noveratque id ipsum dudum ante monitum a Casaubono in Lectt. Theocr. p. 269. Hujus immemor, ut suum, quale erat, dedit id ipsum Jan. Rutgers. V. L. i. 3." Valcken. ad Theocr. Adoniaz. p. 228.

[8] "Hinc illud alii sumserunt. Hesych.: Ἄβιος· πλούσιος, ὡς Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείας α'. Sic legendum, vel β', probabilis est Maussaci conjectura." Valcken. ad Theocriti Adoniaz. p. 215. In Cod. Ven., teste Schow, est: Ἄβιος· πλ. ὡς Ἀντιφῶν ἐν
θ
ἀλή. Pro πλούσιος Henrico Valesio legendum videtur * πολύβιος, e Glossis Herodoteis, in quibus est: Ἄβιος· ὁ πολύβιος, ὡς ἄξυλος ὁ * πολύξυλος. At Antiphontem voc. Ἄβιον usurpasse non pro πολύβιον, i. e. longævum, sed pro πλούσιον, patet ex Harpocrationis verbis: Ἄβιος· τὸν ἄβιον Ἀντιφῶν ἐπὶ τοῦ (sic dedit Aldus e Codd.) πολὺν βίον κεκτημένου ἔταξεν, ὥσπερ Ὅμηρος ἄξυλον ὕλην λέγει τὴν πολύξυλον, i. e. Pro illo, qui multas opes possidet. "Sophistam Antiphontem verbis et nominibus novam sæpe vim indidisse significandi adparebit Harpocrationem conferenti in vocibus, Ἀγνεύετε τὴν πόλιν, Ἀνδρεία, Ἀπαθῆ, Ἀχαριστεῖν, Δεήσεις, Ἔμβιος, et Ἐπαλλάξεις." Valcken. l. c.

[9] "Schol.: Ἀξύλῳ· * καταξύλῳ, * πολυξύλῳ· τὸ γὰρ α νῦν οὐ κατὰ στέρησιν, ἀλλὰ κατ' ἐπίτασιν. Eustath. p. 778. 1.: Εἴη δ' ἂν πάντως καὶ ἡ ἀξύλευτος, * πολύξυλος, εἰσαγούσης τῆς στερήσεως ἐπίτασιν, καὶ, ὡς εἰπεῖν, πλουτιζούσης τῇ ἐνδείᾳ, quæ satis sunt arguta: mallem e Lexicis suis, quæ periere, quædam aliunde ignota nobis excerpsisset, Homerici ἄξυλος similia; sed, ut verum fatear, in Homerico melior mihi vulgata Porphyrii videtur interpretatio. Eustathius: Ἄξυλος ὕλη—κατὰ Πορφύριον, ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλεύσατο. Sylvam vocant Poetæ nemorosam: ἄλσος, Callim. H. in Cererem v. 27., Δένδρεσιν ἀμφιλαφές· διά κεν μόλις ἤνθεν ὀϊστός. Ἤνθεν est e Codd.; vellem ἔνθοι dedissent e more Callimachi: nemus, Ovid. Met. viii. 418., Quod nulla ceciderat ætas. Quod si nihil esset, præter Homericum ἄξυλος, ut solet id unum ferme hanc in rem proferri, dubitari certe posset de ista literæ α potestate. Sed dantur hujus generis multo plura, quam vulgo existimantur. Illa, cum hæc scribenti sint ad manum, hic a me proponentur. ἈΒΛΗΧΡΟΣ. Orion Thebanus Etymol. MS. Ἀβληχρόν· δύναται τὸ α κατ' ἐπίτασιν σφόδρα ἀσθενές. Βληχρὸν γὰρ τὸ ἀσθενὲς, ἀπὸ τῆς τῶν προβάτων φωνῆς· τὸ γὰρ βληχρὸν ἐπ' αὐτῶν εἴρηται. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ τάττεται τὸ βληχρὸν, ὡς εἶναι παρὰ τὸ βάλλειν εἰς γῆν. ποτὲ δὲ καὶ τὸ ἀναιρεῖν, ὡς δύνασθαι τὸ ἀσθενὲς δηλοῦν, καὶ πάλιν τὸ ἰσχυρὸν, τοῦ α ἀναίρεσιν καὶ ἐπίτασιν δηλοῦντος. οὕτως εὗρον ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανοῦ. Hæc contraxit, Orionem laudans, Etym. M. A in ἀβληχρὸς fuit, non ἐπιτατικὸν, sed, me judice, ut in multis, otiosum sive πλεονάζον. [Vide Schol. Ven. p. 198. ἈΓΑΛΑΚΤΟΣ, v. nos infra v. Ἄσημος.] ἌΓΟΝΟΣ. Hesych.: Ἄγονον· πήγανον ἢ πολύγονον. Non tantum sterile et infœcundum dicebant ἄγονον, sed et

A geminatum in voce ἀάσχετος, (Homer. Il. E. 892., Μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτὸν, Il. Ω. (708.) πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος,) priore quidem loco ἐπιτατικὸν, posteriore autem στερητικὸν esse existimatur. In hac voce, inquit Eustath. (ad Il. E. p. 618. 36.): Ἐν οἷς αὐτὸς ὁ Ζεὺς ἀάσχετον λέγει τὸ μένος ἐκείνης καὶ οὐκ ἐπιείκτον, εἰ καὶ ὑπ' αὐτοῦ σπουδῇ δάμναται ἐπέεσσι· διασαφητικὸν δέ ἐστι τοῦ ἀάσχετον, τὸ ἐπιεικτὸν, εἴπερ καὶ ταὐτὸν σχέσθαι καὶ εἴκειν. οὐ δύο δὲ στερήσεις ἔχει τὸ ἀάσχετον κατὰ τὸ ἀάατον. οὐ γὰρ ὥσπερ ἀάατόν ἐστιν ὅτε τὸ ἀτηρὸν, οὕτω καὶ ἀάσχετον τὸ * σχετόν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον α ἐπιτείνει, τὸ δὲ δεύτερον στερεῖ· ὡς δηλοῦν τὸ ἄγαν ἀκατάσχετον. (Idem ad Il. Ω. p. 1372. 9.: Τὸ δὲ ἀάσχετον ἀντὶ τοῦ λίαν ἄσχετον, πρὸς διαστολὴν λέγεται τοῦ μὴ λίαν ἀσχέτου ὁ ποῖος καὶ ὁ γόος οὗ αἶψα κορεννύμεθα. καὶ ἔστι καὶ ἡ τοιαύτη λέξις, * τρισύνθετος, εἰ καὶ μὴ κατὰ τὰ δυσαριστοτόκεια, μὴ δὲ κατὰ τὸ πανάποτμος, καὶ δυσάμμορος, καὶ παναώριος, ἀλλά γε κατὰ τὸ ἀάατος.) Hesych. tamen ἄσχετον et ἀάσχετον itidem exponit ἀκατάσχετον. (Zonaras p. 1.: Ἀάσχετος· ὁ ἀκράτητος. ἀπὸ τοῦ σχῶ, σχήσω, ἔσχηκα, ἔσχεμαι, ἔσχεσαι, ἔσχεται, σχετὸς, καὶ ἄσχετος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ α ἀάσχετος.)

A in quibusdam vocibus vel ἐπιτατικὸν vel ἀθροιστικὸν esse posse censetur. Exemplum autem vide in iis quæ proxime sequuntur.

A ἀθροιστικὸν etiam in quibusdam vocibus appella-

quicquid generationem impediret; contra πολύγονα et fœcunda, et quibus vis inesse videretur genitalis. ἈΓΥΜΝΑΣΤΟΣ. Hesych.: Ἀγυμνάστοις· πολυγυμνάστοις. ἈΔΑΚΡΥΤΟΣ. Pro πολυδάκρυτος positum a Sophocle Scholiastæ monuerunt in Trach. v. 107. et in Antig. v. 893. ubi Antigone, Τὸν δ' ἐμὸν, ait, πότμον ἀδάκρυτον Οὐδεὶς φίλων στενάζει. Hoc ab aliis Grammaticis adnotatum non opinor. ἈΔΡΑΣΤΕΙΑ. Cornutus de N. D. c. xiii. in fine: Ἀδράστεια, ἤτοι παρὰ τὸ—ἢ τοῦ στερητικοῦ μορίου νῦν τὸ πολὺ * ἐπιδηλοῦντος—* πολυδράστεια γάρ ἐστι. Non attigit illud Auctor Etymol. M.: attigit Scholiast. ineditus in Platonem. ἌΕΔΝΟΣ. Hesych.: Ἄεδνον· * ἄφερνον, ἢ πολύφερνον. * ἈΖΑΛΗΣ. Hesych.: Ἀζαλές· * πολύπνουν καὶ * ὀλιγόπνουν. Quid illud sit, minus liquet. Si recte scriptum est, certe quod paulo post legitur, Ἀζαλέον· ἄγαν ζέον, θερμὸν, ἢ ξηρὸν, partim ex errore natum ipsius Grammatici: ἀζαλέον est ξηρόν. Sed altera explicatio, ἄγαν ζέον, θερμὸν, pertinet ad vocem longe diversam Αἰζαὸν, qua ratione Dorienses scripsisse vocem videntur satis Poetis usitatam αἰζηόν. Hesych.: Αἰζηοί· νεανίσκοι, οἱ τῷ αἵματι ζέοντες, ἢ οἱ ἄγαν θερμοὶ, καὶ θυμώδεις. Etym. M. p. 31. 56.: Αἰζηός· ὁ ἀεὶ ζέων, καὶ ἀκμάζων κατὰ τὴν ἡλικίαν etc. Iterum Hesych.: Αἰζαόν· τὴν μέσην ὥραν. [Recte se habet Hesychii glossa Viro summo suspecta: Ἀζαλές· πολύπνουν καὶ ὀλιγόπνουν. Ἄζαλης enim est, ut Guyetus putat, ab α et ζάλη, quod eidem Hesychio est συστροφὴ ἀνέμων μεγάλων, μετὰ ὄμβρου πνοή. Æschyli Prom. 379., πυρπνόου ζάλης: Agam. 658. ζάλῃ * ὀμβροκτύπῳ. "Ἀζάλη, Hes. est νήνεμος γαλήνη, tranquillitas ventis furentibus carens. Vox compos. ex α privativo et ζάλη. Sed forsan pro γαλήνη scribendum γαληνή, præsertim quum post νήνεμος apud eum sit hypodiastole. Et tunc adjectivum esset pro ἄζαλος, hoc est, Procellis et tempestatibus nullis agitatus, Tranquillus. Quidam interpr. etiam Multis procellis et ventis tempestuosis agitatus, Qui valde a tempestatibus vexatur: tribuentes τῷ ᾱ ἐπίτασιν." H. St. Thes. Ind. "Ἄζημοι Hes. πνοαί, Flatus, venti," H. St. In Cod. Ven. legitur, Ἄζιμοι· πνοαί, in margine tamen Codicis a librario adjunctum est, Ἄζημοι· πνοαί. "Αἰζητὸν Hes. exponit πνευστικὸν καὶ πυρῶδες, flatulentum et igneum, pro quo infra αἰητὸν habemus," H. St.] ἌΖΕΙΡΟΣ. Hesych. (et Zonaras): Ἀζείρου· ἀζώστου, ἢ * πολυζώστου. [Etym. M. p. 22. 56. Phavor. Suid. et Zonaras p. 55.: Ἄζειρον· τὸ * ἀποίκιλτον. ζειρὸν γὰρ τὸ ποικίλον ἢ τὸ ἄχρωστον. Pro ἄχρωστον Kusterus ἄζωστον recte conjecit.] Zonam s. cingulum Ζειρὰν etiam vocabant veteres, ut et χιτῶνα ἀνεκεκοιλαμμένον, prout mihi scripsisse videntur Grammatici. Eustath. in Il. A. p. 772. 51.: Ζεῖρα—σημαίνει, φασι, ζώνην, καὶ χιτῶνα, καὶ χλαμύδα, ἣν μέχρι καὶ ἐσάρτι παραφθείροντες οἱ Λυκιανοὶ * Ἡμίζαρον λέγουσιν. Sed ἡμίζαρον dixisse suspicor Lyciacos recentiores τὸ σιμικίνθιον, semicinctium, quo tunicam præcingebant. Nisi apud Eustath. nusquam ἡμίζαρον legerat Ducangius. [Quid sibi velit vir doctus per χιτῶνα ἀνεκεκοιλαμμένον, nescimus. Zonaras p. 954.: Ζειράς· χιτῶνας ἀνεκεκωλαμένους ἢ ἀνακώλους. "Suidas, Timæus in Lex. Plat. et Phavorinus, ἀνακεκολαμμένοι: sic etiam Cod. K. Sed dubio caret, legendum ἀνακεκολλωμένους, ut Etymologus habet." Tittmann. Ἀνακεκολλωμένους Tittmann. calami errore scripsit pro * ἀνακεκολπωμένους, ut legitur in Etymologi loco, ad quem nos remittit. Timæus p. 129.: Ζειραί· χιτῶνες ἀνακεκολλαμμένοι. "Detergenda labes est, quam glossæ interpretatio suscepit. Scribe, ut ap. Etym. M. p. 410. 20. ἀνακεκολπωμένοι, pro ἀνακεκολλαμμέναι. Qui magnam hujus Glossarii partem descripserunt, Photius et Suidas, non minus vitiose exhibent ἀνακεκολαμμένοι. Χιτὼν ἀνακεκολπωμένος est tunica in sinum replicata, ἀνάκωλος, ut ab iisdem Grammaticis recte exponitur." Ruhnken. Vide Schleusnerum ad Phot., qui Ruhnkenii conjecturam recepit.] ἈΚΡΟΤΗΤΟΣ. Hesych.: Ἀκρότητα· * πολυκρότητα αὐτοῖς γενόμενα, ὥστε μηδὲ συγκροτεῖσθαι μηδὲ συμπεσεῖν ἀκρότης. In his Kustero res minus feliciter successit. Primum hinc separetur † Ἀκρότης, initium sequentis notæ. Deinde sic locum restituendum arbitror: Ἀκρότητα· πολυκρότητα τοῖς (φθόγγοις) γενόμενα, ὥστε μηδὲ συγκροτεῖσθαι, μηδὲ συμπεσεῖν. Pertinent ista ad versum Cratini, qui huc usque latuit apud Athen. iv. p. 164. f., Μέλη πάραυλα, κἀκρότητα κύμβαλα. Intelliguntur absona carmina, et cymbala sonos edentia dissonos atque adeo immodulatos. ἈΚΥΜΩΝ. Hesych.: Ἀκύμονος· πολυκαμάτου ἢ πολυκύμονος. * Πολυκυμάντου corrigi debebat, non πολυκυμάτου, [Cod. Ven. habet, πολυκύμωνος.] Sic dicebatur a κυμαίνειν, ut ἀκύμαντος. Quod forte quis miretur legi in Græco ad Estheræ caput iii. additamento, (eleganter scripto, ut sunt istius interpolatoris omnia), ficta scilicet Artaxerxis Epistola, v. 15. ἐβουλήθην—τοὺς τῶν ὑποτεταγμένων ἀκυμάντους διαπαντὸς καταστῆσαι βίους. * Ἀκυμάτους Cod. Alex. dat. [Similis est confusio inter ἀπέραντος et ἀπέρατος. 3 Macc. ii. 9. Κτίσας τὴν ἀπέραντον (Alex. ἀπέρατον) καὶ ἀμέτρητον γῆν. Adverbium * ἀκυμάντως legitur ap. Zonaram p. 116.] * ἌΞΥΝΟΣ. Hesych.: Ἄξυνος· ἀκοινώνητος, πολύξενος. Editori confudisse Grammaticus videtur Ἄξυνος cum Ἄξεινος, vel Ἄξενος. Mallem hanc vocem admovisset vitiosæ Ἀκείνης, quæ supra redditur ἀκοινώνητος. Hoc Ἀκείνης et centena vitiosa referens ex Hesychio H. Stephanus in Indicem Thesauri, se longe minus eruditos, Lexicorum consarcinatores in fraudem induxit sua unius auctoritate. Ἀκείνης Græcum esse nego: ὁ ἀκοινώνητος dictus fuit Ἄξενος, sed et dici commode potuit Ἄξυνος. [Ruhnkenio (ap. Albert. ad Hes. in Auctario Emendd.) legendum videtur * Ἀκοίνης, pro Ἀκείνης.] ἌΠΥΡΟΣ. Quæ per orbem furens vagabatur, Io in Æschyli Prom. v. 877., Ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς Μανίαι θάλπουσ', οἴστρου δ' ἄρδις Χρίει μ' ἄπυρος. Schol. Ἄπυρος· * πολύπυρος, διὰ τὸ σφοδρὸν καὶ πολὺ τοῦ πάθους. Hæc imago Schultensio placuit, ubi Jobum suum nobis pingit ad mentem iniqui censoris igne sacro, qui non sufflaretur, consumendum p. 540., et ἄρδιν ἄπυρον egregie reddit telum non igne humano, sed divino, sæviens. [Ἄπυρος pro sine igne ponitur in Æschyli Agam. 71., notante Blomfieldio.

ἌΣΗΜΟΣ. Erotianus, notante eodem: Ἀσήμοις τόποις· κατ' ἀντίφρασιν, πολυσήμοις. ὡς καὶ Ἀγαλάκτοις, πολυγαλάκτοις, καὶ Ἀξύλῳ ὕλῃ. Πολυσήμους δὲ λέγει τόπους ἐπί τε φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν καὶ νεύρων. Pro τόπους MS. D. τόμους, in margine tamen τόπους: τόμους quoque Eust.] ἈΣΠΕΡΧΗΣ. Homeri sunt loquendi formæ, Ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι, Ἀσπερχὲς μενεαίνειν, aliæque harum similes. Verbum σπέρχεσθαι, in scriptis Ionicis significans irasci, proprie notabat propellere et festinare; Ἀσπερχὲς, cum notare potuisset σχολαίως, tarde, semper adhibetur ab Homero, et paucis aliis, pro οὐ σχολαίως, atque adeo per ἀδιαλείπτως, ut redditur a Grammaticis. Etymologus: Ἀσπερχές· ἀδιαλείπτως, τοῦ α κατ' ἐπίτασιν, τουτέστι τὸ ἄγαν ἐσπευσμένον, παρὰ τὸ σπέρχω. Eustath. in Hom. Il. Δ. p. 336. 7., Ἔστιν ἀσπερχὲς τὸ * πολυσπούδαστον, ὃ περισπερχὲς λέγει ὁ Σοφοκλῆς, κατ' ἐπίτασιν καὶ αὐτός. Eadem et plura dat in Od. A. p. 12. 11., Ἀσπερχὲς, κατ' ἐπίτασιν, τὸ * πολυσπερχὲς, καὶ ἐντρεχὲς, Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ περισπερχὲς λέγει. In Aj. 999. Sophocles περισπερχὲς πάθος dixit: e multis, quæ prostant ibi in Scholiis, pauca tantum Suidas excerpsit in voce, quam attigit Dorvill. in Misc. Obs. ix. p. 116. ἈΣΤΑΓΕΣ, et ἈΣΤΑΚΤΙ, quamvis, me judice, huc non pertineant, et vere α habeant στερητικὸν, secundum Grammaticos tamen veteres in hunc censum sunt referenda. Ab Hesychio ἀσταγὲς redditur πολὺ καὶ λάβρον, quodque Suidas in Epigr. legit, ἀσταγὲς ὕδωρ interpretatur per τὸ πολυσταγές. Ἀστακτὶ—Στένοντες est in Sophoclis Œd. Col. 1642, S. e Scholiis, πολυστακτὶ, * πολυδακρύτως Suidas, ut solet illinc sua, descripsit. Platonis Phædon, cum poculum venenatum, sibi semper et animo et vultu constans, velut hinc illinc abiturus, ebibisset Socrates, Ἐμοῦ γε, ait p. 117. c., βίᾳ καὶ αὐτοῦ ἀστακτὶ ἐχώρει τὰ δάκρυα, ut ap. Suidam incertus, ἔκλαιεν ἀστακτὶ, scripsit Ælian. N. A. x. 17., Κλαίοντες ἀστακτὶ καὶ ἀμέτροις τοῖς δακρύοις. * ἌΣΤΟΝΟΣ. Cymbam Charontis, τὴν * νεκυάμβατον [Pausan. x. 28.], dixisse videri potest Æschyl. S. c. T. 864., Τὰν ἄστονον, * μελάγκροκον, θεωρίδα. Mihi vero placet illic altera lectio vetus ἄστολον. Schol. Ἄστονον, ἤτοι * κακοστένακτον ἢ Ἄστολον, καὶ κακῶς ἐσταλμένην. Hesych.: Ἄστονον· ἀμπὸν, * μεγαλόστονον. Pro voce nihili, ἀμπὸν, poni illic ex emend. Is. Vossii potuerat ἄλυπον. Ductuum similitudo in ΑΥ, ΑΙ, et Μ, permultos errores in libris antiquis peperit. * ἌΤΡΥΤΟΣ. Sophocles Aj. 799.—ἀρτίως πεπαυμένην Κακῶν ἀτρύτων. Schol. Ἀτρύτων· * πολυτρύτων, πάνυ κακούντων, atque adeo πολὺ τρυόντων. [ἌΦΩΝΟΣ, canorus, Ælian. H. A. v. 9. V. Class. Journ. xxviii. p. 290.]

ἈΧΑΝΗΣ. Ex usu literæ vulgari Ἀχανὲς est non hians, non hiscens, atque adeo mutus. Sed Ἀχανὲς etiam dixerunt quicquid valde hiaret sive vastum esset et profundum. Primo aspectu non satis liquet, ista quid sibi velint Suidæ, ex Atticista nobis perdito ducta: Ἔρημον ἐμβλέπειν, ἀκίνητον καὶ νωθρόν· οἷον, ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς ἐμβλέπωμεν. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ. Sopingii sententiam recte rejicit Piersonus, sed Suidæ notam, sine dubio vitiosam, juvenis elegantissimus non intellexit. Grammatici verba fuerunt, Ὅταν εἰς ἐρημίαν, ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς ἐμβλέπωμεν. Fingamus jam in Polyïdo, qua fabula forsan irridebat Euripidis Polyïdum, qui Sophocleis magis abstinuit, Aristophanis fuisse verba, horum certe similia: —πέλαγος εἰς ἔρημον ἐμβλέπων—(ὁ μάντις) ἀκίνητος (μένει) Καὶ νωθρός. De augure hæc dici potuere Polyïdo, qui stans in Cretæ litore prospectabat in vastum mare immobilis, exspectans an auguralis ales e terra mare supervolaret, an contra hinc devolaret in terram; illinc scilicet ratum auspicium facturus. In Euripidis Dramate idem augur exclamabat Polyïdus:—ἔα, ἔα. Ὁρῶ γ' ἐν ἀκταῖς νομάδα * κυματότροφον, Ἁλιαίετον· τὸν παῖδα χερσεύει μόρος." Valcken. ad Theocr. Adoniaz. pp. 213—34.

tur. q. d. coacervativum, seu collectivum, veluti in ἅπας, i. e. omnis: quod α alioqui vacare hoc in nomine dici potest, quum illo omisso dicatur πᾶς eadem significatione. Scio tamen posse etiam videri prius esse ἅπας quam πᾶς, et hoc ex illo factum, detracto α, sed id minime fit mihi verisimile. Eustath. (ad Il. A. p. 16. 30.) tradens Atticos ἀθροιστικὰ vocabula aspirare solitos, in exemplum affert ἅλα, et ἅπας, et ἅλις: unde etiam quosdam nomen ᾅδης, sed hoc ridiculum mihi videtur, existimasse aspirari, facta ex αἴδης contractione, διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἄθροισιν τῶν ψυχῶν. Quod autem α semper aspirari dicitur quum est ἀθροιστικὸν, id in nomine ἀολλέες nequaquam verùm comperitur: quare vel excipiendum hoc fuerit, vel dicendum α in eo non ἀθροιστικὸν esse, sed ἐπιτατικόν. Addam et alia de hac voce in sequenti sermonis hujus tmematio.

A vel ἀθροιστικὸν, vel ἐπιτατικὸν in nonnullis vocabulis esse posse existimatur. Eustathius (p. 641. 61.) in hunc versum Homeri, Il. Z. (270.) Ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς, annotat, ex eo α quod sit ἐπιτατικὸν, vel ex eo quod ἀθροιστικὸν sit, posse esse non solum ἀολλέες, significans οἱ ὁμοῦ ἠθροισμένοι καὶ συνειλημμένοι, quo in loco reponendum esse existimo συνειλημένοι cum simplici μ, sed etiam verbum ἀολλίζω. Supervacaneum tamen fuit verbi ἀολλίζω mentionem facere: quum enim ἀολλίζω ex ἀολλέες esse manifestum sit, spiritum nominis ἀολλέες in verbo ἀολλίζω, quod ab eo derivatur, servari debere nemo negare posset. Idem (ad Il. B. p. 179. 21.) alibi ἀολλέες esse annotat Homero quod Herodoto (i. 196. ii. 63. iii. 13. iv. 184. vii. 104. 157. 211. 225. viii. 23.) ἁλέες. Hoc autem derivari fortasse a verbo ἁλίζω, unde esse et ἅλις. Ceterum annotavi paulo ante ex eodem, Atticos gaudere aspiratione in vocabulis ἀθροιστικοῖς, quibus illud ἅλις annumeratum fuit. Quod certe pro iis non faciet qui α in voce illa ἀολλέες vocare ἀθροιστικὸν malent. Sed ego ut ἀολλέες, licet tenuatum, posse vocari ἀθροιστικὸν puto non minus quam ἐπιτατικὸν, ita vicissim ἅπας, quamvis aspiratum, non minus ἐπιτατικὸν quam ἀθροιστικόν.

A illi ἀθροίσεως significationi vicinam habet eam qua pro ἅμα ponitur: ut in ἄβρομοι pro ἅμα βρόμῳ, et αἴαχοι sive αὐίαχοι pro ἅμα ἰαχῇ, ap. Homerum (Il. N. 41.): sic tamen ut aliter etiam exponantur hæ voces.

A ut ἅμα in quibusdam vocibus, ita etiam ὁμοῦ in nonnullis significare traditum est. Plato certe hujus significationis exempla affert ἀκόλουθος et ἄκοιτις, dicta esse tradens pro * ὁμοκέλευθος et * ὁμόκοιτις. Ejus verba sunt, in Cratylo (c. 22.), ubi de Apollinis nomine disserit: Κατὰ δὲ τὴν μουσικὴν δεῖ ὑπολαβεῖν, ὥσπερ τὸν ἀκόλουθόν τε καὶ τὴν ἄκοιτιν, ὅτι τὸ α σημαίνει πολλαχοῦ τὸ ὁμοῦ, καὶ ἐνταῦθα τὴν ὁμοῦ * πόλησιν καὶ περὶ τὸν οὐρανὸν, οὓς δὴ πόλους καλοῦσι, καὶ τὴν περὶ τὴν ἐν τῇ ᾠδῇ ἁρμονίαν, ἣ δὴ συμφωνία καλεῖται. Et paucis interjectis, ὥσπερ οὖν τὸν ὁμοκέλευθον καὶ ὁμόκοιτιν, ἀκόλουθον καὶ ἄκοιτιν ἐκαλέσαμεν, μεταβάλλοντες ἀντὶ τοῦ ο, α· οὕτω καὶ Ἀπόλλωνα ἐκαλέσαμεν, ὃς ἦν * ὁμοπολῶν, ἕτερον λ ἐμβάλλοντες, ὅτι ὁμώνυμον ἐγίγνετο τῷ χαλεπῷ ὀνόματι. Hæc ille. Sed in his nominibus nihilo minus, meo quidem judicio, dicere possumus α declarare ὁμὸν, i. e. idem, quam ὁμοῦ. Ut autem hoc dicam, movent me cum alia, tum vox ἄλοχος, quæ quum illi ἄκοιτις synonyma sit, itidemque uxorem significet, in ea tamen α esse potius ὁμὸν quam ὁμοῦ, vel hic locus Hesiodi (in Theog. v. 508.) testari videtur,— καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν. Rationi enim magis consentaneum videtur ut ὁμόλοχος, pro quo dictum esse aiunt illud ἄλοχος, resolvatur in ὁμὸν λέχος ἔχουσα quam in ὁμοῦ λέχος ἔχουσα: quod possit aliqua ὁμοῦ λέχος ἔχειν, cui alioqui ipsum λέχος minime commune sit. Quæ tamen non ita dico quasi illud ὁμοῦ excusari non possit. De ἀδελφὸς autem, in quo Hesychius vult α significare itidem ὁμοῦ, verba faciam in proxime sequente tmematio. Sed quod ad illa duo vocabula attinet ἄκοιτις et ἄλοχος, sciendum est Porphyrium in Lib. quem Ὁμηρικὰ Ζητήματα inscripsit, ab iis longe dissentire qui in illis α indicare putant ὁμοῦ. Se enim credere ait ἄκοιτιν et ἄλοχον proprie appellatam fuisse eam quæ virgo esset, tanquam videlicet λέχους ἑτέρου μὴ μετασχοῦσα μηδὲ κοίτης, unde ab Homero (Il. H. v. 392.) dici κουριδίην ἄλοχον: sed postea per catachresin de aliis quoque uxoribus usurpata hæc nomina fuisse. Ego hæc vero non prorsus absimilia mihi videri dico: quam tamen addit rationem, ex eo quod Homerus κουριδίην ἄλοχον appellet, infirmam esse nec minus pro altera etymologia facere judico. Cur enim κουριδίην discriminis causa additum esse minus credibile sit?

A indicat interdum et ὁμοιότητα, i. e. similitudinem vel ἰσότητα, i. e. æqualitatem. Eustath. (ad Il. B. p. 196. 27.) ἀτάλαντον apud Hom. (Il. B. v. 169.), ubi Ulyssem vocat Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον, esse dicit τὸν οἷον ἰσόσταθμον: hic enim α denotare ἰσότητα, ut tradiderunt veteres: vel ὁμοιότητα, sicut in voce ἀδελφός. Quæ quum scribit Eustath. videtur omnino intellexisse ἀδελφὸς dici tanquam ὁμόδελφος, non ad ὁμοῦ et δελφὺς, sed ad ὁμὸς et δελφὺς respiciens: ut nimirum ἀδελφὸς dictus sit quasi ὁμὸς δελφύϊ, i. e. κατὰ τὴν δελφύν: aut certe, quasi cui fuerit ὁμὴ δελφύς. Tunc enim merito dicetur α declarare ὁμοιότητα, quippe quum ὁμὸς sonet ὅμοιος. Hesychius tamen, ut antea docui, vult α significare ὁμοῦ in isto vocabulo: sicut et in ἄκοιτις, in ἄλοχος, in ἀκόλουθος, significationem hanc illi tribui dictum est. Sed in his vocibus parvi referre fateor utrius vocabuli significationem habere velimus α: at vero ἀδελφὸς si dicatur esse pro ὁμόδελφος ab ὁμοῦ et δελφὺς, hac etymologia decipi poterit aliquis, utpote qui ἀδελφὸν arbitraturus sit vocari eum non simpliciter qui in eadem matrice, est enim proprie δελφὺς matrix, seu qui in eodem utero: sed eum qui una cum alio in matrice fuerit, i. e. gemellum. Idem vero et de ἀγάστωρ dici potest, quod sonare ὁμογάστωρ (s. ὁμογάστριος, Eustath. ad Od. Δ. p. 1479. 28. Ἀλέκτωρ καὶ ἡ ὁμόλεκτρος καθὰ καὶ ἀγάστωρ ὁ ὁμογάστριος,) traditur, estque itidem fratris appellatio, plane ejusdem generis. Quod si quis tamen in his pertinaciter tueri velit α esse ὁμοῦ, at certe in ἀγάλακτες, quod itidem pro ὁμογάλακτες poni perhibetur, a pertinacia desistere cogetur. Miretur forsan aliquis me has minutias tam accurate persequi, et subtilius fortasse quam par sit, examinari a me ista arbitretur: sed sciat quasdam esse grammaticas nugas quæ ad seria nos ducunt. Quasdam dico: quippe qui alioqui multas grammaticorum plane nugatorias minutias tanto prosequar odio ut majore nullus. Dum vero in illis sunt occupati, alia quæ ad seria ducere nos possunt, vel omnino prætermittunt, vel tam negligenter atque oscitanter tractant, ut multis quæ opponere illis possint, relinquant. Equidem, etiamsi hic longior jam fuisse videri possim, pauca tamen, ne quam rudiori lectori dubitationem relinquam, addere cogor: nimirum, quum dicitur α præfixum huic vel illi voci valere ὁμὸς, sonare potius Latine Idem quam Similis. Neque enim ὁμόλοχος, vel ὁμόκοιτις, per quod exponuntur ἄλοχος et ἄκοιτις, est quæ simili lecto utitur, sed quæ eodem.

Quod autem attinet ad α significans ἰσότητα, exemplo illi, quod affert Eustathius, addi potest ἄπεδον: hoc enim exponi etiam ἰσόπεδον, suo videbis loco.

A illis quæ proxime præcedunt significationibus, ac præsertim illi qua dicitur declarare ἄθροισιν, contrariam habet eam qua μόνωσιν indicat. Hujus autem significationis meminit Eustath. ad Il. Γ. (p. 402. 35. et ad Od. A. p. 1428. 29.) de Ἀμαζόνων nomine loquens, et dicens quibusdam placuisse Ἀμαζόνας dictas esse tanquam * μονομάζους, cujus etymologiæ meminit etiam in Commentariis in Dionysium τὸν Περιηγητὴν, quod seipsas una ex mammis mutilas redderent; in Comment. illis in Dionys. dicit, quia dextra mamma illis adhuc infantibus adurebatur; ne in emittendis arcu sagittis obstaculo illis esse posset, addit, Literam autem α significare interdum μόνωσιν quoque, apparet etiam ex nomine ἁπλοῦν, quod sonat μόνον πέλον, i. e. ἕν, quasi quis dicat

ἁπλοῦν: ad differentiam ejus quod dicitur διπλοῦν. Hæc ille, cui fidem adhibebit qui volet: mihi certe ista etymologiarum commenta parum fide digna videntur, quamvis eas apud Etym. (p. 123. 1.) quoque extare non ignorem. Parva enim est apud me ejus auctoritas, et parvam in plerisque apud alios quoque esse debere, suis locis docebo.

A significans ὀλίγον, vel μικρὸν, vide supra inter illa quæ περὶ τοῦ στερητικοῦ α disserui. Ibidem habes et illud, quod particulæ δυς locum obtinere existimatur.

A significans etiam κακὸν in nonnullis vocabulis reperitur: ut in ἄβουλος et ἀβουλία apud Sophoclem; hæc enim in quodam ejus loco exponi κακόβουλος et κακοβουλία, docebo, quum de illorum significatione agam. Sic et ἄδωρα δῶρα apud eum (in Ajace v. 665.) significare putantur * κακόδωρα. Itidemque apud Homerum (Il. O. v. 14.) ἀμήχανε Ἥρη quidam expos. κακομήχανε: et ἀβάκχευτον θίασον apud Euripidem (Orest. 319. ed. Beck.), * κακοβάκχευτον. Quibus addi potest ἄξεινος, ex auctoritate enarratoris Apollonii (L. ii. 548.): nam in hac voce α significare τὸ κακὸν scribit; ideoque ἄξεινον sonare κακόξεινον. Addi denique potest et ἀφυής: interdum enim pro κακοφυὴς accipi creditum est. Tunc autem apte reddetur, Qui est malæ indolis: meliusque vis ejus exprimetur quam interpretando Malus, vel Perversus. Sed et pro μικροφυὴς accipi, ex Eustathio supra docui. Ceterum quemadmodum α privativum, i. e. cui alioqui privandi vis proprie convenit, interdum τὸ κακὸν significat, ita vicissim apud Latinos adverbium Male privationem nonnunquam indicare sciendum est: præsertimque apud poetas, et ex poetis Ovidium præsertim: hunc enim præ quovis alio ista adverbii hujus significatione gaudere animadverti. Reperiuntur certe apud alios Male sanus pro Insanus, suntque et illo solutæ orationis scriptores interdum usi, Male fidus pro Infidus, quibusdam autem Malefidus itidemque Malesanus conjunctim scribere placuit, Male amicum, pro Inimicum, Male concordes pro Discordes: apud Ovid. autem leges etiam Male formosa pro Non formosa, Deformis, Male fœcunda pro Infœcunda, Male firma pro Infirma, Male fortis pro Non fortis, Male sobrius pro Non sobrius, et alia quædam. Adhibendum tamen est judicium iis in locis in quibus adverbio isto utitur: quoniam nonnulli sunt ubi hunc usum habere videri possit, quum longe alium habeat. Hoc quoque ignorandum non est, quibusdam placere in Male sanus adverbium Male sonare Parum: sed ut dem illis, quibusdam aliis adjectivis junctum, significationem istam habere; at cum isto non facile illud significare credidero. Ceterum, quod mirum alicui fuerit, ut alicubi poni pro Parum, ita vicissim pro Valde aut Nimis usurpari existimatur: ac certe non male quibusdam Horatii præsertim locis significatio ista convenire videtur. Possitque credi hunc usum adverbio Male tribuisse, exemplo Græci adverbii κακῶς. Nam et hoc pro Valde positum observavi, sed cum verbis potius quam cum nominibus. Jam vero, quandoquidem enim in hunc sermonem incidi, progredi longius libet, quemadmodum quum Græcis α privativum, i. e. quod proprie vim privandi obtinet, interdum τὸ κακὸν significet, Latinis vicissim adverbium Male privandi vim alicubi habere ostendi: ita quoque quum α, quod alioqui privativum est, nonnunquam Græcis idem valeat quod ὀλίγον, ut supra docui de α privativo agens, Latinos vice versa adverbio Parum nonnunquam vim privandi tribuere dico; et quidem tam cum verbis quam cum nominibus. Exempla proferrem, nisi finem huic sermoni tandem imponendum esse, et lectorem aliqua reperire posse existimarem.

A esse πλεοναστικὸν censetur, i. e. supervacaneum, seu poni κατὰ πλεονασμὸν, ubicunque nullum ex præcedentibus usum habet, vocabulo cuipiam præfixum. Non solum autem quibusdam nominibus, sed et verbis præfixum πλεονάζει. Nominibus, ut Ἄσταχυς pro στάχυς, Ἀσταφὶς pro σταφίς. (Eustath.
A ad Il. B. p. 194. 3. et ad Il. K. p. 799. 37.) Sic Ἀστεροπὴ pro στεροπὴ poni testatur Eust. (ad Il. Θ. p. 705. 63.) Sic Ἄνηστις pro νῆστις usurpatum a Cratino (in Dionysalexandro) tradit Athen. (ii. 47. Οὐ γάρ τοι σύ γε πρῶτος φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις. Suidas: Ἄνηστις· ὁ γεγευμένος, καὶ Ἄνηστις ὁ νῆστις λίαν παρὰ Κρατίνῳ ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ. Hesych.: Ἄνηστις· ἀντὶ τοῦ νῆστις, προσκειμένου τοῦ ᾱ, ὡς ἀσταφίς.) Sic etiam Ἀσπάλαξ pro σπάλαξ dictum fuisse nonnulli scribunt. (Etym. M. p. 161. 7.) Quidam vero et in Ἀσφοδελὸς literam hanc abundare putarunt: dici enim et σφοδελός. (Eustath. ad Od. Λ. p. 1698. 21. Hesych. v. Σφόδελος. Sic Ἀαζὼν et Ἀλαζὼν: Hesych. Ἀαζών· ὁ ἀλαζών. V. Valck. in Diss. de Byrsa p. 30. Σφάραγος et Ἀσφάραγος: Hesych. Σφάραγος· βρόγχος, τράχηλος, λαιμὸς, ψόφος. V. Eustath. ad Il. X. p. 1272. 9. * Χερωΐς, et Ἀχερωΐς: Hesych. Χερωΐς· εἶδος δρυός. Ἀχερωΐς· δένδρον γένος ἀκάρπον, λεύκη. V. Schol. ad Il. N. 389. et ad Π. 482.) Verbis autem præfixum vacat, ut
B Ἀσπαίρω pro σπαίρω, (Eustath. p. 416, 34. 947, 11. 1164, 30.) Ἀλαπάζω pro λαπάζω (Eustath. p. 65, 26. 423, 39. 836, 61. 1413, 4.). Qui vero itidem Ἀμαυρόω pro μαυρόω dici existimant, longe falluntur; non enim est pleonasmus literæ α in ἀμαυρόω, sed ejus elleipsis est in μαυρόω: sicut in μαῦρον pro ἀμαυρὸν, (Eustath. p. 1608. 58.) Idemque fortasse et aliis quibusdam vocibus usuvenire potest, ut nimirum in iis abundare litera α existimetur, quum potius alteri vocabulo, quod eam non habet, deesse dicenda sit.

Accentum autem retinent interdum vocabula quibus α præfixum est, sive πλεοναστικὸν, sive aliquem usum ex iis habens qui enumerati fuerunt; interdum mutant. Retinent, ut ἀνάξιος, ἀστεροπή, ἀσταφίς: mutant, ut ἀνέραστος, ἄσταχυς, ἄνηστις.

De α usum præstante unius ex partibus orationis, et ita quidem ut una illarum et censeatur et sit.

A interdum, præter eos usus de quibus dictum est,
C alios etiam habet; fungitur enim aliquando vice unius ex partibus orationis, vel potius una illarum est: sed assumto accentu cum spiritu, aut saltem spiritu, et eo quidem aspero. Interdum enim articulus est, interdum pronomen, nonnunquam adverbium. Primum autem de articulo.

Ἁ articulus est præpositivus linguæ Doricæ, cum spiritu aspero, additum non habente accentum: pro ἡ, frequens Theocrito: ut initio primi Idyllii, (v. 6.) ἁ χίμαρος. Sic apud Moschum (i. 1.) Ἁ Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώστρει. Et apud Bionem, (iii. 1.) Ἁ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα. GENIT. Τᾶς pro τῆς. Itidemque DAT. Τᾷ pro τῇ.

Ἃ autem cum accentu articulus est postpositivus, neutrius generis, pluralis numeri, pro Quæ: cujus usus passim exempla occurrunt. Sed interdum ἃ pro ὧν, interdum pro δι' ὧν usurpatur. Pro ὧν affert Suid. ex Med. Euripidea, (v. 758. ed. Beck. ubi vide Jos. Barnes.) Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ'
D ἃ βούλομαι: quia dicitur τυγχάνω τούτου, non τοῦτο. Verum ita fortassis excusari possit ille accusativus ut dicatur referri ad βούλομαι, at τυχοῦσα jungi cum genitivo subaudito ἐκείνων: hoc modo, καὶ τυχοῦσα ἐκείνων ἃ βούλομαι. Illud autem ἃ pro δι' ὧν apud Thuc. positum testatur ejus Schol. in quodam 4 libri loco. Præterea ut dicitur Ἔστιν οἳ ad verbum Est qui, pro Sunt qui, i. e. Aliqui, vel Quidam: sic in gen. NEUTRO Ἔστιν ἃ pro Aliqua, Quædam: cum apud alios, tum apud Thucyd. non raro: ut ἔστιν ἃ εἰπεῖν βουλόμενοι. Et, ἔστιν ἃ παρεχόμενος ἄλλα, ap. eundem, Alia quædam. Item, τῆς τε ἄλλης Ἑλλάδος ἔστιν ἃ χωρία. Item, καὶ ἔστιν ἃ οὐ καλῶς ἐξηγούμενοι. Item particula γὰρ interjecta inter ἐστὶ et ἃ: ubi scribit, ἔστι γὰρ ἃ καὶ αὐτὸς ἐνεκάλει ἐκείνοις. Dicitur ETIAM Ἔσθ' ἃ: ut a Demosth. in Timocr. (p. 701. 28. ed. Reisk.) ὥσθ' ὁ μὲν Εὐκτήμων εἰς χρήματα ἔσθ' ἃ κακῶς ἔπαθεν. Affertur ἃ redditum et adverbio: ἃ δέ ἐστι τῆς ἑορτῆς, Quatenus ad festum attinet.

Quemadmodum item dicitur Ὃς μὲν, ὃς δὲ, pro Alius quidem, Alius vero: in singul. NEUTRO, Ὃ μὲν, ὃ δὲ, Aliud quidem, aliud vero, (ut Matth. xiii. 8., ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλὴν· καὶ ἐδίδου καρπὸν, ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα,) sic in plur. ἃ μὲν, ἃ δὲ, Alia quidem, alia vero. Interdum redditur etiam, Partim quidem, Partim vero. Phalar. in Epist. (ii.), ἀφικόμενος εἰς Ἱμέραν ἀναγκαίας ἕνεκα πραγματείας, ἤκουσα τῶν Στησιχόρου θυγατέρων ποιήματα λυριζουσῶν, ἃ μὲν αὐτοῦ Στησιχόρου γεγραφότος, ἃ δὲ τῶν παρθένων ἴδια. Ex Plut. affertur et ἃ δὲ, præcedente τὰ μέν: ubi scribit, τὰ μὲν ἐνδίδωσιν, ἃ δ' ἐπιτείνει, (Vol. vi. p. 203. 9. ed. Reisk. qui reposuit, τὰ δὲ, sed male.)

Ἃ pronomen possessivum, pro ἑὰ, Sua: ut τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος, ap. Homerum (Od. B. 258.). Idem Odyss. Ξ. (153.) ἐπεί κεν ἐκεῖνος (κεῖνος) ἰὼν τὰ ἃ δώμαθ' ἵκηται. Sic ὃς pro ἑὸς etiam ponitur.

A autem adverbium non eodem ubique spiritu nec eodem accentu notatur, sed pro significatione modo hunc modo illum spiritum itidemque accentum accipit. Dicam autem primum de ᾇ, quod est motus adverbium.

Ἆ motus est adverbium apud Dores, significans Quo. Theocr. ὁ δ', ᾇ πόδες ἆγον, ἐχώρει, quo pedes ducebant, ibat. Qui Theocr. locus extat in calce idyllii, quod inscriptum est Hylas (xiii. 70.): Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ᾇ πόδες ἆγον, ἐχώρει,· Μαινόμενος. Existimo autem aptissime redditum iri hoc loquendi genus ex Horat. (Epod. xvi. 21.) ille pedes ibat quocunque ferebant. Ita enim Latinus hic poeta dixit, Ire pedes quocunque ferent: ad Græcum hoc loquendi genus, ut credibile est, respiciens. Extat hoc ᾇ et in alio Theocriti loco, ᾇ πόδες ἆγον: nimirum in idyllio quod illud proxime sequitur, estque Κυνίσκας Ἔρως inscriptum (xiv. 41.): Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τῆνα Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρου (ἀμφιθύρω) καὶ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον. Utroque in loco Scholiast. ᾇ exponit ὅπου. Constat certe significationem hanc in his locis obtinere istud adverbium ᾇ: sed quum alibi, ubi alium usum habet, dici possit respondere adverbio ᾗ, facta duntaxat mutatione Dorica, non video quomodo idem hic dicere possimus, quum ᾗ talem usum nusquam habeat, quod sciam. Potius ergo peculiarem illi dialecto hunc usum esse existimandum est. (Gaisfordius in Theocriti locis edidit, ᾇ pro ᾇ.) Ἆ apud eundem poetam longe alium usum habet, ubi ᾇ τάχος pro κατὰ τάχος usurpat: ita enim exponit ejus Scholiastes, addens subaudiendum esse imperativum ἔρχου. Existimo autem istud ᾇ esse pro illo ᾗ, quod superlativo jungi solet: constat enim interdum dici ᾗ τάχιστα, ᾗ ῥᾷστα, &c., atque perinde fuerit, ut opinor, ac si pro ᾗ τάχιστα diceretur ᾗ τάχος. At vero exponendi alteram lectionem ὦ τάχος, quam editiones quædam habent, et nominatim Aldina atque Germanica, rationem inire nullam possum.[1] Locus ille Theocriti extat in fine idyllii, cui titulum fecit Κυνίσκας Ἔρως (xiv. 68.) Quod autem ibi quædam scholiorum editiones habent καθὰ τάχος, non dubium est quin ex errore id contigerit, et vera lectio sit κατὰ τάχος.

Ἆ est etiam adverbium similitudinis apud Homerum, Il. Z. (443.) Αἴκε, κακὸς ᾇ, νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. Sed hic pro ᾇ vulgares editiones habent ὥς: ac certe utriusque lectionis meminit Eustath. (p. 654. 46.) Estque observandum, ut hic quædam exemplaria habent ὣς pro ᾇ, sic ὦ τάχος in loco Theocriti pro ᾇ τάχος habere, ut modo annotatum fuit.

Ἆ admirativum est, ut inquit Suidas, afferens hunc ex Agathiæ Epigr. (xxxviii.) versum, Ἆ μέγα νηλειὴς[2] κηρὸς ἀνεπλάσατο (ἀπεπλάσατο): qui versus nondum mihi occurrit in Anthologia Græcorum Epigrammatum:[3] sed hic, qui a quibusdam sedem illius occupasse creditur, Ἆ μέγα νηλειής, ἔσβεσεν ἀγλαΐην. Extat autem l. iii. p. 259., meæ editionis, (et n. xxxix. ed. Jacobs.) in Epigrammate quod Agathias in imaginem cujusdam adolescentis immatura morte prærepti scripsit. Non videtur certe satis convenire versus ille qui a Suida affertur, quem tamen quidam hujus locum obtinere putant, uti dixi, cum præcedentibus Epigrammatis verbis: ita enim clauditur,—πᾶς δὲ τεὴν εἰκόνα δερκόμενος Τὴν ἄδικον μοῖραν καταμέμφεται, οὕνεκα τοίην, Ἆ μέγα νηλειής, ἔσβεσεν ἀγλαΐην. Præterea, quod Suidas dicit ᾇ esse θαυμαστικὸν, huic loco non quadrat: potius enim σχετλιαστικὸν esse liquet. Ceterum quamvis hoc in loco scripserim ᾇ cum spiritu aspero, Suidam sequens, tenuatum tamen esse in omnibus quæ in manus meas venerunt editionibus profiteor. Atque hanc scripturam auctoritate Eustathii tueri possumus, ut infra docebo. Suidas certe hoc diserte tradit, voculam hanc, quum est ἐκπλήξεως, tenuari: at quum est θαυμαστική, aspirari. Verum et hoc mirum videri possit, quod utrobique illam geminat: quum ᾇ ᾇ nullo modo legi possit in versu quem affert, sed semel tantum ᾇ. Quinetiam merito suspectam quis habeat in hoc Suidæ loco fidem librarii, quod ex Aristoph. (in Pluto v. 1052.) afferatur ἃ ἃ in significatione ἐκπλήξεως: et paucis interjectis addatur, καὶ τοῦτο μὲν, ἐκπλήξεως ὂν ψιλοῦται· τὸ δὲ ᾇ ᾇ θαυμαστικὸν, δασύνεται. Si enim Suidas vocem istam in significatione ἐκπλήξεως accentu illo notasset, post δασύνεται addere hic debuisset; nec dubium est quin addidisset, καὶ περισπᾶται. Circumflexum certe in ipsis quoque editionibus Aristophanis habet.[4]

Ἆ autem cum tenui et circumflexo alios usus habet. Initium sumam ab eo qui Homero frequentissimus est: nimirum, cum vocativis δειλὲ et δειλοί: ubi vocandi adverbium esse tradit Eustathius. Quoniam porro frequentissime ap. Homerum occurrunt hæc VERBA, Ἆ δειλὲ, sed Ἆ δειλ' ob sequentem vocalem scribitur, et Ἆ δειλοὶ, interdum et Ἆ δειλώ, et diversum in diversis locis usum habent: pluscula proferre exempla libet, deinde de horum verborum significatione, ut φιλομήρῳ lectori gratificer, disserere. Legimus igitur Il. A. v. 441. Ἆ δειλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Et paulo post, (v. 452.) Ἆ δειλ', οὐ μέν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, &c. Atque ut hic subjungitur particula οὐ illis verbis, sic alibi οὐδέ: ut Il. Π. v. 837. Ἆ δειλ', οὐδέ τοι ἐσθλὸς ἐὼν χραίσμησεν Ἀχιλλεύς. Item Il. P. v. 200. Κινήσας

[1] "Vitiosum est ὦ ed. Ald. ᾇ genuinum." Valcken.

[2] In Kusteri Editione legitur τολμήεις, non νηλειής, ut H. Stephanus exhibet. Suidam scripsisse τολμήεις patet e glossa ad v. Σκοπῶν, ubi idem versus affertur.

[3] "Sensus hujus fragmenti petendus est e v. Σκοπῶν: locum integrum apponam, Ἄσκοπον, Ἀγγελίαρχον, ἀσώματον, εἴδεϊ μορφῆς Ἆ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀνεπλάσατο. Unde apparet, fragmentum hoc intelligendum esse de cera, in qua imago Dei ab artifice erat expressa. Ceterum, unde Suidas Epigramma hoc depromserit, investigare non potui. Nam non solum in Anthologia Epigrammatum edita illud frustra quæsiveris, sed nec in inedita id a me lectum esse memini." Kuster. "Epigramma hoc, quo carent Buherii et Guieti libri, edidit ad Charitonem Dorvillius p. 551." Brunck. "In Suida male ἃ (pro ᾇ) exhibetur, et ἀνεπλάσατο. Hanc lectionem Kusterus malebat, quam lect. Cod. ἀπεπλάσατο." Jacobs.

[4] De hac Nostri observatione silet Kusterus in Notis ad Suidam. Aristophanis locus est: Γρ. Ἆ, ἆ, Τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερ'. Χρ. Εὖ μέντοι λέγει. Scholia: Ὡς τοῦ νεανίσκου προσφέροντος τὴν δᾷδα αὐτῇ, τοῦτο λέγει· ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα ἐκπλήξεως, καὶ κελεύσεως. "Ἐπιφώνημα, ἐπίῤῥημα ἐκπλήξεως. C. D'O. ἐπίῤῥημα ἐφεκτικόν. C. LB. In illo macula sequenti versui adspersa, in quem scilicet compingere voluit librarius exclamationem ᾇ ᾇ, nec in altero nihil est eandem ob causam peccatum: sed hæc tanti non sunt, ut commemorentur. Uterque servat accentum circumflexum: verum operæ pretium est audire, quæ Suidas e vetustioribus vel scholiis ad hunc locum, vel Grammaticis exposuit: Ἆ ἆ παρ' Ἀριστοφάνει ἐπίῤῥημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως. Ἆ ἆ, τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερε. τὸ ἆ ἆ κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον, οὐ καθ' ἕνωσιν· ἀλλὰ καὶ ψιλωτέον ἀμφότερα. Εἰ γὰρ ἓν μέρος λόγου ἦν, καὶ κατὰ σύναψιν ἀνεγινώσκετο, οὐ χρείαν εἶχε τῶν δύο τόνων, ἤτοι τῶν δύο ὀξειῶν· καὶ τοῦτο μὲν ἐκπλήξεως ὂν ψιλοῦται· τὸ δὲ ᾇ ᾇ θαυμαστικὸν δασύνεται. Hæc, optimæ notæ, sunt eo magis probanda, quia Scholiastes ad v. 1043. monuit esse κῶλον ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. Considera vero, an scribi præstet ἆ ἇ, sicuti fere v. 896." T. Hemsterh. Cum his conferenda sunt quæ H. Stephanus infra p. 26. de adverbio ᾇ ᾇ scripsit.

ῥα κάρη ποτὶ ὃν μυθήσατο θυμὸν, Ἆ δεῖλ', οὐδέ τι τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν, Ὃς δή τοι σχεδόν ἐστι. A Quinetiam particula illa ἦ, quam habuisti subjunctam hisce duobus verbis, in versu quem primum protuli, in aliis quoque versibus subjuncta itidem reperitur: ut in alio ejusdem poematis loco, (Odyss. Σ. v. 388.) Ἆ δεῖλ', ἦ τάχα τοι τελέω κακόν· οἷ' ἀγορεύεις. Alicubi post ἦ ponitur et δή. Il. Ω. (v. 518.) Ἆ δεῖλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν. Alicubi subjungitur particula τί: ut Il. P. (v. 442.) Κινήσας δὲ κάρη, ποτὶ ὃν μυθήσατο θυμὸν, Ἆ δειλὼ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι Θνητῷ; Sic Odyss. Φ. (v. 86.) Ἆ δειλὼ, τί νυ δάκρυ κατείβετον; Itidemque ejusdem poematis libro Υ. v. 350. (351.) Ἆ δειλοὶ, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων Εἰλύαται κεφαλαὶ, &c. Est autem hic versus, ille ipse cujus initium affert Suidas, sed mendose scriptum: hoc videlicet modo, Ἆ δειλή τι κακῶν. Sic cum adverbio interrogativo πόσε legitur Od. K. (v. 431.) Ἆ δειλοὶ, πόσ' ἴμεν; τί κακῶν ἱμείρετε τούτων; Alicubi post ἆ δειλοὶ positus est alius nominativus, seu B positi sunt alii nominativi, et in sequente versu particula ὡς: ut Il. Λ. v. 815. Ἆ δειλοὶ, Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, Ὣς ἄρ' ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης Ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἠδ' οἰωνοὺς (imo, κύνας ἀργέτι δημῷ;) Invenitur denique ἆ δειλὲ et sequente genitivo: ut ἆ δειλὲ ξείνων, (Odyss. Ξ. v. 361.) de quo usu alius erit dicendi locus: nunc de particula ista ἆ dicendum est, simulque de nomine quod illi adjungitur in hisce tot versibus quos in exempla attuli. Prius tamen quæ ab Eustathio de hac particula scribuntur, proponam. Vult ille ἆ hic esse vocandi adverbium, majorem habens emphasin magisque poeticum quam ὦ: et succensentibus atque perterritis, item minitantibus esse frequens. Idem alibi scribit ἆ vocem esse hominis quiritantis, aut admirantis, vel commiserantis. Sed ipsamet illius verba afferam. In hunc igitur Od. Ξ. (v. 361.) Ἆ δειλὲ ξείνων, ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας, Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες ἠδ' ὅσ' ἀλήθης, ista annotat, ἰστέον ὅτι τὸ ἆ, κλητικὸν C ἐπίῤῥημα ὂν, καθὰ καὶ τὸ ὦ, ἔχει πρὸς τῇ κλήσει, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, καί τινα πλείω ἔμφασιν, ἐπὶ σχετλιασμῷ ἢ θαύματι, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ καὶ ἄλλως οἴκτῳ. Quibus addit, particulam αἲ itidem dici interdum *δυσφορικὴν, nonnunquam *μεμπτικήν. Idem in istum versum Il. Ω. (v. 518.) Ἆ δεῖλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμὸν, annotat, ἐν δὲ τῷ, ἆ δειλὲ, κλητικὸν συνήθως ἐπίῤῥημα τὸ ἆ, οὐ μόνον ποιητικώτερον τοῦ ὦ, ἀλλὰ καὶ θυμουμένοις καὶ ἐκπληττομένοις καὶ ἀπειλοῦσι σύνηθες. Ego autem non lubenter hanc particulam adverbium vocandi appellaverim, licet casui quem vocativum grammatici nominant, itidem jungatur, atque adeo miror Eustathium, quum illi significationes illas tribueret, hoc nomine appellandum censuisse: quid enim tale significat ὦ, quod vocandi adverbium esse constat? Nequaquam igitur particula ô, quæ Latinis est vocantis adverbium, ut Græcis ὦ, interpretandum esse censuerim: sed quum est quiritantis aut commiserantis, D nunc enim sequor significationes quas ille grammaticus ei tribuit, aliqua harum interjectionum, Ah, Hei, Hem: quum perterriti ac perturbati, itidem vocula Hem, vel Eho: quum admirantis, Vah, aut rursus Eho; nam hæc interjectio modo perturbationem, modo admirationem indicat. Verum ut jam non ex Eustathii judicio pendeamus, sed ipsimet vim hujus particulæ perspiciamus, considerandi sunt ii quos attuli Homeri loci. Dico igitur δειλὲ in illis, duobus modis usurpari, sicut nostrum vocabulum *Miserable*: quum enim proprie hæc vox dicatur de eo cujus vicem dolemus, aut etiam deflemus, interdum et præfixa voce alia dicentes, *Pauvre miserable*, sæpe tamen eodem illo verbo compellamus eum quem graviter increpamus, et quidem minitando etiam nonnunquam. Idemque et de voce *Malheureux* dici potest. At vox Latina Infelix non itidem usum utrumque habet, quod sciam: nec altera illi synonyma, Miser. Ubi igitur ἆ δειλὲ dicitur deflendo sortem alicujus, ut in illo loco Il. Λ. (v. 815.) Ἆ δειλοὶ, Δαναῶν ἡγήτορες &c., nam et ipse poeta hæc esse τοῦ ὀλοφυρομένου verba testatur, versu isto qui illum proxime præcedit, Καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, reddi poterit Heu miser, vel Ah miser. Valla certe vim illorum verborum, Ἆ δειλοὶ, Δαναῶν ἡγήτορες, aliis verbis aliaque orationis forma non male expressisse videtur: ita interpretans, O indignum casum luctuosamque fortunam principum Achivorum: hoccine fato venerunt ut &c. Sic etiam in hoc versu Il. Ω. (v. 518.) Ἆ δεῖλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν. Sic et in aliis plerisque locis. At vero quum verba illa sunt ejus qui stomachatur, qui temeritatem vel ignaviam hostis sui increpat, qui illi illudit, qui denique illi insultat, tunc ἆ δειλὲ interpretari Heu miser, vel Ah miser, nullo modo rationi consentaneum esset. Talis autem locus est ille, (Il. Λ. 452.) Ἆ δεῖλ', οὐ μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ Ὠμησταὶ ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες. Nam hæc verba proficisci ab eo qui ἐπεύχεται, ipsemet Homerus testatur hoc hemistichio,—ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς. Itidem certe ἐπευχομένου verba erant paulo ante hunc locum, (v. 441.) Ἆ δεῖλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Ἤτοι μέν ῥ' ἔμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι· Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν Ἤματι τῷδ' ἔσσεσθαι, &c. In quibus locis interpretandis Valla non itidem ut in illo cujus mentionem feci paulo ante, judicium adhibuit. In priore enim loco vertit Infelix, in posteriore Miser, omissa interpretatione particulæ ἆ. At ego contra, si ex duabus vocibus altera prætermittenda fuisset, vocativum quam illam voculam omittere maluissem. Nam vel sola particula Vah stomachantis verba esse indicasset. Sed quoniam prætermittendus ille vocativus non est, quo tandem Latino vocabulo in hujusmodi locis eum interpretabimur? Non dubito quin ei ex reliquis duabus significationibus altera dari debeat, nimirum ut reddatur Ignave, aut Improbe, seu Nequam: nam δειλὸν improbum etiam significare, suo loco ostendam. Alioqui certe in hujusmodi locis peculiaris quæpiam significatio nomini isti tribuenda esset.

Ἆ admirantis est ap. Antiphilum Anthol. Epigr. l. i. p. 84. meæ editionis. (Brunckii Anal. T. ii. p. 177.) Ibi enim primi duo versus Epigrammatis sunt hi, quibus Antiphilus admiratur simul et laudat apum in conficiendo melle industriam: Ἆ καλὸν, αὐτοπόνητον ἐν αἰθέρι ῥεῦμα μελισσῶν, Αἱ πλασταὶ (Ἄπλαστοι) κηρῶν (χειρῶν), * αὐτοπαγεῖς θαλάμαι· Προίκιος ἀνθρώπων βιότῳ χάρις. Sed quædam exemplaria habent ἃ, non ἆ.[1]

Ἆ exclamantis cum gaudio, vel potius præ gaudio, videtur esse apud Agathiam scholasticum, Anthol. Epigr. l. vi. p. 419. Εἶπε δὲ καὶ χαίρων ὁ γεωπόνος, Ἆ τάχα Βάκχῳ Λοιβῆς καὶ θυέων μικρὸν ἔδωκα γέρας, (n. lix. in Jacobsii Anthol.)

Ἆ exclamantis est, non itidem præ gaudio, sed contra præ dolore, atque adeo quiritantis, seu commiserantis: ut ap. eund. Agathiam, in hoc quem supra attuli loco,—οὕνεκα τοίην, Ἆ μέγα νηλειής, ἔσβεσεν ἀγλαΐην. Ita enim scriptum esse in omnibus editionibus, quamvis Suidas cum aspero scribat, admonui antea.

Ἆ sequente particula μὴ, adverbium est ἐπιτιμητικὸν, quod sonat q. d. increpativum. Aristoph. in Pluto, (v. 127.) Ἆ, μὴ λέγ', ὦ πόνηρε, ταῦτ': ubi

[1] "Ἆ καλὸν, insolentius hujus carminis initium. Nec tamen propterea probaverim conjecturam Jos. Scaligeri ἄσκαλον, quod cum voce ῥεῦμα non congruit. 'Codd. omnes et edd. antiquæ αἱ πλασταὶ χειρῶν. Primus Stephanus κηρῶν. Aliam emendationem tentavi, ἀπλάστῳ χειρῶν, manibus hominum non fictæ, sed quas sibi ipsæ construunt apes, cellæ.' Brunck. Sed tum saltem scribendum, ἄπλαστοι δὲ χειρῶν. Scaliger in Not. MS. χείων conjecit, quod in hoc contextu non satis intelligo. Huetius p. 10. ἃ πλασταὶ κηρῶν. Mihi Brunckii emendatio magis probatur. Ceterum Vat. Cod. οἱ, non αἱ πλασταὶ exhibet." Jacobs.

Schol. ἐπίῤῥημα ἐπιτιμητικὸν (C. D'O. ἐπίῤῥημα τοῦτο ἐκπληκτικὸν,) esse annotat. In vulg. Lex. scriptum est ἆ, non ἄ: sed perperam, ut ostendit etiam Platonis locus, eandem scripturam eundemque usum habens: in Hippia Majore, (p. 101. e. ed. Læmar. A. 1590. T. xi. p. 34. ed. Bipont.) Ἆ, μὴ μέγα ὦ Ἱππία λέγε· ὁρᾷς ὅσα πράγματα ἡμῖν ἤδη παρέσχηκε· μὴ ὀργισθὲν ἡμῖν ἔτι μᾶλλον ἀποδρᾷ. (Ubi vide Scholia p. 134. ed. Lug. Bat. 1800.)

Ἆ est etiam optantis adverbium, idem valens quod εἴθε, i. e. Utinam, ut testantur non solum Hesychius et Suidas, sed Eustathius quoque non uno in loco: additque veteres hujus significationis exempla proferre. (Eustath. ad Od. Ξ. p. 1763. 60., Ὅτι δὲ τὸ ἆ ψιλούμενον καὶ περισπώμενον καὶ ἀντὶ τοῦ αἴθε λαμβάνεται, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν, οἳ καὶ χρῆσιν εἰς τοῦτο παράγουσιν. Idem ad Od. Κ. p. 1664. 4., Ἐν οἷς τὸ μὲν ἆ σχετλιαστικόν ἐστι κλητικὸν ἐπίῤῥημα λαμβανόμενόν ποτε καὶ ἀντὶ τοῦ αἴθε, οὗ καὶ χρῆσιν παράγουσιν οἱ παλαιοί.) Afferunt certe Hesychius quoque et Suidas locum Callimachi in hujus significationis exemplum: sed ita depravatum ut hæc significatio minime in eo animadverti possit. Habet enim Hesychius, ἃ πάντα συναγείρας, affero scripturam quæ apud eum extat, cum aspero, non cum tenui,[1] Suidas autem, ἃ πάντως ἵνα γῆρας.

Ἆ est præterea temporis adverbium, significans Nunc, si Suidæ credimus, ita usurpasse dicenti quendam Euclum χρησμολόγον.[2] Sed hæc Suidæ verba suspecta sunt, quum scribatur, εἰ δὲ ψιλωθείη περισπασθὲν, τὸ νῦν σημαίνει, tanquam videlicet non facta fuerit prius hujus scripturæ mentio. Et tamen paulo ante scriptum est, περισπασθὲν δὲ καὶ ψιλῶς[3] δηλοῖ εἴθε. Quinetiam illis quæ de hac ultima significatione tradit, subjuncta ista, βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικὴν, ejusmodi sunt quæ suspicione non careant. Sed multo magis suspectum est vel potius aperte mendosum, quod apud eum legimus de ἆ significante τὸ πολὺ ap. Archilochum. Postquam enim dixit ἆ significare etiam ὦ, et attulit Homeri locum, ἆ δειλή τι κακῶν, pro quibus reponi hæc debent ἆ δειλοί τί κακὸν, addit, significare etiam πολὺ et μέγα ap. Archilochum: subjungitque hæc verba, ἆ δέκα ταύρους, quod exemplum aliter apud Varinum scriptum extat, hoc videlicet modo, ἆ, ἑαδ' εἶς τε ταύρους. Sed non video quid commodi ex hac scripturæ illius mutatione, undecunque sit, percipere possimus.[4] Equidem literam hanc τὸ μέγα et τὸ πολὺ significare, et ipse antea docui, sed præfixam quibusdam vocabulis. Qualiacunque autem sint ista Suidæ, quorum nihil extat in ea editione quæ olim Mediolano prodiit, omittenda non existimavi, nequis per incuriam potius quam consulto prætermissa esse putaret. Ceterum quandoquidem in Varini mentionem incidi, addam ex eo quoque de hac particula aliquid, undecunque sumtum sit. Ejus verba sunt, Ἆ ψιλούμενον μὲν καὶ περισπώμενον, δηλοῖ τὸ ἐν ἴσῳ ἐπίῤῥημα τῷ ναὶ, καὶ εἴθε, ἢ αἴθε· ὡς ἔστιν ἐκ τῶν παλαιῶν δῆλον. Quibus subjungit illum Callimachi locum, quem et supra ex Hesychio et Suida habuisti. His autem Varini verbis, si tamen ejus verba vocari debent quæ illum aliunde descripsisse constat, tribuitur alia significatio huic adverbio præter eas omnes quarum mentio facta in superioribus fuit: videlicet ut ponatur etiam pro ναί. Quæ significatio contraria illi erit quam Suidas ei tribuit, quum dicit significare ἀπόφασιν ἀρνητικὴν, sed loquens de eo quod βραχέως et ψιλῶς scribitur: quæ verba, uti dixi, suspecta esse possint; divinatione certe indigere videntur. Quinetiam ex Platone affert idem Varinus pro φεῦ: nam post Archilochi locum, addit, καὶ ἔτι σχετλιαστικὸν ἀντὶ τοῦ φεῦ, ὡς παρὰ Πλάτωνι.[5] Quibus subjungit quæ apud Suidam quoque leguntur, καὶ τὸ νῦν, ὡς &c. Quum autem hæc de ista significatione velut interjecta sint inter ea quæ apud Suidam habemus, ex veteri quopiam ejus exemplari sumta putarem: nisi quamplurimi ejusdem lexicographi loci, quos ille a se descriptos dedit, quales et nos in vulgatis editionibus legimus, id est depravatissimos, eum veteris codicis auxilio caruisse mihi persuaderent. Quæ ego consulto dico ut quisque quanta Varini esse auctoritas debeat, admoneatur. Hoc constat, multos eum locos inemendatos reliquisse, in quibus latentia menda non magni ingenii erat deprehendere, deprehensa autem, non magni laboris emendare. Sed nec addidisse de suo quicquam quod ad vocabulorum expositionem faceret, existimo: nihil tale certe ab eo additum legere me memini. Quæcunque enim apud hunc leguntur ultra ea quæ ap. Hesych., Suid. et Etymologum extant, ex quo tamen pauca descripsit, quum contra ex illis duobus omnia quæ ad vocabulorum expositionem pertinent sumserit, nisi siqua per incuriam prætermissa fuerunt, ea ex Eustathio, ex enarratore Aristophanis, aliisque qui scholia in poetas scripserunt, sumta esse constat. Verum et ex grammaticis non pauca descripsit, et quidem nullo eorum habito

[1] Cum aspero legitur in Cod. Ven., teste Schowio, Ἃ πάντα συναγείρας. Suidæ locus, (qui deest in Editione Mediolanensi et in 3 Codd. Parisiensibus, unde recte collegit Kusterus eum a recentioribus Suidæ adsutum fuisse), pene integer descriptus est e Platonis Scholiasta p. 134., apud quem legitur, Ἃ πάντως ἵνα γῆρας. At in Siebenkeesii Anecdotis Græcis p. 72., pro πάντως, est πάντων. "Hesych.: Τὸ ἃ περισπασθὲν δηλοῖ εἴθε, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Ἃ πάντα συνάγειρας. Aiunt alibi exstare ad hunc modum, Ἃ πάντως ἵνα γῆρας. Manca est sententia, neque quidquam ex his certo constitui potest." Bentleius. "Verba hæc Callimachi," inquit Pergerus ad Hesych., "ex ejus Choliambis, Etymologistæ laudatis, Hesychium depromsisse puto: leg., Ἃ πάντα σῦν ἀγείρας, Utinam suem plaga circumdares omnem!" "At hæc," addit Albertius, "nimis quæsita videntur, ut et quæ Portus ad Suidam notavit." Toupius, Emendd. T. iv. p. 187.: "Lego πάντας, ob versum." Photius in Lexico ad Callimachi locum nos remittit, sed vellemus versum ipsum citasset: Ἆ, τὸ ἄλφα περισπασθὲν δηλοῖ τὸ εἴθε· οὕτως γὰρ Καλλίμαχος κέχρηται.

[2] Locus ille Suidæ, ut supra monuimus, depromtus est e Platonis Scholiasta, apud quem legitur, εἰ δὲ ψιλωθείη περισπασθὲν, τὸ νῦν σημαίνει, ὡς ἐν Εὔκλου τοῦ χρησμολόγου ποιήμασι, et sic apud Phavorinum quoque, non ποιήματι, ut Suidæ editiones exhibent. At in Siebenkeesii Anecdotis Græcis p. 72. exstat ποιήματι, non ποιήμασι.

[3] Verba καὶ ψιλῶς in Platonis Scholiasta l. c. non leguntur. Porro verba ista, βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικὴν, H. Stephano suspecta, in eodem Scholiasta totidem verbis exstant.

[4] Archilochi verba in Platonis Scholiasta sic exhibentur, Ἃ ἑαδ' εἷς τε ταύρους. In Siebenkeesii Anecdotis Græcis, p. 72., pro ταύρους, est ταύροις. Teste H. Stephano, pro ἕα δ', in Phavorino legitur ἑαδ'. At in Editione Basileensi 1538., quæ nobis hæc scribentibus sit ad manum, est, ἕα δ'. Sic in Phavorino scriptum legerat Kusterus, ut patet e nota ad Suidam, non δ' ἕα, ut Gaisfordius ad Archilochi Fragmenta p. 318., Kusterum citans, falso tradit. "Ἃ δέκα ταύρους," (ut in Suida legitur), "quid sibi velit, ignoro: id video, δ' εἷς τε prodiisse ex eodem compendio, quo δέκα significaretur," Bastius ad Gregor. Cor. p. 245. quem vide. (Obiter monemus, typographum ibi Schæfero, non Bastio, ut debuerat, notam illam tribuisse.) "Ἃ interjectio vel exclamatio esse videtur admirantis vel magnitudinem, vel multitudinem rei.—Suidæ lectio, Ἃ δέκα ταύρους, 'Ah decem tauros!' quæ saltem sensum qualemcunque admittit, præferenda cuique videbitur." Ign. Liebelius ad Archilochi Reliquias p. 223., cujus sententiam calculo nostro comprobare non dubitamus. Archilochum enim locutum fuisse de magnitudine et multitudine rei, testantur Scholiastes Platonicus, Suidas, et Phavorinus, Σημαίνει δὲ καὶ τὸ πολὺ καὶ μέγα παρ' Ἀρχιλόχῳ. At, nisi, cum Suida, legas δέκα, nullum multitudinis indicium invenias.

[5] Verba, ὡς παρὰ Πλάτωνι, satis aperte indicant, Phavorinum e Scholiis in Platonem glossam suam depromsisse; nam in Scholiis illis p. 134. sic legitur: Τό, τε (τότε in Siebenkeesii Anecd. Gr. p. 72.) ἐν ἴσῳ τῷ ναὶ, καὶ εἴθε, καὶ ἔτι σχετλιαστικὸν ἀντὶ τοῦ φεῦ ἐπιῤῥήματος, ὡς ἐνταῦθα. Similiter idem Phavorinus, Galeni Glossas Hippocrateas describens, fere semper de suo addit verba, παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. Galenus: Σησαμίς· τῆς σησαμίδος ὀνομαζομένης. In Lexico Vocum Peregrinarum (vide nos supra ad v. Σησαμὶς) monuimus e vet. Cod. MS. legendum esse, Σησάμης· τῆς οὕτω δὴ ὀνομαζομένης. Phavorinus: Σησαμὶς (leg. Σησάμη)· ἡ οὕτω δὴ καλουμένη παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. Galenus: Ἀρὶς οὐ μόνον τὸ ὄργανον, ἀλλὰ καὶ βοτάνη τις οὕτως ὀνομάζεται. Phavorinus: Ἀρίς· οὐ μόνον τὸ ὄργανον, ἀλλὰ καὶ βοτάνη τις, οὕτω καλουμένη παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. Sed hic Galeni sensum pervertit; Medicus enim hoc sibi vult, ἀρίδα, præter significationem instrumenti chirurgici, cujus meminit Hippocrates, aliquando dici de herba quadam, cujus non meminit Hippocrates. Vide nos supra in Lexico Vocum Peregrinarum ad v. Ἄρον.

delectu: ut videmus statim initio sui operis, post illa quæ de etymologia nominis Ἄλφα traduntur, quæ ex Etymologo sumta sunt, quædam de literæ hujus significationibus afferre, quæ ex Moschopulo petita esse constat, et ejusmodi sunt ut vix alio quam Moschopulo digna videri possint: utpote quibus immixta sint quædam, quæ si propius intueamur, fide indigna esse comperiemus. Volens enim ille sive grammaticulus sive grammatista de suo quoque aliquid addere iis quæ apud alios de illis significationibus leguntur, nonnulla dixit quæ veteres grammatici non negarent solum, ut opinor, sed riderent etiam. Cujusmodi est quod de ἀνίσχει tradit, nimirum poetice significare ἅμα ἴσχει. Mihi certe tam ridiculum visum est hoc exemplum istius significationis literæ α proponere, ut prætermittendum potius censuerim. Quæ igitur habet Varinus, ex aliis habet, uti dixi, et quidem sine delectu ex quolibet collecta. Quod si quid de suo adjecit, raro id fecit: et qualecunque illud est, alio potius quam ad expositionem significationis alicujus pertinere comperietur. Illis quidem certe quæ a Suida scribuntur de usu voculæ ᾱ apud Agathiam, videmus adjecta quædam apud hunc esse, quæ de suo illum attulisse, aliaque hujusmodi alibi, credibile est. Ut autem hæc illius esse credam, facit quod annotat pro hoc versu, Ἆ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀνεπλάσατο, in aliis scriptum esse, Ἆ μέγα νηλειὴς ἔσβεσεν ἀγλαΐην: quam tamen scripturam non videri posse locum alterius obtinere, docui supra. Sed de his hactenus. Quod autem ad illam significationem particulæ ᾱ attinet, cujus postremo loco facta fuit mentio, et quam a Platone usurpari dictum est, convenit certe cum ea quam habet apud Homerum eadem hæc vocula cum illis nominativis δειλὲ et δειλοί: cujus multa exempla protuli antea.

Ἆ adverbium quidam in VOCAB. Ἀβάλε, quod itidem adverbium est, significans Utinam, inclusum esse existimant. Ut enim imperativi ἄγε et φέρε in adverbia transeunt, sic βάλε imperativum verbi βάλλω transire in adverbium σχετλιαστικὸν, et significare φεῦ, Heu. Ei autem addi postea ᾱ, quasi increpandi et admirandi adverbium, ut in ᾱ δειλέ. Sed ego nihil tale apud ullum ex veteribus grammaticis reperio. (Vide nos infra.) Ac fortassis ut hanc voculam adverbio isto inclusam dicerent, eos movit quod produci primam ejus syllabam viderent: ut Epigr. l. i. p. 73., meæ editionis, (Æmiliani Epigr. iii.) Ἀβάλε χειμερίου με κατέκλυσε κύματα πόντου. Sic quoque in principio alius cujusdam Epigrammatis, Ἀβάλε μηδ' ἐγένοντο γάμοι. Id autem Epigramma Agathiæ est, si bene memini, (n. lxxviii. in Jacobsii Anthol. Gr. T. iv. p. 33. Epigramma incerti Poetæ n. cccxcvi., Ἀβάλε μήτε σε κεῖνος ἰδεῖν, μήτ' αὐτὸς ἀνεῖναι Τρίτων Αἰγαίου νῶτον ὑπὲρ * πελάγευς.) Quod si ita est, facile crediderim hunc versum esse illum ipsum quem Suidas protulerat; gaudet enim exemplis ex Agathia petitis; quum dixisset ἀβάλε significare εἴθε. Apud eum enim ita legitur, Ἀβάλε, εἴθε, ἀβάλε. Quod posterius ἀβάλε esse initium vel hujus vel alius versus, quem ille in exemplum afferre voluerit, omnino persuasum habeo.[1] Productio inquam illa primæ syllabæ in ἀβάλε ad comminiscendam hanc deductionem illos fortassis impulerit: sed etiamsi dicamus in ἀβάλε esse α ἐπιταστικὸν, exemplo ea productio non carebit. Eustathius tamen tradens α corripi ante β, addit σεσημειῶσθαι hoc ἀβάλε, (ad Il. Ω. p. 1353. 39., Ἕτεροι δὲ παρὰ τὸ ῥαπίζειν λέγοντες ῥάβδον γίνεσθαι, φασὶ καὶ ὅτι τὸ ᾱ πρὸ τοῦ β̄ συστέλλεσθαι θέλει, ἀβρὸς, Ἄβδηρος,[2] ἀβαρβαραία, ἐπιγράβδην. Οὕτως οὖν φασι καὶ ῥάβδος. Σεσημείωται τὸ ἀβάλε.)

"Βάλε Jace: imper. aor. 2. a βάλλω. Transit "idem imperativus, ut ἄγε quoque, in adverbium "σχετλιαστικὸν, idem significans quod φεῦ: ut βάλε "βάλε κήρυκος φωνήν. Idipsum et Ἀβάλε dicitur, "per compositionem ex ᾱ et βάλε: quorum utrum"que σχετλιαστικὸν est, et unum idemque signifi"cat, nimirum φεῦ, ut tradit Etymol. et Lex. meum "vet.: sed in hoc βάλλε scriptum, in illo βάλε, "ut apud Suid. quoque, qui pro εἴθε, i. e. utinam, "usurpari innuit."[3] H. St. Thes. Ind. [Hesych.: Βάλε· ῥίψαι (ῥίψον) ἢ ὄφελον. Alcman apud Antigonum Caryst. Hist. Mirab. c. xxvii. p. 26., Οὔ μ' ἔτι, παρθενικαὶ μελιγάρυες ἱερόφωνοι, Γυῖα φέρειν δύναται, βάλε δὴ, βάλε κηρύλος εἴην. Etym. M. p. 186. 36.: Βάλε· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἄγε προστακτικοῦ ῥήματος μετατίθεται καὶ γίνεται ἐπίῤῥημα παρακελεύσεως (Cod. Par. 2654. παρακελευστικὸν, teste Bastio ad Gregor. Cor. p. 929.), ἄγε· οἷον, Ἄγε δή μοι ὦ μοῦσα· καὶ ἀπὸ τοῦ φέρε προστακτικοῦ ῥήματος (Cod. 2654. addit, γίνεται ἐπίῤῥημα) φέρε· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔβαλον, ἔβαλες, ἔβαλε· οὗ τὸ προστακτικὸν, βάλε· μετατιθέμενον γίνεται σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ φεῦ· οἷον, Βάλε, βάλε κῆρυξ φωνήν· τοῦτο πλεονασμῷ τοῦ ᾱ, ἀντὶ σχετλιαστικοῦ ὄντος ἐπιῤῥήματος, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ, ᾱ δειλὲ, γίνεται ἀβάλε. Ἀμφότερα μίαν σημασίαν ἔχουσι, τὸ ᾱ καὶ τὸ βάλε. Ἔστι δὲ ἰδίᾳ ᾱ, καὶ ἰδίᾳ τὸ βάλε, καὶ ἐν συνθέσει τὸ ἀβάλε, καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν, βάλε. Idem articulus exstat in Phavorino, ex Etymologo facile corrigendo. Pro verbis, Βάλε, βάλε κῆρυξ φωνὴν, (quæ et in Phavorino sic exhibentur,) pro quibus Stephanus Noster reposuit, Βάλε βάλε κήρυκος φωνὴν, legendum est, ut vidit Bastius ad Gregor. Cor. p. 929., Βάλε, βάλε κηρύλος εἴην, quod e versu Alcmanis apud Antigon. Caryst. c. 27. depromtum est. Aristoph. Av. v. 300., Κειρύλος γάρ ἐστιν ὄρνις; ubi Schol. et post eum Suidas, Εὐφρόνιός φησι τοὺς Δωριεῖς λέγειν. Βάλλε δὲ βάλλε (leg. Βάλε δὴ, βάλε) κηρύλος εἴην. Τοὺς δὲ Ἀττικοὺς, κειρύλον. Φησὶ δὲ Δίδυμος, τὸ κατὰ φύσιν ὄνομα κειρύλος λέγεσθαι. Ἀντίγονος δέ φησι τοὺς ἄρσενας τῶν ἀλκυόνων κηρύλους λέγεσθαι, οὓς γηράσκοντας αἱ θήλειαι βαστάζουσι τοῖς πτεροῖς. Dionysii Thracis Grammatica, in Bekkeri Anecdotis Græcis T. ii. p. 642., Τὰ δὲ εὐχῆς σημαντικὰ, οἷον εἴθε, αἴθε, ἄβαλε. Stephani Scholia ibid. p. 946.: Εὐχῆς λέγονται σημαντικὰ ταῦτα, οὐχ ὅτι αὐτὰ λέγων τις εὐχὴν ποιεῖται, ἀλλ' ἐπειδὴ, εὐχόμενοί τι γενέσθαι ἡμῖν, τούτοις χρώμεθα τοῖς μορίοις. Τούτοις δὲ καὶ τὸ ὤφειλες κατέταξάν τινες. Τὸ δὲ ἄβαλε δύο μέρη λόγου ἐστὶν, ἐκ παραλλήλου κείμενα· εὑρίσκεται δὲ καὶ βάλε λεγόμενον· Βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἴην, Ἀλκμάν. Τινὲς δὲ ἓν μέρος λόγου ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσιν. Ad Alcmanis versus apud Antigonum Caryst. l. c. Xylander dicit notata fuisse in margine: Βάλε· κατ' ἀποκοπὴν τοῦ α, ἀρκτικοῦ στοιχείου· ἔστι γὰρ τὸ ὅλον Ἀβάλε, σημαντικὸν εὐχῆς ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ ὄφελον, εἴθε, αἴθε.

[1] "Lego, Ἀβάλε, εἴθε, ᾱ βάλε: nihili enim sunt, quæ hic Portus attulit. Βάλε per se utinam significat, quod et ᾱ: ipse Suidas, Βάλε, εἴη, εἴθε μοι, [de hac glossa vide nos infra], et Hesych. Βάλε· ὁ φελλός. Lege, ὄφελον." Pearsonus ap. Kusterum ad Suidæ locum. "Hesych. Ἄβαλε· εἴθε. Forsan, Ἆ βάλε, quanvis Alcman ap. Antigonum Caryst. p. 26. βάλε pro εἴθε utatur." Toupius Emendd. in Hesych. T. iv. p. 187. Saltem scribendum esset, ᾱ βάλε, non ἃ βάλε, ut vir doctus vult.

[2] Idem articulus extat in Phavorino, (qui eum vel ex Eustathio vel e Philemonis Lex. Technol. v. ῥάβδον descripserat,) apud quem v. ῥάβδον scribitur, ut in Eustathii loco, Ἀβαρβαραία. Sic scribitur in Dracone Stratonicensi de Metris Poeticis p. 80. ubi eadem fere verba leguntur, nisi quod, pro Ἄβδηρος—ἐπιγράβδην, est Ἄβδηλος—ἐπιγράδην. Ἄβδηλος in Phavorino quoque exhibetur. Hermannus vero in Indice Rerum in Draconem reposuit ἐπιγράβδην et Ἀβαρβαρέα. Hesych.: Ἀβαρβαλαῖαι· νύμφαι. F. l. Ἀβαρβαραῖαι. Heins. et Salmasius corrigunt, Ἀβαρβαρέαι, e proxime sequenti glossa: Ἀβαρβαρέη· ὄνομα νύμφης.

[3] Locus est: Βάλε· βάλε, τὸ τρίτον. Εἴη. Ἀντὶ τοῦ, εἴθε μοι. Sic legendum putat Kusterus: Βάλε· ἀντὶ τοῦ ἔβαλε. Τὸ τρίτον πρόσωπον. Καὶ ἀντὶ τοῦ εἴη, εἴθε μοι. Imo respexit Suidas ad Callimachi versum, quem nobis conservarunt Diomedis Scholia in Dionysii Thracis Grammaticam, in Bekkeri Anecdotis Græcis T. ii. p. 946.: Τὸ ᾱ κατ' ἰδίαν ἐστὶν εὐκτικὸν ἐπίῤῥημα, ὡς τὸ εἴθε, καὶ τὸ βάλε ὁμοίως κατ' ἰδίαν ἐπίῤῥημα εὐκτικόν· Βάλε μοι βάλε τὸ τρίτον εἴη, Καλλίμαχος. (Hoc fragmentum frustra quæsivimus in Ruhnkenii et Ernestii Auctario, ac Blomfieldii Spicilegio.) Suidæ locum sic restituendum censemus: Βάλε· Βάλε μοι βάλε τὸ τρίτον εἴη. Ἀντὶ τοῦ εἴθε.

Ceterum illud κῆρυξ in Etymologi loco forte e glossa marginali, quæ κηφῆνος per κῆυξ exponeret, in textum recepta, ortum habuerit, deinde librariorum oscitantia κῆρυξ locum τοῦ κῆυξ usurparit, et κῆρυξ semel admisso εἴην in φωνὴν mutatum fuerit, unde H. St. longius a vera lectione aberrans, reposuit, Βάλε βάλε κήρυκος φωνήν. Κῆυξ et κῆρυξ alibi confunduntur. Suidas: Κῆυξ· εἶδος ἱέρακος. "Sic reposui auctoritate MS. Paris. A. cujus loco antea male legebatur κῆρυξ," Kusterus.]

"Ἄβαλ in Lex. meo Vet. dicitur esse adver- " bium, factum ex ᾱ epitatico et βάλλω, abjecta ul- " tima syllaba. Non tamen ulla ei ibi significatio " tribuitur, sicut nec ap. Etymol. forsan igitur idem " est cum sequente Ἀβάλε." H. St. Thes. Ind. [Etym. M. p. 1. 53.: Ἄβαλ· ἐπίῤῥημα, παρὰ τὸ βάλλω, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ λ καὶ τοῦ ω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ἄλφα, ἄβαλ καὶ ἄβελ, παρὰ τὸ ἀβάλε ἐπίῤῥημα, ὡς τὸ, Ἀβάλε σοι Στέφανε, εἰδωλολάτρησας.]

"Ἀβάλε Hesychio est ὄφελον, εἴθε, Utinam. " Alioqui est etiam adverbium σχετλιαστικὸν, idem- " que significare putatur quod φεῦ: ut in Epigr. " (Æmiliani iii.) Ἀβάλε χειμερίου με κατέκλυσε κύματα " πόντου. Et in Lex. meo vet. (et Etym. M. p. 1. 53.) " ἀβάλε σοι Στέφανε, εἰδωλολάτρησας. Quidam et " Ἀβάλαι scribunt: quomodo scriptum legitur et in " posteriore Etymologici editione (p. 2. 54. Ἀβάλαι· " ἐπίῤῥημα σχετλιαστικὸν, παρὰ τὸ βάλλω, καὶ μετὰ " τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ) et apud Varin. quodam in loco; " sed eam scripturam non probo. (Zonaras,[1] p. 12., " Ἀβάλαι· ἀντὶ τοῦ φεῦ.) Ab Hesychio exponitur " etiam ἀχρεῖον, inutile, ac si nomen adjecti- " vum esset." H. St. Thes. Ind. [Illud ἀχρεῖον pertinet ad glossam sequentem: Ἀβάλη· ἀχρεῖον, Λάκωνες, οἱ δὲ νωθρόν. Hesych.: * Βαλῆρα· ἀχρεῖα, ubi G. conjecit, Βαλῆρε· χαίρειν, valere. "Ἀβάλε seriores dixerunt pro βάλε, utinam. Illud usurpavit Callimachus Fragm. cccclv." Jacobsius Animadvv. ad Anthol. Gr. T. ix. p. 301. Callimachi locum affert Ernestius e Scholiis MS. in Dionysii Thracis Grammaticam: Τὸ γὰρ αἴθε εἴθε φησὶν ὁ ποιητὴς, καὶ Καλλίμαχος· Ἀβάλλε μηδ' ἀβόλησαν. At in Bekkeri Anecdotis Græcis, ubi Scholia illa vulgantur, verba nondum invenimus. Blomfieldius scribendum putat, Ἆ βάλε μηδ' ἀβόλησαν, 'Ah! utinam nunquam occurrissent,' ac si lectio Ἀβάλε falsa esset. Atqui ἀβάλε, pariter ac ἆ βάλε, pro utinam, *Græcis scriptoribus* in usu est, ut exempla supra adducta ostendunt. Callimacho tamen ἆ βάλε restitui vellemus, non solum quod vocem βάλε Poeta Cyrenæus alibi usurparit, Βάλε, μοι βάλε τὸ τρίτον εἴη, (quod fragmentum legitur in Diomedis Scholiis in Dionysii Thracis Grammaticam, apud Bekkeri Anecdota Græca T. ii. p. 946.) verum etiam quod ἀβάλε pro ἆ βάλε in nullo scriptore, qui circa Callimachi ætatem floruerit, reperiatur. Nusquam alibi adverbium ἀβάλε pro βάλε invenias, quam apud Æmilianum, Agathiam, et epigrammatographos ævi recentissimi. Lexicon Rhetorico-Sophisticum apud Bekkeri Anecdota Græca T. i. p. 321.: Ἀβάλε· εἴθε. Cyrilli Lex. MS. ap. Is. Voss. ad Hesych.: Ἄβαλε· αἴθε, εἴθε, εὐχῆς σημαντικόν· ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα. Toupius Emendd. in Hesych. T. iv. p. 185. et 187., Jacobsius l. c. et Schneiderus in Lexico scribunt Ἄβαλε, et sic scriptum reperitur in Cyrilli Lex. MS., in Dionysii Thracis Grammatica, et in Stephani Scholiis in eund. Dionys. At in Hesychio, Suida, Phavorino, (vv. βάλε—ῥάβδον), Zonara (Codd. D. K.), Etym. M. (vv. ἄβαλ, βάλε), Dracone Stratonicensi (p. 80. 15.) Regulis de Prosodia[2] ap. Hermanni Gr. Gram. (p. 445. 109.) et Philemone in Lex. Technol. v. ῥάβδον, est Ἀβάλε, ut scribit H. Stephanus.]

A A quoque interdum legimus, cum geminatione: sed quemadmodum quum unicum ponitur, non uno eodemque modo ubique scribitur: quin potius diverse etiam scriptum in diversis exemplaribus, unus idemque locus habet interdum, ut ex iis quæ proxime dicta fuerunt, satis liquet, ita quum geminatur, variam scripturam accipit. Siquidem cum circumflexo utrumque spiritum, nec minus cum acuto, qui in gravem mutatur propter orationis ἀκολουθίαν, admittit. Quum autem utrumque dico, nolim te ita intelligere quasi utrumlibet recipere possit, sed pro loco modo hunc modo illum admittere. Quatuor igitur modis scribitur hæc vocula in geminatione: videlicet ἆ vel ἇ: et ἃ vel ἅ: sed longe diversa significatione. De singulis autem eodem ordine dicam.

Ἆ Ἆ adverbium efficiunt conveniens homini perterrefacto, vel perterrenti aut potius deterrenti. Aristoph. in Pluto, (v. 1052.) ἆ ἆ, τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερ'. Ubi ipsius poetæ Scholiastes ait esse adverbium ἐκπλήξεως et κελεύσεως: Suidas autem, qui multa passim habet quæ ex illo sumta esse manifestum est, adverbium μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως. Sed quomodo vim κελεύσεως, i. e. jubendi, vel παρακελεύσεως, i. e. adhortandi, habere possit isto præsertim loco, illi viderint. Multo convenientius, meo quidem judicio, fuisset appellare hic adverbium ἐφεκτικὸν, ut a Scholiaste Euripidis vocari docebo paulo post, i. e. cohibentis, seu reprimentis.[3] Nunc de scriptura hujus adverbii pauca. Sciendum est igitur hic scriptum esse ἆ ἆ cum circumflexo et tenui, non in ipso duntaxat Aristophanis contextu, sed in scholiis quoque. Quinetiam in ejusdem poetæ Vespis (v. 1379.) extare quendam locum, fortassis autem et alii alibi apud eundem inveniuntur, in quo eandem et significationem et scripturam habet: ἆ ἆ, τί μέλλεις δρᾶν; At Suidas ut de spiritu consentit, ita de accentu dissentit. Legitur enim apud eum, ἃ ἃ παρ' Ἀριστοφάνει, ἐπίῤῥημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως. Affertque illum ipsum ex Aristophanis Pluto locum, in quo itidem adverbium illud scribit. Ne autem hic suspecta sit nobis fides exemplarium ejus, prohibent ea quæ verbis Aristophanicis subjungit. Postquam enim dixit illud ἃ ἃ legendum esse κατὰ διαίρεσιν, non καθ' ἕνωσιν, quæ verba mox explicabo, et tenuari utrumque debere: addit, Si enim una pars orationis essent, non opus haberent duobus accentibus, nimirum duobus acutis. Hæc est de hujus adverbii accentu Suidæ sententia. Ex iis autem quæ dicit de hoc scribendo κατὰ διαίρεσιν, i. e. divisim, seu disjunctim, non καθ' ἕνωσιν, sive κατὰ σύναψιν, ut paulo post loquitur, i. e. non conjunctim: colligere nos posse arbitror fuisse quibus pla-

[1] "Codd. D. K. ἀβάλε, ut Hesych. et Suidas. Sed illud agnoscit Etymologus, et hoc loco præferendum putavi, quoniam est vere φεῦ, ἀβάλε autem εἴθε, ὄφελον, ut est etiam in Lex. MS. Coisl." Tittmann. Quid sibi velit vir doctus, nescimus. Ἀβάλε enim et ἀβάλαι ejusdem sunt originis, et recte exponuntur per φεῦ, εἴθε, et similia. Scriptura ἀβάλαι s. ἀβάλα Græcis posterioribus placuisse videtur. "Ἀβάλα, Vah, heu, vox indignationis. Lexicon MS. Cyrilli, Ἀβάλε· φεῦ, οὐαί μοι. Philemon in Lex. Technol. MS., Οὕτως οὖν φασι καὶ ῥάβδος, σεσημείωται τὸ Ἀβάλε. Constantinus de Adm. Imp. c. 53. p. 228., Καὶ περιβλεψαμένη τοὺς πολίτας, λέγει, Αὐτὴ ὑμῶν ἐστιν ἡ μετὰ ὅρκου ὑπόσχεσις; οὕτως ἀληθεύετε περὶ πάντων; ἀβάλα λοιπὸν τῷ πιστεύοντι τῷ χερσωνίτῃ πολίτῃ. Joannes Moschus in Limon. c. 110., Εἶπον πάλιν, Ἀβάλαι, πόσα κλαύσωμεν καὶ μετανοήσωμεν, ἐφ' οἷς νῦν οὐ μετανοοῦμεν. Vide Notas eruditissimi Cotelerii ad h. l. p. 669. T. ii. Monum. Eccles. Gr." Ducangius Gloss. Gr.

[2] Locus est: Τὸ α πρὸ τοῦ β ἀεὶ θέλει συστέλλεσθαι, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη γενόμενον ἐκ τοῦ η εἰς α, ὡς ἔχει ἡβήσομεν, ἁβάσομεν, ἄνηβος, ἄναβος· ἔστω οὖν μαρτυρία τοῦ συνεσταλμένου α, βλάβος, βλάβη, Ἄβυδος, στράβος, ἄβιος, Λάβδακος, ῥάβδος. Οὐ μάχεται τὸ ἀβάλε, ἐκτεῖνον τὸ α. Δύο γὰρ μέρη λόγου εἰσί. In Dracone Stratonicensi de Metris Poeticis p. 63., ubi idem articulus verbis paulo mutatis extat, est ἀβάλας, de quo Bastius ad Gregor. Cor. p. 758.: "Nemo dubitabit, ἀβάλας natum esse ex errore sic legentis quod legendum fuit ἀβάλε, quomodo recte habent Regulæ Prosod. Hermanni." Nostra quidem sententia, ἀβάλας illud ortum habuit ex ἀβάλαι, quod librarius pro ἀβάλε sic scripsit, scripturæ sui sæculi morigeratus. V. Ducangii Gloss. Gr. v. Ἀβάλαι.

[3] In Schol. Lug. Bat. ad Aristophanis locum, teste Hemsterhusio, revera ita legitur, ut conjecerat Noster, Ἆ ἆ.—ἐπίῤῥημα ἐφεκτικὸν, pro vulgatis, ἐπίῤῥημα ἐκπλήξεως καὶ κελεύσεως.

ceret has duas voculas, nullo interjecto spatio, quamvis suum utrique dando accentum, scribere. Nam aliud quam quod dixi, non indicari verbis illis, κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον, οὐ καθ' ἕνωσιν, ex sequentibus apparet. Si enim, inquit, unica pars orationis essent, &c. Ex his autem Suidæ verbis, duas orationis partes esse ἂ ἂ consequetur; duo videlicet adverbia: simulque hinc, eum sibi non constare, atque adeo, si verum esse id existimandum sit, errare in sui operis limine, ubi dicit esse ἐπίρρημα, non ἐπιρρήματα, arguemus. Adeo nihil in plerisque hujusmodi lexicographorum locis est certi. Hoc vero inde contingit quod pene omnia ex variis, et quibus varia judicia erant, sunt consarcinata. Cujus rei evidentissimum hic exemplum habes. Ecce enim, verba illa a quibus hic, quicunque sit, Suidas opus suum orditur, ἂ ἂ, παρ' Ἀριστοφάνει ἐπίρρημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως, esse ex enarratore Aristophanis depromta, sicut alibi passim multa ex iis affert, nemo, ut opinor, negaverit. At quæ subjunguntur de hoc eodem adverbio, aliunde sumta sunt: et quidem ex quopiam qui non pro uno adverbio, sed pro duobus habendas hasce duas literas censuerit. I nunc, et hujusmodi lexicographorum scripta non adhibita magna cautione lege. Ap. Hesych. quoque extant quædam quæ faciunt ut suspicer duas hasce voculas in unum vocabulum conflatas fuisse. In uno enim ejus loco legimus, Ἆα· σύστημα ὕδατος:[1] in alio habemus, Ἂ ἂ, σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, ἢ σύστημα ὕδατος. Sed quum σύστημα ὕδατος significari non possit illis voculis nisi conjunctim scriptis, suspicari quis possit eum adverbii quoque significationi scripturam illam dedisse: quæ deinde mutata fuerit a quopiam non animadvertente sequentem expositionem, aut certe ejus rationem non habente. Alioqui dicendum esset, quum Hesych. scripsisset, ἂ ἂ esse σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα, aliquem temere addidisse ἢ σύστημα ὕδατος, non animadvertentem huic significationi aliam scripturam tribui. Sed hoc mihi parum fit verisimile. Venio ad locum Euripidis in quo Scholiastes ἐφεκτικὸν adverbium esse scribit: is est in Oreste, (v. 269.) Ἆ ἆ, τί δῆτα μέλλετ'; ἐξακρίζετ' αἰθέρα Πτεροῖς: hic inquam ἐφεκτικὸν esse tradit enarrator, i. e. cohibentis, seu reprimentis; nam ἐφεκτικὸν ab ἐπέχω deductum esse constat, quod Cohibeo significat, ita ut sonet illud verbale, Cohibendi vim habens, quasi quis dicat Cohibitorium. Magis tamen fortasse illi Aristophanis loco quam isti significatio hæc convenire dici possit. Nisi dicamus hic cohiberi moram: quod alioqui aptius diceretur corripi vel increpari. Sed quanam Latina particula posse exprimi hujus adverbii vim putabimus? Ego aut particulam Hau, sive Ahu, aut certe nullam esse quæ isti adverbio in hac significatione respondeat, existimo. Scio scribi a Donato interjectionem esse conturbatæ mentis, nec constantis sibi: in isto Eunuchi loco, Act. iv. Sc. 4. PY.—An tu hunc credidisti esse, obsecro, Ad nos deductum? PH. namque alium habui neminem. PY. hau, Ne comparandus hic quidem ad illum est. Sed quem usum habere dicenda sit hoc loco ista interjectio, necnon in aliquot aliis ejusdem poetæ, sicut et in quibusdam Plautinis, aliis judicandum relinquo:[2] geminatam certe hanc in quodam Terentii loco reperiri dico, ubi optime cum ἆ ἆ cohibendi vim habente seu reprimendi, convenire aio. Locus is in Adelphis legitur, Act. iii. Sc. 2. —hau hau, mi homo, sanusne es? An hoc proferendum tibi (An proferendum hoc tibi) usquam esse videtur (videtur usquam)? Jam vero et Ahu non absimilem apud hunc poetam significationem habet, in isto Eunuchi loco, (v. 2. 60.)—ahu, tace obsecro. Videtur certe unum ex altero factum esse, permutata literæ aspirativæ sede: nisi potius, quoniam altera illa particula Hau multo est usitatior, hanc illius locum occupasse aliquis existimet. Non ignoro interim Donatum velle hic esse interjectionem perturbatæ mulieris, ut apud Græcos ἰού: sed nihil vetat nos simul dicere esse ἐφεκτικήν, seu ἐφεκτικὸν ἐπίρρημα, loquendo more Græcorum, in isto loco: qui enim dicit Tace, is certe τὴν φωνὴν ἐπέχει, seu τὸν λόγον. Et de isto quidem usu adverbii ἆ ἆ, adverbiorum etiam dici posset, ea sequendo quæ ex Suida paulo ante attuli, hæc disseruisse sit satis.

Ἆ Ἆ, VEL Ἂ Ἂ ap. Euripidem quoque alios etiam usus habere videtur, quam eum quem ex ejus Oreste (v. 269.) attuli, convenientem cum eo quem ex Aristophane protuleram. Legimus enim in eadem tragœdia hæc Electræ verba, (v. 145.)—Ἆ ἆ, σύριγγος ὅπως πνοὰ[3] Λεπτοῦ δόνακος, ὦ φίλα, φώνει μοι. Legimus ibidem, non multis post versibus (v. 162.) Ἆ ἆ, (Ἂ, ἂ, Porson.) ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν &c. Ubi eum accentum his voculis tribuo quem apud Scholiastem habent: quum utrobique non ἆ ἆ, sed ἂ ἂ in textu legatur. Sed quid si in priore quidem horum locorum eundem habere usum dicamus, quem in illo qui primus ex hoc poeta allatus fuit? Certe ἐφεκτικὸν quodam modo videri ibi possit: ut dicamus, Electram, quod hæc verba ἰδοὺ πείθομαι, altiore quam vellet voce prolata fuissent, ostendere hac interjectione illum elatiorem sonum sibi displicere, eumque ἐπέχειν. At vero in posteriore loco ἆ ἆ, sive ἂ ἂ, non aliud esse puto quam Ah ah: cujus usus multa passim exempla extant, ut proxime sequente hujus sermonis tmematio docebo.

Ἆ Ἆ, vel Ἂ ἂ, sæpe est dolentis atque adeo ingemiscentis, aut indignantis, seu quiritantis, eodem modo quo αἶ αἶ, σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, inquit Hesych. et tunc illi convenit ea cujus modo men-

[1] "Ἆα, Hesychio σύστημα ὕδατος, Aquæ congeries. Cum ἄα videri possit ex iis vocabulis esse quæ γλωσσηματικὰ vocantur sive " γλωσσηματικά. Sed ap. Hesych. uno quidem in loco ita scriptum est uti dixi, videlicet, ἄα, σύστημα ὕδατος: at in altero, ἂ ἂ, " σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, ἢ σύστημα ὕδατος. Sed magis rationi consentaneum esset ut ἄα scriberetur in adverbii etiam significa-" tione, quam ut ἂ ἂ, ubi significatur σύστημα ὕδατος. Certe quod attinet ad ἂ ἂ adverbium ἐκπλήξεως et παρακελεύσεως, suspicari pos-" sit aliquis conjunctim scriptum fuisse a nonnullis: quod Suid. admoneat κατὰ διαίρεσιν scribi debere, non καθ' ἕνωσιν. Quod et ipse " suspicer potius, quam, quum Hes. scripsisset ἂ ἂ esse σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, aliquem temere addidisse, ἢ σύστημα ὕδατος, non " animadvertentem hanc significationem scripturam aliam poscere." H. St. Thes. Ind. Photius in Lexico: Ἀά· σύστημα ὕδατος. Sic Cod. B. In D. legitur ἅ, ἅ, teste Hermanno. "Ἆα, sic Editio Leidensis. Male. Veneta, Florentina, et Hagenoënsis rectius, ἂ ἂ σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα. Tum protinus, quod infra delendum, subjunge separatim, Ἆα· σύστημα ὕδατος. H. Steph. in Thes. non nisi falsa fretus conjectura, suspicatur eandem scripturam et nomini et adverbio Lexicographum nostrum tribuere voluisse, quasi scripsisset, Ἆα σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, ἢ ὕδατος. Ita prævivit illi Camertis Lexicon. Sed Suidas negat istiusmodi ἐπίρρημα esse ἓν μέρος λόγου, quia duobus tonis acutis notari solet. Nam ἔκπληξις, quam Comicus ab Suida productus repræsentat in muliere consternata ob periculum facis admotæ, est quiritatio quædam τῆς σχέτλια πεπονθυίας. Ceterum quis damnet et duos tonos circumflexos, quos Scholia Aristophanis, Euripidis palam ferunt, item venustæ et accuratæ editiones? Nam duplex ἆ ἆ factum ex simplici ἆ, quod, quia Eustathius eodem modo scribit πνευματίζεσθαι atque simplex ὦ, et semper sive in θαύματι, sive in οἴκτῳ, sive in σχετλιασμῷ, utrumque κλητικὸν vocat: eadem opera nec dissimilem poscit tonum, quia tota vis eadem. Sed priscorum et magnorum Grammaticorum convicia de tonis facessere jubeamus." Verweius. "Res tanti revera non est. Infinitis enim exemplis probari posset, et in seqq. sæpe indicabitur, Hesychium, ubi varias tribuit vocibus significationes, nullam accentuum aut spirituum rationem habere." Albertius.

[2] "Au, interjectio variis animi affectibus exprimendis idonea, ut consternati animi. Terent. Andr. iv. 4. 12. Dicturan' es quod rogo? My. au. Id. Eun. v. 2. 60. Au, tace, obsecro. Adde ibid. iv. 4. 13. Ita autem ubique exponit Donatus, et a Græcis ἰού dici eodem sensu docet. Item abominantis, vel avertentis. Id. Phorm. v. 1. 27. Quid? duasne is uxores habet? So. au, obsecro: unam ille quidem hanc solam. Id. ibid. v. 3. 20. Au, obsecro, vide, ne in cognatam pecces. Item admonentis cum indignatione, et increpatione. Plaut. Mil. ii. 2. 62. Vigila: tibi ego dico: au! feriatus ne sis. Al. aliter leg. Item appellantis, et excitantis. Afran. apud Charis. L. ii. p. 214. Putsch. Au, mi homo, immo edepol vos, supremum meum concelebretis diem. Scribitur etiam hau, et ahu. Priscian. sub fin. lib. 15. enumerat hanc interjectionem inter eas, quas ipse vocat sonituum illiteratorum imitationes, ut sunt haha, heu, ohe, et similia." Forcellinus.

[3] "Ὅπως πνοὰ Ald. et MSS. ὡς πνοιὰ dedi partim ex conjectura Kingii." Porson. Idem edidit, ἂ ἂ, non ἆ, ἆ.

tionem feci interpretatio, videlicet Ah ah: nisi malis Heu heu. Hæc enim particula frequentius geminata invenitur quam illa, quæ tamen et ipsa apud Plautum geminata reperitur a suspirante: in Milite Glorioso (Ac. iv. Sc. 8.) PY.—habe bonum animum. PA. ah, ah, Quum venit in mentem, mores ut mihi mutandi sient. Sed quoniam particula ista Ah multos alios insuper habet usus, alteram illam interpretationem adhibere satius esse duco. Hanc porro significationem habens ἆ ἆ sive ἃ ἃ, apud tragicos præsertim frequens est.[1] Eurip. in Rheso, (v. 799.) Ἆ ἆ. Ὀδύνη με τείρει. Cui loco addi potest alter eorum quos supra ex ejus Oreste (v. 162.) attuli: nimirum posterior, Ἆ ἆ, ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν. Ap. Æschylum quoque extat, cum alibi, tum in Prometheo, duobus in locis, fortassis et in pluribus, et quidem præfixum alii adverbio eundem usum habenti: p. 12., meæ editionis, (v. 114.) ἆ ἆ, ἔα, ἔα, Τίς ἀχὼ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής; (ubi Schol. A.: ἐπιῤῥήματα ἐκπλήξεως, B. ἐκπληκτικόν.) Sic p. 37., initio. (v. 582. ed. Blomf., Ἆ, ἃ, ἔα, ἔα. Χρίει τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἶστρος: ubi Schol. B. φεῦ, φεῦ, φεῦ, φεῦ.) Sed hic ἃ ἃ scriptum est, illic autem ἆ ἆ, quæ scripturæ diversitas ex veteri exemplari profecta est: quo minus mirari eam apud ceteros debemus.

Ἃ ἃ, inquit Hesychius, ἐπὶ τοῦ μεγάλου· ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα. Quibus addit, συντεθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ. Ubi quid significare voluerit illis verbis, ἐπὶ τοῦ μεγάλου, non satis liquet. Sed nihil similius vero mihi in mentem venit, quam ut his verbis declaretur ἃ ἃ dici cum exclamatione de re quapiam magna: quæ videlicet, nam et hoc subaudiendum fuerit, repente contigerit, aut certe oculis nostris repente se obtulerit. Hoc autem modo vocabulum ἐπιφώνημα, quod sequitur, huc quoque pertinere censebitur: perinde ac si dixisset, ἐπιφώνημα ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Fateor interim multa fuisse alia verba quibus Hesychius aptius et apertius exprimere hæc potuisset: quod facit ut hoc meum commentum parum mihimetipsi placeat, vixque illa verba non suspecta mihi esse possint. Quod subjungit, esse etiam σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, ex multis quos attuli locis, satis manifestum est. At vero quod tertio loco de his voculis annotatur, refellitur, quod ad scripturam attinet, tum Hesychii, tum Latinorum comicorum testimonio, ut iii proxime sequente tmematio manifestum faciam.

Ἃ ἃ autem longe alium vel potius contrarium usum habet; est enim ridentis adverbium: nisi quis adverbia vocare malit, ut non conjunctam vim duæ istæ voculæ habere censeantur, sed unaquæque seorsum suam. Eodem certe modo ἃ ἃ, vel ἆ ἆ, sequendo alteram scripturam, pro duobus adverbiis a nonnullis haberi, dictum antea fuit. Testatur autem Eustathius, et quidem ex aliorum observatione, ἃ ἃ esse ridentis: testantur idem et Latini comici, Plautus atque Terentius, apud quos frequenter voculis istis Ha ha he, risum indicari videmus. Unum ex illo, alterum ex hoc exemplum proferre satis habebo. Apud Plautum igitur in Pseudolo (A. iv. Sc. 1.) legimus, Ut ego te hodie accipiam lepide, ubi effeceris hoc opus. S. Ha ha he. P. Lepido victu, vino, unguentis. In Terentii autem loco quem afferam, hoc ipsum dicitur, videlicet voculas istas esse ridentis. Is est in Eunucho, Act. iii. Sc. 2. Quid tibi ego multa dicam? domini similis (simia) es. G. Ha ha he. T. Quid rides? G. Istud quod dixti modo. (Idem Heaut. v. 1. 13. Chr. Ha, ha, he! Me. quid risisti? Interjectio irridentis est in Plaut. Pœn. iii. 5. 23. Ha, ha, he! jam teneo, quid sit.) Faciunt igitur aperte tum hi loci, tum ea quæ traduntur ab Eustathio, adversus ea quæ leguntur ap. Hesych., videlicet ἃ ἃ cum spiritu tenui, risum declarare. Sed omnino mihi persuadeo non penes eum, sed penes librarium residere culpam: ab illo enim scriptum fuisse δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, non, συντεθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ. Vel hoc modo, συντεθὲν δὲ καὶ δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ. Sed illo potius quam hoc modo emendandum esse censuerim, omisso videlicet participio συντεθέν: quoniam ne apud Latinos quidem comicos conjunctæ hæ particulæ leguntur. Ac profecto siquis vocem vel potius sonum ridentis observet, i. e. sonum quem aliquis ridendo edit, disjungendas potius quam conjungendas esse has voculas cognoscet. Quinetiam aspirate potius quam tenuiter efferri animadvertet: quod et ipsum illam meam emendationem confirmat. Neque enim hoc intelligi volo de iis dictum, qui aspiratione præ ceteris gaudent: ut certe in quadam nostræ etiam Galliæ parte sunt qui Catullianum illum Arrium imitentur, qui Chommoda, non Commoda, Hinsidias, non Insidias, Hionios fluctus, non Ionios, dicebat, sed de iis potius qui ab aspiratione non abhorrent. Verum his opponet fortasse quispiam, alio tum modo quam nunc rideri solitum fuisse: quod ego prorsus ignotum mihi esse fateor, nec unde probari possit video. Risum quidem certe multo minus quam ploratum fuisse tunc temporis, vel ex eo colligerem quod plurima plorantium, aut saltem gementium, seu quiritantium, paucissima ridentium aut alioqui exultantium adverbia reperiantur, nisi magis varias hodieque esse gemebundas voces quam exultabundas perpenderem: sive ex eo quod majus doloris quam gaudii sit ingenium, ut Naso cecinit, Grande doloris ingenium est, sive aliunde id contingat. Sed hæc περὶ τοῦ γέλωτος si cui περιεργότερα videbuntur, tanquam γελαστικῶς dicta accipiat. [" Delendum alterum ἃ. Cum autem ait, συντεθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, verum dicit, sed scribendum est per aspirationem ἅ, ἅ. Inde in Comœdiis, ha, ha, hæ, Plaut. Terent. Bene autem συντεθὲν, i. e. geminatum, ut ego interpretor; neque enim risum significat, nisi geminetur, quanquam et δασυνθὲν, id est aspiratum, legi potest." Tan. Faber in Epist. ii. 19. " Eustath. ad Il. A. p. 855=796.20., Καὶ κεῖται ἐν Ἐπιλογῇ Λέξεων ἀρχαίᾳ, ὅτι ἃ ἃ δασυνθὲν γέλωτα δηλοῖ. Recte igitur τὸ δασυνθὲν præfert, et τὸ συντεθὲν potius improbat H. Steph." Verweius. " Δασυνθὲν pro συντεθὲν corrigunt etiam Bruno et Is. Voss. ex eodem Eustathii loco. Allucinatur H. Stephanus, quando ἐπιφώνημα in ἐπὶ τοῦ μεγάλου e seqq. huc pertinere censet. Sic paullo ante: Ἃ καὶ τὸ μέγα. Conf. infra Βαβαὶ, ante v. Βυβλία. Photius recte in Lexico MS.: Ἆ, ἆ· ἐπὶ τοῦ μεγάλου· ἔστι δὲ σχετλιαστικὸν ἀναφώνημα, δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὥς φησι Διογενιανός." Albertius.]

Ἅ, ἅ, ἅ, vel ridentis, vel saltem exultantis adverbium, sive interjectionem, si loquar more Latino, efficere manifestum est ap. Eurip. in Cyclope (v. 156.): ubi Silenus post præstantissimi vini potum,

[1] Euripides in Oreste v. 1614. Ἆ, ἆ, μηδαμῶς δράσῃς τάδε. Idem in Medea v. 1056. ed. Beck. Ἆ, ἆ. Μὴ δῆτα, θυμὲ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε; Idem in Andr. v. 1077. Ἆ, ἆ· τί δράσεις, ὦ γεραιὲ, μὴ πέσῃς. Bacch. v. 586. Ἆ, ἆ· τάχα τὰ Πενθέως μέλαθρα Διατινάξεται πεσήμασιν. Ibid. v. 596. Ἆ, ἆ· πῦρ οὐ λεύσσεις. Cycl. v. 562. Ἆ, ἆ· τί δράσεις; Herc. Fur. v. 1051. Ἆ, ἆ· * διαμολεῖτε. Auctor Rhesi v. 687. Ἃ ἃ (Ἆ, ἆ)· φίλον ἄνδρα μὴ θένῃς. Semel tantum positum legitur Alc. v. 529. Ἆ, μὴ πρόκλα' ἄκοιτιν. Hel. v. 452. Ἆ, μὴ (σὺ) προσέλα χεῖρα. Herc. F. v. 629. Ἆ, οἵδ' οὐκ ἀφιᾶσιν, ἀλλ' ἀνάπτονται πέπλων. Rhes. v. 226. Ἄπολλον, ἆ δία κεφαλὰ, μόλε το—ξήρης, (pro ἆ δία MSS. tres, ὦ δία.) Sophocles Œd. T. 1147. Ἆ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ. Ter iteratum reperitur in Cycl. 157.—χορεῦσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος. Ἆ, ἆ, ἆ. Imo quinquies in Alc. v. 28.: in Monkii editione quater tantum repetitur. Vide Beckii Indicem Verborum in Eurip. Ἆ, ἆ, acclamatio lamentantis, Jud. xi. 35. Καὶ ἐγένετο ὡς εἶδεν αὐτὴν αὐτὸς, διέῤῥηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ εἶπεν, Ἆ, ἆ, θυγάτηρ μου, ταραχῇ ἐτάραξάς με, Jud. vi. 22. Καὶ εἶπε Γεδεὼν, Ἆ, ἆ, κύριέ μου κύριε, ὅτι εἶδον τὸν ἄγγελον κυρίου πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· καὶ εἶπεν αὐτῷ κύριος, Εἰρήνη σοι, μὴ φοβοῦ, οὐ μὴ ἀποθάνῃς. Eustathius ad Il. A. p. 855. 16. Ἐν δὲ τῷ ἆ δειλὲ ὅ ἐστιν ὦ δείλαιε, κλητικὸν ἐπίῤῥημά ἐστι τὸ ἆ, ἢ μᾶλλον * προσφωνητικόν· διαφέρει δὲ τῆς διὰ τοῦ ὦ προσφωνήσεως, ὅτι τοῦτο μὲν ψυχῆς ἀπαθοῦς· τὸ δὲ ἆ, πάθος ταραχῶδες δηλοῖ ψυχικὸν, ὡς ἔστιν εὑρεῖν πολλαχοῦ, οἷον ἢ σχετλιασμὸν, ἢ ὄνειδος, ἢ ἀγανάκτησιν, ὡς ἐνταῦθα, ἢ ἔλεον, ὡς κατωτέρω ἐν τῷ, Ἆ δειλὲ, οὐ μένταιγε πατὴρ, καὶ ἑξῆς· διὰ γὰρ τὸ καίριον δεδίσσεται νῦν ἡ τοιαύτη πρόσρησις. Ἆ, ἆ, ἆ, acclamatio lamentantis, Aqu. Jos. vii. 7. Ἆ, ἆ, ἆ κύριε. Ezech. iv. 14. Ἆ, ἆ, ἆ κύριε, κύριε. Al. Jer. xiv. 13. Vide Biel. Thes. Philolog. Ἀὰ, ἀὰ, idem, Aqu. Joël. i. 14. Sym. Psalm. xxxix. 21. lxix. 4.

sibi ab Ulysse donati, erumpit in hæc verba, Βαβαὶ, χορεῦσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος. ᾎΑ, ἆ, ἄ. Ibi tamen legi ἅ, ἇ, ἇ, fateor: verum quum nemo negare possit eum esse harum particularum quem dixi usum, itidem retinendam et hic esse scripturam illam quam supra tum aliunde, tum ex Eustathio confirmavi, nemini, meo quidem judicio, negandum fuerit.

'ΑΑΖΩ, Fut. άσω. Præt. ακα, Exhalo, proprie, Calidum halitum efflo. Aristoteles in Probl. xxxiv. (7., Φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρὸν, ἀάζουσι δὲ θερμόν. Idem ibidem, 'Ο δὲ φυσῶν κινεῖ τὸν ἀέρα οὐκ ἀθρόως, ἀλλὰ διὰ στενοῦ τοῦ στόματος. Paulo post, 'Ο δὲ ἀάζων, ἀθρόον ἐκπνεῖ, διὸ θερμόν. Crediderim autem deductum esse verbum a sono quem inter exhalandum edimus: quo magis mirum videri possit tenui spiritu illud notari.

'Αασμὸς, οῦ, ὁ, Exhalatio, Halitus, Calidi efflatio, ἔστι δὲ ἀασμὸς, ἀθρόου ἔκπνευσις. Differt autem a φυσασμὸς sive φυσιασμὸς, sicut ἀάζω a φυσῶ, in loco proxime præcedente. Bud.

ἌΒΑΞ, ακος, ὁ, Abacus Latinis, a genitivo Græco suum nominativum formantibus.

Ἄβαξ, Abacus, Persio, i. e. Tabula in qua mathematici numeros, lineas, aut quasvis figuras seu diagrammata ducunt. Pythagorica mensa, veteribus dicta, secundum quosdam, qui tamen ex parti-

A culari appellatione generalem facere videntur, sed Martiani auctoritate nituntur, (initio Lib. vi. pr. p. 190. ed. Grot.) σανὶς φιλοσόφοις χρήσιμος εἰς διαγράμματα, inquit Eustathius (p. 1397. 49. Forte in animo habuit locum Jamblichi de Vita Pythag. c. 5. p. 54. ed. Kiessling. Lips. 1815.: Ὑποσχομένου δὲ τοῦ νεανίου καὶ τῇ τῶν ἐπιτηδείων ἐλπίδι ὑπομείναντος, εἰς τὴν δι' ἀριθμῶν μάθησιν καὶ γεωμετρίας ἐνάγειν αὐτὸν ἐπειρᾶτο, ἐπ' ἄβακος τὰς ἑκάστου ἀποδείξεις ποιούμενος, καὶ διδάσκων παντὸς σχήματος, ὅ ἐστι διαγράμματος,[1] μισθὸν καὶ * ἀντίπονον[2] παρεῖχε τῷ νεανίᾳ τριώβολον. Paulo inferius ibid. p. 58. legitur: Δέον οὖν σχολάζειν εἰς πορισμὸν τῶν καθ' ἡμέραν ἀναγκαίων καὶ τῆς ἐφημέρου τροφῆς, οὐ καλῶς ἔχειν, ἄβακι καὶ ἀνονήτοις * ματαιοπονήμασιν ἑαυτὸν ἀντιπερισπᾶν. Idem in Adhort. ad Phil. Symb. xxxiv. p. 372. ed. Kiessling. Lips. 1813.: Τὸ δὲ χύτρας ἴχνος ἀπὸ σποδοῦ ἀφάνιζε σημαίνει συγχύσεως καὶ παχύτητος, ὅπερ ἐστὶ σωματικῶν καὶ αἰσθητῶν ἀποδείξεων, ἐκλανθάνεσθαι φιλοσοφεῖν ἐπιβαλλόμενον,
B νοηταῖς δὲ χρῆσθαι μᾶλλον ἀποδείξεσιν. ἡ δὲ σποδὸς ἀντὶ τῆς κόνεως τῆς ἐπὶ τοῖς ἄβαξι παρελήφθη, ἐφ' ἧς αἱ ἀποδείξεις συμπεραίνονται. De hoc Symb. cf. Gyrald. p. 484. Abacum pulvere illo conspergebant, quo facilius figuras notarent, delerentque, si opus esset.) ‖Ἄβαξ generalius etiam pro quavis tabula calculatoria: vide ἀβάκιον.[3]

Ἄβαξ, Abacus, Macrobio (Sat. i. 5. et Suetonio

[1] "Secutus sum Schwarzii sententiam censentis, Jamblichum nomen σχήματος explanare per vocabulum artis διαγράμματος, quod ut notius et arti usitatius per ὅ ἐστι voluerit. Antea enim scriptum erat divisim διὰ γράμματος, pro quo vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notaverat διὰ γραμμῶν, probante Kustero. Equidem tamen non repugnaverim, si quis existimet, verba ὅ ἐστι διαγράμματος, esse glossema. De ipso vocabulo διάγραμμα v. Fischer. ad Platon. Phædon. p. 306." Kiessling. Lectio διαγράμματος ex Eustathii loco, Kiesslingio ignoto, confirmari possit. Sed, ut putamus, est glossema.

[2] "'Αντίπονον, i. e. quod pro labore datur. Sed est vox insolens. [Nusquam alibi, quod sciamus, legitur.] Vir doctus ad marginem Codicis Spanhem. rescripserat, ἀντίποινον." Kusterus.

[3] "Abacus generatim notat tabulam politam mediocris magnitudinis, cui deinde in diversa supellectili locus est. Cum tota vox Græca sit, audiamus Eustath. ad Od. Δ. p. 166. 21. (1494. 64.), Δηλοῖ δέ φασι καὶ σανίδιον ὁ ἄβαξ, ὅθεν ἀβάκιον, ἐφ' οὗ ψηφίζουσι. Add. ad Od. X. p. 786. 40. (1927. 4.) Tabula ergo est abacus; quod ostendet jam inductio. Nempe ut ab antiquissimo, de quo constet, usu incipiamus. (1.) Cato R. R. x. 4. in oliveti instrumento abacum unum memorat, et a mensis, scamnis, sellis, scabillis separat. Et est etiam Polluci vi. 90. ἄβαξ inter culinaria instrumenta: atque idem βαλάνων ἄβακα memorat vi. 86. lancem palmularum. Itaque aut lanx fuerit vel patella apud Catonem quoque abacus, aut quod magis placet, tanquam solennis deinde notio, mensulæ genus sustinendis vasis aliis accommodatum: certe ejusmodi supellectilis occasione ipsum quoque nomen Romanis primum videtur innotuisse. Liv. xxxix. 6. de Cn. Manlio Vulsone, Gallorum in Asia victore: 'Luxuriæ peregrinæ origo ab exercitu Asiatico invecta in urbem est. Ii primum lectos æratos,—et quæ tum magnificæ supellectilis habebantur, monopodia et abacos Romam advexerunt.' De eadem re Plin. xxxiv. 3. s. 8.: 'Triclinia ærata, abacosque et monopodia Cn. Manlium Asia devicta primum invenisse.' Legendum hic quoque, Livio duce, invexisse. Plin. xxxvii. 2. s. 6. in præda Pompeii memorat, 'Vasa ex auro et gemmis abacorum novem.' Cic. Verr. iv. 35. c. 16., 'Ab hoc iste abaci vasa omnia, ut erant exposita, abstulit.' Ibid. 57. c. 25., 'Cum aliquot abacorum faceret vasa aurea.' Id. Tusc. v. 61. c. 21., 'Abacos complures ornavit argento auroque cœlato.' Varro de L. L. viii. 33., 'Sic ut [sicut] abacum argento ornari videmus, ut alia paria sint, alia disparia, sic in oratione.' Plin. xxxvii. 2. s. 7. de murrhinis, 'Abacis etiam escariisque vasis inde expetitis.' Harduinus fulcra pluteosque interpretatur, quibus vasa, candelabraque, et alia imponimus (des gueridons), sed ea videntur potius monopodia. Magis placet, abacos hic esse per notam metonymiam ipsa vasa, quibus onerantur abaci: vel etiam tabellas illas parietibus expoliendis adhibitas, de quibus n. 5. Juven. iii. 204., Urceoli sex Ornamentum abaci, nec non et parvulus infra Cantharus. Huc refero Sido. Apoll. ii. 2. 'In hac' (cœnatiuncula) 'stibadium et nitens abacus:' quæ enim de abaco sedili s. banco hic et ad Vitruvium vii. 4. viri docti, eorum idoneum fundamentum nusquam reperio. Idem Sidonius xiii. 9. 'Redolentibusque sertis Abacum torosque pingant;' et disertius, Car. xvii. 7., 'Nec per multiplices abaco splendente cavernas Argenti nigri pocula defodiam.' Cavernæ istæ loculamenta et cava quædam videntur, in quæ divisus abacus. V. Gloss. Abaci, Delphica, Μηνιστέριον. [" Abacus, mensa, in qua exponuntur in conviviis tum ad usum, tum ad magnificentiam vasa argentea etc. De abaco multis agit Salmas. ad Jus Att. et Rom. c. 23. sola potoria vasa attribuens abaco eaque paria plumbo revincta, et in loculis abaci velut defossa. Cicero Parad. v. 2. matulam in abaco commemorat, et in Verr. quarta alia etiam vasa in abaco reperiuntur. Scyphorum paria pariter Cicero habet. Loculi illi sunt e Sidonio. An sint antiquiores, vix dicam." Ernest. in Clave Ciceron. "Paria dicit Plin., quia semper in delphica s. abaco pares ponebantur, h. e. σύνδυο. Agrœcius: Cicero, 'Jubeo promi utrosque, binos habebam,' quia delphicæ vasa (vasa in delphica) paria semper sunt, unde ipse Cicero dicebat, Scyphorum paria compluria. Ita legendus ille locus, vulgo non satis sanus. Delphica est abacus, in quo vasa et pocula ponebantur. Horatius (Sat. i. 6. 117.)—et lapis albus Pocula cum cyatho duo sustinet. Intelligit delphicam s. abacum. Non tamen paria tantum vasa in abaco ponebantur, sed etiam disparia. Varro de L. L. viii.: Itaque sicut abacum argento ornari videmus, ut alia paria sint, alia disparia, sic in oratione. Ut in Horatii illo abaco cyathus est impar, pocula paria. Verum de his nos alibi pluribus." Salm. in Solin. p. 737. f. Cf. idem in Æl. Lamprid. p. 226. f., ubi: Ministerium est quod vulgo vocamus *service*, 'un service d'argent,' unius abaci argentum; hinc et ministerium pro abaco et delphica, in qua argentum mensale exponebatur."] (2.) Arithmeticorum est abacus, tabula, in qua calculos ducerent. Huc respicit Persius i. 131. Nec qui abaco numeros, et secto in pulvere metas Scit risisse vafer. Præpositio in retrahenda etiam ad abaco. Ejusmodi abacum æneum exhibuit et explicavit M. Velserus in Monum. Augusta. Opp. p. 422. disertius multo quam Anto. Augusti. de num. Dial. 9. De hoc genere Eustath. l. c., 'Αβάκιον, ἐφ' οὗ ψηφίζουσιν. Apul. Apol. p. 284. Elm., 'Quem tu librum (Archimedis), Æmiliane, si nosses, ac non modo campo et glebis, verum etiam abaco et pulvisculo te dedisses.' Ad tabulam erudito illo Geometrarum pulvere conspersam hic locus referri possit, et componi cum illis Papiæ, 'Abax et Abacus, tabula, in qua viridi pulvere formæ depinguntur, qua philosophi utuntur.' Viridi corruptum viris doctis videbatur, pro quo conjecit Barthius vi radii, Vossius in Etymol. h. v. radio in pulvere. Sed nihil opus esse, ostendit locus Martiani Capellæ, ut laudatur a Philandro ad Vitr. vii. 3. et in Vitruviano Lexico h. v. e lib. vi. pr. 'Abacus, res depingendis designandisque opportuna formis, mensula hyalini pulveris respersione colorata, ubi vel lineares ductus, vel circulares flexus, vel triangulares radio describuntur.' Sic ibi laudatur, lectione discrepante a Grotiana, qui p. 190. illa, mensula—colorata, omittit, et in fine sic legit, triangulares abraduntur anfractus. Ceterum et p. c. extr. abaci mensulam appellat, et p. 191. extr. abaci, inquit, sui superfusum pulverem movens: et in fine libri, Lineam, ait, in abaco rectam ducens etc. Si hyalinus pulvis sit a Capella, vel etiam ab interpolatore antiquo, de viridi pulvere Papiæ non est quod dubitemus. Etiam hunc ἄβακος usum Græcum esse, constat. (3.) Huic similis ille lusorum, a Græcis ipse quoque petitus. Apud J. Poll. x. 150. inter κυβευτοῦ σκεύη, aleatoris supellectilem, ponitur etiam ἄβαξ, ἀβάκιον. Sueto. Nero. c. 22. 'Quum inter initia imperii eburneis quadrigis quotidie in abaco luderet.' Nempe pro calculis sigilla quadrigarum, lusus ipse circi quandam similitudinem forte habuit. Macrob. Sat. i. 5. 'Sed vultisne diem sequentem, quem omnes plerique abaco et latrunculis conterunt, nos istis sobriis fabulis—exigamus?' (4.) Apud Vitruv. iv. 1. Abacus, Baldo interprete, est tabula illa quadrata, resimatis tamen lateribus, qua summum capitulum Corinthiæ columnæ integitur; quo sensu etiam adhibetur, et proportio illius describitur iii,

in Nerone c. 22.) id est Tabula aleatoria, sive Alveus aleatorius: σανὶς πεττευτική, inquit Eustath. (ad Od. A. p. 1397. 50.) quod idem valet ac κυβευτική. Nam et J. Pollux (x. 150.) inter κυβευτοῦ σκεύη recenset, ἄβακα, ἀβάκιον, κόσκινον, &c. (Carystius in Commentariis Historicis apud) Athen. x. (p. 435. d.), Κυβεύοντος δέ ποτε αὐτοῦ, καί τινος ἀγγείλαντος, ὡς Ἀντίπατρος πάρεστι, διαπορήσας ὦσεν ἐπὶ[1] τὴν κλίνην τὸν ἄβακα.

Ἄβαξ, Tabula sive mensa cui vasa quælibet ad usum quotidianum comparata imponebantur: quum generaliori etiam voce utens Ammonius dicat, Ἄβαξ καὶ Ἀβάκιον διαφέρει. Ἄβαξ μὲν γὰρ, ἐφ' οὗ τὰ πράγματα[2] παρατιθέασιν· Ἀβάκιον δὲ, ἐφ' οὗ ψηφίζουσιν. Quum tamen in abaco apud Ciceronem, Livium, et alios, vasa potius ad ornatum quæsita exponantur.

Ἄβαξ, Canistrum, ut colligit Budæus ex verbis Pollucis p. 232. (vi. 86.) ubi in mentione κανάστρων, item κανισκίου et κανητίου, ex Cratino affert etiam, βαλάνων ἄβακα. Idem vero p. 388. (x. 105.) eadem verba citans, ἄβακα coquinariis vasis sive instrumentis annumerat.[3] (Phrynichus Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 17. forte ad eundem Cratini locum respexit: Ἄβαξ· ξύλινόν τι σκεῦος, παραπλήσιον τοῖς δίσκοις. Δίσκος autem pertinet ad vasa, quæ mensis imponuntur, teste eodem Polluce vi. 84.: Τὰ δὲ ἀγγεῖα, τὰ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν, κοινῇ μὲν, τεύχη ἐρεῖς ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ· καθ' ἕκαστον δὲ, οὓς μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἐρεῖς κύκλους ἀργυροῦς, ἢ χεύματα ἀργυρᾶ, ἢ πίνακας. Ex his Phrynichi et Pollucis locis discimus formam abaci coquinarii fuisse rotundam. Idem dici potest de forma abaci, qui ministerium sustinebat, quæ et delphica dicebatur: inde orbis Lacedæmonius Juvenali, xi. 173., pro abaco e marmore Laconico, Qui Lacedæmonium pytismate lubricat orbem, quem vulgo de pavimento accipiunt docti viri, notante Salmasio[4] ad H. A. Scriptt. p. 443. c. Hinc abacus de sole usurpatur.) || Cœl. Rhodig. (Lectt. Antiq. xxiv. 12., nullum tamen auctorem citans,) Solis corpus orbemque invenio discum quandoque dici. Paulo post, observatum et illud, solis latitudinem scienter abacum dici, eadem qua discus notione.

Abacus præterea significat Vitruvio (iv. 1.) tabulam quadram quæ supponitur epistyliis sive capitulis columnarum. Idem (vii. 4.) Abacum in podiis vocat planitiem quæ sedilis vicem præbet, Bud.

[Ἄβαξ, Locus ita dictus in Theatris. Suidas: Ἄβαξι· τοῖς παρ' ἡμῖν λεγομένοις ἀβακίοις. Ὁ Λογοθέτης (i. e., secundum Kusterum, Simeon Metaphrasta Logotheta, qui initio seculi x. floruit, et multorum Sanctorum martyria et vitas literis mandavit,) ἐν τῷ τῆς ἁγίας Θέκλης μαρτυρίῳ· Τρύφαινα δὲ πάθει ληφθεῖσα, νεκροῖς ὁμοία πρὸς τοῖς Ἄβαξιν ὡρᾶτο κειμένη.[5] "Locum hunc mirifice illustrat Basilius Seleuciensis de Vita S. Theclæ Lib. i. p. 266. Edit.

3. (5.) Tandem eidem Vitruvio abaci sunt parietum ornamenta, partes et quasi loculamenta, colore et politura a reliquo pariete *distincta*; compartimenti [aut ripartimenti] vocant Architecti Itali: quæ nempe faciem præbeant insertarum tectorio *tabularum marmorearum*. De his laudatus Vitruvius vii. 3. p. 133., 'Veteribus parietibus non nulli crustas excidentes pro abacis utuntur: *ipsaque tectoria abacorum et speculorum*' (quæ scilicet ipsa quoque inserebant parietibus, Salmas. ad Vopisci Firmum c. 3.) '*divisionibus circa se prominentes habent* expressiones.' It. vii. 4. 'In his' (tricliniis hibernis) 'supra podia abaci ex atramento sunt subigendi et poliendi, cuneis silaceis sive miniaceis interpositis.' De his Plin. xxxv. 5. s. 13. de Sinopide quæ abacis utilior, et mox de Sinopide fusca, cujus usus ad bases abacorum. Cf. xxxiii. 12. s. 56., 'Ad abacos non nisi marmoroso sile utuntur.' Huc omnino referendum illud etiam xxxv. 1. 'Non placent jam abaci.' Neque enim de marmoreis abacis hic sermo est, quod vult Harduinus, sed quod attendenti apparet, de illis crustaceis. (6.) Abax, abacis, e Gr. ἄβαξ, dici, jam e Papia observavimus. Jam addimus, Priscia. 7. p. 752. Putsch. 'Hic abax, hujus abacis; quod tamen et hic abacus, hujus abaci frequenter invenitur.' Abaces etiam bis legunt vetustæ editiones l. 100. π. §. 3. de Legatis 3., ubi e Florentino libro βάσεις sunt: Cui Corinthia vasa legata essent, et βάσεις quoque eorum vasorum collocandorum causa paratas deberi, Trebatius respondit. Labeo autem id, non probat, si eas βάσεις testator numero vasorum habuit. Proculus vero recte ait, si æneæ quidem sint, non autem Corinthiæ, non deberi. (7.) Abaculus, i, m. Dimin. Plin. xxxvi. 26. s. 67. de fragmentis vitri: 'Tingit ars, veluti cum calculi fiunt, quos quidam abaculos vocant, aliquos etiam pluribus modis versicolores.' Neque lusorios hic, neque numerarios, calculos intelligi putamus, sed illos, quos ἀβακίσκους vocant Græci, tessellas e quibus pavimenta musivi operis fiunt.' Athen. v. p. 207. d. de navi Hieronis, Ταῦτα δὲ πάντα δάπεδον εἶχεν ἐν ἀβακίσκοις συγκείμενον ἐκ παντοίων λίθων κ. τ. λ. Add. Eustath. ad Od. X. p. 786. 39. Vid. descriptiones operis musivi et picturas apud Pitiscum Præf. Lex. Antiqq. et Gorium Columbario Liviæ Aug. p. 5. coll. Tab. xix. ac xx." Gesnerus in Thes. L. L. De abacis, qui in parietes ad ornamentum inserebantur, hæc scripsit Salm. in Fl. Vopiscum p. 442. e.:—"Variis rebus solebant veteres domorum parietes ornare. Aut enim picturis condecorabant, et coloribus udo tectorio inductis, aut marmore operiebant, quod genus * ὀρθόστρωσις," (hinc * ὀρθόστρωτοι τοῖχοι, ap. Hieroclem de Nuptiis penes Stobæum Serm. 65.) "et * ὀρθομαρμάρωσις" (apud Codinum, v. Salm. in Æl. Spartianum p. 149.) "*vocabatur*; aut deaurabant: interraso etiam plerumque marmore, vermiculatisque ad effigies *animalium crustis depingebant. Et hoc* postremum luxuria invenit Claudii principatu, v. Plin. xxxv. 1., at sub Nerone *inventum*, ut refert idem Plin. eod. loco. Solebant autem etiam veteres, et abacorum formis speculorumque orbibus e vitro aut alio pellucido lapide parietes distinguere, sed et vitreis quadraturis insertis inducere. De speculis, quæ in parietes ad ornamentum inserebantur, v. Plin. xxxvi. 26. Vitruv. vii. 3., 'Ipsaque tectoria abacorum, ac speculorum divisionibus inter se prominentes habent expressiones.' Seneca orbes vocat, Epist. 87.: 'Pauper sibi videtur ac sordidus, nisi parietes magnis et pretiosis orbibus refulserint; nisi Alexandrina marmora Numidicis crustis distincta sint.' Speculorum autem formæ rotundæ. Inde orbes Senecæ. Ita et abacorum, eorum certe, qui ministerium sustinebant, quæ et delphicæ dicebantur. Inde orbis Lacedæmonius Juvenali (xi. 173.) pro abaco e marmore Laconico, Et [Qui] Lacedæmonium pytismate lubricat orbem. Quem vulgo de pavimento accipiunt docti. Erant et quadrati abaci, ut logistici, et columnarum abaci. Et verius est ea forma fuisse parietum abacos. Sic enim alternatim distinguebantur parietes abacorum speculorumque divisionibus, h. e. figuris quadratis et orbiculatis prominentibus. Hinc specula et abaci junctim positi ap. Vitruv. parietibus decorandis. Ita etiam ap. Plin. xxxv. 1., 'Non placent jam abaci nec specula in cubiculo nitentia.' Hodie ap. Plin. illo loco legas, Nec spatia montis in cubiculo delitentia, [sic edidit Harduin.] immani correctorum flagitio."

[1] "Pro edito ἐπὶ τὴν κλίνην, recte ὑπὸ τὴν κλίνην dedere ambo Codices MSS." Schweigh. Et Eustathius quoque, cujus verba Schweigh. præterierunt, veram lectionem ὑπὸ servavit, ad Od. A. p. 1397. 47.: Εἰς δὲ τὸ προσεχῶς εἰρημένον ἀβάκιον, σημείωσαι ὡς ὑποκοριστικόν ἐστιν αὐτὸ τοῦ ἄβακος, ὅ ἐστι σανίς, καὶ φιλοσόφοις μὲν χρήσιμος εἰς διαγράμματα, καὶ πεττευτικὴ δέ ἡ καὶ σηλία καὶ τηλία, (cf. J. Poll. vii. 203. x. 150.), ὡς ἐν τοῖς τοῦ κωμικοῦ δηλοῦται, (Schol. ad Aristoph. Plut. 1038.) καλουμένη παρὰ τὸ σήθειν, καθὰ δηλοῖ τὸ, Κυβεύων, εἶτα ὦσεν ὑπὸ τὴν κλίνην τὸν ἄβακα, ὡς γράφει Ἀθήναιος· ἐτυμολογίαν δὲ τοιούτου ἄβακος ὃς καὶ κοινολεκτεῖται ἐν τῷ μεγάλῳ ἐστὶν εὑρεῖν Ἐτυμολογικῷ. Etym. M. p. 2. 2.: Ἄβαξ κυρίως ὁ μὴ ἔχων βάσιν, καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ οἵας δήποτε σανίδος οὕτως Ὠρίων· γίνεται δὲ παρὰ τὸ βῶ τὸ βαίνω. Cf. Zonar. p. 4. ubi hæc notavit Tittmann. "Sensus glossæ, paulo obscurior, hic esse videtur. Ἄβαξ proprie denotat rem, quæ caret fundamento. Sic locum quendam in theatris," [imo in tricliniis hibernis,] "e tabulis factum, subcavum constat dictum e Vitruv. viii. [vii.] 4. Deinde de qualibet mensa s. tabula dicitur."

[2] "Is. Vossio, pro πράγματα, τραγήματα legendum conjectanti, nonnihil favet Cratinus, qui βαλάνων ἄβακα usurpavit, teste Polluce x. 105. ubi in Lysiæ loco, quem adducit Pollux, eodem sensu accipiendum putem ἀβάκιον, quo exposuit Noster, neque aliter adhibuit Alexis ap. Athen. iii. p. 117. e. emendante Casaub., Δίκαιος ὁ λόγος ἀβακίου ψῆφον λαβέ. Receptam in Ammonio scripturam sollicitare non ausim. Prudenter sine dubio πράγματα posuit Grammaticus, ut indicaret, variis rebus reponendis abacum inserviisse. Hinc non discedit Orion, qui ἄβακα—ἐπὶ οἵας δήποτε σανίδος dici, observat ap. Etym. M. in Ἄβαξ. Egregia est in rem nostram Dosithei MS. in Bibl. L. B. Glossa: Ἄβαξ *Caliclare*. I. e. * κυλικοφορεῖον s. κυλικεῖον, *Vasarium*, *Delphica*. [Vide Athen. xi. 460. d. 480. b. Glossæ: Ἄβαξ abacus, armarium.] Pro Ἄβαξ Lacedæmonii Ἀμάκιον dixerunt; temere sollicitari non debet Hesych.: Ἀμάκιον ἄβαξ, Λακῶνες." L. C. V. ad Ammon. p. 1. H. Steph. in Thes. Ind. pro ἀμάκιον reponit ἀβάκιον.

[3] Locus est: Ἄβακα δ' εἰ βούλοιό τι τῶν τοῦ μαγείρου σκευῶν καλεῖν, προσχρηστέον σοι Κρατίνῳ ἐν Κλεοβουλίναις λέγοντι, Ἐπέδακε βαλάνων ἄβακα τῶν ἐκ φιττέως καὶ ἀβάκιον δ' ἂν αὐτὸ εἴποις· ἐφ' ἑτέρου μὲν γὰρ εἴρηται ὑπὸ Λυσίου ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλαίσχρου, Μετ' ἀβακίου δὲ καὶ τραπεζίου πωλῶν ἑαυτόν· χρῆσθαι δ' ἔξεστι τῷ ὀνόματι καὶ ἐπὶ τοῦ ὀψοφόρου σκεύους. "Qui isti βάλανοι ἐκ φιττέως, ingenue dicam me id nescire; non enim crimini ducitur ignorantiam suam fateri: sentire si quis cum Kuhnio velit, per me licet." T. Hemsterh. "C. V. addit, τῶν ἐκ φιττέως, tradidit unum abacum e domo Pithei; legerem enim, ἐκ Πιτθέως, sc. οἰκίας." Kuhnius.

[4] Salmas. errasse sic scribentem, satis patet e Vitruv. vii. 4. de tricliniis hibernis:—"Ita conviviis eorum et quod poculis et pytismatis effunditur, simul cadit siccescitque, quique versantur ibi ministrantes, etsi nudis pedibus fuerint, non recipiunt frigus ab ejus modi genere pavimenti."

[5] Additur in Suida: Κυρίως δὲ ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων. Hæc verba, notante Kustero, desunt in MSS. Reg. Nos non dubitamus ea a recentioribus Suidæ adsuta fuisse. Vide Kusteri notam ad T. i. p. 1.

A Par. in fol. ubi eandem historiam, quam Suidas ex Logotheta hic attingit, narrans, ait: Ἡ Τρύφαινα, καὶ τῷ μήκει τοῦ χρόνου ἀπειποῦσα, καὶ τῷ μεγέθει τῆς ἐπὶ τῇ Θέκλᾳ ἀνίας λιποψυχήσασά τε καὶ * λιπαυγήσασα, ἀθρόον κατεφέρετο τοῦ θεάτρου παρὰ τοὺς Ἄβακας· τόπος δ' ἦν οὕτω καλούμενος Ἄβακες. Ex hoc loco simul apparet, quid vox Ἄβαξιν hic apud Suidam significet, nimirum, locum olim in Theatris ita dictum. Vide etiam Ducangium in Glossario Gr. v. "Ἄβαξ." Kusterus.]

Ἀβάκιον, ου, τὸ, diminutivi forma, pro Ἄβαξ, i. e. Tabula calculatoria, sive Tabula in qua supputationes fiunt: ἐφ' οὗ ψηφίζουσι, Eustathius (p. 1494. 64.), et Ammonius (l. c.) Polyb. quinto (c. 26. 13.): Ὄντως γάρ εἰσιν οὗτοι παραπλήσιοι ταῖς ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψήφοις· ἐκεῖναί τε γὰρ κατὰ τὴν τοῦ ψηφίζοντος βούλησιν, ἄρτι χαλκοῦν, καὶ παραυτίκα τάλαντον ἴσχουσιν· οἵ τε περὶ τὰς αὐλὰς κατὰ τὸ τοῦ βασιλέως νεῦμα μακάριοι, καὶ παρὰ πόδας ἐλεεινοὶ γίγνονται. (Scitæ istius comparationis hominum aulicorum cum calculis, quibus utimur in componendis rationibus, B notante Schweigh. post Casaub., Solonem auctorem perhibet Diog. Laertius i. 59. Cf. Plut. in Apophthegm. p. 174. ed. Wechel.) Lysias (pro Callæschro) ap. Pollucem (x. 105.) Μετ' ἀβακίου δὲ καὶ τραπεζίου [1] πωλῶν ἑαυτόν. Alexis (ἐν Ἀπεγλαυκωμένῳ) ap. Athen. (iii. p. 117. e.) ἀβάκιον ψῆφον λέγε: fortasse pro ἀβακίου.[2] Hinc Plinio (xxxvi. 26. s. 67.) Abaculi sunt calculi supputatorii, Hermolao teste. (Gesnerus in Thes. L. L. intelligi putat neque lusorios, neque numerarios calculos, sed illos, quos Græci vocant ἀβακίσκους, de quo vocabulo mox agetur.) Hinc etiam ortum ut peritiam supputandi, quam Plato λογιστικὴν appellat, abacum vulgaris consuetudo vocaverit.[3] [J. Poll. vii. 203., Κόσκινον, ἀβάκιον, κύβοι: x. 150., Κυβευτοῦ σκεύη, Ἄβαξ, ἀβάκιον, κόσκινον, κύβοι. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 323.: Ἀβάκιον· ἐφ' οὗ ἐκύβευον, καὶ ἐφ' οὗ τοὺς λογισμοὺς ἐποιοῦντο. Etym. M. p. 666. 16.: Πεσσοί· * βόλια [4] κυβιστῶν· πεσσὰ ὁμωνύμως, ἥ τε γραμμὴ καὶ ὁ (ἡ) ψῆφος· πέντε δὲ ἦσαν οἷς ἐχρῶντο· Καὶ πεσσὰ πεντάγραμμα· [5] καὶ τάχα ἡ πεττεία οἱονεὶ πεντεία τὶς B οὖσα· εὗρε δὲ αὐτὴν Παλαμήδης· καὶ δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα [6] τῶν λϛ' πρὸς τοὺς τόπους οὓς ἔχει τὸ * Παλαμήδειον ἀβάκιον. Eustath. ad Od. A. p. 1396. 57.:

[1] "Existimo Lysiam ἀβάκιον dixisse tabulam lusoriam, de qua significatione monuit et alibi Pollux noster et Ammonius: Polyb. v., αἱ ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψῆφοι, et τραπέζιον itaque mensula lusoria." T. Hemsterh. Imo per ἀβάκιον in Lysiæ, et Ammonii locis (Ἀβάκιον, ἐφ' οὗ ψηφίζουσιν,) intelligi debet tabula calculatoria, ut viderunt L. C. V. ad Ammon. l. c. et Stephanus noster. Sed et vocabulum τραπέζιον male a T. H. redditur mensula lusoria. Reiskius in Indice Græcitatis Lysiacæ: "Τραπέζιον, Asserculus, taleola, in qua nummi numerantur." Glossæ: Τραπέζιον Mensula.

[2] Stephanus noster, ut videtur, ἀβακίου reponi velit, pro vulg. ἀβάκιον. Schweigh. sic edidit: B. Δίκαιος ὁ λόγος. A. Ἀβάκιον, ψῆφον! λέγε. "Posterius hemistichium vulgo, nulla interposita distinctione, sic scribebatur, Ἀβάκιον ψῆφον λέγε. Ibi Casaub.: 'Corrigo, Ἀβακίου ψῆφον λάβε.' Qua correctione quid promoveatur difficile dictu fuerit. [Probat tamen L. C. V. ad Ammon. l. c.] Paulo commodius Palmerius Exercitt. p. 496.: 'Mallem, Ἀβάκιον ψήφων λάβε, loculum calculorum accipe, ut sc. computaret et rationes subduceret.' At non modo otiose, sed et languide sic ad ἀβάκιον adjecta vox ψήφων videri debebat. Si quid mutato opus esset, satis fuerat, Ἀβάκιον, ψῆφον λάβε, i. e. ἀβάκιον καὶ ψῆφον: et ψῆφον quidem collective pro ψήφους. Sic Dalecamp. haud absurde, Tabulas sume et calculos. At verbum λέγε recte et suo loco hic stare, arguit id quod mox sequitur, λέγ' ἕτερον, et mox iterum λέγε, rursusque deinde λέγ' ἕτερον. Igitur elliptice exclamata statuebam ista verba: Ἀβάκιον, ψῆφον, sc. δότω τις, φερέτω τις! Abacum, calculos adferat aliquis e famulis! vel φέρε, adfer, da, famule! Tum, admota tabula cum calculis, rursus ad coquum vel cauponem dirigit orationem: Dic! enumera! Nec vero dissimulare debeo, ipsum illud verbum λέγε non sic in vetustis nostris membranis legi, sed duas voces, λέγε, et ἔστ' initio versus sequentis, in unum verbum λέγεσθαι imperite esse contractas. Sed veram haud dubie scripturam perspecte Venetus Editor, cum metri, tum ipsius sententiæ habita ratione, restituit. Personarum diversas partes in superioribus editionibus, nedum in membranis nostris, nusquam certis quibusdam signis distinctas esse, jam alias docuimus." Schweigh.

[3] Ἄβαξ et ἀβάκιον dicuntur non modo de tabula calculatoria, in qua ψηφιστὴς s. λογιστὴς docebat æra s. calculos in tabula ducere, et reducere ad summam aliquam computandam et rationem purgandam; et de tabula, in qua Arithmetici numeros subinde delendos, et Geometræ figuras designabant, sed etiam de tabula, in qua Geographi terræ mensuras et regiones describebant, Martian. Capell. initio l. vii. "Tres primos præceptores et ludimagistros nominavit Tertullian., qui rudes pueri annos primis et elementariis literis erudiendos suscipiebant, quos et a Grammatico distinxit, qui solidiore doctrina eum imbuebat: primum literarum informatorem, qui literarum formas et potestatem cognoscere, et scribendo exprimere; primum vocis enodatorem, qui recte pronunciare; primum numerorum arenarium, qui calculare monstrabat. Atque hæc tria munera unius ejusdemque doctoris ferme fuerunt, quem γραμματιστὴν Græce appellatum diximus. Nam tria ista simul unus docebat, scribere, legere, et calculare. Unde et γραμματιστὴν iidem Græci etiam calculonem vocitarunt. Suidas in v. Κοππατίας, Παρὰ τοῖς γραμματισταῖς οὕτω διδάσκεται, καὶ καλεῖται κόππα ἐννενήκοντα: ubi γραμματισταὶ sunt calculones. Nam una eademque opera, et sub eodem magistro utrumque pueri discebant, literas et calculum, unde et calculo pro ludimagistro. Julius Capitolinus in Pertinace: Puer literis elementariis et calculo imbutus—Qui primo calculo pueros imbuit, distinguitur ab arithmetico, ut λογιστικὴ ἀπὸ τῆς ἀριθμητικῆς. Nam calculo s. primus ille numerorum arenarius nihil aliud docebat, quam æra s. calculos in tabula ducere, et reducere ad summam aliquam computandam et rationem purgandam. Digitorum etiam computum idem docebat, qui veteribus in usu fuit: de quo librum Græce scriptum habemus, quem Beda Latine videtur vertisse, sed de hoc genere et de tabula veterum calculatoria nos alio loco. Arenarius autem huic nostro est ψηφιστὴς s. λογιστής: nam arenæ ψῆφοι sunt s. calculi, quibus olim ad computandum utebantur. Sic primum numerorum arenarium, τὸν πρῶτον ἀριθμῶν ψηφιστὴν vocavit. Qui de scholastico vel erudito pulvere accipiunt, in quo lineæ geometricæ ducebantur, falluntur. Nam calculo s. λογιστὴς, de quo hic agitur, nihil negotii habebat cum illo erudito pulvere, sed tabulam tantum et æra versabat. Arithmetici etiam in abaco vel mensula pulvere conspersa numerorum notas delineabant. Pers. i., Nec qui abaco numeros, et secto in pulvere metas Scit risisse vafer. De contemptore philosophiæ loquitur, qui ἀριθμητικὴν et γεωμετρικὴν ridet. Figura autem ἓν διὰ δυοῖν, in abaco et secto pulvere, h. e. in abaco pulvere consperso et multis lineis geometricis ac numerorum notis secto, ut, Pateris libamus et auro. Et fallitur vir longe doctissimus, qui abacum arithmeticis tribuit, pulverem geometris. Nam abacus pulvere conspersus utrisque serviebat. [V. Jamblichus supra laud.] Aristoph. Nub. (177.), Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν Κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβών. [Schol., Ἐπειδὴ οἱ τὰ γεωμετρικὰ θεωρήματα διδάσκοντες διαβήταις γράφουσι ταῦτα, φησὶν ὅτι ὀβελίσκον κάμψας, καὶ διαβήτου σχῆμα διαλαβὼν πάντας πρὸς αὐτὸν ἐπαγόμενος, ὑφεῖλε τὸ ἱμάτιον.] De Socrate loquitur. At logisticis et calculonibus abacus et æra præsto sine pulvere." Salmas. ad Tertull. de Pallio p. 467—9.

[4] Notanda est hæc vox, qua carent Lexx. "Gr. βόλους non tantum tesserarum jactus, sed etiam tesseras ipsas nuncuparunt. Eustath.: Κύβοι μὲν γὰρ οἱ καταριπτόμενοι ἐξάπλευροι βόλοι, καὶ οἱονεὶ * κατακυβιστῶντες ἐν τῷ βάλλεσθαι. Inde dimin. βόλιον, tessera. Glossæ: Βόλια· tesseræ. Aliæ Glossæ: Tesseræ, βόλια, ψῆφοι. Hes.: Πεττοί· βόλια, ἐν οἷς ταβλίζουσι. In vet. Inscript. tabulæ lusoriæ, (ap. Gruterum), Εἰς τὰ βόλια παίζων, tesseris ludens. [Hes.: Πεσσοῖς· πεττοῖς, βολίοις, κύβοις.] Βολίδας etiam appellarunt. Epigr. Gr. [P. Silentiarii lxviii.], εἰς Τάβλαν, Μήτε δὲ νικήσας μεγαλίζεο, μήτ' ἀπολειφθεὶς Ἄχνυσο, τὴν ὀλίγην μεμφόμενος βολίδα. Item aliud [ejusd. lxix.] εἰς τὸ αὐτὸ, Παίγνια μὲν τάδε πάντα· Τύχης δ' ἑτερότροπος ὁρμὴ Ταῖς ἀλόγοις ταύταις ἐμφέρεται βολίσι. Jacula vet. Latinis. Isidor.: Olim autem tesseræ jacula appellabantur a jaciendo. Jaculum est βολὶς vel βολίον. Glossæ: Βολίς· jaculum." Salmas. ad H. A. Scriptt. p. 465. b. "Tessellas Græci etiam βόλια dixerunt. Unde est * χονδροβολίας vox in Gloss.; Pavimentum. χονδροβολίας ἔδαφος (nam ita potius scribendum), pro minutissimo genere harum tessellarum instar granorum; nam id est χόνδρος hic. In Gallia vocamus *marqueterie*. Nicetas Choniates L. iii., πλάκας ῥανίσιν ἐστιγμένας * ποικιλοχρόοις, appellat. Gloss.: Tessellæ. βόλια καὶ ψῆφοι. Sunt et tesseræ lusoriæ, βόλια. Hieron. in Vita Apollonii, Prophetes tabula ludit et tesseris? Gr. interpres, Προφήτης τάβλᾳ καὶ βολίοις παίζει;" Casaub. ad Sueton. i. 48. Obiter nobis liceat notare vocem εὔβολος, quæ in Thesauro nostri Stephani desideratur. Legitur autem in Aristæneto i. 22., Καὶ πεσσοὶ πίπτοντες ἀτυχῶς μὲν ἐμοὶ, εὐβολώτερον δὲ τοῖς ἐναντίοις. Vulgo εὐβουλότερον, sed εὐβολώτερον restituit Salmas. l. c. p. 467. d.

[5] Respicit Etymologus, et post eum Eustath., ad Sophoclem ἐν Ναυπλίῳ, Καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολάς. Sic scribitur in Hesychio v. πεσσὰ, at in J. Poll. ix. 97. et Eustathio ad Od. A. p. 1397. 28. legitur βολαὶ pro βολὰς, quod notare debuerat Brunckius.

[6] Quid sibi velit Etymologus per verba, Καὶ δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα τῶν λϛ' πρὸς τοὺς τόπους, οὓς ἔχει τὸ Παλαμήδειον ἀβάκιον, haud satis intelligimus. Ista, τῶν λϛ', mendosa videntur. Nostra quidem sententia, Etymologo in animo erat laudare Agathiæ Epigr. εἰς Τάβλαν Ζήνωνος τοῦ βασιλέως, quod legitur in Brunckii Anal. T. iii. p. 60., et in quo οἱ τόποι, οὓς ἔχει τὸ Παλαμήδειον ἀβάκιον, docte describuntur. Agathias vero, teste Suida, συνέταξε—καὶ τὸν Κύκλον τῶν νέων Ἐπιγραμμάτων, ὃν αὐτὸς συνῆξεν ἐκ

Ἰστέον δὲ καὶ ὡς ποτὲ μὲν, ἐκ μέρους, κύβος ἡ ὅλη διάθεσις τῆς πεδιᾶς, lege cum Salmasio ad H. A. Scriptt. p. 465. b. παιδιᾶς, ποτὲ δὲ πεσσός· καὶ ὅτι * βόλια κυβιστῶν τοὺς πεσσοὺς φασιν οἱ παλαιοί· καὶ ὅτι καὶ πεσσὰ οὐδετέρως αἱ πεσσοί· καὶ ὅτι πεσσὰ, ὁμωνύμως καὶ ἡ γραμμὴ καὶ ἡ ψῆφος, οἷον, Καὶ πεσσὰ πεντάγραμμα· καὶ ὅτι πέντε ἦσαν οἷς ἐχρῶντο· καὶ ὅτι ἐπὶ πέντε γραμμαῖς τὰς ψήφους ἐτίθουν, ὧν ἡ μέση ἱερὰ ἐκαλεῖτο· καὶ ὅτι διὰ τὰς πέντε ταύτας, καὶ πεττεία ἐδόκει κληθῆναι ὡς οἱονεὶ πεντεία τις οὖσα· καὶ ὅτι Παλαμήδης εὑρεῖν αὐτὴν λέγεται, οὗ παρώνυμον τὸ Παλαμήδειον ἀβάκιον. Eustathius vero, qui alibi Etymologi scrinia compilavit, dubio procul ad verba quæ ex eo laudavimus, respexit, sed mirum est sine corruptelæ suspicione ista attulisse, "Ὅτι βόλια κυβιστῶν τοὺς πεσσούς φασιν οἱ παλαιοὶ, cum, pro κυβιστῶν, legi deberet κυβευτῶν, ut vidit Salmas. l. c. p. 465. a. Tabulam ergo πλινθίον πεττευτικὸν Gr. vocant et ἀβάκιον. De tabulæ autem lusu v. Salm. l. c.]

Ἀβάκιον, sicut Ἄβαξ, Abacus, i. e. Tabula in qua mathem. &c. ut supra in Ἄβαξ. Plut. in Catone Minore (c. 70. t. iv. p. 490. ed. Reisk.) καταβαλλὼν ἀβάκιόν τι τῶν γεωμετρικῶν παρακείμενον.

Ἀβάκιον, Vas ad ferenda obsonia commodum. J. Pollux (x. 106.), χρῆσθαι δ' ἔξεστι τῷ ὀνόματι καὶ ἐπὶ τοῦ ὀψοφόρου σκεύους. (Idem vi. 90. Ἄβαξ,[1] ἀβάκιον, κακάβη, πατάνιον.)

[Ἀβάκιον, idem quod veteribus et Atticis μάκτρα, Alveus[2] in quo farina conspergitur, et subigitur pani faciendo. Hesych.: Μάκτρα· ἀβάκιον, ἔνθα μάσσουσι τὸ ἄλευρον. Idem tamen alibi scripsit v. καρδόπιον: Κάρδοπος ἡ μάκτρα, ἤγουν ἡ * κάμπτρα[3] ὅπου τὰ ἄλευρα μαλάσσουσιν, ἤτοι * ἀβάκην. Pro ἀβάκην Pergerus scribendum conjicit ἀβάκιον. At alibi idem: Ἀβάκης· ἄβαξ, ὄνομα ἀρχιτεκτονικόν.[4] Photius: Μάκτρα· λίθινον ἢ κεραμεοῦν σκεῦος· ἔστι δὲ καὶ

τῶν κατὰ καιρὸν ποιητῶν. An in Etymologi verbis lateat hujus libelli titulus, aliis dijudicandum relinquimus. Sedes illas calculorum, quas Etym. M. τόπους vocavit, Græci olim πόλεις, postea χώρας nuncuparunt. Γραμμὰς etiam vocarunt, et γραμμικὰς χώρας, quod lineis invicem disclusæ essent, et interseptæ calculorum illæ sedes s. regiones. Χαρακώματα etiam appellabant. Lat. mandræ, septa, valli, capsi, et carceres. "Hinc * μονόχωρος, [quo vocabulo augeri potest Schneideri Lex.] tam in tesseris, quam in latrunculis lusor ille dicebatur, qui omnibus suis calculis spoliatus et victus abibat, utpote qui ad unum redactus esset calculum. Vet. Glossæ: Μονόχωρος· adunatus in tabula. Tabulam vocabant tesserarum ludum. Notabis autem tibi elegantem notionem verbi adunatus, pro eo qui ad unum redactus est calculum. Adunatus, ὁ μονωθείς, cum uno calculo solo relictus: cui calculus unus in suo loco sedeque relictus, ceteris a collusore captis. Hinc Aristæneto in Epistolis nomen infelicis aleatoris, ac tablistæ, μονόχωρος. L. i. Epist. 23. argumentum Epistolæ, ἐρωτικὸς κυβευτὴς περὶ ἀμφότερα δυστυχής. Sequuntur personæ, ejus qui scribit, et ejus ad quem scribitur: Μονόχωρος Φιλοκύβῳ. Infelici tablistæ nomen fecit μονόχωρος, qui tota illa Epistola de suo infelici fato conqueritur, tam in amoris, quam in tesserarum ludo. Perperam hodie ap. Aristæn. editum est, μονόχορος—Calculorum autem sedes Gr. recentiores ζατρίκια nominarunt. * Ζατρίκιον, et Ζάτριον, vel Ζατρεῖον idem, quod et Ζητρεῖον dicebant. Sic autem dicebatur pistrinum vel carcer, in quem servi nequam conjiciebantur. Hes.: Ζητρεῖον· τὸ τῶν δούλων κολαστήριον. Moschopulus interpretatur κοῦσπον: Ζητρεῖον κοινῶς ὁ κοῦσπος, ἔστι δὲ εἶδος κολαστηρίου, ᾧ οἱ δοῦλοι ἐδεσμοῦντο. De cuspo et cuspatoribus nos alibi, [ad Tertull. de Pallio p. 406.] Ζήτριον etiam et Ζάτριον scribebatur. Inde v. Ζατρεύω in Etym. M., ἐν μύλωνι βασανίζω. Ζατρίκιον recentiores Gr. dixerunt, atque ita vocarunt mandram vel septum, s. carcerem latrunculi, h. e. locum vel sedem, in qua veluti clausus tenebatur latrunculus. Hinc totum latrunculorum ludum vel tabulam potius, in qua latrunculus ludebatur, ζατρίκιον nominarunt. Sic vet. Græcis πόλεις dicebantur singulorum calculorum sedes, quas et χώρας vocabant. Nihilo tamen secius et ipsum calculorum ludum πόλιν appellarunt, et tabulam ipsam lusoriam, quæ plures πόλεις habebat, (teste J. Poll.) Ita plane apud recentiores ζατρίκιον tabula ipsa lusoria dicebatur, in qua tamen compluria fuere ζατρίκια, h. e. latronum s. calculorum sedes et castra. Ζατρίκιον plane Achmes (Onirocrit. c. 241.) pro alveo lusorio cum ipsis calculis accepit: Ὁ βασιλεὺς ἢ μέγιστος, ἢ ἄρχων πολέμου, ἐὰν ἴδῃ, ὅτι τὸ ζατρίκιον αὐτοῦ ἀπώλετο, ἢ ἐκλάσθη, ἢ ἐκλάπη, ἀπολέσει τὸν στρατὸν αὐτοῦ, καὶ εἰς θλίψιν μεγίστην ἥξει." Salmas. in Fl. Vopisc. p. 461. Theocr. vi. 18.: Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον: Schol. Ἡ δὲ λέξις μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν παιζόντων τὸ κοινολέκτως λεγόμενον ζατρίκιον· ἐκεῖνοι γὰρ ὅταν πολλὰ ποιήσαντες οὐ δύνανται ἑτέρως νικῆσαι τὸν ὅμοιον * παίκτορα, κινοῦσι καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς λίθον τὸν οὕτω βασιλέα καλούμενον. V. Salmas. l. c. p. 459. Hinc * Ζατρικίζειν, et * Συζατρικίζειν ap. Achmetem l. c.: Ὁ βασιλεὺς, ἢ μέγιστος, ἢ ἄρχων πολέμου, ἐὰν ἴδῃ ὅτι ζατρικίζει τόπον πολέμου, μετ' ἐχθρῶν ἐναντίων διαμαχήσεται. Rursum: Ἐὰν ἴδῃ τις ὅτι παίζων συζατρικίζει ἑτέρῳ γνωρίμῳ, χάριν κέρδους τροπαιουχοῦσιν ἀλλήλους.' "Omnia in ludo ad imaginem belli erant composita: hinc militum, aciei, phalangis, prælii, hostium, captivorum, tropæorum passim mentio apud veteres, dum illum ludum describunt." Salmas. l. c. p. 460.

[1] Paulo superius eod. cap. leguntur hæc verba: Ἔστι δὲ δὴ ἀλετρίβανος, ὁ καὶ δοῖδυξ, ἄβαξ. "Ἄβαξ MSS. non habent," Kuhn. "MS., Ἔστιν δὲ ἀλετρίβανος ὁ καὶ δοίδυξ, omisso ἄβαξ, et nescio sane quid agat, quum mox sequatur iterum, nec infra x. 105. δοίδυκι additur: hic itaque delendum erit." Jungerm.

[2] Ut alveus Latine dicitur non modo de vase ad lavandum, (Capitolin. in Albin. c. 5., Ut parvuli domus ejus in testudineis alveis lavarentur, ubi Salmas. notat, ante inventas balneas non infantes modo, sed etiam viros in hujusmodi alveis lavasse,) verum etiam de vase concavo ad varios usus, (Plin. xvi, 11. Omnia illa fiunt e picea resina ferventibus cocta lapidibus, in alveis validi roboris, aut si alvei non sint, struis congerie, Liv. i. 4. Cum fluitantem alveum, quo expositi erant pueri, tenuis in sicco aqua destitisset:) sic apud veteres et Atticos μάκτρα, "qui," notante Salm. in Solin. p. 817. a., "proprie est alveus, in quo farina conspergitur et subigitur pani faciendo," deinde apud recentiores usurpatur de solio balneari s. alveo. De hoc hujusce vocis sensu silet H. Steph. in Thesauro. J. Poll. vii. 168.: Τῶν δὲ ἔτι νεωτέρων τις Εὔπολις καὶ τὴν πύελον τὴν ἐν τῷ βαλανείῳ μάκτραν ὠνόμασεν, ὡς οἱ νῦν· λέγει γοῦν ἐν Διαιτῶντι, Εἰς βαλανεῖον εἰσελθὼν, μὴ ζηλοτυπήσῃς τὸν συμβαίνοντά σοι εἰς τὴν μάκτραν. "Sed fuerit hic Eupolis quidam alius ab illo prisco. Διαιτῶν sane fabula alias non legitur a Nostro citata." Jungermannus. Pollucem hic non loqui de prisco Eupolide, satis patet ex usu vocis μάκτρα, quæ hoc sensu apud veteres nusquam legitur. Dioscor. iii. 156. de Buphthalmo: Φασὶ δὲ ὅτι ἐν τῷ βαλανείῳ μετὰ τὸ ἐξελθεῖν πινόμενον, εὔχροιαν ποιεῖ πρὸς χρόνον τινὰ τοῖς ἰκτερικοῖς. "At optimus Codex Dioscoridis una vice amplius scribit: Μετὰ τὸ ἐξελθεῖν τῆς μακρᾶς πινόμενον εὔχροιαν περιποιεῖ πρὸς χρόνον τινὰς τοῖς ἰκτεριῶσι. Atque ita plane apud Neophytum habetur, nisi quod mutato accentu apud illum scribitur, μετὰ τὸ ἐξελθεῖν τῆς μακρᾶς. Hoc est quod in chrysanthemo dixit ex alio auctore, μετὰ τὴν ἐν τοῖς λουτροῖς ἀπὸ τῆς μακρᾶς ἔξοδον. Scripserat omnino Dioscor., μετὰ τὸ ἐξελθεῖν τῆς μακτρᾶς, i. e. post egressum ex alveo. Μάκτραν vocat balnei alveum." Salm. l. c.

[3] G. legit μάκτρα, sed μάκτρα præcessit: Κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἤγουν ἡ κάμπτρα. Verweius ergo melius conjicit κάμψα. Imo recte se habet vulgata lectio, quæ iterum ap. Hesych. legitur post v. καρποβόλον: Κάρδοπος· κάμπτρα, ὅπου τὸ ἄλευρον μαλάσσεται. Cyr. Lex. MS. Brem., Κάρδοπος· κάμπτρα, οὗ τὰ ἄλευρα μαλάσσουσιν. Hedericus in Lex.: "Κάμπτρα, capsa, quæ fiebat e lignis flexilibus." Schneiderus in Lex.: "Κάμπτρα, ἡ, s. v. a. κάμψα. Ernesti leitet es vom alten κάπω, capio her, eigentl. κάπτρα." Mirum est Du-Cangii verba a viris doctis nondum observata esse. "Κάμπτρα, * κάμπστρα, arca, capsa, [vas]. Lex. MS. Colbert.: Κάρδοπος· κάμπστρα, οὐ [οὗ] τὰ ἄλευρα μαλάσσουσιν. Glossæ Gr. Lat.: Κάμπτρα· campsa. [Glossæ Labbeanæ: Κάμπρα, leg. Κάμπτρα· campsa, arca, et arcela, P. leg. arcula.] * Καμπτροποιός· campsarius. Occurrit etiam in Glossis Lat. Gr. et ap. Hesych., uti observatum in Gloss. med. Lat. in Campsa. Vita S. Eudociæ Mart. n. 24.: Ἦν οὖν ἡ ποσότης τῶν ἐνεχθέντων αὐτοῦ χρημάτων, χρυσίου λίτραι ὁλοτελεῖς δυσμύριαι,—κοσμίων ἐξαιρέτων καὶ διαφόρων ὁλκὴ ἀναρίθμητος,—ἐσθῆτος σηρικῆς κάμπστραι σε'. ἐσθῆτος λινῆς ἐντίμου κάμπτραι υο'. ἐσθῆτος χρυσολάβου κάμπτραι ρξ'. ἑτέρας ἐσθῆτος ὑπὸ λίθων τιμίων κεκοσμένης [κεκοσμημένης] κάμπστραι μεγάλαι ρκγ'. etc. Apophthegmata Patrum in Pœmene n. 20.: Κάμπτρα μεστὴ ἱματίων. * Κάμπτριον, eadem notione, ibid. n. 44. Glossæ S. Benedicti: Capsa. * κάμπτρια. [Glossæ Labbeanæ, Κάμπτρια· campsa, E.] Glossæ S. Benedictæ cap. de Laneis, Capsa. * κάπτρον. Capsarium. κάπτρον φόρου." Du-Cang. Gloss. Gr. Dimin. * καμπτρίον, quo caret Schneideri Lex., bis legitur in Geopon., sc. ex Apuleio x. 21. 10. et e Democrito x. 28. 2. iisdem fere verbis: Καὶ εἰς καμπτρία (καμπρία G.) δὲ συντίθενται μετὰ γναφάλων καθαρῶν, καὶ φυλάττεται. "Radix est κάπτω s. κάμπτω, quod verbum, præter ea quæ Lexica docent, etiam involvere, ἐντυλίττειν quondam significasse ex Athen. iii. p. 106. f. 107. a. iv. p. 140. d. f. 141. a. patet, ubi v. Casaub. [Quod de v. κάμπτω, involvendi notione accipiendo, dixit Casaub. ad iii. 106. f. 107. a., id lubrico atque adeo nullo fundamento niti, nempe corrupta verbi in editis libris scriptura, a Schweigh. ostensum est. Quod idem vir doctus de eodem verbo ad iv. 140. d. f. 141. a. disputavit, id parum feliciter disputasse, idem Schweigh. docet.] Hinc est Lat. capsa. Supra iv. 15. 9. γλωσσόκομα, quod idem est, habuimus. Col. xii. 45. 6. 'Unumquodque genus separatim propriis arculis reponatur.'" J. N. Niclas. Quod ad Latinorum capsam attinet, fallitur Niclas. Formatur enim a Gr. κάμψα. Festus: "Capsæ a Græco appellantur; has illi κάμπτρας [κάμψας] dicunt." Dacerius edidit κάμπτας, "Si quis pertendat, κάμψα nunc non legi apud veteres Græcos, concessero ei hoc quidem; sed negabo Verrium unquam capsa a κάμψα deducturum, nisi ipse apud veteres reperisset. Nam κάμπτρα, quod nunc legitur ap. Festum, Græcum non est. Et ita prope ad illud accedit κάμψα, ut melius substitui non possit." G. J. Voss. Etym. L. L. Imo κάμπτρα illud, etsi Festo abjudicandum est, probum tamen apud recentiores esse vocabulum, quicquid contradicat Munck. ad Anton. Lib. c. 33. exempla supra laudata ostendunt.

[4] Addit Hesych.: ὃ Σκύθαι * ἄνδρα καλοῦσιν. Pro ἀβάκης, ἄβακες legit Tittmann. (ad Zonar. p. 4.) e Basil. Seleuc. i. p. 96. At in Basilio agitur de loco quodam in Theatris Ἄβακες dicto, cum Hesych. de instrumento quodam architectonico loquatur. Lex. Reg. MS. (glossa in Bekkeri Anecd. Gr. frustra quæritur) ap. Ruhnk. in Auctario Emendd. in Hesych.: Ἀβάκης· ἄβαξ,—ὄνομα ἐργαλείου τεκτονικοῦ, ὃ Σκύθαι ἄνδρα καλοῦσιν.

ξύλινον, ἐν ᾧ τὰς μάζας ἀναδεύουσιν. οὕτως Ἀριστοφάνης. *Μάκτραν καὶ καρδοπὸν*[1] *διχῶς λέγουσιν.* Schol. ad Theocr. iv. 61.: *Μάνδραν· τὴν τῶν προβάτων ὀρκάνην* (in Reiskii edit. *ὀρκάμην*), *ἢ μάκτραν, ἢ * βάκτραν,*[2] *ἥ ἐστι σκεῦος ξύλινον ἀβακοειδὲς, οὗ φυρᾶν εἰώθασιν· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ μάττειν καὶ φυρᾶν ἐν αὐταῖς τὰς μάζας.* Schol. ad Aristoph. Plut. 545.: *Μάκτρα κατὰ τοὺς παλαιοὺς θυεία ἐπιμήκης, ἐν ᾗ μάττουσι τὰ ἄλευρα, ὅθεν καὶ γίνεται· παρὰ τὸ μάσσω γὰρ ἡ μάκτρα, ὅθεν καὶ μεμαγμένον προείρηται, καὶ ἡ μάζα γίνεται.* Hellad. Chrestom. p. 17.: *Ὅτι τὸ μάκτραν καλεῖν, ἐν αἷς τὰς μάζας μάττουσιν, Ἀττικὸν, καὶ οὐχ, ὡς ἔνιοι δοκοῦσιν, ἰδιωτικόν.* M. Apostol. Lex. MS. Gr. Lat.: *Κάρδοπος· ἡ σκάφη,* Mactra, vas ubi fit pasta panis. " Leg. massa. Gloss. Vett.: Massa. *μάζα, φύραμα, μάγμα.*" Albertius.

[Ἀβάκια, τὰ, Locus in Theatris ita dictus. Suidas, *Ἄβαξι· τοῖς παρ' ἡμῖν λεγομένοις ἀβακίοις,* deinde affert verba Simeonis Metaphrastæ Logothetæ, quæ supra ad v. Ἄβαξ citavimus.

[* Ἀβακοειδὴς, (quod vocabulum ignorat Schneideri Lexicon,) legitur in Schol. ad Theocr. iv. 61., notante G. Wakefieldio in MSS., *σκεῦος ξύλινον ἀβακοειδές.* Vide nos supra.]

Ἀβακίσκος, ου, ὁ, Tessella pavimenti, Budæus. Moschion ap. Athen. v. (p. 207. c.), *Ταῦτα δὲ πάντα δάπεδον εἶχεν ἐν ἀβακίσκοις συγκείμενον ἐκ παντοίων λίθων, ἐν οἷς ἦν κατεσκευασμένος πᾶς ὁ περὶ τὴν Ἰλιάδα μῦθος θαυμασίως.* (Loquitur de Hierone, qui tesselatis suæ navis pavimentis universum Iliadis argumentum curaverat exprimendum. Sic rex Franciscus, notante Casaubono, pater ille et Mæcenas literarum ac literatorum, in cujusdam prælongæ ambulationis, quæ Fonte-bellæ-aquæ visitur, parietibus, universæ Odysseæ argumentum solertis pictoris penicillo spectandum exhibuit.) Eustathius (ad Od. X. p. 1927=786, 61=38.) *Δῆλον δ' ὅτι τὸ τοιοῦτον βασιλικὸν δάπεδον καὶ κραταίπεδον ἂν εἴη διὰ τὸ ὡς εἰκὸς λιθόστρωτον εἶναι· περὶ οὗ σαφὴς φράσις, τὸ, Ταῦτα δὲ πάντα δάπεδον εἶχεν ἐν ἀβακίσκοις συγκείμενον ἐκ παντοίων λίθων. Ἔνθα ὅρα τὸ ἀβακίσκοις· ἐξ οὗ δῆλον ὡς οὐ μόνον ἐπὶ σανίδος ὁ ἄβαξ καὶ τὸ ἀβάκιον, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ λίθων ὁμοιοσχημόνων ξυλίνοις ἄβαξιν.* (De opere musivo fuse et docte egit Casaub. ad Sueton. i. 46.)

ἉΒΡΟΣ, οῦ, ὁ, Mollis, Delicatus, Effœminatus. Vel Luxui deditus, *τρυφερός*: ut *ἁβρότερος γυναικῶν,* Mollior mulieribus, Mollicie vincens mulieres, Luciano p. 33. (Deor. Dial. xviii. T. i. p. 247., *Ἐγὼ μὲν ᾐσχυνόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱὸς, θῆλυς οὕτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρᾳ μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις γυναιξὶ συνὼν, ἁβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων.*) Sic quidam apud Suidam, (quem Eunapium esse conjicit Hadr. Junius in Notis MSS. apud Albertium ad Hes. v. Ἰωνικὸν,) *Ὁ τρυφερὸς ἐκεῖνος καὶ ἁβρὸς, καὶ ὑπὸ μαλακίας τοῦ σώματος κατεαγώς.*[3] *Ἁβρὰ παθεῖν,* Deliciis frui, apud Theogn. (v. 473. *Τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παραστάδον οἰνοχοείτω· Οὐ πάσας νύκτας γίγνεται ἁβρὰ παθεῖν,* v. 722., *Γαστρί τε, καὶ πλευραῖς, καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν.* Plutarchus T. i. p. 316. ed. Reisk. versum hunc Soloni tribuit.)

Ἁβρὸς, Lautus, Cultus, Elegans, Munditiæ studiosus. Philostr. Epist. xl. (xli. p. 932. ed. Olear.) de Ionia loquens, *καὶ τί τῆς γῆς ἐκείνης ἁβρότερον;* Herodot. Melpomene, (iv. 104.) *Ἀγάθυρσοι δὲ ἁβρότατοι ἀνδρῶν* (ἄνδρες) *εἰσὶ, καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα.* I. e., *ἁβρότατα ἐσταλμένοι,* ut loquitur quidam apud Suidam. Eodem modo et Lucianus p. 53. (Mortuorum Dial. xiv. T. i. p. 395.), hæc conjungit, *Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἁβρῶν.* Potest tamen et priorem illam significationem in duobus hisce locis habere pro *τρυφερὸς,* vel *ἁβροδίαιτος.* (Pindarus Nem. v. 48. *ἁβρὰ Κρηθεῖς.* Lucianus de Saltat. xiii. T. ii. p. 276., *Τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαίρειν, ἁβρούς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβοντας.* Idem in Saturn. ix. T. iii. p. 391., *Ἁβρὸς οὕτω θεὸς ὤν.* Athen. xii. p. 528. c.: *Τοὺς δὲ Κουρῆτας, Φύλαρχος διὰ τῆς ἐνδεκάτης τῶν Ἱστοριῶν, Αἰσχύλον ἱστορεῖν διὰ τὴν τρυφὴν τυχεῖν τῆς προσηγορίας, Χλιδῶν τε πλόκαμος, ὥστε παρθένου ἁβρᾶς·*[4] *Ὅθεν καλεῖν Κουρῆτα λοιπὸν ᾔνεσαν.* Eurip. Suppl. v. 860. *Ὁρᾷς τὸν ἁβρὸν, οὗ βέλος διέπτατο;*) || Dicitur et de re: ut *ἁβραὶ κλῖναι,* Æliano apud Suidam. (vv. *ἁβραῖς, δᾷς, ὑπερήφανος,* et *ὕφει*: *Τὰ ἡμίτομα ἐπὶ κλίναις βεβλημένα μάλα ἁβραῖς καὶ στρωμναῖς ὕφει τινὶ ὑπερηφάνῳ κεκοσμημέναις ἐπιθέντας, ὑπὸ δᾳσὶν ἐπακμαζούσαις τῷ πυρὶ, καὶ τὸν ὑμέναιον ᾀδουσῶν γυναικῶν κομισθῆναι μετὰ χορείας γαμηλίου τε καὶ κερτόμου.*[5] " Siquidem de femina hæc sunt accipienda, retulerim tum sane ad illud fragmentum, quod

[1] Notandum est *καρδοπὸν* pro *κάρδοπον,* ut vulgo scribitur. Sic in J. Poll. x. 102., pro vulgata scriptura *κάρδοπος,* " MS. *καρδοπὸς* oxytone, quamvis id emendatum sit," teste Jungermanno, et iterum in eodem capite, teste eodem Jung., MS. pro *κάρδοπον* exhibet *καρδοπόν.*

[2] Sic *μακτρισμὸς* et * *βακτρισμός.* " Saltationem *ἀπόκινον,* inquit Athen. xiv. 629. c., *ὕστερον μακτρισμὸν ὠνόμασαν.* J. Poll. (iv. 101.), *Βακτριασμὸς δὲ καὶ ἀπόκινος καὶ ἀπόσεισις, ἀσελγῆ εἴδη ὀρχήσεων ἐν τῇ τῆς ὀσφύος περιφορᾷ.* Mactrismus, et bactrismus, s. bactriasmus, idem. B pro M positum e prava consuetudine scribentium; nam verior lectio nostra, quam Pollucis. Hesychio *μακτὴρ* appellatur." Casaub. " In *μακτρισμὸν* ap. Athen. consentiunt duo nostri optimi Codd. Ap. Pollucem, pro eo quod editum est, *βακτριασμὸς,* alii codd. *ματρισμὸς* exhibent: quibus inter se collatis duabus scripturis, perquam fit probabile, verissimam esse hanc quam Athenæi libri præferunt. Et sic rursus infra (lit. f.) ubi ait, *Γελοῖαι δ' εἰσὶν ὀρχήσεις ἴγδις καὶ μακτρισμὸς, ἀπόκινός τε*: quem locum spectans Jungerm. commode monuit ad J. Poll. l. c., ut nomen *ἴγδις* ab *ἡ ἴγδη,* mortarium, derivatum est, sic *μακτρισμὸς* derivatum esse a *μάκτρα,* quod item mortarium significat." Schweigh. Librarios *β* et *μ* confudisse, Jungerm. l. c. post Casaub. docuit. De causa hujus confusionis v. Bastii Comment. Paleogr. p. 708. Sed Casaub. Jungerm. Schweigh. et Bastius notare debuerant, quod solerent Pelasgi, Argivi, Arcades, et alii *μ* literam in *β* mutare, teste Salmasio ad Tertull. de Pallio p. 122. Hinc Theocr. Scholiastæ *μάκτρα* et *βάκτρα* pro eodem. Hinc Polluci *βακτριασμὸς,* (ubi tamen reponendum censemus *βακτρισμὸς,* e corrupta codicum lectione *ματρισμὸς*), i. q. Athenæo *μακτρισμὸς,* Hesychio *μακτήρ.* " Sic *τηβέναν* dixere, et *τηβενὸν,* et duplicata etiam consonante, qui mos erat quorundam Græcorum, *τηβένναν* et *τήβεννον.* J. Poll. vii. 61.: *Τὴν δ' ὀνομαζομένην τηβένναν* [vulg. *τήβεννον*] *καὶ * Κλεοβινίκιον* [recte pro vulg. * *Κλεοβίνικον,* a Cleobi, illo probo Argivæ Matris filio, ut bene dicit Jungerm.] *ἐν Ἄργει φορεῖν φασί· * τημενίδα* [vulg. * *τηβεννίδα*] *δὲ αὐτὴν καλεῖν ἀξιοῦσι.* Ubi male ex Artemidoro *τιμενίδα* emendant, cum Artemidorus e Polluce potius sit emendandus. *Τηβένα* igitur, vel *τηβέννα,* pro * *τημένα,* aut *τημενίς.*" Salmas. l. c. Mirum est insignem Salmasii locum omnibus Pollucis editoribus latuisse. " Sic *βύρμηξ* pro *μύρμηξ,* atque inde Lat. formica, *βύσταξ* pro *μύσταξ, βύττος* pro *μύττος,* * *βολγὸς* pro *μολγὸς,* atque hinc Lat. bulga, *βέλλειν* pro *μέλλειν, βεμβράδες* pro *μεμβράδες, βῆκα* pro *μῆκα,* unde Lat. becum, *βάσκα* pro *μάσκα,* unde Lat. masca, ap. Hesych. Syracusis * *βάμβα* erat, quod ceteris Græcis *βάμμα,* Hes. Sic *τήβενος* pro *τήμενος,* inde origo vocis *τηβέννα* pro toga." Salmas. l. c.

[3] " Homines molles et effœminati a Græcis dicuntur *κατεαγότες,* i. e. fracti. Hesych.: *Ἰωνικόν· τρυφερὸν, ἢ ἐπὶ τοῦ κατεαγότος καὶ θηλυκοῦ· ἐπὶ τούτῳ γὰρ ἐκωμῳδοῦντο οἱ Ἴωνες.*" Kusterus. Cf. Albertius ad Hes. v. Ἰωνικὸν, et nos infra v. *κατεαγώς.*

[4] Edd. et MS. A. *παρθένοις ἁβραῖς,* et sic legit L. C. Valcken. in loco mox laudando. Schweighæuserus vero ex Epitoma edidit *παρθένου ἁβρᾶς,* quæ verba eodem modo etiam Eustathius ad Il. Ψ. p. 1403. init. ed. Bas. adtulit. " In animo quidem habuerat Æschylus nomen populi illius, qui *Κουρῆτες* dicebantur; sed eo loco, unde desumti sunt illi versus, de uno quodam homine (nescio quo, cum præsertim index fabulæ non sit adjectus) agebatur." Schweigh. Eurip. Phœn. v. 1493. *Οὐ προκαλυπτομένα βοστρυχώδεος ἁβρὰ παρηΐδος,* ubi Schol. *Τὰ φαιδρὰ τῆς βοστρυχώδους παρειᾶς, βοστρυχώδη δὲ εἶπεν, ἐπεὶ μέχρι τῶν παρειῶν εἶχε τὰ οὖλα τριχῶν.* " *Ἁβρὰ παρηΐδος* Sophocli sunt in Antig. v. 794. *Μαλακαὶ παρειαὶ νεάνιδος,* quæ latebant in Erotico Plutarchi p. 760. d. Bern. Martinus illuminavit V. L. ii. c. 6. Eurip. Helena v. 378. virginum memorat *ἁπαλόχροα γένυν,* i. e. *ἁβρὰ παρηΐδος.* Hesiodus Ἔ. κ. Ἡ. v. 517. meminit *παρθενικῆς ἁπαλόχροος,* quo respicit Plut. de Curiosit. p. 516. f. Tales eximie dicebantur *ἁβραὶ παρθένοι.* Æschylus ap. Athen. xii. p. 528. c. *Χλιδῶν τε πλόκαμος, ὥστε παρθένοις ἁβραῖς.*" L. C. Valcken. Tales sane virgines *ἁβρᾶς παρθένους* dici potuisse, non negamus. At vir doctus hoc aliunde quam ex Æschyli loco probare debuerat; Æschylus enim loquitur de virgine, cui mollis cincinnus; Euripides vero et Sophocles, in locis a Valck. laudatis, hic de Cupidine, ille autem de virgine, cui mollis lanugo.

[5] Vide Perizon. ad Æliani Fragmenta, p. 1004., ubi male exhibetur *κεκοσμέναις—καὶ ὑμέναιον—γαμηλίου καὶ κερτόμου.* Pro

sequitur in "Αδωρα, ubi duo amatores, ut videtur, virginem quandam discerpsisse traduntur," Perizon.) Idem vero Suidas ἁβρὸς λειμὼν exponit καινότερος καὶ εὐθαλὴς, quoniam prata quo floridiora et viridiora, eo sunt pulchriora:[1] ἁβρὸν autem significare καλὸν ap. Herod. i. e. pulchrum, idem testatur, (Ἁβρόν· παρὰ Ἡροδότῳ καλόν. Glossæ Herod.:[2] Ἀβρόν· καλὸν, αὔθαδες, σεμνὸν, τρυφερόν. Herod. i. 71.: Πέρσῃσι γὰρ, πρὶν Λυδοὺς καταστρέψασθαι, ἦν οὔτε ἁβρὸν οὔτε ἀγαθὸν οὐδέν. Ex Herod. sua sumsit Dio Hist., lxix. 18.) Ἁβρὰ τράπεζα, Lauta mensa, vel sumtuosa; nam exponitur πολυτελής. B. (Λέξεις ῥητορικαὶ ap. Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209.: Ἁβρά· μαλακὰ, τρυφερά. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, ib. p. 322. Ἁβρός· τρυφερὸς, λαμπρὸς, ἁπαλός. Suid.: Ἁβρός· λαμπρὸς, τρυφερὸς, ἁπαλός· ἐν Ἐπιγράμματι, Ἁβρὸν ἐπιτρύζων κιθάρας ὕπερ ἕζετο τέττιξ. Respexit ad Epigr. Pauli. Silent. xlviii., ubi Vat. Cod. cum Suida habet ὕπερ ἕζετο, pro quo Jacobs. * ὑπερέζετο edidit. Idem Paulus xxxiii., Χείλεϊ σῷ, ῥοδέων ἁβροτέρῳ καλύκων. Epigr. ἀδ. ccxxxviii., Ἁβρὸν ἀδουλώτου φέγγος ἐλευθερίας. Antip. Sid. lxxii., Ἁβρά τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα. Epigr. ἀδ. xxxi.—ἄλλοτε δ' αὖτε Εὔδιος ἁβρὰ γελῶν ὄμμασιν ἐκκέχυσαι. Dioscor. xxiv. 9., Ὄφρα καὶ ἐν Δηοῦς οἰνώμενος ἁβρὰ χορεύσῃς. Pindarus Olym. v. 17. et Isthm. i. 72., ἁβρὸν κῦδος: vi. 91. ἴων ξανθαῖσι καὶ * παμπορφύροις Ἀκτῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν Σῶμα: Pyth. iii. 195. Εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἁβρὸν ὀρέξαι: Nem. vii. 46. Τιμὰ δὲ γίνεται, Ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον, τεθνακότων Βοᾷ θοῶν, ubi ἁβρὸν λόγον, famam pulcram: Isthm. viii. 144. Ἀλίκων τῷ τις ἁβρὸν Ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάνδρῳ Πλεκέτω μυρσίνας Στέφανον. Xenoph. Symp. iv. 43., Καὶ μὴν καὶ τὸ ἁβρότατόν γε κτῆμα, τὴν σχολὴν, ἀεὶ ὁρᾶτέ μοι παροῦσαν, i. e. suavem, delicias afferentem. Suidas et Zonaras p. 10.: Ἁβρότερον· Ἀλλ' ἁβρότερον αὐτῶν εἶχον, καὶ Συβάριδος μεστοὶ ἦσαν. "Ex incerto auctore," inquit Tittmannus. Imo depromta sunt verba illa e Philostrato in Vit. Apollon. iv. 27.: Λακωνικὸν δὲ οὐδὲν περὶ αὐτοὺς ἐφαίνετο, ἀλλ' ἁβρότερον αὐτῶν εἶχον, καὶ Συβάριδος μεστοὶ ἦσαν. "Scribe αὐτῶν εἶχον, atque ita verte: 'Laconici vero moris nihil in eis apparebat, verum delicatius se gerebant, et mollitie, haud secus ac Sybaritæ, diffluebant.' Σύβαρις de luxu s. mollitie, cum in victu, tum in cultu, dicitur, quo postremo sensu hic usurpatur." Toupius Emendd. in Suid. T. i. p. 13. Chion Epist. ii., ἁβρότερα ὁδὸς, via planior.

A Orpheus Arg. 229. τῷ δ' οὔπω ὑπὲρ δροσεροῖο γενείου Ἀργεννὰς ἐρύθηνε παρηΐδας ἁβρὸς ἴουλος, Ἀλλ' ἔτι κοῦρος ἔην, unde, ut Hermannus notat, sua sumsit Nonnus x. p. 278., Οὐδέ οἱ ἁβρὸς ἴουλος ἐρευθομένοιο γενείου, Ἄχνοα χιονέης ἐχαράσσετο κύκλα παρειῆς. Cf. Eurip. Phœn. v. 1494. Idem Bacch. v. 493. ἁβρὸν βόστρυχον, Troad. v. 506. τὸν ἁβρὸν πόδα, Helen. v. 1544. ἁβρὸν πόδα τιθεῖσ', Iphig. Aul. v. 614. ἁβρὸν τιθεῖσα κῶλον.)

Ἁβρὸς, Festivus, Lepidus. Lucian. (Dial. Meretr. xiv. T. iii. p. 321.) καὶ μάλιστα ὁπόταν ᾄδῃ καὶ ἁβρὸς εἶναι θέλῃ, ὄνος αὐτολυρίζων, φασί. Idem in Judicio Dearum, (7. T. i. p. 259.), Τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἁβρῶν μᾶλλον καὶ ἀστυκῶν. (In vulgatis est ἀστικῶν.)

Ἁβρὸς, Magnificus, Gravitatem præ se ferens, Elatus. Unde ἁβρὰ βαίνων exponit Budæus Magnifice sese inferens, in hoc loco quem Suidas affert, Ἐκεῖνος ὄντως ἁβρὰ βαίνων ἐδόκει, ἔχων τὰς ὀφρῦς ὑπερηρμένας ἄνω.[3] Sic apud Eurip. in Medea, (v. B 1164. ed. Beck.)—ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ, Δώροις ὑπερχαίρουσα, &c. Ipse quoque Suidas postquam dixit ἁβρὸν significare καλὸν ap. Herodotum, addit αὔθαδες, σεμνόν: ad quam significationem respexisse videtur Budæus, ut sit ἁβρὰ βαίνειν quod Gallice dicitur *Marcher en gravité*, vel *Marcher en pas d'abbé*. Et Lucianus p. 61. (Mortuorum Dial. xxix. 1. T. i. p. 448.), Ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνειν dicit. ("Apud Philostr. Vit. Æsch. i. p. 509. ἁβρὰ σεμνολογία Æschini tribuitur, h. e. dictio sonora et gravis, in qua tamen fuerit quædam dulcedo et amœnitas. Mox idem appellat τὸ ἐπίχαρι σὺν δεινότητι. Schol. in Aphth. Progymn. in ἐξηγήσει τοῦ ψόγου Rhet. Ald. T. ii., Ἰστέον ὡς ἐν τοῖς ἐγκωμίοις ἐπιτηδεύειν δεῖ γλαφυράν τε καὶ ἁβροτέραν καὶ θεατρικὴν φράσιν μετά τινος σεμνότητος." J. C. T. Ernestius Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 2.) Potest tamen ἁβρὰ βαίνειν alicubi ad incessum etiam referri quem Quintilianus (v. 9. 14.) fractum vocat, qualis esse solet hominum mollium et effœminatorum:[4] C ut Propertius (ii. 12. v. 24.) de puella dixit,—ut soleant molliter ire pedes. Hesych. quoque ἁβρὰ βαίνων exponit τρυφερόβιος, i. e. molliter vivens, tanquam videlicet molli incessu mollitiem in toto vitæ genere arguente:[5] unde Æschylus Persas (v. 1073.) ἁβροβάτας appellat. (Ubi Schol., Τρυφηλοὶ καὶ ἁβρῶς βαίνοντες, quos * κεκλασμένως βαδίζοντας dicit Cyrillus apud Suid. v. Σπάδων. Eurip. Troad. 820. ὦ χρυσέαις Ἐν οἰνοχόαις ἁβρὰ βαίνων,

ἐπακμαζούσαις in Suida v. ὕφει legitur * ὑπακμαζούσαις, unde Schneiderus in Lexicon suum verb. ὑπακμάζω recepit. "Ἐπιθέντας MS. atque ipse Suidas in v. Ἁβραῖς et Ὕφει. In v. Δᾷς Editiones exhibent ἐπιτιθέντες pro ἐπιθέντας, quod ibidem præfert MS." Perizonius. Ἐπιθέντας legitur in Zonara p. 9.

[1] Idem articulus, sed mala interpunctione laborans, extat in Zonara p. 7.: Ἁβρὸς λειμών· καινότερος καὶ εὐθαλής. Πάντας δὲ ὡς ἁβρότατά τε καὶ ἅμα εἰς ἔκπληξιν κατὰ πλοῦτον. (,) τῷ γε δὴ πλοῦτον θαυμάζοντι (,) ἐσταλμένους. "Verba κατὰ πλοῦτον puto esse supervacanea, præsertim cum tribus vocibus interjectis τὸ πλοῦτον iteretur," Kusterus. Idem vocem καινότερος suspectam habet. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, apud Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322.: Ἁβρὸς λειμών· καινότερος καὶ εὐθαλής. "Hesych.: Λειμάδες· νοτεροὶ καὶ πιώδεις (ποώδεις) τόποι. Hinc corrige Suid. v. Ἁβρὸς λειμών: Καινότερος καὶ εὐθαλής. Scribe, Καὶ νοτερὸς καὶ εὐθαλής. Sed vide nos ad Suid. P. i. v. Ἁβρὸς λειμών." Toupius Emendd. in Hesych. T. iv. p. 194. "Leg. Καὶ νοτερὸς καὶ εὐθαλής. Quod et vidit doctissimus Marklandus ad Lysiam. Locus scriptoris, quem respexit Suidas, auctior et emendatior legitur in v. Ἐρύθημα: Ἄνθος προσώπῳ ἐπιφυόμενον, οἷον οὐδὲ εἷς λειμὼν νοτερός τε καὶ ἁβρὸς καὶ εὐθαλὴς τεκεῖν ὑπὸ δρόσῳ ἐαρινῇ οἶδεν, ἐρύθημά τε ὡραῖον, καὶ μειδίαμα ἥδιστον. Ita recte Edit. Mediolan. Vulgo male, εὐτελής." Toupius l. c. T. i. p. 12. "Similia his legas apud Ælianum V. Hist. xiii. 1., ubi εὐθαλὴς scribendum esse recte monuit Kuhnius." Kusterus.

[2] Glossæ illæ, judice Albertio ad Hes. v. Ἀβρὸν, Apollonii sunt. Apollonii, Grammatici, Ἐξηγήσεις Γλωσσῶν Ἡροδότου indicavit et exscripsit Etymologus in Κωφὸς et Σοφιστής. De Albertii sententia nihil notavit Schweigh. in sua Glossarum Herodotearum nupera editione.

[3] "Quæ sequuntur apud Suidam sunt, opinor, Menandri, atque ita legenda, Ἐκεῖνος ὄντως ἁβρὰ βαίνων, εὐδόκει Ἔχων τε τὰς ὀφρῦς ὑπερηρμένας ἄνω. Hæc est vera lectio. Ita Aristoph. Acharn. 18., Οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κονίας γε τὰς ὀφρῦς. Vide et Suidam v. Σκυθρωπάζω." Toupius Emendd. in Hesych. T. iv. p. 193. "Ἁβρὰ βαίνων, proprie molliter incedens. Hoc loco vero, molliter vivens. Hominum enim delicatorum et effœminatorum mollities, cum ex aliis signis exterioribus, tum etiam ex incessu apparere solet. Seneca Epist. cxiv. 'Non vides, si animus languet, trahi membra, et pigre moveri pedes? Si ille effœminatus est, in ipso incessu apparere mollitiem?'" Kusterus.

[4] "Non in vocis solum mollitudine vel vitiis notandis illa frangendi metaphora usi sunt, sed eandem etiam in motu corporis enervi, effœminato, et oratoris gravitate indigno passim adhibuerunt, qui hujus motus præcepta posuerunt, vel vitia notarunt. Fractum incessum, qualis est mulierum delicatarum, et pulcram quandam mollitudinem affectantium, commemorat Quintil. v. 9. 14. Loca Petronii (c. 119. 'Fractique enervi corpore gressus'), Senecæ (Epist. cxiv.), aliorumque attulit Cresoll. Vacatt. Autumn. ii. p. 277. ubi de ea re ex instituto disputat. Ibi et e Plutarcho, Maximo Tyrio, et Clem. Alexandr. similes metaphoras, v. c. περίκλασιν σώματος, σῶμα ἐκτετριμμένον, κατεαγυίας κινήσεις contulit." Ernestius Lex. Technol. Lat. Rhetor. p. 182.

[5] "Assentior Suidæ, ἶσα βαίνειν τινὶ, esse moribus atque ingenio cum aliquo conspirare. In hoc tamen proverbio (ἶσα βαίνων Πυθοκλεῖ) aliter accipiendum, pro tanto fastu ac pompa incedere ac faceret Pythocles, quod Græci σοβεῖν dicunt, vel pro vivere alicujus moribus. Βαίνειν a consequenti est βιοῦν. Sic ἁβρὰ βαίνειν dicebant pro molliter et delicate vivere. Hesychius docte: Ἁβρὰ βαίνων· ἁβρόβιος, aliis dicitur ἁβροδίαιτος." Casaub. ad Athen. v. p. 213. e. Imo in Hesychii glossa, ut notare debuerat Schweigh., legitur * τρυφερόβιος, non ἁβρόβιος. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 267.: Ἶσα βαίνων Πυθοκλεῖ· ἀντὶ τοῦ μετὰ Πυθοκλέους ἀναστρεφόμενος.

ubi v. J. Barnes.) Suidas autem non tantum exponit θρυπτόμενος, sed addit etiam κολακευόμενος,[1] i. e. Qui assentatoribus aures patefacit, et se adulari sinit, ut loquitur Cicero. Sic autem exponere videtur, quod, qui ab assentatoribus inflati fuerint, cum in ceteris rebus magnifice se efferre, tum ipso incessu elationem animi ostendere soleant. Animadvertendum est item ἁβρὰ et ἁβρὸν in hoc loquendi genere, quod velut proverbiale est, adverbialiter poni pro ἁβρῶς.

'Αβρὸς alii ab ἅπτω deducunt, ut sit proprie ὁ εὐαφής: alii a βάρος, præfixo α privativo, ut sit quasi ἄβαρος, ὁ κούφως βαίνων. Utramque derivationem habet etymologici auctor (p. 4. 11—19. cf. Zonaras p. 7.): posteriorem Eustathius, qui etiam admonet Attice aspirari contra hanc derivationem, (ad Od. B. p. 1447. 49. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἁβρὸς, εἴπερ ἐκ τοῦ α στερητικοῦ καὶ τοῦ βάρος βαρυτόνου, δασυνθὲν Ἀττικῶς καὶ συγκοπὲν, ὠξυτονήθη.) Quare quin aspirari debeat dubitandum non est: quum item passim in libris etiam scriptis hunc spiritum habeat.[2] At de illis etymologiis dubito, et stulte curiosas

A potius quam veras aut verisimiles puto: sicut et alias multas, quas ideo prætermittere in hoc opere statui. [Schneidero in Lex. post Guyetum ap. Albert. ad Hes. v. ἅβραι, vox ἁβρὸς videtur descendisse ab ἄβη, ἥβη, ἀβερὸς, lanuginosus, mollis. At hanc etymologiam esse falsam plane evincit primæ syllabæ quantitas, quæ semper apud vetustiores scriptores corripitur. Hinc Draco Stratonicensis, p. 63. (quocum confer Regulas de Prosodia apud Hermannum de emend. Rat. Gr. Gram. p. 445. et Eustath. p. 1353. 40.): Τὸ α πρὸ τοῦ β ἀεὶ θέλει συστέλλεσθαι, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη γενομένη ἐκ τοῦ η εἰς α, ὡς ἔχει τὸ ἡβήσομεν ἀβάσομεν, ἄνηβος ἄναβος. Ἔστω οὖν παραδείγματα τῶν συστελλόντων τὸ α ταῦτα. Βλάβος, Βλάβη, Ἄβυδος, Στραβὸς, Ἄβιος, Λάβδακος, Ἀβρὸς, τὸ δὲ Ἀβάλας (leg. Ἀβάλε, v. Bast. ad Gregor. Cor. p. 758.) μάχεται, ἐκτεῖνον τὸ α. Vide et Draconem p. 80. 13.]

"Ἄβρα, sive Ἅβρα, illo enim modo ap. Hesych.
B "et in Lex. meo vet. scribitur, et ap. Eustath. (ad "Od. T. p. 1854. 14.) hoc apud Suidam,[3] Ancilla,

[1] Sic in Phavor. et Zonara p. 9. "In 2 MSS. Par. exaratum est βλακευόμενος, i. e. inertiæ se dedens, quam lectionem prætulerim vulgatæ, quamvis et ea sensum huic loco satis commodum habeat." Kuster. Cyrillus ab Is. Vossio Hesychii margini adscriptus: Ἀβραβαίνων· θρυπτόμενος, βλακευόμενος. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322. Ἁβρὰ βαίνων· θρυπτόμενος, βλακευόμενος. Lectionem βλακευόμενος probat Toup. Emendd. in Hesych. T. iv. p. 193. Alteram tamen lectionem bene explicat Noster, ut patet e Dione Hist. lv. 9.: Τὰ μὲν γνώμῃ, τὰ δὲ θεραπείᾳ κολακευόμενος, κἀκ τούτου ἔτι καὶ μᾶλλον θρυπτόμενος. "Hesych.: Σαυκρόποδες· ἁβρόποδες, i. e. ἁβρὰ βαίνοντες." Albertius, ad v. Ἁβρὰ βαίνων, quem Schneiderus in Lex. sequitur. Imo ἁβρόπους dicitur de eo, cui pedes sunt molles, et tenelli. Epigr. ἀδ. DXXI. Λεσβίδες, ἁβροπόδων βῆμαθ' ἑλισσόμεναι. "Sic Vat. C. vera lectio, quæ in Planudeæ codicibus etiam servata, ubi ob frequentem permutationem literarum υ et β scriptum αὐροπόδων, quod male Brodæus emendavit in ἁβρὰ ποδῶν." Brunck. Ἁβρὰ ποδῶν jam in Ascens. reperio. Ceteræ αὐροπόδων. Ἁβροπόδων dictum ex eleganti poëtarum usu pro ἁβρῶν ποδῶν. Vide Schütz ad Æschyli Agam. v. 385." Jacobs. Schneidero in Lex. blanditur correctio ἁβρὰ ποδῶν. "Quicquid contradicant editores doctissimi, unice probandum ἁβρὰ ποδῶν, quod etiam Schneidero placere libenter intellexi." Schæferus ad Gregor. Cor. p. 826. Dionys. Halic. de Compos. Verb. xxv. p. 390. ed. Schæf.; Ὅμοιον τούτοις· Κοῦραι ἐλαφρὰ ποδῶν ἴχνε (Schæf. malit ἴχνι, ex Hom. Il. xiii. 71. et Simonide xx. s. xxvi. 3.) ἀειράμεναι, ubi Reg. 1. et Colb. ἐλαφραπόδων. "Dedi diremtis vocibus, ἐλαφρὰ ποδῶν. Ἐλαφρόπους Scottus in solo hoc Rhetoris loco reperit; nam quod Phavorinum etiam citat (c. 44. 20. Bas.) nulla illius, nisi fontem, unde hausit, indices, in talibus auctoritas. Sumsit autem istam glossam Episcopus Nucerinus ex Hesychio, qui T. i. c. 115. Ἀερσίποδες· ταχύποδες, ἐλαφρόποδες." Schæferus.

[2] Imo in Hesychii Cod. Ven., ut in vulgatis, legitur ἀβολίζεσθαι, ἀβροδίαιτος, pro ἁβρίζεσθαι, ἁβροδίαιτος, (at in eodem Cod. Ven., pro ἁβρὰ βαίνων, ut Editt. exhibent, scribitur ἀβρὰ βαίνων.) Porro in Albertiana Hesychii Editione legitur: Ἅβρα· δούλη, παλλακή. Ἅβραι· νέαι δοῦλαι. Ἀβρά· τρυφερὰ, μαλακά. Ἀβραί· τρυφεραί. Ἀβρόν· τρυφερόν. Ἀβριάχεται· κοσμεῖται, θρύπτεται. Ἀβρόκαρπον· ἀβρότονον. Ἀβροκόμας· ὁ τὴν κόμην φαιδρὰν ἔχων. Ἀβρομίτρας· λαμπροζώνους. Ἀβροσύνη· φαιδρότης, τρυφή. Ἀβρότητι· τρυφερότητι. Ἀβρύνεται· κοσμεῖται. Ἀβρυνόμενοι· σεμνυνόμενοι, λαμπρυνόμενοι. At idem, Ἁβρῶς· ἀνθηρῶς. Orion Theb. MS. apud Bastium ad Gregor. Cor. p. 576.: Ἀβρὸς ὁ κοῦφος (l. κούφως, ut in Etym. M. p. 4. 11. et Zonara p. 7.) βαίνων, κατὰ στέρησιν τοῦ βάρους. οὕτως ἐν Ὑπομνήματι Ἀνακρέοντος εὗρον. Ἄβρα ter in Luciano legitur, nempe de Merc. Cond. xxxvi. T. i. p. 695. Imag. ii. T. ii. p. 460. Toxari xiv. T. ii. p. 521. et 522. In Machonis versu apud Athen. viii. p. 349. e. Schweighæuserus edidit, Γυνὴ μετὰ παιδίσκης ἅβρας εἰς τὸν πότον κ. τ. λ. "Tenui scripturam ἅβρας leni spiritu, ut erat in ed. Bas. et Cas. 1. nec aliud quid e MS. A. adnotatum. (In Epit. autem deest illa vox.) ἅβρας e Casaub. Animadv. receptum in ed. Cas. 2. 3. quam scripturam Suidæ libri tuentur; alteram vero Hesychius, quæ tamen an recta sit, dubitant Interpretes." Schweigh. In Herod. i. 71. MS. Par. B., teste Schweigh., pro vulg. ἁβρὸν exhibet ἀβρόν. In Glossis Herodoteis ad hunc locum Schweigh. edidit, Ἀβρόν· καλὸν, αὐθάδες, σεμνὸν, τρυφερὸν, in nota tamen monens, "Recte ἁβρὸν membr. F." Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322.: Ἄβρα· ἡ σύντροφος καὶ παρὰ χεῖρα θεράπαινα: Ἅβραι· νέαι δοῦλαι, κ. τ. λ. Sic Lex. MS. Bibl. Coisl. p. 602. Ἄβρα quoque scribitur in Eustathio ad Od. T. p. 1854. 14. et in Menandri versu, quem laudavit; at in eodem versu apud Suidam scribitur ἅβρα, nisi ea scriptura librariis debeatur. Nostra quidem sententia, cum vulgo scriberetur ἀβρὸς, Atticis scriptura spiritu aspero ἁβρὸς blandiebatur. Vide Eustathii locum supra laudatum.

[3] Ἄβρα, inquit Schneiderus in Lexico, sive rectius Ἅβρα. "Est ἁβροκόμης epitheton Adonidis in Hymn. Orphic. lv. 2. Veneris apud Nonn. xlviii. 356. et Maneth. ii. 446. vi. 723. [imo in utroque Manethonis loco est ἁβροκόμος, non ἁβροκόμης,] Hamadryadum in Mariani Epigr. in Anal. Brunckii V. ii. p. 512. v. 2. Bacchi in Nonno xvi. 172. et Brunckii Anal. V. ii. p. 517. v. 2. Amoris ibid. p. 79. v. 4. Pallenes virginis apud Nonn. xlviii. 356. Cleobuli Adolescentis in Anal. Brunckii V. i. p. 11. palmæ arboris apud Eurip. Iph. in Taur. 1099. et in Ione 920. quibus omnibus locis, præterquam apud Maneth. recte cum spiritu aspero exhibetur. Ipsum nomen proprium Habrocomas in titulo Latino apud Gorium Inscript. Etrusc. V. iii. p. 42. reperitur. ["Viris eruditis, qui huic voci ἅβρα adspirationem in Miscellaneis T. iii. p. 403. vindicant, auctoritatem novam suppeditat hic titulus—D. M. POMPEIAE PHILUMENE HABROCOMAS UXORI SANCTISSIMAE ET DULCISSIMAE, quem A. F. Gorius, Antiquariorum eruditorum, quibus Italia floret, perquam meritissimus, edidit in Præf. T. iii. p. 42. Inscript. Etrusc. quem amicitiæ nostræ sacrum esse voluit." Dorvill. Animadvv. ad Charit. Aphrod. i. 4. p. 225. ed. Reisk.] Igitur, quoniam satis certum est, scribi oportere ἁβρὸς, ά, όν, cum omnibus inde compositis, ac pariter ἅβρα, ancilla honoratior, quæ Latinis delicata: non dubitavi, quin ubique in Auctore nostro Ἁβροκόμης excudi curarem. Non me fugit quidem in editionibus Xenoph. de Exp. Cyri inveniri Ἀβροκόμας cum spiritu leni, veluti apud Herodot. vii. 24. itemque apud Harpocrat. Suid. [imo ibi, saltem in Kusteri ed. Ἁβροκ.] Etym. M. et Hesych. Memini etiam pro ἅβρα sæpius in MSS. æque ac typis excusis libris reperiri ἄβρα, (unde vitiosius adhuc interdum formatum est αὔρα), sed perperam ubivis ita scribi persuasum habeo. In Cod. MS. Florent. hoc loco, et v. 5. tum p. 2. v. 9. p. 5. v. 6. 8. et 10. p. 6. v. 4. 8. et 12. p. 7. v. 9. et 15. cum spiritu aspero exaratum est Ἁβροκόμης, deinde vero fere semper cum spiritu leni." Locella Adnott. in Xenoph. Ephes. p. 122. Atticam sane scripturam esse ἁβρὸς, non ἀβρὸς, minime dubium est, ut satis patet ex iis, quæ supra notavimus. Atqui æque patet e locis ibi laudatis, Ἑλληνικῶς scripsisse ἀβρὸς, non ἁβρός. Cum vero in nullo Attico scriptore reperiatur vel ἅβρα, vel ἄβρα, pro ancilla, famula, serva, quæ vocabuli hujusce significatio apud posteriores tantum viguit, veram esse scripturam ἄβρα, contra Dorvillium, Locellam, Sturzium de Ling. Mac. et Alex. p. 142. et Schneiderum, (quibus addendus est Albertius,) asserere non dubitamus. Suidæ auctoritatem, apud quem in Menandri locis scribitur ἅβρα, nihil moramur; ἅβρα enim vel editoribus, vel librariis suis debere Suidam (idemque dictum velimus de Zonara p. 8. et 9.) arbitramur. Nam in Eustathio, qui ad Od. T. p. 1854. 14. eosdem habet Menandri versus e Pseudo-Hercule, quos laudavit Suidas, legitur ἄβρα. Αἱ γοῦν θρεπταὶ τοῖς δεσπόταις δοῦλαι ὁποία πρὸ ὀλίγων ἡ Μελανθὼ, inquit Eustath., ἄβραι λεγόμεναι ἐθνικῶς· κεῖνται παρὰ σοφοῖς Ἕλλησι. Μένανδρος· Τρέφει (δὲ) παλλακή τις τοῦ πατρὸς Αὔτας, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη. Ἔστι δὲ ἄβρα κατὰ Παυσανίαν, ἡ σύντροφος καὶ παρὰ χεῖρα θεράπαινα· ἡ καὶ οἰκότριψ παροξυτόνως κατὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ ἔντιμος. In Menandri autem ætate scriptores Græci Atticissare jam desierant, ut alicubi in Epistola sua Critica vere dixit Bastius. At ἄβρα, ancilla, formatum esse ex ἀβρὸς, mollis, ut censent doctissimi illi viri, Dorvillius, Albertius, Locella, Sturzius, et Schneiderus, non est res satis certa. Imo vero etiam Eustathium pro voce peregrina accepisse, ut vidit noster Stephanus, (qui illa de causa Thesauri Indici inter cetera γλωσσηματικὰ vocabula hoc inserendum esse putavit,) certissimum est. Cur igitur ἄβρα in ἅβρα mutari debeat? præsertim cum leni spiritu exstet in duobus Hesychii locis, in Phavorino, in duobus Grammatici S. Germ. apud Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322. locis, in Etymologo p. 4. 22., in Lex. H. Stephani veteri, in Lex. MS. Bibl. Coislin. p. 602. ter in Eustathii loco, item in tribus Luciani locis laudatis, cum porro bis sic scriptum in suo Pollucis Codice, nempe ad iv. 151. et 154. invenerit Jungermannus, cum eadem scriptura reperiatur in Charitone i. 4., cum denique Schweigh. ad Athen. viii. p. 349. e. "tenuerit in Machonis versu scripturam ἄβρας leni spiritu, ut erat in ed. Bas. et Cas. 1. nec aliud quid ex MS. A. adnotatum."

" Famula, Serva, (Fille de chambre, Fille d' hon-
" neur, Angl. a Lady's maid). Hesychio δούλη,
" παλλακή: qui paulo post ἄβραι affert pro νέαι,
" δοῦλαι.[1] (Cf. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri
" Anecd. Gr. T. i. p. 322. Glossæ: Ἄβρα. Ancilla,
" E. Lex. Cyr. MS. Brem. Ἄβρα· παιδίσκη τρυφερά.
" Lex. MS. Bibl. Coislin. p. 602.: Ἄβραι· θεράπαιναι,
" δουλίδες.) In Lex meo vet. annotatur, ἄβραν dici
" neque τὴν ἁπλῶς θεράπαιναν, neque τὴν εὔμορφον,
" sed τὴν οἰκότριβα et τὴν περὶ χεῖρα θεράπαιναν.
" Suidas vero ἄβραν vocari itidem ait neque τὴν
" ἁπλῶς θεράπαιναν, neque τὴν εὔμορφον θεράπαιναν,
" sed οἰκότριβα γυναικὸς κόρην καὶ ἔντιμον, sive illa
" οἰκογενὴς et verna sit, sive non. (Cf. Zonaras p. 9.
" Etymologus p. 4. 22. et Bekkeri Anecd. Gr. l. c.
" ubi idem articulus reperitur. Zonaras p. 8.:
" Ἄβρα· ἡ οἰκότριψ καὶ παρὰ χεῖρα θεράπαινα.) Fue-
" rint itaque ἄβραι, ancillæ seu famulæ quas ditiores
" matronæ ad honestiora servitia seu ministeria do-
" mi suæ alunt, quibusque utuntur pedissequis.
" (Cf. Bielius in Thes. Philolog.) Similiter Pau-
" sanias ap. Eustath. ad Od. T. p. 1854. 14. dicit
" ἄβραν nominari τὴν σύντροφον καὶ παρὰ, in Lex.
" meo vet. περὶ, χεῖρα θεράπαιναν, quam et οἰκότρι-
" βα et ἔντιμον appellari. Ipse quoque Eust. ἄβρας
" vocari paulo ante scripserat τὰς θρεπτὰς τοῖς δεσ-
" πόταις δούλας, sed annotans esse vocabulum ἐθνι-
" κὸν, a Græcis, ut et alia multa, usurpatum. (Cf.
" omnino Sturzius de Ling. Maced. et Alexandr.
" supra p. clxxxiv=142.) Legitur enim apud Me-
" nandrum in Pseuderacle (Pseudo-Hercule) Μήτηρ
" τέθνηκε ταῖν ἀδελφαῖν δυοῖν Ταύταιν· τρέφει δὲ
" παλλακή τις τοῦ πατρὸς Αὐτὰς, ἄβρα τῆς μητρὸς
" αὐτῶν γενομένη, Σικυωνία.[2] Κ' ἄβραν γὰρ ἀντω-
" νούμενος Ἐρωμένῃ, ταύτῃ (Ἐρωμένην, αὐτῇ, in Kus-
" teri edit.) μὲν οὐ παρέδωκ' ἔχειν, Τρέφειν δὲ χωρὶς
" ὡς ἐλευθέρᾳ πρέπει. Ita apud Suidam, qui ex
" ejusdem Apisto, (—ὤμην εἰ τὸ χρυσίον λάβοι Ὁ
" γέρων, θεράπαιναν εὐθὺς ἠγορασμένην Ἄβραν ἔσεσ-
" θαι,) et ex Jamblicho, (Ἐπεὶ δὲ τοῦτο χαλεπὸν ἦν,
" καὶ σπάνιόν τι τὸ τῆς οἰκουροῦ φυλαττούσης, καὶ
" ἄβρας τινὸς ἄλλης συμπαρούσης, ἀναπείθει τὴν κό-
" ρην λαθοῦσαν τοὺς γονεῖς ἀποδράναι,) alia duo affert
" exempla. Similiter Genes. xxiv. (61.) Ῥεβέκκα
" καὶ αἱ ἄβραι αὐτῆς (ubi Aq. παιδίσκαι, Symmach.
" κοράσια,) et Exodi ii. (5.) Κατέβη δὲ ἡ θυγάτηρ
" Φαραὼ λούσασθαι ἐπὶ τὸν ποταμόν· καὶ αἱ ἄβραι
" αὐτῆς παρεπορεύοντο παρὰ τὸν ποταμὸν, ancillæ
" seu famulæ ipsius. Notandum autem est ἄβρας
" dici ancillas honoratiores et honestiora ministeria
" obeuntes non solum matrumfamilias ditiorum, sed
" etiam virginum puellarumque, ut in loco illo (lau-
" dato) Jamblichi apud Suid. et in illo Genes. l. c.
" de Rebecca sponsa ex ædibus paternis proficis-
" cente ad Isaacum sponsum suum." H. St. Thes.
Ind. [Esth. ii. 9.: Καὶ ἤρεσεν αὐτῷ τὸ κοράσιον,
καὶ εὗρε χάριν ἐνώπιον αὐτοῦ· καὶ ἔσπευσε δοῦναι αὐτῇ

A τὸ σμῆγμα, καὶ τὴν μερίδα, καὶ τὰ ἑπτὰ κοράσια τὰ
ὑποδεδειγμένα αὐτῇ ἐκ βασιλικοῦ· καὶ ἐχρήσατο αὐτῇ
καλῶς καὶ ταῖς ἄβραις αὐτῆς ἐν τῷ γυναικῶνι: iv. 4.
Καὶ εἰσῆλθον αἱ ἄβραι καὶ οἱ εὐνοῦχοι τῆς βασιλίσσης,
16. Κἀγὼ δὲ καὶ αἱ ἄβραι μου ἀσιτήσομεν. Machon
apud Athen. viii. p. 349. e. Ἡ Νικοθέοντος εἰσιοῦσα
Βιοθέα Γυνὴ μετὰ παιδίσκης ἄβρας εἰς τὸν πότον,
Ἀπεψόφησε. Lucian. de Merc. Cond. xxxvi. T. i.
p. 695.: Πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ φιλοσόφου τι
διεξιόντος, ἡ ἄβρα προσελθοῦσα, ὤρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ
γραμμάτιον. Idem Imag. ii. T. ii. p. 460.: Θερα-
πεία δὲ πολλὴ, καὶ ἄλλη περὶ αὐτὴν παρασκευὴ λαμ-
πρὰ, καὶ εὐνούχων τι πλῆθος, καὶ ἄβραι πάνυ πολλαὶ,
καὶ ὅλως μεῖζόν γε, ἢ κατὰ ἰδιωτικὴν τύχην ἐδόκει τὸ
πρᾶγμα εἶναι. Idem in Toxari xiv. T. ii. p. 521.
et 522.: Συνεχῶς πεμπομένη τὴν ἄβραν. J. Poll. iv.
151.: Περὶ προσώπων Κωμικῶν.: Νέων δὲ γυναικῶν
πρόσωπα—ἑταίρα * διάμιτρος, λαμπάδιον, ἄβρα περί-
κουρος: 154. Ἡ δὲ διάμιτρος ἑταίρα, μίτρᾳ ποικίλῃ
τὴν κεφαλὴν κατείληπται· τὸ δὲ λαμπάδιον, ἰδέαν
B τριχῶν ἔχει πλέγματος εἰς ὀξὺ ἀπολήγοντος, ἀφ' οὗ καὶ
κέκληται· ἡ δὲ ἄβρα περίκουρος, θεραπαινίδιόν ἐστι
περικεκαρμένον, χιτῶνι μόνῳ ὑπεζωσμένῳ λευκῷ χρώ-
μενον. Aristæneti Epist. i. 22: Ἄβρα[3] δὲ καὶ μασ-
τρωπὸς τῆς Γλυκέρας ἡ Δωρίς. Chariton i. 4.,[1] Τὴν
ἄβραν τῆς Καλιρρόης καὶ τιμιωτάτην τῶν θεραπαινί-
δων. "Apud Heliodorum viii. 389. αὔρα recte
quidem in ἄβρα," a Kuhnio ad J. Poll. iv. 151.
" mutatum; sed versio retinet, Auræ ministranti. An
vero apud Plutarch. in Cicerone p. 470. item mu-
tatio sit instituenda, ut videtur Solano, dubito,
Φήσαντος ἀκόλουθον Πομπηΐας ζητεῖν Αὔραν τοὔνομα.
Nam Plutarchus non dicit τὴν ἄβραν, sed αὔραν τοὔ-
νομα, Auram. Et nihil vetat, Ancillæ fuisse nomen
Aura. Est enim cognomen fœmininum. Ap. Fa-
brettum Cl. i. 42. p. 11. Abucciæ Auræ. Apud
J. Vignolium Inscript. Select. p. 267. Juliæ Auræ.
Repetiit Murator. 1006,7. Mariæ Auræ ap. eun-
dem Vignolium p. 287. sed quam emendationem
legas T. iii. Inscript. Etrusc. p. 53. in cujus operis
C primo tomo quoque extat p. 253. necnon apud Mu-
rator. 1745, 10." Dorvillius ad Charit. i. 4. Quod
ad etymologiam vocis ἄβρα attinet, omnes fere ho-
die critici ad ἁβρὸς referunt: an recte, aliis diju-
dicandum relinquimus. Obstat sane huic etymo
constans codicum scriptura per spiritum lenem
ἄβρα, exceptis Suida et Zonara, apud quos solos
legitur ἅβρα. Obstat quoque, quod Eustathius
ἄβραν inter vocabula ἔθνικα a Græcis, ut et alia
multa, usurpata recenseat. Steph. Le Moyne vero
apud Albertium ad Hes. v. Ἄβραι, deducit a חברה,
Socia, quod Dominæ perpetua et fida comes sit ac
socia. "Ipse Eustathius vocem pro peregrina habet.
Fallor, an ab עברית, quod notat Hebræam. Nam
Syrorum Hebræorumque puellas Ethnicis serviisse,
nemini paulo humaniori ignotum." Kuhnius ad J.
Poll. iv. 151. Drusius in De recta Pronuntiatione

[1] Hesychii glossa in Albertii Editione sic legitur: Ἄβραι· νέαι δοῦλαι. "Rectius H. Steph. Thes. Ind. exhibet, νέαι, δοῦλαι," Albertius. An rectius sic exhibuerit H. Steph., aliis judicandum relinquimus. Nos quidem Stephani lectionem minime probamus. Nam et vulgata lectio reperitur in Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322.: Ἄβρα· ἡ σύντροφος καὶ παρὰ χεῖρα θεράπαινα. Ἄβραι· νέαι δοῦλαι, οἱ δέ φασιν, οὔτε ἁπλῶς ἡ θεράπαινα λέγεται, οὔτε ἡ εὔμορφος, ἀλλ' ἡ οἰκότριψ γυναικὸς κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενὴς, εἴτε μή. J. Poll. iv. 151. inter νέων γυναικῶν πρόσωπα recenset ἄβραν περίκουρον.

[2] Leg. γενομένη. Σικυωνίῳ· Καὶ ἄβρον κ. τ. λ. "Sic ex MSS. hanc vocem restituimus, cum in prioribus Editt. male legeretur Σικυωνία. Fabulam hanc Sicyonius Suidas etiam infra v. Ἄγγαροι et v. Κακὴ μὲν, laudat. Portus in hoc loco interpretando graviter hallucinatus est, quoniam non vidit τὸ Σικυωνίῳ, uti et paulo post vocem Ἀπίστῳ, esse fabularum nomina, quæ proinde inconsiderate admodum cum reliquis Menandri verbis miscens, haud gratum lectori cinnum propinat. Menandri versus ante confusi legebantur, quos nos in hac Edit. distinximus et in ordinem redegimus." Kusterus. At ante Kusterum sic distinxerat et in ordinem redegerat Stephanus noster.

[3] Sic Tollius et Pauw. pro αὔρα. Sic quoque Albertius apud Hesych. v. Ἄβραι. In utroque Pollucis loco ἄβρα pro αὔρα restituit Kuhnius, et sic in suo Codice scriptum invenerat Jungerm. "Optime hæc inter se," notante Lederlino ad J. Poll. iv. 151. "ne confunderentur, distinxit in suo Lexico Phavorinus, ita nimirum: Αὔρα· ἡ πνοή, ᾱ ῡ. Ἄβρα δὲ ἡ δούλη, ᾱ καὶ β̄. [Quod unde depromserit Phavor., nescimus.] Videatur idem in Ἄβρα, ubi Etymologum descripsit. Idem fecit quoque Suidas." Imo ex Etymologo sua non sumsisse Suidam, satis patet e tribus Menandri locis, quibus caret Etymologus. Exempla permutationis literarum β et υ larga manu dedit Dorvillius ad Charit. l. c. Causam vero hujusce confusionis docte explicavit Stephanus noster in Paralipom. Gramm. Gr. non longe ab initio, Jungermanno laudatus ad J. Poll. iv. 154. "In Pollucis MS. β scribitur simile prorsus Latino u, quod adnexum alii literæ facile non accurate inspicientibus speciem Græci υ de se præbens fallit; expresse enim pro vulgato αὔρα, in MS. ἄβρα, taliter β scripto, ac si Latinum u esset, ut solere in MS. dixi. Idem dictum velim de hac voce infra s. 154. Non tamen negamus ejusmodi διττογραφεῖσθαι etiam, et insigniter id docuit Casaub. ad Athen. xii. 10, ubi quidem exemplum habes ex Epiphanio in eodem hoc ipso vocabulo, et quidem contrarium ei quod hic contingit. Legendum itaque hic ἄβρα, quod vocabulum delicatæ ancillulæ mirum quam convenit." Jungerm. ad J. Poll. iv. 151.

L. S. v. 42., inquit, "בנות sunt ancillæ honoratiores, quas Galli vocant *Filles d'honneur*, Græce, nisi fallor, ἄβρας vocant."] "Ἄβδης, apud Hipponactem pro μάστιξ, Scutica seu Flagellum, teste "Hesych." H. St. Thes. Ind. ["Flagrum procul dubio initio sic dictum, quo in servos animadvertebant, Hebraica origine, quibus עבד est servus, et עבודה, servitus. Unde et ex vicinitate duarum inter se similium literarum (ד et ר) defluxisse videtur Græcorum ἄβρα, quo licet Menander ipse, et alii quoque usi sint, recte tamen esse ἐθνικὸν Eustathius observat." D. Heinsius ap. Albertium. Cf. Grotius ad Judith. viii. 33.]

"Ἀβρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mollem et delicatam "vitam agens, Molliter et delicate vivens: Idem "cum ἀβροδίαιτος. Dionys. De Situ Orbis (v. 968. "Οὐχ ὡς ἀβροβίων Ἀράβων γένος, ubi Eustath. "Ἀβροβίων· πλουσίων.)" H. St. Thes. Ind. [Plut. Demetr. ii. p. 7. 25.: Ἥδιστος γὰρ ὢν συγγενέσθαι σχολάζοντι περὶ πότους καὶ τρυφὰς καὶ διαίτας ἀβροβιώτατος βασιλέων. J. Pollux vi. 27. Ἀβρόβιος, ἀβροδίαιτος.]

"Ἀβρογάστηρ, V. L. afferunt pro Mollis, Effœ"minatus: non nominato autem auctore, nec allato "exemplo. Si itaque mendo caret vox illa, proprie "significat Habens ventrem effœminatum et delica"tum, vel etiam cujus venter mollibus et delicatis "assuevit cibis. (Hoc vocabulum Schneiderus post "Hedericum in Lexicon suum non recepit.) At "Ἀβρογάστης proprium nomen viri est, quem Ar"bogastum vocant Latini: de quo multa apud "Suid. et Eustath. (ad Il. E. p. 513. 20.) apud "quem perperam scriptum est Ἀβροβάστης."[1] H. St. Thes. Ind. [Cf. Zonaras p. 6.]

"Ἀβρογόος, Molles gemitus et mollia lamenta "edens, Æschylus." H. St. Thes. Ind. Locus est in Persis v. 547. ed. Blomf.: Αἱ δ' ἀβρογόοι Περσίδες, ubi Blomfieldius, cujus hæc sunt verba, ἀκρογόοι edidit:—"Vocem ἀβρόγοοι, [ἁβρόγοοι, ex Atticorum atque adeo Æschyli scriptura,] quam exhibent libri, obelo notavit Porsonus; nec stare potest, cum brevi intervallo sequatur ἀβροχίτωνες. Pauwius correxerat ἀκρόγοοι. In simillimo loco v. 40. Περσίδες dicuntur * ἀκροπενθεῖς. Contrario vitio, ni fallor, peccatum est in Eurip. Phœn. 1531. Ἐλάτας ἀκροκόμοις ἀμφὶ κλάδοις. Imo ἀβροκόμοις. Iph. T. 1099. Φοίνικά θ' ἁβρόκομον. Ion. 920. Φοίνικα παρ' ἁβρόκομον. [In locis, quæ vir doctus ex Iph. T. 1099. et Ione 920. laudavit, pro ἀβροκόμαν, ut in omnibus, quod sciamus, editionibus legitur, ἁβρόκομον reponit. At * ἀβροκόμος nec in Euripide, (qui tamen Iph. A. 759. habet, Χλωροκόμῳ στεφάνῳ,) nec in ullo vetustiore scriptore legitur. Si quid igitur in Phœn. 1531. mutandum sit, saltem scribi debet ἀβροκόμαις pro ἀκροκόμοις.[2] Scholia, Κλάδοις τοῖς κατ' ἄκρον κομῶσιν.] Qui Ἀβροκόμας vocatur in Xenoph. Anab. I. iii. 20. perperam scribitur Ἀκροκόμας in Isocrat. Paneg. 39. ["Harpocrat. et Suid.

A et Phavorin.: Ἀβροκόμας· οὗτος σατράπης ἦν Ἀρταξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλέως. Hesych. etymologice exponit, ὁ τὴν κόμην φαιδρὰν ἔχων. Sed tum scribi debet Ἁβροκ." Sturzius in Lex. Xenoph. Fallitur vir doctus, quod ad Suidam attinet. In Kusteriana enim Suidæ editione scribitur Ἁβροκ. Atticos scripsisse ἁβρὸς, cum Ἑλληνικῶς scriberetur ἀβρὸς, supra demonstravimus. Addit hæc Sturzius:—"Et sane Habrocomas memoratur in titulo quodam vetere. In marg. Steph. ut apud Isocr. Paneg. 39. scribitur Ἀκροκόμας, quam scripturam veram dicit Maussacus ad Harpocrat. Cf. Interpp. ad Hesych." In J. Poll. vi. 27. pro ἀβρόβιος, ἀβροδίαιτος, Salmas. MS., teste Kuhnio, præbet, ἀκρόβιος et ἀκροδίαιτος, i. e. accuratior in victu et diæta. Hujusce confusionis causam dedit Bastius in Epist. crit. p. 92., cujus hæc sunt verba:—"Antig. Caryst. Hist. Mirab. c. 141. p. 190. Διὸ καὶ τὸν Φιλόξενον οὐδεὶς * ἀνεικοτολαλεῖν εἴποι, λέγονθ' οὕτως. Codex ἂν εικοτολαβεῖν, sic quoque Xylander; patet B vero, librarium primo posuisse ἂν εικοτολακεῖν, eumque delevisse superiorem literæ κ partem, ut fieret β. Lectorem ad tabulam jam commemoratam reduco, ut sentiat levem, quæ est inter κ et β, ex Codicis nostri scriptura, differentiam. L. Holstenius pro litera κ recepit literam β, in loco Arriani de Venatione, quem hic jam indico, cum nemo offensus eo sit. Cap. vii. legitur, Καὶ τὸ βάδισμα κοῦφον, καὶ πυκνὸν, καὶ ἄκρον. Codex ἀβρὸν, quod restituendum est. Ἁβρὸν egregie ad βάδισμα quadrat. Suidas: Καλπάζειν· τὸ ἁβρῶς βαδίζειν. In Apollonii Dyscoli Excerptis p. 554. ed. Sturz. occurrit, Παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ ἐν Ἐκδόμῳ. Hoc vero vox est nihili. Sturzius proponit ἐν Ἐνδυμίωνι. Litera κ in β mutanda est, et legendo Codex sequendus, qui exhibet, ἐν ἑβδόμῳ." Suidas: Ἀβρικέστερον· τὸ ἀληθέστερον. "Forte hæc vox errore librariorum corrupta est ex ἀκριβέστερον," Kusterus. Zonaras p. 10.: Ἀβρικέστερον· τὸ ἀληθέστερον. "Hesych. ἀβριβέστερον, ad quem vide Interpretes. Kusterus C suspicabatur legendum esse ἀκριβέστερον. Cyrill. MS. ἀβρυβέστερον," Tittmannus. Ante Kusterum sic conjecerat Stephanus noster. "Ἀβρικέστερον, Va"rin. affert pro ἀληθέστερον, verius, procul dubio "ex Hesych. (imo e Suida,) apud quem tamen "ἀβριβέστερον legitur. Utrumque vero pro ἀκριβέσ"τερον, ut videtur, facta μεταβολῇ aut μεταθέσει "τῶν στοιχείων." H. St. Thes. Ind. "Glossæ: Ἀκριβέστατος· verissimus. Cf. Vers. Vulgat. Act. Apostol. xxvi. 5. coll. xxii. 3. Æschines Dial. iii. 13. Ἡμεῖς δὲ ἴσμεν ἀκριβέστερον, οἱ διὰ πείρας ἰόντες." Albertius.] In Callimacheis Fr. [illegible] pro σὺν εὐόδμοις * ἀκραλιπῆ στεφάνοις eleganter, [probantibus Brunckio in Poët. Gnomic. et Schneidero in Lex.] conjecit Valckenaerius ἁβρὰ λίπη. Ceterum similia fere composita sunt ἀκρομανὴς in Herodot. v. 42. et ἀκράχολος ap. Athen. x. p. 432. c. [In Epinici Comici versu, ad quem respicitur, Νασμὸν[3]

[1] "Eustath. ad Il. E. p. 513. locum hunc de Abrogasto, quem Ἀβρογάστην [imo, Ἀβροβάστην] vocat, ex Suida, (nomen enim ejus ibi reticet,) αὐτολεξεὶ descripsit." Kusterus. In Zonara p. 6., quem vide, ut et in Phavorino, est Ἀβρογάστης.

[2] "Laudatur femininum * ἀκρόκομη J. Poll. ii. 28. e Comicis antiquis," Fr. Passow. ap. Beckii Acta Seminarii Reg. et Societ. Philolog. Lips. V. i. p. 104. Fallitur vir doctus. Locus est, Καὶ μὴν ὀπισθοκόμαι μὲν Εὐβοεῖς, ἀκροκόμαι δὲ Θρᾷκες λέγονται, ubi ἀκροκόμαι est ab ἀκροκόμης, ut vidit Stephanus noster Thes. ii. p. 328. f. Idem ibid. h.: "Ὀπισθόκομος s. Ὀπισθοκόμης, Herodot. Ὡς ὀπισθοκόμαι Εὐβοεῖς καὶ ἀκροκόμαι Θρᾷκες." Herodoti locum, ad quem nos remittit Steph. cum Lexicis ante Thesaurum Græcæ Linguæ vulgatis, frustra quæsivimus. An respexerunt ad Pollucis verba? Obstat tamen ὡς, pro quo in Pollucis loco legitur καὶ μήν. Auctor epitheti, ἀκροκόμοι s. ἀκροκόμαι, quo ornati sunt Thraces, est Homerus, qui in Il. Δ. 533. Θρήϊκες ἀκρόκομοι, inquit, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες. V. Eustath. p. 505, 19. 1862, 37. Hesych. et Zonar. p. 101. At quanquam, ut supra diximus, forma * ἀβροκόμος nec in Euripide, nec in ullo vetustiore scriptore reperitur, eam tamen Schneiderus ex sua Hedericiani Lexici editione non debuerat expellere; occurrit enim, auctore G. Wakefieldio in Notis MSS., apud Manil. ii. 446.—ἀβροκόμῳ Κυθερείῃ, et in Nonno xlii. 126. Iterum Manil. vi. 723.—ἀβροκόμοιο Κυθήρης.

[3] "Non concoquo vocem ἐσμόν: non enim apes, sed mel, videtur intelligere. Ea voce servata, γλυκὺν scribendum, non γλυκὺ, et ita Excerpta, ubi est ἀκραχόλου, pro ἀκρολόχου." Casaub. "Et γλυκὺν et ἀκρολόχου et ἐσμὸν habent ambo nostri Codd. Fiorilli, Obss. in Athen. p. 97., sive ingenio sive diligentiæ debemus felicissimam vocabuli, nullo modo hic ferendi, ἐσμὸν correctionem, quam quidem a nemine ante eum propositam reperimus. De melle hic agi quis dubitare possit? Atqui νασμὸν μελίσσης γλυκὺν poëtico stylo, (utique non historico,) percommode mel dici, perfacile autem a librariis νασμὸν in ἐσμὸν detorqueri potuisse, nemo non videt." Schweigh. "Felicissima emendatio Jacobsio debetur, qui primus eam in Animadvv. in Eurip. p. 114. proposuerat, coll. Eurip. Hecub. 154. et Hippol. 653. tum Meleag. Epigr. 30. (in Brunckii Anal. T. i. p. 11.) ubi γλυκὺ νᾶμα μελισσῶν, et Antiphil. Epigr. 29. (Anal. T. ii. p. 177.) ubi et ῥεῦμα μελισσῶν et νᾶμα. Eodem modo μελίσσης νάματα Antiphanes dixit ap. Athen. x. 449. c. et Sopater ap. eund. xi. 784. b. (T. iv. nostræ edit. p. 224.) Sed etiamnum claudicare versum, Νασμὸν μελίσσης τῆς ἀκρολόγου γλυκὺν, comiter (ut omnia) nos admonuit Censor Halensis. Et ille quidem πάγγλυκυν proposuit; commodissimum vero fuerit fortasse, si τὸν γλυκὺν scripseris." Idem in Addendis T. xiii. p. 485. Porsonus quidem in Adversariis p. 105. ed. Lips. ἐσμὸν intactum reliquit; at, nostra sententia, Jacobsii emendatio certissima est; Epinicus enim, ut notat Casaub., non apes, sed mel intelligit.

(vulgo Ἐσμὸν) μελίσσης τῆς ἀκρολόγου γλυκὺν, Schweigh. edidit ἀκρολόγου. Edd. cum Ms. A. ἀκρολόχου, Ms. Ep. ἀκροχόλου.[1]] In Æschyli versu olim conjeceram αἱ λαβρόγοοι. Quidnam in suo exemplari invenerit vetustior e Scholiastis, conjectura assequi nequeo, nisi forte αἱ δακνόγοοι: explicat enim, αἱ τοῖς γόοις δακνόμενοι [δακνόμεναι]. Rem in medio relinquimus." Blomfieldius. A

" Ἁβρόδαις (sic Schæferus in Mss. at Schneiderus in Lex. Ἁβροδαὶς), Mollibus dapibus, seu cibis delicatis instructus. (Archestratus ἐν Γαστρονομίᾳ) apud Athen. (i. p. 4. e.) Πρὸς δὲ μιᾷ πάντας δειπνεῖν ἀβρόδαιτι τραπέζῃ." H. St. Thes. Ind.

[* Ἁβροκόσμητος, ὁ, ἡ, Molli ornatu condecoratus. Constantini Manassis Annales in Meursii Opp. T. vii. p. 536. Καὶ τὴν ψυχὴν ὑπέφαινε χάρισι λαμπομένην, Ὡς νύμφην ἀβροκόσμητον, ὡς τρυφερόχρουν κόρην.]

" Ἁβρομίτρης, ου, ὁ, Molli delicataque redimitus mitra. Hesych. ἀβρομίτρας exponit * λαμπροζώνους, splendido cinctu decoros." H. St. Thes. Ind. [Vocabulum ἀβρομίτρης prætermisit Schneideri Lex.]

[* Ἁβροπέδιλος, quo vocabulo caret Schneideri Lex., legitur, notante Schæfero in Mss., in Meleagri Epigr. xxi. Anal. T. i. p. 9. Ἁβροπέδιλος Ἔρως γυμνὸν ὑπεστόρεσεν.]

Ἁβρόπηνος, ὁ, ἡ. " Ἁβροπήνους πέπλους dixit Lycophron molli et subtilissimo stamine contextos peplos." H. St. Thes. Ind. [Locus est v. 863. Μήθ' ἀβροπήνους[2] ἀμφιβάλλεσθαι πέπλους Κάλχῃ * φορυκτούς. Tzetzes: Ἁβροπήνους· * τρυφεροστήμονας, * πλουσιοϋφεῖς, σηρικούς. Κάλχῃ φορυκτούς· * πορφυροβεβαμμένους κυρίως, νῦν δὲ τοὺς ἁπλῶς βεβαμμένους διὰ πολλῶν βαφῶν, καὶ πεποικιλμένους, καὶ * πλουμαρικοὺς λέγει.[3] V. nos infra v. Ἁβρότιμος.[4]]

Ἁβρόπλουτος, (ὁ, ἡ,). " Ἁβρόπλουτος χαίτη apud Eurip. [Iphig. T. v. 1148., Χαίτας ἀβροπλούτοιο " Ἐς ἔριν ὀρνυμένα, ubi J. Marklandus legit, Χλιδᾶς ἁ. Ἐς τ' ἔ. ὁ., addens, ' χλίδημα hoc est Iph. Aul. v. 74. significat cultum et elegantiam in vestibus,'] Coma molli et opulento ornatu decorata." H. St. Thes. Ind. [G. Wakefieldius in Notis Mss. conferri jubet Pindari Pyth. iii. v. 195. Εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἁβρὸν ὀρέξαι, Ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὑ-Ρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω. Vide ejusdem Silv. Crit. iii. Append., a Schæfero in Mss. laud.]

[* Ἁβρόπους, οδος, ὁ, ἡ, vide nos supra p. 43. not. 1.]

Ἁβροσταγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Mollitie diffluens, ex ἁβρὸν et στάζω. Quidam ἀνώνυμος apud Suidam (v. Ἁβρὸς), Καὶ ἁβροσταγὲς ἔχων ἀεὶ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς βοστρύχους. [Hæc a Suida repetuntur ad v. Ἀναδούμενος, ubi, pro ἁβροσταγὲς, melius, ut, cum Kustero et Schneidero in Lex., putamus, μυροσταγὲς, i. e. unguentis madens. Vide nos supra ad Lex. Vocc. peregr. p. ccclvii. b.] In vulg. Lex. exponitur ἁβροσταγὴς, crapula diffluens.

B [* Ἁβρόσιτος, ὁ, ἡ, De mensa laute instructa. Constantini Manassis Annales in Meursii Opp. T. vii. p. 541.: Ἐντεῦθεν * τρυφερόπεπλον περιβολὴν ἐστύγει, Καὶ τράπεζαν ἁβρόσιτον φλεγμαίνουσαν τὰς ὄψεις, Καὶ κλίνην * πορφυρόστρωτον, καὶ * μαργαροφορίας.]

[* Ἁβροστόλιστος, ὁ, ἡ, Delicate vestitus. Constantini Manassis Annales in Meursii Opp. T. vii. p. 476.: Ὡς εἴ τις ἁβροστόλιστον ἀποκοσμήσει νύμφην, Καὶ γραῦν τινα τρικόρωνον ὡς κόρην ὡραΐσει.]

[* Ἁβρότιμος, ὁ, ἡ. Æschyli Agam. v. 699. Ἐκ τῶν ἁβροτίμων Προκαλυμμάτων, " e delicatis thalami ornamentis," Stanleius vertit. " Ἁβροπήνων Salmas. ad Solin. p. 78. monente Heath. qui dubitat utrum ex conjectura, an ex fide codicum. Idque receperunt Pors. Schutz. 2. * Ἁβρομίτων Æschylum dedisse censet G. Wakefield. S. S. §. 22. cujus glossam extitisse ἁβροπήνων. Et λεπτόμιτον adducit ex Eurip. Androm. v. 833. Sed, ut erat semper fere festinus, vir cl. non animadvertit penultimam

[1] " In Epinicii (Epinici) Fr. claudicanti metro sic fere succurri posse putabam: Νασμὸν μελίσσης τῆς ἀκραχόλου γλυκὺν, * Συγκυρκανήσας, [in Schweigh. Ed. per errorem Συγκυρνανήσα, scriptum est.] Vulgo τῆς ἀκρολόχου, quæ est Cod. Veneti lectio, quam Epitomator non imperite mutavit in ἀκροχόλου. Sed quum in hac quoque lectione metrum vacillet, scripsi ἀκραχόλου, quod est in Aristoph. Eqq. 42. δεσπότης Ἄγροικος ὀργὴν, κυαμοτρὼξ, ἀκράχολος, et in ejusd. Fr. [illegible] ἀκράχολος. Hesych. Ἀκραχολεία· ἡ πρόχειρος ὀργή. Jam hoc epitheton elegantem facit antithesin cum γλυκὺν νασμόν." Jacobsii Additamenta Animadversionum in Athen. p. 235. " Epinicus, Ed. Ald. Ἐσμὸν μελίσσης τῆς ἀκροχόλου γλυκύ. Lege cum Epitome, ἀκροχόλου γλυκύν. Corruptius Ed. Casaub. ἀκρολόχου. Ἀκροχόλου γλυκὺν citat Wesseling. ad Herod. ii. 69." Porsonus Advers. p. 105. Nostra quidem sententia, lectio ἀκραχόλου, cui patrocinantur Jacobsius et Porsonus, nullo modo hic ferenda est, utpote quæ epitheton faciat otiosissimum et a re, de qua agitur, alienissimum, (quanquam Jacobsio elegans videatur antithesis τοῦ ἀκραλόχου μελίσσης cum γλυκὺν νασμόν): proculdubio enim poetæ in animo non erat loqui de ape in iram prona, sed de ape florilega ad νασμὸν illum γλυκὺν extrahendum, atque adeo cum H. Stephano, Schweigh. et Schneidero in Lex., lege ἀκρολόγου, et metro claudicanti consule legendo vel πάγγλυκυν, vel τὸν γλυκύν. " Ἀκρολόγος, ου, ὁ, Qui summa tantum colligit et manu carpit. Epinicus ap. Athen. x. (p. 432. c.) μελίσσης τῆς ἀκρολόγου; sic enim repono pro ἀκρολόχου: constat enim apem summis insidentem floribus, (' sive floribus insidentem, qui sunt in arborum et aliarum plantarum summitate,' Schweigh. l. c.) melleos inde elicere et colligere succos. Sic verbum Ἀκρολογέω significat In summitate carpo seu lego, vel summitatem aut summa lego: ἀκρολογεῖν στάχυας in Anthol. Epigr. (lxxx. Philippi Thessalonicensis, in Brunckii Anal. T. ii. p. 234. Λιμὸν ὀϊζυρὴν ἀπαμυνομένη * πολύγηρως Νικὼ, σὺν κούραις ἠκρολόγει στάχυας,) Lascaris exposuit Post messores legere spicas: quum potius sonet Summas spicas carpere seu colligere." H. St. Thes. Ind. " Ἠκρολόγει, summa quæque decerpens, spicas igitur. Verbum ἀκρολογεῖν an alibi occurrat, ignoro. Theocr. iii. 32. ποιολογεῖν de eadem re usurpavit. Vulgare est σταχυολογεῖν." Jacobs. Ut vero ad ἀκρολόγος redeamus, " simillime sane composita nomina sunt σπερμολόγος, σπερματολόγος, ῥιζολόγος, * χρυσολόγος, et id genus alia. [Χρυσολόγος Schneiderus in Lex. affert ἀμαρτύρως: verb. * χρυσολογέω legitur in Luciani Somnio vi. T. ii. p. 713. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, χρυσολογῶν.] Vocabulum ἀκρολόγος non hic modo, sed etiam infra xiii. p. 608. e. restituendum Athenæo et poetis ab eo citatis, acute vidit Fiorillo in Obss. in Athen. p. 97." Schweigh. ad L. x. p. 432. c. Cf. notas ejusdem ad L. xiii. p. 608. e., cujus loci emendatio doctissimo Editori, quem secundæ cogitationes certiorem fecerant, haud perinde certa et in liquido posita visa est.

[2] Μήτ' αὐροπήνους, teste Sebastiano, Vat. 1307. habet. De permutatione nominum ἅβρα et αὖρα s. αὔρα supra monuimus. Pal. 139. exhibet, teste eodem, ἁβροπίνους. " Vit. 3. ἁβροπίνους, vitiose, ut sæpius; nam πήνη, non vero πίνη dicitur." Mullerus. Librarius vero, scribendo ἁβροπίνους, sui sæculi scripturam, non veterem, secutus esse videtur; alibi enim in scriptoribus citerioris Græcitatis ι pro η reperitur. Sic σησαμὶς, σισαμὶς: σήσαμος, σίσαμος, sesamum, sisamum: v. nos supra ad Lex. Vocum peregrinarum p. cccxliv. a. b. Schol. ad Aristoph. Pac. 869.: Σήσαμα δὲ καὶ μήκωνες, καὶ σησύμβρια, φύλλα οἷς στεφανοῦνται οἱ νυμφίοι. In Suida, qui locum exscripsit, rectius legitur σισύμβρια. Sic librarii recentiores, pro veteri scriptura (σεμίδαλις,) σιμίδαλις scribebant, de qua re jam monuimus l. c. p. cccxli. in nota 2. Nunc vero nobis addere liceat Bastii observationem, in Appendice ad Aristoph. Plut. a T. Hemsterhusio edit., p. 539. Glossæ Codicis Par. n. 2827. v. 673. Ἀθάρης· σιμιδάλεως. " Notanda hæc forma," inquit Bast., " nisi Glossator, ut vulgo, σεμιδάλεως scripsit." Imo recte se habet σιμιδάλεως, quæ est recentiorum scriptura, ut e Glossis Labbeanis satis constat. Ut posteriores σιμίδαλις pro σεμίδαλις ponebant, sic contra σέλιγνις pro σίλιγνις scribebant: v. nos l. c. p. cccxliii. a.

[3] " Pro πλουσίους Vit. 1. et Ciz. bene πλουσιοϋφεῖς, sc. vestes auro et argento intextas. Abest hoc voc. a Lexicis nostris. Πορφυροβεβαμμένους Vitt. 2. et 3. pro πορφύρᾳ βεβαμ. Adjectivum πορφυρόβαπτος exhibent Lexica, sed verbum πορφυροβάπτειν adhuc ignorant. Vit. 1. et Ciz. πλουμαρκοὺς, vitiose. Vopisc. in Carino c. 20. ' Vestes plumandi difficultate pernobiles:' cf. ibi Salmas. p. 849. sqq." Mullerus.

[4] Schæferus in Mss. laudat Wessel. Probab. v. p. 47. cujus hæc sunt verba:—" Hesych. Χρυσοπήνη· τὴν διὰ χρυσοῦ εἰργασμένην. Refingi jubent χρυσεοπηνήτην, non male, et est id in tragici nostri Oreste v. 838. Sed quid ni minore molimine * χρυσεοπήνην? Multa hujus generis vocem constabiliunt: εὐπήνους ὑφὰς memorat Iphig. in Tauris v. 814. * πολύπηνα φάρεα dabit Electra v. 191. ἁβροπήνους πέπλους Lycophron v. 863." In Hesychii loco Cod. Ven. habet: Χρυσοπήνη· τὴν διὰ χρόνον ε. " Corruptela oritur ex ✻, quod, ut alibi monui, et χρόνος et χρυσὸς significat: eundem errorem mox infra invenicmus." Schow. Vide nos in Lex. Vocum peregrinarum p. ccclxiv. not. 5. G. Wakefieldius in Silv. Crit. i. p. 41. ex J. Poll. vii. 43. adfert, Καὶ ὁ παρὰ Κρατίνῳ * εὐπηνής: qua voce caret Schneideri Lex.

ejus vocis corripi; unde corrigendum erat in Antistropha quoque *γαμβροῖς*: nam sic uterque erit Iamb. penthem. prima enim sive in *ἀβροτίμων*, sive in *ἀβροπήνων*, sive in *ἀβρομίτων* h. l. corripitur, ut apud Eurip. Med. v. 1164." S. Butlerus. Primam in *ἁβρὸς* apud Atticos poetas corripi, monet Eustath. p. 1447. 50. et p. 1353. 40. Draco Stratonicensis de Metr. Poet. p. 63. *Ἔστω οὖν παραδείγματα τῶν συστελλόντων τὸ ᾱ πρὸ τοῦ β̄ ταῦτα· Βλάβος, βλάβη, Ἄβυδος, στραβὸς, ἄβιος, Λάβδακος, ἁβρὸς, τὸ δὲ ἀβάλας μάχεται, ἐκτεῖνον τὸ ᾱ.* Idem p. 80.: *Προσέτι δὲ καὶ τὸ ᾱ πρὸ τοῦ β̄ συστέλλεται, οἷον ἁβρὸς κ. τ. λ.* In Bione i. 79. prima producitur, *Κέκλιται ἁβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν*, cum quo conferendum est Fragm. apud Hephæst. p. 59. ed. Gaisf.]

[* *Ἀβροτράπεζος, ὁ, ἡ,* De mensa epulis conquisitissimis onusta. Constantini Manassis Annales in Meursii Opp. T. vii. p. 460.: *Καὶ δεῖπνον ἀβροτράπεζον τελοῦντος τοῦ κρατοῦντος, Συμποσιάσων μετ' αὐτοῦ ἄλλοις ἀφικνεῖται.* Locutio *ἁβρὰ τράπεζα* supra ad v. *Ἀβρὸς* ab H. Stephano adlata est, sed * *ἀμαρτύρως.*[1] Occurrit vero in eodem Const. Man. ibid. p. 369. de Sardanapalo: *Καὶ μάχλος ἦν, καὶ μαλακὸς, χαῦνος, καὶ θηλυδρίας, Μόνης τρυφῆς ἐφρόντιζε, μόνης ἁβρᾶς τραπέζης, Συνήσθιε, συνέπινεν,* C. R. *συνέπαιζεν, εὐνούχοις, καὶ μαχλάσι.* Occurrit quoque in Æliani Var. Hist. iv. 22.: *Δῆλον δὲ, ὅτι καὶ ἡ τράπεζα ἦν αὐτοῖς καὶ ἡ λοιπὴ δίαιτα ἁβροτέρα.* Huc forte respexit Noster.]

[* *Ἀβροχαιτήεις*, s. " * *Ἀβροχαιτόεις*, i. q. *ἀβροχαίτης*," Simonides Amorg. de Mulieribus v. 57. "ita enim legendum," inquit Fr. Passowius in Symbolis ad Schneideri Lex. apud Beckii Acta Semin. Reg. et Societat. Philolog. Lips. V. i. p. 92. De v. *ἀβροχαίτης* vide Thes. G. L. t. iv. p. 363. c. Simonidis locus est in Gaisfordii Poetis Minoribus Græcis T. i. p. 413.: *Τὴν δ' ἵππος ἁβρὴ χαιτήεσσ' ἐγείνατο.* "*Ἀβροχαιτόεσσ'*. Sic olim emendaveram lectionem, quam in Grotii Florilegio repereram *ἀβροχαιτόεις*. In Gesneri Edit. legitur *ἀκρηχαιτείης*, et in marg. *ἀβρηχαιτήεις*. Nescio qua mea negligentia vetus illud lectionis monstrum hic remansit, quod sane nolebam. Sincera lectio, quam liquido et distincte exhibet Cod. Reg. reponi debuit, *Τὴν δ' ἵππος ἁβρὴ χαιτήεσσ' ἐγείνατο.* E duobus adjectivis bene componi posset *ἀβροχαιτήεσσ'*. Sed *χαιτόεις*, quod e vet. Lex. affert H. Stephanus Thes. T. iv. p. 363. f., Græcum non est, nec proinde mirum, si nullo firmatur exemplo. *η* in *χαιτήεσσ'* corripitur ante vocalem, poetarum more, cujus in senariis etiam Tragicorum occurrunt exempla, ut apud Eurip. in Heraclidis v. 995., *Ὅπως δηώσας καὶ κατακτείνας ἐμοὺς Ἐχθρούς.*" Brunckius. Quod ad Stephani verba attinet, fallitur vir doctus, putans illum e vet. Lex. vocabulum *χαιτόεις* adtulisse. "Affertur et *χαιτόεις*," inquit Stephanus, "pro Jubatus, setosus, comans, sed haud scio unde; auctoris enim nomen reticetur." Lexicographus noster hic respexit non ad vetus suum Lexicon, sed ad Lexica vulgaria, quæ ante Thesaurum in lucem datum in usu erant, et quorum errores ipse asperioribus verbis perstringit in Epistola ad Lectorem s. Præfatione ad Thes. G. L. Ceterum Fr. Passowius in Libro, cui titulus Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, Berolini 1812. 8vo. p. 44. de v. *Ἀβροχαιτήεις* egregia hæc habet:—" * *Ἐραιμήεις*. Quint. Mæc. 6, 5. zw.—ist wahrscheinlich richtig. Es hat für sich die Analogie von * *Βαθυχαιτήεις*. Æschyl. Epigr. 4. und von * *Βαθυδινήεις*. Iliad. 22, 15. 603. Auch muss unstreitig bey Simonid. de Mul. 57. mit Köler das in den Wörterbüchern fehlende *Ἀβροχαιτήεις* statt des ungriechischen *Ἀβροχαιτόεις* hergestellt werden."]

[* " *Ἀβρόχροος, ὁ, ἡ,* s. v. a. * *Ἀβρόχρως* und überh. *ἁβρός*. S. *ἀβρογόος* nach." Schneideri Lex. T. ii. p. 682.]

" *Πάναβρος, (ὁ, ἡ,)* Omnino delicatus, Omnibus "modis mollis." H. St. Thes. Ind. [Respexit ad Luciani Rhæt. Præc. xi. T. iii. p. 11. *Εὑρήσεις πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους, ἐν τούτοις δὲ καὶ πάνσοφόν τινα, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένον τὸ βάδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικεῖον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φώνημα, μύρων ἀποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνώμενον, ὀλίγας μὲν ἔτι, οὔλας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζοντα, πάναβρόν τινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα, τὸν τῆς τραγῳδίας ἐπέραστον ἐκεῖνον ποιητήν.*]

[* *Φίλαβρος.* Heliodori Æthiop. p. 325=277. *Φιλέλληνά τε καὶ φίλαβρον καὶ ξένων εὐεργέτιν*, ubi eruditissimus Coraius T. ii. p. 238. hæc notavit:— *Φίλαβρον· τουτέστι, χαίρουσαν τοῖς ἁβροῖς, ὡς, αὐτὸς αὐτὸν ἐξηγούμενος, ἐρεῖ προϊὼν* (σελ. 339=289.) *Τὸ δὲ σύνθετον τοῦτο Φίλαβρος οὔπω κατακεχώρισται ἐν τοῖς Λεξικοῖς.* Schneiderus ex Heliodori loco in Lexicon suum recepit.]

" *Ἄβρων*, (s. *Ἅβρων*,) nomen proprium Grammatici cujusdam apud Suidam, (et Zonaram p. "7. item nomen scriptoris cujusdam, *περὶ ἑορτῶν* "*καὶ θυσιῶν*, apud Steph. B. v. *Βάτη*.[2]) Item nomen cujusdam divitis molliterque et delicate viventis Argivi: a quo manavit proverbium *Ἄβρωνος βίος*, dici solitum *εἰς τοὺς ἀβροβίους* seu *τρυφεροβίους* et *ἀβροδιαίτους*, qui molliter et delicate vivunt. Meminit vero hujus proverbii idem Suid. "et Erasm. in Chiliad. Derivatum inde *Ἀβρώνειος*, "Abroneus, i. e. *ὁ τοῦ Ἄβρωνος*." H. St. Thes. Ind. [Suidæ locus est hic: *Ἄβρωνος βίος· ἐπὶ πολυτελῶν. Ἄβρων γὰρ παρ' Ἀργείοις ἐγένετο πλούσιος. Ἢ καὶ ἀπὸ ἁβροῦ. Καὶ Ἀβρώνειος.* Etymologus p. 764. 56.: *Τρήρων· ἐπὶ τῆς περιστερᾶς, ἡ δειλή· παρὰ τὸ τρεῖν, εὐλαβὲς γὰρ τὸ ζῶον· παρὰ τὸ τρέω τὸ φοβοῦμαι, τρέερος, κατὰ συγκοπὴν,* * *τρῆρος,*[3] *καὶ παρώνυμον, τρήρων, ὡς ἁβρὸς Ἅβρων.* Cf. Zonaras p. 1745.]

Ἀβρῶς, Molliter, delicate. Retinet et ceteras nominis *ἁβρὸς* significationes, pro Festive, et pro Magnifice, etc. Eurip. Medea (v. 829.) *Ἀεὶ διὰ λαμπροτάτου Βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος.* [Fragmentum apud Hephæst. c. x. p. 59. ed. Gaisf.: *Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς· Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον· νῦν δ' ἁβρῶς ἐρόεσσαν Ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ, κωμάζων παιδ' ἁβρῇ.*[4]] Hesychius *ἁβρῶς* exponit *ἀνθηρῶς*. [Sedem glossæ nondum invenimus. Dionis Hist. lxxiii. 16. T. ii. p. 1238. *Οὔτε γὰρ οἱ δορυφόροι ἄξιόν τι τοῦ τε ὀνόματος καὶ τῆς ἐπαγγελίας σφῶν,*

1 Hocce vocabulum ignorat Gr. Linguæ Thesaurus. Legitur vero in Demosth. Orat. prior. in Onetorem, p. 869. 20. ed. Reisk.: *Μὴ γὰρ ὅτι πρὸς τοῦτον, τοιοῦτον ὄντα, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ἄλλον οὐδ' ἂν εἰς οὐδένα τοιοῦτον συνάλλαγμα ποιούμενος, ἀμαρτύρως ἂν ἔπραξεν.*

2 " *Ἅβρων, ὁ Καλλίου ἐξηγητής*, apud Steph. B. v. *Βάτη*, Abro, Calliæ filius, sacrorum religionumque interpres, cui muneri convenit liber ab eo scriptus *περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν*. Pessime G. J. Vossius de Histor. Gr. iii. p. 314. et Berkelius: paulo melius J. Meurs. Bibl. Attic. nisi quod commentatorem vertat." D. Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 110.

3 Vocabulum *τρῆρος* ex hoc loco Schneiderus in Lexicon suum recepit. Occurrit quoque in Etymologo p. 637. 15. *Ὁ δὲ Φιλόξενος, παρὰ τὸ τρῶ τρέω, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα, τρεερὸς, ὡς σφάλλω, σφαλερὸς, καὶ κράσει, τρηρὸς, ὁ δειλός. (ἀφ' οὗ παρώνυμον τρήρων,) μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ, ἀτηρὸς, ὁ μὴ δειλὸς, ἀλλὰ δραστικὸς, καὶ ἐῤῥωμένος τὴν γνώμην, καὶ μεταθέσει ὀτηρός.* Zonaras p. 1745.: *Τρήρων, τρήρωνος, λέγεται δὲ ἡ δειλὴ περιστερά. Παρὰ τὸ τρέω τρεερὸς καὶ κατὰ συναλοιφὴν τρηρὸς καὶ παρώνυμον τρήρων, ὡς ἁβρὸς, ἅβρων,* (leg. *Ἅβρων*), ubi silet Tittmannus. "Cum *τρήρων* significante *δειλὸν*, conjunge *τρηϊρὸν*, quod Hesychius exponit itidem *δειλόν*: subjungens tamen et has expositiones, *ἐλαφρὸν, ταχὺ*, item *πλοῖον μικρόν*." H. St. Thes. iii. p. 1674. g. *Τρηϊρὸν* est vox nihili: lege cum Is. Vossio *τρηρὸν*, conferri jubente *τραρόν*. "*Τραρὸς*, Asper, *τραχὺς*, Hesych." H. St. Thes. Ind. "A *τράω*," inquit G. apud Albertium, "*τράρω, τραρός*:" an recte, alii viderint. "*Πλοῖον μικρὸν* pertinet ad *τρίηρον*, quod infra similiter exponit Hesych. et hic confudit cum *τρηρὸν*, pro quo *τρηϊρὸν* male scriptum, ex eadem confusione." Albertius.

4 " *Ποδὶ ἁβρῇ* Fl. H. B. 1. potius *ποδὶν* (sic, voluit forte *ποσὶν*,) *ἁβρῶς*. Sed *παιδὶ ἁβρῇ* T. et Mss. alii, unde fuisse suspicor *παιδ' ἁβρῇ* vel *κόρῃ ἁβρῇ*." L. Hotchkis. " *Ποδὶ ἁβρῷ* citat Scaliger ad Catullum p. 16. et Voss. ad Catull. p. 344. Hoc fragmentum inter Anacreontea retulit Barnesius n. lxxx. ex Athenæo xi. p. 472. F. xiv. 646. C. Polluce x. 70." Gaisford.

ἅτε καὶ ἀβρῶς διαιτᾶσθαι μεμαθηκότες, ἐποίουν. Idem lv. 9. et lvi. 27. Ἀβρότερον διῆγον. Vide nos supra p. 41. B. et cf. Boissonad. ad Philostr. p. 326. " Eustath. ad Hom. Il. O. p. 1035. 27. Ἐν σκυθρωποῖς ἀβρῶς λαλεῖν Homerum dicit, ubi is sententiam tristem et gravem, figuris quibusdam suavitatem habentibus, v. c. παρισώσεσι, velut exhilarat, quæ ibidem φραστικὴ χάρις appellatur: cf. quæ dicta sunt ad voc. Ἱλαρόν." Ernestius in Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 1. Lucianus in Rhet. Præc. xii. T. iii. p. 13. dicit, Ἄγροικον γὰρ τὸ ἀρρενωπὸν, καὶ οὐ πρὸς ἀβροῦ καὶ ἐρασμίου ῥήτορος.]

Ἀβρότης, ητος, ἡ, Mollities, Deliciæ, Luxus, (Nimius deliciarum amor.) Xenoph. K. Π. viii. (8. 8.), Τῇ δὲ Μήδων στολῇ καὶ ἀβρότητι. (Sturzio in Lex. Xenoph. videtur de vestitu explicandum esse per hendiadyn. Leuncl. elegantia.) Ibidem ἀβρότητα, θρύψιν (θρύψιν,) τρυφὴν, μαλακίαν pro eodem usurpat. Dion Hist. p. 67. τρυφὴν et ἀβρότητα conjungit, [xxxix. 37. Καίπερ ἐς πᾶν αὐτοὶ καὶ τρυφῆς καὶ ἀβρότητος προκεχωρηκότες. Idem lxxii. 10. Καὶ οὔτ' ἀρχὴν τῶν τοιούτων τι αὐτῷ ἔμελεν, οὔτ' εἰ καὶ σφόδρα ἐπεφροντίκει, διαθέσθαι γε αὐτὰ ὑπὸ τῆς ἀβρότητος καὶ τῆς ἀπειρίας ἐδύνατο. Max. Tyr. Diss. iii. 3.: Τὰ δὲ ὑπὸ τῶν σοφιστῶν θρυλλούμενα ἐς αὐτὴν, i. e. τὴν ἡδονὴν, ἡ Σαρδαναπάλου τρυφὴ, καὶ ἡ Μηδικὴ χλιδὴ, καὶ ἡ Ἰωνικὴ ἀβρότης, καὶ τράπεζαι Σικελικαὶ, καὶ ὀρχήσεις Συβαριτικαὶ, καὶ ἑταῖραι Κορίνθιαι, κ. τ. λ. Vid. Boissonad. ad Philostr. p. 276. Plut. in M. Antonio lxxii. p. 138. Οὐδέν τι λειπομένην ἐκείνης ἀβρότητι καὶ τρυφαῖς καὶ πολυτελείαις. Idem in Camillo ii. p. 286. Πλούτῳ δὲ καὶ βίων ἀβρότητι καὶ τρυφαῖς καὶ πολυτελείαις ἀγαλλομένη. Phrynichus Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 4.: Ἁπαλοὶ θερμολουσίαις, ἀβροὶ μαλθακευνίαις· ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἀβρότητος διαρρεόντων, ἀβρὸν δὲ σημαίνει τὸ τρυφερόν. Cf. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν ibid. p. 415.] Significat et magnificentiam sive splendorem. [Hesych. Phavor. et Suidas: Ἀβρότητι· * τρυφερότητι, ἁπαλότητι. Etym. M. p. 4. 51.: Ἀβρότης· ἁπαλότης, τρυφερότης. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322.: Ἀβρότητι· τρυφερότητι. Zonaras p. 8.: Ἀβρότης· τρυφερότης, ubi Cod. D. Ἀβρότητι· τρυφερότητι. Respicitur, ut putamus, ad Eurip. Iphig. Aul. v. 1343. Οὐκ ἐν ἀβρότητι κεῖσαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα.[1] Idem in Bacch. v. 966. Ἀβρότητ' ἐμὴν λέγεις. Pindari Pyth. xi. 51. Ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένᾳ πυρωθέντων Τρώων ἔλυσε δόμους ἀβρότατος, pro τὴν ἀβρότητα δόμων, opes evertit domus. Idem ibidem viii. 126. Ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχὼν, Ἀβρότατος ἐπὶ Μεγάλας ἐξ ἐλπίδος πέταται Ὑποπτέροις ἀνο-Ρέαις, ἔχων κρέσσονα πλούτου Μέριμναν. J. Pollux v. 95. Ἀβρότης, θρύψις. " Ἀβρότης λόγου, suavitas, dulcedo quædam elocutionis, Hermog. Ἰδ. Lib. ii. p. 254. Non multum ab illa differt ἡ γλυκύτης et ὥρα τοῦ λόγου, sed videtur de ea oratione in primis dici, quæ in his fere modum excedit. Itaque cum Menander Rhetor Περὶ Διαιρ. Ἐπιδ. p. 576. ed. Ald. ὥραν et κόσμον iis commendasset, qui hymnis et invocationibus Deorum uti velint, hoc præceptum, tanquam cautionem quandam, addit, Μήτε ἡ περὶ τὴν κατασκευὴν ἀβρότης ὑπερφθέγγοιτο τὴν σύγγραφὴν, h. e. 'Non adsit tantus ornatus, quantus non deceat scriptionem prosaicam.' Alio loco, ubi de λαλιᾷ * προπεμπτικῇ exponit, ait: Χαίρει ἀβρότητι καταποικίλλεσθαι, χαίρει διηγημάτων ἡδέων χάρισι. Porro ἀβρότης dicebatur Sophistis quædam pronuntiandi mollities, et grata dulcedo: vid. Philostr. in Scopel. et T. Hemsterh. Præf. ad Polluc. p. 28." Ernestius Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 1. Ἀβρῶς λαλεῖν Eustath. supra ad voc. ἀβρῶς laudatus, dixit. Dionis Hist. lxxix. 13. Γυμνός τε ἀεὶ ἐπὶ τῆς θύρας αὐτοῦ ἑστὼς, ὥσπερ αἱ πόρναι, καὶ τὸ * σινδόνιον[2] χρυσοῖς κρίκοις ἐξηρτημένον διασείων, τούς τε παριόντας ἀβρᾷ καὶ κεκλασμένῃ τῇ φωνῇ προσεταιριζόμενος. " Ἐπιστροφὴ τοῦ λόγου, quoddam dictionis robur, et gravitas, quæ opponitur τῇ ἀβρότητι, molli venustati. Philostr. in Vita Scopel. p. 519.: Διελέγετο δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ θρόνου σὺν ἀβρότητι, ὅτε δὲ ὀρθὸς διελέγετο, ἐπιστροφήν τε εἶχεν ὁ λόγος, καὶ ἔρρωτο." Ernest. l. c. p. 127.]

Ἀβροσύνη, ης, ἡ, Idem quod ἀβρότης, sed magis poeticum est hoc quam illud. (Ἀβρότης bis in Pindaro bisque in Euripide legi, supra ostendimus.) Eurip. in Oreste (v. 343.) de Menelao,—πολλῇ δ' ἀβροσύνῃ Δῆλος ὁρᾶσθαι, Τῶν Ταντάλιδῶν ἐξ αἵματος ὤν.[3] Ubi pro magnificentia et splendore poni videtur. (Sunt qui interpretentur mollem et elegantem cultum et incessum, de quo ἀβρὰ βαίνειν Troad. v. 820. Vide Dionis Chrys. Orat. ii. de Regno p. 27. C. qui Euripidis locum laudavit.) Ab Hesychio, (qui addit, τρυφὴ,) et Suida (et Zonara p. 10. et Grammatico S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 322.) φαιδρότης etiam exponitur. [Athen. xv. p. 687. a. e Clearcho ἐν γ'. Περὶ Βίων: Ὑμεῖς δ' οἴεσθε τὴν ἀβρότητα χωρὶς ἀρετῆς ἔχειν τι τρυφερόν; καί τοι Σαπφὼ, γυνὴ μὲν πρὸς ἀλήθειαν οὖσα, καὶ ποιήτρια, ὅμως ᾐδέσθη τὸ καλὸν τῆς ἀβρότητος ἀφελεῖν, λέγουσα ὧδε· Ἐγὼ δὲ φίλημι ἀβροσύναν, καί μοι τὸ λαμπρὸν Ἔρος ἀελίω καὶ τὸ καλὸν λέλογκε·[4] φανερὸν ποιοῦσα πᾶσιν, ὡς ἡ τοῦ ζῆν ἐπιθυμία τὸ λαμπρὸν καὶ τὸ καλὸν εἶχεν αὐτῇ, ταῦτα δ' ἐστὶν οἰκεῖα τῆς ἀρετῆς. " In his ultimis poetriæ verba apposite illustrantur. Voluit Sappho dicere, se, vitæ amore adductam, splendidum atque honestum cupere; innuit ergo, eas tantum delicias sibi placere, a quibus decus non absit. Λέλογκε h. l. active dictum, Quasi sorte mihi tribuit, proprium mihi reddidit, verbis simplicioribus, Ego tota dedita sum cet." H. F. M. Volgerus ad Sapphus Fragmenta p. 88. Xenophanes in Elegiis apud Athen. xii. p. 526. a. de Colophoniis: Ἀφροσύνας δὲ μαθόντες ἀνωφελέας παρὰ Λυδῶν, Ὄφρα τυραννίης[5] ἦσαν ἐπὶ στυγερῆς, Ἤιεσαν εἰς ἀγορὴν * παναλουργέα φάρε' ἔχοντες, Οὐ μείους ἤπερ χίλιοι εἰς ἐπίπαν.[6] Pro ἀφροσύνας leg. ἀβροσύνας, ut jam vidit Schneiderus in Lex. T. ii. p. 682. Alibi ἀφροσύνη et ἀβροσύνη inter se confunduntur. Stephanus enim noster supra ἀβροσύνη pro ἀφροσύνη, ut olim exhibebatur, Hesychio restituit.

[1] " Πρὸς τὰ νῦν πεπραγμένα. Bene, ut Æschylus Pers. 803. Sed cum Codd. A. B. habeant πεπτωκότα, ita edidi, ut Hippol. 718. Electr. 639. Plutarch. ad Apollon. p. 112. E. unde patebit metaphora." J. Markland. " Interpretatur Musgravius, 'Non in eo statu es, qui pudorem hunc delicatum postulet.' Lectioni etiam receptæ idem patrocinatur, ex Platone p. 755. A. citans, Ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι." Gaisford.

[2] De vocabulo * σινδόνιον pauca monuimus supra ad Lex. Vocc. peregr. v. Σινδὼν p. cclxxv. b., hujus tamen loci immemores. " Illustrat Casaubonus ad Suet. Ner. c. 27. ex Juvenalis Sat. viii. 167.—Lateranus ad illos Thermarum calices inscriptaque lintea vadit: ubi Scholiastes, 'Pictis velis popinæ succedit.' Nam popinæ erat velum oppansum, orbiculos quosdam habens, ut adduci et reduci facilius posset, sicut ex hoc loco discimus." Reimarus.

[3] " Prope omnes Mss. cum Aldo, πολλῇ δ' ἀβροσύνῃ, unde si ἄναξ ejicies, quod omittit Dion Chrys. Or. ii. p. 27. facies, sed durissimis numeris, Μενέλαος, πολλῇ δ' ἀβροσύνῃ. Huic lectioni favere videtur J. sed is hoc loco adeo turbatus est, ut nihil certi statuere audeas. Ego ex v. l. Ms. apud Musgravium πολὺ δ' ἁ, edidi post alios. Neque ἄναξ temere ejiciendum. Æschylus Pers. 5. οὓς αὐτὸς ἄναξ Ξέρξης βασιλεύς. Mox δῆλος ὁρᾶται Dion, et pro var. lect. Harl. in textu L. de quo v. infra 659. minus bene. Deinde τοῦ Ταντάλιδαν Dionis editio prima." Porsonus. Musgravius legendum conjicit, πολλὰ δ' ἀβροσύνῃ, i. e. κατὰ πολλὰ δῆλος. Soph. Philoct. v. 254. ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρός.

[4] " Locus corruptus; sed vestigia choriambici tetrametri facile quis deprehendat." Blomfieldius ad Sapphonis Fragmenta. Versus in ordinem redigendos aliis relinquimus (vid. Volgerus p. 89.); at locum non esse corruptum, satis patet e Clearchi pœne ad verbum interpretatione.

[5] " Cum in vocab. τυραννίης penultima brevis sit, quam hic longam desiderabat metrum, * τυραννείης videtur scriptum oportuisse; formato nomine a verbo τυραννεύω, quod perinde ac τυραννέω in usu erat." Schweigh. Miramur Maltbium τυραννίης in Morelliano Lex. Gr. Prosod. p. 993. intactum reliquisse.

[6] " Tenuimus editam scripturam ἤπερ, et εἰς ἐπίπαν. Sed pro eo quod veteres membranæ habent ὥσπερ χίλιοι εἰς ἐπίπαν, malueram equidem ἤπερ χίλιοι ὡς ἐπίπαν, Vereor sane, ne istam dictionem εἰς ἐπίπαν non agnoscat Hellenismus." Schweigh.

A Vide notas ad Eurip. Hippol. 163. *ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας*, ubi Marklandus dubitat, an non legendum sit *ἀβροσύνας*: male; vulgatæ enim lectioni satis patrocinatur præcedens illud *ὠδίνων*, quod melius *τῷ ἀφροσύνας*, quam *τῷ ἀβροσύνας*, convenire omnes vident.]

¶ Ἀβρύνω, fut. *υνῶ*, ut (*ἀπαλύνω* ab *ἁπαλὸς*, *ἐλαφρύνω* ab *ἐλαφρὸς*, *ἱλαρύνω* ab *ἱλαρὸς*, *κακύνω* a *κακὸς*,) *καλλύνω* a *καλὸς*, (*λαμπρύνω* a *λαμπρὸς*, *λεπρύνω* a *λεπρὸς*, *λεπτύνω* a *λεπτὸς*, *μακρύνω* a *μακρὸς*, *μαλακύνω* a *μαλακὸς*, *μικρύνω* a *μικρὸς*, *ὁμαλύνω* ab *ὁμαλὸς*, *σεμνύνω* a *σεμνὸς*, *σκληρύνω* a *σκληρὸς*, *σμικρύνω* a *σμικρὸς*, *σφοδρύνω* a *σφοδρὸς*, *φαιδρύνω* a *φαιδρὸς*,) Orno, Splendidum reddo. Æschylus Agam. p. 204. (v. 927.) *Καὶ τἄλλα μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ* Ἄβρυνε, ubi Schol. exponit *καλλώπιζε*. [Stanleius: Ne me ad morem muliebrem delicate tractes. Philostratus Vit. Soph. ii. 3. p. 567. de Aristocle: *Ὃν δὲ ἐφιλοσόφει χρόνον, αὐχμηρὸς δοκῶν, καὶ τραχὺς τὸ εἶδος, καὶ δυσπινὴς, τὴν ἐσθῆτα ἤβρυνε, καὶ τὸν αὐχμὸν ἀπετρίψατο*, i. e. B molles induit vestes, et squalorem detersit. Photius p. 47.: Ἠβρυνόμην· *διεχεόμην*.[1] "Leonid. T. vii. Aristoph. Fragm. 286." Schæf. in Mss.] Ἀβρύνομαι, Ornor, Nitesco, Cultum mihi comparo, Gall. *Je me brague de quelque chose*, vel *Je me fay braguard*, *κοσμοῦμαι*, *λαμπρύνομαι*, Hesych. [Deliciis indulgeo. *Λέξεις ῥητορικαὶ* in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209.: Ἀβρύνεται· * *τρυφερεύεται*.[2] *Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν* ibid. p. 322., Suidas, et Zonaras p. 11.: Ἀβρύνεται· *κοσμεῖται, θρύπτεται, καυχᾶται*. J. Pollux v. 95. de muliebris mundi nominibus, Ἀβρύνεσθαι, *θρύπτεσθαι, ἀβρύτης, θρύψις*.] Cum dativo rei, Athen. xii. (p. 522. d. ex Clearcho de Tarentinorum luxuria,) *Ἐφόρουν δέ, φησι, καὶ παρυφὴν διαφανῆ πάντες, οἷς*[3] *νῦν ὁ τῶν γυναικῶν ἀβρύνεται βίος*. [" Ὁ *βίος*, quum dicunt Græci, sæpe non vitam, i. e. actum animæ in corpus, intelligunt; neque etiam victum et *τὰ ἐπιτήδεια*, quæ est C altera vocis *βίος* nota vulgo significatio; sed ipsos viventes sive mortales, et genus hominum: *ὁ τῶν γυναικῶν βίος*, hoc est, *αἱ γυναῖκες*." Casaub. ad Athen. xv. p. 675. d.] Item Glorior, Insolesco, Mihi placeo, Magnifice me et laute infero, *σεμνύνομαι*, Hesych. [Glossæ Labbeanæ: Ἀβρύνομαι· Delicior, Glorior, E. Æschylus Agam. v. 1214. *Ἀβρύνεται γὰρ πᾶς τις εὖ πράσσων πλέον*. Sophocles Œd. Col. v. 1339. *Ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος, ὦ τάλας ἐγὼ, Κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀβρύνεται*. Euripides Iphig. Aul. v. 857. ΑΧ. *Τίς ὁ καλῶν, πύλας παροίξας; ὡς τεταρβηκὼς καλεῖ*. ΠΡ. *Δοῦλος. οὐχ ἀβρύνομαι τῷδ'· ἡ τύχη γάρ μ' οὐκ ἐᾷ*. Marklandus vertit: Non insolesco hoc nomine, sed Heath. Non quoad hoc delicatum ago, circumlocutione scilicet, ad decipiendum utendo, aut mendacio. Xenophon Ages. ix. 2. rex Persarum *ἡβρύνετο τῷ βραδέως διαπράττειν*: paulo post in laudem dicitur *ἔχαιρεν*.] Plato Apolog. (iv. p. 66. ed. Forster.), *Ἔγωγ' οὖν καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμην τε καὶ ἡβρυνόμην ἂν, εἰ ἠπιστάμην ταῦτα*, i. e. Budæo interprete, Ego quoque, si hæc scirem, nitide eleganterque me haberem, et gloriarer, mihique ipsi placerem. [L. C. Valck. in notis Mss. ad Scapulæ marginem affert e Clearcho Solensi *ἐν τοῖς Ἐρωτικοῖς* ap. Athen. xii. p. 554. b.: *Ἢ πάντες οἱ ἐρῶντες, οἷον ἐκτρυφῶντες ὑπὸ τοῦ πάθους καὶ ὡριαινόμενοι, τοῖς ὡραίοις ἀβρύνονται*. HINC * Ἀβρυντὴς, *οῦ, ὁ*, Deliciis indulgens, Nimii cultus studiosus. Adamantii Physiognomon. Lib. ii. 20. p. 366. ed. Franzii, Altenburgi 1780. 8.: *Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τὸ ἕτερον τῶν βλεφάρων ἐπιβάλλοντες, καὶ ἀνατρεπόμενοι ἅμα ὑγρότητι, πρᾴως τε καὶ μαλθακῶς βλέποντες*, B *ἀβρυνταὶ, καλλωπισταὶ, μοιχικοί*. "Polemo habet *φανταστὴν*, et procul dubio ibi restituendum est ex nostro *ἀβρυντήν*: nam hoc verbum cum sequenti passim conjunctum reperies v. c. apud Platonem in Apol. l. c." Franzius.]

"Ἄβρυνα Hesychio *Συκάμινα*, Mora: ut Par- "thenius quoque apud Athen. ii. (p. 51. e.), "*Ἄβρυνά, φησι, συκάμινα, ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μόρα*· "*Σαλμώνιος*[4] *δὲ τὰ αὐτὰ ταῦτα βάτια*. Ubi nota "scribi spiritu aspero, (ut et in Bekkeri Anecd. Gr. "T. i. p. 224.) contra quam apud Hesych. Forsan "autem fructus iste sic nominatur *παρὰ τὴν ἀβρό-* "*τητα, καὶ ἁπαλότητα*." H. St. Thes. Ind. [" Pro *βάτια* Galenum plurimis locis constanter *βάτινα* dixisse adnotavit Casaubonus, ubi intelligendum substantivum *συκάμινα*, vel *μόρα*," aut legendum esse *βάτια*, "monuit H. St. Thes. Ind. v. *βάτος*." Schweigh.] "Βατία, Hesychio *ὁ τῆς καλάμης* "*καρπὸς*, quem et Ἄβρυνα et Μορέα vocari tradit. "Sed suspectum est illud *καλάμης*: nam *βατία* C "proprie sunt *τὰ βατώδη μόρα*, mora sylvestria, "quæ rubi ferunt, ut Athenæus quoque docet Lib. "ii. (l. c.), apud quem tamen proparoxytonως "scriptum Βάτια. Quin et pro *μορέα* apud Hesych. "reponendum *μόρα* ex Athenæo." H. St. Thes. Ind. [Pro *καλάμης* Sopingius legit *συκαμίνου*, quod Albertio placuerat, et sic scribitur in Lex. Rhetor. apud Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 224. Vide Ruhnk. in Auct. Emendd. ad Hes. Etym. M. p. 191. 50.: * Βάτεια·—*λέγεται δὲ καὶ τῆς συκαμίνου ὁ καρπὸς* * *ὀποβάλσαμος καὶ μόρα*. Athen. ii. p. 51. e.: *Φανίας δὲ Ἐρέσιος, ὁ Ἀριστοτέλους μαθητὴς, τὸν τῆς ἀγρίας συκαμίνου καρπὸν μόρον καλεῖ*. Vid. ibi Casaub. et

[1] "Recte se habet hæc glossa, de cujus vera lectione aliquamdiu dubitaveram. *Διαχέομαι* enim est *ἥδομαι, χαίρω*, interprete Hesychio, (Phavor. *Διαχέομαι· ἥδομαι, εὐφραίνομαι, ὅθεν διάχυσις ἡ τέρψις*,) luxu et mollitie diffluo. Sic Latinorum *diffundi* usurpatur, v. c. apud Ovid. de Arte Amandi i. 218." Schleusner.

[2] Verbum hocce, quod Schneiderus agnoscit, legitur in Hesychio, teste G. Wakefieldio in Mss., qui tamen nullum ex eo adfert exemplum. Extat quoque in Suida, ab eodem laudato: * *Ἐμπλατειάσασα· τρυφερευσαμένη*. Constantini Manassis Annales in Meursii Opp. T. vii. p. 532.: *Ὡς κόρην * χρυσοσπάταλον, ὡς * μαργαροφοροῦσαν, Ὡς ἀβροχίτωνα τερπνὴν, ὡς τρυφερευομένην*. Hesych. *Βαυκίσματα· * τρυφερώματα*. "Lex. Rhetor. Ms. * *τρυφερεύματα* habet pro *τρυφερώματα*." Ruhnk. in Auctario Emendatt. in Hesych. Locus legitur in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 225.

[3] "Vel *ἣ* scribendum pro *οἷς*, vel ita potius concipienda sententia, *ἐφόρουν καὶ παρυφὴν διαφανῆ, πάντα τε, οἷς νῦν*." Casaub. "Vulgatum tuetur uterque noster Codex Mstus. Operam autem ludere mihi videtur, qui stylum, quo Clearchum delectari jam sæpius observavimus, corrigere adgreditur. Sed hoc quidem loco ne admodum quidem insolens videri debebat id quod Casaubonum offendit: haud incommode enim *οἷς* intelligas, quo genere rerum vel vestimentorum. Possis etiam conjectare, præter istud *παρυφὴν διαφανῆ*, aliud aliquod vestimenti genus hic nominasse Clearchum, cujus mentionem facere neglexerit Athenæus: nec vero displiceret, *καὶ πάντα οἷς* etc. si addicerent libri. Sed possit etiam pluralis numerus *οἷς* simul ad istum vestium luxum, simulque ad id quod proxime dictum erat de cutis deglabratione referri, ut perapposite *οἷς* dixerit auctor, i. e. quibus rebus. Ceterum, quid dicat *παρυφὴν διαφανῆ*, explicantem vide Spanh. ad Callim. p. 42. *Διαφανὴς* non modo pellucidum sonat, sed et splendidum; quod hic cum Spanhemio de purpura potissimum intelligendum videtur. Ab illo Tarentinorum usu, vestis talaris splendido ejusmodi limbo ornata *Ταραντῖνον* vocatur apud Nostrum xiv. 622. b." Schweigh.

[4] "Salmonium, sive Grammaticum, sive Medicum, e quo dein vocabulum *βάτια* citatur, nusquam alibi commemoratum reperi. Notandum vero, in utroque nostrorum codicum terminatione plurali scribi nomen, Salmonii, vel Salammonii; quasi populus aliquis vel incolæ oppidi nescio cujus designarentur. Et est quidem Salmone oppidum Pisatidis in Peloponneso: memoratur item Salmonium (aliis Sammonium) promontorium Cretæ insulæ. Possis etiam de Salaminiis cogitare; sed parum probabile videtur, tam notum nomen in tam obscurum mutasse librarios. Medici nescio cujus, sive fœminæ quæ de rebus ad medicam artem pertinentibus scripsit, cui Salamine nomen, ex Serapione meminit Fabricius Bibl. Gr. T. xiii. p. 386. itemque Salomonis archiatri, nisi corruptum nomen, ad quem Galenus scripsit libellum *Περὶ Εὐπορίστων*, ibid. p. 390." Schweigh. Mirum est virum doctissimum prætermisisse Ruhnkenii notam in Auct. Emendd. in Hes.:—" Glossa sine labe conservata est in Lex. Rhetor. Ms. (Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 224.): *Βάτια·* (sic) *συκαμίνου ὁ καρπὸς, ὑπὸ Σαλαμινίων, καλεῖται δὲ καὶ ἄβρυνα καὶ μόρα*. Feliciter, ut solet, Sopingius conjectando assecutus est *συκαμίνου*. Quod additur in Lex. Ms. *ὑπὸ Σαλαμινίων*, nos quasi manu ducit ad sanandum locum Athenæi ii. p. 51. F. Nusquam gentium fuit iste Salmonius. Repone: *Σαλαμίνιοι*, cujus scripturæ leve etiam vestigium apparet in Epitome Athenæi Ms. quam Parisiis in Bibliotheca Regia contulimus. Nam pro *Σαλμώνιος* habet *Σαλμώνιοι*, ut eo minus de hac emendatione dubitandum videatur."

Salmas. in Solin. p. 931. Is. Vossius in Epist. Barnab. p. 312. legit: Βάτινα· ὁ τῆς ἀκάνθης καρπός. κ. δ. κ. α. καὶ μῶρα. Schol. Pind. Olymp. Od. vi. 90. Βατίαν εἶπε τὴν βάτον, ὅ ἐστιν ἀκάνθης εἶδος. Eustath. in Il. B. p. 351=266. 44. Τινὲς δὲ Βάτειάν φασι, πόλιν Τρωϊκὴν παρονομαζομένην ἐκ τῶν περὶ αὐτὴν βάτων, αἵπερ καὶ βάτειαι * τρισυλλάβως λέγονται, ὡς ὁ Πίνδαρος δηλοῖ ἐν τῇ εἰς τὸν 'Αγησίαν ᾠδῇ.]

'Εναβρύνω, idem quod 'Αβρύνω, et 'Εναβρύνομαι idem quod 'Αβρύνομαι. Dion Hist. p. 154. (xliii. 43.) Τῇ τε γὰρ ἐσθῆτι χαυνοτέρᾳ ἐν πᾶσιν ἐνηβρύνετο, καὶ τῇ ὑποδέσει καὶ μετὰ ταῦτα ἐνίοτε καὶ ὑψηλῇ καὶ * ἐρυθροχρόῳ, κατὰ τοὺς βασιλέας τοὺς ἐν τῇ "Αλβῃ ποτὲ γενομένους, ὡς καὶ προσήκων σφίσι διὰ τὸν 'Ιοῦλον, ἐχρῆτο. Pro quo paulo ante κοσμεῖσθαι dixit. [Epicteti Fragm. clxx. T. iii. p. 117. ed. Schweigh. 'Επίκτητος, νεανίσκου τινὸς ἐν θεάτρῳ ἐναβρυνομένου, καὶ λέγοντος, ὅτι, Σοφός εἰμι, πολλοῖς γὰρ ὡμίλησα σοφοῖς, εἶπε· Κἀγὼ πολλοῖς πλουσίοις, ἀλλὰ πλούσιος οὐκ εἰμί. Charito viii. 1.: Καὶ πάντα ἀκριβῶς διηγήσατο, ἐναβρυνόμενος τοῖς κατορθώμασιν. Lucianus de Saltatione ii. T. ii. p. 266.: Θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς καὶ ᾄσμασιν ἀκολάστοις ἐναβρυνόμενον.[1] "Dionysius Epist. ad Pomp. 2. p. 760. de Platone, Σχήμασί τε ποιητικοῖς ἐσχάτην προσβάλλουσιν ἀηδίαν, καὶ μάλιστα τοῖς Γοργείοις, ἀκαίρως καὶ * μειρακιωδῶς ἐναβρύνεται, Figuris poeticis lascivit, et gloriatur inepte: vid. voc. ἁβρότης." Ernestius in Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 105. Cf. Dionys. Hal. de Admir. Vi dicendi in Demosth. p. 966. 16. ed. Reisk. Africanus apud Euseb. H. E. i. 7. vocem hanc usurpavit, notante Routhio ad Hederici marginem. G. Wakefieldius in Notis Mss.: "Zosim. p. 377. et Schol. Soph. Aj. v. 829.: 'Ρητέον οὖν, ὅτι ἰδίωμα τῶν ἀνθρώπων, τὸ μὴ βούλεσθαι τοὺς ἐχθροὺς ἐναβρύνεσθαι αὐτοῖς." Glossæ Labbeanæ: 'Εναβρύνεσθαι· Insolescere, P. Hesych. 'Εναβρύνεσθαι· ὡραΐζεσθαι, ἢ ἐντρυφᾷν· ἁβρὸς γὰρ, ὁ τρυφερός. 'Εναβρύνεται· μεγαλοφρονεῖ, ἐντρυφᾷ, σεμνύνεται, λαμπρύνεται. Zonaras p. 740.: 'Εναβρύνεται· ἐντρυφᾷ, ἐγκαυχᾶται. Suidas: 'Εναβρύνεται· μεγαλοφρονεῖ, καυχᾶται. Etym. M. p. 337. 12.: 'Εναβρύνω· ἐξ οὗ ἐναβρύνεσθαι, μέγα φρονεῖν, καυχᾶσθαι· τοῦτο παρὰ τὸ ἁβρὸς ὁ κοῦφος. Idem p. 749. 5. Ταώς· πόθεν; παρὰ τὸ τείνειν τὴν οὐρὰν, τὸ γὰρ ζῶον ἐναβρυνόμενον τῷ ἑαυτοῦ κάλλει, τοῖς ὁρῶσι τὴν οὐρὰν ἐξαπλοῦν ἀποδεικνύει. Schæferus in Mss.: "Ad Mœrin 76. Brunck. ad Æsch. Pers. 873."]

'Αβρίζομαι, Idem quod ἁβρύνομαι, Hesych. "'Αβρίζομαι, sive 'Αβρίζομαι, Delicato cultu utor, "Delicate me orno; nam ἁβρίζεσθαι Hesychio est

A "ἁβρύνεσθαι, καλλωπίζεσθαι: ab ἁβρὸς, sive ἅβρὸς, "derivatum est." H. St. Thes. Ind. [Albertius ceterique interpretes ad Hesychii glossam omnino silent. In Cod. Ven., teste Schowio, pro ἁβρύνεσθαι, quæ est Musuri correctio, legitur ἁβράβεσθαι: recte vero ἁβρύνεσθαι correxisse virum doctum patet e sequenti voce καλλωπίζεσθαι. Hesych.: 'Αμβρίζειν· θεραπεύειν ἐν τοῖς ἱεροῖς. "'Αμβρίζειν, pro ἁβρίζειν positum, notat θεραπεύειν, ut ἅβραι, vel ἅβραι potius, sunt θεράπαιναι." Albertius. Vide nos supra in Lex. Vocc. peregr. v. 'Αμβρῆς p. cccviii. a.] "'Αβριστής, οῦ, ὁ, Verbero, "Mastigia. Hesych. enim ἁβριστὴν affert pro μαστι"γίαν." [Is. Vossius ad Hesychii sui marginem adscripserat: ''Αβριστής, i. e. plagis malacissatus.' Vide nos supra v. "Αβδης. "Glossæ Græco-barb. "Αβδης· μάστιξ, * βούνευρος,[2] μούνεβρος, σκουρτζιά: alibi, 'Αβριστήν· μαστιγίαν, ἐκεῖνον ὅπου δέρει τοὺς πταιομένους μὲ τὸν βούνευρον, ὃν ἄλλοι μούνευρον λέγουσι." Ducangius in Gloss. Gr. Vide Bast. ad
B Gregor. Cor. p. 598.] "Videtur tamen ἁβριστὴς "esse verbale ab ἁβρίζομαι significante ἁβρύνομαι, "καλλωπίζομαι, ideoque significare debere καλλω"πιστὴς, Qui delicatius et mollius sese ornat, Qui "cultu corporis utitur delicatiore et molliore." H. St. Thes. Ind. [Guyetus apud Albertium ad Hes.: 'Αβρὸς, ἁβρίζω, ἁβριστής.]

"'Αβριάχομαι, Orno me, et delicate vivo. "Hesych. enim ἁβριάχεται affert pro κοσμεῖται, "θρύπτεται, pro quo perperam in V. L. ἀβιάχομαι." H. St. Thes. Ind. [Guyetus: 'Αβριάχομαι, ab ἁβρὸς, ἁβριάω. 'Αβριωχεῖται conjecit Pergerus. Ex ordine literarum Is. Vossius ἁβρίσχεται correxit. "Schneiderus Lex. Gr. v. 'Αβρίζομαι in Hesychio videtur ἁβρίσχεται, pro ἁβρίσκεται, uti addit, præferre," Schæferus ad Gregor. Cor. p. 599. "Genuinum præstare audeo 'Αβρίσδεται, Dorice pro ἁβρίζεται. Suo loco Hesych. 'Αβρίζεσθαι· ἁβρύνεσθαι, καλλωπίζεσθαι." Kœnius ad Gregor. Cor. l. c. Schæferus in Mss. citat L. C. Valck. ad Theocr. Adoniaz.
C p. 290. ubi loquens de Laconicis, in ἁδδω et in ἰδδω desinentibus, affert hæc, de quibus silet idem Schæferus in not. ad Gregor. Cor.: "Apud Hesych. ex serie literarum, mihi quoque placuerat Λαδδοίατο, ut Kœnio ad Gregor. p. 281.: pro 'Αβριάχεται· κοσμεῖται, θ. correxeram, 'Αβρίδδεται· κοσμεῖται, θρύπτεται. Non ἁβρύνεσθαι tantum, sed et in usu fuit ἁβρίζεσθαι."]

"'Αβρότονον, sive 'Αβρότονον, Abrotonum: her"ba seu planta perpetuo virens: quam sic nomi"natam aiunt διὰ τὸ πρὸς ὄψιν φαίνεσθαι ἁβρὰν καὶ "ἁπαλὴν,[3] quod aspectu sit mollis et tenera: sy-

[1] Edd. priores et M. ἐναμβρυνόμενον habebant, sed recte μ delevit M. du S. cujus hæc sunt verba: "Commodius legeretur, ἐναβρυνόμενον, quod et apud Agapetum reperitur de genere dictum c. 4." "Quod sæpe occurrat ἀμβρύνω pro ἁβρύνω, nemo mirabitur, qui reminiscatur, quoties litera μ inseratur frustra. Diximus quædam L. v, 2, 81. 25. et quidem ἄμψυχος pro ἄψυχος: unde apud Platon. Phædro 246. B. forte ἔμψυχος factum. Hinc apud Demosth. in Neæram 866. C. in Cod. ξυμπεταιῶνα pro * ξυπεταιῶνα, sive potius * ξυπετεῶνα: vide Hesych. et Meursium de Populis Atticis." Dorvillius ad Charit. l. c.

[2] Hocce vocabulum, quod non agnoscit Schneideri Lex. legitur et in Hesychio, ubi * βούνευρον τό: "Κίσσηρις Hesychio est βούνευρον," H. St. Thes. Ind. Zonaras p. 1212.: Κίσσηρις· βούνευρον ἢ εἶδος * ὁμαλιστηρίου. Pro ὁμαλιστηρίου, ut et legitur in Lex. Reg. Ms. ap. Albert., Cod. K. habet ὁμαλίστρου, rectius, ut putamus. Hesych. Λίστρον· ξυστὴρ, σκαφίον, πτύον σιδηροῦν, ὁμάλιστρον, ἔνιοι * ἐδαφιστήριον, (H. Stephano Thes. Ind. v. Λίστρον est * ἐδαφίστριον. Neutrum vocabulum in Lexicon suum recepit Schneiderus.) Glossæ: * 'Ομαλίστρα· Hostorium, O. "Sic etiam Hesych. ad quem laudatur Lex. Reg. Ms. totidem verbis. Sed quomodo κίσσηρις sit βούνευρον, non intelligo. Toupius Emendd. in Hesych. ii. (iii.) p. 490. excitat versum Alexidis apud Grotium p. 577. ["Ωσπερ κίσσηρις λήψεται διεξόδους, ita legendum, addit Toupius, non δι' ἐξόδους,] sed nihil facit ad rem." Tittmannus. * Κισσηρίζειν Nicolao Damasceno p. 430. est pumice lævigare: Τοῦτον, ἔφη, ἄπαγε καὶ ξυρήσας τὸ ὅλον σῶμα καὶ κισηρίσας πλὴν κεφαλῆς, δὶς τῆς ἡμέρας λοῦε καὶ σμῆχε ἀπὸ λεκίθου. Βούνευρον vero est flagellum e nervis bubulis, ut exponit Suicerus in Thes. post Meursium et Du-Cangium in Glossar. Vox passim obvia, præsertim in Vitis et Martyriis Sanctorum, occurrit apud Cedrenum p. 498. Achmetem in Onirocrit. c. 17. 90. 221. et Constantinum Manassem p. 70. Menologium mense Septembri: Βουνεύροις τύπτεται, et mox, Βουνεύροις τυπτόμενος. Lectionale apud Meursium in Gloss.: 'Jussit beatum quidem Sergium mitti in custodiam, beatum vero Bacchum extendi, et crudis bubulis nervis a quatuor vicissim sibi succedentibus cædi.' Palladius in Hist. Laus. c. xix. p. 388. in Meursii Opp. T. viii.: Παραγίνεται ὁ δαίμων ἐν νυκτὶ, ταυρέαν κατέχων, ὥσπερ οἱ δήμιοι, σχῆμα ἔχων στρατιώτου ῥακοδυτοῦντος, ψόφους ἐργαζόμενος τῇ ταυρέᾳ. "Hallucinatur vehementer Hervetus in interpretatione. Nam * ταυρέα nihil aliud est hoc loco, quam scutica e nervo taurino, quæ Græcis recentioribus βούνευρος dicitur." Meursius ad Palladii H. L. l. c. In S. Athanasio Epist. ad Solitar. legitur * ταυρία: Καὶ ποιήσαντες εἰς τὰ νῶτα ταυρίαις ἴσα θανάτῳ κατακοπῆναι. Juvenal. vi. 492. taurea punit Continuo flexi crimen facinusque capilli: Tertull. ad Martyr. c. penult., Alii inter venatorum taureas scapulis patientissimis inambulaverunt. Vide Ducangium Gloss. Gr. v. Ταυρία. Idem Ducangius ibid. v. βούνευρον: "Μούνεβρος, μούνευρος, pro βούνεβρος, seu βούνευρος," deinde affert e Glossis Græco-barb. "Αβδης· μάστιξ, βούνευρος, μούνεβρος, σκουρτζιά. At μούνεβρος, pariter ac βούνεβρος, falsa est lectio pro μούνευρος s. βούνευρος. De permutatione literarum υ et β supra monuimus ad voc. ἅβρα, ubi vide notata. Βούνεβρος vero usurpari non potest de flagello s. taurea e nervo taurino, sed tantum notat grandem hinnulum. "Βούνεβρος, (ὁ,) Magnus hinnulus, Grandis et ad"ultus hinnulus, in Fab. Æsop. (xxxix.), Βουνέβρῳ περιτυχόντες." H. St. Thes. Ind.

[3] Schol. ad Nicandri Ther. 66.: 'Αβρότονον δὲ ὠνόμασται, διὰ τὸ πρὸς ἄψιν ἁβρὸν καὶ ἁπαλὸν φαίνεσθαι, ἄλλως τε καὶ διὰ τὸ δύσπνουν εἶναι. Sic edidit Schneiderus. Sed pro ἄψιν, quod est, ut videtur, vitium typographicum, lege cum Stephano nostro ὄψιν, et postrema verba sic cum St. Bernardo, a Schneidero laudato, corrige: Διὰ τὸ δυσπνοοῦσιν εἶναι χρήσιμον, comparato

" nonymως vocatur ἀβρόκαρπον. Nicander in Ther. A
" (66.) Ναὶ μὴν ἀβροτόνοιο (ἀβροτόνοιο legitur in
" Schneideri Edit.) τό τ' ἄγριον οὔρεσι θάλλει Ἀρ-
" γεννὴν ὑπὸ βῆσσαν. Ubi Schol. annotat duo esse
" abrotoni genera: alterum, κηπεύσιμον, sativum:
" alterum, montanum, quod reperitur ἐν ἀργεννόεσ-
" σι τόποις, ideoque poetam dixisse ἀργεννὴν ὑπὸ
" βῆσσαν: hoc autem montanum sativo præferri ut
" efficacius.[1] Vide et Theophr. Hist. Plant. vi. 7.
" (Sprengelio Hist. Rei Herb. T. i. p. 102. Theo-
" phrasti abrotonum est Santolina Chamæcypa-
" rissus,) et Diosc. iii. 29. Plin. (xxi.) 21. Apud
" Theophr. Hist. Plant. vi. annotant legi etiam
" ἀβρότειον pro hoc ἀβρότονον. [Hesych. Ἀβρό-
" τονον· πόα τίς. Etym. M. 183. 25.: Ἀψίνθιον·
" εἶδος βοτάνης πικρᾶς, ὡς καὶ τὸ ἀβρότονον. Suidas
" et Zonaras: Ἀβρότονον· εἶδος βοτάνης θαμνώδους.[2]
" Ἔστι δὲ πικρότατον, θερμαῖνον καὶ ξηραῖνον κατὰ
" τὴν τρίτην ἀπόστασιν· * διαφορικῆς[3] τε καὶ τμητικῆς
" ὑπάρχον δυνάμεως· ἀνατριβόμενον δὲ σὺν ἐλαίῳ δι'
" ὅλου τοῦ σώματος τὰ κατὰ περίοδον ῥίγη ὑγιάζει καὶ B
" τὸ κεκαυμένον μᾶλλον τοῦ ἀκαύστου· ἀλωπεκίας
" ἰᾶται σύν τινι τῶν λεπτομερῶν. ἐλαίων. Lo-
" cus, notante Pearsono ad Suid. e Paulo Ægin. iii.
" 7. depromtus est. Nicander in Ther. 91. Ψήχεο
" δ' ἐν στέρνῳ προβαλὼν * μυλόεντι θυείης Ἐσθλοῦ
" ἀβροτόνοιο δύω κομόωντας ὀράμνους Καρδάμῳ ἀμ-
" μίγδην: v. 574. Μηδὲ σύ γ' ἀβροτόνου ἐπιλήθεο.
" Idem in Alex. 46. Σὺν δὲ καὶ ἀβροτόνοιο ταμὼν
" ἀπὸ καυλία θαμνοῦ. Epiphanius adv. Hær. 51.
" p. 422. ed. Dionys. Petav., a Routhio ad Hede-
" rici marginem laudatus: Ἀνεφύη τῷ βίῳ Αἵρεσις
" ἑτέρα, ὥσπερ ἑρπετὸν ἀσθενὲς, μὴ δυνάμενον ἀντισ-
" χεῖν πρὸς τὴν ὀσμὴν τῆς δικτάμνου, ἤτοι στύρακος,
" ἢ * λιβανίτιδος,[4] ἢ τῆς ἀβροτόνου, ἢ τῆς ὀσμῆς[5] τοῦ
" ἀσφάλτου, ἢ τοῦ θυμιάματος, ἢ τοῦ λίθου τοῦ Γαγά-
" του, ἢ τοῦ κέρατος τῆς ἐλάφου· φασὶ γὰρ οἱ ἐν συνη-
" θείᾳ γεγονότες, καὶ διὰ πείρας τούτων, ταῦτα τὰ
" εἴδη * ἀπελαστικὰ εἶναι ἑρπετῶν καὶ ἰοβόλων· καὶ
" τὴν μὲν δίκταμνόν τινες καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ τοὺς
" παῖδας τῶν ἰατρῶν κεχρῆσθαι ταύτῃ εἰς τὴν τῶν C
" τικτουσῶν γυναικῶν βοήθειαν. Ubi nota τῆς ἀβρο-
" τόνου, pro τοῦ ἀβροτόνου. Forma vero ἡ ἀβρότο-
" νος in nullo Lexicorum, quod sciamus, reperi-
" tur. Probam tamen esse hanc formam, satis
" patet e Latinis scriptoribus, quibus in usu est
" abrotonus. Lucret. iv. 122. Præterea, quæ-
" cunque suo de corpore odorem Exspirant acrem,
" panaces, absinthia tetra, Abrotonique graves, et
" tristia centaurea. Lucan. ix. 921. Et larices,
" fumoque gravem serpentibus urunt Abrotonum,
" et longe nascentis cornua cervi. Glossæ Iatricæ
" ap. Tittmannum ad Zonaram p. cxviii.: Ἀβρό-
" τονος· ἢ * μιλιτηνή. In Bernardi nota ad Theoph.
" Nonni cap. 125. et in ejusdem Reliquiis Medico-
" Criticis p. 9., a Grunero editis Jenæ 1795. ubi
" extant Glossæ illæ iatricæ,[6] e Codice Membra-
" naceo, quem Bernardo utendum dederat Dorvil-
" lius, descriptæ, est * μελιτίνη. Sed quid sibi
" velit vox ista μελιτίνη, qua caret Du-Cangii Glos-
" sarium, quamque frustra quæsivimus in Lexicis,
" nescimus.] Derivantur porro hinc Ἀβροτόνινος et
" Ἀβροτονίτης, ambo significantia Confectus ex abro-
" tono: ut ἀβροτόνινον ἔλαιον, sive Ἀβροτόνινον μύρον,
" apud Dioscor. i. 61. Unguentum ex abrotono,
" Oleum abrotoninum. Et ἀβροτονίτης οἶνος, apud
" eundem, v. (62.) Vinum ex abrotono, seu vinum
" abrotono conditum, Vinum abrotoni sapore et odo-
" re imbutum: de quo et Columella,[7] xii. 35. [Diosc.
" iii. 29. de abrotono: Μίγνυται δὲ καὶ εἰς τὴν τοῦ ἰρί-
" νου ἐλαίου σκευασίαν. " In olei irini compositio-
" nem nusquam, quod sciam, recipitur abrotonum.
" Iccirco ἀβροτονίνου, aut σαμψυχίνου, legendum
" censuerim; his enim oleis seu unguentis abroto-
" num, non item irino, inseritur." Saracenus.]
" ‖ Ἀβρότονον, est et meretricis seu ἑταίρας nomen
" apud Athen. xiv. (576. c. Οὐ καὶ αὐτὸς Θεμιστο-
" κλῆς ἐξ ἑταίρας ἦν γεγεννημένος, ὄνομα Ἀβροτόνου;
" ὡς Ἀμφικράτης ἱστορεῖ ἐν τῷ Περὶ Ἐνδόξων Ἀνδρῶν
" συγγράμματι· Ἀβρότονον Θρήϊσσα γυνὴ γένος· ἀλλὰ
" τεκέσθαι Τὸν μέγαν Ἕλλησίν φασι Θεμιστοκλέα,[8])
" quam Themistoclis fuisse matrem ait. Meminit
" ejusdem et Plut. in Vita Themist. (initio.) Dimi-
" nutive et ὑποκοριστικῶς apud Luc. (Dial. Meretr. i.
" T. iii. p. 280.) legitur etiam Ἀβροτόνιον, ut
" * Γλυκέριον, * Λαΐδιον, et similia: (Τὸν στρατιώ-
" την, Θαΐ, τὸν Ἀκαρνᾶνα, ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονον
" ἔχει, μετὰ ταῦτα δὲ ἠράσθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρυφον
" λέγω, τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθα αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλη-
" σαι τὸν ἄνθρωπον;)" H. St. Thes. Ind.

Æliano H. A. ix. 33. Plinio xxi. 11. Dioscoride iii. 29. Vide eundem Bernardum ad Theoph. Nonni cap. i. 25. Lexicon de Spiritibus Dictionum, ex operibus Tryphonis, Chœrobosci, Theodoriti etc. selectum, a Valck. editum, p. 207.: Ἁβρὸς, ἁβρότης, ἁβρότονον, ἃ πάντα ἀπὸ τοῦ ἁβρὸς γίνεται. At si ἀβρότονον descendit a v. ἁβρὸς, annon scribi debet ἁβρότανον? Apud Latinos quidem legi abrotanum, testatur Forcellinus in Lexico.

[1] Hanc " differentiam abrotoni κηπευσίμου et ὀρεινοῦ ignorat Dioscor. et Theophr." inquit Schneiderus ad Nicandri Schol. p. 182. Sed falsus est vir doctus, ut nobis videtur. " Duo veteres agnovere abrotoni genera; alterum marem, alterum fœminam vocat Dioscor. Nicander domesticum et sylvestre nominat. Schol. Τοῦ ἀβροτόνου δύο γένη εἰσὶ, τὸ μὲν * κηπεύσιμον, τὸ δὲ ὀρεινὸν καὶ ἐν * ἀργεννόεσσι τόποις εὑρισκόμενον. Διὸ εἶπεν, ἀργεννὴν ὑπὸ βῆσσαν. Τοῦτο δὲ προκρίνει τοῦ κηπευσίμου, ὡς πρακτικώτερον. Ex hoc, vel alio Græco auctore, Plinius (xxi. 21.): ' Abrotonum duorum traditur generum, campestre ac montanum; hoc feminam, illud marem intelligi volumus.' Mas ergo campestre, montanum fœmina. Theophrastus quoque duo genera novit, ut ex scriptis ejus colligi potest. Nam hoc capite, ubi de urbanis agit coronariis, de domestico agit abrotono, et de C. P. vi. 24. sylvestris meminit, uti viris summis placet. Quanquam qui loca paulo diligentius examinarunt, de uno tantum abrotoni genere eum agere contendant." Bodæus ad Theophr. p. 684. b. Et Vegetius Art. Veter. iv. 3. 10. abrotani hortensis meminit.

[2] Deest θαμνώδους in Zonara, apud quem mox δι' ἐλαίου male legitur pro σὺν ἐλαίῳ, quod notare debuerat Tittmannus.

[3] " Si Codex mendo caret, jam τὸ διαφορικὸν idem est, ac τὸ διαφορητικὸν, quod a Medicis passim usurpatur. Διαφορητικὰ φάρμακα, medicamenta discussoria, quæ discutiendi vim habent. Διαφορητικὴ δύναμις, discussoria vis, quæ vapores, flatus, humores, ac tumores discutere ac dissipare potest. Consule Œconomiam Hippocratis. Ἀπόστασιν vero vocant Græci Medici, quum de medicamentorum viribus et facultatibus verba faciunt, quod Latini Medici gradum appellant, ut, quum dicunt primo, secundo, tertio gradu calidum, vel frigidum etc." Pearson.

[4] Lege Λιβανωτίδος, de qua herba Dioscor. iii. 87.: Αἱ δὲ ῥίζαι ξηραὶ σὺν μέλιτι ἕλκη ἀνακαθαίρουσι, καὶ στρόφους ἰῶνται, καὶ θηριοδήκτοις ἁρμόζουσι σὺν οἴνῳ πινόμεναι, et Nicander Ther. 850. Ἄμμιγα * καγχρυφόρῳ λιβανώτιδι.

[5] Sensus postulat τὴν ὀσμήν.

[6] Tittmannus eas vocat " Scholia in Librum Medicum ex Cod. Aug." Titulus, quem, ut videtur, Cod. Aug. exhibet, est: Λέξεις ἰατρικοῦ βιβλίου καὶ ἑρμηνεῖαι βοτανῶν. Idem est titulus Codicis Dorvilliani, nisi quod vitiose a librario sic scriptus exhibetur: Λέξις ἰατρικοῦ βιβλίου, ἑρμηνία βοτανῶν.

[7] Locus est: " Vinum absinthiten, et hyssopiten, et abrotoniten, et thymiten, et * marathriten, et glechoniten sic condire oportet." " Abrotonites, æ, est gen. m. et 1. decl. sed figurate neutro generi jungitur, ut vinum abrotonites: eaque figura a quibusdam recentioribus Grammaticis appositio dicitur; Græce est ἐπεξήγησις, et πρόσθεσις, ut docet Voss. de Arte Gramm. vii. 2. Est autem a Græco ἀβροτονίτης, ου, ὁ, quod primæ est declinationis: estque substantivum adjectivi vim habens, et jungitur cum altero substantivo vinum ea ratione, qua dicimus urbs Athenæ, urbs Philippi, urbs Lugdunum, etc. Sic myrtites vinum, absinthites, * scyllites (* scillites,) et alia quamplurima, quæ genitivum habent in æ, accusativum in en. Quod si malis, hujusmodi voces abrotonites, scyllites, (scillites,) etc. esse adjectiva, dicendum erit, Lat. scriptores Latine hæc vertendo Græcam loquendi rationem omnino retinuisse. Græce autem ἀβροτονίτης οἶνος dicitur, cum οἶνος sit masculinum. Eadem ratione Mareotis lacus dicitur a Plin. v. 10. qui Græce Μαρεῶτις λίμνη." Forcellinus in Lexico.

[8] " Epigramma in Abrotonum legitur etiam in Brunckii Analectis T. iii. p. 283. n. 623. Ante Brunckium ex Anthologia tunc inedita primus ediderat Ruhnk. ad Longin. c. 3. Ac multo quidem commodius in Anthologia sic scriptum exhibetur Epigramma: Ἀβρότονον Θρήϊσσα γυνὴ πέλον· ἀλλὰ τεκέσθαι Τὸν μέγαν Ἕλλησιν φημὶ Θεμιστοκλέα, i. e. Abrotonum Thressa fui; attamen peperisse magnum Græcis autumo Themistoclem. Editam apud Nostrum scripturam tenet Ms. Codex uterque. Apud Plutarchum vero, priore quidem versu γένος, ut hic, vulgo legitur, sed posteriori versu φημὶ, non φασί." Schweigh.

"Ἀβραμίας, nomen βόλου κυβευτικοῦ, jactus tesserarii, teste Hesych." H. St. Thes. Ind. Vide Meurs. de Ludis Græcorum in Opp. T. iii. p. 1017. ubi jactuum nomina docte recensentur. J. C. De Pauw de Alea Veterum p. 141. legendum censet "Ἄβρα Μίας, i. e. Μυίας, pedissequa Myiæ, meretricis. 'Qua interpretatione nihil exoletius viderat' Dorvillius Crit. Vann. p. 292. cujus hæc sunt verba:—" Ab ἄβρος [ἁβρὸς,] ἀβραμὶς, piscis, quam vocem animadvertit Seuftlebius, et inde ἀβραμίας, ut a πηλὸς, πηλαμὶς, θρὶξ, τριχὸς, τριχὶς, τριχίας: item piscis nomen, quod etiam citat laudatus modo vir. Ita ab ξαίνω fit ξανθὸς, ut a ξύω fit ξυστὸς, hinc ξυστίς. Sic a ξανθὸς, * ξανθὶς, et inde ξανθίας, et alia productione * ξανθιμίας, forte etiam ξάνθιμος, ut κάλλιμος, dictum fuerit vel dici potuit. Eandem formam in his sæpe habemus, ut ipse animadvertisti ex aliis. Ἅρμα, * ἁρματίας. * Κυνόρχος, vel potius * κυνόρχης, κυνορχίας." Ab adjectivo ἁβρὸς posse fieri ἀβραμὶς, negat Pauwius Præf. ad Phrynichi Ecl. "Πηλαμὶς a substantivo πηλὸς," inquit, "aliud. Unde vero apparet, id factum esse ab uno πηλός? Grammaticus in Etym. M. p. 669. 42.: Πηλαμύς· παρὰ τὸ ἐν τῷ πηλῷ μύειν. Πηλαμὺς ille pro πηλαμὶς, aliter de etymo sentiens, quam Dorvillius. Et sane vix ac ne vix credo, ita Græcos formasse vocem, ut a πηλὸς sit πηλαμίς. Aliud latet, si Grammaticum istum non audiamus. Visne suspicionem? πηλαμὶς dictum, ut σκωραμίς: σκωραμὶς, vas in quo σκὼρ, πηλαμὶς, vas, in quo πηλός. Illud nomen autem datum minori thynno, quia moratur et pascitur in luto. Ad rem apprime Plinius ix. 15.: 'Thynni mares sub ventre non habent pinnam. Intrant e magno mari Pontum verno tempore gregatim, nec alibi fœtificant. Cordyla appellantur partus, qui fœtas redeuntes in mare autumno comitantur. Limosæ vero a luto[1] pelamides incipiunt vocari, et cum annuum excessere tempus, thynni.' *Limosas* nomen Græcum pulcre exprimit, et piscem denotat, qui ex luto quasi conflatus est, ideoque *vas luti* dicitur non illepide. Hoc quisque sentit. Ἀβραμὶς similiter dictum esse pro ἀβρὰ ἀμὶς de pisce Nilotico, neutiquam mihi fit probabile. Quare nomen illud semper pro peregrino et Ægyptiaco habui: quod cum a ludo Græco sit remotius, levissima mutatione ἄβρα Μυίας scripsi, et sic barbara cum Græcis commutavi." Pauw. l. c. Ἀβραμὶς vocem esse originis Ægyptiacæ, opinatur Jablonskius: vide supra p. cci. b. In Athenæo vero A editum est ἄβραμις, quomodo scribunt H. Steph. et Jablonskius; at Pauwius et Dorvillius, rectius forsan, ἀβραμὶς s. ἀβραμίς. Schneideri Lexicon, quod mirum est, de hoc vocabulo, ut et de voce ἀβραμίας, prorsus silet. "Ἀβραμὶς, ἴδος, ἡ. ein Seefisch. Halieut. i. 244. wovon Xenocrat. 36. p. 104. Franz. das Deminutivum τὰ * ἀβραμίδια hat. Athenæos. vii. p. 312. b. führt die ἄβραμις, proparoxytonisch, als Nilfisch an." Fr. Passowius, in Libro, cui titulus, Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, Berolini, 1812. p. 75.

ἌΓΑΝ, Nimis, Immodice, Supra modum, ut ἄγαν λυπεῖσθαι apud Plat. (in Epitaphio), quod Cicero (Tusc. v. 12.) vertit, Nimis mœrere. Vide Ciceronianum Lexicon Græco-Lat. p. 7. interpretationum. || Ponitur et pro Valde, Vehementer. Xenoph. K. Π. i. (6, 19. p. 77.), Περὶ ἀφροδισίων οὐ διελεγόμεθα πρὸς τοὺς ἄγαν νέους. Jungitur et superlativo in hoc Chrysostomi περὶ τῆς Ἱερωσύνης loco (p. 272. ed. Cant. 1712.) Πρὸς τοὺς ἄγαν πολεμιωτάτους. Utram- B que porro significationem habere videtur ἄγαν in his (Alphei) versibus (Anthol. Gr. T. ii. p. 116.): Οὐ στέργω βαθυληΐους ἀρούρας, Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης· Αὐτάρκους ἔραμαι βίου, Μακρῖνε· Τὸ μηθὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν με τέρπει. [At contra Aristoteles Rhetor. ii. 21.: Οὐκ ἀρέσκει δέ μοι τὸ λεγόμενον, Μηδὲν ἄγαν· δεῖ γὰρ τούς γε κακοὺς ἄγαν μισεῖν. Eurip. Hippol. 263. Οὕτω τὸ λίαν ἧσσον ἐπαινῶ Τοῦ μηδὲν ἄγαν, Καὶ ξυμφήσουσι σοφοί μοι. Pindarus ap. Plut. T. ii. p. 116. D. et Hephæst. de Metris p. 91. ed. Gaisf.: Σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνησαν περισσῶς. Palladas lxii. Anal. T. i. 420. Μηδὲν ἄγαν τῶν ἑπτὰ σοφῶν ὁ σοφώτατος εἶπεν.[2]] Ἄγαν in utraque significatione eleganter præfixum articulum habet, et tum nominis adjectivi formam induit pro Nimius sive Immodicus, et pro Vehemens. Frequentius tamen pro Nimius sive Immodicus. Plut. Περὶ Ἠθικῆς Ἀρετῆς (p. 452. B.), Τὸν φόβον οὐκ ἀφεῖλεν, ἀλλὰ τὸν ἄγαν φόβον. Plat. Polit. viii. (p. 564. A.), Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τι C ἢ εἰς [τὴν] ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν καὶ ἰδιώτῃ καὶ πόλει. Sic ἡ ἄγαν πλησμονὴ, Nimia expletio. Apud eundem αἱ ἄγαν σπουδαὶ, et αἱ ἄγαν φιλονεικίαι, Vehementes contentiones, Bud.

[" Additur ¶ 1) adjectivis, Π. 1, 6, 19. p. 77. τοὺς ἄγαν νέους. Σ. 4. 37. ἄγαν χαλεπῆς νόσου. Ιπ. 1, 4. 9, 12. 12, 1. ¶ 2) adverbiis, ut Πο. 5, 6. ὁμῶς ἄγαν δόξασα προστατεύειν. ¶ 3) verbis,[3] ut

[1] Harduinus edidit: Limosæ vere, aut e luto. "Hoc est, verno tempore. Thynnulus, inquit, quum primum æstate nascitur, usque ad ver proximum, cordyla dicitur; inde pelamis usque ad exactum annum; insequenti vero anno, thynnus. Ita Sostratus de Anim. L. ii. apud Athen. vii. p. 303. Dicitur porro πηλαμὶς, vel πηλαμὺς, ἀπὸ τοῦ πηλοῦ, i. e. a luto in quo nascitur, ut ait Festus: vel, παρὰ τὸ ἐν τῷ πηλῷ μύειν, quod in cœno se occultat." Harduinus.

[2] Schol. Platon. p. 41. Μηδὲν ἄγαν· ἑνὸς τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἀπόφθεγμα, ὅμοιον τῷ, Μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον. Plin. vii. 32.: Rursus mortales oraculorum societatem dedere Chiloni Lacedæmonio, tria præcepta ejus Delphis consecrando, aureis literis, quæ sunt hæc, Nosse se quemque, et nihil nimium cupere, comitemque æris alieni atque litis esse miseriam. Varro ap. Nonium in Medioximum: Quid aliud est quod Delphice canat columna literis suis, Μηδὲν ἄγαν, quam nos facere ad mortalium modum medioxume, ut quondam patres nostri loquebantur? Clem. Alex. Strom. v. p. 672. 26.: Ἀλλὰ καὶ Διονύσιος ὁ Θρᾷξ ὁ Γραμματικὸς, ἐν τῷ Περὶ τῆς ἐμφάσεως τοῦ περὶ τῶν τροχίσκων συμβόλου, φησὶ κατὰ λέξιν· Ἐσήμαινόν γοῦν οὐ διὰ λέξεως μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ συμβόλων ἔνιοι τὰς πράξεις· διὰ λέξεως μὲν, ὡς ἔχει τὰ λεγόμενα Δελφικὰ παραγγέλματα, τὸ Μηδὲν ἄγαν, καὶ τὸ Γνῶθι σαυτὸν, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια· διὰ δὲ συμβόλων, ὥς ὅ τε τρόχος ὁ στρεφόμενος ἐν τοῖς τῶν θεῶν τεμένεσιν, εἱλκυσμένος παρὰ Αἰγυπτίων, καὶ τὸ τῶν θαλλῶν τῶν διδομένων τοῖς προσκυνοῦσι. Idem ibid. i. p. 351. 18.: Πάλιν αὖ Χίλωνι τῷ Λακεδαιμονίῳ ἀναφέρουσι τὸ, Μηδὲν ἄγαν· Στράτων δὲ ἐν τῷ Περὶ εὑρημάτων, Στρατοδήμῳ τῷ Τεγεάτῃ προσάπτει τὸ ἀπόφθεγμα· Δίδυμος δὲ Σόλωνι αὐτὸ ἀνατίθησιν. Diog. L. in Solonis Vita i. 63.: Ἀπεφθέγξατο δέ, φασι, Μηδὲν ἄγαν. Cf. eundem ad L. i. 41. Schol. ad Eurip. Hippol. 263.: Καὶ μάρτυρες ἔσονται οἱ σοφοὶ, εἴπου ἑνὸς τῶν ζʹ Σοφῶν ἐστιν ἀπόφθεγμα τὸ Μηδὲν ἄγαν, ὅπερ Χίλωνι ἀνατιθέασιν, ὡς Κριτίας καὶ Πίνδαρος· οἱ δὲ Σωδάμῳ, ὡς τὸ ἐν Τεγέᾳ ἐπίγραμμα δηλοῖ· Ταῦτ' ἔλεγεν Σώδαμος Ἐπηράτου, ὅς μ' ἀνέθηκεν, Μηδὲν ἄγαν, καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά. Ὁ Θεόφραστος, ὡς τὰ Σισύφου λεγόμενα καὶ Πιτθέως, οἷον Μηδὲν ἄγαν, μηδὲ δίκαν δικάσῃς. (De proverbio, Μηδὲ δίκην δικάσῃς, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, vide Aristoph. Vesp. 725. Platonem in Demodoco suspecto, 737. C. Plutarchum de Stoic. Repugn. p. 1034. E. Lucianum T. iii. p. 137. Calum. non tem. cred. cum Scholiis, Brunck. ad Phocylidem Pseudonymum v. 82. et 190. et E. H. Barkerum in Epist. ad Gaisfordium in Class. Journ. xxv. p. 173.) Menagio ad Diog. L. i. 41. e Clementis loco legendum videtur Στρατοδήμῳ: "Σώδαμος tamen," addit, "etiam ap. Schol. Pindari, teste Casaub." Si vero Στρατοδήμῳ Scholiastæ restituamus, Στρατόδημος in Epigrammate reponendum erit. Sed recte se habet vulgata lectio, quam Epigramma illud confirmat. Ceterum Clementi Alex., qui hoc scitum Stratodemo Tegeatæ tribuit, cum Euripideo Scholiasta, qui Sodamum, (Tegeatam, ut videtur,) facit auctorem, conveniet, modo statuamus vel Sodamum post Stratodemum, vel Stratodemum post Sodamum id adoptasse. Et quidem omnis veterum discrepantia in hoc dicto diversis auctoribus tribuendo facile componetur, si dicere nobis liceat præceptum, quod Chilo Lacedæmonius primus evulgaverat, mox Stratodemo, Sodamo, aliisque adeo in deliciis esse, ut tandem aliquando a posteris dubitaretur, quis sapientum ejus auctor esset. Chiloni certe tribuit Aristoteles Rhetor. ii. 12. ubi de juvenum moribus agit: Καὶ ἅπαντα ἐπὶ τὸ μᾶλλον καὶ σφοδρότερον ἁμαρτάνουσι, παρὰ τὸ * Χειλώνειον· πάντα γὰρ ἄγαν πράττουσι· φιλοῦσί τε γὰρ ἄγαν, καὶ μισοῦσιν ἄγαν, καὶ τἄλλα πάντα ὁμοίως. Eidem tribuit quoque Auctor Epigrammatis, quod in Anthol. T. iv. p. 225. Jacobs. extat: Ἦν Λακεδαιμόνιος Χείλων σοφὸς, ὃς τάδ' ἔλεξε· Μηδὲν ἄγαν, καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά. Jacobsius in nota, male ut putamus, hoc Epigramma cum Sodami Epigrammate, quod in Tegea extabat, confundit. Vide Erasmi Adag. Chil. i. Cent. 6. p. 228. ed. 1533.

[3] Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 336.: Ἄγαν τείνειν· ἀντιτείνειν καὶ * ἀντιπράττειν καὶ μὴ εἴκειν κατὰ μηδένα τρόπον, αὐθαδιζόμενον, * συγγραφικὴ ἡ φωνή. (Plato Phæd. 50.: Καὶ ἅμα μειδιάσας, Ἔοικα, ἔφη, καὶ * συγγραφικῶς ἐρεῖν, ἀλλ' οὖν ἔχει γέ πως ὡς λέγω.) Ibid. p. 334.: Ἄγαν ἐγκεῖσθαι τῷδε· οἷον ἐναντιοῦσθαι.

Λ. 2, 7. ὡς μὴ ἄγαν πιέζοιντο. Ιπ. 6, 9. ὁ χαλινὸς ἄγαν πρὸς γναθοῖς, nimis incumbens maxillis,—ὁ δ' ἄγαν εἰς ἄκρον τὸ στόμα καθιέμενος. ¶ 4) substantivo. Ιπ. 11, 12. μήτε τῷ ἄγαν τάχει, μήτε τῷ ἄγαν βραδεῖ. 5, 9." Lexicon Xenophonteum. Æschyli Pers. 832. Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν Φρονημάτων ἔπεστιν, εὔθυνος βαρύς. "Suspicor Æschylum dedisse τῶν ἄγαν ὑπερκόπων, quem verborum ordinem mutavit, ut opinor, librarius quidam, qui in suo exemplare invenerat τῶν ἄγαν ὑπερκόμπων. Eurip. Heracl. 388. ἀλλὰ τῶν φρονημάτων Ὁ Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων." Blomfield. Vide Stobæum Serm. xxii. Apostol. Prov. Cent. xiii. pr. 1. qui ad Eurip. Heracl. l. c. ut putamus, respexerunt, quamvis Heathio, et Beckio, quibus addas Stanleium ad Æschyli locum, non constiterit, e qua fabula sumtus sit versus, Ὁ Ζεὺς κ. τ. λ. Hesych. Ἄγαν· πάνυ, πολὺ, μνώδης,[1] μεγάλως, λίαν. * "Εἰσάγαν, Procop. de Æd. v. 3. p. 98.: Ὁ μέγας δὲ ποταμὸς οὗτος, ὅνπερ Σάγγαριν καλοῦσι νῦν, σφοδρῷ μὲν κατιὼν ἐσάγαν τῷ ῥείθρῳ. 'Eleganter Herodoti verba, vi. 125. in iambum transtulit Tzetz. Chil. i. ii. Χιτῶνα περιδὺς * εὐρύκολπον εἰσάγαν,' G. Wakef. S. Crit. iv. 52, Toup. Opusc. i. p. 217." Schæf. in Mss.]

Ἄγαν in compositione aliquando ν amittit, aliquando in aliam literam mutat, ut ἀγακλεὴς, ἀγάῤῥοος, etc. quæ omnia simul in Indice, singula autem suis locis in hoc opere habes.

" * Ἀγάθεος, vide Ἠγάθεος," Coraius [2] in Mss.

" Ἠγάθεος, (ἠγαθέη,) Hesychio ἄγαν θεῖος, Admo-" dum divinus, ζάθεος, pro ἀγάθεος, ex ἄγαν et " θεὸς, κατ' ἔκτασιν Ἰωνικὴν τοῦ α metri causa. Hom. " Od. Z. (imo, B. 308. Δ. 702.) Ἐς Πύλον ἠγαθέην." H. St. Thes. Ind. [" Est fere idem quod ἀγαθὸς, ejusdemque originis ab ἀγαστὸς, nisi quod peculiariter locis hæc vox jungi solet, sic ut simul notio τοῦ θείου inesse possit. Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ, Hom. Il. A. 252., in illa præstantissima urbe, τῇ ἀγαστῇ. Sic Il. B. 722. Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ: Φ. 79. Λῆμνον ἐς ἠγαθέην: Z. 133. Κατ' ἠγάθεον Νυσσήϊον; Od. Δ. 599. Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ, Θ. 80. Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, i. e. Delphis. Pindari Pyth. ix. 126. ἀγαθέᾳ ἐν Πυθῶνι, Nem. vi. 59. Nam Dores amant τὸ α, sicut οἱ Ἴωνες τὸ η. Notat ergo, præstans, egregius." Dammius in Lex. Epigramma e Codice Vaticano, qui Epigrammata Græca a Constantino Cephala aliisque collecta continet, apud Jacobs. Exerc. crit. in Scriptt. vet. T. ii. p. 177. notante Schæfero in Mss.: Λῆμνον ἐς ἠγαθέην. "Wassenb. ad Homer. p. 41. Heyn. Hom. v. 208." Schæf. in Mss. Orphei Argonaut. 44., Μέμφιν ἐς ἠγαθέην, Hymn. xlvii. 4. Τμῶλον ἐς ἠγάθεον. Hesych.: Ἠγαθέοισι· τοῖς πάνυ θείοις. Ἠγάθεον· ἄγαν θεῖον, εὔδαιμον, μακάριον. Ἐσηγάθεον· ἄγαν θαυμαστόν. Adr. Heringa Obss. xxv. p. 216. a Schæfero in Mss. laudatus:—" Nihil in hac glossa est mysterii, si modo distinxeris, Ἐς ἠγάθεον· ἄγαν θαυμαστόν: namque Ἠγάθεον infra etiam exponitur ἄγαν θεῖον. Præpositio vero ἐς in explicatione omittitur, ut et alibi." Suidas: Ἠγαθέη· ἡ ἄγαν θεία. Zonaras p. 973.: Ἠγαθέη· ἡ ἄγαν θεία καὶ θαυμαστή. Etym. M. p. 407. 9.: Ἠγάθεος· ὁ ἄγαν τῆς θέας μετέχων, ὁ θαυμαστός. Ibid. p. 417. 53.:—Ἠγάθεον· τὸ θεῖον καὶ θαυμαστόν. παρὰ τὸ ἄγα- A μαι, ἀγάθεον. ἢ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ τὴν θέαν, οἱονεὶ τὸ ἀξιοθέατον. Ἠγαθέην· θείαν, θαυμαστήν· παρὰ τὸ ἄγαμαι, ἀγάθεος, καὶ ἠγαθέη· ἢ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ τὸ θεῖον, ὃ δηλοῖ τὸ θαυμαστόν.]

ἈΓΑΝΑΚΤΕΩ, τῶ, F. τήσω, P. τηκα. (Proprie est corporis, et notat) Doloris sensu afficior. B. (Dolorem in aliqua corporis parte sentio.) Dioscor. v. 76. (locus ibi non legitur, saltem in Saraceni Edit. quæ una nobis ad manum est, quanquam Schneiderus et Schleusnerus in suis Lexicis sic citant,) Ἀγανακτεῖν τοὺς ὀδόντας ἐν τῇ γεύσει. Sic (et Ἀγανακτέω) et Ἀγανάκτησις verbale a Platone usurpatur de dentibus itidem loquente, ut videbis paulo post. [" Vid. Heindorf. ad Plat. Phædr. 266." Schæferus in Mss. Hinc "Ἀγανακτεῖν, Ægrotare, apud Syropulum in Historia Concilii Florent. Sect. vi. cap. 13. Idem s. vii. cap. 12.: Ἐπεὶ ἐκεῖνος εἰς ἕτερον ἔκειτο κελλίον, ὡς ἀγανακτῶν. Cap. 14.: Καὶ ἐζήτησαν ἰδεῖν τὸν Πατριάρχην, ὁ δὲ ὡς ἀγανακτῶν παρείσδυσιν οὐκ ἔδωκεν αὐτοῖς. Adde sect. viii. cap. 13. 14. sect. xi. B cap. 3." Du-Cangius. Hinc metaphorice ad animum transfertur, ita ut significet]

Indignor, Stomachor, Ægre fero. Item conqueror. Æschines in Ctesiph. (p. 537. 8.), Ἀλλ' εἰ μὴ καὶ χρυσῷ στεφάνῳ στεφανωθήσεται, ἀγανακτεῖ. Itidem cum his particulis εἰ μὴ, usus est Isocr. de Pace, (T. ii. p. 198. ed. Auger.) Ἀγανακτοῦμεν εἰ μὴ τὴν αὐτὴν ἐκείνοις τιμὴν ἔχομεν [ἔχοιμεν. Plato in Phædone cap. xii. p. 379. H. ab Abreschio Lectt. Aristæn. p. 266. laudatus, Γελοῖον ἂν εἴη, ἄνδρα παρασκευάζονθ' ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθνάναι, οὕτω ζῆν, κᾆπειθ' ἥκοντος αὐτῷ τούτου, ἀγανακτεῖν. Idem ibid. cap. 7., Τὸ γὰρ μὴ ἀγανακτεῖν τοὺς φρονιμωτάτους ἐκ ταύτης τῆς θεραπείας ἀπιόντας, ἐν ᾗ ἐπιστατοῦσιν αὐτῶν, οἵπερ ἄριστοί εἰσι τῶν ὄντων ἐπιστάται, θεοὶ, οὐκ ἔχει λόγον. Iterum in eod. cap., Τοὺς μὲν γὰρ φρονίμους ἀγανακτεῖν ἀποθνήσκοντας πρέπει, τοὺς δὲ ἄφρονας χαίρειν. Ἀγανακτεῖν apud Demosth. p. 966. Reisk. de injuria sibi oblata in foro ad judicem queri, Παρ' αὐτὰ τἀδικήματα μᾶλλον ἢ χρόνων ἐγγεγενημένων C ἀγανακτεῖν. Sic absolute adhibetur in N. T., Matth. xxi. 15. xxvi. 8. Marc. x. 13. Sequente ὅτι legitur Luc. xiii. 14., Ἀγανακτῶν ὅτι τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς. Item Herodian. iii. 2. 6., Ἀγανακτοῦντα, ὅτι δὴ, διάδοχος αὐτοῦ γενόμενος τῆς ἐν Συρίᾳ ἀρχῆς, ἔμελλεν ἔσεσθαι κρείττων, ἅτε βασιλεὺς καὶ δεσπότης, ubi vid. Irmisch. Idem v. 8. 10., Οἱ δὲ στρατιῶται ἐπεζήτουν τε αὐτὸν, καὶ ἠγανάκτουν, ὅτι δὴ τῆς ἀρχῆς παραλυθείη. Sequente εἰ legitur in Æschinis Dial. ii. 21., Ἀγανακτῶν, εἰ φαίνοιτο μάτην τοῖς θεοῖς εὐχόμενος. " Sic apud Plat. Criton. 1., Καὶ γὰρ ἂν, ὦ Κρίτων, πλημμελὲς εἴη ἀγανακτεῖν τηλικοῦτον ὄντα, εἰ δεῖ ἤδη τελευτᾶν, ubi verbo ἀγανακτεῖν opponitur formula ῥᾳδίως καὶ πρᾴως φέρειν." Fischerus in Indice.] Sæpe etiam dicitur ἀγανακτεῖν ἐπί τινι, ut ab Isocr. in Busiridis Encomio (T. ii. p. 388. ed. Auger.), Ἀλλ' οὖν ἐπί γε τοῖς ὑπὸ σοῦ λεγομένοις οὕτως ἀγανακτήσειεν. Idem in Paneg. (T. i. p. 246. ed. Auger.), Ἀγανακτῆσαι ἐπὶ τοῖς παροῦσι. [Phavor.: Ἀγανακτῶ· δυσχεραίνω, εἰ καὶ δοκοῦσιν αἱ D λέξεις ἐνεργητικαὶ, ἀλλὰ τὸ πάθος ἔχουσιν. Ἀγανακτῶ ἐνίοτε μεταβατικῶς σὺν προθέσει, ὡς τὸ ἀγανακτῶ ἐπὶ τοῖς γινομένοις, καὶ ἀγανακτῶ ἐπὶ τούτοις σοι, καὶ

καὶ ἀποτείνεσθαι. Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσιν (v. 309.). Οἶδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα, Οὐχ ἁπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων. Suidas: Ἄγαν ἐγκεῖσθαι τῷδε· οἷον, αἰτιᾶσθαι καὶ ἀποτείνεσθαι.

[1] " Favor. πάνυ, μάλιστα, πολύ." F. Gronov. " Cf. infra v. Αἰνῶς (Αἰνῶς· δεινῶς, καὶ χαλεπῶς, καὶ λίαν, ἢ μάλιστα.) In Æsch. Sept. c. Th. 817. Schol. explicat παντελῶς." Abresch. " Pro μνώδης Is. Vossius l. κομιδῆ. Oudendorpius σφόδρα mallet. Vid. infra Λίαν, (Λίαν· σφόδρα, πολὺ, πάνυ, ἄγαν.) Crediderim illud μνώδης huc irrepsisse ex inferiori voce κρημνῶδες, cujus pars trunca sit μνώδης hoc: præsertim quum illud Ἄγαμος ex serie locandum esset, (et forte olim locatum fuit,) ante Ἄγαν. Certe hoc malim, quam Ἄγαν, * ἀπηνῶς, ex Schol. Eurip. Androm. 364. quod conjecit V. D. in Misc. Obs. Vol. v. T. i. p. 82. Postquam dudum ita conjeceram, (ut patet ex Notis meis ad Gloss. N. T. p. 145.) reperi eandem conjecturam in Kusteri chartis. En ipsa verba: 'Vox hæc, μνώδης, vel potius terminatio vocis, nihil significans, per oscitantiam librarii huc translata videtur ex artic. seq. Ἄγαμος, ubi legitur, ὄρος κρημνῶδες.' Hactenus Kuster. cujus consensum mihi gratulor." Albertius. " Lego: Ἄγαν· πάνυ, δεινῶς, πολύ. Hesych. Δεινῶς· πάνυ." Toupius Emendatt. in Hesych. T. iii. p. 454. Vide et eundem ibid. p. 510. et T. iv. p. 172. ubi sunt hæc:—" Forsan, πάνυ, κομιδῆ. Hesych. Κομιδῆ· ἄγαν, πάνυ. Vel legendum, δεινῶς, quod forsan verius." Sed verum viderunt Albert. et Kust. Du-Cang. exhibet suo loco voc. Μνώδης, e Gloss. Gr. Barb.: Ἄγαν· πάνυ, πολλὰ, μνώδης, πολὺ, μεγάλως, λίαν. Bekkeri Λέξ. Ῥητορ. T. i. p. 209. Ἄγαν· ἐπὶ τοῦ πολλοῦ καὶ μεγάλου καὶ λίαν.

[2] Obiter nobis liceat notare, quod Coraius in Schedis illis locum Antigoni Carystii, de quo egregia quædam habet Bastius Epist. Crit. p. 93. (vide nos supra p. 48. A.) sic levissima mutatione facta sanitati suæ restituerit: " M. Schneider a mis ce mot dans les Addenda du 2d volume de son Lexique p. 687. edit. 1806. Mais il faut le retrancher comme un mot qui n'est fondé que sur cette mauvaise leçon d'Antigonus de Caryste cap. 141.: Διὸ καὶ τὸν Φιλόξενον οὐδεὶς * ἀνεικοτολαλεῖν εἴποι κ. τ. λ. Il me paroit presque certain qu'il faut lire—οὐδεὶς ἊΝ ἈΠΕΙΚΟΤΑ ΛΑΛΕΙΝ εἴποι."

εἰκότως ἀγανακτεῖ δυστυχῶν. Quod unde depromserit Phavor., nescimus.] Jungitur et dativo sine præpositione, ut apud Plat. Phædo. p. 32. (cap. viii.), Ἠδίκουν ἂν, οὐκ ἀγανακτῶν τῷ θανάτῳ. [Xenophon Hist. Gr. v. 3. 3., Ἀγανακτήσας τῇ τόλμῃ αὐτῶν: v. 3. 11., Ἀγανακτήσασα δὲ τούτοις τῶν Φλιασίων ἡ πόλις.] Dicitur et ἀγανακτεῖν ὑπέρ τινος et περί τινος, cum genitivo rem itidem significante. Isocr., Ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἁρπαγῆς ἀγανακτοῦμεν. Plat. Epist. vii. (T. xi. p. 147. ed. Bipont.), Πολλὰ περὶ τῶν τότε πεπραγμένων, [imo πραχθέντων, πεπραγμένων tamen habent Wetstenius ad Matth. xx. 24. et Schleusnerus in Lexico,] ἠγανάκτει. Idem præpositioni διὰ cum accusat. junxit in eodem Phædonis loco, Ὥστε διὰ ταῦτα οὐχ ὁμοίως ἀγανακτῶ. Invenitur et ἀγανακτεῖν πρός τινα, et κατά τινος, sicut et ἀγανακτεῖν τινι. [Herodian. viii. 2. 5. ἀγανακτήσας πρὸς τοὺς στρατηγοὺς, iratus ducibus: vii. 9. 7., Πρὸς ταῦτα ἀγανακτήσας, ea re indignatus.] Plut. in Camillo, Ἠγανάκτουν πρὸς αὐτοὺς, Cum ipsis expostulabant. Lucian. in Timone (xviii. T. i. p. 128.), Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; [Idem in eodem tractatu xiii. T. i. p. 122., Ἄλλοτε δὲ τοὐναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων.] || Rarior[1] autem præcedentibus constructio est in eadem Phædonis Plat. p. 32. (cap. ix.), ubi accusativo rei jungitur, Ἥκοντος δὲ δὴ αὐτοῦ, ἀγανακτεῖν ὃ πάλαι προὐθυμοῦντό τε καὶ ἐπετήδευον, ubi Bud. exponit Ægre ferre, vel Queri.

[Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 334.: Ἀγανακτῶ σου· καινὸν τὸ σχῆμα. τὸ μὲν γὰρ θαυμάζω σου καὶ ἄγαμαί σου καθωμίληται· τὸ δὲ ἀγανακτῶ σου καινὸν καὶ σπάνιον. * χρηστέον δὲ τῷ σχήματι διὰ τὴν καινότητα, φησὶν ὁ Φρύνιχος. Dicitur et de rebus inanimatis, notante G. Wakefieldio in Mss. qui e Plutarchi Sympos. viii. Quæst. 10. T. viii. p. 929. ed. Reisk. affert: Οὐ γὰρ τὸν οἶνον εἰκός ἐστι μόνον ζεῖν καὶ ἀγανακτεῖν, οὐδὲ τοὔλαιον, ἂν ᾖ νεουργὸν, ἐν τοῖς λύχνοις ψόφον ἐμποιεῖν, * ἀποκυματιζούσης τὸ πνεῦμα τῆς θερμότητος. Cui exemplo addi potest Hippocr. de Humidorum Usu v. p. 602.: Εἰκότως ἄρα καὶ αὐτὸς ὁ θώρηξ, καὶ αὐτὴ ἡ κοιλίη, κρατουμένη ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ, μάλιστα ἀγανακτεῖ καὶ θανατοῖ, ὅτι μάλιστα ἀήθεα, καὶ πλεῖστον ἀπέχει τοῦ παθεῖν. Τούτου γὰρ ἐγγύτατα τοῦτο τὸ δεῖσθαι. Εἰκότως ἄρα ποτῷ ψυχρῷ ἥδεται. Οὕτω ὁμολογέει ταῦτα πάντα. Ὅτε δὲ μάλιστα πάντα τὰ ἀποσύρματα καὶ τὰ ἐπικαύματα ἐπιπολῆς, οὐ μάλιστα εἰθισμένα ἐν σκέπῃ, μάλιστα ἐν ψυχρῷ ἀγανακτεῖ, εἰκότως· τάχιστα γὰρ κρατέεται. Sap. v. 22., Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, effervescet, excandescet, et respondet Hebr. עבר, Habac. iii. 20., notante Bretschneidero in Spicilegio Lex. in Interprr. Gr. V. T. p. 18.]

Ἀγανακτῶ, Gemo, στένω, apud Platonem, inquit Hesych. [et Phavor. Etym. M. p. 7. 14.: Ἀγανακτεῖν· ἀντὶ τοῦ στένειν παρὰ Πλάτωνι. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 334.: Ἀγανακτῶν· τίθεται παρὰ Πλάτωνι καὶ ἐπὶ τῶν λυπουμένων. Scilicet qui rem aliquam ægre ferunt, sæpe in lamentationes gemitusque et fletum cum singultu effunduntur. Respicitur vero ad Plat. Phæd. cap. 66.: Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ οὐδὲν ἐπαύετο δακρύων, καὶ δὴ καὶ τότε ἀναβρυχησάμενος, κλαίων καὶ A ἀγανακτῶν, οὐδένα ὅντινα οὐ κατέκλαυσε τῶν παρόντων, πλήν γε αὐτοῦ Σωκράτους. Apollodorus, mollissimi homo animi, vid. Fischer. ad cap. ii. not. 22, dolorem et luctum, ἀγανακτῶν, declarabat clamando, vociferando, lamentando.]

Ἀγανακτήσασθαι etiam dicitur voce media pro ἀγανακτῆσαι, unde participium ἀγανακτησαμένης, Luciano in Somnio [iv. T. i. p. 7. Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρός. "Neminem fore credo, cui J. Brodæi conjectura, ἀνακτησαμένης, blandiatur," T. Hemsterh. Thomas Magister p. 416.: Ὥσπερ ἐγεννησάμην ἀντὶ τοῦ ἐγέννησα, καὶ ἐθρεψάμην ἀντὶ τοῦ ἔθρεψα λέγομεν, οὕτω καὶ ἠγανακτησάμην ἀντὶ τοῦ ἠγανάκτησα. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἐνυπνίῳ· Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρός. Ὡσαύτως καὶ ἐθαψάμην ἀντὶ τοῦ ἔθαψα. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ, cap. 117. Καὶ εἶδον δι' ἐκείνων καὶ ἐθαψάμην. "Gronovius p. 830. docet non verbo medio, sed activo, uti Herodotum, velut iii. 62. vi. 30. vii. 117. Possit tamen, si opus foret, ἐθαψάμην intelligi Sepeliendum curavi, sed vulgatum tenent B omnes libri, nisi quod ἔθαψάν μιν Pd. habet." Schweighæuserus. Schæferus in Mss. e Palæphato xli. 7. affert: Ὀδυρομένου δὲ Ἀδμήτου τὴν συμφορὰν τῆς Ἀλκήστιδος, ἀγανακτησάμενος Ἡρακλῆς, ἐπιτίθεται τῷ Ἀκάστῳ, καὶ τὴν στρατιὰν αὐτοῦ διαφθείρει. Vide Fischerum in nota, Indice, et Prolus. iv. 4. p. 64.]

[Quod vero ad etymologiam hujus verbi attinet, sic formatur, si Schneiderum in Lexico audias: Ἀγὰν, ἄγω, ἄξω, ἀκτὸς, ἀκτέω. At Schleusnero in Nov. Lex. ad N. T. derivandum videtur ab ἄγαν, valde, et ἄχθος, dolor. "Ex ἄγαν et ἄχθομαι, more Ionico, qui literas non fert aspiratas. Est autem Attica dialectus ex Ionica nata, ut in scholis meis sæpe docui. Sic enim ex λεία etiam Atticum ληΐζω factum est, quia Iones pro λεία dicunt λήϊα. Sic ἐξάπινα, ἐξαπιναίως etc. sensim in ἀφανῶς, ἐξαίφνης, αἴφνης, commutata sunt. Errant enim qui Poetis unis tribuunt ista. Unde enim poetæ habent, nisi e vetustate linguæ Græcæ seu Ionicæ? Hippocrat. Prædict. ii. 16. p. 499., Οἷσι δὲ τῶν παιδίων ἐξαπίνης οἱ ὀφθαλμοὶ C διεστράφησαν, et cap. extr. p. 522., Οἷσι δὲ ἐγένετο τούτων τὶ πολύ τε καὶ ἐξαπίνης. Idem de Morb. ii. 20. p. 51., Καὶ ἱδρὼς ἐξαπίνης καίριος τελέθει, et 21. ead. pag., Ἐξαπίνης ὑγιαίνοντα ὀδυνὴ ἔλαβε τὴν κεφαλήν. Quare Xenophon etiam Memorab. iv. 3. 9. habet. Adde Hippocr. Prænot. p. 583., Νεφρῶν ἐξαπιναῖον ἄλγημα μετ' οὔρου ἐπισχέσιος, et de Vict. Acut. xv. p. 279. Ἢ εἴ τις ἐξαπίνης μεταβάλλοι ἐς ἄλλο κρέσσον. Ergo cur de dolore dentium ἀγανακτέω interdum dicatur, apparet. Sed ea non est propria significatio." J. C. Schwarzius Comment. crit. et philolog. Ling. Gr. N. T. Vide Maittairium Gr. Linguæ Dial. p. 133. B. et Lexicon Xenophonteum v. ἐξαπίνης.]

[Huc referri potest verbum Ἀγάνημαι, quod unus Hesychius cum Phavorino conservavit.] "Ἀγάνημαι, Hesychio ἀσχάλλω, ἀγανακτέω, Indignor, Ægre fero, Succenseo." H. St. Thes. Ind. [Vulgo legitur ἀσχάλω, pro quo Heinsius ἀσχαλῶ reponit. Ἀσχάλω in Codice Veneto legi testatur Schowius, D pro quo Musurus, ut Noster, ἀσχάλλω scripsit, quod Aldinum typothetam effugit, notante eodem Schowio.]

Ἀγανάκτησις, εως, ἡ, Dolor, Doloris sensus [in

[1] Fallitur vir doctus; phrasis enim est elliptica: ἀγανακτεῖν (sc. αὐτῷ, ἐπὶ αὐτῷ, vel διὰ αὐτὸ,) ὃ πάλαι προὐθυμοῦντό τε καὶ ἐπετήδευον. Sic recte locum intellexit Abreschius Lectt. Aristæn. p. 266., a Schæfero in Mss. indicatus. Lucianus Prometh. xiii. T. i. p. 196., ab eodem Schæfero in Mss. indicatus, ex emendatione Hemsterhusii: Τοῦτο γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττουμένων τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. Vulgo legitur οὕτω. Idem Deor. Dial. xv. 1. T. i. p. 242., Τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ. Idem in Timone xvii. T. i. p. 228. Ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ. Idem in Nigrino xxiv. T. i. p. 64., Καὶ ὃ μάλιστα ἀγανακτῶ. Demosth. p. 1261. 25. Reisk., Χαλεπῶς ἐφ' οἷς πέπονθα ἐνηνοχὼς, οὐχ ἧττον τοῦτ' ἀγανακτήσαιμ' ἄν. In his omnibus locis præpositio διὰ subintelligitur. Plene vero dixit Plato in Phædonis loco a Nostro supra laudato. De hoc verbo varie constructo hæc habet Abresch. l. c. p. 266.:—"Ecquis dubitabit, quin recte dicas ἀγανακτεῖν τινὶ, ἔν τινι, ἐπὶ τὶ et τινὶ, περὶ, ac ὑπὲρ τινὸς, τι, διὰ, κατὰ, et πρὸς τί;" Exempla tamen formulæ, ἀγανακτεῖν ἔν τινι, ut et formulæ, ἐπὶ τὶ, nondum vidimus. De posteriore idem ibid. p. 97. scribit:—"Structuram τῆς ἐπὶ cum quarto casu quum abunde ostenderim in Adnotat. ad Luc. xxiii. 28. non putabam facile in dubium amplius vocatum iri; et tamen vidi virum cl. nuper suspicioni illi de mutando in Æliano, ἀγῶνα ἔθεσαν ἐπ' αὐτὸν, in αὐτῷ denuo subscripsisse; non alia, quantum ex iis, quæ scribit, colligo, ratione ductus, quam quia toties legamus alibi ἀγῶνα τίθεσθαι ἐπὶ τινί. Verum ignoscat mihi, si dixero, rationem hanc admodum esse infirmam; quum uno illo Xenophontis loco ibidem producto habeatur γελᾷν ἐπὶ τινά. Et, si hoc pluribus ostendi posset, quis id præstiterit in similibus? ut εὐδοκιμεῖν et ἀγανακτεῖν ἐπὶ τινὰ, et, quod nunc addam, μέγα φρονεῖν ἐπὶ τὶ in Aristoph. Acharn. 985. aut illo Libanii Orat. viii. ult. ἐπ' ἐλευθερίαν ῥαπισθῆναι. Adde, si lubet, scripta superius ad Epist. xiii. p. 86."

aliqua corporis parte.] Plato in Phædro (xxxii. p. A 251. C.): *Ζεῖ οὖν ἐν τούτῳ ὅλη καὶ ἀνακηκίει, καὶ ἵπερ το τῶν ὀδοντοφυούντων πάθος περὶ τοὺς ὀδόντας γίγνεται, ὅταν ἄρτι φύωσι, * κνῆσίς*[1] *τε καὶ ἀγανάκτησις περὶ τα οὖλα,* [pruritu et dolore gingivarum vexantur,] *ταυτὸν δη πέπονθεν ἡ τοῦ πτεροφυεῖν ἀρχομένου ψυχή· ζεῖ τε καὶ ἀγανακτεῖ καὶ γαργαλίζεται φύουσα τὰ πτερά.* [Pro *ἀγανακτεῖ* Piersonus ad Mœrin p. 41. conjicit *ἀδακτεῖ*, sine causa, ut arbitratur Fr. Astius, quem vide ad hunc locum.]

'Αγανάκτησις, Indignatio, Stomachatio. [Hesych. et Phavor.: 'Αγανάκτησις· *μανία, θυμὸς, πόνος, ἄλγος, λύπη.* Zonaras p. 24.: 'Αγανάκτησις· *βάρος, ἄχθος.* 2 Cor. vii. 11., 'Αλλὰ *ἀγανάκτησιν*, imo indignationem, sc. de incestuoso.] Thucydides (ii. 41.), *Καὶ μόνη οὔτε τῷ πολεμίῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν*[2] *ἔχει ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ.* [*Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν*, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 334.: 'Αγανάκτησις· *ἐπὶ τύχης. Θουκυδίδης· Οὔτε τῷ πολέμῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει.* Pro *πολέμῳ* repone *πολεμίῳ*. Plut. in Compa- B rat. Pelopidæ cum Marcello T. ii. p. 477. 12. Reisk.: *Χρὴ δὲ ταῦτα μὴ κατηγορίαν εἶναι τῶν ἀνδρῶν νομίζειν, ἀλλ' ὡς ἀγανάκτησίν τινα καὶ παῤῥησίαν ὑπὲρ αὐτῶν ἐκείνων πρὸς αὐτοὺς καὶ ἀνδρείαν αὐτῶν, εἰς ἣν τὰς ἄλλας κατανάλωσαν ἀρετὰς, ἀφειδήσαντες τοῦ βίου καὶ τῆς ψυχῆς, ὥσπερ ἑαυτοῖς, οὐ ταῖς πατρίσι μᾶλλον καὶ φίλοις καὶ συμμάχοις, ἀπολλυμένων.* Dionys. Hal. Antiqq. Rom. xi. 31., *Πολλὴ δὲ κραυγὴ καὶ ἀγανάκτησις ἐκ τοῦ περιεστηκότος ὄχλου τὸ βῆμα.* J. Pollux vi. 178. de nominibus criminum habet, 'Αγανάκτησις *γνώμης.* "'Αγανακτεῖσθαι, In offensionem alicujus incidere. Theophanes An. 34. Justiniani, *Ζητηθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως, καὶ μὴ ἀποδειχθείσης ἠγανακτήθη ὁ Εὐγένιος, καὶ ἐδημεύθη ὁ οἶκος αὐτοῦ.* Chronicon Ms. Symeonis Logothetæ in Cod. Justiniano, *Καὶ ἀκούσας Βελισάριος μεγάλως ἐλυπήθη, καὶ γέγονεν ὑπὸ ἀγανάκτησιν τοῦ Βασιλέως.*" Du-Cangius Glossar. in Addendis p. 5. Jul. Rufinianus de Fig. Sent. et Eloc. xi. p. 205.:—"'Αγανάκτησις, indignatio, quæ fit maxime pronunciatione. Ennius in Iphigenia: C Menelaus me objurgat; id meis rebus regimen restat.[3] Virgilius, Ecl. iii. 25., Cantando tu illum? aut unquam tibi fistula cera Juncta fuit? Cicero pro Sylla, xvi., Fero ego te, Torquate, jam dudum fero." Vide J. C. T. Ernestii Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 2.]

'Αγανακτητὸς, ἡ, ὸν, Indigne ferendus, Querendus. Plato, *Οὐκοῦν καὶ τοῦτο ἀγανακτητόν.* Bud. [Respicitur ad Platonis Gorg., a Schæfero in Mss. laud., T. iv. p. 139. ed. Bipont. ubi locus sic legitur: *Οὐκοῦν τοῦτο δὴ καὶ τὸ ἀγανακτητόν.*]

[* 'Αγανακτητέον. "Reiz. Belg. Græc. p. 629." Schæferus in Mss. Vide locum Grammatici S. Germ. infra ad v. 'Αγανακτικὸς laudandum.]

'Αγανακτικὸς, ἡ, ὸν, Querulus, Qui facile conqueritur et ægre fert casus incommodos, *ὀργίλος.* Plat. Polit. x. (cap. 6. p. 293. ed. Astii): *Οὐκοῦν τὸ μὲν πολλὴν μίμησιν καὶ ποικίλην ἔχει τὸ ἀγανακτικόν· τὸ δὲ φρόνιμόν τε καὶ ἡσύχιον ἦθος, παραπλήσιον ὂν ἀεὶ αὐτὸ αὐτῷ.* Bud. [Iterum in eod. cap.: *'Ο δὴ μιμητικὸς ποιητὴς δῆλον, ὅτι οὐ πρὸς τὸ τοιοῦτον τῆς ψυχῆς πέπηγέ γε, καὶ ἡ σοφία αὐτοῦ τούτῳ ἀρέσκειν πέφυκεν, εἰ μέλλει εὐδοκιμήσειν ἐν τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀγανακτικόν τε καὶ ποικίλον ἦθος διὰ τὸ * εὐμίμητον εἶναι.* *Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν*, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 334.: 'Αγανακτικὸν *καὶ* 'Αγανακτητέον· *τὸ μὲν ἐν Πολιτείᾳ, τὸ δὲ ἐν 'Επιστολαῖς*[4] *Πλάτων ἔφη.* Clem. Alex. Pædagog. ii. p. 172., *Πάλιν ἐκ δευτέρου ἐῤῥηξε φωνὴν ἀγανακτικήν.* Ælianus H. A. xiv. 25., *Τῆς οὖν μηρίνθου στερεᾶς οὔσης καὶ ἀγανακτικῆς τὴν μὲν ἀρχὴν ἐξῆψε μέσον τῶν ζώων τοῦ ζυγοῦ.* "Ita edidit Gronovius: reliquæ editiones *ἄγαν * ἀκτικῆς* habent omnes, quod æque corruptum est." Schneiderus. *Ἄγαν ἀκτικῆς* J. Stackhousius in notis Mss. exponit, validæ ad trahendum. Sed voc. *ἀκτικὸς* Lexica non agnoscunt. Quanquam Προακτικὸς suo loco exhibet Hesych. et * 'Υπακτικὸς extat in Athenæo iii. p. 92. b. et viii. p. 357. f. Nihilominus tamen verum vidit Valckenaerius ad Eurip. Hippol. p. 245. a Schæfero in Mss. laudatus, f. l. inquit, *ἄγαν ἑλκτικῆς*, ut xvii. 6.: *'Αμώμητος δέ φησιν ἐν τῇ Λιβύῃ πόλιν εἶναί τινα, ἐν ᾗ τοὺς ἱερέας ἔκ τινος λίμνης ἐπαοιδαῖς καταγοητεύοντας εὖ μάλα ἑλκτικαῖς ἐξάγειν κροκοδείλους πηχῶν ιϛ'.*]

[* 'Αγανακτικῶς, Irate, Ægre. M. Antoninus xi. 13.: *Τὰ ἔσω γὰρ δεῖ τοιαῦτα εἶναι, καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν βλέπεσθαι ἄνθρωπον πρὸς μηδὲν ἀγανακτικῶς διατιθέμενον, μηδὲ δεινοπαθοῦντα.*]

["* 'Ανταγανακτέω, Vicissim indignor, Eus. P. E.[5] p. 257." G. Wakefieldius in Mss.]

"Διαγανακτέω, ῶ, Peræagre fero, Indignor." H. St. Thes. Ind. [Plut. in Timoleonte xv. T. ii. p. 197. Reisk.: *Τί γάρ; εἶπεν ὁ Διογένης, οἴει μέ σοι συναλγεῖν, οὐ διαγανακτεῖν, ὅτι τοιοῦτον ἀνδράποδον ὢν, καὶ τοῖς τυραννείοις, ὥσπερ ὁ πάτηρ, ἐπιτήδειος ἐγγηράσας ἀποθανεῖν, ἐνταῦθα παίζων καὶ τρυφῶν διάγεις μεθ' ἡμῶν;* Reiskius, *οὐδ' ἀγανακτεῖν.* Idem de Adulat. et Amici Discr. T. vi. p. 274.: *Καὶ πρὸς ταῦτα πάλιν τοῦ 'Αχιλλέως διαγανακτοῦντος.* Usurparunt quoque et Diodorus Sic. xiv. p. 395. 4. ed. H. Steph. 1559. notante Scotto in Appendice, et Eusebius Vit. Const. ii. 17. a Boissonadio in Mss. laudatus.]

[* Διαγανάκτησις, εως, ἡ, Indignatio vehemens.

[1] De hoc vocabulo vide Sallierii notam ad Mœrin p. 39. "In Glossis est," inquit Piersonus, "Prurit. *κνήφει.* Leg. *κνήθει.*" In Labbæi Glossis est *κνηφεῖ*, non *κνήφει.* Sed recte se habet verbum illud, a Critico Summo suspectum. Nam eædem Glossæ exhibent: *Κνηφη·* Prurigo, P. *Κνήφη* vero Labbæus tanquam mendosum sine accentu edidit. Sed extat in Codino de Origg. CPol. in Meursii Opp. T. vii. p. 601. quem locum laudavit Suidas vv. *κνήφη* et 'Αφροδίτη: *'Επειδὴ συνέβη ποτὲ ταῖς τῶν 'Ρωμαίων γυναιξὶ κνήφην λοιμώδη γενέσθαι.* Teste autem Stephano nostro Thes. T. ii. p. 277. D. *Κνήφη* item urtica, pro quo *κνίφος* alibi dicitur. Hesych.: *Κνίδαι· σκνῆφαι, πόα τίς.* Recte Bielius reposuit *αἱ κνῆφαι.*

[2] "Mihi simplicissimum videtur, comparari Latino, *admirationem habere*, i. e. mirabilem esse, habere, quod mirentur homines: cui similia plura Livius habet. Ita et hic, *ἀγανάκτησιν ἔχει*, habet (in se, in sua natura et conditione,) de quo indignentur victi et subjecti; quasi indignabilitatem, causam et materiam indignandi. Ita *ἔχειν* proprie accipiatur: *ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ* sic bene cohæreat. Queri aut indignari non potest, a quibus, i. e. quod a talibus viris, afficiatur malo; nos sumus ii hostes, a quibus vinci, quibus cedere, non sit indecorum: ut Ovid. Metam. ix. 7. xii. 81. v. 191. et hic Ciofan. et alibi in Met. [x. 604.], A tanto [non] indignabere vinci, quod et Hannibal de Scipione prædicat, apud Liv. xxx. 30. init." Baver. Omnino vide quæ de hoc loco scripsit Vigerus de Præcipuis Græcæ Dictionis Idiotismis p. 120. ed. Lips. 1813. ubi Hoogeveenius hæc notavit:—"Hic observa phrasin, *ἔχω σοι ἀγανάκτησιν*, poni pro *παρέχω*, nec esse vertendam, Ego indignor tibi, sed, Indignationis causam præbeo. Sic *ἔχω φόβον* verbatim, Habeo timorem, non est, Timeo, sed potius, Timeor, vel *κυριολέκτως*, Habeo aliquid terribile in me, quod alicui timorem incutit. Vide Dukerum ad Thucydidis locum, et Nostrum cap. v. sect. 7. reg. 12." "Sæpe miratus sum, cur philologi tantum operæ consumant in demonstrandis iis rebus, quæ demonstrari nequeunt. *Ἔχειν* pro *παρέχειν* nullus Græcorum nec dixit unquam, nec dicere potuit, sed commentum hoc est interpretum, figuras quam simplicem et apertam veritatem captare amantium. Quod quis habet, id cum eo, qui habet, conjunctum est: ita fit, ut *ἔχειν* sæpe significet cum aliqua re conjunctum esse. Quod si quid eo modo e. c. *φόβον ἔχειν* dicitur, id sane quidem etiam *φόβον παρέχει*, sed qui propterea *ἔχειν* significare vellet *παρέχειν*, is eodem jure posset contendere, idem verbum etiam *ποιεῖν* significare in illo *Καναχὴν ἔχε.* Et omnino quid non? In Lysiæ quidem verbis [ap. Gregor. Cor. p. 4.] recte dicitur *γλῶσσα νοῦν ἔχειν*, cum intelligentia conjuncta esse. Et sic in ceteris locis, quos viri docti attulerunt, omnibus, nisi si quid prorsus inepte allatum est, ut a Brunckio illud Aristophanis Vesp. 712. *χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι.* Ibi enim non *ὁ παρέχων τὸν μισθὸν*, ut ille vult, commemoratur, sed is, qui habet mercedem, ideoque dare potest. Non rectius idem ad Æschyli Sept. ad Th. 878. *πατρῴους δόμους ἑλόντες* sic dici putat, ut *ἑλόντες* significet *διελόντες.* Nimirum *ἑλεῖν* non putabat de Eteocle dici posse. At quid impedit, quin, ut is, qui bellum intulerat, sic etiam alter, qui vim vi propulsare conatus erat, armis obtinere voluisse paternam hæreditatem dicatur?" Hermannus ad Gregor. Cor. p. 863. Cf. Schæf. in Ind. p. 985.

[3] "Recte magnus Bentleius Ep. ad Millium p. 43. emendat: Menelaus me objurgat; id meis rebu' regimen restitat." Ruhnkenius.

[4] Locum in editis Epistolis frustra quæsivimus.

[5] Annon intelligi debet Euseb. Præp. Evang.? Sed nobis hæc scribentibus liber ad manum non est.

Plutarchus in Mario xvi. T. ii. p. 831. Reisk.: Ὥστε φωνὰς καὶ διαγανακτήσεις τῶν στρατιωτῶν πρὸς τὸν Μάριον ἐκφέρεσθαι. Philo V. Mosis L. iii. T. ii. p. 178. a Schæfero in Mss. indicatus: Ζέων καὶ πεπυρωμένος ὑπὸ τῆς νομίμου διαγανακτήσεως.]

[* "Ἐξαγανακτέω, Succenseo, Joseph. A. J. iv. 2. 1., Ἐξηγανάκτουν καὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸν ἡγεμόνα," G. Wakef. in Mss.]

"Ἐπαγανακτέω, Indignor ob." H. St. Thes. Ind. [Josephus de B. J. ii. p. 177. 6. et p. 203. §. 3. 3. f. ed. Haverc. in Scotti Appendice laud. Clemens Alex. Pædag. iii. p. 296. 16., a G. Wakefieldio in Mss. indicatus: Τὸ δὲ μὴ ἐπαγανακτεῖν τοῖς ἀκολασταίνουσιν, σαφὲς γίνεται τεκμήριον γνώμης εἰς τὸ ὅμοιον ἐκτρεπομένης. Plutarchus in Alcibiade xiv. T. ii. p. 26. Reisk., Ἐπηγανάκτει δ' ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐχαλέπαινε: et in Agesilao xix. T. iii. p. 659., Ὁ Δικαίαρχος ἐπηγανάκτησεν.[1]]

[* Προσαγανακτέω, ῶ, Indignor, Indignor insuper s. ultro. Joseph. Ant. iv. p. 227. 29. de Bello i. p. 82. §. 6., in Scotti Appendice laud. Dionys. Hal. i. 621. 14.: Οὐχ ὅπως ἠγάπησε τηλικαύτης τιμῆς τυχὼν, ἀλλὰ προσαγανακτήσας εἶπεν. Hippocrates Epist. ad Damaget. p. 1285. 20.=927., Πολλοὶ δὲ τῇ ἰδίᾳ φύσει προσάψαντες, ἐχθαίρουσι τὸν εὐεργετήσαντα, μικροῦ δεῖν προσαγανακτεῦντες, εἰ νομίζονται χρειοφειλέται. Jamblichus de V. Pythag. xxviii. p. 302. ed. Kiessling.: Ἐπιστημονικὸν γὰρ τοῦτο ἡγεῖτο μᾶλλον καὶ εὔγνωμον, τὸ μὴ ἀντιτείνειν καὶ προσαγανακτεῖν τῇ θείᾳ προνοίᾳ, Scitius enim hoc rectiorisque judicii existimabat, non repugnare divinæ providentiæ. Appianus de Bell. Civ. i. 46. T. ii. p. 66.: Μάρσοι μὲν δὴ, δίκην θηρίων, τῷ πταίσματι προσαγανακτοῦντες, αὖθις ὡπλίζοντο. Uterque locus a G. Wakefieldio in Mss. indicatus est.]

Συναγανακτῶ, Condoleo. Bud. [" Συναγανακτεῖν est causam afflicti suscipere et illatam injuriam animo iniquo ferre, non secus, ac si sibi facta esset," Casaub. ad Dionys. Hal. Antiqq. Rom. vii. 45. a Schæfero in Mss. indicatus. Porro idem vir doctus consuli jubet Toup. Opusc. i. p. 82. et ex eodem Dionysio ibid. i. 81. affert: Παρὼν γὰρ ἐτύγχανε συναγανακτῶν τοῖς πελάταις. " Tollenda est στιγμὴ post ἐτύγχανε: vox enim συναγανακτῶν referenda est ad Numitorem, qui forte tunc aderat tanquam patronus, ut causam clientium defenderet. Ex Dionysii igitur sententia Numitor apud fratrem non suam, sed clientium causam agit, iisque ipse συναγανακτεῖ: et apud Plutarchum vice versa Amulius suam, non τῶν χαριτῶν causam agit, eique adsunt συναγανακτοῦντες οἱ ἐν Ἄλβῃ, ut ipse loquitur." Casaub. Plutarchi locus legitur in Romulo cap. vii. T. i. p. 88. Reisk. Idem in Lycurgo c. xi. T. i. p. 182., Προπέμψαι μέχρι τῆς οἰκίας συναγανακτοῦντας: in Othone c. 3. T. v. p. 655., Ἠξίου συναγανακτεῖν καὶ συγκολάζειν: de Fraterno Amore T. vii. p. 914., Ἀμελουμένῃ δὲ συναγανακτεῖν, χαλεπαίνουσαν δὲ πραΰνειν, ut uxori fratris neglectæ rationem habeat, irritatam demitiget. Dionys. Hal. Antiqq. Rom. ix. 39., Οἱ μὲν γὰρ πατρίκιοι τοῖς ὑπάτοις ὡς καταλυομένης αὐτῶν τῆς ἐξουσίας συναγανακτοῦντες. Legitur, teste G. Wakefieldio in Mss., et in Synes. 187. Joseph. 501, 23. Menandri Fragmentum, Emend. Bentl. p. 94., a Schæfero in Mss. indicatum: Καὶ γὰρ ἐποδύρασθαί τι μὴ γελώμενον Καὶ συναγανακτοῦνθ' ὁπόταν οἰκείως ὁρᾷ Ἕκαστος αὐτῶν τὸν παρόντα, παύεται Τοῦτον μάλιστα τὸν χρόνον τοῦ * δυσφρονεῖν.]

Συναγανάκτησις, (Indignatio communis,) Condolescentia, Budæus apud Aristot. [Schæferus in Mss. e Dionysio Hal. Antiqq. Rom. vii. 45. affert: Καὶ τὰ μὲν ἤδη πεπονθότες δεινὰ, ὦ Βουλὴ, τὰ δ', εἰ μὴ τὸ πλεῖον ὑμῶν μέρος ἐμποδὼν ἐγένετο, παρὰ σχεδὸν ἐλθόντες παθεῖν, ἆρα εἰκότως ἀγανακτοῦμεν, καὶ βοηθείας τινὸς οἰόμεθα δεῖν οὐκ ἄνευ τῆς ὑμετέρας συναγανακτήσεως τυχεῖν, ἐπὶ δίκην αὐτὸν ἴσην καὶ νόμιμον, ὦ Βουλὴ, προκαλούμενοι, περὶ ἣν ἅπασα ἡ πληθὺς μερισθεῖσα κατὰ φυλὰς, λόγου δοθέντος τοῖς δεομένοις, ἔνορκον ἐποίσει τὴν ψῆφον. " Rectius abesset οὐκ." Port. " Fallitur eo, quod συναγανακτεῖν est causam afflicti suscipere, et illatam injuriam animo iniquo ferre, non secus, ac si sibi facta esset." Casaub.]

[* Ὑπαγανακτέω, Subindignor, Clam s. Supra modum indignor. Herodian. ii. 7. 4., ubi egregia quædam notavit Irmisch., et Dionys. H. T. vi. p. 1119. 10. ed. Reisk. De vi augendi aliquando particulæ ὑπὸ tributa v. Zeun. ad Viger. p. 673. ed. 1813.]

Ὑπεραγανακτῶ,[2] Supra modum indignor, Vehementer stomachor, vel conqueror. Et ὑπεραγανακτῶ τούτου, pro ἀγανακτῶ ὑπὲρ τούτου. [" Toup. Opusc. ii. p. 38." Schæferus in Mss. Ælianus Var. Hist. viii. 9., Ὅτε δὴ ἄλλῳ συνῴκισε τὴν παῖδα, ὑπεραγανακτήσας διέφθειρε τὸν Ἀρχέλαον. " Josephus 452, 15. 482, 38. 494, 34." G. Wakefieldius in Mss. Plutarchus Consol. ad Apollon. T. vi. p. 441. Reisk.: Ὁ οὖν ἢ αὐτὸς μέλλων ἀποθνήσκειν, ἢ τέκνων ἀποθανόντων, ὑπεραγανακτῶν, πῶς οὐ καταφανῶς ἐπιλέλησται, ὅτι καὶ αὐτὸς ἄνθρωπός ἐστι, καὶ τὰ τέκνα θνητὰ ἐγέννησεν;]

ἈΓΑΠΑΩ, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Amo, Diligo. Quidam scripserunt ἀγαπῶ, minus esse quam φιλῶ, ut Diligo[3] minus quam Amo: sed ut hæc apud Latinos, ita illa apud Græcos differentia, [quamvis sæpe

[1] Jamblichus Pythag. Vita xxxi. p. 404. ed. Kiessling. (Lipsiæ 1815,): Ὡς εἶδε τόν τε ἐπίτροπον καὶ τοὺς ἄλλους οἰκέτας οὐκ εὖ τῶν περὶ τὴν γεωργίαν ἐπιμελείας πεποιημένους, ἀλλὰ μεγάλῃ τινὶ κεχρημένους ὀλιγωρίας ὑπερβολῇ, ὀργισθείς τε καὶ ἀγανακτήσας οὕτως, ὡς ἂν ἐκεῖνος, εἶπεν, ὡς ἔοικε, πρὸς τοὺς οἰκέτας, ὅτι εὐτυχοῦσιν, ὅτι αὐτοῖς ὤργισται· εἰ γὰρ μὴ τοῦτο συμβεβηκὸς ἦν, οὐκ ἄν ποτε αὐτοὺς ἀθώους γενέσθαι, τηλικαῦτα ἡμαρτηκότας. Locus corruptus ita corrigatur, si legamus: ὀργισθείς τε οὕτως ὡς ἂν ἐκεῖνος, ἠγανάκτησεν, ὡς ἔοικεν, εἰπὼν πρὸς τοὺς οἰκέτας, Atque iram concipiens, eam nimirum iram, quam tantæ virtutis homo concipiat, indignatus est, ut par erat, ita reprehendens servos verbis etc. Ita Wyttenbach. in Mahnii Diatr. de Aristoxeno p. 48. G. Wakefieldius, in Sylv. Crit. iv. p. 33. a Schæfero in Mss. indicatus, pro ἐπιμελείας reposuit ἐπιμέλειαν, deinde, omissis istis, ὀργισθείς τε, legit ἐπηγανάκτησεν οὕτως, ὡς ἔοικε, πρὸς τοὺς οἰκέτας, ὡς ἐν ἐκείνοις εἰπεῖν. " At veram hujus loci lectionem servavit Codex Ciz., καὶ ἀγανακτήσας pro ἠγανάκτησεν, quod antea legebatur. Εἶπεν pendet ex ὅτι, et verba ὀργισθείς τε καὶ ἀγανακτήσας οὕτως, ὡς ἂν ἐκεῖνος, hanc vim habent, 'Tanta ira et indignatione concepta, quantam talis vir concipiat." Kiessling. In Olympiodori Vita Platonis p. 8, 8. ed. Etwalli legitur, Ἐπὶ τούτων οὖν ὁ Διονύσιος ἀγανακτήσας. Lege, ἐπὶ τούτοις: nusquam enim alibi reperitur verbum ἀγανακτέω cum præpos. et genitivo.

[2] " Δυσανακτέω πρὸς τὴν θάλασσαν, e Plut. Rom. affertur pro A mari abhorreo. Sed puto scribendum potius δυσαγανακτέω, " vel δυσανεκτέω, quod erit Ægre fero, Succenseo." H. St. Thes. Ind. Respicitur ad Plutarchi Romulum init. T. i. p. 77. ed. Reisk. ubi tamen est: Ταῖς δὲ γυναιξὶν αὐτῶν ἀπορουμέναις ἤδη καὶ δυσανασχετούσαις πρὸς τὴν θάλασσαν.

Obiter nobis liceat errorem notare, in quo est Fr. Aug. Guil. Spohnius Comment. de extr. Odysseæ Parte Lips. 1816. 8, p. 181.:—" Eusthathius p. 1968, 24., Ἔκλησις δὲ ἡ ἄγαν λήθη, κατ' ἐπίτασιν προθέσεως, καθὰ καὶ * ἐκσίγησις * Πυθαγορικῶς ἡ ἄκρα σιγή. Ἡ ἄγαν λήθη e modo loquendi serioribus Græcis usitato, ita apud Eustath. p. 1962, 44. ἡ ἄγαν συντομία, p. 1963, 18. τὸ ἄγαν στύφον, p. 1967, 59. ἡ ἄγαν ὁρμή. Tzetz. in Schol. ad Lycophr. T. ii. p. 570. ed. Müller. ἡ πάνυ λεπτότης." Fallitur vir doctus, hunc loquendi modum serioribus Græcis tribuens, tanquam si Atticis et vetustioribus scriptoribus in usu non sit, cum exempla e Platone sumta Noster suo in Thesauro supra laudarit. L. C. Valckenaerius in Mss. e Sophoclis *Antig.* 1235. ed. Lobeck. affert ἡ ἄγαν σιγή; cf. v. 1240., Καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος. " Ἄγαν præponitur interdum vocabulis ita, ut cum illis arcte copulandum, et duo istæc pro uno habenda et proferenda sint, ut in illo, Τούτους τῆς ἄγαν—κολακείας ἐπισχήσετε, 1128, 16. tanquam ἄγαν sit præpositio, ut sunt illa Latinorum *præ* et *væ* (*vægrandis*), Εἰ μὴ ταύτην τὴν ἄγαν ἐξουσίαν σχήσετε, 428, 22." Reiskius in Indice Demostheneæ Græcitatis p. 4. Exempla hæc τοῦ ἄγαν cum superlativo affert Jacobsius in Appendice ad Porsoni Advers. p. 313.:—" Æliani H. A. xi. 10., Τοῦτο γάρ οἵ φασιν οἱ θεραπευταί τε καὶ ἱερεῖς λυσιτελεῖν ἀεὶ, Νειλῴου πίνειν, κἆτα πιαίνεσθαι· καὶ γὰρ γλυκὺ τούτου τοῦ ῥεύματος, καὶ εἰς ὄγκον σαρκῶν ὄντος ἀγαθοῦ. Nisi in postremis aliquid ad sensum implendum excidit, scribendum videtur, Ὡς ἄγαν γλυκυτάτου τοῦ ῥ. καὶ εἰς ὄ. σ. ὄντος ἀγαθοῦ. In his saltem γλυκυτάτου verum, quod cum ἄγαν conjunctum ab Æliani consuetudine non abhorret. L. i. 38., Κύνας ἄγαν ἀγριωτάτους. [Locum hunc citat Abreschius Animadvv. ad Æschylum i. 20. p. 133. quem vide.] L. viii. 13., Ὀφθαλμοὺς ἄγαν βραχίστους. Agath. in Anthol. Pal. p. 120. nr. 216., Καὶ * καταχαγχάζειν τῶν ἄγαν οἰκτροτάτων, ubi frustra tentavi οἰκτρολάλων. Conjunctionis ὡς cum καὶ permutatæ exempla sunt ubique obvia." Vide notas ad Gregor. Cor. p. 24. et 201. et Bastium in Comment. Paleogr. p. 717. 781. et 816.

[3] " Diligere aliquem est, propter virtutes ejus a nobis cognitas magni facere; cum Amare contra sit, suavi illo sensu moveri amoris, qui non tam ex virtutibus alterius atque a certo judicio proficiscitur, quam a sensu; unde interdum distinguuntur Diligere et Amare." Ernestius in Clave Ciceroniana. " Diligere interdum plus est, quam Amare: nimirum quando

servetur, sæpe tamen] confunditur. Et fuerunt qui contra putaverint ἀγαπῶ plus esse quam φιλῶ. [Nam, ut apud Latinos Amare plus est quam Diligere, contra autem alia ratione plus est Diligere quam Amare, quid impedit, quominus dicamus Ἀγαπῶ modo plus, modo minus esse, quam φιλῶ? Vide Forcellinum in nota laudatum. Plato Lysid. T. v. p. 235. ed. Bipont., Ὁ δὲ μή του δεόμενος, οὐδέ τι ἀγαπῴη ἄν· οὐ γὰρ οὖν. Ὁ δὲ μὴ ἀγαπῴη, οὐδ' ἂν φιλοῖ. Οὐ δῆτα. Ὁ δὲ μὴ φιλῶν γε, οὐ φίλος; Sed Ἀγαπᾷν hoc loco est Expetere, ut Latina versio habet. Iterum in Lyside p. 246. Plato, Καὶ οὕτω δὴ ἂν τότε γένοιτο κατάδηλον, inquit, ὅτι διὰ τὸ κακὸν τἀγαθὸν ἠγαπῶμεν καὶ ἐφιλοῦμεν, ὡς φάρμακον ὂν τοῦ κακοῦ τὸ ἀγαθὸν, τὸ δὲ κακὸν, νόσημα. Hic quoque verbi ἀγαπᾷν idem est sensus: 'Atque ita jam manifestum fieret, quod propter malum, bonum quæsiverimus amaverimusque, quasi bonum sit mali remedium, malum vero morbus.' Psalm. xxxiii. 12., Ἀγαπῶν ἡμέρας ἰδεῖν ἀγαθὰς, Desiderans dies videre bonos: xxxix. 22., Οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου, Expetentes salutem tuam. Vide Biel. in Nov. Thes. Philolog. v. Ἀγαπάω. Schol. C. D'O. ad Aristoph. Plut. 642., a Schæfero in Mss. laudatus: Ποθοῦσα, ἀγαποῦσα,[1] "quam formam," inquit T. Hemst., "non semel adhibuit pro ἀγαπῶσα: explicatio vero, si usum Græcæ linguæ castigatum adtendas, non satis commoda." Sed criticum summum sic scribentem falli ex exemplis supra laudatis satis patet. Platonem igitur Wetstenius ad Jo. xi. 3. agens de differentia inter ἀγαπῶ et φιλῶ, citare non debuerat. Sed recte e Dione xliv. p. 175. affert, Ἐφιλήσατε αὐτὸν ὡς πατέρα, καὶ ἠγαπήσατε ὡς εὐεργέτην. Cui exemplo addi potest Xenoph. Memorab. ii. 7. 9., Ἐὰν δὲ προστάτης ᾖς, ὅπως ἐνεργοὶ ὦσι, σὺ μὲν ἐκείνας φιλήσεις, ὁρῶν ὠφελίμους σεαυτῷ οὔσας, ἐκεῖναι δὲ σὲ ἀγαπήσουσιν, αἰσθόμεναι χαίροντα σὲ αὐταῖς: at sect. 12. inverso ordine, Αἱ μὲν ὡς κηδεμόνα ἐφίλουν, ὁ δὲ ὡς ὠφελίμους ἠγάπα. Utrumque tamen verbum sine ulla differentia in universum notat, inquit Schleusnerus in Lex., benevolentia aliquem complecti, amare ita, ut paratus sis ad hanc benevolentiam quovis modo et tempore demonstrandum. Unde Christo
A interroganti, Jo. xxi. 15. Ἀγαπᾷς με πλέον τούτων; respondet Petrus, Ναὶ, Κύριε, σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε.] Isocr. in Hel. Encomio (T. ii. p. 342. ed. Augeri), Ἣν ἐπιδείξωμεν τοὺς ἀγαπήσαντας καὶ θαυμάσαντας ἐκείνην, αὐτοὺς τῶν ἄλλων θαυμαστοτέρους ὄντας. Xenoph. K. Π. vii. (5. 18. p. 447.), Ὥστε μονονοὺκ ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιεφέρομεν αὐτοὺς ἀγαπῶντες, (i. e. præ amore.) Idem Memorab. i. (5. 4.) de honesto et de inhonesto amore usurpavit simul, scribens, Τὰς πόρνας ἀγαπῶντα μᾶλλον ἢ τοὺς ἑταίρους. Hinc etiam ὁ ἀγαπώμενος et ἡ ἀγαπωμένη, pro ὁ ἐρώμενος et ἡ ἐρωμένη, ut dicetur infra. [V. Damm. in Lex. p. 150. qui primariam verbi hujus notionem esse amatoriam censet.] Usurpatur etiam de amore rerum inanimatarum, ut Isocr. ἀγαπᾷν τὸν πλοῦτον, amare divitias, dixit. Plato Polit. ii. (i. 4.)[2] ἀγαπᾷν τὰ χρήματα et ἀσπάζεσθαι, pro eodem ponit: ut Latine dixeris, Amare pecunias, vel Amplecti pecunias, pro Pecuniarum studio vel amore teneri. Dicitur autem aliquando, Ἀγαπῶ τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου, vel Ἀγαπῶ τοῦτο
B πρὸ ἐκείνου, pro, Præfero hoc illi, Antepono hoc illi, ad verbum, Amo hoc pro illo vel loco illius, et, Amo hoc præ illo. Demosth. Pro Corona (p. 263, 6. Reisk.), Οὔτ' ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς τὰ Φιλίππου δῶρα καὶ τὴν ξενίαν ἠγάπησα, ἀντὶ τῶν κοινῇ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι συμφερόντων. Plut. in Camillo, Ἀγαπῆσαι τὴν ἧσσαν πρὸ τῆς ἐλευθερίας. Jungitur et cum μᾶλλον: ut, Ἀγαπῶ μᾶλλον δόξαν ἢ χρήματα, Amo magis gloriam quam pecunias, pro, Præfero gloriam pecuniis. [Jo. xii. 43., Ἠγάπησαν γὰρ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἤπερ τὴν δόξαν τοῦ θεοῦ: iii. 19., Καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς. Matth. vi. 24., Τὸν ἕτερον ἀγαπήσει,[3] Alterum præferet. Jo. xiii. 23., Ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, quem præ ceteris Apostolis amabat Jesus. Rom. ix. 13., Τὸν Ἰακὼβ ἠγάπησα, Jacobum prætuli. "In quibus omnibus locis," inquit Schleusnerus in Lex., "ὑπὲρ vel μᾶλλον omissum videtur, quod additur Jo. iii. 19. xii. 43." ll. cc. E contrario formula, οὐκ ἀγαπᾷν, est Postponere, Minus curare, et Negligere. Apoc. xii.
C 11., Καὶ οὐκ ἠγάπησαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἄχρι θανάτου.] Item cum infinitivo,[4] ut Amo apud Latinos, [Horat. Od. ii. 3. 9. iii. 16. 9. Epod. viii. 15. Plin-

verbum Amare ad æstum libidinis refertur, a quo abesse possit vera benevolentia. Catull. 73. ad Lesbiam:—'Dilexi tum te, non tantum ut vulgus amicam, Sed pater ut gnatos diligit et generos. Nunc te cognovi. Quare etsi impensius uror, Multo mi tamen es vilior et levior. Qui potis est? inquis. Quod amantem injuria talis Cogit amare magis, sed bene velle minus.'" Gesnerus Thes. L. L. Cicero in Lælio 100. c. xxvii.: Amare nihil aliud est, nisi eum ipsum diligere, quem ames, nulla indigentia, nulla utilitate quæsita. Nonius v. 3.: "Inter Amare et Diligere hoc interest, quod Amare vim habet majorem, Diligere autem est levius amare." "Differunt Amare et Diligere, quod Amare est ex appetitu, Diligere ex ratione. Hinc Amare dicuntur etiam bruta animalia, Diligere soli homines. [Vide Cic. de Fin. Bonorum et Malorum iii. 5.] Hinc etiam Amare plus est quam Diligere: quia appetitus amans ardentius, vehementiusque fertur in rem amatam, quam ratio, quæ cautius, ut ita dicam, et lentius. Cic. ad Brut. Ep. 1. Clodius valde me diligit, vel, ut ἐμφατικώτερον dicam, valde me amat. Id. ix. Fam. Ep. 14.: Quis erat, qui putaret, ad eum amorem, quem erga te habebam, posse aliquid accedere? tantum accessit, ut mihi nunc denique amare videar, antea dilexisse. Id. Fam. xiii. Ep. 47.: Eum a me non diligi solum, verum etiam amari. Id. in Fragm. apud Non. c. iv. n. 78. et c. v. n. 3.: Me aut amabis, aut, quo contentus sum, diliges. Contra alia ratione plus est Diligere, quam Amare, hoc est æstimabilius. Nam diligimus propter virtutem; amamus propter voluptatem: diligimus ratione, ut dictum est, et quasi delectu adhibito, unum præ alio amplectimur, [Cic. Fam. i. 9., Eum non solum beneficio, sed amore etiam et perpetuo quodam judicio meo diligebam:] amamus impetu quodam et cupiditate. Cic. Verr. vi. [iv.] cap. 23., Archagatus [Archagathus] homo nobilis, qui a suis et amari, et diligi vellet. Id. Fam. xv. Ep. 7., Te semper amavi dilexique. Terent. Eun. 1, 2, 16., Non quo quenquam plus amem, aut plus diligam, eo feci." Forcellinus in Latinitatis Lexico. Plin. Ep. iii. 9. 7.: Quem ego cum olim mutuo diligerem, ex hac officii societate amare ardentius cœpi.

[1] De forma Ἀγαπέω Schæferus in Mss. affert e Fischeri Animadvv. ad Gram. Gr. Velleri i. p. 56.:—"Omnino Iones, ut Dores, vocalem ᾱ mutarunt in vocalem ε̄ ante vel post consonantes λ̄ et ρ̄, v. Hemsterh. ad Thom. M. v. δαλος p. 862. et in verbis in syllabas άω desinentibus, ut Ἀγαπέομες, Archytas Fragm. p. 675. Gal. 2."

[2] Initio libri secundi, (p. 35. ed. Astii,) ἀγαπᾷν et ἀσπάζεσθαι pro eodem ponuntur: Τί δέ; ὃ αὐτό τε αὑτοῦ χάριν ἀγαπῶμεν καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ γιγνομένων; οἷον αὖ τὸ φρονεῖν καὶ τὸ ὁρᾷν καὶ τὸ ὑγιαίνειν· τὰ γὰρ τοιαῦτά που δι' ἀμφότερα ἀσπαζόμεθα. Cum hoc loco conferendus est locus in Gregorii Naz. Invect. in Julianum p. 31. ed. Etonæ 1610., Οἵ γε ἀληθῶς φιλόσοφοι καὶ φιλόθεοι, τὴν πρὸς τὸ καλὸν οἰκείωσιν ἀγαπῶντες δι' αὐτὸ τὸ καλὸν, οὐ τὰς ἀποκειμένας ἐντεῦθεν τιμάς. Vide locum e Platonis Lyside T. v. p. 246. ed. Bipont. supra laudatum.

[3] "Luc. xiv. 26., Εἴ τις ἔρχεται πρός με, καὶ οὐ μισεῖ τὸν πατέρα ἑαυτοῦ, καὶ τὴν μητέρα, καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ τέκνα, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ τὰς ἀδελφὰς, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, οὐ δύναταί μου μαθητὴς εἶναι, ubi τὸ μισεῖν, vero Hebraismo, est ἐν δευτέρῳ ἔχειν, quod ab iis fit qui aliquem secundo loco habent aut postponunt alteri: et ita plerunque. Tale est illud, Οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἕνα μισήσει, καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, apud Matth. et Luc.: μισήσει, ἐν δευτέρῳ ἕξει, alteri postponet, loco secundo habebit, ἀγαπήσει autem, μᾶλλον ἀγαπήσει. Neque aliter interpretatus est Matthæus (x. 37.), qui, Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ. Ita Lea μισεῖσθαι dicitur, cui altera præfertur, Genes. xxix. 31., Ἰδὼν δὲ Κύριος ὅτι μισεῖται Λεία. Neque aliter locum Deut. xxi. 15., περὶ τῆς ἠγαπημένης καὶ μισουμένης γυναικὸς, acceperim, quod Latine, de dilecta et posthabita uxore, dicas: Ἐὰν δὲ γένωνται ἀνθρώπῳ δύο γυναῖκες, μία αὐτῶν ἠγαπημένη, καὶ μία αὐτῶν μισουμένη, ubi μισουμένη, ἐν δευτέρῳ οὖσα, ut et deinceps. Hic autem recte, Et non postponit, dicas. Quid, quod Euripides ad eundem fere modum Alcestide [v. 346. Monk.], Οἴσω δὲ πένθος οὐκ ἐτήσιον τόδε, Ἀλλ' ἔς τ' ἂν αἰὼν οὑμὸς ἀντέχῃ, γύναι, Στυγῶν μὲν ἥ μ' ἔτικτεν, ἐχθαίρων δ' ἐμὸν Πατέρα· λόγῳ γὰρ ἦσαν, οὐκ ἔργῳ, φίλοι. Ubi στυγεῖν, Minus amare quam alium. Quomodo μισεῖν parens dicitur, qui minus amat, aut qui alium, ut Christum, præfert. Quod Tertulliano scrupulum injecit, effecitque ut locum illum, Ἢ γὰρ τὸν ἕνα μισήσει etc., Quia alterum offendi sit necesse, alterum defendi, redderet." D. Heinsii Observv. Sacr. p. 167. ed. Cant. 1640.

[4] Etiam cum participio: nam Schol. C. D'O. ad Aristoph. Plut. 645. apud T. Hemsterh. ad v. 641. φιλεῖς ὁρῶσα exponit per ἀγαπᾷς ποιοῦσα, quod ita damnat T. H., ut "explicationem, si usum Græcæ linguæ castigatum adtendas, non satis commodam" putet. An sibi voluit vir magnus ἀγαπᾷν sic positum pro solere non satis Græcum esse? Sic tamen loquuntur Aristoteles Œcon. ii. a Nostro laudatus, et Jerem. xiv. 10. et Os. xiii. 7. a Bielio in Thes. citati, aliique plures. Sed forte ei in animo erat negare ἀγαπᾷς ποιοῦσα dici posse pro ἀγαπᾷς ποιεῖν. At, tametsi in locis ex Aristotele, Jerem. et Os. prolatis infinitivum

ius xiii. 4., Palma toto anno bibere amat. "Φιλέω, ut notavit etiam Quintilian. ix. 3. eadem ratione usurpatur: et videtur quodammodo reduci ad verbum Soleo, quia quæ amanter facimus, sæpe facimus." Forcellinus in Latinitatis Lex.] Aristot. Œcon. ii., Τοὺς Λυκίους ὁρῶν ἀγαπῶντας τρίχωμα φέρειν. [" Jerem. xiv. 10., Ἠγάπησαν κινεῖν πόδας αὐτῶν, Amant h. e. solent, consuescunt movere pedes suos: Os. xiii. 7., Καταδυναστεύειν ἠγάπησε, Amat h. e. solet opprimere." Bielii Thes. h. v.] ‖ Significat etiam, Amice et hilariter accipio. Odyss. Ψ. 214., Οὕνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα. Ubi Eustath. (p. 1946, 1. ed. Rom.) significare dicit ἐφιλοφρονησάμην, et ita sumi ut ἀμφαγαπάζειν. Videtur autem hic uno verbo complecti voluisse Penelope illa benevolentiæ et amoris signa, quæ Ulyssi exhibuerat, manus collo injiciens, et caput deosculans. [Vide Dammii Lex. p. 150.]. Unde Auctor brevium Scholiorum ἀγάπησα exponit hic περιεπτυξάμην, Amplexata sum, expansis ulnis. ‖ Ἀγαπάω, item pro Osculor, ut ait Eustath. (p. 1935, 35.), qui exponens hæc verba e fine Od. X. (499.), Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι, scribit hinc videri sumsisse Homeri posteros usum verbi ἀγαπᾷν[1] pro φιλεῖν, et ἀγάπην pro φίλημα.

Ἀγαπᾷν, Contentum esse, Cicerone (de Univ.) interprete: quod enim Plato (in Timæo T. ix. p. 304. ed. Bipont.) dicit, Ἀλλ' ἐὰν ἄρα μηδενὸς ἧττον παρεχώμεθα εἰκότας, ἀγαπᾷν χρὴ, interpretatur, Contentique esse debetis, si probabilia dicentur. Vide Cic. interpret. p. 14. in Lex. Ciceroniano. [Glossæ: Ἀγαπῶν· Contentus, O.] Sic Isocr. in Panegyrico (T. i. p. 258. ed. Augeri) dixit, Ὥστε καὶ[2] τοὺς ἀφεστῶτας μηκέτι τὴν ἐλευθερίαν ἀγαπᾷν, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὁμόρων ζητεῖν ἐπάρχειν, i. e. Non jam libertate contenti essent, Non sat haberent esse liberi, Non boni consulerent libertatem. Non male exponitur in vulg. Lexicis, Ut non jam amplius libertatem affectarent. Sic in Πρεσβευτ. Libanius, Ἀγαπᾷν τοὺς ἀρχαίους ὅρους, Contenti esse antiquis finibus. Thucyd. vi. (18.), Οὐκ ἀγαπήσαντες τὴν ἐν τῷ παρόντι ἡσυχίαν. Demosth. Phil. ii. (p. 70. ed. Reisk.), Οὓς διὰ μὲν πλεονεξίαν τὰ παρόντα ἀγαπήσειν οἴεται, Contentos fore præsenti rerum statu. Pro eodem sæpe etiam dativo jungitur, ut significationem, ita et constructionem habens verborum ἀρκοῦμαι et στέργω.[3] Sic apud Lysiam (Orat. Funeb. super Humatis in Ceramico p. 82. Reisk.), Ὁ γὰρ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς, οὐκ ἀγαπῶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς, ἀλλ' ἐλπίζων καὶ τὴν Εὐρώπην δουλώσεσθαι. [Locum hunc et Phavor. laudavit. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 129.: Ἀγαπῶ, δοτικῇ. Λυσίας ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ· Ὁ γὰρ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς, οὐκ ἀγαπῶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς. Καὶ πρὸς αἰτιατικήν. Demosth. Or. in Bœot. de Nom. p. 1002., Οὐκ ἀγαπᾷ Βοιωτὸς τουτοισὶν, Bœotus his non contentus est.] Non raro et cum particula εἰ, vel ἢν, sive ἐὰν, (sive

A ἂν,) jungitur. Isocr. (Or. Areopag. T. ii. p. 146. ed. Augeri, Μηδ' ἀγαπᾷν, εἰ κακοδαιμονησάντων καὶ μανέντων ἀνθρώπων νομιμώτεροι γεγόναμεν. Idem Or. ad Phil. T. i. p. 322., Μὴ καὶ δόξω τισὶν ἀγαπᾷν εἰ χαριέντως αὐτοὺς ἠμυνάμην. Idem,) Οὐδ' ἐν τούτοις τοῖς κακοῖς ἠγάπησα, εἰ τοὺς οἰκείους τοὺς ἐμαυτοῦ διασῶσαι δυνηθείην. Dionys. Hal. Antiqq. Rom. ii., Οἵ τε ἀγαπῶντες καὶ τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν εἰδότες, εἴ τις αὐτοὺς εἴα τὴν ἑαυτῶν ἔχειν ἀσφαλῶς, i. e. Et qui boni consulebant, vel, Et qui præclare secum agi putabant, ac magnam Diis gratiam habebant, si etc. Xenoph. K. Π. viii. (2. 4.), Καὶ ἀγαπᾷν ἢν καὶ οὕτως ἱκανοὺς αὐτὸν τρέφειν ἐργοδότας λαμβάνῃ. [Isocr. Epist. T. i. p. 418. 5., Ὥστ' ἀγαπᾷν ἢν τὴν χώραν τὴν αὐτῶν ἔχωσιν. Dionys. Hal. Antiqq. Rom. viii. 47. T. iii. p. 1614. 8. ed. Reisk., Ἀλλ' ἀγαπᾷν, ἐὰν τὰ ἑαυτῶν ἔχειν τις αὐτοὺς ἐᾷ. Demosth. Olynth. iii. p. 37, 2. Reisk., Ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος ἐκνενευρισμένοι καὶ περιῃρημένοι χρήματα, καὶ συμμάχους, ἐν ὑπηρέτου καὶ προσθήκης μέρει γεγένησθε, ἀγαπῶντες ἐὰν μεταδιδῶσι θεωρικῶν B ὑμῖν, ἢ βοΐδια πέμψωσιν οὗτοι. Lysias Accus. Dardanariorum p. 722. 6., Ἀλλ' ἀγαπῶμεν ἂν ὁποσουτινοσοῦν πριάμενοι παρ' αὐτῶν ἀπέλθωμεν.] Nonnunquam etiam cum infinitivo. Herodian. (ii. 15. 8. ubi vid. Irmischius,) Ἀγαπήσας ἄνευ μάχης καὶ κινδύνου λαβεῖν ταῦτα. [Idem iv. 15. 20., Ἀγαπῶν τε τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τὰ χρήματα ἀναιμωτὶ ἀπολαβεῖν. Vide Zeunium ad Vigerum c. v. s. 4. p. 221. Lucianus Dial. Mort. xii. 4. T. i. p. 386. 49., Οὐκ ἠξίωσα, τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων, ἀγαπᾷν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, Indignum existimavi, si, soli Macedonum regno incubans, contentus essem imperio, a patre mihi relicto. Theophrastus de C. P. iii. 2., Ὅσοι δὲ καὶ τὸ θεωρεῖν μᾶλλον ἀγαπῶσιν.] Sæpe cum participio. Luc. in Timone, Ἀγαπῶ ἀποφέρων τέτταρας ὀβολοὺς, [cap. 12. T. i. p. 121. 13., Ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες.] Idem alibi, Ἀγαπῶ συνὼν μιᾷ, [Dial. Mort. xxii. 4. T. i. p. 272, 8., Ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ. Demosth. Περὶ Συντάξεως p. 175. 2., C Νῦν δ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δημοσίᾳ μὲν ἡ πόλις ἡμῶν τὰς ὁδοὺς ἀγαπᾷ κατασκευάζουσα, καὶ κρήνας, καὶ κονιάματα, καὶ λήρους. Isocr. in Panathenaico T. ii. p. 428. ed. Augeri, Τούτων ἁπάντων μοι συμβεβηκότων, τῶν μὲν * ὑπερβαλλόντως, τῶν δ' ἐξαρκούντως, οὐκ ἀγαπῶ ζῶν ἐπὶ τούτοις. Sequentia loca laudavit Schæferus in Mss.: Dionys. H. Antiqq. Rom. vii. 49. T. iii. p. 1420. Reisk., Οὐκ ἠγάπησε ταύτης τυχὼν τῆς χάριτος, Alciphr. i. 5., Ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ τὴν τῶν ἀναγκαίων εὐπορίαν ἐκ τῆς καθημερινῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν πορίζόμενος, ubi vid. Berglerus, i. 38., Ἀλλ' ὑπὸ τοὐμὸν ἠγάπα κοιμωμένη χλανίσκιον τὸ λιτὸν τοῦτο καὶ δημοτικὸν, iii. 61., Ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἐν ταπεινῷ τῷ σχήματι τὴν πατρῴαν ἀποβαλὼν οὐσίαν, ἀγαπῶ τῇ γαστρὶ τὴν ἀναγκαίαν πλησμονὴν ἐκπορίζων.[4]] Cum particula ὅτι apud Hom. Odyss. Φ. (289.), Οὐκ ἀγαπᾷς, ὅθ' ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν Δαίνυσαι;

habeamus, participium tamen pro eo usurpari posse, minime dubitamus, præsertim cum φιλεῖν, solere, et cum participio, (ut in Aristophanis loco, φιλεῖς δρῶσα,) et cum infinitivo, (ut in Luciani Adv. Indoctum xviii. T. iii. p. 114., Ὡς φιλεῖ τὰ τοιαῦτα ἐν ξυνουσίᾳ προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων,) jungatur. Sic Anglice dicimus, 'I love doing so,' 'I love to do so.'

[1] "Ἀγαπᾶν scribendum sine ι subscripto, non ἀγαπᾷν. A veteribus enim Græcis hujusmodi traditur regula: Τὰ εἰς ᾶν ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ ν τὶ ἀνεκφώνητον, h. e. Infinita in ᾶν desinentia non habent ι subscriptum, quia verba in ν finita nunquam habent ante ν quicquam non prolatum. Quicquid enim in verbis præcedit ν plene profertur, quod exemplis patet: ut, τύπτειν, ἐτύφθην, ἐτύπην, τυφθείην, τυπείην, ποιεῖν, ἐποίεον—ἐποίουν, ἐβόαον—ων, ἐβοήθην, βοηθείην, etc. Sic Etymologus [p. 201. 50.], eumque secutus Urbanus, aliique Grammatici, quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur." Vir doctus hæc notavit ad Vigerum de Præcip. Gr. Dict. Idiotism. p. 220. ed. Lips. 1813. Irmischius ad Herodiani Indicem v. Ἀγαπᾷν Vigero ipsi verba ista tribuit. Sed eum falli, satis patet ex Hoogeveenii præfatione, ubi legitur p. xxi.: "Retinui quæ a viro quodam docto addita in Leidensi Editione his signis [ ] inclusa inveniuntur."

[2] Καὶ in Augeri Editione non legitur.

[3] Dinarchus p. 63. T. iv., * Στερκτέον εἴη τοῖς συμβαίνουσιν. Etymologus v. Στέργω p. 725. 55. de constructione verbi στέργειν præcipit, Εἰ μὲν συντάττεται, inquiens, μετὰ δοτικῆς, σημαίνει τὸ ἀρκοῦμαι, εἰ δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, σημαίνει τὸ ἀγαπῶ καὶ φιλῶ. Phavorinus: Ἀγαπῶ· τὸ φιλῶ, αἰτιατικῇ συντάσσεται, οἷον, Ἀγαπῶ τοὺς φίλους, Ἀγαπῶ σε πλέον τούτων. Ἀγαπῶ δὲ τὸ ἀρκοῦμαι, δοτικῇ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, καὶ Λυσίας· Ὁ γὰρ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς οὐκ ἀγαπῶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς, ἀλλὰ ἐλπίζων τὴν Εὐρώπην δουλώσασθαι (δουλώσεσθαι), ἔστειλε πεντήκοντα μυριάδας στρατιάν. Sed uterque fallitur; nam, ut ex exemplis a Nostro laudatis satis patet, et στέργειν et ἀγαπᾷν, cum pro ἀρκεῖσθαι ponantur, modo dativum, modo accusativum comitem habent. Vide Fischeri Animadvv. ad Gram. Gr. Velleri iii. p. 409-10. Ceterum Phavorinus his verbis, Ἀγαπῶ δὲ τὸ ἀρκοῦμαι, δοτικῇ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, splendide erravit. Homerus enim nusquam ἀγαπῶ τὸ ἀρκοῦμαι usurpavit. Sed ecce iterum Crispinus ille: Ἀγαπῶ· φιλῶ, ἀσπάζομαι, στέργω, πείθω, ἐρῶ· ὅπερ Ὅμηρος ἔπεισε τοὺς ὕστερον ἐπὶ τοῦ ἀρκεῖσθαι τιθέναι, ὃ καὶ μετὰ δοτικῆς ἐκεῖνοι συντάσσουσιν, ὡς φθάσαντες εἴπομεν. Imo in loco, ad quem nos hic remittit, dixerat Homerum ipsum verbum ἀγαπᾷν dativo junxisse. Cf. Eustath. p. 1910, 30.

[4] "Scriptum ἐκπορίζειν. Potest et ἐκποριζόμενος, ut supra." Bergler. "Quem locum Alciphronis alium in mente habuerit Berglerus, non habeo dicere. Ad sensum similis est Lib. i. Ep. 13., Ἀγαπητῶς ἐκπορίζοντα, non ἐκποριζόμενον." Wagner.

[" Non pro magno id suscipis, quod quietus nobis- A cum valde nobilibus epularis?" Dammius in Lexico p. 150. Eustath. p. 1910. 30., Τὸ δὲ ῥηθὲν οὐκ ἀγαπᾷς ἐκεῖσε τοὺς ὕστερον ἐπὶ τοῦ ἀρκεῖσθαι τιθέναι τὸ ἀγαπᾷν, ὃ καὶ μετὰ δοτικῆς ἐκεῖνοι συντάσσουσιν, quam observationem haud ineptam esse notat Zeunius ad Vigerum l. c. Vide Phavor. in v. qui ad Eustathii verba respexit.] (Quod imitatus Lucianus dixit (in Nigrino xxi. T. i. p. 59.), Τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾷν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν. Ubi male putatur, qui error est et in Lexx. vulg., ἀγαπᾷν absolute positum hic esse pro ἱκανὸν εἶναι, satis esse, perinde ac si dixisset, ἀγαπητὸν εἶναι: quum Græce dici non possit, τοῦτο ἀγαπᾷ, pro τοῦτο ἀγαπητόν ἐστι. Non igitur ita verti debet, ut illic vertitur, Satis esse rati, si solum aspexerint. Nam ἀγαπᾷν non refertur ad eos qui resalutant, sed ad obvios qui salutantur. Et intelligendum est, ἀξιοῦντες τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀγαπᾷν, hoc sensu, Æquum esse judicantes ut obvii contenti sint se fuisse ab ipsis aspectos tantummodo. B Ad verbum, Contenti sint quod solum eos respexerint. [Idem in Deorum Concilio iii. T. iii. p. 529., Πολλοὶ γάρ, φημί, οὐκ ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέσχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων. Thucyd. vi. 36., Ἐπεὶ ἔγωγε ἀγαπᾷν οἴομαι αὐτοὺς ὅτι οὐχ ἡμεῖς ἐπ' ἐκείνους ἐρχόμεθα, πόλεις τοσαῦται, καὶ οὕτω μεγάλαι. Jungitur et cum præpos. ἐπὶ, ut notat Irmischius ad Herodian. ii. 15. 8., a Luciano in Judicio Vocalium T. i. p. 83., Ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν, quod ibi vertitur: Ut non sit contentum iis, quæ ego sæpe dissimulavi. Sed hic ἐπὶ ad verbum ἡσύχασα [1] referri possit. Nescimus cujus sint verba hæc a Vigero adlata in Libro de Præc. Gr. Dict. Idiotismis cap. v. sect. iv. p. 221., Ἐπὶ τοῖς ἐν τῇ πολιτείᾳ καθεστῶσιν ἀγαπᾷν, Contentum esse iis, quæ constituta in republica fuerint Suidas et Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324.: Ἀγαπᾷν· τὸ ἀρκεῖσθαί τινι καὶ μηδὲν πλέον ἐπιζητεῖν. Zonaras p. 38.: Ἀγαπᾷν· ὅπερ ἐστὶν ἐξ ἀγάπης, λέγεται δὲ καὶ τὸ ἀρκεῖσθαι. Ponitur abso- C lute ac sine casu in Luciani Necyomantia xvii. T. i. p. 480., Ἐπειδὰν γάρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδός, ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον: de Merc. cond. xxi. T. i. p. 677., Ἀγαπᾷν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. Vide Irmisch. ad Herodiani L. ii. 15. 8.]

Ἀγαπᾷν, Acquiescere, sed non accipiendo verbum istud pro Contentum esse, ut quum hæc Isocr. verba (e Panegyrico T. i. p. 258. 22. ed. Augeri,) Μηκέτι τὴν ἐλευθερίαν ἀγαπᾷν, Budæus interpretatur, ' Non jam acquiescerent in libertate,' sed pro Gratum acceptumque habere et approbare. Interdum cum dativo, ut ἀγαπῶ τοῖς δεδιῃτημένοις, Acquiesco quæ statuta sunt ab arbitris, Grata acceptaque habeo, vel Approbo. In qua significatione idem valet ἀγαπῶ quod ἀρέσκομαι, i. e. Acquiesco et mihi satisfit et placet conditio: ut Budæus interpretatur, citans hunc Luciani locum e Menippo, ubi hæc duo verba copulavit, Δεῖ γὰρ ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾷν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἴεσθαι, [T. i. p. 436., D Ὅπερ οἶμαι καὶ φασί, συνετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾷν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἴεσθαι. " Nihil est apud veteres isto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatissimo familiarius, ἀγαπᾷν, στέργειν δεῖ τὰ παρόντα, εὖ τίθεσθαι τὰ παρόντα, ἀρέσκεσθαι, ἀρκεσθῆναι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ καταστάσει, sic ut parœmiæ communis imaginem sæpissime gerat: vide M. Antonin. x. 1. Ad illam normam versionem exegi: ' Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit prudens, acceptis fruatur contentusque sit præsentibus, nihilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.' " T. Hemsterh. Lucianus in Pisc. sive Revivisc. x. T. i. p. 579., Ὥστε ἀπίωμεν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἡ δὲ δικασάτω, καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῷ, Et nos sententia illius stabimus. Idem pro Imaginibus xv. T. ii. p. 493., Πότερα οὖν ἐθέλεις, ἀγαπήσαις τοῖς ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω; ἤ, κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητήν, παλινῳδίαν τινὰ συγγράφω; ἢ δώσετέ μοι ἐφέσιμόν τινα γενέσθαι τὴν δίκην; Idem in Jove confutato xix. T. ii. p. 641., Εἰ δὲ μὴ ῥᾴδιόν σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. In his tribus locis ad forensem adluditur formulam, ἀγαπᾷν τὰ ἐγνωσμένα, s. τοῖς ἐγνωσμένοις. Vide Budæi Comment. L. G. p. 45. ed. 1556.] Cum accusativo autem videtur idem significare in hoc Plutarchi loco, Ἠγάπησαν τὸ πραχθὲν ὑπὸ τῶν γυναικῶν, perinde ac si dixisset ἀπεδέξαντο: nam pro ἀποδέχεσθαι sumi, auctor est Suidas [et ex eo Phavor. Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324.: Ἀγαπᾷν· ἀποδέχεσθαι. Plutarchus in Numa xiv. T. i. p. 278. Reisk.: Εἰ μὴ νὴ Δία τοῖς Αἰγυπτίοις τροχοῖς αἰνίττεταί τι καὶ διδάσκει παραπλήσιον ἡ μεταβολὴ τοῦ σχήματος, ὡς οὐδενὸς ἑστῶτος τῶν ἀνθρωπίνων, ἀλλ' ὅπως ἂν στρέφῃ καὶ ἀνελίττῃ τὸν βίον ἡμῶν ὁ Θεός, ἀγαπᾷν καὶ δέχεσθαι προσῆκον. " Habet etiam hunc usum rariorem, ut notet, Amicis et blandis verbis aliquem compellare, et ex adjuncto, laudare, approbare. Marc. x. 21., Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἠγάπησε αὐτὸν, Et Jesus laudavit ejus studium legis servandæ, aut blandis verbis eum compellavit: alii, ut Elsnerus Comment. in Marc. p. 174., vertere malunt, Contentus erat eo. 2 Paral. xviii. 2., Ἠγάπα αὐτὸν ἀναβῆναι. Psalm. lxxviii. 36., Ἠγάπησαν αὐτὸν ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. Cf. Fesselii Adverss. Sacra x. 1. et Lud. de Dieu Crit. Sacr. p. 414. seq." Schleusnerus in Lex. Omnino vide Bielii Thes. h. v., cui, haud præter rationem, in 2 Paral. xviii. 2., ἠπάτα, Persuadebat, pro ἠγάπα, et in Ps. lxxviii. 36., ἠπάτησαν, Decipere conati sunt, pro ἠγάπησαν legendum videtur.]

[" Ἀγαπάω, ut verbum τιμάω, officia debita alicui præsto, et quidem amore et benevolentia ductus, Ephes. v. 25., Ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας. Col. iii. 19. Hinc factum est, ut formula ἀγαπᾷν τὸν Θεὸν in N. T. in universum notet, Deum pia et sancta mente colere. Matth. xxii. 37. Marc. xii. 33. 1 Cor. ii. 9. viii. 3. 1 Jo. iv. 20. coll. Ps. xcvii. 10. cxlv. 21. et ἀγαπᾷν τὸν Χριστὸν is dicatur, qui verus est Christi sectator et cultor. Jo. viii. 42. xiv. 15. 21. et 23. Ephes. vi. 24. et ipse Christus Jo. xiv. 31. invicem permutet formulas, Ἀγαπῶ τὸν πατέρα, et Καθὼς ἐνετείλατό μοι ὁ πατήρ, οὕτω ποιῶ." Schleusnerus in Lex. " Cicero in Lælio 100. c. xxvii.: ' Amare nihil aliud est, nisi eum ipsum diligere, quem ames, nulla indigentia, nulla utilitate quæsita.' Hæc forte finitio induxit Sanctium Miner. 1, 2. et 3, 2. ut negaret, recte dici, Ego amo Deum, aut Deus amatur a me, quod nempe, indigentia nostra, utilitas nostra nunquam abest. Sed agit nempe Cicero de pulcerrimo genere amoris inter homines. Cæterum Plaut. Pœn. i. 2, 70. Deos quoque edepol et amo et metuo. Et Sen. Epist. 47., Id dominis parum esse, quod Deo satis est, qui colitur et amatur. Illud tamen

Imo Berglero, ni fallimur, in animo erat locus, qui legitur in L. i. Ep. 5., Ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ τὴν τῶν ἀναγκαίων εὐπορίαν ἐκ τῆς καθημερινῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν ποριζόμενος: ibi enim in nota Berglerus habet ἐκποριζόμενος, tanquam si sic suo in textu edidisset, cum revera ibi legatur ποριζόμενος. Quid igitur de hac re statuendum est? Utrum ποριζόμενος, typothetæ culpa, in Bergleri, deinde in Wagneri textum pro ἐκποριζόμενος irrepsit? An Berglerus ipse in nota ἐκποριζόμενος negligenter pro ποριζόμενος scripsit, deinde vero in nota ad L. iii. 61. suum errorem repetiit? Nobis videtur in textu pro ποριζόμενος reponendum ἐκποριζόμενος, ut ἐκπορίζων in L. iii. 61. Ut ut sit, vulgata tamen lectio satis proba est; nam e Xenophontis Œcon. xi. 10. Berglerus affert: Πολλοὶ δ' ἀγαπῶσιν, ἢν δύνωνται τὰ ἑαυτοῖς ἀρκοῦντα πορίζεσθαι. V. Lex. Xenoph. v. Πορίζεσθαι.

[1] " Στέργειν τοῖς ὡρισμένοις ὑπὸ τοῦ δικάζοντος, Ἐμμένειν τοῖς κριθεῖσιν, Τοῖς γνωσθεῖσιν ἐφησυχάζειν, Τοῖς κεκριμένοις ἐναπομένειν, Τοῖς δεδογμένοις ἐναναπαύεσθαι, Acquiescere rebus judicatis, et re judicata, ut Cicero locutus est." Budæus Comment. L. G. p. 45. ed. 1556. Ἀτρεμεῖν vero et ἡσυχάζειν fere tantum cum ἐπὶ et dativo casu construi, notat Vigerus cap. v. sect. 4. p. 221. Sic verbum στέργειν cum præpos. ἐπὶ et dativo casu ab Isocrate de Pace T. i. p. 405. Panath. T. ii. p. 203. Demosth. T. ii. p. 996. et verbum contrarium δυσφορεῖν a Josepho Archæol. vi. 1. jungi, notavit Fischerus Animadvv. ad Gram. Gr. Velleri iii. p. 410.

fatendum, diligendi vocabulo fere uti Vulgatum interpretem, v. g. Deut. vi. Rom. vii. 1 Jo. iv. etc." Gesnerus Thes. L. L.]

['Αγαπῆν, pro ἀγαπᾶν, habet Callicratidas apud Stob. S. lxxxiii. p. 486. 42. "Hæc infinitivi forma, Atticis et Ionibus non infrequens, Doriensibus quoque valde fuit usitata," inquit Kœnius ad Gregor. Cor. p. 228.]

Suidas: 'Αγαπῴην εὐκτικῶς. [Etym. M. p. 6, 5.: 'Αγαπῴην· ῥῆμα εὐκτικόν. 'Αγαπάω ἀγαπῶ, ἀγαπάοντος ἀγαπῶντος, ἀγαπάοιμι ἀγαπῷμι· τὸ τρίτον, ἀγαπάοι ἀγαπῷ. Καὶ οἱ Ἴωνες ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν εὐκτικῶν εἰώθασιν * ἐπεντιθέναι τὸ η· καὶ ἀναλόγως πάλιν τὸ πρῶτον γίνεται ἀγαπῴην. Κανὼν γάρ ἐστιν ὁ λέγων, πᾶν τρίτον πρόσωπον εἰς η λῆγον προσθήκῃ τοῦ ς ποιεῖ τὸ δεύτερον, καὶ τροπῇ τοῦ ς εἰς ν τὸ πρῶτον. Idem p. 413, 39.: Τὸ εὐκτικὸν, ζάοιμι ζῷμι· τὸ δεύτερον, ζάοις, ζῷς· ζάοι, ζῷ· καὶ ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ οἱ 'Αττικοὶ προστιθοῦσι τὸ η, καὶ γίνεται ζῴη. 'Απὸ δὲ τρίτον ποιοῦσι τὸ δεύτερον, προσθέσει τοῦ σ, ζῴης· καὶ τροπῇ τοῦ ς εἰς ν, τὸ πρῶτον, ζῴην, ὡς ἀγαπῴην. Respicitur forte ad Xenophontis K. Π. iv. 3. 4. p. 131.: Νῦν μὲν γὰρ ἔγωγε ἀγαπῴην, ἐξίσου τῷ θεῖν ὁρμηθεὶς ἀνθρώπῳ, μόνον τῇ κεφαλῇ προσχὼν, ἄν τε θηρίον παραθέον ἰδὼν δυνηθῶ διατεινόμενος φθάσαι, ὥστε ἀκοντίσαι ἢ τοξεῦσαι πρὶν πάνυ πρόσω αὐτὸ γενέσθαι. Alii mollius legunt, ἀγαπῶ, ἢν—προσχῶ. Idem K. A. i. 1. 4., 'Αγαπῴη δ' ἂν, εἰ τοῦ ἑαυτοῦ ἔθνους ἄρχων διαγένοιτο, Præclare secum agi putet, si suæ genti imperare possit. Vide locum supra e Plat. Lyside citatum. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 325.: 'Αγαπῴην ἄν· ἀγαπητόν μοι ἦν ἄν.]

'Αγαπάομαι, ῶμαι, Passivum, Amor, Diligor. Aristot. Rhetor. i. (11. 17. p. 125. ed. Buhlei,) Τὸ δὲ φιλεῖσθαι ἀγαπᾶσθαί ἐστιν αὐτὸν δι' αὐτόν. [Pindari Isthm. vi. 102., Ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται, Amatur ob benefacta in hospites. Xenoph. K. Π. viii. 73. p. 545., Ὑπὸ τῶν γονέων ἀγαπώμενοι. Plato in Phædone lix., Ὧν καὶ τὰ ἐνθάδε λιθίδια εἶναι ταῦτα τὰ ἀγαπώμενα μόρια, σάρδιά τε καὶ ἰάσπιδας, καὶ σμαράγδους, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. "Τὰ λιθίδια τὰ ἀγαπώμενα sunt lapides pretiosi, cari, qui magni æstimantur, nempe gemmæ." Fischerus. Plut. in Romulo xix. T. i. p. 119. Reisk., Τοιαῦτα μὲν ἠγαπήθημεν ὑπὸ τούτων, τοιαῦτα δὲ ὑφ' ὑμῶν ἐλεούμεθα. Sir. xlvii. 1., 'Ηγαπήθης ἐν εἰρήνῃ, Carus fuisti in pace tua. Rom. ix. 25., Καὶ τὴν οὐκ ἠγαπημένην καλέσω ἠγαπημένην, Neglectos hucusque insignibus ornabo beneficiis. Cf. Luc. vii. 5. Jo. xiv. 21, 23. Apoc. xx. 9. "Hinc in Epistt. Paull. qui Dei singulari benignitate ad religionem Christianam adducti sunt, κατ' ἐξοχὴν dicuntur ἠγαπημένοι, Coloss. iii. 12. et ἠγαπημένοι ἀπὸ Θεοῦ, 1 Thess. i. 4." Schleusnerus in Lex.] ‖ Nonnunquam et de amore venereo: unde participia 'Αγαπώμενος et 'Αγαπωμένη, quæ tanquam nomina usurpantur pro ἐρώμενος et ἐρωμένη, i. e. amasius et amasia, seu amica. Luc. in Nigrino (vii. T. i. p. 45.), Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ, τῶν παιδικῶν οὐ παρόντων, ἔργ' ἄττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφισὶ τῶν ἀγαπωμένων. Idem

A (Dial. Mar. iii. 2. T. i. p. 297.), Χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην. [Idem in Jove Tragœdo ii. T. ii. p. 644., Εἶτα βουλεύεσθαι ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης. J. Poll. iii. 71., 'Ερώμενος δ' ἂν φαίης, καὶ ἐρωμένη, παιδικὰ, στεργόμενος, στεργομένη, φιλούμενος, φιλουμένη, ἀγαπώμενος, ἀγαπωμένη.]

[Zonaras p. 38.: 'Αγαπᾶν· ὅπερ ἐστὶν ἐξ ἀγάπης. "Est pro ἀγαφάω, ab ἄγαν, valde, et ἀφάω, contingo; compositum; applico quasi me valde ad aliquid, suscipio quid amplexu meo. Primæ notio est amatoria." Dammius in Lex. p. 150. "Ab ἀγάω, ἀγάπω, sic Oppiani Cyneg. iii. 96. ἀγάσαντο pro ἠγάπησαν." Schneiderus in Lex. Locus Oppiani est hic:—Ἔξοχα δ' αὖ τάδε φῦλα φίλην ἀγάσαντο γενέθλην, Admirari solent, et, ex adjuncto, amare: sic ἄγαμαι, ut Schneiderus ipse in voce scribit, ponitur pro Amo, in sensu morali, apud Xenoph. Sympos. viii. 29., Ζεύς τε γὰρ, ὅσων μὲν θνητῶν οὐσῶν μορφῆς ἠράσθη, συγγενόμενος, εἴα αὐτὰς θνητὰς εἶναι· ὅσων δὲ ψυχὰς ἀγασθείη, ἀθα-
B νάτους τούτους ἐποίει. Herod. iv. 75., Οἱ δὲ Σκύθαι ἀγάμενοι τῇ πυρίῃ ὠρύονται, Suffitu hoc delectantur et ululant. J. Poll. v. 113.: Φιλῶ τὸν δεῖνα, ὑπερφιλῶ, στέργω, * ὑπερστέργω, ἀγαπῶ, ὑπεραγαπῶ, ἄγαμαι, καὶ τοῦτ', εἰ βούλει, μετὰ τῆς ὑπέρ. Hemsterhusius ad J. Poll. x. 21. p. 1164. b., a Schæfero in Mss. laudatus, "vestigia veteris verbi πάω conspicit in ἀγαπάω, quod dictum quasi ἄγαν πάω, summo opere curam alicujus gero."]

'Αγάπημα, Dilectio, ἀγάπησις. ‖ Item, Res seu Persona quæ diligitur. Crates (Thebanus) in quodam Epigr. (apud Brunckii Anal. i. p. 186.), Χαῖρε θεὰ δέσποιν', ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα, Εὐτελίη, κλεινῆς ἔκγονε Σωφροσύνης· Σὴν ἀρετὴν τιμῶσιν ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκοῦσι, Virorum bonorum amor, ut Virg. (E. vii. 21.), Nymphæ, noster amor, Libethrides, τὸ ἡμέτερον ἀγάπημα. Sic Cicero Phil. vi. (12. c. 5.) dicit Antonium amores deliciasque suas. [Idem Att. xvi. 6., Piliæ salutem dices, et Atticæ, deliciis atque amoribus meis. Sic Titus Vespas., Sueton. i., vocatur Amor ac
C Deliciæ Generis humani. Idem Suetonius de Illustr. Grammat. c. iii.: Pretia Grammaticorum tanta, mercedesque tam magnæ, ut constet Lutatium Daphnidem, quem Lenæus Melissus, per cavillationem nominis, Πανὸς ἄγημα dicit, ducentis millibus nummûm Quinto Catulo emtum ac brevi manumissum. "Ubi alii Πανὸς ἄγημα, alii Πανὸς ἄγαλμα, alii aliud. Sed omnes perperam. Editio Mediolan., Panosagasema. Scribendum omnino, unius literæ mutatione, Πανὸς ἀγάπημα, *Pan's delight*. Quo allusum ad Daphnidem, pastorem illum Siculum, qui Pani in deliciis fuit. Hesych.: Μέλημα· οὗ τινὸς ἄν τις φροντίζοι, ἀγάπημα.—Huc accedit Axionicus Comicus apud Athen. viii. p. 342., Ὀψοφάγων καὶ λίχνων ἀνδρῶν ἀγάπημα. Quod festive admodum λίχνευμα vocat Sophron[1] in Mim. Muliebr." Toup. Emendd. in Suid. iii. p. 154., a Schæfero in Mss. laudatus. "Legit T. H. in præf. ad J. Poll. Πανὸς μέλημα, eleganter, sed verius, puto, ἄγαλμα: recte tamen * ἄγημα, ab ἄγαμαι, Admiror." Toup. l. c. iv. p.
D 212.]

'Αγάπησις, (ἡ,) Dilectio, pro ἀγάπη, Atticorum[2] est: ut πρέσβευσις pro πρεσβεία, ut inquit Corinthus

[1] "Locus Sophronis, qui apud Athenæum [iii. p. 86. e.] et Demetrium Phalereum [clii. p. 88. ed. Fischeri] admodum depravatus est, ita legendus et distinguendus est: Τίνες δ' ἐντί ποκα, φίλα, ταίδε τοι Μακραὶ κόγχαι; Β. σωλῆνες· Τοῦτί γα * γλυκυκρέων κογχύλιον, Χηρᾶν γυναικῶν λίχνευμα." Toup. In Athenæi edit. Ven. et Ms. A. legitur θὴν post σωλῆνες, et sic edidit Schweigh. Pro χηρᾶν, quod cum editis tenuit Toupius, χήραν penacute dedit codex Schweigh. uterque, quod probum judicavit Schweigh., quoniam adjectivum h. l. non substantivum nomen est. * Γλυκύκρεον per ο in fine scribit Ms. A. et sic Demetr. Phalereus, (ut notare debuerat Schweigh.), sed γλυκύκρεων per ω tenet Ms. Ep. "Ad ambiguitatem, in qua ludit poeta, pertinet quod Hesych. v. Σωλῆνες adnotavit, Τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μορίων, sc. τῶν τοῦ ἀνδρὸς αἰδοίων, ut jam olim interpretatus est Gesnerus de Aquat. p. 1036." Schweigh. "*Solenes*, inquit Plinius, *pisces sunt testacei generis, quorum conchæ instar tubuli oblongæ sunt*. Hinc est, quod Σωλῆνες ἐπὶ μορίων τάσσεται, ut vult Hesych., non quidem muliebrium, ut credidit Victorius, sed virilium. Atque adeo sub hac metaphora latet obscœnum quiddam; et lateat. Σωλῆνας Epicharmus apud Athen. [iii. p. 85. d.] * μακρογογγύλλους [* μακρογογγύλους Ms. A.] vocat, quod ipsum ea, quæ dixi, multum confirmat." T. Galeus.

[2] Gregor. Cor. p. 50.: Τὴν πρεσβείαν πρέσβευσιν, καὶ τὴν καταβοὴν καταβόησιν, καὶ τὴν ἀγάπην ἀγάπησιν, καὶ μᾶλλον ὁ Θουκυδίδης. "Hæc, Καὶ τὴν ἀγάπην ἀγάπησιν, non puto a Gregorio Cor. profecta, sed a lectore libelli addita esse; cujusmodi additamenta multa, inprimis in Cod. c., interdum plane aliena illa a consilio nostri scriptoris reperiuntur. Omnino in scriptis Grammaticorum, qualis Gregorius est, haud raro maxime cavendum, ne, quo quis plura liber tenet, eo plus auctoritatis illi tribuendum putes." Bast. Quod neque in Thucydide, neque in ullo Attico scriptore, nec in Schol. ad Thucyd. i. 73., unde sua forte sumserit Gregorius Cor., vox ἀγάπησις reperiatur, Bastii sententiam evidenter confirmat. At, dices, legitur in Plat. Definitionibus p. 413. b. Legi quidem ibi concedimus. Sed libellus iste, a Diog. L. non memoratus, Platoni abjudicandus videtur: Platoni tamen tribuitur ab Ammonio in Παίδευσις, ubi L. C. V. hæc notavit;—"In Platonis Definitionibus legitur, Παιδεία,

de Attica Dialecto[1] (p. 50. ed. Schæferi.) Plut. in Pericle xxiv. T. i. p. 639. ed. Reisk., *Φαίνεται μέντοι μᾶλλον ἐρωτική τις ἡ τοῦ Περικλέους ἀγάπησις γενομένη πρὸς Ἀσπασίαν,*) *ἀγάπησιν ἐρωτικὴν* vocat dilectionem amatoriam, i. e. ex sagittis cupidineis provenientem. [Idem in Comparatione Thesei cum Romulo T. i. p. 154., *Ἔπειτα τῇ μετὰ ταῦτα τιμῇ καὶ ἀγαπήσει καὶ δικαιοσύνῃ περὶ τὰς γυναῖκας ἀπέδειξε τὴν βίαν ἐκείνην καὶ τὴν ἀδικίαν, κάλλιστον ἔργον καὶ πολιτικώτατον εἰς κοινωνίαν γενομένην.* Idem in Coriolano xxxvii. T. ii. p. 155., *Μάλιστα δὲ τῇ περὶ τὰς γυναῖκας ἀγαπήσει καὶ τιμῇ τῆς τε βουλῆς τοῦ τε πλήθους ἅπαντος, ἔνδηλος ἦν ἡ χαρὰ τῆς πόλεως.* Idem in

A Septem Sapientum Convivio T. vi. p. 561. *Ἀλλὰ πρὸς φιλίαν καὶ ἀγάπησιν ἀλλήλων προτρέπεται καὶ παρακαλεῖ τὸν βίον.* Idem in Amatorio T. ix. p. 79., *Ἡ δ' ἀπὸ ταύτης ἀναβλαστάνουσα καθ' ἡμέραν τιμὴ καὶ χάρις καὶ ἀγάπησις ἀλλήλων.* Jamblichus de Pythag. Vita xx., *Ἔπειτα, εἰ παρέπεταί τις αὐτοῖς ἀγάπησις καὶ σωφροσύνη πρὸς τὰ διδασκόμενα.* Pseudo-Plato in Definitionibus p. 413. b., a Routhio ad Hederici marginem laudatus, *Ἀγάπησις, ἀπόδειξις παντελής.* Cf. Diog. L. vii. 116. Suid. v. *Εὐπάθεια,* Andronicum Rhod. de Animi Affectionibus ed. Oxon. 1809. p. 526. et Clem. Alex. Strom. ii. p. 451, 9. ubi v. Potterus, qui pro *ἀπόδειξις* legendum conjicit

δύναμις θεραπευτικὴ ψυχῆς. Παίδευσις, παιδείας παράδοσις. Eadem prostant sub nomine Speusippi Platonici: Fabricius Bibl. Gr. L. iii. c. i. §. 4. super auctore harum Definitionum disquirit, quas non dubitanter veterum auctoritate Platoni vindicat Casaub. ad Theophr. c. iii. p. 115. [imo c. ii. Verba sunt hæc:—"Non enim iis assentiri debemus, qui temere et contra auctoritatem vetustissimorum scriptorum illum librum a Platone abjudicant." Casaubonum sequitur Menag. ad Diog. L. iii. 62. et iv. 5.] "*Ὅρους* etiam conscripsisse perhibetur præceptor Platonis Archytas." Hactenus Valck. Sub Speusippi nomine Definitiones istas edidit Latine a se translatas Marsilius Ficinus. Equidem Speusippum *Ὅρους* scripsisse testatur Diog. L. iv. 5.: "hæ sunt, opinor, Definitiones," inquit ibi Sambucus ap. Menag., "quæ falso Platoni adscribuntur." Fabricio l. c. eas non a Platone scriptas, sed e Platone collectas esse videtur. At quomodo fieri potuit, ut Plato voc. *ἀγάπησις,* quod scriptoribus tantum, qui post Platonem floruerunt, præsertim Alexandrinis, in usu fuisse, ex exemplis supra laudatis satis constat, unquam usurparit? Quominus vero libellum istum Platoni tribuamus, deterret farrago vocabulorum, quæ frustra et in genuinis Platonis operibus quæsivimus, et in ceterorum Græcorum scriptis. Talia sunt * *ἀνεκπληξία* (p. 412. c. *Ἀνεκπληξία διὰ κακοῦ παρουσίαν*): * *αὐτοκράτεια,* (p. 412. c. *Ἐλευθερία, ἡγεμονία βίου, αὐτοκράτεια ἐπὶ παντί*): * *ἀφιλοσοφία,* (p. 415. e. *Ἀφιλοσοφία, ἕξις καθ' ἣν ὁ ἔχων, μισολόγος ἐστί,* sed *ἀφιλόσοφος* legitur in Platonis Phædro c. xxxvii. p. 256. notante doctissimo Routhio ad Hederici marginem): * *εἰσάγγελσις,* (p. 414. c. *Αἴσθησις, ψυχῆς φορὰ, νοῦ κίνησις, ψυχῆς διὰ σώματος εἰσάγγελσις εἰς ὥρας ἀνθρώπων, ἀφ' ἧς γίγνεται ψυχῆς ἄλογος δύναμις γνωριστικὴ διὰ σώματος*): * *εὐλαβητικὸς,* (p. 411. e. *Ἕξις καθ' ἣν ὁ ἔχων, αἱρετικός ἐστι καὶ εὐλαβητικὸς ὧν χρή*): * *κρατητικὸς* (p. 414. a. *Νίκη, δύναμις κρατητικὴ περὶ ἀγωνίαν· Εὐπορία, εὐκρίνεια κρατητικὴ τοῦ λογιζομένου,* Glossæ Labbeanæ, *Κρατητικός·* Tenax): * *προδηλωτικὸς,* (p. 414. b. *Μαντεία, ἐπιστήμη προδηλωτικὴ πράξεως, ἄνευ ἀποδείξεως*): * *σπουδαιότης,* (p. 412. e. *Ἦθους σπουδαιότης,* eandem phrasin G. Wakefieldius in Mss. affert e Diod. Sic. i. 93., *Τὴν ἐπιείκειαν καὶ σπουδαιότητα τῶν ἠθῶν*): * *ὑποληπτικὸς,* (p. 414. c. *Δύναμις ὑποληπτικὴ περὶ τινὸς ἢ τινῶν.*) Sunt quoque alia vocabula in eodem libello ubique obvia, quæ ignorat Plato; extant quidem in Græcis scriptoribus, sed iis tantum, qui post Platonem vixerunt. Hujusmodi sunt hæc: *Αὐτοπραγία,* * *εὐαγωγία, ἀνέμπτωτος, φραστικός.* P. 411. e., *Σωφροσύνη—αὐτοπραγία κατὰ φύσιν.* P. 413. b., *Εὐγένεια, ἀρετὴ εὐγενοῦς ἤθους, εὐαγωγία ψυχῆς πρὸς λόγους καὶ πράξεις:* hoc vocabulum e Themistio et Plutarcho affert Schneiderus in Lex. P. 412. C., *Ἀλυπία, ἕξις καθ' ἣν ἀνέμπτωτοί ἐσμεν εἰς λύπας,* p. 413. a., *Ἀφοβία, ἕξις καθ' ἣν ἀνέμπτωτοι ἐσμὲν εἰς φόβους. Ἀπάθεια, ἕξις καθ' ἣν ἀνέμπτωτοι ἐσμὲν εἰς πάθη.* P. 414. d., *Λόγος, φωνὴ ἐγγράμματος, φραστικὴ* (Cod. Reg. *φραστικὸς*) *ἑκάστου τῶν ὄντων*: H. Steph. Thes. Ind. e Diog. L. v. 4. 1. affert, Schæferus in Mss. Marcellum de V. Thucyd. p. xix. ed. Bipont. et Toupium ad Pseudo-Longin. p. 336. laudat. Vide Ernestii Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 376. Legitur et in Eustathio ad Od. O. p. 1085. 28. Quæ cum ita sint, Platoni, elegantiarum Atticarum studiosissimo, abjudicandæ sunt istæ Definitiones, quæ cujus auctoris sint, viderint alii, sed Stoicum plane sapiunt, quippe Stoicorum dogmatum et Stoicarum dictionum ubique plenæ et refertæ sunt, ut cuivis patebit, qui eas cum Zenonis Vita a Diog. L. conscripta contulerit. Stoicorum sunt voces *αὐτοπραγία,* et *ἀνέμπτωτος,* v. Diog. L. in Zenone, c. 117. et 121. Jam vere etiam vox *ἀγάπησις* Stoicorum est, teste Diog. L. l. c. sect. 116., *Καθάπερ οὖν ὑπὸ τὰ πρῶτα πάθη πίπτει τινὰ, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὑπὸ τὰς πρώτας εὐπαθείας· καὶ ὑπὸ μὲν τὴν βούλησιν, εὔνοιαν, εὐμένειαν, ἀσπασμὸν, ἀγάπησιν.* Locum exscripsit Suidas v. *εὐπάθεια.* Andronicus Rhodius Peripateticus in libro de Animi Affectionibus p. 526. ed. 1809., *Εὔνοια μὲν οὖν βούλησις ἀγαθῶν, αὐτῶν ἕνεκεν ἐκείνων, εὐμένεια δὲ εὔνοια ἐπίμονος, ἀσπασμὸς δὲ, ἀδιάστατος ἀγάπησις.* Andronico illi et Platonicarum Definitionum auctori cum Zenone maxima est similitudo et decretorum et dictionum, adeo ut fieri non possit, quin uterque mutatis mutandis e Zenone sua mutuatus sit. Platonicæ istæ Definitiones: *Εὔνοια, αἵρεσις, ἀνθρώπου πρὸς ἄνθρωπον ἀσπασμός· Οἰκειότης, ταυτοῦ γένους κοινωνία· Ὁμόνοια, κοινωνία τῶν ὄντων ἁπάντων, συμφωνία νοημάτων καὶ ὑπολημμάτων· Ἀγάπησις, ἀπόδειξις παντελής.* Huc respexit Clem. Alex. Strom. ii. p. 451, 9.: *Στέρξις δ' αὖ, τήρησίς ἐστιν εὐνοίας, ἢ ἀγαπήσεως· ἀγάπησις δὲ, ἀπόδειξις παντελής· καὶ τὸ ἀγαπᾶσθαι, ἀρέσκεσθαι τῷ ἤθει, ἀγόμενόν τε καὶ ἀπαγόμενον· ἄγονται δὲ εἰς* * *ταυτότητα δι' ὁμόνοιαν, ἐπιστήμην οὖσαν κοινῶν ἀγαθῶν· καὶ γὰρ ἡ* * *ὁμογνωμοσύνη, συμφωνία γνωμῶν.* Vide Andronici Rhod. Ethicorum Nicomach. Paraphr. ix. 7. p. 444. "Forte scribendum *ἀπόδεξις*: nam amoris est amatos *παντελῶς ἀποδέχεσθαι, δοκιμάζειν καὶ συναινεῖν,* et, ut sequitur, *ἀρέσκεσθαι τῷ ἤθει.*" Potter. Verb. *ἀγαπᾶν* pro *ἀποδέχεσθαι* sumi, supra ostensum est. Sed nom. *ἀπόδεξις* Lexica non agnoscunt. Favet tamen emendationi, quod *ἀπόδειξις,* ut vulgo legitur, sensu prorsus careat. Ubi enim est genitivus nominis rem declarantis, cujus demonstrationem perfectam *ἡ ἀγάπησις* significet?

[1] "Corruptissimus est Schol. Thucydidis ad L. i. 73., *Ὅτι ἡ πρέσβευσις, ἡ καταβόησις, καὶ τὸ καταβοὴ, παρὰ Θουκυδίδῃ ἰδίως.* Equidem e Nostro suspicor legendum, *Ὅτι ἡ πρεσβεία πρέσβευσις, καὶ ἡ καταβόησις κατάβοη π. Θ. ἰ.* [Ἡ pro ἡ reposuerat H. Steph.] Certe *πρέσβευσις* et *καταβοὴ* Thucydidea sunt, tanquam nimis poetica notata Dionysio Halic. Vid. Interpr. ad l. c. [*Καταβοὴ* legitur in Thucyd. viii. 85. et 87. Anti-Atticista in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 104.: *Καταβοή· Θουκυδίδης ὀγδόῳ.* J. Poll. ii. 126., *Καὶ ὡς Θουκυδίδης, καταβοή*: v. 160., *Καταβοὴ, ὡς Θουκυδίδης.* "Steph. de Dionysii Imitat. Thucyd. p. xxvii. Duk., Dionys. Hal. ii. 1137. iii. 1344. 1511. Spald. ad Quintil. iv. p. 162. a." Schæferus in Mss. Vide Hesych. et Suid. qui locum e Menandro, in Excerptis Hœschelii p. 122. affert: cf. Toup. Emendd. in Suid. T. i. p. 314. a Schæfero in Mss. laudatum.] *Καταβόησις* est in Epist. Themistoclis xi. [et in Philone adv. Flaccum T. ii. p. 537. 23. notante Schæfero. Item in Artemidoro i. 24. et Plutarcho T. iii. p. 843, 7. T. vii. p. 657, 13. ed. Reisk. notante G. Wakefieldio in Mss. "Ad D. S. ii. 138.," Schæferus in Mss. Item in Hesychio, *Καταβοή· καταβόησις* (male editur in Albert. Edit. *καταβοήσις,*) *κραυγή.* Extat et in Glossis.] Ut idem cum Scholiaste emendato Noster tradiderit, mutandus paulum est ordo: *Τὴν πρεσβείαν π. καὶ τὴν καταβόησιν καταβοὴν,* modo ipse sibi Grammaticus constiterit." Kœn. Egregie fallitur vir doctus. Gregorii enim locus sanissimus est. Nam Atticis scriptoribus, vel potius Thucydidi uni ex Atticis peculiarem esse tradit terminationem in *ευσις* et *ησις,* ut *πρέσβευσις* pro *πρεσβεία,* et *καταβόησις* pro *καταβοή.* E Gregorii mente verba recte se habent. Quod vero ad Schol. Thucyd. attinet, hic quoque locus, et Gottlebero suspectus, nulla eget emendatione, nisi quod *ἡ* pro *ἢ* ante *καταβόησις,* *ἡ* pro *τὸ* ante *καταβοὴ,* reponendum est. Teste enim eodem Gottlebero, in Aug. Cod. est, *Ὅτι πρέσβευσις καὶ καταβόησις καὶ καταβοὴ οὐ λέγεται, εἰ μὴ ἰδίᾳ παρὰ Θουκυδίδῃ*: in Cass. *οὐ λέγεται*——, ut in Aug. Sed dubio procul et Gregorius et Scholiasta ingens falsum de v. *καταβόησις* dixerunt. Nam nec in Thucydide, nec in ullo Attico scriptore reperitur. H. Stephanus de Dial. p. 21., a Schæfero in Mss. laudatus:—"At illud prius, nimirum quædam Attica esse tradi, et exemplo Thucydidis confirmari, quum alioqui non tam Atticæ linguæ generaliter quam veterum Atticorum linguæ peculiariter adscribi debeant, probari a me possit fortassis articulo xvi., ubi tradit Corinthus Atticos *πρέσβευσιν* appellare quod alii *πρεσβείαν,* et *καταβόησιν* quod alii *καταβοήν.* Horum enim utrumque ap. Thucyd. extat, (si ejus Scholiastæ credimus,) ac, si Dionysio Hal. fidem adhibere volumus, utrunque poeticum esse existimandum est. Apud eum enim in Opusculo quod ad Ammæum *Περὶ τῶν Θουκυδίδου Ἰδιωμάτων* scripsit, [T. vi. p. 794. ed. Reisk.] pro *καταβολὴ* potius *καταβόησις* quam *καταβοὴ* reponendum esse arbitror, si Thucydidem illo quoque usum esse verum sit. Siquidem *καταβολὴ* aperte mendosum est, quippe quod tale sit ut poeticum potius quam oratorium vocari non queat. [Pro *καταβολὴ* in Dionysii Cod. Reg. 2. est *καταβοή.*] Et tamen apud ipsum etiam Corinthum edd. typographicæ priores scripturam illam retinuerunt: habent enim, *τὴν πρεσβείαν, πρέσβευσιν· καὶ τὴν καταβολὴν καταβόησιν.* At posteriores errorem auxerunt quum pro una voce mendosa duas mendosas nobis dederunt, scribentes, *καὶ τὴν καταβολὴν, καταβόλησιν.* Quam lectionem valde suspectam mihi fuisse fateor: quum tamen et properandum esset, et loco Thucydidis non recordarer, eam et ipse in mea edit. sequutus sum. Porro quum utrunque ap. Thucyd. extare dicatur, nimirum et *καταβόησις* et *καταβοὴ,* ut tamen Plutarchum *καταβόησις* potius quam *καταβοὴ* scripsisse existimem, eo impellor quod *καταβοὴ* analogiam sequatur potius quam *καταβόησις,* quippe quum a simplici *βοῶ* habeamus *βοὴ,* non *βόησις,* Plut. nihilominus in libello de Def. Orac. [T. vii. p. 657. 13. Reisk.] *καταβόησις* quam *καταβοὴ* maluisse dicere fateor. Sed quocumque modo se res habeat, quod ad lectionem illam attinet, sciendum est scholiastem ipsius Thucydidis mihi assentiri. Quippe qui non linguæ Atticæ hæc vocabula adscribat, ut a Corintho adscribuntur, [imo ipse Corinthus Thucydidi peculiaria esse potius quam Atticis scriptoribus communi in usu esse tradit, *Καὶ μᾶλλον ὁ Θουκυδίδης,* v. Toup. Emendd. in Suid. T. i. p. 274. et Bast. ad Gregor. Cor. l. c.] *πρέσβευσις,* et *καταβόησις,* ac *καταβοὴ,* sed Thucydidi peculiaria esse dicat: *ἡ πρέσβευσις,* inquit p. 24. meæ edit., *ἡ καταβόησις, καὶ τὸ [ἡ] καταβοὴ, παρὰ Θουκυδίδῃ ἰδίως.*" Mirum est hunc insignem locum Kœnii diligentiam effugisse.

* ἀπόδεξις. "Jerem. xxxi. 3., Ἀγάπησιν αἰώνιον ἠγάπησά σε. Hab. iii. 4., Ἔθετο ἀγάπησιν κραταιὰν ἰσχύος αὐτοῦ. Sir. xlviii. 11., Ἐν ἀγαπήσει κεκοσμημένοι." Bielii Nov. Thes. philolog. Vide Suidam, Phavor. et Grammaticum S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324. mox citandos. Recentiores pro ἀγάπη ἀγάπησιν usurpasse, notat T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 127., a Kœnio ad Gregor. Cor. l. c. et Schæfero in Mss. laudatus.]

Ἀγαπησμὸς, οῦ, ὁ, Idem quod ἀγάπησις, sive ἀγάπη. Suidas ait ἀγαπησμὸν seu ἀγάπησιν dici etiam τὴν φιλοφροσύνην. [Locus est: Ἀγαπησμός. Ἀγαπησμὸν λέγουσι καὶ ἀγάπησιν τὴν φιλοφροσύνην· Συναριστώσαις Μένανδρος·—καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ Γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπησμὸν, οἷος ἦν. Etym. M. p. 8, 52., Ἀγαπησμὸς, ἀγάπησις. Zonaras p. 22.: Ἀγαπησμός· ἡ φιλοφροσύνη. Phavorinus: Ἀγαπησμὸν καὶ ἀγάπησιν οἱ πάλαιοι ἔλεγον τὴν φρόνησιν καὶ τὴν φιλοφροσύνην. Unde hæc depromserit Phavor., nescimus, sed certe in eo fallitur, quod dixerit ἀγαπησμὸν et ἀγάπησιν dici etiam τὴν φρόνησιν, pro quo φιλοφρόνησιν scribere debuerat. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324.: Ἀγαπησμός· λέγουσι καὶ ἀγάπησιν τὴν φιλοφρόνησιν. Συναριστώσαις Μένανδρος·—καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ Γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπησμὸν, οἷος ἦν.] Apud Hesych. per ι scribitur ἀγαπισμός. [Reponendum est ἀγαπησμὸς, ut vidit Tittmannus ad Zonaram p. 22. Berglerus ad Alciphr. i. 22., a Schæfero in Mss. citatus:—"Μελλησμούς. Ita scripsi audacter ex Ms. Vaticano pro vulgato μελισμούς.[1] Quod divisionem hic membratim factam non opportune importat, cum tantum de mora et dilatione agatur. Videtur autem hæc vox viris eruditissimis non valde obvia fuisse, nisi in Lexicographis Græcis. Certe Jungermannus in J. Polluce libenter videtur eam muniturus fuisse testimonio scriptoris alicujus more suo, si in promtu fuisset. Et H. Steph. in Thes. his tantum defungitur: 'Μελλησμὸς itidem, ut μέλλησις, pro Cunctatio et Tarditas, adfert autem ex Polluce Budæus.' Non autem plane indicta est. Occurrit apud Dionys. Hal. Antiqq. (vii. 17. p. 1353. ed. Reisk.), Οὐ γὰρ ἐδόκει τὸ πρᾶγμα ἀναβολῆς δεῖσθαι οὐδὲ μελλησμοῦ, et ap. Pausan. iv. 21. Τοῖς μὲν γὰρ ἡ ἀπειρία τῶν τόπων καὶ ἡ τόλμα Ἀριστομένους παρεῖχε μελλησμόν.[2] Ubi Sylburgius etiam hæc tantum adnotat: 'Hartungus mavult μελλισμὸν, reperitur tamen itidem ὀδαξησμὸς ab ὀδαξέω,[3] et alia nonnulla, epenthesi τοῦ σ, ut ὀρχηθμὸς, ἐπενθέσει τοῦ θ.' Nec saltem contra Hartungi illius μελλΙσμὸν, vocem nihili, mutire

A ausus est. Illud de epenthesi recte. Sic * λοιδορησμὸς apud Aristoph. Ran. 770.[4] ut recte ed. Ven. Farrei, (et edd. Ald. Juntæ et Brub.) et * πατησμὸς apud Æschylum in Agam. 972. Quæ voces H. Stephano ignotæ, nisi quod ex Thoma Magistro adfert λοιδορισμὸς, quod vitiosum est; non enim extat verbum * λοιδορίζω,[5] sed λοιδορῶ, uti nec μελλίζω, sed μέλλω, μελλήσω, nec πατίζω, sed πατῶ. Sic cum nec ὀρχίζομαι extet, sed ὀρχοῦμαι, ab isto et ὀρχησμὸς apud Æschylum in Eumen. 372., non ὀρχισμός. Ita cum nec ἀγαπίζω sit, sed ἀγαπῶ, hinc ἀγαπησμὸς, non ἀγαπισμός."]

Ἀγαπητὸς, (ἡ, ὸν,) Dilectus, Carus, (Amatus,) vel Amabilis. Aristot. Ethic. Nicomach. ix. 12., Ἆρ' οὖν ὥσπερ τοῖς ἐρῶσι τὸ ὁρᾷν ἀγαπητότατόν ἐστι, i. e. gratissimum. [Xenoph. Memorab. ii. 1. 32., Ἡ ἀρετὴ—ἀγαπητὴ συνεργὸς τεχνίταις: 33. ejus cultores sunt φίλοι θεοῖς, ἀγαπητοὶ δὲ φίλοις. S. Paulus in i. Epist. ad Tim. vi. 2., Καὶ ἀγαπητοὶ, Et digni, qui diligantur: idem ad Philem. v. 16., Ἀγαπητὸν, B μάλιστα ἐμοὶ, πόσῳ δὲ μᾶλλον σοί. Vide Schleusneri Lex. Pindari Nem. viii. 6., Ἀγαπατὰ δὲ, καιροῦ μὴ πλαναθέν-Τα πρὸς ἔργον ἕκαστον, Τῶν ἀρειόνων ἐρώ-Των ἐπικρατεῖν δύνασθαι, i. e. Optabile, jucundum est.] ‖ Hieronymus annotat ἀγαπητὸν magis sonare diligibilem, dignum qui diligatur, quam dilectum, i. e. ἠγαπημένον. Sed in mentem venisse debuit Hieronymo, quemadmodum γνωστὸν pro ἐγνωσμένον, et κτιστὸν pro ἐκτισμένον, item χριστὸν φάρμακον pro χριόμενον capitur, ita ἀγαπητὸν pro ἠγαπημένον vel ἀγαπώμενον sumi. Suidas quoque ἀγαπητὸν exponit ἠγαπημένον. Idem ἀγαπητὰ ἔθη [leg. ἤθη, sed et in Kusteri edit. exstat ἔθη] exponit τὰ καλὰ καὶ ἀγαθά, i. e. pulchra sive honesta et bona, ideo, opinor, quod consequens sit ut quæ talia sunt, sint amabilia. [Zonaras p. 31.: Ἀγαπητὰ ἤθη· καλὰ καὶ σπουδαῖα καὶ ἀγαθά. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324.: Ἀγαπητὰ ἤθη· τὰ καλὰ καὶ ἀγαθά. Locus e Xenoph. Memorab. iii. 10. 5. depromtus est: Πότε- C ρον οὖν, ἔφη, νομίζεις ἥδιον ὁρᾷν τοὺς ἀνθρώπους, δι' ὧν τὰ καλά τε κἀγαθὰ καὶ ἀγαπητὰ ἤθη φαίνεται, ἢ δι' ὧν τὰ αἰσχρά τε καὶ πονηρὰ καὶ μισητά;] ‖ Idem addit, ἀγαπητὸν, τὸ ἠγαπημένον ἢ τὸ μονογενές. [Zonaras p. 14., Ἀγαπητός· ὁ ἠγαπημένος ἢ καὶ ὁ μονογενής.] Plut. de Def. Orac. (T. vii. p. 667, 5. ed. Reisk.,) conjungit μονογενῆ et ἀγαπητὸν, sic: Αὕτη δέ φησι (imo, Ταῦτα δή φησι, sc. Πλάτων, ut in edit. Reisk.); δοκεῖν ἕνα τοῦτον εἶναι μονογενῆ τῷ Θεῷ καὶ ἀγαπητόν. At Hesych.[6] ἀγαπητὸν exponit μονογενῆ, κεχαρισμένον, i. e. unigenitum, gratum, quod vide-

[1] "Quod etiam est in Cod. Vind. A." Wagnerus.

[2] Ad finem notæ Berglerus addit:—"Occurrit vox et apud Donatum in Comment. ad Hecyram Terentii Act. ult. Sc. ult. ubi hanc orationem: *Quid donem? quid? quid? nescio*, dicit esse μελλησμὸν, nempe figuram orationis, cum dubitando alicui rei inhæretur." De figura μελλησμὸς omnino silet Ernestius in Lex. Technol. Gr. Rhetor.

[3] Imo ab ὀδαξᾶσθαι, ut a κνάομαι κνησμός. "Ab ὀδαξᾶσθαι, et non ab ὀδαξεῖσθαι, ut H. Steph. Thes. i. p. 1082. [1081.] statuit, derivatur nomen ὀδαξησμὸς, pruritus, ut a κνάομαι κνησμὸς etc. pro quo, et alibi sæpissime, [vide H. Steph. Thes. l. c.] et apud Philon. Jud. de Special. Leg. Op. ii. p. 301. 12. male scribitur ὀδαξισμὸς per ι. Hesychii glossæ conjungendæ sunt, et legendum per η: Ὀδαξησμός· τρισμὸς ὀδόντων, ὀδηγμὸς, κνησμός. V. Suidam. Δαξισμὸς sua quidem serie legitur apud Suid., sed pueritius istius hominis error est. [Vide H. St. Thes. Ind. h. v.] Ὀδαξιστικὸς scriptum est apud Pollucem ii. 110. verum et illic rectius per η legetur." Piersonus ad Mœrin p. 40. Vide Schneideri Lex. v. * Ὀδαξηστικός. Ὀδαξησμοῦ pro ὀδαξισμοῦ, quomodo antea libri vitiose habebant, Artemidoro v. 69. restituit Reiffius. V. Schneideri Lex. v. Ὀδαξησμός.

[4] "Sic tres Codd. cum primariis Edd. Perperam Kusterus λοιδορισμὸς, quæ prava est etiam Cod. mei scriptura et Thomæ Mag., cujus observationem (Λοιδορισμὸς μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ λοιδορία,) hic ipse locus refellit. In hujus formæ verbalibus sæpe peccarunt librarii pro η scribendo ι. V. quæ notavi ad Æsch. S. c. Theb. 563." Brunckius. Usus tamen ea voce et Philostratus de V. S. ii. p. 617., Καὶ τὸν Ἱππόδρομον ἐγκαταλέξαντος τῷ λοιδορισμῷ τούτῳ. Schæferus in Mss. citat hæc Dorvillii ad Charit. i. 9. p. 18.: "Θαυμασμῷ τε ἅμα καὶ σεβασμῷ. Hæc forma aliquando Grammaticis displicuit. Λοιδορισμὸς improbatur Thomæ Magistro. Sed vid. Kuster. ad Aristoph. Ran. 770. ubi tamen Bergler. ad Alciphr. i. 22. p. 88. merito mavult λοιδορησμὸς, qui et approbat πατησμὸς ex Æschyli Agam. 770. quem versum dudum Canterus, Stanleius, Abreschius recte legerunt. Σελασμὸς nostræ formæ ex * σελάζω, vel σελάω, apud Maneth. iv. 35., Ζεὺς δ' ἐπὶ γεινομένοισιν ὅταν * κυδόσκοπον ὥρην Εἰσλεύσῃ φαέθοντι πυρὸς θερμοῖο σελασμῷ. Ubi recte Gronovius φαέθοντι simpliciter *splendido* accipit. Et eodem libro v. 201., Ζῆνα δ' ὅταν φαέθοντα βάλῃ * λαμπραυγέτις ἀκτίς: et v. 415., Ἀκτῖσιν φαέθουσι βάλῃ * λαμπραυγέσι κόσμου. Quamvis ex eodem libro quis suspicari posset legendum φαίνοντι, versu enim 171. legimus, (nisi potius ibi φαέθοντι malis),—ἡνίκα καὶ Ζεὺς Εἰς ἀκτῖνα βάλῃ Ἄρεως φαίνοντι σελασμῷ. Σελάω ex Nicandri Ther. v. 46. affertur. Σελασμὸς et * σελάγισμα apud Maneth. iv. 189. non animadversa."

[5] Schæferus in Mss. citat hæc Hemsterhusii verba ad Aristoph. Plut. p. 193.:—"Ἐπιστομηθεὶς] Kusterus ad oram sui libri: *Rectius* ἐπιστομισθεὶς· itaque restituit contra priores Edd. nec dissentio: quanquam memini formam utramque multis in verbis promiscue sæpius usurpari, λοιδορεῖν, λοιδορίζειν· ἀπολογεῖσθαι, ἀπολογίζεσθαι· sed ἐπιστομίζειν perpetuæ consuetudinis auctoritatem habet: vid. Aristoph. Eq. 841. et Suicer. Thes." Sed unde verbum λοιδορίζειν sumserit vir magnus, nobis non liquet. Probum tamen id esse atque adeo in Lexica admittendum, ex eo patet, quod Hesych., a G. Wakefieldio in Mss. laudatus, habeat vocabulum * λοιδοριστὴς, quod a v. λοιδορίζω proculdubio descendit: Κόβειρος· γελοιαστὴς, σκώπτης, λοιδοριστής. Ceterum in Aristophanis loco λοιδορησμὸς cum Berglero, Dorvillio, et Brunckio legere mallemus; nam hæc forma est magis Attica quam altera λοιδορισμὸς, quam recentiorum esse propriam arbitramur: hinc Philostrato λοιδορισμὸς, et Hesychio λοιδοριστής. Suidas tamen (e quo sumsit Phavor.) suo in Aristophanis exemplari legisse videtur λοιδορισμὸς, non λοιδορησμός: huc enim respexisse putamus ejus glossam, Λοιδορισμός· ἡ λοιδορία.

[6] "Ἀγαπητὸς, Multis et insignibus beneficiis affectus et ornatus, κεχαρισμένος, uti Hesych. interpretatur, et κατ' ἐξοχὴν is,

licet filius qui unicus est, magis diligatur. [Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209., Ἀγαπητόν· κεχαρισμένον ἢ μονογενῆ. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, ibid. p. 324., Ἀγαπητόν· τὸ ἠγαπημένον καὶ μονογενές: et p. 336., Ἀγαπητός· ἀγαπητὸς παῖς ἐρεῖς, καὶ ἀγαπητὸς πατὴρ, καὶ ἀγαπητὸν δὲ τέκνον ἀντὶ τοῦ μόνου, καὶ ἐπὶ κόρης ἀγαπητή. J. Poll. iii. 19., Καλοῖτο δ' ἂν υἱὸς ἀγαπητὸς, ὁ μόνος ὢν πατρὶ, ἢ μητρί· ὥσπερ καὶ ἀγαπητὴ θυγάτηρ, καὶ[1] μονογενὴς, καθ' Ἡσίοδον· τηλύγετος δὲ παρὰ ποιηταῖς, εἴτε ὁ ἀγαπητὸς,[2] εἴτε καὶ ὁ ὀψίγονος, ὁπότε πρὸς τῷ γήρᾳ γένοιτο.] Plut. de Amicorum Multitudine (T. vi. p. 351. ed. Reisk.) dicit ab Homero vocari ἀγαπητὸν υἱὸν, μοῦνον, τηλύγετον, natum parentibus alium nec habentibus, nec habituris, Τουτέστι, μὴ ἔχουσιν ἕτερον γονεῦσι, μήτε ἕξουσι γεγεννημένον. Locus Homeri, (qui legitur in Od. B. 365.,) est hic: Πῆ δ' ἐθέλεις ἴεναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν, Μοῦνος ἐὼν ἀγαπητός;[3] unde apparet distinguendum esse apud Plutarchum post μοῦνον, nec conjungendum cum τηλύγετον. [Il. Z. 400., Παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὔτως Ἑκτορίδην ἀγαπητὸν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ, ubi Pseudo-Didymus et Schol. Ms. Lips. teste Ernestio: Ἀγαπητόν· μονογενῆ. Odyss. Δ. 727., Νῦν δ' αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρείψαντο θύελλαι Ἀκλέα ἐκ μεγάρων: 817., Νῦν δ' αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοίλης ἐπὶ νηὸς Νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς, οὔτ' ἀγοράων. "Des endroits cités d'Homère il n'y a que le second, Odyss. Δ. 817. où il pourroit signifier *unique*. Demosth. adv. Midiam p. 567, 23. ed. Reisk. paroît l'avoir employé dans le même sens: Οὐ μὴν Νικήρατός γε οὐχ οὕτως, ὁ τοῦ Νικίου, ὁ ἀγαπητὸς,[4] ὁ ἄπαις, ὁ παντάπασιν ἀσθενὴς τῷ σώματι." Coraius in Mss.] Sic apud Xenoph. Παῖς ἀγαπητὸς et παρθένος ἀγαπητὴ, (K. Π. iv. 6. 2. p. 258., Τὸν ἄριστον παῖδα τὸν ἀγαπητόν: antea erat, τὸν μόνον μοι καὶ φίλον: §. 4., Ἔστι δέ μοι θυγάτηρ παρθένος ἀγαπητή.) Aristot. quoque Rhet. i. (7. T. iv. p. 93. ed. Buhlei,) eleganter unicum oculum appellat ἀγαπητόν. [Locus est hic: Καὶ τὸ ἀγαπητόν· καὶ τοῖς μὲν μόνον, τοῖς δὲ μετ' ἄλλων· διὸ καὶ οὐκ ἴση ζημία, ἄν τις τὸν ἑτερόφθαλμον τυφλώσῃ, καὶ τὸν δύ' ἔχοντα· ἀγαπητὸν γὰρ ἀφῄρηται. Luciani Catapl. x. T. i. p. 631., Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος παρασχέσθαι τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου, εἰ βούλεσθε δὴ, καὶ ἄντανδρον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητὸν, ubi vid. J. M. Gesner. Lysias Orat. xxxii. p. 506., a Schæfero in Mss. indicatus, Λαβεῖν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, ἥπερ ἦν αὐτῷ μόνη. Cf. Sophoclem in Philoct. 424. ab eodem Schæfero ibidem laudatum, ἐπεὶ θανὼν Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος, ὅσπερ ἦν μόνος. Genes. xxii. 2., Λάβε τὸν υἱόν σου τὸν ἀγαπητὸν, Sume filium tuum unicum, unice dilectum: Aquila ibi habet μονογενῆ. In iis præsertim locis Novi Testamenti, in quibus de Christo, Dei filio, sermo est, hoc sensu usurpatur, v. Schleusneri Lex.: Matth. iii. 17. xiii. 8. Luc. ix. 35. xx. 13. Sine dubio ex usu vers. Alex. in qua יחיד promiscue vertitur et ἀγαπητὸς, Genes. l. c. Jerem. vi. 26. Amos. viii. 10. Zach. xii. 10., et μονογενὴς, Ps. xxii. 21. Marc. xii. 6., Ἔτι οὖν ἕνα υἱὸν ἔχων, ἀγαπητὸν αὐτοῦ. "Quod interpretatur locum, ostenditque quis sit ἀγαπητός. B. Hieronymus, Filius carissimus et novissimus, unigenitus est." D. Heinsius Exerc. S. p. 109, 51. Vide eundem ibid. p. 62, 5. 94, 43. 191, 29. et Bielii Nov. Thes. philolog.]

["Ἀγαπητοὶ ap. Græcos vocabantur viri, qui cum Diaconissis habitabant, sed remoti postea, ut Meursius in Gloss. observat, a Justiniano Novell. vi. c. 6. ut est in Nomocan. Joannis Antiocheni tit. xxv. T. ii. Biblioth. Jur. Canon. p. 630., Βουλόμεθα δὲ καὶ αὐτὰς τὰς ἐπὶ τὴν χειροτονίαν ἀγομένας διακόνους, εἴτε ἐκ χηρείας, εἴτε ἐκ παρθενίας, μή τινας συνόντας ἔχειν ἐν τάξει δῆθεν ἀδελφῶν, ἢ συγγενῶν, ἢ τῶν καλουμένων ἀγαπητῶν: Volumus autem ipsas etiam Diaconissas, quæ sive ex viduis, sive ex virginibus ordinantur, nullos secum habere habitantes, nempe veluti fratres, sive cognatos, vel qui vocantur ἀγαπητοὶ, Dilecti. Eadem Photius habet in Nomocanone, tit. viii. c. 14. p. 99., Μὴ ἐχέτωσαν αἱ διακόνισσαι συνόντας αὐτοῖς τινας ἐν τάξει δῆθεν ἀδελφῶν, ἢ συγγενῶν, ἢ τῶν καλουμένων ἀγαπητῶν: Ne habeant Diaconissæ secum habitantes quosdam, velut fratres, aut cognatos, aut qui vocantur ἀγαπητοί. Julianus Antecessor Nov. vi. c. 29.: Nulla autem facultas Diaconissis tributa est, habere quosdam secum veluti fratres, sive cognatos, vel quos dicere solent agapetos, vel dilectos. Consuli possunt Annibalis Fabroti Notæ ad Balsamonis Constitut. Eccles. Collect. ad L. iii. tit. i. p. 1417." Suicerus in Thes. Eccles. Vide Du-Cangii Glossar. Gr. h. v.]

["Ἀγαπηταὶ, alias adoptivæ sorores, dictæ sunt virgines, quæ cum Monachis cælibatum professis, non sine Ecclesiæ offensione, in iisdem commorabantur ædibus, eodem modo, quo Ἀγαπητοὶ cum Diaconissis, quasi spirituali amore essent conjunctæ. Horum meminit Epiphanius contra Antidicomarianitas, Hæresi lxxviii. p. 440., ubi, postquam dixisset, B. Virginem a Christo in cruce commendatam et traditam fuisse Joanni, subjicit, Ἀλλὰ μὴ τοῦτο στραφῇ εἰς βλάβην τισὶ, καὶ δόξωσιν ἐν τούτῳ λαμβάνειν πρόφασιν, συνεισάκτους, καὶ ἀγαπητὰς ἐπικαλουμένας ἑαυτοῖς ἐπινοεῖν, διὰ κακομήχανον ὑπόνοιαν: Sed ne hoc quibusdam noceat, ut existiment, se inde occasionem arrepturos sibi ipsis excogitandi, prava quadam opinione ductos, extraneas et dilectas dictas mulieres. Easdem intelligit Theodoretus, quando ad v. 2. Epist. ad Philemonem sic scribit, Ὁ μακάριος Παῦλος ἀγαπητὴν ὠνόμασε τοῦ Φιλήμονος τὴν ὁμόζυγα, ὡς τῇ πίστει κοσμουμένην. Θαυμαζέτω δὲ μηδεὶς, εἰ καὶ προσπίπτουσι νῦν τινες τῷ προσρήματι τούτῳ. Οἱ γὰρ κακῶς κεχρημένοι τῷ πράγματι, τῇ προσηγορίᾳ τὴν λοιδορίαν προσῆψαν· πάλαι δὲ σεμνὸν τὸ ὄνομα καὶ ἀξιέπαινον ἦν. 'Beatus Paulus dilectam appellavit Philemonis conjugem, ut quæ fide esset ornata. Nemo autem miretur, si nunc aliqui hoc verbo offenduntur. Qui enim re male usi sunt, effecerunt ut male audiret vocabulum: erat autem olim nomen honestum et laude dignum.' De iisdem etiam agere videtur Gregor. Naz. Carm. iii. p. 57. ubi de Diaboli dolis ita inter alia: Πολλάκι μὲν συνάγειρεν ὁμόφρονας ἀλλήλοισι Πνεύματι, καὶ φάος ἦλθεν, ἐπωνυμίην τέ γε σεμνὴν, Τὴν ἀγάπην καλέουσιν, ὑπήλυθεν, 'Sæpe animis et mente pares collegit in unum, Et lucis speciem præ se tulit, atque decorum Cognomentum Agapes subiit.' Ita ergo rei turpissimæ honestissimum imponebant nomen. Hoc enim loco per ἀγάπην, fœda illa significatur συνείσαξις, qua Monachi quidam, aut alioqui cœlibatum professi, fœminas sibi contubernales adjungebant, ac turpissimam hanc vitæ societatem, ἀγάπην appellare non verebantur. In hanc consuetudinem graviter invehitur Hieronymus, Epist. xxii. ad Eustoch. de Custod. Virginit.:—'Unde,' inquit, 'in Ecclesias Agapetarum pestis introiit, unde sine nuptiis illud nomen

qui insigni Dei beneficio est ad religionem Christianam adductus, in Epp. Paull. vulgo κλητὸς, ἅγιος dici solitus. Rom. i. 7., Πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐν Ῥώμῃ ἀγαπητοῖς Θεοῦ." Schleusnerus in Lex.

[1] Cod. A. teste Kuhnio pro καὶ exhibet ἢ, quod in textum admitti debuerat. "Phavorinus, qui eadem habet in v. Ἀγαπητὸς, et, ni fallor, ex eodem, pro καὶ rectius habet ἢ." Bielius in Nov. Thes. philol. Sæpe confunduntur ἢ et καὶ, v. nott. ad Gregor. Cor. p. 384. 410. 419. 625. 717. et 815.

[2] Versio Latina, Aut dilectus, aut sero natus. Imo sensus est: Aut solus et unicus, aut sero natus.

[3] "Ubi apparet, filium sic dici ut fructum amoris conjugalis, ut ergo notio τοῦ μονογενοῦς non necessario adhæreat huic voci." Dammius in Lex. p. 151.

[4] "Ulpianus exponit, ὁ ὅμοιος τῷ πατρὶ, ubi fortassis legendum ὁ μονογενὴς τῷ πατρὶ, Unicus filius." Wolfius. Imo, cum Reiskio, repone μόνος, quod facilius et verius. "Demosth. adv. Mid. p. 365. ed. Par. trimeter nobilis nec opinantem elapsus est, ὁ ἀγαπητὸς, ὁ ἄπαις, ὁ παντάπασιν ἀσθενὴς τῷ σώματι, ubi certo certius ita scribi debet Scholium, ut in margine, Ὁ ἀγαπητὸς, οἷον ὁ μόνος τῷ πατρί." G. Wakefield. in Sylv. Crit. v. p. 86., a Schæfero in Mss. laudatus. Idem Schæferus consuli jubet Corn. N. p. 396. 2. Heyn. Hom. 5, 271. 556. Bast. Lettre 186. Heindorf. ad Gorg. p. 243.

uxorum? Imo unde novum concubinarum genus? Plus inferam: unde meretrices?' Et paulo post: 'Unde meretrices univiræ? Eadem domo, uno cubiculo, uno sæpe tenentur et lectulo; et speciosos nos vocant, si aliquid extimemus.' Vocantur alias ἀδελφαὶ et συνείσακτοι." Suicerus in Thes. Eccles.[1]]

'Ἀγαπητόν ἐστι, cum infinitivo, Satis esse putandum est, (Acquiescendum est, Nil amplius desiderandum est,) Non respuendum est, Boni consulendum est, [" Cupide amplectendum et tenaciter retinendum, ut si magnam et insperatam prosperitatem adeptus sis, cujus Deo gratias ingentes debeas," Reiskius Ind. Græcit. Demosth.] Xenoph. K. Π. iii. (3. 18. p. 187.), Ἀλλ' ἀγαπητὸν, εἰ καὶ ἐξ ὑποβολῆς δύναιντο ἄνδρες ἀγαθοὶ εἶναι. [Idem in Œconom. vii. 6., Οὐ γὰρ ἀγαπητόν σοι δοκεῖ εἶναι, εἰ μόνον ἦλθεν ἐπισταμένη, ἔρια παραλαβοῦσα, ἱμάτιον ἀποδεῖξαι, καὶ ἑωρακυῖα, ὡς ἔργα ταλάσια θεραπαίναις δίδοται;" et cum ἐὰν, ibid. viii. 16., Ἐὰν δὲ μόνον μὴ ἀπολέσῃ τοὺς μὴ ἁμαρτάνοντας, πάνυ ἀγαπητόν. Demosth. Olynth. iii. p. 36, 28. ed. Reisk., Καὶ ἀγαπητὸν ἦν παρὰ τοῦ δήμου τῶν ἄλλων ἑκάστῳ καὶ τιμῆς καὶ ἀρχῆς καὶ ἀγαθοῦ τινος μεταλαβεῖν. Eadem fere verba leguntur in Orat. Περὶ Συντάξεως, p. 175, 14. Idem in Prœmiis p. 1436. 6., Ἔστι δὲ ἄνθρωπον ὄντα ἀγαπητὸν τῆς αὑτοῦ διανοίας λόγον ὑπέχειν.] Aristot. Ethic. ii. (imo, i. 3.), Ἀγαπητὸν δὲ περὶ τοιούτων καὶ ἐκ τοιούτων λέγοντας, παχυλῶς καὶ τύπῳ τἀληθὲς ἐνδείκνυσθαι, i. e. Satis igitur fuerit ostendere. Quod Erasmus male interpretatus est, Gratum igitur fuerit, in proverbio, Tenuiter diducis. Idem Aristot. ix. (10.), Ἀγαπητὸν καὶ φίλους ὀλίγους εὑρεῖν, i. e. *Bene nobiscum agi putandum est, si vel paucos amicos invenire possimus. Vel, Boni consulendum est* quod etc. [Ponitur et pro eo, quod vix fieri potest, apud Alciphr. i. 23., Ἔπειτα οὐκ ἐπιπολῆς, ἀλλ' εἰς ὕψος ἤρετο τῆς νιφάδος χῦμα πάμπολυ, ὡς ἀγαπητὸν εἶναι τὸ θυρίον ἀνοίξαντα τῆς οἰκίας τὸν στενωπὸν ἰδεῖν, Ut vix posses, ostium aperiens domus, angiportum videre.]

Ἀγαπητῶς, Adverb. Grate, Amabiliter. Plut. de Fort. Rom. (T. vii. p. 273, 15. ed. Reisk.,) Οὐ πάντως ἀγαπητῶς οὐδ' ἀλύπως διεβίωσαν, i. e. Bud. interprete, Haud omnibus usquequaque voto competentibus, (Vel potius, Vitam non admodum ex animi sententia et citra molestiam exegerunt.) Interdum, Cupide et libenter,[2] (imo, Vix et ægre). Demosth. (de Fals. Leg. p. 409. 7.), Εἶτα τὴν εἰρήνην ἐποιήσασθε ἀγαπητῶς, [ubi Reiskius Ind. Græcit. Demosth. et Berglerus ad Alciphr. i. 13. rectius vertunt, vix, ægre. Aristides i. 516., Διεσώθημεν ἀγαπητῶς καὶ μόλις.[3] Schæferus in Mss. ex Alciphr. i. 13. affert, Πόθεν γάρ ποτε εἰς ἁλιέα δύστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζοντα διατροφὴν ἔρως ἐνέσκηψε, i. e., interprete Berglero, quem vide, Vix, ægre, ita ut præclare mecum agi putem, si modicum inveniam: et ex eodem iii. 25., Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ τῆς Σύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα, ubi recte, ut et Bernardo ad Palladium de Febr. p. 21. et Wagnero videtur, βαυκαλῶσα reposuit L. C. V. ad Ammon. p. 46. Heliodorus i. p. 86., Ἀγαπητῶς γὰρ ἂν καὶ οὕτως ἀντισχεῖν πρὸς τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων. Polyænus p. 94. ed. Coraii, Οἱ δὲ ἀγαπητῶς ἐξέφυγον, Ἀθηναίοις μὲν ἄπιστοι γενόμενοι, Λακεδαιμονίοις δὲ δόξαντες. Consuli jubet Schæferus in Mss. Heindorfium ad Platonis Lys. p. 40. et Segaar in Daniel. p. 94. Idem vir doctus laudat Xenoph. Ephes. v. 1. p. 86.: Οὗτος ὁ Αἰγιαλεὺς πένης μὲν ἦν καὶ ξένος, καὶ ἀγαπητῶς αὑτὸν διέτρεφεν ἐκ τῆς τέχνης, ubi v. Locella p. 258. Dio Cass. xliii. 6., Καὶ τὴν τροφὴν ἀγαπητῶς ἥρπαζε: xlvi. 4., Ἄνθρωπος ἀγαπητῶς ἔκ τε τούτων καὶ ἐκ τῶν πλυνῶν διατρεφόμενος. " Quamvis locutionis ratio non adpareret, satis est usum sic jubere," J. Fr. Reitzius ad Luciani Amor. xxxiii. T. ii. p. 433.] Demosth. (de Fals. Leg. p. 403, 22.), Τὰ τελευταῖα δ' ἔναγχος ἐν χορηγίοις ἀλλοτρίοις ἐπὶ τῷ τριταγωνιστεῖν ἀγαπητῶς παρατρεφόμενον, (vix, ægre,) i. e. Ita ut præclare tecum agi putares quod etc. [Huc respexit J. Poll. iii, 111., Ἀγαπητῶς παρατρεφόμενος, εἰς ἀλλοτρίας χεῖρας ἀποβλέπων, βωμολοχῶν, ἀπορούμενος. || Satis, ut apud] Herodian. (vi. 2. 10.), Ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὑτοῦ, Unumquemque suis rebus contentum esse, pro ἀγαπᾷν ἔχειν τὰ ἑαυτοῦ, ubi vide Irmischium. Idem vii. 8. 8., Πέρσαι τε, οἱ πάλαι Μεσοποταμίαν κατατρέχοντες, νῦν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. " Sæpenumero adhibetur de eo, qui bene secum agi existimans, contentus est, velut e. c. apud Dion. Cass. lxxi. 22. p. 1189-90. Ἀγαπητῶς εἰς τὴν τῆς Αἰγύπτου ἡγεμονίαν ἐξ ἐμπειρίας ῥητορικῆς προχωρήσαντος, quod bene ibi convertitur; Qui satis habuerat, quod—pervenisset." Locella ad Xenoph. Ephes. p. 258.]

" Ἐπιαγαπητὸς, Carissimus, Perquam carus. V. " L." H. St. Thes. Ind.

[* Ἀξιαγάπητος, ὁ, ἡ, Amore dignus. " Clementis Epist. i. §. 1.," G. Wakefieldius in Mss. Clemens Alex. Strom. iv. p. 612. 6., Τὸ ἀξιαγάπητον ἦθος τῆς ἁγνείας, φησὶν, ἐνδειξάσθωσαν. Schæferus in Mss. laudat Coraium in Mus. Oxon. Consp. p. 12., qui Hippocrati de Corde p. 269., pro vulgato ἀξιαγαπητότατον, ἀξιαπηγητότατον, i. e. ἀξιαφηγητότατον restituerit. Vide locum infra ad voc. Ἀξιαφήγητος citandum.]

Ἀγαπητικὸς, οῦ, ὁ, [imo, ἡ, ὸν,] Vim diligendi habens. Habes apud Hesych. in Ἀγαπήνωρ, ubi tamen videtur esse mendum. [Phavor. pro ἀγαπητικὸς, ἀγαπητὸς habet. Plut. in Solone vii. T. i. p. 325. 7., Ἐχούσης γάρ τι τῆς ψυχῆς ἀγαπητικὸν ἐν ἑαυτῇ, καὶ πεφυκυίας, ὥσπερ αἰσθάνεσθαι καὶ διανοεῖσθαι καὶ μνημονεύειν, οὕτω καὶ φιλεῖν. Clem. Alex. Pædag. i. p. 123. 14., Παρθένος δὲ ἅμα, καὶ μήτηρ ἐστὶν, ἀκήρατος μὲν, ὡς παρθένος, ἀγαπητικὴ δὲ, ὡς μήτηρ, i. e. Amans, ut mater: Idem Strom. ii. p. 429. 19. notante G. Wakefieldio in Mss., Διαδέξεται δὲ εἰκότως τοὺς γενναίους τῶν φιλοσόφων ἔλεγχος ἀγαπητικὸς τοῦ βίου τε αὐτῶν, καὶ τῆς εὑρέσεως τῶν καινῶν δογμάτων, et iv. p. 614. 10., Κἂν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, φησὶν, οὐ κατὰ τὸν τῆς κοινωνίας τῆς ἀγαπητικῆς λόγον. Thom. M. p. 896., a Schæfero in Mss. laudatus: Ἡ τινὸς ἁπλῶς πρὸς ὁντινοῦν φιλία καὶ διάθεσις ἀγαπητική. Maximi Scholia in Dionys. Areop. p. 179., Τὸν ἀγαπητικὸν ἔρωτα.]

[* Ἀγαπητικῶς Adverb. Amanter, Benevole. Clem. Alex. Strom. vi. p. 768. 15., Ἀγαπητικῶς καὶ * φιλητικῶς διατεθεῖσα πρὸς τὴν σοφίαν, καὶ πάντα πράττουσα ἕνεκα τοῦ τυχεῖν αὐτῆς. Idem ibid. iv. p. 597. 20., Ὅλον ἑαυτὸν ἐπιδοὺς διὰ τὸν Θεὸν, οἷον παρακαταθήκην εὐγνωμόνως καὶ ἀγαπητικῶς ἀποδιδοὺς τὸν ἀπαιτού-

[1] " 1 Cor. ix. 5., Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν ἀδελφὴν γυναῖκα περιάγειν; Sensum hunc esse volunt Græci: Cum alii ex Apostolis non operentur manibus, sed aliorum (quos erudiunt nimirum) sumtibus, ope, ac ministerio sustineantur, (quales sunt quos sanctæ et ætate jam provectæ comitantur fœminæ, quæ et de suo iis aliquid suppeditant,) quidni idem mihi liceat ac Barnabæ? nisi forte id quod ἀδιάφορον in aliis vocatur, aliud in nobis et illicitum dicatur. Idem voluit Chrysostomus cum dixit: Οὐ τρώγομεν οὐδὲ πίνομεν παρὰ τῶν μαθητευομένων λαμβάνοντες, καίτοι ἐξουσίαν ἔχοντες τοῦ λαβεῖν, Non comedimus nec bibimus eorum sumtu quos docemus, cum id nobis liceat. De his matronis Græci: Αἱ εὔποροι γυναῖκες ἠκολούθουν ἐνίοις τῶν ἀποστόλων, εἰς τὸ ἀναγκαίας αὐτῶν χρείας χορηγῆσαι· ὡς αὐτοὺς λοιπὸν ὄντας ἀμερίμνους περὶ τούτου, μόνῳ τῷ κηρύγματι ἀποσχολεῖσθαι, Matronæ opulentæ quosdam sectabantur ex Apostolis, quæ in necessariis subveniebant illis, ut de his quæ vitæ sustinendæ faciunt securi, soli postea ministerio vacare possent. Ex qua opinione ac interpretatione loci pessimus sensim mos invaluit, quem et damnat Epiphanius, qui fœminas ejus ut συνεισάκτους, ita ἀγαπητὰς dixit." D. Heins. Exerc. Sacr. vii. 6. p. 365.

[2] " Ἀγαπητῶς, Libenter, legitur in prolog. Sir. qui est in edit. Compl." C. G. Bretschneideri Lexici in Interpr. Gr. Vet. Test. maxime Scriptores Apocryphos Spicilegium p. 18. Locus est hic:—Ἐξ αὐτοῦ τοῦ τῆς σοφίας ὀνόματος ἀγαπητῶς μᾶλλον ἔχειν τὸν ἀκροατὴν πρὸς τὴν αὐτῆς τῆς βίβλου μελέτην ἐπισπώμενος. Vide Locellam ad Xenoph. Ephes. p. 258.

[3] " Aristides duo adverbia similis significationis per copulam καὶ conjungere solet. Sic e. c. Vol. i. p. 293., Διεσώθημεν ἀγαπητῶς καὶ μόλις. Hanc phrasin si meminisset Gronovius ad Ælian. N. A. xvi. 12. in his, Ἐκ τοῦ ὀλίγου ὕδατος ἀγαπητῶς καὶ μόλις ἀποζῶντας, non suspicatus esset legendum οὐκ ἀγαπητῶς. Schneiderum miror hanc conjecturam non confutasse. Cum formula, ἀγαπητῶς καὶ μόλις, conferas simillimam, ἀκριβῶς καὶ μόλις, qua utitur Plutarchus V. Alex. c. 16., Τὸ δὲ κράνος πρὸς τὴν πληγὴν ἀκριβῶς καὶ μόλις ἀντέσχεν. Male Interpres: Probe quidem, sed ægre tamen: Rectius Vigerus de Idiot. p. 376, 8, Vertas; Vix ac ne vix quidem." Schæferus ad Gregor. Cor. p. 169—170.

μενον ἀνθρωπον, ubi G. Wakefield. in Mss. vertit, Æquo animo paratoque. Idem Pædag. i. 3. p. 102. 33., *Καθήκει δ' ἡμῖν ἀνταγαπᾶν μὲν τὸν καθηγούμενον ἀγαπητικῶς ἀρίστου βίου.*]

" *'Αγαπητέος*, Amandus. Plato Polit. ii. init., "Ο *καὶ* " *δι' αὐτὸ καὶ διὰ τὰ γιγνόμενα ἀπ' αὐτοῦ, ἀγαπητέον* " *τῷ μέλλοντι μακαρίῳ ἔσεσθαι*, [i. e. Expetendum. " De v. *ἀγαπᾷν*, Expetere, multa diximus supra.] " Item, *'Αγαπητέον*, sub. *ἐστὶ*, interdum dicitur pro " Acquiescendum est, Contentum esse oportet." H. Steph. Thes. Ind.

" *'Αγαπτοσύνη, ης, ἡ*, Dilectio. V. L." H. Steph. Thes. Ind.

'Αγάπη, ης, ἡ, Dilectio, Caritas, (Amor, Benevolentia.) Plut. Sympos. vii. (6. T. viii. p. 835.), *'Ατοπον δὲ καὶ τὸ πρὸς ἀγνῶτα κομιδῇ καὶ ἀσυνήθη βαδίζειν, ἂν μή τις ᾖ διαφέρων ἀρετῇ, καθάπερ εἴρηται, καὶ τοῦτο φιλίας ποιησόμενος ἀρχὴν καὶ ἀγάπης· ὧν τὸ ῥαδίως καὶ ἀφελῶς ἀφικέσθαι σὺν ἑτέρῳ πρὸς αὐτόν.* [*'Αγαπήσων* recte scripsit Wyttenbachius sola sententiæ auctoritate pro vulgato *ἀγάπης· ὧν*. Sic et Reiskius conjecerat. 2 Reg. xiii. 15., *"Οτι μέγα τὸ μῖσος ὃ ἐμίσησεν αὐτὴν ὑπὲρ τὴν ἀγάπην ἣν ἠγάπησεν αὐτήν.* Plura vide in Schleusneri Lex.]

'Αγάπαι,[1] (*ῶν, αἱ*,) Communia Christianorum convivia, sic vocata quod (partim) retinendæ mutuæ caritatis et conjunctionis causa, (partim propter alimoniam Clericorum et pauperum,) essent instituta. Judas Apost. (v. 12.), *Οὗτοί εἰσιν ἐν ταῖς ἀγάπαις ὑμῶν σπιλάδες*, (Hi piorum apud vos conviviorum maculæ sunt turpissimæ.) In his autem conviviis sacra etiam Domini cœna solebat usurpari. Tertull. in Libro Adv. Gentes (c. xxxix.), ' Cœna nostra de nomine rationem suam ostendit: vocatur *'Αγάπη*, id quod Dilectio penes Græcos est.' Plura de his apud eundem. ‖ In vulg. Lexx. citatur ex lib. Concil. sacr. *ἀγάπας ποιεῖσθαι*, pro Convivia pauperibus dare. [Vide Clem. Alex. Pædagog. ii. p. 165. 14. cum Potteri nota, et D. Heinsii Exerc. S. xx. 3. p. 595. Item, Clem. Alex. Strom. iii. p. 514. 15. vii. p. 892. 38.]

[* *Αὐτοαγάπη*, Andr. Cr. 58., Abr. Kall. in Mss.]

'Αμφαγαπάω, Deamo, Valde amo, Carissimum habeo, *περισσῶς ἀγαπῶ*, præpositione *ἀμφὶ* augente significationem. Poeticum est. Hesiodi Opp. (i. 58.), *'Εὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.* [Ab Hesiodo sumsit Tryphiodorus v. 135., a G. Wakefieldio in Mss. laudatus: *Τρῶες ἀταρβήτοιο θεῆς ἀπατήνορα τέχνην "Ιλιον * εἰσανάγωσιν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.*] Hesych. tamen *ἀμφαγαπῶντες* exponit simpliciter *ἀσπαζόμενοι*, i.e. amplectentes. Vide *'Αμφαγαπαζόμενος.* [Etym. M. p. 88, 33., *'Αμφαγαπῶντες· ἤγουν περιθάλποντες, περισσῶς ἀγαπῶντες.* Hymnus Homericus in Cererem v. 439. a Schæfero in Mss. indicatus: *Πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφαγάπησε κόρην Δημήτερος ἁγνήν.* Sed recte Matthiæus post Mitscherlich. versum hunc tanquam spurium ejiciendum monuit.]

[* *'Ανταγαπάω*, Redamo, Vicissim amo. Clemens Alex. Pædag. i. 3. p. 102. 33., notante G. Wakef. in Mss., *Καθήκει δ' ἡμῖν ἀνταγαπᾷν μὲν τὸν καθηγούμενον ἀγαπητικῶς ἀρίστου βίου*, et Philo J. ii. 8.]

Περιαγαπάω, Valde amo, unde *Περιαγαπαζόμενος* voce media apud Hesych., sed hoc mihi suspectum est. [Locus, qui, ut nobis videtur, recte se habet, est hic: *'Αμφαγαπαζόμενος· * ὑπερβαλλόντως περιαγαπώμενος καὶ περιαγαπαζόμενος.* Verb. *περιαγαπάω*, teste G. Wakefieldio in Mss., legitur et in Eunapio, p. 56, 4. ed. Commel. 1616.]

[* *Συναγαπάω*, Amore communi prosequor, Polyb. A i. 14. 4.]

[* *'Υπαγαπάω*, Amo, Valde amo, inquit Lexicon Ernestinum, sed *ἀμαρτύρως*. *'Υπὸ* tamen in compositione perraro pro Valde ponitur. D. Scottus in Appendice Josephi Antiq. Jud. xii. 4. 6. laudavit, sed rectius ibi legitur *ὑπερηγάπησε*. Vide Schneiderum in Lex.]

'Υπεραγαπάω, Idem apud oratores, quod *ἀμφαγαπάω* apud poetas, (Vehementer amo.) Herodiani i. (17. 6.), *'Υπερηγάπα δὲ αὐτὸ ὁ Κόμμοδος*, [ubi v. Irmischius: iv. 7. 5., *Τούτοις δὲ χαίροντες οἱ βάρβαροι, ὑπερηγάπων αὐτόν.* Luciani Deor. Dial. xv. 2. T. i. p. 242., *Οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα.* Idem in Toxari xxv. T. ii. p. 535., *Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου σύνεστιν ὑπεραγαπῶν, καὶ πάντῃ ὡς ὁρᾷς περιαγόμενος αὐτήν.* Idem in Dial. Meretr. xii. T. iii. p. 312., *Πλὴν ἀλλ' εἴγε χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθειρας αὐτὸν ὑπεραγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα.* Demosth., *Περὶ Συντάξεως*, p. 172. 15. ed. Reisk., *'Εκεῖνοι Θεμιστοκλέα τὸν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν στρατηγήσαντα,* B *καὶ Μιλτιάδην τὸν ἡγούμενον Μαραθῶνι, καὶ πολλοὺς ἄλλους, οὐκ ἴσα τοῖς νῦν στρατηγοῖς ἀγαθὰ εἰργασμένους, οὐ μὰ Δί', οὐ χαλκοῦς ἵστασαν, οὐδ' ὑπερηγάπων.* Vide eund. in Aristocr. p. 686, 9. ubi eadem ferè verba leguntur. Aristæneti Epist. i. 19., *'Υπερηγάπα δὲ τὸ βρέφος.* Plut. in Cimone ix. T. iii. p. 187., *Διὰ τί τοίνυν τὸ Κίμωνος ὑπερηγάπησαν ἔργον;* Josephi Antiq. Jud. xii. 4. 6., *'Ελθόντα δ' ὁ πατὴρ ὑπερηγάπησε τοῦ φρονήματος.* Constantini Manassis Ann. in Meursii Opp. T. vii. p. 393., *"Εως πεσὼν ὁ Πάτροκλος, ὅνπερ ὑπερηγάπα.* J. Poll. v. 113., *'Αγαπῶ, ὑπεραγαπῶ.*]

¶ *'Αγαπάζω*, ap. poetas pro *ἀγαπῶ*, i. e. Amo. Item, Comiter et blande atque hilariter aliquem excipio, Benevolentiæ signa exhibeo alicui, Amplector seu amplexor, Hom. Od. Π. circa principium, (v. 17.), *'Ως δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει,*[2] *'Ελθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ*, ubi Didymus *ἀγαπάζει* exponit *περιπτύσσεται*, i. e. amplectitur, brachia collo circumdans. V. sup. *ἀγάπησα* ex Ho- C mero. Gall. uno verbo *Caresser*. [Il. Ω. 464. *'Αθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην*, Sic palam caros habere: Od. H. 32., *Οὐ γὰρ ξείνους οἵδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται, Οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι*, Neque benigne excipiunt et tractant hospites: P. 35. Φ. 224. X. 499., *Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους*, Osculabantur amplectentes, et id faciebant ancillæ et servi domino. Apollonii Lex. Hom. p. 17., *'Αγαπαζόμεναι· ἀγαπῶσαι,—Κύνεον ἀγαπαζόμεναι.*[3] Hinc *ἡ ἀγάπη* recentioribus sæpe est *τὸ φίλημα*, osculum, et *ἀγαπᾷν* sæpe est *φιλεῖν*, osculari, notante Eustathio p. 1935, 35. De v. *ἀγάπη* pro osculo, quod *pacis* vocant, vide loca quæ laudavit Du-Cangius Glossar. Gr. p. 6. Pindari Isthm. v. 69., *'Εν δ' ἐρατεινῷ Μέλιτι καὶ τοιαῖδε τιμαὶ Καλλίνικον χάρμ' ἀγαπάζοντι*, Verum hæc quoque decora, quæ e certaminibus proficiscuntur, poscunt hymnum: Pyth. iv. 428., *μειλιχίοις τε λόγοις 'Αγαπάζοντο*, Excipiebant eum blande. Oraculum apud Eunap. in Ædesii Vita p. 46. ed. 1568., D *Εἰ μὲν πτολίεθρ' ἀγαπάζοις.* Orphei Argonautica v. 385. a Schæfero in Mss. indicata, *Χείρωνί τ' ἔδωκεν Εὖ καὶ ἐπισταμένως ἀγαπαζέμεν ἠδ' ἀτιτάλλειν.* Valck. Epist. ad Rov. p. lxii., a Schæfero ibid. laudatus, " *'Αγαπάξαι* et *γελάξαι* scripserunt Dores:" p. lxv., " Supersunt de rarioribus *'Αγαπάξαι, 'Ερπύξαι, 'Οπωρίξασθαι*, quorum primum Callicratidas apud Stob. p. 487. v. 16. secundum Pempelus adhibuit p. 461.

[1] " *'Αγάπαι*, Agapæ, *Love-feasts*, fuerunt convivia publica in conventibus Christianorum sacris instituta, conjuncta in primitiva et apostolica Ecclesia cum celebratione festiva cœnæ Dominicæ, ita dicta, quod Christianæ caritatis symbola essent ac tesseræ. Fuerunt autem epulæ maxime frugales, non luxuriosa convivia, conferentibus ditioribus Christianis ad eas necessaria: quibus oblationibus non solum pauperes, qui cum divitibus promiscue discumbebant, fruebantur (1 Cor. xi. 16—34.), sed etiam absentes et ægrotantes sustentari solebant. Concilium Laodicenum hunc morem, qui tamen ad quartum usque seculum duravit, ob luxum et lasciviam, in quæ successu temporis abierat, abolendum judicavit, et canon. xxviii. vetuit *ἐν κυριακοῖς ἢ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τὰς λεγομένας ἀγάπας ποιεῖν.* Confer præter Tertull. Apolog. adv. Gentes c. xxxix. [Suiceri Thes. Eccles. D. Heinsii Exerc. S. xx. 3. Potterum ad Clem. Alex. Pædagog. ii. p. 165.] Stolbergii Exerc. L. Gr. p. 281. Casaub. Exerc. Antibar. xvi. p. 367. et C. M. Pfaffium de Origg. Jur. Eccles. p. 68." Schleusnerus in Lex.

[2] " Amplectitur, coll. v. 21. *πάντα κύσεν περιφύς*: ut ergo ex hoc loco a v. 17—21. maxime pateat vis τοῦ *ἀγαπάζειν* et *ἀγαπᾷν*." Dammius in Lex.

[3] Apollonii Lex. Homer. p. 17.: *'Αγαπαζόμεθα. 'Ηλιόδωρος, ἄγαν προσεκείμεθα, 'Αλλ' ὅτε δὴ πάντες ἀγαπαζόμεθ' ἐξερέοντες.* " Sic legitur versus apud Homerum Od. K. 249., *'Αλλ' ὅτε δή μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες.* Nota discrimen." Villoisonus. " Ejusdem loci tertiam varietatem habet Schol., *'Αγαζόμεθα, ὀργιζόμεθα.*" Tollius.

v. 10. Doricum ὀπωρίζασθαι legitur p. 408. v. 47. in Dii fragmento, multis partibus mendoso." Eurip. Phœn. v. 1337., a Schæfero in Mss. indicatus, Νέκυν τοι παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ. "In Scholiis ἀγαπάζων redditur ἐπιμελούμενος, περιέπων, atque id ipsum significare verbum ἀγαπᾷν dudum monuit T. Hemsterh. ad J. Poll. x. 20. n. 3. Quoniam tamen Tragicis ἀγαπάζειν in usu non est, neque solet Eurip. consectari rariora, si quando Codex vetustus vicinis congruum aliud quid subministrabit, hinc illud poterit amoveri." L. C. Valck. Cf. Jacobsii Animadvv. in Eurip. p. 20. a Schæfero in Mss. indicatas. Schneidero in Lex. ἀγαπάζων in Euripidis versu vertendum videtur, Contentus habere: an recte, viderint alii.]

Ἀμφαγαπάζω, idem quod ἀμφαγαπάω. Dicitur et Ἀμφαγαπάζομαι voce media, Ἀμφαγαπαζόμενος ὡσεί θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα, Vehementi amore prosequens, Omnia amoris signa exhibens, [Hom. Il. Π. 192., ubi Schol. φιλοφρονούμενος, ἀγαπῶν: Ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον, Ego illum cum amore tractabam, Od. Ξ. 381., ubi Schol. ἐφιλοφρονούμην. Hesych. ad Il. Π. 192. respiciens, Ἀμφαγαπαζόμενος· πάνυ φιλοφρονούμενος: Ἀμφαγαπαζόμενος· ὑπερβαλλόντως περιαγαπώμενος καὶ περιαγαπαζόμενος. Apollonii Lex. Homer. p. 114., Ἀμφαγαπαζόμενος· περισσῶς ἀγαπώμενος, ubi Villoisonus mallet ἀγαπῶν. Sed et in Hesychio est περιαγαπώμενος, i. e. vi. medii verbi retenta, Alienum pariter in oculis gerens, ac si suus filius esset. Ἀγαπώμενος περισσῶς in Apollonio et περιαγαπώμενος in Hesych., quæ sunt mediæ vocis participia, optime et ἐμφατικῶς explicant Homericum ἀμφαγαπαζόμενος, quod ipsum et mediæ vocis participium est. Phavor.: Ἀμφαγαπάζω· φιλῶ καὶ φιλοφρονοῦμαι. Apollon. R. iii. 257., ὣς δὲ καὶ αὐτοὶ Μητέρα δεξιόωντο, καὶ ἀμφαγάπαζον ἰδόντες Γηθόσυνοι: 1167., Οἱ δέ μιν ἀμφαγάπαζον, ὅπως ἴδον, ἔκ τ' ἐρέοντο. Oppianus Cyn. ii. 306., a G. Wakefieldio in Mss. indicatus: Ἔξοχα δ' αὖ τόδε φῦλον ἑὸν δόμον ἀμφαγαπάζει * Ἠθαλέας τ' εὐνὰς φίλιόν τε νάπαισι μέλαθρον, Mirifice istud genus suam domum amat, consuetaque cubilia, earumque in sylvis tectum. Hymnus Homericus in Cer., a Schæfero in Mss. indicatus, v. 289., Ἀγρόμεναι δέ μιν ἀμφὶς ἐλούεον ἀσπαίροντα, Ἀμφαγαπαζόμεναι: et v. 435., Πολλὰ μάλ' ἀλλήλων κραδίην καὶ θυμὸν ἴαινον Ἀμφαγαπαζόμεναι.]

[* Περιαγαπάζω, v. Hesychii locum supra citatum. Oppianus Hal. i. 385., a G. Wakefieldio in Mss. laudatus, Περὶ γάρ σφε Ποσειδάων ἀγαπάζει, ubi Schneiderus, ut vulgo, πέρι edidit. Schol.: Πέρι· περισσότερον.]

ἈΓΑΩ, γῶ, F. ήσω, P. ηκα, et Ἀγάομαι, ῶμαι, Demiror, Cum stupore vel ad stuporem usque miror, Stupeo. Item, Invideo. Item, Odio prosequor. Homerus Odyss. Π. (202.), Τηλέμαχ', οὔ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἐόντα Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάασθαι, ["Non te decet tuum patrem neque mirari supra modum neque obstupescere, sc. eam ob causam, quod tandem domi est: neque debes putare, quasi Deus aliquis tibi sub ejus nomine appareat. Ergo ibi est primus significatus, e contextu." Dammius in Lex.] Ubi Eustath. (p. 1800. 29.) Ἐστὶ δὲ, inquit, τὸ ἀγάασθαι, τουτέστιν ἐκπλήττεσθαι, ἐπίτασίς τις τοῦ θαυμάζειν. Hesiod. Theog. v. 619., Ἠνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος ἠδὲ καὶ εἶδος Καὶ μέγεθος. [Huc respexerunt Etymol. p. 15. 41. et Zonaras p. 36.] Tzetzes vult esse pro θαυμάζων, ἢ φθονῶν, ἢ ἐκπληττόμενος. Apud eundem Homerum itidem pro φθονῶ vel μέμφομαι, Eustathio teste (p. 1527. 33.), Odyss. E. (v. 119.), Οἵτε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι, (ubi Pseudo-Didymus, φθονεῖτε,) et duobus versibus interjectis, Τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥεῖα ζώοντες, (ubi iterum Pseudo-Didymus, ἐφθονεῖτε,) et statim post (v. 129.) pro eodem ponit ἄγασθε, (Ὣς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε, θεοί, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι,) quod etiam notat ibi Eustath. Unde miror eum alibi ita distinxisse, ut ἀγάασθαι esset idem quod ἀγαίειν, i. e. φθονεῖν, ἄγασθαι autem ἐκπλήττεσθαι, (p. 734. 64. Ἔστι δὲ ἀγαίεσθαι μὲν, φθόνου, ἀγάσσασθαι δὲ, ἐκπλήξεως.) Idem in illud Odyss. E. (v. 119.) locum (p. 1527. 36.) annotat ex veterum auctoritate, ἀγάασθαι tria significare, Admirari, Invidere, Odisse: et ab ἀγάω derivatum esse ἀγαίω: quum tamen alibi scribat, ut modo dictum est, ἀγάασθαι non esse simpliciter θαυμάζειν, sed indicare ἐπίτασίν τινα τοῦ θαυμάζειν, pro ἐκπλήττεσθαι. Quod, vel ipso tacente, ex illo Homeri loco et aliis colligi posset. Tertium addam de hac eadem voce in quo non satis sibi constare videtur hic alioqui grammaticorum facile princeps. Quum in Odyss. Θ. (p. 1599. 4.), non aliunde quam ab ἀγάζω deducat ἀγαστὸν, et abjecto σ, mutataque tenui in aspiratam, ἀγάθον, sicut a γελάζω inusitato themate, γελαστὸν, et ab ἐράζω, itidem inusitato, ἐραστὸν et ἐπέραστον: et quum in Il. Ψ. (p. 1321. 40.) itidem ἀγαστὸν ab ἀγασσάμενοι derivet: addit tamen, posse etiam ab ἄγασθαι proparoxytono fieri ἀγαστόν. Ut autem hic discrepat dissentitque a seipso in iis quæ de hac voce tradit, ita et in aliarum plurimarum derivatione vel expositione non solum hunc a seipso, sed ceteros quoque a seipsis, multo vero etiam magis ipsos inter se dissentire sciendum est. Quod quum ita sit, cogitet lector, ubi aliquid apud eos leget non per omnia consonum iis quæ in hoc opere a me scripta fuerint, me diversorum opiniones, et ejusdem etiam diversos eadem de re locos, inter se contulisse, et ad illam collationem aliqua etiam argumenta a meipso allata, aut certe conjecturas, addidisse: atque ita adhibito tanto quantum in hujusmodi rebus adhiberi a me potuit judicio, pauca quædam multis rejectis excerpsisse: atque hoc in toto opere meminerit. Vide et quod annotavi initio verbi Ἄγαμαι de ejus formatione. [Apollonii Lex. Homer. p. 16.: Ἀγάασθαι· ἐπὶ μὲν τοῦ θαυμάζειν· Ὡς σὲ γύναι ἄγαμαί τε, τέθηπά τε, δείδιά τ' αἰνῶς. Od. Z. 168. Ἐπὶ δὲ τοῦ φθονεῖν· Ἐξείτω, καὶ μή τι ὅτῳ ἀγάσησθε ἕκαστος, Il. Ξ. 111. Ἐπὶ δὲ τοῦ ζηλοῦν· Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγάσθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι V. Valck. ad Herod. vi. 61.]

Ἄγη, ης, ἡ, Admiratio, Stupor, Obstupefactio. Etymol. vel ab ἀγῶ vel ab ἄζω deduci vult, sed ab ἀγῶ deduci constat, (p. 8. 35., Σημαίνει δὲ τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸ θαῦμα, γέγονε δὲ παρὰ τὸ ἄζω ἢ ἀγῶ τὸ θαυμάζω· οἱ γὰρ ἐκπληττόμενοι, εἴς τι ὑπερέχον ἄγονται.) Hom. Od. Γ. (227.), Λίην γὰρ μέγα εἶπες· ἄγη μ' ἔχει: i. e. θάμβος, vel ἔκπληξις, Hesych. et Etymol. Sic loquitur Homerus et Od. Π. (243.) Sed in vulg. editt. quæ meam præcesserunt, legitur perperam ἄγημ' utrobique conjunctim, quasi esset ἄγημα ἔχει, non ἄγη με ἔχει. [Il. Φ. 221., Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον· ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν: Pseudo-Didymus, Ἄγη· ἔκπληξις, θαῦμα. "Ubi loquitur numen fluvii ad Achillem; et id huic valde honorificum, si et dii eum admirantur, admixta tamen simul est indignationis alicujus significatio, ob occisos multos, quos illud numen adjuvandos susceperat." Dammius in Lex. p. 4. Apollonii Lex. Homer. p. 17.: Ἄγη· θάμβος καὶ κατάπληξις. Non de nimio tantum admirationis adfectu, sed et illinc orta invidia dicitur. "Ἀγαῖς pro ζηλώσεσιν affert Hesych. ex "Æschyli Thressis. In qua fere signif. accipit "Ἄγα Varinus. Ab ἄγαμαι." H. Steph. Thes. Ind. Etymologus p. 8. 49, Ἀγαί,—λέγονται δὲ καὶ αἱ ζηλώσεις. Suidas: Ἀγή, (Ἄγη·) θαῦμα, χαρὰ, ἀπιστία, ζῆλος. Παρ' Ἡροδότῳ, βασκανία. Παρ' Ὁμήρῳ, ἔκπληξις. Πληγή, θραῦσις, κλάσις, ἀπώλεια. Ἔνιοι ἱερεῖα. Ἄγη μὲν οὖν παροξυτόνως, ἡ ἔκπληξις· ἀγὴ δὲ ἡ κλάσις τοῦ κύματος. Cf. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 326. et Etym. M. p. 9, 1. ubi pro vulgato Ἡρωδιανῷ reponendum esse Ἡροδότῳ, ut in Suida et Grammatico S. Germ. legitur, docuit L. C. Valck. Diss. de Schol. in Hom. ined. p. 120. Ms. Codex, teste eodem, clare exhibet ἡρο. Vide eundem et Wessel. et Schweigh. ad Herodoti vi. 61., Ὡς φθόνῳ καὶ ἄγῃ χρεώμενος, ubi genuinæ vocis locum in editionibus occupaverat ἄτῃ. Sed ἄγῃ restituit idem Valck. "Nec longe ab instaurato recedit ἄγει duorum Codicum," inquit Wesseling. Imo ἄγῃ et ἄγει idem. Alexandrini enim Græci EI pro H scribebant, v. Sturzius de Dial. Maced. et Alexandr. p. 119=clxxix. Sic θίβει in Exodi ii. 6. Vat. pro

θ ῆη, v. nos supra p. cccli. a. Hinc explicari possit Chrysostomus in Ghislerii Catena p. 427. in Jerem. iv. 30., Το δε, Ἐαν χρίσῃς στίβει. τὸ μέλαν λέγει, ᾧ ἐπιχρωννύειν τινὲς ὀφθαλμοὺς εἰώθασιν αἱ γυναῖκες. Illud στιβει non est, ut olim arbitrati sumus, v. nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. cccl. a., formandum a v. Στιβεῖ, τὸ, quod nusquam alibi legitur, sed ex Alexandrinorum scriptura positum est pro στίβῃ, ut ἄγει pro ἄγῃ. "Pindari de fraudulento et δολίῳ cive, Pyth. Od. ii. 151., ὅμως μὰν Σαίνων ποτὶ πάντας ἄγαν Πάγχυ διαπλέκει, huc adplicuit Reiskius; verti enim debere *invidiam*, non *valde*, ut vulgo solet." Wessel. ad Herod. l. c. "Adulando omnibus invidiam usquequaque nectit. Heynius de v. ἄγαν ita scribit :—'Ἄγαν metro adversatur; prima debebat esse longa: enervis quoque et exilis est sententia; quid enim διαπλέκει? et ἄγαν, valde, nil nisi interpretamentum est τοῦ πάγχυ.' Dehinc corrigit, ἄταν. Sed hæc interpretatio cum ipsa emendatione concidit, si verum est ἄγαν h. l. non esse *valde*, sed accusativum vocis ἄγη, quæ primum admirationem, deinde ortam ex hoc fonte invidiam significat. Archilochi Fragm. x. Anal. Brunck. T. i. p. 42., Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει, Οὐδ' εἷλέ πω με ζῆλος, οὐδ' ἀγαίομαι Θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἐρῶ τυραννίδος. Hinc invidia ipsa *admiratur* apud Propertium ii. El. 17. 11=ii. El. 13. 67. ed. Burm., Quem modo felicem, Invidia admirante, ferebant, Nunc decimo admittor vix ego quoque die. Quem locum pessimis conjecturis inquinarunt viri docti, in his Burmannus, quanquam hunc in viam reduxit Casaub. ad Theophr. Charact. p. 153. Est autem propria in hac re dictio, διαπλέκειν ἄγαν, φθόνον, δόλους, non item διαπλέκειν ἄταν. Hinc ἀντιδιαπλέκειν eodem sensu, absolute etiam, posuit Æschines c. Ctesiph. T. ii. p. 376. Atque hanc interpretationem aptissimam esse carmini Pindarico nemo non intelligit. Objiciat tamen aliquis, ἄγαν, invidiam, obtrectationem, æque metro adversari, atque ἄγαν, valde. Sed hæc quæstio non est hujus loci." Hactenus Imm. G. Huschke Diss. de Fabulis Archilochi in Matthiæi Misc. Philolog. V. i. p. 34—6., a Schæfero in Mss. laudatus. Idem Schæferus ibid. citat Coraium in Thucydide par Levesque iii. p. 261. Wesselingii Diss. Herod. p. 67. et Valck. Diatr. p. 234.]

Ἄγη apud Tragicos, Honor, Veneratio: Hesych. Παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς, τιμὴ, σεβασμός. [Ἄγη, ἡ, hoc sensu apud Tragicos et Comicos, qui extant, nusquam legitur, et revera est nihili vox, quæ ex Hesychii glossa male intellecta ortum habuit. Miramur tam crassum errorem ex Hedericiano Lexico et in Schneideri migrasse. Vide Valck. Diatr. p. 234. Cum Hesychius ἄγη exponat ἡ τιμὴ, ὁ σεβασμὸς, dubio procul respicit τὸ ἄγος s. ἄγος, ἄγη s. ἄγη in plur. Ipse Hesych. alibi, Ἄγος· τιμιώτατον. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 212., Λέγεται δὲ ἄγος καὶ τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος, ἐξ οὗ καὶ αἱ ἱέρειαι ἀναγεῖς, καὶ ἄγη τὰ μυστήρια, καὶ ἄλλα τινὰ, ubi pro ἀναγεῖς reponendum videtur παναγεῖς. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν ibid. p. 330., Λέγεται δὲ ἄγος καὶ τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος, ἐξ οὗ καὶ ἱέρειαι παναγεῖς, καὶ ἄλλα τινά. Idem articulus in Suida legitur, ubi est παναγεῖς. Similiter, cum Ἄγη a Suida, Etymologo, et Grammatico S. Germ. locis supra laudatis exponatur ἱερεῖα, respicitur non ἄγη ἡ, sed ἄγος τὸ, plur. ἄγη. Hesych.: Ἀγέων· ἁγνισμάτων, ἱερῶν. Ἄγος· ἅγνισμα θυσίας, Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ. "Prima potestate ἄγος est munditіes, quæ venerationem parit. Hesych. Ἄγος· ἅγνισμα θυσίας, Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ," Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 13. Sicque glossam citat Brunckius in Lexico Sophocleo. Sed de phrasi, ἅγνισμα θυσίας, hoc sensu, dubitare nobis liceat, dum res exemplis satis confirmetur. Punctum interim post ἅγνισμα ponendum, et θυσίας in θυσίαν mutandum esse arbitramur, duce Grammatico S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 330., qui Ἄγος exponit καὶ ἅγνισμα καὶ θυσίαν.] ‖ Ab Hesychio exponitur μίασμα. ["Quando addit, μίασμα, respicit τὸ ἄγος, quod Suid. μίασμα explicat. Cf. in Ἐναγίζειν. Et forte hic μιάσματα in plur. legendum. Sic paulo ante: Ἀγέων· μιασμάτων." Albertius. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 212., Ἄγος· μίασμα. Ubi legitur, Ἄγος· μίασμα, μύσος. Vide Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 13. Harpocration, et ex eo Suidas et Photius, a Schæfero in Mss. laudati: Προστρόπαιον· ἄγος, μίασμα.]

Ἀγαῖος, ου, ὁ, Admirabilis. Item Invidiosus. [Etym. M. p. 8. 50., Ἀγαῖον· ἐπίφθονον ἢ θαυμαστόν.] Suidas ab ἀγαίομαι deducere videtur, scribens, Ἀγαίομαι, φθονοῦμαι· καὶ Ἀγαῖος, ὁ ἐπίφθονος. Ego malim cum Hesych. et Etym. ab ἄγη deducere. Esset tamen magis regularis deductio, meo judicio, si ab ἀγὴ oxytono deduceretur, ut apud illos Ἀγαὶ, ζηλώσεις, et Ἀγαῖος, simul ponuntur: esset enim Ἀγάω, ἀγὴ, ἀγαῖος, ut Ἀράω, ἀρὴ, pro ἀρὰ, ἀραῖος. Verum hi ipsi alibi ἄγη scribunt in significatione admirationis sive stuporis: et Suidas hoc nominatim dicit, Ἄγη μὲν οὖν παροξυτόνως, ἡ ἔκπληξις· Ἀγὴ δὲ, ἡ κλάσις τοῦ κύματος. Unde apparet mendose apud eum scriptum esse paulo ante, Ἀγὴ, θαῦμα, &c. [Sic et Kusterus edidit. Sed in Grammatico S. Germ. apud Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 326. et Etymologo p. 9. 1. recte legitur Ἄγη. Glossæ Labbæi: Ἀγαῖος, Invidus, E. Legitur in Manethone v. 137. αὕτη δ' ἀγαιῇσιν Δέρκηται κερόεσσαν ὑπ' ἀκτίνεσσι σελήνην. Sed recte Dorvillius ad Charit. viii. 8. p. 674=775., a Schæfero in Mss. laudatus, ἀγαυῇσιν reposuit. In Lexico Ernestino exponitur Elegans, sicque Dorvillius l. c. exposuit, sed exemplum hujus significationis desideratur.]

Ἄγημα, ατος, τὸ, Itidem pro Stupor, annotatur in vulgar. Lexicis: sed natus fortasse est error ex illis Homeri locis perperam lectis, de quibus modo dictum est. Quin tamen ab ἀγῶ formari possit ἄγημα, minime dubium est, nimirum a prima persona præt. passivi: ut ἀγητὸς, quod proxime sequitur, a tertia formari constat. ‖ Ἄγημα autem significans apud Macedones τάγμα ἀπόλεκτον ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν, quod et ipsum Eustath. (p. 1236, 16. 1399, 62. 1877, 60.) ab ἀγῶ deduci posse existimat, διὰ τὸ ἀγητὸν εἶναι, vide post Ἄγω.

Ἀγητὸς, οῦ, ὁ, (ἡ, ὸν,) Admirabilis, Stuporem excitans, vel, Cujus præstantia obstupefacit, ["Ad invidiam usque magnus vel laudabilis. Est adjectivum verbale, ortum ex præt. pass. ab ἀγάζομαι." Dammius in Lex.] Hom. Iliad. E. (787. et Θ. 228.), Αἰδὼς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοὶ, [ubi Pseudo-Didymus, Τῷ ὁραθῆναι μόνον θαυμαστοὶ, καὶ οὐκ ἐπὶ ἔργῳ, Schol. Ven. Τῷ εἴδει μόνον θαυμαστοί. His locis est probrum in eos, qui rebus ipsis non sunt θαυμαστοὶ, sed specie sola. Il. X. 370., Οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν, ubi Pseudo-Did. θαυμαστὸν, i. e. Spectabant cum admiratione staturam et stupendam formam Hectoris, jam occisi: Ω. 376., Οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς, ubi Pseudo-Did. θαυμαστὸς, i. e. Qualis tu es admirabilis figura corporis et vultu.] Od. Ξ. 177., Φρένας καὶ εἶδος ἀγητὸν, [i. e. Mente et forma admirabilem. Eustath. p. 663. 28., Ἀγῶ καὶ τὸ θαυμάζω, ὅθεν καὶ εἶδος ἀγητοὶ οἱ ἀξιοθέατοι. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 326., Ἀγητός· θαυμαστός. Zonaras p. 15., Ἀγητός· ὁ θαυμαστός. Etym. M. p. 10. 7., Ἀγητοί· θαυμαστοὶ, ἀπὸ τοῦ ἀγῶ τὸ θαυμάζω, ἀγὸς ἀγητὸς, εὐδαίμων, ἄμεμπτος, περίβλεπτος, καὶ οὐδέτερον, ἀγητόν. Manetho ii. 223. ex emendatione Dorvillii ad Charit. viii. 8. p. 648=732. et 333=220., a Schæfero in Mss. indicatus, Θνητοὺς λαοῖσι καὶ ἐν πολίεσσιν ἀγητοὺς, ubi vulgo ὄλλυσι, Idem Manetho ii. 351. λαοῖσιν ἀγητούς. Hymnus Homericus in Apoll. v. 198., a Schæfero in Mss. indicatus, Ἀλλὰ μάλα μεγάλη τε ἰδεῖν καὶ εἶδος ἀγητή. "Pro ἀγητὴ Cod. Moscov. ἀγαυὴ, præter Homeri consuetudinem, apud quem ἀγαυὸς non pertinet ad formam, sed ἀγητὸς," Aug. Matthiæus Animadvv. ad H. in Apoll. p. 147. Cf. Ruhnkenii Epist. Crit. i. p. 14. In Theocriti Idyll. i. 126., pro, Τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστὸν, ut Valck. et Gaisfordius ediderunt, vera lectio est ἀγατὸν, Dorice pro ἀγητόν. "Ἀγητὸν, A. Q. S. e. k. Junt. ἀγατὸν D. E. G. H. K. L. M. P. T. V. X. Z, Γ. 6. 7. 9. Ott. Lips. a. d. f. tres

ἀγηθὸν η Cæsar. apud Brunck. ἀγησθὸν C. ἀγαθὸν[1] 4. ἀγατὸν a. m. s. 8." Gaisfordius. "'Αγαστὸν, Mss. alii ἀγητὸν, alii ἀγατὸν, nihil interest, recte Schol. ὃ καὶ τοῖς θεοῖς ἐστι θαυμαζόμενον, Hesych. 'Αγαστός· θαυμαστὸς, Suid. 'Αγαστός· θαυμαστὸς," Toupius Append. in Theocr. p. 4. a Schæfero in Mss. indicatus. Observationem hanc, ut videtur, Hemsterhusio debet Toupius; sic enim ille de inscripto Hyperanthis monumento Epigrammate ad Xenoph. Ephes. p. 220. ed. Locellæ: "'Αγαστὸν scribatur, an ἀγατὸν, nihil interest; ἀγαστὸς enim, secunda correpta, poetæ non refugiunt, qui ceteroquin efferre non verentur θαυματὸς, ἀδάματος, pro θαυμαστὸς, ἀδάμαστος, v. Casaub. ad Athen. i. 19." Adde Albertium ad Hesych. v. 'Αγαστὰ, et Ruhnk. Epist. Crit. i. p. 26. Imo hoc inter ἀγαστὸς et ἀγητὸς discrimen est, quod ἀγητὸς solis poetis sit in usu, cum ἀγαστὸς non tam apud poeticos, quam apud prosaicos scriptores reperiatur. V. nos infra ad v. 'Αγαστός. 'Αγαστὸς vero et ἀγητὸς alibi inter se confunduntur, ut satis patet ex Eustathio ad Il. Ψ. p. 1321. 40., Τὸ δὲ ἀγασσάμενοι, ἀντὶ τοῦ φθονήσαντες, ὅθεν καὶ ἀγαστὸν εἶδος, τὸ ἐπίφθονον. Respicit ad Il. X. 370. ubi ipse Eustathius p. 1274. 12. ἀγητὸν εἶδος habet, sicque vulgatur in omnibus Homeri editionibus. 'Αγαστὸν igitur vitiosæ Eustathii memoriæ debetur.] ‖ Legitur apud Hesych. non solum 'Αγητοί· θαυμαστοὶ, sed etiam 'Αγετοί· θαυμαστοὶ, ἔνδοξοι, λαμπροὶ, [minus emendate, judice L. C. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 360. De v. 'Αγητὸς consulantur Coray in Thucydide par Levesque iii. p. 261. et T. Hemsterh. ad Lucian. i. p. 205., a Schæfero in Mss. laudati. Sed ad quamnam Hemsterhusii notam respexerit vir doctissimus, nescimus; in Reitzii enim editione, quæ una nobis hæc scribentibus ad manum est, nihil de v. 'Αγητὸς legitur in T. i. p. 205. Porro 'Αγητὸς et "Αριστος confundi idem Schæferus in iisdem Mss. ex Heynii Homero, V. 147. docuit.]

[* Πανάγητος, Omninò venerabilis, Admodum venerabilis. Manetho ii. 435. ex emendatione Dorvillii ad Charit. viii. 8. p. 648=731. a Schæfero in Mss. laudati, 'Εσσομένους ποίησε βίους λαοῖς παναγήτους, ubi vulgatur 'Εζομένους—μάλα.]

¶ 'Αγέομαι, idem quod ἀγάομαι, Admiror. 'Αγεόμενοι· θαυμάζοντες, Hesych. [" Refer ad "Αγαμαι. Hesych. 'Αγάμενοι· θαυμάσαντες." Kusterus. Sed pro 'Αγάμενοι Hesychius vel scripsit, vel scribere debuerat 'Αγασάμενοι, ut satis constat e θαυμάσαντες, nisi potius statuamus θαυμάσαντες pro θαυμάζοντες irrepsisse. In Suida enim et Zonara p. 34. legitur: 'Αγάμενος· θαυμάζων. Etymologus p. 6. 19., 'Αγασάμενοι· θαυμάσαντες, παρὰ τὸ ἀγάζω τὸ θαυμάζω. Zonaras p. 38., 'Αγασάμενος· θαυμάσας, καὶ ἀντὶ τοῦ φθονήσας.]

¶ 'Αγαυὸς, οῦ, ὁ, (ἡ, ὸν,) ab eodem ἀγάω, pro ἀγαὸς, interjecto Æolice υ, secundum alios tamen a γαίω, [v. Etym. M. p. 6, 24. et Zonaras p. 13. Eustath. p. 919. 28., Αἰολικὴ δὲ ἡ τοῦ υ ἐπένθεσις ἐν τῷ αὐίαχοι, ὡς καὶ ἐν τῷ ἀγάω, ἀγαὸς, ἀγαυὸς, καὶ ἀγαυ-

A ρὸς,[2]] Admirabilis, Præclarus, Illustris. Hesych. ['Αγαυοί· λαμπροὶ, ἔνδοξοι, ἐπιφανεῖς. 'Αγαυόν· λαμπρὸν, θαυμαστόν. Etym. M. 6. 24., 'Αγαυός· ὁ λαμπρὸς καὶ ἔνδοξος. Zonaras p. 13., 'Αγαυοί· οἱ ἔνδοξοι καὶ λαμπροί.] Item σεμνὸς, Eustath. (p. 1444, 6.) Venerandus, Veneratione dignus. Addit idem Eustath. (l. c.) et καλὸς, λαμπρὸς, κόσμιος, ex veterum auctoritate. [Apollonii Lex. Homer. p. 25., 'Αγαυόν· καλὸν, ἐπιφανὲς, θαυμάσιον, ὁ δὲ 'Απίων, καλὸς,[3] σεμνὸς, ἀπὸ τοῦ πολλαχῶς γαίειν, ὅ ἐστι γαυριᾶν, ποτὲ δὲ σημαίνει καὶ ἔθνος * ὀνοματικῶς οὕτω λεγόμενον· Καὶ 'Αγαυῶν[4] ἱππημολγῶν, Il. N. 5., καὶ ἐπὶ τοῦ ἄγαν καλοῦ· 'Ηὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο, Od. E. 1. Cf. Hesych.] ‖ 'Αγαυοὶ μνηστῆρες apud Hom. (Odyss. B. 209. 247. Δ. 681. Ξ. 180. P. 325. Σ. 98. T. 488. 496. Φ. 174. 213. X. 171.) i. e. proci Penelopes, Superbi, sive Arrogantes, a quibusdam exponitur, [sed male. Pseudo-Didymus ad Odyss. B. 209., 'Αγαυοί· νῦν ἀντὶ τοῦ εὐγενεῖς, λαμπροί. "Nam erant juvenes honestissi-

B mis natalibus orti ex circumjacentibus regionibus; et poeta maledicere non solet. Semper in optimo sensu et in laude ponitur. 'Αγαυὸς 'Αχιλλεὺς, Il. K. 392. Τυδεὺς, E. 277. 'Ιλιονεὺς, Ξ. 501. 'Ιδομενεὺς, M. 117. Παντοίδης, O. 446. Λαομέδων, E. 649., Z. 23. Τελαμὼν, P. 284. Τιθωνὸς, Λ. 1. Νέστωρ, Σ. 16. 'Αντήνωρ, Φ. 579. 'Οδυσσεὺς, Odyss. B. 308. Νεοπτόλεμος, Od. Λ. 491. Νηλεὺς ἀγαυότατος[5] ζωόντων, Gloriosissimus, excellentissimus, Od. O. 229. quos si revolvas in Reali, reperies aut reges, aut certe regium genus omnes. De Τιθωνῷ est et epitheton idem, Odyss. E. 1. Μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυὸν, sc. τὸν Θόαντα, Od. Δ. 534.: eadem verba de Ajace Telamonio, Il. E. 625. 'Αγαυὴ Περσεφόνεια, Suspicienda et reverenda, Od. Λ. 212. 225. 634., ἀγαυοὶ Φαίηκες, Nobiles, Od. N. 120. 304., Z. 55. nam cum plebe eorum nihil ei negotii fuit. Τρῶες, Il. H. K. 563. Π. 103. nam his locis de principibus Trojanorum sermo est. Θεράποντες ἀγαυοὶ, Nobiles ejus administri, Il. T. 281. κήρυκες,

C Γ. 268. Od. Θ. 418. nam et ii erant homines honesti. Πομπῆες ἀγαυοὶ, Deductores nobiles, qui præerant remigibus, Od. N. 71. Φοίνικες, Od. N. 272. 'Εξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν, Ab uno illustrium Æoli nepotum, Pindari Pyth. iv. 127." Dammius in Lexico Homer. p. 7. Vide Heyn. Hom. 4, 506. 652. 5, 187. 6, 107. 114. 367. 368. a Schæfero in Mss. laud. Pindarus in Fragm. iv. ex Threnis apud Plat. in Menone T. ii. p. 81. B., Βασιλῆες ἀγαυοὶ καὶ σθένει κραιπνοὶ, σοφίᾳ τε μέγιστοι ἄνδρες. Orphei Argonautica v. 475., ἀγαυαῖς Λημνιάδεσσιν: Hymn. xliii. 6. xlv. 5., ἀγαυὴν Φερσεφόνειαν: lxxvii. 2., 'Ηὼς * λαμπροφαὴς, ἐρυθαινομένη κατὰ κόσμον, 'Αγγελίεια θεοῦ μεγάλου Τιτῆνος ἀγαυοῦ: Lithica v. 298., Σεμνοτέρους τ' ἰδέειν· καί τοι σέβας ἔσσεται αὐτῶν. Αἶψα γὰρ ἡρώων σφιν ἐπέρχεται εἶδος ἀγαυὸν,[6] Οἵ κε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως φορέωσιν. Semel legitur in Æschylo, sc. Pers. 979., Πέρσαις ἀγαυοῖς Κακὰ * πρόκακα λέγεις, ubi Schol. B. 'Αγαυοῖς· θαυμαστοῖς. Sed versus hos Schutzius et Hermannus, notante Blomfieldio, spu-

[1] 'Αγαθὸν et ἀγαστὸν confunduntur in Xenoph. Iπ. ii. 9., Ἔστιν ὁ μετεωρίζων ἑαυτὸν ἵππος καλὸν, ἢ θαυμαστὸν, ἢ ἀγαθὸν, ubi Steph. recte emendat ἀγαστόν. Quid vero mirum ἀγαθὸν et ἀγαστὸν confundi, cum ex Eustathii mente ejusdem sint originis? P. 98. 11., 'Εκ τοῦ ἀγῶ ἀγάζω, ὅθεν ἀγαστὸς, ἀφ' οὗ ἀγαθός. P. 1321. 42., Καὶ δύναται καὶ ἐξ αὐτοῦ (ἄγασθαι) γίγνεσθαι τὸ ἀγαστὸν, ὥσπερ καὶ τὸ ἀγαθόν. P. 1599. 4., 'Αγῶ ἀγάζω, ὅθεν τὸ ἀγαστόν· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σίγμα καὶ τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, ἀγαθόν.

[2] "Tzetzis observatio ad Hesiodi Opp. et D. 666.: Οἱ γὰρ Αἰολεῖς μετὰ ἄλφα, ἂν ᾖ φωνῆεν, προστιθέασι τὸ υ· οἷον ἀὴρ αὐὴρ, ἀὼς αὐὼς, ἀγαὸς ἀγαυὸς, (sic fortasse scribendum pro ἅγιος αὔγιος, ex Etym. M. p. 6, 26.) ἀάτην etc. paucis mutatis tota extat in Etym. Leid. Ms. v. Κανάξαις." Kœnius ad Gregor. Cor. p. 612. "Quem Kœnius citat locum Etymologici M. p. 6, 26., sumtus est ex Orione, ubi hic legitur articulus: 'Αγαυὸς, παρὰ τὸ ἄγαμαι ἀγαὸς, καὶ πλεονασμῷ Αἰολικῷ τοῦ υ ἀγαυός· ὁ δὲ τόνος τοῦ ἀγαυὸς οὐκ Αἰολικῶς ὡς ναῦς (corr. ναὸς), ναυός." Bastius ad Gregor. Cor. l. c.

[3] "Lege καλὸν, σεμνόν. Hesiod. in Theog. v. 461., "Ινα μή τις ἀγαυῶν οὐρανιώνων." Villoisonus. Hesiodus et in Theog. v. 632. vocem hancce usurpavit: Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς 'Οθρύος Τιτῆνες ἀγαυοί. At neutro in loco ponitur pro καλός: significare videtur Gloriosissimus, Excellentissimus.

[4] Scholia Veneta p. 307.: 'Αγαυοὶ, ὄνομα ἔθνους· ἵππους δὲ ἀμέλγοντες οὗτοι τὸ γάλα ἐτρέφοντο. Δημήτριος δὲ ἀγαυοὺς, τοὺς εὐειδεῖς. Pseudo Didymus: Λαμπρῶν καὶ ἐνδόξων 'Ιππημολγῶν, ἢ ὄνομα ἔθνους οὕτω καλουμένων, 'Αγαυῶν.

[5] Huc respexit Hesych. 'Αγαυότατον· μέγιστον: et Etymologus p. 6. 41., 'Αγαυότατον· μέγιστον, ἐνδοξότατον.

[6] "In Lithicis Orpheo tributis vulgo legitur v. 300., Οἵτε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως φορέουσι. Hermannus nuper edidit, Οἵ κε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως φορέωσιν. Sed neque οἵτε, neque οἵ κε patitur a sede nominis, ad quod refertur, sive expressi illius, seu, ut hic, ἐλλείποντος, tam longa intercapedine dirimi, quod minus etiam licet, si præcedunt prænomina, qualia hic αὐτῶν, σφὶν, ad idem nomen referenda. Iu Gesnerus videtur sensisse, οἵτε vertens et hi. Scribendum levissima mutatione, Εἴ γε θεοῦ μέγα δῶρον ἐπισταμένως φορέουσι. Sæpius confusa ει et οι. Vid. Schneider. ad Xenoph. K. Π. ii. 2. 10. ad Memor. iv. 3. 13. Ibidem v. 299. malim 'Ομηρικῶς, Αἶψα γὰρ ἡρώων σφιν ἐπέρχεται εἶδος ἀγητόν. Vulgo ἀγαυόν. Homerus Il. 22, 370. 24, 376. Od. 14, 176. Il. 5, 787. et 8, 228. [Vide nos supra ad v. 'Αγητός.] Sufficere hæc videantur ad conjecturam illam in

[illegible] ut Et huic conjecturæ omnino fa[illegible] quod vox [illegible] nec alibi ab Æschylo, nec [illegible] a Sophocle, Euripide, aut Aris[illegible] usurpatur. [illegible] meminit Theocri[illegible] Idyll. xxx. 35. Vide L. C. Valcken. ad Idyll. [illegible] Adoniaz. p. 200. et Pierson. Verisim. p. 36. [illegible] in Mss. citatos. Hesiodi Theog. 462., [illegible], et v. 632., Οἱ μὲν ἀφ' [illegible] Τιτῆνες ἀγαυοί. In omnibus his locis vox [illegible] ponitur, et nusquam sumitur pro Su[illegible], Arrogans, ut falso tradit Lex. Ernestinum, [illegible] ex eo Schneiderianum.] ‖ Ἀγαυὸς Hesy[illegible] est etiam [illegible], i. e. Lucidus. [Sic in re [illegible] logica usurpatur. Respicitur ad Arati Phænom. v. 71., [illegible] Στέφανος, τὸν ἀγαυὸν ἔθηκε [illegible] Διόνυσος, ἀποιχομένης Ἀριάδνης, Νώτῳ [illegible] κεκμηότος Εἰδώλοιο. Scholia: Τὸ δὲ, [illegible] ἐὰν μὲν ἀγαυὸς ἀναγνῶμεν, ὁ Διόνυ[illegible] ἐὰν δὲ ἀγαυὸν, τὸν Στέφανον δεῖ νοεῖν, ἵν' [illegible] Στέφανον ἀγαυὸν καὶ ἔνδοξον καὶ [illegible] λαμπρὸν ἐποίησεν ἐν τῷ οὐρανῷ· πέντε [illegible] λαμπροὶ ἀστέρες, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν Στέ[illegible]. Scholia Theonis: Ἐὰν μὲν ἀγαυὸς ἀναγνῶμεν, [illegible] Διόνυσος, ἐὰν δὲ ἀγαυὸν, τὸν ἐπίσημον σημαίνει, καὶ τὸν ἔνδοξον, ὅτι τὸν τῆς ἐρωμένης Στέφανον ἀγαυὸν, ὅς ἐστι λαμπρὸς, ἐποίησε· πέντε γάρ εἰσι λαμπρότατοι ἀστέρες, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν Στέφανον. "Ἀγαυὸν, ita Basil. 1534. Grot. et Bandin. Idem expresserunt Cicero et Germanicus: Manil. i. 326., At parte ex alia claro volat orbe corona. Ἀγαυὸν habet Schol. Apollon. R. iii. 996.: Cod. Vratisl. et aliæ edd. ἀγαυὸς, inter quas Oxon. Idem reperi ap. Alex. Aphrodis. in Aristot. Meteorol. ii. fol. 103. ed. Ven. 1527. Cf. Heyne ad Virg. Georg. i. 222." J. Th. Buhle. Manetho ii. 129., Ζωδιακὸς δ' ὥσπερ τε κατ' οὐρανὸν ἔπλετο πάντῃ Εὐτροχάλων κύκλων μάλ' ἀγαυότατος καὶ ὁρατὸς, i. e. Maxime persplendidus et conspicuus. Horum locorum notitiam debemus G. Wakefieldio in Mss. Hinc * Διαγαυὸς, Admodum splendidus, ap. Maneth. ii. 13. a Schæfero in Mss. laudatum, Πέντε δ' ἄρ' ἀστέρες οἱ διαγαυόατοι διὰ κύκλου Ζωδιακοῦ πλάζονται ἀμειβόμενοι κατὰ κόσμον.]

"Ἀγαυὴ, una ex filiabus Cadmi, [Eustath. p. "1543. 35. Hesiodi Theog. 975., Κάδμῳ δ' Ἀρ"μονίη θυγάτηρ χρυσῆς Ἀφροδίτης, Ἰνὼ, καὶ Σεμέλην, "καὶ Ἀγαυὴν καλλιπάρῃον, Γείνατο.] Item Nereis "quædam dicta παρὰ τὸ ἄγαν αὔειν διὰ τοὺς θαλασ"σίους ἤχους, ut vult Eustath. (p. 1130. 50. Hesiodi "Theog. 246., Καὶ Μελίτη χαρίεσσα, καὶ Εὐλιμένη, "καὶ Ἀγαυή.)" H. St. Thes. Ind.

Ἀγαύομαι, Admiror. Oppiani Hal. iv. (138.), Εἶδος ἀγαυόμενοι πολυήρατον, i. e. ἀγάμενοι, vel poetice ἀγώμενοι, sive ἀγαζόμενοι. [Schneiderus e Mss. edidit ἀγαιόμενοι, in nota contentus dicere, "Alii ἀγαυόμενοι." Vide eund. in Lex. v. Ἀγαύομαι.]

Ἀγαυρὸς, quod ab illo ἀγαυὸς quidam deducunt, vide in Γαῦρος.

¶ ἈΓαίω, ex ἀγάω, ut κεραίω ex κεράω, pro θαυμάζω, i. e. Admiror, inquit Eustath. (p. 746. 48.) *Idem alibi exponit* ἐκπλήττω, *i. e. Obstupefacio, vel Perterrefacio, (p. 848. 4.)* ‖ Idem ubi significare dixit θαυμάζω (p. 746. 48.), addit et μέμφομαι, Succenseo, Indignor.

Ἀγαίομαι usitatius est quam ἀγαίω, ut ἀγάομαι magis est in usu quam ἀγάω, et inter cetera significat etiam Admiror, θαυμάζω, inquit Etym. M. (p. 5, 15.) Et apud Hom. Od. Υ. (16.), Ὣς ῥα τοῦ ἔνδον ὑλακτεῖ ἀγαιομένου κακὰ ἔργα, brevium Scholiorum auctor exponit ἄγαν θαυμάζοντος, ἢ χαλεπαίνοντος. [Apollonii Lex. Hom. p. 31., Ἀγαιομένου· καταπλησσομένου.] ‖ Ἀγαίομαι, pro Succenseo, Indignor, vel Invideo, cum dativo personæ. Hesiodi Opp. et D. (331.), Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβὴν, i. e. inquit Etym. M. (l. c.) βασκαίνει, ὀργίζεται, χολοῦται. Eustathius autem (p. 1881. 17.) in illo Homeri loco, quem modo protuli, ἀγαιομένου exponit μεμφομένου, atque ita ἀγαιομένου κακὰ ἔργα, erit, Succensentis et indignantis ob facta improba. Sic et in illo Hesiodi loco ἀγαίεται exponitur etiam μέμφεται, item ὀργίζεται. Illud autem ἀγαιομένου κακὰ ἔργα exponi in brevibus scholiis non solum ἄγαν θαυμάζοντος, sed etiam χαλεπαίνοντος, modo dixi. [Eustath. l. c., Ὅτι δὲ τὸ ἀγαιομένου καὶ ἀταιομένου γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀτῶ ἀταίνω τὸ βλάπτω, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσι κριτικοί. Quo modo et legitur apud Etym. M. p. 162. 16.] "Ἀταίω, Obstupes"co, seu Stupeo, h. e. Cum stupore admiror. Ety"mologo θαυμάζω καὶ ἐκπλήττομαι, afferenti hoc "hemistichium, in quo tamen passivæ tantum vocis "exemplum est, ἀταιομένου κακὰ ἔργα." H. St. Thes. Ind.

Ἀγαίομαι,[1] Invideor, φθονοῦμαι, Suid. [et Zonaras p. 35. Ex nimio enim admirationis affectu, sæpe oritur invidia, v. Valck. ad Herod. vi. 61. et J. D. Lennep. Etym. L. Gr. v. Ἀγάω p. 17. ed. 1808. Eustath. p. 734. 63., Ἔστι δὲ ἀγαίεσθαι μὲν φθόνου, ἀγάσσασθαι δὲ ἐκπλήξεως.] Ἀγαιόμενον participium Hesych. exponit Invidiosum, Admirabile, item Invidum. [" Eustath. in Il. Ω. p. 1501. 1. scripsit, Ἀγαιομένους, καὶ ὡς ἂν Ἡρόδοτος εἴποι φθονοῦντας, Herodoti respiciens locum viii. 69., quo dicuntur Persæ ἀγαιόμενοί τε καὶ φθονέοντες τῇ Ἀρτεμισίῃ." L. C. Valck. l. c. Archilochi Fragm. x. p. 291. ed. Gaisf., Οὔ μοι τὰ Γυγέω τοῦ πολυχρύσου μέλει, Οὐδ' εἷλέ πω με ζῆλος, οὐδ' ἀγαίομαι Θεῶν[2] ἔργα. Ign. Liebelius p. 61. hic ἀγαίομαι pro θαυμάζω sumi censet. Apoll. R. iii. 1015., a Schæfero in Mss. indicatus, Καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύσασα Ψυχὴν ἐγγυάλιξεν ἀγαιομένη χατέοντι. Brunckius e quinque Regg. Codd. ἀγαλλομένη reposuit. "Cum vox ἀγαίω semper fere de indignatione ponatur, lectionem hancce omnino amplector," Maltbius in Lex. Gr. Prosod. p. 4.]

"Ἀγαίων, ονος, ὁ, Sol, ἥλιος, V. L." H. St. Thes. Ind. [Sic Lex. Ernestinum, sed ἀμαρτύρως.]

ἈΓΑΜΑΙ, itidem ut præcedentia, et ut sequens ἀγάζομαι, pro Admiror, etc. sed illa themata poetica sunt, hoc prosæ scriptoribus cum poetis commune est. Deducitur autem ab ἄγημι inusitato, ut ἔραμαι ab ἔρημι. Eustathius tamen existimat potius ἄγαμαι passivum esse præteritum perfectum, incremento carens, eodem modo factum quo ἔραμαι ab ἐρῶ: εἰπεῖν γὰρ, inquit, ὡς προϋπάρχει αὐτῶν τὸ ἔρημι καὶ τὸ ἄγημι, ὁμοίως τῷ ἵστημι, ἀμάρτυρόν ἐστι. Hæc Eustath. in Il. Ξ. (p. 989. 53.), qui tamen in Il. I,

Orphicis tuendam. Sed magis etiam, opinor, eam probaveris, si scias, exemplum confusionis vocum ἀγητὸς et ἀγαυὸς in hac ipsa locutione reperiri in Hymno Homer. in Apoll. Pyth. v. 20., Ἀλλὰ μάλα μεγάλη τε ἰδεῖν καὶ εἶδος ἀγητή. Hic Cod. Mosc. ἀγαυή, præter Homeri consuetudinem, ut perspecte monuit Ruhnk. Epist. Crit. i. p. 14." Schæferi Meletem. Crit. in Dionysii Art. Rhetor. p. 90.

[1] Suid. Ἀγαίομαι· φθονοῦμαι, καὶ, Ἀγαῖος· ὁ ἐπίφθονος. Ἀγαῖος quoque extat, ut supra vidimus, in Hesychio, et Etymologo, quibus addas Zonar. p. 14.: Ἀγαῖος· ὁ ἐπίφθονος. At Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 334. habet Ἄγαιος, ut supra notare debueramus: Ἄγαιον· ἐπίφθονον, οἱ δὲ θαυμαστὸν, οἱ δὲ φθονερόν.

[2] "Ad sensum explicandum plane faciunt illa Horatiana Ep. i. 6. 1. ad Numicium:—'Nil admirari prope res est una, Numici, Solaque, quæ possit facere et servare beatum. Hunc solem et stellas et decedentia certis Tempora momentis, sunt qui formidine nulla Imbuti spectant. Quid censes munera terræ? Quid, maris extremos Arabas ditantis et Indos? Ludicra quid, plausus et amici dona Quiritis?' Hæc adeo cum illis Archilochiis consentiunt, ut Horatius, dum hæc scribebat, ea in animo habuisse videatur. Habes ibi τῶν θεῶν ἔργα, hic solem et stellas etc.; ibi divitias Gygæ, hic Arabum et Indorum; ibi honores et potentiam tyrannorum, hic honores a Quiritibus collatos. Virum igitur animi constantis et ita compositi se prædicat his versibus Archilochus, ut affectu admirationis, hujusque comitum invidiæ, cupiditatis, et timoris non perturbetur, neque, si quid melius sua spe videt, defixis oculis, ut idem Horatius ait, animoque et corpore torpeat." Liebelius ad Archilochi Fragm. p. 61. An recte verba, Θεῶν ἔργα, intelligat vir doctus, viderint alii. Certe G. Wakefieldius Sylv. Crit. ii. p. 51., a Schæfero in Mss. indicatus, ea aliter interpretatus est:—"Act. Apost. vii. 20. ἀστεῖος τῷ θεῷ, i. e. *Exceedingly comely.* Sic Θεῶν σόφισμα, Eurip. Phœn. 899. et Theocr. i. 32. Θεῶν δαίδαλμα, i. e. Divini plane artificis, ut locutus est Theocriti interpres optimus, Cœlatum divini opus Alcimedontis. Neque aliter Archilochus quam de picturis et imaginibus, summo artificio elaboratis, debet accipi, quæ solis divitibus solent contingere. Ex quibus patebit quam infauste Moses Solanus mutare velit Lucianum de Parasito sect. 58." Huc facit Horat. l. c.: I nunc, argentum et marmor vetus, æraque et artes Suscipe.

A utramque derivationem ut æque probabilem nobis proponit. Hom. Od. Z. [168., ubi Pseudo-Didymus, *θαυμάζω*,] *Ὥς σε, γύναι, ἄγαμαί τε, τέθηπά τε*, qui locus videri fortasse possit pro iis facere, qui *ἄγαμαι* præter. perfect. esse putant, quod copulatum sit cum ejusdem temporis verbo. [Odyss. Ψ. 174. *Δαιμόνι', οὔτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι, οὔτ' ἀθερίζω, Οὐδὲ λίην ἄγαμαι*, i. e. Neque despicio, neque nimis miror.] Xenoph. K. Π. iii. (1. 9.), *Εἰ μὲν ἄγασαι τοῦ πατρὸς ἢ ὅσα βεβούλευται, ἢ ὅσα πέπραχε*, [hoc loco *ἄγασαι* est Probas, v. Lex. Xenoph. p. 16. de qua significatione mox agetur.] Isocrates ad Phil. (T. i. p. 406. ed. Augeri,) *Καὶ γὰρ ἐκείνων ἄγανται μᾶλλον τὴν ἧτταν τὴν ἐν Θερμοπύλαις, ἢ τὰς ἄλλας νίκας*. Plat. Polit. ii. (10. p. 367.), *Ἀεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ τε Γλαύκωνος καὶ τοῦ Ἀδειμάντου ἠγάμην*. [Xenoph. Sympos. viii. 8., *Ἀεὶ ἠγάμην τὴν σὴν φύσιν*. Plato Theætet. p. 114. C., *Πάνυ ἀγασθῆναι αὐτοῦ τὴν φύσιν*.] Et in infinit. *Ἄγασθαι*. Xenoph. (Memorab. ii. 6. 34.), *Διὰ τὸ ἄγασθαι αὐτοῦ, καὶ εὐνοϊκῶς ἔχεις πρὸς αὐτόν*. [A Xenophonte interdum distin- B gui a verbis amandi, notatur in Lex. Xenoph. Sic Sympos. viii. 16., *Ἄγαταί τε καὶ φιλεῖ τὸν ἐρώμενον*, item cum genit. Memor. ii. 6. 30., *Ἄγασαί τε αὐτοῦ καὶ ἐπιθυμεῖς φίλος αὐτοῦ εἶναι*.] Idem Œcon. iv. 21., *Ταῦτα θαυμάζω ἐπὶ τῷ κάλλει, πολὺ δὲ μᾶλλον ἄγαμαι τοῦ καταμετρήσαντος*, ubi Cicero (de Senect. c. xvii.) interpr. Miror. Vide p. 44. mei Lex. Cicer. [Hic tamen videtur plus esse quam *θαυμάζειν*. Vide Lex. Xenoph. Timæi Lexicon p. 8.: *Ἄγαμαι· ἀποδέχομαι, θαυμάζω ἄγαν*. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 326.: *Ἄγασθαι· ἀποδέχεσθαι, θαυμάζειν ἄγαν*. Similiter dixit Plato Phæd. xxxviii., *Καὶ μὴν, ὦ Ἐχέκρατες, πολλάκις θαυμάσας Σωκράτη, οὐ πώποτε μᾶλλον ἠγάσθην, ἢ τότε παραγενόμενος*, ubi judice Fischero Comment. in Xenoph. K. Π. p. 145., *θαυμάζειν* et *ἄγασθαι* sunt synonyma. Et Malchus quoque simili phrasi usus est in Excerptis editis ab Hœschelio: *Τό τε σῶφρον τοῦ βίου θαυμάσας, καὶ τῶν λόγων ἠγάσθη*, cum quo C conferendus est Aristoph. Av. 1743., *Ἐχάρην ὕμνοις, ἐχάρην ᾠδαῖς, Ἄγαμαι δὲ λόγων*, et Acharn. 489., *Τόλμησον, ἴθι, χώρησον, ἄγαμαι καρδίας*. "Festive sibi atque animo suo applaudit homo facetissimus, *Be bold; go on; I commend my valor; what a heart I have!*" Toupius Emendd. in Suid. T. i. p. 13. Suidas et Zonaras p. 34.: *Ἄγαμαι καρδίας· Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ θαυμάζω*. Ad Aristophanis locum respexit. *Lexicon S. Germ.* apud Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 8.: *Ἄγαμαι τούτου, Ἄγαμαι κεραμείων, Εὔπολις καὶ Ἀριστοφάνης*. Locus extat in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 335., ubi legitur *κεραμεῖ* pro *κεραμείων*. Mœris Attic. p. 1.: *Ἄγαμαι Ὑπερβόλου, Ἀττικῶς· Ἄγαμαι Ὑπέρβολον, Ἑλληνικῶς*. "Hoc fragmentum e veteri Comico videtur derivasse Mœris. Hyperbolus enim iste, uti notum, homo fuit pessimus et flagitiosissimus, qui cum ex infimo Athenis loco ad summos honores pervenisset, tandem, Nicia auctore, testarum suffragiis, exilio mulctatus est. Ejus autem improbitatem veteres Atticorum Comœ- D diæ perpetuo notarunt." Pierson. Orion apud Etym. M. p. 5. 8.: *Ἄγαμαι· τὸ παθητικὸν, Ἄγαμαι αὐτοῦ, καὶ τοῦτο μᾶλλον οὕτως συντάσσουσι καὶ τὸ θαυμάζειν*[1] *πολλάκις· ἀπογνῶναι δὲ αὐτοῦ καὶ αὐτὸν, ὁμοίως καὶ τὸ κρατῆσαι αὐτοῦ, καὶ τὸ ἀφελέσθαι, καὶ τὸ ἀφαιρεῖσθαι, ἐπιλαθέσθαι, ποθεῖν*. Libellus de Constructione Verborum apud Hermannum Gram. Gr. p. 409.: *Ἀπὸ δὲ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν ταῦτα: Ἄγαμαί σε τοῦ φρονήματος, καὶ Θαυμάζω σε τῆς συνέσεως, καὶ Ἐκπλήττομαι καὶ Ἐπαινῶ καὶ Ἐγκωμιάζω καὶ Ζηλῶ καὶ Ὀλβίζω καὶ Εὐδαιμονίζω καὶ Φιλῶ καὶ Ἀγαπῶ καὶ Ἀποδέχομαι. Ὁμοίως καὶ Μισῶ σε τῆς ἀναιδείας, καὶ Στυγῶ καὶ Βδελύττομαι, καὶ Ἀποστρέφομαι καὶ Ταλανίζω καὶ Κακίζω καὶ Μέμφομαι. Νοεῖται γὰρ ἐν ἅπασι τούτοις τὸ ἕνεκα, οἷον Ἄγαμαί σε ἕνεκα τοῦ φρονήματος. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ Αἰτιῶμαί σε τῆς ζημίας, καὶ Ἐλεῶ καὶ Οἰκτείρω σε τῆς ταλαιπωρίας, καὶ Θρηνῶ καὶ Κλαίω καὶ Ὀλοφύρομαί σε τῆς συμφορᾶς, καὶ Δακρύω σε τῆς ἀναισθησίας. Ταῦτα δὲ πάντα καὶ ἀντιστρόφως ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν συντάσσεται, οἷον, Ἄγαμαί σου τὸ σῶφρον, καὶ Θαυμάζω, καὶ Ἀποδέχομαί σου τὸ γενναῖον*. Phavorinus: *Ἄγαμαι· θαυμάζω. Ἄγαμαι, ἀγάσομαι, ἠγησάμην, καὶ Ἄγαμαί σε τοῦ φρονήματος, Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἕνεκα τοῦ φρονήματος. Ἀττικοὶ γὰρ ἔξωθεν λαμβάνουσι τὸ ἕνεκα. Λέγουσαι*, l. *λέγουσι, καὶ ἀντιστρόφως, Ἄγαμαί σου τὸ σῶφρον*. Quod unde depromserit Phavorinus, nescimus. Suidas: *Ἄγαμαι κατὰ περιποίησιν, γενικῇ· Τὸν φίλον ἄγαμαι τῶν τρόπων καὶ τοῦ χρηστοῦ ἤθους ἕκατι. Αἰτιατικῇ δέ· Οἶμαι δὲ τὸν πόλεμον θεῶν τινα ἀγασθῆναι. Ὅταν ἔχῃ τὴν δὲ αἰτιατικὴν, καὶ ὅταν ἐξακούηται τὸ ἕνεκα, γενικῇ συντάσσεται*. In verbis, *Οἶμαι δὲ τὸν πόλεμον θεῶν τινα ἀγασθῆναι*, respicitur locus Isocratis in Panegyr. Orat. T. i. p. 218., jam supra laudatus, e quo Lexicographus ille sic corrigendus et supplendus est: B *Οἶμαι δὲ καὶ τὸν πόλεμον τοῦτον θεῶν τινα συναγαγεῖν, ἀγάσθεντα τὴν ἀρετὴν αὐτῶν*. Toupius l. c. ex Rheso v. 245. affert, *Ἄγαμαι λήματος*. Philostr. Heroic. p. 42., *Ἄγαμαί σε τοῦ ἑταιροῦ*, ubi hæc notavit Boissonadius p. 380., a Schæfero in Mss. laudatus:— "Schol. *μακαρίζω σε*, Editt. *σου*, ABCEFGI *σε*, et sic Morellus invenerat, cujus in margine legitur, *γρ. σε*. *Σου* stare quidem potest; nam sic Euripides Epist. 3. duobus genitivis cum *ἄγαμαι* usus est, *Οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἠγάσθη τέ σου τῆς φιλανθρωπίας*. Sed hic *σε* prætuli a pluribus Codicibus datum, et rationi, quam sæpius secutus est Philostratus, magis adcommodatum." "Quando autem cum genitivo personæ construitur, contemtum plerumque indicat, et *ἐπὶ κατηγορίας* ponitur Vid. H. Steph. Add. de D. A. p. 122., collata [illegible] v. *Θαυμάζω*: *Θαυμάζω· ὅτε πρὸς γενικὴν συντάσσομεν, τὸ καταγινώσκω σημαίνει, πρὸς δὲ αἰτιατικὴν τὸ ἐπαινῶ*. Plato Hippia Maj. p. 100. B., *Καὶ νὴ τὴν Ἥραν ἄγαμαί σου*. Herodotus vi. 76., *Ἄγασθαι μὲν ἔφη τοῦ Ἐρασίνου οὐ* C *προδιδόντος τοὺς πολιήτας*. Atque ita procul dubio in Mœridis loco sumi debet." Piersonus ad Mœr. p. 1.] *Ἀγαίμην ἂν*, Pla. 189. ["Plat. T. iii. p. 129. E., *Ἀγαίμην ἂν ἔγωγ', ἔφη, θαυμαστῶς*," L. C. Valck. ad Scapulæ sui marginem], Mirarer. [Sequentia loca indicavit Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 8. Plato Menon. p. 22. F., *Καὶ Γοργίου μάλιστα, ὦ Σώκρατες, ταῦτα ἄγαμαι*: Parmen. p. 58. C., *Τοῦτό γε σου καὶ πρὸς τούτῳ ἠγάσθην*: Protag. p. 203. G., *Ἀεὶ μὲν ἔγωγέ σου τὴν φιλοσοφίαν ἄγαμαι*: p. 214. D., *Πολὺ μάλιστα ἄγαμαί σε*: Euthyd. p. 216. H., *Ἀγασθέντες τῆς σοφίας αὐτοῖν*: Gorg. p. 295. F., *Καὶ ἔγωγε κατ' αὐτὸ τοῦτο οὐκ ἄγαμαι Πῶλον*.] Et partic. *ἀγάμενος*. Xenoph. Memor. [ii. 1. 19. "de iis, qui ipsi sese delectantur, qui meritis suis acquiescunt et virtute nituntur sua," Lex. Xenoph.], *Ἀγαμένους μὲν ἑαυτοὺς, ἐπαινουμένους δὲ, καὶ ζηλουμένους ὑπὸ τῶν ἄλλων*. [Idem in Apolog. v., *Ἰσχυρῶς ἀγάμενος ἐμαυτόν*. Synesius Epist. i., a Schæfero in Mss. indicatus, *Ὥσπερ ἀγάλμασιν ἐνατενίζειν τοῖς βρέφεσιν,* D *ἀγαμένας τοῦ κάλλους*. Hesych.: *Ἀγάμενοι· θαυμάσαντες*. Glossam hancce sine corruptelæ suspicione affert Fischerus ad Platonis Phæd. xxxviii, p. 373. Sed legendum vel *Ἀγασάμενοι*, ut Hesych. alibi *Ἀγασσάμενοι· θαυμάσαντες, φθονήσαντες*, vel potius, *Ἀγάμενοι· θαυμάζοντες*. Vide nos supra ad v. *Ἀγέομαι*. Suidas et Zonar. p. 34.: *Ἀγάμενος· θαυμάζων· Ἀγάμενοι τοῦτον τῆς εὐψυχίας ἐποχοῦσι τῷ ἵππῳ*. Cujus sit fragmentum illud, nobis incompertum est.]

["*Ἄγαμαι*, Suspicio, Magni facio. Xenoph. *Ἱερ.* v. 1., *Τούτους ἀντὶ τοῦ ἄγασθαι φοβοῦνται*. Cum dat. Suidas: *Ἀγασθῶ τινί· ἀντὶ τοῦ θαυμάσω τινά. Ξενοφῶν· Ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν*. Locus est K. Π. ii. 4. 8. p. 130. ubi Edd. vett. habent vitiose *ἀγαθῶ*. Steph. et Wells. edidere, *Ὅταν τινὰ ἀγ.*

[1] Locus vulgo sic legitur, neque aliter Schæferi in nupera editione extat: *Ἄγαμαι αὐτοῦ: καὶ τοῦτο μᾶλλον οὕτως συντάσσουσι καὶ τὸ θαυμάζειν πολλάκις*. Sed, cum Piersono ad Mœr. p. 1., dele punctum post *συντάσσουσι*. Sensus enim est hic, *Ἄγαμαι* apud Atticos, ut *Θαυμάζειν*, cum genitivo jungi.

Sed videtur præferendus esse dativus. Inprimis de A iis, qui honeste amant animum, non obscene corpus, cum accus. Λ. i. 7., Ὁποίου ἀνδρὸς σῶμά τε καὶ ψυχὴν ἀγασθείη: ii. 14., Ἀγασθεὶς ψυχὴν παιδός. Σ. viii. 13., Τῶν μὲν τὸ ἦθος ἀγαμένων, τῶν δὲ τοῦ σώματος ἐπιθυμούντων: 29., Ὅσων μορφῆς ἠράσθη—ἔστι δὲ ὧν ψυχὰς ἀγασθείη, Zeunius ex Edd. vett. revocavit ψυχαῖς: 31., Οὐ διὰ τὸ συγκαθεύδειν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀγασθαι ἀλλήλους." Lex. Xenoph.]

Ἄγαμαι, Laudo, Probo (facta alicujus.) Plato Polit. i. 22. p. 31. ed. Ast.), Πάνυ γε ἄγαμαι, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε, ὅτι οὐκ ἐπινεύεις μόνον καὶ ἀνανεύεις, ἀλλὰ καὶ ἀποκρίνει πάνυ καλῶς. Ubi notanda constructio a superioribus diversa. [Cum genit. et ὅτι legitur in Xenoph. Memorab. iv. 2. 9., Ἄγαμαί σου διότι οὐ προείλου θησαυρούς, et Sympos. viii. 12., Σοῦ πολλὰ ἄγαμαι, καὶ ὅτι παιδεύεις αὐτόν.] Idem cum accusativo, Ἄγαμαί σου τὴν ἀπόκρισιν, ubi videtur posse eodem modo exponi. Cum accusativo personæ et genitivo rei videtur hanc ipsam significationem habere, apud Julianum (Epist. xviii. B.), B Ἐγὼ δὲ ἐκεῖνον μὲν sub. Δαίδαλον, εἰ καὶ τῆς τέχνης ἐπαινῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι. Videtur enim hic ἄγαμαι et ἐπαινῶ pro eodem posuisse. [Cum quo loco conferri debent verba Phalaridis Epist. v., Τότε δὴ τῆς τέχνης αὐτὸν ἐπαινέσαντος, τῶν τρόπων ἐτιμωρούμεθα, ubi Julianum laudat Lennepius. At Ælianus Var. Hist. v. 6., ἐπαινέσαι ab ἀγασθῆναι sic distinguit, ut pateat hoc multo plus esse quam illud, (vide J. F. Reitzium ad Luciani Charidemum xvi. T. iii. p. 627.), Ἄξιον δὲ καὶ τὸ Καλάνου τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινέσαι, ἄλλος δ' ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ἀγασθῆναι. Idem in Fragmento apud Suidam, Ἐπεὶ καὶ τὴν τοῦ Μενέλεω πρὸς τὸν τοῦ Πριάμου Πάριν οὔτε ἐπαινῶ, οὔτε ἄγαμαι. Vide Xenoph. Ages. ii. 7. viii. 4., locis mox citandis. "¶ Probare,[1] ut in Xenoph. K. Π. ii. 3. 8., Ταῦτα δ' ἀγασθεὶς ὁ Κῦρος τοῦ μὲν ταξιάρχου τὴν ἐπίνοιαν, τῶν δὲ τὴν πειθώ, ὅτι ἅμα μὲν ἐγυμνάζοντο, ἅμα δὲ εὐθυμοῦντο. Paulo post est, Τούτοις δὲ ἡσθείς. Sed §. 9., est paulo rarior structura, Τοῦτον ἀγασθεὶς τῆς ἐπιμελείας. Ibid. iii. 3. 5., Ὅπως καὶ ἐκεῖνοι ἔχοιεν C τιμᾶν, εἴ τινας ἄγαιντο τῶν ὑφ' ἑαυτούς. Alii male ἄγοιντο: vii. 1. 20., Ἀγασθεὶς δὲ ὁ Κῦρος αὐτούς, καὶ οἰκτείρων, ὅτι ἀγαθοὶ ἄνδρες ὄντες ἀπόλοιντο. Idem Anab. i. 1. 9., Ἠγάσθη τε αὐτὸν καὶ δίδωσιν αὐτῷ μυρίους Δαρεικούς: Ἱπ. 4. 1., Ὅταν ἀγασθείς, probatis equi virtutibus, πρίηταί τις. Cum præpos. ἐν, K. Π. viii. 2. 2., Διέπεμπε τούτοις, οὓς ἀγασθείη—ἔν τισι πράξεσι, ubi Zeunius e Ms. Guelf. edidit οἷς. Probare orationem. Ita participium in respondendo, K. Π. vi. 3. 12., Ἀγασθεὶς αὐτὸν ἐπήρετο: Œcon. vii. 38., Ἀγασθεὶς αὐτῆς τὴν ἀπόκρισιν, εἶπον.

A "¶ Laudare, Xenoph. Ages. ii. 7., Εἰ ἐπαινοίην κινδυνεύοντα, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτοῦ ἄγαμαι, ὅτι κ. τ. λ.: viii. 4., Ἐγὼ οὖν καὶ τοῦτο ἐπαινῶ Ἀγησιλάου, τὸ, πρὸς τὸ ἀρέσκειν τοῖς Ἕλλησιν, ὑπεριδεῖν τὴν βασιλέως ξενίαν· ἄγαμαι δὲ κἀκεῖνο, ὅτι οὐχ ὁπότερος πλείω τε χρήματα ἔχει κ. τ. λ. Sic sæpius de historico, ut Ages. i. 36. Λ. ix. 1., Ἄξιον δὲ τοῦ Λυκούργου καὶ τάδε ἀγασθῆναι, τὸ κατεργάσασθαι: item x. 4. Sed etiam de aliis, Sympos. ix. 3., Ἔνθα δὴ ἠγάσθησαν τὸν ὀρχηστοδιδάσκαλον. Videtur esse leniter reprehensuri, Œcon. xxi. 10., Ἐγὼ μὲν αὐτὸν οὐκ ἂν ἀγαίμην: item eorum, qui honeste preces aliorum repudiant: E. vii. 4. 10., Ἀγασθέντες δὲ αὐτοὺς οἱ Θηβαῖοι, ὅτι καίπερ ἐν κινδύνῳ ὄντες, οὐκ ἤθελον τοῖς εὐεργέταις εἰς πόλεμον καθίστασθαι, συνεχώρησαν αὐτοῖς." Lex. Xenoph. "Vide Heindorf. ad Platonis Gorg. p. 120.," Schæferus in Mss.]

|| Exponitur etiam alicubi a nonnullis Oblector, et, quod malim, Mirifice oblector, ut in hoc Platonis loco ex Polit. i. (4. p. 6.), Καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς B αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. [Vide Ruhnk. ad v. Ἀγαμένως mox laudandum. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209.: Ἄγαμαι· ἥδομαι. Ἀγασθείς· χαρείς, θαυμάσας. Aristoph. Av. 1743., Ἐχάρην ὕμνοις, ἐχάρην ᾠδαῖς, Ἄγαμαι δὲ λόγων. Cf. Xenoph. Memor. ii. 1. 19. et Apolog. v. ll. cc. Hesych.: Ἄγασαι· ἀγάλλου. Ἀγάσοις· μεθ' ἡδονῆς. "Hæc utpote corrupta prudens præteriisse videtur Phavorinus. Forte Hesych. scripserat: Ἀγασόμεθα· φθονήσομεν." Kusterus. Melius conjecit G. Wakefield. ad Hesychii sui marginem, Ἀγάσοις· ἐφηδοίης, afferens ex Hesych. Ἐφήδοιτο· τέρποιτο, et addens, "Et hinc Oppian. Cyn. iii. 96., Ἔξοχα δ' αὖ τάδε φῦλα φίλην ἀγάσαντο γενέθλην," ubi tamen ἀγάσαντο est Amare solent. Æschines Dial. ii. Περὶ Πλούτου c. 33. p. 93.: ΚΡΙΤ., Ὡς ἐγὼ πάνυ σφόδρα τούτους τοὺς λόγους ἀκροώμενος, οὓς καὶ σὺ νῦν τυγχάνεις δὴ διεξιών, ἄγαμαι. ΣΩ., Εἶπον οὖν ἐγώ, Ὅτι μοι δοκεῖς σύ, ὦ Κριτία, οὕτως ἐμοῦ χαίρειν ἀκροώμενος, ὥσπερ τῶν ῥαψῳδῶν, οἳ τὰ Ὁμήρου ἔπη ᾄδουσιν. "Ubi C certe ἄγαμαι et χαίρω verba sunt idem significantia," Fischerus in Græcitatis Indice. Supra, dum de significationibus verbi ἀγαίομαι agebamus, notare debebamus Compos. * Ἐπαγαίομαι,[2] apud Apollon. R. iii. 470., poni pro Lætor aliqua re, Glorior, Jacto me, Οὕνεκεν οὔ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ: Scholia edita habent, Ὅτι οὐκ ἐπιχαίρω ἐγὼ κακοῖς, Scholia autem e Cod. Par., Τὸ δὲ ἐπαγέομαι, ἀντὶ τοῦ ἐπιχαίρω, ubi reponendum est ἐπαγαίομαι.[3] Ibid. v. 1262., Τοῖος ἄρ' Αἰσονίδης ἐπαγαίετο κάρτεϊ γυίων: Scholia edita, Ἐπαγαίετο· ἔχαιρε, ἐγαυρία, Scholia e Cod. Par., Ἐπαγείετο δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔχαιρε

[1] Huc faciunt Timæi Lexicon p. 8. et Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209.: Ἄγαμαι· ἀποδέχομαι. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 326.: Ἄγασθαι· ἀποδέχεσθαι. Similiter ἀγαπᾶν per ἀποδέχεσθαι ab eodem Grammatico S. Germ. et Suida exponi, jam supra vidimus, ubi Stephano nostro ἀποδέχεσθαι est Gratum acceptumque habere et approbare, Acquiescere iis quæ statuta sunt ab arbitris: vide exempla ibi prolata, quibus addas Isocr. in Panegyr. Orat. T. i. p. 190. ed. Augeri, Τὰ γὰρ ὑφ' ἡμῶν κριθέντα, τοσαύτην λαμβάνει δόξαν, ὥστε παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγαπᾶσθαι. Grammaticus S. Germ. in libro Περὶ Συντάξεως apud Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 120.: Ἀποδέχομαι γενικῇ. Περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν· Ἄξιον ἀποδέχεσθαι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σφόδρα τῶν τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς συνθήκαις διακελευομένων ἐμμένειν. Ἰσοκράτης πρὸς Δημόνικον, T. i. p. 14. ed. Augeri, αἰτιατικῇ· Μήτε γέλωτα προπετῆ στέργε, μήτε λόγον μετὰ θράσους ἀποδέχου. Plato in Phædone p. 389. E., Ὡς ἡδέως καὶ εὐμενῶς καὶ ἀγαμένως τῶν νεανίσκων τὸν λόγον ἀπεδέξατο, i. e. Ruhnkenio ad Timæi Lex. p. 9. interprete, Orationem mirifice probavit. Pseudo-Plato in Definitionibus p. 413. b., Ἀγάπησις· ἀπόδειξις παντελής. Eadem definitio legitur in Clemente Alex. Strom. ii. p. 451. 10., ubi Potterus:—"Forte scribendum ἀποδοχή: nam amoris est amatos παντελῶς ἀποδέχεσθαι, δοκιμάζειν καὶ συναινεῖν, et, ut sequitur, ἀρέσκεσθαι τῷ ἤθει." Vide quæ de hac re scripsimus ad v. Ἀγαπῶ. Gulielmus Adams in Mss. in eandem incidit conjecturam, nescius ante se sic correxisse Potterum. Idem vir doctus in iisdem Schedis:—* "Ἀγαπώντως, Stob. Serm. 42. p. 297. e Plat. Legg. v. 608. a. ubi editur ἀγαπητῶς."

[2] "* Ἐπαγάομαι, darüber zürnen, ergrimmen; οἴτῳ πατρίδος, Parthenii xxi." Schneiderus in Lex. Locus est: Ὀλοφὼ δ' ἐπαγάσσετο πατρίδος οἴτῳ. Sic Edd. Sed Jo. Arnoldus Kanne in ed. Gotting. 1798. recte reposuisse videtur ἐπαγάσσατο. "Est ἀγάζομαι," inquit: "indignatus est exitio patriæ, quam illa prodiderat."

[3] Notanda est hæc Codicis Par. lectio, ἐπαγέομαι corrupte pro ἐπαγαίομαι. Hinc discas verbum Ἀγέομαι, de quo Noster supra dixit, "Ἀγέομαι i. q. ἀγαίομαι, Admiror, Hesych. Ἀγεόμενοι· θαυμάζοντες," e Lexicis, utpote corruptum, ejiciendum esse. De αι et ε confusis vide notas ad Gregor. Cor. p. 316. 337. 380. sq. 407. 417. 502. 526. 564. 707. 914. "Consulantur," inquit Schæferus in Mss., "Jacobs. Anim. 58. Steinbr. Mus. Tur. i. p. 296. Markl. Suppl. 932. Iphig. p. 8. 64. Jacobs. Anim. 237. et Anthol. vi. 191. Brunck. Aristoph. i. 203. ii. 112. ad Apollon. R. 243. T. Hemsterh. ad Plut. p. 133. Callimach. i. 420. 530. 544. Bast Lettre 97. Aῒ et ε̃ confusa, v. Porson. Med. p. 13. 6. Litera α in Codd. sæpe ita scribitur, ut ι illi adhærere videatur, quo fit, ut modo cum αι, modo cum ω permutetur. Jacobs. Anim. 110. ad Chariton. p. 610. Ammian. Marc. xvii. 3. 23. ἠγώγησεν leg. ἠγάπησεν." Omnino vide Porsonum in Adversariis p. 33. et 234.

Mentio Adversariorum illorum commode nobis in mentem revocavit Epinici versum, de quo supra egimus in not. 3. ad p. 48. et not. 1. ad p. 49., Ἑσμὸν μελίσσης τῆς ἀκρολόγου γλυκύν, ubi τὸν γλυκὺν conjecit Schweigh. * πάγγλυκυν Jacobsius. * Παγγλυκερὸς quidem extat in Aristoph. Lysistr. 970., Ταυτὶ μέντοι γυνί σ' ἐποίησ' Ἡ * παμβδελυρὰ καὶ * παμμυσαρά. ΚΙ. Μὰ Δί' ἀλλὰ φίλη καὶ παγγλυκερά. Sed πάγγλυκυς nusquam legitur. Ceterum pro ἑσμὸν Jacobsius Animadvv. in Eurip. p. 114. νασμὸν reposuit, quod in textum recepit Schweigh. Quamvis Porsonus in Adversariis p. 105. ed. Lips., ubi Epinici versus laudatur, ἑσμὸν, ut diximus l. c., intactum reliquerit, ibidem tamen p. 235., monente viro eruditissimo, P. P. Dobræo, egregia hæc notavit:—"Eurip. Bacch. 710. Γάλακτος ἑσμοὺς εἶχον. Brunckius proponit, Γάλακτος εἶχον νάματ'. Ἑσμοὺς satis tuetur Philostratus Vit. Sophist. i. 19. p. 511. (Ἡ δὲ ἰδέα τῶν λόγων τοῦ μὲν ἀρχαίου καὶ πολιτικοῦ ἀποβέβηκεν· * ὑπόβακχος γὰρ καὶ διθυραμβώδης· τὰς δ' ἐννοίας

καὶ ἐγαυρία, ubi legendum ἐπαγαίετο. In hoc autem sensu simplex verbum ἀγαίομαι nusquam legitur. Sed, cum ἄγαμαι, quod est ejusdem originis, atque ἀγαίομαι, sæpe sumeretur pro ἥδομαι, liberum erat forte Apollonio et simplex ἀγαίομαι pro ἥδομαι, et compositum ἐπαγαίομαι pro ἐφήδομαι, usurpare. Herodoti iv. 75., Ἀγάμενοι τῇ πυρίῃ ὠρύονται, Scythæ læti illo cannabis fomento et suffitu inconditum clamorem edunt, sive βοῶσι ὠρυόμενοι, uti L. iii. 117. Recte illud ἀγάμενοι, Wesselingio et Valckenaerio sine causa suspectum, acceperunt Schneiderus in Lex. et Schweigh. qui in nota ad h. l., " cur solicitaretur," inquit, " verbum ὠρύονται, iisdem summis viris suspectum, nulla prorsus causa fuisse videtur." De eleganti tamen Eldikii conjectura vir eruditus prorsus silere non debuerat. " Valckenaerio quin placitura sit, quam, in pulcherrimo Suspicionum Specimine c. i. p. 6. nuper proposuit doctissimus Eldikius, in Herodoto emendatio, Οἱ δὲ Σκύθαι ἀγάμενοι τῇ πυρίῃ χρέωνται, vix dubito," Lennep. ad Phalar. Epist. p. 107. Ceterum notanda est constructio B verbi ἄγασθαι cum tertio casu. " Semel cum ablativo rei constructum occurrit apud Plat. Sympos. p. 318. A., Ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκείνης ἀνεῖσαν ψυχὴν, ἀγασθέντες τῷ ἔργῳ, ut apud Xenoph. K. Π. ii. p. 57., Ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν. Sic legunt Mss. et veteres Edd. confirmatque Suidas, locum laudans, v. Ἀγασθῶ. Recentiores libri, Τινὰ ἀγασθῶ." Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 8. Vide Lex. Xenoph. loco supra citato. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324. : Ἀγασθῶ τινι· ἀντὶ τοῦ θαυμάσω τινά. Ξενοφῶν· Ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν. Addit hæc idem Ruhnk. :—" Philostr. de V. S. ii. 25. p. 611., Ἠγάσθη αὐτῷ ἴσα τῷ πάππῳ. Sic reperi in Cod. Paris. Sed alia manus αὐτὸν correxit." Philostr. V. Apollon. vi. 11. p. 244., Μειρακίῳ καλῷ ἐντυχὼν καὶ ἀγασθεὶς αὐτῷ τῆς ὥρας.

A " Ubi malim αὐτὸ, prout legitur in A. Fere animadverti Nostro accusativum magis placuisse; si quis tamen dativum servare voluerit, me non invitum habebit." Boissonadius. Xenoph. K. Π. vi. 4. 4., Ἀγασθεὶς τοῖς λόγοις, ubi nonnulli apud Steph. τοὺς λόγους αὐτῆς: Sympos. viii. 29., Ὅσων μορφῆς ἠράσθη —ὅσων δὲ ψυχὰς ἀγασθείη, ubi Zeunius ex Edd. vett. revocavit ψυχαῖς. Eurip. Herc. F. v. 845., a Schæfero in Mss. laudatus, Τιμὰς δ' ἔχω τάσδ', οὐκ ἀγασθῆναι φίλοις, ubi vide Interpretes. Sed et cum præpos. ἐπὶ usurpari, ostendunt Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 9. e Philonis loco, mox ad v. Ἀγαμένως citando, et L. C. Valck., qui ad Scapulæ sui marginem affert ex Athen. xiii. p. 594. C., Ἐφ' οἷς Ἴωνες ἀγασθέντες. Schæferus quoque in Mss. Phalaridis Epist. xxi. citat, Ἐγὼ γὰρ ἐπὶ πᾶσιν ὁμοίως ἄγαμαι τοῖς Στησιχόρου, Ego enim omnia Stesichori admiror. " Dicitur Ἄγαμαι ἐπὶ πᾶσι, ut apud Suid. Ἀγασθέντος· ἐκπλαγέντος, θαυμασάντος· Τοῦ δὲ ἀγασθέντος ἐπὶ τῇ προαιρέσει. Καὶ ἀγασθείς· Ὁ δὲ ἀγασθεὶς ἐπί B τε τῇ πόλει, καὶ τοῖς ἀνθρώποις, ἐπέμενε τρεῖς ἡμέρας." Lennepius. Pro ἐπὶ in Polybio xl. 8. 11. ponitur ἐν, Ἐν οἷς ἀγασθὲν τὸ πλῆθος αὐτοῦ τὴν προαίρεσιν, ἔστησεν αὐτοῦ λιθίνην εἰκόνα, ubi ἐν οἷς ad ἀγασθὲν pertinet. Aliter tamen visum est Schweighæusero, cujus in Lexico Polybiano hæc sunt verba:—" Valesius ἐν οἷς vertens, Cujus rei causa, ἐφ' οἷς in animo habuerat. Verba ἐν οἷς ad προαίρεσιν referenda, Multitudo admirans, laudans studium ejus, quod his rebus ille testatum fecerat."] Sed hoc partic. est ab Ἀγάζομαι, quod vide paulo post, [imo ab Ἄγαμαι, Ἀγάζομαι enim Poetis solis in usu est. Ἄγαμαι, ut supra tradit Noster, est ab inusitato Ἄγημι, Imperf. Ἠγάμην, Fut. Ἀγάσομαι, Aor. 1. Ἠγασάμην, Aor. 1. Pass. Ἠγάσθην Vide Phavor. Velleri Gram. Gr. p. 207. et Fischeri Animadvv. Spec. iii. P. i. p. 16. Orion apud Etym. M. p. 5. 8., Ἄγαμαι τὸ παθητικὸν—σημαίνει καὶ τὸ ζηλοῦν, ὡς ἐν Ὀδυσσείας ε' Ὡς

ἰδίας τε καὶ παραδόξους ἐκδίδωσιν, ὥσπερ αἱ βακχεῖοι θύρσοι τὸ μέλι, καὶ τοὺς ἑσμοὺς τοῦ γάλακτος.) Ἑσμὸν μελίσσης pro *melle* dixit Epinicus Athenæi x. p. 432. C. Si probabilem conjecturam adferre voluisset, Brunckius νασμοὺς γάλακτος proposuisset. Sed nihil opus esse ex locis citatis clare patet. Σωρὸς καὶ ἑσμὸς σοφίας, Themist. xxix. p. 345. D." Ἑσμοὺς in Eurip. Bacch. 710. satis tueri Philostrati locum, et in Epinici versu agi de melle, non de apibus, cum viro κριτικωτάτῳ putamus. Sed, ut ἑσμὸν μελίσσης pro *melle* credamus dixisse poetam, nunquam nobis persuaderi potest. Nam μελισσῶν ἑσμὸς apud Græcos scriptores, et poeticos et prosaicos, nihil aliud significat, nihil aliud significare potest, quam apum examen, v. Artemo in Epigr. ii. Pausan. ix. 771. 793. Dion. Chr. Or. xl. p. 178. 5. (ap. Jacobs. Animadvv. in Athen. p. 326.), Aristoph. Vesp. 1102. Xenoph. Hist. iii. 2. 20. Geopon. xv. 2, 14. 4, 2. Ælian. V. H. x. 21. Aristot. H. A. ix. 27. Hes. Phot. Suid. Zonar. J. Poll. i. 254. Phavor. Etym. M. p. 388. 9. (ubi, pro θετὸς, cum Valck. Ep. ad Rov. p. 47. corrige, θεσμὸς καὶ τεθμὸς,) et Hellad. in Meursii Opp. T. vi. p. 332. Phrynichus Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 37., Ἑσμὸς μελισσῶν καὶ σμῆνος μελισσῶν, ἄμφω δόκιμα: v. Dorv. ad Charit. p. 306. a Schæfero in Mss. laudatum. Ἑσμὸς, ut examen apud Latinos, interdum metaphorice ponitur de *numero*, ut ἑσμὸς γυναικῶν Aristoph. Lys. 353. τέκνων Antip. Sid. 43. ἐραστῶν Platonis Epigr. 7. et Ἀδ. 337. οἰκετῶν Chrysost. T. vi. p. 708. ὀφίων Oppian. K. ii. 257. In Lycophr. 414. est καμπέων ἑσμὸς, ubi Müllerus:—" In Lex. Schneideri κάμπη perperam e Lycophr. citatur, ut nomen singularis numeri, et cum κάμπη, Eruca, confunditur, quum κάμπη sit pluralis a * κάμπος, ut recte Reichard. in Indice, et ut e Schol. patet, (Κάμπη γὰρ τὰ κήτη.)" Idem tamen, sibi parum constans; in Indice suo habet:—" Κάμπη, (Reichard. male κάμπος,) Βρωθεὶς καμπέων (Ionic. pro καμπῶν) γνάθοις, 414." De *multitudine*, ut ἑσμὸς λόγων Plat. Polit. v. 2. σωρὸς καὶ ἑσμὸς σοφίας Themist. p. 345. d. ὀνομάτων Lucian. Lexiph. 17. στεφάνων Stat. Athl. 32. et 46. in Anthol. κακῶν Porphyr. de Abst. ii. 60. et poeta incertus ap. Ignat. Ep. ad Tarsens. p. 75. (ap. Toup. Emendd. iv. 156. Jacobs. Anthol. ix. p. 205.) παθῶν Porphyr. de Abst. [illegible] 34. Interdum, sed rarius, ponitur de *quantitate*, ut ἑσμὸς γάλακτος in Eurip. Bacch. 709. (ubi v. Barnes.) quem imitatus est Philostr. V. S. p. 511. Quæ cum ita sint, ἑσμὸς in Epinici versu nil aliud significare potest, quam vel apum examen, vel mellis copiam. Non de apibus ibi, sed de melle agi, docuit Casaub. Num igitur ἑσμὸς μελίσσης sonat mellis copiam? [illegible] Græcæ linguæ ratio; nam μελισσῶν ἑσμὸς, ut supra nobis ostensum est, de apum examine tantum usurpatur. [illegible] et verba Epinici; nam μελίσσης ἑσμὸς γλυκὺς, pro ἑσμὸς μέλιτος γλυκέος, copia dulcis mellis, tam dura est phrasis, ut [illegible] scriptore vel eandem, vel ejus similem reperire possis. Vetat denique ipse Porsonus; nam ἑσμὸν μελίσσης interpretatur non copiam mellis, sed simpliciter mel. Quis tamen unquam dixerit ἑσμὸν μελίσσης pro μέλι? Phrasis, ἑσμὸς γάλακτος [illegible] utuntur Eurip. et Philostr. ll. cc., nihil præsidii affert ad vindicandam lectionem ἑσμὸν μελίσσης. Copiam lactis recte [illegible] γάλακτος ἑσμὸν, nemo negabit; sed de locutione μελίσσης ἑσμὸς, pro μέλιτος ἑσμὸς, utpote prorsus nova atque inaudita, sive copiam mellis intelligamus, sive cum Porsono mel, omnes omnino dubitare debebunt, et, dum res exemplis firmetur, cum Jacobsio et Schweigh. pro ἑσμὸν reponendum censeamus νασμὸν, quæ conjectura, ut videtur, Porsono ipsi non displiceret. Nam, loquens de Brunckii conjectura ad Eurip. Bacch. 710., Γάλακτος εἶχον νάματ', " si probabilem conjecturam," inquit, " adferre voluisset Brunck., νασμοὺς γάλακτος proposuisset." Ceterum Dorv. l. c. e Bibl. Coisl. p. 466. affert Phrynichi Arabici locum jam supra laudatum, Ἑσμὸς μελισσῶν καὶ σμῆνος μελισσῶν, ἄμφω δόκιμα; deinde addit, " nempe Grammaticis ambo vocabula ἄθροισμα, σύστημα μελλισσῶν. Puto tamen σμῆνος prima notione potius esse alveare, vas, ἀγγεῖον μελισσῶν." Eustath. ad Il. B. p. 178. 15.: Βούλονται δὲ οἱ νεώτεροι ἐπὶ μελισσῶν, οὐκ ἔθνος λέγειν, ἀλλὰ σμῆνος· μάλιστα δὲ, ἑσμὸν μετὰ δασέος πνεύματος, ὡς δηλοῖ παρὰ Ἀριστοτέλει ὁ ἀφεσμός· τὸ γὰρ σμῆνος, οὐ μόνον ἐπὶ πλήθους λέγεται μελισσῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ σίμβλον, ἤτοι τὸ ἄγγειον, ἐν ᾧ τὸ μέλι ἀποτιθέασιν αἱ μέλισσαι, σμῆνος καλεῖται. Sed cum ἑσμὸς, quod de *numero* sæpe dicitur, interdum, ut patet ex Eurip. et Philostr., γάλακτος ἑσμὸς, ponitur et de *quantitate*, quo modo hunc sensum sibi asciverit, non videmus, nisi statuamus ἑσμὸς, pariter ac σμῆνος, prima notione esse *alveare*; vas enim, in quo suum mel recondant apes, facile nobis vas lacti continendo aptum, atque adeo copiam lactis suggerit. Quod vero ad accentum vocis attinet, eam μετὰ δασέος πνεύματος scribi vult Eustath. ex Aristot. afferens compos. ἀφεσμὸς, quod exstat in H. A. ix. 27, 6. Sed ibi Schneiderus, quem fugit Eustathii loc., pro ὁ ἀφεσμὸς e Med. correxit ὁ αὐτῶν ἑσμὸς, cum quo, inquit, facit versio Thomæ, et mox pro τὸν ἀφεσμὸν, scripsit τὸν αὐτῶν ἑσμὸν, ex eod. Med. et ead. Thomæ vers. Cum tamen Eustath. suo in exemplari ἀφεσμὸν repererit, amplius de hac lectione cogitandum videtur. Certe ἀφεσμὸς, pro simplici ἑσμὸς, tam mira est locutio, ut vix eam sine corruptelæ suspicione legere possimus. Porsonus quidem cum spiritu aspero ἑσμὸς scripsit. At in Xenoph. Plat. Aristoph. Lycophr. Aristot. Geopon. Æliano, Oppiano, Pausan. Philostr. Themistio, Porphyrio, et Luciano editur ἐσμός. In Phot. male ἔσμος. In Hes. Cod. Ven. ἑσμὸς scribi, testatur Schow, sicque editur in Etym. M. Suida, Zonara; (ubi tamen K. ἑσμὸς,) J. Poll. Phavor. Helladio, et Phrynicho Arab. p. 36. l. c. et p. 64., Σμῆνος καὶ ἑσμὸς, ἑκάτερον δόκιμον. In Eurip. Matthiæus edidit ἑσμοὺς, ut in Barnesii ed. legitur, sed male. Eustathium nihil moramur; nullum enim alium vocis per spiritum asperum scribendæ auctorem affert præter Aristot. in quo, ut diximus, pro vulgato ἀφεσμὸς, Cod. Med. habet αὐτῶν ἑσμὸς, cum quo facit Thomæ versio.

δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε θεοί. Aliis tamen Grammaticis cum Nostro Ἄγαμαι ab ἀγάζω tempora sua, Ἀγάσομαι, Ἠγασάμην, Ἠγάσθην, mutuatum esse videtur. Grammaticus S. Germ. Περὶ Συντάξεως in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 121.: Ἀγάζω, γενικῇ, ἐκ τοῦ Πε[illegible]· Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; Καὶ αἰτιατικῇ, Ἰσοκράτης· Οἶμαι δὲ καὶ τὸν πόλεμον θεῶν τινα συναγαγεῖν, ἀγασθέντα τὴν ἀρετὴν αὐτήν. Καὶ Ὅμηρος ἐν τῇ τρίτῃ· Τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο. Isocratis locus est in Panegyr. Orat. T. i. p. 218. ed. Augeri, ubi recte legitur τοῦτον post τὸν πόλεμον, et αὐτῶν, non αὐτὴν, ut corrupte legitur apud Grammaticum S. Germ.]

[Ἄγαμαι, i. q. φθονῶ. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209.: Ἄγαμαι—φθονῶ. Sed hujus significationis exemplum nobis desideratur.]

["Ἄγαμαι, dans le sens passif, Platon in Parmenid. p. 130., Ἄξιος εἶ ἄγασθαι τῆς ὁρμῆς," Coraius in Mss. Imo Græcæ linguæ ratio ἄγασθαι in sensu passivo sumi vetat. Dictio est, ut nobis videtur, elliptica, adeo ut ante verbum ἄγασθαι subintelligatur τοὺς πάντας ἀνθρώπους, hoc sensu: Dignus es, quem omnes admirentur. In Hippocr. Περὶ Ἀέρων, Ὑδάτων, Τόπων, c. xl. legitur ξυγκαίειν ἀγαθαί, ubi hæc notavit idem vir eruditissimus:—"J'ai rendu cette expression equivoque par *brûlant et sujet à se constiper*, parce qu'elle est susceptible d'un sens actif aussi bien que d'un sens passif. Pour ne pas chercher des exemples ailleurs, je citerai le §. x. où l'Auteur appelle ceux qui naturellement boivent peu, οὐκ ἀγαθοὺς πίνειν, dans le sens actif, et le §. xxxvii., où, en parlant des eaux mauvaises à boire, il dit, πίνειν οὐκ ἀγαθά, dans le sens passif. Ainsi, par ξυγκαίειν ἀγαθαί, ventres brûlans, il entend dans le premier sens, des estomacs doués de la faculté digestive au suprême degré." Ceterum similiter dixit Plato in Alcibiade i. c. ii. p. 29. ed. Etwalii, Παρελθὼν δὲ ἐνδείξασθαι Ἀθηναίοις ὅτι ἄξιος εἶ τιμᾶσθαι, ὡς οὔτε Περικλῆς, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν πώποτε γενομένων, Æl. V. H. xiv. 5., Τοῖς γένει μὲν μὴ προσήκουσι, δι' ἀρετὴν δὲ ἀξίοις τιμᾶσθαι, i. e. Dignis qui honorarentur, H. A. x. 1. Plut. T. ii. p. 238. ed. Reisk.]

["Permutatur in var. lect. cum ἄγεσθαι, Hist. v. 2. 30., Διὰ τὸ ἄγασθαι τοῦτο τὸ ἱππικόν. Ita restituit Stephanus pro ἄγεσθαι, quod olim legebatur. Item cum αἰσθάνεσθαι, Œcon. iv. 23., Τῆς ὀσμῆς αἰσθόμενος, margg. ἀγάμενος, quod fortasse natum est e verbis §. 21." Lex. Xenoph. "Ἄγασθαι et ἄγεσθαι confusa, Wyttenb. ad Plut. i. p. 150.," Schæf. in Mss.]

Ἀγαμένως, adv. Mirabiliter, vel Mirifice, θαυμαστῶς, Hesych. A participio Ἀγάμενος, cujus et ante positum exemplum fuit, significante Admirans, vel Admiratus: nam Hesych. exponit θαυμάσας, [sed vel scripsit, vel scribere debuerat, θαυμάζων, ut supra monuimus.] Arist. Rhet. iii. (7.), Ἐὰν δὲ ἐπαινετά, ἀγαμένως, sub. λέγειν, ἐὰν δὲ ἐλεεινά, ταπεινῶς. Ubi Schol. Gr. accepit pro θαυμαστῶς: secundum quam expositionem intelligendum fuerit, ut opinor, de mirifico quodam dicendi genere, et admirationem pariente, vel traducente auditores ad magnam admirationem. Admirationem autem excitat grandis oratio, cui apte opponetur ταπεινῶς λέγειν. Quidam tamen doctissimus vir hic interpretatus est ἀγαμένως Libenter et cum voluptate quadam animi. Sed viderit. ["Ab ἄγαμαι est adverbium ἀγαμένως, quod, non perinde frequentatum, Hesych. θαυμαστῶς exponit. Plato Phæd. p. 389. E., Ὡς ἡδέως καὶ εὐμενῶς καὶ ἀγαμένως τῶν νεανίσκων τὸν λόγον ἀπεδέξατο, Orationem mirifice probavit. Atque ita capiendum esse, docet similis locus in Timæo p. 527. A.: Τὸ μὲν οὖν προοίμιον θαυμασίως ἀπεδεξάμεθά σου. Synesius Epist. c. p. 239., Ταύτην ἀνέγνων ἡδέως ἅμα καὶ ἀγαμένως, ubi *cum admiratione* vertendum esse, [*Cum lætitia simul et admiratione*, vertit Brunck. in Notis Mss. ad Scapulam,] quæ sequuntur, ostendunt: Ὠφείλετο γὰρ τὸ μὲν, sc. ἡδέως, τῇ διαθέσει τῆς ψυχῆς· τὸ δὲ, sc. ἀγαμένως, τῷ κάλλει τῆς γλώττης. Quibus inest color e Platonis Ep. xii. ductus, T. xi. p. 169. ed. Bipont.: Τὰ μὲν παρὰ σοῦ ἐλθόνθ' ὑπομνήματα θαυμαστῶς ὡς ἄσμενοί τε ἐλάβομεν, καὶ τοῦ γράψαντος αὐτὰ ἠγάσθημεν ὡς ἔνι μάλιστα. Non tam facile, qua potestate in Aristot. Rhet. iii. 7. p. 336. sumendum sit, decernas:—Τὸ δὲ πρέπον ἕξει ἡ λέξις, ἐὰν ᾖ παθητική τε καὶ ἠθική, καὶ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν ἀνάλογον. Τὸ δ' ἀνάλογόν ἐστιν, ἐὰν μήτε περὶ εὐόγκων * αὐτοκαβδάλως λέγηται, μήτε περὶ εὐτελῶν σεμνῶς· μηδ' ἐπὶ τῷ εὐτελεῖ ὀνόματι ἐπῇ κόσμος· εἰ δὲ μὴ, κωμῳδία φαίνεται· οἷον ποιεῖ Κλεοφῶν· ὁμοίως γὰρ ἔνια ἔλεγεν, καὶ εἰ εἴπειεν ἄν· Πότνια συκῆ. Παθητικὴ δὲ, ἐὰν μὲν ᾖ ὕβρις, ὀργιζομένου λέξις· ἐὰν δὲ ἀσεβῆ καὶ αἰσχρὰ, * δυσχεραινόντως καὶ * εὐλαβουμένως λέγειν· ἐὰν δὲ ἐπαινετὰ, ἀγαμένως· ἐὰν δὲ ἐλεεινὰ, ταπεινῶς· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁμοίως. Alii aliter vertunt. (Buhleus, Cum animi voluptate.) Victorius, Cum lætitia, non probante H. Steph. in Thes. Habet interdum ἄγασθαι, æque ac cognatum ἀγάλλεσθαι, lætandi et exultandi significationem ut apud Philonem T. ii. p. 547.: Ὡς γὰρ ἐπ' οὐδενὶ τῶν πώποτε γενομένων αὐτοκρατόρων, ἅπαντες ἠγάσθησαν: Ubi Mangeius, sibi constans, ἠγαλλιάσθησαν, quod ne Græcum quidem est, reponit. Omnibus tamen perpensis, ἀγαμένως in Aristotele accipere malim Admirabiliter, Magnifice." Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 8, 9. Quod ad locum e Platonis Phædone, Ruhnkenio laudatum, attinet, Ἀλλ' ἔγωγε μάλιστα ἐθαύμασα αὐτοῦ πρῶτον μὲν τοῦτο, ὡς ἡδέως, καὶ εὐμενῶς, καὶ ἀγαμένως, τῶν νεανίσκων τὸν λόγον ἀπεδέξατο, ἔπειτα, ἡμῶν ὡς ὀξέως ᾔσθετο, ὃ πεπόνθειμεν ὑπὸ τῶν λόγων, verum verborum sensum exponit J. Fr. Fischerus, cujus in nota hæc sunt verba:—"Kœhlerus p. 83. reponi jubebat ἀσμένως, præeunte, ut videtur, Ruhnkenio, qui in notis ad Timæi Glossar. Plat. p. 5. ostendit, ἀγαμένως rectius[1] explicari posse sic, ut sit Libenter, ἀσμένως: temere. Nam ἡδέως est Libenter, ita ut appareat, te delectari, non offendi, dubitationibus et reprehensionibus aliorum, sed ἀσμένως est ἡδέως et μετὰ χαρᾶς, interprete Hesych. v. Actt. ii. 41. xxi. 17.: εὐμενῶς, Benevole, Amice, ita ut appareat, te propitium esse, non iratum, iis, qui reprehenderunt a te disputata: ἀγαμένως, Cum admiratione, ita ut appareat, te admirari ingenium et acumen eorum, qui contra disputarunt. Hesych. et ex eo Phavor.: Ἀγαμένως· θαυμαστῶς." Mirum est sane virum hunc acutissimum, cum ἀγαμένως recte vertisset, Cum admiratione, discrepantiam inter suam et Hesychii expositionem non animadvertisse; ἀγαμένως enim Angl. dixeris *Admiringly*, ita ut appareat, te admirari alicujus ingenium, at θαυμαστῶς nihil aliud sonare potest, quam *Admirably*, ita ut appareat, tuum ingenium aliquem admirari. Hoc de auditore dicitur, cujus animum ita commoveat orator, ut eum in sui sermonis magnam trahat admirationem; at illud de oratore dicitur, qui vehementi suæ orationis argumentorum admiratione ipse afficiatur. Errant ergo splendide Hesych. et Gr. Schol. ad Aristot. a Nostro citatus, qui ἀγαμένως vertunt per θαυμαστῶς. Verba in Phæd., Ἀγαμένως τὸν λόγον ἀπεδέξατο, Ruhnk. vertit, Orationem mirifice probavit; sed cum Fischero vertere debuerat, Cum admiratione, ut Ruhnk. ipse in Synesii loco ἀγαμένως recte accepit. Mirifice enim est Græcorum θαυμασίως, ut in Platonis Timæi loco, quem affert vir magnus, Τὸ μὲν οὖν προοίμιον θαυμασίως ἀπεδεξάμεθά σου, vel θαυμαστῶς, Plato in Phæd. c. xxxviii., Θαυμαστῶς γάρ μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται καὶ νῦν καὶ ἀεί: c. xli., Ἐγὼ μὲν, ἔφη ὁ Κέβης, καὶ τότε θαυμαστῶς ὡς ἐπείσθην ὑπ' αὐτοῦ, καὶ νῦν ἐμμένω ὡς οὐδενὶ λόγῳ: Epist. xii., Τὰ μὲν παρὰ σοῦ ἐλθόνθ' ὑπομνήματα θαυμαστῶς ὡς ἄσμενοί τε ἐλάβομεν, καὶ τοῦ γράψαντος αὐτὰ ἠγάσθημεν ὡς ἔνι μάλιστα. Cicero Acad. iv. 2.,

[1] Imo non dixit Ruhnk., ἀγαμένως rectius explicari posse sic, ut sit Libenter, ἀσμένως, sed, cum attulisset Victorii sententiam, in Aristotele ἀγαμένως interpretantis Cum lætitia, a Nostro non probatam, tantum addit, "Habet interdum ἄγασθαι æque ac cognatum ἀγάλλεσθαι, lætandi et exultandi significationem." Adeo non verum est, ut Ruhnk. dixerit ἀγαμένως rectius explicari posse Libenter, ἀσμένως, ut ipse longe aliter explicuerit, sc. Admirabiliter, Magnifice.

Delectabatur autem mirifice lectione librorum. Idem Ruhnk.: "Omnibus perpensis, ἀγαμένως in Aristot., Ἐὰν δὲ ἐπαινετὰ, ἀγαμένως, ἐὰν δὲ ἐλεεινὰ, ταπεινῶς, accipere malim Admirabiliter, Magnifice." In verbis, *Admirabiliter, magnifice*, alludere videtur ad Ciceronis Tusc. iv. 16., Quod idem cum Stoici de sapiente dicunt, nimis admirabiliter, nimisque magnifice dicere videntur, ubi tamen Admirabiliter est, Forcellino in Lex. interprete, præter communem hominum sensum, παραδόξως. "Speciatim Admirabile dicitur id, quod est præter opinionem hominum constitutum, ut Quintil. iv. 1. definit. Hinc Cic. de Fin. iv. c. penult., Hæc παράδοξα illi, nos admirabilia dicamus. Juv. Sat. xiii. 53., Improbitas illo fuit admirabilis ævo." Forcell. Plato in Phæd. c. xliv., Τουτονὶ γοῦν τὸν λόγον τὸν πρὸς τὴν Ἁρμονίαν θαυμαστῶς μοι εἶπες ὡς παρὰ δόξαν. Dixit Cicero de Opt. Gen. Orat. c. vi., Plato suum fere æqualem admirabiliter in Phædro laudari fecit a Socrate. Sed, cum ἀγαμένως, quod formatur a partic. ἀγάμενος, passivo quidem quoad formam, sensu tamen activo, ὁ θαυμάζων, ut recte exponunt Suidas et Zonaras, nihil aliud, ut supra nobis ostensum est, significare possit, quam quod Anglice dixeris *Admiringly*, procul dubio in Aristotele ponitur pro Cum admiratione; ita ut appareat oratorem eorum virtutem vehementer admirari, de quorum præclaris facinoribus sermo sit: non, ut Noster arbitratus est, pro Admirabiliter, Anglice *Admirably*, i. e. θαυμαστῶς s. θαυμασίως, adeo ut orator auditores in magnam suæ orationis admirationem trahat.]

"Ἐπάγαμαι, Admiror ob." H. St. Thes. Ind. [Vide notata supra ad v. Ἐπαγαίομαι, et mox not. ad v. Ἐπαγάζομαι.]

[* Περιάγαμαι, Demiror. Glossæ Labb.: Περιάγαμαι· Demiror. O.]

[* "Προσάγαμαι, Toup. Opusc. i. p. 381." Schæf. in Mss.]

Ὑπεράγαμαι, Demiror, Supra modum miror, Vehementer miror. Suidas:[1] Ὑπεράγασθαι· * ὑπερθαυμάζειν. [Idem et Photius p. 456.: Ὑπερηγάσθην· ὑπερεθαύμασα. Zonaras p. 1783.: Ὑπερηγάσθη· ἐθαυμάσθη. Hesych.: Ὑπερηγάσθη· ὑπερεθαυμάσθη. Hesych.: Ὑπεραγασθείς· ὑπερθαυμάσας. In Phavorini ed. Bas. 1538. qua utimur, male exhibetur ὑπεραχασθείς. Tittmann. ad Zonaræ locum, tanquam ad vindicandam lectionem ἐθαυμάσθη, ex Hes. affert, Ἀγασθείς· θαυμασθείς, cui glossæ addi possit hæc in eodem Hesychio, Ἐθάμβησεν· ἐθαυμάσθη, ἐξεπλάγη. Sed ἐθαυμάσθη et θαυμασθείς Zonaræ et Hesychii librariis procul dubio debentur. Nam nec ὑπερηγάσθη, nec ἀγασθείς usquam ponitur in sensu passivo, hoc pro θαυμασθείς, illud pro ἐθαυμάσθη. Phavor. quidem, in Hesychii glossa, Ὑπερηγάσθη· ὑπερεθαυμάσθη, non dubitavit ὑπερεθαύμασεν reponere. Ἐθαυμάσθη in sensu passivo usurpavit Lucian.

A Somnio viii. T. i. p. 11., Καὶ Μύρων ἐπῃνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη, In admiratione fuit, ubi Mss. ἐθαυμαστώθη. Plato Sympos. vii. T. x. p. 181. ed. Bipont., Ὅθεν δὴ καὶ ὑπεραγασθέντες οἱ Θεοὶ διαφερόντως αὐτὸν ἐτίμησαν. Æl. Var. Hist. xii. 1. p. 716., Ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ὑπερηγάσθη[2] τὴν εὐγένειαν οὐ * Περσικῶς ὁ τοῦ Δαρείου. Vide L. xii. 31. et nostra supra ad p. ccclv. not. Philostr. de V. Apollon. ii. 17., in Append. ad Scapulam p. 2. laudatus, Ὅτε δὴ καὶ τὸν Οὐαρδάνην τῆς τε φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἐπιμελείας ὑπεραγασθῆναί φασι. Eunapius in Vita Jamblichi p. 71. ed. 1568., Εἶτα τὸ Κανωβικὸν θαυμάσας τε καὶ ὑπεραγασθεὶς τοῦ Νείλου στόμα. J. Pollux v. 113., Φιλῶ τὸν δεῖνα, ὑπερφιλῶ, στέργω, * ὑπερστέργω, ἀγαπῶ, ὑπεραγαπῶ, ἄγαμαι, καὶ τοῦτ', εἰ βούλει, μετὰ τῆς ὑπέρ.]

ἈΓΑΖΟΜΑΙ, ejusdem cum præcedentibus significationis: a quo hæc tempora frequenti in usu sunt apud poetas, quædam et apud oratores. Præt. imperfect. ἠγαζόμην, unde ἠγάζετο apud Orph. in

B Arg., [63., Ἔξοχα γὰρ μερόπων ἠγάζετο[3] καὶ φιλέεσκον * Δεινοβίην ἥρωα περικλυτὸν Αἴσονος υἷα. "Ambo interpretes legisse videntur ἠγάπετο: nos τὸ ἠγάζετο non sine ratione præferimus." Eschenbach. Hesych.: Ἠγάζοντο· ἐθαύμαζον.] Fut. ἀγάσομαι. Aor. 1. ἠγάσθην. Aor. med. ἠγασάμην. Et participia, ἀγασόμενος, ἀγασθεὶς, ἀγασάμενος, et ἀγασσάμενος apud poetas, sicut et ἀγάσσατο pro ἠγάσατο, et ἀγασσάμεθα pro ἠγασάμεθα, item ἀγάσσεσθαι pro ἀγάσεσθαι. Ἀγάζομαι, pro quo oratores ἄγαμαι, Admiror, Suspicio, Admirationi habeo, vel Admiratione prosequor. Habet accusativum rei, vel genitivum, vel etiam dativum et quidem interdum cum præpositione ἐπί: personæ autem vel genitivum, vel dativum, vel accusativum. Cum accusat. rei, Hom. Il. Θ. 29. I. 694., Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευεν, id est θαυμάσαντες, ut Schol. exponit. Sic Isocr. Panegyr. Or. (T. i. p. 218. ed. Augeri), Οἶμαι δὲ καὶ τὸν πόλεμον τοῦτον θεῶν τινα συναγαγεῖν, ἀγασθέντα τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. At Demosth. Pro Corona (p. 296. 4.

C Reisk.) genitivo jungens dixit, Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; [Locum laudavit Dionys. Hal. de Admir. Vi Dicendi in Demosth. T. vi. p. 1053. Reisk. Huc forte respexerunt Suidas, Hesych. Cyrill. Lex. Ms. et Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324., Ἀγάσαιτο· θαυμάσειεν. Demosth. Or. Funebr. p. 1395. 10., Τῆς τῶν τετελευτηκότων ἀγασθέντα ἀρετῆς. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 121., Ἀγάζω, γενικῇ, ἐκ τοῦ Περὶ Στεφάνου· Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; Καὶ αἰτιατικῇ. Ἰσοκράτης· Οἶμαι δὲ καὶ τὸν πόλεμον θεῶν τινα συναγαγεῖν, ἀγασθέντα τὴν ἀρετὴν αὐτήν. Καὶ Ὅμηρος ἐν τῇ τρίτῃ· Τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο. Ubi post πόλεμον, ut jam supra monuimus, insere τοῦτον, et pro αὐτὴν repone αὐτῶν.

[1] In seq. artic. idem Suidas hæc habet: Ὑπερηγάπησεν· Ὁ δὲ πατὴρ τοῦτον ὑπερηγάπησε, τοῦ φρονήματος καὶ τῆς ὀξυτάτης διανοίας ὑπερεπαινέσας, cujus loci ex auctore nobis ignoto depromti, mentio supra ad v. Ὑπεραγαπάω a nobis fieri debuerat.

[2] In hoc cap. ... paullo inferius legitur, Χρόνῳ δ' ὕστερον ὑπερηράσθη μὲν ταύτης ὁ Κῦρος. Verbo ὑπεράω augeri potest Thes. ... Verbum ὑπερθαυμάζειν, quo caret Schneideri Lex., legitur et in hac Phavorini glossa, Ὑπὲρ ἐνίοτε συντεθειμένη ὀνόματι, ... ἀντὶ ... λαμβάνεται, οἷον ὑπερθαυμάζω, ὑπερφιλῶ, ὑπέρσοφος, ὑπέρβιος, et in Dionis Hist. p. 354. 6. Suidas et Photius p. ..., Θαυμάζω· ὅτε πρὸς γενικὴν συντάσσομεν, τὸ καταγινώσκω σημαίνει, πρὸς δὲ αἰτιατικὴν τὸ ἐπαινῶ. Ammonius p. 68., Θαυμάζω, γενικῇ μὲν συνταττόμενον σημαίνει τὸ καταγινώσκω καὶ κατηγορῶ, οἷον, Θαυμάζω τῶν ταύτην ἐχόντων τὴν γνώμην· αἰτιατικῇ δὲ, τὸ ἐπαινῶ, οἷον, Θαυμάζω τοὺς οὕτω φρονοῦντας. Verba, Θαυμάζω τῶν ταύτην ἐχόντων τὴν γνώμην, depromta sunt, quod viderunt Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 309. et Lennep. ad Phalar. p. 353., ex Isocratis ad Nicoclem Or. T. i. p. 102. ed. Augeri, ubi sic leguntur, Θαυμάζω δὲ τῶν ταύτην τὴν γνώμην ἐχόντων. Ex Ammonio sua sumsit Phavor. qui insuper hæc habet: Θαυμάζω—τὸ ἐπαινῶ· γράφεται δὲ ποιητικῶς θαυμάζομαι τὸ ἐπαινοῦμαι, ἐξ οὗ θαυμαστὴς ὁ ἐπαινέτης ("v. Philostr. p. 486. Boiss." Schæf. in Mss.)—καὶ θαυμάζω τοῦ δεῖνος, ἀντὶ τοῦ εἰρωνευόμενος καταγελῶ, συνταττόμενον γενικῇ, καὶ ὡς Φάλαρις· Ἐθαύμασά σου πολλάκις, ὦ Στησίχορε. Locus ille in Phalaridis Epistolis, a Lennepio editis, saltem in iis, quæ Stesichoro inscribuntur, non legitur. Zonaras p. 1025., Θαυμάζω· ἐπαινῶ, λέγεται καὶ τὸ κατηγορῶ, ὃ καὶ μετὰ γενικῆς συντάσσεται. V. Schol. ad Gregor. Naz. in Julian. p. 59. ed. 1610. "Sunt tamen loca, in quibus θαυμάζειν, cum accusativo junctum, habet indignationem, ut ex Demosthene protulit locum H. Steph. Thes. [i.] 1512. e. Cf. Schol. Thucyd. i. 51. [Θαυμάζω σου, ἐπὶ μέμψεως, θαυμάζω σε ἐπὶ ἐπαίνου, καὶ πολλάκις ἐκπλήξεως,] et iii. 38." Tittmann. Adde Grammaticum S. Germ. Περὶ Συντάξεως in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 148. Etym. M. p. 443. 46. (non 423. 46. ut legitur in Sylburgii indice per errorem, nuper in Schæferi ed. repetitum,) Εἰ μὲν σημαίνει τὸ ἐπαινῶ, γενικῇ συντάσσεται, εἰ δὲ τὸ καταγινώσκω, αἰτιατικῇ. V. Lex. Xenoph. v. Θαυμάζω. Sic Æl. Var. Hist. xii. 49. ἐπαινῶ et ὑπερθαυμάζω jungit, Ὅστις δὲ οὐκ ἐπαινεῖ καὶ ὑπερθαυμάζει τὸν ἄνδρα, δοκεῖ μοι μέγα ὁ τοιοῦτος ἐννοεῖν οὐδέν.

[3] Inter vestigia Græcitatis recentioris, in Orphei Argonauticis passim obvia, Hermannus in egregia sua Diss. de Dictione Orphei pp. 811—26. ἠγάζετο ponere debuerat; nam imperf. ἠγαζόμην nusquam apud poetas vetustiores legitur. Apud oratores et historicos pro ἠγαζόμην usurpatur Ἠγάμην. Sic Xenoph. Sympos. viii. 8., Ἀεὶ ἠγάμην τὴν σὴν φύσιν, i. e. probabam. Huc forte respexerunt lexicographi veteres, Hesych. Etym. p. 418. 9. et Photius, Ἠγάμην· ἀπεδεξάμην. L. C. Valck. ad Scapulæ marginem e Luciani Demosth. Encom. xxxiii. T. iii. p. 514. affert, Δημοσθένην δ' αὐτὸν ὑπερηγάμην τοῦ τε φρονήματος καὶ τῆς συνέσεως. Ceterum inter tempora verbi ἀγάζομαι, quæ apud poetas et oratores in usu sunt, nulla mentio præt. plusquamperfecti, ἤγασμαι, a Stephano facta est. Hesych. Ἤγαστο· ἐνεμέσησεν, ἐφθόνησεν, ὠργίσθη, ἐθαύμασεν, ἐνετράπη. Ubi Is. Vossius ἠγάσατο reposuit. "Immo est 3 pers. præt. plusquamperf. ab ἤγασμαι, a verbo ἄγαμαι, sive ἀγάζομαι." Albertius. Etym. M. p. 5. 19., Ἀγάζω τὸ θαυμάζω, ὁ μέλλων, ἀγάσω, ὁ παρακείμενος, ἤγακα, ὁ παθητικὸς, ἤγασμαι ἤγασαι ἤγασται, ἄγαστος.

Eundem Isocratis locum affert Suidas v. Ἄγαμαι, sed valde mutila et corrupta est glossa, quæ sic legitur, (ex Isocrate ipso facile corrigenda et supplenda,) Οἶμαι δὲ τὸν πόλεμον θεῶν τινα ἀγασθῆναι, ubi silent Kusterus, et Toupius. Ceterum Homeri locus, a Grammatico illo S. Germ. laudatus, extat in Il. Γ. 181. ubi Pseudo-Didymus, Ἠγάσσατο· ἐθαύμασε, Admiratus est, Maximi fecit: huc respexit Etym. M. p. 418. 10. et Hesych. Hom. Il. Γ. 224., Οὐ τότε γ' ὧδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες, ubi Pseudo-Did. Οὐχ οὕτως τότε τοῦ Ὀδυσσέως ἐθαυμάσαμεν τὸ εἶδος, ὡς τοὺς λόγους: H. 404., et I. 51. 711., Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος, Cum plausu et admiratione comprobantes: Od. Σ. 70., Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως ἀγάσαντο, Supra modum admirati id sunt. Alcæus apud Apollon. Dysc. p. 135. ed. 1813., Τὸ δ' ἔργον ἀγήσατο τεὰ κόρα. Toupius in Theocr. p. 437. ἀγάσατο reponit. Blomf. in Mus. Crit. Cant. iv. p. 427. in hac voce duas latere existimat. V. Bast. ad Gregor. Cor. p. 616. Sturzius Gr. Linguæ Dial. p. 565. legendum censet κῶρα pro κόρα. Toupius confert Oppiani Hal. ii. 628., Δελφίνων κἀκεῖνο *παν-έξοχον ἔργον ἀκούων Ἠγασάμην, ubi Scholia, Ἠγασάμην· ἐθαύμασα.] Cum dativo rei, ut apud Xenoph. K. Π. vi. (4. 4.), Ἀγασθεὶς τοῖς λόγοις. Et cum dativo juncto præpositioni ἐπὶ, apud Suidam, Ἀγασθέντος ἐπὶ τῇ προαιρέσει. Personæ autem genitivo jungitur, ut apud eundem Xenoph. (Memorab. ii. 6. 30.), Ἄγασαί τε αὐτοῦ καὶ ἐπιθυμεῖς φίλος αὐτοῦ εἶναι. Sic Plato Polit. i. (4.), Καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. [Suidas: Ἠγάσαντο· ἐθαύμασαν, καὶ Ἠγάσθην, ἐθαύμασα· Ὁ δὲ Καῖσαρ, ὡς ἔμαθε πάσας τὰς κατ' αὐτὸν τύχας, ἠγάσθη τοῦ ἀνδρὸς, καὶ ἔσχε σύμμαχον. Idem articulus legitur in Zonara p. 974.] Dativo Personæ, Xenoph. (K. Π. ii. 4. 8. p. 130.) apud Suidam, Ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν, pro θαυμάσω τινὰ, inquit. Sed rara est hæc constructio. [Vide nos supra ad v. Ἄγαμαι.] At personæ accusat. habet frequentissime. Hom. Il. Γ. 181., Ὣς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε, i. e. ἐξεπλάγη, Eust. (p. 402. 7.) Sic Xen. K. Π. vii. (3. 6.), Κῦρος ἀγασθείς τε τὴν γυναῖκα καὶ κατολοφυράμενος ἀπῄει. || Quum autem simul casui rei et personæ jungitur, tum vel personæ accusativum, rei genitivum, vel contra, rei accusativum, personæ genitivum habet: ut Ἠγάσθην αὐτὸν τῆς πρᾳότητος, vel Ἠγάσθην τὴν πρᾳότητα αὐτοῦ. Xenoph. K. Π. ii. (3. 9.), Τοῦτον ὁ Κῦρος ἀγασθεὶς τῆς πρᾳότητος. Idem Sympos. (viii. 12.) Ἀλλά τε σοῦ πολλὰ ἄγαμαι. Hoc enim posterius exemplum proponit Budæus unius constructionis verbi ἄγαμαι, duobus casibus juncti, nam mutuatur ἄγαμαι sua tempora ab hoc ἀγάζομαι: pro alterius autem exemplo, hæc Juliani verba, (in Epist. xviii.) Ἐγὼ δὲ εἰ καὶ Δαίδαλον τῆς τέχνης ἐπαινῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι. Verum sciendum est, quum dicitur Ἠγάσθην αὐτὸν τῆς πρᾳότητος, et Δαίδαλον τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι, secundum quosdam grammaticos subaudiri ἕνεκα: quod et sensisse videtur Suidas. [Vide notata supra ad v. Ἄγαμαι.] Subaudientes autem ἕνεκα, genitivum illum rei ab eo regi dicemus. Et sic videri possit in illo quo- A que Demosthenis loco paulo ante prolato, Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; jungendus esse genitivus ἀρετῆς cum ἕνεκα subaudito. Quod autem ad alteram constructionem attinet, quum dicitur Ἠγάσθην τὴν πρᾳότητα αὐτοῦ, πρᾳότητα quidem ab ἠγάσθην, pronomen autem αὐτοῦ a πρᾳότητα regi, non itidem ab ἠγάσθην, existimo. Sic in illo Isocr. loco in Panegyr. (T. i. p. 218. ed. Augeri,) Ἀγασθέντα τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. Sic et in illo quem Bud. ex Xen. (Sympos. viii. 12.) affert loco, Ἀλλά τε σοῦ πολλὰ ἄγαμαι. Atque ita neutra harum duarum constructionum duplex fuerit. [Suidas: Ἠγάσθησαν· ἀντὶ τοῦ ἡγοῦντο, ἢ ἐθαύμασαν. Sed Lexicographus hic, et ex eo Phavorinus, plane Ἠγάσθησαν· ἐθαύμασαν confundit cum Ἡγήσθησαν· ἀντὶ τοῦ ἡγοῦντο. Hesych., ex vulgata scriptura, Ἡγείσθη· εἶχεν. Et sic in Cod. Ven. legi testatur N. Schow. Heinsius et Is. Vossius ἦρχεν reponunt. "Forte, Ἡγήθη· ἦρχεν, si modo in usu est ἡγήθη. Certe forma regularis Aoristi est, ut ἐποιήθην, a πεποίημαι." Vales. Perg. Kust. "L. Ἡγείσθην· ἦρχον. B Apud Hesych. videtur Ἡγείθη scriptum fuisse, pro Ἡγήθη· ἦρχεν, ut mox, Ἡγεῖτο· ἦρχεν. Cf. v. Ἡγεόμην, Ἥγετο, Ἡγήσατο, Ἡγῇ. Item: Ἄγεο· ἡγοῦ, ἄρχου." Albertius. Conjecturæ, Ἡγείσθη· ἦρχεν, favet, quod in Zonara p. 974., e quo sua sumsit Phavor., legatur, Ἡγείσθην· ἀντὶ τοῦ ἡγοῦντο, in qua glossa, ut vidit Tittmannus, respicitur Hom. Il. B. 731. Odyss. Ξ. 470. Sed recte se habet in Hesychio vulgata scriptura, Ἡγείσθη· εἶχεν, quam confirmat Cod. Ven. pariter atque verborum ordo, modo Hesychium alicubi ἡγείσθη corrupte scriptum pro ἡγήθη reperisse, deinde in suum Lexicon recepisse, intelligamus. Procul dubio enim forma Ἡγήθην apud recentiores scriptores in usu erat. Suidas, Phavor. et Photius, Ἥγημαι· λελόγισμαι, ἔσχον. Ex hoc ἔσχον clare patet illud εἶχεν, in Hesychii glossa, quod in ἦρχεν mutant viri docti, satis sanum esse: εἶχεν nempe i. q. ἐλογίσθη. Εἶχεν in Cod. Ven. legi, testatur Schowius. Ceterum ἥγημαι, notante C G. Wakefieldio in Mss., legitur in Pausania i. 34., Θεὸν δὲ Ἀμφιάραον πρώτοις Ὠρωπίοις κατέστη νομίζειν, ὕστερον δὲ καὶ οἱ πάντες Ἕλληνες ἥγηνται, ubi ἥγηνται est idem quod ἐνόμισαν, s. νενομίκασι, ut in Xenoph. K. Π. νομίζειν et ἡγεῖσθαι permutantur, vii. 2. 8., Εἴτ' ἄρα καὶ χρήσιμόν τι νομίζων αὐτὸν εἶναι, εἴτε καὶ ἀσφαλέστερον οὕτω ἡγούμενος, viii. 1. 16., Ἄδικον ἡγούμενος καὶ κατάλυσιν τῆς ἀρχῆς τοῦτο νομίζων. Photii, Phavorini, et Suidæ glossa, Ἥγημαι· λελόγισμαι, ἔσχον, qua augeri possunt Suidæ et Phavorini Glossæ sacræ a Jo. Chr. Gottl. Ernesti Lips. 1786. editæ, dubio procul pertinet ad Apostolorum Act. xxvi. 2., Ἥγημαι ἐμαυτὸν μακάριον μέλλων ἀπολογεῖσθαι ἐπὶ σοῦ σήμερον, ubi tamen, teste Wetstenio, 40. ἡγοῦμαι. Participium ἡγηθεὶς G. Wakefieldius in Mss. e Polyæno 206. affert.]

Interdum copulantur ἀγασθῆναι et θαυμάσαι.[1] Plut. in Poplicola (xvii. T. i. p. 418. ed. Reisk.), Ἀγασθεὶς καὶ θαυμάσας τὸ φρόνημα καὶ τὴν ἀρετὴν τῶν Ῥωμαίων. Idem in Theseo (xxx. T. i. p. 62.), Καὶ τὸ κάλλος ἐθαύμασε καὶ τὴν τόλμαν ἠγάσθη. [Eutr-

* [1] Mœris p. 187., Θαυμάσιον, Ἀττικῶς· Θαυμαστὸν, Ἑλληνικῶς. "Hesych. Θαυμάσιος· θαυμαστός. Posterius pæne frequentius in Atticorum scriptis occurrit. Sed Mœridis observatio proderit ad levem ex Aristoph. Pluto v. 340. maculam eluendam, Ἔστιν δέ μοι τοῦτ' αὐτὸ θαυμαστὸν, χ' ὅπως Χρηστόν τι πράττων τοὺς φίλους μεταπέμπεται. Cod. D'Orv. et Ed. Junt. necnon T H., omittunt literam χ', ex καὶ ortam, quæ etiam metro videtur nocere. Sequens enim brevis per elisam diphthongum apud veteres Atticos fiebat longa. Posset γ' reponi; verum Mœridis auctoritate castigandum potius, Ἔστιν δέ μοι τοῦτ' αὐτὸ θαυμάσιον, ὅπως X. Sic Thesmoph. 468., Οὐ θαυμάσιόν ἐστ', οὐδ' ἐπιζεῖν τὴν χολήν." Pierson. "In meo Cod. perspicue scriptum: θαυμαστόν γ' ὅπως, quod reponere debebam." Brunck. Itaque Inverniz. recte, Θαυμαστόν γ', e duobus suis libris recepit, inquit Beck. In Nub. est v. 1240., Θαυμασίως ἥσθην θεοῖς: post θαυμασίως R. γ' addit, quod recipiendum putaverunt Ernest. et Hermann. In Ran. 207. legitur, Βατράχων, κύκνων, θαυμαστά, ubi hæc notavit Brunck.:—"Sic libri omnes. Negatur Mœris θαυμάσιον, non θαυμαστὸν, Atticis scriptoribus usitatum fuisse dicens, quibus et præsertim Comico utrumque promiscue adhibitum." In Vespis v. 13. habemus, Καὶ δῆτ' ὄναρ θαυμαστὸν εἶδον ἀρτίως. V. Maltbium in Thes. Gr. Prosod. v. θαυμάσιος. In Homero nec θαυμαστὸς, nec θαυμάσιος reperitur. Semel quidem legitur hoc in Hymnis Homericis, nempe in Merc. 442. In Pindaro quoque hoc semel legitur, nempe Pyth. i. 49. θαυμάσιον τέρας, at illud novies, nempe Olymp. ix. 144. Pyth. ii. 86. iii. 126. iv. 289. et 429. x. 48. Nem. ix. 108. Isthm. iv. 36. v. 8. quibus locis addas Olymp. i. 43. in V. L. In Hesiodo semel extat, at in libello, qui ei falso adscribitur, nempe Theogon. 583., χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλὴ, Θαυμασίη. A Theognide θαυμάσιος nusquam usurpatur, at θαυμαστὸς reperitur in v. 25., Οὐδὲν θαυμαστὸν, Πολυπαΐδη. Simonidi quoque voc. θαυμάσιος ignotum est, at θαυμαστὸς est in Fragm. cciv. ed. Gaisf., Ἐνταῦθα μέντοι τυρὸς ἐξ Ἀχαΐας Τρομίλιος θαυμαστὸς, ὃν κατήγαγον. Archilochus contra in Fragm. xvi. ed. Gaisf. dixit, οὐδ' ἀπώμοτον, Οὐδὲ θαυμάσιον. In Euripide semel tantum legitur θαυμάσιος, Bacch. 449., ubi tamen Piers. e Mss. E. G. et Heath. θαυμάτων restituerunt, et Matthiæus sic edidit, Πολλῶν δ' ὅδ' ἀνὴρ θαυμάτων ἥκει πλέως, (de confusis θαύματα et θαυμαστὰ Schæf. in Mss. citat Boissonad. in Philostr. p. 417.); at idem Euripides vocem θαυμαστὸς, ut tibi ostendet Index Beckii, sæpissime adhibuit. In Sophocle nusquam legitur θαυμάσιος, at θαυμαστὸς bis reperitur, in Philoctete v. 191., Οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοὶ, Œd. Col. v. 1664., ἀλλ', εἴ τις βροτῶν, Θαυμαστός. Et Æschylus vocabulo θαυμάσιος nusquam utitur; at θαυμαστὸς est in Pers. 211. εὖ γὰρ ἴστε, παῖς ἐμὸς, Πράξας μὲν εὖ, θαυμαστὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ, Eumen. 46., Θαυ-

pius Rom. Hist. Brev. ii. p. 73., Ἕνα δὲ τῶν πρέσβεων Φαβρίκιον οὕτως ἠγάσθη καὶ ἐθαύμασεν. Plut. in Theseo xvii. p. 33., Καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις τό τε φρόνημα θαυμαστὸν ἐφάνη, καὶ τὸ δημοτικὸν ἠγάπησαν. Idem in Poplicola x. p. 403., Ἀγαπᾷν καὶ θαυμάζειν τὴν μεγαλοφροσύνην. Plato in Sympos. vii. T. x. p. 181. ed. Bip., Μᾶλλον μέντοι θαυμάζουσι καὶ ἄγανται καὶ εὖ ποιοῦσιν, ὅταν ὁ ἐρώμενος τὸν ἐραστὴν ἀγαπᾷ, ἢ ὅταν ὁ ἐραστὴς τὰ παιδικά. Eunapius in Ædesii Vita p. 71. ed. 1568., Εἶτα τὸ Κανωβικὸν θαυμάσας τε καὶ ὑπεραγασθεὶς τοῦ Νείλου στόμα. Dionis Chr. Or. xxxii. p. 427. C., Οὕτως ἑκόντες ἀκολουθήσουσιν ὑμῖν ἅπαντες, καὶ θαυμάζοντες καὶ ἀγαπῶντες. Hom. Od. Π. 202., Τηλέμαχ', οὔ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἐόντα Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάασθαι, ubi Pseudo-Didymus, Ἀγάασθαι· ἐκπλήττεσθαι.] Sic Hom. (Od. Ζ. 168.) ἄγαμαι et τέθηπα copulavit, Ὥς σε, γύναι, ἄγαμαί τε, τέθηπά τε, [ubi Pseudo-Didymus, Ἀγ. θαυμάζω, Τε. καταπέπληγμαι. Interdum adverbium θαυμαστῶς et verbum ἄγαμαι junguntur. L. C. Valcken. ad Scapulæ B marginem affert e Platone T. iii. p. 129. E., Ἀγαίμην ἂν ἔγωγ', ἔφη, θαυμαστῶς. Idem Epist. xii. initio, Τὰ μὲν παρὰ σοῦ ἐλθόνθ' ὑπομνήματα θαυμαστῶς ὡς ἄσμενοί τε ἐλάβομεν, καὶ τοῦ γράψαντος αὐτὰ ἠγάσθησαν ὡς ἔνι μάλιστα.] || Notandum præterea Hesychium, sicut uno in loco ἀγάσαι vocem activam exponit θαυμάζειν, ita in alio ἀγασθεὶς exponere voce passiva θαυμασθεὶς, i. e. Admirationi habitus. [Pro θαυμασθεὶς J. F. Fischer. Comment. in Xen. K. Π. p. 145. reponit θαυμάσας, recte: vide nos supra.]

Ἀγάζομαι, Veneror. Anthol. Epigr. L. i. (Agathiæ lx. Anal. T. iii. p. 54.), Ἰλήκοις πολιοῦχε, σὲ μὲν χρυσαυγέϊ νηῷ, Ὡς θέμις, ἡ τλήμων Ἴλιος ἠγασάμην. Hesychio quoque ἀγάζεται inter cetera est σέβεται, quam significationem Etym. M. (p. 5. 30.) τῷ ἀγάζει tribuit. [Activa quidem voce utitur Etymologus, sed media vox ἀγάζομαι intelligi debet: Ἀγάζει· ἀγανακτεῖ, καὶ βαρέως φέρει, καὶ ἐπὶ τοῦ σέβεσθαι καὶ φθονεῖν παρ' Ὁμήρῳ, καὶ λυπεῖσθαι. Homerus enim C nusquam ἀγάζω activa voce pro φθονεῖν adhibuit. Herodis Attici Consecratio Triopii, Anal. T. ii. p. 301., a Schæfero in Mss. citata, v. 38. Τῷ ἤτοι ποινὴν καὶ ἐπωνυμίην ἀλέασθαι Χώρου, μή τοι ἔπηται ἔπι *Τριόπειος Ἐριννύς. "Marmor habet ΑΓΑCΑCΘΑΙ, omissa lineola transversa in Ε, ἀλέασθαι. Quidam legerunt λασασθα. Haud male Arcudius apud Sponium conjecit ΑΓΑCΑCΘΑΙ. Idcirco illi pœnπλάμ titulum hujus loci vereantur, ne eos sequatur sy[...]ca Erinnys." Jacobs. Hoc sensu verbum ἀγάζομαι sumitur in Pindar. Nem. xi. 7., Πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρώταν θεῶν, i. e. Libationibus venerati Deam summam: Scholia habent [...]λεούμενοι. Albertius in Auct. Emendd. in Hesych.: "Est digamma Æol., vid. infra v. Ἀγαπᾶσθαι, et R. Dawes. Misc. Crit. p. 181."] Hinc Ἄγασμα, ατος, τὸ, Veneratio, vel, Quod veneramur. Hes. Ἀγάσματα· σεβάσματα. [Zonaras p. 31., Ἀγάσματα· τὰ σεβάσματα.] Suidas, [et Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 325.], Ἀγάσματα· σεβάσματα, ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Σοφοκλῆς κέχρηται. Eustath. [p. 971. 16., Ἀγῶ τὸ σέβομαι, ἀφ' οὗ ἀγάσματα τὰ σεβάσματα.[1]]

Ἀγάζομαι, Indignor, Succenseo. Hom. Il. Ν. [imo Od. Θ. 565. et Ν. 173.], Ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι Ἡμῖν, [ubi Schol. ἄγαν ὀργισθῆναι,] et Od. Κ. (249.), Ἀλλ' ὅτε δή μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες, id est ἐμεμψάμεθα, inquit Eustath. [p. 1657. 29., Ἀγάσασθαι οὐ τὸ ζηλοτυπῆσαι ὡς πρὸ τούτων, ἀλλ' ἁπλῶς τὸ μέμψασθαι. Schol. ἐμεμψάμεθα, ὀργιζόμεθα. "Cum nos omnes, percontantes eum, indignabamur, sc. quod moram faceret narrandi," Dammius in Lex.] Legitur autem et ἀγαζόμεθ'. Item Il. Ξ. (111.), Καὶ μή τι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος, [ubi Pseudo-Didymus, Μετ' ὀργῆς μέμψησθε, Ne forte præ ira vituperetis et indignemini singuli, ubi ἕκαστος, quod collectivum est, cum verbo plurali. Il. Η. 41., Οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ, Indignantes. Od. Α. 389., Ἀντίνο', εἴπερ μοι καὶ ἀγάσσεαι ὅ,ττι κεν εἴπω, ubi Schol. θαυμάσειας, ἢ φθονήσειας, imo, cum Dammio, verte, An irasceris mihi ob id quod dixero? Od. Δ. 658., Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγήνωρ, ubi Schol. ἐθαύμασεν, ἐξεπλάγη, sed rectius idem Dammius, Utriusque animus indignatus est. Apollon. R. i. 140., a Schæfero in Mss. citatus, ἐπεὶ δεδαὼς τὸν ἑὸν μόρον οἰωνοῖσιν Ἤϊε, μή οἱ δῆμος ἐϋκλείης ἀγάσαιτο, ubi Scholia e Cod. Paris., Τὸ δὲ, Μή οἱ δῆμος καὶ τὰ ἑξῆς, ἀντὶ τοῦ, ἵνα μὴ μέμψαιτο αὐτοῦ τὸ κλέος.] Et cum accusativo rei, Od. Β. 66., θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν, Μήτι μεταστρέψωσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα, [ubi Schol. χολωθέντες, Odio aspicientes, et nimis facinorosa ea putantes] Sic idem (Od. Ψ. 64.), Ἀλλά τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγαυοὺς, Ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα, dixit. Sed in locis hujusmodi διὰ subaudiri grammatici quidam putant: ut paulo ante dictum est ἕνεκα subaudiri in illo genere loquendi, Ἠγάσθην αὐτὸν τῆς πρᾳότητος. Sic et ap. Lat. poetas Indignari accusativo junctum reperitur, [Virg. Æn. viii. 728., Pontem indignatus Araxes.] || Hesych. et Etym. M. (p. 5. 30.) has significationes ἀγανακτεῖ et βαρέως φέρει, i. e. Indignatur, Ægre fert, tribuunt voci act. Ἀγάζει. Idem Hesych. habet ἀγασμένον, μεμψευμένον, fortasse pro μεμψάμενον. [Sic Guyetus apud Albertium. Toupius Emendatt. in Hesych. T. iii. p. 493. ad Æschyli Suppl. 1069. respici censet, Τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν, ubi Scholia, λίαν ἐξετάζειν. "Schol. non placet. Malim interpretari, Ne ægre feras quæ a Diis decreta sunt, quod Eurip. in Phœn. 385., Δεῖ φέρειν

[...]ὸς λέχος, Suppl. 248., Τοῦτο θαυμαστὸν πέλει. Rectius ergo, quicquid contradicat Brunckius l. c., Mœris scripsisset, Θαυμ[ασ]τὸν, Ἀττικῶς, Θαυμάσιον, Ἑλληνικῶς, et forte sic scripsit. Quanquam Fischerus ad Platonis Euthyphr. 6. p. 26. e Mœridis loco θαυμάσιον vocabulum Atticum esse dixit. "Non dubito quin voc. θαυμάσιος prorsus respuerit Atticus cothurnus, p[...] dixerim, scena Attica, quia apud Aristoph. rarissime deprehenditur." Maltbius l. c. Vulgatæ in Mœride lectioni favet, quod Hesych. θαυμάσιος tanquam Atticum et exquisitius exponit per θαυμαστὸς tanquam Hellenicum et communius nomen. Diserte tamen legitur in Anti-Atticista apud Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 99., Θαυμαστότερον, οὐ θαυμασιώτερον, et in Photio p. 6[...]., (ubi silet Schleusnerus,) Θαυμαστότερον, οὕτως Πλάτων. Respicitur, ut putamus, ad Plat. Euthyd. xxviii. p. 75. ed. Routh., Καὶ ὃ θαυμαστότερόν γε ἔτι, ubi repone ex Anti-Att. et Phot. θαυμαστότερον. Idem in Euthyphr. 6. p. 26. ed. Fischeri, Καὶ ἔτι γε τούτων θαυμασιώτερα: hic quoque, iisdem auctoribus, reponendum est θαυμαστότερα. Xenophontis A. x. 8., Τὸ πάντων θαυμαστότατον, [...] iii. 13., Πολὺ θαυμαστότερον εἴ τι ἐπίσταιτο, Memorab. i. 2. 32., Ἔτι δὲ θαυμαστότερον, εἴ τις—μὴ αἰσχύνοιτο, Anab. vii. 7. [...]., Ὦ θαυμαστότατοι. Hinc corrige Anab. iii. 1. 18., Ὦ θαυμαστότατε ἄνθρωπε, ubi vulgo legitur θαυμασιώτατε. "Θαυμαστὸς apud Xenoph. sæpius legitur, quam θαυμάσιος, licet Mœris dicat, Θαυμάσιον, Ἀττικῶς· θαυμαστὸν, Ἑλληνικῶς," inquit Sturzius in Lex. Xenoph., qui præter locum modo citatum duo tantum loca affert, in quo θαυμάσιος legitur, nempe Anab. [...] 9., Αἱ βάλανοι—θαυμάσιαι τὸ κάλλος, Sympos. vii. 4., Θαυμασίοις ἐντυχεῖν. Quæstio hæc, utrum θαυμαστὸς an θαυμάσιος magis Atticum sit, e Poetis unis persolvi potest; nam in prosæ scriptoribus θαυμαστὸς et θαυμάσιος sæpissime in Mss. permutantur, at in poetis semper fere versus ab injuria prohibuerunt metri leges, vel si quando injuria eis ab imperitis librariis facta sit mutando θαυμαστὸν in θαυμάσιον, e metri legibus versus sanitati suæ facile restitui possint. De θαυμαστὸς et θαυμάσιος confusis Schæf. in Mss. laudat Schneid. ad Anab. p. 75., Heindorf. ad Platonis Gorg. p. 246., et Boissonad. in Philostr. p. 639. cujus hæc sunt verba:—"Θαυμαστὸν] ABCEFGHI et Oleariani duo θαυμάσιον. Hæc epitheta permutantur. Synes. Ep. 110. p. 253. B., Ὁ θαυμαστὸς [Ἰ]ωάννης, ubi Cod. 1040. θαυμαστός." Idem Schæf. in iisdem Mss. egregia hæc Lennepii ad Phalaridis Epist. xxv., Πολλῷ γάρ ἐστι θαυμασιώτερον, citavit:—"De θαυμασιώτερον dissident libri, et hoc quidem est in editis, atque ita Ep. lxxxvi. θαυμασιώτερος, ubi deficiunt Mss. excepto Burm. qui cum editis convenit. Hic vero, idem θαυμαστότερον habet, et sic Angl. et Lugd. C. sed in Lugd. A. id tantum supra scriptum. De utroque notavit quædam Piers. ad Mœr. p. 187. Si usum spectes, θαυμαστὸς, de re positum, in scriptis Atticorum frequentius, quam θαυμάσιος est. Hoc contra recentioris Græciæ scriptoribus valde placuisse videtur, repetitum haud dubie ab antiquioribus, quibus θαυμάσιος, ut ἀσπάσιος et similia, in usu quidem fuit, sed inprimis in compellandi formula, ὦ θαυμάσιε, in Platonis et aliorum scriptis obvia, ubi rarissime, si bene memini, invenitur ὦ θαυμαστὲ, [v. nos supra,] cum, contra, quum quid mirandum significare volunt, rarius dicunt θαυμάσιον, quam θαυμαστόν. Crediderim veteres θαυμάσιον dixisse, quod quid habeat miraculosi et insoliti. Sic sane fecit, cum περὶ Θαυμασίων scriberet, Aristoteles, sic alii. Noster, sui temporis consuetudinem loquendi secutus, utrum prætulerit, non dixerim."

[1] Hesych. Πολύθεστος· *πολυαγάπητος, *πολύσεπτος.

τὰ τῶν θεῶν. Modo dixerat idem semichorus, "Ο,τι A τοι * μόνσιμόν ἐστιν, τὸ γένοιτ' ἄν." Stanleius. "Vertendum, Non ægre ferre ea, quæ a Diis veniunt, Acquiescere in Deorum voluntate et laudare eorum decreta." Pauw. "Duos sequentes ab altero 'Ημ. proferri censeo, sublataque distinctione, quæ separat, lego: Τινα καιρόν με διδάσκεις Τὰ Θεῶν μηδεν ἀγάζειν, i. e. Num nunc tempus est admonere ac docere me, μὴ βαρέως φέρειν, λυπεῖσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν; Ut respexerit sc. hæc chori pars dicta ab altera v. 1050—1055. et inprimis verba, Τί ποτ' Εὔπλοιαν ἔπραξ-Αν * ταχυπόμποισι διωγμοῖς; quæ et Schol. intendisse videtur, quum ἀγάζειν explicaret per λίαν ἐξετάζειν, declarans simul, conflatum sibi visum ex ἄγαν ἄζειν. Vide de compositis ex ἄγαν Eust. ad Il. Α. p. 786. fin." Abresch. Animadvv. in Æschylum iii. p. 211. Non assentitur Butlerus. Scholiastæ explicationem, notante Abreschio l. c., probat Spanhem. in Callim. H. in Pall. p. 613. Cf. Gatak. de St. N. T. p. 16. E. Hesych. 'Ηγαστο· ἐνεμέσησεν, ὠργίσθη.]

'Αγάζομαι, Invideo. Hom. Il. Ρ. (71.), Εἰ μή οἱ γ[...]ατο Φοῖβος 'Απόλλων, [ubi Schol. ἐφθόνησε. [...] Hom. Lex. Hom. p. 6., 'Αγάσσατο· ἐφθόνησεν: [...] "Et hæc invidia notat τὸ κώλυμα ἐκ τοῦ μοι[...] [...] fata obstant et voluntas Dei; Phœbus enim sæpe notat hoc fatum." Damm. in Lex.] Il. Ψ. (639.), 'Αγασσάμενοι περὶ νίκης, [ubi Schol. φθονήσαντές μου τῇ νίκῃ. Huc respexerunt Zonar. p. 37. Etym. p. 6. 19., 'Αγασάμενοι· θαυμάσαντες, παρὰ τὸ ἀγάζω τὸ θαυμάζω. Hes., 'Αγασσάμενοι· θαυμάσαντες, φθονήσαντες. Od. Ψ. 211., Οἳ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε "Ηβης ταρπῆναι καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι. "Dii nobis inviderunt, et nimium esse putarunt, nos versantes nobiscum frui adolescentia nostra, inquit Penelope ad Ulyssem tandem reducem, et ibi hoc verbum regit dativum personæ, νῶϊν, sequente accusativo rei cum infinitivo. Sic posset dici, Παραινῶ σοι, ζῶντα σπουδαίως διάγειν τὸν βίον." Damm. in Lex.] Cum accusativo rei, Od. Δ. (181.), 'Αλλὰ τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς C αὐτὸς, [ubi Schol. φθονήσειν. Eustath. p. 1490. 46: Τὸ δὲ ἀγάσεσθαι, ταυτόν ἐστι τῷ ἀγαίεσθαι καὶ μεγαίρειν καὶ φθονεῖν. Cf. eundem p. 663, 27. 734, 64. 1096, 3.] Vide supra ἀγάομαι. Hesych. quoque ἀγάσασθαι, sicut et ἀγᾶσθαι, vult esse φθονεῖν. [Idem, 'Αγάσησθε· φθονήσητε. Suidas v. 'Αγάσαιτο, Καὶ ἄγασθαι παρ' 'Ομήρῳ ἐπὶ τοῦ θαυμάζειν καὶ φθονεῖν. Eustath. ad Il. Ψ. 639. l. c. p. 1321. 40., Τὸ δὲ ἀγασσάμενοι, ἀντὶ τοῦ φθονήσαντες, ὅθεν καὶ ἄγαστον εἶδος τὸ ἐπίφθονον· τὸ δὲ ἀγᾶσθαι, καὶ ἀγαίειν λέγεται. Τὸ μέντοι ἄγασθαι προπαροξυτόνως, ἐπὶ ἐκπλήξεως νοεῖται, καὶ δύναται καὶ ἐξ αὐτοῦ γίγνεσθαι τὸ ἀγαστὸν, ὥσπερ καὶ τὸ ἀγαθόν. 'Αγαστὸν εἶδος jam supra ad v. ἀγητὸς monuimus in Homero nusquam legi. Hesych. "Ηγαστο· ἐφθόνησεν, ἐθαύμασεν. Sedem glossæ hujus nondum invenimus. Specimen var. Lectt. Etymologici Ms. in Cod. Augustan., a Tittmanno Zonaræ Lexico præmissum p. cxxii., hæc habet: 'Αγασάμεθα· ἐκ τοῦ ἀγάζω, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀγῶ, ὡς ἀπὸ τοῦ σκεδῶ σκεδάζω, καὶ ἀπὸ τού- D του ἄγημι, τὸ παθητικὸν ἄγαμαι. Σημαίνει τὸ ζηλοῦν καὶ θαυμάζειν καὶ φθονεῖν. Ζεὺς ἀγαίεται, ἤγουν βασκαίνει, ex Hesiodi Opp. et D. i. 331. Cf. Etym. p. 5, 5. et 15.* In eodem Etym. p. 5. 28. est, "Αγα· φθόνος καὶ βασκανία. Cyrilli Alexandrini Glossar. ap. Tittmann. ad Zonaræ Lex. p. xcix., "Αγα· βασκανία, φθόνος. An respicitur ad Pindari Pyth. ii. 151.? de quo loco v. quæ scripsimus supra ad v. "Αγη. Ceterum in eodem Cyrilli Glossario l. c. legitur, 'Αγάζεται· θαυμάζεται, ubi θαυμάζεται pro θαυμάζει irrepsisse videtur. V. quæ supra diximus de duabus Hesych. glossis, quarum una habet θαυμασθεὶς corrupte pro θαυμάσας, altera ἐθαυμάσθη pro ἐθαύμασε. Zonaras p. 38., 'Αγασάμενος· θαυμάσας καὶ ἀντὶ τοῦ φθονήσας.]

'Αγάζομαι, Hesychio, præter has significationes, est etiam βλάπτομαι, i. e. lædor [G. Wakef. ad Hesychii marginem corrigit θάμβεσθαι, (sic,) sed consuli jubet Dawes. p. 180., Albertius ad v. 'Αάσαι contentus est nos remittere], et κάμνω i. e. laboro: et λυποῦμαι, i. e. mœreo [Etym. M. p. 5. 31., 'Αγάζει·—καὶ ἐπὶ τοῦ λυπεῖσθαι, Cyrillus Alex. in Gloss. apud Tittm. ad Zonaræ Lex. p. xcix., 'Αγαζόμενοι· κάμνοντες, λυπούμενοι:] et λιπαρῶ, i. e. obsecro: et πλεονάζω, i. e. redundo. Quæ significationes tam differentes inter se, et ab iis etiam discrepantes, quæ passim apud Gr. scriptores extant, valde mihi suspectæ sunt: sicut et alia prope infinita apud Gr. lexicographos erroris suspecta, plurima jam convicta etiam erroris leguntur. Qua de re semel hoc in opere admonere visum est, ne quis nos, quæcunque hujusmodi sunt, ab eo separasse miretur.

[Hesych. 'Αγάσει· ἄγαν τύπτει. "Forte, 'Αγαστρεῖ, Pugnos in ventrem ingerit." Perger. "Vid. sup. 'Αάσαι—ἄγαν βλάψαι. Inf. "Ασας· βλάψας. An B 'Αγάσει, quod retinet Phavor., ex ἄγαν ἄσει, i. e. ἄγαν τύψει, h. e. βλάψει? ut 'Αγαλλιῶ apud Etym. M. p. 5. 40. ex ἄγαν et ἄλλω, etc. An vero pro 'Αάσει, ut γ sit digamma Æolicum? Nisi forte legerit alicubi 'Αγαστρίζει, i. e. ἄγαν τύπτει, sc. τὴν γαστέρα, more Hesychiano. Vid. inf. Γαστρίσαι, et cf. mox 'Αγατᾶσθαι. Sic olim hariolabar. Nunc fere non dubito cum cl. Kustero statuere, verbum hoc corruptum esse ex 'Αράσσει, quod Hesych. inf. exponit τύπτει. Unius literæ mutatio tam monstrosum peperit vocabulum. Facillime autem Γ et Ρ confundi potuisse, ad oculum patet." Albertius. De Γ et Ρ confusis v. Bast. Comment. Paleogr. p. 710. et 732. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 336.: 'Αγάσσει· ἄγαν τύπτει, ἀπὸ τοῦ ἄγάν ἀγάσσει, ὡς λίαν λιάζει. Imo sensus postulat, 'Αγάσσει, vel potius cum uno σ, ut in Hesychio, 'Αγάσει, ἄγαν τύψει, ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἀγάζει, ὡς λίαν λιάζει: nisi enim legamus ἄγαν ἀγάζει, analogia illa, de qua loquitur Grammaticus, nulla est: ἄγαν ἀγάζει, ut λίαν λιάζει. Etym. p. 418. 10.: 'Ηγάσσατο· ἐθαύμασεν, ἐξεπλάγη, παρὰ τὸ ἄγαν, ἀγάζω, ὡς λίαν, λιάζω. Ceterum 'Αγάσει, ut vulgo editur, scribi in Hesych. Cod. Marciano, testatur Schowius.]

[Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 336., 'Αγάζεις· ἀντὶ τοῦ θρασύνεις, Σοφοκλῆς.]

["'Αγῶ inter alia notat Frangere. Uti F[...] 801. Inde "Αγος, [...], sive α, [...] pp. Frange[...] Fractus, a, um, sive Qui, quæ, quod frangit [...] per metonym. ipsa fractio. Hinc 'Α[...][1] apud [...]dam exponitur κλασις τοῦ κύματος etc. Porro Αγ[...] adhibitum videtur de fractione, s. refractione lucis radiorum, qui ex eadem origine ἀκτῖνες dicuntur. Vide infra suo loco. Ab hac lucis refractione, [...] reverberatione, "Αγη dicitur Splendor refractus oculosque feriens, et aciem præstringens. Hinc notio admirationis cum stupore conjunctæ. Quam vim vocis senties in illis Il. Φ. 221., 'Αλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον· "Αγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν, Stupor q. d. præstrictio visus, s. potius splendor oculos præstringens, me invasit. Schol. "Αγη· ἔκπληξις, θαῦμα. Apollon. Lex. Homer. θάμβος καὶ κατάπληξις. Vide etiam Odyss. Γ. 227. et Π. 234. Porro ab "Αγη sive "Αγα est ἄγαμι, vel ἀγάω, Splendidum facio, habeove; in medio ἄγαμαι, Splendore præstringor, i. e. Admiror magnopere, Obstupeo. Odyss. Ζ. 168., "Ως σε, γύναι, ἄγαμαί τε, τέθηπά τε, δείδιά τ' αἰνῶς. Tandem 'Αγάασθαι, Splendore præstringi, dicitur pro Æmulari, Invidere. Exempla vide Odyss. Ε. 119. 123. 139. Iliad. Ξ. 111. Et ne dubites amplius, has admirandi impensius, obstupescendi etc, notiones ductas esse a splendore, oculos mentemve feriente, en 'Αγαίων,[2] Sol. pp. forma particip. activ. verbi ἀγαίω, q. Splendens admodum, oculosque

[1] Draco Stratonic. de Metr. Poet. p. 10, 3.: 'Αγὴ, ὃ σημαίνει τὴν * ἀπόκλασιν τοῦ κύματος τὸ α μακρὸν ἔχει· ἄγη δὲ παρὰ Τραγικοῖς ὁ σεβασμὸς, τὸ α βραχὺ, καὶ ἔστιν ἰαμβικόν. Cf. Etym. M. p. 8. 41. Voce ἀπόκλασις caret Schneideri Lex. Quod ad voc. ἄγη ὁ σεβασμὸς attinet, jam supra monuimus, id accipiendum esse pro plurali numero ab ἄγος, τό.

[2] De voce hac pauca supra suo loco diximus. Quod Ever. Scheidio est 'Αγαίων, particip. activ. verbi ἀγαίω, id in H. Stephani Thes. Ind., in Lexico Septemvirali, atque in Lexico Hedericiano tanquam nomen substantivum sic declinatur,

præstringens, et hujus neutrum ἄγαιον apud Hesych., "Ἄγαιον· ἐπίφθονον, h. e. Invidiæ expositum." Ever. Scheidius in Lennepii Etymologico Linguæ Gr. p. 18. ed. 1808. Huic conjecturæ favet, quod θαυμάζειν et θηεῖσθαι prima notione esse videantur Spectare cum admiratione. Loca Homerica huc pertinentia collegit diligentissimus Damm. in Lex. p. 1012. et 1026. quem vide. Zosimi Hist. iii. p. 715. ed. Sylburg., Ἠβουλήθη τὸ στρατόπεδον ἐξ ἀπόπτου τινὸς θεωρῆσαι χωρίον, ἄγασθαι δὲ τὰ πεζικὰ τάγματα, καὶ τὰς τῶν ἱππέων ἴλας. Hes.: Θαυμάζειν· θεάσασθαι καὶ μανθάνειν. Θαυμαίνει· θεωρεῖ, θαυμάζει. Θαυμανέοντες· θεώμενοι, ὀψόμενοι,—Ἄεθλια θαυμανέοντες, τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς θαυμάζειν, θηεῖσθαι λέγει,—Θηεῖτο δὲ κούρη, καὶ θηητὸς θηϊστὸς ὁ θαυμαστός. Glossa in Cod. Ven. teste Schowio sic exhibetur, Θαυμανόντες, θεαώμενοι—ῥήιστος ὁ θ. "Correctio a typotheta neglecta est. Verba, * θηϊστὸς ὁ θ. quibus Musurus καὶ θηητὸς præfixit, præter consilium Lexicographi, qui raro glossarum interpretationibus aliena immiscet, ab aliis adjecta fuisse videntur. Cf. VV. DD." Schow. Hesych. Θηϊστός· θαυμαστός. Etym. M. p. 443. 37., Θαῦμα ἐθαυμάστωσας· ἐκ τοῦ θαυμαστῶ· τοῦτο, παρὰ τὸ θαυμαστὸς, τοῦτο παρὰ τὸ θαυμάζω, τοῦτο παρὰ τὸ θαῦμα, τοῦτο παρὰ τὸ θεῶ, θεάσω, τεθέακα, τεθέαμαι, θέαμα, καὶ θαῦμα κατὰ κρᾶσιν. Eust. ad Il. A. p. 82. 22., Τὸ δὲ θαμβεῖν καὶ θαυμάζειν, ἐπὶ θέας καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἐκπλήξεως εἴωθε λέγεσθαι· ὡς ὅγε μὴ βλέπων, οὐδέν τι τούτων πάσχειν λέγεται. Idem ad Il. H. p. 690. 27.: Θαυμασμοῦ δὲ τὸ, Οἱ δὲ δεῖνα καθήμενοι, θηεῦντο μέγα ἔργον, ἤγουν ἐθαύμαζον, ἐκ τοῦ θηῶ θηήσω, ἐξ οὗ θηητὸν· τὸ θέας ἄξιον· καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι καθὰ θεωρεῖν ἐστι κυρίως τὸ βλέπειν οὐ κατὰ νοῦν φιλοσόφως ὀφθαλμοῖς νοεροῖς, ἀλλὰ τοῖς κατὰ σῶμα, οὕτω καὶ θαυμάζειν ἀπὸ θεᾶς καὶ αὐτὸ ὁμοίως· καὶ θάμβος δὲ ὡσαύτως, ὅπερ κατὰ θέαν βαίνει ἐς ψυχήν· καὶ τὸ τεθηπέναι δὲ, τούτοις εἶναι σύστοιχον, ὑπὸ τῶν παλαιῶν λέγεται. Οὐκοῦν καὶ τὸ θηητόν. Καὶ οὐκ ἔστιν εὑρεῖν ταῦτα ἑτέρως νοούμενα, εἰ μὴ προηγήσεται ὅρασις πορθμεύουσα τὸ θεατὸν ἐς ψυχήν. Suidas v. Θαυμάζω, Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐθεῶντο· Ἱστάμενοι ἐθαύμαζον, Stantes cum admiratione spectabant, ubi silet Kusterus. Lege ἱστάμεναι: respicitur enim ad Hom. Il. Σ. 496., Ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη, ubi Scholia Veneta B., Τὸ δὲ θαύμαζον ἀντὶ τοῦ ἐθεώρουν, Schol. Ven. A., Ἐθαύμαζον· ἐθεῶντο. Xen. Œcon. iv. 21., Ἐθαύμαζεν αὐτὸν sc. paradisum, ὡς καλὰ τὰ δένδρα εἴη, ... ταῦτα θαυμάζων. "In his est admirabundum ...are, θεάσασθαι καὶ μανθάνειν, ut explicat Hesych.," inquit Sturzius in Lex. Xen. Verba, καὶ μανθάνειν, tanquam a re aliena omittere debuerat vir doctus. In animo habuit Hesych. locum quendam, ubi θαυμάζειν dictum est de discipulis sophistarum, qui magistris diligenter operam dederunt. Vide Abreschii Dilucc. Thucyd. iii. 38. et ipsum Sturzium in eodem Lex. Xen. p. 512. b." Hinc explicandus est locus Aristoph. in Nub. 1147., quem interpretes parum intellexerant: ἀλλὰ τουτονὶ πρῶτον λαβέ· Χρὴ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον. "Τουτονὶ, Gl. in C. τὸν θύλακον, ὅς ἐστι μεστὸς ἀλφίτων. Bene: dixerat supra Socrati rusticus v. 668. Ὥστ' ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου Διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον. In meo Gl. τὸν πλακοῦντα." Brunck. "Ἐπιθαυμάζειν, Gl. θαυμαστῶς τιμᾶν καὶ δεξιοῦσθαι. Suidas (et Zonaras p. 837.): Ἐπιθαυμάζειν, ἀντὶ τοῦ δώροις τιμᾶν. Hanc scripturam tuentur codd. omnes. At Eustath. ad Il. p. 912. 58. ἀποθαυμάσαι habet: Εὐτελίζει δ' ἐν τῷ καθόλου τὸ τοῦ μισθοῦ χρῆμα, ὡς ἀνελεύθερον ὂν μισθαρνεῖν. Διόπερ Ἀθηναῖοι μεταλαβόντες τὸ μισθὸς εἰς θαῦμα, θαυμάζειν φασὶ τὸ διδόναι μισθὸν, ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ τὸ, Χρὴ γὰρ ἀποθαυμάσαι τι τὸν διδάσκαλον, ὅπερ εὐφήμως ἐρρέθη, ἀντὶ τοῦ μισθὸν δοῦναι. Utro modo legas, perinde est. Nam præpositio nihil addit verbi significationi, ornatui tantum servit. Vide not. ad v. 987." Brunck. Nugatur inscitissime Eust., Atheniensibus in universum tribuens, tanquam auctore Aristoph., phrasin ἀποθαυμάζειν τὸν διδάσκαλον, pro μισθὸν διδόναι, cum ex illo Aristoph. versu nihil B aliud probari possit præter usum peculiarem verbi θαυμάζειν, pro μισθὸν διδόναι, apud discipulos sophistarum, quos Comicus hic lepide perstringit. Sapientiæ isti professores lucri sui causa et scribebant et legebant: Plato Protag. T. iii. p. 98., Οὕτω δὴ καὶ οἱ τὰ μαθήματα περιάγοντες κατὰ τὰς πόλεις, καὶ πωλοῦντες καὶ καπηλεύοντες τῷ ἀεὶ ἐπιθυμοῦντι, ἐπαινοῦσι μὲν πάντα ἃ πωλοῦσι. Sed, ne apud cives suos, quibus τὸ μισθαρνεῖν maxime illiberale semper sonabat et sordidissimum, male audirent, astutissime discipulis præcipiebant, ut τὸ τελεῖν σοφιστῇ μισθὸν ὑπὲρ ἑαυτῶν, (v. Plat. Protag. p. 311.), per εὐφημίαν θαυμάζειν dicerent: ad hanc sophistarum astutiam simul et αἰσχροκέρδειαν a Comico alluditur verbis, Χρὴ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον. Ita factum est, ut verbum θαυμάζειν, quod prima notione de discipulis sumebatur, qui magistris diligenter operam dederunt, mox de persolvendo sophistis mercedem poneretur. Sic apud Latinos *honorare* aliquando dici pro Mercedem dare, notavit Kusterus. Curtius C vii. 1. a med., Cum donis honoramur, cum præmiis onusti revertimur: Velleius ii. 129., Quoties populum congiariis honoravit? V. Steph. nostrum in Thes. i. p. 1515. f. et Musgrav. ad Eurip. Electr. 519. quem laudavit Schæf. in Mss.]

[* "Διαγάζομαι, Demiror, Josephus 220. 39.," G. Wakef. in Mss. In Schneideri Lex. non legitur.]

[* "Ἐναγάζομαι, Philo J. p. 401." G. Wakef. in Mss.]

Ἐπαγάζομαι, Admiror ob. "Ἐπαγασσαμένη Hesych. ἐκπληγεῖσα, ab Ἐπαγάζομαι." H. St. Thes. Ind. [Vulgo legitur ἐπαγασσομένη. Pro ἐκπληγεῖσα Albertius rescripsit ἐκπλαγεῖσα. Sedes glossæ nobis ignota est. Cf. notata supra ad v. Ἐπαγαίομαι.]

[* Προσαγάζομαι, Vehementer, Supra modum admiror. Suidas, a G. Wakef. in Mss. laudatus: Προσηγάσθησαν· ὑπερεθαύμασαν. Cf. Zonaras p. 1587. Addit Suidas hoc auctoris, Tittmanno (ad Zonaræ locum) incerti, fragmentum: Τοῦτον ἀπεδέξαντο τὸν λόγον τοῦ νεανίσκου, καὶ προσηγάσθησαν, πῶς οἴει;[1] σφόδρα τὸν Πρόκλον. "Hæc sunt verba Damascii in

Ἀγαίων, ονος, ὁ, Sol, ἥλιος. Quod vero ad v. Ἄγαιος attinet, in Hesychio et Etymologo p. 8. 50. vulgatur non Ἄγαιον, sed Ἀγαῖον. In Suida quoque et Zonara p. 14. est Ἀγαῖος, sicque Glossæ Labbeanæ, Ἀγαῖος· Invidus, E. Sed Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 334. Ἄγαιον habet: Ἄγαιον· ἐπίφθονον, οἱ δὲ θαυμαστὸν, οἱ δὲ φθονερόν. Ἄγαιος nusquam sumi pro Elegans, ut legitur in Lexico Hedericiano, supra docuimus. Sed addere debebamus, quod error hic ex ἄγαιος et ἀγαυρὸς confusis ortum forte habuerit: Etymologus enim p. 6. 33. habet, Ἀγαυρὸς—σημαίνει καὶ τὸν ὑπερήφανον, ὑπὸ δὲ Ἰώνων τὸν ἄπορον, ὑπὸ δὲ Ἀττικῶν τὸν κοῦφον, i. e. Levem, Elegantem, Delicatum, Mollem. Etym. M. p. 337. 13., Ἐναβρύνω, ἐξ οὗ ἐναβρύνεσθαι, μέγα φρονεῖν, καυχᾶσθαι, τοῦτο παρὰ τὸ ἅβρος l. ἁβρὸς, ὁ κοῦφος. Idem p. 4. 11., Ἁβρὸς ὁ κούφως βαίνων, κατὰ στέρησιν τοῦ βάρους. Cum vero Etymologus ὑπὸ Ἀττικῶν τὸν κοῦφον dici ἀγαυρὸν tradit, per τὸν κοῦφον intelligendum esse Deditum deliciis, Elegantem, Delicatum, i. e. ἁβρὸν, satis patet e Suida, et Zonara p. 14., quorum in Lexicis glossa eadem sic exhibetur: Ἄγαυρος· ὁ κομψὸς, οἱ δὲ κακὸς, ὑπὸ Ἰώνων δὲ ἄπορος, ὑπὸ δὲ Ἀττικῶν τρυφερὸς, (ubi notandum est ἄγαυρος pro ἀγαυρός: sed et in Edit. Mediolan. est ἄγαυρος, sicque vulgatur in Hesychio. Zonaras p. 14., Ἄγαυρος ἢ ἀγαυρός. "Suidas prius tantum habet, cæterum consentiens. De accentus loco notavit quædam Eustath. p. 1444, 7. 1447, 49, 57. Sed sine dubio rectius scribitur ὀξυτόνως, ἀγαυρός. Hesiod. Theogon. v. 832. ταύρου ἀγαυροῦ, Herod. vii. 57. ἀγαυρότατα et μεγαλοπρεπέστατα." Tittmann. in Addendis p. ccxxvii. In Etym. l. c., Zonara ipso p. 31., et Nicandri Ther. 661. scribitur ἀγαυρός.) Ratio autem dicendi κοῦφον pro ἁβρὸς s. τρυφερὸς petenda est ex molli incessu, mollitiem in toto vitæ genere arguente: vide quæ supra scripsimus p. 42. A—C. de phrasi ἁβρὰ βαίνειν. De hoc sensu vocis κοῦφος frustra quæritur in Lexicis. "Videndum vero an sana sint, quæ Suidas cum Nostro [et Etymologo] tradit, Ionibus ἀγαυρὸν esse τὸν ἄπορον. Certe neque exemplis, neque etymologia defendi possunt." Tittmann. in Addendis. At, si ἀγαυρὸς prima notione sit idem quod κοῦφος, *Levis*, ut colligi potest ex Etymol. Magno, (ubi traditur ἀγαυρὸν Atticis esse τὸν κοῦφον i. e. τρυφερὸν,) hujus locutionis origo facile patebit. Ἀγαυρὸς nempe Ionibus ὁ ἄπορος, ut *Levis* apud Latinos, et *Light* apud Anglos, (*Light in purse, Light in pocket, Light purse, Light pocket*,) Silius ii. 102. *opum levior*, venatu extendere vitam Abnuit, atque arctæ res exegere per æquor.

[1] "Scribendum πῶς οἴει; Quomodo locutus est Synes. Epist. xxii., Ἥσθην, ἀλλὰ πῶς οἴει; πάνυ μὲν οὖν ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης ἥσθην: Damascius apud Photium in Excerptis p. 1064., Ὁρῶν δὲ ἐμαυτὸν τῷ θείῳ φωτὶ περιῤῥεόμενον, πῶς οἴει; σφόδρα τὴν ψυχὴν

Vita Isidori apud Photium in Excerptis p. 1073.," Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 109. Vide nos sup. ad v. Πρισάγαμαι.]

'Αγαστὸς, στὴ, στὸν, Admirabilis, Admiratione summa dignus. Xenoph. Hist. ii. (3. 24.), Ταῦτα οὐκ ἀξιόλογα, ἐκεῖνο δὲ κρίνω τοῦ ἀνδρὸς ἀγαστόν. Est alioqui rara vox in oratione soluta. [Imo a Xenoph. ipso ter alibi usurpatur: Anab. i. 9. 14., Καὶ τὸ μὲν τὰ μεγάλα νικᾷν τοὺς φίλους εὖ ποιοῦντα, οὐδὲν θαυμαστὸν, ἐπειδή γε καὶ δυνατώτερος ἦν· τὸ δὲ τῇ ἐπιμελείᾳ περιεῖναι τῶν φίλων, καὶ τῷ προθυμεῖσθαι χαρίζεσθαι, ταῦτα μᾶλλον ἔμοιγε δοκεῖ ἀγαστὰ εἶναι: Œcon. xi. 19., Ταῦτα πάντα ἀγαστά μοι δοκεῖ εἶναι: De Re Equ. xi. 9., Οὕτω δὲ καὶ ἔστιν ὁ μετεωρίζων ἑαυτὸν ἵππος σφόδρα ἢ καλὸν, ἢ θαυμαστὸν, ἢ ἀγαστὸν, ὡς πάντων τῶν ὁρώντων καὶ νέων καὶ γεραιτέρων τὰ ὄμματα κατέχει. Vulgo legitur ἀγαθόν. Sed Noster emendat ἀγαστὸν, recte omnino: nusquam enim alibi invenias θαυμαστὸν, inter καλὸν et ἀγαθὸν positum. Sic 'Αγαθῷ in var. lect. pro ἀγασθῷ reperitur in [illegible] K. Π. ii. 4. 8. p. 130. Vide Grammat. S. [illegible]rm. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 336. mox citandum Plut. in Æmilio Paulo Vol. ii. p. 289. ed. Reisk., Πᾶσι γὰρ ἀγαστὸς ἦν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, πρὸς ἡγεμονίαν καὶ πολιτείαν ὡς ἄλλος οὐδεὶς τῶν συγγενῶν [illegible] τὸ ἦθος, (ubi Reisk. p. 923. conjecit, Συγγενῶν εἶναι δοκῶν εὖ κεκραμένος, et citare debebat hæc e Numæ Vita Vol. i. p. 243., Φύσει δὲ πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν εὖ κεκραμένος τὸ ἦθος.) 'Αγαστὸς pro ἀγαθὸς proferunt Anon. et Dacer. e Ms. quam lectionem amplectitur lubens M. Solanus, a L. C. Valck. ad Scapulæ marg. laudatus, modo clausulam distinguas post voces ἐξ ἀρχῆς. Idem Plut. in M. Catone Maj. T. ii. p. 600., Πάντα γὰρ ἀγαστά μοι τὰ παρὰ σοῦ, καὶ μεμπτὸν οὐδέν. "Plato de Legg. viii. p. 829. d., Ὅσοι δὲ ἀγαστοί τε αὐτοὶ καὶ τίμιοι ἐν τῇ πόλει,—τὰ τῶν τοιούτων ᾀδέσθω ποιήματα. Sic ἀγαστοὶ et τίμιοι junguntur L. vii. de Legg. p. 808. c. Vulgatur apud Platonem ἀγαθοί. Alibi quoque vox eandem subiit corruptelam." L. C. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 34. Plato Conviv. T. iii. p. 197. d.=T. x. p. 218. ed. Bip., ab eodem Valck. ad Scapulæ marginem citatus, Ἵλεως, ἀγαθὸς, θεατὸς σοφοῖς, ἀγαστὸς θεοῖς, ζηλωτὸς ἀμοίροις, κτητὸς * εὐμοίροις, de Amore, Idem in Cratylo p. 412. c.=T. iii. p. 288. ed. Bip., Καὶ μὴν τό γε ἀγαθὸν τοῦτο τῆς φύσεως πάσης τῷ ἀγαστῷ βούλεται τὸ ὄνομα ἐπικεῖσθαι· ἐπειδὴ γὰρ πορεύεται τὰ ὄντα, ἔνι μὲν ἄρ' αὐτοῖς τάχος, ἔνι δὲ βραδυτής. Ἔστιν οὖν οὐ πᾶν τὸ ταχὺ, ἀλλά τι αὐτὸ ἀγαστόν. Τούτῳ οὖν δὴ τῷ ἀγαστῷ αὕτη ἡ ἐπωνυμία ἐστὶ τἀγαθόν. Omnino cf. Sextum Empir. Adv. Ethic. xi. 35. p. 697., cum Fabricii n., 85. p. 706. et Pyrrhon. iii. 183,4. p. 172. "Clem. Rom. p. 150. ex emend. A. V. H. p. 324." L. C. Valck. ad Scapulæ marginem.] Apud Homer. autem εἶδος ἀγαστὸν, vel ἐκπληκτικὸν, i. e. stuporem afferens, vel ἐπίφθονον, Invidiosum, Eustath. [ad Il. A. p. 98. 10., Λέγει δ' ἐνταῦθα τὴν Πύλον ἠγαθέην, οὐ τόσον ἐκ τοῦ ἄγαν θείαν, ἢ γὰρ ἂν ἐφύλασσε τὸν τοῦ ἄγαν, ὁμοίως τῷ, 'Αγάννιφος Ὄλυμπος, ὅσον ἐκ τοῦ ἀγῶ, ἀγάζω, ὅθεν ἀγαστὸς, ἀφ' οὗ ἀγαθός· οὕτω δὲ καὶ ἠγαθέη ἡ ἀγαστή:[1] ad Il. P. p. 1321. 40., Τὸ δὲ ἀγασσάμενοι, ἀντὶ τοῦ φθονήσαντες, ὅθεν καὶ ἀγαστὸν εἶδος τὸ ἐπίφθονον, at nusquam in Hom. legi εἶδος ἀγαστὸν, pro εἶδος ἀγητὸν, jam supra monuimus ad vv. 'Αγητὸς et 'Αγάζω: ad Od. Θ. p. 1599. 3., Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ γελαστὰ καθὰ καὶ τὸ ἀγέλαστα, εἰκὸς γενέσθαι ἀπὸ τοῦ γελῶ, * γελάζω ἀῤῥήτου θέματος, ὁμοίως τῷ, ἀγῶ, ἀγάζω, ὅθεν τὸ ἀγαστόν· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σίγμα καὶ τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, ἀγαθόν· ἔτι δὲ καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ἐρῶ ἐράζω ἐραστὸν καὶ ἐπέραστον, οὗ παθητικὸς ἀόριστος ἠράσθην· κατὰ τὸ, πειρῶ, πειράζω, ἐπειράσθην· ἄλλως μέντοι, ἐκ τοῦ ἐράω ἐρῶ, τὰ ὀνόματα Ἐρατὼ Μούσης ὄνομα καὶ ἐρατὸν καὶ ἐρατεινὸν τὸ ἐπιθυμητόν.[2] Quod ad voc. ἐρατὸς

* ἐτανυσκόμην. Ita scribendus iste locus. Sed in his sæpius peccatum." Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 108. Vide T. Hemst. ad Lucian. T. i. p. 475. 25. et L. C. Valcken. ad Eurip. Hippol. 446.

[1] Observationem hanc supra, cum de v. 'Αγάθεος agebamus, notare debebamus. Omnes fere Etymologi veteres uno ore 'Αγάθεος ex ἄγαν et θεῖος derivatum esse censent. At, si 'Αγάθεος ex ἄγαν et θεῖος formetur, Homerus, secundum Eustath. scribere debuerat 'Αγάθεος, non, ut semper scripsit, 'Ηγάθεος. Sic idem Hom. dixit 'Αγάννιφος, non 'Ηγάννιφος ex ἄγαν et νίφομαι. Ad hoc objectum respondere aliquis possit, Homerum metri causa, ut 'Αγάννιφος pro 'Ηγάννιφος, sic 'Ηγάθεος pro 'Αγάθεος, usurpasse, κατ' ἔκτασιν Ἰωνικὴν τοῦ α, quippe quod prima syllaba in Ἄγαν semper corripi soleat, ut in Aristoph. Nub. 199., Ἔξω διατρίβειν πολὺν ἄγαν ἐστὶν χρόνον. At Iones veteres α βραχὺ in η μακρὸν nunquam mutarunt, ut 'Αγάθεος in 'Ηγάθεος. Fragmentum Grammatici Augustani de Dialectis, nuper a Schæf. ad calcem Gregorii Cor. editum, p. 668., Αἱ μεταβολαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ Ἰώνων εἰσί· μεμηκυῖα μεμακυῖα, λελησμένος λελασμένος. Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ α μακροῦ εἰς η Ἰώνων εἰσὶ τῶν πάλαι, Ἥρα, Ἥρη· τοῦ δὲ α βραχέος τῶν νεωτέρων, ἀληθείην ἀντὶ τοῦ ἀλήθειαν. Cf. Excerpta e Cod. Vatic. ibid. p. 699. Sic 'Ηγαλέος ab 'Αγαλέος, prima longa, formatur: Etym. M. p. 418. 1., 'Ηγαλέην κάλπιν ἀειρομένην· τὴν κατεαγεῖσαν ἢ κολοβωθεῖσαν, ἢ κοιλωθεῖσαν, παρὰ τὸ ἄγος, ὃ σημαίνει τὸ ῥῆγμα, ἐκ τοῦ ἄγω τὸ κλάνω, ἄγος ἀγαλέος, ὡς τάρβος ταρβαλέος. 'Ηγάθεος igitur ab ἄγαν et θεῖος formari non potest. Eustathio ab ἀγάζω descendisse videtur. Sed fallitur: nam prima verbi ἀγάζω syllaba semper corripitur. Vide poetarum loca supra a nobis laudata. Etymologo p. 417. 53. 'Ηγάθεον est παρὰ τὸ ἄγαμαι, ἀγάθεον. Sed et prima in ἄγαμαι semper corripitur.

[2] In eadem pagina v. 12. leguntur hæc: 'Ηπεδανὸν δὲ ὁ Ἥφαιστος ἑαυτὸν ὀνομάζει, καὶ ἄλλως μὲν ἠθικῶς, μάλιστα δὲ διὰ τὸ ὡς εἰκὸς αἰδεῖσθαι τὴν κατ' αὐτὸν προφέρειν χωλότητα, δι' ἣν Κυλλοποδίων λέγεται ὡς παθὼν * ἐπικύλλωμα ἢ * κατακύλλωμα, ὧν ἀμφοτέρων μνησθεὶς 'Αριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς, οὐδέτερον αὐτῶν * ἀνάττικον εἶναι φησίν. Utraque voce, et ἐπικύλλωμα et κατακύλλωμα, caret Eustathii Index; caret Lex. Medicum; caret et Schneideri Lex. Etym. M. p. 361. 6.: 'Επικύλλωμα· τὸ μετὰ τὴν τῶν ἄρτων * διάρτησιν περισσευόμενον· κόλιξ γὰρ ὁ ἄρτος, ὅθεν καὶ τὸ ἰατρικὸν κολλύριον, ἀπὸ τοῦ κολοβὸν, καλοῦσι δὲ κυλλάστην, τὸν Αἰγύπτιον, "Κυλλήστιν rescribendum alii monuere: an pro τὸν Αἰγύπτιον potius ἄρτον Αἰγύπτιον ponendum? Judicium penes criticos esto." Tewaterus ad Jabl. Glossar. Vocum Æg. supra p. ccxxix. not. 2. "'Επικύλλωμα, quod reliquum est post panes formatos. Ita "vulg. Lex. e Suida, Τὸ μετὰ τὴν τῶν ἄρτων διάπλασιν περισσευόμενον, additurque, esse a κόλλιξ, quod ἄρτον significat, i. e. panem. "Verum hinc derivando scribendum esset ἐπικολλίκωμα." H. St. Thes. Ind. Pro διάρτησιν, ut in Etymologo legitur, Sylburg. * διάρτισιν reposuit: neutra vox in Lexicis reperitur: illam, pro *Separatio*, G. Wakef. in Mss. e Philone Judæo i. 338. affert. Suidas habet διάπλασιν. In Zonara p. 811., ubi idem articulus extat, ut et in Phavor., qui sua e Zonaræ Cod. sumserat, est διάτρησιν, sed per manifestum librarii errorem pro διάρτησιν. De lectione διάπλασιν, quam præbet Suidæ Lex., deque Sylburgii conjectura, διάρτισιν reponentis, prorsus silere non debebat Tittmann. Ceterum, pro ἐπικύλλωμα, in Phavor. ἐπικύλλυμα (ubi περισσεβόμενον pro περισσευόμενον), et in Zonara vulgatur ἐπικόλλωμα, pro quo in Cod. K. est ἐπικύλλωμα superscr. ο. Cangium in Glossar. consuli jubet Tittmann., sed frustra in eo vocem ἐπικύλλωμα s. ἐπικόλλωμα quæsivimus. Etym. vero et Suidas vocem hanc a κόλλιξ ὁ ἄρτος derivandam censent. Sed sic derivando, ut acute vidit Noster, scribendum esset ἐπικολλίκωμα pro ἐπικύλλωμα. Zonaras, ut diximus, habet ἐπικόλλωμα, quam lectionem unice amplectendam esse arbitramur, adeo ut ἐπικόλλωμα idem sit atque ἐπικολλίκωμα. Exempla similis contractionis videre est in Λησμονὴ pro λησμοσύνη, (Glossæ Labb., Λησμονή· Oblivium): in Τερασκόπος pro τερατοσκόπος, (Hesych. * Τερασκόποι· ὀνειροκρίται, "Infra Τερατοσκόπος, ut Suidas, sed Τερασκόπος, quo carent Lexica, habet etiam Æschylus Agam. v. 1449.," Albertius:) in 'Επίκοπον pro ἐπικόπανον, ("'Επικόπανον, an ἐπίκοπον dicas, nullum interest discrimen," T. Hemst. ad Luciani Dial. Mort. T. i. p. 371.): in *Melisphyllum* pro *melissophyllum*, (Hesych. Μελίφυλλον· βοτάνη τις, ὃ καὶ μελισσόφυλλον, καὶ πράσιον, Melissophyllon a Plinio dicitur, unde Melisphyllum videtur per syncopen a Virgilio dictum," Forcell. in Latin. Lex.): Κόλος pro κολοβὸς, (Hesych. Κόλος· κολοβός): Πέβολον pro πεδόβολον, ("Πέβολον pro πεδόβολον, Planities, affertur ex Epigr.," H. Steph. Thes. Ind.): in 'Υδροχεῖον pro * ὑδροχοεῖον, (Suidas, 'Υδροχεῖα· δεξαμεναί, Ὁλκὸν τοῦ ὕδατος ἐπεσκεύασε, καὶ ὑδροχεῖα ἐπενόησεν, e Menandro, in Excerptis Hœschelii p. 124., teste Toupio Emendd. in Suid. T. ii. p. 291.; Gloss. Labb., 'Υδροχοεῖον· Aquale, E.): in Ἴσειον, Σεραπεῖον, 'Ασκληπεῖον, pro Ἰσίειον, Σεραπιεῖον, 'Ασκληπίειον, (vide nos supra in Lex. Vocum peregr. p. ccxxii. b. et ccclxxiv. a., cf. eruditiss. Coray in Heliodor. T. ii. p. 229., minus recte de hac quæstione scribentem): in Σπερμολόγος, Κυμοδέγμων, * Κυμοθαλής, Αἱμοβόρος, pro σπερματολόγος, κυματοδέγμων, κυματοθαλής, αἱματοβόρος. Sic * Αἱμοῤῥυής, (Phrynichus Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 16., Αἱμοῤῥυής· χρῶ): sic κεροβάτης, (Hesych. Κεροβάτης· ὁ Πὰν, ἤτοι ὅτι κέρατα ἔχει, ἢ οἱονεὶ * κερατοβάτης, τὴν βάσιν ἔχων κερατίνην): sic κερόεις, (Etym. M. p. 505. 13., Κερόεις· ἀπὸ τῆς κέρατος γενικῆς, * κερατόεις, καὶ συγκοπῇ, κερόεις, cf. Zonar. p. 1186.) Sic κεροπλάστης pro * κερατοπλάστης. Vide Porson. in Præf. ad Euripidis Hec. p. x., cujus errorem notavit E. H. Barkerus Epist. ad Th. Gaisford. in *Class. Journ.* N. xxviii. p. 289. Consulas eundem ibid. in *Class. Journ.* N. xxiv. p. 326.

Suidas: Τὸ * κατακύκλωμα, τὸ πέρας καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν, ubi Ms. Paris. A., teste Kustero, Τὸ * κατακύλλωμα. Photius in Lex.: Τὸ κατακύλλωμα· τὸ πέρας καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν. Τὸ κατακύλλωμα hoc sensu nihil aliud est quam comici cujusdam allusio ad Vulcani claudicationem: Eustath. l. c., 'Ηπεδανὸν δὲ ὁ Ἥφαιστος ἑαυτὸν ὀνομάζει, καὶ ἄλλως μὲν ἠθικῶς, μάλιστα δὲ διὰ τὸ

attinet, Eustathius fallitur. Ἐρατὸς enim et ἐραστὸς ejusdem sunt originis. Et ipse Eustath. ad Od. Π. p. 1795, 62. scribit: Τὸ δὲ ἀνήνυτον ἀπέῤῥιψε τὸ σίγμα, ὁμοίως τῷ γνωτὸς καὶ ἀλλόγνωτος, ὧν προϋπάρχει τὸ γνωστός· ἔτι δὲ, καὶ κατὰ τὸ ἐραστὸς, ἐρατὸς, ὁ ἐπιθυμητός· ὅθεν καὶ ἡ Ἐρατὼ Μοῦσα, καὶ κατὰ τὸ ἀγάζω, ἀγαστὸς, καὶ * ἀπελεύσει τοῦ σίγμα καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θῆτα, ἀγαθόν· κεῖνται δὲ ἑτέρωθι καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ὧν καὶ τὸ θαυμαστὰ θαυματὰ παρὰ Πινδάρῳ. Idem ad Il. Γ. p. 384. 3.: Χρήσιμον δὲ τὸ ἐρατὰ, εἰς τὸ Γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτα (e Sophoclis Œd. Tyr. 58.), καὶ εἰς τὸ ἀλλόγνωτος, καὶ γνωστὸς ὁ ἀδελφός· καὶ εἰς τὰ ἐκ τοῦ ἀνυστοῦ, ὁποῖον τὸ ἀνήνυτος, καὶ Ἄνυτος κύριον, καὶ δεσμὸς παρ' Εὐριπίδῃ δυσεξήνυτος, (ex Hippolyto v. 1237. ed. Beck., ubi vide Valck. et Monkium,) καὶ εἰς τὸ κτίται παρὰ τῷ αὐτῷ (in Oreste v. 1621.), ὅ ἐστι κτίσται, καὶ εἰς τὸ Ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς (e Sophoclis Ajace v. 189. ed. Lobeck.), τουτέστιν ἀσώστου· καὶ εἰς τὸ βλῆτρον, ὃ ἄλλως ἐξήνεκται ἤπερ τὸ ἀμφίβληστρον· καὶ εἰς τὸ Σωτήριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημένοις (ex Euripidis Oreste v. 127.) καὶ εἰς τὸ σωτήρ. Ὧν τὴν τοῦ σ' ἔλλειψιν, τὰ σῶστρα δηλοῦσι. Πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα οὕτω τοῦ σ' ἐστέρηνται· ὥσπερ αὖ ἐν ἄλλοις πλεονάζειν αὐτὸ, οὐ πάνυ ἀναλόγως φαίνεται, ὁποῖον καὶ τὸ ὀρχῶ, ὀρχήσω, ὀρχηστὴς, οὐ κατὰ τὸ ποιητὴς, καὶ χηρῶ, χηρώσω, χηρωστὴς, οὐ κατὰ τὸ ἑεδνωτής. Cf. idem ad Il. B. p. 328. 4. Idem ad Il. I. p. 744. 19., Τὸ δὲ ὀνοστὰ εὑρίσκεταί ποτε καὶ δίχα τοῦ σ', ὁμοίως τῷ γνωστὸς καὶ γνωτὸς, καὶ ἐκ τοῦ ὀνοτὰ, γίνεται καὶ ὀνοτάζειν τὸ μέμφεσθαι, ὡς τὸ, Σκολιῶς ὀνοτάζων. Vide et eundem ad Il. O. p. 1019. 11. His exemplis addi potest * Ἀγατὸς pro ἀγαστὸς in Hymno Hom. in Apoll. v. 515., Φόρμιγγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων, ἀγατὸν κιθαρίζων, ubi Ruhnk., a Schæf. in Mss. laudatus, hæc notavit:—"Insignis in hoc versu est lectionis varietas. Codex Moscov. ἐρατὸν, duo (tres) Regii, Φόρμιγγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων χρυσῆν, κιθαρίζων, Athenæus, hunc versum laudans, i. p. 22. C. ex eoque Eustath. ad Od. Θ. p. 1602., Φόρμιγγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων, χάριεν κιθάριζε. Nos unice tenemus vulgatam, quam librarii, cum ἀγατὸν pro ἀγαστὸν [illegible]oquerent, temere mutarunt. Sic θαυματὰ ἔργα pro θαυμαστὰ, Hymn. in Merc. 80. et in Bacch. 34., sicut libri etiam scripti, in his Parisinus, habent in Hesiodi Asp. 165., pro θωϋτὰ ἔργα. Sic alibi ἀδάματος pro ἀδάμαστος, monente Casaubono ad Athen. l. d. et Lectt. Theocr. cap. 16. p. 271. Vide Eustath. ad Il. Γ. p. 400." Ilgenium ad Hymn. p. 377. consuli jubet Schæf. in Mss., et hos Xenophontis Ephesii p. 56. versus affert, Ἱππόθοος κλεινῷ τεῦξεν τόδε σῆμ' Ὑπεράνθῃ Οὐ τάφον ἐκ θανάτου ἀγαθὸν, ἱεροῦ δὲ πολίτου, ubi T. Hemsterh. corrigit, Ἱππόθοος κλεινῷ τεῦξεν τόδε σῆμ' Ὑπεράνθῃ, Οὐ τάφον εὐθανάτου ἀγαστὸν, ἱεροῦ δὲ πολίτου. "Ἀγαστὸν vero scribatur, an ἀγατὸν, nihil interest: ἀγαστὸς enim, secunda correpta, poëtæ non refugiunt, qui ceteroquin efferre non verentur θαυματὸς, ἀδάματος, pro θαυμαστὸς, ἀδάμαστος. Vide Casaub. ad Athen. i. c. 19." T. Hemst. Hesych.: Ἀγαστός· θαυμαστὸς, ἐπαινετός. Ἀγαστά· ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο, οἷον ἀρεστὰ, Αἰσχύλος φράζει, ubi viri docti reposuerunt Φρυξί. In Cod. Ven. est φραζι, teste Schowio, qui, "nullum est dubium," inquit, "quin Φρυξὶ legendum sit." "Quamvis nihil audacter mutare velim, quum locus Tragici præ manibus non sit, cogitandum tamen relinquo, num poëtice potius Ἀγατὰ scripserit, ut Hom. H. in Apoll. v. 515. Vide Casaub. in Athen. i. 19. p. 56. Favet series, quum Ἀγαστὸς jam supra appareat. Et poetæ, maxime Tragici, similia amant, ut θαυματὸς pro θαυμαστὸς, etc." Albertius. Suidas et Zonaras p. 14. Ἀγαστός· θαυμαστός. Eurip. Iphig. A. 268., Σὺν δ' Ἄδραστος ἦν Ταγὸς, ὡς φίλος φίλῳ. Vide Marklandi et Musgravii notas. Jacobs. Exerc. Crit. in Scriptt. vett. Vol. i. p. 95., a Schæf. in Mss. citatus, locum sic restituit, Σὺν δ' ἀγαστὸς ἦν Γνωτὸς, ὡς φίλος φίλῳ, Erat cum eo venerandus frater, amicus cum amico. "Nihil sibi similius," inquit, "quam verba Ἄδραστος et Ἀγαστός. Vide quæ de similitudine literarum δ et ʃ in codd. dixi cap. xi. Semel hac voce usus est Eurip. in Hec. v. 169., οὐκέτι μοι βίος Ἀγαστὸς ἐν φάει. Eadem fortasse lecta fuit olim in Hom. Hymn. in Cer. v. 475., ubi Cod. Mosq. habet,— ἐπέφραδεν ὄργια καλά. Pausanias vero, qui hunc versum cum proximis laudat ii. 14., ἐπέφραδεν ὄργια πᾶσιν. Utraque lectio ex antiquiore fortasse profluxit, ὄργι' ἀγαστά." De hac Hymni Homerici emendatione silent Matthiæus et Hermannus. Epigr. ἀδ. DCLVIII. in Anthol. T. iv. p. 256., Οὔνομα Καλλικράτεια, βροτοῖς πάντεσσιν ἀγαστή. Consulendi sunt, inquit Schæf. in Mss., Valck. ad Eurip. Phœn. 760. Pierson. Versim. p. 38. Toup. Opusc. ii. p. 10. L. C. Valck. ad Theocriti decem Idyll. p. 34., et J. Toup. in Append. Nott. atque Emendd. in Theocr. p. 4. de cujus errore, discrimen inter ἀγαστὸν et

ὡς εἰκὸς αἰδεῖσθαι τὴν κατ' αὐτὸν προφέρειν χωλότητα, δι' ἣν Κυλλοποδίων λέγεται ὡς παθὼν ἐπικύλλωμα ἢ κατακύλλωμα, ὧν ἀμφοτέρων μνησθεὶς Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς, οὐδέτερον αὐτῶν * ἀναττικὸν εἶναι φησίν. (Anti-Atticista in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 102., * Καταχωλέ· Ἀλκαῖος Γανυμήδει, σκώπτων γὰρ Ἥφαιστον ὁ Ζεύς φησι· Καταχωλὲ, θᾶσσον, ἢ * κεραυνοπλὴξ ἔσῃ. Locum hunc citavit Bast. in Addendis ad Epist. Crit. p. 283. ed. Lips. 1809., ubi legitur κατάχωλε, rectius forsan, sed καταχωλὲ edidit Bekkerus.) Ceterum in Etym. p. 761. 37. longe aliter exhibetur glossa illa, quam e Suida et Photio protulimus, nempe sic: Τοκάδα, Εὔβουλος τὸ κηρύκειον. ἢ τὴν μάχαιραν λεγόμενόν τι τὸ κατακύλωμα, τὸ πέρας καὶ ἀνωτάτω τῶν καλῶν ῥημάτων. Idem articulus extat in Phavor., ubi est κατακοίλωμα, pro κατακύλωμα. "Λεγόμενόν τι quid velit, ignoro; nec multo melior lectio est, si reponas, τὴν μάχαιραν λεγομένην, expuncto τι. Deinde ad μάχαιραν magis τομάδα quam τοκάδα quadrare quis censuerit? Sequentia sunt ἄλλης ἀρχῆς, seu novum initium constituere debent, et pro κατακύλωμα legitur apud Suid. κατακύκλωμα, ac seq. v. κακῶν pro καλῶν, omisso nomine ῥημάτων." Sylburg. Photius, Τοκάδα· Εὔβουλος τὸ κηρύκειον, ἢ τὴν μάχαιραν, λεγόμενόν τι, ubi hæc notavit Schleusner. in Curis Noviss. p. 445.:—"Glossa hæc in fine mutila redintegranda est ex Etymologico M. c. 761. 37., qui habet, λεγόμενόν τι τὸ κατακύλωμα, τὸ πέρας, καὶ ἀνωτάτω τῶν καλῶν ῥημάτων." Finem glossæ sanitati suæ restituendam aliis relinquimus; sed Etym. potius e Photio, quam Photius ex Etym., corrigendus est. Verba enim, Τὸ κατακύλωμα, τὸ πέρας, καὶ ἀνωτάτω τῶν καλῶν ῥημάτων, novum initium in Photio constituunt, recte, sed in eo est κατακύλλωμα—τῶν κακῶν, sine ῥημάτων. Sed quis est sensus glossæ, Τὸ κατακύλωμα· τὸ πέρας καὶ ἀνωτάτω τῶν καλῶν ῥημάτων? Κατακύλωμα est vox nihili: e Suida repone κατακύκλωμα, deinde per κατακύκλωμα orationis quandam figuram intelligendam esse nobiscum puta. Sed de figura sic dicta frustra in Rhetoribus antiquis quæritur. Certum tamen est vocem κύκλος apud Rhetores sumi in sensu peculiari, de quo vide Nostrum in Thes. ii. p. 498. e, f. et J. C. T. Ernestium in Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 191. Eustath. ad Il. N. p. 945. 53.: Ὅτι ἐν τῷ, Ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν, Ἥ τ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς αὐχέν' ἱκάνει· Τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν κύκλος παρ' ὀλίγων τὸ σχῆμα τῆς φράσεως, καταλῆξαν ἐκ τοῦ Πᾶσαν ἔκερσεν, εἰς τὸ αὐτὸ, ὅπέρ ἐστι κύκλου ἴδιον ῥητορικοῦ, κάλλος ποιοῦντος. Ἦν δ' ἂν ἀκριβῶς κύκλος, εἴπερ καὶ ἐν τῷ τέλει τοῦ σχήματος, τὸ τῆς φλεβὸς ἐξεφωνήθη ὄνομα. Ὅτι δὲ μὴ γέγονε τοῦτο, ἀφείθη τὸ σχῆμα εἶναι ἀντιστροφὴ ῥητορική· γινομένη, ὅτε δύο κῶλα νοημάτων ἢ καὶ πλείονα, εἰς τὰς αὐτὰς περαιοῦνται λέξεις· οἷον, Ἐκεῖνά τε παρ' ὑμῶν, καὶ ταῦτα παρ' ὑμῶν· ὡς καὶ ἐνταῦθα δὶς κεῖται τὸ, Πᾶσαν ἔκερσεν, ἐν δυοῖν ἐννοιῶν τέλει. Idem ad Il. K. p. 818. 43.: Ἐν δὲ τῷ, Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην, δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε, κύκλου σχῆμα φαντάζεται· εἰ δὲ ἦν, Ἔθηκεν ἀνὰ μυρίκην, καθαρῶς ἂν ἦν κύκλος ῥητορικὸς, λήγοντος τοῦ στίχου ὅθεν ἤρξατο. Idem ad Il. Π. p. 1045. 55., Τὸ δὲ, Αἰνὸν ἄχος δισσευθὲν εἰς ἔνδειξιν πολλῆς λύπης, ἔχει πως καὶ κυκλικοῦ σχήματος ἔμφασιν, καθότι ἀρξάμενος ἐκ τοῦ, Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος, κατέληξεν ὁμοίως εἰς τὸ, Αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐστίν. Habet ergo glossa Etymol., quo se tueatur, modo κατακύκλωμα pro κατακύλωμα reponas. Quibus vero hæc interpretatio minus placebit, ii cum Suida et Photio legerint, Τὸ ἐπικύλλωμα· τὸ πέρας καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν, et Comici cujusdam allusionem ad Vulcani claudicationem suspicati fuerint. Eust. ad Il. Σ. p. 1147. 56., Τὸ δὲ Κυλλοποδίων οὐ * σκωπτικῶς ὁ Ὅμηρος ἔφη * σιλλογραφῶν εἰκῇ, ἀλλ' ἢ κατ' ἰδιότητα ὥς που [illegible] αἱ τοῦ Διὸς θυγατέρες λιταὶ χωλαὶ διεγράφησαν, ἢ πρὸς * ὑπόδειξιν τοῦ μηδὲν προσίστασθαι τῷ Ἡφαίστῳ εἰς οὕτω θαυμαστὸν ἔργον τὴν τῶν ποδῶν * κυλλότητα. (Voce κυλλότης caret Schneideri Lex.) Cf. Dammii Lex. p. 1875. "Suidas, Τὸ κατακύκλωμα· τὸ πέρας καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν: censeo legendum esse τὸ κύκλωμα, ut respiciatur ad Ps. cxxxix. 9. Ἡ κεφαλὴ τοῦ κυκλώματος αὐτῶν, ad quem locum Theodoretus fere similiter, Ἐνταῦθα προλέγει τὰ ἐσόμενα αὐτοῖς κακά." J. C. G. Ernest. ad Suidæ et Phavorini Gloss. Sacr. p. 146. Κατακοίλωμα pro κατακύκλωμα in Phavor. legi, supra notavimus. Hesych. * Κυκλοστάθμοις· ὑψηλοῖς. * Contendo cum Albertio corruptam vocem esse pro * κοιλοστάθμοις, et glossam respicere ad Hagg. i. 4., Τοῦ οἰκοδομεῖν ἐν οἴκοις κοιλοστάθμοις. Aquila, Ὠροφωμένοις. Sed fortasse illud glossator legit in Cod. suo. Nam in aliis etiam variorum scriptorum locis confunduntur voces κοίλωμα et κύκλωμα. Vide Gloss. in Psalmos in κύτος, et interpretes ad Cantic. ii. 17." Idem ibid. p. 82.

ἀγητὸν esse nullum statuentis, cum ἀγαστὸς magis prosaicum quam poeticum, et ἀγητὸς poetis solis in usu sit,' supra ad v. Ἀγητὸς monuimus, ubi Theocrito restituimus e Mss. ἀγατὸν, Dorice pro ἀγητόν.]

"At Ἄγαστος significat θάνατος, Mors; nam "Suidas ἀγάστου affert pro θανάτου, ut et Lex. meum "vetus." H. Steph. Thes. Ind. [" Qui hanc lectionem vitii non habebunt suspectam, diu frustra se torquebunt, donec indagaverint rationem, quare Ἀγάστου pro θανάτου hic exponatur. Quovis enim pignore contendere ausim, locum hunc operarum vel librariorum incuria esse corruptum, et scripsisse Suidam, Ἀγαστοῦ· θαυμαστοῦ, quæ etiam Pearsonii conjectura est." Kuster. Zonaras p. 14.: Ἀγάστου· θανάτου. " Kuster. ad Suid. corrigit θαυμαστοῦ, perquam apte. Sed mirum vero, tantum esse in hoc vitio diversissimorum Codd. consensum. Quare malim explicationem glossæ omissam, quod sæpe factum est, ob similitudinem literarum, et corrigo sic: Ἀγαστοῦ θανάτου θαυμαστοῦ." Tittm. Verum vidit J. Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 419., cujus verba, Tittmanno, ut videtur, ignota, sunt hæc:— B
" Uterque fallitur, tum Kusterus, tum Pearsonus. Removenda omnino odiosa interpunctio, atque ita scribendum, Ἀγαστός· θαυμαστὸς, Ἀγαστοῦ θανάτου. En exemplum verbi Ἀγαστὸς, quod unde petitum sit, ego quidem nescio. Quærant quibus otium, et invenient. Huc in primis facit Æl. Var. Hist. v. 6., Ἄξιον δὲ καὶ τὸ Καλάνου τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινέσαι, ἄλλος δὲ ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ἀγασθῆναι, Est et Calani Indi mors digna quam non modo laudemus, sed etiam admiremur. Quæ nostram conjecturam mire confirmant." Cf. idem in Append. Notarum atque Emendationum in Theocr. p. 4. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324., Ἀγαστοῦ· θαυμαστοῦ.]

[* Ἀγαστῶς, Admirabiliter, Admirabili sapientia. Xenophontis Ages. i. 24., Τοῦτ' ἀγαστῶς ἔδοξε πρᾶξαι. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 336.: Ἀγαστά· ἀγαστὰ καὶ ἀγαστὸς ἐρεῖς, καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀγαστῶς, ὡς Ξενοφῶν.] C

" Ἐξάγαστος, (ὁ, ἡ,) Admirandus, Admiratione " dignus. Hesych. Ἐξάγαστον· ἄξιον θαύματος." H. Steph. Thes. Ind. [" V. Luc. V. i. p. 59." G. Wakef. ad Hesychii marg. Quemnam Luciani locum in mente habuerit vir doctus, nobis ignotum est. Cyrilli Alexand. Glossar. ap. Tittman. ad Zonar. p. civ., Ἐξαγάστων· ἀξιοθαυμάστων.]

[Ἀξιάγαστος, ὁ, ἡ. V. Nostrum in Thes. i. p. 478. g. Suidas et Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 412.: Ἀξιάγαστος· ἀξιοθαύμαστος, ἀξιόχρεως. Zonaras p. 227. et Cyrilli Alexand. Glossar., ap. Tittmann. ad Zonaræ Lex. p. c., Ἀξιάγαστος· ὁ ἀξιοθαύμαστος. In Zonaræ Cod. A. legitur inverso ordine, Ἀξιοθαύμαστος· ἀξιάγαστος. Respicitur, ut vidit Tittm., ad Xen. Rep. Laced. x. 2., Ἀξιάγαστον δ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἐπικουρῆσαι τῷ τῶν ἀγαθῶν γήρᾳ, Hoc quoque dignum admiratione, quod fortium virorum senectuti consuluerit. Procopii Scholia in 3 Reg. xvii. in Meursii Opp. T. viii. p. 77., a L. C. Valck. ad Scapulæ marginem laudata, Ἀξιάγαστα δὲ τῆς χήρας τὰ ῥήματα. Juliani Orat. vi. p. 190. ed. Spanhem., a G. Wakef. in Mss. allata, Τὸν γοῦν τοιοῦτον τρίβωνα, καὶ τὴν κόμην, ὥσπερ αἱ γραφαὶ τῶν ἀνδρῶν, ἀπομιμούμενος, εἶθ' ὁ μηδὲ αὐτὸς ἀξιάγαστον ὑπολαμβάνεις, τοῦτο εὐδοκιμεῖν οἴει παρὰ τῷ πλήθει; Gloss. Labb.: Ἀξιάγαστος, Memorabilis. Ἀξιάγαστον Operæ pretium, Memorabile.] A

Ἀγαστὴς, οῦ, ὁ, Invidus, βάσκανος. Hesych. [Hæc glossa, cujus sedem nondum invenimus, apud ceteros lexicographos non legitur.]

Ἀγάσιος autem, si mendo caret, a secunda persona ἤγασαι, ut ἀγαστὸς a tertia ἤγασται, fuerit derivatum. Significat autem τὸ ἀγάσιον Hesychio ἔνδοξον, i. e. celebre. [Proba nobis videtur vox Ἀγάσιος Nostro suspecta, quæ formatur, non, ut ipse putat, a secunda persona ἤγασαι, sed a futuro ἀγάσω. Etym. M. p. 156. 7.: Ἀσπάσιος· ἡ διὰ τοῦ ιος παραγωγὴ παρὰ μέλλοντα γινομένη, τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν· ὀρθώσω, Ὀρθώσιος· αἰνήσω, * Αἰνήσιος· ἀρκέσω, Ἀρκέσιος, καὶ Ἀρκείσιος· ἄρω τὸ ἁρμόζω, ἄρσω, ἄρσιος, ὁ ἁρμοζόμενος· καὶ ἀνάρσιος, ὁ μὴ ἁρμοζόμενος· ἅζω, ἅσω, ἅσιος καὶ κατὰ ἀντίθεσιν ὅσιος· κτήσω, κτήσιος· ἄξω, ἄξιος. Οὕτως οὖν καὶ ἀσπάσω, ἀσπάσιος, καὶ θαυμάσιος. Ceterum G. Wakef. ad Hesychii marginem sic in una junxit hanc et præcedentem glossam: Ἀγασμένον· μεμψάμενον, ἀγάσιον, ἔνδοξον, et hinc ἀγασμένον corrigendum pro vulgato ἀτάσθαλον arbitratur in Hymno Homeri in Apoll. v. 67., Λίην γάρ τινα φασὶν ἀτάσθαλον Ἀπόλλωνα Ἔσσεσθαι, μέγα δὲ πρυτανευσέμεν ἀθανάτοισι, Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν. Huic conjecturæ favet, quod, cum ἀτάσθαλος apud Hom. in laude nunquam ponatur, sensus h. l. bonus sit, ut contextus satis docet, et ut vidit Matthiæus, qui tamen voci inesse et sensum malum et bonum suspicatus est. " Ἀτάσθαλος videtur h. l.," inquit, " designare eum, qui divitiis, nobilitate generis elatus, grandia ac præclara tantum sectatur, leviora aspernatur, sæpe ne ab injuriis quidem inferiorum abstinens. Nostrates hoc sensu per vituperationem dicunt, *ein grosser Herr*."]

Ἀγασσὶς ap. Hesych. legitur expositum φθόνος, i. e. Invidia, item σφαῖρα, si mendum non est. [Σφαῖρα Noster pro vulgato σφαίρα reposuit. In Cod. Ven. teste Schowio legitur: Ἀγασσίς· ὁ φθόνος, σφαίραν. Legendum, ut vidit Is. Vossius, Ἄγασις· ὁ φθόνος. " Nempe ab ἄγασθαι, φθόνειν," inquit. " Idem cum ponitur pro ἀγαθὶς, tum glomum seu sphæram notat." Ἄγασις ex Hesychio profert L. C. Valck. ad Herod. vi. 61., a Schæf. in Mss. laudatus. Alicubi legerat Hesych. ἀγασὶς positum pro ἀγαθὶς, Dorice nempe. Ἀγασὸς, Laconice pro ἀγαθὸς, est in Aristoph. Lys. 1301. Gregor. Cor. de Dial[illegible] p. 299., Τῷ σ ἀντὶ τοῦ θ χρῶ[illegible] λέγοντες, οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι τ[illegible]ρους ὀμνύοντες, νὴ τὼ σεὼ φασὶν, ἀντὶ τοῦ μὰ τοὺς θεούς. Cf. Grammaticus Leidensis ibid. p. 633. et 634. De permutatione vero literæ θ in σ, quam ex Hesychio constat cum Laconibus communem fuisse Carystiis, Cretensibus, Eleis, et Paphiis, præclara notaverunt Kœn. ad hunc Gregorii locum, et Valck. in Epist. ad Röverum p. 73. seqq. Ἄγασις pro Admiratio po- D
nitur in Etym. p. 9. 52., Ἀγῆλαι· ἀναθεῖναι, κοσμῆσαι, εἰς ἄγασιν ἀγαγεῖν καὶ χαράν. In Schneideri Lexico vox non legitur. Apud Hippocr. de Morb. Popular. vi. p. 346. 33. Ἄγασις nomen est mulieris, cujus puella ægrotabat.]

¶ Ἀγαθὸς, οῦ, ὁ, ex ἀγαστὸς, inquit Eustath. (p. 98.

---

[1] Exemplis ibi laudatis addi potuit versus Solonis, quem Plut. in Solonis Vita xviii. T. i. p. 351., conservavit, Οἳ δ' εἶχον δύναμιν, καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγητοί. Manetho iii. 32., Ζεὺς δ' ὥρην ἐφέπων ἐρικυδέας ἄνδρας ἔθηκεν Ἐν δήμοις πατρῇσιν ὑπὸ σφετέρῃσιν ἀγητούς. " Licet jungantur δῆμος et πάτρη in iii. 223., μάλα φῶτας ἀριγνώστους καὶ ἀγητοὺς Ῥέζουσιν, μεγάλους πότε δ' αὖ βασιλῆας ἔτευξαν, Ἢ πάτρης προύχοντας, ἢ ἐν δήμοισιν ἀρίστους, nescio quomodo hic blanditur πραπίδεσσιν ἐπί." Dorvill. ad Charit. p. 649. ed. Lips. COMPOS. Αὐτάγητος, ου, ὁ, ἡ. " Αὐτάγητοι, Suidæ et Lex. meo vet. αἱ αὐτὰς ἀγάμεναι, Quæ sibi ipsis ad- " mirationi sunt. Ap. Hesych. scriptum αὐτάγετοι expositum itidem ἀγάμεναι ἑαυτὰς, θαυμαστικῶς ἔχουσαι ἑαυτῶν. Sed addit " Hesych. quosdam exponere αὐθάδεις. Affert autem ex Ione, et Anacreontem itidem usurpasse ait. Eadem habet Etym. " (p. 173. 43.) sed scribens Αὐτάγητος, et rectius." H. Steph. Thes. Ind. In Hesych. ordo verborum, notante Is. Vossio, postulat, Αὐτάλητοι, sed αὐτάγητοι est in Cod. Marciano, teste Schowio, qui, " Lectio codicis," inquit, " perspicua est, in Ald. error typ." Zonaras p. 344., Αὐτάγητοι· αἱ ἑαυτὰς ἀγάμεναι. " Consentit Suidas: cf. Hesych. et H. Steph. Thes. Ind., ubi Noster laudatur." Tittmann. " *Lexicon Vetus*, quod H. Steph. in Thes. sæpissime excitavit, convenit fere semper cum nostris (Zonaræ) codd., ut in observationibus passim monui; sed incertum est, utrum unum ex illis Regiis, an aliud fuerit." Idem in Proleg. ad Zonaræ Lex. p. xl. Per Stephani verba, *Vet. Lex.*, in Thesauro ubique obvia, unum atque idem Lex. non semper intelligendum esse, satis patet ex his ipsius verbis p. 9. B. nostræ Edit., " Quam expositionem habet et unum ex meis Lexicis." Vide ibi Bast. in not. 5. laudatum.

12. 1599, 4. 1795, 64.) abjecto σ, et mutato τ in θ. Idem tamen ἄγαν hac voce includi tradit, ut infra dicetur. [Vide Plat. in Cratylo, supra ad v. Ἀγαστὸς laudatum, Etym. p. 5. 18., et J. D. Lennepii Etym. L. Gr. cum Ev. Scheidii observatione. Sic κρεμάθρα, Ἀττικῶς, κρεμάστρα, Ἑλληνικῶς, teste Mœride p. 242., a Schæf. in Mss. laudato. Cf. Etym. M. l. c. "Vid. Aristoph. Nub. v. 218., ubi tamen Pollux x. 157. κρεμάστρας legit, nisi id librariis tribuendum sit. Ibid. v. 867., quem citat Eustath. ad Il. Ψ. p. 1450. 45. Eadem fere ratione κοροπλάθον Attici dixere pro κοροπλάστην." Pierson. ad Mœr. l. c. "Ἀγαθὸς accipit notionem fere a nomine, ad quod pertinet," Lex. Xenoph.] Ἀγαθὸς ἀνὴρ, Vir bonus, Vir probus, ἀγαθὴ γυνὴ, Mulier proba. Plat. et Xen. Cui opponitur κακὸς, sive πονηρός. Cicero apud Platon. ἀγαθὸν vertit Probum, item Virtute præstantem. Idem Xenophontis (in Œcon. iv. 25.) hæc verba, Ἀγαθὸς γὰρ ὢν ἀνὴρ εὐδαιμονεῖς, interpretatur, Quoniam virtuti tuæ fortuna conjuncta est, (de Senect. xvii.) Vide a me editum Ciceronianum Lex. Gr. Lat. [Xenoph. K. Π., iii. 1. 6., Ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ καλὰ πράττοντα, Memorab. ii. 1. 32., ii. 6. 30. 33. oppon. καλὸς; Laced. Polit. ix. sæpe opponuntur ἀγαθοὶ et κακοὶ, item K. Π. i. 17. et Memorab. iii. 4. 8. Sic Memorab. ii. 1. 20., Οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες sunt qui de virtute præcipiunt. Sed Œcon. xi. 6. Ἀγαθὸν ἄνδρα γενέσθαι in sequentibus dicitur ἀρετῆς ἄρχεσθαι. K. Π. viii. 8. 11., Τιμαῖς αὐξήσας τοὺς ἡνιόχους, καὶ ἀγαθοὺς ποιήσας præmiis. Sed Cyneg. xiii. 1., Ὅντιν' οἱ σοφισταὶ ἀγαθὸν ἐποίησαν docendo. Horum locorum notitiam Lexico Xenoph. debemus. Ammonius p. 80., a Schæf. in Mss. laudatus, Κακὸς πονηροῦ διαφέρει, ὥσπερ ὁ ἄκακος τοῦ ἀγαθοῦ· κακὸς μὲν γὰρ ὁ πανοῦργος, πονηρὸς δὲ ὁ δραστικὸς κακοῦ, ubi δραστικὸς, notante Valck., est, Diuturno usu ad mala quævis paratissimus.]

*Ὦ 'γαθὲ pro ὦ ἀγαθὲ, Compellatio quædam illi Lat. fere respondens, Bone vir! Nonnunquam, ut et ὦ βέλτιστε, ὦ λῷστε, videtur idem sonare quod Amabo te, Obsecro te. ["Est formula blande hortantis, atque adeo præmittitur imperativo, K. Π. iii. 1. 17., Ὦ ἀγαθὲ, φύλαξαι. Memorab. ii. 3, 16. iii. 7. 9., in C priori loco Codex Paris. i., in alter Cod. Paris. iii. habet ὦ 'γαθέ. Sic Memorab. i. 4. 17., Ὦ 'γαθὲ, κατάμαθε, Casel. ὦ ἀγαθέ." Lex. Xenoph. Aristoph. Plut. 1173., Τί δ' ἔστιν, ὦ βέλτιστε; Schol. C. LB. Ὦ βέλτιστε· ὦ κάλλιστε, ubi hæc notavit T. Hemsterh., a Schæf. in Mss. laudatus:—"Consueta Græcis serioribus appellatio, quum veterum esset ὡς εἰκὸς ... ὦ βέλτιστε." Consuli jubet idem ...ησθεὶς Ἀριστοφ... ...orfium ad Platonis Apol. p. * Κ... Ἀλκαῖος Γον... ... et Boissonad... in Philostr. p. 306. qui ex Heliodoro ii. 33. p. 102. affert, ὦ 'γαθὲ Καλάσιρι, ubi variatur, ὦ καλὲ K. Coraius ad Heliodor. Σελ. 118. στ. 4.: Ὦ 'γαθέ· ἐκθλιπτέον εἶναι τὸ ἀρκτικὸν τοῦ, Ἀγαθὲ, οὐ μόνον Ἡλιόδωρος διδάσκει· πλὴν γὰρ τοῦ χωρίου τούτου, ἐν ἅπασι τοῖς ἄλλοις, Ὦ 'γαθὲ, ὀρθῶς ἐξέδωκαν οἱ ἀντιγραφεῖς· ἀλλὰ καὶ ἡ χρῆσις αὐτὴ τῶν Ἀττικῶν τοῦτο βούλεται. Ἔστι δὲ φιλοφρονητικὴ προσαγόρευσις ἐν τοῖς διαλόγοις μάλιστα χώραν ἔχουσα, ὡς καὶ τὸ συνωνυμοῦν πως Καλὸς ἐν τῇ συνηθείᾳ· οἷον τὸ προκείμενον χωρίον ἐστὶ μικρὸν παρεγκλίναντας ἑρμηνεῦσαι, Καλὲ εἰπέ με πῶς σ' ἐφάνη σήμερον ἡ D Χαρίκλεια; Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 282., a Schæf. in Mss. laudatus:—"Inter recentiores Sophistas non defuere, qui tum demum sibi ipsum Platonem referre viderentur, si illa Platoni familiaria, ὦ τᾶν, ὠγαθὲ etc. crebro in ore haberent, quos lepide exagitat Ammianus Anthol. Lib. ii. cap. 52. p. 273., Ὠγαθὲ, καὶ μῶν οὖν, καὶ ποῖ δὴ, καὶ πόθεν, ὦ τᾶν, Καὶ θαμὰ, καὶ φέρε δὴ, καὶ κομιδῇ, καὶ ἴθι, Καὶ στόλιον, *μάλιον, *πωγώνιον, ὤμιον ἔξω, Ἐκ τούτων ἡ νῦν εὐδοκιμεῖ σοφία."]

Ἀγαθὸς, Fortis, Strenuus, ἀνδρεῖος, γενναῖος: ut A vicissim κακὸς, Ignavus, ἄνανδρος. Hom. Il. P. (631.), Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται, ὅς τις ἀφείῃ, Ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός. In eadem significatione opponuntur inter se a Thuc. Lib. ii. (87.), Καὶ οὐκ ἐνδώσομεν πρόφασιν οὐδενὶ κακῷ γενέσθαι, ἢν δέ τις ἄρα καὶ βουληθῇ, κολασθήσεται τῇ πρεπούσῃ ζημίᾳ· οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμήσονται τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις (τῆς) ἀρετῆς. [Xenoph. K. A. ii. 5. 3. p. 113., Οὐδ' εἰ πάνυ ἀγαθοὶ εἴητε, μάχεσθαι ἂν δύνησθε: i. 9. 9., ubi τοὺς ἀγαθοὺς et ἐθέλοντας κινδυνεύειν idem valent: opponuntur ἀτακτοῦντες in Œcon. v. 15.; sed Ages. ix. 5., ἀνὴρ ἀγαθὸς opponitur θηρίοις ἀσθενεστάτοις, atque adeo est Fortis et robustus. Vide Lex. Xenoph. et Fischerum in Ind. ad Palæph., a Schæf. in Mss. laudatum. Suidas et Zonaras p. 13., Ἀγαθός— ὁ ἀνδρεῖος.]

["Ἀγαθὸς, Alacer, Idoneus. Xenoph. K. Π. ii. 4. 8. p. 130., Ἀγαθοὺς συνεργοὺς ποιεῖσθαι, paulo post est προθύμους: Memorab. ii. 1. 32., Ἀγαθὴ συλλήπτρια." Lex. Xenoph.]

Ἀγαθὸς, Prudens. Suid. [Zonaras p. 13., Ἀγαθὸς ὁ φρόνιμος, οὐκ ἐπ' ἴσης δὲ ὁ φρόνιμος καὶ ὁ ἀγαθός· ἐπὶ B πλέον γὰρ ὁ ἀγαθὸς, ἀγαθὸς γὰρ, ὁ σώφρων, ὁ ἀνδρεῖος, καὶ οἱ λοιποί. Ἀγαθοὶ λέγονται καὶ οἱ ἐπιστήμονες.[1]] Et in hunc Il. T. (155.) versum, Μηδ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, annotat Eustath. (p. 1178. 34.) ἀγαθὸς hic vel strenuum vel prudentem significare. Sic vero et apud Thucydidem (viii. 47.) βέλτιστοι τῶν ἀνθρώπων quidam ex veteribus intellexerunt dictum pro φρονιμώτατοι.

[Ἀγαθὸς, Æquus, Non tenax. Xenoph. Œcon. ii. 3., ἀγαθὸς ὠνητής.]

[Ἀγαθὸς, Generosus. Xenoph. Œcon. xi. 5., Ἵππῳ ἀγαθῷ.]

[Ἀγαθὸς, Dives, Opibus potens. Homeri Od. O. (323.), Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες. ["Ubi οἱ ἀγαθοὶ sunt, Primates, Nobiliores, Domini, quibus opponuntur οἱ χείρονες, Viliores, et quasi χειρουργοὶ ταπεινοὶ, Manu ministrantes aliis." Damm. in Lex. p. 6. Eustath. p. 1783. 12., Χέρηες δὲ γίνονται μὲν κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν Ἰωνικὴν ἀπὸ τοῦ χερείονος· δηλοῖ δὲ τοὺς ταπεινοὺς καὶ ὡς εἰπεῖν χειρουργούς· ὁποίαν καὶ τὴν χειρομάχαν πληθὺν οἶδεν ὁ Ναυκρατίτης C σοφιστής· ἀντίκεινται δὲ οἱ χέρηες τοῖς ἀγαθοῖς, καὶ εἴπερ εἰσι χέρηες οἱ ταπεινοὶ καὶ πτωχοὶ, λέγοι ἂν ἀγαθοὺς ἐνταῦθα, τοὺς ἀπεναντίας τούτοις ὁ ποιητής. Od. Δ. 611. Αἵματος ἐξ ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις. Hominem illustrem Cic. pro Muræna c. vii. vocat bono genere natum. Matth. xxii. 10., Πονηρούς τε καὶ ἀγαθοὺς, Homines omnis generis et conditionis. Vide Schleusneri Lex. in N. T. v. Ἀγαθός.]

Ἀγαθὰ πράγματα, Res secundæ, Res prosperæ. Thucyd. iii. (82.), Ἐν μὲν γὰρ εἰρήνῃ καὶ ἀγαθοῖς πράγμασιν αἵ τε πόλεις καὶ οἱ ἰδιῶται ἀμείνους τὰς γνώμας ἔχουσι, διὰ τὸ μὴ ἐς ἀκουσίους ἀνάγκας πίπτειν.

Ἀγαθὴ δαὶς, Lautum et opiparum epulum. Homeri Il. Ψ. (810.), Καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι ἐν κλισίῃσιν. Gall. ad verbum, *Un bon banquet.* Eustath. tamen frugale epulum exponit, (p. 1331. 16., Δαῖτα δὲ ἀγαθὴν λέγει τὴν σωφρόνως ἔχουσαν ὡς ἡρωϊκήν.)

Ἀγαθὸς, Præstans, Excellens. ["Ἀγαθὸς est Perfectus et præstantissimus in suo genere, et ponitur de virtutibus animi, de natalibus, de opibus, de artificio. D Confer Matth. xix. 16., ubi ἀγαθὲ διδάσκαλε est Doctor perfecte et præstantissime, quod, ut refellat fastum magistralem Pharisaicum, Dominus ad solum Deum pertinere confirmat, eum esse doctorem perfectissimum. Quæstio Domini ergo simul id vult, Quo sensu et quo respectu vocas *me* perfectum? nam nemo homo is est, et pro divino tu me non agnoscis. Et c. xx. 15. quod ego præstantior et liberalior sum dando, quam alii? Et c. xxv. 21., ubi ἀγαθὲ est genus, præstans multo aliis, et πιστὲ est species, fidelis domino tuo. Sic et Luc. xxiii. 50. ἀγαθὸς est genus, vir præstantissimus, δίκαιος vero species, jus-

[1] In Suida, ubi idem articulus extat, vulgatur, Καὶ οἱ λοιποὶ ἀγαθοὶ λέγονται· καὶ οἱ ἐπιστήμονες. "Locum hunc prava interpunctio obscurum reddit: clara autem erunt omnia, si eum sic legeris et distinxeris, καὶ οἱ λοιποί. Ἀγαθοὶ λέγονται καὶ οἱ ἐπιστήμονες." Kuster. In Zonara locus distinguitur, ut eum in Suida distinguendum censuerat vir doctus. In verbis οἱ ἐπιστήμονες respici videtur locus Xenoph., qui legitur in Œcon. xxi. 5., Οἱ θεῖοι καὶ ἀγαθοὶ καὶ ἐπιστήμονες ἄρχοντες.

titiæ in omnes amans." Dammius in Lex. p. 6. A Vide Suidæ et Zonaræ locum supra laud. "Universe ἀγαθὸς, Perfectus, omnibus numeris absolutus, qui habet in se ac facit omnia, quæ habere et facere debet pro ratione nominis, officio, ac lege, ut bene exposuit Irmischius ad Herodian. i. 4. p. 134. et ἀγαθὸν, Quicquid in suo genere præstans est et perfectum: unde in Scriptoribus Gr. animalibus, Æschinis Socr. Dial. i. 10. 12., Ἵπποι καὶ κύνες ἀγαθοὶ, æque ac in N. T. Deo et hominibus, inanimatis adeo rebus, vide Perizon. ad Æl. Var. Hist. iii. 17. tribuitur, ad imitationem, opinor, Hebr. טוב Gen. i. 31. Jo. i. 47., Ἐκ Ναζαρὲτ δύναταί τι ἀγαθὸν εἶναι; Qui potest e Nazaretha insignis doctor existere? 2 Thess. ii. 16. ἐλπίδα ἀγαθὴν, Summam felicitatem. Tit. ii. 10. Jacob. i. 17., Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δώρημα τέλειον, Quidquid ubique boni muneris et perfecti doni est: ad quem locum vide Heisenii Novas Hypotheses ad Ep. Jacobi p. 567. Hom. Il. I. 271. Diog. L. ii. 56. ix. 28. Æl. Var. Hist. vii. 14. viii. 18. Antonin. Lib. Metam. c, xiv. Cf. Foësii Œcon. Hippocr." Schleusner. in Lex.] Sæpe cum accusativo, subaudita præ- B positione κατὰ, ut—Βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, passim apud Homerum, [" Egregius imperator, aut Ductor ordinum militarium, Il. B. 408. 563. 567. 586. Δ. 220. E. 347. 855. Θ. 91. Λ. 345. N. 123. O. 249. 671., quibus locis de Menelao, Diomede, Hectore, Ajace, id prædicatur. Nam plurima imperia in pugnis humana voce peragebantur: hinc imperatores a voce laudari soliti, et ἀρετὴ καὶ τοῦτο τοῦ στρατηγοῦ καὶ χρήσιμον ἐν μάχαις, τὸ μεγαλόφωνον. Tubas enim rarissime nominat Hom., nedum alia signa sonantia, in prœliis." Damm. in Lex. p. 4.] Sic apud Xenoph. K. Π. i. (3. 13.), Τοὺς ἀγαθοὺς τὰ πεζικά. Idem ibid. (i. 5. 7. p. 53.), Τὰ πολεμικὰ ἀγαθοὶ, Excellentes in rebus bellicis, i. e. Bellicosi, Strenui milites. [Idem Cyneg. i. 14., Καὶ τέχνας, καὶ λόγους, καὶ πολέμους ἀγαθοί: Memorab. ii. 6. 39., Ὅ τι ἂν βούλῃ δοκεῖν ἀγαθὸς εἶναι, τοῦτο καὶ γενέσθαι ἀγαθὸν, (K. Π. i. 6. 19. p. 71. pro eodem est, Γενέσθαι περὶ τούτων φρόνιμον:) iv. 1. 5., Μηδὲν ἐπιστάμενος, δόξειν τὶ ἀγαθὸς εἶναι, ἢ μηδὲν ἀγαθὸς ὤν: iv. 2. 11., Ἀγαθὸν ταῦτα γενέσθαι. Cum infinitivo idem in Memo- C rab. ii. 6. 14. dixit, Ἀγαθοὺς λέγειν καὶ πράττειν. Cum περὶ, idem in Cyneg. xii. 21., Τοὺς περὶ τὴν ἀρετὴν ἀγαθοὺς, Virtute insignes, Virtutis studiosos. Cum πρὸς, idem Memorab. iv. 6. 10., Τοὺς ἀγαθοὺς πρὸς τὰ δεινὰ—ἀνδρείους ἡγῇ, §. 11., Ἀγαθοὺς πρὸς τὰ τοιαῦτα, i. e., ut ab ipso Socrate explicatur, Τοὺς δυναμένους αὐτοῖς καλῶς χρῆσθαι.] Plut. in Themist. (c. vii. T. i. p. 452. 5.), Ὡς ἄνδρες ἀγαθοὶ γένωνται πρὸς τὸν πόλεμον. || Aliquando præpositione εἰς accusativo præfixa, ut idem Plut. in Poplicola (c. xvii. T. i. p. 417.), Ἦν ἀνὴρ εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀγαθὸς, [et Xenoph. K. A. i. 9. 9., Τοὺς ἀγαθοὺς εἰς πόλεμον, Omnibus iis virtutibus præditos, quibus in bello opus est.] || Item cum dativo, (vel) præfixa præpositione ἐν, ut Plut. in Poplicola l. c., Ἐν δὲ τοῖς πολεμικοῖς ἄριστος, [et Æl. Var. Hist. xii. 10., Ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Περσικοῖς ἀγαθοὶ ἐγένοντο, vel subaudita, ut Xenoph. Œcon. iv. 15., Τοὺς πολέμῳ ἀγαθούς.]

Ἀγαθὸς, Peritus rei alicujus, vel potius, Bene peritus, Aptus ad rem aliquam. Cum infinitivo, Æl. Var. Hist. i. 10., Οἱ Κρῆτές εἰσι τοξεύειν ἀγαθοὶ, Cre- D tenses artis sagittandi sunt periti, [iii. 16., Εἶτα τίς ἀμείνων ἦν στρατηγεῖν; et xii. 16., Ἐπεὶ στρατηγεῖν ἀγαθός. Vide incertum auctorem apud Suidam et Zonaram, mox laudandum. Palæphatus xxxiii. 2., Ἀμαζόνες δὲ τὸ γένος μάχεσθαι ἀγαθοὶ ἦσαν, Ad pugnandum facti a natura, Bellatores boni natura, ubi Fischer. in Ind. affert ex Æl. Hist. Anim. xvi. 25., Ἀγαθοὶ ποιεῖν, et Libanii Ep. xcviii. p. 52., Ἀγαθὸς χάριτας ἀπομνημονεῦσαι.] Polyb. vi. (25. 11.), Ἀγαθοὶ γὰρ, εἰ καί τινες ἕτεροι, μεταλαβεῖν ἔθη, καὶ ζηλῶσαι τὸ βέλτιον καὶ Ῥωμαῖοι. Sic apud Virgil. (Ecl. v. 1.),—boni quoniam convenimus ambo, Tu calamos inflare leves, ego dicere versus, pro, Periti inflandorum calamorum, dicendorum versuum. [Adde Silium Ital. xiv. 453. Tacit. Ann. i. 3. Agrippa militia bonus. Cicero Acad. iv. 31., Bonus gubernator.]

|| Aliquando ἀγαθὸς cum substantivo idem significat: ut quum dico ἀγαθὸς σκυτεὺς, bonus sutor, i. e., artis sutoriæ bene peritus: sic ἀγαθὸς στρατιώτης, bonus miles, i. e., artis militaris peritissimus, [Æl. Var. Hist. iii. 17. et ix. 38., Ἐπόθει γὰρ κτῆμα ἀγαθοῦ στρατιώτου,] inquit Eustath. (ad Il. P. 1121. 6.) Item in quodam loco, quem citat Suidas, (et Zonaras p. 13., ex incerto auctore), Τοὺς δὲ Δαΐους ἀγαθοὺς μὲν ἀκοντιστὰς, ἀγαθοὺς δὲ καὶ ἐν χερσὶ ποιήσασθαι μάχην. [Pro Δαΐους, quod et Zonaras habet, Kuster. conjecit Δάους, gentem notissimam, quam auctor anonymus, unde Suidas ista descripsit, tam cominus quam eminus pugnandi peritam vocat, vide Luc. Holsten. ad Steph. Byz. v. Δάαι, et Tittmann. ad Zonaram.] Pro ἀγαθοὶ ἀκοντίζειν, i. e., Boni jaculatores, pro Bene periti jaculandi: ut vicissim in loco Æliani pro τοξεύειν ἀγαθοὶ dicere possis, τοξευταὶ ἀγαθοί. Ita enim hæc loquendi genera convertuntur. Sic Gall. *Bon.* [Xenoph. K. Π. i. 5. 7. p. 53. i. 6. 19. p. 71. ἀγαθὸς γεωργὸς, ἱππεὺς, ἰατρὸς, αὐλητὴς, Œcon. vi. 13., ἀγαθοὺς τέκτονας, χαλκέας ἀγαθοὺς, ζωγράφους ἀγαθοὺς, ἀνδριαντοποιοὺς, καὶ τὰ ἄλλα τὰ τοιαῦτα, Sympos. iv. 57., ἀγαθὸς μαστρωπός. Et sic junctum legitur multis aliis substantivis, v. c. αὐλητὴς, οἰκονόμος, αὐλητρὶς, ἁρματηλάτης: sic Œcon. iii. 14., ἀγαθὰς γυναῖκας in re familiari, xxi. 5., Οἱ θεῖοι καὶ ἀγαθοὶ καὶ ἐπιστήμονες ἄρχοντες.]

Ἀγαθὸς, Utilis, cum dativo personæ, ut apud Hom. (Od. P. 352.), Αἰδὼ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προΐκτῃ. [Xen. K. Π. viii. 5. 12., Ὅσα—ἀγαθὰ ἀμφοτέροις, Cyneg. xiii. 17., Οὗτοι δ' ἂν εἶεν καὶ τοκεῦσιν ἀγαθοὶ, καὶ πάσῃ τῇ ἑαυτῶν πόλει, καὶ ἑνὶ ἑκάστῳ τῶν πολιτῶν καὶ φίλων.] Interdum etiam cum dativo rei, ut ἀγαθὸς τούτῳ, Utilis ad hoc. || Apud Theophr. cum genitivo rei, ut in Lib. de Hist. Plant., Ἀγαθὸς τῆς ἱερᾶς νόσου, et ἑρπετῶν, et σπληνὸς, et ἑλκῶν, pro, Utilis adversus comitialem morbum, serpentes etc. [Respicitur ad loc., qui legitur in L. iii. 12., ubi cum præpos. κατὰ jungitur: Ἀγαθὴν κατὰ τῆς ἱερᾶς νόσου,—καθ' ἑλκῶν—καθ' ἑρπετῶν, καὶ σπληνός. "Cum genitivo, de medicaminibus v. Dawes. p. 457.," Schæf. in Mss. Apud Xen. Memorab. iii. 8. est: Ἆρα γὰρ, ἔφη, ἐρωτᾷς με, εἴ τι οἶδα πυρετοῦ ἀγαθόν; Οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Ἀλλὰ ὀφθαλμίας; Οὐδὲ τοῦτο. Ἀλλὰ λιμοῦ; Οὐδὲ λιμοῦ. Ubi, ut patet e priore Theophr. loco, subintelligitur præpos. κατά.] || Apud eund. Theophr. [...] 13.) cum accusativo, præcedente πρὸς, idem valet ut, Χρησίμη δὲ πρὸς πολλὰ, καὶ ἀρίστη πρὸς κεφαλὴν, ἀγαθὴ δὲ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα ἕλκη, καὶ πρὸς ἑρπετὰ, καὶ πρὸς ὕπνον. [Ephes. iv. 29., Λόγος ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομὴν, Oratio apta, idonea, utilis ad promovendam aliorum felicitatem.]

[Ἀγαθὸς, Fertilis. Xen. in K. Π. iii. 2. 8., Γῆς ἀγαθῆς, in Œcon. xvi. 7., Γῆ ἀγαθὴ—γῆ κακὴ, et in K. Π. vii. 5. 26. p. 454., Γῆν πολλὴν καὶ ἀγαθήν. Varro de Re Rustica i. 9., Terra cujusmodi sit, refert, et ad quam rem bona, aut non bona sit. Diod. Sic, a Schæf. in Mss. indicatus, ii. 48., Ἀγαθὴ δ' ἐστὶ φοινίκων φυτοῖς, Palmetis ea regio felix est. Sic vulgo legitur, sed * φοινικόφυτος exhibent Steph. marg. Cl. Mut. Coisl. Ven. "Φοινικόφυτος amplector, ipsi Diodoro xix. 98. probatum, positumque ad exemplum Homerici ἀγαθὴ κουροτρόφος, Od. I. 27." Wesseling.]

[Ἀγαθὸς, Evergeta, Beneficus. Charito viii. 8. p. 192., Ἐπευφήμησεν ὁ δῆμος Ἀγαθῷ ἀνδρὶ, Πολυχάρμῳ, φίλῳ πιστῷ, ὁ δῆμός σοι χάριν ἐπίσταται, ubi Dorvill., a Schæf. in Mss. laudatus:—" Xenoph. K. Π. iii. 3. 4., Κῦρον ἀνακαλοῦντες τὸν εὐεργέτην, τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθόν. Apud Gruter. 491, 1. et 846, 3. habes hunc titulum: priorem repetiit Muratorius p. 569. 3. ex Montefalc. Palæogr. p. 162., J. Gronovius Monum. Ancyranis p. 142. secundam p. 1448. ex Montefalc. p. 165."]

|| Ἀγαθὸν, οῦ, τὸ, substantive, Bonum: ut (Epicurus), Ἀγαθὸν ὁ χρόνος οὐκ αὔξει προσγινόμενος, i. e., interprete Cicerone, (De Fin. Bonor. et Malor. iii. 13.), Ipsum bonum crescendi accessionem nullam habet. Interdum et præposito artic. τὸ ἀγαθὸν, vel τἀγαθόν. Epicurus apud Athen. (vii. p. 280. a), Οὐ γὰρ ἔγωγε δύναμαι νοῆσαι τἀγαθὸν, ἀφαιρῶν μὲν τὰς διὰ χυλῶν

ἡδονὰς κ. τ. λ. Quæ verba sic reddit Latine Cicero (Tusc. Disp. iii. 18.), Nec equidem habeo, quod intelligam bonum illud, detrahens eas voluptates, quæ sapore percipiuntur. [Vide Nostri Ciceron. Lex. Gr. Lat. p. 52. et 56.]

|| Tradunt quidam, a Gr. scriptt., ac præsertim ab Aristotele, observari, ut ἀγαθὸν non præfixo artic., usurpetur de quolibet bono: at præfixo artic., de summo illo bono. Quibus fortasse hic Cicero videri possit ideo pronomen *illud* addidisse; sed id non perpetuum esse, animadverti.

Ἀγαθὸν, Commodum, Emolumentum, Utilitas. Ut Demosth. (de Corona p. 328. 12. ed. Reisk.), Ὄνησιν μὲν οὐδεμίαν φέροντας, οὐδ' ἀγαθοῦ κτῆσιν οὐδενὸς, συμφορὰν δὲ τῷ τυχόντι τῶν πολιτῶν καὶ κοινὴν αἰσχύνην. [Phrynichus Arab. Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 5., Ἀγαθὸν ἔτι τοῦτ' ἀπολείπεται, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα· πάνυ Ἀττικῶς, Ἀριστοφάνης·— τὸ γάρ τοι καὶ μόνον Ἔτ' ἔστι λοιπὸν ἀγαθὸν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα. Locus depromtus est ex Aristoph. Ranis v. 73., ubi est τοῦτο γὰρ, non τὸ γάρ. Charito i. 4. p. 9., Καὶ γὰρ εἰ κοινὸν ἀγαθὸν πάσης Σικελίας εὐτυχῶν, ubi Dorvill., a Schæf. in Mss. laudatus:—"Parodia expressit illud Menandri in incertis in J. Clerici Edit. p. 220. apud Stobæum xxxix. p. 241., Κοινὸν ἀγαθόν ἐστι τοῦτο, χρηστὸς εὐτυχῶν, ubi mallem, Κοινὸν ἀγαθὸν τοῦτ' ἔστι, χρηστὸς εὐτυχῶν, ut p. 18., Εὐδαιμονίας τοῦτ' ἔστιν, υἱὸς νοῦν ἔχων. Tiberius de Nerone et Druso apud Tacit. Ann. iv. 8., Ita nati estis, ut bona malaque vestra ad rempublicam pertineant. Xenoph. Hieron. vii. 9. de bono principe, Θεῶνταί τ' αὐτὸν ὡς οἰκεῖον ἕκαστος ἀγαθόν: K. Π. v. 3. 11., Ὦ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις, κοινὸν ἂν εἴη τὸ ἀγαθόν. Quem locum non inobservatum prætermisit cl. interpres ad Luciani Dial. Deor. vii. p. 220., qui in Scytha p. 871., Ἐν τοῦτο ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι καὶ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ οὗτος. Artem. i. 17. 20. contra, Ἀλλὰ καὶ βλάβην τινὰ κοινὴν νομίζομεν." Xenoph. Memorab. ii. 4. 2., Φίλον ὃ μέγιστον ἀγαθὸν εἶναί φασιν. Sic Terent. Andr. iv. 3. 2., Summum bonum esse heræ putavi hunc Pamphilum. Vide Lex. Xenoph. Æl. in Var. Hist. iii. 17., Ταραντίνοις δὲ ἐγένετο ἀγαθὸν Ἀρχύτας, Angl., *a blessing*. Sic edidit Abr. Gronov., quoniam id jubebant Codd. scripti.]

|| Ἐπ' ἀγαθῷ. Thucyd. v. 27., Ἐπειδὴ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλ' ἐπὶ καταδουλώσει τῆς Πελοποννήσου, σπονδὰς καὶ ξυμμαχίαν πρὸς Ἀθηναίους τοὺς πρὶν ἐχθίστους πεποίηνται, id est ἐπὶ συμφέροντι, ut Schol. exponit. Aliquando et genitivus additur, ut Xenoph. K. Π. vii. (4. 2.), Ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Κύρου καὶ τῶν Περσῶν—ἐπ' ἀγαθῷ τῶν δεχομένων. [Paulo aliter idem in Hist. v. 2. 25., Ἐπ' οὐδενὶ ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος, Cum magno Græciæ malo.] Interdum cum dativo, ut Aristoph. Ranis (v. 1487.) Ἐπ' ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις. Item, Σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ. Xenoph. K. Π. iii. (1. 9.), Σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ τὰς τιμωρίας ποιεῖσθαι, ἢ σὺν τῇ σῇ ζημίᾳ, i. e. Cum tuo emolumento, aut cum tuo damno, sive detrimento. Opponit enim hic ἀγαθὸν et ζημίαν. [Cum πρὸς ab eodem Xenoph. in Αθ. ii. 19. jungitur, Οὐ πεφυκέναι πρὸς τῷ σφετέρῳ ἀγαθῷ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ κακῷ: et in K. Π. ii. 2. 15., Μαρτυρεῖ δέ μοι καὶ τόδε πρὸς τὸ ἀγαθὸν, Id utile nobis futurum esse. Etiam pluralis est in ejusdem Hist. vi. 5. 33., Ἀλλήλοις παρίσταντο ἐπ' ἀγαθοῖς, Ut utilitatem perciperent. Schneider. tamen de lectionis veritate dubitabat. Vide Wessel. ad Diod. S. i. p. 4. 294. et Boissonad. in Philostr. p. 421., a Schæf. in Mss. laudatos. Has formulas Gr. cum Latinis paribus confert Cortius ad Sallustii Catil. 51. 32. p. 316.

[Charito ii. 3. p. 36., Ἵλεως εἴης, ὦ Ἀφροδίτη καὶ ἐπ' ἀγαθῷ μοι φανείης, ubi Dorvill., a Schæf. in Mss. laudatus, hæc notavit:—"Auspicato, obvia formula. Vid. Lucian. T. i. p. 791. Unde boni ominis causa formata fuerunt cognomina *Ἐπάγαθος et *Ἐπαγάθων, et fœmininum *Ἐπαγαθώ. Apud Fabret. Cl. 4, 51. p. 254. MAGNIA. EPAGATHO. DULCIS. ANIMA. HAVE. BENE. VALEAS. etc. Apud cl. Gorium in Columbario iii. p. 149. AGATHO RHOSICE. TERTI. L. ubi

A etiam fœmininum videtur. Apud Murator. 1339. 9. Ἐπαγαθὼ σύμβιος, quem titulum rectissime restituit cl. Hagenbuch. ad Marmora Græca p. 39. Ap. eund. Murat. p. 1726. 7. occurrit Ἐπαγαθώ. Quam inscriptionem item optime vir ille eruditus tractavit."]

Ἀγαθὸν, cum infinitivo. Hom. Il. Ω. (130.), Ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι Μίσγεσθαι. Sub. ἐστὶ, i. e. Confert, Utile est, Juvat. ["Suspectum est Xenoph. K. Π. ii. 1. 9., Προεῖπε τάδε· ἰδιώτῃ μὲν ἀγαθὸν ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ. Nisi enim ἀγαθὸν accipiatur pro Decet, videri potest glossema esse nominis εὐπειθῆ." Lex. Xenoph. Imo recte se habet illud ἀγαθόν. Hom. Il. Ω. 425., Ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι Ἀθανάτοις. Il. H. 282. et 293., Νὺξ δ' ἤδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι. Od. Γ. 196., Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι ἀνδρός. "Sæpe ἀγαθόν et ἀγαθόν ἐστι legitur cum infinitivo: Xenoph. Πο. iii. 4., Ἀγαθόν τε καὶ καλὸν, καὶ προεδρίαις τιμᾶσθαι: §. 12., Καλὸν μὲν καὶ ἀγαθὸν ναυκλήροις οἰκοδομεῖν καταγώγια, deinceps est

B καλὸν simpliciter: §. 14., Ἀγαθὸν δέ μοι δοκεῖ εἶναι πειραθῆναι: Ιπ. v. 2. vi. 12. ix. 9. K. iv. 10. cum dativo et inf. Αθ. i. 14., Σφίσιν ἀγαθόν ἐστι τοὺς βελτίστους σώζειν: cum acc. et inf. Ιπ. vii. 7., Ἀγαθὸν διαπαύσαντα ὁρμῆσαι: viii. 11., Ἀγαθὸν δὲ ἑλκύσαντας, alii malunt ἑλκύσαντα, ἐφ' ἑαυτὸν τὸν πολέμιον ἀπῶσαι. cum dat. et particip. K. Π. v. 8. 12., Οἷσπερ ἀγαθὸν ἦν φίλιον ὂν sc. τὰ χωρίον." Lex. Xen.]

|| Ἀγαθὰ, pluraliter, Bona, Opes, Copiæ, Facultates, Fortunæ. Lysias in Orat. Κατὰ Ἀγοράτου Ἐνδείξεως (p. 510. 5. ed Reisk.), Τόν τε ποιητὸν πατέρα ἀφείλετο, ἃ ἦν ὑπάρχοντα ἐκείνῳ ἀγαθά. [Xenoph. K. Π. iii. 3. 2., Ἀγαθῶν—περὶ γυναικῶν, καὶ τέκνων, καὶ περὶ πάντων ὧν κέκτησθε ἀγαθῶν: ii. 3. 2., Τὰ τῶν πολεμίων ἀγαθὰ τοῖς νικῶσι: vii. 1. 6., Πολλά τε καὶ ἀγαθὰ κτήσασθαι: O. xii. 6., Ἀπολαύειν τῶν σῶν ἀγαθῶν: de donis hospitalibus, K. Π. v. 3. 2., Ἐξένισεν ἡμᾶς πολλοῖς ἀγαθοῖς: vi. 2. 8. de mercibus, Θάλαττα, καθ' ἣν πλείω ἔρχεται ἀγαθά. Usurpatur pro Commoda et præda belli, Xen. K. Π. ii. i. 10., Εἴ τι ἀγαθὸν

C μεῖζον φαίνοιτο: ii. 2. 10. ii. 3. 3. iv. 1. 5. iv. 2. 5., Ὡς ἡγήσοιντο ἐπὶ πολλὰ ἀγαθά: iv. 5. 8. 10. vii. 1. 7. vii. 5. 25., Κοινωνοὶ καὶ πόνων καὶ ἀγαθῶν: K. A. iii. 1. 14. synonymum est ἆθλα: vi. 2. 6., Ἀγαθόν τι λαμβάνειν: E. v. 1. 14. p. 282. Vide Lex. Xen.] Significat et cujusvis generis bona, ut apud Xen. K. Π. iv. (1. 4.), Πολλὰ μὲν πρόβατα, πολλοὶ δὲ βόες, πολλαὶ δὲ ἅμαξαι πολλῶν ἀγαθῶν μεσταὶ, i. e., Multæ pecudes, multi boves, multa plaustra multis bonis referta. [Imo per ἀγαθὰ hoc loco intelligi debent cibus et potus, i. q. τὰ ἐπιτήδεια. Suidas et Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324., Ἀγαθά· ἐπὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ εὐωχίαν σιτίων καὶ ποτῶν, ἐχρήσατο Ξενοφῶν τῇ λέξει. "Xenoph. K. Π. iv. 4. 1., Χώρα μεστὴ οἴων—καὶ σίτου, καὶ πάντων ἀγαθῶν: iv. 4. 2., Χώρα ἐρήμη ἀνθρώπων—καὶ τῶν ἀγαθῶν: K. A. iii. 1. 13., Τῶν ἀγαθῶν οὐδενὸς—εἰ μὴ πριαίμεθα. In sqq. vocantur ἐπιτήδεια: iv. 5. 20., Ἀγαθόν τι, i. e. οἶνος: vii. 1. 21. vii. 3. 6., sed iv. 4. 5. est, Εἶχον πάντα τὰ ἐπιτήδεια, ὅσα ἐστὶν

D ἀγαθά. Ubi ἐπιτήδεια possit glossema videri: vi. 6. 1., Πάντα γὰρ εἶχεν ἡ χώρα πλὴν ἐλαίου, alii ἀγαθὰ inserunt inter γὰρ et εἶχεν: Hist. vi. 5. 27., Πολλῶν κἀγαθῶν μεστὰς οἰκίας, parum aberat quin Steph. reponeret ἀγαθῶν: K. A. iv. 6. 17. in 2 Mss. apud Hutch. legitur, Κώμας πολλῶν καὶ ἀγαθῶν γεμούσας, cum καὶ in editis desit. De formula, Πολλὰ καὶ ἀγαθὰ et similibus vide πολύς." Lex. Xenoph. Philostrati Heroica p. 8=662., Περίεστι γὰρ καὶ σύκων καὶ κάρπα δοίην, καὶ μῆλα δοίην καὶ μυρία ἀγαθὰ ἑτέρα, ubi Boissonad., a Schæf. in Mss. laudatus, hæc notavit:—"Ἀγαθὰ in genere sunt opes, copiæ, quidquid ad bene beateque vivendum conferre potest, ut in hoc Epicharmi vel Platonis senario apud Xenoph. Memorab. ii. 1. 20., τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τἀγάθ' οἱ θεοί. In specie ἀγαθὰ sunt quævis esculenta et poculenta: quem sensum illustrarunt Bos Exerc. Philol. p. 18., Raphelius Annot. Philol. e Polybio p. 173. Athen. i. c. 20., Παρέκειντο αἱ τρά-

πεζαι—κατηρεφέες παντοίων ἀγαθῶν, κατὰ Ἀνακρέοντα: viii. c. 12., Προσφέρουσιν αὐτῇ sc. τῇ Βριζοῖ σκάφας πάντων πλήρεις ἀγαθῶν, πλὴν ἰχθύων: ix. c. 19. de porcello farcto, Αὐτοῦ ἡ γαστὴρ πεπλήρωται παντοίων ἀγαθῶν: iii. c. 56., Ἄμφις ἐν Οὐρανῷ· Εἰς τὴν ἑσπέραν χορταζόμενα πᾶσιν ἀγαθοῖς, ubi Schweigh. ait se metri rationem requirere. Forte sic disponenda verba,—εἰς τὴν ἑσπέραν Χορταζόμενοι πᾶσιν ἀγαθοῖς. Rescripsi χορταζόμενοι. Editor doctissimus proposuit χορταζόμενος. Sed οι facilius in α quam in ος potuit abire. Cf. Porson. ad Med. v. 44. Numerorum successio non est elegantissima, sed sic sæpius Comici: vide supra p. 277." "Vulgo, χορταζόμενα πᾶσιν ἀ. Vel potius, ne litera mutetur, εἰς τὴν ἑσπέραν χορτάζομεν Ἅπασιν ἀγαθοῖς. Mox aliam hujus loci correctionem protulit Pors., εἰς τὴν ἑσπέραν Χορταζόμεσθα πᾶσιν ἀγαθοῖς." Porsoni Advers. p. 61. "Ad cibos speciatim transfertur tum sæpe alibi, tum in illo Theogn. 993., Δείπνου δὴ λήγοιμεν, ὅπου τινὰ θυμὸς ἀνώγει, Παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι. Quorum facilis correctio est, cum, quod ap. Athen. vii. 310. A. hujus loco legitur Δ. δ. λήγοι μένος ὅν τινα θ. ἀνώγοι Π. literis aliter in verba distinctis aptam efficiat sententiam, Δ. δ. λήγοιμεν, ὅσον τινὰ θ. ἀνώγοι Παντοίων, κ. τ. λ." Lennep. ad Phalar. Ep. p. 332. Hic locus diligentiam præteriit Gaisfordii, cujus hæc sunt verba in Poet. Min. Gr. T. i. p. 265.:—" Aldus et Mss. δείπνου τε λήγοιμεν, Turnebus δ. δὴ λ. Athen. vii. p. 310. A. δ. δὴ λήγοι μένος οὗ τινα (sic Ms. Ven.) ἀνώγοι. Camerarius conjecit θίγοιμεν, Brunck. μνησαίμεθ', ὅσον τινὰ θυμὸς ἀνώγοι." Jacobsio in Additt. Animadvv. in Athen. p. 178. Theognis scripsisse videtur, κηδοίμεθ'. In Cod. Mutin., teste Bekkero, est Δ. δὲ λήγοιμεν, et in Cod. Vat., teste eodem, Δείπνου δὴ λήγοιμεν. Ceterum fundus locutionis forte est in illo Hom. Od. Ξ. 441., Ὅττι με, τοῖον ἐόντ', ἀγαθοῖσι γεραίρεις. Herod. ix. 82., Ἐκπλαγέντα τὰ προκείμενα ἀγαθά. Vide Schæf. in Ind. ad Bosii Ellips. Gr. v. Ἀγαθά. Aristoph. Av. 734., Ἀλλὰ παρόντες δώσομεν ὑμῖν Αὐτοῖς, παισὶν, παίδων παισὶν, * Πλουθυγιείαν, εὐδαιμονίαν, Βίον, εἰρήνην, νεότητα, γέλω-Τα, χορούς, θαλίας, γάλα τ' ὀρνίθων, Ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν Ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν· Οὕτω πλουτήσετε πάντες. Brunck. h. l. in Ind. ἀγαθὰ speciatim pro Cibo lautiore et potu accepit, ad præcedens illud, γάλα τ' ὀρνίθων, referens, sed melius sic interpreteris, Κοπιᾶν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, Bonorum omnigenorum nimia copia laborare: v. Toupii Emendd. in Suid. iv. p. 125. Aristoph. Eccl. 838., Ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενησμέναι Ἀγαθῶν ἁπάντων, καὶ παρεσκευασμέναι, quo forte respexit Phrynichus Arab. Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 13., Ἀγαθῶν πάντων ἐπινένηται ἡ τράπεζα· ἀντὶ τοῦ ἐπισεσώρευται, μεμέστωται: v. 1139., Οἶνος δὲ Χῖος ἐστὶ περιλελειμμένος Καὶ τἄλλ' ἀγαθά: Vesp. 1304., Ὡς ἐνεπλῆτο πολλῶν κἀγαθῶν: Acharn. 873., Ὅσ' ἐστὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς, Ὀρίγανον, γλαχὼ, ψιαθὼς, θρυαλλίδας, Νάσσας, κολοιὼς, ἀτταγᾶς, φαλαρίδας, Τροχίλως, κολύμβως. Latini, notante Brunck. in Ind. ad Aristoph., res bonas vocant. C. Nepos in Ages. c. ult., Præter vitulina, et hujusmodi genera obsonii, nihil accepit: unguenta, coronas, secundamque mensam servis dispertiit, cetera referri jussit: quo facto eum Barbari magis contemserunt, quod eum ignorantia bonarum rerum illa potissimum sumsisse arbitrabantur. Varro apud Non. Marcellum p. 539. 542., ex emendatione Ruhnkenii ad Rutilium L. p. 11., a Schæfero in Mss. laudati, In omnibus rebus bonis, cotidiano cubo in Sardianicis tapetibus. "Ubi vulgo legitur, cotidianis. Sic veteres dixerunt meridiano, matutino, hesterno, repentino, hiberno, et similia, in quibus intelligitur *tempore*." Ruhnk. In ἀγαθὰ subintelligitur βρώματα: vide Schæf. ad Bosii Ellips. Gr. p. 44. ed. Oxon. 1813. Proventus agrorum et fruges dicuntur ἀγαθά. Luc. xii. 18. 19. Τὰ γεννήματα καὶ τὰ ἀγαθά μου. Eodem sensu טוב Genes. xlv. 20. Esdr. ix. 12. coll. 3 Esdr. viii. 85. Vide Schleusneri Lex. "Xenoph. K. Π. viii. 6. 3., Ὅ τι ἐν τῇ γῇ ἑκάστῃ ἀγαθὸν ᾖ—τῶν πανταχοῦ γιγνομένων ἀγαθῶν: §. 11. dicitur καλόν: viii. 7. 3. p. 550., Ἡ γῆ πάντα μὲν τὰ καλὰ, πάντα δὲ τἀγαθὰ φύει: Πο. i. 3. ii. 1. Hier. v. 5. Œcon. iv. 13. v. 3. xii. 6., Ὅταν τινος ἀγαθοῦ οἱ Θεοὶ ἀφθονίαν διδῶσιν." Lex. Xenoph. "Τὰ ἀγαθὰ, Bona, quæ terra gignit ad victum et lætitiam, Sap. ii. 16. ubi est i. q. κτίσις ibidem, coll. Luc. i. 53. et Lœsneri Observv. e Philone ad Luc. xii. 18." Bretschneideri Spicil. Lex. in Interprr. Gr. V. T. p. 18.]

Ἀγαθὰ, Commoda, Emolumenta, Beneficia. Xenoph. K. Π. iv. (2. 5.), Εἴ τινι ἀγαθὸν συνέπραξεν—πολλοῖς πολλὰ παρὰ τοῦ πάππου ἀγαθὰ διεπέπρακτο. Res secundas Cicero (Tusc. Disp. iv. 8.) interpretatur, quum hanc Stoicorum definitionem, Φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, vertit, Invidentia est ægritudo suscepta propter alterius res secundas. Atque hic substantive ponitur ἀγαθοῖς. Interdum additur substantivum πράγματα, ut in loco Thucydidis modo cit. [Xenoph. K. Π. v. 3. 15., Τοὺς εὐεργετοῦντας ἀγαθοῖς ὑπερβαλλόμενοι.]

Ἀγαθὸν vel ἀγαθὰ πάσχειν, Commodum vel commoda percipere, Beneficio s. beneficiis affici, ἀγαθὰ ποιεῖν vel ἐργάζεσθαί τινα, Beneficia conferre in aliquem. Lysias, Τίς οὖν ἐλπὶς ὑπὸ τούτου τὶ ἀγαθὸν πείσεσθαι; Isocr. in Evag. Encomio (T. ii. p. 304. ed. Augeri), Καὶ ποιῆσαι καὶ παθεῖν πλεῖστα ἀγαθά. Luc. in Toxaride (iii. T. ii. p. 510.), Ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο, ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, id est, Si quod aliud beneficium in vos contulerunt, Si qua in re præterea vobis commodarunt, Si quid præterea de vobis benemeriti sunt. [Xenoph. Ages. vii. 1., Τοὺς ἀρχομένους πλεῖστα ἀγαθὰ ποιεῖν: K. Π. v. 3. 5., Οὔτε ἂν φίλους τις ποιήσειεν πλεῖστα ἀγαθὰ ἐν πολέμῳ, οὔτ' ἂν ἐχθροὺς πλείω τις βλάψειεν: K. A. i. 9. 7., Εἴ τις ἀγαθὸν ἢ κακὸν ποιήσειεν αὐτόν: v. 5. 7., Ὑφ' ὑμῶν ἀγαθόν τι πάσχειν, κακὸν δὲ μηδέν: vii. 3. 9. Μείζω ὑπὸ τούτου ἀγαθὰ πείσῃ: K. Π. v. 3. 15., Πρὶν καὶ ὁτιοῦν ἀγαθὸν ὑφ' ἡμῶν παθεῖν—μηδὲν ὑπ' ἐκείνου κακὸν πείσονται.]

Ἀγαθὰ φρονεῖν τινι, Alicui cupere, Bene velle alicui. Hom. Od. A. (43.),—ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων, et Il. Ω. (173.) μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω, Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα: [et Il. Z. 161.,—ἀλλὰ τὸν οὔτι Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα δαΐφρονα Βελλεροφόντην.]

Ἀγαθὰ, Virtutes, Dotes. Isocr. de Pace, (T. ii. p. 190, ed. Augeri), Τοῖς γὰρ ἀγαθοῖς οἷς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ, τούτοις κτώμεθα καὶ τὰς ὠφελείας ὧν δεόμενοι τυγχάνομεν. Xenoph. Περὶ Ἱππικῆς (i. 2.), Οὕτω καὶ ἵππου πολεμιστηρίου οὐδὲν ἂν ὄφελος εἴη, οὐδ' εἰ τἆλλα πάντα ἀγαθὰ ἔχοι, κακόπους δ' εἴη, i. e., Etiamsi alias omnes dotes habeat.

[" Aristophanis locum Av. 1103. dudum, metro et sensu flagitantibus, emendaverat Dawes. Misc. Crit. p. 299., Ὅσ' ἀγάθ'—adductis Plut. 112., Σὺ δ', ὦ ἂν εἰδῇς ὅσα, παρ' ἡμῖν ἢν μένῃς, Γενήσετ' ἀγαθὰ, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ, Pac. 888., Σκέψασθ' ὅσ' ὑμῖν ἀγαθὰ παραδώσω φέρων, Av. 1616., Ἕτερον νῦν ἔτι Ἀκούσαθ', ὅσον ὑμᾶς ἀγαθὸν ποιήσομεν, quibus adde Eq. 1218., Οἴμοι τῶν ἀγαθῶν ὅσων πλέα, ita recte Reiskius pro ὅσον: 1336., Ὅσα με δέδρακας ἀγάθ', Pac. 1198., Ὦ Τρυγαῖ', ὅσ' (ita lege, non ὃς) ἡμᾶς τ' ἀγαθὰ δέδρακας: Hom. Od. X. 209., Ὅσσ' ἀγαθὰ ῥέζεσκον, ubi alteram lectionem, Ὅς σ' ἀγαθὰ imperite probat Jos. Barnes. Aristoph. Acharn. 873., Ὅσ' ἐστὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς, (Alexis apud Athen. vi. 16. p. 254. b.), vulgo ἔστ' ἄν. Sed particula ἂν præsenti indicativo jungi nequit." Porsoni Advers. p. 225.]

[Aristoph. Plut. 1120., a Schæfero in Mss. laudatus; Πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς καπηλίσιν Πάντ' ἀγάθ' ἕωθεν εὐθὺς, οἰνοῦτταν, μέλι, Ἰσχάδας, ὅσ' εἰκός ἐστιν Ἑρμῆν ἐσθίειν, ubi T. Hemsterh. hæc notavit:—"Nihil est, quamobrem πάντ' ἀγαθὰ deseramus, quippe nitidam loquendi formulam, quam hoc ipso loco prolato illustravit magnus Bentleius ad Callimachi Epigr. liv. (liii.)." Theopompus Comicus ἐν Παισὶν, apud Hephæstionem c. xiii. p. 76. ed. Gaisfordii, a Bentleio adlatus, Πάντ' ἀγαθὰ δὴ γέγονεν ἀνδράσιν ἐμῆς ἀπὸ συνουσίας. Vide et G. Wakefieldium Silv. Crit. iii. p. 118., a Schæfero in Mss. citatum.]

"Ἀγαθὰ * Κιλίκων, Bona Cilicum (imo Cilico) s. "ἔχει: proverbialiter de eo, qui malis artibus pepe-"rit sibi bona, orto adagio a Cilicone quodam, qui

" prodita Mileto ditatus est. Vide de eodem Cili-" cone s. Cillicone plura apud Suidam." H. Steph. Thes. Ind. [Suidas: Καὶ, Ἀγαθὰ Κιλίκων, λείπει τὸ ἔχει· Κιλίκων δὲ ὄνομα κύριον, εὔπορος δὲ ἦν. Idem in v. Πονηροῖς, Προδοὺς δὲ Μίλητον τοῖς πολεμίοις, πυνθανομένου τινὸς, ὅτι τοῦτο ἐποίησεν, ἀποκρίνασθαι, Ἀγαθὰ Καλλιφῶν. " Scribendum videtur Κιλλικῶν, ut Ξενοφῶν. Sic etiam apud Aristoph. scribendum, ut patet ex genitivo Κιλλικῶντος, ut Ξενοφῶντος, in Pace v. 446., Οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλικῶν. De Cillicontis proditione, et fœdo vitæ genere, ac justis pœnis, cs. Gr. Scholia, quæ rem totam fuse declarant. Vide et Suid. in Κιλίκων, et paulo post in Κιλλικῶν, ubi recte vox scripta legitur, et Aristoph. versus affertur." Portus ad Suid. v. Ἀγαθά. Aristoph. Pace v. 362. Ερ. Ὦ μιαρὲ, καὶ τολμηρὲ, τί ποιεῖν διανοεῖ; Τρ. Οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικών. Sic edidit Brunck., cujus hæc sunt verba:—" Id est, πάντ' ἀγαθά. Ad historiam adludit, quam refert Schol. et ex eo Suidas: Ἐπὶ πονηρίᾳ ἐτεθρύλλητο ὁ Κιλλικὼν, ὃς προὔδωκε Μίλητον Πριηνεῦσι· πυνθανομένων δέ τινων πολλάκις αὐτοῦ, τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε, Πάντα τἀγαθὰ, καὶ ἔστι παροιμία, Πάντ' ἀγαθὰ, ὡς ἔφη Κιλλικών. Vide Hesych. in Κιλλικὼν, et in Δημοκλεῖδαι. In A. ut ap. Hesych. scriptum Κιλλικὼν, melius notato accentu, quam vulgo." Vide Zenob. i. 3. p. 2., Diogen. i. 9. p. 176., et ad utrumque Schottum. Adde Eustath. ad Odyss. K. p. 1669. 43—60. Maussac. ad Harpocrat. v. Φρυνώνδας. In Δημοκλεῖδαι Hesych. accus. plur. facit Κιλίκωνας, nisi hoc vitiosum, inquit Verweius: * Δημοκλεῖδαι· οἱ ξένοι καὶ μοιχοὶ, ἀπὸ * Δημοκλείδου τοιούτου ὄντος, καθάπερ καὶ τοὺς ἑταιρηκότας, Τιμάρχους ἔλεγον, τοὺς δὲ πονηροὺς, Εὐρυβάτους, Κιλλίκωνας δὲ, τοὺς προδότας. Quod ad alteram Hesych. glossam attinet, Κιλλικὼν in Cod. Ven., ut vulgo editur, scribi testatur Schow. In Eustathio l. c. p. 1669. 53. est ὁ * Καλλικῶν, quod alicubi corrupte pro Κιλλικῶν scriptum legerat Archiepiscopus Thessalonic.: Ὥσπερ δὲ τούτους ἡ ἱστορία λόγου ἠξίωσεν——οὕτω παρέπηξε ἑαυτῇ καὶ τοὺς ἔμπαλιν πονηροτάτους, ὁποῖος τοὔνομα μὲν Ἀχαιός· τὸ δὲ ἐπίθετον Καλλικῶν ἤγουν ὡς εἰπεῖν, καλὸς εἰς τὸ κοεῖν ἤγουν νοεῖν, ἀναλόγως τῷ Ἀμνοκῶν, ἤγουν ὁ ἀμνὸς τὰ ἐς νοῦν· ὅπερ ἐστὶ προβατώδης καὶ εὐήθης· ἦν δὲ καὶ προδότης ὁ Καλλικῶν. Cf. Suid. et Photii Lex. v. Κιλίκων, ubi vide Schleusneri Cur. noviss. p. 130. Suidas in v. Πονηροῖς pro Καλλικῶν, seu potius Κιλλικῶν, habet * Καλλιφῶν, et e Callim. Fragm. ccxxvii., affert, Μὴ σύ γε, Θειάγενες, κόψαις χέρα Καλλιφόωντος. Sed utrumque falsum est, et Καλλιφῶν et Καλλικῶν: falsum quoque est Κιλίκων sive Κιλικών. Ubique scribendum circumflecte, ut Portus ad Suidam vidit, Κιλλικῶν, ῶντος, ut Ξενοφῶν.]

[" Suidas: Πόντος—καὶ παροιμία, Πόντος ἀγαθῶν· ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν καὶ μεγάλων, ὥσπερ, Ἀγαθῶν θάλασσα. Hæc magnam partem leguntur apud Schol. ad Aristoph. Plut. v. 1051., qui et proverbium illud, Πόντος ἀγαθῶν, Sophronis esse docet. Phœnix Coloph. apud Athen. xii. p. 530., Ἀνὴρ Νῖνός τις ἐγένεθ', ὡς ἐγὼ κλύω, Ἀσσύριος, ὅς τις εἶχε χρυσίου πόντον." Toupius Emendatt. in Suid. T. ii. p. 90. V. Blomf. ad Æschyli Sept. c. Theb. v. 948.]

" Ἀγαθὶς, ίδος, ἡ, Hesych. δέσμη ῥάμματος καὶ " στήμονος, Fasciculus fili seu staminis colligati; " Glomus. [Hesychii verba ex Glossis Gr. Barbaris " repetita posuit Cangius Gloss. Gr. in v. Ῥάμματος. " Etym. M. 5. 33., Ἀγαθίς· δέσμη, καὶ εἶδος τὸ " γράμματος ἢ στήμονος. " Haud scio an verius " ῥάμματος, fili quo[1] sutura fit," Sylburg. " Difficile " est dicere ἀγαθὶς num fili genus, an glomus stami- " num sit intelligenda," inquit Schneider. in Ind. ad " Rei Rusticæ Scriptt. vet. Lat. T. vii. p. 375., qui " de omnibus vocabulis ad textrinam artem perti- " nentibus, fuse, et, ut solet, accuratissime ibi egit. " Vide Phrynichi Arab. locum, mox afferendum. " Glossæ Labb., Ἀγαθίς· Globus, Glomus; Ἀγα- " θίς· Glomera et Glomus, P. Eustath. ad Il. Σ. p. " 1166. 29., Καὶ ὡς Δαιδάλου ὑποθήκαις ἀγαθίδα μίτου " δοῦσα τῷ Θησεῖ, αἰτία γένοιτο· ἐκείνῳ διεξοδεῦσαι " τὸν λαβύρινθον: pro ἀγαθίδα μίτου, in Pseudo- " Didymi Scholiis ad Il. Σ. 590., a G. Wakef. in " Mss. citati, est μίτον ἀγαθίδος, sensu eodem, *A* " *clew of thread*: vide eund. ad Od. Λ. 320., " ubi ἀγαθίδα μίτου legitur, notante Guil. Adams " in Mss. Scholia Veneta, a Villoisono edita, Ἀγα- " θίδα ἔδωκε Δαίδαλος τῇ Ἀριάδνῃ. Ἀγαθίδιον στήμο- " νος extat in Hesych. mox afferendo. Ἀγαθὶς, " Dorice pro ἀγαθὶς, Hes. est σφαῖρα, i. e. Glomus, " interprete Is. Vossio: vide nos supra ad v. " Ἀγασίς. Eustath. ad Il. Ω. p. 1336. 18., Ἰστέον δὲ " καὶ ὅτι τολύπη κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἐρίων σφαῖρα. " Recte ergo se habet vox σφαῖρα in Hesych. glossa, " a Nostro l. c. suspecta.] Unde proverbium ἀγαθῶν " ἀγαθίδες, Bonorum glomi, apud J. Poll. (vii. 31., " Πηνίον, ἀγαθὶς, ὅθεν καὶ παροιμία, Ἀγαθῶν ἀγα- " θίδες, ᾗ πλείστη κέχρηνται οἱ Κωμικοί:) quod Eras- " mus (Chil. i. Cent. iv. Prov. 92. p. 488. ed. 1533.) " dici scribit de opibus extructis et affatim cumula- " tis: sumta metaph. a glomere textorio, quod ex " plurimis filorum convolutorum gyris constat. [Ad- " dit Erasmus hæc:—' Videtur allusum ad vocem " in Agathide et Agathis (sic), perinde ut Thucyd. in " Eurip. Epigr. (Brunckii Anal. T. i. p. 168.) Athenas " τῆς Ἑλλάδος Ἑλλάδα vocat, i. e. Græciæ Græ- " ciam. Etiamsi lib. v. tribuit hanc sententiam Pin- " daro.[2] Et quemadmodum ἔσχατα ἐσχάτων, (Soph. " Phil. 65.) i. e. Postrema postremorum: item " κακὰ κακῶν,[3] i. e. Mala malorum, dicunt Græci, " quam quidem figuram Latini non agnoscunt.' Sui- " das: Ἀγαθῶν ἀγαθίδες· τάττεται δὲ ἡ παροιμία " παρὰ τοῖς Κωμικοῖς ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν. Καὶ, " Ἀγαθῶν θάλασσα, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν. Καὶ, Ἀγα- " θῶν μύρμηκιά, lege, ut in Edit. Mediolanensi le- " gitur, μυρμηκία, ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας. Καὶ, " Ἀγαθῶν σωρὸς, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν, καὶ πολλῆς " εὐδαιμονίας. Cf. Zonaras p. 23. Phrynichus Ara- " bicus Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i.

[1] In nupera Schæferi edit. legitur *quæ* pro *quo*.

[2] Ante *tribuit* typothetæ culpa excidit vox *Athenæus*. Falsus est autem Erasmus; nam non hanc, sed similem tantum sententiam Pindaro tribuit Athen. v. p. 187. E.: Τοῦτο δὲ κωμῳδοῦντός ἐστι τὴν Ἀθηναίων πόλιν, τὸ τῆς Ἑλλάδος Μουσεῖον· ἣν ὁ μὲν Πίνδαρος Ἑλλάδος Ἔρεισμα ἔφη· Θουκυδίδης δ', ἐν τῷ εἰς Εὐριπίδην ἐπιγράμματι, Ἑλλάδος Ἑλλάδα· ὁ δὲ Πύθιος, Ἑστίαν καὶ Πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων. " Hunc locum exscripsit Eustath. ad Hom. Il. B. p. 215. 2. Elegantem hanc dictionem plures imitati sunt, quos laudat Casaub. in Theophr. Procem. p. 13. Dorville ad Charit. p. 120." Jacobs ad Anthol. T. vi. p. 335.

[3] Suidas: Κακὰ κακῶν. Διοκλῆς Βάκχῃ· Πλυνεῖτε κακὰ τῶν κακῶν ὑμᾶς. Idem artic. in Photio legitur, sed ibi τὰ ante κακὰ est: Cod. D., teste Hermanno, exhibet, Πλύνετα τὰ κακὰ κακῶν. " Scribe, Πλυνεῖ τε κακὰ κακῶν ὑμᾶς, Convitia multa in vos congeram. Notanda locutio, Κακὰ κακῶν. Quomodo locutus est Sophocles Œd. Col. 1234., Γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα Κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ. Item nescio quis apud Plut. de Consol. ad Apollon. p. 115., Τοιάδε θνητοῖσι κακὰ κακῶν Ἀμφί τε κῆρες εἰλεῦνται. Cf. etiam Sophoclis Philoct. 66. Scribendum videtur Διοκλῆς Βάκχαις. Dioclis Bacchis laudat Suidas v. Διοκλῆς. Laudat et Pollux x. 78." Toup. Emendd. in Suid. T. iii. p. 101. Βάκχαις legendum esse, post Toup. arbitratur et Schleusner. Cur. noviss. in Phot. p. 92. Sed, ut Κοριαννοῖς scribitur pro Κοριαννοῖ, quid impedit, quo minus Βάκχῃ pro Βάκχαις scribatur? Vide nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. ccclxvii. not. 2. Hephæstion p. 101. ed. Gaisf., Ὁ Φερεκράτης ἑνώσας, *σύμπτυκτον ἀνάπαιστον καλεῖ, ἐν τῇ Κοριαννοῖ. " Athen. xiii. 3., Πολλὰ δράματα ἀπὸ τῶν ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφὰς, Φερεκράτους Κοριαννώ. Quem locum advocat Sylburg. ad Etym. M. in v. Ὑοσκύαμος, ubi habetur etiam in Cod. meo, ἐν Κοριαννοῖς. [In Photio p. 454. v. Ὑοσκυαμᾶν est, Φερεκράτης Κοριαννοῖ.] At apud Athen. semper ἐν Κοριαννοῖ. Vide dubitantem Jungerm. ad Pollnc. x. 179., ubi Cod. Κοριαννοῖ. Photius vitiose, Ἐπὶ δὲ ἀρσενικοῦ Κοριάνις Φερεκράτης· Πάντων γάρ εἰσι τῶν φίλων ἑνός γέ του. [Locus legitur in p. 438., ab Hermanno sic editus, Ἐπὶ δὲ ἀρρενικοῦ. Κοριάννοις Φερεκράτης· Πάντως κ. τ. λ.] Vide Alberti Ind., et Meursii Bibl. Attic. necnon ad Nicomachum p. 175., et Fabric. Bibl. Gr. Miror tamen toties Κοριαννοῖς occurrere. An pluralis numerus de causa nobis ignota habuit locum, ut in Menæchmis Plauti, et Archilochis Cratini?" Dorvill. Crit. Vann. p. 487. Grammaticus S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 345.: Ἀδράφαξος· τὸ λάχανον, ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀνδράφαξυν καλοῦσι. Κοριάννοις Φερεκράτης· Ἀδράφαξυν ἕψουσ', εἶτ' ὀκλὰξ καθημένη. Idem ibid. p. 411., Ἀνυδρεύσασθαι· ἀντλῆσαι ὕδωρ· Κατάχεον αὐτῆς, κἀνύδρευσαι τὸν κάδον, Κοριάννοις Φερεκράτης. V. et p. 406. 418., ubi Κοριάννοις.

" p. 9.: 'Ἀγαθῶν ἀγαθίδες· γραῦς ἀγαθίδας ἀποδομένη " κνηκης, ἐπρίατο οἶνος leg. οἶνον, κἄπειθ' ὑποπίνουσα " ἔλεγεν, 'Ἀγαθῶν ἀγαθίδες, οἷον ἀγαθῶν πλῆθος καὶ " σωρός· ἡ γὰρ ἀγαθὶς σωρός ἐστι στήμονος ἢ κρόκης, " ἅμα παραδηλοῦσα ὅτι ἀγαθά μοι ἐκ τῶν ἀγαθίδων " ἐστι· χρῶνται δ' ἐπὶ πολλῶν ἀγαθῶν.] Apud Suid. " legitur etiam, 'Ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθίδες: quod prover- " bium esse dicit ἐπὶ τῶν εὖ πασχόντων ἀνθ' ὧν εὐηρ- " γέτησαν πρότερον: ac si ἀγαθίδες essent acervi seu " cumuli bonorum. Eustathio (ad Il. Σ. l. c.) ex ve- " teribus ἀγαθὶς est δέσμη, ῥάμμα, στήμονες. Quæ " scriptura suspecta est: præsertim quum et in Lex. " meo vet. reperiam, 'Ἀγαθὶς, δέσμη τις καὶ εἴδη τινὰ " ῥάμματος καὶ στήμονος. Ubi etiam nota ῥάμμα ac- " cipi pro filo quo aliquid ῥάπτεται et suitur: ut " στήμων filum est cui textores utrinque intento " tramam intexunt, Latinis Stamen dictum. || Sig- " nificat ἀγαθὶς etiam τὴν σησαμίδα, ut tradere non- " nullos annotat Eustath. (l. c.) Testatur idem Hesych. " ('Ἀγαθίδες· σησαμίδες.)" H. Steph. Thes. Ind. [Eustath. ad Dionys. P. 517., a G. Wakef. in Mss. allatus: Θάσος, ἥτις καὶ χρυσία εἶχέ ποτε, καὶ τὸ * Δάτον συνῴκισε, πόλιν ἔνδοξον περὶ τὴν τοῦ Στρυμόνος παραλίαν, ἀφ' οὗ παροιμίαν οἱ παλαιοί φασι, * Δάτος ἀγαθῶν, ὡς τὸ, 'Ἀγαθῶν ἀγαθίδες· καὶ σκόπει ἐνταῦθα τὴν παροιμίαν, τὸ, 'Ἀγαθῶν ἀγαθίδες· εἰ γὰρ καὶ ἄλλως αὐτὴν οἱ πολλοὶ ἐκλαμβάνονται, ἀλλ' ἔοικε τοπικόν τι εἶναι ἡ 'Ἀγαθίς· διὸ καὶ εἰς ὁμοιότητα παρετέθη τοῦ, Δάτος ἀγαθῶν, ἵνα, ὥσπερ λέγεται Δάτος ἀγαθῶν, οἷον τόπος καὶ πόλις, οὕτω λέγηται καὶ 'Ἀγαθίδες ἀγαθῶν· εἰ γὰρ μὴ τοῦτο, ποία λοιπὸν ἄλλη ὁμοιότης τῶν δύο τούτων παροιμιῶν; Idem ibid. ad v. 520., Τὴν δὲ Θάσον ὠγυγίην λέγει, καὶ Δήμητρος δὲ ἀκτὴν, διὰ τὸ εὔδαιμον τῆς νήσου καὶ εὔκαρπον, ὅπερ καὶ εἰς παροιμίαν ἔπεσε. τὸ Θάσος ἀγαθῶν, ὡς εἴ τις εἴπῃ Δάσος· καίτοι τινὲς * Δάτος ἀγαθῶν, τὴν τοιαύτην παροιμίαν γράφουσι, περὶ ἧς πρὸ ὀλίγου γέγραπται. Eustath. ad Strabonis Lib. vii. respexit; nam in Excerptis ex Libri vii. fine p. 481. ed. Falconer. hæc verba leguntur: Εἰσὶν δὲ περὶ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον πόλεις καὶ ἕτεραι, οἷον Μύρκινος, 'Ἀργίλος, Δραβησκος, Δάτον, ὅπερ καὶ ἀρίστην ἔχει χώραν καὶ εὔκαρπον, καὶ ναυπηγία, καὶ χρυσοῦ μέταλλα, ἀφ' οὗ καὶ παροιμία, Δάτον ἀγαθὸν, ὡς καὶ ἀγαθῶν ἀγαθίδες. Falconerii diligentiam effugit emendatio Valesii, qui ad Harpocrat. p. 17. A. ed. Blancardi ἀγαθῶν recte reposuit. Suidas: Δατός· πόλεως ὄνομα, ἐν ᾗ καὶ χρύσεια μέταλλα, καὶ, Δατὸς ἀγαθῶν. " Scribendum utrobique, Δάτος," Toup. Emendd. in Suid. T. i. p. 112. Δατὸς tamen legitur in Harpocrat., cujus hæc sunt verba:—Δατὸς, πόλις ἐστὶ Θρᾴκης σφόδρα εὐδαίμων. 'Ἀπὸ ταύτης γοῦν ἐλέγετό τις καὶ παροιμία, Δατὸς ἀγαθῶν. Δεδηλώκασι δὲ περί τε αὐτῆς καὶ τῆς παρακειμένης χώρας, ὁτὲ μὲν τὸ Δατὸν οὐδετέρως λέγοντες, ὁτὲ δὲ τὴν Δατὸν θηλυκῶς· ὡς ἀεὶ Ἔφορος ἐν τῇ τετάρτῃ. Ἅπαξ δ' ἀῤῥενικῶς τὸν Δατὸν Θεόπομπος τρίτῃ Φιλιππικῶν. Μετωνομάσθη μέντοι ἡ πόλις τῶν Δατηνῶν, Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως κρατήσαντος αὐτῆς· ὡς Ἔφορός τέ φησι, καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ πέμπτῃ. Ex Harpocrat. sua sumsit Suidas, mutilus, ut videtur, librariorum culpa: Δάτος, πόλις Θρᾴκης, σφόδρα εὐδαίμων, ἀφ' ἧς καὶ ἡ παροιμία, Δατὸς ἀγαθῶν· ταύτην γὰρ τὴν πόλιν, καὶ τὴν παρακειμένην χώραν, καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς ὀνομάζουσι, ubi, pro Δάτος, πόλις, scribendum esse Δατὸς, πόλις, patet ex his verbis, quæ mox sequuntur, Δατὸς ἀγαθῶν, pariter atque ex Harpocr. Scylax in Thracia, Δάτον, inquit, πόλις Ἑλληνὶς, ἣν ᾤκισε Καλλίστρατος 'Ἀθηναῖος. " De hoc Callistrato idem ait Isocr. ἐν Συμμαχικῷ. Vide et Herod. De auri metallis in Thaso loquitur Plut. in Cimonis Vita." Vales. ad Harpocr. Zenobius Cent. iv. Adag. 34.: Δάτος ἀγαθῶν, πόλεως ὄνομα, ἣν ἀπῴκισαν Θάσιοι, ἐφ' ᾗ καὶ παροιμία ἐλέχθη, Δάτος ἀγαθῶν, ὡς οὔσης καλλίστης· ἔστι δὲ καὶ χρύσεα μέταλλα, καὶ ἔστιν εὐδαίμων. Vide locum Appiani a Toupio l. c. laudatum. Suidas post eundem Zenob.: Θάσος ἀγαθῶν· ἐπὶ τῶν εὐδαίμονα καὶ λαμπρὸν ἀποδεῖξαί τινα ἐπαγγελλομένων. Suidas, a G. Wakef. in Mss. citatus: Τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντολίζεται· αὕτη οὖν ἡ παροιμία παρὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν ὀνομάτων εἴρηται, ἐπείπερ παίζοντες πολλὰ καὶ ἄλλα τοιαῦτα πεποιήκασιν, οἷον, 'Ἀγαθῶν ἀγαθίδες, καὶ Σοφώτερος σοφοῦ, παρ' Ἐπιχάρμῳ. Cf. Eust. ad Od. Λ. p. 1701. 7., ubi, 'Ἀγαθίδες ἀγαθίδων, ἢ ἀγαθίδες ἀγαθῶν. Ab ἀγαθὶς formatur voc. * 'Ἀγαθίδιον, quod usurpavit Hesych. Τολύπη—καὶ ἀγαθίδιον στήμονος ἢ * ῥοδάνης,[1] i. e. Glomus tramæ aut subteminis. Glossæ Labb., 'Ἀγαθίδιον· Globulus: 'Ἀγαθίδια· Glomera, E.]

[1] Legitur in Hom. Batrachom. v. 181., notante G. Wakef. in Mss., Πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα Ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς καὶ στήμονα λεπτὸν ἔνησα. Ubi M. Maittair. p. 39.:—" 'Ροδάνη non reperitur in H. Steph. Thes. Sed Lex. Constantini exponit *Trama*. (Ms. β. habet * ῥοδάμνης.) Hesych. Κρόκη· ῥοδάνη." Photius et Suidas: Κρόκη· ῥοδάνη. Glossæ Labb. 'Ροδάνη· Trama, Subtemen, Tramen, Trama, P. Tremen, S. Subtemen, P. Eustath. ad Il. Ψ. p. 1328. 50., Πηνίον γὰρ, τὸ εἰς μίτον χρήσιμον, ὃς δὴ μίτος, ἢ ὁ αὐτὸς τῷ πηνίῳ ἐνταῦθά ἐστι διασαφητικὸς ὢν τοῦ πηνίου, ἢ ἀντιδιαιρεῖται τῷ στήμονι καὶ τῇ κρόκῃ, ἣν καὶ ῥοδάνην φασὶν ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται Λεξικῷ. Idem ad Od. E. p. 1527. 59., Εἰ δὲ ἐκ τοῦ ῥόδου καὶ ἡ ῥοδάνη γίνεται, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν * σταθερῶς· ἧς ἡ χρῆσις, ἐν Λέξεσιν εὕρηται ῥητορικαῖς, οὕτω· Κρόκην λεκτέον, οὐχὶ ῥοδάνην, ἐξ οὗ καὶ * ῥοδανίζειν κοινότερον. Δοκεῖ δέ τι συμβάλλεσθαι εἰς τὸ γνῶναι τὴν τοιαύτην λέξιν τὸ, ῥοδανονδονακῆα, ὅπερ ἐν τῇ 'Ἰλιάδι κεῖται. Glossæ Labb.: 'Ροδανίζω· Torqueo. Id est, ut nentes faciunt. Vide M. Martinii Cadmum Gr.-Phœnicem p. 117. a. ed. J. Clerici. Plin. xxviii. 2., Fusos torquent mulieres: Ovid. Metam. xii. 475., I cape cum calathis; et stamina pollice torque: Catull. lxii. 313., Prono in pollice torquens —fusum. " 'Ραδανὸν, idem quod ῥαδινὸν, teste Hesych. [Ibi legitur non ῥαδανὸν,—ῥαδινὸν, sed ῥάδανον—ῥάδινον. Additur ἀπὸ τοῦ " ῥαδίως δονεῖσθαι. Hesych. Δόνακα· κάλαμον, Κρῆτες, παρὰ τὸ δονεῖσθαι, καὶ ῥάδαλον, ubi ῥάδαλον pro ῥαδαλόν. Apollonii Lex. " Homer. p. 583. ed. Tollii, 'Ραδινόν· λεπτὸν, οἱονεὶ ῥαδονόν, παρὰ τὸ ῥᾳδίως δονεῖσθαι. Hes. * 'Ραδάνη· κρόκος, ὁμοίως, ῥοδάνη. " Ubi Guyetus explicat κρόκος per κρόκη, Salmas. autem κρόκη scribendum conjicit; nec male, Albertio judice, qui e Photii " Lex. affert: * 'Ράδα· τὰ ῥόδα, ὅθεν καὶ ῥαδινή. Pro ῥαδινὴ mallet Schleusner. ῥαδάνη, nescius, ut videtur, ante se sic correxisse " Albertium. 'Ράδα pro ῥόδα ponitur, ut videtur, κατὰ γλῶσσαν, s. κατὰ διάλεκτον. Ceterum de v. ῥοδάνη vide quæ scripserunt " Schneider. in Lex., et Heynius Hom. vii. p. 556. viii. p. 120. 512., a Schæf. in Mss. laudatus.] 'Ραδανίζεται idem exponit " τινάσσεται, Concutitur, Quassatur." H. Steph. Thes. Ind. Zonaras p. 1607., 'Ραδανίζειν· τὸ τινάσσεσθαι. Etym. p. 702. 9., 'Ραδανίζειν· τὸ τινάσσεσθαι καὶ κινεῖσθαι, τὸ παρὰ ταῖς γυναιξὶ λεγόμενον, ὡς 'Ἡρακλέων ἐν 'Ὑπομνήματι σ' 'Ἰλιάδος. Ὦρος. Eustath. ad Il. Σ. p. 1165. 18., 'Ροδανὸν δὲ λέγει, τὸν οἱονεὶ * ῥοανὸν ὡς ῥεώδη, πλεονασμῷ τοῦ δ. Οἱ δὲ γράφουσι ῥαδαλὸν, καὶ φασὶν οὕτω λέγεσθαι, διὰ τὸ ῥᾷον ἅλλεσθαι φυτὰ ἐξ αὐτοῦ, πλεονασμῷ συνήθει τοῦ δ, ἢ ὡς κραδαλὸν, ἤγουν * εὐκράδαντον καὶ εὐκίνητον ἀποβολῇ τοῦ κ, ὡς δοκάσατο, δοάσατο· ἄλλοι δὲ καὶ τὸ ῥαδαλὸν ἐπὶ εὐκινήτου νοοῦσι διὰ λεπτότητα δονάκων· ὅθεν φασὶ καὶ ἐπὶ γυναικῶν, ῥαδανίζειν, τὸ συνεχῶς τινάσσειν τὴν κρόκην· εἰσὶ δέ τινες, οἵ φασιν ὑφὲν * ῥαδαλονδονακῆα, ἤγουν * ἰσχνοκαλαμώδη, ἕν τι νοοῦντες διὰ τῶν δύο, ὁμοίως τῷ, Χορῷ * καληπολυμήλη, ἤγουν * καλλίχορος, Il. Π. 180. Ex hoc loco sua sumsit Phavor. v. 'Ροδανόν. Etym. p. 701. 52., 'Ραδαλὸν δονακῆα, 'Ἰλιάδος σ'. οὕτω Ζηνόδοτος, 'Ἀρίσταρχος δὲ ῥαδηλόν· ῥαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸ εὐκράδαντον καὶ * εὐδιάσειστον διὰ τὸ ὕψος. Γράφεται δὲ καὶ—παρὰ 'Ροδανὸν, ἔστι δὲ ποταμός. " 'Ραδαλὸς, οῦ, ὁ, Tener, Mollis, Delicatus, τρυφερός. Ab Hesych. exponitur non " solum ἁπαλὸς, sed etiam * ἀδιάσειστος, pro quo reponendum esse dico, εὐδιάσειστος, ex Etym. (l. c.)" H. Steph. Thes. Ind. Εὐδιάσειστον, quod reperitur in Cyrilli Lex. Ms., edidit Albertius; vide Scholia Pseudo-Didymi, et Etym. p. 283. 11. Hesych. Δονακῆα· τὸν * διάσειστον * καλαμῶνα. (Verweius ex Etym. p. 283. 11. scribit καλαμώδη. Albertius, qui nihil mutat, e Cyrilli Lex. Ms. affert, * Δονάκια· καλαμώδη. Vulgatam Hesychii lectionem satis tuentur Scholia Veneta B., Λέγει δὲ ὅτι παρεύονται ἐπὶ τὸν καλαμῶνα, τὸν δι' ἰσχνότητα καλάμων, ἢ ὕψος, εὐκράδαντον.) Ceterum de loco ex Etym. p. 701. 52. modo citato sic scripsit Sylburg.:—" 'Ραδηλὸν contra metrum est: legendum ergo vel ῥαδελὸν, vel ῥαδανὸν, unde ῥαδανίζειν pag. seq. v. 8.: tertia scriptura, 'Ροδανὸν, v. 54., supra est 283. 11. Eustath. duplicis tantum lectionis meminit, ῥοδανὸν et ῥαδαλὸν, 1165. 19., unde suspicari liceat, tres tantum lectiones a Nostro annotatas esse: e quarum duabus prioribus Zenodoti sit ῥαδανὸν, a quo ῥαδανίζειν, Aristarchi autem ῥαδαλὸν, præsertim cum ea duo legantur etiam ap. Hesych." Pro Aristarchi nomine in Scholiis in Hom. Venetis, a Villois. editis, male legitur Aristoph. nomen: Παρὰ Ζηνοδότῳ, Διὰ ῥαδαλὸν, ὁ δὲ 'Ἀριστοφάνης, Παρὰ ῥαδαλόν· ῥαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸν εὐκράδαντον δι' ὕψος· φησὶ δὲ Διονύσιος γράφεσθαι καὶ * δονακῆεν κατὰ τὸ οὐδέτερον, ὡς καὶ τὸν Πεύκωνα, πευκᾶεν. (Corruptum videtur illud, Ὡς καὶ τὸν Πεύκωνα, πευκᾶεν. Πευκᾶεν enim, Dorice pro πευκῆεν, ut πευκᾶεν σκάφος apud Eurip. Androm. 864., a Πεύκων formari non potest.) Etym., 'Ραδαλὸν δονακῆα, 'Ἰλιάδος σ'. οὕτω Ζηνόδοτος, 'Ἀρίσταρχος δὲ ῥαδηλόν: Scholia, Παρὰ Ζηνοδότῳ, Διὰ ῥαδαλὸν, ὁ δὲ 'Ἀριστοφάνης, Παρὰ ῥαδαλόν. Uterque ergo Zenodoto lectionem ῥαδαλὸν assignat. Verum, cum Etym., qui ex his ipsis Scholiis proculdubio sua sumsit, *Aristarchi* lectionem dicat fuisse ῥαδηλὸν, quod, ut dudum monuit Sylburg., contra metrum est, et pro quo reponendum ῥαδαλὸν, Scholiasta *Aristophani*, (cujus nomen cum Aristarchi nomine sæpissime permuta-

A 'Αγαθίζομαι, Bona dico, Bona loquor. Hesych. [Ἀγαθιζομένη· ἀγαθὰ λέγουσα. Etym. M. p. 5. 32., Ἀγαθιζομένη· συνεχῶς ἀγαθὰ λέγουσα.] Aristoph. (Eccles. 23.), Δεῖ τὰς ἑταίρας κἀγαθιζομένας λαθεῖν. [Biseti Scholia: Καὶ ἀγαθιζομένας, ἤγουν ἀγαθὰ λέγούσας λαθεῖν· ὁ δὲ νοῦς οὗτος· ἔδει ἡμᾶς ἤδη προκαταλαβεῖν τὰς τῆς ἐκκλησίας ἕδρας, ἃς ὁ Κλεόμαχος εἶπέ ποτε τὰς γυναῖκας χωρὶς τῶν ἀνδρῶν λαμβάνειν. Δεῖ γὰρ τὰς ἑταίρας καίπερ ἀγαθὰ λεγούσας, καὶ περὶ ἀγαθῶν πραγμάτων διαλεγομένας, λαθεῖν, καὶ μὴ φανερῶς παρόντων ἀνδρῶν, καὶ ἄλλων μὴ φίλων γυναικῶν τὰ ἑαυτῶν βουλεύματα δηλῶσαι. Hesych. glossam sic refingit J. F. Gronov., Ἀγαθίδα συλλέγουσα, vel εἰλοῦσα. " Ἀγαθίζω ab ἀγαθὶς deducitur: eam vocem ipse Hesych. statim post hanc vocem interpretatur, δέσμην ῥάμματος καὶ στήμονος, Fasciculum fili seu staminis. Est igitur ἀγαθίζεσθαι, Glomerare: Gallice, *Dévider*. Sensus igitur Aristoph. est, Meretrices etiam glomerantes debere latere, plano et optimo sensu." Palmer. Vox συνεχῶς, quæ legitur in Etym., ex Hesychii glossa excidisse videtur: sic *ῥοδανίζω, de quo v. nos supra, exponitur τὸ συνεχῶς τινάσσειν τὴν κρόκην. " Locus bene se habet. Non tamen huc pertinet Aristoph. Eccles. v. 23., ut Palmer. putat. Ibi enim ἐγκαθιζομένας legendum jam monuere Viri Docti." Albertius. Vide Kust. ad Aristoph. p. 209. b., a Schæf. in Mss. laudatum, et Brunck.]

[Aristoph. Ran. 302., Θάρρει· πάντ' ἀγαθὰ πεπράγαμεν. " Sic recte C. quod e Vat. immo etiam nullo adstipulante Cod., reponere debebat Kuster., quum vulgata lectio, Πάντα τἀγαθά, manifesta labe metrum pessumdet. Glossa ad πεπράγαμεν, ἐπάθομεν. Πάντ' ἀγαθὰ πράττειν, *Summe felicem esse* significat. Av. 1706., Ὦ πάντ' ἀγαθὰ πράττοντες, ὦ μείζω λόγου. Ibid. 800., Εἶτ' ἐξ οὐδένος μεγάλα πράττει. Usum istum verbi πράττειν sensu τοῦ πάσχειν illustravit Kuster. ad Pluti v. 341., Χρηστόν τι πράττων, qui licet admodum frequens et nulli non Gr. scriptori familiaris, interpretes tamen sæpe fefellit. Apud Lucian. in Apol. pro Merc. Cond. p. 722., Καὶ δὴ φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν· οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴποις, ὅπου μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἄμισθός ἐστιν. Male vertitur: Neque tu mihi eos nomines, qui res maximas gerunt. Sensus est: Neque tu etiam eos dicere possis, qui summis pollent opibus. Inversa ratione πάσχειν sæpe ponitur pro πράττειν, ut in formula, Τί γὰρ πάθω; Quid enim agam? de qua ad Lysistr. 884." Brunck.]

[Alciphronis Ep. 1. xxxvi. p. 211., Οὕτως ἀγαθόν τι μοι γένοιτο, ubi Bergler., a Schæf. in Mss. laudatus, hæc notavit:—" Demosth. Exordio 36. (Vol. ii. 1442. 23. Reisk.), Ἔγωγ' οὖν, οὕτω τί μοι ἀγαθὸν γένοιτο, ἐπειδὴ περὶ τῶν παρόντων ἐπῄει μοι σκοπεῖν, λόγοις μὲν καὶ μαλ' ἀφθόνοις, οὓς οὐκ ἂν ἀηδῶς ἠκούετε ὑμεῖς, ἐνετυγχάνομεν." Alciphronis Ep. 1. xxx. p. 172., Πολλὰ τοίνυν ἀγαθὰ γένοιτό σοι τῆς φιλανθρωπίας, ubi Bergler., ab eodem Schæf. in Mss. allatus:—" Solenne est. Aristoph. Eccles. v. 1067., Ἀτάρ, ἥτις εἶ γε, πόλλ' ἀγαθὰ γένοιτό σοι, Ὅτι μ' οὐ περιεῖδες ἐπιτριβέντ'. Demosth. contra Eubul. Πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτο πᾶσιν ὑμῖν τοῖς δικαίως τῷ πράγματι χρησαμένοις. Idem contra Cononem, Εἰ μὲν εὐορκῶ, πολλά μοι ἀγαθὰ γένοιτο, et contra Calliclem, Εἰ λέγω μέν, ἅπερ ἤκουσα τῆς μητρός, οὕτω μοι πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτο· εἰ δὲ ψεύδομαι, τἀναντία τούτων. Synes. Ep. cxxii. initio, Πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτο τοῖς ἱερεῦσι, et Ep. xvii. initio, Πολλὰ κἀγαθὰ γένοιτο τῷ δεῖνι." Vide Boeckh. in Platonis Min. p. 89., a Schæf. in Mss. laudatum.]

[J. Poll. v. 129., Ἐπεύχεσθαι, συνεύχεσθαι τὰ ἀγαθά, καὶ εὔχεσθαι τὰ ἀγαθά.]

[Alciphronis Ep. 11. iii. p. 297., Ἐδεξάμην ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως Αἰγύπτου γράμματα, ἐν οἷς δεῖταί μου πάσας δεήσεις, καὶ βασιλικῶς ὑπισχνούμενος τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο τὰ τῆς γῆς ἀγαθά, ἐμὲ καὶ Φιλήμονα. " Erasmus Chil. iii. Cent. 1. Prov. 24., ' Τὰ τῆς γῆς ἀγαθά, i. e. Terræ bona, de donis immensis et omnigenis, quasi dicas, Quidquid terra progignit, omnium rerum parens. Menander in Ep. ad Glyceram, Βασιλικῶς ὑπισχνούμενος κ. τ. λ. Finitimum illi, Montes auri pollicens.' Hæc ille; perquam au- B tem apposite adducit alterum illud, quod est Phormione Terentii Act. 1. Sc. 2. v. 17., et plenius ita habet: is senem per epistolas Pellexit, modo non montes auri pollicens." Hactenus Bergler., a Schæf. in Mss. citatus. " Montes aureos polliceri, proverbialis hyperbole, de iis, qui immensa promittunt, spesque amplissimas ostentant. A Persarum arrogantia ducta, qui propter auri venas montes aureos jactabant. Persii Sat. iii. 65., Et quid opus Cratero magnos promittere montes? ut hyperbole magnitudinis sit non in aureis, sed simpliciter in ipsis montibus. Ex Erasmo." Gesner. Thes. L. L. v. Mons.]

[Ἀγαθόν τι ἐρεῖν. Longi Pastor. p. 103. 14., Ἀγαθόν τι ἐρεῖν περὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν δεσπότην ἐπηγγέλλετο, ubi Villoisonus p. 243., a Schæf. in Mss. laudatus, " Sic Gallice, *Dire du bien*." Confer Homeri illud Il. I. 622. ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα Χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἐόντα, Responsum oportet renunciare Danais, etiamsi non lætum sit.]

[Εἰς ἀγαθὸν εἰπεῖν. Vide G. Wakef. Silv. Crit. iii. C p. 43., a Schæf. in Mss. laudatum. Hom. Il. I. 101., Κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ, ὅταν τινὰ θυμὸς ἀνώγῃ Εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν. Moschi Idyll. ii. 27., Ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον, ubi rescribendum est, ut vidit G. Wakef. l. c., (cujus emendatio diligentiam Gaisfordii, Poet. Min. Gr. T. ii. p. 265., præteriit), κρήνειαν pro κρίνειαν. Pauli Epist. ad Rom. xiii. 4., Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστί σοι εἰς τὸ ἀγαθόν. Il. Ψ. 304., πατὴρ δέ οἱ ἄγχι παραστὰς Μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ. Schneider. in Lex. v. Ἀγαθός, verba εἰς ἀγαθὰ cum μυθεῖτ' jungit, at Dammius in Lex. Homer. p. 5. sic interpretatur, Εἰς ἀγαθὰ φρονέων, In optima animo suo inspiciens et intentus. Schæf. in Mss. citat Heynium ad Hom. viii. p. 416. Il. Λ. 788., ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ, Obsequetur cuivis egregio præcepto, et se præstantem in eo ostendet exsequendo, interprete eodem Dammio ibidem.]

[J. Poll. vi. 42., Δεινὸς φαγεῖν, καὶ ἀγαθὸς φαγεῖν. Συναγ. Λέξ. χρησ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 334., Ἀγαθὸς φαγεῖν· σημαίνει τὸν ἐσθίοντα πολλά.

tur, v. Ruhnken. Præfat. ad Hesych. p. vii. et E. H. Barker. in *Class. Journ.* xxiv. p. 327. xxv. p. 176.) eandem lectionem ῥαδαλὸν tribuere videtur; quod si sic voluisset idem Scholiasta, scribere debuisset, Παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριστοφάνει, ῥαδαλόν. Quæ cum ita sint, Zenodoti lectionem suspicamur fuisse * κραδαλὸν, non ῥαδαλὸν, atque Etymologum falsam scripturam ῥαδαλὸν ex illis, quæ corruperant librarii veteres, sumtam Scholiis, in suam libelli farraginem transtulisse. Hac enim conjectura admissa omnia et in Scholiasta et in Etym. erunt plana. Scholia: Παρὰ Ζηνοδότῳ, Διὰ ῥαδαλὸν (scripserat auctor, κραδαλὸν,) ὁ δὲ Ἀριστοφάνης (pro quo scripserat, Ἀρίσταρχος), Παρὰ ῥαδαλόν· ῥαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸν εὐκράδαντον δι' ὕψος. Etym., veteri mendo repetito: Ῥαδαλὸν (pro quo scribere debuerat Κραδαλὸν) δονακῆα· Ἰλιάδος σ'. οὕτω Ζηνόδοτος, Ἀρίσταρχος δὲ ῥαδηλὸν (lege ῥαδαλὸν), ῥαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸ εὐκράδαντον καὶ εὐδιάσειστον διὰ τὸ ὕψος. Nostram hanc conjecturam plane confirmant Scholia Veneta B., ubi ipsa lectio κραδαλὸς Zenodoto tribuitur his verbis: Παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα· τὸν ῥᾳδίως ἀναφύοντα ἢ τὸν εὐκίνητον, διὰ λεπτότητα, καὶ ῥοδανίζειν γὰρ αἱ γυναῖκές φασι, τὸ συνεχῶς τὴν κρόκην τινάσσειν, οἱ δὲ ῥοανὸν, ἤτοι * ῥευστικὸν, καὶ * πλεονασιμόν· οἱ δὲ τὸν ἰσχνοκαλαμώδη. Ζηνόδοτος δὲ γράφει κραδαλὸν, ἀντὶ τοῦ εὐκίνητον, οἱονεὶ κραδανόν τινα ὄντα, παρὰ τὸ κραδαίνεσθαι. Λέγει δὲ ὅτι πορεύονται ἐπὶ τὸν καλαμῶνα, τὸν δι' ἰσχνότητα καλάμων, ἢ ὕψος, εὐκράδαντον. Verba, Οἱ δὲ ῥοανὸν, ἤτοι ῥευστικὸν, καὶ πλεονασιμὸν, corrupta esse videntur, quæ ex Eustath. l. c. aliis corrigenda relinquimus: Ῥοδανὸν δὲ λέγει, inquit Eustath., τὸν οἱονεὶ ῥοανὸν ὡς ῥοώδη, πλεονασμῷ τοῦ δ. " Βραδανίζει, Hesych. ῥιπίζει, τινάσσει, forsan ex κραδαίνω." H. Steph. Thes. Ind. " An pro κραδανίζει? quod fuerit a κραδαίνω." Kuster. " Immo potius pro ῥαδανίζει, unde præposito B ex Æolismo, βραδανίζει· ut βρόδον pro ῥόδον, et mox βράδιον pro ῥάδιον, quomodo et βρυτίδες pro ῥυτίδες, et βρίσδα, κατὰ διάλυσιν τοῦ ζ, pro ῥίζα, apud Etym. v. Βρόδον. Infra diserte Hesych. Ῥαδανίζεται· τινάσσεται. Sic Βρατάναν, et * Ῥατάναν, infra." Albertius. Cf. Gregor. Cor. p. 572. In Etym. loco pro βρίσδα repone βρίζα, quod reperitur in Apollonii Dyscoli Lib. Περὶ Ἐπιῤῥημάτων apud Bast. ad Gregor. Cor. p. 576., et in Eustath. ad Il. B. p. 222. 5. item ad Od. A. p. 1387. 39. Cf. Idem ad Od. K. p. 1654. 22. Maittaire et Sturzius de Dialecto Dorica p. 220., ubi laudatur Sappho ap. Hephæst. p. 21. (ed. Blomf. p. 21.), Ὄρπακι βραδινῷ: sic in ejusdem poetriæ fragmento ap. eund. Hephæst. p. 60. (p. 16. ed. Blomf.) est, Βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν. Eidem Sapphoni, (apud Stobæum iv. p. 29.), Blomfield. p. 13. βρόδων restituit pro vulgato ῥόδων, sed p. 15. in fragmento, quod extat apud Argum. ad Theocrit. xxviii., nescit an legendum sit βροδοπάχεες pro vulgato ῥοδοπάχεες.

Sedem glossæ nescimus.]

["Neutrum ἀγαθὸν et ἀγαθὰ sæpe distinguitur a καλὸν et καλὰ, ut Xen. K.Π. vii. 1. 7., Πρόκειται τοῖς νικῶσιν ἀγαθὰ, Commoda, Opes, ἔχειν, καλὰ, Laudes, ἀκούειν: viii. 4. 6., Ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς καλοῖς ἀγάλλεσθαι—χαίρων ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς: E. v. 1. 14. p. 28., Ἡ πόλις τὰ ἀγαθὰ, Opes, καὶ τὰ καλὰ, Dignitatem, ἐκτήσατο: Απ. ii. 1. 28., Τῶν ὄντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν οὐδὲν ἄνευ πόνου: ii. 2. 3., Τοσαῦτα καλὰ ἰδεῖν καὶ τοσούτων ἀγαθῶν μετασχεῖν: iii. 5. 28., Καί σοι καλὸν ἔσται, καὶ τῇ πόλει ἀγαθόν: iv. 3. 13., Κόσμος, ἐν ᾧ πάντα καλὰ καὶ ἀγαθά ἐστι: O. viii. 18., Ἀγαθὸν τετάχθαι σκευῶν παρασκευὴν, sed §. 19. καλὸν φαίνεται ἐπειδὰν ἐφεξῆς κέηται." Lex. Xenoph.]

[Ἀγαθὸν φῶς. Varro de Ling. Lat. v. p. 44.: Diei principium *Mane*, quod tum manat dies ab Oriente, nisi potius quod bonum antiqui dicebant *Manum*, ad cujusmodi religionem Græci quoque, cum lumen affertur, solent dicere, Φῶς ἀγαθόν. Vide Nunnes. ad Phrynich. p. 120. et 215. a Schæf. in Mss. allatum.]

[Οὐκ ἀγαθός, Pessimus. Longi Pastor. p. 91. 13., Ὁ γὰρ δελφὶς οὐκ ἀγαθὸν ὀδωδὼς, αὐτῷ προσέπιπτεν ἐῤῥιμμένος καὶ μυδῶν, ubi Villoison., a Schæf. in Mss. laudatus:—"Sic prorsus Gallice dicitur, *Qui ne sent pas bon.* Hic autem emphasis inest in hac negatione, ut supra L. ii. p. 51., Οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος, i. e. Pessimus hostis."]

"Ἀγαθὴ καὶ μᾶζα μετ' ἄρτον, Bona est maza "post panem etiam: h. e. postquam panis deficit, "maza etiam appetitur: erat enim maza quiddam "pane deterius quo rustici et servi vice panis ute-"bantur: proverbium, monens in penuria et inopia "res quoque viliores in pretio haberi. Unde "apud Athen. vi. (p. 270. e.) quidam dicit, Πει-"νῶντι γὰρ[1] ἀνδρὶ μᾶζα τιμιωτέρα Χρυσοῦ τε κἀλέ-"φαντος. ['I. e. Maza s. offa esurienti homini ca-"rior et auro et ebore. Quo licebit uti, cum indi-"cabimus rem usu, non opinione æstimandam. Ex "his, quæ prodidit Athen. de apparatu conviviorum, "liquet mazam prius apponi solere, deinde panem. "Verum consumto pane probatur et maza. Ut pos-"sumus, quando ut volumus non licet. Xenoph. K. "Π. vi. (2. 11. p. 370.) facit quendam consolantem "milites, qui defecti pane maza vesci cogebantur. "Hoc cibo qui victitant, dicuntur ἀλφιτοσιτεῖν, quem-"admodum qui pane, ἀρτοσιτεῖν.' Erasmus Chil. "ii. Cent. 4. Adag. 61. Xenophontis locus est: "Ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην ἀεὶ τὴν μᾶζαν "ἐσθίει, καὶ ὅστις ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον τὸν "ἄρτον. Habet hunc locum Suidas.] Zenodotus "quoque dici tradit de iis qui penuria meliorum "amplectuntur deteriora, ut tradit Erasm. (l. c.)" H. St. Thes. Ind. [Suidas: Ἀγαθὴ καὶ μᾶζα μετ' ἄρτον· ἐπὶ τῶν τὰ δευτερεῖα διδόντων, ἢ αἱρουμένων.]

[Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες, Adagium, quod a Zenodoto recensetur. Suidas: Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες· ἐπὶ τῶν σφόδρα πρὸς ἔλεον ῥεπόντων. "Id est, At quisquis probus, is multum lacrymabilis est vir. De iis dicebatur, qui facile commoverentur ad misericordiam, ac precibus flecterentur. Nam illacrymare dicuntur, qui miserescunt. Ovid., Quibus possint illacrymasse feræ. Proinde Horat. (ii. 14. 5.) Plutonem, quod nullis flectatur precibus, illacrymabilem appellat: Non si trecenis, quotquot eunt dies, Amice, places illacrymabilem Plutona tauris. Et Dido Virgiliana Æneæ duritiem incusans (iv. 369.): Num fletu ingemuit nostro? num lumina flexit? Num lacrymas victus dedit, aut miseratus amantem est?

A Potest et ad Heraclitum referri, res humanas perpetuo fletu prosequi solitum. Contra, duros et inexorabiles, adamantinos, ferreos, et corneis fibris dicimus. Licebit et huc detorquere, quod boni fere cum paupertate rem habent, multaque coguntur perpeti." Erasmus Chil. ii. Cent. 7. Adag. 64. "Οἱ ἀγαθοὶ sunt ἀριδάκρυες: hinc heros flet, navibus timens, Il. I. 432., Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ, Δάκρυ' ἀναπρήσας, πέρι γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν," Dammius in Lex. p. 6. Homeri Il. T. 5., Εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱὸν, Κλαίοντα λιγέως. Scholia Veneta: Πάντας τοὺς ἥρωας ἁπλότητος χάριν εὐχερῶς ἐπὶ τὰ δάκρυα ἄγει, Ἀγαμέμνονα, Πάτροκλον, Ὀδυσσέα, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παραβολὴ, Αἰεὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες ἐσθλοί.]

["Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἵενται, Sponte bonis mos est convivia adire bonorum. Hexameter proverbialis, tum usurpandus, ubi vir bonus, fiducia virtutis et amicitiæ, quæ generalis inter omnes probos intercedit, ad sui similem accedit,
B non exspectatis vulgaribus istis invitatiunculis. Quidam natum putant ab Hercule, qui cum Ceti (Ceycis) Trachinii domum invocatus inviseret, hunc versiculum primus dixerit. (Vide Scholia Platonica mox afferenda, et Bacchylidem apud Athen. v. p. 178. b.) Fertur et trimeter iambicus in eandem sententiam: Ἄκλητοι κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι, i. e., Conviva amico amicus ultro etiam venit. Tacite notavit adagium Homer. in secundo Iliados (v. 408.), Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, Illi vocalis Menelaus venerat ultro. Scholiastes indicat hoc verbo fuisse significatam Menelai fortitudinem in bello. Exilis enim vox formidolosum arguit, et βοὴ apud Græcos interdum bellum declarat, quemadmodum et hodie apud Germanos. Zenodotus in Collectaneis diversa sententia, citat hoc adagium ex Eupolidis Comœdia, cui titulus * *Chrysogenes*:[2] *Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν, id est, Ultro adeunt hominis timidi convivia fortes. Idem fere significat Plato in* Symposio (T. x. p. 168. sq. ed. Bipont.), Ἵνα καὶ
C τὴν παροιμίαν διαφθείρωμεν μεταβαλόντες, ὡς ἄρα καὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν αὐτόματοι ἀγαθοὶ, i. e., Ut et proverbium perdamus hunc ad modum invertentes: Boni ad bonorum convivia ultro veniunt. Sentire videtur Plato Homerum fecisse Menelaum deteriorem ad præstantioris accessisse convivium, quod Agamemnon bello valuerit, Menelaus fuerit imbellis. Citatur hic locus et ab Athen. libro quarto (p. 178. a.) Tametsi non hanc opinor Homeri mentem fuisse, cum virtutis addat elogium, Βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, i. e., Voce bonus Menelaus, et cum aliquot locis illum fortissime rem gerentem inducat, alicubi etiam ἀρηΐφιλον cognomento honestet. Apud Athen. libro primo (p. 8. a.) ex Cilatino (Cratino), quidam, qui invocatus ad convivium accesserat, ita loquitur, Ἀγαθὸς ἂν πρὸς ἀγαθοὺς ἄνδρας Ἑστιασόμενος ἧκον· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων, i. e., Bonus enim ad bonos viros convivaturus veni. Nam res amicorum communes." Erasm. Chil. i. Cent. 10. Adag. 35. Athenæi locus est hic:—Πλάτων δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ περὶ
D τῶν αὐτῶν λέγει οὕτως· "Ἵνα καὶ τὴν παροιμίαν φησὶ διαφθείρωμεν μεταβάλλοντες, ὡς ἄρα καὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν αὐτόματοι ἀγαθοί. Ὅμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς αὐτήν. Ποιήσας γὰρ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀγαθὸν τὰ πολέμια, τὸν Μενέλαον δὲ μαλθακὸν αἰχμητὴν, θυσίαν ποιουμένου τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἄκλητον ἐποίησεν ἐλθόντα τὸν χείρονα ἐπὶ τὴν τοῦ ἀμείμονος δίαιταν."

[1] "Cum tanquam justus versus adposita essent ista verba, Πεινῶντ. γὰρ ἀνδρὶ μᾶζα τιμιωτέρα, in quibus γὰρ particula metro repugnabat; δ' ἀνδρὶ scripsi cum Grotio Excerpt. p. 443. Poterat quidem etiam Cynulcus poetæ verba ita sua facere, ut γὰρ pro δὲ poneret: at sæpe quoque a librariis temere inter se permutatas istas particulas novimus." Schweigh.

[2] Scholia in Platonem, in Siebenk. Anecd. Gr. p. 49., Εὔπολις ἐν Χρυσογένει, pro quo in Edit. Ruhnken. p. 44. emendatius legitur, Εὔπολις ἐν Χρυσῷ Γένει. In Athen. ix. p. 375. a. p. 406. c. p. 408. e. xiv. p. 657. a. citatur Eupolis ἐν Χρυσῷ Γένει. "In Comici Scholiis ad Ranas (v. 1068.) fabula hæc Eupolidis laudatur, et Polluci vii. cap. 22. At in ejusdem libro ix. et iterum Lib. x. cap. 17. et 31. ἐν Χρυσογένει scriptum offendes, pro Χρυσῷ Γένει. Eadem scriptura apud Harpocrat. in Σιτία. An igitur duas fabulas Eupolis docuerat, alteram Χρυσοῦν Γένος inscriptam, alteram Χρυσογένης?" Casaub. ad Athen. ix. p. 406. c. "Sæpius sane apud Nostrum eodem titulo ἐν Χρυσῷ Γένει citatur Eupolidis fabula, ut mox p. 408. e. et supra p. 375. a. Eodemque modo ubique corrigendum esse, perquam probabiliter Hemsterhusius statuit ad Polluc. x. 63." Schweigh. ad eundem Athenæi locum. Photius p. 438., Τοῦ Διὸς τὸ σάνδαλον· ἐπὶ τῶν ὡς μέγα δή τι, Εὔπολις Χρυσογένει. In Etym. p. 132. 12. v. Ἀπόπατος est, Εὔπολις * Χρυσογενεία. At in Suida v. Ἀποπάτημα legitur Χρυσογένει, pro quo in Grammatico S. Germ. apud Bekkerum Anecd. Gr. T. i. p. 433. habes, Χρυσῷ Γένει. Omnino vide quæ scripsit T. Hemsterh. ad J. Poll. x. 26. et 63. In Anti-Atticista v. Ἐξηγητὴς, apud eund. Bekkerum ibid. p. 96., laudatur Εὔπολις Χρυσῷ Γένει, sicque Suidas v. Ὤμιλλα.

Βακχυλίδης δὲ, περὶ Ἡρακλέους λέγων, ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τοῦ Κήϋκος οἶκον, φησίν· Ἔστη δ' ἐπὶ λάϊνον οὐδόν· Τοὶ δὲ θοίνας ἔντυνον· ὧδέ τ' ἔφασκ'· Αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν δαῖτας εὐόχθους Ἐπέρχονται δίκαιοι φῶτες. Αἱ δὲ παροιμίαι, ἡ μέν φησιν· Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν. Ἡ δέ· Αὐτόματοι (δ') ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν. Deinde vero Athen., quem vide, contra Platonem acute disputat, cum quo conferendus est Erasmus jam supra citatus. "In Bacchylidis Fragmento Hercules loquitur ad Ceycem, Trachinis regem, veniens, ut apparet ex Zenobio Prov. Cent. ii. 19., qui, posito proverbio, hæc scribit: Οὕτως Ἡράκλειτος ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ, ὡς Ἡρακλέους ἐπιφοιτήσαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν Κήϋτους (leg. Κήϋκος, cf. Apollodor. ii. 7. 6.) τοῦ Τραχινίου, καὶ οὕτως εἰπόντος. Hinc discimus, parodiam illius versiculi, quam Athen. profert, Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν, Eupolidi deberi.". Jacobs Animadvv. ad Anthol. T. vi. p. 287. Vulgo ab Athenæi textu abest δ', quod recte inseruit Jacobsius. Eupolin vero proverbium hoc in fabula, cui titulus Χρυσοῦν Γένος, Aureum Seculum, usurpasse, patet e Scholiasta in Platonem p. 43—4., cujus hæc sunt verba:—Αὐτόματοι δ' ἀγαθοί· Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασι. Ταύτην δὲ λέγουσιν εἰρῆσθαι ἐπὶ Ἡρακλεῖ, ὃς ἐπέστη τῷ Κήϋκι, ὅτε ἑστιᾶτο. (Respexit ad Bacchylidis versus.) Κρατῖνος δὲ ἐν Πυλαίᾳ μεταλλάξας αὐτὴν, γράφει οὕτως· Οἱ δ' αὖθ' ἡμεῖς, ὡς ὁ παλαιὸς λόγος, Αὐτομάτους ἀγαθοὺς ἰέναι κομψῶν ἐπὶ δαῖτα Θεατῶν. Καὶ Εὔπολις ἐν Χρυσῷ Γένει.[1]]

["Ἀγαθοὶ καὶ ἐξ ἀγαθῶν, Dionys. H. Antiqq. Rom. iv. 73. T. ii. p. 814. ed. Reiskii, Lobeck. ad Sophoclis Aj. p. 409., Plato Phædr. 338. ed. Heindorfii," Schæf. in Mss.]

["Ἀγαθὸς ψάλτης, ἀγαθὸς ζωμοποιός, id est, Bonus cantor, bonus cupediarius. In vituperium musicæ artis dictum, quasi ejusdem sit hominis aures delectare cantu, et palatum cupediis. Archidamus, Zeusippi filius, cum quidam sibi commendaretur hoc nomine, quod bonus esset cantor: At hic, inquit, apud nos bonus cupediarius." Erasm. Chil. ii. Cent. 5. Adag. 35.]

["Ἀγαθὴ ἐκ τῆς φαρέτρας ἡμέρα, i. e., Bonus e pharetra dies. De die fortunato dicebatur. Translatum a Scytharum consuetudine, quibus, ut narrat Phylarchus, mos erat, ut vesperi priusquam dormirent, calculum in pharetram immitterent candidum, si forte is dies citra molestiam abiisset; atrum, si secus. Denium ubi quis vita decederet, ejus pharetram proferebant, in qua si plures candidos calculos reperissent, felicem pronunciabant: contra, si plures nigros. Atque hinc vitæ summam æstimabant, unde proverbio receptum est, ut dicerent bonum diem e pharetra esse, si quid ex animi sententia accidisset." Erasm. Chil. ii. Cent. 8. Adag. 18.]

["Ἀγαθαὶ δὲ πέλον-Τ', ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ θοᾶς Ἐκ ναὸς * ἀπε-Σκίμφθαι, δύ' ἄγκυραι, Pindari Olymp. vi. 170., Bonæ sunt in hyberna nocte duæ ancoræ, ad laxandum e celeri navi, i.e., Bonum est duplici præsidio niti, ut, si alterum destituat, altero juvemur, quemadmodum is victor, quem laudat, geminam habebat patriam, ut si quid accidisset alteri, ad alteram se reciperet." Erasm. Chil. iv. Cent. 8. Adag. 72.]

"Ἀγαθὴ τύχη, dicta fuit ἡ νέμεσις et ἡ Θέμις, ut " tradit Hesych. [et Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri " Anecd. Gr. T. i. p. 209.] Præfari certe boni omnis causa σὺν Ἀδραστείᾳ, est autem Ἀδράστεια " eadem quæ Νέμεσις, solebant, et ὦ Ἀδράστεια, ut " dicebant ἀγαθῇ τύχῃ: quanquam illud ἀγαθῇ τύχῃ " paulo aliter etiam usurpantes, quemadmodum vi" dere est in Τύχῃ." H. Steph. Thes. Ind. [Suidas: Ἀγαθῆς Τύχης νεώς· οὐκ ἄδηλον τὸ σημαινόμενον.]

[Ἀγαθοῦ Δαίμονος πόμα· τὸ μετὰ δεῖπνον ἄκρατον πινόμενον παρὰ Ἀθηναίοις οὕτως ἐκάλουν, Hesych. et Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209. Συναγ. Λέξ. χρησ. ibid. p. 334., Ἀγαθοῦ πόματος· τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατον πινόμενον παρὰ Ἀθηναίοις· τὴν δευτέραν γὰρ πόσιν οὕτως ἐκάλουν. 327., Ἀγαθὸν Δαίμονα· ὃν μετὰ τὴν ἄρσιν τῶν τραπεζῶν ἔπινον. J. Pollux vi. 100., Ἀγαθοῦ δὲ Δαίμονος, ὁ μετὰ τὰς τραπέζας ἄκρατος. Suidas: Ἀγαθοῦ Δαίμονος· ἔθος εἶχον οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πίνειν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ἐπιῤῥοφοῦντες ἄκρατον, καὶ τοῦτο λέγειν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, χωρίζεσθαι δὲ μέλλοντες, Διὸς Σωτῆρος. Eustath. ad Od. Γ. p. 1471. 31.: Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ δίχα τῆς ἐπὶ ταῖς γλώσσαις σπονδῆς καὶ πόσεως, ἥν τι ποτήριον, ὡς ἱστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος, Ἀγαθοῦ Δαίμονος λεγόμενον, τὸ μετὰ ἄρσιν τραπεζῶν προσφερόμενον· καὶ ἄλλως δὲ ἣν φασιν Ἀγαθὸς Δαίμων, ᾧ μετὰ ἄρσιν τραπεζῶν ἔπινον. Idem ad Od. E. p. 1525. 57.: Ἰστέον δὲ ὅτι ἀκολούθως Ὁμήρῳ εἰπόντι τὸ, Παρέθηκε τράπεζαν, ἔλεγον καὶ οἱ μετ' αὐτὸν, παραθέσθαι τραπέζας ἐν καταρχῇ δαιτός. Τὸ μέντοι αἴρειν αὐτὰς, βαστάζεσθαι ἔφασκον, ἐβαστάζοντο δέ φασι τράπεζαι, δοθείσης κράσεως Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ἢ γοῦν μετὰ τὸ δοθῆναι κράμα τὸ οὕτω καλούμενον Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ἤτοι ἀγαθῆς τύχης· πρὸς ὃ παίξας Διονύσιος ὁ Σικελιώτης ἀσεβῶς, καθὰ ὁ Δειπνοσοφιστὴς ἱστορεῖ, ἀνακειμένης Ἀσκληπιῷ χρυσῆς τραπέζης ἐν Συρακούσαις, προπιὼν αὐτῷ ἄκρατον Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ἐκέλευσε βασταχθῆναι τὴν τράπεζαν. Respexit ad Athen. xv. p. 693. e., qui Philochorum ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος citat. "Eandem historiam narrat Æl. Var. Hist. i. 20., et ante hunc Aristot. Œcon. ii. circa finem, Cicero de Nat. Deor. iii. 34., et Valerius Maximus, (qui Ciceronem exscripsit), quorum testimonia citavit Schefferus ad Æl." Schweigh., quem præteriit Eustathii locus. Idem Eustath. ad Od. P. p. 1816. 10.: Δῆλον δὲ ὅτι ἄλλοι τινὲς, ὄμβρῳ τυχαίῳ ἀνατιθέασι τὸ τοῦ κεράσματος αἴτιον, ὃς ἀμέτρως πινόντων τινῶν ἐπὶ ἀκτῆς καταῤῥαγεὶς, τὸ μὲν συμπόσιον διέλυσε, τὸν δὲ κρατῆρα μίξας, παρέσχε προσηνῆ μετὰ αἰθρίαν καὶ ἄλυπον. Διό φασιν ἀκράτῳ μὲν τῷ ἐν δείπνοις, Ἀγαθὸς ἐπιφωνεῖται Δαίμων ἐπὶ Διονύσῳ τῷ εὑρηκότι, τῷ δὲ μετὰ δεῖπνον πρώτῳ κράματι, Σωτὴρ Ζεὺς ἐπιλέγεται, διὰ τὸν Ὄμβριον Δία. Hæc sumsit Eustath. e Philonide ἐν τῷ Περὶ Μύρων καὶ Στεφάνων, apud Athen. xv. p. 675. b. Philochorus (ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος, ut patet ex Athen. xv. p. 693. d.), tradit apud Athen. ii. p. 38. c., Amphictyonem, regem Atheniensium, cum a Baccho didicisset vini temperandi rationem, legem instituisse, Προσφέρεσθαι μετὰ τὰ σῖτα ἄκρατον, μόνον ὅσον γεύσασθαι, δεῖγμα τῆς δυνάμεως τοῦ Ἀγαθοῦ Θεοῦ· τὸ δὲ λοιπὸν ἤδη κεκραμένον, ὁπόσον ἕκαστος βούλεται· προσεπιλέγειν δὲ τούτῳ τὸ τοῦ Διὸς Σωτῆρος ὄνομα, διδαχῆς καὶ μνήμης ἕνεκα τῶν πινόντων, ὅτι οὕτω πίνοντες ἀσφαλῶς σωθήσονται. Theophr. ἐν τῷ Περὶ Μέθης ap. Athen. xv. p. 693. c.: Τὸν ἄκρατον, φησὶν, οἶνον τὸν ἐπὶ τῷ δείπνῳ διδόμενον, ὃν δὴ λέγουσιν Ἀγαθοῦ Δαίμονος εἶναι πρόποσιν, ὀλίγον τε προσφέρουσιν, ὥσπερ ἀναμιμνήσκοντες μόνον τῇ γεύσει τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ, καὶ τὴν τοῦ θεοῦ δωρεάν· καὶ μετὰ τὴν πλήρωσιν διδόασιν, ὅπως ἐλάχιστον ᾖ τὸ πινόμενον· καὶ τρίτον προσκυνήσαντες λαμβάνουσιν ἀπὸ τῆς τραπέζης, καὶ ὥσπερ ἱκετείαν τινα ποιούμενοι τοῦ θεοῦ, μηθὲν ἀσχημονεῖν, μηδ' ἔχειν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν τοῦ πότου τούτου, καὶ λαμβάνειν ἐξ αὐτοῦ τὰ καλὰ καὶ χρήσιμα. Cf. Philonides ἐν τῷ Περὶ Μύρων καὶ Στεφάνων, ap. Athen. xv. p. 675. Aristoph. Equit. 83., Νι. Βέλτιστον ἡμῖν αἷμα ταύρειον πιεῖν· Ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἱρετώτερος. Δη. Μὰ Δί', ἀλλ' ἄκρατον οἶνον Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ubi Schol. Αἰρομένης τῆς τραπέζης μετὰ τὸ δεῖπνον, ἄκρατον περιεφέρετο, καὶ ἐκαλεῖτο ἡ κρᾶσις Ἀγαθοῦ Δαίμονος. Ἄλλως, τὸ πρῶτον ποτήριον Ἀγαθοῦ Δαίμονος ἔπινον. Ibid. v. 106., Νι. Σπονδὴν λαβὲ δὴ, καὶ σπεῖσον, Ἀγαθοῦ Δαίμονος· Ἕλκ', ἕλκε τὴν τοῦ Δαίμονος τοῦ Πραμνίου. Δη. Ὦ Δαῖμον Ἀγαθὲ, σὸν τὸ βούλευμ', οὐκ ἐμόν. Idem in Pace v. 300., Νῦν γὰρ ἡμῖν ἁρπάσαι πάρεστιν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ubi Schol. Φασὶ γὰρ ὅτι δειπνήσαντες μὲν, ἐπεῤῥόφουν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ἀπαλλάττεσθαι δὲ μέλλοντες, ἔπινον Διὸς Σωτῆρος· ὡσεὶ ἔλεγον, Νῦν γὰρ σπεῖσαι ἢ πίνειν ἐστὶν ἡμῖν Ἀγαθοῦ Δαίμονος πόμα.

[1] In Siebenkeesii Anecdd. Gr. p. 49. locus sic corrupte legitur: Αὐτόματοι ἀγαθοί] Αὐτόματοι ἀγαθοὶ ἐπὶ δειλῶν δαῖτας ἴασι. Ταύτην δὲ λέγουσιν εἰρῆσθαι ἐπὶ Ἡρακλεῖ, ὃς ὅτε ἑστιῶντο τῷ Κήϋκι ξένοι, ἐπέστη. Κρατῖνος δὲ ἐν Πυλαίᾳ μεταλλάξας αὐτὴν, γράφει οὕτως· Οἱ δ' αὖθ' ἡμεῖς, ὡς ὁ παλαιὸς λόγος Αὐτομάτους ἀγαθοὺς ἰέναι κομψῶν Ἐπὶ δαῖτα θεάτων. Καὶ Εὔπολις ἐν Χρυσογένει.

Item in Vespis v. 525, Μηδέποτε πίοιμ' ἀκράτου A μεστὴν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ubi Schol. Ἔθος δὲ ἦν, ὁπότε μέλλοι ἡ τράπεζα αἴρεσθαι, Ἀγαθοῦ Δαίμονος ἐπι[illegible], ὡς Θε[illegible], ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος και [illegible] πάλιν ἀνεπλήρουν, δεδήλωκεν ἐν τῇ δ' Περὶ Σ[illegible].[1] Philonides in Lib. de Unguentis et Coronis ap. Athen. xv. p. 675. b.: Δι[illegible] οἱ Ἕλληνες τῷ μὲν παρὰ δεῖπνον ἀκράτῳ [illegible] Ἀγαθὸν ἐπικαλοῦσι Δαίμονα, τιμῶντες [illegible] δαίμονα· ἦν δ' οὗτος ὁ Διόνυσος· τῷ δὲ μετὰ δεῖπνον κεκραμένῳ πρώτῳ προσδιδομένῳ ποτηρίῳ Δία Σωτῆρα ἐπιλέγουσι. "Pugnat secum infra p. 692. et 693., ubi plures antiquos poetas in testimonium vocat, ut probet, poculum, quod post cœnam exhibetur, vocatum fuisse Ἀγαθοῦ Δαίμονος, et Dionysii tyranni historiam narrat, quæ id necessario evincit. Ergo hoc loco præpositiones παρὰ et μετὰ locum mutarunt, quod etiam evincit vox πρώτῳ. Sed et tertius etiam calix Jovi Servatori propinabatur, de quo vide Erasmum." Palmerius Exerc. p. 531. "Similia etiam adnotaverat idem Palmer. p. 99. ad B Diodor. S. iv. 3., qui cum his, quæ Athen. habet, consentiens scribit: Φασίν, ἐπὶ τῶν δείπνων, ὅταν ἄκρατος οἶνος δίδοται (rectius fortasse Mssti nonnulli, ἐπιδίδοται, sive potius ἐπιδιδῶται) πᾶσιν, ἐπιλέγειν Ἀγαθοῦ δαίμονος· ὅταν δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον δίδοται (immo διδῶται) κεκραμένος ὕδατι, Διὸς Σωτῆρος ἐπιφωνεῖν. Quod παρὰ δεῖπνον scribitur apud Nostrum, (nam περὶ quidem minus recte Epit. habet, sed παρὰ Ms. A. cum Edd.) idem valet ac ἐπὶ τῶν δείπνων, Inter cœnandum, In cœnis. Nec vero sollicitanda ista fuisse, pluribus ostendit Jensius in Epist. ad Grævium Lectt. Lucianeis subjecta p. 399. seqq. et Wesseling. ad Diodor. l. c. Nempe initio cœnæ aut parum omnino vini bibisse videntur, (quo spectare videtur, quod Philochorus apud Nostrum ii. 38. d. et xv. 693. c. ait, *post cibum captum* dari solitum Boni Dei calicem:) aut certe vinum varia ratione (prout cuique videretur) dilutum: *sub finem cœnæ*, priusquam mensæ removerentur, meracum vinum, ἄκρατον, infundebatur cuique, (parum id quidem), C quod bibentes Bonum Deum invocabant, quem Bacchum esse intelligebant. Nec vero idcirco cessabat compotatio: sed dein rursus dilutum sive temperatum vinum bibebant, et hujus *primum poculum*, ut hic ait Philonides, Jovi Soteri nuncupabant. Ceterum ridiculus sit, qui constantem omnino usum istum apud omnes Græcos fuisse sibi persuadeat. Nam et *metaniptron*, i. e., *calicem, qui post cœnam et post malluvium* præbebatur, ab Atticis poëtis Antiphane et Diphilo apud Nostrum xi. p. 486. f. et 487. a. poculum Ἀγαθοῦ Δαίμονος nominatum vidimus; et Ἀγαθὸν Δαίμονα Diphilus non *Bacchum*, sed ipsum Δία Σωτῆρα statuit: qua ratione etiam τὸ Ἀγαθοῦ Δαίμονος πόμα, τὴν τελευταίαν πόσιν interpretatur Mœris p. 72. (Ἀγαθοῦ Δαίμονος πόμα, inquit, Ἀττικῶς· τὴν τελευταίαν πόσιν, Ἑλληνικῶς.) Item pro eo, quod Philonides hic ait, primam poculum diluti vini Jovi Servatori nuncupari solitum esse, alii videntur significare ipsum postremum calicem Jovi Servatori fuisse nuncupatum. Φασὶ γὰρ, ait Schol. ad Aristoph. Pac. 299., ὅτι δειπνήσαντες μὲν (ὁπότε μέλλοι ἡ τράπεζα αἴρεσθαι, Schol. ad Vespas 523.) ἐπερρόφουν Ἀγαθοῦ Δαίμονος· ἀπαλλάττεσθαι δὲ μέλλοντες, ἔπινον Διὸς Σωτῆρος. Cf. Erasmum, Servatori tertium, (Chil. ii. Cent. 8. Adag. 1.)" Schweigh. Vide et eund. Erasmum in articulo, cui titulus, Bonæ Fortunæ, sive Boni Genii, Chil. i. Cent. 6. Adag. 53., cujus hæc sunt verba:—"Aristides in Themistocle videtur ad hoc allusisse proverbium, cum ait, Ἀλλὰ καθέστη τοῖς Ἕλλησιν ἀντ' Ἀγαθοῦ Δαίμονος, i. e., Verum constitit Græcis Boni Genii vice. Erat autem mos apud veteres, ut propinantes, aut bibituri, Deum quempiam aut hominem ominis causa præfarentur, eumque gignendi casu proferebant. Quemadmodum apud Lucian. in Lapithis (T. iii. p. 431.) Alcidamas Cynicus, sponsæ Herculis nomine propinat: Προπίνω σοι, ἔφη, ὦ Κλεανθί, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. Idem Horat. (Odar. iii. 19. 9.), Da lunæ propere novæ, Da noctis mediæ, da, puer, auguris Murenæ. Fertur et apud Thebanos sacellum fuisse Ἀγαθοῦ Δαίμονος. (Suidas: Καὶ ἐν Θήβαις δὲ ἦν Ἡρῷον Ἀγαθοῦ Δαίμονος.) Est et insula quædam hujus nominis in Mari Indico, quemadmodum ostendit Steph. Byz. Quinetiam mensis cujusque diem a primo proximum, Ἀγαθοῦ Δαίμονος appellitabant antiquitus. (Hesych. et Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209., Καὶ τὴν δευτέραν[2] ἡμέραν οὕτως ἐκάλουν. Suidas: Καὶ ἡμέραν δὲ τὴν δευτέραν τοῦ μηνὸς οὕτως ἐκάλουν.) Plutarchus, Convivialium Quæstiuncularum decade tertia, demonstrat antiquitus fuisse morem, ut non gustarent vinum, nisi prius libassent alicui Deo, quo potus illius ceu pharmaci sibi innoxius esset et salutaris. Atque Athenis quidem undecimo mensis die immolabant vini primitias, eumque diem Pithœniam (Pithœgiam) appellabant. Ast apud Bœotos septimo (sexto) mensis ineuntis die, sacris peractis Bono Dæmoni gustabant ab exorto Zephyro, quod is ventus præcipue suscitet moveatque vinum, adeo ut, quod illum effugerit, videatur jam duraturum. Mensis autem is vocabatur Προστατήριος." Sextum illum diem apud Bœotos Ἀγαθοῦ Δαίμονος appellari solere idem Plut. asserit in Sympos. viii. Quæst. 10. Ad poculum Ἀγαθὸς Δαίμων dictum respicere D. Paulum I. ad Corinth. x. 21. putant Steph. Le Moyne ad Var. S. p. 96. et Majus F. Obss. S. iii. p. 39., notante Albertio ad Hesych. in voce. "Dabatur, cum πρόποσις Ἀγαθοῦ Δαίμονος instituebatur, ὀλίγον, Parum vini meraci, ut solo gustu vim ejus, μόνον τῇ γεύσει τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ, combibones experirentur, uti Theophr. ap. Athen. l. c. ait. Hinc Ἀγαθοδαιμονισταὶ Hesychio οἱ ὀλιγοποτοῦντες." Wesseling. ad Diodor. l. c. Hesych.: Ἑρμῆς· τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδέας ἔλεγον, καθάπερ Ἀγαθοῦ Δαίμονος, καὶ Διὸς Σωτῆρος. Ubi Langbænius ad Pseudo-Longin. p. 30., probante Kustero, εἴδους reposuit. Ἰδέας in Cod. Ven. legi, testatur Schowius. Photius: Ἑρμῆς· πόσεως εἶδος, ὡς Ἀγαθοῦ Δαίμονος καὶ Διὸς Σωτῆρος. J. Pollux vi. 100., Καὶ Ἑρμῆς, ἡ τελευταία πόσις, ὅθεν καὶ Ὅμηρος· Τῷ πυμάτῳ σπένδεσκον, Od. H. 138., ubi est Ὠι. Scholia Pseudo-

[1] Notanda sunt verba, ἐν τῇ δ' Περὶ Σώφρονος. Hic est Apollodori Atheniensis liber, qui ab Athen. citatur in L. iii. p. 89. a. vii. p. 281. e. et 309. c. d. An Scholiasta Apollodorum hunc confudit cum Apollodoro Herophilio, qui librum de Unguentis et Coronis scripsit? Nam Athenæus, cum e Philonide ἐν τῷ Περὶ Μύρων καὶ Στεφάνων insignem laudarit locum, xv. p. 675. a., in quo de *Bono Deo* loquitur Medicus ille, statim subjungit. Τὰ αὐτὰ εἴρηκε καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ Περὶ Μύρων καὶ Στεφάνων, αὐταῖς λέξεσι. Hac conjectura admissa, novum oritur argumentum ad probandam Salmasii, qui in Athen. xv. p. 688. e., pro vulgato Ἀπολλώνιος, reposuit Ἀπολλόδωρος, sententiam. Vide Schweigh. notam. Sed, cum, teste eodem Athen. xv. p. 693. b., poculi Ἀγαθοῦ Δαίμονος meminerint Comici veteres pœne omnes, fieri quidem potuit, ut Apollodorus Atheniensis, ἐν τῇ δ' Περὶ Σώφρονος, ejusdem mentionem fecerit.

[2] "Legendum, τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν. Vide Meursii Græc. Feriat. p. 25, 26." Toupius, Emendatt. in Suid. et Hesych. T. iii. p. 522. Meursius ibi affert hunc Plutarchi locum e Sympos. iii. Quæst. 7.: Τοῦ νέου οἴνου Ἀθήνησι μὲν ἑνδεκάτῃ μηνὸς κατάρχονται, Πιθοιγίαν τὴν ἡμέραν καλοῦντες· καὶ πάλαι γε, ὡς ἔοικεν, εὔχοντο, τοῦ οἴνου, πρὶν ἢ πιεῖν, ἀποσπένδοντες, ἀβλαβῆ καὶ σωτήριον αὐτοῖς τοῦ φαρμάκου τὴν χρῆσιν γενέσθαι. Παρ' ἡμῖν δὲ [illegible] ἣν καλεῖται Προστατήριος· ἕκτῃ δ' ἱσταμένου νομίζεται θύσαντας Ἀγαθῷ Δαίμονι γεύεσθαι τοῦ οἴνου μετὰ ζέφυρον. Οὗτος γὰρ μάλιστα τῶν ἀνέμων ἐξίστησι καὶ κινεῖ τὸν οἶνον. At Plut. hoc loco, quo Toupius ad conjecturam suam firmandam usus esse videtur, non dicit undecimam diem mensis Anthesterionis apud Athenienses Ἀγαθοῦ Δαίμονος, sed Pithœgiæ nomine honestari solere, cum apud Chæronenses, cives suos, mensis Prostaterius dicatur, sextaque ejus die statutum sit, sacris Bono Genio factis, gustare vinum post flatum Favonii. Ex alio ejusdem Plutarchi loco, a Meursio excitato, discimus ipsam illam diem Chæronenses Ἀγαθοῦ Δαίμονος appellasse, Sympos. viii. Quæst. 10.: Καὶ μὴν οἴνου τε (γε, Reisk.) τὸν νέον οἱ πρωϊαίτατα πίνοντες Ἀνθεστηριῶνι πίνουσι μηνὶ μετὰ χειμῶνα, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡμεῖς μὲν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, Ἀθηναῖοι δὲ Πιθοιγία προσαγορεύουσι. Quamvis vero Toupii conjecturam nullo niti fundamento e supra dictis satis pateat, fatemur tamen nos nescire qua auctoritate freti Hesychius, Grammaticus S. Germ., et Suidas tradiderint, secundam cujusque mensis diem Ἀγαθοῦ Δαίμονος appellari solere. Sed, cum apud Bœotos, saltem apud Chæronenses, sexta Prostaterii i. e. Anthesterionis mensis dies sic diceretur, quid impedit, quo minus credamus apud alios quosdam Græcos secundam cujusque, vel, si hoc viris doctis minus placebit, cujusdam mensis diem eodem nomine honestari?

Didymi: Ἐπεὶ * ὀνειρόπομπος, ἢ ὕπνου παρεκτικός· διὸ, Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει. Eustath. p. 1470. 62., Ὅτι δὲ καὶ δίχα γλωσσῶν Ἑρμῇ πυμάτῳ σπένδεσκον οἱ Ἀχαιοὶ ὅτε μνησαιάτο κοίτου, δηλοῖ καὶ αὐτὸ Ὅμηρος· καὶ ἴσως, τοιούτου καιροῦ ἦν καὶ ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον πότιμος Ἑρμῆς, περὶ οὗ ἱστορῶν ὁ Δειπνοσοφιστὴς, λέγει ὅτι Ἑρμῆς, εἶδος πόσεως παρὰ Στράττιδι. Respexit ad Athen. i. p. 32. b. "Cum Mercurio postrema fieret libatio, (de qua supra Athen. p. 16. b.), etiam poculum istud, quod agmen cogebat, Mercurium vocabant. Postea mos ille mutavit, et Jupiter τέλειος in Mercurii locum ascitus, auctore Athen. (l. c.)" Casaub. Vide Pierson. ad Mœr. p. 72., Coraiumque ad Heliodor. T. ii. p. 120. et 373.]

[Ἀγαθὸν, τὸ, apud Scriptores Ecclesiasticos S. Cœna. "S. Eucharistia passim τὸ ἀγαθὸν appellatur, Bonum, vel Ipsum bonum, aut, Summum bonum: nam in Cœna Domini ipsum Christum in mysterio percipimus, in quo sunt omnes thesauri bonorum, et qui solus est vere bonus. Basilius M. Epist. Canon. iii. ad Amphilochium, seu Canone lv. T. ii. p. 775., Οἱ τοῖς λησταῖς ἀντεπεξιόντες, ἔξω μὲν ὄντες τῆς ἐκκλησίας, εἴργονται τῆς κοινωνίας τοῦ ἀγαθοῦ· κληρικοὶ δὲ ὄντες, τοῦ βαθμοῦ καθαιροῦνται, Qui se latronibus adversos objiciunt, siquidem extra ordinem ecclesiasticum sint, a boni communione arcentur: sin clerici sint, de gradu dimoventur. Ita autem hæc verba esse intelligenda, docet Balsamon ad hunc Canonem p. 990., dum εἴργεσθαι τῆς κοινωνίας τοῦ ἀγαθοῦ, explicat per ἀπείργειν τῆς ἁγίας μεταλήψεως, Arcere a sancta communione. Zonaras ad Canon. xiii. Basilii M. p. 69.: Εἴργονται τῆς κοινωνίας, ἔσονται διὰ βίου στερούμενοι τῆς τοῦ ἀγαθοῦ μεταλήψεως, Arceutur a communione, per totam vitam participatione boni privati erunt. Vide plura in Observationibus nostris Sacris, statim post initium Capitis vi." Suicer. Thes. Eccles.]

[Ἀγαθὸς interdum ponitur pro Literis excultus. Xenophontis Epist. ad Critonem iv., Γνώμη , ἐὰρ ἢ πλείω ἢ ἐλάττω γίνεται, ἀγαθῇ μὲν ἔμμετρα, ἐκμελεῖ δὲ καὶ ἀπαιδεύτῳ, ὀλίγα. Ubi opponitur ἐκμελεῖ καὶ ἀπαιδεύτῳ. Λέξεις ῥητορικαὶ, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209.: Ἀγαθοί· οἱ εὖ γεγονότες καὶ πεπαιδευμένοι καὶ ἐνάρετοι. Ἔνιοι πλουσίους.]

[Ἀγαθὸς de ominibus bonis dicitur. Callim. Hymn. in Lav. Palladis v. 121., Μάντιν ἐπεὶ θήσω νιν ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν, Ἦ μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον. Γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται Ἤλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες, Quæ alæ non sint boni ominis. "Felix volatus, adeoque felix augurium. Imitatus est Propertius iii. 8. [illegible].,— Felicibus edita pennis." Ernesti. Hippocr. de Acut. Victu Sect. xiv. medicos in acutorum morborum curatione ait dissentire, ut quæ ille bona seu ægroto salutaria, alter mala eadem et noxia opinetur, idque, ut addit, augurum exemplo, Ὅτι καὶ οἱ μάντιες τὸν αὐτὸν ὄρνιθα, εἰ μὲν ἀριστερὸς εἴη, ἀγαθὸν εἶναι νομίζουσιν, εἰ δὲ δεξιὸς, κακόν. Vide Galeni Opp. T. v. p. 41. et Spanhem. ad Callimachi locum. Schol. ad Sophoclis Œd. Tyr. v. 52.: Ὄρνιθι αἰσίῳ· μαντείᾳ εὐσυμβόλῳ, τουτέστιν ἀγαθὸν σύμβολον δηλούσῃ——. Ἀπαίσιοι ὄρνιθες, οἱ δυσοιώνιστοι, αἴσιοι δὲ τὸ ἐναντίον, οἷον οἱ εὐσύμβολοι, καὶ τὰ ἀγαθὰ σύμβολα δηλοῦντες. Vide Spanhem. ad Callim. p. 709. ed. Ernest. Hesych. Ἑρμῆς·—καὶ ἐν τοῖς κλήροις, οἷον ἀγαθὸς οἰωνός. Plut. in Numa vii. T. i. p. 252. ed. Reiskii, Σιγὴ δ' ἄπιστος ἐν πλήθει τοσούτῳ τὴν ἀγορὰν κατεῖχε, καραδοκούντων καὶ * συναιωρουμένων τῷ μέλλοντι, μέχρις οὗ προὐφάνησαν ὄρνιθες ἀγαθοὶ καὶ δεξιοὶ ἐπέτρεψαν. Sic *Bonus* apud Latinos usurpatur, ut in illo Ovidii Fast. i. 513., Este bonis avibus visi natoque mihique.]

[Lexicon Ms. e Cod. August. apud Tittmann. ad Zonar. p. lxxx.: Τὸ ἀγαθὸν μόνον λεγόμενον, ἐπὶ ψυχῆς λέγεται, ὡς τὸ καλὸν ἐπὶ σώματος· μετὰ δὲ προσδιορισμοῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ ἐπὶ σώματος καὶ ἐπὶ τεχνῶν καὶ ἄλλων τοιούτων λέγεται· οἷον, Ἀγαθὸς τὴν ὄψιν καὶ ἀγαθὸς τὴν τέχνην. Cf. Suid. ii. p. 234. et Grammat. Ms. ap. Creuzeri Præpar. ad Plotini Libr. de Pulcr. p. xv.]

[Helladius Besantinous in Chrestomathia, in Meursii Opp. T. vi. p. 293.: Ὅτι καλὸς καὶ ἀγαθὸς οἱ Ἀττικοὶ λέγοντες, ἀγαθὸς καὶ καλὸς οὐ λέγουσι· καίτοι λέγοντες Ἀγαθὴ τύχη λέγουσι καὶ Τύχη ἀγαθή. Cf. Abresch. Animadvv. ad Æsch. iii. p. 166. et 431., qui ait, ordinem inversum non nisi cum articulo reperiri, "quando promiscue nunc ἀγαθὸς, nunc κακὸς (καλὸς) præmitti solet, ut in Plat. Conviv. p. 327. f., Οἱ τὰ ἀγαθὰ καὶ καλὰ κεκτημένοι: ibid., Δι' ἔνδειαν τῶν ἀγαθῶν καὶ καλῶν, et mox rursus, Τῶν καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἄμοιρος." Vide Lex. Xenoph. p. 645. a.]

[Ὦ 'γαθὲ usurpatur, etiam cum ad plures conversa est oratio. Isæus super Pyrrhi Hæreditate p. 59. 5. ed Reisk., Ἀλλ' ὦ 'γαθὲ, τοῦτο μὲν καὶ λαθεῖν φήσαιτ' ἂν ὑμᾶς. "Tametsi duos alloquitur, singularem tamen usurpat, quod hac in formula loquendi perinde usitatum est, atque est φέρε cum plurali." Reisk.]

[Ἀγαθὸς pro Fortis, Strenuus, sæpissime usurpari, supra ostendimus, sed hanc Coraii observationem citare debebamus:—"Dans la langue d'Homère, Il. xiii. 279—284., κακὸς seul signifie *lâche*, comme son opposé ἀγαθὸς est pris dans l'acception de *brave*. Cette signification tient à l'idée que les Sociétés naissantes devoient se former de la lâcheté et du courage. Le pacte social n'ayant pas encore assez de moyens pour garantir le foible des attaques du fort, celui qui ne pouvoit point assurer son repos par son propre bras, devoit naturellement être un objet de mépris." Vide Coraii Hippocr., Notes sur le Traité des Airs, des Eaux, et des Lieux, T. ii. p. 401.]

[L. C. Valcken. ad Scapulæ marginem hunc Juliani locum de Constantio laudavit, Orat. i. p. 46. a.: Ὃν οὐκ ἰδίᾳ μόνον σεβόμενος, ἀεὶ δὲ ἐν τοῖς κοινοῖς συλλόγοις διετέλεις ἀνακηρύττων, καθάπερ ἀγαθὸν ἥρωα. Ubi Spanhem. hæc notavit:—"Ut bonum aliquem Heroem, sicut ad literam Petavius, seu, Ut propitium aliquem Divum. Quod nempe Gentilium more hic a Juliano dictum, apud quos Ἀγαθοὶ Ἥρωες, aut nude Ἥρωες, consecrati post mortem Principes dicti, seu qui Divis apud Romanos fuerunt adscripti; ac prorsus de eodem Constantino fatis functo ait Gentilis itidem, et quod tangit ad h. l. Petavius, Eutropius, Atque inter Divos meruit referri. Ita de J. Cæsare ab Augusto post illius obitum consecrato Dio li. p. 458., Ἥρωα αὐτὸν Ἰούλιον ὀνομάσας, Divum ipsum Julium vocans, ac inde, et qui hinc illustratur, apud Horat. Odar. iv. 5. 1., Divis orte bonis, ad eundem nempe Augustum, Divi Julii adoptione filium; et de Faustina Augusta, a M. Aurelio ejus marito inter Divas itidem relata, Julianus infra in Cæsaribus p. 334., Ταῖς Ἡρωΐναις ἀνέγραψεν. Unde in Græcis Antinoi, quem ab Adriano, ac inde a multis certatim Græciæ Asiæque urbibus, divinis quoque post mortem honoribus, seu, ut illi subinde sunt a Græcis dicti, Ἡρωϊκαῖς τιμαῖς, cultum constat, nummis non solum ANTINOOC ΗΡΩC, aut ANTINOOY ΗΡΩOC, Antinous Divus inscribitur; sed quod opportune omnino ad hunc Juliani locum facit, ANTINOOC ΗΡΩC ΑΓΑΘOC, Antinous Bonus, seu Propitius, Divus, signatur in præclaro nummo ab Hadrianotheritis in Mœsia cuso, quem e cimeliis Christinæ Augustæ olim protuli Diss. viii. de Præst. Num. p. 654. Quomodo etiam Ἀγαθοὶ Δαίμονες, quod obvium, dicti Boni seu Propitii Genii, et quo nomine Dracones etiam apud Phœnices et Ægyptios, juxta Philonem Byblicum apud Euseb. Præp. Evang. i. p. 41. culti: ac in Ægyptio Neronis, in Gaza Gallorum Regia, nummo, et cujus facta est a me in eodem opere p. 188. mentio, coronatus Draco inter spicas et caduceum visitur, cum inscr. ΝΕΟ. ΑΓΑΘ. ΔΑΙΜΩΝ, Novus Bonus Genius, cernitur: qui autem nummus ad præfectum nuper Gallici Ærarii Colbertum, ob gentilitium draconis seu serpentis insigne, ab elegantis industriæ ac eruditionis viro, P. Seguino, Epistola eo nomine ad illum edita, ingeniose est relatus. Sic ΘΕOC ΑΓΑΘOC præmissus visitur priscis Fœderis inter Hierapytnenses et Priansios, Cretensium populos, tabulis, in Marm. Oxon. p. 117. Part. 1. et Venus, ΘΕOC ΠΑΝΑΓΑΘOC in Inscript. apud Gruter. lix. 1. nuncupatur, sicut in dictis etiam Marmoribus p. 91. Part. 1. BONAE DEAE VENERI CNIDIAE. Haud aliter nempe,

ac Bona Juno apud Maronem dicitur Æn. i. 734., h. e. juxta Servium, propitia; aut quomodo alioquin in nummis antiquis, BONO EVENTVI, aut BONAE SPEI legitur. vel aliunde nota apud Romanos Bona Dea. Dii nempe omnes boni, juxta Platonem de Rep. ii. p. 380., Ὅτι Θεὸς ἀγαθὸς, h. e. juxta Proclum ad eum locum p. 356., ὄντως ἀγαθὸς, καθὸ καὶ ἔστι Θεὸς, Revera bonus, quatenus etiam est Deus, et quidem αὐτοάγαθος, Per se bonus; unde etiam Θεοὶ ἀγαθῶν εἰσι χορηγοὶ, Dii bonorum omnium datores, ab eodem Proclo dicuntur in Timæum p. 335. Immo prout ab hujus Juliani, quemque is præcipue coluit, magistro Jamblicho de Myster. Sect. i. Cap. 18. refellitur Porphyrii et Genethliacorum, ut a veritate longe aberrans (uti a Platone factum pridem fuerat dicto jam loco, de Rep. ii. p. 379.), opinio, qui Deos alios dari ἀγαθοποιοὺς, Beneficos, alios vero κακοποιοὺς, Maleficos, statuebant, Ἀγαθοί τε γάρ εἰσιν ἅπαντες, καὶ ἀγαθῶν αἴτιοι ὡσαύτως. Quomodo Boni etiam s. Propitii Heroes appellati, juxta eosdem Gentilium Theologos; tum quod illi perpetui comites, ἀΐδιοι συνοπαδοὶ τῶν Θεῶν, haberentur; tum quod bonorum virorum animabus præsidere, et circa τὴν τῶν ψυχῶν διάταξιν, seu in animabus ordinandis, iidem occupari crederentur, uti ea de re disserit idem Jamblichus Sect. i. Cap. 10. et Sect. ii. Cap. 1. et 2. Ita tamen Ἀγαθοὶ, seu Boni, Heroes juxta eandem Theologiam, ut bona tantum secundi tertiique generis darent; sicut alibi idem ille Mysteriorum ἐπόπτης tradit S. ii. C. 9. Immo quos Ἥρωας Ἀγαθοὺς, qualem a filio Constantio habitum et cultum parentem Constantinum hic tradit Julianus, non alios esse, quam bonorum virorum solutas mortali corpore animas, præter Poëtas, seu antiquos Gentilium Theologos, ubi Heroum id genus fato functorum meminere, Galen. seu Plutarch. docebit Hist. Philos. c. viii., seu de Placit. Philos. L. i. c. viii., Τοὺς δὲ Ἥρωας, ψυχὰς κεχωρισμένας τῶν σωμάτων, τὰς μὲν ἀγαθὰς, τῶν τὸν βίον διαγόντων ἄριστα ἀνθρώπων. Quod ab eo, qui Chrysostomi nomen meruit, et Plutarcho fuit coætaneus, Dione similiter dictum, Orat. iii. p. 45., ubi inter alia docet, quod bonus ac pius princeps, qualis Trajanus, Οὐ μόνον δὲ ἡγεῖται Θεοὺς, ἀλλὰ καὶ Δαίμονας, καὶ Ἥρωας Ἀγαθοὺς, τὰς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχὰς μεταβαλλούσας ἐκ τῆς θνητῆς φύσεως. Quam in rem a Tito, milites in obsidione Hierosolymitana ad fortiter pugnandum hortante, dictum refert Josephus Ἀλώσ. L. vii. p. 945., Τίς γὰρ οὐκ οἶδε τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν animas ferro in acie corporibus solutas, a purissimo æthere hospitio recipi, ac inter sidera collocari? ac, ut addit, Δαίμονες δὲ ἀγαθοὶ, καὶ Ἥρωες εὐμενεῖς, ἰδίοις ἐκγόνοις ἐμφανίζονται:"]

[Ἀγαθὸς formari ab ἀγαστὸς, ut θαυματὸς pro θαυμαστὸς, supra dictum est. Exemplis ibi laudatis addi potuit ἀθέμιτος pro ἀθέμιστος. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν, in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 353.: Ἀθέμιστα καὶ ἀνόσια δρᾷν Δείναρχος εἶπε καὶ Σοφοκλῆς, καὶ ἀθεμιστότεροι Ξενοφῶν, καὶ ἀθέμιτοι μοῦσαι εἶπεν Ἀγάθων ἐν Ἀλκμαίωνι. Xenophontis locus legitur in K. Π. viii. 8. 3., Persæ ἀθεμιστότεροι νῦν ἢ πρόσθεν. Vocem θαυμαστὸς bis tantum a Sophocle usurpari, notavit Maltbius in Lex. Gr. Prosod.: idem et compositum * ἀθαυμάστως usurpaverat, quo carere Schneideri Lex. mirum est, cum Brunck. in Lex. Sophocl. e Grammatico S. Germ. protulerit locum, qui exstat in Bekkeri Anecd. Gr. l. c., Ἀθαυμάστως· Σοφοκλῆς εἶπεν. Ceterum etymologia vocis Ἀγαθὸς modo memorata non omnibus veteribus Grammaticis placuit. Aristoph. Plut. v. 157., Ὁ μὲν ἵππον ἀγαθὸν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικάς. Ubi glossa in Cod. Paris. num. 2827. apud Schæferi Append. p. 493.: Ἐπιτήδειον εἰς δρόμον, ἤγουν ἄγαν θέοντα· ἀρετὴ γὰρ ἵππου τοῦτο. "De hac etymologia vide etiam Etym. M. c. 5. 18. (Ἀγαθός· παρὰ τὸ ἄγαν θέειν ἡμᾶς ἐπ' αὐτὸν,) 730. 34. (Τὰ παρὰ τὸ θέω συντιθέμενα ἅπαντα ὀξύνεται, βοηθὸς, ἀγαθὸς, οὕτω καὶ στρουθὸς.)" Schæf.]

Ἀγαθὸς nullum comparativum nec superlativum habet, inquit Eustath. (ad Od. A. p. 1384. 47.) propter significationem adverbii ἄγαν illo inclusam: sicut nec δῖος, quia summam excellentiam denotat; nam, ut διώτερος aut διώτατος non dicitur, ita apud nullum Gr. scriptorem ἀγαθώτερος aut ἀγαθώτατος inveniri scribit Ælius Dionysius: ["Ετι ἰστέον ὅτι, καθὰ τὸ δῖος οὐ παράγει σύγκρισιν ἢ ὑπέρθεσιν διὰ τὸ φύσει τῆς λέξεως * ὑπεροχικὸν, οὐδεὶς γὰρ λέγει διότερος ἢ διότατος· οὕτως οὐδὲ τὸ ἀγαθὸς, διὰ τὴν ἐν αὐτῷ τοῦ ἄγαν ἐπίτασιν. Φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι ἀγαθώτερος καὶ ἀγαθώτατος, παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων κεῖται. Etym. p. 5. 23., Σύγκρισιν δὲ οὐ ποιεῖ, οὔτε ὑπέρθεσιν, ὡς ἐγκειμένου ἐπιτατικοῦ μορίου, ἵνα μὴ γένωνται δύο ἐπιτάσεις ὁμοῦ, ἀλλὰ, μᾶλλον ἀγαθὸς ὅδε τοῦδε. Phrynichi Ecl. p. 32., Ἀγαθὸς μᾶλλον λέγε, μὴ ἀγαθώτερος, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀγαθώτατος, ἀγαθὸς μάλιστα.] Citatur tamen ex calce cujusdam Epistolæ Synesii, Τὸν ἀγαθώτατον ἑταῖρον πλεῖστά μοι πρόσειπε. [Usi sunt Julian. Epist. xliii. p. 425. a G. Wakef. in Mss. citatus, Ἀγαθώτατε, πότε σε ἴδω, καὶ περιλάβωμαι; Diodor. Sic. xvi. 85. et Apollon. de Syntaxi p. 46. 6. Legitur et in Gen. xlvii. 6., teste Kreysig. apud Beckii Acta Semin. Reg. et Soc. Philol. Lips. V. i. p. 153. V. Sturzium de Dial. Maced. et Alex. p. 143=clxxxiv. b. Comparativum Ἀγαθώτερος vir quidam doctus, i. e. Abresch., Sturzio, ut videtur, ignotus, in Misc. Obss. Vol. x. p. 353., præter versionem Alex. Jud. xi. 25. et xv. 2., (quo tamen utroque loco, inquit Sturzius, Cod. Alex. habet κρείσσων, quem Sturzium præteriit nota J. Fr. Fischeri, Animadvv. ad Velleri Gram. Gr. Spec. ii. p. 96., monentis lectionem istam ex Theodotionis interpretatione illuc venisse,) apud unum Gregorium Naz. Orat. xvi. p. 261. legi observavit, atque hanc observationem repetiit idem Sturzius. Sed, teste Nunnesio ad Phrynichi locum, Ἀγαθώτερος legitur in Aristot.: et, teste Hœschelio ad eund. loc., usurpatur a Jo. Chrysostomo in Ep. ad Timoth. Adde Plotin. de Numeris p. 690. ap. Creuzer. ad Lib. de Pulcr. p. 206. Glossæ: Ἀγαθώτερος· Benignior, P. "Josepho usum superlat. Ἀγαθώτατος Vellerus tribuit, præeunte Caninio Ἑλλην. p. 223. Cren., nescio an temere. Nobis quidem locum scriptoris elegantissimi reperire non licuit: etsi eum superlativo Κορυφαιότατος, quem, præter Phrynich. Eclogg. p. 102., et Lucian. Solœc. p. 741. T. ii. Græv., Thom. Magist. v. κορυφαῖον eandem ob causam repudiat, ob quam alii Grammatici veteres superlat. Ἀγαθώτατος probari non posse præcipiunt, usum esse Grævius in notis ad Lucian. d. l. docuit. Iidemque Grammatici, Phrynich. Eclogg. p. 22. et Thom. Mag. v. Τελευταῖον, ab usu superlativi * τελευταιότατον abstinendum esse elegantiæ studiosis docent." Fischer. l. c. Porro Ἀγαθώτατος reperitur et in Heliodori[1] Æthiop. p. 226., notante G. Wakef. in Mss., Πειθόμενο παρ' Ἑρμοῦ τοῦ καλλίστου καὶ ἀγαθωτάτου τῶν θε. ἥκειν μοι συνήθως καὶ τόδε τὸ εὕρημα: et in Zoroastro ap. Euseb. P. E. i. p. 42. a. ed. Colon., de Deo, Ἀγαθῶν ἀγαθώτατος. Vide Creuzer. l. c. p. 385. "De compar. et superl. v. Reiz. Belg. Græciss. p. 629. Diod. S. ii. 148. 605. 638.," Schæf. in Mss. Ejusdem census sunt Bonissimus et Malissimus apud Latinos. Varro de Ling. Lat. vii. p. 122. ed. Bipont.;—"Deinceps dicam de altero genere vocabulorum, in quo contentiones sunt, ut Album, albius, albissimum: in quo eam analogiam non servari apparet. Nam cum sit simile, Salsum, Caldum, et dicatur ab heis, Salsius, Salsissimum, Caldius, Caldissimum debuit dici. Quoniam simile est Bonum, Malum; ab heis Bonius et Malius, Bonissimum et Malissimum: nonne dicimus, Bonum, Melius, Optimum? Malum, Pejus, Pessimum?" Cf. Barthii Advers. 36, 6.] Irregulares autem comparativi sunt, βελτίων, ἀμείνων, κρείττων, ἀρείων, λωΐων, superlativi, βέλτιστος, κράτιστος, ἄριστος, λῷστος: quorum comparativorum et superlativorum invenies unumquemque in Βελτίων.

Ἀγαθῶς, Adverb. [Bene, Recte, Glossæ Labb.: Ἀγαθῶς, Bene, P. 1 Reg. xx. 7., Ἐὰν τάδε εἴπῃ, ἀγαθῶς, εἰρήνη τῷ δούλῳ σου. 4 Reg. xi. 19., Καὶ

[1] "Θυμὸν ἔχε ἀγαθόν.] Ἡροδότου (Γ, πέ.) ἡ φράσις, ᾗ χρῆται συνεχῶς (σελ. 33. καὶ 341.) Ἡλιόδωρος. Ἔστι δὲ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, Ἔχε καλὴν καρδίαν." Coraius ad Heliod. T. ii. p. 120.

εἰσῆλθε πᾶς ὁ λαὸς τῆς γῆς εἰς οἶκον τοῦ Βάαλ καὶ κατέσπασαν αὐτὸν, καὶ τὰ θυσιαστήρια αὐτοῦ καὶ τὰς εἰκόνας αὐτοῦ συνέτριψαν ἀγαθῶς. Theod. 1 Reg. xvi. 17., ubi interpretes Alex. ὀρθῶς habent. Vide Bielii Thes. Philol.] Utiliter, ap. Hippocr.: συμφερόντως, Erotian. [" Secundo de Officina Medici, t. 3. p. 503. v. 14. Ejus vero, quod ἀγαθῶς, Bene, deligatur, duæ sunt species. Secundo de Fract. t. 19. p. 460. v. 40. At vero talia ἀγαθῶς, Bene, deligare non cujusvis est. Galen. in Com. inquit: Hic auctor et alii antiqui sæpenumero ἀγαθῶς, Bene, pro καλῶς, Pulcre, usurpant. Et t. 31. p. 461. v. 17. ἀγαθὸν bonum est hoc testimonium in omnibus sugillatis. Galen. eum locum exponens ait: Idoneum sive bonum dixisse ἀγαθὸν quasi certum, stabile, verum, perpetuum. Secundo de Artic. t. 44. p. 482. v. 14., Uti autem convenit ad omnia hæc hujusmodi farina, si ex ἀγαθῶν optimo tritico fuerit. Galen. eo in loco inquit: Optimum triticum dixisse ἀγαθοὺς πύρους. Majores enim soliti sunt ἀγαθοὺς vocabulo uti ad notandum id omne, quod in suo genere primum. Secundo Aphorism. t. 33. p. 391. v. 41., In omni morbo valere mente, et bene se habere ad ea, quæ exhibentur, ἀγαθὸν, Bonum: contrarium vero malum. Galen. in Com. inquit: Dici signum esse bonum, quantum in se ipso est hoc aliquid. Et Lib. quarto t. 25. p. 394. v. 19., Sanguis sursum quidem qualiscumque fuerit, melius est: deorsum vero ἀγαθὸν bona sunt nigra subeuntia. Galen. in eo loco vult ἀγαθὸν, bonum, non tamquam proprie dictum, sed tamquam idem, quod melius, esse accipiendum, quasi ita diceret: Infra autem melius nigra dejici. Hic animadvertendum est, versiones interpretum non omni ex parte quadrare verbis Hippocratis. Sic enim scribit: Αἷμα ἄνω μὲν ὁκοῖον ἂν ᾖ, κακόν· κάτω δὲ, ἀγαθόν· καὶ τὰ μέλανα ὑποχωρέοντα, κακόν. Hoc est, ut mihi videtur, Sanguis sursum quidem, qualiscumque fuerit, malum, deorsum vero ἀγαθὸν, Bonum, et nigra subeuntia, malum." Eustach. Fæsius p. 1. ex loco Ciceronis Tuscul. iv. belle hæc illustrat, notante Franzio. In Lex. Ernest. ἀγαθῶς exponitur Valde, sed ἀμαρτύρως. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 327., Ἀγαθῶς· σφοδρῶς. Sedem glossæ ignoramus, nisi referenda sit ad 4 Reg. xi. 19., Καὶ τὰς εἰκόνας αὐτοῦ συνέτριψαν ἀγαθῶς.]

[Ἀγαθὸς in var. lect. permutatur cum ἐσθλός. Xenoph. K. Π. i. 5. 7. p. 52., Πλέον ἔχωσιν οἱ ἐσθλοὶ γενόμενοι τῶν πονηρῶν. " Stobæus et Marg. Steph. habent ἀγαθοί. Per glossam. Nam Xenophon sæpe utitur poeticis: Aπ. i. 2. 20. et Σ. 2, 5. a Theognide." Sturzius in Lex. Xenoph. Vide Dorvill. Animadvv. in Charit. viii. 4. p. 620=686., qui quantumvis contrarii sensus vocabula sæpissime eundem locum obtinere in Codd., pluribus docuit exemplis. " Vide modo," inquit, " Platonem de L. L. iv. 858. d. Lysiam 10. p. 175. et 26, 594., ubi κακῶν et ἀγαθῶν crebro misceri docemur." Quo compendio ἀγαθὸς in Codd. scribatur, exponit Bastius ad Gregor. Cor. p. 162. Scholia Veneta ad Hom. Il. B. 311., Ἐτυμολογοῦσι γὰρ τὸ ζῷον sc. στρουθὸς, παρὰ τὸ μετὰ οἴστρου θέειν· τὰ δὲ παρὰ τοῦτο τὸ ῥῆμα ἑωρῶμεν ὀξυνόμενα, ὥσπερ τὸ ἀγαθὸς, βοηθός. Cod., teste Bastio, habet, ἀγᾶϑς id est, ἀγαθὸς καί. E Scholiis Homericis sua sumsit Etym. v. Στρουθὸς p. 739. 30. Ἀγαθὸς et καλὸς confusa habes, inquit Schæf. in Mss., ad Dionys. Halic. T. iv. p. 2118.]

Ἀγαθότης, ητος, ἡ, Bonitas, (Benignitas), Probitas, ut a κακὸς fit κακότης. [Mœris p. 921., a Schæf. in Mss. laudatus, Χρηστότης· οὐκ ἀγαθότης. Minus Attice igitur Philo p. 38., Τὸ δὲ ξύλον τῆς ζωῆς ἐστιν ἡ γενικωτάτη ἀρετὴ, ἣν τινες ἀγαθότητα καλοῦσιν, ἀφ᾽ ἧς αἱ κατὰ μέρος ἀρεταὶ συνίστανται. " Sap. xii. 22. Benignitas; Sinceritas, Consilii integritas, Sap. i. 1. ubi est idem quod ἁπλότης καρδίας, quod in altero membro legitur, Φρονήσατε περὶ τοῦ Κυρίου ἐν ἀγαθότητι, καὶ ἐν ἁπλότητι καρδίας ζητήσατε αὐτόν." Bretschneider. in Spicil. Lex. in Interprr. Gr. Vet. Test. p. 18. Glossæ Labb.: Ἀγαθότης· Benivolencia,

A vel Bonitas. Bonitas. P. Bonitas. S.] Ἀγαθότης, inquit Budæus, θεότης, de Deo dictum. Gregor. Naz. de Deo p. 155. [Sapientiæ Liber vii. 26., Ἀπαύγασμα γάρ ἐστι φωτὸς ἀϊδίου, καὶ ἔσοπτρον ἀκηλίδωτον τῆς τοῦ Θεοῦ ἐνεργείας, καὶ εἰκὼν τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ. Maximi Scholia in Dionys. Areop. p. 133., Τῇ ἀγαθότητι τοῦ Θεοῦ: p. 134., Φησὶ γὰρ διὰ μόνην ἀγαθότητα τὸ πᾶν παραγαγεῖν τὸν Θεόν: p. 136., *Ἀψύχως δὲ καὶ ἀναισθήτως, λέγεται ἐφίεσθαι τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ: p. 144., Αὐτὸς, sc. ὁ Θεὸς, δὲ πλούτῳ ἀγαθότητος, τῶν μὲν, ἀνεῖλε καὶ τὸ φθαρτὸν, ὡς ἀγγέλων καὶ ψυχῶν: et p. 163., Ὅσα οὖν ἐστιν ἄζωα καὶ ἄψυχα, διὰ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ οὕτω παρήχθη κ. τ. λ.: p. 282., Προνοίας καὶ ἀγαθότητάς φησιν, ἅπερ προεῖπεν οὐσίωσιν, ζώωσιν, ἀγαθότητα, θεότητα, κάλλος, καὶ τὰ ὅμοια. Clemens Alex. Strom. vii. p. 835. 16., Παιδεύσεις δὲ αἱ ἀναγκαῖαι, ἀγαθότητι τοῦ ἐφορῶντος μεγάλου κριτοῦ, διά τε τῶν προσεχῶν ἀγγέλων, διά τε προκρίσεων ποικίλων, καὶ διὰ τῆς κρίσεως τῆς παντελοῦς, τοὺς ἐπὶ πλέον ἀπηλγηκότας ἐκβιάζονται μετανοεῖν. Idem ibid. vi.
B p. 795. 7., Ἀγαθὴ γὰρ ἡ τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνη, καὶ δικαία ἐστὶν ἡ ἀγαθότης αὐτοῦ. Idem ibid. ii. p. 451. 41., Εἶθ᾽ ἡ ἀγαθότης καὶ ἐπὶ τούτοις δείκνυται τοῦ Θεοῦ. Vide Simplic. ad Epicteti Enchirid. p. 9—12.]

" Αὐτοάγαθος, (ου, ὁ, ἡ,) Ipse per se bonus. " Gregor. Naz. de Deo." H. Steph. Thes. Ind. Abr. Kall. in Mss. citat Cyr. Theodor.; et Simplic. ad Epict. i. p. 11. Τὰ δὲ ἄλλα πάντα, ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ τοῦ ἑνὸς καὶ τῶν πολλῶν ἀγαθοτήτων παραχθέντα, ἀποστάντα τοῦ εἶναι αὐτοαγαθὰ καὶ ἀκινήτως ἐνιδρῦσθαι ἐν τῇ ὑπάρξει τῆς θείας ἀγαθότητος, κατὰ μέθεξιν ἔχει τὸ ἀγαθὸν, et p. 12., Ἀλλ᾽ αἱ μὲν πρῶται τῶν ψυχῶν, ἅτε προσεχῶς ὑπὸ τῶν αὐτοαγαθῶν παραχθεῖσαι. " Dii omnes boni, juxta Plat. de Rep. ii. p. 380., Ὅτι Θεὸς ἀγαθὸς, h. e., juxta Proclum ad eum locum p. 356., ὄντως ἀγαθὸς, καθὸ καὶ ἔστι Θεὸς, Revera bonus, quatenus etiam est Deus, et quidem αὐτοάγαθος, Per se bonus; unde etiam Θεοὶ ἀγαθῶν εἰσὶ χορηγοὶ, Dii bonorum omnium datores, ab eodem Proclo dicuntur in Timæum p. 335." Spanh. ad Juliani Orat. i. p. 295. b.
C Epiphan. Adv. Hær. L. iii. 76. p. 959., Οἴκοθεν γὰρ ἔχει τὸ αὐτοάγαθον, ὅπερ ἐστὶ πάντων κρεῖττον. Paulo inferius, Καὶ οὐκ ἀπὸ βουλήματος μόνον ὑπῆρξεν αὐτῷ τοῦτο, ὡς ἂν εἴποι τις * μελλητικῶς, ἢ κατὰ μέλλον,[1] ἢ συμβουλευτικὸν λογισμὸν, ἀλλὰ κατὰ τὸ αὐτοάγαθον· πέφυκε γὰρ αὐτοάγαθον, l. αὐτοάγαθος, * συμπρεπόντως αὐτῷ τὰ πάντα ἔχων, καὶ ποιῶν, καὶ ἐργαζόμενος.]

[* Αὐτοαγαθότης, ητος, ἡ, " Ipsamet bonitas, sive Per se bonitas, quæ essentia sua talis est, et non ab alio, vel per participationem, ut sunt homines et Angeli. Dionys. Areop. de Div. Nom. c. ii., p. 414., Τὴν θεαρχικὴν ὅλην ὕπαρξιν ὅ, τι ποτέ ἐστιν, ἡ αὐτοαγαθότης ἀφορίζουσα καὶ ἐκφαίνουσα πρὸς τῶν λογίων ὑμνηται, Ipsamet bonitas a sacris Literis celebratur, totam essentiam divinam, quidquid tandem sit, definivisse atque explorasse. Eodem sensu Greg. Naz. Deum αὐτοάγαθον, Ipsum per se bonum, appellat; et Pachymeres in cap. i. Dionysii Areop. de Div. Nominibus p. 395." Suicer. in Thes. Eccles. Simplic. ad Epict. i. p. 11. b., ab Abr. Kallio in Mss. lauda-
D tus, Οὐκ ἐνδεῆ τοῦ ἀγαθοῦ, ὅτι αὐτοαγαθότητές εἰσι. Maximi Scholia in Dionys. Areop. p. 282., Αἱ οὖν ἐκ τῶν ἐνόντων αὐτῷ ἀγαθῶν εἰς μετάδοσιν ἐλλάμψεις * πρωτοτύπως λέγονται, καὶ αὐτοεῖναι, καὶ * αὐτοζώωσεις, καὶ * αὐτοθεώσεις, καὶ ὅσα τοιαῦτα κατὰ μίμησιν τῶν ἀρχῶν, τουτέστι τῶν αὐτοῦ δὴ τοῦ Θεοῦ ὄντων, φημὶ τῆς * αὐτοθεότητος, καὶ αὐτοαγαθότητος, καὶ αὐτοζωῆς. Eadem ibid., Καὶ τῆς αὐτοαγαθότητος· ὅτι καὶ τῆς αὐτοαγαθότητος, καὶ θεότητος ὑποστάτης ἐστὶν ὁ ὑπεράγαθος καὶ ὑπέρθεος. Vide Epiphan. Adv. Hær. L. iii. 76. p. 959.]

[* Ὑπεράγαθος, ου, ὁ, ἡ, Valde bonus, Optimus. " Significat eum, qui est superbonus, plusquam bonus, et est epithetum solius Dei. Dionysius Areopagita cap. ii. de Divinis Nominibus, sect. 4. p. 419. Deum vocat ὑπεράγαθον θεότητα, Supraquam bonam Deitatem. Idem, statim ab initio Mysticæ Theologiæ p. 707. SS. Trinitatem vocat, Τριάδα * ὑπερούσιον, καὶ ὑπέρθεον, καὶ ὑπεράγαθον, Supernaturalem, et su-

[1] Adnotatum est in margine, Γρ. κατάμελον. Legendum videtur vel κατὰ τὸ μέλλον, vel καταμέλλοντα, de quo verbo v. Schweigh. in Lex. Polyb.

praquam divinam, et supraquam bonam." Suicer. in Thes. Eccles. Michael Syngelus in Laudatione Dionysii p. [illegible]. ed. Paris. 1562., Τὴν τῆς πάντα θεωμένης καὶ [illegible] παντελεῖ πάντα περιθεούσης καὶ συνεχούσης [illegible], τῆς ἐν τῇ [illegible] καὶ ὑπερθέῳ, καὶ ὑπεραγάθῳ Τ[illegible] προσκυνουμένης καὶ λατρευομένης * ὑμνήτ[illegible]. Usurpavit hanc vocem, teste Boissonad. in Mss., Nicetas Paphlag. Laud. S. Eustathii 61. 6. Hinc

[* Ὑπεραγαθότης, ητος, ἡ, Summa bonitas. "Est superbonitas, i. e., Bonitas omnem bonitatem superans. Dionysius Areopagita de Divinis Nominibus, c. i. s. 5. p. 382. de Deo: Ἡ τῆς ὑπεραγαθότητος ὕπαρξις, Bonitatis omnem bonitatem superantis existentia." Suicer. in Thes. Eccles. Hinc]

[* Αἰθυπεραγαθότης, Abr. Kallius in Mss. e Dionysio Areop. p. 225. affert.]

Ἀγαθωσύνη, ης, ἡ, Bonitas, (Benignitas, Animus erga alium benevolus, Studium aliis benefaciendi.) At in Ecclesiastico nove pro Felicitate et rebus secundis usurpatur: [ix. 7., Ἁμαρτάνων εἷς ἀπολέσει ἀγαθωσύνην πολλὴν, Unus peccans multa bona perdet. Sic vertit Biel. in Thes. Philolog. At Schleusner. in Lex. intelligendam arbitratur probitatem, integritatem, virtutem universam.] Scribi autem debet ita, non ἀγαθοσύνη per ο, secundum Moschopuli et aliorum quorundam regulam. [Mœris Atticista p. 921., a Schæf. in Mss. citatus, Χρηστότης· οὐκ ἀγαθότης, οὐδ' ἀγαθοσύνη. "Leid. sec. ἀγαθωσύνη, ut vulgo editur in S. literis, et a Suicero, quem vide in Thes. Sed δικαιοσύνη, λαμπροσύνη, et similia a Nominativo adjectivæ vocis formata." Oudendorp. Etym. p. 275. 42., Τὰ διὰ τοῦ οσυνη θηλυκὰ ὀνόματα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται, πλὴν τοῦ ἁγιωσύνη, ἀγαθωσύνη, ἱερωσύνη, μεγαλωσύνη. Phavor. Ἀγαθωσύνη· ἡ ἀπηρτισμένη ἀρετὴ, ὡς ὁ Ἀπόστολος. Zonar. p. 29., Ἀγαθωσύνην· τὴν ἀπηρτισμένην ἀρετὴν καλεῖ ὁ Ἀπόστολος· Ὅτι καὶ αὐτοὶ μεστοί ἐστε ἀγαθωσύνης. Τὸ δὲ μεστοὶ ἐπιτάσεώς ἐστι ῥῆμα. "Locus est Rom. xiv (nunc xv.) 14. ad quem locum eadem Œcumenius." Tittmann. Sensus est, Vos jam satis bene cupere aliis comperi. Vulg. Dilectio. Theophylact., Τουτέστιν ἀγαθῆς γνώμης καὶ φιλαδέλφου, ἢ καὶ ὁλόκληρον τὴν ἀρετὴν, ἀγαθωσύνην καλεῖ. Theodoretus explicat per παντοδαπὰ ἀγαθά, Omnis generis bona. Galat. v. 22. (coll. v. 20.), Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη. Ubi χρηστότης ab ἀγαθωσύνη distinguitur. Alibi tamen tanquam synonyma usurpantur, ut in loco Mœridis Atticistæ supra posito. Ephes. v. 9., Ὁ γὰρ καρπὸς τοῦ πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθωσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ. Theophylact. ad hunc locum, Πᾶσαν ἀγαθωσύνην λέγει τὴν πρὸς πάντας, οὐ μόνον φίλους, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τοὺς ἐχθρούς. Glossæ Labb.: Ἀγαθοσύνη· Bonitas, Benignitas. Deinde etiam Probitatem, integritatem virtutem universam significat. 2 Thess. i. 11., Ἵνα ὑμᾶς ἀξιώσῃ τῆς κλήσεως ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ πληρώσῃ πᾶσαν εὐδοκίαν ἀγαθωσύνης, pro ἀγαθωσύνην ἥ ἐστιν αὐτοῦ εὐδοκία, Quicquid recte factorum ipsi placet. Huc referendum esse male censet Schleusner. in Lex., quem vide, Œcumenii atque ex eo Phavorini locum, qui, ut viderunt Suicer. in Thes. Eccles. et Tittmann. l. c., ad Rom. xv. 14. pertinet. Legitur et in 2 Reg. vii. 21. Neh. ix. 25. 35. Ps. xxxvii. 21. Jud. viii. 45. Eccles. vii. 15., Ἐν ἡμέρᾳ ἀγαθωσύνης, In die bona, Aqu. Ps. xv. 2. Sym. Ps. xxvi. 13. et alibi, notante Bielio in Thes. Philolog. Clemens Alex. Strom. vi. p. 792. 13., Οὕτως καὶ τῇ δικαίᾳ ψυχῇ θεία τις ἀγαθωσύνης δύναμις: Idem Pædag. i. p. 148. 40., Ἡ ἀγαθωσύνη αὐτοῦ, ἡ πρὸς τοὺς ἐξ ὑπακοῆς πεπιστευκότας, ἀμετακίνητός τε καὶ ἀῤῥεπής. Cod. Palat., notante Sylburgio in Ind., per ω scribit, Ἀγαθωσύνη, at Florentina Ed. per ο, Ἀγαθοσύνη.]

Ἀγαθικὸς, οῦ, ὁ, Adject. Ἀγαθικὰ Suidas exponit σπουδαῖα, i. e. Proba, Recte et cum virtute facta v. dicta. [Zonar. p. 31., et Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324., Ἀγαθικά· τὰ σπουδαῖα. Sedem vero glossæ nondum invenimus. Vox in Schneideri Lex. non legitur.]

[* Ἀγαθῖνος. Insignem hunc Etym. locum laudavit G. Wakef. in Mss., p. 793. 45.: Τὰ διὰ τοῦ ινος ὀνόματα, ἢ κύριά εἰσιν, ἢ ἐθνικὰ, οἷον * Σκοπελῖνος, Ἀκραγαντῖνος, ὁ πολίτης· ἢ ἐπίθετα, ὡς τὸ, * ῥιγῖνος, ὁ δεινός· ἢ προσηγορικὰ, ὡς ἐχῖνος, γελασῖνος· γελασῖνοι δέ εἰσιν αἱ γενόμεναι κοιλότητες εἰς τὸ πρόσωπον ἐκ τοῦ γελᾷν· ἢ ὑποκοριστικὰ, οἷον φιλῖνος, σημαίνει δὲ τὸν φίλον· * παλλακῖνος, ὁ ἀπὸ παλλακῆς. Ταῦτα δὲ, εἰ μὲν ἀπὸ ὀνόματος παραχθῶσιν, ἢ ἀπὸ εὐθείας, ἢ ἀπὸ γενικῆς παράγονται, φίλος, φιλῖνος· ἀγαθὸς, ἀγαθῖνος· εἰ δὲ ἀπὸ ῥήματος, ἢ ἀπὸ ἐνεστῶτος, ἢ ἀπὸ μέλλοντος· ἐχιῶ, ἐχῖνος· πραξιῶ, * πραξῖνος. Τὸ δὲ * σεβεῖνος διὰ διφθόγγου γράφεται. Alibi in eodem Etym. sumitur pro nomine proprio: p. 689. 40., Ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγαθὸς, Ἀγαθῖνος, οὕτως ἀπὸ τοῦ μένω μενηστῖνος, καὶ συγκοπῇ, καὶ μετὰ τῆς πρὸ προθέσεως, προμνηστῖνος. Certe in Xenoph. Hist. iv. 8. 10. Ἀγαθῖνος est Corinthiorum navarchi nomen: et ap. Galen. de Diff. Puls. ii. nomen medici, qui scripsit librum, cui titulus, Περὶ Σφυγμῶν, v. Meurs. Bibl. Gr. L. i. in Opp. T. iii. p. 1073. et Fabricii Bibl. Gr. T. xiii. p. 41. ed. pr. Hermanni Regulæ de Prosodia, p. 424., Τὰ διὰ τοῦ ινος ἅπαντα προπερισπῶνται. Κωνσταντῖνος,—αντῖνος, Πλωτῖνος, δῖνος, ἡ συστροφὴ, σὺν τούτοις * ἐργαστῖνος.]

[* Ἐπάγαθος, * Ἐπαγάθων, et fœmininum * Ἐπαγαθὼ, boni ominis causa formata fuerunt hæc cognomina, inquit Dorvill. ad Charit. ii. 3. p. 304=172., a Schæf. in Mss. laudatus. Vide nos supra ad formulam, Ἐπ' ἀγαθῷ, Auspicato.]

[* Ἰσάγαθος, ου, ὁ, ἡ, Andr. Cret. 15., teste Abr. Kallio in Mss.]

[* Μισάγαθος, ου, ὁ, ἡ, Qui bonos vel res bonas odit. D. Scottus in Append. e Schol. ad Pindari Pyth. Δ. v. 507. affert, Ὅμηρος δὲ τὸν Θερσίτην εἰσήγαγε * φιλόκακον καὶ μισάγαθον, et Boissonad. in Mss. citat Theod. Prodrom., Noticedes Mss. T. viii. 2e. Part. p. 198. 2. Hinc

[Μισαγαθία, ας, ἡ, Odium virtutis et proborum, G. Wakefield. in Mss. e Plutarchi Phocione xxvii. T. iv. p. 340. ed. Reisk., Ἀπέβη δὲ τοὐναντίον, ἀγνωμοσύνη τινὶ καὶ μισαγαθίᾳ τοῦ Ἀντιπάτρου.]

[* Ὁμοάγαθος, legitur in Dionysio Areopagita, teste Abr. Kallio in Mss.]

"Πανάγαθος, Omnino bonus, seu Omnium optimus. Plato Epist. viii. (T. xi. p. 159. ed. Bipont., "Δουλεία γὰρ καὶ ἐλευθερία, ὑπερβάλλουσα μὲν ἑκατέρα, πάγκακον· ἔμμετρος δὲ οὖσα, πανάγαθον.) "Apud Polluc. et παναγάθη, fœm. gen. (vi. 163., "Καὶ ὡς Κρατῖνος, παναγάθη.)" H. Steph. Thes. Ind. [Jungermanni Ms. habet, παναγαθῆ. Boissonad. in Mss. citat Isidor. Pelus. i. 83. et Nicetam Paphlag. Laud. S. Eustathii p. 68. m. Dionys. Areop. de Divinis Nominibus c. iii. s. 1. p. 449., Χρὴ γὰρ ἡμᾶς ταῖς εὐχαῖς πρῶτον ἐπ' αὐτὴν, ὡς ἀγαθαρχίαν, * προσανάγεσθαι, καὶ μᾶλλον αὐτῇ πλησιάζοντας, ἐν τούτῳ μυεῖσθαι τὰ πανάγαθα δῶρα τὰ περὶ αὐτὴν ἱδρυμένα, Oportet enim nos primum orationibus ad ipsam sc. Trinitatem, ut ad boni principium, adduci, ac deinde magis ipsi propinquantes, edoceri optima quæque munera, quæ penes ipsam sunt collocata. Vide J. C. Suicer. in Thes. Eccles. p. 555. In J. H. Suiceri Supplementis ὁ πανάγαθος tanquam epithetum Dei affertur ex Euseb. L. x. c. 4. p. 373. "Venus, ΘΕΟΣ ΠΑΝΑΓΑΘΟΣ, in Inscript. ap. Gruter. lix. 1. nuncupatur, sicut in Marmoribus Oxon. p. 91. Part. 1., BONAE DEAE VENERI CNIDIAE." Spanhem. ad Juliani Orat. i. p. 295. a. Hinc

[* Παναγαθία, ἡ, (in Schneideri Lex. male scribitur παναγαθιὰ, pro παναγαθία). Stobæus Serm. i. p. 20. ed. Schowii, e Theage Pythagoreo ἐν τοῖς Περὶ Ἀρετῶν: Ὅκα δὲ τὸ μὲν κρῆσσον ἄρχῃ μέρος τᾶς ψυχᾶς, τὸ δὲ χέρηον ἄρχηται, καὶ τὸ μὲν ἀγῆται, τὸ δὲ ἕπηται, ἀμφότερα δὲ συνευδοκῆται καὶ συνομολογῆται ἀλλάλοις, τόκα δὲ γίνεται ἀρετὰ καὶ παναγαθία περὶ ὅλαν τὰν ψυχάν. Schæf. in Mss. consulendum esse monet Lobeckium ad Sophoclis Ajacem p. 417.]

[* Φιλάγαθος, ου, ὁ, ἡ, Amans probitatis, Bonitatis studiosus, Amans bonorum. Glossæ Labb.: Φιλάγαθος· Benignus, Benignus, P. Plutarchi Conjug. Præc. T. vi. p. 530. ed. Reisk., Οἱ φιλόμουσοι τῶν βασιλέων πολλοὺς μουσικοὺς ποιοῦσιν, οἱ φιλολόγοι λογίους, οἱ * φιλαθλῆται γυμναστικούς· οὕτως ἀνὴρ φιλοσώματος καλλωπίστριαν γυναῖκα ποιεῖ, φιλήδονος ἑταιρικὴν καὶ ἀκόλαστον, φιλάγαθος καὶ φιλόκαλος σώφρονα καὶ κοσ-

μίαν. Idem in Comparatione Thesei cum Romulo T. i. p. 150., *Εἰ δ' ἐκείνη μόνη τοῦτ' ἔπαθεν, εἰκότως ἔγωγε φαίην ἂν αὐτὴν ἀξιέραστον Θεῷ γεγονέναι, φιλόκαλον, καὶ φιλάγαθον, καὶ τῶν ἀρίστων ἐρωτικὴν οὖσαν.* Greg. Naz. in Carmine quodam, quod citat Morellus in Lex. Gr. Prosod. p. 1037., *Δωρέᾳ φιλαγάθῳ.* Dionysius Areopagita Epist. viii. p. 778., a Suicero, quem vide, in Thes. Eccles. citatus, Deum vocat *τὸν ὑπεράγαθον* et *φιλάγαθον*, Præbenignum, et Benignitatis amatorem. Sapientiæ vii. 22., *Ἡ γὰρ πάντων τεχνῖτις ἐδίδαξέ με σοφία· ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ πνεῦμα νοερὸν, ἅγιον, μονογενὲς, πολυμερὲς, λεπτὸν, εὐκίνητον, τρανὸν, ἀμόλυντον, σαφὲς, ἀπήμαντον, φιλάγαθον, ὀξὺ, ἀκώλυτον, εὐεργετικόν.* Tantum legitur in N. T. Epist. ad Tit. i. 8., *Ἀλλὰ φιλόξενον, φιλάγαθον*, ubi tam hominum bonorum, inquit Schleusner., quam virtutis amorem exprimere videtur. Theophylact. exponit *τὸν ἐπιεικῆ, τὸν μέτριον, τὸν μὴ φθονοῦντα*, Mitem, moderatum, minime invidum. Usurpat et Leo Diacon. Notice des Mss. T. viii. p. 283. 7., teste Boissonad. in Schedis. Hinc adverb.

[* *Φιλαγάθως*, Benigne, Probe, Leniter. Cyrillus Alex. in Ies. c. lix. p. 828., *Ἔνεστι τῷ Θεῷ καὶ τὸ πανσθενὲς, καὶ τὸ προσίεσθαι φιλαγάθως τὰς παρὰ τῶν καμνόντων λιτὰς*, Inest Deo et omne robur, et quod e quodam bonitatis amore admittit preces laborantium. Vide Suiceri Thes. Eccles. Usurpant et Leo Diacon. Notice des Mss. T. viii. p. 280. 2., et Nectarius Homil. p. 7. ed. Paris. 1554., a Boissonad. in Schedis laudati. Clemens Alex. Strom. iv. p. 631. 37., *Ἴσμεν δὲ τὰ μὲν δυσπόριστα, οὐκ ἀναγκαῖα, τὰ δὲ ἀναγκαῖα, εὐπόριστα γεγενῆσθαι φιλαγαθῶς παρὰ τοῦ Θεοῦ*, ubi Sylburg. in Ind., Alibi, inquit, *φιλαγάθως*. Hinc etiam nom.

[* *Φιλαγαθία, ας, ἡ*, Bonorum amor. Clemens Alex. Pædag. i. p. 139. 30.: et iii. p. 291. 25., *Ὅτ' ἂν ᾖ κεκοσμημένη ψυχὴ ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ τοῖς ἐκ τούτου ἐμπνεομένῃ * φαιδρύσμασιν, δικαιοσύνῃ, φρονήσει, ἀνδρίᾳ, σωφροσύνῃ, φιλαγαθίᾳ τε, καὶ αἰδοῖ, ἧς οὐδὲν εὐανθέστερον χρῶμα ἑώραται πώποτε.*]

" *Ἀφιλάγαθος, (ὁ, ἡ,)* Qui non est *φιλάγαθος*, i. e. " Amans bonorum. Exponitur etiam Benignitate " carens." H. Steph. Thes. Ind. [" Qui virtutis et honesti, hominum adeo proborum inimicus est et adversarius. Semel in N. T. legitur 2 Tim. iii. 3. in plurali *ἀφιλάγαθοι*, Bonis inimici, *Ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι*, ubi Theophylact. et Œcumen. interpretantur, *Ἐχθροὶ παντὸς ἀγαθοῦ.*" Schleusner. in Lex. Cf. Suiceri Thes. Eccles.]

[* *Ἀπειράγαθος, ου, ὁ, ἡ*, 1. Infinite bonus; 2. Bonorum, Beneficiorum expers; 3. Imperitus. Glossæ Labb.: *Ἀπειράγαθος·* Infirmatus. " Quemadmodum *ἀπειρόγαμος*, Qui non est expertus nuptias; *ἀπειρόκακος*, Malorum expers, et similia alia: ita *ἀπειράγαθος*, Juxta ceterorum analogiam, esset Boni expers. Sed longe aliam habet significationem, quando de Deo usurpatur. Nicephorus Constantinop. Trinitatem vocat *ἀπειράγαθον*, i. e., Infinite bonam, in Actis Synodi Ephes. p. 307.: *Τριὰς ὁμοούσιος, * ὑπερούσιος, ἀόρατος, ἀκατάληπτος, ἀχώριστος, ἀναλλοίωτος, ἁπλῆ, καὶ ἀμερὴς, καὶ ἀσύνθετος, ἀδιάστατος, ἀΐδιος, ἀσώματος, ἄποιος, ἄποσος, ὁμότιμος, ὁμόδοξος, καὶ ὁμόθεος, ἀναφής τε καὶ ἀψηλάφητος, καὶ ἀσχημάτιστος, ἀπειράγαθος, φῶς ἀειλαμπὲς, * τριλαμπὲς, * ὑπέρφωτον*, Trinitas consubstantialis, supersubstantialis, invisibilis, incomprehensibilis, inseparabilis, immutabilis, simplex, et individua, atque incomposita, dimensione carens, æterna, incorporea, sine qualitate, sine quantitate, ejusdem honoris et gloriæ et deitatis, intactilis, et intacta, sine figura, infinite bona, lumen semper lucens, tripliciter lucens, plus quam lucidum." Suicer. in Thes. Eccles. " *Ἀπειράγαθος*, Expers beneficiorum. Esth. xvi. 4., *Τοῖς τῶν ἀπειραγάθων κόμποις ἐπαρθέντες*, Eorum quasi, qui nullum beneficium acceperunt, fastu elati." Biel. in Thes. Philolog. Hinc adverb.

[* *Ἀπειραγάθως*, Imperite, Inepte, Diod. Sic. xv. 40., a Schæf. in Mss. laudatus, *Ὀλιγαρχικοῖς γὰρ πολιτεύμασι κεχρημέναι, καὶ ταῖς τῆς δημοκρατίας ἐξουσίαις ἀπειραγάθως χρώμεναι*, ubi Wesseling., " Compositum est, uti *ἀπειροκάλως*, quod frequentiore teritur usu."]

[* *Ἀπειραγαθία, ας, ἡ*, Nimia, item Infinita beneficentia, item Nimia magnificentia, item Imperitia. Glossæ Labb.: *Ἀπειραγαθία·* Infirmitas. Schæf. in Mss. Wesselingium ad Diod. Sic. xv. 40. hæc notantem laudavit:—Voce " *ἀπειραγαθία* Polybium ad honesti virtutisque ignorantiam describendam usum fuisse, optime recordor." Sed locus, ad quem respexit vir eruditiss., frustra quæritur in Schweighæuseri Lex. Polybiano. Idem Schæf. in iisdem Schedis citat Aristoph. Fragm. 249., et Clementem Alex. Pædag. ii. p. 237. 32., *Ἐκτὸς πάσης κενοσπουδίας, ἀπειραγαθίας, μικροπρεπείας.* Vide G. Wakefield. in Sylv. Crit. iv. p. 56. Idem in Pædagog. ii. p. 190. 17., *Σκοπὸν γὰρ τὴν χρείαν ἐτίθετο, οὐ τὴν ἀπειραγαθίαν*, Scopum enim constituebat usum, non inutilem magnificentiam. Idem ibid. p. 245. 11., *Παραθήσομαι δὲ αὐτὰς τοῦ κωμικοῦ τὰς λέξεις, διελεγχούσας ἀκριβῶς τὸ φορτικὸν ὑμῶν τῆς ἀπειραγαθίας.* Legitur et in quodam J. Stobæi loco, ex Hierocle, teste G. Wakef. in Mss. Vide Schneideri Lex.]

[* " *Ἀπειραγαθέω*, Pauli Ægin. vi. 50. ich handle unwissend, ungeschickt, wie ein *ἀπειράγαθος*; wie *ἀπειροκαλέω* u. s. w." Schneider. in Lex.]

[* *Ἀρχάγαθος*, Haluntini nomen est apud Ciceron. in Verrem iv. 23., hominis non solum domi suæ, sed tota Sicilia nobilis, inquit Cicero l. c.]

[* *Ἀρχάγαθος* Athenæo iv. p. 158. a. nom. est scriptoris cujusdam: *Τραγικὸν γὰρ ἡ φακῆ 'στιν· Ἀρχάγαθος ἔφη πο .... γεγραφέναι· ἧς καὶ Ῥοφοῦντ' Ὀρέστην τῆς νόσου πεπαυμένον· φησὶ Σώφιλος ὁ κωμῳδιοποιός.* De hoc vel corrupto vel mutilo loco vide Casauboni et Schweighæuseri notas. Archagathum medicum intelligendum esse censet Schweigh., et in Indice Auctorum nos ad hæc Fabricii, in Medicorum Veterum Elencho, Bibl. Gr. T. xiii. p. 78. ed. pr., remittit:—" Archagatus, Lysaniæ filius, qui, ut Plin. xxix. 1. refert ex Cassio Hemina, Peloponneso primus e Medicis Romam venit, L. Æmilio et M. Livio Coss. anno Urbis DXXXV. Eique jus Quiritium datum, et taberna in compito Acilio emta ob id publice. Vulnerarius e re dictus fuit, mireque gratus adventus ejus initio: mox a sævitia secandi, urendique transiit nomen ejus in carnificem, et in tædium ars omnesque Medici. Archagati istius, aut alterius emplastrum recenset Corn. Celsus v. 19." Sed utrum Plinii et Celsi Archagatus hic idem sit cum illo Athenæi Archagatho, viderit ipse Schweigh. Nobis quidem magis arridet sententia Meursii, cujus verba mirum est Athenæi Editoris, viri eruditissimi, diligentiam effugisse. " Hic nempe est, qui Romam captivus abductus, moxque ob doctrinam e servo iterum libertati restitutus, Cæcilius adpellatus fuerit, quum antea Archagathus diceretur." Meurs. Biblioth. Gr. L. i. et ii. in Opp. T. iii. p. 1123. et 1177., e Suida, quem vide in v. *Καικίλιος*. Deinde vero recenset Meursius ejus scripta, inter quæ hæc duo sunt, *Κατὰ στοιχεῖον Ἀπόδειξις τοῦ εἰρῆσθαι πᾶσαν λέξιν καλλιρρημοσύνης*: et, *Ἐκλογὴ Λέξεων κατὰ στοιχεῖον*, e quo libro Suidam ipsum multa depromsisse, e Catal. Scriptorum, quibus usus est Lexicographus ille, Lexico ejus præfixo, satis patet. V. Kuster., de altero Cæcilii libro disserentem, ad Suid. v. *Καικίλιος*, et Toup. ad Pseudo-Longini S. 1., qui, nulla Meursii mentione facta, de Cæcilii scriptis fuse egit.]

[Archagathus autem idem quod Agatharchus. " Phil. Maussacus eadem forma, qua *δούλιον ἦμαρ*, putat factum * *Δρομιάμφιον*[1] *ἦμαρ* ap. Hesych. Sic

[1] Hesych. *Δρομιάμφιον ἦμαρ· ἀμφιδρόμια. Ἔστι δὲ ἡμερῶν ἑπτὰ ἀπὸ τῆς γεννήσεως, ἐν ᾗ τὸ βρέφος βαστάζοντες περὶ τὴν ἑστίαν γυμνοὶ τρέχουσι.* " Lego, *ἡμέρα ἑβδόμη*: quamvis non ignorem, Suidam quintum a nativitate diem Amphidromiis assignare. Nam scriptores veteres in ejusmodi rebus non raro dissentiunt." Kuster. Causa hujusce discrepantiæ est, quod ap. Athenienses decimus a nativitate dies, (v. Suidam in *Δεκάτην ἑστιάσαι*), ap. ceteros autem Græciæ populos vel quintus, vel septimus Amphidromiis assignaretur; qua conjectura recepta, omnia fere in Grammaticis veteribus, quamvis maxime inter se dissentire videantur, luce clariora erunt. Ceterum, quum *πέμπτη* facilius in *ἑπτὰ*, quam *ἑβδόμη* in *ἑπτὰ*, a librariis corrumpi potuisse videatur cum Meursio in Gr. Fer. lege, *Ἔστι δὲ ἡμερῶν πέμπτη ἀπὸ τῆς γεννήσεως.*

εοιm scribendum, (sicque edidit Albertius), non Δρο-μαιον, primum me monuit Salmas. Differunt autem δρομιάμοιον ἦμαρ, et δούλιον ἦμαρ: nam ille dies est certus unus, nimirum ipsa ἀμφιδρόμια, et proprie τὸ ἦμαρ accipitur; δούλιον ἦμαρ est sors et miseria A servitutis et omne tempus, quod in ea exigitur. Est prorsus idem, quod Ἀμφιδρόμιον,[1] nisi quod illud transpositione literarum poetis et dialectis quibusdam recepta existit. Ut * λεξιθήρας, θηρολέξης ap. Hesych. (Θηρολέξης·[2] ὁ τὰς λέξεις θηρώμενος): Ἀρχάγαθος,

[1] "Ἀμφιδρόμια, τὰ, et Ἀμφιδρομία, ας, ἡ, Circumcursatio. Ita vocabatur dies quædam, qua infantem recens natum cursu " circum focum ferebant, ut Hes. et Suid. docent. Unde et Plato in Theæt. (xv. T. ii. p. 88. ed. Bip.), Μετὰ δὲ τὸν τόκον, τὰ " ἀμφιδρόμια αὐτοῦ ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιθρεκτέον τῷ λόγῳ, (Post partum vero, ut mos est, quinta die ab ejus natali solennia " celebrantes circulum disputationum discurramus.) V. et Tom. i. c. 1050. a." H. St. Thes. Ind. Etym. p. 89. 55.: Ἀμφιδρόμια· ἑορτή ἐστιν ἐν Ἀθήνησι τελουμένη, καθ' ἣν ἐγκρυφίου ἄρτου ὀπτωμένου, ἐπὶ τῆς ἑστίας ἐπιτρέχουσι· τὸ δ' αὐτὸ ποιοῦσι καὶ μετὰ σκευῆς εἰς τὰ βρέφη παρὰ τὴν ἑστίαν περιφέροντες, ἐπειδὴ κουροτρόφος ἡ τροφὸς ἐπί τινων πεφήμισται. "Rectius, Περὶ τὴν ἑστίαν περιτρέχοντες. Sequenti [imo præcedenti] v. tollenda præpositio εἰς, ut patet ex Harpocratione, qui ait, Ἀμφιδρόμια: Λυσίας ἐν τῷ Περὶ τῆς Ἀμβλώσεως, εἰ γνήσιος ὁ λόγος· ἡμέρα τις ἤγετο ἐπὶ τοῖς νεογνοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος παρὰ τὴν ἑστίαν ἔφερον τρέχοντες, καὶ ὑπὸ [παρὰ in Apostolio ii. 89.] τῶν οἰκείων καὶ φίλων πολύποδας καὶ σηπίας ἐλάμβανον, [quæ ipsissima verba in Apostolio l. c. leguntur, ubi interpres, a Reiskio ad Lysiæ Fragm., Oratt. Gr. T. vi. p. 8., castigatus, inconsultius Lysiæ esse voluit, cum ibi exstent interpretamenti gratia, uti et ap. Harpocr. quoque, Suid. et Hes.] ubi nota παρὰ, sicut etiam in nostro auctore, [et Apostolio], cum magis requiratur περὶ, ut ap. Hes." Sylburg. Sed Meursius Gr. Fer. Opp. T. iii. p. 793. f. illud εἰς verbo ποιοῦσι jungit, et pro vulgatis κουροτρόφος ἡ τροφὸς legit κ. ἡ τ., utrumque recte: Τὸ δ' αὐτὸ ποιοῦσι καὶ μετὰ σκευῆς εἰς τὰ βρέφη, παρὰ τὴν ἑστίαν περιφέροντες, ἐπειδὴ κουροτρόφος ἡ τροφὸς ἐπί τινων πεφήμισται, Illud ipsum quoque faciunt cum paratu ad infantes, ad focum circumportantes, quoniam nutrix infantium, vel educatrix in quibusdam celebrata est. Sic vertit vir doctus. Sensus esse videtur, Infantes, cum ad focum circumportati essent, nutrici, rite verbis nuncupatæ, tradi solere. Auctor Proverbiorum, (e quo sua depromsisse videtur Suid.) ap. Meurs. Exerc. Crit. P. ii. L. iii. c. 33., Opp. T. v. p. 680.: Ἀμφιδρομίαν τὴν πέμπτην ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς βρέφεσιν, ἐν ᾗ ἀποκαθαίρονται τὰς χεῖρας αἱ συναψάμεναι τῆς μαιώσεως, τὸ δὲ βρέφος παραφέρουσι τὴν ἑστίαν τρέχοντες, καὶ δῶρα πέμπουσιν οἱ προσήκοντες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολύποδας καὶ σηπίας· τῇ δεκάτῃ δὲ τοὔνομα τίθεται, [imo τίθενται, ut Suid. et Schol. Plat.] "Quem locum ita emendo, Τὸ δὲ βρέφος παραφέρουσι περὶ τὴν ἑστίαν τρέχοντες, καὶ δ. π. ο. π. ω. ε. τ. π. πολύποδας καὶ σηπίας τῇ δεκάτῃ, ὅτε τοὔνομα τίθεται. Nam munera mittebantur eodem die, quo imposita nomina, non quinto, i. e. ipsa amphidromia, ut refert hæc lectio." Meurs. l. c. Addit Etymol. l. c.: Μέμνηται Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· Τοῦτο μὲν δὴ, ὡς ἔοικε, μόγις ἐγεννήθη, ὁτιδήποτε τυγχάνει ὄν· μετὰ δὲ τὸν τόκον τὰ ἀμφιδρόμια ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιθρεκτέον τῷ λόγῳ. Memoriter, atque adeo parum fideliter exscripsit Platonis loc., qui sic vulgo editur: Τοῦτο μὲν δὴ, ὡς ἔοικε, μόλις ποτὲ ἐγεννήσαμεν, ὅ τι δή ποτε καὶ τ. ο. μ. δ. τ. τ. τ. α. αὐτοῦ κ. τ. λ. Suidas: Ἀμφιδρόμια· ἣν [τὴν] πέμπτην ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς βρέφεσιν, ἐν ᾗ ἀποκαθαίρονται τὰς χεῖρας αἱ συναψάμεναι τῆς μαιώσεως· τὸ βρέφος περιφέρουσι τὴν ἑστίαν τρέχοντες, καὶ δῶρα πέμπουσιν οἱ προσήκοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολύποδας καὶ σηπίας· τῇ δεκάτῃ δὲ τοὔνομα τίθενται. Scholia ad Platonem p. 21.: Ἀμφιδρόμια ἡμέρα πέμπτη τοῖς βρέφεσιν ἐκ γενέσεως, οὕτω κληθεῖσα, καθόσον ἐν ταύτῃ καθαίρουσι τὰς χεῖρας αἱ συνεφαψάμεναι τῆς μαιώσεως, καὶ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν φέρουσαι, τρέχουσι κύκλῳ· καὶ τοὔνομα τίθενται τούτῳ [αὐτῷ, in Siebenkeesii Anecd. Gr.], δῶρά τε [δῶρα δὲ, ibid.] πέμπουσι τῷ παιδὶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολύποδας, [καὶ σηπίας, additur ibid.], οἵ τε φίλοι τε, καὶ οἱ οἰκεῖοι, καὶ ἁπλῶς οἱ προσήκοντες. In Cod. Darmst. ap. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. p. 530. est,—παρόσον ἑπταετῆ καθαιρόμεναι τὰς χεῖρας αἱ συναψάμεναι τῆς μαιεύσεως (in cod. suprasc. ω, μαιώσεως), τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν φέρουσι, τρέχουσαι κύκλῳ——πολύποδας οἱ προσήκοντες. Hesych.: Ἀμφιδρόμια· ἡμέρα ἀγομένη τοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν ἔφερον τρέχοντες κύκλῳ, καὶ ἐπετίθεσαν αὐτῷ ὄνομα, ὅτε ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ φίλων δῶρα ἐπέμπετο. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 207., Ἀμφιδρόμια· ἑστίασις ἀγομένη ἐπὶ τοῖς βρέφεσι μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ τεχθῆναι, ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ * ἀμφιδρομεῖν καὶ περιτρέχειν πανταχοῦ μετὰ τοῦ παιδίου, ἐπιθύοντας τοῖς Θεοῖς. "Certe aut erravit Hes., aut mutilus est ejus locus, exciditque decimi diei mentio; nam eo nomen imponebatur. Et ipsum Hes. alibi audi, Δεκάτῃ θύομεν· τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ τὰ ὀνόματα τοῖς βρέφεσιν ἐτίθεσαν, ὁ δὲ Ἀριστοτέλης [H. A. vii. 117.] τῇ ἑβδόμῃ φησί." Funger. ap. Albert. ad Hes. Sed hæc verba sumta sunt e Meursii Gr. Fer. l. c. p. 795. Hes.: Ἑβδομαι· τομαὶ, ἡ ἑβδόμην ἡμέραν ἀπὸ γενέσεως παιδίου ἑορτάζουσιν. Nihilominus tamen Hesychii glossam ad v. Ἀμφιδρόμια non mutilam esse, sed Lexicographum ipsum errasse, satis patet e Scholiasta Platonico, qui [redacted]. Harpocrat. cum Maussaci n., Etym. M. p. 308. 40. v. * Ἑβδομευόμενε, et Zonar. p [redacted] et Δεκάτην ἑστιάσαι, et Meurs. in Puerp. c. vi., Opp. T. v. p. 286. a., in Exerc. Crit. P. ii. [redacted] 1. v. p. 680. f., et in Gr. Fer. L. i. v. Ἀμφιδρόμια, Opp. T. iii. p. 795. c. Adde Casaub. ad Athen. p. 370. d. a Schæfero in Mss. laudatum, Schneider. ad Aristot. H. A. T. iii. p. 557.; et Heindorf. ad Plat. Theæt. p. 346., quem citat Schæf. in Schedis. Aristoph. Lys. 757., Οὐ τἀμφιδρόμια τῆς κυνῆς αὐτοῦ μενεῖς; Ephippus in Geryone, Athen. p. 65. et 370., ἔπειτα πῶς; Οὐ στέφανος οὐδ' εἷς ἐστι πρόσθε τῶν θυρῶν, Οὐ κνίσσα κρούει ῥινὸς ὑπεροχὰς ἄκρας, Ἀμφιδρομίων ὄντων; J. Poll., a G. Wakef. in Mss. laudatus, Νήπιον, ἄρτι ἀπὸ γονῆς, ἄρτι ἐξ ἀμφιδρομίων. Ubi Seber. proparoxyt. ἀμφιδρομία ap. Suid. legi, notavit. Sic sane legitur in Edit. Mediol., e qua Steph. noster in Thesaurum suum Ἀμφιδρομία, ας, ἡ, Circumcursatio, intulisse videtur. Sed Kuster., lectore non monito, edidit ἀμφιδρόμια, τά. Neutraliter certe in plurali alibi semper fere legitur, ut videre est in locis, quæ larga manu supra dedimus. Extat tamen Ἀμφιδρομία in Auctore Proverbiorum l. c. "Ἀμφιδρομίαν ἄγεις, i. e. Amphidromiam agis. Adagium ad varios usus poterit accommodari, vel ad eos, qui pueros ostentant, ac circumferunt, aut munuscula captant, ambiuntque. Sumtum a prisca consuetudine, qua mulieres, quæ in partu adfuissent, et in obstetricando juvissent, quinto post die manus abluere solent, ac puerum cursu [curriculo, Meurs. ll. cc., sed quo auctore, nescimus] laribus circumferre. Plato Theæt. τὰ ἀμφιδρόμια vocat genere neutro." Erasm. Chil. iv. Cent. ii. Adag. 33. p. 892. Vocem hancce ἀμφιδρομία Schneiderus in Lexicon suum non recepit.

" PORRO ut nativitati Deus Γενέθλιος præsens adsignatus fuit, ita Amphidromiis hisce * Ἀμφίδρομος, Circumcursor, præponitur ap. Æschylum in Semela, Hesych." Meursius Gr. Fer. l. c. p. 795. a. Æschyli Eum. 7. Δίδωσιν δ' ἣ γενέθλιον δόσιν Φοίβῳ, ubi Stanl. a Schæf. in Mss. laudatus:—" Munus die natali missum; non eo die quo natus est, sed quo nomen impositum. Ita clare distinguit Terent. Phorm. sub init.: porro autem Geta Ferietur alio munere ubi hera pepererit: Porro alio autem, ubi erit puero natalis dies, Ubi initiabunt. Ad q. l. Servius:—' Solebant enim antiqui octavum diem pueri natalem constituere, et eo die singulis annis lætum convivium parare, sicut Judæi in octava die circumcidunt:' et id non leviter probant verba Æschyli, quæ proxime sequuntur. Ita et Hes. Ἀμφίδρομον Θεὸν Æschyli explicat per γενέθλιον: Αἰσχύλος Σεμέλῃ ἔπλασε δαίμονα καινὸν περὶ τὰ Ἀμφιδρόμια, ὡς εἰ ἔλεγες τὸν γενέθλιον. Cum tamen Amphidromia quinto post partum die observata."

[2] " Θηρολέξης, Suidæ (et Zonaræ) est ὁ τὰς λέξεις θηρώμενος, quem Athen. (p. 98.) ὀνοματοθήραν vocat, quasi Venatorem " vocabulorum. Sed suspectior ea vox, quum non extet in Ms. Cod." H. St. Thes. Ind. Imo, si auctoritate Ms. Codicis, quo usus est Noster, et in quo articulus non repertus est, e Suida eum ejicias, nihil proficias: extat enim totidem verbis in Hes. et Zonara, ubi Tittm., " In Lex. Reg. Ms. Alberti legisse videtur * Θηρολέκτης, meus Cyrillus Θηρολέξης," deinde citat Du-Cang. v. Θηρολέκτης, qui hæc habet:—" Θηρολέκτης, Cavillator, in Novella Manuëlis Comneni de Monasteriis quæ sunt ad urbem, ap. Balsamon. ad Can. 12. vii. Synodi." Sed, quamvis in Glossis Labb. extet, * Λέκτης· Dicentarius, et in Eust. ad Il. B. p. 367. 23. sit, Κατὰ τὸν * ἐπιλέκτην τῶν ἐθνικῶν, Secundum Gentium nominum collectorem, i. e. Steph. Byz., in loco tamen, de quo nunc loquimur, Θηρολέκτης nihil aliud significare potest, quam θηρὸς λέκτης, quo quid absurdius? Ubicunque igitur Θηρολέκτης inveneris, tibi nostro periculo reponendum erit Θηρολέξης, quod, ut vidit J. Fr. Gronov., ponitur pro λεξιθήρας. Steph. noster ap. Albert. ad Hes. conjicit Θηρόλεξις, et ipse Albertius, " Lex. Ms. Θηρολέξεις," inquit, " malim Θηρόλεξις, ut Cyrill. Lex. Ms. vel Θηρολέξις." V. eund. ad Gloss. in N. T. p. 78. ubi Θηρολέξις ex Hes. tacite affert. Hanc lectionem probat Toup. Emendd. iii. p. 532. Sed falsam esse eam, patet a VERB. * Θηρολεκτέω, quod formatur, non a v. Θηρολέξις, sed a v. Θηρολέκτης. Epiphan. Hær. xlvii. p. 400., Εἰς ἑαυτῶν δὲ γνώμην κα' παράστασιν μυθολογίας, καὶ (κατὰ) τῶν πινόντων τὸν οἶνον, ἐπιλαμβάνονταί τινα θηρολεκτοῦντες. Sic Ἡμερολεκτέω, Κυριολεκτέω, ab * Ἡμερολέκτης, * Κυριολέκτης.

* ΛΕΞΙΘΗΡΟΣ, * ΛΕΞΙΘΗΡ, (Reinesio Ep. ad Daum. xxii. p. 68. Albertio ad Hes. Schneidero in Lex. et Schæf. in Mss. est Λεξίθηρ, non Λεξιθὴρ), ὁ, * ΛΕΞΙΘΗΡΑΣ, ου, ὁ, * ΛΕΞΙΘΗΡΙΑ, ἡ, * ΛΕΞΙΘΗΡΕΩ. " Cynulcus Pompeiano Philadelphensi hoc tribuit elogium, Ἄνθρωπος οὐκ * ἀπάνουργος, ὀνοματοθήρας δὲ καὶ αὐτὸς, Homo industrius, sed verborum etiam ipse captator. Οὐκ ἀπάνουργος valet πανοῦργος, Solers et industrius: nam ea vox interdum in bonam partem accipitur. Ὀνοματοθήρας dicitur, cujus omne studium in vocularum observationibus positum. Philo J. de Essenis, Φιλοσοφίας τὸ λογικὸν, ὡς οὐκ ἀναγκαῖον εἰς κτῆσιν ἀρετῆς, λογοθήραις ἀπολείπουσιν. [" Philo iii. de V. M. p. 684. οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταί, et de Congr. Quær. Erud. Gr. p. 451. d. * λογοπῶλαι καὶ λογοθῆραι, quod a λογοθήρας, pro quo Aristoph. Nub. 357. θηρατὴς λόγων. V. et Lud. Cresoll. Theatr. V. Rhet. ii. 3." Albert. ad Hes. v. Θηρολέξης. Talem Chrysost. Serm. iv. T. 6. Paris. p. 44., notante Suicero Thes. Eccl., λέξεων θηρατὴν appellat: Clem. Alex. Strom. i. p. 328. 13., Ζητήσεις ἐριστικὰς ἐκπορίζοντες, λεξειδίων θηρήτορες (s. θηρητῆρες), ζηλωταὶ τεχνυδρίων, * ἐριδαντέες καὶ ἱμαντελικτέες, ὡς ὁ Ἀβδηρίτης ἐκεῖνος φησίν.] Idem significat Θηρολέξης, ut explicat Hes. Gravius sonat Λεξίθηρ ap. Epiphan.: sic enim solet appellare eum, qui undique e sacris literis voculas aucupatur ad sui dogmatis confirmationem, ut Hær. lxix. p. 785. b., * Προπηδήσαντες τοίνυν οἱ λεξιθῆρες [λεξίθηρες, edit. 1622.] εὐθὺς, et paulo post, Hær. lxix. p. 801. d., Περιελείπετο δὲ τοῖς λεξιθήρεσι τὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος πρόσωπον, et Λεξιθηρεῖν sæpe ap. eund. scriptorem." Casaub. ad Athen. p. 98. " Gentem Troglodytarum * Θηροθόας Plin. (vi. 34.) a venatu et velocitate dictos putavit. Sed inepta et absurda hæc compositio. Forte * θηροθώας scripserat Juba a venandis illis feris, quæ θῶες dicuntur. Nec recta sic tamen compositio. * Θωοθῆραι potius dicendi forent, ut * Ἐλεφαντοθῆραι in eadem Troglodytice. Et sic in aliis. [Virum doctum falli satis patet e Gronovii Obss. i. 2. p. 20. Et ipse mox ex Hes. Θηρολέξης pro Λεξιθήρας afferens, suo sibi se jugulat gladio. " A venatu thoum, de quibus L. viii. Θηροθόαι sunt appellati; iidem aliis Θωοθῆραι, nam et Θῶες et Θόες Græci scribunt: et Θηροθόαι, perinde ac Θωοθῆραι,

Ἀγάθαρχος: Etym. (p. 3. 24.), Ἀβλεμέως· ἀφροντίσ- Α καὶ πλεονασμῷ τοῦ βῆτα, ἀβλεμέως. Οὕτως Ὠρίων. τως, παρὰ τὸ μέλειν, ἀμελέως, καὶ ὑπερθέσει ἀλεμέως, In eodem (p. 379. 31.), Ἐροτὶς ἡ ἑορτή· ὡς γὰρ παρὰ

quemadmodum ap. Suid. Θηρολέξης et Λεξιθήρης." Harduin. An Θόες pro Θῶες apud scriptores prosaicos usquam legatur, nescimus.] Non enim Θηρόσκιος dicitur gnomon, sed Σκιοθήρης, [Σκιαθήρας, s. Σκιόθηρον]. Nec Θηρολέξεις, sed Λεξιθῆραι, qui dictiones aucupantur et verba. Inde v. Λεξιθηρεῖν ap. Agell. ii. 9., Nimis minute ac prope etiam subfrigide Plutarchus in Epicuro accusando λεξιθηρεῖ. Sic ibi legendum, non, ut est vulgo, λέξεις τηρεῖ. [V. nos infra.] Ap. Epiphan. Λεξιθηρεῖν sæpe hoc significatu legitur, qui et Λεξιθήρας multis locis vocat vocularum aucupes, et qui omnia πρὸς λέξιν accipiunt, quod vulgo dicimus *ad literam.* Sic Ὀρνιθοθῆραι, * Ἰχθυοθῆραι, Σπογγοθῆραι, * Λεοντοθῆραι, et similia. Sed et Θηροθῆραι dicebantur, qui feras venantur, ἀπὸ τοῦ θηρᾷν τοὺς θῆρας. Hes. Θηροθῆραι· θηρευταί. Idem tamen etiam notat Θηρολέξην, pro eo, qui recta compositione dicitur Λεξιθήρας. Eodem modo et Θηροθῶαι appellari possent, qui thoas venabantur. Vix tamen aliter mihi persuaderi sivero, quin legendum sit ap. Plin.: Gentes Troglodytarum idem Juba tradit theratas a venatu dictos, miræ velocitatis, i. e. Θηρατάς. Hæ sunt Troglodytarum gentes, qui Κυνηγέται Agatharcidi, Straboni, et Diodoro. Agatharcides de populis Æthiopiæ Troglodyticæ, Μετὰ τοὺς εἰρημένους εἰσὶν οἱ παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις Κυνηγέται. Hi feras omne genus venabantur, et earum carne victitabant. Θηρατὴς autem i. q. Κυνηγέτης. Græci: Θηρατής· κυνηγὸς, κυνηγέτης." Salmas. Plin. Exerc. 894. c—e. Martian. vi. c. de Babyl. p. 226., Plinii transcriptor:—"Habitantur etiam adusta Troglodytarum, et Ichthyophagorum gentibus. Sed primi *feras cursu prætereunt*, alteri nando marinas belluas vincunt." In Plinio ergo Martian. legerat Θηροθόας, quod vocabulum interpretatur non, cum Plinio ipso, Qui thoas venantur, sed, Qui ferarum cursum adæquant, Θηροθόαι, Æque celeres ac feræ: sic Παίδερως, Æque venustus ut Amor, quasi παῖς Ἔρως, puer amabilis, æque pulcher ac Amor, interprete Salmas. l. c. p. 399. a. B. "Is. Casaub. (l. c.) producit voc. Λεξιθὴρ ex Epiphan. Hær. L. ii. Panarii c. de Arianis, pro eo, qui undique voculas sententiasque ad dogmatis sui confirmationem, sive aptæ sive ineptæ eæ sint, aucupatur, eamque ceu vere Græcam adprobat, et v. Λεξιθηρεῖν eadem significatione ap. eund. Epiphan. sæpe reperiri observat. Idem facit J. Sirmond. Propempt. ad Salmas. ii. 6. an ab isto edoctus, nescio: sed utrumque deceptum esse, id vero scio. Cum enim in casu accusandi πληθυντικῶς legisset alicubi Λεξιθῆρας, [imo in uno Epiphanii loco, nempe p. 785. b., legerat Casaub. οἱ λεξιθῆρες, in altero autem, nempe p. 801. d. τοῖς λεξιθήρεσι,] quintæ declinationis eam terminationem esse opinatus est; aliter si a simplice θήρα, θηράω, θηρεύω, deducta et composita introspexisset, sensurus. Voces Μιξόθηρ, et * Μιξόθηροι, illa ap. Lycophr. [650.], de Scylla monstro cum sex capitibus κάμπης, κυνὸς, λέοντος, γοργόνης, φαλαίνης, ἀνθρώπου, et duodecim pedibus; hæc ap. Athenag. de Resur. Mort. qua homines belluinis moribus adpellat, in exemplum τοῦ Λεξιθὴρ trahi nequeunt: sunt enim a v. primiformi Θὴρ, θηρὸς, Λεξιθὴρ vero a derivativis Θήρα, Θηράω, a quibus quæ deducuntur masculina omnia, primæ declinationis esse tot exemplis doceri potest. [Erravimus ergo supra p. ccclvii. b. Etymologo p. 459. 18., pro vulgato αἱ μυροφόροι, αἱ θυννοθῆραι restituentes. Saltem scribendum esset οἱ θυννοθῆραι. Sed οἱ Etymologi menti maxime adversatur. Vera igitur lectio est, Κλίνεται δὲ ἡ θύννος, ὡς ἡ παρθένος, καὶ αἱ * θυννοφόροι, ὡς αἱ μυροφόροι. Sic omnia luce clariora fiunt. Θυννοθήρας autem extat in Athen. p. 303. (Θύννος ὁ, at non Θύννος ἡ agnoscunt Lexica.) Habet tamen αἱ θυννοθῆραι, quo se tueatur. Vellerus Gram. Gr. p. 75. tradit "nomina in ης et ας esse generis masculini," ubi Fischer. Spec. i. p. 354.:—"At Ταμίας ex opinione quorundam, communis generis est. Xenoph. Œcon. ix. 10., Ταῦτα τῇ ταμίᾳ παρεδώκαμεν, ix. 11., Τὴν ταμίαν ἐποιησάμεθα, [x. 10., Τῇ ταμίᾳ παραστῆναι.] At hi casus obliqui ducti sunt a casu recto Ταμία, quo Hom. usus est multis in locis alterius maxime carminis, Od. A. 139. Δ. 55. K. 371. Sic alii ἡ Τιάρα, alii ὁ * Τιάρας, dixere." Vide Sturzii Lex. Xenoph. ubi sunt hæc verba:—"Fischer. ad Welleri Gr. Gr. p. 118. dativum τῇ Ταμίᾳ dicit esse nominis Ταμίας, quippe quod communis sit generis." Sed in edit. 1798. qua utimur, longe aliud et rectius loquitur.] Ὀνοματοθήρας, Athen. iv. (p. 184. b.) habet vocandi casum, ὀνοματοθήρα, et Λογοθήρας: Hesych. Θηρολέξης. Ὀρνιθοθήρας, Aristoph. (Av. 62.) Φυγαδοθήρας, cognomen Archiæ Thurii, quod exules Athenis persequeretur et inquireret, Plat. in V. Demosth. et Hyper. (T. ix. p. 366. et 374. Reisk.) * Κογχοθήρας, ap. Athen. iii. (85. d.) Epicharm. in Nuptiis Hebes. Σπογγοθῆραι, J. Poll. [i. 96. vii. 137. unde v. * Σπογγοθηρευτικὴ vii. 139. in Schneideri Lex. desiderata.] Μετεωροθῆραι, Aristot. H. A. ix. 36. Σωληνοθῆραι, Athen. iii. 90. e. * Συοθῆραι, nomen dramatis [carminis] Stesichori, Athen. iii. 95. d. * Μωμοθήρας, titulus fabulæ Platonis junioris, Hesych. v. Παλινῳδία. * Ταγηνοκνισσοθήρας, a scriptore anonymo vetere Rom. Hist. adulator appellatur [Suid. v. Ἰούνιος et Φαγεῖν ζῶν, quod fragmentum Æliani esse et res et stilus indicat, judice Toupio Emendd. ii. p. 324.], quod sartaginum nidores sectetur, et culinarum ferventium fumos. Μυοθῆραι, Nicandro [Ther. 490.] Μύαγροι. *Therotheræ*, Θηροθῆραι, θῆρας θηρῶντες, Ferarum, Leonum vena... ἧς οὐδὲν De hoc ... apud hunc ...ndandam esse conjecto voc. Therothoas, quæ ap. Jubam, qui sc. Græce scripsit, fu... et Schweighæ... ne, in ... sequendis pernicies, quæ appellatio gentis, non est præ mea ista probabili... Analogia igitur p... ...que, Λεξιθήρας verum Gr. nomen est, non Λεξιθὴρ, expungendusque propterea etiam, quem Lexici eadem felicitate commer... sunt, Μυοθὴρ ὄφις. [Vide H. Steph. Thes. ii. 992. f. ubi Μυόθηρ.] De v. Λεξιθηρεῖν, quod et Salm. Plin. Exerc. f. 1267. sed maxime invitis Musis Gratiisque, Gellio, ap. quem ii. 9. hactenus fuit λέξεις τηρεῖν, Observare dictiones, supposuit, idem omnino sentiendum est, repugnare isti formationi analogiam, nisi v. θηράω inter ea esse, quæ ad duas conjugationes pertinere observant Grammatici, doceant, quod fortasse nunquam poterunt. Nos interea hoc labore entia (sic in Suiceri Thes.) præter necessitatem multiplicata civitate Attica ejiciendi belle sic defuncti erimus." Reines. Var. Lect. i. 6. "In his (Reinesii) pleraque nos quoque probamus; quibusdam tamen calculum nostrum nondum addimus. Omnino dicendum Λεξιθήρας in casu nominativo. [Sed et Λεξιθὴρ dici posse satis probavit Casaub. duobus Epiphanii locis allatis: in uno legitur nominativus pluralis οἱ λεξιθῆρες, in altero dativus pluralis, τοῖς λεξιθήρεσι.] Hoc confirmat vox Ἰχθυοθήρας, quam supra habes suo loco, et * Δολιοθήρας, in expositione in Lucæ c. iv. quæ tribuitur Tito Bostrensi p. 784. de Diabolo, Οὐκ ἐπιτεύξεται δολιοθήρας, Fraudulentus prædo non consequetur sc. prædam quæsitam. [*Sed vox hæc contra analogiam formata est.* Gr. enim linguæ ratio Δολοθήρας, non Δολιοθήρας, postulat.] Item Σπογγοθήρας ap. Plut. (T. ix. 742. x. 84.) En tibi exempla clarissima. Isidor. Pelus. Epist. 258. L. v. p. 637., Ὁ φίλος ὁ σὸς ὁ μεγαληγόρος καὶ λεξιθήρας, 245. Lib. ejusd. p. 633., Ψυχρὸν μέν ἐστιν, εἰ καὶ μὴ τοῖς λεξιθήραις δοκεῖ, τὸ σμικρολογεῖν, καὶ περὶ τούτων ποιεῖσθαι τὴν ἅμιλλαν. De v. Λεξιθηρεῖν, cum bona Reinesii venia, aliter sentimus. Verissimum quidem, ap. Gellium scribi λέξεις τηρεῖν, interim tamen nondum propterea v. Λεξιθηρέω civitate Attica ejiciendum; illo enim usos deprehendo Origen. in Philocalia xxi. p. 60., * Σημειωτέον ἐστὶ τὸν τόπον πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους, λεξιθηροῦντας μὲν τὰ ἀπὸ τῆς παλαιᾶς διαθήκης; et Cyrill. Alex. Dial. iii. de SS. Trin. p. 485., Λεξιθηροῦσι καὶ * γριποθήρως ἁρπάζουσι πᾶν ὅπερ ἂν φαίνοιτο τῇ τοῦ Υἱοῦ τιμῇ τε καὶ δόξῃ καθεστηκὸς ἐναντίον." Suicer. Thes. Eccles. "De v. Λεξιθηρᾷν litem movi Casaub. et Salmasio ideo, quod v. θηράω inter ea esse, quæ ad duas conjugationes pertinere notant Grammatici, et tam in έω, quam in άω efferatur, nondum docuerint: peto etiam a vobis, qui hic adversamini mihi, hoc doceri. Interea dum id faciatis, persto in sententia, et legero ap. Epiphan. ῶ pro οῦ, quæ facillime permutari potuerunt a librariis, ut in ῥήσει Philemonis, Athen. vii. (p. 288. e.) θηροῦσα pro θηρῶσα, [imo ibi legebatur τηροῦσα, pro quo Casaub. probante Grotio conjecit θηρῶσα. Vide Schweigh. ad h. l.], λεξιθηρῶντες: et verbum igitur vere Græcum fuerit λεξιθηράω, λεξιθηρᾷν, i. e. Aucupari voculas, verba venari, quod Gellius λέξεις τηρεῖν sine ullo vitio, ut puto, dixit. Nam τηρεῖν est Studiose et ex insidiis observare, ut noccas, quod vel e lxx. verbis Gen. iii. 15. pateat, [Αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν. "Ubi tamen Al. pro τηρήσει et τηρήσεις, τειρήσει et τειρήσεις. Is. Vossius autem de lxx. Int. p. 32. τρήσει et τρήσεις legendum censet, et derivat ab inusitato τρέω, Perfero, ab ejusque futuro usitatissimo τρήσω, τρῆσις, et τρῆμα esse docet. Cf. et Lud. Capell. Crit. Sacr. ii. 1." Biel. Thes. Hic igitur locus utpote suspectus nihil tibi præsidii præbet, quo vulgatam in Gellio lectionem, λέξεις τηρεῖ, tuearis, contra Salmasii conjecturam, λεξιθηρεῖ. Gellio in animo fuisse Gr. phrasin satis notam, sed exquisitam, cuivis, loci mentem secum reputanti, liquido constabit. At λέξεις τηρεῖν, nec Gr. phrasis est, nusquam enim alibi legitur, nec exquisita videretur, si exempla manu larga dare posses. Repone igitur cum Salmasio λεξιθηρεῖ, quæ est vox et bene Gr., et maxime recondita. Gellius: Nimis minute ac prope etiam *subfrigide* Plutarch. in Epicuro accusando λεξιθηρεῖ. Huc maxime facit Isidor. Pelus. L. v. Ep. ccxlv. p. 633., Ψυχρὸν μέν ἐστι, εἰ καὶ μὴ τοῖς λεξιθήραις δοκεῖ, τὸ σμικρολογεῖν, καὶ περὶ τούτων ποιεῖσθαι τὴν ἅμιλλαν.] J. Poll. vii. 135., Τὸ ῥῆμα θηρεύειν, θηρᾷν, κυνηγετεῖν, ὥσπερ ὀρνιθευταί, καὶ ὀρνιθοθῆραι, τὸ δὲ ῥῆμα, ὀρνιθοθηρᾷν. Suid. Θηρώμενοι· ἀντὶ τοῦ ζητοῦντες, et Θηρῶντες· ἐπιτηροῦντες. Voc. antem Λεξίθηρ, quam Casaub. et Sirm. ap. Epiphan. invenisse putaverant, et quam rejeci adductis rationibus, etiam vitavit Salmas.; accusativo enim plurali nominat Λεξιθήρας, cujus singularis primus fuerit non Λεξίθηρ, sed Λεξιθήρας, cujus formæ eo loco alia adducit. Fortassis σφάλμα est in Epiphanio, et pro Λεξιθήρεσι, quod ediderunt, scripserat ipse Λεξιθήραις. Certe dativum θήρεσι non admittunt technicorum de eo regulæ: formatur enim a dativo singulari σ ante ι posito, θηρί, θηρσί, non θήρεσι. Cum Poëtis qui a nominativo formant addendo syllabam θήρεσσι, locutum fuisse Epiphan., quis credet?" Reines. Ep. ad Daum. xxii. p. 68., a Schæf. in Mss. laudatus. De vv. Λεξιθὴρ, Λεξιθηρέω, et Θηρολέξης, quid dixerit Heindorf. ad Platonis Gorg. p. 143. ab eod. Schæf. in iisdem Schedis citatus, nos quidem, qui Heindorfiana Platonis edit. caremus, nescimus, neque vero eandem ob causam nobis licuit videre quid contra Reinesii sententiam de forma Λεξιθὴρ docuerit J. F. Gronov. ad A. Gell. ii. 9. ab Albertio ad Gloss. Ind. v. Λεξίθηρος, et ad Hes. v. Θηρολέξης magna cum laude, citatus. Verum in tanta librorum penuria, qui meliora fortasse nos docere potuissent, formam Λεξιθὴρ, pariter ac Λεξιθήρας, omnino in Lexica recipiendam esse censemus, cum in Epiphanio reperiatur non semel, ut Reines. mira hallucinatione sibi ipsi persuaderi siverat, sed bis. Hunc quidem Episcopi illius locum, Hær. lxix. p. 801. d., Περιελείπετο δὲ τοῖς λεξιθήρεσι τὸ τοῦ Πνεύματος ἁγίου πρόσωπον, corruptum esse acute vidit et luculenter docuit idem vir eruditus, sed quo minus eum recte reposuisse λεξιθήραις credamus, vetat alter ejusd. Epiphanii locus, Hær. cit. p. 785. b., Προπηδήσαντες τοίνυν οἱ λεξιθῆρες εὐθύς. In uno enim loco scriptum fuisse τοῖς Λεξιθήραις, in altero autem οἱ Λεξιθῆρες, credat Judæus, non nos. Repone igitur, Λεξιθῆρσι, pro vulgato Λεξιθήρεσι. Cum vero Epiphanius hæreticos feris comparare soleat, jocandi gratia eum Λεξιθῆρας, tanquam a λέξις et θὴρ dictos, pro Λεξιθήρας, a λέξις et θήρα, istos vocularum aucupes appellasse suspicamur, atque huic conjecturæ maxime favet, quod Epiphan. vocabulorum magnus sit fictor. Hær. lxix.

τὸ κάλπη γίνεται κάλπις, καὶ φήμη φημὶς, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἑορτὴ παρώνυμον ἑορτὶς, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, ἐροτὶς, ὡς αὐλὴ αὐλίς. Ἡ θυσία ἐστὶ, παρὰ τὸ ἐρᾷν αὐτῆς: (p. 213. 10.), Βρέφος· παρὰ τὸ φέρβω τὸ τρέφω, γίνεται φέρβος· καὶ κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων, βρέφος, τὸ δεόμενον τροφῆς. Sic φάσγανον, pro σφάγανον, (Idem p. 788. 40.): ἔκπαγλος, pro ἔκπλαγος, (Idem p. 323. 26—37.): ἀμάνδαλον, pro ἀμάλδανον, (Idem p. 76. 52.): ἀμιθρεῖν,[1] pro ἀριθμεῖν, (Idem p. 83. 42., Ἀμιθρῆσαι· Σιμωνίδης τὸν ἀριθμὸν ἀμιθρὸν εἶπε καθ' ὑπέρθεσιν, ἐκ δὲ τοῦ ἀμιθρὸς, ἀμιθρῶ, ἀμιθρήσω, ἀμιθρῆσαι, τὸ ἀριθμῆσαι· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀριθμῆσαι κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων, ὡς * τύπιλος, πίτυλος.)" J. Fr. Gronov. Obss. i. 2. p. 20. ed. Platneri. * "Ἐγγαστρόχειρ Lexicis adde. Simplex γαστρόχειρ, etiam Hemsterhusio probatum ad Thom. M. p. 182., cur Schneidero minus placuerit, quam χειρογάστωρ, causam exputare non possum. In talibus compositis ordo vocum, e quibus constant, haud raro alternat." Schæf. ad Apollon. R. i. 989. p. 80. "Græci κύκλον τὴν ἀσπίδα vocabant. Æsch. (Sept. c. Theb. v. 495.), Ἅλω δὲ πολλὴν ἀσπίδος, κύκλον λέγω. Ita distinguendum. Glossæ, Κύκλος, ἀσπίς. Inde * Κύκλιον, et transpositione literarum, Romanis et aboriginibus suis familiari, * Κλύκιον, Clupeum: ut Λύκος, lupus, Σηκὸς, sepes: sic Ἄμιθρος pro ἀριθμὸς, et * Ὄλχος pro ὄχλος, addito digammate, * Βόλχος, unde Lat. Volgus." Salmas. Exerc. Plin. p. 227. d. Vide Velleri Gram. Gr. p. 33. qui, "Consonantes," inquit, "a poetis sæpe transponuntur, ut Ἔμμορα pro μέμορα, Particeps sum, Ῥέριφα pro ἔῤῥιφα, Projeci, Ἔπραθον pro ἔπαρθον, Vastavi, Δέδροκα pro δέδορκα, Aspexi, Καρτερὸς pro κρατερὸς, Fortis, Κραδίη pro καρδία, Cor." Ubi J. Fr. Fischer. Spec. i. p. 151. hæc notavit:—"Ἔμμορε, Hesiodi Theog. 426. Ἔργ. 347., Βάρδισται pro βράδισται, Theocr. Idyl. xv. 104., v. Greg. Cor. p. 156=337., et ibi Kœn., Ἐπράθομεν Corinna Fragm. p. 46. Ursin., Τετράτοις, Pindari Olymp. viii. 61., Πράθεν, ejusdem Nem. vii. 52., κραδίη, Hom. Il. I. 631., v. Jo. Grammat. p. 77. 83., Ἀταρπὸν, Il. P. 743., Καρτερὸς, Il. A. 178. Ionibus hanc μετάθεσιν tribuit Jo. Grammat. p. 73. et cum eo Gregor. Cor. p. 203. 232. Sic Dores pro κρίκον dixisse Κίρκον, tradit Greg. Cor. p. 165=360., ubi v. Kœn."]

"Ἀγάθαρχος, ET Ἀγαθαρχίδης, nomina propria "sunt." H. Steph. Thes. Ind. [V. Meursii Bibl. Gr. L. i., in Opp. T. iii. p. 1072. Interdum Ἀγάθαρχος et Ἀγαθαρχίδης pro uno eodemque ponuntur. "Ut ab ὄσσος descendit ὀσσίχος, et πύῤῥιχος a πύῤῥος, ita a Σιμὸς, præter * Σίμυλος (* Σιμύλος ex emend. Bastii, Simulus Terentio in Adelph. iii. 2. 54.), nascitur * Σίμιχος. Sic appellatus fuit. Theocriti pater, et * Σιμιχίδης, v. Schol. ad Idyll. viii. 21., nempe ex ea consuetudine, qua nomina primitiva et patronymica aliquando promiscue poni, docuit ὁ πάνυ ad Aristoph. Schol. in Plut. p. 325., unde etiam * Μνησαρχίδην patrem Pythagoræ vocavit Philostr. de Vita Apollon. viii. p. 333., quem * Μνήσαρχον nominant complures. Ἀγαθαρχίδην Cnidium et Ἀγάθαρχον dictum tradit Photius Cod. ccxiii." Kœn. ad Gregor. Cor. p. 290.]

[Vitruv. in Proœm. L. vii., Namque primum Agatharchus Athenis Æschylo docente tragœdiam scenam fecit, et de ea commentarium reliquit. V.

p. 806. a.: Καὶ μάλα μόλις διεδράσαμεν τὸ * δυσθαλάττιον τοῦτο χωρίον, καὶ τὴν πᾶσαν ταύτη[ν] * θηριοβολίαν, ἀγριά τε κυμάτων κυρτώματα, * ἀφρισμοὺς δὲ, καὶ σάλους δεινούς· βέλη τε ἐναντίων, καὶ θυρεοὺς κατακαύσαντες κατὰ τὸν ὀρθὸν λογισμὸν ἐν διανοίᾳ, τόξα τε τῶν δι' ἐναντίας κατακλάσαντες, ἐπὶ τὸ ἑρπετὸν τοῦτο τὸ πολυκέφαλον, ὕδρας ἄμορφον κατάστημα, λάβοντες ἐκ Θεοῦ τὴν δύναμιν, καὶ τὴν χάριν οἱ * ἀνίκανοι, ὥστε ἐν Θεῷ ἰσχύσαντες, τὴν ἐπινίκιον ᾄδειν φωνὴν λέγουσαν· Ἄισωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται, ἵππον καὶ ἀναβάτην ἔῤῥιψεν εἰς θάλασσαν. Ad formam autem Λεξιθὴρ defendendam aliquid valere posse videatur Plut. de Solert. Anim. T. x. p. 78.: Ἀλλὰ μᾶλλον ἐπὶ τὰς κατ' ἰδίαν [illegible]ωνίας αὐτῶν καὶ συμβιώσεις ἰτέον, ὧν ἐστι καὶ ὁ τὸ πλεῖστον ἐξαναλώσας Χρυσίππου μέλαν πινοθήρας, παντὶ καὶ φυσικῷ βιβλίῳ κ[αὶ ἠθ]ικῷ προεδρίαν ἔχων. Τὸν γὰρ * σπογγοθῆρα οὐχ ἱστόρηκεν· οὐ γὰρ ἂν παρέλιπεν. Ὁ μὲν οὖν πινοθήρας ζῶόν ἐστι καρκινῶδες·———τὸν δὲ σπόγγον ἡνιοχεῖ θηρίδιον, οὐ καρκινῶδες, ἀλλ' ἀράχνῃ παραπλήσιον. Οὐ γὰρ ἄψυχον, οὐδ' ἀναίσθητον, οὐδ' ἄναιμον ὁ σπόγγος ἐστὶν, ἀλλὰ ταῖς μὲν πέτραις, ὡς ἄλλα πολλὰ, προσπέφυκεν, ἔχει δὲ κίνησιν ἰδίαν ἐξ ἑαυτοῦ καὶ εἰς ἑαυτὸν, οἷον ὑπομνήσεως καὶ παιδαγωγίας δεομένην. Μανὸς γὰρ ὢν ἄλλως, καὶ τοῖς ἀραιώμασιν ἀνειμένος ὑπ' ἀργίας καὶ ἀμβλύτητος, ὅταν ἐμβῇ τι τῶν ἐδωδίμων, ἐκείνου σημήναντος, ἔμυσε καὶ κατηνάλωσεν. Ἔτι δὲ μᾶλλον ἀνθρώπου προσιόντος, ἢ θίγοντος, διδασκόμενος καὶ χαρασσόμενος, οἷον ἔφριξε καὶ συνέκλεισε τὸ σῶμα πήξας καὶ πυκνώσας, ὥστε μὴ ῥᾳδίαν, ἀλλὰ δύσεργον, εἶναι τὴν ὑποτομὴν αὐτοῦ τοῖς θηρεύουσιν. Sed pro σπογγοθῆρα Reisk. σπογγοθήραν legit, et ita etiam dat Petav. Conjecturæ vero nonnihil favet, quod cum πινοθήρας jungatur; eadem enim hujus vocis et τοῦ Πινοθήρας ratio est. Λεξιθήρας, Qui verba aucupatur, et sic in ceteris exemplis, a Reinesio aliisque supra prolatis. At Πινοθήρας non est, Qui pinnas venatur, sed, Qui pinnis cibum venatur, ut monuit Schweigh. ad Athen. iii. p. 95. d. Similiter Σπογγοθήρας, non Σπογγοθὴρ, Animal quoddam, quod spongiis cibum venatur. Cum tamen Λεξιθὴρ ab Epiphanio ponatur pro forma vulgari Λεξιθήρας, Gr. piscatores forte, Grammaticorum regularum ignari, animalculum illud appellare solebant Σπογγοθὴρ, pro eo, quod recta compositione Σπογγοθήρας diceretur. Ceterum de v. Σπογγοθὴρ s. Σπογγοθήρας silet Schneiderus in Lex. Secundum J. F. Gronov. ad A. Gell. ii. 9. et Albert. ad Hes. v. Θηρολέξης, Λεξιθὴρ per apocopen formatur a v. Λεξίθηρος, unde Λεξιθηρέω. Certe Λεξίθηρος extat in Glossis in Act. Ap. xvii. 18. ab Albertio editis, p. 76. Σπερμολόγος· λεξίθηρος. Suspicari aliquis possit Λεξιθήρας, pro Λεξίθηρος. Sed obstat v. Λεξιθηρία, ἡ, quæ reperitur in Clem. Alex. Pædag. i. p. 125. 15., Οὐ γάρ μοι τῆς λεξιθηρίας μέλει τανῦν. Λεξιθηρία autem descendere videtur, non a Λεξιθηρέω, sed a Λεξίθηρος. Si quidem vera sit illa conjectura, quam supra proposuimus, nempe Epiphan., qui hæreticos feris sæpenumero comparat, jocandi causa aucupes vocularum istos, de quibus loquitur, Λεξιθῆρας, tanquam a λέξις et θὴρ dictos, pro λεξιθήρας a λέξις et θήρα, appellasse, nugantur, qui Λεξιθὴρ per apocopen a Λεξίθηρος factum velint. Gronovio et Albertio, (quem et ad Gloss. in N. T. p. 78. et Ind. v. Λεξίθηρος vide), Λεξιθηρέω formandum esse a Λεξίθηρος statuentibus, nos quidem haud magis assentiamur, quam Reinesio, qui Græce dici posse Λεξιθηρέω negat, nisi v. θηράω inter ea esse, quæ ad duas conjugationes pertinere observant Grammatici, doceant. Nam, etsi ap. J. Poll. l. c. legatur ὀρνιθοθηρᾷν ab ὀρνιθοθήρας, quid impedit, quo minus formam Λεξιθηρεῖν a Λεξιθήρας recipiamus, cum ap. Strab. iii. p. 251. reperiatur * Μυοθηρεῖν a Μυοθήρας? Οὐδὲ τὸ τῶν μυῶν πλῆθος ἴδιον, ἀφ' οὗ καὶ λοιμικαὶ νόσοι πολλάκις ἠκολούθησαν· συνέβη δ' ἐν τῇ Κανταβρίᾳ τοῦτο τοῖς Ῥωμαίοις, ὥστε καὶ μισθοὺς ἄρνυσθαι, καὶ μυοθηροῦντες πρὸς μέτρον ἀποδειχθὲν διεσώζοντο μόλις. Sed et vestigium obsoletæ formæ * Θηρέω, quam Schneiderus recte in Lexicon suum recepit, est in Eust. ad Od. T. p. 1872. 43., Τοῦ δὲ θηρεύοντα προϋπάρχειν δοκεῖ ἢ τὸ θηράω θηρῶ, ἢ μᾶλλον ἄῤῥητόν τι τὸ θηρέω, ἐξ οὗ τὸ θηρεύω κατὰ τὸ χέω, χεύω, ζητέω, ζητεύω παρ' Ἡσιόδῳ (Ἐργ. ii. 18.) καὶ τὰ ὅμοια. Supra monuimus Reines. de v. Λεξιθὴρ loqui, tanquam si *uno* tantum in Epiphanii loco, a Casaub. citato, legatur, qui facile corrigatur reponendo Λεξιθήραις pro edito Λεξιθήρεσι, cum revera extet in *alio* ejusd. Episcopi loco, quem protulit idem Casaub. ubi reperitur οἱ Λεξιθῆρες, pro quo ne Reines. quidem Λεξιθῆραι reponere ausus fuisset. Similiter de v. Λεξιθηρέω, quod analogiæ repugnare frustra arbitratus est, loquitur et in Var. Lectt. et in Epistt. ad Daum. xx. xxii., tanquam si *unus* tantum Epiphanii locus extet, in quo verbum illud legatur, et qui nullo negotio emendetur legendo Λεξιθηρῶντες pro edito Λεξιθηροῦντες, et tanquam si *nusquam alibi* quam in hoc uno Epiphanii loco reperiatur, cum revera *sæpe* apud scriptorem illum occurrere testati sint Casaub. (cujus tamen ipsissima verba ipse Reines. citavit), atque ex eo Salmasius, ab ipso quoque allatus, cumque Origen. et Cyrill. Alex., quibus addas e Schneideri Lex. Socratem H. E., eo usos fuisse docuerit Suicer., in quibus omnibus locis scribitur Λεξιθηρέω, non Λεξιθηράω.

[1] "Ἀμιθρεῖν Hes. affert pro ἀριθμεῖν, Numerare, ut Suid. etiam testatur ἀμιθρῆσαι a Callim. accipi pro μετρῆσαι, ἀριθμῆσαι, "facta literarum μεταθέσει. Ἀμιθρὸν, idem rursum Hes. affert pro ἀριθμὸν, Numerum." H. St. Thes. Ind. Zonar. p. 161., Ἀμιθρῆσαι· μετρῆσαι, ἀριθμῆσαι. Eustath. ad Od. Π. p. 1801. 26., Ἰστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν ὁ γλυκὺς, ἀριθμεῖν καὶ νῦν καὶ ἀλλαχοῦ, λέγει κοινότερον· * καινολόγος δέ τις ποιητὴς μεταθεὶς, ἀμιθρεῖν λέγει τὸ ἀριθμεῖν. "Poeta ille καινολόγος vel videtur esse Callim., vel Phœnix Coloph. Priorem enim voce ἀμιθρῆσαι pro ἀριθμῆσαι usum esse, testatur h. l. Suid. Posterior vero eadem voce usus est in fragmento, quod extat ap. Athen. xii. p. 530. f., Οὐ * μυθιητὴς, οὐ δικασπόλος κεῖνος, Οὐ λεωλογεῖν ἐμάνθαν', οὐκ ἀμιθρῆσαι.)" Kuster. Casaubono, quem vide, et Schweighæusero Phœnicis versum respexisse, videtur Eustath. Callim. H. in Cer. 86., Ἢ ἔπεσ' ἐξ ἵππων, ἢ ἐν Ὀθρυΐ ποίμνι' ἀμιθρεῖ, vulgo ἀριθμεῖ, ubi Ruhnk. Ep. Crit. ii. p. 172., a Schæf. in Mss. laudatus:—"Elegans est Codicis Voss. lectio, Ποίμνι' ἀμέλγει, cui tamen vulgata non est posthabenda. Coluthus v. 102., Ποιμαίνων δ' ἑκάτερθεν ἐπὶ προχοῇσιν Ἀναύρου Νόσφι μὲν ἀγρομένων ἀγέλην πεμπάζετο ταύρων, ubi v. Dorvill. Sed forte, transpositis literis, scribendum, Ποίμνι' ἀμιθρεῖ. Quo modo etiam correxerat ὁ κριτικώτατος Valck. Nam teste Suida, Fr. Bentl. 339. (ubi v. Ernest.), Callimachus pro ἀριθμῆσαι dixit ἀμιθρῆσαι. Hanc conjecturam multis annis post confirmatam reperi a Ms. Ven., in quo est, Ἀμι.".. Extat tamen ἀριθμὸς in Callim. Epigr. xxvi. 5., Νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρὶ, τῆς δὲ ταλαίνης Νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος, οὔτ' ἀριθμὸς, ubi forte reponi debet Ἀμιθρός. "V. Brunck. ad Callim. p. 107. et Fischer. ad Velleri Gram. Gr. Spec. i. p. 152." Schæf. in Mss., sed ad quemnam Brunckii librum respexerit Criticus summus, nescimus. Adde M. Maittairii Gr. Ling. Dial. p. 390. ed. nov.; et Salmas. ad Plin. Exerc. p. 227. d., ubi est Ἄμιθρος. Sed Etymol., qui Simonidem affert, et Hesych. quem ad eundem poetam respexisse suspicamur, Ἀμιθρὸν habent. Vox in Schneideri Lex. non legitur, occurrit tamen ibi verb. Ἀμιθρέω.

Meursii Bibl. Gr. L. 1. in Opp. T. iii. p. 1073., et Fr. Junii Catalogum Architectorum, Mechanicorum, Pictorum, aliorumque Artificum p. 6. De eo Συναγ. Λέξ. χρησ. ἐκ διαφ. σοφ. τε καὶ ῥητ. πολλ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324., Ἀγάθαρχος· κύριον ὄνομα, ἦν δὲ ζωγράφος ἐπιφανὴς, Εὐδήμου υἱός. Idem artic. in Suida et Zonara p. 13. legitur, sed in utroque additur, Τὸ δὲ γένος, Σάμιος.]

Ἀγαθαρχία, ας, ἡ, Boni principium, vel Boni principatus, (sive Causa prima.) De Deo dicitur a Dionys. Areopagita. HINC adjectivum Ἀγαθαρχικός: unde ἀγαθαρχικὴ Τριὰς ab eodem appellatur. Ex ἀγαθὸς et ἀρχή. [Respicitur Dionysii locus, qui legitur in Libro de Div. Nom. c. iii. s. 1. p. 449., Χρὴ γὰρ ἡμᾶς ταῖς εὐχαῖς πρῶτον ἐπ' αὐτὴν, sc. Trinitatem, ὡς ἀγαθαρχίαν, * προσανάγεσθαι, καὶ μᾶλλον αὐτῇ πλησιάζοντας, ἐν τούτῳ μυεῖσθαι τὰ πανάγαθα δῶρα τὰ περὶ αὐτὴν ἱδρυμένα. Scholia Maximi in Dionys. Areop. p. 162., Ἀγαθαρχίαν· σημείωσαι, ὅτι ἐπὶ τὴν πάντων τῶν ἀγαθῶν ἀγαθαρχίαν ἀνάγονται αἱ τῶν δικαίων ψυχαὶ, ἤγουν ἐπὶ τὸν Θεὸν, καὶ ἐν μετουσίᾳ τῶν ἐλλάμψεων αὐτοῦ γινόμεναι, * πεπαῤῥησιασμένως πρεσβεύουσιν. Eadem p. 308., Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον φησὶ λέγεσθαι ὑπὲρ θεαρχίαν καὶ ἀγαθαρχίαν τὴν οὕτω δηλαδὴ νοουμένην.[1] Eadem p. 155., Τὴν ἀγαθαρχικήν· τὴν ἀρχηγὸν πάσης ἀγαθότητος. Vocibus ἀγαθαρχία et ἀγαθαρχικὸς caret Suiceri Thes. Eccles.]

[* Ἀγαθόβουλος, nomen viri proprium apud Luciani Demonactem iii. T. ii. p. 376., Ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων. " Hunc Euseb. anno Christi cxx. floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Lucian. Περ. c. xvii., quem locum vide." M. du S.]

[* Ἀγαθοσύμβουλος, Benesuasor, Consultus, Labbæi Glossæ: lege, ut in Gloss. Lat. Gr., Consultor.]

[* Ἀγαθοδαίμων, ὁ, i. q. Ἀγαθὸς Δαίμων, de quo vide nos supra et Schneideri Lex. Interdum vero legitur et in sensu theologico. V. Lex. Vocum peregr. supra p. ccxxvii. a. Lamprid. Heliogab. 28., Ægyptios dracunculos Romæ habuit, quos illi Agathodæmonas vocant, ubi Casaub. notat Phœnices et Ægyptios divini aliquid tribuisse draconum et serpentum naturæ, iis præsertim, qui veneno carent, quique ideo veteribus in deliciis et oblectamentis. Cf. Salmas. Exerc. Plin. 275. b. Item, nomen viri proprium, ap. Isidor. Pelus. De Agathodæmone, qui Manethonis libros transtulit in linguam Gr., et de Agathodæmone Alexand. Mechanico, qui delineavit Orbem universum, vide Meursii Bibl. Gr. L. i. in Opp. T. iii. p. 1075. a. cum nota.]

Ἀγαθοδότης, ου, ὁ, Bonorum dator, vel Boni. Ἀγαθοδότις, fœm. gen. Bonorum datrix, apud Dionys. Areop. [de Divinis Nominibus c. i., Τὴν ἀγαθοδότιν ἀρχὴν, ubi Scholia Maximi p. 125., Κατὰ τί ἐστιν ὁ Θεὸς ἀρχὴ πάσης * φωτοφανείας, καὶ τινες αἱ φωτοφάνειαι, καὶ * ἀναμορφώσεις. Stobæi Diotogeni p. 332. 16. summus Deus dicitur, Χραστὸς διὰ τὸ εὐεργετικός τε ἦμεν καὶ ἀγαθοδόρας, ὅκως δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῶ Ἰωνικῶ ποιητᾶ, (sic Timæo quoque Locro dicitur in fine libelli), ὡς κ' εἴη πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Vide L. C. Valck. ad Herod. iv. 59., a Schæf. in Mss. citatum.]

[* Ἀγαθοδότως Adverb. " Dionys. Areop. de Cœlesti Hier. c. i. s. 1., et sæpius. Cf. Corderii obs. gen. et not." A. Kall. in Mss.]

Ἀγαθοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, Boni formam habens. Ex ἀγαθὸν, et εἶδος. [Jamblichus ἐν τῷ Πρὸς Σωκράτην περὶ ἀρετῆς, apud Stob. Serm. i. p. 14. ed. Schowii, Ψυχῆς μὲν οὖν ἂν εἴη ἀρετὴ * τελεύτης καὶ * εὐμετρία τῆς ζωῆς, λόγου τε καὶ νοῦ καὶ διανοήσεως ἡ ἀκροτάτη

A καὶ καθαρωτάτη ἐνεργεία, τὰ δὲ ἔργα τῆς ἀρετῆς ἀγαθοειδῆ, κάλλιστα, νοερὰ, σπουδαῖα, πλήρη μεσότητος, εὐκαιρίας μετέχοντα, προηγούμενα, τέλους ἀρίστου στοχαζόμενα, χαρίεντα ὅτι μάλιστα θεωρεῖσθαι. Idem in Adhort. ad Philosoph. c. iii. p. 32., Ταύτην δὴ οὖν παραγγέλλει φεύγειν, ἀντὶ δὲ ταύτης ἀνταλλάττεσθαι τὴν ἄνευ ἐναντιώσεως * ἑνοειδῆ, νοερὰν ἐνέργειαν, ἥτις ἀντὶ μὲν τοῦ βλάπτειν ἀγαθοειδής ἐστιν, ἀντὶ δὲ τοῦ ῥέπειν εἰς ὄλεθρον σωτηρίας ἀρχὴν παρέχει. " Est ἐνέργεια ἑνοειδὴς eadem quæ ἐνέργεια ἄνευ ἐναντιώσεως, quæ versatur in rebus intelligibilibus, quæ simplices sunt neque πολυειδεῖς. Ceterum ἑνοειδὴς non magis, quam quod statim legitur ἀγαθοειδὴς, *Salutaris* significans, ut intelligitur etiam ex duobus aliis Jamblichi locis apud Stob. Eclog. p. 80. ed. Heeren., (Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, τό τε ἀγαθοειδὲς τῆς προνοίας, τό τε * ἀντεξούσιον[2] τῆς ψυχῆς, καὶ πάντα τὰ κάλλιστα διασώζεται, τῇ βουλῇ τῶν Θεῶν συνυπάρχοντα), et p. 1066., (Οἱ δὴ ἀρχαιότεροι παραπλησίαν τοῖς Θεοῖς κατὰ νοῦν διάθεσιν ἀγαθοειδῆ, καὶ προστα-

B σίαν τῶν τῇδε αὐτῇ ἀπονέμουσι καλῶς), in Schneideri Lex. consignatum est. Jam in Platone de Rep. vi. (18. T. vii.) p. 120. ed. Bip. hoc vocab. occurrit, ubi significat id quod boni speciem habet, (Οὕτω καὶ ἐνταῦθα, ἀγαθοειδῆ μὲν νομίζειν ταῦτ' ἀμφότερα, ὀρθὸν, ἀγαθὸν δὲ ἡγεῖσθαι ὁπότερον αὐτῶν, οὐκ ὀρθὸν, ἀλλ' ἔτι μειζόνως τιμητέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἕξιν, ubi inspice Astii notam.) Cf. Creuzer in Studien Vol. i. p. 101." Th. Kiessling. Vide ejusdem Creuzeri Præpar. ad Plotini Lib. de Pulchritudine p. xcv. et Annotatt. in eund. p. 232. 268. Jamblich. Adhort. ad Philosoph. c. iv. p. 58., Εἰ γὰρ τῆς τοιαύτης σοφίας οὔτε καθολικωτέραν, οὔτε τελειοτέραν, οὔτε κοινοτέραν, οὔτε αὐταρκεστέραν, οὔτε ἀγαθοειδεστέραν, ἢ καλλίονα δυνατὸν λογισμῷ λαβεῖν, ταύτης ἐφίεσθαι χρὴ τοὺς βουλομένους κατὰ λόγον καὶ νοῦν εὐδαιμονεῖν. G. Wakef. in Mss. citat Synes. 50. et hæc Juliani Orat. iv. p. 133. b.: Ἔστι δ' αἴτιον, οἶμαι, τὸ ἀγαθὸν τοῖς νοητοῖς (νοητοῖς Θεοῖς, V. [illegible]) κάλλους, οὐσίας, τελειότητος, ἑνώσεως· συνέχον [illegible] καὶ περιλάμπον ἀγαθοει-

C δεῖ δυνάμει. Ταῦτα δὴ καὶ τοῖς νοεροῖς ἥλιος δίδωσιν, ἄρχειν, καὶ βασιλεύειν αὐτῶν ὑπὸ τἀγαθοῦ τεταγμένος· εἰ καὶ * συμπροῆλθον αὐτῷ καὶ συνυπέστησαν· ὅπως, οἶμαι, καὶ τοῖς νοεροῖς Θεοῖς ἀγαθοειδὴς αἰτία προκαθηγουμένη τῶν ἀγαθῶν πᾶσιν ἅπαντα κατὰ νοῦν εὐθύνῃ. Vide Creuzer. ad Plotini Lib. cit. p. 234. Maximi Scholia p. 184. in Dionys. Areop. de Div. Nom. c. iv., Οὐκ ἔστιν ἀγαθοειδές· καλῶς καὶ ἀκριβῶς ἐπὶ τῶν ἀγγέλων τέθεικε τὸ ἀγαθοειδές· ὁ μὲν γὰρ Θεὸς, οὐσιωδῶς αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν ὢν, τὰ δὲ μετ' αὐτὸν, ὡς ἐκ μετοχῆς καὶ ἔξωθεν ἀγαθυνόμενα τῇ περὶ αὐτὸν ἐφέσει, εἰκότως ἀγαθοειδῆ λέγονται, οὐκ αὐτόχρημα ἀγαθά. Eadem ibid. p. 195., Εἴπομεν δὲ ἀνωτέρω, διὰ τί ἀγαθοειδεῖς, καὶ οὐκ αὐτοαγάθους τοὺς ἀγγέλους φησί. Scholia Farnes. ad Stob. Ecl. T. ii. p. 457., Καὶ αἱ μὲν ἀγαθοειδεῖς, αἱ δὲ τῷ καλῷ ἀποσεμνυνόμεναι. Plotin. p. 715. c. ap. Creuzer. ad Lib. de Pulcr. p. 296., Τοῦτο δ' ὅτι ἀγαθοειδέστερον.]

[* Ἀγαθοειδῶς. Usurpavit Dionys. Areop. de Cœlesti Hier. c. viii. s. 1., notante A. Kall. in Mss. Max-

D imi Scholia in Eccles. Hier. p. 91., Καὶ πρὸς τὰ δεύτερα προϊὼν ἀγαθοειδῶς, ὡς τοῦ θεοειδοῦς ἀποσῶζον τὸ πλῆρες καὶ ὁλόκληρον, ἄσχετος ἔσται καὶ ἀπόλυτος, ὡς καθάπαξ * ἑνοειδὴς, καὶ πρὸς τὸ ἓν αὖθις * ἑνιαίως ἐπιστρεφόμενος.]

[* Ἀγαθοθαλὴς, έος, ὁ, ἡ, " Vita S. Sylvestri ed. Combefis. p. 263. extr.," Boissonad. in Schedis.]

[* Ἀγαθοθελὴς, έος, ὁ, ἡ. Glossæ Labb.: Ἀγαθοθελής· Benivolus. Unde formatur nomen]

Ἀγαθοθέλεια, ας, ἡ, Bonorum delectus, [Bonorum electio s. voluntas, Affectus eligendi bona.] Suid. [et Zonar. p. 26., Ἀγαθοθέλεια· ἡ τῶν ἀγαθῶν

[1] Additur ibidem: Σημείωσαι δὲ καὶ ἐντεῦθεν, ὅτι ἡ θεότης καὶ ἡ ἀγαθότης, οὐκ * αὐτοουσία ἐστὶ τοῦ Θεοῦ. Voce αὐτοουσία, de qua vide J. H. Suiceri Supplementa ad sui Patris Thes. Eccles. p. 1616., augeri potest Schneideri Lex. Citatur ibi Epiph. Adv. Hæres. L. iii. 76. p. 976., Διὸ αὐτοουσία ἐστὶν ὁ Θεὸς Πατὴρ, καὶ ὁ Υἱὸς, καὶ [τὸ] ἅγιον Πνεῦμα, καὶ οὐκ * ἑτεροουσία. Vocem ἑτεροουσία ignorat et Thes. Eccles. et Schneideri Lex. Citatur quoque ibidem idem Epiph. Adv. Hæres. L. iii. 76. p. 959., Αὐτοαγαθότης οὖσα καὶ αὐτοουσία ἐπικοινωνοῦσα τοῖς ἐξ αὐτοῦ ἐξ οὐκ ὄντων κτισθεῖσι. Paulo inferius dicit Episcopus ille Salaminis, Οὐ γάρ ποτε ἐνδεῖται τὸ θεῖον προσθήκης δόξης, ἀλλὰ * αὐτοδόξα, καὶ * αὐτοαρετὴ, καὶ * αὐτοθαῦμα, καὶ * αὐτουμνηγορία, τὸ τὸν Πατέρα γεννῆσαι, εἰ καὶ αὐτὸς οὐ γεγέννηται. Αὐτοαρετὴ Suicer. in Thes. Eccles. habet; αὐτοδόξα autem Schneider. in Lex. e Suida v. Αὐτὸ affert: sed cetera vocabula in utroque desunt Lexicographo.

[2] " V. A. et Cant. αὐτεξούσιον pro ἀντεξούσιον." Heeren.

ἐκλογῇ· Οὐκ ἀρκεῖ τοῖς πράγμασιν ἡ ἀγαθοθέλεια μόνον, A ἀλλὰ δεῖ καὶ ῥώμης, καὶ ἐπιστρεφείας. Quod fragmentum unde depromtum sit, nescimus.] Ex ἀγαθὸν et θέλω. Unde ad verbum sonat, Bonorum voluntas, i. e. Ipsa affectio, qua volumus quæ bona sunt.

'Αγαθολογέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Bonum dico, vel Bene dico, sive Bene loquor de aliquo, Laudo aliquem. Cum accusativo Eustath. Huic opponitur Κακολογῶ. Ex ἀγαθὸν et λέγω. [Eustathii locum nondum invenimus. Tali,

'Αγαθοποιέω, ... Bekke;σω, P. ηκα, Bene facio alicui, Bene ... εἰς ... uo, Beneficia confero in aliquem. Contr. ... . Aliquando absolute, pro [Honeste omparentur. ...ecta ago. In usu est præsertim apud i... lem, qui ...iptores. Ex ἀγαθὸς et ποιῶ. [Num. x. ... sunt.) καὶ ἔσται τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα ὅσα ἂν ἀγαθοποιήσῃ Κύριος ἡμᾶς. Proverb. xi. 17., Τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀγαθὸν ποιεῖ ἀνὴρ ἐλεήμων. " 1 Petr. ii. 15., 'Αγαθοποιοῦντας φιμοῦν τὴν—ἀγνωσίαν, Ut recte agendo omnem vos calumniandi paganis adimatis occasio- B nem; ibid. v. 20. τῷ ἁμαρτάνειν opponitur: iii. 6., 'Αγαθοποιοῦσαι, Decori studiosæ; ibid. v. 17. opponitur τῷ * κακοποιεῖν. Adde 3 Jo. v. 11. In Marci c. iii. 4. 'Αγαθοποιῆσαι cum ψυχὴν σῶσαι permutatur. Luc. vi. 9. 33. 35. Act. xiv. 17. In Vers. Alex. respondet Hebr. הטיב Judd. xvii. 13. Soph. i. 13. 1 Macc. xi. 33. 2 Macc. i. 2. Phavor. 'Αγαθοποιέω τὸν δεῖνα, τουτέστιν εὐεργετῶ, καὶ ἀγαθοποιέω, τουτέστι ποιῶ τι ἀγαθόν." Schleusn. in Lex. Phavorini locus ad Glossas Sacras pertinere videtur, sed de eo silet Ernesti. Clemens Alex. Str. ii. p. 585. 3., Κρεῖττον γὰρ ἀγαθοποιοῦντας, εἰ θέλοι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πάσχειν, ἢ * κακοποιοῦντας. Idem Strom. i. p. 369. 25., Τῆς γὰρ θείας σοφίας, καὶ ἀρετῆς, καὶ δυνάμεως ἔργον ἐστὶν, οὐ μόνον τὸ ἀγαθοποιεῖν· φύσις γὰρ, ὡς εἰπεῖν, αὕτη τοῦ Θεοῦ, ὡς τοῦ πυρὸς τὸ θερμαίνειν, καὶ τοῦ φωτὸς τὸ φωτίζειν, ἀλλὰ κ. τ. λ. Vide eund. ibid. vi. p. 823. 4., et Hieroclem, mox ad voc. 'Αγαθοποιὸς citandos. Idem Strom. iv. p. 614. 33., 'Αγάπη τοίνυν καὶ ὁ Θεὸς εἴρηται, ἀγαθὸς ὤν, οὗ ἡ ἀγάπη τῷ πλη- C σίον κακὸν οὐκ ἐργάζεται, μήτε ἀδικοῦσα, μήτε ἀνταδικοῦσα ποτέ· ἀγαθοποιοῦσα δὲ πρὸς πάντας ἁπαξαπλῶς κατ' εἰκόνα Θεοῦ.]

'Αγαθοποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ, Bonum vel bona efficiens,* Bonorum effector, ut 'Αγαθοποιοὶ ἀπόρροιαι, Alex. Aph. Exponitur et munificus, Beneficus, i. e. liberalis. [Glossæ Labb.: 'Αγαθοποιός· Benificus, Beneficus, E. Theages Pythagor. ἐν τοῖς Περὶ 'Αρετῶν apud Stob. Serm. i. p. 24. ed. Schow., Φύσει γὰρ ἁ μὲν ἀρετὰ ἀγαθοποιὸς καὶ * ὠφελατικὰ, ἁ δὲ κακία κακοποιὸς καὶ βλαπτικά. Hierocles ap. eund. Eclog. ii. 9. T. iii. p. 422. ed. Heeren., Οὕτως οὖν οὐδὲ ἀγαθοποιοῦ τὸ * κακοποιεῖν, ἀλλὰ τοὐναντίον. Καὶ μὴν ἀγαθὸς ὁ Θεὸς, πεπληρωμένος εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ταῖς ἁπάσαις ἀρεταῖς, ὥστ' οὐκ ἂν * κακοποιητικὸς ὁ Θεὸς εἴη, οὐδέ τινι κακῶν αἴτιος. Porphyr. de Abstin. ii. 58. p. 206. ed. Jacobi De Rhoer, Καὶ μὴν ὅτι τούτων οἱ μὲν, κακοποιοὶ, οἱ δὲ ἀγαθοί. " Bene illi opponuntur, uti Latinis *bona Juno* et similia de propitiis dicuntur," De Rhoer. Vide Spanhem. ad Juliani D Orat. i. p. 295. supra ad voc. 'Αγαθὸς citatum. Jamblichus de Myst. s. i. c. xviii., 'Η δ' ἑξῆς ἐπιζήτησις ἡ σὴ διαπορεῖ, πῶς αὐτῶν οἱ μέν εἰσιν ἀγαθοποιοὶ, οἱ δὲ κακοποιοί. Εἴληπται μὲν οὖν ἀπὸ τῶν γενεθλιαλόγων αὕτη ἡ δόξα· πάντη δὲ διαμαρτάνει τοῦ ὄντος. 'Αγαθοί τε γάρ εἰσιν ἅπαντες, καὶ ἀγαθῶν αἴτιοι ὡσαύτως, πρὸς ἕν τε ἀγαθὸν ἅπαντες * ἐνοειδῶς περιάγονται, κατὰ τὸ μόνον τὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν. Ceterum cum illo Hieroclis loco modo citato confer sequentia hæc Clementis Alex. Strom. vi. p. 823. 4., 'Ως γὰρ ἡ λύρα μόνον τοῦ κιθαριστοῦ, καὶ ὁ αὐλὸς τοῦ αὐλητοῦ, οὕτως τὰ προτερήματα τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐστι κτήματα· καθάπερ φύσις τοῦ ἀγαθοποιοῦ τὸ ἀγαθοποιεῖν· ὡς τοῦ πυρὸς τὸ θερμαίνειν, καὶ τοῦ φωτὸς τὸ φωτίζειν· κακὸν δὲ οὐκ ἂν ποιήσει ἀγαθὸς, ὡς οὐδὲ τὸ φῶς σκότος, ἢ ψύξει τὸ πῦρ· οὕτως ἔμπαλιν ἡ κακία οὐκ ἄν τι ἐνάρετον ποιῆσαι· ἐνέργεια γὰρ αὐτῆς, τὸ * κακοποιεῖν, ὡς τοῦ σκότους τὸ συγχεῖν τὰς ὄψεις· οὐ τοίνυν κακίας ἔργον ἡ φιλοσοφία ἐναρέτους ποιοῦσα, λείπεται δὴ Θεοῦ· οὐ μόνον τὸ ἀγαθύνειν ἔργόν ἐστιν· καὶ πάνθ' ὅσα παρὰ Θεοῦ δίδοται, καλῶς δίδοταί τε καὶ λαμβάνεται. Ubi H. malle οὐκ ἂν ποιήσειε, seu ποιῆσαι, ut mox in seq. membro; pro ψύξει legi posse etiam ψύξιν, Refrigerationem; et post λείπεται δὴ subaudiendum esse ἔργον εἶναι, notat Sylburg. Vide ejusd. Clementis loc. sup. ad verb. 'Αγαθοποιέω laudatum. Plut. de Iside et Osir. T. vii. p. 451. ed. Reisk., 'Ο γὰρ Ὄσιρις ἀγαθοποιὸς, καὶ τοὔνομα πολλὰ φράζει· οὐχ ἥκιστα δὲ κράτος ἐνεργοῦν καὶ ἀγαθοποιὸν, ὃ λέγουσι. Schæf. in Schedis citat Matth. Anecd. i. p. 38. Artemidorus iv. 59. p. 374., Λέγουσι γὰρ, ὅτι οἱ ἀγαθοποιοὶ τῶν ἀστέρων, ὅταν μὴ δύνωνται ἀγαθόν τι ποιῆσαι, διά γε τῶν ὀνείρων εὐφραίνουσιν, οἱ δὲ κακοποιοὶ τῶν ἀστέρων, ὅταν μὴ δύνωνταί τι κακὸν ποιῆσαι διά τινα ἀντίβασιν ἄλλων ἀστέρων, διά γε τῶν ὀνείρων ἀεὶ ἐκταράσσουσι καὶ φοβοῦσιν. " Excerpta ex Scriptis Theodoti et Doctrina, quæ Orientalis vocatur, ad Valentini tempora spectantia, Epitomæ, §. 71.: Τὰ τοίνυν δεκαδύο ζώδια, καὶ οἱ ταῦτα ἐπιόντες ἑπτὰ ἀστέρες, τοτὲ μὲν συνοδεύοντες, τοτὲ δὲ * ὑπαπαντῶντες ἀνατέλλοντες οὗτοι, πρὸς τῶν δυνάμεων κινούμενοι, κίνησιν τῆς οὐσίας δηλοῦσιν εἰς γένεσιν τῶν ζώων, καὶ τὴν τῶν περιστάσεων τροπήν. Διάφοροι δ' εἰσὶν καὶ οἱ ἀστέρες, καὶ αἱ δυνάμεις· ἀγαθοποιοὶ, κακοποιοὶ, δεξιοὶ, ἀριστεροὶ, ὧν κοινὸν τὸ τικτόμενον. Ἕκαστον δὲ αὐτῶν γίνεται κατὰ καιρὸν τὸν ἴδιον, τοῦ δυναστεύοντος τὰ κατὰ φύσιν ἀποτελοῦντος· τὸ μὲν ἐν ἀρχῇ, τὸ δὲ, ἐπὶ τέλει. Pauli Alexand. Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν 'Αποτελεσματικὴν, sive Rudimenta in Doctrinam de Prædictis Natalitiis etc., Witebergæ A. 1588. in 4., non longe ab initio: 'Αγαθοποιοὶ δὲ ἀστέρες εἰσὶ, ♃ καὶ ♀. Κακοποιοὶ δὲ, ♄ καὶ ♂, διὰ τὸ καθ' ὑπερβολὴν, τὸν μὲν τοῦ ♄ ἀστέρα ψυχροτέραν τὴν φύσιν ἔχειν, τὸν δὲ τοῦ ♂, σφόδρα πυροδεστάτην, τοῦ ☿ τὴν φύσιν κοινοῦ ὑπάρχοντος. Euseb. Præp. Evang. vi. p. 275. ed. Vig. i: Ἔστι δὲ ἐν τῷ αὐτῷ κλίματι τῆς 'Ινδίας φυλή τις Ἰνδῶν, οἵτινες τοὺς ἐμπίπτοντας ξένους ἀγρεύοντες καὶ τούτους θύοντες ἐσθίουσι· καὶ οὔτε οἱ ἀγαθοποιοὶ τῶν ἄστρων κεκωλύκασι τούτους μὴ μιαιφονεῖν, καὶ μὴ * ἀθεμιτογαμεῖν, οὔτε οἱ κακοποιοὶ ἠνάγκασαν τοὺς Βραχμᾶνας κακουργεῖν. Cf. etiam, quæ de his stellis latius disseruit Gisp. Cuper. Obss. ii. 17." Reiffius. Sir. xlii. 14., Κρείσσων πονηρία ἀνδρὸς ἢ ἀγαθοποιὸς γυνὴ, καὶ γυνὴ καταισχύνουσα εἰς ὀνειδισμόν. Semel in N. T. usurpatur, pro Recte agens, Honestatis et decori studiosus, 1 Petr. ii. 14., Ἔπαινον δὲ ἀγαθοποιῶν, Ut recte agentes præmiis afficiant.]

'Αγαθοποιΐα, ίας, ἡ, Boni efficientia, vel Bonorum effectio, seu Beneficiorum collatio. [" Ἅπαξ λεγόμενον, quod male in Lexicis vulgaribus redditur Beneficentia, Beneficiorum collatio. Significat potius Honestatis et recte factorum studium, in loco 1 Petr. iv. 19., 'Εν ἀγαθοποιΐᾳ, Nec in recte agendo defatigentur." Schleusnerus in Lex. Vocem vero optime explicuit Clemens Alex. Strom. iv. p. 626. 23., Αὕτη τοίνυν ἡ πρώτη ἀγαθοποιΐα τοῦ τελείου, ὅτ' ἂν μὴ διά τι χρειῶδες τῶν ... αὐτὸν συντεινόντων γίνηται· κρίναντι δ' ὅτι καλὸν ... ἀγαθὸν ποιεῖν, ἐκτενῶς ἡ ἐνέργεια φερομένη ἐν πάσῃ πράξει ἀγαθύνηται· οὐκ ἐφ' ὧν μὲν, ἐφ' ὧν δ' οὔ· ἀλλ' ἐν ἕξει εὐποιΐας καταστᾶσα, μήτε διὰ δόξαν ἔτι, ἢ, ὡς φασὶν οἱ φιλόσοφοι, τὴν εὔκλειαν· μήτε διὰ μισθὸν, εἴτε παρὰ ἀνθρώπων, εἴτε ἐκ Θεοῦ· κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Κυρίου τὸν βίον ἐκτελοίη. Ubi pro ἐν πάσῃ πράξει Sylburgius mavult ἐν πάσῃ πράξει, nisi πράξει accipiendum sit pro τῷ ἔργῳ, Reipsa et factis.]

'Αγαθοπρεπὴς, έος, ὁ, ἡ, Beneficus, Benignus. Ad verbum, Bonum vel bonos decens, Bonis conveniens. Ex ἀγαθὸς et πρέπω. Hinc adverb. ap. Areopagitam

'Αγαθοπρεπῶς, pro Benigne, ut eum decet qui bonus est. Bud. [i. e. Budæi Lex. Scholia Maximi p. 209. in Dionys. Areop. de Div. Nom. c. iv., 'Αλλὰ καὶ τοῖς γινομένοις· ὅτι καὶ τοῖς γινομένοις καὶ νομιζομένοις κακοῖς ἀγαθοπρεπῶς κέχρηται ὁ Θεὸς πρὸς διόρθωσιν ἢ ὠφέλειαν ἡμῶν ἢ ἑτέρων.

[* 'Αγαθόῤῥυτος, ου, ὁ, ἡ, Pure fluens. Ex ἀγαθὸς

et ῥέω. Synes. Hymn. i. 128., Ἄγε μοι ψυχὰ, πιοῖσα 'Ἀγαθοῤῥύτοιο παγᾶς. "Reiz. Belg. Græciss. p. 629.," Schæf. in Mss.] A

Ἀγαθοτελὴς, έος, ὁ, ἡ, Bonum efficiens, seu perficiens, aut Perfecte bonus, ex ἀγαθὸν, et verbo τελῶ, aut nomine τέλος. ‖ Hinc

Ἀγαθοτέλεια, Boni efficientia, aut Boni perfectio, seu Bonitas perfecta. Citatur ex Dionys. Areop.

[* Ἀγαθότροπος, ὁ, ἡ, Constantini Manassis Annales, notante A. Kall. in Mss., Meursii Opp. T. vii. p. 532., Ὁ γὰρ * πορφυροβλάστητος * καὐτάναξ Κωνσταντῖνος, Ἤδη φριγώσης ἐπιβὰς ἀνδρώδους ἡλικίας, Ὅτε πυρσὸς φρονήσεας (sic) ἄνθρωπος (ἀνθρώποις, Meurs.) ἐπιλάμπει, Προβόλους προλαβόμενος ἄνδρας ἀγαθοτρόπους, Ὡς Ἡρακλῆς Ἰώλεων, ὡς ὁ Θησεὺς Πειρίθουν, Τὰς ὀφιώδεις κεφαλὰς τῆς ὕδρας ἐκθερίζει.]

[* Ἀγαθότρυφος, unde

[* "Ἀγαθοτρυφία, ἡ, Andr. Cret. Hom. in Circumc. p. 36." A. Kall. in Mss.]

[* Ἀγαθότυπος, ὁ, ἡ, Dionys. Areop. de Div. Nom. iv. 22., notante eodem Kallio ibid.] B

Ἀγαθουργέω, ῶ, Fut. γήσω, P. ηκα, Compositum verbum ex ἀγαθὸν et ἔργον, eadem formatione qua ἐνεργέω, συνεργέω, γῶ. Significat, Bene facio, Bene operor, Bonum s. bona facio. Item, Beneficus sum, Beneficentia prosequor. [Clemens Alex. Pæd. iii. p. 250. 5., Θεὸν δὲ εἰδὼς, ἐξομοιωθήσεται Θεῷ, οὐ χρυσοφορῶν, οὐδὲ * ποδηροφορῶν, ἀλλὰ ἀγαθοεργῶν, καὶ ὅτι μάλιστα ὀλιγίστων δεόμενος. Idem Str. ii. p. 458. 36., Βασανίζων δὲ ἐφ' οἷς ἥμαρτεν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ἀγαθοεργεῖ: iv. p. 626. 32., Κἤν πως ἀγαθοεργοῦντι αὐτῷ ἐναντίον τι ἀπαντήσῃ, ὡς ἀγαθὴν τὴν ἀντιμισθίαν * ἀμνησικάκως προήσεται, ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους δίκαιος καὶ ἀγαθὸς γινόμενος. Ubi Potter. cum Lowthio scribendum conjicit, Ὡς οὐκ ἀγαθὴν, i. e. Compensationem injuriæ ut rem malam et illicitam refugiet. Idem Cohort. ad Gentes p. 72. 20., Σπεύσωμεν εἰς σωτηρίαν, ἐπὶ τὴν παλιγγενεσίαν, εἰς μίαν ἀγάπην συναχθῆναι οἱ πολλοὶ, κατὰ τὴν τῆς μοναδικῆς οὐσίας ἕνωσιν, σπεύσωμεν, ἀγαθοεργούμενοι, ἀναλόγως ἑνότητα διώκωμεν, τὴν ἀγαθὴν ἐκζητοῦντες μονάδα. 1 Tim. vi. 18., Ἀγαθοεργεῖν, πλουτεῖν ἐν ἔργοις καλοῖς, εὐμεταδότους εἶναι, κοινωνικοὺς, "Ut benefici sint erga pauperes," inquit Schleusn. in Lex., "quo sensu ἀγαθουργέω in Scriptt. Eccles. usurpatur, teste Suicero Thes. Eccl. T. i. p. 15.[1] Phavor., Ἀγαθουργῶ· τὸ εὐεργετῶ, καὶ ἐργάζομαι ἀγαθόν." Sed falsus est vir doctus; loca enim, a Suicero laudata, alio spectant, ut mox ad voc. Ἀγαθοεργία videbimus. Et cum ἀγαθοεργέω, pro Beneficum esse erga pauperes, in Scriptt. Eccles. nusquam legatur, ἀγαθουργεῖν in 1 Tim. vi. 18. interpretari mallemus Honeste et recte agere, Virtutis Christianæ esse studiosum, quo sensu ἀγαθοποιέω ab eodem Schleusn. optime sumi supra nobis ostensum est.]

Ἀγαθουργὸς, οῦ, ὁ, ἡ, sive Ἀγαθοεργὸς, Beneficus, Benignus Dionys. Areop. [de Div. Nom. c. iv., et Scholia Maximi p. 175. in eund., ὁ ἀγαθοεργὸς ἔρως.] Ἀγαθοεργὸς προθυμία, Promptitudo animi ad beneficentiam, apud Suid. [Damascius in Vita Isidori Philosophi: Ὡς δὲ ἑνὶ λόγῳ τὸ πᾶν συλλαβεῖν, ὅπερ ἔφη ὁ Πυθαγόρας, ὁμοιότητα ἔχειν τῷ Θεῷ τὸν ἄνθρωπον, τοῦτο σαφῶς ἐπὶ τῶν ἔργων αὐτὸς ἐπεδείκνυτο, τὸν ἀγαθοεργὸν προθυμίαν, καὶ τὴν ἐς πάντας ἐκτεινομένην εὐεργεσίαν· μάλιστα μὲν τὴν ἀναγωγὸν τῶν ψυχῶν ὑπὸ τῆς κάτω βριθούσης παντοίας κακίας· ἔπειτα καὶ τὴν σωτήριον τῶν σωμάτων ἐκ τῆς ἀδίκου ἢ ἀνοσίου ταλαιπωρίας· τὸ δ' αὖ τρίτον, ἐπεμελεῖτο τῶν ἐκτὸς πραγμάτων, ὅση δύναμις. Vide Kusteri not. inf. ad v. Ἀναγωγὸς citandam. Λέξ. ῥητορ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209., Ἀγαθοεργοί· οἱ ἀγαθόν τι εἰργασμένοι. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων ibid. p. 333., Ἀγαθοεργοί· Ἀττικοὶ τοὺς ἀγαθὸν ἐργασαμένους τι. Julian. Ep. 51. p. 434. d., Τὸ ζῶν ἄγαλμα, καὶ ἔμψυχον, καὶ ἔννουν, καὶ ἀγαθοεργὸν τοῦ νοητοῦ πατρός. Cyrilli Alex. Lex. apud Tittmann. ad Zonar. p. ccix., Ἀγαθουργός· ἀγαθοποιός. Simplic. Comment. in Epicteti Enchirid. xxxviii=xxxi. p. 390=245., a G. Wakef. in Mss. citatus, Καὶ γὰρ πλοῦτος, τῷ μὲν χρήσασθαι δυναμένῳ καλῶς, δίδοται διά τε τὴν εἰς ἑαυτὸν καὶ κατὰ τοῦτο ῥᡳστώνην, καὶ τὴν εἰς ἄλλους εὐποιΐαν, καὶ αὔξησιν τῆς ἀγαθουργοῦ προαιρέσεως· τοῖς δὲ μοχθηροῖς εἰς τιμωρίαν καὶ κόλασιν. Plut. de Iside et Osir. T. vii. p. 460. 9. ed. Reisk., Ἐμπεδοκλῆς δὲ τὴν μὲν ἀγαθουργὸν ἀρχὴν, φιλότητα καὶ φιλίαν, πολλάκις δὲ ἁρμονίαν καλεῖ θεμερῶπιν, τὴν δὲ χείρονα, νεῖκος οὐλόμενον καὶ δῆριν αἱματόεσσαν. Quem locum ita exscripsimus, ut emendatus est a Bentleio in Opusc. Philolog. p. 516. [illegible] Lips. 1781. 8. Nam perperam editum erat Ἁρμ[illegible]σθαι μέροπι. Vide Fr. Guil. Sturz. ad Empedoc[illegible] p. 232. et 541. Idem Plut. ibid. p. 461., Π[illegible]γοῦ μὲν οἷον ἐπηλυγαζόμενος καὶ παρακα[illegible] ἐναντίων ἀρχῶν, τὴν μὲν ταυτὸν ὀνομάζει, [illegible] ρον· ἐν δὲ τοῖς Νόμοις ἤδη πρεσβύτερος ὢν, οὐ δι[illegible] μῶν, οὐδὲ συμβολικῶς, ἀλλὰ κυρίοις ὀνόμασιν, οὐ[illegible] ψυχῇ φησὶ κινεῖσθαι τὸν κόσμον, ἀλλὰ πλείοσιν ἴσως, δυοῖν δὲ πάντως οὐκ ἐλάττοσιν· ὅθεν τὴν μὲν ἀγαθουργὸν εἶναι, τὴν δ' ἐναντίαν ταύτῃ, καὶ τῶν ἐναντίων δημιουργόν. Idem de Animæ Procreat. e Timæo T. x. p. 215. 11., Ὁ γὰρ Πλάτων μητέρα μὲν καὶ τιθηνὴν καλεῖ τὴν ὕλην, αἰτίαν δὲ κακοῦ, τὴν κινητικὴν τῆς ὕλης, καὶ περὶ τὰ σώματα γινομένην μεριστὴν, ἄτακτον καὶ ἄλογον, οὐκ ἄψυχον δὲ κίνησιν, ἣν ἐν Νόμοις, ὥσπερ εἴρηται, ψυχὴν ἐναντίαν καὶ ἀντίπαλον τῇ ἀγαθουργῷ προσεῖπε. Idem de Is. et Osir. p. 459. 11., Χαλδαῖοι δὲ τῶν πλανητῶν τοὺς Θεοὺς γενέσθαι, οὓς καλδῦσι, δύο μὲν ἀγαθουργοὺς, δύο δὲ κακοποιοὺς, μέσους δὲ τοὺς τρεῖς ἀποφαίνουσι καὶ κοινούς. Vide Artemidori loc. sup. ad Ἀγαθοποιὸς, cum Reiffii nota, allatum.] ‖ Ἀγαθοεργοὶ, Qui ex equitibus exeunt quinque quotannis, ut Herod. narrat. Sic apud Spartiatas. Hesych. [Ἀγαθοεργοί· οἱ ἐκ τῶν ἱππέων ἐξιόντες, πέντε ἑκάστου ἔτους, ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, οὕτω παρὰ Σπαρτιάταις. "Ἀγαθοεργοὶ, Benefactores, qui equitum ordine sunt egressi, quotannis quini; etsi Lacones equis carebant. Referendi sunt ad Ἱππαγρέτας, qui et Ἱππεῖ sunt dicti ab equis colligendis." J. Funger. "Cf. Cragium de Rep. Laced. ii. 14. (p. 157.) et iv. 9. (p. 443.) Verbo monendum, quando equis caruisse Lacones scribit, respexisse virum doctum ad Strab. x. p. 482. Vide ipsius not. in v. Ἱππαγρέτας. Sed ejus verba περὶ τῶν ἱππέων tantummodo accipienda. Hi apud Cretenses non nomine, sed et re erant equites: secus apud Spartanos obtinebat, ubi equites quidem dicebantur, licet equis non veherentur. Usos Lacones fuisse equis, patet alioquin ex Pausania etc. Cf. Hesych. in v. Ἡνιοχαράτης, et Cragium de Rep. Laced. iv. 4. p. 407." Alberti.] At Suidas ait esse qui ex Ephoris deliguntur strenuitatis ergo, [et totidem verbis Zonar. p. 13., Ἀγαθοεργοί· αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν ἐκ τῶν Ἐφόρων. Timæi Lex. p. 4., Ἀγαθοεργοί· αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν, ubi hæc notavit Ruhnken.:—"Platonicis hisce Glossis a manu inepte sedula admistas esse alias aliorum, maxime Herodoti, satis mihi videor in Præf. demonstrasse. (Sed, cum vox ἀγαθοεργὸς de anima mundi in Platonis Legibus legatur, Plutarcho teste in duobus locis supra a nobis citatis, Timæi glossam mutilam esse suspicamur, in hunc fere modum corrigendam: Ἀγαθοεργοὺς Ἀττικοὶ τοὺς ἀγαθὸν ἐργασαμένους τι, ἔστι δὲ καὶ ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι οἱ Ἀγαθοεργοὶ, αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν ἐκ τῶν ἱππέων ὑπ' Ἐφόρων. Vide Lexica S. Germ. infra citata.) Ἀγαθοεργοὺς certe nec Plato commemorat, nec ullus, quod sciam, veterum scriptorum, præter Herod., qui eos i. 67. accurate describit: Ἐς οὗ δὴ Λίχης τῶν ἀγαθοεργῶν καλεομένων Σπαρτιητέων ἀνεῦρεν. Οἱ δὲ ἀγαθοεργοί εἰσι τῶν ἀστῶν, ἐξιόντες ἐκ τῶν ἱππέων αἰεὶ οἱ (leg. οἱ αἰεὶ) πρεσβύτατοι, πέντε ἔτεος ἑκάστου. Τοὺς δεῖ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν τὸν ἂν ἐξίωσιν ἐκ τῶν ἱππέων, Σπαρτιητέων τῷ κοινῷ διαπεμπομένους, μὴ ἐλινύειν ἄλλους ἄλλῃ. Lex. Rhetor. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209.) fere consentiens cum Hesych. (l. c.): Ἀγαθοεργοί· εἰσιν οἱ ἐκ τῶν ἱππέων ἐξιόντες, ε' (deest in Bek-

[1] Quod addit vir doctus, "Omissa est hæc vox in Steph. Thes. L. Gr.," plane falsum est.

keri Anecd. Gr. l. c.) ἑκάστου ἔτους, ὡς Ἡρόδοτος, ἢ οἱ τῶν ἀρχόντων ὑπηρέται, ἢ οἱ ἀγαθόν τι ἐργασάμενοι. Lex. S. Germ. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 333: Ἀγαθοεργοί· Ἀττικοὶ τοὺς ἀγαθόν ἐργασαμένους τι, ἔστι δὲ καὶ ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι οἱ Ἀγαθοεργοί, ἄρχουσι δὲ τῶν ἐξ, καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ τῶν ἔξω τῆς πόλεως παρ' αὐτῶν ὁρμησάντων, ὥς φησι Δίδυμος ἐν τῇ Τιμωτικῇ Λέξει. Ubi expunge τῶν ἐξ, temere natum ex sequentibus. Deest in Bekkeri Anecd. Gr. l. c.) Ἀγαθοεργοῖς similes fuerunt * Στατοὶ, etiam ab Hesych. commemor[illegible] Στατοί· ἀρχή τις.) Lex. Rhetor. Ms. [illegible]i Anecd. Gr. T. i. p. 305.): Στατῶν [illegible], παραπλησίαν ἔχοντες τοῖς Ἀγαθοε[illegible] Cum οἱ Στατοὶ τοῖς Ἀγαθοεργοῖς [illegible]orte οἱ Στατοὶ apud Cretenses fuerint [illegible] Lacedæmoniis οἱ Ἀγαθοεργοὶ appellati [illegible] Ceterum hanc insititiam glossam, ut alias ex [illegible]æo plures, in Lex. suum transtulit Suidas, (cf. Zonar. p. 13.) Sed quod ibi additur, ἐκ Ἐφόρων, mendosum est. Id cum non fefellisset Kusterum, ὑπ' Ἐφόρων correxit, ut sensus sit, Agathoergos ab Ephoris ex Equitum numero delectos fuisse. Nihil verius. Atque hanc emendationem prorsus confirmat varians lectio, quam in margine Suidæ sui, qui nunc penes cl. Santenium est, notarat J. Gronov.: Ἀγαθοεργοί· αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν ἐκ τῶν ἱππέων ὑπ' Ἐφόρων." "Vide G. Wakef. Sylv. Crit. v. p. 70. Wessel. Diss. Herod. p. 104. ad Herod. p. 33. 275." Schæf. in Mss.]

Ἀγαθουργία, ας, ἡ, Beneficentia, Beneficium, Bonum opus. [" Verba Cyrilli Alex. in c. ii. Micheæ p. 409. adscribi merentur: Χρὴ μετανοεῖν ᾐρημένους ἀπαλλάττεσθαι μὲν τῶν ἐκ φαυλότητος ἐγκλημάτων, δακρύειν δὲ οὕτω, καὶ ἐξομολογεῖσθαι Θεῷ, τετιμηκότας ἤδη τὸ ἀγαθουργεῖν· ὁ γὰρ Θεὸς οὐχ ἁπλῶς εἰς δάκρυον, καὶ εἰς χρηστοὺς ἐμβλέψεται λόγους, ἀλλ' εἰς ἔθη (ἤθη) καὶ τρόπους. Ὀνησιφόρον δὲ τότε τὸ κλαίειν ἔσται, ὅταν φαίνωνται τῆς ἀγαθουργίας οἱ τρόποι τῇ τῆς φαυλότητος ἀνατροπῇ * συνεισθέοντες· ἀναιρουμένης γὰρ ἐν ἡμῖν τῆς ἁμαρτίας, ἡ τῆς ἀρετῆς * παρειστρέχει γένεσις: Oportet eos, qui resipiscentiam acturi sunt, malitiæ quidem criminibus liberari, deinceps vero lacrymas profundere, et Deo confiteri, bonorumque studium amplecti. Deus enim non simpliciter ad lacrymas et ad bona respiciet verba, sed ad consuetudines et mores. Tunc vero fletus utilis erit, quando studium bonorum operum cum eversione malitiæ erit conjunctum: sublato enim in nobis peccato, virtutis generatio statim ingreditur. Habet ergo ἀγαθουργέω eandem significationem, quam ἀγαθοεργέω, quo Apostolus usus est 1 Tim. vi. 18. Et ἀγαθουργία est ἀγαθοεργία. Theophylact. ad 1 Tim. vi. 18., Εἰ πλουτεῖν θέλεις, ἐν ἀγαθοεργίᾳ πλούτει, Si ditari cupis, bonis operibus abunda." Suicer. Thes. Eccles. Cf. Idem in Obss. Sacr. c. x. p. 312. Clemens Alex. Str. iv. p. 566. 23., Ἐγκρατεύεσθαι μὲν γὰρ ἀγαθοεργίας, κακίας ἔργον, ἀπέχεσθαι δὲ ἀδικίας, σωτηρίας ἀρχὴ, i. e. interprete Sylburg., Nam continere se a boni operatione, malitiæ opus est, et contra, abstinere ab injuria, salutis est initium. Idem ibid. vi. p. 794. 1., Οἱ μὴ καταμείναντες ἐν ἑβδομάδι ἀναπαύσεως, ἀγαθοεργίᾳ δὲ θείας ἐξομοιώσεως εἰς * ὀγδοαδικῆς εὐεργεσίας κληρονομίαν ὑπερκύψαντες, ἀκορέστου θεωρίας εἰλικρινεῖ ἐποπτείᾳ προσανέχοντες, i. e. Deo assimilati bonorum operum effectione. Etym. p. 5. 26., * Ἀγαθοέργεια· ἡ ἀγαθοῦ ἔργου προθυμία. Sylburg. in Ind.: " Rectius ἀγαθοεργία." Et sic Zonar. p. 24., ubi idem artic. extat. Const. Manassis Annales in Meursii Opp. T. vii. p. 464. de Tiberio, Τὴν μεγαλόδωρον καλὴν βασίλισσαν Σοφίαν Μυρίαις ἀντημείψατο ταῖς ἀγαθοεργίαις. Anti-Attic. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 78., Ἀγαθουργίαν· Ἡρόδοτος πρώτῳ. Respici videtur Herodoti locus, qui legitur in L. i. 67., vide nos supra ad Ἀγαθουργὸς, sed vox ἀγαθουργία ibi non reperitur. Extat vero in L. iii. 154., Κάρτα γὰρ ἐν τοῖσι Πέρσῃσι αἱ ἀγαθοεργίαι ἐς τὸ πρόσω μεγάθεος τιμῶνται, i. e. Nam apud Persas præcipue res præclare gestæ maximis honoribus rependuntur. Sic edidit Schweigh. Ἀγαθοεργίαι, Arch. Vind., sed ἀγαθουργίαι vulgo, quam scripturam satis tuetur ille Anti-Atticistæ locus. Idem in L. iii. 160., Ζωπύρου δὲ οὐδεὶς ἀγαθουργίην (F. teste Schweigh., ἀγαθοεργείην) Περσέων ὑπερεβάλετο παρὰ Δαρείῳ κριτῇ, οὔτε τῶν ὕστερον γενομένων, οὔτε τῶν πρότερον, ὅτι μὴ Κῦρος μοῦνος· τούτῳ γὰρ οὐδεὶς Περσέων ἠξίωσέ κω ἑωυτὸν συμβαλέειν: Dario vero judice, nemo Persarum, nec eorum, qui ante, nec qui post fuerunt, melius de Persis meritus est quam Zopyrus, uno Cyro excepto; nam cum hoc se conferre nemo adhuc Persarum ausus est.]

Ἀγαθοεργὴς, έος, ὁ, ἡ, Idem (quod ἀγαθουργὸς), apud Dionys. Areop.

[* Ἀγαθοεργῆτις, ἡ, Dionys. Areop. p. 76. 80., ex Abr. Kallii Mss.]

[* Ἀγαθοέργημα, ατος, τὸ, Method. p. 322., ab A. Kallio in Scedis citatus. Adde Theophylact. Instit. Reg. c. xxvii. p. 94. ed. Paris. 1651., Λάμπε τοίνυν καί συ τοῖς ἀγαθουργήμασιν.]

[* Ἀγαθουργῶς, Dionys. Areop. p. 102., notante Abr. Kallio in Mss.]

Ἀγαθουργικὸς, [ἡ, ὸν, Beneficus, Benignus,] apud Dionys. Areop. sæpe de Deo.

[* Ἀγαθουργικῶς, Benefice, Benigne, Dionys. Areop. de Eccles. Hier. iv. 3. 12., ex A. Kallii Mss.]

[* Ἀγαθοφανὴς, ὁ, ἡ, Boni speciem habens. Democrat. Sent. p. 629. ed. Galei, Κίβδηλοι καὶ ἀγαθοφανέες, οἱ λόγῳ μὲν ἅπαντα, ἔργῳ δὲ οὐδὲν ἔρδοντες.

[* Ἀγαθοφίλης, ὁ, ἡ, Dionys. Areop. Epist. viii. p. 229., ex A. Kallii Mss.]

[* Ἀγαθόφρων, ὁ, ἡ, " gut gesinnt, Procli Paraphr. p. 229." Schneider. Lex.]

Ἀγαθοφυὴς, έος, ὁ, ἡ, Natura sive Indole bonus. Ex ἀγαθὸς, et φυή.

Ἀγαθοφυΐα, ας, ἡ, Bonitas a natura proveniens.

[Ἀγαθὸν ὄν· τὴν λίνον, Hesych. " Scrib. τὸ λίκνον. Verba, ut videtur, quæ interpretatur, eorum, qui λίκνον, sive Vannum mysticam circumferebant. Quod Athenis a patrimo fiebat puero, qui quernis coronatus foliis, manu τὸ λίκνον, plenum panibus, tenens, verba illa proferebat, Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον. Sicut autem, testibus Grammaticis, τὸ ἐκ δρυῶν καὶ ἀκανθῶν, κακὸν dicebant, ita per τὸ λίκνον, τὸ ἀγαθὸν significabant. Et fortasse scripsit, Ἀγαθόν· καλὸν, ἢ τὸ λίκνον." Heinsius. " Leg. Ἀγαθὸν ποιητὴν Λῖνον." Perger. " Ἀγάθοσμον, πήλινον." Bruno. Sic Phavor. ex Etym. p. 5. 34., Ἀγάθοσμον· πήλινον. " Ἀγάθοσμον exponitur in Lex. " meo vet. πήλινον, i. e. Luteum, E luto factum. " Alioqui significaret potius Bono odore præditum." H. St. Thes. Ind. " Πήλινος Ionico more pro Vineo accipiendum videtur, quales sunt etiam ἀνθοσμίαι οἶνοι." Sylburg. " Quod sibi æque ignotum esse ait Kuster., ac Hesychii verba. Cl. Wasse, in literis ad Kuster., etiam Ἀγάθοσμον· πήλινον legit, explicans, οἶνος ἀνθοσμίας. Ἀγαθονὸν legit Is. Vossius, monetque hæc verba, ab Ἀγαθὸν usque ad Ἀγάμενοι,[1] poni debuisse post Ἀγαθοεργοί. Idem notat cl. Heinsius. Cetera N. L." Alberti. Nostra quidem sententia, rem acu tetigit Toup. Emendd. in Suid. et Hesych. T. iv. p. 298., cujus hæc sunt verba:—" Scribo, Ἀγαθοόν· ταχινόν. Hesych. Θοόν· ταχεινὸν, ubi melius ταχινόν. (Ταχεινὸν in Cod. Ven. legi testatur N. Schow. Ταχινὸν malit et Albertius.) Dicitur autem * ἀγαθοὸς ab ἄγαν et θοὸς, ut ἀγακλυτὸς et similia."[2]]

[* Ἀγαθοπτικὸς, ἡ, ὸν, ut Ἀγαθοπτικὴ δύναμις apud Dionys. Areop. de Div. Nom. iv. 23. Vide G. Pachymer. Paraphr., et Maximi Scholia ad h. l. p.

[1] Hesych. Ἀγάμενοι· θαυμάσαντες. Supra ad v. Ἀγέομαι et ad v. Ἄγαμαι p. 98. D., legendum esse monuimus vel Ἀγασάμενοι, (ut idem Hesych. alibi scripsit, Ἀγασσάμενοι· θαυμάσαντες, φθονήσαντες) vel potius Ἀγάμενοι· θαυμάζοντες. Seu vulgatam lectionem satis tueri videtur Maximi Scholium in Dionys. Areop. Ἀγάμενος· θαυμάσας, ἐκπλαγείς.

[2] " ἈΓΑΘΕΩΡΕΙΝ, Inspectare et considerare velut ii qui rem diu non visam inspiciunt, ut tradunt Lexx. vulg. nullo tamen " nominato auctore. Proprie autem magis ἀγαθεωρεῖν esset, Valde et intentis oculis inspectare et considerare: vel Cum " admiratione contemplari, Admirabundum stupentemque intueri." H. St. Thes. Ind.

" ἈΓΑΜΗΣΤΩΡ, Valde consultus, Apollinis epitheton, ut tradunt vulg. Lexx." H. St. Thes. Ind.

199. cujus hæc sunt verba: Ἰδοὺ ἐνταῦθα σαφῶς φησιν, ὅτι ἐξ ἀγγέλων οἱ δαίμονες· τὰς γὰρ δοθείσας αὐτοῖς ἀγγελικὰς δωρεὰς οὐκ ἀποβάλλουσι, τουτέστιν ὅπερ ἐκ φύσεως ἔχουσιν ἀγαθὸν, οὐ μετατρέπουσιν, εἰ καὶ αὐτοὶ μὴ βούλονται ὁρᾷν τὸ ἐν αὐτοῖς φῶς, μύσαντες αὐτῶν τὰς ἀγαθοπτικὰς δυνάμεις, ὡς τὸ εἰρημένον περὶ τῶν Ἰσραελιτῶν, Τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, καὶ τοῖς ὠσὶν αὐτῶν βαρέως ἤκουσαν, μήποτε ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτούς. Σημείωσαι δὲ, ὅτι φωτοειδεῖς καὶ οἱ δαίμονες· μᾶλλον δὲ φῶτα κατ' οὐσίαν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἄγγελοι· οὕτω καὶ ἐν Εὐαγγελίοις, Ἐθεώρουν τὸν Σατανᾶν ὡς ἀστραπήν. Horum locorum notitiam debemus A. Kallio in Mss.]

[* Ἀγαθῶδες, Sampsuchum, Append. ad Dioscor. iii. 47. p. 454. Sic citat Du-Cang. Glossar. Gr., sed, pro ἀγαθῶδες, in Saraceni Ed. est * Ἀγαθίδες.]

[* Ἀγαθώνυμος, Pseudo-Plutarcho de Fluminibus nomen est auctoris libri, cui titulus fuit Περσίς. Vide Meursii Bibl. Gr., in Opp. T. iii. p. 1075. E.]

[* Ἀγαθωνυμία, ας, ἡ, Dionys. Areop. p. 179. 184., ex A. Kallii Mss.]

¶ Ἀγαθύνω, F. υνῶ, Bonum efficio, Bonum reddo, Beneficio afficio, (Exhilaro). Dionys. Areop. Jungitur accusativo. [Verbum hoc Alexandrinorum proprium est, sed de eo silet Sturzius in Lib. de Dial. Maced. et Alex. Ruth. iii. 10., Ἠγάθυνας τὸ ἔλεός σου τὸ ἔσχατον ὑπὲρ τὸ πρῶτον, Meliorem fecisti misericordiam tuam posteriorem, quam priorem. 3 Reg. i. 47., Λέγοντες, Ἀγαθύναι ὁ Θεὸς τὸ ὄνομα Σαλωμὼν ὑπὲρ τὸ ὄνομά σου, καὶ μεγαλύναι τὸν θρόνον αὐτοῦ ὑπὲρ τὸν θρόνον σου, ubi ἀγαθῦναι est Bonum nomen facere. 4 Reg. ix. 30., Καὶ Ἰεσάβελ ἤκουσε, καὶ ἐστιμμίσατο[1] τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ἠγάθυνε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, i. e. Exornabat caput suum. 4 Reg. x. 30., Ἀνθ' ὧν ὅσα ἠγάθυνας ποιῆσαι τὸ εὐθὲς, Eo quod bonum tibi visum est, facere rectum. Ps. l. 18., Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σίων, i. e. Benefac Sioni. Vide Biel Thes. Philolog.] At in Bibliis usurpatum est absolute eo loco, Ἀγάθυνον, Κύριε, τοῖς ἀγαθοῖς, Bonus vel beneficus esto, Domine, erga bonos. Nisi forte scriptum est male ἀγάθυνον pro ἀγαθύνου. [Psalm. xxxv. 3. Τὰ ῥήματα τοῦ στόματος αὐτοῦ ἀνομία καὶ δόλος, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι τοῦ ἀγαθῦναι. Clemens Alex. Str. vi. p. 792. 27., Θεὸς ὄντως καὶ πατὴρ ἀγαθὸς, ὤν τε καὶ γινόμενος ἐν ἀδιαλείπτοις εὐποιΐαις, ἐν * ταυτότητι τῆς ἀγαθωσύνης * ἀπαραβάτως μένει· τί γὰρ ὄφελος ἀγαθοῦ, μὴ ἐνεργοῦντος, μηδὲ ἀγαθύνοντος; Idem ibid. vi. p. 823. 14., Θεοῦ μόνον τὸ ἀγαθύνειν ἔργον ἐστίν. Suidas, a G. Wakef. in Mss. citatus, Μαλθάξαι· ἀγαθύναι, καταπραῦναι, Emollire. Sic edidit Kuster. vel sua vel typothetæ culpa, pro ἀγαθῦναι, ut in Ed. Mediolan. legitur.[2] Hesych. Ἐπιεικεύσατο· ἠγάθυνεν. Glossa sacra est; respicitur enim Esdr. ix. 8., Ἐπιεικεύσατο ἡμῖν ὁ Θεὸς, Clementem se nobis præbuit Deus.]

Ἀγαθύνομαι, Pass. Bene afficior, vel Bene affectus sum, In bonitatem sum pronus, Bonitatis sum par-

A ticeps. In Bibliis, Nehem. ii. (5.) Ἀγαθύνεσθαι ἐνώπιόν τινος, pro eo, quod Hebr. verba sonant, Placere coram facie alicujus. [Locus est hic: Εἰ ἀγαθυνθήσεται ὁ παῖς σου ἐνώπιόν σου, ὥστε πέμψαι αὐτὸν, Num placet tibi servus tuus, ut mittas illum, ut Biel. Thes. Philolog. vertit. Cf. v. 6. Καὶ ἠγαθύνθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως.] Dan. vi. (23.), Ὁ βασιλεὺς πολὺ ἠγαθύνθη ἐπ' αὐτῷ, pro Gavisus est super eo, [Rex valde lætabatur propter illum, Biel.] Quæ significationes ab etymologia ipsius verbi alienæ sunt. Habetur et aliis locis, sed non consensu omnium exemplarium. [Jud. xvi. 25., Ὅτε ἠγαθύνθη ἡ καρδία αὐτῶν, Cum essent hilares. Sic ἀγαθὸς in Bibliis usurpatur pro Hilaris, ut Sir. xxx. 27., Λαμπρὰ καρδία καὶ ἀγαθὴ, Cor splendidum et hilare. Cf. 1 Reg. xxv. 36., Καὶ ἡ καρδία Νάβαλ ἀγαθὴ ἐπ' αὐτόν. Sir. xxxv. 8. 9., Ἀγαθὸς ὀφθαλμὸς, Oculus vel vultus hilaris. Vide Bielii Thes. Philolog. et inprimis Gatak. Diss. de N. T. Stilo c. xiii. p. 86. b—f. Jud. xviii. 20., Καὶ ἠγαθύνθη ἡ καρδία τοῦ ἱερέως, Et

B bonum videbatur Sacerdoti. 1 Macc. i. 14., Καὶ ἠγαθύνθη ὁ λόγος ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτῶν. Clemens Alex. Str. v. *p. 626. 27. loco ad v. Ἀγαθοποιΐα citato. Maximi Scholia p. 308. in Dionys. Areop., Τοῦτο γὰρ ἡ ἀρχὴ καὶ αἰτία τοῦ θεοῦσθαι καὶ ἀγαθύνεσθαι. Simplic. Comment. in Epicteti Enchirid. i. p. 23=12. b., Αὕτη οὖν ἡ αὐτοκίνητος οὐσία, ἅτε ὑποβᾶσα τοῦ ἀκινήτου, καὶ κατὰ μέθεξιν ἀγαθυνομένη, κινεῖται μὲν ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν, ἀλλ' ἀφ' ἑαυτῆς κινεῖται, καὶ οὐκ ἀπ' ἄλλου, ἐφιεμένη τε αὐτοῦ καὶ * κατορεγομένη, Hæc igitur natura, quæ interno motu sibique proprio cietur, inferior quidem naturis immobilibus, et bonum nonnisi participatione accipiens, movetur illa quidem ad bonum, sed suapte vi movetur, non aliena, cum illud desiderat appetitque. Idem ibid. xxxviii =xxxi. p. 386=242. c., Οὕτω πολλῷ μᾶλλον τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητος, τῆς καὶ τὸν ἥλιον τῷ κόσμῳ δωρησαμένης, πάντα μετέχει * ἀπραγματεύτως, καὶ ἀγαθύνεται, κατὰ τὰ μέτρα τῆς ἑαυτῶν ἐπιτηδειότητος, οὐδὲν εἰς τοῦτο τοῦ Θεοῦ πονοῦντος, οὐδὲ περισπωμένου, Sic

C multo magis divina bonitate, quæ et solem mundo donavit, omnia fruuntur absque illius molestia, et bona fiunt, pro ratione sui captus, nihil idcirco operose laborante Deo neque distracto. G. Wakef. in Mss. Synesium p. 137. citat.]

[* Ἀγαθόω, Benefacio. Jer. xliv. 27. 1 Reg. xxv. 31., Καὶ ἀγαθῶσαι Κύριος τῷ κυρίῳ μου, καὶ μνησθήσῃ τῆς δούλης σου ἀγαθῶσαι αὐτῇ, ubi construitur cum dativo, at in Jer. xxxii. 41. cum accusativo, quemadmodum et Sir. xlix. 10., Καὶ γὰρ ἐμνήσθη τῶν ἐχθρῶν ἐν ὄμβρῳ, καὶ ἀγαθῶσαι τοὺς εὐθύνοντας ὁδούς. Vide Biel. Thes. Philol. Vox hæc in Schneideri Lex. non legitur.]

" Ἀγάθων, nomen tragici cujusdam, qui ob mol-
" litiem taxatur ab Aristoph. præsertim, [Thesmoph.
" 29. et passim in primo fabulæ actu, Ran. 83.
" ' Aristoph. Fragm. 278.' Schæf. in Mss.] Unde
" et Ἀγαθώνειος (s. * Ἀγαθώνιος) αὔλησις dicitur ἡ

" ἈΓΑΠΤΕΡΕΩΣ, Valde volucriter, si ita loqui liceret, i. e. pernicissime, Citissime, Celerrime, item Prompte, Prompto et " alacri animo, Lubenter. Ab Hesychio enim exponitur non solum ταχέως, sed etiam προθύμως, ἀσμένως." H. St. Thes. Ind. Lege, cum Ruhnken., quem vide in Epist. Crit. i. p. 105., Ἀπτερέως.

[1] Alex. ἐστιβείσατο, Ald. ἐστιβίσατο, C. ἐστιβάσατο, teste L. Bosio. Verbum * Στιβίζω, de quo v. nos supra p. cccxlix. b., legitur in Eusebii Eccles. Hist. v. 18. p. 131. A., Προφήτης, εἰπέ μοι, βάπτεται; προφήτης στιβίζεται; προφήτης * φιλοκοσμεῖ; προφήτης τάβλαις καὶ κύβοις παίζει; προφήτης δανείζει; Et * Καθυποστιβίζω extat in Nicolai Damasceni Historiarum Excerptis p. 20. ed. Orellii, Ὤιμην αὐτὸς ἀξιώτερος εἶναι τοῦτο τὸ γέρας ἔχειν, ἀνδρειότερός τε ὢν καὶ ὠφελιμώτερος βασιλεῖ ἢ σὺ, ὁ * κατεξυρημένος τε καὶ καθυπεστιβισμένος τὼ ὀφθαλμὼ, ψιμιθίῳ δὲ τὸ χρῶμα ἐναλειφόμενος. Vide Vales. ibi, et Boissonad. ad Philostr. p. 580. Hesych. Ὑπογράμματα· στιμμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν. " Lego, Στίγματα. Hesych. Στίγματα· ποικίλματα. Scribe, Στιβίσματα." Toup. Emendd. in Suid. et Hes. T. iv. p. 154. Imo recte se habet uterque Lexicographi locus. Vide nos supra l. c. I. C. Gottl. Ernestio judice p. 253., glossa, Στίγματα· ποικίλματα, sacra est, afferente e Cantic. i. 10., Μετὰ στιγμάτων τοῦ ἀργυρίου, ubi Symm. habet ποικιλμάτων. " Cautio adhibenda est in iis glossis, quæ plura glossemata habent. His quando locus ex vetere scriptore adjungitur, non statim sequitur, totam glossam ad eum locum pertinere. Interdum enim unum modo ex pluribus glossematibus, et plerumque ultimum loco allato accommodandum est, reliquis ad longe alios scriptores pertinentibus. Ejus observationis exemplum est in hac glossa Suidæ: Στίγματα· πληγαὶ, τραύματα, ἢ ποικίλματα· Αἰλιανὸς, Τὰ βιβλία καταφλέξας τῶν ἀθέων τε καὶ ἀσεβῶν καὶ ἐκτεθηλυμμένων στιγμάτων, τὴν σποδὸν ἀναδεύσειε κηρῷ ὑγρῷ, καὶ ἐπιπλάσαιτο. Errat vehementer, qui omnia illa glossemata ad locum Æliani, qui affertur, explicandum valere putet. Nam diversæ unius ejusdemque vocabuli significationes ad unum locum conferri non possunt. Immo vero τὰ στίγματα in Æliano notant sola ποικίλματα. Vide H. St. Thes. T. iii. p. 1033.] Ceteræ significationes, πληγαὶ, et τραύματα, referendæ sunt ad illa verba Pauli, Τὰ στίγματα τοῦ Χριστοῦ, Gal. vi. 17. Ergo glossa sacra est, si ita enuncies, Στίγματα· πληγαὶ, τραύματα. Sin ita, Στίγματα· ποικίλματα, non est sacra, sed solum Ælianum spectat." J. C. G. Ernestii Dissert. de Glossis sacris Suidæ et Phavor. p. xix.

[2] Regulæ de Prosodia, ab Hermanno editæ p. 432.: Ὀτρύνω, ἀλγύνω, καὶ τὰ ὅμοια μακρὸν ἔχει τὸ δίχρονον, ὥστε τὸ ὀτρῦνον, ἀλγῦνον, * προπερισπῶνται· ὀτρύνω, ὁ μέλλων ὀτρυνῶ, ὁ ἀόριστος ὤτρυνα, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ὀτρῦναι, ὃ καὶ προπερισπᾶται κατὰ τὸν κανόνα· εἰ μέν τοι περισπῷτο ὁ μέλλων, καὶ τὴν παραλήγουσαν αὐτοῦ ἐκτείνει ὁ ἀόριστος. Οὕτως οὖν καὶ τὸ ἀλγῦναι, μολῦναι, ὀξῦναι, σὺν τούτοις καὶ τὸ δῦναι. Ὀρύξαι, ἀμύξαι, καὶ τὰ ὅμοια παροξύνονται.

" μαλακὴ, ut tradit Hesych. Suidas addit ita vocatam " fuisse την εὔκρατον καὶ ἡδίστην. [Locus est: Ἀγαθώνειος αὔλησις· ἡ μαλακὴ καὶ ἐκλελυμένη, ἢ ἡ μήτε χαλαρὰ, μήτε τραχεῖα, ἀλλ' εὔκρατος καὶ ἡδίστη. Schol. ad Aristoph. Ran. v. 83.: Οὗτος τραγικὸς ποιητὴς ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο—οὗτος δὲ ὁ Ἀγάθων κωμῳδοποιὸς τοῦ Σωκράτους διδασκάλου, ἀγαθὸς τὸν τρόπον καὶ τὴν τράπεζαν λαμπρός· καὶ φασὶν ὅτι Πλάτωνος συμπόσιον ἐν ἑστιάσει αὐτοῦ γέγραπται, πολλῶν ἅμα φιλοσόφων συναὐτῷ καταχθέντων. Hunc locum descripsit Suidas. Cf. Hesych. et Zonar. p. 13. " Falluntur Wolfius et Portus, qui hæc sc. Κωμῳδοποιὸς κ. τ. λ.) de alio Agathone, et a priori diverso, accipienda putant.[1] Nam ex Schol. Aristoph. clarissime patet, hæc ad unum eundemque Agathonem pertinere. Turbat tamen nonnihil vox κωμῳδοποιὸς, quoniam Agatho non fuit Poeta Comicus, sed Tragicus, ut non solum Suidas hoc ipso loco docet, sed etiam Aristoph. Thesm. p. 766., ubi eum expresse τραγῳδοποιὸν vocat. Quare, qui hoc loco τραγῳδοποιὸς pro κωμῳδοποιὸς scribendum censuerit, me non habebit dissentientem." Kuster. Sed rem acu tetigit Bentl. Opusc. p. 63., a Schæf. in Mss. laudatus:— 'An ergo delicatior noster Agatho etiam comœdias conscripsit? Minime vero, licet doctissimus Greg. Gyraldus Dialog. de Poet., hoc ipso loco motus, id affirmet. Oscitantis nostri scholiastæ, eumque dein secuti Suidæ, tantum error est, cum narratio non alio, nisi hoc, fundamento sit excitata. Erat in ædibus hujus Agathonis Platonis convivium, in cujus fine (p. 336., Τὸν τέχνῃ τραγῳδοποιὸν ὄντα, καὶ κωμῳδοποιὸν εἶναι,) inducitur Socrates, probans Agathoni et Aristophani, 'Earundem esse partium, utrumque, et tragœdias et comœdias, scribere, eumque, qui bonus tragicus esset, esse etiam comicum.' Hinc lepidam historiam Grammatici nostri conflarunt, esse Agathonem Comicum, discipulum Socratis." Vide Luciani Rhet. Præc. T. iii. p. 11. atque Plut. Sympos. i. 1. et iii. 1. T. viii. p. 422. 13. et p. 559. 1. Vide et Meursii Bibl. Gr. in Opp. T. iii. p. 1075. d. Zenob. αὐλητὴν eum vocat, ubi lege Schottum. Plut. de Cupid. Divit. T. viii. p. 90. 7., Ὡς γὰρ Ἀγάθων τὸν αὐλὸν ἀπέπεμψεν ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τὰς γυναῖκας, οἰόμενος ἀρκεῖν τοὺς λόγους τῶν παρόντων· οὕτως ἀποπέμψειας ἂν κλίνας ἀλουργοὺς, καὶ τραπέζας πολυτελεῖς, καὶ τὰ περιττὰ πάντα, τοὺς πλουσίους ὁρῶν χρωμένους, οἷς οἱ πένητες. Idem Sympos. iii. 1. p. 557. 14., Θαυμάζω δὲ καὶ Ἐράτωνα τοῦτον, εἰ τὰς μὲν ἐν τοῖς μέλεσι παρακρούσεις βδελυττόμενον καὶ κατηγοροῦντα τοῦ καλοῦ Ἀγάθωνος, ὃν πρῶτον εἰς τραγῳδίαν φασὶν ἐμβαλεῖν καὶ ὑπομίξαι τὸ χρωματικὸν, ὅτε τοὺς Μυσοὺς ἐδίδασκεν, αὐτὸς δὲ ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, ποικίλων χρωμάτων καὶ ἀνθηρῶν τὸ συμπόσιον ἐμπέπληκε. Ubi aut βδελύττεται καὶ κατηγορεῖ legendum esse, aut deesse aliquid, e. c. βδελυττόμενον ἐπιδείκνυται καὶ κατηγοροῦντα, monet Reisk. Per τὸ χρωματικὸν autem hoc loco colores dicendi, seu figuras et schemata, ad quæ referuntur etiam antitheta, intellexit Perizon. ad Æl. V. H. xiv. 13., Πολλοῖς καὶ πολλάκις χρῆται τοῖς ἀντιθέτοις ὁ Ἀγάθων. Ἐπεὶ δέ τις, οἷον ἐπανορθούμενος αὐτὸν, ἐβούλετο περιαιρεῖν αὐτὰ τῶν ἐκείνου δραμάτων, εἶπεν· Ἀλλὰ σύ γε, γενναῖε, λέληθας σεαυτὸν, τὸν Ἀγάθωνα ἐκ τοῦ Ἀγάθωνος ἀφανίζων. Οὕτως ἐκόμα ἐπὶ τούτοις ἐκεῖνος, καὶ ᾤετο τὴν αὐτοῦ τραγῳδίαν ταῦτ' εἶναι. Vide Kuhn., qui Agathonis antithetorum

A gustum ex Aristot. et Athen. dedit. Συναγ. Λέξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. i. 410. Ἀντίθετον· τὸ σχῆμα τῆς φράσεως, ὡς ἡμεῖς, Ἀριστοφ. Θεσμοφ., Καὶ κατ' Ἀγάθων' ἀντίθετον ἐξευρημένον. Quin et hic, notante Meursio l. c., τῶν ἐμβολίμων auctor fuit: Aristot. de Poet. xxxii. p. 61. ed. Tyrwh., Καὶ τὸν χορὸν δὲ ἕνα δεῖ ὑπολαβεῖν τῶν ὑποκριτῶν, καὶ μόριον εἶναι τοῦ ὅλου, καὶ συναγωνίζεσθαι, μὴ ὥσπερ παρ' Εὐριπίδῃ, ἀλλ' ὥσπερ παρὰ Σοφοκλεῖ. Τοῖς δὲ λοιποῖς τὰ διδόμενα οὐ μᾶλλον τοῦ μύθου, ἢ ἄλλης τραγῳδίας ἐστί· δι' ὃ ἐμβόλιμα ᾄδουσι, πρώτου ἄρξαντος Ἀγάθωνος τοῦ τοιούτου· καί τοι τί διαφέρει, ἢ ἐμβόλιμα, ᾄδειν, ἢ ῥῆσιν ἐξ ἄλλου εἰς ἄλλο ἁρμόττειν, ἢ ἐπεισόδιον ὅλον; De Agathone hoc Pausaniæ et Euripidi amato egit Æl. V. H. ii. 21. et xiii. 4. In Agathonem quendam, fortissimum virum, in pugna pro Abderis interfectum, extat Anacreontis Epigr. p. 470. ed. Fisch. et Anthol. T. i. p. 56. ed. Jacobs. " Agathonis Samii Grammatici Περὶ Ποταμῶν secundum citat Stobæus Serm. xcviii. Ejusdem, puto,[2] est Περίπλους Πόντου: B Schol. Apollon. R. ii. (1015.), Ἀκριβέστερον δὲ ὁ Ἀγάθων ἐν τῷ τοῦ Πόντου Περίπλῳ. Item Σκυθικά: Plut. de Flum. Ἱστορεῖ Ἀγάθων ἐν δευτέρῳ Σκυθικῶν." Meursius Bibl. Gr. i. in Opp. T. iii. p. 1075. c.]

" At Ἀγαθώνιος, nomen regis cujusdam " Tartessiorum, ut idem Suidas tradit, pro quo ap. " Herod. (i. 163.) est Ἀργανθώνιος." H. St. Thes. Ind. [Ἀργανθώνιος quidem legitur non solum apud Herod. (ubi tamen, teste Schweigh., Ἀγανθώνιος est in Cod. F.) sed etiam apud Cicer. de Senect. xix., Lucian. Macrob. x. T. iii. p. 214., Hesych. v. Γαλῆ, Tzetzam ad Lycophr. 643. (ubi Vitt. 2 et 3. Ἀγαθόνης, " forte Ἀγαθώνιος, ut Suid." Muller.) Plin. H. N. vii. 48., Valer. Max. viii. c. 13. n. 4. extr., Censorin. de Die nat. xvii., et Sil. Ital. iii. 396., sed, quo minus nos cum Porto, Kustero et Mullero ad Tzetzæ Scholia in Lycophr. 643., Ἀργανθώνιος pro Ἀγαθώνιος Suidæ restituendum censeamus, obstat verborum ordo. Vitiosum igitur codicem Suidas secutus esse videtur.]

ἈΓΑΛΛΩ, Fut. ἀγαλῶ, Præt. ἤγαλκα, Orno, Insignio, C Decoro. Ex ἀγάω ἀγῶ deductum, ut vult Eustath.[3] (ad Il. Λ.) p. 867. (20.): ideo Ἀγάω cum toto suo comitatu illi præposui. [Idem ad Il. Z. p. 656. 59., Τὸ δὲ πῆλεν, ἔχει καὶ ἀπαρέμφατον κείμενόν που ἐν τοῖς ἑξῆς, καθ' ὁμοιότητα τοῦ σφῆλαι, καὶ τοῦ ἶῆλαι, καὶ τοῦ ἀγῆλαι, οἷον εὐνὰς ἀγῆλαι παρ' Εὐριπίδην, ἀντὶ τοῦ τιμῆσαι, τελέσαι μετ' ἀγαλλιάσεως· ὥσπερ δὲ πάλλω ἔπηλα, οὕτω καὶ ψάλλω ἔψηλα, ἐξ οὗ καὶ τὸ ψηλαφᾶν κυριολεκτεῖται, ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Schol. ad Aristoph. Pac. v. 399., Ἀγάλλειν δὲ, ποιεῖν, σκευάζειν, κοσμεῖν· ἀγάλλω μ. ἀγαλῶ, ὁ α ἀόριστος ἤγαλα, κοινῶς, καὶ ἤγηλα, Ἀττικῶς, ὅθεν τὸ ἀπαρέμφατον ἀγῆλαι. Vide P. apud Kuster. ad Suid. v. Ἀγῆλαι. Suid., Zonar. p. 35., et Gramm. S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324.: Ἀγάλλει· ποιεῖ, σκευάζει, κοσμεῖ. Thom. M. p. 4., Ἀγάλλω κάλλιον, ἢ λαμπρύνω. Ἀριστείδης ἐν τῷ Ἀπελλᾷ γενεθλιακῷ· Οἷς δ' ἄν τις ἀγῆλαι (Cod. A. ἀγῆλαι et sic in Aristidis loco, notante Stœbero) τήνδε τὴν ἡμέραν. Aristidis autem locus extat T. i. p. 68. ed. pr. Oxon. D 1722. 4. Excerpta ex Grammatica G. Lecapeni in Matthiæi Lectt. Mosq. T. i. p. 57.: Ἀγάλλω· τὸ κοσμῶ, καὶ ἤγαλλε τὴν τράπεζαν τοῖς ἐδέσμασι, καὶ ἀγάλλει τὴν ἐσθῆτα τοῖς μαργάροις, ὡς καὶ Ἀριστείδης· Οἷς δ' ἄν τις ἀγῆλαι τήνδε τὴν ἡμέραν, ἀντὶ τοῦ κοσ-

[1] Meursius quoque, Bibl. Gr. i. in Opp. T. iii. p. 1075. b., hoc Suidæ loco motus, Agathonem Comicum ab Agathone Tragico distinguit. " Agatho hic Comicus fuit et Tragicus simul poeta; nam perperam ex uno duos fecit diversos Voss. in Poetis Gr." Perizon. ad Æl. Var. Hist. ii. 21. Vide eund. ibid. xiii. 4.

[2] " Agatho ἐν τῷ τοῦ Πόντου (Εὐξείνου) Περίπλῳ, forsan Samius, de quo Vossius." Index Scriptt. in Scholiis ad Apollon. R. citatorum, a Schæf. editus.

[3] Locus est hic:—Πρωτότυπον δὲ τοῦ ἰάλλω, τὸ ἰῶ τουτέστι πέμπω, καθὰ καὶ τοῦ ἀχάλλω [leg. ἀσχάλλω], τὸ ἄχω πλεονασμῷ τοῦ σ, ὅθεν καὶ τὸ ἄχος, καὶ τὸ ἄχνυσθαι, καὶ τοῦ θάλλω, τὸ θέω θῶ, ἐξ οὗ καὶ ἄνθος ἐκ τοῦ ἀναθέειν συγκοπὲν, καὶ τοῦ ἀγάλλω, τὸ ἀγάω ἀγῶ, καὶ τοῦ ἐπὶ βλάβῃ σφάλλω τὸ σφῶ, ἐκ τοῦ φῶ γεγονὸς αὐτὸ, ἀφ' οὗ προσελεύσει τοῦ σ καὶ τὸ σφάζω, καὶ τὸ σφαδάζω, καὶ ὁ σφυγμὸς, [leg. σφαδασμός]· οὕτω δὲ καὶ τοῦ ψάλλω πρόεστι τὸ ψῶ, ἐκεῖνο δὲ αὖθις προϋπόκειται τοῦ ψηλαφῶ, ψηλαφᾷν γὰρ κυρίως τὸ ψάλλειν ἐπαφώμενον χορδῶν, ταυτὸν δ' εἰπεῖν, ψῶντα χειρί. In Etymologo semper scribitur ἄγω, non ἀγῶ: p. 161. 27., Ἀσχάλλων—παρὰ τὸ ἄχω—γίνεται ἀχάλλω, ὥσπερ ἄγω, ἀγάλλω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἀσχάλλω—ἢ παρὰ τὸ σχῶ, σχάλλω, καὶ ἀσχάλλω: p. 251. 7., Παρὰ τὸ δαίω, παράγωγον δαιάλλω, ὡς ἄγω ἀγάλλω, καὶ ἴω ἰάλλω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δέλτα, δαιδάλλω: p. 471. 33., Ἰνδάλλω· ὥσπερ παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἀγάλλω, καὶ ἴω τὸ πέμπω, ἰάλλω, οὕτω παρὰ τὸ εἴδω τὸ ὁμοιῶ γίνεται ἰδάλλω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν [ἰνδάλλω]: p. 161. 52., Ἀτάλλων· παρὰ τὸ τλῶ τὸ καρτερῶ καὶ ὑπομένω, γίνεται τλὰς, καὶ ἄτλας, ὁ μὴ δυνάμενος τλῆναι, ἐξ αὐτοῦ, ἀτάλλων, ὁ ἀπαθὴς καὶ μὴ κακοπαθῶν. Etym. ergo verbum ἀγάλλω, non, ut Eustath., ab ἀγῶ, sed ab ἄγω τὸ τιμῶ, quæ etymologia et auctori Lexici S. Germ., apud Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 328. placuit, sed paulo obscurius indicatur.

μῆσαι καὶ τιμῆσαι καὶ δοξάσαι καὶ λαμπρύναι (leg. *λαμπρῦναι*). *Ἀγάλλω γὰρ τὸ κοσμῶ καὶ τιμῶ καὶ λαμπρύνω. Καὶ ἤγαλε, καὶ ἤγηλε, καὶ ἀγῆλαι, ὡς τὸ σφῆλαι καὶ ψῆλαι, ἀντὶ τοῦ κροῦσαι καὶ κινῆσαι.* Hesych. Zonar. p. 37., et Etym. p. 9. 52., *Ἀγῆλαι· κοσμῆσαι.* "*Ἀγάλλειν* est proprie Nitidare, Splendide atque eleganter expolire, Ornare, ut Eurip. Med. v. 1026., *Πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν*, (vide Eustath. modo citatum, qui Euripidis loc. laudat, sed pessime interpretatur), deinde Vultum et oculos grata specie lætare, ut Livius ait vetus ille Tragicus, hinc Deos honoribus ac venerando lætificare, quam verbi vim egregie declaravit P. Wesseling. ad S. Petit. LL. A. p. 68. Divi cultu erga se mortalium lætiscunt, ut Sisenna scripsit apud Non. p. 133." T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 5. "*Ἀγάλλειν* proprie est Nitidum reddere, Sic aliquid exornare, ut oculos grata sui specie exhilaret, quam notionem pulcre, ut omnia, explicat Hemsterh. ad Thom. M. in v. Lex. S. Germ. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 328.): *Ἀγῆλαι· τιμῆσαι θεὸν, ἀγλαΐσαι.*[1] *Ἔστι δὲ ἡ λέξις τῶν πάνυ Ἀττικῶν. Καὶ Ἀγήλω, καὶ Ἀγαλοῦμεν ἐρεῖς, καὶ Ἤγαλε* (*Ἄγαλλε* Bekk. Lege vel *Ἤγαλλε*, vel *Ἤγαλε*), *καὶ* * *Προσαγαλεῖ τὸν θεὸν, ἀντὶ τοῦ, εὔξεται καὶ τιμήσει. Καὶ Ἄγω ἀντὶ τοῦ τιμῶ. Τό τε οὖν Ἄγειν, καὶ τὸ Ἀγῆλαι, Ἀττικὰ, ἀλλὰ τὸ μὲν Ἄγειν πολιτικὸν, τὸ δὲ Ἀγῆλαι κωμῳδικὸν, καὶ ἐγγὺς γλώττης.* (Etymologia verbi *ἀγάλλω* ab *ἄγω τὸ τιμῶ* hic indicari videtur). *Φεύγειν μὲν οὖν χρὴ τὸ τῶν γλωττῶν, εἰδέναι δὲ, εἰ ᾖ* (*εἴη* Bekk.) *ἀρχαῖα* (*ἀρχαία* Bekk.) *φωνὴ, καὶ σπουδὴ* (*σπουδῇ* Bekk.) *σεμνότητος λόγων, χρήσαιο τῷ τοιούτῳ χαρακτῆρι τῶν ὀνομάτων, φησὶν ὁ Φρύνιχος* (sc. in Apparatu Sophistico pleniore, quam nunc superest.) *Εὔπολις δὲ τῷ Ἀγῆλαι ἐχρήσατο ἐν [illegible]οις· Ἀναθῶμεν νῦν χ' ἡμεῖς τούτοις τὰς διττὰς εἰρεσ[illegible]ς, Καὶ* * *προσαγήλωμεν ἐπελθόντες*, (*προσαγήλωμ' [illegible]θόντας*,[2] Etym. M. p. 9. 52: in Suida additur, *χαίρε[illegible] πάντες, δεχόμεθα*, pro quo metrum palam *δεχόμεσθα* flagitat, inquit Kuster.) *Ἀριστοφάνης* (Pace v. 39[illegible], ubi vide Bergler.), *Καί σε θυσίαισιν ἱεραῖσι, προσόδοις τε μεγάλαισι ἰδίᾳ* (sic Suid. sed *διὰ* Bekk.) *πάντες* (sic Suid. sed *παντὸς* Bekk. vide Schol.) *ὦ πότνι' ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί.*[3] *Ἕρμιππος Ἀρτοπώλισι· Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς, οἵους ἐγὼ* (sic Suid. sed *ἰοῦσ' ἔσω* Schol. ad Eurip. Med. v. [illegible]27. et Bekkeri Anecd. Gr.) *Καὶ θυμιάσω, τοῦ τέκνου σεσωσμένου. Θεόπομπος Πηνελόπῃ· καί σε τῇ νουμηνίᾳ Ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν ἀεὶ καὶ δάφνῃ.* E Comicorum testi-

A moniis, ab hoc Grammatico allatis, quædam sunt apud Suid. Etymol. M. in v. et Schol. ad Eurip. Med. 1027., ex quo in Hermippi fragmento legendum est, *Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἔσω.* Vide Kust. in Add. ad Suid. v. *Ἀγῆλαι.* (Vide nos supra.) Idem Scholiastes Phrynichum de hoc verbo laudat, non Comicum, ut vv. dd. putarunt (v. T. Hemst. ad Thom. p. 5.), sed Atticistam, ut nunc e Grammatico Ms. intelligitur." Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 5.] Plato de Legg. xi. (T. ix. p. 160. ed. Bipont.), *Οὐκοῦν διανοηθῶμεν ὃ σμικρῷ πρότερον εἴπομεν, ὡς οὐδὲν πρὸς θεῶν τιμιώτερον ἄγαλμα ἂν κτησαίμεθα πατρὸς καὶ προπάτορος παρειμένων γήρᾳ, καὶ μητέρων τὴν αὐτὴν δύναμιν ἐχουσῶν· οὓς ὅταν ἀγάλλῃ τὶς τιμαῖς, γέγηθεν ὁ θεὸς*, i. e. Quibus honoratis, Deus gaudet. [In ed. Bipont. *τιμαῖς* male ad *γέγηθεν* refertur, et sic citat L. C. V. ad Scapulæ marg., cum id ad *ἀγάλλῃ* pertinere satis pateat. Idem ibid. p. 158., *Τοὺς μὲν τῶν θεῶν ὁρῶντες σαφῶς, τιμῶμεν· τῶν δ' εἰκόνας, ἀγάλματα ἱδρυσάμενοι, οὓς ἡμῖν ἀγάλλουσι καίπερ ἀψύχους*
B *ὄντας, ἐκείνους ἡγούμεθα τοὺς ἐμψύχους θεοὺς πολλὴν διὰ ταῦτ' εὔνοιαν καὶ χάριν ἔχειν.* Pindari Nem. v. 79. *Ἀγάλλει ἔθνος*, i. e. Decorat, ornat, ubi Schol. *σεμνύνει*: Olymp. i. 139., *Τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς Ἔδωκεν δίφρον χρύσεον*, ubi Schol. *τοῦτον μὲν οὖν φησὶ τὸν Πέλοπα κοσμῶν καὶ αὔξων*, i. e. *τιμῶν*, ut recte interpretatur Damm. Eurip. Herc. Fur. v. 375., *Τάν τε* * *χρυσοκάρανον Δόρκαν ποικιλόνωτον*, * *Συλήτειραν ἀγρωστᾶν Κτείνας, θηροφόνον θεὰν Οἰνωᾶτιν ἀγάλλει*, ubi vulgo vertitur, Delectavit: sensus est, Dianam, cui sacra erat illa cerva, colit, honoribus ac venerando lætificat, iratam placat. Apollodori Biblioth. ii. 5. 3., *Μετὰ Ἀπόλλωνος δὲ Ἄρτεμις συντυχοῦσα ἀφῃρεῖτο, καὶ τὸ ἱερὸν ζῶον αὐτῆς κτείναντα κατεμέμφετο· ὁ δὲ, ὑποτιμησάμενος τὴν ἀνάγκην, καὶ τὸν αἴτιον εἰπὼν Εὐρυσθέα γεγονέναι, πραΰνας τὴν ὀργὴν τῆς θεοῦ, τὸ θηρίον ἐκόμισεν ἔμπνουν εἰς Μυκήνας.* Ubi vide Heynium. Eurip. Bacch. 155., *Μέλπετε τὸν Διόνυσον Βαρυβρόμων ὑπὸ τυμπάνων, Εὔια τὸν εὔιον ἀγαλλόμεναι θεὸν Ἐν Φρυγίασι βοαῖς ἐνο-*
C *παῖσι τε.*] Aristoph. in Pace (v. 395.), *Καί σε θυσίαισιν ἱε-Ραῖσι, προσόδοις τε μεγά-Λαισι διαπαντὸς, ὦ Δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἀεί.* [Idem in Thesmoph. 128. ex edit. Brunck., *Ὧν χάριν ἄνακτ' ἄγαλλε Φοῖβον τιμᾷ.* Porphyr. de Abst. iv. 22., *Φασὶ δὲ καὶ Τριπτόλεμον Ἀθηναίοις νομοθετῆσαι· καὶ τῶν νόμων αὐτοῦ τρεῖς ἔτι Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος λέγει διαμένειν Ἐλευσῖνι τούσδε· Γονεῖς τιμᾷν, Θεοὺς καρποῖς ἀγάλλειν*, Deos fructibus colere, *Ζῶα μὴ σίνεσθαι.* Lex. ineditum e Cod. August. apud Tittmann. ad

[1] In Etym. p. 9. 52. est: *Ἀγῆλαι· ἀναθεῖναι, κοσμῆσαι, εἰς ἄγασιν ἀγαγεῖν καὶ χαρὰν, τιμῆσαι, θεὸν ἀγλαΐσαι. Εὔπολις, Καὶ προσαγήλωμ' ἀπελθόντας· καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις, Καί σε θυσίαις προσόδοις τε μεγάλαις ἀγελοῦμεν. Οἱ δὲ προσειπεῖν, ὁτὲ δὲ διῶξαι. Καὶ Ἀγηλῶ, κοσμήσω.* "In Aristoph. *Νεφελῶν* ed. vulgata simile quiddam legitur non procul a principio [v. 306., *Ναοί θ' ὑψερεφεῖς, καὶ ἀγάλματα, Καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται, Εὐστέφανοί τε θεῶν Θυσίαι*,] sed *ἀγελοῦμεν* ibi non invenio, et fortasse *ἀγηλοῦμεν* scripsit auctor, ut mox *ἀγηλῶ*: nam a them. *ἀγάλλω* dicendum esset *ἀγαλοῦμεν*." Sylburg. Etym. perperam *ἀγαλοῦμεν* citasse ex Aristoph. Nub., pro Pace v. 399., monuit Albertius ad Hesych. v. *Προσαπῆλαι.* V. Pors. Append. ad Toupii Emendd. in Suid. p. 496. *Ἀγηλοῦμεν* est in Schol. ad Eurip. Med. v. 1027., sed *ἀγαλοῦμεν*, ut edidit Brunck., reperitur in Gramm. S. Germ. et Suida. "*Ἀγαλοῦμεν* ex Aristoph., vel Theopompo habet Suid. v. *Ἄγανον. Ἀγαλοῦμεν· ἀντὶ τοῦ κοσμήσομεν.* Sic enim scribendum. Prave editur *Ἀγανοῦμεν*." Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 5. b. Imo recte se habet vulgata scriptura *Ἀγανοῦμεν*, et Toupio Emendd. in Suid. T. iii. p. 12. suspecta, quam verborum ordo pariter ac contextus postulant. Non librarii est error, sed vel Suidæ ipsius, vel Grammatici cujusdam; e quo ille articulum mutuatus sit. Schol. ad Aristoph. Pac. v. 399., *Ἀγαλοῦμεν δὲ, ἐπικοσμήσομεν.* Lex. ineditum e Cod. August. apud Tittmann. ad Zonar. p. lxxviii., *Ἀγάλλω· τὸ τιμῶ, καὶ κοσμῶ, ὁ μέλλων, ἀγαλῶ, ὁ ἀόριστος, ἤγηλα.* Pro *ἀγηλῶ· κοσμήσω*, ut in Etym. legitur, Hesych. habet, *Ἀγήλω· κοσμήσω*, ubi Verweius et Steph. noster ad oram libri sui *ἀγηλῶ* reposuerunt. At uterque lexicographus respexisse videtur ad Hermippi versum, in quo Phrynichus Arab., Gramm. S. Germ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 328., Schol. ad Eurip. Med. v. 1027., et Suid. subj. *ἀγήλω*, ab aor. 1., non fut. *ἀγηλῶ*, repererant, atque adeo Etymologo *ἀγήλω* restituendum pro *ἀγηλῶ* censemus. Vide Nostrum in Thes. Ind. v. *Ἀγηλόμεναι.* Illud *ἀγηλῶ*, quod mirum est Sylburgium non habuisse suspectum, revera est verbum nihili; nam a them. *ἀγάλλω*, de quo loquitur Etym., dicendum est *ἀγαλῶ*, non *ἀγηλῶ*. In Schol. igitur ad Eurip. Med. v. 1027., pro vulgato *ἀγηλοῦμεν*, reponi debet *ἀγαλοῦμεν*. Ceterum in eodem Etym., pro *τιμῆσαι, θεὸν ἀγλαΐσαι*, lege *τιμῆσαι θεὸν, ἀγλαΐσαι*, ut in Gramm. S. Germ. legitur, nisi e Suida reponendum censeas, *τιμῆσαι θεὸν ἀγλαΐαις.* Vide T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 5. a., qui contra ex Etym. Suidam emendat. Zonar. p. 37., *Ἀγῆλαι· τιμῆσαι, κοσμῆσαι, σεμνύναι*, (leg. *σεμνῦναι*, ut in Mich. Pselli Versibus politicis, a Tittmanno ad Zonar. p. cxv. editis, et in Hesych. legitur), *εἰς ἄγασιν καὶ χαρὰν ἀγαγεῖν, ἄγασιν δὲ λέγει τὸν θαυμασμένον.* Verba, *εἰς ἄγασιν καὶ χαρὰν ἀγαγεῖν* ex Etym. sumta esse videntur, sed quæ interpretamenti gratia subjunguntur, *ἄγασιν δὲ λέγει τὸν θαυμασμένον*, vel sunt valde corrupta, vel librario stultissimo debentur. Hesych. *Ἀγῆλαι· σεμνῦναι, ἀναθεῖναι, κοσμῆσαι, καὶ εἰς ἀγέλην ἀγαγεῖν.* An pro *ἀγέλην* legendum *ἄγασιν*, ex Etym. et Zonara? Sed omnino vide Albert. ad v. *Ἀγελάστους.* In illo *ἀναθεῖναι* Hesych. et Etym. procul dubio ad Eupolidis versus respexerunt: *Ἀναθῶμεν νῦν χἠμεῖς τούτοις τὰς διττὰς εἰρεσιώνας, Καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες.* Etym. vero, cum *ἀγῆλαι* exponat per *διῶξαι*, *ἀγάλλειν* cum *ἀγηλατεῖν* confundit.

[2] "Si quis eximios Eupolidis versus fabulam *Δήμους* clausisse putet, evanescet, de qua Kusterus querebatur, loci obscuritas." T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 5. a. Idem, pro *προσαγήλωμεν ἐπελθόντες*, ut in Suida editum est, *προσαγήλωμεν ἀπελθόντες*, ex Etymologi *ἀπελθόντας*, legendum censet.

[3] Brunck. locum sic constituit: *Καί σε θυσίαισιν ἱε-Ραῖσι, προσόδοις τε μεγά-Λαισι διαπαντὸς, ὦ Δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἀεί.* "Sic recte A. ut editt. omnes veteres. In B. *Ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί.* Nescio unde istud *ἡμεῖς* in Kusteri editionem venerit, anne e Vat. Cod. an ex Eurip. Schol. ad Med. v. 1027. [*Φρύνιχος ἀγῆλαι ἀντὶ εὔξασθαι, καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει· Διὰ παντὸς, ὦ δέσποιν', ἀγηλοῦμεν ἡμεῖς σ' ἀεί. Καὶ Ἕρμιππος ἐν Ἀρτοπώλισι· Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς, ἰοῦσ' ἔσω.*] Undecunque sit, est a mala manu. Pæonicus hic versiculus dimeter est, ut reliqui omnes in hoc cantico pæonici." Brunck. Sed et Gramm. S. Germ. *ἡμεῖς* habet. Idem vero, pro *ὦ δέσποτ'*, habet *ὦ πότνι'*: in Schol. Eurip. est *ὦ δέσποιν'—ἡμεῖς σ' ἀεί.* Illud *σ'* post *ἡμεῖς*, notandum est. Vide Porson. Append. ad Toupii Emendd. in Suid. p. 496. qui *ἡμεῖς* reponendum recte statuit.

Zonar. p. lxxviii., Ἀγαλλῶ· τὸ τιμῶ, καὶ κοσμῶ. Suidas: Ἀγήλειεν· τιμήσειεν. Ὅτι Μουκιανὸς ὁ Ῥωμαῖος τιμᾶσθαι ὑφ' ἁπάντων ὑπὲρ πάντας ἤθελε, καὶ ἤχθετο, εἰ καὶ ὁστισοῦν οὐχ ὅτι ὑβρίσειεν αὐτὸν, ἀλλ' ὅτι μὴ οὐ μεγάλως ἀγήλειεν. "Hæc totidem verbis leguntur in Excerptis Dionis (Hist. Rom. L. lxvi. 2.), a Valesio editis p. 702., unde Suidas ista mutuatus est." Kuster. Pro ὅτι μὴ οὐ Reimar. p. 1078. male edidit οὐ μὴ οὐ. Idem Dion xliii. 1. p. 342. 12., Τούτοις τε οὖν αὐτὸν ἤγαλλε. "Assentior Lamberto Bos, qui in Animadvv. ad Scriptores Gr. p. 28. pro ἤγγειλε, quod habent editiones, legendum esse suadet ἤγαλλε, vel, ut Leunclav., ἤγηλε, utrinque a verbo ἀγάλλω, Orno. Ita recte emendatum infra xliv. 48. p. 413. 2., Καὶ ἐφιλήσατε αὐτὸν ὡς πατέρα, καὶ ἠγαπήσατε ὡς εὐεργέτην, τιμαῖς τε οἵαις οὐδένα ἄλλον ἠγήλατε, pro ἠγγείλατε." Reimar. Dion xliii. 17. p. 353. 45., Καὶ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς ταῖς προσηκούσαις τιμαῖς ἀγάλλων: xlvii. 18. p. 503. 12., Καὶ διὰ τοῦτο τοῖς τε ἐψηφισμένοις ἤγαλλον αὐτὸν, καὶ ἑτέροις αὐτόσε προσέθεσαν.] Idem p. 391. (lvi. 3. p. 810. 84.), Καὶ φιλῶ διὰ ταῦτα καὶ ἐπαινῶ, καὶ τούτοις οἷς τέθεικα ἄθλοις ἀγάλλω, καὶ προσέτι καὶ ἄλλαις καὶ τιμαῖς καὶ ἀρχαῖς ἐπιγαυρώσω: [lvii. 10. p. 854. 29., Καὶ ἔν τε τούτῳ τὸν Αὔγουστον ἤγαλλε, i. e. Coluit, ubi ἤγαλλε L., ἤγαλε habet RS. et HS.: lix. 3. p. 904. 15., Οὐδενὶ ἄλλῳ πλὴν τῇ δημοσίᾳ ταφῇ ἤγαλε: lvi. 41. p. 840., Οὐκοῦν οὐδὲ πενθεῖν αὐτὸν ἡμῖν πρέπει, ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ τῇ φύσει ἤδη ἀποδοῦναι, τὴν δὲ ψυχὴν, ὡς καὶ θεοῦ, ἀεὶ ἀγάλλειν. De deo colendo sæpe hoc verbum usurpavit idem Dion, ut li. 25. p. 658. 20., Καὶ αὐτοῖς καὶ τὴν χώραν, ἐν ᾗ καὶ τὸν θεὸν ἀγάλλουσιν, ἐχαρίσατο: lviii. 7. p. 881. 50., Τύχης τέ τι ἄγαλμα, ὃ ἐγεγόνει μὲν, ὥς φασι, Τουλλίου τοῦ βασιλεύσαντός ποτε ἐν τῇ Ῥώμῃ, τότε δὲ ὁ Σηϊανὸς οἴκοι τε εἶχε καὶ μεγάλως ἤγαλλεν, ¶ αὐτός τε θύων εἶδεν ἀποστρεφόμενον, ... καὶ μετὰ τοῦθ' ἕτεροι * συνεξιόντες σφίσιν: lxvii. 1. p. 1100. 6., Θεὸν μὲν γὰρ τὴν Ἀθηνᾶν ἐς τὰ μάλιστα ἤγαλλε. Lex. S. Germ. apud Montfauc. Bibl. Coisl. p. 471. (ubi insere καὶ ante ὅτι), Suidas, Zonar. p. 974., Photius p. 48., et Etym. p. 418. 4., Ἤγαλλεν· ἐθεράπευε. Δίων ἐν ἑκτωκαιδεκάτῳ λόγῳ Ῥωμαϊκῶν· Διά τε οὖν ταῦτα, καὶ ὅτι τὸ θεῖον ἀκριβῶς ἤγαλλεν. Κέχρηνται δὲ τῇ λέξει ἄλλοι τε, καὶ Εὐνόμιος ὁ δυσσεβὴς, καὶ αὐτὸς οὕτω πολλάκις. "Suidas et Etym. καὶ αὐτὸς οὗτος πολλάκις" (imo οὕτω legitur in Etym.), "quæ ab imperita manu adsuta videbantur Kustero; sed bene illa habent. Αὐτὸς οὗτος est enim Δίων, quem antea nominaverat uterque." Tittmann. ad Zonar., ubi est, ὁ δὲ Δίων πολλάκις. Dionis autem locus legitur in ed. Reimari p. 25. 65., ubi sic exhibetur, Διά τε οὖν ταῦτα, καὶ διότι καὶ τὸ θεῖον ἀκριβῶς ἤγαλλεν, ἐχειροτονήθη. "Quod vero Lexici, cujus partem Montfaucon. edidit in Bibl. Coisl., auctor observat p. 471. in Ἤγαλλεν, præter multos alios Eunomium etiam τὸν δυσσεβῆ hoc verbum frequentasse, verum est: quasi parum apte posuisset, sugillat eum, et satis quidem ineleganter, immeritum Gregor. Nyss. T. ii. p. 759., Τὸ μὲν ἀγάλλειν, inquit, ἴσον ἐστὶ τῷ ἐπικαυχᾶσθαι καὶ *ἐπευφραίνεσθαι: melius ipse scripsisset ἀγάλλεσθαι, vel ἐπαγάλλεσθαι." T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 5. b. "Vide Verheyk. ad Anton. Lib. p. 269." Schæf. in Mss. Huc pertinere videtur hæc Suidæ glossa, * Ἡγαλλέη· ἡ θεραπευτική. Zonar. p. 973., Ἡγαλλέη· θεραπευτικὴ, ἀπὸ τοῦ ἀγάλλω, ubi Tittmann., "Suidas et Cyrillus meus, leg. Ἡγαλέη." Imo, si, ut tradit Zonar., Ἡγαλέη ab ἀγάλλω descendat, nihil forte mutandum est: Ἡγαλλέη pro Ἀγαλλέη, ut Ἡγάθεος pro Ἀγάθεος.] Suidas Ἀγάλλων ἑαυτὸν exponit σεμνοποιῶν, i. e. Magnifice sese efferens. [Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324., Ἀγάλλων· ἑαυτὸν σεμνοποιῶν. Lege, Ἀγάλλων ἑαυτόν· σ. Zonaras p. 35., Ἀγάλλων (adde, e Suida, ἑαυτόν·) ὁ ἑαυτὸν σεμνὸν ποιῶν, ἢ χαίρων.] Itidem Hesych. ἀγῆλαι exponit σεμνῦναι. [Zonar. p. 37., Ἀγῆλαι· σεμνῦναι. Mich. Psellus in Versibus Politicis Περὶ Ὀνομάτων, a Tittmanno ad Zonar. p. cxv. editis, Ἀγῆλαι leg. Ἀγῆλαι, τὸ σεμνῦναι.]

Ἀγάλλομαι, Ornor, Decoror, signif. passiva: sed usurpatur potius ut deponens, pro Exorno me. Hom. Il. Σ. ἀγάλλεσθαι et ἐπαγλαΐζεσθαί pro eodem ponit, v. 131., τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἕ φημι Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, i. e. Quibus se exornat, Vel, Quorum ornatu se venditat, Gall. *Desquelles il se brague*, [Pseudo-Didymi Scholia, χαίρει.] Greg. in Epit. Basilii, Ἄλλαι μὲν γὰρ τῶν πόλεων ἄλλοις ἀγάλλονται καλλωπίσμασι. i. Bud. interpr. Visendæ sunt, Visuntur et memorabiles sunt. [Theocr. Idyll. i. 30., a Schæf. in Mss. allatus, ἃ δὲ κατ' αὐτὸν Καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι, ubi Schol. ἀντὶ τοῦ θάλλουσα. Gregor. Naz. in Julianum Invect. p. 34. ed. 1610., Τολμᾷ δὲ ἤδη καὶ κατὰ τοῦ μεγάλου συνθήματος, ὃ μετὰ τοῦ σταυροῦ πομπεύει, καὶ ἄγει τὸν στρατὸν εἰς ὕψος αἰρόμενον, καμάτων λυτήριον ὄν τε καὶ κατὰ Ῥωμαίους ὀνομαζόμενον, καὶ βασιλεῦον, ὡς ἂν εἴποι τις, τῶν λοιπῶν συνθημάτων, ὅσα τε βασιλέων προσώποις ἀγάλλεται καὶ πεπετασμένοις ὑφάσμασιν ἐν διαφόροις βαφαῖς καὶ γράμμασιν, ὅσα τε δρακόντων φοβεροῖς χάσμασιν ἐμπνεόμενα ἐπ' ἄκρων δοράτων αἰωρουμένοις, καὶ διὰ τῶν ὁλκῶν ῥιπιζόμενα φολίσιν ὑφανταῖς καταστίκτων, ἥδιστόν τε ὁμοῦ καὶ φρικτὸν θέαμα προσπίπτει ταῖς ὄψεσιν. Himer. Or. iii. p. 434., Στεφανοῦται δὲ ἡ γῆ, καὶ ἀγάλλεται οὐκ ἀνεμώναις, καὶ ἴοις, καὶ τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν, ἀλλὰ τοῖς Διονύσου τε δώροις καὶ τῷ γλαυκῷ τῆς Ἰδέας στέμματι, ubi Boissonad. ad Marini Vitam Procli p. 69. malit τῆς Ἰδαίας, nempe Cybeles.]

[Ἀγάλλομαι, Celebrari passive. Cassii Dionis xlvii. p. 504. 32., Ἐψηφίσαντο τῇ προτεραίᾳ τὰ γενέσια ἀγάλλεσθαι, Pridie ejus diei natalitia Cæsaris peragi jusserunt: li. p. 651. 60., Τήν τε ἡμέραν, ἐν ᾗ ἂν ἐς τὴν πόλιν ἐσέλθῃ, θυσίαις τε πανδημεὶ ἀγαλθῆναι, καὶ ἱερὰν ἀεὶ ἄγεσθαι: lviii. p. 886. 59., Καὶ τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ ἐτελεύτησε, καὶ ἵππων ἀγῶσι, καὶ θηρίων σφαγαῖς ἐτησίοις, διά τε τῶν ἐς τὰς τέσσαρας ἱερωσύνας τελούντων——ἀγάλλεσθαι.

Ἀγάλλομαι τούτῳ, vel ἐπὶ τούτῳ, Glorior hac re, Jacto hanc rem. Herodot. i. (143.), Αἱ δὲ δυώδεκα πόλιες αὗται τῷ τε οὐνόματι ἠγάλλοντο. Thucyd. iii. (82.), Καὶ τῷ μὲν αἰσχύνονται, ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται. Xenoph. Symp. (iii. 14.), Ἐπὶ τίνι μάλιστα ἀγάλλῃ; Qua potissimum re gloriaris, et tibi places? I. e. μέγα φρονεῖς, ut ibidem loquitur. [Xenoph. Ephes i. p. 2., Ἐφρόνει δὲ τὸ μειράκιον ἐφ' ἑαυτῷ μεγάλα, καὶ ἠγάλλετο μὲν τοῖς τῆς ψυχῆς κατορθώμασι, πολὺ δὲ μᾶλλον τῷ κάλλει τοῦ σώματος. "Dicitur in utramque partem, id quod vel patet ex A. ii. 6. 3., Ὥσπερ τις ἀγάλλεται ἐπὶ θεοσεβείᾳ—οὕτως ἠγάλλετο τῷ ἐξαπατᾶν δύνασθαι. Explicatur aliis verbis, ut Ἀγ. ix. 1., Τῷ ἐμφανὴς εἶναι ἠγάλλετο—ἐσεμνύνετο τῷ σπανίως ὁρᾶσθαι. O. xxi. 5. milites ἀγαλλομένους τῷ πείθεσθαι, §. 4. erat μεγαλυνομένους. Ἀπ. iii. 5. 16., Ἀγάλλονται ἐπὶ τῷ καταφρονεῖν τῶν ἀρχόντων." Lex. Xenoph. Thucyd. iii. 62., Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ βάρβαρος ἦλθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, φασὶ μόνοι Βοιωτῶν οὐ Μηδίσαι, καὶ τούτῳ μάλιστα αὐτοί τε ἀγάλλονται, καὶ ἡμᾶς λοιδοροῦσιν: ii. 63., Τῆς τε πόλεως ὑμᾶς εἰκὸς τῷ τιμωμένῳ ἀπὸ τοῦ ἄρχειν, ᾧπερ ἅπαντες ἀγάλλεσθε, βοηθεῖν. Archilochi Fragm. iii. p. 287. ed. Gaisf., Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ Ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.] ¶ Xenoph. Hist. vi. infinitivo junxit, Ἀγαλλόμεθα βοηθῆσαι ἀνδράσιν ἀγαθοῖς. [Locus est vi. 5. 38. p. 431., Ὁπότε δὲ καὶ ἡμεῖς ἀγαλλόμεθα, οἱ συναγορεύοντες βοηθῆσαι ἀνδράσιν ἀγαθοῖς, ἧπου ὑμῖν γε τοῖς ἔργῳ δυναμένοις βοηθῆσαι, γενναῖα ἂν ταῦτα φανείη, ubi ἀγαλλόμεθα ponitur pro Lætitia exultamus, non, ut Noster arbitratus est, pro Gloriamur, de qua significatione verbi Ἀγάλλομαι mox agetur, nec βοηθῆσαι, ut putat, ad ἀγαλλόμεθα, sed ad συναγορεύοντες pertinet.] Thucyd. autem partic. p. 152. (iv. 95.), Τῆς τε πόλεως, ἣν ἕκαστος πατρίδα ἔχων πρώτην ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἀγάλλεται. Quanquam possit etiam participium ἔχων a verbo separari. [Vide Xenoph. Ages. v. 3. Hier. viii. 5., ubi jungitur participio, ita ut fere verti possit *Perlibenter*.] Hesych. ἀγάλλεται exponit γαυριᾷ, et τέρπεται, de qua significatione statim dicetur. [Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209., Ἀγάλλεται· τέρπεται, σεμνύνεται, σοβαρεύεται, γαυριᾷ. Hesych. Ἀγαλλόμεναι· σεμνυνόμεναι.

Respicitur vel ad Hom. Il. B. 462., vel ad Il. Υ. 222., locis mox citandis. Thom. M. p. 6., Ἀγάλλω κάλλιον, ἢ λαμπρύνω.—Ἀγάλλομαι, ἢ λαμπρύνομαι, deinde affert Thucyd. vi. 41. locum, quem huc pertinere nos minime existimamus. "Cum hujus verbi ratione et significandi virtute optime conveniunt λαμπρύνειν, λαμπρύνεσθαι, quod Atticis penitus eripi nolim, et φαιδρύνειν, φαιδρύνεσθαι." T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 5. b. "Neque tamen λαμπρύνεσθαι hac significatione improbandum est, ut minus Atticum, si Scholiasten Aristophanis sequimur, qui ad Equit. v. 553., Μειρακίων θ' ἅμιλλα λαμ-Πρυνομένων ἐν ἅρμασι, Καὶ βαρυδαιμονούντων, λαμπρυνομένων exponit καυχωμένων, καὶ νικώντων ἐν τοῖς ἅρμασι. Sed nihil obstat, quo minus λαμπρύνεσθαι de magnifico et splendido apparatu in curribus instruendis accipiatur, ut ap. Thucyd. vi. 16., Καὶ ὅσα αὖ ἐν τῇ πόλει χορηγίαις, καὶ (imo ἢ) ἄλλῳ τῳ λαμπρύνομαι." Duker. ad Thucyd. vi. 41. Vide Gregor. Nyss. T. ii. p. 759. loco supra citato. Hesych. Ἠγάλλοντο· ἐγαυρίων. Sedem vero hujus glossæ nescimus. Nonni Dionys. xlii. p. 718. 15., a G. Wakef. in Mss. allata, ἐν κραδίῃ δὲ Παρθενικὴ μείδησεν, ἀπειροκάκῳ δὲ μενοινῇ Αὐχένα γαῦρον ἄειρεν, ἀγαλλομένη χάριν ἥβης, Ὅττι γυνή περ ἐοῦσα, φυὴν ἤικτο θεαίνῃ. Cassii Dionis xxxvii. p. 115. 51., Καὶ πρὸς τὴν ἐπίκλησιν αὐτοῦ ὕβρισεν, ἧπερ πρός τε τοὺς ἄλλους πάντας ἠγάλλετο, καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς Ῥωμαίους: xxxix. p. 218. 32., Καὶ πάνθ' ὅσα καταπράξειν προσεδέχοντο, ὡς καὶ ἔχοντες ἤδη ἠγάλλοντο: xlviii. p. 530. 9., Καὶ προσέτι καὶ ὑπὲρ ἐκεῖνον ἠγάλλετο: liii. p. 700. 97., Λέγω δὲ ταῦτα οὐκ ἄλλως ἐπικομπῶν· οὐδὲ γὰρ ἂν εἶπον αὐτὰ ἀρχὴν, εἰ καὶ ὁτιοῦν πλεονεκτήσειν ἀπ' αὐτῶν ἔμελλον· ἀλλ' ἵνα ἴδητε, ὅτι πολλῶν καὶ μεγάλων ἔς τε τὸ κοινὸν εὐεργετημάτων, καὶ ἐς τὰ οἰκεῖα σεμνολογημάτων ἡμῖν ὄντων, ἐπὶ τούτῳ μάλιστα ἀγαλλόμεθα κ. τ. λ.: lxvii. p. 1103. 98., Αὐτὸς δὲ καὶ ἐπὶ τούτῳ ἠγάλλετο: lxvi. p. 1077. 29. Μέγα γάρ τι, ὡς καὶ αὐτὸς τὴν ἡγεμονίαν τῷ Οὐεσπασιανῷ δεδωκὼς, ἠγάλλετο, διά τε τἄλλα, καὶ ὅτι ἀδελφὸς ὑπ' αὐτοῦ ὠνομάζετο, vulgo ἠγγείλετο, reponendum ἠγάλλετο, ut L. lxxvi. init. p. 859. A. HS. vel, ut Xylander legit, ἠγήλατο, Sylburgius: lxxvi. 1., Ἐφ' ᾧ καὶ μέγιστον ἠγάλλετο. Hippocr. Περὶ Ἄρθρων p. 482. 1., Ἀγάλλεται μὲν ὁ ...ρὸς, χαίρει δὲ καὶ ὁ συνδεδεμένος. ἔπειτα ταχέως ... ὁ συνδεδεμένος * κορίσκεται· ἄσηρον γὰρ τὸ φόρημα ... ...ει δὲ τῷ ἰητρῷ ἐπειδὴ ἐπέδειξεν, ὅτι ἐπίσταται ποι...λως ῥῖνα ἐπιδέειν.]

Ἀγάλλομαι, Oblecto me re aliqua, Gaudeo, Exulto: cum dat. rei. Hom. Od. E. (175.), τὰ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες ἐῗσαι Ὠκύποροι περόωσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ, [ubi Pseudo-Didymus, τερπόμεναι. "Poetice quasi de viventibus dicitur, quod delectentur et cum voluptate et elatione animi fruantur vento secundo. Nam οὖρος Διὸς est οὖρος ἀέρος, et hic est navibus quasi ἄγαλμα, i. e. Res egregie delectans, et in honore habita." Damm. in Lex. p. 8.] Sic de avibus

A dixit, (Il. B. 462.), Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. Quod exponit Eustath. χαίρουσαι τῇ πτήσει, καὶ ἐντρυφῶσαι τοῖς πτεροῖς, i. e., Gaudentes volatu, et se oblectantes pennis, quasi deliciis. [Pseudo-Did. χαίρουσαι, "Alacriter et læte volantes, et præstantiam suam his ostendentes, et respicitur ibi non ad ἔθνεα, sed ad ὄρνιθας. Il. M. 114., Ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, Lætus de equis et curribus suis, eosque ut egregios magni faciens: P. 472., τεύχεα δ' Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο, Jactat se et delectatur iis eximie." Damm. l. c. Dionis Chrys. Orat. iv. de Regno T. i. p. 179. 35. ed Reisk., Ὁ δὲ τῶν φιλοδόξων ἀνδρῶν προστάτης, ἀεὶ μετέωρος, οὐδέποτε γῆς ἐφαπτόμενος, οὐδὲ ταπεινοῦ τινος, ἀλλὰ ὑψηλὸς καὶ μετάρσιος· ὅταν μὲν αἰθρίας τύχῃ καὶ γαλήνης, ἢ ζεφυροῦ τινος ἐπιεικῶς πνέοντος, ἀεὶ μᾶλλον ἀγαλλόμενός τε καὶ ἰὼν εἰς αὐτὸν τὸν αἰθέρα κ. τ. λ. "Imo vero ἀταλλόμενος, Crescens magis magisque," Reisk. "Mallem, Ὑψηλὸς ἀεὶ καὶ μετάρσιος: proxima, ἀεὶ μᾶλλον ἀγαλλόμενος, temere sol-
B licitavit Reisk. Respexit orator Homerica Il. A. (imo (B.) 462. l. c.)" Jacobsii Additt. Animadvv. in Athen. p. 48. Luciani Apol. pro Merc. cond. iv. T. i. p. 711., Σὲ τὸν κολοιὸν ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι.] Sic Hes. Theog. (68.) ἀγαλλόμεναι ὀπὶ καλῇ, quod alibi τερπόμεναι. Xenoph. (Memorab. ii. 1. 33.), Καὶ οἱ μὲν νέοι τοῖς τῶν πρεσβυτέρων ἐπαίνοις χαίρουσι, οἱ δὲ γεραίτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται. Ἀγάλλεσθαι et ἥδεσθαι copulat, Pæd. viii. (4. 6.), Ἐπί τε τοῖς ἐμοῖς καλοῖς μᾶλλον ἐμοῦ ἀγάλλεται καὶ ἥδεται. Imitatus autem Gregorius Xenophontem dixit, inverso tamen ordine, Θαυμασίαν τινὰ ἡδονὴν ἥδεται καὶ ἀγάλλεται. [Sic ipse Xenoph. Ἱππ. x. 3., Οἷοισπερ καὶ αὐτὸς ἥδεταί τε καὶ ἀγάλλεται. Thom. Mag. p. 4., Ἀγάλλω κάλλιον, ἢ λαμπρύνω—καὶ Ἀγάλλομαι, ἢ λαμπρύνομαι. Θουκυδίδης· Καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς ὁ πόλεμος ἀγάλλεται. Ἔστι δὲ ἀγάλλομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ χαίρω. Ad notionem gaudendi Thucydidis locum pertinere jam supra
C monuimus. Extat vero vi. 41., Καὶ, ἢν ἄρα μηδὲν δεήσῃ, οὐδεμία βλάβη τοῦ τε τὸ κοινὸν κοσμηθῆναι καὶ ἵπποις καὶ ὅπλοις, καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς ὁ πόλεμος ἀγάλλεται. Bene Schol. οἷς χαίρει (ὁ) πόλεμος, ὧν χρῄζει. "Imitatus est Isidorus Pelus. ii. Ep. 146. p. 176., Τὰ ἄλλα, οἷς χαίρει ὁ πόλεμος, καὶ οἷς ἀγάλλεται, κατασκευάσαι. Ubi suspicionem interpretationis in contextum illatæ moveri posse non diffiteor: illo certe vitio laborat, me judice, Dius apud Stobæum p. 409. 17., cujus verba, ejecto χαίρω, talem in modum esse refingenda mihi persuadeo, Ἀλλ' ἐγὼν ἐπὶ τᾷ ἐμωὕτοῦ εὐμορφίᾳ [a] λῶμαι[1] ἀτρεκέως ἀγάλλεσθαι." T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 5. Artemidori L. i. c. 18., Τρίχας ἔχειν μεγάλας καὶ καλὰς, καὶ ἐπ' αὐταῖς ἀγάλλεσθαι, ἀγαθὸν μάλιστα γυναικί· ὑπὲρ γὰρ εὐμορφίας ἐστὶν, ὅτε καὶ ἀλλοτρίαις θριξὶν αἱ γυναῖκες χρῶνται. Ejusdem L. v. Somn. 69., Ἔδοξέ τις ἐν Ῥώμῃ διάγων περὶ τὴν πόλιν ἵπτασθαι πλήσιον τῶν κεράμων, καὶ ἀγάλλεσθαι μὲν ἐπὶ τῇ * εὐπτησίᾳ, θαυμάζεσθαι δὲ

[1] Gregor. Cor. lxiii. p. 251. de Dialecto Dorica, Τὸ λῇς ἀντὶ τοῦ θέλεις· ὡς τὸ, Αἱ δὲ λῇς, αὐγάσδεο, καὶ Ἀριστοφάνης, Ἄντεινον, αἱ λῇς, ὡς παχεῖα καὶ καλά. Kœnius:—"Αἱ δὲ λῇς, αὐγάσδεο, (Εἴ κη λᾷς αὐγ. e memoria citat Is. Voss. ad Hes. T. i. p. 1104., ubi, Εἴ κη λᾷς ἐὰν τολμήσῃς,) legitur in Laconica cantilena apud Plutarch. T. ii. p. 544. e., et Diogenian. Vid. Jo. Meursii Misc. Lacon. ii. 10. [Adde Eustath. ad Il. Π. p. 1090. 5., Τὸ δὲ βέῃ, ποιητικὴ λέξις ἀσυνήθης, ἐκ τοῦ βέω βῶ θέματος, ἐξ οὗ ἴσως κατὰ πλεονασμὸν γίνεται τὸ βιῶ, ὡς μειδῶ μειδιῶ, ἔτι δὲ καὶ κατηφῶ, κατηφιῶ, ὧν αἱ χρήσεις πρόδηλοι. Οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ λῶ τὸ θέλω, οὐ δεύτερον λᾷς καὶ λῇς, ὡς τὸ, Αἱ δὲ λῇς, αὐγάσδεο, ἐπενθέσει τοῦ ι γίνεται λιῶ, ἀφ' οὗ λελιημένος, ὁ θέλων, ὅπερ ἐστὶν ἐπιθυμῶν.] Ἄντεινον, αἱ λῇς, ὡς παχεῖα καὶ καλὰ, est e Comici Acharn. v. 766. In vere Doricis λῇς, λῇ, et λῆτε, a λάω, λῶ, legitime natis, arrepta apocope suavit... plerumque nugantur Grammatici. [Vide Schol. ad Theocriti Idyll. i. 12. et ad Callimachi Hymn. in Dian. v. 19., apud Nostrum in Thes. T. i. p. 1096. A.] Λῇς et sub Euripidis nomine citat Etym. M. p. 564. 22., unde Tragico restituendum putavit in Heracl. v. 164. Scaliger, in Ion. v. 1336. Pierson. Verisim. p. 12., ille etiam λώντων in Suppl. v. 221. Media forma, si ab Hesychii Λάηται· βούληται, discessero, nondum se mihi obtulit præterquam apud Aristoph. in Lysistr. v. 1164., Ἀμές γα λώμεσθ', αἴ τις ἁμὶν τοὔγκυκλον Λῇ τοῦτ' ἀποδόμεν. Sed, cum λῶ posuerit v. 980., λῇς v. 95. 1190., λῇ v. 1165., λῆτε v. 1107., et ibi λῶμες, quod æque metro congruit, prætulerim. [Ἀμές γε λῶμες, ex Kœnii emendatione, edidit Brunck., sed cum eodem Kœnio γα pro γε reponere debebat. Mediam vero formam λῶμαι usurpavit et Dius apud Stobæum, p. 409. 17., cujus verba in textu dedimus. In Aristophanis tamen loco λῶμες cum Kœnio et Brunckio rescribendum censemus, non solum quia media forma nusquam alibi usus est Comicus, exemplis a Kœnio laudatis adde λῇς in Acharn. v. 749. 772. et 788., sed etiam quia in sequenti versu legitur λῇ: Ἀμές γα λῶμες, αἴ τις ἁμὶν τοὔγκυκλον Λῇ τοῦτ' ἀποδόμεν. Bionis xv. 1., Λῇς νύ τι μοι, Λυκίδα, Σικελόν μέλος ἁδὺ λιγαίνειν; Legitur et in Anacr. Od. x. 6., Ὁ δ' εἶπε δωριάζων, Λάβ' αὐτὸν, ὁππόσω λῇς. Boissonad. autem affert e Procli Commentario MS. in Platonis Cratylum c. 178., agentis de etymo vocis Λητὼ, Εἴτ' οὖν ἀπὸ τοῦ ἐθελουσίου Λητὼ κέκληται· λῶ γάρ ἐστι ῥῆμα δηλοῦν τὸ βούλομαι. Conferre debuerat vir doctus quæ in Etym. p. 564. 17. legi possint: Λητὼ, παρὰ τὸ λήθω τὸ λανθάνω. Ὁ μὲν Πλάτων φησὶν ἐλεητώ· ἐλεήμων γὰρ ἡ θεὸς καὶ πραεῖα, καὶ πάντας ἐλεοῦσα· κατὰ δέ τινας, Ληθώ· τὸ γὰρ ἥμερον καὶ πρᾶον ἐκ τοῦ ἐπιλελῆσθαι τῶν εἰς αὐτὴν πεπλημμελημένων ἐμφαίνεται. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω, ὅθεν καὶ τὸ λῇς, ἀντὶ τοῦ θέλεις, μετὰ τοῦ ι, Εὐριπίδης· καὶ τὸ λῇ τὸ θέλει, Δωρικῶς· ἐπειδὴ ὃ ἄν τις θέλῃ, παρ' αὐτῆς λαμβάνει.] A λάω jure λῆμα arcessi putem et λῆσιν. Hesych. Λῆσις· βούλησις, αἵρεσις. ["Λῆσις Hesychio βούλησις, αἵρεσις, Voluntas, Propositum, "verbale, ut existimo, verbi λῶ, quod est θέλω, unde et λῆμα derivari potest." H. St. Thes. Ind.] Apud eund. Hesych. * Λῆις· βούλησις, Laconica glossa videtur; siquidem Lacones literam σ inter vocales positam tollebant. Hesych. * Βίωρ· ἴσως. Alibi, * Σίαρ· θίασος, Λάκωνες. Lege, * Σίαορ."

–ιῶς πάντων τῶν θεωμένων, ubi Reiffius pro vulgato τὴν εὐπτησιαν recte reposuit τῇ εὐκτησίᾳ. Dicitur autem ἀγάλλεσθαι τινὶ, et ἐπί τινι frequentissime: quare T. Hemsterh. l. c. malit in Pausania viii. p. 629. 8., Θεοδώρου δὲ ἔργον ἦν καὶ ἐπὶ τοῦ τῆς Valcken. ad Herod. iii. 41., casune an consulto, nescimus, λίθου τῆς σμαραγδου σφραγις, ἣν Πολυκράτης ὁ Σάμου τυραννήσας ἐφόρει τε τα μάλιστα, καὶ ἐπ' αὐτῇ περισσῶς δή τι ἠγάλλετο, quam ἐπ' αὐτῆς. Ἐπ' αὐτῇ Valcken. ad Herod. iii. 41. emendasse, monet Facius, quem fugit Hemsterhusii nota. Hesiodi Theog. 587., Κόσμῳ ἀγαλλομένην γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης: Scut. 86., Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν ἐϋσφύρῳ Ἠλεκτρυώνῃ. Eurip. Troad. 452., Ἐκλέλοιφ' ἑορτὰς, αἷς πάροιθ' ἠγαλλόμην: Bacch. 1195. ΧΟ. ἀγάλλῃ; ΑΓ. γέγηθα Μεγάλα μεγάλα καὶ Φανερὰ καινὰ δ' ἔργματ' εἰργασμένα. Manilius ii. 406., a Schæf. in Mss. citatus, Πάντες μὲν χαίρουσιν ἐπ' ἀντολίῃσιν ἐόντες, Ὡς ἂν ἐοῖσιν ἕκαστος ἀγαλλόμενος βασιλείοις. Orphei Hymnus xxiii=xxii. 1., Ὦ κατέχων πόντου ῥίζας, * κυαναυγέτιν ἕδρην, Πεντήκοντα κόρῃσιν ἀγαλλόμενος κατὰ κῦμα, * Καλλιτέκνοισι χοροῖς, Νηρεῦ, μεγαλώνυμε δαῖμον: i. 3., ..., ψυχαῖς νεκύων μέτα βακχεύουσαν, * Πέρσεια, ..., ...ημον, ἀγαλλομένην ἐλάφοισιν, Νυκτερίην, * ...υλα...ιν, ἀμαιμάκετον βασίλειαν: vi=v. 1., Πρωτογόνον ...α...έω διφυῆ, μέγαν, * αἰθερόπλαγκτον, * Ὠογενῆ, χρυσέῃσιν ἀγαλλόμενον πτερύγεσσιν, quod ex Homero supra laudato sumsit auctor: xlix=xlviii. 1., * Ἵππαν κικλήσκω Βάκχου τροφὸν, * εὐάδα κούρην, Μυστικόλον τελετῇσιν ἀγαλλομένην Σάβου ἁγνοῦ, Νυκτερίοισι χοροῖσιν ἐριβρεμέταο Ἰάκχου: Lithica v. 7., Τῷ δ' αὐτῷ καὶ πρόσθεν ἀγαλλομένους ἐπὶ δώρῳ. Charito v. 9. p. 124=93. 12., Ἠγάλλετο γὰρ τῇ παρακαταθήκῃ, ubi Dorvill., a Schæf. in Mss. citatus, hæc notavit:—"Vocem hanc lubens restituerim in Manethone ii. 185., Οὐ μάλ' ἀγαλλομένους μάχλου ἕνεκεν φιλότητος, ubi nunc contra metrum, Οὐ μάλα γαυρουμένους. Hesych. Γαυριῶν· ἀγαλλόμενος. Quis enim talia concoquat stomachus? Quamvis emollire sategerit Gronovius ad L. i. 355. similibus et absurdioribus exemplis, et librariorum stupori debitis. C Rite hac voce utitur L. i. 71. et 73., et procul dubio alias. Vellem sane potius agnoscere * γαυρόμενος. Nam dantur verba, quæ et producantur in έω et όω, et etiam βαρύτονα sunt. Ita γήθω et γηθέω." "Inprimis de victoribus (usurpatur), qui lætantur et exultant fortuna secunda, E. iv. 5. 7., Ἀγαλλομένῳ τοῖς πεπραγμένοις, §. 10., Λαμπροὶ καὶ ἀγαλλόμενοι τῷ οἰκείῳ πάθει, quæ est oxymori species. vi. 5, 23. vii. 5, 13., Ἀγαλλόμενοι τῇ νίκῃ ἐδίωξαν πορρωτέρω τοῦ καιροῦ. Ἱππαρχ. i. 26., Τοὺς μέντοι κριτὰς τοιούτους δεῖ εὑρίσκειν, παρ' οἷς νικῶντες μάλιστ' ἂν ἀγάλλοιντο." Lex. Xenoph. Archilochi Fragm. xiv. p. 294. ed. Gaisf. xxxi. p. 104. ed. Liebel., καὶ μήτε νικῶν * ἀμφαδὴν ἀγάλλεο, Μηδὲ νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο. Moschi Idyll. ii. 59. a L. C. Valck. ad Scapulæ sui marginem allatum, Ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ. Idem vir doctus ibidem ex Matronis Parodi Attica Cœna ap. Athen. iv. p. 136. b. citat, Ζώνην θ', ἣν φορέεσκεν ἀγαλλομένη περὶ δειρὴν, Εἰς λέχος ἡνίκ' ἔβαινε * δρακοντιάδῃ μεγαθύμῳ: D et ex Axionico ἐν * Φιλευριπίδῃ ap. eund. viii. p. 342. c., Σὺ μὲν ἀμφὶ σῦκα κ' ἀμφὶ τάριχ' ἀγάλλῃ: et ex Antiphane ἐν * Φιλοθηβαίῳ ap. eund. xiv. p. 623. c., Ξανθαῖσιν αὐγαῖς σῶμα πᾶν ἀγάλλεται. Aristænetus i. 15., Σὲ δὲ, ὦ πασῶν ὑπερφέρουσα γυναικῶν καὶ κάλλει καὶ γνώμῃ, τῆς εὔφρονος οὐ παρήγαγεν εὐβουλίας, οὐχ ὅρμος, οὐχ ἑλικτῆρες, οὐ πόλεων[1] τὸ πολύτιμον, οὐ περιδέῤῥαιον, οὐ Λύδιος τε καὶ ποδήρης χιτὼν, οὐ πορφυρίδες, οὐ θεράπαιναι τῆς Καρίας, οὐδὲ Λυδῶν ὑπερφυῶς ἱστουργοῦσαι γυναῖκες, οἷς ἅπασιν ἀτεχνῶς ἀγάλλεσθαι τὸ θῆλυ πέφυκε γένος. Demosth.

A Epist. p. 1489. 6. ed. Reisk., Οἷς δ' ὑπὸ πάντων δυσχεραίνεται, τούτοις τὴν διάνοιαν ἀγάλλεται, "Ob quæ aliis molestus, invisus, exosus est, ob ea in sinu gaudet, in interioribus animi recessibus lætatur, exultat, sese effert," Reisk. "Jungitur participio ita, ut fere verti possit Perlibenter, Ἀγ. v. 3., Πονῶν ἠγάλλετο, antea dicebatur, Οὐκ ᾐσχύνετο. Ἱερ. viii. 5., Διαλεγόμενοι ἀγαλλόμεθα." Lex. Xenoph. Cassii Dionis lvi. p. 834. 26., Τίς γὰρ οὐκ ἐπίσταται τοῦθ', ὅτι οὔτ' (οὐδ') ἂν πάντες ἄνθρωποι συνελθόντες ἀξίους αὐτοῦ ἐπαίνους εἴποιεν; καὶ πάντες ἐθελονταὶ τῶν νικητηρίων αὐτῷ παραχωρεῖτε, οὐχ ὅτι οὐδεὶς ἂν ὑμῶν ἐξισωθείη οἱ φθονοῦντες, ἀλλὰ καὶ αὐτῷ τῷ ὑπερέχοντι αὐτοῦ ἀγαλλόμενοι· ὅσῳ γὰρ ἂν οὗτος μείζων ὑμῶν φανῇ, τοσούτῳ μείζονα ὑμεῖς εὐεργετεῖσθαι δόξετε, ὥστε μὴ ἀφ' ὧν ἐλαττοῦσθε αὐτοῦ, βασκανίαν ὑμῖν, ἀλλ' ἀφ' ὧν εὖ πεπόνθατε ὑπ' αὐτοῦ, σεμνότητα ἐγγενέσθαι. Ubi ἀγαλλόμενοι non est, ut Reimar. in Indice vertit, Jactantes se, sed Gaudentes. Hesych. et Grammat. S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 209., Ἀγάλλεται· τέρπεται. Lex. B ined. e Cod. August. ap. Tittmann. ad Zonar. p. lxxviii., Ἀγάλλομαι δὲ παθητικῶς τὸ χαίρω. Hesych., Ἀγαλλόμενος· ἀγαλλιῶν, χαίρων. Eustath. ad Il. Δ. p. 456. 32., Καὶ τὸ χαίρειν δέ γε καὶ τὸ ἀγάλλεσθαι, δοκεῖ ποτε διαφορὰν ἔχειν· χαίρει μὲν γάρ τις καὶ ἐπὶ ἐχθρῷ, ἤγουν κατὰ ἐχθροῦ, ἀγάλλεται δὲ ἄλλως ἐπὶ μόνοις, ὡς εἰ καὶ φιλόκαλος ἐπί τινι καλλωπισμῷ. Ubi Politus, "Videtur deesse ἀγαθοῖς aut quidpiam simile." Nostra quidem sententia καλοῖς pro μόνοις legendum est; Eustath. enim ad eadem respexisse videtur philosophi cujusdam, forte Chrysippi, verba, ad quæ a Clem. Alex. Str. ii. p. 466. 28. allusum est, Ἐνταῦθα πάλιν ἐπιφύονται οἱ κατήγοροι, χαρὰν καὶ λύπην πάθη ψυχῆς λέγοντες· τὴν μὲν γὰρ χαρὰν, εὔλογον ἔπαρσιν ἀποδιδόασι, καὶ τὸ ἀγάλλεσθαι, χαίρειν ἐπὶ καλοῖς, τὸ δὲ ἔλεος, λύπην ἐπὶ ἀναξίως κακοπαθοῦντι, τροπὰς δὲ εἶναι ψυχῆς καὶ πάθη, τὰ τοιαῦτα. Stoici, inquit Diog. Laert. in Zenonis Vita vii. 116., Τὴν μὲν χαρὰν ἐναντίαν φασὶν εἶναι τῇ ἡδονῇ, οὖσαν εὔλογον ἔπαρσιν. Andronicus Rhod. Περὶ Παθῶν C p. 526. ed. Oxon. 1809., Χαρὰ δὲ, εὔλογος ἔπαρσις. Diog. Laert. vii. 111. e Chrysippo ... Παθῶν, Ἔλεον μὲν οὖν εἶναι, λύπην, ... ἀναξί... ...θοῦντι. Andron. Rhod. p. 524., Ἔλεος μὲν οὖν ... λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς ἀναξίως πάσχοντος ἐκείνου.] || At nove junxit accusativo hoc verbum Apollonides, et ἐξ ἀμεταβάτου fecit μεταβατικὸν L. 3. Epigr. (Anal. Brunckii T. ii. p. 139.) de marito et uxore eodem in loco et eodem fere tempore tumulatis, Ἄμφω δ' ὡς Ὑμεναίου ὑπὸ πλακὶ τυμβεύονται, Ξυνὸν ἀγαλλόμενοι καὶ τάφον ὡς θάλαμον, i. e., Lætitia prosequentes. [Etiam de sepulcro communi non minus lætantur, quam olim de communi thalamo." Jacobs.] || Nonnus autem infinitivo junxit,—ἰδεῖν ἠγάλλετο θυμῷ.

Ἀγάλλομαι quasi πρὸς ἄγην ἢ ἄγαν ἄλλομαι, ab Eustathio (ad Il. Υ. p. 1205. 59., Τὸ δὲ ἀγάλλεσθαι φαίνεται κατὰ * κυριολεξίαν ἐνταῦθα λέγεσθαι, ὡς τῶν μητέρων πρὸς ἄγην ἢ ἄγαν ἀλλομένων ἐπὶ ταῖς πώλοις,) annotatur: quod si verum est, falsum fuerit quod D idem alibi (loco supra citato) dicit, ἀγάλλω ab ἀγάω derivari: nam ἀγάλλομαι ab ἀγάλλω fieri certum est. [Locus Hom., ad quem respexit Eustath., est Il. Υ. 221., Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσιν. "Ubi, respectu equarum, videri possit verbum ex ἄγαν ἄλλεσθαι ἐπί τινι compositum, quod tamen cave putes; notat enim affectum equarum in pullos suos." Damm. in Lex. p. 8. Jo. Albertius Obss. Philolog. in sacr. N. F. Libr. p. 193., a L. C. Valck. ad Scapulæ marginem notatus:—"Dicitur ἀγαλλιᾶσθαι ab ἄγαν et ἄλλεσθαι." Uterque, et Dammius et Albertius, in

[1] "Tollius, τῶν λίθων: Pauw, ψελιων: V. D. apud Dorvill. Crit. Vann. p. 608., πλοκίων: Trillerus Obs. Crit. p. 34., οὐ πώλων, vel οὐκ ἐμπολέων τὸ πολύτιμον, non venditorum et institorum pretiosissimum." Abresch. Cum Aristæneti loco omnino conferendus est locus Aristoph. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις B., qui legitur in J. Poll. vii. 95. et Clemente Alex. Pædag. ii. p. 245. ed. Potteri, Πάνυ * ἐπιψόγως πάντα τὸν γυναικεῖον καταλεγόμενος κόσμον. In fine insignis hujus fragmenti est: ἀμφιδέας, ὅρμους, πέδας, Σφραγῖδας, ἁλύσεις, δακτυλίους, καταπλάσματα, Πομφόλυγας, ἀποδέσμους, ὀλίσβους, σάρδια, Ὑποδερίδας, ἑλικτῆρας. Unde in Aristæneto, similem forte ordinem sequente, emendandum ... ..eimus, Οὐχ ὅρμος, οὐχ ἑλικτῆρες, οὐ πεδῶν τὸ πολύτιμον. Clemens Alex. l. c. p. 244. 22., Πέδας δὲ * περισφυρίους τὴν περὶ τοὺς πόδας ἀκοσμίαν τῶν γυναικῶν, Φιλήμων ἐν Συνεφήβῳ προσεῖπεν· Ἱμάτια διαφαίνοντα καὶ πέδην τινὰ Χρυσῆν.

animo habuisse videtur Eustathii locum, (cum quo confer Etym. p. 5, 40. 11, 26.), ubi tamen verba, πρὸς ἄγην ἢ ἄγαν ἄλλεσθαι, vide Vigerum de Præc. Gr. L. Idiotism. ix. 8. 10., longe alio sensu sumi debent: sonant enim Præ gaudio exultare, vel Gestire lætitia.] "Ἄγα, Varin. affert pro Φθόνος καὶ "βασκανία, Invidia, ut ἄγαμαι et ἀγαίομαι interdum "significant φθονέω. Alioquin ἀγά compositioni "etiam servit, et ambiguum est sitne ex ἄγαν, an ex "ἀγάω, ut annotat Eustath. (ad Il. Λ. p. 848. 1., "Ἰστέον δὲ ὡς ἐν μὲν τῷ Ἀγάννιφον Ὄλυμπον φυλάτ-"τεται τὸ ἀμετάβολον τοῦ ἄγαν ἐπιῤῥήματος· ἤδη δέ "πως καὶ ἐν τῷ Ἀγάῤῥοον Ἑλλήσποντον, ὁ δέ γε "* Ἀγάστροφος τὸ κύριον ὡς * εὐφωνεῖσθαι θέλων, "ἀπέβαλεν αὐτό· γινόμενος καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ ἄγαν ὡς "οἱονεὶ ἄγαν εὔστροφος, εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ ἀγάω γίνεται, "ἢ ἐκ τοῦ ἀγαίω, τὸ ἐκπλήττω, ἀποβολῇ τοῦ ἰῶτα· "τοιοῦτον δέ τι * νοητέον καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνων, καὶ "* Ἀγαμήδης, καὶ τῶν ὁμοίων.) Dicitur et ἄγη." H. St. Thes. Ind. [Phavor. sua sumsit ex Etym. p. 5. 28., ubi sunt hæc verba, Ἄγα· φθόνος καὶ βασκανία. Idem Etym. p. 9. 1. ἄγην interpretatur θαῦμα, χαρὰν, ζῆλον, ἔκπληξιν. Fatendum tamen est Eustathii verba, Πρὸς ἄγην ἢ ἄγαν ἄλλεσθαι, accepisse Matth. Devarium in Indice suo, Editioni, quæ Romæ A. 1550. prodiit, subjuncto, ut vulgo intelliguntur, sic scribentem, Ἀγάλλεσθαι, ὅτι παρὰ τὸ ἄγαν ἄλλεσθαι λέγεται περὶ ἵππων. At, si Eustath. hoc voluisset dicere, illud πρὸς non addidisset.]

"Ἀγηλόμεναι, Hesych. exponit χαίρουσαι, Gau-"dentes, quod poeticum fortassis est pro ἀγαλλόμε-"ναι. At ἄγηλω, ἀγήλεια, et ἀγῆλαι, sunt aoristi 1. "a them. ἀγάλλω." H. St. Thes. Ind. [In Cod. Ven. teste Schowio est Ἀγηλώμεναι. "Forte Ἀγηλάμεναι legendum ab ἀγάλλομαι," G. apud Albertium. Etym. p. 10. 32., Ἀγηλομένη· ἀγαλλομένη, χαίρουσα. Sylburg. in Ind.:—"Ἀγηλομένη (in Schæferi Ed. per typographi errorem Ἀγελομένη), usitatius aoristum ἀγηλαμένη." Sed conjecturæ huic duo maxima obstant, 1. quod Aor. 1. med. ἠγηλάμην, unde partic. ἀγηλαμένη formari debeat, nusquam extet, 2. quod ... Aor. 1., ἀγηλαμένη, a them. ἀγάλλω, ... ἀγαλλομένη, ab eodem themate, ... non possit. Utrumque, et Hesych. et Etym., ad eundem locum respexisse suspicamur, forte ad Hom. Il. B. 462., Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι, ubi Pseudo-Didymus habet χαίρουσαι, et Eustath. χαίρουσαι τῇ πτήσει, καὶ ἐντρυφῶσαι τοῖς πτεροῖς. Hesych. vel ἀγηλόμεναι, ut editum est, vel ἀγηλώμεναι, ut legitur in Cod. Veneto, corrupte alicubi scriptum pro ἀγαλλόμεναι invenit, deinde in Lex. suum satis oscitanter transtulit; ordo enim verborum vetat nos ἀγηλώμεναι s. ἀγηλόμεναι in ἀγαλλόμεναι mutare. Quod vero ad Etym. attinet, is quoque suum ἀγηλομένη ex eodem fonte hausisse videtur; nam in ἀγηλομένη nihil a librariis vel typographis peccatum esse verborum ordo satis docet. Sed ap. eum istud ἀγαλλομένη, (Ἀγηλομένη· ἀγαλλομένη, χαίρουσα,) proculdubio glossa est e margine in textum invecta.]

[* Διαγάλλομαι, Method. p. 288., ex A. Kallii Mss.]

[* Ἐξαγάλλομαι, Epigr. apud Muratorii Thes. p. 809., Ἤμην στολάρχης ἐγὼ, * Ἐξηρέτμοις πτέρυξιν ἐξηγαλμένος. Sic legit Dorvill. ad Charit. i. 9. p. 105=263., a Schæf. in Mss. allatus, cujus hæc sunt verba:—"Locutio proba: Hom. Od. Ξ. (imo Z.) 272., Νηυσὶν ἀγαλλόμενοι πολιὴν περόωσι θάλασσαν: Il. B. 462. de avibus, Ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. Lucian. de Merc. cond. p. 711. Quia tamen auctoritas compositi ἐξαγάλλεσθαι deest, tentaram quoque, Ἐξηρέτμοις πτέρυξιν ἦν ἠγαλμένος: ut illud ἦν (mutato H in I, ut sæpe,) delituerit in ultima vocis πτέρυξιν. Mallem præterea, ut ipsæ naves respicerentur, Ἐξηρέτμοις πτέρυξιν ἐξηγαλμένων." Cf. Jacobs. ad Anthol. T. xii. p. 265. "Obiter dicam," inquit Boissonad. ad Marin. p. 141., "quod sentio de ultima illa voce: ab editoris, non ab auctoris ipsius manu profecta videtur; Muratorius enim, qui fons est inscriptionis, habet ΗΓΑΙΜΕΝΟΣ. Facilius, puto, et verius corrigo corruptum hoc vocabulum, legens, ἠγλαϊσμένων."]

Ἐπαγάλλομαι, pro simplici Ἀγάλλομαι, Exulto. Phocylides (v. 110. in Gaisfordii Poet. Min. Gr. T. i. p. 453.), Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν ἐπαγάλλεο χάρμῃ. Ut Lat. Exultare lætitia. [Cf. Archilochi Fragm. xiv. 4. p. 294. ed. Gaisf., καὶ μήτε νικῶν * ἀμφάδην ἀγάλλεο, Μηδὲ νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο.] Hom. Il. Π. (91.) Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι. ["Notat τὴν ἡδονὴν τῶν ἀριστέων, optimatum, ἣν πάσχουσι νικῶντες, καὶ τὴν χάρμην: nam ἐν τῷ νικᾷν etiam ἐπορχεῖσθαι σκιρτῶντες solebant: unde Ἰδομενεὺς ὀρχηστὴς alibi dictus, ob crebras suas victorias, quibus se jactabat." Damm. in Lex. p. 8. Vide Eustath. ad h. l. p. 1047. 24.] Apud Basil. autem pro Superbio, Efferor, Μὴ ἐπαγάλλεσθαι δυναστείαις, μὴ ἐπαίρεσθαι πλούτου ἀδηλότητι. Idem, Ἐπὶ προγόνοις μέγα φρονεῖς, καὶ ἐπαγάλλῃ πατρίδι καὶ κάλλει σώματος. [Basilius T. i. p. 474., a Schæf. in Mss. allatus: Καὶ παραπλήσιον γενέσθαι τὸν τῇ ἐργασίᾳ τῶν ἐντολῶν εὐθηνούμενον ἐμπόρῳ τινὶ μεγαλοπλούτῳ, ὃς τῷ πλήθει τῶν ἀγωγιμῶν ἐπαγαλλόμενος, ἐξ οὐρίας αὐτῷ τῆς νεὼς φερομένης, καὶ φοβερὰ πελάγη διαδραμὼν, πρὸς αὐτοῖς τοῖς λιμέσι διαῤῥαγέντος πλοίου, πάντων ἀθρόως ἔρημος ἀπεδείχθη. "Gregor. Naz. i. p. 275. d., Ἀθλητῶν αἵμασιν ἐπαγάλλομαι: Callimachi Fragm. clxxxvii., Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπαγάλλεται[1] ἱροῖς. Artemidor. iii. 31., Διὰ τὸ ἐπαγάλλεσθαι πάντας εἰκόσιν, Quia omnes in imaginibus sibi placent, L. Bosii Obss. crit. xxiii. p. 103. (sic et H. Vales. Emendd. i. p. 24., a Schæf. in Mss. citatus. Cod. B. teste Reiffio hunc locum ita habet, Διὰ τὸ ἐπαγγέλλεσθαι πάντας τὰς εἰκόνας εἶναι.) Stephan. ad Xen. p. 483. 35." L. C. Valck. ad Scapulæ marginem. Xenophontis locus est Œc. iv. 17., Κῦρος μέντοι, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, ὦ Σώκρατες, καὶ ἐπηγάλλετο οὐδὲν ἧττον, εἰ ταῦτα ἔλεγεν, ἐπὶ τῷ χώρας ἐνεργοὺς ποιεῖν, καὶ κατασκευάζειν, ἢ ἐπὶ τῷ πολεμικοὺς[2] εἶναι. Ita Steph. emendavit, probantibus Leuncl. et Fr. Porto: olim erat ἐπηγγέλλετο, et sic in Cod. Lips. legi testatur Fr. Guil. Sturzius in Prolegom. ad Lex. Xenoph. p. 28. Vide et Gailii Codd. ap. eund. ibid. p. 33. Crates Thebanus in Epigr. ii. apud Anthol. T. i. p. 118., a Schæf. in Mss. citatus, Οὔτε λίχνος πόρνης, ἐπαγαλλόμενος πυγῇσιν. Sequentia loca indicavit G. Wakef. in Mss. Orphei Hymn. xlii=xli. 5., Εἴτ' ἐν Ἐλευσῖνος τέρπῃ νηῷ θυόεντι, Εἴτε καὶ ἐν Φρυγίῃ σὺν μητέρι μυστιπολεύεις, Ἢ Κύπρῳ τέρπῃ σὺν ἐϋστεφάνῳ Κυθερείῃ, Ἢ καὶ πυροφόροις πεδίοις ἐπαγάλλεαι ἁγνοῖς, Σὺν σῇ μητρὶ θεᾷ * μελανηφόρῳ Ἴσιδι σεμνῇ. Tryphiodori Ilii Excidium v. 662., Οἱ δ' ἐπαγαλλόμενοι πολέμου * ὑπεραυχέϊ νίκῃ Πάντες παπταίνεσκον ἀνὰ πτόλιν. Q. Calabri Paralipom. vii. 326., Ἡ δὲ, καὶ ἀχνυμένη περ, ἑῷ ἐπαγάλλετο παιδί. Suidas, Γεγαννυμένος· ἐπαγαλλόμενος, deinde locum affert, qui, ut vidit

[1] "Paulo liberius expressit metro S. Bochart. Hieroz. P. i. p. 230., Phœbus Hyperboreis asino placatur in oris. Ἐπαγάλλεται potius habeam, quam ἐπιτέρπεται, si sensus ille placeat. Verum præstiterit servasse vulgatam lectionem, quæ poetica loquendi forma Hyperboreos ostendit, oriente Sole, hæc sacra factitasse, quam interpretandi rationem etiam prætulisse videtur magnus Bentleius." T. Hemsterh. Nobis unice placet Tanaq. Fabri sententia, qui reposuit, probantibus Bentleio, et Polito ad Eustath. T. i. p. 78., ἐπιτέρπεται, quod, pariter atque ἐπαγάλλεται, quicquid contradicat T. Hemst., satis probum esse patet e locis ab eodem Polito citatis:—"Eadem est locutio Homeri in Od. Ξ. 228., Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις. Callim. ipse alibi (Fragm. clxxxviii.), Τέρπουσιν λιπαραὶ Φοῖβον * ὀνοσφαγίαι. Antonin. Lib. Metam. c. xx., Τὴν γὰρ τῶν ὄνων θυσίαν ἐν Ὑπερβορέοις ἀγομένην αὐτῷ (i. e. Apollini) καθ' ἡδονὴν εἶναι." Mox additur in Antonino, Τέρπεσθαι τῇ ἑορτῇ. Utrumque vocab. jungitur in Orphei Hymn. xlii=xli. 5., Εἴτ' ἐν Ἐλευσῖνος τέρπῃ νηῷ θυόεντι, Εἴτε καὶ ἐν Φρυγίῃ σὺν μητέρι μυστιπολεύεις, Ἢ Κύπρῳ τέρπῃ σὺν ἐϋστεφάνῳ Κυθερείῃ, Ἢ καὶ πυροφόροις πεδίοις ἐπαγάλλεαι ἁγνοῖς: xlix=xlviii. 6., Ἢ Τμῶλος τέρπει σε, καλὸν Λυδοῖσι * θόασμα.

[2] Sic legitur in Edit. Thiemiana, qua utimur. Sed sensus flagitat πολεμικὸς, quod in Cod. Lips. reperitur, teste Sturzio Prolegom. ad Lex. Xenoph. p. 28.: 'Cyrus non minus gloriabatur eo, quod regiones cultas efficere posset, atque instruere, quam quod rei militaris peritus esset.' In eodem Cod. Lips., pro Κῦρος μέντοι, est, Κῦρος μὲν τοίνυν, quam lectionem in textum admittendam esse arbitramur.

Kuster., in Agathia L. ii. p. 67. legitur. "Ἐπαγαλλωμενος recte habet Edit. pr. Mediol., quam hic secutus sum; in ceteris autem Editt. male excusum est ἐπαγγελλόμενος, quod longe aliud significat." Kuster.]

[* Προαγάλλω. Vide Photii locum ad seq. Artic. citandum.]

[* Προσαγάλλω,—αλῶ, Aor. 1. προσαγῆλαι, Honore afficio, Colo. Eupolis ἐν Δήμοις apud Suid. Grammat. S. Germ. et Etym. locis supra ad v. Ἀγάλλω citatis. Vide Bergler. ad Alciphr. iii. 37. p. 352., a Schæf. in Mss. laudatum. Ad Eupolidis versum referenda videtur glossa Hesychii hæc: Προσαπῆλαι· τιμῆσαι. "L. Προσαπεῖλαι: vide supra Ἀπελλαὶ, et Ἀπέλλειν." Is. Vossius. "Scribo, Προσαπειλῆσαι· ἐπιτιμῆσαι." Jens. Luc. Hes. p. 202. "Idem olim cogitaveram, quia sequitur, Προσαπειλή· τιμή. Rectius 'l. Kuster. correxerat Προσαγῆλαι, conferre jubens Suidam in v. Ἀγῆλαι. Sic et cl. Hemst. ad Thom. M. p. 5. a. Π et Γ enim sexcenties permutantur in libris." Albertius. Nostri locus statim ad seq. Artic. profere . .]

[* Προσαγηλή, Honor. Hesych. Προσαπειλή· τιμή.]

Προσαπειλή, Adjecta interminatio, Minæ additæ: "ut Προσαπειλέω [1] est Insuper minitor, Minas addo. "Hesych. tamen τιμῆς significationem his tribuit, si "mendo carent exemplaria." H. St. Thes. Ind. [Pro τιμὴ Jensius reposuit ἐπιτιμία: Albertius mallet ἐπιτίμησις, "nisi artic.", inquit, "ex prava præcedentis, Προσαπῆλαι· τιμῆσαι, scriptura natus sit." "Προσαγηλή· τιμὴ, vel potius, si forma substantivæ vocis paulo insolentior displiceat, Προσαγήλῃ· τιμήσῃ." T. Hemsterh. ad Thom. M. p. 5. Series tamen verborum vulgatis lectionibus Προσαπῆλαι et Προσαπειλὴ, patrocinatur: satis erit, si Hesychium corrupta exemplaria, in quibus sic scriptum legisset, pro Προσαγῆλαι et Προσαγηλὴ, vel potius προσαγήλῃ, secutum esse concesseris. Ad Hemsterhusii vero emendationem nonnihil facit, quod in Photio extet, Προαγήλῃ· τιμήσει. "Ex mea sententia legendum est, Προαγῆλαι· τιμῆσαι. Vox προαγάλλειν in Lexicis omnibus desideratur." Schleusn. Cur. noviss. in Photii Lex. p. 363. Facilius, et, ut putamus, verius corrigeretur, Προαγήλῃ· τιμήσῃ. Forte Photius ad eundem respexerit locum, ad quem Hesychio allusum fuerit, negligenter atque e memoria Προαγήλῃ scribens pro προσαγήλῃ.]

[* Συναγάλλομαι, Una exulto. "Gregor. Naz. i. 705. a.", L. C. Valck. ad Scapulæ marg. Editio, qua vir doctus usus est, nobis hæc scribentibus non est ad manum. Sed vox extat in Gregor. Naz. in Julianum Invect. i. p. 10., Οὐ γὰρ συστενάζει μόνον, καὶ * συνωδίνει δουλεύουσα τῇ φθορᾷ, τοῖς κάτω λέγω γινομένοις τε καὶ ἀπογινομένοις, ἀποκαραδοκοῦσα τὸ τέλος τούτων, καὶ τὴν ἀποκάλυψιν, ἵνα καὶ αὐτὴ τότε τύχῃ τῆς ἐλπιζομένης ἐλευθερίας, ὡς νῦν ἄκουσα τούτοις προσδεδεμένη διὰ τὴν τοῦ δημιουργήσαντος δύναμιν· ἀλλὰ καὶ συνδοξάζει καὶ συναγάλλεται τοῖς τοῦ Θεοῦ τέκνοις εὐφραινομένοις.]

[* Ὑπεραγάλλομαι, Ignatius ad Philad. s. 5., ex A. Kallii Mss. Verbum hocce in Schneideri Lex. non legitur.]

Ἀγαλότιμος, ου, ὁ, Magnifice honoratus, λαμπρῶς τετιμημένος, Hesych. "Per metathesin pro ἀγλαότιμος," H. St. Thes. Ind. [Sic et Kuster. ap. Albertium. Hesych. et ex eo Phavor. Ἀγλαότιμον· λαμπρῶς τετιμημένον. Lege, Ἀγλ. λαμπρὸν, τ. Suid., Ἀγλαότιμον· λαμπρὸν, τετιμημένον. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 329., Ἀγλαότιμον· λαμπρόν. Zonar. p. 18., Ἀγλαότιμος· λαμπρὸς, τετιμημένος. Quamvis vero Stephanum nostrum non male conjecisse putemus, arbitrantem ἀγαλότιμος per metathesin pro ἀγλαότιμος positum esse, (exempla enim similis transpositionis literarum poëtis et dialectis quibusdam receptæ manu larga ex A Gronovii Obss. i. 2. p. 20. ed. Platneri dedimus supra ad v. Ἀγάθαρχος), in hac tamen glossa Hesychium corruptum alicujus auctoris exemplar, in quo legerat ἀγαλότιμον librarii culpa scriptum pro ἀγλαότιμον, secutum esse suspicamur. Ἀγαλότιμον enim unus ex Lexicographis veteribus Hesych. habet, et ipse iisdem, ex emendatione nostra, vel, ex lectione vulgata, fere iisdem exposuit verbis, quibus ἀγλαότιμον interpretatus est. Illud vocab. in nullo Gr. scriptore extat; at hoc non solum in ipso Hesychio, Suida, Zonara, et Glossatore S. Germ. reperitur, sed et octies in Orphei Hymnis, ad quos, ut putamus, lexicographi illi respexerunt: xviii=xvii. 17., Ἔνθεε, παντοκράτωρ, ἱερώτατος, ἀγλαότιμε: xxxii=xxxi. 11., Αἰολόμορφε, δράκαινα, * φιλένθεος, ἀγλαότιμε, Φλεγραίων ὀλέτειρα γιγάντων, * ἱππελάτειρα: xxxiv=xxxiii. 1., Ἐλθὲ, μάκαρ Παιὰν τιτυοκτόνε, Φοῖβε Λυκωρεῦ, * Μεμφῖτ', ἀγλαότιμος, ἰήϊος, * ὀλβιοδῶτα: xii=xi. 8., Εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, ἀγλαότιμον: xl=xxxix. 10., * Αὐξιθαλὴς, Βρομίοιο συνέστιος, ἀγλαότιμος: B lx=lix. 1., Κλῦτέ μοι, ὦ Χάριτες μεγαλώνυμοι, ἀγλαότιμοι: lxvii=lxvi. 5., * Αὐξιθαλὴς κόρε, καὶ (sic Gesnerus, πᾶσιν Lennep. ad Coluth. p. 139.) ἀπαλεξίκακ', * ὀλβιόμοιρε, Φοίβου Ἀπόλλωνος κρατερὸν θάλος ἀγλαότιμον: xix=xviii. 21., notante Schæf. in Mss., Ζωήν τ' * ὀλβιόθυμον, ὁμοῦ θ' ὑγίειαν ἄνασσαν, Εἰρήνην τε θεὸν κουροτρόφον, ἀγλαότιμον.]

(Ἀγαλλητὸς, ή, όν.) "Ἀγαλλητὸν Hesychio est, "ἐφ' ᾧ ἄν τις ἀγασθείη, Propter quod aliquis in ad- "miratione habeatur." H. St. Thes. Ind. [Ubi notandum est ἀγασθείη sensu passivo sumtum; semper enim alibi sensu activo ponitur: vide nos supra ad v. Ἄγαμαι. Ceterum in Lex. Ernest. Ἀγαλλητὸν exponitur Delectabile, Admirabile. "Nulla in controversia est, quin Hesych. per errorem exhibeat, Ἀπαλλητόν· θαυμαστὸν, cum scribendum sit, Ἀγαλλητόν. Supra: Ἀγαλλητόν· ἐφ' ᾧ ἄν τις ἀγασθείη. Plus negotii alicui facessat, Ἀγαλμητόν· ἀσθενές." Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 8. "Ἀγαλμητὸς, Imbecillus, Infirmus, "Invalidus. Hesych. enim ἀγαλμητὸν affert pro C "ἀσθενές." H. St. Thes. Ind. "Quod, vereor, ne depravatum sit ex Ἀπάλαμνον, vel * Ἀπαλάμητον. Infra: Ἀπάλαμνος· ἀσθενὴς, ἀμήχανος." Ruhnk. l. c. Quod ad glossam, Ἀγαλμητόν· ἀσθενὲς, attinet, pro ἀσθενὲς Heinsius scribit ἀτενὲς, "non enim statuæ," inquit, "movent: ergo ἀγαλμητὸν βλέπειν est ἀτενὲς sive immotis oculis ac fixis intueri." Is. Vossius Gloss. Mss. conferri jubet. Quod autem ad glossam attinet hanc, Ἀπάλαμνος· ἀσθενὴς, ἀμήχανος, respici videtur vel Hesiodus, vel Homerus, vel Pindarus, vel Antiphon orator. Hesiod., a G. Wakef. ad Hesychii marginem citatus, in Opp. et D. i. 20.: Ἥ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει, "Ἀπάλαμον Ms. Paris. aliique; Pr. et alii ἀπάλαμνον," Gaisford. J. Tzetzæ Scholia, Ἥ τις ἀγαθὴ ἔρις καὶ τὸν ἀσθενῆ, καὶ τὸν μὴ παλαμᾶσθαι καὶ ἐργάζεσθαι δυνάμενον, ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει. Homer. autem dixit Il. E. v. 597., Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο, Στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἅλαδε προρέοντι, Ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω. Huc respexit Etym. p. D 118. 1., Ἀπάλαμνος· δειλὸς, ἀσθενὴς, ἄχειρος, ἄτεχνος, ὁ μὴ δυνάμενος παλαμήσασθαι, ὅ ἐστι τεχνάσασθαι ἢ ἐργάσασθαι, ubi pro ἄΧειρος legendum esse ἄΠειρος satis patet ex Scholiis Pseudo-Didymi, Ἀπάλαμνος· ἀσθενὴς, ἄπειρος, μηδὲν μηχανήσασθαι δυνάμενος, ex Eustathii loco mox afferendo, ex Suida, ex Συναγ. Λέξ. χρησ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 414., Ἀπάλαμνος· ἄπειρος, ex Zonara p. 239., Ἀπάλαμνος· ἄπειρος, ἀσθενὴς, ex Apollonii Lex. Homer. p. 142., Ἀπάλαμνος· ἀμήχανος, κατὰ στέρησιν τοῦ παλαμᾶσθαι, ὅ ἐστι μηχανᾶσθαι· παλάμαι γὰρ αἱ μηχαναὶ, ἀπὸ τῶν παλάμων αἳ δηλοῦσι τὰς χεῖρας, δι' ὧν τὰ πλείονα μηχανώμεθα· σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἄπειρον, atque ex Scholiis Ven., a Villoisono editis p. 145. b., Ἀπάλαμνος· ἄπειρος, ἐπεὶ καὶ

[1] "Προσαπειλέω, ῶ, fut. ήσω, Minis minas addo, Insuper vel denuo minitor, Repeto comminationes, ex πρὸς, (quod in compositis interdum additionem notat, Insuper, Porro, v. c. * προσερωτάω, Insuper interrogo, Xenoph. Memor. iii. 9. 4., προσεπιμετρέω, Addo alicui aliquid, Polyb. Hist. iv. 51.), et ἀπειλέω, Minor, Minitor. Eandem significationem habet etiam medium προσαπειλέομαι, οῦμαι, quod semel tantum in N. T. legitur, Act. iv. 21., Οἱ δὲ προσαπειλησάμενοι, ἀπέλυσαν αὐτοὺς, Illi igitur, additis novis comminationibus, eos dimiserunt. Legitur præterea apud Demosth. (contra Midiam) p. 544. 26. ed. Reisk." Schleusn. in Lex. Locus est, Προσαπειλήσαντα ἡμῖν, καὶ οὕτως ἀπαλλαγέντα. G. Wakef. in Mss. ex Josepho 626. 12. affert, et ex Antisthene, Reiskii Oratt. Gr. T. viii. p. 58. 1., Ἀλλὰ καὶ προσαπειλεῖς ὡς κακὸν δράσων τι τούσδε, ἐὰν ἐμοὶ τὰ ὅπλα ψηφίσωνται.

Διομήδης ἄπειρος τῆς πρὸς Ἄρεα μάχης· τὸ δὲ ἄπειρος, ἤγουν τοῦ νήχεσθαι ἄπειρος. Zonaras p. 239. e Scholiis Homericis, Ἀπάλαμνος· ὁ μὴ δυνάμενος παλαμήσασθαι, ὅ ἐστι τεχνάσασθαι, παλάμαι γὰρ αἱ τέχναι, ἢ ὁ ἐν παλάμῃ, ὅ ἐστι τέχνῃ, μὴ μένων. Pindar. autem in Olymp. i. 95. habet, Ἔχει δ' ἀπάλαμνον βίον Τοῦτον. "Ἀμήχανον, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι τι μηχανήσασθαι, ut bene junior Scholiastes; nam alter mendosus est, et ita refingendus, Δεινὸν, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι παλαμήσασθαι (vulgo παραμυθήσασθαι), περὶ οὗ οὐδεὶς δύναται αὐτῷ κατὰ χεῖρα ἐπαγαγεῖν βοήθειαν. Sic Aristoph. Nub. v. 176., Τί οὖν πρὸς τἄλφιτ' ἐπαλαμήσατο;" G. Wakef. Sylv. Crit. iv. p. 64. a Schæf. in Mss. citatus. "Ἀπάλαμνος poeticum est duntaxat," inquit Noster Thes. iii. p. 32. c., quem meliora docere potuit ab ipso, sed per errorem sub nomine scholiastæ partim allatus, Eustathius ad Il. E. p. 585. 46., Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπάλαμνον λέγει τὸν ἄπειρον, καὶ μὴ ἔχοντα τεχνάσασθαί τι, ὡς οἷον ἄχυρα leg. ἄχειρα, καὶ μὴ ἔχοντα παλαίειν ἢ παλαμᾶσθαί τι, οὐ ἀνάπαλιν παλαμναῖος οὐ μόνον κοινότερον ὁ βριαρόχειρ, ἀλλὰ καὶ ὁ αὐτοχειρὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς φονεύων καί τινι μιάσματι ἔνοχος· καὶ Ζεὺς δέ φασι παλαμναῖος, ὁ τοὺς φονεῖς καταῤῥίπτων· καί τις δέ φασι κατὰ θηρίων ἀσπὶς, παλαμναία ἐκαλεῖτο· Ψογερὰ δὲ λέξις ἀεὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσι δίχα Διὸς ὁ παλαμναῖος. Οὐ μὴν οὕτω καὶ ὁ ἀπάλαμνος. Cf. Etym. p. 647. 43. Quod de rhetoribus dixit Eustath., id e Grammat. S. Germ. l. c. p. 418. firmari potest: Ἀπάλαμνον· ἀμήχανον, οὕτως Ἀντιφῶν. * Ἀπαλάμνως· ἀβούλως, καὶ ὡς * ἀσυνέτως.]

Ἄγαλμα, ατος, τὸ, a præt. passivo ἤγαλμαι formatum, Ornamentum, Oblectamentum, πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, inquit Eustath. in Hom. Il. Δ. (v. 144.) Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα, [" Ornamentum regi, collato v. 143., et sermo est de ornatu capitis equi, de pulcro capistro. Semper ap. Homer. est omne id, quo quis magnopere delectatur, et semper ponitur in bono sensu. Od. Γ. v. 274., Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψε, quæ sunt genus, et sequuntur species, ὑφάσματά τε, χρυσός τε, Varia ornamenta templi, et donaria grata, suspendit, vestes nimirum egregie textas, et aurum. Et Γ. v. 438., Ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα, Ut Dea, hoc ornamentum splendidum intuens, victimam sc. inauratis cornibus, lætaretur. Δ. v. 601: ἀλλά σοι αὐτῷ Ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα, Tibi hic relinquam ut iis delecteris, et sermo est de equis, quos donatos sibi deprecatur Telemachus. Ergo notat hæc vox quodcunque ἥδυσμα, sive ἔμψυχον sit, sive ἄψυχον." Dammii Lex. Hom. p. 8.] Od. Θ. v. 509., Ἢ ἐάαν μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι, i. e. καλλώπισμα, Schol. [Pseudo-Didymus, qui habet non καλλώπισμα, ut affirmat Noster, sed tantum dixit, Πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Confundit Steph. hoc scholium cum ejusdem Scholio ad Il. Δ. 144., Ἔστι δὲ ἄγαλμα, καλλώπισμα πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει. Cf. Etymol. p. 5. 35. mox citandus, Zonar. p. 29. et Συναγ. Λέξ. χρησ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324. et 334.] Et Od. M. v. 347., Ἔνθα κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, quod de donariis dictum est. [" Votum narratur templi ædificandi, in quod varia et bona ornamenta vovent se collaturos, ἀγαλλιάματα, ἀγλαΐσματα, ἀναθήματα omnis generis. Et Od. Σ. v. 299., Ἴσθμιον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἄγαλμα, Collare regis, valde pulcrum ornamentum. T. v. 256., περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινὴν, Κείνῳ ἄγαλμ' εἶναι, Fibulam splendidam imposui, quæ illi esset ornamentum delectabile." Damm. l. c.] Ut autem antea ostendi Homerum ἀγάλλεσθαι et ἐπαγλαΐζεσθαι pro eodem dicere, sic ἄγαλμα et ἀγλάϊσμα pro eodem ab Æschylo poni observavi in Choeph. p. 235 et 236., meæ edit. [v. 191., Εἶναι τόδ' ἀγλάϊσμά μοι τοῦ φιλτάτου Βροτῶν Ὀρέστου, et v. 197., Ἢ ξυγγενὴς ὢν, εὖ γε * συμπενθεῖν ἐμοὶ, Ἄγαλμα τύμβου τοῦδε καὶ τιμὴ πατρός. Maximus Planudes in Gramm. Ms. apud Creuzer. ad Plotini Lib. de Pulcr. p. 370., Ἀγάλλω· τὸ τιμῶ. Εὐριπίδης· Γαμηλίους εὐνὰς ἀγῆλαι, (ex Medea v. 1027.) Ἐξ οὗ καὶ ἄγαλμα. Ἀγάλλομαι δὲ τὸ χαίρω. Apollonii Lex. Homer. p. 24., Ἄγαλμα· πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, καὶ οὐχὶ τὸ ξόανον.

A Φησὶ γοῦν ἐν μὲν Ἰλιάδι, Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα, Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος· ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ, Ἀσκήσας, ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχαροίατ' ἰδοῦσα (" nunc quidem edi solet κεχάροιτο, quod et Eustath. habet," Villoison.), καὶ πληθυντικῶς· Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε.]

Ἄγαλμα, apud Homeri posteros, Simulacrum, Statua, [Pictura. Pseudo-Didymus ad Il. Δ. v. 144., Ἔστι δὲ ἄγαλμα, καλλώπισμα πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ ἄγαλμα εἶπον τὸ ξόανον. Etym. p. 5. 35., Ἄγαλμα· ἀγαλλίαμα, καλλώπισμα, πᾶν ἐφ' ᾧ ἀγάλλεταί τις καὶ χαίρει, κἂν τε ἱμάτιον ᾖ, κἂν τε εἰκὼν, οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ ἄγαλμα εἶπον τὸ ξόανον, τὸ δὲ ἄγαλμα παρὰ τὸ ἀγάλλω. Συναγ. Λέξ. χρησ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 324., Ἄγαλμα· πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Ἀγάλματα δὲ καὶ τὰς γραφὰς, καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσιν. Et p. 334.: Ἄγαλμα· πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Ἀγάλματα δὲ τὰς γραφὰς καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσιν. Οἱ δὲ ἁπλῶς ἄγαλμα πᾶν ἀνάθημα καὶ * καθιέρωμα, ἢ ξόανον ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον εἴη. Zonar. p. 29., Ἀγάλ-
B ματα· τὰ τῶν θεῶν μιμήματα, καὶ πάντα τὰ [illegible]μου τινὸς μετέχοντα. Eadem verba leguntur a[illegible] Suid. mox citandum. Zonar. l. c., Ἀγάλμ[illegible] ξό[illegible] ἀνδριάντες, παρὰ τὸ ἀγάλλω, τοῦτο παρὰ τὸ αἴγλη. Cf. Etym. p. 5. 40., Ἀγαλλιῶ· παρὰ τὸ ἀγλαὸν, τοῦτο παρὰ τὴν αἴγλην, τὸ δὲ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ τὸ ἄλλω τὸ πηδῶ. Suidas et Zonar. l. c.: Ἄγαλμα· πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Καὶ δίδωσιν ἀργύριον, ἵνα ἐκπονήσῃ τὸ ἄγαλμα ἄκρης τέχνης, προσθεὶς τὸ μέγεθος καὶ προσειπὼν τῆς λίθου τὴν φύσιν. Quem locum unde deprompserint, nescimus. "Manuelis Moschopuli, uti videtur, observatio pertinet ad locum Aristoph. Nubb. 989= 993., multorum conjecturis tentatum, vid. Commentar. p. 344. seqq. Beckii, ubi nunc ex Brunckio et libro Ravenn. Hermannus et noviss. ed. Lips. habent, Ὅτι τῆς Αἰδοῦς μέλλεις τἄγαλμ' ἀναπλάττειν. Grammaticus autem ita, Ὅτι μ. τῆς Αἰδοῦς τἄγ. ἀναπλήσειν. Adduntur hæc, quæ a me judicari nil attinet: Ἐμὲ τὸν κρείττω λόγον αἱροῦ φησί· καὶ ἐπιστήσῃ τὸ καὶ τό· τὸ δ' αἴτιον τῆς ἐπιστήμης ταύτης, ὅτι μέλλεις ἐπιμελήσεσθαι καὶ τιμήσειν τὴν Αἰδῶ, εἰ ἐμὲ
C αἱρῇ καὶ τὸ ἄγαλμα αὐτῆς ἀναλαβὼν ὡς ἀμελούμενον τελειώσειν ἐν σεαυτῷ δηλονότι, ὥσπερ εἰ καὶ ἄλλον οὑτινοσοῦν Θεοῦ ἄγαλμα ἐν τῇ σῇ καρδίᾳ ἔστησας ὥστε σεβεῖν αὐτό· τούτῳ ὅμοιον καὶ Δημοσθένης φησὶν ἐν τούτοις· Δίκης καὶ εὐνομίας καὶ αἰδοῦς εἰσὶ πᾶσιν ἀνθρώποις βωμοὶ, οἱ μὲν κάλλιστοι καὶ ἁγιώτατοι ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ ἑκάστου καὶ τῇ φύσει, οἱ δὲ καὶ κοινοὶ τοῖς πᾶσι τιμᾶν ἱδρυμένοι." Creuzer. ad Plotini Lib. de Pulcr. p. 370. Demosth. locus legitur in Orat. contra Aristogit. p. 780. 22. Reisk., ubi sic exhibetur, Καὶ δίκης γε καὶ εὐνομίας καὶ αἰδοῦς εἰσὶν ἅπασιν ἀνθρώποις βωμοὶ, οἱ μὲν κάλλιστοι καὶ ἁγιώτατοι ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ ἑκάστου καὶ τῇ φύσει, οἱ δὲ καὶ κοινοὶ, τοῖς πᾶσι τιμᾶν ἱδρυμένοι. Hesych. Ἄγαλμα· ξόανον, ἀφομοίωμα εἰδώλων, εἰκόνων, ἢ ἀνδριάντων.] Herod. i. (131.), loquens de Persis, Ἀγάλματα μὲν καὶ νηοὺς καὶ βωμοὺς οὐκ ἐν νόμῳ ποιευμένους ἱδρύεσθαι. [Aristoph. Nub. v. 305., Οὐρανίοις τε θεοῖς δωρήματα, Ναοί θ' ὑψερεφεῖς, καὶ ἀγάλματα, Καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται, Εὐστέφανοί τε θεῶν Θυσίαι, θαλίαι τε, Παντοδαπαῖς ἐν ὥραις.] Plato (Charm. p. 236. a.), Ἀλλὰ πάντες ὥσπερ ἄγαλμα
D ἐθεῶντο αὐτόν. Ponitur et pro imagine picta: ita enim appellari non solum ἀνδριάντας sed etiam γραφὰς, ait Suidas. Arist. tamen distinguit, Pol. vii. scribens, Μηθὲν μήτε ἄγαλμα, μήτε γραφήν. Cicero (de Legg. ii. 18.) apud Plat. (Legg. xii. p. 691. g.) ἀγάλματα formas interpretatur. Vide meum Lex. Cic. p. 40. Ἄγαλμα Ammonius a βρέτας et ξόανον distinguit: [p. 99. Ξόανον, βρέτας, ἄγαλμα διαφέρει. Ξόανον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξεσμένον λίθινον, ἢ ἐλεφάντινον· βρέτας δὲ, τῷ βροτῷ ὅμοιον, ἤτοι χαλκοῦν, ἢ ἐκ τῆς ἐμφεροῦς ὕλης πεποιημένον· ἄγαλμα δὲ, τὸ πώρινον, ἢ ἔκ τινος ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον. Etym. p. 611. 8., Ξόανον· παρὰ τὸ ξέω ξέανον, καὶ τροπῇ, ξόανον. Διαφέρει δὲ ξόανον, καὶ βρέτας, καὶ εἴδωλον. Ξόανον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξυσμένον,[1] lege, ut in Ammonio, ἐξεσμένον, εἴδωλον, λίθινον, ἢ ἐλεφάν-

[1] Hesych. Ξόανα· ἀγάλματα, εἴδωλα, ζώδια, κυρίως δὲ τὰ ἐκ ξύλων ἐξεσμένα, ἢ λίθων. Ξέσμα· ξόανον. Ξοάνων· προθύρων ἐξεσμένων. "Rasilemque subi forem, ex opere rasili, quod non tantum ligno, uti hic, sed et lapidibus et metallis ex æquo convenit. Hesych.

τινον, ἢ ξύλινον· βρέτας δὲ, τὸ βροτῷ ὅμοιον, ἤτοι χαλκοῦν, ἢ ἐξ ἐμφεροῦς ὕλης πεποιημένον· ἄγαλμα δὲ, τὸ παράμηρον, ἢ ἔκ τινος ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον. "Παράμηρον corruptum est. Ammonius habet πώρινον: in nostro indicia sunt etiam alterius scripturæ, μαρμάρινον." Sylburg. "Ammonius statuam non ex quacunque materia, sed ex lapide et quidem pretioso constructam ἄγαλμα dici voluit. Verba ejus sunt, Ἄγαλμα δὲ, τὸ πώρινον, ἢ ἔκ τινος ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον. Apud Ptol. Ascal. §. 198., Ἄγαλμα δὲ τὸ Πάρειον. Etym. Ammonio videtur usus p. 611. 16., Ἄγαλμα δὲ, τὸ παράμηρον, ἢ ἔκ τινος ἑτέρου

Ξοάνων προθύρων ἐξεσμένων. Sic distingue; nam ξόανον est opus rasile, idem nempe quod ξεστὸν, cum sit adjectivum. [Infer ergo in Lexica adj. * Ξόανος, unde Ξόανον τό.] Hinc, Στήλη ἀπὸ ξοάνου, Columna rasilis, apud scriptorem Chronici Alexand. ad annum iii. Olymp. cclxxvii. Alibi quoque id vocabulum ita acceptum occurrit, licet perperam redditum ab interpretibus." Is. Voss. ad Catull. p. 144. Clemens Alex. Cohort. ad Gent. iv. p. 40. 23. ed. Potteri, Ἃ δὴ καὶ ξόανα προσηγορεύετο, διὰ τὸ ἀπεξέσθαι τῆς ὕλης. Sic Cod. Nov. et sic conjecerat Sylburg. Vulgo legitur nullo sensu, ἀπάξεσθαι. Eustath. ad Il. A. p. 152. 27., Ὥσπερ κόπτω κόπανον, καὶ ἔχω ὄχανον τὸ τῆς ἀσπίδος * κράτημα, δρέπω δρέπανον, ἥδω καὶ ἐν συστολῇ, ἕδω ἕδανον καὶ ἕδνον κατὰ συγκοπὴν, φρύγω φρύγανον, πέττω ἢ πέπτω πόπανον, ξέω ξόανον, οὕτω ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ ἔρανον, καὶ ἐκτάσει ἤρανον καὶ ἐπήρανον. Passim permutantur ξέω et ξύω, quæ ejusdem sunt originis. Plotinus de Pulcr. p. 62., Οἷα ποιητὴς ἀγάλματος, ὃ δεῖ καλὸν γενέσθαι, τὸ μὲν ἀφαιρεῖ, τὸ δὲ ἀπέξεσε κ. τ. λ. "Cod. Ciz. ἀπέξευσε. Voluit fortasse ἀπέξυσε, frequenti confusione. Sic, ut hoc utar, in Luciani Vit. Auct. x. p. 91. Bip. editt. exhibebant ἀπόξεσον, Schol. ἀπόξυσον. Zonaras in Lex. Gr. p. 275., ἀπεξεσμένον, ubi Cod. D. ἀπεξυσμένον. Nam quod idem Lexicogr. p. 1416. distingui vult inter ξέειν et ξύειν, [Ξέειν· τὸ ἐξ ἐπιπολῆς καὶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν κεχρῆσθαι τοῖς ὄνυξί τε καὶ μάστιξι, ξύειν δὲ, τὸ κατὰ βάθος, ubi Tittmann.:—'Non differunt, vide Schol. ad Il. Ξ. v. 179., Ἔξυσ'· ἀντὶ τοῦ κατεσκεύασε, νῦν καὶ, λεπτὸν εἰργάσατο, infra, Ξυστίδα· λεπτὸν ἱμάτιον: nisi igitur ex ingenio Grammat. discrimen illud natum est, scribi possit pro ξύειν, ξυρεῖν,' adde Eustath. ad Od. Z. p. 1563. 5., Τὸ δὲ καὶ ἀποξύνουσιν ἐρετμὰ δύναται μὲν ταὐτὸν τῷ λεπτύνουσιν ἢ καὶ ἀποξύουσι, et Schol. Ven. ad Il. Ξ. v. 179.] obloquitur et ratio et aliorum grammaticorum auctoritas. Vide Interpretes ad Thom. M. p. 641., et Fœsium in Œcon. Hippocr. p. 267. Priori loco Zonaras illud ἀπεξεσμένον explicat [illegible] γυμνασμένον. Quod miror Tittmannum non contulisse cum Hesychii loco i. p. 437., ubi idem participium [illegible] * ἐκτετορνευμένον. In Polluce vi. 141. p. 649. item est * διεξεσμένα, et paulo post ἀποτετορνευμένα in vocibus [illegible]nem significantibus, licet ibidem, paucis interjectis, de eadem re ex uno codice receptum sit τορείᾳ pro πορείᾳ. [illegible] Hermogenis Περὶ Ἰδεῶν i. 12. explicat ita illud Platonicum, Τὸν λόγον ἀποτετορνεῦσθαι· κατεσκευάσθαι, καὶ εἰς κάλλ[illegible] De usu verbi ἀποξέειν præter ll. ll. vide Eustath. ad Il. V. 18. Hesych. T. ii. p. 705., unde Plotini causa [illegible] explicari ἐργάζου, itemque infinitivum, ξέσαι· τεκτήνασθαι, quo utroque Noster utitur in sequentibus. E[illegible] consule T. Hemsterh. ad Lucian. Dialogg. Mort. p. 351. Bip. Lennep. Etymol. Ling. Gr. p. 467. et F. A. Wolfii [illegible]legg. ad Homer. p. 74. seqq. Est autem h. l. proprie de statuario, qui signa expolit. Veniamus ad tralata hujus ipsius [illegible] causa. Lucian. Vit. Auct. l. l., Καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παντελῶς, ubi eleganter Gesner., 'Frontem perfricare ne satis habe, sed abrade penitus.' Similiter Alciphr. iii. 2. p. 8., Ἀπεξέσας τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου, et Epist. 40., Ἀποξύειν τὴν αἰδῶ, [notandum est in priore loco legi ἀπεξέσας, in posteriore vero ἀποξύειν, at auctor procul dubio in utroque loco unum idemque, de una eademque re loquens, posuit vocabulum: emendandus est igitur vel hic, vel ille locus.] Ad Plotiniani loci gravitatem propius accedunt hi: Gregorii Nazianz. in Basilii Laud., Τὸ τοῦ ἤθους εὐσταθὲς καὶ βεβηκὸς καὶ ἀπεξεσμένον, Mores limati, exacti, cf. Steph. Thes. T. ii. p. 1130. g. Suid. i. p. 254., et Hesych. et Polluc. l. l., qui extremam vocem etiam explicant ἠκριβωμένον. Ejusmodi autem locos respexit haud dubie Bosius, cum in Cicerone Attico xii. 46. fin., '*Isto* enim animo nihil agreste, nihil inhumanum inest,' ubi vett. libri habent *esto*, legendum supicaretur ξεστῷ, i. e. Polito, Limato. Idem Greg. Nazianz. plane atque Schol. laud. Hermogenis, Ὅτι μάλιστα εἰς κάλλος ἑαυτοὺς ἀποξέοντες. Nec minus in Orat. de Baptismo, Ἀπεξέσθης κακῆς οὐλῆς, vid. Lexicograph. laudd. Ad eund. Gregor. Naz. Nonnus ξέεσθαι commemorat de hominibus, qui sacris Mithriacis initiandi castigarentur. Ita enim ille in Cod. Monac. nr. [illegible] Narrat. xx. quæ inscribitur, Ἡ περὶ τοῦ μύθρου leg. Μίθρου: Τὸ διὰ πυρὸς ἐλθεῖν· ἔπειτα ξέεσθαι. Hinc desumsit Eudoc. in Viol. p. 291., Εἶτα ἐποίουν αὐτὸν—εἰς τὸ πῦρ ἐμβαλεῖν ἑαυτόν· ἔπειτα πάλιν εἰς χιόνα ποιῆσαι εἴκοσιν ἡμέρας· εἶτα ἐποίουν αὐτὸν πάλιν ξεσθῆναι ἐπὶ δύο ἡμέρας κ. τ. λ. Nimirum μάστιξι, cui sensui etiam ξαίνειν inservit, *vid. Lex. Seguier. p. 159. ed. Bekker.* Ceterum Kusterus licet ad Suidam *ii. p. 559., qui et ipse* paucula sua e Nonno descripsit, binos hujus locos in medium proferat, tamen ea non habet, *quæ nos ex Cod. Ms. dedimus.*" Fr. Creuzer. ad Plotini loc. laud. Thom. M. p. 641., Ξέω, ἐπὶ ξύλων· ξύω δὲ, ἐπὶ σαρκὸς, ὡς καὶ ἡ παροιμία, Τὸν ξύοντα ἀντιξύειν. "Sensus est, ξέω ad ligna quæ poliuntur proprie pertinere, verbi autem ξύω significationem latius patere; quod si aliter sentiat, fallitur, ut vel ipse lexicographi docebunt." Sallier. Imo mens Thomæ est hæc, ξέω proprie dici de ligno, et lapide, ut addere debebat, ξύω autem de cute, non de ligno et lapide. Sic Lucian. Lexiph. v. T. ii. p. 328., Ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν τῇ ὀδοντωτῇ ξύστρᾳ. At idem Somn. vi. T. i. p. 9., Ὁπότε ξέοι τοὺς λίθους. Ξέω, non ξύω, de lapide proprie dici, patet e Philostr. Icon. proœm. p. 762., Οἱ ξέοντες τὴν Λυγδίνην ἢ τὴν Παρίαν λίθον, ex Hesych. Ξέσαι· τεμεῖν, κόψαι, ποιῆσαι, τεκτήνασθαι, e Thoma ipso p. 571., a Schæf. in Mss. citato, Καὶ λατομῶ καὶ λίθον ξέω, καὶ λαξεύω, e J. Poll. vii. 114., Καὶ τὰ ῥήματα (τεκτόνων), κορμίσαι, πρίσαι, πελεκίσαι, ἤπου δὲ καὶ ξέσαι, vi. 139—140., Εἰς μὲν δὴ τὸν οὐκ ἀφροντίστως δοκοῦντα λέγειν, ἐρεῖς—ξέσας, διαξεόξας, ἁρμόσας, διασμιλεύσας, (ubi, cum H. Steph. Jungerm. Kuhn. et Lederlino, lege * διαξέσας, ut in segm. seq. juncta διεξεσμένα, ἡρμοσμένα,) et ex Epigr. ἀδ. cxxv. in Anthol. T. iv. p. 143. a Schæf. in Mss. laud., Γήραϊ δὴ καὶ τόνδε κεκυφότα φηγινὸν ὄζον Οὔρεσιν ἀγρῶται βουκόλοι ἐξέταμον· Πανὶ δέ μιν ξέσσαντες ὁδῷ ἐπὶ καλὸν ἄθυρμα Κάτθεσαν, οὐρείων ῥύτορι βουκολίων. Hinc λαοξόος, λιθοξόος. In Xenoph. K. Π. vi. 2. 11. p. 371. pro παλτὸν ξύσασθαι reponendum videtur ut Ἀττικώτερον, π. ξέσασθαι. J. Poll. i. 149., Ἔθηγον τὰ ξίφη, ἔξυον τὰ δόρατα. "Ms. ἔξεον," Jungerm. "Pro ἔξυον C. V. ἔξεον. C. A. in textu habet ηὔθυνον, Rectas fecerunt hastas, in margine vero ἔξεον." Kuhn. Maxime autem favet huic conjecturæ, et quod Hesych. Ξέσω tanquam rarius et Atticum per ξύσω exponat tanquam communius et Hellenicum; et quod a phrasi ξέειν τὰ δόρατα, non ξύειν τὰ δόρατα, formetur vox δορύξεον, Hesych. Δορύξεον· ὅπου τὰ δόρατα ξύεται. Noster in Thes. i. p. 950. a. citat ξέεται, sed ξύεται recte se habet, ut patet ex Etym. p. 283. 34., Δορυξόος· ἐκ τοῦ δόρυ καὶ τοῦ ξέω, οὐδεὶς δὲ Ἑλλήνων δόρυξος, ἀλλὰ δορυξόος, καὶ κατὰ συγκοπὴν, δορυξός· ἔστι δὲ τόπος, ὅπου ξύονται τὰ δόρατα. Hinc in Hesych. pro edito δορύξεον, quod est verbum nihili, et contra analogiam formatum, lege δορύξοον. Neque enim dicitur ἄξεος, sed ἄξοος: nec εὔξεος, sed εὔξοος: nec λαυξέος, λιθοξέος, κεραοξέος, sed λαοξόος, λιθοξόος, κεραοξόος: nec ἀντίξεος, sed ἀντίξοος, ab * ἀντιξέω. Apollon. R. ii. 79., Νήϊα δοῦρα θοοῖς ἀντίξοα γόμφοις, ubi Schol. Οὕτως ἀντεξεσμένα ἀλλήλοις, ὥστε, ἡνίκα συμβάλλονται ἐναντία, συναρμόζειν ἀλλήλοις. Ab ἀντίξοος autem descendit verb. ἀντιξοεῖν, Pindari Olymp. xiii. 47., Νεμέα τ' οὐκ ἀντιξοεῖ, ubi Schol. Τὸ δὲ οὐκ ἀντιξοεῖ, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀντίκειται, ἐνίκησε γὰρ καὶ τὰ Νεμέα· οἱ δὲ ὅτι ἀντίκειται· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξύλων τῶν ξεομένων, καὶ ἀλλήλοις ἁρμοζομένων· τὰ γὰρ συναρμοζόμενα, [οὐ] * συγξέεται, ἀλλ' ἀντιξοεῖ καὶ ἀντιβαίνει πρὸς τὴν ξέσιν ἁρμοστὰ ὄντα. Sed, si Hesychii glossam sic refingas, Δορύξοον· ὅπου τὰ δόρατα ξύεται, pro edito δορύξεον, ex Etym., ubi est Δορυξόος—ἔστι δὲ τόπος, ὅπου ξύονται τὰ δόρατα, errorem errori addes: Græcæ enim linguæ ratio flagitat δορυξοεῖον, vel contracte δορυξεῖον, ut * ὑδροχοεῖον, ὑδροχεῖον, (v. nos supra ad v. Ἐπικύλλωμα,) * λιθοξοεῖον, quod in Glossis reperitur: Λιθοξοεῖον· Lapidicina. In Hes. igitur lege, Δορυξεῖον· ὅπου τὰ δόρατα ξύεται, atque in Etym. post verba, Δορυξόος—ἔστι δὲ τόπος, ὅπου ξύονται τὰ δόρατα, supple Δορυξεῖον καλούμενος, vel tale quid. De δορυξόος v. Aristoph. Pac. 447. 549. 1213. 1260. et J. Poll. i. 149. vii. 156. Adde Amos. v. 11. οἴκους ξεστοὺς, Alex. ξυστούς. Mirum sane est Thomæ monitum, ξέω de ligno, ξύω de cute proprie dici, contemptui habuisse Sallierium et Oudendorp., cum ξέω nusquam de cute sumatur. Insignis est Eustathii locus ad Od. Ξ. p. 1766. 30., Ἔνθα διαλαμβάνων ἐκεῖνος (Ἡρωδιανὸς) καὶ περὶ κνίσσης, φησὶν ὅτι ὥσπερ στῶ στίζω, τρῶ τρίζω, οὕτω καὶ κνῶ κνίζω τὸ ἐξεπιπολῆς καὶ * ἰσχνῶς καταξύω, οὗ μέλλων κνίσω, ἀφ' οὗ ἡ κνῖσα· ἔκτασιν μέν φησι λαβοῦσα τοῦ ἰῶτα, δηλοῦσα δὲ τὴν κατ' ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ὀπτωμένου ἀναφορὰν τῇ ὀσφρήσει προσίζουσαν· ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖ διασκευάζων καὶ ὡς ταυτόν ἐστι τό τε ξύειν καὶ τὸ κνεῖν ἤτοι κόπτειν, ἐξ οὗ καὶ τὸ κνίζειν λέγεται, παράγει χρήσεις τοιαύτας· Ξύομαι δ' οὐδὲν ἰσχύων, τουτέστι κνῶμαι. Καὶ Σώφρων· Βαιὰ δ' ἔξυσμαι ἐκ ποδὸς εἰς κεφαλὴν, ἤγουν κέκνησμαι. Καὶ ξύσιλον δέ φησιν ἀποφαίνεταί τινα, ἐκ τοῦ συνεχοῦς ἐν τῷ γήρᾳ κνησμοῦ. Φέρει δὲ καὶ Δημοκρίτου χρῆσιν ταύτην· Ξυόμενοι ἄνθρωποι ἥδονται, καὶ σφιν γίνεται ἅπερ τοῖς ἀφροδιάζουσιν, lege ἀφροδισιάζουσιν. Soping. ad Hes. v. Ξύομαι sine corruptelæ suspicione affert ἀφροδιάζουσιν. Hippocr. de Int. Aff. p. 195. 21., Τυροῦ παλαιοῦ αἰγείου ξέσας. At idem de Diæta p. 103. 31., et de Aff. p. 183. 48. Τὸ ἔντερον ξύεται καὶ ἑλκοῦται, de Morb. p. 160., Δάκνεται καὶ ξύεται, de Int. Aff. p. 205. 47., Ξύων τὴν σάρκα. Adde Erotian.: et Hesych. Ξύσμα· κνηφὴ, λέπρα, Ξυσμός· κνησμός. Job. ii. 8., Ἰχῶρα ξύειν, Ulcus putridum scabere. Eustath. ad Od. Δ. p. 1496. 27., Ἵππον δὲ ξεστὸν, τὸν δούρειον λέγει, ὅ ἐστι τὸν ξύλινον, ξύλου δὲ ἴδιον τὸ ξέεσθαι, καθὰ καὶ λίθου, ὅθεν καὶ τὸ, Ξεστοῖσι λίθοισι, καὶ τὸ, Ἀσαμίνθους εὐξέστας· ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ ξύεσθαι ἐπὶ ξύλου λέγεται, εἰκότως καὶ δόρυ ξυστὸν φαμέν. Atqui inter ξέω et ξύω, cum sermo est de lapide lignove, hoc interest, quod ξέω, etsi de lapidibus et arboribus *cædendis* sæpe usurpetur, proprie tamen *polio* notet, ut patet ex J. Pollucis locis citatis, ξύω autem, etsi uno et altero loco apud scriptores probos pro *polio* ponatur, proprie tamen de *radendo* et *cædendo* dicatur. Unde intelligi possit Zonaræ glossa, a Tittmanno suspecta atque a Creuzero contemptui habita: Ξέειν· τὸ ἐξ ἐπιπολῆς καὶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν κεχρῆσθαι τοῖς ὄνυξί τε καὶ μάστιξι, ξύειν δὲ, τὸ κατὰ βάθος. Verum apud Grammaticos et scriptores recentissimos nullum inter ξέω et ξύω ponitur discrimen: hinc in Eustathio l. c. legitur, Κνίζω, τὸ ἐξεπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καταξύω, et in eodem ad Il. Ξ. p. 976. 16., Τὸ δὲ ἔξυσε, κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀντὶ τοῦ ἐκέρκισε· ξύουσι γάρ φασι τὴν κρόκην πρὸς τὸ πυκνωθῆναι, ἢ ἐλέανεν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξύλων, ἢ ἔγναμψε μετὰ τὸ ὑφῆναι. Cf. Scholia Veneta. Ceterum ξέω et ξύω ejusdem esse originis, nos cum Etymologo censemus, p. 412. 35., Ζέω ζύω, ὡς ξέω ξύω, χέω χύω, p. 520. 30., Γίνεται ἀπὸ τοῦ κλέος ἡ δόξα * κλέω καὶ κλύω, ὡς ἀπὸ τοῦ ῥέω ῥύω, καὶ χέω χύω, καὶ ξέω ξύω.

λίθου κατεσκευασμένον, ubi elegantem Sylburgii conjecturam, μαρμάρινον legentis, omnino amplector. Ea voce, uti Ascal. per Πάριον, ita enim scribendum, interpretatur Ammonii πώρινον. Glossæ: Tofi, πῶροι, λίθοι. Sulpitius Servastus in Vett. Poët. Catal. p. 232., Decidens scabrum cavat unda tofum. Λίθους πωρίνους dixit Aristoph. apud Poll. x. 173. Prorsus ad mentem Amm. "Ἄντικρυς τοῦ πωρίνου Σειληνοῦ Plutarcho restituit Salmas., citatus Gronov. ad Herod. v. c. lxii. p. 949.: plura forsan de istoc lapide dedisset Salmas., si non pleraque præcepisset Meursius Att. Lect. iv. 14., quocum confer Commentatores ad J. Poll. vii. 123." L. C. Valck. Animadvv. ad Ammon. iii. 2. p. 169. Pro Πώρινον G. Wakef. ad Ammonii exemplar, quod penes E. H. Barker. est, Πάριον reposuit; proxime ad veram accessisset lectionem, si Πάρινον proposuisset. Esth. i. 6., Ἐπὶ στύλοις Παρίνοις καὶ λιθίνοις· κλίναι χρυσαῖ καὶ ἀργυραῖ ἐπὶ λιθοστρώτου σμαραγδίτου λίθου, καὶ * πιννίνου, καὶ Παρίνου λίθου: "Aqu. Theod. Cant. v. 15., vide Bochart. Hier. P. ii. p. 714.," Bielius Thes. philolog. Conjecturæ huic maxime favet Ptolemæi Ascal. locus, in quo reperitur Πάρειον, quod L. C. Valck. tanquam vitiosum in Πάριον mutandum censet. "Apud Pausan. in Atticis etiam Πάρειος λίθος, cum diphthongo," H. St. Thes. Ind. Pausaniæ locus, ad quem respexit Noster, nos fugit. Sed in ejusdem libri c. 14. legitur, Τὸ δὲ ἐφ' ἡμῶν ἔτι ἄγαλμα λίθου Παρίου καὶ ἔργον Φειδίου, et in c. 43., Σάτυρος δὲ παρέστηκεν αὐτῷ Πραξιτέλους ἔργον, Παρίου λίθου: ubi lectionis varietas nulla Sylburgio, Kuhnio, et Facio notata est. Ceterum Πώρινον et Πάρινον in codicibus confundi posse, nemo mirabitur, qui secum reputaverit quam sæpe ω et α confusa sint, vide Bastium et Schæf. ad Gregor. Cor. p. 183. 201. 316. 323. 330. 696. 740. 748. 749., lo[illegible]itque in Plin. xxxvi. 17. hæc, 'Pario similis candore et duritia, minus tamen ponderosus, qui porus vocatur,' quæ sumsit ex Theophrasti Lib. de Lapid. c. xv. p. 36. ed. J. Hillii. Cum vero Ammonii atque Etymologi verbis conferenda sunt quæ Tittmann. ad Zonaræ Lex. p. lxxvii. ex Technologiis Mss. protulit: "Ἄγαλμα· τὸ τοῦ θεοῦ ὁμοίωμα, ἀπὸ τοῦ ἀγάλλω τὸ τιμῶ. Ἀνδριάς τις ἐπ' ἀνθρώπων ἀπὸ χαλκοῦ ἢ ξύλων ἢ λίθων ἢ τοιούτων τινῶν κατεσκευασμένος. Εἴδωλα δὲ τὰ φαινόμενα ἐν ταῖς ἐρημίαις νυκτὸς ἢ μεθημέραν φαντάσματα. Στῆλαι δὲ κυβοειδεῖς λίθοι, ἐπιγράμματα τινῶν φέροντες——"Ἄγαλμα ἡ εἰκὼν ἀπὸ τοῦ ἀγάλλω, τὸ ἀγαλλίας [illegible] ἐμποιοῦν· ἄγαλμα, καὶ ὁ καλλωπισμὸς καὶ τὸ ἀγ[illegible]α. Etymol. p. 213. 3., Βρέτας· παρὰ τὸ βροτὸς, β[illegible]ας κατὰ τροπὴν, τὸ βροτοειδὲς ἄγαλμα, τὸ βροτῷ ὅμοιον, κυρίως δὲ τὸ ἀπὸ ξύλου πεποιημένον ἀνθρώπου ἄγαλμα, εἴδωλον, μορφή. Κυρηναῖοι δὲ τὸν ἀναίσθητον. Anti-Atticista in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 85., Βρέτας· ὁ ἀναίσθητος. Ἀναξανδρίδης Διδύμοις. Λέξεις ῥητορικαὶ ibid. p. 223., Βρέτας· εἴδωλον, ἄγαλμα, καὶ μορφήν. Κυρηναῖοι δὲ τὸν ἀναίσθητον βρέτας εἶπον. "Statua taciturnior, Suid., Ἀνδριάντα γαργαλίζειν· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων," Blomfield. ad Æsch. Sept. c. Theb. v. 169.] "Βρέτας, Simu- "lacrum, εἴδωλον, sive δείκελον, dictum παρὰ τὸ βροτῷ "ἐοικέναι, teste Ammonio [l. c., et Etym. l. c., et Schol. ad Apollon. R. i. 1119., Βρέτας δὲ, τὸ βροτῷ "ἐοικὸς], et Hesych. [Βρέτας· ξόανον, εἴδωλον, ὁμοίωμά τι, παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι, ὅπερ φασὶν οἱ νεώτεροι, Δείκελον. 'Forte ἀνδρείκελον: hæc enim vox recentioribus Græcis in usu est, pro βρέτας, vel ξόανον,' Kuster. In Cod. Ven. legi δίκηλον, non, ut editum est, δείκελον, testatur N. Schow. De v. ἀνδρείκελον consuli possunt Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 36. et E. H. Barker. in F. A. Wolfii Litterarische "Analekten T. ii. p. 388—95.] J. Pollux ipsum "(βρέτας) non admittit, uti nec δείκελον, [i. 7., Αὐτὰ δὲ, ἃ θεραπεύομεν, ἀγάλματα, ξόανα, ἕδη θεῶν, εἰκάσματα θεῶν, εἰκόνες, μιμητὰ τυπώματα, εἴδη, ἰδέαι· βρέτας δὲ, ἢ δείκηλον, οὐκ ἔγωγε προσίεμαι. De prosæ scriptoribus hæc intelligenda esse, monet Kuhnius.] "Ap. Hesych. legitur et dat. cas. Βρέταϊ expos. ἀπει- "κονίσματι. [Sed in Cod. Ven. teste Schowio est Βρέτη. Lege igitur, Βρέτη· ἀπεικονίσματα, ut legi-

A tur in Λέξεσι ῥητορικαῖς l. c. Schol. ad Lycophr. v. 948., Βρέτας· τὸ ἀνθρώπινον εἴδωλον, καὶ ἡ εἰκὼν, παρὰ τὸ βροτῷ ὅμοιον εἶναι. Οὗτος δὲ βρέτας καταχρηστικῶς τὸν δούρειον ἵππον φησί. Locus est hic: Τὰ δ' ἐργαλεῖα, τοῖσι τετρήνας βρέτας Τεύξει ποτ' ἐγχώροισι μέρμερον βλάβην, Καθιερώσει Μυνδίας ἀνακτόροις. Idem v. 1135., Ἐμὸν περιπτύξουσιν ὠλέναις βρέτας, ubi Schol. Βρέτας· κυρίως τὸ τοῦ ἀνθρώπου εἴδωλον, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ οἱονδήποτε εἴδωλον. Zonar. p. 407., Βρέτας· εἴδωλον, ἄγαλμα, παρὰ τὸ βροτὸς βρέτας κατὰ τροπὴν, κυρίως δὲ τὸ ἀπὸ ξύλου πεποιημένον ἀνθρώπου ἄγαλμα. Sensu hoc primario sumi apud Suid., et ab ἄγαλμα distingui videtur: Βρέτας· εἴδωλον, ἄγαλμα, παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι. Προσπεσεῖν ποι πρὸς βρέτας, πρὸς τέμενος, ἢ πρὸς ἕδος, ἢ πρὸς ἄγαλμα θεῶν ἱκέτας γενέσθαι. Sed verba, Προσπεσεῖν ποι πρὸς βρέτας, sunt Aristophanis, et a Nostro citati, Equit. 30., ubi sic legitur: NI. Κράτιστα τοίνυν τῶν παρόντων ἐστὶ νῷν, Θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν ποι πρὸς βρέτας. ΔΗ. Βρέτας; ποῖον βρέ- B τας; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς; Cetera in Suid[illegible] pretamenti causa addita sunt. Scholia: [illegible] ἄγαλμα θεῶν, προσπεσεῖν δὲ, ἱκέτας κα[illegible] φυγεῖν πρὸς βρέτας, πρὸς ἱερὸν, πρὸς τέ[illegible] πρὸς ἕδος, ἢ πρὸς ἄγαλμα θεῶν. Βρέτας δὲ [illegible] ἀπὸ τοῦ βροτῷ ἐοικέναι αὐτό. Isidori Pelus. Epist. iv. 207. p. 536. ed. 1638.: Οἱ παρ' Ἕλλησι τὰ ξόανα κατασκευάσαντες (κατασκευάζοντες minus recte Suid. in v. Διοπετὲς) φόβον ἐμποιῆσαι τοῖς ὁρῶσι βουλόμενοι, ἔφασκον, ὅτι (τὸ ἄγαλμα ex Suida addendum est) ἐξ οὐρανοῦ παρὰ τοῦ Διὸς ἐπέμφθη ἢ (καὶ Suid., de καὶ et ἢ confusis vide notata ad Gregor. Cor. p. 384. 410. 419. 623. 717. 815.) κατέπτη, κρεῖττον (ὑπάρχον ex Suida addendum est) ἁπάσης (Suid. πάσης) ἀνθρωπίνης χειρὸς (καὶ ἀναλώματος addit Suid.), διὸ (ὅθεν Suid.) καὶ Διοπετὲς αὐτὸ καὶ οὐράνιον βρέτας προσηγόρευον (ἐκάλουν Suid.), βρέτας δὲ (β. δ. in Suida deest), παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι. Τὸ δ' (γὰρ ap. Kusterum) οὐ τοιοῦτον ἦν, ἀλλὰ (τοῦτο δὲ οὕτως ἐκήρυττον, Suid.) τοὺς ἀγαλματοποιοὺς ἢ φυγαδεύοντες ἢ ἀποκτείνοντες C (ἢ ἀποκτ. ἢ φυγαδ. Suid. et sic ipse Isidorus infra) ἵνα μηδεὶς εἰπεῖν ἔχοι (ἵνα μὴ λέγοιεν, Suid.) ὅτι χειροποίητόν ἐστι (ἐστι deest in Suida) τὸ ξόανον, ταύτην τὴν (utrumque deest in Suida) φήμην πλανᾶσθαι (πλάσαντες Suid.) ἐν ταῖς ἀκοαῖς τῶν ἀνθρώπων (ἀ. τ. πεφενακισμένων) ἠφίεσαν· ἥτις καὶ τὴν Ἐφεσίων ἐπλάνα πόλιν. Διὸ καὶ ὁ γραμματεὺς αὐτῶν τοῦτο αὐτοῖς ἔφη· Τινὲς μὲν οὖν φασιν, ὅτι περὶ τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἀγάλματος εἴρηται, τουτέστι τῆς μεγάλης Ἀρτέμιδος. Ὅτι δὲ ἀληθές ἐστι τὸ ἢ ἀποκτείνεσθαι τοὺς ἀγαλματοποιοὺς, ἢ φυγαδεύεσθαι, μαρτυρεῖ (Διὸ—φυγαδ. deest in Suida, qui tantum habet καὶ μαρτυρεῖ) τὸ χθὲς καὶ πρώην (τοῦτο τὸ Suid.) ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ πρὸς Αἴγυπτον γεγενημένον (ἐν Ἀλεξ. ἄγαλμα, Suid.) Πτολεμαίου γὰρ συναγαγόντος (Πτολεμαῖος γ. συναγαγὼν, Suid.) τοὺς (deest in edit. 1638. et in Suida, sed extat apud Kuster., et quidem sensus id flagitat) τεχνίτας, ὥστε τὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἀνδριάντα δημιουργῆσαι (ποιῆσαι Suid.), μετὰ τὸ ἔργον βόθρον μέγαν κελεύσας ὀρυγῆναι (ὀρύξας, Suid.), καὶ στιβάδα μηχανησάμενος (κ. στ. μ. D deest in Suida) καὶ κρύψας τὸν δόλον (κ. τ. δ. κ. Suid.) ἐκέλευσεν αὐτοὺς δειπνεῖν (ἐ. τοὺς τεχνίτας ἐν αὐτῷ δειπνῆσαι, unde in Isidoro emendandum censemus, ἐκέλευσεν ἐν αὐτῷ δ.), οἱ δὲ (οἵτινες Suid.) δειπνοῦντες (sic et Suid., et Isidori edit. qua utimur, non δειπνῶντες, ut Kust., nescimus qua edit. usus citat,) εἰς τὸ χάσμα ἐκεῖνο κατενεχθέντες (δειπνοῦντες ἐκεῖσε, κατεχώσθησαν καὶ, Suid.) ἀπέθανον, δικαίαν, ὥς γε μοι δοκεῖ, δίκην δεδωκότες, (ἄξιον μισθὸν κομισάμενοι, Suid., apud quem cetera, quæ sequuntur, desunt,) ὅτι πλάττειν ἐπεχείρουν ξόανα πρὸς ἀπάτην τῶν ἐντευξομένων· ὅμως δ' ἐκεῖνος βουλόμενος ἐκποδὼν (ἐκ ποδῶν ap. Kuster.) ποιῆσαι τοὺς τεχνίτας, ἵνα ἀχειροποίητος δόξῃ ὀνομαζόμενος Θεὸς, ὃν καὶ * ἀχειρομίαντον κέκληκε, τοῦτο δέδρακε. Ἀλλ' οὐκ ἔλαθε· προὔπτου γὰρ γενομένου τοῦ δράματος, κατ' ἐνιαυτὸν θρήνοις τοὺς οὕτω τεθνεῶτας ἠμείβετο. Pro ἀναλώματος, ut recte legitur in Kusteri Suida, Edit. Mediolan. habet ἀνάλωτος. Ms. Suid. apud Potterum, de cujus nota nihil monuit Kuster., ad Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 41.

præbet ἀνάλωτον: error ex scribendi compendiis ortum habuit. In eodem codice post ἐοικέναι leguntur hæc, Ὅπερ χ' οὕτως ἦν· ἡ περὶ τῶν ἀγαλμάτων ματαία καὶ πεπλανημένη δόξα, ἀλλὰ, quæ Potterus addenda censet Suidæ impresso, cum ex iis potius emendandus sit vulgatus textus, qui sic legitur, Τοῦτο δὲ οὕτως ἐκήρυττον, τοὺς ἀγαλματοποιοὺς, pro quo lege, ut in ipso Isidoro, Τὸ δ' οὐ τοιοῦτον ἦν, ἀλλὰ τ. ἀγαλμ. Verba, ἡ περὶ τῶν ἀγαλμάτων ματαία καὶ πεπλανημένη δόξα, quæ nec in Suida impresso, nec in Isidoro leguntur, non sunt, ut putabat Archiepiscopus, in Suidæ textum recipienda, sed tota tanquam a recentiore quodam librario codici adsuta contemnenda sunt. In fine codicis, pro vulgatis, Ἄξιον μισθὸν κομισάμενοι, est, Ἄξιον μισθὸν τῆς κακουργίας κομισάμενοι. Ceterum βρέτας apud Atticos poetas semper, ni fallimur, de Deorum simulacris ponitur. Aristoph. Lysistr. v. 262., Κατὰ μὲν ἄγιον ἔχειν βρέτας. Æsch. Sept. c. Theb. v. 94., Πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτι-Πέσω βρέτη δαιμόνων; Ἰὼ μάκαρες εὔεδροι, Ἀ-μάζει βρετέων ἔχεσθαι: v. 191., Βρέτη πεσούσα. ..ρὸ πολισσούχων θεῶν: v. 217., Ἀλλ' ἐπὶ δαιμον... πρόδρομος ἦλθον ἀρ-Χαῖα βρέτη, θεοῖς πίσυνος: Pers. v. 811., Οἳ, γῆν μολόντες Ἑλλάδ', οὐ θεῶν βρέτη Ἠιδοῦντο συλᾶν, οὐδὲ πιμπράναι νεὼς, ubi Stanl. ex Herod. viii. 109. affert, de Xerxe, Ὃς τὰ ἱρὰ καὶ τὰ ἴδια ἐν ὁμοίῳ ἐποιέετο, ἐμπιπράς τε καὶ καταβάλλων τῶν θεῶν τὰ ἀγάλματα: Eum. v. 79. μολὼν δὲ Παλλάδος ποτὶ πτόλιν Ἵζου παλαιὸν * ἄγκαθεν λαβὼν βρέτας: v. 172., Παρανόμων θεῶν βρέτεα μὲν τίων: v. 242., Πρόσειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σὸν, θεά: v. 258., περὶ βρέτει Πλεχθεὶς θεᾶς ἀμβρότου: vide v. 412. 442. 449. et 1027.: Suppl. v. 436. et 472. In Sophocle vox non legitur, si fides Indici Etonæ A. 1787. edito. In Eurip. vero sæpissime occurrit, Phœn. v. 1256., Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας, cf. etiam v. 1482., Alc. v. 977. βρέτας θεᾶς, Andr. v. 311. et Iphig. T. v. 980. 986. 1179. et 1477.: Iphig. T. v. 1040., Ἔτ' ἐν δόμοισι βρέτας, cf. etiam v. 1044. 1165. 1199. 1291. 1453. 1481. et 1489.: Heracl. v. 936., βρέτας Διὸς τροπαίου: Electr. v. 1254., Παλλάδος σεμνὸν βρέτας: Dan. Fragm. iv. 3., Θεῶν συλᾶν βρέτη. Hæc loca omnia in Ind. Beckiano notata sunt.] " Menodotus Samius (ἐν τῇ Τῶν κατὰ τὴν " Σάμον ἐνδόξων Ἀναγραφῇ) ap. Athen. xv. (p. 672. " a., Ἁρπάσαι τὸ τῆς Ἥρας βρέτας, et paulo inferius) " Ἀθύρου δὲ ὄντος τότε τοῦ νεὼ, ταχέως ἀνελέσθαι τὸ " βρέτας, καὶ διακομίσαντας ἐπὶ θάλασσαν, εἰς τὸ " σκάφος ἐμβαλέσθαι. Repetit ibidem aliquoties hoc " vocabulum." H. St. Thes. Ind. [Nusquam apud scriptores prosaicos vetustiores occurrit: v. Pollucis locum supra allatum. Sed bis usus est Cassius Dio, Fragm. lxxxix. ex Libris xxxiv. prioribus, T. i. p. 38. 12. ed. Reimari, de simulacro Apollinis, Ὥστε τοὺς Ῥωμαίους κατακόψαι τε τὸ βρέτας, καὶ καταποντῶσαι ἐκ συμβουλῆς μάντεων ψηφισθῆναι: Fragm. Lib. xxxv. T. i. p. 83. 89., Τὰ δὲ δὴ Κόμανα τῆς τε νῦν Καππαδοκίας ἐστὶ, καὶ ἐδόκει τό τε τῆς Ἀρτέμιδος τὸ Ταυρικὸν βρέτας, καὶ τὸ γένος τὸ * Ἀγαμεμνόνειον δεῦρο ἀεὶ ἔχειν. " Ab imagine pendet, i. e. τῷ δεικέλῳ: nam, cum Grammatici βρέτας tantum de homine dici existimant, (imo, *proprie* tantum de homine sumi dicunt, et quidem, nostra sententia, recte,) non assentior illis: at πᾶν τὸ βροτοειδὲς, βρέτας esse concedo, nec enim de etymo pugno, sed non solum hominis effigiem ita dictam fuisse contendo; omnes namque Dii βροτοειδεῖς et humana forma colebantur, postquam in usu desierant τὰ ξόανα esse. Erant enim ξόανα ante Idolorum cultum non effigies proprie, sed quasi symbola, per quæ Dii colebantur, ut ecce, loco Junonis stipes dedolatus Thespiis colebatur, et Samii pro Junone sua tabellam habebant, sic Romani loco Martis hastam venerabantur, sic stipes, qui pro Termino colebatur, ejus ξόανον erat. Hujusmodi igitur ξόανα dicebant. At, postquam Dii forma hominum coli cœperunt, βρέτη, ut docte Clemens monet, vocatæ sunt imagines quoque Deorum." D. Heinsii Crepundia Siliana in L. viii. p. 83. ed. Cantab. 1646. Clementis locus, ad quem respexit vir doctus, est in Cohort. ad Gent. iv. p. 40.

A ed. Potteri: Πάλαι μὲν οὖν οἱ Σκύθαι τὸν ἀκινάκην, οἱ Ἄραβες τὸν λίθον, οἱ Πέρσαι τὸν ποταμὸν προσεκύνουν· καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, οἳ ἔτι παλαιότεροι, ξύλα ἱδρύοντο περιφανῆ, καὶ κιόνας ἵστων ἐκ λίθων· ἃ δὴ καὶ ξόανα προσηγορεύετο, διὰ τὸ ἀπάξεσθαι (ἀπεξέσθαι conjecerat Sylburg. et sic in Cod. Nov. legi testatur Potter.) τῆς ὕλης. Ἀμέλει ἐν Ἰκάρῳ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ἄγαλμα, ξύλον ἦν οὐκ εἰργασμένον· καὶ τῆς * Κιθαιρωνίας Ἥρας ἐν Θεσπίᾳ, πρέμνον ἐκκεκομμένον· καὶ τὸ τῆς Σαμίας Ἥρας, ὥς φησιν Ἀέθλιος, πρότερον μὲν ἦν σανὶς, ὕστερον δὲ, ἐπὶ Προκλέους Ἄρχοντος, * ἀνδριαντοειδὲς ἐγένετο. Ἐπεὶ δὲ ἀνθρώποις ἀπεικονίζεσθαι τὰ ξόανα ἤρξατο, βρέτη τὴν ἐκ βροτῶν ἐπωνυμίαν ἐκαρπώσατο. Ceterum ξόανον et ἄγαλμα distinguuntur in Philone de Vita Mosis L. iii., Ξοάνων γὰρ, καὶ ἀγαλμάτων, καὶ τοιουτοτρόπων ἀφιδρυμάτων οἰκουμένη μεστὴ γέγονεν: in Pausan. i. 36., Ἄγαλμα δὲ ἐν τῇ νήσῳ σὺν τέχνῃ μέν ἐστιν οὐδέν· Πανὸς δὲ ὡς ἕκαστον ἔτυχε ξόανα πεποιημένα, ubi ἄγαλμα, simulacrum arte elaboratum; ξόανα, simu-
B lacra rudi vel pingui Minerva e saxo sculpta aut e ligno dolata. Hesych. Ξόανα· τὰ ἐκ ξύλων ἐξεσμένα ἢ λίθων. Noster in v. Ξόανον, Thes. ii. 1130. b., hunc ejusd. Pausaniæ locum, ex L. ii. 4., affert, Τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦτο, ξόανόν ἐστι, πρόσωπόν τε καὶ χεῖρες καὶ * ἀκρόποδές εἰσι λευκοῦ λίθου, quod interpretatur, 'Signum autem hoc, sive simulacrum, scalptum est seu sculptile':' ubi ἄγαλμα, genus, ξόανον, species. Lucian. Prometh. xii. T. i. p. 195., Οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεώς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἁπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα. Ex Ammonii vero, Ptolemæi Ascalonitæ, et Etymologi definitione ἄγαλμα est τὸ πώρινον, τὸ Πάρινον, simulacrum ex aliquo pretioso lapide confectum. Pausan. tamen in Lib. i. c. 35: dixit, Ἄγαλμα ἐξ ἐβένου ξύλου: c. 2., Ἀγάλματα ἐκ πηλοῦ: c. 1., Ἀγάλματα χαλκοῦ, c. 26. et 40., Χαλκοῦν Ἀρτέμιδος ἄγαλμα: c. 5., Ἀργύρου πεποιημένα ἐστὶν ἀγάλματα: c. 18., Τὸ ἄγαλμα—πεποίηται δὲ ἔκ τε ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ, c. 24., Αὐτὸ δὲ ἔκ τε
C ἐλέφαντος τὸ ἄγαλμα καὶ χρυσοῦ πεποίηται, c. 40., Τῷ δὲ ἀγάλματι τοῦ Διὸς πρόσωπον ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ πηλοῦ τέ ἐστι καὶ γύψου, paulo inferius, Ὄπισθε δὲ τοῦ ναοῦ κεῖται ξύλα ἡμίεργα, ταῦτα ἔμελλεν ὁ Θεόκοσμος ἐλέφαντι καὶ χρυσῷ κοσμήσας τὸ ἄγαλμα ἐκτελέσειν τοῦ Διὸς, c. 42., Ὠικοδόμηται δὲ ἐπὶ τῇ κορυφῇ τῆς ἀκροπόλεως ναὸς Ἀθηνᾶς, ἄγαλμα δέ ἐστιν ἐπίχρυσον πλὴν χειρῶν καὶ ἄκρων ποδῶν, ταῦτα δὲ καὶ τὸ πρόσωπόν ἐστιν ἐλέφαντος.]

|| Usurpatur et metaphorice ἄγαλμα, ut Simulacrum et Imago Latinis. Synes. Ep. cxxiii., Τῆς ἱερᾶς σοῦ καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας ἄγαλμα περιφέρω. Vide [Ruhnk. ad Timæi Lex. mox afferendum, et] Ἀγαλματοφορέω.

[Ἄγαλμα interdum ponitur pro spectro, quod noctu aut in somnis obversatur, pro umbra, pro imagine aut simulacro corporis defuncti. Servius ad illud Virg. Æn. iv. 654., Et nunc magna mei sub terras ibit imago, hæc habet:—'Tribus constamus, anima, quæ superna est, et originem suam petit; corpore,
D quod in terra deficit; umbra, quam Lucretius sic definivit, (iv. 368.), spoliatus lumine aer. Ergo umbra si ex corpore creatur, sine dubio perit cum eo, nec est quicquam reliquum de homine, quod inferos petat. Sed definierunt, esse quoddam simulacrum, quod, ad nostri corporis effigiem fictum, inferos petat, et est species corporea, quæ non potest tangi, sicut ventus.' Et post pauca monet simulacra hæc esse etiam eorum, qui per apotheosin Dii facti sunt: simul docet, a poetis usurpari promiscue umbram, simulacrum, imaginem. Vide Forcellini Lex. vv. Simulacrum, et Umbra. Virg. Æn. ii. 772., Infelix simulacrum, atque ipsius umbra Creusæ Visa mihi ante oculos, et nota major imago. Eurip. Troad. v. 190., Τῷ δ' ἁ τλάμων; ποῦ, ποῦ γαίας Δουλεύσω γραῦς, ὡς κηφὴν, Δειλαία νεκροῦ μορφὰ, Νεκύων ἀμενηνὸν ἄγαλμα; Schæferus in Mss. consuli jubet Boissonad. ad Philostr. p. 505.]

[" Vim verbi ἀγάλλειν retinet inde ortum ἄγαλμα, recteque adeo ab antiquis Grammaticis (supra lau-

datis) exponitur καλλώπισμα πᾶν,[1] ἐφ', ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει. (Hesych. Ἄγαλμα· πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, οὐχ ὡς ἡ συνήθεια, τὸ ξόανον· Cf. Grammat. Anon. apud Is. Voss. ad Pomp. Melam ii. 1.) Qua sola notione ab Homero positum esse, vere monet Eustath. ad Od. Γ. p. 1467. (33., Ἀγάλματα δὲ παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον τὰ ξόανα, παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ, πᾶν ᾧ τις ἀγάλλεται, ὡς καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα φανεῖται· διὸ εἰπὼν ἀγάλματα, ἐπάγει ὑφάσματά τε χρυσόν τε. Insignis locus est Suidæ: Ἀγάλματα· τὰ τῶν θεῶν μιμήματα, καὶ πάντα τὰ κόσμου τινὸς μετέχοντα. Ὅμηρος· Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. Καὶ Ἡσίοδος[2] τὸν ὅρμον ἄγαλμα καλεῖ. Πίνδαρος δὲ τὴν ἐπὶ τάφου στήλην οὕτω καλεῖ, (Nem. Od. x. 125., Ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄ-Γαλμ' Ἀΐδα, ξεστὸν πέτρον, in Scholiis redditum, Στήλην ἑνὸς τῶν κειμένων ἁρπάσαντες, 'Ἄγαλμα Ἀΐδα, pro τοῦ τύμβου, nec vero statuam hic quæres, quæ illa ætate non erat, sed στήλην,' Heynius.) Εὐριπίδης, τὸν ἐπὶ νεκροῖς κόσμον, (Troad. v. 1212., Μήτηρ πατρός σοι προστίθησ' ἀγάλματα, v. 1218., Ἃ δ' ἐν γάμοις ἐχρῆν σε προσθέσθαι χροΐ, Ἀσιατίδων γήμαντα τὴν ὑπερτάτην, Φρύγια πέπλων ἀγάλματ' ἐξάπτω χροὸς, Alcest. v. 616., Κόσμον φέροντας, νερτέρων ἀγάλματα, Herc. Fur. v. 702., Χρόνος γὰρ ἤδη δαρὸς, ἐξ ὅτου πέπλοις Κοσμεῖσθε σῶμα, καὶ νεκρῶν ἀγάλμασιν, et v. 356., Γενναίων δ' ἀρεταὶ πόνων Τοῖς θανοῦσιν ἄγαλμα.) Καὶ ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Καὶ τὸ εἴδωλον, βρέτας, χάρμα, (Respexit ad Anacr. Od. liii. 4., ubi eleganter χάρμα, ἄγαλμα,[3] ἄθυρμα, et μέλημα conjunguntur, Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα· Τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάρμα, Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις Πολυανθέων Ἐρώτων, Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα· Τόδε καὶ μέλημα μύθοις Χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν. Similiter. Æl. H. A. xvi. 5. init., ab Albertio citatus, Ἀκούω δὲ ἔγωγε καὶ Ἰνδὸν ἔποπα διπλασίονα τοῦ παρ' ἡμῖν, καὶ ὡραιότερον ἰδεῖν. Καὶ Ὅμηρος μὲν, Il. Δ. v. 144., λέγει βασιλεῖ κεῖσθαι ἄγαλμα Ἕλλησι χαλινὸν, καὶ κόσμον ἵππου· ὁ δὲ ἔποψ οὗτος Ἰνδῶν βασιλεῖ ἄθυρμά ἐστι, καὶ διὰ χειρῶν αὐτὸν φέρει, καὶ ἥδεται αὐτῷ, καὶ συνεχὲς ἐνορᾷ τὴν ἀγλαΐαν τεθηπὼς τοῦ ὄρνιθος καὶ τὸ κάλλος τὸ αὐτοφυὲς.) καλλονὴ, κόσμος, καύχημα, θαλλοὶ, (Æsch. Suppl. v. 199. olivæ ramos, alba coronatos lana, ἀγάλματα vocat αἰδοίου Διὸς, Delicias venerandi Jovis,) ἀνδριάντες, ἐπιγραφαί. Ἀγάλματα δὲ καὶ τὰς γραφὰς καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσιν. Alcæus ap. Athen. xiv. p. 627. b. galeas vocat ἀνδρῶν ἀγάλματα· vetus scriptor ap. Eustath. ad Od. Θ. p. 1608. 19. stellas ἀγάλματα νυκτὸς, (Ἄγαλμα δὲ συνήθως τῷ ποιητῇ καὶ νῦν, τὸ ἥδυσμα καὶ ἀγαλλίαμα· καὶ ὡς ὁ ποιητὴς ἐπάγει, θελκτήριον, ὡς ταυτὸν ὂν ἀγαλλιᾶσθαι εἰπεῖν καὶ θέλγεσθαι· * μνηστέον δὲ ἐνταῦθα καὶ τοῦ φαμένου τοὺς ἀστέρας, Ἀγάλματα νυκτός· οὕτω δὴ καὶ ὄρνισιν ἄγαλμα ἦεν ἂν, τὰ πτερὰ οἷς πέτονται, κατὰ τὸ, Ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. Bernardus

A ad Josephi Antiq. Jud. iii. 8. p. 166. a. ed. Haverc.: 'Sidera cœli decora, quæ Templi Dei ἀναθήματα vocat Philo, aliquis gentium οὐρανοῦ ἀγάλματα prius nuncuparat.' Pro οὐρανοῦ scribere debebat νυκτός.) Plane ut Moschus Eidyll. vii. 2., (Bion xvi. 2. p. 256. ed. Gaisf.), Ἕσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα. (Orphei Hymn. ix=viii. 7. de Luna, Πανδερκὴς, * φιλάγρυπνε, καλοῖς ἄστροισι βρύουσα, Ἡσυχίῃ χαίρουσα καὶ εὐφρόνῃ * ὀλβιομοίρῳ, Λαμπετίη, * χαριδῶτι, τελεσφόρε, νυκτὸς ἄγαλμα.) Tragici sæpe liberos dicunt parentum ἀγάλματα, Delicias, Oblectamenta, ut Eurip. Suppl. v. 367(=380. ματέρος ἄγαλμα Φόνιον ἐξέλοι, id est, Meos filios occisos efferat,) ubi vide Marklandum, (cujus hæc sunt verba:— 'Infra v. 1164. ἄγαλμα ματρὸς, de filia, et Iphig. Taur. v. 273. Νηρέως ἀγάλματα, de Nerei quinquaginta filiabus, et δόμων ἄγαλμα, filiam suam Iphigeniam appellat Agamemnon apud Æschyli Agam. v. 216., et Καδμείας νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διὸς γόνος, Bacchus, apud Sophocl. Antig. v. 1127. Vide locum in Schol. Aristoph. Σφηκ. v. 312.') Charito i.
B p. 1., Καλλιῤῥόην, ἄγαλμα τῆς ὅλης Σικελίας, ubi plura Dorvill., (sed nihil ad rem, præter Eurip. Hel. v. 208., ubi Castor et Pollux appellantur, Διδυμογενὲς ἄγαλμα πατρίδος.) Sed, quoniam in statuis præcipuum ornamentum est, ἄγαλμα proprie de his usurpari cœpit. ('Ἄγαλμα, Statua, Simulacrum, Signum, quatenus specie sua oculos spectatorum lætat,' J. Fr. Fischer. Ind. ad Palæph., a Schæf. in Mss. laudatus.) Plato Menon. p. 23. f., Ὅτι τοῖς Δαιδάλου ἀγάλμασιν οὐ προσέσχηκας τὸν νοῦν, (cf. Eurip. Eurysth. Fragm. ix., Οὐκ ἔστιν, ὦ γεραιὲ, μὴ δείσῃς τάδε· Τὰ Δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ, Βλέπειν τ' ἀγάλμαθ'· ὧδ' ἀνὴρ κεῖνος σοφὸς, ubi L. C. Valck. Diatr. xvi. p. 171. reposuit δόκει,) Phileb. p. 83. f., Ὡς ἔστι τινῶν ποιμένων ἔργον τὸ καθορώμενον ἄγαλμα. Charm. p. 236. a., Ἀλλὰ πάντες ὥσπερ ἄγαλμα ἐθεῶντο αὐτὸν, quod imitando sic expressit Julianus Or. iii. p. 123., Ἐπειδὴ πρῶτον εἰς ὄψιν ἐκείνης ἦλθον, ἐδόκουν μὲν ὥσπερ ἐν ἱερῷ καθιδρυμένον ἄγαλμα σωφροσύνης ὁρᾷν. Item Synes. Ep. i., Ὥσπερ ἀγάλμασιν ἐνατενίζειν τοῖς βρέφεσιν, ἀγαμένας τοῦ κάλλους. ('Theocr. in
C Mortuo Adonide v. 26., Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ Οὐκ ἤθελον πατάξαι, Ἀλλ', ὡς ἄγαλμ', ἐσεῖδον. Sic hæc distinguenda credo, et intelligenda, quasi Aper dicat, se sine adfectu primam vidisse Adonin, ut pulcram statuam. Apul. de Psyche L. iv. Metam. 85, 27., Mirantur quidem divinam speciem, sed ut simulacrum fabre politum mirantur omnes. Tacit. Dial. de Orat. c. x., Transit et contentus est, ut si picturam aliquam, vel statuam vidisset. At mox exarserit fera. Et ideo subjungitur, Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα, Γυμνὸν, τὸν εἶχε, μηρὸν Ἐμαινόμαν φιλᾶσαι. Uti Apul. L. v. 103, 19. de Lucerna: Lucerna illa—

[1] Locus sic interpungi solet: Ἄγαλμα· ἀγαλλίαμα, καλλώπισμα, πᾶν ἐφ' ᾧ ἀγάλλεταί τις καὶ χαίρει. Sed Rhunkenium verba aliter distinguere, nempe sic, καλλώπισμα πᾶν κ. τ. λ., notat Blomfield. in Gloss. ad Æschyli Prom. V. v. 475. quem fugit observatio hæc viri docti in Misc. Obss. V. iii. T. ii. p. 267.: "Hausta sunt hæc (Etymologi) ad verbum e Schol. Hom. ad Il. Δ. v. 144., ubi tamen nulla distinctio ante πᾶν, quæ igitur et hic forte delenda." Idem vir doctus ibidem hæc habet, quæ supra ad v. Ἀγαίω notare debebamus:—"Etymol. (p. 5. 15.), Ἀγαίεται· Τῷ δ' ἤτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, est versus Hesiodi in Ἔργοις v. 331., ubi tamen in editis, Τῷ δή τοι. [De hoc Etymologi loco silet et Gaisford. in sua Hesiodi edit., et ab ipso citatus Hermannus ad Hom. Hymn. in Ven. p. 105., qui ex Cod. Viteberg. recte δ' ἤτοι reposuit.] Atque ita in eadem significatione apud Hom. Od. Υ. v. 16., quo in loco Eustath. ab aliis legi ἀταιομένου refert: quomodo et lectum fuisse hoc in versu infra memoratur apud Etymol. in Ἀταίω. Ceterum, ut cuivis inspicienti patet, apud Eustath., Ὡς ἀπὸ τοῦ ἀτῶ ἀταίω, pro ἀταίνω, legendum, inde enim ἀταιόμενος, ut ab ἀγῶ, ἀγαίω, ἀγαιόμενος, quod pro θαυμάζων etiam adhibetur ab Apollon. R. i. 899. et iii. 1015."

[2] Vox ἄγαλμα in Hesiodi operibus, quæ extant, frustra quæritur. Forte in animo habuit Suidas Homeri locum, qui legitur in Od. Σ. v. 294., Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἔνεικε, Χρύσεον, ἠλέκτροισιν ἐερμένον, ἠέλιον ὥς· Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν, Τρίγληνα, μορόεντα, χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή· Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο, Πολυκτορίδαο ἄνακτος, Ἴσθμιον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἄγαλμα. Ubi tamen inter ὅρμον, et ἴσθμιον τὸ περικαλλὲς ἄγαλμα, manifestum ponitur discrimen. Vide H. St. Thes. [illegible] ad v. Ἴσθμιον. Mirum sane est nec Ruhnkenium in Epistola sua Critica, nec Gaisfordium in sua Hesiodeorum collectione Fragmentorum, hunc Suidæ locum notasse. Quibus vero conjectura nostra modo memorata non placeat, ii fortasse nos laudabunt, si versum, ad quem a Suida allusum sit, periisse statuerimus, et olim sedem occupasse in E. κ. H. post hæc verba, v. 72., Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· Ἀμφὶ δέ οἱ Χάριτές τε θεαὶ, καὶ πότνια Πειθὼ, Ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ.

[3] "Ἄγαλμα hoc loco idem significat quod χάρμα, ut verba χαίρειν et ἀγάλλεσθαι conjuncta leguntur, tanquam idem fere declarantia, apud Xenoph. Memor. ii. 1. 33., quæ quidem est propria nominis significatio. Hesych. Ἄγαλμα· πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, ubi v. Albert., et Ruhnk. ad Timæi Glossar. Plat. h. v., et Wernsdorf. ad Philæ carm. v. 731. p. 208. s." J. F. Fischer. Ἄγαλμα tamen et χάρμα inter se differre, ostendit Eustath. cujus verba infra ponentur. Idem Eustath. ad Il. Δ. p. 456. 22.: Ἄγαλμα δὲ πανταχοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ, πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, ὡς δηλοῖ καὶ ἡ Ὀδύσσεια· εἰ καὶ οἱ μεταγενέστεροι ἐπὶ ξοάνου τὴν λέξιν τεθείκασι. Παλαιὸς δέ τις γράφει οὕτως. Ἄγαλμα οὐ συνήθως τὸ θεῶν ἢ ἡρώων, ἀλλὰ κοινῶς, οἷον, Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα, καὶ, Ἄλλα (Πολλὰ δ' recte reposuit ex Od. Γ. v. 274. vir doctus in Misc. Obss. A. 1733. V. iii. T. ii. p. 267.) ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε χρυσόν τε, καὶ, Ἵν' ἄγαλμα κεχάροιτο ἰδοῦσα, (leg. ex Od. Γ. v. 438., ut vidit idem vir doctus, Ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα.) Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὴ λαμπρὸν ἄγαλμα εἴτ' οὖν ἀγαλλίαμα, εἴη ἄν ποτε καὶ ἄθυρμα ὅτε δηλαδὴ ἀφελὲς προσώποις χορηγεῖται, ὡς ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ ἐν τῷ, Ἐδίδου ἀθύρματα. Respexit ad Od. Σ. v. 321., Τὴν Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια, Παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ.

sive quod tale corpus contingere et quasi basiare et ipsa gestiebat. Videatur Achilles Tatius L. v. p. 303., Ὥστε ἂν ἰδὼν αὐτήν, εἴποις ἄγαλμα, et Heliod. ii. p. 123., Καθάπερ ἀρχέτυπον ἄγαλμα πᾶσαν ὄψιν καὶ διάνοιαν ἐφ' ἑαυτὴν ἐπιστρέφει.' Dorvill. l. c. Theocr. Epigr. vii. 4., Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου. Schæf. in Mss. ex Heroicis varii argumenti N. xiv. in Anthol. T. iv. p. 112. affert, Οἰκτείρω σὸν κάλλος, ἐπεὶ Διός ἐσσι γενέθλη· Εἰσορόω γὰρ ἄγαλμα διοτρεφές, et laudat hæc Imm. G. Huschkii. Anal. Crit. in Anthol. Gr. p. 147.:—'Philodemus puerum vocare potuisset, Διπτερύγων καλὸν ἄγαλμα Πόθων, propter pulcritudinem. Quum enim ἄγαλμα potissimum significet statuam, affabre et emendatissime elaboratam, factum est, ut homines etiam ἀγάλματα dicerentur, quod imitatus Petronius c. 126. *Mulierem* vocavit *omnibus simulacris emendatiorem.* In pueris autem, qui a cyatho erant, pulcritudinem inprimis spectatam fuisse, satis constat.' Melius interpreteris, Cupidinum alatorum deliciæ. Vide nos infra ad Ἄγαλμα Ἑκάτης. Συναγ. Λέξ. χρησ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 394.: Ἀνδριάντα· ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγουσιν αἱ μητέρες περὶ τῶν υἱῶν, Ὁ καλὸς ἀνδριάς μου. Δημοσθένης ἐν τῷ Ὑπὲρ Κτησιφῶντος τὸν καλὸν ἀνδριάντα γράφοντα καὶ ἄλλοι πολλοί. Λέγεται δὲ ἀνδριὰς καὶ τὸ ἄγαλμα, καὶ ὁ ἐκ χαλκοῦ καὶ ξύλου καὶ χρυσίου καὶ τῆς ἄλλης ὕλης, ὅση δύναται δέξασθαι καὶ κατέχειν εἶδος. Λέγεται δὲ τούτων ἕκαστον καὶ κατὰ συνθήκην τῆς ὕλης, ὁ χαλκοῦς ἀνδριὰς καὶ ὁ ξύλινος ἀνδριὰς καὶ τὰ ὅμοια. Λέγεται μέντοι καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζώων καταχρηστικῶς ἀνδριάς. Demosthenis locus legitur in Reiskii edit. p. 270. 9., Ἢ ὡς ἡ μήτηρ σου τοῖς μεθημερινοῖς γάμοις ἐν τῷ κλισίῳ, τῷ πρὸς τῷ * Καλαμίτῃ Ἥρωϊ, χρωμένη, τὸν καλὸν ἀνδριάντα, καὶ τριταγωνιστὴν ἄκρον ἐξέθρεψέ σε. In verbis vero, Δημοσθένης—τὸν καλὸν ἀνδριάντα γράφοντα καὶ ἄλλοι πολλοί, mendum latet, quod aliis tollendum relinquimus. Philostrati Heroica p. 40., Καὶ τετράγωνος ἡ ἰδέα τῆς ῥινός, οἷον ἀγάλματος, ubi hæc notavit Boissonad., a Schæf. in Mss. laudatus:—' Statuis frequenter comparantur, qui ob formæ præstantiam laudantur. Infra p. 230., Καλὸν μὲν γὰρ εἶναι καὶ προσεοικότα τῷ πατρί, λείπεσθαι δ' αὐτοῦ τοσοῦτον, ὅσον τῶν ἀγαλμάτων οἱ καλοί. Dio Chrys. Or. xxviii. p. 531., Ἦν δὲ ὅμοιος τοῖς ἀνδριᾶσι τοῖς ἀκριβῶς εἰργασμένοις. Eurip. Hec. v. 560. de Polyxena, Μαστούς τ' ἔδειξε, στέρνα θ' ὡς ἀγάλματος Κάλλιστα. Chæremon Athenæi xiii. 88., Κόμαι δὲ κηροχρῶτες ὡς ἀγάλματος. Adde notas ad Xenoph. Ephes. p. 138.' Iterum Philostrati Heroica, Schæfero in Schedis citata, p. 190., Τὴν μέν γε ὥραν αὐτοῦ καὶ τοὺς Ἀχαιούς φησι θέλγειν· ἐοικέναι γὰρ αὐτὸν ἀγάλματι, ὁπότε κάλλιστα ἑαυτοῦ ὁ Ἀπόλλων ἀκερσεκόμης τε καὶ ἁβρὸς φαίνοιτο. Idem Schæf. ibid.:—' Ὥσπερ ἄγαλμα θεᾶσθαι, Gronov. Diatr. Stat. p. 36., Bast Lettre 129., et Heindorf. ad Platonis Charm. 59.' In pictis videlicet fictisve simulacris, quum humana major pulcritudo effingi soleret, docente Locella ad Xenoph. Ephes. l. c. ex Junio de Pictura Veterum i. 1. p. 3., his quempiam adsimilare summa laus erat. Alciphronis Epist. ii. 4., Οὐ μὴν ἀλλ' εἴγε ἄρα πόθος αἱρεῖ σέ τις καὶ τῶν ἐκεῖ ἀγαθῶν, καὶ εἰ μηδενὸς ἄλλου, τῆς γε Αἰγύπτου, χρήματος μεγάλου, καὶ τῶν αὐτόθι Πυραμίδων, καὶ τῶν περιηχούντων ἀγαλμάτων, καὶ τοῦ περιβοήτου Λαβυρίνθου. Pausan. i. 42., Ἔστι γὰρ ἔτι καθήμενον ἄγαλμα Ἠλεῖον Μέμνονα ὀνομάζουσιν οἱ πολλοί. ' Ἠλεῖον corruptum esse, multi viderunt, et varia conjecerunt, Sylb. ἡλίειον vel ἡλίου, Kuhnius ἄγαλμά τι λεῖον, cum quo sentit Toup. Emendd. in Suid. et Hes. T. ii. p. 183. ἄγαλμα λεῖον, imberbe, afferens ex Philostrato in Apollonio i. 7., Ἄγαλμα μήπω γενειάσκον. Quæ omnia nil agunt. Recta enim emendatio ex Philostrato est petenda, qui in Vita Apollonii vi. 4. in fine de Memnone ejusque miro signo plura enarrat, et Μέμνονα a matre Aurora * Ἠῷον cognominatum fuisse dicit. Quare nullus dubito, quin scribendum sit, Ἄγαλμα, Ἠῷον Μέμνονα ὀνομάζουσιν οἱ πολλοί.' Facius. ' Scaliger ad Euseb. F. 25. Ἠλεῖον mutat in * Ἠχεῖόν τι, id

A quod congruit cum sequentibus; Ἀνίσχοντος ἡλίου βοᾷ, καὶ τὸν ἦχον μάλιστα εἰκάσει τις κιθάρας ἢ λύρας ῥαγείσης χορδῆς, ubi tamen εἰκάσειε legendum est, ut recte monetur in exemplo Gerano Edit. Kuhnianæ.' C. G. Siebelis Mantissa Obss. crit. in Pausan. apud Matthiæ Miscell. Philolog. V. ii. P. 3. p. 78. Lectio ἠχεῖον, quam nos unice amplectimur, et Jablonskio placuit, vide supra Lex. Vocc. peregr. p. ccxcii. a.) Sæpe veteres scriptores ἀγάλματα a picturis distinguunt, ut Empedocles apud Porphyr. de Abst. Anim. ii. p. 67. (c. 21. p. 140. ed. J. De Rhoerii, Τὴν οἵ γ' εὐσεβέεσσιν ἀγάλμασιν ἱλάσκοντο, Γραπτοῖς τε ζώοισι, μύροισί τε * δαιδαλεόδμοις. ' Εὐσεβῆ ἀγάλματα interpretor simulacra, pietatis argumenta. Γραπτὰ ζῶα, animalia picta explicat Dalechamp. ad Athen. xii. p. 510. c. de columbis ad currum Veneris junctis. Non male. Sed Schweigh. ζώοισι rectius explicari putat formis, figuris.' Fr. Guil. Sturzius ad Empedoclis Carm. p. 631.) Plut. in Lycurgo p. 43. B. (Vide Nostrum supra. Pausan. i. 18., Καὶ οἰκήματα ἐνταῦθά ἐστιν ὀρόφῳ τε ἐπιχρύσῳ καὶ ἀλαβάστρῳ λίθῳ,
B πρὸς δὲ ἀγάλμασι κεκοσμημένα καὶ γραφαῖς: i. 21., Τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἱερὸν ἔς τε τὰ ἀγάλματά ἐστιν, ὁπόσα τοῦ θεοῦ πεποίηται καὶ τῶν παίδων, καὶ ἐς τὰς γραφὰς θέας ἄξιον.) Neque tamen perpetuum hoc discrimen est. Grammat. S. Germ. Ms. (i. e. Anti-Atticista in Bekkeri Anecd. Gr. l. c.), Ἄγαλμα, καὶ γραφήν, καὶ ἀνδριάντα * ἀδιαφόρως. Ἀντιφάνης Ζωγράφῳ. Quam glossam etiam Suidas prodit, sed resecta veteris Comici auctoritate: (Ἀγάλματα· καὶ τὰς γραφὰς καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσιν. Copulari sæpe ἀνδριάντας et γραφάς, notavit Noster in Thes. T. i. p. 442. f. Anti-Atticista in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 82., Ἀνδριάς· καὶ ἐπὶ γραφῆς. Πλάτων Πολιτείᾳ, Μένανδρος Δυσκόλῳ. Palæphatus de Incredib. xxii. i., Λέγουσι περὶ Δαιδάλου, ὡς ἀγάλματα κατεσκεύαζε δι' ἑαυτῶν πορευόμενα· τὸ δὲ ἀνδριάντα δι' αὐτοῦ βαδίζειν ἀδύνατον εἶναι, δοκεῖ ἔμοι γε. Τὸ δὲ ἀληθὲς τοιοῦτον· οἱ τότε ἀνδριαντοποιοὶ καὶ ἀγαλματοποιοὶ κατεσκεύαζον ἀνδριάντας, συμπεφυκότας ἔχοντας καὶ τοὺς πόδας. ' Ἄγαλμα et ἀνδριὰς posita sunt, ut vocabula idem declarantia. Hesych. Ἄγαλμα· ξόανον, ἀφο-
C μοίωμα εἰδώλων, εἰκόνων, ἢ ἀνδριάντων. Lex. Anonym. Bibl. Laurent. Catal. T. ii. p. 418., Ἀγάλματα· ξόανα, ἀφομοιώματα, εἰκόνες, ἢ ἀνδριάντες. I. Fr. Fischer. Ind. ad Palæph.) Eurip. Helen. v. 270., Εἴθ' ἐξαλειφθεῖσ', ὡς ἄγαλμ', αὖθις πάλιν, Αἴσχιον εἶδος ἀντὶ τοῦ καλοῦ λαβεῖν, (de tabella picta, v. J. Barnes.) Anaxandrides ap. Athen. p. 655. a. (οὐχὶ μανικόν ἐστιν ἐν οἰκίᾳ Τρέφειν ταῶς, ἐξόν γε τοιούτους δύο Ἀγάλματ' ἀγοράσαι, sic correxit Hermann. de Metr. p. 136.) Inprimis autem frequens hujus vocis usus est de donariis Numini alicui consecratis, et de Deorum simulacris, quem cum hic respexerit Timæus, Ἄγαλμα· πᾶν ἀνάθημα, nonnulla ex Platone exempla adscribamus. Protag. p. 198. b., Καὶ ἐπεχείρει βωμούς τε ἱδρύεσθαι καὶ ἀγάλματα θεῶν. Sympos. p. 333. a., Ἔνδοθεν ἀγάλματα ἔχοντες θεῶν. Ibid. f. p. 335. g. Crit. p. 560. a. 502. f. ibid. g., Πολλὰ δ' ἐντὸς ἄλλα ἀγάλματα ἰδιωτῶν ἀναθήματα ἐνῆν. Legg. xi. p. 682. g., Ὡς οὐδὲν πρὸς θεῶν τιμιώτερον ἄγαλμα ἂν κτησαίμεθα πατρός. Quæ cum exscriberet Pempelus apud Stob. p. 680. ξόανον
D pro ἄγαλμα ponere maluit. Legg. xii. p. 691. g., Θειότατα δὲ δῶρα, ὄρνιθές τε καὶ ἀγάλματα, ὅσαπερ ἂν ἐν μιᾷ ζωγράφος ἡμέρᾳ εἰς ἀποτελῇ. Vertit Cicero de Legg. ii. 18., Divinissima autem dona, aves, et formæ ab uno pictore uno absolutæ die. (Macedonii Epigr. i. 3. in Anthol. T. iii. p. 81., Ἀλλά σε τὴν ῥοδόπηχυν, ἐμῆς ἀπάτημα μερίμνης, Ὑγρὸν ἐπιπλέξας ἅμματι δεσμόν, ἔχω, ubi Brunck. ' In Cod. scriptum, Ἐμῆς ἀνάθημα μερίμνης, Salmasii emendationem recepi.' Addit hæc Jacobs.:—' Sic Meleag. Ep. cxii., Ἀκρὶς ἐμῶν ἀπάτημα πόθων. Cod. scripturam servavit Reiskius, ad quam illustrandam Schneider. in Peric. Crit. p. 55. attulit Polemon. Soph. Epit. in Callim. p. 27., Ὦ σεμνὸν ἀνάθημα πολέμου, ὦ καλὸν Ἄρεος ἄγαλμα. Pro ornamento usurpavit Eurip. in Meleag. Fr. xiii., Παῖδες δὲ χρηστοὶ—δώμασι Καλὸν τὸ θησαύρισμα, τοῖς τεκοῦσί τε Ἀνάθημα βιότου. Hesych. Ἀνά-

θημα· κόσμημα. Hinc apparet ἀνάθημα parum diversum esse ab ἄγαλμα, cum quo jungitur apud Nonnum Dionys. xlii. p. 1088., Βάρβιτα χειρὶ λίγαινε τεῆς ἀναθήματα Ῥείης, Κύπριδος ἁβρὸν ἄγαλμα παροίνιον. Quare si quis Cod. lectioni inhærere velit, μερίμνης ἀνάθημα explicari possit per oblectamentum amoris i. e. amantis, voluptas mea. Sic hæc lectio accepta haud scio an magis etiam conveniat calamistrato Macedonii scribendi generi.' Ἐμῆς ἀπάτημα μερίμνης, e Salmasii conjectura, satis Græcum esse, ex Meleagri loco, a Jacobsio laudato, Ἀκρὶς ἐμῶν ἀπάτημα πόθων, liquido patet. Et ἀνάθημα de ornamento, atque oblectamento, ut ἄγαλμα, usurpari posse, concedimus. Sed an ἐμῆς ἀνάθημα μερίμνης, oblectamentum meæ curæ, pro oblectamento mei amoris, Græce dici possit, id jure dubitare videmur, exemplis similis dicendi generis nondum prolatis. Ceterum ἀγάλματα et ἀναθήματα in hoc Luciani loco jungi notavit Schæf. in Mss., Phalar. prior. vii. T. ii. p. 195., Ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ. Idem Schæf. de hoc sensu vocis ἄγαλμα consuli jubet Heindorfium ad Platonis Phædr. p. 199., atque ex Longi Pastor. ii. p. 57. 16. ed. Villois. affert, Τὸ δὲ δέρμα κέρασιν αὐτοῖς ἐνέπηξαν τῇ πίτυϊ πρὸς τῷ ἀγάλματι, ποιμενικὸν ἀνάθημα ποιμενικῷ θεῷ, ubi ἄγαλμα de Panis statua, ἀνάθημα de donario ponitur. Cf. Erycii Epigr. i. in Anthol. T. iii. p. 9., Γλαύκων καὶ Κορύδων, οἱ ἐν οὔρεσι βουκολέοντες, Ἀρκάδες ἀμφότεροι, τὴν κεραὸν δάμαλιν Πανὶ * φιλωρείτᾳ * Κυλληνίῳ αὖ ἐρύσαντες Ἔρρεξαν, καὶ οἱ δωδεκάδωρα κέρα * Ἄλῳ * μακροτένοντι ποτὶ πλατάνιστον ἔπαξαν Εὐρεῖαν, νομίῳ καλὸν ἄγαλμα θεῷ.[1] Idem enim h. l. ἄγαλμα, quod apud Longum ἀνάθημα est.) Atque hic non est prætermittenda alia vocis vis, Platoni propria. Is enim totam rerum creatarum universitatem ἄγαλμα τοῦ θεοῦ vocat. Tim. p. 529. c., Ὡς δὲ κινηθὲν τε αὐτὸ καὶ ζῶν ἐνενόησε τῶν ἀϊδίων θεῶν γεγονὸς ἄγαλμα ὁ γεννήσας πατήρ. Quod imitatus est Julian. Ep. li. p. 434. (c., Ὃν δὲ ἐξ αἰῶνος ἅπαν ὁρᾷ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, καὶ βλέπει, καὶ σέβεται, καὶ σεβόμενον εὖ πράττει, τὸν μέγαν Ἥλιον λέγω, τὸ ζῶν ἄγαλμα, καὶ ἔμψυχον, καὶ ἔννουν, καὶ ἀγαθοεργὸν τοῦ νοητοῦ πατρὸς, κ. τ. λ. Vide nos infra). Epinom. p. 701. h., Ἢ γὰρ θεοὺς αὐτοὺς ταῦτα * ὑμνητέον ὀρθότατα, ἢ θεῶν εἰκόνας, ὡς ἀγάλματα, ὑπολαβεῖν γεγονέναι, θεῶν αὐτῶν, αὐτῶν ἐργασαμένων. Proclus in Tim. L. i. p. 4. ii. p. 9?. iv. p. 289. Platonici etiam pulcri cujuslibet et summi boni cogitationem mente informatam ἀγάλματος nomine designabant. Unde fluxit illud Juliani Or. viii p. 247., Καθέξομεν ἀλλήλους ἐν τοῖς ἑαυτῶν διανοίαις ἱδρυμένους ὥσπερ ἀγάλματα. Item illud Synesii Epist. cxxiii. p. 259., Τῆς ἱερᾶς σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας περιφέρω. Vide D. Heins. ad Max. Tyr. Diss. xxxviii. p. 221. Philo inprimis Judæus tum aliis locis, quos Hesychii interpretes ad T. i. p. 577. indicarunt, tum T. ii. p. 577. ἀγαλματοφορεῖν et ἀγαλματοφόρους dixit eos, qui veras rerum divinarum virtutisque species animo impressas gerunt. Suidas: Ἀγαλματοφορούμενος· ἀγάλματα, ἤτοι τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. Οὕτω Φίλων. Eadem loquendi ratio transiit ad scriptores ecclesiasticos, a quibus sæpe veri Fideles appellantur ἀγάλματα τοῦ Θεοῦ, Ignat. Epist. ad Philipp. art. 13., et ἀγαλματοφορεῖν τὸν Θεὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, Euseb. Hist. Eccl. L. x. p. 470., ubi Henr. Valesium minus recte metaphoræ rationem a gentilium sacerdotibus, simulacra deorum bajulantibus, repetere, monuit me perfectissimum illud sapientiæ et doctrinæ omnis ἄγαλμα, T. Hemsterh., quem mihi in his explicandis facem prætulisse, gratus agnosco. Gnostici quoque easdem locutiones frequentarunt. Vide Clem. Alex. Strom. L. vii. p. 846. 15., (Εἴη δ' ἂν οὗτος ὁ γνωστικὸς

A ὁ πολλοῦ ἄξιος, ὁ τίμιος τῷ Θεῷ, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς ἐνίδρυται, τουτέστιν, ἡ περὶ τοῦ Θεοῦ γνῶσις καθιέρωται. Ἐνταῦθα καὶ τὸ ἀπεικόνισμα εὕροιμεν ἂν τὸ θεῖον καὶ ἅγιον ἄγαλμα, ἐν τῇ δικαίᾳ ψυχῇ, ὅταν μακαρία μὲν αὐτὴ τυγχάνῃ, ἅτε προκεκαθαρμένη, μακαρία δὲ διαπραττομένη ἔργα. Ἐνταῦθα καὶ τὸ ἀνίδρυτον, καὶ τὸ ἐνιδρυμένον· τὸ μὲν, ἐπὶ μὲν τῶν ἤδη γνωστικῶν· τὸ δὲ, ἐπὶ τῶν οἵων τε γενέσθαι, κἂν μηδέπω ὦσιν ἄξιοι ἀναδέξασθαι ἐπιστήμην Θεοῦ. Πᾶν γὰρ τὸ μέλλον πιστεύειν, πιστὸν ἤδη τῷ Θεῷ, καὶ καθιδρυμένον εἰς τιμὴν ἄγαλμα ἐνάρετον ἀνακείμενον Θεῷ.)" Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 5—7. Plotin. de Pulcritud. p. 62. ed. Creuzeri: Πῶς ἂν οὖν ἴδοις ψυχὴν ἀγαθὴν οἷον τὸ κάλλος ἔχει; ἄναγε ἐπὶ σαυτὸν, καὶ ἴδε, κἂν μήπω σαυτὸν ἴδῃς καλὸν, οἷα ποιητὴς ἀγάλματος, ὃ δεῖ καλὸν γενέσθαι, τὸ μὲν ἀφαιρεῖ, τὸ δὲ ἀπέξεσε, τὸ δὲ λεῖον, τὸ δὲ καθαρὸν ἐποίησεν, ἕως ἔδειξε καλὸν ἐπὶ τῷ ἀγάλματι πρόσωπον, οὕτω καὶ σὺ ἀφαίρει ὅσα περιττὰ, καὶ ἀπεύθυνε ὅσα σκολιὰ, ὅσα σκοτεινὰ καθαίρων, ἐργάζου εἶναι λαμπρὰ, καὶ μὴ παύσῃ τεκταίνων τὸ σὸν ἄγαλμα, ἕως ἂν ἐκλάμψειέ σοι τῆς
B ἀρετῆς ἡ θεοειδὴς ἀγλαΐα, ἕως ἂν ἴδῃς σωφροσύνην, ἐν ἁγνῷ βεβῶσαν καθαρῷ. D. Wyttenbachio, probante Creuzero, quem vide, ex Platone in Phædro p. 254. 6., Ἐν ἁγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν, legendum videtur βάθρῳ pro καθαρῷ. "Plato Phædr. p. 252. d. p. 270. Heind., Τόν τε οὖν ἔρωτα τῶν καλῶν πρὸς τρόπον ἐκλέγεται ἕκαστος, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκεῖνον ὄντα ἑαυτῷ, οἷον ἄγαλμα τεκταίνεται καὶ κατακοσμεῖ, ὡς τιμήσων τε καὶ ὀργιάσων, ubi cf. Interpretes. Adde Sympos. p. 216. e. p. 105. Wolf., ubi de Socrate Alcibiades, Οὐκ οἶδα, εἴ τις ἑώρακε τὰ ἐντὸς ἀγάλματα. Est autem Plotini cum hanc sententiam, tum locum universum inprimis tenendum illud, quod ad Timæi Lex. Platon. p. 7. Ruhnken. explicavit, et multorum exemplorum fide confirmavit, videlicet, 'Platonici pulcri cujuslibet et summi boni cogitationem mente informatam ἀγάλματος nomine designabant:' sunt ipsius verba, quibus cum e philosophis, tum ex Ecclesiæ Patribus idoneos locos haud paucos subjecit. Attigit eandem rem Dorvillius ad Chariton. p. 205. Lips. (cujus
C verba supra dedimus.) Plotinus autem eam metaphoram sæpius exornavit, ut de Immort. Anim. p. 465. b. c., præsertim in Lib. de Intelligib. Pulcritud. ubi vid. p. 546. b. et iterum p. 547. b., ubi de ideis ita, Ἀλλ' ἕκαστα τῶν λεγομένων ἐκεῖ καλὰ ἀγάλματα; οἷα ἐφαντάζετό τις ἐν τῇ σοφοῦ ἀνδρὸς ψυχῇ εἶναι, ἀγάλματα δὲ οὐ γεγραμμένα, ἀλλὰ ὄντα. Ad extrema verba hæc adscripsit vir doctus sæc. xv. vel xvi. ineuntis in ora Cod. Vat. nr. 1902.:—'Ad cognitionem angelorum transferri possunt et accommodari. Dionys. Areop. θεάματα vocat, quæ hic ἀγάλματα.' Ceterum quod idem Anonymus Plotinum ex Dionysio plura desumsisse opinatur, non est, quod post Jos. Scaligeri, Petavii, aliorumque eruditorum disputata operose monstremus, potius a Dionysio sæculi quinti scriptore, Plotini, Porphyrii, aliorum Platonicorum scrinia esse compilata. Sic hoc quoque loco Plotinum ante oculos habuit Dionys. de Myst. Theologia c. 2. p. 25., ubi, postquam a sensibus avocari jussit animum, quo in Deo ipso te abdere possis, sic pergit:
D Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ὄντως ἰδεῖν καὶ γνῶναι καὶ τὸν * ὑπερούσιον * ὑπερουσίως ὑμνῆσαι—ὥσπερ οἱ αὐτοφυὲς ἄγαλμα ποιοῦντες, ἐξαιροῦντες πάντα τὰ ἐπιπροσθοῦντα τῇ καθαρᾷ καὶ κρυφίου (sic) θέᾳ κωλύματα, καὶ αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ τῇ ἀφαιρέσει μόνῃ τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀναφαίνοντες κάλλος." Fr. Creuzer. ad Plotini Lib. de Pulcr. p. 369-70. Ceterum ad locum ex Platonis Phædro laudatum hæc notavit Fr. Astius in Comment. p. 328.:—"Ἄγαλμα, quodvis, in primis autem statuarium simulacrum, quod verbo τεκταίνεται significatur, perfecta est ideæ representatio vel imago, v. Plotin. Ennead. v. 8. 6., hinc omnia pulcra, v. Dorvill. ad Charit. p. 12. sq., perfecta et sincera imaginibus De-

[1] "De more venatorum ferarum exuvias arboribus affigendi quædam dedit Schol. Aristoph. Plut. v. 944., Ἔθος ἦν τοὺς θηρῶντάς τινα ἄγριον μέρος τι τοῦ θηρωμένου, κεφαλὴν ἢ πόδα, προσηλοῦν πασσάλῳ ἐπί τινος δένδρου εἰς αὐτὴν τὴν ὕλην, πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος. Quem locum non neglexit, ubi de hoc more egit, Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Dian. v. 105. p. 248., nec Wesseling. ad Diod. Sic. iv. 22. p. 268. Alios laudavit Burmann. ad Propert. L. ii. xv. 17., ubi fortasse scribendum: 'Ipse ego venator, jam nunc me sacra Dianæ Suscipere, et Fauno ponere vota juvat. Incipiam cantare feras, et reddere pinu cornua, et audaces ipse monere canes.' Nam sensus, quem vulgatæ, Et Veneri ponere vota juvat, subjiciunt, vix verus." Jacobs. ad Anthol. T. ix. p. 352.

orum statuariis comparantur vel ἀγάλματα dicuntur. Sic Julian. Or. iii. 123. (l. c.), Clearchus apud Athen. xv. p. 441. T. v., Τοῦ Ἔρωτος ὁ ἐρώμενος ἄγαλμα. Aristoph. Nub. v. 993. Cf. Meleag. xi. 3. Anthol. Jacobs. T. vi. p. 27. 29. Ad verba, ἄγαλμα τεκταίνεται cf. Plotin. Ennead. i. 6. p. 57. d. Hierocles in Aurea Carmina p. 25. ed. Lond., (Μόνος γὰρ οἶδε τιμᾶν, ὁ τὴν ἀξίαν μὴ συγχέων τῶν τιμωμένων, καὶ ὁ προηγουμένως ἱερεῖον ἑαυτὸν προσάγων, καὶ ἄγαλμα θεῖον τεκταίνων τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, καὶ ναὸν εἰς ὑποδοχὴν τοῦ θείου φωτὸς τὸν ἑαυτοῦ παρασκευάζων νοῦν.)" Creuzer. l. c. p. 363. lectorem admonet binorum locorum, qui eandem similitudinem habent. "Alter est scriptoris Pythagorici apud Stob. Serm. 64. p. 408., qui hæc copiose exornat. Inde hæc paucula apponam: Ἁ γὰρ εὐμορφία τοῖς * ποτικέλλονσι ἀδοναῖς παρέχει πόθον, πήξασα καθάπερ ἄγαλμα ἢ γραφὰν, ἢ ἄτερον χειρόκμητον ἐπίτευγμα. Alter, Socratis nomine insignis, ibidem extat Serm. i. p. 4., Τοῦ βίου καθάπερ ἀγάλματος πάντα τὰ μέρη καλὰ εἶναι δεῖ." Cum eod. Plotini loco idem p. 366. confert Mich. Psell. de Omnif. Doctr. 54. p. 110., virtutis studium cum arte pictoria comparantis: Ὥσπερ γὰρ ὡς πρὸς παράδειγμα ζωγραφῶν οὐκ ἂν ἄλλως τὴν προκειμένην ἀρχετυπίαν λάβοιεν τῷ μιμήματι, εἰ μὴ συνεχῶς πρὸς αὐτὴν ἐπιστρέφοι, οὕτω καὶ ὁ τὴν ἀρετὴν ἐν ἑαυτῷ σκιαγραφῶν ἢ καὶ * περιχρωννὺς, οὐκ ἂν ἄλλως δυνηθείη ἐξομοιωθῆναι Θεῷ, εἰ μὴ πρὸς ἐκεῖνον διηνεκῶς ἐπιστρέφει* (ἐπιστρέψει), καὶ διὰ τοῦ ἐπιστημονικοῦ λόγου καὶ τῆς τοῦ παραδείγματος θεωρίας ἐν ἑαυτῷ ἐξακριβώσεται τὸ πρωτότυπον. "1. Ἄγαλμα a Scriptoribus Eccles. de Gentilium idolis usurpatur. Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 34=45. 23., Τὰ δὲ ἀγάλματα, ἀργὰ, ἄπρακτα, ἀναίσθητα, προσδεῖται, καὶ * προσκαθηλοῦται, καὶ προσπήγνυται, χωνεύεται, ῥινᾶται, πρίεται, * περιξέεται, γλύφεται· κωφὴν μὲν δὴ γαῖαν * ἀεικίζουσιν[1] οἱ ἀγαλματοποιοὶ, τῆς οἰκείας ἐξιστάντες φύσεως ὑπὸ τῆς τέχνης, καὶ προσκυνεῖν ἀναπείθοντες· προσκυνοῦσι δὲ οἱ θεοποιοὶ, οὐ θεοὺς καὶ δαίμονας, κατά γε αἴσθησιν τὴν ἐμὴν, γῆν δὲ καὶ τέχνην, τὰ ἀγάλματα ὅπερ ἐστίν. Ἔστιν γὰρ ὡς ἀληθῶς τὸ ἄγαλμα, ὕλη νεκρὰ, τεχνίτου χειρὶ μεμορφωμένη. Et p. 38=50. 24. gentilem ita alloquitur, Χρυσός ἐστι τὸ ἄγαλμά σου, ξύλον ἐστὶ, λίθος ἐστὶ, γῆ ἐστὶν, ἐὰν ἄνωθεν νοήσῃς, μορφὴν παρὰ τοῦ τεχνίτου προσλαβοῦσα· γῆν δὲ ἐγὼ πατεῖν, οὐ προσκυνεῖν μεμελέτηκα· οὐ γάρ μοι θέμις, ἐμπιστεῦσαί ποτε τοῖς ἀψύχοις τὰς τῆς ψυχῆς ἐλπίδας. Ἰτέον οὖν, ὡς ἔνι μάλιστα, ἐγγυτάτω τῶν ἀγαλμάτων, ὡς οἰκεία ἡ πλάνη κὰκ τῆς προσόψεως ἐλέγχεται· ἐναπομέμακται γὰρ πάνυ δὴ σαφῶς τὰ εἴδη τῶν ἀγαλμάτων τὴν διάθεσιν τῶν δαιμόνων. In Concilio Nicæno ii. Act. 1. usurpatur de imaginibus Christianorum, Ναοῦ λόγος οὐδεὶς, ὃν οὐ στέφῃ τὸ ἄγαλμα, Nulla habetur ratio templi, quod statua non est coronatum. Ita Hæmorrhousa apud Sozom. L. v. c. 21. erexit ἐπίσημον ἄγαλμα Χριστοῦ. 2. Ἄγαλμα improprie, seu metaphorice accipitur, et tribuitur Deo, Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 34 =45., Ἡμῖν οὐχ ὕλης (αἰσθητῆς) αἰσθητὸν, νοητὸν (νοητοῦ) δὲ τὸ ἄγαλμά ἐστι (νοητὸν) ὁ Θεὸς, ὁ μόνος ὄντως Θεὸς, Apud nos nullum e materia sensili sensile simulacrum, sed qui sola percipitur intelligentia Deus, qui solus vere est Deus. Tribuitur omnibus hominibus, utpote ad imaginem Dei creatis. Ignatius Epist. ad Philippenses p. 45., Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους ἐν Κυρίῳ, ὡς Θεοῦ ἀγάλματα. Basilius Seleuc. Orat. ii. quæ est de Adamo p. 7., Ἄνθρωπος δακτύλοις Θεοῦ αὐτοσχέδιον ἀπαρτιζόμενον ἄγαλμα. Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 40=52 42., Ἡμεῖς γὰρ, ἡμεῖς ἐσμεν οἱ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ περιφέροντες ἐν τῷ ζῶντι, καὶ κινουμένῳ τούτῳ ἀγάλματι, τῷ ἀνθρώπῳ, σύνοικον εἰκόνα, σύμβουλον, συνόμιλον, συνέστιον, συμπαθῆ, * ὑπερπαθῆ. Vide eundem Strom. vii. p. 730=862. 37., (Ὡς δὲ οἱ τὰ ἐπίγεια θρησκεύοντες, τοῖς ἀγάλμασι καθάπερ ἐπαΐουσι προσεύχονται, τὰς βεβαίας ἐπὶ τούτων τιθέμενοι συνθήκας· οὕτως ἐπὶ τῶν ἐμψύχων ἀγαλμάτων τῶν ἀνθρώπων, ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ λόγου ἡ ἀληθὴς

A πρὸς τοῦ ἀξιοπίστου παραλαμβάνεται διδασκάλου, καὶ ἡ εἰς τούτους εὐεργεσία εἰς αὐτὸν ἀναφέρεται τὸν Κύριον· οὗ κατ' εἰκόνα παιδεύων ὁ τῷ ὄντι ἄνθρωπος δημιουργεῖ καὶ μεταρρυθμίζει, καινίζων εἰς σωτηρίαν τὸν κατηχούμενον ἄνθρωπον· ὡς γὰρ τὸν σίδηρον Ἄρην προσαγορεύουσιν Ἕλληνες, καὶ τὸν οἶνον Διόνυσον κατά τινα ἀναφορὰν, οὕτως ὁ γνωστικὸς, ἰδίαν σωτηρίαν ἡγούμενος τὴν τῶν πέλας ὠφέλειαν, ἄγαλμα ἔμψυχον εἰκότως ἂν τοῦ Κυρίου λέγοιτο, οὐ κατὰ τὴν τῆς μορφῆς ἰδιότητα, ἀλλὰ κατὰ τὸ τῆς δυνάμεως σύμβολον, καὶ κατὰ τὸ τῆς κηρύξεως ὁμοίωμα.) 3. Tribuitur hominibus pietate, sapientia, aliis virtutibus ornatis. Hinc Ἄγαλμα εὐσεβείας, Pietatis imago. Ita Agapetus Justinianum Imperatorem, sect. v. Ejus verba sunt, Ἴσθι, ὦ εὐσεβείας θεότευκτον ἄγαλμα, ὅτι ὅσῳ μεγάλων ἠξιώθης παρὰ Θεοῦ δωρεῶν, τοσούτῳ μείζονος ἀμοιβῆς ὀφειλέτης ὑπάρχεις αὐτῷ. Theophanes Homil. v. p. 31. ad locum Deuter. xxxii. 36., Ἐγὼ ἀποκτενῶ καὶ ζωοποιήσω, ἀποκτενῶ τὸ παλαιὸν τῆς ἁμαρτίας κατάλυμα καὶ ζωογονήσω τὸ νέον τῆς εὐσεβείας ἄγαλμα. Ἄγαλμα B φιλοσοφίας. Isidor. Pelus. L. iii. Epist. ccxvi. p. 341. b., Ὡς γὰρ ἄγαλμα φιλοσοφίας ἁπάσης, τοὺς τὴν ἐπισκοπὴν λαχόντας πανταχοῦ φαίνεσθαι χρὴ, et Ep. seq. (p. 343. e.), Οἱ μὲν τὴν ψυχὴν πρὸς ἀρετὴν ἀκονῶντες, ἅτε θείας φιλοσοφίας ὄντες αὐτοφυῆ ἀγάλματα, δι' ἀνάγκην προσομιλοῦσι τῷ σώματι, καὶ τοῖς ἀναγκαίοις ἀρκούμενοι, τὸν τῆς φιλοχρηματίας ὄχλον, ἅτε πάσης κακίας πηγὴν, μισοῦντες, μυρίων ἀπαλλάττονται κακῶν. Ἄγαλμα ἀρετῶν, ἄγαλμα ἔμψυχον. Mich. Psellus Orat. de Passione Domini, B. Virginem vocat ἔμψυχον ἀρετῶν ἄγαλμα. Et Basil. Seleuc. Orat. xxix. p. 157. d. Adamum appellat, Τὸ τῆς θείας ἀξίας ἔμψυχον ἄγαλμα. Memoratu digna sunt, quæ Origenes Celso, Christianis objicienti, quod statuas nullas habeant, respondet L. viii. p. 389., Ἀγάλματα δὲ καὶ πρέποντα Θεῷ ἀναθήματα, οὐκ ὑπὸ βαναύσων τεχνιτῶν κατεσκευασμένα, ἀλλ' ὑπὸ λόγου Θεοῦ τρανούμενα, καὶ μορφούμενα ἐν ἡμῖν, αἱ ἀρεταὶ, μιμήματα τυγχάνουσαι τοῦ πρωτοτόκου πάσης κτίσεως, ἐν ᾧ ἐστι δικαιοσύνης, καὶ σωφροσύνης, καὶ ἀνδρείας, καὶ σοφίας, καὶ εὐσεβείας, καὶ C τῶν λοιπῶν ἀρετῶν παραδείγματα, (et seq. pag., Καὶ ἁπαξαπλῶς πάντες Χριστιανοὶ ὁποίους εἴπομεν βωμοὺς, καὶ ὁποῖα παρεστήσαμεν ἀγάλματα, πειρῶνται ἱδρύσθαι, οὐκ ἄψυχα καὶ ἀναίσθητα, οὐδὲ δαιμόνων λίχνων ἐφεδρευόντων τοῖς ἀψύχοις δεκτικὰ, ἀλλὰ πνεύματος Θεοῦ τοῖς εἰρημένοις ἀγάλμασι τῆς ἀρετῆς, καὶ τῷ κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος, ὡς οἰκείοις ἐπιδημοῦντος· οὕτω δὲ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ τοῖς, ἵν' οὕτως ὀνομάσω, συμμόρφοις ἐφιζάνει.)" Suiceri Thes. Eccles. Polemon. Soph. Epit. in Callim. p. 27., Ὦ σεμνὸν ἀνάθημα πολέμου, ὦ καλὸν Ἄρεος ἄγαλμα. Philostrati Heroica p. 172., Ὅθεν ὁ Πρωτεσίλεως ἄγαλμα πολέμου καλεῖ αὐτὸν, ubi Boissonadius, a Schæf. in Mss. citatus, ex Eunapio p. 35. de Socrate affert, Ὅνγε ᾤοντο πάντες Ἀθηναῖοι περιπατοῦν ἄγαλμα σοφίας τυγχάνειν. "Locus quidam ap. Hierocl. in Fragm. p. 290. corruptus est, et acumen magni Bentleii effugit, Θεῶν τε γὰρ εἰκόνες βεβαιόταται, καὶ ὑπὲρ τὰς τῶν τεχνῶν δυνάμεις καθιγμέναι τῆς ἐμφερείας. Ubi vir doctiss. rescribendum censuit, Εἰκόνες τελειόταται. Sed vera lectio D sine controversia est, Εἰκόνες ἐμβιώταται. Quod elegantissimum quidem est. 'Sunt enim parentes Deorum quam maxime vivæ imagines, et tam arctam similitudinem consecutæ, quantam nulla ars assequi aut exprimere potest.' Haud aliter locutus est Synes. de Regno p. 32., Λόγῳ μὲν αὐτὸς ὑποσχόμενος ἀνδριάντα βασιλέως σοι δεῖξαι—παρὰ σοῦ δὲ αὐτὸν * ἀντήγουν ἔμβιον ἀπολαβεῖν καὶ κινούμενον. Theodoret. de Græc. Affect. Curat. Serm. xii. p. 166. ed. Sylburg., Ὁ γὰρ δὴ οὕτω ῥυθμίζων τε καὶ διαμορφῶν τὴν ψυχὴν, οὐ μόνον τῶν θείων νόμων τοὺς χαρακτῆρας ἐκμάττεται, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ γε τοῦ νομοθέτου ζῶσά τις εἰκὼν καὶ λογικὴ γίγνεται. Et Lactant. de Orig. Error. p. 119., Vivum Dei simulacrum." J. Toupii Emendatt. in Suid. T. i. p. 101. Aristæneti Epist. i. 1. p. 2., Ὦ φύσεως φιλοτέχνημα, ὦ γυναικῶν εὔκλεια, καὶ διὰ

[1] Vox hæc, qua caret Schneideri Lex., alibi non legitur. In Hom. Il. Ω. v. 54., ad quem respexit Clemens, est ἀεικίζει, Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.

πάντων ἔμψυχος τῆς Ἀφροδίτης εἰκών. Ἔμψυχον κάλλος et similia vide in Lectt. Aristæn. L. ii. p. 246. Cf. Jacobs. ad Anthol. T. vi. p. 27.]

[Ἄγαλμα παραγαγεῖν. Philostrati Heroica p. 112., Ἔστι σοι καὶ ἄγαλμα παραγαγεῖν τοῦ Νέστορος, ubi Boissonad., a Schæf. in Mss. citatus, hæc notavit:— "Schol. Ἔνεστι χάριν σοῦ ἀγαλματοποιῆσαι τῷ λόγῳ. Metaphoricum et elegantem loquendi modum, ἄγαλμα παραγαγεῖν, illustrat Synesii locus de Regno p. 9. c., Φέρε δή σοι γράψω λόγῳ τὸν βασιλέα ὥσπερ ἄγαλμα στήσας, et sequentia."]

[Ἄγαλμα inter et χάρμα hoc discrimen ponit Eustath. ad Od. Δ. p. 456. 28.: Ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ ταυτὰ νοεῖ, τὸ χαίρειν καὶ τὸ ἀγάλλεσθαι, ἀλλὰ τὰ ἐξ αὐτῶν τὸ ἄγαλμα καὶ τὸ χάρμα, διαφέρουσι· βαρύτητος μὲν γὰρ τὸ χάρμα, ἐπεὶ καὶ μυκτῆρα δηλοῖ καὶ κατάγελων, ὡς δηλοῖ τὸ, Δυσμενέσι μὲν χάρμα, καὶ τὸ, Σὺν ἅρμα, χάρμα καὶ γέλως· ἑτεροίας δὲ ἡδονῆς τὸ ἄγαλμα, ὡς καὶ τὸ ἀγαλλίαμα. Καὶ τὸ χαίρειν δέ γε καὶ τὸ ἀγάλλεσθαι, δοκεῖ ποτε διαφορὰν ἔχειν· χαίρει μὲν γάρ τις καὶ ἐπὶ ἐχθρῷ, ἤγουν κατὰ ἐχθροῦ, ἀγάλλεται δὲ ἄλλως ἐπὶ μόνοις, ὡς εἰ καὶ φιλόκαλος ἐπί τινι καλλωπισμῷ. Vide nos supra ad v. Ἀγάλλεσθαι.]

[Πανὸς ἄγαλμα. "Sueton. de Illust. Grammat. c. iii., 'Pretia Grammaticorum tanta, mercedesque tam magnæ, ut constet Lutatium Daphnidem, quem Lenæus Melissus per cavillationem nominis Πανὸς Ἄγημα dicit, ducentis millibus nummûm Q. Catulo emtum, ac brevi manumissum, L. Apuleium ab Eficio Calvino Equite Romano prædivite quadringenis annuis conductum, multos edocuisse.' Legit T. Hemsterh. in Præf. ad J. Poll., Πανὸς μέλημα. Eleganter, sed verius, puto, ἄγαλμα. Recte tamen ἄγημα, ab ἄγαμαι, Admiror. Sed vide omnino nos in Curis Novissimis in Suid. v. Ὀρτυγοκόπος, (T. iii. p. 155.)" J. Toupii Emendatt. in Suid. T. iv. p. 211. Vide nos supra ad vv. Ἀγάπημα et Ἄγημα. Nos quidem quo minus lectionem ἄγημα, Toupio probatam, amplectamur, impedit, quod hæc vox nusquam alibi legatur. Sed Lenæus Melissus Lutatio Daphnidi non cognomen imposuisset per vocem forte Græcis ipsis inauditam, ut ἄγημα, sed procul dubio voce usus est, Græce doctis satis nota, ut ἀγάπημα, ἄγαλμα.]

["Dubium videtur, utrum in Hesych. pro, Ἀτάλματα· παίγνια, scribi debeat, Ἀγάλματα· παίγνια, an vox repetenda sit ab ἀτάλλω, quod idem interpretatur σκιρτῶ. Euripides quidem canem dixit Ἑκάτης ἄγαλμα apud Plut. de Is. et Osir. p. 166., Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσῃ. Quod ego cum (Eustathio et) aliis *Hecatæ delicias* explicem, non *Hecatæ symbolum*, ut placet doctissimo Ignarræ de Palæstra Neap. p. 180. Euripidis versum, ut hoc etiam in transitu moneamus, suo more lusit Aristoph. apud Eustath. ad Od. Γ. p. 1467. 33. Ἄγαλμα, πᾶν ᾧ τις ἀγάλλεται—οὕτω καὶ Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες· ταύτῃ γὰρ φασι θύονται. Ἦν καὶ κυνοπρόσωπον διαπλάττονται. Ἀριστοφάνης· Καὶ κύων ἀκράχολος, Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου, γενήσομαι. (Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 327., Ἀγάλματα Ἑκάτης· αἱ κύνες, θύονται γὰρ αὐτῇ.) Lex. S. Germ. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. l. c. p. 336.): Ἄγαλμα Ἑκάτης· τὴν κύνα οὕτως εἴρηκεν Ἀριστοφάνης διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι τῇ Ἑκάτῃ κύνας, ἢ ὅτι καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον π[λάττ]ουσιν. Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ γενέσθαι αὐτὴν κύνα ἐκ [τῆ]ς κατ' ὀργὴν Ἀρτέμιδος, εἶτα ἐλεηθεῖσαν πάλιν ὑπ[ὸ ταύτ]ης ἀποκατασταθῆναι, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς πραχθεῖσιν αἰσχυνθεῖσαν ἐκ τῆς ζώνης ἀπάγξασθαι, τὴν δὲ Ἄρτεμιν περιελομένην τὸν ἑαυτῆς κόσμον περιθεῖναι αὐτῇ, καὶ Ἑκάτην προσαγορεῦσαι. Adde Hesych. in v. (Ἄγαλμα Ἑκάτης· τὴν κύνα, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι τῇ Ἑκάτῃ κύνας, ἢ διότι καὶ αὐτὴν ἔνιοι κυνοκέφαλον πλάττουσιν. Ἑκάτης ἄγαλμα· τὰς κύνας οὕτω φασὶ, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ κύνας, ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουσιν.)" Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 7. "V. Pors. ad Eurip. Hec. v. 1255., et Brunck. ad Apoll. R. iii. 1215., (loco inf. laudando)." Schæf. in Mss. Adde Albert. ad Hesych. v. Ἄγαλμα, cuj. hæc sunt verba:—"Ἄγαλμα est Oblectamentum Hecates, quia sc. Hecate canibus oblectabatur. Sic Dea cum cane ludens conspicitur in Marmore antiquo ap. Cuper. Monum. Antiq. p. 197. Adi Broukhus. ad Tibull. L. 1. (El. 2. 54.), Th. Gale ad Herod. L. iv. p. 246. J. F. Gronov. ad Stat. p. 188., et Berkel. ad Steph. Byz. in Ζήρυνθος." Ceterum quum voci Ἑκάτη cum derivatis suis nullum Noster in Thes. locum tribuat, hanc occasionem nacti fuse de Dea illa agemus, quippe quæ sæpissime a Gr. scriptt. memorata sit. In primis autem digna est quæ explicetur phrasis satis obvia, sed vulgo parum intellecta,

[Ἑκάτης δεῖπνον. Luc. Dial. Mort. i. T. i. p. 330., Καὶ προσέτι ἐμπλησάμενον τὴν πήραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ που εὕροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ᾠὸν ἐκ καθαρσίου, ἤ τι τοιοῦτο. Ubi Scholia: Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπὶ τῶν τριόδων, καθάρσια τυχὸν τῶν ζώντων. Τινὲς δὲ ὠμὰ καὶ ἀκατασκεύαστα. Τῷ μὲν οὖν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα ἀνεῖτο, ἔργῳ δὲ τῶν ἀπορούντων εἰς εὐπορίαν. Τί γὰρ ἂν καὶ δαίμων ἐκ τούτων σιτίσαιτο; "Declaravit hunc locum Brodæus Misc. 1. 24. 25., expilatus a Cognato. Utrorumque Ἑκάτης δεῖπνου et ᾠῶν ἐκ καθαρσίου iterum est mentio in Catapl. vii., prioris etiam D. M. xxii., quæ viros eruditos non fugerunt, Erasm. Chil. in Hecatæ Cœna, Turneb. Advers. xxvi. 7., Wouwerium ad Petron. p. 637., Erhardum p. 647., Des. Heraldum ad Martial. vii. Epigr. 53., et denique Ez. Spanhem. ad Aristoph. Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quædam veterum indicasse contenti, propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omissæ curæ partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset; lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus et combibere quicquid erat contagionis, cujus expiandæ causa circumferrentur: quocirca, ne contractæ labis vitium ad hominem ullum permanaret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, sæpius in triviis abjici τὰ καθάρσια, sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vaferrimæ religionis artes sapienter irridet ac refellit Hippocr. initio Libelli Περὶ I. N. Hecatæ vero quia velut propria cedebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem [quod] in lustrationibus usurpatum, neque enim id facile definivero, *Ἑκαταῖα dicebantur; quæ si quis sciens attrectasset, cibive loco sumsisset, ille fœdissimus atque aversabilis piaculum commisisse putabatur nullo piaculo luendum. Locus est Demosth. insignis Orat. adv. Conon. p. 1114. d., sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt: Aristo, is enim actor Cononem in jus vocaverat, audire se refert Bacchium quendam, (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. August. secutus; nam Κάκχιος nullum in Gr. nomen reperitur), et Aristocratem ipsumque illum Conon., Ἑταίρους εἶναι, μειράκια ὄντας, καὶ Τριβάλλους[1] ἐπωνυμίαν

[1] "Τρίβαλλοι vel Τριβαλλοί, Sycophantæ, aut Mensarum asseclæ. V. Hesych. et Aristoph. enarratorem." H. St. Thes. Ind. Locus Hesych. est hic: Τρίβαλλοι· συκοφάνται. Οἱ δὲ, τοὺς θωπευτικῶς ἐν τοῖς βαλανείοις διατρίβοντας, καὶ ἐπὶ τὰ δεῖπνα ἑαυτοὺς καλοῦντας. Cod. Ven. teste Schowio habet, θωπευτικοὺς—τρίβοντας, pro quo Musurus recte dedit, θωπευτικῶς—διατρίβοντας. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 307., Τρίβαλλος· ἔθνος Θρᾳκῶν, ἢ ἐπώνυμον τῶν συκοφαντούντων. Etym. p. 765. 55., Τρίβαλλοι· οἱ ἐν τοῖς βαλανείοις ἀναγώγως διατριβόμενοι, οἱ δὲ τοὺς εἰκαίως τοὺς βίους κατατρίβοντας. Photius p. 441.: Τριβαλλοί· οἱ ἐν τοῖς βαλανείοις ἀναγώγως διατριβόμενοι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος· Οἰκίας καὶ Τριβάλλους ἐπωνυμίαν ἔχειν. Οἱ δὲ τοὺς εἰκαίους καὶ τοὺς βίους κατατρίβοντας. "Τριβαλλοί, [sic Brunck. ad Aristoph. Av. v. 1529. 1533. 1627. et 1677.] ita etiam Etym. M., sed Hesych. rectius cum acuto in antepenult., Τρίβαλλοι [sic in Cod. Ven. legi testatur Schow.] Pro οἰκίας Alberti legit μειράκια." Schleusn. Animadvv. ad Phot. p. 116. Vir doctus, ut videtur, non inspecto Demosth. loco, quem laudavit Phot., quique extat

ἔχειν, τούτους τά τε Ἑκαταῖα κατεσθίειν, καὶ τὰς ὄρνεις A τὰς ἐκ τῶν χορῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσιέναι μέλλωσι, συλλέγοντας ἑκάστοτε συνδειπνεῖν ἀλλήλοις. Wolf., qui, ut institutam versionem quomodocunque impleret, *aviculas lustrales e cœtibus* dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, Καὶ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοιρῶν, οἷς καθαίρουσι· cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Attic. peritus non subscribat: ostendit Harpocr. in Καθάρσιον, et Pollux viii. 104. solitos fuisse Περιστιάρχους, antequam populi concio haberetur, Καθαίρειν χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ θέατρον. Etym. quando interpretatur, Ὀξυθύμια·[1] τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quæ, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa facta, subjicit, Ἃ δὴ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται· nec secus apud Harpocr. in eadem voce Didymus; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, Τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἅ τινες Ἑκαταῖα, ὀξυθύμια καλεῖται· nam Hesych. etiam, Ἑκάταια· τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα, τινὲς δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἑκαταῖον autem non solum purgamentum, sed et * Ἑκάταιον, Hecates signum aut statua, itidemque * Ἑκατήσιον, et * Ἑκατεῖον, de qua diversa scribendi forma notat Schol. Aristoph. ad Vesp. v. 800.[2] Jam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac separatum,

in p. 1269. 9. ed. Reisk., Ἀκούω γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, Βάκχιόν τέ τινα, ὃς παρ' ὑμῖν ἀπέθανε, καὶ Ἀριστοκράτην, τὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς διεφθαρμένον, καὶ τοιούτους ἑτέρους τινὰς, καὶ Κόνωνα τουτονὶ, ἑταίρους εἶναι, μειράκια ὄντας, καὶ Τριβαλλοὺς ἐπωνυμίαν ἔχειν, nesciebat Albertium μειράκια pro οἰκίας non dedisse ex ipsius conjectura, sed ex Demosth. sumsisse. Fingit Aristoph. barbaros esse Deos, ita nominatos: Av. v. 1528., ΠΕ. Ὄνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις τί ἐστιν; ΠΡ. ὅ τι ἐστίν; Τριβαλλοί. ΠΕ. μανθάνω. Ἐντεῦθεν ἄρα τὸ ἘΠΙΤΡΙΒΕΙΗΣ ἐγένετο. ΠΡ. Μάλιστα πάντων· ἓν δέ σοι λέγω σαφές. Ἥξουσι πρέσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν Παρὰ τοῦ Διὸς, καὶ τῶν Τριβαλλῶν τῶν ἄνω. Loc. h. laudavit Steph. B., cui Τριβαλλοὶ ἔθνος Ἰλλυρικόν. "Triballi in Mœsia habitarunt: v. Thucyd. ii. 96. et iv. 101. Sed habuit hoc vocabulum etiam comicam vim, ita ut sycophantæ eo indicarentur." Brunck. Alexis et Antiph. ἐν Ὕπνῳ, ap. Athen. xv. p. 671. d.: Οὐδ' ἐν Τριβαλλοῖς ταῦτά γ' ἐστὶν ἔννομα· Οὔ φασι τὸν θύοντα τοῖς κεκλημένοις Δείξαντ' ἰδεῖν τὸ δεῖπνον, εἰς τὴν αὔριον Πωλεῖν ἀδείπνοις ἅπερ ἔθηκ' αὐτοῖς ἰδεῖν. * "Τριβαλλικὸς, Wessel. ad Herod. p. 303." Schæf. in Mss.

[1] V. Λέξεις ῥητορικὰς in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 287., ubi totidem verbis legitur, Ὀξυθύμια· τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, ἃ δὴ καὶ Ἑκαταῖα: et p. 247., Ἑκαταῖα· τὰ τῇ Ἑκάτῃ θυόμενα, ἅπερ ἐστὶ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα· ἡ γὰρ Ἑκάτη ἐπὶ τῇ τιμῇ τῶν νεκρῶν ἦν. Hæc Etym. locum, Critico summo suspectum, satis tuentur. Cum verbis istis, Ἡ γὰρ Ἑκάτη ἐπὶ τῇ τιμῇ τῶν νεκρῶν ἦν, confer Etym. p. 319. 39., Ἑκάτη· ἡ θεὸς, οἱονεὶ ἑκάστη τὶς οὖσα, ἡ εἰς ἕκαστα παραλαμβανομένη, πανταχοῦ βοηθοῦσα, ἢ ὅτι ἑκάστου θεοῦ τιμῶν μετέχει. Ἑκάτην τὴν Ἄρτεμιν· ἵν' ᾗ ἕκαθεν τῶν ἀποθνησκόντων. Ubi, pro ἡ εἰς, lege καὶ εἰς, et ante πανταχοῦ insere καὶ, ex Zonara p. 658., apud quem sic legitur: Ἑκάτη· ὄνομα θεᾶς, οἱονεὶ ἑκάστη τὶς οὖσα καὶ εἰς ἕκαστα παραλαμβανομένη καὶ πανταχοῦ βοηθοῦσα. De confusis autem καὶ et ἡ vide not. ad Gregor. Cor. p. 384. 410. 419. 623. 717. 815.

[2] Vesp. v. 800., Ἠκηκόη γὰρ, ὡς Ἀθηναῖοι ποτὲ Δικάσοιεν ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας, Κἂν τοῖς προθύροις ἀνοικοδομήσοι πᾶς ἀνὴρ Αὑτῷ * δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ, Ὥσπερ Ἑκάταιον, πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν. Huc respexisse videtur Hesych. Ἑκάταια· τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα. Aristoph. Ran. 366., Ἢ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων, κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων, ubi Schol. dicit Cinesiam hic intelligi, qui contumelia affecerit statuas Hecates. V. Bergleri et Brunckii notas. Suid.: Ἑκάτειον· Ἑκάτης ἄγαλμα, καὶ παροιμία, Θεαγένους Ἑκάτειον [οὗτος δειλὸς ἦν, εἶχε δὲ Ἑκάτης ἄγαλμα], οὗ ἐπυνθάνετο πανταχοῦ ἀπιών· ὃς [καὶ] Καπνὸς ἐκαλεῖτο. Cf. Idem in v. Θεαγένης et Θεαγένους χρήματα. "Ceterum nota hæc Suidæ referenda est ad loc. illum Aristoph. Lys. p. 839. (v. 64.), ἡ γοῦν Θεαγένους Ὡς δεῦρ' ἰοῦσα, τἀκάτιον ἤρετο. In versu ult. pro τἀκάτιον et sensus et metri gratia scribendum est τοὐκάτειον, quod dictum est pro τὸ Ἑκάτειον, i. e. Hecates simulacrum, ut ante nos recte etiam monuit Bentl. ad Fragm. Callim. cccxxvii. Florens Christ. in l. h. interpretando τἀκάτιον pro Acatio vel Lembo accepit, quod a Comici mente omnino est alienum. Eundem errorem erravit etiam Bizetus, Τἀκάτιον· τὸ ἀκάτιον, τοῦτο δ' ἦν εἶδος πλοίου ἁλιευτικοῦ. Tu pro τἀκάτιον, ut et paulo ante a nobis dictum est, scribe τοὐκάτειον, totumque h. l. sic verte, Uxor Theagenis, ut huc itura, Hecates simulacrum consuluit." Kuster. "Amplectenda est R. Bentl. emendatio proposita ad Callim. Fr. cccxxvii., et Kustero merito probata, tam ad h. l., quam ad Suid. in v. Ἑκάτειον: Ὡς δεῦρ' ἰοῦσα θοὐκάτειον ἤρετο. Typothetæ tribuendus error τοὐκάτειον, cujus suspicio in Bentl. non cadit." Brunck. Schol. ad Aristoph. Vesp. l. c.: Ἑκάτειον· ἱερὸν Ἑκάτης, ὡς τῶν Ἀθηναίων πανταχοῦ ἱδρυμένων αὐτὴν ὡς ἔφορον πάντων καὶ κουροτρόφον. Ἑκάταιον οὖν Ἑκάτης ἄγαλμα, τὸ Ἑκατήσιον [sub. ἐν τῇ συνηθείᾳ] λεγόμενον. [* Ἑκάτιον] ἐν τῇ Προσῳδίᾳ Καλλίστρατος, ὡς ἐπινίκιον [ἀντὶ τοῦ * ἐπινικεῖον]· ἔν τισι γὰρ [δὲ] εὕρηται Ἑκατεῖον. Sic scribenda sunt ista scholia, quæ in Edit. Æm. Porti parum accurate leguntur. Recte omnino Flor. Christ.:—"Callistratus effert Ἑκάτιον, ut ἐπινίκιον, alii Ἑκατεῖον." Ἑκάτιον autem ponitur pro Ἑκατεῖον, ut * Ἴσιον pro Ἰσεῖον, idque pro * Ἰσιεῖον, Isidis templum, * Πάνιον pro * Πάνειον, Simulacrum vel Fanum Panis. V. nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. ccclxxiv. a. et not. 2. Sed aliter et fortasse rectius Scholiastæ verba accepit Noster:—"Κατήσιον, ex schol. Aristoph. affertur pro Hecates statua: quippe apud quem in Vesp. legatur, Ἑκά-" ταιον, Ἑκάτης ἄγαλμα, τὸ Κατήσιον λεγόμενον. Sed suspecta mihi est ea scriptura: nec dubito quin scripserit Ἑκατή-" σιον, [et sic in Æm. Porti edit. vulgatum est.] Pro Ἑκάτιον quoque ex Suida non dubitarim reponere Ἑκάτειον: præ-" sertim quum idem ipse schol. subjungat, Callistratum hoc vocabulum προπαροξύνειν, ut ἐπινίκιον: in quibusdam enim " exemplaribus properispomenως scriptum reperiri Ἑκατεῖον." Nomine autem Ἑκατησίων, notante eodem Flor. Christ., fuisse olim Ephesi templum a Thrasone factum testatur Strabo xiv. (p. 919. ed. Falc.) aliudque fuisse magnificum (p. 945.) in regione Straton. eidem Hecatæ dicatum. "Secundum Tacit., Ann. iii. 62., ob merita in Parth. bell. Stratonicensium civitas Jovis et Triviæ religionem tuebatur." Falconer. "Vellem edidisse Ἑκάτειον, ut est ap. Suid., et in quibusdam exemplaribus scriptum fuisse testatur Schol. [Ἑκατεῖον, non, ut vir doct. dixit, Ἑκάτειων, verba enim sunt hæc, Ἔν τισι γὰρ εὕρηται Ἑκατεῖον,] quod verius esse censeo, ubi de sacello vel statua Hecatæ sermo est." Brunck. ad Vesp. l. c. Altera forma, Ἑκάταιον, extat in Hesychio. Sed egregie fallitur Brunck. Nam, ut descendit νυμφαῖος, unde τὸ Νυμφαῖον, a Νύμφη, sic * Ἑκαταῖος, unde τὸ Ἑκαταῖον, ab Ἑκάτη, et Διδυμαῖος, unde τὸ * Διδυμαῖον, a Δίδυμα, τά. Sueton. Calig. xxi., 'Destinaverat et Sami Polycratis regiam restituere, Mileti Didymæum peragere,' i. e., interprete Berkel. ad Steph. B. v. Ἀμμωνία, templum, in quo Apollo Didymæus colebatur. Callim. Fragm. xxxvi. ap. Hephæst. p. 53. ed. Gaisf., Δαίμονες εὐυμνότατοι Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχαι. Steph. B., Δίδυμα· οὐδετέρως, τόπος καὶ μαντεῖον Μιλήτου, ἀφιερωμένον Διὶ καὶ Ἀπόλλωνι. "Loc. h. non tantum Apollini, sed et Jovi consecratum perhibet Callim. ap. Etym. M. (p. 272. 44.), Διδυμαῖος· Ἀπόλλων, καὶ Διδυμεὺς, ἀπὸ τῶν ἐν Μιλήτῳ Διδύμων. Καλλίμαχος· Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχα. Ult. vox mendo non videtur carere; si mei arbitrii res foret, rescriberem * γεάρχαι, Principes terræ Didymorum. Ita ap. Strab. xiv. (p. 949. ed. Falc.) legimus de * Λυκιάρχαις, de Lyciæ principibus, Ἐν δὲ τῷ συνεδρίῳ πρῶτον μὲν Λυκιάρχης αἱρεῖται." Sed vox γεάρχης nusquam legitur, et recte se habet vulg. scriptura, modo reponas ex Hephæst. γενάρχαι pro γενάρχα. "Melior est Hephæst. lectio." Bentl. Sed mirum est Bentl. credere potuisse, Etym. scripsisse, ut hodie in ejus opere legitur. Διδυμαῖος· Ἀπόλλων, καὶ Διδυμεὺς, ἀπὸ τῶν ἐν Μιλήτῳ Διδύμων. Καλλίμαχος· Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχα. Si quidem Διδυμαῖος et Διδυμεὺς Apoll. significent, quomodo fit, ut ad hanc rem probandam Etym. versum afferat, in quo, non Apollo, sed Jupiter, Didymorum princeps dicitur? Librarii nempe incuria, non Etym. ipsius, qui proculdubio hoc fere modo scripsit, Διδυμαῖος, καὶ Διδυμεύς· Ἀπόλλων, καὶ Ζεὺς κ. τ. λ. Corruptela loci hujus Nostro suboluisse videtur, nam in Thes. Ind. v. Δίδυμος, "Διδυμαῖος et Διδυμεὺς," inquit, "Jupiter et Apollo dicuntur ἀπὸ τῶν ἐν Μιλήτῳ Διδύμων, teste Etym." Quinque autem modis efferuntur quæ * τεμενικὰ olim dicebantur nomina; nempe desinunt in αιον, vel ειον, vel ιον, vel ωον, vel εων s. ων. Forma vero in αιον desinentium semper venit, vel a nominibus in η desinentibus, ut in exemplis modo citatis, vel a nominibus in α, ut τὸ Ἡραῖον ab Ἥρα, τὸ Ἀθήναιον ab Ἀθηνᾶ, vel a nominibus in ης, ut τὸ Ἑρμαῖον ab Ἑρμῆς, præter τὸ Ἀφροδίσιον ab Ἀφροδίτη, (noluit enim Attica elegantia Ἀφροδιταῖον dicere), et τὸ Διδυμαῖον a Δίδυμα, τά. Receptæ scripturæ Ἑκάταιον, pro Ἑκαταῖον, favet, quod Ἀθήναιον scribatur, non Ἀθηναῖον, sed vide nos infra. Brunck. in Aristoph. e Suida Ἑκάτειον edidisse vellet, sed contra Attic. scriptt. usum. Quis enim Atticus Νυμφεῖον dixerit pro Νυμφαῖον? Formæ autem in ειον et ιον desinentis hæc exempla notavimus. * Σεραπεῖον, * Σεραπίειον, * Σεραπίδειον, * Σεραπίδιον, Ἀσκληπεῖον, * Ἀσκληπιεῖον (vide nos l. c. et Suid. v. Ἀσκληπιάδης. Συναγ. Λέξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. i. 452., Ἀσκληπιεῖον· * συνταστελλόμενον * λεκτέον,) Ὀλυμπιεῖον, Ὀλύμπιον, Ἀρτεμίσιον, Ἀφροδίσιον, * Διονυσεῖον, Διονύσιον, (Eugenius, teste Suida, scripsit περὶ τῶν * τεμενικῶν, ὅπως προφέρεται, οἷον Διονύσειον, Ἀσκληπίειον: Aristoph. ἐν Γηρυτάδῃ ap. Etym. p. 420. 4., Ἦισαν εὐθὺ τοῦ Διονυσίου,) Ἀμμώνειον, * Ἀπολλωνιεῖον, * Ἀπολλωνεῖον, Ἀπολλώνιον, * Δημητριεῖον, Δημήτριον, (Steph. B., Τὸ δ' Ἀμμωνεῖον, διὰ διφθόγγου, ὡς Δημητριεῖον, καὶ Ἀπολλωνιεῖον, ubi L. Holst. * Ἀμμωνιεῖον recte reposuisse videtur), * Νεμεσεῖον, Nemesis templum, (Steph. B. * Ἰσεῖον· πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Ἴσιδος· οἱ οἰκοῦντες, Μετάβολοι, τοιοῦτοι γὰρ ἦσαν, * προπερισπᾶται δὲ, ὡς * Ἱρεῖον, καὶ Νεμεσεῖον, καὶ τῶν ὅσα μὴ τῆς γενικῆς τὸ δ ἐφύλαξαν * τεμενικῶν, τοιοῦτος γὰρ ὁ τύπος, "videtur scripsisse * Ἱερεῖον, vel potius * Ἡρεῖον," L. Holst.) Συναγ. Λέξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. i. 430., Ἀπολλώνιον βραχέως, τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ (ii. 91.) ἀναγνωστέον. Καὶ Ποσειδώνιον, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς Ἀθηναῖον, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ Διονύσιον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ὁμώνυμα τοῖς ἀνδρωνυμικοῖς· τὸ δὲ Ποσειδάνειον δῆλον ὅτι Δώριον. Idem articulus legitur in Suida v. Ἀπολλώνιον, sed apud eum deest καὶ ante Ποσειδώνιον, et post Διονύσιον additur καὶ Δημήτριον, et pro Δώριον est Δωριέων. Cf. idem Suid. in v. Ἀθήναιον (ubi insere τὰ ante τοιαῦτα), et v. * Δημήτρειος καρπὸς, et v. Ποσειδώνιον, ap. quem legas, καὶ Ποσειδώνιον—καὶ Δημήτριον—Δωριέων. In v. Ποσειδώνειον ap. eund. locus

in controversiam venire potest. Sub initium cujusque mensis Hecatæ cœnam a ditioribus instructam, pro- A positamque fuisse in triviis, ut ab infimæ sortis hominibus diriperetur, dilucide non magis Schol.

sic corrupte exhibetur, Ποσειδώνειον· διὰ διφθόγγου, ὡς Ἀπολλώνιον βραχέως, τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἀναγνωστέον. Καὶ Ποσειδώνειον, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς Ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ Διονύσιον, καὶ Δημήτριον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ὁμώνυμα (in v. Ἀθήναιον est ὁμωνύμως) τοῖς ἀνδρωνυμικοῖς· τὸ δὲ Ποσειδάνειον, δῆλον ὅτι Δωριέων, ubi Ποσειδώνειον pro Ποσειδώνιον bis irrepsit, et verba, διὰ διφθόγγου, utpote a recentioribus Suidæ assuta, delenda sunt, nisi glossam mutilam esse statuas. Ceterum hinc sua sumsit Eust. loco mox citando. Herodian. Fragm. xix. ap. Hermann. Gr. Gr. 307.: Ἔτι ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες Σεραπεῖον, ὡς Ἀσκληπεῖον· οὐ γὰρ ὅμοια· ὅθεν Ἀσκληπεῖον μὲν ἐροῦμεν, Σεραπεῖον δὲ οὔ, ἀλλὰ Σεραπίδιον (Σεραπίδειον, Hermann. probante Bastio ad Greg. Cor. 650.) λόγῳ τοιούτῳ· ὅσα ἐπὶ τῆς γενικῆς διὰ τοῦ δος κλίνονται, ταῦτα καὶ ἐπὶ τοῦ κατηχητικα (κτητικοῦ, Bast. l. c.) σχήματος τὸ δ φυλάξει. Ἔστιν οὖν Σέραπις, Σεράπιδος, διὰ τοῦτο καὶ Σεραπίδιον (Σεραπίδειον). Καὶ Ἶσις, Ἴσιδος· * Ἰσίδιον (Ἰσίδειον) οὖν ἐροῦμεν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς * Θέτιδος * Θετίδιον εἶπε· Θετίδιον αὐδᾷ, l. * Θετίδειον αὐδᾷ. Eurip. in Andr. 19., Hermanno citatus, Θεσσαλὸς δέ νιν λεὼς Θετίδειον αὐδᾷ, θεᾶς χάριν νυμφευμάτων, sed Θετίδιον extat ap. Etym. loco inf. laudando. Idem Herodian. Fragm. xx. 308.: Ὁμοίως ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες Διονυσεῖον, ὡς (Cod. teste Herm. habet καί, de ὡς et καί confusis v. not. ad Greg. Cor. p. 24. 201. 717. 781. et 316.) Ἀσκληπεῖον. Ὅσα ἐπὶ τῆς γενικῆς ὀνόματα περισπᾶται, ταῦτα καὶ τοπικῶς σχηματιζόμενα περισπᾶται. Ἐπεὶ οὖν Ἀσκληπιὸς Ἀσκληπιοῦ, Διόνυσος δὲ Διονύσου, καὶ Θησεὺς Θησέως, ἐπεὶ οὐ περισπᾶται, διὰ τοῦτο οὐκ ἐροῦμεν Θησεῖον, οὐδὲ Διονυσεῖον, ἀλλὰ Διονύσιον, καὶ Θήσειον. Τὰ μέντοι διὰ τῆς αι διφθόγγου ἐκφερόμενα οὐκέτι περισπᾶται, ἀλλ' ἀναβιβάζεται μόνον, * Ἕρμαιον, Νύμφαιον. Cf. cum postremis verbis Fragm. Lex. Gr. ap. Herm. Gr. Gr. 342.: Ἕρμαιον λέγεται τὸ εὕρημα, παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ Ἑρμῆς ἑρμαῖον καὶ ἕρμαιον. Οἱ γὰρ παλαιοὶ τὸν Ἑρμῆν ὡς ἔφορον τῶν ὁδῶν παρὰ τὰς ὁδοὺς ἔγραφον, ὥστε καὶ εἴ τι εὑρίσκόν τινες ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὰς αἰτίας τῷ Ἑρμῇ ἀνετίθουν· καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ παρωνόμαζον ἑρμαῖον, καὶ ἕρμαιον. Insignis est Eust. locus ad Od. Z. p. 1562. 48.: Ποσιδήϊον δέ, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερόν· οὗ ἡ * προπαραλήγουσα, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται, ὡς ἀποδραμόντος ἐκ τῆς διφθόγγου τοῦ ε, καθὰ καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ γέγραπται. Ἁπλοῦν δὲ τοῦ Ποσιδηΐου παραγώγου ὀνόματος, ἢ τὸ * Ποσιδεῖον * προπερισπωμένως ὡς τὸ Ἰσεῖον, καὶ Εἰδωλεῖον (v. H. St. Thes. i. 1106. h.), καὶ Ἡρακλεῖον, ἃ δηλοῖ ναὸν Ἴσιδος, καὶ εἰδώλων, καὶ Ἡρακλέους, ἢ * προπαροξυτόνως Ποσείδιον. Ὥσπερ φασὶ καὶ Ἀπολλώνιον βραχέως, ἱερὸν Ἀπόλλωνος, καὶ Ποσειδώνιον, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἐχρῆν δὲ τοὺς ἐκ Ποσειδῶνος κατάγοντας, ὡς ἡ ἐφεξῆς ῥαψῳδία δηλώσει, ἔτι δὲ καὶ ναυτικωτάτους καὶ νησιώτας, ἱερὸν Ποσειδῶνος τιμᾶν κατ' ἐξαίρετον. Σημείωσαι δὲ ὅτι πολλὰ περιεκτικὰ διφοροῦνται παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ὧν καὶ τὸ ῥηθὲν Ἀπολλώνιον διὰ τοῦ ι, κατά τινας δέ, διὰ διφθόγγου, (i. e. Ἀπολλωνιεῖον, ut in Steph. B. l. c.), κατὰ τὸ Ἡρακλεῖον, καθ' ἑτέρους δέ, Ἀπολλωνεῖον, ὡς Ἰσεῖον. Οὕτως οὖν ἴσως ἀδιάκριτον καὶ τὸ Ποσιδεῖον ἢ Ποσίδειον, ἐξ οὗ κατὰ διάλυσιν καὶ ἔκτασιν τὸ Ποσιδήϊον. Εἰς δὲ τὰ κοινὰ περιεκτικά, * τακτέον καὶ τὸ ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου χορηγεῖον τοῦ Διονύσου. Ἔτι δὲ καὶ τὸ παρ' ἄλλοις, Ἅλειον, ὅπερ ἦν Ἡλίου ἱερὸν κατὰ Ῥοδίους. Δωρικὴ δέ φασιν ἡ τοιαύτη φράσις. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ εἰρημένον * Ῥοδιακῶς Ἅλειον, κοινῶς Ἡλιεῖον λέγεται, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι Ἡφαιστεῖον καὶ Ἡλιεῖον, ἱερὸν Ἡφαίστου καὶ Ἡλίου. Ἐκεῖνος δὲ καὶ τὸ προῤῥηθὲν Ἀθήναιον, ὕποπτον ποιεῖ ἐν τῷ εἰπεῖν Ἡραῖος μέν, κύριον, Ἡραῖος δέ, ναὸς Ἥρας, (v. Suid. et Steph. B. v. Ἀγάθη), δόξοι γὰρ ἂν ἴσως οὕτω, καὶ τὸ Ἀθήναιον * προπερισπᾶσθαι· οὐ καλὸν μέντοι τοῦτο, ἀλλ' ὁ μὲν Ἡραῖος ναὸς ἑτέρῳ λόγῳ προπερισπασθήσεται· τὸ δὲ Ἀθήναιον, τονώσει ὁμοίως ἑαυτῷ, τὰ Ἥραια. In Grammat. S. Germ., ut supra vidimus, scribitur Ἀθηναῖον, non Ἀθήναιον. At in Suida, qui eundem cum Grammat. illo artic. habet, quater scribitur Ἀθήναιον, nempe in v. Ἀθήναιον, et v. Ἀπολλώνιον, et v. Δημήτρειος καρπός, et v. Ποσειδώνιον. Arcadius Grammat. Ms.: Τὰ διὰ τοῦ ειον ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς μὴ ὄντα ἐπὶ μηνῶν ἢ κύρια * προπερισπῶνται, ἁπλᾶ ὄντα ἢ παρασύνθετα, θωρακεῖον, πανδοκεῖον, διδασκαλεῖον, βαλανεῖον, ἐλεγεῖον, τὸ δὲ κηρύκειον τὸν τοῦ * κηρύκειος τόνον ἐφύλαξε. Τὸ δὲ * ὠκυτόκειον καὶ ἄλλα σύνθετα προπαροξύνεται, καὶ τὰ κτητικὰ ὥσπερ τὰ ἀρσενικά, Ἡράκλειον, Αἰάκειον (Λέξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. i. p. 212., * Αἰάκιον· τόπος, οὗ φασι τὸν Αἰακὸν οἰκῆσαι), Διοσκόρειον, τὸ δὲ Ἡφαιστεῖον προπερισπᾶται, καὶ τὸ * Κορυβαντεῖον, ναὸς τῶν Κορυβάντων. Etym. 278. 25.: * Διόσκορος· οἱ μέν, [ἐν] παραθέσει λέγουσιν, ὅτι ἡ Διὸς γενικὴ ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ ς. Εἰ οὖν τὸ Διόσκορος ἐφύλαξε τὸ ς, δηλονότι ἐν παραθέσει ἐστί. Δεῖ σημειώσασθαι τὸ * δυόσθυος παρὰ Καλλιμάχῳ. ["Rectius scribitur * διόσθυος in Sylburg. Ind.; refer autem ad Lib. de Μηνῶν Ὀνομασίαις," Blomf. Addend. ad Callim. p. 400.] Ἐν συνθέσει γὰρ ὢν ἐφύλαξε τὸ ς· ἔστι δὲ ὄνομα μηνός. Οἱ δὲ ἐν συνθέσει λέγουσιν· ὅτι ἀπὸ δύο λέξεων ἐν συνθέσει οὐσῶν γίνονται αἱ παραγωγαί· οἷον * Ἱεράπολις, * Ἱεραπολίτης, * Νεάπολις, * Νεαπολίτης, Ἄρειος πάγος (imo repone, sensu postulante. Ἀρειοπάγος), Ἀρεοπαγίτης· οὐδέποτε δὲ ἀπὸ δύο λέξεων ἐν παραθέσει οὐσῶν γίνεται παραγωγή, οὔτε * τεμένιον· οἷον, * Θέτις, * Θετίδιον, ὁ ναὸς τῆς Θέτιδος, Ἡρακλῆς, Ἡράκλειον, ὁ ναὸς τοῦ Ἡρακλέους, Αἰακός, Αἰακεῖον, ὁ ναὸς τοῦ Αἰακοῦ· τέμενος δὲ λέγεται τὸ ἀφιερωμένον χωρίον θεῷ ἢ ἥρωϊ. Εἰ οὖν ἔστι Διοσκορεῖον * τεμένιον, τουτέστιν ὁ ναὸς τοῦ * Διοσκόρου, δῆλον ὅτι οὐ παρήχθη ἀπὸ δύο λέξεων ἐν παραθέσει οὐσῶν. Ἆρα οὖν τὸ * Διόσκορος ἐν συνθέσει ἐστί. Bast. ad Greg. Cor. p. 651.:—"In phrasi Διοσκορεῖον τεμένιον, τουτέστιν ὁ ναὸς τοῦ Διοσκόρου, ap. Etym. p. 278. 38., Διοσκορεῖον nihil est aliud quam adject. κτητικόν: cf. L. Bos. Ellips. p. 203. et 467. Schæf." "Cave τεμένιον pro deminutivo vocis τέμενος habeas, [ut Bast. habet]; nam Grammatici certam quandam τῶν ὀνομάτων classem dicunt τεμένια: eadem nomina alii dixerunt τεμενικά, quod adject. Lexicis adde." Schæf. ad Greg. C. l. c. Ceterum cum Etym. verbis cf. Eust. ad Il. Ψ. p. 1323. 57., et ad Od. Λ. p. 1686. 57., Περὶ δὲ Διοσκούρων, διείληπται μὲν καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα, ῥητέον δὲ καὶ νῦν ὅτι κατ' ἐξαίρετον αὐτοὶ ἔχουσι τὸ ὑφὲν λέγεσθαι * συγκειμένως· ἄλλως μέντοι ἐν παραθέσει, πολλοὶ ἐλέγοντο τοῦ Διὸς κοῦροι, καθότι καὶ Ἑλένη κούρη Διός, ἔτι δὲ καὶ Ἀφροδίτη. Συναγ. Λέξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. i. 354., * Αἰγεῖον· Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Αἰγεῖόν ἐστιν Αἰγέως ἡρῷον ἐν Ἀθήναις. Suid.: Αἰγεῖον· τὸ τοῦ Αἰγέως μαντεῖον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου· Αἰγεῖόν ἐστιν, Αἰγέως ἡρῷον ἐν Ἀθήναις. Zonar. p. 86., Αἰγεῖον· τὸ τοῦ Αἰγέως μαντεῖον, αἴγειον, δέρμα αἰγὸς ἢ καὶ μέλος. ("Leg. αἴγειον δέ, sed quid sibi vult μέλος?" Tittmann. An legendum πέλαγος? Hesych. Αἰγεῖον· πλωτὸν πέλαγος οὕτω καλούμενον, ubi Albert. ἄπλωτον recte reposuit. Iterum Hes. Αἰγαῖον· ἄμοτον πέλαγος, ubi Cod. Ven. teste Schowio habet, Αἴγεον· ἄλωτόν, corrupte procuidubio pro Αἰγεῖον· ἄπλωτον. Constantin. Porphyr. Themat. i. 17., ab Albertio citatus, Τὸ δὲ Αἰγαῖον πέλαγος * βαρύπλουν ἐστί, καὶ δυσπέρατον.) Harpocr.: Αἰγεῖον· τὸ τοῦ Αἰγέως μαντεῖον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Καὶ Αἰγέως ἡρῷον ἐν Ἀθήναις. Ubi notandum est Harpocr. inter Αἰγεῖον τὸ τοῦ Αἰγέως μαντεῖον, et Αἰγεῖον τὸ τοῦ Αἰγέως ἡρῷον, discrimen ponere, cum in Suid. et Grammat. S. Germ. pro uno eodemque sumi videantur. Pausan. i. 22., Καὶ οἱ παρ' Ἀθηναίοις ἐστὶ καλούμενον ἡρῷον Αἰγέως. "Ἀρισταρχεῖον, (τό), Templum "Dianæ sacrum." H. St. Thes. Ind. Respicitur Plut. Quæst. Gr. T. vii. p. 206. ed. Reisk., Διὰ τί παρὰ τοῖς Ἠλείοις παροιμιῶδές ἐστι τὸ δεινότερα * Σαμβίκου παθεῖν; Λέγεταί τινα Σάμβικον Ἠλεῖον ἔχοντα πολλοὺς [illegible] ἑαυτῷ συνεργούς, πολλὰ περικόψαι τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ χαλκῶν ἀναθημάτων καὶ ἀποδόσθαι, τέλος δὲ συλῆσαι τὸ τῆς * Ἐπισκόπου Ἀρτέμιδος ἱερόν· τοῦτο δ' ἐστὶ μὲν ἐν Ἤλιδι, καλεῖται δ' Ἀριστάρχειον, (lege cum Steph. nostro et Schneid. in Lex., Ἀρισταρχεῖον)· εὐθὺς οὖν μετὰ ταύτην τὴν ἱεροσυλίαν ἁλόντα βασανίζεσθαι δι' ἐνιαυτοῦ, περὶ ἑκάστου τῶν κεκοινωνηκότων ἀνακρινόμενον, καὶ οὕτως ἀποθανεῖν, καὶ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τοῖς ἐκείνου πάθεσι γενέσθαι. "Αὐγουστεῖον, (τό), Locus quidam sic nominatus in honorem Augusti: V. Suid." H. St. Ind. Locus est: Ὅτι Αὐγουστεῖον ἐκλήθη, διότι τῇ ιε' τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς οἱ * ῥεγεωνάρχαι καὶ * σεβαστοφόροι ἐχόρευον ἐν τῷ Αὐγουστείῳ, οἷον ἐν τῷ ὀψοπωλίῳ, εἰς τιμὴν Τιβερίου· τὸν δὲ τοιοῦτον τόπον οὕτως ἐκάλεσαν ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου. Ἔστησε δὲ καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος εἰς τὸ ἀσκεπὲς τῆς δάφνης στήλην τῆς ἑαυτοῦ μητρός, ἐξ ἧς ὠνόμασε τὸν τόπον Αὐγουστεῖον. (Verba, εἰς τὸ ἀσκεπὲς τῆς δάφνης, propter obscuritatem nos post Kuster. aliis interpret. relinquimus.) "Hæc depromta sunt e libro Jo. Lydi ined. de Mens., ut monuit Lambec. ad Codin. p. 155., eademque αὐτολεξεὶ pene leguntur ap. Codin. de Origg. CPol. n. xxxii." Kuster. Zonar. p. 345.: Αὐγουστεῖον· ὀψοπώλιον. "Cf. ad Suid. v. Αὔγουστος ex Jo. Lydo de Mens.," Tittmann. Sed viri hi docti rectius dixissent, si Suidam ad utrumque scriptorem, et Jo. Lydum et Codinum, respexisse affirmassent. Codini enim loc. in Meurs. Opp. T. vii. p. 605. sic legitur, cum titulo, Περὶ τοῦ * Αὐγουστιῶνος: Τῇ πέμπτῃ (Suid. ιε') τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς ἐχόρευον οἱ ῥεβεονάρχαι (Suid. ῥεγεων.) ἐν τῷ * Γουστείῳ, ἤγουν τῷ ὀψοπωλίῳ, εἰς τιμὴν τοῦ βασιλεύοντος [βασιλεύσαντος] κατὰ [τὸν] καιρόν. Τὸν αὐτὸν οὖν τόπον οἱ ἰδιῶται Αὐγουστιῶνα (lege Αὐγουστεῶνα s. Αὐγουστῶνα, et in titulo, Αὐγουστεῶνος, ut δαφνών, Lauretum, ἀμπελών, κοιτών, παρθενών,) καλοῦσιν. Ἐν ᾧ καὶ στῆλαι ἵστησαν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ τῆς αὐτοῦ μητρός. Διὸ καὶ ἐπωνόμασε τὸν τόπον Αὐγουστεῖον, πρότερον Γουστεῖον λεγόμενον, ἤγουν ὀψοπώλιον. Jo. autem Lydi locus sic exhibetur in Ed. Schow. (Lips. 1794. 8.) p. 124., Ἐν τῷ Βουστίῳ, οἷον ἐν τῷ ὀψοπωλίῳ, εἰς τιμὴν Τιβερίου (hanc lect. in Suida vulgatam, Kust. suspectam, satis tuentur) οἱ σεβαστοφόροι ἐχόρευον, τὸν δὲ τοιοῦτον τόπον * Αὐγούστιον καλοῦσιν. Pro Βουστίῳ leg. * Γουστίῳ: sed Kuster. tanquam ex Jo. Lydo affert Γουστεῖον, sed forte Lydi nomen pro Codino scripsit. "Apud Jo. Lydum," inquit, "rectius legitur Γουστεῖον. [Sed cave Suidæ verba pro corruptis habeas.] Loc. enim ille, de quo Suid. agit, fuit olim forum cibarium, s. ὀψοπώλιον, quod Gr. recentiores Γουστεῖον vocabant, nomine a Lat. v. Gusto detorto. Postea vero idem locus, postquam Justinian. templum S. Sophiæ in eo condidisset, augustiore nomine Αὐγουστεῖον appellatus fuit, ut testatur Codin. l. l." V. Du-Cang. v. Γουστεῖον, qui nos ad suam Constantin. Christ. i. p. 71. remittit. Descriptio Urbis Constantinop. ap. Meurs. ad Codin.: * Tetrapylum aureum unum, Augusteum, Capitolium, Monetam. Idem Meurs. ib. in Codino rescribendum censet, Αὐγουστείῳ—Αὐγουστεῖον, pro vulg. Γουστείῳ—Γουστεῖον. Sed in Glossar. rectius scripsit: "Scio ap. Suid. αὐγουστεῖον legi, sed valide hanc lectionem (i. e. Γουστεῖον) defendit nominis ratio et τὸ ἔτυμον, siquidem γοῦστο, Gusta, adpellabant cupedias. Apitius de Re Culin. iv. 5., Gustum versatile sic facies, Albas betas minutas, porros requietos, apium, bulbos, et cochleas elixabis. Et totum illud caput est, De gustis." V. nos infra ad Τὸ ἐν Αὐγουστεῶνι Ἄγαλμα. "* Σεβαστεῖον, τό, ein Temple des Augustus, Σεβαστός, Philo." Schneid. Lex. Exempla autem quartæ formæ τῶν τεμενικῶν ὀνομάτων, in ωον desinentis, habes in vv., Μητρῷον, τό, (Λέξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. i. 280., Μητρῷον· τὸ ἱερὸν τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, Pausan. v. 20.) et in Ἡρῷον, τό, de quo sic legitur in Herodiani Fragm. xxiii. ap. Hermann. Gr. Gr. 309.: Ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ἐπὶ τῶν τάφων ἡρῷον, δέον λέγειν ἠρίον, ὡς Καλλίμαχος· Παρὰ τίνος ἠρίον ἵστατε τοῦτο. Ἡρῷον δὲ λέγεται ἡ τοῦ ἥρωος εἰκών, ἢ τὸ τέμενος, ὡς Εὔπολις· Ἡρῷον εἴπως μοι κομίσαιο τοῦ * Λύκου· Λύκος γὰρ ἥρως Ἀθηναῖος. "Cod., παρὰ τινός. ἠρίον. τὰ γὰρ τούτων. Fragm. Callim., primo verbo excepto, emendavi ex Etym., unde verba, Τίνος ἠρίον ἵστατε τοῦτο, in Bentl. Fragm. Callim. col-

Aristoph. ad Plut. v. 594. quam ipse Comicus eo in loco testatur, (παρὰ τῆς Ἑκάτης ἔξεστιν τοῦτο πυθέσθαι, Εἴτε τὸ πλουτεῖν, εἴτε τὸ πεινῆν βέλτιον· φησὶ γὰρ αὕτη, Τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον [1] κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν, Τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἁρπάζειν πρὶν καταθεῖναι, ubi Schol. Τὴν Ἑκάτην ἐν ταῖς τριόδοις ἐτίμων τοπαλαιὸν, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν Σελήνην, καὶ Ἀρτέμιδα, καὶ Ἑκάτην καλεῖσθαι. Κατὰ δὲ νουμηνίαν οἱ πλούσιοι ἔπεμπον δεῖπνον ἑσπέρας, ὡς θυσίαν τῇ Ἑκάτῃ ἐν ταῖς τριόδοις· οἱ δὲ πένητες ἤρχοντο πεινῶντες, καὶ ἤσθιον αὐτὰ, καὶ ἔλεγον, ὅτι ἡ Ἑκάτη ἔφαγεν αὐτά. Λέγει οὖν, παρὰ τῆς Ἑκάτης μάθωμεν τῆς ἐπισταμένης τί καλὸν, πενία, ἢ πλοῦτος· αὕτη γὰρ ἐπίσταται, τίνες παρέχουσιν αὐτῇ δεῖπνα. Ἄλλως. Ἔθος ἦν ἄρτους καὶ A ἄλλα τινὰ κατὰ μῆνα τιθέναι τῇ Ἑκάτῃ τοὺς πλουσίους, λαμβάνειν δ' ἐξ αὐτῶν τοὺς πένητας· ἀπὸ τῶν ἱερῶν γὰρ οἱ πτωχοὶ ζῶσιν. Cf. Suid. v. Ἑκάτην.) Hoc tamen non dubito[2] quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: ea re Theophrastus quoque, (ubi vide Casaub.), in descriptione δεισιδαίμονος adnumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα πορεύεσθαι. Præterea * τριακάδες fuerunt Hecatæ, Diis inferis et manibus, qui tum propitiabantur, sacræ: Append. Prov. Vatic. C. iv. n. 16., cujus loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum Harpocrationi in Τριακάς: Τριακάς· ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνός. Τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ

lectione est celi. Sed παρὰ, quod Herodian. habet, equidem non intelligo, qua ratione corrigendum sit." Hermann. "Ἵστατε diserta [diserte] citat Herodian. ap. Hermann. l. c. ubi, pro ὡς ὁ Καλλίμαχος παρὰ τίνος ἠρίον etc., leg. puto, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Τίνος etc." Blomfield. ad Callim. p. 272. Sed Ἵστατε in Herodiano Hermanni est emendatio, non lectio Cod., qui habet τὰ γάρ. Ceterum versus ille, Ἡρῷον εἴπως μοι κομίσαιο τοῦ Λύκου, quem Eupolidi tribuit Herodian., sic legitur in Aristoph. Vesp. v. 819., Θἠρῷον εἴ πως ἐκκομίσειας τοῦ Λύκου. "Perperam vulgo, Θηρῷον εἴ πως ἐκκομίσαις τὸ τοῦ Λύκου. Artic. τὸ invenuste repetitur, qui jam extat in crasi θἠρῷον, pro τὸ ἡρῷον. Male ille infertus Atticæ formæ, quam revocavi, immutandæ ansam librario dederat." Brunck. Illud μοι, quod habet Herodian., Aristophani restituendum videtur. Adde ex Luciani Ver. Hist. xxxiii. T. ii. p. 129. 6., * Νυκτῷον, τὸ, Noctis templum: Εἰσιόντων δ' ἐς τὴν πόλιν, ἐν δεξιᾷ μέν ἐστι τὸ Νυκτῷον· σέβουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα. Quinta forma in εων desinens extat in Αὐγουστεών, (de quo diximus sup., et dicemus inf. ad Τὸ ἐν Αὐγουστεῶνι Ἄγαλμα), et in Νυμφεών. "Νυμφεὼν Hesychio (et Phavor.) Νυμφῶν ἱερὸν, pro quo Suid. "(et Phot.) habet Νυμφαῖον, Nympharum templum." H. St. Thes. Ind. Is. Voss., Νυμφεών· Νυμφῶν ἱερὸν, et Maussacus contra verborum ordinem Νυμφαῖον reponit. In Cod. Ven. teste Schow. est Νυμφεῶον, pro quo Musurus Νυμφέων dedit, et recte quidem, ut nobis videtur, dedisset, si Νυμφεὼν scripsisset: nam id et series verborum admittit, simileque voc. Αὐγουστεὼν pro Αὐγουστεῖον satis tuetur. Sic Παρθενὼν, Palladis templum, Ionice, et præsertim Poetis metri causa, Παρθενεὼν dicitur. In Hederic. Lex., ex P. H. Larcheri Schedis aucto atque a Blomfieldio nuper edito, est: * "Νυμφαίων, ὁ, Nympharum templum, V. L." Saltem scribendum esset Νυμφαιὼν, ut legitur in Nostri Thes. ii. 1099. e. An Νυμφαιὼν pro Νυμφεὼν irrepsit? Ceterum vox * Ἑκατήσιος legitur in Maneth. v. 301., Ἐκ πενίης πλουτεῖ καὶ εἰς πενίην ἀνακάμπτει, Δόξαν ἔχει τέχνης ἑκατήσιον εἵνεκα κέρδους, Καὶ μαγικῇ συνέσει πίθεται τὰ πνεύματα φεύγειν, Καὶ κρυφίμαις βίβλοις ἐπαγαλλομένους περίεργα. Dorvill. ad Charit. p. 768=670., a Schæf. in Mss. cit.:—"Quid sibi vult vox πίθεται? Lego πείθει. Firmicus iii. 5. loco nono: Erunt omnibus dæmonibus horribiles. Vide quoque iii. 9. 9. quo explicare potes v. 302. ubi videtur legendum Ἑκατησίου. Illi dæmones fuerunt, morbi epileptici et similes, de quibus Aretæus Diuturn. i. 4. p. 28. e., Ἡ δαίμονος δόξης ἐς τὸν ἄνθρωπον εἴσοδον." Totum loc. sic correxit G. Wakef. Sylv. Crit. ii. p. 143., ab eod. Schæf. ibid. laudatus: Δόξαν ἔχει τέχνης Ἑκατησίου εἵνεκα κέρδους, Καὶ μαγικῇ συνέσει πείθει κακὰ πνεύματα φεύγειν, * Κακκρυφίμαις βίβλοις ἐπαγαλλόμενος περίεργα, i. e. κατακρυφίμαις.

[1] "Supra δεῖπνον scribitur in Cod. D'Orvill. ἐξ ᾠῶν καὶ τηροῦ (τυροῦ) * τηγανιακοῦ· nisi me literæ fallunt postremæ vocis. Ova lustraminibus et Hecates sacris adhiberi vulgatum est: eundem usum an casus frixus præstiterit, nescire me profiteor." T. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. v. 596. Teste Schol. edito ad h. l., Ἔθος ἦν ἄρτους καὶ ἄλλα τινὰ κατὰ μῆνα τιθέναι τῇ Ἑκάτῃ τοὺς πλουσίους. Sed et caseum in hanc rem adhiberi solere, ut refert Schol. C. D'O., satis probabile videtur ex J. Tzetzæ Chil. v. 23. de catharmate: Εἰς τόπον δὲ τὸν πρόσφορον στήσαντες τῇ θυσίᾳ, Τυρόν τε δόντες τῇ χειρὶ, καὶ μάζαν, καὶ ἰσχάδας. Mox hos Hipponactis versus affert: Δεῖ δ' αὐτὸν ἐς φαρμακὸν ἐκποιήσασθαι, Κἀφῆ παρέξειν ἰσχάδας τε καὶ μάζαν, Καὶ τυρὸν, οἷον ἐσθίουσι φαρμακοί.

[2] Hoc factum fuisse lustrata domo Criticum summum docere potuit Etymologi locus ab ipso supra partim citatus: Ὀξυθύμια· τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, ἃ δὴ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται, ἢ τὰ τῶν οἰκιῶν καθάρματα, τὰ ἐν τοῖς (ταῖς) τριόδοις τιθέμενα. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 288.: Ὀξυθύμια· τὰ τῶν οἰκιῶν καθάρσια, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις τιθέμενα. Suid. et Photius: Ὀξυθύμια· ὅσα καθαίροντες τὰς οἰκίας οἱ Ἀθηναῖοι νύκτωρ ἔθος ἔχουσιν (εἶχον, Suid.) ἐν ταῖς τριόδοις τιθέναι, ταῦτα ὀξυθύμια καλεῖται, (ἐλέγετο, Suid.) Hesych. Ὀξυθύμια· τὰ ξύλα, ἐφ' οἷς ἀπάγχονται, ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι. Οἱ δὲ τὰ καθαρτήρια καὶ * ἀποτρόπιμα [ἀποτρόπαια, Albert. conjicit, in Cod. Ven. teste Schowio est, ἀποτρόπημα] ξύλα, ἅπερ εἰς τὰς τριόδους ἀποστρέφουσι [ἀποφέρουσι, Kuster. ad Suid.], καθαίροντες τὰς οἰκίας. Τὰ οὖν * ἀνακαθάρματα ["καθάρματα melius leges, sic in v. Μέτοικοι, ἀνὰ delendum," Vales. imo lege, ut in alia Photii glossa, ἀποκαθάρματά] εἰσι τὰ λεγόμενα ὀξυθύμια. Harpocration, (ex quo sua sumserunt Suid. et Phot.): Ὀξυθύμια· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου φησί· Περὶ οὗ πολλῷ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις ἡ στήλη σταθείη, ἢ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἱεροῖς, ["forte ἠρίοις, sic sæpissime peccarunt antiquarii, ut notavi ad decem Rhetoras," H. Vales.] Ἔνιοι μὲν, (ἐξ, Phot.) ὧν ἐστι καὶ Ἀρίσταρχος, ὀξυθύμια λέγεσθαί φασι (φησι, Suid.) τὰ ξύλα, ἀφ' ὧν ἀπάγχονταί τινες, ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι. Ταῦτα δ' ἐκκόπτοντες ἐξορίζουσι καὶ καίουσι. Δίδυμος δὲ Ἀντικλείδου λέξιν παραγράψας ἐκ τῶν Ἐξηγητικῶν φησὶν, Ὀξυθύμια τὰ καθάρματα λέγεσθαι καὶ ἀπολύματα. Ταῦτα γὰρ ἀποφέρεσθαι εἰς τὰς τριόδους, ὅταν τὰς οἰκίας [in Phot. editum est τὴν οἰκίαν, sed Cod. D. teste Hermanno præbet τὰς οἰκίας] καθαίρωσιν. Ἐν δὲ τῷ Ὑπομνήματι εἰς τὸν κατὰ Δημάδου· Τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν Ἑκαταῖος, ποῦ [pro Ἑκαταῖος ποῦ quidam Codd. teste Maussaco habent Ἑκαταῖα, H. Vales. conjicit, Ἑκαταῖα, ὅπου, affirmans haud aliter legi posse,] τὰ καθάρσια ἔφερόν τινες, ἃ ὀξυθύμια καλεῖται, [lege cum T. Hemsterhusio ad Lucian. T. i. p. 330. b., Τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἅ τινες Ἑκαταῖα, ὀξυθύμια καλεῖται.] Εὔπολις Δήμοις· Ὃν χρῆν ἐν ταῖς τριόδοις κἂν [καὶ, Maussac.] τοῖσιν ὀξυθυμίοις, Πρὸς τὸ τρόπαιον τῆς πόλεως καίεσθαι * περιτετριγότα. Ἔστι τοὔνομα καὶ παρὰ Πυθέᾳ ἐν τῷ κατὰ Ἀδείμαντος. Eupolidis versus sic legit H. Vales., quem sequitur Schneider. in Lex.: Χρῆν ὃν (Ὃν χρῆν, Schneid.) ἐν ταῖς τριόδοις, κἂν τοῖσιν ὀξυθυμίοις Προστρόπαιον τῆς πόλεως καίεσθαι * ἐπιτετριγότα. "Atque hæc sacra cum peregissent, non ante domum redibant, quam et vestem et corpus aqua, vel fluviali, vel fontana, purificassent. Porphyr. de Abst. ii. 44. p. 87=184., Πάντες γὰρ ἐν τούτῳ ὡμολόγησαν οἱ θεολόγοι, ὡς οὔτε * ἁπτέον ἐν ταῖς ἀποτροπαίοις θυσίαις τῶν θυομένων, καθαρσίοις τε * χρηστέον· μὴ γὰρ ἴοι τις εἰς ἄστυ, μηδ' εἰς οἶκον ἴδιον, μὴ πρότερον ἐσθῆτα καὶ σῶμα ποταμοῖς ἢ πηγῇ ἀποκαθήρας φασίν." Casaub. ad Theophr. Charact. E. p. 292=134. "Victimæ quippe ἀποτρόπαιοι polluere credebantur eos, qui attigissent. Quæ cum institutis sacris, sed suo arbitrio, contendit Marsham. Can. Chron. Sec. ix. p. 208." Jac. de Rhoer. Photius p. 248.: Ὀξυθύμια· τὰ ἀποκαθάρματα τῶν μυσαρῶν [leg. νεκρῶν, ut in Etym. et Λέξεσι ῥητορικαῖς ll. cc.] οἱ δὲ τὰ ἀγχονομαῖα ξύλα, οἱ δὲ τοὺς τόπους, ἐν οἷς τὰ τοιαῦτα κατεκαίετο. Εὔπολις Δήμοις. "In Apographo Albertii ad Hesych. T. ii. p. 766. pro ἀγχονομαῖα legitur ἀγκονομαῖα, pro quo Albertius conjicit ἀποτρόπιμα vel ἀποτρόπαια." Schleusneri Animadvv. ad Photii Lex. p. 63. Mirum sane est virum doctum hanc Albertii conjecturam non improbasse. Omnino recte se habet vulgata scriptura, modo pro ἀγχονομαῖα scribas ἀγχονιμαῖα. (Vox ἀγχονιμαῖος, de qua vide Nostrum in Thes. T. i. p. 58. h., in Schneid. Lex. desideratur: extat quidem in Hederic. Lex., sed ἀμαρτύρως. Legitur apud Euseb. Præp. E. p. 277, Γερμανῶν οἱ πλεῖστοι ἀγχονιμαίῳ μόρῳ ἀποθνήσκουσι. Usurpavit et Eustath. ad Hom. Od. X. v. 462., a Schæf. in Mss. citatus, Καθαρὸς μὲν ὁ διὰ ξίφους ἐδόκει θάνατος, μιαρὸς δὲ ὁ ἀγχονιμαῖος.) Mœris p. 283.: Ὀξυθύμια, Ἀττικῶς· καθάρσια τὰ εἰς τριόδους ἐκβαλλόμενα, ἢ τὰ περικείμενα τοῖς ἀγχονιμαίοις νεκροῖς, Ἑλληνικῶς. Sed Albertium suus Hesych., Schleusnerumque suus Photius, docere potuit in ἀγχονιμαῖα nihil vitii subesse: ille enim habet, Ὀξυθύμια· τὰ ξύλα, ἐφ' οἷς ἀπάγχονται, hic autem cum Suida et Harpocr., Ὀξυθύμια· τὰ ξύλα, ἀφ' ὧν ἀπάγχονταί τινες. Et pro cruce ponitur vox ὀξυθύμια in Incerti loco, quem nobis servavit Hesych. Ῥαφανιδωθῆναι· τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῥαφανῖσιν ἤλαυνον κατὰ τῆς ἕδρας· Τίς γὰρ ἀντὶ τῆς ῥαφανῖδος ὀρῶν ὀξυθύμια ἔλθοι πρὸς ἡμᾶς; "Sic leg. pro ὀξυθυμίαν. Quem locum recte explicat Is. Vossius ad Catull. p. 43., Si pro raphano [pœna] mœchis crux statuatur, nemo nos accedet. Sed frustra in iambos digerere conatus est. Quanquam facile assentior, Comici esse verba, sed e quibus nonnulla videntur intercidisse. Non improbabilis magni Valesii sententia ὀξυθύμια ita dicta fuisse a θύμῳ, arbore infelici." Pierson. ad Mœr. l. c. Valesii verba sunt hæc:—"Dicta videntur Oxythymia a thymo arbore infelici. Tzetz. Chil. v. 23., περὶ καθάρματος: Ἑπτάκις γὰρ ῥαπίσαντες ἐκεῖνον εἰς τὸ πέος Σκίλλαις, συκαῖς ἀγρίαις τε, καὶ ἄλλοις τῶν ἀγρίων, Τέλος πυρὶ κατέκαιον, ἐν ξύλοις τοῖς ἀγρίοις, Καὶ τὴν σποδὸν εἰς θάλασσαν ἔῤῥαινον εἰς ἀνέμους, Εἰς καθαρμὸν τῆς πόλεως, ὡς ἔφην, τῆς νοσούσης. Mox Hipponactis versus refert: Λιμῷ γένηται ξηρὸν, ἐν δὲ τῷ θυμῷ [imo θύμῳ, ut Schneid. in Lex. legit. Θυμῷ, ut vulgo scribitur, habet Gaisford. ad Hephæst. p. 254., sed vellemus vir doctus nobis explicasset quonam modo lectio θυμῷ, In animo, hic intelligi possit] Ὁ φαρμακὸς ἀχθεὶς ἑπτάκις ῥαπισθείη. Schol. quoque Soph. Œd. Col. (100.): Φιλόχορος δὲ καὶ περί τινων ἄλλων θυσιῶν τὸν αὐτὸν τρόπον δρωμένων φησὶν ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἀτθίδων, Διονύσῳ τε καὶ ταῖς Ἐρεχθέως θυγατράσι καὶ οὐ μόνον θυσίας νηφαλίους, ἀλλὰ καὶ ξύλα τινὰ, ἐφ' ὧν ἔκαιον. Κράτης μὲν οὖν ὁ Ἀθηναῖος τὰ μὴ ἀμπέλινα τῶν ξύλων πάντα νηφάλιά φησι προσαγορεύεσθαι. Ὁ δὲ Φιλόχορος ἀκριβέστερόν φησι τὰ μήτε ἀμπέλινα μήτε σύκινα, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν θύμων νηφάλια καλεῖσθαι· καὶ πρώτῃ φησὶν ὕλῃ πρὸς τὰς ἐμπύρους θυσίας ταύτῃ κεχρῆσθαι, παρ' ὃ καὶ τοὔνομα λαβεῖν, τὸν θύμον, ὡς παρὰ τὴν θυμίασιν καὶ τὴν θυὴν πεποιημένης τῆς φωνῆς." Cf. Hes. Phot. Suid. v. Νηφάλια et

τριακὰς ἡμέρα[1] διὰ τὴν Ἑκάτην, καὶ ἐλέγετο τριακὰς, ὡς Ὑπερίδης ἐν τῷ Περὶ τοῦ Ἱππέως Κλήρου δηλοῖ, ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τριακάδα, καὶ τριακάδας τὴν ἡμέραν καλῶν. Pro eo, quod inepte vulgatur διὰ θανάτου. Athenæus autem diserte vii. p. 325. a., Τῇ δὲ Ἑκάτῃ ἀποδίδοται ἡ τρίγλη, διὰ τὴν τῆς ὀνομασίας κοινότητα· τριοδῖτις γὰρ, καὶ τρίγληνος· καὶ ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ τὰ δεῖπνα φέρουσι. (Additur ibidem: Ἀπολλόδωρος δὲ, ἐν τοῖς Περὶ Θεῶν, τῇ Ἑκάτῃ, φησὶ, θύεσθαι τρίγλην, διὰ τὴν τοῦ ὀνόματος οἰκειότητα· τρίμορφος γὰρ ἡ θεός. Μελάνθιος δ', ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ἐλευσῖνι Μυστηρίων, καὶ τρίγλην καὶ μαινίδα, ὅτι καὶ θαλάττιος ἡ Ἑκάτη.—Ἀθήνησι δὲ καὶ τόπος τις Τρίγλα καλεῖται· καὶ αὐτόθι ἐστὶν ἀνάθημα τῇ Ἑκάτῃ * Τριγλανθίνῃ. Διὸ καὶ Χαρικλείδης ἐν Ἁλύσει, φησίν. Δέσποιν' Ἑκάτη τριοδῖτι, Τρίμορφε, τριπρόσωπε, Τρίγλαις κηλευμένη. Et Antiphanem Hecates cibum vocasse mœnidas et triglides auctor est idem Athenæus ibid. p. 313. b., et viii. p. 358. d, e. Huc respexit Eustath. ad Il. A. p. 87. 28.) Videntur ergo a lustratione ædium non purgamenta solum in trivia fuisse de- B portata, sed adjectum insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam juvaret. Alioquin ex Plutarcho Ἑκάτης δεῖπνον de lustraminibus ipsis foras projectis

A dici manifestum est T. ii. p. 290. d.: Canis χθονίᾳ δεῖπνον Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριόδους ἀποτροπαίων καὶ καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν. (Hæc verba ex poeta aliquo sumsisse videtur Plutarchus.) Idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας, inquit Hesych., οὕτω φασὶ διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ κύνας· similique modo in Ἄγαλμα Ἑκάτης. Quamvis Eustath. ad Od. Γ. p. 1467. (cum Grammatico S. Germ. l. c.) scribat, Ἑκάτης ἀγάλματα· αἱ κύνες, ταύτῃ γὰρ, φασὶ, θύονται, idque verum sit, accuratior tamen in Hesychio et propria loquendi formula ἐκφέρεσθαι, Peractis lustrandi cerimoniis efferri, inque triviis abjici, (pro ἐκφέρεσθαι, quod et Albertio suspectum, Heins. τρέφεσθαι, Kuster. autem ἐκτρέφεσθαι male conjecit.) Plut. Quæst. Rom. p. 280., b., Καὶ τῇ Ἑκάτῃ σκυλάκια μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίων ἐκφέρουσι. (Theocr. ii. 12., τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα, δαῖμον, Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ[2] σκύλακες τρομέοντι Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα. Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει. Ubi Schol. Τὴν Ἑκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν καὶ νερτέρων πρύτανιν,[3] καθὰ καὶ Σώφρων. Σκύλακες· διὰ τὸ σκύλακας ἐκφέρεσθαι δεῖπνα τῇ Ἑκάτῃ. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι· Τί δὲ κυνίδιον λεπρὸν λευκὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ εἰς τὰς τριόδους; Locus Aristoph. - J.

Νηφάλιος θυσία, Nostrum in Thes. ii. 1057. c. et Schneid. in Lex. v. Θύμος. Hoc etymon alteri, quod Lexicographi vett. exhibent, ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι, (J. Pollux ii. 231., Θυμόσοφος, καὶ θυμοῦσθαι, βαρύθυμος, ὀξύθυμος, καὶ ὀξυθυμίας, καὶ ὀξυθυμήθη, παρὰ Ἀριστοφάνει, τάχα δὲ καὶ τὸ εὐθυμεῖσθαι, καὶ ὀξυθύμια, ἣν οἱ φαῦλοι ῥήτορές φασι καθάρματα,) præferendum est.

[1] "Legitur τριακάτη ἡμέρα in omnibus editis nescio qui, quum nec Gr. sit, et certe Ms. Mediceus habeat, ἡ τριακὰς ἡμέρα, prout non dubito esse in aliis. Omnino solet statim Harpocration repetere id ipsum vocabulum, quod initio præmisit." Jac. Gronov. "In transcursu videamus Harpocr. p. 172. Gron., Τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ τριακὰς ἡμέρα. Sic Jac. Gronov., qui, etiam tacente oraculo Mediceo, ἕρμαιον hoc invenire poterat in Phavorino. Ceteri pro τριακὰς habent τριακάτη. Corrigo τριακοστή. Gronovii quidem scriptura nullo modo ferenda: nam et statim sequitur, Καὶ ἐλέγετο τριακὰς, [at, secundum Jac. Gronov., 'omnino solet statim Harpocr. repetere id ipsum vocabulum, quod initio præmisit,'] et, quod aliquanto gravius est, Gr. dicunt simpliciter, ἡ τριακὰς, nunquam, quod meminerim, ἡ τριακὰς ἡμέρα. Video nunc Kuster. eadem ratione Suid., qui exscripsit Harpocrationem, emendasse T. iii. p. 499." Schæf. ad Gregor. Cor. p. 498. Virum doctum fugit, quod hoc ipso modo locum correxissent Jungerman. ad J. Poll. iii. 102., et Joach. Kuhnius ad eund. i. 66. Hic obiter tantum, ille vero his verbis:—"Harpocrationis verba exscripsit et Suidas. Sed quid est τριακάτη ἡμέρα? In Ms. epitoma Harpocrationis legitur per notam, ἡ λ' ἡμέρα, quod profecto est τριακοστὴ, uti scribendum puto. Emendandum vero et illud τριάδα, et scribendum τριακάδα ex Ms. epitoma Harpocr. et Suida." Τριακάδα quidem legitur in edit. Lug. Bat. 1683., ut et in edit. Lug. Bat. 1696. Forte in editione, qua usus est Jungerm., τριάδα pro τριακάδα typothetæ culpa legitur. Ceterum mireris hanc Jungerm. notam etiam Bastii effugisse diligentiam. "Exemplum, unde discas, exitum numerorum ordinalium interdum plane negligi, petere licet e Cod. Palat. 375., qui epitomen Harpocrationis, qualem Suid. Lex. suo inseruit, complectitur. Legas ibi v. Τριακὰς, Τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ λ' ἡμέρα. Verba ἡ λ' ἡμέρα legi debent ἡ τριακοστὴ ἡμέρα. Eodemque ducit scriptura Suid. et Harpocr. ed. Mauss. τριακάτη ἡμέρα, nata illa ex errore perperam legentis genuinam vocem. Quod enim Jac. Gronov. dedit, ἡ τριακὰς ἡμέρα, etsi, ut videtur, Hemsterh. ad Lucian. T. i. p. 330. ita citanti probatum, ferri nequit, ac jure repudiatur a Schæf. l. c." Bastius Comment. Paleogr. p. 852. Quin recte τριακοστὴ correxerint hi critici summi, Kuster., Schæf. et Bastius, pro τριακάτη, non dubitamus, præsertim cum in Photio extet, Τριακάς· τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ τριακοστὴ ἡμέρα διὰ θανάτου, καὶ ἐλέγετο τριακάς. Ὑπερείδης δηλοῖ, ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τριακάδα καὶ τριακάδας τὴν ἡμέραν καλῶν: et in Λέξεσι ῥητορικαῖς apud Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 308., Τριακάδα· τὴν τριακοστὴν τῶν νεκρῶν. Sed vellemus pauca addidissent de Hemsterh. conjectura, διὰ τὴν Ἑκάτην, pro vulgatis διὰ θανάτου, legentis. "Loco διὰ θανάτου, pro quo Phavorinus habet, ἡ διὰ θανάτου, scribe διὰ τὴν Ἑκάτην. Τριακάδες enim fuerunt Hecatæ, Diis inferis, et Manibus, qui tum propitiabantur, sacræ: vide Append. Proverb. Vatic. c. iv. n. 16." Schleusn. Animadvv. in Photii Lex. p. 116. Mirum sane est, si Schleusn. *imprudens* eandem cum Hemsterh. in conjecturam incidit, iisdem verbis usus, eundemque auctorem afferens. Nos quidem quo minus mendum suspicemur latere in verbis διὰ θανάτου, quæ in Harpocrat. Suida, et Photio extant, modo ἡ ex Phavor. ante διὰ inseras, prohibent hæc Zonaræ verba p. 1743., Τριακάς· χωρίον ἔξω τῆς Κωνσταντινουπόλεως λεγόμενον αἱ * Τριακάδες, καὶ ἡ διὰ θανάτου ἡμέρα τριακὰς ἐλέγετο. De loco quodam Constantinopolitano sic dicto nihil alibi legimus. Forte intelligendus est locus, ubi facinorosi puniebantur. Hesych. * Ἑκάτη· ξύλον ἐν τοῖς * φυλακίοις, ᾧ τοὺς κακούργους * προσδεσμεύοντες ἐμαστίγουν. (Ubi per φυλάκια intelligi debere carceres docet Du-Cang. Glossar. Gr. v. Φυλάκιον). Et ὀξυθύμια exponi furcas quasdam, a quibus malefici suspendebantur, supra vidimus. Ceterum ἡ διὰ θανάτου ἡμέρα, ut videtur, idem valet, atque ἡ τριακοστὴ τῶν νεκρῶν, i. e. Dies tricesimus mensis in mortuorum memoriam celebratus, Dies Hecatæ et Diis Manibus sacer.

[2] Sic edidit Gaisford., nulla mentione Blomf. facta, reponentis ad Sophronis Mimorum Fragm. in *Class. Journ.* N. viii. p. 388., Τὰν χ'αἰ σκύλακες τρομέοντι, et citantis Eurip. Suppl. v. 1181., et Æsch. Prom. V. v. 355., ubi similis confusio inter καὶ et χ'αὶ a Marklando et Porsono indicata est. Recte quidem Theocriti versum vir doctus emendavit, sed vellemus lectores suos docuisset quibus rationibus motus conjecturam eam faciat. Quis enim sensus est vulgatæ lectionis, Τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι? Schol.: Διὰ τὸ σκύλακας ἐκφέρεσθαι δεῖπνα τῇ Ἑκάτῃ. Quo quid absurdius excogitari possit? "Nam canes," inquit Meursius in Spicilegio ad Theocriti Idyll. p. 8., quem in errorem suum traxit Scholiasta, "Hecatæ immolabantur olim." At re poetæ quidem liberum esset dicere Hecaten etiam catulos timere, propterea quod ei immolabantur, in triviisque abjici pro ejus cœna solebant. Qui nos docere potuerit, in Græcorum canibus quandam cœnæ istius inesse præsagitionem, is profecto nobis erit magnus Apollo. Sed, dum id fiat, amplectenda erit Blomf. conjectura, quæ sensum efficit optimum, Τὰν χ'αἰ σκύλακες τρομέοντι, Quam etiam comites suæ canes timent, quamvis ei maxime in deliciis sint. Quemadmodum autem Theocr., ut horrendam Hecatæ majestatem nobis adumbraret, audacter dixit eam etiam comites suas canes timere, sic Tibull. i. Eleg. ii. v. 53., ut Potteri verba ad Lycophr. v. 77. usurpemus, "cum voluit dicere quandam magiam interius cum Hecate commercium habere, ipsam dicit Hecates canes domuisse: Sola tenere malas Medeæ dicitur herbas, Sola feros (f. l. feras) Hecates perdomuisse canes."

[3] Confer Æschyli Fragm. apud Schol. ad Theocr. Id. ii. 36., Δέσποιν' Ἑκάτη, τῶν βασιλείων Πρόδρομος μελάθρων. Ceterum Tzetzes ad Lycophr. v. 77., Ζήρινθον ἄντρον τῆς * κυνοσφαγοῦς θεᾶς Λιπὼν, hæc notavit: Καὶ γὰρ ἡ Ῥέα λέουσιν ἐποχουμένη ἢ ἡ Ἑκάτη * ξενοφυὴς οὖσα καὶ φοβερά. Θύουσι δὲ αὐτῇ κύνα, ὥς φησι Σώφρων ἐν Μίμοις· Ὁ γὰρ κύων βαύξας λύει τὰ φάσματα, ὡς καὶ χαλκὸς κροταθεὶς εἴτε τι τοιοῦτον. Blomf. ad Sophr. Mim. Fragm. l. c. legit βαΰξας, ut vulgo legitur. "Βαύξας lege, non βαΰξας, ut sit τρισύλλαβον, est enim trimeter iambicus catalecticus," Thryllit. Sophrona vero in hoc Mimo mulieres veneficas induxisse canem sacrificantes, Blomfieldio valde probabile videtur. "Similiter Argivi apud Plut. T. vii. p. 120. 9. ed. Reisk. narrantur τῇ * Εἰλιονίᾳ κύνα θύειν διὰ τὴν ῥᾳστώνην τῆς λοχείας." Muller. Ad voc. ξενοφυὴς, quod Lexica interpretantur Insolens specie, Insuetatam speciem habens, Thryllit. e Suida affert: Ἑκάτην· οἱ μὲν τὴν Ἄρτεμιν, οἱ δὲ τὴν σελήνην, ἐν φάσμασιν ἐκτόποις φαινομένην τοῖς καταρωμένοις. Τὰ δὲ φάσματα αὐτῆς * δρακοντοκέφαλοι ἄνθρωποι, καὶ ὑπερμεγέθεις, ὡς [ὥστε] τὴν θέαν ἐκπλήττειν τοὺς ὁρῶντας. "Hinc * πολυφάσματος dicitur in Oraculo, quod extat apud Euseb. de Præp. Evang. iv. 23." Kusterus. "Ceterum ob Hecatæ mentionem, ad hunc etiam Mimum referendum videtur fragmentum apud Athen. iii. p. 110. b., Ἐπίχαρμος δὲ ἐν Ἅβας Γάμῳ, καὶ ἐν Μώσαις· τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα διασκευή ἐστι τοῦ προκειμένου· ἄρτων ἐκτίθεται γένη· κριβανίτην, * ὅμωρον, σταιτίτην, ἐγκρίδα, ἀλειφατίτην, ἡμιάρτιον, ὧν καὶ Σώφρων ἐν Γυναικείοις Μίμοις μνημονεύει, λέγων οὕτως· Δεῖπνον ταῖς θεαῖς κριβανίτας, καὶ ὁμώρους, καὶ ἡμιάρτιον Ἑκάτᾳ. Legendum videtur τῇ θεᾷ, dein κλιβανίτας: pergit enim Deipnosophista, Οἶδα δὲ, ὦ ἄνδρες φίλοι, ὅτι Ἀττικοὶ μὲν διὰ τοῦ στοιχείου λέγουσι καὶ κρίβανον, καὶ κριβανίτην· Ἡρόδοτος δὲ ἐν δευτέρᾳ τῶν Ἱστοριῶν ἔφη Κλιβάνῳ διαφανεῖ· καὶ ὁ Σώφρων δὲ ἔφη· Τίς σταιτίτας, ἢ κλιβανίτας, ἢ ἡμιάρτια πέσσει;" Blomf. l. c. Idem ibidem p. 387. verba Scholiastæ ad Theocr. l. c. sic citat, Τὴν Ἑκάτην χθονίαν φησὶ [imo φασὶ in omnibus editt. legitur] θεὸν καὶ νερτέρων πρύτανιν, καθὰ καὶ Σώ-

Toup. sic est emendatus, Τί δαί; κυνίδιον λεπρὸν ἐπρίω τῇ θεῷ Εἰς τας τριόδους; a Brunck., κυνίδιον σὺ λεπρυν, et a Blomfieldio ad Sophronis Mimorum Fragm. in *Class. Journ.* N. viii. p. 388., κυνίδιον λεπρὸν ἐπρίω.) Ut enim sacra fuerunt οὐκ ἐκφορὰ, quorum nullam partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic appellem, Aristoph. Schol. ad Plut. v. 1139., (ubi vide notata), sic contra δεῖπνον illud Ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, præter nidorem caperent. Plut. Sympos. vii. 6. p. 708. f., Ὥστε πάσχειν τοὺς δειπνίζοντας, ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δεῖπνα, μὴ γευομένους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἴκοι, πλὴν καπνοῦ καὶ θορύβου μετέχοντας. Aristoph. est (Plut. v. 596.), Δεῖπνον κατὰ μῆνα προπέμπειν, vel quemadmodum melius habet Suidas, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi visa sunt, quæ J. Pollux servavit vi. 83. x. 81. Sophoclis verba ἐν Κρίσει, sive legas, Τὰς * Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων, seu malis (cum Brunckio), quod nunc alteri præponendum censeo, Γᾶς Ἑκαταίας μαγίδος δόρπον, Hecatææ mensæ cœna. Junguntur a Luciano ὠὰ ἐκ καθαρσίων, ovorum usus scilicet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triviis pro cibo tolli consuevisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant, sed integra εἰς τὰς τριόδους ἐκφέρεσθαι, ut clare colligere licet ex Clem. Alex. vii. p. 713. B., Ὁρᾶν γοῦν ἐστι τὰ ὠὰ ἀπὸ τῶν περικαθαρθέντων, εἰ θαλφθείη, ζωογονούμενα· οὐκ ἂν δὲ τοῦτο ἐγίνετο, εἰ ἀνελάμβανεν τὰ τοῦ περικαθαρθέντος κακά. Propter eandem rationem hæc fercula non aversabantur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos paupertas superstitionem dedocuerat." T. Hemsterh. ad Luciani Dial. Mort. i. T. i. p. 330.]

"Περίστια, quæ Ister in Atticis vocari scribit τὰ "καθάρσια: ET Περιστιάρχους, τοὺς τὰ ἱερὰ καθαίρον"τας." [Suidas: Περιστίαρχος· ὁ περικαθαίρων τὴν ἑστίαν, καὶ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὴν πόλιν. Ἀπὸ τῆς ἑστίας, ἢ τοῦ περιστείχειν. Ἴστρος δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς, περίστια, φησὶ, προσαγορεύεται τὰ καθάρσια· καὶ οἱ τὰ ἱερὰ καθαίροντες, περιστίαρχοι. Ἔξωθεν γὰρ περιέρχονται, * μαχαιροφοροῦντος. ἑκαστοῦ τῶν ἱερῶν, οἰκίαις περιειλημμένοι δημοσίαις, καὶ περίδρομον ἔχοντες. Idem articulus reperitur et in Photio p. 310., ubi Schleusner. Animadvv. p. 79. hæc notavit, 'Loco * χοιροφοροῦντες Suidas habet μαχαιροφοροῦντες.' Negligentia mira hic egit vir doctus. Suidas enim habet non μαχαιροφοροῦντες, sed μαχαιροφοροῦντος, et in eo est, Μαχαιροφοροῦντος ἑκάστου τῶν ἱερῶν, οἰκίαις περιειλημμένα δημοσίαις, cum in Photio longe melius legatur, Χοιροφοροῦντες· ἑκάστου τῶν ἱερῶν οἰκίαις περιειλημμένου δημοσίαις. ' Phot. in Lex. Ms. habet, χοιροφοροῦντος (imo χοιροφοροῦντες, sic enim edidit Hermann.), quæ vera lectio est. Solebant enim olim conciones, fora, theatra, aliaque loca publica, porcellis, quos χοιρίδια Græci vocant, lustrari, ut Grammatici docent. Enarrator Comici ad Acharn. p. 373. (v. 44., Πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος): Εἰώθασιν οἱ Ἀθηναῖοι σφάζειν δέλφακα καὶ ῥαίνειν τὰς καθέδρας τῷ αἵματι αὐτοῦ εἰς τιμὴν Δήμητρος· ἐπειδὴ τοὺς καρποὺς αὐτῆς βλάπτει. Ἄλλως. Ὅτι καθαίρονται οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ χοίρῳ σφαζομένῳ. Καὶ ὁ ῥήτωρ φησίν· Ἐπειδὰν τὸ καθάρσιον περιενεχθῇ, καὶ ὁ κήρυξ τὰς πατρίους εὔξηται, τότε δὴ κελεύει δημηγορεῖν, (ex Æschine in Tim. p. 48. ed. Reisk., ubi sic legitur, Ἐπειδὰν τὸ καθάρσιον περιενεχθῇ, καὶ ὁ κήρυξ τὰς πατρίους. εὐχὰς εὔξηται, προχειροτονεῖν κελεύει τοὺς προέδρους κ. τ. λ.) Τὸ δὲ [..]όμενον χοιρίδιον ἐπὶ καθάρσει τῶν τόπων, κάθαρμα ἐκαλεῖτο, ὁ δὲ περικαθαίρων, καθαρτής· Αἰσχίνης δὲ ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, καθάρσιον καλεῖ. (Postrema verba, Αἰσχ. κ. τ. λ., non ex Schol. ipso, sed ex librario aliquo profecta esse videntur.) Hesych. Κάθαρμα· τὸ χοιρίδιον, ᾧ τὴν ἑστίαν ἐκάθαιρον ἐν ταῖς ἐκτροπίαις, ὁ δὲ ἐπιτελῶν δη-

A μοσίως, περιστίαρχος ἐλέγετο, (ubi ἐν ταῖς ἐκκλησίαις et δημόσιος corrigunt interpretes.) J. Pollux viii. cap. 9. (sect. 104.), Οἱ ἑστίαρχοι (ex Mss. nunc editum est, περιστίαρχοι) ἐκάθαιρον χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὸ θέατρον· καθάρσιον δὲ τοῦτο καὶ χοιρίδιον ἐκαλεῖτο.' Kuster. Καὶ ante χοιρίδιον in Mss. deest. Jungermann. legit, Καθάρσιον δὲ τοῦτο χοιρίδιον ἐκαλεῖτο. Sed tu lege, cum Brunck. ad Aristoph. Eccles. v. 128., τοῦτο τὸ χ., Gr. ling. ratione sic flagitante.] "Schol. Aristoph. (ad Acharn. "v. 44., atque ex eo Suidas) tradit τὸν τῶν καθαρ"σίων προηγούμενον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, vocatum fuisse "περιστίαρχον, nam περίστια fuisse dicta τὰ καθαρ"σία. Exponit Hesych. Περιστίαρχος· ὁ περικαθαί"ρων τὴν ἑστίαν, καὶ τὴν ἐκκλησίαν. Utitur autem "hoc composito Aristoph. in Eccles. (v. 128., Ὁ "Περιστίαρχος, περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν, Πάριθ' ἐς "τὸ πρόσθεν.)" H. St. Thes. Ind. [Brunck.:— "Τὴν γαλῆν comica licentia pro τὸ χοιρίδιον." "Mustelam pro porcello ludens adhibet Aristoph.," Elms-

B leius ad Acharn. v. 44. Bene Bisetus:—Τὸ δὲ γαλῆν περιφέρειν, inquit, ἴσως παρὰ προσδοκίαν, καὶ γέλωτος χάριν εἴρηται, δέον εἰπεῖν, τὸ χοιρίδιον· ἀλλὰ πρὸς καινὸν πρᾶγμα καινῷ καθαρσίῳ χρῆσθαι ἔδει· καινὸν γὰρ τὸ τὰς γυναῖκας ἐκκλησιάζειν, καὶ τὰ τῆς πόλεως πράγματα κυβερνᾷν ἐθέλειν, τοὺς ἄνδρας ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀπωθούσας. Ex Hesychio discimus etiam agnellum hanc in rem usurpari solere: Ἀφροδισία ἄγρα· Σοφοκλῆς Δανάῃ, Γόνον τε (Cod. Ven. teste Schowio, γόνοιον) μήλων, κἀφροδισίαν ἄγραν. Οἱ μὲν τοὺς πέρδικας, οἱ δὴ (οἱ δὲ, Cod. Ven., sed vulgatam satis tuetur loci mens) πρὸς τὸν καθαρμὸν ἁρμόζουσιν, τῇ δὲ θηλείᾳ παλεύοντες αἵρουσιν (αἱροῦσιν Guyet. recte) αὐτούς· κακῶς δέ. Χοίρῳ γὰρ καθαίρουσι καὶ ἀρνίῳ, ἀλλ' οὐ πέρδικι. "Leg. τῇ γὰρ θηλείᾳ παλεύοντες. Probat eorum sententiam, qui apud Sophoclem ἀφροδισίαν ἄγραν esse putant perdicem, quia instinctu libidinis perdix capitur. Ælian. Hist. Anim. iv. 16., Καὶ ἐκεῖνο δὲ οὐ παρήσω, ἐπεὶ καὶ ἄξιον ἀκοῦσαι αὐτό· ἐὰν ᾖ θῆλυς ὁ παλεύων, ἵνα μὴ ἐμπέσῃ ὁ ἄρρην, αἱ ἔξω

C θήλειαι μέλος ἀντῳδὸν ἠχοῦσι." Heinsius. Recte vir doctus γὰρ pro δὲ reposuit Sed non vidit παλεύειν cum dativo jungi non posse. Ælianus ipse l. c., Ἀμειβόμενοι δὲ οἱ πέρδικες τοὺς τρέφοντας καὶ αὐτοὶ παλεύουσι τοὺς ἀφέτους καὶ ἀγρίους. Adde Suid. v. Παλεῦσαι. Legendum igitur vel τὴν θήλειαν παλεύοντες, vel potius τῇ θηλείᾳ ἐπιβουλεύοντες. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 472., Ἀφροδισία ἄγρα· οἱ περδίκες, διὰ τὸ τοὺς θηρῶντας τῇ θηλείᾳ ἐπιβουλεύοντας αἱρεῖν αὐτούς. Vide Eustathii locum ad v. Ἄγρα afferendum. Adde eundem ad Hom. Od. X. p. 796=1935. 9., Φασὶν ὅτι δῖον ἐκάλουν κώδιον ἱερείου τιθέντος Διὶ Μειλιχίῳ ἐν τοῖς καθαρμοῖς, φθίνοντος Μαιμακτηριῶνος μηνὸς ὅτε ἤγοντο τὰ πομπαῖα, καὶ καθαρμῶν ἐκβολαὶ εἰς τὰς τριόδους ἐγίνοντο. Ceterum Harpocration, atque ex eo Suidas, et Photius, in v. Καθάρσιον hæc habent: Καθάρσιον· Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. Ἔθος ἦν Ἀθήνησιν καθαίρειν τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους, μικροῖς πάνυ χοιριδίοις, ἅπερ

D ὠνομάζον καθάρσια. Τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι, ὀνομασθέντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περιστείχειν (περιστιχεῖν, Phot.), ἢ ἀπὸ τῆς ἑστίας. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 269., Καθαρσίων (f. l. καθάρσιον)· χοῖρος βραχὺς ἦν τὸ καθάρσιον, ᾧ ἐκάθαιρον τὴν ἐκκλησίαν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι. Testis est unus Photius p. 92. ὀπτὸν χοιρίδιον in hanc rem adhiberi solere: Καθάρσιον· χοιρίδιον ἦν ὀπτὸν, ᾧ ἐκάθαιρον τὴν ἐκκλησίαν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι, περιστίαρχοι δὲ ἀπὸ τοῦ περιστειχεῖν. Ubi pro περιστειχεῖν Schleusn. Cur. noviss. p. 89. recte reposuit περιστιχεῖν, aut περιστείχειν. Schol. ad Æsch. Or. in Tim. p. 724.: Τὸ καθάρσιον· ἐπεὶ ἔθος ἦν τοιοῦτο. Εἰσήρχετό τις ὁ λεγόμενος περιστίαρχος ὁ περικαθαίρων

φρων, Ἥραν μιχθεῖσαν Διὶ γεννῆσαι παρθένον, tanquam si Schol. velit Sophroni tribuere verba, Ἥραν μιχθεῖσαν Διὶ γεννῆσαι παρθένον, cum Sophronis hac una de causa meminerit, quod Mimographus ille Syracusanus Hecaten νερτέρων πρύτανιν dixit. Verba, Ἥραν μιχθεῖσαν Διὶ γεννῆσαι παρθένον, quæ ex φασὶ in primo sententiæ membro pendent, sunt Scholiastæ ipsius, non poetæ. Cf. Blomf. ad Æsch. Prom. V. v. 176., ubi sunt hæc: "Sophron, *ut colligere licet* ex Schol. Theocr. ii. 12. Hecaten vocaverat νερτέρων πρύτανιν." Sed de hac re dubitare non debebat vir doctus.

τὴν ἐκκλησίαν διὰ χοίρου ἐπεσφαγμένου καὶ ἄλλων τινῶν, καὶ τὰ καθάρσια λαβὼν ἔῤῥιπτεν εἰς τὴν θάλασσαν· ὃ καὶ ὁ ποιητὴς εἶπεν, Οἱ δ' ἀπελυμάνοντο (ἀπελυμαίνοντο), καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον, (Il. A. v. 314.) Εἶτα εἰσήρχετο ὁ κῆρυξ, ὃς * θυμιατεύσας πρότερον καὶ αὐτὸς τὴν ἐκκλησίαν, ὕστερον ἐβόα (πρώτῃ φωνῇ), Τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότων Ἀθηναίων; εἶτα εἰ μέν τις ἐβούλετο τοῦτο (τούτων) λέγειν, ἀνίστατο· εἰ δὲ ἐπὶ πολὺ βοῶντος οὐδεὶς ὑπήκουσε, δευτέρᾳ φωνῇ ἐβόα, Τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν πάντων Ἀθηναίων; Ἐκέχρητο δὲ ὁ περιστίαρχος χοίρῳ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀκαθάρτοις· διὰ τούτων τοὺς ἀκαθάρτους δαίμονας καὶ τὰ πνεύματα (τὰ) πολλάκις ἐνοχλοῦντα ταῖς διανοίαις τῶν ἀνθρώπων, ὥστε πολλάκις ἄλλως βουλεύεσθαι, ἕλκων πρὸς τὰ θύματα καὶ ὥσπερ ἀποχωρίζων τῆς ἐκκλησίας, ἵνα καθαρῶς βουλεύσωνται. Ὁ δὲ κῆρυξ διὰ τῶν θυμιαμάτων ἐπικαλῶν τὰ θεῖα (συνῆψε, vel συνῆγε) τοῖς ὁμοίοις τὰ ὅμοια, ἵνα διὰ τῆς τούτων παρουσίας ἀγαθόν τι ἔχωσιν οἱ Ἀθηναῖοι βουλεύεσθαι. Eustath. ad Il. T. p. 1183. 17., Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπιτήδειος ἐδόκει πρὸς καθαρμὸν ὁ σῦς, ὡς δηλοῖ Αἰσχύλος ἐν τῷ, Πρὶν ἂν * παλαγμοῖς αἵματος * χοιροκτόνου Αὐτός σε χράναι Ζεὺς καταστάξας χεροῖν. Pro παλαγμοῖς Pauw., qui locum ex Æsch. Ixione depromtum putat, ad Æsch. Fragm. p. 1114. σταλαγμοῖς legit. Sed παλαγμοῖς, notante Butlero, tuetur Porson. ad Eurip. Orest. v. 909., qui et χράνῃ legit, non χράναι. Nos cum Pauw. legendum censemus σταλαγμοῖς, ut in Sept. c. Theb. v. 60., πεδία δ' ἀργηστὴς ἀφρὸς Χραίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πνευμόνων. In Eumen. v. 283. idem Æschylus dixit, Καθαρμοῖς ἠλάθη χοιροκτόνοις, ubi inter multa, quæ affert Stanleius de porcorum usu in sacrificiis expiatoriis, etiam Apollon. R. iv. v. 704. citat, agentem de Argonautarum expiatione ob interfectum Absyrtum: Πρῶτα μὲν ἀτρέπτοιο λυτήριον ἢ γε φόνοιο Τειναμένη καθύπερθε συὸς τέκος, ἧς ἔτι μαζοὶ Πλήμμυρον λοχίης ἐκ νηδύος, αἵματι χεῖρας Τέγγεν, ἐπιτμήγουσα δέρην. Schol.: Λυτήριον τὸ καθάρσιον λέγει, ὅ ἐστι χοιρίδιον μικρὸν, ὑπὲρ οἱ ἁγνίζοντες θύσαντες, τὰς χεῖρας τοῦ ἁγνιζομένου τῷ αἵματι αὐτοῦ βρέχουσιν. Adde Aristoph. Pac. v. 374., Ἐς χοιρίδιόν μοί νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς· Δεῖ γὰρ μυηθῆναί με, πρὶν τεθνηκέναι, ubi Schol. Ὅτι τοῖς μυουμένοις ἐστὶν ἔθος, χοιρίδιον θύειν ἐξ ἀνάγκης. Vide Kuhn. ad J. Poll. viii. 104., qui ex Pausania v. 16. affert, Ὁποῖα δὲ ἡ ταῖς ἑκκαίδεκα γυναιξὶν, ἢ τοῖς Ἑλλανοδικοῦσιν Ἠλείων δρᾷν καθέστηκεν, οὐ πρότερον δρῶσι, πρὶν ἢ χοίρῳ τε ἐπιτηδείῳ πρὸς καθαρμὸν, καὶ ὕδατι ἀποκαθήρωνται· γίνεται δὲ σφισιν ἐπὶ κρήνῃ Πιέρᾳ τὰ καθάρσια, et ex Plut. in Præc. Polit. (T. ix. p. 243. ed. Reisk.) de Atheniensibus ita loquente, Τὸν δὲ ἐν Ἄργει πυθόμενοι * συνεωλισμὸν, ἐν ᾧ πεντακοσίους καὶ χιλίους ἀνῃρήκεσαν αὐτῶν οἱ Ἀργεῖοι, περιενεγκεῖν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐκέλευσαν, ubi insere τὸ ante καθάρσιον, ut in Æschine l. c., Ἐπειδὰν τὸ καθάρσιον περιενεχθῇ. "Plut. in Phocione (xxviii. T. iv. p. 343. ed. Reisk.) de prodigiis, Μύστην δὲ λούοντα χοιρίδιον ἐν καθαρῷ λιμένι κῆτος συνέλαβε. Lege Κανθάρου λιμένι, ut docet Aristoph. Pac. (v. 145., Ἐν Πειραεῖ δήπου 'στι Κανθάρου λιμὴν,) ejusque Schol. ac Suidas." H. Vales. ad Harpocrationis Lex. v. Καθάρσιον. Scholiastæ verba sunt hæc: Ὁ Πειραιεὺς λιμένας ἔχει τρεῖς, πάντας κλειτοὺς (l. κλειστοὺς v. Albert. ad Hesych.), εἷς μὲν ὁ Κανθάρου λιμὴν, οὕτω καλούμενος ἀπό τινος ἥρωος Κανθάρου, ἐν ᾧ τὰ νεώρια, εἶτα τὸ Ἀφροδίσιον, εἶτα κύκλῳ τοῦ λιμένος στοαὶ έ. Cf. Pausan. i. 2. Suidas: Κάνθαρος· ὄνομα λιμένος ἐν Ἀθήνῃσι. Flor. Christianus ad Aristoph. l. c. pro Καθαρῷ λιμένι Plutarcho restituit Κανθάρῳ λιμένι, quod Valesii conjecturæ, Κανθάρου λιμένι, de qua prorsus silere non debuerat Reiskius, præferendum censemus. Hesych. Κανθάρων· λιμὴν οὕτω καλεῖται ἐν Πειραιεῖ, ubi Albertius Κανθάρου reposuit. In Λέξεσι ῥητορικαῖς apud Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 271. est Κανθούρου λιμήν: Κανθούρου λιμήν· λιμήν ἐστιν Ἀθήνῃσιν οὕτω καλούμενος Κανθούρου λιμήν. Quod futuris Aristophanis editoribus notandum est. Tertium autem Piræei nomen, de quo silet Schol. Aristoph., nempe Ζέα, servatum est in

A Hesych. et Photio, quorum verba jam supra citavimus in Lex. Vocc. peregr. p. cccxl. a. Sed in iisdem Λέξεσι ῥητορικαῖς l. c. p. 261. est * Ζέας: Ζέας· λιμὴν Ἀθήνῃσιν οὕτω καλούμενος. Ceterum Schol. ad Æschinis locum p. 725.: Ὁ λεγόμενος περιστίαρχος ἱερεῖον λαβὼν τούτῳ καθαίρει τὴν ἐκκλησίαν. Τοῦτο λέγεται καὶ καθαρμὸς καὶ καθάρσιον. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι· Πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος. Ἔθος δὲ ἦν καθαίρειν τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰ θέατρα μικροῖς χοιριδίοις, ἃ καθάρσια ἐκάλουν, καὶ προσηγορεύοντο οἱ περικαθαίροντες περιστίαρχοι. Τὸ δὲ καθάρσιον ἦν χοῖρος ἐσφαγμένος, δι' οὗ καθῆραν τὴν ἐκκλησίαν. Ubi pro καθαρμὸς lege κάθαρμα, (de α et ος confusis vide notata ad Gregor. Cor. p. 413. 458. 498. 572 584. 773. et 852.): καθαρμὸς enim nusquam ponitur de piaculari sue, pro καθάρσιον. "De hoc more eleganter Comici enarrator ad Acharn. (l. c.), sed animadverte καθαρτὴν illic vocari eum, quem alii περιστίαρχον nominant, et κάθαρμα, quod alias καθάρσιον vocatur, cum tamen longum constituendum sit discrimen inter καθάρσια et καθάρματα, auctore Ammonio." Maussacus ad Harpocr. Hesychius: Κάθαρμα· τὸ χοιρίδιον, ad eundem Aristophanis locum respiciens. Ammonii locus est hic p. 79., Καθάρσια καὶ καθάρματα διαφέρει. Καθάρσια μὲν γὰρ λέγονται τὰ ἱερὰ, καὶ τὰ ἄλλα οἷς καθαίρονται· καθάρματα δὲ, τὰ μετὰ τὸ καταρθῆναι ἀποῤῥιπτούμενα. "Vulcanii conamen ἱερεῖα corrigentis, minus probo. Quid si Ammonius scriptum reliquerit χοιρίδια?" L. C. Valck. Multo tamen facilius ἱερεῖα, quam χοιρίδια in ἱερὰ potuit corrumpi. Charito viii. 1. p. 169., Νομίζω δὲ, καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο σύγγραμμα τοῖς ἀναγινώσκουσιν ἥδιστον γενήσεσθαι· καθάρσιον γάρ ἐστι τῶν ἐν τοῖς πρώτοις σκυθρωπῶν, ubi Dorvill. p. 648=597.:—"Καθάρσιον, nempe quasi ἱερὸν, expiatorium, lustrale. Eurip. Herc. Fur. v. 922., Ἱερὰ μὲν ἦν πάροιθεν ἐσχάρας Διὸς Καθάρσι' οἴκων. Et ita recte Ammonius: Καθάρσια καὶ καθάρματα διαφέρει. Καθάρσια μὲν γὰρ λέγονται τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἄλλα, οἷς καθαίρονται. Quamvis etiam
C alia vocabula jungi possint. Sic καθάρσιον πῦρ apud eund. Eurip. eodem Dramate v. 937.: ita etiam καθάρσιον θῦμα rectum fuerit." Brunckius autem et Elmsleius, qui κάθαρμα in Aristoph. versu, Πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος, (H. Valesius ad Harpocrat. de Maussaci notis, hunc versum citans, habet, Il. ω. α. εὐθὺς γένοιτ' ἂν τ. κ.) de hostia illa dictum credunt. vellemus nos docuissent quid sit, εἶναι ἐντὸς τοῦ καθάρματος, Intra victimam esse. Sensus est, non, ut vulgo vertitur, etiam in Brunckiana versione, contra usum vocabuli, *Ut intra lustratum sitis locum*, sed, *Ut lustremini.* "Οἱ ἐκτὸς λόγων ὄντες, dicuntur homines illiterati, et literarum expertes, quemadmodum οἱ ἐντὸς, literati et periti. Plut. in Homerum, Τοῦ δὲ πολιτικοῦ λόγου ἔχεται καὶ ἡ τῶν νόμων ἐπιστήμη, καὶ οὐδὲ ταύτης ἐκτὸς τὸν Ὅμηρον εὕροιμεν ἄν: idem alibi, Ὁ δὲ πολιτικὸς λόγος ἐστὶν ἐν τῇ ῥητορικῇ τέχνῃ, ἧς ἐντὸς Ὅμηρος πρῶτος γέγονεν, ὡς φαίνεται. Et rursus alibi, Πλὴν εἴ τις ἕκαστα τῶν εἰρημένων ἀκριβῶς ἐπιλέγοιτο, φανεῖται πάσης ἐπιστήμης λογικῆς καὶ τέχνης ἐντὸς γενόμενος, id est, Compos et præditus. Ex eo, ut videtur, sermo tractus quod ἐντὸς βελῶν
D εἶναι dicitur, qui intra teli jactum est, et ἐκτὸς βελῶν, qui extra." Budæi Comment. Ling. Gr. p. 179. Cf. Steph. nostrum in Thes. T. i. p. 1201. f. et in Ind. v. Ἐκτὸς, et L. Bos. de Ellips. Gr. v. Βολή, ubi Schæf. affert ex Plut. in Agesilao T. iii. p. 639., Σὺ γὰρ αἴτιος, οἱ συνήθεις ἔφασαν, οὐχ ὑποστὰς, ἀλλὰ τρέσας τὸ φίλημα τοῦ καλοῦ, καὶ φοβηθείς· ἐπεὶ καὶ νῦν ἂν ἔλθοι σοι πεισθεὶς ἐκεῖνος ἐντὸς φιλήματος, ἀλλ' ὅπως αὖθις οὐκ ἀποδειλιάσεις. Ceterum pro περιστίαρχος malit Kuster. περιεστίαρχος, "ut habet Mich. Apostolius Centur. xvi. 1.; (sic apographum Tayl. Scholiorum ad Æschinis Orat. in Tim. l. c. habet περιεστίαρχος, sed paulo post consentit apographo Griesbachiano et Goensiano, teste Reiskio.) Composita enim est hæc vox ex περὶ, et ἑστίαρχος, ut vel ex Polluce (vii. 104.) patet, qui ἑστιάρχους appellat, quos Suidas et alii Grammatici περιστιάρχους vocant." At utrum περιστίαρχος, an περιεστίαρχος scribas, nihil interest; περιστίαρχος enim contracte ponitur pro

περιστίαρχος: exempla similis contractionis supra ad v. Ἐπιμελλωμα citavimus. Sed et series verborum περιστίαρχος requirit: v. L. Bos. Animad. ad Suid. p. 18. Περιστίαρχος autem proprie denotat, ut interpretantur Schol. Aristoph. et Suid., τον τῶν καθαρσιων ἐξηγουμενον ἐν ταῖς ἐκκλησιαις, ex περὶ nempe, et ἑστιαρχος: nugantur enim, qui ἀπὸ τοῦ περιστειχειν derivent. Quod vero ad Pollucis locum attinet, ibi, pro περὶ ἑστιάρχων, ex Mss., nunc recte editum est, περι περιστιαρχων. "Toup. Opusc. i. p. 341.," Schæf. in Mss.[1] Ad Ὀξυθυμια[2] vero, sive Ἑκαταῖα pertinere videtur, quod e Lexicis Rhetoricis habet Etymol. p. 787. 34., Φάνιον· τόπος εἰς ὃν α καθαρματα ἐξέβαλον. Ῥητορική. Vide J. Pierson. ad Mœr. 284. Notandum est id, quod tradit Schol. ad Soph. Œd. Col. v. 477.: Καὶ οἱ τοὺς καθαρμους δὲ ἐπιτελοῦντες, πρὸς τὴν ἕω ἵστανται. Κρατῖνος ἐν Χείρωνι· Ἄγε δὴ πρὸς ἕω πρῶτον ἁπάντων ἵστω, καὶ λάμβανε χερσὶ σχῖνον μεγάλην. "Porro de more purgamenta abjiciendi eleganter Schol. Æschyli in Choeph. p. 232. ed. H. Steph. (v. 94.), Ἢ σῖγ' ἀτίμως, ὥσπερ οὖν ἀπώλετο Πατήρ, τάδ' ἐκχέουσα, * γάποτον χύσιν, Στείχω, καθάρματ' ὥς τις ἐκπέμψας, πάλιν, Δικοῦσα τε... * ἀστρόφοισιν ὄμμασιν; sic not... ...χος, παρ' Ἀθηναίοις ἔθος· ὅτι ... ...αι, Τοῦτο πρὸς τὸ κάτω θυμιατηρίῳ, ῥί... καθαίροντες οἰκίαν ὄστρακον, ἀμεταστρεπ... ...ντες ἐν ταῖς τριόδοις τὸ ὄστρακεί. Sic qui ... ...εὶ ἀνεχώρουν. Nota ἀν expleto sacrificio ... Eumenidibus post se, apud ... abibant. ...s Athen. Œdipodi, quomodo Sophoclem

A sit illi sacrificandum, præcipiens, (Œd. Col. v. 488.), Αἰτοῦ σύ γ' αὐτὸς, κεἴ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ, Ἄπυστα φωνῶν, μηδὲ μηκύνων βοήν· Ἔπειτ' ἀφέρπειν * ἄστροφος. Ovid. in Fastis vi. (163.), Sic ubi libavit, prosecta sub æthere ponit, Quique sacris adsunt, respicere illa vetat." H. Vales. in Notas Maussaci ad Harpocr. Lex. p. 313. ed. Lug. Bat. 1682. Eustath. ad Od. X. p. 1934. 50., Καὶ ἕτεροι μὲν δηλοῦσι τρόπους καθαρσίων ἑτέρους. Ἃ καὶ ἐξάγοντες τῶν οἴκων μετὰ τὰς ἐθίμους ἐπαοιδὰς, προσέῤῥιπτον ἀμφόδοις; ἔμπαλιν τὰ πρόσωπα στρέφοντες καὶ ἐπανιόντες ἀμεταστρεπτί. Cf. Virg. Ecl. viii. 101. et Theocr. Idyll. xxiv. 91. apud Stanl. ad Æschyli locum. Ceterum herba Περιστερεὼν sive * Ἀριστερεὼν, ῶνος, ὁ, sive Hierabotane (Sprengelio Hist. Rei Herbariæ T. i. p. 179. Verbena supina) dicta veteres in lustrationibus usi sunt ad domum purgandam. Plin. xxv. 9.:— 'Nulla tamen Romanæ nobilitatis plus habet quam hiera botane. Aliqui peristereon, nostri verbenacam vocant. Hæc est quam legatos ferre ad hostes indi-B cavimus. Hac Jovis mensa ...itur, domus purgantur ... verri... ...lustranturque.' Eustath. ad Od. X. p. 1935. 3., Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον διὰ θείου ἐγίνοντο καθαρμοὶ, καθὰ προσεχῶς ἐγράφη, ἀλλὰ καὶ φυτά τινα εἰς τοῦτο ...τὸν κατα Παυσανίαν χρήσιμα ἦν. Ἀριστερεὼν ... Hesych. Ἀριστερέων· φυτὸν ...ὸν εἰς τοὺς καθαρμοὺς παραλαμβανομένων. Ubi Scalig. et Eschenbach. ad Pseudo-Orphei Argonaut. v. 919 =914. reponunt φυτῶν τῶν, Albertius autem legit, Ἀριστερεών· φυτὸν, vel φυτόν τι, sed, si quis φυτὸν τῶν malit, eum non valde habebit repugnantem. In

[1] ...Schæferus in iisdem Schedis hanc Hemsterhusii notam citavit, ad Luciani Necyom. vii. T. i. p. 465., Ἐπεὶ δὲ ἅλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρέ τε με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ * περιήγνισε δᾳδὶ, καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα. "Memini, qui mallet περιθειῶν, Lustrans sulphure, cujus in purgandi cerimoniis usus erat fere præcipuus: Περιθειῶσαι· περικαθάραι, κυρίως θείῳ, Hes. quem itidem vide in Θέαγον· Θειοῦται. Θειώσω, καθαρῶ, quæ præcedentis, quod plane removendum, est emendatio: ap. eund. * Θεώματα· τὰ * περικαθαρτήρια, non alia sunt, quam * Θειώματα. [Sed cave Θεώματα pro corrupto habeas. Anti-Atticista in Bekk. Anecd. Gr. i. 99., Θεώσειν καὶ θεῶσαι· κατ' ἔνδειαν τοῦ ι, τὸ περιενεγκεῖν θεῖον καὶ καθῆραι. Ἀραρὼς Καμπυλίωνι.] Attamen in Luciano nihil oportet mutari: nam, ut ab incursu malorum geniorum prorsus lustratum defenderent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad quem significandum περιέρχεσθαι solet adhiberi. Noster in Philops. xii., Θείῳ καὶ δᾳδὶ καθαγνίσας τὸν τόπον περιελθὼν ἐς τρὶς etc. homo nimirum Babylonius ex Chaldæorum numero: ideo de cycnis, qui ad ædem Hyperborei Apollinis tempore sacrorum stato convolant, Æl. N. A. xi. 1., Περιελθόντες τὸν νεὼν, καὶ οἱονεὶ καθήραντες αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc περιάγειν et περιενεγκεῖν, circumferre, quasi propria lustrationibus verba: [vide Æschinis et Plutarchi loca supra cit.] Athen. xiv. p. 626. f., Καθαρμὸν τῆς πόλεως ποιήσασθαι σφάγια περιαγαγόντας κύκλῳ τῆς χώρας ἁπάσης. Polyb. iv. p. 405., Καθαρμὸν ἐποιήσαντο, καὶ σφάγια περιήνεγκαν τῆς τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τῆς χώρας πάσης. Athenis Περιστιάρχων erant partes περιενεγκεῖν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos Suid. ait ἔξωθεν περιέρχεσθαι χοιροφοροῦντας. Adde Herod. i. 84. Hippocr. autem Περὶ I. N. p. 302. 35., ubi præstigias nequissimorum hominum ad plebem naso ducendam excogitatas graviter perstrinxit, περικαθαίρειν καὶ μαγεύειν habet."

[2] In transcursu nobis liceat errorem notare, in quo est vir eruditissimus, Fr. Guil. Sturzius, cujus hæc sunt verba ad Empedoclis Carm. v. 554., Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι, p. 643.:—"Versus 354. particula extat in Porphyr. Schol. ad Hom. Il. Ω. v. 54. (ad calcem fabularum Syntipæ ed. Matthæi Lips. 1781. 8. p. 94.), et apud Eustath. ad Il. Ω. p. 1358. 46., qui minus honeste Empedoclem locutum esse quam Homerum, ostendere per hunc versiculum conatur. Apud Homerum enim l. l. cadavere Achillis circa sepulcrum Patrocli tracto Apollo dicit, Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων. Sed Empedocle auctore mortui magis ejiciendi sunt et magis ejiciuntur ac contemnuntur, quam stercora. Scholiastes Villoisoni ad Il. l. l. dicit hæc: Καλῶς τὸ ἀναίσθητον γῇ παρείκασεν· ἢ ὅτι ἀπὸ γῆς τὸ σῶμα, καὶ ὅτι βαρὺ καὶ γεῶδες, καὶ Ἐμπεδοκλῆς φησι, Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι. Ceterum versus mutilus, qui iterum, sed sine auctoris nomine, ab Eustathio affertur ad Homer. Il. Γ. p. 384. 22., Τὸ δὲ ἀπόβλητον λέγοιτ' ἂν καὶ ἔκβλητον κατὰ τὸ, Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι, restitui ita possit, ut ab initio ponantur verba, εἰς δὲ τέλες, et in fine addatur γε. Memoriæ autem errore factum videtur, ut H. Steph. in Thes. T. i. p. 677. d. Heraclito tribueret verba Empedoclea." Imo Noster forte sua sumsit ex J. Polluce v. 163., Τῶν ἐν ταῖς τριόδοις καθαρμάτων ἐκβλητότερος, κοπρίων ἐκβλητότερος, εἰ χρὴ καθ' Ἡράκλειτον λέγειν, τῶν ὀξυθυμίων ἀτιμότερος. Egregie vero fallitur H. Valesius, qui in Notis in Notas Maussaci ad Harpocrat. Lex. locum hoc modo distinguit, Κοπρίων ἐκβλητότερος· εἰ χρὴ καθ' Ἡράκλειτον λέγειν, τῶν ὀξυθυμίων ἀτιμότερος; tanquam si Heraclito tribuere verba, Τῶν ὀξυθυμίων ἀτιμότερος, non ista, Κοπρίων ἐκβλητότερος, Polluci in animo esset. "Hoc Heracliti dictum passim celebratur ab auctoribus, Stercore abjectior. Post ἐκβλητότερος, non interpungendum erat τελείᾳ στιγμῇ. Empedoclis dictum simile recitat Eustath. [l. c.], Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι, Mortui stercoribus abjectiores. Philo de Profugis, impietatem malum dicit, Ἄψυχον, καὶ νεκρὸν, καὶ κοπρίων, ὡς ἔφη τις, ἐκβλητότερον. Confer Strab. in fine Lib. xvi. [p. 1112. ed. Falc. de Arabibus, Ἴσα κοπρίᾳ ἡγοῦνται τὰ νεκρὰ σώματα· καθάπερ Ἡράκλειτός φησι, Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι· διὸ καὶ παρὰ τοὺς κοπρῶνας κατορύττουσι καὶ τοὺς βασιλεῖς:] et Origen. in Celsum Lib. v. [p. 247. ed. Spencer., Οὐδὲν δὲ μάλιστα διὰ τὰ προειρημένα λυπεῖ ἡμᾶς οὐδὲ τὸ ὑπὸ Ἡρακλείτου λεγόμενον, ὅπερ Κέλσος παρείληφεν, ὅτι νέκυές εἰσι κοπρίων ἐκβλητότεροι· καί τοι γε εἴποι τις ἂν καὶ περὶ τούτου, ὅτι τὰ μὲν κόπρια ἔκβλητά ἐστιν, οἱ δ' ἐξ ἀνθρώπου νέκυες διὰ τὴν ἐνοικήσασαν ψυχὴν, καὶ μάλιστα ἐὰν ᾖ ἀστειοτέρα, οὐκ ἐκβλητοί. Κατὰ γὰρ τοὺς ἀστειοτέρους τῶν νόμων, μετὰ τῆς ἐνδεχομένης ὡς πρὸς τὰ τοιαῦτα τιμῆς, ταφῆς ἀξιοῦται· ἵνα μὴ ὑβρίζωμεν τῇ δυνάμει τὴν ἐνοικήσασαν ψυχὴν, ἀποῤῥιπτοῦντες μετὰ τὸ ἐξελθεῖν ἐκείνην τὸ σῶμα, ὡς καὶ τὰ τῶν κτηνῶν σώματα:] Juliani Apostatæ Orat. vii. p. 421[=226. c., Ὀλιγωρεῖν δὲ πάντη τοῦ σώματος, καὶ νομίζειν αὐτὸ κατὰ τὸν Ἡράκλειτον ... τερον· ἐκ τοῦ ῥᾴστου δὲ αὐτοῦ leg. αὐτῷ τὰς θεραπείας ἀποπληροῦν, ... μος ὥσπερ ὀργάνῳ τῷ σώματι χρῆσθαι ἐπιτάττῃ,] supplendam [corrigendamque] ex Suida in Ἡράκλειτος, [cujus hæc sunt verba, Ἡράκλειτος ἔφη, ὀλιγωρεῖν πάντη τοῦ σώματος, καὶ νομίζειν αὐτὸ καὶ κοπρίων ἐκβλητότερον· ἐκ τοῦ ῥᾴστου δὲ αὐτῷ τὰς θεραπείας ἀποπληροῦν, ἕως ἂν ὁ Θεὸς ὥσπερ ὀργάνῳ τῷ σώματι χρῆσθαι ἐπιτάττει leg. ἐπιτάττῃ: sic in Cod. Homeri Townleyano scripta reperit G. H. Noehden, Comment. de Porphyrii Scholiis in Hom. Gottingæ 1797. 8. p. 52., Il. I. v. 699. Ἀνώγει pro ἀνώγῃ, N. v. 118., Μεθείει pro μεθείῃ, Ψ. v. 53. Ἐπιφλέγει pro ἐπιφλέγῃ, v. 191., Σκήλει pro σκήλῃ, sic, notante eodem viro erudito, in Syntipæ Fabulis, a Matthæi editis, p. 1. legitur ἔχει pro ἔχῃ, et versa vice in præf. p. xi. scriptum ἀποκοπῆσα pro ἀποκοπεῖσα:] Eusebii Hist. Eccles. p. 287. [Orat. de Laud. Constantini c. xvi. p. 544. ed. 1695., Αὐτίκα γοῦν χθὲς καὶ πρώην θεομάχων γένος, τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἐκύκα, ἦγέ τε καὶ ἀπῆγε, καὶ πολλὰ ἴσχυεν· ἐπεὶ δὲ ἐξ ἀνθρώπων ἀπηλλάγη, κεῖτο δὴ μετὰ ταῦτα ἐπὶ γῆς, σκυβάλων ἐκβλητότερον, ἄπνουν, ἀκίνητον, ἄναυδον, καὶ οὐκ ἔτ' αὐτῶν λόγος οὐδεὶς, οὐ μνήμη· φύσις γὰρ αὕτη νεκρῶν, καὶ ὁ μηκέτ' ὢν, οὐδείς ἐστιν· ὁ δὲ μηδεὶς ὢν πράξειέ τι;] et ibi notas Valesii." Kuhnius ad J. Poll. l. c. Adde Plutarchi Sympos. iv. 4. T. viii. p. 658. ed. Reisk., Νέκυες γὰρ κοπρίων ἐκβλητότεροι, καθ' Ἡράκλειτον. Ex his auctoribus satis patet, dictum hoc auctorem habuisse Heraclitum, non Empedoclem, ut Sturzius ab Eustath., Scholiis Homericis Porphyrii ad Syntipæ fabularum calcem, et Venetis a Villoisono editis, deceptus tradit. Scholia ad Hom. Il. X. v. 414., a L. C. Valck. e Cod. Leidens. edita p. 43., Κατὰ κόπρον· ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ σύμφυτον τῆς γῆς. Ἔστι δὲ ἐπίγραμμα εἰς Ἐπίχαρμον οὕτως· Εἰμὶ νεκρὸς, νεκρὸς δὲ κόπρος· γῆ δ' ἡ κόπρος, ἡ [ἡ] δὲ γῆ νεκρός. Eadem verba extant in Scholiis Villoisoni Venetis, ubi est συρφετὸν, non, ut in Schol. Leid. corrupte legitur, σύμφυτον. "Notissima ῥῆσις Heracliti, Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι, de qua Kuhnius egit ad J. Poll. v. 163., sed quid sibi velit Epigramma in Epicharmum, et quo pacto debeant male sana integrari, nondum potui detegere." Valck. l. c. p. 72. b. Pro εἰς Ἐπίχαρμον reponendum est εἰς Ἐμπεδοκλέα. Alluditur autem in Epigrammate isto proculdubio ad celeberrimam illam ῥῆσιν, Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι, sed rectius fortasse sic scribas, Εἰμὶ νεκρὸς, κόπρος δ' ὁ νεκρὸς, γῆ δ' ἡ κόπρος, ἡ δὲ γῆ νεκρός. Porro ex hoc dicto manavit proverbialis locutio, a J. Polluce l. c. memorata, et ab Erasmo prætermissa, Κοπρίων ἐκβλητότερος, de homine nullius pretii. Vide Kuster. ad Suid., qui sua ex Valesio l. c. sumsit.

Cod. Ven. teste Schow. est, Ἀριστερέων· φοιτώντων κ.τ.λ. Kuster. vulgatam lectionem retinet, vertit, ‘Aristereon, planta ex illorum numero, quæ ad lustrationes adhibentur,’ remittitque nos ad hanc Rentorfii notam in Vet. Poetam de Viribus Herbarum, apud J. A. Fabric. Bibl. Gr. L. iii. 26. Vol. 2. p. 641. ed. pr.:—“Verbena, verbenaca, columbacis, Latinis dicitur herba, quæ peristereon, aristereon, hiera botane Græcis. Ἀριστερεῶνα dictam esse verbenacam, ex Pausania monet Eustath. (l. c.) Sic et in Mss. Codd. apud Plin. xxv. 10. et xxvii. 4. aristereon (in edit. est peristereon, et peristereos, ut primo loco legitur in ed. Ven. 1496.) haberi testatur Commentator Plinii Harduinus p. 504. 505. Apul. de Herb. c. 3. peristereona (h. e. columbinam) hyption etiam aristereon vocat: et c. 65. Græci, inquit, peristereon orthion, alii * trigonion, alii hieran botanen; Itali (i. e. Latini) cristam gallinaceam, alii columbinam, alii ferrariam vocarunt. Sunt autem eæ, supina et recta, columbis esca admodum jucunda et familiaris, unde et hoc nomen habent. Peristereos, inquit Plinius (ex Dioscor. iv. 60.), columbis admodum familiaris, unde et nomen.” Ἀριστερεὼν autem Sopingio videtur dictum ab ἀριστερός: “a sinistra,” enim, ait, “ad dextram talis circumibat lustratio.” Pausanias forte apud Eustath. l. c. et Hesychius in animo habuerunt hunc insignem Pseudo-Orphei locum in Argonaut. v. 917., ubi magicæ herbæ enumerantur, Ἐν δὲ πόαι ῥίζῃσι κατηρεφέες χθαμαλῇσιν, Ἀσφόδελος, κλύμενός τε, καὶ εὐώδης * ἀδίαντος, Καὶ θρύον, ἠδὲ * κύπειρον, ἀριστερεών τ', ἀνεμώνη, Ὅρμινόν τε, καὶ εἰρύσιμον, * κυκλαμίς τ' ἰοειδὴς, Στοιχὰς, παιονίη τε, πολύκνημόν τε * κάτερνες, Μανδραγόρης, πόλιόν τ', ἐπὶ δὲ ψαφαρὸν δίκταμνον, Εὔοδμός τε κρόκος, καὶ κάρδαμον, ἐν δ' ἄρα * κῆμος, Σμίλαξ, ἠδὲ χαμαίμηλον, μήκων τε μέλαινα, Ἀλκείη, πάνακες, καὶ * κάρπασον, ἠδ' ἀκόνιτον, Ἄλλα τε * δηλήεντα κατὰ χθόνα πολλὰ πεφύκει. Hic Cod. Ruhnk. pro ἀριστερεὼν habet περιστερεὼν, quod in metrum peccat. Sed contra legitur in Plutarcho ἀριστερεὼν, pro περιστερεὼν, quod prosæ scriptoribus in usu fuisse videtur, ut ἀριστερεὼν poetis, nempe in Sympos. i. 1. T. viii. p. 425.: Οἱ μὲν οὖν τὰ βούγλωσσα καταμιγνύντες εἰς τὸν οἶνον, καὶ τοῖς ἀποβρέγμασι τῶν περιστερεώνων καὶ ἀδιάντων τὰ ἔδαφη ῥαίνοντες, ὡς τούτων τινὰ τοῖς ἑστιωμένοις εὐθυμίαν καὶ φιλοφροσύνην ἐνδιδόντων, ἀπομιμούμενοι τὴν Ὁμηρικὴν Ἑλένην * ὑποφαρμάττουσαν τὸν ἄκρατον, οὐ συνορῶσιν, ὅτι κἀκεῖνος ὁ μῦθος ἐκπεριελθὼν ἀπ' Αἰγύπτου μακρὰν ὁδὸν εἰς λόγους ἐπιεικεῖς καὶ πρέποντας ἐτελεύτησεν. Ἡ γὰρ Ἑλένη πίνουσιν αὐτοῖς διηγεῖται περὶ τοῦ Ὀδυσσέως· Ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ, Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας. Τοῦτο γὰρ ἦν, ὡς ἔοικε, τὸ νηπενθὲς φάρμακον καὶ ἀνώδυνον, λόγος ἔχων καιρὸν ἁρμόζοντα τοῖς ὑποκειμένοις πάθεσι καὶ πράγμασιν. “Præcedentes Edd. habent τοῖς ἀπὸ ἐρέγμασι τῶν ἀριστερέων, pro τοῖς ἀποβρέγμασι τῶν περιστερεώνων, quam lectionem confirmat Dioscor. iv. 61. (p. 264. f.), ubi loquens περὶ ἱερᾶς βοτάνης, quam περιστερεῶνα etiam vocatam tradit, inter cetera scribit: Ῥαινόμενόν τε ἐν συμποσίοις τὸ ἀπόβρεγμα, εὐδιαγωγοτέρους ἱστορεῖται ποιεῖν· δίδοται δὲ τριταΐζουσι πιεῖν τὸ τρίτον γόνυ ἀπὸ τῆς γῆς σὺν τοῖς περικειμένοις φύλλοις, τεταρταΐζουσι δὲ τὸ τέταρτον. Καλοῦσι δὲ αὐτοὶ ἱερὰν βοτάνην, διὰ τὸ εὔχρηστον ἐν τοῖς καθαρμοῖς εἶναι εἰς περιάμματα.” H. Steph. Sed, cum ἀριστερεὼν extet in Æl. Hist Anim. i. 35., forte vetus lectio in Plutarcho, modo pro ἀριστερέων scribas ἀριστερεώνων, recte se habet. Ut ἀδίαντον s. ἀδίαντος et ἀριστερεὼν s. περιστερεὼν a Pseudo-Orpheo et Plutarcho junguntur, sic a Zoroastre copulantur in Geoponic. xv. 1. 19., Χελιδόνες διὰ τὰς σίλφας σέλινον ἐντιθέασι (ταῖς νεοττίαις), φάτται δάφνην, κιρκοὶ θριδακίνην, ἅρπαι κισσὸν, κόρακες ἄγνον, ἔποπες ἀμίαντον leg. ἀδίαντον, κορῶναι περιστερεῶνα τὸν ὕπτιον. “Anatolius (in Fabric. Bibl. Gr. Vol. iv.) p. 298., Κορώνη περιστερεῶνα ἤτοι ἱερὰν βοτάνην, nempe ægrotans comedit. Recte. Interim nostro consentit Ælian. H. A. i. 35., ubi vero ἀριστερῶνα est; (Cod. alter Gesneri habet ἀριστεῶνα: utrumque forte scribendi compendio positum pro ἀριστερεῶνα,) quod, cum etiam apud Hesych. et alios, quos notæ ad illum indicant, legatur, nolim cum Gronovio in περιστερεῶνα mutare. (Gesner. quoque περιστερεῶνα emendat.) Ceterum, ut hic cornices περιστερεῶνα τὸν ὕπτιον, sic apud Anatol. l. l., Περιστεραὶ περιστερεῶνα ὀρθὴν τιθέασιν.” I. N. Niclas. In Anatolii loco pro περιστερεῶνα ὀρθὴν repone π. ὀρθόν: περιστερεὼν enim genere feminino nusquam alibi legitur. “Ἀριστερεὼν, ἡ, Orph. Argon. v. 916. “s. v. a. περιστερεὼν,” Schneideri Addenda ad Le T. ii. p. 689. b. Sed ex illo Pseudo-Orphei loco, quem supra posuimus, nihil de vocabuli hujus genere definire licet. Et ipse Schneid. in Lex. v. Περιστερεὼν rectius tradidit, Περιστερεὼν, ῶνος, ὁ. Nicandri Ther. v. 860., Ἐν δὲ * περιστερόεντα καταсμώξαιο πέτηλα, ubi Scholia: Περιστερόεντα· ταύτην τὴν βοτάνην Κρατεύας φησὶν ὑπ' ἐνίων περιστερεῶνα καλεῖσθαι, ἔχει δὲ τὸ φύλλον ἐσχισμένον καὶ ποσὶ περιστερᾶς παραπλήσιον. “Περιστερεῶνα s. περιστερόεντα herbam, quæ nostra est verbena officinalis, Cratevas primus fere dixit,” Sprengel. Hist. Rei Herbariæ T. i. p. 127. At περιστερόεις in Nicandro non est substantivum nomen, sed adjectivum. Append. ad Dioscor. iv. 60. p. 264. b., Περιστερεὼν (Ald. Cod. addit, ὀρθὸς, οἱ δὲ * περιστέριον), οἱ δὲ * τρυγώνιον, οἱ δὲ βούνιον, οἱ δὲ, ἱερὰ βοτάνη, οἱ δὲ, * φιλτροδότης. Ubi pro τρυγώνιον reponendum est τρυγόνιον: dicitur enim τρυγὼν, όνος. Poema vetus de Vir. Herb. apud Fabric. Bibl. Gr. Vol. ii. p. 640.: Πρὸς τὰ * Κυθηρίδος ἔργα θεᾶς κυδρῆς Ἀφροδίτης· Τρυγόνιον τόδε πάντες ἐπιχθόνιοι καλέουσιν. Ἄλλοι δ' ἄρρενα, οἱ δὲ (ἄρσενα, τοὶ δὲ, Hermann. ad Orph. de Hiatu p. 751.) περιστερεῶνα τὸν ὀρθὸν, Ὕπτιον δ' αὖ ἕτεροι χθαμαλὴν ἐπὶ γαῖαν φιλεργὸν (sic), Δοιοὶ γὰρ πεφύασσιν ὁμοιότατοι πετάλοισιν. Ὀρθὸς μὲν τείνει εὐρὺν φύσιν εἰς Ἀφροδίτην, Ὕπτιος εὐνάζει· Δύναμις δ' αὐτοῖσι μεγίστη. Εὖ δ' ὁπόταν ἐθέλῃς πόνον ὀφθαλμῶν (πόνον ὀφθαλμῶν ἐθέλῃς, Hermann. l. c. p. 717.) ἀκέσασθαι Ἀμματίσας[1] περὶ σῶμα περιστερεῶνα τὸν ὀρθὸν Ἠελίου κόσμον τὸν ἀτέρμονα κυκλώσαντος Παύσεις ὀφθαλμοῖο * δυσαυγέας * ἀμβλυντῆρας. Ubi Rentorfius, “Τρυγώνιον,” inquit, “trygonium quod sit turturibus pabulo, Ald. τριγόνιον: forsan auctor τρυγόνιον scripsit, apud Apul. (l. c.) trigonium.”

[Sed, ne purgamentis istis diutius immoremur, ad Deam ipsam accedamus, cujus sacra appellabantur

[* Ἑκατήσια. J. Pollux i. 37. de Festis, a Diis quibus consecrata sunt, denominatis, Ἑκάτης, Ἑκατήσια, * Τροφωνίου, * Τροφώνια. Origen. contra Cels. vi. p. 290. ed. Spencer., Ὅπως ποτὲ γὰρ ἐχέτω ταῦτα, εἴτε ψευδῶς, εἴτε ἀληθῶς, τοῖς τὰ τοῦ Μίθρου πρεσβεύουσι, καὶ Πέρσαις· τί δὴ οὖν μᾶλλον ταῦτ' ἐξέθετο, ἤ τι τῶν λοιπῶν μυστηρίων μετὰ τῆς διηγήσεως αὐτῶν; οὐ γὰρ δοκεῖ παρ' Ἕλλησιν εἶναι ἐξαίρετα τὰ τοῦ Μίθρου παρὰ τὰ Ἐλευσίνια, ἢ τὰ παραδιδόμενα τοῖς ἐν Αἰγίνῃ μυουμένοις τὰ τῆς Ἑκάτης. Pausan. ii. 30., Θεῶν δὲ Αἰγινῆται τιμῶσιν Ἑκάτην μάλιστα, καὶ τελετὴν ἄγουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος Ἑκάτης, Ὀρφέα σφίσι τὸν Θρᾷκα καταστήσασθαι τὴν τελετὴν λέγοντες. Τοῦ περιβόλου δὲ ἐντὸς ναός ἐστι, ξόανον δὲ ἔργον Μύρωνος, ὁμοίως ἓν πρόσωπόν τε, καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα. Ἀλκαμένης δὲ, ἐμοὶ δοκεῖν, πρῶτος ἀγάλματα Ἑκάτης τρία ἐποίησε προσεχόμενα ἀλλήλοις, ἣν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν * Ἐπιπυργιδίαν.[2] Ἕστηκε δὲ παρὰ τῆς * Ἀπτέρου Νίκης τὸν ναόν. Gloss. Labb.: Ἑκάτη· Lucifera, P. Ἑκάτη

[1] “Ἀμματίζω, Nexibus et vinculis involvo. Hes. enim Ἀμματίζει exponit περιπλέκει, δεσμεύει,” H. St. Thes. Ind. Vide “Pauw. ad Aristæn. i. 22., et Combefis. Not. in S. Andr. Cret. p. 364. n. 4.,” Albert. Poliorcetica ex Libris Apollodori in Mathem. Vett. p. 36., Ἀμματίσθω δὲ πᾶς ἁρμὸς ἐφ' ἑκάτερα σχοινίοις ἢ νεύροις ἀκριβῶς περιτεινομένοις καὶ διεσφηνωμένοις, ἐγκοπὴν μικρὰν ἔχουσι κατὰ τὰς σανίδας, ἵνα μὴ διολισθαίνῃ τὸ ἅμμα, Porro universa compages ligetur utrimque funibus aut nervis diligenter intensis et cuneatis, qui parvam habeant incisionem juxta tabulas, ne vinculum dilabatur. Glossæ: * Καταμματίζω· Innodo. Lege, * Καθαμματίζω.

[2] “Hesych. Minervæ mentionem facit, quæ Abderæ * Ἐπιπυργῖτις dicebatur, (Ἐπιπυργῖτις· ἡ Ἀθηνᾶ οὕτως ἐν Ἀβδήροις ἐκαλεῖτο.)” Facius. Vide nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. ccclxix. a. Ἐπιπυργιδίαν certe in hoc contextu locum habere non potest. Lege Προθυριδίαν, quæ vox extat in Sexto Empir. adv. Mathem. ix. 185. p. 592., Εἴγε μὴν ἡ Ἄρτεμις θεός ἐστι, καὶ ἡ

* νυκτοφαίνουσα· Nocticula, P. Lævinus apud Macrob. iii. 8., Venerem igitur almum adorans, sive femina, sive mas est, ita uti alma noctiluca est. "Glossarius: Nocticula. Νυκτοφαίνουσα. Scribendum fors Noctiluca. Sed in Jo. Sarisberiense ii. 17. reperio Glossarii lectionem: Quale est quod nocticulam quandam vel Herodiadem, vel præsidem, noctis dominam concilia et conventus de nocte asserunt convocare. Si retinemus Nocticula, scribetur rectius, ut monuit Fr. Douza, Nocticola. Locus Sarisberiensis A videtur desumtus ex scriptore aliquo veteri. Ubi refingendum obiter, Heroïdem, pro Herodiadem. Heroïdes, ἡρωΐναι. Papinius: Qua veteres Latias, Graiasque Heroïdas æquas. Alias non solicitaverim." Pontan. Orph. Hymn. 1.: Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν, ἐραννὴν, Οὐρανίην, χθονίην τε, καὶ εἰναλίην κροκόπεπλον, * Τυμβιδίην, ψυχαῖς νεκύων μετὰ βακχεύουσαν, * Πέρσειαν, φιλέρημον, ἀγαλλομένην ἐλάφοισιν, Νυκτερίην, * σκυλακῖτιν,[i] ἀμαιμάκετον βασίλειαν, Ταυροπόλον, παντὸς κόσμου κλειδοῦχον ἄνασσαν, Ἡγεμόνην, νύμφην,

Ἐνοδία τὶς ἂν εἴη θεός· ἐπίσης γὰρ ἐκείνη καὶ αὕτη δεδόξασται εἶναι θεὰ ἡ Ἐνοδία, καὶ ἡ Προθυριδία, καὶ * Ἐπιμύλιος, καὶ * Ἐπικλιβάνιος. "Leg. videtur Προθυραία. In Dianam Προθυραίαν s. Limentinam Foreulam extat primus statim hymn. Orph., (Κλῦθί μοι, ὦ * πολύσεμνε θεὰ, πολυώνυμε δαῖμον, Ὠδίνων ἐπαρωγὲ, λεχῶν ἡδεῖα πρόσοψι, Θηλειῶν σώτειρα, μόνη φιλόπαις, ἀγανόφρον, * Ὠκυλόχει', ἐπαρωγ' ἀνίαις θνητῶν, Προθυραία.) Dicitur vero Προθυραία, quod putabatur præesse ingressui nascentium in hanc vitam." Fabric. At Hecate Προθυριδία dicebatur, quia in viis urbanis ante fores colebatur. Vide Schol. Theocr. ii. 36. Aristoph. Vesp. 800. Hesych. * Πρόπυλα· ἡ Ἑκάτη. "In Chishull. Ant. Asiat. P. ii. 9. occurrunt, Οἱ ἐν Ἐφέσῳ ἐργάται * προπυλεῖται, i. e. Opifices, qui Hecatæ Προπύλη effigies vel ἀγάλματα faciebant." Albert. Recte correxit Jac. Toll. Fortuit. S. c. i. p. 3., Προπυλαία Ἑκάτη: nam in Cod. Ven. teste Schowio legitur Πρόπυλαι, non, ut editum est, Πρόπυλα. "Non invenio Dianam nominibus, Ἐπιμύλιος, Ἐπικλιβάνιος, celebratam cultamve a veteribus: verum Carneades illa studio ad similitudinem τῆς Ἐνοδίας et Προθυραίας confinxit." Fabric. Est quidem dea * Προμυλαία dicta, sed Dianam hoc nomine vocari nusquam traditur. "Προμυλέα, Hesychio θεὸς ἱδρυμένη ἐν τοῖς μύλωσι. Sonat potius dea, cujus simulacrum ante molas statui solebat. Alii esse dicunt "deam, quæ molis præsidebat. Apud Suid. est Προμυλία, quod magis probo: Προμυλία· θεὸς προμύλιος, ἣν ἀφιδρύοντο ἐν τοῖς "μύλωσιν, ὡς Εὔνοστον." H. St. Thes. Ind. "Quum ε et αι toties permutentur, ut mox in Προνομέα, Προμυλαία scripserim, ut J. Poll. vii. 180., Ἐπιμύλιος ᾠδὴ, καὶ προμυλαία θεὸς, καὶ Εὔνοστος, probante ibid. Jungermanno." Albert. Idem Jungerm. et Suidæ Προμυλαία pro Προμυλία restituit, et quidem recte: nam in Photio p. 337., ubi idem articulus legitur, est Προμυλαία sine ulla Codicum lectionis varietate. "Μυλάντειοι Hes. θεοὶ ἐπιμύλιοι, Dii molarum præsides." H. St. Thes. Ind. In Cod. Ven. teste Schowio pro ἐπιμύλιοι est ἐπιμύλισιν. Hesych. * Μυλάς· εἷς τῶν * Τελχίνων, ὃς τὰ ἐν Καμείρῳ ἱερὰ Μυλαντείων ἱδρύσατο. Pro Καμείρῳ in Cod. Ven. teste eodem Schowio scriptum videtur Καμίρῳ. Vide Hesych. in Λύκος, et nos infra ad v. Τελχίν.

[i] Gesnerus vertit, Venatricem. In Orph. Hymn. xxxvi=xxxv. in Dianam iterum occurrit, v. 9.: Ἀγροτέρη, χθονίη, θηροκτόνος, * ὀλβιόμοιρε, Ἣ κατέχεις ὀρέων δρυμοὺς, ἐλαφηβόλε, σεμνὴ, Πότνια, παμβασίλεια, καλὸν θάλος αἰὲν ἐοῦσα, * Δρυμονία, σκυλακῖτι, * Κυδωνιὰς, αἰολόμορφε, (ubi in Δρυμονία latere aliquid vitii Hermanno videtur. An legendum Οὐρανίη?) In Lex. Heder. Σκυλακῖτις exponitur "Epith. Dianæ, quia est venatrix et canes comites habet." Nostra quidem sententia longe aliud epitheto hoc innuitur. "In Hecates comitatu semper memorantur canes, quod illi sacrum fuit animal; ideo Ἑκάτης ἄγαλμα a nescio quo poeta dictum. Ipsam quoque Deam canino capite finxerunt veteres. Has ob causas Orpheo Σκυλακῖτις, Lycophroni * Κυνοσφαγὴς appellatur." Brunck. ad Apollon. R. iii. v. 1215. Lycophronis locus est v. 77., Ζήρινθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς, ubi malimus θεοῦ, ut in Schol. ad Nicandri Ther. v. 462. legitur, sed ibi Schneider. nuper θεοῦ sine causa dedit. Librarii Lycophronis, cum minus concoquerent θεοῦ, in θεᾶς stulte mutarunt. Macrob. iii. 8.:—"Nonnullorum, quæ scientissime prolata sunt, male enuntiando corrumpimus dignitatem. Ut quidam legunt [apud Virgil.], Discedo, ac ducente Dea flammam inter et hostes Expedior, cum ille doctissime dixerit, *ducente Deo*, non *Dea*. Nam et apud Calvum Acterianus affirmat legendum, *Pollentemque Deum Venerem*, non *Deam*. Signum etiam ejus est Cypri barbatum corpore, sed veste muliebri cum sceptro ac statura virili; et putant eandem marem ac feminam esse. Aristophanes eam * Ἀφρόδιτον appellat. Lævinus etiam sic ait: Venerem igitur almum adorans, sive femina sive mas est, ita uti alma noctiluca est. Philochorus quoque in Atthide eandem affirmat esse Lunam, et ei sacrificium facere viros cum veste muliebri, mulieres cum virili, quod eadem et mas æstimatur et femina." In Aristoph. quidem fabulis, quæ extant, et in Brunckianis deperditarum fabularum fragmentis vocem Ἀφρόδιτος frustra quæsivimus. Sed ad eundem forte locum respexerunt Hesych. ex emendatione H. Valesii et Kusteri, Ἀφρόδιτος· Θεόφραστος μὲν τὸν Ἑρμαφρόδιτόν φησιν, ὁ δὲ τὰ περὶ Ἀμαθοῦντα γεγραφὼς, Παίων, ὡς ἄνδρα τὴν θεὸν ἐσχηματίσθαι ἐν Κύπρῳ λέγει. i. e. Pæon, rerum Amathusiarum scriptor, ut virum, vel viri specie, Venerem in Cypro formatam fuisse tradit, et Grammat. S. Germ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 472.: Ἀφρόδιτος· ὁ Ἑρμαφρόδιτος, παραπλήσιοι δὲ τούτῳ ἄλλοι δαίμονες, Ὀρθάνης, Πρίαπος. Serv. in Virg. Æn. ii. 632., "Est etiam in Cypro simulacrum barbatæ Veneris, corpore et veste muliebri, cum sceptro et natura virili, quod Ἀφρόδιτον vocant, cui viri in veste muliebri, mulieres in virili veste sacrificant."

"ΕΡΜΑΦΡΟΔΙΤΟΣ, Hermaphroditus. Ita dicitur qui utriusque sexus membrum habet, et virile et muliebre, quasi Mercurio "Venerem diceres, et mixtum genus e Mercurio et Venere. Plin. vii. 3. 'Gignuntur et utriusque sexus, quos Hermaphroditos "vocamus, olim androgynos vocatos, et in prodigiis habitos, nunc vero in deliciis.' Idem xi. 49.:—'Contra mulierum paucis "prodigiosa assimulatio, sicut hermaphroditis utriusque sexus: quod etiam quadrupedum generi accidisse Neronis principatu "primum arbitror. Ostentabat certe hermaphroditas subjunctas carpento suo equas, in Treverico Galliæ agro repertas: ceu "plane visenda res esset, principem terrarum insidere portentis.' Suidas Ἑρμαφρόδιτον dici ait vel τὸν ἀμφότερα ἔχοντα τὰ μόρια, "ἀρρένων καὶ θηλειῶν: vel αἰσχρῶς καὶ ποιοῦντα καὶ πάσχοντα: qui posterior et ἀνδρόγυνος dicitur." H. St. Thes. Ind. Zonar. p. 860., Ἑρμαφρόδιτον· τὸν αἰσχρῶς ποιοῦντα καὶ πάσχοντα. Photius p. 18., Ἑρμαφρόδιτος· ἢ τὸν ἀμφότερα ἔχοντα τὰ μόρια ἀρρένων καὶ θηλειῶν φασιν, ἢ τὸν αἰσχρῶς καὶ ποιοῦντα καὶ πάσχοντα. Suidas: Ἀνδρόγυνος· καὶ ὁ Διόνυσος, ὡς καὶ τὰ ἀνδρὸς ποιῶν, καὶ τὰ γυναικῶν πάσχων, ἢ ἄνανδρος καὶ Ἑρμαφρόδιτος. Clem. Alex. Pædag. ii. 10. p. 221. 38., Οὔκουν οὐδὲ τὴν ὕαιναν μεταβάλλειν τὴν φύσιν * πιστευτέον ποτέ· οὐδὲ γὰρ αἰδοῖα ἔχει τὸ αὐτὸ ζῶον ἅμα ἄμφω, ἄρρενος καὶ θήλεος, καθὼς ὑπειλήφασί τινες, ἑρμαφροδίτους τερατολογοῦντες, καὶ τρίτην ταύτην, μεταξὺ θηλείας καὶ ἄρρενος, ἀνδρόγυνον καινοτομοῦντες φύσιν. "Atqui Juris auctores hoc statuunt, Lib. x. D. de Stat. Hom. Lib. xvi. sect. 1. de testibus, et boni auctores, A. Gell. ix. 2. [4. ex Plinio], Auson. Epigr. xcviii., et confirmat experientia." R. Sylburg. "Negant in re anatomica summi artifices ullum hominem esse posse, in quo sexus uterque perfectus sit: signa tantum sexus alterius, et inchoatas notas agnoverunt, in iis, quibus hujusmodi naturam geminam inesse existimatum sit." Harduin. ad Plin. vii. 3., quem vide. Plura enim transcribere nos vetat pudor. Omnino vide Diod. S. xxxii. p. 55—64. ed. Bip. Luciani Dial. Meretr. v. T. iii. p. 291., Ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἶ, ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφότερα ἔχοντες; Idem Dial. Deor. xv. 2. T. i. p. 242., ΈΡ., Ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην (ὑπερηγάπησα), ἀλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν. ΑΠ., Οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τετοκέναι. Id. ibid. xxiii. 1. T. i. p. 273. ΑΠ., Τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελφοὺς εἶναι Ἔρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφὰς καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὐ μικρὰν περιβεβλημένος, ἁπάντων ἄρχων· ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. Οὐκ ἂν διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸς ὁ Πρίαπος. ΔΙΟ. Μηδὲν θαυμάσῃς, ὦ Ἄπολλον· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλ' οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. "De his fratribus dissimillimis vide P. Burmann. ad Ovid. Met. iv. 288., ubi Luciani meminit: de Hermaphrodito Diod. S. iv. p. 150. B." T. Hemsterh. Scholia: Ὁ Πρίαπος ὑπερμέγεθες εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν. Τινὲς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ, * ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου δῆθεν Πριάπου καλουμένου. Ἄλλοι μὲν Διονύσου μὲν υἱὸν, μητρὸς δὲ ἢ Ἀφροδίτης ἢ Διώνης. Μνασέας δὲ ὁ Παταρεὺς Ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν, ἣ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς λειμῶνας ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῶν μηδέων αἰδοῖ ἐχομένη. Εἶχε γὰρ, φασὶ, γλῶσσαν μεγάλην, καὶ γαστέρα, καὶ αἰδοῖον· λεχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ γαστρὸς καὶ μίξεως, ἄμεμπτον ἕξει τὸν βίον. "Διώνης. * Διώνης correxerat etiam Matth. Sladus: δὲ pro ἢ M. du Soul. Ego secutus sum lectionem Scholii ad Jov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest: Schol. Theocr. ad Id. i. 21., Τὸν Πρίηπον Νύμφης Ναΐδος ἢ * Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱόν. Quid si rectius in hoc nostro scholio pro Διώνης legatur Χιόνης; Corruptus sine dubio Strabo xiii. p. 879. A., Εἴτε τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν θεῶν, ὁρμησάντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων. Illa τῶν θεῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur G. Cuper. ad Marm. Ant. p. 300. orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χιόνης· scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampsaceni, tanti numinis cultores præcipui, persuasissimum habebant, teste Pausan. ix. p. 771." T. Hemsterh. Quod ad Strab. loc. attinet, pro τῶν θεῶν Tyrwhitt. ap. Falc. p. 848. reposuit τὸν θεὸν, quod et in Cod. Mosc. reperitur. An leg. Νύμφης Δωδωνίδος? Vid. Heyn. ad Apollodor. iii. 4. 3. Χιόνη quidem Gr. esse nomen non negamus, quippe quod extet in Etym. p. 87. 40., Χιόνη, ὄνομα ἡρωΐδος: Pausan. i. 38. Apollod. iii. 15. Hygin. F. 157., de Chione Boreæ et Orithyiæ filia; Ovid. Met. xi. 300. de Chione Dædalionis filia, Apollini et Mercurio amata; Martial. iii. 34. de scorto famoso. Sed Chionæ mentionem, ubi de Baccho sermo sit, nusquam alibi quam in Theocr. Schol. invenias, atque adeo ibi sine dubio legendum Διώνης pro Χιόνης, et in Luciani Schol. Διώνης pro Διόνης recte emendatum censemus. Homero Dione Veneris mater est, Il. E. 370., Ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δῖ' Ἀφροδίτη, Μητρὸς ἑῆς, et 381., Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διώνη, δῖα θεάων: Hymn. in Apoll. 92., θεαὶ δ' ἔσαν ἔνδοθι πᾶσαι, Ὅσσαι ἄρισται ἔσαν, Διώνη τε, Ῥείη τε. Eustath. ad Il. E. p. 558. 14., Ὡς πατρωνυμικὸν ἡ Διώνη ἡ τῆς Ἀφροδίτης μήτηρ· ὡς γὰρ * Ἀκρίσιος * Ἀκρισιώνη, οὕτω πως Διὸς Διώνη· εἰ δὲ Διώνης ἡ Ἀφροδίτη, οὐκ οἶδεν ἄρα Ὅμηρος τὴν καθ' Ἡσίοδον ἐκ μηδέων γέννησιν αὐτῆς, καθ' ἣν ἐκεῖνος φιλομηδῆ οἶδεν αὐτήν: Hesiod. Theog. 16., Καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην, Ἥβην τε χρυσοστέφανον, καλήν τε Διώνην: v. 353., ἐρατή τε Διώνη, ubi Dione Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος filia dicitur. Etym. p. 280. 41., Διώνη· ἡ θεὸς (Zonar. p. 522., ἡ Ἀφροδίτη), ἀπὸ τοῦ Διὸς, Διώνη, κατὰ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω, ὅτι

αὐτὴ πρῶτον γέγονε (Zonar. l. c., γέγονε πρώτη) γαμετὴ τοῦ Διὸς, ἢ ἀπὸ τοῦ διδῶ, Διδώνη καὶ Διώνη, ἡ διδοῦσα τὰς τῆς γενέσεως ἡδονὰς, ἢ διεύνη τις ἐστὶν, ἡ πρώτη * διευνασθεῖσα, ἢ ἀπὸ τοῦ διαίνεσθαι τὸ ὑγραίνεσθαι ἀπὸ τῶν ὑετῶν, ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ γῇ. Orph. in Εὐχῇ 11. Veneris meminit, Ἀφρογενής τε θεὰ, μεγαλώνυμα δῶρα λαχοῦσα, deinde v. 19. invocat, Λητώ τ' εὐπλόκαμον θείην, σεμνήν τε. Διώνην. Ita edidit Herm., sed leg. Λητώ τ', εὐπλόκαμον Θείαν, σεμνήν τε Διώνην. Sic in Fr. viii. e Proclo in Tim. L. v. p. 295. 30., Τίκτει ἡ γῆ λαθοῦσα τὸν οὐρανὸν, ὥς φησιν ὁ θεολόγος· Ἑπτὰ μὲν εὐειδεῖς κούρας, ἑλικώπιδας, ἁγνὰς, Ἑπτὰ δὲ παῖδας ἄνακτας ἐγείνατο λαχνήεντας· Θυγατέρας μὲν τίκτε Θέμιν καὶ εὔφρονα Τηθὺν, Μνημοσύνην τε * βαθυπλόκαμον, Θείαν τε μάκαιραν· Ἠδὲ Διώνην τίκτεν, ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν. Apollodor. i. 1., Τηθὺν, Ῥέαν, Θέμιν, Μνημοσύνην, Διώνην, Θείαν. Secundum Cic. de N. D. iii. 23. Diona Oceani et Tethyos filia ex Jove Venerem tertiam (h. e. quæ Vulcani uxor et Martis mater fuit) peperit. Hygin. in præf. Ætheris et Terræ filiam facit. Vide Theocr. Id. vii. 116. xv. 11. xvii. 36. Eurip. Hel. 1104. Antig. Fragm. xvii. Apollodor. i. 3. 3. At sæpissime hoc nomine ipsa filia Venus appellatur, Ovid. Fast. ii. 461. v. 309. de Ar. Am. iii. 3. Statio ii. Sylv. vii. 2. colles Isthmiæ Diones sunt montis Acrocorinthi in Isthmo, in quibus templum fuit Veneri sacrum. "Διωναίη dicitur Venus a matre Dione, Dionys. "Af." H. St. Thes. Ind. De Pamphylica urbe Aspendo v. 853., Ἔνθα συοκτονίῃσι Διωναίην ἱλάονται. Sic in Orphei Argon. v. 1331., Διωναίη Ἀφροδίτη. Vide Gesn. et Forcell. Lex. v. Dionæus. Suidas: Διωναία· ἡ Ἀφροδίτη, καὶ Διώνη ἡ αὐτή. "Epithetum hoc Veneri proculdubio tributum fuit a * Διωνία, quæ erat urbs Cypri; teste Steph. B." Kuster. At et Διωναίη a Διωνία formari non potest, et teste eod. Steph. B. gentile est * Διωνιᾶται, ὡς * Κυδωνιᾶται. Rectius ergo statueris, urbem Διωνία nomen a Venere vel Veneris matre Diona adeptam esse. Theocr. Id. xv. 106., Κύπρι Διωναία. Sed et ad Bacchi historiam pertinere Dionam, satis patet. Dionæum antrum ap. Horat. ii. Od i. extr. est sub Nysa, altero Parnassi jugo, quod Baccho sacrum est. Ita Acron. Hesych. Βάκχου Διώνης· οἱ μὲν * βακχευτηρίας Σεμέλης, οἱ δὲ Βάκχου τοῦ Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης τῆς Διώνης· παρόσον διωνυμία (Cod. Ven. διώνυμα) περὶ τὰς θεάς. Πράξιλλα δὲ ἡ Σικυωνία Ἀφροδίτης παῖδα τὸν θεὸν ἱστορεῖ, ubi pro βακχευτηρίας Palmer. Βάκχου τῆς, Vales. et Is. Voss., * βακχευτρίας. (Hesych. Βακχεία· ἑορτὴ Διονύσου, βακχεύτρια.) "Hujus glossa mutila tantum pars in Lex. Rhetor. Ms. (ap. Bekk. Anecd. Gr. i. 225.) extat, Βάκχου Διώνη· οἱ μὲν, βακχεύτριαν Σεμέλης, οἱ δὲ Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης. Recte Διώνη et βακχεύτριαν." Ruhnk. in Auct. Emendd. in Hes. Sed fallitur vir doctus, hinc initio Hesychianæ glossæ Διώνη restituendum censens pro Διώνης. Alia enim est ratio Grammatici S. Germ.; alia Hesychii, apud quem verba, quæ statim leguntur, Βάκχου τοῦ Διονύσου καὶ Ἀφροδίτης τῆς Διώνης, vulgatam scripturam satis tuentur. Nec melior est ejusdem viri docti sententia, βακχεύτριαν Hesychio ex eod. Grammat. S. Germ. pro βακχευτηρίας restituentis, cum proculdubio utraque lectio falsa sit. Quid enim? quid rei est Βακχευτρία, τοῦ Διονύσου ἱερεία, cum Semele? Bacchæ sunt Bacchi ipsius; non Semeles, Bacchi matris. Quonam autem pacto emendandi sint Lexicographi isti, nobis in hac festinatione non liquet. Etiam Valckenaerio ad Ammon. p. 208. (pariter ac Hemsterhusio) nomen Διώνη suspectum est:—"Pro Αἰσύλη in Schol. ad Hom. Il. Σ. 486. Φαισύλη perbene ex Hesiodo restituendum censuit Cantab. Iliadis Editor. [Αἰσύλη habet Villois. Schol., sed Φαισύλη legitur in Tzetzæ Chil. xii. 171.] Aliud ibid. est inter Bacchi nutrices nomen Διώνη, quod ego non dubitanter ita emendandum puto, ut pro Διώνη reponatur Θυώνη· Dione enim Bacchi fuit mater, Thyone, nutrix, uti gravissimus auctor est Panyasis ἐν τρίτῳ Ἡρακλείας, Καί ῥ' ὁ μὲν ἐκ κόλποιο τροφοῦ θόρε ποσσὶ Θυώνης, ap. Schol. Pindari ad Pyth. iii. 175." Imo in Pseudo-Didymo recte se habet vox Διώνη, quæ et in Villois. Schol. reperitur. Schol. Pindari l. c.: Θυώνην (ὁ Πίνδαρος) τὴν Σεμέλην λέγει—Ἄλλως. Θυώνη· τῇ Σεμέλῃ φησί· διωνυμίᾳ γὰρ ἐκέχρητο· εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τὴν Διώνην λέγουσι, ὥσπερ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιγόνῃ, (v. Valck. Diatr. c. xv.) Ἔνιοι δὲ τὴν Θυώνην ἑτέραν τῆς Σεμέλης φασὶ καὶ τροφὸν τοῦ Διονύσου, ὥσπερ Πανύασις. Thyone Bacchi nutrix nusquam alibi quam in hoc Panyasidis versu dicitur; at Semeles, quicquid contradicere videatur Valck., sub nomine Thyones, poetæ et Gr. et Lat. meminerunt. Vide Pind. loc. Hesych. Θυώνη· ἡ Σεμέλη, ubi Cod. Ven. habet ἡ σεμνή. "Memorabilis est Codicis lectio, quam Musurus docte quidem mutavit; nescio tamen, an vere." N. Schow. Dubitare de hac correctione non debebat vir doctus: nam in seq. glossa est, Θυωνίδας· ὁ Διόνυσος παρὰ Ῥοδίοις, ubi Albertius affert ex Oppiani Cyn. i. 27., * Θυωναίῳ Διονύσῳ, (v. ibi Ritterh.) et ex Horatio i. 17. 23., Semeleius Thyoneus. Suidas: Θυώνη· ἡ Σεμέλη, παρὰ τὸ θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν. Quod matrem Thyonem in cœlum ex inferis ducit Bacchus, narratum est ap. Diod. S. iv. 25. iii. 62. Apollod. iii. 5. 2. cf. Epigr. Cyzic. 1. Lectionem Διώνη in Schol. Hom. non sollicitandam esse, Valckenaer. docere potuit Strabo viii. p. 505. ed. Falc., Ὑπὸ τούτοις ἐστὶν ἐν τῇ παραλίᾳ δύο ἄντρα, τὸ μὲν νυμφῶν * Ἀνιγριάδων, τὸ δὲ ἐν ᾧ τὰ περὶ τὰς Ἀτλαντίδας καὶ τὴν Δαρδάνου γένεσιν· ἐνταῦθα δὲ καὶ τὰ μὲν ἄλση, τό τε * Διωναῖον, καὶ τὸ * Εὐρυκύδειον. Sic locum restituit Xylander, probante Casaub. Vulgo, Ἰωναῖον—Εὐρυκίδιον. Dione enim, Bacchi nutrix, Atlantis fuit. Sed, ut ex hac digressione ad v. Ἑρμαφρόδιτος revertamur, "Hermaphroditus, Mercurii et Veneris, quorum nomina gerit, filius, Mercurio genitore satus, genitrice Cythere, Nominis ut mixti, sic corporis Hermaphroditus. Hic fuit Androgynus, vir et mulier. Quum adolescens se lavaret in quodam fonte Cariæ, cui inerat Salmacis nympha, illa eum amans amplexa, deos oravit, ut ex ambobus unus fieret, idque factum est. Hinc omnes Androgyni vocantur Hermaphroditi. Martial. vi. 68. Ovid. Met. iv. 383. Extat in Vett. Epigrr. Pithoei p. 8. Pulicis cujusdam acutum epigramma in Hermaphroditum, quod huc referre non piget:—Quum mea me genetrix gravida gestaret in alvo, Quid pareret, fertur consuluisse deos. Mas est, Phœbus ait; Mars femina; Junoque neutrum. Quumque forem natus, Hermaphroditus eram. Quærenti letum Dea sic ait, Occidet armis; Mars, cruce; Phœbus, aquis. Sors rata quæque fuit. Arbor obumbrat aquas; adscendo, decidit ensis, Quem tuleram, casu labor et ipse super. Pes hæsit ramis, caput incidit amne; tulique Femina, vir, neutrum, flumina, tela, crucem. Vide Menagiana T. iv. p. 432. 439. Non. iii. 89. ['Frontem fem. gen. Virg. Et frontem obscœnam rugis arat. Masc. Titin. Setina, Quasi Hermaphroditus fimbriarum frontem gestas, leg. fimbriatum. Plautus ibid., Nam coloratum frontem habet petilis. Mutilus in fine locus est, sed facile corrigendus ex eod. Non. ii. 620., ubi: Plautus Plotino, Nam coloratam leg. coloratum frontem habet petilis habris leg. labris.] Martial. x. 4." Gesner. Thes. L. L. "Referunt Astrologi androgynorum ortus causam, in certum quendam utriusque stellæ, Mercurii Venerisque coitum: inde nomen." Harduin. l. c. Huic notioni favet, quod in Luciani Philopatr. xxiv. T. iii. p. 613. legatur, Ὁ Ἄρης εἰ * τετραγωνήσει τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσει τὸν ἥλιον; ἡ Ἀφροδίτη εἰ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ συνοδεύσει, καὶ Ἑρμαφροδίτους ἀποκυήσουσιν, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἥδεσθε; Hesych. Ἀδαγοοῦς· θεός τις παρὰ Φρυξὶν, Ἑρμαφρόδιτος. Vide Jablonsk. supra Lex. Vocc. peregr. p. cxxxviii. a. Pausan. vii. 17.: Νομίζουσί γε μὴν οὐχ οὕτω τὰ ἐς τὸν Ἄττην, ἀλλὰ ἐπιχώριός ἐστιν ἄλλος σφίσιν ἐς αὐτὸν λόγος. Δία ὑπνωμένον ἀφιέναι σπέρμα ἐς γῆν, τὴν δὲ ἀνὰ χρόνον ἀνεῖναι δαίμονα διπλᾶ ἔχοντα αἰδοῖα, τὰ μὲν ἀνδρὸς, τὰ δὲ αὐτῷ γυναικός· ὄνομα δὲ Ἀγδίστιν αὐτῷ τίθενται. Vide Jo. Lydum de Mens. p. 89.

"ἙΡΜΑΘΗΝΗ esse dicitur Mercurii et Minervæ statua," H. St. Thes. Ind. Est statua duplex Mercurii et Minervæ; solebant enim Romani Mercurii ac Minervæ statuas conjungere in Gymnasiis, dicareque. Cicero ad Attic. i. 1., Hermathena tua valde me delectat, et posita ita belle est, ut totum gymnasium ἡλίου ἀνάθημα esse videatur. Gesner. Thes. L. L. ἡλίου ἀνάθημα exponit Soli dicatum; illustre, et consuli jubet Spon. i. 4. Turnebi Advers. viii. 24. Manut. ad Cic. Attic. i. 4. Casaub. ad Cic. Attic. i. 1. p. 23. Sed omnino amplectenda est lectio, quam in Msto invenit Grævius, ejus ἀνάθημα, aut, quæ propius accedit ad ἡλίου, Casaub. conjectura, illius ἀνάθημα, probante Ernestio, quem vide in Ind. Gr. Lat. v. Ἡλίου. Cic. ad Attic. i. 4., Quod ad me de Hermathena scribis, per mihi gratum est ornamentum Academiæ et proprium meæ, quod et Hermes commune omnium, et Minerva singulare est insigne ejus gymnasii. Sic ex Ernestii conjectura dedimus: vulgo legitur, Per mihi gratum est, et ornamentum Academiæ proprium meæ.

* HERMERACLES, Mercurii et Herculis conjunctum signum seu statua. Cic. ad Attic. i. 10., "Signa nostra et Hermeraclas, ut scribis, cum commodissime poteris, velim imponi, et si quod aliud οἰκεῖον ejus loci, quem non ignoras, reperies, et maxime, quæ tibi palæstræ gymnasiique videbuntur esse." "Certe Athenienses," inquit Gesner. Thes. L. L., "Mercurio et Herculi statuas in Gymnasiis ponebant. Testis Athen. xiii. (v. infra ad v. Hermerotes). Sed et Romani aram Herculi communem cum Musis esse voluerunt. Auctor Plut. Probl. lix. (T. vii. p. 125. ed. Reisk., Διὰ τί κοινὸς ἦν βωμὸς Ἡρακλέους καὶ Μουσῶν; ἢ ὅτι γράμματα τοὺς περὶ Εὔανδρον ἐδίδαξεν Ἡρακλῆς, ὡς Ἰόβας ἱστόρηκε· καὶ τὸ πρᾶγμα σεμνὸν ἐνομίζετο, φίλους καὶ συγγενεῖς διδασκόντων. Ὀψὲ δ' ἤρξαντο μισθοῦ διδάσκειν· καὶ πρῶτος ἀνέῳξε γραμματοδιδασκαλεῖον Σπόριος Καρβίλιος ἀπελεύθερος Καρβιλίου τοῦ πρώτου γαμετὴν ἐκβαλόντος.) Cf. Spon. i. 4. Lex. Pitisc. item interpretes Cicer. loc. c."

* HERMEROTES, Signa composita ex Herme i. Mercurio et Cupidine, qui Ἔρως Græcis dicitur, quibus prisci exprimebant amori conjunctam esse eloquentiam debere. Plin. xxxvi. 5.:—'Pollius Asinio, ut fuit acris vehementiæ, sic quoque spectari monumenta sua voluit. In iis sunt Centauri Nymphas gerentes Archesitæ [l. Arcesilai], * Thespiades Cleomenis [i. e. Musæ Thespias, Bœotiæ oppidum, incolentes], Oceanus et Jupiter Eutochi, Hippiades Stephani, Hermerotes Taurisci, non cælatoris illius, sed Tralliani.' Vide Spon. i. 4. Gyrald. Synt. Deor. ix. "Hermerotes, sic libri omnes. Mercurii et Cupidinis simul juncta in uno lapide simulacra. Sic Hermathena, de qua nos alibi, Mercurium et Minervam indicat. In uno lapide tria interdum numina copulata esse Philodemi de Panos effigie Epigramma testatur, (in Anthol. T. ii. p. 78. ed. Jacobs.), Τρισσοὺς ἀθανάτους χωρεῖ λίθος· ἃ κεφαλὰ γὰρ Μανύει Πᾶνα τὸν αἰγόκερων, Στέρνα δὲ καὶ νηδὺς, Ἡρακλέα, λοιπὰ δὲ μηρῶν Καὶ κνήμης Ἑρμῆς ὁ * πτερόπους ἔλαχε. Θύειν ἀρνήσῃ, ξένε, μηκέτι· τοῦ γὰρ ἑνὸς σοι Θύματος οἱ τρισσοὶ δαίμονες ἁπτόμεθα." Harduin. "Scriptum est in statuam, quæ simul Pana, Herculem, et Mercurium referebat. Winkelmann. Monim. Ined. T. ii. p. 48. hoc non de una, sed de pluribus statuis accipiebat, un groppo, in quo sibi non assentientem habet Heynium in Comment. x. p. 90., qui animadvertit, hoc signum male cum Hermerote confundi ab Harduino l. c. De more veterum plurium deorum signa in unum conflandi egit Huetius ad h. l. p. 32. Huic mori fortasse locum dedit nobilissima apud Hom. descriptio Il. B. 479., μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων, Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διῒ τερπικεραύνῳ, Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι." Jacobs. Vir hic doctus non animadvertit se, dum ab Heynio stat, Harduinum Philodemi signum cum Hermerote male confundere credente, ad Huetii sententiam, eodem hoc ipso modo rem explicantis, lectores suos remisisse. Huetii enim verba sunt hæc:—"Mos fuit veterum, signa plurium Deorum in unum conflare. Hinc Hermeraclæ, * Hermopanes [Ἑρμόπαν, ανος, ὁ, vide Schneid. Lex.] Hermerotes, * Hermanubies. Scio sic esse dicta simulacra quædam, quod infima parte in quadratam basin desinerent, qua figura Mercurii statuæ proponi sæpe solebant, et Hermæ appellabantur. At aliqua etiam, quorum nominibus inerat Hermæ nomen, integra erant, nec a quadrata basi, sed a Mercurii specie nomen ejus retinebant. Hujusmodi fuit simulacrum a Philodemo hic celebratum. Plurium etiam

κουρυτρόφον, * οὐρεσιφοῖτιν, Λισσομένοις κούρην τελεταῖς ὁσίῃσι παρεῖναι, Βουκόλῳ εὐμενέουσαν ἀεὶ κεχαρηότι θυμῷ. Lucian. Necyom. ix. T. i. p. 468., Περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες· ἡγεῖτο δὲ ὁ * Μιθροβαρζάνης· βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν· ὁ δὲ Μάγος ἐν τοσούτῳ δᾷδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐριννύας, καὶ * Νυχίαν Ἑκάτην, καὶ Ἐπαινὴν Περσεφόνειαν. "Apparet satis desumtum ex vetusto carmine, et esse hexametrum, quod mutare Lucianus non solet, idque ut recipiamus, puto legendum, Ἑκάτην, καὶπεινὴν Περσεφόνειαν." Jac. Gronov. Hesiod. Theog. v. 768., Ἰφθίμου τ' Ἀΐδεω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης, ubi J. G. Grævius hæc notavit :—" Est hoc proprium Proserpinæ epitheton. Hom. Il. I. (v. 569.), Κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν. Proclus superius ad Ἔργα (v. 643.), Αἰνεῖν δέ τινες παραιτεῖσθαι παρέλαβον, ὥσπερ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν. Restituenda h. v. Luciani Necyom. l. c." " Secuti sumus emendationem cl. Grævii, et ante eum Vorstii, de qua controversia moveri non potest. Ed. Fl. ἐπεινὴν, quod prope ad veram accedit: καιπεινὴν P." M. du Soul. " Quum epith. αἰπεινὴ, quamvis vox sit bene Græca, Proserpinæ nullo pacto conveniat, optime Grævius tale restituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, sed etiam apud Homerum, quem ubique Noster imitatur, in frequenti est usu, atque adeo in ipsa Νεκυομαντείᾳ, Od. Λ. v. 47., (Ἰφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ,) unde jam in superioribus hæc multa fuisse derivata compertum est. Vide Od. K. v. 491., (Εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης), v. 534., (Ἰφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ), et v. 564., (Εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης)." T. Hemsterh.] " Ἐπαινὴ Hesych. ἐπαινετὴ, ἢ δεινὴ καὶ φοβερά: procul dubio respicienti " ad hoc hemistichium Hom. Il. (I. v. 457.), ἐπαινὴ " Περσεφόνεια. Hoc ipsum ἐπαινὴ Schol. Hesiodi " (imo Hom.) exponit et ipse ἐπίφοβος, δεινὴ, Hor- " renda, Atrox: quoniam αἰνὸν dicitur τὸ δεινὸν, " sed addens, per antiphrasin quoque sic cognomi- " natam dici posse ἣν οὐκ ἄν τις ἐπαινέσειεν, vel hy- " perbolice ἣν ἄν τις ἐπαινεῖν παραιτήσαιτο. [Eadem " verba et in Villoisoni Schol. sunt.] Plut. et aliam " affert expositionem. Nam in Lib. de Aud. Poem. " p. 39 (=80. T. vi. ed. Reisk.), quum dixisset in " hoc Hesiodeo (E. κ. H. v. 641.), Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, " τὸ ἐπαινεῖν positum pro παραιτεῖσθαι, subjungit, " ita et ἐπαινὴν Περσεφόνειαν quosdam dictam velle " quasi παραιτητὴν, Recusandam vel Deprecandam." H. St. Thes. Ind. [" In ratione vocis explicanda, ut fere vetustissimæ, quarum usus post Homerum pede-

A tentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum dissensum Schol. explicat ad Il. I. v. 457. Duplicem interpretationem adnotavit Hesych. Ἐπαινή· ἐπαινετὴ, ἢ δεινὴ καὶ φοβερά. Aliam Eust. ad Od. K. p. 1665. 6., Ἔστι δὲ ἐπαινὴ Περσεφόνη ἡ (vulgo ἢ) αἰανὴ, τουτέστιν ἐν σκότει διάγουσα, ἢ μᾶλλον, αἰνὴ ἡ δεινὴ, πλεοναζούσης καὶ νῦν προθέσεως, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. (Adde eund. ad Il. I. p. 763. 46., Ἐν δὲ τῷ ἐπαρὰς, πλεονάζει ἡ πρόθεσις, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐπιβουκόλος, καὶ ἐπίουρος, καὶ μετ' ὀλίγα εὐθὺς, ἐπαινὴ Περσεφόνεια, ἡ αἰνὴ, τουτέστι δεινὴ, et 64., Ἐπαινὴ δὲ, οὐ μόνον ἡ αἰνὴ ὡς ἐῤῥέθη, ἀλλὰ καὶ ἡ αἰανὴ διὰ τὸ ἐν σκότῳ εἶναι.) Quod ex Proclo ad Hesiod. Ἐ. κ. Ἡ. v. 641. Grævius adtulit, ille sine dubio sumserat a Plutarcho, cujus commentarios Hesiodeos pœne totos sibi vindicavit. Audi Plut. περὶ Παιδ. Ἀγ. (imo, Πῶς δεῖ τὸν Νέον,) p. 23. A., Οὕτω δὲ καὶ τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοί φασιν ὡς παραιτητὴν εἰρῆσθαι. Marcell. Empir. c. xv. p. 112., si os, aliudve quid hæserit faucibus, hos versus dicendos in aurem B ejus, qui offocabitur, præcipit, Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου Ἐξ Ἄϊδος πέμψειεν ἐπαινὴ Περσεφόνεια. Sunt autem plane Homerici, nam præter alias dotes rarissimas ad incantationem etiam Poetæ numeri mirifice valebant, ex Od. Λ. v. 633.: hoc solum discrimen interest, quod in editis pro ἐπαινὴ nunc legatur ἀγαυὴ, neque dicere habeo, utrum illud temere sit mutatum, an priscæ lectionis fidem conservet. (Vide Clark. et Ernest. Vulgatæ lectioni omnino favet, quod idem epitheton ἀγαυὴ bis in hoc ipso libro Proserpinæ tribuatur, nempe v. 212., Ἢ τί μοι εἴδωλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνεια, et v. 225., Ὤτρυνεν γὰρ ἀγαυὴ Περσεφόνεια.) Idem ego verbum reponendum puto in Orphei versu apud Diacon. Alleg. Theog. Hesiodi p. 268., Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήζω, Τριοδῖτιν ἐπαινήν: vulgo scribitur ἐφανὴν, quod nullius est pretii." T. Hemsterh. ad Lucian. l. c. " Pro ἐφανὴν, quod nihili esse putarem, posui ἐραννὴν, epitheton, quod, si minus Hecatæ, certe Lunæ ac Triviæ convenire, nemo te- C mere negaverit. Sed totus versus sic, ut conjeceram, legitur in Εὐχῇ v. 45." Gesner. ad Orph. Fragm. xxxiv. T. ii. p. 490. De præclara hac Hemsterh. emendatione silet et Hermann.]

[Apollon. R. iii. v. 1207., Πηχύϊον δ' ἄρ' ἔπειτα πέδῳ ἔνι βόθρον ὀρύξας Νήησε σχίζας, ἐπὶ δ' ἀρνειοῦ τάμε λαιμὸν, Αὐτόν τ' εὖ καθύπερθε τανύσσατο· δαῖε δὲ * φιτροὺς, Πῦρ ὑπένερθεν ἱεὶς, ἐπὶ δὲ μιγάδας χέε λοιβὰς, Βριμὼ κικλήσκων Ἑκάτην ἐπαρωγὸν ἀέθλων. Καί ῥ' ὁ μὲν ἀγκαλέσας πάλιν ἔστιχεν· ἡ δ' ἀΐουσα Κευθμῶν ἐξ ὑπάτων δεινὴ θεὸς ἀντεβόλησεν Ἱροῖς Αἰσονίδαο· πέριξ δέ μιν ἐστεφάνωντο Σμερδαλέοι δρυΐνοισι μετὰ πτόρθοισι δράκοντες· Στράπτε δ' ἀπειρέσιον δαΐδων σέλας· ἀμφὶ δὲ τήν γε Ὀξείῃ ὑλακῇ χθόνιοι κύνες ἐφθέγγοντο. " Nescio an huc referri debeat Varronis Ata-

Deorum atque adeo omnium signa inerant in Hierapolitanis imaginibus Syriæ Deæ et Apollinis, quarum meminerunt Lucian. et Macrob. Ad earum quoque exemplum fabricatum fuit Myobarbum Ausonii, de quo nos alibi fuse egimus." Athen. xiii. p. 561. d., Ἔτι δὲ καὶ οἱ τούτου (Zenone Citico) πρεσβύτεροι κατὰ φιλοσοφίαν σεμνόν τινα τὸν Ἔρωτα καὶ παντὸς αἰσχροῦ κεχωρισμένον ᾔδεσαν. Δῆλον ἐκ τοῦ κατὰ γυμνάσια αὐτὸν * συνιδρῦσθαι Ἑρμῇ καὶ Ἡρακλεῖ, τῷ μὲν λόγου, τῷ δὲ ἀλκῆς προεστῶτι· ὧν ἑνωθέντων φιλία τε καὶ ὁμόνοια γεννᾶται, δι' ὧν ἡ καλλίστη ἐλευθερία τοῖς ταῦτα μετιοῦσιν συναύξεται. Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἀπέσχον τοῦ συνουσίας τινὸς διαλαβεῖν προεστάναι τὸν Ἔρωτα, ὥστε, τῆς Ἀκαδημίας * ἐκδήλως τῇ Ἀθηνᾷ καθιερωμένης, αὐτόθι τὸν Ἔρωτα ἱδρυσάμενοι συνθύουσιν αὐτῷ. Ubi Casaub.:—" Ait Amorem in Gymnasiis solitum συνιδρῦσθαι Ἑρμῇ καὶ Ἡρακλεῖ. Notabunt studiosi de Cupidine; non enim passim obvium. At Mercurium et Herculem ornamenta fuisse omnium gymnasiorum, passim testantur Græci, et M. Tullius ad Attic. (i. 10.) Itaque fuerunt, qui unum ex duobus signum conficerent: Hermeraclam vocat idem Tullius." Mirum sane est Casaub. Schweighæuserique diligentiam effugisse et Plinii Hermerotes, et hæc Plutarchi verba in Conj. Præc. T. vi. p. 523. ed. Reisk., Καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τῇ Ἀφροδίτῃ τὸν Ἑρμῆν συγκαθίδρυσαν, ὡς τῆς περὶ τὸν γάμον ἡδονῆς μάλιστα λόγου δεομένης. " Quod hic (i. e. in lapide quodam honori Antinoi dedicato) nominatur * Antinous, σύνθρονος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ θεῶν, deorum Ægypti consessor et consors, illud significat: urbem de hujus nomine * Antinoum sive * Antinoopolin in Thebaide jussu Hadriani appellatam, non a fundamentis fuisse novam factam, sed ejus gratia instauratam, et quasi denuo conditam, cum esset ante is locus alii numini consecratus. * Besam deum illum et urbem quoque priores vocabant: quam appellationem diu etiam postea retinuerunt Ægyptii, altera Græcis relicta. Propterea fuere qui de duobus unum nomen componerent, et oppidum istud * Besantinoum appellarent. Photius patriarcha, de Helladio scriptore Ægyptio, Οὗτος ὁ συγγραφεὺς ὁ ταῦτα συνταξάμενος, γένος μὲν Αἰγύπτιος ἦν, πόλεως δὲ τῆς Ἀντινόου, ἢ, ὡς αὐτὸς ἐπιγράφει, Βησαντινόου. Duorum numinum appellationes in unam conflatæ, ut in Hermeraclas, Hermathena, * Heraclammon, * Hermammon." Casaub. in Spartian. p. 28. e. ed. 1620.

Sed non satis vim vocabulorum, Hermathena, Hermeracles, Hermerotes etc. percepisse viri docti videntur, interpretantes modo duorum numinum statuas in unam conflatas, modo duorum numinum statuas in una eademque basi positas, modo duorum numinum simulacra simul juncta in uno lapide. Hermathena (et sic de ceteris id genus vocabulis censendum est,) non Mercurii et Minervæ statuam significat, in qua utriusque forma effingatur integra, sed in qua forma et Dei et Deæ dimidiata videatur, parte superiore illum, parte autem inferiore hanc referente. Hoc satis patet ex Philodemi Epigr. ubi describitur statua paganicam quandam trinitatem exhibens, i. e. tres personas in uno numine, (vide quæ de Ethicorum Trinitatibus scripsit Barker. in *Class. Journ.* N. v. p. 125. etc.) nempe capite Panis cornigero, pectore ventreque Herculis, Mercurii autem femore et suris. Patet porro id ex voce Hermaphroditus similiter composita, quæ de una eademque persona, sed natura duplici, et virili et muliebri, prædita, dicitur, et denique ex voce Besantinous, quæ non de duabus urbibus ponitur in unam conflatis, sed de una eademque urbe, adeo Antinoi gratia instaurata et quasi denuo condita, ut pro veteri Besæ nomine apud quosdam Besantinous diceretur, duorum numinum, Antinoi et Besæ, appellationibus in una junctis.

cini versus apud Nonium in Angues: Cujus ut adspexit torta caput angue revinctum. Quernis ramis et serpentibus coronari solitam fuisse Hecaten, ostendit Schol., adlato cantici fragm. e Sophoclis Ῥιζοτόμοις, quod a præstantissimo Valckenaerio Diatrib. Eurip. p. 167. maximam partem emendatum hic proponam: Ἥλιε δέσποτα, Καὶ πῦρ ἱερὸν, τῆς Εἰνοδίας Ἑκάτης ἔγχος,[1] τῷ δι' Ὀλύμπου Πολλὴ φέρεται καὶ γῆς, καίουσ' Ἱερᾶς τριόδους, στεφανωσαμένη Δρυσὶ καὶ πλεκταῖς Ὠμῶν σπείρησι δρακόντων. Virg. Æn. vi. 256., Sub pedibus mugire solum, et juga cœpta moveri Sylvarum, visæque canes ululare per umbram, Adventante dea. Seneca Trag. in Œdip. v. 569., Latravit Hecates turba; ter valles cavæ

A Sonuere mœstum; tota succusso solo Pulsata tellus. Theocr. in Pharmaceut. (ii. 35.), Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται· Ἀ θεὸς ἐν τριόδοισι. In Hecates comitatu semper memorantur canes, quod illi sacrum fuit animal, ideo Ἑκάτης ἄγαλμα a nescio quo poeta dictum. Ipsam quoque Deam canino capite finxerunt veteres: has ob causas Orpheo Σκυλακῖτις, Lycophroni * Κυνοσφανὴς appellatur." Brunck. Locus est hic: Ζήρινθον ἄντρον τῆς κυνοσφανοῦς θεᾶς (leg. θεοῦ ex Codd. et Schol. Nicandri v. 460.) Λιπὼν, ἐρυμνὸν κτίσμα Κυρβάντων, * Σάον,[2] ubi "κυνοφαγοῦς Vat. 1421. Alex. et Cas. Chart. κυνοσφάγου alii, κυνοσφάγους Seld. κυνοσγανοῦς (κυνοσφανοῦς) impressi, aliique." Sebastiani Varietas

[1] "Non ausim ἔγχος cum Scalig. in φέγγος mutare, quia novator est Sophocles etiam in voce ἔγχος, in qua vide Etym. M. p. 313. 3." L. C. Valck. Diatr. in Eurip. Dram. Reliqq. p. 167. Locus est hic: Ἔγχος· τὸ δόρυ, παρὰ τὸ ἔχω ἔχος καὶ ἔγχος. Ἰστέον ὅτι ἔγχος καὶ ξίφος καὶ δόρυ τὸ αὐτὸ οἶδεν Ὅμηρος, (sed vide Eustath. mox citandum,) ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν, οἷον, Τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται, καὶ τὸ πῦρ, οἷον, Ἔγχος ἱέμενος, τὸ τὴν ὁρμὴν ἔχον. "Videtur neutro gen. scripsisse ἱέμενον, seu ἱέμενον; ut innuit expositio, ὁρμὴν ἔχον." Sylburg. Brunckius in Lex. Sophocl., vel ex sua conjectura, vel Sylburgio monitus, dedit Ἔγχος ἱέμενον, suspicaturque non sine veri specie locum hunc ad illud pertinere Ῥιζοτόμων fragmentum, quod nobis servavit Schol. Apollon. R. An pro ἱερὸν, ut legitur in Schol. edito pariter atque in Schol. ex Cod. Par., reponendum ἱέμενον, ex Etymol.? Judicent rei metricæ periti. Ceterum, quod Sophocles in voce ἔγχος novator sit, præter Etym. a Valck. laudatum, docet Eustath. ad Il. Γ. p. 422. 6., Ἔγχος μὲν οὖν ἐνταῦθα καὶ ἐγχείας, πολλάκις φησὶ, δόρυ δὲ οὐδὲ εἰσάπαξ, καὶ ἴσως αὗται μὲν ὀρεκταὶ, ἐκεῖνα δὲ καὶ ἀφίεντο, τυχὸν δὲ καὶ τῷ μήκει διέφερον· διὸ καὶ περὶ τῶν μονομάχων τούτων, φησὶν ὅτι μακραῖς ἐγχείαις μαχήσονται, et v. 34., Δύναται δὲ δολιχόσκιον ἔγχος λέγεσθαι, καὶ πρὸς διαστολὴν ξίφους, ἔγχος γὰρ καὶ τὸ ξίφος παρὰ τοῖς τραγικοῖς: ad Il. E. p. 604. 1., Καὶ ὅτι ἔγχος οὐ μόνον δόρυ δηλοῖ, ἀλλά που καὶ ξίφος, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, δῆλόν ἐστιν: et ad Il. Z. p. 644. 45., * Σκοπητέον δὲ εἴπερ τὸ ἑνδεκάπηχυ καὶ πρὸς διαστολήν τινα εἴρηται, καὶ σαφήνειαν, ὡς ἔγχους δυναμένου καὶ τοῦ ξίφους λέγεσθαι. Σοφοκλῆς γὰρ ἔγχος περιπετὲς εἰπεῖν ἐτόλμησεν, ᾧ περιπέπτωκεν Αἴας, ξίφος ὂν ἐκεῖνο πάντως. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ τολμηρῶς ἔφη ἐν τῷ, Ἔγχος ἔχθιστον βελῶν, ὡς δοθὲν ὑπὸ ἐχθροῦ τοῦ Ἕκτορος· δῆλον δὲ ὡς οὔτε Ἕκτωρ δόρυ ἔδωκεν Αἴαντι, ὃ ταυτίζεται πρὸς ἔγχος, καὶ ὅτι οὐ βάλλεται ἔγχος τὸ κατὰ τὸ ξίφος· ἐκηβολίαν γὰρ ἡ τοῦ βέλους λέξις δηλοῖ. Ἴσως οὖν καὶ ἐπ' ἀμφοῖν τετόλμηκεν ὁ Σοφοκλῆς καινότερον. His addi potest locus, qui legitur in Œdip. Theb. v. 167., Ὦ πόποι, ἀνάριθμα γὰρ φέρω Πήματα· νοσεῖ δέ μοι πρόπας Στόλος· οὐδὲ νῷ (sic Suid. et Schol. sicque edidit Elmsleius, vulgo οὐδ' ἔνι) φροντίδος ἔγχος, Ὧι τις ἀλέξεται. Schol. Ἔγχος· * ἀλληγορικῶς ἡ βοήθεια, παρὰ τὸ ἔχεσθαι, οἷον, οὐκ ἔνεστι τῷ νῷ τῆς φροντίδος ἔγχος, τουτέστι, τὸ διὰ τῆς βουλῆς καὶ προμηθείας γινόμενον ἀλέξημα καὶ ἀμυντήριον. Hinc sua sumsit Suid. V. quæ de h. l. scripsit E. H. Barker. in Class. Journ. N. xv. p. 397.

[2] Scholia Tzetzæ: Κτίσμα Κυρβάντων· τὸ * Σάον σπήλαιον Θρᾳκικὸν τῆς Ῥέας ἢ τῆς Ἑκάτης τῆς δεχομένης εἰς θυσίαν τοὺς κύνας, ubi nota τὸ Σάον, pro ὁ Σάος. "Absunt a nostris, et sane bene abesse possunt, cum eadem jam antea dicta sint. E glossa videntur adjecta." Müller. Dixerat quidem Tzetzes, Θύουσι δὲ αὐτῇ κύνα, at non dixerat, Τὸ Σάον σπήλαιον Θρᾳκικόν. E glossa tamen esse adjecta cum Müllero censemus, præsertim cum nusquam alibi Σάον τὸ legatur. Nicandri Ther. v. 458.: Εἴ γε μὲν Ἡφαίστοιο χαλαίποδος ἐν πτυχὶ νήσου Βήσεαι ἠὲ * Σάμον δυσχείμερον (lege cum Bentleio, probante Schneid., Σάμου δυσχειμέρου), αἵ τ' ἐνὶ κόλπῳ Θρηϊκίῳ βέβληνται, ἑκὰς * Ῥησκυνθίδος Ἥρης, Ἕβρος ἵνα * Ζωναῖά τ' ὄρη χιόνεσσι φάληρα, Καὶ Δρύες * Οἰαγρίδαο, τόθι (τό τε Bentl. probante Schneid.) Ζηρύνθιον ἄντρον, Δήεις κεγκρίνεω δολιχὸν τέρας, ὅν τε λέοντα Αἰόλον αὐδάξαντο, * περίστικτον φολίδεσσι· Τοῦ πάχετος μῆκός τε πολύτροπον (sic edidit Schneider., sed vulgatam scripturam πολύστροφον, etiam Schneidero in Cur. poster. p. 244. probatam, bene exposuit Schol. beneque vertit Gorræus, Corporis haud unus monstro modus,) αἶψα δὲ σαρκὶ Πυθεδόνας κατέχευε δυσαλθέας· αἱ δ' ἐπὶ γυίοις Ἰοβόροι βόσκονται· ἀεὶ δ' ὑπὸ νηδύσιν ὕδρωψ Ἄλγεσιν * ἐμβαρύθουσα μέσον κατὰ ὀμφαλὸν ἵζει. Ἦτοι ὅτ' ἠελίοιο * θερειτάτη ἵσταται ἀκτὶς, Οὔρεα μαιμώσσων * ἐπινίσσεται ὀκριόεντα, Αἵματος ἰσχανόων, καὶ ἐπὶ κτίλα μῆλα δοκεύων, Ἢ Σάου ἠὲ * Μοσύχλου ὅτ' ἀμφ' ἐλάτῃσι μακεδναῖς Ἄγραυλοι ψύχωσι, λελοιπότες ἔργα νομάων, κ. τ. λ. Scholia: Ἡφαίστου δὲ νῆσον τὴν Λῆμνον, καὶ Ὅμηρος, Κάππεσεν ἐν Λήμνῳ. Σάμον δὲ δυσχείμερον τὴν Σαμοθρᾴκην λέγει. Ῥησκυνθίδα τὴν Ἥραν λέγει ἀπὸ * Ῥησκύνθου, ὄρους Θρᾴκης, ὅπου ἱερόν ἐστιν αὐτῆς, ἐξ οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχεν. Ἔστι δὲ τῆς Ἥρας καὶ * Τυντινοῦ Ἀπόλλωνος νεὼς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Τῆς Αἴνου δὲ πλησίον ἐστὶν ὁ ποταμὸς Ἕβρος· οὐ μακρὰν δὲ τοῦ ποταμοῦ ἐστιν ἡ Ζώνη πόλις, μεθ' ἣν αἱ Ὀρφέως Δρύες εἰσὶν, πρὸς ἃς πόλις ἐστὶ * Ζηρύνθιον, ἐν ᾗ τὸ ἄντρον. Οἰαγρίδην δὲ τὸν Ὀρφέα λέγει. Οἴαγρος γὰρ ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Ἄλλοι δὲ τὸ Ζηρύνθιον ἄντρον ἐν Σαμοθρᾴκῃ φασὶν εἶναι. Λυκόφρων· Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς (sic Schneid.; sed vulgo θεοῦ, recte, ut supra monstravimus), ὅ ἐστι σπήλαιον τῆς Ἑκάτης——Καὶ ὁ Σάος καὶ ὁ Μόσυχλος ὄρη εἰσὶ τῆς Σάμου· μέμνηται δὲ τούτων τῶν τόπων ἐν Λήμνῳ τε καὶ Σαμοθρᾴκῃ, τὰς νήσους ἑκατέρων ἀπὸ τούτων σημαίνων. Ἐκαλεῖτο δὲ Σάος καὶ ἡ ὅλη Θρᾳκικὴ Σάμος. Μόσυχλος δὲ ὄρος τῆς Λήμνου, ὡς Ἀντίμαχος, Ἡφαίστου πυρὶ εἴκελον, ἥν ῥα τιτύσκει Δαίμων ἀκροτάτης ὄρεος κορυφῇσι Μοσύχλου. Καὶ Ἐρατοσθένης φησὶ, Παμφαίνεσκε * Μοσυχλαίῃ φλογὶ ἶσον. "Ignivomum illum montem fuisse, ex ipsis Antimachi versibus, et Eratosthenis fragm. discimus, et satis nota aliunde tota Lemnus propter ignis subterranei explosiones; notus Lemnius pater. Εἴκελον, ἣν relata fuerunt ad φλόγα aut simile quid, nisi potius fuit ὅ ῥα, ubi vi sequentis consonæ articulus produci potest. Δαίμων, h. θεὸς, de Vulcano intelligo. Is τιτύσκει, projicit, eructat ignem, quod activum exquisitius positum pro medio, quo Homerus utitur de eadem re, Il. Φ. v. 342., Ἥφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαὲς πῦρ. Scholion vel turbatum est, vel in princi[illegible] post ὄρη εἰσὶ τῆς Σάμου addendum καὶ Λήμνου. Hesych. * Μόσυχλον· ὄρος Λήμνου, [ubi, si exemplaria mendo careant, nota [illegible]υχλον, τὸ, non, ut in Schol. ad Nicandri Ther., Μόσυχλος, ὁ.] De montibus illis, Sao et Mosychlo, apud alios nihil memoratum legi præter Nicandrum, quem conf. etiam v. 458, 9. Hinc fragmento nostro pretium aliquod accedit. Sai montis mentio latet fortasse obliterata in Hesych. v. Σάμου ὑλη̣έσσης——καὶ τὸ ἐν αὐτῇ ὄρος, et citato ibi Schol. min. Il. N. v. 12., ubi nunc legitur, Τῆς Σαμοθρᾴκης· τὸ μέν τοι ἐν αὐτῇ ὄρος * Σαώκη καλεῖται. Habemus tamen Saocen montem et apud Plin. H. N. iv. 12. med. [Recte omnino se habet vox Σαώκη apud Pseudo-Didym. et Saoce apud Plin. ubi Harduin. hæc notavit:—'Ita libri omnes, Hermolaus tamen libentius Sao agnoscit ex Nicandro—, at receptam lectionem defendit Hesych. qui et ipsam insulam eo nomine quondam appellatam tradit, ex monte haud dubie cognomine: * Σαωκίς· ἡ Σαμοθρᾴκη οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον. Didymus vero et montem ipsum nominat—Item Geopon. auct. ii. 5.' (imo 6, 10., ex Democrito, Τὰς δὲ ἀφ' ὑψηλῶν τόπων πηγὰς φερομένας λέγουσι, διὰ τοὺς ὑπερκειμένους τόπους, παρακειμένου τοῦ λεγομένου Σαώκους, καὶ ἔχοντος οὐ μακρὰν τῆς κορυφῆς τόπους τραχεῖς καὶ φαραγγώδεις, καὶ δυναμένους τὰ πλεῖστα τῶν οὐρανίων ὑδάτων δέχεσθαι, ubi nota gen. Σαώκους, a * Σαώκης. Alibi non Saoces, sed Saoce mons ille dicitur. Scholia Veneta ad Il. N. v. 12.: Οὐκ ἀπίθανον δὲ ἡ χωρὶς τοῦ μ γραφὴ, Σάον, ἀντὶ τοῦ Σάμου· τὴν γὰρ Σαώκην τὸ ὄρος φησὶ παραδηλοῦσθαι. Σάμιοι (adde οἱ ex Pseudo-Did.) ἐν Ἰωνίᾳ μετὰ διακοσιοστὸν ἔτος, τὸν Τρωϊκὸν (leg. ut in Pseudo-Did. μ. δ. καὶ ἔνvατον ἔ. τῶν Τρωϊκῶν, cf. Eustath. p. 817. 16., μετὰ διακοσιοστὸν ἔτος τῶν Τρωϊκῶν, καὶ μικρόν τι πρὸς,) χρησμὸν ἔλαβον περὶ (leg. παρὰ, ut in Pseudo-Did.) τοῦ Πυθίου εἰς τὴν ἐν Τρῳάδι Θρᾴκην μετοικῆσαι, ἀφ' ὧν ἡ Σαμοθρᾴκη (adde ex Pseudo-Did. προσηγορεύθη. Ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀπολλοδώρῳ.) Σάμου οὖν Θρηϊκίης, τῆς Σαμοθρᾴκης· τὸ δὲ ἐν αὐτῇ ὄρος, Σαώκη. 'De nomine utique traditum falso: quandoquidem nomen Sami jam in Homero eod. loco occurrit.' Heynius ad Apollod. Fragm. p. 429. Si vir doctus Eustath. cum Pseudo-Didymo et Scholiis Venetis contulisset, nobiscum forte statuisset vel Apollodori mentem minus recte percepisse Pseudo-Did. et Schol. Ven., vel glossas, quæ apud eos hodie leguntur, mutilas ad nostra tempora pervenisse: Eustath. enim, Ἰστέον δὲ, inquit, ὅτι Θρηϊκίη λέγεται ἡ Σάμος αὕτη πρὸς διαστολὴν ἑτέρας τῆς Ἰωνικῆς, ἤδη δὲ καὶ τῆς ἐν Ὀδυσσείᾳ * Κεφαλληνιακῆς, καὶ ὅτι ἡ Θρᾳκικὴ αὕτη κατὰ τὸν Γεωγράφον Σάμος καλεῖται, διὰ τὸ ὕψος, * σάμοι γάρ φησι τὰ ὕψη, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ δηλοῦται. Θρηϊκίη δὲ ἡ τοιαύτη, ἢ διὰ τὸ * ἀντιπαρακεῖσθαι τῇ κατὰ Θρᾴκην χέρσῳ, ἢ ἀπό τινων Θρᾳκῶν οἰκησάντων ἐκεῖποτε. Λέγει δὲ ὁ Γεωγράφος καὶ ὅτι Σάμιοι ἐκ Μυκάλης πάλαι ᾤκισαν ἐν αὐτῇ, ἐρημωθείσῃ κατὰ ἀφορίαν καρπῶν, ὥστε καὶ οὕτω κληθῆναι Σάμον. Ἄλλοι δὲ περὶ τῆς τοιαύτης μετοικίας, φασὶν ὅτι Σάμιοι ἐξ Ἰωνίας μετὰ διακοσιοστὸν ἔτος τῶν Τρωϊκῶν, καὶ μικρόν τι πρὸς, εἰς τὴν Σαμοθρᾴκην μετῴκισαν· ὡς μὴ ἂν διὰ τοὺς τοιούτους Σαμίους κληθῆναι Σαμοθρᾴκην, ἀλλὰ μάλιστα διὰ τὰς πρώτας δύο αἰτίας.] Quod postea adscribit Nicandri Schol. longius patuisse Sai appellationem, atque etiam omni Samothraciæ datam, advocandus huc erit Eustath. ad Dionys. P. v. 533., qui, tradita vulgata ratione, qua * σάμους veteri sermone τὰ ὕψη valuisse, indeque insulæ nomen venisse putabant, [cf. Idem loco jam a nobis citato, et ad Il. Ω. p. 1340. 14., et Bochart. Geogr. S. i. 8. p. 377—8., voci σάμος pro celso Phœniciam originem tribuens,] sic pergit: Οἱ δέ φασιν, ὅτι Σάμος λέγεται ἡ Θρᾳκία, οἱονεὶ Σάος τις, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ, Σάμος, ἀπὸ Σαΐων, ἔθνους παλαιοῦ οἰκήσαντος αὐτὴν, οὗ μέμνηται καὶ Ἀρχίλοχος, ὁμολογῶν ἄχραντον τὴν αὐτοῦ ἀσπίδα ἐν τῇ φυγῇ πολέμου ῥῖψαι παρ' αὐτοῖς. Postrema habet ex Strabone x. p. 457=702., ubi noti versus Archilochi adscripti sunt. Saum vetustius insulæ fuisse nomen, docebit quoque Diod. S. iv. 47. [v. 48.], a levi mendo purgatus. Dixerat ibi primum, Τὴν Σαμοθρᾴκην ἔνιοι μέν φασι τὸ παλαιὸν Σάμον ὀνομασθῆναι, mox aliorum sententiam allaturus pergit, Ἔνιοι δέ φασι τὸ παλαιὸν Σάμον νῆσον καλουμένην, διὰ τοὺς ἀποικισθέντας ἔκ τε Σάμου καὶ Θρᾴκης, Σαμοθρᾴκην ὀνομασθῆναι. Posteriore loco proculdubio scrib. Σάον, quo Diodorus ipse ducit, cap. seq. Saonem aliquem prodens, qui ab insula nomen suum acceperit. [Teste Wesseling. Cod. Vat. habet Σαώ-

Lectionis. "* *Κυνοσφαγοῦς*, Cui canes mactantur. Hanc lectionem, cui omnes nostri Codd. consonant, jam Reinesius ante Sebastian. adscripsit margini ed. Canteri, quæ est in Bibl. Cizensi; priores enim editt. omnes legunt male *κυνοσφανοῦς*. Inepte interpretati sunt Canter. et Sebast. adeo ipse Reichard., a Cantero deceptus, *canivoræ*, nam non a *φάγω*, sed a *σφάττω* derivatur. Cf. Reines. Varr. Lectt. p. 57." Müller. Adde Berkel. ad Steph. B., * *Ζήρινθος* (pro quo Müller. l. c. reponit * *Ζήρυνθον*)· *πόλις καὶ ἄντρον Ἑκάτης, ἐν Θρᾴκῃ. Λυκόφρων· Ζήρυνθος ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς Λιπών*:—"Libri editi Xylandrianam præcedentes, quin et calamo exarati totum versiculum non exhibent, *Ζήρυνθος ἄντρον τῆς κυνός φησιν*. Male tamen Xylander hunc locum interpolavit edendo *κυνὸς φανοῦς*. Quod nos divulgamus, ab unoquoque, ut spero, approbabitur. Sed hoc obiter explicandum, Lycophronem hic intelligere Hecaten, cui canes immolabantur; unde apud Theocr. (Id. ii. 12.) legimus, *Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ (τὰν γ' αἱ) σκύλακες τρομέοντι*. Hinc etiam Canes *Ἑκάτης ἀγάλματα* Hesychio dicti sunt, *Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας οὕτω φασὶ, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ κύνας*. Sic quoque apud Spartanos Juno *Αἰγοφάγος*, *Capri-vora*, nuncupatur, quod ipsi ca-

A præ immolabantur." Adde et L. Holsten. et Kuster. ad Suid. v. Ἀλλ' *εἴ τις*: uterque *κυνοσφαγοῦς* legit, vertitque *canivoræ*, cum, ut ostendit Müllerus, vertendum sit, ***Deæ, cui canes mactantur***. Idem Müllerus *κυνοσφαγοῦς*, cui omnes ipsius Codd. consonabant, jure prætulit, sed cur neglexerit Scholiastæ ad Nicandri Ther. v. 460. testimonium, qui laudato Lycophr. versu eandem habet lectionem, nescimus.

"Utrum in Thracia, an vero in Samothracia, insula Hebro Thraciæ flumini opposita, Zerynthus extiterit, ex antiquorum scriptis non manifeste liquet. Cum Nostro consentit Lycophr. Scholiasta v. 449.: *Γράφε καὶ τὴν Τροιζηνίαν. Ἐν Θρᾴκῃ ἄντρον ἐστὶν, ἐν ᾧ ἡ Ζηρυνθία Ἀφροδίτη τιμᾶται, ὑπὸ Φαίδρας ἱδρυμένον, ὅτε ἤρα Ἱππολύτου, τοῦ Θησέως καὶ Ἱππολύτης τῆς Ἀμαζόνος παιδός· ἢ ὅτι ἐν Τροιζῆνι ἱερὸν Ἀφροδίτης, ὅπερ ἡ Φαῖδρα ἱδρύσατο*. (Schol. Brev. apud Muller. p. 1082., *Κύπρον, ἢ τὸν τῆς Ἀφροδίτης νάον, τὴν Θρᾳκικήν*.) Idem alio loco (v. 77.), *Ζήρυνθον ἄντρον· Θρᾳκικὸν σπήλαιον, ἄντρον δὲ* B *τὸ σπήλαιον, παρὰ τὸ* * *ἀνατετρῆσθαι*,[1] *ἤγουν τετρυπημένον εἶναι*. (Phavor. *Ζήρινθον· ἄντρον Θρᾳκικὸν, σπήλαιον*. Vide quoque Etymol. in illa voce, (p. 411. 30., *Ζηρυνθία· Ἀφροδίτη ἐν Θρᾴκῃ· Ζήρυνθον γὰρ ἄντρον ἐν Θρᾴκῃ, οὐ γὰρ μόνον Ἄρεως ἱερά ἐστιν*

νησον, quæ lectio, etsi editori doctissimo spreta, conjecturam hanc confirmare videtur. Certe *Saon* ille, de quo mox loquitur Diodorus, non a *Samo*, sed a *Sao* insula nomen ascitum habuit.] Superest *Σάου* nomen, sic latius usurpatum apud Lycophr. antiquarum vocum frequentatorem, Cass. v. 78. ubi v. Potter. [cujus hæc sunt verba:—'Ubi sit Saus, pauci dicere potuerunt. Schol. ait esse Thraciæ montem vel antrum. Canterus insulam Saonem ponit, vel putat esse Thraciæ promontorium, in quo Hecates antrum erat, quod tamen ipse paulo ante in Samothracia posuerat; et certe Dardanus in Phrygiam e Samothracia enatavit, non ex Saone, aut Thracia; eademque Corybantum sedes fuit, teste Dionys. P. v. 524., *Θρηϊκίη τε Σάμος*, * *Κορυβάντιον ἄστυ*. Ex quibus necesse erit Saum dicere Samothraciam, quam etiam ita appellatam fuisse clare prodidit Nicandri interpres (l. c.) Atque hinc Eustath. in Dionys. P. l. c. ait, *Τὴν δὲ Σάμον τὴν Θρακικὴν, Κυρβάντων ἢ Κορυβάντων ἄστυ λέγει, διὰ τὰ ἐκεῖ τῶν Κορυβάντων μυστήρια, ὧν καὶ Λυκόφρων μέμνηται*.' Imo, ut *Σάμος* in Dionys. P. l. c. ponitur pro urbe insulæ Sami primaria, atque adeo pro insula tota, *Θρηϊκίη τε Σάμος, Κορυβάντιον ἄστυ*, sic in Lycophr. *Σάος* eandem insulæ ejusdem metropolin notat, *ἐρυμνὸν κτίσμα Κυρβάντων, Σάον*.] Certiora, puto, sciremus, si Polemonis Geographicum opus de Samothracia superstes esset, citatum ab Athen. ix. p. 372. a. [Adde Apollodori *Νεῶν Κατάλογον*, v. Pseudo-Did. l. c., et Callistrati Hist. Samothraciæ, v. Dionys. Hal. i. 68.] Sed veniamus ad Mosychlum, alterum montem, æque prætermissum a Geographis. Attigit eum Bochart. de Colon. Phœn. i. 12., et præter Scholiastæ nostri locum nihil nisi etymologias suas potuit propinare." C. A. G. Schellenberg. ad Antimachi Reliqq. p. 74. Mirum est Schellenbergium prorsus silere de Wesselingii verbis ad hunc Diodori locum, *Μετὰ δὲ ταῦτα τῶν κατὰ τὴν νῆσον Σάωνα, γενόμενον, ὡς μέν τινες φασὶν, ἐκ Διὸς καὶ Νύμφης, ὡς δέ τινες, ἐξ Ἑρμοῦ καὶ* * *Ῥήνης, συναγαγεῖν τοὺς λαοὺς σποράδην οἰκοῦντας, καὶ νόμους θέμενον, αὐτὸν μὲν ἀπὸ τῆς νήσου Σάωνα κληθῆναι κ. τ. λ.*:—"*Σάος* est Schol. Apollon. R. i. 917., *Ἡ δὲ Σαμοθρᾴκη ἐκαλεῖτο πρότερον* * *Λευκοσία, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν Σαμοθρᾴκης Πολιτείᾳ, ὕστερον δὲ ἀπὸ Σάου, τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Ῥήνης παιδὸς Σάμος προσωνομάσθη, κατὰ παρένθεσιν τοῦ μ* [leg. * *ἐπενθέσιν τοῦ μ*, ut in Schol. ex Cod. Par., * *ἐπεντεθέντος τοῦ μ*], *Θρακῶν οἰκησάντων αὐτὴν, ἐκλήθη Σαμοθρᾴκη*. [An hinc corrigendus est Eustath. ad Il. Ω. p. 1340. 14.? *Σάμον δὲ ἐνταῦθα, τὴν Θρηκίην Σάμον ἤτοι Σαμοθρᾴκην φησίν· ἣ* * *Λευκωνία φασὶ πρότερον ἐκαλεῖτο*. Imo lege in utroque scriptore * *Λευκωσία*, ut legitur in Apollon. R. Schol. ex Cod. Paris. a Schæfero edito. *Λευκοσία* ne Gr. quidem est, ut ostendetur inf. ad v. *Λευκωσία*, 'Dicta etiam fuit * *Λευκανία* ob colorem album, sicut Albion, et hinc forte *Λευκανία*, Lucania, cujus promontorium Leucopetra. Heraclides de Polit., *Ἡ Σαμοθρᾴκη τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐκαλεῖτο Λευκανία διὰ τὸ λευκὴν εἶναι, ὕστερον δὲ Θρᾳκῶν κατασχόντων, Θρᾳκία*.' L. Holsten. ad Steph. B. Forte scripsit Heraclides, *Λευκωσία*, quod Librariorum culpa primum in *Λευκασία*, deinde vero in *Λευκανία* corruptum fuerit. Certe permutantur nomina *Λευκωσία, Λευκοσία*, et *Λευκασία*, de una eademque Sirene et Insula ab ea dicta, ut alibi olim demonstrabitur.] Festo in v. Salios * Saon, quem, alium licet atque hunc, sine causa Salonem esse jubent: ['Salios a saliendo et saltando dictos esse, quamvis dubitari non debeat, tamen Polemon ait Arcada quendam fuisse nomine Salium, quem Æneas a Mantinea in Italiam deduxerit, qui juvenes Italicos *ἐνόπλιον* saltationem docuerit. At Critolaus Saonem ex Samothrace cum Ænea deos Penates qui Lavinium transtulerit, Saliare genus saltandi instituisse, a quo appellatos Salios, quibus per omnes (leg. ominis) dies, ubicumque manent, quia amplæ ponuntur cœnæ, si quæ aliæ magnæ sunt, Saliares appellantur. (De hoc loco fuse egit G. Cuper. Obss. ii. 4.) Cum verba *a quo* plane referenda sint ad *Saonem*, omnino amplectenda est, quicquid vir doctus contradicat, eorum conjectura, qui pro *Saonem* reponendum velint * *Salonem*. A *Saone* enim *Salii* nomen suum adipisci non potuerunt.] Dionysio Hal. Antiqq. R. i. (61.) p. 50 (=155.) Samon; nam conflatum insulæ vocabulum ex viri locique nomine ostensurus, (*Ἣι τίθενται τοὔνομα σύνθετον ἔκ τε ἀνδρὸς καὶ τόπου, Σαμοθρᾴκην*), addit, *Τὸ μὲν γὰρ χωρίον, τῆς Θρᾴκης, ὁ δὲ οἰκιστὴς*, * *Σάμων, υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ Νύμφης* * *Κυλληνίδος Ῥήνης ὀνομαζομένης*: quo loco, si extrita media litera *Σάων* legeretur, Dionysio sola ea cum Diodoro lis intercederet, utrum insulæ a Saone, an contra Saoni ex insula inditum sit nomen? [Imo recte se habet apud Dionysium vox *Σάμων*, quam sensus flagitat: *Σαμοθρᾴκη* enim a loci, *τῆς Θρᾴκης*, nomine, et viri, Saonis, formari non potest. Hoc si sibi voluisset Dionys., proculdubio perspicuitatis ergo, ut in Schol. Apollon. R. scriptum est, (*Ἀπὸ Σάου τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Ῥήνης παιδὸς, Σάμος προσωνομάσθη κατὰ ἐπένθεσιν τοῦ μ*,) scripsisset, *Ὁ δὲ οἰκιστὴς Σάων καὶ κατὰ ἐπένθεσιν τοῦ μ Σάμων*.] Insulæ quidem certe olim *Σάου* fuisse titulum, Lycophr. v. 78. et vett. critici in Nicandri Ther. v. 472. testantur. Venit indidem *Σαωκὶς ἡ Σαμοθρᾴκη* apud Hesych. et insulæ mons Saoce, de quo Plin. H. N. iv. 12." Ceterum apud Pausan. ix. 40. de Trophonii oraculo loquentem, hæc habemus: *Ὡς δὲ ἐς τὴν Λεβαδείαν ἐλθόντες οὐκ ἐδύναντο εὑρεῖν τὸ μαντεῖον, ἐνταῦθα τῶν ἐξ Ἀκραιφνίου πόλεως Σάων· οὗτος δὲ ἦν καὶ ἡλικίᾳ τῶν θεωρῶν πρεσβύτατος· εἶδεν ἑσμὸν* (ubi nota obiter *ἑσμὸν*, non *ἐσμὸν*, ut scribendum censuit Porson., de cujus errore supra monuimus,) *μελισσῶν ὅποι ποτ' ἂν ἀποτράπωνται καὶ αὐτοὺς ἕπεσθαι· αὐτίκα δὴ τὰς μελίσσας ἐς τοῦτο ἐσπετομένας ὁρᾷ τῆς γῆς, καὶ συνεισῆλθέ σφισιν ἐς τὸ μαντεῖον. Τοῦτον τὸν Σάωνα καὶ τὴν ἱερουργίαν τὴν καθεστηκυῖαν, καὶ ὁπόσα περὶ τὸ χρηστήριον δρῶσιν ἄλλα, διδαχθῆναι παρὰ τοῦ Τροφωνίου φασί*. "Kuhn. emendat *κ. αὐτὸς ἐπ.* Equidem mallem *κ. αὐτοῖς ἕπεται*." Facius. Vir d. vel scripsit, vel scribere debebat *αὐταῖς*, non *αὐτοῖς*. Idem fugientibus oculis legit Kuhnii notam, quæ est hæc:—"Leg. esse suspicor, *Εἶδεν ἑσμὸν μελισσῶν, καὶ ὅποι ποτ' ἂν ἀποτράπωνται, αὐτὸς ἕπεσθαι*, Vidit examen apum, et quocunque se verterent, ipse sequi, i. e. sequebatur."

[1] Codd. Vitt. 2 et 3. teste Müllero habet, *ἀπὸ τοῦ ἄνω τετρῆσθαι*, quod notandum potius quam rejiciendum est. Etymol. p. 115. 1., *Ἄντρον· τὸ σπήλαιον· Ἐγγύθι δ' αὐτῆς Ἄντρον ἐπήρατον, ἠεροειδὲς*, (ex Hom. Od. N. v. 103., collato v. 347., *Ἀγχόθι δ' αὐτῆς, ἄντρον ἐπήρατον, ἠεροειδὲς*, ubi Clark. et Ernestius, et R. M. Van Goens ad Porphyrii Lib. de Antro Nympharum, de Etymologi lectione silent,) *ἀνάτορόν τι ὄν· παρὰ τὸ ἄνω τετρῆσθαι, ἤγουν τετρυπῆσθαι, τὸ ἀνατετρημένον, ἢ παρὰ τὰ* [leg. *τὸ*] *ἄνθη, ἄνθηρον* [leg. *ἀνθηρὸν*], *καὶ ἄνθρον, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄντρον· εἶναι γὰρ λειμωνίδων νυμφῶν ἐνδιαίτημα· ἢ παρὰ τὸ ἀντῶ* [l. *ἄντω*, cf. p. 113. 24.] *τὸ ἱκετεύω, ἄντομαι, καὶ, Ἀντομένη Ἥρην*, [ex Apollon. R. iii. v. 77., *Ἄζετο δ' ἀντομένην Ἥρην ἔθεν εἰσορόωσα*,] *ἄντορον, καὶ ἄντρον· διότι τοὺς θεοὺς ἐν αὐτῷ ἱκέτευον, ἱερὰ τὰ σπήλαια ἡγούμενοι*. "Transposito commatum ordine legendum videtur, *ἄνθηρον* [imo *ἀνθηρὸν*], *καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄνθρον καὶ ἄντρον*, aut plenius et dilucidius, *κατὰ συγκοπὴν ἄνθρον, καὶ τροπῇ, ἄντρον*. Seq. v. cum *εἶναι* subaudiendum *φασὶ*, vel simile quid." Sylburg. Zonar. p. 193., *Ἄντρον· τὸ σπήλαιον, ἀνάτορόν τι ὂν τὸ ἀνατετριμένον* [leg. *ἀνατετρημένον*], *ἢ παρὰ τὸ ἄνθη, ἀνθηρὸν, καὶ ἄνθρον, καὶ ἄντρον· εἶναι γὰρ λειμωνιάδων θεῶν* [leg. *νυμφῶν*, errore ex compendio scribendi orto] *ἐνδιαίτημα· ἢ παρὰ τὸ ἄντω τὸ ἱκετεύω, ἄντορον, καὶ ἄντρον, διότι θεοὺς ἐν αὐτοῖς ἱκέτευον*. Ubi prorsus silere non debebat Tittmann. Phavor. ex Tzetza l. c., *Ἄντρον δὲ λέγεται τὸ σπήλαιον, ἀπὸ τῶν* [leg. *τοῦ*] *ἄνω τετρῆσθαι, ἤγουν τετρυπημένον εἶναι*. Zonar. p. 133., *Ἀνατρητὰς ἐμβάδας· τὰ διατετριμμένα καὶ κατακεκομμένα ὑποδήματα*. "Suid., *Ἀνατρητοὺς ἐμβάδας· τὰ διακεκομμένα καὶ τετρυπημένα*. Scribendum *ἀνατρητούς*. Est e Synes. Ep. iii," Tittmann. in Addendis p. cxxxi. Synesium laudaverat Noster in Thes. T. iii. p. 1318. f., qui cum Schneidero in Lex. habet *ἀνατρήτους*. Ceterum Zonaræ pro *διατετριμμένα* restitui debet *διατετρημένα*, pro quo in Codd. D. K, teste Tittmanno legitur *διατετρυπημένα*.

ἐν Θρᾴκῃ, ἀλλὰ καὶ Ἀφροδίτης. Λυκόφρων. (Zonar. p. 957., Ζηρυνθᾶ· ἡ Ἀφροδίτη, καὶ Ζηρύνθιον, καὶ Ζήρυνθον ἄντρον, ἐν ᾧ τοὺς κύνας ἔθυον. Cod. D. K. Ϛηρυνφᾶ et Ϛηρύνφιον, et Phavor. ex Zonaræ Cod. exhibet Ϛηρυνφὰ καὶ Ϛηρύνφιον: scribendum esse Ζηρυνθία monet Tittmann. Cf. Steph. B., Ὁ πολίτης * Ζηρύνθιος, καὶ Ζηρυνθίας, ubi L. Holsten. corrigit Ζηρυνθία, et Berkelius, 'vel scribendum * Ζηρυνθιὰς,' inquit, 'vel Ζηρυνθία:' Suid. Ζηρυνθία· ἡ Ἀφροδίτη, καὶ * Ζηρύνθιον, καὶ Ζήρυνθον ἄντρον, ἐν ᾧ τοὺς κύνας ἔθυον, ἔνθα ἦν τὰ τῶν Κορυβάντων καὶ τῆς Ἑκάτης μυστήρια.) Schol. ad Nicandri Ther. (v. 468.) in Samothracia collocat: Τὸ Ζηρύνθιον ἄντρον ἐν Σαμοθράκῃ φασὶν εἶναι. Λυκόφρων· Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς, ὅ ἐστι σπήλαιον τῆς Ἑκάτης. Sic Ovid. Trist. i. Eleg. 9. (17.) ab Hectoris urbe ad portus Imbriæ terræ pervenit, et inde ad Zerynthia littora, ubi denique Threïcia Samos: adeo ut Zerynthia littora in Samothracia collocet, ita enim ille:—'Fleximus in lævum cursus, et ab Hectoris urbe Venimus ad portus, Imbria terra, tuos: *Inde levi vento Zerynthia littora nactis Threïciam tetigit fessa carina Samon. Saltus ab hac terra brevis est Tempyra petenti.*' Non puto tamen Zerynthium Antrum et urbem in Samothracia fuisse, auctoritate Livii potissimum motus, qui templum Apollinis hoc nomine statuit in Æniorum finibus, Thraciam inter Hebrum et Melan amnem habitantium. Ita enim ille L. xxxviii. (41.):—'Eo die ad Hebrum flumen perventum est. Inde Æniorum fines præter Apollinis, * Zerynthium quem vocant incolæ, templum superant. *Alia angustiæ circa Tempyra excipiunt, hoc loco nomen est, nec minus confragosæ, quam priores.*' Et quanquam *Schol. Nicandri in Samothracia supra collocaverit, alio tamen loco melius ratiocinatur,* et situm accuratius describit hisce verbis: Τῆς Αἴνου πλησίον ἐστὶν ὁ ποταμὸς Ἕβρος, οὐ μακρὰν δὲ τοῦ ποταμοῦ ἐστιν ἡ Ζώνη πόλις, μεθ' ἣν αἱ * Ὀρφέως Δρύες εἰσὶ, πρὸς ἃς πόλις ἐστὶ * Ζηρύνθιον, ἐν ᾗ τὸ ἄντρον. Hinc itaque clare liquet in Thracia debere poni." Berkel. ad Steph. B. Mirum est virum doctum, de Nicandri interprete agentem, nihil de Nicandro ipso monuisse, cum Zerynthii Antri poeta situm graphice depingat his verbis: Εἴ γε μὲν Ἡφαίστοιο χαλαίποδος ἐν πτυχὶ νήσου Βήσεαι, ἠὲ Σάμου δυσχειμέρου, αἵ τ' ἐνὶ κόλπῳ Θρηϊκίῳ βέβληνται, ἑκὰς * Ῥησκυνθίδος [1] Ἥρης, Ἕβρος ἵνα * Ζωναῖά τ' ὄρη χιόνεσσα φάληρα, Καὶ * Δρύες [2] * Οἰαγρίδαο, τό τε Ζηρύνθιον Ἄντρον, Δήεις κεγχρίνεω δολιχὸν τέρας. Vides hic Nicandrum, Zerynthii Antri situm in Thracia ponentem, et sic verba intellexisse Schol. extra controversiam est: Τῆς Αἴνου δὲ πλησίον ἐστὶν ὁ ποταμὸς Ἕβρος· οὐ μακρὰν δὲ τοῦ ποταμοῦ ἐστιν ἡ Ζώνη πόλις, μεθ' ἣν αἱ Ὀρφέως Δρύες εἰσὶν, πρὸς ἃς πόλις ἐστὶ Ζηρύνθιον, ἐν ᾗ τὸ Ἄντρον. Cum vero idem Schol. statim τὸ Ζηρύνθιον Ἄντρον in Samothracia collocat, non in propria, ut Berkelius sibi persuaderi siverat, loquitur persona, (ipse enim, ut diximus, cum Nicandro in Thracia ponit,) sed ex aliorum sententia: Ἄλλοι δὲ τὸ Ζηρύνθιον Ἄντρον ἐν Σαμοθρᾴκῃ φασὶν εἶναι, deinde affert Lycophronis versum, Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεοῦ, ad probandam istam sententiam. Ibi tamen Tzetzes de Thracia interpretatus est. Sed in hac quæstione Tzetzæ auctoritatem nihil moramur; idem enim ille glossator Saum, cujus oppidi ibidem meminit Lycophron, Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεοῦ Λιπὼν, ἐρυμνὸν κτίσμα Κυρβάντων, Σάον κ. τ. λ., exponit per σπήλαιον Θρᾳκικὸν, et ὄνομα ὄρους Θρᾳκικοῦ, οὗ μέμνηται Νίκανδρος οὕτω πως λέγων ἐν Θηριακοῖς· Ἢ Σάου, ἠὲ Μοσύχλου, cum procul dubio Nicander loquatur ibi de quodam Samothraciæ monte, qui in Schol. Homer., et Pseudo-Didymi et Venetis, dicitur Σαώκη, (unde Samothraciæ toti nomen Σάος apud Nicandri Schol. et apud Hesych. Σαωκὶς), Plinio Saoce vel Saoces, et Democrito apud Geoponica Σαώκους in genitivo: vide nos in nota supra posita. Nec uno hoc errore censeri contentus est Tzetzes: nam τὸ Σάον dixit pro ὁ Σάος: Schol. ad Ther v. 472., Καὶ ὁ Σάος καὶ ὁ Μόσυχλος ὄρη εἰσὶ τῆς Σάμου (καὶ τῆς Λήμνου). Lycophronem τὸ Ζηρύνθιον Ἄντρον, pariter ac Σάον, κτίσμα Κυρβάντων, in Samothracia collocare luculenter docuit Potterus ad v. 77. et v. 78., afferens ex Dionys. Perieg. v. 524., Θρηϊκίη τε Σάμος, Κορυβάντιον ἄστυ, ubi Eustath. Τὴν δὲ Σάμον τὴν Θρᾳκικὴν, Κυρβάντων ἢ Κορυβάντων ἄστυ λέγει, διὰ τὰ ἐκεῖ τῶν Κορυβάντων μυστήρια, ὧν καὶ Λυκόφρων μέμνηται: et ex Schol. ad Aristoph. Pac. v. 277., Ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνει Μεμυημένος, νῦν ἐστὶν εὔξασθαι καλὸν, Ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε; Οἱ ἐν κινδύνοις, inquit Schol., γενόμενοι, ἐπεκαλοῦντο τούτους τοὺς δαίμονας τοὺς ἐν Σαμοθρᾴκῃ, τούς τε Κορύβαντας καὶ τὴν Ἑκάτην, ἐξ ἧς καὶ διαβόητον ἦν τὸ Ζήρινθον ἄντρον, ἔνθα ταύτῃ ὠργίαζον καὶ ἠλευθεροῦντο, ubi pro ἐξ ἧς, ut legitur in edit. Æm. Porti, qua utimur, quod in hoc contextu nullum habet sensum, lege ἐκεῖσε, Suidas enim v. Σαμοθρᾴκη et v. Ἀλλ' εἴ τις, qui sine dubio, notante Kustero, Scholiastæ illius scrinia compilavit, hæc habet: Ἦν δὲ ἐκεῖσε nempe ἐν Σαμοθρᾴκῃ, καὶ τὰ τῶν Κορυβάντων μυστήρια, καὶ τὰ τῆς Ἑκάτης, καὶ τὸ Ζήρινθον ἄντρον. (Vide Schol. ad Apollon. R. i. v. 918., et Th. Gutberlethi Dissert. de Mysteriis Deorum Cabirorum c. x., a Brunckio laudatos, item nos infra v. Κάβειροι, et v. Κορύβας.) Porro, cum Dardanum in Phrygiam ex Samothracia enatavisse, non ex Thracia, satis notum sit, vide Potter. ad v. 72., Lycophronis verba, ubi res hæc narratur, de Samothracia, non de Thracia, omnino intelligenda sunt. Zerynthium Antrum ergo, secundum Lycophr. et Ovid. in Samothracia; at secundum Nicandrum et Livium in Thracia collocatum est. Vel hi Thraciam cum Samothracia confuderunt, vel, quod nobis probabilius videtur, duo fuerunt loca, quibus Zerynthii Antri nomen impositum est, unum in Thracia, alterum autem in Samothracia, cui notioni favet, quod idem

[1] Scholia: Ῥησκυνθίδος· Ῥησκυνθίδα τὴν Ἥραν λέγει ἀπὸ Ῥησκύνθου, ὄρους Θρᾴκης, ὅπου ἱερόν ἐστιν αὐτῆς, ἐξ οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχεν. Ἔστι δὲ τῆς Ἥρας καὶ * Υτίνου Ἀπόλλωνος νεὼς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Sic edidit Schneider. ex Cod. Goett. Vulgo, Ὅπερ ἱερὸν—ἔσχεν· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ τόπῳ καὶ κυτίνου. Sed vellemus vir eruditissimus lectoribus suis explicasset, quid sibi velit Υτίνου Ἀπόλλωνος νεὼς, nobis aliunde ignoti, deinde vero quomodo fiat, ut a Schol. hic τὸ τῆς Ἥρας ἱερὸν ἐν Ῥησκυνθίδι et ὁ τῆς Ἥρας νεὼς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ distinguantur, cum proculdubio τὸ ἱερὸν et ὁ νεὼς idem sonent. Vel delenda sunt verba τῆς Ἥρας, vel statuendum est, verba Ἔστι δὲ——usque ad τόπῳ ex glossa in textum invecta esse, vel denique, quod mallemus, verba Ἔστι δὲ—τόπῳ post τὸ ἄντρον ponenda, adeo ut locus sic constituatur, Ῥησκυνθίδα τὴν Ἥραν λέγει ἀπὸ Ῥησκύνθου, ὄρους Θρᾴκης, ὅπου ἱερόν ἐστιν αὐτῆς, ἐξ οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχεν. Τῆς Αἴνου δὲ πλησίον ἐστὶν ὁ ποταμὸς Ἕβρος, οὐ μακρὰν δὲ τοῦ ποταμοῦ ἐστιν ἡ Ζώνη πόλις, μεθ' ἣν αἱ Ὀρφέως Δρύες εἰσὶ, πρὸς ἃς πόλις ἐστὶ Ζηρύνθιον, ἐν ᾗ τὸ ἄντρον· ἔστι δὲ [delenda forte τῆς Ἥρας] καὶ Υτίνου [leg. Ζηρυνθίου] Ἀπόλλωνος νεὼς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Recte Ζηρυνθίου pro voce nihili Υτίνου reposuisse videmur; nam Zerynthii Apollinis templi mentionem fecit Livius xxxviii. 41.:—"Eo die ad Hebrum flumen perventum est. Inde Æniorum fines præter Apollinis, Zerynthium quem vocant incolæ, templum superant." Ceterum Cod. Ricc. habet Ῥασκυνθίδος. "De Rascyntho nihil reperi annotatum præter nomina Thracica * Rhascus et * Rhascupolis apud Appian." Schneider.

[2] Schneider. et hic et in Schol. edidit δρύες pro Δρύες: est loci nomen, ut apud nostrates *Seven Oaks* in Cantia. Steph. B., Δρῦς· πόλις Θρᾴκης. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. "Hujus urbis meminit Scylax, cujus verba sic constituit incomparabilis Is. Voss., Αἱ δὲ πόλεις Δίκαια καὶ Μαρωνεία· κατὰ ταῦτα ἐν τῇ ἠπείρῳ ἐμπόρια, Δρῦς, Ζώνη. Ad quem locum vir magnus observat Nicandri Schol. hanc urbem Ὀρφέως Δρύας appellasse." Berkel. Ad eandem urbem allusum est ab Apollon. R. i. v. 23., sed apud eum est Φηγοὶ non Δρύες: Πρῶτά νυν Ὀρφῆος μνησώμεθα, τόν ῥά ποτ' αὐτὴ Καλλιόπη Θρήϊκι φατίζεται εὐνηθεῖσα * Οἰάγρῳ σκοπιῆς * Πιμπληΐδος ἄγχι τεκέσθαι. Αὐτὰρ τόν γ' ἐνέπουσιν ἀτειρέας οὔρεσι πέτρας Θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ, ποταμῶν τε ῥέεθρα. Φηγοὶ δ' ἀγριάδες, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς, Ἀκτῆς Θρηϊκίης Ζώνης ἔπι τηλεθόωσαι Ἑξείης στιχόωσιν ἐπήτριμοι, ἃς ὅ γ' ἐπιπρὸ Θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερίηθεν. Sed teste Nicandro et φηγοὶ et δρύες ibi nascebantur. Schol. ad Ther. v. 460.: Τῆς δὲ Ζώνης μέμνηται καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ· Ἀκτῇ Θρηϊκίῃ Ζώνῃ * ἐπιτηλεθάουσαι, (perperam citatum esse hunc versum monet Brunck. sed utrum legas, ut hodie in Apollon. R. editum est, an ut hic scribatur, nihil interest). Μέμνηται καὶ αὐτὸς Νίκανδρος ἀλλαχοῦ· Καὶ μὲν ὑπὸ * Ζωναῖον ὄρος δρύες ἀμφί τε φηγοὶ * Ῥιζόθι δινήθησαν, ἀνέστησαν (malit Schneider. ἐνέστησάν) τε χορείαν, οἷά τε παρθενικαί.

Ovid., qui in Trist. Zerynthia littora in Samothracia Hecates cultrice posuit, alibi Thraces ut Hecatæ cultores cecinit, nempe in Fast. i. v. 389., Exta canum vidi Triviæ libare Sapæos, Et quicumque tuas accolit, Hæme, nives. "Adludit haud dubie ad Antrum Hecates in Thracia, quod *Ζήρυνθος* appellatum." Car. Neapolis Anaptyxis ad Ovidii Fast. in Gruteri Lampade sive Face Artium Liberalium Tom. i. p. 19. ed. Florent. "*Ζήριυθον*, sic omnes Codd.," (et Schol. ad Aristoph. Pac. l. c.), "sed Steph. B. *Ζήρυνθος*, l. *Ζήρυνθον*, per *υ*, cui accinunt Suidas," (v. *Ζηρυνθία*, at idem in v. *"Αλλ' εἴ τις* et in v. *Σαμοθρᾴκη* habet *Ζήριυθον*, Zonar. p. 957., atque ex eo Phavor. per *υ*,) "Lycophron ipse v. 449.," (958. 1178.), "Schol. Nicandri in Ther. v. 462., qui vero non *Ζήρυνθον* modo, sed *Ζηρύνθιον* etiam laudato Lycophrone exhibet," (at Schneider. ex Cod. Goett. edidit *Ζήρυνθον* pro *Ζηρύνθιον*.) "Livii xxxviii. 41. Zerinthium templum," (imo Apollo Zerynthius, verba enim sunt hæc, 'Inde Æniorum fines præter Apollinis, Zerynthium quem vocant incolæ, templum superant.') "et Ovid. Trist. i. 10. 19. *littora Zerynthia* stant pro lectione *Ζήριυθον*." Müller. ad Lycophr. v. 77. T. i. p. 15.]

[Orphei Argon. v. 903., *Αὐτὰρ ἐπεὶ σταθμοῖο πυλῶν * τηλῶπις ἄνασσα Ἱστάνει αἰθύσσουσα πυρὸς σέλας, ἥν τέ νυ* Κόλχοι *"Αρτεμιν * ἐμπυλίην * κελαδοδρόμον ἱλάσκονται, Δεινὴν ἀνθρώποισιν ἰδεῖν, δεινήν τ' ἐσακοῦσαι, Εἰ μή τις τελετὰς πελάσει* (*πελάσῃ* Valck. ad Ammon. p. 168.) *καὶ θύσθλα καθαρμῶν, "Οσσα περ ἀρήτειρα καθάρματα μύστις* (*κίστις* reposuit Valck. l. c., sed tu cum Hermanno lege *κίστει*) * *Δεινολεχὴς Μήδεια, Κυτηϊάσιν μίγα κούραις. Οὐδέ τις ἐνδοτέρω κείνης ὁδὸν εἰσεπέρησεν* Ἐνδάπιος, *ξεῖνός τε βροτῶν ὑπὲρ οὐδὸν ἀμείψας· Εἴργει γὰρ πάντῃ δεινὴ θεὸς ἡγεμόνεια, Λύσσαις ἐπιπνείουσα πυριγλήνοις σκυλάκεσσιν.* Ibid. v. 938., *Ἀμφί τε Μουνυχίης Ἑκάτης.* Vide nos infra in *Μουνυχία.* Ibid. v. 975., *Αὐτίκα δ' ἐξ Ἀΐδαο διὰ φλογὸς ἠγέρθησαν Δειναὶ * θαμβήτειραι, ἀπηνέες, * ἀπροσόρατοι· Ἡ μὲν γὰρ δέμας ἔσχε σιδήρεον, ἣν καλέουσιν* Πανδώρην *χθόνιοι· σὺν δ' αἰολόμορφος ἵκανεν, * Τρισσοκάρηνος, ἰδεῖν ὀλοὸν τέρας, οὔτι * δαϊκτὸν, * Ταρταρόπαις* Ἑκάτη· *λαιοῦ δέ οἱ ἔσσυτ' ἐπ' ὤμου "Ιππος χαιτήεις· κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν ἀθρῆσαι * Λυσσῶπις * σκυλάκαινα· μέση δ' ὄφις ἀγριόμορφος, Χερσὶν δ' ἀμφοτέραις ἔχεν ἄορα κωπήεντα.* Ἐγκύκλιαι *δίνεον δὲ πέριξ βόθρον ἔνθα καὶ ἔνθα* Πανδώρη Ἑκάτη *τε· * συνεσσεύοντο δὲ* Ποιναί· *ἐν δ' ἄφαρ* Ἀρτέμιδος *φρουρὸν δέμας ἧκε χαμᾶζε Πεύκας ἐκ χειρῶν, ἐς δ' οὐρανὸν ἤραρεν ὄσσε. Σαῖνον δὲ σκύλακες πρόπολοι, λύοντο δ' ὀχῆες* Κλείθρων *ἀργαλέων, ἄνα δ' ἔπτατο καλὰ θύρετρα* Τείχεος * *εὐρυμενοῦς, ὑπεφαίνετο δ' ἄλσος ἐραννόν.* "Nunc mihi fas sit intrare sacrum Hecatæ lucum, in quo vellus aureum a dracone custoditum esse dicitur. Video positum in ipso vestibulo simulacrum Deæ, quam Colchi sub nomine Dianæ janitricis et venatricis adorant, *"Αρτεμιν ἐμπυλίην, κελαδοδρόμον ἱλάσκονται*, ut ait auctor v. 900., qui tamen ipse paulo post v. 933. Hecaten Munychiam et *Ἀγροτέρην* nominant. En tibi quatuor ejusdem Deæ cognomina, ex quibus tertium proprium domicilium olim habebat in Munychia Atheniensium portu, ubi Dianæ Munychiæ fanum erat. Expectabam hic, si Gesner. nos doceret, quo tempore, qua via, quove auctore Diana Munychia cum ipso portu ex Attica translata ad Colchos pervenerit; ille vero mirum quam absurdam vocis originem nobis insusurrat in Indice, ubi 'Lunæ,' inquit, 'epitheton videtur, quæ *μούνη νύχιος* est, cum plena est, ut solem a solitudine quidam dictum volunt.' Quid? quod idem cognomen de Diana Taurica simpliciter positum est ab hoc nostro scriptore v. 1074., qui stulto sane consilio ex tot Dianæ appellationibus, quæ prima memoriæ occursabat, statim arripuit, et quodcunque in solum veniebat, ut dicitur, effinxit. In longa arborum, stirpium, plantarumque enumeratione, quas ex memoriæ suæ areolis in lucum Hecatæ transplantavit auctor a v. 913. ad v. 921., Gesnero videbatur id spectasse, ut nomenclaturam et cognitionem rerum naturalium inculcaret. Verum hic vir doctissimus satis seculo fecisse pro suis rationibus sibi videbatur, si declaratione nominum illorum omissa, et in rei herbariæ studiosos rejecta, tantum occasionem præberet Orphicarum stirpium texendi catalogi, in quo nihilo tamen minus audacter affirmat, ut nempe in aliis quoque partibus hujus carminis, nondum quidquam se reperisse, quod antiquum non esse appareat. Ego vero, qui vel hanc antiquæ eruditionis partem, quæ in cognoscendis herbarum nominibus et virtutibus versatur, nunquam mihi contemnendam, aut omnino a studiis humanitatis alienam putarim, in hac tanta nominum profusione non solum auctoris judicium valde desidero, sed etiam agnoscere mihi videor vestigia curiosæ magorum[1] superstitionis, quæ multis demum

[1] Mentio Magorum in Plinio, ut Prophetarum in Append. ad Dioscor., freqnens est. Per hoc, pariter ac per illud, vocabulum apud eos scriptores intelligendi sunt Ægyptiorum sacerdotes medicinæ periti, et artis chymicæ. Theophanis Nonni Epit. de Cur. Morb. c. 66. T. i. p. 244., *Γραφῆναι δὲ χρὴ καὶ τὸ τοῦ προφήτου * ὑγροκολλούριον.* "Procul dubio ex Æg. in Gr. migravit hæc compositio: nam sacerdotes apud Æg. prophetæ dicebantur, vide Apuleii Metam. iii. 156. in primis Antinoi, ut docuit Casaub. ad Spartian. p. 137. unde collyrii hujus usum invaluisse suspicor tempore Hadriani, quem medicinæ studiosum fuisse testatur Caryophilus de Usu et Præstantia Thermarum p. 35. Parabatur autem, ut hariolor, in fano Isidis, unde ægri illud petebant, ac in quo habitabant prophetæ et aliquando etiam peregrinantes. Colligo hoc ex historia, quam de Achæmene refert Heliodor. L. vii. p. 338., qui Isidis templum introibat *ἐναλειφόμενος τὼ ὀφθαλμὼ*, addit scriptor eroticus, *Οἶσθα γὰρ ὡς φέρει τι μικρὸν ἔτι κακώσεως*, et p. 333. Achæmenes de se, *Ἀλλὰ ῥᾷον ἔχω μὲν καὶ διαβλέπω σχεδόν τοι λοιπὸν συνήθως.* Cf. Jo. Langius Epist. Medic. i. 33. p. 135." J. St. Bernard. "*Προφῆται* dicuntur Chymistæ, præsertim apud Æg., apud quos ars sacra, uti Chymiam appellabant, in usu fuit, cujusque auctores ii prædicantur. Atque ita hæc vox accipienda apud interpolatorem Dioscoridis, in singulis capitulis, apud Apuleium, Musam, et alios chymistas. Humelbergius vero medicæ artis professores hac voce intelligi censet, qui scilicet vaticiniis religionem et medicinam miscebant, uti obiter ex eo adnotavimus in Gloss. Med. Lat., quo spectant ista Fulgentii Mythol. L. iii. scribentis: 'In omnibus artibus esse primas artes, esse secundas, ac in medicis primam gnosticen, secundam vero manticen.' Sed et huic sententiæ favet Callisthenes in Vita Ms. Alexandri M. qui prophetas astrologiæ studuisse indicat: *Καὶ ἐκαθέζετο ἐκεῖ ἐν ἑνὶ τόπῳ, ὡς ἰατρὸς σοφιστὴς, πολλοὺς ἀστρολογούμενος, ὡς προφήτης Αἰγύπτιος.* Ægyptios porro *μαθηματικὴν ἐν τοῖς μάλιστα* coluisse testatur præ ceteris Philo de V. Mosis p. 412. ed. Turnebi. Steph. Philos. Chymicus Ms., *Οὗτος εὐτυχεῖς ἐποίησε ἐπὶ τοῖς Αἰγύπτου ἐπιμελητὰς καὶ τοὺς αὐτῶν προφήτας.* V. Gal. *Περὶ Κατακρίσεως Προγνωστικὰ ἐκ τῆς Μαθηματικῆς Ἐπιστήμης*, T. iv. p. 473. Olympiod. Alex. Ms. in Zosimum: *Οὐ γὰρ ἠδύναντο φίλοι ὄντες τῶν βασιλέων Αἰγύπτου, καὶ τὰ πρωτεῖα ἐν προφητικῇ αὐχῶντες, κ. τ. λ.* *Ὑποφῆται τῆς ἐπιστήμης* dicuntur Chymistæ apud eund. Zosim. Panopolitanum. De eodem Zosimo Cod. Reg. Ms. 618. fol. 163.: *Τῶν δὲ πρὸς αὐτῶν οἱ προφητῶν ἀγαθώτατοι, μετὰ καὶ τούτων Ζώσημός τις πολυμαθέστατος ἐπιφημίζεται· οὗτοι οἱ μὲν οἰκουμενικοὶ φιλόσοφοι καὶ πανεύφημοι, κ. τ. λ.* Vide v. *Χημία*, Gaumin. ad Libr. de Vita et Morte Mosis, L. i. Notar. c. 8., et Salmas. in Plin." Du-Cang. Glossar. Gr. v. *Προφῆται.* Adde locum, quem ex ejusdem libri præfatione supra ad p. cclxxiii. b.—iv. a. citavimus. Intelligendi sunt, ut nunc demum arbitramur, nec secundum Du-Cang. Æg. Chymici philosophi, nec secundum Humelbergium medicæ artis professores apud eandem gentem, nec secundum Jabl. in Glossar. Vocc. Æg., sacerdotes, simpliciter sic dicti, sed Æg. sacerdotes et medicinæ et artis chymicæ periti. Hanc esse vim vocum *Προφήτης* et *Magus* in Pseudo-Dioscor. Plinioque docta Bernardi nota satis docet. Atque hic digna est quæ exscribatur nota Casaub. ad ista Ælii Lampridii p. 142. b. ed. Paris. 1620., 'Eadem die qua hic natus est, aquilam ei constat sensim palumbum regium parvulum attulisse, et posuisse in cunis dormienti, ac recessisse sine noxa: * pantagathi in domo patris ejus nidum posuerunt:'—"Neque palumbi regii," inquit Criticus ille summus, "neque pantagathorum, de quibus auctor, mentionem ullam faciunt Aristoteles, Plinius, aut quicunque alii e veteribus historiam animalium descripserunt. Nos ex Hesychio, et aliis antiq. Grammatt. didicimus, in augurali disciplina, et omnibus *ἱερατικοῖς* libris, rebus quamplurimis alia fuisse nomina, quam quibus vulgo dicerentur. Fortasse inde sunt et hæc vocabula, ex ipsa re imposita: nam regius palumbus illis dictus, qui omen faceret regiæ fortunæ; pantagathi, quod amplas divitias, aut perfectam felicitatem sponderent." Nomen * Pantagathi imposuit tonsori Martial. vi. 52.:—'Hoc jacet in tumulo raptus puerilibus annis Pantagathus, domini cura, dolorque sui, Vix tangente vagos ferro resecare capillos Doctus, et hirsutas excoluisse genas. Sis licet inde sibi tellus placata, levisque, Artificis levior non potes esse manu' * Pantagathos item herba dicitur, quæ alias pulegium appellatur, Apul. de Herb. c. xcii. Magi illi s. *Προφῆται* nepetæ montanæ s. pulegio agresti nomen * *Ἀγαθοῦ Δαίμονος* tribuerunt, testibus Pseudo-Dioscor. c. 498. et Apuleio c. 94., quos citavit Du-Cang. Glossar. Gr., sed in Pseudo-Dioscor. locum frustra quæsivimus. Idem ex Lex. Botanico Ms. Reg. affert, * *Ἀγαθὸς Δαίμων τὸ πευκέ-*

post Orphea seculis medicinæ studia rerumque naturalium scientiam tanquam pestis invasit et corrupit. Sic, ut exemplo utar, in mentionem cyclamini herbæ, quæ contra constantem scriptorum omnium usum * *κυκλαμὶς θεουδὴς*[1] vocatur ab auctore v. 915. plane convenit ille Plinii locus xxv. 9. de herba orbiculari, quæ Latine dicitur: ‘ In omnibus serenda domibus, si verum est, ubi sata sit, nihil nocere mala medicamenta; amuletum vocant, narrantque ea ebrietatem representari.’ Sed omissa tota ista disputatione, paulo longiore, quam ferunt scripti hujus angustiæ, transeamus ad alium locum, qui, ut possit intelligi, emendationis opem desiderat. Memorantur v. 920. in herbarum medicatarum aut venenatarum numero, *Ἄλκεα,[2] καὶ πάνακες, καὶ κάπασον, ἠδ' ἀκόνιτον*, ex quibus eam, quæ tertio loco posita est, qui notam sibi esse diceret, aut ab aliquo rei herbariæ scriptore nominari meminerit, adhuc neminem reperire potui. Verum hic collatio Cod. Voss. a Gesner. allata nos in veræ lectionis vestigium perducet. Is enim *κάλπασον* præfert, ex quo *κάρπασον* efficiendum esse non dubito.[3] Hujus vero plantæ succus olim in venenis fuisse traditur primum a Diosc., si tamen is est auctor libri de Alexipharmacis, qui c. 5. *ὀπὸν καρπάσου* appellat. Plinius vero L. xxxii. 5. succum carpathi, et similiter L. xxviii. 10. et L. xxxii. 9. opocarpathon habet. Consentit tamen cum Diosc. Galen., qui Lib. i. Medicamentorum secundum Loca c. 3. *ὀποκάρπασον* ex Archigene nominat; atque idem L. i. de Antidotis, ubi Theriacam Archigenis interpretatur, myrrham sæpissime cum succo carpasi vel ipsorum

A medicorum consilio permisceri, vel fraude pharmacopolarum propter magnam opocarpasi similitudinem adulterari memorat. Fuit plane idem librariorum error in hoc posteriore Galeni loco, ubi Basil. edit. *ὀποκάλπασον* pluries expressum habet. Atque ex hoc Galeni fonte paululum inflexo nomine derivata est *Καρπησία* Pauli Æginetæ v. 45., cum qua nominis saltem usurpatione convenire videtur *Καρπήσιον*, quæ dicitur alibi a Galeno, festuca tenuis, surculis cinnamomi similis, odore *τοῦ φοῦ*, sed valentiore et magis aromatico; sed eam reapse et natura sua multum differre clarissimus medicinæ veteris interpres, Gorræus, nescio quam recte affirmat. Inter species ad vectigal pertinentes refertur etiam carpasum L. xvi. s. 7. de Publ. et Vectig. Quodsi vero carpasi memoria vetustior scriptis Diosc. et Plinii non extat, nec ulla ejus mentio facta est a gravissimis historiæ herbariæ auctoribus, Theophrasto et Nicandro, quorum hic posterior omnia plantarum venena, quæ tum nota erant, diligentissime persecutus est carmine

B luculento, vereor, ut aliquo satis commodo argumento defendi possit, notitiam hujus veneni usque ad remotissimam Orphei ætatem, aut saltem Onomacriti aliquanto propinquiora tempora pertigisse. Antequam Hecatæ lucum relinquamus, in transitu lubet adhuc inspicere plantam, quæ v. 914. cum cypero et aristereone posita *θρύον* appellatur. Solet eo nomine plerumque intelligi herba palustris, vide Reisk. ad Theocrit. xiii. 40., quæ cum in hac plantarum venenificarum societate locum non habeat, rectius interpretabimur *θρύον* herbam Apollinarem, Græce

δανον. Pseudo-Dioscor. p. 456. ed. Saraceni, *Πευκέδανος· οἱ δὲ * ἄγριον, οἱ δὲ * ἀγριόφυλλον, Προφῆται, ἀγαθὸς δαίμων.* Sed et hoc ipso nomine iidem draconem appellabant. C. J. Solinus c. 30. p. 41.: ‘ Veris draconibus ora nulla sunt ad morsum dehiscentia, sed artæ fistulæ, per quas et trahunt spiritus et linguas exerunt; quippe non in dentibus vim, sed in caudis habent, et verbere potius quam rictu nocent.’ “ Ora draconibus adeo parva, ut mordere non possint. Præterea innoxius eorum morsus, quod veneno careant. Ideo veteribus in deliciis et oblectamentis, eosque * agathodæmones vocabant, *ἀγαθοὺς δαίμονας.* Quo allusit Lucan. ix. (v. 727.), Vos quoque, qui cunctis innoxia numina terris Serpitis aurato nitidi fulgore dracones, Pestiferos ardens facit Africa. Innoxia numina, *ἀγαθοὶ δαίμονες.* Plinius xxix. de dracone, Caput ejus limini januarum subditum propitiatis adoratione divis fortunatam domum facere promittitur. Servius ad illum poëtæ versum de vipera, *Cœlumque exterrita fugit,* Tectis gaudet, ut sunt *ἀγαθοὶ δαίμονες,* Quos Latini genios vocant. Male itaque Scalig. Jul. *ὁ δράκων παρὰ τὸ δρᾷν ἄχος.*” Salmas. Exerc.* Plin. p. 275. b. Æl. Lamprid. p. 111., Ægyptios dracunculos Romæ habuit, quos illi agathodæmonas vocant. “ Nam et dracones deliciarum causa aut superstitionis domi alebant, qua de re multa nobis notata in altera Suetonii editione ad L. iii. (c. 72.) Non Ægyptii, sed Phœnices ita vocarunt. Philo Bybliensis apud Euseb., postquam docuit et Phœnices et Ægyptios auctore Taauto divini aliquid attribuisse draconum et serpentum naturæ, *Οὐ γὰρ*, ait, *θνήσκει ἰδίῳ θανάτῳ, εἰ μὴ βίᾳ τινὶ πληγὲν, τοῦτο τὸ ζῶον, Φοίνικες δὲ αὐτὸ ἀγαθὸν δαίμονα καλοῦσιν, ὁμοίως δὲ καὶ Αἰγύπτιοι * Κνὴφ ἐπονομάζουσι.*” Casaub. Vide Jabl. Vocc. Æg. supra p. ccxxvii. a. Cf. de bono omine draconum Taciti Annal. xi. 11. Ceterum de Æg. Magis audi Plin. xxxvii. 3=14. “ Nunc gemmarum confessa genera dicemus, a laudatissimis orsi; nec vero id solum agemus, sed ad majorem utilitatem vitæ obiter coarguetur Magorum infanda vanitas, quando illi vel plurima prodidere de gemmis, medicinæ ex his blanda specie prodigia transgressi.” Idem c. 9=40.:—“ Quintum (amethysti genus) ad viciniam crystalli descendit, albicante purpuræ defectu. Hoc et minime probatur, quando præcellens debet esse in suspectu, velut ex carbunculo refulgens quidam in purpura leviter roseus nitor. Tales aliqui malunt * pæderotas vocari, alii * anterotas, multi * Veneris gemmam, quod maxime videtur decere et species et colos. Eas gemmas Magorum vanitas resistere ebrietati promittit et inde appellatas” etc. Iisdem Magis forte debentur nomina * paneros, * pansebastos, et * pæderos, de quo Plin. ibid. c. 10=66.: “ Paneros qualis sit, a Metrodoro non dicitur, sed carmen Timaridis reginæ in eadem dicatum Veneri non inelegans ponit, ex quo intelligitur additam ei fecunditatem. Quidam hanc pansebaston vocant.” Quæ in Indice Pliniano reperitur lectio *Pæderastos*, Harduino sincerior videtur, non nobis. Pæderastos enim longe aliud sonat quam pæderos. Lapides pretiosi pæderotes, anterotes, panerotes, Veneris gemmæ dicebantur, quod, ut Plinii verbis utamur, maxime videbatur decere et species et colos: vide quæ de his vocibus post Salmas. fuse dixit E. H. Barker. in Epist. Crit. ad J. Fr. Boissonad. Plin. eod. Lib. c. 9=49., “ Celebrant et * astroïten, mirasque laudes ejus in Magicis artibus Zoroastrem cecinisse, qui circa eas diligentes sunt, produnt:” 10=54., “ Androdamas argenti nitorem habet, ut adamas, quadrata, semperque tessellis similis. Magi putant nomen impositum ab eo, quod impetus hominum et iracundias domet. Eadem sit, an alia, * argyrodamas, auctores non explicant:” 10=70., * “ Zoranisceos in Indo flumine nascitur; Magorum gemma esse narratur, neque aliud amplius de ea. Ubi Zoronisios Gr. et Al.; at Zoranisceos Harduini Mss., Index, * Zoromea, et Zoronisceos. In Plinio autem vox *Magi* sine adjuncto de *Ægyptiorum Magis* semper intelligi debet. Cum de aliis Magis sermo est, gentis nomen fere semper Plinius præfigit. Sic in eod. Lib. c. 9=51. de ceraunia gemma, “ Faciunt et aliam raram admodum et Parthorum Magis quæsitam, quoniam non alibi inveniatur, quam in loco fulmine icto.” Convenit vero speciatim Magis, quod generatim dixit Sextus Empir. adv. Mathem. i. 3. p. 234., * *Φιλομετάβολόν τι ἐστὶν ὁ αἰὼν, οὐκ εἰς φυτὰ μόνον καὶ ζῶα, ἀλλὰ καὶ εἰς ῥήματα.* Apud eos enim mystica sua cuique rei nomina, *Φωνᾶντα συνετοῖσιν, ἐς Δὲ τὸ πᾶν, ἑρμηνέων Χατίζει*, ut cecinit Dircæus ille Cygnus.

[1] “ Pro inepto epitheto *θεοειδὴς* dedi *ἰοειδὴς*, aptum et conveniens huic flori: v. Dioscor. ii. 194. Plin. xxv. 72.” Hermann.

[2] Vulgo, *Ἄλκεα καὶ πάνακες.* “ Quum satis probabile videretur, herbam, quæ *Ἀλκέα* Dioscoridi est, hic nominari, *καὶ* delevi, et formam Ionicam (*ἀλκείη*) restitui. Schneideri (ex conjectura Eschenbachii) *Ἀλκέα καὶ πάνακες* metro repugnat.” Hermann. Verius fortasse, simul et facilius, corrigeretur *Ἀλκαῖον, πάνακες.* “ *Ἀλκέα, ας, ἡ*, Herba ex sylvestrium malvarum “ genere, (Sprengelio Hist. Rei Herb. i. p. 182. Malva Alcea), ap. Dioscor. iii. 164. et Plin. xxvii. 4. *Ἀλκεὸν* autem Hesychio “ *ὅπλον ἢ ἀλεξιφάρμακον φυτὸν*, si tamen *ἀλκεὸν* scripsit, et non *ἀλκαῖον.*” H. St. Thes. Ind. Hesychii locus est hic: *Ἀλκεόν· ὅπλον ἢ ἀλεξιφάρμακον φυτόν. Ἐρατοσθένης δὲ ὄνομα εἶναί τινος ἀνθρώπου κωμῳδουμένου.* “ *Ἀλκαῖον* legerim cum Is. Voss. et Kust. ab *ἄλκω*, propulso. Et sic conjecit H. Steph. Ind. In fine hujus glossæ supplendum *φησί.*” Albertius. “ Ex serie literarum legendum potius *Ἀλκαιὸν*, vel *Ἀλκαῖον*, quam lectionem et illa suadent, quæ ex Eratosthene referuntur; ille enim procul dubio de Alcæo, poeta Comico, loquitur.” Biel. apud Albert. Obstat Hermanni conjecturæ *ἀλκείη*, pariter atque nostræ *Ἀλκαῖον*, quod planta, de qua loquitur poeta, in venenatarum numero ponatur, cum Dioscor. et Plinius alceæ malvæ nullam exitialem tribuant vim.

In transitu nobis liceat notare conjecturam quandam G. Gaulmini ad Mich. Pselli de Operatione Dæmonum Dial. p. 135., ab Hermanno prætermissam. Orphei Hymn. lxvi=lxv., *Παμφάγε, πανδαμάτωρ, παννπέρτατε, * παντοδίαιτε, Αἴθηρ, ἥλιος, ἄστρα, σελήνη, φῶς ἀμίαντον· Ταῦτα γὰρ Ἡφαίστοιο μέλη θνητοῖσι προφαίνει.* Sic edidit Hermann. “ Quia *οἱ πλάνητες* sunt *ἐκ πυρώδους οὐσίας*,” inquit Gaulminus, “ inde Theurgicis veterum Vulcani membra dicebantur. Orph. *Αἴθηρ, ἥλιος, ἄστρα, σελήνη, φῶς ἀμίαντον, Ταῦτα γὰρ Ἡφαίστοιο μέλη, θνητοῖσι προφαίνει.* Lege *σελήνης.*” Ubi nota punctum post *μέλη*. “ *Ταῦτα* nominativus sit necesse est, nisi *προφαίνει* dictum est pro *προφαίνεται*, ut in Argonauticis aliquoties *καταφαίνειν*. Id suadet similis locus in Hymno x., *Πᾶνα καλῶ κρατερὸν, νόμιον, κόσμοιο τὸ σύμπαν, Οὐρανὸν, ἠδὲ θάλασσαν, ἰδὲ χθόνα παμβασίλειαν, Καὶ πῦρ ἀθάνατον· τάδε γὰρ μέλη ἐστὶ τὰ Πανός.*” Hermann.

[3] Voss. Vind. Ruhnk. *Κάλπασον*: margo Vind. *καρπασὸν*, ut recte edidit Hermann. De carpaso Ruhnken. attulit, notante eodem Hermanno, Salmas. Hyl. Iatr. p. 111.

strychnon manicon, quod a quibusdam rei herbariæ scriptoribus ita nominatum esse tradit Dioscor. iv. 74." Schneider. Anal. Crit. in Scriptt. Vett. Gr. et Lat., Traj. ad Viadr. 1777. p. 62.]

[Tzetzes ad Lycophr. v. 1030., Ἀνθ' οὗ ἱερὸν Ἑκάτης, ὅτι ἡ Ἑκάτη, φασμάτων αἰτία, φοβερὰ, καὶ χαλκόπους οὖσα, καὶ ὀφιώδης, καὶ τερατώδης, ἱδρύσατο, καὶ κενοτάφιον Ἑκάβης, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ἀκρωτήριον, * Ὀδυσσείαν ἄκραν ἐκάλεσε, * Κάκραν καλουμένην πρὶν, ὕπερ ἐστὶ πλησίον τοῦ Παχύνου. Eustath. ad Od. M. p. 1714. 30., Τὴν δὲ Σκύλλην Φόρκυνος θυγατέρα καὶ Ἑκάτης λέγει, ἔχουσαν πρὸς ταῖς πλευραῖς σκύλακας, κατέχουσαν τὸν περὶ Σικελίαν πορθμόν. Ὅμηρος μέν τοι Κράταιϊν ἐν τοῖς ἑξῆς μητέρα τῆς Σκύλλης δηλοῖ, ἐπάγων καὶ, Ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν. Εἰ δὲ καὶ Ὅμηρος Κράταιϊν λέγει αὐτὴν, ἀλλ' οἱ μάγοι Ἑκάτην φασὶν αὐτὴν καλοῦσιν——. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐπιῤῥεπὴς ὁ μῦθος εἰς τὰ κυνώδη φάσματα, ὃς καὶ τὴν Ἑκάβην * ἀπεκύνωσε, καὶ τὴν Ἑκάτην δὲ κυνὸς κεφαλὴν ἔχουσαν πλάττει, καὶ Καλλίμαχος οὖν ἐν Ὑπομνήμασι, τὴν Ἄρτεμιν ἐπιξενωθῆναί φησιν Ἐφέσῳ υἱῷ Καΰστρου, ἐκβαλλομένην δὲ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, τὸ μὲν πρῶτον μεταβαλεῖν αὐτὴν εἰς κύνα, εἶτ' αὖθις ἐλεήσασαν, ἀποκαταστῆσαι εἰς ἄνθρωπον, καὶ αὐτὴν μὲν αἰσχυνθεῖσαν ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι ἀπάγξασθαι, τὴν δὲ θεὸν περιθεῖσαν αὐτῇ τὸν οἰκεῖον κόσμον, Ἑκάτην ὀνομάσαι——Ἡ δὲ ἀλληγορία τὴν Σκύλλαν ταύτην εἰς αὐθάδειαν μετάγει καὶ κυνώδη θρασύτητα· ἢ οὐδ' αὐτὴ κατ' Ὀδυσσέως ἔσχε νεανιεύσασθαι· τῶν μέν τοι φίλων τινὰς ὡς εἰκὸς, ἐσίνατο. Συντελεῖ δὲ τῇ τοιαύτῃ ἀλληγορίᾳ, καὶ ὁ πατὴρ Φόρκυν, ὡς ἐν τῇ α' Ῥαψῳδίᾳ ἐγράφη· ἔτι δὲ καὶ τὸ τῆς μητρὸς Ἑκάτης ἢ ἁπλῶς κύνεον, ἢ κατά τινας κυνοπρόσωπον. Idem ad Od. Λ. p. 1684. 25., Ὅτι δὲ κατὰ τὴν εἰρημένην Σφίγγα κακὴ τὸ εἶδος ἦν καὶ ἡ Μέδουσα, μία τῶν Γοργόνων, καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου δηλοῦται· δοκεῖ δὲ τοιαύτη καὶ ἡ Ἑκάτη εἶναι καθὰ καὶ ἡ Ἔμπουσα, διὸ καὶ οἱ μῦθοι φοβερὰς αὐτὰς τοῖς βλέπουσι πλάττονται.] "Ἔμπουσα, Empusa, spectrum "seu phantasma dæmonicum, quod Hecate infortu- "natis visendum offerre solebat, in omnes se trans- "formans figuras, alterum pedem æreum habens, "alterum asininum, unde et Ὀνοκώλη dicitur, et "Ὀνοσκελίς. Quæ fere ad verbum Aristoph. in Ran. "(v. 288.) testatur, Bacchum et Xanthiam ad infe- "ros descendentes sic introducens loquentes. Ξ. Καὶ "μὴν ὁρῶ, νὴ τὸν Δία, θηρίον μέγα. Δ. Ποῖόν τι; "Ξ. δεινόν· παντοδαπὸν γοῦν γίγνεται· Ποτὲ μὲν "βοῦς, νυνὶ δ' ὀρεὺς, ποτὲ δὲ γυνὴ Ὡραιοτάτη τις. "Δ. ποῦ 'στι; φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω. Ξ. Ἀλλ' οὐκέτ' "αὖ γυνή 'στιν, ἀλλ' ἤδη κύων. Δ. Ἔμπουσα τοίνυν "ἐστί. Ξ. πυρὶ γοῦν λάμπεται Ἅπαν τὸ πρόσωπον,[1] "(Δ.) καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει; Δ. (Ξ.) Νὴ τὸν "Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον ἅτερον: appellans βολίτινον "asininum, quoniam βόλιτος proprie esse creditur "fimum seu stercus asininum.[2] Sunt qui putent "dictam παρὰ τὸ ἑνὶ ποδίζειν, quum uno incedat pede "quasi Ἔμπουσαν: alterum enim pedem æneum "habet." H. St. Thes. Ind. [Schol. ad Aristoph. l. c.: Ἔμπουσα· φάντασμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον καὶ φαινόμενον τοῖς δυστυχοῦσιν, ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν· καὶ οἱ μέν φασιν αὐτὴν * μονόποδα εἶναι, καὶ ἐτυμολογοῦσιν οἱονεὶ * ἐνίποδα διὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι, οἱ δὲ ὅτι ἐξηλλάττετο τὴν μορφήν. Δοκεῖ δὲ ταῖς μεσημβρίαις φαντάζεσθαι, ὅταν τοῖς κατοιχομένοις ἐναγίζουσιν.[3] Ἔνιοι δὲ (τὴν) αὐτὴν τῇ Ἑκάτῃ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς· Χθονίας Ἑκάτης σπεῖρα σοφῶν ἐξελιξομένη. Εἶτα ἐπιφέρει· Τί

A καλεῖς τὴν Ἔμπουσαν; Καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει τῷ χαλκῷ προσέθηκε τὸ βολίτινον ἐπίτηδες. Ἔνιοι δὲ ὄνου σκέλος λέγουσι· διὸ παρά τισι καλεῖσθαι Ὀνόκωλον. Τὸ δὲ ὅλον φησὶ Κράτης ἔοικέ τι εἶναι φάντασμα παντοδαπὸν γινόμενον, βολίτινον δὲ ὄνειον. Βόλιτος γὰρ κυρίως τὸ τῶν ὄνων ἀποπάτημα, τὸ αὐτὸ δὲ καὶ βόλβιτος. Cf. Suidas, apud quem, inter plurima ex hoc fonte hausta, leguntur hæc: Ἔμπουσα δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ ποδίζειν, ἤγουν τὸν ἕτερον πόδα χαλκοῦν ἔχειν· ἢ ὅτι ἀπὸ σκοτεινῶν τόπων ἐφαίνετο τοῖς μυουμένοις. "Schol. Aristoph. plenius ita, Καὶ οἱ μέν φασιν αὐτὴν μονόποδα εἶναι, καὶ ἐτυμολογοῦσιν οἱονεὶ ἐνίποδα, διὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι." Kuster. Mirum est vir. doct. nulla corruptelæ in his Suidæ verbis vestigia percepisse. Sed forte venia ei danda est, cum et Noster vulg. Suidæ lect. se decipi passus sit, ita in Thes. T. iii. p. 517. b. scribens:—"Ποδίζω, Pedo, Gradior, Incedo. Sic Suid. Ἔμπουσαν dictam ait παρὰ τὸ ἑνὶ ποδίζειν, quemadmodum et Aristoph. Schol. eam fingi ait μονόποδα διὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι."
B Sed verbum ποδίζω, pro Gradior, Incedo, nec usquam alibi legitur, nec a Suida, utpote satis Græce docto, hic usurpari potuit. Qui Suidam cum ceteris vett. Lexicographis comparaverit, nobiscum forte glossam ejus mutilam esse statuet, in hunc fere modum refingendam: Ἔμπουσα δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἐμποδίζειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὸν ἕτερον πόδα χαλκοῦν ἔχειν. Zonar. p. 701.: Ἔμπουσα· φάντασμα δαιμονιῶδες, ὑπὸ Ἑκάτης πεμπόμενον, ἀλλάσσον μορφὰς πολλὰς, παρὰ τὸ ἐμποδίζειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὸν ἕτερον πόδα χαλκοῦν ἔχειν· ἢ ὅτι ἀπὸ σκοτεινῶν τόπων ἐφαίνετο τοῖς μυουμένοις· ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη καὶ Ὀνοπόλη (leg. Ὀνοκώλη). Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι φάντασμα ἦν τῆς Ἑκάτης τοῖς δυστυχοῦσι φαινόμενον. In Etym. p. 336. 39. idem articulus iisdem fere verbis extat, cum eadem vitiosa scriptura Ὀνοπόλη, (a Nostro in v. ex suo veteri Lex., i. e. Etymol. Ms. Leid., Vales. ad Sozomeni H. E. viii. 6. et a Meurs. Lectt. Attic. xvii. in Opp. T. ii. p. 1128. e. emendata), sed in fine additur, Ὅτι Ἔμπουσα φιλοῦται, εἰ καὶ
C δοκεῖ παρὰ τὸ ἕνα συγκεῖσθαι, ubi Sylburg. post ἕνα supplendum censet πόδα ἔχειν, Ex eo quod unicum pedem habeat; sed egregie fallitur, nam sensus est hic, Vox Ἔμπουσα spiritu leni profertur, etsi composita esse videatur παρὰ τὸ ἕνα: Ἔμπουσα nempe ab εἷς, Unus, et πούς, Pes. Idem vult Etymol. cum Zonara supra dicens, Ἔμπουσα—ἢ ἀπὸ τοῦ τὸν ἕτερον πόδα χαλκοῦν ἔχειν. Hesych. Ἔμπουσα· φάσμα δαιμονιῶδες, ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον, καὶ, ὥς τινες, ἑνὶ ποδὶ χρώμενον. Ἀριστοφάνης δὲ (nempe ἐν Ταγηνισταῖς, ut discimus ex Aristoph. Schol. l. c., quem, notante Albertio, ob oculos habuit) τὴν Ἑκάτην ἔφη Ἔμπουσαν. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 249.: Ἔμπουσα φάσμα ἐστὶ τῶν τῆς Ἑκάτης πεμπομένων, εἰς πολλὰς ἀλλασσόμενον μορφάς· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ὀνοκώλη τοῦτο τὸ φάντασμα. Ἔμπουσα δὲ ἀπὸ τοῦ ἐμποδίζειν τοὺς ἀνθρώπους, ἢ ἀπὸ τοῦ τὸν ἕτερον πόδα χαλκοῦν ἔχειν, τὸν δὲ ἕτερον βολίτινον. Ἐκλήθη οὖν ἡ μήτηρ Αἰσχίνου Ἔμπουσα, ὡς μὲν λέγει Δημοσθένης, ἀπὸ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν· καὶ γὰρ τὸ φάσμα * παντόμορφον
D (deest aliquid)· ὡς δὲ Ἰδομένης φησὶ δημαγωγὸν, ἐπεὶ ἀπὸ σκοτεινῶν τόπων ἀνεφαίνετο τοῖς μυουμένοις. Demosth. loc. est in Orat. de Cor. p. 270. 24., Τὴν δὲ μητέρα, σεμνῶς πάνυ, * Γλαυκοθέαν ὠνόμασεν, ἣν Ἔμπουσαν ἅπαντες ἴσασι καλουμένην, ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν δηλονότι, ταύτης τῆς ἐπωνυμίας τυχοῦσαν, ubi Schol. Bekkeri p. 310., Ἔμπουσαν· ἐκ

[1] Noster, et Casaub. ad Athen. xiii. p. 566. e.: Ξ. πυρὶ γοῦν λάμπεται Ἅπαν τὸ πρόσωπον. At Brunck. sic edidit: Ξ. πυρὶ γοῦν λάμπεται. Ἅπαν τὸ πρόσωπον. Imo lege, Δ. πυρὶ γοῦν λάμπεται; Ξ. Ἅπαν τὸ πρόσωπον.

[2] Athen. xiii. p. 566. e.: Καὶ ὁ Κύνουλκος· Ταύτῃ καὶ τολμᾷς σὺ λέγειν, οὐ ῥοδοδάκτυλος οὖσα, κατὰ τὸν Κρατῖνον, ἀλλὰ βολίτινον ἔχων θάτερον σκέλος. "Etsi non extat integer poëtæ locus, ad quem adluditur, tamen non dubitamus descriptam his verbis fuisse Empusam. Hoc enim docuit nos Aristoph. in Ran. qui alienis verbis, ut sæpe solet, loquitur." Casaub. "Interpretationi Casauboni adstipulatus est Kusterus, in not. ad Aristoph. Ran. v. 297. Cf. Suid. in Ἔμπουσα, ibique ejusdem Kusteri not. Ea si placet ratio, statuendum fuerit, Cratinum Empusam, prinsquam pedem habens asininum adparuisset, ῥοδοδάκτυλον induxisse, quæ apud Aristoph. simpliciter ut γυνὴ ὡραιοτάτη primum adparuisse dicitur. Βολίτινον σκέλος, quod stercoreum crus vulgo interpretantur, rectius crus asininum intelligi monuit Græcus Aristophanis interpres, et cum eo Suidas l. c. (Ὀνοκώλη δὲ, ὅτι ὄνου πόδα ἔχει, ὃ λέγουσι βολίτινον, τουτέστιν, ὄνειον· βόλιτος γὰρ κυρίως τῶν ὄνων τὸ ἀποπάτημα.) Cum quo consentit quod alias Ὀνοσκελὶς et Ὀνόκωλος eadem Empusa nominatur. Quidquid sit, his verbis utentem Cynulcum in Myrtilum inducit Athen., quibus illum rideret, quod nec pulcra admodum forma et altero pede claudus esset, ut intelligitur ex p. 568. e." Schweigh.

[3] Sic legitur in editione Æm. Porti, qua utimur, sicque scriptum citat Valesius ad Harpocr. Lex., (qui et ἔνιοι δὲ αὐτὴν, ut vulgo, pro ἔ. δ. τὴν αὐτὴν, habet). Sed lege ἐναγίζωσιν, ut in Suida legitur.

τοῦ πάντα αἰσχρῶς καὶ ἀνοσίως ποιεῖν· τοιαύτη γὰρ ἡ πάλαι Ἔμπουσα. Eustath. ad Dionys. P. v. 723., Ἡ δὴ πολλὰ μὲν ἄλλα μετ' ἀνδράσι θαύματ' ἀέξει, Φύει δὲ κρύσταλλον, ἴδ' ἠερόεσσαν ἴασπιν, Ἐχθρὴν Ἐμπούσῃσι, καὶ ἄλλοις εἰδώλοισι, (v. nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. cccxxxv. a.): *Ὅτι πολλὰ καὶ ἄλλα θαύματα ἡ* Κασπία *ἐν ἀνδράσιν αὔξει, φύει δὲ καὶ κρυστάλλους λίθους, καὶ ἴασπιν ἠερόεσσαν, ὅ ἐστιν ἀερώδη, σκοτεινὴν, ἐχθρὴν* Ἐμπούσαις *καὶ ἄλλοις εἰδώλοις· δοκεῖ γὰρ ἀλεξίκακος εἶναι ἡ λίθος αὕτη, καὶ * ἀποτροπιαστικὴ φασμάτων, ὧν ἕν ἐστι καὶ ἡ* Ἔμπουσα, *δαιμόνιόν τι περὶ τὴν* Ἑκάτην, *ἑνὶ ποδὶ δοκοῦν διήκεσθαι· ὅθεν καὶ παρονομάζεται, ὡς εἴ τις εἴπῃ, * μονόπους ποδὶ ζώου, ὡς τοῦ ἑτέρου ποδὸς χαλκοῦ ὄντος, κατὰ τὸν μῦθον.* Harpocration: Ἔμπουσαν· Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· *φάσμα τί φασιν εἶναι τῆς* Ἑκάτης, *ὅπερ τοῖς στοιχοῦσιν ἐφαίνετο, πλήρης δὲ τοῦ ὀνόματος ἡ κωμῳδία.* "Hoc spectrum apparebat præcipue iter facientibus, ut docet Harpocr. Ex quo corrigendi sunt Schol. ad Aristoph. Ran. l. c. et Suidas, et Etymol. (et Zonar. et Grammat. S. Germ. l. c.), apud quos *τοῖς δυστυχοῦσι* legitur pro *τοῖς στοιχοῦσι.* Quam emendationem confirmat Philostr. de Vit. Apollon. ii. 2. his verbis: *Ἐπορεύοντο μὲν γὰρ ἐν σελήνῃ λαμπρᾷ· φάσμα δὲ αὐτοῖς* Ἐμπούσης *ἐνέπεσε, τοδὶ γινομένη, καὶ τοδὶ αὖ, καὶ τὸ οὐδὲν εἶναι.* Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος *ξυνῆκεν ὅ, τι εἴη, καὶ αὐτός τε ἐλοιδορεῖτο τῇ* Ἐμπούσῃ, *τοῖς τε ἀμφ' αὐτὸν προσέταξε τ' αὐτὸ πράττειν· τουτὶ γὰρ ἄκος εἶναι τῆς προσβολῆς ταύτης.* Καὶ *τὸ φάσμα φυγῇ ᾤχετο τετρυγὸς, ὥσπερ τὰ εἴδωλα.*" Vales. ad Sozomeni Hist. Eccles. viii. 6. Olearius ex Codd. Vat. Urbinate, et Vratisl. rescripsit, Τὸ *δεῖνα γινομένη, καὶ τὸ δεῖνα αὖ, καὶ οὐδὲν εἶναι,* sed *τὸ* ante *οὐδὲν* negligere non debebat etiam tacentibus oraculis suis. "In v. Ἔμπουσα retinui, quod priores editt., quod Ms. Mediceus, quod ipsa antiquitas adeo bene per Valesium illustrata exigunt et stabiliunt, nempe *ὅπερ τοῖς στοιχοῦσιν ἐφαίνετο*: ita miror, cur contra tot documenta ausus fuerit nuperus editor id mutare in *δυστυχοῦσιν.*" J. Gronov. Lectioni *τοῖς στοιχοῦσι,* et a Kustero ad Suid. probatæ, omnino favet, quod Empusa præcipue iter facientibus apparere putaretur, cum hoc spectrum *τοῖς δυστυχοῦσι* apparere a nullo Græco scriptore dictum sit. Cf. Vales. ad Harpocr. Lex., ubi, errore apud Schol. ad Aristoph. Suid. atque Etymol. notato, et loco Philostrati citato, addit hæc:—"Idem Philostr. iv. 8. has Empusas ab aliis *Λαμίας* et * *Μορμολυκίας*[1] dici ait, et carnis humanæ appetentes esse. Artemidor. ii. 37.: *Οἱ μὲν αἰσθητοὶ θεοὶ φόβων καὶ κινδύνων καὶ περιστάσεών εἰσι σημαντικοί· καὶ γὰρ μεθ' ἡμέραν ἐπιφερόμενοι τῶν τοιούτων αἴτιοι καθίστανται. Σημαίνει δὲ καὶ διάφορα καὶ οὐδὲν ὅμοιον ἀλλήλοις ἕκαστος φαινόμενος. Οἷον* Ἑκάτην *ἰδεῖν τριπρόσωπον ἑστῶσαν ἐπὶ βάσεως κινήσεις καὶ ἀποδημίας σημαίνει·* Ἐνοδία *γὰρ ἡ θεὸς καλεῖται.* Μονοπρόσωπον *δὲ ἰδεῖν πονηρὸν πᾶσιν, ὅτι δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ ξένης τὰ δεινὰ ἢ ἀπὸ ξένου ἐσόμενα προαγορεύει.* Ἀεὶ *δὲ τῶν καθεστώτων κινεῖ πραγμάτων τὸν ἰδόντα, καὶ οὐκ ἐᾷ μένειν ἐν τοῖς αὐτοῖς, οἷα ἂν φαίνηται καὶ ὁποῖα.* Κινουμένη *δὲ ἡ θεὸς καὶ συναντῶσα κατὰ σχῆμα καὶ τὰς ὄψεις καὶ τὰ ὑπ' αὐτῆς κρατούμενα σημαίνει τὰ ἀποτελέσματα.* Περὶ *ὧν λέγειν οὔτε ὅσιον, οὔτε ἀσφαλές.* Ἄδηλος *δὲ ὁ λόγος τοῖς μεμνημένοις τῇ θεῷ.* Οἱ *δὲ ἀμύητοι παρὰ τῶν μεμνημένων μανθανέτωσαν.*" Eustath. ad Od. Λ. p. 1704. 40., Πέμπει δὲ ἡ Περσεφόνη πρὸς * *ἐκφόβησιν* Γοργείας *κεφαλὴν, καθὰ καὶ* Ἔμπουσαν *ἡ* Ἑκάτη· Ἔμπουσα *γάρ φασι φάσμα δαιμονιῶδες ὑπὸ* Ἑκάτης *πεμπόμενον, ὅ τινες μὲν* Ὀνόκωλιν *λέγουσιν, οἱ δὲ ὀνόσκελιν.* Ubi, notante Nostro in v. Ὀνόσκελος, proparoxytonως scribitur, secus quam apud alios. Schol. ad Aristoph. Eccles. v. 1056., ΓΡ. *ἀλλ' οὐκ ἐγώ,* Ἀλλ' *ὁ νόμος ἕλκει σ'.* ΝΕ. *οὐκ ἐμέ γ', ἀλλ'* Ἔμπουσά *τις* Ἐξ *αἵματος φλύκταιναν ἠμφιεσμένη.* Ubi Schol. Ἔμπουσα, *ἣν καλοῦμεν νῦν ὀνοσκελίδα.* Sozomeni Hist. Eccles. viii. 6. de Gerontio, Nicomediensis Ecclesiæ diacono, Οὗτος *γὰρ ὑπὸ* Ἀμβροσίῳ

A *τῷ* Ἐπισκόπῳ Μεδιολάνων *διακονούμενος, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἀλλ' ἢ τερατευόμενος, ἢ δαιμονίου σπουδῇ καὶ φαντασίαις ὑπαχθεὶς, νύκτωρ ἔφη τισὶν* Ὀνοσκελίδα *συλλαβόμενος, ξυρίσαι τὴν κεφαλὴν, καὶ * μυλωνίῳ ἐμβαλεῖν.* Ubi Valesius ex Mich. Psello de Operatione Dæmonum p. 82. affert, Ὅσοι *δὲ τόποις ἐνδιατρίβουσιν αὐχμηροῖς, ὑπόξηρά τε τὰ σώματα ἔχουσιν, οἵους τοὺς ὀνοσκελεῖς φασὶν εἶναι, εἰς ἄνδρας οὗτοι σχηματίζουσιν ἑαυτούς.* "Illam Empusam conspicor ex Aristophanis descriptione inter Gemmas Gorl. Dact. T. ii. n. 41. quam, ut puto, hactenus viri docti ibi denotari non intellexerunt." Sig. Havercamp. ad Tertull. Apolog. c. xvi. p. 171. Alciphronis Epist. iii. 62., Αἱ *δὲ ἀλάστορες αὗται θεραπαινίδες συνίσασι, καὶ ἡ ἐπιτήδειος γραῦς, ἣν* Ἔμπουσαν *ἅπαντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν καλεῖν εἰώθασιν, ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι.* "J. Steph. Bernard. ad Anonymi Introd. Anatomicam p. 20. malit, Ἐκ *τοῦ πάντας πτοιεῖν καὶ βιάζεσθαι.*" Wagner. Eandem in conjecturam incidit Jo. G. Reiffius ad Artemidori L. ii. c. 37.

B "Arnaldus in Misc. Obss. T. v. p. 29[illegible]. quovis pignore contendere paratus est, totam *ῥῆσιν* non ab Alciphrone, sed ab interpolatore quodam profectam. Neutri tamen horum virorum eruditorum obsecundare volui. Sumta quidem verba sunt ex Demosth. de Cor. xli. p. 312. ed. Harles. ubi de Æschinis matre sermo est. Sed fieri potuit, ut ipse Alciphron, qui mos erat Atticistarum, ex Demosthene *ῥῆσιν* istam exscriberet, nec opus esset interpolatore. Nec ignorasse videtur hunc Demosthenis locum Berglerus; nam ad verbum *βιάζεσθαι* adscripsit *πάσχειν* quod in Demosthene est. Præ festinatione, quam ipse in Præf. confitetur, sine dubio omisit adnotare." Wagner. Lucian. de Saltat. xix. T. ii p. 27[illegible], Εἰκάζειν *δὲ χρὴ καὶ τὴν* Ἔμπουσαν, *τὴν ἐς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινὰ ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδόσθαι.* "Plut. in Libro Non poss. suav. viv. sec. Epicur. p. 1101. c., Αὕτη *δὲ ἐστιν οὐ φοβερά τις, οὐδὲ σκυθρωπὴ, καθάπερ οὗτοι* (Ἐπικούρειοι) *πλάττουσι διαβάλλοντες τὴν πρόνοιαν, ὥσπερ παισὶν ἐμπίπτουσαν*

C *ἢ ποινὴν ἀλιτηριώδη καὶ τραγικὴν ἐπιγεγραμμένην.* "Quæ hunc in modum correcta, Ὥσπερ *παισὶν* Ἔμπουσαν, *ἢ* Ποινὴν *ἀλιτηριώδη καὶ τραγικὴν ἐπιγεγραμμένην,* Providentiam, sive *Πρόνοιαν,* sistunt, tanquam pueris Empusam, aut Furiam ultricem scelerum, tragicamque descriptam. Dicitur, Παισὶν Ἔμπουσα *ἢ* Ποινὴ *ἐπιγεγραμμένη,* ut *τίμημα ἐπιγεγραμμένον,* sim. de quibus Budæus." Lennep. ad Phalar. p. 150., a Schæf. in Mss. indicatus. Idem Schæf. consuli jubet notata ad Herod. p. 602., et Jacobs. ad Epigr. iii. Statyllii Flacci, Anthol. T. ii. p. 238., v. 4. * Παντοπαθῆ *κούρης αἴσχεα δερκόμενος,* (v. Demosth. supra citatum), item Dosiadæ Aram secundam in Anthol. T. i. p. 203., * Εἱμάρσενός *με στήτας* Πόσις, *μέροψ,* * *δίσαβος* Τεῦξ', *οὐ * σποδεύνας,* Ἶνις Ἐμπούσας, ubi Scholia Holoboli Rhetoris, Ὁ *Ἶνις καὶ ὁ υἱὸς τῆς* Ἐμπούσας, *ἤτοι τῆς* Θέτιδος· *φάσμα γάρ τι ἡ* Ἔμπουσα *νυκτερινὸν εἰς μυρίας μορφὰς ἀλλοιούμενον, ὥς φησι καὶ* Φιλόστρατος (l. c.), *μετεβάλλετο δὲ καὶ ἡ* Θέτις *εἰς μυρίας μορφὰς, ὅτε μιγῆναι αὐτῇ ὁ* Πηλεὺς *ἔσπευδεν, ἢ*

D *καὶ ἐμίγη σηπίας εἴδει.* Cf. Selden. de Diis Syris p. 162.]

[Apollon. R. iii. v. 860., Ἑπτὰ *μὲν ἀενάοισι λοεσσαμένη ὑδάτεσσιν,* Ἑπτάκι *δὲ* Βριμὼ *κουροτρόφον ἀγκαλέσασα,* Βριμὼ *νυκτιπόλον, χθονίην, ἐνέροισιν ἄνασσαν,* Λυγαίῃ *ἐνὶ νυκτὶ, σὺν ὀρφναίοισι φάρεσσι.* Ubi Scholia: Ἑπτάκις *δέ φησι καὶ τὴν* Ἑκάτην *ἐπικαλέσασθαι.* Δοκοῦσι *γὰρ αἱ φαρμακίδες τὴν* Ἑκάτην *ἐπάγεσθαι.* Βριμὼ *δὲ αὐτὴν προσηγόρευσε, διὰ τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος, καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν τὰ καλούμενα* * Ἑκαταῖα (Schol. ex Cod. Paris., Καὶ *φάσματα γὰρ ἐκπέμπει τὰ καλούμενα* * Ἑκάτεια, leg. in Schol. edit. *ἐπιπέμπει,* v. T. Hemsterh. ad Luciani Deor. Dial. T. i. p. 208.: obiter notandus est hic vocis Ἑκάτειος s. Ἑκαταῖος usus, quæ alibi de Hecatæ statuis, non de spectris ab Hecate immissis, dicitur), *καὶ πολλάκις*

[1] Sic [illegible] citat Valesius ad Harpocr. Lex., et sic edidit Olearius. At Steph. noster, et in v. *Λαμία* et in v. *Μορμολυκεῖον,* habet *Μορμολυκεῖα,* quam lectionem in textum admittendam esse censemus. *Μορμολυκία* enim pro *μορμολυκεῖον* alibi non legitur.

αὐτὰ μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὰ τὸ Ἔμπουσαν καλεῖσθαι. Ἡ παρὰ τὸν βρόμον, τὸν τοῦ πυρὸς ψόφον· Τόσσος γὰρ πέλεται βρόμος. Ἡ γὰρ θεὸς λαμπαδοῦχος. Τὸ δὲ βρι ἐπιτάσεως ἐστὶν, ὡς τὸ, Βριήπυος ὄβριμος Ἄρης. Ἴσως οὖν Βριμὼ, ἡ μεγάλην ἔχουσα μῆνιν, * βρίμηνίς τις οὖσα. Cf. Etymol. p. 213. 49. Eustath. ad Dionys. P. v. 143., Καὶ ὁ περὶ τὸ Βυζάντιον δὲ λιμὴν οὕτως (i. e. Βόσπορος) ὕστερον ἐκλήθη, κατὰ παραγραμματισμὸν, ἢ μάλιστα κατὰ τὴν παρὰ τοῖς ῥήτορσι λεγομένην παραφθορὰν, * Φωσφόριον ὀφείλων καλεῖσθαι, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Φιλίππου γὰρ ἐν πολιορκίᾳ διορύξαντος εἴσοδον κρυπτὴν, ὅθεν οἱ ὀρύσσοντες ἔμελλον ἀφανῶς ἐξαναδύναι τοῦ ὀρύγματος, ἡ Ἑκάτη * Φωσφόρος οὖσα δᾷδας ἐκεῖθεν ἔφηνε τοῖς πολίταις· καὶ τὴν πολιορκίαν οὕτω φυγόντες, Φωσφόριον οἱ ἐγχώριοι τὸν τόπον ἐκάλεσαν. Aristoph. Lysistr. v. 443., Εἴ τ' ἆρα, νὴ τὴν Φωσφόρον, τὴν χεῖρ' ἄκραν Ταύτῃ προσοίσεις, κύαθον αἰτήσεις τάχα. Idem in Eccles. v. 858., Πανοῦργος εἶ, νὴ τὴν Ἑκάτην τὴν Φωσφόρον, ubi Schol. hæc habet: Οἱ ποιηταὶ τὴν Περσεφόνην, τὴν Ἑκάτην, τὴν Φοίβην, καὶ τὴν Εἰλείθυιαν τὴν αὐτὴν θεὸν εἶναι νομίζουσι· διὸ καὶ νῦν τὴν Ἑκάτην Φωσφόρον καλεῖ. Hecate autem Φωσφόρος dicebatur, quoniam ἡ θεὸς λαμπαδοῦχος. Aristoph. Ran. v. 1359., Ἅμα δὲ Δίκτυννα παῖς Ἄρτεμις καλὰ Τὰς κυνίσκας ἔχουσ' ἐλθέτω διὰ δόμων πανταχῇ· Σὺ δ', ὦ Διὸς, διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας Ὀξυτάταιν χεροῖν, Ἑκάτα, παράφηνον ἐς Γλαύκης, Ὅπως ἂν εἰσελθοῦσα φωράσω, ubi Scholia: Ἑκάτην δὲ καὶ Ἄρτεμιν οἱ μὲν τὴν αὐτήν φασιν, οἱ δὲ ἄλλην καὶ ἄλλην, ὡς κἀνταῦθα. Spanhem. et Kusterus hic per Ἑκάτην Dianam intelligunt, cum poeta manifestum inter Hecaten Dianamque discrimen posuerit; et ipse Spanhem. ad Callim. Hymn. in Dian. v. 11., Ἀλλὰ * φαεσφορίην τε, καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα Ζώννυσθαι λεγνωτὸν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω, hæc notavit:—" Hinc Φαεσφόρος eadem Dea infra v. 204. dicta et culta apud Græcos, seu Φωσφόρος· apud Romanos autem Diana Lucifera, sicuti indices etiamnum ejus rei multi superstites Græc. et Romanorum nummi, in quibus eadem Dea modo una facie, modo duabus facibus armata cernitur. Cujusmodi e multis, insignis est Regiæ Gallorum Gazæ nummus sub

A Hadriano cusus, in quo Diana gradiens cum dimidia Luna in capite, utraque autem manu facem tenet. Unde liquet utique, cur modo Θεὰ Φωσφόρος, sicut a Nausicrate apud Athen. vii. p. 325. (e., A. Μετ' αὐτῶν δ' εἰσὶν ἐκπρεπεῖς φύσιν Αἱ * ξανθοχρῶτες, ἃς κλύδων * Αἰξωνικὸς[1] Πασῶν ἀρίστας ἐντόπους παιδεύεται· Αἷς καὶ θεὰν τιμῶσι Φωσφόρον Κόρην, Δείπνων ὅταν πέμπωσι δῶρα ναυτίλοι. B. Τρίγλας λέγεις,) aut Φαεσφόρος, quod eodem redit, Ἑκάτη, ab Eurip. in Helen. v. 575., (ΜΕ. Ὦ Φωσφόρ' Ἑκάτη, πέμπε φάσματ' εὐμενῆ. ΕΛ. Οὐ * νυκτίφαντον πρόπολον Ἐνοδίας μ' ὁρᾷς,) aut Ἀμφίπυρος, seu Utraque manu faces gestans, ut ibi veteres Critici, Diana ap. Sophocl. Trachin. dicatur v. 218(=211. Βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον Ἄρτεμιν * Ὀρτυγίαν, Ἐλαφηβόλον, Ἀμφίπυρον, ubi Schol. Παρ' ὅσον ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ δαδουχεῖ, ἢ αὐτὴ οὖσα τῇ Ἑκάτῃ), et ap. Aristoph. similiter in Ran. p. 275., ubi Diana tamen Dictynna, seu Venatrix a Φωσφόρῳ Hecate distinguitur, et de qua postrema ait, Σὺ δ', ὦ Διὸς, διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας
B Ὀξυτάταιν χεροῖν, Ἑκάτα, Duplices faculas tenens manibus perquam agilibus. Hinc Δάειρα, seu Δαίρα, quasi Δᾳδοῦχος, dicta eadem Hecate apud Apollon. R. iii. 844. Ἡ δὲ τέως γλαφυρῆς ἐξείλετο φωριαμοῖο Φάρμακον, ὅ ῥά τε φασὶ * Προμήθειον καλέεσθαι· Τῷ εἴ κ' ἐννυχίοις τις ἀρεσσάμενος θυέεσσι Δαίραν (sic edidit Brunck. sed rectius scriberetur Δαῖραν) * μουνογένειαν, ἑὸν δέμας ἰκμαίνοιτο, Ἦτ' ἂν ὅγ' οὔτε * ῥηκτὸς ἔοι χαλκοῖο τυπῇσιν, Οὔτε κεν αἰθομένῳ πυρὶ εἰκάθοι, κ. τ. λ., (ubi Scholia, Τὸ δαίραν κατ' ἔλλειψίν ἐστι τοῦ ε, διὰ τὸ μέτρον· Δάειρα γάρ ἐστι. Λέγει δὲ τὴν Περσεφόνην, ὡς δηλοῖ διὰ τὸ μουνογένειαν. Ὅτι δὲ τὴν Δαίραν Περσεφόνην καλοῦσι, Τιμοσθένης ἐν τῷ Ἐξηγητικῷ συγκατατίθεται, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς ἐμφαίνει, τὴν Περσεφόνην ἐκδεχόμενος Δαίραν: Scholia ex Cod. Paris. habent * Ἐξηγηματικῷ, 'de fluctuatione formarum ματικος et τικος v. Bast. ad Gregor. Cor. p. 88.' Schæfer.) sicuti alibi Proserpina apud Lycophronem p. 115. (v. 710., Θήσει Δαείρᾳ καὶ * ξυνευνέτῃ δάνος, ubi Tzetzes, Δάειρα· ἡ Περσε-
C φόνη, παρὰ τὸ δᾷδα·[2] δᾳδοῦχος γὰρ ἡ θεός· quæ eadem nempe cum Diana seu Hecate Noctiluca, ac inde

[1] Athenæus ibi affert ex Cratino ἐν * Τροφωνίῳ, Οὐδ' Αἰξωνίδ' * ἐρυθρόχρων ἔσθειν ἔτι τρίγλην. Huc respexerunt Suidas (nec Casaub. nec Schweigh. citatus), et Zonar. p. 81.: Αἰξωνίδα τρίγλην· δοκοῦσιν αὗται κάλλισται εἶναι, καὶ τῶν ἄλλων διαφέρειν ταύτῃ. In Zonara, ubi nihil annotavit Tittmannus, male editum est δοκοῦσαι pro δοκοῦσιν. In sequenti pagina Athenæus hæc habet de pisce * Ταινία dicto: Πλεῖσται δὲ γίνονται καὶ κάλλισται κατὰ τὸν πρὸς τῇ Ἀλεξανδρείᾳ * Κάνωπον. Hinc corrigendus est Tittmannus ad Zonaræ glossam illam, Κάνωπος· τόπος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, frustra sic scribens:—" In Cod. K. ambiguum an scriptum fuerit Κάνωπος. Quod verum puto pro Κάνωβος, de quo v. Steph. B. Quanquam Κάνωπος non fuit τόπος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, sed in rebus geographicis non magna diligentia Grammaticorum. V. infra Καρχηδών. Certe mihi quidem Κάνωπος non notus est." "Κάνωπος," inquit Sturzius supra p. clxxi. a., "teste Phavorino, [Zonaræ verba exscribente], fuit nomen loci cujusdam in urbe Alexandria. Quæ si vere tradita sunt, [et vere sic tradi Athenæi locus satis docet], videtur fuisse locus Canopi Dei destinatus." Hinc quoque explicandus est Steph. Byz. loc., de quo supra pauca diximus p. cccxxvi. b., Κάνωπος· καὶ ἱερὸν Ποσειδῶνος Κανώβου, καὶ νῆσος, ubi Cod. Voss. præbet, καὶ ἱερὸν Ποσειδῶνος Κάνωβον, Templum Neptuni in urbe Alexandria, Canobum s. Canobus dictum. Sed forte in Athenæo per verba, Κατὰ τὸν πρὸς τῇ Ἀλεξανδρείᾳ Κάνωπον, urbs Canobus dicta, centum et viginti stadiis, (ut nos docet Steph. Byz.), terrestri itinere ab Alexandria distans, intelligi debet, et sic locutum esse Dipnosophistam suspicamur, ne urbs illa confunderetur cum Canobo insula quadam, et Canobo Libyæ quodam loco, (ab eodem Steph. Byz. memoratis.) Sequitur enim, Καὶ ἐν Σελευκείᾳ τῇ πρὸς Ἀντιοχείᾳ, eandem nempe ob causam, ne Seleucia illa cum aliis confunderetur ejusdem nominis urbibus.

[2] "Ita Vit. 1. et Ciz. recte pro π. τὴν δ.: nam haud dubie, ut Thryllit. conjicit, αἴρειν excidit, [nisi potius subaudiendum esse statuas]: nam alias sensus non constat. Etymol. tamen (p. 244. 34.), Δάειρα· ἡ Περσεφόνη παρὰ Ἀθηναίοις, παρὰ τὴν δᾷδα, ἐπειδὴ μετὰ δᾴδων ἐπιτελεῖται αὐτῇ τὰ μυστήρια, ἢ ὅτι δᾷδα φορεῖ." Müller. "Δαῖρα Hesychio eadem cum Δάειρα, per syncopen vel crasin." H. St. Thes. Ind. "Frustra Jos. Scalig. ad Varr. p. 175. a δαίρα, Tera, Terra, deducit, notatus a G. J. Vossio (Etym. L. L.) in v. Terra." Albert. Harpocr. Lex. et ex eo Suidas: Δάειρα· ὄνομα κύριον. Eustath. ad Il. Δ. p. 456. 9., Κάειρα δὲ γυνὴ, ἡ Καρινὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ Καρικὴ, ἤτοι ἐκ Καρίας· παρὰ δὲ Ἡροδότῳ κεῖται καὶ ἐσθὴς Κάειρα· ἔστι τὸ παρά τισι τῶν παλαιῶν εὑρεῖν, καὶ ὅτι διὰ τοῦ ι τινὲς τὸ * Καῖρα γράφοντες, εἶτα καὶ * δισυλλάβως * Καῖρα συναιροῦντες ἔλεγον, ὡς καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ δεδήλωται. Κατὰ τὸν ὅμοιον δὲ τρόπον καὶ Δάειρα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον διὰ τοῦ ι γραφὲν πρός τινων, εἶτα συναιρεθὲν * δισυλλάβως ὑπὸ Ἀττικῶν Δαῖρα ὀνομάζεται. Ἦν δέ φησι μήτηρ Ἐλευσῖνος. Idem ad Il. Z. p. 648. 30.: Σημείωσαι δὲ ὅτι ἑτερώνυμόν ἐστι συγγενικὸν καὶ ἡ γάλως ἤτοι γαλόως, ἐχρῆν γὰρ εἶναι δάειρα, ἐκ τοῦ δαὴρ, δαέρος· καὶ εἰσὶν οἱ τὴν χρῆσιν ταύτην εἰδότες, ὡς εὐθὺς δηλωθήσεται. Ὅμηρος δέ γε οὐκ εἰδὼς τὴν λέξιν ταύτην, γάλως λέγει ἑτερωνύμως, οὐ δάειρα. Λυκόφρων δὲ μέμνηται μὲν Δαείρας, ἣν καὶ παρατίθησι τῇ Περσεφόνῃ ἐν στίχῳ ἑνί· οὐ συγγενικὴν δὲ λέξιν οἶδεν αὐτὴν, ἀλλὰ δαιμονίαν. Καὶ δοκεῖ * προληπτικῶς ἡ λέξις ὡς θεία ληφθεῖσα, σιγηθῆναι παρὰ τῷ Ποιητῇ ἐπὶ ἀνθρωπίνης συγγενείας, ὁποῖόν τι καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ Διὸς Ἀθηναίας, καὶ ἐπὶ γυναικὸς Ἀθηναίας προεδηλώθη. Ὅτι δὲ θεία λέξις τὸ δάειρα, δηλοῖ ὁ εἰπών· Δάειραν Φερεκύδης ἱστορεῖ Στυγὸς ἀδελφὴν, καὶ ἔοικέ φησιν οὕτως ἔχειν· ἐπὶ γὰρ ὑγρᾶς οὐσίας τάττουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν Δάειραν. Διὸ καὶ πολεμίαν τῇ Δήμητρι νομίζουσι· Ὅταν γὰρ θύηται αὐτῇ, οὐ πάρεστιν ἡ τῆς Δήμητρος ἱέρεια. Καὶ οὐδὲ τῶν τεθυμένων γεύεσθαι αὐτὴν ὅσιον. Φαύλως οὖν ὁ Φανόδημος, Ἀφροδίτην φησὶ νομίζει τὴν Δάειραν, καὶ τὴν αὐτὴν τῇ Δήμητρι λέγει. Ἔτι δὲ φαυλότεροι, οἱ τὴν Ἥραν Δάειραν τῆς Δήμητρος ἀποδιδόντες, Δάειρα γάρ φασιν ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή. Τινὲς δὲ φύλακα Περσεφόνης ὑπὸ Πλούτωνος ἀποδειχθῆναί φασι τὴν Δάειραν. Αἴλιος μέντοι Διονύσιος Δαῖραν γράφων * δισυλλάβως τὴν Δάειραν, φησὶν ὅτι οἱ περὶ τελετὰς καὶ μυστήρια τὴν ὑγρὰν οὐσίαν Δαῖραν ὀνομάζουσι. Δῆλον δὲ ὅτι ἀπὸ Δαΐρας γραφομένης διὰ τοῦ ι ἡ ῥηθεῖσα Δαῖρα συνῄρηται, ὁμοίως κατά τινας τῷ Κάϊρα, Καῖρα. "Daira recte potuit a Pherecyde soror Stygis vocari. Ut enim Styx apud Hesiod. Theog. v. 361., ita Daira apud Pausan. i. 38. p. 93. est filia Oceani, quo loco eadem e quorundam sententia dicitur Mercurio peperisse * Eleusinem [sic et Harpocr. ap. Suid. et Etym. p. 329. 42. et Zonaræ p. 687. * Eleusinum, rectius, ut putamus,] heroa, a quo urbs nomen traxit. Pro, καὶ ἔοικέ φησιν οὕτως ἔχειν, fortassis legi possit, Κ. ἔ. φύσιν ο. ἔ. ut sensus sit, Et videtur sane hoc cum rei natura consentire. Valesius ad Harpocr. p. 17. legit simpliciter, Καὶ ἔοικεν οὕτως ἔχειν." Fr. Guil. Sturz. ad Pherecyd. Frag. p. 215. ed. sec. "Sane Servius in Æn. iv. p. 325. pro Junone sumsit:—'Nam cum Eleusine Cereris sacrum fit, templum Junonis clauditur; item cum Junoni Eleusine fit, templum Cereris clauditur, nec sacerdoti Junonis gustare, unde Cereri sit libatum.' Clemens in Protreptico (p. 13=39. 19., * Ἴμμαρος δὲ ὁ Εὐμόλπου, καὶ Δαείρας, οὐχὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἐλευσινίου, τοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει; Quæ sic vertit Arnob. L. vi., * 'Dairas et * Immarnachus fratres pessimi in Eleusinis consepto, quod civitati subjectum est.'" Valesius l. c. Pro Immarnachus scribitur rectius Immaradus apud Potter. cujus hæc sunt verba:—" * Ἴσμαρος, Euseb. Ἴσμαρος

Περσεφόνη etiam quasi Φωσφόρος, ut postremum hoc A
notat Plut. de Facie in Orbe Lunæ p. 942. appellata; et quo sensu Φερσεφάασσα, seu Φερσέφαττα, quod notum, eadem dicta. Unde cum eadem Dea, seu Κόρη, tum Ceres mater filiam quærens, Δᾳδοῦχος utraque seu Tædifera itidem, sicuti sæpius ambæ spectantur in antiq. Rom. et Gr. nummis. Cur autem Φωσφόρος dicta sit hæc Dea, e priscæ scilicet Gentilium Theologiæ scitis, docebit Procl. in Platon. Πολιτ. p. 353., ubi idem nomen Minervæ quoque, Προσκείσθω δὲ καὶ ὅτι Φωσφόροι· ἡ μὲν εὐμενῶς εἰς φῶς ἄγουσα τοὺς ἀφανεῖς τῆς φύσεώς ἐστι Φωσφόρος, ἡ δὲ, ὡς νοερὸν φῶς ἀνάπτουσα ταῖς ψυχαῖς." De Minerva * Φωσφόρος dicta silent Lexica. Eurip. apud Plut.

etiam habet Joan. Ἰμμάραδος Cyril. quam lectionem secutus est Arnob.: Dairas, inquit, et Immaradus fratres. Pausanias eundem Immaradum vocat, [i. 5., ubi Cod. Vind. Ἰμάραδον, et i. 27. vide Meurs. de Reg. Athen. i. 5. in Opp. T. i. p. 590. E. et 592. C.] Mox Cyrillus Δαΐρας pro Δαείρας habet." Potteri ergo diligentiam effugit insignis Meursii locus, qui extat in Lib. de Reg. Athen. ii. 8. in Opp. T. i. p. 650. A.:—" Apud Euseb. de Præp. Evang. Lib. ii. ubi locum hunc Clementis is transcribit, Ἴσμαρος, non Ἴμμαρος legitur aut Ἰμμάραδος, ut apud Pausan. tribus locis constanter scribitur. Arnobio vero, rem eandem referenti ex Clemente, ut alia quædam, Immarnachus [leg. Immaradus] dicitur L. vi., 'Dairas et Immarnachus fratres (conditi scribuntur) in Eleusinis consepto, quod civitati subjectum est.' Sed scribendum eo loco, In Eleusinii consepto. Neque enim Eleusine est sepultus, sed Athenis intra septum templi Cereris Eleusinæ infra arcem; uti satis manifeste verba hæc Clementis indicant, Ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἐλευσινίου, τοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει, In septo Templi Eleusinii, quod sub arce. Deinde, ut hoc quoque dicam, velut obiter, non sat animum advertit, quum Δαείρας, in Clementis illis verbis, primum potius casum censens, quam secundum, fratrem Immaradi, et non matrem existimavit." "Δάειρα Hesych. δαήμων, ἔμπειρος, Gnara, Perita. "Videtur velle et fœmininum esse masculini δαήρ, accipereque pro Sorore mariti." H. St. Thes. Ind. Locus est hic: Δάειρα· δάερα γὰρ καὶ τὸν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφὸν δηλοῖ, καὶ Δαήμων, ἔμπειρος. "Locus videtur mutilus, quem sic suppleverim, et legerim, Δάειρα· ἡ Περσεφόνη, Δαέρα δὲ τὸν τοῦ ἀνδρὸς etc." Kuster. et sic Dan. Heinsius. "Posterius habet Hom. Il. Ξ. v. 156. Schol. ἀνδρὸς ἀδελφόν. Glossæ: * Δάηρος leg. Δαήρ· ὁ * ἀνδράδελφος, Levir. Quod ipsum est Δαήρ, ut Lacryma a δάκρυον, Ulysses ab Ὀδυσσεὺς etc. Vide Fest. in Dacrimas. Hellad. Chrestom. p. 4. ed. Meurs., Ὅτι τοῦ μὲν ἀνδρὸς τὸν ἀδελφὸν αἱ γυναῖκες Δαέρα καλοῦσι· τὴν δὲ ἀδελφὴν οὐκέτι Δάειραν, ἀλλὰ * Γάλον, καθὼς καὶ Ὅμηρός φησι· Εἰδομένη γαλόῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι, Il. Γ. v. 122." Albert. Mirum est vir. doct. Helladio pro γάλον, quod est verbum nihili, γάλων s. γαλόῳν s. γάλωον non restituisse.

Mentione autem Dairæ, filiæ Oceani, modo facta nobis in mentem venit nomen alius filiæ ejusdem Oceani, Κορυφή, quæ Palladis mater fuit. Harpocr. Lex., Ἱππία Ἀθηνᾶ· Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα. Μνασέας ἐν πρώτῃ Εὐρώπης τὴν Ἱππίαν Ἀθηνᾶν Ποσειδῶνος εἶναί φησι θυγατέρα καὶ * Πολύφης τῆς Ὠκεανοῦ, ἅρμα δὲ πρώτην κατασκευάσασαν, διὰ τοῦτο Ἱππίαν κεκλῆσθαι. "Etiam Suidas Πολυφῆς. Sed lege * Κορυφῆς. Cic. de Nat. Deor. iii. (23.), Quarta (Minerva) Jove nata et Coryphe, Oceani filia, quam Arcades Coryphasiam nominant, et quadrigarum inventricem ferunt. Arnobius L. iv. (p. 137.), Quid arbitramur fore? Desistetne illa Minervam se dicere, cui Coryphasiæ nomen est, vel ex Coryphæ matris signo, vel quod ex vertice summo (κορυφῇ) Jovis parmam ferens emicuit, atque armorum accincta terroribus etc. (Add. ib. p. 136.) Etymologus in Ἱππία, Κορυφῆς habet. Steph. in Βάρκη ait Barcæos ἱπποτροφίαν a Neptuno, aurigandi artem a Minerva didicisse. Certe Neptunus Ἵππιος dictus est, ut notat Eustath. in Od. A. p. 1392. (21.)" Vales. ad Harpocr. Lex. Adde eund. Eustath. ad Il. Z. p. 656. 19.: Τὸ δὲ ἱππιοχ[illegible] ὡς καὶ πρὸ τούτου τὸ ἱππιοχάρμης, ἔοικεν ἔχειν καινότερον ἐν τῇ * προπαραληγούσῃ τὸ ι κατὰ ἔλλειψιν τοῦ ε· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἱπ... γέγονεν. Ἐνταῦθα δὲ χρήσιμον καὶ τὸ Ἵππιος Ποσειδῶν, καὶ τὸ, Μὰ τὴν ἄνασσαν ἱππίαν Ἀμαζόνα, ὧν διὰ τοῦ ι ἡ παραλήγουσα. Ζητητέον δὲ εἰ τοιαύτην ἔχει γραφὴν καὶ ὁ Ἵππιος Κολωνὸς, ὃς ἀπὸ τοῦ Ἱππίου Ποσειδῶνος ἔσχε τὸ οὕτω κληθῆναι, ὅπου φασὶ καὶ οἱ ὀρεωκόμοι ἵσταντο, παράσημον αὐτοῖς διὰ τὴν ἐξ ἵππου παρωνυμίαν, τὸν τόπον ὡς εἰκὸς κρίναντες. Vide Etymol. p. 223. 10. Aristoph. Nub. v. 83. et Equit. v. 551. item Pausan. vi. 20. Idem Pausan. in L. i. 30., Δείκνυται δὲ καὶ χῶρος καλούμενος Κολωνὸς Ἵππιος, ἔνθα τῆς Ἀττικῆς πρῶτον ἐλθεῖν λέγουσιν Οἰδίποδα· διάφορα μέντοι καὶ ταῦτα τῇ Ὁμήρου ποιήσει· λέγουσι δ' οὖν [Facius conjicit, ποιήσει λέγουσι· ἔχουσι δ' οὖν] καὶ βωμὸν Ποσειδῶνος Ἱππίου, καὶ Ἀθηνᾶς Ἱππίας· ἡρῷον δὲ Πειρίθου τοῦ Θησέως, Οἰδίποδός τε καὶ Ἀδράστου· τὸ δὲ ἄλσος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τὸν ναὸν ἐνέπρησεν Ἀντίγονος ἐσβαλὼν, καὶ ἄλλοτε στρατιᾷ κακώσας Ἀθηναίοις τὴν γῆν. Ubi uterque Facii Cod. Ἱππίου et Ἱππίας scribit per ει. Vide eund. in fine sequentis capitis. Idem in Eliacis v. 15., Ἐν δὲ τῶν ἵππων τῇ ἀφέσει, ἐν μὲν τῷ ὑπαίθρῳ τῆς ἀφέσεως κατὰ μέσον που μάλιστα, Ποσειδῶνος Ἱππίου καὶ Ἥρας εἰσὶν * Ἱππίας βωμοὶ, πρὸς δὲ τῷ κίονι, Διοσκούρων· τῆς δὲ πρὸς τὸν ἔμβολον καλούμενον ἐσόδου, τῇ μὲν Ἄρεως * Ἱππίου, τῇ δὲ Ἀθηνᾶς Ἱππίας βωμός. Ubi Cod. Vind. Ἱππείου et Ἱππείας habet, teste Facio, quem vide. Idem in L. viii. 47., Τὸ δὲ ἄγαλμα ἐν Τεγέᾳ τὸ ἐφ' ἡμῶν ἐκομίσθη μὲν ἐκ δήμου τοῦ Μανθουριέων, Ἱππία [rectius Ἱππίας, sicuti, notante Facio, Amasæus legisse videtur] δὲ παρὰ τοῖς Μανθουριεῦσιν εἶχεν ἐπίκλησιν, ὅτι τῷ ἐκείνων λόγῳ γινομένης τοῖς θεοῖς πρὸς Γίγαντας μάχης ἐπήλασεν Ἐγκελάδῳ ἵππων τὸ ἅρμα. Suid. et Phot. p. 86.: Ἱππεία (Phot. Ἱππία) Ἀθηνᾶ· ταύτην Ποσειδῶνος εἶναί φασι θυγατέρα, καὶ Πολύφης τῆς Ὠκεάνου· ἅρμα δὲ πρώτην κατασκευάσασαν, διὰ τοῦτο Ἱππείαν (Phot. Ἱππίαν) κληθῆναι. "Πολύφης quidem omnes editt. habent, sed jamdudum viri doctiss., Jo. Meursius Lectt. Att. v. 20. et Vales. ad Harpocrat. monuerunt legendum esse Κορύφης, quos vide." Kuster. Imo Vales. ibi reposuit, (ut supra vidimus), et quidem rectius, Κορυφῆς, non Κορύφης. Idem Meursius, qui in Lectt. Attic. l. c. (in Opp. T. ii. p. 1231. c.) scripsit Κορύφης, in Crit. Arnob. iii. 7. (in Opp. T. vi. p. 137. f.), rectius habet Κορυφῆς. Etymol. p. 474. 30., Ἱππία· ἐκλήθη οὕτως ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπεὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς μεθ' ἵππων ἀνήλατο, ὡς ὁ ἐπ' αὐτῆς [αὐτῇ] ὕμνος δηλοῖ, ἢ ὅτι, Ποσειδῶνος οὖσα θυγάτηρ καὶ Κορυφῆς τῆς Ὠκεανοῦ, ἔχουσα ἅρμα, οὕτως ἐγεννήθη, ἢ ὅτι Ἄδραστος Θήβηθεν φεύγων, ἐπὶ κολωνῷ [Κολωνῷ] στήσας τοὺς ἵππους, Ποσειδῶνα καὶ Ἀθηνᾶν Ἱππίους προσηγόρευσεν. Idem articulus reperitur in Λέξεσι Ῥητορικαῖς apud Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 207., sed ibi, pro ὡς ἐπ' αὐτῇ ὕμνος δηλοῖ—— προσαγορεῦσαι, reponendum est ὡς ὁ ἐπ' αὐτῇ ὕμνος δηλοῖ—προσηγόρευσεν. Intelligi autem debet Hymnus ille Nicophelis Thebani a J. Poll. iv. 77. laudatus, Καὶ Ἀθηνᾶ δὲ, εἶδος αὐλοῦ, ᾧ μάλιστα * Νικωφελῆ τὸν Θηβαῖον εἰς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς Νόμον κεχρῆσθαι λέγουσι. Συναγωγὴ Λέξεων χρησίμων in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 350.: Ἀθηνᾶ Ἱππία· ἢ ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς, ὡς ὁ μῦθος [f. l. ὁ ὕμνος], μεθ' ἵππου [l. ἵππων] ἀνήλατο, ἢ ὅτι, ὡς Μνασέας [v. Harpocr. supra cit.], ἡ Ποσειδῶνος καὶ Κόρης [l. Κορυφῆς] τῆς Ὠκεανοῦ θυγάτηρ Ἀθηνᾶ τὸ ἅρμα τῶν ἵππων ἐξεῦρεν. Ἄλλοι δέ φασιν, ὡς Ἄδραστον φεύγοντα καὶ ἐπὶ κολωνῷ [Κολωνῷ] στήσαντα τοὺς ἵππους Ποσειδῶνα καὶ Ἀθηνᾶν Ἱππίους προσαγορευθῆναι. Zonaras p. 1117., Ἱππεία· ἡ ἵππευσις, καὶ ἱππεία φάτνη, καὶ οὐρὰ, καὶ Ἱππεία Ἀθηνᾶ. "Imo Ἱππία [imo utraque forma proba est, cf. loca supra laudata], de qua vid. Pausan. Arcad. c. 47. et Eliac. c. 15. Sed variat scriptura in libris. Sophocl. Œd. Col. v. 1070., Οἳ τὰν Ἱππίαν Τιμῶσιν Ἀθάναν. Ἱππεία etiam Suid. sed Harpocrat. rectius Ἱππία. Vide ibi Vales." Tittmann. Ceterum in Ciceronis loco, quem citavit Vales., "Quarta (Minerva) Jove nata et Coryphe, Oceani filia, quam * Coriam nominant, et quadrigarum inventricem ferunt," vox *Coriam*, quicquid contradicant vir ille doctus Meursiusque in Lectt. Attic. et Crit. Arnob. ll. cc., recte se habet, ut satis patet ex hoc Pausaniæ loco, qui legitur in Arcadicis viii. 21., Πεποίηται δὲ καὶ ἐπὶ ὄρους κορυφῆς σταδίοις τριάκοντα ἀπωτέρω τῆς πόλεως ναὸς καὶ ἄγαλμα Ἀθηνᾶς Κορίας: vide Davis.; et Gesner. Thes. L. L. v. Coria, cui nomen hoc Minerva invenisse videtur a virginitate, quod κόρη, Puella, Virgo, semper mansit. Utrumque, et Vales. et Meurs., decepit Arnobius, hæc scribens l. c.: "Desistetne illa Minervam se dicere, cui * Coryphasiæ nomen est, vel ex Coryphæ matris signo, vel quod e vertice summo (κορυφῇ) Jovis parmam ferens emicuit, atque armorum accincta terroribus?" Sed fallitur Arnobius; Coryphasiæ enim nomen Minervæ impositum est, nec ex Coryphe matre, nec quod e vertice Jovis emicuit, sed a * Coryphasio promontorio, in quo Pylos urbs condita fuit: Pausan. in Messenicis c. 36., Ἔστι δὲ ἐκ Μοθώνης ὁδὸς σταδίων μάλιστα ἑκατὸν ἐπὶ τὴν ἄκραν τὸ Κορυφάσιον· ἐπ' αὐτῇ δὲ ἡ Πύλος κεῖται.—Ἐνταῦθα ἱερόν ἐστιν Ἀθηνᾶς, ἐπίκλησιν Κορυφασίας. Arnobium autem decepit hic Clementis locus in Protreptico p. 24. 12., Τετάρτην (Ἀθηνᾶν), τὴν Διὸς, ἣν Μεσσήνιοι Κορυφασίαν ἀπὸ τῆς μητρὸς ἐπικεκλήκασιν. Cf. Reines. Var. Lectt. iii. 2. p. 367. Etymol. p. 774. 23., Ὑγεία Ἀθηνᾶ· ἐπίθετόν ἐστιν Ἀθηνᾶς, καλεῖται γὰρ καὶ Νίκη, καὶ Ἱππία, καὶ Ἐργάνη. Hinc vindicandus est Arnobius contra conjecturam Meursii, cujus hæc sunt verba in Crit. Arnob. l. c.:—"Monstrosissima menda sunt in istis verbis, 'Quod si accipit res fidem, nulla est ergo Mentis filia, nulla Victoriæ, nulla Jovis elata de cerebro inventrix oleæ, nulla magisteriis artium et disciplinarum varietatibus erudita.' Apud quemnam scriptorem lectum unquam Minervam esse filiam Mentis aut Victoriæ? Equidem Mentem et Victoriam deas habitas scio, quarum hanc consecravit primo Attilius Regulus, postea Æm. Scaurus, illam vero bello Samnitico Attilii collega in Consulatu M. Posthumius Megellus. Sed hoc Romæ, non in Græcia, ubi nata hæc Dea. Attamen Victoria etiam Athenis culta, ubi et simulacrum alis privatum habuit, [de Νίκης * Ἀπτέρου statua et templo vide Pausan. i. 22., iii. 15. v. 26.] Nondum hoc constituit, quod hic textus præfert. Emendo itaque, 'Nulla est ergo Metis filia, nullave Coryphæ.' Prima Jovis uxor Metis fuit, quam quum ille gravidam, et Minervam parturientem, instinctu terræ cœlique devorasset, capite prægnans factus, Vulcano accito, cerebroque dissecto, ipse Minervam peperit. Testis Hesiod. in Theog. (v. 884.), Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρώτην ἄλοχον θέτο Μῆτιν, Πλεῖστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἤμελλε θεὰν γλαυκῶπιν Ἀθήνην Τέξεσθαι, τότ' ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας Αἱμυλίοισι λόγοισιν, ἑὴν ἐσκάτθετο νηδὺν, Γαίης φραδμοσύνῃσι, καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος. Et quæ sequuntur. Atque hoc de Meti. De Corypha etiam certum." Facilius et verius fortasse una tantum litera adempta scriberetur, 'Nulla est ergo Metis filia, nulla Victoria, i. e. Minerva Νίκη dicta. Etymol. p. 605. 46.: Νίκη· παρὰ τὴν ἐνὶ δοτικὴν καὶ τὸ ἵκω τὸ παραγίνομαι γίνεται ἐνίκη, καὶ κράσει τῶν β' ι εἰς ἓν μακρὸν, νίκη, ἀποβολῇ τοῦ ε· καὶ γὰρ πολλάκις πέφυκεν ἀποβάλλειν κατὰ τὴν ἀρχὴν τὸ ε· οἷον, ἐρύω, ἐρυτῆρες, ῥυτῆρες, ἔχω, ἔχειρ, χείρ· ὅθεν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ προσαγορεύεται, νομιζομένης γὰρ αὐτῆς πολεμικῆς καὶ * φρονητικῆς, ἀκόλουθον ἂν εἴη καὶ τὸ τὴν νίκην αὐτῇ ξυνέπεσθαι· τὸ γὰρ ἐμφρόνως πολεμεῖν, νικητικὸν, τὸ δὲ ἀφρόνως, καὶ προπετῶς, καὶ χωρὶς νοῦ, σφαλερὸν καὶ ἐλαττωτικόν. Pausan. in Atticis c. 42., Ὠικοδόμηταί δὲ ἐπὶ τῇ κορυφῇ τῆς ἀκροπόλεως ναὸς Ἀθηνᾶς, ἄγαλμα δέ ἐστιν ἐπίχρυσον πλὴν χειρῶν καὶ ἄκρων ποδῶν· ταῦτα δὲ καὶ τὸ πρόσωπόν ἐστιν ἐλέφαντος. Καὶ ἕτερον ἐνταῦθα ἱερὸν Ἀθηνᾶς πεποίηται, καλουμένης Νίκης, καὶ ἄλλο * Αἰαντίδος.

de Is. et Osir. p. 166., Ἑκάτης ἄγαλμα Φωσφόρου κύων ἔσῃ, quem versum suo more lusit Aristoph. apud Eustath. ad Od. Γ. p. 1467. 36., καὶ κύων ἀκράχολος Ἑκάτης ἄγαλμα Φωσφόρου γενήσομαι. Lycophr. v. 1174., Ὦ μῆτερ, ὦ δύσμητερ, οὐδὲ σὸν κλέος Ἄπυστον ἔσται, * Περσέως δὲ παρθένος Βριμὼ τρίμορφος θήσεταί σ' ἐπωπίδα Κλαγγαῖσι ταρβήσουσαν ἐννύχοις βροτοὺς, Ὅσοι μεδούσης Στρυμόνος Ζηρυνθίας Δεικηλα μὴ σέβουσι * λαμπαδουχίαις, Θύσθλοις * Φεραίας ἐξακεύμενοι θεάν. Ψευδήριόν τοι νησιωτικὸς στόνυξ Πάχυνος ἕξει σεμνὸν ἐξ ὀνειράτων Ταῖς * δεσποτείαις ὠλέναις ὠγκωμένον. Ὃς δὴ παρ' ἀκταῖς τλήμονος ῥανεῖ χοὰς Ῥείθρων Ἑλώρου πρόσθεν ἐκτερισμένης, * Ἱμιαύχενος μήνιμα δειμαίνων θεᾶς, Λευστῆρα πρῶτον οὕνεκα ῥίψας πέτρον Ἅδῃ κελαινῶν θυμάτων ἀπάρξεται. Scholia Tzetzæ: Περσέως δὲ παρθένος· ἡ Ἑκάτη. Καὶ τοῦτο τῆς ἀδείας ἐστὶ τῆς * Λυκοφρονείας, τὸν Πέρσην Περσέα λέγειν (vide Heyn. in Observatt. ad Apollodor. p. 55. et Schol. ad Apollon. R. mox laudandum), ὅπως ἀπαρτίζοιτο τὰ μέτρα· ὁ γὰρ Ἡσίοδος (Theog. v. 377. et 409. sqq.) τὴν Ἑκάτην Πέρσου καὶ Ἀστερίας φησὶ θυγατέρα, καὶ οὐ Περσέως· οὐδὲ μὴν Πέρσου τινὸς νεωτέρου, ἀλλὰ Πέρσου τοῦ παλαιοῦ, ὃς ἦν παῖς Εὐρυβίας καὶ Κρίου, τῶν Οὐρανοῦ παίδων. Ἡ δὲ Πέρσου γυνὴ Ἀστερία παῖς ἦν Κοίου καὶ Φοίβης. Ὁ Κοῖος δὲ καὶ ἡ Φοίβη Οὐρανοῦ παῖδες. Βριμώ· ἡ αὐτὴ Ἑκάτη, ὅτι Ἑρμοῦ ἐν κυνηγεσίῳ βιάζοντος[1] αὐτὴν, ἐνεβριμήσατο, καὶ οὕτως ἐπαύθη. Καὶ ἡ Περσεφόνη Βριμὼ λέγεται. Δοκεῖ δὲ ἡ αὐτὴ εἶναι Ἑκάτη καὶ Περσεφόνη. Τρίμορφος· τρικέφαλος, ἢ παρ' ὅσον μετέχει οὐρανοῦ, καὶ γῆς, καὶ Ἅϊδου. Φεραίαν· Ἑκάτη, ἐκ * Φεραίας,[2] τῆς Αἰόλου θυγατρος, καὶ τοῦ Διὸς ἐτέχθη, καὶ ἐν τριόδοις ἐῤῥίφη. Βουκόλοι δὲ * Φέρητος εὑρόντες αὐτὴν, ἀνέθρεψαν, ὅθεν ἐν ταῖς τριόδοις αὐτῇ τὰς θυσίας ἐποίουν. Φεραίαν δὲ, ὡς ἐν ταῖς * Φεραῖς τιμωμένην· Φέρης γάρ τις ἔκτισε πόλιν Φερὰς, ἥτις νῦν Σέῤῥα καλεῖται. Καὶ Καλλίμαχος περὶ τῆς Ἀρτέμιδός φησι· Πότνια Μουνυχίη, * λιμενοσκόπε, χαῖρε, Φεραίη. Ἡ αὐτὴ δέ ἐστιν ἡ Ἄρτεμις, καὶ ἡ Ἑκάτη. Apollon. R. iii. v. 467., Ναὶ δὴ τοῦτό γε, πότνα θεὰ * Περσηΐ, πέλοιτο. Scholia, atque ex iis Phavor.: Περσηΐδα τὴν Ἑκάτην λέγει, ὡς τοῦ Περσέως (nota Περσέως, pro Πέρσου, v. Tzetzam modo citatum) θυγατέρα. Τινὲς δὲ αὐτήν φασι Διὸς εἶναι παῖδα. Ἐν δὲ τοῖς Ὀρφικοῖς Δήμητρος γενεαλογεῖται· Καὶ τότε δὴ Ἑκάτην Δηὼ τέκεν εὐπατέρειαν.[3] Βακχυλίδης δὲ Νυκτὸς φησὶν αὐτὴν θυγατέρα· Ἑκάτα, δᾳδοφόρου Νυκτὸς * μεγαλοκόλπου θύγατερ. Μουσαῖος δὲ, Ἀστερίας καὶ Διός. Φερεκύδης δὲ, * Ἀρισταίου τοῦ Παίονος. Schol. ex Cod. Paris. Παίωνος. "Schol. edit. δᾳδοφόρου, quod in δᾳδοφόρος mutarunt Ruhnk. ad Hymn. in Cer. v. 24. (' hanc enim δᾳδοφόρον esse,' inquit, ' vel hic Homeri Hymn. docet v. 52., Ἤντετο οἱ Ἑκάτη, A σέλας ἐν χείρεσσιν ἔχουσα,') Ilgen. ad Hom. Hymn. p. 517. et Jacobs. ad Anthol. Gr. i. 1. p. 390. Μεγαλοκόλπου in * μελανοκόλπου mutarunt Ilgen. l. c. et Jacobs. l. c. p. 391. De confusione adjectivorum μέγας et μέλας, vocumque cum iis compositarum, v. Brunck. ad Apollon. R. ii. v. 921. et 1172. Schweigh. in Athen. T. i. p. 375. et Schneider. in Cur. poster. ad Aristot. Hist. Anim. p. 477." Schæfer. "Pherecydis sententiam, quantum mihi quidem constet, nemo secutus est. Apollod. i. 2. 2. Hecaten vocat filiam Persis, qui Crium, Titanem, patrem habebat, et Asteriæ, filiæ Cœi, qui et ipse erat unus ex Titanibus. Sane vix concoqui potest, qui factum sit, ut Hecate, quam tamen multi ne distinguendam quidem putabant a Diana et Proserpina, v. Schol. Theocr. ii. v. 12., omnes certe pro Dea habebant, et quam Proclus in Hymno nuper edito, (Biblioth. der alten Litteratur und Kunst, St. i. p. 46.) adeo matrem deorum vocat, fingeretur parente usa mere mortali, tamque obscuro et ignoto, ut etiam genus B lateat plane, nisi quis velit ea explicatione, quam olim aliquando tentavi, esse contentus, ut Aristæus Hecates pater plane dicatur idem esse cum Aristæo illo nobilissimo, Apollinis et Nymphæ Cyrenes filio, Autonoes, quæ Cadmi filia erat, marito, patre Actæonis, qui post Libyas, primos Sardiniæ colonos, in hanc insulam migravit, v. Pausan. x. 17. p. 837., et qui, ipse Nympharum disciplina usus, primus homines docuit τήν τε τοῦ γάλακτος πῆξιν, καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν σμηνῶν, ἔτι δὲ τῶν ἐλαιῶν τὴν κατεργασίαν, v. Diod. Sic. iv. 81., ob quæ et alia in homines merita tandem a Dionysio Orgiis imbutus in Thracia disparuit, et ut Deus cultus fuit, inprimis in Cea, Sicilia, et Arcadia. Jam Schol. Apollon. videri potest hic et L. i. 230. Παίονος nomen pro nomine Ἀπόλλωνος posuisse, vel quia in poeta aliquo Aristæum vocatum repererat filium Παίονος, quod erat Apollinis cognomen, idem significans quod ἰατρὸς, et οὔλιος, et σωτὴρ, et ἀκέστωρ, v. Spanhem. ad Callim. H. in Apoll. v. 40. et 46., vel speciatim quia Aristæus etiam pestem aliquando C pulsisse dicitur apud Diodor. Sic. iv. 82. Præterea idem a Nymphis tripliciter appellatus est, * Νόμιος, Ἀρισταῖος, Ἀγρεύς: v. Diod. Sic. iv. 81. ibique Wesseling. Et Hecate fortassis hanc ipsam ob causam, quia Dea non ex Deo prognata est, a Tzetza ad Lycophr. v. 77. vocatur * Ξενοφυής: (vide locum supra citatum). At hæc, quam dedi, explicatio mihi quidem vel propterea plane nunc displicet, quia omnes omnino chronologiæ leges violat. Nisi diserte additum esset τοῦ Παίονος, intelligerem illum Aristæum, qui fingebatur Cœli ac Terræ filius: v. Schol. Apollon. ii. v. 500." Fr Guil. Sturzius[4] ad Pherecydis Fragmenta p. 159. Hom.

[1] "Sic etiam Vitt. 2 et 3., sed Vit. 1. et Ciz. ut edd. pr. Ἑρμῆν—βιάζοντα. Supra ad v. 698., Ἑρμῇ—βιάζοντι, recte, nam ἐμβριμάομαι construitur cum dativo; forte hic quoque Ἑρμῇ—βιάζοντι legendum." Müller. Sed stare potest vulgata lectio, modo dativum post ἐνεβριμήσατο subintelligas.

[2] "Vit. 1. et Ciz. ἑταῖρα φεραίας, mendose pro ἑτέρα, ut edd. pr. Vitt. 2. et 3. ἕτεροι φεραίας, quæ lectio non est plane absurda, si addas ὡς, vel ὥς φασι. Sic Schol. Theocr. Idyll. ii. 36., qui omnino est conferendus: Ἔνιοι δέ φασι Φεραίας τῆς Αἰόλου καὶ Διὸς παῖδα αὐτὴν γεγονέναι, καὶ ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τρίοδον αὐτὴν ἐῤῥίφθαι· τὸν δὲ Φέρητος βουκόλον ἀνελκόμενον καὶ ἀναλαμβανόμενον ἐκθρέψαι· διάπερ τὰς τριόδους ἱερὰς τῆς θεοῦ νομίζεται. Nam supra dicebatur filia Persæ et Asteriæ, alias Jovis et Asteriæ, ut Schol. Theocr. ii. 12. [de Asteria nihil loquitur Schol. Theocr.] Locum vero etiam habere potest ἑτέρα, si interpreteris, Alia, diversa ab ea, quæ antea est commemorata." Müller.

[3] Huc pertinet Schol. ad Theocr. Idyll. ii. 12.: Τῇ Δήμητρι μιχθεὶς ὁ Ζεὺς τεκνοῖ Ἑκάτην διαφέρουσαν ἰσχύϊ καὶ μεγέθει, ἣν ὑπὸ γῆν πεμφθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς, πρὸς Περσεφόνης * ἀναζήτησιν, καὶ νῦν Ἄρτεμις καλεῖται, καὶ * Φύλαξ, καὶ Δᾳδοῦχος, καὶ Φωσφόρος, καὶ Χθονία. Nomen Φύλαξ an alibi extet, nescimus.

[4] Hujus viri eruditissimi levis error obiter hic nobis notandus est. In eo libro p. 210. citatur Schol. Hom. Od. Λ. v. 320., Θησεὺς, ὁ Αἰγέως, λαχὼν μετὰ τῶν ἠϊθέων, εἰς Κρήτην πλεῖ, τῷ Μινοταύρῳ παρατεθεισόμενος πρὸς ἀναίρεσιν· ἀφικομένου δὲ αὐτοῦ, ἐρωτικῶς πρὸς ["post ἐρωτικῶς inserendum est πρὸς," inquit Sturz. et quidem inseritur in edit. Oxon. qua nos utimur] αὐτὸν διατεθεῖσα ἡ τοῦ Μίνωος θυγάτηρ, Ἀριάδνη, δίδωσιν ἀγαθίδα μίλτου, λαβοῦσα παρὰ Δαιδάλου τοῦ τέκτονος, καὶ διδάσκει αὐτὸν, ἐπειδὰν εἰσέλθῃ, τὴν ἀρχὴν τῆς ἀγαθίδος ἐκδῆσαι περὶ τὸν ζυγὸν τῆς ἄνω θύρας, καὶ ἀνελίσσοντα ἰέναι, μέχρις ἂν ἀφίκηται εἰς τὸν μυχόν. 'Ζυγὸς et h. l.," inquit Sturz., "et apud Eustath. p. 1688. 39. est limen superum, quod alias ὑπέρθυρον vocatur. Unde ἄνω vel ante ζυγὸν [imo post ζυγὸν et ante τῆς, τὸν ζυγὸν ἄνω τῆς θύρας] ponendum esse, vel plane omittendum puto. Certe non habet Eustath. Ἀγαθὶς μίλτου est glomus, quem minio tinctum adhibent fabri lignarii ad ducendas lineas, quas in æquandis lignis sequantur." Mirum est virum doctum hæc sine corruptelæ suspicione legisse, cum in Eustathio l. c., eandem historiam narrante, legisset ἀγαθίδα μίτου, non ἀγαθίδα μίλτου: Αὐτὴ (sc. Ἀριάδνη) τρόπον ὑποτίθεται τῷ Θησεῖ, δι' οὗ καὶ τοῦ θηρίου περιγενήσεται, καὶ τὸν τοῖς ἄλλοις * ἀδιεξόδευτον λαβύρινθον διεκφεύξεται, καὶ ὑποθεμένου Δαιδάλου δίδωσι τῷ ἐρωμένῳ ἀγαθίδα μίτου, τὴν καὶ ἐν Ἰλιάδι λεχθεῖσαν, ἐφ' ᾧ εἰσελθόντα τὸ σπήλαιον ἐκδῆσαι τοῦ τῆς θύρας ζυγοῦ, καὶ ἀνελίσσοντα, ἰέναι μέχρι καὶ εἰς τὸν τοῦ λαβυρίνθου μυχὸν, καὶ, εἰ περιέσται τοῦ καιροῦ, ὀπίσω * ἐπανελίσσοντα ἐξελθεῖν, cum in eodem Eustath. ad Il. Σ. p. 1166. 29. extet, Περὶ δὲ Ἀριάδνης καὶ τῶν κατ' αὐτὴν, ὅτι τε Θησέως ἐρασθείη, καὶ ὅπως εἰς Κρήτην ἐκεῖνος ἔλθοι, καὶ ὡς Δαιδάλου ὑποθήκαις ἀγαθίδα μίτου δοῦσα τῷ Θησεῖ, αἰτία γένοιτο ἐκείνῳ διεξοδεῦσαι τὸν λαβύρινθον, ἱστοροῦσι πολλοὶ, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν δὲ γέγραπταί τινα, cumque in Pseudo-Didymi Scholiis ad Il. Σ. v. 590. sit, Μίτου ἀγαθίδος ἔδωκε Δαίδαλος τῇ Ἀριάδνῃ, εἰπὼν δοῦναι τῷ Θησεῖ, ὅπως τὴν ἀρχὴν ἐξάψας τῆς εἰσόδου τῆς ἀγαθίδος, οὕτως ἀνελὼν αὐτὴν εἰσέλθοι εἰς τὸν λαβύρινθον, καὶ περιγενόμενος τοῦ θηρίου, πάλιν ἔχοι ῥᾳδίαν καὶ * εὐεύρετον τὴν ἔξοδον τοῦ λαβυρίνθου, ποικίλως ἐπιπεπλεγμένας ἔχοντος τὰς εἰσόδους. Nihil vero interest, utrum μίτον ἀγαθίδος, an ἀγαθίδα μίτου dicas. Ἀγαθὶς enim, ut supra in hac ipsa voce monitum est, modo fili genus est, modo glomus staminum. "Ἀγαθὶς μίλτου," inquit Sturzius, "est glomus, quem minio tinc-

Hymn. in Cer. v. 24., Εἰ μὴ * Περσαίου θυγάτηρ ἀταλὰ φρονέουσα Ἄϊεν ἐξ ἄντρου [1] Ἑκάτη λιπαροκρήδεμνος, ubi Ruhnken. hæc notavit:—" Περσαῖος ab Homero dicitur, qui ab Hes. Theog. v. 409. et Apollod. i. 2. 4. Πέρσης, frequenti talium formarum permutatione. Hinc Hecate Περσηΐς, vel Περσεία, ut in veteri monumento apud Dorvill. ad Charit. p. 48. Quæ posterior forma Orphei Hymno in Hecaten, qui in editionibus, etiam Gesner., temere cum Εὐχῇ πρὸς Μουσαῖον coaluit, e libro Ms. restituta est a Gul. Cantero Novar. Lectt. ii. 3. Id quod, præter alia multa, Gesnerum latuit in Orphicis edendis." "Ovid. Met. vii. 174., Ibat ad antiquas Hecates Perseidos aras. Perseida vocat, h. e. Persæ filiam, sive ille Solis filius, et Æetæ frater fuit, ut tradit Diodorus, sive Crei potius et Eurybiæ, Titanici generis, ut Hesiodo placet in Theog. (v. 375.) Solem ferunt, ait Diodor. Sic. iv. 45., duos procreasse pueros, Æetam et Persen: Æetas in Colcho regnavit, in Taurica Perses, crudeles ambo efferique. Ex Perse Hecate orta est, superans audacia immanitateque patrem, ut quæ, cruciatu hominum læta, eos pro feris appetere sagittis consueverit. Sed ad venena mortifera conficienda summum studium operamque impendens, prima aconitum invenit, vim naturamque cujusque veneni in cibis, quos advenis dabat, experta. His rebus admodum edocta, primum veneno patrem sustulit: deinde regno assumto, templum statuit Dianæ, cui præter navigantes hospites sacrificabat, existimans ea crudelitate suum nomen clarius futurum. Post hæc nupsit Æetæ, genuitque liberos tres, Circen, Medeam, Ægialium. Perseis quoque vocatur Stat. Theb. iv. 482.: Val. Argon. vi. 494., Persëia Hecate. Isis illa apud Apul. 11. p. 364. 4. ed. Florid. etiam Hecaten se esse gloriatur." Gesner. Thes. L. L. Claudian. de Raptu Pros. i. 15., Ecce procul ternas Hecate variata figuras Exoritur, i. e. Tauri, Canis, et Leænæ. Jo. Laur. Philadelph. Lydus de Mensibus p. 33.: *Τριῶν εἶναι λεγομένων τῶν τῆς σελήνης δρόμων, ὀξέως, μέσου, καὶ ἀνειμένου, δι' οὓς καὶ Τριοδῖτιν τὴν Ἑκάτην οἱονεὶ τὴν σελήνην οἱ ποιηταὶ καλοῦσι, τρισὶν ἑορταῖς* (ὁ Νουμᾶς) *τὸν μῆνα διέλαβε. Τρίμορφος γὰρ ἡ σελήνη, καὶ ὅπως, ἐκ τοῦ χρησμοῦ γνωστέον, λέγει δὲ οὕτως· Ἡ δ' ἐγώ εἰμι κόρη * πολυφάσματος, * οὐρανόφοιτος, * Ταυρώπης, τρικάρηνος, ἀπηνὴς, χρυσοβέλεμνος, Φοίβη, * ἀπειροτέχνη, φαεσίμβροτος, Εἰλήθυια, Τριστίχου φύσεως συνθήματα τρὶς ἀφαιροῦσα. Ὀξυτέραν γὰρ, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, ποιεῖται τὴν πορείαν τὴν πρὸς τῷ χειμερινῷ τροπικῷ, βραδυτέραν δὲ τὴν πρὸς τῷ θερινῷ, ὁμαλὴν δὲ τὴν πρὸς τῷ ἰσημερινῷ.* "In *ἀπειροτέχνη* metrum claudicat; reponerem * *ἀπειρότοκος* (imo *ἀπειρο-όκος*), virginitatis, quæ in Dianam optime cadit, epitheton." Schow. *Ἀπειροτόκος* quidem extat, ut ex Schæferi Mss. discimus, in Epigr. Au-

A tip. Sid. xii. Anthol. T. ii. p. 8., *Τριτογενὲς, Σώτειρα, Διὸς φυγοδέμνιε κούρα, Παλλὰς, ἀπειροτόκου δεσπότι παρθενίης*, sed longius justo recedit a vulgata lectione *ἀπειροτέχνη*, pro qua facilius et fortasse verius scriberetur *ἀπειρολεχὴς*, quo epitheto Hecaten s. Dianam ornavit Aristoph. in loco, ab eodem Schæfero ibidem indicato, nempe Thesmoph. v. 114., ΑΓ. *Τάν τ' ἐν* (*Τὰν ἐν* apud Valck. ad Eurip. Hippol. v. 58. p. 169. b.) *ὄρεσι * δρυογόνοι-Σι κόραν ἀείσατ' Ἄρ-Τεμιν Ἀγροτέραν.* ΧΟ. *Ἕπομαι κλῄζουσα σεμνὸν Γόνον ὀλβίζουσα Λατοῦς Ἄρτεμιν ἀπειρολεχῆ.* Schowium fugit, ut videtur, Oraculum illud, a Jo. Lydo laudatum, reperiri in Eusebio Præp. Evang. iv. 23., ex quo sumtum est a Jo. Opsopœo, qui inter sua Oracula Vetera id inseruit p. 62. Ibi est * *Ταυρῶπις*, ut in Jo. Lydo legi debet: ibi *ἀπειροτεχνὴς*, et *τριστοίχου*, non, ut apud eum, *ἀπειροτέχνη* et *τριστίχου*: ibi *τρισσὰ φέρουσα*, quod Lydo restituendum est pro edito *τρὶς ἀφαιροῦσα*. Ibi, post quatuor versus a Jo. Lydo laudatos, sequuntur hi:—

B *Αἰθέρι μὲν πυρόεσσιν ἐειδομένη εἰδώλοις, Ἠέρα δ' ἀργεννοῖσι * τροχάσμασιν * ἀμφικάθημαι, Γαῖα δ' ἐμῶν σκυλάκων δνοφερῶν γένος ἡνιοχεύει. Ἤδη μοι σύγε πάντα ποίει, ξόανον δ' ἐν αὐτῷ* (sic). *Μορφή μοι πέλεται Δημήτερος ἀγλαοκάρπου, Εἵμασι παλλεύκοις, περὶ ποσσὶ δὲ χρυσοπεδίλοις, Ἀμφὶ δὲ τῇ ζωνῇ δολιχοὶ προθέουσι δράκοντες, Ἴχνεσιν ἀχράντοισιν ἐφερπύζοντες ἄνωθεν, Αὐτῆς ἐκ κεφαλῆς ἀρτώμενοι ἐς πόδας ἄκρους, Σπειρηδὸν περὶ πᾶσαν ἑλισσόμενοι κατὰ κόσμον.* Hinc firmari potest conjectura Hermanni, qui in Orph. Argon. v. 980. de Hecate, *λαιοῦ δέ οἱ ἔσσυτ' ἐπ' ὤμου Ἵππος χαιτήεις, κατὰ δεξιὰ δ' ἦεν ἀθρῆσαι Λυσσῶπις σκυλάκη, μέσση δ' ἔφυ ἀγριόμορφος*, ingeniose simul et docte reposuit, *Λυσσῶπις σκυλάκαινα, μέση δ' ὄφις ἀγριόμορφος.* Jo. Lydus de Mensibus p. 40., *Τρίμορφος μὲν γὰρ ἡ τῆς Ἑκάτης, ἤτοι τῆς σελήνης, δύναμις· ὃ γὰρ Ἀπόλλων ἐν ἡλίῳ, τοῦτο Ἑκάτη ἐν σελήνῃ.* Idem p. 31.: *Ὅτι βίσεξτον λέγεται, διὰ τὸ δὶς* (Cod. Vat. *βίσεξτον δὶς*) *πρὸ ἓξ καλανδῶν Μαρτίων ἀριθμεῖν* (Cod. Vat. *ἀριθμῆσαι δεῖ*) *παρὰ τετραετίαν Ῥωμαίους, καὶ ἐν*

C *τούτῳ τὸν ζωογονικὸν ἀριθμὸν ἐπιτηροῦντας· Ἀφροδίτης δὲ οὗτος, ἔφορος δὲ Ῥωμαίων Ἀφροδίτη· Τοῦ γὰρ μεταβολικοῦ σώματος κατὰ τὴν σφετέραν τοῦ βάρους ἀναλογίαν τῇ γῇ περιχυθέντος, ἀναγκαῖον ἦν, τὸ μέλλον πλησιάζειν αὐτῇ πάσης μετέχειν δυνάμεως· διόπερ ἁρμοσάμενος ὁ θεὸς* (Cod. Vat. *διὸ περιαρμοσάμενος ὁ θ.*, quod Schowio præferendum videtur) *τὴν σεληνιακὴν σφαῖραν· πάσης μετέχουσαν δυνάμεως τῶν δραστηρίων σφαιρῶν· πλησίον τοῦ παντὸς αἰσθητοῦ παρεστήσατο ἔφορον τῶν στοιχείων. Ὅθεν καὶ * τετρακέφαλον τὴν Ἑκάτην ὁ μυστικὸς παραδίδωσι λόγος διὰ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα· καὶ ἡ μὲν πυρίπνους τοῦ ἵππου κεφαλὴ, δῆλον ὡς εἰς τὴν τοῦ πυρὸς σφαῖραν ἀναφέρεται· ἡ δὲ τοῦ ταύρου μυκωμένη δαιμόνιόν τινα μυκηθμὸν, εἰς τὴν τοῦ ἀέρος· ἡ δὲ τοῦ ἀνδρὸς πικρὰ καὶ ἄστατος φύσις*

tum adhibent fabri lignarii ad ducendas lineas, quas in æquandis lignis sequantur." Sed *ἀγαθὶς μίλτου* pro instrumento fabrili nusquam alibi legitur, et, si sic locutus esset Scholiasta, proculdubio errasset, cum propria in hac re dictio sit, *σχοινίον * ὑπομεμιλτωμένον, στάθμη, * σπάρτος ἢ, κανὼν, κατευθυντηρία*, ut satis docet ipse ad Od. E. v. 245., *Στάθμην· κανόνα, ὑπομεμιλτωμένον, ἢ τεκτονικὴν σπάρτον*, et ad Il. O. v. 410., *Στάθμη· ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, ἢ καὶ κατευθυντηρία λεγομένη· τούτῳ δὲ κανονίζεται τὸ ξύλον. Ἔστι δὲ καὶ σχοινίον λεπτὸν, ἐρυθρῷ ἢ μέλανι χρώματι κεχρισμένον*, [*ᾧ κανονίζεται τὰ ξύλα*, ut addi potest ex Villoisoni Scholiis.]

[1] "Hecates Antrum, Zerynthus, in Samothrace erat, [sed et in Thracia, ut supra nobis ostensum est.] Vide Lycophr. v. 77. et ibi Meursium. [In margine præterea adscripsit, teste Matthiæo, v. Bochart. Geogr. S. i. 12. p. 397.] Sed id longius remotum a Nysa Cariæ, quam ut hic intelligi possit." Ruhnken. "Ne quisquam hac observatione moveatur," inquit Matthiæus, "vid. ad Hymn. in Apoll. v. 391." Locus est: "Acrem visu Apollinem, qui ex Phocide navim in mari Ægæo adhuc navigantem cernit, hic nobis exhibet poëta, ut Neptunum Hom. Od. E. v. 283. Virg. Æn. vii. v. 289. Ut omnia in Diis majora credebantur, ita etiam intervalla locorum iis minora. Cf. Il. N. v. 20." Notandum est Ruhnken. *Zerynthus*, ἡ * Ζήρυνθος, pro *Zerynthum*, τὸ * Ζήρυνθον, scripsisse, cum Müllerus ad Lycophr. v. 77. vocem Ζήρυνθος, quæ non aliunde, quam ex Steph. Byz. ipsi nota erat, in Ζήρυνθον mutandam censeat. Sed Ζήρυνθος extat in Nonni Dionys. xiii. v. 393., *Θρηϊκίης δὲ Σάμοιο συνέρρεον ἀσπιδιῶται· Κοίρανος οὓς προὔβαλλε * βαθυσμήριγγος ὑπήνης Ἠμαθίων βαρύγουνος ἔχων χιονώδεα χαίτην, Τιτήνων μελέεσσιν ἐοικότας· οἵ τ' ἔχον ἄμφω Ἀγχίαλον * Μύρμηκα, καὶ ἀνθεμόεντα * Σαώκην, Καὶ χθόνα * Τεσμερίοιο, καὶ εὐλειμῶνος ἀρούρης Ἄλσεα * Φυσιάδαο κατάσκια * δενδράδι λόχμῃ, Καὶ ζαθέην Ζήρυνθον ἀκοιμήτων Κορυβάντων, Κτίσμα φατιζομένης * Περσηΐδος· * ὁππόθι κούρης Μυστιπόλων δαΐδων θιασώδεες εἰσὶν ἐρίπναι.* Nonno ergo in Samothracia et Zerynthium Antrum positum est, et mons Σαώκης dictus. A Democrito autem in Geoponicis sic montem illum dici, jam supra vidimus. Schol. Homer. est * Σαώκη, Nicandro Σάος. Vox Σαωκὶς formata esse videtur a nomine ejusdem montis vetere * Σαωκὼ s. Σαωκὼς, quod an usquam in Græcis scriptoribus extet, nescimus. "Samothrace, teste Plinio (iv. 23.) 'attollitur monte Saoce immensæ altitudinis, a quo et Saocis olim dicta est.' Hesych. Σαωκίς· ἡ Σαμοθρᾴκη, οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον." Bochart. Geogr. S. i. 8. p. 378. Verba, *Immensæ—a quo, et Saocis olim dicta est*, quæ Bochart. Plinio tribuit, in eo non leguntur. Locus sic exhibetur in Harduini editione: "Samothrace—attollitur monte Saoce decem mill. passuum altitudinis, vel importuosissima omnium." Etymol. p. 708. 10., * Σαμοθρᾴκη· ἀπὸ * Σαμόθρᾳκος υἱοῦ Διὸς, ἢ ὅτι κεῖται ἡ νῆσος αὕτη καταντικρὺ τῆς Θρᾴκης, φασὶ δὲ Σαμίους αὐτὴν οἰκῆσαι. Σαμοθρᾴκην a Samothrace Jovis filio nomen adeptam esse alibi, ut putamus, non legitur. Λέξεις ῥητορικαὶ in Bekk. Anecd. Gr. i. 305.: Σαμοθρᾴκη διὰ τί καλεῖται; κεῖται ἡ νῆσος αὕτη καταντικρὺ τῆς Θρᾴκης, φασὶ δὲ Σαμίους οἰκίσαντας αὐτὴν τὸ ὄνομα θέσθαι. Ubi lege *οἰκήσαντας* ex Suida, quem confer. Plinius xxxvii. 67.: Samothracia insula ejusdem nominis gemmam dat nigram, ac sine pondere, ligno similem. De gemma * Samothracia silet Schneideri Lex.

εἰς τὴν τοῦ ὕδατος· ἡ δὲ τοῦ κυνὸς κολαστικὴ καὶ τιμωρὸς, εἰς τὴν γῆν, ὅθεν καὶ Κέρβερον αὐτὴν, οἱονεὶ * κρεωβόρον, οἱ ποιηταὶ προσαγορεύουσιν. Αὐτῆς οὖν τῆς σελήνης τῶν τεσσάρων στοιχείων κρατούσης, εἰκότως οἱ παλαιοὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους ἀμφότερον ἅμα ἀνέθεντο τοῖς φωσίν.[1] De Hecate vero quadriformi nihil omnino alibi legimus. Pro ἀνδρὸς proculdubio legendum est λέοντος, ut satis patet ex locis supra laudatis, atque ex his Porphyrii de Abstin. iii. 17., Ἡ δ' Ἑκάτη ταῦρος, κύων, λέαινα ἀκούουσα, μᾶλλον ὑπακούει, et iv. 16., Καὶ θεοὺς δὲ τούτους δημιουργοὺς οὕτω προσηγόρευσαν· τὴν μὲν Ἄρτεμιν λύκαιναν, τὸν δὲ Ἥλιον σαῦρον (leg. ταῦρον), λέοντα, δράκοντα, ἱέρακα, τὴν δ' Ἑκάτην, ἵππον, ταῦρον, λέαιναν, κύνα, ubi ordo est idem, atque in Lydo ex emendatione nostra. Schol. ad Theocr. Idyll. ii. v. 12.: Ἥραν μιχθεῖσαν Διῒ γεννῆσαι παρθένον· ὄνομα δὲ αὐτῇ θέσθαι * Ἄγγελον. Ταύτην δὲ μετὰ τὴν γέννησιν, ὑπὸ ταῖς νύμφαις δοθῆναι παρὰ τοῦ Διὸς τρέφεσθαι. * Αὐξυνθεῖσαν (f. l. αὐξηθεῖσαν) δὲ κλέψαι τὸ τῆς Ἥρας μύρον, ᾧ τὸ πρόσωπον αὐτῆς αἶθον ἦν χριόμενον, καὶ δοῦναι Εὐρώπῃ τῇ Φοίνικος θυγατρί. Αἰσθομένην τὴν Ἥραν καὶ ἐφορμῆσαι βουλομένην αὐτὴν κολάσαι, τηνικαῦτα μὲν τὸ πρῶτον εἰς γυναικὸς τετοκυίας οἶκον καταφυγεῖν, ἐκεῖθεν δὲ πρὸς ἄνδρας νεκρὸν φέροντας. Ὅθεν τὴν μὲν Ἥραν ἀποστῆναι, τὸν δὲ Δία τοὺς Καβείρους κελεῦσαι ἀναλαβόντας καθᾶραι, ἐκείνους δὲ ἐπὶ τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην ἀπαγαγόντας ἁγνίσαι. Ὅθεν τὴν θεὸν ἀποκεκληρῶσθαι τοῖς τεθνεῶσι, καὶ καταχθονίαν φασίν. Hujus historiæ ne unum quidem vestigium alibi invenimus. Suspicamur autem eam depromtam esse ex Apollod. Περὶ Σώφρονος, i. e. Comment. in Sophron., ab Athenæo citato in L. iii. 89. a. vii. 281. e. et 309. c. d.; nam in Scholii principio legitur, Τὴν Ἑκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν καὶ νερτέρων πρύτανιν, καθὰ καὶ Σώφρων. [illegible] Hesychio est, forte ad Sophronem respiciente: * Ἄγγελον· Συρακούσιοι τὴν Ἄρτεμιν λέγουσιν. Idem: * Ἀγγίτας· ὄνομα ποταμοῦ, καὶ ἔστι παρὰ τὸ Παγγαῖον. Ὁμοίως καὶ ἡ

A Ἄρτεμις. "Ultima verba, Ὁμοίως καὶ ἡ Ἄρτεμις, omnino ad aliam glossam pertinuisse videntur, cujus caput forte excidit. Priora levis corruptela insedit; ita enim constituenda sunt: Ἀγγίτης· ὄνομα ποταμοῦ, καὶ ἔστι περὶ τὸ Παγγαῖον. Quæ hausta videntur ex Herod. vii. 113.: Ἡ δὲ γῆ αὕτη ἡ περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος, καλέεται * Φυλλὶς, κατατείνουσα, τὰ μὲν πρὸς ἑσπέρην, ἐπὶ ποταμὸν Ἀγγίτην, ἐκδίδοντα ἐς τὸν * Στρυμόνα, τὰ δὲ πρὸς μεσαμβρίην, τείνουσα ἐς αὐτὸν τὸν Στρυμόνα, ἐς τὸν οἱ Μάγοι ἐκαλλιρέοντο, σφάζοντες ἵππους λευκούς. Cujus loci priorem partem adducit Steph. B. in v. Φυλλίς." Adr. Heringa Obss. c. xxiv. p. 201. Recte conjecit Criticus summus; nam, teste Schowio, in Cod. Ven. pro παρὰ legitur περὶ, compendiose scriptum. De περὶ et παρὰ confusis vide Bastii Comment. Paleogr. p. 830. Orphei Argon. v. 17., Βριμοῦς τ' * εὐδυνάτοιο γονὰς, et v. 431., Καὶ Βριμοῦς, Βάκχοιο, Γιγάντων τ' ἔργ' ἀΐδηλα, Ἀνθρώπων τ' ὀλιγοδρανέων * πολυεθνέα φύτλην Ἤειδον. "Βριμὼ esse Hecaten non est dubium, sed eandem
B esse ex alia mythologia, alia relatione Cererem h. e. terram frugiferam, æque constat. Clem. Alex. Cohort. p. 13. 22. Potteri:—Δηοῦς δὴ μυστήρια, καὶ Διὸς πρὸς μητέρα Δήμητραν ἀφροδίσιοι συμπλοκαὶ, καὶ μῆνις, οὐκ οἶδ' ὅτι φῶ λοιπὸν, μητρὸς ἢ γυναικὸς, τῆς Δηοῦς· ἧς δὴ χάριν Βριμὼ προσαγορευθῆναι λέγεται, ἱκετηρίαι Διὸς, καὶ πόμα χολῆς, καὶ * καρδιουλκίαι, καὶ ἀῤῥητουργίαι· ταῦτα οἱ Φρύγες τελίακουσιν Ἄττιδι, καὶ Κυβέλῃ, καὶ Κορύβασιν. Totam fabulam, cujus certe cortices valde fœdi sunt, ex ipso Clementis loco, ut videtur, repetit Arnobius Adv. Gentes v. p. 170. Breviter, 'Jupiter fit ex Deo taurus,—agit incestius res suas,—cognitus evolat, ardescit furiis atque indignationibus mater,—nec fremitum continere irarum volens, ex continua passione Brimo deinceps ut appelletur, assumsit,' etc. Hæc est μῆνις θεᾶς, quam cecinit Orpheus, vide Fragm. xviii. 7." Gesner. "Quod Eschenbach. dicit, se nus-

[1] Statim sequuntur hæc verba: Ὅτι ἡ σελήνη προσεχῶς ἐπιβέβηκε τῶν γενητῶν παντὶ, καὶ πάντα κυβερνᾶται τὰ τῇδε ἐναργῶς ὑπ' αὐτῆς, ὡς τὰ Λόγια φασί· Νύμφαι πηγαῖαι, καὶ * ἐνύδρια πνεύματα πάντα, Καὶ χθόνιοι κόλποι τε καὶ ἠέριοι ("Fulcrum ob metrum inserui, legebatur κόλποι ἠ." Schow.) καὶ ὕπαυγοι, * Μηναῖοι πάσης ἐπιβήτορες ἠδ' * ἐπιβῆται Ὕλης οὐρανίας τε καὶ ἀστερίας, καὶ ἀβύσσων. Locum hunc in Jo. Opsopœi Oraculis Veteribus frustra quæsivimus. In eodem libello p. 15. legitur: Πολλαῖς ὀνομασίαις καλεῖται ὁ ἥλιος· Ἥλιος, Ὧρος, Ὄσιρις, Ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων, Ὡρῶν καὶ καιρῶν ταμίης, ἀνέμων τε καὶ ὄμβρων, Ἠοῦς καὶ νυκτὸς * πολυαστέρος ἡνία νεύων. Versus hi Apollinis Clarii in Colophone leguntur in Jo. Opsopœi Oraculis Vett. p. 6., sed ibi est Διόνυσος et νωμῶν, pro Διὸς υἱὸς et νεύων. Apollo quidem a Phlyensibus, teste Pausania i. 31., * Διονυσοδότης dicebatur, Φλυεῦσι δέ εἰσι καὶ Μυῤῥινουσίοις, τοῖς μὲν Ἀπόλλωνος Διονυσοδότου καὶ Ἀρτέμιδος Σελασφόρου βωμοὶ, Διονύσου τε * Ἀνθίου, (Διονύσος * Ἀνθεὺς, ab Achaiæ oppido Anthea, notante Facio, est L. vii. 21.) καὶ Νυμφῶν * Ἰσμηνίδων, καὶ Γῆς, ἣν Μεγάλην Θεὸν ὀνομάζουσι, ναὸς δὲ ἕτερος ἔχει βωμοὺς Δήμητρος * Ἀνησιδώρας, Διὸς Κτησίου, καὶ * Τιθρωνῆς Ἀθηνᾶς, καὶ Κορῆς * Πρωτογόνης, καὶ Σεμνῶν ὀνομαζομένων Θεῶν: et * Πυριτόκος Bacchus appellabatur, teste ipso Jo. Lydo p. 126., Διόνυσός ἐστι τὸ ἐν τῷ πυρὶ γενόμενον πνεῦμα, τουτέστι τὸ θερμὸν, ὅθεν Πυριτόκος ἐκλήθη, καὶ Μηροτραφὴς, καὶ Ἀρσενόθηλυς ὑπὸ Ἑλλήνων, ἀγνοησάντων ἐκείνων τὴν περὶ αὐτὸν φιλοσοφίαν, καὶ τίς τετύχηκεν ὤν· οὗτος γάρ ἐστι τὸ θερμὸν πνεῦμα τὸ ἐκ πάσης σπορᾶς παντὸς ζώου πνευματικοῦ συγκατατιθέμενον εἰς ζωογονίαν καὶ αὔξησιν πάντων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, idemque in Orphei Hymn. xlv=xliv. * Πυρισπόρος vocatur, Ἐλθὲ, μάκαρ Διόνυσε, πυρίσπορε, * ταυρομέτωπε, * Βάσσαρε, καὶ * Βακχεῦ, πολυώνυμε, * παντοδυνάστα, et liii=lii., Κικλήσκω σε, μάκαρ, πολυώνυμε, μαινόλα, * Βακχεῦ, * Ταυρόκερως, ληναῖε, πυρισπόρε (sic Hermann. recte, at in priore loco et in Indice edidit πυρίσπορε, vide Schneid. Lex.), * Νύσιε, * λυσεῦ, Μηροτρεφὴς (leg. Μηροτραφὴς, v. Hermanni notam, quem fugit Jo. Lydi locus, cujus partem modo citavimus,) λικνῖτα, * πυρίπνοε, καὶ τελετάρχα, et * Πυριφεγγὴς ibid. v. 9., * Ῥηξίχθων, πυριφεγγὲς, * ἐφάπτορ, κοῦρε διμήτωρ. Sed an alibi nomina Διόνυσος et Ἀπόλλων permutentur, valde dubitamus, ideoque, pro Διόνυσος in Opsopœi Orac. Vett. l. c., legendum censemus ex Jo. Lydo Διὸς υἱός. Idem Lydus p. 2.: Ὅτι Ἔρυλον τὸν περὶ Ἰταλίαν, ὃν κατασχὼν Εὔανδρος, ὁ τῆς μαντικῆς Καρμέντης υἱὸς, ἔσχε τὴν χώραν, * τρίψυχον γενέσθαι ὁ μῦθος αἰνίττεται φιλοσοφώτατα. Τριπλᾶς γὰρ ἔχειν τὴν ψυχὴν δυνάμεις ὁ ἐν Φαίδωνι Σωκράτης παραδίδωσιν, ἡνίοχον μὲν τὸν νοῦν, ἵππους δὲ τὰς τῆς ψυχῆς δυνάμεις. Ταύτῃ καὶ χαλινῶσαι τὴν ψυχὴν θεσπίζει τὰ Λόγια· Χρὴ δὲ χαλινῶσαι ψυχὴν βροτὸν ὄντα νοητὸν, Ὄφρα μὴ ἐγκύρσῃ χθονὶ δυσμόρῳ, ἀλλὰ σαωθῇ. Τῆς γὰρ τῶν ὅλων φύσεως ἐξ ἐναντίων δυνάμεων τυγχανούσης, ἀνάγκη καὶ τῇ διὰ πάντων κεχωρηκυίᾳ ψυχῇ τὰς ἐναντίας ἐφαρμόζειν ἀρχάς· τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς λογικὸν ἐκ τῆς μονάδος, τουτέστι τοῦ νοῦ, τὸ δὲ θυμικὸν καὶ ἐπιθυμητικὸν ἐκ τῆς δυάδος, οἷον τῆς ὕλης, ἐστί. Κἂν εἰ τὸ Λόγιον ὅλην τὴν ψυχὴν τριάδα θείαν παραδίδωσι· φησὶ γὰρ ὁ αὐτός· * Ψυχαῖον σπινθῆρα δυσὶ κράσας ὁμονοίαις, Νῷ καὶ νεύματι θείῳ, ἐφ' οἷς τρίτον ἁγνὸν ἔρωτα, Συνδετικὸν πάντων ἐπιβήτορα σεμνὸν ἔθηκεν. Versus illi in Opsopœi opusculo non leguntur, sed nec quos Lydus p. 20. laudavit, Πάντα τὰ νοητὰ ἐν τῇ τριάδι περιέχεται, καὶ πᾶς ὁ θεῖος ἀριθμὸς ἐν τῇ τάξει ταύτῃ προελήλυθεν, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Χαλδαῖος ἐν τοῖς Λογίοις· Τῆσδε γὰρ ἐν τριάδος κόλποισιν ἐπάρχεθ' ἅπαντα ("Codex contra metrum, κόλποις ἐπάρχεται ἅπαντα," Schow.) Καὶ πάλιν· Τῆσδε γὰρ ἐκ τριάδος πᾶν πνεῦμα πατὴρ ἐκέρασε, nec versus, qui extat in p. 24., Τῆς δὲ αἰσθήσεως λέγεται δημιουργὸς παρὰ φιλοσόφοις ὁ Ζεὺς, καὶ εἰκὸς ἦν ἐν αὐτῷ τὴν πεντάδα κατὰ φύσιν ὥσπερ ἀνατεθῆναι, συγγενὴς γὰρ ἡ πεντὰς τῇ αἰσθήσει, ἥτις πενταχῶς τέμνεται· καὶ τούτου χάριν ὁ Πυθαγόρας εἱμαρμένη τὸν πέντε ἀριθμὸν ἀνακεῖσθαί φησι, ἐπεὶ τῶν αἰσθητῶν κατάρχειν τὴν εἱμαρμένην λόγος· ταύτῃ τὰς ἀποκαθισταμένας ψυχὰς ὑπερβαίνειν τὴν εἱμαρμένην φησὶ τὸ Λόγιον· Οὐ γὰρ ὑφ' εἱμαρτὴν ἀγελὴν πίπτουσι θεουργοί. Adde ex seq. cap. ibid., Ἀφροδίτην δὲ ἄν τις εἴποι τὴν τοῦ παντὸς αἰσθητοῦ φύσιν, τουτέστι τὴν πρωτογενῆ ὕλην, ἣν καὶ Ἀστερίαν καὶ Οὐρανίαν καλεῖ τὰ Λόγια, (ubi Cod. Barb. πατρογενῆ habet. De πατρῷος et πρῶτος confusis vide notata ad Gregor. Cor. p. 177. 837. et 1019.) Est p. 121., Κατὰ δὲ τὸν Αὔγουστον μῆνα μαλάχης ἀπέχεσθαι τοῖς γε βουλομένοις ὑγιαίνειν τὰ ἄρθρα τὸ Λόγιον θεσπίζει: p. 123., Τὸ δὲ Λόγιον ἀνὰ πάντα τὸν Σεπτέμβριον μῆνα γαλακτοποτεῖν ὑπὲρ ὑγείας παρεγγυᾷ: p. 106., Καλάνδαις Ἰουνίαις ἑορτὴ Ἥρας καὶ εὐχαὶ ἐν τῷ Καπετωλίῳ, πάντων ὁμοῦ Ῥωμαίων ὕδατος ἐξ ἑωθινῆς ἀπογευομένων ψυχροῦ πρὸς φυλακὴν νόσου παντοίας καὶ διαφερόντως ποδαλγικῆς, ὡς ὁ Χρησμὸς ἐβούλετο, καὶ ὥστε μὴ [illegible] ἢ τεράτωδεις γενέσθαι τοὺς τοκετούς: et p. 111., Χρησμὸς ἐδόθη Ῥωμαίοις πρὸς τῆς μητρὸς, μηδ' ὅλως Ἀφροδισίοις χρῆσθαι ἀνὰ πάντα τὸν Ἰούλιον, ὅπως αὐτοῖς ὑγιαίνειν τὰ σώματα μέλλοι. In transitu autem notemus ex eodem Lydo p. 56. petendam esse veram lectionem Callim. Fragm. cliv., quod interpretes valde et frustra torsit. Etym. M. p. 177. 53., Ἄφενος· ἔστιν ἔνος ὁ ἐνιαυτός. Καλλίμαχος· Τετράενον Δαμάσου παῖδα Νεστορίδῃ. "Fortasse legendum fuerit, Παῖδα Ὀνητορίδην, vel Λαΐδα Νεστορίδεω, vel, Θαΐδα. Eligat lector, vel excogitet meliora. Hesych. Τετραέτηρον· τετραετῆ, καὶ τετραέννον, leg. Τετράενον." Bentleius. Παῖδα Δαμαστορίδην conjecisse Toup. in Schol. Theocr. p. 216., notat Blomfield. p. 248. Imo repone, Τετράενον Δαμάσου παῖδα Τελεστορίδην. Lydus p. 56., Ἄλλος δὲ αἰωνάριον αὐτὸν ἑρμηνεῦσαι βούλεται (in Cod. superscribitur βιάζεται) ὡσεὶ τοῦ αἰῶνος πατέρα, ἢ ὅτι ἔννον τὸν ἐνιαυτὸν οἱ Ἕλληνες εἶπον, ὡς Καλλίμαχος ἐν πρώτῳ Αἰτιῶν· Τετράενον Δαμάσου παῖδα Τελεστορίδην. "Pro τετραέννου reposui Bentleii emendationem τετράενον, sensu et metro jubentibus." Schow. Imo in Etym. ubi Callimachi versus citatur, est τετράενον, recte; atque ex Etym. emendat Bentleius Hesych., apud quem male editum est τετραέτηρον. * Δάμασος autem Pausaniæ vii. 3. est Codri filius, at Strab. xiv. p. 939. a. est Νεῦκλος υἱὸς Κόδρου νόθος, καὶ μετὰ τοῦτο Ποίκνης (l. Ἄποικος ex Pausania) καὶ Δαμαθὸς (l. Δάμασος) Ἀθηναῖοι.

quam Βριμὼ pro Terra reperisse, non videtur Tzetzen ad Hesiod. E. κ. H. v. 144. legisse, Βριμὼ δὲ καὶ * Ὀβριμὼ κυρίως ἡ Περσεφόνη, ἤγουν ἡ γῆ καὶ ὁ θάνατος καλεῖται, ὅθεν τὸ ὄβριμον λέγεται." Ruhnken. In Orph. Argon. v. 431., " ad furores, quos Brimo immittit, unde Δημητριακοὶ, Cerriti, respicitur, quo nomine etiam cum Baccho illi societas est." Gesner. Lycophr. v. 698., Ὀβριμοῦς τ' ἄλσος οὐδαίας Κόρης, Πυριφλεγές τε ῥεῖθρον, ἔνθα δύσβατος Τείνει πρὸς αἶθραν κρᾶτα * πολυδέγμων λόφος. Tzetzæ Scholia: Βριμὼ καὶ Ὀβριμὼ, ἡ Περσεφόνη, ὅτι τῷ Ἑρμῇ βιάζοντι αὐτὴν ἐν κυνηγεσίῳ ἐνεβριμήσατο, καὶ οὕτως ἐκεῖνος ἐπαύθη τοῦ ἐγχειρήματος. Ὥσπερ δὲ σταφὶς καὶ ἀσταφὶς,[1] οὕτω Βριμὼ καὶ Ὀβριμὼ εἴρηται. Τινὲς δὲ γράφουσιν * Ὀμβριμοὺς (leg. Ὀμβριμοῦς), παρὰ τὸ ὄμβριμον καὶ βαρύ. Cf. Etym. M. p. 213. 51., Ἑρμῆν ἐρασθέντα, ἐπὶ κυνηγεσίαν ἐξιούσῃ θελῆσαι βιαίως μιχθῆναι, ἡ δὲ ἐνεβριμήσατο αὐτῷ, ὁ δὲ φοβηθεὶς ἀπετράπη, καὶ ἐντεῦθεν Βριμὼ προσηγορεύθη. Porro " de Brimo vide Turneb. Advers. xi. 16. Scalig. ad Cat. 210. P. Leopard. Emendd. xvii. 11. Canter. Novantiq. Lectt. i. 6. Gronov. ad Stat. c. xx. p. 109., et Schol. ad Oppian. Hal. i. 306. p. 36. (* Ὀβριμόγυια· * ἰσχυροσώματα, * μεγαλοσώματα. S. Ὀβριμόγυια· * βαρυμελῆ. Ὄβριμον παρὰ τὸ βρι, ἐπιτατικὸν A μόριον, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο καὶ παραγωγὴν, ὄβριμος, ὁ πάνυ ἰσχυρός· ἢ ἀπὸ τοῦ Βριμὼ ἡ Περσεφόνη, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, ὄβριμον, τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικόν.)" Thryllit. ad Lycophr. v. 698. Eudocia in Violeto p. 87.: Βριμὼ καὶ Ὀβριμὼ, ἡ Περσεφόνη. Ἀπολλώνιος (iii. v. 862.), Βριμὼ νυκτίπολον, φθονίην (leg. χθονίην,) ἐνέροισιν ἄνασσαν. Φασὶν Ἑρμῆν ἐρασθέντα ἐπὶ κυνηγεσίαν ἐξιούσῃ θελῆσαι βιαίως μιχθῆναι, ἡ δὲ ἐνεβριμήσατο, ὁ δὲ φοβηθεὶς, ἀπετράπη, καὶ ἐντεῦθεν Βριμὼ προσηγορεύθη. (Eadem verba leguntur in Etym. M. l. c.) Ἢ διὰ τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος, καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν τὰ καλούμενα Ἑκαταῖα, καὶ πολλάκις αὐτὰ μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὰ τὸ Ἔμπουσαν καλεῖσθαι. Ἢ παρὰ τὸν βρόμον, τὸν τοῦ πυρὸς ψόφον· Τόσσος γὰρ πέλεται βρόμος, (Forte respicitur ad Apollon. R. iii. 1303., Δεινὸς δ' ἐξ αὐτῶν πέλεται βρόμος, ex memoria atque adeo parum fideliter citatum.) Ἡ γὰρ θεὸς λαμπαδοῦχος, τὸ δὲ βρι ἐπιτάσεώς ἐστιν, ὡς τὸ, Βριήπυος ὄβριμος Ἄρης, (ex Hom. Il. N. v. 521.) Ἢ B Βριμὼ, ἡ μεγάλην ἔχουσα μῆνιν, βρίμηνίς τις οὖσα. Verba, Διὰ τὸ φοβερὸν——οὖσα, extant in Schol. ad Apollon. R. iii. v. 861. l. c. ubi, ut hic, est διὰ τὸ Ἔμπουσαν καλεῖσθαι, sicque in Schol. ex Cod. Paris. legitur; sed sensus flagitat, δι' ὃ, vel διὸ Ἔ. κ.

[1] Sic edidit Müller. Sed tu lege ὀσταφίς. Idem est mendum in Zonara p. 994.: Ἠμύω· τὸ ἐκκλίνω, μύω καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ἠμύω, ὡς τὸ σταφὶς, ἀσταφίς· λέγεται καὶ ὁ ἀσταφὶς, ubi et Tittmann. corrigit, ἐγκλίνω—ὁ ὀσταφὶς, sed corrigere debebat. ἐγκλίνω—ἡ ὀσταφίς. " Ὀστακὸς, Attice pro ἀστακὸς dicitur, ut Ὀσταφὶς pro ἀσταφὶς, teste Athen. iii. (p. 105. b., Τὸν δ' ἀστακὸν οἱ Ἀττικοὶ " διὰ τοῦ ο ὀστακὸν λέγουσι, καθάπερ καὶ ὀσταφίδας.) Est autem ἀστακὸς, Cancrorum genus; ὀσταφὶς autem, Uva passa." [Hesych. Ὀστακός· εἶδος καράβου, οἱ δὲ ἀστακὸν λέγουσιν. Photius p. 257., Ὀστακὸς, οἱ δὲ ἀστακὸς, καράβου εἶδος, καὶ τὴν ποὴν τὴν * ὀστακὸν Ἴωνες. Κάρ' ὦ Χάρων, ubi Cod. D. omittit καὶ τὴν ποὴν—Χάρων. De herba quadam Ὀστακὸς dicta nihil alibi legitur: mendum in his verbis subesse videtur. An legendum πόλιν pro ποὴν? Sequitur enim in novo articulo, * Ὀστακὸς ἐκτίσθη ὑπὸ Χαλκηδονίων. Vide Steph. Byz. v. Ἀστακός. 'Quid sibi velint verba, Κάρ' ὦ Χάρων, nemo facile divinaverit. Suspicor latere in his verbis nomen Epicharmi, cujus locum in Terra et Mari Athen. l. l. ad vocem ἀστακὸς adduxit, atque legendum esse, Καθὼς ὁ Ἐπίχαρμος, quem Photius sæpius laudavit.' Schleusner. Cur. Noviss. in Phot. p. 293. Hac speciosa viri docti conjectura admissa, Photius Epicharmum vocem ὀστακὸς usurpantem facit; quod ingens falsum esset. Nam, teste Athenæo, forma ὀστακὸς Atticis solis in usu erat, atque adeo, teste eodem, Epicharmus utpote Syracusius et ἀναττικὸς scriptor, ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ dixerat, Κ' ἀστακοὶ γαμψώνυχοι, et ἐν Ἥβης Γάμῳ, Ἐντὶ δ' ἀστακοὶ, κολύβδαιναί τ', ἔχοισαι τὰ πόδια Μικρὰ, τὰς χεῖρας δὲ μακρὰς, κάραβος δὲ τὤνυμα. Si nos Photio recte restituerimus πόλιν pro ποὴν, in corruptis illis Κάρ' ὦ Χάρων latebit nomen auctoris, qui Ὀστακὸν de urbe vulgo Ἀστακὸς dicta usurpaverat. Σ. A. χ. Bekk. Anecd. Gr. i. 455.: Ἀσταφίδα· ἀσταφίδα καὶ ὀσταφίδα οἱ Ἀττικοὶ, ἑκατέρως. Νικοφῶν ἐν Χειρογάστορσιν ὀσταφίδα εἴρηκεν. Etym. M. p. 430. 57., Ἠμύω· ἐκ τοῦ μύω, πλεονασμῷ τοῦ η, ὁ δὲ Ἡσίοδος, Ἀμύοντα χαμάζε, εἶπε, διὰ τοῦ α, (quod fragm. Gaisfordii collectioni addendum est), καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ὥσπερ τὸ σταφὶς γίνεται ὄσταφις καὶ ἄσταφις κατὰ πλεονασμὸν καὶ τοῦ α καὶ τοῦ ο, οὐ κατὰ τροπὴν, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ μύω πλεονάζει καὶ τὸ α καὶ τὸ ε· Ἐπί τ' ἠμύει ἄσταχυς, * ἐπικατακλίνει δὲ τοὺς στάχυας, (leg., ut monent Sylburg. et Tittmann. ad Zonar. p. 994., Ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν, ex Hom. Il. B. v. 148. Vide Toupii Emendd. in Suid. T. i. p. 39., qui confundit Etymologi ἀμύω τὸ ἐγκλίνω cum Suidæ ἀμύω τὸ σπεύδω, quod, ut recte conjecit vir doctus, per Suidæ ipsius errorem, ponitur pro ἀνύω.) Etym. M. p. 636. 5., Ὀσταφίς· πλεονασμῷ τοῦ ο, καὶ ἀσταφὶς, πλεονασμῷ τοῦ α· σταφὶς γάρ· σπάνιον τὸ σταφίς· σχεδὸν γὰρ ἡ εἰς α χρῆσις ἀσταφὶς ἔχει. (Ἡρωδιανὸς) Περὶ Παθῶν. 'Post σπάνιον insere δὲ, pro quo in vulg. γὰρ, parum convenienter,' Sylburg. Zonaras p. 1474., Ὀσταφὶς καὶ ἀσταφίς· πλεονασμῷ τοῦ ο καὶ τοῦ α· σπάνιον δὲ τὸ σταφὶς, σχεδὸν γὰρ ἡ [εἰς α] χρῆσις ἀσταφὶς ἔχει. Eust. ad Il. B. p. 218. 20., Εἰ δέ τῳ δόξειε ταυτὸν εἶναι εἰπεῖν ὀμόργειν καὶ ἀμέργειν, ἔχεται λόγου καὶ αὐτό· οὕτω γὰρ τὰς ἀσταφίδας καὶ ὀσταφίδας φαμὲν, καὶ τὸν ἀστακὸν, ὀστακόν: et ad Odyss. A. p. 1406. 56., Ὅτι δὲ τὸ α εἰς ο μεταβάλλεται, δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ ἡ ἀσταφίς· λέγεται γὰρ καὶ ὀσταφίς. Οὕτω δὲ καὶ ἡ μαλάχη, μολόχη, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται, (L. ii. p. 58. d.) οἷον (in Antiphanis Minoe), Τρώγοντες (Τρώγοντας, in Athen.) μολόχης ῥίζαν, καὶ πάμα (leg. καὶ πάλιν, v. Porsoni Præf. ad Eurip. Hec. ed. 2. p. 81. et ad Hom. Od. N. v. 352.; Kœn. Schæf. et Bast. ad Greg. Cor. p. 455.; item Pierson. ad Mœr. p. 264. Schweigh. ad Athen. T. xiii. p. 405.), Πραΰτερος ἔγωγε μολόχης.] " Hesych. (Ὄσταφις· " οὕτω διὰ τοῦ ο ἔλεγον τὰς ἀσταφίδας,) proparoxytonws ὄσταφις [Albert. edidit ὀσταφὶς], oxytonws apud Athen. et Etym." H. St. Thes. Ind. In Etym. p. 636. 5., ut supra vidimus, est ὀσταφὶς, at in p. 430. 57., ὄσταφις καὶ ἄσταφις: p. 428. 30., Ἠλύσιον πεδίον· τὸ τῶν εὐσεβῶν χωρίον, παρὰ τὸ λυτὰς σωμάτων ἐκεῖ μένειν τὰς ψυχὰς, τοῦ α πλεονάζοντος, ὡς τὸ ἀλαλητὸς, ἀσταφίς. Photius p. 257.: Ὀσταφίδα· οὐχ ὅπως Κρατῖνος Νόμοις, Ὁ δὲ Ζεὺς ὀσταφίσιν ὕσει τάχα· ἀλλὰ καὶ Πλάτων ή Νόμοις, Τῆς δ' εἰς ἀπάθεσιν ὀσταφίδος, ubi, teste Hermanno, omissus numerus in Cod. D., in quo ἀπὸ θ... pro ἀπόθεσιν. Locus Platonis extat in T. viii. p. 431. b. ed. Bip., sed ibi vulgo legitur ἀσταφίδος: Ἐὰν δέ τις ἀίστωρ ὢν, αὐτὸς ἢ δοῦλος ἅψηται, τὸν μὲν δοῦλον πληγαῖς κολάζειν, τὸν δὲ ἐλεύθερον ἀποπέμπειν, νουθετήσαντα, καὶ διδάξαντα τῆς ἄλλης ὀπώρας ἅπτεσθαι, τῆς εἰς ἀπόθεσιν ἀσταφίδος οἴνου τε καὶ ξηρῶν σύκων ἀνεπιτηδείου κεκτῆσθαι. " Ἀδάξεσθαι, ὀδάξεσθαι, ὀδαξεῖσθαι, ὀδαξᾶσθαι, prima origine nihil videntur differre a δάξασθαι, Mordere se, Morderi, et eadem ratione inde formari, qua ἀσταφὶς, et ὀσταφὶς, a σταφίς." Pierson. ad Mœr. p. 40. Similem nominis διττογραφίαν, notante Albertio, observat Jac. Gronov. ad Herod. p. 946. a. " Dorienses præsertim Æolesque ad eam rationem in multis vocabulis, quæ per α reliqui efferebant, ο solebant pronuntiare. Æoles enim, secundum Jo. Grammaticum de Dial. Æol., Ἔθος ἔχουσιν ἀντὶ τοῦ α τὸ ο τιθέναι, Θρασέως θροσέως, Στρατὸς στροτὸς, Ἄνω ὄνω, Ἀνέληται ὀνέληται, Ἀνεχώρησεν ὀνεχώρησεν, Σταλεὶς στολείς. Κριθὰς κοθαρὰς, pro καθαρὰς, præbet Tab. Heracleënsis i. 55., Ἀντόρως ἀνεπιγρόφως, pro ἀνθόρους ἀνεπιγράφους, vs. 36. Æolica sunt apud Hesych. præter cetera, Βόρταχος, transposita canina pro βράταχος· Βρουχέως ἢ βροχέως, pro βραχέως· * Δόμορτις, pro δάμαρ, (Hesych. interpretatur γυνὴ) Στολεῖσα pro σταλεῖσα. Æoles τοὺς πάρνοπας dixisse * πόρνοπας, monuit ad Pausan. p. 58. Fr. Sylburg. Πέποσχε, pro πέπασχε, Epicharmi (ἐν Ἁρπαγαῖς) est apud Etym. M. p. 662. 13. [Idem tamen Epicharmus, teste Athenæo l. c., ἀστακὸς, quod Atticum est, dixit, pro ὀστακὸς, quod Doricum atque Æolicum.] ΟΝΤΕΘΗΝ præbet Marmor Cumeum in Cailusii Recueil d'Antiq. T. ii. Tab. lv. vs. 8. 34. 39. 53. Hesych. Ὀσκάπτω· ἀνασκάπτω, et Ὄστασαν, ἀνέστησαν, emollita pronunciatione, pro ὀνσκάπτω et ὄνστασαν." Kœn. ad Greg. Cor. p. 456. " Sed forsan scribendum ὀσκάλλω." H. St. Thes. Ind. " Sic Æoles pro παῖς dixere πόϊρ, et πρόϋς pro πραΰς, e quibus nominibus extitere Latina vocabula *Puer* et *Probus*. V. Salmas. de Fœn. Trapezit. p. 737. Etym. M. p. 728. 43., Ἀλλὰ μὴν οἱ Αἰολεῖς στροφῶ λέγουσι τὸ ῥῆμα, καὶ στροτὸν λέγουσι τὸ συνεστραμμένον πλῆθος.—Certum esse videtur, Atticorum sermonem in nonnullis vocabulis pro vocali α substituisse vocalem ο. Nam Athen. iii. p. 105. b., Τὸν δ' ἀστακὸν, inquit, οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ο ὀστακὸν λέγουσι, καθάπερ καὶ ὀσταφίδας. Cf. Eust. ad Il. N. p. 947. 16. Sed Etym. 431. 1. ait, vocalem ο in nomine ὀσταφὶς tantum redundare, ut α in ἀσταφὶς, pro σταφίς. [Suid. et Συναγ. Λεξ. χρησ. Bekk. Anecd. Gr. i. 453., Ἄσταχυς· ἄσταχυς καὶ ἀσταφὶς, καὶ ὅλως τὸ πλεονάζειν τῷ (l. τὸ, ut ap. Suid.) α ἐν ἀρχῇ τῶν τοιούτων ὀνομάτων Ἀττικόν ἐστιν. Ὅμηρος· Ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν. Κρατῖνος· Φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις.] Sic ἄλοκα, pro αὔλακα, Æsch. ap. Plut. V. Aristid. c. 3. p. 343. T. ii. Tub., et Eurip. Phœn. v. 18.; ἄλοκι, Aristoph. Av. v. 235.: et ἀλοκίζειν, pro αὐλακίζειν, Sulcos ducere, Aristoph. Vesp. v. 846. Vide Etym. M. p. 70. 2. Neque tamen μολόχη laudari debebat, ut exemplum hujus vocalium permutationis. Nam Attici quidem dixere μαλάχη, v. Hesiod. E. κ. H. v. 41. Aristoph. Plut. v. 544.; sed Dores μολόχη, ut Epicharmus apud Athen. ii. p. 58. c., qui ostendit in multis Antiphanis exemplaribus scriptum extitisse μολόχης pro μαλάχης. Nam dialectus Hellenica sive communis hanc formam nominis Doricam retinuit. Mœris: Μαλάχη, Ἀττικῶς· μολόχη, Ἑλληνικῶς. Sed jam Nicephorus Gregoras Excerpt. Grammat. apud Matthiæum Anecd. Gr. T. i. p. 4. contra præcipere ausus est: Μαλάχη, κοινὸν, μολόχη, Ἀττικόν. Gesner. apud Columellam R. R. x. 247. pro Moloche reposuit Malache, nescio, an sine causa." J. F. Fischer. Animadvv. ad Velleri Gram. Gr. i. p. 62., a Schæf. in Mss. citatus. Atqui quid impedit, quo minus credamus utrumque, et Mœrin, et Niceph. Greg., errasse? Ex locis enim supra laudatis, præsertimque ex Grammat. S. Germ. cum satis pateat et ἀσταφὶς et ὀσταφὶς Atticis in usu fuisse, haud parum probabile videtur eosdem et μαλάχη et μολόχη dixisse.

Schol. ad Aristoph. Ran. l. c., *Καὶ ἐτυμολογοῦσιν οἱονεὶ ἑνίποδα διὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι· οἱ δὲ ὅτι ἐξηλλάττετο τὴν μορφὴν*, i. e. *Ἔμπουσα παρὰ τὸ πολλὰς μορφὰς ἐμποιεῖν.*]

[" Quæ autem Deæ hujus tergeminæ fuerit forma, de eo non convenit inter eruditos. Lucas Holstenius in explicatione picturæ veteris Nymphæum referentis, tria diversa ejus fuisse corpora existimat, proindeque Deorum trigam, uno ibi sacello dedicatam, Hecaten triformem interpretatur. At hujus sententia repugnat statuis, nummis, et infinitis veterum locis, qui Dianam nunquam *trigeminam*, aut *tregeminam* ut in L. iii. D. *Si pars her. pet.*, sed ter geminam vocant, i. e. triplicem et triformem. Sic Lucretius (v. 28.), Tergemini vis Geryonaï, et Catullus de Cerbero (Tibullus iii. 4. 88.), Nec canis anguinea redimitus terga caterva, Cui tres sunt linguæ, ter geminumque caput. Adde Dukeri notas ad Florum i. 3. Rectius ergo G. Cuperus in Monum. Antiq. p. 206. unum tantum corpus, cui tria capita fuerint imposita, ei assignat, partim quia ab Orpheo in Argon. * *τρισσοκέφαλος* (leg. * *τρισσοκάρηνος*, v. 979., vide Hermann.) appellatur, et Artemidorus ii. 47. (37.) *Ἑκάτην τριπρόσωπον*, super basi stantem, peregrinationes indicare scribit, partim etiam quod Virg. Æn. iv. 511., Tergeminamque Hecaten, tria virginis ora Dianæ. Et Ovid. Fast. i. 141., Ora vides Hecates in tres vergentia partes, Servet ut in ternas compita secta vias. Plenius autem sic dicendum videtur. Tria Hecatæ fuisse corpora, non diversa tamen, sed ex uno trunco formata, quibus singulis suum caput, a ceteris separatum. Huc enim primo epitheta ista nos ducunt, Diva triformis, apud Horat. Od. iii. 22. Valer. Flacc. vii. 395. et Silium i. 120.; Tergemina Hecate, apud Auson. Grypho v. 18.; Ternas Hecate variata figuras, apud Claud. de Raptu Pros. i. 15. Idem præterea multæ illæ, puta sex manus, quibus eam horrificam fuisse, Minucius in Octavio c. 21. prodit, indicare videntur. Illustris porro hanc in rem est locus Pausaniæ in Corinth. (l. c.): *Ξόανον δὲ ἔργον Μύρωνος, ὁμοίως ἓν πρόσωπόν τε, καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα. Ἀλκαμένης δὲ, ἐμοὶ δοκεῖν, πρῶτος ἀγάλματα Ἑκάτης τρία ἐποίησε προσεχόμενα ἀλλήλοις, ἣν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν* * *Ἐπιπυργιδίαν* (leg. * *Προθυριδίαν*, ut supra monuimus,) i. e. Signum factum a Myrone, cujus unicum os, ut corporis truncus unicus; nam primus, uti ego existimo, Alcamenes Atheniensibus triplex fecit junctis proxime corporibus Hecates signum. Egregie quoque hoc ipsum patet ex Abraxeis figuris, apud Chifletium n. 56. 57., in quibus unico corpori tria corpora et sex brachia afficta cernuntur. Fabrettus item c. vii. Inscript. p. 535. lapideam Hecaten ex museo suo produxit, tergemina manu instructam. Optime vero, ad mentem nostram Montfaucon. Antiq. T. i. p. 152., ex Peirescii gaza triplicem repræsentat, ita ut tres figuræ a dorso mutuo jungantur, et ora exterius exhibeant, cum cane adstante. Denique sententiam hanc confirmant bini nummi, in quibus tres figuræ muliebres exhibentur, obversis tergis junctæ, tribusque capitibus impositis, quarum pedibus canis assistit. Alterum Philippi Junioris protulit Petrus Abbas Seguinus in Selectis suis Numm.: alterum Ez. Spanhem. in Lib. de Cæs. Imp. Jul. fol. 84. Uterque eos ad Furias pertinere credidit, sed ad Hecaten referendos esse, ex aliis ejusdem generis simulacris, ostendit Mich. Angelus Causeus de la Chausse, in Deorum simulacris tab. 13." Ev. Otto de Tutela Viar. public. P. i. c. 8. Traj. ad Rh. 1731. 8. p. 142.]

[" Priusquam vero hinc discedamus, paucis monendum est, Dianam non minus navigationis præsidem et adjutricem fuisse: unde * *Λιμενοσκόπος*, Portuum inspectrix, et *λιμένεσσιν ἐπίσκοπος* dici meruit apud Callim. Hymn. in Dian. v. 39. et 259., ubi notat *ὁ πάνυ*, tot portuum ac urbium maritimarum nummos, sicut Ephesi, Smyrnæ, Cumæ, Mytilenes, Cyzici, Byzantii, Amisi, Syracusarum, Messinæ, Neapoleos, Massiliæ, cum sculptis in iisdem Dianæ, tanquam tutelaris Deæ, iconibus, in pretiosis nummorum cimeliarchiis hac propter reperiri. Nec aliam A ob causam *ἑξήκοντα* * *χορίτιδας Ὠκεανίνας*, Sexaginta Nymphas Oceaninas, tanquam comites et pedissequas, petiisse dicitur, apud eundem Callim. v. 13.; et v. 230., *Μείλιον ἀπλοΐης*, Placamentum impeditæ navigationis eidem offertur. Hesiod. Theog. v. 440., *Καὶ τοῖς, οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται, Εὔχονται δ' Ἑκάτῃ καὶ ἐρικτύπῳ Ἐννοσιγαίῳ.* Venus porro, sive eadem sit, quæ Luna, auctore Macrobio viii. 4., sive stella salutaris, a nautis observata, et * Pelagia dicta est, in lapide Reines. cl. i. n. 93., et apud Artemid. ii. 42. (37., vide nos infra v. *Πελαγία*), qui eam, in somnis visam, navigantibus et peregre ituris bonam esse scribit. * *Φιλορμίστειρα*, Navium stationi præfecta, dicitur a Philodemo Anthol. i. c. 31. Ep. 5. (Anal. T. ii. p. 89. n. xxiv., *Κύπρι φιλορμίστειρα, φιλόργιε, σῶζέ με, Κύπρι.*) Cnidii * Euplœam vocarunt, a prospera navigatione, teste Pausania i. 1., (*Κνίδιοι γὰρ τιμῶσιν Ἀφροδίτην μάλιστα, καὶ σφίσιν ἐστὶν ἱερὰ τῆς θεοῦ· τὸ μὲν γὰρ ἀρχαιότερον* * *Δωρίτιδος, μετὰ δὲ τὸ, Ἀκραίας, νεώτατον* B *δὲ, ἣν Κνιδίαν οἱ πολλοὶ, Κνίδιοι δὲ αὐτοὶ καλοῦσιν Εὔπλοιαν.*) Ad ejus quoque simulacrum Herostratus Naucratides, cum tota vectorum turba, sæviente tempestate et navi periclitante confugiens, servatus putabatur, apud Athen. xv. 6. Marinam Venerem celebrat Horatius, alii Pontiam appellant, quod ortum habet ex spuma maris, et sustentata a Tritonibus in Cochlea; cujus fabulæ pompam et magnificentiam Montfauconius repræsentavit Antiq. T. i. p. 166." Ev. Otto l. c. p. 147.]

[Pseudo-Hippocrates *Περὶ Ἱερῆς Νούσου*, a Schæf. in Mss. indicatus, p. 123. 17=328., *Κῆν μὲν γὰρ αἶγα μιμῶνται, κῆν βληχῶνται, κῆν τὰ δεξιὰ σπῶνται, Μητέρα θεῶν φασὶ αἰτίην εἶναι. Ἢν δὲ ὀξύτερον καὶ εὐτονώτερον φθέγγηται, ἵππῳ εἰκάζουσι, καί φασι Ποσειδῶνα αἴτιον εἶναι. Ἢν δὲ καὶ τῆς κόπρου τι παρίῃ, ὃ πολλάκις τισὶ γίνεται ὑπὸ τῆς νόσου βιαζομένοισιν, Ἐνοδίου πρόσκειται ἡ προσωνυμίη. Ἢν δὲ λεπτότερον καὶ πυκνότερον, οἷον ὄρνιθες, Ἀπόλλων Νόμιος. Ἢν δὲ ἀφρὸν ἐκ τοῦ στόματος ἀφίῃ, καὶ τοῖσι ποσὶ λακτίζῃ, Ἄρης τὴν αἰτίην ἔχει. Ὁκόσα δὲ δείματα νυκτὸς παρίσταται, καὶ φόβοι, καὶ παράνοιαι, καὶ* * *ἀναπηδήσιες* C *ἐκ τῆς κλίνης, καὶ φόβητρα, καὶ φεύξιες ἔξω, Ἑκάτης φασὶν εἶναι ἐπιβουλὰς, καὶ ἡρώων ἐφόδους.* Lucian. Philops. xxxix. T. iii. p. 65., *Τέρατα γοῦν καὶ δαίμονας, καὶ Ἑκάτας ὁρᾷν μοι δοκῶ.* Hesych. *Ζέα· ἡ Ἑκάτη παρὰ Ἀθηναίοις.* Glossa hæc, cujus sedem ignoramus, apud ceteros lexicographos non legitur. Porro de Hecate legendi sunt De Sainte-Croix Recherches sur les Mystères du Paganisme, Dissert. sur Hécate, et Böttiger in Libro, cui titulus est, Die Furienmaske, im Traverspiele und auf den Bildwerken der alten Griechen. Eine archäologische Untersuchung. Mit 3 Kupfertafeln. Weimar, 1801. p. 61. et seq.]

[* *Ἑκάτη παρὰ Χαλδαίοις.* Oracula Magica p. 18. ed. Opsopœi, *Λαιῆς ἐν λαγόσιν κοίτης* (leg. *Ἑκάτης*) *ἀρετῆς πέλε πηγὴ, Ἔνδον ὅλη μίμνουσα, τὸ παρθένον οὐ προϊεῖσα.* Pselli Scholia: *Τὴν Ἑκάτην οἱ Χαλδαῖοι θεὸν ὁρίζονται μεσαιτάτην ἄγουσαν τάξιν, καὶ οἷον κέντρον ἔχουσαν τῶν ὅλων δυνάμεων, καὶ ἐν μὲν τοῖς δεξιοῖς αὐτῆς μέρεσι τιθέασι τὴν πηγὴν τῶν ψυχῶν, ἐν* D *δὲ τοῖς ἀριστεροῖς τὴν πηγὴν τῶν ἀρετῶν· καί φασιν, ὅτι ἡ μὲν πηγὴ τῶν ψυχῶν, ἕτοιμός ἐστιν εἰς τὰς* * *ἀπογεννήσεις· ἡ δὲ πηγὴ τῶν ἀρετῶν ἐν ὅροις μένει ἔνδον τῆς ἰδίας οὐσίας, καὶ οἷον παρθένος ἐστὶ καὶ ἀμιγὴς, τὸ στάσιμον τοῦτο καὶ ἀκίνητον ἀπὸ τῆς τῶν ἀμειλίκτων λαβοῦσα δυνάμεως, καὶ ζωστῆρι κοσμηθεῖ τῷ παρθενικῷ.*]

[* *Ἑκατικὸς*, sive * *Ἑκατινὸς* * *στρόφαλος.* Oracula Magica p. 74., *Ἐνέργει περὶ τὸν Ἑκατινὸν στρόφαλον*, ubi Psellus: *Ἑκατικὸς στρόφαλος σφαῖ.ά ἐστι χρυσῆ, μέσον σάπφειρον περικλείουσα, διὰ ταυρείου στρεφομένη ἱμάντος, δι' ὅλης αὐτῆς ἔχουσα χαρακτῆ..ς· ἣ* (l. *ἣν*) *δὴ στρέφοντες ἐποιοῦντο τὰς ἐπικλήσεις, καὶ τὰ τοιαῦτα καλεῖν εἰώθασιν ἴυγγας, εἴτε σφαιρικὸν εἶχον, εἴτε τρίγωνον, εἴτε καὶ ὅτι σχῆμα. Ἃ δὴ δονοῦντες τοὺς ἀσήμους ἢ κτηνώδεις ἐξεφώνουν ἤχους, γελῶντες καὶ τὸν ἀέρα μαστίζοντες. Διδάσκει οὖν τὴν τελετὴν ἐνεργεῖν, ἤτοι τὴν κίνησιν τοῦ τοιούτου στροφάλου, ὡς*

δύναμιν ἀπόῤῥητον ἔχουσαν. Ἑκατικὸς δὲ καλεῖται, ὡς τῇ Ἑκάτῃ ἀνακείμενος. Ἡ δὲ Ἑκάτη θεός ἐστι παρὰ Χαλδαίοις, ἐν δεξιᾷ μὲν αὐτῆς ἔχουσα τὴν πηγὴν τῶν ἀρετῶν. Ἔστι δὲ τὸ πᾶν φλύαρον. Vide nos infra ad vv. Ἴυγξ et Ῥόμβος.]

"Ἕκατος, Apollinis cognomentum, ita dicti a ja- "ciendo procul. Hom. Il. (A. v. 384.), ἄμμι δὲ "μάντις Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο, [ubi Pseudo-Didymi Scholia, Ἑκάτοιο· Ἀπόλλωνος, τοῦ "μακρόθεν βάλλοντος, τοῦ τοξικοῦ.] Convenit autem "hoc ejus epithetum cum altero Ἑκάεργος." H. St. Thes. Ind. [Adde Il. H. v. 83., Καὶ κρεμόω ποτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος Ἑκάτοιο: Υ. v. 71., Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἑκάτοιο, et v. 295., Πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος Ἑκάτοιο. "Est epitheton Apollinis i. e. Solis, qui ex longinquo præsens tamen nobis est et operatur," Dammii Lex. Hom. p. 2609. Hesych. Ἑκάτοιο· * μακροβόλου. Ubi Albertius ex Zonara p. 651. affert, Ἕκατος· ὁ ἥλιος, ἐκ τοῦ ἑκὰς, ἕκατος. Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο. Secundum Damm. l. c. Ἕκατος "est per syncopen ex superlativo ab ἑκὰς, ἑκάστατος." Etym. M. p. 320. 9., Ἑκάτοιο· τοῦ μακρόθεν βάλλοντος, τοῦ τοξικοῦ, ἐκ τοῦ ἑκὰς ἕκαστος, ἕκατος. (V. nos supra ad v. Ἀγαστός.) Idem p. 321. 55., Ἑκηβόλος, καὶ * Ἑκηβελέτης, καὶ Ἕκατος, οὕτως ὁ Ἀπόλλων, ὅτι ὁ αὐτός ἐστι τῷ ἡλίῳ, καὶ τὰς ἀκτῖνας ἕκαθεν βάλλει, ὅ ἐστι πόῤῥωθεν βάλλοντος τὰ βέλη, εὐστόχου τοξότου. Ἐκ τοῦ ἑκὰς καὶ τοῦ βάλλω, γίνεται Ἑκαβόλος καὶ Ἑκηβόλος, ὁ μακρὸς βόλος, ἢ ὅτι ἑκατὸν βέλη ἐπαφῆκε τῷ δελφῖνι. Eustath. ad Il. A. p. 52. 10., Ὅτι οὐχ ὁμοίως τῷ ποιητῇ σεμνοί εἰσιν ἐν τοῖς μύθοις οἱ μετ' αὐτὸν ποιηταί· ποῦ γὰρ σεμνὸν Ὁμήρου Ἑκατηβελέτην εἰπόντος τὸν Ἀπόλλωνα, (Il. A. v. 75., Μῆνιν Ἀπόλλωνος, Ἑκατηβελέταο ἄνακτος,) μυθεύεσθαι τὸν Σιμωνίδην ὡς ἑκατὸν βέλεσιν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων τὸν ἐν Πυθοῖ δράκοντα, δέον ὂν μιᾷ βολῇ νεκρῶσαι τὸ θηρίον· οὐ γὰρ ἀρετὴ τοξότου τὸ πολλὰ βαλόντα βλάψαι· οὔκουν Ἑκατηβελέτης ὁ τοιοῦτος· ἀλλ' ὁ ἕκαθεν βάλλων· τοῦτο γὰρ ἰδιότης τοξεύοντος. Διὸ καὶ Ἑκάεργος ὁ αὐτὸς, ὡς ἕκαθεν εἴργων. Δύο οὖν τῶν ἐπιῤῥημάτων τοῦ ἑκὰς καὶ ἕκαθεν· ἀπὸ μὲν τοῦ ἑκὰς, Ἑκηβόλος λέγεται· ἀπὸ δὲ τοῦ ἕκαθεν, ἑκατηβελέτης. Εἰ δέ τις Ἑκατηβελέτην Ἀπόλλωνα εἰπεῖν θέλει, ὡς ἀπὸ ἑκατὸν βελῶν, κάλλιον οὕτως εἰπεῖν αὐτὸν, ὡς ἑκατὸν ἤγουν πολλὰ ἔχοντα βέλη. Διὸ καὶ Πίνδαρος * εὐρυφαρέτραν αὐτὸν λέγει. V. Gaisford. ad Simonidis Fragm. ccxxvii. p. 410., quem fugit insignis hic Juliani locus in Epist. xxiv. p. 395. d.: Σιμωνίδῃ δὲ ἄρα τῷ μελικῷ πρὸς τὴν Ἀπόλλωνος εὐφημίαν ἀρκεῖ τὸν θεὸν Ἑκατὸν προσειπόντι, καὶ καθάπερ ἀντ' ἄλλου τινὸς ἱεροῦ γνωρίσματος αὐτοῦ τὴν ἐπωνυμίαν κοσμῆσαι, διότι τὸν Πύθωνα τὸν δράκοντα βέλεσιν ἑκατὸν, ὥς φησιν, ἐχειρώσατο· καὶ μᾶλλον αὐτὸν Ἑκατὸν, ἢ Πύθιον χαίρειν προσαγορευόμενον, οἷον κλῆρον τινὸς ἐπωνυμίας συμβόλῳ προσφωνούμενον. Ceterum in v. εὐρυφαρέτραν Eustath. respexit vel ad Pindari Pyth. ix. 45., Κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐρυφαρέτρας Ὀμβρίμῳ μούναν παλαίοισαν ἄτερ ἐγχέων ἑκάεργος Ἀπόλλων, vel ad ejusdem poetæ fragmentum (liv. ed. Heynii), quod nobis servavit Athen. i. p. 22. b., Ὀρχήστ' ἀγλαΐας ἀνάσσων, Εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον. Idem Eustath. ad Il. Υ. p. 1197. 27., Κασιγνήτη Ἑκάτοιο, τουτέστιν Ἀπόλλωνος· διὸ καὶ αὐτὴν Ἑκάτην οἱ μεθ' Ὅμηρον λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ἀρσενικοῦ παρονομάσαντες, ὥσπερ πάλιν τινὲς ἀνάπαλιν ἀπὸ θηλυκοῦ τῆς Τιτανίδος Φοίβης, τὸν Φοῖβον εἰρῆσθαί φασιν. Porro vox Ἕκατος legitur in Homeri Hymn. i. 1., Μνήσομαι οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνος Ἑκάτοιο: 63., Ἑκάτοιο ἄνακτος, et 275—6.: viii. 1., Ἄρτεμιν ὕμνει μοῦσα κασιγνήτην Ἑκάτοιο, Παρθένον ἰοχέαιραν, ὁμότροφον Ἀπόλλωνος: et xxiii. 1. Epigr. ἀδεσπ. cccclxxix., a Schæf. in Mss. citatum, Ἅδ' ἐγὼ ἁ Φοίβοιο * σαφηγορίς εἰμι Σίβυλλα Τῷδ' ὑπὸ λαϊνέῳ σάματι πυθομένα, Παρθένος αὐδάεσσα τοπρὶν, νῦν δ' αἰὲν ἄναυδος, Μοίρᾳ ὑπὸ στιβαρῇ τήνδε λαχοῦσα πέδην· Ἀλλὰ πέλας Νύμφαισι καὶ Ἑρμῇ τῷδ' ὑπόκειμαι, Μοῖραν ἔχουσ' Ἑκάτῳ τῆς τότ' ἀνακτορίης.]

[* Ἑκάτης Νῆσος. Harpocration: Ἑκάτης νῆσος· Λυκοῦργος κατὰ Μενεσαίχμου. Πρὸ τῆς Δήλου κεῖταί τι νησύδριον, ὅπερ ὑπ' ἐνίων καλεῖται * Ψαμμητίχη, ὡς Φανόδημος ἐν πρώτῃ Δηλιακῶν. Ψαμμητίχην δὲ κεκλῆσθαί φησιν ὁ Σημὸς ἐν τῇ πρώτῃ, διὰ τὸ τοῖς ψαμμήτοις τιμᾶσθαι τὸν θεόν· ψάμμητα δ' ἐστὶ φαιστῶν τις ἰδέα. Suidas: Ἑκάτης νῆσος· πρὸ τῆς Δήλου κεῖταί τι νησύδριον, ὃ ὑπ' ἐνίων * Ψαμμίτη καλεῖται· καλεῖσθαι δὲ οὕτω φασὶν αὐτὴν διὰ τὸ τοῖς * ψαμμίτοις τιμᾶσθαι τὸν θεὸν, ψάμμιτον δέ ἐστι ψαιστῶν τις ἰδέα. Ubi Kusterus:—"Harpocr. habet Ψαμμητίχη, sed lectionem Suidæ præferendam puto, vide etiam infra v. Ψαμίτη, (Ψαμίτη· νησύδριον. Ζήτει ἐν τῷ Ἑκάτης. Ψάμιτον δέ ἐστι ψαιστῶν τις ἰδέα. Καὶ ζήτει ὁμοίως.)" Vocem Ψαμμητίχη vir doctus jure habuit suspectam, sed paulo audacius loqui debebat: nam Ψαμμητίχη a v. ψάμμητον formari non potest; ratio enim Gr. linguæ Ψαμμητικὴ flagitat, non Ψαμμητίχη. Athen. xiv. p. 645. b., Σῆμος ἐν δευτέρῳ Δηλιάδος, ἐν τῇ τῆς Ἑκάτης φησὶ νήσῳ τῇ Ἴριδι θύουσι Δήλιοι τοὺς Βασυνίας καλουμένους· ἔστι δὲ ἑφθὸν πύρινον σταῖς σὺν μέλιτι καὶ τὰ καλούμενα * Κόκκωρα [1] ἰσχὰς καὶ κάρυα τρία. Pro Βασυνίας H. Vales. ad Harpocr. habet Βασυνέας.] "Βασυνίας, sub. ἄρτος, vel πλακοῦς." H. St. Thes. Ind. [Hesych. Ἑκάτης νῆσος· Ἑκάτης νῆσος· ἡ περὶ Λέσβον, ubi Schrevel. et Is. Voss. ex verborum ordine reposuerunt Ἑκατόνησος. Vide H. Vales. ad Harpocr.]

[* Ἑκατόννησοι. Steph. Byz.: Ἑκατόννησοι· οὕτω περὶ τὴν Λέσβον νησία κ', ὡς Στράβων, περὶ (leg. παρὰ, uti Salmasio, Casaubono, et L. Holstenio visum: de περὶ et παρὰ confusis vide Bastii Comm. Paleogr. p. 830.) τὸν Ἕκατον τὸν Ἀπόλλωνα· τιμᾶται γὰρ διαφόρως ἐν τοῖς (leg. τούτοις τοῖς) τόποις, Σμινθεὺς, * Κιλλαῖος, * Γρυνεύς. Οἱ οἰκοῦντες, * Ἑκατοννήσιοι. "Habuisse Stephanum in genuino suo opere integrum Strabonis locum, ex hoc compendio manifestissime liquet; ita enim Geographus de viginti hisce insulis L. xiii. (p. 618.): Κατὰ δὲ τὸν πορθμὸν τὸν μεταξὺ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Λέσβου, νησία ἐστὶ περὶ εἴκοσι· ὡς δὲ Τιμοσθένης φησὶ, τετταράκοντα. Καλοῦνται δ' Ἑκατόννησοι * συνθέτως, ὡς Πελοπόννησος, κατὰ ἔθος τι τοῦ ν γράμματος πλεονάζοντος ἐν τοῖς τοιούτοις, ὡς * Μυόννησος καὶ Προκόννησος λέγεται, καὶ * Ἀλόννησος· ὥστε Ἑκατόννησοί εἰσιν οἷον * Ἀπολλώννησοι.

[1] "Verba hæc silentio prætermisit doctus Animadversor. Scripta autem illa in contextu dederat in hunc modum, Ἔστι δὲ ἑφθὸν πύρινον σταῖς σὺν μέλιτι καὶ τὰ καλούμενα ΚΟΚΚΩΡΑ ἰσχὰς καὶ κάρυα τρία. Quibus in verbis nihil quidem variant editiones veteres aut Cod. Ms., sed illud primus in Græco Athenæi exemplo commisit Casaub., ut vox ΚΟΚΚΩΡΑ uncialibus literis excuderetur, quasi esset hoc alicujus placentæ nomen. In quo ei Dalechampius in Latina versione præiverat, verba supra scripta sic convertens:—'Fiunt hæc ex farina tritici aqua subacta et cum melle cocta. Quæ vero *Coccora* nominantur, (fiunt) ex tribus ficis, et totidem nucibus.' Ego vero, quale sit hoc vocabulum Κόκκωρα, ignoro quidem juxta cum ignarissimis; sed illud mihi perspicue videor intelligere, Κόκκωρα hic non dici aliquod placentarum genus, sed aliquid (qualecumque fuerit) quod simul cum subacta triticea farina et melle effecisset τοὺς βασυνίας, de quibus hic loquitur Semus. Illud vero minus perspicuum, dixeritne Semus τὰ Κόκκωρα diversum quid ab his quæ continuo deinde nominantur, ἰσχὰς καὶ κάρυα τρία: an hæc ipsa, caricam et tres nuces, Κόκκωρα adpellata fuisse dicat. Epitomæ auctor, omisso barbaro nomine, ita scripsit, Βασυνίας, ἑφθὸν πυρινὸν (leg. πύρινον) σταῖς σὺν μέλιτι. ἰσχάσι, καὶ καρίοις, sic perperam pro καρύοις." Schweigh. An legendum * κοκκονάρια? Hierophilus Sophista Ms. de Alimentis apud Du-Cang. Glossar. Append. p. 105., Ἐκ δὲ τῶν ὀπωρῶν, σταφίδας, ἀμύγδαλα, κοκκονάρια, πιστάκια, καὶ μῆλα ὀπτά. "Κόκκαλος a κόκκος deductum est, quæ vox granum et nucleum significat. Hinc et κοκκῶνες, Nuclei olivarum. Hesych. Κοκκῶνες· οἱ πυρῆνες τῶν ἐλαιῶν. Κοκκῶνες [vulgo Κόκκωνες]· οἱ κόκκοι τῆς ῥοιᾶς. Galen. in Lex., Κοκκῶνα· κόκκον, τὸν κοινῶς ὀνομαζόμενον. Inde et τὰ κοκονάρια, et κουκουνάρια apud Myrepsum [de Antidotis c. lxv. et xcix.] nuclei pinei. Quæ vox ab antiqua κοκκῶνες diminutione facta est, non corrupta pro κωνάρια, nec nuces pineas significat, sed nucleos, quos antiqui κοκκάλους vocabant." Salmas. in Exerc. Plin. p. 160. c. Vide Meursii Glossar. ubi male vertitur Nux pinea: ad quem forte respexit Salmas. Theoph. Nonnus de Cur. Morb. c. xxiii. p. 92., Ὑοσκυάμου σπέρμα Lδ'. κουκουναρίων Lε'. κρόκου Lδ'. ἑψήματι ἀναλαβὼν δίδου ἐκλείχειν, pro quo Paulus habet * στροβιλίων: cxxxiii. p. 420., * Ἔλιγμα δὲ τούτοις ἁρμόδιον τὸ δι' ἀμυγδάλων καὶ κουκουναρίων καὶ πιστακίων, καὶ τραγακάνθης, καὶ κρόκου, καὶ μέλιτος, ubi Cod. B. κοκκοναρίων: clxxii. p. 58., Κουκκουνάρια κα', λεῖα μετὰ ῥοδίνου, et clxxvi. p. 72., Κουκκουναρίων δραχμ. ε'. Athen. iii. p. 126. a., Ἡδέως δ' ἂν χόνδρου φάγοιμι, τῶν ὀστρακίδων ἢ τῶν κοκκάλων ἀφθόνως ἔχοντος.

Ἑκατος γὰρ ὁ Ἀπόλλων· παρὰ πᾶσαν γὰρ τὴν παραλίαν ταύτης ὁ Ἀπόλλων ἐκτετίμηται μέχρι Τενέδου, Σμινθεὺς, ἢ Κιλλαῖος καλούμενος, ἢ Γρυνεὺς, ἢ τινα ἄλλην ἐπωνυμίαν ἔχων. Ad quem locum vide Casaub. ex Diodoro xiii. 77., Εἰσιὼν δὲ αὐτὴν ἠλωκυῖαν, τότε μὲν ἡ ἀλ[..]θη τ[..] τ[..] νήσῳ τῶν Ἑκατὸν καλουμένων), et Herodoto i. 151., Ἐν Τενέδῳ δὲ μία οἰκέεται πόλις, καὶ ἐν τῇσι Ἑκατὸν νήσοισι καλεομένῃσι ἄλλη μία,) locum adducentem, qui existimant hasce insulas nomen habere a voce ἑκατὸν, sed illorum opinioni adversatur Eustath. ad Il. A. p. 19. (18.) Postquam dixerat τὸ ἑκατὸν sæpissime ab antiquis indefinite sumi, hæc subjicit, Οὐ μὴν τοιοῦτον καὶ αἱ Ἑκατόννησοι· ἐκεῖναι γὰρ ὡς Ἑκάτου, ἤγουν Ἀπόλλωνος, νῆσοι, οὕτω λέγονται." Abr. Berkel. Vide et H. Vales. ad Harpocr.] A

[* Ἑκατήσια. Steph. Byz. Ἑκατήσια· οὕτως ἡ Ἰδριὰς πόλις ἐκαλεῖτο Καρίας. Ναὸν γὰρ τεύξαντες οἱ Κᾶρες, τὴν θεὸν * Λαγινίτην (leg. * Λαγινίτιν, ut monuit Berkel. ad v. Λαγινία) ἐκάλεσαν, ἀπὸ τοῦ φυγόντος ζώου ἐκεῖ, καὶ τὰ ἐτήσια τελοῦντες, ὠνόμασαν. Ὁ πολίτης, * Ἑκατήσιος. "Sic dicta videtur hæc Dea ab oppidulo, quod Nostro * Λαγινία dicitur; ita enim scribit: Λαγινία· πολίχνιον Καρίας. Ἀπολλόδωρος Καρικῶν ἑκκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, * Λαγιναῖος, καὶ * Λαγινίτης, καὶ θηλυκῶς, * Λαγινῖτις. Templum in Laginis illustrissimum Hecatæ sacrum describit Strabo L. xiv. (p. 944. ed. Falconer.) hisce verbis: Ἔστι δ' ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Στρατονικέων δύο ἱερὰ, ἐν μὲν * Λαγινοις, τὸ τῆς Ἑκάτης ἐπιφανέστατον, πανηγύρεις μεγάλας συνάγον κατ' ἐνιαυτόν. Constanter τὰ [..]τησια legunt libri Mss. et editi, facillime tamen hoc loco et sine magna mutatione rescribi posset, Καὶ τὰ Ἑκατήσια τελοῦντες. Hac enim appellatione veteribus Hecates sacrificia insigniuntur. Vide J. Poll. iv. (i. 37., de festis, a Diis quibus consecrata sunt, denominatis, Ἑκάτης, * Ἑκατήσια, * Τροφωνίου, * Τροφώνια.) Præterea Strabo verbis proxime citatis de Hecatæ templo mentionem facit, cui non incommode Ἑκατήσια attribuuntur. Verum quia addit, ibi quotannis magnos conventus agitari, non temere in Nostro τὰ ἐτήσια mutaverim, cum etiam in aliis scriptoribus hæc phrasis reperiatur. Nazianzenus: Τὰ ἐτήσια πανηγυρίζουσι, Anniversaria celebrant." Berkel. Idem vir doctus, ad Steph. Byz. v. Λαγινία, in hoc Strabonis loco, qui legitur in L. xiv. p. 947. ed. Falc., Μέχρι μὲν Λαγίνων ὀκτακοσίους εἶναι καὶ πεντήκοντα σταδίους, reponendum censet Λαγινίων. Sed nihil mutandum esse, satis patet ex altero ejusdem Strabonis loco supra citato, in quo reperitur, ἐν μὲν Λαγίνοις.]

B "Γελλὼ Hesych. est δαίμων, ἣν γυναῖκες τὰ νεογνὰ "παιδία φασὶν ἁρπάζειν, item εἴδωλον Ἐμπούσης." H. St. Thes. Ind. [In Cod. Ven., teste Schowio, est Γελλώς. "Ἁρπάζειν, i. e. Rapere, proprium est immaturæ mortis. Unde Heraclides de Alleg. Hom. dicit, quod cum pulcher juvenis moriebatur, dicebatur, Ἡμέρας ἁρπαγή." Anonymus apud Albert. ad Hesych. "In Isidori Glossis reperio, * ***Baucatem***, ***gellonem***. Verum rectius multo * ***Baucalem*** legeris, ut alibi, ***Gellonem***, ***baucalem***. (Adde Glossas Labbæi, * Βαυκάλιον· Gillo, E.: ubi Albertio ad Hesych. reponendum videtur Βαυκάλην. Gellonem, sed proculdubio rectius hic per βαυκάλιον [1] intellexeris vas;

[1] "Βαυκάλιον, ου, τὸ, Baucal[..] dicitur vas angusti oris, a sono, quem edit, dum aqua ei infunditur; tunc enim veluti "βαύζει et baubatur. Alex. Aphrod. Probl. i. 94., Διὰ τί τὰ λεγόμενα βαυκάλια ἐν τῷ πληροῦσθαι ὕδατος ψόφον τινὰ ἀποτελεῖ; Ubi "hæc de nomine quoque verba subjicit, Ὅθεν καὶ ἡ φύσις καὶ τὸ ποιὸν τοῦ ψόφου εἰς ὄνομα αὐτοῖς μετενήνεκται· ὡς καὶ τὸ φλοῖσβος "καὶ βορβορυγμὸς καὶ τὰ λοιπά. Notandum vero est, ibi vulg. edit. habere καυκάλια, veterem autem codicem Βαυκάλια, ut Gaza "quoque in sua versione Baucalia. Atque adeo ET Βαύκαλις, Baucalis, in Epigr. pro vase ad refrigerandum reperitur "positum, L. ii., ubi Nicarchus ait, (Anthol. T. iii. p. 66. n. 34.), Ἠγόρασας χαλκοῦν * μιλιάριον, Ἡλιόδωρε, Τοῦ περὶ τὴν Θρᾴκην "ψυχρότερον Βορέου. Μὴ κάμνε, μὴ φύσα, τί μάτην τὸν καπνὸν ἐγείρεις; Εἰς τὸ θέρος χαλκῆν βαύκαλιν ἠγόρασας, Æreum vas frigi- "darium." H. Steph. Thes. Ind. "Βαύκαλις, vasis genus, cujus usus miliarii usui plane est contrarius. Inserviebat enim refrigerando vino, haud aliter ac ὁ ψυκτὴρ, de quo videndus Athen. xi. p. 503. c. d. et T. Hemsterh. ad J. Poll. x. 74. Latini Gillonem vocabant τὴν βαυκαλιν, sive potius Gelonem, quem e terra plerumque factum esse, apparet ex Cassian. Inst. iv. 16., Si quis gillonem fictilem, quem baucalem nuncupant, casu aliquo fregerit. Hanc ob causam testa vocatur in Epigr. Lat. apud Pithœum iv. p. 159.: Gillo vomit gelidum vastis singultibus amnem, Vis aliena cui frigoris addit opem. Nam tepidum laticem curamus claudere testa, Ut mersa imbrigenis unda nivescat aquis. Cf. Burmann. in Anthol. Lat. T. ii. p. 370. Ceterum simile est acumen in Epigr. Martialis ii. 78., Æstivo serves ubi piscem tempore, quæris? In thermis serva, Cæciliane, tuis." Jacobs. Glossæ: * Ποδόκοιλον, Aquale, Gello. "Vide Scriver. in Martial. ii. 85., qui notat Italos vocare Boccalem, Hispanos Cangilonem. Gellonem, s. Gellunculum Ruffin. Presb. Aquilei. ii. 14. Hæc pulcre conveniunt cum Vet. Epigr. in Catal. p. 244., Augustum penitus torret Phaëthontius ardor, Quem recreat fessum Gillo, facella melo." Gesner. Thes. L. L. Scaliger ad Catal. Virg. p. 244. facelam s. facellam interpretatur acetarium s. olusculum aceto maceratum, sed Salmas. ad Lamprid. Heliog. 20. p. 838. Hack. negat hanc significationem alicunde posse erui, legit ex Ms. *fabilla*, intelligitque fabam Gr., i. e. Loton arborem. Legitur ET * Βαυκαλία apud Achmetem Onirocrit. cxcviii., Εἰ δὲ ἴδῃ ὅτι μετὰ βαυκαλίας τῆς Κλεοπάτρας πίνει οἶνον, εὑρήσει πλοῦτον καὶ ἐξουσίαν μετὰ γυναικὸς, ἀναλόγως τοῦ κάλλους τῶν ἀγγείων. Interpretem, qui vertit, Cum fascino, jure castigavit Meurs in Glossar. quem vide. Philostorgii Hist. Eccles. i. 4., Ὅτι Ἀλέξανδρόν τινα πρεσβύτερον Βαύκαλιν ἐπονομαζόμενον, διὰ τὸν σαρκὸς * ὑπερτραφοῦς ὄγκον ὑπὸ τῶν μεταφρένων αὐτοῦ σεσωρευμένον, ἄγγους ὀστρακίνου ἐκμιμεῖσθαι σχῆμα, ἅπερ οὖν * βαυκάλας ἐπιχωρίως Ἀλεξανδρεῖς εἰώθασιν ὀνομάζειν. Adde Niceph. Callist. viii. 5. "Meminit Nicetas L. v. Thes. Orthod. Fid. c. 1. loci * Βαυκάλεως dicti haud procul ab Alexandria, forte quod ibi βαυκάλεις conficerentur, nisi ipsi a loco, ubi conficiebantur, nomen sortiti sunt." Du-Cang. Glossar. Loca vero Nicetæ et Philostorgii præterierunt diligentiam Sturzii de Dial. Maced. et Alex. supra p. clxx. a. et Schweigh. ad Athen. xi. p. 784. b., ubi hæc leguntur: Βαυκαλίς. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ αὕτη, ὡς Σώπατρος ὁ παρῳδός· Βαυκαλὶς ἡ τετράκυκλος. Καὶ πάλιν· Νᾶμα μελισσῶν ἡδὺ μὲν ὄρθρου * Καταβαυκαλίσαι τοῖς ὑπὸ πολλῆς * Κραιπαλοβόσκου δίψης κατόχοις. "In Sopatri verbis nihil de Alexandria: ergo illud, ὡς Σώπατρος, nonnisi eo pertinet, quod vocabulo βαύκαλις ille usus sit. Quid sit vero quod ille ait, Βαύκαλις ἡ τετράκυκλος, Quatuor circulis vel orbibus instructa, eo minus perspicuum est nobis, quod de vasis hujus forma nihil Athenæus nos docuit, nihil certe excerpsit Breviator. Ubi de curru agebatur apud Nostrum v. 198. c. et e. τετράκυκλον dictum vidimus Quatuor rotis instructum. Quod si hic de dolio ageretur, intelligeremus Quatuor circulis cinctum revinctumque: nam et testacea dolia, qualia hæc fuerint, majoris firmitatis causa circulis vel laminis quibusdam metallicis potuerint cingi. Ceterum refrigerando vino inserviisse τὴν βαύκαλιν, intelligitur ex Nicarchi Epigr. Cum quo quidem convenire videtur id quod ex Alex. Aphrodis. adnotavit H. Steph. βαυκάλιον diminutiva forma dici vas angusti oris, a sono, quem edit, quum aqua repletur. Sed ad hanc soni notionem fortasse respexit idem Sopater in altero testimonio, ubi fortasse dixit Lambere, Sorbillare cum aliquo linguæ et labiorum sonitu. Ibidem νᾶμα μελισσῶν Gallici interpretes intellexere Mel aqua dilutum, quæ interpretatio perapte quidem convenit cum eo, quod de siti ex crapula ibi adjicitur: sed eadem dictione nil aliud nisi mel significatum vidimus L. x. p. 449. c. et 432. c. De baucali denique observemus, æneam fuisse illam, quæ in Nicarchi prædicto Epigr. memoratur." Schweigh. l. c. Vide Achmetis Onirocr. clxxxvii. loco mox citando, ubi est Καυκαλίῳ ὑελίνῳ. Et in Athen. post baucalis notitiam additur: Κατασκευάζουσι δὲ, φησὶν, οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν ὕαλον, μεταρρυθμίζοντες πολλάκις πολλαῖς ἰδέαις ποτηρίων, παντὸς τοῦ πανταχόθεν κατακομιζομένου κεράμου τὴν ἰδέαν μιμούμενοι.

"Καυκάλιον, ου, τὸ, ex Alex. Aphrod. Probl. i. 94., affertur pro Vase sic dicto a sono, quem edit, dum aqua confertim "egreditur aere exeunte, et contra. Sed rectius scribitur Βαυκάλιον, cum vett. codicibus. Itidem vero et nostra lingua ejus- "modi vas appellamus *Bocal*." H. St. Thes. Ind. Palladii Hist. Laus. in Macario Alexandr., Καθαρὰν ὀθόνην φέρουσα, κατέχουσα καυκάλιον ὕδατος στάζον, et Achmetis Onirocr. clxxxvii., Εἰ δὲ ἴδῃ ὅτι καυκαλίῳ ὑελίνῳ * ὑδροχοεῖ τῷ λαῷ, * ἀγαθοπραγήσει, καὶ * μισθοκομιεῖται, καὶ φήμην ἀνάλογον τῆς * ὑδροχοΐας. Apud Du-Cang. pro ἀγαθοπραγήσει est ἀγαθοποιήσει. Plura loca laudavit idem Du-Cang. Trebellius Pollio p. 207. 16., Item in caveos et scyphos, ubi Salmas. egregia hæc notavit:—"Palatinus, In * caucos et scyphos. Nec dubium quin illa sit vera lectio. Caucum enim vocarunt recentiores, qui vetustioribus erat cyathus. [Vide Du-Cang., qui ex Gloss. Basilic. affert, Καύκους· γάβατα, citatque Theophanem in Phoca, Πάλιν εἰς τὸν καύκον [..] ἔπτες.] Isidorus cyathum sua ætate caucatum fuisse dictum scribit: Cyathi pondus decem drachmis appenditur, qui etiam a quibusdam caucatus dicitur. Ita enim libri veteres. Vulgo caulacus scribitur. Quidam libri, causatus. Omnino verum est, caucatus. Caucus autem et caucatus idem. Sic Terminus, terminatus: Matella, matellata: Matula, matulata in veteribus Glossis. Magistrati pro magistris apud Livium in vetustissimis membranis, unde Magistrati pagorum pro magistris pagorum apud agrimensores olim mihi notati. Caucus igitur vel caucatus est cyathus. Epigrammatis Gr. [Œnomai, Anthol. T. iii. p. 110.] lemma, Εἰς ἔρωτα ἐν * καυκίῳ γεγλυμμένον. Καυκίον appellat, qui in ipso Epigr. κύαθος vocatur: Ἐν κυάθῳ τὸν Ἔρωτα.

dea enim Gillo dicta nusquam alibi *Βαυκάλη* dicitur.) Gello virgo erat, quæ immatura morte quum obiisset, dictum est a Lesbiis spectrum ejus oberrare, et ut pueris somnum incuterent nutrices, utebantur hoc terriculamento, dicentes Gellonem instare, quæ mortem esset immaturam adlatura, nisi somnum capesserent. Auctor Proverbiorum: *Γελλώ τις ἦν παρθένος, καὶ ἐπειδὴ * ἀώρως ἐτελεύτησε, φασὶν οἱ Λέσβιοι αὐτῆς τὸ φάντασμα ἐπιφοιτᾷν ἐπὶ τὰ παιδία, καὶ τοὺς τῶν ἀώρων θανάτους αὐτῇ ἀνατιθέασι.* Jam * *βαυκάλη* quoque, et *βαυκαλᾷν*, et *καταβαυκαλίζεσθαι* quid sit, notum est: ergo optime Gello explicatur *βαυκάλη*."[1] Meursii Auctarium Philolog. xxxiv. in Opp. T. v. p. 761. e. Vide ejusdem Tractatum de Funere c. i. in Opp. T. v. p. 301.; et Lectt. Attic. iii. 17. in Opp. T. ii. p. 1129. a., ubi legi possunt hæc:—"Etiam virgines immaturas territare putabatur (Hecate). *Γελῶ· εἴδωλον Ἐμπούσης τὸ τῶν δώρων τῶν παρθένων*, Imago Empusæ, quæ pertinet ad munera virginum. Sed corrupta ista verba sic emendo: *Γελλώ· εἴδωλον Ἐμπούσης τὸ τῶν ἀώρων τῶν παρθένων*, Gello, imago Empusæ, immaturarum virginum."[2] In Cod. Ven. teste Schowio est *Γελῶ*. In glossa hac corrigenda Meursium secutus est Kuster.:

A vide interpretes ap. Albert. "Puto legendum, *Γελλώ· εἴδωλον, ἢ Ἔμπουσα τῶν ἀώρων παρθένων*. Nam quid sit *εἴδωλον Ἐμπούσης*, nescio. Recte vidit Meursius legendum esse *ἀώρων παρθένων*. Vide omnino Sapph. p. 98. ed. Wolfii." Toup. Emendd. in Hes. T. iii. p. 309. "Maleficam, ab Latinis deflexo vocabulo, * *Στρίγλαν* (* *Στρίγαν*), Striglam (Strigam) vocant, et reconditiore nomine *Γελοῦ*, sive *Γελλὼ*, sive * *Γιλλὼ*, Gelu, seu Gello, sive Gillo. Narrant veteres, Gellonem, puellam formosissimam, virginem vita decessisse, et ejus spectrum, in lecto oberrans, immaturam pueris necem adferre, voluntque illius meminisse Sapphonem; hincque ortum adagium, *Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα*, de iis, qui puerorum amore insanirent. Suidas: *Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα· αὕτη ἄωρος ἐτελεύτησε, καὶ τὸ φάντασμα αὐτῆς ἐδόκουν ἐπὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς ἀώρους θανάτους ἰέναι*, Gellone ipsa magis pueros amans. Proverbiorum Sylloge: *Γελλὼ* (leg. *Γελλοῦς*) *παιδοφιλωτέρα· ἐπὶ τῶν * ἀώρως τελευτησάντων, ἤτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων* B *μὲν, τρυφῇ δὲ διαφθειρόντων αὐτά. Γελλὼ γάρ τις ἦν παρθένος, καὶ ἐπειδὴ ἄωρος* (* *ἀώρως*, Zenob. Adag. Centur. iii. 3. p. 54.) *ἐτελεύτησε, φασὶν οἱ Λέσβιοι αὐτῆς τὸ φάντασμα ἐπιφοιτᾷν ἐπὶ τὰ παιδία, καὶ τοὺς*

Τίνος χάριν; ἀρκετὸν οἴνῳ Αἴθεσθαι κραδίην. Μὴ πυρὶ πῦρ ἔπαγε." Glossæ Mss. apud Du-Cang. *Κισσίβιον· καυκίον*. Suid. *Καυκίον· παρ' ἡμῖν, κύλιξ δὲ παρὰ τοῖς σοφοῖς*. Schol. Nicandri in Ther. v. 527., *Καρδόπῳ· ἤγουν κοίλῳ ἀγγείῳ ἢ καυκίῳ*. Schol. Theocr. [illegible] 27., *Κισσύβιον·—καυκίον ξύλινον ποιμενικὸν, τὸ οἱονεὶ χισσύβιον*. Vide alia loca apud Du-Cang. Labbæi Glossæ: * [illegible] patera. "Caucum, baucum etiam vocabant, et caucam, baucam. Cauca in Glossis exponitur Patera. [Myrepsus s. x. c. 90. ex Cod. Ms. apud Du-Cang., *Κριθίνου ἀλεύρου, μέλιτος Ἀττικοῦ καύκην α'*.] Anastas. in Vita Leonis iv., Cantharam exauratam unam, baucas exauratas tres, fibulatoria majora et minora quinque, et in Bened. iii., Baucas ex auro purissimo, duas pensantes libras. Bauca et cauca idem: et *βαυκάλιον* et *καυκάλιον*. Sic et in aliis multis vocibus harum duarum invicem literarum permutationem animadverti. *Βορβορύγην* et *κορκορύγην* Græci rem eandem appellant. Ita Latinis bufo et cufo indifferenter dicitur: optimæ Glossæ, Bufo et Cufo, * *ὀξυγὴ* [Schneid. in Lex. *ὀξύγη*], *εἶδος ἀκρίδος*. A bauca, baucar, vel baucal, et baucale, quod est vas vitreum vinarium. Est et baca vel bacca; nam ita scribitur apud Isidor. genus aliud vasis, a quo Bacar *ἀγγείου εἶδος* in Glossis, et Bacarium. Errant igitur, qui distinguunt inter *βαυκάλιον* et *καυκάλιον*, baucam et caucam. Veteres Glossæ: Macusta. * *Βαύκη*. Lege, Mascauta, vel Mascauda. Mascaudam appellat ille Grammaticus, quam alii communius, Bascaudam. Sic et apud vet. Schol. Juvenalis in antiquo libro lectum fuisse Mascaudam notarunt eruditi viri. Glossæ: *Βαύκη* [in Labbæi Gloss. * *Βαυκίς*, et sic apud Du-Cang.], hoc viniferum. Viniferum Latine vocat, quod ænophorum Gr. voce magis in usu est. Baucas istas, vel baucales, gillones etiam appellarunt." Salmas. l. c. Vide eund. in Jul. Spartian. p. 152. et nos infra ad v. *Καῦκον*. "*Καύκιον*, Brunck. ad Aristoph. ii. 129.," Schæf. in Mss. Salmasio l. c. p. 152. e. est *Καύκιον*: at idem ibid. p. 333. d. vulgarem scripturam *Καυκίον* sequitur, sicque scriptum in ejus Indice reperitur, item in Suida et Schol. ad Theocr. ll. cc.

[1] Statim sequuntur hæc:—"Apud Agellium xvi. 7. Laberii versus profertur ex Staminariis ejus, Tollet bona fide vos Orcus nudas in * Catonium. Vidi virum doctum, qui Catonium (sic) vellet, at ille parum versus habuit rationem, qui tum ruit. Lego, *Caronium*; id erit *Charonium*, * *χαρώνιον*: nam tum adspiratas rejicere mos. Vetus poeta: Quoniam Caron eas faciebat nuptias. Ut recte apud Varronem emendavit Scaliger. Jam Charon est Orcus. Gloss. Græco-Lat., *Χάρων·* Orcus. Ergo *Χαρώνιον* est iste locus, cujus fines *orsi cancros* nominat Apuleius." "Cancros antiqui dixerunt, qui nobis sunt cancelli, Fest. Hinc *inter Orci cancros adhærere*, pro adeo irretitum illaqueatumque teneri, ut nusquam pateat effugium, Apul. Miles. vi. p. 176. 26. Advocat huc Pricæus Isidori Gloss. Cancer, forceps. Sed hoc puto ad chelas cancri pertinere. Rectius monuisset, ab hac significatione esse usitatissimam notionem diminutivi *Cancelli*." Gesner. Thes. L. L. "Apul. vi. Metam., Meas manus incidisti, et inter Orci cancros jam ipsos adhæsisti. Sed Apuleius potuit alludere etiam ad brachia cancrorum, forcipis more, quidquid attigerint, constringentia: nam L. vii. etiam Orci manus dixit." Forcellini Lex. "Catonium, locus inferorum, inferi, a *κάτω*, Infra, vel deorsum. Gell. (l. c.) enumerat inter ea, quæ obsoleta et maculantia ex sordidiore vulgi usu Laberius adhibuit. Sunt tamen, qui Ciceroni quoque tribuunt Epist. ad Fam. vii. 25., (Vereor, ne in Catonium Catoninos.) Sed valde incerta ea lectio est. Præterea apud Laber. alii legunt Charonium, a Gr. *Χαρώνειον*, seu *Χαρωνεῖον*, quo significatur Barathrum gravem odorem exhalans, et translate Orcus, Inferi. Huc referri potest, quod docet Pollux viii. 9. *Χαρώνειον* dictam esse portam carceris, qua damnati ducebantur ad supplicium, quasi illac via esset ad Charontem." Idem. Vide H. Steph. et nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. ccxcvii. b., ubi legi debet *charongne*. Adde Mich. Psellum de Operatione Dæmonum p. 50.: *Τὰ δ' ἄλλα δαιμόνων γένη, σοφὸν μὲν οἶδεν οὐδὲν, οὐδὲ ῥαδιουργεῖν ἐπίσταται· χαλεπὰ μέν τοι καὶ δεινῶς ἐστιν εἰδεχθῆ καὶ τὸν χαρωνείου πνεύματος τόπον* (leg. *τρόπον*) *βλάπτοντα· καθάπερ γάρ φασι διαφθείρειν τοῦτο, πᾶν τὸ προσπελάζον, κἂν τετράπουν, κἂν ἄνθρωπος, κἂν πτηνόν ἐστι· κατὰ τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τὰ δυσάντητα ταῦτα δαιμόνια λυμαίνεται δεινῶς οἷς ἂν ἐμπεσόντα τύχοι, δοκοῦντά τε καὶ σώματα καὶ ψυχὰς, καὶ τὰς κατὰ φύσιν ἕξεις ἐκτρέποντα· ἔστι δ' οὖν καὶ προσαπολύντα πυρὶ καὶ ὕδατι καὶ κρημνῷ, μὴ μόνον ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀλόγων ἔνια ζώων*. Ubi Gaulmin. hæc notavit:—"Photius in Isidori Vita ex Damasc. (p. 1053.), * *Καταβάσιον ὑπέκειτο θανασίμους ἀναπνοὰς παρεχόμενον*. Ecce *τὸ χαρώνειον*. In Apollinis fano Hierapoli, illa nota sunt, ut et fuisse *νομοφυλακίου θύρα, δι' ἧς οἱ κατάδικοι τὴν ἐπὶ θανάτου ἐξῄγοντο*, unde et *Χαρώνειος θύρα* in Zenob. et Diogeniano Adagium vulgare." Ceterum recte omnino se habet apud Gell. vox Catonium, ut et apud Ciceronem, ubi Ernesti hæc notavit:—"Frustra in Catonium hæsere multi, idque conjecturis tentarunt. Catonium est Orcus. Lusus necessarium facit, hanc lectionem servari." Ante Ernestium scripserat Salmas. in Æl. Spartian. p. 48. f.:—Quod Catomium in versu Laberii vir magnus ad catomia trahit, quæ scapulas significant, et *in catomium tollere* interpretatur Capite sistere, tam interpretatio ista, quam lectio ipsa vulgata Laberiani versus falsa est. Catonium enim, non catomium ibi legendum, et de inferis, non de colli vertebris accipiendum. Versus Laberii ap. Gellium extat, quo loco notat Laberium, quod multa verba sordida et e media vulgi fæce sumta usurparit; inter hæc et catonium: tollet bona Fide vos orcus nudas in catonium. Vox mere Gr., *εἰς τὸ κατώνιον*, ad inferos, vel, ut infimi ævi scriptores dixere, ad infernum. *Ἀπὸ τοῦ κάτω, κατώνιον* dictum, et locum inferum significat, vel inferos. Hæc *παραγωγὴ* Æolica plane est. Sic enim *κατώνιον* a *κάτω* deduxerunt, ut *ἑτερώνιον ἀπὸ τοῦ ἕτερος*, * *ἀλλώνιον ἀπὸ τοῦ ἄλλος, ἐτυμώνιον ἀπὸ τοῦ ἔτυμος*, et * *ἀνεμώνιον ἀπὸ τοῦ ἄνεμος*. Vide Eust. in Il. Υ. [p. 1214. 26.] *Κατώνιον* igitur est inferorum locus. Græci poetæ *κάτω* plerumque de inferis usurpant. Sic Latini *infra*. Tibull. Non seges est infra, i. e., *Οὐκ ἀγρός ἐστι κάτω*, apud inferos. Hoc verbum etiam reducendum in Cic. Ep. vii. 25., Vereor ne in catonium Catoninos, i. e. ne morte afficiat Catoniarum partium homines, et orco demittat. Sic enim legendum ex veteri scriptura, quam notavit Victorius. Sed et ipsa vocum *παρονομασία*, quam captavit Cicero in *catonio* et *Catoninis*, facile convincit scribendum illo loci esse catonium: res autem ipsa suadet ita explicandum, ut explicavimus."

[2] Meursius ibi affert Dosiadæ locum, quem supra posuimus, deinde vero addit hæc:—"Sed, ut per occasionem dicam, illud Poemation anne Simmiæ Rhodii? Res ambigua est; et alii Theocrito id adscribunt. Nec scio an recte. Certe Suidas, qui de utriusque scriptis agit, in neutro agnoscit. Vis verum tibi auctorem ut dicam? Invenio eum; sed corrupto valde loco apud Scholiasten Theocriti ad illud ipsum poemation, de quo disputamus. Is reperitur in edit. Veneta, quæ prodiit ex officina Farrea A. MDXLIII. Nam, ut scias, in Romana, et nupera Lugd. Batava, non comparet. In eo igitur Scholiaste in principio ita legitur: *Ὁ διὰ τῶν μέτρων οὑτοσὶ βωμὸς * Ὠδιάδου τινὸς εὕρημα*. Inde ego verum nomen eruo, * *Δωσιάδου*. Et profecto neque est alius quam Dosiades. Habe vadem Lucianum in extremo Lexiphane, *Ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν, τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφοντας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς πεζὰ μέτροις παραβάλλειν, καθάπερ Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν φωνὴν κακοδαιμονέστερος*. Ecce comparat propter obscuritatem cum Lycophronis Alexandra, quæ a veteribus ideo etiam *Σκοτεινὸν ποίημα*, Obscurum poema dicebatur. Ac sane Aram nihil Alexandræ concedere verborum obscuritate, facile concedet, qui utramque legit. Ergo vere de auctore ejus arbitratum me censeo."

τῶν ἀώρων θανάτους αὐτῇ ἀνατιθέασιν. Μέμνηται A ταύτης Σαπφώ. Ignat. Diac. Constantinop. in Vita Tarasii Patriarchæ, quando verba Gr. non habui:—Est enim apud Græcos in fabulis femina quædam, Gello nomine quæ dicitur, quum immatura morte vitam abrupisset, quibusdam spectris accessisse ad recens natos infantes, et eos interfecisse; hujus fabulæ pellecti ac decepti spiritu, qui ea dicebant probabiliter, conantur ad mulierculas transferre hoc exsecrandum scelus, et eis adscribere, in spiritum conversis, causam eorum, qui moriebantur ante tempus. Ex eo factum est, ut ad præsens Striges, quia infantibus mala machinantur, et eorum sanguinem exsugentes, sive alia ratione, mortem conciliant, Gellones dicantur. Nicephorus Callistus xviii. 9.: Ἡ δέ γε μήτηρ κατὰ τὸν τοῦ τόκου καιρὸν ἐκ γῆς ξενίζουσάν τινα, καὶ παρηλλαγμένην ἔλεγεν εὐωδίαν ἀναῤῥυῆναι. Καὶ τὸ γραῶδες δὴ τοῦτο, καὶ ἐμοὶ τέως ἄπιστον προσετίθει, πολλάκις λέγουσα, καὶ τὴν ἣν φασιν Ἔμπουσαν, Γιλὼ δ' ἂν ἄλλος εἴποι, τῆς κοίτης μεταθεῖναι τὸ βρέφος, ὡς τοῦτο βρώξουσαν, μηδαμῶς δὲ δυνηθεῖσαν τοῦτο λυμαίνεσθαι. B (Cf. Evagrii Scholastici Hist. Eccles. v. 21. de signis, quæ Mauricio imperium portenderunt: Ἡ δέ γε μητὴρ αὐτὴν ἔφασκεν τὴν ἀπότεξιν, εὐωδίαν ξένην τε καὶ παρηλλαγμένην τὴν γῆν ἀναθυμιάσαι· πολλάκις δὲ καὶ τὴν λεγομένην Ἔμπουσαν μεταθεῖναι τὸ βρέφος, [illegible] οὖσαν, μὴ οἵαν δὲ γενέσθαι τοῦτο λυμήνασθαι.) Mi[illegible]. Psellus nomen esse ex Hebræis deductum, fatetur: Ἡ δὲ Γελλώ, τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον καὶ πολυθρύλλητον ὄνομα, οὔτε δαίμων τίς ἐστιν, οὔτε ἄνθρωπος ἀθρόον εἰς ὠμότητα θηρίου μετενεχθεῖς. Ἀπήρηται (sic, sed forte leg. ἀπήρνηται) γὰρ πᾶσι φιλοσόφοις τῆς φύσεως ἡ μετάβασις, καὶ οὔτε θηρίον ποτὲ ἂν ἐξανθρωπισθείη, οὔτε μὴν ἄνθρωπος εἰς θῆμα μετενεχθείη. Ἀλλ' οὔτε εἰς δαίμονα, οὔτε εἰς ἄγγελον· Ὀνόματα δὲ δαιμόνων, καὶ δυνάμεις αὐτῶν πολλάς τε καὶ ἐν πολλοῖς γνοὺς, οὔτε παρὰ τοῖς λογίοις, οὔτε παρὰ ταῖς ἀγυρτικαῖς βίβλοις τοῦ Πορφυρίου τῇ Γιλλῷ ἐντετύχηκα. Ἀπόκρυφον δέ μοι βιβλίον Ἑβραϊκὸν τοῦτο τὸ ὄνομα προσέπλασεν. Ὁ δὲ τὸ βιβλίον γράψας τὸν Σολομῶντα ποιεῖται ὑπόθεσιν, κἀκε[illegible] εἰσάγει, ὥσπερ ἐν ὁράματι C τὰ τῶν δαιμόνων ὀνόματα, [illegible] τὰς πράξεις ἀγγέλλοντα. Ἔστι γοῦν παρ' αὐτῷ ἡ Γιλλὼ δυναμίς τις πρὸς τὰς γενέσεις καὶ τὰς οὐσίας ἀντίθετος. Αὕτη γοῦν τά τε κυοφορούμενά φασιν, ἀναιρεῖ, καὶ ὁπόσ[illegible] μήτρας * διολίσθεται (sic, sed forte leg. [illegible]) καὶ χρόνος αὐτῇ τῆς ἀναιρέσεως [illegible]ιαύσιος ὥρι[illegible] εἶτα δὴ δεσμεῖ αὐτὴν ἡ Ἀδράστεια. Ἀλλ' ἡ [illegible]ήμερον ἐπέχουσα δόξα τοῖς γραϊδίοις τὴν δύναμιν ταύτην παρέχεται. Πτεροῖ γοῦν τὰς παρηβηκυίας, καὶ ἀφανῶς εἰσοικίζει τοῖς βρέφεσιν· εἶτα θηλάζειν ποιεῖ ταύτας καὶ πᾶσαν τὴν ἐν τοῖς βρέφεσιν ἀποῤῥοφᾷν ὥσπερ ὑγρότητα. Τὰ γοῦν συντακέντα τῶν νεογνῶν * Γιλλόβρωτα αἱ περὶ τὴν λεχὼ ὀνομάζουσι. Quod nomen Hebr. putat Psellus, in mentem revocat fabellam quandam Hebr. non omnino absimilem, ubi Gello Lilit vocatur, de qua consulendus Paulus Medices de Ritibus et Institutis Hebræorum c. ii." Leo Allatius de Opinionibus quibusdam Græcorum c. iii. in Meursii Opp. T. v. p. 301. n. a. Cf. G. Gaulmin. ad Mich. Psellum de Operatione Dæmonum p. 134—5. "Non D est dubium quin ortu Syra sit hæc vox," inquit Dan. Heins. (apud Albert. ad Hesych.), quem vide. Huc referenda sunt, quæ in M. Psello l. c. p. 78. legas: ΘΡΑΞ. Διὸ καὶ τὸ τῇ λεχοῖ παρενοχλῆσαν δαιμόνιον, εἰς (sic) γυναιξὶν ἐμφερὲς ὡρᾶτο, μὴ τοιοῦτον εἶναι καὶ καθ' ἕξιν οἷον, μόνον δὲ σχῆμα γυναίου προβάλεσθαι. ΤΙΜΟΘ. Πῶς δὲ, ὦ Θρᾷξ, οὐκ ἄλλοτε πρὸς ἄλλο καὶ ἄλλο σχῆμα μεταχωρεῖ, καθάπερ οἱ ἄλλοι δαίμονες, ἀλλὰ τοιοῦτον ἐς ἀεὶ ὁρᾶται· καὶ γὰρ πολλῶν κατακούσας ἔχω, θηλύμορφον πάσαις ταῖς λεχοῖς ὁρᾶσθαι: p. 85. ΘΡ. Οὐδὲν οὖν ἄπορον εἰ καὶ τὸ ταῖς λεχοῖς ἐνσκῆπτον δαιμόνιον, θηλύμορφον ὁρᾶται, μάχλον ὂν, καὶ ὑγρότησιν ἀκαθάρτοις χαῖρον· τῷ γὰρ κεχαρισμένῳ βίῳ κατάλληλον μορφὰς ὑποδύεται: p. 86. ΘΡ. Οὐ σοὶ μόνῳ, Τιμόθεε, περὶ τούτων νῦν ἀπορεῖν ἐπῆλθεν· ἀλλὰ πρότερον κἀμοὶ πρὸς Μάρκον ἠπόρηται· καὶ ὅς μου τὸ ἄπορον ἐξιώμενος, πάντα μὲν ἔφη τὰ δαιμόνια φῦλα, θράσους καὶ δειλίας ἔμπλεα εἶναι· πλέον δὲ δὴ τῶν ἄλλων τὰ πρόσυλα· τὰ μὲν γὰρ ἀέρια περίνοιαν κεκτημένα πλείστην, ἂν ἐπιτιμώῃ τις, τὸν ἐπιτιμῶντα διακρίνειν οἶδε, καὶ τῶν ἐνοχλουμένων οὐκ ἀπαλλάττεται ἄλλως, εἰ μὴ οὗτος ὅσιός τε τὰ πρὸς θεὸν, καὶ ὄνομα τοῦ θεοῦ λόγου τὸ φρικτὸν ἐπάδει σὺν δυνάμει θείᾳ. Ταῦτα δηλαδὴ τὰ πρόσυλα δεδιότα, εἰς τὰς ἀβύσσους, καὶ τὴν εἰς τοὺς ὑποχθονίους τόπους ἀποπομπήν· ἔτι τε τοὺς ἀγγέλους τοὺς εἰς αὐτοὺς ἀποπέμποντας, ὁπότε τις ἀπειλέοι τούτοις, τὴν εἰς ἐκείνους τόπους ἀπαγωγὴν, καὶ τὰς τῶν εἰς τοῦτο τεταγμένων ἀγγέλων ἐπιλέγει κλήσεις, δέδιε καὶ ταράττεται λίαν· ὑπ' ἀνοίας γὰρ οὐδὲ τὸν ἀπειλοῦντα δύνανται διακρίνειν· ἀλλὰ κἂν γραῦς τις εἴη, κἂν ἀγερωχόν τι γερόντιον, ταύτας σχεδιάζει τὰς ἀπειλὰς, δέος αὐτὰ λαμβάνει, καὶ ἀπαλλάττεται πολλάκις, ὡς ταῦτα δυναμένων τῶν ἀπειλούντων εἰς τέλος ἐξενεγκεῖν, οὕτως ἐστὶ περιδεῆ τε καὶ ἀδιάκριτα. Διὸ καὶ ῥᾷστα χειροῦται τοῖς περιττώμασι, λέγω δὴ, σιέλοις καὶ ὄνυξι καὶ θριξὶ, παρὰ τοῦ μιαροῦ τῶν γοήτων γένους· καὶ μολύβδῳ καὶ κηρῷ, καὶ λεπτῇ προσδεθέντα μίτῳ διὰ τῶν ἀθεμίτων * ἀφορκισμῶν, πάθη τραγικὰ κατεργάζονται. Vide nos infra ad v. Ῥόμβος. "Nihil notius in maleficio hostili, amatorio, imo in omnibus pene: hoc non ita notum, ceram illam κηρὸν (τῆς) θεᾶς dictam. Euseb. Præp. Evang. v., ubi * τρίχρωμος et σύμβολον Ἑκάτης dicitur. Vide quæ ad illa Theocriti (ii. 28.) notavit eruditorum stupor Heins., Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω, Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις." G. Gaulmin. p. 147. Καρὸς σὺν δαίμονι, inquit ibi Heins., cera sacra dicitur, ὁ κηρὸς τῆς Ἑκάτης, Plango veneficæ. "Ejusmodi maleficas intelligit Nomocanon Cotelerianus N. 489., Γυλοῦ ἐὰν μετανοήσει, χρόνους ε'. μετανοίας φ'. Ita Græculus recentioris ævi hanc vocem usurpat, Καὶ ἤρξαντο καταδιώκειν τὴν μιαρὰν Γυλοῦν." Du-Cang. Apud Latinos Striga erat infantium pavor. Festus: Strigas, ut ait Verrius, Græci σύρνια (leg. στρίγγας) appellant, quod maleficis mulieribus nomen inditum est, quas volaticas etiam vocant. Itaque solent his verbis eas veluti avertere Græci, Σύῤῥιντα πόμπειν νυκτικόμαν στρίγγα τόλαον ὄρνιν C ἀνωνύμον ὠκυπόρους ἐπὶ νῆας. Jos. Scaliger ad Fest. reposuit, Στρίγγ' ἀπόπεμπον, * νυκτιβόαν, τὰν στρίγγ' ἀπὸ λαοῦ Ὄρνιν ἀνωνύμον ὠκυπόρους ἐπὶ νῆας ἔλαυνε, eodemque modo correxit Albert. ad Hesych. v. Ἀποπομπεῖν, nisi quod apud eum est ἀπόπομπον—νυκτίβοαν. Huc respexisse videtur Hesych. in glossa turpiter corrupta, Στρίγλος· τὰ ἐντὸς τοῦ κέρατος, * νυκτίφοιτον, καλεῖται δὲ καὶ * νυκτιβόα, οἱ δὲ νυκτικόρακα. "Leg. Στριγνός· τοῦ νυκτικόρακος, νυκτιφοίτου, καλεῖται δὲ καὶ νυκτιβόα, οἱ δὲ καὶ νυκτικόρακα. Quod Strigas νυκτιφοίτους vocari solitas ait, propterea etiam Latini Volaticas vocabant. In Glossis Isidori: Harpyiæ, Virgines volaticæ. Quod non intelligit, quia eis essent alæ, sed ab ea significatione." Scalig. in Catalect. p. 241. "Quamvis Scaligeri emendatio non displiceat, coaluisse tamen puto diversas glossas. Lego, Στρίγλος· τὰ ἐντὸς τοῦ κέρατος. Στρίγγα· νυκτίφοιτον, καλεῖται δὲ καὶ νυκτίβοας, vel νυκτίβιος. Cf. v. Κρίγη: Κρίγη· ἡ γλαύξ, οἱ δαίμονες, εἴδωλα. Lamias intelligere videtur, quæ strigæ, vel striges." D Albert. "Quanquam variæ Doctorum in loco restituendo conjecturæ conspiciuntur," inquit Verheyk. ad Anton. Lib. p. 140., a Schæf. in Mss. laudatus, "inter omnes tamen convenit, vel Στριγγὸς loco priore legendum, vel Στρίγγα, quod ad νυκτίφοιτοι referatur, inserendum." In Cod. Ven. Στρίγλος—νυκτοκόρακα legi testatur N. Schow. Ceterum ad eosdem versus respexit et Plin. xi. 39.:—'Fabulosum arbitror de strigibus, ubera eos infantium labris immulgere. Esse in maledictis jam antiquis strigem convenit.' Petron. in Fragm. Tragur. c. lxiii. Burm., Cum puerum mater misella plangeret, subito strigæ cœperunt etc., et paulo post, Jam strigæ puerum involaverant, et supposuerant stramentitium etc. Vide Burm. ad Petron. xxxvi. p. 318. Plaut. Pseud. iii. 2. 31. cum nota Taubmanni, Passerat. ad Propert. iii. 5. p. 436., et G. J. Voss. Etym. L. L.: item Fest. ad vv. Manducus et Maniæ, Casaub. ad Strab. p. 19., nosque infra ad vv. Κερχνηΐς, Λαμία, Μομβρὼ,

Μορμὼ, Μορμολύκειον. Glossæ: Striga. *Ἀωστρυγων, καὶ γυνὴ φαρμακὶς, ubi Vulcanius *Λαιστρυγὼν reposuit.]

[*Ἑκάτης Μυχός. Plut. de Facie in Orbe Lunæ T. ix. p. 721.: "Ἔστι δ' οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ὥσπερ ἡ παρ' ἡμῖν ἔχει γῆ κόλπους βαθεῖς καὶ μεγάλους, ἕνα μὲν ἐνταῦθα διὰ Στηλῶν Ἡρακλείων ἀναχεόμενον εἴσω πρὸς ἡμᾶς, ἔξω δὲ τὸν Κάσπιον καὶ τοὺς περὶ τὴν Ἐρυθρὰν Θάλατταν, οὕτω βάθη ταῦτα τῆς σελήνης ἐστὶ καὶ κοιλώματα. Καλοῦσι δ' αὐτῶν τὸ μὲν μέγιστον Ἑκάτης Μυχὸν, ὅπου καὶ δίκας διδόασιν αἱ ψυχαὶ, καὶ λαμβάνουσιν, ὧν ἂν ἤδη γεγενημέναι ἢ πάθωσιν, ἢ δράσωσι.]

[Ἄγαλμα passim a Poetis metaphorice ponitur pro Decus, Ornamentum, Deliciæ. Musæus v. 6., Λύχνον ἀπαγγέλλοντα διακτορίην Ἀφροδίτης, Ἡροῦς *νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην, Λύχνον, Ἔρωτος ἄγαλμα, ubi vide Heinrich. p. 41. sq., a Jacobsio ad Anthol. T. viii. p. 245. laudatum. Æschyli Prom. V. v. 465., ὑφ' ἅρματ' ἤγαγον *φιληνίους Ἵππους, ἄγαλμα τῆς *ὑπερπλούτου χλιδῆς: Agam. v. 741. de Helena, *ἀκασκαῖον Ἄγαλμα πλούτου, Μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος, Δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος, ubi Schol. A. Ἄγαλμα· διὰ τὸ κάλλος αὐτῆς, οὐ γὰρ ἦν δυσειδὴς ὥστε τὸν πλοῦτον αἰσχύνειν: v. 215., Βαρεῖα δ' εἰ τέκνον Δαΐξω, δόμων ἄγαλμα, Μιαίνων *παρθενοσφάγοισιν Ῥεέθροις πατρῴους χέρας βωμοῦ Πέλας: Grammaticus vetus apud Schol. ad Pyth. iv. v. 25., Εἰώθασι δὲ οἱ περὶ τὸν Πίνδαρον συμπλέκειν τὰ τῶν χωρῶν ἢ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν Ἡρωΐδων ὀνόματα *διακοινοποιοῦντες, οἷον· *Εὐάρματε, *χρυσοχίτων, Ἱερώτατον ἄγαλμα, Θήβα· τὸ μὲν εὐάρματε τῆς πόλεως, τὸ δὲ χρυσοχίτων τῆς Ἡρωΐδος, vide Schæf. ad Gregor. Cor. p. 413.: Nem. viii. v. 27., Πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα, ubi sic vocatur hymnus, scriptus in honorem patris, victoris in Nemea, Schol. Τὸ γεγραμμένον εἰς *Νεμεακὴν νίκην ποίημα: iii. v. 21., Χώρας ἄγαλμα, sc. ὁ Ἀριστοκλείδης, Ornamentum et decus regionis. Æschyli Eumen. v. 920., Οὐδ' ἀτιμάσω πόλιν, Τὰν καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατὴς, Ἄρης τε Φρούριον θεῶν νέμει, *Ῥυσίβωμον Ἑλλά-Νων, ἄγαλμα δαιμόνων. "Verterim: Quam et Jupiter omnipotens et Mars colunt, cujus altaria præbent salutem et liberationem Græcis, Deorum delicias. Ad ῥυσίβωμον sc. intelligo vel φρούριον, vel πόλιν, cui per appositionem subjicitur ἄγαλμα δαιμόνων, Ornamentum, decus, deliciæ Deorum. Hesych. ad rem perbene, Ἄγαλμα· πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται." S. Butler. Eustath. ad Il. A. p. 65=87. 21., a L. C. Valck. ad Scapulæ marg. citatus, Οὕτω καὶ ἄλλα τινὰ τισὶν ἀνάκεινται διὰ ὁμοίας αἰτίας, οἷον Διονύσῳ κισσὸς, *κισσητὸς γὰρ ὁ οἶνος, οὗ δοτὴρ ὁ Διόνυσος· νάρκισσος, Ἐριννύσι στεφάνωμα, (Sophoclis Œd. Col. v. 682., Ὁ *καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ αἰεὶ Νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν Ἀρχαῖον στεφάνωμα) *νάρκισσόν τε (sic legitur et in ed. Rom. et Bas. at νάρκισσον, τὸ, Lexica non agnoscunt, jure igitur reposuit Politus νάρκισσός τε) γὰρ ἐκ τοῦ ναρκᾶν παρηχεῖται, καὶ τοῦ ναρκᾶν Ἐριννύες τοῖς κακούργοις παραίτιοι· πεύκης φυτὸν Ἡφαίστῳ ἀνεῖται, οὐ μόνον ὅτι *εὐέξαπτον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν δᾷδα, ἥτις ἀπὸ τοῦ δαίω τὸ καίω παράγεται, καθὰ καὶ ἐκ τοῦ αἴθειν ὁ Ἥφαιστος· ἡ τρίγλα, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, Ἀρτέμιδος ἄγαλμα, παρόσον ἡ τρίγλα μὲν κατὰ τὸν Κίλικα ποιητὴν (Oppian. Hal. i. 590.), τριγόνοις γοναῖς ἐπωνόμασται, τρὶς γεννῶσα τοῦ ἔτους, καὶ Ἄρτεμις, ταυτὸν δὲ εἰπεῖν σελήνη, τριταία μετὰ γέννησιν σαφῶς *διεκφαίνεται—οὕτω καὶ λύκος, Ἀπόλλωνος ἄθυρμα, διὰ τὴν ἀμφιλύκην νύκτα, μεθ' ἣν ἐκφαίνεται ἥλιος· καὶ λαγωὸς, Ἐρώτων ἀνάθημα, διὰ τὸ ταυτὸν τῆς κατὰ κλῆσιν γενέσεως, λαγώς τε γὰρ ἀπὸ τοῦ λάειν, καὶ ἔρως ἐκ τοῦ ὁρᾶν, ἅπερ τὸ βλέπειν μηνύουσι. Ubi ἄγαλμα, ἄθυρμα, et ἀνάθημα tanquam synonyma ponuntur. Idem Valck. ibid. ex Eust. ad Il. K. p. 744. 12. ed. Bas. affert, Καὶ χαίρων ἀγάλλει τὸν λόγον περικάλλει σχήματι, ubi verbum proprio sensu sumitur.]

[Περὶ Ἀγαλμάτων librum scripsit Fronteius, teste Jo. Lydo de Mens. p. 56., Ὁ δὲ Βάρρων ἐν τῇ τεσσαρακαιδεκάτῃ τῶν Θείων Πραγμάτων φησὶν, αὐτὸν (Ἰαννὸν) παρὰ Θούσκους (leg. Θούσκοις) οὐρανὸν λέγε-
A σθαι καὶ ἔφορον πάσης πράξεως, καὶ *Ποπάνωνα διὰ τὸ ἐν ταῖς Καλάνδαις ἀναφέρεσθαι *ποπάονα (leg. πόπανα). Φροντήϊος δὲ ἐν τῷ Περὶ Ἀγαλμάτων ἔφορον αὐτὸν οἴεται τοῦ παντὸς χρόνου τυγχάνειν, καὶ ταύτῃ *δωδεκάβωμον εἶναι τὸν αὐτοῦ ναὸν κατὰ τὸν τῶν μηνῶν ἀριθμόν. Quod Fronteio tribuit Lydus, in Varrone legerat Macrob. i. 9.: "Junonium, quasi non solum mensis Januarii, sed omnium mensium ingressus tenentem. In ditione autem Junonis sunt omnes calendæ; unde et Varro lib. v. Rerum Divinarum scribit Jano xii. aras pro totidem mensibus dedicatas." Quod vero ex Varrone sumtum affert Lydus, an alibi legatur, nescimus. Idem Lyd. p. 104., Καὶ καθ' ἕτερον δὲ ἱερὸν λόγον ὁ Φρωντήϊος (leg. Φροντ. ut in altero loco) χρῆναι τιμᾶσθαι τὴν γῆν ἐν ταῖς καλάνδαις Μαΐαις λέγει, ὅτι θέρμην τὴν ἔμφυτον ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἡ γῆ, ἀναβλύζουσα γαυριᾷν ὥσπερ καὶ σκιρτᾷν, ἐξαγομένη σάλους ἐμποιεῖν (leg. ἐμποιεῖ, Schow.) ὡς ἐπίπαν κατὰ τὸν Μάϊον μῆνα· τιμῶσιν οὖν κατὰ τοῦτον τὴν Μαῖαν, τουτέστι, τὴν γῆν θεραπεύοντες· *μαϊουμίζειν τὸ
B ἑορτάζειν ὀνομάζουσιν, ἐξ οὗ καὶ *μαϊουμᾶν. Suidas: *Μαϊουμᾶς· πανήγυρις ἐγένετο ἐν τῇ Ῥώμῃ κατὰ τὸν Μάϊον μῆνα. Τὴν παράλιον καταλαμβάνοντες πόλιν, τὴν λεγομένην Ὀστίαν, οἱ τὰ πρῶτα τῆς πόλεως τελοῦντες, ἡδυπαθεῖν ἠνείχοντο, ἐν τοῖς θαλαττίοις ὕδασιν ἀλλήλους ἐμβάλλοντες. Ὅθεν καὶ Μαϊουμᾶς ὁ τῆς τοιαύτης ἑορτῆς καιρὸς ὠνομάζετο. [illegible] δὲ [illegible]ρις Ἀναστασίου βασιλέως οἱ ἐν Κωνσταντινου πόλει πανήγυριν τῶν *Βρυτῶν. Καὶ ταύτην Ἀναστάσιος ἔπαυσε. Καὶ τὴν τῶν κυνῶν δὲ ἐτέλουν πανήγυριν οἱ Ῥωμαῖοι κατὰ [illegible] Αὔγουστον μῆνα, ἀναιροῦντες αὐτοὺς ἐκ τῆς ἁλώσεως τῆς ὑπὸ Γάλλων, διότι *ἀνύλακτοι ἔμειναν, τῶν χηνῶν ἐκβοησάντων. De festivitate autem Majumas dicta vide Lipsium ad Tacitum, et Andr. Rivinum, qui de hoc argumento dissertationem conscripsit, quam Syntagmati Grævius suo inseruit p. 537.]

[Ἄγαλμα Αἰωναρίου, sive *Ἰανουαρίου. Suid. Ἰανουάριος· ἄγαλμα *τετράμορφον, διὰ τὰς τέσσαρας τροπάς. Οἱ δὲ πλάττουσιν αὐτὸν ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ κλεῖδα κατέχοντα, ὡς ἀρχὴν τοῦ χρόνου, καὶ ἄνοιξιν τοῦ ἐνιαυτοῦ,
C καὶ θυρεόν· ἕτεροι δὲ τῇ δεξιᾷ ἀ τ', τῇ δὲ ἀριστερᾷ ξε' κατέχοντα, ὥσπερ τὸν ἐνιαυτόν. Ὅθεν καὶ ὁ Λογγῖνος Αἰωνοάριον αὐτὸν ἑρμηνεῦσαι βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα. In Jo. Lydo p. 56. Cod. teste Schowio duplicem præbebat lectionem, βούλεται, superscripto βιάζεται. Sin[illegible] elegit editor, at exquisitiorem βιάζεται, quæ et in Suida re[illegible]itur, admittere debebat; recondita [illegible] verba [illegible] librariorum ingenio satis crassa nunquam proficiscuntur. Βούλεται proculdubio glossa est in textum ex margine invecta, genuina lectione βιάζεται superscripta. "Jo. Lydus in libell[illegible]ito de Mens. et Codinus de Origin. CPol. p. 13. [illegible] Meursii Opp. T. vii. p. 601.) Janum vocant, qui hic a Suida Januarius appellatur, ejusque simulacrum iisdem pene verbis describunt. Verba Jo. Lydi adducit Lambecius in notis ad Codin. quem vide. Idem de simulacro Jani testatur Macrob. Saturn. i. 9, his verbis:—'Inde et simulacrum ejus plerumque fingitur manu dextera trecentorum, et sinistra sexaginta et quinque numerum retinens, ad demonstran-
D dam anni dimensionem.'" Kuster. Testibus Jo. Lydo et G. Codino numerus ille per calculos, ψήφους, significatus est.] "Αἰωνοάριος, dictus a Longino "fuit Januarius mensis, quasi αἰῶνος πατὴρ, teste "Suida, Αἰωνοάριος· ὁ Ἰαννουάριος μὴν, οὕτω Λογγῖνος "αὐτὸν ἑρμηνεῦσαι βιάζεται [ecce iterum βιάζεται] "ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα." H. St. Thes. Ind. [Zonaras p. 71., Αἰωνάριος· ὁ *Ἰάννου ἅγιος μὴν (leg. ex Suida, ὁ Ἰαννουάριος μὴν), οὕτως ἑρμηνεῦσαι αὐτὸν Λογγῖνος βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα. "Suid. Αἰωνοάριος male, (imo recte: Αἰωνοάριος plene, Αἰωνάριος contracte dicitur.) Cod. D. K. Ἰανουάριος e glossemate. Sed pro Ἰάννου leg. Ἰάνου." Tittmann. In Jo. Lydo scribitur Αἰωνιάριος, sed repone vel Αἰωνοάριος, vel Αἰωνάριος. In eodem Lydo semper scribitur Ἰαννὸς, at in Plut. Quæst. Rom. T. vii. p. 89. est τὸν Ἰανὸν διπρόσωπον, et p. 86. τὸν Ἰανὸν εἰς τιμὰς προήγαγε μεγάλας, et p. 111., Διὰ τί τὸ παλαιὸν νόμισμα, τῇ μὲν εἶχεν Ἰανοῦ διπρόσωπου εἰκόνα, τῇ δὲ πλοίου πρύμναν, ἢ πρῶραν ἐγκεχαραγ-

μένην; Ceterum *Αἰῶνα pro Deo haberi solere patet ex Eurip. Heracl. v. 898., Πολλὰ γὰρ τίκτει Μοῖρα *τελεσσιδώτειρ',[1] Αἰών τε Κρόνου παῖς. Ubi Musgrav.:—"Dei hujus meminit Suid. v. Ἐπιφάνιος. Orpheus ad Musæum v. 28., Ἄτλαντός τε καὶ Αἰῶνος μέγ' ὑπείροχον ἰσχὺν, Καὶ Χρόνον ἀέναον, καὶ τὸ Στυγὸς ἀγλαὸν ὕδωρ. Plura vide apud Nonnum vi. 371. vii. ab initio ad v. 110. xli. 179. Q. Calabrum xii." "Jovem hic intelligi parum dubito," inquit Elmsleius, "licet eum ita appellatum alibi non repererim. Sed philosophari videtur Noster. Passim conjunguntur Μοῖρα, Fatum, et Jupiter. Noster El. 1247., τἀντεῦθεν δὲ χρὴ Πράσσειν, ἃ μοῖρα Ζεύς τ' ἔκρανε σοῦ πέρι. Adde Soph. Phil. 1466., modo ὁ πανδαμάτωρ δαίμων Jupiter sit." Ut apud Eurip. h. l. Αἰὼν Κρόνου παῖς, sic in Orphei Hymno xiii=xii. 6. legitur, Αἰῶνος Κρόνε *παγγενέτωρ, Κρόνε ποικιλόμυθε. Orphei Εὐχὴ πρὸς Μουσαῖον v. 17., Μούσας τ' ἐπικέκλομαι ἁγνὰς Ἐννέα, καὶ Χάριτάς τε, καὶ Ὥρας, ἠδ' *Ἐνιαυτὸν, ubi hæc notavit Gesner.:—"Quod hic Ἐνιαυτὸν et mox v. 28. Αἰῶνα Deos facit, apertum est, id quod in universum semper meminisse Orphei studiosum, vel judicem, oportet, illum nihil aliud voluisse, quam poeticis illis imaginibus ipsam rerum naturam, in quantum divina est, a Deo pendet, tota ultra nostram potestatem ac directionem est, describere, quod quidem ipsi cum [illegible] etiam ex Oriente poetis commune esse, mihi liquidum est. Annum et Seculum Deos esse, quis miretur, qui Saturnum norit?" Jo. Lydus de Mens. p. 41.: Μετὰ δὲ τὰς καλάνδας εὑρίσκομεν πολλαχῶς τὸν χρόνον διαιρεῖσθαι εἰς αἰῶνα, εἰς χρόνον, εἰς καιρὸν, εἰς ἐνιαυτόν. Αἰὼν τοίνυν ἐστὶν ἄπειρός τις τῶν οὐρανίων σωμάτων *περιπόλησις, ἡ αὐτοῦ τοῦ παντὸς οὐρανοῦ παντελὴς ἀνακύκλησις· χρόνος δὲ ἡ ἐξ αἰῶνος ἀόριστος ἔκστασις· ταύτῃ καὶ Κρόνος παῖς Οὐρανοῦ

A λέγεται, ὁ γὰρ χρόνος ἐκ τῶν τοῦ οὐρανοῦ κινήσεων πρόεισιν· ὥστε καιρός ἐστι χρόνου παράδειγμα καὶ οὐκ αὐτὸς ὁ χρόνος. Insignis est Suidæ locus de Deo Αἰὼν dicto: Διαγνώμων· διακρίνων, διαγινώσκων. Ὁ μὲν δὴ Ἡραΐσκος αὐτοφυὴς ἐγένετο διαγνώμων τῶν τε ζώντων καὶ τῶν μὴ ζώντων ἀγαλμάτων. Εὐθὺς γὰρ ἐμβλέπων ἐτιτρώσκετο τὴν καρδίαν ὑπὸ τοῦ θειασμοῦ, καὶ ἀνεπήδα τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ὥσπερ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατάσχετος. Εἰ δὲ μὴ κινοῖτο τοιοῦτον, ἄψυχον ἦν ἐκεῖνο τὸ ἄγαλμα, καὶ ἄμοιρον θείας ἐπιπνοίας. Οὕτω διέγνω τὸ ἄρρητον ἄγαλμα τοῦ Αἰῶνος, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατεχόμενον, ὃ Ἀλεξανδρεῖς ἐτίμησαν, Ὄσιριν ὄντα καὶ Ἄδωνιν ὁμοῦ, κατὰ μυστικὴν θεοκρασίαν. Idem articulus legitur apud eund. v. Ἡραΐσκος, ubi monet Kuster. eum depromtum esse ex Vita Isidori Philosophi, a Damascio conscripta. Deus autem hic idem est ac Φάνης. Vide Jablonsk. supra in Lex. Vocc. peregr. p. ccxcii. b., ubi vir doctus ex Etymol. p. 787. 29. affert: Φάνης, Φάνητος· Τὸν δὴ καλέουσι Φάνητα, ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι *φαντὸς ἐγένετο, Ὀρφεύς. Οὕτως Ὧρος.
B Sed locus corruptus est, ut vidit Sylburg., cujus hæc sunt verba:—"Metrum talem quampiam lectionem requirit, τὸν δὴ καλέουσι Φάνητα, Τοὔνεκα πάντων πρῶτος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἔγεντο." "Orus de memoria, ut sæpe solent Grammatici, laudavit Argon. v. 15., ὅν ῥα Φάνητα Ὁπλότεροι καλέουσι (κλήζουσι) βροτοί· πρῶτος γὰρ ἐφάνθη." Ruhnk. Epist. Crit. ii. p. 129. "Fallitur Ruhnk. hunc locum ab Oro laudatum putans. Nam neque ex Argonauticis affertur, et verba ipsa aliunde sumtum arguunt. Quæ Orus habet, ita scripsisse videtur Orphicus poeta: τὸν δὴ καλέουσι Φάνητα, ὅττι πολὺ πρώτιστος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἔγεντο." Hermann. Nostra quidem sententia duo hic Orphicos locos laudaverat Etymol. ex quibus unum (Fragm. vii. T. ii. p. 463.) conservavit Macrob. i. 18.,[2] Τήκων

[1] "Analogiæ repugnare videtur hæc vox per Ω scripta. Quamvis enim δωτῆρες ἐάων et δῶτορ ἐάων dixerit Homerus, Attici, ni fallor, in derivatis a δίδωμι semper O adhibent, præterquam in *δωσίπυγος, *προδωσέταιρος, et similibus, quorum diversa est ratio. Ὀλβοδότειρα legitur in Bacch. 419., (Φιλεῖ δ' ὀλβοδότειραν Εἰρήναν,) ὑπνοδότειρα in Orest. 175., (Ὑπνοδότειρα τῶν πολυπόνων βροτῶν)." Elmsleius. Adde ex Æschyli Prom. V. 577., *Ὑπνοδόταν νόμον, atque ex Sept. c. Theb. 983. et 995., μοῖρα *βαρυδότειρα, μογερά. Nihilominus utraque forma satis proba est: nam, ut dicitur Βώτηρ, Βώτης, *Βῶτις, unde Παμβῶτι γᾶ apud Sophoclem in Philoct. v. 391., Συβώτης, pro scriptura per O, Βοτὴρ, Βοτὴς, Βοτις, Παμβοτις, *Συβότης (Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 361., Αἰγύπτης· συβότης, νομεὺς, ubi pro voce Αἰγύπτης, quæ nusquam alibi hoc sensu usurpatur, forte leg. Αἰγιβότης, vel *Αἰγοβότης, quod Schneideri Lex. agnoscit,) cur non eandem in derivatis a δίδωμι obtinere rationem credamus? Certe poetis utraque forma in usu est. Orphei Εὐχὴ πρὸς Μουσαῖον v. 25., Πίστιν τ', ἠδὲ Δίκην, καὶ ἀμύμονα *Θεσμοδότειραν, (v. 31., Δαίμονά τ' ἠγάθεον, quod bene notandum, nam vocab. ἠγάθεος de personis usurpatum vix alibi reperias, hinc omnino firmari potest Hermanni suspicio de hujus versus interpolatione, vide notata ad v. 36.), et v. 34., Καὶ Σεμέλην, Βάκχου τε *συνευαστῆρας ἅπαντας, *Ἰνώ, Λευκοθέην τε, Παλαίμονά τ' *ὀλβιοδώτην: Hymn. iii=ii. 7., Ὑπνοδότειρα, φίλη πάντων, *ἐλάσιππε, *νυχαυγής: ix=viii. 9., *Λαμπετίη, *χαριδῶτι, [illegible]εσφόρε, νυκτὸς ἄγαλμα: xxvi=xxv. 2., Πάντροφε, *πανδώτειρα, τελεσφόρε, *παντολέτειρα: xxvii=xxvi. 9., σὲ δ' *ὀλβοδότιν καλέουσιν, Παντοίων ἀγαθῶν θνητοῖς ὅτι δῶρα χαρίζῃ: xxix=xxviii. 3., Πλούτωνος πολύτιμε δάμαρ, κεδνή, *βιοδῶτι: xxxiv=xxxiii. 2., *Μεμφῖτ', ἀγλαότιμος, Ἰήιος, *ὀλβιοδῶτα: xl=xxxix., Δηοῖ *παμμήτειρα, θεὰ, πολυώνυμε δαῖμον, Σεμνὴ Δήμητερ, κουροτρόφος, *ὀλβιοδῶτι, Πλουτοδότειρα θεὰ, *σταχυοτρόφε, *παντοδότειρα: xliii=xlii. 9., Ζηνὶ χαριζόμεναι καὶ μητέρι *καρποδοτείρῃ: xlvii=xlvi. 1., Κικλήσκω Βάκχον *περικιόνιον, *μεθυδώτην: lv=liv. 9., Πειθοῖ *λεκτροχαρής, κρυφίη, *χαριδῶτι, [illegible], Φαινομένη τ', ἀφανής τ', *ἐρατοπλόκαμ', εὐπατέρεια, Νυμφιδίη, *σύνδαιτε, θεῶν σκηπτοῦχε, λύκαινα, *Γεννοδότειρα, φίλανδρε, ποθεινοτάτη, *βιοδῶτι: lix=lviii. 18., *Παντοδότειραι, *ἀφαιρέτιδες θνητοῖσιν ἀνάγκης: lx=lix. 10., Εὐκταῖαι, *κυκλάδες, *καλυκώπιδες, ἱμερόεσσαι, Ἔλθοιτ' ὀλβοδότειραι, ἀεὶ μύστησι προσηνεῖς: lxv=lxiv. 9., Εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, *ὀλβιοδῶτιν: lxviii=lxvii. 9., Οὔτε γὰρ ὀλβοδότης Πλοῦτος γλυκερὸς θαλίῃσιν: lxxiii=lxxii. 1., Δαίμονα κικλήσκω, μέγαν, *εὐήτορα, φρικτὸν, Μειλίχιον Δία, παγγενέτην, βιοδώτορα θνητῶν, Ζῆνα μέγαν, πολύπλαγκτον, ἀλάστορα, παμβασιλῆα, Πλουτοδότην, ὁπόταν γε βρυάζων οἶκον ἐσέλθῃ: lxxvi=lxxv. 5., Θρέπτειραι ψυχῆς, διανοίας *ὀρθοδότειραι, Καὶ νόου *εὐδυνάτοιο *καθηγήτειραι ἄνασσαι, Αἳ τελετὰς θνητοῖς ἀνεδείξατε *μυστιπολεύτους, Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε: lvii=lvi. 8., *Εὐΐερῳ ῥάβδῳ θέλγων *ὑπνοδώτιδι πάντα: x=ix. 16., Πάνσοφε, *πανδώτειρα, κομίστρια, παμβασίλεια: et Fragm. li. ex Diod. Sic. i. 12., Γῆ μήτηρ πάντων, Δημήτηρ πλουτοδότειρα. Adde ex Fr. Patrisc. Discuss. Peripatt. 2. 6. p. 238., Ἠδ' ὕλην πρώτιστ' αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων. Ex his locis satis patet utramque formam in usu esse. Scriptura tamen per O, ut verum fateamur, Atticis poetis *magis*, prosaicis scriptoribus *unice* placuisse videtur. Hinc apud Juliani Orat. iv. p. 148. d. legas, Χαριδότης δέ ἐστιν ὁ Διόνυσος εἰς ταυτὸν λεγόμενος ἡλίῳ συμβασιλεύειν, et apud Jo. Malelam Chronogr. p. 90., (cum quo cf. Cedrenum), ex emendatione Bentleii p. 2., Οὗ ὄνομα ὁ αὐτὸς Ὀρφεὺς ἀκούσας ἐκ τῆς μαντείας ἐξεῖπε *Μῆτιν, Φάνητα, *Ἠρικαπαῖον, ὅπερ ἑρμηνεύεται τῇ κοινῇ γλώσσῃ, Βουλὴ, Φῶς, *Ζωοδοτήρ. Vide Suid. v. Ὀρφεὺς, qui pro Ζωοδοτὴρ habet Ζωὴν, quæ forte verior est lectio. Obiter ex Orphicis istis vulgatam Callimachei loci, qui legitur in Hymno in Dian. v. 225., lectionem tueri nobis placet contra Blomfieldii, viri alias de Græcis literis optime meriti, conjecturam: Πότνια, *πουλυμέλαθρε, *πολύπτολι, χαῖρε *Χιτώνη, Μιλήτῳ ἐπίδημε· σὲ γὰρ ποιήσατο Νηλεὺς Ἡγεμόνην, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο *Κεκροπίηθεν. "Confidenter reposui Ἡγέμον' ἦν pro Ἡγεμόνην, quæ vox nihil aliud quam *ductum* significare posset." Blomf. Imo Ἡγεμόνη est inter Dianæ titulos, ut ostendit Ez. Spanhem. ad h. l. Hesych. Ἡγεμόνη· Ἄρτεμις, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ ναῦς τις οὕτω καλεῖται, ubi vide Sopingii, Kusteri, atque Albertii notas. Adde Orphei Argon. v. 912., Εἴργει γὰρ πάντῃ δεινὴ θεὸς *ἡγεμόνεια, et Hymn. i. 7., Ἡγεμόνην, νύμφην, κουροτρόφον, *οὐρεσιφοῖτιν: et lxxii=lxxi. 1., Δεῦρο, Τύχη, καλέω σ', ἀγαθὴν κράντειραν ἐπ' εὐχαῖς, Μειλιχίην, *ἐνοδῖτιν, ἐπ' *εὐόλβοις κτεάτεσσιν, Ἄρτεμιν ἡγεμόνην, μεγαλώνυμον, *Εὐβουλῆος Αἵματος ἐκγεγαῶσαν, ἀπρόσμαχον εὖχος ἔχουσαν, *Τυμβιδίην, πολύπλαγκτον, ἀοίδιμον ἀνθρώποισιν. Idem in Hymno x=ix., cui titulus Φύσεως θυμίαμα, ἀρώματα, v. 11., Εὐανθής, πλοκίη, φιλίη, *πολύμικτε, δαῆμον, Ἡγεμόνη, κράντειρα, φερέσβιε, πάντροφε κούρη.

[2] "Quis sit ille τήκων αἰθέρα, ex ipsa re intelligitur, nempe primus Opifex rerum et Demiurgus. Sed quid sit τήκειν τὸν αἰθέρα, solus forte redux ab inferis Orpheus dixerit. Metuo enim, ne, si omnia denuo conducam et componam, quæ conduxit Pauli Leopardi Eschenbachiique diligentia, et ex Mss. protulit Bentleius Epist. ad Mill. sub Jo. Malela p. 3. de Phanete illo Orphico, de ovo, e quo ille prosiliit etc., tamen nihil ad hanc rem proficiam. Itaque contentus ero apposuisse solum hoc, quod e Ms. Damascio dedit Bentleius: Οὐχὶ δὲ καὶ Ὀρφεὺς ἀπὸ τοῦ Ὠοῦ παράγει καὶ τῆς Νεφέλης ῥαγείσης τὸν πολυτίμητον Φάνητα κ. τ. λ. Τήκειν αἰθέρα et ῥήσσειν νεφέλην hic quidem videntur mihi synonyma: mirum fuerit, si hodie sic loquatur Philosophus. Sed cogitemus, quas notiones antiquum vulgus et hodiernum nomini *cœli* adjunxerit. Phaneta, *ætheris filium*, statim videbimus." Gesner. Nostra quidem sententia illud τήκων, ex glossa adjectum, veram lectionem ῥήσσων ex textu expulit. Orpheum enim, vel quicunque fuerit horum versuum auctor, verbum ῥήσσων usurpasse, cum ex Damascio Ms. l. c., Τῆς νεφέλης ῥαγείσης, tum ex hoc patet Suidæ loco in v. Ὀρφεὺς, cujus testimonium Gesnerus neglexit, Ἔφησε δὲ, ὅτι φῶς ῥῆξαν τὸν αἰθέρα ἐφώτισε τὴν γῆν, καὶ πᾶσαν κτίσιν· ἐκεῖνο εἰπὼν τὸ φῶς, τὸ ὑπέρτατον πάντων, τὸ ἀπρόσιτον, τὸ πάντα περιέχον· ὅπερ ὠνόμασε *Βουλὴν, *Φῶς, *Ζωὴν, ubi nota ipsissimam phrasin, ῥήσσειν τὸν αἰθέρα, ne de nostræ conjecturæ veritate amplius dubites. (Ceterum pro Ζωὴ Cedrenus et Jo. Malelas habent *Ζωοδοτὴρ, sed proculdubio verior est Suidæ lectio, quæ et melius convenit præcedentibus nominibus, Βουλὴ, Φῶς. Porro, cum Ζωοδοτὴρ in Hymnis et Hymnorum fragmentis, quæ supersunt, nusquam reperiatur, Ζωὴ hoc sensu legitur in Hymno

αἰθέρα θεῖον, ἀκίνητόν περ ἐόντα, * Ἐξανέφηνε θεοῖς A ὥραν κάλλιστον ἰδέσθαι, Ὃν δὴ νῦν καλέουσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον, * Εὐβουλῆά τ' ἄνακτα, καὶ * Ἀνταύγην ἀρίδηλον· Ἄλλοι δ' ἄλλο καλοῦσιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων. Πρῶτος δ' ἐς φάος ἦλθε, Διώνυσος δ' ἐπεκλήθη, Οὕνεκα δινεῖται κατ' ἀπείρονα μακρὸν Ὄλυμπον· Ἀλλαχθεὶς δ' ὄνομ' ἔσχε, προσωνυμίας τε ἕκαστον Παντοδαπὰς κατὰ καιρὸν, ἀμειβομένοιο χρόνοιο, (ubi Noster Poes. Philos. p. 83. habet, δῖον, ἀκίνητον πρὶν ἐόντα): alter autem sic ex Hermanni conjectura scribendus esse videtur, Ὅττι πολὺ πρώτιστος ἐν αἰθέρι φαντὸς ἔγεντο. Verum Jablonsk. l. c. scribit :— " Ausonii Epigr. xxviii., Αἰγύπτου μὲν Ὄσιρις ἐγὼ, μυστῶν δὲ * Φανάκης, quod idem Epigr. xxix. ita Latine interpretatus est, Ogygia me Bacchum vocat, Osirin Ægyptus putat, Mystæ Phanacen nominant. In quibus versibus pro Φανάκης reponendum esse * Φανήτης, et in Latinis Phaneten, nemo negaverit, qui loca veterum de celeberrimo Orphicorum Phanete attente expenderit." Φανήτης pro Φάνης an alibi legatur, nescimus. Sed et vulgata lectio, Φανάκης, ἐν B τοῖς ἅπαξ λεγομένοις annumeranda est. Ceterum ex fragmento illo, quod supra ex Macrobio citatum est, satis patet in versu quodam apud Jo. Lydum p. 15., (de quo supra egimus), Ἥλιος, Ὧρος, Ὄσιρις, ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων, pro Διὸς υἱὸς reponendum esse Διόνυσος, ut legitur in Eusebii Præp. Evang. iii., unde locum sumsit Jo. Opsopœus, cujus Oracula Vetera p. 6. vide. Macrob. ibi hoc unice agit, ut Liberum patrem demonstret eum ipsum esse Deum, quem Solem, interque alia testimonia affert hoc :— " Ne quis opinetur diversis Diis Parnassum montem dicatum, idem Euripides in Licymnio Apollinem Liberumque unum eundemque Deum esse significans scribit, Δέσποτα * φιλόδαφνε, Βάκχε, Παιὰν, Ἄπολλον εὔλυρε. Ad eandem sententiam Æschylus, Ὁ * Κισσεὺς Ἀπόλλων, ὁ * Καβαῖος, ὁ μάντις." Ubi Barnes. ad Eurip. Bacch. v. 408. pro ὁ Καβαῖος reponit ὁ Σαβαῖος, sed Meursius (probante Butlero ad Æschyli Fragm. T. viii. p. 250., qui, quæ fuerint ipsa verba Æschyli, definire non audet,) legit ὁ καὶ Βάκχος, id- C que omnino recte. Macrob. enim testatur, Æschylum in illo versu ad eandem cum Euripide sententiam dixisse Apollinem Liberumque unum eundemque Deum esse. At, nisi cum Meursio legas, ὁ καὶ Βάκχος, nihil ibi est, ex quo Macrobii mens erui possit. Nemo enim dixerit Macrob. hac una de causa versum attulisse, quod Æschylus Apollinem Κισσέα appellarit, quo epitheto Bacchus alibi ornatur. Suid. Κισσεύς· ὁ Διόνυσος. " Κισσεὺς, Lobeck. ad Sophoclis Ajac. p. 352.," Schæf. in Mss. Hinc in Pausania i. 31., Ἔστι δὲ Ἀχαρναὶ δῆμος· οὗτοι θεῶν Ἀπόλλωνα τιμῶσιν Ἀγυιέα καὶ Ἡρακλέα· καὶ Ἀθηνᾶς βωμός ἐστιν Ὑγείας, τήνδ' (sic) Ἱππίαν Ἀθηνᾶν ὀνομάζουσι καὶ Διόνυσον Μελπόμενον, καὶ Κισσὸν τὸν αὐτὸν θεὸν, τὸν κισσὸν τὸ φυτὸν ἐνταῦθα πρῶτον φανῆναι λέγοντες, reponendum Κισσέα arbitramur pro Κισσόν. Bacchus in Orphei Hymno xxx=xxix. * Κισσόβρυος dicitur, Κικλήσκω Διόνυσον ἐρίβρομον, εὐαστῆρα, Πρωτόγονον, διφυῆ, * τρίγονον, Βακχεῖον ἄνακτα, Ἄγριον, ἄρρητον, κρύφιον, δικέρωτα, δίμορφον, Κισσόβρυον, ταυρωπὸν, D ἀρήϊον, εὔϊον, ἁγνὸν, Ὠμάδιον, τριετῆ, * βοτρυοτρόφον, * ἐρνεσίπεπλον: et * Κισσοχαρὴς in Hymno lii=li., * Παιὰν * θυρσεγχὴς, ὑποκόλπιε, * βοτρυόκοσμε, Βάσσαρε, κισσοχαρὴς, * πολυπάρθενε, καὶ διάκοσμε. " Voc. * Παιὰν postulat, ut nomen addatur, quo ab Apolline distinguatur Bacchus. Itaque pro * χρυσεγχὴς reposui θυρσεγχὴς, de quo vide notata ad Hymn. xlv. 5." Hermann. Macrob. i. 23. :—" Solem esse omnia et Orpheus testatur his versibus, Κέκλυθι τηλεπόρου δίνης * ἑλικαυγέα κύκλον Οὐρανίαις στροφάλιγξι περίδρομον αἰὲν ἑλίσσων, Ἀγλαὲ Ζεῦ, Διόνυσε, πάτερ πόντου, πάτερ αἴης, Ἥλιε * παγγενέτορ, Παναίολε, * χρυσεοφεγγές. Pro παναίολε Gesner., metricis rationibus motus, Πὰν αἰόλε reposuit, probante, ut videtur, Hermanno. Sed nos, quicquid dicant rei metricæ periti, propter graviores rationes vulgatam lectionem παναίολε restituendam censemus. Nam 1. positio vocis inter παγγενέτορ et χρυσεοφεγγὲς huic lectioni omnino favet; et 2. αἰόλε pro dei epitheto nusquam, quod sciamus, alibi legitur; et 3., si quis locus extaret, in quo uni ex ceterorum deorum turba hoc epithetum tribuatur, valde dubitamus, an propterea id Pani tribuere poetæ liberum esset. At Παναίολε de Sole recte dici, et cum χρυσεοφεγγὲς satis apte jungi, nemo negarit. In Hymno iv=iii. est Cœli epithetum, Κυανόχρως, ἀδάμαστε, παναίολος, αἰολόμορφε, Πανδερκὲς, * Κρονότεκνε, μάκαρ, πανυπέρτατε δαῖμον, Κλῦθ' ἐπάγων ζωὴν ὁσίην μύστῃ * νεοφάντῃ. In Hymno viii=vii. 11. legas de Sole, Κοσμοκράτωρ, συρικτὰ, * πυρίδρομε, * κυκλοέλικτε, Φωσφόρος, * αἰολόδεικτα, φερέσβιε, κάρπιμε Παιὰν, Ἀειθαλὴς, ἀμίαντε, Χρόνου πάτερ, ἀθάνατε Ζεῦ. Si quid igitur mutandum, tutius legeris, παμποίκιλε, quod vocabulum occurrit in Hymno lxxii=lxxi. 6., Τὴν σὴ γὰρ βίοτος θνητῶν παμποίκιλός ἐστιν. Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 331.: Ἀγυιεὺς δ' ἐστὶ κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν, ἰδίους δὲ αὐτοὺς φασιν εἶναι Ἡλίου, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. Vide Nostrum infra ad v. Ἀγυιεὺς, Juliani Orat. iv. p. 144., quæ est de Solis Laudibus, et Ev. Ottonis Lib. de Tutela Viarum Publicarum P. i. c. 7., ubi loquitur fuse de Apolline, Baccho, et Jano pp. 112—27.]

[Ceterum Orphicorum Fragmentorum collectio ab Hermanno edita his locis ex Jo. Lydi libro augeri potest, quæ eo libentius exscribemus, quod vocabulorum seriem habeant, de quibus Lexica hodierna οὐδὲ γρύ. In Lydo igitur p. 6. est: Ἡ δεκὰς πλήρης ἀριθμός ἐστιν, ὅθεν καὶ * ΠΑΝΤΕΛΕΙΑ καλεῖται, πάσας τὰς ἰδέας τῶν ἄλλων ἀριθμῶν καὶ λόγων καὶ ἀναλογιῶν καὶ συμφωνιῶν περιέχουσα, γνώμων γὰρ ἐν τοῖς οὖσιν ἐστὶν ἡ δεκὰς πάντα χαρακτηρίζουσα, καὶ ἰδίως τὸ ἐν ἑκάστῳ ἄπειρον ὁρίζουσα, καὶ πάντων οὖσα συναγωγός τε καὶ συνακτικὴ καὶ ἀποτελεστικὴ τῶν, ὅσα ἥ τε νοητὴ περιέχει φύσις ἥ τε ὑπὸ σελήνην· οὕτως γὰρ ἡμῖν παραδίδωσιν ὁ Παρμενίδης, πρώτιστα μὲν τὰ νοητὰ, δεύτερα τὰ ἐν τοῖς ἀριθμοῖς, τρίτα τὰ συνεκτικὰ, τέταρτα τὰ τελεσιουργὰ, πέμπτα τὰ διαιρετικὰ, ἕκτα τὰ ζωογονικὰ, ἕβδομα τὰ δημιουργικὰ, ὄγδοα τὰ * ἀφομοιωτικὰ, ἔννατα τὰ ἀπόλυτα, δέκατα τὰ ἐγκόσμια. Ὀρθῶς οὖν αὐτὴν ὁ Φιλολάος δεκάδα προσηγόρευσεν, ὡς δεκτικὴν τοῦ ἀπείρου, Ὀρφεὺς δὲ * ΚΛΑΔΟΥΧΟΝ, ἐξ ἧς, ὡσεὶ κλάδοι τινὲς, πάντες οἱ ἀριθμοὶ φύονται. In verbis, Ὁ Φιλολάος δεκάδα προσηγόρευσεν, ὡς δεκτικὴν τοῦ ἀπείρου, corruptela manifesta est: Lydo enim in animo certe non erat dicere Philolai ingenio deberi vocem δεκάδα, quæ multa sæcula ante eum in Gr. lingua extitit. In δεκάδα ergo latet nomen a δέχεσθαι formatum. Lege * ΔΕΧΑΔΑ. Meurs. Denar. Pythag. c. xii. (in Opp. T. iv. p. 72. f.) :—" Anonymus in Theologumenis, (de decade), * ΚΡΑΤΟΣ δὲ (ἔλεγον) ὅτι κρατύνεσθαί τε τὰ κοσμικὰ δι' αὐτοῦ συμβέβηκε, καὶ τῶν ἄλλων κρατεῖν ἀριθμῶν ὁ δέκα φαίνεται· πάντων τε λόγων ἕρκος τι, καὶ * περίκλεισις, καὶ δοχεῖον· διόπερ καὶ * ΚΛΕΙΔΟΥΧΟΣ ἐκαλεῖτο. Apud Cedrenum Κλαδοῦχος scribitur, quia ceteri inde numeri, tanquam

x=ix. 26. cui titulus Φύσεως θυμίαμα, ἀρώματα: Ἄτρομε, * πανδαμάτειρα, πεπρωμένη αἶσα, πυρίπνους, Ἀΐδιος ζωὴ, ἠδ' ἀθανάτη τε πρόνοια, Πάντα σὺ ἐσσι τὰ πάντα σὺ γὰρ μούνη τάδε τεύχεις.) Cf. Idem Orpheus in Hymno vi=v. : Πρωτογόνον καλέω διφυῆ, μέγαν, * αἰθερόπλαγκτον, * Ὠογενῆ, χρυσέῃσιν ἀγαλλόμενον πτερύγεσσιν, Ταυρωπὸν, γένεσιν μακάρων θνητῶν τ' ἀνθρώπων· Σπέρμα * πολύμνηστον, * πολυόργιον, * Ἠρικαπαῖον, Ἄρρητον, κρύφιον, * ῥοιζήτορα, παμφαὲς ἔρνος· Ὅσσων ὃς σκοτόεσσαν * ἀπημαύρωσας ὁμίχλην, Πάντη δινηθεὶς πτερύγων ῥιπαῖς κατὰ κόσμον· Λαμπρὸν ἄγων φάος ἁγνὸν, ἀφ' οὗ σε Φάνητα κικλήσκω, Ἠδὲ Πρίηπον ἄνακτα, καὶ * Ἀνταυγῆ (leg. * Ἀνταύγην) ἑλίκωπον. Ἀλλὰ, μάκαρ πολύμητι, πολύσπορε, βαῖνε γεγηθὼς Ἐς τελετὴν ἁγίην πολυποίκιλον * ὀργιοφάνταις. " Cum hoc nomen ἀνταυγὴς, quoties in Orphicis observavi, ad Solem et fixas referatur, [imo, si fides Indici ab Hermanno edito nusquam alibi in Orphicis legitur, quam in hoc seq. Hymni loco, Ἀστέρες οὐράνιοι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης, Ἐγκυκλίοις δίνῃσι * περιθρόνιοι κυκλέοντες, Ἀνταυγεῖς, πυρόεντες, ἀεὶ γενετῆρες ἁπάντων, et in alio loco, de quo mox ipse vir doctus loquetur ;] malim ubique legere * αὐταυγὴς, Sua, non aliena, luce fulgens, Suum splendorem mittens, Non remittens alienum. Sed in libris nihil est præsidii. Hymno quidem lxix. 6. (* Κυανόχρωτοι ἄνασσαι, ἀπαστράπτουσαι ἀπ' ὄσσων Δεινὴν ἀνταυγῆ φάεος * σαρκοφθόρον αἴγλην,) ἀνταυγὴς inimicum et terribilem fulgorem videtur notare, de oculis Furiarum emissum : sed habet sola Eschenb. et sphalma adeo librarii esse videtur. Cf. Fragm. vii. 4. (Ὃν δὴ νῦν καλέουσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον, Εὐβουλῆά τ' ἄνακτα, καὶ Ἀνταύγην ἀρίδηλον)." Gesner. Fragmentum illud, ad quod vir doctus lectores suos remittit, et cui eandem injecit manum, ipsum docere debebat, locum, de quo agitur, recte se habere, modo cum Hermanno pro vulgata lectione Ἀνταυγῆ reponas Ἀνταύγη.

rami pullularent: Ἡ δεκὰς, δεχὰς προσαγορεύεται, ὡς A δεκτικὴ τοῦ ἀπείρου· ἡ αὐτὴ καὶ Κλαδοῦχος, διότι ἐξ αὐτῆς οἱ ἀριθμοὶ πάντες, ὡς κλάδοι τινὲς, φύονται." Plura testimonia de hac re vide apud ipsum Meursium, cujus tractatus integer, cum totus sit in explicandis numerorum secundum Pythagoricos nominibus, quorum vix vola aut vestigium in Lexicis deprehenditur, inter nostra ad Thesaurum Supplementa olim sedem habebit. Desumtus autem ille Philolai esse videtur locus ex ejus Libro de Numericis Pythagoricis, ad quem passim provocat auctor Theolog. Arithm., cf. p. 61. 62. et ipsum forte in Stobæi Eclog. p. 8., notante Heerenio, habemus principium libri, ubi leguntur hæc:—Θεωρεῖν δεῖ τὰ ἔργα καὶ τὰν ὡσίαν τῶν ἀριθμῶν κατὰ δύναμιν ἅτις ἐντὶ ἐν τᾷ δεκάδι. Μεγάλα γὰρ καὶ παντελὴς καὶ * παντοεργὸς ... θείω καὶ οὐρανίω βίω καὶ ἀνθρωπίνω ἀρχὰ καὶ ... κοινωνοῦσα ... δύναμις καὶ τᾶς δεκάδος. "Verba καὶ ἀγεμὼν—δεκάδος corrupta et mutilata sunt; lacunam enim indicant post κοινωνοῦσα Codd. B. Legendum forte et supplendum, ἀγεμὼν B νῶς ἐοῦσα φαίνεται δύναμις ἁ τᾶς δεκάδος, Patet vim ejus omnibus præesse, vel simile quid." Heeren. Jam vero vocem δεχάδα a Philolai ingenio non abhorrere patet ex duobus aliis locis, quæ servavit Lydus: p. 20., Οἱ ... μὴν * Πυθαγόρειοι τῷ ἡγεμόνι τοῦ παντὸς τὴν ἑβδόμην ἀνατίθενται, τουτέστι τῷ ἑνὶ, καὶ μάρτυς Ὀρφεὺς λέγων οὕτως· Ἑβδόμη, ἣν ἐφίλησεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων. * ΑΠΟΛΛΩΝΑ δὲ μυστικῶς τὸν ἕνα λέγεσθαι προειρήκαμεν διὰ τὸ ἄπωθεν εἶναι τῶν πολλῶν, τουτέστι μόνον. Ὀρθῶς οὖν * ΑΜΗΤΟΡΑ τὸν ἑπτὰ ἀριθμὸν ὁ Φιλολάος προσηγόρευσε, μόνος γὰρ οὔτε γεννᾷν οὔτε γεννᾶσθαι πέφυκε· τὸ δὲ μήτε γεννῶν μήτε γεννώμενον ἀκίνητον, ἐν κινήσει γὰρ ἡ γένεσις, τὸ μὲν ἵνα γεννήσῃ, τὸ δὲ ἵνα γεννηθῇ (Cod. Barb. ἡ γέννησις, ἐπειδὴ καὶ τὸ γεννῶν καὶ τὸ γεννώμενον οὐκ ἄνευ κινήσεώς ἐστι, τὸ μὲν ἵνα γ., quæ hic inseruntur, inquit Schowius, bene abesse possunt), ὡς καὶ αὐτὸς ὁ ῥήτωρ ὁ Ταραντῖνος, φησὶ δὲ οὕτως· Ἔστι γὰρ ἡγεμὼν καὶ ἄρχων ὁ πάντων (εἰσαεὶ ὢν θεὸς) μόνιμος, ἀκίνητος, αὐτὸς ἑαυτῷ ὅμοιος. Rhetor autem Tarentinus est ipse C Philolaus: Jamblichus de Pythag. V. s. 267. p. 524. ed. Kiessling., Ταραντῖνοι, Φιλολάος, Εὔρυτος, vide Heerenii Comment. de Font. Eclog. Jo. Stobæi s. 50. p. 207. Lydus p. 86., Ἀΐδην δὲ αὐτὸν (Πλούτωνα, καλοῦσιν· ἡ γὰρ δυὰς ὡς ἀνείδεος καὶ ἀόριστός ἐστιν) ὅθεν αὐτὸς τῶν ἀειδῶν καὶ ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν θείων ἐσχηκότων βασιλεὺς εἶναι λέγεται. Ὀρθῶς οὖν ὁ Φιλολάος τὴν δυάδα ΚΡΟΝΟΥ * ΣΥΝΕΥΝΟΝ εἶναι λέγει, (alibi hoc non legitur), ὃν κατὰ τὸ προφανὲς χρόνον ἄν τις εἴποι· συνάπτεται δὲ τῷ χρόνῳ ἡ δυὰς, ὡς τῆς φθορᾶς αἰτίῳ· μήτηρ δὲ αὐτῷ τυγχάνει τῆς ῥευστῆς οὐσίας. "Postrema, Μήτηρ δὲ α. mutila sunt. Codex in textu, Μήτηρ δὲ αὐτῇ τ. inter lineam, Μήτηρ δὲ αὐτῷ τ. quod adsumsi. Tota sententia forte ita supplenda est, Πατὴρ μὲν τῷ Ἀΐδῃ Κρόνος, μήτηρ δὲ αὐτῷ τυγχάνει Ῥέα, θεὸς τῆς ῥευστῆς οὐσίας." Schow. Facilius et fortasse verius, pro Ῥέα, θεὸς τῆς ῥευστῆς οὐσίας, scripseris, Ῥέα, ἀπὸ τῆς ῥευστῆς οὐσίας. Aliquid lucis afferunt sequentia hæc loca: Jo. Diaconi Allegor. in Hesiodi Theog. p. 268. a.: Ἡ Ῥέα δὲ τῷ Κρόνῳ ὑποδμηθεῖσα, τεκεῖν λέγεται τήν τε Δήμητραν καὶ τὴν Ἥραν καὶ τοὺς ἄλλους, εὐλόγως. B Τῆς γὰρ ῥυτῆς ἐκείνης καὶ ἀστάτου καὶ ἀνειδέου ὕλης καὶ πάντοθεν ἀλλοιωτῆς καὶ τρεπτῆς κατὰ τὴν ἑαυτῆς φύσιν, ἔτι δὲ καὶ τοῦ ἐπιπολάζοντος ἄνωθεν τῆς ὕλης ἀρχεγόνου σκότους, καὶ * κοραίνοντος τὰς αἰσθήσεις, ἤτοι μελαίνοντος, γέγονε τὰ στοιχεῖα τῇ * ἐπεισφρήσει τῶν ποιοτήτων. Etym. M. p. 701. 18. Ῥέα· ἐπὶ τῆς θεοῦ, Πλάτων μὲν, παρὰ τὸ ῥεῖν καὶ μὴ μένειν τὸν χρόνον· οἱ δὲ, ἐπειδὴ παρὰ τοῦ παιδὸς αὐτῆς Διὸς ὄμβροι καταρέουσι. Κρόνῳ δὲ λέγουσιν αὐτὴν συνεῖναι, καθόσον ἐξ ἀϊδίου χρόνου ἡ τοιαύτη ῥύσις γίνεται. Αἰγύπτιοι δέ φασιν αὐτὴν εἶναι ῥύσιν καὶ φορὰν τῶν γινομένων πραγμάτων. Χρύσιππος δὲ λέγει τὴν γῆν Ῥέαν κεκλῆσθαι, ἐπειδὴ ἀπ' αὐτῆς ῥεῖ τὰ ὕδατα. Κρόνος δέ ἐστι τὸ * εὐμηχάνημα, αἴτιον κατάρχον μεθόδων.[1] Schol. ad Hesiodi Theog. p. 247. a. ed. Heins. paulo aliter Chrysippi sententiam tradidit: Ῥεία κατὰ τὸν Χρύσιππον ἡ ἐξ ὄμβρων χύσις, ἔστι δὲ ἡ γῆ, Ῥέα ἡ φθαρτικὴ, ὅτι εἰς αὐτὴν ἀναλυόμεθα, καὶ ὅτι πάντες τῶν ἐν αὐτῇ διαῤῥέουσι. Eustath. ad Il. A. p. 46. 8., Μάλιστα δὲ προσφυὲς εἰς τὸ κατὰ τὴν Ἥραν ἀναγραμματιζόμενον C τὸ, Ῥέα κύριον, εἰς τὸ ἔρα ὅ ἐστι γῆ, εἰς ἣν δηλαδὴ ἀλληγορεῖται ἡ τοῦ Κρόνου γυνὴ Ῥέα, κατὰ τὸ, Ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾶ, Μάτερ αὐτοῦ Διὸς, ὃ κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ

[1] Paulo obscurius dixit Etymol. Sed aliquid lucis ipse afferet in v. Κρόνος p. 540. 4.: Ὁ Κρόνος τῆς νοερᾶς ζωῆς ἐστι δοτὴρ, κόρος ὢν τοῦ νοῦ, μᾶλλον δὲ * κορὸς νοῦς καὶ καθαρός. Πάντες οὖν οἱ νοερῶς ζῶντες Κρονίαν ἔχουσι πολιτείαν· ὅθεν καὶ βασιλεὺς αὐτῶν ὁ Κρόνος λέγεται. Locus hic sumtus est ex Proclo ad Hesiodi Opera p. 39. a., ubi sic legitur: Ὅτι μὲν ἀπὸ χρυσοῦ γένους ἄνθρωποι ζωὴν εἶχον καθαρὰν καὶ ἄλυπον καὶ ἀ... καὶ ταύτην ὁ χρυσὸς δηλοῖ, καθάπερ ἐξηγήσατο ὁ Πλάτων, φανερόν· καὶ ὁ χρυσὸς ἄδεκτος ἰοῦ καὶ σήψεως· καὶ διὰ τοῦτο φέρει τῆς ἀπαθείας εἰκόνα. Πῶς δὲ ἐπὶ Κρόνου ἔζων οἱ τοιοῦτοι; Μάθοιμεν ἂν νοήσαντες, ὅτι τῆς νοερᾶς δοτήρ ἐστιν ὁ Κρόνος ζωῆς, κόρος ὢν τοῦ νοῦ, μᾶλλον δὲ κορὸς νοῦς καὶ καθαρός· τὸ γὰρ * κορὸν σημαίνει τὸ καθαρόν. Πάντες οὖν οἱ νοερῶς ζῶντες, Κρονίαν ἔχουσι πολιτείαν, καὶ διὰ τοῦτο λέγεται βασιλεύειν αὐτῶν ὁ Κρόνος, ὥσπερ ὁ Ζεὺς τῶν πολιτικῶς ζώντων, κατὰ τὴν ἀρίστην πολιτείαν τὴν πάντα κοινὰ τιθεμένην. Huc respexerunt Eustath. ad Il. O. p. 1012. 25., Κρόνος δὲ καὶ Ῥέα ὅτι εἰς χρόνον καὶ ὕλην τὴν ἀρχέγονον ἀλληγοροῦνται, δῆλον ἀφ' ὧν τὰ κατὰ κόσμον ὡς Ἑλληνικὸς λόγος ληρεῖ· ὥσπερ καὶ τὸ παρά τισι Κρόνον, τὸν κόρον ἤτοι νέον καὶ καθαρὸν νοῦν λέγεσθαι κατὰ ἀλληγορίαν ἠθικήν: et Jo. Lydus p. 25., qui tamen medica manu eget, Τὴν ἑβδόμην ἡμέραν Αἰγύπτιοι μὲν καὶ Χαλδαῖοι προσφωνοῦσι Φαίνοντι, οὕτω κατ' αὐτοὺς προσαγορευομένῳ ἀστέρι τῷ πάντων * ἀνωτάτῳ, ψύχοντι ἄκρως καὶ προσεχῶς ξηραίνοντι. Κρόνον δὲ αὐτὸν Ἕλλησιν ἔθος καλεῖν κατὰ μὲν θεολογίαν, κατὰ δὲ ἐτυμολογίαν * Διακορῆν οἱονεὶ πλήρη καὶ μεστὸν ἐτῶν, ἀντὶ τοῦ μακραίωνα. "Cod. Vat., Κατὰ μὲν θεολογίαν οἷα διακορῆ νοῦν, κατὰ δὲ ἐτυμολογίαν οἱονεὶ π. Idem ordo in Barb. Verba disposui, et διακορῆ νοῦν ex Barb. correxi, ubi bene διακορῆν, notato in margine mendoso διακονῆν οὖν. Mendæ origo: Διακορουν (ην)." Schow. Quod vir doctus edidit, id proculdubio mendosum est: post θεολογίαν aliquid deest, significans quid κατὰ θεολογίαν sit Κρόνος apud Græcos: percommode autem præbet Cod. Vat., Κατὰ μὲν θεολογίαν οἷα διακορῆ νοῦν. Locus hunc fere in modum refingendus est: Κρόνον δὲ αὐτὸν Ἕλλησιν ἔθος καλεῖν κατὰ μὲν θεολογίαν οἷα νέον καὶ κόρον (sive καθαρὸν) νοῦν, κατὰ δὲ ἐτυμολογίαν διακορῆν (i. e. satiatum, vide Nostrum in voce), οἱονεὶ πλήρη καὶ μεστὸν ἐτῶν, ἀντὶ τοῦ μακραίωνα. Jo. Diacon. in Hes. p. 277. a.: Ἀλλὰ ὁ Κρονίδης ἐλθὼν καὶ οἱ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι, δηλαδὴ ὁ τῆς μεγάλης βουλῆς τοῦ πατρὸς ἄγγελος, ἥν τινα καὶ διὰ τὸ ἀφανῆ εἶναι, καὶ ἄγνωστον τοῖς ἀγγέλοις, καὶ ἀπόκρυφον, ἀτρέστως ὁ λόγος κορὸν νοῦν ὀνομάζει, ἢ διὰ τὸ ἀκατάληπτον εἶναι τὴν ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γέννησιν, καὶ οἱ ἐκ τῆς Ῥέας γεννηθέντες καὶ τοῦ Κρόνου, τουτέστιν οἱ κατὰ χάριν υἱοθετηθέντες τῷ θεῷ, οἱ φθαρτοὶ μὲν καὶ ῥευστοὶ κατὰ τὴν οἰκείαν φύσιν, ἀθάνατοι δὲ καὶ θεοὶ χρηματίσαντες κατὰ χάριν· Κρόνον γὰρ νῦν τὸν πατέρα νομιστέον, κορὸν νοῦν ὄντα καὶ ἀκατάληπτον· τὴν γὰρ γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγήσεται; Et p. 278. a.: Ζῆνα δὲ Κρονίδην πατέρα ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τὸν μονογενῆ τοῦ θεοῦ υἱὸν ἀκουστέον. Οὗτος γὰρ, ὡς μὲν ζωῆς αἴτιος, Ζεὺς προσαγορεύεται, ὡς δὲ υἱὸς τοῦ θεοῦ, Κρονίδης καλεῖται. Κρόνον γὰρ, τὸν κόρον ἐκεῖνον νοῦν καὶ ἀφανῆ ἡμῖν καὶ ἀκατάληπτον οἰητέον, τὸν οὐκ ἔκ τινος οὐδὲ γεννητὸν, τὸν ἀγενεαλόγητον λέγω πατέρα· τίς γὰρ διηγήσεται τὴν γενεὰν αὐτοῦ; Ceterum articulus in Etym., qui verba modo citata sequitur, ut id obiter moneamus, depromtus est totus ex Schol. ad Hesiodi Th. p. 279., ubi sic legitur: Κρόνος εἴρηται ἀπὸ τοῦ κεραᾶν καὶ κιρνεῖν (lege, ut in Etym., τοῦ κρᾶν καὶ κιρνᾶν) ἕκαστα τῶν * γενεθλιωμάτων καὶ μῖξαι τὸ θῆλυ τῷ ἄῤῥενι. Χρύσιππος δέ φησιν, ὅτι ... καθύγρων ὄντων τῶν ὅλων, καὶ ὄμβρων καταφερομένων πολλῶν, τὴν τούτων ἔκκρισιν Κρόνον ὠνομᾶσθαι. Ἡ δὲ ἐκτομὴ αὐτοῦ οὕτως ἀναλύεται· ὅτι τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς μίξεως γενομένης (lege, ut in Sylburgii Etym., ὅτι τῆς τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς μ. γ., in edit. Ald. γῆς deest), ἐζωγονεῖτο (ἐζωογ.) πολλά· εἶτα τοῦ χρόνου (lege ex Etym., τοῦ Κρόνου, ἤτοι τοῦ χρόνου) ἕκαστα διακρίναντος, καὶ τὰ γεννηθέντα ἐκ τῆς πρὸς ἄλληλα μίξεως ζωογονοῦντος, ἐκτετμῆσθαι τὸν Οὐρανὸν εἴρηται. Ἄλλοι δέ φασι Κρόνον εἰρῆσθαι ὅτι πρῶτος θεῶν εἰς κρίσιν ἐπέβαλε· νομίζεται δὲ παῖς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, ὅτι ἐκ τῆς ἐπιτολῆς τῶν ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν (Etym. ὑπὸ γῆν καὶ ὑπὲρ γῆν) ἄστρων ὁ Κρόνος (leg. ut in Etym., ὁ χρόνος) γίνεται· διὰ γὰρ τούτου (leg. ut in Etym., τούτων) καὶ ἡμερονύκτιον, καὶ μῆνα, καὶ καιρὸν διορίζομεν. Καταπίνειν δὲ λέγεται τὰ τέκνα, ὅτι ὅσα διὰ χρόνου (Etym. χρόνον) γίνεται, τῷ χρόνῳ πάλιν συνδιαφθείρεται (Etym., συνδιατρίβεται. Φώτιος Πατριάρχης.) Jo. Diaconus, ut hoc quoque in transcursu liceat notare, Alleg. in Hesiodi Th. p. 267. a. med. de Sole et Luna loquens, Ἔνθεν τοι καὶ κοσμοκράτορας διὰ τοῦτο (Orphei Hymn. viii=vii. 11.) καὶ σημάντορας ἔργων (ibid. v. 10.) καὶ φερεσβίους, καὶ καρπίμους (v. 12.), καὶ * ἀστεράρχας (Hymn. ix=viii. 10., * Ἀστράρχη, τανύπεπλ', * ἑλικοδρόμε, πάνσοφε κούρη), καὶ δεσπότας κόσμου, καὶ πιστοὺς φύλακας, (viii=vii. 16., Δεῖκτα δικαιοσύνης, * φιλονάματε, δέσποτα κόσμου, * Πιστοφύλαξ, αἰεὶ πανυπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγὲ), καὶ * ῥιζωτῆρας (leg. * ῥοιζητῆρας) πυρόεντας (ibid. v. 6., ex Hermanni edit. Εὔδρομε, ῥοιζήτωρ, πυρόεις, φαιδρωπὲ, διφρευτὰ, sed forte melius Jo. Diaconus ῥοιζήτωρ et πυρόεις junxit), καὶ * ὡροτρόφους (v. 10.), καὶ χρόνου πατέρας ἀθανάτους (v. 13., χρόνου πάτερ, ἀθάνατε Ζεῦ) προσαγορεύει ὁ Ὀρφεὺς ἐν τοῖς * Θυμίοις (an Θυμιάμασι, ut in Orphicorum Hymnorum titulis, Θυμίαμα, ἄρωμα?) Ἀρώμασι. Σύγγραμμα δὲ τοῦτο * Ὀρφαϊκόν. Dubitamus autem, an a v. Ὀρφεὺς formari possit adject. Ὀρφαϊκός. Suid. * Ὀρφεία λύρα· τοῦ Ὀρφέως. In eodem Jo. Diacono p. 266. b. reperitur vox * ἀγαθοπάροχος, quam fortasse frustra alibi quæsiveris: Τῆς γὰρ ἀγαθοπαρόχου καὶ προετικῆς τῶν ὄντων καὶ πηγαίας χύσεως ἐρῶσί τε καὶ ἐφίενται τὰ πολλά.

(in Philoct. v. 391.): ad Il. Ξ. p. 978. 42., Τὸ δὲ τὴν Ἥραν ἐν δόμοις ὑπὸ Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος ἐκτραφῆναι, τὰς ἐκεῖθεν αἰνίττεται ἀναθυμιάσεις, αἳ καὶ αὐταὶ συμβάλλονταί τι τῷ ἀέρι, γεννηθέντι μὲν καθάπαξ ὑπὸ τῆς Ῥέας, ἤγουν ὑπὸ τῆς ἀρχεγόνου ὕλης, τῆς φερωνύμως ῥευστῆς, συγκροτουμένῳ δὲ ὡς ἑκάστοτε, καὶ οἷον τρεφομένῳ ταῖς τοιαύταις ἀναθυμιάσεσι—. Τὸ δὲ Ὠκεανὸν λέγεσθαι ἀπὸ τοῦ ὠκέως νάειν, ὥσπερ καὶ Ῥέαν, τὴν δ' αὐτὴν καὶ Ῥείην, ἀπὸ τοῦ ῥέειν, καθωμίληται.—Ἡ δὲ Ῥείη ἀναλογίαν ἔχει πρὸς τὴν παρὰ τῷ Ἡσιόδῳ Θείαν· ὡς γὰρ Θέα, Θείη ἐν Θεογονίᾳ, οὕτω καὶ Ῥέα, Ῥείη. Respexit ad Hesiodi Theog. v. 135., Θεῖάν τε, Ῥεῖάν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε, et v. 371., Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην, Ἠῶ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει, Ἀθανάτοις τε θεοῖς, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι, Γείναθ', ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι. Sic edidit Gaisford., sed in priore loco pro Θεῖαν lege Θείαν: et in Indice legitur "θεῖα, Theog. 371.," pro Θεία. In Orphei Fragm. viii. 23. p. 467. ex Proclo in Tim. L. v. p. 295. 30. scribitur Θείαν, at Θεῖαν reposuit Eschenbach., probante, ut videtur, Hermanno p. 469., Μνημοσύνην τε * βαθυπλόκαμον, Θεῖάν τε μάκαιραν. Idem tamen Hermannus in Indice habet Θείαν. Apollod. i. i. 3., Ῥέαν, Θέμιν, Μνημοσύνην, Φοίβην, Διώνην, Θείαν: et i. 2. 2., Ὑπερίονος δὲ καὶ Θείας (ἐγένοντο) Ἠὼς, Ἥλιος, Σελήνη. In Schol. ad Apollon. R. iv. 64. edito, ubi Hesiodi versus laudatur, est Θεία, (in Schol. ex Cod. Paris. Θεῖα), sicque citavit Ammonius v. Ἡμέρα p. 66. At in Etym. M. p. 449. 15. scribitur Θεῖα: Θεῖα σημαίνει τὴν μητέρα τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου· παρὰ τὴν θέαν, γέγονε θέεια, καὶ κατὰ συναίρεσιν θεῖα· καὶ γὰρ αὕτη ἐστὶν αἰτία τῆς θέας, καὶ τοῦ θεωρεῖν ἡμᾶς. Schol. ad Hesiodi Theog. p. 247. a., Θεῖαν· παρὰ τὸ θεωρεῖν τὰ παρόντα, ἢ παρὰ τὸ τρέχειν, ἢ τὴν θέσιν τοῦ παντὸς, τὴν ἀμετάθετον. Catull. lxiv. 43., Ille quoque eversus mons est, quem maximum in oris Progenies Thiæ clara supervehitur, Cum Medi peperere novum mare, cumque juventus Per medium classi barbara navit Atho. Hinc in Maximi Carmine de Electt. Luna dicitur κούρη * Θειαντίς: v. 6., Μή σε λάθῃ κούρης Θειάντιδος ὠκέα κύκλα Λοίγιον εἰς ἀρχὴν ἰχνευμένα θηρὸς ἐν αἴγλῃ: v. 94., Πάντα γὰρ ἤθεα καλὰ διασκίδνησι γυναικῶν Ταύρῳ ἐμβεβαυῖα Θεαντὶς * χρυσοέθειρα: v. 102. Εἰ δὲ τύχοι γλήνεσσι Νεμειήταο Λέοντος Θειαντὶς κούρη φορέουσ' * ἐριλαμπέτιν αἴγλην, pro quo in v. 113., Ἦν δέ γε δῖα θέα * Ὑπεριονὶς ἐν σταχύεσσιν Ἀστραίης κούρης εὐώπιδος αὐγάζηται: v. 527., Αὕτως δ' εἰαρινοῖσιν ἐν ἰχθύσιν ἐστὶ φερίστη Γειοπόνοις Θειαντὶς ὅτ' ὄμπνια ἔργα πέλωνται Δηοῦς * εὐωδεινόος εὐστεφέος τ' Ἰοβάκχου, ubi legendum videtur, Δηοῦς εὐώδινος ἐϋστεφέος τ' Ἰοβάκχου, ut in Nonno, quem citat Noster, εὐώδινος θαλάσσης, pro Fœcundi maris: et v. 539., Οἷς κούρη Θειαντὶς ἐναίσιμα ἔργα προφαίνει. Sed et * Θειαντιὰς idem usurpavit v. 402., Εἰ δὲ Ζηνὸς ἄνακτος ἢ ἀγνῆς Ἀφρογενείης Ἴχνια βαίνῃσιν * Θειαντιὰς * ἀγλαόφοιτος. Etiam * Θειαντίνη, ut in v. 191., Εἴ κεν συμφορέῃται ἀγαυῇ Θειαντῖνι, ubi leg. ἀγαυῇ Θειαντίνῃ, et v. 270., Θηλυτέρῃσι δὲ πάντα κακώτερα φαίνεται ἄστρα Ὅσσα διαστείχῃσιν ἀγαυὴ Θειαντίνη, et v. 595., εἰ δέ κεν ἄστρον Ὑδροχόου δίῃσιν ἀγαυὴ Θειαντίνη. Plura autem de Philolao vide ap. Bentl. Diss. de Phalar. p. 87=201. ed. Lips., Wyttenb. in Plat. Phædon. p. 130., Kiessling. ad Jamblich. de Pythag. V. s. 104. p. 222. s. 148. p. 310. et s. 199. p. 406. Ceterum quod Lydus dixit de decade Παντέλεια, et de monade Ἀπόλλων appellata, id firmari potest ex Incerto Auctore apud Jo. Stobæi Eclog. p. 22. ed. Heeren., Πυθαγόρας πλείστῃ σπουδῇ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς ἐχρήσατο, τάς τε τῶν ζώων γενέσεις ἀνῆγεν εἰς ἀριθμοὺς, καὶ τῶν ἀστέρων τὰς περιόδους. Ἔτι δὲ τοῖς θεοῖς ἀπεικάζων ἐπωνόμαζεν, ὡς * ἈΠΟΛΛΩΝΑ μὲν τὴν μονάδα οὖσαν, * ἌΡΤΕΜΙΝ δὲ τὴν δυάδα, τὴν δὲ ἑξάδα * ΓΑΜΟΝ καὶ * ἈΦΡΟΔΙΤΗΝ, τὴν δὲ ἑβδομάδα καὶ * ΚΑΙΡΟΝ καὶ * ἈΘΗΝΑΝ. ἈΣΦΑΛΙΟΝ δὲ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ τὴν ὀγδοάδα, καὶ τὴν δεκάδα * ΠΑΝΤΕΛΕΙΑΝ. "Neptuni Asphalii nomen explicat Plut. in Theseo Opp. i. p. 17. (Vol. i. p. 75. ed. Reisk.), Καὶ γὰρ Ποσειδῶνα τα s ὀγ[illegible]αις τιμῶσιν· ἡ γὰρ ὀγδοὰς, κύβος ἀπ' ἀρτίου

A πρῶτος οὖσα, καὶ τοῦ πρώτου τετραγώνου διπλασία, τὸ μόνιμον καὶ δυσκίνητον οἰκεῖον ἔχει τῆς τοῦ Θεοῦ δυνάμεως, ὃν Ἀσφάλιον καὶ Γαιήοχον προσονομάζομεν. Emendandus hinc Anatolius in Theol. Arithm. p. 56., qui ἡ ὀγδοὰς, inquit, * ἈΣΦΑΛΕΙΑ καλεῖται, quod recepit quoque Meurs. in Denar. Pyth., sed leg. Ἀσφάλιος, nempe Neptunus." Heeren. Quod vero Lydus de heptade Ἀμήτωρ dicta tradidit, id alibi non legitur. Idem Lydus p. 16., Ὀρφεὺς δὲ τὸν ἕνα ἀριθμὸν * ἈΓΥΙΕΑ καλεῖ, τουτέστιν ἀμερῆ, οὐδὲν γὰρ τῶν μερῶν τοῦ ἀριθμοῦ περὶ αὐτὸν, οὐχ ἡμιόλιον, οὐκ ἐπίτριτον, τέλειος ἐπεὶ ὅλος, διαφέρει δὲ μονὰς ἑνὸς, ᾗ διαφέρει ἀρχέτυπον εἰκόνος· παράδειγμα μὲν γὰρ ἡ μονὰς, μίμημα δὲ μονάδος ἕν. Quod hic tradit Lydus, an alibi legatur, dubitamus. Ἀγυιεὺς enim, teste Nicomacho apud Photium, cujus verba citavit Meurs. l. c. p. 66. a., ἡ * ἐννὰς Pythagoricis Orphei sectatoribus, appellabatur. Idem Lydus p. 18., Μεγίστη δὲ ἡ τῆς τριάδος καὶ κατ' αἴσθησιν δύναμις, ὁ γὰρ κατ' αὐτὴν ἀριθμὸς τοῖς γενητοῖς ἐπιδέδωκε B γένεσιν, αὔξησιν, τροφὴν, καὶ οὐχ ἁπλῶς εἴρηται, Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, (Hom. Il. O. v. 189.)· τριῶν ὄντων καὶ αὐτῶν τῶν οὐρανίων σωμάτων, τοῦ τε αἰθερώδους, * ἀστρώδους τε, καὶ λιθώδους· Καὶ τῶν περιττῶν ἀριθμῶν ἀρχὴ ἡ τριὰς, ὅθεν καὶ ἰδικὸς ἀριθμὸς ὁ τρίτος καλεῖται, μερισμὸν ἢ διαίρεσιν οὐκ ἐπιδεχόμενος· ὅτι πάντων ἄρχει τῶν ἀριθμῶν ἡ τριὰς, ως ἀρχὴ τυγχάνουσα τῶν περιττῶν πάντων, πληρούντων καὶ μηδέποτε λειπομένων. Καὶ τρεῖς πρῶται κατ' Ὀρφέα ἐξεβλάστησαν ἀρχαὶ, νὺξ, καὶ γῆ, καὶ οὐρανός. Et p. 25., Καὶ ἄλλος φησίν· Ὁ ἓξ ἀριθμὸς * ψυχογονικός ἐστιν ἀπὸ ἑξάδος * ἐπιπεδούμενος τῇ τοῦ παντὸς σφαίρᾳ, καὶ τὰ ἐναντία δὲ κατακεράννυσιν, εἰς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν ἄγει, ἔπειτα δὲ ὑγείαν μὲν ἐμποιῶν τοῖς σώμασι, συμφωνίαν δὲ ἐν λύρᾳ καὶ μουσικῇ, καὶ ἀρετὴν ἐν ψυχῇ, καὶ ἐν πόλει εὐθηνίαν, ἔν τε τῷ παντὶ πρόνοιαν. (Locus hic sumtus esse videtur ex Philolao de Numeris Pythag.) Ὅθεν καὶ Ὀρφεὺς περὶ ἑξάδος ταῦτα φησί· Ἴλαθι κύδιμ' ἀριθμὲ, πάτερ μακάρων τε καὶ ἀνδρῶν, ita scripsit Schowius pro vitioso πάτερ μακαρίων, πάτερ ἀνδρῶν, quod ambo C codices exhibent: huc refer Proclum in libro Θεολογούμενα Ἀριθμητικὰ p. 37. fin., Τὴν ἑξάδα * ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΝ προσηγόρευον οἱ * Πυθαγορικοὶ κατακολουθοῦντες Ὀρφεῖ: vide Meurs. l. c. p. 49. e. Hinc autem haud parum constat Orpheum præter libros a Suida enumeratos et Περὶ Ἀριθμῶν scripsisse. Tali ex libello depromtus [illegible]e videtur locus (Fragm. xxxvi. p. 493. ed. Hermann.) ad quem respexit Proclus ad Hesiodi Dies p. 168. b. fin., Καὶ ὁ μὴν ἐν αὐτῇ (τῇ ἀρχῇ, primo mensis die) παρ' Ὀρφεῖ προσαγορεύεται * ΜΟΝΟΚΕΡΩΣ * ΜΟΣΧΟΣ· ἁπλῶς μὲν γὰρ ὁ μὴν ὡς γενέσεως ἐργάτης λέγεται βοῦς, ὡς δὲ πρώτην ἔχων τότε τῆς οἰκείας οὐσίας τὴν ἔκφασιν (leg. ἔκφυσιν), μόσχος, καὶ διὰ τὸ μοναδικὸν, μονόκερως: et Jo. Protospatharius ibid. p. 182. b. med., Ὁ δὲ μὴν παρ' Ὀρφεῖ μόσχος μονόκερως ὀνομάζεται, καὶ μόσχος μὲν, ὡς πρώτην ἔχων τῇ νέᾳ τὴν ἔκφυσιν, μονόκερως δὲ διὰ τὸ μοναδικὸν αὐτοῦ. Sed, cum uterque scriptor de Hesiodi Diebus loquitur, suspicio inde oritur eos hæc ex Orphei Diebus exscripsisse, ut putabat Car. D Gotthold. Lenz., Comment. de Fragmentis Orphicis ad Astronomiam et Agrorum Culturam spectantibus Goett. 1789. 12., qui, his ejusdem Orphei versibus ex Jo. Tzetza ad Hesiodi Dies p. 170. b. allatis, Πρῶτον μὲν πρώτῳ ἐνὶ ἤματι φαίνεται Ἄρης, Μήνη δ' εἰς τ' Ἄρην ἐπιτέλλεται· ἴσχεο δ' ἔργων. Τὴν δὲ γὰρ ἐξανύσασα φύσιν δίκερων ἀναφαίνει. Αὐτὰρ ἐπὴν τρίτον ἦμαρ ἀπόπροθεν ἠελίοιο, Πᾶσιν ἐπιχθονίοισι φυτοσπόρον αἰτίη ἀλκῆς. Τετράδι δ' αὐξομένη πολυφεγγέα λαμπάδα τείνει, p. 30. scribit:—"Recte Gesner. h. l. difficultatem movit, an et cur primus uniuscujusque mensis dies Marti assignetur, incertus. Scaliger Emend. Temp. L. i. p. 10., qui eandem sensit, conjectura Orpheo suppetias ferre studuit, Πρῶτα μὲν εἰ πρώτῳ ἐνὶ ἤματι φαίνεται Ἄρης, Μήνη δ' ἐς τ' Ἄρην κ. τ. λ., quæ ita Prolegg. p. 47. interpretatur, Si neomenia κατὰ σελήνην inciderit in diem Martis, i. e. feriam tertiam, abstinendum ab opere. Cui quo minus concedam, hac una ratione me impediri fateor, quod mihi Orpheus universe unius cujuslibet mensis

dies triginta deinceps enumerasse, nulla ejus, quod neomenia in hunc illumve diem inciderit, ratione habita, videtur. Potest alicui forte Ἄρης corruptum videri, inprimis cum ed. Trinc. ἄρσως ostendat, voc. monstrum, quod in μόσχος transmutandum dixeris. Primus enim mensis dies Orpheo μόσχος dictus. Sed vel sic in v. 2., Μήνη δ' εἰς τ' Ἄρην (ed. Tr. ὥστ' ἀρέεῖν) ἐπιτέλλεται, hæremus. Desiderabam tamen h. l. mensis incipientis epitheton, inductus auctoritate Procli (l. c.) V. 3. ed. Tr. (et Noster Poes. Philos. p. 96.) rectius, Τὴν δὲ * παρεξανύσασα. Scaliger versum ita constituit, Τὸν δὲ (Ἄρην) παρεξανύσασα φύσιν δίκερων ἀναφαίνει, i. Martem vero ubi Luna superavit, naturam bicornem ostendit, seu, Se δίκερων conspiciendam præbet. V. 4. s. ex Scal. conjectura, Ἡ τὰς ἐπὶ τρίτον ἦμαρ ἀπόπροθεν ἠελίοιο Πᾶσιν ε. φ. α. α., Tertio die Luna jam a sole recedere incipit." At, ut hæc omnia, notante Hermanno, pertinent ad Maximum Περὶ Καταρχῶν, sic illa, Μονόκερως μόσχος, nominus ad deperditam quandam ejusdem libelli partem referamus, aut ad Orphei Thracii, vel si magis placeat Lenzii (p. 6—8.) sententia, ad Alexandrini poetæ, sub Orphei nomine latentis, carmen de Agrorum Cultu, prohibet, quod neque in Maximi versibus, in Fabricii Biblioth. Gr. T. viii. p. 414=48. ed. pr. editis, neque in Fragmentis Orphicis ad agrorum culturam pertinentibus, quæ Lenzius diligenter et docte collegit atque illustravit, mysticæ illius theologiæ de numerorum potestatibus, ut μονόκερως μόσχος de primo mensis die, κλαδοῦχος de decade, et ἀγυιεὺς de monade, vestigia appareant. Atque hac una de causa rectissime dubitabat Lenz. p. 32., "an vocabula Orphica, quæ ex Epigene apud Clem. Alex. Strom. v. (p. 244=675.) profert Eschenbach. p. 74 ex his ipsis, quæ tractavit, Ἔργοις καὶ Ἡμέραις excerpta sint, id quod argumenti affinitas suadere videatur." Locus est:—Οὐχὶ καὶ Ἐπιγένης ἐν τῷ Περὶ τῆς Ὀρφέως Ποιήσεως, τὰ ἰδιάζοντα παρ' Ὀρφεῖ ἐκτιθέμενος, φησί; * ΚΕΡΚΙΣΙ * ΚΑΜΠΥΛΟΧΡΩΣΙ, τοῖς ἀρότροις μηνύεσθαι· * ΣΤΗΜΟΣΙ δὲ τοῖς αὔλαξι· * ΜΙΤΟΝ δὲ τὸ σπέρμα ἀλληγορεῖσθαι· καὶ * ΔΑΚΡΥΑ Διὸς τὸν ὄμβρον δηλοῦν· * ΜΟΙΡΑΣ τε αὖ, τὰ μέρη τῆς σελήνης, τριακάδα[1] καὶ πεντηκαιδεκάτην καὶ νουμηνίαν· διὸ καὶ * ΛΕΥΚΟΣΤΟΛΟΥΣ αὐτὰς καλεῖν τὸν Ὀρφέα, φωτὸς οὔσας μέρη. Πάλιν, * ἌΝΘΙΟΝ μὲν, τὸ ἔαρ, διὰ τὴν φύσιν· * ἈΡΓΙΔΑ δὲ, τὴν νύκτα, διὰ τὴν ἀνάπαυσιν· καὶ * ΓΟΡΓΟΝΙΟΝ τὴν σελήνην, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ πρόσωπον· * ἈΦΡΟΔΙΤΗΝ τε, τὸν καιρὸν, καθ' ὃν δεῖ σπείρειν, λέγεσθαι παρὰ τῷ θεολόγῳ. Τοιαῦτα καὶ οἱ * Πυθαγόριοι (vox contra analogiam formata, scribe vel Πυθαγορικοὶ, vel Πυθαγόρειοι, Schæf. in Mss. citat Thom. M. p. 766., Toup. Emendd. ii. p. 124., et Kœn. ad Gregor. Cor. p. 27.) ἠνίσσοντο. ΦΕΡΣΕΦΟΝΗΣ μὲν * ΚΥΝΑΣ τοὺς πλανήτας· ΚΡΟΝΟΥ δὲ * ΔΑΚΡΥΟΝ, τὴν θάλασσαν ἀλληγοροῦντες· καὶ μυρία ἐπὶ μυρίοις εὕροιμεν ἂν ὑπό τε φιλοσόφων, ὑπό τε ποιητῶν αἰνιγματωδῶς εἰρημένα. "Quæ omnia poterant sane in Opp. atque Diebus occurrere, sed dubitem tamen, an inde ducta sint, cum in iis quidem, quæ supersunt, fragmentis nec vola nec vestigium harum formularum Orphicarum deprehendatur. Forte locus potius his ῥήσεσιν in Orphei Onomastico erat, licet in eo deorum tantum nomina comprehensa fuisse Eschenbach. existimet." Lenz. l. c.] "ΜΕΣΟΚΡΑΝΟΝ, ου, τὸ, Media capitis seu "cranii pars, Vertex. Scribit enim J. Poll. ii. (39.) "τὸ ἔγκοιλον τοῦ κρανίου vocari κορυφὴν, quod et "μεσόκρανον nominari in Orphicis carminibus." H. St. Thes. Ind. [Pro ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ὀνομάζεται μέτροις Seberi et Jungerm. Mss. habent, τινὲς ὠνομάκασιν. Proclus in Tim. L. v. p. 293. 21., Τὴν ἕνωσιν καὶ συμπλοκὴν τῶν δυνάμεων ἀδιαίρετον—εἰώθασι * ΓΑΜΟΝ οἱ θεολόγοι προσαγορεύειν—καθ' ἃ φησιν ὁ θεολόγος. ΠΡΩΤΗΝ γὰρ * ΝΥΜΦΗΝ ἀποκαλεῖ τὴν γῆν, καὶ ΠΡΩΤΙΣΤΟΝ ΓΑΜΟΝ τὴν ἕνωσιν αὐτῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν κ. τ. λ. Idem ibid. L. i. p. 35. 27., Οἱ θεολόγοι τὴν ἡλιακὴν πρόνοιαν καὶ εἰς τὰ θνητὰ διὰ τῶν * ΔΑΚΡΥΩΝ (allegoriam fabulæ Phaethontis persequitur) σημαίνουσι· Δάκρυα μὲν σέθεν ἐστὶ πολυτλήτων γένος ἀνδρῶν. Tzetzes ad Lycophr. v. 523.: Κοιράνῳ * ψευδωμότῃ—κακῶς εἶπε κοιράνῳ, ὀφείλων εἰπεῖν τυράννῳ, ἢ βασιλεῖ· κοίρανος γὰρ ὁ διατάκτωρ λέγεται. Τύραννος δὲ, ὁ βιαίως μοναρχήσας. Βασιλεὺς δὲ, ὁ * ἐννόμως καὶ δικαίως κρατῶν. Δείκνυσι δὲ καὶ Ὀρφεὺς τὴν τούτων διαφορὰν, οὑτωσὶ λέγων ἐν ταῖς * Δωδεκαετηρίσιν· Ἔσται δ' αὖ τὶς (" pro αὖτις Vitt. 2 et 3. cum Seb." Müller, αὖτις edidit Hermann. ad Orph. Fragmm. p. 493.) ἀνὴρ, ἢ ΚΟΙΡΑΝΟΣ, ἠὲ ΤΥΡΑΝΝΟΣ, Ἢ ΒΑΣΙΛΕΥΣ, ὃς τῆμος ἐς οὐρανὸν ἵξεται αἰπύν. Judice Hermanno hi versus Maximi sunt ex ea parte carminis, quæ periit. "Scaliger Emend. Temp. Prolegg. p. 5. apotelesma cujusdam genethliaci esse censet, consulti super genesi alicujus, quem regem aut dynastam cet. fore respondet. V. 2. qui aliquando in cœlum elevabitur, i. e. quem fortuna ad summum fastigium evehet. Maneth. iii. 67., Ἐξαπίνης δ' ἔσφηλεν, ἐς οὐρανὸν αἰπὺν ἀείρας, Δειλαίους φῶτας ποτὶ Τάρταρον ἠερόεντα. Ceterum antiquiore ævo promiscuus erat vocum τύραννος, βασιλεὺς etc. usus." Lenz. l. c. p. 37.] "ΔΡΥ-"ΚΑΡΠΑ, τὰ, eadem quæ ἀκρόδρυα, i. e. οἱ τῆς "* τροφοφόρου δρυὸς καρποί. Intellige autem δρυὸς "nomine non quercum solum, sed alias etiam in "genere arbores fructuosas. Eustath." H. St. Thes. Ind. [Locus est, ad Il. Ω. p. 773. 48.: Μῆλα δὲ, ἀκρόδρυα λέγει ἐκ μέρους, ἤτοι ἐξ ἑνὸς καρποῦ τοῦ μήλου τοῦ καλοῦ καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀγλαοῦ· καθὰ καὶ ἀκρόδρυα καὶ δρύκαρπα, ἐξ ἑνὸς δένδρου τῆς παλαιγόνου τροφοφόρου δρυός. Idem ad Od. K. p. 1652. 16.: Δρυμὰ δὲ καὶ ὕλη, ταυτὰ ἐκ παραλλήλου. Ἔστι δὲ δρυμὰ ἡ * συνδενδρία, ὡς ἀπὸ δρυὸς, ὅθεν καὶ δρυοκολάπτης, ὁ πᾶν ξύλον κολάπτων, καὶ δρύκαρπα, οὐ τὰ ἐκ δρυὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἑτέρων δένδρων: et ad Od. M. p. 1726. 4.: Ὅτι δὲ τίμιον ἡ δρῦς ἦν ποτε ὡς παλαιά τις ἀνθρώπων τιθήνη, ἐκ πολλῶν δῆλον, ὧν τινα καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα εἴρηται. Δρῦς τε γὰρ ἐκεῖθεν, ἅπαν ξύλον ὡς ἀπὸ μέρους ἀξίου λόγου, καὶ δρύκαρπα, οἱ τῶν ξύλων καρποί. Vide infra Ἀκρόδρυα. Respicitur ad Lycophr. v. 83., Φηγὸν δὲ, καὶ δρύκαρπα, καὶ γλυκὺν βότρυν Φάλαι τε καὶ δελφῖνες, αἵ τ', ἐπ' ἀρσένων, Φέρβοντο φῶκαι, λέκτρα * θουρῶσαι βροτῶν, ubi Tzetzes: Δρύκαρπα· πᾶσαν ὀπώραν, ὥς πού φησιν ἐν ταῖς Δωδεκαετηρίσιν Ὀρφεύς· Βάλλειν ἔρνεά τε πάν

[1] De die τριακὰς dicto plurima jam supra diximus, sed pauca quædam hoc loco dicenda restant. "Græci dicunt simpliciter ἡ τριακὰς, nunquam, quod meminerim, ἡ τριακὰς ἡμέρα." Schæf. ad Gregor. Cor. p. 493. Plene sic dixisse videtur Jo. Lydus de Mens. p. 7., Ἐπὶ δὲ Ῥωμύλου ὁρίζεται (ὁ ἐνιαυτὸς) δεκαμηνιαῖος, τῶν μὲν ὑπὲρ τριετάτης ἡμέρας πολλῷ, τῶν δὲ ἐλάττονας λαχόντων μηνῶν· οὔπω γὰρ ἀπὸ τῆς ἡλίου κινήσεως ἐφυσιολογεῖτο αὐτοῖς τὸ τοῦ χρόνου διάστημα. "Legendum, τῶν μὲν ὑπὲρ τριακάδος ἡ." Schow. Sed forte ex Schæferi canone tutius reposueris, τριακοστῆς, quod facilius quam τριακάδος in τριετάτης librariorum incuria transire potuit. Hesych. Τριακάς· ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνός. J. Poll. viii. 146., Προθέσεις, ἐκφοραὶ, τρίτα, ἔννατα, τριακάδες, ἐναγίσματα, χοαὶ, τὰ νενομισμένα: iii. 102., Προθέσεις, ἐκφοραὶ, ἔννατα, τριακάδες, γενέσια, νεκύσια: i. 66., Ἰδίως (δὲ, addendum ex Jungerm. Mss.) παρ' Ἀθηναίοις καλοῦνται τριακάδες ἐπὶ τῶν τετελευτηκότων. "Est et proverbium, * Τὰς ἐν ᾅδου τριακάδας, quod Erasmus (Chil. ii. Cent. ix. Adag. 39. p. 599.) vertit, Qui apud Inferos sunt terniones. Verum hoc adagium male vertisse, male cepisse Desiderium ait Lipsius ad Lib. de Constantia i. 19., ubi ipse sic reddit, Tricesimas quæ in Orco." Jungermann. Suidas: Τὰς ἐν ᾅδου τριακάδας· ἐπὶ τῶν περιέργων, καὶ τὰ ἀποκεκρυμμένα ζητούντων γινώσκειν. "Vat. Prov. iv. 16." G. Wakef. in Mss. "Tricesimus cujusque mensis dies non tantum Diis Manibus, sed et Diis inferis sacer erat, atque appellabatur Τριακὰς, vel Τριακάδες, uti discimus ab Harpocr. v. Τριακὰς, quem eleganter et, ut putamus, vere emendat T. Hemstern. (l. c.), Τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ τριακὰς ἡμέρα (i. e. ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνὸς) διὰ τὴν Ἑκάτην. Igitur, quum jam haberetur judicium de vindicanda nece cæsi, solemne jusjurandum præstabatur illo die, qui et Manibus defuncti et Eumenidibus cum reliquis Inferis erat sacer. Atque has τριακάδας Orator (contra Aristocr. p. 642. 19. Reisk.) vocat τὰς ἡμέρας, αἷς προσήκει, euphemismo simili aliis, quos in ejusmodi argumento memorat J. Poll. viii. 25., Εἴποις δ' ἂν καὶ φιλόδικόν τινα, καὶ ἔνδικον, οὐ μόνον ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ ἡμέραν, ἐν ᾗ δικάζουσι· τὸ γὰρ ἄδικον εἰπεῖν, ἐν ᾗ μὴ δικάζουσι, βιαιότερον. Quanto βιαιότερον fuisset, si ipsas τριακάδας Demosth. memorasset. Atque hanc, quam conjectura ducti facimus, interpretationem, æquis rerum arbitris placituram speramus." Jo. Luzac. Exercit. Acad. Spec. iii. p. 175., a Schæf. in Mss. citatus.

τα, τά τε δρυὸς ἄκρα. " Vitt. 2. et 3. Βάλλειν ἐννέα πάντας τά τε δρυὸς λέγεται. Vit. 1. et Ciz. Βάλλειν ἔρνεά τε πάντα, τά τε δρυὸς, omisso cum Seoast. λέγεται. Phavor. ad Δρύκαρπα sic, Πᾶσαν ὀπώραν λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, λέγεται δὲ καὶ τὰ δρυὸς ἄκρα, ἤγουν ἀκρόδρυα. Forsan exciderunt ultima, ἤγουν ἀκρόδρυα, e scholiis Tzetzarum. Thryllit. ut versus quodammodo sibi constet, ita legit, Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγονται." Müller. Has difficultates tollit Maximi carmen, ubi v. 490. legitur, ut in Tzetzæ legi debet scholiis, Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγονται. Imo Tzetzes ipse sic ex Orpheo versum affert in Chil. iv. 128. " Λέγεσθαι apud Tzetzen rectum est, et convenit cum βάλλειν," inquit Gesner. Imo sensus flagitat λέγονται, quod a nominativo τὰ pendet, cum βάλλειν ad præcedentia referendum sit; in Maximo enim sic legitur, Ἀστραίη κούρη δὲ πέλει πρὸς ἅπαντα φερίστη Σπέρματα, καὶ δὲ φυτοῖσιν * ἐναίσιον, ἔν τε βόθροισιν Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγονται, ubi pro ἐναίσιον lege ἐναίσιμος, ut in v. 518., Αὔτως δ' αἰγοκερῆα διαστείχουσα σελήνη Μήλοισιν σύμπασιν ἐναίσιμος ἠδὲ φερίστη, Εἶκεν ἄγοις ἑτέρην χώρην * ἐριαχθέα ποίμνην. Quod vero ad Phavorini locum attinet, verba, ἤγουν ἀκρόδρυα, eum non in Tzetzæ scholiorum exemplari, quo usus erat, reperisse, sed ipsum ex suo addidisse, valde ei probabile videbitur, qui bene secum reputarit quæ scripsit Noster supra p. 23. a., quæque nos notavimus paulo ante p. 22. not. 5. de similibus Phavorini interpolationibus. " Hoc versu," ait Gesner., " non tam δρύκαρπα, nomen, quam ἀκρόδρυα declarari, attendentibus apertum est." Mirum sane est, viros doctos, in quibus est et Wesseling. Probab. xvii. p. 136., nihil in hoc versu suspectum habuisse, cum ex Tzetzæ verbis haud parum constet ipsum aliam reperisse lectionem, atque eam, quæ hodie in ejus Scholiis reperitur: Δρύκαρπα· πᾶσαν ὀπώραν, ὥς πού φησιν ἐν ταῖς Δωδεκατηρίσιν Ὀρφεύς· Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγονται. Si, ut ex Tzetzæ verbis recte colligi potest, Orpheus eandem cum Lycophrone dictionem usurpasset, Tzetzes in ejus Libro proculdubio non legerat τά τε δρυὸς ἄκρα, sed τά τε δρύκαρπα, vel potius * δρυόκαρπα. Sed audiamus Lenz. l. c. p. 21.: " Tzetz. Chil. iv. 128., Μέμνηται ταύτης (τῆς Ἠριγόνης) καὶ Ὀρφεὺς ἐν Γεωργίᾳ γράφων· Ἀστραίη κούρη δὲ πέλει πρὸς ὅπαντα φερίστη Σπέρματα, καὶ δὲ φυτοῖσιν ἐναίσιμος (Maxim. ἐναίσιον), ἔν τε βόθροισι (vulgo prima syllaba in βόθρος intenditur, cf. Il. P. v. 58. Od. K. v. 517., malim igitur, ἐν δέ τε βόθροις) Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγονται, Οἴνας δ' ἐξαλέασθαι, ἐπεὶ στυγέει περίαλλα (Maxim. περὶ ἄλλα, vide Hermann. de Hiatu ad Orphei calcem p. 749.) Ἰκαρίου κούρη ληνοὺς (Maxim. ἐλινοῦς), Μνωομένη ὅσα λυγρὰ Διωνύσοιο ἕκητι Ἀκταῖοι μήσαντο, μέθῃ δεδμημένοι αἰνῇ, Ἰκάριον, καί μιν (Max. μὴν) στυφελαῖς κορύνῃσι δαΐξαν (Max. στυφελαῖς κορύναις ἐδάϊξαν), Σφαλλόμενοι δώροισι * χοροιμανέοιο Βάκχοιο. Respexit Orphei locum Tzetzes, ad Hesiodi Opp. 570. p. 130. b. Vers. 9., metrum jugulatur, sed salutem affert lectio Steph. Poes. Philos. (p. 97.) χοροιμανέοιο Ἰάκχου. (Idem Steph. in notis ibid. p. 219. rescribit * χοροιμανέοντος.) Nec spernenda est lectio Max. v. 496., χοροιμαινέος (in ed. 1729., qua utimur, est χοροιμανέως) Ἰοβάκχου. (Vide Hermanni Diss. de Productionibus ob Cæsuram, ad Orphei calcem p. 703. et 715.) Bacchus χοροιμανὴς i. τερπόμενος χοροῖς, qui choreas amat. Μανία in compositis nimium alicujus rei studium innuit, Chrysippo apud Athen. xi. p. 464. multis exemplis confirmante. Cf. Toup. Opusc. in Suid. P. ii. p. 7. s. Lips., Beck. Aristoph. Av. v. 1096. (Orphei Hymn. lii=li. de Τριετηρικῷ, Ὀμάδιε, σκηπτοῦχε, χοροιμανὲς, ἡγέτα κώμων, Βακχεῦ, ἁγίας τριετηρίδας ἀμφὶ γαληνάς.) Vers. 3. singulatim a Tzetz. ad Lycophr. 83. laudatur: Δρύκαρπα· πᾶσαν ὀπώραν, ὥς που φησὶν ἐν ταῖς Δωδεκαετηρίσιν Ὀρφεύς· Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τὰ δὲ (imo in omnibus Codd. τά τε) δρυὸς ἄκρα λέγεσθαι. Quod Tzetza h. v. e Dodecæteride laudat, Eschenbachium p. 167. impulisse videtur, ut totum fragmentum Δωδεκαετηρίσι vindicaret. Sed fides Tzetzæ habenda, qui l. l. totam sectionem ex Orphei Γεωργίᾳ attulit, ac potuit facile unus ex his similisve versus in Dodecæteride iterum occurrere. Nam in alio verborum nexu ibi versum lectum esse, vel inde apparere videtur, quod δρυὸς ἄκρα λέγεσθαι, non λέγονται, inde excitatur. (Mss. ibi præbere λέγεται, non λέγεσθαι, quæ Gesneri est emendatio, supra docuimus.) Sed in eo Tzetzes hallucinatus esse videri possit, quod voc. δρύκαρπα de omnis generis fructibus Lycophroni dictum exemplo Orphei illustravit, in quo tamen non δρύκαρπα, sed δρυὸς ἄκρα occurrunt. Cf. Gesner. Fr. p. 397. Invenerat autem forsan in libro suo, Τὰ δὲ (imo Τά τε) δρυόκαρπα λέγεσθαι. Cum tamen in Orphei Ἔργοις (et Maximi Carmine) idem versus δρυὸς ἄκρα præ se ferat, mutari quidquam nolim, sed Tzetzam ad Lycoph. exemplo Orphei usum esse censeo, ut vim τοῦ δρῦς declararet. Np. in δρύκαρπα, eodem modo ut in δρυὸς ἄκρα, omne genus arborum sub voc. δρῦς contineri. Δρυὸς ἄκρα i. q. vulgare ἀκρόδρυα. Etym. M. v. Δρύϊνος: Ἐκάλουν ἀκρόδρυα οὐ μόνον βαλάνους, ἀλλὰ παντὸς φυτοῦ καρπὸν ἐδώδιμον. Cf. Albert. ad Hes. h. v. Spanh. ad Callim. Del. v. 83. Scilicet ὀπώρα et ἀκρόδρυα antiquioribus promiscue dicta, serioribus R. R. scriptoribus ὀπώρα, Poma, ἀκρόδρυα, Nuces s. fructus putamen lignosum habentes vocantur: v. Niclas. ad Geopon. x. 74. 1." Vide eund. Lenz. de Personati Orphei Ἔργοις καὶ Ἡμέραις, in Commentt. Philolog., editis a G. A. Ruperti et H. Schlichthorst Vol. i. Bremæ 1794. 12. p. 107., ubi p. 133. scribit:—" Traxisse videtur mensis principium epitheta μονόκερως μόσχος, (de quibus supra egimus,) a Luna, quam sibi μόσχοις vectam fingebant v. c. Dionys. Hymn. in Apoll. 21—3. in Brunckii Anal. ii. 254., Γλαυκὰ δὲ πάροιθε σελάνα Χορὸν * Ὥριον [1] ἀγεμονεύει, Λευκῶν ὑπὸ σύρμασι μόσχων. Meminit etiam ταυροπόλοιο σελήνης Tzetzes Antehom. v. 201." " Luna bigis vecta apud Callim. H. in Dian. v. 140. sq. Juvencis vehitur apud Auson. Epist. v. 3., Tertia fissipedes renovavit Luna juvencas. Fulgentius Mythol. L. i. p. 24. ed. Munk., Astrigeroque nitens diademate Luna bicornis Bullatum bijugis conscendet æthera tauris, ubi vide Muncker." Jacobs. ad Anthol. T. ix. p. 250. " Adhæsisse Ἔργοις καὶ Ἡμέραις e probabili Eschenbachii p. 176—8. conjectura olim libellus Orphei videtur, * Ἀμοκοπία Suidæ dictus, depravata voce in * Ἀμνοκοπία mutanda, qui, cum de rei pecuariæ cura s. pastorali scientia præcepisse videatur, post Opp. et Dies locum utique habere potuit. Sed de his nihil cum fiducia pronunciare licet, cum præter titulum nulla libelli λείψανα adsint. Fuere olim, auctore Proclo ad Ἡμ. 828. p. 180. b., qui simili conjectura in calce Hesiodeorum Dierum carmen * Ὀρνιθομαντείαν inscriptum collocarent." Lenzii Commentatio p. 33. Teste eodem Suida Orpheus libros scripsit, quibus tituli fuerunt * Ἱεροστολικά· * Νεοτευκτικά· Περὶ Λίθων Γλυφῆς ἥτις * Ὀγδοακοντάλιθος ἐπιγράφεται· * Θυηπολικόν· * Ὠοθυτικὰ ἢ * Ὠοσκοπικά, * ἐπικῶς (Olympiodor. Comment. Ms. in Phædonem apud Hermann. ad Orph. p. 509., Καὶ μὴν ἐν τοῖς * Ὀρφικοῖς ἐν τῷ μυθευομένῳ ᾠῷ, τὰς τρεῖς ἐκφανῆναι μονάδας φησίν)· et * Καταζωστικόν. Porro idem Suidas: Ὀρφεύς· Κροτωνιάτης, ἐποποιὸς, ὃν Πεισιστράτῳ συνεῖναι τῷ τυράννῳ Ἀσκληπιάδης φησὶν ἐν τῷ ἕκτῳ βιβλίῳ τῶν Γραμματικῶν. * Δεκαετηρίαν, Ἀργοναυτικὰ, καὶ ἄλλα τινά. " Lambecius, Fabricio non obloquente, * Δωδεκαετηρίαν inde facit, intelligitque Dodecæteridem." Wesseling. Probab. c. xvii. p. 138. " Δωδεκατηρὶς, et Carmen Orphei Περὶ Σεισμῶν unice in astrologorum decretis et hariolationibus versantur. Similes hujus farinæ libelli, ut

[1] " Quid sit χόρος Ὥριος, non plane perspicio. An sic vocantur stellæ, quia tempora anni moderari et temperare putantur? An ὥριον [illegible] positum, pulchrum, fulgentem chorum significat? De Orione cogitavit Sneedorf.; sed hic est Ὠρίων, non Ὥριον. Nec video, quomodo verborum syntaxis ejusmodi interpretationem ferre possit." Jacobs. F. l. ἱερὸν pro Ὥριον.

Manethonis et aliorum, ad astrologiam judiciariam pertinentes, e schola Alexandr., tanquam ex equo Trojano, prodiere complures. Dodecæteris fuit genethliaca xii. annorum periodus, e qua, quæ hominis alicujus essent fata futura, tuto mathematici colligerent. Locus classicus est apud Censor. de Die Nat. xviii. 7. Cf. Scalig. Emend. Temp. 2. p. 100. ed. 1629." Lenz. l. c. p. 36. In transitu notare nobis liceat vocem * Λιβανομάννα, quæ legitur in titulo Hymni Orphici viii=vii. et xxii=xxi. et lxvi=lxv. Teste autem Suida Orpheus scripsit Φυσικὰ, ἃ Βροντίνου φασίν. Orphei Physicorum mentio facta est a Jamblicho, cujus ex libro deperdito de Anima excerpta quædam habet Jo. Stobæus Eclog. p. 868. ed. Heeren.: Ὥσπερ Ἀριστοτέλης μὲν παρὰ Ὀρφέως ἐν τοῖς Φυσικοῖς Ἔπεσί φησιν λέγεσθαι τὴν ψυχὴν ὡς εἰσιέναι ἐκ τοῦ ὅλου ἀναπνεόντων ἡμῶν φερομένην ὑπὸ τῶν ἀνέμων. Ἔοικέ γε μὴν αὐτὸς ὁ Ὀρφεὺς χωρὶς ὑπολαμβάνειν εἶναι καὶ μίαν τὴν ψυχὴν, ἀφ' ἧς πολλὰς μὲν εἶναι διαιρέσεις, πολλὰς δὲ καὶ μέσας ἐπιπνοίας καθήκειν ἐπὶ τὰς μεριστὰς ψυχὰς ἀπὸ τῆς ὅλης ψυχῆς. "Extat Aristotelis locus de Anima i. 5., Opp. i. p. 485.: Τοῦτο δὲ πέπονθε, (nempe quod explicatio non omnem animæ naturam complectatur), καὶ ὁ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς καλουμένοις Ἔπεσι λόγος· φησὶ γὰρ τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ ὅλου εἰσιέναι, ἀναπνεόντων φερομένην ὑπὸ τῶν ἀνέμων. Patet jam inde apud Stob. recte in marg. emendatum esse εἰσιέναι pro ὡς εἰσὶν, quod confirmatur quoque Cod. E. auctoritate." Heeren. Uterque locus Hermanni diligentiam effugisse videtur. Hermiæ Irrisio Gentilium Philosophorum p. 216. ed. Worth., Τὴν δὲ φύσιν ψυχῆς οἱ μὲν ἀθάνατόν φασιν, οἱ δὲ θνητὴν, οἱ δὲ πρὸς ὀλίγον ἐπιδιαμένουσαν, οἱ δὲ ἀποθηριοῦσιν αὐτὴν, οἱ δὲ εἰς ἀτόμους διαλύουσιν, οἱ δὲ τρὶς ἐνσωματοῦσιν, οἱ δὲ τρισχιλίων ἐτῶν περιόδους αὐτῇ ὁρίζουσιν· καὶ γὰρ εἰ (leg. οἱ) μηδὲ ἑκατὸν ἔτη ζῶντες, περὶ τρισχιλίων ἐτῶν μελλόντων ἀπαγγέλλονται. "Ms. οἱ δὲ τρεῖς ἐνσωματοῦσαν, (Edit. Basil. et

A prior Paris., τρισὲν σωματοῦσαν: posterior Ed. Paris., τρίτον σωματοῦσιν). Forte οἱ δὲ εἰς τρίτον, vel εἰς τρὶς ἐνσωματοῦσιν. Orphicorum opinio huic affinis. Animæ apud eum orant ut liceat eis κύκλον λῆξαι. Origenes non multum hinc abiit. Platonici omnes ψυχῆς ἀποκατάστασιν sanciunt." Gale. Respexit vir doctus ad Orphei locum, quem servavit Proclus in Tim. v. p. 330. 17., ubi de vita beata agitur: Ἧς καὶ οἱ παρ' Ὀρφεῖ τῷ Διονύσῳ καὶ τῇ Κόρῃ τελούμενοι τυχεῖν εὔχονται Κύκλου τ' ἂν λῆξαι καὶ ἀναπεῦσαι (lege cum Hermanno ad Fragm. xlv. p. 499., ἀναπνεῦσαι) κακότητος. Cf. Fragm. xxiv., p. 510. ex Olympiodori Comment. Ms. in Phædonem, Ὅτι παλαιὸς ὁ λόγος, Ὀρφικός τε καὶ Πυθαγόρειος, ὁ πάλιν ἄγων τὰς ψυχὰς εἰς τὸ σῶμα, καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀνάγων, καὶ τοῦτο κύκλῳ πολλάκις. Idem Hermannus, qui in Addendis ad Orphica Fragmm. p. xxv. post Heerenium Orphicis carminibus adnumerandos putat tredecim versus Hermeti[1] tributos apud Stobæum Ecl. Phys. i. 6. p. 174., notare debebat alios hos un-

B decim versus, quos ex genere orationis et epithetis Deorum Orpheo recte vindicavit idem Heeren. ibid. p. 68.: Ἡρακλέος κραταιοῦ (κρατεροῦ, Grot.) ὃς γᾶν ἐκάθηρεν ἅπασαν, * Πετροβάτα τε θεοῦ Πανὸς νομίοιο * βρυάκτα, Θνατῶν τ' ἰατῆρος, Ἀσκληπιοῦ * ὡραιοδώτα, * Πρεσβίστας τε θεοῖς Ὑγιείας μειλιχοδώρου, Ναυσί τ' ἐν ὠκυπόροισι Διὸς κούρων * ἐπιφάντων, Κουρήτων θ' οἱ ματρὶ Διὸς Ῥέᾳ ἔντι πάρεδροι· Καὶ Χαρίτων μεμνᾶσθαι ἐν ἔργῳ παντὶ μέγιστον, Ἠδὲ Χρόνου παίδων Ὡρᾶν ταὶ πάντα φύοντι, Νυμφᾶν θ' ὡραιᾶν, τὰς νάματα καλά γ' ἔφερβον, Ὑμνέομες μάκαρας, Μοῦσαι Διὸς ἔκγονοι, (αἰὲν) Ἀφθίτοις ἀοιδαῖς. Ubi Heeren.:—"Πρεσβίστας, Honoratæ, sic Cod. V. pro πρεσβυς τας, Grot. Πρεσβυτατάς τε θεῶν, quod tamen non necessarium videtur; nil enim frequentius, quam unum Deum honorari dici inter ceteros." * Πρεσβίσταρος, unde contracte πρέσβιστος, pro πρεσβύτατος legitur in Nicandri Ther. 344., Ὡς ὁπότ' οὐρανὸν ἔσχε Κρόνου

[1] "Codd. V. E. in marg. habent Ἑρμοῦ. Cod. A. περὶ εἱμαρμένης Ἑρμοῦ. Ex libro Hermetico versus hos desumtos esse, satis quoque quæ in iis continentur, produnt, insolitum tamen est, versus hic Hermeti tribui, cum reliqua ejus Λείψανα soluta oratione conscripta sint. Unde quis, ex Orphicis potius carminibus eos petitos esse, non male conjecerit. In Patric. Ed. non extant, ap. Cant. autem valde corrupti leguntur; neque Codd. omnia integra servarunt." Heeren. Fefellerat et Heeren. et Hermannum ut videtur, quod versus illi extent in Brunckii Anal. T. iii. p. 4., qui eos Theoni Alexandr. ascripsit. "Hujus carminis v. 7. separatim legitur sub Theonis nomine in Planud. p. 125. St. 179. W. cum lemmate, Μονόστιχον εἰς τὴν ἑβδομάδα. Integrum in Append. p. 494. St. 3. W. In Stobæi Ecl. Phys. p. 135. ed. Grot. Quum illum versum singularem Br. exhibuisset in Anal. T. ii. p. 405., hæc in Lectt. p. 219. notavit:—'Integrum carmen, ex quo desumtus hic versus, edidit primum Aldus in Appendice primæ quam vulgavit editionis Anthologiæ, e Ms. Cod. ubi auctoris nomen non repererat. Planudi hoc debemus, quod sciamus id carmen Theonis esse. Repositum est infra T. iii. p. 4. In posterum autem versus hic, cui monachus titulum fecit, tanquam si solus per se Epigramma constitueret, seorsim legendus non erit. Sic e Nicandri Ther. v. 741. excerpsit, et in libri i. caput εἰς Ὄρνις, tanquam absolutum Epigramma retulit; quem versum, ut Theognidis disticha duo, et alia quædam consulto omisi. Hic Theonis versus etiam omittendus erat, sed Planudis furtum serius deprehendi.' Br. Hoc quoque loco justo iniquius de Planude existimat cl. editor. Nam non hic primus hunc versum ex integro Theonis carmine excerpsit, sed eum sic scriptum invenit in Anth. Cephalæ (Vat. Cod. p. 442.) eodem lemmate instructum verbisque eodem ordine positis, Ζεὺς, Ἄρης, Παφίη, Μήνη, Κρόνος, Ἥλιος, Ἑρμῆς, quo ordine hæc nomina ponuntur etiam apud Maneth. v. 34.: quare mihi quidem non tam certum videtur, ut Brunckio, totum hoc carmen, quod exhibuit etiam J. Gronov. ad Maneth. i. p. 266. sq., [sed nesciens an editum], Theonis esse." Jacobs. ad Anthol. T. x. p. 196. Carmen autem ipsum sic edidit idem vir doctus nulla lectionum, quæ apud Stobæum reperiuntur, mentione facta:—Εἰς τοὺς ἑπτὰ πλανήτας καὶ τὰς ἐν ἡμῖν δυνάμεις καὶ πάθη. Ἑπτὰ ("pro ἑπτὰ ap. Cant. corrupte, ἔπα, nec meliora habent Codd." Heeren.) πολυπλανέες κατ' Ὀλύμπιον ἀστέρες οὐδὸν ("οὐδὲν vitiose Wechel. οὐδὸν antiquiores, quod reponendum esse sponte vidit Huetius, qui comparat βηλὸν θεσπέσιον Homeri et Catull. lxviii. 115., Pluribus ut cœli tereretur janua Divis," Jacobs. Οὐδὸν est in Stob. et J. Gronovii Apographo l. c.) Εἱλεῦνται καὶ τοῖσιν ἀεὶ κανονίζεται αἰὼν. (sic et J. Gronov., sed Stob. habet, μετὰ τοῖσιν ἀεὶ δ' ἐπινήσεται αἰών; Grotius, Εἱλεῦνται μετὰ τοῖσιν, ἀεὶ δ' ἐπινήσεται αἰών, i. e. Convolvitur ævum,) Νυκτιφανὴς Μήνη, στυγνὸς Κρόνος, Ἥλιος ἡδὺς (* "νυκτιφαὴς, vulg." Jacobs. sic et J. Gronov., "νυκτὶ φανεὶς μήνην, ἥλιος ἡδὺς Cant. Codd. V. A. E. Νυκτιφανὴς μήνη νυκτὸς ἥλιος ἡδὺς, post μήνη addendum esse στυγνὸς Κρόνος in marg. jam adnotaverat Cant. et edidit Grot." Heeren. habet et J. Gronov.), Παστοφόρος Παφίη, θρασὺς Ἄρης, εὔπτερος Ἑρμῆς ("leg. ap. Cant. πεστοφόρος Παφίη, θρασὶς Ἄρης, εὔσπερος Ἑρμῆς. Emendatam lectionem servarunt Codd. V. A. παστοφόρος, quæ thalamum affert, pronuba, vox lexicographis neglecta, idem quod γαμοστόλος in Orph. Hymn. liv. 8." Heeren. Imo παστοφόρος legitur suo loco in Nostri Thes. "Mercurius quare εὔσπορος, Fœcundus, vocatur obscurum est, maxime cum infra dicatur esse λόγος, explicandum inde fere videtur Aptus ad sermones serendos, Facundus, solenne Mercurii epitheton, Horat. Od. i. 4. 1." Heeren. Εὔσπορος habet et Grot. Lege, ut in Anthol. εὔπτερος, quod extat apud Jo. Gronov.), Καὶ Ζεὺς * ἀρχιγένεθλος, ἀφ' οὗ φύσις ἐβλάστησεν. Οἳ δ' αὐτοὶ μερόπων ἔλαχον γένος, ("his contigit, ut humanum genus regerent, doctam et elegantem lectionem ἔλαχον unde sumserit, non indicavit cl. editor, vulgo enim ἐλάουσι legitur, Huetius ἔλασαν corrigebat," Jacobs. Proculdubio sumsit ex Stobæo. In J. Gronov. est ἕλκουσ')· ἔστι δ' ἐν ἡμῖν Μήνη, Ζεὺς, Ἄρης, Παφίη, Κρόνος, Ἥλιος, Ἑρμῆς. Τοὔνεκ' ("Οὔνεκ' vulgo," Jacobs, τοὔνεκ' Stob. et Grot. οὔνεκ' J. Gronov.) ἀπ' αἰθερίου μεμερίσμεθα πνεύματος ἕλκειν Δάκρυ, γέλωτα, χολὴν (χόλον J. Gronov.), γένεσιν, λόγον, ὕπνον, ὄρεξιν. Δάκρυ μέν ἐστι Κρόνος· Ζεὺς δὲ, γένεσις ("Ζεὺς δὴ, vulgo," Jacobs, sicque J. Gronov., sed in Stob. et Grot. pejus ἡ γένεσις)· λόγος, Ἑρμῆς· Θυμὸς, Ἄρης· Μήνη δ' ἄρ', ὕπνος· Κυθέρεια δ', ὄρεξις· Ἠέλιος δὲ, γέλως (τε γέλως Stob. Grot. et J. Gronov.)· τούτῳ γὰρ ἅπασα δικαίως Καὶ θνητὴ διάνοια γελᾷ, καὶ κόσμος ἀπείρων. "Referebatur vero ab Astrologis Saturni stella inter maleficas, Jovis vero et Veneris inter beneficas. Cf. Sext. Emp. adv. Math. v. 29.: Τῶν δὲ ἀστέρων ἐνίους μὲν ἀγαθοποιοὺς εἶναι λέγουσιν, ἐνίους δὲ κακοποιοὺς, τινὰς δὲ καὶ κοινούς· οἷον ἀγαθοποιοὺς μὲν τὸν τοῦ Διὸς καὶ τὸν τῆς Ἀφροδίτης, κακοποιοὺς δὲ τὸν τοῦ Ἄρεος καὶ Κρόνου· ἐπίκοινον δὲ τὸν τοῦ Ἑρμοῦ." Heeren. Vide quæ notavimus supra ad v. Ἀγαθοποιός. Adde ex Jo. Diaconi Allegor. in Hesiodi Theog. p. 266. b.: Ταύτην ἢ τὴν Ἀστερίην ὁ Πέρσης λέγεται ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν εἰς δῶμα μέγα, παρόσον τῆς τῶν οὐρανίων σωμάτων δραστικῆς καὶ ἐνεργοῦς κινήσεως ἐξήρτηται τὰ ἀνθρώπινα πράγματα κατὰ τοὺς θύραθεν, καὶ ὑπ' αὐτῆς περαιοῦται τὰ ἡμέτερα, ὡς ἐκεῖνοί φασιν, ἀγαθοποιοὺς τῶν ἀστέρων εἰσάγοντες, καὶ κακοποιοὺς, καὶ σχηματισμοὺς αἰτιώμενοι, καὶ ἀποστάσεις, καὶ πλησιασμοὺς ἀστέρων, καὶ ἐξελιγμοὺς, καὶ προποδισμοὺς, καὶ ἀναποδισμοὺς, καὶ ὅσα ἄλλα τῆς ἐκείνων ἐπιστήμης ἐστὶν * αἰτιολογήματα. Et Jo. Lydus p. 47.: Ὅτι οὐκ εἰσὶν ἀστέρες κακοποιοὶ, ἀλλὰ πάντες ἀγαθοί. Ἀλλ' ἐπεὶ καθ' ἁρμονίαν τὸ πᾶν συνίσταται, οἱ μὲν αὐτῶν εἰσὶ ξηροὶ, οἱ δὲ ὑγραίνουσιν, οἱ δὲ ἄλλο τι ἔχουσι πρὸς τὰς κράσεις αὐτῶν· τοίνυν δοκοῦσι βλάπτειν κατὰ τὴν ἐνέργειαν, οὐ κατὰ τὴν πρόθεσιν, καὶ ὅτι τὰς ἀκράτους αὐτῶν ἐνίοτε δυνάμεις οὐχ ὑπομένοντα τὰ ἐν τῇ γῇ βλάπτονται, ὡς καὶ ὀφθαλμοὶ ὑπὸ σφοδρότητος φωτός. Cf. Jo. Diacon. l. c. Uterque scriptor ad eundem auctorem nescimus quem respexisse videtur.

πρεσβίστατον αἷμα. "Vulgatum *πρεσβύτατος* correxi e M. R. G. *αἷμα πρεσβίστατον* M. R. et superscriptum in G. *ἐντιμότατον αἷμα.* Supra *πρεσβίστατος υἱός.*" Schneider., quem et in Lex. h. v. vide. Nemo vero miretur fragmentum illud Dorica dialecto scriptum esse, cum in ceteris Orphicis nihil tale appareat: *nam* testatur Jamblichus Vit. Pythag. c. xxxiv. p. 477. ed. Kiessl., ex Metrodoro, Κεχρῆσθαι *τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ καὶ τὸν Ὀρφέα, πρεσβύτερον ὄντα τῶν ποιητῶν.* Quod autem supra diximus Orpheum et librum Περὶ Ἀριθμῶν scripsisse, id ei satis probabile videbitur, qui in eodem Jamblicho c. xxviii. p. 304. hæc legerit: Πόθεν *δὴ οὖν τὴν τοσαύτην εὐσέβειαν παρέλαβον, ῥητέον, ὡς τῆς* * Πυθαγορικῆς *κατ' ἀριθμὸν θεολογίας παράδειγμα ἐναργὲς ἔκειτό πως ἐν Ὀρφεῖ.* Οὐκ *ἔτι δὴ οὖν ἀμφίβολον γέγονε, τὸ τὰς ἀφορμὰς παρὰ Ὀρφέως λαβόντα συντάξαι τὸν περὶ θεῶν λόγον, ὃν καὶ* Ἱερὸν *διὰ τοῦτο ἐπέγραψεν, ὡς ἂν ἐκ τοῦ μυστικωτάτου ἀπηνθισμένον παρὰ Ὀρφεῖ τόπου, εἴτε ὄντως τοῦ ἀνδρὸς, ὡς οἱ πλεῖστοι λέγουσι, σύγγραμμά ἐστιν, εἴτε* Τηλαύγους——. *Δηλοῦται δὴ διὰ τοῦ* Ἱεροῦ Λό*γου τοῦτο ἢ* Περὶ Θεῶν Λόγου (*τοῦτο* a Cod. Ciz. recte deest, locum sic constituit Kiessling., Δηλοῦται *δὴ διὰ τοῦ* Ἱεροῦ, *ἢ* Περὶ Θεῶν, Λόγου), *ἐπιγράφεται γὰρ ἀμφότερα, καὶ τίς ἦν ὁ παραδεδωκὼς* Πυθαγόρᾳ *τὸν περὶ θεῶν λόγον.* Λέγει *γὰρ,* "*ὅτι τὰ περὶ θεῶν* Πυθαγόρας ὁ Μνησάρχῳ *ἐξέμαθεν* (sic locum restituit Kiessling.) *ὀργιασθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρᾳκίοις,* * Ἀγλαοφάμω *τελετὰς μεταδιδόντος (ὑφ' οὗ καὶ ἐδιδάχθη,* vel simile quid, supplendum censet Kiessl.) *ὡς ἄρα* Ὀρφεὺς ὁ Καλλιόπας *κατὰ τὸ* Πάγγαιον *ὄρος ὑπὸ τᾶς ματρὸς πινυσθεὶς ἔφα, τὰν ἀριθμῶ οὐσίαν ἀΐδιον εἶναι μὲν ἀρχὰν,* **προμαθεστάταν τῶ παντὸς, ὠρανῶ, καὶ γᾶς, καὶ τᾶς μεταξὺ φύσιος· ἔτι δὲ καὶ θείων, καὶ θεῶν, καὶ δαιμόνων διαμονᾶς ῥίζαν."* Ἐκ *δὴ τούτων φανερὸν γέγονεν, ὅτι τῷ ἀριθμῷ ὡρισμένην οὐσίαν τῶν θεῶν παρὰ τῶν Ὀρφικῶν παρέλαβεν.*[1] Supra Ἐνιαυτὸν pro Deo, apud Orpheum *ἐν* Εὐχῇ *πρὸς* Μουσαῖον, invocatum vidimus. Et in hanc rem afferri poterat insignis locus Jo. Lydi[2] p. 42.: "Ὅτι *δὲ τὸν* Ἐνιαυτὸν *ὡς θεὸν ἐτίμησαν, δῆλον ἐξ αὐτῆς τῆς* Λυδῶν *βασιλίδος πόλεως.* Σάρδιν *γὰρ αὐτὴν καὶ* * Ξυάριν *ὁ* Ξάνθος *καλεῖ.* Τὸ *δὲ* Σάρδιν *ὄνομα εἴ τις κατὰ ἀριθμὸν ἀπολογίσεται, πέντ. καὶ ἑξήκοντα καὶ τριακοσίας εὑρήσει συνάγων μονάδας ὡς κἀντεῦθεν εἶναι δῆλον, πρὸς τιμὴν ἡλίου, τοῦ τοσαύ ταις ἡμέραις τὸν ἐνιαυτὸν συνάγοντος,* Σάρδιν *ὀνομασθῆναι τὴν πόλιν.* Νέον *δὲ* * Σάρδιν *τὸ νέον ἔτος ἔτι καὶ νῦν λέγεσθαι τῷ πλήθει συνομολογεῖται· εἰσὶ δὲ οἵ φασι, τῇ* Λυδῶν *ἀρχαίᾳ φωνῇ τὸν ἐνιαυτὸν καλεῖσθαι σάρδιν.* Sed et Καιρὸν pro Deo antiquitus habitum esse, patet ex Nostro, quem vide h. v.]

["Ἄγαλμα Πανός. Steph. Byz. * Πανὸς πόλις" *πόλις* Αἰγύπτου (Ms. Αἰγυπτία). "Ἔστι *δὲ καὶ τοῦ θεοῦ ἄγαλμα μέγα,* * *ὀρθιακὸν ἔχον τὸ αἰδοῖον εἰς ἑπτὰ δακτύλους, ἐπαίρει τε μάστιγας τῇ δεξιᾷ σελήνῃ* (Mss. *σελήνην*), *ἧς εἴδωλόν φασιν εἶναι τὸν* Πᾶνα. Ὁ πο*λίτης,* * Πανοπολίτης. Vide supra v. Χεμμὶς in Lex. Vocc. peregr. p. ccxcviii. a. et v. Μένδης ibid. p. ccxxxviii. a. not. 1. "Quare flagellis Lunæ minitatur? Fortassis ne illicitos concubitus, qui lucente luna et nocte instituuntur, aperiret. Vel tale quid comminiscendum. Pan enim omnis salacitatis auctor ab Hieroglyph. dicitur. Kircherus ejus imaginem aliter describit in Hieroglyph." Berkel.]

[1] * ΜΗΛΙΝΟΗ. Nuper, dum de spectris dæmonicis agebatur, mentionem Melinoes facere debebamus, præsertim cum de Dea illa in Lexicis altum sit silentium. Locus autem classicus est Orphei Hymn. lxxi=lxx.: *Μηλινόην καλέω, νύμφην χθονίην, κροκόπεπλον, Ἣν παρὰ Κωκυτοῦ προχοαῖς ἐλοχεύσατο σεμνὴ Φερσεφόνη, λέκτροις ἱεροῖς Ζηνὸς Κρονίοιο· Ἧι ψευσθεὶς Πλούτων' ἐμίγη δολίαις ἀπάτῃσιν, Θυμῷ Φερσεφόνης δὲ δισώματον ἔσπασε χροιήν. Ἣ θνητοὺς μαίνει φαντάσμασιν ἠερίοισιν, Ἀλλοκότοις ἰδέαις μορφῆς τύπον* * *ἐκπροφανοῦσα. Ἄλλοτε μὲν προφανής, ποτὲ δὲ σκοτόεσσα,* * *νυχαυγής, Ἀνταίαις ἐφόδοισι κατὰ ζοφοειδέα νύκτα. Ἀλλὰ, θεὰ, λίτομαί σε, καταχθονίων βασίλεια, Ψυχῆς ἐκπέμποις οἶστρον ἐπὶ τέρματα γαίης, Εὐμενὲς* * *εὔϊερον μύσταις φαίνουσα πρόσωπον.* "Plutonem mentitus Jupiter cum Proserpina, Patris concubitum refugiente, rem habuit, unde nata Melinoe, quam hinc intelligo bicolor monstrum fuisse, candidum et nigrum: *ἔσπασε χροιήν*, colorem traxit duplicem, a Plutone furvum, lucidum a Jove. Nec hodie a magica vanitate, et spectrorum fabulis abesse solet albi et nigri coloris frequens mentio, alternatioque." Gesn. "Vers. 5. obscurus est, ut in re ignota. E verbis nihil elicitus aliud, nisi duplicem colorem Melinoes, quam Schneider. recte Empusam interpretatur, Proserpinæ ob vitium sibi illatum indignatæ deberi." Hermann. Dea hæc an alibi memoretur, nescimus.

'ΟΝΟΣΚΕΛΙΣ. De spectro hoc multa diximus supra, sed hic obiter notari meretur Plutarchi locus in Parallelis T. vii. p. 241.: *Ἀριστώνυμος Ἐφέσιος, υἱὸς Δημοστράτου ἐμίσει γυναῖκας, ὄνῳ δ' ἐμίσγετο· ἡ δὲ κατὰ χρόνον ἔτεκε κόρην εὐειδεστάτην, Ὀνόσκελιν τοὔνομα, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν δευτέρᾳ Παραδόξων.*

[2] Idem p. 60.. *Πλακοῦντας δὲ Ῥωμαῖοι τὰ ἐκ μέλιτος πόπανα καλοῦσι, διὰ τὸ ἐν Πλακεντίᾳ τῇ πόλει τῆς Ἰταλίας πρῶτον ἐξ Ἑλλήνων, ἢ μᾶλλον Σαμίων, τὴν τοιαύτην ἐδώδην παρελθεῖν, καὶ διὰ τοῦτο οὕτως λέγεσθαι, ὡς* * *Ταραντηνὰ* (leg. * *Ταραντινὰ*) *ἀπὸ Τάραντος, καὶ* * *Κανουβικὰ* (leg. * *Κανωβικὰ*) *ἀπὸ Κανούβου* (leg. *Κανώβου*), *καὶ Κοπτὰ ἀπὸ* * *Κοπτοῦ. Σάμιος δέ τις πρῶτος μέλιτι φυράσας ἄρτον κατεσκεύασε, δι' ὧν καὶ τὴν λεγομένην σίσαμον ἐξεῦρεν ἐν τῇ Σάμῳ· ὅθεν καὶ συγγενὴς προσηγορία τούτου καρποῦ τὸ χωρίον.* Non una autem de causa notandus est hic locus. 1. Placentam a Piacentia urbe nomen ascitum habuisse, nusquam alibi traditum est, et proculdubio erravit Lydus, vel potius auctor, quem sequitur. Placenta enim descendit a Gr. *Πλακόεις.* "Placenta, non quia *placeat homini*, vel quia *placet deos*, sed ex Gr. *Πλακοῦντα.* Nam fere Latini suos rectos formant ex Græcorum obliquis. Gloss. Philox.: Placenta, *Πλακοῦς. Πλακοῦς* contractum ex *πλακόεις*, quod proprie notat *latus instar tabulæ.* Hinc quæ Latinis *placenta*, Græcis est *πλακόεις ἄρτος*, sed Attice pro eo dicitur *πλακοῦς*, idque contracte, et subintellecto *ἄρτος*, ut docet Athen. xiv. (p. 644. b., atque ex eo Eustath. ad Il. P. p. 1114. 1.) Est vero *πλακόεις* a *πλὰξ*, quod est Tabula, unde in Scripturis *πλάκες* fere dicuntur Tabulæ, quibus Deus inscripserat legem. Becmannus deducit *ἀμέσως* placentam a *πλὰξ*, in quo falli patet ex iis, quæ diximus." G. J. Vossii Etym. L. L. Eustath. l. c., *Καὶ διακόνιον δέ φασιν εἶδος πλακοῦντος, ὅς ἐστι γενικῶς ἄρτος τις, ἢ πέμμα πλατὺ, παρὰ τὴν πλάκα.* Idem ad Il. Z. p. 649. 52., *Πλάκας δέ φασι πάντα τὰ πλατέα, ὅθεν καὶ τὸ πέμμα ὁ πλακόεις καὶ ἐν συναιρέσει πλακοῦς.* Etym. M. p. 674. 26.: *Πλακοῦς· πλάκας ἐκάλουν πάντα τὰ εἰς πλάτος ἐκτεταμένα, ὅθεν πλακόεις, καὶ Ἀττικῇ συναιρέσει, πλακοῦς.* 2. Athen. xiv. p. 647. c. et *Ταραντῖνον* et *Κανωπικὸν* inter *εἴδη πλακούντων καὶ γένη* recenset ex Chrysippo Tyaneo *ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀρτοκοπικῷ.* "Nos pro edito olim *Ταραντῖνον*, * *Τερεντῖνον* scripsimus vetustarum membranarum auctoritate: quo de vocabulo vide Lexica Latina, sed præsertim Harduin. ad Plin. xv. c. 10. s. 9., et quem is laudat Macrob. Saturn. iii. 18. sub. fin." Schweigh. "*Κανωπικὸν* excogitarunt Canopitæ *τρυφηταί*, de quibus Strabo Lib. ult. (p. 800.)" Casaub. Vide supra Lex. Vocc. peregr. p. cccxxvi. b. 3. Quod tradit Lydus *Κοπτὰ ἀπὸ Κοπτοῦ* (i. e. Urbe *Κοπτὸς*, vel potius *Κοπτὼ* appellata, de qua vide notata in Lex. Vocc. peregr. p. cccxii. b.,) dicta esse, id quoque falsum est. Nam neque Athenæus, qui multa de coptis locutus est l. c. p. 648. f., hoc utpote Naucratites silentio prætermisisset, et *Κοπτὰ ἀπὸ Κοπτοῦ* formari posse vehementer negamus. Gr. enim linguæ ratio *Κοπτικὰ* flagitaret, non *Κοπτά.* Vide nos infra ad v. *Κοπτά.* Urbs illa bis memorata est ab Athen., apud quem scribitur *Κόπτος*, non, ut vulgo scribitur, *Κοπτός*: i. p. 33. f., *Ὁ δὲ κατὰ τὴν Θηβαΐδα (οἶνος), καὶ μάλιστα ὁ κατὰ τὴν Κόπτον πόλιν, οὕτως ἐστὶ λεπτὸς, καὶ εὐανάδοτος, καὶ ταχέως πεπτικὸς, ὡς τοῖς πυρεταίνουσι διδόμενος μὴ βλάπτειν*, et xi. p. 464. b., *Ἐγὼ δὲ εὖ οἶδα, ὅτι ἥδιστα πολλάκις ἐστὶ τὰ κεράμεα ἐκπώματα, ὡς καὶ τὰ παρ' ἡμῖν ἐκ τῆς Κόπτου καταγόμενα· μετὰ γὰρ ἀρωμάτων συμφυραθείσης τῆς γῆς ὀπτᾶται.* 4. Athen. xiv. p. 644. c., *Ὅτι δὲ καὶ οἱ Σάμιοι διαφέροντές εἰσι πλακοῦντες, Σώπατρος ὁ Φλυακογράφος φησὶν ἐν Βακχίδος Μνηστῆρσι· Πλακουντοποιὸν ὠνομασμένην Σάμον.* "Samias placentas fuisse in pretio et J. Poll. (vi. 78.) observat, *Εὐδόκιμοι*, ait, *καὶ οἱ Σάμιοι πλακοῦντες.*" Casaub. 5. De scriptura *σίσαμος*, recentioribus Græcis frequentata, jam supra in Lex. Vocc. peregr. p. cccxliv. b. pauca diximus. Adde quæ habet Schneider. Ind. ad Rei Rusticæ Scriptt. vett. Lat. T. vii. p. 335. Obiter monemus nos in Lex. Vocc. peregr. p. cccxliv. a., male Schneideri Lex. secutos, *σησαμότυρος* scripsimus, cum in Schol. ad Hom. Batrachom. 36., ad quem respicitur, legatur *πολὺ σησαμότυρον.* Pseudo-Herodiani Epimerismi Mss.: *Σησαμοῦντες· τὰ* * *γλυκύσματα.* Notanda est vox *Γλύκυσμα*, quæ et in Libanio T. iv. p. 1072. ed. Reisk. reperitur, *Ὅσον δὲ εἰκὸς ἦν ἐκ τῶν χειλέων τεκμαίρεσθαι, μαλθακὸν ἂν εἶχον ἴσως τὸ φίλημα· σίμβλον γὰρ ἦν μελισσῶν· καί πως εἰ ἔφθη μικρὸν ὑποφθέγξασθαι, εἶδον ἂν τάχει, καὶ μέλι καταῤῥέον ἐκ στόματος, καὶ γλῶσσαν περιλιχμαζομένην τὸ γλύκυσμα, καὶ τὸ* * *φοίνιγμα καθυγραίνουσαν. Κάλλος οὖν τοιοῦτον ἰδὼν πόθου παντὸς* * *διεστάλαξα δάκρυον· ᾤκτειρον γάρ μου τὸ πάθος καὶ οἱ ὀφθαλμοί.* Et Schol. Cod. D'Orv. apud T. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. v. 660., notante Schæf. in Mss., *Πόπανα· γλυκύσματα.* Ut *βάθυσμα* a *βαθύνω*, sic *γλύκυσμα* a * *γλυκύνω*, quo verbo augeri possunt Le[illegible]. Gloss. Labb.: *Γλυκύνομαι·* Dulceo, O. *Περιγλυκύνομαι·* Obdulcesco. O. Probior scriptor *γλύκασμα* dixisset a *γλυκαίν*[illegible] Athen. ii. p. 200. a. ex Callixeno Rhodio Lib. iv. Περὶ Ἀλεξανδρείας: *Μεθ' οὓς ἄλλοι παῖδες ἔφερον κεράμια πρὸς τὴν τοῦ γλυκ*[illegible]*οῦ χρείαν.* Sed pro *γλυκισμοῦ* reponendum censemus vel *γλυκασμοῦ*, vel * *γλυκυσμοῦ*, præsertim cum nusquam alibi vox *γλυκισμὸς* legatur, cum nulla verbi * *γλυκίζω*, a quo ea formanda est, vestigia apud Gr. scriptores appareant, [illegible]que statim in Athen. sequatur: *Ὧν εἴκοσι μὲν ἦν χρυσᾶ, πεντήκοντα δὲ ἀργυρᾶ, τριακόσια δὲ κεκηρογραφημένα χρώμασι παντοίοις*[illegible]*αὶ κερασθέντων ἐν ταῖς ὑδρίαις καὶ πίθοις, πάντες κοσμίως ἐγλυκάνθησαν οἱ ἐν τῷ σταδίῳ.* Vide Schneid. Lex. v. Γλυκάζω.

[῎Αγαλμα Γῆς. Suid.: Γῆς ἄγαλμα· γυναῖκα A πλάττουσι τὴν Ἑστίαν, οἱονεὶ τὴν γῆν, τύμπανον βαστάζουσαν, ἐπειδὴ τοὺς ἀνέμους ἡ γῆ ὑφ' ἑαυτὴν συγκλείει. Idem in v. Ἑστία: Γυναῖκα πλάττουσι τὴν γῆν, τύμπανον βαστάζουσαν, ἐπειδὴ τοὺς ἀνέμους ἡ γῆ ὑφ' ἑαυτὴν συγκλείει. "Codinus de Origg. Polit. p. 15. (in Meursii Opp. T. vii. p. 605.), Τὴν γῆν λέγουσιν Ἑστίαν, καὶ πλάττουσιν αὐτὴν γυναῖκα, τύμπανον βαστάζουσαν, ἐπειδὰν τοὺς ἀνέμους ἡ γῆ ὑφ' ἑαυτὴν συγκλείει. Sic etiam apud Suid. scribendum est: quod ni fiat, locus hic nihil faciet ad v. Ἑστία." Kuster. Facilius ac fortasse verius reponeretur ex Suida ipso in priore loco, Γυναῖκα πλάττουσι τὴν Ἑστίαν, οἱονεὶ τὴν γῆν.]

[῎Αγαλμα Δήμητρος *Πυργοφόρου. Suid.: Δημήτηρ ἡ γῆ, οἱονεὶ *Γημήτηρ τις οὖσα. Ἐπεὶ δὲ ἕδρα πάσης πόλεως ἡ γῆ ἐστιν, ὡς βαστάζουσα τὰς πόλεις, πλάττεται πυργοφόρος. Vide Codin. l. c. p. 601.]

[῎Αγαλμα Ἑρμοῦ *Πτερωτοῦ. Suid.: Ἑρμῆν· τοῦτον υἱὸν Διὸς λέγουσι, καὶ Μαίας, οἷον τοῦ νοῦ καὶ τῆς φρονήσεως· ἐκ νοῦ γὰρ καὶ φρονήσεως ὁ λόγος γεννᾶται. B Διὰ τοῦτο καὶ πτερωτὸν αὐτὸν ποιοῦσιν, ὡς ταχύν. Οὐδὲν γὰρ λόγου ταχύτερον. Καὶ Ὅμηρος· Ἔπεα πτερόεντα. Πάντων δὲ νεώτατον αὐτὸν ἐργάζονται, διὰ τὸ μὴ γηράσκειν τὸν λόγον. Ἀλλὰ καὶ τετράγωνον αὐτὸν ποιοῦσι, διὰ τὴν στεῤῥότητα τοῦ ἀληθοῦς λόγου. ("Cf. Macrob. Saturn. i. 19., et Suid. v. Ἑρμῶν," Kuster.) Λέγουσι δὲ αὐτὸν καὶ τοῦ κέρδους αἴτιον ("hinc dictus est Κερδῷος, vide Suid. h. v." Kuster.), καὶ τῶν ἐμπορίων ἔφορον, ("hinc etiam dictus est Ἐμπολαῖος, vide Suid. h. v." Kuster.) Ὅθεν τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἱστῶσι βαστάζον μάρσυπον. Ἀλλὰ καὶ οἱ Φοίνικες τοὺς θεοὺς αὐτῶν πλάττουσιν ἀποφέροντας (Codin. l. c. p. 604., habet ἐπιφέροντας) βαλάντια, ὡς τοῦ χρυσοῦ συμβόλου ὄντος δυναστείας. Οἱ δὲ Ἕλληνες σιδηροφοροῦντας αὐτοὺς πλάττουσιν, ὡς τοῖς ὅπλοις ὑποταττομένων τῶν ἀνθρώπων.]

[῎Αγαλμα Εὐγνωμοσύνης. Codin. l. c. p. 605.: Τὸ ἄγαλμα τῆς Εὐγνωμοσύνης τῇ δεξιᾷ χειρὶ σκῆπτρον C κατέχει, ὡς ἀγχίνου (sic) οὔσης τῆς εὐγνωμοσύνης, τῇ δὲ ἀριστερᾷ βιβλίον, διὰ τὸ τὸν εὐγνώμονα δεῖσθαι ἀναμνήσεως, ἥτις διὰ βιβλίων γίνεται.]

[῎Αγαλμα Πριάπου. Codin. l. c.: Τὸ ἄγαλμα τοῦ Πριάπου, τοῦ Ὥρου παρ' Αἰγυπτίοις καλουμένου, ἀνθρωπόμορφον ποιοῦσι, τῇ δεξιᾷ σκῆπτρον κατέχον, ὡσανεὶ παρὰ τὸ φανῆναι τὴν ξηρὰν καὶ τὴν θάλασσαν (Suid., ὡσανεὶ παρ' αὐτοῦ φανεῖσαν τὴν ξηρὰν καὶ τὴν θάλασσαν, vide Lambec.)· ἐν δὲ τῇ εὐωνύμῳ τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ ἐντεταμένον, ὅτι τὰ κρυπτὰ ἐν τῇ γῇ σπέρματα φανερὰ καθίστησιν. Ἔχει δὲ καὶ πτερὰ, κατὰ μέσον δὲ τῶν πτερῶν δισκοειδεῖς κύκλους· τὰ μὲν πτερὰ διὰ τὴν ταχύτητα τῆς κινήσεως, τοὺς δὲ κύκλους, διὰ τὴν τοῦ δίσκου περιφέρειαν, (hinc supplendus est Suid.) ταυτὸν γὰρ εἶναι τῷ ἡλίῳ αὐτὸν δοξάζουσιν. Suid.: Πρίαπος ἐκ τοῦ Διὸς ("imo ἐκ τοῦ Διονύσου, vide Etym. v. Ἀβαρνὶς," Kuster.) καὶ τῆς Ἀφροδίτης συνειλήφθη. Ἡ γὰρ Ἥρα ζηλοτυπήσασα, μαγγανείᾳ τινὶ ἥψατο τῆς κοιλίας τῆς Ἀφροδίτης, καὶ παρεσκεύασεν ἄμορφον καὶ αἰσχρὸν (Etym. l. c. ἄσχημον καὶ *βαθυαιδοῖον) τεχθῆναι τὸ βρέφος, καὶ *περισσόσαρκον. Ἡ δὲ D μήτηρ ἔῤῥιψεν αὐτὸ εἰς ὄρος· ποίμην δὲ αὐτὸ ἀνεθρέψατο. Εἶχε δὲ τὸ αἰδοῖον ἐπάνω εἰς τὴν πυγήν. Ἐκλήθη δὲ Πρίαπος κατὰ τὴν Ἰταλῶν γλῶσσαν, καὶ τιμᾶται παρὰ ποιμέσι· τὸ δὲ ἀφίδρυμα αὐτοῦ ἐστι παιδίον, μόριον ἔχον μέγα καὶ ἐντεταμένον. Vide Schol. ad Lucian. supra ad v. Ἑρμαφρόδιτος citatum, ubi pro εἰς ὄρος legitur εἰς λειμῶνας. Plura de deo Priapo habebis ad v. Πρίαπος. Ex Priapi hac mentione nobis in mentem venit vox ΦΑΛΛΟΣ, de qua quædam diximus supra in Lex. Vocc. peregr. p. cccxc. a.—xcii. a. Gregor. Naz. in Julian. Στηλιτ. α'. p. 42. ed. Eton. 1610.: Οὐδὲ γάρ ἐστιν εἰς ὅ,τι μεταθείημεν ἂν ἄλλο γελοιότερον τοὺς Φαλλοὺς, καὶ τοὺς Ἰθυφάλλους, καὶ τοὺς Ἀπύγους, καὶ τοὺς Μελαμπύγους, καὶ τὸν Τραγόπουν καὶ τὸν σεμνὸν Πᾶνα, τὸν ἐκ πάντων μνηστήρων ἕνα θεὸν, καὶ ὄνομα λαβόντα τὴν ὕβριν, ὥσπερ ἦν ἄξιον· δεῖ γὰρ ἢ ἀδικεῖν παρ' ἐκείνοις εἰς πολλὰς ἕνα καὶ τὸν κράτιστον, ἢ ἐκ πολλῶν γίνεσθαι ἕνα καὶ αἴσχιστον: et Στηλιτ. β'. p. 104., Πάλιν ἀνδρόγυνος ὁ Διόνυσος, καὶ χορὸν (γρ. χορὸς) μεθυόντων ἐξηρτημένος, καὶ τὸ μέγα σου μυστήριον ὁ Φαλλὸς, καὶ *Προσύμνῳ τῷ καλῷ θεὸς παθαινόμενος. Nonnus (sive potius Maximus, judice L. C. Valck. ad Phalar. Epist. p. ix.) Συναγ. Ἱστορ. p. 139. ad priorem locum: Τῷ Διονύσῳ ἑορτὴν ἄγοντες οἱ Ἕλληνες, φαλλοῖς ἐτίμων αὐτόν· φαλλὸς δέ ἐστιν ἐκ δέρματος ῥουσίου (Suidæ δερμάτων ἐρυθρῶν) σχῆμα αἰδοίου ἀνδρὸς, καὶ τοῦτο περιετίθουν ἑαυτοῖς καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις καὶ ἐν τοῖς μέσοις μηροῖς, καὶ ἐξωρχοῦντο, τιμῶντες ἐκ τούτου τὸν Διόνυσον, (hinc sua sumsisse videtur Suid.) τὴν δὲ τιμὴν ταύτην ἦγον τῷ Διονύσῳ διὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν. Ἐκ Σεμέλης τῆς Κάδμου θυγατρὸς γεννᾶται ὁ Διόνυσος· αὕτη δὲ κεραυνωθεῖσα ἐξητεῖτο ὑπὸ τοῦ Διονύσου. Περιπλανωμένῳ δὲ τούτῳ καὶ ζητοῦντι Πρόσυμνος (in Eudocia p. 412., ubi eadem narratio est, reperitur, *Πολύϋπνος, κατὰ δὲ ἄλλους, *Πολύσυμνος, at in Schol. ad Lucian. de Dea Syria T. iii. p. 463. legitur *Πολύυμνος, sed corrupte; nam Schol. Nonnum totum exscripsit) παῖς οὕτω λεγόμενος, περιέτυχε τῷ Διονύσῳ, καὶ ὑπέσχετο δείξειν αὐτῷ τὴν μητέρα, εἰ παιδεραστήσει (sicque Eudocia, at Schol. ad Lucian. l. c., rectius forsan, παιδεραστήσῃ, de ει et η confusis vide nos supra n. 2. p. 211.) αὐτόν· ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο τοῦτο (Eudoc. τούτῳ)· λέγει αὐτῷ ὁ Πρόσυμνος, ὅτι ἐν *Λέρνῃ (Eudoc. τῇ Λέρνῃ τῇ Ἄδου πηγῇ) ἐστὶν ἡ Σεμέλη· εἶτα εἰσῆλθεν (sic Schol. ad Luc., at rectius Eudoc. εἰσηλθὼν) ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάττῃ, ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λέρνῃ (sicque Eudoc. et Schol. ad Luc. ubi M. du S., "corrupte, sic tamen etiam C.")· συνηκολούθησεν αὐτῷ καὶ ὁ Πρόσυμνος, καὶ ὁ μὲν Διόνυσος ὡς θεὸς οὐ τέθνηκεν (Eudoc. διεσώθη), ὁ δὲ Πρόσυμνος τέθνηκε (verba καὶ ὁ μὲν—ὁ δὲ Π. in Schol. ad Luc. desiderantur). Λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος ὅτι ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ τέθνηκε (sic Eudoc., at Schol. ad Luc. ὅτε—ἔθνησκε), πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ μνήμην αἰδοῖον ξύλινον ἐκ συκίνου ξύλου ἐπελέκησε, μεμνημένος τῆς συντελεσθείσης αὐτοῖς αἰσχρᾶς καὶ παρανόμου ἡδονῆς, (Schol. ad Luc., πελεκήσας, C. πελεκίσας, κατεῖχεν ἀεὶ πρὸς μνήμην τοῦ Πολυΰμνου: Eudocia, Πελεκήσας καὶ καταχρήσας, κατεῖχεν ἀεὶ ὁ Διόνυσος πρὸς τὴν ἑαυτοῦ παραμυθίαν, ὡς πάνυ ἡδέως μεμνημένος τῆς συντελεσθείσης αὐτοῖς παρανόμου ἡδονῆς· καὶ τύπον σκήπτρου τοῦτο ἐπεφέρετο· οἱ δέ φασιν ὅτι εἰς τὸν ἑαυτοῦ τράχηλον τοῦτο περιῆψε, καὶ οὕτω περιῄει.) Καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμῶσι τὸν Διόνυσον. Φαλλοὶ οὖν (δὲ, Schol. ad Luc.) εἰσιν οὗτοι πάντες, ἰθύφαλλοι δὲ, οἱ (οἱ Scholiastæ ad Luc. restituendum est) εἰς τοὺς μηροὺς μόνον ἐπ' εὐθείας ἐπιδεσμούμενοι, (Schol. ad Luc., εὐθεῖαν ἀποδεσμούμενοι). Eudocia l. c.: Καὶ ἄλλως. Ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Διονύσου φαλλοὺς δερματινοὺς καὶ σχηματιζομένους εἰς αἰδοῖα ἀνδρὸς περιετίθεσαν οἱ Ἕλληνες ἑαυτοῖς, εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ· καί τινας τῶν φαλλῶν ἀπήρτων ἀπὸ τοῦ τραχήλου τοῦ ἑαυτῶν· ἄλλους δὲ καὶ περὶ τὴν ὀσφὺν τὴν ἑαυτῶν *ἰθυτενῶς *περιεδέσμουν, μιμουμένους αἰδοῖον ὄρθιον, οὓς καὶ ἰθυφάλλους ἐκάλουν· ὡς εἶναι τῶν φαλλῶν τοὺς μὲν ἰθυφάλλους, τοὺς δὲ *ΠΛΑΓΙΟΦΑΛΛΟΥΣ. Vocem πλαγιόφαλλος, qua caret Schneideri Lex., nusquam alibi legimus. Idem ibid.: Φαλλὸς δέ ἐστι, ξύλον ἐπίμηκες ἔχον ἐν τῷ ἄκρῳ σκύτινον αἰδοῖον ἐξηρτημένον. Ἱστορεῖται δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι Πήγασος ὁ ἐκ τῶν Ἐλευθήρων (Ἐλευθῆραι δὲ πόλις εἰσὶ Βοιωτίας) λαβὼν τοῦ Διονύσου τὰ ἀγάλματα, ἧκεν εἰς τὴν Ἀττικήν· οἱ δὲ Ἀττικοὶ οὐκ ἐδέξαντο μετὰ τιμῆς τὸν θεόν· ἀλλ' οὐκ ἀμισθί γε αὐτοῖς ταῦτα βουλευσαμένοις ἀπέβη· μηνίσαντος γὰρ τοῦ θεοῦ, νόσος κατέσκηψεν εἰς τὰ αἰδοῖα τῶν ἀνδρῶν· καὶ τὸ δεινὸν ἀνήκεστον ἦν. Ὡς δ' ἀπεῖπον πρὸς τὴν νόσον κρείττω γενομένην πάσης μαγγανείας καὶ τέχνης, ἀπεστάλησαν θεωροὶ μετὰ σπουδῆς. Οἱ δὴ ἐπανελθόντες, ἔφασαν ἴασιν εἶναι μόνην ταύτην, εἰ διὰ πάσης τιμῆς ἄγοιεν τὸν θεὸν, ὑπόμνημα ποιούμενοι τοῦ πάθους· ἴσως καὶ ὅτι παίδων γενέσεως αἴτιος ὁ θεός· ἡδονὴ γὰρ κεῖ(τὰ) ἀφροδίσια. Πεισθέντες οὖν τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι, φαλλοὺς ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ κατεσκεύασαν, καὶ τούτοις ἐγέραιρον τὸν θεόν. Φαλλοὶ οὖν εἰσιν οὗτοι πάντες, ἰθύφαλλοι δὲ, οἱ εἰς τοὺς μηροὺς μόνον ἐπ' εὐθείας ἐπιδεσμούμενοι· διὰ τοῦτο καὶ *φαλλητάρια καλοῦνται. Rectius scriberetur *ΦΑΛΗΤΑΡΙΑ, a v. Φάλης. Diminutivum enim a v. φαλλὸς esset φαλλίον, φαλλιρίδιον,

vel *φαλλάριον*, ut a *λίθος* formatum est * *λιθαρίδιον*, *λιθάριον*: sic *παῖς*, *παιδίον*, * *παιδαρίδιον*, (quod usurpavit Nicetas Annal. v. 2., teste Schneidero in Lex.), *παιδάριον*. Regulæ de Prosodia apud Hermannum in Gr. Gramm. p. 440.: *Τὰ διὰ τοῦ αριον ὑποκοριστικὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησι συστέλλει τὸ α· ἱππάριον*, * *φελάριον*. *Ἡ μέντοι συνήθεια ἀπὸ τῆς τῶν Ῥωμαίων διαλέκτου πολλὰ ἐπίσταται διὰ τοῦ αριον ἐκτεταμένα, σουδάριον λέγουσα καὶ κελλάριον*. Ubi pro corrupto *φελάριον* restitue * *φυτάριον*, ex Dracone Stratonic. de Metr. p. 56. 25., *Κυνάριον τὸ α συνέσταλται· τὰ γὰρ διὰ τοῦ αριον ὑποκοριστικὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησι συστέλλει τὸ α, οἷον ἱππάριον, φυτάριον, κυνάριον, λιθάριον, ξυλάριον*, et p. 95. 20., *Φυτάριον τὴν* * *προπαραλήγουσαν συστέλλει· τὰ γὰρ εἰς αριον ὑποκοριστικὰ συστέλλει τὸ α, οἷον κυνάριον, λιθάριον, φυτάριον*. *Φαλητάριον* autem extat in Nonno *Συναγ. Ἱστορ.* p. 166.: *Περὶ δὲ τοῦ φαλλοῦ ἤδη εἰρήκαμεν ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ, ὅτι ἀκάθαρτόν τι ἦν αἰδοῖον ἔχον αἰσχρὸν, ᾧ ὁμοιοῦσιν νῦν οἱ μῖμοι δερμάτινον, ὃ καλοῦσι φαλητάριον· καὶ τοῦτο ἔχουσιν ἐν τοῖς Διονυσίοις, φοροῦντες ἐν παιγνίοις, καὶ ἑορτάζουσιν, ἐν ᾧ τότε ἐτέλουν ἐκεῖνοι*. Jo. Lydus de Mens. p. 82., *Ἐν ἀποῤῥήτῳ δὲ τῷ Διονύσῳ τὰ μυστήρια ἐτελεῖτο, διὰ τὸ πᾶσιν ἀπόκρυφον εἶναι τὴν τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν τοῦ παντὸς φύσιν κοινωνίαν· καὶ φαλλοὺς ἐν τοῖς ἱεροῖς αὐτοῦ παρελάμβανον οἱονεὶ τὰ γεννητικὰ ὄργανα, καὶ ἔσοπτρον οἱονεὶ τὸν διαυγῆ οὐρανὸν, σφαῖραν δὲ οἱονεὶ τὴν γῆν, ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Τιμαίῳ φησίν· "Γῆ μὲν τὸ σφαιρικὸν εἶδος·" διὸ δὴ καὶ ὁ Πυθαγόρας ἐν ταῖς δέκα σφαίραις οὕτως καὶ αὐτῆς ψυχὰς ἐνεσπάρθαι φησί*. Nonnus *Συναγ. Ἱστορ.* p. 172.: *Τοῦ Ὀσιρίδος ἤτοι Διονύσου διασπασθέντος ὑπὸ Τυφῶνός φασιν, ὡς ἡ τούτου ἀδελφὴ ἡ Ἶσις, τὰ τούτου μέλη σὺν πόνῳ πολλῷ συλλέξασα, μόνον τὸ αἰδοῖον οὐχ εὗρε. Τούτου χάριν εἰκόνα τοῦ αἰδοίου ποιήσασα, προσκυνεῖσθαι ὑπὸ πάντων ἐκέλευσε· γίνεται οὖν παρ' Ἕλλησιν ἑορτὴ τοῦ φαλλοῦ, ἣν προσηγόρευσαν* ΦΑΛΛΑΓΩΓΙΑ. Cf. Cornutus de Nat. Deor. c. xxx. p. 218. ed. Gale. Jul. Capitolin. p. 56. e., Vasaque eluto (Casaub. conjicit, *electro*, sed lege ex Palatino aliisque libris, probante Salmas., *e ludo*) auro, ebore, argento, citroque composita, atque etiam PHALLOVITROBOLI ex materia ea-

A dem. "Nescio quis primus hanc vocem Capitolino dedit. Ingenio suo ille, quisquis est, hanc acceptam retulit: nec enim sic habent veteres et meliores libri, in quibus, ut et in antique excusis legitur magno consensu, * PHANDOVITROBULI. Quam vocem quomodo explicem nescio; corruptam enim censeo, nec rationem emendandi nunc video: quam præstat intactam sic relinquere, quam inepta vocabula comminisci biformia, quæ nec Gr. sunt nec Latina, sed ex utroque composita, mera monstra potius quam voces, ut hic Phallovitrobelos finxere, pro veretris vitreis, si Diis placet; et poculis, quæ virile membrum figurarent. Sed ab illis requiro cur in eodem verbo duæ voces ejusdem significationis, phallos et belum, quarum illa pure Gr., hæc semibarbara? deinde quid faciat illud *vitro?* an quod ex vitro essent facta? atqui scribit hic Capitolinus hæc vasa ex ebore, auro, et argento fuisse. Præterea quibus rationibus moti vitreos priapos interpretabimur, quos hic phandovitrobulos vocat auctor, cum ne verbo
B quidem de hujusmodi vasis sentire se aperiat? Scio veteres circa istam libidinem etiam nimios fuisse; sed nihil tale significari puto. Satius est igitur inscitiam fateri, quam acumen ingenii velle ostendere in fingendis novis vocibus, aut corrigendis, quæ citra spem correctionis sunt depravatæ." Salmas. "Phallovitrobolos, vel phallovitrobelos appellabat Commodus pocula, quæ obscœnitatem illam figura sua referebant, quam Græci *φαλλὸν*, Latini *belum* vocabant. Unde * MONOBELI [1] in Alagabalo (p. 104. 10.) Belum pro telo e Gr. *βέλος* posterior ætas usurpavit, etiam extra fœditates istas. Luithprandus Ticinensis L. ii., Versi terga ceu in fugam Hungari directis acriter belis plurimos sternunt. Si legas *phalloveretrobeli*, erunt synonyma tria ad majorem obscœnitatem a flagitiosissimis propudiis conjuncta. Juvat quod non e vitro calices hi fuerunt, sed ex auro, ebore, argento, citro: quanquam et ex istis aliter nominari possunt, ut pyxis dicitur, quæ est argentea." Casaub. Nostra quidem sententia vox
C Phallovitrobolus, vel Phallovitrobelus pariter barbara est, ac Phandovitrobulus, (quæ lectio in veteribus melioribusque libris, ut et in antique excusis

[1] Locus est hic:—'Idque diligenter curatum est, ut ex tota penitus urbe atque ex nauticis monobelos quærerent: sic eos appellabant, qui viriliores videbantur.' "Gr. esse vocem nullo modo dubitandum, non tamen ad Gr. formam composita est. Non enim a *βέλος*, *μονόβελος*, aut *ὀξύβελος* potest fieri, sed * *μονοβελής*, ut *ὀξυβελής*. Falluntur qui aliter putant. In Palatino scribitur, *Monobiles*, omnino pro *Monobelis*, parva transpositione, h. e. *μονοβελεῖς*. Sic igitur viriliores homines appellantur. Nam *βέλος* illud vocatur, quo homines viri sunt. *Telum* igitur et Latini id vocarunt. Justin. xxxviii. (1.): 'Sollicitatoque juvene ad colloquium cum ferrum occultatum inter fascias gereret, scrutatori ab Ariarathe regio more misso, curiosius imum ventrem pertractanti, ait, caveret ne aliud telum inveniret, quam quæreret: atque ita risu protectis insidiis, evocatum ab amicis, velut ad secretum sermonem, inspectante utroque exercitu, interfecit.' (Adde Martial. ii. Epigr. 79., et Auct. Priap. Carm. 8. Simili metaphora Catullus Carm. lxviii. *siculam* dicit, Propert. i. 3. et iii. 19. *arma*, Cæcilius Hymnide, Nihil agit in amore inermus. Vide Bern. ad Justini locum.) *Monobelis* autem, non *onobelis*, (quod malebat Lipsius). Nam per excellentiam *μονοβελεῖς* appellati, ut in veteri Epigr. * *μονοστόρθυγξ Πρίαπος* ab eadem ratione: *στόρθυγξ* enim est telum aut teli acumen, et quicquid in acutum desinit. *Μονοβελὴς* igitur et *μονοστόρθυγξ* idem." Salmas. Respexit ad Zonæ Epigr. in Brunckii Anal. T. ii. p. 80., * *Ἀρτιχανῆ ῥοιάν τε, καὶ* * *ἀρτίχνουν τόδε μῆλον, Καὶ ῥυτιδόφλοιον σῦκον ἐπομφάλιον, Πορφύρεόν τε βότρυν* * *μεθυπίδακα, πυκνοῤῥῶγα, Καὶ κάρυον χλωρῆς* (sic Suid. in v. *Ἀντίδορον*, et sic plane legitur in Cod. Vat. atque hinc Brunck. *χλωρῆς* sumsit pro vulgato *λεπτῆς*, notante Jacobs.) * *ἀρτίδορον λεπίδος Ἀγροιώτῃ τῷδε μονοστόρθυγγι Πριήπῳ Θῆκεν ὁ καρποφύλαξ*, * *δενδριακὴν θυσίην*. "*Ἀρτίδορον* esset Recens excoriatum, sed in Planud. et apud omnes alios *ἀντίδορον* legitur. Quam vim præpositio in hac compositione habere possit, non video: an fuit *ἀμφίδορον*? Jacobs. "*Ἀντίδορον*, Suidæ *τὸ τοῦ δέρματος δέρμα*, afferenti hunc ex Epigr. "pentametron, *Καὶ κάρυον χλωρῆς ἀντίδορον λεπίδος*. Interpretantur cuticulam tergori seu pelli oppositam et subjectam. Sonat "tamen potius *δέρματος* loco intectum *χλωρᾷ λεπίδι*." H. St. Thes. Ind. Zonar. p. 193., *Ἀντίδορον· τὸ τοῦ δόρατος δέρμα*. "Suidas, *Τοῦ δέρματος δέρμα*. Sic lege apud Nostrum, aut *δέρατος*. Vide VV. DD. ad Epigr. Zonæ, cujus versum Suidas habet. Sed fateor, me ejus sententiam non assequi posse, nisi quid obscœni insit." Tittmann. Ceterum "*μονοστόρθυγξ* ad Priapi veretrum referri non potest. Inepta est Brodæi explicatio. *Μονοστόρθυγξ* est *μονόξυλος*, Ex uno stipite dolatus. Quis Horatii Priapum ignorat e ficulno trunco factum?" Brunck. "In Vat. Cod. superscriptum * *μονόποδι*, et in marg.: *Ἐπὶ ἑνὶ ποδὶ ἱστάμενος. Στόρθυγξ δὲ λέγεται πᾶν εἰς ὀξὺ λῆγον, καὶ ὁ τῆς συὸς ὀδούς. Λυκόφρων· Στόρθυγξ δέδουπε, τὸν κτανόντ' ἠμύνατο*, [v. 492., *Στόρθυγξ δεδουπὼς ὃν κτανοῦντ' ἠμύνατο*.] Recte Schol. explicuisse v. *στόρθυγξ*, apparet ex versu Sophoclis apud Æl. H. A. vii. 39. cerva attollens *κερασφόρους στόρθυγγας εἶρπεν ἔκηλος*. De Priapo bene peculiato locum interpretatur Salmas. ad Scr. H. A. T. i. p. 813., qui Huetium in errorem induxit, ut p. 41. suspicaretur scribendum esse * *ὀνοστόρθυγγι*, nam Priapum partis obscœnæ magnitudine cum asino certare." Jacobs. Cf. Noster in v. *Στόρθυγξ*. Recte omnino Salmasius *monobelis* pro *monobelos* scripsisse videtur. Pindari Pyth. v. 56., * ΜΟΝΟΔΡΟΠΟΝ *φυτὸν*, ubi Schol. *Μονόδροπον τὸ* * *μονόβολον ἢ μονόξυλόν φησι, παρὰ τὸ μόνον αὐτὸν εἰλῆφθαι, δρέπεσθαι γὰρ τὸ λαμβάνειν*. "Schol. Pind. Pyth. v. 56. erklärt damit *μονόδρομπος* [*μονόδροπος*], s. v. a. *μονόξυλος*. Doch steht *μονόβελος* in den Ausgaben." Schneider. Lex. At *Μονόβελος* esse vocem nihili, supra docuit Salmas., cum vocabula a *βέλος* formata in *ης* desinant, ut *ὀξυβελής*. "*Μονόβολον, τὸ*, [imo *Μονόβολος, ὁ, ἡ*,] Unum truncum habens, ex *μόνος* et *βόλος*," Lex. Hederic. Adverbium * *μονοβόλως* legitur in Epiphanii Hær. lxi. 3. p. 508. ed. 1622., cujus loci notitiam doctissimo debemus Routhio, qui eum ad Hederici marg. citavit: *Ἔοικε δὲ ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία νηΐ· ναῦς δὲ οὐκ ἀπὸ ἑνὸς ξύλου ἁρμόζεται, ἀλλ' ἐκ διαφόρων, καὶ τὴν μὲν τρόπιν ἀπὸ ἑνὸς ξύλου κέκτηται, ἀλλ' οὐ μονοβόλως· τὰς δὲ ἀγκύρας ἑτέρων, περιτόνεα* (leg. *περιτόναιά*) *τε καὶ σανίδας, καὶ τὰ* * *ἐγκυλίσματα* (Dionys. Petav. conjicit *χελύσματά*) *τε, καὶ μέρη πρύμνης, καὶ τοίχων, καὶ ζυγωμάτων, ἱστίων τε, καὶ πηδαλίων, ὀκνῶν* (sic, an typothetæ culpa pro *ὁλκῶν*?) *τε καὶ αὐχενίων, οἰάκων τε, καὶ τῶν ἄλλων πάντων, ἐκ διαφόρων ξύλων ἔχει τὴν συναγωγήν. Ἑκάστη δὲ τούτων τῶν Αἱρέσεων μονόξυλός τις οὖσα, τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἐκκλησίας οὐχ ὑποφαίνει*. *Μονοβόλως* hic a Dionys. Petavio versum est, Uno ac simplici modo. Id satis intelligimus. Sed vocem *μονόβολος* pro Unum truncum habens, ex *μόνος* et *βόλος*, ut in Lex. Hederic. exponitur, haud parum intelligimus. *Βόλος* enim pro Truncus nusquam occurrit. Atqui, secundum Schol. ad Pindari locum, *μονόβολος* (in ed. Heyn. *μονόβελος*) idem est ac *μονόδροπος*, et *μονόξυλος*, Ex una arbore factus. Id quidem concedimus; sed ex *βόλος*, Truncus, factam esse vocem hanc pernegamus. *Μονόβολος*, quod est a *μόνος* et *βάλλω*, Pono, Immitto, Condo, Ædifico, generatim exponi possit Ex una eademque materie factus, sed in Schol. ad Pindari loc. speciatim usurpatur de statua ex una arbore sculpta.

reperitur), non solum propter graves rationes a Salmasio allatas, sed etiam propterea quod Commodus *vitrophallobelus* dicere deberet, Græcæ linguæ ratione sic postulante. In verbis enim compositis ea pars, quæ notat materiem, ex qua res fiat, Græce semper præfigitur; at in composito verbo Phallovitrobelus, medium tenet locum inter duas ejusdem significationis voces, nempe Phallos et Belum, quod ingens est monstrum. Num igitur reponendum est Phalloveretrobeli? Hæc certe lectio nobis magis arrideret, si aliquot in promtu essent exempla verborum ex duabus ejusdem significationis vocibus compositorum, quarum una pure Græca, ut Φαλλὸς, altera autem pure Latina, ut *Veretrum*. Nam *Monobelus*, quod Casaub. affert, nihil moramur, cum melius, ut luculenter docuit Salmas., scriberetur *Monobelis*,[1] pro μονοβελεῖς. "Non sine exemplo autem insaniam hanc insanivit Commodus. Plin. xxxiii. (præf. s. 2.):—'Auxere et artem vitiorum irritamenta. In poculis libidines cælare juvit, ac per obscœnitates bibere.' Juven. (ii. 95.), Vitreo bibit ille Priapo, (ut similis formæ panis Martiali xiv. 69.

A Priapus siligineus dicitur: vide Rupert. ad hunc locum.) Vetus Schol. explicat, In vitreum penem; quos appellant * DRILLOPOTAS, ubi fortasse scribendum, * PHALLOPOTAS, aut Veretrillopotas." Casaub. "Perperam vir doctiss. reponit Phallopotas, aut Veretrillopotas. Drillopotas enim verum est. * ΔΡΙΛΛΗ enim est Verpa, vel Pars illa, qua viri sunt. Unde * ΔΡΙΛΛΟΣ, Verpus. Glossæ: Δρίλλος· Verpus. Vulgo, Varus: perperam. Aliæ Glossæ: Verpus, Δρίλος, καὶ ὁ μέσος δάκτυλος τῆς χειρὸς, λέγεται δὲ καὶ ὁ λειπόδερμος. Melius autem per unicum λ scribitur, quod ostendit vetus Epigramma Gr., hujus vocis ignoratione male hodie viris doctissimis intellectum, Ἤθελε δριμὺς ἄγαν τοπρόσθ' Ἱερώνυμος εἶναι, Νῦν δὲ τὸ δρῖ μὲν ἔχει, λὸς δὲ τὸ μῦς γέγονεν: hoc est δρῖλος est factus, cum prius esset δριμύς. Nam doctissimus commentator, qui γρύλλος exponit, nugas agit. Δρίλος igitur est Verpus, et δρίλη, Verpa, unde δριλλοπόται." Salmas. Epigramma illud, quod Lucillii est, legitur in Brunckii
B Anal. T. ii. n. 8. p. 318. "Hieronymus, qui olim δριμὺς, severus et morosus, videri volebat, repente

[1] * "MONOBOLON, Ludus quo cursu se exercebant et certabant." Gesner. Thes. L. L. "Meminit Imperator Justinian. in L. Victum 1. Cod. de Aleatoribus: Duntaxat autem ludere liceat Μονόβολον. Iterum in L. Alearum 3. ibid.: Deinceps vero ordinet quinque ludos, Monobolon etc. Photius in Nomocanone c. xxix., Μόνον δὲ παίζειν ἔξεστι μονόβολον, ubi Balsamon in Scholiis, Γίνωσκε δὲ, ὅτι μονόβολον λέγεται ὁ δρόμος." Jo. Meurs. de Ludis Græcorum in Opp. T. iii. p. 1024. a. Cf. Idem et Du-Cang. in Gloss. Gr., item Bulenger. de Ludis Veterum c. xxvi. p. 29. Vox hæc Suiceri Thesauro addenda est. "Θαυματοποιοὶ dicebantur * ΚΟΝΤΟΠΑΙΚΤΑΙ. De his ænigma hoc vetus inter nostra nondum edita Epigrammata (in Brunckii Anal. T. iii. p. 332. Anthol. T. iii. p. 111.), quod Juliano Apostatæ tribuit liber Regiæ Bibliothecæ, cum hoc lemmate, Ἰουλιανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς εἰς κοντοπαίκτην: Ἔστιν τι δένδρον· τῶν ἀνακτόρων μέσον, Οὗ ῥίζα καὶ ζῇ, καὶ λαλεῖ καρποῖς ἅμα· Μιᾷ δ' ἐν ὥρᾳ καὶ φυτεύεται ξένως, Καὶ καρπὸν αὔξει, καὶ τρυγᾶται ῥιζόθεν. Huic ænigmati interpretationis vicem subjicienda sunt verba Chrysostomi: Τί ἄν τις εἴποι περὶ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, οἳ κόντον ἐπὶ μετώπου βαστάζοντες, καθάπερ δένδρον ἐῤῥιζωμένον ἐπὶ τῆς γῆς, οὕτως ἀκίνητον διατηροῦσιν, ὥστε παιδία μικρὰ ἐπ' ἄκρου τοῦ ξύλου παλαίειν ἀλλήλοις, παρασκευάζουσι δὲ τὸ μέτωπον μόνον δεσμοῦ παντὸς ἀσφαλέστερον; Radix homo est qui conto subest, quæ vivit et loquitur. Fructus pueruli sunt in summo lusitantes et luctantes, qui pariter cum radice loquuntur et vivunt. Intra unius horæ spatium arbor illa erigitur, ac radicitus eruitur, post finem scilicet ludicri, deposito conto et abjecto. Qui aliam hujus ænigmatis interpretationem quærit, frustra est. Quod autem eam arborem in mediis ædibus esse tradit τῶν ἀνακτόρων, hoc quidem recte procedit. Reliquæ arbores, quæ veræ sunt, in mediis campis nascuntur, hæc intra ædes ipsas erigitur. Quia sane hæc θαυματοποιΐα sub tecto fiebat in publicis aut privatis aliquorum ædibus. ['Hæc vera putet, qui voluerit; mihi inepta videntur. Pertica in fronte, inter oculos et tempora erigitur. Tale quid Julianum in mente habuisse, nullus dubito. Jam vide, an τὰ ἀνάκτορα aures esse possint, quasi sancti capitis recessus, in quibus optima quæque deponuntur.' Jacobs. Animadvv. ad Anthol. T. x. p. 190.] Κοντοπαίκτου meminit Diomedes Grammaticus Scholiis in Dionys. Thracem, vetustissimum Grammat., qui inter exempla ματαιοτεχνίας recenset κοντοπαίκτην cum aliis θαυματοποιοῖς. [Locus extat in Bekkeri Anecd. Gr. T. ii. p. 652., Ματαιοτεχνία δὲ ἡ * σχοινοβατικὴ, ἤγουν ὁ ἐν τῷ σχοίνῳ περίπατος, καὶ ὥσπερ ὁ κοντοπαίκτης.] Mentio etiam κοντοπαίκτου apud Balsamon. ad Concil. vi. Alius erat * ΚΟΝΤΑΚΟΠΑΙΚΤΗΣ, vel * ΚΟΝΔΑΚΟΠΑΙΚΤΗΣ. * ΚΟΝΤΑΞ, vel * ΚΟΝΔΑΞ genus erat jaculationis. Photius in Nomocanone, Μόνον δὲ παίζειν ἔξεστι μονόβολον, καὶ * ΚΟΝΤΟΜΟΝΟΒΟΛΟΝ καὶ * κυνταυὸν κόντακα ἄνευ πορπῆς. *Quintanæ* ludum etiam hodieque vocamus. Cujus mentio fit in Cod. Μονόβολον, Simplex saltus: κοντομονόβολον, Saltus cum conto. Rufinus in Epigr. quodam nondum edito (Brunckii Anal. T. ii. p. 391.) κόνδακα παίζειν dixit pro κόντακα: Τῇ * κυανοβλεφάρῳ παίζειν κόνδακα Φιλίππῃ Ἐξ αὐτῆς κραδίης ἡδὺ γελᾶν ἐπόουν, Δώδεκά σοι βέβληκα, καὶ αὔριον ἄλλα βαλῶ σοι, Ἢ πλέον, ἢὲ πάλιν δώδεκ' ἐπιστάμενος. Jaculationem esse ostendit. ΚΥΝΔΑΛΙΣΜΟΝ veteres Græci lusum huic similem vocarunt, et ΚΥΝΔΑΛΟΠΑΙΚΤΑΣ qui eo luderent, vel ΚΥΝΔΑΛΟΠΑΙΣΤΑΣ, ut habet Hesych. [Κυνδάλη· παιδιά τις, καὶ οἱ μὲν ὑπομνηματισταὶ, Κυνδάλας τὰς σκυτάλας (Cod. Ven. teste Schowio, κυτάλας) ἀπέδοσαν, οἱ δὲ τὰ γεωμετρούμενα σχήματα, κακῶς. Κυνδαλισμοὺς γὰρ ἔλεγον τοὺς πασσάλους, καὶ Κυνδαλοπαίστην τὸν * πασσαλιστήν. Ubi Jo. Meurs. de Lud. Gr. et Is. Voss., probante, ut videtur, Albertio, corrigunt Κυνδαλοπαίστην. Sed utraque forma satis proba est. Anton. Lib. Metam. c. xxi., Ἀρτέμιδος ἐγένετο * συμπαίκτρια καὶ συνήθης. 'Ut a συμπαίστωρ, συμπαίστρια, ita a συμπαίκτωρ, συμπαίκτρια cur non æque bene dicatur, causam nullam dices.' Muncker. 'Eandem scribendi rationem servat c. xxix. et xxxii., obnitente Berkelio, qui συμπαίστριαν ubique legendum contendit, quia est multo usitatius, uti ex Aristoph. aliisque ostendit. Vix tanti est, ut his immoremur, propterea quod, etsi minus esset usitatum, sufficeret vulgatam lectionem tueri, quia tribus his locis sibi constat auctor. Sed utrumque æque est analogicum, utrumque optimis scriptoribus adhibitum. Ab Antoniniana voce non differt, quam ad Theocr. Id. vi. 18. exhibet Schol., Τὸν ὅμοιον * παίκτορα, pro quo mavult docta, credo J. Scaligeri, manus, * ὁμοπαίκτορα." Verheyk. Vide nos infra in v. Παῖσαι et Παῖξαι.] Ludicrum illud explicat J. Poll. ix. c. 7. ΚΥΝΔΑΛΗ, vel ΚΙΝΔΑΛΗ Dorice palus dicebatur. Ludus igitur erat palum eminus jaculando ita adtemperare missum, ut summo capite rectus in terra humectata ac mollita sisteret, eumque sic depactum alio subinde misso palo evertere. In quo certamine vincebat, ut par est, qui palum suum rectius defixerat, et citius defixum everterat, paucioribus missis paxillis, vel unius paucioribus jactibus. Nec enim licuit semper primo jactu optatum finem consequi. Et fortasse hic est κόνταξ ἄνευ πόρπης. Nam κόνταξ est parvus contus, qui, cum sine ferro est, pali instar habet. Inde et ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ, Scapus chartarum, vel volumen ad instar baculi." Salmas. Exerc. Plin. p. 726. "Κόντακα et κόνδακα nihil differre Salmas. contendit. Aliter sentiebat idem, cum in marg. apographi sui hæc notaret: 'Fort. κόντακα, κόνταξ est κόνταξ (sic), genus lusus, unde κοντοπαίκτης.' Κόνταξ a κόντος derivandum, fortasse verum est. [Imo nihil certius. Deminutivorum in αξ satis superque dederunt Bast. ad Gregor. Cor. p. 240. et E. H. Barker. Epist. Crit. ad G. H. Schæf. in Class. Journ. N. xxiv. p. 399. Adde ex Schneideri Lex. v. Πόρπαξ: Ὑσσὸς, * ὕσσαξ, et * πύνδος, πύνδαξ. Vide nos supra p. ccclviii. not. 2. ubi pro ποῖος corrige ποιὸς. "Dorioni placet tenerum orphum ὀρφακίνην dici, quæ vox non fit ab ὀρφὸς, sed ab * ὄρφαξ, Orphus grandiusculus, ut apud Dioscor. νεόσσαξ, vel νόσσαξ, et πλούταξ, * γώμαξ, alia." Casaub. ad Athen. vii. p. 315. b. Μώμαξ frustra quæsivimus in Lexicographis veteribus. An Casaub. scripsit μώμαξ pro μύρμαξ? Etym. M. p. 534. 31., Ὡς παρὰ τὸ ἱερὸς γίνεται ἱέραξ, καὶ νέος νέαξ, καὶ μύρμος μύρμαξ, οὕτω καὶ κόχλος κόχλαξ.] Ludit Rufinus in ambigua significatione vocis κόνταξ, quæ πάσσαλον significat. Jam vero quid πάσσαλος sit apud nequiores illos, constat ex Aristoph. Eccles. v. 1019., Ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον Ἕλκειν ἀνατεὶ, λαβομένας τοῦ παττάλου, cum quo cf. facetum locum in Eqq. v. 374. sq. Quod autem in allegoria persistens noster, Δώδεκά σοι βέβληκα ait, aliud dicit, aliud significat, Duodecies tibi palum defixi, et cras toties fixam, vel etiam sæpius, quæ amantis sunt, qui se duodecim numeros sustinuisse gloriatur, Ovid. iii. Amor. vii. 26." Jacobs. Animadvv. in Anthol. T. x. p. 157. "Contomonobolum, Leg. 1. de Aleatoribus et Leg. 3. est πήδημα, ut vult Balsamon. Existimem eos conto innixos fossas, aut rivos transiliisse, quod hodieque fit. Ibidem * HIPPICE est lusus equestris. Eadem Lege 3. permittitur Quintanus Contax sine fibula, χωρὶς τῆς πόρπης. Balsamon ad tit. 13. Nomocanonis, ait fuisse jaculationem ἄνευ περόνης, ἤτοι σιδήρου, Sine fibula, ferro, vel cuspide, dictam a Quinto quodam milite. Habemus hodie in Gallia ejusmodi ludos, qui fiunt vel decursione navigiorum in fluviis cum lancea, et conto, ita ut scopus aliquis percutiatur, ubi percutientes sæpe in fluvium devolvuntur. Dicitur *Courir la Quintaine*, Aut ut in Italia equites decurrentes, hasta inermi et pura stipitem armatum feriunt, quem Itali vocant *Il Faquino*. Meminit hujus ludi Rob. Monachus Hist. Hierosolymitan. L. v. Terræ infixis sudibus scuta apponuntur, quibus in crastinum quintanæ ludus scilicet equestris exerceretur. Igitur ad sudes humi fixas scuta suspendebantur, ut discerent equites adversis hastis cum hoste concurrere, et clypeos hostium ferire, vel trajicere. Sumtum id a militibus, qui Romæ in Campo Martio ad palum exercebantur, de quibus Juven., Quis nescit palaria campi? Quid sit contopæctes, Synod. vi. in Trullo Can. 51. ignoratur. Eadem L. 3. mentio fit * Περιχυτὴς, quam Balsamon tit. 13. c. 29. Nomocan. interpretatur πάλην. Perichyte est lucta, vel quia ipsi luctantes circum seipsos funduntur, vel quia se in terram fundunt et sternunt, vel quia se manibus et brachiis circumfundunt, vel quia oleo inuncti in arena se versant, ne membra lubrica sint. Statius (Theb. vi. 847.), Postquam oleo gavisa cutis, procedit uterque Procmsu in medium, atque hausta versatur arena." J. C. Bulenger, de Lud. Vet. c. xxxix. p. 35.

δρῖλος factus est, et illius pristinæ conditionis nihil nisi priorem *syllabam* servavit. *Δρῖλος* autem h. l. hominem libidinosum, sive non tam hominem quam Priapum *significat*. Qua ratione Lucillius noster Hieronymum appellat *δρῖλον*, eadem Catullus Pisonem salacissimum *verpum Priapum* vocavit Carm. xlvii. 3. In nota Ms. Casauboni nomini Ἱερώνυμος appictum *ἐπώνυμος*: quod si cum metro ita conciliaveris, ut scribas, *τοπρόσθεν ἐπώνυμος εἶναι*, arguta existet lectio, auctore suo minime indigna. Tum hominis nomen erat Drimys, qui etiam mores *δριμεῖς* simulabat. Elegantem usum vocabuli *ἐπώνυμος*, quo hominem sui nominis significat, illustravit Salmas. ad Scriptt. Hist. Aug. T. ii. p. 553., et Abresch. in Lectt. Aristæn. p. 70. In Vat. Cod. *ἱερώνιμος* et *γέγονεν* legitur." Jacobs. ad Anthol. T. ix. p. 443.] "Δρῖλος, ου, ὁ, ex Epigr. affertur pro Lumbricus. "At ΔΡΙΛΑΚΕΣ Eleis sunt *βδέλλαι*, Hirudines, teste "Hesych." H. St. Thes. Ind. [Forte ad Lucillii Epigr. respexit. De Verpa autem et Verpo vide quæ scripsit Gesner. Thes. L. L.]

["Αγαλμα Διός. Suidas: *Ζεύς· τούτου τὸ ἄγαλμα ἱστοροῦσι καθήμενον, γυμνὰ ἔχον τὰ ἄνω, τὰ δὲ κάτω ἐσκεπασμένα· κρατοῦν τῇ μὲν εὐωνύμῳ σκῆπτρον, τῇ δεξιᾷ δὲ ἀετὸν προτεῖνον. Καὶ τὸ μὲν καθῆσθαι, τὸ ἑδραῖον τῆς δυνάμεως αἰνίττεται, τὸ δὲ τὰ ἄνω γυμνὰ ἔχειν, ὅτι φανερὸς τοῖς νοεροῖς καὶ τοῖς οὐρανίοις τοῦ κοσμοῦ μέρεσι. Τὰ δὲ λοιπὰ σκέπεται, διότι τοῖς χαμαιζήλοις ὁ θεὸς ἄγνωστος· τὸ δὲ τῇ λαιᾷ σκῆπτρον κατέχειν, σημαίνει τὸ ἐξουσιαστικόν· τὸ δὲ ἑτέρᾳ ἀετὸν, δῆλοι, ὡς τῶν * ἀεροφόρων πνευμάτων κρατεῖ, ὡς ὁ ἀετὸς μεταρσίων ὀρνέων.* "Hæc *αὐτολεξεὶ* etiam leguntur apud Codin. l. c. p. 14 (=604.), unde apparet, et Suidam, et Codinum, qui Suida longe recentior est, ex eodem auctore sua descripsisse. Apud Codin. (pro *ἱστοροῦσι*) rectius legitur *πλάττουσι*, et post *ὀρνέων* hæc addita leguntur, quæ in Suida desiderantur: *Ἀλλὰ καὶ πλάττουσιν αὐτὸν τρία μῆλα ἐν τῇ χειρὶ βαστάζειν· διὰ δὲ τῶν τριῶν μήλων δηλοῖ τρία κλίματα κατέχειν τὴν πᾶσαν διακόσμησιν.* Sic enim locum hunc Lambecius ex Mss. restituit." Kuster. "Hæc sane adjectitia sunt; nam non conveniunt cum toto hoc capite. Ecce aquila occupata est dextra; sinistra sceptro: qua ergo teneat hæc poma? Credo, aliquis Euclio Plautinus, ut coco isti, adfinget tertiam. *Λῆροι λήρων*. At in gremio, inquies; verum cur hæc potius in inscriptione capitis, quam aut aquila, aut sceptrum? Omnino abolenda, et delenda censeo. Confirmat censuram meam Suidas, apud quem quum omnia hæc totidem verbis legantur, postrema ista non reperiuntur. Ergo et illa inducenda. Convenirent autem melius Herculi, quem eo modo fingebant. Suidas alibi: (totum hunc articulum descripsit Suid. ex Jo. Antiocheno, vel potius Collectaneis Constantini Porphyrog. a Vales. editis, eadem quoque *αὐτολεξεὶ* pene leguntur apud Cedrenum p. 18., notante Kustero): *Ἡρακλῆς· Ἀλκμήνης υἱός. Τοῦτον φιλόσοφον ἱστοροῦσι, καὶ γράφουσι δορὰν λέοντος φοροῦντα, καὶ ῥόπαλον φέροντα, καὶ γ΄ μῆλα κρατοῦντα· ἅπερ τρία μῆλα νικήσαντα τὸν πολυποίκιλον* (apud Jo. Antioch. et Cedrenum ita legitur, *Ἅπερ τρία μῆλα ἀφελέσθαι αὐτὸν ἐμυθολόγησαν τῷ ῥοπάλῳ φονεύσαντα τὸν δράκοντα, τουτέστι, νικήσαντα τὸν πολυποίκιλον*) *τῆς πονηρᾶς ἐπιθυμίας λογισμὸν, διὰ τοῦ ῥοπάλου τῆς φιλοσοφίας, ἀφελέσθαι ἐμυθολόγησαν, ἔχοντα περιβόλαιον τὸ φρόνημα, ὡς δορὰν λέοντος· καὶ οὕτω φονεύσας τῷ ῥοπάλῳ τὸν δράκοντα τῆς ἐπιθυμίας, ἀφείλετο τὰ τρία μῆλα, ὅ ἐστι τὰς τρεῖς ἀρετὰς, τὸ μὴ ὀργίζεσθαι, καὶ τὸ μὴ φιλαργυρεῖν, καὶ τὸ μὴ * φιληδονεῖν· διὰ γὰρ τοῦ ῥοπάλου τῆς καρτερικῆς ψυχῆς, καὶ τῆς δορᾶς τοῦ θρασυτάτου καὶ σώφρονος λογισμοῦ ἐνίκησε τὸν ἰὸν τῆς φαύλης ἐπιθυμίας* (apud Jo. Antioch. legitur *τὸν υἱὸν*, quod corruptum esse existimat Kuster., Cedrenus vero habet, *τὸν γύϊον τῆς φαύλης ἐπιθυμίας ἀγῶνα*), *φιλοσοφήσας ἄχρι θανάτου.* Et fortasse hic exciderit narratio de statua Herculis." Meursius in Codin. l. c. "Simili prorsus modo simulacrum Jovis describitur et exponitur a Porphyrio apud Euseb. de Præp. Evang. iii. 9., cujus verba hic describere operæ pretium visum fuit: *Κάθηται δὲ, τὸ ἑδραῖον τῆς δυνάμεως αἰνιττόμενος. Γυμνὰ δὲ ἔχει τὰ ἄνω, ὅτι φανερὸς ἐν τοῖς νοεροῖς καὶ τοῖς οὐρανίοις τοῦ κόσμου μέρεσίν ἐστι· σκέπεται δὲ αὐτῷ τὰ πρόσθια, ὅτι ἀφανὴς τοῖς κάτω κεκρυμμένοις. Ἔχει δὲ τῇ μὲν λαιᾷ τὸ σκῆπτρον, καθ' ὃ μάλιστα τῶν τοῦ σώματος μερῶν τὸ ἡγεμονικώτατόν τε καὶ * νοερώτατον ὑποικουρεῖ σπλάγχνον ἡ καρδία. Βασιλεὺς γὰρ τοῦ κόσμου ὁ δημιουργὸς νοῦς. Προτείνει δὲ τῇ δεξιᾷ ἢ αἰετὸν, ὅτι κρατεῖ τῶν ἀεροπόρων θεῶν, ὡς τῶν μεταρσίων ὀρνέων ὁ ἀετὸς, ἢ νίκην, ὅτι νενίκηκεν αὐτὸς πάντα.* Hic rectius legitur *ἀεροπόρων*, i. e. Quæ per aerem gradiuntur vel volant, uti naves dicuntur *ποντοπόροι*, quia per mare quasi gradiuntur. *Ἀερυφόρων* tamen etiam legitur apud Cedrenum." Kuster.]

["Αγαλμα Ἀπόλλωνος. Codinus l. c. p. 601.: *Κιθάραν ἐπὶ χειρῶν πλάττουσι τοῦ Ἀπόλλωνος οἱονεὶ τὸν ἥλιον τοῦ παντὸς ἁρμονίαν· κιρνάμενος γὰρ τοῖς λοιποῖς ἄστρασι, καὶ τίκτει καὶ ζωογονεῖ.*]

["Αγαλμα Ἥρας. Suid.: *Ἥρα· ὁ ἀὴρ, καὶ ἐπεὶ ὁ ἀὴρ καθαίρει, τὸ εἴδωλον αὐτῆς * ἀντιβαστάζει ψαλίδα χαλκῆν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς κειρούσης ψαλίδος τὰς τρίχας, καὶ καθαρὸν ἀποδεικνυούσης τὸ σῶμα.* Cf. Codin. l. c., ubi est, *Ποιοῦσι τῆς Ἥρας τὸ ἄγαλμα βαστάζειν ψαλίδα χαλκῆν*, et *ἄνω* ante *κειρούσης* legitur. Jo. Lydus de Mens. p. 66., *Τὴν Ἥραν ἔνιοι τῶν φυσικῶν τὸ ὕδωρ εἶναι ἀξιοῦσι, τὸν δὲ Δία τὸ πῦρ, μίξει δὲ ὑγρότητος τίκτεσθαι τοὺς καρποὺς, ἀλλὰ καὶ σελήνην αὐτὴν θεολογοῦσιν, οἷα ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς οὐσίας τεταγμένην, καὶ τὸν Ἄρεα ἐξ αὐτῆς τεχθῆναι λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ, ταῖς * συνθλίψεσι τῶν νεφέλων τὸ ἀέριον καὶ δραστικὸν πῦρ· καὶ * ταῶνα τὸν ὄρνιθα τοῖς ἱεροῖς τῆς Ἥρας οἱ φυσικοὶ διδόασιν, οἱονεὶ τὸν ἀστερωπὸν ἀέρα, ἤτοι οὐρανόν.*]

["Αγαλμα Ἀφροδίτης. Suid.: *Ἀφροδίτη· ταύτης τὸ ἄγαλμα πλάττουσι κτένα φέρον, ἐπειδὴ συνέβη ποτὲ ταῖς τῶν Ῥωμαίων γυναιξὶ κνήφην λοιμώδη γενέσθαι, καὶ ξυρουμένων πασῶν γεγόνασιν αὐταῖς οἱ κτένες ἀχρεῖοι, εὐξαμένας δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ * ἀνατριχωθῆναι, τιμῆσαί τε αὐτὴν ἀγάλματι κτένα φέρουσαν* ("scribendum potius est *φέροντι*, ut referatur ad *ἀγάλματι*, Codinus habet, *τιμῆσαί τε αὐτὴν ἀγάλμασι κτένα φέρουσι*," Kuster. verba *κτένα φέρουσαν* Meursius ad sequens *πλάττουσι* referenda censet, sed Kusteri conjecturæ favet Codinus,), *καὶ γένειον ἔχουσαν* (supple ex Codino, *πλάττουσι δὲ αὐτὴν καὶ γένειον ἔχουσαν*), *διότι καὶ ἄῤῥενα καὶ θήλεα ἔχει ὄργανα. Ταύτην γὰρ λέγουσιν ἔφορον γενέσεως πάσης, καὶ ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ ἄνω λέγουσιν αὐτὴν ἄῤῥενα· τὰ δὲ κάτω, θήλειαν. Πλάττουσι δὲ αὐτὴν καὶ ἔφιππον, ὅτι Αἰνείας ὁ υἱὸς αὐτῆς πλεύσας μέχρι τῆς δύσεως μετὰ τοῦτο ἵππῳ ἐπέβη, καὶ τὴν μητέρα ἐτίμησε τοιούτῳ ἀγάλματι.* "Honeste *ὄργανα*, pro eo, quo sumus. Epiphanius Κατὰ Οὐαλησίον: *Οἶμαι καὶ τὸ εὐνοῦχον καλεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ εὐνοεῖν δύνασθαι ἀφαιρουμένων τῶν μελῶν, καὶ τῶν ὀργάνων ἀφῃρημένοις.* Petronius, Illud unum memento non me, sed instrumenta peccasse." Meursius. Plene diceretur, Τὰ *γεννητικὰ ὄργανα*, ut dixit Jo. Lydus de Mens. p. 82.]

["Αγαλμα Ἀθηνᾶς. Suid.: *Ἀθηνᾶς ἄγαλμα δόρυ κράτει, διὰ τὸ σταθερὸν καὶ ἀνδρεῖον· ὁμοίως καὶ ἀσπίδα, διὰ τὸ πᾶσαν ἐπιβουλὴν διὰ τῆς σοφίας ἀπωθεῖσθαι. Ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῷ νῷ. Καὶ περικεφαλαίαν διδόασιν αὐτῇ, διὰ τὸ εἶναι τῆς σοφίας τὸ ἀκρότατον ἀθέατον· καὶ ἐλαίαν, ὡς καθαρωτάτης οὐσίας οὔσης. Φωτὸς γὰρ ὕλη ἡ ἐλαία. Καὶ Γοργόνα διδόασιν ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῇ, διὰ τὸ ταχὺ τοῦ νοῦ.* Hæc totidem verbis extant apud Codin. l. c. Cf. Lydus de Mens. p. 45., et 84. ubi, *Μικρὰς * Ἀθήνας ἐκάλουν τὴν Φιλαδέλφειαν διὰ τὰς ἑορτὰς καὶ τὰ ἱερὰ τῶν εἰδώλων.* Idem p. 66.: *Οἱ μὲν Ἀθηνᾶν τὴν ψυχὴν εἶπον, Τριτογένειαν δὲ αὐτὴν διὰ τὸ τρεῖς εἶναι τὰς ἐνεργείας τῆς ψυχῆς· οἱ δὲ Ἀθηνᾶν τὸν ἀέρα, Τριτογένειαν δὲ αὐτὴν διὰ τὸ τρισὶ μεταβολαῖς ἀλλοιοῦσθαι τὸν ἀέρα, εἰς ἔαρ δῆλον, θέρος τε, καὶ χειμῶνα, Γλαυκῶπιν δὲ διὰ τὴν τοῦ ἀέρος ὄψιν * ἔγγλαυκον εἶναι. Περσέα δὲ τὸν ἥλιον καὶ Γοργόνα τὴν ἡμέραν ἐκ τοῦ τάχους οἷον εἰπεῖν, ὅτι διὰ τοῦ ἀέρος ὁ ἥλιος ἀποτρέχων ἀποτέμνει τὰς ἡμέρας, ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, οἱονεὶ τῆς προνοίας, τὴν ἅρπην, ἀντὶ τῆς ὀξύτητος, λαβών· καὶ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς ὡρολογίοις ἔθος ἐγγλύφεσθαι Γοργόνα, ἀντὶ τοῦ, τὴν ἡμέραν.* Zonaras p. 60.: *Ἀθηνᾶ· ὁ ἀὴρ καὶ ἡ φρόνησις.* Eustath. ad Il. A. p.

83. 31.: *'Αλληγορικῶς δὲ, ὡς ἐν ὀλίγῳ πολλὰ συνελεῖν, 'Αθήνη ἡ φρόνησις, ἢ κατὰ στέρησιν καὶ αὐτὴ τῆς θηλῆς διὰ τὸ τέλειον, ἢ παρὰ τὸ ἀθρεῖν τὸ βλέπειν, ἀθρήνη τὶς οὖσα, ὡς τῶν μελλόντων καὶ δεόντων *προβλεπτική· ἐκ Διὸς δὲ, διότι ἐκ τοῦ νοός· Ζεὺς γὰρ καὶ ὁ νοῦς· ἐκ κεφαλῆς δὲ, διὰ τὸ ἐκεῖ λογιστικὸν, οὗ προβολὴ ἡ φρόνησις. Ἥφαιστος δὲ αὐτὴν ἐκφαίνει, διότι αὐτὸς μὲν εἰς πῦρ ἀλληγορεῖται, τὸ καὶ φωσφοροῦν καὶ ἐκκαῖον καὶ *ἀνωφορούμενον· καὶ ἡ φρόνησις δὲ, φωσφόρος τέ ἐστι, καὶ τὸ δραστήριον, πρηστήριον οἷον ἔχει, καὶ οὐδὲν ταπεινὸν φρονεῖ, ἀλλὰ ὑπερῆρται καὶ ἄνω φέρεται. Συσκροτεῖται (lege cum Polito post Froben., συγκροτεῖται) δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐπιθέτων ἡ 'Αθηνᾶ εἰς τὸ νοεῖσθαι φρόνησις κ. τ. λ.: et p. 123. 17., 'Αθηνᾶν δὲ, τὸ αἰθέριον πῦρ, διὰ τὸ τῆς χροιᾶς φασιν ἄνθος οὕτως ὀνομαζομένην: et p. 124. 13., 'Ιστέον δὲ ὅτι αἰθέρος, ὡς ἀνωτέρω ἐῤῥέθη, νοηθείσης τῆς 'Αθηνᾶς, *προσεθεώρησάν τινες ἀκολούθως καὶ ταῦτα· κορυφῆς μὲν αὐτὴν ἐκγενέσθαι Διὸς, διὰ τὸ δοκεῖν, αἰθέρα τὸν ὑψηλότατον εἶναι ἀέρα, παρθένον δὲ διατελεῖν, διὰ τὸ ἁγνὸν τοῦ τοιούτου ἀέρος, Γλαυκῶπιν δὲ καλεῖσθαι, διὰ τὸ τοῦ στοιχείου *ἔγγλαυκον, καὶ φωσφόρον, διὰ τὸ διαφανές.]

Ἄγαλμα Δήμητρος *Κιδαρίας. Pausan. viii. 15.: Παρὰ δὲ τῆς 'Ελευσινίας τὸ ἱερὸν πεποίηται *Πέτρωμα καλούμενον, λίθοι δύο ἡρμοσμένοι πρὸς ἀλλήλους μεγάλοι. Ἄγοντες δὲ παρὰ ἔτος, ἥντινα τελετὴν μείζονα ὀνομάζουσι, τοὺς λίθους τούτους τηνικαῦτα ἀνοίγουσι, λαβόντες γράμματα ἐξ αὐτῶν ἔχοντα ἐς τὴν τελετὴν, καὶ ἀναγνόντες ἐπήκοον (lege cum Facio, ἐς ἐπήκοον) τῶν μυστῶν, κατέθεντο ἐν νυκτὶ αὖθις τῇ αὐτῇ. Φενεατῶν δὲ οἶδα τοὺς πολλοὺς καὶ ὀμνύντας ὑπὲρ μεγίστων τῷ Πετρώματι· καὶ ἐπίθημα ἐπ' αὐτῷ περιφερές ἐστιν, ἔχον ἐντὸς Δήμητρος πρόσωπον Κιδαρίας. Τοῦτο ὁ ἱερεὺς περιθέμενος τὸ πρόσωπον ἐν τῇ μείζονι καλουμένῃ τελετῇ, ῥάβδοις κατὰ λόγον δή τινα τοὺς ἐπιχθονίους παίει. "Kuhn. recte monuit, emendandum esse τοὺς ὑποχθονίους, Inferos, qui ejus filiam Proserpinam detinebant. Ὑποχθονίους cum Plutonem et Proserpinam, tum manes et umbras denotare, D'Orville docet ad Charit. p. 265. et 492. ed. Lips." Facius.]

[Ἄγαλμα Δήμητρος *Λουσίας. Pausan. viii. 25.: Τῇ θεῷ (Δήμητρι) δὲ 'Εριννὺς γέγονεν ἐπίκλησις· πλανωμένῃ γὰρ τῇ Δήμητρι, ἡνίκα τὴν παῖδα ἐζήτει, λέγουσιν ἕπεσθαί οἱ τὸν Ποσειδῶνα ἐπιθυμοῦντα αὐτῇ μιχθῆναι, καὶ τὴν μὲν ἐς ἵππον μεταβάλλουσαν ὁμοῦ ταῖς ἵπποις νέμεσθαι ταῖς *'Ογκείου· Ποσειδῶν δὲ συνίησιν ἀπατώμενος, καὶ συγγίνεται τῇ Δήμητρι, ἄρσενι ἵππῳ καὶ αὐτὸς εἰκασθείς· τὸ μὲν δὴ παραυτίκα τὴν Δήμητρα ἐπὶ τῷ συμβάντι ἔχειν ὀργίλως, χρόνῳ δὲ ὕστερον τοῦ τε θυμοῦ παύσασθαι, καὶ τῷ Λάδωνι ἐθελῆσαί φασιν αὐτὴν λούσασθαι. 'Επὶ τούτῳ καὶ ἐπικλήσεις τῇ θεῷ

A γεγόνασι, τοῦ μηνίματος εἵνεκα 'Εριννὺς, ὅτι τῷ θυμῷ χρῆσθαι καλοῦσιν ἐριννύειν οἱ 'Αρκάδες (cf. Etym. M. p. 374. 1.), Λουσία δὲ ἐπὶ τῷ λούσασθαι τῷ Λάδωνι. Τὰ δὲ ἀγάλματά ἐστι τὰ ναοῦ ξύλου, πρόσωπα δέ σφισι καὶ χεῖρες ἄκραι καὶ πόδες εἰσὶ Παρίου λίθου· τὸ μὲν δὴ τῆς 'Εριννύος, τήν τε κίστην καλουμένην (cf. Clem. Alex. Admonit. ad Gent. p. 14. A.) ἔχει, καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ δᾷδα· μέγεθος δὲ εἰκάζομεν ἐννέα εἶναι ποδῶν αὐτήν· ἡ Λουσία δὲ ποδῶν ἓξ ἐφαίνετο εἶναι. Ὅσοι δὲ Θέμιδος, καὶ οὐ Δήμητρος τῆς Λουσίας, τὸ ἄγαλμα εἶναι νομίζουσι, μάταια ἴστωσαν ὑπειληφότες.]

[Ἄγαλμα Δήμητρος *Προσύμνης. Pausan. ii. 37.: 'Απὸ δὴ τοῦ ὄρους τούτου, (ὃ καλοῦσι *Ποντῖνον), τὸ ἄλσος ἀρχόμενον πλατάνων τὸ πολὺ ἐπὶ τὴν θάλασσαν καθήκει. Ὅροι δὲ αὐτοῦ τῇ μὲν ποταμὸς ὁ Ποντῖνος, τῇ δὲ ἕτερος ποταμὸς, *'Αμυμώνη (cf. Apollodor. ii. 5.) δὲ ἀπὸ τῆς Δαναοῦ θυγατρὸς ὄνομα τῷ ποταμῷ. 'Εντὸς δὲ τοῦ ἄλσους ἀγάλματά ἐστι μὲν Δήμητρος Προσύμνης, ἔστι δὲ Διονύσου καὶ Δήμητρος καθήμενον ἄγαλμα οὐ μέγα.]

[Ἄγαλμα Δήμητρος *Στιρίτιδος. Pausan. x. 35.: B Δήμητρος δὲ ἐπίκλησιν Στιρίτιδος ἱερόν ἐστιν ἐν *Στίριδι· πλίνθου μὲν τῆς ὠμῆς τὸ ἱερὸν, λίθου δὲ τοῦ *Πεντελησίου τὸ ἄγαλμα· δᾷδας ἡ θεὸς ἔχουσα· παρὰ δὲ αὐτὴν κατειλημμένον *ταινίαις ἄγαλμα ἀρχαῖόν ἐστιν ἄλλο ὁπόσα Δήμητρι ἐς τιμήν. " Sylburg. post ἄλλο excidisse suspicatur verba, ἔνθα τελεῖται, et Kuhn. emendat, ἀρχαῖον, εἴ τι ἄλλο, ὁπόσα. Equidem leviori medicina usus scribere mallem, Ἔστιν καὶ ἄλλα, ὁπόσα." Facius.]

[Ἄγαλμα 'Αρτέμιδος *Αἰτωλῆς. Pausan. x. 38., de Naupacto Locrica loquens: 'Ενταῦθά ἐστι μὲν ἐπὶ θαλάσσῃ ναὸς Ποσειδῶνος, καὶ ἄγαλμα ὀρθὸν χαλκοῦ πεποιημένον· ἔστι δὲ καὶ ἱερὸν 'Αρτέμιδος, καὶ ἄγαλμα λευκοῦ λίθου· σχῆμα δὲ ἀκοντιζούσης παρέχεται, καὶ ἐπίκλησιν εἴληφεν Αἰτωλή.]

[Ἄγαλμα 'Αρτέμιδος *'Αλφειαίας, et *'Ελαφιαίας. Pausan. vi. 22.: Εἰ δὲ ἐλθεῖν ἐς Ἦλιν διὰ τοῦ πεδίου θελήσειας, σταδίους μὲν εἴκοσι καὶ ἑκατὸν ἐς *Λετρίνους (Cod. Vind. constanter exhibet, Λεκτρ.) ἕξεις, ὀγδοήκοντα δὲ ἐκ Λετρίνων καὶ ἑκατὸν ἐπὶ Ἦλιν. Τὸ C μὲν δὴ ἐξ ἀρχῆς πόλισμα ἦν οἱ Λέτρινοι, καὶ *Λετρεὺς ὁ Πέλοπος ἐγεγόνει σφίσιν οἰκιστής· ἐπ' ἐμοῦ δὲ οἰκήματά τε ἐλείπετο ὀλίγα, καὶ 'Αλφειαίας 'Αρτέμιδος ἄγαλμα ἐν ναῷ. Γενέσθαι δὲ τὴν ἐπίκλησιν τῇ θεῷ λέγουσιν ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε. 'Ερασθῆναι τῆς 'Αρτέμιδος τὸν 'Αλφειὸν, ἐρασθέντα δὲ, ὡς ἐπέγνω, μὴ γενήσεσθαί οἱ διὰ πειθοῦς καὶ δεήσεως τὸν γάμον, ἐπιτολμᾷν ὡς βιασάμενον (sic vulgo legitur, sicque edidit Facius, sed reponendum videtur βιασόμενον) τὴν θεὸν, καὶ αὐτὸν ἐς παννυχίδα ἐς Λετρίνους ἐλθεῖν, ὑπό αὐτῆς τε ἀγόμενον τῆς 'Αρτέμιδος καὶ Νυμφῶν,[1] αἷς παίζων συνῆν ἀκολουθῶν αὐτῇ· τὴν δὲ (ἐν ὑπονοίᾳ γὰρ τοῦ

[1] Hesych. Νυμφεών· Νυμφῶν ἱερόν. De glossa hac, ab Is. Voss. et Maussaco suspecta, supra cum de v. 'Εκα[illegible] ageb[illegible]us, pauca diximus. Nunc vero obiter addendum est, Hesychii locum a corruptelæ suspicione sati[illegible] ii. 11., apud quem legitur Νυμφὼν pro Ædes Nympharum, s. Νυμφῶν ἱερόν: 'Εκ Σικυῶνος δὲ τὴν κατ' εὐθὺ ἐς Φλια[illegible] ἐν ἀριστερᾷ τῆς ὁδοῦ δέκα μάλιστα ἐκτραπεῖσι στάδια, *Πυραία καλούμενόν ἐστιν ἄλσος, ἱερὸν δὲ ἐν αὐτῷ *Προστασ[illegible] Κόρης· ἐνταῦθα ἐφ' ἑαυτῶν οἱ ἄνδρες ἑορτὴν ἄγουσι· τὸν δὲ νυμφῶνα καλούμενον ταῖς γυναιξὶν ἑορτάζειν παρείκασι. Καὶ [illegible]σου καὶ Δήμητρος καὶ Κόρης τὰ πρόσωπα φαίνοντα ἐν τῷ νυμφῶνί ἐστιν. Ceterum in loco illo, quem modo indicavim[illegible] τεμενικῶν ὀνομάτων exempla citavimus. Adde sequentia hæc. "'ΟΜΟΝΟΕΙΟΝ, (τὸ), Concordiæ templum, ap[illegible] H. St. Thes. Ind. Dionis Hist. Rom. xlix. 18. p. 583., Καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ Καῖσαρ ἱπποδρομίαν τε ἐποίησε, καὶ τῷ 'Αντω[illegible] ἔμπροσθεν τοῦ βήματος, καὶ εἰκόνας ἐν τῷ 'Ομονοείῳ ἔστησε: lv. 8. p. 778. de Tiberio, Καὶ τὸ 'Ομονόειον αὐτὸς ἑαυτῷ ἐπισκευά[illegible] τάξας, ὅπως τό, τε ἴδιον καὶ τὸ τοῦ Δρούσου ὄνομα αὐτῷ ἐπιγράφῃ: et 9. p. 780. de eodem Tiberio, Καὶ τήν τε ὁδὸν ἰδιωτικῶς ἐποιήσ[illegible] πλὴν καθόσον τοὺς Παρίους τὸ τῆς 'Εστίας ἄγαλμα πωλῆσαί οἱ ἠνάγκασεν, ὅπως ἐν τῷ 'Ομονοείῳ ἱδρυθῇ: et lvi. 25. p. 823., Τῷ δὲ ἑξῆς ἔτει τό, τε 'Ομονόειον ὑπὸ τοῦ Τιβερίου καθιερώθη, καὶ αὐτῷ τό, τε ἐκείνου ὄνομα, καὶ τὸ τοῦ Δρούσου τοῦ ἀδελφοῦ καὶ [illegible]ηκότος ἐπεγράφη: et lviii. 11. p. 885., Ἡ γερουσία πλησίον τοῦ οἰκήματος ἐν τῷ 'Ομονοείῳ. 'Ομονόειον edidit Reimar., sed rectius Noster et Schneider. in Lex. 'Ομονοεῖον scripserunt. *ΦΕΡΕΦΑΤΤΕΙΟΝ. Λέξ. ῥητορ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 314.: Φερεφαττεῖον· τὸ ἱερὸν τῆς Περσεφόνης. Grammaticus in animo habuit Demosth. adv. Conon. p. 1259. 4. ed. Reisk., Καὶ ἡμῖν συμβαίνει [illegible]τρέφουσιν ἀπὸ τοῦ *Φεῤῥεφαττίου, καὶ περιπατοῦσι, πάλιν κατ' αὐτό πως τὸ Λεωκόριον εἶναι, καὶ τούτοις περιτυγχάνομεν. Lege Φερεφαττεῖον, vel Φεῤῥεφαττεῖον. Sic voluit usus veterum et Atticorum scriptorum, qui nomina ea enuntiabant παραγωγικῶς, quæ Hellenici et recentiores ὑποκοριστικῶς extulerunt. Vide Salmas. in Solin. p. 684. b., et nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. ccclxv. a. Vetus tamen est menda. Nam et in Hesychio est Φερεφάττιον: Φερεφάττιον· τόπος ἐν ἀγορᾷ, ubi Salmasio et Is. Voss. φερσεφάττιον reponendum videtur: "locus ille nimirum a Phersephatta dictus." Sed lege nostro periculo, vel Φεῤῥεφάττιον, vel Φεῤῥεφαττεῖον, consentiente verborum ordine. Illud τόπος ἐν ἀγορᾷ illustrat Demosth. locus, ex quo Φεῤῥεφαττεῖον hoc, sive Proserpinæ fanum, in Atheniensi foro situm esse satis patet. "Φερεφάττιον, Demosth. Κατὰ Κόνωνος. Hesych. τόπος ἐν ἀγορᾷ, recte: nam ex loco Demosthenis patet in foro illud fuisse. Proserpinæ templum vertit Volfius, [et quidem recte, ut ostendunt Λέξ. ῥητορ. l. c. Adde Meurs. Athen. Attic. ii. 10. in Opp. T. i. p. 175. a.] Nam Φερεφάττη est Proserpina, seu potius Hecate. Hesych. *Φερεά. [Φερεά· 'Αθήνησι ξενικὴ θεὸς, οἱ δὲ τὴν 'Εκάτην,] apud Aristoph. Θεσμοφ. p. 782. [v. 287. et Ran. v. 671.] Περσέφαττα." H. Vales. ad Harpocr. Lex. p. 351. Turpiter lapsus est vir alias doctissimus, confundens voc. Περσέφαττα, Proserpina, cum voce Φερεὰ, Hecate, quæ longe alius originis est. Pro Φερεὰ, Albertio, et Meursio, ut videtur, aliunde ignoto (vide eum de Athen. Attic. ii. 11. in Opp. T. i. p. 177. a.), recte Is. Voss. correxit *Φεραία, quo titulo, ut supra sub v. 'Εκάτη p. 239. a—b. nobis ostensum est, Dianam s. Hecaten ornarunt Callimach. Hymn. in Dian. v. 259., et Lycophron v. 1180. Φεραίας, ut docet Tzetzes ibi citatus, nomen ascitum Hecate habuit, vel ἐκ Φεραίας, τῆς Αἰόλου θυγατρὸς κἀκ τοῦ Διὸς, vel potius ὡς ἐν ταῖς Φεραῖς τιμωμένη, Φέρης γάρ τις ἔκτισε πόλιν Φερὰς, ἥτις νῦν Σέῤῥα καλεῖται. Imo Σέῤῥα, teste Steph. Byz., est ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης, cum, teste eodem, Φεραὶ sit πόλις Θεσσαλίας· Οἵ τε Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ *Βοιβηΐδα λίμνην, ἀπὸ Φέρητος τοῦ Κρηθέως, ἢ Φερᾶς τῆς Αἰόλου θυγατρὸς, ὁ πολίτης, Φεραῖος, καὶ Φεραία. Pausan. ii. 23., Τῆς δὲ 'Αρτέμιδος τῆς Φεραίας· σέβουσι γὰρ καὶ 'Αργεῖοι Φεραίαν Ἄρτεμιν κατὰ

Ἀλφειοῦ τὴν ἐπιβουλὴν ἔχειν) ἀλείψασθαι τὸ πρόσωπον πηλῷ, καὶ αὐτὴν καὶ ὅσαι τῶν Νυμφῶν παρῆσαν, καὶ A τὸν Ἀλφειόν, ὡς ἐσῆλθεν, οὐκ ἔχειν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἄλλων διακρῖναι τὴν Ἄρτεμιν, ἅτε δὲ οὐ διαγινώσκοντα,

ταυτὰ Ἀθηναίοις καὶ Σικυωνίοις τὸ ἄγαλμα καὶ οὗτοί φασιν ἐκ Φερῶν τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ κομισθῆναι. Callimachi Fragm. cxvii. ex Hephæst. p. 56. ed. Gaisf., Ἑρμᾶς ὅπερ Φεραῖος αἰνέει θεός; Ἐμμὶ τῶ * φυγαίχμα. Ceterum et in Tzetzæ verbis, Ἑκάτη, ἐκ Φεραίας τῆς Αἰόλου θυγατρὸς κἀκ τοῦ Διὸς ἐτέχθη, et in Schol. ad Theocr. Id. ii. 36., Ἔνιοι δέ φασι Φεραίας τῆς Αἰόλου καὶ Διὸς παῖδα αὐτὴν γεγονέναι, error latet, qui viros doctos hucusque præteriit. Hecates enim nomen, Φεραία, παρὰ Φεραίαν, Æoli filiam, descendere non potest; nam desideratur forma patronymica. In utroque Scholiasta lege Φερᾶς pro Φεραίας, (nisi ipsorum potius auctorum, quam librariorum, hoc peccatum esse statuas), ex Steph. Byz. apud quem recte legitur, Φερᾶς τῆς Αἰόλου θυγατρός. Sed et Eustath. ad Il. B. p. 327. 11. nostram sententiam confirmat: Φεραὶ δὲ, ἀπὸ Φέρητος παρονομάζονται υἱοῦ Κριθέως (leg. ex Steph. Byz. Κρηθέως, v. L. Holsten.) ἢ ἀπὸ Φερᾶς θυγατρὸς Αἰόλου· δύο δὲ ἦσαν Φεραί; ἡ μὲν ἀρχαία, ἡ δὲ νέα. "Apud Pyrrhum Ligorium extat nummus ΦΕΡΑΙΩΝ, cum capite et arcu Dianæ. Apud Orpheum in Argon. v. 173., Ἄδμητος δ' ἀφίκανε * Φεραιόθεν, ᾧ ποτε Παιὰν Θητεύων ὑπόεικε, et v. 221., (Αὐτάρ οἱ Πελίαο Φεραιόθεν ἤλυθ' ἄνακτος κ. τ. λ.) In Issa, insula maris Adriatici, in veteri lapide legit Cyriacus Anconitanus: ΑΡΤΕΜΙΔΙ ΦΕΡΑΙΑΙ ΚΙΝΤΟΣ ΔΡΩΝΟΝ. Hunc Dianæ cultum confirmat nummus modo adductus." L. Holsten. * ΦΟΡΒΑΝΤΕΙΟΝ. Λέξ. ῥητορ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 314.: Φορβαντεῖον· ἡρῷον * Φόρβαντος, ὃς ἦν ἡνίοχος Θησέως. Harpocr. Lex.: Φορβαντεῖον· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους· ὅτι τὸ Ἀθήνησιν Φορβαντεῖον ὠνομάσθη ἀπὸ Φόρβαντος βασιλεύσαντος Κουρητῶν, καὶ ὑπ' Ἐρεχθέως ἀναιρεθέντος, δεδήλωκεν Ἄνδρων ἐν ὀγδόῃ τῶν Συγγενειῶν, ἦν δὲ Ποσειδῶνος υἱὸς ὁ Φόρβας, καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ τῆς Ἀτθίδος. Cf. Phot. et Suid. et Etym. M. p. 798. 24., qui sua ex Harpocr. sumsisse videntur. In Suida legitur ὁ Φόρβας, ὁ καὶ * Φόρβανος, quod in ceteris Lexicographis desideratur. "Meminit ejus Andocides in Orat. Περὶ Μυστηρίων: Αἰσθόμενος δὲ ὁ Εὐφίλητος, ὡς ἥκοιμι, λέγει πρὸς αὐτοὺς, ὅτι πέπεισμαι ταῦτα * συμποιεῖν, καὶ ὡμολόγηκα αὐτῷ μεθέξειν τοῦ ἔργου, καὶ περικόψειν τὸν Ἑρμῆν, τὸν περὶ τὸ Φορβαντεῖον. Phorbantis vero, tanquam Attici herois, meminit Hesych. Φόρβας· Ἀττικὸς ἥρως." Meursii Athen. Attic. ii. 11. in Opp. T. i. p. 177. d. Cf. Idem de Reg. Athen. ii. 11. ibid. p. 661. e. De Phorbante vide Eustath. ad Il. B. p. 303. 8., et ad Il. Σ. p. 1156. 51. Vales. Not. in Harpocr. p. 197., et in Maussaci Notas p. 337. ΚΑΠΕΤΩΛΙΟΝ. Steph. Byz. Καπετώλιον· ἐν Ῥώμῃ λόφος, * Ταρπαῖος πάλαι λεγόμενος. Περὶ δὲ τῆς γραφῆς τοῦ * τεμενικοῦ ὁ Εὐδαίμων διὰ τοῦ ι φησίν. Εἰρηναῖος προπαροξύνει, διὰ τοῦ ι γράφων. Ἡρωδιανὸς δὲ, Καπετωλίειον, ἐν ἓξ συλλαβαῖς, καὶ ἐν συναιρέσει, Καπετωλεῖον. Τὸ δὲ Καπετωλεῖα, ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος, * προπερισπᾶται, ("innuit Ludos Capitolinos, quos Camillus instituit, postquam suo ductu et auspicio Gallos vicisset, vide Liv. v. 50.," Berkel.) Ὅσα γὰρ ἔχει προϋπάρχον τὸ ι (καὶ, sine causa supplet L. Holsten.) εἰς ος λήγει καθαρὸν, παραληγόμενα ἢ μόνῳ τῷ ι, ἢ προηγουμένου αὐτοῦ τοῦ α, ὥστε εἶναι πρὸ τέλους τὴν αι δίφθογγον, * προπερισπᾶται· ἢ καὶ ὅσα κτητικά· * Ἀσκληπιεῖον, Ἀσκληπιὸς γάρ, * Πτολεμαεῖον, * Πτολεμαῖος γάρ, * Ὀλυμπίεια τὰ Ἀθήνησιν, Ὀλύμπιος γάρ. Τὸ δὲ τέμενος, Καπετώλιον, καὶ Καπετώλιος Ζεὺς, διὰ τοῦ ι. Τὸ ἐθνικὸν, * Καπετωλῖνος. "Καπετωλὶς αὐλὴ, Aula, seu Palatium Capitolinum, in Epigr. Et Καπετώλιος "Ζεὺς, Capitolinus Jupiter, apud Pausan. (in Corinth. ii. 4.; Ὑπὲρ δὲ τὸ θέατρόν ἐστιν ἱερὸν Διὸς Καπετωλίου φωνῇ τῇ Ῥωμαίων, κατὰ "Ἑλλάδα δὲ γλῶσσαν Κορυφαῖος ὀνομάζοιτ' ἄν,) a Romano videlicet Capitolio, quod itidem Καπετώλιον nominare solent Græci, litera ι "versa in ε." H. St. Thes. Ind. "Καπετωλὶς, Monum. Byz. 15., et Dionys. Halic. (Antiqq. Rom. vi. 68.) T. ii. p. 1194. ed Reisk., Εἴη μὲν οὖν, ὦ Καπιτώλιε (Cod. Vat. Καπετώλιε) Ζεῦ, καὶ θεοὶ πόλεως ἐπίσκοποι τῆς ἡμετέρας, ἥρωές τε καὶ δαίμονες," Schæf. in Mss. Teste Berkel. ad Steph. Byz. sic frequentissime apud Dionys. occurrit, et teste eodem viro docto, Καπετωλῖνος passim apud Gr. et Latinos in usu est, afferente ex eodem Dionys. l. c. iv. 61. T. ii. p. 787., Ἐξ ἐκείνου καλεῖται Καπιτωλῖνος ὁ τόπος, ἀπὸ τῆς εὑρεθείσης ἐν αὐτῷ κεφαλῆς· κάπιτα γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσι τὰς κεφαλάς. "Græci hoc nomen bifariam scribunt: quidam per ι, Καπιτώλιον, ut semper in nostris libris, et apud Plut.; plures per ε, Καπετώλιον, ut apud Diodor. Euseb. (Jo. Lydum de Mens. p. 106.) et multos. Deducebant isti haud dubie a voce Gr. Κάπετος, Fossa, Tumulus. Hesych. in hac voce nescio quid de Jove Capitolino balbutit." Casaub. in Polyb. p. 63=116. ed. Gron. Glossa est hæc:—Καπετώλιον· ὁ Ζεὺς ὄρος. "L. Καπετώλιος· ὁ Ζεὺς, ἀπὸ τοῦ ὄρους," Heins. "Forte, Οὗ Ζεὺς οὖρος, Capitolium, ubi Jupiter custos est." Perger. "Olim emendabam, Καπετώλιος· ὁ Ζεὺς, (ut Steph. Byz.), Καπετώλιον, ὄρος, vel inverso ordine. Eodem redit Heinsii lectio. Res nota. Miror Casaub." Albert. Suidas: Καπιτωλεῖον· τὸ ἱερὸν, Καπιτώλιον δὲ, ubi ex ejusdem Albertii monitu reponendum est, ordine verborum postulante, Καπετωλεῖον. Ad lacunam illam supplendam facit Lex. Reg. Ms. apud Albert. l. c.: Καπετώλιον· ἱερὸν, ἢ * παλάτιον, ἢ ἀγορὰ, Καπετωλεῖον δὲ, ὁ ἀγών. Locus hic legitur in Zonara p. 1159., sed apud eum editum est Καπιτώλιον——, Καπιτωλεῖον δὲ ὁ ἀγὼν, δίφθογγον. "Codd. D. K. superscr. ε, quasi Καπετώλιον. Notatur duplex scriptura." Tittmann. Etym. M. p. 490. 44.; Καπετώλιον· κεφαλὴ τῆς πόλεως, ἢ ὅτι ἐκεῖσε, μέλλοντες κτίσαι, εὗρον κεφαλὴν νεόσφακτον. Κάπουτ γὰρ παρὰ Ῥωμαίοις ἡ κεφαλή. Respici videtur locus auctoris incerti, quem servavit Suid. v. Καπιτώλιον: Ὁ Ῥωμύλος μετὰ τὸ κτίσαι τὸ Παλάτιον ἔκτισε καὶ τὸ Καπιτώλιον, ("hoc falsum puto, quoniam alii scriptores Capitolium a Tarquinio exstructum esse tradunt," Kuster.) ὅ ἐστι κεφαλὴ τῆς πόλεως· ἐν ᾧ καὶ τὸ Παλλάδιον λαβὼν ἀπὸ τῆς πόλεως Ἄλβης ἀπέθετο, ("vide L. Holsten. ad Steph. Byz. v. Δάρδανος," Kuster.). Σατούρνιον δὲ πρότερον ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ Καπιτώλιον ἐκ τῆς φανείσης ὀρυττομένων τῶν θεμελίων ἐν τῇ γῇ κεφαλῆς σώματος νεοσφαγοῦς. Cf. Dionys. Halic. Antiqq. Rom. i. 34. et ii. 1. Ceterum, ut ab Ἑκάτη factum est Ἑκατήσιον, Hecates templum, et ab Ἡμέρα, (Hesych. Ἡμέρα· Ἀρτέμιδος ἐπίθετον, respexit ad Callim. Hymn. in Dian. v. 233., Ἦ μέν τοι Προῖτός γε δύω ἐκαθείσατο νηοὺς, Ἄλλον μὲν * Κορίης, ὅτι οἱ συνελέξαο κούρας Οὔρεα πλαζομένας Ἀζήνια, τὸν δ' ἐνὶ Λουσσοῖς Ἡμέρῃ, οὕνεκα θυμὸν ἀπ' ἄγριον εἵλεο παίδων, ubi Blomf. legendum putat Κορίῃ in dativo, sed an tulissent delicatæ Callimachi aures, Κορίῃ ὅτε οἱ, jure dubitari potest) * Ἡμερασία (Spanhemio, quem vide, ad Callim. p. 338. ed. Ern. * Ἡμερησίη), teste Pausan. viii. 18., (Τὰς δὲ θυγατέρας τοῦ Προίτου κατήγαγεν ὁ Μελάμπους ἐς τοὺς Λουσσοὺς, καὶ ἠκέσατο τῆς μανίας ἐν Ἀρτέμιδος ἱερῷ, καὶ ἀπ' ἐκείνου τὴν Ἄρτεμιν ταύτην Ἡμερησίαν καλοῦσιν οἱ Κλειτόριοι, ubi Cod. Mosc. Ἡμεροσίαν,) sic a Μεγάλη formatum est * ΜΕΓΑΛΗΣΙΟΝ, τῆς Μεγάλης Θεᾶς templum. Varro de L. L. v. p. 47.: "Megalesia dicta a Græcis, quod ex libris Sibyllineis accersita ab Attalo Rege Pergami prope murum Megalesion, ubi templum ejus Deæ, unde advecta Romam. "Hæc ita scripsisse Varronem vix quispiam vel leviter doctus sibi persuaserit, nisi qui Varronem σολοικίζειν velit. Puto legendum: Quod ex libris Sibyllinis arcessita ab Attalo Rege Pergami, Pesimunte ubi Megalesion, templum ejus Deæ. Nam Μεγαλήσιον, ὁ ναὸς τῆς Μεγάλης Θεᾶς, ut Μητρῷον. Sic * ΤΥΧΕΙΟΝ, Τύχης, Ἀνακεῖον, Ἀνάκων. Vel: Quod ex libris Sibyllinis arcessita ab Attalo Rege Pergami, ἀπὸ Μητρὸς Μεγάλης, ubi templum ejus Deæ. *Ubi*, i. e., in regione Pergami. Nam qui legerat, Apometros megales, ex eo fecerit, Prope murum megalesion. Sed puto priorem conjecturam veram esse. Non enim verisimile est Varronem de Pesimunte urbe tacuisse, quam alii Pesinunta vocant per n." Scalig. "Megalesion est Templum Μεγάλης Θεᾶς, ut Τυχεῖον, Τύχης: * ΑΣΚΛΗΠΙΕΙΟΝ, Ἀσκληπίου, et apud Latinos * DIANIUM, Dianæ, (Festus ex Scalig. emendatione, Dianium, locus Dianæ sacratus, et Liv. i. 48.), * MINERVIUM, Minervæ, (Varr. de L. L. iv. 8. et Arnob. vi. p. 193., Scaliger Append. ad Conject. in Varron. p. 185. etiam huc refert Liv. xlv. 16., nolente tamen Gesnero Thes. L. L. quem omnino vide. Et * VULCANIUM, Vulcani, v. not. ad Fest. l. c., sed Vulcanium pro Vulcani templo Lexicographi Lat. non agnoscunt.) Hoc autem in Pergamena jurisdictione, urbe Pessinunte, propter magnificentiam et splendorem in magna admiratione fuit. Strabo xii. (p. 567.): Πεσσινοῦς δ' ἐστὶν ἐμπορεῖον τῶν ταύτῃ μεγίστων, ἱερὸν ἔχον τῆς Μητρὸς τῶν Θεῶν, σεβασμοῦ μεγάλου τυγχάνον· καλοῦσι δ' αὐτὴν Ἄγδιστιν. Οἱ δ' ἱερεῖς τοπαλαιὸν μὲν δυνάσται τινες ἦσαν, ἱερωσύνην καρπούμενοι μεγάλην· νυνὶ δὲ τούτων μὲν αἱ τιμαὶ πολὺ μεμείωνται, τὸ δ' ἐμπορεῖον συμμένει· κατεσκεύασται δ' ὑπὸ τῶν * Ἀτταλικῶν βασιλέων ἱεροπρεπῶς τὸ τέμενος, ναῷ τε καὶ στοαῖς * λευκολίθοις· ἐπιφανὲς δ' ἐποίησαν Ῥωμαῖοι τὸ ἱερὸν, ἀφίδρυμα ἐνθένδε τῆς θεοῦ μεταπεμψάμενοι κατὰ τοὺς τῆς Σιβύλλης χρησμοὺς, καθάπερ καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ. (Vide Liv. xxix. 10. et Herodian. i. 11.)" Popma. De Megalensibus autem ludis consule auctores, quos citavit Forcellin. Lex. Unde vero vocem Τυχεῖον, pro Fortunæ templo, sumserint Scalig. et Popma ll. cc., nescimus. Frustra enim eam quæsivimus in Lexicographis vett., sed, Schæfero in Mss. teste, legitur in Fabricii Biblioth. Gr. T. i. p. 326., ubi tamen rectius scriberetur * Τυχαῖον. Labbæi Glossis pro vulgato Τύχεον, quæ est vox nihili analogiæ repugnans, Τύχεον. *Genium, Genitalium, caret plurali,* restituendum videtur vel Τυχίον, ὑποκοριστικῶς, ex more citerioris Græcitatis, elatum pro veterum paragogica forma Τυχεῖον, (vide nos supra in hac ipsa nota, et Lex. Vocc. peregr. p. ccclıv. a.), vel Τυχαῖον. Suid. * Τυχαῖος· ὁ τῆς Τύχης ναὸς, ubi pro Τυχαῖος repone Τυχαῖον. Τυχαῖος enim est Fortuitus, at Τυχαῖον, Fortunæ templum. Quo tempore Eustath. vivebat, in usu esse Τυχαῖον, non Τυχεῖον, satis patet ex his ad Od. Z. p. 1552. 31. verbis: Ὅτι δὲ ὥσπερ σπηλαίου, καὶ προσκεφαλαίου, καὶ Τυχαίου, ὑποκοριστικὰ σπηλάδιον, * προσκεφαλάδιον, * Τυχάδιον, οὕτω καὶ ἐλαίου ἐλάδιον, δηλοῦσιν οἱ τεχνικοί· κεῖται οὖν παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ, Ἐλαδίου κοτύλη. (Vide Nostrum in v. Ἐλάδιον, Eustath. ad Od. A. p. 1675. 45., Fischer. Animadvv. ad Velleri Gram. Gr. ii. p. 24., et Fr. A. Guil. Spohn. Comment. de Extrema Odysseæ Parte p. 123. Etym. p. 240. 2., Κεφάλαιον, κεφαλαίου, * κεφαλάδιον, σπήλαιον, σπηλαίου, σπηλάδιον, et p. 700. 46., Τὰ διὰ τοῦ διον ἀπὸ πρωτοτύπου φωνῆεν ἔχοντα τὸ α, οὐ πρέπεται, ὡς κεφάλαιον, κεφαλάδιον, καὶ ἐλάδιον, καὶ σπηλάδιον, καὶ οὐ λέγεται κεφαλήδιον, καὶ ἐλήδιον, καὶ σπηλήδιον: et p. 172. 24., Οὐραῖον, * οὐράδιον, κεφάλαιον, κεφαλάδιον: et p. 105. 36., Οὔραιον leg. Οὐραῖον, οὐράδιον.) Hesych. Illustris de Origg. CPolit. p. 46. 23. ed. Meurs., Ῥέας μὲν, κατὰ τὸν τῆς βασιλικῆς λεγόμενον τόπον, νεών τε καὶ ἄγαλμα καθιδρύσατο· ὅτε καὶ τυχαῖον τοῖς πολίταις τετίμηται. "In cod. nihil aliter. Meursius verba postrema ita transtulit, Quod a civibus colitur, neglexit autem vocem τυχαῖον. In Commentario p. 236., 'In Codino,' inquit, 'et Chron. Constant., ubi verbotenus hic locus descriptus, ita legitur, Ὅπερ τείχεον τοῖς πολίταις. Locus corruptus.' Neque vero est difficile restituere veram lectionem. Lambecius Obss. ad Codin. p. 138. nostram retinet. Lege, Ὅ, τε καὶ Τυχεῖον τοῖς πολίταις τετίμηται, Quod et pro templo Genii Publici a civibus colitur. Quam correctionem esse veram argumento est locus Socratis Hist. Eccles. iii. 11. V. ii. p. 187., Θυσίας δὲ ἐπετέλει τῇ Κωνσταντίνου πόλεως Τύχῃ Δημοσίᾳ ἐν τῇ βασιλικῇ, ἔνθα καὶ τὸ τῆς Τύχης ἵδρυται ἄγαλμα. Vox Τυχεῖον significat templum Genii Publici, nec Fortunæ. Vide H. Valesii notas doctas ad Socr. l. c., ad Euseb. de Martyr. Palæst. V. i. p. 435., et Ducangii Constantin. Christ. L. ii. p. 148. H. Vales. (in Mss.) emendavit locum Chronographiæ Theophanis, quo et

ἀπελθεῖν ἐπὶ ἀπράκτῳ τῷ ἐγχειρήματι. * Λετριναῖοι μὲν δὴ Ἀλφειαίαν ἐκάλουν τὴν θεὸν ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ τῷ ἐς αὐτὴν ἔρωτι· οἱ δὲ Ἠλεῖοι (φιλία γάρ σφισιν ὑπῆρχεν ἐξ ἀρχῆς ἐς Λετριναίους) τὰ παρὰ σφίσιν Ἀρτέμιδος ἐς τιμὴν τῇ Ἐλαφιαίᾳ καθεστηκότα ἐς Λετρίνους τε μετήγαγον, καὶ τῇ Ἀρτέμιδι ἐνόμισαν τῇ Ἀλφειαίᾳ δρᾷν· καὶ οὕτω τὴν Ἀλφειαίαν θεὸν Ἐλαφιαίαν ἀνὰ χρόνον ἐξενίκησεν ὀνομασθῆναι. Ἐλαφιαίαν δὲ ἐκάλουν οἱ Ἠλεῖοι τὴν Ἄρτεμιν ἐπὶ τῶν ἐλάφων (ἐμοὶ δοκεῖν) τῇ θήρᾳ· αὐτοὶ δὲ γυναικὸς ἐπιχωρίας ὄνομα εἶναι τὴν * Ἐλάφιον, καὶ ὑπὸ ταύτης τραφῆναι τὴν Ἄρτεμιν φασι.]

[Ἄγαλμα Ἀρτέμιδος * Κονδυλεάτιδος et * Ἀπαγχομένης. Pausan. viii. 23.: * Καφυῶν δὲ ἀφέστηκεν ὅσον στάδιον * Κονδύλεα („Rectius esse videtur Κονδύλεαι, sic enim paulo infra," Facius) χωρίον, καὶ Ἀρτέμιδος ἄλσος· καὶ ναός ἐστιν ἐνταῦθα καλουμένης Κονδυλεάτιδος τὸ ἀρχαῖον· μετονομασθῆναι δὲ ἐπὶ αἰτίᾳ τὴν θεόν φασι τοιαύτῃ. Παιδία περὶ τὸ ἱερὸν παίζοντα· ἀριθμῶν δὲ αὐτῶν οὐ μνημονεύουσιν· ἐπέτυχε καλῳδίῳ· δήσαντα δὲ τὸ καλῴδιον τοῦ ἀγάλματος περὶ τὸν τράχηλον, ἐπέλεγον, ὡς ἀπάγχοιτο ἡ Ἄρτεμις. Φωράσαντες δὲ οἱ * Καφυεῖς τὰ ποιηθέντα ὑπὸ τῶν παίδων, καταλεύουσιν αὐτά· καί σφισι ταῦτα ἐργασαμένοις, ἐπέπεσεν (sic dedit Facius pro vitiose vulgato ἐπιέπεσεν, Cod. Mosc. exhibet ἔπεσεν) ἐς τὰς γυναῖκας νόσος, τὰ ἐν τῇ γαστρὶ πρὸ τοκετοῦ τεθνεῶτα ἐκβάλλεσθαι, ἐς ὃ ἡ Πυθία θάψαι τε τὰ παιδία ἀνεῖπε, καὶ ἐναγίζειν αὐτοῖς κατὰ ἔτος· ἀποθανεῖν γὰρ αὐτὰ οὐ σὺν δίκῃ. Καφυεῖς δὲ ποιοῦσι τά τε ἄλλα καὶ ἔτι καὶ νῦν κατ᾽ ἐκεῖνο τὸ μάντευμα, καὶ τὴν ἐν ταῖς Κονδυλέαις θεὰν (Cod. Mosc. θεὸν), προσεῖναι γὰρ καὶ τόδε ἐπὶ τῷ χρησμῷ φασι, καλοῦσιν Ἀπαγχομένην ἐξ ἐκείνου. Paulo ante legitur: * Καφυάταις δὲ ἱερὰ θεῶν Ποσειδῶνός ἐστι καὶ ἐπίκλησιν * Κνακαλησίας Ἀρτέμιδος· ἔστι δὲ αὐτοῖς καὶ ὄρος * Κνάκαλος, ἔνθα ἐπέτειον τελετὴν ἄγουσι τῇ Ἀρτέμιδι. Ceterum mentio Ἀρτέμιδος Κονδυλεάτιδος et Ἀπαγχομένης facta est a Clemente Alex. Cohort. ad Gent. p. 11=32. 23., sed apud eum scribitur * Κονδυλῖτις pro Κονδυλεάτις: Ἄρτεμιν δὲ Ἀρκάδες Ἀπαγχομένην προτρέπονται, ὥς φησι Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις· καὶ Κονδυλῖτις ἐν Μηθύμνῃ ἑτέρα τετίμηται Ἄρτεμις· ἔστι δὲ καὶ * Ποδάγρας ἄλλης Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Λακωνικῇ ἱερὸν, ὥς φησι Σωσίβιος. „Scribe ex Nov. προστρέπονται, ut bis superius προστροπαίους pro προτροπαίους. Hesych. Προστρεπόμενοι· σέβοντες, τιμῶντες, προσκυνοῦντες. Eidem vero προτρέπεσθαι est παρακαλεῖν. Quorum illud prius huic loco convenit." Potter. Προτρέπονται habet Bentleius ad Callim. Fragm. iii., ubi Gronovium Defens. Diss. de Nece Judæ p. [illegible] citavit Ernest.]

[Ἄγαλμα Ἀρτέμιδος * Δερριάτιδος. Pausan. Lacon. iii. 20., Πεντεκαίδεκα δὲ τοῦ Ἐλευσινίου σταδίους ἀφέστηκε * Λαπίθαιον καλούμενον ἀπὸ ἀνδρὸς ἐγχωρίου * Λαπίθου. Τοῦτό τε οὖν τὸ Λαπίθαιόν ἐστιν ἐν τῷ Ταϋγέτῳ, καὶ οὐ πόρρω * Δέρριον, ἔνθα Ἀρτέμιδος ἄγαλμα ἐν ὑπαίθρῳ Δερριάτιδος, καὶ πηγὴ παρ᾽ αὐτῷ, ἣν * Ἄνονον ὀνομάζουσι. „Variat scriptura in Codd., Δέριον, Δέρειον, et sic in utroque etiam Δερεάτιδος. Stephano Δέρεα oppidum Arcadiæ est." Facius.]

[Ἄγαλμα Ἀρτέμιδος * Κνατεάτιδος, et * Λιμναίας, sive * Λιμνάτιδος, sive * Λιμνάδος. Pausan. Arcad. viii. 53.: Προελθόντι δὲ ἀπ᾽ αὐτῶν μάλιστά που σταδίους ἑπτὰ, ἱερὸν Ἀρτέμιδος ἐπίκλησιν Λιμνάτιδος, καὶ ἄγαλμά ἐστιν ἐβένου ξύλου· τρόπος δὲ τῆς ἐργασίας ὁ Αἰγιναῖος καλούμενος ὑπὸ Ἑλλήνων. Τούτων ὅσον δέκα ἀπωτέρω σταδίοις Ἀρτέμιδος Κνατεάτιδος, ἔστιν Ἀλεοῦ τὰ ἐρείπια. „In his mutili aliquid inesse, in dubium vocari nequit. Amas., qui interpretatur, Et Alei ruinæ, legisse videtur, Ἔστι καὶ Ἀλεοῦ. Sic ex iis, quæ præcedunt, huc revocandum esse ἱεροῦ, facile patet. Forte tamen Ἀλείου, Alei heroi, scribere præstet. At cum statim cap. seq. plura de Alpheo flumine memorentur, emendationem Sylburgii magis probandam duco scribentis, Ἔστιν ἐπ᾽ Ἀλφειοῦ τὰ ἐρείπια." Facius. Idem Pausan. in Messen. iv. 4., Ἔστιν ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς Μεσσηνίας ἱερὸν Ἀρτέμιδος καλουμένης Λιμνάτιδος. Idem in Laconicis iii. 7., Καὶ τὰ Μεσσηνίων ἐς Τήλεκλον τὸν τῆς ἑτέρας βασιλέα οἰκίας ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Λιμνάδος συμβάντα ἐπὶ Νικάνδρου γίνεται βασιλεύοντος: et c. 23., Κατὰ δὲ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Βοιῶν ἐς Ἐπίδαυρον τὴν Λιμηρὰν ἄγουσαν Ἀρτέμιδος ἱερόν ἐστιν ἐν τῇ Ἐπιδαυρίων Λιμνάτιδος. Idem in Messen. iv. 31., Ἔστι δὲ ἐν τῇ μεσογαίῳ κώμῃ Καλάμαι καὶ Λίμναι χωρίον, (vide Nostrum in v. Λίμνη)· ἐν δὲ αὐτῷ Λιμνάτιδος ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος, ἔνθα Τηλέκλῳ βασιλεύοντι ἐν Σπάρτῃ τὴν τελευτὴν συμβῆναι λέγουσιν. Vide J. Meurs. de Regno Lacedæm. c. ix. in Opp. T. iii. p. 39. Pausan. in Achaicis vii. 20.: Τῆς δὲ ἀγορᾶς ἄντικρυς κατὰ ταύτην τὴν ἔξοδον τέμενός ἐστιν Ἀρτέμιδος καὶ ναὸς Λιμνάτιδος. Ἐχόντων δὲ ἤδη Λακεδαίμονα καὶ Ἄργος Δωριέων, ὑφελέσθαι Πρευγένην τῆς Λιμνάτιδος τὸ ἄγαλμα κατὰ ὄψιν ὀνείρατος ἐκ Σπάρτης λέγουσι, κοινωνῆσαι δὲ αὐτῷ τοῦ ἐγχειρήματος τῶν δούλων τὸν εὐνούστατον. Τὸ δὲ ἄγαλμα τὸ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ἔχουσιν ἐν Μεσόᾳ, ὅτι καὶ ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ Πρευγένους ἐς τοῦτο ἐκομίσθη τὸ χωρίον· ἐπειδὰν δὲ τῇ Λιμνάτιδι τὴν ἑορτὴν ἄγουσι, τῆς θεοῦ τῶν τις οἰκετῶν ἐκ Μεσόας ἔρχεται τὸ ξόανον κομίζων τὸ ἀρχαῖον ἐς τὸ τέμενος τὸ ἐν τῇ πόλει. Τούτου δὲ τοῦ τεμένους ἐστὶ καὶ ἄλλα τοῖς Πατρεῦσιν ἱερά. Πεποίηται δὲ ταῦτα οὐκ ἐν ὑπαίθρῳ, ἀλλὰ ἔσοδος ἐς αὐτὰ διὰ τῶν στοῶν ἐστι. Τὸ μὲν δὴ ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, πλὴν ἐσθῆτος, λίθου τὰ ἄλλα· Ἀθηνᾶ δὲ ἐλέφαντος εἴργασται καὶ χρυσοῦ. Πρὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς τοῦ ἱεροῦ Πρευγένους μνῆμά ἐστιν. Ἐναγίζουσι δὲ καὶ τῷ Πρευγένει κατὰ ἔτος, ὡσαύτως δὲ καὶ πρὸς τὴν ἑορτὴν τῇ Λιμνάτιδι ἄγοντες. „Non suo loco hic esse præpositionem πρὸς, nemini non liquere puto: nec tamen illa sublata melius sese habet verborum nexus. Cod. Mosc. mendose exhibet πρὸς εἰς προσ. Equidem pro πρὸς scribendum esse censeo Πατρεῖ, quem hujus nominis dativum similiter fere corruptum in Codd. deprehendimus L. iii. 2., ubi vide not. 2. Non patri autem solum, sed et filio, urbis conditori, parentatum esse, admodum est credibile." Facius. Pausan. in Corinth. ii. 7., Ἐκ δὲ τοῦ Διονυσίου βαδίζουσιν ἐς τὴν ἀγοράν ἐστι ναὸς Ἀρτέμιδος ἐν δεξιᾷ Λιμναίας. Καὶ ὅτι μὲν κατερρύηκεν ὁ ὄροφος, δῆλά ἐστιν ἰδόντι· περὶ δὲ τοῦ ἀγάλματος, οὔτε ὡς κομισθέντος ἑτέρωσε, οὔτε ὄντινα αὐτοῦ διεφθάρη τρόπον, εἰπεῖν ἔχουσιν, ubi Cod. Mosc., notante Facio, dat κομισθὲν ἑτέρωσε, quod commode locum habere potest. Idem in Lacon. iii. 14., Θεῶν δὲ ἱερὰ Ποσειδῶνός ἐστιν * Ἱπποκουρίου, καὶ Ἀρτέμιδος * Αἰγειναίας· ἐπανελθοῦσι δὲ ὀπίσω πρὸς τὴν λέσχην ἐστὶν Ἀρτέμιδος * Ἰσώρας ἱερὸν, ἐπονομάζουσι δὲ αὐτὴν καὶ Λιμναίαν, οὖσαν οὐκ Ἄρτεμιν, Βριτόμαρτιν δὲ τὴν Κρητῶν. Τὰ δὲ ἐς αὐτὴν ὁ Αἰγιναῖος ἔχει μοι λόγος. „* Αἰγιναίας scribendam esse, Sylburgius recte monet. Idem fere mendum paulo post pro Αἰγιναῖος in Cod. Vind. est, qui exhibet Αἰγειναῖος. De Diana Ægin. et Britomarte relata lege L. ii. c. 30." Facius. Imo scriptura per ει pro ι in quorundam librariorum more fuisse videtur. Nam in Codice Homeri Townleiano scripta reperit G. H. Noehden, (Comment. de Por-

ipso verisimiliter de Genii Publici templo sermo est. En locum ipsum p. 94. b. ed. Paris. 1655., Τῷ αὐτῷ δὲ τῷ ἔτει ἀνενεώθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὸ Γρατιανὸν βαλανεῖον καὶ ἡ βασιλικὴ μεγάλη εἰς τὸ στοιχεῖον. Vales. censuit pro στοιχεῖον ponendum esse Τυχεῖον." Fr. J. Bast. Epist. Crit. ad Jo. Fr. Boissonad. p. 54. Ex Bastii nota vocem Τυχεῖον in Lex. suum recepit Schneider. Sed non erat, cur vir ille doctus in Hesychii Illustris loco vulgatum Τυχαῖον in Τυχεῖον mutaret. Dionis Hist. Rom. Fragm. Peiresc. lxxxi. p. 35. 85., Ὥστε καὶ τῷ Λουκούλλῳ χρῆσαί τε ἀγάλματα πρὸς τὴν τοῦ Τυχαίου, ὃ ἐκ τοῦ Ἰβηρικοῦ πολέμου κατεσκεύασε, καθιέρωσιν: et Lib. xliii. p. 355. 34., Παρ᾽ αὐτῷ τῷ Τυχαίῳ τῷ ὑπὸ τοῦ Λουκούλλου οἰκοδομηθέντι: et l. p. 610. 94., Καὶ λύκος ἔς τε τὸ Τυχαῖον ἐσπίπτων, συνελήφθη καὶ κατεσφάγη. Vox hæc vetustioribus scriptoribus prorsus ignota videtur. Certe Athen. viii. p. 361. f. dixit: Ἔτυχεν δὲ οὖσα ἑορτὴ, τὰ * Παρίλια μὲν πάλαι καλούμενα, νῦν δὲ Ῥωμαῖα, τῇ τῆς πόλεως Τύχῃ ναοῦ καθιδρυμένου ὑπὸ τοῦ πάντ᾽ ἀρίστου καὶ μουσικωτάτου βασιλέως Ἀδριανοῦ. Sic et Strabo p. 227. ed. Casaub., Μέταυρος ποταμὸς, καὶ τὸ ἱερὸν τῆς Τύχης, et p. 238., Πραίνεστος δ᾽ ἐστὶν ὅπου τὸ τῆς Τύχης ἱερὸν ἐπίσημον χρηστηριάζον: et p. 381., Λεύκουλλος δὲ κατασκευάσας τὸ τῆς Εὐτυχίας ἱερὸν κ. τ. λ. Idem p. 249., Κάλκη τε καὶ Τέανον Σιδικηνὸν, ἃς διορίζουσιν αἱ δύο Τύχαι ἐφ᾽ ἑκάτερα ἱδρυμέναι τῆς Λατίνης ὁδοῦ.

phyrii Schol. in Hom. p. 54.), Il. Θ. v. 112. Ἀπείθησε pro ἀπίθησε: I. 246. Φθείσθαι pro φθίσθαι: v. 381. Ποτινείσεται pro ποτινίσσεται: Λ. v. 52. Μετεκείαθον pro μετεκίαθον: v. 678. Συβόσεια pro συβόσια: v. 725. Ἔνδειοι pro ἔνδιοι: M. v. 409. Μεθείετε pro μεθίετε: v. 441. Ἐνείετε pro ἐνίετε: N. v. 114. Μεθειέμεναι pro μεθιέμεναι: Σ. v. 566. Νείσοντο pro νίσσοντο: Ω. v. 784. Ἀγείνεον pro ἀγίνεον. "Apud Apollonium Pergæum L. i. Prop. xi. p. 32. ed. Oxon.," addit vir doctiss. "legitur ὀρθία et ὀρθεία, i. e. Latus rectum in parabola. Sed prior est vera lectio; ὀρθεία enim Græcum non est. In præf. Matthæi ad Fabb. Syntipæ p. viii. legitur ex cod. Mosq. διασύρι pro διασύρει." Imo utrum legas ὀρθία an ὀρθεία, nihil omnino interest, cum ὀρθεία pro ὀρθία tam Græcum sit, quam ἀπείθησε pro ἀπίθησε, ceteraque modo citata exempla, in quibus ει pro ι ex more potius scribendi quam ex vitio positum est. Audi quæ ipse Noehden scripsit in eodem libello p. 48.:—"M pro B (in Cod. Townl.) positum, sive litera B figura M expressum. B et M igitur facile permutantur: necnon M et K. Est exemplo Il. Θ. v. 156. Βάλες, quod e Codicis scriptura Κάλες et Μάλες legi possit. Vide quæ hac de re notavi in Kaestner's Geometr. Abhandl. 11. Saml. 20. Abhandl. Occurrit etiam in Cod. Iliadis Paulino-Lipsiensi et in ed. Florent. v. c. Il. M. v. 206., ubi Κάμβαλ' pro Κάββαλ' scriptum. Sed parum recte judicat Ernesti Præf. Hom. p. vi., dum id scribendi vitium censet. Est enim literæ B figura, a communi diversa." Ceterum in illo Pausaniæ loco non dubitat Facius, quin *Ἰσσωρίας rescribendum sit ex ipso Pausan. iii. 25., Ἀπὸ δὲ Πυῤῥίχου καταβάντι ἐς θάλασσαν, ἔστι *Τευθρώνη· τὸν δὲ οἰκιστὴν οἱ ταύτῃ *Τεύθραντα Ἀθηναῖον ὄντα ἀποφαίνουσι· τιμῶσι δὲ θεῶν μάλιστα Ἰσσωρίαν Ἄρτεμιν, καὶ πηγή σφισίν ἐστι *Ναΐα,. atque ex Steph. Byz. *Ἰσσώριον· ὄρος τῆς Λακωνικῆς, ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Ἰσσωρία, et ex Hesych. Ἰσσωρία· ἡ Ἄρτεμις, καὶ ἑορτή, καὶ τόπος ἐν Σπάρτῃ. Adde Plut. in Agesilao T. iii. p. 687. ed. Reisk., Ἐν δὲ Λακεδαίμονι τῶν πάλαι τινὲς ὑπούλων καὶ πονηρῶν, ὡς διακόσιοι, συστραφέντες, κατελάβοντο τὸ Ἰσσώριον, οὗ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν ἐστιν, εὐερκῆ καὶ δυσεκβίαστον τόπον, (ubi nota Ἰσσώριον cum aspero spiritu, Hissorium, in Lat. versione.) et Polyænum L. ii. 14. p. 44. ed. Coraii, Ἀγησίλαος, ἐν τῇ Σπάρτῃ στάσεως γενομένης, ὥστε τῶν ὁπλιτῶν οἱ πολλοὶ κατελάβοντο λόφον ἱερὸν Ἀρτέμιδος Ἰσσωρίας ἐγγὺς Πιτάνης. "Issoriæ Dianæ mentio apud Appian. L. iii. p. 112., et p. 186. Ἀρτέμιδος Ἰσώρας ἱερὸν scribitur, perperam." L. Holsten.]

[Ἄγαλμα Ἀρτέμιδος *Λαφρίας. Pausan. Achaic. vii. 18.: Πατρεῦσι δὲ ἐν ἄκρᾳ τῇ πόλει Λαφρίας ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος· ξενικὸν μὲν τῇ θεῷ τὸ ὄνομα, εἰσηγμένον δὲ ἑτέρωθεν καὶ τὸ ἄγαλμα. Καλυδῶνος γὰρ καὶ Αἰτωλίας τῆς ἄλλης ὑπὸ Αὐγούστου βασιλέως ἐρημωθείσης διὰ τὸ ἐς τὴν Νικόπολιν τὴν ὑπὲρ τοῦ Ἀκτίου συνοικίζεσθαι καὶ τὸ Αἰτωλικὸν, οὕτω τὸ ἄγαλμα τῆς Λαφρίας οἱ Πατρεῖς ἔσχον, ὡσαύτως δὲ καὶ ὅσα ἄλλα ἀγάλματα ἔκ τε Αἰτωλίας καὶ παρὰ Ἀκαρνάνων. Τὰ μὲν πολλὰ ἐς τὴν Νικόπολιν κομισθῆναι, Πατρεῦσι δὲ ὁ Αὔγουστος ἄλλα τε τῶν ἐκ Καλυδῶνος λαφύρων, καὶ δὴ καὶ τῆς Λαφρίας ἔδωκε τὸ ἄγαλμα, ὃ δὴ καὶ ἐς ἐμὲ ἔτι ἐν τῇ ἀκροπόλει τῇ Πατρέων εἶχε τιμάς. Γενέσθαι δὲ ἐπίκλησιν τῇ θεῷ Λαφρίαν, ἀπὸ ἀνδρὸς Φωκέως φασὶ *Λάφριον [illegible] τὸν *Κασταλίου τοῦ ἀδελφοῦ ("Amas. legisse videtur τὸν ἀδελφόν. Sed τοῦ *Δελφοῦ potius scribendum esse, admodum probabile est. De Delpho et Castalio vide L. x. c. 6." Facius, cf. Hesych. mox citandum) Καλυδωνίοις ἱδρύσασθαι τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ἀρχαῖον. Οἱ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ μήνιμα τὸ ἐς Οἰνέα ἀνὰ χρόνον τοῖς Καλυδωνίοις ἐλαφρότερον γενέσθαι λέγουσι, καὶ αἰτίαν τῇ θεῷ τῆς ἐπικλήσεως ἐθέλουσιν εἶναι ταύτην. Τὸ μὲν δὴ σχῆμα τοῦ ἀγάλματος θηρευουσά ἐστιν· ἐλέφαντος δὲ καὶ χρυσοῦ πεποίηται· Ναυπάκτιοι δὲ Μέναιχμος καὶ Σοΐδας εἰργάσαντο· τεκμαίρονται σφᾶς Κανάχου τοῦ Σικυωνίου καὶ τοῦ Αἰγινήτου Κάλλωνος οὐ πολλῷ γενέσθαι τινὶ ἡλικίαν ὑστέρους. Ἄγουσι δὲ καὶ Λαφρίᾳ ἑορτὴν τῇ Ἀρτέμιδι οἱ Πατρεῖς ἀνὰ πᾶν ἔτος, ἐν ᾗ τρόπος ἐπιχώριος

A θυσίας ἐστὶν αὐτοῖς. Deinde vero sequitur sacrorum illorum descriptio. Vide Meursii Græciam Feriatam in Opp. T. iii. p. 915. c., ubi Jo. Lamius ex Jac. Gronovio hæc affert verba:—"Græca eduntur insigni vocum confusione, et videndum, an non *Λερναῖα ediderit auctor, ipsam solennitatem sic a cognomento Deæ dictam innuens." Legitur quidem in Pausania Arcad. viii. 15.: Ἐν δὲ τῇ *Κράθιδι τῷ ὄρει *Πυρωνίας ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος· καὶ τὰ ἔτι ἀρχαιότερα παρὰ τῆς θεοῦ ταύτης ἐπήγοντο Ἀργεῖοι πῦρ ἐς τὰ Λερναῖα. Sed Lernæa sacra erant Cereri, teste eodem Pausan. Corinth. ii. 36., (Ἡ δὲ *Λέρνα ἐστὶν, ὡς καὶ τὰ πρότερα ἔχει μοι τοῦ λόγου, πρὸς θαλάσσῃ, καὶ τελετὴν Λερναῖα ἄγουσιν ἐνταῦθα Δήμητρι,) et Libero quoque et Proserpinæ, ut patet ex Inscriptione quadam Antiqua apud Meurs. l. c. p. 917. c., SACRATAE. APVD. LAERNAM. DEO. LIBERO. ET. CERERI. ET. CORAE., at non Dianæ, ut vult Jac. Gronov. Pausan. in Messen. iv. 31.: Δαμοφῶντος δέ ἐστι τοῦτον καὶ ἡ Λαφρία καλουμένη παρὰ Μεσσηνίοις.
B Σέβεσθαι δέ φασιν ("Sylburg. ingeniose conjicit σφισιν, sæpius enim hæ voces in libris scriptis inveniuntur permutatæ, v. not. ad c. 32." Facius) ἀπὸ τοιοῦδε αὐτὴν καθέστηκε. Καλυδωνίοις ἡ Ἄρτεμις· ταύτην γὰρ θεῶν μάλιστα ἔσεβον· ἐπίκλησιν εἶχε Λαφρία. Μεσσηνίων δὲ οἱ λαβόντες Ναύπακτον παρὰ Ἀθηναίων· τηνικαῦτα γὰρ Αἰτωλίας ἐγγύτατα ᾤκουν· παρὰ Καλυδωνίων ἔλαβον· (τὸ σχῆμα ἑτέρωθι δηλώσω, addit Cod. Mosc., nempe vii. 18. l. c.) Τὸ μὲν δὴ τῆς Λαφρίας ἀφίκετο ὄνομα ἔς τε Μεσσηνίους καὶ ἐς Πατρεῖς Ἀχαιῶν μόνους, Ἐφεσίαν δὲ Ἄρτεμιν πόλεις τε ὀνομάζουσιν αἱ πᾶσαι, καὶ ἄνδρες ἰδίᾳ θεῶν μάλιστα ἄγουσιν ἐν τιμῇ. Anton. Lib. Metam. c. xiv. p. 266.: Κασσιεπείας τῆς Ἀραβίου, καὶ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος ἐγένετο Κάρμη· ταύτῃ μιγεὶς Ζεὺς ἐγέννησε Βριτόμαρτιν· αὕτη φευγοῦσα τὴν ὁμιλίαν τῶν ἀνθρώπων ἠγάπησεν ἀεὶ παρθένος εἶναι καὶ παρεγένετο πρῶτα μὲν ἐπ' Ἄργος ἐκ Φοινίκης παρὰ τὰς Ἐρασίνου θυγατέρας Βύζην καὶ Μελίτην καὶ Μαῖραν καὶ Ἀγχιρόην· ἔπειτα δ' ἐκ τοῦ Ἄργους εἰς Κεφαλληνίαν ἀνέβη, καὶ αὐτὴν ὠνόμασαν οἱ Κεφαλλῆνες Λα-
C φρίαν, καὶ ἱρὸν (leg. ἱερὸν) ἤγαγον ὡς θεῷ. "Hæccine igitur Dea, cujus peregrinum cognomen et ipsum simulacrum aliunde ad Patrenses, apud quos Laphriæ Dianæ fanum erat, deportatum tradit Pausan. l. c.?" Verheyk. Suidas: Λαφρία· βαθεῖα. Τῇ τριχὶ κομῶντα, καὶ γεραιὸν πολιᾷ. Πλοῦτον εἶναι τὴν Λαφρίαν Ἄρτεμιν. "Totus hic locus sic legendus et distinguendus est: Βαθείᾳ τῇ τριχὶ κομῶντα, καὶ γεραιὸν πολιᾷ. † Βαθύπλουτον εἶναι τὴν Λαφρίαν Ἄρτεμιν. Sic enim legitur supra v. Βαθεῖα, unde ista exiguo cum judicio huc [illegible]slata sunt. Prius enim fragmentum facit qui[illegible] vocem Βαθεῖα, sed nihil omnino ad hunc locu[illegible]od proinde hic iterandum non erat." Kuster. A Λάφριος autem, de quo vide Pausan. l. c., formata est vox *ΛΑΦΡΙΑΣ. Hesych. Λαφριάδα· φρατρία ἐν Δελφοῖς. Sed pro Λαφριάδα lege nostro periculo *ΛΑΦΡΙΑΔΑΙ. Sic in Steph. Byz. omnibus libris erat Κειριάδα, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς, quod auctoritate Harpocr. et Hesychii emendarunt, legendo Κειριάδαι, Meurs. de Populis Atticæ
D in Opp. T. i. p. 284. b., L. Holsten., et Abr. Berkel.]

[Ἄγαλμα Ἀρτέμιδος *Λυκοάτιδος. Pausan. Arcad. viii. 36.: Τοῦ δὲ ὄρους ὑπὸ τοῖς καταλήγουσι πόλεως σημεῖα *Λυκόας καὶ Ἀρτέμιδος ἱερὸν, καὶ ἄγαλμα ἔστιν χαλκοῦν Λυκοάτιδος.]

[Ἄγαλμα Ἀρτέμιδος Ὀρθίας, *Ἀναΐτιδος, et *Λυγόδεσμας. Pausan. Lacon. iii. 16.: Τὸ δὲ χωρίον τὸ ἐπονομαζόμενον *Λιμναῖον Ὀρθίας ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος. Τὸ ξόανον δὲ ἐκεῖνο εἶναι λέγουσιν, ὅ ποτε καὶ Ὀρέστης καὶ Ἰφιγένεια ἐκ τῆς Ταυρικῆς ἐκκλέπτουσιν· ἐς δὲ τὴν σφετέραν Λακεδαιμονίαν ("Amas. legisse videtur Λακεδαιμόνιοι, quod, sensu exigente, frigidæ vulgatæ præferendum est," Facius) κομισθῆναί φασιν, Ὀρέστου καὶ ἐνταῦθα βασιλεύοντος. Καί μοι εἰκότα λέγειν μᾶλλόν τι δοκοῦσιν, ἢ Ἀθηναῖοι. Ποίῳ γὰρ δὴ λόγῳ κατέλιπεν ἂν ἐν Βραυρῶνι Ἰφιγένεια τὸ ἄγαλμα; ἢ πῶς, ἡνίκα Ἀθηναῖοι τὴν χώραν ἐκλιπεῖν παρεσκευάζοντο, οὐκ ἐπέθεντο ("Libri scripti collati dant ἐσέθεντο," Facius) καὶ τοῦτο ἐς τὰς ναῦς; καί τοι διαμεμένηκεν ἔτι καὶ νῦν τηλικοῦτο ὄνομα τῇ Ταυρικῇ θεῷ,

ὥστε ἀμφισβητοῦσι μὲν Καππάδοκες καὶ οἱ τὸν Εὔξεινον οἰκοῦντες τὸ ἄγαλμα εἶναι παρὰ σφισιν· ἀμφισβητοῦσι δὲ καὶ Λυδῶν οἷς ἐστιν Ἀρτέμιδος ἱερὸν Ἀναΐτιδος. Ἀθηναίοις δὲ ἄρα παρώφθη γενόμενον λάφυρον τῷ Μήδῳ· τὸ γὰρ ἐκ Βραυρῶνος ἐκομίσθη τε ἐς Σοῦσα, καὶ ὕστερον Σελεύκου δόντος Σύριοι Λαοδικεῖς ἐφ' ἡμῶν ἔχουσι. Μαρτύρια δέ μοι καὶ τάδε, τὴν ἐν Λακεδαίμονι Ὀρθίαν τὸ ἐκ τῶν βαρβάρων εἶναι ξόανον· τοῦτο μὲν γὰρ Ἀστράβακος καὶ Ἀλώπεκος οἱ Ἴρβου τοῦ Ἀμφισθένους τοῦ Ἀμφικλέους τοῦ Ἄγιδος, τὸ ἄγαλμα εὑρόντες, αὐτίκα παρεφρόνησαν· τοῦτο δὲ οἱ Λιμνᾶται Σπαρτιατῶν καὶ * Κυνοσουρεῖς (" a pago Laconico, qui * Κυνοσουρὶς vocabatur, v. Schol. ad Callim. Hymn. in Dian. v. 94., vel * Κυνόσουρα, uti Hesych. habet," Facius) καὶ ἐκ * Μεσόας τε (" variat scriptura in Μεσόᾳ, pagi Laconici nomine, in Pausan. h. l. et vii. 20. scribitur Μεσόα, in Stephano vero, Strab. et Suida * Μεσσόα," Idem) καὶ Πιτάνης θύοντες τῇ Ἀρτέμιδι ἐς διαφορὰν, ἀπὸ δὲ αὐτῆς καὶ ἐς φόνους προήχθησαν (uterque Facii Codex καὶ ἐς φόβους καὶ ἐς φόνους π.), ἀποθανόντων δὲ ἐπὶ τῷ βωμῷ πολλῶν, νόσος ἔφθειρε τοὺς λοιπούς. Καί σφισιν ἐπὶ τούτῳ γίνεται λόγιον, αἵματι ἀνθρώπων τῷ βωμῷ αἱμάσσειν (" scribendum esse τὸν βωμὸν, constans verbi αἱμάσσειν constructio demonstrat," Facius)· θυομένου δὲ, ὅντινα ὁ κλῆρος ἀπελάμβανε (Cod. Mosc. ἐπελάμβανε), Λυκοῦργος μετέβαλεν ἐς τὰς ἐπὶ τοῖς ἐφήβοις μάστιγας (" de puberum Spartanorum διαμαστιγώσει v. Tertull. ad Martyr. c. iv. Cic. Tusc. ii. 14. Plut. Lycurg. xviii. et Hygin. Fab. cclxi." Facius), ἐμπίπλαται τε (Cod. Vind. ἐμπίμπλαταί τε) οὕτως ἀνθρώπων αἵματι ὁ βωμός. Ἡ δὲ ἱέρεια τὸ ξόανον ἔχουσά σφισιν ἐφέστηκε. Τὸ δέ ἐστιν ἄλλως μὲν κοῦφον ὑπὸ σμικρότητος, ἢν δὲ οἱ μαστιγοῦντές ποτε * ὑποφειδόμενοι παίωσι κατὰ ἐφήβου κάλλος ἢ ἀξίωμα, τότε ἤδη τῇ γυναικὶ τὸ ξόανον γίνεται βαρὺ, καὶ οὐκ ἔτι εὔφορον. Ἡ δὲ ἐν αἰτίᾳ τοὺς μαστιγοῦντας πεποίηται (" Lectio utriusque Codicis hic partim mendosa est, partim vulgata rectior; ita enim sese habet, ἐναντία τ. μ. ποιεῖται. Præstare mihi videtur ποιεῖται ob sequens φησίν: sic enim temporum ratio sibi constat." Facius), καὶ πιέζεσθαι δι' αὐτούς φησιν. Οὕτω τῷ ἀγάλματι ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Ταυρικῇ θυσιῶν ἐμμεμένηκεν ἀνθρώπων αἵματι ἥδεσθαι. Καλοῦσιν δὲ οὐκ Ὀρθίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ Λυγοδέσμαν τὴν αὐτὴν, ὅτι ἐν θάμνῳ λύγων εὑρέθη, περιειληθεῖσα δὲ ἡ λύγος ἐποίησε τὸ ἄγαλμα ὀρθόν. De Diana Ὀρθίᾳ dicta plura vide apud Nostrum in voce. De nefandis vero Dianæ Ἀναΐτιδος sacris hæc habet Strabo xi. p. 532=805.: Ἅπαντα μὲν οὖν τὰ τῶν Περσῶν ἱερὰ καὶ Μῆδοι καὶ Ἀρμένιοι τετιμήκασι· τὰ δὲ τῆς Ἀναΐτιδος, διαφερόντως Ἀρμένιοι· ἔν τε ἄλλοις ἱδρυσάμενοι τόποις, καὶ δὴ καὶ ἐν τῇ Ἀκιλισηνῇ· ἀνατιθέασι δ' ἐνταῦθα δούλους, καὶ δούλας· καὶ τοῦτο μὲν οὐ θαυμαστόν· ἀλλὰ καὶ θυγατέρας οἱ ἐπιφανέστατοι τοῦ ἔθνους ἀνιεροῦσι παρθένους, αἷς νόμος ἐστὶ, καταπορνευθείσαις πολὺν χρόνον παρὰ τῇ θεῷ, μετὰ ταῦτα δίδοσθαι πρὸς γάμον. Cf. quæ de Lydiis mulieribus scripsit Herod. i. 93., ab ipso Strabone citatus. Cod. Par. 1. Med. 3. 4. Bre. Esc. Mosc. præbent Ταναΐδος, teste Falconer. eademque est lectio Codicis Aldini et Hopperi. " Pro Tanaide Anaitidem reposui, non modo Epitomas, sed etiam Plutarchum et alios secutus scriptores, ipsumque adeo hoc in libro Strabonem." Xylander. " Eustath. in Dionys. legisse videtur Ταναΐτηδος, magno errore." Casaub. Sic legitur in edit. Almelov. et Falconer., sed forte Ταναΐτιδος vir doct. scripsit. Certe in Edit. Eustathii Comment. in Dionys., quæ Oxoniæ prodiit A. 1710., est, v. 846.: Αἱ δὲ Λυδαὶ πορνεύεσθαι πᾶσαι λέγονται, καὶ δῶρα πλείω διδόναι ἢ λαμβάνειν. Οὕτω δέ φασι καὶ παρὰ Ἀρμενίοις παρθένους ἐπιφανεῖς ἀνιερωθείσας θεᾷ τινι λεγομένῃ Ταναΐτιδι καταπορνεύεσθαι, εἶτα πρὸς γάμον ἐκδίδοσθαι, μηδενὸς ἀπαξιοῦντος ταῖς τοιαύταις συνοικεῖν. Plura autem de hac Dea habes in Relandi Diss. de Vet. Ling. Pers., supra in Lex. Vocc. peregr. edita. Quod ad Dianam Λυγοδέσμαν attinet, Noster in v. Λύγος habet Λυγόδεσμος, ὁ, ἡ, sicque legitur in Hederici Lex., unde sumsit Schneider. Sed omnes hi vocem illam ἀμαρτύρως afferunt. In R. Constantini Lex. est, " Λυγόδεσμα,

A ας, ἡ, Dianæ cognomen, quod in virgultorum densitate comperta memoretur, quæ λύγοι vocantur." Proculdubio respicitur ad Pausaniæ locum. An Græce dici possit Λυγόδεσμα, valde dubitamus, sed de altera forma Λυγόδεσμος non est quod hæsitemus.]

[Ἄγαλμα Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας.] " Βαυρωνία, " apud Schol. ad Aristoph. (Av. v. 872.) cognominari " dicitur ἡ Ἄρτεμις ὑπὸ τῶν Φιλιατῶν. Sed perperam, " ut opinor, pro Βραυρωνία. Steph. enim teste, Βραύρων " (sic in Berkelii ed.) est δῆμος τῆς Ἀττικῆς, a Brauro- " ne heroe denominatus, a quo Βραυρωνία ἡ Ἄρτεμις. " Ab eodem hæc τοπικὰ adverbia esse dicit, Βραυ- " ρωνόθεν, Βραυρωνάδε, (Βραυρώναδε in Berkelii edit.) " Βραυρῶνι. Atque adeo hæc ita scripta leguntur " apud Plut. et Pausan. et Suidam, aliosque." H. St. Thes. Ind. [Eadem scriptura, quam habet Schol. ad Aristoph. l. c., reperitur et in Plut. de Virt. Mul. viii. T. iii. p. 17. ed. Wyttenb., Τυῤῥηνῶν τοίνυν τῶν Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κατασχόντων, ἁρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας, ἐγένοντο παῖδες, οὓς
B ἐξήλασαν Ἀθηναῖοι, μιξοβαρβάρους ὄντας, ἐκ τῶν νήσων. " Ita Xyl. edidit e Cod. scripto, et monuit ita legendum esse L. Holsten. ad Steph. Byz. p. 74., et res ipsa loquitur: vulgo Βαυρωνόθεν." Wyttenb. Paulo inferius in eodem Plutarchi libro est Βαύρωνος pro Βραύρωνος seu potius Βραυρῶνος, nempe p. 19.: Ὁρμισθεῖσιν οὖν πρὸς τῇ λεγομένῃ Χεῤῥονήσῳ (i. e. Cretæ loco), θόρυβοι πανικοὶ προσέπεσον νύκτωρ· ὑφ' ὧν διαπτοηθέντες, ἐνεπήδησαν εἰς τὰς ναῦς ἀκόσμως, ἀπολιπόντες ἐν τῇ γῇ ξόανον τῆς Ἀρτέμιδος, ὃ πατρῷον ἦν αὐτοῖς εἰς Λῆμνον ἐκ Βραύρωνος κομισθὲν, ἐκ δὲ Λήμνου πανταχοῦ συμπεριαγόμενον. Cf. Idem in Quæst. Gr. T. vii. p. 186. ed. Reisk. Hesych. Βραυρών· τόπος τῆς Ἀττικῆς. Suidas: Βραυρών· τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τὰ Διονύσια ἤγοντο, καὶ μεθύοντες πολλὰς πόρνας ἥρπαζον. Καὶ Ἀριστοφάνης· ὦ δέσποτα, Ὅσην ἔχεις τὴν πρωκτηετηρίδα (leg. * πρωκτοπεντετηρίδα)· εἴρηται δὲ διὰ * πενταετηροῦς χρόνου ἄγεσθαι τὰς θεωρίας τῶν Διονυσίων. Respexit ad Aristoph. Pac. v. 873.: ΤΡ. Αὕτη Θεωρία 'στὶν, ἣν ἡμεῖς ποτε Ἐπαιό-
C μεν Βραυρωνάδ' ὑποπεπωκότες· Σάφ' ἴσθι, κἀλήφθη γε μόλις. ΟΙ. ὦ δέσποτα, Ὅσην ἔχει τὴν πρωκτοπεντετηρίδα, ubi Schol. Βραυρὼν, πόλις τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾗ τὰ Διονύσια ἤγοντο, καὶ μεθύοντες πολλὰς πόρνας ἥρπαζον. Πρωκτοπεντετηρίδα· παρόσον διὰ πενταετηροῦς χρόνου ἤγοντο αἱ θεωρίαι τῶν Διονυσίων. Λέξ. ῥητορ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 220.: Βραυρωνία· Ἄρτεμις, οὕτω καλουμένη ἀπὸ Βραυρῶνος τόπου, ἐν ᾧ μάλιστα ἡ θεὸς τιμᾶται, ἐκλήθη δὲ ὁ τόπος ἀπὸ Βραυρῶνος ἥρωός τινος: et p. 242., * Διάκρια· τόπος Ἀττικῆς ὑπὸ Βραυρῶνα Ἐλευσίνιον Δήμητρος καὶ Φερεφάττης ἱερὸν, ubi aliquid corruptelæ latere videtur. Pro Ἐλευσίνιον repone Ἐλευσινίας. Hesych. * Διακρεῖς (rectius * Διακριεῖς, ut in Etym. M. p. 268. 3.)· οὐ μόνον Εὐβοέων τινὲς, ἀλλὰ καὶ Ἀθῆναι (ex Palmerii et Valesii conjectura leg. Ἀθηναῖοι), καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἡ χώρα, Διακρία, ἡ ἀπὸ Πάρνηθος εἰς Βραυρῶνα, ubi Βραυρῶνα pro vulgato Βαβυλῶνα dedit Albertius. Cod. Ven. teste Schowio, Διακρεῖς μόνον εὐ. ἑων τ.—χώρα Διάκρια, ἡ α.—βαλυλῶνος. Mu-
D surus scripserat Βαλυλῶνα. " In εὐ. ἑων prima scriptura sub emendatione superscripta evanuit: male in Ald. Βαβυλῶνα." Schow. Steph. Byz.: Διάκρια· φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, ἣν ᾤκει Πάλλας ὁ Πανδίονος υἱὸς, οἱ δημόται, Διακριεῖς, ubi, cum τὸ τοπικὸν, Διακριεῖς, a v. Διάκρεια formari non possit, corrige Διάκρια, ut in Λέξ. ῥητορ. l. c. legitur. Pausan. i. 23.: Ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει—Ἀρτέμιδος ἱερόν ἐστι Βραυρωνίας, Πραξιτέλους μὲν τέχνη τὸ ἄγαλμα, τῇ θεῷ δ' ἐστὶν ἀπὸ Βραυρῶνος δήμου τὸ ὄνομα· καὶ τὸ ἀρχαῖον ξόανόν ἐστιν ἐν Βραυρῶνι Ἄρτεμις, ὡς λέγουσιν, ἡ Ταυρική. Idem i. 33.: Μαραθῶνος δὲ ἀπέχει τῇ μὲν Βραυρὼν, ἔνθα Ἰφιγένειαν τὴν Ἀγαμέμνονος ἐκ Ταύρων φεύγουσαν, τὸ ἄγαλμα ἀγομένην τῆς Ἀρτέμιδος, ἀποβῆναι λέγουσιν, καταλιποῦσαν δὲ τὸ ἄγαλμα ταύτῃ, καὶ εἰς Ἀθήνας, καὶ ὕστερον εἰς Ἄργος ἀφικέσθαι. Ξόανον μὲν δὴ καὶ αὐτόθι ἐστὶν Ἀρτέμιδος ἀρχαῖον. Idem viii. 46.: Βασιλέα τε τῶν Περσῶν Ξέρξην τοῦ Δαρείου, χωρὶς ὅσα ἐξεκόμισε τοῦ Ἀθηναίων ἄστεως, τοῦτο μὲν ἐκ Βραυρῶνος ἄγαλμα ἴσμεν τῆς Βραυρωνίας λαβόντα

Ἀρτέμιδος, τοῦτο δὲ αἰτίαν ἐπενεγκὼν Μιλησίοις ἐθελοκακῆσαι σφᾶς ἐναντία Ἀθηναίων ἐν τῇ Ἑλλάδι ναυμαχήσαντας. τὸν χαλκοῦν ἔλαβεν Ἀπόλλωνα τὸν ἐν Βραγχίδαις. J. Pollux viii. 107., περὶ ἱεροποιῶν, Δέκα ὄντες οὗτοι ἔθυον θυσίας τὰς πενταετηρίδας, τὴν εἰς Δῆλον, τὴν ἐν Βραυρῶνι, τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν, τὴν Ἐλευσίναδε. "De Braurone haud ignobili Atticæ regionis pago ad L. viii. 107., ubi vocem illam habebamus corruptam, collegit abunde Jungermann., jussitque ibi hic reponi accentu mutato Βραυρῶνι (pro vulgato Βαύρωνι), qua in re viro præstantissimo morem gerendum duximus: atque ita est apud Steph. in illa voce, parilique modo Μαραθῶνι, Βαβυλῶνι, aliaque similia. Sed tamen et hic nobis quædam veniunt notanda, quæ non Jungermanni nostri tantum, sed et eximiam Jo. Meursii diligentiam effugerunt penitus, et indicabo, quæ vir eruditissimus ignorare semet fuit fassus, cui nimirum tribui adscribenda fuerit Attica Brauron. Plinius itaque inter Atticæ regionis oppida Brauronem recenset L. iv. c. 7., 'Potamos, Brauron, Ion, quondam oppida:' meminitque Strabo L. viii. (ix. p. 398., Τοσαῦτ' οὖν ἀπόχρη προσθήσειν, ὅτι φησὶ Φιλόχορος πορθουμένης τῆς χώρας ἐκ θαλάττης μὲν ὑπὸ Καρῶν, ἐκ γῆς δὲ ὑπὸ Βοιωτῶν, οὓς ἐκάλουν Ἄονας, Κέκροπα πρῶτον εἰς δυωκαίδεκα πόλεις συνοικίσαι τὸ πλῆθος, ὧν ὀνόματα, Κεκροπία, Τετράπολις, Ἐπακρία, Δεκέλεια, Ἐλευσὶς, Ἀφίδνα, λέγουσι δὲ καὶ πληθυντικῶς Ἀφίδνας, Θόρικος, Βραύρων, Κύθηρος, Σφῆττος, Κηφισσία, Φάληρος. Πάλιν δ' ὕστερον εἰς μίαν πόλιν συναγαγεῖν λέγεται τὴν νῦν, τὰς δώδεκα Θησεύς. Cultam fuisse eximie Dianam a Brauronis incolis constat testimoniis antiquorum frequentibus: hinc et ἡ Βραυρώνια, et τῆς Βραυρωνίας sacerrimum Brauroni templum, cujus dicto loco mentionem fecit Strabo (Κάμψαντι δὲ τὴν κατὰ τὸ Σούνιον ἄκραν, ἀξιόλογος δῆμος Σούνιον, εἶτα Θόρικος, εἶτα * Ποταμὸς δῆμος οὕτω καλούμενος, ἐξ οὗ οἱ ἄνδρες * Ποτάμιοι, εἶτα Πρασιά, Στειρέα leg. Στειρία, Βραύρων, ὅπου τὸ τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος ἱερόν.) De loco ipsoque religiosissimo Dianæ cultu apprime concinna Diphili verba apud Athen. (vi. p. 223. a.) in fabula Ἐλενηφοροῦσιν, ubi virginem venatricem hoc adloquitur modo: Ὦ τόνδ' ἐποπτεύουσα καὶ κεκτημένη Βραυρῶνος ἱεροῦ θεοφιλέστατον τόπον, Λητοῦς Διός τε τοξόδαμνε παρθένε, Ὡς οἱ τραγῳδοί φασιν, οἷς ἐξουσία Ἐστὶ λέγειν ἅπαντα καὶ ποιεῖν μόνοις. 'Pictoribus nimirum atque poetis quidlibet audendi semper fuit æqua potestas,' ut initio Artis Poeticæ Horatius, quæ cum pangeret, ob oculos sibi, credo, posita habuit ista Diphili de Tragœdis verba. Hujus autem Brauroniæ Dianæ simulacrum eo venerabantur magis, quo fuit antiquius ac vetustius habitum, siquidem putarent Iphigeniam Tauris in Græciam reducem, cum huc appelleret, apud se eam, quam ex Taurica regione advexerat, imaginem Dianæ reliquisse, ut testis est Pausan. Attic. xxiii. et xxxiii., qui tamen ipse diversa sentit. Sed agamus quod constitutum fuerat, atque Brauronem ad tribum pertinuisse Ægeïda probemus: locus est in Schol. ad Aristoph. Aves, qui rite expiatis m. [illegible]orum prodigiis pristinoque suo restitutus nitori viam nobis ad hujus rei notitiam præibit: Οἱ δὲ Μυῤῥινούσιοι Κολαινίδα ἐπονομάζουσι Ἄρτεμιν, ὥσπερ Πειραιεῖς ἐπὶ τὴν Μουνυχίαν, * Φιλιάται δὲ τὴν Βαυρωνίαν. In his Commentatoris antiqui verbis ἐπὶ delendum est, et tum Βραυρωνίαν pro Βαυρωνίαν debere legi Meursius etiam monuit, apud quem et similis corruptelæ alios quoque locos habebis emendatos: sed illi Φιλιάται, quos intactos vir eruditissimus præterit, quinam sunt? quibusve terræ oris morantur? In Attica certe hos, ubi reperiri eos decebat, quæras frustra. Sed, me monitore, restituas Φιλαΐδαι, quod vocabuli diversimode aliquomodo in scriptis veteribus esse depravatum non ignorabit lector eruditus. Hi vero Philaidæ populus fuit Ægeïdis tribus, dictus ita ab Heroë Philæo Ajacis ex Lysida filio, qui Brauronem incoluit: fidem facit Plut. in Solone (x. T. i. p. 332. ed. Reisk.), ubi de Philæo et Eurysace, Καὶ κατῴκησαν, inquit, ὁ μὲν ἐν Βραυρῶνι τῆς Ἀττικῆς, ὁ δὲ ἐν Μελίτῃ καὶ δῆμον ἐπώνυμον * Φιλαίου τὸν τῶν Φιλαΐδων ἔχουσιν,

A ὅθεν ἦν Πεισίστρατος. Cetera, quibus ad nostra confirmanda nobis est opus, in manus suppeditabit Steph., cujus apposuisse locum operæ fuerit pretium: Φιλαΐδα, leg. Φιλαῒς, (Berkelius edidit, Φιλαΐδαι, nihilque annotavit), δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ἀπὸ Φιλαίου τοῦ Αἴαντος υἱοῦ, καὶ Λυσίδης τῆς Κορωνοῦ τοῦ Λαπίθου· ὁ δημότης, Φιλαΐδης, τὸ τοπικὸν, ἐκ Φιλαϊδῶν, εἰς Φιλαϊδῶν, ἐν Φιλαϊδῶν. Habemus hic Philaidas ex Ægeïde tribu, eosdemque Brauronis incolas; unde, puto, clarissime patet, et Brauronem Ægeïdi tribui esse adscribendam, et verissimam esse, quam fecimus in Aristoph. Schol., emendationem. Porro Brauroniæ Dianæ fieri solebat capra, et Βραυρωνίαν ἑορτὴν dici sacrum venatrici Deæ festum auctor est Hesych. Βραυρωνίοις· τὴν Ἰλιάδα ᾖδον Ῥαψῳδοὶ ἐν Βραυρῶνι τῆς Ἀττικῆς, καὶ Βραυρωνία ἑορτὴ Ἀρτέμιδι Βραυρωνίᾳ ἄγεται, καὶ θύεται αἴξ. ('Βαυρωνίοις est apud Aristoph. Lysistr. v. 646., quo forte respexit. Quæ huc pertinent, exhauserunt viri præstantissimi P. Castellan. et J. Meurs. de Fest. Gr., qui pro Βραυρωνία ἑορτὴ, mu-

B tato accentu, Βραυρώνια exhibent.' Albert.) Sed vero ne mihi cum hoc festo alia diversa Brauronia, quæ singulo quinquennio Braurone in Bacchi celebrabantur honorem, confundas temere, quod a diligentissimo Meursio factum animadverto in Græcia Feriata, eumque male secutus est Jonstonus, et ad superiorem Pollucis librum Kühnius noster: stant pro nobis, quos ipse adduxit auctores, Suidas, Herod. Aristoph. Schol. et Scholium vetustum ad Demosth. in Conon. (loco mox citando): Βραῦρον, sed scribendum Βραυρὼν, τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τὰ Διονύσια ἤγοντο καὶ μεθύοντες πολλὰς πορνὰς ἥρπαζον. (Verba illa depromta sunt vel ex Aristoph. Schol., vel ex ejus exscriptore Suida: apud utrumque est Βραυρὼν, non Βραῦρον.) Et quidem, nisi fallor, diversissima fuere Dianæ atque Bacchi sacra, ut pro iisdem haberi nec possint, neque debeant. Meursius tamen melius ista ipsa ceperat exposueratque libello commentario de Populis Atticis, ubi ista quinquennalia festa Baccho, non Brauroniæ Dianæ adscribit.

C Hujus autem Dianæ fuisse τὴν ἐν Βραυρῶνι ἱέρειαν, (cujus meminit J. Poll.), haud est quod dubitemus." T. Hemsterh. ad J. Poll. ix. 74. p. 1046. Dinarchus Orat. in Aristogit. p. 82. ed. Reisk., Οὐκ Ἀριστογείτων ἐστὶν, ὦ Ἀθηναῖοι, ὁ κατὰ τῆς ἱερείας τῆς Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας καὶ τῶν οἰκείων αὐτῆς, τοιαῦτα γράψας καὶ ψευσάμενος; Ubi Reisk. pro vulgato Βαυρωνίας dedit Βραυρωνίας, uti legendum monuerat Meurs. de Populis Atticæ in Opp. T. i. p. 253. not. Demosth. Orat. in Conon. p. 1264. 19., Τὸν γοῦν τῆς Βραυρωνόθεν ἱερείας πατέρα ὁμολογουμένως οὐχ ἁψάμενον τοῦ τελευτήσαντος, ὅτι τῷ πατάξαντι τύπτειν παρεκελεύσατο, ἐξέβαλεν (αὐτὸν) ἡ Βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου. J. Poll. ix. 74.: Ἀλλὰ μέντοι καὶ * κόρη, νόμισμα παρ' Ἀθηναίοις ἦν, ὡς Ὑπερίδης, τῷ παιδίῳ τῆς ἐν Βραυρῶνι ἱερείας τῶν ἀναθημάτων τὶ λαβόντι, παραβληθῆναι λέγων ἐπὶ πείρᾳ συνέσεως κόρην· εἴποις δ' ἂν καὶ (verba εἴποις δ' ἂν καὶ in Jungermanni Ms. deerant) τετράδραχμον· Κἀπειδὴ τὸ τετράδραχμον εἵλετο, δόξαι διακρίνειν ἤδη τὸ κέρδος δύνασθαι· τάχα

D δ' ἂν εἴη κόρη, ὡς Εὐριπίδης ὠνόμασε παρθένον ἐν Σκίρωνι, λέγων περὶ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταιρουσῶν· Καὶ τὰς μὲν ἄξῃ, * πῶλον ἂν δίδως ἕνα, Τὰς δὲ ξυνωρίδ', αἱ δὲ κἀπὶ τεττάρων Φοιτῶσιν ἵππων ἀργυρῶν· φιλοῦσι δὲ Τὰς ἐξ Ἀθηνῶν * παρθένους, ὅταν φέρῃ Παλλάς. Τὰς μὲν οὖν παρθένους λέγοι ἂν τὰς κόρας, αἷς ἐνεκεχάρακτο Ἀθηνᾶς πρόσωπον. Ὅθεν τὸ νόμισμα τοῦτ' Εὔβουλος ἐν Ἀγχίσῃ καλεῖ * Παλλάδας, πῶλον δὲ, τὸ νόμισμα τὸ Κορίνθιον, ὅτι Πήγασον εἶχεν ἐντετυπωμένον. "Tu locum ita lege et distingue, Τῷ παιδίῳ τῆς ἐν Βραυρῶνι ἱερείας τῶν ἀναθημάτων τὶ λαβόντι, παραβληθῆναι λέγων ἐπὶ πείρᾳ συνέσεως κόρην τετράδραχμον· κἀπειδὴ τὸ τετράδραχμον εἵλετο, δόξαι διακρίνειν ἤδη τὸ κέρδος δύνασθαι. Scilicet narrat historiam ex Hyperide de puello antistitæ in Braurone, quem rapuisse quid e donariis; an vero malitia hoc fecisset, an sine dolo, sed puerili simplicitate potius, hoc, inquam, explorare volentes, objecisse illi κόρην τετράδραχμον, quo periculum de ipsius intellectu et calliditate facerent: postquam vero ille manus contulit ad tetradrachmum,

visum fuisse illum jam scire, quid lucrum esset, nec peccasse ex imprudentia. Hujus antistitæ patris casus aliquis narratur et apud Demosth. in Orat. contra Conon. (l. c.) Dubito tamen adhuc de istis superioribus, et duplicia videntur enim illi proposita fuisse, ejus animi explorandi: quid itaque, si forte scripsit, Κόρην καὶ τετράδραχμον, et κόρην minus scilicet valuisse quam τετράδραχμον, quod quum arripuerit, satis clarum adparuisse, eum scire discernere lucrum, et quod minus tale esset? Nescio tamen an non aliud dent: nam κόρην τετράδραχμον fuisse, probat id quod mox παρθένον eandem dictam ait: illa autem erat στατὴρ, qui valebat τετράδραχμον· ut tibi patebit, si conferes imaginem παρθένου cum iis, quæ Hesych. in Παλλάδος πρόσωπον et στατὴρ scribit. An ergo illi forte pupa ficta objecta et κόρη quoque τετράδραχμος †; Et incidit fabella nobis sæpius narratæ a majoribus in pari exemplo, pueri pomum et nummum argenteum propositum fuisse qui cum ad pomum accurrisset, fuerit judicio omnium liberatus. Sed viri docti hæc discutient, recte scilicet." Jungerm. "Quid opus tricas agitare? Duplicia puerilis animi explorandi causa fuisse proposita neque comos dubitamus: sed alterum illud præter κόρην quid investigamus frustra, cum Pollux hanc solam, quæ ad rhombum suum faciebat, ponere voluerit? Alias puerilia fuisse ludicra atque crepundia, ex Æliano constat. Protulit autem, puto, Onomasticographus noster istum Hyperidis locum, Κἀπειδὴ τὸ τετράδραχμον εἵλετο, δόξαι διακρίνειν ἤδη τὸ κέρδος δύνασθαι, quo κόρην atque τετράδραχμον evinceret eundem esse nummum: neque itaque tolli probavero εἴποις δ' ἄν, quæ certe in Jungermanni Ms. vitio sunt omissa. Sed subit mirari, quid fuerit causæ, cur hæc tetradrachma κόραι fuerint dicta: nil mihi se citius in manus dat, quam quod imaginem gestarint Minervæ, quod et Pollux noster mox indicat: Palladem tamen ab antiquis Κόρην fuisse dictam, nescio quo probi scriptoris testimonio possit constare: de Proserpina res est notissima, ut ejus insigniti figura nummi Siculi majori jure ac ratione κόραι appellari potuerint: sed id quoque Minervæ fuisse nominis necdum a me fuit observatum: quin ne ἐπιθετικῶς quidem virginem hanc patrimam a Poetis ita fuisse dictam memini: videant alii." T. Hemsterh. Coriam quidem apud Arcades dictam esse Minervam, ex Pausan. viii. 21. et Cicer. de Nat. Deor. iii. 59., discere potuit, sed, cum de Minerva Cora dicta, de qua hic agitur, nihil omnino alibi legisset T. Hemsterh., jure suspectam habuisset Pollucis sententiam in Hyperidis verbis interpretandis. Sed et fallitur idem vir doctus, putans Polluci, uno tantum memorato ex duplicibus puerilis animi explorandi causa propositis, liberum fuisse dicere, παραβληθῆναι ἐπὶ πείρᾳ συνέσεως: nam illa πεῖρα συνέσεως, quam Pollux lectoribus suis narrandam in se susceperat, nullo modo ab iis intelligi poterat, absque mentione esset utriusque rei puero propositæ. Tam facile credidisset Pollux satis exploratum esse pueri animum, si una tantum ei proposita esset res, quam lectoris sui mentem satis illius de puello historiæ capacem esse, si κόρης solius ex duplicibus ad faciendum ejus intellectus periculum propositis meminisset. Audi Ælianum de hac ipsa historia scribentem, Var. Hist. v. 16.: Ὅτι ἐκ τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος στεφάνου πέταλον χρυσοῦν ἐκπεσὸν ἀνείλετο παιδίον, οὐ μὴν ἔλαθεν. Οἱ οὖν δικασταὶ παίγνια καὶ ἀστραγάλους προὔθηκαν τῷ παιδὶ, καὶ τὸ πέταλον. Ὁ δὲ καὶ αὖθις ἐπὶ τὸν χρυσὸν κατηνέχθη· καὶ διὰ ταῦτα ἀπέκτειναν αὐτὸν ὡς θεοσύλην, οὐ δόντες συγγνώμην τῇ ἡλικίᾳ, ἀλλὰ τιμωρησάμενοι διὰ τὴν πρᾶξιν. Hic habes duplicia puero proposita, παίγνια καὶ ἀστραγάλους, et τὸ πέταλον χρυσοῦν, idque omnino recte. Pollux quoque, ni egregie fallimur, crepundia præter τὸ τετράδραχμον memoravit. Anne igitur statuendum est verba, παίγνια καὶ ἀστραγάλους, vel simile quid, ex Pollucis textu excidisse? Id quidem inconsulte et temere contra codicum auctoritatem dixeris, nullam hic habentium lacunam. Multo leniori medicina utendum est. Scripto Jungermani libro partim fretus sic locum legeris et distinxeris: Τῷ παιδίῳ τῆς ἐν

A Βραυρῶνι ἱερείας τῶν ἀναθημάτων τι λαβόντι παραβληθῆναι λέγων ἐπὶ πείρᾳ συνέσεως κόρην καὶ τετράδραχμον· κἀπειδὴ τὸ τετράδραχμον εἵλετο, δόξαι διακρίνειν ἤδη τὸ κέρδος δύνασθαι, omissis istis, εἴποις δ' ἄν. Sed quid est κόρη? An intelligi debet, ut Polluci visum est, numisma quoddam apud Athenienses? "Et κόρην minus valuisse quam τετράδραχμον," ut ait Jungerm., "quod quum arripuerit puer, satis clarum adparuisse, eum scire discernere lucrum, et quod minus tale esset?" Imo "κόρην τετράδραχμον fuisse," ut addit idem vir doct., "probat id quod mox Pollux παρθένον eandem dictam ait." Et si dixisset κόρην καὶ τετράδραχμον puero proposita esse, ubinam fuisset illa πεῖρα συνέσεως? Nihil enim mirum, si puer ex duobus numismatibus sibi propositis majus pulcriusque elegisset. "An ergo," pergit Jungerm., "illi forte pupa ficta objecta, et κόρη quoque τετράδραχμος?" Nobis saltem, utpote quibus unice placeat lectio, κόρην καὶ τετράδραχμον, unice placet sententia, pupam fictam et numisma quoddam puero proposita

B esse. De usu vocis κόρη pro Imaguncula non est quod dubites. Etymol. p. 530. 11.: Κοροπλάστης· ὁ τὰ ζῶα διαπλάττων, οὐ γὰρ μόνον κούρους ἢ κόρας ὁμοίας πλάσσει, ἀλλὰ πᾶν ζῶον· καὶ κοροπλάθους, τοὺς ἐκ κηροῦ ἢ πηλοῦ, ἢ τοιαύτης τινὸς ὕλης, πλάττοντας κόρας ἢ κούρους· κόρη γὰρ τὸ σμικρὸν ἀγαλμάτιον, τὸ *γύψινον ἢ πήλινον. Λέξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 272., Κόρη· ἡ παρθένος, καὶ τὸ μικρὸν ἀγαλμάτιον τὸ *γύψινον καὶ πήλινον, ἀφ' οὗ καὶ κορόπλαθος ὁ ταῦτα ποιῶν καλεῖται: et p. 275., Κοροπλάθος· ὁ κατασκευάζων εἴδωλα βραχέα ἐκ πηλοῦ πάντων ζώων, οἷς ἐξαπατᾶσθαι τὰ παιδάρια εἴωθεν. Apud Atticos præsertim in usu erat hæc vox, teste Anti-Atticista in ejusd. Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 102.: Κοροκόσμια· κυρίως μέν ἐστι τὰ ἐπὶ τῶν *τριοδίων πρόσωπα ξύλινα, ἃ δὴ οἱ Ἀττικοὶ κόρας καλοῦσι· τέτραπται δὲ ἐκεῖθεν κἀπὶ τοὺς κόσμους τῶν παρθένων. Ὅλως δ' ἡγοῦνται τὴν λέξιν βάρβαρον. "Coraius ad Isocrat. p. 232., mavult legere τριόδων, et ἄλλοι δὲ ἡγοῦνται. Neque hac neque illa conjectura opus

C videtur. Vox τριοδίων vero perperam scripta est: nam ita accentu notanda, τριοδιῶν. Dicitur τρίοδος, et ἡ *τριοδία." Fr. Jac. Bast. Epist. Crit. ad Jo. Fr. Boissonad. p. 196. Labbæi Glossæ: Τριοδία· Compitus, P. Trivium, S. *Τριόδια (leg. *Τριοδία)· Trivia. Trivia autem est Diana. Clemens Alex. Cohort. ad Gent. p. 17=51. 32.: Ἀλλὰ τοὺς μὲν πιθήκους οἱ τούτων τροφεῖς καὶ μελεδωνοὶ τεθαυμάκασιν, ὅτι τῶν κηρίνων ἢ πηλίνων ὁμοιωμάτων καὶ κοροκοσμίων ἀπατᾷ τούτους οὐδέν· ὑμεῖς δὲ ἄρα καὶ πιθήκων χείρους γενήσεσθε, λιθίνοις, καὶ ξυλίνοις, καὶ χρυσέοις, καὶ ἐλεφαντίνοις ἀγαλματίοις καὶ γραφαῖς προσανέχοντες; Ubi Scholion Ms. apud Bast. l. c. habet: Κοροκόσμια καλεῖται πλάσματά τινα ἐκ κηροῦ ἢ γύψου, νυμφῶν ἢ παρθένων τινῶν ἀναπλαττόμενα, ἅπερ Δωριεῖς μὲν *δαγύρας ("leg. δαγύδας, Theocr. Id. ii. 110. et Scholia," Bast.), Ἀθηναῖοι δὲ κοροκόσμια καλοῦσιν, ἢ τὰ ὑπὸ τῶν κορυλλίων νυμφικά. "Vocem κορύλλιον præterea sibi usquam occurrisse non recordatus est" criticus summus. Κορύλλιον quidem non negamus

D Græce dici posse, quamvis alibi hujus vocis exemplum frustra quæsiverimus; (deminutivorum in υλλιον hæc exempla habes apud Fischer. Animadvv. ad Velleri Gram. Gr. Spec. ii. p. 32., Ξενύλλιον, Plut. Apophthegm. Lacon. T. viii. p. 228. 257., Μειρακύλλιον, Diog. Laert. vi. 52., cf. Vale. ad Harpocr. Lex. p. 245., Βρεφύλλιον, Lucian. Diall. Meretr. T. ii. p. 539. ed. Græv., Κρεύλλιον, Menag. ad Diog. Laert. ix. 59., Ἐπύλλια, Aristoph. Ran. v. 973., Acharn. v. 397., Suid. h. v. et Schol. ad Aristoph. Ran. p. 167. Basil., qui etiam nomen εἰδύλλιον attulit, et ex eo Phavor. v. Ἐπυλλίοισιν. Vide Fr. Aug. Guil. Spohnii Comment. de Extrema Odysseæ Parte p. 137.) Sed in hoc contextu κορύλλιον locum habere posse, id vero confidenter negamus, atque adeo, dum aliquid melius nobis sese obtulerit, reponendum esse κοροπλάθων pro corrupto κορυλλίων arbitrabimur, Τὰ ὑπὸ τῶν κοροπλάθων νυμφικά. Forte autem κοροπλάθων in κορυλλίων ex scribendi compendio parum intellecto transiit. Certe

οἱ κοροπλάθοι * νύμφας τὰς κόρας, s. Pupas suas, appellare solebant. Testis est Julian. Imp. Cæsar. p. 332. d., a G. Wakef. in Mss. citatus: Πολλὰ, εἶπεν, ὁ Σειληνὸς, καὶ θεῶν ὄντως σωτήρων ἔργα δέοντα (Voss. δεόμενα) συνεφόρησεν οὗτος ὁ κοροπλάστης (Voss. κοροπλάθος). Εἶτα, ἔφη, διὰ τί τοῦτο τὸ ὄνομά μοι γελοῖον οὕτως ἔθου; Ἦ γὰρ οὐκ ἔπλαττες ἡμῖν, εἶπεν, ὥσπερ ἐκεῖνοι τὰς νύμφας, ὦ Σεβαστὲ, θεούς; ὧν ἕνα καὶ πρῶτον τουτονὶ Καίσαρα. Hesych. Κόρη· νύμφη, ἣν ταῖς παρθένοις ἔπεμπον. Glossæ veteres: Πλαγγόνες· αἱ τῶν παιδίων νύμφαι. Vide Ruhnk. ad Timæi Lex. Platon. p. 166.] "Δαγὺς, ῦδος, [Schneidero in Lex., "Δαγὺς, ὕδος, ἡ,] Crystallus, vel Glacies. Sunt "enim qui δαγῦδι interpretentur κρυστάλλῳ in hoc "loco Theocriti Id. ii. (v. 110.), Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι "καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα, præsertim quum præce-"dat paulo ante, (v. 106.), Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος "πλέον. Alii vero esse volunt κοροκόσμιόν τι, quod "νύμφη dicitur alio vocabulo, et πλαγγὼν, παρὰ τὸ "ἐκ κηροῦ πεπλάσθαι, εἴδωλόν τι Ἀφροδίτης κήρινον "intelligentes, seu κόσμον ἐγκάρδιον γυναικῶν, alii "στέφανον περισφίγγοντα τὴν κεφαλὴν καὶ πεπηγότα "ἐπ' αὐτήν." H. Steph. Thes. Ind. [Scholiastæ verba sunt hæc: Ἀντὶ τοῦ ἄφωνος γέγονα, ὁμοία δαγῦδι, ᾧ αἱ παρθένοι κοσμοῦνται. Δαγὺς δέ ἐστι κοροκόσμιόν τι· καλοῦσι δὲ αὐτὸ καὶ νύμφην. Οἱ δὲ πλαγγόνα, ὡς Ἀττικοὶ, ἀπὸ τοῦ πεπλάσθαι ἐκ κηροῦ. Ἄλλως. Δαγὺς, κόσμος * ἐγκάρδιός ἐστι γυναικῶν, καὶ στέφανος περισφίγγων τὴν κεφαλὴν, καὶ πεπηγὼς ἐπ' αὐτήν.] "Δατὺς Hesychio est κουράλλιον [vulgo legi-"tur κουράλλινον, sed et Kuster. κουράλλιον reposuit,] "item νύμφη * λευκόκηρος,* Corallium, Puppa e cera "alba, pro qua supra δαγὺς, sed hæc Hesych. "scriptura melior." H. St. Thes. Ind. [Λευκόκηρως ante Albertii edit. vulgabatur, pro quo G. conjicit λευκόχρους, sed melius Noster et Kuster. et Salmas. ad Solin. p. 63. c. λευκόκηρος correxerunt. Vide Toup. Emendd. in Suid. T. iii. p. 313. "Δαγὺς, vox rarissima atque incertæ originis bis fuit apud Hesych. inventa; nam, ubi vulgatur Δατὺς, viri docti hinc scribendum monuerunt, Δαγύς· κουράλλιον, νύμφη λευκόκηρος, et in v. Κάχαρις junguntur Δαγὺς, καὶ Πλαγγὼν, καὶ * Χρυσαλλὶς, τὸ κοροκόσμιον. Sic dicebantur puellarum ludicra, imagunculæ ex cera, gypso, vel ære factæ. Vide eruditissime notata a D. Ruhnk. ad Timæi Lex. Platon. p. 120. Cf. J. Toup. Emendd. in Suid. P. iii. p. 145." Valck. ad Theocriti Decem Idyll. p. 60."] "Κάχαρις, dicitur δαγὺς, καὶ πλαγγὼν, καὶ χρυσαλλὶς, "τὸ κοροκόσμιον Imagunculа, seu Puppa ex cera "alba aut auro, puellarum ludicrum. Vel ἡ χαρί-"ζεσθαι μὴ δυναμένη, aut οὐκ εὔχαρις. Ita Hesych. "respiciens proculdubio ad hæc verba Sapphonis, "Σμικρά μοι παῖς ἔμμεναι φαίνεαι κάχαρις. Sed se-"cundum has posteriores expositiones scribendum "potius κἄχαρις, ut sit synaliphe pro, καὶ ἄχαρις, "meminitque ejus expositionis Plut. quoque in Ero-"tico (T. ix. p. 11. ed. Reisk.) Ibi enim dicit χάριν "a veteribus vocari τὴν τοῦ θήλεος ὕπειξιν τῷ ἄῤῥενι, "et τὴν οὔπω γάμων ἔχουσαν ὥραν, a Sapphone sic "compellari, Σμικρά μοι παῖς, ἔμμεναι φαίνεαι κἄχα-"ρις. Itidem vero et Pind. Schol. ἄχαριν ibi esse "dicit τὴν μήπω δυναμένην διὰ τὴν ἡλικίαν χαρίσα-"σθαι." H. St. Thes. Ind. [" Homer. in ea ætate, in qua Jurisconsulti pubis emissionem locant, τὴν χάριν collocare videtur, cum naturæ beneficio viro aut feminæ conceditur, ut Veneris leges inire possit. Unde Sappho ἡ καλὴ puellam ἄχαριν vocabat, quæ nondum viripotens erat, et, ut comœdia loqueretur, τὴν ἔτι ἀτρύγωτον. Hanc ætatem Daphnidi τῷ ὑποκειμένῳ τῇ βουκολικῇ πραγματείᾳ tribuunt veteres. Æl. (Var. Hist. x. 18.): Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἠράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὡμίλησε καλῷ ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρώτῳ ὑπηνήτῃ, ἔνθα τοῦ χρωτὸς ἡ χαριεστάτη ἐστὶν ἥβη τῶν καλῶν μειρακίων, ὥς που φησι καὶ Ὅμηρος. "Homeri locus, quem respexit Ælian., habetur Od. K. v. 279., Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη, Primum pubescenti, cujus gratiosissima est pubertas, quod et eodem prorsus modo legitur Il. Ω. v. 348., atque ita forsan

A etiam scripserit Ælian." Th. Gataker. Diss. de Stylo N. F. c. xi. p. 73. a. Vide Perizonii notam, qui pro vulgato τοῦ χρωτὸς ex quibusdam Mss. edidit, τοῦ χρόνου, idque recte, ut nos arbitramur. Daphnis igitur ingressus ἡλικίαν τῆς χάριτος, venuste a poeta χαρίεις dici potest, (Idyll. viii. 1., Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι Μᾶλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας), ut hac voce denotetur non forma corporis, sed ætatis tempus." Dan. Heins. Lectt. Theocr. p. 347. a. "Ex Plutarchi loco, nescio an profecerit Schol. ad Pindari Pyth. ii. 78., (Χαρίζεσθαι κυρίως τὸ συνουσιάζειν λέγεται· ὥσπερ Θεόπομπος ἐν Μήδῳ εἰσάγει τὸν Λυκάβηττον λέγοντα, Παρ' ἐμοὶ τὰ λίαν μειράκια χαρίζεται τοῖς ἡλικιώταις. Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσιν, ἐκ μεταφορᾶς, (v. 517.) Πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι. Καὶ Σαπφώ· Μικρά μοι πάϊς ἔμμεναι * λιθόχαρις, ἡ μήπω δυναμένη διὰ τὴν ἡλικίαν χαρίσασθαι,) ubi in Sapphonis fragmento male legitur λιθόχαρις, (pro quo corrupto vocabulo Noster, ut vide-
B tur, legerat ἄχαρις: a λιθόχαρις autem Reiskius suum * ' ἀλιτόχαρις, i. e. ἁμαρτάνουσα τῶν χαρίτων, ἐστερημένη τῶν χαρίτων,' sumsisse videtur, vide ejus notam ad Plutarchi locum,) sicut æque prave, καὶ χαρίεσσα, apud Max. Tyr. Diss. xxiv. p. 297., (Οὐ προϊέναι φησὶν ὁ Σωκράτης Ἀλκιβιάδῃ, ἐκ πολλοῦ ἐρῶν, πρὶν ἡγήσατο ἱκανὸν εἶναι πρὸς λόγους· Σμικρά μοι πάϊς ἔτι φαίνεο καὶ χαρίεσσα, Σαπφὼ λέγει,) quod Davisius in κ' οὐ χαρίεσσα mutandum putabat. Sed Sapphoni non eripiendum esse venustum illud ἄχαρις, perspicuum est ex (Hesych. a Nostro supra citato, Κἄχαρις· χαρίζεσθαι μὴ δυναμένη ἢ οὐκ εὔχαρις, atque ex) Lex. Sangerm. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 473.,) Ἄχαρις· ᾗ τινι μὴ μέρεστι χάρις, ἢ ἡ μήπω δυναμένη χαρίζεσθαι. Operæ pretium erit legere, quæ ad eandem lectionem vindicandam attulit Th. Gataker. de Stylo N. F. c. xi. p. 72. f." Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 274. Pro voce nihili λιθόχαρις Is. Casaubono ad Diog. Laert. vi. 91. placet * λιπόχαρις. Heins. vero apud Davis. ad Maximi locum pro
C καὶ χαρίεσσα conjicit καὶ μήπω χαρίεσσα. "Nullus veterum in poetriæ verbis tradendis sibi consentit, et nullus ea ita tradidit, ut sensum probabilem reddant. Delegi ergo verisimillima quæque, et Sapphum huncce fere in modum scribere potuisse credam, Σμικρά μοι, πάϊς ἔμμεν' ἔτι φαίνῃ, κ' οὐ χαρίεσσα, metro scilicet Æolicum se præbente. Sed videamus jam de singulis. Nominativus πάϊς h. l. habet vim vocativi, ut sæpius. Ἔτι, hæc vox, quam Maximus solus perhibet, omitti omnino nequit. Quod ut intelligatur, trium scriptorum laudatorum verba tantummodo, quæ ante Sapphus fragmentum afferunt, perspiciamus, in quibus voces πρὶν, οὔπω, μήπω reperiuntur, quæ conditionaliter et comparative sunt dictæ, ac in Sapphus ideo poematio tale quoddam verbum evincunt extitisse, quod puellam, de qua agitur, *nondum* esse adultam, eique *tunc demum* posse gratificari amatores, si ad pubertatem venisset, exprimeret. Istud autem verbum est hoc ἔτι, in Maximo obvium. Maximi καὶ χαρίεσσα laborare
D apparet, cum sensus contrarium prorsus postulet. De notione τοῦ χαρίζεσθαι multus est Plato Sympos. c. ix. s. 7. sqq. Wolf. Opponitur ἀχαριστεῖν, vel ἀναίνεσθαι. Cf. Harpocrat. hh. vv. ibique Maussac. Lennep. ad Phalar. Epistt. p. 13. Erit adeo πάϊς οὐκέτι (nam ἔτι utique repetendum ἀπὸ κοινοῦ) χαρίεσσα, Puella, cui per ætatem nondum in amore gratificari licet, quæ viro nondum est matura. Neque tamen spernendum Plutarchi κἄχαρις, quod metro adeo convenit, ut difficile sit dictu, an Sappho κἄχαρις, aut κ'οὐ χαρίεσσα scripserit. Prius Ruhnk. l. l. præfert." H. Fr. M. Volger. ad Sapphus Carm. et Fragm. p. 96. Blomfieldius in Mus. Crit. Cant. i. p. 27. verba sic ordinavit, Σμικρά μοι, πάϊς, ἐμμέναι Φαίνεαι, κἄχαρις. "Cum Barthio," inquit vir doctus, "legerim ἔμμεν, pro σμικρὰ vero prætulerim ψυχρά." Sed in voce σμικρὰ hærere non debebat, cum sensum satis bonum efficiat, cumque, quantumvis veteres in poetriæ verbis tradendis inter sese discrepent, omnes tamen eam exhibeant, nisi quod in

Schol. ad Pindari locum legitur *μικρά*. Adde quod vocab. *ψυχρὸς*, pro Frigidus in Venerem, (Virg. Georg. iii. 97., Frigidus in Venerem senior), vetustioribus scriptoribus, atque adeo Sapphoni ipsi prorsus ignotum fuisse videatur. Ceterum apud quemnam auctorem Hesych. vocem Κάχαρις repererit expositam per *δαγὺς, καὶ πλαγγὼν, καὶ* * *χρυσαλλὶς, τὸ κοροκόσμιον*, nescimus. Non placet Pergeri sententia, scribentis: "Κάχαρις, pro *κάρχαρις*, *Aspera*, et nondum usu quotidiano detrita bractea, e collo virginum pendula. Hesych. * Κάρχνη· *ἀργυρῇ*, (quod G. interpretatur, Aspera, argenti more.)" In Hederici Lex. Κάχαρις formatum esse traditur ex *κηρὸς*, Cera, et *χάρις*, sed vox sic formata analogiæ omnino repugnat. Quod vero ad Χρυσαλλὶς *τὸ κοροκόσμιον* attinet, de eo vocabulo silentium altum egerunt omnes hodierni Lexicographi, atque etiam Du-Cang. in Glossar. Gr. Ex veteribus autem Hesych. unus eam habet. Alibi vero usurpatur pro insecta, de qua vide Nostrum in voce. An intelligi debet ornamen-ι insectæ illius figuram referens, atque ex mulierum collo pendulum? Huc quidem facit locus insignis hic Clementis Alex. Pædag. ii. p. 90=244. 36.: *Ἤδη δὲ καὶ φανερώτατα τοῦ Πονηροῦ σύμβολα οὐκ αἰσχύνονται περικείμεναι. Ὡς γὰρ τὴν Εὔαν ὁ ὄφις ἠπάτησεν, οὕτω δὲ καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας ὁ κόσμος ὁ χρυσοῦς, δελέατι προσχρώμενος τοῦ ὄφεως τῷ σχήματι, ἐξέμηνεν εἰς ὕβρεις,* * *σμυραίνας τινὰς καὶ ὄφεις ἀποπλαττομένας εἰς εὐπρέπειαν. Λέγει γοῦν ὁ κωμικὸς Νικόστρατος, Ἀλύσεις, καθετῆρας, δακτυλίους, βουβάλια, ὄφεις, περισκελίδας, ἐλλέβορον.* Ubi in Potteri Edit. hanc habes notam:—"Non vestium hæc sunt nomina, sed monilium. Nam J. Pollux L. v. c. 16. inter mundi muliebris nomina ad ornatum brachiorum numerat *ὄφεις*, Serpentes, et legimus 1 Cantici Cantic. (v. 10.), Murænulas aureas faciemus tibi. Licet lxx. habeant *ὁμοιώματα χρυσίου*, non *μυραίνας*. V. editio *στρεπτοῦ χρυσίου*, ut annotatum est in Romana postrema, ubi forte legendum *στρεπτοὺς χρυσίους*. Nam et *στρεπτοὺς* numerat Pollux inter monilia, et hic Clemens ipse, quod vertit interpres Torques. Hieron. (Epist. xxiv=xxv. ad Marcell.) de Laudibus Asellæ: Aurum colli sui, quod quidem murænulam vulgus appellat, quod scilicet metallo in virgulas lentescente, quadam ordinis flexuosi catena, contexitur, vendidit." Collect Sed cum vocis *χρυσαλλὶς* pro Ornamento muliebri mentio nec a Clemente facta est, nec a J. Polluce l. c., fuse de mundo muliebri agentibus, reponendum esse *καλαθὶς* non male conjecerit quis, ex ipso Hesych. afferens, *Πλαγγών· κήρινόν τι κοροκόσμιον, σφαῖρα, καλαθὶς, καὶ Πλαγγόνες· κεκρύφαλοι.* Quemadmodum autem Π[illegible]γὼν est et *κοροκόσμιον* et *καλαθὶς*, sic forte [illegible] cum pro Pupa, tum pro Calatho forte usurp[illegible]otuerit. Vide nos infra. Sed hoc esset paulo longius a vulgata lectione recedere. Mallemus igitur, *χρυσῆ* * *ἄλυσις*, quæ verba cum *χρυσαλλὶς*, ex scribendi compendio quodam parum intellecto, facile confundi potuisse, omnes vident. Clemens l. c. p. 90=244. 19., *Ἢ γὰρ οὐχὶ κλοιὸς τὸ χρυσοῦν ἐστι περιδέῤῥεον, καὶ οἱ στρεπτοὶ, οἵ τε καθετῆρες καλούμενοι, ἀλύσεων ἐπέχοντες τρόπον; καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς αὐτῷ τούτῳ τῷ ὀνόματι ἀλύσεις κέκληνται.* J. Pollux x. 167.: *Καὶ κλῳὸς, καὶ κλοιὸς, καὶ ἄλυσις, καὶ* * *μονάλυσις· ἡ δὲ ἄλυσις οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ γυναικείου κόσμου ὠνόμασται παρὰ Ἀριστοφάνει* (in primis Thesmophoriazusis, teste ipso Polluce vii. 95., et Clemente l. c. p. 90=246.)· *Σφραγίδας, ἀλύσεις. Φιλιππίδης δὲ ἔφη, Ἀλύσιον δὲ εἶχε τετταράκοντα δραχμὰς ἄγον.* "C. A. *ἀλύσιον τετταράκοντα ἄγον δραχμὰς*, Pondus habens drachmarum quadraginta. Salmas. putat legendum, *Ἀλύσιον εἶχε τέτταρας δραχμὰς ἄγον*, ut stet versus, sed et *τετταράκοντα* retineri potest. C. V. *καὶ μονάλυσις* non habet, Simplex catena, Torques." Kuhnius. "In Ms. desunt *καὶ μονάλυσις*, sed *μονάλυσις* a recentiore manu ad oram adpictum, ut inseratur." Jungerm. Certe vox *μονάλυσις* alibi non legitur. Suidas. *Ἀλύσιον· πλοκίου γένος περὶ τὸν τράχηλον. Μένανδρος Καρίνῳ* (leg. *Καρίνῃ*, uti reponit Kuster.)· *Περὶ τὸν τράχηλον ἀλύ-*

A *σιόν τί σοι δώσω.* "In posterioribus Editt. Suidæ, atque adeo in præclara illa celeberrimi Kusteri *δώσω* legitur, unde ob versum Kuster. sic in notis legendum esse monuit, *Περὶ τὸν τράχηλον ἀλύσιον δώσω τί σοι.* Hic aliquid latere suspicatus vir cl. aliam viam instituit, et ordinem quidem verborum servavit. *Δώσω* autem in *δόσω* mutavit. Utinam vero Clenardus, aut Caninius, aut Grammaticorum quispiam ad manum ei fuisset. Quid enim est *δόσω*? ubi lectum, ubi auditum? Piget me profecto miseretque. Sed omnem difficultatem tollet editio princeps Mediolanensis, quæ non *δόσω* exhibet, sed *δότω*. Lege ergo, *Περὶ τὸν τράχηλον ἀλύσιόν τίς σοι δότω*, Circa collum catenulam aliquis tibi circumdet." Phileleutherus Lips. Emendd. in Menandri et Philemonis Reliqq. p. 42. *Δόσω* habet et Noster in v. *Ἀλύσιον*, sed altera lectio *δότω* ex Lex. S. Germ. in Bekkeri Anecd. Gr. T. i. p. 380. firmari potest: *Ἀλύσιον·* * *ἀλυσείδιον, πλόκιον περιτραχήλιον. Μένανδρος Καρίνῃ· Περὶ τὸν τράχηλον ἀλύσιόν τι* (lege cum Bentleio *τίς*) *σοι δότω.*]

B "Πλαγγὼν, (*όνος, ὁ,*) Hesychio est *κήρινόν τι κοροκόσμιον*, Icuncula cerea, Puppa cerea, tracto "nomine *παρὰ τὸ ἐκ κηροῦ πεπλάσθαι*, ut in synonymo Δαγὺς, sive Δατὺς (supra) monui. Sed exponit "etiam *σφαῖρα, καλαθὶς*, et *κεκρύφαλος*. (Anonymus) "apud Suid., Τὰ *μειράκια θρυπτόμενα παρὰ ταῖς τίτθαις στωμύλλεσθαι καὶ λέγειν περὶ κρόκης καὶ στημόνων καὶ πλαγγόνων ἐάσωμεν.*" H. St. Thes. Ind. [*Πλαγγόνων* autem in illo Suidæ loco cave pro *Puparum* cum Æm. Porto, Kustero, et B. Vulcanio ad Callim. Hymn. in Cer. v. 92., atque etiam Schleusnero Cur. Noviss. in Photii Lex. p. 346. habeas. Hanc enim interpretationem falsam esse probat contextus, *Περὶ κρόκης, καὶ στημόνων, καὶ πλαγγόνων. Πλαγγόνων* hic significat Calathorum.] "Καλαθὶς, "(*ἡ*,) affertur pro Parvus calathus, Quasillus." H. St. Thes. Ind. [Teste autem Hesych. *Πλαγγὼν* est *καλαθὶς*, i. e., ut Porphyrionis verba usurpemus, Vas vimineum, in qua mulieres pensa vel tramam revolvunt. Silius ii. 70., Nec calathis adsueta manus,

C operataque fuso. Ex Virg. Æn. vii. 805., Non illa colo calathisve Minervæ Femineas adsueta ma[illegible]. Ovid. Met. xii. 475., columque I cape cum calath[illegible]: et Fast. iv. 435., Hæc implet calathos lento de vimine nexos. Cf. Idem in Epist. ix. 76. Juven. Sat. ii. 54., Vos lanam trahitis, calathisque pe[illegible]cta refertis Vellera. Catull. Carm. lxiii. de N[illegible]. Pel. et Thet. v. 318., Candentis mollia lanæ V[illegible]llera virgati custodibant calathisci. Vide Gesne[illegible] Thes. L. L. et Forcellini Lex. Secundum Schol. [illegible]d Theocr. Id. ii. 110. *πλαγγὼν ἀπὸ τοῦ πεπλάσθαι* deductum est. At Etymologo p. 674. 9. alite[illegible]isum: *Πλαγγών· οὐκ ἀπὸ τοῦ πλάσσω, ἐγένετο γὰρ ἂν πλάδων, ὡς* * *σπάσσω σπάδων, ἀλλὰ παρὰ τὸ πλάζω, πλαγὼν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, πλαγγὼν, τοῦτο γὰρ εἰς πλάνην γίνεται καὶ ἀπάτην τῶν κορωνῶν.* "Σπάσσω, ut *πλάσσω*, non facile inveneris. (Pro *κορωνῶν*) rectius, opinor, *κορῶν*, Puellarum." Sylburg. "Non invitus accesserim Sylburgio emendanti *κορῶν*, Puellarum, licet Codex meus contra stet. In Articulo sequenti

D vir doctus emendat quoque *πλαγγη*[illegible]*όν*. Sed tota illa periodus videtur a manu recentiore; nam a membrana nostra exulat." Dorvillius Animadvv. in Charit. ii. 2. p. 157=295. Photius p. 318.: *Πλάγγων· κοροκόσμιον κήρινον, ὅπερ* * *δάγυνον οἱ Ἴωνες*, ubi Cod. D. teste Hermanno præbet * *Πλάγγης*, (quod et in suo Apographo invenit Albertius), moxque omittit *οἱ*. "Apographum Albertii ad Hesych. T. ii. col. 969. n. 6. habet, *οἱ* (lege *ὃ*, vel *οἱ δὲ*) * *πειδάγυνον. Ἴωνες*, quæ lectionis diversitas certe notanda fuisset." Schleusner. Animadvv. ad Photii Lex. p. 80. Nostra quidem sententia utrumque, et *δάγυνον* et *πειδάγυνον* corruptum est. Blomf. ad Callimach. p. 398. corrigit, *ὅπερ δάγυν οἱ Ἴωνες*, sed pro *Ἴωνες* corrigere debebat *Δωριεῖς*. Nobis, ut verum fateamur, tota glossa mutila videtur. In Curis vero Novissimis in Photii Lex. p. 346. idem Schleusner. *πλαγγὼν* pro vulgato *πλάγγων* reposuit, idque omnino recte, sed, cum addebat, "legendum *κόρη κόσμιος κήρινος*," pro editis *κοροκόσμιον κήρινον*, quæ satis recte se habent, tum

profecto bonus ille Homerus dormitabat. Callim. A Hymn. in Cer. v. 92., Ὡς δὲ Μίμαντι χιὼν, ὡς ἀελίῳ ἔνι πλαγγὼν, Καὶ τούτων ἔτι μεῖζον ἐτάκετο, μέσφ' ἐπὶ πλευρὰς Δειλαίῳ ἶνές τε καὶ ὀστέα μοῦνον ἔλειφθεν, ubi Blomf. p. 131., ab Ernestio monitus, recte rescripsit πλευραῖς. Idem Blomf. probat Valckenaerii conjecturam, ῥινός τε καὶ ὀστέα. "Πλαγγὼν sic Mss. Reg. et Voss. Edd. Flor. Ald. Frob. Græv., nisi quod Flor. Ald. Frob. penultimam acuunt. In edit. Vascosana credo πλαγκὼν irrepsisse vitio operarum, quod Beneuatus et Stephanus male servarunt, secutique sunt Vulcanius et alii." Ernest. "Πλάγκων, seu verius πλάγγων, ut in antiquioribus hujus poetæ editionibus, sicut id jam a Vulcanio monitum, ac, ut hic dicitur, vulgo de imagine cerea, quæ proinde solis æstu liquesceret, prout hic Gr. enarrator, Πλάγγων· ἡ κήρινος νύμφη, Puppa cerea, et vetus Theocr. Schol. l. c., Καλοῦσι δὲ αὐτὸ καὶ νύμφην, οἱ δὲ πλαγγόνα, ὡς Ἀττικοὶ, ἀπὸ τοῦ πεπλάσθαι ἐκ κηροῦ. Hinc veteres Glossæ, ab H. Stephano primum editæ: *Puppæ*. Πλαγγόνες, αἱ τῶν παιδίων νύμφαι. Et alibi: B Πλαγγόνες· *Puppæ*. Unde cum κηροπλάστης (vulgo κοροπλάστης, idque omnino recte) ejusmodi imaguncularum e cera artifex dictus a Sileno in Juliani Cæsaribus (l. c.) Augustus; tum, ut illius vocis vel dicterii vim ibi continuo explicat, qui Deos ἡμῖν ἔπλαττες, ὥσπερ ἐκεῖνοι τὰς νύμφας, Nobis effinxisti, sicut illi puppas, prout ibidem docuimus. Adde Hesych. Πλαγγών· κήρινόν τι κοροκόσμιον, ac unde explicanda Sapphus ad Venerem verba apud Athen. ix. p. 410. χειρόμακτρα πλαγγόνων, ornamenta id genus pupparum, cum ipsis nempe puppis Veneri, ut jam ibi e Persio monuit ὁ πάνυ, consecrata. Ita haud ignotæ apud Tullium ad Atticum, vi. 1., 'In his inventæ sunt quinque plangunculæ matronarum,' e Bosii ibidem restitutione, pro vulgato, et quod nauci omnino, Lagunculæ, ac prout in Bessarionis codice extare monuit Manutius, ac inde etiam præter Lambinum ac Junium, in accuratissimam editionem suam retulit Gruter., ac ejus exemplo servarunt Batavæ Ciceronis editt. Neque Tullio omnino in- C solitum, ut cum Attico suo Atticis verbis, seu ad morem Atticum formatis subinde agat. (Vide Ernest. in Indice Latin. Cicer.) Ut nunc mittam, quod πλαγγόνα de ornamento capitis muliebri seu reticulo insuper dictum notet Hesych., Πλαγγόνες· κεκρύφαλοι, et quomodo etiam χειρόμακτρα πλαγγόνων, per reticula virginum, dicto paulo ante Sapphus apud Athenæum loco, verti posse agnovit ibi ὁ πάνυ. (Nostra quidem sententia Hesych. ipsum Sapphonis locum in animo habuit.) In reliquis autem, ut obiter hoc addam, ejusdem Lesbiæ Musæ verbis enucleandis minus felix aut lynceus fuit ibi magnus Animadversor; et potior omnino, ut alia nunc mittam, quam in notis ad ultima Sapphonis verba aliunde adtulerat, eamque præterea obviam lectionem, eruditissimus Fulvius Ursinus p. 294. In. ix. nempe, „Επεμψ' ἀπὸ Φωκαίας δῶρα τίμια, ' Quæ misi a Phocæa urbe dona eximia,' non vero 'e Phocide' cum Dalechampio. Æolis enim, ut notum, Sappho, et Phocæa finis Æolidis juxta Strabonem xiii. p. 582." Ez. Spanhem. Mirum sane est verissimam hanc lectionem, a magno Spanhemio probatam, virorum doctorum, Schweigh. Jacobs. et Blomf. in Mus. Crit. Cant. i. p. 25. diligentiam effugisse. At Volgero ad Sapphus Fragmenta p. 73. non latuit, qui tamen de iis silet, quæ habet Schweigh. in Addendis et Corrigendis ad Athen. ix. T. xiii. p. 478. :—"Sapphonis Eclogam doctus Censor Halensis, vestigia veteris scripturæ persequens, in hunc modum refingendam censuit: Χειρόμακτρα δὲ πλαγγόνων πορφυρᾶ καλαυγασμένα. Οὐκ ἀτιμάσεις ἅ πέμψα Σαπφὼ κρατὸς δῶρα τίμια." Ipse Volgerus, "ad metrum quod attinet," inquit, "videtur illud trochaicum trimetrum catalecticum fuisse: Χειρόμακτρα πλαγγόνων δὲ πορφυρᾶ, καὶ Ταῦτα μὴ ἀτιμάσῃς· ἔπεμψα Σαπφὼ Κεῖνα δῶρα τίμια. Δὲ in tertium demum ab initio locum repo-

nere cogebar; hoc tamen durius si cui videatur, eum A rescribere jubeo, Πλαγγόνων δὲ χειρόμακτρα. Χειρόμακτρον proprie est Mantile, manuum abstergendarum causa inserviens, i. q. μανδύλιον, cf. Athen. ix. p. 410. b. qui laudat Xenoph. K. Π. i. 3. 5. et Suid. ac Hesych. h. v., deinde vero etiam velamentum capitis, tanquam pars mundi muliebris, ut nostro loco, quem Athen. adscripsit inter exempla quibus evincere vellet, vocem habere hanc secundam quoque potestatem. Reliqua, quæ citat, exempla sunt Hecatæi in libro qui Asia inscribitur, (opus ipsum periit), Γυναῖκες δὲ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχουσι χειρόμακτρα, et Herodoti ii. 122. Casauboni πλαγγόνων sola felix est emendatio inter reliquas ab eo propositas, qua haud mediocriter de toto loco meruit, cum illa totius sensus præstet basin. Πλαγγόνες sunt Puppæ e cera fabricatæ. Harum velamenta capitum poetria dicit Veneri consecrasse. Mos videlicet erat, ut virgines, posteaquam ex ephebis excesserant, pueritiæ suæ ludicra Veneri consecrarent, et in templis ejus B suspenderent. Cf. Callim. Epigr. xxxi. apud Jacobs Anthol. T. i. p. 219. Persii Sat. ii. 70. ibique Schol. (et Casaub.) Alex. ab Alex. v. 18. Jacobsii conjectura πορφυρόβαπτα nimis audax; omnino mutatione in hac voce non indigemus. Casaub. monet Sappham una cum pupparum velamentis ipsas quoque puppas Veneri misisse. Velim scire, unde hæc collegerit. Nostro quidem loco nihil de ea re scriptum est, quamvis alias concedam, virgines non indumenta tantum pupparum, sed puppas etiam ipsas cum indumentis Veneri consecrasse, ut e. g. docet Persius l. l. (Adde Epigr. ἀδεσπ. cxv. in Anal. T. iii. p. 173., ubi vide Jacobsii notam, a Schæf. in Mss. allatam.) Καὶ ταῦτα autem adhuc respicit τὰ χειρόμακτρα, et nexus illorum verborum dependebat a superioribus deperditis. Sappho scilicet *antea* jam egerat de aliis ludicris puerilibus, quæ Veneri dedicaverit; *nunc* inter ea etiam velamenta capitum pupparum commemorat. Καὶ h. l. igitur habet vim τοῦ *etiam*, et χειρόμακτρα est accusativus absolutus, Quod attinet ad C velamenta. Jacobs. acute vidit, legendum esse μὴ ἀτιμάσῃς. Μὲν sensum pervertit. Ἔπεμψα, sc. in templum tuum, o Venus, tanquam ἀνάθημα. In Πυφωκείας haud dubie latent verba Σαπφὼ κεῖνα, quæ recte rescripsit Fiorillo. Prima autem vox initio eo facilius poterat mutilari, cum ultima verbi præcedentis exeat in ψα. Post has emendationes fragmenti argumentum erit hoc: Sappho Venerem adloquitur, petens ab illa, ne pupparum velamina capitis, quæ tanquam ἀναθήματα ipsi miserit, aspernari velit." "Petron. lxiii., Strigæ puerum involave[illegible] et supposuerant stramentitium Vavatonem.' S[illegible]oc monstri? quis obsecro dixerit, quid sit hic [illegible]nem? Multum ergo hic sudarunt interpretes; sed frustra, nec extricarunt quidquam. Forsan Trimalchio pro consueta insolentia, suopte ingenio et lubitu finxerit *Stramentitiam larvationem*, eodem scilicet sensu, quo Apuleius Metam. i. p. 104. dixit *Larvale simulacrum*, et *Larva umbratilis*, Plautus, in Adject. ad Amphitr. in cujus Fragmentis D et hoc legitur, *Pro larvatore circumferam*, quemadmodum *Macies larvalis*, in Priap. Carm. xxxii. Sed hæc incerta. Fortassis nonnihil certius hic potius legendum, *Stramentitium Plangonem*. Nimirum Plangon, sive Πλαγγὼν, Græcis est icuncula, sive pupa, ex gypso, cera, vel luto formata, testibus Hesych. Suida et aliis. (Imo Suidæ locum alio pertinere, jam supra demonstravimus.) Unde *plangun-cula*, apud Cicer. ad Attic. vi. 1., ut docti ibi recte restituunt. De quâ voce plura egregie notavit Casaub. in aureis Commentariis ad Pers. Sat. ii. p. 107. et ad Athen. ix. c. 13. p. 699. item Des. Hiraldus Advers. i. 8. p. 41., ut alios taceam. *Plangonem* ergo *stramentitium*, sive *Maniolam de stramentis factam* hic veri pueri loco, supposuisse dicuntur sævæ et scævæ striges, sensu claro magis, quam vero." D. W. Triller.[1] Obss. Crit. p. 384. Πλαγγὼν Chari-

[1] Eidem Trillero debetur restitutio Julii Capitolini in loco, de quo multa diximus supra. "Inter locos corruptos et depravatos, omnium confessione, facile eminet, et corruptissimus habetur sequens Julii Capitolini, in Vita Pertinacis c. 8. p. 553.

toni L. ii. c. 2. p. 33. ed. Lips. est nomen proprium: A Πλαγγὼν δὲ, ἡ τοῦ οἰκονόμου γυνὴ, ζῶον οὐκ ἄπρακτον. "Apud Demosth. Πρὸς Βοιωτὸν περὶ Ὀνόμ. p. 1002. d. habes, Πλαγγὼν, Πλαγγόνος, et Anaxilan apud Athen. xiii. 1. p. 558. b., cum apud Nostrum semper exaretur Πλάγγων, Πλάγγωνος. *Pupa* apud Romanos quoque femininum nomen esse, nisi aliunde constaret, frustra adstrueres ex Muratorii titulo 2. 1239., et repetito 14. 1273., si conferas Gruter. 728. 8., et 828., et 896. 7., ubi aliter plane extat. Alciphroni L. iii. Epist. 22. est Πλαγγὼν caniculæ nomen, (Πλαγγὼν δὲ, τὸ * Μελιταῖον κυνίδιον, ὃ τρέφομεν ἄθυρμα τῇ δεσποίνῃ προσηνὲς, ὑπὸ τῆς ἄγαν λιχνείας ἐπὶ τὸ κρέας ὁρμῆσαν, κεῖταί σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην, νεκρὸν, ἤδη μυδῆσαν, ubi Cod. Vind. B. præbet Πλαγγῶν): concinna igitur Rusticæ hujus nomenclatura. Legitur hoc nomen apud eund. in Epist. Ms. (Fragm. xiii. p. 227. ed. Wagner.), Ἡνίκα δ' ἀναστᾶσα κατωρχήσατο, καὶ τὴν ὀσφὺν ἀνεκίνησεν ἡ Πλαγγὼν, ὀλίγου ὁ Πὰν ἐδέησεν ἀπὸ τῆς πέτρης ἐπὶ τὴν πηγὴν αὐτῆς ἐξάλλεσθαι. In antepenultima ibi B voce Codex minus verax, quam Apographum; in eo

enim litera Pythagorica restituta est. Occurrit quoque in Asclepiadæ, vel Posidippi Epigr. (Anthol. T. i. p. 150. n. xxix.): Πορφυρέην μάστιγα, καὶ ἡνία σιγαλόεντα Πλαγγὼν εὐίππων θῆκεν ἐπὶ προθύρων. Νικήσασα κέλητι Φιλαινίδα τὴν * πολύχαρμον (πολύσκαρθμον conjecit Jacobs.), Ἑσπερίων πώλων ἄρτι φρυασσομένων. Κύπρι φίλη, σὺ δὲ τῇδε πόρης (leg. πόροις) νημερτέα νίκης Δόξαν, ἀείμνηστον τήνδ' ἐπιθεῖσα χάριν. Cod. Pal. a prima manu Πλαγγὼν, in antigraphis quibusdam Πλαγγὼ, nec non in epigraphe, Εἰς Πλαγγὼ ἑταίραν." Dorvillius. "Hesych. Γέλγη· ὁ ῥῶπος, καὶ βάμματα, καὶ ἄτρακτοι, καὶ κτένες. Idem alio loco * Γέλγια interpretatur κουλάρια. Ubi legendum κουράλια, vel κουράλλια. Sunt autem κουράλλια, quæ alio nomine κοροκόσμια vocantur, pupæ scilicet, et imagunculæ, puellarum ludibria. Idem Grammaticus: * Γεάγια· κουράλλια. Lege, Γέλγια. Alibi: Γέλγια· πήνη, σπάθη, κουράλλια. Sic enim emendandum. Pupæ igitur, et imagunculæ puellarum inter varias istas minutasque merces, quas qui vendebant, Ῥωποπῶλαι, et * Γελγιοπῶλαι Græcis, atque etiam παντοπῶλαι dicti, quod omne genus merces

ubi pretiosissima et sumtuosissima Imperatoris Commodi supellex hunc in modum exacte recensetur: 'Vasaque eluto auro, ebore, argento, citroque composita, atque etiam phallovitroboli ex materia eadem et vasa Samnitica' etc. Quibus vel leviter saltem inspectis, primo mox intuitu attonitos quasi atque stupefactos omnes puto hæsuros lectores ad inauditum atque invisum vocis monstrum *phallovitroboli:* quis enim quæso simile quid vel viderit unquam, vel fando perceperit, vel per quietem saltem sibi oblatum meminerit? Est enim, ut quivis deprehendit statim facillimo quidem negotio, vox hæc semi-Græca, et semi-Latina; tota vero barbara, inficeta, et, ut dixi jam, monstrosissima. Neque Codices manu exarati hic quidquam juvant, nam monstrum mutant in novum, non tollunt vetus, quando Grutero atque Salmasio testibus, scriptum exhibent *phandovitrobuli.* Quare non mirum, h. l. pro deplorato et insanabili prorsus relictum et intactum fuisse tantum non ab omnibus. Ipse Salmas., vir maximus, qui alioqui desperatissima et depravatissima quæque in veteribus auctoribus obvia majore sæpe cum audacia, quam felicitate, adgreditur, impellens, quidquid sibi summa petenti Obstaret, gaudensque viam fecisse ruina, ut quondam de Cæsare poetarum summus, Lucan.; hic tamen animum plane despondet, unguesque criticos a fœdissimo hoc ulcere caute dicam, an timide? abstinet, ac suam, quod mirum de Salmasio et inauditum, suam inquam ignorantiam ita publice confiteri haud erubescit:—'Quam vocem *(phallovitroboli)*, quomodo explicem, nescio; corruptam enim censeo, nec rationem emendandi nunc video: quam præstat intactam sic relinquere, quam inepta vocabula hic comminisci biformia, quæ nec Gr. sunt, nec Latina, sed ex utroque composita, mera monstra potius, quam voces. Satius est igitur inscitiam fateri, quam acumen ingenii velle ostendere in fingendis novis vocibus, aut corrigendis, quæ citra spem correctionis sunt depravata.' Hæc quidem ille verissime et modestissime simul. Interim tamen hæc me non deterrebunt, quo minus conjecturam aliquam verisimilem circa hunc depositum locum proponere audeam, conjecturam dico verisimilem; non vero veritatem indubitatam et nullis contradictionibus opportunam. Ne igitur per longiores ambages Lectores diutius teneam, locum ita legendum et emendandum arbitror. *Atque etiam phialæ e vitro Beli, ex materia eadem et vasa Samnitica.* Singula nunc paucis explicanda. * Belus nimirum est amnis Syriæ vel Palæstinæ, ex palude Cendevia ortus, et in mare Judaicum profluens, ex cujus arenis fluctibus volutatis, atque hinc nitescentibus, admixto nitro, purissima olim atque præstantissima vitra conflabantur. Clare hanc in rem Tacit. Hist. v. 7.: 'Belus amnis Judaico mari illabitur; circa cujus os collectæ arenæ, admixto nitro, in vitrum excoquuntur.' Sed clarius adhuc Plin. xxxvi. 36.:—'Pars est Syriæ, quæ Phœnice vocatur, intra montis Carmeli radices paludem habens, quæ vocatur Cendevia. Ex ea creditur nasci Belus amnis, quinque M. Pass. spatio in mare profluens, juxta Ptolemaidem coloniam. Lentus hic currit, insalubris potu, sed cærimoniis sacer, limosus, vado profundus. Non nisi refuso mari arenas fatetur; fluctibus enim volutatæ nitescunt detritis sordibus. Quingentorum est passuum non amplius litoris spatium, idque tantum multa per secula gignendo fuit vitro' etc. Vide et ibi sequentia, ubi de fortuita vitri origine singularis historia narratur. Idem alibi, v. 19., 'Belus vitri fertiles arenas parvo litori miscens,' ubi v. Harduin. Sed eadem fere de vitriferis Beli arenis refert Strabo xvi. Josephus de B. J. ii. 9. Isidor. Origg. xvi. 15. aliique, quos cum his laudavit Hadr. Reland. in Palæstina, cap. de Palæstinæ Fluviis, p. 290. et 267. ubi de hoc singularis prorsus naturæ amne Belo, plura ex instituto, quibus addendæ DD. VV. notæ ad supra laudatum Taciti loc. in Edit. Gronov. simul exhibitæ, nec non adjiciendus Harduin. in Obss. ad allegatum Plinii loc. Nos quoque ipsi plura olim hac de re diximus in Exercitt. nostris Grotianis, ad ejusd. Christum Patientem, Tragœdiam, quæ, si tanti, inspiciantur, p. 217. sq. Ex his vero late jam disputatis clarissime patere arbitror, quid proprie apud Capitolinum sint *Phialæ e vitro Beli* sc. paratæ. Nempe e tribus hisce vocibus clare distinctis, vitio et negligentia stupidorum librariorum, horrendum illud portentum in ultimas terras exportandum, ut cum Cicerone loquar, *phallovitroboli*, fœdissime coaluisse et infausto partu in unum concrevisse videtur, quod omnes postea occupavit Libros cum scriptos, tum impressos, omnibusque eruditis in hunc usque diem inexpugnabile visum fuit. Si quis tamen legere hic malit minore cum licentia, *phalli e vitro Beli*, equidem haud magnopere repugnabo. Nota enim sunt illa Juvenalis Sat. ii. (95.), 'Vitreo bibit ille Priapo,' h. e. Phallo vitreo, inde Græcis * Δριλλοπόται et * Δριλλοποσίαι, et id ipsum est *per obscenitates bibere*, ut acute Plin. xxxiii. procem. ubi v. Harduin., inprimis Salmas. l. c. Jan. Rutgers. Var. Lectt. vi. 18. ['Juvenalis Schol., In vitreum penem, quos appellant drillopotæ, leg. *drilopotæ*. * Δρίλος nonnunquam usurpant Græci pro ea parte, quæ honeste nominari nequit. Hinc compositum Δριλοπόται.'] Scaliger ad Priap. Carm. [cujus hæc sunt verba p. 204.:—'Ψωλεὸς et ψωλὸς, Verpus, et ψωλὴ, Verpa, παρὰ τὸ ψᾶν. Cui αἰδοῖον ἀποψώμενον καὶ ἐσκολυμμένον. Invenio et * Δρύλλος vocari.' Apud quemnam auctorem δρύλλος pro vulgari scriptura δρῖλος, s. δρίλος s. δρίλλος repererit vir doctus, nescimus,] et Commentatores ad dictum Juvenalis locum. Ne quid vero Lectorem meum celem, fuit etiam, quum legere mallem aliquando, cum amico quodam doctissimo et celeberrimo, *atque etiam flando vitro tubuli*, quod nempe proxime abest a Codd. lectione, *phandovitrobuli*, superius jam annotata. Verum, quum nulla plane subsit ratio appareat, quomodo inter supellectilem imperatoriam apte atque concinne referri possint *tubuli flando vitro parati*, neque constet omnino, Imperatorem Commodum artis vitriariæ unquam fuisse studiosum; hanc conjecturam, licet non usque quaque ineptam aut coactam, merito nunc missam facimus præ altera illa modo proposita et uberius interpretata. Quod vero post nostram illam emendationem, *Phialæ e vitro Beli*, distinctionem posuimus, atque verba, *ex materia eadem*, ad sequentia, *et vasa Samnitica*, retulimus, ideo factum a nobis, quia phialæ illæ e vitro Beli conflatæ dici commode haud poterant ex eadem materia, nempe auro, argento, ebore, atque citro, quod præcessit, compositæ. Poterant vero ex altera parte vasa Samnitica ex eodem Beli vitro longe commodius esse præparata, ita ut ob formam quidem et originem, ut et usum, vocarentur Samnitica, nempe a natali solo. Vide hic Hadr. Junium Animadvv. ii. 10. p. 95. non vero ob materiam, veluti *Ollulæ Rhodiacæ* apud Athen. xi. p. 464. de quo nos alibi. Sic et similem fere in modum pocula sic dicta Thericlea proprie fictilia erant; postea tamen etiam terebinthina, argentea, aurea, vitreaque ad istam formam elaborata, ita vocata esse constat, de quo v. Salmas. Exerc. Plin. 734. et ex hoc Græv. ad Cic. in Verr. iv. 18. item Casaub. ad Athen. xi. p. 791. inprimis vero Bentl. Diss. de Epistt. Phalar. s. iii. item Bergler. ad Alciphr. ii. 3. p. 229. Vulcan. ad Agathiæ Hist. p. 9. et S. Petit. Miscell. vii. 4., ut alios plures taceam, ita et *pyxis aurea* et *charta plumbea* dicitur, quo de v. Gronov. ad Senec. de Benef. ii. 13. inprimis Montfaucon. Paleogr. Gr. i. 2. item Herm. Hugo de Prima Scribendi Origine c. xi. et Guilandin. de Papyro p. 94. sed hæc obiter tantum. Sic ipse Seneca de Benef. v. 13., 'Pyxidem et argenteam et auream dicimus,' quæ tamen sc. a buxo nomen proprie sortita, ut ibi in notis monet Lipsius post alios. Ceterum vox *phiala* frequentius in his scriptoribus Hist. Aug. occurrit, v. Lamprid. in Alexandr. Sev. c. xlii. et alibi sæpius, adde Juvenal. Sat. v. Verum hæc jam sufficiant. Ex hoc vero Capitolini loco simul disci potest, et ex vitro factas olim fuisse phialas, quæ alias ex argento, auro, cupro, atque electro confici solerent, qua de re plura Athen. xi. c. 14. et Commentatores ad dictam Juvenalis Sat. v. ut alios taceam. Immo notissima est ex Petronii c. li. phiala illa vitrea, ex vitro ductili et tenaci summo artificio fabricata, quam ingeniosissimus quidam Faber Cæsari Tiberio, ut creditur, porrexisse dicitur, sed ingenio suo miser et meliore fato dignus, decollatus enim fuit immerito artifex iste, et tenacius ipsi fuit vitrum, quam caput." Triller. l. c. p. 344. Deinde vero vir doctus coronidis loco alias præterea suspiciones adjicit, quæ ei quondam circa desperatum hunc locum in mentem venerant. Sed ut ipsi, sic nobis quoque magis placent *phalli* seu potius *phialæ e vitro Beli*.

promercales haberent. Latini Seplasiarios dixerunt." Salmas. in Fl. Vopisc. p. 386. c. T. ii. H. A. p. 535. Simile esse vitium apud eund. Hesych. in Ἐκέασεν et Ἔκελσεν, et Λ et Α sæpissime confundi, notavit Albert. Cf. idem Salmas. Exercc. Plin. in Solin. p. 63. c.: verba ipsa supra citavimus in Lex. Vocc. peregr. p. cccxxxvi. not. Quod autem dixit Salmas. γελγιοπῶλαι pro γελγοπῶλαι, id profecto apud Gr. scriptores nondum vidimus. Hesych. * Κωμμωνία· κοροκοσμία, ubi legendum est ex Is. Vossii conjectura * Κωμμωσία, atque ex Albertii monitu, κοροκόσμια. Hesych. * Ἱππεύς· εἶδος κοροκοσμίου. "Ἱππεὺς, idem quod Ἱππίσκος," Is. Voss. De v. Ἱππίσκος autem vide Nostrum in voce. Clemens Alex. Pædag. ii. p. 90=243. 24., Καθόλου μὲν οὖν τὰ κόσμια, ὥσπερ κοροκόσμια, * ἀποσκορακιστέον, ὅλον καὶ αὐτὸν παραιτουμένοις τὸν κόσμον. " Dio Chrysost. Orat. xxxi. p. 356. d.: Τοιγαροῦν ὁμοίως δίδοτε τοὺς ἀνδριάντας, ὥσπερ οἱ τὰς κόρας ταύτας ὠνούμενοι τοῖς παισίν. Ubi Scholion margini adjectum κόρας exponit, Τὰ παρὰ τῶν κοροπλάθων * γύψινα πλαττόμενα * ἀνδριαντάρια. ——Proclus in Tim. L. ii. p. 120., Οἱ δὲ ἀδρανεῖς τὰς ἰδέας, τύποις * κοροπλαθικοῖς ἐφ' ἑαυτῶν οὔσας, καὶ ἔξω τοῦ νοῦ κειμένας εἰσάγουσιν. * Κοραλλιοπλάσται, Fictores puparum, vel aliorum ejusdem generis frivolorum, e coralio, occurrunt in Marmore, quod post Dorvillii Sicula p. 569. edidit P. Burmannus Secundus." Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 166. " Alciphronis L. i. Epist. 39.: Τοῖς Ἀλώοις[1] δὲ ἐν Κολυττῷ ἑστιώμεθα παρὰ τῷ Θεττάλης ἐραστῇ· τὸν γὰρ τῆς Ἀφροδίτης ἐρώμενον ἡ Θεττάλη στέλλει. Ὅπως δ' ἥξεις φέρουσα κήπιον καὶ κοράλλιον, καὶ τὸν σὸν Ἄδωνιν, ὃν νῦν περιψύχεις· μετὰ γὰρ τῶν ἐραστῶν κραιπαλήσομεν. Piersonus optime Ἀδωνίοις corrigit pro Ἀλώοις, sed quid sibi volunt verba κήπιον καὶ κοράλλιον? 'Desertum,' inquit Wagner., 'hic me video ab ope aliorum—Fortasse, aliquando cogitabam, curaliis usi sunt pro tessellis lusoriis; sed tum pluralis sine dubio stare debebat. Erat etiam ubi κουράλιον legi posse bariolarer, ut, præsertim si sequens καὶ ante Ἄδωνιν deleas, ad amasium referatur ita: Venias comitem habens pupulam tuam Adonin. Neutrum placet. Jam vero video, glossatori Eichstad. simile quid in mentem venisse, quanquam in alio verbo, nempe ad κήπιον, adscripsit νήττιον, Anatula, quod an in blanditiis ...riis in usu fuerit, fateor me ignorare, vel κήριον, Euthydemum nempe.' Semper censui, legendum esse κῆπον, vel κήπιον καὶ κυράλλιον. Κῆπος unus illorum hortulorum est, quibus circumvallabatur suggestum quod amatori Veneris constituebant; et κοράλλιον imaguneulam, qua Adonis repræsentabatur, notari mihi videtur. Plut. in Vita Alcibiadis Vol. ii. p. 34. ed. Reisk.: Ἀδωνίων γὰρ εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας κα.. ..όντων, εἴδωλα πολλαχοῦ νεκροῖς ἐκκομιζομένοις ὅμοια προὔκειντο ταῖς γυναιξὶ, καὶ ταφὰς ἐμιμοῦντο κοπτόμεναι, καὶ θρήνους ᾖδον. Artifices, qui ejusmodi icones effingebant, κοραλλιοπλάσται dicebantur. Vide Ruhnk. in Timæi Lex. p. 166. Opinio hæc est mera conjectura, cujus veritatem evidenter probare non potero. Jacobsius vero, cum idem ..e.e sentiat, quodammodo probabiliorem eam red..t. Vide ejusdem Comment. in Anthol. Gr. Vol. xi. p. 165. f. Suadet ibi lectionem κήπιον καὶ ..εράμιον, sed in Ephem. Litter. Halens. ab omni parte mecum consenuit." Fr. J. Bast. Epist. Crit. ad J. Fr. Boissonad. p. 196. " In Ephippi poetæ Fragm P. 571. E. V. 55. ubi promtæ et paratæ meretricum laudantur illecebræ, cl. Editor hæret, et merito hæret in verbis, Οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στόμα Ὥσπερ πολέμιον. ἀλλὰ τοῖσι στρουθίοις Χαννοῦσ' ὁμοίως. Comparandum inprimis Epigr. Stratonis xxv., quod ad ductum membranarum sic videtur scribendum: Τίς χάρις, Ἡλιόδωρε, φιλήμασιν, εἴ με λαβροῖσι Χείλεσι μὴ φιλέεις, ἀντιβιαζόμενος; Ἀλλ' ἐπ' ἄκροις ἀσάλευτα μεμυκόσιν, οἷα κατ' οἴκους, Καὶ δίχα σοῦ μ.. A φιλεῖ πλάσμα τὸ * κηρόχυτον. Unde suspicabar Ephippum dedisse, οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στόμα Ὥσπερ κοράλλιον, ut pupa. Sic fere Melitta apud Achill. Tat. v. 22., Αὐτῷ συγκαθεύδουσα οὕτως ἀνέστην ὡς ἀπ' εὐνούχου, ἔοικα δὲ εἰκόνος ἐρᾶν. Pupas autem veteres fingebant ex cera, gypso, curaliis, unde qui eas fingebant, κοραλλιοπλάσται appellabantur; iidem et κοροπλάθοι, cum quorum artificio philosophorum quorundam negotium comparat Dio Chrys. Or. lx. p. 311., Καὶ οὐκ οἶδα ὅπως δοκεῖ μοι προσεοικέναι τὸ (vulgo τῷ) τῶν φιλοσόφων ἐνίων περὶ τοὺς λόγους ἀμηγέπη τῷ (vulgo τὸ) τῶν κοροπλάθων. Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι τύπον τινὰ παρέχοντες, ὁποῖον ἂν πηλὸν εἰς τοῦτον ἐμβάλλωσιν, ὅμοιον τῷ τύπῳ τὸ εἶδος ἀποτελοῦσι. De illo hominum genere vide Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 166. et Bast. in Epist. ad Boissonad. p. 159. sq." Fr. Jacobs. Additt. Animadvv. in Athen. p. 305. Egregie profecto falluntur hi critici summi, Ruhnk. Bast. et Jacobs., quibus addas Schneiderum in Lex. h. v., et Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 598., putantes miro B consensu in voce Κοραλλιοπλάστης innui materiem, ex qua fieri solebant imagunculæ, puellarum crepundia. At ab hujus sententiæ fautoribus requirimus, quo idoneo testimonio ostendi possit, imagunculas ex curalio fieri solere? Laudat quidem Boissonadius in Schedis P. Burmannum Secundum ad Dorvillii Sicula p. 571., qui liber, et a Ruhnkenio et Toupio ll. cc. allatus, nobis ad manum non est; sed nemo ex veteribus Lexicographis sic tradidit. Vide loca supra citata, quæ satis superque demonstrant, pupas illas vel ex cera vel ex argilla, non ex curalio, fingi solere. Etiam ex auro et ære fieri dixerunt Noster supra in v. Κάχαρις et L. C. Valck. ad Theocr. Decem Idyllia l. c., sed utrumque hunc in errorem induxisse videtur corrupta illa vox χρυσαλλὶς, pro qua Hesychio χρυσῇ ἅλυσις supra restituimus. Κάχαρις, inquit Glossographus, δαγὺς, καὶ πλαγγὼν, καὶ χρυσαλλὶς, τὸ κοροκόσμιον. Istud κοροκόσμιον ambigue dictum est: nam et pro pupa et pro ornamento muliebri apud Græcos sumitur, ut docet Lex. S. C Germ. l. c. Ceterum proculdubio κοράλλιον in κοραλλιοπλάστης est parva κόρη. Κοροπλάστης, Qui κόρας fingit· κοραλλιοπλάστης, Qui parvas κόρας fingit. Sic recte vocem κοράλλιον apud Alciphronem accepit Bast. l. c. Recte quoque in Ephippi Fragmento l. c. κοράλλιον, Pupam, Jacobsius legit pro vulgata lectione πολέμιον. Sed hic hujus vocis sensus frustra quæritur in Lexicis hodiernis. Hesych. Κωράλλιον· παιδάριον, κόριον. Κωραλλεῖς· οἱ ἀναλέγοντες τὸ κουράλιον, παρὰ Σικελοῖς. Vide nos supra in Lex. Vocc. peregr. p. cccxxxvi. a. " Ita (i. e. pro Pupis et Imagunculis) accipienda κουράλια apud Lucian. in Apolog. (pro Merc. Cond. c. ii. T. i. p. 707.): Παρέχειν ἑαυτὸν ἕλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι τῶν τρυφώντων πλουσίων τὰ * σφιγγία καὶ τὰ κουράλια. Quam vocem apud Lucian. minime quid vellet, assequuti sunt etiam in his literis doctissimi viri, et in ipsa Græcia nati." Salmas. ad Hist. Aug. Scriptt. l. c. Hanc quidem interpretationem probat Jac. Gronovius, qui consuli D jubet eund. Salmas. in Solin. p. 63. b—d. (verba ipsa jam supra citavimus in Lex. Vocc. peregr. p. cccxxxvi. not.), et p. 267. ubi legas hæc:—" Græci πίθηκον, et * πιθήκιον de homine et muliere deformi sæpe usurpant. Spinturnicium igitur in versu Plauti (Mil. iv. 1. 42.), Pithecium hæc est præ illa et spinturnicium, est τὸ σφιγγίον, quod genus simiæ est turpicula facie, et liquet in Græco fuisse, Πιθήκιον καὶ σφιγγίον, Pithecium et spinturnicium. Alibi *clurinum pecus* de turpiculæ formæ puella dixit, i. e. Simiam. Σφὶγξ, σφιγγὸς, producto nomine Latinis *Spinturnix*. Sic ὄρτυξ, ὄρτυγος, *Coturnix*. Nam γ in τ mutatur, ut in aliis sexcentis soliti sunt Latini. Ita * τρυγὸς, et Æolice * τυργὸς, Latine *Turtur*. Hesych.[2] Τρυγώς· τὰς τρυγόνας." Sed de Luciani loco, quicquid con-

[1] Sic habet Bastii Epist. Crit. ed. Lips. 1809. vel sua, vel editoris Car. Alb. Wiedeburgii, vel typographi culpa. In Alciphrone enim vulgatum est cum leni spiritu Ἀλώοις, quod et Wagner. dedit, nec aliter citavit Pierson. Verisim. p. 95.

[2] In Albertii Edit. legitur: Τρυγῶς· τὰς τρυγῶνας. Quod virum doctum intactum reliquisse, mirum est, præsertim cum et Noster in voce Τρυγὼν, (pariter ac Salmas.), recte correxisset: Τρυγώς· τὰς τρυγόνας, qui ex hac glossa in Indicem sui Thesauri

tradixerint viri docti, tu doctissimo J. G. Grævio subscribas, per κουράλια animal quoddam intelli- A gendum esse monenti. Nam "pueros," inquit, "illas delicias dominorum et dominarum, apud Ro-

referre debebat, Τρυγὸς, οῦ, ἡ, (æque atque Τρυγὼν, όνος, ἡ,) quo vocabulo etiam Schneideri Lex. augeri potest. Hesych. * Τριγός· τρυγών. "Græci κατὰ μετάθεσιν primam syllabam extulere. Nam iis *turtur* est τρυγὼν, pro quo et τρυγὼς dixisse, auctor est Hesych. Solent Lacones mutare ρ in σ, unde in Ephororum decreto apud Lacedæmonios, Τιμόθεορ παραγινόμενορ, pro Τιμόθεος παραγινόμενος. Sic ex τρυγὼς potuerit esse τρυγὼρ, κατὰ μετάθεσιν τυργὼρ, inde γ in τ abeunte *turtur*." G. J. Voss. Etym. L. L. Turpiter sane erravit vir alias accuratissimus et πολυμαθέστατος, Hesychii τυργὼς pro nominativo accipiens, cum revera sit accusativus pluralis, ut viderunt Noster et Salmas. ll. cc. Hesych. Τρυγών· καὶ ὄρνις, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν μίξις, καὶ σύντροφος. Pro σύντροφος Martinius (in Etymol. v. Turtur) εὔτροφος, Pastus, Bene saginatus, legendum conjicit. "Hæc verba "mendo non carere videntur." H. St. Thes. T. iii. p. 1676. c. "Repetenda videtur hæc interpretatio a sensu obscœno verbi τρυγᾶν. Vide Aristoph. Eccles. v. 881. Phot. Lex. Ms., Τρυγών· τὸ ζῶον. Παίζεται καὶ [δὲ edidit Hermann. monens in Cod. D. reperiri καὶ] εἰς τὴν τῶν γυναικῶν συνουσίαν." Albert. Sed uterque fallitur, ille credens verba mendo non carere, hic autem existimans a sensu obscœno verbi τρυγᾶν hanc interpretationem repetendam esse, ut et Schleusner. existimabat, qui in Cur. Noviss. in Phot. p. 452. lectores suos ad Albertii notam contentus est remittere. "Est *turturis* vox quoque inter lasciva, indeque *turturilla* apud Senecam Epist. xcvi. (extr. 'Hi, qui expeditiones periculosissimas obeunt, fortes viri sunt, primoresque castrorum; isti, quos publica quies, aliis laborantibus, molliter habet, turturillæ sunt, tuti contumeliæ causa'), ubi fortibus viris ac primoribus castrorum opponit molles et *turturillas*, sive, ut aliqui legere malunt, *turturillos*, quos tutos dicit contumeliæ causa, quasi qui relinquantur non honoris, sed contemtus ergo. De turturillæ voce ita Isidori Glossæ: 'Turturilla ita dictus locus, in quo corruptelæ fiebant, quod ibi turturi opera daretur, hoc est, panem. Ubi pro panem recte Gruterus emendat peni. Sic *passeris* quoque nomen huic parti accommodatum fuisse varii monuerunt. Imo et τρυγὼν, qui Latinis *turtur*, notat τὴν τῶν γυναικῶν μίξιν, teste Hesych. Nimirum quia, etsi turtur una contentus sit femella, femellæ tamen, si mare destituantur, se mutuo conscendant. Nec tamen displiceat, si apud Isidorum pro *panem* legas *ganeæ*, quod Lipsio visum. Non quasi *turtur* interdum *ganeam* notet, sed quia peni inprimis in ganeis locus." G. J. Voss. l. c. Cf. Taubmann. ad Plaut. Bacch. i. 1. 35. p. 540. "Ut transeam varias eruditorum de hoc depravatissimo loco sententias, a Martinio in Etymol. enarratas, levi literarum mutatione sensum integrum, quem scriptori fuisse arbitror, eruam: Furfurilla, ita dictus locus, in quo corruptelæ fiebant, quod ibi furfuri opera daretur, i. e., pani. Non est quod quis objiciat e furfure confectum fuisse panem, cum e veteri Dictionario constet inde dictum *furnum*. *Furnus*, sic sonant verba, *dicitur a furfure, quia panis ex eo factus ibi coquitur*. Atque hinc unusquisque observare potest facile a *furfure* ductam fuisse *furfurillam*, quemadmodum *pistrilla* a *pistrino* seu *pistrina*. Quod autem Isidorus dicat in loco *furfurilla* appellato corruptelas virginum scilicet atque juvenum fieri, nullus mirabitur, qui observarit meretrices olim ante pistrinas, vel in ipsis pistrinis versari fuisse solitas. Testatur id Festus in Alicariæ: 'Alicariæ meretrices appellabantur in Campania solitæ ante pistrina aliceariorum versari quæstus gratia, sicut hæ, quæ ante stabula sedebant, dicebantur prostibulæ.' Plautus in Pœnulo A. i. Sc. 2. meretrices, Prosedas, pistorum amicas, reliquias alicarias, nominans. Apertius et verbosius rem exponit Paulus Diaconus Hist. xiii. 2.:—Horum mancipes tempore procedente pistrina publica latrocinia esse fecerunt; cum enim essent molæ in locis subterraneis constitutæ, per singula latera earum domuum tabernas instituentes, meretrices in eis prostare faciebant, quatenus per eas plurimos deciperent, alios, qui pro pane veniebant, alios, qui (NB.) pro luxuriæ turpitudine ibi festinabant." Th. Jansson. ab Almeloveen in Isidori Gloss. p. 13. ed. Clerici. Vulgatam lectionem tuetur J. G. Græv. ibid. p. 54. afferens ex Porphyrio de Abst. iv. 7. p. 316., ubi agit de Ægyptiorum sacerdotibus: Περιεργότερον δ' ἔτι περὶ τὰ πτηνά, οἷον τρυγόνα μὴ ἐσθίειν· ἱέραξ γὰρ ἔφασαν πολλαχῇ τὸ ζῶον συλλαβὼν ἀφίησιν, μισθὸν ἀποδιδοὺς μίξεως σωτηρίαν· ὡς οὖν μὴ λάθοιεν τοιούτῳ περιπεσόντες, ἅπαν αὐτῶν περιΐσταντο τὸ γένος. Ubi vide Jac. de Rhoer. * Τρυγόνιον, τὸ, Palumbula, sive Columbula, legitur in Themistio. Ælii Herodiani Philetærus p. 446.: * Εἰωθὰς, ἡ κατοικίδιος περιστερὰ, ἡ γὰρ ἀγρία, πελειάς. Ubi Pierson., a Schæf. in Mss. allatus, hæc notavit:—"Vox aliunde non cognita, cui similis alia, Lexicographis etiam ignota, * ἐθὰς, Columba domestica, apud Themist. Or. xxii. p. 273. c.: Μιμεῖται (Petav. μιμητέον, Pierson. malit μιμητέα, ut φυλακτέα, paulo post) οὖν πρὸς τὴν ἄγραν αὐτοῦ τοὺς κούφους θηρευτάς. Καθάπερ οὖν ἐκεῖνοι * φάττιά τε καὶ τρυγόνια τιθασσεύοντες, διὰ τούτων τὰ ὁμόφυλα γοητεύουσι, καὶ ἑκόντα ὑπάγονται εἰς τὸν ἰξὸν ἢ τοὺς βρόχους· ὧδε ἄρα δεῖ καὶ ἡμῖν τῶν ἤδη προηλωκότων φίλων τοὺς οὔπω τεθηρευμένους, οὐ γὰρ δὴ τῶν περιστερῶν μὲν αἱ ἐθάδες πολλάκις τινὰς καὶ ξένας ἐπάγονται. Ἐθὰς analogiæ convenit: εἰωθὰς vix videtur posse defendi." Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 147., a Schæf. in Mss. citatus:—"Philodemi Epigr. (in Brunckii Anal. T. ii. p. 91.), Ἐνθάδε τῆς * Τρυφέρας μαλακὸν ῥέθος, ἔνθαδε κεῖται Τρυγόνιον, σαβακῶν ἄνθεμα * σαλμακίδων. Τρυγόνιον est Palumbula, sive Columbula. Quomodo amicas suas ὑποκοριστικῶς compellabant. Plautus Asin. iii. 3. 103., Dic igitur me anaticulam, columbulam, vel catellum. Cf. viros doctissimos ad Aristoph. Plut. v. 1012." Ex hoc autem Plauti versu disci potest id, quod ignorabat Wagner., dum verba supra citata scribebat, anaticulam nempe, sive, ut ipse parum Latine loquitur, anatulam, usurpari in amantium deliciis. Vide Bastii notam in Epist. Crit. ad J. Fr. Boissonad. p. 195. Hesych. Ἀηδόνος νεοσσός· καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον, παρὰ Ἀρχιλόχῳ. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 401. veram reposuit lectionem:—"Corrigunt ἀηδονὶς, vel νεοσσοῦ: imo vox excidit restituenda, * Ἀηδονιδεύς· ἀηδόνος νεοσσός. Lusciniarum pulli (apud Theocr. Adoniaz. v. 121.) propria sua adpellatione dicuntur ἀηδονιδῆες." Valckenaerii emendatio diligentiam effugerat Liebelii ad Archilochi Reliqq. p. 230., cujus hæc sunt verba:—"Ex emendatione Albertii et Vossii voces primæ non divisæ interpunctione, sed conjunctim legendæ sunt, ut etiam apud Phavorinum inveniuntur. Rei turpis honesta et comica circumlocutio. Tale quid etiam ab Aristoph. Av. 207. obscure innui putat Perger.: Ἄγ' ὡς τάχιστ' ἐς τὴν λόχμην Ἔσβαινε κἀνέγειρε τὴν ἀηδόνα. In quo tamen mihi falli videtur." At Albertius cum Pergero consentit, etiam v. 660. et sqq. consuli jubens, recte omnino. E. H. Barker. in Epist. Crit. ad Th. Gaisford., Class. Journ. N. xxv. p. 176. ex Hesychii verbis collegit, voc. ἀηδὼν, vel ἀηδονὶς, (vel potius ex Valck. emendatione, * ἀηδονιδεὺς) Archilochum pro muliebri pudendo usurpasse. Certe Boccatius in Fab. de Virili dixit *luscignuolo*, notante G. ad Hesych. "Et nos," inquit Boissonad. in Epist. Ms. ad Barker., "hanc metaphoram habemus. Ad calcem Fontanii Narrationum reperies narratiunculam, quæ Vergerii fertur, cuique titulus *le Rossignol*: luditur facete satis in nomine aviculæ ad mentulam detorto. Voces *moineau* et *serin* simili modo usurpantur ab hominibus infimæ plebis, vel obscœnius facetis." Ad eandem rem designandam in usu erat et vox * Τιτὶς, qua proprie significabatur avicula. Photius p. 435.: Τιτίς· βραχὺ ὀρνίθιον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. * Τιτὶς καὶ ἡ κέρκος. "Τιτίζειν dicitur de voce, quam edunt aves, vel potius pulli avium, Eustath. ex veterum sententia. Existi- "matur autem ab hoc verbo derivatum esse voc. τίτις [Photio τιτὶς, Cod. D. teste Hermanno τιττὶς], quod de quadam avicula "dicitur, aut generaliter aviculam significat." H. St. Thes. Ind. "Passerculi τρίζουσι et τιτίζουσι. Eustath. ad Il. B. p. 229. 18. ed. Rom.: Τὸ τετριγῶτας (v. 314.) μίμησίς ἐστι φωνῆς τῶν νεοττῶν, ἥτις ἁπαλωτέρα τοῦ τρύζειν ἐστὶν, ἀφ' οὗ γίνεται ἡ τρυγών. Τελειότερον δέ φασι τοῦ τετριγέναι τὸ ἰαχεῖν. Ὅθεν τὰ μὲν νήπια, τετριγῶτα, ἡ δὲ μήτηρ, ἀμφιαχυῖα. Ζηνόδοτος μέντοι, φασὶν, ἀντὶ τοῦ τετριγῶτας, τιτίζοντας γράφει, οἷα κρίνας αὐτὸ τοῦ τετριγέναι καιριώτερον. Καίτοι φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἁπλῶς μὲν, τιτίζουσιν οἱ νεόσσοὶ, κατεσθιόμενοι δὲ, τρίζουσιν. Ἔστι δὲ τρίζειν, τὸ λεπτὸν ἠχεῖν, κατὰ τὰς νυκτερίδας, αἳ καὶ αὐταὶ τρίζειν λέγονται, ὡς ὁ ποιητὴς ἐν τῷ τέλει τῆς Ὀδυσσείας (Ω. 5—9.) φησί· τὸ μέντοι τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ τρυγὼν, * τραχυφωνότερόν ἐστι. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐκ τοῦ τιτίζειν, τίτις κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, βραχὺ ὀρνίθιον, ἢ καὶ πᾶν, φησὶ, μικρὸν ὀρνίθιον ὑπὸ τῶν παλαιῶν οὕτω καλεῖται. Ἕτερος δέ τι, ... ὅτι κατὰ μίμησιν, ἤτοι ὀνοματοποιΐαν· ὅθεν ἴσως καὶ * τιτιγόνιον ζωΰφιον παρὰ τῷ αὐτῷ, ὅμοιον τέττιγι, [vide Nostrum infra in v. Τε...γόνια.] Et ad Il. Ψ. p. 1399. 46. ed. Basil., Μάλιστα δὲ, φασὶ, στρουθάρια, ὧν καὶ ἡ β' ῥαψῳδία ἐμνήσθη, τρίζουσιν, ἢ τιτίζουσιν κατὰ Ζηνόδοτον. Scholia a Villoisono edita ad Il. B. v. 314.: Τετριγῶτας· Ζηνόδοτος γράφει, τιτίζοντας, εὐτελὴς δὲ ἡ λέξις· κατὰ φύσιν γὰρ φθεγγόμενοι οἱ νεοττοὶ τιτίζουσιν, οἱ δὲ κατεσθιόμενοι, τρίζουσιν. Cf. Phavor. in v. Τετριγῶτας, qui partem verborum Eustathii e priore loco exscripsit." Fr. Gul. Sturz. Prolus. v. de Vocibus Animalium, Grimæ, 1810. 4. p. 4. "Oppian. Cyneg. iii. 125., Πρυλέες τρίζουσι νεοσσοί. Male h. l. interpretatur Turnebus, Teneri pupiunt pulli. Recte Brodæus, Densi et conferti, quo sensu vocem πρυλέες in Homero veteres Grammaticos accepisse docet Hesych. h. v. Vulgatum τρύζουσι mutavimus in τρίζουσι, quod illud fere semper de turture, hoc vero de reliquis etiam avibus dicitur. Ipsi tamen veteres auctores in usu horum verborum sibi non satis constitisse videntur. Ecce enim Hesych., qui * τριγὸς interpretatur τρυγὼν, quod a τρύζειν derivatum est, [Eustath. ad Il. I. p. 651. 7., Ἔστι δὲ τρύζειν τὸ πολυλογεῖν ἢ * πολυφωνεῖν, ἐξ οὗ καὶ τρυγὼν, ἣν ἡ παροιμία ἐπὶ σκώμματι τῶν πολυλογούντων παραλαμβάνει, λαλιστέρους τρυγόνων τοὺς τοιούτους καλοῦσα. Καὶ τὴν αἰτίαν λέγει ἡ Περὶ τῶν Ζώων Ἱστορία (Aristot. Hist. Anim. ix. 49. extr.) δηλοῦσα συνεργάζεσθαί τι τῷ ὀρνιθίῳ καὶ τὰ ὄπισθεν πρὸς τὸ πολύφωνον. Hæc et plura affert eruditissimus Sturz. l. c. p. 11. not. 72.] τριγὸς vero est a τρίζειν. Hinc Latine de hirundine *Trissare*, *Trissitare* dicitur. Cf. Bondam V. L. p. 247., ubi in Glossario Ms. est, *Hirundo minurit*: cum alter Glossographus generatim id vocabulum omnibus avibus proprium dicat, *Aves*, inquit, *minuriunt, vel vernicant, vel vernant*. Est vero verbum *Minurire* ductum ex Græco μινυρίζειν, quod Bondam monere omisit. Simili ratione a voce, quam edit attagen, ductum est * ἀτταγάζειν, (ab ἀτταγᾶς enim fit ἀτταγαῖ), quod Hesych. explicat κιχλίζειν. Sic enim ille, * Ταγατίζων, κιχλίζων. Inversis literis est legendum, Ἀτταγίζων, vel Ἀτταγάζων. Dicitur vero κιχλίζειν de risu impudico, immodico, meretricio, ut etiam τριγλίζειν. Sic enim Hesych. Τριγλίζειν κατὰ μίμησιν ἐπὶ τῶν γελώντων. Cf. Interpp. ad Mœrin. p. 213—15." Jo. Gottl. Schneider. Anal. Crit. in Scriptt. vett. Gr. et Lat. p. 44. Ex ipsius vero emendatione verbum ἀτταγάζω in Lexicon suum referre debebat vir doctus. In eo autem peccat, quod Ἀτταγίζων vel Ἀτταγάζων pro Ταγατίζων Hesychio restituendum censeat, cum Ταγατίζων proculdubio, ut ex verborum ordine patet, in Codice quodam corrupto scriptum legisset Lexicographus. Nugantur profecto Is. Voss. et Albertius, Ταγατίζων ad vocem Ταγγὸς, Rancidus, referendum esse putantes.

manos (et Græcos) aureis catenis vinctos hinc inde A ductos esse, quo vellent illos sequi, nusquam lectum, neque auditum." Secundum Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 146. et p. 598. "est κουράλιον, sive κοράλιον nihil aliud, quam κόρη ἁλὸς, Nympha marina, sive Filia maris. Alii aliter deducunt, de quo Salmas. ad Solin. p. 63. Sed hoc verum. Κόραν λίμνας vocat nescio quis in Epigr. Anthol. Cephalæ p. 43." Epigramma illud est incerti poetæ n. cxv. Ibi, conjectura Toupii rejecta, Brunck. et Jacobs. Anthol. T. xi. p. 353. Ἀρτέμιδος * Λιμνάτιδος mentionem fieri viderunt, de qua Dea multa supra diximus. Κουράλιον autem, sive Κοράλιον, nihil aliud esse quam κόρη ἁλὸς, quo minus cum Toupio credamus, vetat Græcæ linguæ ratio, quæ, si vocem a κόρη et ἅλς compositam sibi voluisset, κοράλιον, sive κουράλιον certe non tulisset. Amplectenda est igitur Salmasii sententia, quam nos ex idoneis auctoribus firmavimus, κοράλιον nempe, sive κουράλιον proprie esse parvam κόρην. De deminutivis in αλιον desinentibus silet Spohnius, qui in libro de Extrema B Odysseæ Parte ceteras omnes deminutivorum formas diligenter collegit, docteque exposuit. Nobis quidem in hac festinatione hujus rarioris formæ præter κοράλιον non succurrit exemplum. Sed pauca quædam exempla in Græcis scriptoribus reperiri posse nulli dubitamus. Ut ad Pollucis locum revertamur, Hyperidis κόρην pro numismate eum accepisse, cum proculdubio orator ille pupam fictam in animo habuerit, nemini mirum esse videbitur, qui ejus Onomasticon nocturna diurnaque versarit manu. Non enim semel tantum atque iterum, sed sæpenumero peccavit in interpretandis veterum auctorum locis. Grave exemplum habes in iis, quæ ex Platone attulit ii. 220.: Περὶ μέντοι τὴν κοιλίαν κατὰ τὰ λαιὰ ὑπὸ τὸ διάφραγμα, ὁ σπλὴν κεῖται, ὃν Πλάτων ἐκμαγεῖον τοῦ ἥπατος γεγενῆσθαί φησιν· ἄλλην γὰρ οὐδεμίαν χρείαν παρέχεται. At Platonem ipsum longe aliter de splene cogitasse vidit E. H. Barker., cujus notas ad Schæferi Etym. Mag. mox edendas inspice, si res tanti est.]

[Ἄγαλμα Ἀρτέμιδος * Λευκοφρύνης, sive * Λευκοφρυήνης. Pausan. Attic. i. 26., Τῆς δὲ εἰκόνος πλησίον τῆς Ὀλυμπιοδώρου χαλκοῦν Ἀρτέμιδος ἄγαλμα C ἕστηκεν, ἐπίκλησιν Λευκοφρύνης· ἀνέθεσαν δὲ οἱ παῖδες οἱ Θεμιστοκλέους. Μάγνητες γὰρ, ὧν ἦρχε Θεμιστοκλῆς λαβὼν παρὰ βασιλέως, Λευκοφρύνην Ἄρτεμιν ἄγουσιν ἐν τιμῇ. Idem in Lacon. iii. 18., Καὶ ἄγαλμα δὲ Λευκοφρύνης ἐστὶν Ἀρτέμιδος. "De hac Diana simili fere habitu cum Ephesia expressa vide Heynium, qui in Antiquar. Auff. 1. St. p. 109. omnia, quæ ad throni Amyclæi descriptionem pertinent, docte explanavit et illustravit." Facius. Strabo L. xiv. p. €47=958. de Magnesia: Ἐν δὲ τῇ νῦν πόλει τὸ τῆς Λευκοφρυήνης ("sic et vett. Libri, Xyl. Λευκοφρυνῆς," M·rg. Casaub. forte Xyl. scripsit Λευκοφρύνης, non Λευκοφρυνῆς) ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος, ὃ τῷ μὲν ·εγέθει τοῦ ναοῦ καὶ τῷ πλήθει τῶν ἀναθημάτων, λείπετ·ι τοῦ ἐν Ἐφέσῳ· τῇ δ' εὐρυθμίᾳ καὶ τῇ τέχνῃ τῇ περ·.ὴν κατασκευὴν τοῦ σηκοῦ πολὺ διαφέρει· ··ὶ τῷ με·έθει ὑπερφέρει (vett. libri ὑπεραίρει) πάντας τοὺς ἐν Ἀ··ς πλὴν δυοῖν, τοῦ ἐν Ἐφέσῳ, καὶ τοῦ ἐν ··δύμ··· ·lemens Alex. Cohort. ad Gent. p. 13= 39., Ἐντ··ῦθα τῆς * Λευκοφρύνης τὸ μνημεῖον, οὐκ ἄξιον D παρ··θεῖν, ἑπομένους Ζήνωνι τῷ Μυνδίῳ· ἢ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος, ἐν Μαγνησίᾳ κεκήδευται, ubi Cod. Nov. habet, * Λευκοφροσύνης: corrupte forsan pro Λευκοφρυήνης. Ceterum notandus est hic Clementis locus, qui Leucophrynen et Dianam distinguit. Appian. de Bell. Civ. v. 9. T. ii. p. 723. ed. Schweigh., Τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Ἀρσινόην, ἱκέτιν οὖσαν ἐν Μιλήτῳ τῆς Λευκοφρύνης Ἀρτέμιδος. Nicander ἐν δευτέρῳ Γεωργικῶν apud Athen. xv. p. 683. Cas. p. 490. Schweigh.: Αὐτὰρ ἀκανθοβόλοιο ῥόδου κατατέμνεο βλάστας, Τάφρεις·* ἐμπήξειας, ὁδὸν διπάλαιστα * τελεσκων. Πρῶτα μὲν * Ὠδονίηθε, Μίδης ἅπερ, Ἀσίδος ἀρχὴν Λείπων, ἐν κλήροισιν ἀνέτρεφεν Ἠμαθίοισιν, Αἰὲν ἐν ἑξήκοντα πέριξ κομόωντα πετήλοις. Δεύτερα Νισαίης * Μεγαρηΐδος· οὐδὲ Φασηλὶς, Οὐδ' αὐτὴ * Λεύκοφρυς ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς, Ληθαίου Μάγνητος ἐφ' ὕδασιν εὐθαλέουσα. Sic edidit Schneider., cujus hæc sunt verba:—" Edd. Λεύκοφρυν ἀγασσαμένης. Canter. et Casaub. corrigebant Λεύκοφρυς ἀγασσαμένοις. Sententiam Casaub. esse ait hanc: 'Sed neque Phaselis, neque Leucophrys eo nomine fuerint contemtu dignæ, verum admiratione potius.' Palmerius Λεύκοφρυν ἀγασσαμέναις scribi voluit, quod interpretabatur: 'Quæ Dianam Leucophryn vocatam colebant.' Reliqua verba non explicavit. Sed Diana Λευκοφρύνη vocata fuit; et cetera non convenire recte monuit Schweigh., qui ἀγασσαμένη Λεύκοφρυν scripsit et vertit, 'Nec ea quæ Leucophryn Dianam colit spernenda, Lethæi Magnetis ad undas florens.' In annotatione ita, 'Nec illa civitas quæ Leucophryn Deam colit.' Ipse tamen difficultatem versionis hujus vidit postea, ideoque conjecit scribendum, Οὐδ' αὖ ἡ Λεύκοφρυν ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς, hac sententia, 'Neque rursus, neque vero.' Manet tamen illa difficultas duplex, prima, cum Λεύκοφρυς Diana ipsa Leucophryne dicitur; altera, cum nomen civitatis omissum suppletur; quæ utraque ratio nullo modo excusari, nedum probari potest. Civitatis utriusque Leucophryos et Phaselidis ager rosis egregiis abundabat, ita tamen, ut Odoniis et Nicæis de primatu facile concederet. Ipsa itaque Phaselis et Leucophrys non contemnere, sed potius admirari rosas istas dicitur. Vide dicta ad Xenoph. Hellen. iii. 2. 19. p. 142. et iv. 8. 17." At si cum Schneidero legas, Οὐδ' αὐτὴ Λεύκοφρυς ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς, Ληθαίου Μάγνητος ἐφ' ὕδασιν εὐθαλέουσα, triplex est difficultas, prima, cum constructio verborum ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς parum intelligi potest, præsertim si cum eodem Schneidero locum sic interpreteris, 'Civitatis utriusque Leucophryos et Phaselidis ager rosis egregiis abundabat, ita tamen, ut Odoniis et Nicæis de primatu facile concederet. Ipsa itaque Phaselis et Leucophrys non contemnere, sed potius admirari rosas istas dicitur': secunda autem, cum pronomen Rosas significans omissum suppletur, id quod in hoc contextu non fert Græcæ linguæ ratio: tertia vero, cum Λεύκοφρυς de urbe alibi Magnesia dicta ponitur, quod ἐν τοῖς ἅπαξ λεγομένοις annumerandum erit. Scimus quidem * Λεύκοφρυς antiquum fuisse nomen insulæ Tenedi, docere Diod. Sic. iv. 83., Strabonem, Plinium, et Heraclidem Ponticum de Polit. p. 514. ad calcem Cragii. Adde Hesych. Λεύκοφρυς· ἡ Τένεδος τὸ πάλαι, et Eustath. ad Hom. Il. A. p. 33. 23. Sed ab hujus lectionis fautoribus requirimus, quo alio veteris scriptoris testimonio probari possit, urbem, Magnesiam ad Mæandrum, Λεύκοφρυν appellari solere. Vide Clementis locum supra allatum. Nos cum Schweighæusero scribendum omnino censemus, Οὐδ' αὖ ἡ Λεύκοφρυν ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς, 'Neque rursus,' 'Neque vero.' "Manet tamen illa difficultas duplex," inquit Schneider., "prima, cum Λεύκοφρυς Diana ipsa Leucophryne dicitur, altera, cum nomen civitatis omissum suppletur; quæ utraque ratio nullo modo excusari, nedum probari potest." Imo nulla est revera difficultas; * Λεύκοφρυς enim Diana dicitur in nummis Hadriani, teste Brotier. mox citando, et cur non hic liceat nomen civitatis omissum supplere, Οὐδ' αὖ ἡ Λεύκοφρυν ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς, parum intelligimus, cum, quam in animo habuerit urbem, versus hic alterum illum statim excipiens, Ληθαίου Μάγνητος ἐφ' ὕδασιν εὐθαλέουσα, evidenter demonstret. Sed, si cum Schneidero legere malis, Οὐδ' αὐτὴ Λεύκοφρυς ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς, hoc modo locum interpretari debebis: Neque vero ipsa urbs Leucophrys reprehensionem eo nomine meretur, quod rosas suas admiretur, quamvis Odoniis et Nicæis de primatu facile concedat. Ceterum recte se habet in Strabone vulgata lectio Λευκοφρυήνης, a viris doctis suspecta. Diana enim modo Λευκοφρύνη, modo Λευκοφρυήνη dicitur. Tacitus Annal. iii. 62.: Proximo ("castigandum, e proximo, vide Misc. Obss. ix. 394.," Brotier) Magnetes L. Scipionis, et L. Sullæ constitutis nitebantur; quorum ille Antiocho, hic Mithridate, pulsis, fidem atque virtutem Magnetum decoravere, uti Dianæ Leucophryenæ perfugium inviolabile foret; "In nummis Hadriani Dianæ effigies ΛΕΥΚΟΦΡΥΣ

ΜΑΓΝΗΤΩΝ. In nummis vero Otaciliæ Severæ, Dianæ templum, ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΛΕΥΚΟΦΡΥΗΝΗ. Vide Harduini Selecta Opera p. 97., et Marmora Oxoniensia p. 14. et 13." Brotier. "Dianæ Leucophryenæ. Ita Beroaldus et editt. omnes veteres. Lipsius emendavit, Leucophrynæ. At nihil mutandum; maxime cum habeantur nummi, in quibus appellatur ΛΕΥΚΟΦΡΥΗΝΗ, quam sic vocatam a Leucophryne, in hoc templo sepulta, docet Zeno Myndius apud Clem. Alex. in Protrept. p. 39. (l. c.) Marmora Oxoniensia, opus eruditissimum, Smyrnæorum et Magnetum fœdus exhibent, quod hunc Taciti locum egregie illustrat. Ibi enim p. 3. num. 85. memoratur templum Dianæ Leucophryenæ, in quo hujus fœderis exemplar fuit consecratum. ΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΗΙΠΡΟΣΤΩΙΜΑΙΑΝΔΡΩΙΕΝΤΩΙΤΗΣΑΡΤΕΜΙΔΑ . . . . . ΝΗΣΙΕΡΩΙ, id est, Ἐμ (pro ἐν) Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Λευκοφρυήνης ἱερῷ, Smyrnæi columnas fœderis consecrant Magnesiæ ad Mæandrum in Dianæ Leucophryenæ templo." Idem in Notis et Emendatt.]

[Ἄγαλμα Διονύσου * Ἐλευθερέως. Pausan. Attic. i. 29.: Καὶ ναὸς οὐ μέγας ἐστὶν, ἐς ὃν τοῦ Διονύσου τοῦ Ἐλευθερέως τὸ ἄγαλμα ἀνὰ πᾶν ἔτος κομίζουσιν ἐν τεταγμέναις ἡμέραις. Idem ibid. i. 20., Δύο δέ εἰσιν ἐντὸς τοῦ περιβόλου ναοὶ, καὶ Διόνυσοι, ὅ τε Ἐλευθερεὺς, καὶ ὃν Ἀλκαμένης ἐποίησεν ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ. "Bacchus ita dictus est, quod ejus ξόανον ex illius templo apud Eleutherenses Athenas translatum fuerat, uti L. i. c. 38. in fine legimus, (Ἐν τούτῳ τῷ πεδίῳ ναός ἐστι Διονύσου, καὶ τὸ ξόανον ἐντεῦθεν Ἀθηναίοις ἐκομίσθη τὸ ἀρχαῖον· τὸ δὲ ἐν Ἐλευθεραῖς ἐφ' ἡμῶν ἐς μίμησιν ἐκείνου πεποίηται.)" Facius.]

[Ἄγαλμα Ἥρας τῆς * Σαμίας. Pausan. Achaic. vii. 4.: Τὸ δὲ ἱερὸν τὸ ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας εἰσὶν οἳ ἱδρύσασθαί φασι τοὺς ἐν τῇ Ἀργοῖ πλέοντας, απαγέσθαι δὲ αὐτοὺς τὸ ἄγαλμα ἐξ Ἄργους. Σάμιοι δὲ αὐτοὶ τεχθῆναι νομίζουσιν ἐν τῇ νήσῳ τὴν θεὸν παρὰ τῷ * Ἰμβράσῳ ποταμῷ ("inde Samus Apollonio Rhod. L. i. v. 187. dicitur * Ἰμβρασίης ἕδος Ἥρης, ubi vide Schol." Facius,) καὶ ὑπὸ τῇ λύγῳ τῇ ἐν τῷ Ἡραίῳ κατ' ἐμὲ ἔτι πεφυκυίᾳ· εἶναι δ' οὖν τὸ ἱερὸν τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα ἀρχαῖον. Ὃ οὐχ ἥκιστα ἄν τις καὶ ἐπὶ ἀγάλματι τεκμαίροιτο· ἔστι γὰρ δὴ ἀνδρὸς ἔργον Αἰγινήτου Σμίλιδος τοῦ Εὐκλείδου.]

[Ἄγαλμα Διὸς * Ὑμηττίου, et * Ἀγχεσμίου. Pausan. Attic. i. 32.: Ἀθηναίοις δὲ τὰ ὄρη καὶ θεῶν ἀγάλματα ἔχει· Πεντέλησι μὲν Ἀθηνᾶς, ἐν * Ὑμηττῷ δὲ ἄγαλμά ἐστιν Ὑμηττίου Διός· βωμοὶ δὲ καὶ * Ὀμβρίου Διὸς καὶ Ἀπόλλωνός εἰσι * Προοψίου. Καὶ ἐν * Πάρνηθι * Παρνήθιος Ζεὺς χαλκοῦς ἐστι, καὶ βωμὸς * Σημαλέου Διὸς ("Valcken. ad Herod. p. 401. scribendum censet * Ἰκμαλέου, Pluvii Jovis, Ζεὺς Ἰκμαῖος est in Apollon. Argon. L. ii. v. 524., ubi vide Schol." Facius.) Ἔστι δὲ ἐν τῇ Πάρνηθι καὶ ἄλλος βωμὸς, θύουσι δὲ ἐπ' αὐτοῦ, τοτὲ μὲν * Ὄμβριον, τοτὲ δὲ Ἀπήμιον καλοῦντες Δία. Καὶ * Ἀγχεσμὸς ὄρος ἐστὶν οὐ μέγα, καὶ Διὸς ἄγαλμα Ἀγχεσμίου.]

[Ἄγαλμα Διὸς Χθονίου, et * Ὑψίστου. Pausan. Corinth. ii. 2.: Ἑρμοῦ τέ ἐστιν ἀγάλματα χαλκοῦ μὲν καὶ ὀρθὰ ἀμφότερα, τῷ δὲ ἑτέρῳ καὶ ναὸς πεποίηται· τὰ δὲ τοῦ Διὸς καὶ ταῦτα ὄντα ἐν ὑπαίθρῳ, τὸ μὲν ἐπίκλησιν οὐκ εἶχε, τὸν δὲ αὐτῶν Χθόνιον, καὶ τὸν τρίτον καλοῦσιν Ὕψιστον. Idem in Eliac. v. 15.: Πλησίον δὲ καὶ Μοιρῶν βωμός ἐστιν ἐπιμήκης, μετὰ δὲ αὐτὸν Ἑρμοῦ, καὶ δύο ἐφεξῆς Διός. Ὑψίστου. Et in Bœotic. ix. 8.: Θηβαίοις δὲ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ἀρχαίου τείχους ἑπτὰ ἀριθμὸν ἦσαν πύλαι, μένουσι δὲ καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι. Τεθῆναι δὲ τὰ ὀνόματα ἐπυνθανόμην σφισὶν ἀπό τε * Ἠλέκτρας ἀδελφῆς Κάδμου, ("Kuhnius post σφισὶν excidisse Ἠλέκτραις præter necessitatem judicat. Sic enim loqui amat Pausan., uti L. i. c. 35. s. 2., Πρῶτον δὲ τῇ νήσῳ θέσθαι τοῦτο ἀπὸ τῆς μητρὸς Σαλαμῖνος. Amas. inseruit Electridem; scilicet non * Ἠλέκτραι solum, sed etiam * Ἠλεκτρίδες istæ πύλαι dicebantur. Schol. ad Apollon. R. i. v. 916., Καὶ ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς, sc. Ἠλέκτρας, Ἠλεκτρίδας πύλας ἡ Θήβης ὀνομάσαι ἱστορεῖ Ἑλλάνικος etc. De his portarum nominibus cf. Apollodor. L. iii. c. 6. s. 6. et ibi notæ." Facius), καὶ * Προιτίσιν ἀπὸ ἀνδρὸς τῶν ἐπιχω- A ρίων· ἡλικίαν δὲ * Προίτου καὶ τὸ ἀνωτέρω γένος χαλεπὰ ἦν εὑρεῖν. Τὰς δὲ * Νηΐτας ("Amas. Neitidem, Apollodor. l. c. pro hoc portarum nomine exhibet * Ὀγκαΐδας," Facius, vide supra Lex. Vocc. peregr. p. cclx. b., et p. cclxviii. b. et not. 2., item p. cclxix. a.) ὀνομασθῆναί φασιν ἐπὶ τῷδε· ἐν ταῖς χορδαῖς νήτην καλοῦσιν ἐξ αὐτῶν, ("post καλοῦσιν aliquid deesse, vel in ἐξ vox restituenda latere videtur. Kuhnius conjicit ὀξυτάτην ex Suida, Νήτη· χορδὴ μουσικὴ ὀξὺν φθόγγον ἀποτελοῦσα," Facius)· ταύτην οὖν τὴν χορδὴν Ἀμφίονα ἐπὶ ταῖς πύλαις ταύταις ἀνευρεῖν λέγουσιν. Ἤδη δὲ ἤκουσα, καὶ ὡς Ζήθου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀμφίονος τῷ παιδὶ ὄνομα * Νηῒς γένοιτο, ἀπὸ τούτου δὲ τοῦ Νηΐδος τὰς πύλας κληθῆναι ταύτας. Πύλας δὲ * Κρηναίας, τὰς δὲ * Ὑψίστας ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε ὀνομάζουσι· πρὸς δὲ ταῖς Ὑψίσταις ("Amas. hæc perperam interpretatur, Jam Crenæam portam Altissimam vocant. Ab Apollodoro enim l. c. * Κρηνίδες et Ὕψισται distinguuntur. Pro τὰς δὲ potius scribendum esse τάς τε, ac post ὀνομάζουσι illud ex- B cidisse patet, quod his portarum nominibus causam præbuerit; quam lacunam Kuhnius ita explendam esse conjicit, ὀνομάζουσι· πρὸς μὲν Κρηναίαις Δίρκης κρήνη, πρὸς δὲ ταῖς Ὑψίσταις etc. sic enim Statius Theb. L. viii. v. 357. has portas vocat culmina Dircæa, cf. Strabo L. ix. p. 627. a." Facius) Διὸς ἱερὸν ἐπίκλησίν ἐστιν Ὑψίστου. Τὰς δὲ ἐπὶ ταύταις πύλας ὀνομάζουσιν * Ὠγυγίας. Τελευταῖαι δέ εἰσιν Ὁμολωΐδες (Cod. Mosc. Ὁμολοΐδες)· ἐφαίνετο δὲ εἶναί μοι καὶ τὸ ὄνομα νεώτατον ταῖς πύλαις ταύταις, αἱ δὲ Ὠγύγιαι τὸ ἀρχαιότατον. Τὰς δὲ Ὁμολωΐδας κληθῆναί φασιν ἐπὶ τοιῷδε· ἡνίκα ὑπὸ Ἀργείων μάχῃ πρὸς Γλισᾶντι (Cod. Mosc. Γλίσαντι)· ἐκρατήθησαν, τότε ὁμοῦ Λαοδάμαντι τῷ Ἐτεοκλέους * ὑπεξίασιν οἱ πολλοί· τούτων οὖν μοῖρα τὴν μὲν ἐς τοὺς Ἰλλυριοὺς πορείαν ἀπώκνησε· τραπόμενοι δὲ ἐς Θεσσαλοὺς, καταλαμβάνουσιν * Ὁμόλην, ὁρῶν τῶν Θεσσαλικῶν καὶ εὔγεων μάλιστα, καὶ ὕδασιν ἐπιρρεομένην· Θερσάνδρου δὲ τοῦ Πολυνείκους ἀνακαλεσαμένου σφᾶς ἐπὶ τὰ οἰκεῖα, τὰς πύλας, διὰ ὧν τὴν κάθοδον ἐποιοῦντο, ἀπὸ τῆς Ὁμόλης ὀνομάζουσιν C Ὁμολωΐδας. Ἐρχομένῳ δὲ ἐκ Πλαταίας ἔσοδος ἐς τὰς Θήβας κατὰ πύλας ἐστὶν Ἠλέκτρας· καὶ ταύτῃ Καπανέα τὸν Ἱππόνου βιαιοτέρας ποιούμενον τοῦ τείχους τὰς προσβολὰς βληθῆναι κεραυνῷ λέγουσι.] "Ὁμολώϊος, "Cognomentum Jovis apud Thebanos, apud quos "et Ὁμολωΐδες πύλαι. Vide Suid." H. St. Thes. Ind. [Steph. Byz. Ὁμόλη, ὄρος Θετταλίας, Παυσανίας ἐννάτῳ (l. c.) Λέγεται καὶ * Ὅμολος. Οἱ οἰκοῦντες, * Ὁμολοεῖς. Καὶ Θηβῶν αἱ πρὸς τῷ ὄρει Ὁμολοΐδες πύλαι. Καὶ Ζεὺς Ὁμολώϊος τιμᾶται ἐν Βοιωτίᾳ. Idem: * Ὁμόλιον· πόλις Μακεδονίας καὶ Μαγνησίας, Στράβων ἑβδόμῃ. Τὸ ἐθνικὸν, * Ὁμολιεύς. Τὸ δὲ Ὁμολώϊος τὸ κτητικόν ἐστι, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ω. "Ὁμόλιον, idem cum præcedente. Schol. vetus ad Apollon. R. i. 594., Ὁμόλη, ὄρος Θετταλίας οὕτω καλούμενον, ἡ πόλις Θρᾴκης." L. Holsten. "In omnibus libris media vox erat conjunctio copulativa, quam nos in adversativam mutavimus, quia ipse Strabo dubitat, an oppidum illud Macedoniæ, an vero Magnesiæ sit adscribendum. Urbis nomen D utroque modo effertur, et Ὁμόλιον et * Ὁμόλις, ut docet ibidem Geographus libro citato circa finem. In omnibus libris perperam exhibetur, τὸ δὲ Ὁμολώϊος * τεμενικόν ἐστι. Quod nos correximus ratione et sensu sic requirente. Suidas in medio habet ω, et duas istius appellationis etymologias adfert: * Ὁμολώϊος Ζεύς· ἐν Θήβαις, καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι Βοιωτικαῖς, καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ· ἀπὸ * Ὁμολωΐας τῆς * Ἐννέως, ἣν προφῆτιν εἰς Δελφοὺς πεμφθῆναι, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν δευτέρῳ Θηβαϊκῶν. Ἴστρος δὲ ἐν τῇ ιβ' τῆς συναγωγῆς, διὰ τὸ παρ' Αἰολεῦσι τὸ ὁμονοητικὸν καὶ εἰρηνικὸν, * ὅμολον λέγεσθαι. Ἔστι δὲ καὶ Δημήτηρ * Ὁμολώϊα ἐν Θήβαις. (Postremum illud de Cerere Thebis culta Suidas sumsisse videtur ex Mich. Apostolio Proverb. xiv. 40.) Institutum fuit quoque festum in honorem Jovis Homoloïi, et Cereris Homoloïæ, quod * Ὁμολώϊα dicebatur, teste Schol. ad Theocr. Id. vii., Καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὁμολωΐων. Sic ibi legendum, cum male hodie in vulgatis excusum sit, Περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν

'Ομόλων." Abr. Berkel. Vide Meursii Græciam Feriatam p. 218. Hesych. 'Ομόλοος Ζεύς· Θήβησιν οὕτω προταγορεύεται ὁ Ζεύς. Berkel. l. c. reposuit 'Ομολώϊος. Phot. Lex. 'Ομολώϊος per ω habet. Hesych. 'Ομολοΐδες· πύλαι ἐν Θήβαις. Cod. Ven. teste Schowio præbet, 'Ομωλοειδεῖς. Æschylus Sept. c. Theb. v. 567. ed. Blomf., 'Ομολωΐσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος. Lycophr. v. 520., καὶ * τριγέννητος θεὰ Βοαρμία * Λογγάτις 'Ομολωῒς βία, ubi Schol. 'Ομολωῒς δὲ τιμᾶται παρὰ Θηβαίοις, ἀπὸ * 'Ομολωΐδος, τῆς Νιόβης θυγατρός. 'Ομολωΐδες γάρ, πύλαι Θηβῶν. Schol. A. ad Æschyli loc. cit., 'Ομολωΐσιν· ἀπὸ 'Ομολωΐδος τῆς θυγατρὸς Νιόβης, et Schol. B., 'Ομολωΐσι· ταῖς ἀπὸ 'Ομολωΐδος θυγατρὸς Νιόβης καλουμέναις. Cf. Eurip. Phœn. v. 1126. Ceterum montis 'Ομόλη dicti " nomen corrupte legitur apud Orpheum in Argon. v. 460., 'Αγχίαλός θ' ὁμαλή, ῥεῖθρόν θ' ἁλιμυρὲς 'Εναύλον, "Ος διὰ πολλὴν γαῖαν ἰεῖ * μεγαλόβρομον ὕδωρ. Scribendum enim, 'Αγχίαλός θ' 'Ομόλη. Ab hujus autem loci corrupta lectione deceptus Ortelius Anchialum facit nobis locum circa sinum Pelasgicum, seductus ante ab Hermolao Barbaro: infeliciter. Quod si quis ordinem itineris, quem Argonautæ tenuerunt, respiciat apud Apollon. R. i. 594., deprehendet et in sequentibus verbis Orphei mendum esse, legendumque, 'Ρεῖθρόν θ' ἁλιμυρὲς * 'Αναύρου." L. Holsten. Utramque emendationem calculo suo comprobavit Hermann., et de fluvio hoc consuli jubet Spanhemium ad Callim. H. in Dian. v. 101.]

["Αγαλμα Διὸς * Κροκεάτα. Pausan. Lacon. iii. 21.: 'Επὶ θάλασσάν τε ἐς Γύθιον καταβαίνοντί ἐστι Λακεδαιμονίοις ἡ κώμη καλουμένη * Κροκέαι. "Ης ἡ λιθοτομία, μία μὲν πέτρα συνεχὴς οὐ διήκουσα, λίθοι δὲ (" ubi lapidicina non est petra continuo porrecta, sed lapides etc. Amas. non legisse videtur οὐ." Facius) ὀρύσσονται σχῆμα τοῖς ποταμίοις ἐοικότες, ἄλλως μὲν δυσεργεῖς, ἢν δὲ ἐπεργασθῶσιν, ἐπικοσμήσαιεν ἂν καὶ θεῶν ἱερά· κολυμβήθραις δὲ καὶ ὕδασι συντελοῦσι μάλιστα ἐς κάλλος. Θεῶν δὲ αὐτόθι, πρὸ μὲν τῆς κώμης Διὸς Κροκεάτα λίθου πεποιημένον ἄγαλμα ἕστηκεν, Διόσκουροι δὲ ἐπὶ τῇ λιθοτομίᾳ χαλκοῖ.]

["Αγαλμα Διὸς * 'Ομαγυρίου. Pausan. Achaic. vii. 24.: Πρὸς θαλάσσῃ δὲ 'Αφροδίτης ἱερὸν ἐν Αἰγίῳ, καὶ μετ' αὐτὸ (" scripsi αὐτὸ cum Sylburgio pro perperam vulgato αὐτῷ," Facius) Ποσειδῶνος, Κόρη τε πεποίηται τῇ Δήμητρος, καὶ τέταρτον 'Ομαγυρίῳ Διΐ. 'Ενταῦθα Διὸς καὶ 'Αφροδίτης ἐστὶ καὶ 'Αθηνᾶς ἀγάλματα. 'Ομαγύριος δὲ ἐγένετο τῷ Διῒ ἐπίκλησις, ὅτι 'Αγαμέμνων ἤθροισεν ἐς τοῦτο τὸ χωρίον τοὺς λόγου μάλιστα ἐν τῇ 'Ελλάδι ἀξίους, μεθέξοντας ἐν κοινῷ βουλῆς, καθ' ὅντινα χρὴ τρόπον ἐπὶ ἀρχὴν τὴν Πριάμου στρατεύεσθαι. 'Αγαμέμνονι δὲ καὶ ἄλλα ἐστὶν ἐς ἔπαινον, καὶ ὅτι τοῖς ἐξ ἀρχῆς ἀκολουθήσασι (" excidisse videtur σὺν ante τοῖς, quod Amas. expressit" Facius), καὶ οὐδεμιᾶς ἐπελθούσης ὕστερον στρατιᾶς, τήν τε "Ιλιον ἐπόρθησε, καὶ ὅσαι περίοικοι πόλεις ἦσαν. 'Εφέξης δὲ τῷ 'Ομαγυρίῳ Διῒ * Παναχαιᾶς ἐστι Δήμητρος.]

["Αγαλμα Διὸς * 'Ιθωμάτα. Pausan. Lacon. iii. 26.: "Ανεμος πῦρ ἐς ὕλην ἐνεγκὼν τὰ πολλὰ ἠφάνισε τῶν δένδρων· ὡς δὲ ἀνεφάνη τὸ χωρίον ψιλὸν, ἄγαλμα ἐνταῦθα ἱδρυμένον εὑρέθη Διὸς 'Ιθωμάτα. Τοῦτο οἱ Μεσσήνιοί φασι μαρτύριον εἶναί σφισι, τὰ Λεῦκτρα τὸ ἀρχαῖον τῆς Μεσσηνίας εἶναι. Δύναιτο δ' ἂν καὶ Λακεδαιμονίων τὰ Λεῦκτρα ἐξαρχῆς οἰκούντων ὁ 'Ιθωμάτας Ζεὺς παρ' αὐτοῖς ἔχειν τιμάς. Idem in Messen. iv. 3.: Γλαύκῳ δὲ τῷ Αἰπύτου βασιλεύσαντι μετὰ Αἴπυτον, τὰ μὲν ἄλλα ἐξήρκεσε μιμήσασθαι τὸν πατέρα ἔν τε τοῖς κοινοῖς καὶ πρὸς τοὺς ἰδιώτας, εὐσεβείᾳ δὲ ἐς πλέον προέβη. Καὶ γὰρ τοῦ Διὸς τὸ ἐπὶ τῇ κορυφῇ τῆς * 'Ιθώ-

A μης τέμενος, ἄνευ τῶν Πολυκάονος καὶ Μεσσήνης, οὐκ ἔχον παρὰ τοῖς Δωριεῦσί πω τιμὰς, Γλαῦκος ἦν ὁ καὶ τούτοις σέβειν καταστησάμενος, κ. τ. λ. " Amasæus, cujus interpretatio ab his verbis prorsus abhorret, alia legisse videtur, et Cod. Cas. hunc locum admodum corruptum esse judicat. Scilicet quid ad τῶν referendum sit, non tam facile statuere possis. Kuhn. sacra intelligenda putat a Polycaone et uxore instituta, de quibus c. i. Potius ex subsequentibus τιμὰς revocandum mihi videtur ad τῶν etc., ut sententia sit: Quod templum, præter quod a Polycaone et Messene cultum fuerit, nullos apud Dorienses honores habuit." Facius. Idem Pausan. ibid. c. 33.: 'Ες δὲ τὴν κορυφὴν ἐρχομένῳ τῆς 'Ιθώμης, ὃ δὴ Μεσσηνίοις ἐστὶν ἀκρόπολις, πηγὴ Κλεψύδρα γίνεται. Πάντας μὲν οὖν καταριθμήσασθαι καὶ προθυμηθέντι ἄπορον, ὁπόσοι θέλουσι γενέσθαι καὶ τραφῆναι παρὰ σφίσι Δία. Μέτεστι δ' οὖν καὶ Μεσσηνίοις τοῦ λόγου· φασὶ γὰρ καὶ οὗτοι τραφῆναι παρὰ σφίσι τὸν θεὸν, * 'Ιθώμην δὲ εἶναι καὶ * Νέδαν τὰς θρεψαμένας, κεκλῆσθαι δὲ ἀπὸ μὲν τῆς B Νέδας τὸν ποταμὸν, τὴν δὲ ἑτέραν τῷ ὄρει τὴν 'Ιθώμην δεδωκέναι τὸ ὄνομα. Ταύτας δὲ τὰς Νύμφας τὸν Δία κλαπέντα ὑπὸ Κουρήτων διὰ τὸ ἐκ τοῦ πατρὸς δεῖμα ἐνταῦθα λοῦσαι λέγουσι, καὶ τὸ ὄνομα εἶναι τῷ ὕδατι ἀπὸ τῶν Κουρήτων τῆς κλοπῆς. Φέρουσί τε ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐς τοῦ Διὸς τοῦ 'Ιθωμάτα τὸ ἱερόν. Τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦ Διὸς 'Αγελάδα μέν ἐστιν ἔργον, ἐποιήθη δὲ ἐξ ἀρχῆς τοῖς οἰκήσασιν ἐν Ναυπάκτῳ Μεσσηνίων. 'Ιερεὺς δὲ αἱρετὸς κατὰ ἔτος ἕκαστον ἔχει δὲ τὸ ἄγαλμα ἐπὶ τῆς οἰκίας. "Αγουσι δὲ καὶ ἑορτὴν ἐπέτειον * 'Ιθωμαῖα· τὸ δὲ ἀρχαῖον καὶ ἀγῶνα ἐτίθεσαν μουσικῆς. Τεκμαίρεσθαι δ' ἔστιν ἄλλοις τε καὶ Εὐμήλου τοῖς ἔπεσιν. 'Εποίησε γοῦν καὶ τάδε ἐν τῷ προσοδίῳ τῷ ἐς Δῆλον. Τῷ γὰρ 'Ιθωμάτᾳ καταθύμιος ἔπλετο μοῖσα, 'Α καθαρὰ καὶ ἐλεύθερα ᾄσματ' ἔχουσα. " Sic rescripsi pro mendoso σάματ'. Cod. Mosc. dat σάμβαλ', quæ vox σάμβαλα ab Hesych. et Suid. per σάνδαλα, ὑποδήματα explicata huc non pertinet." Facius.]

["Αγαλμα Διὸς * Λαρισσαίου. Pausan. Corinth. ii. C 24.: 'Επ' ἄκρᾳ δέ ἐστι τῇ Λαρίσσῃ Διὸς ἐπίκλησιν Λαρισσαίου ναὸς, οὐκ ἔχων ὄροφον· τὸ δὲ ἄγαλμα ξύλου πεποιημένον οὐκέτι ἑστηκὸς ἦν ἐπὶ τῷ βάθρῳ.] " Λαρισσοποιοὶ, ex Aristot. Polit. L. iii. affertur pro " Conditores Larissæorum. Locus est cap. 1., ubi " Gorgias Leontinus dicit, Καθάπερ ὅλμους εἶναι " τοὺς ὑπὸ τῶν ὁλμοποιῶν πεποιημένους, οὕτω καὶ Λαρισσαίους τοὺς ὑπὸ τῶν δημιουργῶν πεποιημένους· " εἶναι γάρ τινας λαρισσοποιούς. Sed videtur in ambiguo lusisse, quod Λάρισσα sit et urbis nomen, " cujus incolæ Λαρισσαῖοι, et nomen ὅπλου, quod et " σάρισσα, cujus artifex λαρισσοποιὸς nominatur." H. St. Thes. Ind. [Fallitur vir doctus. Λάρισσα pro nomine ὅπλου alibi σάρισσα dicti nusquam legitur. Cum οἱ ὁλμοποιοὶ, i. e. Qui conficiunt mortaria seu pilas culinarias, τοῖς λαρισσοποιοῖς opponantur, satis constat λάρισσα fuisse ollæ genus τῷ ὅλμῳ similis, eosdemque in usus adhiberi solitæ. Hinc Gorgiæ Leontini jocus. Mentio ollarum Larissæarum facta est a Leonida Tarentino in Epigr. xiv. D Anthol. Gr. T. i. p. 157.: Λαβροσύνᾳ τάδε δῶρα, * φιλευλείχῳ τε * Λαφυγμῷ Θήκατο * Δηΐσοον Δωριέως κεφαλὰ, Τὼς Λαρισσαίως * κυογάστορας * ἑψητῆρας, Καὶ χύτρως, καὶ τὰν εὐρυχαδῆ κύλικα, Καὶ τὰν * εὐχάλκωτον ἐύγναμπτόν τε κρεάγραν, Καὶ κνῆστιν, καὶ τὰν * ἐτνοδόνον τορύναν. Λαβροσύνα, σὺ δὲ ταῦτα κακοῦ κακὰ * δωρητῆρος Δεξαμένα, νεύσαις μή ποκα σωφροσύναν.[1] " Cod. Λαρεισαίως habet. Ollæ Larissææ an alibi occurrant, nescio. Schneider. Λαρισσαίους

[1] " Helluonis et parasitæ est dedicatio advoracitatis deos. Comparavit Meinecke Ariston. Ep. 1. T. ii. p. 258. V. 1. Λαβροσύνα et * φιλευχείλῳ Cod. Parum feliciter Reisk. φιλοσκύλῳ, i. e. secundum eum τῷ σκύλλειν φιλοῦντι, Vellicare et discerpere amanti, conjecit. Optima est Brunckii lectio. Gulositatis est ligurrire, λείχειν. Λαφυγμὸς ut persona videtur commemorari in Aristoph. Nub. v. 52., ubi delicatam conjugem describit Strepsiades, ὄζουσαν—Δαπάνης, Λαφυγμοῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος. In Achaia deus colebatur Δειπνεὺς, ἀπὸ τῶν δείπνων σχὼν τὴν προσηγορίαν, Munychiæ heros * 'Ακρατοπότης, apud Spartanos * Μάττων καὶ * Κέρδων, (vide nos infra), coquorum numina, tradente Athen. ii. p. 39. c. d. V. 2. nomen dedicantis in Cod. * Δεισόζου scribitur. Unde Brunck. noverit, helluonem nostrum non sic, ut in Cod. est, sed Deïsoum appellatum fuisse, equidem ignoro. V. 3, 4. ex schedis Salmasii protulit Jungerm. ad Polluc. x. p. 1274. * κυστορας legens, ut est in Cod.—In vocabulo κυάστορας (apud Lips. ἠνάστορας, (emendando valde trepidat Reisk., qui ex pluribus conjecturis tandem probat * εὐγάστορας. Brunckii lectionem κυογάστορας de oliis ventrem implentibus et curantibus male quidam interpretatur; nam ad ipsarum ollarum ventrem respicitur. Lagena Βακχιακὰς χάριτας dicitur * γαστροφορεῖν apud Philipp. Ep. lviii. Γάστρην τρίποδος dixit Homer. Il. Σ. v. 348. Vide Klotz. ad Tyrtæum p. 54. sq. Vera autem videtur Toupii emendatio, * κυτογάστορας, quod epitheton Leonidæ indolem

correxit, et *Λαρισσαίους δημιουργοὺς* occurrere in dicto Gorgiæ apud Aristot. de Rep. L. iii. c. 2. in margine notavit. Prope Larissam, urbem Phthiotidis, Oloossa jacet, quam *πόλιν λευκὴν* appellat Homer. in Cat. Nav. 246., ut Strabo ait, *ἀπὸ τοῦ λευκάργιλος εἶναι*, L. ix. p. 440. Ex hac argilla ollas fuisse factas, verisimile est." Jacobs. Vide Schneideri Lex. v. *Λαρισσαῖος*, qui confert *Τανάγρα* et * *Ταναγρίς*.]

"*Τανάγρα*, (*ἡ*,) Vas æneum, in quo condiebant car-"nes, Hesych. (*Τανάγρα· ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἐν ᾧ* "*ἤρτυνον τὰ κρέα*). Est et urbis nomen." H. St. Thes. Ind. [J. Polluci x. 165., pro vulgata, *Ὅτε καὶ τὰ λεβητάρια καλοῦσι* * *παναγρίδας*, recte *ταναγρίδας* restituit T. Hemsterh., cujus hæc sunt verba:—"Cæcum in hoc loco ulcus absconditur, de quo forsitan ne cogitassem quidem, nisi cogitandi dedisset ansam Cod. Falck., qui clare *ταναγρίδας* præ se fert: et profecto veram illam esse lectionem existimo, siquidem in Hesych. invenerim, *Τανάγρα· ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἤρτυνον τὰ κρέα*, nec enim opinor quenquam dicturum esse, Hesychii culpa accidisse ut *τανάγρα* legatur pro *πανάγρα*, librarium autem itidem in libro Falck. *τ* pro *π* exhibuisse vitiose. Nam, etsi revera sæpius in ipsum Hesych. mendarum origo rejicienda videatur, tamen ne sic quidem negari nequit, plura apud eum extare vocabula, quorum nos cognitio perfecta effugit, quæque adeo non sine validis rationibus immutari velim; horum in numero *τανάγρα* recenseri meretur, quod jam lucem accipit et auctoritatem a Cod. Falck. Præterea *πανάγρα* vel *πάναγρον* alia longe res est, ut suo ordine et loco Hesych. te docebit: nec scio an satis apte et ex Græcæ linguæ genio Lebes per hanc vocem significari possit, siquidem non designet id, quod multa vel omnia contineat, sed capiat: vocis autem *ταναγρίδες* insolentia movisse quosdam videtur, ut *παναγρίδες* inepte refingerent; in istis enim præcipue dominari solet librariorum libido, quæ captum eorum effugiunt: igitur non ægre ferent eruditi viri, si his permotus rationibus veram, me judice, lectionem restituerim."]

[*Ἄγαλμα Διὸς* * *Λεωχάρους*, et *Πολιέως*. Pausan. Attic. i. 24.: *Καὶ Διός ἐστιν ἄγαλμα τό τε Λεωχάρους, καὶ ὁ ὀνομαζόμενος Πολιεύς· ᾧ τὰ καθεστηκότα εἰς τὴν θυσίαν γράφων τὴν ἐπ' αὐτοῖς λεγομένην αἰτίαν οὐ γράφω. Τοῦ Διὸς τοῦ Πολιέως κριθὰς καταθέντες ἐπὶ τὸν βωμὸν μεμιγμένας πυροῖς οὐδεμίαν ἔχουσι φυλακήν· ὁ βοῦς δὲ, ὃν ἐς τὴν θυσίαν ἑτοιμάσαντες φυλάσσουσιν, ἅπτεται τῶν σπερμάτων φοιτῶν ἐπὶ τὸν βωμόν· καλοῦσι δέ τινα τῶν ἱερέων βουφόνον· καὶ ταύτῃ τὸν πέλεκυν ῥίψας, οὕτω γάρ ἐστιν οἱ νόμος, οἴχεται φεύγων, οἱ δὲ ἅτε τὸν ἄνδρα ὡς* ("Kuhn. mavult *ὃς*, uti et Amas. habet," Facius) *ἔδρασε τὸ ἔργον οὐκ εἰδότες, ἐς δίκην ὑπάγουσι* (Cod. Vind. *ἐπάγουσι*) *τὸν πέλεκυν*.]

[*Ἄγαλμα Διὸς* * *Σαώτου*. Pausan. Bœotic. ix. A 26.: *Θεσπιεῦσι δὲ ἐν τῇ πόλει Σαώτου Διός ἐστι χαλκοῦν ἄγαλμα ἔτι. Λέγουσι δὲ, ὡς λυμαινομένου τὴν πόλιν ποτὲ αὐτοῖς δράκοντος προστάξειεν ὁ θεὸς τὸν* ("pro vulgata *τῷ* ex Cod. Mosc. restitui *τὸν*, quod sequens *λαχόντα* exigit," Facius) *κλήρῳ τῶν ἐφήβων κατὰ ἔτος ἕκαστον λαχόντα δίδοσθαι τῷ θηρίῳ. Τῶν μὲν δὴ διαφθαρέντων μνημονεύειν τὰ ὀνόματα οὔ φασιν· ἐπὶ δὲ Κλεοστράτῳ λαχόντι τὸν ἐραστὴν αὐτοῦ Μενέστρατον λέγουσιν ἐπιτεχνήσασθαι. Χαλκοῦν θώρακα ἐποιήσατο ἔχοντα ἐπὶ ἑκάστῃ τῶν φωλίδων ἄγκιστρον ἐς τὸ ἄνω· τοῦτον τὸν θώρακα ἐνδὺς, παρέδωκε τῷ δράκοντι ἑκουσίως αὑτόν· παραδοὺς δὲ ἀπολεῖσθαί τε καὶ αὐτὸς ἀπολεῖν ἔμελλε τὸ θηρίον. Ἀντὶ τούτου μὲν τῷ Διῒ γέγονεν ἐπίκλησις Σαώτης.*]

[*Ἄγαλμα Διὸς* * *Μηχανέως*. Pausan. Corinth. ii. 22.: *Πέραν δὲ τοῦ τάφου χαλκεῖον* (sc. *μνῆμά*) *ἐστιν οὐ μέγα, ἀνέχει δὲ αὐτὸ ἀγάλματα ἀρχαῖα, Ἀρτέμιδος καὶ Διὸς καὶ Ἀθηνᾶς. Λυκέας δὲ οὖν ἐποίησε* (uterque Facii Cod. *μὲν οὖν ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησε*), *Μηχανέως τὸ ἄγαλμα εἶναι Διὸς, καὶ Ἀργείων ἔφη τοὺς ἐπὶ Ἴλιον* B *στρατεύσαντας ἐνταῦθα ὀμόσαι παραμένειν πολεμοῦντας, ἔς τ' ἂν ἢ τὸ Ἴλιον ἕλωσιν, ἢ μαχομένους τελευτὴ σφᾶς ἐπιλάβῃ.*]

[*Ἄγαλμα Διὸς* * *Μοιραγέτου*. Pausan. Phocic. x. 24.: *Ἐν δὲ τῷ ναῷ πεποίηται μὲν Ποσειδῶνος βωμὸς, ὅτι τὸ μαντεῖον τὸ ἀρχαιότατον κτῆμα ἦν καὶ Ποσειδῶνος· ἕστηκε δὲ καὶ ἀγάλματα Μοιρῶν δύο· ἀντὶ δὲ αὐτῶν τῆς τρίτης Ζεύς τε Μοιραγέτης, καὶ Ἀπόλλων σφισὶ παρέστηκε* * *Μοιραγέτης*. Eliac. v. 15., *Ἰόντι δ' ἐπὶ τὴν ἄφεσιν τῶν ἵππων, ἔστι βωμὸς, ἐπίγραμμα δὲ ἐπ' αὐτῷ Μοιραγέτᾳ. Δῆλα οὖν ἐστιν ἐπίκλησιν εἶναι Διὸς, ὃς τὰ ἀνθρώπων οἶδεν ὅσα διδόασιν αἱ Μοῖραι, καὶ ὅσα μὴ πέπρωταί σφισι. Πλησίον δὲ καὶ Μοιρῶν βωμός ἐστιν ἐπιμήκης, μετὰ δὲ αὐτὸν Ἑρμοῦ, καὶ δύο ἐφεξῆς Διὸς Ὑψίστου*: et Arcad. viii. 37.: *Ἐντεῦθεν δὲ ἐς τὸν ἱερὸν περίβολον τῆς* * *Δεσποίνης ἐστὶν εἴσοδος, ἰόντων δὲ ἐπὶ τὸν ναὸν, στοά τέ ἐστιν ἐν δεξιᾷ, καὶ ἐν τῷ τοίχῳ λίθου λευκοῦ τύποι πεποιημένοι· καὶ τῷ μέν εἰσιν εἰργασμέναι Μοῖραι, καὶ Ζεὺς ἐπίκλησιν Μοιραγέτης, δευτέρῳ δὲ Ἡρακλῆς, τρίποδα Ἀπόλλωνα ἀφαιρούμενος* C *κ. τ. λ.*]

[*Ἄγαλμα Ἑρμοῦ* * *Κριοφόρου*. Pausan. Messen. iv. 33.: *Τοῦ πεδίου δέ ἐστιν ἀπαντικρὺ καλουμένη τὸ ἀρχαῖον* * *Οἰχαλία, τὸ δὲ ἐφ' ἡμῶν* * *Καρνάσιον ἄλσος, κυπαρίσσων μάλιστα πλῆρες. Θεῶν δὲ ἀγάλματα, Ἀπόλλωνός ἐστι Καρνείου, καὶ Ἑρμῆς φέρων κριόν*. Idem in Eliac. prior. v. 27.: *Ὁ δὲ Ἑρμῆς ὁ τὸν κριὸν φέρων ὑπὸ τῇ μασχάλῃ, καὶ ἐπικείμενος τῇ κεφαλῇ κυνῆν, καὶ χιτῶνά τε καὶ χλαμύδα ἐνδεδυκὼς, οὐ τῶν Φόρμιδος ἔτι ἀναθημάτων ἐστὶν, ὑπὸ δὲ Ἀρκάδων ἐκ Φενεοῦ δέδοται τῷ θεῷ.* Et in Bœotic. ix. 22.: *Ἐν Τανάγρᾳ δὲ παρὰ τὸ ἱερὸν τοῦ Διονύσου Θέμιδός ἐστιν, ὁ δὲ Ἀφροδίτης, καὶ ὁ τρίτος τῶν ναῶν Ἀπόλλωνος, ὁμοῦ δὲ αὐτῷ καὶ Ἄρτεμίς τε καὶ Λητώ. Ἐς δὲ τοῦ Ἑρμοῦ τὰ ἱερὰ τοῦ τε Κριοφόρου καὶ ὃν* * *Πρόμαχον καλοῦσι, τοῦ μὲν ἐς τὴν ἐπί-*

refert. Ad v. 6. Brunck. notavit hæc:—'Scribe *ἐτνοδόνον*. *Τορύνη* est Cochlear, seu Spatha, qua *ἔτνος* inter coquendum agitatur, *δονεῖται*. Suid. *Τορύνη· τὸ κινητήριον τῆς χύτρας*, ubi partem hujus pentametri profert, cum scriptura *ἐτνοδόκον*, quam habent hic Vat. Cod. et Planudea in Aristonis Ep. 1., ubi recte dedi *ἐτνοδόνον*. Quod autem in textu legitur *ἐτνοδόκον*, e Salmasii emendatione est, quam nihili esse, nunc agnosco.' Hæc Brunck., a Schneidero erroris admonitus. *Ἔτνος, τορύνη*, et *χύτρας* jungit Aristoph. in Av. v. 78., ubi Beck. eadem in Platonis Hipp. Maj. p. 349. conjungi monuit." Jacobs. Quod vero ad Athenæi locum, a Jacobsio citatum, attinet, sic edidit Schweigh.: *Πολέμων φησὶν, ἐν Μουνυχίᾳ ἥρωα Ἀκρατοπότην τιμᾶσθαι, παρὰ δὲ Σπαρτιάταις Μάττωνα καὶ* * *Κεράωνα ἥρωας ὑπό τινων μαγείρων ἱδρῦσθαι ἐν τοῖς Φειδιτίοις. Τιμᾶται δὲ καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ Δειπνεὺς, ἀπὸ τῶν δείπνων σχὼν τὴν προσηγορίαν.* "Eorundem numinum, Spartæ a coquis dedicatorum, rursus meminit Noster iv. p. 173. f. et sq., ubi pro *ὑπό τινων μαγείρων*, quod hic legitur, est *ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς Φειδιτίοις ποιούντων τε τὰς μάζας καὶ κεραννύντων τὸν οἶνον διακόνων*. Quibus verbis simul ratio significatur nominum numinibus illis impositorum. Nempe, *ἀπὸ τοῦ μάζαν μάττειν*, alterum *Μάττωνα* vocarunt; pro quo nomine, opportune hic posito, minus commode *Δαίτωνα* est iv. p. 173. f. Contra ibi recte *ἀπὸ τοῦ κεραννύειν*, vel *κερᾷν τὸν οἶνον*, alterius nomen *Κεράωνα* scriptum exhibent libri omnes et Eustath. ad Od. A. p. 50. 34. et 36., quod ipsum hic pro vulgato *Κέρδωνα*, monente etiam Meursio in Miscell. Lacon. i. 6., eo minus dubitavi reponere, quo proclivior librariis erat ex litera A in Δ aberratio; cum præsertim notationem nullam haberet vox *Κέρδων* huic loco admodum opportunam." Schweigh. Alter autem Athenæi locus, cujus partem citavit vir doctus, integer hic afferri meretur: *Δημήτριος δ' ὁ Σκήψιος, ἐν ἑκκαιδεκάτῳ τοῦ Τρωϊκοῦ Διακόσμου, ἐν τῇ Λακωνικῇ φησιν, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς καλουμένης Ὑακινθίδος, ἱδρῦσθαι ἥρωας* * *Δαίτωνα καὶ Κεράωνα ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς Φειδιτίοις ποιούντων τε τὰς μάζας, καὶ κεραννύντων τὸν οἶνον διακόνων. Ὁ δ' αὐτὸς ἱστορεῖ κἀν τῷ τετάρτῳ καὶ εἰκοστῷ τῆς αὐτῆς πραγματείας,* * *Δαίταν ἥρωα τιμώμενον παρὰ τοῖς Τρωσὶν, οὗ μνημονεύειν Μίμνερμον· κἀν Κύπρῳ δέ φησι τιμᾶσθαι Ἡγήσανδρος ὁ Δελφὸς Δία* * *Εἰλαπιναστήν τε καὶ* * *Σπλαγχνοτόμον.* "Quæ de ridiculis veterum Græcorum nominibus Dætone, Ceraone, et ceteris narrantur, totidem fere literis apud Eustath. leguntur in Odysseæ Commentariis. Non dissimilia apud veteres Romanos Deorum mendicabula, de quibus S. Augustinus et alii Patres." Casaub. "Ad eund. loc. Kuster in libro, qui illius olim fuerat, hæc adnotavit:—'Vide supra p. 39. c., ubi male *Κέρδων* vocatur, (qui hic *Κεράων*). Sed ibidem rectius puto *Μάττων* scribi, pro *Δαίτων*, propter ea, quæ hic sequuntur.' Pariter *Μάττωνα* h. l. potius, quam *Δαίτωνα*, legendum Meursius censuerat Miscell. Lacon. i. 6. p. 22., monens tamen, vetus esse mendum; quoniam sic etiam apud Eustath. legitur. Nempe quæ habet Eustath. ad Od. A. p. 50. 34. sq. ex Epitome Athenæi ducta sunt, quæ cum editis libris et vetustis membranis in scripturam *Δαίτωνα* hoc loco consentit, quam scripturam, licet paulo minus commoda quam altera videri possit, tamen mutare non sum ausus, cum præsertim *τὸ μάζας ποιεῖν* ad *δαιτροῦ* munus, unde ductum illud nomen, possit referri. *Δαίταν*, sic Ms. A. cum edd. *Δαίτην*, Ms. Ep. * *Δαίτυν* Eustath. l. c. *Δία Εἰλαπιναστὴν*, sic Ms. Ep. et Eustath. *Δί' Ἐλαπιναστὴν* Ed. Ven. et Bas. cum Ms. A. *Δί' Εἰλαπιν.* ed. Cas." Schweigh.

κλησιν λέγουσιν, ὡς ὁ Ἑρμῆς σφισιν ἀποτρέψαι νόσον λοιμώδη περὶ τὸ τεῖχος κριὸν περιενεγκὼν, καὶ ἐπὶ τούτῳ Κάλαμις ἐποίησεν ἄγαλμα Ἑρμοῦ φέροντα (Cod. Mosc. in margine dat φέρον) κριὸν ἐπὶ τῶν ὤμων. Ὃς δ' ἂν εἶναι τῶν ἐφήβων προκριθῇ τὸ εἶδος κάλλιστος, οὗτος ἐν τοῦ Ἑρμοῦ τῇ ἑορτῇ περίεισιν (sic cum Amas. et Sylburgio rescripsit Facius pro mendose vulgato παρίησιν, Cod. Mosc. exhibente παρίεισιν) ἐν κύκλῳ τοῦ τείχους ἔχων ἄρνα ἐπὶ τῶν ὤμων. Τὸν δὲ Ἑρμῆν λέγουσι τὸν Πρόμαχον, Ἐρετριέων ναυσὶν (male vulgatum fuit Ἑρ. ἐν ν. Facius delevit ἐν Codicis Mosc. auctoritate) ἐξ Εὐβοίας ἐς τὴν * Ταναγραίαν σχόντων, τούς τε ἐφήβους ἐξαγαγεῖν ἐπὶ τὴν μάχην, καὶ αὐτὸν, ἅτε ἔφηβον, στλεγγίδι ἀμυνόμενον μάλιστα ἐργάσασθαι τῶν Εὐβοέων τροπὴν (Sylburg. mavult τὴν Εὐβ. τρ.) Κεῖται δὲ ἐν τοῦ Προμάχου τῷ ἱερῷ τῆς τε *Ἀνδράχνου τὸ ὑπόλοιπον· τραφῆναι δὲ ὑπὸ τῶν δένδρων τὸν Ἑρμῆν τούτων νομίζουσιν.]

[Ἄγαλμα Ἑρμοῦ * Κυλληνίου. Pausan. Arcad. viii. 17.: Μετὰ δὲ τοῦ Αἰπύτου τὸν τάφον ὄρος τε ὑψηλότατον ὀρῶν τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ * Κυλλήνη, καὶ Ἑρμοῦ Κυλληνίου κατερριμμένος ναός ἐστιν ἐπὶ κορυφῇ τοῦ ὄρους. Δῆλα δέ ἐστιν ἀπὸ * Κυλλήνου (" pro Aldina lectione Κυλλήνον Camer. Hartung. et Xyland. male reposuerunt Κυλλήνου, nam scribendum esse *Κυλλῆνος ex c. 4. liquet, ubi inter Elati filios Κυλλῆνα exhibet Pausan." Facius) τοῦ Ἐλάτου τῷ τε ὄρει τὸ ὄνομα καὶ ἡ ἐπίκλησις γεγενημένη τῷ θεῷ. Τοῖς δὲ ἀνθρώποις τὸ ἀρχαῖον, ὁπόσα καὶ ἡμεῖς καταμαθεῖν ἐδυνήθημεν, τοσάδε ἦν, ἀφ' ὧν τὰ ξόανα ἐποιοῦντο· ἔβενος, κυπάρισσος, αἱ κέδροι, τὰ δρύϊνα, ἡ σμίλαξ, ὁ λωτός· τῷ δὲ Ἑρμῇ τῷ Κυλληνίῳ τούτων μὲν ἀπὸ οὐδενὸς, θύου δὲ πεποιημένον τὸ ἄγαλμά ἐστιν, ὀκτὼ δὲ εἶναι ποδῶν μάλιστα αὐτὸ εἰκάζομεν. Παρέχεται δὲ καὶ θαῦμα τοιόνδε ἡ Κυλλήνη· κόσσυφοι γὰρ οἱ ὄρνιθες * ὁλολευκοί εἰσιν ἐν αὐτῇ.]

[Ἄγαλμα Ἑρμοῦ * Πολυγίου. Pausan. Corinth. ii. 31.: Καὶ Ἑρμῆς ἐνταῦθά ἐστι Πολύγιος καλούμενος. Πρὸς τούτῳ τῷ ἀγάλματι τὸ ῥόπαλον θεῖναί φασιν Ἡρακλέα· καὶ, ἦν γὰρ κοτίνου, τοῦτο μὲν, ὅτῳ πιστὰ, ἐνέφυ τῇ γῇ, καὶ ἀνεβλάστησεν αὖθις, καὶ ἔστιν ὁ κότινος πεφυκὼς ἔτι. Τὸν δὲ Ἡρακλέα λέγουσιν ἀνευρόντα τὸν πρὸς τῇ Σαρωνίδι κότινον ἀπὸ τούτου τεμεῖν ῥόπαλον. " In gemma hoc expressum deprehendit Winkelm. Descript. d. Pierr. Gr. p. 273." Facius. Sed quid sibi vult vox Πολύγιος, quam alibi non legimus? An legendum * Πολύγυιος? Judicent doctiores.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς *Ἀλέας. Pausan. Arcad. viii. 4., *Ἀλεὸς δὲ τῇ τε Ἀθηνᾷ τῇ Ἀλέᾳ τὸ ἱερὸν ᾠκοδόμησεν ἐν * Τεγέᾳ τὸ ἀρχαῖον, καὶ αὐτῷ κατεσκεύαστο αὐτόθι ἡ βασιλεία· et c. 45., * Τεγεάταις δὲ Ἀθηνᾶς τῆς Ἀλέας τὸ ἱερὸν τὸ ἀρχαῖον ἐποίησεν Ἀλεός. χρόνῳ δὲ ὕστερον κατεσκευάσαντο οἱ Τεγεάται τῇ θεῷ ναὸν μέγαν τε καὶ θέας ἄξιον· ἐκεῖνο μὲν δὴ πῦρ ἠφάνισεν ἐπινεμηθὲν ἐξαίφνης, Διοφάντου παρ' Ἀθηναίοις ἄρχοντος, ὑστέρῳ δὲ ἔτει τῆς ἕκτης καὶ ἐνενηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, ἣν Εὐπόλεμος Ἠλεῖος ἐνίκα στάδιον, et cap. seq., Τῆς δὲ Ἀθηνᾶς τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀλέας τὸ ἀρχαῖον, σὺν δὲ αὐτῇ καὶ ὑὸς τοῦ * Καλυδωνίου τοὺς ὀδόντας ἔλαβεν ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς Αὔγουστος, Ἀντώνιον πολεμῶν (Sylburg. mavult πολέμῳ), καὶ τὸ Ἀντωνίου νικήσας συμμαχικὸν, ἐν ᾧ καὶ οἱ Ἀρκάδες πλὴν Μαντινέων ἦσαν οἱ ἄλλοι: et c. 9. de Mantinæa urbe, Σέβουσι δὲ καὶ Ἀθηνᾶν Ἀλέαν, καὶ ἱερόν τε καὶ ἄγαλμα Ἀθηνᾶς ἐστιν Ἀλέας αὐτοῖς: Corinth. ii. 17., Καὶ Χρυσῆϊς μὲν ἀπελθοῦσα ἐς Τεγέαν τὴν Ἀθηνᾶν τὴν Ἀλέαν ἱκέτευεν, ubi Cod. Vind. pro ἐς Τεγέαν habet ἐσύνεσαν, et Mosc. ἐσένεσαν, teste Facio: Arcad. viii. 23., Μετὰ δὲ Στύμφαλόν ἐστιν * Ἀλέα, συνεδρίου μὲν τοῦ Ἀργολικοῦ μετέχουσα καὶ αὐτή· Ἀλεὸν δὲ τὸν Ἀφείδαντος γενέσθαι σφισὶν ἀποφαίνουσιν οἰκιστήν. Θεῶν δὲ ἱερὰ αὐτόθι Ἀρτέμιδός ἐστιν Ἐφεσίας, καὶ Ἀθηνᾶς Ἀλέας, καὶ Διονύσου ναὸς καὶ ἄγαλμα: et c. xlvii., Τὸ δὲ ἄγαλμα ἐν Τεγέᾳ τὸ ἐφ' ἡμῶν ἐκομίσθη μὲν ἐκ δήμου τοῦ Μανθουριέων, Ἱππία (" forte rectius sit Ἱππίας, sicuti Amasæus legisse videtur," Facius) δὲ παρὰ τοῖς Μανθουριεῦσιν εἶχεν ἐπίκλησιν, ὅτι τῷ ἐκείνων λόγῳ γινομένης τοῖς θεοῖς πρὸς Γίγαντας μάχης ἐπήλασεν Ἐγκελάδῳ ἵππων τὸ ἅρμα. Ἀλέαν μέν τοι καλεῖσθαι καὶ ταύτην ἔς τε Ἕλληνας τοὺς ἄλλους καὶ ἐς αὐτοὺς Πελοποννησίους ἐκνενίκηκε.—Τοῦ ναοῦ δὲ οὐ πόῤῥω στάδιον, χῶμα γῆς, ἔστι, καὶ ἄγουσιν ἀγῶνας ἐνταῦθα, τὸν μὲν * Ἀλαῖα ὀνομάζοντες ἀπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, τὸν δὲ * Ἁλώτια (Amas. Εἰλώτια legisse videtur, sed proculdubio corrupte), ὅτι Λακεδαιμονίων τὸ πολὺ ἐν τῇ μάχῃ ζῶντας εἷλον. Idem in Lacon. iii. 5., Τεγεάται δὲ αὐτὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἱκέτην ἐδέξαντο τῆς Ἀλέας, et c. 7., Καὶ ὁ μὲν αὐτόθι τὴν Ἀθηνᾶν τὴν Ἀλέαν ἱκέτευεν, et c. 19., Ἑτέρα δὲ ἐκ τῆς πόλεως ὁδὸς ἐς Θεράπνην ἄγει, κατὰ δὲ τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς ξόανόν ἐστιν Ἀλέας.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς * Κελευθείας. Pausan. Lacon. iii. 12., Τοῦ δὲ τῶν Βιδιαίων ἀρχείου (" uterque codex τὸ—ἀρχεῖον, quod orationis structuræ non convenit, nisi in subsequentibus legas, Ἀθηνᾶς ἱεροῦ," Facius) πέραν ἐστὶν Ἀθηνᾶς ἱερόν· Ὀδυσσεὺς δὲ ἱδρύσασθαι τὸ ἄγαλμα λέγεται, καὶ ὀνομάσαι Κελευθείαν, τοὺς Πηνελόπης μνηστῆρας τῷ δρόμῳ νικήσας. Ἱδρύσατο δὲ τῆς Κελευθείας ἱερὰ ἀριθμῷ τρία, διεστηκότα ἀπ' ἀλλήλων. Vide Nostrum in v. Κελευθεῖαι.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς * Χαλινίτιδος. Pausan. Corinth. ii. 4.: Τοῦ μνήματος δέ ἐστιν οὐ πόῤῥω Χαλινίτιδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. Ἀθηνᾶν γὰρ θεῶν μάλιστα συγκατεργάσασθαι τά τε ἄλλα Βελλεροφόντῃ φασὶ, καὶ ὡς τὸν Πήγασόν οἱ παραδοίη, χειρωσαμένη τε καὶ ἐνθεῖσα αὐτὴ τῷ ἵππῳ χαλινόν. Τὸ δὲ ἄγαλμα (Cod. Vind. ἄγαλμά οἱ) τοῦτο ξόανόν ἐστι, πρόσωπόν τε καὶ χεῖρες καὶ ἀκρόποδές[1] εἰσι λευκοῦ λίθου——. Τὸ δὲ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Χαλινίτιδος πρὸς τῷ θεάτρῳ σφίσιν ἐστίν.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς * Κραναίας. Pausan. Phocic. x. 34.: Ἐλατείας δὲ ὅσον σταδίους εἴκοσιν ἀφέστηκεν Ἀθηνᾶς ἐπίκλησιν Κραναίας ἱερόν. Ἡ δὲ ὁδὸς ἐπὶ τοσοῦτον * ἀναντεστέρα, ὡς ἀνιόντι μηδὲν καὶ λεληθέναι μᾶλλον αὐτῆς τὸ ἄναντες (" pro ἀνιόντι reponendum est ἀνιόντα, orationis structura accusativum exigente, dein vox μᾶλλον jungenda est cum ἄναντες, ita ut verba ista rectius disposita ita se habeant, ὡς καὶ ἀνιόντα μηδὲν λεληθέναι τὸ μᾶλλον ἄναντες αὐτῆς, ita ut, qui ascendit, majorem viæ acclivitatem probe sentiat. Amas. et Kuhn. male contra interpretati sunt, 'In tantum acclivis via est, ut ascendenti nil molesta sit, immo potius ipse nesciat, se ascendere per acclive,'" Facius)· λόφος δὲ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῷ πέρατι τὰ πλείω μὲν ἀπότομος, οὐ μέν τοι ἄγαν ἢ μεγέθους ἔχων ἐστὶν ἢ ὕψους· ἐπὶ τούτῳ τῷ λόφῳ τὸ ἱερὸν πεποίηται· καὶ στοαί τέ εἰσι καὶ οἰκήσεις διὰ τῶν στοῶν, (" Amas., 'In quibus cellæ per intervalla,' mihi potius interpretandum videtur, 'Ubi per porticus trans-

[1] In transcursu pauca dicere vellemus de hoc versu in Epigr. ἀδ. DXXI., *Λεσβίδες, *ἁβροπόδων βῆμαθ' ἑλισσόμεναι, de quo vide notata supra p. 43. not. 1. Brunckio et Jacobsio, ut ibi monuimus, vulgata lectio satis ridet, ἁβροπόδων scilicet dicto ex eleganti poetarum usu pro ἁβρῶν ποδῶν, cum Schæfero et Schneidero unice probanda videatur correctio ἁβρὰ ποδῶν. At vulgatum ἁβροπόδων satis tuetur hic Pausaniæ locus, qui legitur in L. ii. c. 4.: Τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦτο ξόανόν ἐστι, πρόσωπόν τε καὶ χεῖρες καὶ * ἀκρόποδές εἰσι λευκοῦ λίθου. Si enim ἀκρόποδες Græce dici potest pro ἄκροι πόδες, cur non Epigrammatographo ἁβρόποδες usurpare liceat pro ἁβροὶ πόδες, parum intelligimus. Sed et ex versu quodam apud Dionys. Halic. de Compos. Verb. xxv. p. 390. ed. Schæf. hæc lectio firmari potest, Κοῦραι * ἐλαφραπόδων ἴχνε' ἀειράμεναι, ubi Schæf. edidit ἐλαφρὰ πόδων. Sed ἐλαφραπόδων tenent Codd. Reg. 1. et Colb. "Dedi," inquit Schæf., "diremtis vocibus, ἐλαφρὰ ποδῶν: ἐλαφρόπους Scottus in solo hoc Rhetoris loco reperit." At poetæ forsan liberum fuit ἐλαφρόπους ex Græcæ linguæ genio dicere pro ἐλαφρὸς πούς, etiamsi ipse hoc compositum sibi finxisset. Obiter quoque Boissonadii observatio in Epist. Ms. ad Barker. de iis, quæ habes supra p. 27. not. 1. hic inseri meretur:—" Ἆ ἆ σύστημα ὕδατος, verum et probum esse potest, etsi valde mirabile. Cum quis inter ambulandum σύστημά τι ὕδατος, fossam aquæ plenam ante pedes sibi esse ex improviso animadvertit, exclamat ἐξ ἐκπλήξεως ἆ ἆ!! et hinc συστήματί τινι ὕδατος nomen fuit inditum. Gallice vocamus un haha fossam in horto, quæ fit sæpe loco muri, ne prospectus impediatur. Eminus hæc fossa non potest conspici; et qui inter eundum propius accedit, cum sibi jam præpeditam cernit ambulationem, exclamat ha! ah!, hincque factum nomen un haha, ut Græcis ἆ ἆ, vel ἃ ἃ, de ὕδατος συστήματι. Piron, Poeta Comicus non minorum gentium, hac voce haha usus est in Metromania 1. sc. 1.: 'Il est dans quelque allée à bayer aux corneilles, si approchant pas à pas d'un ha-ha qui l'attend, et qu'il n'appercevra qu'en s'y précipitant.'"

eas, habitationes sunt,' h. e. 'In recessu porticuum habitationes sunt,' cf. not. 7. ad L. ii. c. 10." Facius), ἔνθα οἰκοῦσιν, οἷς τὴν θεὸν θεραπεύειν καθέστηκε, καὶ ἄλλοις, καὶ μάλιστα τῷ ἱερωμένῳ. Τὸν δὲ ἱερέα ἐκ παίδων αἱροῦνται τῶν ἀνήβων, πρόνοιαν ποιούμενοι πρότερον τῆς ἱερωσύνης ἐξήκειν οἱ τὸν χρόνον, πριν ἡβῆσαι· ἱερᾶται δὲ ἔτη συνεχῆ πέντε, ἐν οἷς τήν τε ἄλλην δίαιταν ἔχει παρὰ τῇ θεῷ ("Cod. Mosc. τῆς θεοῦ, sic δίαιτα hic victum denotare deberet," Facius), καὶ λουτρὰ ἀσάμινθοι (" lavacra, seu lavatrinæ, vide de iis Meurs. ad Lycophr. v. 1099. et not. ad Hesych. h. v." Facius) κατὰ τρόπον εἰσὶν αὐτῷ τὸν ἀρχαῖον. Τὸ δὲ ἄγαλμα ἐποίησαν μὲν καὶ τοῦτο οἱ Πολυκλέους παῖδες· ἔστι δὲ ἐσκευασμένον ὡς ἐς μάχην, καὶ ἐπείργασται τῇ ἀσπίδι τὸ Ἀθήνησι μίμημα ἐπὶ τῇ ἀσπίδι τῆς καλουμένης ὑπὸ Ἀθηναίων Παρθένου. "Male Amas., 'Clypei eadem est forma.' Μίμημα enim est Imago expressa, sicuti μιμεῖσθαι, Imaginem exprimere. Sic supra c. 2. prope fin. μίμημα χαλκοῦν etc. Vide et Herodot. ii. 78. ac 169. Ælian. Var. Hist. iv. 4. et Pollue. vii. 127. et ix. 130. Argumentum, quod in clypeo Minervæ Virginis arte expressum fuit, Pausan. quidem hic omisit, cf. L. iii. c. 24. Illud vero Amazonum pugnam fuisse, memorant Plut. in Pericle s. 31., et .... H. N. xxxvi. c. 5. s. 4." Facius.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς * Λημνίας. Pausan. Attic. i. 28.: ... δὲ ἄλλα ἐστὶν ἀναθήματα, Περικλῆς ὁ Ξανθίππου, αἱ τῶν ἔργων τῶν Φειδίου θέας μάλιστα ἄξιον, Ἀθηνᾶς ἄγαλμα, ἀπὸ τῶν ἀναθέντων καλουμένης Λημνίας, ubi Cod. Vind. præbet Λιμνίας.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς Παιωνίας. Pausan. Attic. i. 2., Ἐνταῦθά ἐστιν Ἀθηνᾶς ἄγαλμα Παιωνίας.] "Meminit Ἀθηνᾶς Παιωνίας Pausan. (Attic. i. 35.), scribens: Τετάρτη δέ ἐστι τοῦ βωμοῦ μοῖρα Ἀφροδίτης, καὶ Πανακείας, καὶ Ἰασοῦς, καὶ Ὑγείας, καὶ Ἀθηνᾶς Παιωνίας." H. St. Thes. Ind.

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς * Παναχαΐδος. Pausan. Achaic. vii. 20.: Τοῦ περιβόλου δέ ἐστιν ἐντὸς τῇ Λαφρίας καὶ Ἀθηνᾶς ναὸς ἐπίκλησιν Παναχαΐδος, ἐλέφαντος τὸ ἄγαλμα καὶ χρυσοῦ.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς * Παρείας. Pausan. Lacon. iii. 20.: Τὴν δὲ ἐπ' Ἀρκαδίας ἰοῦσιν ἐκ Σπάρτης, Ἀθηνᾶς ἕστηκεν ἐπίκλησιν Παρείας ἄγαλμα ἐν ὑπαίθρῳ.]

[Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς Ἰτωνίας, Ἰτωναίας, sive * Ἰτωνίδος. Pausan. Bœotic. ix. 34.: Πρὶν δὲ ἐς Κορώνειαν ἐξ Ἀλαλκομενῶν ἀφικέσθαι, τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἐστι τὸ ἱερὸν, καλεῖται δὲ ἀπὸ * Ἰτωνίου τοῦ Ἀμφικτύονος, καὶ ἐς τὸν κοινὸν συνίασιν ἐνταῦθα οἱ Βοιωτοὶ σύλλογον. Ἐν δὲ τῷ ναῷ χαλκοῦ πεποιημένα Ἀθηνᾶς Ἰτωνίας καὶ Διός ἐστιν ἀγάλματα. Et Attic. i. 13.: Δηλοῖ δὲ μάλιστα τὸ μέγεθος τῆς μάχης καὶ τὴν Πύῤῥου νίκην, ὡς παραπολὺ γένοιτο, τὰ ἀνατεθέντα ὅπλα τῶν Κελτικῶν ἔς τε τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν τῆς Ἰτωνίας Φερῶν μεταξὺ καὶ Λαρίσσης, καὶ τὸ ἐπίγραμμα τὸ ἐπ' αὐτοῖς· Τοὺς θυρεοὺς ὁ Μολοσσὸς Ἰτωνίδι δῶρον Ἀθάνᾳ Πύῤῥος ἀπὸ θρασέων ἐκρέμασε Γαλατᾶν, Πάντα τὸν Ἀντιγόνου καθελὼν στρατόν· οὐ μέγα θαῦμα· Αἰχμηταὶ καὶ νῦν, καὶ πάρος Αἰακίδαι. "Plut. in Pyrrho c. xxvi. idem narrat, eademque habet scutis inscripta. Ibi vero Ἰτωνίδος legitur, et in inscriptione ἐκρέμασεν." Facius. Idem Pausan. in Lacon. iii. 9.: Ὡς δὲ ἐτράποντο οἱ Βοιωτοὶ, καταφεύγουσιν ἄνδρες ἐξ αὐτῶν ἐς ἱερὸν Ἀθηνᾶς ἐπίκλησιν Ἰτωνίας.] "Ἰτὼν et Ἰτώνη dicitur urbs quædam Thessaliæ, quam nonnulli * Σιτῶνα appellant διὰ τὸ σιτοφόρον. Unde Minerva dicitur Ἰτωνία, et Ἰτωναία, ut quæ ibi coleretur. Cives quoque ejus Ἰτωναῖοι dicuntur, et Ἰτώνιοι, et fœmin. genere Ἰτωνίδες atque Ἰτωνιάδες, teste Steph. Byz. Sic sane Callim. H. in Cer. (74.) Ἦνθον Ἰτωνιάδες. Dicitur et Ἰτωνὶς χώρα, teste Suida." H. St. Thes. Ind. [Quod ad Callimachi attinet locum, fallitur Noster. Ibi enim sermo est non de civibus urbis hujus, sed de Minerva, quæ ibi colebatur: verba sunt hæc, Ἦνθον Ἰτωνιάδος μιν Ἀθαναίας ἐπ' ἄεθλα Ὁρμενίδαι καλέοντες. Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 398.: Τουτό γ', ὡς ἔοικεν, ὅτι μὴ κατακεκλασμένους ἔχει δύο πόδας ἐν ἀρχαῖς, κατὰ γοῦν τὰ ἄλλα πάντα τῷ παρὰ Βακχυλίδῃ· Οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, Ἀλλὰ * χρυσαιγίδος Ἰτωνίας Χρὴ παρ' * εὐδαίδαλον ναὸν Ἐλθόντας, ἁβρόν τι δεῖξαι,

A ubi ἁβρόν τι recte vertitur, Quiddam splendidum. Apollon. R. i. 549., ἐπ' ἀκροτάτῃσι δὲ Νύμφαι * Πηλιάδες κορυφῇσιν ἐθάμβεον εἰσορόωσαι Ἔργον Ἀθηναίης Ἰτωνίδος, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς Ἥρωας χείρεσσιν * ἐπικραδάοντας ἐρετμὰ, (ubi Brunck. :—" Codd. nonnulli * Τριτωνίδος. Prius agnoscit auctor Etymol. M. p. 479. 25., ubi in præc. v. σκοπιῇσιν habet pro κορυφῇσιν. Obiter moneo, ex Etymol. emendandum esse Tzetzem ad Lycophr. v. 355., ubi hi versus etiam laudati tanquam e Simonidis Genealogiis.") Et i. 721., Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισι θεᾶς Ἰτωνίδος ἔργον, (" eadem hic in libris varietas, quæ supra v. 551.," Brunck.) et i. 768., Τοῖ' ἄρα δῶρα θεᾶς Ἰτωνίδος ἦεν Ἀθήνης, "sic omnino legendum e v. 721." Brunck. Hesych. Ἰτωνία· Ἀθηνᾶ, ἐν Βοιωτίᾳ. "Ab eadem Minerva videntur * Ἰτωνίαι πύλαι Athenis dictæ esse. Auctor Axiochi p. 365. ed. Steph., Ὡς δὲ θᾶττον τὴν παρὰ τὸ τεῖχος ᾔειμεν, ταῖς Ἰτωνίαις· πλησίον γὰρ ᾤκει τῶν πυλῶν· πρὸς τῇ Ἀμαζονίδι στήλῃ κ. τ. λ." D. Heins. Schol.

B ad Apollon. R. i. 551. : Ἰτωνίδος· γράφεται καὶ * Τριτωνίδος. Ἰτωνίας δὲ Ἀθηνᾶς ἐστιν ἱερὸν ἐν Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας. Ὁ μέντοι Ἀπολλώνιος οὐκ ἂν λέγοι τὴν Ἀθηνᾶν ἐπὶ κατασκευῇ τῆς Ἀργοῦς ἀπὸ τῆς ἐν Ἰτωνίᾳ κλήσεως, μᾶλλον δὲ ἀπὸ Θεσσαλικῆς Ἰτωνίας, περὶ ἧς Ἑκαταῖος μὲν ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ἱστοριῶν λέγει· Ἀρμενίδας δὲ ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς (Schol. ex Cod. Par. Μεγαρικοῖς), Ἀμφικτύονος υἱὸν Ἰτωνὸν ἐν Θεσσαλίᾳ γέννηθῆναι, ἀφ' οὗ Ἴτων πόλις, καὶ Ἰτωνὶς Ἀθηνᾶ. Μέμνηται καὶ Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Καρικῶν Ὑπομνημάτων, (Schol. ex Cod. Par. Ἀπομνημονευμάτων): et ad eund. L. i. 721., Ἰτωνίδος· ἐν Θεσσαλίᾳ θεὰ Ἰτωνὶς τιμᾶται, καὶ ἐν Κορωνείᾳ πόλει τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ Ἰτώνου τοῦ ἱερέως. "Apud Schol. ad Apollon. R. i. 721. legitur, ἀπὸ Ἰτώνου τοῦ ἱερέως: credo male, corrigendumque ex Steph. Byz., τοῦ ἥρωος. Nam idem Schol. Itonum hunc ex Hecatæo Amphictyonis filium fecerat ad v. 551. ejusdem libri. Steph. Byz. v. Βοιωτία, Γενέσθαι δέ φασι Βοιωτὸν Ἰτώνου τοῦ Ἀμφικτύονος. Ad quæ verba Pausaniæ

C locum adduximus, (ix. 1., Βοιωτοὶ δὲ τὸ μὲν πᾶν ἔθνος ἀπὸ Βοιωτοῦ τὸ ὄνομα ἔσχηκεν, ὃν Ἰτώνου παῖδα καὶ νύμφης δὴ Μελανίππης, Ἰτωνοῦ δὲ Ἀμφικτύονος εἶναι λέγουσι,) in quo Amphictyonis filius pariter Itonus dicitur. Patet igitur ratio, cur Ἥρως dicatur a Nostro, cur Ἱερεὺς ab Apollonii Scholiasta non patet." L. Holsten. Adde Eustath. ad Il. B. p. 324.:—Τὴν δὲ Ἴτωνα προπαροξύνεσθαί φασιν οἱ παλαιοὶ ὡς Μήκωνα. Τινὲς δὲ ὀξύνουσι, λέγοντες ὅτι ὠνομάζετο καὶ Σιτὼν, διὰ τὸ σιτοφόρον. Λέγεται δέ φασι καὶ Ἰτώνη * τρισυλλάβως· ἔτι δὲ καὶ Ἴτωνος ἀπὸ Ἰτώνου ἥρωος, καὶ Ἀθηνᾶ δὲ ἐξ αὐτῆς Ἰτωνία. "Ἰτωνία Suidæ est ἡ Ἄρτεμις, (et Zonaræ p. 113..., Ἰτώνη, καὶ Ἰτωνία, ἡ Ἄρτεμις· Ἰτωνὶς, χώρα, καὶ κλίνεται Ἰτωνίδος,) Etymologo ἡ Ἀθηνᾶ, sed παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς, unde Θεσσαλίᾳ pro Βοιωτίᾳ adscripserat Is. Voss. Suidam gravissimi erroris accusat doct. Jac. Upton ad Dionys. Halic. Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 240 (=401. ed. Schæf.), reddens ipsi ἡ Ἀθηνᾶ, quæ passim Ἰτωνία dicitur apud Auctores, cujus

D templum Coroneæ in Bœotia. Vide Pausan. Lacon. iii. 9. fin. p. 228., et Bœot. ix. 34. init. p. 770. Epigramma apud Plut. in Pyrrho p. 400. d. Plura dabunt Berkel., et Holsten. ad Steph. Byz. Ezech. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Pallad. v. 61., et in Cer. v. 75. Videtur autem et in Bœotia, et in Thessalia, culta Minerva Itonia, ut diserte Schol. Apollon. R. i. 551. et 721., cujus, et aliorum, loca nescio quomodo pro Diana adtulerit cl. Kuster. ad Suid. quæ sup. Ἰσσωρία dicta." Albert. Steph. Byz.: Ἴτων, πόλις Θεσσαλίας· Ἰτῶνά τε μητέρα μήλων, (Hom. Il. B. v. 696.) Οἱ ἐγχώριοι ὀξυτόνως αὐτὴν φασιν Ἰτών. Τινὲς δὲ Σιτῶνα αὐτήν φασι, διὰ τὸ σιτοφόρον. Λέγεται καὶ ἡ Ἴτωνος, ἀπὸ * Ἰτώνου ἥρωος· ἀφ' οὗ καὶ Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ, ἥτις καὶ Ἰτώνη. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰτωναῖος, καὶ Ἰτωναΐα ἡ Ἀθηνᾶ. Ἔστι καὶ πόλις Ἰτώνη ἐν Ἠπείρῳ, καὶ Ἰταλίας, καὶ Βοιωτίας, καὶ Λυδίας. Ὁ πολίτης, Ἰτώνιος, καὶ Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ Ἰτωνιὰς, καὶ Ἰτωνίς. Καὶ χώρη Ἰτώνη ὑπὸ τὸν Αἷμον, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. "Intellige verba

ἥτις καὶ Ἰτώνη, non de Minerva, sed de oppido. Eustath. dicto loco meliori ordine. Nam viri docti emendatio, ἥτις καὶ Ἰτωνὶς, pro ἥτις καὶ Ἰτώνη, recipi non potest, nisi cum ineptissima auctoris ταυτολογίᾳ. Paulo enim post, καὶ Ἰτωνὶς dicit. "Jacobs. ad Anthol. T. vi. p. 287. et vii. p. 83. ('scribitur Ἰτωνία, * Ἰτωνιὰς, et Ἰτωνὶς, cf. L. Holst. ad Steph. Byz. p. 151. et Spanh. ad Callim. H. in Cer. 75. p. 796.' adde, etiam Ἰτωναία, ut supra tradidit Noster,) ad Dionys. Halic. v. 206. Boeckh. ad Sim. p. xxxvi., et Piersoni Verisim. p. 200. ('Apollon. R. i. 551. Ἀθηναίης Ἰτωνίδος Ms. Ἰρινίδος, quod quid sibi velit, non extrico, vulgatam confirmat Etym. p. 479. 52.')" Schæf. in Mss. Vide Brunckii verba supra citata. Vir ingeniosus, G. Burges. ad Piersoni Verisim. marginem scripsit Τριτωνίδος, pro voce nihili, Ἰρινίδος. "Vide quæ de Itoniæ Minervæ cultu, et agonibus apud Bœotios celebrari solitis, notavi ad v. 61. superioris Hymni, ubi de hujusce Deæ ad urbem Bœotiæ Coroneam, ubi illa ejus sacra, profectione agitur. Quanquam, quod tradunt etiam hic Scholia, daretur Iton urbs Thessaliæ antiqua, cujus mentio apud Homer. Catull. Strab. Steph. etc. et a qua hanc Minervam Itoniam primum appellatam, ex Hecatæo referunt Apollonii Enarratores i. 551. (l. c.) cujusque fanum ac fani locum taugit, quod vidit hic vir doctus, Pausan. i. p. 23. Iidem tamen Grammatici alibi, nempe ad v. 721. (l. c.) Ἰτωνίδα hanc deam, in Thessalia cultam, et in Coronea urbe Bœotiæ observant, et quidem non a loco, sed ab Itono sacerdote, ἀπὸ τοῦ ἱερέως, (lege cum L. Holstenio l. c. ἥρωος,) seu ut de eodem antea, Amphictyonis filio. Quibus accedit etiam Pausan. ix. p. 593. ubi pro Ἰτωνίου leg. Ἰτώνου τοῦ Ἀμφικτύονος, et sicut ille alibi ab eodem vocatur p. 287. et 545. A quo Itono nempe dicta Ἴτων urbs illa Thessaliæ, et inde Minerva, *Incola Itoni*, ap. Catull. Epithal. Thet. p. 228. Græcis autem cum Ἰτωνὶς dicta eadem Dea, ut in memoratis ap Apollon. locis, ac in vet. Epigr. (Leonidæ Tarentini) de Gallis devictis ap. Pausan. i. p. 23., cum Ἰτωνία ap. Bacchylidem, Polyb. Strab. Steph. ut viderunt VV. DD., tum * Ἰτωνιὰς, ut hoc ap. Callim. loco, ac in Epigr. (Theodoridæ) antea inedito, quod ad Steph. retulit Holsten. (Θεσσαλαὶ αἱ βόες αἵδε παρὰ προθύροισ δ' Ἀθάνας Ἑστᾶσιν καλὸν δῶρον Ἰτωνιάδος, Πᾶσαι χάλκειαι δυοκαίδεκα, Φράδμονος ἔργον, Καὶ πᾶσαι γυμνῶν σκῦλον ἀπ' Ἰλλυρίων.)" Spanhem. l. c.]

["Αγαλμα Διονύσου * Μεσαδέως s. * Μεσατέως, * Ἀνθέως, et * Ἄρεως. Pausan. vii. 21. Διονύσου δέ ἐστιν ἐνταῦθα ἀγάλματα, ἶσοί τε τοῖς Ἀχαιοῖς πολίσμασι καὶ ὁμώνυμοι· Μεσαδεὺς ("rectius forte Μεσατεὺς ab urbe * Μεσάτις," Facius) γὰρ καὶ Ἀνθεύς τε καὶ Ἄρευς ἐστὶν αὐτοῖς τὰ ὀνόματα. Ταῦτα τὰ ἀγάλματα ἐν τῇ Διονύσου ἑορτῇ κομίζουσιν ἐς τὸ ἱερὸν τοῦ Αἰσυμνήτου.]

["Αγαλμα Νυμφῶν * Λιβηθρίων, Λειβηθρίων, * Λειβηθριάδων, s. Λειβηθρίδων. Pausan. ix. 34. Κορωνείας δὲ σταδίους ὡς τεσσαράκοντα ὄρος ἀπέχει τὸ Λειβήθριον· ἀγάλματα δὲ ἐν αὐτῷ Μουσῶν τε καὶ Νυμφῶν ἐπίκλησίς ἐστι Λιβηθρίων, καὶ πηγαὶ τὴν μὲν * Λιβηθριάδα ὀνομάζουσιν, ἡ δὲ ἑτέρα πέτρα ("sc. ἐστὶ vel ὀνομάζεται," Facius) γυναικὸς μαστοῖς εἰσιν εἰκασμέναι, καὶ ὅμοιον γάλακτι ὕδωρ ἀπ' αὐτῶν ἄνεισιν. "In Strab. ix. 629. a. et x. 722. a. legitur Λείβηθρον. Cf. Schol. ad Lycophr. 275. Strabo ix. 629. habet Λειβηθρίδων Νυμφῶν ἄντρον, et x. 722. a. Λειβηθριάδων Ν. ἄ." Facius.]

["Αγαλμα Ποσειδῶνος * Ὀγχηστίου. Pausan. ix. 26. Ἀπὸ δὲ τοῦ ὄρους τούτου πέντε ἀπέχει καὶ δέκα σταδίους πόλεως ἐρείπια * Ὀγχηστοῦ· φασὶ δὲ, ἐνταῦθα οἰκῆσαι Ποσειδῶνος παῖδα * Ὄγχηστον. Ἐπ' ἐμοῦ δὲ ναός τε καὶ ἄγαλμα Ποσειδῶνος ἐλείπετο Ὀγχηστίου, καὶ τὸ ἄλσος, ὃ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐπῄνεσε. Il. B. 506.]

["Αγαλμα Ποσειδῶνος * Ἐπόπτου. Pausan. viii. 30. Πλησίον δὲ ἤδη τῆς πόλεως Ποσειδῶνός ἐστιν Ἐπόπτου ναὸς, ἐλείπετο δὲ τοῦ ἀγάλματος ἡ κεφαλή.]

["Αγαλμα Πανὸς * Σινόεντος. Pausan. viii. 30. A Βωμοί τέ εἰσι τοῦ θεοῦ (Λυκαίου Διὸς) καὶ τράπεζαι δύο, καὶ ἀετοὶ ταῖς τραπέζαις ἶσοι, καὶ ἄγαλμα Πανὸς λίθου πεποιημένον, ἐπίκλησιν δὲ Σινόεις ἐστίν· αὐτῷ δὲ τήν τε ἐπίκλησιν γενέσθαι τῷ Πανὶ ἀπὸ νύμφης * Σινόης λέγουσι, ταύτην δὲ σὺν ἄλλαις τῶν νυμφῶν καὶ ἰδίᾳ γενέσθαι τροφὸν τοῦ Πανός.]

["Αγαλμα Ἴσιδος. Pausan. ii. 32. Διαβὰς δὲ καὶ ἐς τὴν Τροιζηνίαν, ναὸν ἴδοις Ἴσιδος, καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Ἀφροδίτης * Ἀσκραίας (in utroque Cod. scribitur Ἀκραίας, quod Sylb. conjecerat)· τὸν μὲν ναὸν (Cod., Mosc. ἅτε) ἐν μητροπόλει τῇ Τροιζῆνι Ἁλικαρνασσεῖς ἐποίησαν, τὸ δὲ ἄγαλμα τῆς Ἴσιδος ἀνέθηκε Τροιζηνίων δῆμος. De Iside supra actum est in Lex. Vocc. peregr. Nunc vero addendum est "voce * Ἶσις, pro Emplastri genere, Lexica hodierna carere. Sed vide Amaltheum Castello-Brunonianum s. Lex. Medic. Patavii 1746. p. 461. ubi laudatur Galeni locus. Oribas. de Fract. e Galeno xxi. in Cocchii Chirurg. Vet. p. 113. Ὀλίγοι δέ τινες τῇ ἐναντιωτάτῃ, διὰ τῶν ἰσχυρότερον ξηραινόντων φαρμάκων, ὡς καὶ τὴν B Ἶσιν ὀνομαζομένην εὐθέως ἐπιτιθέναι γυμνωθείσῃ τῇ μήνιγγι, καὶ ταύτης ἔξωθεν ὀξύμελι." E. H. Barkeri Amœnitt. crit. et philol. in *Classical Journal* xxxi. p. 113.]

["Αγαλμα Ἀφροδίτης * Πράξεως. Pausan. i. 43. Μετὰ δὲ τοῦ Διονύσου τὸ ἱερόν ἐστιν Ἀφροδίτης ναός· ἄγαλμα δὲ ἐλέφαντος Ἀφροδίτη (Cod. Vind. Ἀφροδίτης) πεποιημένον, Πρᾶξις ἐπίκλησιν. Τοῦτο ἐστιν ἀρχαιότατον ἐν τῷ ναῷ.]

["Αγαλμα Ἀφροδίτης * Ποντίας et * Λιμενίας. Pausan. ii. 34. Ἀφροδίτης ναός ἐστιν, ἐπίκλησιν Ποντίας καὶ Λιμενίας τῆς αὐτῆς· ἄγαλμα δὲ λευκοῦ λίθου, μεγέθει τε μέγα, καὶ ἐπὶ τῇ τέχνῃ θέας ἄξιον.]

["Αγαλμα Ἀφροδίτης * Ἀμβολογήρας. Pausan. iii. 18. Τῶν δὲ ἀνδριάντων τοῦ Παυσανίου πλησίον ἐστὶν Ἀμβολογήρας Ἀφροδίτης ἄγαλμα, ἱδρυμένον κατὰ μαντείαν, ubi Facius affert e Plutarchi Quæst. Conv. iii. 6. Καὶ ἡμᾶς οὔπω παντάπασιν ἡ Ἀφροδίτη πέφευγεν, ἀλλὰ καὶ προσευχόμεθα δήπουθεν αὐτῇ λέγοντες ἐν τοῖς τῶν θεῶν ὕμνοις, Ἀνάβαλε ἄνω τὸ γῆρας, ὦ C καλὰ Ἀφροδίτη.]

["Αγαλμα Ἀφροδίτης * Μηχανίτιδος. Pausan. viii. 31. Ἀγάλματα δὲ ἐν τῷ ναῷ Δαμοφῶν ἐποίησεν, Ἑρμῆν ξύλου καὶ Ἀφροδίτης ξόανον· καὶ ταύτης χεῖρές εἰσι λίθου καὶ πρόσωπόν τε καὶ ἄκροι πόδες. Τὴν δὲ ἐπίκλησιν τῇ θεῷ Μηχανῖτιν ὀρθότατα ἔθεντο, ἐμοὶ δοκεῖν, Ἀφροδίτης τε εἵνεκα, καὶ ἔργων τῶν ταύτης· πλεῖσται μὲν γὰρ ἐπιτεχνήσεις, παντοῖα δὲ ἀνθρώποις ἀνευρημένα ἐς λόγους ἐστίν.]

["Αγαλμα τὸ ἐν * Αὐγουστεῶνι. Suid. Ἰουστινιανός· οὗτος κτίσας τὴν ἁγίαν Σοφίαν, ἐκάθηρε (Codin. in Meursii Opp. T. vii. p. 608. ἐκαθάρισε) τὴν αὐλὴν, καὶ * ἐμαρμάρωσεν αὐτὴν, τὸ πρὶν οὖσαν Αὐγουστεῖον ("emenda e Codino Γουστεῖον, quæ vox e Lat. v. Gusto detorta est, et apud recentiores Græcos significat ὀψοπώλιον, sive Forum cibarium," Kuster.) καὶ ἔστησε τὴν ἑαυτοῦ εἰκόνα ἐπὶ κίονος ἔφιππον· καὶ τῇ μὲν ἀριστερᾷ χειρὶ φέρει σφαῖραν, ἐμπεπηγότος τοῦ σταυροῦ ἐν αὐτῇ, ὑποσημαίνοντος, ὡς διὰ τῆς εἰς τὸν σταυρὸν πίστεως τῆς γῆς ἐγκρατὴς γέγονε. Σφαῖρα μὲν D γὰρ ἡ γῆ, διὰ τὸ σφαιροειδὲς τοῦ αὐτῆς σχήματος. Πίστις δὲ ὁ σταυρὸς, διὰ τὸν ἐν αὐτῷ σαρκὶ προσηλωθέντα θεόν. Τὴν δὲ δεξιὰν χεῖρα ἀνατεταμένην ἔχων κατὰ ἀνατολὰς, στάσιν τῶν Περσῶν σημαίνων, καὶ μὴ μεταβαίνειν ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς γῆς, διὰ τῆς ἀνατάσεως καὶ ἀπώσεως τῶν χειρῶν, βοῶν, Στῆτε, καὶ μὴ πρόσω χωρεῖτε, οὐ γὰρ συνοίσει ὑμῖν. Hinc fortasse corrigendus est idem Suid. v. Αὔγουστος, Ἔστησε δὲ καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος εἰς τὸ ἀσκεπὲς τῆς δάφνης στήλην τὴν ἑαυτοῦ μητρὸς, ἐξ ἧς ὠνόμασε τὸν τόπον Αὐγουστεῖον. Verba, εἰς τὸ ἀσκεπὲς τῆς δάφνης, propter obscuritatem aliis interpretanda relinquit Kuster. An leg. εἰκόνα τὴν ἑαυτοῦ ἔφιππον καὶ στήλην κ. τ. λ.? Codin. l. c. p. 605. Τὸν αὐτὸν οὖν τόπον οἱ ἰδιῶται Αὐγουστεῶνα καλοῦσιν, ἐν ᾧ καὶ στῆλαι ἔστησαν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ τῆς αὐτοῦ μητρός· διὸ καὶ ἐπωνόμασε τὸν τόπον Αὐγουστεῖον, πρότερον * Γουστεῖον λεγόμενον, ἤγουν ὀψοπώλιον. Vide notata supra p.

201. n. "Αὐγουστεὼν, Augustale. Balsamon ad Concil. vi. Can. 76. Διαφόρων ἁγιωτάτων πατριαρχῶν προσταξάντων, ἀπό τε τοῦ Αὐγουστεῶνος, καὶ τῶν προσεχεστέρων μερῶν τῷ προνάῳ τῆς ἁγιωτάτης τοῦ θεοῦ μεγάλης ἐκκλησίας, τοὺς τραπεζίτας διωχθῆναι. Mentio quoque ejus pluries apud Nicetam in Alexio Manuelis F." Meursii Glossar.]

["Ἄγαλμα, considéré chronologiquement. Ce qu'il signifioit soit du temps d'Homère, soit à l'époque des Alexandrins, ou du moins longtemps après Homère. Théocrite emploie ἄγαλμα xxiii. 60. xxx. 28. Epigr. vii. 4. x. 2.; et dans ces quatre passages, on le rend par Simulachrum; et nul, je crois, ne conteste cette version; mais Simulachrum (rac. Similis) se dit en général d'un portrait ressemblant. Or jamais, je pense, quoi qu'en disent H. Etienne et autres, ἄγαλμα n'a signifié Simulachrum, Portrait. La signification a varié, suivant les époques. Du temps d'Homère, un ἄγαλμα étoit un ornement quelconque, πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, Il. iv. 14.: et comme les statues sont un des principaux ornemens, dans les palais, dans les jardins et ailleurs, on conçoit que par extension le mot ait signifié statue? A-t-il signifié statue, en général? Oui, répondent H. Et., M. Heyne (Hom. l. l.) et Villoison p. 31. de son Lexicon Apoll. Et moi, j'oserois presque dire, non. Je crois avoir prouvé (dans un des deux articles, ἄγαλμα, envoyés à un Journal) que Pausanias surtout, qui l'emploie si fréquemment, l'entend uniquement des statues idéales des Divinités. Phidias νόος ἐς θεοὺς ἀερθεὶς, créoit des Divinités, faisoit des ἀγάλματα; les autres sculpteurs, ses contemporains, dont les yeux étoient trop foibles pour contempler les immortels face à face, faisoient des εἰκόνας. J'ai donné ailleurs des preuves philologiques, j'y reviendrai.——J'ai dit d'après plusieurs savans (je n'aurois certes osé le dire le premier), que Pausanias étoit parfois incorrect et obscur. Parmi les passages obscurs et hérissés des difficultés, je rangerois une partie notable du chap. 18. lig. 26. livre premier, p. 42. Au nombre de termes qui chez lui et ailleurs engendrent obscurité, placerai-je ἀγάλματα, ἀνδριάντες, εἰκόνες, qu'il emploie i. 18. p. 41. sq. et que l'on rend (tous trois) par le seul mot, statues? Ou bien, au lieu de Pausanias, n'est-ce pas plutôt la tradition scholastique qu'il faut accuser d'être un peu trop routinière? Je ne prononcerai pas: j'exciterai du moins un doute salutaire. En raisonnant d'après le contexte, en considérant que Pausanias donne des ἀγάλματα, à la Paix, à Vesta, au Sommeil, i. 18. p. 41.; à Pan, à Diane, ii. 10. p. 134.; des εἰκόνας à Miltiade, à Thémistocle, i. 18. p. 42., et à Ptolémée, i. 17. p. 39.; en réfléchissant de plus, sur la racine du premier qui est ἤγαλμαι, id quo quis delectatur, et sur la racine du second, qui est εἴκω, Similis sum, je dirois, par forme de conjecture, toutefois que εἰκόνες[1] renferme l'idée de statue ressemblante, (on pouvoit en effet représenter les traits de Miltiade, Thémistocle et Ptolémée vivans); et ἀγάλματα, (quand il s'agit de statues de Divinités), l'idée de statue idéale et de fantaisie; car, qui a vu les Dieux face à face? Quant à l' ἀνδριὰς, (Paus. i. 18. p. 43. en attribue une à Isocrate,) il signifie proprement une statue d'homme. Au reste, je n'ai ici pour but que d'avertir, selon mon usage, des inexactitudes de la tradition. Avant de prononcer, il faudroit considérer le mot chronologiquement, méthode aussi utile que négligée, parce qu'elle est difficile." J. B. Gail, Recherches Historiques, Géographiques, et Philologiques, p. 77, et 94—6. Ἀγάλματα, ἀνδριάντες, et εἰκόνες a Pausania distinguuntur x. 8., Ὁ ἐπὶ τούτῳ δὲ (ναὸς) κενὸς καὶ ἀγαλμάτων καὶ ἀνδριάντων, ὁ δὲ αὐτῶν τρίτος καὶ ὁ τέταρτος, ὁ μὲν τῶν ἐν Ῥώμῃ βασιλευσάντων εἶχεν οὐ πολλῶν τινων εἰκόνας. Ἄγαλμα vero apud Pausaniam semper fere omnesque Atticos et probos scriptores, soluta oratione utentes, poni de Deorum simulacris, satis constat ex exemplis, quæ larga manu supra dedimus. At in eodem Pausan. x. 11. sensu duplici, et de diis et de hominibus, sumi, fatendum est, Κνίδιοι δὲ ἐκόμισαν ἀγάλματα ἐς Δελφοὺς, Τριόπαν οἰκιστὴν τῆς Κνίδου παρεστῶτα ἵππῳ, καὶ Λητὼ, καὶ Ἀπόλλωνά τε καὶ Ἄρτεμιν ἐφιέντας (Cod. Mosc. ἀφιέντας) τῶν βελῶν ἐπὶ Τιτυόν. "Ἄγαλμα," inquit Lex. Xenoph. "semper Deorum est," et de Diis certe semper usurpavit Xenophon: Hellen. vii. 1. 21. ἄγαλμα Ἡρακλέους, at Hercules, etsi heros, post mortem tamen inter deos relatus est. Grammaticus S. Germ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 335., Ἀγαλματοποιὸν δέ φασι καλεῖσθαι τὸν εἰκόνας θεῶν μᾶλλον ἐργαζόμενον, ἀνδριαντοποιὸν δὲ τὸν ἀνθρώπων. "Inprimis frequens hujus vocis usus est," ait Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 6., "de donariis numini alicui consecratis, et de deorum simulacris." Certe ap. Homer. vox est generalis pro ornamento vel dei, vel hominis. Eustath. ad Il. Δ. p. 456. 24. accurate dixit, Ἄγαλμα οὐ συνήθως τὸ θεῶν ἢ ἡρώων, ἀλλὰ κοινῶς, Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. Idem Simonides, qui in Fragm. lxxvi=lxxx. habet, Ἀρτέμιδος τόδ' ἄγαλμα, in Fragm. lxxiv=lxxviii. sic loquitur, Μίλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ καλὸν, ὅς ποτε Πίσῃ Ἑπτάκι νικήσας, εἰς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν. Apud scriptores citerioris Græcitatis vox ἄγαλμα non raro ponitur de humanis statuis. G. Codin. de Origg. Constantinop. in Meursii Opp. T. vii. p. 581., Τὸ περιβόητον καὶ θαυμαστὸν τοῦ Βύζαντος ἄγαλμα, et p. 605., Τὸ ἄγαλμα τοῦ Σελεύκου, et p. 608. de Justiniano, Τὸ ἐν Αὐγουστεῶνι ἄγαλμα ἔφιππον.]

["Ἄγαλμα et ἀνάθημα confusa, Monthly Review Jan. 1799. p. 97." Schæf. in Mss.]

[Φαιδρυντής. Λεξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 314. Φαιδρυντής· ὁ φαιδρύνων τὰ ἀγάλματα καὶ τοὺς νεώς. Photius p. 465. Φαιδρυντής· ὁ φαιδρύνων τὰ ἀγάλματα. Hesych. Φαιδρυντής· ὁ τὸ ἕδος τοῦ θεοῦ θεραπεύων. Etym. 436. 4. Παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ὀξύνεται τὸ καθαρτὴς, * ἀμυντὴς, ἐπὶ τοῦ βοηθοῦ, φαιδρυντὴς, ποικιλτὴς, καλλυντὴς, * πραϋντής. Pausan. Eliac. prior. v. 14. a Schæf. in Mss. allatus, Ταύτῃ τῇ Ἐργάνῃ καὶ οἱ ἀπόγονοι Φειδίου, καλούμενοι δὲ Φαιδρυνταὶ, γέρας παρὰ Ἠλείων εἰληφότες τοῦ Διὸς τὸ ἄγαλμα ἀπὸ τῶν προσιζανόντων καθαίρειν, οὗτοι θύουσιν ἐνταῦθα πρὶν ἢ λαμπρύνειν τὸ ἄγαλμα ἄρχωνται. Cum voce Φαιδρυντὴς conferenda est vox * Κομμὼ, de qua sic Λεξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 273., Κομμώ· ἡ κοσμοῦσα τὸ ἕδος τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια, sive Κοσμὼ, ut tradidit Harpocration v. Τραπεζοφόρος, cujus hæc sunt verba: Λυκοῦργος ἐν τῷ Περὶ τῆς Ἱερείας· ὅτι ἱερωσύνης ὄνομά ἐστιν ἡ Τραπεζοφόρος· ὅτι αὐτή τε καὶ ἡ Κοσμὼ * συνδιέπουσι πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὰ, αὐτός τε ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ δεδήλωκε, καὶ Ἴστρος ἐν ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ τῶν Ἀττικῶν Συναγωγῶν. Vide E. H. Barkeri Excerpta ex Arcadio Grammatico Ms., in Classical Journal N. xxix. p. 170. et xxx. p. 310. "In v. Τραπεζοφόρος insigne nefas commissum est ab editione Frisii interpretis, dum exhibet ὅτι ἱερείας ὄνομά ἐστιν ἡ Τραπεζοφόρος, quum Aldus et Maussacus dederint ἱερωσύνης, nec aliter citare sustineat Meurs. Attic. Lect. iv. 11.: immo non aliter habeant Mss. in quibus etiam Mediceus. Adeo quia nihil præclarum novit, ne quidem (sic) relinquere aliis id potest, quod pro præclaro et utique Harpocrationeo haberi debet. Nam quum dicitur ab Harpocr. Τραπεζοφόρος est ὄνομα ἱερωσύνης, quid aliud quam quod toties ab eodem ponitur, Ζητητὴς, ἀρχή τις Ἀθήνησι, aut ut ap. Justin. inter Latinos xviii. 4., 'Sacerdoti Herculis, qui honos secundus a rege erat,' quomodo

[1] "Pausan. i. 18. p. 42. cite un εἰκὼν de pierre; Eschine adv. Ctes. un εἰκόνα χαλκῆν. L' εἰκὼν, dans Pausanias i. 27. p. 66. se dit de la représentation d'un fait; donc probablement se dit et d'une statue ressemblante et de toute image, représentation fidèle d'un objet quelconque. Diod. i. 15. p. 19. donne, comme Pausanias, des ἀγάλματα aux Dieux: ainsi Théocrite, à Esculape Epigr. vii. et aux Muses, Epigr. x. Ainsi Hérodote iv. et passim."

et alii plures? In sequentibus mirifica sunt, et de quibus a Meursio integrum istud, quod citavi, concinnatum est caput de duabus feminis omnia sacra Minervæ administrantibus, de quo nihil prorsus probat, nisi quod Τραπεζὼ fuerit etiam ἱέρεια ex Hesychio, (Τραπεζών· ἱέρειά τις Ἀθήνησιν.) Sed quum hic locus Harpocrationis decidat rem universam, certe antequam quid pronuncietur, oportet eum certum habere. Is autem mirabiliter ita concipitur in Ms. Mediceo, Ὅτι αὐτή τε καὶ ἡ Κοσμὼ (nempe dicatur vel sit, quod ipsa etiam Cosmo appelletur) συνδιέπουσα πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα, simul exornans omnes Minervæ victimas. Nam et hoc Meursianum ἱερὰ alii possunt sibi habere; nos eo nequaquam utimur." Jac. Gronov. Etym. 763. 49., Τραπεζοφόρος· ἱερωσύνης ὄνομά ἐστι· καὶ ὅτι αὕτη τε καὶ ἡ κόσμῳ συνδιέπουσα πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια. "Ex Harpocr. ac Suida lege, αὕτη τε καὶ ἡ κοσμὼ συνδιέπουσι πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα." Sylburg. Edit. Aldina habet κοσμὼ, non, ut in Sylburgii Edit. legitur, κόσμῳ. Suidas: Τραπεζοφόρος· ἱερωσύνης ὄνομα ἡ Τραπεζοφόρος· καὶ ὅτι αὐτή τε καὶ ἡ Κοσμὼ συνδιέπουσι πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα· ὡς Λυκοῦργος ἐν τῷ αὐτοῦ λόγῳ δεδήλωκε. 'Pro ἱερωσύνης scribendum est,' inquit Kuster., 'ἱερείας, Sacerdotis, vel Sacrificulæ,' sed vide Jac. Gronovii verba supra citata: utrum legas ἱερωσύνης an ἱερείας, nihil omnino interest. "Scribe ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ, i. e. In eadem oratione, ut ap. Harpocr. Intelligitur autem oratio Lycurgi Περὶ τῆς Ἱερείας, cujus mentio ap. Harpocr. præcesserat," Kuster.: et sic quidem legitur in Photio, cujus hæc sunt verba:—Τραπεζοφόρος· ἱερωσύνης ὄνομά ἐστιν. Καὶ ὅτι αὕτη τε καὶ ἡ κόσμῳ συνδιέπουσι πάντα τῇ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερείᾳ, Λυκοῦργος ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ δεδήλωκεν. "Leg. Κοσμὼ, est enim nomen proprium: in sequentibus etiam male legitur, συνδ. π. τῇ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερείᾳ, pro σ. π. τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα. Cf. Suid." Schleusner. "De Trapezone locus est Hesychii, corrigendus: nam hodie editur Τραπεζὼν, litera ultima abundante; nam verum nomen erat Τραπεζὼ, ut Κοσμὼ, Βαυβὼ, Δηώ." Meursii Lectt. Att. iv. 11. in Opp. T. ii. p. 1160. e. Λέξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 307., Τραπεζοφόρος· ἱέρεια ἡ τὴν τράπεζαν παραθεῖσα τῇ Ἀθηνᾷ. "Τραπεζοφόρος, Aristoph. Fragm. 227.; Τραπεζὼ, Wernsd. ad Plut Quæst. i. p. 45." Schæf. in Mss. "Corrupta leviter (Harpocr.) verba, ac rescribo, τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὰ, Minervæ sacra. Idem mendum est apud Suid. et Etym. qui hinc sua acceperunt, quæ hac de re tradunt." Meurs. l. c. Jac. Gronovii verba, Συνδιέπουσα πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα, idem sic vertit, Simul exornans omnes Minervæ victimas: multo melius vertit Kuster., Simul omnia Minervæ sacrificia curans. Sed an Græce dici possit, συνδιέπουσα ἱερεῖα, Curans s. Exornans victimas s. sacrificia, dum res exemplis satis confirmetur, nobis dubitare liceat. Interim autem cum Meursio omnino legendum censemus ἱερὰ, quæ lectio reperitur in Edit. L. Bat. 1683. In Etym. ut supra vidimus, est ἱέρεια, non ἱερεῖα. Corruptelæ ratio forte petenda est e v. ἱερείας, quæ præcedit in Harpocr., apud quem articulus extat integer. Sed et lectioni ἱερὰ, *Templa*, prorsus favet, quod Grammatici veteres synonyma Φαιδρυντὴς et Κοσμὼ s. Κομμὼ exponant ὁ φαιδρύνων, ἡ κοσμοῦσα, τὰ ἀγάλματα, τοὺς νεὼς, τὸ ἕδος τῆς Ἀθηνᾶς, non τὰ ἱερεῖα.]

Ἀγαλμάτιον, ου, τὸ, Statua parva, Imaguncula. Luc. de Somnio (iii. T. i. p. 5.) Ἀλλά μοι καὶ παιδίαν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ φαινοίμην θεούς τε γλύφων, καὶ ἀγαλμάτια τινὰ μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ τε, κἀκείνοις, οἷς προῃρούμην. [Nonni Συναγ. Ἱστορ. p. 169. ed. R. Montagu: Τὸ δὲ, γράφειν θηρία σύνθετα καὶ ἀλλόκοτα, τοῦτο λέγει, ὃ καὶ εἶδον ἐγὼ κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀγαλμάτια μικρὰ, ἔχοντα κεφαλὴν κυνὸς, καὶ παραφυομένην κεφαλὴν ἑτέραν αἰλούρου, καὶ ἑτέραν ἱέρακος, καὶ ἐσέβοντο ταῦτα οἱ Ἕλληνες, καὶ ἐν εἰκόσιν ἐνέγραφον· οὐ μόνον δὲ τοιαύτην φύσιν ἐνέγραφον, ἀλλὰ καὶ ἄλλα * θηριόμορφά τινα, ἃ ἐσέβοντο οἱ Αἰγύπτιοι· ἃ θέμις οὐκ ἔστι (sic).[1] Theopompus Πηνελόπῃ, ap. Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 328. καί σε τῇ νουμηνίᾳ Ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν ἀεὶ καὶ δάφνῃ. Cassius Dio Hist. xxxviii. 17. p. 163. 69. Ἀγαλμάτιόν τι Ἀθηνᾶς ἀνεθῆκε. Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 51. 35. Ὑμεῖς δὲ ἄρα καὶ πιθήκων χείρους γενήσεσθε, λιθίνοις καὶ ξυλίνοις, καὶ χρυσέοις, καὶ ἐλεφαντίνοις ἀγαλματίοις καὶ γραφαῖς προσανέχοντες; Suid. v. Ἀγάλματα: Ἀγαλμάτιον δὲ, ὑποκοριστικῶς.]

Ἀγαλματικὸς, Auditor, ἀκουστὴς, Hesych. si mendo caret locus. [Soping. vertit, Ad auscultandum attentus, et statuæ similis. Albert. consuli jubet sequens comma, ubi sine explicatione exhibetur, * Ἀγαλμαῖος, quod Is. Voss. cum præcedd. ita jungit, ut legatur, Ἀγαλμαῖος· ἀγαλματικὸς ἀκουστής. "At deest forte explicatio, ut sæpius ap. Hesych." Albert. Vide notata supra ad Ἀγαλμητὸς p. 180. b. G. Wakef. ad Hesychii marg. glossam sic refingit, Ἀγαλματικὸς, ἀκουστὴς, ἀγαλμαῖος.]

"Ἀγαλματίτης, λίθου κόλλα. Ita apud Hesych. "sed non sine mendo, quomodo enim ἀγαλματίτης "significare posset lapicidarum glutinum quo in con-"glutinandis lapidibus utuntur? At ἀγαλματίτης "λίθος, foret fortassis Lapis quo ad statuas præ aliis "utuntur." [St. J. Stephanus ap. Albert. pro λίθου κόλλα reposuit λιθόκολλα, seu potius λιθοκόλλα.]

Ἀγαλματοποιέω, ῶ, F. ήσω, Præt. ηκα, Statuas conficio. [J. Poll. vii. 108. Τούτοις δ' ἂν προσήκοι καὶ ἀγαλματοποιεῖν. Schæf. in Mss. e Schol. ad Philostrati Heroica p. 486. ed. Boiss. affert, Ἔνεστι χάριν σοῦ ἀγαλματοποιῆσαι τῷ λόγῳ. Adde Origenis locum, mox citandum.]

Ἀγαλματοποιὸς, (οῦ, ὁ, ἡ,) Statuarum artifex. [Labbæi Gloss. Ἀγαλματοποιὸς, Fictor simulacri, Sigillarius. J. Poll. i. 12. Anti-Atticista in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 82. Ἀνδριάντα· τὸν λίθινον ἔφη Ἱππῶναξ Βούπαλον ἀγαλματοποιόν. Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 45. 26. Κωφὴν μὲν δὴ γαῖαν * ἀνεικίζουσιν οἱ ἀγαλματοποιοὶ, de quo loco vide notata supra p. 195. n. "Wesseling. ad Herod. p. 126. Aristoph. Fragm. 278." Schæf. in Mss. Palæph. de Incredib. xxii. 2., Οἱ τότε ἀνδριαντοποιοὶ καὶ ἀγαλματοποιοὶ κατεσκεύαζον ἀνδριάντας, συμπεφυκότας ἔχοντας καὶ τοὺς πόδας, ubi Fischer. in Ind., a Schæf. in Mss. citatus, hæc notavit:—"Ἀγαλματοποιοὶ, Sigillarii, Fictores simulacrorum, qui signa fabricantur, (Cic. Offic. i. 41.) ubi distinguuntur ab ἀνδριαντοποιοῖς. Phavor. Ἀγαλματοποιοί· τουτέστι, χειρουργοὶ ἀγαλμάτων, quæ quidem verba sumta videntur e

[1] Ibidem legitur: Οἱ δὲ Ἄπιδες, βοῦς εἰσ: τιμώμενοι παρ' Αἰγυπτίοις· ἐτίκτοντο δὲ οὗτοι, καθαροὶ δή τινες ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ, καὶ σημεῖον εἶχόν τι, ὃ ἐδήλου αὐτοὺς εἶναι Ἄπιδας· ἐγεννῶντο δὲ διὰ χρόνου πολλοῦ· ἐπὰν δὲ ἐγεννήθησαν, ἑορτὴν μεγάλην ἦγον οἱ Αἰγύπτιοι· καὶ ἱερεῖς τινες περὶ τὸν γεννηθέντα βοῦν, οἵτινες ἱεροῦντο αὐτῷ τῷ βοΐ. Hinc, quod Lexicographis notandum, hortulos suos irrigavit Suid. cujus hæc sunt verba: Ἄπιδες· θεοὶ ἦσαν, τιμώμενοι παρ' Αἰγυπτίοις, σημεῖον ἔχοντες περὶ τὴν οὐρὰν καὶ τὴν γλῶσσαν, δηλοῦν εἶναι αὐτοὺς Ἄπιδας· οἷς γεννωμένοις διὰ χρόνου, ὡς ἔλεγον, ἐκ τοῦ σέλαος τῆς σελήνης, ἑορτὴν μεγάλην ἦγον, καὶ ἱερεῖς τινες περὶ τὸν τεχθέντα βοῦν ἱερῶντο (leg. ἱεροῦντο), παρατιθέντες πανδαισίαν, ὡς εὐωχοῦντες αὐτοῖς. Vide E. H. Barkeri Excerpta ex Arcadio Grammatico Ms., in *Classical Journal* N. xxx. p. 312. n., quem fugit, quod articulus iisdem verbis et in Eudocia p. 80. extet, ubi, quod miramur, idem est vitium, quod Suidæ insedit, nempe ἱερῶντο pro ἱεροῦντο, sed additur in fine, Λέγεται δὲ Ἄπις καὶ ὁ παρ' ἐκείνοις βασιλεύς. Idem Suidas, notante Kustero, ex Astrampsycho versum hunc affert oneirocriticum: Ἆπιν κρατῶν τις ἀστοχεῖ τῶν ἐλπίδων. Idem: Ἆπις· θεὸς Αἰγυπτίων. Ὅτι ὁ Ἆπις ὁ Αἰγύπτιος τὴν ἰατρικὴν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα μετακομίσαι λέγεται. "Apidem ex Ægypto in Græciam venisse, apud nullum veterum scriptorum me legisse memini; eundem vero apud Ægyptios medicinæ inventorem extitisse, testatur Clem. Alex. Strom. i. p. 225." Kuster. Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 43 18. Καὶ τῷ ἐκ τῆς Ὀσίριδος καὶ τοῦ Ἄπιος κηδείας ὑπολελειμμένῳ φαρμάκῳ (Βρύαξις) φυράσας τὰ πάντα, διέπλασεν τὸν Σάραπιν· οὗ καὶ τοὔνομα αἰνίττεται τὴν κοινωνίαν τῆς κηδείας, καὶ τὴν ἐκ τῆς ταφῆς δημιουργίαν, σύνθετον ἀπό τε Ὀσίριδος καὶ Ἄπιος γενόμενον * Ὀσίραπις. Vide Lactant. i. 21.

Lexico Suidæ, in quo tamen nunc deest ἀγαλμάτων." Suidæ locus est hic: Ἀγαλματοποιοί· τουτέστι χειρουργοὶ, οὗτοι ἀκριβεῖς, Λύσιππος, Πολύκλειτος, Φειδίας. Zonar. p. 14. Ἀγαλματοποιοί· χειρουργοὶ ἀκριβεῖς. Quemnam locum Suidas et Zonar. in animo haberent, satis patet e Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 335. Ἀγαλματοποιὸν δέ φασι καλεῖσθαι τὸν εἰκόνας θεῶν μᾶλλον ἐργαζόμενον, ἀνδριαντοποιὸν δὲ τὸν ἀνθρώπων. Πλάτων δὲ ὁ φιλόσοφος ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ ἀγαλματοποιοὺς καλεῖ Φειδίαν τε καὶ Πολύκλητον· σὺ δὲ πάντας δημιουργοὺς ὁμοίως καλῶν οὐκ ἂν σφαλείης, ubi nota Πολύκλητος, pro Πολύκλειτος. Respicitur ad Plat. Protag. T. iii. p. 88. ed. Bip. Εἰ δὲ παρὰ Πολύκλειτον τὸν Ἀργεῖον ἢ Φειδίαν τὸν Ἀθηναῖον ἐπενόεις ἀφικόμενος μισθὸν ὑπὲρ σεαυτοῦ τελεῖν ἐκείνοις, εἴτις σὲ ἤρετο, τελεῖν τοῦτο τὸ ἀργύριον ὡς τίνι ὄντι ἐν νῷ ἔχεις Πολυκλείτῳ τε καὶ Φειδίᾳ; τί ἂν ἀπεκρίνω; εἶπον ἂν ὡς ἀγαλματοποιοῖς. Ὡς τίς δὲ γενησόμενος αὐτός; δηλονότι ἀγαλματοποιός. ——Τί ὄνομα ἄλλο γε λεγόμενον περὶ Πρωταγόρου ἀκούομεν, ὥσπερ περὶ Φειδίου, ἀγαλματοποιὸν, καὶ περὶ **B** Ὁμήρου, ποιητήν; Ante Kusteri edit. sic edebatur Suidæ locus, Ἀγαλματοποιοὶ, τουτέστι χειρουργοὶ, οὗτοι ἀκριβεῖς, Λύσιππος, Ἀπελλῆς, Πολύκλειτος, Φειδίας. "In vulgg. Editt. Lysippum sequitur Apelles; sed quem ... ex loco isto, quem precario hactenus ... merat, migrare jussi, tum quia is pictor fuit non statuarius, tum etiam, quia in duobus Mss. Paris. vox ista non legitur." Si quidem Suid. ad Platonis locum respiceret, procul dubio vir doctus recte vocem Ἀπελλῆς repudiavit, cum de Apelle sileat Philosophus. Origen. c. Cels. viii. p. 389., Ὥσπερ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀγαλματοποιῶν, οἱ μέν τινές εἰσι θαυμαστῶς κατορθοῦντες τὸ ἔργον, ὥσπερ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος, ἢ ζωγράφοι Ζεῦξις καὶ Ἀπελλῆς· ἕτεροι δὲ ἔλαττον ἀγαλματοποιοῦσι, καὶ ἄλλοι ἔτι καὶ τῶν δευτέρων ἔλαττον τούτων, καὶ ἁπαξαπλῶς πολλὴ διαφορά ἐστι τῆς τῶν ἀγαλμάτων καὶ εἰκόνων κατασκευῆς. Schol. ad Theocr. v. 125., a G. Wakef. in Mss. allatus, Δύο δέ φασι Πραξιτέλεις, τὸν μὲν ἀρχαιότερον ἀνδριαντοποιὸν, τὸν δὲ νεώτερον, ἀγαλματοποιόν· οὗτος δὲ ἦν **C** ἐπὶ Δημητρίου τοῦ βασιλέως, περὶ οὗ φησιν ὁ Θεόκριτος.]

Ἀγαλματοποιΐα, (ἡ,) Statuaria, Ars conficiendi statuas. J. Poll. [vii. 108., Ἀγαλματοποιεῖν, καὶ ἀγαλματοποιΐα, καὶ ἀνδριαντοποιεῖν, καὶ ἀνδριαντοποιΐα. Adde i. 13. Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 335. Ἀγαλματοποιΐα—ἐρεῖς καὶ ἀγαλματοποιός.]

[Ἀγαλματοποιητικὸς, ἡ, ὸν, Conficiens statuas. Hinc ἡ] ἀγαλματοποιητικὴ [sub. τέχνη], Statuaria, Ars conficiendi statuas. J. Poll. [i. 13. Τὴν τέχνην—ἀγαλματοποιητικήν.]

Ἀγαλματουργὸς, (οῦ, ὁ, ἡ,) idem quod ἀγαλματοποιὸς, [Statuarius. Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 41 = 23., a G. Wakef. in Mss. allatus, Εἰ δὲ, ὥς φασί τινες, Βρύξιος (A. et H. Βρυάξιος) ἦν τέχνη, οὐ διαφέρομαι, ἔχεις καὶ τοῦτον ἀγαλματουργόν.] J. Poll. (i. 12. Τοὺς δὲ ἐπὶ τοῖς ἀγάλμασι χειροτέχνας, οὐκ ἀγαλματοποιοὺς μόνον, οὐδὲ ἀγαλματουργοὺς, ἀλλὰ καὶ θεοποιοὺς, καὶ θεοπλάστας, ὡς Ἀριστοφάνης.)

Ἀγαλματουργία, (ας, ἡ,) i. q. ἀγαλματοποιΐα, Ars **D** statuaria. J. Poll. (i. 13. Τὴν τέχνην ἀγαλματοποιΐαν, καὶ ἀγαλματοποιητικήν.) Quibus addit et θεοποιὸς, θεοποιΐαν. [Usurpavit hanc vocem et Max. Tyr. teste G. Wakef. sed locus, ad quem vir doctus respexit, nos fugit.]

[Ἀγαλματουργικὸς, ἡ, ὸν, Conficiens statuas, vel pertinens ad confectionem statuarum. Hinc] Ἀγαλματουργικὴ ἡ [sub. τέχνη], i. q. ἀγαλματοποιΐα, [Ars statuaria]. J. Poll. [i. 13. Ἀγαλματοποιητικὴν, καὶ θεοποιητικὴν, καὶ ἀγαλματουργικήν. E Max. Tyrio affert G. Wakef. in Mss.]

Ἀγαλματοφορέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Simulacrum s. Imaginem gesto, vel circumfero sub. in animo; nam accipienda sunt hæc metaphorice. Frequens est vox Philoni, ut, Ἵνα δύο ἀρετὰς ἀγαλματοφορῇ, et, Τὸ παράδειγμα εὐθὺς ἀγαλματοφορῶν. [Vide notata supra p. 193. c. et notanda ad Ἀγαλματοφόρος. Philo Jud. de Mundi Opif. p. 4 = 10., a G. Wakef. in Mss. **A** allatus, Εἶθ' ὥσπερ ἐν κηρῷ τινι τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ τοὺς ἑκάστου δεξάμενος τύπους, ἀγαλματοφορεῖ νοητὴν πόλιν, "Toup. Emend. ii. p. 443." Schæf. in Mss. "Philo p. 670., Τὸ δὲ λογίον τετράγωνον διπλοῦν κατεσκευάζετο, ὡσανεὶ βάσις, ἵνα δύο ἀρετὰς ἀγαλματοφορῇ, δήλωσίν τε καὶ ἀλήθειαν, 'Logium quadratum duplexque fecit, instar basis, quo virtutes geminas, Manifestationem inquam et Veritatem, sustineret.' Ne cogites, quæso, de imagunculis diploidi rationalis inserendis, ἀγαλματοφορεῖν simpliciùs significat Gestare, Ferre, ac repræsentare. Leges enim paulo post apud hunc philosophum, cui quidem id verbum peculiare esse videtur et proprium, p. 673. propter Ephodam πολύμιτον quatuorque quasi elementis variam, τὸ μίμημα τοῦ κόσμου ἐνδυόμενος, ὀφείλει (ὁ Ἀρχιερεὺς) τῇ διανοίᾳ τὸ παράδειγμα εὐθὺς ἀγαλματοφορῶν, (Universi ferens exemplar,) αὐτὸς τρόπον τινὰ πρὸς τὴν τοῦ κόσμου φύσιν μεθηρμόσθαι, καὶ βραχὺς κόσμος εἶναι. Huc sane respexerunt Hesych. Suid. et Antonius Philosophus in Lexicis." Bernard. ad Josephi Antiqq. Jud. iii. 8. p. 165. b.]

Ἀγαλματοφορέομαι, οῦμαι, Quasi simulacrum gestor, vel animo circumferor. Idem Philo, Τὸ κάλλιστον τῶν ἀγαλματοφορουμένων ἐν τῇ ψυχῇ παραδειγμάτων. Suidas autem apud hunc ipsum Philonem ἀγαλματοφορούμενος sumi dicit pro ἀγάλματα ἤτοι τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. ‖ Ἀγαλματοφορεῖσθαι Hesych. exponit καλλωπίζεσθαι, id est Decorari, vel Insigniri. Idem Philo, Καὶ τίς ἄρα ὁ ἐνοικῶν αὐτοῦ τῷ σώματι καὶ ἀγαλματοφορούμενος νοῦς ἐστι; Id est, Turn. interpr. Ecqua obsecro mens corpus ejus incolit, et quasi simulacrum insignit? [Zonar. p. 35. et Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 324. Ἀγαλματοφορούμενος· ἀγάλματα ἤτοι τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. Οὕτω Φίλων.]

Ἀγαλματοφόρος, (ὁ, ἡ,) apud Hesych. exponitur ὡς ἄγαλμα ἐν τῇ ψυχῇ, ubi deesse videtur φέρων, vel περιφέρων, ut sit, Tanquam simulacrum, vel imaginem animo circumferens. [Φέρων supplet et D. Hein. "Φορῶν vel φέρων supplet etiam L. Bos. Obss. Crit. p. 152. ut sensus sit, Imaginem rei in animo ferens. Quum vero Philoni vocem ἀγαλματοφορεῖσθαι ceu propriam tribuat Suidas, attulit v. cl. locum e Leg. ad Caj. p. 791. et Somn. p. 444. ubi ὑπὸ καρδίας ἀγαλματοφορεῖσθαι, Interpr. male, Circa cor delubrum habere, vertit. Eadem ex L. Bos adscripserat ὁμόψηφος Kuster. Bernardus notaverat in ora Codicis sui, Philon. p. 670. c. et 673. d. Reperies eadem in Notis ipsius ad Joseph. T. i. p. 165. ubi φέρων quoque p. 166. supplet h. l. Addo Philon. de Mund. Opif. p. 4. b. p. 15. d. p. 18. e. p. 3?. d. et alibi. Sequor Edit. Francof. qua non usi sunt VV. DD. in prioribus exemplis. Nihil autem addendum Hesychio: nam φορῶν, vel φέρων, more suo, omisit, utpote latens in Ἀγαλματοφόρος, quod explicat. Vide me ad calcem Glossar. N. T. p. 297." Albert.]

Ἀγαλματόω, ῶ, F. ώσω, P. ωκα, In statuam verto. Lycophr. [844. Ὃς * ζωοπλαστῶν ἀνδρας ἐξ ἄκρου ποδὸς Ἀγαλματώσας * ἀμφελυτρώσει πέτρων (πέπλων Palatin. 158.), * Λαμπτηροκλέπτης * τριπλανοὺς * ποδηγίας.]

" Ἀγαλματίας, (ὁ,) pro pulcro videor apud recen- " tiores mihi legisse, ut Gallice dicimus, *Beau* " *comme un image.*" [Abr. Kall. in Mss. Citat Const. Manassis Ann. 257. 6636. et Abresch. ad Cattieri Gazophyl. Gr. p. 48 = 27. cujus hæc sunt verba:— " A μόνος, Solus, μονίας, Solitarius; a τραῦμα, Vulnus, dat. τραύματι, inde τραυματίας, Saucius; sic * κομματίας, Qui incisis frequenter utitur, a κόμμα, ut ἀγαλματίας, Statuæ seu Imaginis instar pulcer, ab ἄγαλμα, utrumque apud Philostr. de Vit. Soph. p. 612. (Ξυνελάμβανε δὲ αὐτῷ καὶ ἡ ὥρα ἡ περὶ τῷ εἴδει· καὶ γὰρ ἐπίχαρις, καὶ ἀγαλματίας, οἷα ἔφηβοι,) et p. 621. (Κομματίας ὁ σοφιστὴς οὗτος, v. Ernestii Lex. Technol. Gr. Rhetor. p. 186.); necnon στιγματίας, Stigmate notatus, et * δογματίας, Sententiosus, quod apud eund. de Vit. Soph. i. 16. 4. (p. 502. Τὴν δὲ ἰδέαν τοῦ λόγου δογματίας ὁ Κριτίας, v. Ernestii Lex.

Technol. Gr. Rhetor. p. 88.)" Adde hæc: *ληματίας* et *φρονηματίας*, "derivatum a *λῆμα* adjectivum *ληματίας*, significans i. q. *λῆμα ἔχων*, *λήματος πλέος*, Præfidenti et præsenti animo præditus, Hesychio et Suidæ itidem *φρονηματίας*, *μεγαλόφρων*, *γεννάδας*." H. St. Thes. Ind. Item **ληματίας*, a *λήμη*, Gramiæ, Lippientes oculi: Gloss. Labb. Ληματίας· Lippus, O. Et *καυχηματίας*: Gloss. Labb. Καυχηματίας· Gloriabilis, P. Et *δρακοντίας*: Etym. 271. 2. *Δράκων*, *δράκοντος*, *δρακοντίας*. "Je traduis *Κολχίας (Theocr. xiv. 17. *Βολβός τις κολχίας ἐξηρέθη*, ex Edit. Rom. 1516. et Ven. 1539. vulgo *κοχλίας*,) par, Semblable à l'oignon de la Colchide. Cette notion de ressemblance se retrouvera en divers noms en *ιας*. Ainsi *εὐνουχίας*, Semblable à un eunuque. H. Et. a beau dire *εὐνουχίας*, idem quod *εὐνοῦχος*, (doctrine adoptée par notre Lexicographe): je dirai, *εὐνοῦχος*, Eunuque, *εὐνουχίας*, Semblable à un eunuque. Comment H. Et. a-t-il pu s'exprimer autrement, lui qui, d'après Constantin, de qui souvent il emprunte, cite des exemples qui détruisent l'idée de synonymie? H. Et. fait ces emprunts, sans citer son auteur; ce qui prouveroit deux choses: 1°. que des collaborateurs lui fournissoient des articles qu'il adoptoit de confiance, alors plagiaire sans le savoir: 2°. qu'il ne les lisoit pas tous; car auroit-il laissé dans son entier son mauvais article *εὐνουχίας*, où, après avoir affirmé, il cite des exemples qui détruisent l'affirmation. Je devois faire cette remarque, pour justifier le vertueux Etienne du reproche de plagiat volontaire. Ajoutons que l'article de Constantin lui-même où l'on a puisé, semble de deux mains, dont l'une a écrit ce qui affirme, et l'autre ce qui nie, ou du moins ce qui éveille le doute: ou, si Constantin est l'auteur de l'article *εὐνουχίας*, il ne l'a pas relu attentivement. Averti par Constantin et par H. Etienne, M. Coray (Hippocr. de Ær. n°. 106.) a profité non-seulement de l'induction à tirer de ces mots: 'Aristot. (Problem. iv. 27.) inter *εὐνοῦχον* et *εὐνουχίαν* distinguere videtur, *Οἷον συμβαίνει τοῖς εὐνούχοις καὶ εὐνουχίαις*,' mais encore de la distinction formelle qu'Et. établit entre *εὐνοῦχος* et *εὐνουχίας*. Citons, d'après M. Cor., *πυῤῥίας*, Rousseau ou Roussâtre, et non pas Roux; *ξανθίας*, Blondin, et non pas Blond. Les exemples fournis par Abresch (l. c.), sont-ils bien traduits? C'est ce que nous verrons ailleurs. Il importoit de citer, avec le nom d'Apollon. surtout, *ἀγαλματίας*, donné par H. Et., sans nom d'auteur, et omis par Hesych. et par M. Planche. Ces mots avec la désinence *ιας* sont-ils des diminutifs, comme le pense (l. c.) M. Coray? ou des fréquentatifs, comme le donne à entendre la version (ci-dessus) de *κομματίας* par Abresch? Autre question, ajournée. Aujourd'hui, bornons-nous à dire que les noms en *ιας* paroissent indiquer ou ressemblance, ou tendance à ressemble., ou désir de ressembler; et que (peut-être) ces adjectifs en *ιας*, ont, en vertu de leur désinence, de l'affinité avec les verbes en *ιαω*. Cette remarque qui manque à mon article de la désinence *ιας*, (p. 28, seconde part. de mes Essais sur les Désin.) pourroit, je crois, sauf modification, avoir place dans nos Grammaires. Peut-être, aussi, notre remarque sur le sens des termes précités en *ιας* seroit-elle applicable au *νεανίας* de nos Grammaires. H. Et. traduit *νέος* et *νεανίας* par Juvenis. Souvent, sans doute, *νεανίας* sera, à peu près, synonyme de *νέος*. Mais souvent aussi il en différera. Souvent l'un, *νέος*, se dira du jeune homme, et *νεανίας* de celui qui a la confiance présomptueuse du jeune homme; en sorte que le premier indiqueroit seulement la jeunesse comme âge; et l'autre, les résultats d'une jeunesse trop confiante: et si ces nuances sont admissibles, (induction à tirer d'exemples cités par Et. lui-même), il importe aux Grammairiens et Lexicographes de nos écoles de les indiquer." Gail, Recherches Historiques, Géographiques, et Philologiques, pp. 127—37. Quod vero ad Theocriti locum attinet, an vir doctus voc. *Κολχίας* recte verterit, 'Semblable à l'oignon de la Colchide,' dubitamus. Pauca quædam afferre debebat exempla gentilium, vel deminutivorum, vel frequentativorum, in *ιας* desinentium. Dum id fiat, quod profecto haud facile fiet, *Κολχίας* nec deminutivo nec frequentativo sensu sumi licebit; sed nec simpliciter significabit i. q. Lat. *Colchicus*. Gentilia enim in *ιας* sunt feminina: at *βολβὸς*, cui, ut Gail. arbitratur, a Theocrito *Κολχίας* junctum est, masculini est generis. *Κολχίας* ergo, ὁ, pro voce nihili proculdubio habendum est. Etym. p. 389. 14. Εὐβοῖς· *τὰ εἰς ευς ἐθνικὰ, εἰ μὲν ἔχουσι προηγούμενον σύμφωνον, εἰς ις ποιοῦσι τὸ θηλυκὸν, οἷον, Ἀλεξανδρεὺς, Ἀλεξανδρὶς γυνὴ, Ἀντιοχεὺς, Ἀντιοχὶς γυνὴ, εἰ δὲ φωνῆεν, εἰς ας, Ἰλιεὺς, Ἰλιάς. Οὕτως* Ὧρος. "Ces diminutifs, qui, pour la plupart, servoient de noms propres chez les Grecs, expriment dans un moindre degré la qualité exprimée par leurs primitifs. *Πυῤῥίας*, dérivé de *πυῤῥὸς*, signifie, non pas Roux, comme ce dernier, mais Rousseau ou Roussâtre. On désignoit par ce nom une espèce de serpent; *Ξανθίας*, nom propre d'esclave, de *ξανθὸς*, signifie Blondin, et non pas Blond. Il en est de même d'une infinité d'autres qui dérivent des adjectifs ou substantifs de divers genres terminés en *ος*, *ης*, *η*, ou *ις*, comme **Ἀγαθίας*, **Ἱππίας*, **Καλλίας*, **Κριτίας*, **Νικίας*, **Σωσίας* etc." Coray l. c. Cf. Etym. 606. 10. *Νίκων· *παρὰ τὸ νικῶ γίνεται, ὡς παρὰ τὸ κρατῶ*, **Κράτων*, *καὶ μέδω*, **Μέδων*, *Νικίας δὲ ἢ παρὰ τὸ νίκη, ἢ παρὰ τὸ νικῶ, ὡς ἄρχω*, **Ἀρχίας*. Etymologus per Νίκων, hic nom. viri propr. intellexerit, quod suadet. [illegible] Κράτων, *Νικίας*, et *Ἀρχίας*, nescimus, an vocabulum illud de quo sic dixit Noster in Thes. Ind. "*Νίκων*, a Ju[illegible] "in obsidione Hierosolymitana nominata fuit *ἡ μέ*- "*γίστη Ῥωμαίων ἑλέπολις, ἀπὸ τοῦ πάντα νικᾶν*, ut "Joseph. tradit Lib. 2. ubi etiam dicit, *τῷ νίκωνι τοῦ* "*τείχους ἐνδιδόντος*, Quum murus niconi cederet. "Alioqui *νίκη* est etiam nomen propr." Etym. 582. 18. *Παρὰ τὸ μειδιῶ γίνεται* **Μειδίας ὄνομα κύριον, ὡς παρὰ τὸ φείδω* **Φειδίας*: 588. 32. *Μιξονίδης· *παρὰ τὸ μίσγω μίξω γίνεται μίξις, ὡς πράξω πρᾶξις, καὶ* **Μιξίας, ὡς σώσω, Σωσίας, καὶ λέξω* **Λεξίας, καὶ* **Μίξων, Μίξωνος, Μιξονίδης*: et 271. 5. *Δίας· *ὡς ἀπὸ τοῦ δράκων δράκοντος, δρακοντίας, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Διὸς γίνεται* **Διΐας, καὶ κράσει, Δίας. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Δίας καὶ* **Θείας διὰ τοῦ ντ κλίνονται, τὸ δὲ Θείας καὶ Διΐας*, **ἰσοσυλλάβως*.]

[* Ἀγαλματογλύφος, ου, ὁ, ἡ, Sculptor. Glossæ Labbæi: Ἀγαλματογλύφος· Marmorarius, P. Ex *ἄγαλμα* et *γλύφω*, Sculpo.]

[* Ἀγαλμοτυπὴς, ὲς, ὁ, ἡ, i. q. *ἀγαλματοποιὸς*, ex *ἄγαλμα* et *τύπτω*. Maneth. iv. 569. **Εὐξοάνους, παλάμῃσιν ἀγαλμοτυπεῖς, θεοπλάστας, Χαλκοτύποις τέχνῃσι* **κολοσσοπόνους παναρίστους*. Ἀγαλμοτυπὴς autem ponitur contracte pro *ἀγαλματοτυπής*. Multa similis contractionis exempla supra dedimus p. 116. n. 2. Adde *χαρίεις* pro **χαριτόεις*, et *χαριδότης* pro **χαριτοδότης*. Etym. 34. 41. *Τὸ δὲ χαρίεις ἀπὸ τοῦ χαριτόεις κατὰ συγκοπὴν, ὅθεν τὸ χαριτόεις, ἀναλογώτερόν ἐστι τοῦ χαρίεις*. Idem Plut. qui in Quæst. Gr. T. vii. p. 210. ed. Reisk. habet, *Ὅταν τῷ Ἑρμῇ τῷ Χαριδότῃ θύωσι*, Sympos. L. i. T. viii. p. 423. *Τὸν Διόνυσον—Μειλίχιον ὄντως καὶ Χαριδότην*, et de Stoic. Repugn. T. x. p. 334. *Ὁ δὲ Ζεὺς γελοῖος, εἰ Κτήσιος χαίρει καὶ Ἐπικάρπιος καὶ Χαριδότης προσαγορευόμενος*, in Sept. Sapient. Conviv. T. vi. p. 602. dixit, **Ὀμβρίῳ δὲ Διῒ, καὶ* **Προηροσίᾳ Δήμητρι, καὶ Φυταλμίῳ Ποσειδῶνι ποῦ βωμός ἐστι; ποῦ δὲ θυσία, πῶς δὲ χαριδότης ὁ Διόνυσος, εἰ δεησόμεθα μηδενὸς, ὧν δίδωσι*; Nostro aliter visum est: vide eum in v. Χάρις T. iv. p. 353. a.:—" Esse *χαριδότης* a *χαρὰ*, non solum illa interpretatio (Horatii, Lætitiæ dator,) testatur, quæ etiam rationi perquam consentanea est, sed et hoc, quod a *χάρις* dicendum potius fuisset *χαριτοδότης*, quæ vox certe in alio Plutarchi loco extat et ipsa de Baccho, sed librarii vitio." At *χαριδότης* si a v. *χαρὰ* descendisset, scribendum fuisset *χαροδότης*, postulante Gr. linguæ genio. Sic a *χαρὰ*, *χαροποιέω*, **χαροποιὸς*, *χαροειδὴς*, non *χαριποιέω*, *χαριποιὸς*, *χαριειδής*. Idem dicendum est de v. Χαρίλαος, quod H. Steph. l. c. a *χαρὰ* formatum esse falso tradit: nam sic formatum scribendum fuisset Χαρόλαος. *Χαριδότης*, Lætitiæ dator; *Χαρίλαος* autem, populi *ἄγαλμα*:

utrumque a *χάρις* pro *χαρά*. Hesych. Χάρις· *δωρεά*, *χαρά*. Sed de his vocibus fusius olim agemus.]

'ΑΓΑΛΛΙΑΩ, *ῶ*, et 'Αγαλλιάομαι, *ῶμαι*, frequentia sunt, ac præsertim posterius, apud Eccles. Scriptores pro Exulto, Lætitia gestio. Luc. i. (47.) Καὶ *ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου*, [coll. v. 46. Μεγαλύνει *ἡ ψυχή μου*. Act. ii. 26. 'Ηγαλλιάσατο *ἡ γλῶσσά μου*. Tob. xiii. 13. Καὶ *ἀγαλλιάσεται τὴν μεγαλωσύνην αὐτοῦ*, coll. v. 20. Δώσεται *ἀγαλλίαμα*. Hesych. his duobus participiis *ἀγαλλιῶν* et *χαίρων* exponit *ἀγαλλόμενος*. 'Αγαλλιᾶσθαι autem in frequenti est apud Eccles. Scriptores usu. Luc. x. (21.) 'Ηγαλλιάσατο *τῷ πνεύματι*. Idem Act. xvi. (34.) 'Ηγαλλιᾶτο *πανοικὶ πεπιστευκώς*. Et Apoc. xix. (7.) Χαίρωμεν *καὶ ἀγαλλιώμεθα*. Et 1 Petr. iv. (13.) Χαρῆτε *ἀγαλλιώμενοι*, [et 1 Petr. i. 8. 'Αγαλλιᾶσθε *χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ*, Summa olim erit felicitas vestra.] Greg. Naz. Τρόμῳ *καὶ χαρᾷ* [illegible]γαλλιᾶσθε. [Cf. de hac voce J. F. Fischeri Animadvv. ad Welleri Gram. Gr. p. 238. (a Schleusnero in Lex. citatas,) Bergler. ad Alciphr. p. 56., Heumann. in Bibl. Brem Cl. i. p. 474., Biel. in Thes. Philolog., et Schleusner. l. c. qui hæc notavit:—" Jo. v. 35. 'Ηθελήσατε *ἀγαλλιασθῆναι ἐν τῷ φωτὶ αὐτοῦ*, Lubenter [illegible] doctrinam admisistis, s. Præ vobis ferebatis [illegible] lumine Syrus et Arabs h. l. glori[illegible] huic voci subjecerunt, quam etiam [illegible] habet v. c. Jes. xli. 16. et Jerem. [illegible] Hesych. 'Αγαλλίαμα· *δόξασμα*. 'Αγάλλεται· [illegible] J. D. Michaelis (in Introd. in N. T. [illegible] p. 140 autem admodum male [illegible]γαλλιᾶσθαι ut Arab. (Coran. Sur. [illegible] 83.) h. [illegible]audere, Ludibrio habere, significare statuit." Glossæ Labbæi: 'Αγαλλιάομαι· Jubilo O. 'Αγαλλιάσασθαι· Refrigerare, P. Clem. Alex. Strom. vi. p. 291=815. 29. Ὃν *φησιν ὁ Δαβὶδ, Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος· εὐφρανθῶμεν καὶ ἀγαλλιαθῶμεν ἐν αὐτῇ, τουτέστι, κατὰ τὴν δι' αὐτοῦ γνῶσιν παραδιδομένην, τὴν θείαν ἑστίαν εὐωχηθῶμεν*. " Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 9. (supra p. 104. b. citatum, vir doctus ibi *ἠγαλλιάσθησαν* Græcum esse negat, at *ἀγαλλιασθῆναι* legitur in Jo. l. c.) et Valck. Oratt. p. 359." Schæf. in Mss. "'Αγαλλιάω, vel, quod usitatius, *ἀγαλλιάομαι*, proprie denotat, ut jam etymologia docet, (nam est ex *ἄγαν*, Valde, et *ἅλλομαι*, Salio, Salto,) Præ gaudio exulto, Lætitiam gestibus prodo." Schleusner. Cf. Albert. Obss. Philolog. in Sacr. N. F. Libros p. 193. et nos supra p. 176. d.]

'Αγαλλίαμα, *ατος*, *τὸ*, Exultatio. Hesych. tamen exponit *δόξασμα*. [Respexit Jes. lxi. 11. inquit Albert., quo vero jure potiori non satis intelligit J. Chr. G. Ernest. ad Suidæ et Phavorini Gloss. Sacr. p. 6., quem vide. Cf. Jes. lx. 15. lxv. 18. xvi. 10. xxii. 13. li. 3. xxxv. 10. Ps. xlvii. 2. xxxi. 9. et Prov. xi. 10. e Bielii Thes. Philolog. Labbæi Gloss. 'Αγαλλίαμα· Exultatio, P. Jubilum, O. Glossæ in Psalmos ex Catal. Codd. Mss. Biblioth. Taurinens. T. i. p. 190. 'Αγαλλιάματι· * *χαροποιῷ*. Εὐρίζων *ἀγαλλιάματι*· *καλὰς ῥίζας ἔχοντι* (adde, *καὶ*) *χαροποιοὺς*. Respicitur ad Ps. xlvii. 2.] " Εὔριζος, Bene radicatus: vel Radice " exuberans. Apud Suidam ex Psalm. David. Εὐρίζῳ " *ἀγαλλιάματι πάσης τῆς γῆς*: quod ipse exp. *καλῶς* " *ἐρριζωμένῳ, ἐπιμόνῳ*: Hesych. *καλὰς ῥίζας ἔχοντι* " *καὶ χαροποιούς*. Rursum Suidas affert particip. " Εὐριζῶν pro *καλὰς ῥίζας χαροποιοὺς ἔχων*, seu *καλῶς* " *θεμελιῶν καὶ παγίως, ὥστε ἀσάλευτον αὐτὴν καὶ ἀτρεμῆ διαμένειν*: item *πλατύνων* quam postremam ex" posit. affert Hes. quoque: sed secundum eam esset " ab *εὖρος*." [" Hæ duæ Glossæ nituntur loco Psalmi xlvii. 2. Ἐν *ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ, εὐρίζων ἀγαλλ. πάσης τῆς γῆς*. Sed in hoc loco sunt variæ lectiones. Alii legebant *εὐριζῶν*, vel *εὖ ῥιζῶν*, quod illo modo, quo Glossa, explicant. Atque ita censet legendum esse Wesseling. Probab. c. xxxii. p. 286. Qui vero *πλατύνων* explicabant, legebant *εὐρίζων*, ut in Caten. Cord. ad h. l. quasi *εὐρύνων* vel *εὐρύζων*, (melius Noster, *εὐρίζων* quasi ab *εὖρος*.) Sic et verterunt Ambros. Augustin. etc. Dilatans. Alii *εὐρίζῳ ἀγαλλ.* ut Euseb. ad h. l. quam Bosius in Præfat. ad lxx. veram lectionem putat, non tamen cum *ἀγαλλ.* sed cum *ὄρει* [illegible]

A antecedente conjungendam, ut sensus hic sit: Magnus est Dominus in monte suo sancto bene fundato etc. Idem Bosius cum Wesselingio l. c. existimat in Hesychio etiam scribendum esse, *εὐρίζῳ ἀγαλλ.* cujus lectionis veritas confirmatur sequente *ἔχοντι*, (Toup. Emendd. in Hesych. T. iv. p. 192. corrigit *ἔχων*, quomodo habet Suid.) et maxime verbis Origenis ad h. l. unde sine dubio omnis glossa hausta est. Ibi dicit; Μήποτε *οὐκ ἔστιν εὖ ῥιζῶν· ἀδιανόητον γὰρ τοῦτο· ἀλλὰ εὐρίζῳ, οἱονεὶ καλὴν ῥίζαν ἔχοντι, καταλλήλως τῷ κλάδῳ*. Consentit Suid. Plura vide apud Bos. et Wesseling. l. c. Biel. in Thes. Philolog. (qui e Cyrilli Lex. Brem. affert, Εὐρίζων *ἀγαλλιάματι· καλὰς ῥίζας ἔχοντι χωροποιούς*, leg. *καὶ χαροποιούς*,) Semler. in Epist. ad Griesbach. p. 16. item Corder. ad Caten. Patrr. l. c." Ernest. ad Gloss. Sacr. Hesychii p. 141. Suidas: Εὐρίζῳ· Δαβίδ· Εὐρίζῳ *ἀγαλλιάματι πάσης τῆς γῆς, ἀντὶ τοῦ, ἐπιμόνῳ, καλῶς ἐρριζωμένῳ*. " Εὐρίζῳ, ita legit Euseb. in Ps. xlvii. 2. et id ad præcedentem versum retulit, con-

B junxitque cum *τῷ ὄρει*, In monte bene radicato. Ergo non bene Suid. illud cum sequentibus junxit, cum glossemata contrariam potius sententiam arguant. Cf. Hesych. Sacr. Gloss. in Εὐρίζων. Alia glossa Suidæ est: Εὐριζῶν· *πλατύνων, ἢ καλὰς ῥίζας καὶ χαροποιοὺς ἔχων, καλῶς θεμελιῶν καὶ παγίως, ὥστε ἀσάλευτον αὐτὴν* (sc. *ἐκκλησίαν*) *καὶ ἀτρεμῆ διαμένειν*, quæ ex Origene et Theodoreto descripta sunt." Ernest. ad Suidæ et Phavorini Gloss. Sacr. p. 53. Photius p. 34.: Εὐριζον· *πλατύνον, ἢ καλὰς ῥίζας χαροποιοὺς ἔχον*, ubi Cod. B. habet, *πλατὺν ὄν*. " Suid. habet, Εὐριζῶν, *πλατύνων, ἢ κ. ρ. χ. ἔχων*. Phavor. idem exhibet, omissa tamen voce *χαροποιούς*. Leg. Εὐριζῶν· *πλατύνων, ἢ καλὰς ῥίζας ἔχων, χαροποιός*." Schleusneri Animadvv. et Cur. Noviss. in Phot. Imo inserendum *καὶ* ante *χαροποιούς*. Zonar. p. 918. Εὐρίζῳ· *ἐπιμόνῳ, καλῶς ἐρριζωμένῳ καὶ βεβαίως πεπηγμένῳ*, et 921. Εὐριζῶν· *πλατύνων, ἢ καλὰς ῥίζας ἔχων*. " Cod. A. Εὐρίζων. V. Hesych. h. v. Theodoretus Ps. xlvii. 2. legit, Εὐριζῶν *ἀγαλλιάματι*, pro Εὐρίζῳ." Tittmann. Huc

C forte respexit Etym. 395. 24. Εὔριζος· *παρὰ τὸ εὖ καὶ τὸ ῥίζα γίνεται ὄνομα ὁ εὔριζος, ἡ εὔριζος, τὸ εὔριζον*. Zonar. p. 32. 'Αγαλλίαμα· *καύχημα, δόξασμα*, * *χαροποίημα*. " Sic dedi e Cod. K. Codd. D. A. *ἀγαλλίωμα*. V. Alexandr. Jes. lx. 15. lxi. 11. lxv. 18. et aliis locis." Tittmann.]

'Αγαλλίασις, *εως*, *ἡ*, Exultatio [" præ gandio. Proprie dicitur de corpore, summum animi gaudium gestibus, præcipue tripudiando, prodente. 2. Gaudium summum, quod exultationem efficit, Lætitia, Hilaritas animi. Sic haud raro cum subst. *χαρὰ* conjungitur, v. c.] Luc. i. (14.) Καὶ *ἔσται χαρά σοι καὶ ἀγαλλίασις*, [" et 44. 'Εσκίρτησεν *ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου*, præ gaudio. Hebr. i. 9. Ἔλαιον *ἀγαλλιάσεως*, Felicitas summo gaudio digna. Phavor. 'Αγαλλίασις· *ἡ χαρά*. 3. Cantus. Act. ii. 46, 47. Καθ' *ἡμέραν τε προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν ἐν τῷ ἱερῷ, κλῶντές τε κατ' οἶκον ἄρτον, μετελάμβανον τροφῆς ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἀφελότητι καρδίας, Αἰνοῦντες τὸν Θεὸν, καὶ ἔχοντες χάριν πρὸς ὅλον τὸν λαόν*: *ἐν*

D *ἀγαλλιάσει*, ita ut hymnos canerent Deo." Schleusner. in Lex. Vide Ps. xliv. 17. lxiv. 13. xxix. 6. cxxxi. 17. lxii. 6. xcix. 2. xliv. 9. Job. viii. 21. in Bielii Thes. cit. Labbæi Gloss. 'Αγαλλίασις· Leticia. Clem. Alex. Strom. vi. p. 282=789. Δεξώμεθα *οὖν τὴν γνῶσιν οὐ τῶν ἀποβαινόντων ἐφιέμενοι, ἀλλ' αὐτοῦ ἕνεκα τοῦ γινώσκειν ἀσπαζόμενοι· πρώτη γὰρ ὠφέλεια ἡ ἕξις ἡ γνωστικὴ, ἡδονὰς ἀβλαβεῖς παρεχομένη καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ νῦν, καὶ εἰς ὕστερον*. Τὴν *δὲ ἀγαλλίασιν εὐφροσύνην εἶναι φασὶν, ἐπιλογισμὸν οὖσαν τῆς κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀρετῆς, διά τινος ἑστιάσεως καὶ διαχύσεως ψυχικῆς*.] Greg. Naz. 'Ακουισθῶ *μὲν ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην ἀκοαῖς θείαις*.

[* 'Αγαλλίασμα, *τὸ*, Amphil. p. 39. ex Abr. Kallii Mss.]

'Αγαλλιάζω, Convitior, *λοιδοροῦμαι*, Hesych. 'Αγάλλιος, Convitiator, *λοίδορος*, apud eund. [et Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 334.] Eidem Hesychio [et Grammatico S. Germ. l. c.] 'Αγαλμὸς est *λοιδορία*, i. e. Convicium. Quod potius

est ab ἀγάλλω: nam ab ἀγαλλιάζω diceretur ἀγαλλιασμὸς, quo fortasse modo scriptum reliquit. [Etym. 7. 7. Ἀγάλιος· λοιδορία, καὶ τὸ * Ἀγαλίζεσθαι, λοιδορεῖσθαι, Ταραντῖνοι, ubi nota Ἀγάλιος ἡ λοιδορία, non, ut ap. Hesych. et Grammat. S. Germ. Ἀγάλλιος ὁ λοίδορος, et Ἀγαλίζομαι τὸ λοιδοροῦμαι, non, ut ap. Hesych. Ἀγαλλιάζω. Albert. consuli jubet hanc ejusdem Hesych. glossam: * Γαρριώμεθα· λοιδορούμεθα. "I. e. γαρνώμεθα, v. Ἀῤῥήνειν." Is. Voss. "An e Lat. Garrio?" Kuster.] "Ἀῤῥήνειν Hesychio "est λοιδορεῖν, καὶ γυναικὶ πρὸς ἄνδρα διαφέρεσθαι. "Innuit igitur de uxore proprie dici, quum marito "convitia dicit, et verbis cum eo contendit." [In Cod. Ven. teste Schowio scribitur Ἀῤῥήνην, suprascripto ειν. Albert. malit ἀῤῥηνεῖν. Pro γυναικὶ autem Kuster. reponit γυναῖκα, "ut sensus sit, ἀῤῥηνεῖν dici de femina, quæ cum viro contendat." Ἀῤῥηνεῖν formatum esse videtur ab Ἀῤῥηνής.] "Ἀῤ- "ῥηνὲς Hesychio est ἄγριον, δυσχερὲς, Agreste s. Fe- "rum, Difficile." [Legitur ap. Theocr. xxv. 83. de cane, Νῦν δὲ λίην ζακοτόν τι καὶ ἀῤῥηνὲς γένεθ' αὔτως. "Ἀῤῥηνὲς, parum aptum ovibus, ab ovium ingenio et moribus alienum." Reisk. "Vide Eichst. de Carmin. Theocr. p. 43." Schæf. in Mss. Hesych. * Γάῤῥης· ἄγρης. "An pro Γάγρης, προθέσει? An ex ἄγρης, trajectione γάρης? Placet posterius." G. "An ἄκρης, pro ἄγρης." Is. Voss. Vera lectio est ἄῤῥης, quomodo in Cod. Ven. scriptum invenit Schow. qui editum ἄγρης vitio typothetæ habet.]

ἈΓΓΕΛΛΩ, F. λῶ, P. κα, Nuntio, Certiorem facio. Accusat. rei et dativo personæ jungitur. Hom. Il. P. (701.) Πηλείδῃ Ἀχιλλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα. Thucyd. viii. (74.) p. 286. Ἀγγέλλει τοῖς στρατιώταις ἐπὶ τὸ μεῖζον πάντα δεινώσας τὰ ἐκ τῶν Ἀθηναίων. Interdum solum accusat. rei habet. Aristoph. Plut. (268.) Ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, [ubi Schol. Ἀττικὴ ἡ σύνταξις, ἀντὶ τοῦ, ὦ πλοῦτον ἐκ τῶν ἐπῶν ἀγγείλας, ἢ ἀντὶ τοῦ, ὦ τιμιώτατον εἰπὼν λόγον.] || Interdum præpositioni εἰς jungitur, motum inclusum habens, pro Nuntiatum venio, Nuntium affero, ut ap. Plut. in Parall. Ἀγγέλλειν εἰς τὴν πόλιν τὴν νίκην. || A λέγω fit ἀνλέγω, et per hyperbibasmon ἀγγέλλω, mutato ν in γ, inquit Etym. (p. 6. 52. cui ἀγγεῖλαι, κυρίως τὸ διὰ λόγων κελεύειν. Eadem verba extant in Zonara p. 37.) Eustath. autem ἄγγελος, cui ἀγγέλλω præire debebat, ab ἄγειν deducit p 1012. at p. 182. dicit, ἀπὸ τοῦ ἄγειν φαίνεται γίνεσθαι.

Ἀγγέλλων, οντος, ὁ, Partic. Nuntians, Qui nuntiat. || Sine adjunctione pro ἄγγελος ponitur interdum, ut Herod. (viii. 23.) Οἱ δὲ ὑπ' ἀπιστίης τὸν μὲν ἀγγέλλοντα εἶχον ἐν φυλακῇ, i. e. τὸν ἄγγελον.

[Ἀγγελλόντων, ait Etym. 6. 56. ἀντὶ τοῦ ἀγγελλέτωσαν οἱ Ἀττικοί φασι· οὗτοι γὰρ ἐπὶ προστακτικῶν τῶν ἀπὸ ὁριστικῶν γινομένων, τῶν μὴ ἐχόντων τὸ μ κλιτικὸν, τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ὁμοφώνως ποιοῦσι τῇ γενικῇ τῶν πληθυντικῶν τῶν ἰδίων μετοχῶν· Τύπτετε, τυπτόντων, ἀντὶ τοῦ τυπτέτωσαν. Ἐπὶ δὲ τῶν ἐχόντων τὸ μ κλιτικὸν, τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν ὁμοφώνως ποιοῦσι τῷ τρίτῳ τῶν δυϊκῶν· Τύπτεσθε, τυπτέσθων, ἀντὶ τοῦ τυπτέσθωσαν. Hesych. Ἀγγελλόντων, καὶ ἀγγελλέτωσαν. "Respexit Hom. Il. Θ. 517. Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ Διῒ φίλοι ἀγγελλόντων, Præcones autem per urbem Jovi cari nuncient. Schol. Ἀγγελλόντων· ἀγγελλέτωσαν." Albert. Cf. Schol. Ven.]

["Πόλεμον ἀγγέλλεις, Kuster. ad Aristoph. 6. a." Schæf. in Mss. Schol. in Plat. Phædr. p. 60. Οὐ πόλεμον· Οὐ πόλεμον ἀγγέλλεις, ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ ἀγγελλόντων. Ἐμνήσθη ταύτης καὶ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Νόμων.]

["Ἀγγελῶ, v. Valck. ad Eurip. Phœn. p. 383. Thom. M. p. 365. (Ἑρμηνεία, καὶ ἀγγελία· ἑρμηνεύω δὲ, οὐ μὴν καὶ ἀγγέλλω), Hœschel. ad Phrynich. p. 113. (qui e Plat. de Rep. iv. affert, εὖ ἀγγέλλεις, at teste Phrynicho, ὁ Πλάτων τὸ δεύτερον πρόσωπον λέγει * εὐαγγελεῖς, vide nos infra ad Εὐαγγελέω), Antipatri Sidonii Epigr. civ. e Vat. Cod. ἄγγειλας κεῖν' ἀνιαρὸν ἔπος, (ubi Jacobs. monet ἀγγέλλειν pro λέγειν simpliciter poni,) et Theodoridæ Epigr. xviii.

A (Ἀγγέλλω δὲ βροτοῖσι, καὶ ἄστηλός περ ἐοῦσα, Θεῖον * ὑλακτητὴν δήμου ἔχουσα κύνα.)" Schæf. in Mss. Ubi cum participio usurpatur, ut et ap. "Xenoph. K. Π. vi. 2. 7. p. 366. Ἤγγειλέ τις ὑμῖν ταῦτα ἐν πολεμίοις ὄντα. Particip. fut. post πέμπειν, K. Π. vi. 3. 3. Πέμπει τινὰ ἀγγελοῦντα ταῦτα τῷ Κύρῳ: Hellen. ii. 2. 11. vii. 1. 22. similiter vi. 4. 16. Ὁ μὲν εἰς τὴν Λακεδαίμονα ἀγγελῶν τὸ πάθος ἀφικνεῖται. Cum πρὸς pro dativo, K. A. i. 7. 10. Ταῦτα δὲ ἤγγελλον πρὸς Κῦρον οἱ αὐτομολήσαντες. Ita recte explicare cum Leunclavio videtur Abresch. Dilucidd. Thucyd. i. 90. Sed Hutch. verba πρὸς Κῦρον refert ad particip. αὐτομολ." Lex. Xenoph.]

["Ἤγγελον, Aor. 2. Xenoph. K. A. 229. Joseph. 456. 30." G. Wakef. in Mss.]

["Ἀγγέλλω et αὖ λέγω, confusa, Porson. ad Eurip. Med. p. 56." Schæf. in Mss.]

Ἀγγέλλομαι, Nuntior. Dicitur ἀγγέλλεσθαι aut res, aut persona, de qua nuntius adfertur. Sic et in participiis. Philo de Vita M. p. 472. Ἐφ' οἷς ἀγ-
B γελλομένοις καὶ ἅμα ὁρωμένοις καταπλαγεὶς Μωϋσῆς. Thucyd. (viii. 97.) p. 294. Ἐπὶ δ' οὖν τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς τε εἴκοσιν ὅμως ἐπλήρουν. [Xenoph. Hellen. i. 5. 10. Ἐπειδὴ ἠγγέλθη ἡ ναυμαχία: v. 4. 22. Ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα ἠγγέλθη . cum [illegible] i. [illegible] 18. Ἠγγέλθη τοῖς στρατηγοῖς, ὅτι φεύγ[illegible]εν.] Hæc de re [illegible] persona autem in locis sequentibus. Xenoph. Hellen. vi. (4. 21.) Ὁ δὲ πρότερον [illegible] ἡ ἀγγε[illegible] [hodie legitur ὅπη, margg. [illegible], de permutatione vocabulorum ὅποι et ὅπη vide Gronov. ad Arrian. ii. 25. p. 141. et Lex. Xenoph. v. Ὅποι.] πορεύοιτο. Eurip. Med. [imo Hec. 591.] ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖος. [Cum participio Xenoph. Hellen. iv. 3. 7. Ἐλέγ[illegible] ὡς ἀγγέλλοιτο ὁ μὲν Πείσανδρος τετελευτηκὼς, ν[illegible] δὲ τῇ ναυμαχίᾳ: et vi. 4. 16. Ζῶντες ἠγγελμένοι ἦσαν. Cum infin. Xenoph. K. Π. v. 3. 15. Ὁ Ἀσσύριος ἐμβάλλειν ἀγγέλλεται, Junt. λέγεται.]

Ἀγγέλλομαι, voce media, pro ἐπαγγέλλομαι. Soph. Ajace (1355. ed. Hermann.) Καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι, Ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι
C φίλος, ubi Schol. accipit pro ἀγγέλλομαι, ὑπισχνοῦμαι, i. e. Polliceor, Promitto, quam sequendo expositionem, εἶναι pro ἔσεσθαι accipietur. Fortasse tamen potest et aliter exponi. [Alter Schol. habet, Ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας ἀγγέλλομαι καὶ σημαίνω αὐτῷ φιλίαν. "Aor. 1. ἠγγειλάμην, Hymn. Hom. vii. 33." Schæf. in Mss.]

Ἄγγελμα, ατος, τὸ, Nuntium, Res quæ nuntiatur. Hesych. ἀγγελίην exponit ἄγγελμα. Fit ab ἤγγελμαι prima persona præt. τοῦ ἀγγέλλομαι. Herodian. vii. (6. 11.) Οἷς ἔδωκε κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πυκτοῖς πίναξι, δι' ὧν τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα τοῖς βασιλεῦσιν ἐπιστέλλεται. ["Illud subst. αγγ. per se æque capiendum cum Steph. Th., sed et ambiguum, quoniam de imperatore, quatenus ipse alteri, ut præfecto isti, aliquid nunciat, sane etiam simul aliquid injungere potest et jubere exsequendum, sed contra de privato homine quodam valebit pro mero indicio; qua quidem notione postrema cepit haud dubie etiam Steph., quum ad iii. 11. 14.
D comparabat in Th. 'ἀγγελίας—ἀποῤῥήτους dixit, quod alibi ἀγγέλματα ἀπόῤῥητα.'" Irmisch. Thucyd. vii. 74. Οἱ δὲ πρὸς τὸ ἄγγελμα ἐπέσχον τὴν νύκτα, νομίσαντες οὐκ ἀπάτην εἶναι. "Eurip. Or. 875. Μῶν τι πολεμίων πάρα Ἄγγελμ'; Iphig. T. 1184. Σώσαις ἡδοναῖς ἀγγελμάτων, Troad. 706. Ἀγγελῶ ἀγγέλματα, Heracl. 660. Ὦ χαῖρε καὶ σὺ τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασιν, et 789. Ἠλευθερῶσθαι τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασι." Beckii Index.]

¶ Ἄγγελος, ου, ὁ, ἡ, Nuntius, vel Nuntia. Hom. Il. X. (438.) οὐ γάρ οἵ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν Ἤγγειλ', ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων. Xenoph. K. Π. ii. (4. 19.) Τὸν μὲν δὴ ἄγγελον, ἐπιστείλας ταῦτα, ἔπεμψε. Herodian. viii. (6. 18.) Ἔς τε τὰ [illegible] ἄγγελοι καὶ κήρυκες δαφνηφόροι διεπέμποντο. ["D'Orvill. ad Charit. p. 37. dicit, usitatius ἄγγελον dici ἥκειν, quam ἐλθεῖν. In Xenophonte quidem legitur ¶ 1) ἥκειν. K. Π. iv. 5. 17. Τῷ παρὰ Κυαξάρους ἥκοντι ἀγγέλῳ. K. A. i. 2. 21. Ἧκεν ἀγγε-

λος λέγων. ii. 3. 4. E. ii. 1. 8. Παρὰ τοῦ πατρὸς ἧκεν ἄγγελος λέγων. Sed s. 6. est pluralis de eodem, Πέμψας ἀγγέλους. ¶ 2) ἐλθεῖν. K. II. ii. 4. 1. Ἦλθε παρὰ Κυαξάρου ἄγγελος λέγων. iii. 2. 13. Ἀγ. i. 10. Sic interdum omittitur ἄγγελος, ut Ἀγ. i. 30. Ἦλθεν αὐτῷ ἀπὸ τῶν οἰκετῶν, ῥηθεῖν. Cf. K. A. v. 2. 6. ¶ 3) ἀφικνεῖσθαι. H. iv. 2. 1. Ἀφικνοῦνται ἀπὸ Ὑρκανίων ἄγγελοι. ¶ 4) οἴχεσθαι. K. II. iv. 2. 10. Οἴχεται ὁ ἕτερος τῶν ἀγγέλων. ¶ 5) πέμπεσθαι. K. II. v. 3. 7. Sic K. A. ii. 1. 5. Ἀποστέλλει τοὺς ἀγγέλους. Est i. q. πρέσβυς. E. i. 4. 1. Οἵ τε Λακεδαιμονίων πρέσβεις καὶ οἱ ἄλλοι ἄγγελοι. Etiam superius nominantur πρέσβεις. ii. 1. 5. Λακεδαιμόνιοι—πρέσβεις, ξὺν αὐτοῖς δὲ καὶ παρὰ Κύρου ἄγγελοι. Cf. K. II. vi. 3. 25. A. vii. 6. 10. E. iii. 1. 1. iii. 2. 14. Est i. q. κῆρυξ, A. ii. 3. 2—5. nominantur ἄγγελοι, qui s. 1. κήρυκες. Sic K. II. ii. 4. 18. Cyrus ἄγγελον præmittit ad Armenium. E. vi. 4. 9. Πέμψαντες ἄγγελον ἐστεφανωμένον, victoriæ nuncium." Lex. Xenoph. [illegible] Contempl. xvii. T. i. p. 513. Ἄγγελοι [illegible] (θανάτου), καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοὶ, ὡς ὁρᾷς, [illegible] πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι, [illegible] λῃστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ [illegible]. Hemsterh. a L. C. Valck. ad Sca[illegible] citatus, hæc notavit:—" Ad illos ἀγγέλους [illegible] Orci [illegible] ἀπεψίαι καὶ δυσκινησία [illegible] δρόμοι καὶ κήρυκες νό[illegible] ap. [illegible] et p. 128. f. Ὑφ' [illegible] ἢ κλητόρων, πυρετοῦ [illegible] συστέλλουσιν [illegible] 539. Κριγὴ [illegible] ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ." [illegible] de Senect. ap. Stob. p. 593. 51. [illegible] eodem Valck. ibid. allatus: Τῷ δὲ νέῳ πολλὰ [illegible] πλεονεκτήματα, ἔν τε τῇ ψυχῇ καὶ τῷ σώματι ἔδωκεν ὁ θεὸς ἀεὶ αὐξόμενα, μέγεθός τε καὶ ἀλκὴν, καὶ κάλλος, καὶ χάριν ἐπανθοῦσαν, νοῦν τε ἤδη βέβαιον, καὶ φρόνησιν, καὶ λόγον τῶν κατὰ τὴν ψυχὴν ἀγαθῶν ἄγγελον." Leonidæ Tar. Epigr. xli. (Καὶ μαζὸς, ἀκμῆς ἄγγελος, κυδωνιᾷ), et Philodemi Epigr. xiv. λευκαί με κατασπείρουσιν ἔθειραι—συνετῆς ἄγγελοι ἡλικίης, Jacobs. ad Anthol. T. x. p. 316. Spec. p. 14. et Præf. ad B. et M. p. xxxiv. Ilgen. ad Hymn. p. 434. Δι' ἀγγέλων, Wessel. ad Herod. p. 34. 51. 70. 440. Mitscherlich. ad H. in Cer. 128. *Μηδὲ ἄγγελος ἐσώθη, prov., Diod. Sic. T. i. 421. 557. et 695." Schæf. in Mss.]

Et pro Nuntia, Il. Ω. (561.) dicitur ἄγγελος μήτηρ, [Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε, Μήτηρ, ἥ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος, et alibi Ἶρις itidem ἄγγελος, (Il. B. 786. Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις: et Il. Γ. 121. Ἶρις δ' αὖθ' Ἑλένῃ λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν.]

Αὐτάγγελος, (ου, ὁ, ἡ,) Qui sibi nuntius est, Qui sua ipse nuntiat, aliena opera non utens, vel, Qui ultro nuntius venit. Vide Suid. [Αὐτάγγελος· ἡ ἀφ' ἑαυτῆς ἀπαγγέλλουσα. Αὐτάγγελος γὰρ ἡ δρῦς αὐτή σοι φράσει. Ἔχει γὰρ γράμματα. Καὶ αὖθις· Ἦλθεν ἂν παρὰ βασιλέως αὐτάγγελος τούτων, εἰ μὴ νόσῳ μακρᾷ καὶ χαλεπῇ ἔκαμνε. Καὶ αὖθις· Ξυλληφθέντα δὲ εἰρχθῆναι κελεύει, ὡς μὴ ἐπανελθόντα εἰς τὸ στρατόπεδον αὐτάγγελον γενέσθαι τῶν ξυμφορώτερον ἂν κρυπτομένων, cf. Zonar. p. 344.] et Ammon. ["Ἄγγελος, καὶ ἐξάγγελος, καὶ αὐτάγγελος, διαφέρουσιν. Ἄγγελος μὲν γὰρ, πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν. Ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἔνδοθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων, ὃν Θουκυδίδης διάγγελον λέγει· Ἦσαν γάρ τινες τῷ Νικίᾳ διάγγελοι (additur ap. Thucyd. vii. 73. τῶν ἔνδοθεν.) Αὐτάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου." "Nollem, locus mendosus in limine nos detineret. Ms. legit. ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτῷ διαγγέλλων, quæ loquendi formula ab Ammonio plane est aliena. Hesychio αὐτάρεστος exponitur ὁ ἐφ' ἑαυτῷ ἀγαλλόμενος. Recte vero. Sed neque τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ hic ferri potest, quippe quod res suo tempore gestas, Ammonio in v. Ἱστοριογράφος auctore, significaret. Itaque consideranda vett. editt. scriptura, ὁ τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ διαγγ. Sed quid tum, amabo, τὰ, et ὑφ' ἑτέρου διαγγέλλων; ut verba præcidam, ita scripserat, opinor, Ammon. Αὐτάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου πεμφθείς. Eo usu ἀφ' ἑαυτοῦ adhiberi solet ab Ammonio, quo exposuit Duker. ad Thucyd. p. 404. 35. Propter voculam τὰ inserendum videtur ἑαυτοῦ. Heliod. ii. p. 76. Γέγονας ἡμῖν αὐτάγγελος τῶν ἑαυτῆς συμφορῶν. Max. Tyr. Serm. xxvi. p. 151. Ὑποφήτης αὐτάγγελος. Ad rem Suid. (l. c.) Thucyd. iii. 33. Sacræ triremes αὐτάγγελοι —ἔφρασαν, Schol. Οὐκ ἐπ' ἀγγελίαν πεμφθεῖσαι. Id nonnihil firmat vocem πεμφθεὶς, quæ sane abesse posset, si mavelis, καὶ μὴ δι' ἑτέρου, Aliena opera non usus. Vide Ammon. in Διδάξω. Hesych. in v. (Αὐτάγγελοι· ἑαυτοῖς χρώμενοι ἀγγέλοις,) in Αὐτουργὸς, et Αὐτόταγος. Soph. Œd. Col. 325 (=333. Λόγων αὐτάγγελος,) et Phil. 569 (=568. Πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τάδ' οὐκ αὐτάγγελος Πλεῖν ἦν ἕτοιμος;)" Valck. "Soph. Phil. 500. (Νῦν δ', εἰς σὲ γὰρ πομπόν τε καὐτὸν ἄγγελον Ἥκω, σὺ σῶσον, σύ μ' ἐλέησον,) et Dionys. Halic. T. iii. p. 1324. (ed. Reisk. Αὐτὸς ἄγγελος τοῖς Κυμαίοις τῆς αὐτοῦ νίκης βουλόμενος γενέσθαι.)" Schæf. in Mss. Plut. περὶ Φιλαδ. cum genitivo, Αὐτάγγελοι τοῦ πάθους ἥκειν δοκοῦντες. Idem in Catone, 250. (T. ii. p. 575. ed. Reisk.) Μετὰ δὲ τὴν μάχην εὐθὺς εἰς Ῥώμην ἐπέμπετο τῶν ἠγωνισμένων αὐτάγγελος, Rerum abs se gestarum nuntius, Ore suo renuntiaturus, Bud.

Αὐτάγγελτος, (ον, ὁ, ἡ,) itidem Nuntius qui rei interfuit, Qui non alio utitur nuntio. Arrian. iv. (2.) Καί τινες καὶ ἀπὸ τοῦ πάθους αὐτοῦ διαφυγόντες, αὐτάγγελτοι τῆς ἁλώσεως ἐγένοντο. Bud. Suspicor autem legendum αὐτάγγελοι. [In Schmiederi Ed. 1798, legitur αὐτάγγελοι, sine alterius lectionis αὐτάγγελτοι mentione.]

Ἄγγελος, pro nuntio Dei κατ' ἐξοχὴν, Angelus, servato nomine apud Latinos theologos: ut servarunt in Apostolus, in Martyr, et aliis quibusdam, quæ itidem κατ' ἐξοχὴν dicta intelliguntur. Philo De Mundo. Μωϋσῆς δὲ εὐθυβόλῳ χρώμενος ὀνόματι, ἀγγέλους προσαγορεύει πρεσβευομένας καὶ διαγγελλούσας τά τε παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τοῖς ὑπηκόοις ἀγαθὰ, καὶ τῷ βασιλεῖ ὧν εἰσιν ὑπήκοοι χρεῖοι. Eosdemque esse putat quos philosophi Græci heroes et dæmones vocaverint. [" Justin. Martyr in Dial. cum Tryphone, Ἄγγελος λέγεται, διὰ τὸ ἀγγέλλειν τοῖς ἀνθρώποις, ὅσαπερ βούλεται αὐτοῖς ἀγγεῖλαι ὁ τῶν ὅλων ποιητής. Origen. c. Cels. v. p. 233. Τούτους ἀγγέλους ἀπὸ τοῦ ἔργου αὐτῶν μεμαθηκότες καλεῖν. Cyrill. Alex. in Catena in Jo. c. i. p. 21. Τὸ ἄγγελος ὄνομα λειτουργίας μᾶλλόν ἐστιν, ἤπερ οὐσίας σημαντικόν. Similia occurrunt ap. eund. in Act. Ephes. p. 148. Chrys. Homil. iii. de Incomprehensibili T. vi. p. 407. Ἄγγελος λέγεται, ἐπειδὰν τὰ τοῦ Θεοῦ τοῖς ἀνθρώποις ἀγγέλλει. Et Theodoret. in Ps. cxlix. Ἄγγελοι λέγονται, ὡς τὰ θεῖα διαπορθμεύοντες ῥήματα. Vide etiam Dionys. Areop. de Cæl. Hier. vi. p. 48. et ad eundem Pachymer. p. 57. Athanas. de Communi Essentia trium Personarum T. i. p. 238. Angelum ita definit, Ἄγγελός ἐστι ζῶον λογικὸν, ἄϋλον, * ὑμνολογικὸν, ἀθάνατον. Eadem definitio repetitur Quæst. xxx. ad Antiochum T. ii. p. 342. Damascenus Orthod. Fidei ii. 3. p. 68. Ἄγγελός ἐστιν οὐσία νοερὰ, ἀεικίνητος, αὐτεξούσιος, ἀσώματος, Θεῷ λειτουργοῦσα, κατὰ χάριν ἐν τῇ φύσει τὸ ἀθάνατον εἰληφυῖα." Suicer. Theodoret. Quæst. iii. in Genes. * Ἀπερίγραφον μόνην ἐδιδάχθημεν εἶναι τὴν θείαν φύσιν· ἅτε δὴ καὶ ἄκτιστον οὖσαν, καὶ ἄναρχον, καὶ ἀΐδιον· τὰ δέ γε ἀρξάμενα τοῦ εἶναι, περιγεγραμμένον ἔχει δηλονότι τὸ εἶναι· οὐκοῦν καὶ ἀσώματον λέγοντες εἶναι τῶν ἀγγέλων τὴν φύσιν, περιγεγράφθαι φαμὲν αὐτῶν τὴν ὑπόστασιν. Greg. Nyssenus Hom. ii. T. ii. p. 23. Angelos bonos vocat οὐρανίους καὶ * πλησιοθέους ἀγγέλους. Photius in Pauli Epist. ad 1 Corinth. vi. 3. p. 411. Ἀγγέλους τοὺς δαίμονάς φησι, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἔλεγε, Τῷ Διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. Πῶς δὲ αὐτοὺς κρινοῦμεν; ὅταν ἀσώματοι ἔλαττον ἡμῶν τῶν * σαρκοφορούντων ἔχοντες εὑρεθῶσι, πλέον κατακρίνονται. Plura loca collegit Suicer. quem vide. "Quicunque interpres voluntatis divinæ, Minister verbi divini, Doctor et præfectus Ecclesiæ, sive simpliciter ponatur, sive additis vocibus Θεοῦ et Ἐκκλησίας. Gal. iv. 14. Ἀλλ' ὡς ἄγγελον Θεοῦ, Imo velut doctorem divinum. 1 Timoth. iii. 16. Ὤφθη ἀγγέλοις,

Conspiciendum se præbuit Apostolis post resurrectionem. Apocal. i. 20. Ἄγγελοι τῶν ἑπτὰ Ἐκκλησιῶν εἰσι, Sunt Episcopi, primi doctores septem Ecclesiarum. Ib. ii. 1. 8. 12. 18. iii. 1. Causa hujus usus loquendi est in eo. In V. T. sacerdotes, Levitæ, et præcipue summi sacerdotes Angeli vocabantur, quia Dei mandata ad homines et preces populi ad Deum deferrent, cf. Malach. ii. 7. et ibi Grot. Eorum in locum cum tempore N. T. Apostoli, Episcopi, et Presbyteri successerint, Jes. lxvi. 21., etiam hi κατ' ἐξοχὴν οἱ ἄγγελοι vocabantur. Aliis, v. c. Eichhornio in Comm. in Apoc. V. i. p. 56. nomen ductum esse videtur e Synagoga Judaica, cujus antistes, seu is, cui prælegendi, orandi, et docendi munus demandatum erat, vocabatur Legatus, ἄγγελος Ecclesiæ. Vide Vitringam de Synagoga Vet. L. iii. P. ii. c. 3. Braun. Select. SS. T. ii. p. 191. et Schœttgenii Hor. Hebr. P. i. p. 1089." Schleusner. in Lex. Cf. C. A. Heumanni Disq. Exeg. περὶ τῶν ἀγγέλων, 1 Cor. xi. 10. commemoratorum, Isenac. 1709. et in Pœcil. T. iii. L. i. p. 123. " De illo Senecæ loco Ep. xx. ubi (si vera lectio est) se Epicuri ἄγγελον vocat, possum ego et aliquid dicere. Allusum videlicet puto ad Tragœdias et Comœdias veterum, in quibus fere plerumque ἄγγελος inter personas est; qua metaphora usus est Seneca, quasi diceret, At ego, qui non minus Epicuri sensa possum exponere, quam ἄγγελος aliquis in Tragœdia pro iis respondet, qui longe absunt etc. Sed an eo possit referri is locus Maximi Tyrii, quem indicas, id vero est quod nequeo decernere, qui librum amissum doleam. Dicam obiter aliquid de v. ἄγγελος, quanquam nil ad Senecam, quod ab H. Steph. in Thes. L. Gr. notatum non est, et vulgo pro minus vero haberetur, hanc vocem sc. ap. scriptores ethnicos in ea etiam significatione occurrere, qua ap. Christianos usurpatur. Primum enim afferre possim Plat. de Legg. iv. p. DC. 1 ed. Læmar. A[illegible] Plato: Levium, volatiliumque verborum gravissima imminet pœna; nam omnibus præposita est Nemesis, Ἄγγελος Justitiæ s. Δίκης. Græca sunt [illegible] Διότι κούφων καὶ πτηνῶν (ex Homero) λόγων βαρ[illegible]ημία. Πᾶσι γὰρ ἐπίσκοπος τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα [illegible] Δίκης Νέμεσις ἄγγελος. Dein, si quis forte erit, qui dicat imitationem Homeri esse, ubi Irin Junonis ἄγγελον vocat, tum ego locum Aristidis proferam, in quo nil est de quo dubitetur. Legitur is in Orat. εἰς Ἀθηνᾶν: Πίνδαρος δ' αὖ φησι δεξιὰν κατὰ χεῖρα τοῦ πατρὸς αὐτὴν καθεζομένην, τὰς ἐντολὰς τοῖς θεοῖς ἀποδέχεσθαι· ἀγγέλου μὲν γάρ ἐστι μείζων ἥδε, καὶ τῶν ἀγγέλων ἄλλοις ἄλλα ἐπιτάττει, πρῶτη παρὰ τοῦ πατρὸς παραλαμβάνουσα, ' Pindarus ait Minervam sedere ad dextram patris, mandata diis perferenda accipientem; est enim ipsa Angelis major, quippe quæ iis imperet, quæ a patre prius acceperit.' " Tanaq. Fabri Epist. i. 64. p. 214. ed. sec.]

Ἀγγελικὸς, ή, όν, Angelicus, Ad angelum pertinens. Greg. Naz. εἰς τὰ Γενέθλια (Orat. xxxviii. p. 617.) Ἀγγελικὰς καὶ οὐρανίους δυνάμεις, λαμπρότητας δευτέρας, λειτουργοὺς τῆς πρώτης λαμπρότητος. [Cf Suiceri Thes. p. 33. " Ἀγγελικὸς βίος, Vita Monastica. Quippe, ut est in Vita S. Nili junioris p. 127. Μοναχός ἐστιν ἄγγελος, τὸ δὲ ἔργον αὐτοῦ ἐστιν ἔλεος, εἰρήνη, θυσία αἰνέσεως· ὥσπερ γὰρ οἱ ἄγγελοι τῷ μὲν Θεῷ ἀδιαλείπτως θυσίαν αἰνέσεως προσφέρουσιν, ἐν ἀλλήλοις δὲ εἰρήνην ἀγαπητικῶς κέκτηνται, ἐλεοῦσι δὲ καὶ ἀντιλαμβάνονται τῶν ἀνθρώπων, ὡς μικροτέρων ἀδελφῶν, οὕτω δεῖ καὶ τὸν ἀληθῆ μοναχὸν ἔλεος μὲν ἐπιδείκνυσθαι πρὸς τοὺς ἐλαχιστοτέρους καὶ ξένους τῶν ἀδελφῶν, ἀγαπᾷν δὲ ἐν εἰρήνῃ τοὺς ἰσοτίμους, τοῖς δὲ προκόπτουσιν μὴ φθονεῖν κ. τ. λ. Infra, Ἀφ' οὗ γάρ τις μονάσῃ, οὐκέτι διαμένει εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐκ τῶν δύο ἓν, ἢ ἄγγελος, ἢ δαίμων φανήσεται. Theodorus Studita in Epist. ad Gregorium filium, Καὶ οὔπω λέγω ὅτι οἱ πάντες οἱ ἔξοχοι τῶν θεοφόρων πατέρων καὶ μοναχοὶ γεγόνασι, καὶ τὸν μοναχικὸν βίον εἰς ἀγγελικὸν ἐκθειάζουσι. Hinc Monachorum ἀγγελικὴ πολιτεία appellatur ap. Isidor. Pelus. i. 92. (Εἰ δὲ τρίβωνα καὶ ὑπήνην καὶ βάκτρον ἀρκεῖν ἡμῖν πρὸς * ἐξάννσιν τῆς ἀγγελικῆς πολιτείας οἰόμεθα.)" Ducang. Glossar. Pluræ ap. ipsum vide l. c. et in Append. i. Idem in Append. ii. ex Andrea Cretensi in S. Patapium hunc affert locum, Ὁ τῆς ἐρήμου πολίτης, καὶ τῆς οἰκουμένης * ἐπισκεπτήτης, ὁ ἐπίγειος ἄγγελος, καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος, ὁ γῆν ὡς οὐρανὸν οἰκήσας, καὶ οὐρανὸν ὡς γῆν μυστικῶς περιπολήσας τῷ πνεύματι κ. τ. λ. Ἀγγελικὴ ἐσθὴς, Vestis Monachica. Symeon Thessalon. de Pœnitentia, Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ μετανοίᾳ καὶ τὸ ἱερώτατον περιλαμβάνεται σχῆμα τῶν μοναχῶν, ὃ δὴ καὶ ἀγγελικόν ἐστι καὶ καλεῖται, ὡς τὴν ἐκείνων μιμούμενον καὶ ἐπαγγελόμενον ἁγνείαν, ἀκτησίαν, ὕμνους, προσευχὰς, ὑπακοήν τε καὶ καθαρότητα. Ἀγγελικὸν ἔνδυμα, ap. Gregor. in Vita S. Basilii jun. n. 30. Τὸ τῶν μοναχῶν ἀγγελοπρεπὲς ἔνδυμα, in Vita Bacchi junioris Mart. σχῆμα τὸ ἀγγελικὸν, aliisque in locis, quæ citavit Ducang. " * Ἀγγελικοὶ, sic veteres quidam appellati sunt Hæretici, quorum meminit Epiphan. Hær. lx. p. 219(=505.) solum autem refert nomen, dogma nullum indicat. Putat autem Angelicos appellatos esse, vel quod ab Angelis mundum creatum esse docuerint, vel quod Angelicam simulaverint vitam, vel a loco, Angelina, ultra Mesopotamiam sito. Ejus verba sunt:—Ἀγγελικῶν αἵρεσιν ἀκηκόαμεν, καὶ τὸ ὄνομα μόνον ἐνηχήθημεν, οὐ πάνυ δὲ σαφῶς ἴσμεν τίς ἡ τοιαύτη αἵρεσις, διὰ τὸ τάχα ποτὲ καιρῷ αὐτὴν ἐνστᾶσαν, ὕστερον λῆξαι, καὶ καταλυθῆναι εἰς τέλος. Τὸ δὲ ὄνομα διὰ ποίαν αἰτίαν ἔσχεν, οὐκ ἴσμεν. Ἤτοι γὰρ παρὰ τὸ τινὰς ὑπὸ ἀγγέλων τὸν κόσμον γεγενῆσθαι φάσκειν· καὶ εἰ αὐτὴ τοῦτο [illegible] τῷ ὀνόματι τούτῳ κέκληται, οὐκ ἔχω λέγειν· ἤτοι διὰ τὸ ἐν τάξει ἀγγέλων ἑαυτοὺς σεμνύνειν, καὶ βίῳ ἐξ[illegible] ἀγγελικῷ, οὐδὲ τοῦτο διαβεβαιοῦμαι· ἢ καὶ ἀπὸ τόπου τινὸς εἰληφότες τοὔνομα, ἐπειδὰν χῶρός τις ἐστιν * Ἰνγιλίνη ἐπέκεινα τῆς Μεσοποταμίας χώρας κείμενος." Fatemur, nos ignorare, quis Ἰνγιλίνη sit locus. An potius legendum * Ἀγγελίνη? sed nec illud conveniens, quia Geographi de eo silent. Quid * Ἀγγελὴ sit, ex Hesych. (Ἀγγελή· δῆμος τῆς Ἀττικῆς Πανδιονίδος φυλῆς), Steph. Byz. et Meursio de Pop. Atticæ notum. At illa etiam appellatio non est hujus loci." Suicer. p. 29. apud quem plura de his Hæreticis legi possunt. De conjectura Ἀγγελίνη vir doctus non debebat dubitare, quamvis Geographi nullam loci sic dicti mentionem fecerint; sensus enim Ἀγγελίνη postulat, seu potius Ἀγγελικὴ: nam Ἀγγελικοὶ nomen suum ex Ἀγγελ[illegible]η trahere non potuerunt. Gentile ab Ἀγγελίνη esset Ἀγγελῖνος, ut ab * Ἐλεφαντίνη formatur * Ἐλεφαντῖνος, teste Steph. Byz. Vide nos supra in Lex. Voce peregr. p. CCCXXVII. b. Cf. v. Ἀγγελῖται.]

[* " Ἀγγελικοὶ, Hæretici, qui dicunt alium quidem esse Patrem, alium Filium, aliumque Spiritum Sanctum etc. sic appellati e loco ita dicto Alexandriæ, ut ait Timotheus Presb. Vide Niceph. Callist. xviii. 49." Ducang.]

Ἀγγελικὴ, ῆς, ἡ, Saltatio quædam, quæ inter pocula exercebatur. Hesych. Ἀγγελίη· ὄρχησίς τις παροίνιος. [" Angelica πάροινος Hesychio est ἀγγελίη παροίνιος." Casaub. ad Athen. xiv, p. 629. e. ubi hæc leguntur verba: Παρὰ δὲ Συρακουσίοις καὶ * χιτωνέας Ἀρτέμιδος ὄρχησίς τίς ἐστιν ἴδιος καὶ αὔλησις· ἦν δέ τις καὶ Ἰωνικὴ ὄρχησις παροίνιος· καὶ τὴν ἀγγελικὴν δὲ πάροινον ἠκρίβουν ὄρχησιν. " Desunt præscripta verba in Epit. In edita vero scriptura nil mutat Cod. A. Pro πάροινον tamen malebam παροίνιον, ut ap. Hesych. utque ap. Nostrum proxime ante legebatur, ὄρχησις παροίνιος. Cur autem ap. Polluc. iv. 103. (Τὸ δὲ Ἰωνικὸν Ἀρτέμιδι ὠρχοῦντο Σικελιῶται μάλιστα· τὸ δὲ ἀγγελικὸν ἐμιμεῖτο σχήματα ἀγγέλων, ubi Cod. P. ap. Seber. * ἀγγελτικὸν), pro olim edito τὸ παραγγελικὸν (ἀγγελικὸν), præter librorum, quod sciam, auctoritatem, τὸ παραγγελτικὸν (ἀγγελτικὸν) correxerint Editores, haud satis causæ fuisse videtur. (Ἀγγελτικὸν Salmasio et Kuhnio placuisse miramur.) Causam nominis declaravit Pollux, ubi lepide interpres, Angelicum, Angelorum referebat formas, cum nuntiorum debuisset. (Meurs. in Orchestra, Opp. T. v. p. 195. c.:—' Nuntiatorium vero imitabatur figuras nuntiorum, et observa illic nominis originem, quod, qui saltaret, nuntii habitum exhiberet.') Quod

vero ἱ[illegible]ὴν ait auctor, non liquet quinam sint qui *ἡ[illegible]ν*, utrum Syracusani, an Iones, an omnino veteres." Schweigh. ad Athen. l. c. quem fugit, quod Meurs. l. c. Hesychio Ἀγγελικὴ pro edito Ἀγγέλη restituerit. "Laudem saltationem," inquit idem Meurs., "designat Leontius Scholasticus in Epigr. quod, scriptum in effigiem Xenophontis Smyrnæi, legitur Anthol. L. iv. tit. 25. Αἴπεν ἐ[illegible] Ἰ[illegible] [illegible] ἐδι[illegible], ἡνίκα ληναῖς Λῃναῖς conjecit Jacobs. Ὁ [illegible] νεαοῆς ἦρχε χορομανίης, Καὶ Κά[illegible] [illegible] χορεύματα, καὶ [illegible] ὕλης Ἄγγελον * εἶναι [illegible] ἱχνελάτην θιάσων, Καὶ τὴν εὐάζουσαν ἐν αἵματι παιδὸς Ἀγαύην Λυσσάδα· φεῦ θείης ἀνδρὸς * ὑποκρίσιος." Jacobs. quem præteriit hic Meursii locus, Epigramma illud inter ἀδέσπ. ccciiii. edidit, nihil de ejus auctore monens.]

[Ἀγγελικὴ, ῆς, ἡ, Angelica herba. Sic legitur in Lex. Hederic. 1767. nullo auctore citato.]

[* Ἀγγελικὸν μέτρον. "Angelicum metrum scribit Diomed. ii. p. 512. Putsch. inventum esse a Stesichoro tanquam celeritate nuntiis aptum. Unam [illegible] syllabam detraxit hexametro, et fecit [illegible] Optima Calliope miranda poematibus. Sunt hujus metri aliæ species, quas referunt Mar. Victor. [illegible] Art Grammat. p. 2531. Putsch. et Plotius de Metris p. 2633." Forcellin. in Lex. "Stesichori versus hujus [illegible] extat Aristoph. Pac. 797. Τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων, cui similes videntur Antiph. ap. Athen. xi. [illegible] c. Τῆς τρυφερᾶς [illegible] [illegible]ωπότου σταγόνος Πλῆρες, ἀφρίζον, [illegible] δ' [illegible]. Idem ibid. xiv. 642. a. Εἶτ' [illegible] ἢ τράπεζαν δευτέραν, Καὶ παρέθηκε γέμουσαν [illegible]μασι παντοδαποῖς. Cf. Hermann. de Metris Pindari ap. Heyn. T. iii. p. 222." Gaisford. ad Hephæst. p. 354.]

[Ἀγγελικὴ ῥῆσις. "Videntur veteres has tragœdiarum partes (nuntiorum narrationes), ut peculiare quid habentes, a ceteris partibus distinxisse, si quidem e nomine conjecturam facere licet. Vocabantur enim ῥήσεις ἀγγελικαί: vide (Phrynich. Arab. ap.) Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 26. (Ἀγγελικὴ ῥῆσις· αἱ τῶν ἀγγέλων ἐν ταῖς τραγῳδίαις ῥήσεις.)" Hermann. Elem. Doctr. Metr. i. 10. p. 52. Cf. eund. ibid. ii. 14. p. 121.]

[* Αὐτοαγγελικὸς, ή, όν. Maximi Schol. in Dionys. Areop. p. 233. Τὴν δὲ ζωὴν οὐσιώδη τῆς ψυχῆς ἐλάττονά φησι τῶν ἀγγελικῶν οὐσιῶν, παρ' ὅσον αὐτὴν καὶ ἀγγελοειδῆ ζωὴν, οὐ μὴν ἀγγελικὴν ὀνομάζει, οὐχ ὡς αὐτοαγγελικὴν, ἀλλὰ παρεμφερῆ.]

[* Ἀγγελικῶς, More angelico, Procl. in Plat. Tim. p. 298. e Gul. Adams Mss. Zonar. p. 1786.]

Ἄγγελος, pro ἄγγελμα, s. ἀγγελία, Nuntium, ut Lat. Nuntius interdum idem est quod. Nuntium. [Serv. ad Æn. vi. 456. 'Qui nuntiat, genere tantum dicitur masculino; quod autem nuntiatur, licet neutro dicatur ap. Catull., tamen invenitur etiam masculino.' Id. ad Æn. ii. 896. 'Nuntius est, qui nuntiat; nuntium, quod nuntiatur.' Varro de L. L. v. 9. Ubi noctu in templum censura auspicatur, atque de cœlo nuntium erit, al. leg. nuntiatum. Catull. Carm. lxii. 75. Geminas deorum ad aures nova nuntia referens. Plaut. Merc. v. 2. 66. Sedul. ii. 474. Adde Lucret. Liv. Tibull. Apulei. quorum loca afferunt critici magni nominis, neutrum genus constanter defendentes. Contra alii non minoris subsellii negant nisi masculine usurpari; locaque allata vel e Mss. vel e conjectura mutant, aut aliter interpretantur." Forcellin. Lex. Sed, cum adjective adhibeatur (ap. Tibull. iii. 4. 5. Divi vera monent venturæ nuntia sortis: Vera monent Thuscis exta probata viris, Lucret. vi. 75. simulacra feruntur In mentes hominum divinæ nuntia formæ, iv. 705. et 1027. Ovid. Heroid. xvi. 10. Habes animi nuntia verba mei): satis patet Nuntium pariter ac Nuntius recte dici, et in utroque utpote adjectivo subaudiendum esse substantivum aliquod.] Thucyd. vii. (8.) p. 236. Τὴν αὐτοῦ γνώμην μηδὲν ἐν τῷ ἀγγέλῳ ἀφανισθεῖσαν i. e. τῇ ἀγγελίᾳ, Schol.

Ἄγγελος, a Syracusanis dicta Diana, teste Hesych. [Vide nos supra p. 243. a. ubi locum e Theocr. Schol.

A de Hecate * Ἄγγελος dicta protulimus.]

[Il. M. 73. Οὐκέτ' ἔπειτ' οἴω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι Ἄψοῤῥον ποτὶ ἄστυ. ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν, ubi Eustath. p. 893. 11. Τὸ δὲ * Οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι ἄψοῤῥον, inquit, παροιμιῶδές ἐστιν, ὅτε πανωλεθρίας που γενομένης, οὐδ' ὁ μηνύσων τὰ σκυθρωπὰ ὑπολέλειπται· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, καὶ σκυθρωπῶν, καὶ σκυθρωπότητος ἄγγελον τὸν τοιοῦτον φασίν· οἱ δ' αὐτοὶ ἐφ' ὁμοίοις δεινοῖς παροιμιάζονται καὶ τὸ, Μηδὲ πυρφόρον ὑπολείπεσθαι. Cf. in Schæfer. Mss. supra cit. phrasin, Μηδὲ ἄγγελος ἐσώθη, Diodoro Sic. plus semel usurpatam.]

Composita ex Ἄγγελος, Nuntius:

Ἀνάγγελος, ου, ὁ, ἡ, Nuntio carens, Nuntium non habens. Ex ἄγγελος, et quidem s. nuntius, s. nuntium exponatur et α privativo, inserto ν, euphoniæ gratia. Ἀνάγγελος μάχη, Pugna nuntio carens, i. e. ex qua ne unus quidem evasit, nuntius cladis futurus. Suidas, [qui cum Zonara exp. μηδὲ ἄγγελον καταλειφθῆναι,] hæc ex poeta quopiam [Cneio
B Lentulo Gætulico Epigr. ii. notante Schæf. in Mss.] affert, Ἔνθα μάχην ἔτλημεν ἀνάγγελον, ἄλλος ἐπ' ἄλλον Πίπτοντες. Existimo autem ἀνάγγελον pugnam appellatam fuisse alludendo ad illa Homerica, (Il. M. 73.) Οὐκέτ' ἔπειτ' οἴω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι Ἄψοῤῥον ποτὶ ἄστυ.

Εὐάγγελος, ου, ὁ, ἡ, Lætus vel faustus nuntius, Qui fausta nuntiat. Euripidi in Phœn. Gratus nuntius, inquit Camer. [v. 1232. Αἶ αἶ· τί μ' οὐκ εἴασας ἐξ εὐαγγέλου Φήμης ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μηνῦσαι κακά; Med. 970. Ἴθ' ὡς τάχιστα, μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν, Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς, et v. 1005. μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου; Æschyl. Agam. 20. Νῦν δ' εὐτυχὴς γένοιτ' ἀπαλλαγὴ πόνων, Εὐαγγέλου φανέντος ὀρφναίου πυρός: 269. Σὺ δ' εἴτε κεδνὸν, εἴτε μὴ, πεπυσμένη, Εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς, Κλύοιμ' ἂν εὔφρων· οὐδὲ σιγώσῃ φθόνος. ΚΛ. Εὐάγγελος μὲν, ὥσπερ ἡ παροιμία, Ἕως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα: 483. Πυρὸς δ' ὑπ' εὐαγγέλου τὴν πόλιν διήκει θοὰ βάξις: et 655.
C Σωτηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον Ἥκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν, Πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω;] Ita vocatum Mercurium scribit Hesych. Εὐάγγελος· ὁ Ἑρμῆς. Suid. * Εὐάγγελος· Κωμικός. Τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἀνακαλυπτόμενος, ὡς Ἀθηναῖος ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς, L. xiv. p. 644. sed ubi fabula hæc, notante Kustero, appellatur Ἀνακαλυπτομένη. Cyrilli Alexandr. Glossar. ap. Tittmann. in Prolegom. ad Zonar. p. civ. Εὐάγγελον· ἐλαφρὸν, εὐμαρῆ. Lege εὐάγκαλον, ut in Suida legitur. Vide nos infra ad Εὐάγκαλος. Ab εὐάγγελος autem descendit VERB.

* Εὐαγγελέω. Phrynichi Ecl. Nom. et Verb. Attic. p. 114. Οὕτω λέγουσιν, εὐαγγελίζομαι, ἢ εὐαγγελῶ· οὐ ὁ Πλάτων τὸ δεύτερον πρόσωπον λέγει εὐαγγελεῖς. "Nescio an sit illud, quod nunc disparatis vocibus legitur (ap. Plat.) de Rep. iv. 353. Bip. p. 432. Steph. (Εὖ δ' ἀγγέλλεις, ἦ δ' ὅς.) Photius: Εὐαγγελεῖν, ὑφ' ἓν λέγουσι καὶ * κακαγγέλλειν. Jam dudum rescripsimus εὐαγγελεῖν—* κακαγγελεῖν, quod utrumque omisit Schneider." C. A. Lobeck. in
D Comm. i. in Phrynich. p. 4. nondum edita. Vide Schæf. Append. ad Aristoph. Plut. p. 512. "Nemo," inquit Scaliger, "Hellenismi paulo peritior concedet εὐαγγέλλειν Græcum esse; nam τὸ εὖ καὶ τὰ στερητικὰ μόρια non componuntur cum verbis, sed cum nominibus. Barbara sunt Euripidis δυσθνήσκω, item * δυσπροσίεσθαι Achillis Tatii."] "Δυσθνήσκω, Ægre vel infeliciter morior, Mala vel ingloria morte decedo, unde δυσθανὼν ap. Eurip." [Electr. 842. πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω Ἤσπαιρεν, ἠλάλαζε δυσθνῄσκον φόνῳ, et auctor Rhesi v. 790. Θερμὸς δὲ κρουνὸς δεσπότου παρὰ σφαγαῖς Βάλλει με δυσθνῄσκοντος αἵματος φόνῳ. Δυσπροσίεσθαι autem Schneiderus prætermisit. Locum in Achille Tatio frustra quæsivimus. "Hac de re quum diutina observatione plura collegerim, alia ex aliis nexa, quo magis tirones demerear, ab ipsis doctrinæ velut incunabulis ordiar, prooemiique loco Sylburgii verba ponam, in Nott. ad Clenard. et Antesign. p. 548. hæc scribentis:—'Χαλκοκεκαυμένος legitur etiam in vulgaribus Lexicis, et quidem e

Galeno citatum, quam compositionem tueri videtur ἰλυσπᾶσθαι, παμφαίνειν, χερνίπτειν, et similia, præsertim quum ap. Lysiam quoque legatur (c. Andoc. p. 255.) Ἐχερνίψατο ἐκ τῆς ἱερᾶς χέρνιβος. Quia tamen raro sunt istiusmodi compositiones, e nominibus et verbis integris, vereor ne occasionem huic compositioni dederit compendium scripturæ non intellectum, nimirum ο dextro humero consonantis impositum pro os. Atque hoc quidem vocabulum jam Steph. proscripsit. (Verba sunt hæc, "Χαλκοκεκαυμένος, Æs "combustum, V. L. e Galeno, perperam pro χαλκὸς "κεκαυμένος.") Illorum autem e numero si sustuleris ἰλυσπᾶσθαι et παμφαίνειν,[1] quæ composita non sunt, unum restat χερνίπτεσθαι, ex antiquitate retentum, ipsoque usu consecratum.[2] Sed sunt præterea alia quædam verba, ad idem exemplum facta, ex parte jam priscis Grammaticis animadversa.' 'Græca verba quando componuntur cum præpositione, eundem accentum sine dubio servant, καταγράφω, περιφέρω, ἀναγλύφω, ὑπομένω, διατρέχω, καταλαλῶ, προορῶ. Cum vero eis alia pars orationis adjungitur, modo mutant priorem, modo tuentur accentum. Servant in his, τίω, * ἀτίω· ὄσσω, κακόσσω· unde κακοσσόμενος· νίπτω, χερνίπτω, unde est, Χερνίψαντο δ' ἔπειτα· κιθαρίζω, * χοροκιθαρίζω.' Macrob. de Differ. Gr. Lat. Verb. p. 706. Zeun. unde[3] χοροκιθαρίζω addatur Lexicis. Quanquam dicere haud vereor Grammaticos veteres, patrii sermonis incautissimos æstimatores, multa hujusmodi contra usum contraque rationem excudisse, quo e numero sunt βάσκιθι, πανέστησαν, atque illud ipsum, quod Macrob. affert, κακοσσόμενος.[4] 'Ατίω etiam Ælius Dionysius Περὶ 'Ακλίτων 'Ρημάτων in Hort. Adon. commemorat, inter ἄκλιτα referens, quod ipsum indicio est, in ἀδεσπότῳ[5] versu, Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρὸν, quem etiam Etym. exhibet leviter immutatum, (Πᾶς δ' ὄλβιον ἄνδρα τίει

A κ. τ. λ.) s. Τιμή, non posse ἀτιτεῖ reponi. Sed hoc præterquam in illo proverbio, nunquam lectum, sed ad graviorem negationis oppositionem inventum esse, tanto certius mihi persuadeo, quo plura ejus generis collecta habeo exempla. Atque in hoc quidem satis insignita est nota veritatis; sed quid illud est, quod plus semel legimus ap. Grammaticos, ἀφροντίζει?[6] Suidas: 'Αλογῆσαι· ἀφροντίσαι, παραλογίσασθαι, καὶ 'Αλογῆσαι, ἀμελῆσαι, οὐ φροντίσαι. Hesych. 'Αποκηδήσαντες· ἀφροντίσαντες. Etym. p. 130. 30. 'Ακηδήσαντα καὶ ἀφροντικότα, ubi notandus est augmenti error recentioribus familiarissimus. In Hesychio ἀφροντιστήσαντες recte reposuit Bruno, idemque ceteris redhibendum est locis, quos librariorum negligentia corrupit, syllabas contrahentium; velut in Polyb. ix. 16. p. 125. pro * ἀφροντιστητέον, quod nunc, auctore Scaligero, legitur, codices ad unum omnes * ἀφροντιστέον exhibent, atque in eodem Hesychio s. ἀκήδεσεν Sorberii codex ἠφρόντισεν retinet. 'Αφροντιστεῖν Plato Legg. xi. 131. T. ix. v.
B Piers. ad Mœr. p. 85. Quam facile autem vitium semel susceptum radices agat et propagetur, ostendit barbarum illud * ἀκαθιστάναι, quod ter quaterque in Excerptt. Apotelesm. Hephæstionis legitur, p. 7. 'Ακαταστήσει κατὰ τὴν γυναῖκα: p. 8. Μετὰ τὸ ἀκαταστῆσαι τεύξεται τῶν καλῶν: p. 9. 'Ακαταστήσει ἐν τοῖς κατὰ γυναῖκα: p. 17. 'Ακαταστήσει πρὸς γυναῖκα καὶ * βραδυγαμήσει. unde βραδυγαμεῖν Lexicis inserendum, ἀκαταστήσει autem in * ἀκαταστατήσει mutandum est, ab Hesychio s. Βρασσων, Etym. s. Σκοτόμαινα, aliisque sequioris ævi scriptoribus [illegible]. Adjectivum * ἀκάθιστος, quod et ipsum a Lexicographis neglectum recentiores usurpant pro Vagus, Instabilis, utrum verbum e se generaverit ἀκαθιστῶ, dicere non habeo. Neque tamen dissimulandum est, ejusmodi vitia nonnunquam Græcos ipsos in fraudem pellexisse, maxime Lexicorum conditores;

[1] "Λαμπρὸν παμφαίνοντα ὥσπερ ἀστέρα ἐν οὐρανῷ, Themist. Or. ix. p. 128. c. ex Homero expressum est. Sed ut in illo ad deteriora ruentis seculi cursu poesis serpere, ita prosa eloquentia intumescere altius et inflari cœpit. Anna Comn. xii. 355. b. Κομήτην ἐπὶ τεσσαράκοντα νυχθημέροις παμφαίνοντα. Nicet. Ann. iii. 3. 53. d. Δίκην * ἀκτινώδους λίθου ἐπάμφαινε. 'Ακτινώδης adde Lexicis. [Sed extat et ap. Nostrum atque in Schneideri Lex. ἀκτινοειδὴς, unde formatum est ἀκτινώδης.] Idem xv. 8. 307. 'Ενώτια παμφανόωντα, atque hanc vocaliorem formam recentiorum poesis maxime frequentavit, Arat. Phænom. 434. Quint. Cal. v. 117. Christodor. 'Εκφρασ. v. 100. p. 164. T. iii. Epigr. ἀδεσπ. clxxxix. 156." Lobeck.

[2] "Aristoph. Pac. 961. Dionys. Hal. vii. 72. 1495. T. iii. Reisk. Quæ de χέρνιψ et χερνίπτεσθαι ap. Suid. et Harpocr. leguntur, hausta sunt e Scholiis in Demosth. quorum particulam, hic ibi mutilatam, servavit Cod. Bavaricus p. 81. V. ii. Reisk. eoque exemplo intelligi volo, quantos usus hi commentarii ad Lexica Græca complenda afferant, quorum glossas rhetoricas plerasque ex hoc fonte manasse, facile, si ad hujus libri institutum pertineret, probarem." Lobeck.

[3] In eodem tractatu reperiri possunt hæ voces. P. 595. ed. L. Bat. 1628. :—" Est autem meditativa, quæ significant meditationem rei, cujus imminet et speratur effectus, ut Parturio, quod est, parere meditor; Esurio, esse meditor: et sunt semper tertiæ conjugationis productæ. Hujus similis in Græcis quoque verbis invenitur species, Θανατιῶ, Δαιμονιῶ, * Κινητιῶ, Οὐρητιῶ, * 'Ερωτιῶ. His enim verbis tentamentum quoddam rei et meditatio, non ipse effectus exprimitur. His similia videntur, * 'Ριγείω, 'Οκνείω, Γαμησείω, Πολεμησείω, Βρωσείω." P. 578. :—" Δωριεῖς in illis verbis, quæ in ον mittunt parataticon, et propter * βραχυκαταληξίαν tertiam a fine patiuntur accentum, tertiam numeri pluralis discretionis gratia βαρυτονοῦσιν· 'Ετρεχον ἐγὼ, * προπαροξυτόνως, 'Ετρεχον ἐκεῖνοι, βαρυτόνως." P. 579. :—" Et in his semper * ἰσοσυλλαβεῖ primæ secunda persona." P. 579. :—" Ideo autem prætermisimus disputare de duali numero, et de tempore aoristo, et de multiplici ratione temporum, quia his omnibus carent Latini, i. e. περὶ δευτέρων, καὶ μέσων, ἢ παρακειμένων, ἢ * ὑπερσυντελικῶν, ἢ μελλόντων." P. 591. :—" Παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, πεποιηκέναι." Et p. 600. :—" In παρακειμένῳ, seu ὑπερσυντελικῷ." E quibus ῥιγείω et βραχυκαταληξία in Schneideri Lex. frustra quæruntur. "Ce traité de grammaire ne nous est point parvenu tel que Macrobe l'avoit composé; car ce qui nous reste n'est qu'un abrégé fait par un certain Jean, qu'on suppose, d'après Pithou, être Jean Scot, dit Erigène, qui vivoit en 850, sous le règne de Charles-le-Chauve, et qui a traduit du Grec en Latin les ouvrages de Denys l'Aréopagite. Cependant il avoit existé auparavant, selon Trithème, un autre Jean Scot, qui vécut sous le règne de Charlemagne, environ l'an 800; et il exista depuis un Jean Duns Scot, qui vivoit en 1308, sous l'Empereur Albert." Annales Encyclopédiques rédigées par A. L. Millin, Année 1817. T. v. p. 53.

[4] " Κακοσσόμενος Hesychio est δεινῶς ἐμβλεψάμενος, Qui torvum intuetur et animo male affecto." H. St. Thes. Ind. " Refutat Porphyr. Quæst. Hom. xvi. et interpretatur, ὡς ἐπὶ κακῷ χρώμενον, τῇ θείᾳ φωνῇ λοιδορῶν." Heins. " Cum Porphyr. l. c. (p. 105. ed. Barn.) facit Anonymus Schol. Gr. in Hom. Il. A. §. 100. e Ms. Ven. nuper editus ab Ant. Giovanni, quem cf. in Not. Desumta enim Glossa nostra ex Il. A. 105. ubi alii divisim κάκ' ὀσσόμενος, quod præstat, si ad Hesychii expositionem adtendamus, quamvis Jens. Luc. Hes. p. 126. scripserit: 'Ergo firmatur hæc istius loci lectio.' Schol. ibi, Δεινὸν καὶ ὀργίλον ὑποβλεπόμενος. Apollon. Lex. Homer. Κάκ' ὀσσόμενος· κακῶς ὑποβλεψάμενος. Vide Hesych. v. 'Οσσόμενος." Albert. " Il. A. 105. Κακοσσόμενος· κακολογήσων. Forte Grammaticus posuerat κακολογήσας, quanquam potuit et illud ponere, respiciens ad sequentia. In Scholiis editis legitur, Κάκ' ὀσσόμενος· δεινὸν καὶ ὀργίλον ὑποβλεπόμενος· hæc et omnia similia, quæ in Scholiis istis leguntur, in Codice, unde fuere derivata, versibus legebantur interjecta. Egregie se facturum credidit Barnes. si Scholio antefigeret dictionem Κακοσσόμενος. Sed duplex fuit in Homero lectio: ad illam vulgo receptam, Κάκ' ὀσσόμενος, spectant interpretationes editi Scholiastæ, Hesychii, Apollonii Lex. Hom. et Etymologi. Ad compositum, Κακοσσόμενος, quod et in suis exemplaribus Eustath. et in Ms. Codice invenerat Barnes., pertinet κακολογήσας, et hanc lectionem probat, altera non unam ob rationem rejecta, Porphyr. Quæst. Hom. xvii. p. ev. (Οὐ, κακῶς ὑποβλεψάμενος——, ἀλλὰ—ἐστὶν ὄσσα ἡ θεία φήμη·—μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει, 'Οτρύνουσ' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος, Il. B. 93. 'Απὸ τῆς ὄσσης πεποίηται τὸ Κακοσσόμενος, ἤτοι ὡς * κακόμαντιν αὐτὸν ὀνειδίζων.—— Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω, Il. Ω. 172., τουτέστιν, οὐ κακὸν κληδονιζομένη.)" Valck. Diss. de Schol. in Hom. ined. p. 108. Quæ autem ap. Porphyr. leguntur, sine Porphyrii nomine occurrunt ap. Villoisoni Schol. Ven. notante G. H. Noehden Comm. de Porphyrii Schol. in Hom. p. 28. atque ex hoc ipso fonte manarunt Scholia ab Ant. Giovanni edita, quod Villoisonum ad Apollonii Lex. Homer. fugisse miramur. " Heyn. Hom. iv. 47. et Wassenb. ad Homer. p. 161. sq." Schæf. in Mss.

[5] Imo versus est Theognidis, teste Stob. xcvii. p. 393. Grot. xcv. 519. Gesn. In Theognidis Edd. quas curaverunt Gaisf. et Bekk. legitur v. 621. Utrumque præteriit Etymologi locus, in quo corrupte reperitur, Πᾶς δ' ὄλβιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν. " Metrum postulat, Πᾶς δέ τις ὄλβιον ἄνδρα τίει. In vulg. ed. Theognidis v. 621. est, Πᾶς τοι πλούσιον ἄνδρα τίει." Sylburg. De lectione τοι mihi monent Gaisf. Bekk. et Schæf., qui τὶς dederunt. Forte Sylburg. τὶς scripsit, quod ex typothetæ errore in τοι abiit. Quod autem ad v. 'Ατίω attinet, idem Schæf. in Mss. consuli jubet Brunckii Apollon. R. 177. notas ad Herod. 610. et Cattier p. 22.

[6] " 'Αφροντίζω, Negligo, Non curo, ut quidem tradunt VV. LL." H. St. Thes. Ind.

quorsum refero illud Hesych. Δυσαρεσκόμενοι· μὴ ἀρέσκοντες, Δυσαρεσκομένην· ἀταρεσκομένην, quod haud dubie alicubi pro Δυσαρεστούμενοι scriptum invenit:[1] illud una cum εὐάρεσκος,[2] quod nuper admodum e Xenoph. Memor. iii. 5. 136. Schneider. sustulit, et δυσάρεσκος, quod uno Diphili exemplo firmatum, Porson. Advers. p. 313. suspectavit, e Lexicis nostris posthac exulabunt; itemque * ἀνθρωπαρεσκῆσαι[3] Ignat. Epist. xii. p. 262. Paris. quod Struvius meus suggessit, a Lexicographis omissum, et * δυσαρέσκησις emendanda sunt. Ap. Hesych. quod prope sequitur, Δυσαρεεῖ (sic)· δυσφροντίστω, mutandum videtur in Δυσωρεῖ· * δυσφροντιστεῖ. Sed illorum similia multa in Glossariis nostris etiam nunc circumferuntur verborum portenta, quorum potiora breviter recenseamus. * Ἀξιοπιστεύομαι, e Suida citatum, sed ap. Schol. Aristoph. Nub. 873. unde translatus est locus, pro ἀξιοπιστεύονται ante Hermann. legebatur, Ἀξιόπιστόν τι ἀεὶ οἱ διδάσκαλοι λέγοντες, unde leviter inclinatis literis ἀξιοπιστότεροι [illegible] quod non usus modo, sed ratio quoque [illegible]giat. Hesych. Βρενθύεσθαι· θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεσθαι. Leg. ἀναξιοπαθεῖσθαι. Neque etiam hoc concesserim, ap. eund. Βρενθύεται· ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται, σεμνύνεται, recte Hemsterh. emendasse ἀξιοπιστεύει. Multo præstat, ἀναξιοπαθεῖ. Ἀναξιοπαθεῖν[4] Plut. Parall. xvi. T. viii. p. 421. Hutt. Strabo viii. 170. T. iii. Tschuck. et recentissimi quique. Veteres Attici βαρέως φέρειν, δεινὰ πάσχειν, δεινοπαθεῖν [illegible] recentiores δυσπαθεῖν, * ἰσχυροπαθεῖν (Se[illegible] [illegible]rati Phænom. 71.) ὑβριοπαθεῖν dixerunt. Phot. Παθαίνεσθαι· οὐ δεινοπαθεῖν. Sed est δεινοπαθεῖν καὶ σχετλιάζειν ap. Demosth. c. Bœot. Ὑπ. Προικ. 1023. Maxim. Tyr. x. 170. Reisk. idque sine [illegible] prætermisit J. Poll. vi. 201. qui τὸ δεινοπάθεια respuit ut εὐτελές: contra παθαίνεσθαι Liban. Φιλοπ. T. iv. p. 799. Reisk. Sopater Διαιρεσ. Ζητημ. 405. Πρὸς μηδὲν τῶν ἐν ὕλῃ παθαίνεσθαι Synes. Dion. p. 50. d. apud antiquos non reperio. Ne quis autem medium verbum ἀναξιοπαθεῖσθαι præter usum me confinxisse putet, præsto est εὐπαθεῖσθαι ap. Suid. et Photii Τρύχεται· κακοπαθεῖται. Lexicis infer * δευτεροπάθεια, * δευτεροπαθεῖν, * ἰδιοπαθεῖν, * ὑστεροπαθεῖν, quæ Galen. confertim posuit de Locc. Affect. L. i. 3. 388. c. T. vii. Ἀδύναμαι. Hesych. Ἀμενηνός· ἀδυνάμενος, ubi, quum alii ἀδύναμος, alii ἀδύνατος correxissent, Albert. neutrum se improbare professus est, posse tamen ἀδυνάμενος ex Hippocr. defendi. Verum is non ap. Hippocr. credo, sed ap. Steph. vocem legerat, qui T. iv. p. 277. ἀδύνανται λύεσθαι in L. de Vict. Acut. legi memorat, nescio qua fide.[5] Nam neque in hoc libro, nisi plane cæcutio, neque in reliquis, ut a Lindenio et Charterio editi sunt, hoc legitur, neque dubito, si quid ejusmodi in prioribus edd. reperiatur, quin id protinus corrigendum sit. Οὐ δύνανται, μὴ δυνάμενοι quum frequentissime Hippocr. dixerit, quid causæ habemus, cur prodigiosum illud ἀδύνανται probemus? Δύο ἐπιῤῥημάτων ἰσοδυναμένων Hort. Adon. p. 29. b. s. δυσαμμ. et ejusmodi alia unde orta sint, in oculos incurrit. De Hippocr. quoniam mentionem injecimus, non alienum fuerit monere et illud: pro γαλακτοπιέτω, quod editum est etiam a Charterio de Int. Aff. p. 675. a. T. vii. recte Linden. c. 51. p. 261. T. ii. et Mack. c. 50. p. 383. T. ii. e Cod. γαλακτοποτεέτω emendasse, eosdemque pro θερμολούσθω de Morb. ii. 5. 555. b. T. vii. Linden. quidem θερμολουτεέτω c. 70. p. 93. de qua forma alibi

A dicemus separatim, hunc autem c. 29. 245. θερμῷ λούσθω edidisse. * Συνευπάσχω non ita pridem Lexicographi nostri susceperunt, ductum, ut arbitror, e Demosth. Or. de Reb. in Cherson. p. 105. 23. T. ii. Μὴ συνευπεπονθότων τῶν πολλῶν Ὀλυνθίων—μὴ συνευπεπονθότος τοῦ πλήθους, sic repetitum in Or. Philipp. iv. 149. 7. ut Reisk. e compluribus Codd. edidit pro μηδὲν εὐπεπονθότος. Id quomodo corrigendum putem, e sequentibus intelligetur: Μὴ σὺν κακῶς αὐτοὺς ποιεῖν, ἀλλὰ συνελευθεροῦν, Thucyd. iii. 13. 428. Ὅτι ἐξ αὐτῶν τὸ ἀντ' εὖ πείσεσθαι προσδοκᾷν ἐστι, Aristid. Κατὰ τῶν Ἐξορχ. p. 404. T. ii. male Normann. copulatis vocibus ἀντευπ. Plato Gorg. p. 159. T. iv. Εὖ ποιήσας ταύτην τὴν εὐεργεσίαν ἀντ' εὖ πείσεται. Sed hoc vix debellato monstro, ecce aliud instat, e latebris et tenebris mediæ Græcitatis emersum, * ἐνευπάσχειν, quod Schneider. citat e Nicet. Ann. xxi. 6. Sed id neque h. l. scriptum invenitur, neque, ut mea memoria est, usquam alibi, neque suspicio abest eum, a quo Schneider. hoc sumsit testimonium, B * ἐνευπαθεῖν, quod legitur L. ii. 6. sive L. i. Manuel. Comn. c. 6. p. 46. a. Paris. ad ἐνευπάσχω retulisse, operas autem in numero scribendo aberrasse. Τοῖς κατὰ κοσμὸν ἐνευπαθεῖ τερπνοῖς, Id. L. v. 6. 94. d. quod neglectum reliquerunt Lexica. * Εὐπορίζειν. Lucian. de Conscr. Hist. liii. Εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι, ubi ut εὐπορήσει, quod Cod. Marc. et Flor. habet præ Schæferi emendatione ἐκπορίσει amplectar, his moveor ratiunculis. Εὐπορεῖν nunc Habere, nunc Suppeditare significat; prius illud rarenter cum quarto casu, (Εὐπορέει τὴν τροφὴν ἐκ τῆς ἔγγιστα δεξαμένης, Hippocr. de Corde c. viii. 292. Lind. T. iv. p. 271. b. Charter.: Λόγους δὲ, δι' οὓς ἂν ἄμεινον ζῶσιν, οὐ σφόδρα εὐπορεῖν μοι δοκεῖτε, Themist. Or. xxii. 265. b.) ut plurimum cum secundo conjungitur, pariter ut medium εὐπορεῖσθαι, quod nonnunquam dativum adsciscit, (Strab. viii. 220. T. iii. Εὐπορουμένη ὕδασι.) Altera significatione Plato Legg. xi. 133. Ταῦτά γε πάντα δύναται πᾶσιν ἐπικουρίαν ταῖς χρείαις ἐξευπορεῖν, Dem. Sup. Phorm. 962. Χρήμαθ' C ὑμῖν προσευπορηκὼς, Æschin. c. Timarch. p. 121. Ὅθεν δὲ ταῦτ' εὐπόρησε, cf. Demosth. c. Apatur. 894. 14. De Reb. in Cherson. 94. c. Bœot. p. 1019. c. Neær. 1369. 10. Lycurg. c. Leocrat. p. 233. T. iv. Magna itaque suspicio est, ne ii, qui primi exemplaria Græca transcripserunt, antiqui sermonis inscitia, ubi activam significationem requiri intelligerent, εὐπορίζειν intulerint: ut Dion. Hal. de Ant. Rhetor. iv. 229. T. v. Τοῦτο δ' εὐπ[illegible]σεις τῷ λόγῳ, ubi Schæfero ἐκπορίσεις scribendum videtur. Ap. Lesbon. Λογ. Πολιτ. p. 7. T. viii. * Ἐξευπορίζοντες ὅπως αὐτοὺς ὡς ἐλάχιστα λυπήσομεν, legendum est ἐκπορίζοντες. Philostr. Epp. xxi. p. 922. Οὐκ ἄν ποτε εὐπορίσαι σκωμμάτων ὁ ἀλιτήριος, corrige εὐπορῆσαι. Galen. de Sect. c. 1. p. 286. T. ii. Ὅθεν εὐπορίσαντο τὴν ἐπιστήμην. Idem de Administr. Anatom. L. ii. 2. 48. b. T. iv. Εὐπορίαν τῆς ἀπολογίας εὐπορίζεσθαι. In Xenoph. Anab. V. 8. 25. Schneider. e Cod. Par. edidit, Ἢ ἀσθενοῦντι ἢ ἀποροῦντι συνεξεπόρισα, ut Porson. præscripserat; Weisk. et priores * συνεξευ- D πόρισα, cui parum aberat quin locum daret Schneider. Pro συνεξεπόρισα autem, quod quidem eminentissimis auctoribus video placuisse, mihi præplacet vulgatum * συνεξευπόρησα,[6] ut ap. Dinarch. c. Demosth. p. 43. T. iv. Διαλεγόμενος ἠτυχηκότι καὶ συνευπορῶν ἀπεστερημένῳ. Quam proclives autem omni tempore ad ejusmodi errores fuerint critici, exemplo est * συνευ-

[1] Forte hoc verbum legerat in Philone Judæo, e quo id affert G. Wakef. in Mss. loco non indicato.

[2] "Εὐαρέσκως, Placide. Hinc Ἀπ. iii. 5. 5. Δοκεῖ μοι—ἄρχοντι εὐαρεσκοτέρως διακεῖσθαι ἡ πόλις, Operam dare ut magis placeat, np. obedientia. Margg. * εὐαρεστοτέρως." Lex. Xenoph. Vulgatum nonnihil tueri videtur, quod in Anti-Atticista ap. Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 95. legatur, Εὐαρέστως· καὶ τοῦτο διώκουσιν. Ad Xenoph. enim locum respici nulli dubitamus. Labbæi Glossæ: * Εὐαρέσκησις. Placor, oris, O. Εὐαρέστησις· Arbitrium, P. Εὐάρεστος. Placidus. Εὐαρέστως· Complacuo.

[3] Imo recte se habet verb. ἀνθρωπαρεσκῆσαι, quod, pariter atque ἀνθρωπαρεσκεία, de quo vide Suid. Phavor. et Suicer. a D. Scotto in Append. ad Thes. Gr. L. citatos, formatum est ab ἀνθρωπάρεσκος.

[4] Idem Plut. in Catone Minore lix. T. iv. p. 473. Reisk. Αὐτῆς τε τῆς Ῥώμης οὔπω δι' ἀήθειαν παντάπασι δεδεγμένης τὸν χαλινὸν, ἀλλ' ἀναξιοπαθούσης, καὶ συνεξανισταμένης πρὸς πᾶσαν μεταβολήν. Pseudo-Plut. de Fluv. T. x. p. 739. et 779. 3. "Dionys. Halic. T. ii. p. 663." Schæf. in Mss. "Demarati Arcadic. ii. ap. Stob. p. 228. 35. Clem. Alex. Pædag. p. 70=189. 40. Josephi Antiqq. xv. 3. 2." G. Wakef. in Mss. * Ἀναξιοπάθεια, ἡ, notante eodem viro docto, legitur in Josephi Antiqq. xv. 2. 7.

[5] Albert. forte ad Ind. Thes. respexit; ibi enim Noster sic loquitur:—"Ἀδύναμαι, i. q. ἀδυνατῶ, Non possum. Hippocr. de "Victu in Morb. Acut. ἀδύνανται λύεσθαι, Solvi nequeunt."

[6] "Polyb. Fragm. lvi. c. 49. p. 560. Συνεξεποιοῦντο ταῖς ἐκ τῆς Λακωνικῆς ἐπαρκείαις καὶ χορηγίαις, leg. συνεξευπορ." Lobeck.

πορίσαντες Demosth. c. Pantænet. 980. in margine. A Lutet. adscriptum, ut videtur, a Lambino; εὐπορίσωσι, quod ap. Dion. Halic. Antiqq. viii. 68. p. 1673. Portus reponebat pro εὐπορήσωσι, et complura alia. Addam et illud: ap. Zosimum L. i. 59. p. 90. Reitem. Ἐκ τούτου τε χορηγία τοῖς πολιορκουμένοις εὐπορεῖ, dubium mihi esse, an scribendum sit εὐπορείτο. Galen. de Comp. Medic. s. Locc. viii. 1. 560. Κηρὸς εἰ μὴ ποντικὸς εὐποροῖτό σοι. * Δυσελπίζειν tribus Polybii locis occurrit, ubi Scaligero δυσελπιστεῖν emendanti temere obloquitur Schweigh. Εὐελπίζειν e Charit. v. 1. p. 106. Lips. sustulit Dorvill. * Εὐελπιστεῖν e Nicet. Ann. xxi. 11. 415. addendum Lexicis. In Hesych. Ἀελίσποντες· οὐκ ἐλπίζοντες, magno consensu reponunt, * ἀελπίζοντες. Soping. ἀελπέοντες, quod infra legitur.[1] Suid. (et Zonar. p. 53.) Ἀελπέων· οὐκ ἐλπίζων. Ἀελπτέοντες· * ἀνελπιστοῦντες, Ἡρόδοτος· Ἀελπτέοντες τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλέσθαι. ‘In Hesychio fluctuant incerti, ἀελπτέοντες scribi debeat, an ἀέλποντες, pro ἀελπέοντες et ἀελίσποντες. In his judices desidero, qui Linguam B Græcam tractarunt in sua amplitudine; hi negabunt Græcum esse ἀέλπειν (aut ἀελπεῖν): fatebuntur ἀελπτεῦντες scribendum ap. Hom. Il. H. 310. quia hanc solam formam analogia monstrat esse legitimam. Non ab ἔλπω formatur ἀέλπω, sed ab ἄελπτος formatum fuit ἀελπτεῖν: sicut ab * ἄβλεπτος, ἀβλεπτεῖν, ab ἄσεπτος, * ἀσεπτεῖν: hoc, omissum Lexicographis, habet Soph. Antig. 1350. Ἀβλεπτῶ restituendum est Etymologo in Λεύσσω pro * ἀποβλεπτῶ.[2] * Λοξοβλεπτοῦντες (pro vulg. * λοξοβλεποῦντες) Thomæ M. in Διάστροφοι restitui debuerat e Mss.’ Valck. ad Herod. vii. p. 583. * Λοξοβλεποῖσα Theocr. xx. 13. Reisk. et Brunck. conjecerunt; ἀβλεπτέω Hippocr. de Decent. Hab. v. 255. b. T. ii. Euseb. H. E. x. 8. 489. Ap. Hesych. Ἀβλεπτῇ· ἀβλεπτοῦντα, scribendum est haud dubie Ἀβλεπῆ, si tamen id quoque in usu fuit.[3] Ceterum Grammaticorum testimoniis de v. ἀελπεῖν fidem abrogare mihi religio est,[4] Græcos quum videam in formando sermone sæpe tenui quadam similitudinis umbra ductos esse, e quo factum est, ut idem vocabulum non eodem omnes modo inflecterent. Notum est, quantopere Codd. fluctuent inter καιροφυλακτεῖν et καιροφυλακεῖν. Hoc Albert. ad Hesych. s. Καιροφυλακῆσαι unice probat, illud Reiskio ad Demosth. Or. in Aristocr. p. 678. 17. analogiæ magis convenire videtur; mihi propter multorum auctoritatem utrumque. Ἀφυλακτεῖν Aristot. H. A. viii. 1. p. 318. Schneid. Appian. Bell. Pun. xi. 21. 352. Ὑπὸ τῶν περὶ Ἀντίπατρον καιροφυλακτούμενα, Joseph. Antiqq. xvi. 3. 792. Cod. Busb. καιροφυλακτούμενα. Καιροφυλακεῖν Philo de [illegible] tat. 1073. d. de Præm. et Pœn. [illegible] d. Sophist. Διαιρ. Ζητημ. p. 314. et 332. Schol. Thucyd. v. 64. * Καιροσκοπεῖν, cujus mentionem Stephanus, Schneiderus auctorem omisit, usurpavit Eustath. ad Il. A. p. 30. Lexicis adde * εἰρηνοφυλακεῖν, Philo de Decal. p. 769. * θαλασσοφυλακεῖν, Nicet. Ann. iii. 7. 64. b. * ἡμεροφυλακεῖν ap. Suid. et Phot. s. Ἡμερωρεῖν,[5] (quam glossam e Rhetorico, ut videtur, Lexico transcriptam retulit Eustath. p. 1335. 19.) * ναυφυλακεῖν, Eustath. 1562. 36. * νεοφυλακτεῖν ap. Hesych. ubi Albert. malit νεοφυλακεῖν, de qua scriptura olim.

[1] “Ἀελίσποντες ap. Hesych. οὐκ ἐλπίζοντες, Non sperantes, pro quo infra ἀελπέοντες ex eodem.” H. St. Thes. Ind.

[2] Locus est hic: Λεύσσω· τὸ βλέπω. Ἔστι ῥῆμα βλέπτω· ὅθεν καὶ ἀποβλεπτῶ· ὅπερ Αἰολικῶς γίνεται βλέσσω, ὡς ὅπτω, ὄσσω, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ β, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, γίνεται λεύσσω. Quem ante Valck. eodem modo correxerat Sylburg. cujus hæc sunt verba:—“Ἀποβλεπτῶ mendi suspicione haud vacat; melius ἀβλεπτῶ, ea forma qua ἀελπτῶ supra 20. 22. Ἀβλεπτοῦντες sine cum verbali ἀβλέπτημα legitur ap. Suid.”

[3] In usu id fuisse, patet ex eod. Hesych. Ἀβλεπές· φαῦλον, ubi vide Albertii not.

[4] “Ἀελπέοντες Hesych. affert pro μὴ ἐλπίζοντες, Non sperantes, pro quo ap. Suid. ἀελπτέοντες: ap. eund. tamen Suid. itidem, “Ἀελπέων· οὐκ ἐλπίζων, Non sperans. Ἀελπτέον, Diffidendum. V. L. Potius tamen significaret, Non sperandum, Desperandum.” H. St. Thes. Ind. “Ἀελπτέω, idem cum ἀελπέω et ἀέλπω, Non spero, Despero, teste Suida, ἀελπτέοντες exponente ἀνελπιστοῦν-“τες, affertque ex Herodoto (l. c.) Ἀελπτέοντες τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλέσθαι. Itidem ap. Etym. (p. 20. 22. Ἀελπτέοντες· ἀνελπι-“στοῦντες, οὐκ ἐλπίζοντες, ἀπὸ τοῦ ἔλπω, ἀέλπτω, καί, Ἄελπτον· ἀπροσδόκητον ἐχθρόν.)” Idem ibid. Post ἀπροσδόκητον comma poni debet, ut ponitur in Ed. Ald. Hesych. Ἄελπτον· ἀνέλπιστον, ἀπροσδόκητον, δεινόν, αἰφνίδιον. “Melius ἀελπτῶ circumflexum, ut v. præcedente (ἀελπτέοντες), et infra 236. 19. (Τὰ εἰς πτω λήγοντα ῥήματα βαρύνεται, βλάπτω, βάπτω, ὄπτω· τὸ δὲ ὀπτῶ, ἐκ τοῦ ὄπτω βαρυνόμενον διήλλαξε· χωρὶς εἰ μὴ προκατάρχει ὄνομα· διὰ τὸ ἀελπτῶ, καὶ * ἀπεπτῶ, ἔστι δὲ ἄελπτος καὶ ἄπεπτος), 464. 1. (Πᾶν ῥῆμα εἰς πτω λῆγον βαρύνεται, εἰ μὴ προκατάρχοι ὄνομα, ἢ διαστολὴ γένοιτο σημαινομένου, σκάπτω, θάπτω· τὸ γὰρ ῥιπτῶ, Ἀττικὸν ἢ ποιητικόν· νίπτω, τύπτω· τὸ δὲ τυπτήσω, ὡς ἀπὸ περισπωμένου· πρόσκειται, εἰ μὴ προκατάρχοι ὄνομα, διὰ τὸ * ἄβλεπτος ἀβλεπτῶ, ἄπεπτος ἀπεπτῶ, ἀλείπτης, φιλαλειπτῶ· ἢ διαστολὴ γένοιτο σημαινομένου, διὰ τὸ ὀπτῶ, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ὄπτω.)” Sylburg. Paulo audacius loqui debebat vir doctus; non enim solum *melius* ἀελπτῶ circumflexum legeretur, sed Etymologi mente sic postulante legendum est. Nam Lexicographus ille nunquam tradidisset ἀελπτέοντες formatum esse ἀπὸ τοῦ ἔλπω, ἀέλπτω, quod falsum esset, cum ἀελπτέοντες certo certius sit ab ἀελπτέω. Hæc duo Etymologi loca Valckenaerii sententiam, a Lobeckio supra citatam, mire confirmant. Ceterum glossæ ejusdem Etymologi, Hesychii, Suidæ, et Zonaræ in v. Ἀελπέων, Ἀελπέοντες, Ἀελπτέοντες, respiciunt proculdubio vel ad Herod. vii. 168., vel ad Hom. Il. H. 310. At in Herod. Codices ἀελπτέοντες cum Suida et Etym. constanter exhibent. “Eustath. simpliciter dicit, repetens verba poëtæ, Καί ῥ᾽ ἦγον προτὶ ἄστυ, ἀελπέοντες ἢ ἀέλποντες σόον εἶναι. Sed, quanquam etiam ap. Hesych. est ἀελπέοντες, quod ex h. l. ductum videri possit, et ἀελπέων ap. Suid. [et Zonaram]: tamen veram lectionem et ap. Hesych. ἀελπτέοντες esse puto cum Heinsio, Jensio, Alberto, et Homeri quoque hanc veram lectionem credo, quam Ms. Lips. habet in textu et in Scholiis. Ea est vox Ionica, Herodoto etiam usurpata. Ἀελπέω vix credo ferre analogiam.” Ernest. ad Homeri loc. Præter Ms. Lips. ἀελπτέοντες habet Villoisoni Ed. ad fidem Codicis Veneti recensita, atque in ejusdem Scholiis legitur: Ἀελπτέοντες· οὐκ ἐλπίζοντες, ἀλλ᾽ ἐπεγνωκότες. Sed, etsi nos ἀελπτέοντες s. ἀελπτεῦντες cum Valck. Gr. linguæ ratione sic flagitante et Mss. Lips. et Ven. faventibus, Homero restitui vellemus, iidem tamen Hesychii ἀελπέοντες in ἀελπτέοντες cum suis interpretibus et Ernestio mutari nollemus, quippe qui in Suida et Zonara, Ἀελπέων· οὐκ ἐλπίζων, in Eustath. autem legerimus, Ἀελπέοντες ἢ ἀέλποντες. Ἀελπέω pro ἀελπτέω, sic contra analogiam verbum hocce Grammatici veteres scripsisse videntur. Toup. Emendd. in Suid. T. iii. p. 509. Herodoti locum ab Hesychio respici putat, atque adeo recte ἀελπτέοντες, quæ est, ut supra monuimus, Herod. Codd. constans scriptura, quamque agnoscunt Suidas et Etym., emendavit. Sed Hesych. Homeri versum in animo habuisse, nobis satis probabile videtur ex ipsius verbis, Ἀελπέοντες· μὴ ἐλπίζοντες, Ἀελίσποντες· οὐκ ἐλπίζοντες, quæ plane respondent verbis Pseudo-Didymi, Ἀέλποντες· * ἀελπίζοντες, et Scholiastæ Veneti, Ἀελπτέοντες· οὐκ ἐλπίζοντες, ἀλλ᾽ ἐπεγνωκότες, cum Etymologi glossam ad Herodoti locum pertinere, Ἀελπτέοντες· ἀνελπιστοῦντες, οὐκ ἐλπίζοντες, pateat e Suida, Ἀελπτέοντες· ἀνελπιστοῦντες, Ἡρόδοτος. Ut ἀελπέω corrupte legitur pro legitima forma ἀελπτέω, sic ἀελπὴς male ponitur pro * ἀελπτής, * ἀελπία et * ἀνελπία pro * ἀελπτία. Hesych. Ἀελπές· ἀνέλπιστον. Ἀελπάρεα· δεινά. “An pro ἀελπέα, ab ἀελπὲς, quod idem ac ἄελπτον: ἄελπτον autem ab ipso Hesych. exponitur δεινόν, unde non mirum et ἀελπέα eidem esse δεινά.” Kuster. Pro ἀελπὲς repone ἀελπέα: respicitur enim ad Odyss. E. 408. Ὤ μοι· ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι, ubi Pseudo-Didymi Scholia, Ἀελπέα· ἀνέλπιστον. Veram lectionem ἀελπτέα nobis servavit Apollonii Lex. Homer. Ἄελπτον· ἀνέλπιστον, καί, Ἀελπτέα· τὸν ἀνέλπιστον. “Nec Homerica est forma ἄελπτον, nec admodum difficilis: dedit forte Apollon. Ἀέλποντες· ἀελπίζοντες, ex Il. H. 310. ubi cf. Schol.” Villois. Saltem scribendum esset, Ἀελπτέοντες propter sequens Ἀελπτέα. Sed hoc longius a vulgata lectione recedit, quæ satis recte se habet. Apollonii mens est hæc, ab Ἄελπτος ὁ ἀνέλπιστος formari Homericum Ἀελπτὴς ὁ ἀνέλπιστος. At quanquam in Iliade et Odyss. ἄελπτος non legatur, extat tamen Hymn. in Apoll. 91. Λητὼ δ᾽ ἐννῆμάρ τε καὶ ἐννέα νύκτας ἀέλπτοις Ὠδίνεσσι πέπαρτο. At cum Apollonius nusquam alibi Hymnos Homericos suas in partes vocasse videatur, nec hic ad Hymn. in Apoll. 91. respexisse crediderimus. Quod autem ad vocem ἀελπτία attinet, legitur ea in Archilochi Fragm. xiii. p. 293. Gaisf. xxxv. p. 117. Liebel. Κιχάνει δ᾽ ἐξ ἀελπτίης φόβος. “Ἐξ ἀελπτίης hinc ap. Hesych. corrigendum esse pro ἐξ ἀελπτόης, vix dubitare licet. [‘Et sic Toup. Emendd. iii. p. 386. et p. 509.’ Gaisford. Adde G. Wakef. ad Hesychii marg.] Vide Wessel. ad Herod. p. 56. 42.” Jacobs. Sed in glossa constituenda Toupio et Jacobsio præivit Pierson. Verisim. p. 254.:—“Hinc emendandus est Hesych. Ἐξ ἀελπτόης· ἐξ ἀνελπίστου. Virorum eruditorum conjecturæ sponte dilabuntur, simul atque ex hoc loco apparet unica tantum litera mutata legi debere, Ἐξ ἀελπτίης· ἐξ ἀνελπίστου. Adhibuit idem vocabulum Pindar. Pyth. xii. 54. (Ἀλλ᾽ ἔσται χρόνος Οὗτος, ὃ καί τιν᾽ ἀελπτίᾳ βαλὼν Ἔμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ᾽ οὔπω.)” Jam vero in Archilochi Fragm. pro ἀελπτίης ap. Heraclid. ed. Gale. p. 412. scribitur ἀελπίης, notante Toup. ll. cc. De vocibus vero ἀέλπω, ἀελπέω, ἀελπτέω, ἀελπίζω, ἀελπὴς, ἀελπτὴς, et ἄελπτος Schæf. in Mss. consuli jubet Heyn. ad Hom. v. 359., qui liber nobis hæc scribentibus non est ad manum. Idem Schæf. ibid. Hesychio pro corrupto ἀνελπία, Ἀπόγνωσις· * ἀνελπία, restituit * ἀνελπτία. Sed ἀνελπτία derivandum esset ab * ἄνελπτος, cujus vocabuli cum ne unum quidem vestigium alibi appareat, amplectenda est lectio ab Hesychii interpretibus ap. Albert. proposita, nempe ἀνελπιστία.

[5] “Ἡμερωρεῖν, Suidæ est ἡμεροφυλακεῖν, Hesychio ἡμεροφυλακτεῖν, quod nonnulli interpr. Interdiu custodire.” H. St. Thes. Ind. Zonar. p. 993. Ἡμερωρεῖν· τὸ ἡμεροφυλακεῖν, ὠρῶ γὰρ τὸ φυλάσσω.

alias, * νομοφυλακεῖν Liban. Φιλοπολ. p. 801. T. iv. * ὑδροφυλακτεῖν Phot. s. * ὑδωρεῖν. Τειχοφυλακεῖν, quod usurpant Appian. Bell. Hisp. vi. 92. 215. Plut. V. Crass. xxvii. 450. T. ii. Dion. Hal. iv. 16. p. 678. Etym. s. Διεκωδώνισε, per mihi mirum est Schneiderum suspectum habuisse, dubitantem, ne τειχοφυλακτεῖν, quod ap. Polyæn. occurrit, rectius esset.* Analoga sunt, ut sic dicam, ἀφυλακτεῖν, sola; ad alterum genus pertinent * εἱρκτοφυλακεῖν, Philo Quod Deus immut. 310. a. *ἱματιοφυλακεῖν, Lucian. Philops. p. 300. οἰκοφυλακεῖν, Æsop. Fab. lxxxii. p. 52. ὀπισθοφυλακεῖν, Irmisch. ad Herodian. viii. 268. * σιτοφυλακεῖν, Appian. Bell. Pun. viii. 47. 361. ᾠοφυλακεῖν, Aristot. H. A. vi. 13. 273. x. 26. 450. quæ in Lexicis non satis munita extant, multaque præterea alia, quibus omnibus substantiva in φύλαξ ortum dederunt. Non absimilia sunt * ἀπραγεῖν, et ἀπρακτεῖν, στερνοτυπέω et στερνοτυπτέω,[1] ξηραλοιφέω et * ξηραλειπτέω, et centena alia, de quibus plura dicenda habeo, quam quæ hoc sermone explicari possint." C. A. Lobeck. Comm. i. in Phrynichi Ecl. nondum edita p. 4—11. Plura ap. ipsum eruditissimum virum in Comm. ii. iii. et iv. legi possunt. Hæc pro specimine sufficiant. "Haudquaquam admirandum est," inquit idem Comment. vii. in Phryn. p. 3., "gravissimum J. Scaligeri judicium, quo verbum *εὐαγγέλλω atque alia quædam huic similia civitate ejecit, neque olim magnopere esse animadversum, et non ita multo post ex animis et memoria hominum ita plane excidisse, ut ab uno Schæf. custoditum videatur, (adde Jungerm. ad J. Poll. iii. 106.) et esse etiam nunc aliquos, qui his scilicet seditiosis vocibus aures claudant, atque hac tota ratione nihil pravius fallaciusque esse vociferentur. (Acerrimus nuper extitit hujus doctrinæ oppugnator, J. W. Riemer in Lex. Gr. T. i. p. 414. ed. noviss. qui quæ protulit exempla, aut correcta jam sunt, aut corrigentur, post, si quis me locus admonuerit.) Etenim præcepti hujus tanta vis, tantaque sententia est, ut, nisi omni et verborum et nominum genere explicetur, quanta et qualis sit, intelligi nequeat; sin autem perfecta ante oculos ponatur, etiam invitis suffragium extorqueat; quod ostendam. Namque hæc ratio, quæ derivata a primitivis terminationis quadam diversitate discriminat, ita velut in venas et in omne corpus linguæ Græcæ permanavit, nullum ut reperiatur genus vocabulorum, quod non ad eam rationem adtemperatum sit." Exempla, quæ in Scaligeri regulam peccare videntur, hæc notavimus. 1. * Δυσαναβλαστέω, quod Schneider. in Lex. affert e Plut. Sympos. vi. 2. T. viii. p. 746., Ὅθεν ἡ ποιοῦσα δίψην ἔνδεια λήγει καὶ παύεται, τῆς ὑγρότητος ἀπὸ τοῦ βαρυνομένου καὶ δυσαναβλαστοῦντος ἐπὶ τὸν δεόμενον καὶ ποθοῦντα μεθισταμένης τόπον. Sic edidit Reisk. Salmasii conjectura est hæc, *δυσαναβαστοῦντος. "T. * δυσαναβαστίζοντος. Forte leg. δυσανασχετοῦντος ἀναβλυζούσης, καὶ ἐπὶ τὸν δεόμενον." Wyttenb. 2. Δυσοίζω.] "Δυσοίζειν, Hesychio[2] est "φοβεῖσθαι, ὑποπτεύειν, Timere, Suspectare, qui "δυσοίζει Laconibus esse dixerat * δυσχερεῖ, ὑπονοεῖ." [Pro δυσοίζει in Cod. Ven. teste Schowio est δυσοῖεν. Pro δυσχερεῖ autem, quod est nihili verbum, Albert. δυσχεραίνει reposuit, et sic Abresch. Animadvv. ad Æschyl. ii. 21. p. 385. Vide Æschyli Schol. mox citandum. Clemens initio Epist. ad Corinth., Διὰ γενομένας ἡμῖν συμφορὰς καὶ περιπτώσεις, ἀδελφοί, δυσοίζομεν ἐπιστροφὴν πεποιηκέναι. Vide ibi Patric. Junii not. Hesych. Δύσοιο· φοβοῦ. "Forte, Δυσοίζεο, a δυσοίζομαι." Guyet. et Is. Voss. Æschyli Agam. 1325. Οὔτοι δυσοίζω, θάμνον ὡς ὄρνις, φόβῳ, ubi Schol. Οὐ δυσχεραίνω, φησίν, ὡς ὄρνις θέλουσα εἰς καλιὰν εἰσελθεῖν, καὶ θῆρά τινα φοβουμένη. Hesych. Δυσοίζου· οἰωνιζομένου, καὶ ἄγαν ὑποπτεύοντος. "Vereor ut hæc sana sint, et non exciderint quædam. Quare expendendum relinquo peritioribus, an ex Eurip. in Rheso v. 805. medicina fieri possit loco male adfecto, Μηδὲν δυσοίζου πολεμίους δρᾶσαι τάδε. Leviori opera sanes, quod habetur infra, Ἐδύσυξα· ὑπενόησα, forte, Ἐδύσοιξα." Abresch. Misc. Obss. V. 3. p. 99. Is. Voss. reponit, Ἐδύσωξα, i. e. ἐδυσώπησα. "Suum morem si retinuisset Voss. fieri non poterat, quin ad veri vestigia perveniret. Repone, Ἐδύσοιξα. Supra: Δυσοίζει· δυσχεραίνει, ὑπονοεῖ, Λάκωνες. Idem est Δυσωχεῖν·[3] δυσχεραίνειν. Hinc emenda, * Ἐπιδυσωχεῖν· ἐπιτωθάζειν. Origo verbi et ratio majoris est operæ." T. Hemsterh. "Hesych. Δυσοίζει· δυσχερεῖ, ὑπονοεῖ, Λάκωνες. Cum Moleste ferre a quibusvis Græcis, ab οἴω, Fero, dici potuerit δυσοίζειν, quod Æschylus jam adhibuit in Agam. (l. c.) dubites forsan, an Λάκωνες ex vicinia huc, ut alibi, immigraverit; verbum tamen Doriensibus usitatum monstrat ap. Hesych. Ἐδύσοιξα. Hinc mihi longe diversum videbatur Ἐπιδυσχεῖν· ἐπιτωθάζειν· et in Ἐπιλλίζειν, non in Ἐπιδυσωχεῖν, mutandum." Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 290. a Schæf. in Mss. citatus. "Si scripsit poeta (auctor Rhesi) πολεμίους, quod additur, Μηδὲν δυσοίζου, nequit explicari: verbo rarissimo speciem conciliat δυσοίζων, Moleste ferens, supra positum v. 724., quodque præbet Hesych. Δυσοίζου. Huc Rhesi locum, dubitanter tamen, VV. DD. retulerunt, et multo magis alienum Clementis Romani. Si levissima mutatione refingas Hesychianum in, Δύσοιστου· οἰωνιζομένου, καὶ ἄγαν ὑποπτεύοντος, nihil aliud desideres: duplicem in talibus significandi vim sæpius attigit Thom. M. Vide T. H. in Lucian. p. 179. Isto sensu Δύσοιστος dici potuit cautus ille dux Atheniensium Nicias, καὶ φύσει δεισιδαίμων, ut dicitur Diodoro Sic. xii. c. 12. f. Thucyd. p. 478. 2. Scripserat, opinor, Schol. Aristoph. Eq. 357. Δυσοιώνιστος (pro * Δυσώνητος) γὰρ ὁ Νικίας. Quam vocem adhibet in Lysistr. 506. Lucian. ii. p. 355. Nusquam nobis lectum * δυσοιωνεῖν e Phrynichi Soph. Appar. mihi suppeditavit Ruhnk. Δυσοιωνεῖν· τὸ * δυσφήμως καὶ * ἀπαισίως ἐπί τινι πράξει μελλούσῃ διαλέγεσθαι, (in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 35.) Nihil horum quadrat in hunc Rhesi locum, ubi nescienti famulo, quis herum obtruncasset, sinistri tamen aliquid de sociis suspicanti, hos nisi memoraverint respondere debuerunt vigiles, Dubitare

[1] Sic ἀπαρκίας et ἀπαρκτίας dicebatur. Vide Nostrum in Ἀπαρκίας. Phrynichus Arab. Σοφ. Προπαρ. ap. Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 19. Ἀπαρκτίας· μετὰ τοῦ τ, οὐκ ἀπαρκίας.

[2] Obiter defendendus est Hesych. contra Albertii conjecturam. Hesych. Δύσμορος· * κακοθάνατος, ἄθλιος, ἢ * κακόμορφος Δύσμορφος· ἄμορφος, ἄσχημος, δυστυχής. Pro κακόμορφος Salmas. et Bruno reponunt κακόμορος. "Concinne, si postremum illud huc pertineret. Sed referendum est ad v. Δύσμορφος. Vel potius, crediderim hanc glossam cum proxime sequenti commissam esse. Ut verbo absolvam, sic omnia restituenda: Δύσμορος· κακοθάνατος, ἄθλιος, δυστυχής. Δύσμορφος· ἄμορφος, ἢ κακόμορφος, ἀσχήμων. Ita enim, quam ἄσχημος malim, quod vetera Lexica sine ulla auctoritate exhibent. Supra Ἀσχήμονα explicuit, ἄμορφον. Suid. [et Zonar.] Δύσμορος· δυστυχής, κακοθάνατος, quæ nostram emendationem confirmant." Albert. Δυστυχὴς ad Δύσμορος pertinere monuerat et Noster in v. Δύσμορφος. "Ἄσχημος, ου, ὁ, ἡ, Deformis, Turpis, V. L. "sed sine ulla auctoritate." H. St. Thes. Ind. Vox extat in Etym. 2. 23. Ὃν Πρίηπον ὀνομασθῆναι, ἄσχημον καὶ * λαθυαιδοῖον. Rejecit tamen eam et Schneider. forte Albertio monitus. Sed amplius de hac quæstione cogitandum est. Nam recte dicitur ἄσχημος pro ἀσχήμων, ut *εὔσχημος pro εὐσχήμων. Anti-Atticista in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 95. Εὔσχημον· ἐπὶ τοῦ καλοῦ. "Vide Notas ad Herod. 455." Schæf. in Mss. Hinc * εὐσχήμως ap. Eurip. Hec. 569. Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν. "Vide Steinbr. Mus. Tur. i. p. 197." Schæf. in Mss. Ab εὔσχημος vero formatum est v. εὐσχημολογέω, de quo vide Nostrum. "Aristæn. i. 26. Ἀντὶ χρωμάτων καὶ γλώττης χειρὶ * πολυσχήμῳ καὶ ποικίλοις ἤθεσι κεχρημένη. In universum notent tirones, adjectiva exeuntia in σχημος non nisi in recentioribus scriptoribus inveniri.——Antiquiores Græci utuntur forma in ων." Bast. Specim. n. Edit. Aristæn. p. 29. Sed Eurip. uti adverbio εὐσχήμως notavit Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. p. 202.

[3] "Δυσωχεῖν Hesychio δυσχεραίνειν, Indignari, s. Ægre ferre. Ab eadem proculdubio origine, a qua δυσχεραίνειν." H. St. Thes. Ind. "Ἐπιδυσχεῖν, Adulari, Palpari. Ita V. L. ex Hesych. qui exp. ἐπιτωθάζειν. Sed suspecta est hæc scriptura." Idem ibid. Hemsterhusii conjectura ἐπιδυσωχεῖν Albertio placebat. G. Wakef. ad Hesychii marg. citat Plut. de Herodoti Malign. T. ix. p. 429. Reisk. Τί γὰρ ἄν τις * ἐπιδυσχεραίνῃ, Θηβαίους ἀεὶ καὶ Φωκέας πικρῶς αὐτοῦ καὶ κατακόρως ἐξονειδίζοντος; Sed Reisk. restituit, probante Wyttenb. ἔτι δυσχεραίνῃ, idque omnino recte; nusquam enim alibi legitur verb. ἐπιδυσχεραίνω. Pro ἐπιτωθάζειν autem in Cod. Ven. teste Schowio scribitur ἐπιτωμάζειν. Vide Valck. in textu citatum.

omnino noli, quin hostes hoc facinus patraverint: scripserat itaque poeta, *Μηδὲν δοιάζου*, aut, quod malim, *Μήδ' ἐνδοιάζου πολεμίους δρᾶσαι τάδε.* In *τοιοῦτος, ποιεῖν*, corripitur et a Tragicis interdum *οι*, multo tamen rarius ab Eurip. quam a ceteris. *Ἐνδοιάζειν* et *ἐνδοιάζεσθαι* est *ἐν δοιῇ εἶναι*, vel *ἑστηκέναι*, Dubitare. Thucyd. i. p. 28. 75. 78. 84. *Ἐνδοιάζων τῇ γνώμῃ* Sylla Plutarchi i. p. 457. b. Herod. vii. p. 589. 99. *Οὐδ' ἔτι ἐνδοιαστῶς*, Parthen. *π.* Ἐ. Π. c. ix. p. 363. *Φράζειν ἐκέλευε τοῖς ἀδελφοῖς, μὴ (μήδ')* * *ἐνδοιᾶσθαι, ὡς τῆς πράξεως ἐπὶ τέλος ἀχθησομένης, εἰ μὴ ἐκεῖνοι ἐνδοιασθεῖεν.*" Valck. Diatr. c. x. p. 108. a Schæf. in Mss. citatus. "Leg. *Μηδὲν δύσοιζ' οὐ πολεμίους δρᾶσαι τάδε*, Ne suspiceris alios, quam hostes, hoc fecisse." Musgrav. Et sic nuper edidit Matthiæ. "Ab *οἴω, οἴομαι, οἴζω, οἴζομαι*," Guyet. ap. Albert. ad Hes. "Illud *δυσοίζω* etiam ab *οἴ* factum puto, *οἴ, οἴζω, δυσοίζω*. *Οἰμώζειν* est ab *οἴμοι*, hoc ab *οἴ* solo: *ὤζειν*[1] ab *ὦ* ex Aristoph. recte adducit Staul. Addam illud: *οἴ* non semper est dolentis, ideoque *δυσοίζειν* emphatice usurpatum cum charactere." Pauw. Eustath. ad Il. A. p. 127. 9. *Τὸ δὲ ὀϊζυρὸς τοιαύτην ἔχει παραγωγήν· ὥσπερ παρὰ τὸ αἶ ἐπίρρημα γίνεται τὸ αἰάζω, καὶ παρὰ τὸ ὦ, ὤζω ἐν Αἰσχύλῳ, ἐξ οὗ τὸ οἰμώζω, οὕτω παρὰ τὸ οἶ, οἴζω, ἐξ οὗ παράγωγον οἰζύω, καὶ κατὰ διάλυσιν, ὀϊζύω· ὡς τὸ, Ἀλλ' ἄγε δὴ περὶ κεῖνον ὀΐζυε· ἐξ οὗ ὀϊζὺς, ἡ ἀξία θρήνων κακοπάθεια, καὶ ὀϊζυρὸς, ὁ θρήνων ἐπάξιος.* Schol. ad Aristoph. Vesp. 1495. *Ἀλλ' ὦ 'ζυρέ· τὸ πλῆρες, ἀλλὰ ὦ οἰζυρέ. Οἰζύω, τὸ θρηνῶ, καὶ κακοπαθῶ, παρὰ τὸ οἶ θρηνητικὸν ἐπίρρημα, γίνεται οἴζω, ὅθεν οἰζύω, καὶ διαλύσει ὀϊζύω, ὅθεν ὀϊζὺς, καὶ ὀϊζυρὸς ὀνόματα· ὀϊζὺς, ἡ κακοπάθεια, θρηνεῖν ποιοῦσα, καὶ ὀϊζυρὸς, ὁ κακοπαθῶν, καὶ ἄθλιος.* Etym. 619. 56. *Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος λέγει, ὅτι ἔστιν οἶ ἐπίρρημα σχετλιαστικὸν ἢ θρηνητικόν· ἐκ τούτου γίνεται οἴζω, ὡς λίαν λιάζω, καὶ αἶ αἶ αἰάζω· ἐκ δὲ τοῦ οἴζω γίνεται οἰζύω, καὶ κατὰ διάλυσιν, ὀϊζύω, καὶ οἰζυρός·* *Δυσοίζω* igitur, e *δὺς* et *οἴζω* compositum Scaligeri regulæ repugnat. 3. * *Δυσθανατάω*, quod mirum est in Lex. suum recepisse Schneider., contra eandem regulam formatum est, pariter ac * *δυσθανατόω*. "*Δυσθανατάω, δυσθανατέω*, Bastii Specim. p. 31. Wesselingii Obss. p. 166. G. Wakef. ad Soph. Trachin. 29." Schæf. in Mss. Mœris p. 356. *Σφαδάζειν, Ἀττικῶς· δυσθανατᾷν, Ἑλληνικῶς*, ubi male Pierson. ab eodem Schæf. ibid. indicatus:—"*Δυσθανατᾷν* pro *δυσθανατεῖν* recepi e Coisl. et Coll. Schl. Hanc enim verbi formam agnoscit Etym. in *Θανατῶ*." Locus est p. 442. 45.: *Θανατῶ· ὅτε μέν ἐστιν ἁπλοῦν, ἔστι τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων· οἷον, θανατῶ, θανατοῖς, καὶ σημαίνει τὸ φονεύω· ὅτε δὲ σύνθετον, δευτέρας, οἷον, δυσθανατῶ, δυσθανατᾷς*, ubi Sylburgius, viro docto prætermissus, "Verius," inquit, "*ὅτε δὲ σύνθετον, πρώτης, οἷον δυσθανατῶ δυσθανατεῖς*, nam *δυσθανατεῖν* in prima dicitur ut *δυσαρεστεῖν*, et secundæ conjugationis verbum *θανατᾷν*, ut *φονᾷν*, sicut terminatione, ita etiam significatione diversum est, v. 50." Vulgatæ tamen lectioni favet Etymologi contextus. Vide Jungerm. mox citandum, qui verum vidit. Etym. p. 737. 15.: *Ἐν δὲ τῷ Ῥητορικῷ Λεξικῷ εὗρον, τὸ σφαδάζειν σημαίνειν τὸ δυσθανατεῖν, ματαίως σπᾶσθαι, χαλεπαίνειν, μετ' ὀργῆς στενάζειν, ὡς Εὐριπίδης καὶ Πλάτων· Διὰ παντὸς βίου* * *σφαδᾷ.* Respicitur

[1] "*Ὤζειν* est *τὸ ὦ λέγειν*, ut *οἰμώζειν, τὸ οἴμοι λέγειν*, h. e. dicere ὦ, Exclamare cum admirativa particula ὦ. Utitur eo "Æschylus, sed et Aristoph. Vesp. (1527.) *Ὤζωσιν οἱ θεαταί*." H. St. Thes. Ind. Æschyli locus est in Eumen. 121. ΚΛ. *Ἀγνυ ὑπνώσσεις, κ' οὐ κατοικτίζεις πάθος· Φονεὺς δ' Ὀρέστης τῆσδε μητρὸς οἴχεται.* (ΧΟ. *Ὠγμός.*) ΚΛ. *Ὤζεις; ὑπνώσσεις; οὐκ ἀναστήσῃ τάχος; Τί σοι πέπρακται* (*πέπρωται* Bentl. Stanl. et Schutz.) *πρᾶγμα πλὴν τεύχειν κακά;* (ΧΟ. *Ὠγμός.*) ΚΛ. *Ὕπνος πόνος τε κύριοι συνωμόται Δεινῆς δρακαίνης* * *ἐξεκήραναν μένος.* "Voces *μυγμὸς* et *ὠγμὸς* non pronuntiantur a Choro, prout Cantero visum est; sed tantum denotant Chorum inter dormiendum stertere, et ronchum ciere. *Μυγμὸν*, Mussitationem, sequitur *ὠγμὸς*, Oscitatio, qui gestus est expergefactorum." Stanl. Schol. ad Æschyli locum, *Ὡς παρὰ τὸ, αἶ αἶ, αἰάζειν, οὕτω παρὰ τὸ ὦ ὦ, ὤζειν.* Photius: *Ὤζειν· θαυμάζειν. Ὤζηκεν λέγουσιν.* "Lego, *κραυγάζειν*. Certe Hesych. ac Phavor. *ὤζειν* per *βοᾷν* interpretati sunt." Schleusner. Animadvv. in Photii Lex. p. 132. Alteram glossam, quæ huc pertinere videtur, intactam reliquit vir doctus, et nos quoque aliis emendandam relinquimus. Sed recte se habere vocem *θαυμάζειν*, Critico illi suspectam, patet ex Eustath. ad Il. X. p. 1279. 55.: *Ἰστέον δὲ ὡς οἰμωγὴ μὲν ἐκ τοῦ οἰμώζω, αὐτὸ δὲ ἐκ τοῦ οἴμοι καὶ τοῦ ὤζειν, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ὦ γίνεται. Τούτου δὲ ἡ χρῆσις, παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Εὐμενίσι. Λέγει δὲ περὶ τοῦ τοιούτου ῥήματος καὶ Αἴλιος Διονύσιος οὕτω, Ὤζειν· τὸ θαυμάζειν, ὡς ὦ*, [l. *ὦ ὦ*, Valck. Diatr. p. 21.] *λέγειν, καθὰ καὶ οἰμώζειν, τὸ οἴμοι λέγειν, καὶ φεύζειν, τὸ φεῦ λέγειν.* Schol. ad Aristoph. Vesp. 1524. *Τὸ δὲ ὤζωσιν, ἀντὶ τοῦ, θαυμαστικόν τι λέγωσι, σύνθετον δέ ἐστιν, ὡς τὸ οἰμώζειν, καὶ κλώζειν, ἀπὸ τοῦ ω θαυμαστικοῦ.* "*Ὤζωσιν οἱ θεαταί*, i. e. Admiratione perculsi spectatores clament et vociferentur, cum viderint arduos secundum Phrynichum saltus, crure sc. in sublime extenso. Puto vero legendum per *ο* magnum, *ὤζωσιν*. Fictum verbum a particulis *ὦ, ὦ*, quo etiam usus est Æschylus in Diris; proinde ut ab *αἶ αἶ*, v. *αἰάζειν*, ab *οἴμοι* v. *οἰμώζειν*, et a *φεῦ φεῦ*, fecit etiam idem Æschylus novum verbum *φεύγειν* [imo *φεύζειν*] in Agam. [1317.], ubi cum Cassandra dixisset *φεῦ, φεῦ*, respondet Chorus, *Τί τοῦτ' ἔφευξας;* Ego vero arbitror etiam ab *ἓ ἓ* manasse *ἐλέγους* eadem ratione, vel potius *ἀναλογίᾳ*." Flor. Christian. ad Aristoph. l. c. Sequentia loca indicavit Schæf. in Mss. "Hesych. *Εἰάζων· εἶα ἐπικελεύων, Εὐριπίδης Χρυσίππῳ.* Ab *εὖα* sic formarunt *εὐάζειν*, ab *αἶ, αἶ, αἰάζειν*, atque ad eandem rationem ab aliis voculis, literisque, quas velut affectus notas interserunt orationi, verba produxerunt: ab *ἃ* formarunt *ἄζειν*. Grammat. S. Germ. Ms. penes Ruhnk. (in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 348.) *Ἄζειν· τὸ στένειν, Σοφοκλῆς. Ἄζειν· τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν ἄζειν λέγουσιν Ἀττικοί, μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος, οὕτω Νικόχαρις.* Sic a *φεῦ, φεύζειν*, ab *οἴ* lamentantis *οἴζειν*, (ut ab *οἴμοι, οἰμοίζειν, οἰμώζειν*), ab *ὦ* admirantis *ὤζειν*. Hesych. *Ὤζειν· βοᾶν. Ὦζεν· ἐβόησεν. Ὤζοντες· βοῶντες, καὶ λέγοντες ὦ ὦ, καὶ θαυμάζοντες.*" Valck. Diatr. p. 20. "Quod legitur in hoc loco Theocriti (Adoniaz. 124.) *ὦ* admirantis, (quod ab *ὢ* distinguit H. St. Append. Thes. p. 55. et 103.) verbum peperit *ὤζειν*, significans Cum admiratione *ὦ ὦ* exclamare: semel illud legitur in Aristoph. Vesp. 1518. quem locum a se emendatum primus explicuit R. Bentl. in Respons. ad Boyl. ex ed. Lennep. p. 149." Valck. ad Adoniaz. p. 403. Cyrilli Alexandr. Lex. Ms. ap. Matthiæ Gloss. Gr. Min. p. 42. *Ὤζοντες· θαυμάζοντες.* "Hæc glossa in Lex. A. B. non legitur. Hic autem alieno in loco posita est. Non rejicienda tamen, v. Hesych. h. v. et Schol. Æschyli p. 494." Matthiæ. "*Ὠγμὸς* Hesych. *φωνὴ μετὰ τοῦ ἐκβοηθῆσαι ἢ μετὰ χειροτονίας.* Derivatum ab *ὤζω*." H. St. Thes. Ind. "*Ὀττοτοῖ* (s. *Ὀτοτοῖ*), Hesychio *θρηνῶδες ἐπίφθεγμα*, ut Hei, Heu, Ah. Legitur ap. Æschyl. et Luc." H. St. Thes. Luciani Contempl. xvii. T. i. p. 513. *Ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἶ αἶ, καὶ ὤ μοι μοι*, et Fugit. xxxiii. T. iii. p. 384. *φεῦ τῶν κακῶν, ὀττοτοῖ, παπαιπαίαξ.* "Porsoni Orest. 1386. ('*Ὀττοτοῖ* Ald. solenni errore, qui et in *ὀτοβεῖν* frequenter occurrit'), Wakefieldii Trach. 1009. Valck. ad Phœn. p. 375." Schæf. in Mss. Zonar. p. 1477. *Ὀττοτοῖ· ἀντὶ τοῦ φεῦ. Ὀτοτοῖ*, Æschyli Agam. 1266.: *Ὀτοτοτοῖ*, Pers. 921. Chœph. 869. Suppl. 896.: *Ὀτοτοτοτοῖ*, Pers. 1048. 1056. 1081. 1085. Suppl. 905.: *Ὀτοτοτοτοτοτοτοῖ*, Chœph. 156. Hinc VERB. "*Ὀτοτύζειν*, Hesychio *λέγειν, θρηνεῖν*, Dicere, Flere." H. St. Thes. Ind. Zonar. p. 1477. *Ὀττοτύζειν· βοᾶν, ἠχεῖν.* "An sic leg. ap. Hesych. pro *λέγειν*?" Tittmann. Lectionem *λέγειν* recte se habere, satis constat ex hoc Albertii nota:—"Habet vocem Comicus Pac. 1011. ubi Schol. *Ὀτοτύζειν· θρηνεῖν*, ut Suid. Idem in Lysistr. 520. *Ὀτοτύζεσθαι* (*ὀτοτύξει τοι* edidit Brunck.), unde * *Ὀτοτύξιοι* per lusum dixit in Av. 1043. quod præter Schol. monuit Eust. in Hom. p. 594. 27. (*Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ ὀλοφυδνὸν, προϋπόκειται θέμα τὸ ὀλοφύζω, ὅμοιον τῷ ὀλολύζω, ἵνα ὡς παίζω παιδνὸν, οὕτως ᾖ καὶ ὀλοφύζω ὀλοφυδνόν· καὶ ὥσπερ ὀλολύζω ὀλολυγμὼν, τρύζω τρυγὼν, οὕτω καὶ ὀλοφύζω ὀλοφυγδών· ὡς τὸ, Ὀλοφυγδόνα φύσεις· εἰ δὲ καὶ τὸ ἔθνος οἱ* * *Ὀλοφύξιοι, ἐκ τοῦ τοιούτου παράγονται ῥήματος, ἀφ' ὧν παίζει τοὺς Ὀτοτυξίους ὁ Κωμικὸς, οὐκ ἔστι στερεῶς εἰπεῖν. Πόλις δέ φασι Θρακικὴ περὶ Ἄθων* * *Ὀλόφυξος, ἀφ' ἧς ἱστορεῖταί τις Ἡρόδοτος γράψας Περὶ Νυμφῶν.*) Iterum in Thesmoph. 1093. *Οἴμωζε* et *ὀτότυζε* commutat, ubi Schol. *Ὀτότυζε· λέγε*, * *θρήνει* [leg. *θρηνεῖ*], ut h. l. *λέγειν*, pro quo plenius leg. *ὀτοτοῖ λέγειν*, nisi e regula nostra illud *ὀτοτοῖ* subaudire malis, tanquam latens in v. *ὀτοτύζειν*. Sup. *Αἰαλλιάσας* s, *Αἰάσας· οἴμοι* sc. *λέγων*." "An scripserat Hesych," inquit Abresch. Animadvv. ad Æsch. ii. 19. p. 369., "*ὀτοτύζειν λέγειν*,—ut *κλαίειν λέγειν*? an in *λέγειν* supplendum *ὀτοτοῖ*?" Semper *ὀτοτοῖ* et *ὀτοτύζω* scribendum esse monet Porson. ad Phœn. 1052., a Schæf. in Mss. citatus, qui consuli jubet Brunck. ad Phœn. 1048. et Musgr. ad Eurip. p. 217. a. ed. Beck. Ab *ὀτοτύζω* autem venit COMPOS. * *Ἀνοτοτύζω*. "Cassandræ exclamanti *Ὀτοτοτοτοῖ*, inquit Chorus, *Τί ταῦτ' ἀνωτότυξας;* Quorsum illud ototototoi effers? Pari modo v. 1316. ΚΑ. *Φεῦ, φεῦ.* ΧΟ. *Τί τοῦτ' ἔφευξας;* Cas. Pheu! Pheu! Cho. Quare pheu exclamas? Ut ab *ὀτοτοτοῖ ὀτοτύζω*, sic a *φεῦ* verbum novum confinxit Æschylus; etenim ab imperfectis voculis vel exclamandi vel lugendi sæpe fiunt verba." Stanl. ad Æsch. Agam. 1083. "*Ἀνωττότυξας*, vel *ἀνωτότυξας*, jure tuetur Abresch. Animadvv. p. 369. Quod H. Stephano venerat in mentem, *ἀνωλόλυξας* præfert in isto versu Tragici Schol. in Eurip. Phœn. 1035." Valck. ad Phœn. 1045. a Schæf. in Mss. citatus. Eurip. Hel. 376. *Βοὰν, βοὰν δ' Ἑλλὰς κελάδησε κἀνωτότυξεν* "Valde placet, quod habet margo Barnesianæ, *Κἀνωλόλυξεν*, Clamorem lætum et triumphalem edidit. Hoc enim est *ὀλολύζειν*. Vide Æsch. Sept. c. Th. 831. Eum. 1051. Orest. 1143. 'Clamorem triumphalem edidit, tamen et illa capiti manus imposuit.' De quo more commode citat Barnes. Samuel. L. ii. c. xiii. 19. Plura vide ad Electr. 148." Musgr. ET * *Ἐποτοτύζω*. Eurip. Phœn. 1050. ed. Pors. *Ἰήϊον βοὰν, βοὰν, Ἰήϊον μέλος, μέλος, Ἄλλος ἄλλ' ἐπωτότυζε Διαδοχαῖς ἀνὰ πτόλιν*, ubi Schol. ap. Valck. *Ἐπωτότυζε· ἐσχετλίαζεν, ἀπὸ τοῦ ὀττοτοῖ.* "Cum membr. cum aliis habeant *ἐπετότυζε*, Brunck. edidit *ἄλλον ἐποτότυζε*. Male *τ* duplicant Mss. et editi quidam. Semper *ὀτοτοῖ* et *ὀτοτύζω* scribendum." Porson.

ad Plat. Polit. ix. 6. p. 579. Καὶ φόβου γέμων διὰ παντὸς τοῦ βίου, σφαδασμῶν τε καὶ ὀδυνῶν πλήρης, unde, notante Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 243., corrigendum est Etymol. Phot. p. 411. Σφαδάζειν· φράσσειν, δυσθανατεῖν, ματαίως σπᾶσθαι, χαλεπαίνειν, μετ' ὀργῆς στενάζειν, ubi Cod. D. σφάσσειν. "Mendose Hesych. Ἀνασπάζουσιν· ἀναταράσσουσιν. Repone, Ἀνασφαδάζουσιν· ἀναβράσσουσιν. Eodem mendo liberandus est Suid. Σφαδάζειν· θράσσειν, δυσθανατεῖν, ματαίως σπᾶσθαι, χαλεπαίνειν, μετ' ὀργῆς στενάζειν. Scribendum, Σφαδάζειν· βράσσειν. Facem nobis præfert Hesych. alia glossa, Σφαδάζει βράζει,—σπεύδει, διασείει leg. διασείεται, θυμοῦται, etc. Neutrale verbum non explicationem ταράττειν, sed ταράττεσθαι postulasset, ut alibi ap. Hesych. Σφαδάζει· ταράττεται ὑπὸ τραύματος ζέοντος." Ruhnk. l. c. Adde Nicandri Alex. 25. Ἡ δὲ ταρασσομένη τὰ μὲν ἔβρασεν ἤλιθα νηδὺς Πνεύματα. Sed vera lectio in Hesych. est ἀναβράζουσιν, in Photio autem βράζειν. Hesych. enim ipse in glossa a Ruhnk. et Schleusnero male suspecta habet, Σφαδάζει· βράζει. Et in Zonara quoque p. 1697. est, Σφαδάζειν· διεγείρειν, (lege cum Tittmanno, διεγείρεσθαι,) βράζειν, διαπίμπρασθαι, ἢ τὸ δυσθανατεῖν, καὶ ματαίως σπᾶσθαι. Βράσσω est Ferveo, Bullio, at βράζω præter hanc significationem notat et Tacite lamentari, qui sensus cum v. σφαδάζω, prout supra expositum est, optime convenit. Hesych. Βράζειν· τὸ ἡσυχῇ ὀδύρεσθαι, nisi Βράζειν irrepsit pro Βραγχιᾶν: in Etym. enim p. 211. 24. reperitur, Βραγχιᾶν γὰρ τὸ ἡσύχως ὀδύρεσθαι. Plura vide infra in v. Βράζειν. " Suid. (et Zonar. p. 586.) Δυσθανατῶντα· βιαίως τὸν βίον καταστρέφοντα. Ἐν δέ τινι μοίρᾳ τῆς ἀτραποῦ δυσθανατῶντα στρατιώτην (στρ. in Zonara deest) Ῥωμαῖον περιεβλέψαντο, τέτρασι βολαῖς τὸ σῶμα κοσμούμενον. Agathias (Hist. L. iii.) ap. Jungerm. ad Poll. iii. 106. (Οὐκ ἐνεγκόντες ἄνδρας δυσθανατῶντας, καὶ ὅποι αὐτοῖς τὸ θράσος χωρήσει, οὐ λογιζομένους). Δυσθανατεῖν, Philostr. V. A. v. 16. Δυσθανατοῦν, Hesych. Σφαδάζει· δυσθανατοῖ, nisi velis δυσθανατεῖ." Pierson. l. c. Cod. Marc. teste Schowio habet, δυσθανατ.", pro quo Musurus dedit, Δυσθανατοῖ. J. Poll. l. c. Εἴη δ' ἂν τούτοις προσῆκον, καὶ ἐπιθανάτως ἔχειν, καὶ Ἡρόδοτος, ἐδυσθανάτει, οὗ τὸ ἐναντίον, εὐθανάτως, Κρατῖνος λέγει. Respexit ad Herod. ix. 72. Ὁ δ' ἐξενηνεγμένος ἐδυσθανάτεέ τε καὶ ἔλεγε πρὸς Ἀρίμνηστον, Ægre moriebatur, ubi Valck. " Utrumque fuit in usu δυσθανατεῖν et δυσθανατᾶν. Mœr. Att. l. c. ubi notat Pierson. Syllaba repetita scripsisse videtur Athenag. de Mort. Resurr. s. 4. (p. 49. ed. H. Steph.) Οὗτοι δέ γέ φασιν πολλὰ μὲν σώματα τῶν ἐν ναυαγίοις καὶ ποταμοῖς δυσθανατώντων (vulgo δυσθανάτων) ἰχθύσι γενέσθαι τροφήν." " Etym. in Θανατῶ scribit, θανατῶ verbum cum simplex sit, esse tertiæ flexorum, ut θανατῶ, θανατοῖς, significareque φονεύω. Ὅτε δὲ, ait, σύνθετον, δευτέρας, οἷον δυσθανατῶ, δυσθανατᾷς, quemadmodum sc. δοκῶ δοκεῖς simplex, primæ; compositum, secundæ, προσδοκῶ, προσδοκᾷς. Tum addit, Ὅτε δὲ τὸ θανατῶ δευτέρας συζυγίας, σημαίνει τὸ ἐπιθυμῶ ἀποθανεῖν. Ἰώσηπος· Ἀνδρὶ θανατῶντι μὴ συμπλέκεσθαι, ἤγουν ἀνδρὶ ἐπιθυμοῦντι καὶ προαιρουμένῳ ἀποθανεῖν μὴ προσβαλέσθαι εἰς μάχην. Ubi si priora ab eo dicta mecum considerabis, in Josephi loco mirum, ni etiam mecum legendum putaveris, δυσθανατῶντι. Subjicit et alium locum Libanii, (Ποῦ δὴ καὶ ἐπὶ τούτῳ θανατᾷν;) de quo idem dicendum videtur. Meminit et hujus verbi δυσθανατᾷν Etym. in Σφαδάζειν. (Imo ibi est δυσθανατεῖν.) Ceterum pro δυσθανατῶ, Euripidis δυσθνήσκω barbarum est, ut notat Encyclopædiæ sol limpidissimus Notis suis in Interpretis Phrynichei Notas." Jungerm. l. c. Sed quamvis recte viderit Jungerm. in verbis, ὅτε δὲ σύνθετον, δευτέρας, οἷον, δυσθανατῶ, δυσθανατᾷς, a Sylburgio suspectis, nihil a librariis peccatum esse, (Etymologi enim mens vulgatam lectionem satis tuetur,) erravit tamen in credendo Josephi et Libanii loca emendatione egere. Nam dixerat Etym. simplex esse tertiæ flexorum, θανατόω θανατοῖς, compositum autem secundæ, δυσθανατάω δυσθανατᾷς, ut simplex primæ δοκῶ δοκεῖς, compositum secundæ προσδοκῶ προσδοκᾷς: deinde subjungit, Ὅτε δὲ τὸ θανατῶ δευτέρας συζυγίας, σημαίνει τὸ ἐπιθυμῶ ἀποθανεῖν, i. e. θανατῶ θανατᾷς, secundæ, poni pro ἐπιθυμῶ ἀποθανεῖν, tum vero loca ex Josepho et Libanio affert, in quibus θανατᾷν sumitur pro προαιρεῖσθαι ἀποθανεῖν. Josephi autem locus, quem in animo habebat Etym., est de B. J. iii. 7. 18. Τοῖς μὲν ὁπλίταις τὰς ὁρμὰς αὐτῶν ἐκκλίνειν ἐκέλευσεν, καὶ μὴ συμπλέκεσθαι θανατῶσιν ἀνθρώποις, ubi sensus plane postulat editum θανατῶσιν, Mori cupientibus, non δυσθανατῶσιν, Ægre morientibus. Idem Joseph. ibid. iv. 1. 4. Παρασπῶντες γὰρ τὰ τῶν πεσόντων ξίφη, κατὰ τῶν δυσθανατώντων ἐχρῶντο: v. 9. 3. Ἔπειτα ἀποσείεσθαι τὸν ζυγὸν, δυσθανατώντων, οὐ φιλελευθέρων εἶναι: vi. 1. 8. Ἰουλιανὸς μὲν οὖν πολλὰ δυσθανατήσας. iv. 4. 3. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν δυσθανατώντων, καὶ πλησίον οὔσας τὰς τιμωρίας διακρονομένων σκῆψίς ἐστιν. Idem tamen ibid. v. 12. 3. dixit, Ξηροῖς γὰρ τοῖς ὄμμασι, καὶ σεσηρόσι τοῖς στόμασιν οἱ δυσθανατοῦντες ἐφεώρων τοὺς φθάσαντας ἀναπαύσασθαι, ubi vel scribe δυσθανατῶντες, vel potius cetera loca ex hoc corrige. Ceterum δυσθανατῶ, si contracte ponitur pro δυσθανατόω aut δυσθανατάω, tam barbarum est, quam δυσθνήσκω. Nam δυσθνήσκω e Scaligeri mente barbarum est, quia e δὺς et θνήσκω compositum, cum Gr. linguæ ratio τὸ εὖ καὶ τὰ στερητικὰ μόρια non componat cum verbis, sed cum nominibus. At δυσθανατάω aut δυσθανατόω, quia e δὺς et θανατάω aut θανατόω compositum, contra Scaligeri regulam peccat. Rectius igitur proculdubio dixeris δυσθανατέω, quod a δυσθάνατος formatur. Verba enim cum εὖ et δὺς composita descendunt ab adjectivis, quæ cum iisdem particulis componuntur, semperque in έω desinunt, ut * δυσκωφέω, (in Leonidæ Tarent. Epigr. lxxix. a Schæf. in Mss. citato, Δυσκώφει μὴ Ἰόργε,) a δύσκωφος, *δυσπιστέω a δύσπιστος, (Albert. ad Gloss. Gr. in N. F. p. 99.:—" Hesych. Οὐ διεκρίθη· οὐκ ἀμφέβαλεν, οὐκ ἐδυσπίστησεν. Nota postremam vocem δυσπιστεῖν, quæ in Lexicis non exstat. M. Meibom. ad oram Hesychii sui legendum conjicit, ἐδυσπέτησεν, Ægre aut impatienter tulit. Sed nihil mutandum. Glossar. Gr. Ms. Οὐ διεκρίθη· οὐκ ἐδυσπίστησεν. Et δύσπιστος ap. Hesych. est ὁ δυσκόλως πιστεύων, καὶ ἀβέβαιος, καὶ ἄπιστος μένων. Vide ibi Soping." Plut. de Socratis Genio T. viii. p. 342. Θαυμάζω δ' εἰ τοῖς ὑπὸ Σιμμίου λεγομένοις αὐτοῦ δυσπιστήσουσί τινες.) * δυσστατέω s. * δυσδιαστατέω a * δυσδιάστατος s. (Plut. de Esu Carnium Orat. i. T. x. p. 129. Ἔτι μὲν οὐρανὸν ἔκρυπτεν ἀὴρ, καὶ ἄστρα θολερῷ καὶ δυστατοῦντι πεφυρμένα ὑγρῷ καὶ πυρὶ καὶ ζάλαις ἀνέμων. " Δυσδιαστατοῦντι e scripto. Nam concinnior vox videtur, quam δυστατοῦντι. Est autem δυσδιαστατοῦν, quod non facile discedat a se, aut divellatur, non facile intercapedinem admittat, ideoque visu haud facile penetretur." Xyl. Sed Schneider. in Lex. affert ex ejusdem Libro adv. Colotem T. x. p. 621. Ἕξις ἀνδρῶν καὶ διάθεσις φυλάττουσα τὸ ἀδιάπτωτον, καὶ μὴ προσιεμένη ταῖς διαβεβλημέναις οὕτω καὶ δυστατούσαις αἰσθήσεσι τὴν κρίσιν.) Horum locorum notitiam Schæferi Schedis debemus, qui insuper * δυσφυλακτέω, a δυσφύλακτος, addit, ex Heynii Homero vi. 37. " Pseudo-Didymi Schol. ad Il. K. 183. (Δυσωρήσονται· δυσφυλακτήσουσι, κακὴν φυλακὴν καὶ νύκτα διαγάγωσι,) Etym. 292. 50. (Δυσωρήσονται· δυσφυλακτήσουσι, κακὴν φυλακὴν καὶ νύκτα διάξουσι,) et Hesych. (Δυσωρήσονται· δυσφυλακτήσωσι, κακὴν νύκτα διαγάγωσι φυλάσσοντες· * ὦρος γὰρ ἡ φυλακή.)" G. Wakef. in Mss. " Ex Hom. Il. K. 183. ubi Schol. δυσφυλακτήσουσι, ut Suid. et Etym. quod et hic malim pro δυσφυλακτήσωσι, κακὴν φυλακὴν καὶ νύκτα διαγάγωσι. Etym. διάξουσι, quod præstat. Nisi malis, Δυσωρήσωνται: quando reliqua bene se habent. Vide Barnes. ad l. l. Apollon. Lex. Homer. Δυσωρήσωσι· δυσφυλακτήσωσι καὶ κακὴν νύκτα διάγωσιν." Albert. " Schol. et Hesych. habent διαγάγωσι, unde pro δυωρήσονται lectum olim in Homero fuisse conjecit Barnes. δυσωρήσωνται, sed pertinent illæ interpretandi formæ, uti et Hesychii δυσφυλακτήσωσι, ad antiquam, quam Apollon. servavit, lectionem, δυσωρήσωσι." Herm. Tollius ad Apollon. Lex. In Pseudo-Didymi Scholio pro διαγάγωσι ex Etym. reponendum est διάξουσι, quando præcedit Δυσωρήσονται—δυσφυλα-

κτήσουσι, et in Hesych. legi debet Δυσωρήσωνται, seu potius Δυσωρήσωσι, cum quo conveniret δυσφυλακτήσωσι et διαγάγωσι. Porro in eodem Hesych. corruptum illud, ὦρος γὰρ ἡ φυλακή, intactum relinquere cl. Editor non debebat. Ὦρος enim pro φυλακὴ nusquam legitur. (Etym. 60. 43. Ἀλεωρή· ἡ φυλακή. Vide Nostrum in Οὔριον, afferentem ex Hesychio, Ὄριον· φυλακή, sed pro eo ex ordine literarum reponentem, Οὔριον, et ad οὖρος, Custos, expositionem hanc referentem. Hesych. Οὔριον· * σωρίον, ubi vide interpretes.) Scribe igitur ὥρη. Hesych. Ὦροι· ὥρια, φύλακες. "Ὅρια i. q. οὖρος." G. "Horrea, ut supra." Soping. In Cod. Ven. teste Schowio est, Ὦρον· ὥρια, φ. An leg. Ὠρειάριοι· φύλακες?] "Ὡρεῖον in Pand. Gr. pro Lat. Horreum, et Ὡρειάριος, pro "Horrearius. Suidas ψιλῶς habet ὡρεῖον, exponens "ταμεῖον." [Labbæi Glossæ: Ὡρεῖον· Penus, S. Zonaras p. 1890. Ὡρειάρειος, "Cod. K. Ὡρειάριος, utrumque pro ὁρειάριος. Vide Du-Cang. v. Ὡρειάριος." Tittmann. Eustath. ad Il. K. p. 797. 27. Τὸ δὲ δυσωρεῖν παρῆκται μὲν ὁμοίως τῷ ἀρκυωρεῖν, ὃ ἐν τοῖς περὶ Προνοίας κεῖται παρὰ τῷ Αἰλιανῷ· ἔχει δὲ ὁμοιότητα συνθέσεως καὶ πρὸς τὸ πολυωρεῖν, δηλοῖ δὲ τὸ δυσφυλακτεῖν, ἤγουν κακοπαθεῖν ἐν τῷ φυλάσσειν, ὡς ὁ Ποιητὴς ἑρμηνεύει παραφράσας ἐν τῷ, Νύκτα φυλασσομένοισι κακήν· τὸ μὲν γὰρ δυς ἀντὶ κακοῦ, ὠρεῖν δὲ τὸ φυλάσσειν, ὥστε ταὐτὸν δυσωρεῖν, καὶ νύκτα κακὴν φυλάσσεσθαι, ἤγουν φυλάσσειν: et ad Od. M. p. 1715. 17. Πόδες δὲ ἄωροι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ λεπτοὶ, ἢ παραιωρούμενοι καὶ ἀσθενεῖς, ἢ δυσφύλακτοι, οὓς οὐδεὶς ἂν ὠρήσηται, ὅ ἐστι φυλάξηται διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς δεινότητα· ὠρεῖν γάρ φασι τὸ φυλάσσειν, ὅθεν καὶ ὁ πυλωρὸς, καὶ δυσωρεῖν ἐν Ἰλιάδι, τὸ δυσχερῶς φυλάσσειν. At 4. δυσωρεῖν, si quidem e δυς et ὠρεῖν componatur, ut tradit hic Archiepiscopus, Scaligeri regulæ obstat. Vide Nostrum in Δυσωρέω, qui rectius, "Δύσωρον," inquit, "Suidas esse dicit montis nomen, forsan a difficili aut mala custodia sic appellati: certe verb. Δυσωρέω significat Difficulter custodio." Adde Hesych. Δύσουρον· δυσφύλακτον. Ceterum exempla, quæ contra canonem nostrum faciunt, Verba e δυς aut εὐ composita, formataque ab adjectivis eodem modo compositis, semper desinere in εω, sunt hæc:—δυσχεραίνω a δυσχερὴς, δυσκολαίνω a δύσκολος, δυσμεναίνω a δυσμενὴς, * δυσερωτιάω a δύσερως, (in Achille Tat. v. p. 577. Πρὸς τὴν ὄψιν δυσερωτιῶν, et Plut. Stobæi Serm. xvii. p. 510. 50. Δυσερωτιῶσι δὲ τῶν ἀπόντων, ὑπερορῶντες ὧν ἔχουσιν,) et * δυσθυμαίνω a δύσθυμος, quod extat in Hom. Hymno in Cer 362. Μηδέ τι δυσθύμαινε λίην περιώσιον ἄλλως. At verba in αινω desinentia descendunt non ab adjectivis, sed a verbis in εω. Sic in usu est δυσθυμέω, unde δυσθυμαίνω. Etym. 101. 19. e Methodio: Ὥσπερ παρὰ τὸ λίπω (l. λιπῶ cum Sylburgio in Indice), καὶ ὁρμῶ ὁρμαίνω, καὶ ὑφῶ ὑφαίνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἀρνῶ, ἐξ οὗ ἀρνοῦμαι, γίνεται * ἀρναίνω, καὶ ἐνδείᾳ τοῦ ρ, ἀναίνω, ἀναίνομαι, ὡς σκηπτροῦχος σκηπτοῦχος, οὐκ ἐπαινῶ, οὐ συγκατατίθεμαι. Aliæ exceptiones sunt in verbis * εὐγενίζω (ap. Excerpta Grotii p. 917. Σὺ δ' εὐγενίζεις τὴν πόλιν πράσσειν καλῶς), * εὐγλωττίζω, (Philostr. V. Apollon. vi. 36. Ἐπεὶ δὲ τάς τε ἀηδόνας αὐτῷ διῄει, καὶ τοὺς κοψίχους, καὶ ὅποσα εὐγλωττίζει τοὺς χαραδρίους, "cui loco," inquit C. A. Lobeck. Obss. ined. in Phrynichum, "lenior adhibenda est medicina, quam quæ placuit Schneidero in Lex.") εὐδαιμονίζω, εὐθετίζω, (Hesiodi Theog. 541. Εὐθετίσας κατέθηκε, ubi Cod. Medic. εὐθετήσας), *εὐκαρπίζω, (Hippocr. Epist. p. 1274. sed vide Schneider. in Lex. qui, probante eodem Lobeck. l. c. εὐκαρπέω restituit), εὐκλείζω, * εὐκομίζω, (Apollon. R. ii. 1013. ταὶ δ' εὖ κομέουσιν ἐδωδῇ Ἀνέρας, ubi Brunck. "Sic divisim scriptum in Codd. uti recte in Parisina et in Steph. Edit. excusum, perperam ex antiquioribus Batavus excudi voluit εὐκομέουσιν"), εὐμενίζω, εὐριζόω, (de quo vide nos supra) * εὐσπλαγχνίζω, ("Ab εὔσπλαγχνος, quod significat Misericordem, Pronum ad commiserationem, descendit εὐσπλαγχνίζομαι, quod Lexica non habent, Misericordia commoveor. Legitur ap. Chrysost. Homil. iii. de Pœnitentia T. iv. ed. Par. p. 567. de Deo sic scribentem, Ἀλλὰ πατὴρ ἐστι φιλόστοργος, μόνος ἀγαθὸς, ὁ εὐσπλαγχνιζόμενος ὑπὲρ πατέρα." Suicer. Thes. Eccles.) εὐστολίζω.] "Εὐστολίζω, ex "Eurip. affertur pro Probe decoro, sed divisim potius scribendum." [Respicitur ad Eurip. Iphig. Aul. 253. ubi sic edidit a Marklando monitus Matthiæ, ποντίας Πεντήκοντα νῆας εἰδόμαν Σημείοις εὖ 'στολισμένας. Ed. Ald. εὐστολισμένας, neque aliter Codd. unde Scaliger ἐστολισμένας. Εὐστοχάζω.] "Εὐστοχάζομαι, Conjectura assequor, ut tradunt "Vulg. Lexx. quæ etiam addunt, esse deponens, et "genitivo jungi, sed viderint." ["Melius separatim verbum quodque exaretur," inquit Lex. Hederico-Ernestinum. * Εὐστρογγυλίζω, (quod Lexica exhibent, sed ἀμαρτύρως), εὐτελίζω, * εὐτραπελίζω, (etiam hoc affertur ἀμαρτύρως), εὐτρεπίζω, (unde, notante G. Wakef. in Mss. * εὐτρεπιστέον, Heliodori Æthiop. p. 187.) εὐτυκίζω.] "Εὐτυκίζειν Etymologo ἑτοιμάζειν." [Hesych. * Εὐτύκαζον· εὔτυκτον ἔχε, ἕτοιμον. Εὐχερὲς, εὐποίητον, ῥᾴδιον, ubi Salmas. Is. Voss. et Kuster. corrigunt Εὐτύκασον. Albertio placet Bielii se tentia utpote simplicissima, verba ita ordinanda esse censentis, Εὐτύκασον· ἔχε ἕτοιμον. Εὔτυκτον· εὐχερὲς, εὐποίητον, ῥᾴδιον. Sed εὐτυκάζω alibi non extat. Adde εὐωνίζω. De quibus omnibus infra dicetur. 5. * Δυσπέπτω. Etym. 292. 35. Δυσπέμφελος· δυσάρεστος, δυσπειθὴς, δυσκίνητος, χαλεπὸς, μεμψίμοιρος. Εἴ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἱρῇ, (Hesiodi E. κ. H. ii. 236.) εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δυσπεττούντων. "Vulg. δυσπεττούντων, perperam; requiritur enim πτ, ut in ἀπεπτῶ et similibus." Sylburg. in Indice. "Aptius pass. δυσπεπτουμένων, Quæ difficulter concoquuntur." Idem in Notis. Eustath. ad Il. Γ. p. 1085. 41. Δυσπέμφελος, ἔστι δύσκολος, * δυσμετάπεμπτος.]

[* Ὀρθάγγελος, ὁ, ἡ. Ut ab εὐάγγελος formatur εὐαγγελέω, sic ab ὀρθάγγελος venit VERB. * Ὀρθαγγελέω. Phrynich. Arab. Σοφ. Προπαρ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 53. Ὀρθαγγελεῖν· ὀρθὰ καὶ ἀληθῶς ἀγγέλλειν.]

Ψευδάγγελος, ου, ὁ, (ἡ,) quasi ψευδὴς ἄγγελος, Nuntius mendax, Falsa nuntians, ὁ ψευδῆ ἀγγέλλων, ap. Aristoph. [Av. 1340. ubi legitur * ψευδαγγελὴς, Ἔοικεν οὐ ψευδαγγελὴς εἶν' ἄγγελος, Schol. Οὐ ψευδῆ ἀπηγγελκέναι. Sed ψευδάγγελος extat in Hom. Il. O. 159. Πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι, et in Aristot. Poet. xxix. p. 53. ed. Oxon. 1806. Ἔστι δέ τις καὶ σύνθετος ἐκ παραλογισμοῦ τοῦ θεάτρου, οἷον ἐν τῷ Ὀδυσσεῖ τῷ ψευδαγγέλῳ. HINC verb. * Ψευδαγγελέω, quod e Philone Jud. affert G. Wakef. in Mss. ET * Ψευδαγγελία, ἡ, Falsus nuntius, Fictus rumor, Crimen quod intenditur ob falsa nuntiata. Xenoph. de Mag. Eq. v. 8. Φοβεῖν τοὺς πολεμίους, καὶ ψευδενέδρας καὶ ψευδοβοηθείας καὶ ψευδαγγελίας ποιοῦντα. Dion. Hist. Rom. xlix. 28.]

Θεαγγελεὺς, έως, ὁ, Qui promulgat vel denuntiat solennitates, quæ panegyreis dicuntur. Hesych. Θεαγγελεῖς· οἱ τὰς πανηγύρεις ἐπαγγέλλοντες. Deduci puto a θέα. [Steph. Byz. * Θεάγγελα· πόλις Καρίας, ὁ πολίτης, * Θεαγγελεύς. "Hæc vox, si appellative accipias, denotat præconem, qui spectacula et deorum solennitates promulgat. Fortassis ipsa urbs a promulgata quadam panegyri nomen accepit. Urbis meminit Plin. v. 29.: 'Sex oppida contributa ei sunt a Magno Alexandro, Theangela, Sibde, Medmassa, Euranium, Pedasium, Telmessum.'" Berkel. "Hinc oriundus Philippus, Caricarum Rerum scriptor, qui ap. Plut. in V. Alexandri p. 961. (T. iv. p. 105. Reisk.) perperam Φίλιππος ὁ Εἰσαγγελεὺς vocatur pro Θεαγγελεὺς, notante Th. Reinesio Var. Lect. i. 25." Holsten. "Holstenii et Reinesii emendationem secutus sum pro v. εἰσαγγελεὺς, hic, (Χάρης ὁ Εἰσαγγελεὺς), et lin. seq. (Φίλιππος ὁ Εἰσαγ.) ὁ Θεαγγελεὺς legentium. De posteriore ex Athenæo constat, vi. p. 271. Ap. Strab. etiam xiii. p. 611. c. * Συναγέλα mendose, pro Θεαγέλα legi, Harduin. docet in Not. ad Plin. x. 29." Reisk. Steph. Byz. * Σουάγελα· πόλις Καρίας, ἔνθα ὁ τάφος ἦν τοῦ Καρὸς, ὡς δηλοῖ καὶ τοὔνομα. Καλοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες * σοῦαν τὸν τάφον, * γέλαν δὲ τὸν βασιλέα, ὁ πολίτης, * Σουαγελεύς. "Meminit hujus Urbis Strabo xiii. p. 611. sed corrupte ibi scribitur Συναγέλα, pro Σουάγελα." Holsten.

Sic correxit et Casaub. Vide Jablonsk. et Tewater. supra in Lex. Vocc. peregr. p. cxliv. a. et n.;]

[* Δυσάγγελος, ὁ, ἡ, Qui tristes nuntios fert. Nonnus in Dionys. xx. p. 354. a G. Wakef. in Mss. allatus: Ἀλλὰ πάλιν κοτέουσα τεῇ θεόπαιδι γενέθλῃ, Ἄγγελον Ἶριν ἔπεμπε δυσάγγελον, ὄφρα σε θέλξῃ Κλεψινόῳ κεράσασα δόλῳ *ψευδήμονα πειθώ.]

"Παλιιάγγελος, (ὁ, ἡ,) Nuntius, qui, postquam "nuntiavit quod jussus est, ad eum, a quo missus "est, redit. Vide Hesych." [Παλινάγγελος· ὁ ἐξ ὑποστροφῆς ἄγγελος, ὅταν ἀπαγγείλας τινὶ, ἀπὸ τούτου ἑτέρῳ ἃ φησιν ἐπιφέρῃ. Suid. et Phot. Παλινάγγελος· ὀπίσω ἐπανελθὼν ἄγγελος. "Heyn. Hom. vi. 633." Schæf. in Mss.]

[* Πρωτάγγελος, ὁ, ἡ. Epigr. de Mensibus Ægyptiorum in Anthol. T. iii. p. 211., quod Palladio tribuit Salmas. ad Solin. p. 304. a. Εἰαρινῶν *Φαρμουθὶ ῥόδων πρωτάγγελός ἐστιν. Vide supra Lex. Vocc. peregr. p. ccxciii. n. 2. "Lexica non habent. Significat eum, vel eam, qui vel quæ primo aliquid nuntiat. Cyrillus Alexandr. L. xii. in Jo. ad c. xx. B 17. dicit de Maria: Christus eam τῶν μεγάλων ἀγαθῶν κελεύει γενέσθαι πρωτάγγελον, καὶ τὴν πρὸς τὸ ἄνω βάδισιν εὐαγγελίζεσθαι τοῖς μαθηταῖς, Jubet magnorum bonorum primam fieri nuntiam, et ascensionem discipulis evangelizare." Suicer. Thes. Eccles.]

[* Χαράγγελος, ὁ, ἡ. Etym. 7. 32. Ἄγγελος· ὥσπερ παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὁμοιῶ γίνεται εἴκελος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἄγελος καὶ ἄγγελος, καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ συγκείμενα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται, οἷον ἀρχάγγελος, εὐάγγελος, χαράγγελος. Cf. Zonar. p. 15. Ἄγγελος· ζῶον λογικὸν, *ὑμνολογικὸν, πύρινον, ἄϋπνον, ἀθάνατον κατὰ χάριν, οὐσία νοερὰ, αὐθεξούσιος (l. αὐτεξούσιος), ἀεικίνητος, θεῷ λειτουργοῦσα· ἡ δύναμις ἁγία ἀποστελλομένη παρὰ κυρίου εἰς διακονίας. "Cod. K. Ἄγγελος· μηνυτὴς, reliqua, ut leguntur. Sed post διακονίας pergit sic: Ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὅμοιον γίνεται εἴκελος, οὕτως καὶ παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἄγγελος· τὰ γοῦν παρ' αὐτοῦ συγκείμενα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται, οἷον ἀρχάγγελος." Tittmann. Fugit C virum doctum, quod definitio illa, quam e Zonaræ Codice sumtam habet et Phavor. qui exhibet *ὑμνολογητικὸν, et ἄϋλος pro ἁγία, partim ex Athanasio ducta sit, partim e Damasceno, quorum verba supra ad Ἄγγελος citavimus. Obiter ex J. Scageri Mss. monemus ἄγγελος etiam de fœmina dici, ut Eurip. Androm. 82. ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ. Μῶν οὖν δοκεῖς σοῦ φροντίσαι τίν' ἀγγέλων; ΑΝΔΡΟΜ. Πόθεν; θέλεις οὖν ἄγγελος μολεῖν σύ μοι; et Suppl. 203. Πρῶτον μὲν ἐνθεὶς σύνεσιν, εἶτα δ' ἄγγελον Γλῶσσαν λόγων δοὺς, ὥστε γιγνώσκειν ὄπα, κ. τ. λ. Adde Chariton. iii. 3. p. 45=62. Ἄγγελος δὲ φήμη ταχεῖα Συρακουσίοις ἐμήνυε τὸ παράδοξον.]

[* Νεκράγγελος, ὁ, ἡ, Mortui nuntius. Lucian. de Morte Peregrini xli. T. iii. p. 362. Φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπιστολὰς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τινὰς, καὶ παραινέσεις, καὶ νόμους· καί τινας ἐπὶ τούτῳ πρεσβευτὰς τῶν ἑταίρων ἐχειροτόνησε, νεκραγγέλους καὶ *νερτεροδρόμους προσαγορεύσας. "Hoc ad S. Ignatii imitationem factum putat D Pearson. Vindic. Ignat. P. i. c. 2. p. 261. ed. Cler. Temporis certe illius morem fuisse, cyclicas quasi epistolas dimittere, satis constat. Huc etiam referendi, quos appellasse ait Lucian. Protea suum νεκραγγέλους et νερτεροδρόμους, quos cum *Θεοδρόμοις illis Ignatianis recte vir summus comparabat. Extat erudita Commentatio Erdm. Rud. Fischeri edita Coburgi 1718. de Θεοδρόμοις Veteris Ecclesiæ Legatis, ubi nec hujus loci mentio omittitur, p. 119." J. M. Gesner. "Θεόδρομος, (ὁ, ἡ,) significat eum, qui sanctum et Deo gratum iter init. Ignat. Epist. ad Polycarp. p. 209. Πρέπει συμβούλιον ἀγαγεῖν θεοπρεπέστατον, καὶ χειροτονῆσαι, εἴ τινα ἀγαπητὸν λίαν ἔχετε, καὶ ἄοκνον, ὃς δυνήσεται θεόδρομος καλεῖσθαι. Idem in Epist. ad Philadelph. p. 91. hanc vocem tribuit omnibus fidelibus, qui Θεόδρομοι vocantur, quia velut in stadio spiritualis vocationis decurrunt. Πολλοὶ, inquit, λύκοι κωδίοις ἠμφιεσμένοι, ἡδονῇ κακῇ αἰχμαλωτίζουσι τοὺς θεοδρόμους. Huc pertinet VERB. *Θεοδρομέω ap. Suid. (et Phot.) qui, Θεο- A δρομῶν· κατὰ Θεὸν πορευόμενος, Secundum Deum currens." Suicer. Thes. Eccles.]

"Κακάγγελος, (ὁ, ἡ,) Malus nuntius, Mala nuntians, "ὁ κακὸν ἔπος ἀγγέλλων, Homero, inquit Eust." [ad Il. P. p. 1123. 50. Ἐκ δὲ τοῦ, Κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα, σύγκειται παρὰ τοῖς ὕστερον ὁ κακάγγελος. Valck. ad Scapulæ marg. affert ex Antonini Lib. Fab. xv. p. 108. Ὁ δὲ κἀκεῖνον ἐποίησε νυκτικόρακα κακάγγελον, ubi vide Muncker., et Boissonadius in Mss. citat Eurip. Orest. 853. δῆλος εἶ λόγῳ· Κακῶν γὰρ ἥκεις, ὡς ἔοικεν, ἄγγελος, ubi Schol. Ἀπὸ τοῦ λόγου δῆλος εἶ κακάγγελος ὤν. Æschyli Agam. 645. Εὔφημον ἦμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλῳ Γλώσσῃ μιαίνειν. "Valck. ad Eurip. Phœn. p. 415. Mitscherlich. ad Hymn. in Cer. 128. Meleagri Epigr. lxxii. (Ὀρθροβόας δυσέρωτι κακάγγελε, νῦν *τρισάλαστε, Ἐννύχιος κράζεις *πλευροτυπῆ κέλαδον,) et Plutarchi Mor. i. 969." Schæf. in Mss. Hinc VERB. *Κακαγγελέω, Mala nuntio "Demosth. (Orat. pro Cor.) T. i. p. 315. 23. Κακαγγελεῖν μὲν ἴσθι μὴ θέλοντά με. Reisk. ad h. l. p. 641.: —'Κακαγγελεῖν uno verbo Bav. κακαγγέλλειν Pariss. pr. et sept. et sic videtur in Aug. pr. quoque a prima manu fuisse, sed recentior ad vulgatæ, (κάκ' ἀγγελεῖν,) modum reformavit.' Sic edidit etiam Auger. in Discours Grecs choisis de divers Orateurs T. i. p. 546. hac nota adscripta:—'Κακαγγελεῖν—hic alter versus est ex Soph. Antigona.' Vellem vir doctissimus versum fabulæ Sophocleæ indicasset. Mihi cum Tayloro (p. 312. Reisk.) scribendum est, 'Tragici est cujusdam, cujus locus mihi festinanti non occurrit.' (Deinde vero sic pergit Auger.) 'Vulg. κάκ' ἀγγελεῖν. Legi cum Reiskio uno verbo κακαγγελεῖν a κακαγγελέω, quam lectionem confirmant Codd. D, L, et X. Legitur κακαγγελεῖν apud U et Y, et κακαγγέλλειν apud Q et Cc, quod ultimum Y dat ad marg.' Ac vellem Wunderlich. hos duumviros secutus esset: quorum rationem nisi probaveris, scribere debebis κάκ' ἀγγέλλειν, quod metro adversatur. Quod autem Wakefield. hoc Demosth. loco usus, etiam in Eurip. Herc. Fur. 1139. κάκ' ἀγγέλλων in κακαγγελῶν mutandum censet, non assentior. Ceterum plane sic dicitur *εὐαγγελεῖν." Schæf. in Append. ad T. Hemsterhusii Aristoph. Plut. p. 511. Adde *ὀρθαγγελεῖν, de quo supra diximus. Phot. Εὐαγγελεῖν (Cod. B. εὐαγγέλειν)· ὑφ' ἓν λέγουσι καὶ κακαγγέλλειν, ubi Lobeck. ap. Schleusner. p. 481. reposuit, et quidem recte, κακαγγελεῖν. Vide et ejusdem Obss. ined. in Phrynichum, supra ad Εὐάγγελέω citatas.] "Soph. "ET Κακάγγελτα dicit τὰ κακὴν ἀπαγγελίαν ἔχοντα, "in Antig. p. 266. (v. 1286.) ὦ κακάγγελτά μοι Προ"πέμψας ἄχη, τίν' αὐδᾷς (τίνα θροεῖς) λόγον; Κα"καγγελία, ας, ἡ, ET IONICE Κακαγγελίη, ης, ἡ, "Malus nuntius, a Galeno apud Hippocr. exponitur: "κακοῤῥημοσύνη, κακολογία, Maledicentia." ["Ap. Hippocr. in L. περὶ Τέχνης p. 1. 8. (Τὸ δὲ λόγων οὐ καλῶν τέχνῃ τὰ τοῖς ἄλλοις εὑρημένα αἰσχύνειν προθυμέεσθαι, ἐπανορθοῦντα μὲν μηδὲν, διαβάλλοντα δὲ τὰ τῶν εἰδότων πρὸς τοὺς μὴ εἰδότας ἐξευρήματα, οὐκέτι δοκέει ξυνέσιος ἐπιθύμημά τε καὶ ἔργον εἶναι, ἀλλὰ καταγγελίη μᾶλλον φύσιος, ἢ ἀτεχνίης, Sed proditio magis naturæ suæ, aut ignorantia artis,) observante Foesio est καταγγελίη, et sic legitur quoque ap. Phavor. h. v." J. G. Fr. Franz. Cf. Schneideri Lex. vv. Κακαγγελία et Κακάγγελος.]

[* Νεάγγελτος, ὁ, ἡ, Nuper nuntiatus, Novus. Æschyli Choeph. 732. Αἴγισθον, ἡ κρατοῦσα τοὺς (leg. πρὸς) ξένους, καλεῖν Ὅπως τάχιστ' ἄνωγεν, ὡς σαφέστερον Ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον φάτιν Ἐλθὼν πύθηται τήνδε, ubi Schol. τὴν νεωστὶ ἀγγελθεῖσαν.]

Composita ex Ἄγγελος, Angelus:

[* "Ἀγγελιήτης. Jo. Geometræ Hymn. ii. 19. (Χαίροις ὑψιπόλοις κοινὴν ὁδὸν ἀγγελιήταις Δείξασα τὴν χθονίοις εὔχαρι τριβομένην,) iii. 37. (Χαῖρε πόλον χθονὶ, πότμῳ ζωὴν, ἀγγελιήταις Μίξασα τοὺς χθονίους, οὐρανίους χθονίοις, Salve quæ cœlumque solo, vitamque neci das, Cœlorum miscens numina terricolis) et iv. 25. (Χαῖρ' *ἀποτερπομένη *ψυχάρπαγας ἀγγελιήτας, Gaude quæ Genios animarum disjicis hostes.)" Abr. Kall. in Mss.]

A [* Ἀγγελιώδης, ὁ, ἡ. " A Jamblicho ap. Stob. Ecl. Phys. i. 52. 39. p. 926. animæ incorporeæ opponitur, vocabulum non satis clarum, ex adytis, ut videtur, sapientiæ Neo-Platonicæ repetitum." Fr. Passow. Symbol. ad Schneideri Lex. in Beckii Actis Seminarii Regii et Societ. Philol. Lips. V. i. p. 92. Locus est hic: Οἱ μὲν γὰρ εὐθὺς τὴν ψυχὴν αὐτῷ τῷ σώματι τῷ ὀργανικῷ συνοικίζουσιν, ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν Πλατωνικῶν· οἱ δὲ μεταξὺ τῆς τε ἀσωμάτου ψυχῆς, καὶ τῆς ἀγγελιώδους αἰθέρια καὶ οὐράνια καὶ πνευματικὰ περιβλήματα, περιαμπέχοντα τὴν νοερὰν ζωὴν, προβεβλῆσθαι μὲν αὐτῆς φρουρᾶς ἕνεκεν (λέγουσι), ὑπηρετεῖν δὲ αὐτῇ καθάπερ ὀχήματα, συμμέτρως δ' αὖ καὶ πρὸς τὸ στερεὸν σῶμα συμβιβάζειν μέσοις τισὶ κοινοῖς συνδέσμοις αὐτὴν συνάπτοντα.]

[* Ἀγγελίαρχος, ὁ. " Toup. Opusc. i. p. 424. Dorvill. ad Charit. p. 551. Agathiæ Epigr. xxxviii." Schæf. in Mss. Vide nos infra ad Ἀρχάγγελος.]

[* Ἀρχάγγελος, ου, ὁ. " Archangelus, unus e principibus ac præfectis angelorum, quibus, ex opinione saltem Judæorum, parent angelorum copiæ, viribus ac dignitate admodum diversæ, Dan. x. 13. et xii. 1. vocatur. Judæi autem quatuor archangelos præ ceteris celebrant, Michaelem, Urielem, Raphaelem, et Gabrielem, quorum cuivis certam provinciam a Deo demandatam fuisse statuebant, ut colligere licet e Syncello Chronogr. p. 33. ubi Οὐριὴλ vocatur ὁ τῶν ἄστρων ἀρχάγγελος. Bis autem legitur hæc vox in N. T. Jud. v. ix. Ὁ δὲ Μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος, qui e traditione quadam Judæorum cum Diabolo disceptasse narratur de humando cadavere Mosis. Michael vero ille Judaicæ gentis præses et defensor esse existimabatur a Judæorum doctoribus, cujus opinionis vestigia in Targum ad Cant. viii. 9. reperiuntur, ut ad v. Μιχαὴλ docebitur. De eodem Michaele Archangelo haud improbabile est explicandum esse locum 1 Thess. iv. 16. ubi Christi reditus solennis e cœlo ad judicium, in universum genus humanum habendum, describitur futurus esse ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου, quam formulam omnium optime de tonitru per Michaelem archangelum excitando in apparitione Christi explicaveris, nisi ἀρχαγγέλου h. l. positum esse pro ἀρχαγγέλων statuere malis." Schleusner. Lex. in N. T. Vide nos supra ad Χαράγγελος. Maximi Scholia ad Dionys. Areop. de Cœl. Hier. p. 42: Κατὰ τὸ τελευταῖον· ὅτι ἐσχάτη τάξις ἀγγέλων, καὶ *περικόσμιος. Ἡ τελευταία *τριαδικὴ τάξις· ἀρχαὶ, ἀρχάγγελοι, ἄγγελοι: et p. 49. Φαμὲν δέ· πῶς πάντες λέγονται δυνάμεις· τελευταία γὰρ τάξις ἡ τῶν ἀρχῶν, καὶ ἀρχαγγέλων, καὶ ἀγγέλων ἐστὶ, καὶ ὅμως καὶ αὐτοὶ δυνάμεις ἐστὶν ὅτε ὀνομάζονται. Clem. Alex. Eclog. p. 1004. Agathias in Epigr. Vat. Cod. p. 54. ap. Jacobs. ad Anthol. T. xi. p. 77., a Schæf. in Mss. allatus, Ἵλαθι μορφωθεὶς, ἀρχάγγελε· σὴ γὰρ ὀπωπὴ Ἄσκοπος· ἀλλὰ βροτῶν δῶρα πέλουσι τάδε. Loquitur ibi Jacobs. de ejusdem Agathiæ Epigr. (xxxviii.) in quo admiratur poeta pictoris artem, qui Archangeli imaginem pingere ausus sit: Ἄσκοπον *Ἀγγελίαρχον, ἀσώματον εἴδεϊ μορφῆς Ἆ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀπεπλάσατο. Vide notata supra p. 18. et n. 3. Adde e Bastii nota ad Greg. Cor. p. 894. locum hunc, quem protulit vir doctus e Lex. Ms. Darmstad., Θαυμαστικὸν δὲ (τὸ α) δασύνεται, ὡς Ἀγαθίας ἐν Ἐπιγράμμασιν· Ἆ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀνεπλάσατο. Hinc Suidæ lectionem a contra Jacobsii emendationem a facile tueri possis. Sed an recte sic scribant Suidas et auctor Lexici illius Ms., viderint alii. Ἄγγελοι, ut id obiter moneamus, etiam ap. Ethnicos in sensu Christiano sumi, supra vidimus, et notatis addi potest locus Diodori S., quem his verbis citavit C. F. Munthe Obss. Philolog. in Joannis Apoc. ii. 1.:—" Hæc notio τοῦ ἀγγέλου Diodoro quoque nota Ecl. i. 40. Διὸ καὶ βασιλέα μὲν μηδέποτε τῶν Ἰουδαίων (γενέσθαι φασί), τὴν δὲ τοῦ πλήθους προστασίαν δίδοσθαι διὰ παντὸς τῷ δοκοῦντι τῶν ἱερέων φρονήσει καὶ ἀρετῇ προέχειν. Τοῦτον προσαγορεύουσιν ἀρχιερέα, καὶ νομίζουσιν αὐτοῖς ἄγγελον γίνεσθαι τῶν τοῦ Θεοῦ προσταγμάτων. (ubi vide Wesseling.) 'Hunc summum Pontificem appellant, et pro nuntio ac interprete mandatorum Dei habent.'"]

[* Ἀρχαγγελικὸς, ἡ, ὸν, Archangelicus, Ad archangelum pertinens. " Clem. Alex. Eclog. p. 1004. Dionys. Areop. p. 21. et Damasc. Ms. de Principiis ap. Wolf. Anecdd. Gr. T. iii. p. 201. (Ἐκ δὲ αὖ τριῶν πῶς μίαν τριάδα ποιοῦμεν ἐκ μονάδων τριῶν *ἀνομοειδῶν (f. l. ἀνομοιοειδῶν), τῶν μὲν *ἀμεθέκτων, τῶν δὲ μεθεκτῶν, ὅμοιον ὡς εἴ τις ἕνα ποιοῖ ἀριθμὸν ἀπὸ μὲν τινων ὑπερκοσμίων, ἀπὸ ἐνίων δὲ ἐγκοσμίων, ἢ τῶν μὲν ἀρχικῶν, τῶν δὲ ἀρχαγγελικῶν, ἢ τούτων τε καὶ τῶν ἀζώνων. In ultima voce error latere videtur, quem aliis tollendum relinquimus. Nihil enim nobis festinantibus succurrit.)" Abr. Kall. in Mss. Maximi Scholia in Dionys. Areop. de Cœl. Hier. p. 5. Ἠπίστατο γὰρ ὅτι ἀνυμνῶν τοὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἱεροὺς νόας, ὡς αὐτός φησι κατὰ τὴν γραφὴν, ἀνάγκην εἶχεν εἰπεῖν περὶ ζώων *θηριομόρφων, καὶ ἀετῶν, καὶ τῶν ἄλλων οἷς ἀπεικάζουσιν αἱ θεῖαι γραφαὶ τὰς ἀρχαγγελικὰς δυνάμεις· λέγει γὰρ, ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς, ὡς οἱ πολλοὶ, νομίζωμεν *ἀντιέρως μὴ ἔχειν ἐξήγησιν τὰς τῶν *πολυπροσώπων καὶ πολυπόδων τάξεις ἐν οὐρανοῖς: p. 6.
B Εἰδυῖα γὰρ ἡ τοῦ Θεοῦ σοφὴ συγκατάβασις τὸν ἡμέτερον νοῦν ἀσθενῆ καὶ πρὸς ὑψηλοτέραν θεωρίαν ἀνεπιτηδείως ἔχοντα, ἀναγωγὴν αὐτῷ συμφυῆ πλασαμένη, οὕτως τὰς ἀρχαγγελικὰς εἰς φανερὸν ἤγαγε διακοσμήσεις, οὐχ ὅπως ἔχουσι τῇ ἀληθείᾳ διασαφήσασα, ἀλλ' ὅπως ἡμεῖς δυνάμεθα καταλαβεῖν: et ad eund. de Eccles. Hier. p. 111. Καὶ ἐν τῷ ιθ' τῆς ε' Ἑκατοντάδος (Εὐάγριος) λέγει οὕτως· Ἐξ ἀγγελικῆς καταστάσεως καὶ ἀρχαγγελικῆς, ψυχικὴ κατάστασις γίνεται, ἐκ δὲ τῆς ψυχικῆς, δαιμονιώδης καὶ ἀνθρωπίνη, ἐκ δὲ τῆς ἀνθρωπίνης, ἄγγελοι πάλιν καὶ δαίμονες γίνονται. " Constantin. Porphyrogenn. Thema i. 3. *Κολοσσαὶ, αἱ νῦν λεγόμεναι *Χῶναι, οὗ ἐστι ναὸς διαβόητος τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ. Cujus imago exhibetur in Biblioth. Coislin. p. 137. cum inscriptione, Ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ὁ *Χώνει... (leg. *Χωνήτης.) Festum ejus celebratur vi. Septembr. Zonaras xviii. 12. Ἡ ἐν Χώναις πολιτεία, καὶ τὸ ἐκεῖ τοῦ ἀρχιστρατήγου περίπυστον τέμενος. Nicetas in Manuele vi. Ἀφικνεῖται εἰς Χώνας, πόλιν εὐδαίμονα καὶ μεγάλην, πάλαι τὰς
C Παλασσὰς (annon leg. Κολοσσάς?) τὴν ἐμοῦ τοῦ συγγραφέως πατρίδα, καὶ τὸν ἀρχαγγελικὸν νεὼν εἰσιὼν, μεγέθει μέγιστον καὶ κάλλει κάλλιστον ὄντα: in Isacio ii. Τὸν νεὼν τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ—ἔργον μέγιστον καὶ περίπυστον ὄντα, καὶ ὑπερβάντα εἰς κάλλος καὶ τὴν εἰς μῆκος ἔκτασιν τὸ ἐν τῇ βασιλίδι πόλει τοῦ *καλλιμάρτυρος Μωκίου τέμενος." Wetsten. in Epist. ad Coloss. ii. 18.]

" Ἰσάγγελος, (ου, ὁ, ἡ,) Angelis par et æqualis aut " similis, ut Lucæ c. x. de excitatis ad vitam æter- " nam, Ἰσάγγελοι γάρ εἰσι," [" homines, quibus beatitudo futura contingit, angelis similes erunt, maxime respectu ad immortalitatem et corporis naturam, quo in futura vita præditi erunt. Hierocles in Aur. Carm. p. 40. (Τοὺς οὖν τοῖς θείοις γένεσι συντεταγμένους ἀνθρώπους σέβειν ὁ λόγος παραινεῖ, τοὺς *ἰσοδαίμονας καὶ ἰσαγγέλους, καὶ ταῖς ἀγαθοῖς ἥρωσιν ὁμοίους.) Philo de Sacrif. Abelis et Caini T. i=ii. p. 164=74. (Καὶ γὰρ Ἀβραὰμ ἐκλιπὼν τὰ θνητὰ, προστίθεται τῷ Θεοῦ λαῷ, καρπούμενος ἀφθαρσίαν, ἴσος
D ἀγγέλοις γεγονώς· ἄγγελοι γὰρ στρατὸς εἰσι Θεοῦ, ἀσώματοι καὶ εὐδαίμονες ψυχαί, ubi Pfeiffer. legendum censet τῷ αὐτοῦ λαῷ, respicitur enim Gen. xxv. 8.)" Schleusner. Lex. in N. T. " Ammonius Monachus p. 98. m. ed. Combef. et Vita S. Nili Jun. p. 7. ed. Rom. 1644." Boissonad. in Mss. Maximi Scholia ad Dionys. Areop. de Div. Nom. p. 125. Μετὰ γοῦν τὴν ἀνάβασιν ταύτην εἰς ἁπλότητα προκόπτουσιν, ἰσάγγελοι διὰ τῆς ἀναστάσεως γινόμενοι, καὶ οὐκέτι ψυχικὸν ἔχοντες σῶμα, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, τουτέστι διὰ ψυχῆς συνεστὼς τε καὶ κινούμενον, ἀλλὰ πνευματικὸν, ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ παναγίου πνεύματος ἐπὶ μέγα χυθέντος ἐπ' αὐτοὺς τῆς *πολυσυνθέτου τῶν λογισμῶν ποικιλίας, καὶ τῶν αἰσθησέων ἀπηλλαγμένοι. " Suid. (et Zonar.) Ἰσάγγελος· ἴσος ἀγγέλῳ. Basil. Cæsar. in Martyrem Julittam p. 379. dicit Deum nobis permittere, Παραδείσου τρυφὴν, καὶ δόξαν ἐν βασιλείᾳ, καὶ ἰσαγγέλους τιμάς. Chrysost. de Virginitate c. xxi. παρθενίαν vocat ἰσάγγελον πολιτείαν. Idem Homil. in Parabolam de Ficu T. vi. p. 556. Paris. protoplastorum in

Paradiso vitam appellat ἰσάγγελον ζωήν. Ap. eund. Eclog. de Virt. et Vitio T. vi. p. 929. Ἐννόησον ὅσον ἂν εἴη κακὸν, τοῦ Χριστοῦ θέλοντος ἡμᾶς ἐξ ἀνθρώπων ἰσαγγέλους ποιεῖν, αὐτοὺς ἐξ ἀνθρώπων εἰς θηρία μεταπεσεῖν. Clem. Alex. Pædag. i. 6. p. 99(=120.) Σὺν αὐτῇ γὰρ τὸ πρόσωπον ἰσάγγελον ἔχοντες, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον τὴν ἐπαγγελίαν ὀψόμεθα." Suicer. Thes. Eccles. Idem Clem. Alex. Strom. vi. p. 792. 31. Ὁ τοίνυν μετριοπαθήσας τὰ πρῶτα, καὶ εἰς ἀπάθειαν μελετήσας, αὐξήσας τε εἰς εὐποιΐαν γνωστικῆς τελειότητος, ἰσάγγελος μὲν ἐνταῦθα.]

" SIC Ἰσαγγέλως βιοῦντες, ap. Aretham, Non " aliter ac Angeli. AT Ἰσαγγελία, ας, ἡ, Nuntium conforme. Vulg. Lex." [sed ἀμαρτύρως.]

[* Φιλάγγελος, ου, ὁ, ἡ. " Dionys. Areop. p. 53." Abr. Kall. in Mss.]

[* Ἀγγελοθεσία, ας, ἡ. Clem. Alex. Strom. vii. p. 803. 44. a Routhio ad Hederici marg. allatus, Εἶτα ἐπὶ τέλει τοῦ φαινομένου τῷ ἄκρῳ, ἡ μακαρία ἀγγελοθεσία, Beati positi sunt Angeli. Adde Eclog. e Scripturis Prophetarum ibid. p. 1003. 39., notante Abr. Kall. in Mss.: Καὶ τὸ ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως, καὶ παντὸς ὀνόματος ὀνομαζομένου, οἱ τελειωθέντες εἰσὶν ἐξ ἀνθρώπων, ἄγγελοι, ἀρχάγγελοι, εἰς τὴν * πρωτόκτιστον τῶν ἀγγέλων φύσιν· οἱ γὰρ ἐξ ἀνθρώπων εἰς ἀγγέλους μεταστάντες, χίλια ἔτη μαθητεύονται ὑπὸ τῶν ἀγγέλων, εἰς τελειότητα ἀποκαθιστάμενοι· εἶτα, οἱ μὲν διδάξαντες, μετατίθενται εἰς ἀρχαγγελικὴν ἐξουσίαν· οἱ μαθόντες δὲ, τοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὖθις μεθισταμένους εἰς ἀγγέλους μαθητεύουσιν· ἔπειτα οὕτως περιόδοις ῥηταῖς ἀποκαθίστανται τῇ οἰκείᾳ τοῦ σώματος ἀγγελοθεσίᾳ, ' In propriam Angelicamque corporis stationem constituuntur.']

[* Ἀγγελοειδής, έος, ὁ, ἡ, Angeli formam referens, Angelicus. " Theodor. Studita ap. Sirmond. not. ad Goffridum p. 85. Acta Junioris Bacchi ed. Combef. p. 84. 86, 5. 119, 7. et Vita S. Sylvestri ed. Combef. p. 264, 5." Boissonad. in Mss. " Dionys. Areop. de Cœl. Hier. ii. 5. v. G. Pachym. Paraphr. et Maximi Scholia (p. 14. Ἀγγελοειδεῖς· καλῶς τὰς τυπικὰς * εἰκονογραφίας, ἃς καὶ προεῖπεν, οὐκ ἀγγελικὰς, ἀλλ' ἀγγελοειδεῖς ὠνόμασεν· οὐ γὰρ αὐτῶν τῶν ἀγγέλων, ὥς εἰσιν αἱ εἰκόνες ἐγράφησαν, ἀλλ' ἔμφασίν τινα * εἰδοποιΐας ἀσωμάτων ὑπεμφαίνουσιν, ὡς ἐξηγήσατο αὐτὸς ἑαυτόν.)" Abr. Kall. in Mss. Maximi Scholia ad eund. Dionys. de Div. Nom. p. 232. Θαυμασίως πάντα τὰ δόγματα μετὰ ὀρθότητος διδάσκει· τὸν γὰρ περὶ τῆς ἀναστάσεως τρόπον νῦν παραδιδοὺς, θνητοὺς μὲν ἡμᾶς ἀποφαίνει, ἅτε ἐξ ἀθανάτου ψυχῆς καὶ σώματος ὄντας θνητούς, τὴν δὲ ζωὴν οὐσιώδη τῆς ψυχῆς ἐλάττονά φησι τῶν ἀγγελικῶν οὐσιῶν, παρ' ὅσον αὐτὴν καὶ ἀγγελοειδῆ ζωὴν, οὐ μὴν ἀγγελικὴν ὀνομάζει, οὐχ ὡς * αὐτοαγγελικὴν, ἀλλὰ παρεμφερῆ. Hinc, notante Abr. Kall. in Mss.:

[* Ἀγγελοείδεια, ας, ἡ, ap. G. Pachym. Paraphr. Dionys. Areop. de Div. Nom. iv. 34.]

[* Ἀγγελομίμητος, ου, ὁ, ἡ. " Dionys. Areop. de Div. Nom. i. 5. et Maximi Schol. (p. 133.) unde ADVERB. * Ἀγγελομιμήτως, ap. eund. l. c.," notante Abr. Kall. in Mss. Maximi Scholia l. c.: Τοὺς θεοειδεῖς νόας, οὓς ἀγγελομιμήτως φησὶ, καθ' ὅσον ἐφικνοῦνται εἰς ἕνωσιν ἄγεσθαι τῶν ἁγίων δυνάμεων, ἃς δυνάμεις ἀγγέλους προεῖπε, τοὺς καθ' ἡμᾶς θεολόγους * νοητέον, προφητάς τέ φημι καὶ ἀποστόλους· οὐ γὰρ δὴ * ὑποληπτέον ἀγγέλους μάλιστα ἐκ τοῦ ἀγγελομιμήτως εἰπεῖν· ἄγγελος γὰρ ἄγγελον οὐ μιμεῖται, ἀλλ' ὁ ἐλάττων· νόας δὲ καλῶν τοὺς θεολόγους τῆς ἀγγελομιμήτου ἑνώσεως πρὸς Θεὸν αὐτοὺς ἔφη ἐφικνεῖσθαι, ὡς δυνατὸν, κατὰ * ἀπόπαυσιν πάσης ἐνεργείας κοσμικῆς ἐκπεσουμένους· ἐπὶ γὰρ τῶν νοερῶν πᾶν κίνημα καὶ πᾶσα ἐνέργεια, καὶ πᾶσα ἠρεμία ἐνεργῶς ἐστι, καὶ πρὸς τελειότητα * ἑνοποιὸν χειραγωγοῦσα, εἴγε ἐν τοῖς αἰωνίοις καὶ ἀσωμάτοις αἱ οὖσαι ἠρημίαι καὶ ἡσυχίαι, καὶ τῶν ἐνεργειῶν αἱ * ἀποπαύσεις, τὸ κατὰ φύσιν πράττειν ποιοῦσιν, ὅπερ ἐστὶ τῆς ἀοχλησίας καὶ τελειότητος εἰς ἑνάδα πρόξενον.]

[* Ἀγγελοπρεπής, έος, ὁ, ἡ. " Andreæ Cret. Homil. i. in Dormit. S. Mariæ p. 124. et Homil. de Humana Vita p. 236. item Dionys. Areop. de Div. Nom. i. 5. iv. 34." Abr. Kall. in Mss. Dionys. Areop. de Cœl. Hier. ap. Maxim. Schol. p. 58. Ἀγγελοπρεποῦς· ὡς

A ὀθόνῃ, ὡς ἄνθραξ, et de Div. Nom. ap. eund. p. 132. Ἀγγελοπρεπεῖς ἑνώσεις, et p. 161. Ἀγγελοπρεπεῖς καθάρσεις. UNDE Adverb. " * Ἀγγελοπρεπῶς, ap. Dionys. Areop. 71. 379." Abr. Kall. Mss. Et, notante eodem,

[* Ἀγγελοπρέπεια, ας, ἡ. G. Pachym. Paraphr. Dionys. Areop. de Div. Nom. iv. 23.]

[* " Ἀγγελώνυμος, ὁ, ἡ, Nicet. Choniat. Alex. Comn. iii. 8." Abr. Kall. in Mss.]

[* " Ἀγγελότης, ἡ, Athanas. ii. 53." Abr. Kall. in Mss.]

[* Ἀγγελτήρ, ὁ. " Orac. Sibyll. ii. p. 203. ed. Opsop. (Ἀθανάτου θεοῦ ἄφθιτοι ἀγγελτῆρες), et p. 204. (Ἥξει δ' ἐν νεφέλῃ πρὸς ἄφθιτον ἄφθιτος αὐτὸς Ἐν δόξῃ Χριστὸς σὺν ἀμύμοσιν ἀγγελτῆρσι.)" Abr. Kall. in Mss.]

[* Ἀγγέλτρια, ίας, ἡ, Nuntia, Nuntiatrix. Orac. Sibyll. viii. p. 371., notante Abr. Kall. in Mss., Οὐκ αὐλὸς πολύτρητος, ἔχων τε * φρενόβλαβον αὐδὴν, Οὐ σκολιοῦ σύριγμα φέρον μίμημα δράκοντος, Οὐ σάλ-

B πιγξ πολέμων ἀγγέλτρια βαρβαρόφωνος.]

[* Ἀγγελτικός, ή, όν. " J. Poll. iv. 103. et Justin. M. ii. 67." Abr. Kall. in Mss. Vide notata supra ad Ἀγγελικόν.]

[* Ἀγγελεύς, έως, ὁ, " Schol. ad Oppian. Hal. i. 392." G. Wakef. in Mss. Locus est: Καὶ τὴν μὲν παράκοιτιν, ἁλὸς βασίλειαν, ἔθηκε, Ἀγγελίης δ' ἤνησεν ἐνήεας οὓς θεράποντας, Κλήρῳ δ' ἐν σφετέρῳ περιώσιον ὤπασε τίμην, ubi Schol. Ἀγγελίης· ἕνεκα τῆς μηνύσεως. Τὸ ἀγγελίας διπλῶς κεῖται, ἢ ἕνεκα τῆς ἀγγελίας, καὶ τῆς ἀπαγγελίας, ἢ τοὺς προσηνεῖς ἀγγελέας, καὶ † ἀγγειλῆα, ἔπειτα ἀγγελίας Ἰωνικῶς.]

[* " Ἀγγελέω, Hom. Hymn. in Cer. 53. (Καί ῥά οἱ ἀγγελέουσα ἔπος φάτο φώνησέν τε, ubi Matthiæ, ' Puto, ἄγχι θέουσα, neque enim nuntiat, ἀγγέλλει, quidquam Hecate,') et Wesseling. Diss. Herod. p. 88." Schæf. in Mss.]

[* Ἀγγελίζομαι, Nuntio. Sic Lex. Hederico-Ernestinum, nescimus qua auctoritate, tradit.]

Ἀγγελίας, ου, ὁ, et Ionice Ἀγγελίης, idem poetis,

C quod ἄγγελος, Nuntius. Hom. Il. Λ. (140.) Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ. Eustath. tamen exponit τὴν ἐξ ἀποστολῆς πρεσβείαν, subaudiens, opinor, εἰς. [Pseudo-Didymus, Ἢ ἄγγελον, ἢ τὸν εἰς τὴν ἀγγελίαν, ἤγουν τὴν πρεσβείαν, ἐλθόντα. Schol. Venet. A. et B.: Ἀγγελίην, ἀντὶ τοῦ εἰς πρεσβείαν. Δύο δὲ σημαίνει ἡ λέξις παρὰ τῷ Ποιητῇ, τὸ ἄγγελμα, ὡς ἐν τῷ· Ἀγγελίην εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ, (Od. O. 313.)· καὶ τὸν ἄγγελον, ἤτοι τὸν πρέσβυν, ὡς ἐνταῦθα, Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ. Apollonii Lex. Homer.: Ἀγγελίην· ἀγγελίαν. Ἀγγελίην τινά μοι γαιήοχε κυανοχαῖτα Ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο, (Il. O. 174.) Καί· ἢ μάλα λυγρῆς Πεύσεαι ἀγγελίης, (Il. Σ. 19.) Ποτὲ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἄγγελος· Ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί, (Il. Δ. 384.) ἀντὶ τοῦ τὸν Τυδέα ἄγγελον ἀπέστειλαν. Καί· Σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, (Il. Γ. 206.) Ζηνόδοτος δὲ τοῦτο ἀγνοήσας μεταγράφει, Ἧς ἕνεκ' ἀγγελίης. Hesych. Ἀγγελίας· ἀπαγγελίας, (Od. B. 92.) Σημαίνει δὲ Ἀγγελίην αὐτὸν τὸν ἄγγελον.

D " Scribo, Ἀγγελίης, Il. O. (640.) Ἀγγελίης οἴχνεσκε." Heins. " Cf. Il. Γ. 206. ubi Schol. Ἀγγελίης· ἄγγελος, πρεσβευτής. Ἰὰς ἡ διάλεκτος. Ed. Hag. pro ἀγγελίην habet ἀγγελίη. Sed ἀγγελίην rectius servaveris, casu quarto, sæpe ap. Poetam obvio, ut Il. Δ. 384." Albert. Et sic alibi ipse Hesych. Ἀγγελίην· ἄγγελον. Idem: Ἀγγελίης· ἄγγελος, καὶ ἀγγελία, " quando sc.," inquit Albert., " ἀγγελίης est in casu secundo." " Heyn. Hom. iv. 491. 627. vi. 147. 413. vii. 106. Wessel. Diss. Herod. p. 148. Toup. Opusc. i. p. 500. et Wolf. Prolegom. ad Hom. 213." Schæf. in Mss.] Hesiod. Theog. 780. Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἶρις Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, ubi ἀγγελίης a quibusdam exponitur Nuntia. Sed hæc terminatio fœminino generi convenire posse non videtur. Quare videndum an non potius subaudiendum sit ἕνεκα, aut legendum ἀγγελίης pro ἀγγελίαις. In quibusdam Codd. legitur ἀγγελίη. [Sic Trinc. R. S. et Cod. Medic. ap. Gaisford. at Cod. Emm. ἀγγελίην. Versus hos delet Heyn. sed vide Wolf. ap. Gaisf. " Ve-

terem hic minuere lubet Grammaticorum et Lexicographorum errorem, quo partim nova nobis nomina confixerunt, *'Αγγελίας* et *'Αγγελίης* pro Legato, partim notæ formæ *'Αγγελία*, novam hanc vim et potestatem addiderunt, ut ipsa quoque non tantum rei cujusque narrationem, sed Legatum significet. Itaque comparandus primum cum Apollonio est Schol. ad Il. Λ. 140. (non Pseudo-Did. sed, ut videtur, Schol. Venet. vide nos supra): *Δύο δὲ σημαίνει ἀγγελία, παράγγελμα, ὡς ἐν τῷ· 'Αγγελίην εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ,* (Od. O. 313.) *Καὶ τὸν ἄγγελον, ἤτοι τὸν πρέσβυν, ὡς ἐνταῦθα· Μενέλαον ἀνῶγεν, 'Αγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ 'Οδυσῆϊ.* Qua observatione usus etiam est Etym. 7. 33. (*'Αγγελίην ἐλθόντα· ἀντὶ τοῦ ἄγγελον. Δύο σημαίνει ἡ λέξις παρὰ τῷ ποιητῇ, τὴν πρεσβείαν, ὡς ἐν τῷ· 'Αγγελίην εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ. Καὶ τὸν ἄγγελον, ἤτοι πρέσβιν* leg. *πρέσβυν, ὡς ἐνταῦθα, 'Αγγελίην ἐλθόντα.*) Ipsa autem Homeri loca, quibus hanc doctrinam incautius probare conantur Grammatici, si ad diligentius examen revocentur, veremur sane, ut apud peritos arbitros efficiant, quod volunt, qui iis utuntur. Ordine recenseamus singula. Primum Apollon. argumentum ducit ex Il. Δ. 384. ubi Agamemnon Diomedem ad virtutem bellicam patris exemplo inflammaturus, celeberrimam Tydei ad Thebanos legationem his verbis memorat, *"Ενθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν 'Αχαιοί.* Interpretes omnes hic secuti sunt Schol. qui accepit, *ἀντὶ τοῦ τότε δὴ τὸν Τύδεα ἄγγελον, ὅ ἐστι πρεσβευτὴν, ἔπεμψαν οἱ "Ελληνες.* Schrevel. etiam audacter adjecit, *Κλίσις, ὁ ἀγγελίας, τοῦ ἀγγελίου.* Sed hoc additamentum, cum nulla alia haberet Scholiorum editio, merito rejecit Barnes. Neque sane opus est, ut *ἀγγελίην* hic loci positum censeamus pro Legato: meliorem viam præivit Eustath. p. 486. 13. *'Αγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν 'Αχαιοὶ, τουτέστιν, ἐπὶ ἀγγελίην ἔπεμψαν τὸν Τυδέα.* Nihil magis frequentatum est poetis, quam præpositiones identidem casibus suis postponere. Theogn. 35. *'Εσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι.* Cf. Apollon. R. i. 9. 29. ii. 188. Tantillæ tamen rei negligentia interdum doctissimis etiam viris obfuit ad recte interpretandum. Ap. Orph. e. c. de Lapid. xviii. 35 (v. 669.) monet de Hæmatite Theodamas: *Καί μιν ἐγὼν Αἴαντι δαΐφρονι πόλλ' ἐπέτελλον, "Εντεσι δηρινθῆναι ἀμύμονος ἀμφ' 'Αχιλῆος 'Εσσυμένῳ, νίκης ἐπαρηγόνα χερσὶ κομίζειν.* Reddidit interpres, 'Ad armis contendendum cum pulcro Achille.' Atqui Ajax, quantum sciamus, nunquam armis contendit cum Achille. Reddendum fuerat, 'Cum de armis viri præstantissimi, Achillis, contendere properaret.' Præpositio enim *ἀμφὶ* referenda est ad nomen *ἔντεσι*, quæ eadem potestate cum alibi ponitur, tum Il. M. 421. *'Αλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον,* ubi Schol. *περὶ ὅρων γῆς.* Et re et structura cum Orphei loco optime convenit Od. Λ. 542. *Οἴη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο Νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης, Τήν μιν ἐγὼ νίκησα, δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ, Τεύχεσιν ἀμφ' 'Αχιλῆος.* Verum, ut illuc revertar, unde profectus sum, alterum Grammatici sibi habere visi sunt opinionis suæ argumentum, Il. Γ. 206. ubi, postquam Helena laudavit Ulyssis—*παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνὰ,* respondet inter alia Antenor, *"Ηδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε δῖος 'Οδυσσεὺς, Σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.* Scholiastes omnes fere interpretes induxit in errorem, reddendo, *'Αγγελίης· ἄγγελος, πρεσβευτής. 'Ιὰς ἡ διάλεκτος.* Formam sc. communem esse credidit, *'Αγγελίας—ίου*, pro qua Ionice diceretur *'Αγγελίης.* Contra, qui eam formam ignorabat, Zenodotus emendandum censuit *"Ης* pro *Σεῦ.* Sed verior est Eustathii ratio p. 405. 12. *"Ενεκα, περὶ τῆς ἀγγελίης τῆς κατὰ τὴν 'Ελένην. Σεῦ ἀγγελίη* est Legatio *ὑπὲρ σοῦ*, Tui causa suscepta. Sæpius apud Græcos hujusmodi genitivos reperias, in quibus durior sit præpositionis ellipsis. Hom. Il. X. 11. *Τρώων πόνος*, ubi Schol. *τὸ κατὰ Τρώων ἔργον.* Thucyd. i. 140. *τὸ Μεγαρέων ψήφισμα*, Atheniensium de Megarensibus decretum, quod in Præf. ad Aristoph. Nub. minus bene olim intellectum, postea ad Hom. Il. Γ.

A 206. recte explicuit Ernest. Orph. Argon. 26. *Φερσεφόνης μέγα πένθος*, Luctus ob raptam Proserpinam susceptus. Ita Apollon. R. iii. 339. *Φρίξοιο ποινὰς* dixit, Pœnas pro Phrixo debitas, et Ælian. V. H. v. 21. *τόλμημα τῶν παιδῶν*, Scelus in liberos commissum. Græcorum rationem imitantur Latini. Seneca N. Q. vi. Scelus Callisthenis, quod in Callisthene occidendo perpetravit Alexander. Cf. Taylor. ad Lys. p. 122. Periz. ad Sanct. Min. iii. 1. 15. Burm. ad Phædr. iii. 8. 2. Unus addatur locus et nostro simillimus, et a doctiore quidem Scholiaste recte explicatus, sed in versionibus tamen male habitus: Il. N. 252. *'Ηέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες;* Schol. *ἢ περί τινος ἀγγελίης πρὸς ἐμὲ παραγέγονας.* Tertium denique Homeri locum admovent Schol. et Etym. ll. ll. quo sive nomen probent *'Αγγελίας—ου*, sive notionem nominis *'Αγγελία* parum probabilem. Ubi sc. Il. Λ. 140. Antimachi liberos Agamemnon graviter increpat: *Εἰ μὲν δὴ 'Αντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἐστὸν, "Ος ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν,*
B *'Αγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ 'Οδυσῆϊ, Αὖθι κατακτεῖναι.* Scholiastæ verba supra excitavimus, neque novimus, qui sibi, in vertendo, ab ipsius errore caverit. Unus iterum Eustath. meliora docuit p. 836. 29., quando *ἀγγελίαν* reddit *τὴν ἐξ ἀποστολῆς πρεσβείαν*, et a lectore supplendam esse indicat præpositionem *εἰς*, v. 35. *Εἴτε λέγει ὡς ὁ Μενέλαος εἰς ἀγγελίην ἦλθε σὺν 'Οδυσσεῖ.* Atque hæc ideo pluribus disputavimus, quo nomini *'Αγγελία*, aliena abjudicentur Legati notio, et quo eximenda Lexicis esse intelligatur forma nominis, parum Græca, *'Αγγελίας—ου*, quæ haud scio an nullis aliis se tueatur exemplis, nisi nostris his, quæ falso existimata sunt, Homericis. Hesiodi enim locum Theogon. 780. *'Ιρις 'Αγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης*, aut emendandum, aut e frequenti præpositionis ellipsi explicandum esse, dudum Steph. aliique perspexerunt." Herm. Toll. Excurs. ii. ad Apollonii Lex. Homer. p. 735-8. Vide Maltb. in Lex. Gr. Prosod. p. 7.]

C *'Αγγελιώτης, ου, ὁ*, Idem poetis quod *ἄγγελος.* Callim. H. in Jov. (68.) *Θήκαο δ' οἰωνὸν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην Σῶν τεράων.* [" Steph. conjecit *οἰωνῶν*, Ernestio probatum, qui ex Hom. (Il. Θ. 247.) citat *τελειότατον πετεηνῶν*, (de aquila, ut hic.) Recepit Brunck." Blomfield. " *'Αγγελιώτην* dicit, quia, ut fabulantur veteres, hæc Jovis de gigantibus victoriam ceteris diis nuntiaverit." Meurs. Callim. Fragm. cclxxxviii. ap. Suid. *"Αστυρον· πόλιν. "Οστ' ᾤκιστο ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης, Καλλίμαχος.* " Pro *ᾤκιστο*, quod hic locum habere nequit, e conjectura reposui *ᾤκιστος.*" Bentl. " Ignoravit hanc correctionem Kuster. qui etiam in contextum Suidæ recipere debebat. Add. Albert. ad Hes. in *"Αστυρον.*" Ernest. " Leg. *"Οστ' ὦκ' ἵκτο ἐς ἄστυρον ἀγγ.*" T. Hemsterh. pessime, ut arbitratur Blomf.] Sic initio poematii Musæi (v. 7.) *'Ηροῦς * νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην.* " Toup. Opusc. ii. p. 179. et Ilgen. ad Hymn. p. 434." Schæf. in Mss. Hymn. in Merc. 295. *Οἰωνὸν προέηκεν, ἀειρόμενος μετὰ χερσὶ, Τλήμονα γαστρὸς ἔριθον, ἀτάσθαλον ἀγγελιώτην*, Procacem
D nuntium.]

'Αγγελιῶτις, ιδος, ἡ, Nuntia. Callim. H. in Del. (216.) *Νύμφα Διὸς βαρύθυμε, σὺ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἄπυστος Δὴν ἔμεναι· τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιῶτις.* ‖ At vero Arethas in Apocalypsin nove dixit *'Αγγελιῶτις τάξις* pro *ἀγγελική*, Angelica.

[* " *'Αγγελιεὺς*, unde *'Αγγελίεια.*" G. Wakef. in Mss.]

'Αγγελίεια, as, ἡ, poetice Nuntia. Orph. in Hymno Auroræ p. 12[illegible]. *Κλῦθι, θεὰ θνητοῖς φαεσίμβροτον ἦμαρ ἄγουσα, 'Ηὼς * λαμπροφαὴς, ἐρυθαινομένη κατὰ κόσμον, 'Αγγελίεια θεοῦ μεγάλου Τιτῆνος ἀγαυοῦ, "Η νυκτὸς ζοφόεντα * κελαινοχρῶτα πορείην 'Αντολίαις ταῖς σαῖς πέμπεις ὑπὸ νέρτερα γαίης.*

¶ *'Αγγελία, as, ἡ*, Nuntium, vel Nuntius, pro re quæ nuntiatur. [Glossæ Labbæi: *'Αγγελία·* Nunciacio, Nuncius, S.] Il. Σ. (17.) *Φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινὴν*, Ionice pro *ἀγγελίαν.* Sic *Λυγρὴν ἀγγελίην*, Il. T. [337. et Il. Σ. 18. *ἢ μάλα λυγρῆς Πεύσεαι*

ἀγγελίης.] Thucyd. i. (61.) Ἦλθε δὲ καὶ τοῖς Ἀθηναίοις εὐθὺς ἡ ἀγγελία τῶν πόλεων, ὅτι ἀφεστᾶσι, [et viii. 15. Ἐς δὲ τὰς Ἀθήνας ταχὺ ἀγγελία τῆς Χίου ἀφικνεῖται. Sic Xenoph. K. Π. vii. (5. 18.) Ὥστε μέντοι ἦλθεν ἡ δεινὴ ἀγγελία, τὸ πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς συλλέγεσθαι. [Idem Ἀγ. vii. 5. K. A. ii. 3. 11. Ἅμα τῇ ἀγγελίᾳ ἀφικόμην, et plur. K. Π. vi. 2. 7. Ἐπεὶ αἱ ἀγγελίαι ἦλθον ἐκ τῶν πολεμίων.] Eodem modo et ap. Cic. [ad Att. iii. 13. 'De Quinto fratre nuntii nobis tristes nec varii venerant:' de Orat. i. 175. 'De cujus morte quum domum falsus ab exercitu nuntius venisset:' et Philipp. xiv. 16. 'Venerunt optatissimi nuntii et literæ.'] Dicitur et ἀγγελίαν φέρειν, quo modo ap. eund. Cic. [pro Ligar. vii. et Q. Frat. i. 1.] Perferre nuntium, [et Afferre, Fam. xv. 2. pro Rosc. Amer. xix. 7. Catull. lxxxii. 10.] et ἀγγελίας φέρειν, unde compos. Ἀγγελιαφόρος. ["Wesseling. ad Herod. p. 57." Schæf. in Mss.] Sic Herodian. iii. (11. 14.) ἀγγελίας ἀπορρήτους dixit, quod alibi ἀγγέλματα ἀπόρρητα: [Ἄνελθε δὴ εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν, καὶ ὡς τινας ἀγγελίας ἐπειγούσας καὶ ἀπορρήτους παρ' ἐμοῦ φέρων, ἐπεισελθὼν αὐτοῖς, ἀπόκτεινον. Ἀγγελία, ut vidit Damm. in Lex. p. 48., est "res quæ e mandato nuntiatur et refertur; ipsa etiam nuntiandi et perferendi actio, missu alterius." Lex. Ms. e Cod. Augustano ap. Tittmann. ad Zonar. p. lxxix. Ἀγγελία τινὸς λέγεται, ἣν ἀγγέλλει τις περί τινος ὑπ' ἐκείνου πεμφθεὶς, καὶ ἣν εἴποι τις περὶ ἐκείνου οὐ πεμφθεὶς ὑπ' αὐτοῦ.]

Ἀγγελία, Mandatum a nuntio perlatum. Παράγγελμα tamen alicubi ap. Hom. exponitur a Schol. Gr. i. e. Mandatum, ut Od. O. (313.) Ἀγγελίην εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ. Ita expono ἀγγελιάων, Mandatorum, Od. E. (150.) ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων, sed mandatorum per nuntium expositorum, vel a nuntio perlatorum, intellige, ut retineatur vis vocabuli. Sic Il. O. 174. ἀγγελίην φέρειν, Mandatum perferre. Iris enim exponens ἀγγελίην, quam ἦλθε φέρουσα, dicit, Παυσάμενόν σ' ἐκέλευσε κ. τ. λ. Sic et ap. Lucian. (Deor. Dial. xxiv. T. i. p. 275.) ἀγγελίας διαφέρειν accipi videtur: Παρεστάναι τῷ Διῒ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα. [" Mandatum, Præceptum, i. q. ἐντολή. 1 Jo. iii. 11. Ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ ἀγγελία—ἵνα ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, coll. Jo. xv. 12. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμὴ, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, et 1 Jo. iii. 23. iv. 21. Etiam in GG. SS. ἀγγελία mandatum a nuntio perlatum notat. Ælian. V. H. i. 21. (Ὁ καὶ τὰς ἀγγελίας εἰσκομίζων τῷ βασιλεῖ.)" Schleusner. Lex. in N. T.]

['Ἀγγελία, Annuntiatio, Denuntiatio. "Pindar. Pyth. ii. 8. Φέρων μέλος ἔρχομαι Ἀγγελίαν * τετραορίας ἐλελίχθονος, Afferens canticum, prædicationem quadrigæ, ἀνακήρυξιν, et est per appositionem, et 77. Τὰν πολύκοινον ἀνεδέ-ξατ'· ἀγγελίαν, Publicam illam ad omnes pertinentem in se suscepit proclamationem, de qua initio hujus narrationis dictum erat. Ἀγγελία enim fere semper activam habet significationem." Damm. Lex. p. 49.]

Ἀγγελία, Rumor, ἀκοή, Hesych. [Zonar. p. 24. Ἀγγελία· ἡ φήμη.] Et ita videtur accipi Od. B. (30.) Ἠέ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο; [cf. v. 40.] Sic Il. Π. (13.) Ἠέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξέκλυες οἶος; Ap. Thucyd. quoque alicubi ἀγγελίαι pro Rumoribus, [vi. 36. Καὶ νῦν αὗται αἱ ἀγγελίαι τοῦτο δύνανται, Et nunc isti rumores eo spectant.]

Ἀγγελία, pro Relatione, secundum quosdam, ap. Herod. i. ubi quod ille dicit, Προμαντηΐην καὶ ἀγγελίην, vertit Interpres, Primas partes in consulendo oraculo et referendo. ["Peculiari quodam modo ap. Herod. i. 54. sumitur pro Præcipua potestate renuntiandi oraculi, quod quis audivit: Δελφοὶ δὲ ἀντὶ τούτων ἔδοσαν Κροίσῳ καὶ Λυδοῖσι προμαντηΐην καὶ ἀγγελίην καὶ προεδρίην, Delphi Crœso dederunt in oraculo consulendo primas partes, et in oraculo renuntiando prærogativam, ac in sedendo principem locum." Æm. Portus in Lex. Ionico. Sed hodie in Herodoti loco rectius editum est ἀτελείην. "Ἀτελείην Medic. et Remig. ἀγγελίην editi." Wessel. "Scilicet ἀγγελίην edebatur ante Gron. et sic Pd.

A et Pe. ἀτελείην ed. Gron. et Wess. cum nostris F. Pa. Pc. puto et Pb." Schweigh. Plura de hoc loco vide infra in Ἀτέλεια.]

['Ἀγγελία ap. Pind. Olymp. viii. 106. personificatur, notante Damm. Lex. p. 48., et dicitur ad Inferos nuntiare res viventium et acta: Ἑρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσαις Ἰφίων Ἀγγελίας, ἐνέποι κεν Καλλιμάχῳ λιπαρὸν Κόσμον Ὀλυμπίᾳ, ὅν σφιν ὤπασεν Ζεὺς γένει. Cf. xiv. 28. * Μελαντειχέα νῦν δόμον Φερσεφόνας ἴθι, Ἀχοῖ, Πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἀγ-Γελίαν.]

[" Ἀγγελία, Heyn. Hom. iv. 491. 627. vi. 147. vii. 106. Wolf. ad Hesiod. p. 125. 156. Toup. ad Longin. p. 373. et notata ad Herod. p. 697." Schæf. in Mss.]

['Ἀγγελία, Elocutio, sensu rhetorico. Thom. M. p. 365., a Schæf. in Mss. citatus: Καὶ ἑρμηνεία, καὶ ἀγγελία· ἑρμηνεύω δὲ, οὐ μὴν καὶ ἀγγέλλω. Φιλόστρατος ἐν τοῖς Βίοις τῶν Σοφιστῶν· Ἡ δὲ ἐπίπαν ἑρμηνεία τοῦ λόγου, ("hæc in Philostr. non inveni, sed vide, num e memoria citaverit V. S. ii. 1. 14." Oudend. Καὶ πάλιν· Τὸ δὲ κατὰ φύσιν ἑρμηνεύειν, (i. B 20. vel 24. s. 1.) Καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ (ii. 20. 3.)· Σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν δοκεῖ καὶ βεβηκώς. Ἡ δὲ φράσις, κοινόν. 'Dignitatem habere ejus dictio et gravitatem videri posset.' Vox hæc a Jo. Chr. T. Ernestio in Lex. Technol. Gr. Rhetor. prætermissa est. Vide notanda infra ad Ἀπαγγελία.]

Ἀγγελιαφόρος, (ὁ, ἡ,) Nuntius, Tabellarius, ad verbum Nuntiorum lator. Politian. ap. Herodian. Tabellarios vertit, iii. (5. 12.) Ὡς δ' οὖν ἀφίκοντο οἱ τοῦ Σεβήρου ἀγγελιαφόροι, τά τε γράμματα δημοσίᾳ ἀποδόντες, ἠξίουν κ. τ. λ. Exponitur ἀγγελιαφόρος, Qui est a nuntiis, et Qui est a responsis, ap. Herodotum, qui πυλωρὸν et ἀγγελιαφόρον conjungit, [iii. 118. Ὁ δὲ πυλουρὸς καὶ ὁ ἀγγελιηφόρος οὐ περιώρεον: iv. 71. Τὸν οἰνοχόον, καὶ μάγειρον, καὶ ἱπποκόμον, καὶ διήκονον, καὶ ἀγγελιηφόρον:] et alibi, (i. 120.) Δορυφόρους, καὶ θυρωρούς, καὶ ἀγγελιηφόρους. [" Wessel. Diss. Herod. p. 148. ad Herod. p. 261. 539. Charit. 340. a." Schæf. in Mss.] Aristot. autem de Mundo (p. 223. ed. Kapp. Altenb. 1792.) quinque simul po- C suit, Ἡμεροδρόμοι τε καὶ σκοποὶ, καὶ ἀγγελιαφόροι, καὶ φύλακες, φρυκτωρίων τε ἐποπτῆρες, [" Nuntii, qui de omnibus rebus e vestigio regem faciebant certiorem. Themist. Ep. xiv. 6." Kapp.] Synes. in Epist. ad Olympium: Οὐδεὶς βασιλέως ἀγγελιαφόρος δημοσίαν ἵππον ἀμείβων ἔξεισι τῆς πόλεως, ᾧ μὴ τὰ πρὸς τὴν σὴν λογιότητα μέρος γίνεται τοῦ κατόπιν φορτίου. Ubi observat Budæus βασιλέως ἀγγελιαφόρον dici Tabellarium regium, qui publico utitur vehiculo vel equo. Ponitur etiam ἀγγελιαφόρος, inquit idem Bud., pro Admissionali, qui et εἰσαγγελεὺς ab Herod. vocatur. Stator etiam dici potest, ut ἡμεροδρόμος. Vide Εἰσαγγελεύς. [Lucian. pro Imag. xvi. T. ii. p. 494. Ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτὴν, οἷος παρ' ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναῤῥίψαι τὸν κύβον. Et de Sacrif. viii. T. i. p. 532. Εἰσιόντι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὧραι· πυλωροῦσι γάρ· ἔπειτα δὲ, ἡ Ἶρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός. G. Wakef. in Mss. consuli jubet Plutarchum, apud quem vox legitur in Lacon. Apophth. T vi. p. 628. Θεμιστέας προεῖπε μὲν Λε- D ωνίδῃ, τῷ βασιλεῖ, τὴν γενησομένην ἀπώλειαν περὶ Θερμοπύλας αὐτοῦ τε καὶ τῶν συστρατευομένων αὐτῷ, μάντις ὤν· ἀποπεμπόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ Λεωνίδου εἰς τὴν Λακεδαίμονα προφάσει τοῦ ἀπαγγεῖλαι τὰ συμβησόμενα, ταῖς δ' ἀληθείαις, ἵνα μὴ παραπόληται, οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλ' εἶπε· Μαχητὴς ἐπέμφθην, οὐκ ἀγγελιαφόρος: et de Herodoti Malign. T. ix. p. 437. Ἐν δὲ Θερμοπύλαις (ὁ Λεωνίδας μετὰ τὴν κύκλωσιν δύο τῶν ἀπὸ γένους ὑπεξελέσθαι βουλόμενος, ἐπιστολὴν ἐδίδου ἑτέρῳ (ἐπ. μὲν ἐδ. θατέρῳ, Reisk.) καὶ ἔπεμπεν· ὁ δ' οὐκ ἐδέξατο, φήσας μετ' ὀργῆς Μαχατάς τοι, οὐκ ἀγγελιαφόρος, εἱπόμαν. Eustath. ad Il. O. p. 1011. 1. Ἐκ δὲ τοῦ Ὁμηρικοῦ τούτου τόπου, (Ἀγγελίην τινά τοι γαιήοχε κυανοχαῖτα Ἦλθον δεῦρο φέρουσα, παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο,) τὴν ἀγγελιοφόρον οἱ ὕστερον συνέθεντο. In animo forte Luciani habebat locum supra citatum, in quo Ἶρις appellatur ἀγγελιαφόρος τοῦ Διός. Labbæi Glossæ: Ἀγγελιαφόρος· Famiger, O. Etym. 7. 38, Ἀγγελιαφόρον· πρεσβευτήν. Hesych. Suid. et

Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 325. 'Αγγελιαφόρος· πρεσβευτής. Dicitur ET * 'Αγγελιοφόρος ap. Zonar. p. 22. 'Αγγελιοφόρος· ὁ πρέσβυς ἢ ὁ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόρος. "Sic ap. Persas: iidem ἄγγαροι." Tittmann.]

["Inter ea, quæ ο in α vertunt, usitatissimum est ἀγγελιαφόρος, Ionicum ἀγγελιηφόρος. Locis ab H. Steph. citatis adde Herod. i. 60. (ibi non legitur) Dio Cass. lxxviii. p. 1323. (Διὰ τὸ πολλὰ αὐτῷ, τῶν ἀγγελιαφόρων σφᾶς ἡγουμένους, πρὸς τὰς ἀνοσίους πολυπραγμοσύνας ὑπηρετῆσαι,) et p. 1346. (Ὡς καὶ στρατιώτης τις τῶν ἀγγελιαφόρων ὤν.) Niceph. Greg. Hist. xv. 8. 487. a. Priscus Rhet. Exc. Legg. p. 39. b. 49. a. Justin. Hist. p. 159. d. Synes. Epist. cxxxii. 269. a. Hesych. in Σκυτάλη, (Σκυτάλη Λακωνική· ἐπὶ τῶν ἀγγελιαφόρων τάσσεται, κ. τ. λ.) quæ mihi persuadent, nunquam aliter dictum fuisse." Lobeck. Obss. ined. in Phrynichi Ecl. Effugit ergo viri docti diligentiam Zonaræ locus supra citatus, in quo reperitur ἀγγελιοφόρος. Adde Schol. ad Æschyli Prom. 961. mox citandum. Ceterum notanda est B hic ejusdem Lobeckii sententia de hujusmodi nominum compositione:—"Apollon. Dysc. Περὶ 'Επιῤῥημάτων ap. Bast. Ep. Crit. p. 16. (in Bekk. Anecd. Gr. T. ii. p. 602.): Ἔστι πρὸς τοῦτο φάναι, ὡς πλειστὴ μετάθεσίς ἐστι τοῦ ο εἰς τὸ η κατὰ τὴν Ἰάδα διάλεκτον, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος· παρὰ τὴν βάλανον βαλανηφόρος· παρὰ τὸ κάλαθος * καλαθοποιὸς, ἀλλὰ καὶ καλαθηφόρος· παρὰ τὸ ἔλαφος * ἐλαφόκτονος (' scr. ἐλαφοκτόνος, significatione activa, sic πατροκτόνος, Patris interfector, sed πατρόκτονος, A patre interfectus,' Bast. in Append. p. 4. ἐλαφοκτόνος edidit Bekk.), ἀλλὰ καὶ ἐλαφηβόλος· στεφανοποιὸς, ἀλλὰ καὶ στεφανηφόρος. Ἴωνες δὲ καὶ τοὺς * ὁρκιοτόμους * ὁρκιηφόρους φασὶ, καὶ τοὺς αἱμοπότας αἱμηπότας. (Nec Lobeck., nec Bast. illud ὁρκιηφόρους, vocabulum Lexicis prorsus ignotum, in æternumque ignorandum, suspectum habuisse miramur. Scribe, sensu sic flagitante, * ὁρκιητόμους. J. Poll. i. 39. Ὁρκῶσαι, ὁρκῶ, * ὁρκωτοὺς, ὁρκοτόμους, εἰ μὴ σκληρὸν, ubi Falck. * ὁρκητόμους. ' Schneider. Lex. v. Ὁρκιοτόμος:—Bey Pollux i. 38. hat die Vossische Hdschrift für ὁρκοτόμος geschrieben ὁρκικτόμος, andere ὁρκιχτόμος, oder ὁρκιλτόμος. Ich meyne, dass von ὅρκια τέμνειν die rechte Lesart ὁρκιοτόμ[os] seyn möge. Verum hoc, sed ipsum illud ὁρκικτόμος ad manum Grammatici recta ducit. Sic enim perperam legerunt, quod legendum erat ὁρκιητόμος, quam nominis formam non adversari analogiæ, satis arguit ὁρκιηφόρος a me citatum Epist. p. 16.' Bast. Comment. Paleogr. p. 717. Schneideri sententiam tibi confirmabit Apollonii Dysc. locus, modo pro voce nihili ὁρκιηφόρους nobiscum reposueris ὁρκιητόμους.) Hæc exempla manifestum faciunt primum hoc, quod per se incurrit oculis, veteres in hoc toto genere nihil ultra quæsivisse, quam ut ingratum brevium syllabarum concursum effugerent; deinde illud docent, hanc artificialem rationem non tam metri causa inventam, quam a natura ipsa inchoatam esse, orationem ita modulante, ut longa cum brevibus temperaret. Quid enim nomen τῶν 'Ελαφηβολίων et mensis Elaphebolionis cum poesi commune habere potest? Καλαθηφόρος et καλαθοποιὸς Lexica ignorant." Lobeck. Obss. ined. in Phrynichi Ecl. Imo καλαθηφόρος extat suo loco in Nostri Thesauro, qui ex Hesych. affert, Καλαθηφόροι· οἱ τὰ μαγειρικὰ φέροντες.]

[* 'Αγγελιαφορέω, F. ήσω, Tabellarius sum, Nuntio. Schol. ad Æschyli Prom. 965. Τοῦτ' ἔστι, κρεῖσσον ἡγοῦμαι τοῦ λατρεύειν καὶ ἀγγελιαφορεῖν τῷ Διὶ ὡς σν, τὸ προσηλῶσθαι τῇ πέτρᾳ ταύτῃ, καὶ πάσχειν κακῶς. In seq. Scholio est Κρεῖσσον ἡγοῦμαι τοῦ προσηλῶσθαι τῇδε τῇ πέτρᾳ, παρ' ὃ (leg. παρ' ὅ, v. Bast. ad Greg. Cor. p. 102.) ἀγγελιοφόρον εἶναί με τοῦ Διός. Ubi nota ἀγγελιοφόρον pro ἀγγελιαφόρον, sed, cum ἀγγελιαφορεῖν præivit, vel hoc in ἀγγελιοφορεῖν, vel illud in ἀγγελιαφόρον forte mutandum videtur.]

[* Ἀγγέλιος. "'Αγγέλιος, Hesiod. Theog. 781. 'Αγγελίη πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης." Morell. in Lex. Gr. Prosod. "Neque hanc vocem agnoscunt Lexicographi, et in Hesiodi loco textus Loesneri A (pariter ac Gaisfordii) exhibet ἀγγελίης sc. ἕνεκα, quo more in Il. A. 140. ἀγγελίην pendet a sub. præp. εἰς vel κατὰ, et deduci non debet ab ἀγγελίας, vel ἀγγελίης, quæ valent οὐδὲ γρύ." Maltb. Sed, quamvis recte de Hesiodi versu vir doctus scripserit, probum tamen esse vocabulum 'Αγγέλιος satisque Græcum, patet e Suida, qui hæc, notante Pearsono, e Socratis H. E. iv. 9. descripsit: 'Αγγέλιος· Οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος ἦν Κωνσταντινουπόλεως 'Επίσκοπος, βίον 'Αποστολικὸν βιούς· ἀνυπόδητος γὰρ διόλου διῆγεν, ἑνί τε χιτῶνι ἐκέχρητο, τὸ τοῦ Εὐαγγελίου φυλάττων ῥητόν. At in Zonara p. 15. qui eundem cum Suida habet articulum, non est 'Αγγέλιος, sed * 'Αγελίαιος. "Scr. * 'Αγέλλιος, Socrat. H. E. iv. 9. Erat Episcopus Novatianorum a Valente exilio damnatus." Tittmann.]

ΕΥαγγέλιον, ου, τὸ, Lætum nuntium, Faustum vel felix nuntium; ad verbum, Bonum nuntium. Eodem modo quo Gallice dicitur *Bonne nouvelle*, pro *Joyeuse nouvelle*. Appian. (de BB. CC. iv. 20. T. ii. p. 557.) de nece Ciceronis, Τῷ 'Αντωνίῳ εὐαγγέλιον διαφέροντες, [ibid. iii. 93. T. ii. p. 523. Καὶ τῶν τινα δημάρχων 'Απουλήϊον ἐς τὸν δῆμον ἐποίουν τὸ εὐαγγέλιον ἐκφέρειν περιθέοντα, et iv. 113. T. ii. p. 677. Προσιόντων ἐς εὐαγγέλιον ἱππέων Βρούτου.] Luc. in Asino (xxvi. T. ii. p. 595.) Εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ * προσογκησαμένου [e Fl. Reitzius restituit * προογκησαμένου.] Observandum autem veteres plurali numero sæpius usos fuisse. Aristid. 'Επ' εὐαγγελίοις ἐστεφανωμένος κῆρυξ. E quo loco explicatur Aristoph. Eqq. (647.) Εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, pro ἐστεφάνουν με εὐαγγέλια τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα, ut dixit idem in Pluto (v. 764.) Νὴ τὴν 'Εκάτην, κἀγὼ γ' ἀναδῆσαι βούλομαι Εὐαγγέλιά σ' ἐν [σὲ malit Brunck.] κριβανωτῶν ὁρμαθῷ Τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα; ubi Schol. notat eum jocose dixisse κριβανωτῶν ὁρμαθῷ pro στεφάνῳ. [Schol. ad Eqq. 644.: Τοὺς γὰρ εὐαγγελιζομένους τι ἀγαθὸν στεφάνοις ἐτίμων. "Ob nuntium lætum aliquem coronare. Subintelligitur enim in hoc genere loquendi præpos. διὰ, ut et in illo, θύειν εὐαγγέλια, θύειν γάμους, et similibus: (v. Biseti Scholia ad h. l. Viger. de Idiotism. iii. 1. 8. cum Zeunii nota, et Loesner. ad Bos. de Ellips. in præpos. Διά.) Constat autem hinc, nuntios lætarum rerum ab iis, quibus bona et prospera nuntiassent, honoris gratia olim coronari solitos fuisse. Sed ex aliis veterum scriptorum locis etiam discimus, nuntios bonarum rerum, ad suos ituros, ipsos coronam sibi imponere solitos fuisse, tanquam læti nuntii signum. Soph. Trachin. 179. Εὐφημίαν νῦν ἴσχ', ἐπεὶ * καταστεφῆ Στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χάριν λόγων. Lucian. in Nerone (xi. T. iii. p. 643.) 'Αλλὰ μεταξὺ λόγων, τίς ἡ προσιοῦσα ναῦς; ὡς ἐπάγειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν, ἐστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὔφημος. Sequitur deinde lætum illum nuntium fuisse, mortem Neronis. Ap. Æschyl. Agam. 504. is, qui Trojam esse captam Clytæmnestræ nuntiat, oleæ ramis coronatus incedit: Κήρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὁρῶ κατάσκιον Κλάδοις ἐλαίας." Kuster. Ceterum Noster locum in Aristoph. Plut. 764. accepisse videtur, tanquam si τοιαῦτα ad εὐαγγέλια pertineat. D Sed melius eum intellexit Fischer. cujus hæc sunt verba:—"Εὐαγγέλια est lætus nuntius, quod Plutus receperit visum et bonos omnes ditaturus sit, quo etiam τοιαῦτα referendum est. H. l. videri possit, εὐαγγέλια conjungi debere cum verbis, Τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα, Tam lætæ rei nuntium, quod tamen omnino necesse non est." Schol. C. D'Orv. ap. T. H. ad Aristoph. Plut. 765.: Εὐαγγέλια· * συγχαρίκια. "Vox inferioris ævi, ἀπὸ τοῦ συγχαίρειν, * συγχαρίκια plenius scribi solet, ut disci potest e Ducangii Gl. M. et I. Gr." T. H. Aristoph. Plut. 644. Ταχέως, ταχέως φέρ' οἶνον, ὦ δέσποιν', ἵνα Καὐτὴ πίῃς· φιλεῖς δὲ δρῶσ' αὐτὸ σφόδρα. Ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέρω. Schol. Ἡνίκα ἦν ἀπαγγελία, ἔθος ἦν πίνειν οἶνον. Ubi T. H. a Schæf. in Mss. citatus:—"Multis verbis mihi non opus erit, ut persuadeam scribendum esse εὐαγγέλια· moris enim revera fuit vinum depromere, si quid bonæ rei et prosperæ nuntiaretur." Idem Schæf. e Charit. viii. 11. p. 173=130.

affert, Οὗτος γὰρ ὁ ἀνὴρ τὰ εὐαγγέλια ἡμῖν φέρει, καὶ γράμματα παρὰ τοῦ Αἰγυπτίου. Suid. Εὐαγγέλιον· τὸ κάλλιστα διαγγέλλον. Zonar. p. 914. Εὐαγγέλιον· τὸ τὰ κάλλιστα ἀπαγγέλλον, τὸ ἀγαθὰς ἀγγελίας φέρον, παρὰ τὸ εὖ μόριον καὶ τὸ ἀγγελία.] Luc. in Demosth. Encomio 423. [locum frustra quæsivimus,] Τῶν εὐαγγελίων χάρις, Gratia quæ habetur pro læto nuntio. Plut. Artoxerxe (xiv. T. v. p. 470. Reisk.) εὐαγγελίων δευτερεῖα vocavit dona ab Artoxerxe data ei, qui secundus lætum nuntium ipsi attulerat, q. d. τὰ διδόμενα τῷ δευτέρῳ εὐαγγελισαμένῳ δῶρα. [Idem in Sertorio xi. T. iii. p. 526. Αὖθις δὲ νίκην τινὰ τῶν ἑαυτοῦ στρατηγῶν ἀκούσας, τὸν μὲν ἄγγελον ἔκρυπτε, τὴν δ' ἔλαφον ἐστεφανωμένην ἐπ' εὐαγγελίοις προῆγεν, εὐθυμεῖσθαι παρακαλῶν, καὶ τοῖς θεοῖς θύειν, ὡς ἀγαθόν τι πευσομένους.]

|| Εὐαγγέλιον autem κατ' ἐξοχὴν dicitur peculiariter a Christianis annuntiatio insignis illius beneficii a Christo in humanum genus collati, quum sua ipse morte illud a morte æterna liberavit. Interdum tamen per metonymiam pro historia ipsa de Christo accipitur, cujusmodi Evangelia quatuor numeramus. Interdum etiam, quamvis rarius, ipsam doctrinæ Evangelii promulgationem declarat: ut 1. ad Cor. ix. (14.) Ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν. Et 2. ad Cor. x. 14. Ἄχρι γὰρ καὶ ὑμῶν ἐφθάσαμεν ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ. Sic ejusd. Epist. viii. (18.) Οὗ ὁ ἔπαινος ἐν τῷ εὐαγγελίῳ. Quem locum perperam Hieron. et post eum multi de historia evangelica a Luca scripta intellexerunt, quum ipsam potius evangelizationem declaret. [" Speciatim ita dicitur omnis doctrina divina, inprimis vero doctrina Christiana, quæ interdum quidem vocatur εὐαγγέλιον Θεοῦ περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Rom. i. 1. et 3. aut εὐαγγέλιον τοῦ υἱοῦ Θεοῦ, ibid. 9. τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, Matth. iv. 23. ix. 35. xxiv. 14. Marc. i. 14. haud raro tamen simpliciter τὸ εὐαγγέλιον dicitur, v. c. Marc. xiii. 10. xvi. 15. et ὁ λόγος τοῦ εὐαγγελίου, Act. xv. 7. Prædicatio et institutio in religione Christiana, Munus tradendi religionem Christianam. Rom. ii. 16. x. 16. xvi. 25. κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου καὶ τὸ κήρυγμα. 1 Cor. iv. 15. ix. 14. ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν, Victum capere e docendo Evangelio. Galat. ii. 4. 17. etc. Metonymice designat Singulas religionis Christianæ partes, v. c. Historiam evangelicam de vita, factis, et fatis J. C. Matth. xxvi. 13. Marc. xiv. 9. Ita capitur quoque in inscriptionibus Matth. Marci, Lucæ, et Joannis pro Libro de dictis, factis, et fatis J. C. per Evangelistas conscripto. Interdum Promissiones significat, quas offert religio Christiana, Bona et præmia per religionem Christianam hominibus promissa. 1 Cor. ix. 23. Ἵνα συγκοινωνὸς τοῦ εὐαγγελίου γένωμαι, Ut particeps fiam bonorum, in religione Christiana hominibus oblatorum et promissorum. Potest tamen εὐαγγέλιον h. l. etiam Effectum, Fructum, et Præmium muneris tradendi religionem Christianam, per metonymiam significare, coll. 2 Sam. iv. 10. Priorem explicationem Syrus et Chrysostomus in Homil. ad h. l. tuentur. In aliis locis de singulis dogmatibus religionis Christianæ usurpatur, v. c. 1 Cor. xv. 1. ubi caput religionis Christianæ de resurrectione Christi et futura resurrectione hominum significat. Professio religionis Christianæ, Marc. viii. 35. x. 29. 2 Tim. i. 8. Philem. v. 13. Quælibet doctrina, etiam falsa et erronea, Galat. i. 6. εἰς ἕτερον εὐαγγέλιον, Ad doctrinam a vera religione Christiana plane alienam. Phavor. Εὐαγγέλιόν ἐστι κήρυγμα τῆς νέας σωτηρίας, ἢ λόγος περιέχων ἀγαθοῦ παρουσίαν κ. τ. λ." Schleusner. Lex. in N. T. Phavorini " locus e veteribus Patribus haustus. Theodoret. ad Rom. i. Εὐαγγέλιον δὲ τὸ κήρυγμα προσηγόρευσεν, ὡς πολλῶν ἀγαθῶν ὑπισχνούμενον χορηγίαν. Εὐαγγελίζεται γὰρ τὰς τοῦ Θεοῦ καταλλαγὰς, τὴν τοῦ Διαβόλου κατάλυσιν, τῶν ἁμαρτημάτων τὴν ἄφεσιν, τοῦ θανάτου τὴν παῦλαν, τῶν νεκρῶν τὴν ἀνάστασιν, τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Altera explicatio, λόγος περιέχων ἀγαθοῦ παρουσίαν est interpretis Evang. Joannis in Catena Gr. p. 1." J. Chr. G. Ernest. ad Suidæ et Phavorini Gloss. SS. p. 51. " Œcumen. in Acta e Chrysostomo p. 1. de libris Evangelistarum, Ἃ καὶ

A Εὐαγγέλια οἱ πιστοὶ κατὰ ταῦτα ἐδικαίωσαν καλεῖν, ὡς τὸ ὄντως εὐαγγέλιον, τουτέστι τὴν τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίαν περιέχοντα. Euseb. P. E. i. p. 3. Τὸ Εὐαγγέλιον πᾶσιν ἀνθρώποις τὴν παρουσίαν τῶν * ἀνωτάτων καὶ μεγίστων ἀγαθῶν, πάλαι μὲν προηγορευμένων, νεωστὶ δὲ τοῖς πᾶσιν ἐπιλαμψάντων εὐαγγελίζεται. Theophanis Homil. v. p. 27. Ἔστιν Εὐαγγέλιον τοῦ ἐξ ἀναστάσεως βίου * προδιατύπωσις δι' ἐναρέτου πολιτείας πρὸς τὴν μέλλουσαν ζωὴν καταρτίζον ἡμᾶς. Basil. Cæs. de Spiritu Sancto xv. p. 178. Εἴ τις ὁριζόμενος εἴποι, τὸ εὐαγγέλιον εἶναι τοῦ ἐξ ἀναστάσεως βίου * προδιατύπωσιν, οὐκ ἄν μοι δοκεῖ τοῦ προσήκοντος ἁμαρτεῖν. Chrys. Hom. cvi. T. v. p. 689. Ἔστι δὲ εὐαγγέλιον ἑρμηνεία τοῦ πράγματος· εὐαγγελίζεται γὰρ ἡμᾶς τὴν * πολυύμνητον τοῦ Σωτῆρος οἰκονομίαν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐν ἀνθρώποις ἐγένετο διὰ φιλανθρωπίαν, οὐ τὴν προαιώνιον ἀξίαν ἐνδυσάμενος, ἀλλὰ τὴν σωτήριον οἰκονομίαν ἐνδυσάμενος. Εὐαγγελίζεται ἡμᾶς τὸ εὐαγγέλιον, ὅτι τοῖς καμνοῦσιν ἰατρὸς ἐπεδήμησεν, οὐ φαρμάκοις θεραπεύων, ἀλλὰ νεύματι φιλανθρωπίας ἰώμενος.
B Εὐαγγελίζεται ἡμᾶς, ὅτι τοῖς πεπλανημένοις ὁδὸς ἀνεδείχθη, τοῖς ἐσκοτισμένοις τὸ φῶς ἔλαμψε, τοῖς ἀπεγνωσμένοις ἡ σωτηρία. Theodoret. Epist. cxxx. p. 1003. quatuor Evangelia vocat τῶν ἱερῶν εὐαγγελίων τετρακτὺν, Sacrorum Evangeliorum quaternionem. Ita etiam Epist. cxlv. p. 1026. Hoc sensu Evangelium Joannis vocatur ὑψηλὸν εὐαγγέλιον propter res, quæ in eo tractantur sublimes, cujusmodi est Deitas Christi. Nyssen. Homil. ix. in Cant. T. i. p. 615. Καθὼς φησι τὸ ὑψηλὸν Εὐαγγέλιον. Sunt autem quatuor Evangelia; unde Chrysost. Homil. cxxii. T. 6. dicit, * Τετράθηρον ἅρμα τῶν Εὐαγγελίων, Currus Evangeliorum quatuor constans animalibus, de quibus in Εὐαγγελιστής. Theophanes Hom. v. p. 160. dicit quatuor esse Evangelia, Κατὰ τὰ * τετράμορφα ζῶα, λέγω δὴ τὰ Χερουβὶμ, ἐν οἷς κάθηται ὁ τῶν ὅλων Θεός." Suicer. Multa olim adulterina Evangelia fuisse evulgata, nempe 1. Evangelium Petri, 2. Evangelium Thomæ Manichæi, 3. Evangelium secundum Hebræos, 4. Evangelium Philippi, 5. Evangelium Evæ, 6. Evangelium
C secundum Ægyptios, 7. Evangelium Matthiæ, 8. Evangelium Judæ, 9. Evangelium Nicodemi, idoneis locis e Patribus citatis ostendit idem, quem vide. Theophanes Hom. v. p. 27. Οὕτω γὰρ ἄνωθεν οἱ πατέρες ἐπενοήσαντο, ὡς ἐκφωνεῖσθαι μὲν τὸ κατὰ Ἰωάννην ἀπ' αὐτῆς τῆς λαμπρᾶς ἀναστάσεως, μέχρι τῆς ἑορτῆς καθ' ἣν ἡ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἑορτάζεται κάθοδος· ὃ δὲ θεῖος Ματθαῖος ξυνέγραψεν, ἐκεῖθεν ἀρξάμενον, τῷ τέλει τοῦ ἐνιαυτοῦ * συγκαταλήγειν· τὸ δ' ἐντεῦθεν μυσταγωγεῖσθαι τὴν ἐκκλησίαν ὑπὸ τοῦ μεγάλου Λουκᾶ, μεθέντος τῶν νηστειῶν τοῦ καιροῦ Μάρκῳ τῷ * θεοκήρυκι. Idem Homil. xxviii. Ἰστέον καὶ τοῦτο, ὅτι τὰ ἑωθινὰ εὐαγγέλια εἰς τὸν ὄρθρον ἀπὸ τοῦ πάσχα οὐ * κατορθίνως ἀναγινώσκωνται, ἀλλὰ * παρηλλαγμένως. Instrumentalis causa Evangelii est Deus præter Patriarchas et Prophetas, qui de Evangelio exhibendo prædicarunt, Rom. i. 1. ubi Theodoretus, Πλήρης ἡ παλαιὰ διαθήκη τῶν παρὰ τοῦ Κυρίου προῤῥήσεων, et Theophylactus dicit, Evangelium ἐν Προφήταις * προδιαγραφόμενον, In Prophetis jam antea perscriptum.]
D

[* Ἀποστολοευαγγέλιον, τό. " Ita vocatur Lectio ex Apostolo et Evangelio composita. Euchologium p. 163. Λέγονται τὰ εἰρηνικὰ, καὶ τὸ ἀποστολοευαγγέλιον. Alium locum ex eod. Euchol. habes in Glossar. Meursii, (Ἀποστολοευάγγελα τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ ἤγουν τῶν δεσποτικῶν καὶ * θεομητορικῶν, καὶ τῶν ἑορταζομένων ἁγίων, ἔτι δὲ καὶ ἀποστολοευάγγελα εἰς μάρτυρας γυναῖκας, ὁσίας γυναῖκας, καὶ * ὁσιομάρτυρας γυναῖκας,) ubi scribitur * ἀποστολοευάγγελον. Priorem tamen lectionem ego præferendam existimo." Suicer.]

[* Πρωτευαγγέλιον, τό. " Ipsam vocem, quamvis claram et per se intelligibilem et Græcam, inter Græcos veteres nondum inveni. Notat (1.) Primum Evangelium a Deo ipso pronuntiatum in Paradiso, quod habemus Genes. iii. 15. (2.) Hoc etiam nomine venit aliquis b. Jacobi Apostoli liber apocryphus, illius qui filius Josephi et frater Domini dicitur, agit de nativitate et rebus Mariæ, inter Orthodoxographa

Monumenta Patrum, Bellarminus tamen de Scriptt. A Eccles. p. 32. ab Ecclesia nunquam receptum testatur, et Alstedius 600. pene annis hujus et Liturgiæ Jacobi a Christianis mentionem non factam. Hornbek. Miscell. Postum. i. 3132. Heideg. Enchirid. Bibliandrum illum librum edidisse Bezam multosque doctos offendebat, ut ipse sua ad Bullinger. Epist. testis est." Suicer. Suppl. ad Thes. Eccles. T. ii. p. 1643.]

[* Τετραευαγγέλιον, ου, τό. "Montfauc. Paleogr. p. 386. 404." Abr. Kall. in Mss. "Τετραευαγγέλιον, vel Τετραευάγγελον, et corruptiori nomine Τετραυάγγελον, apud Græcos vocatur Codex, in quo descripta sunt Evangelia, qui usitate alias simpliciter Εὐαγγέλιον appellatur. Menologium: Καὶ τὰς ἀναγνώσεις τοῦ Τετραευαγγέλου, καθὼς ἔχομεν ἔθος τῇ πρώτῃ ἑβδομάδι τῆς τεσσαρακοστῆς. Typicum Sabæ xxxviii. p. 79. Ἀναγινώσκεται δὲ καὶ τὸ Τετραευαγγέλιον τῇ δευτέρᾳ, τῇ τρίτῃ, καὶ τῇ τετάρτῃ." Suicer. Thes. Eccles. e Meursii Glossar. ubi citatur et Marcus Hieromonachus de Dub. Typ. xxxviii. B Μετὰ τῆς *στιχολογίας αὐτῶν καὶ τῶν ἀναγνώσεων τοῦ Τετραευαγγελίου.]

Εὐαγγέλιον, ου, τὸ, Præmium quod datur lætum afferenti nuntium. Hom. Od. Ξ. 152. εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω, i. e. κείσθω μοι δῶρον ὑπὲρ ἀγαθῆς ἀγγελίας, Eustath. [cf. Pseudo-Did.] Sed evangelion petenti denegatur v. 166.: Ὦ γέρον, οὔτ᾽ ἄρ᾽ ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω. [Anti-Atticista in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 92. Εὐαγγέλια· μισθὸς τοῦ τι εὖ ἀγγεῖλαι. J. Poll. vi. 186. περὶ δωρεᾶς: Καὶ ἀγγέλῳ, εὐαγγέλια, καὶ τῷ φέροντι, κόμιστρα. Etym. 388. 21. Εὐαγγέλιον· τὸ ἀγαθὰς ἀγγελίας δωρούμενον. Εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω.] Plut. de Gloria Athen. (T. vii. p. 369. Reisk.) Εὐαγγέλιον ἐκ Φιδιτίου κρέας ἀπέστειλαν. Cicero ad Att. ii. (12.) plurali numero usus est: O suaves epistolas tuas, uno tempore mihi datas, duas! quibus εὐαγγέλια quæ reddam, nescio; deberi quidem plane fateor. [Et ii. 3. Primum, ut opinor, εὐαγγέλια: xiii. 40. Itane nuntiat Brutus illum ad bonos viros? εὐαγγέλια. Chrysost. Homil. xix. in Acta: Τὸ εὐαγ- C γέλιον τοῦτο ἐστι. Τὰ δέ σοι ἔσται ἀγαθά· καθάπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φασὶ πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνθρωποι· Τί μοι τῶν εὐαγγελίων; ὁ πατήρ σοι ἥξει, ἡ μήτηρ σου.]

Εὐαγγέλια, plurali numero, Sacrificium ob lætum [s rei feliciter gestæ] nuntium. Isocr. Areop. (T. ii. p. 102. Auger.) Ἐπὶ τοσαύταις πράξεσιν εὐαγγέλια μὲν δὶς ἤδη τεθύκαμεν. Xen. Hellen. i. (6. 26.) Ἔθυε τὰ εὐαγγέλια: [et iv. 3. 7. de simulante, Ἐβουθύτει ὡς εὐαγγέλια. J. Poll. v. 129. Ἡ μέντοι ἐπὶ τῷ συνήδεσθαι θυσία, εὐαγγέλια, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῷ ἥδεσθαι. Aristoph. Eqq. 654. ἄνδρες, ἤδη μοι δοκεῖ, Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις, Εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ. Æsch. adv. Ctesiph. p. 546. ubi v. Tayl. et Reisk. Plut. x. Oratt. V. T. ix. p. 365. Reisk. Τῶν Ἀθηναίων εὐαγγέλια θυόντων: Apophthegm. T. vi. p. 698. Εὐαγγέλια τοῖς θεοῖς ἔθυσε, et p. 714. Κατωρθωμένων δὲ τῶν πρώτων, καὶ τῆς πόλεως εὐαγγέλια θυούσης. Idem in Sertorio T. iii. p. 559. in Agesilao T. iii. p. 654. Καὶ προελθὼν αὐτὸς ἐστεφανωμένος ἔθυσεν εὐαγγέλια, καὶ διέπεμπε μερίδας τοῖς D φίλοις ἀπὸ τῶν τεθυμένων: in Phocione T. iv. p. 321. Εὐαγγέλια θύειν, et ita εὐαγγέλια ἑορτάζειν, Ob lætum nuntium dies festos agere, ibid. p. 335. Ἑορτάζειν εὐαγγέλια συνεχῶς, καὶ θύειν τοῖς θεοῖς.]

Εὐαγγελικὸς, ἡ, ὸν, Evangelicus, Ad Evangelium pertinens, verbum sacris Scriptoribus proprium. [" Amphil. 198." Abr. Kall. in Mss. Procop. in Reg. L. iv. c. 5. (in Meursii Opp. T. viii. p. 92.): Καὶ οὐκ ἠθέλησε λαβεῖν· ὁ γὰρ προφήτης τὴν πολυπόθητον πενίαν παντὸς προτετίμηκε πλούτου, τὴν εὐαγγελικὴν προλαβὼν νομοθεσίαν, Δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε. Evangelia vocantur Εὐαγγελικὰ συγγράμματα a Cyrillo v. de Adoratione. Cyrill. Jerosol. Catechesi Illuminat. iv. sub finem, Ἔγραψαν καὶ Μανιχαῖοι κατὰ Θωμᾶν εὐαγγέλιον, ὅπερ ὥσπερ εὐωδίᾳ τῆς εὐαγγελικῆς προσωνυμίας διαφθείρει τὰς ψυχὰς τῶν ἁπλουστέρων. Hinc ADVERB. *Εὐαγγελικῶς. "Nicetas Paphlag. p. 36. 2. in Martyrum Triade ed. Combef. Paris. 1666." Boissonad. in Mss.]

[*Εὐαγγέλιος, ου, ὁ, ἡ, Læta nuncians, "i. q. εὐαγγελικός. Clem. Alex. Pædag. i. 8. p. 117(=140.) Ὅτι δὲ καὶ δίκαιος ὁ αὐτὸς Θεὸς, οὔ μοι χρὴ πλειόνων ἔτι λόγων, τὴν εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου παραθεμένῳ φωνὴν, (ubi affert cl. Editor e Theophilo ad Autolyc. iii. p. 126. ed. Par. Ἡ δὲ εὐαγγέλιος φωνὴ *ἐπιτατικώτερον διδάσκει, Vox Evangelica vehementius docet.) Ibid. 7. p. 111(=133.) Ἰδοὺ γὰρ, φησὶ τῷ Μωσεῖ, ὁ ἄγγελός μου προπορεύεταί σου· τὴν εὐαγγέλιον καὶ ἡγεμόνιον ἐπιστήσας τοῦ λόγου δύναμιν, (ubi Potter. 'Ludere videtur in vv. ἄγγελος et εὐαγγέλιον.') Justin. M. Quæst. ci. ad Orthod. p. 456(=482. ed. 1742.) Πρότερον τὰ τοῦ νόμου, εἶθ᾽ οὕτως τὰ εὐαγγέλια παρειληφότων μαθήματα, Disciplinas s. Doctrinas Evangelicas." Suicer. Thes. Eccles.]

[* Εὐαγγελιογραφέω. "Constantinus Cabasilas in Quæsitis ad Jo. Citri Episcopum: Προσθήκη οὐκ ἀπρόσφορος τῇ ἀποκρίσει ταύτῃ κἀκεῖνο δὴ τὸ εὐαγγελιογραφούμενον· Ἄφες τοὺς νεκροὺς θάπτειν τοὺς αὐτῶν νεκροὺς, Ad hanc responsionem etiam illud facit in Evangelio scriptum, Sine ut mortui sepeliant mortuos suos." Suicer. Thes. Eccles.]

Εὐαγγελίζω et Εὐαγγελίζομαι, Lætum nuntium affero, Læta nuntio, εὐαγγέλια λέγω. Cyprian. alicubi ad verbum reddit Bene nuntio. Sed veteres scriptores voce media potius usi sunt. Aristoph. Eqq. (642.) Ὦ Βουλὴ, λόγους ἀγαθοὺς φέρων, Εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι. Ubi Schol. annotat, [illegible]αγγελίσασθαι Attice dici pro εὐαγγέλια λέγειν. E quibus colligo eum εὐαγγελίσασθαι cum acc. usat. λόγους non conjunxisse, sed absolute positum existimasse. Solet tamen alioqui cum accusativo poni rem significante, ac tum exponitur a multis simpliciter, Nuntio. Antiphon. [illegible] Lycurg. c. Leocr. T. iv. p. 149.] Ὥσπερ τῇ [illegible] μεγάλας εὐτυχίας εὐαγγελιζόμενος. Sic Demosth. Pro Cor. (p. 332. 9.) Οὐκ ἐπὶ μὲν τοῖς ἑτέρων εὐτυχήμασι φαιδρὸς ἐγὼ καὶ γεγηθὼς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι, τὴν δεξιὰν προτείνων, καὶ εὐαγγελιζόμενος τούτους οὓς ἂν ἐκεῖσε ἀπαγγέλλειν οἴωμαι: hic enim non absolute positum puto εὐαγγελιζόμενος, sed cum εὐτυχήματα, vel ejus relativo ἐκεῖνα, debere jungi, quod ἀπὸ τοῦ κοινοῦ repetatur e proxime præcedentibus. Possumus, meo judicio, tamen et vim verbi retinendo, εὐαγγελίζεσθαι εὐτυχίας vel εὐτυχήματα, interpretari, Lætum de successu vel successibus, vel de rebus prospere gestis, nuntium afferre. [Reisk.: "Significans cum congratulatione, sibi esse res lætas et jucundas auditu, quarum eum certiorem possit facere."] Synes. Epist. Ἀπειλήσας γὰρ κίνδυνον, εὐηγγελίσω τὰ λῷονα, ubi Adr. Turneb. εὐηγγελίσω, simpliciter vertit Nuntiasti. Idem ap. Philostr. de V. M. (p. 681. 8.) Εὐαγγελιζομένη φορὰν ἀκροδρύων reddidit simpliciter Proventum baccarum denuntiantem. Ego reddere maluissem, Lætum, vel jucundum, nuntium de proventu baccarum afferentem. Alioqui si εὐαγγελιζομένη simpliciter reddas Denuntiantem, vel Nuntiantem, nihilo majorem vim habebit quam simplex ἀγγέλλουσα. [" Thom. (p. 379.) ait semper dativo συντασσόμενον, semel tantum in Chariclea accusativo junctum inveniri, (Εὐαγγελίζομαι· οἱ πάντες δοτικῇ, ἅπαξ δέ που καὶ αἰτιατικῇ συντασσόμενον εὕρηται, ὡς παρὰ Χαρικλείᾳ, καὶ ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ· σὺ δὲ δοτικῇ ἀεὶ σύνταττε.) Chariclea autem lego, ut sit nomen fabulæ fortasse Heliodori, e meo Thoma Ms. et Phavor. non Chariclide, ut in Lib. vulgato Parisiis Thomæ editum est. (V. Oudendorp. ad Thom.) Loci autem qui ab eo citantur Demosth. et Antiphontis, in quibus τὸ εὐαγγελίζεσθαι accusativo συντάττεται, sic accipiendi, ut εὐαγγελίζεσθαι εὐτυχήματα, i. e. De successu lætum nuntium afferre, quod genus loquendi longe aliud est, quam illud, Afferre nuntium bonum alicui." Nunnes. ad Phryn. p. 113. At loci illi Demosth. et Antiphontis, quos in suo Thoma Ms. legerat vir doctus, in edito non leguntur, qua de re prorsus silere Thomæ interpretes non debebant. Ceterum Heliodori locus, ad quem respicit Thom. est L. ii. p 75=64. Εὐαγγελίζομαί σε τὴν Δημαινέτης τελευτὴν, ubi egregia hæc notavit Coray.: Τὸ εὐαγγελίζομαι, συντάσσεται πρὸς δοτικὴν προσώπου

καὶ αἰτιατικὴν πράγματος, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις (σελ. 240=204. Καὶ τέλος αὐτῇ δεξιὸν εὐαγγελίζεται, 232=273. Τὰ πλώϊμα δὲ τοῖς ἐμπόροις εὐαγγελίζονται, καὶ 391=456. Τὴν νίκην εὐαγγελιζόμενος,) συνέταξεν Ἡλιόδωρος. Ὤφειλε τοίνυν κἀνταῦθα εἰπεῖν, Εὐαγγελίζομαί σοι τὴν Δημαινέτης τελευτήν. Καὶ Φρύνιχος μὲν δοτικῇ προσώπου συντάσσεσθαι λέγων, καὶ μαρτύρια παρατίθεται τῆς τοιαύτης συντάξεως ἐκ τῶν Κωμῳδῶν. Θωμᾶς δὲ ὁ Μαγίστρος, ὁμολογῶν τῷ Φρυνίχῳ, προσσημειοῦται καὶ τοῦθ' ὅτι ἅπαξ παρ' Ἡλιοδώρῳ ἐνέτυχεν αἰτιατικῇ συνταττομένῳ τῷ ῥήματι, τουτὶ δ[ῆ]λον ὅτι αἰνιττόμενος τὸ χωρίον. Ἔστι μὲν οὖν εἰκάσαι [γραφ]ικῶς ἡμαρτῆσθαι τὸ σε ἀντὶ τοῦ σοι· εἰκὸς δὲ καὶ αὐτὸν τὸν Ἡλιόδωρον οὕτω γεγραφέναι, τῇ τῶν Εὐαγγελιστῶν ἀκολουθήσαντα χρήσει. Καὶ γὰρ ἐν τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ διττῶς εὕρηται συντεταγμένον τὸ ῥῆμα, καὶ δοτικῇ προσώπου, κατὰ τοὺς Ἀττικούς, Καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ῥώμῃ εὐαγγελίσασθαι, (Πρὸς Ῥωμ. Α, ιε'.) καὶ, Εὐηγγελίζετο τὸν λαὸν (Λουκ. Γ, ιη'.), καὶ, Εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πάσας (Πράξ. Η, μ'.) Locus in Phrynichi Ecl. est p. 112.: Εὐαγγελίζομαί σε· καὶ περὶ ταύτης τῆς συντάξεως διασκεπτόμενος ἐπὶ συχνὸν δή τινα χρόνον, εἴτε αἰτιατικῇ * συντακτέον αὐτὸ πτώσει, εἴτε δοτικῇ, εὑρίσκω κατὰ δοτικὴν ἡρμοσμένον. ("Prima Ed. εἴτε αἰτ. συντ. αὐτῇ—ἡρμοσμένην, perperam: εἴτε αἰτιατικῇ συντακτέον αὐτὴν—ἡρμοσμένην, bonum esset, et sic libri, credo, quidam." Pauw.) Ἀριστοφάνους μὲν οὕτω λέγοντος ἐν τοῖς Ἱππεῦσιν (l. c.), Εὐαγγελίσασθαι πρῶτος ὑμῖν βούλομαι· Φρυνίχου δὲ τοῦ Κωμῳδοῦ ἐν τοῖς Σατύροις οὕτως, Ὅτι πρὶν ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς βουλὴν, ἔδει καὶ ταῦτ' ἀπαγγείλαντα πάλιν πρὸς τὸν θεὸν ἥκειν. Ἐγὼ δὲ ἀπέδρων ἐκεῖνον δευριανὸν δεῖ. Καὶ οὕτω λέγουσιν, εὐαγγελίζομαι, ἢ εὐαγγελῶ, οὗ ὁ Πλάτων τὸ δεύτερον πρόσωπον λέγει· εὐαγγελεῖς. "Phrynichi versus e Satyris alii aliter redintegrare conati sunt; mihi quum de prioribus plura, de extremis nihil, quod satis faceret, occurrisset, Hermanni sententiam percontatus sum; qui mihi difficile factu esse rescripsit, ut et trimetri retineantur, et vulgata non admodum deformetur; posse autem refingi in hunc modum: Ὅτιὴ πρὶν ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς βουλὴν ἔδει τοιαῦτα Εὐαγγελισάμενον πόλει πρὸς τὸν θεὸν Ἥκειν· ἐγὼ δ' ἀπέδραν ἐκεῖνον δεῦρ' ἰόντα νῦν δή. Ad reliquorum similitudinem etiam medium revocari posse versum, addito sub finem τοπρῶτον. Abresch. Not. ad Xenoph. p. 213. Obss. Misc. V. x. T. 2. commemorato Phrynichi canone, 'satis,' inquit, 'imperite, ut solent scilicet hi magistri, ubicunque agitur linguæ indoles. Scire debebant hæc, ut structura, ita significatione differre; illud esse, Læto te nuntio impertio, Nuntio te exhilaro: hoc simpliciter, Nuntio tibi, Nuntium tibi affero. Optime Suid. quanquam nec ipse ab interpretibus intellectus, Εὐαγγελίζομαί σε· αἰτιατικῇ, Εὐαγγελίζομαι δέ σοι χαρὰν, (e Luc. ii. 10.)' E Suidæ testimonio nihil confici potest, nisi utramque constructionem tum in usu fuisse; at probatiorem fuisse alteram, Phrynicho credimus, cui præter causam adversatur Abresch. linguæ usum, non indolem requirenti. Atque præter Aristoph. Phrynich. Lycurg. et Demosth. ll. cc., Lucian. Icarom. xxxiv. T. ii. p. 790. Ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος, (et Pro Lapsu inter salut. iii. T. i. p. 728. Εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν,) Synes. de Provid. p. 96. a. Τὴν βασιλείαν τοῖς Αἰγυπτίοις εὐηγγελίζετο. Sic Lucian. Philops. xxxi. T. iii. p. 58. (imo ibi construitur cum ὅτι,) Plut. Quæst. Rom. ix. p. 316. (adde eund. in Mario T. ii. p. 844. et in Pompeio T. iii. p. 841. Reisk.) Diogen. Epist. xxii. Joseph. Antiqq. v. 1. 265. (et v. 8. 2. Phalaridis Epist. cvii., notante Schæf. in Mss., Οὐκ ἀγνοῶ δὲ λύπας εὐαγγελιζόμενός σοι καὶ δάκρυα: v. Lennep. ibi, et ad p. 13. Charit. ii. 1. p. 31=22. indicante eodem Schæf. ibid. Σπεύδων εὐαγγελίσασθαι τῷ δεσπότῃ τὰ περὶ τῆς νεωνήτου.) Contrario quidem modo Alciphr. iii. 12. p. 306. Ταῦτά σε οὖν εὐαγγελίζομαι, (ubi Wagner. Abreschii notam in Misc. Obss. T. x. p. 213. Hemsterhusio per errorem tribuit.) Heliod. ii. 16. 64. (sed v. Coray. supra cit.) Chrysost. T. vi. p. 135. c. Euseb. de V. Constant. iii. 26. 592. (Τὰς γυναῖκας εὐαγγελιζόμενος,) sed idem de Laud. Const.

A viii. 743. Vales. vulgarem viam ingressus, εὐαγγ. τινί τι. Verum hi omnes, quam pauci sunt, quamque novitii, ad illos si comparentur?" C. A. Lobeck. Obss. ined. in Phrynichi Ecl. "Multis verbis," ut ait Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 520., "accedunt istiusmodi accusativi ab ellipsi præpositionis cujuspiam recti." De constructione hujus verbi, Schæf. in Mss. monente, consulendus est Albert. Peric. Crit. p. 15. et Abresch. Paraphras. p. 243. Valck. ad Scapulæ marg. affert e Pausan. iv. 19. Δύο μὲν οὖν ἐς Σπάρτην ἀπ' αὐτῶν ἐλθόντες, Λακεδαιμονίοις Ἀριστομένην εὐηγγελίζοντο ἡλωκέναι. Construitur cum ὅτι in Luciani Philops. xxxi. T. iii. p. 58. Πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ, ὅτι καθαρὰν καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἕξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν, et in Theophr. Char. xvii. 5. Πρὸς τὸν εὐαγγελιζόμενον, ὅτι υἱός σοι γέγονεν: etiam cum infinitivo in Jamblichi V. Pythag. ii. p. 34. Kiessl. Ὥστε ἐκ παντὸς εὐηγγελίζετο, εἰ τοῖς δηλουμένοις ἱερεῦσι συγγένοιτο, θειότατον αὐτὸν καὶ σοφώτατον ὑπὲρ ἅπαντας ἔσεσθαι ἀνθρώπους,
B et Josephi Antiqq. vi. 4. 2. Ὅπου συμβαλεῖς τῷ σεσῶσθαί σου τὰς ὄνους εὐαγγελιουμένῳ. Vide Jensii Ferc. Lit. p. 1. et Schwarz. Comment. L. Gr. p. 595. Dionis Hist. lxi. p. 993. 29. Καὶ ὅτι σώζοιτο εὐηγγέλικε δῆθεν αὐτῷ.]

Εὐαγγελίζειν, et εὐαγγελίζεσθαι, quorum illud quidem rarius, utpote duobus tantum locis, in Sacr. Lit. declarat Annuntiare Christi doctrinam, quæ εὐαγγέλιον κατ' ἐξοχὴν vocatur. Interdum absolute ponitur, ut i. ad Cor. ix. (16.) Ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι, οὐκ ἔστι μοι καύχημα· ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται· οὐαὶ δέ μοί ἐστιν, ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι. Interdum additur casus personæ, isque vel accusativus, ut Act. viii. (40.) Καὶ διερχόμενος εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πάσας: vel dativus, ut ad Rom. i. (15.) Καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ῥώμῃ εὐαγγελίσασθαι. Interdum vero casus rei, videlicet accusativus, ut Act. x. (36.) Εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην. Sic Gal. i. (23.) Εὐαγγελίζεται τὴν πίστιν. Sic Act. v. (42.) Εὐαγγελιζόμενοι Ἰησοῦν τὸν Χριστόν: nam et hic accusativus est rei, quum per Jesum
C Christum significetur doctrina de Jesu Christo: quæ etiam pacis et fidei aliisque hujusmodi nominibus intelligitur, adeo ut εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην sit Lætum de pace nuntium afferens, i. de doctrina Christi. Itidemque in aliis similibus locis. || Ponitur etiam passive aliquoties tum de re, ut I Petr. i. (25.) Τὸ ῥῆμα τὸ εὐαγγελισθὲν εἰς ὑμᾶς: tum de persona, ad Hebr. iv. (2.) Καὶ γάρ ἐσμεν εὐηγγελισμένοι. [Ibid. 6. Καὶ οἱ πρότερον εὐαγγελισθέντες. Matth. xi. 5. Πτωχοὶ εὐαγγελίζονται, Pauperibus doctrina Christiana traditur. Porro construi hoc verbum interdum etiam cum præpositionibus εἰς, ἐν, πρὸς, notavit Schleusner. Lex. in N. T. qui tamen nulla hujus constructionis exempla citavit.]

Εὐαγγελιστὴς, οῦ, ὁ, Evangelista. Sic autem vocantur in N. T. qui erant secundi ab Apostolis, quosque illi tanquam asseclas et collegas habebant in fungendo suo munere promulgandi Evangelii, ideoque nulli ecclesiæ erant addicti: ut ad Ephes. iv. (11.) Τοὺς δὲ, προφήτας, τοὺς δὲ, εὐαγγελιστάς. Postea vero
D ædificatis jam ecclesiis, quum et Apostolorum et Evangelistarum munus desiisset, translatum est nomen ad quatuor illos historiæ Christi scriptores, ac peculiariter Joanni tributum pro cognomine, ut ab altero Joanne distingueretur. [Vide Euseb. Hist. Eccles. v. 9., ad quem provocat Schleusner., et Steph. Middelboe D. de Evangelistis Ecclesiæ Apostolicæ, Hafn. 1779. 4. Theophylact. ad Ephes. l. c. p. 536.: Τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς· ἢ τοὺς τὸ εὐαγγέλιον συγγραψαμένους, ἢ τοὺς μὴ περιϊόντας μὲν πανταχοῦ, εὐαγγελιζομένους δ' οὖν, ὡς Πρίσκιλλα καὶ Ἀκύλας. "Posterior expositio etsi verior, non tamen omni vacat difficultate. Quemadmodum enim Apostolorum prædicatio non erat certo alligata loco, ita nec horum; nam Apostolis proximi erant, iisque munus affine habebant: gradu tantum dignitatis erant dispares. Apostolorum namque mandato ad varias proficiscebantur Ecclesias, Evangelium prædicaturi, et opus ab Apostolis inchoatum perfecturi. Hoc agnoscit Theodoret. optimus Scripturæ interpres, ad locum Apostoli p. 308.: Ἐκεῖνοι περιϊόντες ἐκήρυττον, Illi circumeuntes prædi-

cabant." Suicer. Thes. Eccles. In Act. xxi. 8. Εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκον Φιλίππου τοῦ εὐαγγελιστοῦ, est i. q. διδάσκαλος s. διάκονος εὐαγγελίου, ut et 2 Tim. iv. 5. Σὺ δὲ νῆφε ἐν πᾶσι, κακοπάθησον, ἔργον ποίησον εὐαγγελιστοῦ, τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον. Evangelistas quatuor illos, qui historiam dictorum et factorum Christi conscripserunt, Chrysost. teste Suicero Thes. Eccles. p. 1234. appellat, * Τετράπολον ἅρμα τῶν Εὐαγγελιστῶν. Sed forte leg. * τετράπωλον, seu potius * τετράθηρον. Nam Chrysost. Homil. cxxii. T. 6. dixisse, Τετράθηρον ἅρμα τῶν Εὐαγγελίων, de curru Evangeliorum quatuor constanti animalibus, docuit idem Suicer. supra in Εὐαγγέλιον citatus.]

[* Εὐαγγελιστάριον, τὸ, "Liber Ecclesiasticus Græcorum, quem Græci ita describunt: Εὐαγγελιστάριον περιέχον τὴν τῶν εὐαγγελιστῶν διαδοχὴν, πόθεν ἄρχονται, καὶ ποῦ καταλήγουσιν, ἔτι δὲ καὶ κανόνια λε', ἐν οἷς εὑρίσκεται ἀεί ποτε τὸ εὐαγγέλιον τῶν κυριακῶν τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ· ὁμοίως καὶ τὸ ἑωθινὸν, καὶ ποῖος ἦχος ψάλλεται ἐν ἑκάστῃ κυριακῇ, καὶ ἕτερα ἀναγκαῖα περὶ τοῦ εὑρεῖν τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου πάσχα, καὶ * πασχάλιον διηνεκὲς συντεθὲν παρὰ Ἐμμανουήλου τοῦ Γλυτζωνίου: Evangelistarium continens Evangelistarum continuationem, unde incipiant, et unde finiant. Præterea canones xxxv. in quibus semper invenitur Dominicarum totius anni Evangelium, similiter matutinum, et quis tonus canatur singulis Dominicis, et alia necessaria ad inveniendum diem sancti Paschatis, et Paschalium perpetuum compositum ab Emm. Glyzonio. Assuuntur (assuantur, ap. Ducang. in Gl. M. et I. Gr.) præterea Canones Evangelici Eusebii ad Cyprian." Suicer. Thes. Eccles.]

[* Εὐαγγελίστρια, ίας, ἡ, Quæ Evangelium docet. "Legitur ap. Chrysost. Homil. xxxi. T. v. p. 190. ubi ad Matthæi xv. 21. Κύριε, υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με· εὐαγγελίστρια γίνεται ἡ γυνὴ, καὶ τὴν θεότητα, καὶ τὴν οἰκονομίαν ὁμολογεῖ, Evangelista fit mulier." Suicer. Thes. Eccles. Alium ejusdem Chrysost. locum protulimus supra in Lex. Vocc. peregr. p. ccclvii. b.]

[* Εὐαγγελισμὸς, οῦ, ὁ. "Amphil. 37. Andr. Cret. 110. Athan. i. 814. Hexapl. incert. 2 Reg. xviii. 20." Abr. Kall. in Mss. 1." I. q. εὐαγγέλιον, Lætus nuntius. Chrysost. Πιστεῦσαι τῷ εὐαγγελισμῷ, Læto credere nuntio. 2. Est dies Annuntiationis. Synodus in Trullo Can. lii. Ἐν πάσαις ταῖς τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς τῶν νηστειῶν ἡμέραις, παρεκτὸς σαββάτου καὶ κυριακῆς, καὶ τῆς ἁγίας εὐαγγελισμοῦ ἡμέρας, γενέσθω ἡ τῶν * προηγιασμένων ἱερὰ λειτουργία. Zonar. ad hunc Canonem p. 172. Τὴν ἡμέραν τοῦ εὐαγγελισμοῦ τιμῶμεν ὡς ἀρχὴν καὶ κεφάλαιον τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Typicum Sabæ p. 11. Καὶ εἰς τὴν * ὑπαπαντὴν (sic), καὶ εἰς τὴν κοίμησιν, καὶ εἰς τὸν εὐαγγελισμὸν, Et in purificationem B. Virginis, et in Dormitionem, et in Annuntiationem. Orat. liii. Theophanis hunc habet titulum, Ὁμιλία εἰς τὸν εὐαγγελισμὸν τῆς * ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ibid. p. 359. hoc festum vocatur κορωνὶς πασῶν τῶν ἑορτῶν. Celebratur xxv. Martii. Germanus Patriarcha in Canonum volumine ap. Zonaram, dicit orthodoxos ἑορτάζειν τὸν εὐαγγελισμὸν κατὰ τὴν κε'. τοῦ Μαρτίου μηνός. Ideo autem hoc die celebratur etiam hodie, quia annuntiatio illa ab Angelo facta sit viii. Kal. Aprilis, juxta Pet. de Natal. iii. 225. quod tamen sine certo auctore affirmatur. In Concilio Toletano x. anno DCLIX. præcipitur Can. i. ut solemnitas Dominicæ Matris die xv. Kal. Januarii omnimodo celebretur. Armenii vero celebrabant quinta Januarii. Nicon. de Relig. Armen. 'Quinto mense Januarii vespera festum Evangelismi celebrant.' Primus Athanas. qui floruit circa A. D. cccxl. de hoc festo quædam retulit, in enarratione Evangelii εἰς τὸν εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου, T. i. p. 1029. illudque non tam in honorem Mariæ, quam Christi celebratum fuisse haud obscure innuit: Μία τῶν δεσποτικῶν πρώτη τε καὶ * πάνσεπτος ἑορτὴ, κατὰ τὴν τῶν πραγμάτων τάξιν, καὶ σύνταξιν τῶν ὑποκειμένων ἐν τοῖς κατὰ Χριστὸν κηρύγμασιν ὑπάρχουσα, τοῦ θείου εὐαγγελισμοῦ κλητὴ ἁγία ἡμέρα, περὶ τῆς ἐξ οὐρανοῦ καταβάσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ." Suicer. Thes. Eccles. Cf. Meurs. in Glossar. et Ducang.]

Ἀναγγέλλω. F. λῶ. P. κα, ex ἀνὰ et ἀγγέλλω A compositum, ut Latine, Annuntio, vel Renuntio, pro Nuntio. Cum dat. rei et accus. pers. [imo dat. personæ et accus. rei.] Et Ἀναγγέλλομαι, pass. Nuntior, Nuntius de me affertur. Plut. in Pericle (T. i. p. 631.) Ἀνηγγέλθη τεθνεὼς μὲν αὐτὸς, Allatus est nuntius ipsum mortuum esse, vel Allatus est de ejus morte nuntius. Ἀναγγελήσεται, διηγηθήσεται, id est Narrabitur, Suid. [et Zonar. p. 196. "Eadem Phavor. Sæpe vero ἀναγγέλλειν in libris sacris est Docere, Enarrare. Sed glossa pertinet ad Ps. xxi. 34. Ἀναγγελήσεται τῷ Κυρίῳ γενεὰ ἡ ἐρχομένη." Tittmann. Hesych. Ἀναγγέλλει· κηρύσσει, λέγει. "Dicitur in utramque partem de re læta ac tristi, et in Cod. haud raro cum ἀπαγγέλλειν permutatur. Marc. v. 14. Ἔφυγον καὶ ἀνήγγειλαν: in plurimis Codd. ἀπήγγειλαν legitur. Ibid. v. 16. Ἀνάγγειλον αὐτοῖς ὅσα σοι ὁ Κύριος πεποίηκεν. Act. xiv. 27. xv. 4. xvi. 38. 2 Cor. vii. 7. Jo. iv. 25. Ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα, Veram Dei colendi rationem nos docebit: xvi. 14. Ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν, Meam B doctrinam vobis uberius et perfectius tradet. Ibid. 15. 25. Act. xx. 20. Μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν καὶ διδάξαι ὑμᾶς. Theodot. Daniel. ii. 26. Εἰ δύνασαί μοι ἀναγγεῖλαι τὸ ἐνύπνιον. Deut. xxiv. 8. Νόμον, ὃν ἂν ἀναγγείλωσιν ὑμῖν οἱ ἱερεῖς. Defero, sensu forensi, (Anglice, *to denounce*,) Jo. v. 15. Καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, Et nomen ejus detulit ad assessores Synedrii magni. Prædico, Præsignifico, Jo. xvi. 13. Καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν, Et futura etiam vobis significabit. Fateor, Profiteor, Act. xix. 18. Ἐξομολογούμενοι καὶ ἀναγγέλλοντες τὰς πράξεις αὐτῶν. Ita Deut. xxvi. 3. Jes. xlviii. 6." Schleusner. Lex. in N. T. Usurpatur et cum præpos. πρὸς in 4 Reg. vii. 9. Ἀναγγείλωμεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ βασιλέως, Annunciemus domui Regis. Vide Bielii Nov. Thes. Philol. Pro Narrare, Indicare, est ap. Xenoph. Ag. v. 6. Ἀγησίλαον δέ τι πράξαντα τοιοῦτον οὔτε ἰδὼν πώποτε οὐδεὶς ἀνήγγειλε. "Renunciare suis, de legatis, K. A. i. 3. 21. Ἀναγγέλλουσι (Ms. Eton. ἀγγέλλουσι) τοῖς στρατιώταις. (J. Poll. viii. 139. de C legatis, Ἀνακηρυχθῆναι, ἀναγγελθῆναι, καὶ τὰ ὅμοια.) Paulo ante dicitur ἀπαγγέλλουσι, quod usitatius est. Ita fere accipiendum esset in loco, quem sic laudat Phavor. Ἀναγγέλλω· τὸ ἀναφέρω ἀπὸ ἐλάττονος εἰς μεῖζον πρόσωπον, οἷον, Ἀναγγέλλει ὁ δοῦλος τῷ δεσπότῃ, ὡς καὶ Ξενοφῶν· Ἀριαῖος δὲ ἐλθὼν Κύρῳ περὶ πάντων ἀναγγέλλει. Sed non reperimus hunc locum." Lex. Xenoph. "Dionys. Hal. Antiqq. Rom. T. i. p. 412. T. ii. p. 1257. Reisk." Schæf. in Mss. Eurip. Iphig. T. 760. Τἀνόντα κἀγγεγραμμέν' ἐν δέλτου πτυχαῖς Λόγῳ φράσω σοὶ πάντ' ἀναγγεῖλαι φίλοις.]

[* Ἀναγγελία, ίας, ἡ, Designatio. J. Poll. viii. 139. de legatis, Τὰ πράγματα, ἀναγόρευσις, ἀνακήρυξις, ἀνάρρησις, ἀναγγελία. Marmor antiquum ap. Kœn. ad Greg. Cor. p. 618. ΤΑΣ ΔΕ ΑΝΑΓΓΕΛΙΑΙΑΣ (sic duabus literis, ut videtur, male repetitis, pro ΑΝΑΓΓΕΛΙΑΣ, quod deinde recurrit) ΤΩΝ ΣΤΕΦΑΝΩΝ (ΕΠΙΜ)ΕΛΕΙΑΝ ΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙ ΤΟΙΣ ΣΤΡΑΤΑΓΟΙΣ. E Chandleri Inscript. 22. affert Schneider. in Add. ad Lex. p. 686. Æschyli Prom. D 682. Ἧκον δ' ἀναγγέλλοντες * αἰολοστόμους Χρησμοὺς, ἀσήμους, δυσκρίτως τ' εἰρημένους.]

[* Ἀναγγελτικὸς, ἡ, ὸν, "Maxim. ad Dionys. Areop. p. 464. et G. Pachym. p. 482." Abr. Kall. in Mss.]

[* Ἀνάγγελτος, ὁ, ἡ, Silentio suppressus. G. Wakef. in Mss. affert ex Hesych. Ἀνάπυστα· ἀνεκλάλητα, καὶ * ἀνεξάκουστα, ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ἀνάγγελτα, ἔκδηλα, καὶ ἐξάκουστα, καὶ ἄρρητα, καὶ ἐξάγγελτα. Apollon. Lex. Homer. Ἀνάπυστα· ἔκδηλα, ἐξάκουστα, ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ἀνάγγελτα. "Extat Od. Λ. 273. Loquitur Ulysses de Epicasta, aut, quemadmodum Tragici vocant, Jocasta, quæ nupsit suo filio. Ubi ἀνάπυστα alii reddunt, Vulgata; Heliodorus autem, Silentio suppressa, quod falsum est. Quis enim Jocastæ historiam non audivit? Ad hunc Homeri locum alludit Hesych. Ἀνάπτυστα (f. l. ἀνάπυστα)· φανερὰ, ἀνήκοα, ἀναφανδά. Hic idem significat ἀνήκοα (f. l. ἀνήκουστα), ac τὸ Heliodori ἀνάγγελτα." Villois. Plura de his glossis vide in Ἀνάπυστος.]

[* Προαναγγέλλω. "Saracenica Sylburgii p. 65. 23." Boissonad. in Mss.]

[* Ἀναγγελίζω. Tab. Heracl. p. 214. Δοκιμάσουσι καὶ ἀναγγελιοῦσιν ἐν ἁλίᾳ, Probanto et pronuntianto in concilio.]

Ἀπαγγέλλω, ex ἀπὸ et ἀγγέλλω compositum, pro ἀγγέλλω, ut Latine, Annuntio et Renuntio, pro Nuntio, vel generaliter pro Expono, Refero, Narro, Hom. Il. I. 625. ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα Χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἐόντα, et Il. P. 409. Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα, Xenoph. K. Π. (ii. 4. 7.) Ἀπαγγείλατε τῷ Ἰνδῶν βασιλεῖ, et viii. (7. 3.) Καὶ τῇ μητρὶ ἀπαγγείλατε [ἀπαγγέλλετε] ὡς παρ' ἐμοῦ. Demosth. Pro Cor. (xiii.) Ὁ δεῦρ' ἀπαγγείλας τὰ ψευδῆ. [" Ὁ τὰ ψευδῆ δεῦρ' ἀπαγγείλας, Hermogenem p. 256. e Demosth. citasse," notavit Reisk. Ind. Græc. Demosth. sed locum non indicavit.] Sic ἀπαγγέλλω ἐπὶ τὰ κοινὰ, Plut. ἀπαγγέλλω εἰς ὑμᾶς, Demosth. Dicitur et ἀπαγγέλλειν περί τινος. Plutar. in Consol. ad Uxorem, Ὃν ἔπεμψας ἀπαγγελοῦντα περὶ τῆς τοῦ παιδίου τελευτῆς. || Pro ἀπαγγεῖλαι autem dicitur et ἀπαγγείλασθαι voce media: unde Plut. in Alex. Τοὺς δὲ πρώτους τὴν Ἁρπάλου φυγὴν καὶ ἀπόδρασιν ἀπαγγειλαμένους ἔδησεν. || Sic et Ἀπαγγέλλομαι pro ἀγγέλλομαι. Xen. (Memorab. i. 2. 33.) Ἀπαγγελθέντος δ' αὐτοῖς τούτου. Plato, Ἐπιεικῶς, ἦν δ' ἐγὼ, ἀληθῆ ἀπήγγελται. Plut. in Galba, Ἀπηγγέλη τῷ Γάλβᾳ εἰς τὸ παλάτιον. [" Ponitur quidem pro ἀπαγγέλλειν, Renunciare, etiam ἀγγέλλειν, K. Π. viii. 2. 7. τοὺς ἀπαγγείλαντας regi ... ὅσα καιρὸς—τί ἂν ἀγγείλαντες, sed diserte distinguuntur vi. 2. 7. p. 366. Εἰ δὴ ταῦτα ἤγγειλέ τις —ἀπαγγελομένων, Cum nunc renunciata sint per quosdam a nobis subornatos." Lex. Xenoph. Ἀπαγγέλλω, Demosth. Renuntio, ut legati faciunt a legatione redeuntes, quod ἀποπρεσβεύειν Plut. (Reip. ger. Præc. T. ix. p. 251. Reisk. Ὡς οὖν ἔμελλον ἐπανελθὼν ἀποπρεσβεύειν ἀναστὰς ὁ πατὴρ κατ' ἰδίαν, ἐκέλευσε μὴ λέγειν, ᾠχόμην, ἀλλ', ᾠχόμεθα, μηδὲ, εἶπον, ἀλλ', εἴπομεν, καὶ τἄλλα συνεφαπτόμενον οὕτω καὶ κοινούμενον ἀπαγγέλλειν) alicubi dixit, Homerus ἀποφάσθαι. Bud. [" Tribuitur 1. legatis et aliis, qui suis renunciant responsa s. mandata, v. c. K. A. i. 4. 12. Οἱ δὲ ποιήσαντες ἐκκλησίαν, ἀπήγγελλον ταῦτα: ii. 1. 16. Σπονδὰς ἢ πόλεμον ἀπαγγελῶ. 2. Legatis, qui a suis mandata aliis renunciant: K. A. ii. 3. 3. Ἄγγελοι οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται τά τε παρὰ βασιλέως τοῖς Ἕλλησιν ἀπαγγεῖλαι, καὶ τὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων βασιλεῖ—ἀπαγγέλλετε τοίνυν αὐτῷ. K. Π. iv. 1. 11. Τὰ ἄλλα προθύμως ἀπήγγελλε τοῖς Μήδοις. K. A. ii. 1. 14. Παρ' ἡμῶν δὲ ἀπάγγελλε ταῦτα: s. 15. legatus dicit, Πότερα μενεῖτε καὶ σπονδαί εἰσιν ἢ ὡς πολέμου ὄντος παρ' ὑμῶν ἀπαγγελῶ. 3. Omnino omnibus, qui renunciant suis, qui narrant iis quorum refert. Hellen. ii. 1. 19. Ἀπέπλευσεν ἡ Πάραλος ἐς Ἀθήνας ἀπαγγέλλουσα τὰ γεγονότα. K. A. ii. 4. 2. vii. 1. 22. Ἀπεκρίνατο ὅτι τοῖς οἴκοι τέλεσι ἀπαγγελεῖ. Hellen. v. 4. 33. vi. 4. 7. Ἀπηγγέλλετο ἐκ τῆς πόλεως αὐτοῖς, ὡς κ. τ. λ. K. Π. viii. 4. 10. Ὥστε ταῦτα—ἀπαγγελθῆναι παρ' ᾗ εὐδοκιμεῖν βούλει. 4. Pro dativo adduntur præposs. εἰς vel ἐπὶ, K. A. vi. 4. 18. Ἀπαγγέλλει τις ταῦτα εἰς τὸ στρατόπεδον: Hellen. ii. 2. 8. Πρέσβεις ἀπήγγειλαν ταῦτα εἰς πόλιν: iii. 2. 15. Ἕως ἀπαγγελθείη τὰ λεχθέντα τῷ Δερκυλλίδᾳ ἐς Λακεδαίμονα, τῷ δὲ Τισσαφέρνει ἐπὶ βασιλέα, Donec Dercyllidas et Tissaphernes renunciari jussissent: v. 1. 29. Ἀπήγγελλον ἐπὶ τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πόλεις. Item πρὸς, Hellen. vii. 1. 26. Ἀπήγγειλε πρὸς τοὺς μυρίους: vii. 5. 1. Ὡς ταῦτα ἀπηγγέλθη πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων. Legatis respondere, K. A. ii. 3. 5. Δοκεῖ καὶ ἐμοὶ ταῦτα· οὐ μέντοι ταχύ γε ἀπαγγελῶ—ἀπήγγελλεν ὅτι σπένδοιτο: ii. 5. 5. vii. 1. 3. s. 22. Τὰ παρὰ Ἀναξιβίου ἀπαγγελλόμενα. Per legatos promittere, Hellen. vii. 4. 38. Ἔλεγον ἀπαγγέλλοντες, ὅτι κ. τ. λ. Indicare, K. Π. viii. 6. 8. Σατράπης —ἤν τίς τι παραλίπῃ—βασιλεῖ ἀπαγγέλλει. K. A. i. 7. 2. Αὐτόμολοι ἀπήγγελλον Κύρῳ περὶ κ. τ. λ. Ἱππ. iv. 8. ἀπαγγέλλειν dicuntur οἱ κατάσκοποι. In var. lect. ἀπηγγέλθη est pro ἀπελογήθη. Vide Ἀπολογεῖσθαι. Item ἀπαγγείλωσιν pro ἐπαγγείλωσιν. Vide

A Ἐπαγγέλλειν. Ἀπαγγέλλεσθαι, Renunciare, K. A. vi. 1. 10. Ἀπηγγέλλετο, ὅτι ἐπαινοίη αὐτοὺς ὁ Ἀναξίβιος." Lex. Xenoph. De ἀπαγγέλλω et ἐπαγγέλλω confusis v. Dorvill. ad Charit. p. 451=413. 474=459. 572=609. Dionys. Hal. T. iii. p. 1471. Fac. ad Pausan. T. i. p. 362. quæ loca in Schæferi Schedis notata reperimus. Idem vir doctus provocat ad Schol. in Philostr. ap. Boissonad. p. 522. (Καὶ τὰ τοῦ Παλαμήδους ὧδε ἀπαγγέλλει· διηγεῖται), et ad Jacobsii Animadvv. in Eurip. p. 39. (:—" Dio Chrysost. Or. lxx. p. 373. Reisk. Εἰ δέ τις ἀπαγγέλοιτο ΤΙ, ΩΣ μουσικὴν ἄριστα ἐπιστάμενος καὶ περὶ τοῦτο διατρίβων. Reisk. v. τι vel inducendum, vel cum τοι permutandum esse censet. Corrigendum vero, Εἰ δέ τις ἀπαγγέλοιτο ΠΩΣ κ. τ. λ. Si quis forte profiteatur musicæ peritiam :"—) item ad Simplic. Comm. in Epict. c. xxxi. p. 235. Schweigh. (Περισκελέστερον ἀπήγγελταί πως τὸ ῥησείδιον, de quo loco v. Lobeck. ad Soph. Ajacem v. 648.): et ad Herod. 573. Diod. S. i. 89. B Alciphr. p. 184. (Κληθεῖσα ὑπὸ Γλυκέρας εἰς τοσοῦτον χρόνον· ἀπὸ τῶν Διονυσίων γὰρ ἡμῖν ἀπήγγειλεν· οὐχ ἥκεις, εἰ μὴ δι' ἐκείνην), et Synes. in Dione p. 40. ed. Gr. Lat. Οὐδὲ γάρ ἐστιν ἥντινα μετὰ τῆς ἴσης δυνάμεως Ἀριστοφάνης ἀπήγγελκε,) et Charit. v. 2. p. 107=80. (Ἀρταξάτην δὲ τὸν εὐνοῦχον, ὃς μέγιστος ἦν παρὰ βασιλεῖ καὶ δυνατώτερος, πρῶτον μὲν δώροις ἐτίμησεν, εἶτα, ἀπάγγειλον, εἶπε, βασιλεῖ κ. τ. λ.) et v. 9. p. 124=93. (Τὴν δὲ Καλλιῤῥόην εὐνοῦχοι παραλαβόντες ἤγαγον πρὸς τὴν βασιλίδα, μηδὲν αὐτῇ προειπόντες· ὅταν γὰρ πέμψῃ βασιλεὺς, οὐκ ἀπαγγέλλεται), ubi Dorvill. " Nusquam mihi hic mos adnotatus occurrit, sed non finxit, et proculdubio e quodam Persicarum rerum scriptore hausit. At adituri regem ad eum prius se applicabant, qui gerebat τὴν τῆς εἰσαγγελείας τίμην: v. Brisson. de R. P. p. 36. et quæ pœna id negligentium, patet e libro Estheræ c. iv. 16. et v. 2. Atqui quod rex in gynæceum ingressurus neminem præmiserit nuntiandi adventus ergo, rationis est. At hic de omnibus dicitur, qui regis C jussu reginam convenire debent." Theophr. Char. vii. 3. Ἀπαγγέλλειν τὰς ἐκκλησίας, Narrare aliis ea, quæ in concione acta et decreta sunt, enuntiare. Demosth. Pro Cor. p. 285. 3. Reisk. Καὶ μετὰ ταῦτα ὡς εἰσῆλθεν ἡ βουλὴ, καὶ ἀπήγγειλαν (ad populum) οἱ πρυτάνεις τὰ προσηγγελμένα ἑαυτοῖς. Æsch. Sept. c. Th. 1007. Δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρὴ Δήμου προβούλοις τῆσδε Καδμείας πόλεως. Philemonis Lex. p. 151. Ἀπαγγέλλω· τὸ μηνύω, καὶ διηγοῦμαι, γενικῇ συντάσσεται, καὶ Ἀπαγγέλλω· τὸ τὰ παρ' ἑτέρων εἰρημένα, ἢ γεγραμμένα, ἀπὸ στόματος λέγω, καὶ τὸ λέγω, ἢ φράζω ἅπερ εἶδον καὶ γινώσκω. In Phavorino, Philemonis exscriptore, pro γενικῇ rectius legitur δοτικῇ. Glossæ: Ἀπαγγέλλω· Denuncio, Adnuncio, Enuncio. Renuncio, O. Ἀπαγγέλλει· Renuntiat, P. Enuntiat. Ἀπήγγειλεν· Retulit, P. Ἀπηγγέλθη· Relatum est, P. Suid. Ἀπηγγέλη· ἐμηνύθη. Schæf. in Mss. consuli jubet Fischeri Animadvv. ad. Gr. Gr. Welleri Spec. ii. p. 363.:—" Ἀγγέλλω etiam in fut. 2. retinet literam ε. Certe D ap. Herod. iv. 153. legitur in bonis libris (Arch. Vind. Ald. F. Paris) aor. 2. ἀπήγγελον, (Οἱ δὲ Θηραῖοι, ἐπεί τε τὸν Κορώβιον λιπόντες ἐν τῇ νήσῳ, ἀπίκοντο ἐς τὴν Θήρην, ἀπήγγελον ὥς σφι εἴη νῆσος ἐπὶ Λιβύῃ ἐκτισμένη,) et ap. Arrian. Anab. ii. p. 25. Blanc. ἐπαγγέλῃ. Cf. ad Plat. Phædon. i. p. 12." Locus est hic, Ταῦτα μὲν ἤγγειλέ τις, καὶ ἐθαυμάζομέν γε, ὅτι, πάλαι γενομένης αὐτῆς, πολλῷ ὕστερον φαίνεται ἀποθανών. " Ald. Bas. 1. 2. ἤγγελε. Steph. inde fecit ἤγγελλε, quod post eum retinuere alii Dialogorum Platonis editores, ut ap. Xenoph. K. Π. iv. 1. 11. Junt. et Cod. Alt. ἀπήγγελε, sed Ald. ἀπήγγελλε, et Cod. Guelf. ἀπήγγειλε. Nos igitur nunc rescripsimus ἤγγειλε. Nam primo Aoristus et Imperfectum sæpe ita conjunguntur: v. ad Criton. xii. 4. Deinde Librarii etiam alibi permutarunt inter se ista verbi Tempora, ut ap. Xenoph. K. A. v. 2. 10. Ὁ δὲ τοῖς πελτασταῖς πᾶσι παρήγγελλε, sed Suid. v. Διηγκυλημένον legit παρήγγειλε, ut ap. Xen. K. Π. iii. 3. 29. pro παρήγγελλον Librarius Cod. Guelf.

dedit, sed perperam, παρήγγειλον. Denique in Cod. Tub. et August. diserte scriptum ἤγγειλε extat. Et profecto Aoristus ipsi rei congruentior esse videtur." Fischer. Eurip. Hec. 666. ἧς ἀπηγγέλθη τάφος Πάντων Ἀχαιῶν διὰ χερὸς σπουδὴν ἔχειν, ubi Porson. a Schæf. in Mss. citatus:—" Ἀπηγγέλη Aug. 3. Cant. Extat ἠγγέλης Iphig. T. 939. ubi ἠγγέλθης legi possit. Vide ad Phœn. 986." Plura de h. v. habes in Munthei Obss. Philolog. in N. T. p. 57. Bielii Thes. et Schleusneri Lex. Hesych. Ἀπαγγέλλω· φανερὸν ποιῶ. J. Poll. viii. 138. Ἀπὸ δὲ κηρύκων, κηρύξαι ἐρεῖς, καὶ ἀποκηρύξαι καὶ ἐπικηρύξαι, προκηρύξαι, ἀνακηρύξαι, ἀνειπεῖν, καὶ ἀναγορεῦσαι, ἐπικηρυκεύσασθαι, ἐκεχειρίαν ἀπαγγεῖλαι.]

Ἀπαγγέλλω σοι ἀγῶνα παρανόμων, pro Denuntio tibi litem, affertur ex Libanio. [J. Poll. viii. 29. Γραφῆς δὲ, ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀδικημάτων, ὅπερ ἂν εἴη ἡ νῦν ἐγγραφὴ, ὥσπερ εἰπεῖν, ἐγγράψασθαι, ἀποθέσθαι γραφὴν, ἀπενεγκεῖν, ἀπενέγκασθαι, ἐπενεγκεῖν, ἐπαναγαγεῖν, ἀπαγγεῖλαι, ἀποθέμενος, ἀπενεγκὼν, ἀπαγγείλας, ἀπενέγκας, ἐπαναγαγὼν, ἐπενεγκάμενος, γραψάμενος. " Ms. ἐπαγγεῖλαι, non ἀπαγγεῖλαι, et mox omisso ἀπαγγείλας, ita Ms. noster, Ἀπενέγκας, ἐπαγαγὼν, γραψάμενος, ἐπαγγείλας omisso ἐπενεγκάμενος. Nec dubito quin verius illud ἐπαγγεῖλαι et ἐπαγγείλας in re judiciaria, quam vulgata. Vide Budæum. Et hinc sane ἐπαγγελία, de qua Harpocratio, et Noster infra s. 43. et 44. qui et s. 67. γραφὴν et ἐπαγγελίαν jungit." Jungerm.]

Ἀπαγγέλλω, Pronuntio, Enuntio, i. e. Cœptum mentis eloquor, inquit Bud. addens hoc exemplum ex Demosth. p. 224. (=538.) Οὐδεὶς ἂν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταῦτ' ἀπαγγέλλων, δύναιτο τὸ δεινὸν παραστῆσαι τοῖς ἀκούουσι. Addit idem Bud. ἀπαγγέλλειν ἀσαφῶς, Obscure effari, i. q. ἑρμηνεύειν. Cum his Budæi convenire puto hæc Hermogenis, Ἀπαγγελίαν λέγω αὐτὴν λέξιν δι' ἧς ἀπαγγέλλεται τὰ ἐπινοήματα. Sæpe autem apud auctores ἐπαγγελία perperam positum invenitur pro ἀπαγγελία. [Plut. in Catone Maj. xii. T. ii. p. 570. Θαυμάσαι δέ φησι τοὺς Ἀθηναίους τὸ τάχος αὐτοῦ καὶ τὴν ὀξύτητα τῆς φράσεως· ἃ γὰρ ἐξέφερε βραχέως, τὸν ἑρμηνέα μακρῶς καὶ διὰ πολλῶν ἀπαγγέλλειν. Soph. Œd. T. 958. Elmsl. Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς, Εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα. Vide nos ad Ἀπαγγελία.]

[J. Poll. vi. 149. Βραχέσι ῥήμασι πολὺν νοῦν ἀπαγγέλλων, Brevibus verbis multum sensus comprehendens, ubi Seber. e Plut. in Phocione p. 452. affert, Πλεῖστον ἐν ἐλαχίστῃ λέξει νοῦν ἔχων.]

Ἀπαγγέλλω, Memoriter recito, τὰ γεγραμμένα ἀπὸ στόματος λέγω. Syn. Πυνθάνῃ περὶ Διοσκορίου πόσους ἀπαγγέλλει στίχους ἑκάστης ἡμέρας. Bud. Vide Phavor. et Philemonis Lexx. ll. cc.]

Ἀπαγγέλλω, ἐπὶ τοῦ ἀπειλῶ καὶ δεδίττομαι, Bud. e J. Poll. [ix. 155. Ταυτὸν δ' ἂν εἴη, ἐκπλήττειν, θορυβεῖν, ἀπειλεῖν, ἐπαπειλεῖν, ἀπαγγέλλειν, ἀπαγγέλλεσθαι, δεδίττεσθαι, ubi Jungerm. "Ms. omittit ἀπαγγέλλειν, ἀπαγγέλλεσθαι, et eorum exempla rara sane; nec adnotarunt aliunde VV. DD., quam hinc in ea significatione hæc verba. Latinum tamen Denuntiare ita adnotant pro Minari, proferentes locum ex Epist. ad Att. ii. 22. 'Volitat, furit, nil habet certi, multis denuntiat.' Adnotavit eam significationem et Gifan. in suis Comm. Ling. Lat. et Cic. L. iv. Attic. laudat loco non addito, sed hoc ex Orat. 'Ut aliquid reficere dicat, ut denuntiet, ut liberius quid audeat,' sic enim leg. putat, ubi vulgo, 'Ut denuntiet, qui caveant ut liberius,' etc." "Att. xv. 20. 'Genus illud interitus quasi denuntiatum nobis ab Antonio.' Agr. ii. 5. 'Oculis denuntiare omnibus vim tribunitiam.' Cf. Att. ii. 21. 23. etc." Ernest. in Clave Ciceron.]

Ἀπαγγέλλομαι dicit Plato pro ἀπαγγέλλω, Pol. ii. p. 92., Τὴν παιδείαν οὐχ οἵαν τινὲς ἀπαγγελλόμενοί φασιν εἶναι, τοιαύτην καὶ εἶναι. Bud.

Ἀπαγγελτέον, Nuntiandum est, vel Enuntiandum.

Ἀπαγγελία, as, ἡ, Enuntiatio, Pronuntiatio. Ἀπαγγελία videtur sumi hic ab Hermogene pro ἑρμηνεία, ut Bud. ἀπαγγέλλειν ἀσαφῶς exposuit, ἑρμηνεύειν:

A Ἀπαγγελίαν λέγω αὐτὴν λέξιν δι' ἧς ἀπαγγέλλεται τὰ ἐπινοήματα. Vide Ἑρμηνεία. Sunt tamen qui hic genus figuræ esse scribant. || Ἀπαγγελία significat etiam Recitationem quæ fit memoriter. Synes. verbis paulo ante citatis subjungit, Καὶ ἡ σιωπὴ τέλος ἐστὶν ἀπαγγελίας. [Diod. S. iv. 1. Ἡ δὲ τῶν χρόνων ἀπαγγελία (Vat. ἐπαγγ.) τὸν ἀκριβέστατον ἔλεγχον οὐ προσδεχομένη, καταφρονεῖν ποιεῖ τῆς ἱστορίας τοὺς ἀναγινώσκοντας· πρὸς δὲ τούτοις ἡ ποικιλία καὶ τὸ πλῆθος τῶν γενεαλογουμένων ἡρώων τε καὶ ἡμιθέων, καὶ τῶν ἄλλων ἀνδρῶν, δυσέφικτον ἔχει τὴν ἀπαγγελίαν, ubi Clar. 2. ἐπαγγ. " Prave id mutant. Ἀπαγγελία Phrasin narrationemque complectitur ambitu suo." Wesseling " Dio Chrysost. Or. xviii. p. 256. b—d. brevi spatio quater hoc vocabulum posuit: Ἡροδότῳ μὲν οὖν, εἴποτε ἔφορόν (forte ἐπίφορον, Jucundum, vel εὔωρον, Tempestivum) σοι, μετὰ πολλῆς ἡσυχίας ἐντεύξῃ· τὸ γὰρ ἀνειμένον καὶ τὸ γλυκὺ τῆς ἀπαγγελίας (ita cum Casaub. pro ἐπαγγελίας) ὑπόνοιαν παρέχει, μυθῶδες μᾶλλον ἢ ἱστορικὸν τὸ σύγ-
B γραμμα εἶναι. Τῶν δὲ ἄκρων Θουκυδίδης ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ τῶν δευτέρων Θεόπομπος· καὶ γὰρ ἱστορικόν τι περὶ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν λόγων ἔχει, καὶ οὐκ ἀδύνατος, οὐδὲ ὀλίγος (' si bene habet, de quo dubito, significabit i. q. ἀνειμένος, ἀμελὴς, ῥάθυμος, Qui parum aut nihil studii in ornanda et polienda oratione ponat: malim tamen aut ὀλίγωρος, aut λιτός.' Reisk.) περὶ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ τὸ ῥάθυμον περὶ τὰς λέξεις οὐχ οὕτως φαῦλον ὥστε λυπῆσαι, (ubi notante Valck. ad Scapulæ marg., ἀπαγγελία et ἑρμηνεία distinguuntur.) Ἔφορος δὲ πολλὴν μὲν ἱστορίαν παραδίδωσι, τὸ δὲ ὕπτιον καὶ ἀνειμένον τῆς ἀπαγγελίας σοι οὐκ ἐπιτήδειον. Τῶν γε μὴν ῥητόρων τοὺς ἀρίστους τίς οὐκ ἐπίσταται; Δημοσθένην μὲν δυνάμει τε ἀπαγγελίας καὶ δεινότητι διανοίας, καὶ πλήθει λόγων πάντας τοὺς ῥήτορας ὑπερβεβληκότα· Λυσίαν δὲ βραχύτητι καὶ ἁπλότητι, καὶ συνεχείᾳ διανοίας καὶ τῷ λεληθέναι τὴν δεινότητα. Hic ubique hæc vox notat Formam dictionis, ut Aristides item usurpat Rhetor. p. 438. 446. 488. et Sopater Proleg. in Aristid. p. 8. licet etiam
C posset accipi pro Narratione orationum, præstat, ut in reliquis, Stilum orationum intelligere. Alibi et apud multos sæpe Narrationem notat, ut Platonis Rep. iii. p. 435. (de quo loco v. Fr. Ast. mox afferendum.)" Wyttenb. Animadvv. in Plut. de Recta Audiendi Ratione p. 390. " Male ergo in Josepho A. J. xiv. 1. 1. τὸ τῆς ἐπαγγελίας κάλλος, et Procem. B. J. s. 5. τὴν ἐπαγγελίαν ἐναργῆ contra Codd. auctoritatem retinuerunt." Wesseling. l. c. " In harum permutatione vocum (ἀπαγγελία, ἐπαγγελία) et alias peccatum est a librariis, veluti in loco Clearchi ap. Joseph. adv. Apion. i. 22. Οὐκοῦν, εἶπεν ὁ Ἀριστοτέλης, κατὰ τὸ τῶν ῥητορικῶν παράγγελμα γένος αὐτοῦ πρῶτον διέλθωμεν, ἵνα μὴ ἀπειθῶμεν τοῖς τῶν ἀπαγγελιῶν διδασκάλοις: ita recte legitur ap. Euseb. P. E. ix. p. 409. d. et restitutum inde est pro vulgata ἐπαγγελιῶν in Ed. Haverkamp. T. ii. p. 454. utrum hoc loco, prouti vertitur, Narrandi magistris, an Dicendi magistris, vertendum sit, nec satis constat, neque etiam multum refert." Wyttenb. l. c. " Ἀπαγγελία, Elocutio,
D eadem quæ λέξις, (distinguit tamen Dio l. c. τὴν ἀπαγγελίαν, τὴν ἑρμηνείαν, et τὰς λέξεις.) Dionys. Art. Rhet. c. 5. p. 257. Aristid. Πολιτ. p. 641. (ii. p. 438.) Apud Dionys. Jud. Demosth. ix. p. 828. de Narratione historica speciatim, ut de ipsa oratione ap. Thucyd. iii. 67. βραχεῖα ἀπαγγελία. Alii et ἐπαγγελίαν, (sed perperam,) dicunt passim, quatenus differt ab ὑποθέσει, ἐννοήμασι, ἐπιχειρήμασι etc. der Ausdruk, im Gegensatze der Gedanken, und des Stoffs." J. Chr. Th. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. p. 33. Philostr. V. Apollon. i. 3. p. 5.: Μετέχοντι δέ μοι τοῦ περὶ αὐτὴν κύκλου· καὶ γὰρ τοὺς ῥητορικοὺς πάντας λόγους ἐπῄνει, καὶ ἠσπάζετο· μεταγράψαι τε προσέταξε τὰς διατριβὰς ταύτας, καὶ τῆς ἀπαγγελίας αὐτῶν ἐπιμεληθῆναι· τῷ γὰρ Νινίῳ σαφῶς μὲν, οὐ δεξιῶς δὲ ἀπηγγέλλετο. " Rhetoribus ἀπαγγελία nihil aliud est quam explicatio sensus animique conceptuum. Hermogenes ἀπαγγελίαν dicit αὐτὴν τὴν λέξιν δι' ἣν ἀπαγγέλλεται τὰ ἐπινοήματα. Frequentissima vox Nostro. Infra i. 14. Apollonio ἀπαγγελίαν δόκιμον καὶ

ἐγηγερμένην tribuit, in V. Sophist. Antiphontis σεμνὴν esse ἀγγελίαν (imo ibi legitur ἀπαγγ.) καὶ ἐπηνθισμένην ποιητικοῖς ὀνόμασι, Elocutionem elegantem et poeticis vocibus floridam, ait. Imo et Eudoxum, ut inter Sophistas referretur, τῷ κόσμῳ τῆς ἀπαγγελίας, Elocutionis elegantia, meritum esse ait. Sic ap. Plut. de Audiend. (T. vi. p. 154. Reisk.) Τῶν μειρακίων, οὔτε βίον, οὔτε πρᾶξιν, οὔτε πολιτείαν φιλοσόφου παραφυλαττόντων ἀνδρὸς, ἀλλὰ λέξεις καὶ ῥήματα καὶ τὸ καλῶς ἀπαγγέλλειν, ἐν ἐπαίνῳ τιθεμένων, τὸ δ' ἀπαγγελλόμενον εἴτε χρήσιμον, εἴτ' ἄχρηστον, εἴτ' ἀναγκαῖον, εἴτε κενόν ἐστι καὶ περιττὸν, οὐκ ἐπισταμένων, οὐδὲ βουλομένων ἐξετάζειν. Ubi male Xyl. Quod bene pronuntiatur. Vertere debebat, Et elocutionis elegantia. Τῷ καλῶς ἀπαγγέλλειν opponitur τὸ οὐ δεξιῶς ἀπαγγέλλεσθαι, quod mox sequitur ap. Nostrum." Olearius. Pseudo-Longin. xliii. a Valck. ad Scapulæ marg. citatus: Ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων ἐπὶ τὰ ταπεινότερα ἀποδιδράσκει, δέον ποιήσασθαι τὴν αὔξησιν ἔμπαλιν, ἀλλὰ τῇ θαυμαστῇ τῆς ὅλης παρασκευῆς ἀγγελίᾳ παρ' ὀλίγας τοὺς θυλάκους, καὶ τὰ ἀρτύματα, καὶ τὰ σακκία, μαγειρείου τινὰ φαντασίαν ἐποίησεν. "Libri scripti cum Robortello, ἀλλὰ τῇ: Manutius, Καὶ τῇ. Deinde Ms. Eliens. ἀπαγγελίᾳ. Recte. Rescribo, Ἀλλὰ καὶ τῇ θαυμαστῇ τῆς ὅλης παρασκευῆς ἀπαγγελίᾳ, Quin et præclaræ totius apparatus narrationi panaria et condimenta et sacculos immiscens, imaginem quandam culinæ exhibuit. Aliud est ἀγγελία, aliud ἀπαγγελία. Dionys. H. in Censur. Vet. p. 120. Ὁ Λυσιακὸς λόγος σύντομος καὶ στενὸς κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν. Idem de Struct. Orat. x. Ἔφθακε τὴν τοῦ λίθου ὁρᾶν τὸ τῆς ἀπαγγελίας τάχος. Philostr. V. Sophist. ii. 20. Σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν δοκεῖ καὶ βεβηκώς. Scribe, τὴν ἀπαγγ. ('Recipienda est emendatio ἀπαγγ.,' inquit Boissonad. ad Philostr. Her. p. 502., a Schæf. in Mss. allatus, 'proposita a Toupio ad Longin. p. 231. In A e correctione legitur ἐπαγγελίαν. Sed hic propria vox est ἀπαγγελία.' Idem Schæf. in iisdem Schedis consuli jubet Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 202. scribentem: 'Vox ἀπαγγ. bis terve restitui debuerat Thomæ M. p. 365.' Locus est hic: Καὶ ἑρμηνεία, καὶ ἀγγελία· ἑρμηνεύω δὲ, οὐ μὴν καὶ ἀγγέλλω. Φιλόστρατος ἐν τοῖς Βίοις τῶν Σοφιστῶν· Ἡ δὲ ἐπίπαν ἑρμηνεία τοῦ λόγου. Καὶ πάλιν· Τὸ δὲ κατὰ φύσιν ἑρμηνεύειν. Καὶ αὖθις ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· Σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν δοκεῖ, καὶ βεβηκώς. Ἡ δὲ φράσις κοινόν. Vide nos supra in Ἀγγελία. Sed fallitur vir doctus: nam Thomam M. suus vitiosus Philostrati Codex ἀγγελίαν, non ἀπαγγελίαν, exhibens, adeo in errorem induxit, ut ἀγγελίαν pro ἀπαγγελίαν, i. e. ἑρμηνείαν, Græce dici posse crederet.) Quæ vox restituenda Plutarcho de Audit. p. 45. Καὶ γὰρ ὁ Πλάτων τὸν Λυσίου λόγον οὔτε κατὰ τὴν εὕρεσιν ἐπαινῶν, καὶ τῆς ἀταξίας αἰτιώμενος, ὅμως αὐτοῦ τὴν ἐπαγγελίαν ἐπαινεῖ, καὶ ὅτι τῶν ὀνομάτων σαφῶς καὶ στρογγύλως ἕκαστον ἀποτετόρνευται. Scr. τὴν ἀπαγγ. (Sic antea scribi jusserant J. Taylor. in Vita Lysiæ p. 59. et Wessel. l. c.; neque aliter edidit Wyttenb. ex A. C. D. Voss. Vulc. Xyl. ἀπαγγελίαν h. l. vertens, 'Ipsum stilum et formam orationis, quæ cernitur in verborum cum delectu, tum compositione, ut accipienda est vox ap. Plut. in Demosth. p. 846. f.') Restituenda etiam Achilli Tatio Amor. v. Ὁ γὰρ λογισμὸς πέμπων τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πρὸς τὴν ἐπαγγελίαν τῶν γραμμάτων, ἐδείκνυε τὰ ὁρώμενα ὡς δρώμενα. Scr. τὴν ἀπαγγ. Eodem vitio laborat Heliodor. vi. Εἴ τι φράζειν ἔχετε, θᾶττον ἐξείπατε, πρὸς θεῶν, μηδὲ ἐπιτείνητέ μοι τὴν συμφορὰν παρολκῇ τῆς ἐπαγγελίας. Scr. ἀπαγγ. (et sic edidit Coray.) Locus ita vertendus est: Si quid habetis, ocyus exponite, per deos, neque augeatis nostram calamitatem narrationis prolixitate. Interpres hic tota via aberravit." Toup. "Ἐπαγγελία, vide Ἀπαγγελία (l. c.): nam utraque vox sæpe permutatur. Cf. Plut. de Aud. 40. (l. c.) et ibi Xyl. Apsin. Art. Rhet. p. 713. Ald. ubi de necessitate curæ agit, quæ dictioni danda sit. Ulpian. ad Demosth. Mid. p. 341. notat ἐπαγγελίαν a nonnullis dici, quod vulgo nominetur προοίμιον * προκατασκευαστικὸν, h. e. σύνοψις τῶν λεχθησομένων. Ἐπαγγέλλειν μελέτην

A τινὶ, Aliquem ad declamandum, veluti ad certamen, provocare, Philostr. V. Soph. i. p. 525. in Vita Dionysii, (ubi Olear. 'H. e. ad ἀγῶνα σοφιστικὸν, et πρὸς ἅμιλλαν ἐπιδεικτικὴν provocare, ut loquitur Plutarch. Vide Cresoll. Theatr. Rhetor. iii. 4. p. 170. Adde s. Vit. Marci Byzantii, item Vit. Polemonis, et inf. Vit. Alexandri.') Phot. Cod. 165. etiam τὸ ἀπαγγέλλειν eodem modo dixisse videtur: v. Wernsd. ad Himerii Ecl. p. 16. et ad ejusd. Orat. xvii. p. 692." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. p. 114. Photii locus, ad quem respexit v. cl., nihil aliud est, quam titulus orationis ab Himerio conscriptæ: nempe p. 354. Ὅτι οὐ δεῖ πάντως δημοσίᾳ τὰς ἀκροάσεις ἀπαγγέλλειν. At ἀπαγγέλλειν hic ponitur non pro Ad certamen provocare, sed pro Pronuntiare: Non oportere recitationes omnes publice pronuntiare. Ceterum cf. locum, quem supra e J. Poll. viii. 29. protulimus. Platonis Polit. iii. 7. p. 74=394. Οὕτως, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ ἑταῖρε, ἄνευ μιμήσεως ἁπλῆ διήγησις γίγνεται. Μανθάνω, ἔφη. Μάνθανε τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι ταύτης αὖ B ἐναντία γίγνεται, ὅταν τις τὰ τοῦ ποιητοῦ τὰ μεταξὺ τῶν ῥήσεων ἐξαιρῶν (V. ἐξαίρων) τὰ ἀμοιβαῖα καταλίπῃ. Καὶ τοῦτο, ἔφη, μανθάνω, ὅτι ἔστι τὸ περὶ τὰς τραγῳδίας τοιοῦτον. Ὀρθότατα, ἔφη, ὑπέλαβες, καὶ οἶμαί σοι ἤδη δηλοῦν, ὃ ἔμπροσθεν οὐχ οἷός τ' ἦν, ὅτι τῆς ποιήσεώς τε καὶ μυθολογίας ἡ μὲν διὰ μιμήσεως ὅλη ἐστὶν, ὥσπερ σὺ λέγεις, τραγῳδία τε καὶ κωμῳδία, ἡ δὲ δι' ἀπαγγελίας αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ—εὕροις δ' ἂν αὐτὴν μάλιστά που ἐν διθυράμβοις—ἡ δ' αὖ δι' ἀμφοτέρων, ἔν τε τῇ τῶν ἐπῶν ποιήσει, πολλαχοῦ δὲ καὶ ἄλλοθι, εἴ μον (V. εἴ μοι) μανθάνεις. "Ἀπαγγελία est Simplex διήγησις, ubi ipse loquitur poeta suisque ipse verbis omnia refert, quod fit in carmine lyrico, in quo poeta suos ipse sensus et cogitationes profert. Huic opposita est dramatica oratio, ubi poeta nunquam ipse loquitur, sed omnia eorum verba sunt, quos agentes inducit: hæc propria est μίμησις. Media inter utramque est narratio s. διήγησις epica, in quo poeta modo ipse loquitur, modo alios inducit loquentes. Tria hæc orationis poeticæ genera etiam C Aristot. Poet. iii. 2. distinxit: Καὶ γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς καὶ τὰ αὐτὰ μιμεῖσθαί ἐστιν, ὅτε μὲν ἀπαγγέλλοντα καὶ ἕτερόν τι γιγνόμενον, ὡς Ὅμηρος ποιεῖ, ἢ ὡς τὸν αὐτὸν καὶ μὴ μεταβάλλοντα, ἢ πάντα ὡς πράττοντας καὶ ἐνεργοῦντας τοὺς μιμουμένους. Cf. Casaub. de Poes. Satyr. p. 76. ubi v. Cren. et Ramb." Fr. Ast. "Not. ad Herod. 411. et 442.: ad Diod. S. i. 246. 301. 327. 330. 391. 566. ii. 187. 255. 279.: Brunckii Soph. iii. 501.: Dionys. H. de Compos. Verb. (loco jam supra a Toup. citato, ubi Upton. 'Observes ἀπαγγελίαν idem esse ac ἑρμηνείαν, et Elocutionem significare, quo sensu sæpius in hoc scriptore occurrit, nempe p. 39. 41. et 70. juxta Ed. Sylb., necnon ap. Chrysost. iv. Περὶ Ἱερωσ., Οὐδέν μοι φράσεως, οὐδὲ ἀπαγγελίας μέλει,') Dionys. H. Art. Rhetor. vii. T. v. p. 257. Reisk. (Ἀπαγγελία δὲ πρέποι ἂν μάλιστα μεμιγμένη τῷ τοιούτῳ λόγῳ, ἐνιαχοῦ μὲν συνεστραμμένη, ἐνιαχοῦ δὲ διῃρημένη, τῆς ἐν τοῖς μύθοις ἀφελεστέρα. Τὸ δὲ σαφὲς τῆς ἑρμηνείας δι' ὅλου τοῦ λόγου μάλιστα ἐν σπουδῇ ἔστω τῷ λέγοντι, et Phi- D lostr. Heroic. p. 192. Τὸ γὰρ μὴ ὑποτεθεῖσθαι ταῦτα τὸν Ὅμηρον, ἀλλὰ γεγονότων τε καὶ ἀληθινῶν ἔργων ἀπαγγελίαν ποιεῖσθαι, μαρτυρεῖ ὁ Πρωτεσίλεως, πλὴν ὀλίγων, ἃ δοκεῖ μᾶλλον ἑκὼν μετασκευάσαι ἐπὶ τῷ ποικίλην τε καὶ ἡδίω ἀποφῆναι τὴν ποίησιν, ubi) Schol. (Ἀπαγγελίαν διήγησιν. Ἀπαγγελία μὲν, ἡ διήγησις, ἐπαγγελία δὲ, ἡ ὑπόσχεσις), Constant. Cephalæ Præf. Stratonis Anthologiæ præfixa, in Jacobsii Proleg. ad Anthol. T. vi. p. xlvii. (Τέρψιν οἰκείαν τὴν ἀπαγγελίαν τῶν ἐπιγραμμάτων, οὐ τὸν νοῦν ποιούμενος.)" Schæf. in Mss. Demosth. de Falsa Leg. p. 342. 20., indicante J. Seager. in Mss., Ὅτι ἐκ μὲν τῶν ἀπαγγελιῶν τὸ βουλεύσασθαι περὶ τῶν πραγμάτων ὀρθῶς ὑμῖν ἐστίν. Ἀπαγγελίαν h. l. Reisk. interpretatur "Renuntiationem legati de successu legationis suæ, quid effecerit, minusve effecerit." Lycurg. c. Leocr. p. 145. Reisk., notante Valck. ad Scapulæ marg. Ἐπιφανὴς γάρ ἐστι διὰ τὸν ἔκπλουν τὸν εἰς Ῥόδον, καὶ τὴν ἀπαγγελίαν, ἣν ἐποιήσατο καθ' ὑμῶν πρός τε τὴν πόλιν τὴν τῶν Ῥοδίων, καὶ τῶν ἐμπόρων τοῖς ἐπιδημοῦ-

σιν ἐκεῖ, οἳ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην περιπλέοντες δι' ἐργασίαν, ἀπήγγελον ἅμα περὶ τῆς πόλεως, ἃ Λεωκράτους ἀκηκόεσαν, ubi nota ἀπήγγελον, quod, una cum loco mox citando, exemplis supra in 'Απαγγέλλω citatis addi potest. "'Επαγγελίαν, Nuntium, non credo. Veteres constanter in eo sensu ἀπαγγελίαν. Sic p. 168. 12. 'Απήγγελεν, ὡς τὸ μὲν ἄστυ τῆς πόλεως ἑαλωκὸς καταλίποι, et p. 169. 11. "Οτε Λεωκράτης ταῦτ' ἀπήγγειλε. Ad eam igitur normam rescribe." Taylor. Et quidem sic dedit Reisk. Glossæ: 'Απαγγελία· Nunciacio, Renunciacio. Pro Nuntium legitur in Vet. Test., Jos. ix. 24. Ruth. ii. 11. et Nah. iii. 19. quæ loca citavit Biel. Thes. Obiter lectorem monere vellemus, vocem ὀλίγος, in Dionis loco supra a nobis prolato, quam Reisk. suspectam habebat, recte legi: ὀλίγος nempe i. q. ἀδύνατος, quocum ibi conjungitur. Sic voluit sane citerior Græcitas. Fundus locutionis forte est Hom. Od. I. 515. ἐὼν ὀλίγος τε, καὶ οὐτιδανὸς, καὶ ἄκικυς.]

[* 'Απάγγελσις, εως, ἡ. Boissonad. in Mss. affert e Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 438.: * 'Απότριψις· * μελέτησις, ἀπάγγελσις, ἀγώνισις, προάγγελσις, τέκμαρσις, κάθεξις, πλάνησις, * διάφευξις, ἄνοιξις, ἐφόρμησις, ὅπλισις, ξένισις, κούφισις, βλάψις, * ἐπαίνεσις, * ψόφησις, * διάρπασις, γυναίκισις, * λάλησις. Adde e Glossis, * Συμφοίτησις· Condiscipulatus, et ex Æschine in Timarch. p. 35. Περὶ τῆς συμφοιτήσεως τῶν παίδων: * Προσέγγισις, e Mich. Psello de Oper. Dæm. p. 85. "Ωσπερ καὶ παρ' Αἰγυπτίοις τὰς προσεγγίσεις Αἰγυπτίαις ἐποιοῦντο φωναῖς: et * 'Αντιπεπόνθησις, quod tanquam ex Eustath. ad Od. B. p. 1403. 13. nuper attulit Fr. Spitzner. in Ind. p. 383. Libri de Versu Gr. Heroico maxime Homerico, sed ibi non legitur, et porro p. 1403. pertinet ad Od. A. In eodem libello p. 149. notatur ex Apollonii Lex. Homer. p. 462. Μολίονε· μαχηταὶ, ἀπὸ τῆς κατὰ μάχην γενομένης * μολήσεως. In Indice autem quod legitur * 'Ορθοτόνησις, id quidem certe non extat in p. 150. ad quam nos remittit vir eruditus, sed in p. 194. affertur ex Apollonio Dysc. de Pronom. Ad calcem vero ejusdem libelli C in Dissert. Fr. Tr. Friedemanni de Med. Syllaba Pentam. Gr. Eleg. p. 371. reperiuntur hæc, quæ supra p. 319—21. notare debebamus:—" Rhiani versum ex Hom. Il. Schol. Venet. B. 195. petitum memoria lapsus attulit Spitzner. de Vers. Gr. Her. p. 50. Namque vere scribitur, Τοὶ δ' ἤδη ἐπὶ νηῶν ἐϋκνήμιδος 'Ιτώνης, unde faciam, Τοὶ δ' ἤδη ἐπὶ νηὸν ἐϋκνήμιδος 'Ιτώνης, respiciens Bacchylidem ap. Dionys. H. de Comp. Verb. xxv. Οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ * χρυσαιγίδος 'Ιτωνίας Χρὴ παρ' * εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἁβρόν τι δεῖξαι. Quos versus creticos recte quidem disposuit Goeller. in ed. Dionys. p. 219. sed Hermanno de Metr. p. 201. ed. sec. addendum videtur μέλος. De v. 'Ιτώνη s.* 'Ιτωνὶς s. * 'Ιτωνιὰς s. 'Ιτωνία s. 'Ιτωναία, Minervæ epitheto, (at 'Ιτώνη urbis est nomen, non Minervæ, ut censet vir doctus, epithetum,) multi egerunt, Creuz. ad Fragm. Hist. Gr. p. 44. Upton. ad Dionys. l. l. p. 400. ed. Schæf. Jacobs. ad Anthol. T. vii. p. 83. Casaub. et Tzschuck. ad Strab. ix. p. 631. Almel. (T. iii. p. 458. 614. et 635. Lips.) Heyn. ad Hom. Il. T. iv. p. 373. Schweigh. ad Polyb. xxvi. 5. T. vii. p. 578. coll. Schol. Apollon. R. i. 721. ubi aliorum conjectura ἥρωος non opus videtur. Antepenultima vero vocis 'Ιτωνὶς producitur nunc, nunc corripitur. Producitur, Hom. Il. B. 696. Δήμητρος τέμενος, 'Ιτωνά τε μητέρα μήλων, Apollon. R. i. 551. "Εργον 'Αθηναίης 'Ιτωνίδος, v. 271. θεᾶς 'Ιτωνίδος ἔργον, v. 768. δῶρα θεᾶς 'Ιτωνίδος ἦεν 'Αθήνης. Corripitur, Callim. H. in Cer. 75. 'Ηνθον 'Ιτωνιάδος, Bacchylid. l. l. Leonid. Tarent. xxi. 1. Μολοσσὸς 'Ιτωνίδι δῶρον 'Αθάνᾳ, coll. Dracon. Strat. p. 53. (ubi legitur 'Ιτῶνα, non, ut in Homero vulgo editur, "Ιτωνα.) Iis, quæ supra de vv. ἄσχημος et * εὔσχημος diximus, addi possunt quæ idem Friedemann. disputavit ibid. p. 329.:—" Schol. Eurip. Hec. 371. Cod. MMDCCLVIII. (in Fæhsii Sylloge Lectt. Gr. Glo... Schol. in Tragg. Gr. atque Plat. p. 288.) Πρὸ τοῦ τυχεῖν πραγμάτων ἀσχήμων, ἤγουν οὐ κατ' ἀξίαν, τοῦτ' ἔστι παρὰ τὴν ἀξίαν, περὶ

A (παρὰ) τὸ πρέπον. Fæhsius: 'ἀσχημόνων?' Ita videtur. Sed quum εὔσχημος, εὐσχήμως, * πολύσχημος etc. occurrant, et apud recentiores inprimis frequententur, (v. Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. p. 202. Passow. de Lex. Gr. p. 30.) cur voci ἄσχημος civitatis jus denegemus, pro qua pugnat analogia, etiamsi H. Steph. Thes. Ind. omni auctoritate eam carere profiteatur? Nec jure Schneider. vocis * μικρόσχημος fidem videtur addubitare. Cf. Ducang. Glossar. T. ii. p. 1507." Lectionem ἀσχήμων in Schol. Eurip. Hec. Cod. Paris., Fæhsio suspectam, confirmant et Scholia nuper in quarto Matthiæani Euripidis Tomo vulgata, ubi p. 86. leguntur hæc, Πρὸ τοῦ τυχεῖν αἰσχρῶν πραγμάτων, ἤγουν ἀσχήμων, οὐ κατ' ἀξίαν, τουτέστι παρὰ τὴν ἀξίαν, παρὰ τὸ πρέπον, Fl. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu.: et ea, quæ supra l. c. monuimus. Sic ἄγνωμος, ἀγνώμων: εὔγνωμος, εὐγνώμων: σύγγνωμος, συγγνώμων: * εὔδαιμος, εὐδαίμων. Vide Thom. Mag. p. 380. Adde * ὁμοιόσχημος, quod Spitzner. l. c. p. 194. affert ex Apol-B lonio Dysc. de Pronom. p. 347. a. 3. b. 4.]

'Απαγγελτὴρ, ῆρος, ὁ, Nuntius, Index, in Anthol. [Epigr. Philippi Thess. xxii. Δούνακας ἀκροδέτους, καὶ τὴν ἁλινηχέα κώπην, Γυρῶν τ' ἀγκίστρων λαιμοδακεῖς ἀκίδας, Καὶ λίνον ἀκρομόλιβδον, ἀπαγγελτῆρά τε κύρτου Φελλὸν, καὶ δισσὰς σχοινοτενεῖς σπυρίδας. Schæf. in Mss. consuli jubet Bergler. ad Alciphr. p. 7.]

[* 'Απαγγελὴς, έος, ὁ, ἡ, i. q. ἀπαγγελτὴρ, Nuntius, Index. Sic Maltbii Lex. Gr. Prosod. p. 167. afferens e Maneth. ii. 263. "Αλλοι δ' αὖτε πέλονται ἀπαγγελέες βασιλήων. Sed illud ἀπαγγελέες formatur ab * 'Απαγγελεὺς, έως, ὁ. " J. Geometræ Hymn. iv. 52." Abr. Kall. in Mss.]

'Απαγγελτικὸς, ἡ, ὸν, Enuntiativus. Affertur e Seneca, et τὸ ἀπαγγελτικὸν, pro Enuntiatione. [An respicitur ad Senecæ Epist. cxvii. ubi extat quidem v. Enuntiativum, sed frustra quæritur v. 'Απαγγελτικόν? " Sunt naturæ corporum," inquit, " tanquam, Hic homo est, hic equus: has deinde sequuntur motus animorum enuntiativi corporum. Hi habent C proprium quiddam et a corporibus seductum, tanquam, Video Catonem ambulantem. Hoc sensus ostendit, animus credit. Corpus est quod video, cui oculos et animum intendi. Dico deinde, Cato ambulat: non corpus quidem est, quod nunc loquor, sed enuntiatum quiddam de corpore, quod alii effatum vocant, alii enuntiatum, alii edictum." Schol. Aristoph. Acharn. 9. 'Επείπερ καὶ ἡ τραγῳδία ἐμπαθῶν πραγμάτων ἀπαγγελτική. Hinc sua sumsit Suid. in Τραγῳδικὸν, quod ignorabat Kuster., credens ad Schol. Aristoph. Plut. 424. glossam illam pertinere.]

[* 'Απαγγελτικῶς, Enuntiative, affert G. Wakef. in Mss. e Sext. Empir. Pyrrh. i. 197. Τοῦτο δέ φησιν, λέγων τὸ ἑαυτῷ φαινόμενον περὶ τῶν προκειμένων, οὐκ ἀπαγγελτικῶς μετὰ πεποιθήσεως ἀποφαινόμενος, ἀλλ' ὃ πάσχει, διηγούμενος.]

[* 'Απάγγελτος. Schæf. in Mss. consuli jubet Charit. viii. 7. p. 189=141. Τὰ δὲ τούτων ἐφεξῆς ἡμῖν ἀπάγγειλον, ubi Dorvill. " Interpres dederat, ' Sed quæ deinceps narra nobis.' At illa jam populo D quoque nota e confessione ipsius Theronis, et pleraque in plebis conspectu gesta: quare etiam post novem versus ipse Hermocrates dicit, Ταῦτα ἴσμεν, σὺ δὲ ἡμῖν διήγησαι. Dormierit igitur Charito, si hic ista narrata iterum velit a Chærea. Legendum vel ἀπήγγειλαν, Nuntiarunt tu et alii, vel ἀπήγγειλας, vel ἀπήγγελλες, vel ἀπάγγελτα, Narrata hæc nobis sunt, ut καταγγελτος, ὑπάγγελτος, ἐξάγγελτος."]

[* " 'Απάγγελμα, ad Diod. S. i. 585." Schæf. in Mss.]

[* 'Αναπαγγέλλω. " (Antonin. Lib. xi. p. 74.) "Οπως αὐτῇ Χελιδόνα τὴν ἀδελφὴν * ἀναπαγάγῃ. Codex, ἂν (sic) ἀπαγάγῃ, i. e. ἀπαγάγῃ. " Linguæ Græcæ non sunt verba cum præpositionibus ἀνὰ et ἀπὸ composita. Schneider. Lex. T. i. p. 101. non sine ratione in dubium vocat verb. ἀναπαγγέλλω, quod verosimiliter originem mendæ simili debet, vel cum * ἀνταπαγγέλλω commutandum est. Non minus suppositum est, nec vere in lingua adest verb. * ἀναποφαίνω, quod invenitur in Euseb. H. E. p. 253. et

in Ælian. H. A. xiii. 6. p. 414., in quo legitur *ἀναπέφηναν*, vel *ἐναπέφηναν*. Sed Cod. Vat. No. 997. exhibet *ἀπέφηναν*, quod restituendum. Reitzius verb. *ἀναποφαίνω* in Lex. Luciani inseruit, laudans Timonem p. 99. et Dialog. Deor. p. 209., ubi est *ἀναπέφηνε* et *ἀναπέφηνας*. Non attinet dicere, nec prius, nec posterius esse derivandum ab *ἀναποφαίνω*. In Hesych. * Ἀναπαντοῦσιν· ἀνακύπτουσιν, non legendum est * Ἀναπαντῶσιν, sed Ἀναπατοῦσιν, Erigunt se, quod Vossius proposuit. Fr. J. Bast. Epist. crit. p. 126. Sententiam Bastii calculo suo comprobarunt Fr. Passow. (ap. Beck. Act. Seminarii Regii et Societ. Philol. Lips. V. i. p. 113. et in Lib. de Lex. Gr. Teutonice scripto p. 38.) et Schneider. Add. ad Lex. T. ii. p. 686. In 2 Reg. vi. 12. L. Bosius edidit, Καὶ ἀπηγγέλη τῷ βασιλεῖ Δαυίδ, at Ald. exhibet, sed perperam, *ἀναπηγγέλη*.]

[* Προσαπαγγέλλω, Insuper nuntio, C. Fr. Munthe in Specim. Defectus Lexicorum p. 541. affert e Diod. S. p. 244. b. Ed. Rhod. T. i. p. 406. Wessel.]

Διαγγέλλω, Nuntio circumquaque, [Nuntios in omnes partes mitto,] vel per diversa loca, Divulgo. Plut. in Camillo, Ἡ φήμη διαγγέλλουσα τὴν πρᾶξιν εἰς τὰς πόλεις. Philo, *πρεσβευομένας* et *διαγγελλούσας*, ubi *διαγγελλούσας* ab Interprete exponitur Internuntias. Budæus *διαγγέλλω* exponit etiam Denuntio, Effero, Prodo. || Διαγγέλλω, ut *ἐπαγγέλλω*, [i. 6. 23. Ἐπαγγέλλει τὴν ἔξοδον,] pro Edico, vel Indico, Herodian. i. (7. 1.) Τῆς δὲ ἐξόδου διαγγελθείσης. Liban. in argumento τοῦ Περὶ Παραπρ. de matre Æschinis, Τὴν δὲ καθαίρουσαν καὶ τελετάς τινας διαγγέλλουσάν φησι διαζῆν. [Herodiani locum, quamvis satis bene interpreteris cum Nostro, Profectione a Commodo indicata s. imperata, quam notionem firmat Hesych. Διαγγέλλει· ἀπαγγέλλει. Διαγγέλλω· ἀπαγγέλλω. Ἀπαγγέλλω· φανερὸν ποιῶ, alii Is. Voss. e serie literarum reponendum censent Ἀπαγλαῶ: in Cod. Ven. teste Schow. est Ἀπαγγῇ), præstat tamen omnino intelligere, sensu primario verbi retento, probante Irmisch., milites a Commodo indicatam imperatamque profectionem, alterum alteri, notam fecisse, postquam a ducibus et centurionibus accepissent. Xenoph. K. A. vii. 1. 9. Διαγγέλλει εἰς τὸ στράτευμα, et Memorab. iii. 11. 3.: cum dat. K. A. i. 6. 2. Βασιλεῖ διαγγεῖλαι. "Passivum, K. Π. vi. 2. 7. p. 366. Διαγγέλλεται, ὅτι οἱ πολέμιοι οὐχ ἱκανοὶ ἡγοῦνται εἶναι, (i. e. Nunciatur, Indicatur.) Unde est Jussa Imperatoris ad alios perferre, K. Π. viii. 3. 9. Sed K. A. iii. 4. 22. Ἐγίγνωσκον, partim e longinquo, e motibus barbarorum, partim e transfugis et speculatoribus, αὐτοὺς βουλομένους ἀπιέναι καὶ διαγγελλομένους, quem locum Suid. (Zonar.) et Phavor. laudarunt: Phav. explicat *κελευομένους*, Suid. (cum Zonara) vel *παρακελευομένους*, vel *φανερουμένους, δήλους γενομένους*, ut sit passivum. Ita sensus esset: In eorum castris iter iis a ducibus indici s. eos abire juberi. Potest tamen in medio intelligi, ut *διαγγέλλεσθαι* dicantur milites, quorum unus alteri aperit consilium et jussum imperatoris." Lex. Xenoph. Quam interpretationem firmat et ille Herodiani locus, prout ab Irmischio supra exponitur. Demosth. Philipp. Epist. p. 163. 7. Τοῦ δὲ στρατηγοῦ Βυζαντίους τε παρακαλοῦντος, καὶ διαγγέλλοντος πρὸς ἅπαντας, ὅτι πολεμεῖν αὐτῷ προστάττετε, ἂν καιρὸν λάβῃ. Plut. in M. Crasso v. T. iii. p. 419. Reisk. Καὶ συνῆσαν αὐτῷ τὸν λοιπὸν χρόνον, ὧν ἐδεῖτο φράζουσαι καὶ διαγγέλλουσαι πρὸς τὸν Οὐίβιον, Significantes et renuntiantes Vibio: et de Curios. T. viii. p. 69. Δεῖ δέ, ὡς οἶμαι, μή, καθάπερ θεράπαιναν, ἀνάγωγον ἔξω ῥέμβεσθαι τὴν αἴσθησιν, ἀλλ' ἀποπεμπομένην ὑπὸ τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὰ πράγματα, συντυγχάνειν αὐτοῖς ταχὺ καὶ (καὶ ταχύ, Reisk.) διαγγέλλειν. J. Poll. v. 154. de interprete: * Διαμηνύων τὴν φωνήν, ἐκμηνύων, διαγγέλλων, ἑρμηνεύων, ἀφερμηνεύων. Pindar. Nem. v. 4. ἀλλ' ἐπὶ πάσας Ὁλκάδος ἔν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ' ἀοιδά, Στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλλοισ' ὅτι Λάμπωνος υἱὸς Πυθέας εὐρυσθενὴς Νίκῃ Νεμείοις παγκρατίου στέφανον, ubi recte Damm. in Lex. "Inest notio divulgandi ubique." Dionys. H. Antiq. Rom. vi. 50. T. ii. p. 1155., notante Schæf. in Mss., Ἀλλὰ καὶ τούτου

A πολὺ μέρος διαγγέλλεται νοσεῖν, ἔρωτι κρατούμενον ἧς ἅπαντες γλίχονται μεταβολῆς, i. e. Pro certo fertur. Philo de Somn. p. 642. 6. Ἄλλαι δ' εἰσὶν καθαρώταται καὶ ἄρισται, μειζόνων φρονημάτων καὶ θειοτέρων ἐπιλαχοῦσαι, μηδενὸς μὲν τῶν περιγείων ποτὲ ὀρεχθεῖσαι τὸ παράπαν, ὕπαρχοι δὲ τοῦ * πανηγεμόνος, ὥσπερ μεγάλου βασιλέως ὀφθαλμοὶ καὶ ὦτα, ἀφορῶσαι πάντα καὶ ἀκούουσαι (an leg. ἐφορῶσαι? ex Hom. Il. Γ. 277. et Od. M. 323. Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει)· ταύτας δαίμονας μὲν οἱ ἄλλοι φιλόσοφοι, ὁ δὲ ἱερὸς λόγος ἀγγέλους εἴωθε καλεῖν, προσφυεστέρῳ χρώμενος ὀνόματι· καὶ γὰρ τὰς τοῦ πατρὸς * ἐπικελεύσεις τοῖς ἐκγόνοις, καὶ τὰς τῶν ἐκγόνων χρείας τῷ πατρὶ διαγγέλλουσι. Ter tantum legitur in N. T., Luc. ix. 60. Διήγγελλε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, Trade doctrinam meam salutarem: Act. xxi. 26. Διαγγέλλων τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἡμερῶν τοῦ ἁγνισμοῦ, Annuntians sacerdotibus completos esse dies lustrationis, ubi poni videtur pro simplici Ἀγγέλλω, Labbæi Gloss. Διαγγέλλω· Enuntio, Sancio, O.: Rom. ix. 17.

B Ὅπως διαγγελῇ τὸ ὄνομά μου ἐν πάσῃ τῇ γῇ, Et ut ubique majestas mea celebretur. Cf. Schleusner. Lex.; et Biel. Thes. qui citat Jos. vi. 10. Lev. xxv. 9. Exod. ix. 17. Ps. ii. 6. Sir. xliii. 2. 2 Macc. iii. 34. Tradere fama, Prodere ad posteros, Demosth. p. 1433. 14. Ὁποίαν ἂν τὰ πραχθέντα δόξαν ἔχῃ, τοιαύτην οἱ πολλοὶ περὶ τῶν πραξάντων διήγγειλαν. Hesych. Διαγγέλλω· ἀπαγγέλλω, διέξειμι τῷ λόγῳ, Edissero sermone. Hesych. Διαγγέλλει· διαδραμεῖ. Cum διαδραμεῖ a * διαδραμέω sit verbum nihili, lege διαδρομεῖ a διαδρομέω. Sic * ἀμφιδρομέω dixit Grammat. S. Germ. cujus verba supra p. 152. n. dedimus. "Simili prorsus significatione, nisi potius eadem, usurpatum invenio Platoni in Tim. p. 529. Λόγος ὑφ' αὐτοῦ φερόμενος ἄνευ φθόγγου καὶ ἠχῆς, ὅταν μὲν περὶ τὸ αἰσθητὸν γένηται, καὶ ὁ τοῦ θατέρου κύκλος ὀρθὸς ἰὼν εἰς πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν διαγγέλλῃ, δόξαι καὶ πίστεις γίγνονται βέβαιοι καὶ ἀληθεῖς." Abresch. Misc. Obs. V. iii. p. 87.]

[* Διαγγελτήρ, ῆρος, ὁ. "Const. Apost. ii. 47.

C (226. G. Wakef. in Mss.) Orac. Sibyll. vii. p. 351 Opsop. (Οἱ δὲ διαγγελτῆρες ὑπαὶ ποσὶ κοιμήσονται.)" Abr. Kall. in Mss.]

[* Διάγγελμα, τό, Nuncium, Jussum. 3 Reg. iv. 27. Πάντα τὰ διαγγέλματα, ubi C. teste Bos., διηγγελμένα.]

Διάγγελος, Internuntius, Bud. Ammon. a Thucyd. (vii. 73.) διάγγελον vocari ait quem ceteri ἐξάγγελον appellent, qui videlicet quæ intus fiunt, iis qui foris sunt nuntiat. [Schol. Διάγγελοι· ἤτοι μηνυταὶ καὶ ἐξαγγέλλοντες τὰ Συρακουσίων. Fragm. Lexici ab Hermanno in Gr. Gram. p. 327. editum: Ἄγγελοι μέν, πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν· ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἔσωθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων, ὃν Θουκυδίδης διάγγελον εἶπεν· αὐτάγγελος δέ, ὁ αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ἑαυτῷ κομίζων τὰς ἀγγελίας. Eadem verba extant in Excerptis e Grammatica Nicephori Gregoræ, in Matthiæi Gloss Gr. Min. T. i. p. 5. vulgatis. "Erant priscorum in castris διάγγελοι, ad mandata ultro citroque transferenda, quales Optiones et Tesserarii Latinorum,

D Διάγγελοι καὶ διοπτῆρες, e Plutarchi versione in Galba p. 1063. f. qui Sympos. p. 678. d. (T. viii. p. 701. Reisk.) quoque, Δεῖ γὰρ οὐχ ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, διαγγέλοις, οὐδὲ ὥσπερ ἐν τριήρει, χρῆσθαι κελευσταῖς, αὐτοὺς δὲ δι' ἑαυτῶν ἐντυγχάνειν ἀλλήλοις, ὥσπερ χοροῦ, τοῦ συμποσίου, τὸν * κρασπεδίτην τῷ κορυφαίῳ συνήκοον ἔχοντος." Wesseling. ad Herod. p. 440. Dion. Hist. xl. 8. Νερούϊος δέ τις εὐνοϊκῶς σφίσιν ἐξ εὐεργεσίας ἔχων, καὶ τότε σὺν τῷ Κικέρωνι πολιορκούμενος, δοῦλόν τινα ἑαυτοῦ διάγγελον αὐτῷ παρέσχεν· ἔκ τε γὰρ τῆς σκευῆς καὶ ἐκ τῆς φωνῆς τῆς ἐπιχωρίας ἠδυνήθη λαθεῖν συγγενόμενος τοῖς πολεμίοις, ὡς καὶ ἐξ αὐτῶν ὤν, καὶ μετὰ τοῦτο ἀποχωρήσας. Vide notata supra in Αὐτάγγελος, quibus addi possunt hæc:— "Thucyd. iii. 33. αὐτάγγελοι δ' αὐτὸν ἰδοῦσαι ἐν τῇ Κλάρῳ ἥ τε Πάραλος καὶ ἡ Σαλαμινία ἔφρασαν: bene Schol. explicat per οὐκ ἐπ' ἀγγελίαν πεμφθεῖσαι, nec dissenserit Ammon. in v. Ἄγγελος, si pro vulgato, ὁ τὰ ἑαυτοῦ διαγγέλλων καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου, e vett. Edd. legatur, ὁ τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ, vel ὅ τι ἀφ' ἑαυτοῦ

διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου, nempe κελευσθεὶς, aut πεμφθείς: v. Anim. ad Æsch. L. ii. p. 486. τὰ fuerit accipiendum pro τινὰ, ut fieri vidimus alibi: ἀφ' ἑαυτοῦ erit, Proprio instinctu, ἄνευ καὶ οὐ μετὰ τινὸς ἄλλου, Privato nomine, et ἀφ' ἑαυτοῦ γνώμης, ut Thucyd. iv. 68. loquitur: et sic αὐτάγγελος occurrit sæpissime, Plut. Mor. 324. extr. 347. c. 353. c. 489. e.: atque ita αὐτοκέλευστος, * αὐτοκελὴς ap. Herodot. ix. 5., αὐτήκοος, v. Suid. Theoph. Sim. Hist. vi. 4. adhibuit simpliciter pro Obediens, Dicto audiens, αὐτοθάνατος παρθένος, Quæ sibi ipsa necem conscivit, ap. Plut. Mor. 293. e. et plura alia. Sed et diverse nonnihil a significatione notata αὐτάγγελος dicitur Nullo habito respectu ad jubentem, sed qui idem actor et nuntius, et qui, non misso nuntio, ipse adest acturus: Aristid. T. i. p. 212. Κήρυκες μὲν οὐκέτι ἐφοίτων εἰς τὴν Ἑλλάδα, αὐτάγγελον δὲ ἤδη κατέπεμπε τὸν στόλον, et ap. Procop. I. B. P. c. 7. Αὐτάγγελος, Cabades, Ἀρμενίων τῇ χώρᾳ ἐπῆλθεν, ut de Ædif. ii. 10. Αὐτάγγελος, Chosroes, βέβηκεν ἐς Ῥωμαίων τὴν γῆν, ἀνηκόων ἔτι Ῥωμαίων ὄντων τῆς τῶν πολεμίων ἐφόδου: B et sic Sophocles in locis Valckenærio ad Ammon. jam observatis: add. Hesych. ibique Albert.: hunc autem posteriorem verbi usum Ammon. docere voluisse palam cum esse arbitror ex iis, quæ præmisit de v. ἄγγελος et ἐξάγγελος, vix quidquam ejus in verbis desiderari existimem, nisi si quis cum doctissimo interprete legere malit, ὁ τὰ ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ διαγγ. vel ὁ αὐτὸς τὰ ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου, i. e. δι' ἑτέρου." Abresch. Diluc. Thucyd. p. 299—301.]

[* Διαγγελία, ἡ. Labbæi. Glossæ: Διαγγελία· Enunciacio. Joseph. B. J. iii. 8. 5. Δείσας δὲ τὸν ἔφοδον ὁ Ἰώσηπος, καὶ προδοσίαν εἶναι ἡγούμενος τῶν τοῦ Θεοῦ προσταγμάτων, εἰ προαποθάνοι τῆς διαγγελίας, ἤρχετο πρὸς αὐτοὺς φιλοσοφεῖν ἐπὶ τῆς ἀνάγκης, Si mortem obiret, priusquam omnia illis denuntiaret.]

Εἰσαγγέλλω, Renuntio, Refero. Xenoph. K. Π. viii. (3. 9.) Εἰσαγγέλλετε πρὸς ἐμὲ, ἵνα κοινῇ βουλευόμενοι κ. τ. λ. Idem Symp. (i. 11.) Κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι, εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη. [" Proprie dicitur de janitore, qui fores observat, et annuntiat domino, si qui veliut intromitti: Herod. iii. 118. ("Ἤθελε ἐς τὰ βασιλήϊα ἐσελθὼν χρηματίσασθαι τῷ βασιλέϊ· καὶ γὰρ δὴ καὶ ὁ νόμος οὕτω εἶχε τοῖσι ἐπαναστᾶσι τῷ μάγῳ ἔσοδον εἶναι παρὰ βασιλέα ἄνευ ἀγγέλου, ἢν μὴ γυναικὶ τυγχάνῃ μισγόμενος ὁ βασιλεύς. Οὔκων δὴ Ἰνταφέρνης ἐδικαίευ οὐδένα οἱ ἐσαγγεῖλαι,) ἀλλ' ὅτι ἦν τῶν ἑπτὰ, ἐσιέναι ἤθελε.") Lex. Xenoph. Lysias Ἀπολογ. ὑ. τ. Ἐρατ. Φ. p. 23. 5. "Ἔπειτα ὡς αὐτῇ τελευτῶσα εἰσαγγείλειε, " de ancilla amasium heræ commendante, adventus ejus intro nuntiante, introducente, congressus conciliante." Reisk. Luc. in Nigrino ii. Καὶ κόψας τὴν θύραν, τοῦ παιδὸς εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην. " H. l. usurpat Casp. Sagittar. de Jan. Vet. xvi. 32. Servorum ad januam s. τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. Plat. Protag. p. 220. a. Inde in Regum aulis εἰσαγγελεῖς." T. Hemsterh. Vide Wessel. Diod. S. ii. 118. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 305. et Addend. ad calcem Aristæn. p. 146. Athen. xiv. 614. c. ubi Xenoph. locus supra citatus affertur, Dorvill. ad Charit. v. 2. p. 467=438. Eurip. Bacch. 170. Τίς ἐν πύλαισι Κάδμον ἐκκαλεῖ δόμων, Ἀγήνορος παῖδ', ὃς, πόλιν Σιδωνίαν λιπὼν, ἐπύργωσ' ἄστυ Θηβαίων τόδε; Ἴτω τις, εἰσάγγελλε, Τειρεσίας ὅτι Ζητεῖ νιν.] Demosth. (1207.) Εἰσαγγελθέντων ὑμῖν πολλῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων. [" Thucyd. 552. 83. Εἰσηγγέλλετο αὐτοῖς ἡ ἐν τῇ Σάμῳ ταραχὴ, 562. 84. Ὡς εἰσηγγέλθη τοῖς ἐν τῷ βουλευτηρίῳ sedentibus." Valck. ad Scapulæ marg.]

[Εἰσαγγέλλομαι, Promitto. Dion. Hist. lxxi. 12. p. 1186. Καὶ οὗτοι μὲν ἔπραξάν τι ὧν ὑπέσχοντο· Κοτινοὶ δὲ ἐσηγγείλαντο αὐτοῖς (αὐτῷ malit Reimar.) ὅμοια ——οὐ μόνον οὐκ ἐποίησαν τοῦτο, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον δεινῶς ἐκάκωσαν, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπώλοντο. Sic locum accepit in Indice suo Reimar. at in versione est, Quum similia Marco nuntiari jussissent.]

Εἰσαγγέλλω, Defero, Postulo, Accuso, In jus voco. Isocr. π. Ζευγ. (T. iii. p. 138. Auger.) Εἰσήγγελλον A εἰς τὴν βουλὴν, λέγοντες ὡς ὁ πατήρ μου, κ. τ. λ. Et ὁ εἰσαγγείλας pro Delatore, ap. Isæum (p. 45. 2. Reisk. Οὐδ' ἐὰν οὐδεμίαν τῶν ψήφων οἱ εἰσαγγείλαντες μεταλάβωσι.) Sic et in voce pass. Εἰσαγγέλλομαι pro Deferor, Accusor. Demosth. Pro Cor. (c. 74.) Οὐκοῦν ἐν μὲν οἷς εἰσηγγελλόμην ὅτε ἀπεψηφίζεσθέ μου. Plut. Περὶ ὧν εἰσηγγέλθη καὶ διεβλήθη πρὸς τὴν σύγκλητον. Dicitur autem non solum εἰσαγγέλλω σε, sed et εἰσαγγέλλω τι περὶ σοῦ. Plut. de conjuratione Catilinæ loquens, Τοιαῦτα δ' ἕτερα καὶ Πείσων ἀνὴρ ὑπατικὸς εἰσήγγειλε. Sic Liv. (xxxix.), Crimina de aliquo ad Senatum deferre, dixit. [Antiphon. π. τ. Χορ. p. 782. 26. Κατηγορήσειν ἔμελλον Ἀριστίωνος, καὶ Φιλίνου, καὶ Ἀμπελίνου, καὶ τοῦ ὑπογραμματέως τῶν νομοθετῶν, μεθ' οὗπερ * συνέκλεπτον, περὶ ὧν εἰσηγγεῖλα εἰς τὴν Βουλήν. Furtorum, peculatus aliquem reum facere, indicare ap. Senatum Populumve," Reisk. " Referre quid ad Senatum, εἰς Βουλὴν, etiam Dion Chrys. 567. a." Valck. ad Scapulæ marg. Usurpatur et cum præpos. πρὸς in Isæo p. 44. Καὶ οὐκ ἂν εἰσήγγελλες πρὸς τὸν ἄρχοντα. Demosth. c. Leptin. p. 481. 4. Μίαν μὲν πόλιν εἰ ἀπώλεσεν, ἢ ναῦς δέκα μόνας, περὶ προδοσίας ἂν αὐτὸν εἰσήγγελλον οὗτοι. " Causam deferre, accusare. Schol. Thucyd. i. 131. Ἐσηγγέλλετο· ἐμηνύετο. Hellen. iii. 3. 5. ὁ εἰσαγγείλας est Index, qui insidias prodiderat. Antea dicitur, κατα[illegible]. V. Soping. ad Hesych. in Εἰσαγγελία, qui ex E. iii. laudat εἰσαγγελεύς." Lex. Xenoph. Plut. κ. Orat. V. [illegible] x. p. 310. Reisk. Μετὰ δὲ τὴν κατάλυσιν τῶν τετρακοσίων εἰσαγγελθεὶς σὺν Ἀρχεπτολέμῳ, ἑνὶ τῶν τετρακοσίων, ἑάλω, καὶ τοῖς περὶ τῶν προδοτῶν ἐπιτιμίοις ὑπαχθεὶς, ἄταφος ἐῤῥίφη, καὶ σὺν τοῖς ἐκγόνοις ἄτιμος ἐνεγράφη. Vide J. Poll. mox in Εἰσαγγελία citandum. " Dionys. H. Antiq. Rom. [illegible]1. (Ἐπειδὴ πάντως, ὦ δήμαρχοι, ψῆφον ἐπενεχθῆναι [illegible] τοῦ ἀνδρὸς προθυμεῖσθε, μηθὲν ἔξω τοῦ ἐγκλήματος [illegible]ηγορεῖτε, ἀλλ' ἐπειδὴ τυραννίδι αὐτὸν ἐπιχειρεῖν εἰσηγγείλατε, τοῦτο διδάσκετε, καὶ περὶ τούτου τὰς πίστεις φέρετε.)" Schæf. in Mss. Zonar. p. 648. et Suid. Εἰσήγγειλεν· ἐσυκοφάντησεν. Ὁ Δωὴκ C (Δωὴν, Zonar.) τὸν Ἀχιμέλεχ (Ἀβημέλεχ, Zonar.) εἰσήγγειλε παρὰ τῷ Σαοὺλ, καὶ εἰς μιαιφονίαν τῶν ἱερέων ἐξέμηνεν, (ἐξέμεινεν, Zonar. Cod. A.) Ἔστι δὲ διώνυμος· λέγεται γὰρ καὶ Ἀβιμέλεχ. Narratur ea res 1 Reg. xxii. et ab Josepho Antiq. J. vi. 12. p. 344. notante Kustero. Plura vide in Εἰσαγγελία.]

Εἰσαγγελία, ας, ἡ, Delatio, Accusatio. Εἰσαγγελίαν, inquit Bud., esse aiunt de rebus perperam factis, γραφὴν de legibus perperam latis. Isæus tamen, Harpocr. teste, rem eandem εἰσαγγελίαν et γραφὴν appellavit. Isocr. De Pace (T. ii. p. 256. Auger.) Καὶ πολλὴν χάριν ἔχοντα ταῖς εἰσαγγελίαις, καὶ ταῖς γραφαῖς, καὶ ταῖς ἄλλαις συκοφαντίαις. Demosth. Pro Cor. (p. 310. 4. Reisk.) ad εἰσαγγελίας et γραφὰς addit etiam εὐθύνας. [Harpocr. et Suid. Εἰσαγγελία· δημοσίας τινὸς δίκης ὄνομα (δημοσίου δίκης ἀγράφου ὄνομα, Suid.) ἐστι, τρία δέ ἐστιν εἴδη εἰσαγγελιῶν· ἡ μὲν γὰρ, ἐπὶ δημοσίοις ἀδικήμασι μεγίστοις, καὶ ἀναβολὴν μὴ ἐπιδεχομένοις, καὶ ἐφ' οἷς μήτε ἀρχὴ D καθέστηκε, μήτε νόμοι κεῖνται τοῖς ἄρχουσι, καθ' οὓς εἰσάξουσιν (εἰσάγουσιν, Suid. perperam) ἀλλὰ πρὸς τὴν Βουλὴν, ἢ τὸν δῆμον, ἡ πρώτη κατάστασις ἔστω (l. ἐστί: γίνεται, Suid.) καὶ ἐφ' οἷς τῷ μὲν φεύγοντι, ἐὰν ἁλῷ, μέγισται ζημίαι ἐπίκεινται· ὁ δὲ διώκων, ἐὰν μὴ ἕλῃ, οὐδὲν ζημιοῦται, πλὴν ἐὰν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων μὴ μεταλάβῃ, τότε (τότε γὰρ, Suid.) χιλίας ἐκτίνει· τὸ δὲ παλαιὸν καὶ οὗτοι μειζόνως ἐκολάζοντο. Ἑτέρα δὲ εἰσαγγελία λέγεται ἐπὶ ταῖς κακώσεσιν· αὗται δέ εἰσι πρὸς τὸν ἄρχοντα, καὶ τῷ διώκοντι ἀζήμιοι, κἂν μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. Ἄλλη δὲ εἰσαγγελία ἐστὶ κατὰ τῶν διαιτητῶν· εἰ γάρ τις ὑπὸ διαιτητῶν (διαιτητοῦ, Suid.) ἀδικηθῇ, ἐξῆν τοῦτο εἰσαγγέλλειν πρὸς τοὺς δικαστὰς, καὶ ἁλοὺς ἠτιμοῦτο. Ἰσαῖος μέντοι περὶ τοῦ Ἁγνίου (αὐτοῦ, Suid. et sic olim in Harpocr. legebatur: " lego Ἁγνίου, locus est p. 78. ubi γραφὴν pro εἰσαγγελίᾳ κακώσεως τοῦ παιδὸς ὀρφανοῦ sumit sæpe, et p. 79." Vales.) Κλήρου (τὸ, Suid.) αὐτὸ πρᾶγμα εἰσαγγελίαν καὶ γραφὴν ὠνόμασεν. De h. l. vide quæ notavit H. Vales. S. Petit. de LL. Attic.

p. 419—45. Herald. Anim. ad Salm. Obss. in Jus Attic. et Rom. iii. 7. p. 220. Λεξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 244. Εἰσαγγελία· *δηλατορία. Εἰσαγγελία δὲ, καὶ γραφὴ διαφέρει· εἰσαγγελία μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ δημοσίων ἀδικημάτων γίνεται, γραφὴ δὲ ἐπὶ μικρῶν· καὶ κυρίως γραφὴ ἐπὶ τῶν τὰ παράνομα γραφόντων. Εἰσαγγελία δὲ κυρίως ἡ περὶ καινῶν καὶ δημοσίων ἀδικημάτων εἰσαγομένη δίκη ὑπὸ τῶν Πρυτάνεων· περὶ ὧν διαῤῥήδην μὲν οὐδὲν λέγουσιν οἱ νόμοι, συγχωροῦσι δὲ κρίσεις γίνεσθαι· καὶ τοῦτό ἐστιν, οἷον τὸ ἐν ταῖς τῶν Σοφιστῶν διατριβαῖς μελετώμενον τὸ τῶν ἀγράφων ἀδικημάτων. Vide Turnebi Advers. x. 6. Cf. Zonar. p. 633. ubi idem articulus extat, sed ex h. l. sic refingendus, Εἰσαγγελία μὲν γὰρ (deleto ἐστὶ) ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ δημοσίων ἀδικημάτων γίνεται, γραφὴ δὲ ἡ (vulgatum est, ἀδικημάτων· γίνεται γὰρ, deinde in fine articuli, γραφὴ δὲ ἡ, illud γὰρ ortum forte habuit e prima vocis γραφὴ syllaba) ἐπὶ μικρῶν, καὶ κυρίως γραφὴ ἐπὶ τῶν (τὰ) παράνομα γραφόντων. (Εἰσαγγελία δὲ κυρίως ἡ περὶ καινῶν καὶ δημοσίων ἀδικημάτων) ὑπὸ (vulg. ὑπὲρ, adde τῶν) Πρυτάνεων εἰσαγ. κ. τ. λ. In Suida quoque idem articulus reperitur, sed male in duos divisus, et porro male scriptum γενέσθαι pro γίνεσθαι, et κοινῶν perperam pro καινῶν: item καὶ, ante ἐπὶ [illegible] insertum, ante κυρίως γραφὴ deest. Sedes autem [illegible] est [illegible] de Rep. viii. p. 500. c. Εἰσαγ[illegible] δὴ καὶ κρίσεις καὶ ἀγῶνες περὶ ἀλλήλων γίγνονται, ut patet e Ruhnkenii Schol. in Plat. p. 187. ubi eadem verba leguntur. Vide Ruhnk. infra in Ἐπαγγελία citandum. Omnino conferendus est J. Poll. viii. 51—3. et 95. ubi v. interpretes. "Memorantur causæ publicæ ad Senatum et Populum etiam deferri solitæ, εἰσαγγελίαι, peculiari nomine appellatæ. Ita nempe vocabantur accusationes [illegible] in [illegible]issimis criminibus publicis, quæ summam re[illegible]icæ attingerent, in primis proditionis, (v. Dem. [illegible] supra cit.) quo crimine tenebantur etiam ii, [illegible] arma in prœliis abjecerant, patriam in discrimine versantem deseruerant, in terram hostilem, non missi publica auctoritate, vel ad statum popularem evertendum, abierant, in imperio commiserant aliquid, quod commodis rei publicæ adversaretur, frumentum aliquo, quam Athenas vel ad hostes devexerant; porro si quis promissum Populo non præstiterat, vel Senatum Populumve in fraudem induxerat calumniando, aut Decreto Senatus vel Populi non obtemperaverat, etiam si quis vel statum popularem convellere conatus erat, vel ea dixerat, quæ Populo non utilia essent, vel in Senatu aut Concione petulantem, protervum, immodestum se gesserat, in universum εἰσαγγελία locum habebat in causis omnibus, quæ ad quemnam magistratum primo loco cognoscendæ, examinandæ, in forum adducendæ deferrentur, lege cautum non erat; etsi enim id providerant Athenienses, ut cuique causarum generi cognitor constitueretur, qui causam primo loco examinaret, in omnibus tamen hoc provideri non poterat, et incidere debebant nonnunquam causæ, quæ ad quemnam cognitorem pertinerent, definitum non esset. Quum itaque has causas ad Senatum et Populum deferri solitas esse, veteres testentur, quæritur, num Senatus quingentorum judicium per se constituerit, a ceteris judiciis, δικαστηρίοις, plane diversum, an nomina ad eum plane delata sint eo tantum consilio, ut causa prius in Senatu cognosceretur et discuteretur, deinde ad δικαστήριον aliquod delegaretur. Alterum hoc verum esse colligi possit ex Harpocr. qui locum habuisse εἰσαγγελίαν in iis criminibus, quibus primo loco examinandis et cognoscendis nullus magistratus constitutus esset, neque leges essent Archontibus, secundum quas in forum causas adducerent. Sed clarius hæc sententia defendi possit e J. Poll. et Demosth., quorum ille εἰσαγγελίας secundum Solonis leges a mille judicibus, ex instituto vero Demetrii Phalerei a mille et quingentis judicatas esse ait, ita ut ad judicia legitima illas causas semper delegatas esse concludas, Demosth. vero in Orat. c. Everg. Senatum, εἰσαγγελίᾳ in Theophemum facta, in suffragia ivisse, utrum causam judicio alicui mandaret, an reum quingentis drachmis, cujus quidem multæ imponendæ penes ipsum esset potestas, multaret, e quo apparet, Senatum jus quidem habuisse, tales causas per se dijudicandi, si minoris momenti essent, sin graviores, ad judicium Populi remittere debuisse. Quid? quod omnes fere εἰσαγγελίαι, quæ commemorantur, in foro aliquo judicatæ narrantur. Fuisse tamen videntur crimina nonnulla graviora, ut proditionis, affectatæ dominationis, fraudis in vectigalibus in ærarium referendis commissæ, quibus pœnam Senatus ipse per se constituerit, vincula. Itaque, ut alias causas, priusquam in ipso judicio perorarentur, ad unum ex Archontibus deferri necesse erat, ita aliæ ad Senatum deferebantur, eadem conditione, ut, quum ille causam cognovisset, in judicium eam deduceret, aliæ ab ipso Senatu terminabantur, pœna graviori constituta. Erant etiam causæ publicæ, quæ ad Populum deferendæ et in Concione disceptandæ essent, quales plures commemorat Demosth. Or. c. Mid., ad judices habita post accusationem a populo acceptam et decretam. Spectant eæ omnes ad injurias, in sacris solennibus alteri ab altero illatas, quas lex jubebat in Concione postridie τὰ Πάνδια a Populo cognosci, etiam ad sycophantias. In iis nihil aliud egisse videtur Populus, nisi ut accusationi justæ locum esse decerneret, remque judicio alicui absolvendam et terminandam demandaret. Præter has προβολὰς, in Concionem adducebantur etiam εἰσαγγελίαι, incertum tamen, utrum eædem hæ fuerint, de quibus jam Senatus sententiam tulisset, ita ut non nisi ἐκ προβουλεύματος eæ in Concione tractatæ sint, vel ejusdem saltem generis, an plane diversæ et proprie ad Populum universum pertinentes; prius tamen verisimilius." Aug. Matthiæ Diss. de Judiciis Atheniensium P. ii., in Misc. Philol. V. i. P. iii. p. 229—40. Plura apud ipsum virum doctum vide in Notis, idoneos locos e Gr. Scriptoribus et Grammaticis afferentem. Obiter citatis supra p. cccxl. a. et 209. d. de v. Ζέα Portus nomine in Piræo, addi possunt hæc e Λεξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 310—11. Ἐν ποίοις δικαστηρίοις τίνες λαγχάνονται δίκαι;—Ἐν Ζέᾳ· τόπος ἐστὶ παράλιος, ἐνταῦθα κρίνεται ὁ ἐπ' ἀκουσίῳ μὲν φόνῳ φεύγων, αἰτίαν δὲ ἔχων ἐπὶ ἑκουσίῳ φόνῳ.]

Ἀπεισαγγελίας φεύγων δίκην, citatur e Plut. Mor. pro Criminis læsæ majestatis reus. [Æschin. c. Ctesiph. p. 440. Reisk. Οὐκ ὤκνησεν ἀπ' εἰσαγγελίας αὐτοῦ κρινομένου περὶ θανάτου, κατήγορος γενέσθαι, ubi Taylor., a Boissonadio in Mss. citatus:—"Ita Edd. ante Wolf. adnotante H. Steph. quosdam divisim legere ἀπ' εἰσαγγελίας. Quod similiter occurrit et scriptum et adnotatum p. 395. 14. Observavit H. Steph. Thes. verba, Ἀπεισαγγελίας φεύγων δίκην, citari e Plut. Mor. pro, Criminis læsæ majestatis reus. Sed ea lectio jure disputari potest, ubicunque in Plutarcho occurrat. Ego autem, sedulus licet, locum adhuc investigare non potui. Ἀπ' εἰσαγγελίας etiam legit et dividit Cod. Bern." Plutarchi locus, ut discimus e Schæferi Schedis, extat in Lib. Quomodo Adulator ab Amico internoscatur T. i. p. 241. ed Wyttenb. Λακύδης γοῦν ὁ Ἀρκεσιλάου γνώριμος, ἀπ' εἰσαγγελίας φεύγοντι δίκην Κηφισοκράτει μετὰ τῶν ἄλλων φίλων παρειστήκει. "Sic A. C. E. Mosc. 1. Voss. Mez.: reliqui et vulgo ἀπεισαγγελίας." Wyttenb. Idem in Animadvv. p. 493.:—"Dedimus ἀπ' εἰσαγγελίας pro vulg. ἀπεισαγγελίας: hæc enim et causa et vox nusquam memoratur, illa frequens ap. Vett. et Scriptt. et Grammaticos, in quibus maxime consulatur Harpocr. ad eumque H. Vales. p. 23. Solennis est forma sine ἀπὸ, nude εἰσαγγελίας δίκη, ut in aliis causarum nominibus, tamen et Æschines bis ita locutus est Or. c. Ctesiph. p. 281. c. Ἀπ' εἰσαγγελίας αὐτοῦ κρινομένου περὶ θανάτου, 285. c. Φιλοκράτης μὲν ἀπὸ τῶν αὐτῶν πολιτευμάτων Δημοσθένει φυγὰς ἀπ' εἰσαγγελίας γεγένηται. Ita Wolf. probante postea et confirmante Tayloro, restituit, cum antea conjunctim legeretur ἀπεισαγγελίας."]

Εἰσαγγελτικὸς, ad εἰσαγγελίαν pertinens, J. Poll. [viii. 51. Ἡ δ' εἰσαγγελία τέτακται ἐπὶ τῶν ἀγράφων δημοσίων ἀδικημάτων, κατὰ τὸν νόμον τὸν εἰσαγγελτικὸν, ubi T. H. "Adducit h. l. varieque emendat Salmas. de Modo Usur. p. 589. primum εἰσαγγελικὸν νόμον, non εἰσαγγελτικὸν, quod ego non rejecerim,

habet." At 1. εἰσαγγελικὸν est vox nihili, analogiæ repugnans: v. nos supra in 'Αγγελτικός. 2. Ipsissima Pollucis phrasis occurrit ap. Demosth. in Timocr. p. 720. 18. Τιμοκράτης εἶπεν, ὁπόσοι Ἀθηναίων κατ' εἰσαγγελίαν ἐκ τῆς Βουλῆς, ἢ νῦν εἰσὶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, ἢ τὸ λοιπὸν κατατεθῶσι, καὶ μὴ παραδοθῇ ἡ κατάγνωσις αὐτῶν τοῖς Θεσμοθέταις ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ κατὰ Πρυτανείαν, κατὰ τὸν εἰσαγγελτικὸν νόμον, δεδόχθαι τοῖς Θεσμοθέταις, εἰσάγειν τοὺς ἕνδεκα εἰς τὸ δικαστήριον (ἐντὸς) τριάκονθ' ἡμερῶν, ἀφ' ἧς ἂν παραλάβωσιν, ἐὰν μήτι δημοσίᾳ κωλύῃ. ἐὰν δὲ μὴ, ὅταν πρῶτον οἷόν τ' ᾖ. "Εἰσαγγελτικὸς νόμος, Lex de actionibus εἰσαγγελίας nomine venientibus." Reisk.]

Εἰσαγγελεὺς, έως, ὁ, Qui nuntiat adventum alicujus, ut in εἰσαγγέλλω ex Xenoph. protulimus, Κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι, εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη. Sed peculiariter de eo qui apud regem aut alium principem hoc munere fungitur nuntiandi ei alicujus adventum et illum ad eum admittendi. Bud. admissionalem vocat, ex Lampr. (in Alexand. Sev. iv. Salutaretur quasi unus de Senatoribus, patente velo, admissionalibus remotis,) fortasse sumta voce. Herod. (iii. 84.) Παριέναι ἐς τὰ βασιλήϊα πάντα τὸν βουλόμενον τῶν ἑπτὰ ἄνευ ἐσαγγελέος. Quo alludens, ut opinor, Luc. de Syria Dea (xxv. T. iii. p. 472.) dixit, Ἀπίξεαι δὲ παρ' ἡμέας ἄνευ ἐσαγγελέος. Utrobique autem habes ἐσαγγελέος Ionice pro εἰσαγγελέως. [Vide notata supra in 'Αγγελιηφόρος, 'Απαγγέλλω, et 'Εξαγγέλλω. Heliodor. x. p. 421=491. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, τῆς τε σκηνῆς πλησίον ἐφ' ὑψηλοῦ προκαθίσας, ἥκειν τοὺς πρεσβευτὰς, καὶ εἴ τινα ἐπικομίζοιντο δῶρα, προσάγειν ἐκέλευεν. Ὁ δὴ οὖν εἰσαγγελεὺς Ἁρμονίας, εἰ πάντας ἅμα, ἢ ἐν μέρει, καὶ ἔθνους ἑκάστου κεκριμένως, καὶ δὴ, εἰ καὶ ἰδίᾳ προσάγειν κελεύοι, διηρώτα. Ubi hæc notavit Coray.:—Τὸ μὲν κύριον ὄνομα πέπλασται πρὸς τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ εἰσαγγελέως, ὃν τοῦ ἁρμόζοντος ἐστοχάσθαι προσήκει μάλιστα, καθὰ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 169.) ὁ Ἡγησίας, διὰ τὸ στρατηγὸς εἶναι. Εἰσαγγελεὺς δὲ λέγεται παρ' Ἡροδότῳ ὁ τοὺς δεομένους τῷ βασιλεῖ ἀγγέλλων, ὃς λέγοιτ' ἂν διὰ τοῦτο καὶ Εἰσαγωγεὺς, ὡς παρὰ τῷ Σουΐδᾳ (Λεξ. Εἰσαγωγεύς.) Εἰ δὲ καὶ πρέσβεις εἰσάγοι παρὰ τῷ βασιλεῖ, καθάπερ ὁ Ἡλιοδόρειος Ἁρμονίας, εἴη ἂν τηνικαῦτα ὁ παρὰ τοῖς Γάλλοις λεγόμενος, *Introducteur des Ambassadeurs*. Max. Tyr. xvii p. 337. Reisk. Βασιλέα δὲ αὐτὸν δὴ τὸν μέγαν ἀτρεμοῦντα, ὥσπερ νόμον, παρέχοντα τοῖς πειθομένοις σωτηρίαν ὑπάρχουσαν ἐν αὐτῷ· καὶ κοινωνοὺς τῆς ἀρχῆς πολλοὺς μὲν ὁρατοὺς θεοὺς, πολλοὺς δὲ ἀφανεῖς, τοὺς μὲν περὶ τὰ πρόθυρα αὐτὰ εἱλουμένους, οἷον εἰσαγγελέας τινὰς καὶ βασιλεῖ συγγενεστάτους ὁμοτραπέζους αὐτοὺς καὶ συνεστίους, τοὺς δὲ τούτων ὑπηρέτας, τοὺς δὲ ἔτι τούτων καταδεεστέρους. Diod. S. xvi. 47. Δευτέρα δ' ἦν μερὶς ἡ τῶν Ἀργείων, Νικοστράτου στρατηγοῦντος, καὶ μετ' αὐτοῦ Πέρσου συνάρχοντος Ἀρισταζάνου· οὗτος δ' ἦν εἰσαγγελεὺς τοῦ βασιλέως, καὶ πιστότατος τῶν φίλων μετὰ Βαγώαν. "Id illi muneris in aula Persica erat, ut res nuntiatas ad regem perferret, exterarum gentium legatos et ceteros, quibus rege convento erat opus, introduceret. Vide Synes. Or. de Reg. p. 18. a. Nomen Persicum Admissionum magistri, sic enim Latini vocant, ut Ammian. xv. 5. cum Valesii nota, servavit Hesych. Ἀζαραπατεῖς· οἱ εἰσαγγελεῖς παρὰ Πέρσαις." Wessel. Ælian. V. H. i. 21. Πρεσβεύων οὗτος ὑπὲρ τῆς πατρίδος πρὸς βασιλέα τῶν Περσῶν, ἀφίκετο μὲν, ἐβούλετο δὲ αὐτὸς, ὑπὲρ ὧν ἧκεν, ἐντυχεῖν τῷ Πέρσῃ. Ἔφατο οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ χιλίαρχος, ὁ καὶ τὰς ἀγγελίας εἰσκομίζων τῷ βασιλεῖ, καὶ τοὺς δεομένους εἰσάγων, κ. τ. λ. ubi v. Kuhn. et Perizon.]

|| Εἰσαγγελεὺς, Delator, sed proprie ὁ τῶν δημοσίων καὶ μεγάλων μηνυτὴς, Suid. [Zonar. p. 6[illegible]. Εἰσαγγελεύς· ὁ τῶν δημοσίων καὶ μεγάλων μηνυτὴς, καὶ Εἰσαγγελία· ἡ *δηλατωρία (ap. Suid. ex Grammat. S. Germ. supra in Εἰσαγγελία citatos, est *δηλατορία) ἢ δημοσίου δίκης ὄνομα. Glossæ: Εἰσαγγελεύς· Delator. Soping. ad Hesych. in Εἰσαγγελία, e Xenoph. Hellen. iii. laudat εἰσαγγελεὺς, sed locum et nos frustra quæsivimus, et ignorabat Sturz. Lex. Xenoph.]

[* "Εἰσάγγελσις, (ἡ,) Synonyme d'Εἰσαγγελία, se trouve dans les Définitions de Platon." Coray, in

A Mss. Locum supra p. 79. n. dedimus.]

Ἐξαγγέλλω, Renuntio. Plat. Pol. ii. (4. p. 359.) Ἵν' ἐξαγγέλλοιεν κατὰ μῆνα τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ ποίμνια. Xenoph. cum adverbio motus ad locum, ἐξαγγέλλειν ἐκεῖσε, (K. Π. ii. 4. 12. Ἥν τις ἐκεῖσε ἐξαγγείλῃ, ὡς ἐγὼ βουλοίμην.) Sic apud Isæum pro Certiorem facio, inquit Bud., [p. 142. Reisk. Παραγενόμενοι δέ τινες ἐξαγγέλλουσι τοῖς οἰκείοις τὴν ἐπιβουλὴν, καὶ ἐλθόντες ἐδήλωσαν τὸ πρᾶγμα τοῖς δικασταῖς, et p. 143. Ὅπως μηδεὶς ἐξαγγείλειε μήτε ταῖν θυγατέροιν, μήτε τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, μήτε τῶν οἰκείων μηδενί. "Ἐξαγγέλλειν, Ultro sponte sua, vel recens, ex ipsa re, dum geritur, venire alicui nuntiatum." Reisk. Cum partic., Xenoph. Ἀγ. i. 6. Ἐξηγγέλθη βασιλεὺς ἀθροίζων καὶ ναυτικὸν καὶ πεζὸν, et pro infin. Hellen. vii. 5. 10. Κρὴς, θείᾳ τινὶ μοίρᾳ προσελθὼν, ἐξήγγειλε τῷ Ἀγησιλάῳ προσιὸν τὸ στράτευμα. "Narrare quæ quis in familiari colloquio dixit, Ἀπολ. ii. Ἑρμογένης, qui Socrati adfuerat, ἐξήγγειλε περὶ αὐτοῦ τοιαῦτα, ὥστε——, item monita divina, xiii. Hellen. iii. 2. 14
B Τὸν Φαρνάβαζον ἐξηγγείλατο μάχεσθαι κελεύειν. Medium hic, ut sæpius, nisi τὶς omissum est, debet passive accipi cum Dorv. ad Charit. p. 261. Nuntiabatur, np. a transfugis: nam hi poterant ἐξάγγελοι esse, v. Ἐξαγγελία. Morus, Budæum secutus, edidit ἐξηγγέλλετο. In ed. Ald. [illegible]raque est ἐξηγγείλετο." Lex. Xenoph. Soph. Œd. T. 147. Ὦ παῖδες, ἱστώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν Καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται. "Mediam formam ἐξαγγέλλομαι, quam cum activa confundunt plerique interpretes, habet etiam Eurip. Heracl. 532. (κἀξαγγέλλομαι Θνήσκειν ἀδελφῶν τῶνδε, κἀμαυτῆς ὕπερ,) Ion. 1604. (ἐκ γὰρ τῆσδ' ἀναψυχῆς πόνων Εὐδαίμον' ὑμῖν πότμον ἐξαγγέλλομαι.) Simplex ἀγγέλλομαι eodem sensu habet Noster [illegible] 276. Vide notata supra in Ἀγγέλλω.) De significatione consulenda Lexx. v. Ἐπαγγέλλομαι." El[illegible] Æschin. in Timarch. p. 68. Ἐξαγγελθέντος δὲ αὐτοῖς, εὑρίσκουσι τοῦτον ἐν συνοικίᾳ μετὰ ξένων τινῶν συναριστῶντα. Idem in Ctesiph. p. 507., notante J. Seager. in Mss., Ἐξηγγέλλετο δ'
C ἡμῖν παρὰ τῶν βουλομένων εὔνοιαν ἐνδείκνυσθαι τῇ πόλει, ὅτι κ.τ.λ. "Herod. 442." Schæf. in Mss. Præpos. ἐξ intendere simplicis verbi ἀγγέλλω significationem, ut in ἐξομολογεῖσθαι, ἐξαγορεύειν, ἐξερευνᾶν, notavit C. F. Munth. Obs. Philol. p. 4.] Proprie Ἐξαγγέλλειν est Nuntiare iis qui foris sunt ea quæ intus fiunt, sequendo Ammonii et Hesychii expositionem, quam dant nomini ἐξάγγελος. || In malam partem interdum, Ἐξαγγέλλειν τὰ ἀπόρρητα, Efferre arcana s. secreta, vel Prodere, Evulgare, [per nuntios vel literas,] Demosth. Philipp. i. (p. 45.) Εἰσὶ γὰρ, εἰσὶν οἱ πάντ' ἐξαγγέλλοντες ἐκείνῳ παρ' ἡμῶν αὐτῶν πλείους τοῦ δέοντος. Sic Plut. in Themist. Ἐξαγγέλλειν εἰς τοὺς πολλούς. || Apud Xenoph. K. Π. vii. (5. 18.) pro Nuntio s. Nuntium perfero, s. Jussa perago, inquit Cam. [" Ἐξαγγεῖλαι πρὸς Μήδους τὰ παρὰ Κυαξάρους (quod aliis verbis dixit iv. 1. 10. et 11.)——ἐθέλω παρὰ σοῦ ἐξαγγέλλειν, ἀπιέναι πάντας: viii. 3. 1. Edicere, præcipere, K. Π. vi. 2. 8. Εἴ τινων βουλομένων——ἀριστήσειν, ἐξαγγελθείη τι ἔργον, ἐν
D ἀνάγκῃ πρὸ τοῦ ἀρίστου ἐξεργάσασθαι." Lex. Xenoph. || "Ex adjuncto, Laudo, celebro, prædico, i. q. διαγγέλλω. Sic semel legitur in N. T. 1 Petr. ii. 9. Ὅπως τὰς ἀρετὰς ἐξαγγείλητε, Ut laudes et virtutes Dei, summam sc. ejus benignitatem, sapientiam, et potentiam, annuntiando celebretis et laudibus efferatis." Schleusner. Lex. in N. T.]

Ἐξαγγέλλω, Enuntio, Indico, i. e. ἑρμηνεύω, quod et ἀπαγγέλλω, apud Hermog. π. Δεινότ., B. Fortasse autem Eloqui interpretari possumus τὸ ἑρμηνεύειν. [Verbum hoc non legitur in Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* Ἐξάγγελσις, ἡ, Maximi Schol. in Dionys. Areop. de Cœl. Hier. p. 5. Ἐκφαντορίαν λέγει τὴν ἐξάγγελσιν: Cf. nos in Ἀπάγγελσις, et Εἰσάγγελσις.]

Ἐξάγγελτος, ου, ὁ, ἡ, De quo nuntius allatus est, Detectus, Patefactus per nuntium. Thucyd. [viii. 13. Τοῦ μὴ ἐξάγγελτοι γενέσθαι, Ne ipsorum navigatio palam fieret, sub. ἕνεκα. Vide nos supra in Ἀπάγγελτος. Etym. 323. 49. Ἔκπυστα·—ἐκ τοῦ

πεύθω, ὃ σημαίνει τὸ ἀκούω, γίνεται πυστὰ, καὶ ἔκπυστα, σημαίνει δὲ τὰ ἐξάκουστα, καὶ ἐξάγγελτα, καὶ ἔκδηλα.]

Ἐξαγγελτικὸς, ή, ὸν, Enuntiativus. Affertur ex Aristot. Probl. Ἐξαγγελτικὸς τῇ διανοίᾳ, Qui ad intelligentiam referri potest. [" Rem nuntiare proclivis," G. Wakef. in Mss. qui citat et Hesych. sed loco non indicato.]

[* Ἐξαγγελτέον, Enuntiandum. G. Wakef. in Mss. affert ex Agatharch. vi. de Mari Rubro, ap. Phot. Bibl. p. 1334. Ὅτι πολλοί φησι, καὶ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, καὶ τῶν ποίημα γεγραφότων, διηπορήκασι, πῶς τὰς ὑπερβαλούσας ἐνίοις * ἀπληρίας (sic) τὸν ἐκτὸς τῶν κινδύνων κείμενον πρεπόντως ἐξαγγελτέον ;]

[* Ἐξαγγελεὺς, έως, ὁ. " Non habent Lexx. i. q. ἄγγελος, Nuntius, Nuntiator, Renuntiator. Cyrill. Alex. in Jes. lv. p. 776. dicit Mosen fuisse, Τῆς μὴ μενούσης σκιᾶς διάκονον, ἐξαγγελέα δὲ τῆς διηνεκοῦς καὶ μενούσης λατρείας, φημὶ δὴ τὸν Χριστόν." Suicer. Thes. Eccles.]

Ἐξάγγελος, ου, ὁ, ἡ, Proprie, Qui nuntiat iis, qui foris sunt, quæ intus fiunt, Hesych. (Ἐξάγγελος· ὁ ἄγγελος; ὁ τὰ ἔσω γεγονότα τοῖς ἔξω ἀγγέλλων,) et Amm. Sumitur et generalius. Thuc. viii. (51.) p. 279. Αὐτὸς προφθάσας τῷ στρατεύματι ἐξάγγελος γίγνεται. [Vide notata supra in Αὐτάγγελος et Διάγγελος. Plut. de Glor. Athen. T. vii. p. 369. Καὶ μὴν οἱ συγγράφοντες, ἐξάγγελοί τινες εἰσὶ τῶν πράξεων εὔφωνοι, καὶ τῷ λόγῳ διὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν δύναμιν ἐξικνούμενοι, οἷς εὐαγγέλιον ὀφείλουσιν οἱ πρώτως ἐντυγχάνοντες καὶ ἱστοροῦντες. Orph. Hymn. lxxxvi=lxxxv. Ὄψις * ὀνειρήεσσα, κακῶν ἐξάγγελος ἔργων.] || Ἐξάγγελος, Index, qui in fabulis est nuntius aliquid de scena afferens: ut in Trachiniis nuntius Deianiræ. Camer. [Schol. in Eurip. Hippol. 778. Τινὲς βούλονται ταῦτα τὴν τροφὸν ἔξωθεν λέγειν· ἔνιοι δὲ ἐξάγγελόν φασι. Ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ πεπραγμένα ἔνδον τῆς σκηνῆς τῷ χόρῳ ἀγγέλλων. " E Paris. Cod. præfixi personam Ἐξαγγέλου. Dicebatur secundum Ammon. Ἐξάγγελος· ὁ τὰ ἔνδοθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων. Spectatorum oculis non subjicienda, intus gesta qui narrabant in scena, Tragicis dicti sunt ἐξάγγελοι: hos in scenam produxisse dicitur Æschylus Philostr. De V. S. i. p. 492.: (Εἰ γὰρ τὸν Αἰσχύλον ἐνθυμηθείημεν, ὡς πολλὰ τῇ τραγῳδίᾳ ξυνεβάλετο, ἐσθῆτί τε αὐτὴν κατασκευάσας, καὶ ὀκρίβαντι ὑψηλῷ, καὶ ἡρώων εἴδεσιν, ἀγγέλοις τε καὶ ἐξαγγέλοις, καὶ οἷς ἐπὶ σκηνῆς τε καὶ ὑπὸ σκηνῆς χρὴ πράττειν, τοῦτο ἂν εἴη καὶ ἐν τοῖς ὁμοτέχνοις ὁ Γοργίας.) Talis prodit in Soph. Antig. 1289. mortem Eurydices narraturus, in Œd. T. 1232. mortem Jocastæ: in eundem sensum ἐξάγγελος, et ἐξαγγέλλειν optimis scriptoribus adhibentur nonnunquam." Valck. Olear. ad Philostr. l. c.:—" Ἄγγελοι sunt Nuntii, qui locis dissitis gesta in tragœdiis exponunt, ut servetur unitas loci, atque ne in theatro exhibeantur ad actionis integritatem pertinentes res, locis nimis a se invicem dissitis gestæ. Ἐξάγγελοι sunt qui cædes aliosque fœdos casus, quos ex Aristotelis præcepto optimorumque Tragicorum, inde ab Æschylo, exemplo, in ipso theatro repræsentari haud fas erat, tanquam in secretiore loco aut saltem a spectatorum aspectu remoto patratos exponebant." Vide Lobeck. ad Soph. Aj. 814. (a Schæf. in Mss. citatum,) qui consuli jubet Wernsdorf. ad Himerii Ecl. iv. 22.]

Ἐξαγγελία, ας, ἡ, Nuntiatio, vel Nuntium. Item Evulgatio. || Item Enuntiatio, ἑρμηνεία, Hermog. ut ἐξαγγέλλειν est ἑρμηνεύειν, Bud. [" Ἐξαγγελία, Denuntiatio, Indicium, K. Π. ii. 4. 17. p. 137. Οὓς συλλαμβάνοντες κωλύοιεν τῶν ἐξαγγελιῶν, Ne suis possint enuntiare exercitus Persarum adventum. Secundum Ammon. et Hesych. Ἐξάγγελος· ὁ τὰ ἔνδοθεν διαγγέλλων τοῖς ἔξω: cf. Schol. Eurip. Hippol. 776. Hinc Abresch. Diluc. Thuc. viii. 51. in nostro etiam loco proprie accipiendum putat." Lex. Xenoph. Affert Schæf. in Mss. hæc e Thom. M. p. 68.: Ἀνεῖπον·—λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐξαγγελίας χρησμῶν, ἢ μυστηρίων. Olim legebatur * ἐξεπαγγελίας. Wolf. " Fortasse * ἐξαπαγγελίας." Wolf. " Codd. A. B. ἐξαγγελίας." Stœb. " Ἀγγελίας, Phavor. Malim ἐξαγγελίας, et ita diserte in Leid. Codd." Oudend.]

[Ἐξαγγελία, " Confessio Sacramentalis, in Canone Pœn. i. Chrysostomi: v. Justin. Dial. cum Tryph. p. 267. ed. Commel." Wass. ad Thuc. viii. 51. Locum e Canone illo citavit Ducang. Gl. M. et I. Gr.: Οἱ ζητοῦντες ξένια μοναχοὶ, ἢ πρεσβύτεροι εἰς ἐξαγγελίαν, καὶ ὁ Ἐπίσκοπος εἰς χειροτονίαν, καὶ * ἐνθρονιασμὸν καθαιρείσθωσαν.]

[* Προεξαγγέλλω, Enuncio, Prodo. Demosth. de Fals. Leg. p. 419. Τὴν δὲ ἄτην ὁρῶν στείχουσαν ὁμοῦ, τὴν ἐπὶ Φωκέας στρατιὰν, οὐ προεῖπεν, οὐδὲ προεξήγγειλεν, ἀλλὰ τοὐναντίον, συνέκρυψε, καὶ συνέπραξε. Legitur et in Josepho, teste G. Wakef. in Mss. Arrian. Exp. Alex. vi. 4. Καὶ ἦν μὲν προεξηγγελμένα ταῦτα Ἀλεξάνδρῳ.]

Ἐπαγγέλλω, Denuntio, Indico, ut ἐπαγγέλλω πόλεμον, sicut καταγγέλλω, vel πολεμεῖν, Bud. e Polyb. [vi. 13. 6. Καὶ μὴν εἴ τῶν ἐκτὸς Ἰταλίας πρός τινας ἐξαποστέλλειν δέοι πρεσβεῖάν τινα, ἢ διαλύσουσάν τινας, ἢ παρακαλέσουσαν, ἢ καὶ νὴ Δία ἐπιτάξουσαν, ἢ παραληψομένην, ἢ πολεμεῖν ἐπαγγέλλουσαν, αὕτη ποιεῖται τὴν πρόνοιαν. " Ἐπαγγελοῦσαν voluit Reisk. sed teneri præsens potest, licet futura præcesserint. Est autem, si quid video, ἐπαγγέλλειν πολεμεῖν, non Bellum indicere, sed Edicere, Jubere bellum, sicut ap. Demosth. (in Neær. p. 1379. vide nos infra,) Πανδημεὶ ἐπαγγείλαντες στρατεύειν, quod non est hujus loci, ubi agitur de bello hostibus indicendo: quare πόλεμον utique pro πολεμεῖν requiri videtur." Schweigh.] Sic Herodian. [i. 6. 23. ii. 11. 1. iii. 14. 4. vi. 7. 11. v. Irmisch.] Ἐπαγγέλλειν τὴν ἔξοδον, Expeditionem vel profectionem edicere. Sic autem ante hos usus est Thucyd. [vii. 17. vide nos infra,] hoc verbo p. 237. Στρατιάν τε ἐπαγγέλλων ἐς τοὺς ξυμμάχους. [Pausan. vii. 12., notante Valck. ad Scap. marg. Οὐ σφίσιν ἔξοδον ἐπαγγέλλοντος στρατηγοῦ παρακούειν εἶναι νόμον.] Xenoph. K. Π. viii. (5. 12.) Βοηθήσειν καὶ ὑμῖν αὐτοῖς καὶ Κύρῳ καθ' ὅ,τι ἂν ἐπαγγέλλῃ. || Ἐπαγγέλλω, Denuntio et condico, h. e. Constituo. Plut. Demetr. 288, Ἐπεὶ δὲ εἰς Λάρισσαν ἧκον, αὖθις ἀλλήλοι. ἐπήγγελλον ἑστιάσεις. || Ἐπαγγέλλω, Denuntio et edico, cum infinit. Demosth. πρὸς Μακάρτ. (1069.) 117., Τοὺς δ' ἀπογιγνομένους, οὓς ἂν μηδεὶς ἀναιρῆται, ἐπαγγελλέτω ὁ δήμαρχος τοῖς προσήκουσιν ἀναιρεῖν καὶ θάπτειν, Denuntiet et edicat. B. Ἐπαγγέλλωσιν· κελούσωσιν, Hesych. [Sedes glossæ forte est Thucyd. v. 47. Καθότι ἂν ἐπαγγέλλωσιν Ἀθηναῖοι, ubi Schol. ζητῶσι: ibid. Καθότι ἂν ἐπαγγέλλωσιν αἱ πόλεις αὗται, iterumque, Ἐπὴν ἔλθῃ ἐς τὴν πόλιν τὴν ἐπαγγείλασαν βοηθεῖν, Schol. ζητήσασαν, Quæ opem sibi ferendam significaverit. Λεξ. ῥητορ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 258 Ἐπήγγελλεν· παρεκελεύετο, προσέταττεν, λέγεται δὲ καὶ π[illegible]τικῶς.] Suid. Ἐπήγγελλεν· ἀντὶ τοῦ προσέτασσεν. [Ὁ δὲ Μίνως πανταχόσε ἔπλει, καὶ πολλοῖς ξενίαν ἐπήγγελλεν, ἀντὶ τοῦ ἐνετέλλετο. Idem: Ἐπαγγέλλοντος· ἀντὶ τοῦ ἐπιτάσσοντος. Εἰθισμένον δὲ ὂν γράμματα οἰκεῖα τοῖς βιβλίοις ἐντιθέναι τὸν βασιλέα, ὅσα ἂν ἐπαγγέλλοντος αὐτοῦ γένοιτο, Ἰουστῖνος ὁ βασιλεὺς οὔτε ἐπήγγειλεν, οὔτε τοῖς πραττομένοις ξυνεπίστασθαι οἷός τε ἦν, Cum moris esset, ut Imperator nomen suum inscriberet libellis, quibus mandata ejus continebantur, Justinus Imperator neque imperabat quicquam, neque eorum, quæ gerebantur, gnarus esse poterat. " Hæc sunt verba Procopii Hist. Arc. vi. p. 20. quod a Claudio Maltret observatum non fuit, qui accurata ceteroqui diligentia fragmenta Procopii, quæ ap. Suid. passim leguntur, collegit, et scriptori illi ad calcem Ed. Par. subjecit. Ceterum ne oratio sit ἀνακόλουθος, pro εἰθισμένον δὲ ὂν, hic ap. Suid. scribendum est, εἰθισμένου δὲ ὄντος, ut ap. Procop. l. l. apud quem tamen τὸ ὄντος deest." Kuster. Idem: Καὶ αὖθις· Οὐ[illegible] ἔχειν ὀνομάσαι ὁπότε οἱ ἐπήγγειλαν στρατιὰν Ἀραβίοις ἐς τὸ παρασχεῖν ἄκοντας, ἀντὶ τοῦ ὥρισαν. Quod fragmentum aliis emendandum relinquimus.] Idem: Ἐπαγγέλλει· ἀντὶ τοῦ ἐπιτάσσει, ἐντέλλεται, διακελεύεται. Ἐπαγγέλλει τὴν ἐπὶ Ἰταλίας ἔξοδον, [ex Herodiani vii. 8. 21. ubi est ἐπὶ Ἰταλίαν. Auctor incertus] ap. eund.: Ἔλυσα τὴν ἐκκλησίαν, καὶ

εἰς τετάρτην ἥκειν ἐπήγγειλα, ἀντὶ τοῦ παρήγγειλα. [In eodem porro legitur: Ἐπήγγελλεν· Ἐπήγγελλεν ἐπὶ τοσούτοις συσσίτια, Ob tantas res feliciter gestas denuntiabat, indicebat, publica convivia constituebat, s. imperavit. Vide Plut. supra citatum. Hesych. Ἐπαγγεῖλαι· ἐκκαλέσαι, ἐντυχεῖν, ubi Kuster. conjicit ἐπικελεῦσαι, et G. Wakef. ad sui Hesych. marg. ἐγκελεῦσαι. Sed vera lectio est ἐπικαλέσαι, Implorasse, (v. Suid. mox citandum,) ut e synonymo v. ἐντυχεῖν satis constat. Ἐντυχεῖν enim interdum est, Adiisse aliquem precandi causa: atque hinc ἐντυχία pro Preces, ap. Marin. in Procli V. xix., indicante Routh. ad Hederici marg., Καὶ οὐδὲ ταύτας, ὥσπερ ἕτεροι, πρόφασιν ἐποιεῖτο ἀναπαύλης τινὸς ἢ καὶ πληρώσεως τοῦ σώματος, ἐντυχιῶν δὲ ἀγρύπνων καὶ ὑμνῳδίας καὶ τῶν ὁμοίων. Zonar. p. 822. Ἐπαγγέλλει· ἀντὶ τοῦ ἐπιτάσσει, ἐντέλλεται, διακελεύει. Ἐπαγγείλαντας· ἐπικαλεσαμένους. "Malim ἐπικελευσαμένους. V. Schol. Thucyd. v. 47. (sed alio spectat hic locus, quem supra dedimus,) et vi. 56. (Ἀδελφὴν γὰρ αὐτοῦ, κόρην, ἐπαγγείλαντες ἥκειν κανοῦν οἴσουσαν ἐν πομπῇ τινὶ, ἀπήλασαν, λέγοντες, οὐδὲ ἐπαγγεῖλαι τὴν ἀρχὴν, διὰ τὸ μὴ ἀξίαν εἶναι; Schol. Ἐπαγγείλαντες· ἀντὶ τοῦ προστάξαντες.)" Tittmann. Sed falli virum doctum e Suida mox afferendo satis patebit. Thom. M. p. 329.: Ἐπαγγέλλω—τὸ οἱονεὶ παραγγέλλω. Συνέσιος ἐν Ἐπιστολῇ· * Δηώσταις ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν Κλεοπάτραν ἐπήγγειλα, (" vulgo ap. Synes. Ep. cxxv. * Σοέσταις legitur, sed ibidem in Var. Lectt. Δηώσταις occurrit." Oudend.) Καὶ πάλιν ἐν ἑτέρᾳ, (Ep. c.) Ἐπαγγείλας ἥκειν ἀκροασομένοις ἐλλογίμων γραμμάτων. "Sic semper de militia. Cf. Παραγγέλλω. K. Π. iii. 1. 6. Συστρατεύεσθαι ὅπου ἐπαγγέλλοι, margg. παραγγελεῖ: vii. 4. 5. viii. 5. 12. p. 529. (supra cit.) Cum dat. et inf. iv. 4. 3. Ὅπως μηδ' ἐπαγγέλλῃ μηδεὶς ὑμῖν στρατεύειν. Cum acc. et dat. vii. 4. 1. Στρατείας—ἐπήγγελλεν αὐτοῖς." Lex. Xenoph. Vide Fischer. infra laudandum. Demosth. π. Φαίνιππον p. 1041. Καὶ ἐπαγγείλας ἐπὶ τὰ ἱερὰ Φαινίππῳ κατὰ τὸν νόμον ἀπαντᾶν, "Cum denuntiassem, h. e. ut rem certo tempore locoque condicto faciendam imperassem," Reisk. Hæc est in hujusmodi locutionibus vera verbi vis. Demosth. in Olympiod. p. 1181. Ἐγὼ γὰρ αὐτῷ ἐπήγγειλα ἥκειν ἔχοντι τὰς συνθήκας, *Served him with a subpœna.* Lysias Or. Funebr. p. 50. Reisk. Εἰ μὲν ἡγούμην οἷόν τε εἶναι, ὦ παρόντες, ἐπὶ τῷδε τῷ τάφῳ, λόγῳ δηλῶσαι τὴν τῶν ἐνθάδε κειμένων ἀνδρῶν ἀρετὴν, ἐμεμψάμην ἂν τοῖς ἐπαγγείλασιν ἐπ' αὐτοῖς ἐξ ὀλίγων ἡμερῶν λέγειν, quod pessime interpretatur Reisk. Qui professi sunt, receperunt, cum vertere deberet, Qui denuntiarunt, imperaverunt, nempe non suo jure, sed publica auctoritate, id agentes; hunc enim h. l. esse verbi sensum, patet ex iis, quæ Orator statim subjungit: Ἐπειδὴ δὲ τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὁ πᾶς χρόνος οὐχ ἱκανὸς λόγον ἴσον παρασκευάσαι τοῖς τούτων ἔργοις, διὰ τοῦτο καὶ ἡ πόλις μοι δοκεῖ, προνοουμένη τῶν ἐνθάδε λεγόντων, ἐξ ὀλίγου τὴν πρόσταξιν ποιεῖσθαι, ἡγουμένη οὕτως ἂν μάλιστα συγγνώμης αὐτοὺς παρὰ τῶν ἀκουσάντων τυγχάνειν. Sed et Attica elegantia Reiskianam respuit interpretationem; nam Recipere aliquid faciendum, apud eos est Ἐπαγγέλλεσθαι, media voce. Vide notanda infra. Nemo autem nobis Libanii auctoritatem objiciat, qui in Epist. ccxxxviii. παρανόμως dixit, Οἶμαι δὲ αὐτοὺς οὐδὲν οὔτε φορτικὸν, οὔτε ἔξω τῶν νόμων ἐπαγγέλλειν, Præ se ferre: aut Luciani, qui in Prometh. ii. T. i. p. 25. contra veterum scriptorum usum locutus est, Ἡμεῖς δὲ οἱ τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροασέων ἐπαγγέλλοντες, εἴδωλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα, Declamationes profitemur. Sed MS. lege nostro periculo ἀπαγγέλλοντες, Hujusmodi declamationes recitamus. Himerius enim Sophista, teste Photio Bibl. p. 354. 53. librum scripsit, cui titulus, Ὅτι οὐ δεῖ πάντως δημοσίᾳ τὰς ἀκροάσεις ἀπαγγέλλειν. Cf. Nostrum supra, et nos infra, in Ἀπαγγέλλω, Memoriter recito. Eustath. ad Il. P. p. 1112. 15. Τὸ δὲ ἀπαγγέλλειν ὅτι ταυτὸν τῷ εἰπεῖν, δηλοῦται σαφῶς ἐν τῷ, Ἢ οἱ ἀπαγγέλλεσκε, καὶ, Οὔ οἱ ἔειπε. (Obiter notemus quæ idem ad Il. A. p. 122. 16.

A habet: Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν διηγήσεων αἱ μὲν εἰσιν ὁμιλητικαὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὅτε τις δηλαδὴ ἀκούσας ποτὲ ἀπό τινός τι, αὐτῷ ἐκείνῳ διηγεῖται τῷ εἰπόντι τὸ προακουσθέν· αἱ δὲ ἀπαγγελτικαὶ, ἤγουν ὅταν τις κελευσθεὶς ἀγγείλῃ τὸ παρ' ἑτέρου ἐπιταχθέν· αἱ δὲ ὑποστατικαὶ, ὅταν τις οἴκοθεν ἀφηγῆταί τι παρ' ἑαυτοῦ ἢ παρ' ἑτέρου πραχθὲν, ὡς πολλαχοῦ ὁ Νέστωρ ποιεῖ: et ad Il. B. p. 173. 12. Φασὶ δὲ πρὸς τοῦτον οἱ παλαιοὶ, ὡς * δυσωπητέον ἐν τοῖς τοιούτοις τὴν ταυτολογίαν· τὰ γὰρ ἀπαγγελτικὰ ἐξ ἀνάγκης δὶς καὶ τρὶς ἀναπολεῖται ταῖς αὐταῖς λέξεσιν.) Thucyd. iii. 16. Ὕστερον δὲ ναυτικὸν παρεσκεύαζον, ὅ,τι πέμψουσιν ἐς τὴν Λέσβον, καὶ κατὰ πόλεις ἐπήγγελλον τεσσαράκοντα νεῶν πλῆθος, καὶ ναύαρχον προσέταξαν Ἀλκίδαν, ὃς ἔμελλεν ἐπιπλεύσεσθαι, ubi Schol. ἐζήτουν, perperam: nam sensus est hic, Civitatibus quadraginta naves imperarunt. Neque aliter interpretandus est ejusdem Thucyd. vii. 17. locus, a Nostro supra citatus, Ὁ δὲ Δημοσθένης, ὑπομένων, παρεσκευάζετο τὸν ἔκπλουν, ὡς ἅμα τῷ ἦρι ποιησόμενος, στρατιάν τε ἐπαγγέλλων (ἀπαγγ. Dan.) ἐς τοὺς ξυμμάχους, καὶ χρήματα αὐτόθεν,

B καὶ ναῦς καὶ ὁπλίτας ἑτοιμάζων. Noster vertit, Expeditionem vel profectionem edicens. At sensus est, ut vidit Schæf. in Mss., Imperans, Indicens sociis delectum, *Ordering Allies, in conformity to Treaties, to furnish the necessary supplies*: eodem sensu dixit Demosth. in Neær. p. 1379. Πελοποννησίοις μὲν ἅπασι, πλὴν Ἀργείων, τὰ δύο μέρη τῆς στρατιᾶς ἀπὸ τῶν πόλεων ἑκάστων πέμπειν ἐπιτάξαντες, Βοιωτοῖς δὲ τοῖς ἄλλοις ἅπασι, καὶ Λοκροῖς, καὶ Φωκεῦσι, καὶ Μαλιεῦσι, καὶ Οἰταίοις, καὶ Αἰνιᾶσι, πανδημεὶ ἐπαγγείλαντες στρατεύειν, de q. l. vide Schweigh. supra cit. Ἐπιτάξαντες et ἐπαγγείλαντες hic tanquam idem significantia usurpantur. "Xenoph. K. Π. vii. 4. 1. Δασμὸν μέντοι ἐλάμβανε, καὶ στρατείας, ὁπότε δέοιτο, ἐπήγγελλεν αὐτοῖς, ubi Fischer. Comment. in K. Π. p. 473. a Schæf. in Mss. citatus:—"Per se non necesse est, ut ἐπαγγέλλειν dicatur esse Imperare, imo potest ita accipi, ut simpl. sit Significare, ut viii. 4. 33. præsertim cum præcedat, Δασμὸν ἐλάμβανε· et rex, qui civitatibus stipendiariis significat,

C sibi opus esse copiis, hac ipsa re iis copias imperat, et cum Latini dicant, Equites, obsides imperare civitatibus, v. Cæs. B. G. 6, 4. 4. 6.: quidni Græce recte dici possit, Στρατιὰν ἐπαγγέλλειν Κυπρίοις? certe interpres Cæsaris Græcus B. G. 6. 4. 6. verba ejus, Equitesque imperat civitatibus, vertit, Ἱππέας ἑκάστῃ πόλει ὁ Καῖσαρ ἐπήγγειλε." Scilicet qui aliquid ἐπαγγέλλει, id vel privatus jure civili, vel magistratus pro sua auctoritate, vel populus s. rex subjectis civitatibus colonisve imperat.]

[Ἐπαγγέλλω, Promitto. Saltem sic tradidit Thom. M. p. 330. an recte, viderint alii: Σπανίως δὲ τὸ ὑπισχνοῦμαι. Ὁ αὐτὸς (Λιβάνιος) ἐν ἑτέρᾳ (Ἐπιστολῇ, verba ἐν ἑτ. ignorat Ms. A.) Συνουσίαν ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐπήγγειλε. "Locus Libanii adhuc desideratur." Stœber. Sed ἐπήγγειλε hic notare videtur, Significavit se velle.]

Ἐπαγγέλλω, Edico, Pronuntio, i. e. Promitto in publicum. Herodian. (vii. 6. 8.) Τοῖς δὲ στρατιώταις ὑπέσχετο ἐπίδοσιν χρημάτων ὅσην οὐδεὶς πρότερον, τῷ τε

D δήμῳ τὰς νομὰς ἐπήγγειλε. i. Congiaria pronuntiavit, B. [Et viii. 7. 19. Νομάς τε χρημάτων μεγαλοφρόνως αὐτοῖς ἐπαγγείλας.] Vide ἐπαγγέλλομαι.

Ἐπαγγέλλω, Indico, Profiteor, vel Significo me velle. Xenoph. K. Π. viii. (4. 15.) Πολλάκις δεόμενοι οὐκ ἐπαγγέλλουσιν οἱ φίλοι τοῖς ἑταίροις. Id denuntiant, vel significant illis, ["Indicant, Rogant," Lex. Xenoph.] Quidam ap. Suid. Ὁ δὲ βασιλεὺς φιλοφρόνως δέχεται αὐτὸν, καὶ κελεύει θαῤῥεῖν, καὶ εἴ τι θέλει, ἐπαγγέλλειν· ἀντὶ τοῦ αἰτεῖσθαι· ὁ δὲ δεῖται ὑπὲρ Μονάτου τοῦ Πραάτου, ὃς ἦν λ' ἔτη ἐν σκότῳ καθειργμένος. ["Sic habent omnes Edd. et 2 Mss. Paris, at in uno Ms. exaratum est, Βονώνου τοῦ Πραώτου." Kuster. Idem: Ἐπαγγείλαντας· ἐπικαλεσαμένους. Τοὺς δὲ ὀρθοῖς λόγοις χρησαμένους, καὶ τὴν σὴν βοήθειαν ἐπαγγείλαντας, σωτηρίας τετυχηκότας, Qui implorarunt. Vide Thuc. supra cit. Huc refer Zonaræ locum, de quo supra nobis dictum est. Incertus ap. Suid. Ἐν τῷ σπηλαίῳ καθειργμένος ὁ Δαβὶδ,

καὶ τοὺς πολεμίους ὁρῶν, τὸν θεῖον ἔλεον ἐπαγγέλλει, Ἐλέησόν με, ὁ Θεὸς, ἐλέησόν με. Thom. M. p. 68. Ἐπαγγέλλω· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ αἰτῶ. Λιβάνιος ἐν Ἐπιστολῇ τῇ, Τὸ μὲν τοὺς Σοφιστὰς διασύρειν· Καὶ ἐπέστελλον καὶ ἐπήγγελλον εὖ παθεῖν. Libanii locus extat in Epist. lxxviii. Ἐγὼ δὲ φιλεῖσθαι μὲν ὑπὸ σοῦ πιστεύων, καὶ ἐπέστελλον καὶ ἐπήγγελλον εὖ παθεῖν, οὐδὲν αἰτῶν ὑπεραῖρόν σου τὴν δύναμιν, ἀλλ' οἷα πολλὰ καθ' ἡμέραν ἔσπειρες ἀξίοις τε ὁμοίως, καὶ μὴ τοιούτοις: Ep. xviii. Ἰσοκράτης παραινεῖ πειρᾶν ποιεῖσθαι τῶν φίλων, οὔπω παρούσης ἀνάγκης, ὥστε ἀτυχήσαντι μὴ εἶναι βλάβην· καί φησι δεῖν μὴ δεόμενον προσποιεῖσθαι τὸ δεῖσθαι. Τοιοῦτον ἦν καὶ τὸ παρ' ἐμοῦ· μὴ χρήζων, ἐπήγγελλον· τοιγαροῦν σὺ μὲν οὐκ ἐδίδους, ἐγὼ δὲ ἐγέλων, καὶ ζημιούμενος οὐδὲν, εὕρισκόν σου τὸν τρόπον. ("Hujusmodi aliquid legere me memini in Isocr. Or. ad Phil." Wolf. Liban. procul dubio in animo locum habebat hunc, Or. ad Demon. T. i. p. 22. Auger. Μήτε μετὰ βλάβης πειρῶ τῶν φίλων, μήτε ἄπειρος εἶναι τῶν ἑταίρων θέλε. Τοῦτο δὲ ποιήσεις, ἂν, μὴ δεόμενος, τὸ δεῖσθαι προσποιῇ, περὶ δὲ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοινῇ· μὴ τυχὼν μὲν γὰρ, οὐδὲν βλαβήσῃ, τυχὼν δὲ, μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιστήσῃ.) Idem Ep. ccccxlvi. Καὶ οὐ μέμφομαι χάριν δὲ ἐπαγγέλλω, τῷ τὸν Βοηθὸν πάλιν ἐν οἷς ἦν πρόσθεν, φανῆναι, Hoc peto beneficium, ut Boëthus eo, quo ante loco erat, iterum conspiciatur. "Legebam ἀπαγγέλλω, quod, tanquam huic loco non accommodatum, emendavi." Wolf. Idem Ep. mdxxvi. b. Ἐν δὲ ἐπαγγελοῦσι μόνον, δρόμον ὡς ἡμᾶς γενέσθαι τῷ βασιλεῖ. "In Cod. ἀπαγγελοῦσι, mendose." Wolf. Demosth. κ. Στεφ. Ψευδομ. p. 1122. Καὶ προσέλθοι τις ἂν, καὶ δεηθείη, καὶ ἐπαγγελείεν, οὐδὲν ὀκνῶν, "Postulet, Flagitet," Reisk. Et κ. Εὐεργ. κ. Μνησ. Ψευδ. p. 1159. Ἐπειδὴ τοίνυν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἐπαγγείλαντός μου αὐτῷ θεραπεύειν τὴν ἄνθρωπον, ἣν συνέκοψαν, καὶ ἰατροὺς εἰσάγειν, οὐκ ἐφρόντιζεν, ἐγὼ αὐτὸς εἰσήγαγον ἰατρὸν, ᾧ πολλὰ ἔτη ἐχρώμην. Dionys. H. Antiq. Rom. v. 65, indicante Schæf. in Mss., Ἔφη τε λέγων, ὡς εἰ καὶ μηδὲν ἐπεχείρουν ἐκεῖνοι τοιοῦτον ὑπ' αἰσχύνης κρατούμενοι λέγειν, μηδ' ἐπαγγέλλειν, τοὺς πατρικίους ἐχρῆν τὸν προσήκοντα λογισμὸν περὶ αὐτῶν λαβόντας, ὧν ᾔδεσαν δεομένους καὶ κοινῇ καὶ καθ' ἕνα ἕκαστον, ταῦτα ἐξ ἑτοίμου χαρίζεσθαι, ubi Versio habet, Præ pudore nihil tale auderent petere, neque enuntiare. Melius intellexeris, Dicere neque implorare. Heliodor. ii. p. 85=99. Ἐπάγγελλε, εἴ τι παρὸν ὁρᾷς· ὡς ἕτοιμος ἐγὼ καὶ μέρος τι προέσθαι τοῦ σώματος, (cf. Demosth. p. 247.) ubi Coray. Ἐπάγγελλε ἐν ταῖς ΚΑ, ΑΑ, καὶ ΔΑ 449 γράφεται, Ἀπάγγελλε, βούλομαι δ' ἐνταῦθα τὸ Ἐπάγγελλε, ὃ καὶ μέσως ἂν λέγοιτο, Ἐπάγγελλαι, ταυτὸ τῷ, Κέλευε, πρόσταττε, ἢ αἴτει, περὶ οὗ ἔπιθι τὰ παρὰ τοῖς Λεξικογράφοις μαρτύρια: et x. p. 425=495. Καὶ ἅμα, εἴ τι βούλοιντο ἀπαγγέλλειν, ἐπέτρεπε· καὶ, μειωθῆναι αὐτοῖς ἐκ τῶν φόρων αἰτησάντων, τὸ σύμπαν εἰς δεκάδα ἐτῶν ἀνῆκε, ubi idem vir eruditus, Ἀντὶ τοῦ ἐχομένου Ἀπαγγέλλειν, ἴσως ἐγέγραπτο Ἐπαγγέλλειν, ἤγουν αἰτεῖν, ὡς ἐσημειωσάμεθα ἐν τοῖς πρόσθεν. Aristoph. Lys. 1049., notante Schæf. in Mss., Ἀλλ' ἐπαγγελλέτω Πᾶς ἀνὴρ καὶ γυνὴ, Εἴ τις ἀργυρίδιον Δεῖται λαβεῖν, μνᾶς ἢ δύ', ἢ Τρεῖς, ὡς πόλλ' ἔσω 'στὶν, Κἄχομεν βαλάντια. Anglice dixeris, *To command my best services.* Nempe ἐπαγγέλλω modo ponitur pro Petere, de eo, qui se nobis propitium habet, bene nobis ex animo vult, sua opera uti nos vult, noster totus est, nobis addictissimus, adeo ut ipsi tuto mandare possimus, si quid volimus recte curatum: modo dicitur de eo, qui verecunde petit, modesteque significat quid sibi opus sit.] Vide infra Ἐπαγγέλλεσθαι.

[Ἐπαγγέλλω, "Annuntio, Od. Δ. 775. Μήπως τις ἐπαγγείλῃσι καὶ εἴσω, Ne quis forte in domum nuntiet, ubi tamen alii legunt ἀπαγγείλῃ." Damm. Lex. Cf. Charit. iv. 6. Μεθ' ἡμέραν οὖν τήρησιν ἐποιεῖτο τῆς γυναικὸς ἀκριβεστέραν, ἵνα μή τις αὐτῇ προσέλθῃ, μηδ' ἐπαγγείλῃ τι τῶν ἐν Καρίᾳ διηγημάτων, (ubi Dorvill. a Schæf. in Mss. citatus:—"Non injuria ἀπαγγ. quis præferat: ubique hæc confunduntur: v. Tayl. ad Lycurg. v. p. 323. Wessel. ad Diod. iv. 1. xiii. 32. Rhodom. iv. 85. Gronov. ad Herod. vii. 150. Ap.

A Demosth. p. 138. c. Codd. turbant.") Et Xenoph. K. A. vii. 2. 19. Λέξον, ἵνα οὗτοι, legati, ἐπαγγείλωσιν, ubi all. rectius, judice Sturz., ἀπαγγ. Et Dionys. H. Ant. R. iii. 60., indicante Schæf. in Mss., Ταῦτ' ἐπαγγέλλετε ταῖς πόλεσιν, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ἐκεχειρίαν, ἕως ἂν ἀφίκησθε, παρέξειν ὑπισχνοῦμαι. Ἀπαγγ. in Cod. Vat. quod tanquam usitatius, maluit Sylb.]

[Ἐπαγγέλλω, "Offero, Polliceor. Pind. Pyth. iv. 52. Φιλίων δ' ἐπέων Ἄρχετο, ξείνοις ἅτ' ἐλ-θόντεσσιν εὐεργέται Δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον. Pollicentur cœnas; nam moris erat, advenientem hospitem primum cibo et potu reficere, quæ erat cœna adventitia a Latinis dicta." Damm. Lex.]

Ἐπαγγέλλω, Defero, Nomen alicujus defero: ut ἐπαγγέλλειν πρὸς τοὺς Θεσμοθέτας, [Demosth. in Androt. p. 600. 22. Item γραφὴν ἐπαγγέλλειν, Rhetor incertus ap. Suid. Οἱ μὲν ταύτην τὴν γραφὴν ἐπήγγελλον, οἱ δὲ τὴν ἄλλην. Item ἐπαγγέλλειν τινὶ ἐπαγγελίαν, Æschin. in Timarch. p. 86. Πρὶν αὐτῷ τὴν αὐτὴν ταύτην ἠπείλησεν ἐπαγγελίαν ἐν τῷ δήμῳ, ἥνπερ ἐγὼ Τιμάρχῳ ἐπήγγειλα. "Eadem et δοκιμασία di-
B citur in Argumento hujus Orationis." Wolf. Idem p. 104. Ὅτε ἐγὼ τὴν ἐπαγγελίαν ταύτην Τιμάρχῳ ἐπήγγειλα.] Et δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν, quoddam accusationis genus: vide in Δοκιμασία. [Æschin. l. c. p. 28. Ἐπήγγειλα αὐτῷ τὴν δοκιμασίαν ταυτηνὶ, Provocavi eum ad reddendam judicibus actorique ipsi rationem vitæ morumque, interprete Reisk. "Est genus actionis in eos, qui magistratu aut honore indigni putantur. Ἔδει γὰρ κληρουμένους λαγχάνειν μὲν, ἄρχειν δὲ οὒ, εἰ μὴ δοκιμασθέντας, ut docet Demosth." Wolf. ap. Reisk. p. 19. Proprie est, "Diem dicere, quo in foro adesset reus ad causam dicendam," ut loquitur Reisk. ad Demosth. in Theocr. p. 1336. Καὶ οὔτε τότε ἀνθυπωμόσατο, οὔθ' ὕστερον ἐπήγγελκεν. Plura vide in Ἐπαγγελία.]

[Ἐπαγγέλλω, Precor. Æsch. Choeph. 210. Εὔχου τὰ λοιπὰ, τοῖς θεοῖς τελεσφόρους Εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα, τυγχάνειν καλῶς. Stanl. 'Precare ut reliqua, diis perfectrices preces enuntians, recte succedant.' At, si hoc voluisset Tragicus, scribere debuisset, 'Απαγ-
C γέλλουσα, *Pronouncing*, *Uttering*, et quidem fortasse sic scripsit. Ἐπαγγέλλω enim non admodum Tragicis scriptoribus in deliciis est, quippe quod alibi non legatur in Æschylo, rarissime in Sophocle (v. nos infra), et si fides Indici Beckii, bis tantum in Eurip., nempe Med. 721. Herc. F. 1185.: in utroque loco usurpatur vox media. An Græce dici possit, ἐπαγγέλλω εὐχὰς, nobis dubitare liceat, dum res exemplis satis confirmetur.]

Ἐπαγγέλλομαι, Pass. Denuntior, Indicor, Condicor, ut Δεῖπνον ἐπηγγελμένον, Cœna condicta. Bud. Et Ἐπηγγέλθησαν οἱ Ἀθηναῖοι, Thuc. p. 267 (=512. 18.), pro Denuntiatum est, vel Indictum Atheniensibus ut adessent. ‖ Ἐπαγγέλλομαι, Promittor. Unde Οὔτε τὰ ἐπηγγελμένα, οὔτε τὰ ἠπειλημένα, Neque promissa, neque minæ, Bud. ex Greg. "Ἐπηγγελμένος, ab ἐπαγγέλλομαι, Qui promisit. "Sed redditur etiam Qui minatus est in V. L. Ibi- "dem ἐπηγγελμένα pass. significatione, Promissa, "item Minæ." [Reisk. Ind. Græc. Demosth. per er-
D rorem:—"Annuntiare, Ἐπαγγελθέντων ἡμῖν πολλῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων, 1207. 12." Locus legitur in Or. π. Πολυκλέα, ubi editur, idque recte omnino, εἰσαγγ. Vide Nostrum in Εἰσαγγέλλω.]

Ἐπαγγέλλομαι, deponens, Posco, vel potius Significo me velle, vel Significo quid mihi opus sit, quod vim habet verecundæ petitionis, ἀντὶ τοῦ αἰτῶ καὶ παρακαλῶ. Demosth. Pro Cor. [imo π. Παραβρ. p. 401.] Ἤρετο Σάτυρον τουτονὶ, τὸν κωμικὸν ὑποκριτὴν, τί δὴ μόνος οὐδὲν ἐπαγγέλλεται. Et paulo post, Ἃ δ' ἂν αὐτὸς ἐπαγγείλαιτο ἡδέως, ῥᾷστα μέν ἐστι Φιλίππῳ δοῦναι, Bud. Ἐπαγγέλλεται· παρακαλεῖ, ἀξιοῖ, ap. Herod. teste Suida, qui ἐπαγγέλλειν quoque exponit αἰτεῖσθαι. Hesych. etiam habet, Ἐπηγγελλόμην· παρεκάλουν, ἐπέστελλον. Herod. (ii. 121.) Ἐπαγγέλλεσθαι ἄδειάν τε διδόντα καὶ μεγάλα ὑποδεκόμενον, i. interpr. Camerario, Pronuntiari curasse, [edixisse], se impunitatem dare et multa promittere. [Hic imperandi, edicendi sensum habet, ut iv. 200. Ἐπαγ-

λιόρκεον τὴν πόλιν, ἐπαγγελλόμενοι ἐκδιδόναι τοὺς αἰτίους τοῦ φόνου τοῦ Ἀρκεσίλεω, Jubentes sibi tradi. Cf. eund. i. 77. de Crœso, Ἐπαγγείλας δὲ καὶ Λακεδαιμονίους παρεῖναι ἐς χρόνον ῥητόν. Sic Xenoph. Hellen. vi. 4. 29. Πάνυ μετρίως ἑκάστῃ πόλει ἐπαγγελλόμενος pecudes, paulo ante est παρήγγειλε. Eurip. Herc. F. 1184. Θ. Εὔφημα φώνει. Α. Βουλομένοισιν ἐπαγγέλλει. Thom. M. p. 330. Ἐπαγγέλλομαι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πόλυ μὲν τὸ ὑπισχνοῦμαι, σπανίως δὲ καὶ τὸ αἰτῶ. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· Καλῶς δ' ᾔδειν σ' ἀπορρίψουσαν ἃ 'πηγγελλάμην, (v. 1018. Brunck. καλῶς δ' Ἤιδη σ' ἀποῤῥίψουσαν ἁ'πηγγελλόμην,) ἤγουν, ἃ ᾔτουν, (Schol. ἀντὶ τοῦ ἃ ἠξίουν, τὸ δὲ παρακαλεῖν, ἐπαγγέλλειν φησί. Alia Scholia: Ἤγουν ἐπήγγελλον, ᾔτουν. Ἐπαγγέλλω· αἰτῶ, ἐπαγγέλλομαι δὲ παθητικῶς, τὸ ὑπισχνοῦμαι.) Καὶ Ἀριστείδης ἐν τῇ Παλινῳδίᾳ ἐπὶ Σμύρνῃ, (T. i. p. 265.), Καὶ ἐπηγγέλλοντο βουλομένους. Vide Valck. Notas in Thom. M. quas edidit J. A. H. Tittmann. in Opusculo, cui titulus, Ruhnkenii, Valck. et aliorum ad J. A. Ernesti Epist. p. 160. Zonar. p. 822. Ἐπαγγέλλεται· παρακαλεῖ, ἀξιοῖ. Οὕτως Ἡρόδοτος. Ἐπαγγέλλει· ἀντὶ τοῦ ἐπιτάσσει, ἐντέλλεται, διακελεύει, καὶ ἀντὶ τοῦ αἰτεῖται. Vide Tittmann. infra laudandum. Plut. in Marcello T. ii. 426. Οὗτοι δὴ τῷ Μαρκέλλῳ παραγενομένῳ προσπεσόντες ἀθρόοι, καὶ χαμαὶ καταβαλόντες αὑτοὺς, ᾔτουν τάξιν ἐπιτίμου στρατείας μετὰ πολλῆς βοῆς καὶ δακρύων, ἐπαγγελλόμενοι δείξειν δι' ἔργων, ἀτυχίᾳ τινὶ μᾶλλον, ἢ δι' ἀνανδρίαν αὐτῶν, τὴν τρόπην ἐκείνην γενομένην, ubi habes utrumque verbum, ᾔτουν — ἐπαγγελλόμενοι, Postulabant — promittentes.]

|| Ἐπαγγέλλομαι, itidem deponens, Polliceor. Cum acc. vel cum infin. Theophyl. Epist. xxxvii. Ἐπαγγέλλῃ πολλὰ καὶ πράττεις ὀλίγα. Polyb. v. (89. 1.) Ἐπηγγείλατο δὲ καὶ Πτολεμαῖος αὐτοῖς ἀργυρίου τάλαντα τριακόσια. Cum infin. autem Xenoph. (Mem. iii. 1. 1.) Ἀκούσας Διονυσόδωρον ἐπαγγελλόμενον στρατηγεῖν διδάξειν, [sed hic sonat non Polliceri, sed Profiteri. Vide infra.] Paulo aliter ap. Demosth. ad Lept. (p. 470.) Ἀλλὰ τὴν προθυμίαν (θαυμάσαι,) καὶ τὸ αὐτὸν ἐπαγγειλάμενον ποιεῖν, Ultro hoc fecisse. Quod etiam polliceri dicitur, Bud. [Xenoph. K. A. iv. 7. 15. Λέγει ὅτι ἄξει αὐτοὺς εἰς χωρίον, ὅθεν πέντε ἡμερῶν ὄψονται θάλατταν, εἰ δὲ μὴ, τεθνάναι ἐπηγγέλλετο. Lysias κ. Ερν. Επιλ. p. 819. Εἰ ὑμῖν Θρασύβουλος ἐπηγγέλλετο τριήρεις ἔχων ἐκπλεύσεσθαι, καὶ ταύτας παλαιὰς ἀντὶ καινῶν παραδώσειν, ubi ἐπαγγέλλειν verti Reisk. In antecessum denuntiare. Æschin. de Fals. Leg. p. 206. Πηγάς τε δὴ λόγων ἀφθόνους ἔχειν ἐπηγγέλλετο. "Ἐπαγγέλλεσθαι, Promittere. Xenoph. K. A. ii. 1. 4. Ἐπαγγελλόμεθα Ἀριαίῳ — εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθιεῖν, Cod. Par. Ἐπαγγ. v. 6. 14. Εἰδέναι δὲ οἱ Ἡρακλεῶται Τιμασίωνι ἐπαγγέλλοιντο, ὥστε ἐκπλεῖν, Cod. Eton. ὑπισχνοῖντο. ; Porson. Thom M. Ἐπαγγέλλομαι· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπισχνοῦμαι. Bresch. Auctar. Diluc. Thuc. ὥστε h. l. putabat redundare, sed est, Ea conditione ut. Hellen. i. 6. 8. iii. 4. 27." Lex. Xenoph. Herod. iv. 119. Ταῦτα Σκυθέων ἐπαγγελλομένων. Vide Valck. Notas in Thom. M. p. 160. Herodian. ad calcem Mœridis p. 479., notante Schæf. in Mss., Ἐπαγγέλλω, τὸ αἰτῶ· ἐπαγγέλλομαι δὲ, τὸ ὑπισχνοῦμαι, (ubi Pierson. :—" In Polyæno vii. 14. 4. Ὥστε καὶ τῷ Αὐτοφραδάτῃ τοῦτο ἐπηγγέλλετο, Is. Flor. reponendum ἐξηγγ." et sic edidit Coray.) Thom. M. p. 871. Ὑπισχνεῖται κυρίως τὶς τὸ ἀξιωθὲν διδόναι, ἐπαγγέλλεται δὲ ὁ δίχα ἀξιώσεως παρέχειν βουλόμενος. Ammon. p. 139. Ὑπόσχεσις καὶ ἐπαγγελία διαφέρει. Ὑπισχνεῖται μὲν γὰρ, ὁ τὸ ἀξιωθὲν διδόναι μέλλων (" quod operæ invexerant, μέλλον in notis corrigit Vulcan." Valck.) ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ δίχα παρακλήσεως παρέχειν (" lege ex Ascalon. s. 147. παρακλήσεώς τι παρέχειν," Valck.) βουλόμενος. Eadem fere verba extant in Eranio Philone p. 174. ap. quem est, ὁ δ. π. παρέχειν τι δυνάμενος ἢ β. Valck. apographum exhibebat ἀπαγγ. Ammon. p. 56. Ἐπαγγέλλει καὶ ἐπαγγέλλεται διαφέρει. Ἐπαγγέλλει μὲν τὸ προστάσσει, ἐπαγγέλλεται δὲ τὸ ὑπισχνεῖται. Ὑπισχνεῖται δὲ, ὁ τῷ αἰτήσαντι δώσειν ὁμολογήσας, ἐπαγγέλλεται,

A δὲ, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ δώσειν ὁμολογήσας." Sed de hoc verborum ἐπαγγ. et ὑπισχν. discrimine dubitat Sturz. Lex. Xenoph. Tittmann. ad Zonaræ Lex. p. 822. :— " Thom. M. ἐπαγγέλλω· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ αἰτῶ. Sed hanc significationem plerumque non habet per se, sed κατὰ διάνοιαν, ut Xenoph. K. Π. vi. 2. 1. qui locus vulgo affertur, Ἥδομαι, ὅτι μοι ἐπήγγειλας ὧν ἐδέου, proprie, Certiorem me fecisti s. indicasti. Sic etiam in medio ἐπαγγέλλεσθαι, Promittere, ὑπισχνεῖσθαι, ut Marc. xiv. (11.) Ἐπηγγείλαντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι, Declararunt, Denuntiarunt, quod h. l. quoad sensum idem est ac Promiserunt. Hæc obiter observavimus, quoniam vidimus temere a quibusdam vocum significationes augeri, dum sensum, quem habet formula quædam certo loco, pro diversa verbi significatione exponunt, quod præsertim in librorum sacrorum formulis explicandis solent facere." Glossæ: Ἐπαγγέλλω· Denuntio, O. Ἐπαγγέλλομαι· Promitto, Polliceor, Spondeo, Ἐπαγγέλλεται· Promittit, P. Pollicetur. Ἐπαγγελλόμενοι·

B Sponsores, P. " Longus p. 7. (Τοῦτο τὸ ὄναρ ἰδόντες, ἤχθοντο μὲν οἱ ποιμένες, εἰ ἔσοιντο καὶ οὗτοι αἰπόλοι, τύχην ἐκ σπαργάνων ἐπαγγελλόμενοι κρείττονα.) Villois. ad Long. p. 42. Charit. i. 2. Pausan. iii. 3. et Alciphr. i. 10. (Τὴν μὲν θάλατταν, ὡς ὁρᾷς, ὁμίχλη κατέχει, καὶ τὸν οὐρανὸν ὑποβέβηκεν ἀχλὺς, καὶ πάντα πανταχόθεν * συννέφελα, καὶ οἱ ἄνεμοι πρὸς ἀλλήλους ἀρασσόμενοι ὅσον οὔπω κυκήσειν τὸ πέλαγος ἐπαγγέλλονται· ἀλλὰ καὶ οἱ δελφῖνες ἀνασκιρτῶντες καὶ τῆς θαλάττης ἀνοιδουμένης * λείως ἐφαλλόμενοι, χειμῶνα καὶ τάραχον ἐπιόντα μηνύουσι, ubi Bergler. ' Eustath. 471. 36. in re simili, Ὅτε πολλὰ, sc. νέφη, συσταθέντα ἐπαγγέλλονται ταραχὴν ἀέρος.')" Schæf. in Mss. In duobus his postremis locis ἐπαγγέλλομαι ponitur malo sensu, pro Minor. Charit. vii. 4. Ἐπηγγείλατο δὲ αὐτοῖς μεγάλας δωρεὰς, ubi Dorv., notante Schæf. in Mss. :—" Apographum ἠπειγγείλατο corrupte: ut edidi, passim scriptores. Sane duplex argumentum quis posset suspicari ἠπηγγείλατο, ut ap. Aristæn. i. 13. in Sambuciana et aliis ἠπηγγελμένην.

C Sed sic ἀπαγγέλλω et ἐπαγγέλλω confunderentur, licet ἐπὶ accipiat aliquando in prima syllaba augmentum, ἠπεζήτησε ap. Plut. Sympos. ix. 747. b. sic ἀπὸ in ἠπεχθανόμην, ἠφείθην. Vide Ulpian. ad Demosth. 709. a. quare præferatur nostra scriptura." Reisk. Ind. Græc. Demosth. tanquam e Παραγρ. π. Ζηνοθ. p. 884. 12. Schneider. in Lex., et Bretschneider. Lex. in V. F. Spicil. affert, Ἐπηγγελμένου τοῖς ναύταις μεγάλους μισθοὺς εἰ τὴν ναῦν διασώσαιεν, cum revera ibi legatur, Καὶ τοῖς ναύταις μισθοὺς εἰ διασώσειαν τὴν ναῦν, μεγάλους ἐπαγγειλαμένου.]

|| Ἐπαγγέλλομαι, Profiteor, ut ἀρετὴν ἐπαγγέλλομαι, ap. Xen. [Mem. i. 2. 7. Εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττοιτο,] Profiteor virtutem: quod exponitur Promitto me posse virtutem docere. Mihi tamen Aphrod. περὶ Εἱμαρμ. dixisse videtur Τοῖς τὰς μαντείας ἐπαγγελλομένοις, simpliciter pro Profitentibus divinationes, ut dicitur Jus vel Philosophiam profiteri, [Plut. de Prof. Virt. Sent. T. vi. p. 278. Οὕτως ἐν τοῖς φιλοσοφεῖν ἐπαγγελλομένοις, οὔτε τινὰ προκοπὴν,

D οὔτε προκοπῆς αἴσθησιν, * ἀπολειπτέον, εἰ μηθὲν ἡ ψυχὴ μεθίησι, μηδ' ἀποκαθαίρεται, τῆς ἀβελτερίας. Phot. Epist. xcvii. Βασιλεὺς, ἐπιείκειαν καὶ φιλανθρωπίαν ἐπαγγελλόμενος, φίλον ἀρχιερέα — τῷ θανάτῳ παρέπεμψεν. Ignat. Epist. ad Ephes. Πίστιν ἐπαγγέλλεσθαι. Clem. Alex. Pæd. iii. 4. p. 271. Δέον ὑποτρέφειν τοὺς σωφροσύνην ἐπαγγελλομένους γέροντας, καὶ πιθήκων, οἶμαι, εὐπροσωποτέρους, καὶ ἀηδόνων φθέγξασθαί τι βέλτιον δυναμένους. (Paulo ante dixit idem Clem. Καὶ χήραν μὲν παρορῶσι σωφρονοῦσαν, Μελιταῖον πολλῷ διαφέρουσαν κυνιδίου, ubi Schol. in marg. Reg. et Bod. Μελιταῖον κυνίδιον, μικρὸν, χθαμαλὸν, ὃ * νανούδιον καλοῦσι κατὰ στέρησιν τοῦ ἄνω ἰέναι· ἔστι γὰρ ὑποκοριστικὸν τοῦ νάνος, νάνον δὲ τὸν μικρόν φασιν ἄνθρωπον· Μελιταῖον δὲ λέγει, ὅτι ἀπὸ Μελίτης ἐστὶ τῆς νήσου, ἢ ἐστιν ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει. Scr. * νανίδιον. A νάνος formatur * νανίον et νανίδιον. Glossæ: Νανίον· Pupus, P. Ceterum cf. nos supra p. 303. a. et Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 129—31.) " Interdum dicitur etiam malo sensu de iis, qui se aliquid

habere, scire, fecisse jactant. 1 Tim. ii. 10. Ὃ πρέπει γυναιξὶν ἐπαγγελλομέναις θεοσέβειαν, et vi. 21. Ἥν (γνῶσιν) τινες ἐπαγγελλόμενοι, Quam quidam jactantes, coll. Sirac. iii. 26. Γνώσεως δὲ ἀμοιρῶν μὴ ἐπαγγελοῦ, Scientia autem destitutus, eam ne jactes, et Sap. ii. 13. (Ἐπαγγέλλεται γνῶσιν ἔχειν Θεοῦ, Jactat se habere cognitionem Dei, i. q. v. 16. ἀλαζονεύεται.) Aristot. Ethic. x. 10. Τῶν δὲ σοφιστῶν οἱ ἐπαγγελλόμενοι. Demosth. π. Λακρ. Παραγρ. p. 938. Ταῦτα γὰρ ἐπαγγέλλεται καὶ δεινὸς εἶναι, καὶ ἀργύριον αἰτεῖ, καὶ μαθητὰς συλλέγει, περὶ αὐτῶν τούτων ἐπαγγελλόμενος παιδεύειν. Diog. L. Proœm. xii. Ὁ ταύτην (σοφίαν) ἐπαγγελλόμενος. Eodem modo Promittere pro Profiteri ap. Horat. ii. Ep. i. 116." Schleusner. Lex. in N. T.] Item ἐπαγγέλλομαι ἐπὶ τούτῳ, Vendito me, Glorior, μέγα φρονῶ, Xen. Œcon. p. 483., Κῦρος ἐπηγγέλλετο οὐδὲν ἧττον ἐπὶ τῷ χώρας ἐνεργοὺς ποιεῖν, κ. τ. λ. Quæ constructio in hac significatione rarissima est. [Vide nos supra p. 178. c.]

[Permisceri sæpissime a Librariis inter describendum vv. Ἀπαγγ. et Ἐπαγγέλλειν, id quidem adnotatur a multis, Dorv. ad Charit. p. 413. Albert. ad Act. Apost. xxiii. 21. (et aliis, quos supra laudavimus, criticis. Ceterum mireris virum doctum ad Albert. provocasse, non indicato ejus errore. Verba sunt hæc:—' Act. xxiii. 21. Προσδεχόμενοι τὴν ἀπὸ σοῦ ἐπαγγελίαν. Legi volebat hic ἀπαγγ. H. Steph. Sed rectius retineri ἐπαγγ. quod idem sæpe cum ἀπαγγ., monuerunt Grot. et Bos. Adeoque opus non est, ut cum Vulg. vertas Promissum, licet parum referat. Appositum locum observavi ap. Arrian. Exp. Alex. i. 19. p. 40. Καὶ τοὺς Ἕλληνας νεωτερίζειν πρὸς τοῦ ναυτικοῦ πταίσματος τὴν ἐπαγγελίαν ἐπαρθέντας, Navalis cladis nuntio excitatos, ubi alii Codd. etiam legunt ἀπαγγ., cum tamen ἐπαγγ. Mss. omnes et præstantes Edd. præferant, notante Gronov.' Imo aliud est ἀπαγγ., aliud ἐπαγγ. Schol. ad Philostr. Her. ap. Boissonad. p. 585., notante Schæf. in Mss., Ἀπαγγελίαν· διήγησιν. Ἀπαγγελία μὲν ἡ διήγησις, ἐπαγγελία δὲ ἡ ὑπόσχεσις. In Act. xxiii. 21. ἐπαγγ. recte legi, et in Arriano ἀπαγγ. reponendum esse hodie omnes vident. Adde locum Marciani Heracleotæ, quem indicavit Schæf. in Mss., a Jacobs. ad Anthol. T. viii. p. 400., sine corruptelæ suspicione prolatum: Μένιππος δὲ ὁ Περγαμηνὸς, καὶ αὐτὸς τῆς ἐντὸς θαλάσσης περίπλουν ἐν τρισὶν ἤθροισε βίβλοις, ἱστορικήν τινα καὶ γεωγραφικὴν ἐποιήσατο ἐπαγγελίαν. Lege ἀπαγγ. Vide nos supra in Ἀπαγγελία.) Nihil potest istius rei illustrius proferri exemplum, quam quod occurrit in Ulpiano. Dum commentatur ad p. 359. 2. de Fals. Leg. Ἐπαγγελλομένου καὶ ὑποσχομένου τὴν σωτηρίαν Αἰσχίνου, hærebat ibi in Lutecianorum primo ἀπαγγ. Hærebat, inquam, et ita credere fas est. Nam Benenatus, dum eam varietatem lectionis in margine adnotare voluit, adeo proclive erat in his vocibus describendis errare, pro varia, istud ἐπαγγ. auctoris sui iterum repræsentavit. Cum autem per totam Orat. de Fals. Leg. potissimum in cognatis his vocabulis et peccatum est maxime, et tamen quam minime oportuit, venia dignus censebitur, qui id utique negotii diligentissime et accuratissime excutiet, præsertim cum ea varietate referta sint exemplaria non solum ex imperitia describentium, qui in ductu literarum hallucinabantur, verum etiam aliquando e temeritate sanare meditantium, uti accidit Brodæo, quem v. ad Æschin. in Defens. sua p. 292. n. 85. Ἀπαγγέλλειν igitur, vox intra limites unius fere significationis contenta et conclusa, nihil dicit, nisi Renuntiare, i. e. Simpliciter enarrare quæ gesta sunt, et quo modo. Οὐδὲν ῥᾷον, ut scribitur ap. Æschin. p. 231. 4. ἢ πρεσβείαν ἀπαγγεῖλαι. Sic infra p. 358. 3. Εἶναι ταῦτα ἀληθῆ, ἃ οὗτος ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς. Et p. 346. 20. Πάντα τἀληθῆ πρὸς τὴν βουλὴν ἀπήγγειλα. Et pariter p. 359. 1. Ἁπάντων ἐναντίων, ὧν πρὸς ὑμᾶς οὗτος ἀπήγγειλεν. Adde p. 342. 16, 20. 361. 2, et 7. etc. Infinitus enim essem, si exempla coacervarem; neque opus est multis. Ἐπαγγελία interea 1. de eo dicitur, qui aliquid in se præstandum suscepit, qui sponte agit, non coactus, aut invitus. Ita de Cor. p. 271. 7.

A Ἀντιφῶντα, ὃς ἐπαγγειλάμενος Φιλίππῳ τὰ νεώρια ἐμπρήσειν. Sic adv. Leptin. p. 460. 27. Ὁρῶν—σπανίζοντα τὸν δῆμον χρημάτων, τάλαντον ἔδωκεν αὐτὸς ἐπαγγειλάμενος, i. e. Ultro, Sponte sua. V. Wolf. ad loc. Similiter fere de Cor. 263. pen. Ὧν μέντοι γε ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας ἐπαγγειλάμενος δέδωκα. Inde aliquoties, cum quadam plenitudine dicitur, αὐτεπαγγέλτους, ἐθελοντὰς, de Cor. 247. 24. Et profecto non solummodo cum plenitudine, sed tanta similitudine etiam, ut nonnulli posteriorem vocem, pro glossa damnatam, ejicere non dubitarent. 2. Deinde significat Polliceri, Fidem dare, et Se obstringere ad aliquid præstandum. Ita Noster de Fals. Leg. p. 356. 9. Ἐπαινέσαι Φίλιππον, ὅτι ἐπαγγέλλεται τὰ δίκαια ποιήσειν· ἀλλ' οὐδὲν ἐκεῖνός γε ἐπηγγέλλετο, ἀλλὰ τοσούτου γε ἔδει ἐπαγγέλλεσθαι, ὥστε κ. τ. λ. Ita in Argum. Philipp. ii. Διαβάλλουσιν αὐτὸν—ὡς ἐπαγγελλόμενον αὐτοῖς πολλὰ καὶ μεγάλα, ψευδόμενον δέ. Atque iterum ibid. Οὔτε γὰρ ταῖς ἐπιστολαῖς ἐνέγραψεν ὁ Φίλιππος ἐπαγγελίαν οὐδεμίαν, οὐδὲ διὰ
B τῶν ἰδίων πρεσβειῶν ἐποιήσατό τινα ὑπόσχεσιν. Sed pergo sustinere Lexicographi personam. Ἐπαγγέλλεσθαι in 3. et leviter inflexo sensu est Operis formam proponere, Rem s. argumentum futurum delineare, et rationem instituere istius, quod esset exequendum. Noster Philipp. i. p. 44. 13. Οἶμαι τοίνυν ἐγὼ ταῦτα λέγειν ἔχειν, μὴ κωλύων, εἴ τις ἄλλος (l. ἄλλο) ἐπαγγέλλεται, *Unless some one has another plan.* Exemplum est satis notabile in Hermog. de Invent. iii.: Εὗρον τὸν ῥήτορα, εἰ μὲν ἀπατήσειν μὴ μέλλοι τοὺς δικαστὰς, ἀλλὰ πληρώσειν τὴν ἐπαγγελίαν καθαρῶς—τῆς μνήμης οὔσης ἐναύλου τῆς κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν, μηδὲν ψεύδεσθαι δοκεῖν, ἀλλ' ὡς ἐπηγγείλατο τιθέντα τὴν κατασκευὴν, οὕτως—δοκεῖν δικαίως μὲν ἐπαγγέλλεσθαι, τὴν ἐπαγγελίαν δὲ παρ' οὐδὲν τίθεσθαι—εἶθ' οὕτω—ἐξελθόντα τὴν ἐπαγγελίαν—καὶ ὅλως τὴν τάξιν τῆς ἐπαγγελίας συγχέας, οὐχ ὡς ἐπηγγείλατο, κατεσκεύασεν. Porro autem ἐπαγγέλλεσθαι 4. est Petere s. Rogare. Dubitare nos non sinit Ulpian. Τὸ μὲν ἐπαγγέλλεσθαι αἰτεῖν σημαίνει. Rursus ille, Ἐπαγγελίαν· πρόσταξιν
C ἢ αἴτησιν. Et rursus, Ἐπαγγ. ἀντὶ τοῦ αἰτῆσαι. Quæ glossæ reperiuntur omnes ad Or. de Fals. Leg. Et notavit Suid. (postperus Harpocr.) eo sensu reperiri istam vocem in π. Παραπρ. sed locum non memorat. Ostendam: p. 401. 15. Ἑστιῶν (Philippus) αὐτοὺς—ἤρετο Σάτυρον τουτονὶ,—τί δὴ μόνος οὐδὲν ἐπαγγέλλεται; Cur ille solus nihil postularet? εἰπεῖν δέ φασι Σάτυρον—ἃ ἂν αὐτὸς ἐπαγγείλαιτο ἡδέως, ῥᾶστα μέν ἐστι κ. τ. λ. Et forte in ea significatione est vox accipienda rursus in hac Orat. p. 354. 11. Κἂν ἄρα εἴπητε καὶ προαχθῆτε ὑμεῖς ἐπαγγείλασθαι. ut plenius confirmavi ad locum ipsum. Et præterea ita sumi debere existimavit Ulpian. in his quoque verbis p. 350. 17. Δὸς δέ μοι τὸ προβούλευμα, ὃ πρὸς τὴν ἐμὴν ἐπαγγελίαν ἐψηφίσατο ἡ βουλή, cum interpretatur πρόσταξιν, ἢ αἴτησιν. Ibi tamen rectius scribas ἀπαγγ. ut pariter mihi confirmasse videor. Ultimo denique 5. ἐπαγγελία est vox juridica: Æschin. c. Timarch. p. 256. 12. Δοκιμασίαν ἐπαγγειλάτω Ἀθηναίων ὁ βουλόμενος. Plurimis exposuit scriptor
D eruditus ad LL. Att. iii. 3. Sed hoc extra oleas. Jam si hæc adeo distincta sint, in suo unumquodque significatu, quid, inquiet aliquis, te monitore opus est? Vel cœcus viderit, ubi τοῦ ἀπαγγ. locus sit, et ubi τοῦ ἐπαγγ. vicissim. Cui ego: Mane, inquam, nondum ea res transacta est et expedita. Accidit enim, ut Æschines in *renuntianda* legatione, qua functus est, dum ἀπήγγειλεν ea, quæ gesserat, Philippi quoque nomine *sponderet*, *pollicereturque*, ἐπηγγέλλετο, quæ ille alter erat præstiturus. Unde factum est, ut non solum enascerentur turbæ istæ, quas in initio hujus notæ memoravi, e similitudine harum vocum in Mss. verum etiam aliquando esset difficile, vel summo homini et acutissimo, dijudicare, utram postularet loci sententia. Verbi gratia, cum in p. 357. 22. dicitur, Οἱ μὲν Φωκεῖς, ὡς—τὴν ἀπαγγελίαν ἐπύθοντο τὴν τούτου, καὶ τὰς ὑποσχέσεις, ecquis est, qui hanc lectionem asserturus est contra membranas Ven. et Harl. contra impressores, Ald. et Morel. quorum uterque excudit ἐπαγγ.? Quod ex

iis, quæ dixi, æque commode intelligi potest, quoniam isti *renuntiationi* Æschinis inerant quoque quædam *pollicitationes*. Ita quandoque conjunguntur ἐπαγγελία et ὑπόσχεσις, ut p. 340. 11. Ἔστι δὲ —οὗ μάλιστα ἀντέχεται, ἡ ἐπαγγ. καὶ ἡ ὑπόσχ. Αἰσχίνου. Et similiter p. 349. 3. Μεμνημένοι τὰς ὑποσχέσεις—καὶ τὴν ἐπαγγ. Ut p. 397. 3. Ταῖς ὑποσχέσεσι καὶ τοῖς ἐπαγγέλμασι τοῖς τούτου καταληφθέντας τότε. Ita etiam recte conjungi posse videntur ἀπαγγ. et ὑπόσχ., ut p. 445. 15. Οὗτοι δὲ τοιαῦτα ἀπαγγελοῦσι παρ' ἡμῶν, καὶ ὑποσχήσονται. Legimus etiam p. 363. 27. Πάντων τῶν πεπραγμένων ἐκστάντα, ὧν ἀπήγγειλεν, ὧν ὑπέσχετο. Statuere igitur non semper erit facillimum, id enim agebam, quonam modo scribendum fuerit. Duo insigniora loca proferam. Dicitur p. 346. 21. Ἀπὸ τῶν πρώτων ἐλπίδων ἐκείνων, ὧν ὁ Κτησιφῶν καὶ ὁ Ἀριστόδημος ἀπήγγειλαν πρὸς ὑμᾶς. Duriuscule quidem *spem* aliquis *renuntiare* posse videtur; renuntiamus enim ea, quæ gesta sunt, non ea, quæ ventura. Interea ἐπαγγέλλειν, Spem polliceri, Spondere, aut Mentibus auditorum subjicere, paulo esset elegantius. Et tamen Codd. obstinate et morose defendunt lectionem receptam. Contra de Cor. p. 238. 19. Ἆρ' ἐπὶ ταύταις ταῖς ἐλπίσιν ἐποιεῖσθε τὴν εἰρήνην, ἢ ταῦτ' ἐπηγγείλαθ' ὑμῖν οὗτος ὁ μισθωτός; Vide, mi lector, in utroque loco, cum res sint prope pares, constantiam Codd. in diversa locutione. Verum extra ea, quæ recitavi, generaliter quidem neminem paulo attentiorem fugere potest lectio unice vera. Exempli gratia, cum scribitur 364. 10. Οὐ γὰρ ὡς εἰ μὴ διὰ Λακεδαιμονίους—οὐχ οὕτω τότε ἀπήγγειλεν, quisquamne est, qui Cod. unius Veneti auctoritate moveretur, ubi exaratur ἐπήγγειλεν? Vicissim cum Morel. et Wolf. p. 396. 11. dederunt, Λαβὼν ἐξιόντα ἐκ τῆς Φιλίππου σκηνῆς, ἐμοὶ τὸν παῖδα ἐκέλευσεν ἐπαγγέλλειν, ecquis erit, qui non editorum, MStorumque, exceptis forte Parisiensibus, omnium auctoritatem adriperet—τὸν παῖδα ἐκέλευσεν ἀπαγγ.?" Taylor. ad Demosth. Argum. Or. de Fals. Leg. p. 344. Reisk.]

Ἐπάγγελμα, ατος, τὸ, Pollicitatio, Promissio. Isocr. c. Soph. (T. iii. p. 10. Auger.) Ἦν ὡς πλείστους τῇ σμικρότητι τοῦ μισθοῦ καὶ τῷ μεγέθει τῶν ἐπαγγελμάτων προσαγάγωνται. Idem ib. Διὰ τὰς ὑπερβολὰς τῶν ἐπαγγελμάτων. [Idem ib. paulo ante habet, Τοὺς τὴν ἐπιστήμην ἔχειν ἐπαγγελλομένους, Qui scientiam se habere gloriantur. Idem ib. p. 5. Οἳ προσποιοῦνται μὲν τὴν ἀλήθειαν ζητεῖν, εὐθὺς δ' ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπαγγελμάτων ψευδῆ λέγειν ἐπιχειροῦσιν. Æschin. c. Timarch. p. 166. Ἐὰν δ' αὐτὸς ἐν τοῖς πρὸς ὑμᾶς ἔργοις γένηται οἷος νῦν ἐστιν ἐν τοῖς ἐπαγγέλμασιν, ἀσφαλῆ καὶ ῥᾴδιον τὸν καθ' αὑτοῦ ποιήσεται ἔπαινον. Glossæ: Ἐπάγγελμα· Pignus, P. 2 Petr. iii. 13. Κατὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ προσδοκῶμεν, Secundum promissionem ipsius expectamus. 2 Petr. i. 4. Δι' ὧν τὰ τίμια ἡμῖν καὶ μέγιστα ἐπαγγέλματα δεδώρηται, Qua nobis præstantissima* bona concessa sunt.] || Ἐπάγγελμα, Professio, Plat. in Euth. inquit C. [c. iii. p. 8. Ὅτι γὰρ τοπρότερον ἐπεδημείτην τοῦτο μέμνημαι σφὼ ἐπαγγελλομένω· εἰ δὲ νῦν [illegible] ταύτην τὴν ἐπιστήμην ἔχετον, ἵλεω εἴητον. Ἀτεχνῶς γὰρ ἔγωγε σφὼ ὥσπερ θεὼ προσαγορεύω, συγγνώμην δεόμενος ἔχειν μοι τῶν ἔμπροσθεν εἰρημένων. Ἀλλ' ὁρᾶτον, ὦ Εὐθύδημέ τε καὶ Διονυσόδωρε, εἰ ἀληθῆ ἐλέγετον· ὑπὸ γὰρ τοῦ μεγέθους τοῦ ἐπαγγέλματος οὐδὲν θαυμαστὸν ἀπιστεῖν. Sequentia hæc tria loca notavit Suicer. Thes. Eccles. M. Anton. iii. 2. Χρὴ καὶ τὰ τοιαῦτα παραφυλάσσειν, ὅτι καὶ τὰ ἐπιγινόμενα τοῖς φύσει γινομένοις, ἔχει τι εὔχαρι καὶ ἐπαγωγὸν, οἷον ἄρτου ὀπτωμένου παραῤῥήγνυταί τινα μέρη· καὶ ταῦτα οὖν τὰ διέχοντα οὕτως καὶ τρόπον τινὰ παρὰ τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἀρτοποιίας ἔχοντα, ἐπιπρέπει πως, καὶ προθυμίαν πρὸς τὴν τροφὴν ἰδίως ἀνακινεῖ, Quamvis ab artis pistoriæ instituto aliena. Can. xlii. Concilii in Trullo, Τὸ οἰκεῖον ἐπάγγελμα καθυβρίζειν, Propriæ professioni injuriam facere. Ad hunc Can. Zonaras, Μοναχικὸν ἐπάγγελμα καθυβρίζειν.]

[* Ἐπαγγελτὴς, οῦ, ὁ. Glossæ: Ἐπαγγελτής· Promissor.]

Ἐπαγγελτικὸς, ἡ, ὸν, Ad promissionem pertinens,
A q. d. Promissivus. Plut. in Æm. Paulo viii. T. ii. p. 257. Reisk. Ἐπεκλήθη δὲ (Ἀντίγονος) Δώσων, ὡς ἐπαγγελτικὸς μὲν, οὐ τελεσιουργὸς δὲ τῶν ὑποσχέσεων. Auctarium Vitæ Æschyli in ed. Rob., ap. Butler. Æsch. T. viii. p. 161.: Τῶν ποιημάτων ἃ μέν ἐστι διεξοδικὰ, καὶ διηγηματικὰ, καὶ ἐπαγγελτικὰ, ἃ δὲ δραματικὰ καὶ μιμητικὰ, ἃ δὲ ἐξ ἀμφοῖν· ἃ δὲ μόνον δραματικὰ αὐτίκα ἐνεργεῖ καὶ λέγει, ἅμα τὰ πρόσωπα καὶ αὐτὸ τὸ κῦδος ἔχει, (aliquid vitii hic latere videtur.) Διὰ τοῦτο αἱ τῶν δραμάτων ἐπιγραφαὶ προσγράφονται τοῦ ποιητοῦ, Νιόβη Ὁμήρου, Αἰσχύλου ἐνιλίοις (f. l. ἐν Ἰλίοις, cf. Aristot. Poet. xxxii. Tyrwh.) μικταὶ γάρ εἰσιν αἱ ποιήσεις αὐτῶν. Lege ἀπαγγελτικά: ἀπαγγελία enim, ut in voce monstravimus, est simplex διήγησις, ubi ipse loquitur poeta suisque ipse verbis omnia refert, quod fit in carmine lyrico, in quo poeta suos ipse sensus et cogitationes profert. Aristot. Rhet. ii. 23. Ἢ ὡς Ἀρίστιππος πρὸς Πλάτωνα ἐπαγγελτικώτερόν τι εἰπόντα, ὡς ᾤετο, Ἀλλὰ μὴν ὅ γ' ἑταῖρος ἡμῶν, ἔφη, οὐδὲν τοιοῦτον, λέγων τὸν Σωκράτην,
B Paulo asseverantius.] ΕΓ Ἐπαγγελτικῶς, Promissive, Per promissionem. B.

Ἐπαγγελία, ας, ἡ. Denuntiatio, Bud. [Annuntiatio. Polyb. xxiv. 10. 8. Περὶ δὲ τῶν κατὰ Πελοπόννησον ὁ Μάρκιος τοιαύτην ἐπεποίητο τὴν ἐπαγγελίαν. "Ποιεῖσθαι ἐπαγγ. de renuntiatione legationis, *Rapport*, nisi ἀπαγγ. legendum." Ernest. Ἀπαγγ. cum Reiskio correxit Schweigh. Imperatum, Jussum, Postulatum, Polyb. ix. 38. 2. Ἐπεὶ, τίνος χάριν ὑπολαμβάνετε τοὺς ὑμετέρους προγόνους, ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, καθ' οὓς καιροὺς ὁ Ξέρξης ἀπέστειλε πρεσβευτὴν πρὸς ὑμᾶς, ὕδωρ καὶ γῆν αἰτούμενος, ἀπώσαντας ἐς τὸ φρέαρ τὸν παραγεγονότα, καὶ * προσεπιβάλλοντας τῆς γῆς, κελεύειν ἀπαγγεῖλαι τῷ Ξέρξῃ, διότι παρὰ Λακεδαιμονίων ἔχει τὰ κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν, ὕδωρ καὶ γῆν; 2 Tim. i. 1. Κατ' ἐπαγγελίαν ζωῆς τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, Eo consilio, ut hominibus annuntiaret felicitatem per Christum partam.] || Item, Promissio. Plut. de Discern. Adulat. (T. vi. p. 230. Reisk.) Οὐ μὴν ἀλλὰ δεῖ πρῶτον ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις σκοπεῖν τὴν διαφοράν· εὖ
C γὰρ εἴρηται καὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν, φίλου μὲν ἐκείνην εἶναι τὴν ἐπαγγελίαν· Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί. [Glossæ: Ἐπαγγελία· Promissum, Pollicitacio, Promissio, Repromissio, Pollicitatio. P. Ἐπαγγελίαι· Sponsalia, P. "Polyb. i. 43. 6. Ἐν ἐπαγγελίᾳ καταλείπειν, In præsens omittere, sed promittere in posterum, vii. 13. 6. xviii. 11. 1. Τὸ ἐν ἐπαγγελίᾳ καὶ φάσει μόνον εἰρημένον, vii. 13. 2. Ἐπαγγελίας ποιεῖσθαί τινι πρὸς τὴν ἀπόστασιν, Promissa facere alicui, quibus ad defectionem impellamus eum, i. 72. 6." Lex. Polyb.] Hac significatione sæpe usurpatur in N. T., quum veteres ἐπάγγελμα potius dicant. ["Act. xiii. 23. xxiii. 21. Galat. iii. 17. 18. Ephes. vi. 2. 1 Tim. iv. 8. Hebr. xi. 9. Ezech. vii. 26. Esther. iv. 7. in quibus locis ponitur de Promissione gratuita et sponte facta. Act. xiii. 32. Καὶ ἡμεῖς ὑμᾶς εὐαγγελιζόμεθα τὴν πρὸς τοὺς πατέρας ἐπαγγελίαν γενομένην, Et nos vos jam docemus, promissionem, majoribus nostris a Deo factam, nunc eventum habere. 2 Petr. iii. 4. Ποῦ ἐστιν ἡ ἐπαγ-
D γελία; Ubi est promissum hoc eventu comprobatum? ib. v. 9. Οὐ βραδύνει ὁ Κύριος τῆς ἐπαγγελίας, Non cunctatur Deus in promissis suis eventu confirmandis. Per metonymiam est Illud ipsum, quod promissum est, Res promissa. Luc. xxiv. 49. Act. i. 4. ii. 33. Galat. iii. 14. Hebr. iv. 1. vi. 12. x. 36. Hesych. Ἐπαγγελία· ὑπόσχεσις, καὶ ἐπάγγελμα." Schleusner. Lex. in N. T. Cf. Biel. Thes. Philol. M. Psell. de Oper. Dæm. p. 13. Εἰ γὰρ ἀπῄτουν αὐτὸν τὰς * μεληγόρους ταύτας ἐπαγγελίας ἐπὶ τῶν ἔργων ἐνδείξασθαι, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὁ παρὰ Κύμην ὄνος ἐνδεδυμένος λεοντὴν εὑρέθη, ὃν ἤλεγχε βρυχήσασθαι πειρώμενον ἡ βοή. Epiphan. adv. Hær. L. i. 29. p. 117. Δῆλον ὡς ἡ τοῦ Θεοῦ ἀμετάθετός ἐστιν ἐπαγγελία.]

["Ἐπαγγελία, Titulus. Trall. vii. p. 119. 25. Διόπερ παραινῶ προσέχειν, καὶ μὴ, ὡς πολλοὶ ἰατρῶν, ἀκρίτως προσφέρειν τὰ βοηθήματα, ταῖς ἐπαγγελίαις αὐτῶν μόναις προσέχοντες, Titulis ipsorum solis acquiescentes." Lex. Ms. olim Askev.]

[Ἐπαγγελία, Promissio, metaphorice, de rebus

inanimatis. Heliodor. ii. p. 124=105. Ἡ ῥὶς ἐν ἐπαγγελίᾳ θυμοῦ, καὶ οἱ μυκτῆρες ἐλευθέρως τὸν ἀέρα εἰσπνέοντες, ubi Corav.: Ἐν ἐπαγγελίᾳ· διέστειλα τὴν πρόθεσιν, κακῶς τῶν πρὸ ἐμοῦ συναψάντων, (* ἐνεπαγγελίᾳ,) καὶ ὀνομαστικῶς τὴν δοτικὴν ἐξενεγκόντων. Ἔστι δὲ, Ῥὶς ἐν ἐπαγγελίᾳ θυμοῦ, ἡ θυμὸν ἐπαγγελλομένη, ἡ θυμὸν πνέουσα ῥὶς, μετενήνεκται δὲ ἐκ τῶν Ὁμήρου Οδ. Ω. 317. Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη Δριμὺ μένος προὔτυψε. Idem in Addend. p. 372.: Προστεθείσθω τοῖς ἐξ Ὁμήρου παρατεθεῖσι ὅτι καὶ Θεόκριτος Α, ιη') ὀργῆς καὶ θυμοῦ ἕδραν οἶδε τὴν ῥῖνα· Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. Καὶ πολὺ δὲ πρότερον τῶν παρ' Ἕλλησι ποιητῶν ἡ Ἑβραῒς γλῶσσα διὰ μιᾶς φωνῆς τῆς אף (Ἄφ) ἐδήλωσε τόν τε θυμὸν καὶ τὴν ῥῖνα, ὡς τὸ ἐν τοῖς Δαυιδικοῖς Ψαλμοῖς (ς, α') ἐμφερόμενον· Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με· οὐδὲν ἧττον, Κύριε, μὴ τῇ ῥινί σου ἐλέγξῃς με, ἔχειν ἑρμηνεύεσθαι. Εἰκότως δὲ τοῦτο ἀπ' αὐτοῦ τοῦ συμβαίνοντος εἴληπται· καὶ γὰρ κινεῖται μᾶλλον τοῦ εἰωθότος, καὶ εὐρύνεται παρὰ φύσιν, τῶν ὀργιζομένων ἡ ῥίς. Προσσημειούσθω δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ἐκ τῆς Φιλοστρατείου τοῦ λόγου ἰδέας ἠρανίσατο ὁ Ἡλιόδωρος τὴν φράσιν, Ἐν ἐπαγγελίᾳ θυμοῦ· παραπλησίως γὰρ κἀκεῖνος εἴρηκέ που (Ἡρωϊκ. Θ, σελ. 715.), Γένεια μὲν γὰρ αὐτῷ ἁπαλὰ ἐ[illegible]εσθαι, καὶ ξὺν ἐπαγγελίᾳ βοστρύχων. " Schol. ὑποσχέσει. Liban. T. iv. p. 1052. in veris sophistica descriptione: Ἀλλὰ καὶ δένδρα τὴν κόμην ἀπολαμβάνειν καὶ πάντα ἐν ἐπαγγελίαις καρπῶν. Reddenda vox Philostrato Icon. .. 4. p. 768. ubi de Menœceo, Ἔρρωται καὶ ὤμων ἐπαγγελίᾳ, καὶ οὐκ ἀτρέπτῳ τένοντι. Olearius, loci venustatem non capiens, edidit temere e conjectura, ὤμων εὐπαγίᾳ. Humeri lati et crassi vires indicant, *promittunt*, ἐπαγγέλλουσι. Hinc ὤμων ἐπαγγελία apte dicitur, nec sine sophistico acumine. Icon. i. 16. p. 787. Περιέστηκε δ' αὐτὸ ἀγάλματα, τὰ μὲν ἐν μορφαῖς, τὰ δὲ ἐν τῷ διορθοῦσθαι, διαβεβηκότα ἤδη καὶ ἐν ἀπαγγελίᾳ τοῦ βαδίζειν. Lege omnino cum Codice A, ἐπαγγ." Boissonad. ad Philostr. p. 546. Etiam apud nos verb. *To promise*, et nom. *Promise* simili prorsus modo de rebus inanimatis usurpantur.]

[Ἐπαγγελίαι σπονδῶν, et ἐκεχειρίας, Induciarum promulgationes, et Cessatio ab opere ob Festi celebritatem. J. Poll. iii. 142. de gymnicis certaminibus, Καὶ σπονδῶν ἐπαγγελίαι, καὶ ἐκεχειρίας ἐπαγγελίαι: iv. 91. Τὸ δὲ τῶν κηρύκων γένος, ἱερὸν μὲν Ἑρμοῦ, κατεκήρυττε δὲ ἡσυχίαν, ἔν τε ἀγῶσι καὶ ἱερουργίαις, καὶ σπονδὰς προήγγελλε, καὶ ἐκεχειρίαν ἐπήγγελλε, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἀνεκήρυττε. Vide P. Fabri Agon. ii. 26. " Ἐκεχειρίαν ἀπαγγέλλειν non legas alibi, sed ἐπαγγ. (imo est et ap. J. Poll. viii. 138. Ἀναγορεῦσαι, ἐπικηρυκεύσασθαι, ἐκεχειρίαν ἀπαγγεῖλαι, v. nos supra in Ἀπαγγέλλω, sed errorem notavit Abresch. Diluc. Thuc. p. 531., et ap. Thucyd. v. 49. Λακεδαιμόνιοι δὲ, πρέσβεις πέμψαντες, ἀντέλεγον, μὴ δικαίως σφῶν καταδεδικάσθαι, λέγοντες μὴ ἐπηγγέλθαι πω ἐς Λακεδαίμονα τὰς σπονδὰς, ὅτ' ἐσέπεμψαν τοὺς ὁπλίτας. Ἠλεῖοι δὲ τὴν παρ' αὐτοῖς ἐκεχειρίαν ἤδη ἔφασαν εἶναι· πρώτοις γὰρ σφίσιν αὐτοῖς ἐπαγγέλλουσι, καὶ ἡσυχαζόντων σφῶν, καὶ οὐ προσδεχομένων, ὡς ἐν σπονδαῖς, αὐτοὺς λαθεῖν ἀδικήσαντας. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ὑπελάμβανον, οὐ χρεὼν εἶναι αὐτοὺς ἐπαγγεῖλαι ἔτι ἐς Λακεδαίμονα, κ. τ. λ. ubi marg. Ald. Flor. Bas. ἀπαγγέλλουσι, Ar. C. Mosq. ἀπαγγεῖλαι, sed perperam, ut recte censet Abresch. l. c.) Neque Inducias ea vox significat, verum Cessationem ab opere ob festi celebritatem, quam cum indicebat præco, dicebatur ἐκεχειρίαν ἐπαγγέλλειν. J. Poll. iv. 91. Καὶ σπονδὰς προήγγειλε, καὶ ἐκεχειρίαν ἐπήγγειλε. Sed et illi, a quibus præco mittebatur, dicuntur ἐπαγγέλλειν. Strabo viii. (p. 343.) Εἶτα τὸ διεῖργον ὄρος τῆς Τριφυλίας τὴν Μακιστίαν ἀπὸ τῆς Πισάτιδος· εἶτ' ἄλλος ποταμὸς Χαλκὶς, καὶ κρήνη Κρουνοὶ, καὶ κατοικία Χαλκὶς, καὶ τὸ * Σαμικὸν μετὰ ταῦτα, ὅπου τὸ μάλιστα τιμώμενον τοῦ * Σαμίου Ποσειδῶνος ἱερόν· ἔστι δ' ἄλσος ἀγριελαιῶν πλῆρες· ἐπεμελοῦντο δ' αὐτοῦ Μακίστιοι· οὗτοι δὲ καὶ τὴν ἐκεχειρίαν ἐπήγγελλον, ἣν καλοῦσι * Σάμια· συντελοῦσι δ' εἰς τὸ ἱερὸν πάντες Τριφύλιοι. Pausan. Eliac. (p. 377. Ἰσθμικὰς σπονδὰς Κορινθίων ἐπαγγειλάντων, et p. 427.) Τὴν ἐκεχει-

A ρίαν τὴν ἐπὶ τοῖς Ὀλυμπίοις ἐπαγγέλλουσιν οἱ Ἠλεῖοι. Solebat præco, cum diem festum indiceret, faventiam imperare, et abstinentiam a male ominatis vocibus, atque omni jurgio, ut testis est vel Cicero. Eo allusum a Dione." Casaub. Diatr. in Dion. Chrys. Or. vii. p. 457. Reisk. Thucyd. viii. 10. Ἐν δὲ τούτῳ τὰ Ἴσθμια ἐγίγνετο, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι· ἐπηγγέλθησαν γάρ· ἐθεώρουν ἐς αὐτά. " Hoc Valla et Port. referunt ad τὰ Ἴσθμια, et sic Schol. Cod. Cass. qui ad hæc verba adnotat, αἱ σπονδαὶ δηλονότι. Steph. et Acacius ad οἱ Ἀθηναῖοι, et Steph. vertit, Denuntiatum vel indictum erat Atheniensibus, ut adessent." Duker. Utro modo verba acceperis, parum refert: αἱ σπονδαὶ ἐπηγγέλθησαν, *The celebration of the festival had been formally proclaimed*; οἱ Ἀθηναῖοι ἐπηγγέλθησαν, *The Athenians had been summoned to attend*. Splendide autem erravit vir ceteroqui doctus, C. D. Beck. scribens:—" Hoc verbum non sign. Indicere: ἀνεῤῥήθησαν hoc sit, vel ἀνεκηρύχθησαν: verte, Nuntiaverant enim Athenienses, sese B venturos."]

Ἐπαγγελία, genus quoddam accusationis, i. e. γραφῆς, J. Poll. [viii. 67. Καὶ ἡ κατηγορία, δίωξις, εὐθύνη, αἰτία, κρίσις, γραφὴ, ἐπαγγελία: viii. 43. Ἑταιρήσεως δ' ἦν ἡ γραφὴ, καὶ δοκιμασία, καὶ ἐπαγγελία. Harpocr. Ἐπαγγελία σημαίνει καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἐγκαλούντων τινὶ δημηγορεῖν καὶ πολιτεύεσθαι, οὐκ ἐξόν· καὶ ἔστιν οἷον παραγγελία. Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. Λέγεται παρ' αὐτοῖς τὸ ἐπαγγέλλεσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ προστάττειν, ἢ αἰτεῖσθαι, ὡς παρά τε Ἀντιφῶντι ἐν τῷ Περὶ Λινδίων Φόρου, καὶ Δημοσθένει ἐν τῷ Περὶ τῆς Παραπρεσβείας, ubi frustra est Jac. Gronov. e Ms. Mediceo afferens αἰτιᾶσθαι. Ex Harpocr. sua sumsit Suid. Etym. 353. 43. Ἐπαγγεῖλαι, καὶ ἐπαγγελία· σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ πεπορνευμένων (πεπολιτευμένων s. πολιτευομένων, Sylb.) οὐκ ἐξόν. Καὶ ἐπήγγελλε, παρεκελεύετο, προσέταττε, λέγεται καὶ παθητικῶς, καὶ ἐπαγγείλασθαι λέγεται, τὸ κελεύειν, ἢ καταγγέλλειν. " Dabatur ergo hæc actio contra oratores tum alio-
C rum criminum reos, tum etiam impudicitiæ convictos; quippe quibus in concione populi verba facere non liceret. J. Poll. viii. 45. Δοκιμασία δὲ, τοῖς ἄρχουσιν ἐπηγγείλετο, καὶ τοῖς κληρωτοῖς, καὶ τοῖς αἱρετοῖς, εἴτ' ἐπιτήδειοί εἰσιν ἄρχειν, εἴτε καὶ μὴ, καὶ τοῖς δημαγωγοῖς, εἰ ἡταιρηκότες εἶεν, ἢ τὰ πατρῷα κατεδηδοκότες, ἢ τοὺς γονέας κεκακωκότες, ἢ ἄλλως κακῶς βεβιωκότες, ἀτίμους αὐτοὺς ἐχρῆν εἶναι, καὶ μὴ λέγειν. Cf. vv. Δοκιμασία, et Ἔνδειξις." Kuster. Timæi Lex. Ἐπαγγελίαι· καθ' ὧν μή εἰσι κολάσεις ὡρμωμέναι κατὰ τοὺς κειμένους ἤδη νόμους. " Suid. (ubi [illegible] εἰσὶ μὴ, et Zonar.) hanc glossam cum ipso errore in Lexicon suum recepit. Kusterus suppleri vult, λέγεται ἐπὶ δημοσίων ἀδικημάτων, quod tamen facile e re ipsa intelligitur. Rectius probat Æm. Porti emendationem ὡρισμέναι pro ὡρμωμέναι. (In Zonara quoque reperitur ὡρμωμέναι.) Glossa pertinet ad Polit. viii. p. 500. c. Εἰσαγγελίαι δὴ, καὶ κρίσεις, καὶ ἀγῶνες περὶ ἀλλήλων γίγνονται, ubi v. Schol. (supra in Εἰσαγγελία citatum.) Putares, Timæum hic 'e-
D gisse ἐπαγγελίαι. Ego vero culpam potius in Timæi Librarium conferam, qui ἐπαγγελίαι scripserit, ubi εἰσαγγελίαι scribere debebat. Neque enim tam doctus Grammaticus discrimen, quod inter has de'actiones est, ignorare poterat. Ἐπαγγελία est Delatio criminis publici, cujuscunque, cujus lege e[illegible]et judicium; εἰσαγγελία, Delatio criminis innominati. Vide J. Poll. viii. 51. et Harpocr. v. Εἰσαγγ. cum nota Valesii. Petit. tamen ad LL. Att. p. 347. utramque confudit." Ruhnk. Ulpian. ad Demosth. c. Androt. p. 207. Ἐπαγγελία δέ ἐστι δίκη πρὸς δοκιμασίαν τοῦ δήμου, καὶ ὁ Αἰσχίνης· Ἐπήγγειλα αὐτῷ τὴν δοκιμασίαν.]

[* Ἀνεπαγγέλλω, unde

[* " Ἀνεπαγγελία, Polyb. in Combef. not. ad Andr. Cret. 373." Abr. Kall. in Mss.]

Ἀνεπάγγελτος, ὁ, ἡ, Non denuntiatus, Non indictus. Polyb. iv. (16. 4.) Αἰτωλοὶ γοῦν τούτῳ τῷ τρόπῳ χρώμενοι, καὶ λῃστεύοντες συνεχῶς τὴν Ἑλλάδα, καὶ πολέμους ἀνεπαγγέλτους φέροντες πολλοῖς, οὐδ' ἀπολογίας ἔτι κατηξίουν τοὺς ἐγκαλοῦντας, ἀλλὰ καὶ *προσε-

χλεύαζον, εἴ τις αὐτοὺς εἰς δικαιοδοσίας προκαλοῖτο A περὶ τῶν γεγονότων, ἢ καὶ νὴ Δία τῶν μελλόντων, [" in ἀνεπαγγ. consentiunt cum editis vett. Codd. omnes, excepto Flor." Schweigh. Flor. autem exhibet, αὐτεπαγγ. " atque ex eo Codd. recentissimi Paris. Hinc in Casaub. Ind. Gr. Ms. relatum est illud vocabulum, ad quod citatur Xiphilin. Aug. 72." Lex. Polyb.] Bella non indicta. [Item, Non vocatus. Hesych. Ἀνεπάγγελτοι· οἷς οὐ παρηγγέλη ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν, ἄκλητοι. Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 398. Ἀνεπάγγελτος· ἄκλητος. Phrynich. Arab. Σοφ. Προπαρ. ibid. p. 6. Ἀνεπάγγελτος δειπνεῖ· ᾧ οὐδεὶς μὲν ἐπήγγειλεν, ὁ δὲ ἀφικόμενος δειπνεῖ. Propria ergo locutio est παραγγέλλειν ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν, secundum Hesych.; ἐπαγγέλλειν δείπνῳ, secundum Phrynich. Arab. J. Poll. vi. 8. Καὶ κληθῆναι δὲ ἐπὶ δεῖπνον, ἥ τε παροιμία λέγει, (" proverbium, quod innuit, forte est, Οἱ καλοῦνται οἱ φίλοι ἐπὶ τὰ δεῖπνα τῶν φίλων, ἀλλ' αὐτόματοι πάρεισιν," Kuhn.) καὶ Μένανδρος, καὶ Δημοσθένης (de Fals. Leg. p. 402., Reisk.)· Κληθέντες γὰρ οὗτοι πρὸς Ξενό- B φρονα, τὸν υἱὸν τοῦ (τὸν in Demosth. l. c. edidit Reisk.) Φαιδίμου. Luc. xiv. 8. Ὅταν κληθῇς ὑπό τινος εἰς γάμους. Vide notanda in Καλέω. At in Alciphr. i. 39. est, Κληθεῖσα ὑπὸ Γλυκέρας εἰς τοσοῦτον χρόνον· ἀπὸ τῶν Διονυσίων γὰρ ἡμῖν ἀπήγγειλεν· οὐχ ἥκεις, εἰ μὴ δι' ἐκείνην, οὐδὲ τὰς φίλας ἰδεῖν γυναῖκας ἀνασχομένη, ' Nec tamen venisti, non dicam illius (Glyceræ) invitationi non pariturus, sed hoc a te impetrare poteras, ut nolles cœtui amicarum tuarum adesse?' Sic vertit Censor Herelii Versionis, in Ephem. Liter. Goett. 1767. p. 71. Vide Wagneri notam, qui lectionem, quam præbebat Cod. A. Vind., ἐπήγγελλεν pro ἀπηγγ. sequi debebat. Cf. nos in Ἀπαγγέλλω. J. Poll. vi. 12. Ἄκλητοι, οὓς ἀνεπαγγέλτους Κρατῖνος καλεῖ, ubi Cod. A. αὐτεπαγγ. Cratini vero versum servavit Suid.: Ἀνεπάγγελτος· ἄκλητος. Κρατῖνος* Διονυσαλεξάνδρῳ· Τῶν * βδελλολαρύγγων ἀνεπαγγέλτων αὐτῷ φοιτήσας ἐπὶ δεῖπνον. Lucian. Jov. Trag. xxxvii. T. ii. p. 685. Ἔθος γοῦν αὐτοῖς συνεχῶς ἰέναι παρ' αὐτοὺς ἐπὶ δαῖτα, καὶ ἀνεπαγγέλτοις C ἐνίοτε. " Αὐτεπαγγ. legendum videtur." F. G. " Dicit Deos sæpius ad Æthiopas epulatum ire, καὶ ἀνεπαγγέλτους, Etiam invocatos. Sed Ms. αὐτεπαγγ. quod elegans est vocabulum, Qui se ipsos invitant, Qui condicunt. Hoc enim Latinis est Condicere alicui, Cic. ad Fam. i. 9., alicui significare, se apud eum cœnaturum. Eadem quidem vis est vocis ἀνεπάγγελτος, sed illud tamen exquisitius." J. G. G. Imo vero etiam fortius. " Αὐτεπαγγ. recte conjecit Gesner, idque iv. Codd. firmant. Quare non recepisse stultitia fuisset." J. F. R. Vide nos in seq. voc.]

Αὐτεπάγγελτος, ου, ὁ, ἡ, Sua sponte, vel ultro, aliquid faciens. Thucyd. (iv. 120.) Αὐτεπάγγελτοι ἐχώρησαν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, Sua sponte ad libertatem se contulerunt. [i. 33. Αὕτη πάρεστιν αὐτεπάγγελτος, ἄνευ κινδύνου καὶ δαπάνης διδοῦσα ἑαυτήν.] Isocr. ad Demon. (T. i. p. 24. Auger.) Ἀλλ' αὐτεπάγγελτος ἐν τοῖς καιροῖς, αὐτοῖς (τοῖς φίλοις) βοήθει, Ultro subvenias, et non expectans dum ab illis rogeris: præcessit enim, Ἀλλὰ μὴ περιμένης τὰς παρ' ἐκείνων δεήσεις. Demosth. Pro Cor. (p. 247. Reisk.) Ὥστε τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας αὐτεπαγγέλτους ἐθελοντὰς παραχωρῆσαι Φιλίππῳ. Ubi mirum est ἐθελοντὰς addi, quum alioqui αὐτεπάγγελτος et ἐθελοντὴς idem sint; ut suspectus esse potest locus. [Vide Tayl. supra cit.] Exposui autem αὐτεπάγγελτος, Sua sponte, vel ultro, aliquid faciens, quum tamen participium in his et similibus exemplis addere necesse non sit. Vulgo autem exponitur Sponte pollicens, Nullo nuntio accersitus: quarum expositionum prior est etiam Budæi. Ego tamen ab Ἐπαγγέλλω malim deducere significante κελεύειν s. προστάσσειν, ut αὐτεπάγγελτος sit αὐτοκέλευστος, vel αὐτεπίτακτος, quam ab ἐπαγγέλλομαι, Polliceor. [Non male deduxeris ab ἐπαγγέλλω, Ad cœnam et convivium invitare, adeo ut αὐτεπάγγελτος proprie sit, Qui cœnam condicit, i. q. αὐτόματος, ut in proverbio, Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν, de quo plurima diximus supra p. 136. a—137. b. Vide Luciani locum, quem in Ἀνεπάγγελτος protulimus, quemque J. F. R. recte correxisse patet ex ejusdem Lexiph. ix. T. ii. p. 334. indicante Schæf. in Mss.: Καὶ ἐν ταυτῷ λελουμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Μεγαλώνυμός τε ὁ * δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέκτων, ὁ κατὰ νῶτον ποικίλος, καὶ ὁ ὠοκάταξις Εὔδημος. Etymo, a Nostro memorato, ab ἐπαγγέλλομαι, Polliceor, favet locus, quem Taylor. supra allatus affert, e Demosth. adv. Leptin., Ὁρῶν σπανίζοντα τὸν δῆμον χρημάτων, τάλαντον ἔδωκεν αὐτὸς ἐπαγγειλάμενος, Ultro, Sponte sua. Glossæ: Αὐτεπάγγελτος. Ultroneus. Idem vir doctus Nostri sententiam, verba αὐτεπαγγέλτους, ἐθελοντὰς, ap. Demosth. de Cor., suspecta habentis, calculo suo comprobavit. Et quidem ἐθελοντὰς statim post αὐτεπαγγέλτους posuisse Oratorem, tum demum nobis credendum erit, cum aliquot exempla protulerint Critici, in quibus, ut hic, vocem exquisitam simul et vehementem, αὐτεπάγγελτος, excipiat alia, ἐθελοντὴς, satis trita, nullamque emphasin habens, ubi emphasin maximam flagitet loci mens. Nobiscum igitur vel ἐθελοντὰς delendum est, vel post αὐτεπαγγ. ponendum. Errasse autem Nostrum et Tayl. quibus ἐθελοντὴς et αὐτεπαγγ. idem sonent, et in Demosth. si scriptum fuisset, ἐθελοντὰς, αὐτεπαγγέλτους παραχωρῆσαι Φιλίππῳ, nullo jure voc. ἐθελοντὰς suspectum habere potuisse, ostendit satis superque Lucian. Abdic. xvi. T. ii. p. 173. Ἀλλ' ἐθελοντὴς, ἄκλητος, αὐτεπάγγελτος, ἧκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα, κ. τ. λ. Herod. vii. 29. Αὐτεπάγγελτος ἐς τὸν πόλεμον ἐμοὶ ἠθέλησε συμβαλέσθαι χρήματα. Heliodor. Æthiop. v. p. 222. Τί δὲ οὐ μέλλεις, φιλανθρωπίας οὐδὲν ἀπολείπων, ἀλλὰ φθάνων τε τὰς ἡμετέρας παρακλήσεις, καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῆς θυγατρὸς αὐτεπάγγελτος ἐπινεύων; Decies legitur in Cassio Dione, ut e Reimari Indice patet. Eurip. Herc. F. 706. Ἐφ' οἷς ὑπέστη' αὐτεπάγγελτοι θανεῖν. Zonar. Αὐτεπάγγελτος· ὁ αὐτόκλητος. J. Poll. i. 155. Ἄνδρες ἑτοιμοὶ, ἀπροφάσιστοι, ἐθελονταὶ, αὐτεπάγγελτοι, ἀπαράκλητοι, αὐτοκέλευστοι, αὐθαίρετοι, * αὐτεπίτακτοι, ἀκέλευστοι, ἀνεπίτακτοι, αὐτήκοοι. " C. Salm. * ἐνεπίτακτοι, pro ἀνεπίτακτοι: ἀκέλευστοι non habuit: dein, ἀνεπίτακτοι dicit non esse in C. V." Kuhn. J. Poll. iii. 67. de sumtus faciente in rempublicam: Ἐθελοντὴς εἰσφέρων, ἑκὼν, αὐτεπάγγελτος, αὐθαίρετος, αὐτοκέλευστος, ἀπαράκλητος, ἐπιδιδοὺς ἐπιδόσεις. Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 462. Αὐθαίρετος· αὐτεπάγγελτος.]

[* Ἐνεπαγγέλλω. Hermog. de Form. Orat. ii. p. 369. ed. 1570. Ἐπεὶ καὶ ὅσα τὸν περὶ τῶν ἰδεῶν γράφοντες λόγον τοῦτον αὐτὸν, ἐν ἐνίαις αὐτῶν ἐνεπηγγειλάμεθα ἐν τῷ περὶ δεινότητος ἐρεῖν, ταύτης ἐστὶ τῆς πραγματείας. Obiter monemus locum Hermog., quem respexit Noster supra in Ἐξαγγελία, legi ibid. p. 365. Οὐ μὴν οὔτε ἡ μέθοδος, οὔτε ἡ ἐξαγγελία δοκεῖ πως φαίνεσθαι δεινὴ, εἰ καὶ ἔστι τοιαύτη ἑκατέρα, ἀληθινὴ δὲ μᾶλλον, καὶ ἠθικὴ μετὰ κάλλους καὶ σφοδρότητος φαίνεται: p. 367. Γίνεται γὰρ τὸ πλεῖστον περὶ τὴν λέξιν, ὅταν τραχείας καὶ σφοδράς τις, ἢ καὶ σεμνὰς D συμφορήσας λέξεις, εἶτ' ἐξαγγέλλῃ ταύταις ἐννοίας ἐπιπολαίους καὶ κένας.]

[* Ἐνεπάγγελμα, ατος, τό. " Andr. Cret. 255." Abr. Kall. in Mss.]

" Κατεπαγγέλλω, Suid. meminit cum dativo con" strui annotans, [locum frustra quæsivimus. Vide " Καταγγέλλω.] Κατεπαγγέλλομαι, Polliceor, vel " etiam Effuse promitto. Demosth. (Παραγρ. π. " Ζηνοθ. p. 885.) Ἠργολάβηκεν ἑαυτὸν, καὶ κατεπήγ" γελται τουτῳί, Huic pollicitus est, [Addidit ei suam " operam, Reisk.] Utitur et Plut." [Reip. ger. Præc. T. ix. p. 219. Οὐδὲ οὗτος ὀρθῶς τῇ φιλίᾳ κατεπαγγελλόμενος τὴν πολιτείαν, " Qui suam regendæ civitatis rationem utilitati votisque amicorum consecraret, condiceret, atque devoveret." Reisk. Æschin. c. Ctesiph. p. 594. Ἐὰν δ' ὑμῶν δέηται συγχωρῆσαι αὐτῷ περὶ τῆς τάξεως τοῦ λόγου, κατεπαγγελλόμενος ὡς ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆς ἀπολογίας λύσει, (v. Heliodor. mox afferendum) τὸ παράνομον, μὴ συγχωρεῖτε, κ. τ. λ. Recipit, Promittit: p. 615. Ἀεὶ δὲ τὸ παρὸν λυμαινόμενος, τὸ δὲ μέλλον κατεπαγγελλόμενος, " Mirifica

pollicens, de suis in rempublicam officiis et studiis, quibus eam demereri velit." Reisk. "Heliodor. i. p. 52. (=45. Πολλὰ καὶ ἐπιθαρσύνας, καὶ ὡς εἰς ἑσπέραν ἅμα τῷ Θεαγένει φοιτήσειν κατεπαγγειλάμενος, ubi Coray.:—Περιττὸν τὸ ὡς, χωρὶς εἰ μή τις φαίη Ἀττικῶς παρέλκειν, κατὰ τὸ, Ἀπέπλεον ὡς ἐς τὰς Ἀθήνας, ἢ τὸ σχεδὸν σημαίνειν, κατὰ τὸ, Ὡς τέσσαρα στάδια, ἵνα ᾖ, Οὐκ ἀκριβῶς εἰς ἑσπέραν, ἀλλὰ περί που τὴν ἑσπέραν. Εἰκὸς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι παρειλῆφθαι, ἵνα ᾖ τὸ ἑξῆς, Κατεπαγγειλάμενος ὡς εἰς ἑσπέραν φοιτήσει, κακῶς τῶν ἀντιγραφέων φοιτήσειν ἀπαρεμφάτως γραψάντων· ἐρεῖ γὰρ καὶ προϊὼν, σελ. 328., Καὶ ὡς ἑκοῦσα ἐπιβήσεται τῆς πυρᾶς ἐπαγγειλαμένη. Lege omnino φοιτήσει, e Lysiæ λύσει supra citato,) Diod. Sic. xi. 4. (Κατεπαγγελλόμενοι δ' ἦσαν προκαταλήψεσθαι τὰς παρόδους,) Diogenian. iii. 17. Philo J. ii. 316. Argum. Eurip. Hippol. (Κατεπαγγειλαμένην αὐτῇ βοηθῆσαι,) Joseph. Ant. J. vii. 4. 4. (Οὗ προστήσεσθαι καὶ προνοήσειν ὡς πατὴρ υἱοῦ κατεπηγγέλλετο, (Mss. * προκατεπήγγελτο.)" G. Wakef. in Mss. Schol. Aristoph. Eq. 392. Οὓς ζῶντας ἕξειν κατεπαγγειλάμενος ὁ Κλέων τοῖς Ἀθηναίοις ἤγαγεν, ubi Kuster., notante Schæf. in Mss., ἄξειν reposuit. Const. Manass. in Meursii Opp. T. vii. p. 512. Οὐ ταῦτά μοι θαυμάσιε περὶ τοῦ βασιλέως Καὶ σὺ καὶ σύμπας ὁ χορὸς οὕτως κατεπαγγέλλου; || Profiteor. Æschin. c. Timarch. p. 133. Ὁ τὰς τῶν λόγων τέχνας κατεπαγγελλόμενος τοὺς νέους διδάσκειν, "Qui profitetur se ferre magistrum artis alicujus," Reisk.: et p. 169. Κατεπαγγέλλεται γὰρ πρὸς αὐτοὺς, ἐργολαβῶν ἐφ' ὑμᾶς, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, λήσειν μεταλλάξας τὸν ἀγῶνα, καὶ τὴν ὑμετέραν ἀκρόασιν κ. τ. λ. "Κατεπαγγέλλεσθαι πρός τινα, Profiteri ad aliquem, ut qui artem profiteatur, recipiatque se alteri magistrum ejus futurum." Reisk.]

[* Κατεπαγγελία, ἡ. Glossæ: Κατεπαγγελία· Promissio.]

[* Προκατεπαγγέλλω. Vide Κατεπαγγέλλω.]

[* Προεπαγγέλλω, Ante denuntio. Cass. Dion. Hist. xl. 32. Καὶ μετὰ τοῦτο ὀργῇ τὴν τοῦ Ἀμβριόριγος διάφευξιν φέρων, τὴν πατρίδα αὐτοῦ, καίτοι μηδὲν νεωτερίσασαν, διαρπάσειν τοῖς βουλομένοις ἐπέτρεψε, προεπαγγείλας σφίσιν αὐτὸ τοῦθ', ὅπως ὅτι πλεῖστοι συνέλθωσιν: xxxviii. 13. Ἐπεὶ οὖν πολλοὶ, ἐμποδίζειν ἢ νόμων εἰσφορὰς, ἢ ἀρχόντων καταστάσεις, ἐς τὸν δῆμον ἐσαγομένας, βουλόμενοι, προεπήγγελλον ὡς καὶ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μαντευσόμενοι (L. μαντευσάμενοι), ὥστε μηδεμίαν ἐν αὐτῇ κύρωσιν τὸν δῆμον σχεῖν, De cœlo se illa die servasse, obnuntiare solebant, ut vertit Reimar.: xxxvi. 22. Ἐπεὶ δὲ αἵ τε ἀρχαιρεσίαι προεπηγγελμέναι ἦσαν, καὶ κατὰ τοῦτ' οὐδὲν * προνομοθετηθῆναι πρὸ αὐτῶν ἐξῆν, κ.τ.λ. || Ante promitto. Idem ib. xlvi. 40. Τοῖς στρατιώταις τοῖς * συμπολιορκηθεῖσίν οἱ, καὶ ἐπαίνους, καὶ τἄλλα ὅσα τοῖς τοῦ Καίσαρος πρότερον προεπήγγελτο, καίπερ μηδὲν ἐς τὴν νίκην συμβαλομένοις, ἀλλ' ἀπὸ τῶν τειχῶν αὐτὴν ἰδοῦσι, δοθῆναι ἔγνωσαν: xlii. 32. Ὡς οὖν τοῦτό τε προεπηγγέλλετο, κ. τ. λ. "Proprie, Ante promitto, interdum etiam i. q. simplex ἐπαγγέλλομαι, Promitto, Polliceor, Prædico. Semel legitur in N. T. Rom. i. 2. Εὐαγγελίον Θεοῦ, ὃ προεπηγγείλατο διὰ τῶν προφητῶν αὐτοῦ ἐν γραφαῖς ἁγίαις, Doctrinam Christianam, quam promisit et annuntiavit olim Deus per Prophetas in Literis Sacris." Schleusner. Lex. in N. T. || Ante ambio. Cass. Dion. xxxix. 31. Καὶ μετὰ τοῦτο ὅ,τε Πομπήϊος καὶ ὁ Κράσσος ὕπατοι ἐκ μεσοβασιλείας ἀπεδείχθησαν, οὔτ' ἄλλου τινὸς τῶν προεπηγγελκότων ἐπαντήσαντος, Qui ante eundem magistratum ambiverant. Vide Παραγγέλλω.]

[* Προεπάγγελσις, εως, ἡ. Cass. Dion. Hist. xxxviii. 41. Λογισάσθω ταῦθ', ὅτι πάντες οἱ πόλεμοι ὅσοι πώποτε γεγόνασιν ἡμῖν, οἱ μὲν ἐκ παρασκευῆς καὶ προεπαγγέλσεως, οἱ δὲ καὶ ἐπὶ καιροῦ συμβεβήκασι, Ita obtigisse, ut ad ea præparari possemus, utque indicerentur.]

[* Προσεπαγγέλλω, unde Προσεπαγγέλλομαι, Insuper polliceor. J. Poll. v. 105. Ἐπαγγέλλεσθαι, προσεπαγγέλλεσθαι, ὑποσχέσθαι, προϋποσχέσθαι, προειπεῖν, ὑποτεῖναι, ὑποθεῖναι, ἐπαγγελία, πρόῤῥησις, ὑπόσχεσις. Glossæ: Προσεπαγγέλλομαι· Adpromitto.

A "Diod. Sic. p. 131. b. (Προσεπαγγείλασθαι τὸ ἔθνος εὐεργετήσειν,) 590. d. 718. d. Ecl. ii. l. 23. (ed. Rhodom.)" Munth. Spec. Defectus Lexicorum p. 542.]

¶ Καταγγέλλω. Interdum i. q. ἀγγέλλω, vel ἐξαγγέλλω: unde κατάγγελτος ap. Thucyd., et ἐξάγγελτος pro eodem, i. e. Patefactus, Detectus per nuntium. In Act. Apost. καταγγέλλειν sæpe simpliciter pro Annuntiare. [Generatim notat, Notum facio, Alteri aliquid annuntio, Quæ sunt ignota narro: κατὰ hic significationem intendit. Polyb. Hist. x. 24. Μετ' αὐξήσεως ἔνια εἰθισμένοις καταγγέλλειν, (imo locus, qui reperitur x. 27. 8., sic legitur, Τοῖς μὲν γὰρ αἱρουμένοις τὰς ἐκπληκτικὰς τῶν διηγήσεων προφέρεσθαι, καὶ μετ' αὐξήσεως ἔνια καὶ διατάσεως εἰθισμένοις ἐξαγγέλλειν, καλλίστην ὑπόθεσιν ἡ προειρημένη πόλις παρέχει.) Xenoph. K. A. ii. 5. 11. (Κατήγγειλαν αὐτῷ τὴν ἐπιβουλὴν, ubi v. Schneider. a Schæf. in Mss. laudatum. Suid. Καταγγέλλω· δοτικῇ. Εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς ἡμέρα καταγγέλλει τοῖς
B ἰδίοις ἐκ τῶν νηστειῶν, ubi nostro periculo repone, ἡμέραν, Lætitiæ et gaudii diem post jejunia suis annuntiat.) Hinc speciatim, Doceo, Trado alteri aliquid, Prædico, et inprimis de doctoribus religionis Christianæ, olim reconditæ, adhibetur. Sic legitur in N. T. Act. iv. 2. Καταγγέλλειν ἐν τῷ Ἰησοῦ τὴν ἀνάστασιν τὴν ἐκ νεκρῶν, Exemplo Christi veritatem doctrinæ de resurrectione a mortuis demonstrare: xiii. 5. Κατήγγελλον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ: xv. 36. xvi. 17. 21. Καταγγέλλουσιν ἔθη: xvii. 3. 13. 23. xxvi. 23. 1 Cor. ii. 1. ix. 14. Phil. i. 16. 18. Coloss. i. 28. Memoriam alicujus rei laudibus celebro, commemoro, 1 Cor. xi. 26. Τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε, Debetis commemorare mortem Christi ejusque memoriam celebrare." Schleusner. Lex. in N. T. Glossæ: Καταγγέλλω· Nuncio.]

|| Καταγγέλλω, Indico. ut καταγγέλλω πόλεμον, Indico bellum, quod et ἐπαγγέλλω. Lysias (Δημ. Καταλ. Ἀπολ. p. 781.) Ἀντὶ δὲ εἰρήνης πόλεμον κατηγγέλκασι. Sic Plut. in Lycurgo, Καταγγέλλει τὸν
C πόλεμον τοῖς Εἵλωσι: [in Agesilao xxiii. T. iii p. 667. Reisk. Τοὺς δὲ μὴ βουλομένους δέχεσθαι τὴν εἰρήνην, ἀπειλῶν καὶ καταγγέλλων πόλεμον, ἠνάγκασεν ἐμμεῖναι πάντας, ὧν ὁ Πέρσης ἐδικαίωσε. "Hos accusativos in dativos mutare oportet, assentientibus veteribus etiam, ut legamus, Τοῖς δὲ μὴ βουλομένοις." H. Steph. Sed, quamvis ita det Vulcob., stare tamen potest vulgata lectio, modo illos accusativos ad ἐμμεῖναι referas, dativis ante ἀπειλῶν κ. καταγγ. πόλεμον subauditis. Idem in Pyrrho T. ii. p. 781. Ἐγκαλούντων δὲ τῶν πρέσβεων, ὅτι μὴ καταγγείλας πόλεμον ἐξενήνοχε πρὸς αὐτούς: in Parallelis T. vii. p. 216. Πόλεμον τοῖς ἐγχωρίοις κατήγγειλεν, mox in seq. cap. Πόλεμον Ῥωμαίοις κατήγγειλε, et p. 217. Πόλεμον τοῖς ἐγχωρίοις κατήγγειλεν. Diod. Sic. xiv. 68. [illegible] τοῖς Χαρχηδονίοις πόλεμον κατήγγειλεν. "Diod. S. i. 679. 695. ii. 464. 618. 642." Schæf. in Mss. Glossæ: Καταγγέλλω· Indico. Καταγγέλλει· Indicit, P. Vide Καταγγελία.]

|| Καταγγέλλω, Obnuntio, unde Καταγγελεὺς et
D Κατάγγελος.

|| Καταγγέλλω, Defero, Accuso, ut ἐπαγγέλλω. Herodian. (v. 2. 4.) Συκοφάνται τε ἢ δοῦλοι, ὅσοι δεσπότας κατήγγελον, Bud. [Vide ibi Irmisch. Suid. Καταγγέλλω δοτικῇ. Μήποτέ σοι καταγγείλῃ ἐπὶ τοῦ Νομοθέτου. Glossæ: Καταγγέλλω· Indico, Defero.]

[Καταγγέλλω ἀγῶνα, Litem intendo, i. q. κατασκευάζω ἀγῶνα, (Demosth. π. Βοιωτ. Πρ. Μητρ. p. 1025. Εἰς Ἄρειον Πάγον ἀγῶνα κατεσκεύασαν, Accusarunt me apud Senatum Areopagiticum.) Luc. de Parasito xxxix. T. ii. p. 863. Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν. Vide Καταγγέλλομαι.]

[Καταγγέλλω, Proscribo. Polyb. iv. 53. 2. Ῥύσια κατήγγειλαν τοῖς Ῥοδίοις. "'Proscribebant Rhodios cum bonis suis,' dabant, lege lata et publicata, suis civibus jus et facultatem, ut Rhodios, et ipsos, et eorum naves, merces, facultates, ubi possent, in potestatem suam redigerent, caperent, retinerent, et damna ab ipsis accepta iis compensarent. Vide Wessel. ad Diod. S. ii. p. 548. 37. Polyb. p. 1326.

(xxxii. 17. 4.) et Vales. ad Harpocr. v. Σύλας." Reisk. "Adde Polyb. xxiii. 2. 13. Poterat autem dicere κατὰ τῶν Ῥοδίων, ut locis citatis, quemadmodum et eadem fere sententia dixit τὸ λάφυρον ἐπικηρύττειν κατά τινος, iv. 26. 7. et 36. 6. Sed καταγγέλλειν ῥυσιά τινι eodem modo dictum est, quo καταγγέλλειν πόλεμόν τινι." Schweigh. Reiskii interpretatio "videtur poscere, κατὰ τῶν Ῥοδίων, dativus vero videtur indicare, Rhodiis eos denuntiasse, se hoc facturos, nisi promte satisfacerent." Lex. Polyb.]

Καταγγέλλομαι, Pass. Patefio per nuntium. Item, Indicor. Item, Accusor, sequendo significationem vocis activæ. [Hesych. Καταγγέλλεται· κηρύσσεται. Respicitur forte ad Act. xiii. 38. Διὰ τούτου ὑμῖν ἄφεσις ἁμαρτιῶν καταγγέλλεται, quod vertit Schleusner., Per hunc vobis nunc remissionem peccatorum offerri. Rom. i. 8. Ὅτι ἡ πίστις ὑμῶν καταγγέλλεται ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, Quod vestra in tenenda doctrina Christiana constantia ubique fere laudibus celebratur. Heraclid. Allegor. init., indicante Schæf. in Mss., Μέγας ἀπ' οὐρανοῦ καὶ χαλεπὸς ἀγὼν Ὁμήρῳ καταγγέλλεται περὶ τῆς εἰς τὸ θεῖον ὀλιγωρίας, Ingentem et gravem ob causam, ut quæ cœlum ipsum attineat, læsæ contemtæque Deorum majestatis accusatur Homer. Glossæ: Καταγγελθείς· Delatus.]

Καταγγέλλω et καταστέλλω confusa habes ap. Auctor. V. Hom. p. 361. Gale. Οὐδὲν δὲ ἧσσον καὶ εἰς πένθη παραλαμβάνει τὴν μουσικὴν, θρήνων ἐξάρχους ἀοιδοὺς (Il. Ω. 720.) ποιῶν, ὡς τῇ λειότητι τῶν μελῶν τὴν τραχύτητα τῆς ψυχῆς καταγγέλλοντα. Quæ miror viro doctissimo placere potuisse. Nam et Græca solœca sunt, et sententia nulla est. Rescribo, τοὺς—καταστέλλοντας. 'Nihilo tamen secius et ad luctus musicam recipit, lamentationum præcentores adhibens, qui modorum suavitate asperitatem animi lenirent et componerent.' Athen. xiv. 624. Καὶ ὁ Ὁμηρικὸς δὲ Ἀχιλλεὺς τῇ κιθάρᾳ κατεπραΰνετο, ἣν αὐτῷ ἐκ τῶν Ἠετίωνος λαφύρων μόνην Ὅμηρος χαρίζεται, καταστέλλειν τὸ πυρῶδες αὐτοῦ δυναμένην· μόνος γοῦν ἐν Ἰλιάδι ταύτῃ χρῆται τῇ μουσικῇ. Phot. Bibl. p. 1360. R. Steph. 1611. Αἱ πρεσβύτεραι γυναῖκες—τοῖς πραΰνουσι λόγοις τοὺς θυμοὺς ἀνηρεθισμένους καταστέλλουσαι. Sext. Empir. p. 357. Fabric. Εἴπερ τοίνυν φασὶ φιλοσοφίαν ἀποδεχόμεθα σωφρονίζουσαν τὸν ἀνθρώπινον βίον καὶ τὰ ψυχικὰ πάθη καταστέλλουσαν, πολλῷ μᾶλλον ἀποδεχόμεθα τὴν μουσικήν. Cf. eund. p. 360. (Εἶτα κἂν τοιαῦτα ᾖ τὰ τῆς μουσικῆς μέλη, οὐ διὰ τοῦτο καὶ ἡ μουσικὴ βιωφελὴς καθέστηκεν· οὐ γὰρ ὅτι δύναμιν ἔχει * σωφρονιστικὴν, καταστέλλει τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ ἢ * περισπαστικὴν,) et Porphyr. de Abst. p. [illegible] (=309. Ἀπειπάμενοι δὲ πᾶσαν τὴν ἄλλην ἐργασίαν, καὶ πόρους ἀνθρωπίνους, ἀπέδοσαν ὅλον τὸν βίον τῇ τῶν θείων θεωρίᾳ καὶ * θεάσει, διὰ μὲν ταύτης τό τε τίμιον καὶ ἀσφαλὲς καὶ εὐσεβὲς πορίζόμενοι, διὰ δὲ τῆς θεωρίας, τὴν ἐπιστήμην, δι' ἀμφοῖν δὲ ἄσκησιν ἠθῶν κεκρυμμένην τινὰ καὶ * ἀρχαιοπρεπῆ· τὸ γὰρ ἀεὶ συνεῖναι τῇ θείᾳ γνώσει καὶ ἐπιπνοίᾳ, πάσης μὲν ἔξω τίθησι πλεονεξίας, καταστέλλει δὲ τὰ πάθη, διεγείρει δὲ πρὸς σύνεσιν τὸν βίον· λιτότητα δὲ ἐπετήδευσαν καὶ καταστολὴν, ἐγκράτειάν τε καὶ καρτερίαν, τό τε ἐν πᾶσι δίκαιον καὶ * ἀπλεονέκτητον· σεμνοὺς δὲ αὐτοὺς παρεῖχε καὶ τὸ * δυσεπίμικτον.)" Toup. Emendd. in Suid. T. i. p. 295. "Bene Porphyr. voce utitur, quæ de tumultuantibus et seditiosis inprimis adhibetur, unde κατεσταλμένοι, Sedati, Modesti. Vide Kypk. ad Luc. A. A. xx. 36. cui ap. Paul. 1 ad Tim. ii. 9. καταστολὴ recte est Modestia s. Cohibitio in vestitu, gestibus, incessu, aliisque rebus in sensus cadentibus, ubi plura de hac significatione: atque id ap. Nostrum paulo post per καταστολὴν, quam vocem ibi perperam omittit Meerm. Cod., intelligo, non Victus tenuitatem, ut Felic. dedit. Ita Pythag. se ornasse dicitur εὐσταθείᾳ ψυχῆς καὶ καταστολῇ σώματος ap. Iambl. in Vita ii. n. 10.: de moribus etiam Clem. Alex. Strom. vi. 659. Εἰς κατακόσμησιν ἤθους καὶ καταστολήν." Jac. De Rhoer. Plura vide in Καταστέλλω, Καταστολή.]

Κατάγγελος, ου, ὁ, ἡ, [Annuntiator, Delator,] Obnuntiator. Plut. Apoph. Lacon. Σὲ οὖν κατάγγελον ἔπεμψεν ἁμῖν; Te obnuntiatorem misit? B. [Locus est Lacon. Instit. T. vi. p. 895. Reisk. Προσάγοντά τις τὸν υἱὸν θεασαμένη, ἐπύθετο, τί πράσσει ἡ πατρίς, εἰπόντος δὲ, Πάντες ἀπολώλασι, κεραμίδα ἄρασα, ἐπαφῆκεν αὐτῷ, καὶ ἀνεῖλεν, εἰποῦσα, Σὲ οὖν κατάγγελον ἔπεμψαν ἁμῖν; "Vide, num scribendum sit κακάγγελον," H. Steph. Recte omnino, et sensu sic flagitante, et voce κατάγγελος, quam in Lex. suum male recepit Schneider., nusquam alibi extante. Sic κακαγγελία et καταγγελία confunduntur in Galeni Gl. Hippocr.]

"Καταγγελία, ας, ἡ, Accusatio, Convitium, V. L. "Id tamen potius κακαγγελία diceretur." [Vide nos in Κακαγγελία. Luc. de Parasito xlii. T. ii. p. 865. Οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθὺς τῇ καταγγελίᾳ τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν προὔδοσαν καὶ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ. "Joseph. 446. 22.; pro Mina, Manil. iv. 556." G. Wakef. in Mss. Locus est hic: Ἦν δὲ καὶ αἰθαλόεις ἀστὴρ σὺν τοῖσι φανείη Ἄρεος ἐν κύκλοισι θοοῦ * δεινήματι κόσμου, Φάσμασι δαιμονίοισι συναντήσουσιν ἐκεῖνοι, Ψυχῇ δερκόμενοι * νεκροδερκῆ * νερτερόμορφα Ἔν τε καταγγελίαισι θεῶν * μηνίσμασί τ' αἰεὶ Ὀξυχόλοι, λυπρὸν βιότου τέλος ἀθρήσουσιν Εἰδώλων στονόεντα τύπον διὰ παντὸς ὁρῶντες, Ὧν πλάστειρα θεὰ πικροῦ * θαμβήματος ἄρχει. Jac. Gronov. vertit, In annuntiationibus Deorum ac offensis. Plut. in Romulo xiv. T. i. p. 104. Reisk. Ὡς δ' ἀνεφάνη, θυσίαν τε λαμπρὰν ἐπ' αὐτῷ καὶ ἀγῶνα καὶ θέαν ἐκ καταγγελίας ἐπετέλει πανηγυρικήν. "Spectaculum, ad quod homines officiose et verbis solennibus invitantur, de loco atque tempore certiores facti." Reisk. Clem. Alex. Strom. vi. p. 827. Τὴν δὲ ἡμετέραν διδασκαλίαν ἔκτοτε σὺν καὶ τῇ πρώτῃ καταγγελίᾳ κωλύουσιν ὁμοῦ βασιλεῖς καὶ τύραννοι, κ. τ. λ.]

[* Καταγγελσις, εως, ἡ. Glossæ: Καταγγελσις· Indicacio.]

[* Καταγγελτής, οῦ, ὁ. Glossæ: Καταγγελτής· Delator, Nunciator.]

Κατάγγελτος, ὁ, ἡ, Patefactus per nuntium, vel Detectus. Thucyd. (vii. 48.) Πολεμίοις καταγγέλτους γίγνεσθαι, Schol. δήλους διὰ μηνυμάτων. [Vide Ἀπάγγελτος, et Ἐξάγγελτος. Suid. Καταγγέλτους. Οἱ δὲ ἔλεγον ἀπαλλαγῆναι αὐτοὺς, πρὶν καταγγέλτους τισὶν, ὅτι πάρεισι, γενέσθαι. Cass. Dion. Hist. p. 11. 30. Reimar. Πρὶν καταγγέλτους σφᾶς γενέσθαι.]

[* Καταγγελτικὸς, ἡ, όν. Helidor. iii. p. 128=108. Ἐπηκολούθει τούτοις ἄλλων ἱερείων διάφορον πλῆθος, ἑκάστου ζώων γένους ἰδίᾳ καὶ εἰς κόσμον ἀγομένου, αὐλοῦ καὶ σύριγγος τελεστικόν τι μέλος καὶ καταγγελτικὸν τῆς θυσίας ὑπαρχόντων.]

Ἀκατάγγελτος, ου, ὁ, ἡ, Non indictus, ut ἀκατάγγελτος πόλεμος i. q. ἀνεπάγγελτος, Plut. Numa (xii. T. i. p. 272. Τοῦ Φαβίου κατηγοροῦντες ὡς ἔκσπονδον, καὶ ἄσπειστον, καὶ ἀκατάγγελτον ἐξενηνοχότος πρὸς αὐτοὺς πόλεμον,) Non indictum bellum. [" Dionys. H. T. i. p. 146. (Reisk., Antiq. Rom. i. 58., Πρῶτος δὲ ὁ Λατῖνος ἔγκλημα ποιούμενος τὸν αἰφνίδιόν τε καὶ ἀκατάγγελτον πόλεμον,) et Appian. T. i. p. 112. (Schweigh., vi. 10., Ζακανθαῖοι δὲ, αἰφνιδίῳ καὶ ἀκαταγγέλτῳ κακῷ συμπεσόντες, ἐπρέσβευον ἐς Ῥώμην.)" G. Wakef. in Mss.]

Καταγγελεὺς, έως, ὁ, Annuntiator, Denuntiator, Act. Apost. xvii. (18.) Ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεὺς εἶναι. Exponitur et Obnuntiator hic a Budæo. [Glossæ: Καταγγελεύς· Delator, P. G. Wakef. in Mss. provocat ad Clem. Alex. Strom. vi. p. 826. Ἀμέλει ὡς ἂν τοῦ Κυρίου ἥκοντος εἰς ἀνθρώπους τοῦ διδάξοντος ἡμᾶς, μυρίοι σημάντορες, καταγγελεῖς, * ἑτοιμασταὶ, πρόδρομοι, ἄνωθεν ἐκ καταβολῆς κόσμου, δι' ἔργων, διὰ λόγων προμηνύοντες, προφητεύοντες ἐλεύσεσθαι, καὶ ποῦ, καὶ πῶς, καὶ τίνα τὰ σημεῖα.]

Ἐκκαταγγέλλω, pro καταγγέλλω, ut Ἐκκαταγγείλας ἀγῶνα, Plut. Romulo, Qui ludos indixit. [" Ἐκκαταγγέλλω, f. ελῶ, aus einer f. Les. Plutar. Rom. 13, 3. entstanden st. καταγγέλλω." Schneider. Lex.]

Προκαταγγέλλω, Prænuntio, Ante denuntio, [Prædico, Promitto.] Act. iii. 18. Ὁ δὲ Θεὸς, ἃ προκατήγγειλε διὰ στόματος πάντων τῶν προφητῶν αὐτοῦ, παθεῖν τὸν Χριστὸν, ἐπλήρωσεν, [" Deus autem ita rata fecit ea, quæ variis multorum prophetarum ora-

culis prædixit, fore sc. ut Christus supplicio afficeretur: v. 24. Καὶ προκατήγγειλαν τὰς ἡμέρας ταύτας, Et prædixerunt de his rebus. Sed loco προκατήγγειλαν sine dubio h. l. est κατήγγειλαν reponendum, quod etiam Griesbach. in textum recepit: vii. 52. Ἀπέκτειναν τοὺς προκαταγγείλαντας περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ δικαίου, Interfecerunt eos, qui de adventu hujus innocentis vaticinati sunt." Schleusner. Lex. Glossæ: Προκαταγγέλλω· Antecapio, Præoccupo, Occupo. "Joseph. 57. 2. alibi." G. Wakef. in Mss.] || Προκαταγγέλλομαι, Pass. 2. ad Cor. ix. 5. Καὶ προκαταρτίσωσι τὴν προκατηγγελμένην εὐλογίαν ὑμῶν, Prænuntiatam, vel cum Beza, Antea indictam. [" Munusculum vestrum, s. eleemosynam vestram, quam jam olim promisimus. Codd. nonnulli * προεπηγγελμένην, e glossemate ut videtur." Schleusner. Lex. Clem. Alex. Strom. iii. p. 543. Ἥ τε αὖ * Λευϊτικὴ φυλὴ, τοῦτον φυλάσσουσα τὸν τῆς φύσεως νόμον ἐκ Θεοῦ, ἐλάττων τὸν ἀριθμὸν παρὰ τὰς ἄλλας εἰς τὴν προκατηγγελμένην εἰσῆλθε γῆν.]

B [* Προκατάγγελσις, εως, ἡ, Denuntiatio prævia. Schol. Thucyd. ii. 1. Ἀκηρυκτεί· ἄνευ κηρυκείας, ὡς ἐχθροὶ, ἄνευ κηρυκείου μᾶλλον, καὶ προκαταγγέλσεως.]

[* "Ὑποκαταγγέλλω, (Prænuntio,) Orig. c. Cels. p. 82. (Spencer. Καὶ πρὸς ταῦτα δὲ φήσομεν, ὅτι ἐγκαλοῦμεν Ἰουδαίοις, ἐντραφεῖσι νόμῳ καὶ προφήταις τοῖς Χριστὸν ὑποκαταγγέλλουσι.)" Abr. Kall. in Mss.]

" Μετάγγελος, (ου, ὁ, ἡ,) Internuntius, s. simpliciter "Nuntius, ['abundante præpos. ut in ἐπίουρος et "similibus,' Damm. Lex.] Hom. Il. O. (144.) Ἶρίν "θ', ἥτε θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι." [" Quanquam ibi alii scribi jubent θεοῖσι μέτ', ut μετὰ pertineat ad θεοῖς, pro ἐν θεοῖς. (Eustath. p. 1009. 48. Τὸ δὲ μετάγγελος πρῶτην καὶ αὐτὸ ἔχει πρόθεσιν, καθὰ καὶ τὸ ἐπίουρος, καὶ τὸ, Χαλεπὴ δὲ θεοῦ * ἐπιμῆνις, καὶ, Ἐπιβουκόλος ἀνὴρ, καὶ, Τὶς ἂν κατὰ θνητῶν, leg. καταθνητῶν, ἀνθρώπων, καὶ, Ἀνδρῶν κατατεθνειώτων. Εἰ δὲ γράφεται καὶ Θεοῖσι μέτ' ἄγγελος, οὐκ ἂν εἴη ἀπῳδὸν, ἵνα λέγῃ ὅτι ἐν θεοῖς ἄγγελος ἡ Ἶρις. Respicit ad Il. E. 178 ubi alii legi jubent, Χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις, v. Eustath. ibi p. 535. 46.; ad Od. Γ. 422. Ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ, alibi; ad Od. Ψ. 125. οὐδέ κέ τίς τοι Ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθνητῶν ἀνθρώπων: et ad Il. H. 409. Οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνειώτων, et alibi.) Sic et Ψ. 198. ὠκέα δ' Ἶρις Ἀράων ἀΐουσα μετάγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν, ubi quidam τὸ, μετ', ad ἦλθε referunt, pro μετῆλθεν ἀνέμοις, Ivit ad Ventos, ἦλθεν πρὸς ἀνέμους, quo tamen loco compositum μετάγγελος, Internuntius, præstare videtur." Damm. Eustath. ad Il. Ψ. p. 1296. Ὅρα δὲ κἀνταῦθα τὸ μετάγγελος ὅ ἐστιν ἄγγελος, καιρίαν ἑρμηνείαν τῆς Ἴριδος· εἰπεῖν γὰρ ἓν πρὸς ἕν, Ἶρις ἡ ἄγγελός ἐστι παρὰ τὸ εἴρειν ὃ δηλοῖ τὸ ἀγγέλλειν, τινὰ δὲ τῶν ἀντιγραφέων, ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου ἔχει τὸ μετ' ἄγγελος, ἵνα λέγῃ, ὅτι ἄγγελος μετ' ἀνέμοισιν, ἤγουν ἐπ' ἀνέμοις, καὶ εἰς ἀνέμους ἦλθεν ἡ Ἶρις. Villoisoni Scholia, quæ habent μετ' ἄγγελος: Ἰωνικῶς, ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀνέμους ἦλθεν, ὡς Ἀρχίλοχος· Μετέρχομαι σύμβουλον. Ms. Townl. teste Heynio, M. ἐς σύμβουλον. Schol. Pind. Olymp. xii. 10. Φιλόχορος δὲ τὰς ἐκ φήμης μαντείας, τουτέστι κλήδονας, καὶ πταρμοὺς, ἢ φωνὰς, ἢ φήμας, ἢ ἀπαντήσεις, σύμβολά φησι λέγεσθαι, ὡς Ἀρχίλοχος· Μετέρχομαί σε, σύμβολον ποιουμένη. Vide Gaisford. ad Archilochi Fragm. cvii. Scholiastæ Veneti mens, Μετέρχομαι συμβούλῳ, legendum postulat; vel, si locus e Pindari Schol. refingendus est, legi debet, Μετέρχομαί σοι, σύμβολον ποιουμένη. "Ut Homerico loco, quem (Villoisoni) Schol. illustrare vult, exemplum congruat, συμβούλῳ legendum est, ut ap. Homer. cum dativo, cui casui etiam jungitur Il. Π. 487. Λέων ἀγέληφι μετελθών: nam μετέρχεσθαι cum accusativo alias construi apud auctores, passim obvium est." Liebel. ad Archilochi Reliquias p. 222. "Heyn. Hom. vi. 160. Cattier. p. 81." Schæf. in Mss.]

{* Μεταγγέλλομαι, Promitto. Sic tradit Hederici Lex. per errorem, ut videtur.]

[¶ Παραγγέλλω, Nuntio, Indico. Glossæ: Παραγγέλλω· Nuntio. Luc. Deor. Dial. x. i. T. i. p. 229. Καινὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἥκεις παραγγέλ-

A λων, Insolita hæc atque inusitata nuntians ades. "Xenoph. Hellen. ii. 1. 3. Ἐρωτώντων τινῶν, διατί, παραγγέλλειν ἐκέλευεν, ὅτι τὸν κάλαμον εἶχε: cum πρὸς, K. A. vi. 3. 13. Ταῦτα παραγγέλλουσι πρὸς τὸν Ξενοφῶντα, Cod. Eton. ἐπαγγέλλουσι. Nominativus absolutus, Hellen. ii. 2. 2. Ὁ ἕτερος τῷ ἑτέρῳ παραγγέλλων, sc. cladem. Usitatius dicitur τοῦ ἑτέρου τῷ ἑτέρῳ παραγγέλλοντος. Prodo, K. A. i. 8. 11. Τὸ σύνθημα παρέρχεται—καὶ ὃς ἐθαύμασε τίς παραγγέλλει. Denuntio, K. II. vii. 4. 5. Ὁ Φρυγῶν βασιλεὺς παρεσκευάζετο ὡς καθέξων τὰ ἐρύματα—καὶ παρήγγειλεν οὕτως iis, quos Cyrus miserat." Lex. Xenoph.] || Denuntio, Condico, ut constituentes solent. Plato Phæd. (iii.) Παρηγγείλαμεν οὖν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς πρωϊαίτατα εἰς τὸ εἰωθός· καὶ ἥκομεν. Bud. || Cui significationi affinis est hæc, παραγγέλλω ἐπὶ τὸ δεῖπνον, Invito ad cœnam, Condico cœnam, q. d. Denuntio alicui ut adsit ad cœnam. Luc. (Nigrino xxiv. T. i. p. 64.) Καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον. [Glossæ: Παραγγέλλω· Invito.] || Item

B παραγγέλλω in Pand. Græcis, Denuntio, ut quum mulier prægnans, post divortium marito denuntiat sese prægnantem esse ex eo, παραγγέλλειν τῷ ἀνδρὶ dicitur; et maritus ἀντιπαραγγέλλειν, quum ex se prægnantem esse negat. Bud. Vide Ἀντιπαραγγέλλω. Huc pertinet et παραγγέλλειν εἰς δίκην, Denuntiare judicium; significat enim Diem dicere in judiciis publicis. Bud. [Harpocr., notante Schæf. in Mss., Πρόσκλησις ἡ εἰς δικαστήριον κλῆσις, καὶ προσκαλέσασθαι, τὸ παραγγέλλειν εἰς δίκην.] || Παραγγέλλω, Denuntio alicui ut hoc faciat, vel Denuntio hoc esse faciendum, Jubeo, Impero. [Glossæ: Παραγγέλλω· Denuncio, Edico, Præcipio.] Herod. iii. (25.) Οὔτε παρασκευὴν σίτου οὐδεμίην παραγγείλας. Lysias, Παρήγγειλαν παράγγελμα τὸ εἰθισμένον αὐτοῖς, [c. Eratosth. p. 394. Reisk. Πολεμάρχῳ δὲ παρήγγειλαν οἱ τριάκοντα τὸ ἐπ' ἐκείνων εἰθισμένον παράγγελμα, πίνειν κώνειον.] Xenoph. K. Π. vi. (3. 11.) Παράγγελλε τοῖς ἑαυτοῦ ἐφορᾷν ἑκάστῳ τοὺς καθ' ἑαυτόν. Demosth. Ἐπειδὴ ὁ στρατηγὸς παρήγγειλεν ἀνάγεσθαι. Ubi Budæus

C παρήγγειλεν esse ait Edixit, i. e. Edicto præcepit. [Idem p. 1154. Reisk. Καὶ ὁ στρατηγὸς Ἀλκίμαχος ἀνάγεσθαι κελεύει τὴν ναῦν.] Et παραγγέλλειν denuntiare dicitur, quum milites per manus dant præceptum imperatoris, Unde παράγγελσις, Xenoph. vide infra. [" Sæpe de Imperatore aliove duce, imprimis si e tempore edicit, quid fieri debeat, ita ut imperium per manus tradatur et accipiatur, non cum classico aut a præcone edicatur, ne res hostibus innotescat." Lex. Xenoph.] Idem Xenoph. dicit etiam παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα, pro Edicere suis ut arma capiant, [K. A. i. 5. 13. Ὁ δὲ καταφεύγει εἰς τὸ αὑτοῦ στράτευμα, καὶ εὐθὺς παραγγέλλει εἰς τὰ ὅπλα, Ad arma vocat. Laudat h. l. Suid. in Παραγγέλλοντας.] Quod autem legitur ap. eund. Στρατιὰν ὡς πλείστην εἰς τὸν πόλεμον παραγγέλλων, i. e. Citans milites ad nomina, Delectum habens, Bud. Suidas exponit καταλέγων, [Conscribens. Luc. de Parasito xl. T. ii. p. 863. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμά σοι δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προτυπωσώμεθα

D παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἠγγέλθαι μὲν ἐξαιφνῆς ἡμῶν εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω δῃούμενην τὴν γῆν, τὸν στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. Adhi dicitur non de imperatore milites ad numeros vocante, ut hic, sed de iis, qui nomen suum inter milites profitentur. Suid. Παρήγγελλον· ἐτάσσοντο, * συνηρεθμοῦντο. Ἀππιανός· Πᾶς τις αὐτῶν καὶ συμμάχων ὥρμα, καὶ ἐθελονταὶ παρήγγελλον εἰς τὸν κατάλογον. Appiani locus, teste Kustero, occurrit de Bell. Pun. p. 69. Theophr. Char. xiii. de curiositate inepta, Καὶ τὸν στρατηγὸν δὲ προσελθὼν ἐρωτῆσαι, πότε μέλλει παρατάττεσθαι, καὶ τί μετὰ τὴν αὔριον παραγγέλλει; "Dicitur imperare, παραγγέλλειν, imperator, cum pro re nata et e tempore quid fieri debeat, edicit, et imperat." Schneider. Æschyli Pers. 469. Πεζῷ παραγγείλας ἄφαρ στρατεύματι, Ἵησ' ἀκόσμως ξὺν φυγῇ. Eurip. Heracl. 824. Ἀθηναίων δ' ἄναξ Στρατῷ παρηγ-

γειλ', οἷα χρὴ τὸν εὐγενῆ. Mœris: Παρηγγύησεν, Ἀττικῶς· παρήγγειλεν, Ἑλληνικῶς. Vide Παρεγγυᾶν. "Imperata communico cum aliis, Renuntio: de ducibus minoribus, K. Π. ii. 4. 1. Τῷ δευτέρῳ (ταξιάρχῳ) ἐκέλευσε ταυτὰ τοῦτον παραγγεῖλαι, §. 2. Οἱ δὲ πειθόμενοι ταχὺ παρήγγελλον, iii. 3. 8. Ἡ ὑπακούειν τῷ στρατηγῷ, ἢ παραγγέλλειν τι, iii. 3. 30. viii. 3. 12." Lex. Xenoph. "Esd. i. 1. Παρήγγειλε φωνὴν, Mandabat vocem, h. e. Jubebat voce præconum publice promulgari. 1 Reg. x. 17. Παρήγγειλε Σαμουὴλ παντὶ τῷ λαῷ πρὸς Κύριον, Convocabat Samuel omnem populum ad Dominum." Biel. Thes. J. Poll. viii. 123. Τὸ δὲ δικαστήριον περιεσχοινίζετο, τοῦ μὲν βασιλέως παραγγείλαντος, τῶν δὲ θεσμοθετῶν πληρούντων τὸ δικαστήριον, ubi lege cum Jungerm., probante T. Hemsterh., κληρούντων. Lysias c. Eratosth. p. 413. Reisk. Οὗτοι δὲ φυλάρχους τε ἐπὶ τὰς φυλακὰς κατέστησαν, καὶ ὅ,τι δέοι χειροτονεῖσθαι καὶ οὕστινας χρὴ ἄρχειν παρήγγελλον, καὶ εἴ τι ἄλλο πράττειν βούλοιντο, κύριοι ἦσαν. "Videtur h. l. ita constituendus, Καὶ οὕστινας δέοι χειροτονεῖσθαι, καὶ ἅστινας ἀρχὰς ἄρχειν, παρήγγελλον." Reisk. De vate, Xenoph. Hellen. ii. 4. 11. Ὁ μάντις παρήγγειλεν αὐτοῖς μὴ πρότερον ἐπιτίθεσθαι. Jubeo, de domino, Luc. Hermotimo xi. T. i. p. 750. Τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδένα εἰσδέχεσθαι παραγγείλας. || Item, Admoneo, de servo, ap. eund. Nigrino xxxiv. T. i. p. 76. Προϊόντας γάρ τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλλειν προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἢν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτοὺς, τὸ καινότατον, ὅτι βαδίζουσιν. || Item Præcipio ut philosophus, Doceo ut præceptor, Moneo ut amicus 'quid facto usus siet,' ut cum Terentio loquamur. Plut. Lacon. Apophthegm. T. vi. p. 791. Reisk. Τοῖς δὲ αὐτοῦ φίλοις (ὁ Ἀγησίλαος) παρήγγειλε μὴ χρήμασιν, ἀνδρείᾳ δὲ καὶ ἀρετῇ σπουδάζειν πλουτεῖν: p. 841. Τοῖς δὲ στρατιώταις (ὁ Λεωνίδας) παρήγγειλεν ἀριστοποιεῖσθαι, ὡς ἐν ᾅδου δειπνοποιησομένους: p. 853. Παρήγγειλε δὲ (ὁ Λυκοῦργος) ἐν τοῖς πολέμοις τρεψαμένους καὶ νικήσαντας μέχρι τοῦ βεβαιώσασθαι τὸ νίκημα, ἐπιδιώκειν, εἶτα εὐθὺς ἀναχωρεῖν.] ||Item, Denuntio, i. e. Significando jubeo, ut quidam ap. Suid. Ὁ δὲ ἀνεχώρησεν, οὐδὲ τὸ ἀνακλητικὸν παραγγείλας, i. e. σημήνας, inquit Suidas. Ponitur autem non solum pro Edico, sed et pro Interdico. Act. Apost. v. (28.) Οὐ παραγγελίᾳ παρηγγείλαμεν ὑμῖν μὴ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ; Nonne conceptis verbis interdiximus vobis? Bud. Videtur tamen et hic et similibus locis posse etiam significatio τοῦ κελεύω, s. προστάττω, retineri, ut sit, Imperavimus vobis ut desisteretis docere, Vel, Denuntiavimus vobis ne doceretis, ut Beza vertit. Vetus interpres reddit, Præcepimus vobis ne doceretis. [Schleusner., Nonne gravissime vobis interdiximus? Marc. vi. 8. Καὶ παρήγγειλεν αὐτοῖς ἵνα μηδὲν κ. τ. λ. Et interdixit iis ne quid etc. viii. 6. Luc. v. 14. Καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν, Injunxit autem illi, ut neminem de hac re certiorem redderet. Glossæ: Παραγγέλλω· Veto, as, O. Interdico, O. Παραγγέλλει· Interdicit, P.] || Significat etiam Παραγγέλλω, Denuntio, i. e. Accerso amicos. Lysias v. τ. Ἐρατοσθ. Φόνου, Καίτοιγε, εἰ προῄδειν, οὐκ ἂν δοκῶ ὑμῖν τοῖς ἐπιτηδείοις μεθ' ἡμέραν παραγγεῖλαι, ἵν' ὡς ἀσφαλέστατα μὲν αὐτὸς εἰσῄειν. Ex quo factum mea sententia, inquit Bud. ut παραγγέλλειν Petere significet, i. e. Ambire magistratum, καὶ δεξιοῦσθαι. Denuntiabant enim amicis et eos accersebant ἐπὶ τῷ συναρχαιρεσιάζειν. [Noster duos Lysiæ locos confundit, quorum unus est p. 43. Reisk. Ἔπειτα, ὦ ἄνδρες, οὐκ ἂν δοκῶ ὑμῖν, τοῖς ἐπιτηδείοις μεθ' ἡμέραν παραγγεῖλαι, καὶ κελεῦσαι αὐτοὺς συλλεγῆναι εἰς οἰκίαν ("aut οἰκίας in plurali erit leg. aut ad οἰκίαν addendum τινος aut του encliticum," Reisk.) τῶν φίλων τῶν ἐγγυτάτω, "Mandare partes agendas, docere in antecessum, quid, cum res in nervum eruperit, agendum cuique sit, rem, locum, tempus, modum rei agendæ cum iis condicere," Reisk.: alter autem legitur p. 45. Καίτοιγε, εἰ προῄδειν, οὐκ ἂν δοκῶ ὑμῖν καὶ θεράποντας παρασκευάσασθαι, καὶ τοῖς φίλοις παραγγεῖλαι, ἵν' ὡς ἀσφαλέστατα μὲν αὐτὸς εἰσῄειν κ. τ. λ. Sensus est, Amicis mandasse, non, ut Noster arbitrabatur, Accersisse.] Plut. (in Cæs. xxi. T. iv. p. 208. Reisk.) Οἱ τὰς ἀρχὰς παραγγέλλοντες, ἐκείνῳ χρώμενοι χορηγῷ. Idem παραγγέλλειν ἀρχὴν et μετέρχεσθαι pro eodem dixit, Γάϊος Μάριος ἀγορανομίαν τὴν μείζονα παρήγγειλεν· αἰσθόμενος δὲ ὅτι λείπεται, τῆς αὐτῆς ἡμέρας τὴν ἐλάττονα μετῆλθε. [Idem Pompeio lii. T. iii. p. 814. Τῶν ἄλλων ἀποστάντων τοῦ παραγγέλλειν τὴν ὑπατείαν: et Mario viii. T. ii. p. 814., notante Schæf. in Mss., Σὺ δὴ καταλιπὼν ἡμᾶς, ὦ γενναῖε, πλεῖν ἐπ' οἴκου διανοῇ, καὶ παραγγέλλειν ὑπατείαν;] Idem alicubi præpos. εἰς addidit: ut in Cæs. Αἰτούμενος δοθῆναι αὐτῷ παραγγέλλειν εἰς ὑπατείαν ἀπόντι, διὰ τῶν φίλων: [et Cat. Min. T. iv. p. 373. Ἔκ τε δὴ τούτων ἀλλόκοτος ἐδόκει· καὶ νόμου γραφέντος, ὅπως τοῖς παραγγέλλουσιν εἰς ἀρχὴν ὀνοματολόγοι μὴ παρῶσι, χιλιαρχίαν μετιὼν, μόνος ἐπείθετο τῷ νόμῳ. "Παραγγ. εἰς ἀρχὴν, nomen suum profiteri in petitione magistratus, Fasc. Crit. ii. p. 574. Leopard. xxv." Valck. in Mss.] Alicubi etiam ap. eund. παραγγέλλειν dicitur absolute Qui ambit et est candidatus. [Evagr. Eccles. Hist. ii. 1. Οὕτως παραδόξως σωθεὶς, ἔν τινι τῶν αὐτόθι στρατιωτικῶν τελῶν ἀφικνεῖται, ἐν αὐτῷ παραγγέλλειν βουλόμενος. "Recte Musculus, Ut in eo militiæ nomen daret. Non quod παραγγ. ad verbum sit i. q. Nomen dare; nam proprie significat Petere atque ambire. Dionys. H. xi. (61.) Παραγγέλλειν τὴν ἀρχὴν, Ambire magistratum. Appian. vero παραγγ. εἰς τὴν ἀρχὴν solet dicere. Sic et vetus Auctor ap. Suid. v. Παραγγέλλοντας, (Οἱ δὲ * Ἀρειανοὶ ὄντες, προφάσει τοῦ δόγματος, ἀφικόμενοι ἐν Χαρχηδόνι, περὶ τοὺς εἰς ἱερωσύνην παραγγέλλοντας ὅπως ὁ Γεσέριχος παρασκευῆς ἔχει καὶ γνώμης, μαθεῖν. * Ἀντὶ τοῦ τελοῦντας. Ubi Gr. linguæ ratione sic postulante, leg. ἔχῃ pro ἔχει. Pro Γεσέριχος autem leg. Γιζέριχος ex Evagr. quem vide. 'Deest v. ἔμελλον, vel simile quid,' Kuster. Imo ὥστε deest: μαθεῖν pendet e verbis, προφάσει τοῦ δόγματος. Virum doctum decepit forte Æm. Porti versio parum accurata, 'Illi vero, cum religionem Arianorum præ se ferrent, Carthaginem venerunt, ut explorarent, quo animo Gensericus erga Sacerdotes et Episcopos esset.' Imo sensus est, Specie religionis suæ, scilicet ut explorarent, ὥστε μαθεῖν, quo animo Gens. esset erga eos, qui sacerdotium peterent. Suid. τελοῦντας, i. e. Sacerdotes, quomodo Port. accepit; an recte, viderint alii. Idem: Παραγγέλλοντα· δεχόμενον τὴν ἀρχήν. Ὁ δὲ Φάβιος λαβὼν τὴν ἀρχὴν, Πόπλιον ἀποδείκνυσιν ὕπατον, οὐδ' αὐτὸν παραγγέλλοντα τὴν ἀρχήν.) Solebant autem candidati, cum magistratum peterent, nomen suum profiteri. Jo. Langus, Militare sacramentum dicere, interpretatur. Quod minus probo. Nam παραγγελία est Album militare, in quod nomina singulorum militum referebantur. Veget. ii. 5. Matriculam vocat. Evagr. infra hoc cap. παραγγελίαν usurpat hoc sensu, Μαρκιανὸν τὸν καὶ Αὔγουστον ἐς τὴν παραγγελίαν ἐγγράψαντες. Porro militum nomina prius matriculis inserebantur, quam sacramentum dixissent, ut testatur Veget. ibid. Eadem voce utitur Candidus Isaurus Hist. i. de Leone ita scribens, Ὃς ἦν ἐκ Δακίας μὲν τῆς ἐν Ἰλλυρίοις στρατιωτικῷ παραγγείλας τάγματι." Vales. Demosth. c. Mid. p. 515. Ἃ δ' ἐν ὑμῖν μετὰ ταῦτά ἐστιν ὑπόλοιπα, ὅσῳ πλείοσιν οὗτος ἠνώχληκε καὶ παρήγγειλεν· ἑώρων γὰρ αὐτὸν ἄρτι πρὸ τῶν δικαστηρίων οἷα ἐποίει· τοσούτῳ μᾶλλον ἐλπίζω τὸ δίκαιον ἕξειν, Prensavit judices: et Προοιμ. Δημηγ. p. 1461. Οἵ τε χρηστοὶ μὲν ὑμῶν καὶ δικαίως ἄρχοντες, μὴ πάνυ δ' οἷοί τ' ἐνοχλεῖν καὶ παραγγέλλειν, οὐκ ἀπηλαύνοντο τῶν τιμῶν, "Postulare," Reisk. sed minus recte.]

|| Παραγγέλλω εἰς ἄνδρας, Refero me, vel Referor in virorum numerum, Latine Virilem togam sumo. Ad virilem ætatem perveni, quod et τελῶ εἰς ἄνδρας dicitur. B. Synes. adv. Andron. Καὶ εἰς ἄνδρας παραγγείλας, οὐδέν τι παιδαρίου πρὸς ἀπραγμοσύνην παρήλλαξα. [J. Poll. ii. 10. Παρηνηβηκὼς, παρηβηκὼς, ἀφηβος, ἀφηβηκὼς, ἀπηνθηκὼς, ἐκ μειρακίων εἰς ἄνδρα παραγγείλας, ἀνδριζόμενος, ἐντελὴς τὴν ἡλικίαν, ἔνακμος. "In C. A. marg. ἀφηβηκὼς, c. μ. εἰς ἄνδρας παραγγείλας, Qui jamjam virorum in numerum transiturus est." Kuhn. Ad Synesii

locum respexit J. Poll. atque ex illo proculdubio huic restituendum est *εἰς ἄνδρας.*] || Versor cum aliquo, Congredior alicui quotidiana consuetudine. Auctor quidam ap. Suid. Ὁ δὲ, *παραγγέλλων ποτὲ μὲν τοῖς, ποτὲ δὲ τοῖς, ἥρπαζε μετ' αὐτῶν καὶ διεδύετο.* Id est, inquit, **συνδιερχόμενος, συνδιατρίβων, συναναστρεφόμενος.* Vel est *ἀντὶ τοῦ ἀπροόπτως ἐρχόμενος.* [" Pessime; nihil enim hæc interpretatio cum v. *Παραγγέλλων* commune habet. Quare nugis et deliriis Grammaticorum hæc per me accenseas licet." Kuster.

|| " Ultro me offero alicui rei efficiendæ, Recipio," Reisk. Antiphon. π. τ. Χορ. p. 769. Ἐτύγχανε *γάρ μοι πράγματα ὄντα πρὸς Ἀρίστωνα καὶ Φιλῖνον, ἃ ἐγὼ περὶ πολλοῦ ἐποιούμην, ἐπειδὴ παρήγγειλα, ὀρθῶς καὶ δικαίως ἀποδεῖξαι τῇ βουλῇ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις,* " Permagni faciebam multumque mea referebat, Senatum populumque Atheniensem de rebus Aristonis atque Philini vera diligenterque a me doceri, qui me id facturum promisissem." Reisk. || De facibus nuntios transmittentibus, ut apud Anglos *Telegraph*, Æschyli Ag. 288. ΧΟ. *Καὶ τίς τόδ' ἐξίκοιτ' ἂν ἀγγέλων τάχος;* ΚΛ. *Ἥφαιστος Ἴδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας. Φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς Ἔπεμπεν. Ἴδη μὲν, πρὸς Ἑρμαῖον λέπας Λήμνου· μέγαν δὲ φανὸν ἐκ νήσου τρίτον Ἄθωον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο, Ὑπεὶρ Ἕλλης τε πόντον ὥστε νωτίσαι Ἰσχὺς πορευτοῦ λαμπάδος πρὸς ἡδονὴν Πεύκη, τὸ * χρυσοφεγγὲς, ὥστις ἥλιος, Σέλας παραγγείλασα Μακίστου σκοπαῖς· Ὁ δ' οὔτι μέλλων, οὐδ' * ἀφρασμόνως ὕπνῳ Νικώμενος, παρῆκεν ἀγγέλου μέρος· Ἑκὰς δὲ φρυκτοῦ φῶς ἐπ' Εὐρίπου ῥοὰς Μεσαπίου φύλαξι σημαίνει μολών. Οἱ δ' ἀντέλαμψαν καὶ παρήγγειλαν πρόσω, Γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί.* Vide Interpretes ad h. l., qui tamen de hoc sensu verbi *παραγγέλλειν* nihil monuerunt. De veteri ratione significandi per faces e specula sublatas docte accurateque scripsit Is. Casaubon. Epist. 1065. Joanni A. Witten. ex edit. 1709., quem consule in Classical Journal N. ix. p. 105. || Eurip. Heracl. 901. *Ἔχεις ὁδόν τιν', ὦ πόλις, Δίκαιον· οὐ χρή ποτε τόδ' ἀφελέσθαι· Τιμᾷν θεούς· ὁ δὲ † μὴ (μή σε* Matthiæ dedit) *φάσκων, Ἐγγὺς μανιᾶν ἐλαύνει, Δεικνυμένων ἐλέγχων τῶνδ'· ἐπίσημα γάρ τοι Θεὸς παραγγέλλει, Τῶν ἀδίκων παραιρῶν Φρονήματος ἀεί.* Sensus est, *ἐπίσημα παραγγέλλει, Gives signal proofs of his justice and power.*]

Παραγγέλλομαι. Pass. unde *τὸ παραγγελλόμενον,* Quod imperatur, ut *τὰ παραγγελλόμενα ποιεῖν,* ap. Xen. (Κ. Π. i. 2. 5. *Οἳ ἂν δοκῶσι παρέχειν αὐτοὺς μάλιστα τὰ τεταγμένα ποιοῦντας, καὶ τὰ παραγγελλόμενα ὑπὸ τῆς μεγίστης ἀρχῆς.*) Thuc. i. (121.) *Ὁμοίως πάντας ἐς τὰ παραγγελλόμενα ἰόντας:* [iii. 55. *Ἰέναι δὲ ἐς τὰ παραγγελλόμενα εἰκὸς ἦν προθύμως*]: ii. (11.) *Καὶ τὰ παραγγελλόμενα ὀξέως δεχόμενοι.* Ubi Bud. *παραγγελλόμενα* non exponit simpliciter Imperata, sed Quæ imperata sint tradito per manus imperio. Vide Παράγγελσις. [Idem ii. 89. *Τά τε παραγγελλόμενα ὀξέως δέχεσθε.* Xenoph. Hellen. iii. 3. 7. *Εἶπεν ὅτι ἐπιδημεῖν οἱ παρηγγελμένον εἴη:* Κ. Π. ii. 4. 2. *Τὰ παραγγελλόμενα ἐποίουν:* iv. 2. 19. *Τὰ παρηγγελμένα ἔπραττον:* vi. 3. 4. *Πρῶτον μὲν ἀριστᾷν παρηγγύησεν, ἔπειτα δὲ μένοντας—τὸ παραγγελλόμενον προνοεῖν.* Æschin. c. Ctesiph. p. 455. *Παρηγγέλλετο δὲ ἐπ' αὐτὸν ἤδη στρατεία:* p. 482. *Παραγγελλομένης ἐπ' αὐτὸν ἤδη στρατείας.* (Vulgo *στρατιᾶς,* ut in priore loco *στρατιά.* Sed edidit Reisk. *στρατεία,* et *στρατείας.* " De hoc enim potest v. *παραγγέλλειν* usurpari, minus de altero." *Παραγγ. στρατείαν,* Imperare expeditionem militarem; *παραγγ. στρατιὰν,* Conscribere exercitum. Vide Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 239. Valck. ad Phalaridis Epist. p. xvi. et nos in Στρατιὰ, Στρατεία. Phrasin *στρατιὰν παραγγέλλειν,* Reiskio damnatam, habes et ap. Suid. supra in Παραγγέλλω citatum.) Plut. Pyrrho xxxii. T. ii. p. 796. *Ἦν δὲ καὶ ἀσάφεια πολλὴ τῶν δρωμένων καὶ παραγγελλομένων ἐν νυκτομαχίᾳ.* Herodian. i. 5. 3. *Παρηγγέλθη τε δὴ πᾶσιν ἐλθεῖν εἰς τὸ εἰωθὸς πεδίον,* Imperatum est omnibus, ut in locum venirent, in quo solerent congregari. Glossæ: *Παραγγέλλεται·* Interdicitur, P. Incertus Auctor ap. Suid. v. *Παραγγείλας; Πολίσματα ἐκτόπια τὸ παντελὲς ὑπάρχοντα*

A *τῶν γραφομένων καὶ παραγγελλομένων.*]

Παραγγέλλω et *προαγγ.* confusa habes, notante Schæf. in Mss., ad Diod. S. ii. 322. Item *παραγγ. προσαγγ.* et *προαγγέλλω,* ap. J. Poll. viii. 123. *Τοῦ μὲν βασιλέως προσαγγείλαντος,* ubi, teste Kuhnio, C. V. *παραγγείλαντος,* (idque omnino recte, v. nos in Παραγγέλλω,) C. A. *προαγγείλαντος.* Item *παραγγέλλω* et *παραστέλλω,* ut supra *καταγγέλλω* et *καταστέλλω.* Lucian. Ver. Hist. i. 12. T. ii. p. 79. *Νῦν δὲ βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραγγεῖλαι τὴν ἀποικίαν.* " Ald. *παραστῆλαι,* licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis; tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de imperanda scribendaque colonia, quod est *παραγγεῖλαι,* sermo sit, sed de deducenda et firmanda, misso exercitu, cui rei *παραστεῖλαι* aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, et ratione qua duplicatum est verbum, satis apparet." J. M. Gesner. Plura vide in Παραστέλλω.]

B Παράγγελμα, ατος, τὸ, Præceptum. Lysias (c. Eratosth. p. 394.) *Πολεμάρχῳ δὲ παρήγγειλαν οἱ τριάκοντα τὸ ἐπ' ἐκείνων εἰθισμένον, παράγγελμα πίνειν κώνειον.* Xenoph. in Cyneg. (xiii. 9.) *Τὰ μὲν οὖν τῶν σοφιστῶν παραγγέλματα παραινῶ φυλάττεσθαι.* Est etiam interdictum vetitumque. Demosth. *Καὶ τῶν τριηράρχων ἐχόντων παράγγελμα μὴ χωρίζεσθαι,* Quum edicta interdictoria proposuissent. Et interdicta prætoria *παραγγέλματα* dicuntur in Pandectis. Bud. [Glossæ: Παράγγελμα· Præceptum, Interdictum, O. Thucyd. viii. 99. *Οὕτω δὴ ὁ Μίνδαρος πολλῷ κόσμῳ, καὶ ἀπὸ παραγγέλματος αἰφνιδίου, ὅπως λάθοι τοὺς ἐν Σάμῳ, ἄρας ἀπὸ τῆς Μιλήτου ναυσὶ τρισὶ καὶ ἑβδομήκοντα, ἔπλει ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον,* Profectione subito indicta. Luc. Pro Laps. inter Salut. xii. T. i. p. 736. *Τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ, ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ἐστι παράγγελμα, Τῆς ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι;* (" De mandatis principum, quod proprium harum *ἐντολῶν* nomen est, plenissime egit Brisson. de Form.

C iii. 84. ubi neque h. l. prætermisit." J. M. G. " Formula illa fuit, Valetudinem tuam cura diligenter, aut, Da operam ut valeas, aut, Fac ut valetudinem cures. Quæ formula in M. Tullii Epistt. ad Terentiam uxorem. Sed illæ in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. *Ἐντολῶν* vero *βιβλίον* esse mandatorum libellum, quem a principe accipiebant præsides et procoss. et *ἐντολὰς βασιλέων* esse mandata principum, patet Dionis L. liii." Th. Marcil. Cf. Suid. supra p. 392. c. allatum.) Quod inprimis notandum, *παράγγελμα* h. l. ponitur de scripto mandato, cum proprie significet Imperatoris Ducisve e tempore edictum, quo primario sensu sumitur a Thucyd. l. c. Vide Suid. supra in Παραγγέλλομαι citatum. Charito vi. 9. *Τῇ δὲ πέμπτῃ τῶν ἡμερῶν μετὰ τὴν ἀγγελίαν ἐξῆλθε τῆς Βαβυλῶνος ὁ βασιλεὺς, κοινῷ παραγγέλματι πάντων αὐτῷ συνακολουθούντων, ὅσοι τὴν στρατεύσιμον εἶχον ἡλικίαν,* ubi Dorv. a Schæf. in Mss. citatus: " In hac re propria vox, quando alii regis vel ducis jussu aliis mandata referunt." 1 Reg. xxii. 14. Diod. S. xiii. 45. *Τοῦτον*

D *δὲ τὸν τρόπον αὐτῶν ἐξηρτυμένων, οἱ μὲν ἡγεμόνες αὐτῶν ἦραν τὸ σύσσημον τῆς μάχης, οἱ σαλπιγκταὶ δὲ ἀφ' ἑνὸς παραγγέλματος ἤρξαντο σημαίνειν τὸ πολεμικόν.* " Simile *ἀφ' ἑνὸς παρακελεύσματος* xv. 32. et Juliani Misopog. p. 361. *Τοὺς τάφους δὲ τῶν ἀθέων ἀνέτρεψαν πάντας ὑπὸ τοῦ συνθήματος.* Aliter Ælian. H. A. v. 11. *Αἱ μέλιτται δὲ ὑπὸ συνθήματι εἰς ὕπνον τρέπονται.* Et Pallad. V. Chrysost. p. 40 d. *Ὡς τοὺς πολλοὺς νομίσαι ἀπὸ συνθήματος αὐτοὺς παραγενέσθαι,* ad quem modum forte Juliani verba conformanda sunt." Wessel. Eubulus ap. Schol. Aristoph. Plut. 1130., et Suid. *Καὶ πρός γε τούτοις ἀσκὸν εἰς μέσον* (*χαμαὶ* supplet Bentl.) *Καταθέντες, εἰσάλλεσθε, καὶ καγχάζετε Ἐπὶ τοῖς καταῤῥέουσιν ἀπὸ κελεύσματος.* " ' Et simul omnes quasi signo dato jussi cachinnos tollitis ob eos, qui per utrem unctum defluentes provolvuntur.' Hoc illud est quod vel ab arte militari, vel ab hortatoris remiges portisculo moderantis cantu tractum Græci dicunt *ἀπὸ* * *κελεύματος, ἀφ' ἑνὸς κελεύματος,* velut Dionys. Halic. A. R. ii. p. [illegible] 28. ubi lectorem fru-

stratur Portus, quum rectius putat κελεύσματος: alterum enim est magis Atticum, notatumque ab Etym. 502. adjecto Sophronis loco, Οἵ γε μὴν κόχλοι ὥσπερ ἐξ ἑνὸς κελεύματος, (Blomfield. Diatr. de Antimacho in Classical Journal N. vii. 239. quem vide, corrigit, Αἵ γα μὰν κόγχαι ὥσπερ αἰκ' ἐξ ἑ. κ. ex Athenæo iii. 87. a.) Vulgarem modum sequitur Interpres Proverb. xxiv. 27. Ἀβασίλευτόν ἐστιν ἡ ἀκρὶς, καὶ στρατεύει ἀφ' ἑνὸς, (vel, ut Orig. in Cels. iv. p. 221. habet, ἀπὸ ἑνὸς) κελεύσματος εὐτάκτως. Muncker. igitur in Hygino F. xiv. p. 41. et Martiali merito tuetur Celeuma, quod alioqui ne Henrico quidem Steph. nimis placuit in Thes. G. L." Hemsterh. Sic Polyb. i. 27. 8. ἐκ παραγγέλματος. Suid. Παράγγελμα· προτροπὴ, προκάταρξις. Κρότος τε ἀθρόος οὐκ ἐκ τοῦ παραγγέλματος, ἀλλ' ἐκ τοῦ αὐτοκελεύστου τῆς προθυμίας τῶν θεωμένων (ὡρμήθη). Idem: Αὐτοκέλευστος· * αὐθόρμητος. Ἀῤῥιανός· Κρότος τε ἀθρόος, οὐκ ἐκ παραγγέλματος, ἀλλ' αὐτοκέλευστος ὡρμήθη. Quod e priore glossa corrigendum videtur. Arrian. Exp. Alex. iv. 5. Καὶ οἱ πεζοὶ αὐτῷ ἐπηκολούθησαν, οὐκ ἐκ παραγγέλματος, κ. τ. λ. v. 17. Καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἡ ἵππος Ἀλεξάνδρῳ ἐς μίαν ἴλην ἤδη ξυνηγμένη, οὐκ ἐκ παραγγέλματος, κ. τ. λ. Plut. Pompeio T. iii. p. 713. Τέλος δὲ, τὴν γνώμην ἀναγορεύσαντος αὐτοῦ τῶν δικαστῶν ἀπολύουσαν, ὥσπερ ἐκ παραγγέλματος ὁ δῆμος ἐπεφώνησε τοῦτο δὴ τὸ τοῖς γαμοῦσιν ἐπιφωνούμενον ἐξ ἔθους παλαιοῦ, Ταλασίῳ. "Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 92." Schæf. in Mss.

|| De facibus nuntios transmittentibus, Æschyli Ag. 487. Τίς ὧδε παιδνὸς, ἢ φρενῶν κεκομμένος, Φλογὸς παραγγέλμασι Νέοις πυρωθέντα καρδίαν, Ἔπειτ' ἀλλαγᾷ λόγους Καμεῖν; Cf. quem ex eadem fabula adduximus locum supra in Παραγγέλλω. Obiter moneri potest, metaphoram πυρωθέντα καρδίαν a præcedente v. φλογὸς, per quod Anglice dixerimus *the association of ideas*, poetæ suggestam esse videri. Vide E. H. Barkeri Class. Recr. p. 318.

|| Artis præceptum, ut rhetoricæ, Pseudo-Longin. ii. 1. Ἡμῖν δὲ ἐκεῖνο * διαπορητέον ἀρχῇ, εἰ ἔστιν ὕψους τις ἢ βάθους τέχνη, ἐπεί τινες ὅλως οἴονται διηπατῆσθαι τοὺς τὰ τοιαῦτα ἄγοντας εἰς τεχνικὰ παραγγέλματα. (Cf. xi. 3. Ἧι μέντοι διαφέρει τοῦ ἀρτίως εἰρημένου τὰ νῦν παραγγελλόμενα· περιγραφὴ γάρ τις ἦν ἐκεῖνο τῶν ἄκρων λημμάτων, καὶ εἰς ἑνότητα σύνταξις· καὶ τίνι καθόλου τῶν αὐξήσεων παραλλάττει τὰ ὕψη, τῆς σαφηνείας αὐτῆς ἕνεκα συντόμως * διοριστέον.) vi. Οὐ μὴν ἀλλ', ὡς εἰπεῖν ἐν παραγγέλματι, ἐντεῦθέν ποθεν ἴσως τὴν διάγνωσιν αὐτῶν οὐκ ἀδύνατον πορίζεσθαι, Quantum præcipiendo effici possit. "Quatenus dicere licet per præcepta, sc. acquiri posse illam judicandi sollertiam. Morus in Indice posuit παραγγέλμασι." Weisk. Judice Toup. ad xii., ὡς εἰπεῖν ἐν παραγγέλματι idem est, atque ὡς τύπῳ περιλαβεῖν. Sed fallitur; nam ὡς τύπῳ λαβεῖν, ut ipse exponit, accuratiori et uberiori disquisitioni opponitur. Suid. Ὡς τύπῳ λαβεῖν· ἀντὶ τοῦ, ὡς κοινότερον καὶ καθόλου εἰπεῖν. Plura vide in Τύπος. Dionys. Halic. de Comp. Verb. xxv. p. 416. Πρὸς μὲν οὖν τοὺς εἰωθότας χλευάζειν τὰ παραγγέλματα τῶν τεχνῶν ταῦτα εἰρήσθω.

|| Præceptum morale, Marin. in V. Procli xv. Καὶ ταῦτα πάντα δρῶν, καὶ κατὰ ταῦτα ζῶν, τοσοῦτον ἐλάνθανεν, ὅσον οὐδὲ οἱ Πυθαγόρειοι τὸ ΛΑΘΕ ΒΙΩΣΑΣ παράγγελμα τοῦ καθηγεμόνος ἀσάλευτον φυλάττοντες. Vide Toup. Emendd. in Suid. T. i. p. 376.] Παράγγελμα non solum pro Præcepto, sed et pro Hortamento consilioque. Isocr. ad Demon. (T. i. p. 38. Auger.) Καὶ μὴ θαυμάσῃς εἰ πολλὰ τῶν εἰρημένων οὐ πρέπει σοι πρὸς τὴν νῦν παροῦσαν ἡλικίαν. Οὐδὲ γὰρ ἐμὲ τοῦτο διέλαθεν· ἀλλὰ προειλόμην διὰ τῆς αὐτῆς πραγματείας ἅμα τοῦ τε παρόντος βίου συμβουλίαν ἐξενεγκεῖν, καὶ τοῦ μέλλοντος χρόνου παράγγελμα καταλιπεῖν. [Pseudo-Longin. xxxviii. 2. Σχεδὸν γὰρ τὸ τῶν λόγων ἐγκώμιον ἀπιστίας τῆς καθ' αὑτοῦ τοῖς ἀκούουσι παράγγελμα καὶ προοίμιον ἐξέθηκε, Laude eloquentiæ sic usus est, ut præenuntiet, diffidendum esse, idque cum damno suo auditores hortetur. Sic vertitur in Weiskii Edit. || Regula, Norma, Præscriptum, Præceptum, ut de puerorum educatione, Plut. π. Παιδ. Ἀγωγ. T. i. p. 28. Wyttenb., notante

A Schæf. in Mss., Τί οὖν ἄν τις εἴποι; σὺ δὲ δὴ περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων παίδων ἀγωγῆς ὑποσχόμενος παραγγέλματα δώσειν, ἔπειτα φαίνῃ τῆς μὲν τῶν πενήτων καὶ δημοτικῶν παραμελῶν ἀγωγῆς, μόνοις δὲ τοῖς πλουσίοις ὁμονοεῖς τὰς ὑποθήκας διδόναι. Πρὸς οὓς οὐ χαλεπὸν ἀπαντῆσαι. Ἐγὼ γὰρ μάλιστα ἂν βουλοίμην πᾶσι κοινῇ χρήσιμον εἶναι τὴν ἀγωγήν· εἰ δέ τινες ἐνδεῶς τοῖς ἰδίοις πράττοντες, ἀδυνατήσουσι τοῖς ἐμοῖς χρήσασθαι παραγγέλμασι, τὴν τύχην αἰτιάσθωσαν, οὐ τὸν ταῦτα συμβουλεύοντα. "Παραγγέλματα unice verum habet unus Harl. Reliqui consentiunt in vulg. παραδείγματα. Παραμελῶν, ita omnes libri: ratio tamen postulat παραμελεῖν. Ὁμονοεῖς, vitiosum hoc, sine dubio: * ὁμολογεῖς habent Leonic. Rudolph. Mez. Vulc. et libri a Fabricio memorati, unde forte corrigendum ὁμολόγους." Wyttenb. Παραμελῶν φαίνῃ suspectum habuisse criticum summum, id profecto non possumus non mirari. Φαίνῃ παραμελῶν, Manifesto negligis, et elegans Atticismus: v. quæ exempla collegit Sturzii diligentia in Lex. Xenoph. p.
B 423. Plutarcho liberum erat vel participium, ut φαίνῃ παραμελῶν, vel infin. ut φαίνῃ διδόναι, usurpare.]

[Παράγγελμα et παράδειγμα confusa. Cic. Epist. ad Att. v. 14. 'In provincia mea fore me putabam Kal. Sextilibus: ex ea die, si me amas, παράπηγμα ἐνιαύσιον commoveto.' "Primus Græca edidit Cratander. Intellexere VV. DD. sermonem esse de gnomone; in Epist. seq. est, Clavum anni movere. Sed ei rei non aptum est παράγγελμα. Tunstall. p. 128. rectissime correxit παράπηγμα, quod nos recipere, propter evidentiam rei, non dubitavimus." Ernest. "Παράπηγμα est Tabula suspensa, in qua notatæ sunt horæ, dies, eclipses, et similia, ut in gnomone: h. l. est * παραπηγμιαύσιον (sic), Kalendarium in pariete affixum et suspensum." Idem in Clav. Cic. || Παράγγελμα et παράδειγμα confusa habes in Plut. loco supra allato.]

Παραγγελματικὸς, ἡ, ὸν, Præceptivus, Denuntiativus, Bud. qui etiam affert ex Aphrod. in Top. παραγγελματικὸς τόπος. [Vide Παραγγελτικός.]

C Παραγγελματικῶς, Præceptive, Denuntiative, Tanquam præcipiendo, vel denuntiando. Exponitur etiam Adhortative, sicut et παραγγελματικὸς, Adhortativus.

Παραγγελτικὸς, ἡ, ὸν, Præceptorius, Prohibitorius, B. ["Dionys. H. de Comp. Verb. xxii. (p. 302. Schæf. Ἀλλ' ὑπέρμετρον ἔμελλε φανήσεσθαι τὸ σύνταγμα, καὶ σχολικὸν μᾶλλον, ἢ παραγγελματικόν. Παραγγελματικὸν, Reg. 1. et Colb.' Huds. 'Præfero παραγγελματικόν: nam παραγγελτικὸν est Plenum adhortationum; alterum autem, quod malumus, Plenum præceptis et doctrinis, vel regulis.' Reisk.)" Schæf. in Mss.]

[* Ἀπαράγγελτος, unde Adverb.

Ἀπαραγγέλτως, Sine mandato, Sine cohortatione. Polyb. xvi. (3. 1.) Λαβούσης δὲ τὴν καταρχὴν τῆς ναυμαχίας ἐκ τῆς Ἀττάλου νεὼς, εὐθέως πάντες οἱ σύνεγγυς ἀπαραγγέλτως συνέβαλον ἀλλήλοις, Nulla egentes cohortatione, Bayf. ["Sine imperio, Non expectato pugnæ signo." Lex. Polyb. Suid. Ἀπα-
D ραγγέλτως· * ἀκελεύστως. Πολύβιος· Καὶ πανταχόθεν ἀπαραγγέλτως ἠθροίζοντο. Zonar. Ἀπαραγγέλτως· * ἀκελεύστως.]

[* Παραγγελεὺς, έως, ὁ. Glossæ: Παραγγελεύς· Denunciator.]

Παράγγελσις, εως, ἡ, Præceptum, Mandatum, vel, Ipse præcipiendi s. imperandi actus. Xenoph. K. A. iv. (1. 4.) Τηνικαῦτα ἀναστάντες, ἀπὸ παραγγέλσεως πορευόμενοι ἀφικνοῦνται ἅμα ἡμέρᾳ πρὸς τὸ ὄρος. [Suid. affert h. l. in Ἀπὸ παραγγέλσεως.] Est autem ἀπὸ παραγγέλσεως aliquid fieri in castris, vel in acie, quum classico non edicitur, sed per manus imperium traditur et accipitur. Bud. ["Ἱππ. iii. 4. iv. 9. Ἐξαγωγὰς—ἧττον ἂν οἱ πολέμιοι αἰσθάνοιντο, εἰ ἀπὸ παραγγέλσεως γίγνοιντο μᾶλλον, ἢ εἰ ἀπὸ κήρυκος ἢ ἀπὸ προγραφῆς. In his ἀπὸ idem esse quod διὰ, patet ex Ἱππ. iv. 9. Ἀγαθὸν πρὸς τὸ διὰ παραγγέλσεως δεκαδάρχους καθιστάναι—ἵν' ὡς ἐλαχίστοις ἕκαστος παραγγέλλῃ." Lex. Xenoph. "Act. Traj. i. 218." Schæf. in Mss. Suid. Παράγγελσις· Αἱ γὰρ παραγ-

γέλσεις οὐ καθ' ἕν, ὡς πρότερον, ἀλλὰ διτταὶ ἐγένοντο.] Plato Leg. xii. Καὶ ἐγείρεσθαι νύκτωρ εἰς τὰς φυλακὰς καὶ παραγγέλσεις.

Παραγγελία, ας, ἡ, Idem. Aristot. Ethic. ii. (2.) Οὔτε γὰρ ὑπὸ τεχνὴν, οὐθ' ὑπὸ παραγγελίαν οὐδεμίαν ὑποπίπτει, Neque sub artem, neque præceptionem ullam cadit. Camer. ["Proprie, Denuntiatio, qua aliquid alteri notificatur, 2. Præceptum, Mandatum, quo aliquid alteri agendum, vel omittendum denuntiatur, Interdictum. Act. v. 28. Οὐ παραγγελίᾳ παρηγγείλαμεν ὑμῖν; Nonne interdictione interdiximus vobis? h. e. Nonne graviter vobis interdiximus? xvi. 24. Παραγγελίαν τοιαύτην εἰληφὼς, Postquam mandatum tale accepit. 1 Thess. iv. 2. Οἴδατε γὰρ, τίνας παραγγελίας ἐδώκαμεν ὑμῖν διὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. 1 Tim. i. 5. Τὸ δὲ τέλος τῆς παραγγελίας, Summa vero omnium præceptorum doctrinæ Christianæ: ib. v. 18. Xenoph. Hist. ii. 1. 3. (Θορύβου δὲ γενομένου, καὶ ἐρωτώντων τινῶν, διὰ τί ἀπέθανεν ὁ ἄνθρωπος, παραγγέλλειν ἐκέλευεν ὁ Ἐτεόνικος, ὅτι τὸν κάλαμον εἶχε. Κατὰ δὲ τὴν παραγγελίαν ἐῤῥίπτουν πάντες, ὅσοι εἶχον, τοὺς καλάμους, ἀεὶ ὁ ἀκούων δεδιὼς μὴ ὀφθείη ἔχων, 'Responsum imperatoris ad suos,' vertit Sturz. Lex. Xenoph.)" Schleusner. Lex. in N. T. "Παραγγελία, Imperium, Ipsa actio dandi imperium, vi. 27. 1. Τόπος ἐπιτηδειότατος πρὸς σύνοψιν καὶ παραγγελίαν, de loco castrorum ubi prætorium est, Commodissimus ad dandum imperium militibus." Lex. Polyb. "1 Ep. ad Timoth. ii. 18. Ταύτην τὴν παραγγελίαν παρατίθεμαί σοι. Παραγγελία non modo Præceptum significat, sed et Consilium vel Monitum amice suadentis, (v. nos in Παραγγέλλω, et Nostrum in Παράγγελμα.) Ita p. 463. d. (ed. Rhodom.) Κατὰ συμβουλὰς οὕτως εὐστοχεῖν φασὶν αὐτὸν, ὥστε τὸν βασιλέα χρώμενον ταῖς ἐκείνου παραγγελίαις μηδέποτε διαμαρτεῖν, Ut, quoties Rex illius consilia sequeretur, nunquam aberraret. Et p. 168. d. Κατὰ τὴν γενομένην τοῦ Νέσσου παραγγελίαν, Monitum. Præceptum autem et dogma notat Ecl. l. 26. Οὔτε ποιητὴς, οὔτε συγγραφεὺς, οὔτε ἄλλος τεχνίτης οὐδεὶς παραγγελίας τινὸς λογικῆς, δύναται πᾶσι τοῖς ἀναγινώσκουσι κατὰ πᾶν εὐαρεστῆσαι." C. F. Munth. Obss. Philol. in N. T. e Diod. S. collectis p. 402. "Παραγγελία, Interdictum. Glossæ:—Παραγγελία· Denuntiatio, Condictio, Interdictum. Condicere est denuntiare, prisce, nunc vero condictionem omnem in personam actionem dicimus. Vide Basilic. lviii. tit. 14. Περὶ Παραγγελιῶν, De Interdictis, et T. i. p. 417. Item Παράγγελμα est Mandatum, quod datur his qui extra ordinem in Provincias mittuntur, ut est ap. Cujac. ad Nov. 17. Glossæ: Παράγγελμα· Præceptum. Leo in Tacticis vii. 28. Καθὼς προϋπεθέμεθα * πλατυτέρως τὰς τῶν ἀρχαίων κινήσεις, καὶ τὰ λεγόμενα παραγγέλματα." Ducang. "Μανδάτα præsertim appellabant τὰς κινήσεις et σχήματα copiarum, ut est ap. Leon. vii. 88. ut et 32. 33. 35. 36. 37. 38. etc. quæ etiam παραγγέλματα dicuntur, Mandata nempe ducum, quæ ibi recensentur, Græce, sed Latine fere semper ap. Mauricium, e quibus quædam selegimus, cujusmodi sunt, *Silentium*, iii. 5. xii. 14. *Nemo demittat*, iii. 5. *Nemo antecedat bandum*, etc. Alia ejusmodi mandata proferent Arrian. Tact. s. xliii. xlv. et alibi, et Ælian. li." Ducang. || Παραγγελία, Citatio. Harpocr. Κλῆσις· ἡ πρόκλησις, τουτέστι παραγγελία εἰς κρίσιν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Ὅτι μέντοι καὶ προσκλήσεις ἔλεγον, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ Ἀγνίου Κλήρου δηλοῖ. Suid. Κλίσις· ἡ πρόκλισις, παραγγελία εἰς κρίσιν, οὕτω Δημοσθένης. "Scr. Κλῆσις· ἡ πρόσκλησις." Kuster. Phot. Κλίσις· ἡ πρόσκλισις, οὕτω Δημοσθένης. "Nemo potest inficias ire, legendum esse h. l. Κλῆσις et προσκλῆσις, ut legitur ap. Harpocr. (imo ibi vulgo legitur πρόκλησις, ut in J. Gronovii edit., sed pro eo reponi jubet Maussac. πρόσκλησις,) e quo hæc verba sunt desumta. Cf. Oratt. GG. Reisk. V. i. p. 640. 25." Schleusner. De permutatione nominum πρόκλησις et πρόσκλησις v. Valck. ad Ammon. p. 126. Vales. ad Harpocr. in Πρόκλησις et Πρόσκλησις. Suid. Κλητεύει· εἰς δικαστήριον καλεῖ, ἅμα μάρτυσι τῆς παραγγελίας, οὓς κλήτορας ὠνόμαζον. Sed neque phrasis, παραγγελία εἰς δίκην, κρίσιν, etc. neque altera illa a Nostro supra

A memorata, παραγγέλλω εἰς δίκην, apud probos scriptores reperitur.] || Παραγγελία, Ambitus, Prehensatio, Petitio magistratus cum prehensatione. Gall. *Brigue.* Appian. (de B. C. ii. 8.) Ἐν αἷς ἡμέραις ὑπατείας ἦσαν παραγγελίαι, [Petitiones magistratus, vel Tempus illud, quo candidati nomen suum profitentur, Schweigh.] καὶ ἔδει τὸν παραγγέλλοντα παρεῖναι, ἐσελθόντι δὲ οὐκ ἦν ἔτι ἐπὶ τὸν θρίαμβον ἐπανελθεῖν. Ὁ δὲ καὶ τῆς ἀρχῆς ἐς πολλὰ τυχεῖν ἐπειγόμενος, καὶ τὴν πομπὴν οὐχ ἕτοιμον ἔχων, ἐσέπεμπε τῇ βουλῇ, δεόμενος ἐπιτρέψαι οἱ τὴν παραγγελίαν ἀπόντι ποιήσασθαι διὰ τῶν φίλων, [Per literas a Senatu postulavit, ut sibi permitteret absenti per amicos consulatum petere, Schweigh.] εἰδὼς μὲν παράνομον, γεγονὸς δὲ ἤδη καὶ ἑτέροις. Κάτωνος δ' ἀντιλέγοντος αὐτῷ, καὶ τὴν ἡμέραν τελευταίαν οὖσαν τῶν παραγγελίων ἀναλοῦντος ἐπὶ τοῖς λόγοις, ἐσέδραμεν ὁ Καῖσαρ, ὑπεριδὼν τοῦ θριάμβου, καὶ παραγγείλας ἐς τὴν ἀρχὴν, ἀνέμενε τὴν χειροτονίαν. Item, Ambitus vel Preces amicorum pro reis causam dicentibus.
B Demosth. de Fals. Leg. (p. 432.) Οὐδέν ἐστιν ὄφελος—πολιτείας, ἐν ᾗ συγγνώμη καὶ παραγγελία τῶν νόμων μεῖζον ἰσχύουσιν. Sic in principio ejusdem, Σπουδὴ περὶ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα καὶ παραγγελία, conjungit. [In priore loco Reisk. exp. 'Invitatio, Cohortatio ad præstandam sibi in judicio advocationem, aut ad dandam secundum se litem.' In posteriore autem, 'Studium partium, cum factio quædam reis sibi deditis in judiciis præsto est, eosque auctoritate, gratia, potentia sua pœnis eripit meritis.' Charito v. 6. Τὰς μὲν οὖν δεήσεις τὰς Μιθριδάτου, καὶ τὴν δύναμιν, καὶ τὴν παρασκευὴν, ὅσῃ χρῆται πρὸς τὸν ἀγῶνα, ὅτι οὐκ ἐξ ἴσου καθεστήκαμεν, οὐδὲ αὐτὸς ἀγνοῶ, ubi Dorv. a Schæf. in Mss. citatus: "Δεήσεις, Prensationes. Ulpian. ad Demosth. Παραπρ. p. 294. a. Παραγγελία· παράκλησις, δέησις, προτροπή, p. 294. b. Δεήσεις καὶ σπουδαί." Plut. Crasso xv. T. iii. p. 443. Γενομένων δὲ φανερῶν ἐκείνων ἐν ταῖς παραγγελίαις: de Vitioso Pudore T. viii. 118. Ἐπὶ δὲ τῶν φαύλων ὁρᾶν δεῖ καὶ διανοεῖσθαι, τὸν φιλάργυρον εἰ δυσωπήσεις
C ἄνευ συμβολαίου δανεῖσαί σοι τάλαντον, ἢ τὸν φιλότιμον πείσεις ἐκστῆναι τῆς προεδρίας, ἢ τὸν φίλαρχον τῆς παραγγελίας, ἐπίδοξον ὄντα κρατήσειν. Harpocr. Suid. et Phot.: Παραγγελία· Ὅση σπουδὴ καὶ παραγγελία περὶ (Phot. Παραγγελία περὶ, ceteris omissis) τουτονὶ τὸν ἀγῶνα γέγονε, (e Demosth. l. c. cf. Charit. supra allatum.) Καὶ Αἰσχίνης δὲ τρόπον τινὰ τῇ αὐτῇ διανοίᾳ ἐχρήσατο ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος (init.) Τὴν μὲν παρασκευὴν ὁρᾶτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, (in Æschine, ut hodie vulgatur, deest ἄνδρες, sed ei procul dubio restituendum, cum et in Clem. Alex. Strom. i. 6. reperiatur), καὶ τὴν (τ. in Phot. deest) παράταξιν, ὅση γεγένηται, καὶ τὰς κατ' ἀγορὰν (leg. e Suida, Phot. atque ipso Æschine κατὰ τὴν ἀ.) δεήσεις αἷς κέχρηνταί τινες. Δείναρχος ἐν τῇ Κατὰ Πολυεύκτου Ἀποφάσει· Καὶ τὰς ἰδίας παραγγελίας γεγενημένας, καὶ τὰς δεήσεις. Vide Vales. ad h. l. et ad Evagr. ii. 1. sup[illegible] Παραγγέλλω allatum. "Illud ferme omnes co[illegible]nter tenent, παραγγελίας nomen patere etiam ad Ambitum, proque Prensatione et Precibus usurpari; quod ipsum negari non potest. Proprie autem, primoque et præcipue in ea re poni verbum hoc, id vero non ita facile concedendum esse videtur. Nam, quia παραγγέλλειν εἰς ἀρχὴν apud probatissimos scriptores in usu est, pro Nomen suum profiteri in petitione magistratus, qua in re preces plurimum et prensatio, summum denique studium, adhiberi solent, fit ut pro his ipsis rebus propriam verbi significationem consequentibus ponatur nonnunquam, ut in suo Sophista a Themistio etiam factum est aptissime (282.), Ἐμοὶ δὲ ἡδὺ μὲν δοκεῖ εἶναι καὶ πολλοῦ ἄξιον ἄκουσμα ἔπαινος ἄδολος καὶ ἀληθινὸς, ὁποῖος ὁ παρ' ὑμῶν ἀπαντᾷ μοι ἀεὶ, αὐτοκέλευστος καὶ ἄνευ παραγγελίας, cum tamen illa prior sit vera vis ac germana verbi. Id quod in promtu est ut intelligatur et ap. Plutarch. referente Budæo (Comm. Ling. Gr. p. 506-7. ubi tanquam e Plut. afferuntur hæc verba, Ὁ δὲ Φάβιος λαβὼν τὴν ἀρχὴν, τὸν Πόπλιον ἀποδεικνύσιν ὕπατον, οὐδ' αὐτὸν παραγγέλλοντα τὴν ἀρχὴν, quæ ex[illegible]at ap. Suid. supra in Παραγγέλλω citatum,) et ap. Appian. tum al[illegible]quam plurimis in

locis, tum C. B. i. (21.) Πολλῶν δ' αὐτοῦ καταφρονούντων ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, παρήγγειλεν ἐς δημαρχίαν, et paulo infra, Καὶ γάρ τις ἤδη νόμος κεκύρωτο, Εἰ δήμαρχος ἐνδέοι ταῖς παραγγελίαις, τὸν δῆμον ἐκ πάντων ἐπιλέγεσθαι, (quem locum in fine pro corrupto habet Schweigh. quem vide, priora sic vertens, Si numerus eorum, qui Tribunatum peterent, non esset completus.) In quo sane posteriore nulla ne suspicio quidem precum et prensationis esse potest. Ex hoc item usu forensi illud, Ἐκ μειρακίων εἰς ἄνδρα παραγγέλλειν (l. ἄνδρας, ut in Παραγγέλλω monuimus,) quod a J. Poll. etiam recensetur, ortum deductumque crediderim, quo declarabatur aliquis sumta jam toga viriles actiones profiteri. Quare homines certi, qui Demosthenis explicationem profitentur, viderint ipsi quam laute oratorem accipiant." Chr. Rufus Antexegem. in Gruteri Thes. Crit. T. ii. p. 574. De phrasi, Ἐκ μειρακίων εἰς ἄνδρας παραγγέλλειν, supra nobis dictum est. Adde hæc e Budæi Com. L. Gr. p. 607. :—" Παραγγέλλω εἰς ἄνδρας, ἀντὶ τοῦ τάττομαι, Virilem togam sumo, ἠνδρώθην, καὶ ἐν τοῖς ἀνδράσιν ἠρίθμημαι, Ad virilem ætatem perveni. Synes. κατὰ Ἀνδρονίκου: Καὶ εἰς ἄνδρας παραγγείλας, οὐδέν τι παιδαρίου πρὸς ἀπραγμοσύνην παρήλλαξα, ἀλλ' ὥσπερ ἐν πανηγύρει σεμνῇ διεξάγων τὸν βίον, διὰ πάσης ἡλικίας ἵλεω καὶ ἀκύμαντον τῆς ψυχῆς διετήρησα τὴν διάθεσιν. Dicitur et τελεῖν. Luc. (de Morte Peregrini ix. T. iii. p. 331.) Ἐπεὶ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξατο, (cf. eund. in Macrob. x. T. iii. p. 215. Εἰς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη, Annos natus nonaginta.) Et ipse Synes. Ἔτι μειράκιον ὄν, εἰς μοναδικὸν βίον ἐτέλεσε." Vide Nostrum in Τελέω. An hinc explicanda est illa Suidæ glossa ad Incerti cujusdam Auctoris verba, quorum supra in Παραγγέλλω mentionem fecimus? Οἱ δὲ *Ἀρειανοὶ ὄντες, προφάσει τοῦ δόγματος, ἀφικόμενοι ἐν Χαρχηδόνι, περὶ τοὺς εἰς ἱερωσύνην παραγγέλλοντας, ὅπως ὁ Γεσέριχος παρασκευῆς ἔχει καὶ γνώμης, μαθεῖν· ἀντὶ τοῦ τελοῦντας. Æm. Portus, Erga sacerdotes et episcopos. Proprie, *Towards those, who belonged to the priesthood*, i. e. *Towards the priests.* Statim in Suida sequitur: Καὶ Ξενοφῶν· Ὁ δὲ καταφεύγει ἐς τὸ αὐτοῦ στράτευμα, καὶ εὐθὺς παραγγέλλει εἰς τὰ ὅπλα. Καὶ αὖθις· Στρατιὰν ὡς πλείστην εἰς τὸν πόλεμον παραγγέλλων, ἀντὶ τοῦ καταλέγων. Longe aliam verborum, τοὺς εἰς ἱερωσύνην παραγγέλλοντας, interpretationem suadent ista. Nam ut παραγγέλλω εἰς τὰ ὅπλα, Ad arma voco, et στρατιὰν εἰς τὸν πόλεμον παραγγέλλω, Exercitum ad bellum conscribi jubeo, sic analogia postulare videtur, per verba, τοὺς εἰς ἱερωσύνην παραγγέλλοντας, intelligendum esse, Eos qui (Pœnorum juvenes) hortarentur et suaderent, ut sacerdotium inirent. Locutionem vero, στρατιὰν παραγγέλλω, Exercitum conscribo, a Reiskio supra in Παραγγέλλω damnatam vidimus, in duobus Æschinis locis, (c. Ctesiph. p. 455, et 483.), in quibus Codices στρατείαν et στρατιὰν permutant, στρατείαν reponente. Valesio ad Harpocr. p. 345. aliter visum est :—" Παραγγέλλειν στρ[illegible] ἐπί τινα, Milites scribere, Expeditionem (imo, E[illegible]um) parare adversus aliquem. Æschines bis usurpat ἐν τῷ κ. Κτησιφ." Dixit quidem Polyb. xx. 6. 2. Ἀλλ' οἱ μὲν φρουρὰς παραγγέλλοντες τῶν ἀρχόντων, οἱ δὲ στρατείας κοινάς, ἐξέκοπτον ἀεὶ τὴν δικαιοδοσίαν. Sed, cum in Thucyd. vii. 17. reperiatur, Στρατιάν τε ἐπαγγέλλων ἐς τοὺς ξυμμάχους, et in incerto Auctore ap. Suid. v. Ἐπήγγελλεν, Ἐπήγγειλαν στρατιάν, cur non recte dicatur παραγγέλλω στρατιάν, nos quidem parum intelligimus. Obiter defendenda est hæc Suidæ glossa contra Kusterum, nugis et deliriis Grammaticorum eam accensentem: Παραγγέλλων· ἀντὶ τοῦ *συνδιερχόμενος, συναναστρεφόμενος. Ὁ δὲ παραγγέλλων ποτὲ μὲν τοῖς, ποτὲ δὲ τοῖς, ἥρπαζε μετ' αὐτῶν, καὶ διεδύετο. Ἢ παραγγέλλων, ἀντὶ τοῦ ἀπροόπτως ἐρχόμενος. Recte vertit Suid. Ex improviso veniens. Qui modo huc, modo illuc exercitum suum ducturus videbatur, revera in angulum aliquo abiturus erat, quo nemo eum penetraturum esse arbitraretur. Xenoph. Hellen. iv. 8. 19. Πολλάκις οὐ παραγγείλας τὴν βοήθειαν ἐποιήσατο, Ex improviso, inquit Sturz. Lex. Xenoph.]

Ἀντιπαραγγέλλω, Obnuntio, vel Nuntium remitto prægnanti; nam mulier prægnans post divortium παραγγέλλειν τῷ ἀνδρὶ dicitur in Pand. Græcis, quum marito denuntiat sese prægnantem esse ex eo, et maritus ἀντιπαραγγέλλει, quum agnoscere uterum non vult, et negat e se prægnantem esse, quod est quasi obnuntiare vel nuntium remittere prægnanti. || Ἀντιπαραγγέλλω, Competitor sum alicui magistratum petenti, ut Appian. (B. C. ii. 17.) Πομπηΐῳ δὲ ἐς τὴν ὑπατείαν ἀντιπαρήγγειλε Δομίτιος Αἰνόβαρβος. [Plut. Mario xxix. T. ii. 857. Ὃν ἀντιπαραγγέλλοντα δημαρχίαν ἀπέσφαξεν ὁ Σατορνῖνος: Cæs. vii. T. iv. 180. Ἐν δὲ τούτῳ καὶ Μετέλλου τοῦ ἀρχιερέως τελευτήσαντος, καὶ τὴν ἱερωσύνην περιμάχητον οὖσαν *Ἰσαυρικοῦ καὶ Κάτλου μετιόντων, ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν καὶ μέγιστον ἐν βουλῇ δυναμένων, οὐχ ὑπεῖξεν αὐτοῖς ὁ Καῖσαρ, ἀλλὰ καταβὰς εἰς τὸν δῆμον ἀντιπαρήγγελλεν. || " Vicissim s. Itidem impero. Hist. iv. 2. 12. Ἀντιπαρήγγειλαν ἅπαντας διασκευάζεσθαι ὡς εἰς μαχήν: §. 11. hostes dicebantur παραγγέλλειν." Lex. Xenoph. || Vicissim denuntio. Dion. Hist. lxv. 1. Καὶ αὐτῷ ἐκεῖνοι νυκτὸς *ἀντιπροθέντες γράμματα, ἀντιπαρήγγειλαν ἀπαλλαγῆναι ἐκ τοῦ βίου ἐντὸς τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ἐτελεύτησε. " Sic Pal. Coisl. Br. et Z. vulgo male * ἀντιπαρεισήγγειλαν." Reimar. || G. Wakef. in Mss. affert Polyæn. iv. 3. 22. Ἔνθα δὴ παραγγείλας Ἀλέξανδρος τοὺς πεζοὺς ἀντιπαράγειν τοῖς πολεμίοις, αὐτὸς εἰς τὴν ἵππον ἐπὶ δόρυ σφοδρότερον ἤλασεν, βουλόμενος ὑπερκεράσαι τοὺς ἐναντίους. Τοῦτο φυλασσόμενος Πῶρος, ἀντιπαρήγγειλεν, sed proculdubio ibi legi debet ἀντιπαρῆγε, ut edidit Coray. conferri jubens iv. 3. 17. Τοῦτο δὴ συνιδὼν ὁ Μακεδών, τοῦ δεξιοῦ κέρως ἡγούμενος, ἐπὶ δόρυ παρήγγειλεν ἀκολουθεῖν· ὁ δὲ Πέρσης, ἀντιπαράγειν πειρώμενος ἐπ' ἀσπίδα, διέσπα συνεχῶς τὴν ἵππον, et Arrian. Exp. Alex. v. 17. Ἐν τούτῳ δὲ οἵ τε Ἰνδοὶ τοὺς ἱππέας πάντοθεν ξυναλίσαντες παρίππευον Ἀλεξάνδρῳ, ἀντιπαρεξάγοντες τῇ ἐλάσει· καὶ οἱ περὶ Κοῖνον, ὡς παρήγγελτο, κατόπιν αὐτοῖς ἐπεφαίνοντο.]

Ἀντιπαραγγελία, ας, ἡ, Ipse actus τοῦ ἀντιπαραγγέλλειν, s. de eo dicatur qui Nuntium remittit prægnanti, s. de eo qui Competitor est. Quæ duæ significationes τοῦ παραγγέλλειν proxime præcedunt. [Plut. Arato xxxv. T. v. p. 566. Καὶ περὶ τῆς στρατηγίας εἰς ἀγῶνα καὶ ἀντιπαραγγελίαν αὐτῷ καταστάς, (Comitiis prætoriis adversarium eum et competitorem habens,) ἐκράτησε τῇ χειροτονίᾳ.]

Περιαγγέλλω, Nuntio circumquaque, ut ap. Thucyd. (iv. 122.) Περιαγγέλλοντες τὴν ἐκεχειρίαν. Quod tamen alii simpliciter interpretantur, Nuntii induciarum. Sed malo Circumquaque nuntiantes inducias, ut exprimatur vis præpositionis περί. Idem ii. (85.) Οἱ δὲ ἀφικόμενοι μετὰ Κνήμου ναῦς τε περιήγγελλον κατὰ πόλεις, quod exponitur, Naves imperabant. Malo, Navium apparatum per urbes denuntiabant, vel Nuntios mittebant qui imperarent. vii. (18.) Σίδηρόν τε περιήγγελλον κατὰ τοὺς ξυμμάχους, [" Nuntiis circa socios missis ferrum adferri jusserunt," Valck. ad Scap. marg.] Interdum etiam genitivo jungit, ut iv. (8.) Περιήγγελλον δὲ κατὰ τὴν Πελοπόννησον βοηθεῖν ὅτι τάχιστα ἐπὶ Πύλον, Per totam circumquaque Peloponnesum missis nuntiis auxilia accersebant: [i. 116. Αἱ δ' ἐπὶ Χίου καὶ Λέσβου περιαγγέλλουσαι βοηθεῖν: ii. 10. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι μετὰ τὰ ἐν Πλαταιαῖς εὐθὺς περιήγγελλον κατὰ τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν ἔξω ξυμμαχίδα παρασκευάζεσθαι ταῖς πόλεσι: ii. 80. Τῷ δὲ ναυτικῷ περιήγγειλαν παρασκευασαμένῳ ὡς τάχιστα πλεῖν ἐς Λευκάδα, Schol. πανταχοῦ ἐμήνυσαν. " Περιαγγέλλειν, Passim edicere, cum inf. et dat. Hist. vi. 4. 2. Περιαγγείλαντας ταῖς πόλεσι συμβαλέσθαι." Lex. Xenoph. Dion. Hist. p. 42. 76. Reimar. Περιήγγειλεν ἀφικνεῖσθαι πρὸς ἑαυτὸν πάντας τοὺς αἰτιωμένους τι τοὺς δεσπότας σφῶν, ὡς καὶ βοηθήσων αὐτοῖς. Phot. et Suid. Περιήγγελλεν· ἐκέλευεν. || Funus indico. Hesych. Περιαγγέλλειν· τὸ μὴ συνάγειν ὄχλον ἐπὶ τὰς ἐκφορὰς τῶν τετελευτηκότων. Sueton. in Jul. Cæs. 84. Funere indicto, rogus extructus est in Martio campo juxta Juliæ tumulum, ubi Casaub. " Funus indicere, Græcis περιαγγέλλειν, Hesych."]

Περιαγγέλλομαι, Pass. ut Thuc. iv. Παρασκευὴ περιαγγελλομένη κατὰ πόλεις, Apparatus bellicus, qui per urbes denuntiatur. [Suid. Περιηγγέλθη τὸ ἄθεον

πρόσταγμα. 'Αττικώτερον δὲ τὸ περιηγγέλη.]

[* "Προσπεριαγγέλλω, Thuc. 154. 74." Valck. ad Scap. marg.]

Προαγγέλλω, Prænuntio. Xenoph. K. Π. iii. (3. 18.) Οἱ μὲν θεοὶ μάχην ἔσεσθαι προαγγέλλουσι: [v. 3. 7.] Ὁ δὲ εὐνοῦχος ἀκούσας προσποιήσαιτο, προαγγεῖλαι βουλόμενος ταῦτα, παρεῖναι. Schæf. in Mss. consuli jubet Diod. S. ii. 134. Agathiæ Epigr. lxix. Ἦλθε δὲ Καλλίγνωτος ὁ Κῷος, ὁ * πλατυλέσχης, Τῆς * παιωνιάδος πληθόμενος σοφίης, Πᾶσαν ἔχων πρόγνωσιν ἐν ἄλγεσιν, οὔ τι περιττὸν Ἄλλο προαγγέλλων, ἢ τὸ γενησόμενον. J. Poll. iv. 91. Τὸ δὲ τῶν κηρύκων γένος, ἱερὸν μὲν Ἑρμοῦ, κατεκήρυττε δὲ ἡσυχίαν, ἔν τε ἀγῶσι καὶ ἱερουργίαις, καὶ σπονδὰς προήγγειλε, καὶ ἐκεχειρίαν ἐπήγγειλε, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἀνεκήρυττε, ubi Codd. Seb. et Kuhn. περιήγγελλε præbent, pro προήγγειλε: viii. 123. Τὸ δὲ δικαστήριον περιεσχοινίζετο, τοῦ μὲν βασιλέως παραγγείλαντος, τῶν δὲ θεσμοθετῶν πληρούντων τὸ δικαστήριον. "Παραγ. in textum restitui cum Kuhnio: habet et eam vocem Falck. Cod. Προαγγέλλειν quoque, quod est in C. A. rectum sit; qui enim diem indicit ac statuit judicii, προαγγέλλειν dicitur, et hæc lectio cum vulgata propius convenit: in Gloss. autem Προαγγέλλω est Prænuntio, Pronuntio, Παραγγέλλω vero, Denuntio, Edico, Præcipio." T. H. Phot. et Suid. Προηγγελκέναι· προμεμηνυκέναι.]

Προάγγελμα, ατος, τὸ, Prænuntiatio. [Joseph. B. J. i. 3. 5., notante G. Wakef. in Mss., Θαυμάσαι δ' ἄν τις ἐν τούτῳ καὶ Ἰούδαν· Ἐσσαῖος ἦν γένος, οὐκ ἔστιν ὅτε πταίσας ἢ ψευσθεὶς ἐν προαγγέλμασιν.]

Προάγγελσις, εως, ἡ, Prænuntiatio. [Thuc. i. 137. Γράψας τήν τε ἐκ Σαλαμῖνος προάγγελσιν τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ τὴν τῶν γεφυρῶν. "Herod. 671." Schæf. in Mss. Vide Ἀπάγγελσις.]

[* Προαγγελτικὸς, ή, όν, Prænuntiandi vim habens. Just. Mart. Apolog. i. 45. p. 70. Τὸ οὖν εἰρημένον, Ῥάβδον δυνάμεως ἐξαποστελεῖ σοι ἐξ Ἱερουσαλὴμ, προαγγελτικὸν τοῦ λόγου τοῦ ἰσχυροῦ, ὃν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ οἱ Ἀπόστολοι αὐτοῦ ἐξελθόντες, πανταχοῦ ἐκήρυξαν.]

[* Προαγγελτικῶς, Prænuntiando, Prænuntiantis more. Just. Mart. Apolog. i. 36. p. 65. Ποτὲ μὲν γὰρ ὡς προαγγελτικῶς τὰ μέλλοντα γενήσεσθαι λέγει, ποτὲ δ' ὡς ἀπὸ προσώπου τοῦ δεσπότου πάντων καὶ πατρὸς Θεοῦ φθέγγεται, κ. τ. λ.]

Προάγγελος, ὁ, ἡ, Prænuntius, Plut. Ὑγιειν. Παραγγ. (T. vi. 484. Μάλιστα δὲ * προφυλακτέον ἐν ταῖς προπαθείαις καὶ προαισθήσεσιν· οὐ γὰρ ἅπασαι, κατὰ τὸν Ἡσίοδον (Εργ. 104.) ἐπιφοιτῶσιν αἱ νόσοι Σιγῇ, ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεύς· ἀλλ' αἱ πλεῖσται καθάπερ προαγγέλους καὶ προδρόμους καὶ κήρυκας ἔχουσιν ἀπεψίας καὶ δυσκινησίας. [Vide nos in Ἄγγελος.] Utitur Musæus, [164. Πειθοῦς γὰρ τάδε πάντα προάγγελα, παρθενικῆς δὲ Πειθομένης ποτὶ λέκτρον ὑποσχεσίς ἐστι σιωπή. "* Προάγγελον, τὸ, s. v. a. προάγγελσις. Unter den Zusammensetzungen mit πρὸ fehlt unter andern." Passow. Epigr. de Mens. Æg. in Anthol. T. iii. p. 211. Εὐκάρπου δὲ Παϋνὶ προάγγελός ἐστιν ὀπώρης. Vide supra p. ccli. a, b. Epigr. ἀδεσπ. xxiv. Ἄρτεμις ἱδρώουσα προάγγελός ἐστι κυδοιμοῦ. "Nonni J. xiv. 419. Dionys. iii. 10." G. Wakef. in Mss. Glossæ: Προάγγελος· Prænunciator.]

[* Προαγγελία, ας, ἡ, Prænuntiatio.]

Προσαγγέλλω, Nuntio, pro simplici. Sic προσαγγελία ap. Polyb. pro simplici ἀγγελία. [Polyb. ii. 25. Προσαγγέλλεται διότι κατόπιν αὐτοῖς ἕπονται καὶ συνάπτουσιν αἱ προκαθημέναι τῶν Ῥωμαίων ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ δυνάμεις, Nuntius eis adfertur: iv. 19. Πάλιν δείσαντες ἐκ τῶν προσαγγελλομένων τὴν ἐκ Μακεδονίας βοήθειαν: iv. 66. Τοῖς προσηγγελμένοις ἐπαρκέσας, οὐδὲν προὐργιαίτερον ποιήσεται μετὰ ταῦτα, τοῦ βοηθεῖν σφίσι κατὰ δύναμιν, ubi minus recte ex aliis Codd. προηγγ. Suid. Προηγγελμένοις· τοῖς ἤδη ἀγγελθεῖσι. Τοῖς προσηγγελμένοις ἐπαρκέσαντες, οὐδὲν προὐργιαίτερον ποιήσετε μετὰ ταῦτα τοῦ βοηθεῖν σφίσι κατὰ δύναμιν, ubi per errorem, ut videtur, plur. ἐπαρκέσαντες—ποιήσετε dedit pro vulg. ἐπαρκέσας—ποιήσεται. Aristæn. ii. 19., notante Schæf. in Mss., Καὶ βούλομαι, ἔφη, τὴν σὴν δέσποιναν προσειπεῖν· ἀλλ' ἐδεδίειν προσαγγεῖλαι τὸν λόγον. "Verbum in talibus est pro-

A prium, ut et εἰσαγγεῖλαι, unde ita dicti εἰσαγγελεῖς. Sic Luc. Deor. Dial. ix. 1. Neptunus ad Jovem admitti cupiens, rogat Mercurium, Ἔστιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; Ille cum negasset, dicit, Ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ, (Attamen adesse me renuntia ipsi.) Cf. Dionys. H. Antiq. Rom. viii. p. 514. Hinc intelligitur Hesych. Προσαγγελία· προσαγωγή." Abresch. 2 Macc. iii. 6. Προσήγγειλε περὶ τῶν χρημάτων, x. 21. Προσαγγελθέντος δὲ τῷ Μακκαβαίῳ, Cum nuntiatum esset Maccabæo. Schæf in Mss. affert ex Schol. Aristoph. Plut. 233. Οὐκ * ἀπειλητικῶς δὲ, ἀλλὰ * μειλικτικῶς προσαγγέλλει, ubi T. H. malit παραγγέλλει. Glossæ: Προσαγγέλλω· Interpello. Προσαγγέλλει· Adlegat, P. Adsignat, P.] || Προσαγγέλλειν ἑαυτὸν, Deferre seipsum, μηνύειν ἑαυτὸν ἄξιον θανάτου, Suid. Sic Luc. Toxar. (xxxii.), Προσαγγέλλει ἑαυτὸν προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ. [Heliodor. iv. p. 197=168. Ἴσως μὲν, ὦ Δελφοὶ, προσαγγεῖλαί με βουλόμενον ἐμαυτὸν ἥκειν εἰς μέσους, ubi Coray. Μηνύσαι ἐμαυτὸν ἄξιον θανάτου, ἤ φησι Σουΐδας. Τοῦτο

B γὰρ βούλεται τὸ Προσαγγέλλειν καθ' αὑτὸ, ὃ μὴ νοήσας ὁ Κυστέρος, ἀσαφὲς τῇ κακῇ στίξει καὶ μεταφράσει ἀπειργάσατο. Γράφε τοίνυν τὸ τοῦ Σουΐδα, "Προσαγγέλλει. Ὁ δὲ ἑαυτὸν προσαγγέλλει· ἀντὶ τοῦ, μηνύει ἑαυτὸν ἄξιον θανάτου." Μετάφραζε δὲ, Προσαγγέλλει, *Defert. Ille vero se defert. Id est, Se ut morte dignum declarat.* Plut. Marcello ii. Βαρέως ἐνεγκὼν ὁ Μάρκελλος, προσήγγειλε τῇ βουλῇ τὸν ἄνθρωπον, Ad Senatum detulit, Coram Senatu accusavit: et Cicerone iii. Ἐν δὲ τῷ χρόνῳ τούτῳ Χρυσόγονος, ἀπελεύθερος Σύλλα, προσαγγείλαντός τινος οὐσίαν ὡς ἐκ προγραφῆς ἀναιρεθέντος, αὐτὸς ἐωνήσατο δισχιλίων δραχμῶν, ubi, notante Schæf. in Mss., Wyttenbachio ad Selecta Principum Historicorum p. 249. "legendum videtur προσαγγείλας, ut vertit Cruser.". "Προσηγγέλη, Bast. Lettre 200. Προσαγγέλλω conf. cum ἐπαγγ. ad Diod. S. ii. 347." Schæf. in Mss.]

[* Προσαγγελτὴς, οῦ, ὁ. Glossæ: Προσαγγελτής· Interpellator.]

C Προσαγγελεὺς, έως, ὁ, Emissarius, μηνυτὴς, προσαγωγεὺς, Bud. Idem de emissariis loquens, Dicuntur etiam hujusmodi ministri et auriti commeatores προσαγγελεῖς, et προσαγωγίδαι, et ὠτακουσταὶ, qui etiam Aures et Oculi regum appellantur.

Προσαγγελία, ας, ἡ, Nuntium. Suid. Προσαγγελία. Πολύβιος· Ἧκον ὑπὸ νύκτα πρὸς τὸν Φίλιππον, φάσκοντες * συνωρμηκέναι τινὰς αὐτοῖς· τούτους δ' ἀπαγγέλλειν, ὅτι καταλίποιεν ἐν Ῥηγίῳ πεντήρεις Ῥωμαϊκάς· ὁ δὲ διαταραχθεὶς ἐκ τῆς προσαγγελίας, ἔφυγε. Καὶ αὖθις· Τῷ δὲ Πτολεμαίῳ γενομένης προσαγγελίας, παρεῖναι τὸν Ἀρχίαν. Vix tamen ex his verbis statui potest an προσαγγελία pro simplici ἀγγελία positum sit. [Nuntium intelligit Lex. Polyb. nec quidem aliter interpretari licet. Ἀγγελία est Nuntium; at προσαγγελία, Annuntiatio. Sed, cum sermo sit de nuntio ad aliquem misso, ut in Polybii locis a Nostro citatis, ἀγγελία cum præpos., an προσαγγελία sine præpos., usurpes, nihil omnino interest; sensus enim est idem. Plut. Consol. ad Apollon. T. vi. p. 451. de Pericle, Τοῦτον γὰρ εὐθὺς μετὰ τὴν προσαγγελίαν

D (τοῦ θανάτου supplet Reisk.) ἀμφοτέρων τῶν υἱέων οὐδὲν ἧττον (ἑώρων addit idem) ἐστεφανωμένον κατὰ τὸ πάτριον ἔθος καὶ λευχειμονοῦντα, δημηγορεῖν. Pseudo-Longin. x. Οὐκ ἄλλως ὁ Ἀρχίλοχος ἐπὶ τοῦ ναυαγίου, καὶ ἐπὶ τῇ προσαγγελίᾳ ὁ Δημοσθένης, "Ἑσπέρα μὲν γὰρ ἦν," φησίν. Aretæus Morb. acut. i. 2. Ἦν βαθὺ κῶμα ἴσχῃ, * ἐμβόησι, νουθεσίῃ ὀργίλη, δεῖμα ἐφ' οἷσι δειμαίνει, προσαγγελίᾳ τῶν ὁκόσα ἐπόθεε καὶ προσεδόκεε.] Hesych. Προσαγγελία· προσαγωγὴ, ut Προσαγγελεὺς i. q. προσαγωγεύς. [Vide Abresch. supra in Προσαγγέλλω citatum. || Delatio. Glossæ: Προσαγγελία· Delacio. Vide Προσαγγέλλω.] || Προσαγγελίας lex data fuit de iis, Qui excedendum sibi vita putassent, cujus consilii reddenda publice ratio erat. Camer.

[* Συναγγέλλω, Simul nuntio. "Dionys. Halic. i. 623. 18. ed. Oxon. 1704." D. Scott. App. ad Thes. Gr. L. "Συναγγέλλω i. q. ἀγγέλλω. Zosim. iv. 55. Τούτων τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ συναγγελθέντων: v. 14. Ἀλλ' ἐπειδὴ ταῦτα τῷ βασιλεύοντι συνηγγέλθη." J. H. Maius Spec. Supplem. Thes. Gr. L. p. 232.]

" Συνάγγελος, (ου, ὁ, ἡ,) Qui una mittitur nuntius," A [Legationis socius.]

[* " Συναγγελίζομαι, Lucian. Antioch. in Routhii Reliq. Sacr. T. iii. p. 285." Boissonad. in Mss.]

Ὑπαγγέλλω, Clam nuntio. Musæus (106.) Νεύμασι λαθριδίοισιν ὑπαγγελέουσα Λεάνδρῳ, quod vertitur Innuens. Malim, Nutibus occultis dans clam signa amoris prænuntia. [" Ἐπαγγέλλουσα, V. ὑπαγγέλλουσα, Ven. B. Barth. Par. et Rondell. ἐπγεγελόωσα, S. ἐπεγγελόωσα, St. et L. in marg." Röver. " Diod. S. ii. 399. Longus iii. p. 93. Οἱ δὲ παρ' ἐλπίδα ἰδόντες τοσοῦτον ἀργύριον, ' αὐτίκα τε δώσειν ἐπηγγέλλοντο τὴν Χλόην, καὶ πείσειν ὑπισχνοῦντο Λάμωνα, ubi Villois. :—' Sic emendavi e duobus primis Codd. R. pro ὑπηγγ. quod in omnibus aliis Edd. Cf. quæ annotavimus ad p. 13. ed. Moll. Δῶρα πολλὰ ἀπηγγέλλετο. Forte hic Librarii lapsus ortus est e proxime sequenti, ὑπισχνοῦντο, nisi, quod minus arridet, retinere malis ὑπηγγ. et vertere, Subobscure innuerunt, annuntiaverunt. Amyot autem in suo Codice invenit ἐπηγγ. vertit enim, Lui B promirent sur le champ.' " Schæf. in Mss.] || Ὑπαγγέλλω, vulgo exponitur Ad majorem vel potentiorem aliquid dico, ὑπαγορεύω.

Ὑπάγγελτος, ου, ὁ, ἡ, i. q. ἐξάγγελτος, vel κατάγγελτος, Patefactus, Detectus, Manifestus. Auctor incertus ap. Suid. Ὁ δὲ, κατοῤῥωδήσας, μὴ γενόμενος ὑπάγγελτος τοῖς Ῥωμαίοις κινδυνεύσῃ· ἀντὶ τοῦ καταφανής.

[* Ὑπάγγελος, ου, ὁ, ἡ, A nuntio compellatus. " Herod. 736. et Lobeck. ad Soph. Aj. 287. (τί τήνδ' ἄκλητος, οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεὶς, ἀφορμᾷς πεῖραν, οὔτε τοῦ κλύων Σάλπιγγος; 'ut Æsch. Choeph. 838. Ἥκω μὲν οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὑπάγγελος.')" Schæf. in Mss. " Ὑπάγγελος, h. e. ὑπ' ἀγγέλων κληθεὶς, ut Nostrum manifesto imitatus loquitur Sophocles l. c. et Trachin. 391. Μίμν', ὡς ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγελῶν, Ἀλλ' αὐτόκλητος, ἐκ δόμων πορεύεται." Abresch. Ed. Ald. habet, ὑπ' ἄγγελος. Ut * ὑπόδουλος, (Suicer. Thes. T. ii. p. 1388.), Servus qui est sub imperio alius, ὕπαρχος, Qui sub alio imperium obtinet, ut legatus in exercitu, aut provincia, sic ὑπάγγελος non C est simpliciter Nuntius, ut perperam vertitur in Lex. Hederico-Ernest., sed Nuntius ab alio nuntio vocatus.]

[* Ἀνταγγέλλω. Abr. Kall. in Mss. affert Plut. x. Oratt. T. ix. p. 344. Ἀντήγγειλε δὲ καὶ τὴν ἐν Ταμύναις νίκην πρῶτος Ἀθηναίοις τὸ δεύτερον, ἐφ' ᾧ καὶ ἐστεφανώθη. (Vide notata in Εὐαγγέλιον.) At ibi leg. Reiskio judice, ἀνήγγειλε, aut ἀπήγγειλε.]

[* Πιστιεπαγγέλται· Fidei promissores, P. Sic Vulcan. Vulgo, Πιστιεπαγγέλλεται.]

[* Προευαγγελίζω. " Annuntio læta et felicia, Lætum nuntium affero, Jubeo et curo aliquid alteri annuntiari. Semel tantum in N. T. legitur, Galat. iii. 8. Προευηγγελίσατο (sc. ἡ γραφὴ) τῷ Ἀβραὰμ, Deus, teste Scriptura Sacra, Abrahamo hanc promissionem dedit." Schleusner. Lex. in N. T. " P. Abresch. Paraphras. p. 243." Schæf. in Mss. Schol. Soph. Trachin. 335. Ὁ προευαγγελισάμενος κατέχει αὐτήν. Philo J. de Mundi Opif. p. 7=20. Οὗτοι δὲ εἰσιν ἑσπέρα τε καὶ πρωΐα, ὧν ἡ μὲν προευαγγελίζεται μέλλοντα ἥλιον ἀνίσχειν, κ. τ. λ.] D

[* Προαπαγγέλλω, Prænuntio. Ezech. xxxiii. 9. Σὺ δὲ ἐὰν προαπαγγείλῃς τῷ ἀσεβεῖ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἀποστρέψαι ἀπ' αὐτῆς, al. * προαναγγείλῃς. || Obnuntio. Lex. Hederico-Ernest. : " Προαπαγγέλλω, Obnuntio, ap. Dion." Locus est xxxviii. 13. Ἐπεὶ οὖν πολλοὶ, ἐμποδίζειν ἢ νόμων ἢ φορὰς, ἢ ἀρχόντων καταστάσεις, ἐς τὸν δῆμον εἰσαγομένας, βουλόμενοι, προεπήγγελλον ὡς καὶ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μαντευσόμενοι (L. μαντευσάμενοι), ὥστε μηδεμίαν ἐν αὐτῇ κύρωσιν τὸν δῆμον σχεῖν. Sic edidit Reimar. qui tamen in Indice posuit Προσαπαγγέλλω. Vide supra Προεπαγγέλλω.]

[* Προσαπαγγέλλω. Diod. S. xi. 4. Ἐπειδὴ πλησίον εἶναι προσαπηγγέλθησαν αἱ τῶν Περσῶν δυνάμεις. " Melius * προαπηγγ. legeretur." H. St. et Rhod. " Cur melius id foret, non perspicio. Decompositum hoc, uti vocant, parili pæne potestate instructum est, atque ἀπηγγ. aut προσηγγ., quorum alterutrum si adesset, nemo, puto, mutaret." Wessel.]

[Ἀπαγγέλλω, Memoriter recito. Noster supra Synesii locum adduxit. Adde e Suida: * Καλλιφάνης, ὁ * Παραβρύκοντος· ἐπὶ τῶν προσποιουμένων πολυμαθείαν. Οὗτος γὰρ ἀρχὰς ποιημάτων πολλῶν καὶ λόγων συγγεγραμμένων ἄχρι τριῶν ἢ τεσσάρων στίχων ἀπαγγέλλων πολυμαθείας δόξαν προσεποιεῖτο. Respicitur ad Athen. i. p. 4. Ὡς καὶ Καλλιφάνης, ὁ τοῦ Παραβρύκοντος κληθεὶς, ἀρχὰς ποιημάτων πολλῶν καὶ λόγων ἐγγραψάμενος, ἀνειλήφει μέχρι τριῶν καὶ τεσσάρων στίχων, πολυμαθείας δόξαν προσποιούμενος. " Parabrycon, ut * Pararenchon (Παραρέγχων, *Leronflard*,) ap. Festum ('*Non omnibus dormio*, proverbium videtur natum a Cipio quodam, qui Pararenchon dictus est, quod simularet dormientem, quo impunitius uxor ejus mœcharetur: ejus meminit Lucilius.' Cic. Epist. ad Div. vii. 24. 'Capius, opinor, olim, *non omnibus dormio*: sic ego non omnibus, mi Galle, servio.' 'Leg. puto,' inquit Ernest. Ind. Histor., '*Calius* e vestigiis Mss. qui habent *Citius*, nisi id est pro *Cipius*, ut habet Festus, ut placet Ant. Augustino, quod esset familia Cipia, sed non est necesse nomen id esse familiæ, cum ille sit histrio.' Cf. Victor. ad h. l.) Et * Παραμασύντης, Parasitus, non semel in sequentibus libris." Casaub. " Scilicet, sicut Παράσιτος, et Παραμασήτης vi. 242. c. vel Παραμασύντης iv. 134. b. convivam denotat invocatum, qui absque symbola ad convivium venit, sic nomen Παραβρύκων a v. βρύχω, Mordeo, Rogo, Deglutio, eundem habet significatum. Quod vero adjectum est v. κληθεὶς, quo non erat opus, si verum illud fuisset patris nomen, indicare videtur, non admodum quidem dissimile, sed paululum tamen diversum fuisse patris nomen, et per jocum ita mutari detorquerique solitum, ut filii mores isto veluti paterno nomine designarentur. Duo verba, καὶ λόγων, Et orationum, post ποιημάτων, desunt vulgo in Edd. et Mss. prætermissa sc. ab Epitomatore nostro. Adjeci e Suida, qui h. l. sive ex integro Athenæi opere, s. ex aliis plenioribus Excerptis recitavit. Pro ἐγγραψάμενος autem ap. eund. Suid. συγγεγραμμένων legitur, et deinde sic pergitur, Ἄχρι τριῶν ἢ τεσσάρων στίχων ἀπαγγέλλων, πολυμαθείας δόξαν προσεποιεῖτο. Quæ cum Epitome nostra conferens, suspicor, pro ἀνειλήφει, quod posuit Epitomator, Athenæum scripsisse, ἀνειληφὼς ἀπήγγελλε, Cum tres aut quatuor versus memoriæ mandasset, (i. e. enim ἀναλαμβάνειν), recitare hos solebat." Schweigh. Suid. Ῥαψῳδῆσαι δέ ἐστι τὸ φλναρῆσαι, ἢ τὸ ἁπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι χωρὶς ἔργου τινός. Quare hæc, χωρὶς ἔργου τινὸς, addiderit Suid., nescit Kuster, nec videt quid ea sibi velint, sed Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 132. reposuit, idque omnino recte, χωρὶς εἱρμοῦ τινὸς, Sine aliqua connexione recitare. Vide Εἱρμός.]

[Ἄγγελος, ἄλλος, et λάλος confusa. Achill. Tat. iv. 285. Salmas. Ἡ γὰρ Φιλομήλας τέχνη σιωπῶσαν εὕρηκε φωνήν. Ὑφαίνει γὰρ πέπλον ἄγγελον, καὶ τὸ δρᾶμα πλέκει ταῖς κρόκαις, καὶ μιμεῖται τὴν γλῶτταν ἡ χεὶρ, καὶ Πρόκνης τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ τῶν ὤτων μηνύει, καὶ πρὸς αὐτὴν ἃ πέπονθε τῇ κερκίδι λαλεῖ. " Leg. e Ms. Ang. πέπλον λάλον." Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 62. Imo Ms. Ang. præbet ἄλλον, non λάλον. " Ἄγγελον, sic correximus e libris, cum in editis male esset ἄλλον. Sic tamen etiam habet Anglicanus liber." Salmas. Anna Comn. xii. 364. a. Ὁ γάρ τοι τῆς σωτηρίας ἄλλος σπεύσας ἔνδον τῆς ἀψῖδος τὸ τῆς συμπαθείας γραμμάτιον ἀποδιδοὺς, ubi Lobeck. Obss. ined. in Phrynichi Ecl. :—" Emenda ἄγγελος. Eadem vox corrupta ap. Quintum Cal. vii. 79.— ἄλλος δὲ πέλει βίος ἀνθρώποισι. Ἀλαὸς legendum esse monstrant sequentia, Τοὔνεκ' ἄρ' ἀσφαλέως οὐ νίσσεται, ἀλλὰ πόδεσσι Πυκνὰ ποτιπταίει."]

[Ἀγγέλλω et ἀγάλλω confusa. " Ap. Menandr. Prot. p. 139. a. Excerpt. Legatt. Ἐν τοσούτῳ τοῖς ἡγεμόσιν ἔφησαν, ὅτι πολυπληθία Περσῶν ἀγάλλεται χωροῦσα κατὰ Σουάνων, scriptum erat haud dubie ἀγγέλλεται." Lobeck. Obss. ined. in Phrynichi Ecl. Sic ἐπαγάλλομαι et ἐπαγγέλλομαι confusa esse ap. Xenoph. supra monstravimus.]

[* Προπαραγγέλλω, Prædico, Gl. V. Ante spondeo, ap. Suid. in Προπαρεγγυηθὲν, quod verbum vide infra suo loco. Ante denuntio, Dion. Hist. xlvi. 41., notante G. Wakef. in Mss., Προπαραγγείλας μὴτ'

ἀπόκρισίν τινα αὐτοῖς δοθῆναι, καὶ ἑαυτὸν παραχρῆμα μεταπεμφθῆναι. Fœdus inter Hierapytnios et Priansienses ap. Chishull. Antiq. Asiat. p. 131., indicante Schæf. in Mss., Καὶ προπαραγγελλόντων ἀλλάλοις πρὸ ἀμερᾶν δέκα, ἢ κὰ (scripsit Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 273., ἢ κα, i. e. ἢ ἂν) μέλλωντι ἀναγινώσκειν.]

[Συμπαραγγέλλω, Competitor sum.] "Συμπαραγ- " γέλλοντες, Dionys. Halic. (A. R. x. 58. Καὶ τῶν " συμπαραγγελλόντων τοὺς ἀρίστους αἰτιασάμενος), pro " Competitoribus. Vide Παραγγέλλω." [Plut. M. Crasso vii. Καὶ τῷ συμπαραγγέλλειν καὶ συνεξετάζεσθαι τοῖς δεομένοις τι τοῦ δήμου.]

*ΑΓΓΟΣ, εος, et ους, [imo poetice et Ionice εος, vulgo ους,] τὸ, Vas, generali nomine. Hom. Od. B. (289.) Ὅπλισσόν τ' ἤϊα καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα· Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν, Δέρμασιν ἐν πυκινοῖσι, ["ubi corbes ad recipiendos panes, et alia cibaria, et amphoræ ad recipiendum vinum intelliguntur." Damm. Od. Π. 13. Ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσεν ἄγγεα, τοῖς ἐπονεῖτο, Κιρνὰς αἴθοπα οἶνον.] B Idem ἄγγεα, in quæ recipitur lac, in γαυλοὺς et σκαφίδας dividit, Od. I. [222. ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα, Γαυλοί τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς * ἐναμέλγεν: 248. Ἥμισυ δ' αὐτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη Πίνειν δαινυμένῳ, καί οἱ ποτιδόρπιον εἴη:] Il. Π. (643.) Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει. Hesiod. E. κ. H. (473.) ἄγγεα, Vasa in quæ frumentum reconditur, Ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια: [sic 598. Μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν: Pindar. Nem. x. 67. ἐν ἀγγέων Ἕρκεσιν παμποικίλοις, "In vasorum septis, arculis, quibus vasa illa dabantur inclusa, nisi sunt eadem illa vasa v. 64. memorata," Damm. " Panathenæis vicit, et præmium hydriam figulinam thecæ æreæ affabre sculptæ inclusam, oleo ex olea sacra plenam reportavit, v. Schol., portabatur autem vas in pompa victoris." Heyn. Hesiod. E. κ. H. 611. Πέντε δὲ συσκιάσαι, ἕκτῳ δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι Δῶρα Διονύσου πολυγηθέος. "Ms. Par. male ἄγκεα. Voces ἄγγεα, ἄγκεα, ἄνθεα sæpe permutantur, tanquam ap. Phocyl. 160. Κάμνει δ' ἠερόφοιτος (ἠεροφοῖτις edidit Brunck. ex uno Cod.) ἀριστοπόνος τε μέλισσα. Ἠὲ πέτρης κοίλης κατὰ χηραμὸν, ἢ δονάκεσσιν, Ἢ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος, ἔνδοθι σίμβλων Σμήνεσι * μυριότρητα κατ' ἄνθεα κηροδομοῦσα. Quos versus aliter scriptos attulit F. Ursin. ad Virg. Ecl. iv. 30. e Ms., ut opinor, Nicandri Schol. ad Alexiph. 446. Κάμνει δ' ἠερόφοιτος α. τ. μ. Ἢ κοίλης πέτρας κατὰ χοιράδος ——* μυριόμορφα κατ' ἄνθεα κηροδομοῦσα. (Nicandri Schol. Cod. Goett. teste Schneidero præbet, μυριότρητα κατ' ἄγγεα.) Zonas Sardianus Anthol. i. 70. p. 125. Πάντα περικνίζασθε, καὶ ἄγγεα κηρώσασθε. Ἄγγεα in Phocyl. intellige non Alvearia, sed Cellulas cereas. Μυριότρητα, (quam lectionem probant Brunck. Gaisford. et Jacobs. ad Anthol. vi. 120.) confirmat Meleager Anthol. i. cap. ult. p. 179. Ἔργα δὲ τεχνήεντα βοηγενέεσσι μελίσσαις Καλὰ μέλει, καὶ σίμβλῳ * ἐφήμεναι ἐργάζονται Λευκὰ πολυτρήτοιο νεόρρυτα κάλλεα κηροῦ. Item Lucian. Anthol. i. 76. p. 131. Ὁποῖα μέλισσα πολυτρήτοις ἐνὶ σίμβλοις." Ruhnk. Epist. Cr. p. 89. a Schæf. in Mss. citatus.] D " Μυριότης, ητος, ἡ, Infinitas, Infinita multitudo, In- " finitus numerus. Phocyl. de api, Σμήνεσι μυριό- " τητα κατ' ἄνθεα κηροδομοῦσα, Infinitas e cera struens " cellulas in alvearibus." ["Μυριότητα, hoc sensu, Favis infinitam varietatem per flores cereis tectis struens." Sylburg. Sed v. μυριότης nusquam alibi legitur. Eurip. Iphig. T. 953, Ἐς δ' ἄγγος ἴδιον ἴσον ἅπασι βακχίου Μέτρημα πληρώσαντες, εἶχον ἡδονήν. 958. Κλύω δ' Ἀθηναίοισι τἀμὰ δυστυχῆ Τελετὴν γενέσθαι, κἄτι τὸν νόμον μένειν, Χοῆρες ἄγγος Παλλάδος τιμᾶν λεών. "Ita ambo Mss. et P. ut recte jam Barnes. Ed. Ald. ἄγκος: De re v. Athen. x. 10. Suid. in Χόες, Plut. Sympos. ii. 10." Musgrav., indicante Schæf. in Mss., qui porro ἄγγος et ἄγκος sæpe confusa esse ex Herod. p. 472. docet. Sic ἀγγοπήνια, ἀγκοπήνια.] In prosa etiam usurpatur ἄγγος, sed rarius quam ἀγγεῖον. Dioscor. v. (132.) * Χρηστέον δὲ τῇ τρυγὶ προσφάτῳ οὔσῃ· ταχὺ γὰρ διαπνεῖται· ὅθεν οὐδὲ * ἀσκέπαστον, οὐδὲ χωρὶς ἄγγους αὐτὴν * ἀποθετέον. [Schæf. in Mss. ex Anton. Lib. x. affert, Καὶ

A μετ' οὐ πολὺ κλήρους εἰς ἄγγος αἱ τρεῖς ἐμβαλοῦσαι ἀνέπηλαν. "Xyl. in urnam. Recte. Virg. Æn. vi. 22. Stat ductis sortibus urna. Hydriam appellat Cicero Verr. ii. 51. 'Ut, quot essent renuntiati, tot in hydriam sortes conjicerentur.' Sic Apollod. ii. sub fin. Κομισάντων δὲ ὑδρίαν ὕδατος, ἔδοξε ψῆφον βαλεῖν ἕκαστος. Proprie hic usurpat τὸ ἀναπάλλειν." Verheyk. Vide Ἀναπάλλω. Luc. de Syria Dea lx. Τοὺς ἐπεὰν ἐν τῷ ἱρῷ γένωνται, τάμνουσί τε, καὶ ἐς ἄγγεα καταθέντες, οἱ μὲν ἀργύρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεα ἐν τῷ νηῷ, προσηλώσαντες ἀπίασι, ἐπιγράψαντες ἕκαστοι τὰ οὐνόματα. Ponitur et pro Utero ap. Hippocr., inquit Lex. Hederico-Ernest. Respicitur ad p. 347. 36. Ἢν τῶν μαζῶν αἱ θηλαὶ, καὶ τὸ ἐρυθρὸν χλωρὸν ᾖ, νοσῶδες τὸ ἄγγος. ""Ἄγγος i. q. ἀγγεῖον, significat in genere Vas, et Conceptaculum humorum. In specie tamen Hipp. accepisse pro Utero, Epid. vi. s. 5. t. 17. quamvis insolenter existimat Gal. in Com. Rationem hujus expositionis dedit Prosp. Martian. Annot. ad Hippocr. d. l. p. 352. Dixit vas, ut indicaret humores morbosum uterum afficientes in ejus cavitate consistere, non per ejus tunicas exteriores dispersos. Hi enim non ita mammis communicantur, quemadmodum illi, qui in cavitate consistunt. Enimvero mihi neque ratio adducta satis liquida, neque veris anatomicis principiis conformis videtur." Lex. Medic. ed. 1746. Hippocr. p. 178. 38. Ὥσπερ εἴ τις ἄγγος μέγα μικρόστομον ἀναλαβὼν, καταστρέψειεν ἐν τάχει. Vide et p. 29, 37—8. 56, 13. 165, 11. 384, 42.] Invenitur et ἄγγος ὀστράκινον. [" Amos. viii. 1. 2. Lev. xi. 33. ἄγγος ὀστράκινον, ubi alii σκεῦος ὀστράκινον, Ampulla, Lecythus, Aqu. 1 Reg. xxvi. 11." Biel. Hesych. Ἄγγος· ἀγγεῖον, καὶ ῥίζα βοτάνης. Ἄγγεα· ἀγγεῖα. Respicit ad Homer. supra citatum, ubi Schol. ἀγγεῖα. Sed quid sibi velint ista, ῥίζα βοτάνης, Medicis explicandum relinquimus. Glossæ Iatricæ ap. Tittmann. ad Zonar. p. cxviii. * Ἀγγεῖος· ἐξύπνου τὸ ἀπὸ φούρνου. Nesciebat Tittmann. Glossas has paulo emendatius e Cod. Dorv. jam A 1795 editas esse in J. St. Bernardi Reliquiis C Medico-Criticis, ubi p. 9. est, * Ἀγγίους ἐξ ὕπνου (ἴπνου), τὸ ἀπὸ φούρνου, quæ nobis saltem satis obscura sunt.]

[* Ἄγγιστρα, τὰ, Vascula. Aqu. Symm. 3 Reg. vii. 40. Sed Kreysig. Symbolarum ad Bielii Thes. augendum atque emendandum Partic. i. Schneebergæ 1809. p. 5. ostendit pro eo vocabulo reponi debere ἄγκιστρα, Hamos.]

Ἀγγοθήκη, ἡ, Vasorum apotheca, [Capsa et Theca poculi.] Vide ap. Athen. v. (210.) quam appellaverint Alexandrini ἀγγοθήκην. Ubi etiam legitur aliquoties ἐγγυθήκη, pro quo Bud. ἀγγειθήκη reponendum putavit, quæ fuerit λέβητος ὑπόθημα. [Vide supra p. clxix. a. Etym. 308. 56. Ἐγγυθήκη· σκεῦός τι, οἱ δὲ, ἄγγος χωρητικὸν σκευῶν, ἢ τὴν νῦν ἀγγοθήκην, παρὰ τὸ ἐγγὺς κεῖσθαι.]

" Ἀγγοπῆναι et Ἀγγοπήνια, Hes. et Suid. τὰ τῶν " μελισσῶν κηρία, Apum favi s. cellæ, quia sunt ἀγγεῖα " in modum πήνης καὶ νήματος ὑφαντὰ, ut Suid. indi- " cat." " Ἀγκοπήνια, Suidæ [et Zonaræ] τὰ τῶν με- " λισσῶν κηρία, Apum favi et cellæ, pro quo supra " rectius ἀγγοπήνια." [Quod ad v. Ἀγγοπῆναι attinet, in Hesychio quidem extat Ἀγγοπήνας, pro quo reponendum est Ἀγγοπήνια, quæ lectio et Albertio vera videtur, Gloss. Ms. Goldast. afferenti. Quod vero ad Suidæ glossam attinet, verba, ad quæ respicit Noster, Τουτέστιν ἀγγεῖα ὑφαντὰ, ὡς τὰ χ. ισεσπήνητα, in 2 optimis Mss. Par. desunt, unde ea, tanquam assumentum, e textu ejicienda putavit Kuster.]

" Ἀγγοπὴς, Ferrum quo elephantes verberant. " Hesych." [Ἀγγοπής· ᾧ τοὺς ἐλέφαντας τύπτουσι σιδήρῳ. " L. * Ἀγγόρπη, Harpe falcata.——Elephanti durissimum dorso tergus est, unde Aristot. et Ælian. falcem, Statius bipennem elephantistæ tribuunt, ut levi cutis vulneratione regatur." Perger. Hesych. * Ὀρπησίδηρος· ἐν ᾧ τὸν ἐλέφαντα τύπτουσιν. J. Voss. legit * Ὀρπασίδηρος, cum Noster, Vales. et T. H. qui velit ἀγγόρπης, vel ἀγγόρπη, separatim scribant, Ὀρπή· σίδηρος. " Lego, Ὄρπη· σίδηρος, ᾧ τ. ε. τ. Spiritu aspero notavi propter significatum,

tanquam ab ἅρπω, vel ἁρπάζω, Rapio. Et forte non male quis suspicaretur, pro ὅρπη leg. ἅρπη, et ob vitium scripturæ mutasse locum hanc vocem. Nam ferrum illud, quo elephantos feriunt et regunt, habet eandem figuram, quam olim τῇ ἅρπῃ dabant, qua Perseus armatus fuit. Scilicet erat ut falx, interius curvato acumine. Sic enim figuratur, ut et ipse vidi; et recurvo illo acumine in pellem belluæ impacto, eam regunt et retinent. Et in Columna Trajani, ni me fallit memoria, videntur milites tali gladio, intus recurvo, armati. Et nomen magis convenit tali figuræ, quæ rapit; quod facile non potest repandus gladius, qui tantum ferit, non attrahit." Palmer. Vide "Όρπαξ.]

"'Αγγοραρὰξ, Hes. Uva, σταφυλὴ, pro quo fortassis est scribendum ἀγγορὰξ, et intelligendum de uva, quæ vase aliquo conditur." [Nostro assentiebatur Is. Voss. "Αγγορα· ῥὰξ, σταφυλὴ, Salmas. Vide 'Ράξ. "Perger. legit 'Αγγοῤῥὰξ, vel "Αγχων ῥάκημος, Strangulans racemus. De Anacreontis fato forte cogitavit. Soping.: "Αγγος· ῥάξ." Albert.] "'Αγγεράκομον dici τὴν σταφυλὴν, Uvam, testatur Hesych." ["'Αγγουρίδα, 'Αγκουρίδα, Omphacium, ὀμφάκιον. Corona pretiosa.: 'Αγκουρίδα, Uva acerba, ὄμφαξ. Vide Agapium Cretens. in Geopon. lxiii. 170." Ducang. Vide 'Αγεῤῥακάβος et 'Αγράκαβος.]

""Αγγουρος Hes. εἶδος πλακοῦντος, Species placentæ." [Zonar. "Αγκουρος· τὸ μελίπηκτον. "Cod. K. "Αγγουρος, ut Hes. ubi affertur e Lex. Reg. Ms. glossa Nostri. Versus politici, quos ibi Voss. laudavit, Pselli sunt: en versum, "Αγγουρος, τὸ μελίπηκτον· ἀλδαίνειν, μεμηνέναι." Tittmann. Scribitur ap. Ducang. αἰδαίνειν.]

"'Αγγούριον, Cucumis. Ita enim Simeon Sethi, "'Αγγούρια, τὰ λεγόμενα σίκυα, κατὰ κοινὸν δὲ *τετράγγουρα." "Glossæ Mss. Σικύα· τὰ ἀγγούρια: Lex. Ms. Reg. Cod. 2062. Σικύα· τὰ ἀγκούρια, καὶ Σικυήλατον." Ducang. Zonar. Σίκυα· τὰ ἀγγούρ α, καὶ σικυήλατον. 'Ως ὀπωροφυλάκιον ἐν σικυηλατῳ " K. ἀγκούρια, σίκυια, et σικυ..λατον. Desunt hæc, ὡς ὀπωροφ. etiam a Cod. K. et Cangii. Verba sunt Jesaiæ i. 8. Ibi tamen scribitur σικυηράτῳ." Tittmann. "Glossæ Iatr. Mss. e Cod. 1673. *'Αγριοσύκιον· ἄγριον ἀγγούριν, σύκιον δὲ τὸ ἀγγούριν καλεῖται. Psellus Περὶ Βρωμάτων Ms. e Cod. Reg. 1177. 'Αγγούρια τὰ λεγόμενα σίδ (sic) ψυχρὰ καὶ ὑγρά. Habetur hæc vox passim, ut ap. Achmet. ccxliii. Aëtium, a quo primo usum censet Ruell., Agap. Cretens. in Geopon. lix. cxi. cxv. cxxiii. etc. *Τετράγγουρον, eadem notione. Suid. Σικύα· τὰ τετράγγουρα. Moschopulus: Σικύα· οἱ νῦν ἰδίως πέπονες καὶ τὰ κοινῶς τετράγγουρα. Const. Porphyrog. de Adm. Imp. de quodam castro, *Τετραγγούριν δὲ καλεῖται διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ μικρὸν δίκην ἀγγουρίου. Simeon Sethi de Alimentis, Τὰ λεγόμενα τετράγγουρα ψυχρά εἰσιν κ. τ. λ. Aliud tamen est ἀγγούριον, aliud τετράγγουρον, ap. Achmet. l. c. Εἰ δὲ ἀγγούρια, εὑρήσει πλοῦτον ἄπιστον· εἰ δὲ τετράγγουρα, μείζων ἡ κρίσις καὶ πιστοτέρα. (HINC) *'Αγγουρωτὸν, Gestamen capitis Bardariotarum, quod cucumeris speciem referret. Codin. de Off. Aulæ Const. v. 55. 'Επὶ δὲ τῆς κεφαλῆς Περσικὸν φόρημα, ἀγγουρωτὸν ὀνομαζόμενον." Ducang. "Græci recentiores ἄγγουρον vocant Cucumerem. INDE *Κιτράγγουρος, Citrinus cucumis. Nam alii sunt viridiores, alii pallidiores, et citrei coloris, alii nigri. Sic χρυσόμηλον, Aureum malum. In hujusmodi quippe compositionibus adjectiva præponuntur, substantiæ sequuntur. Citrinos cucumeres vocat Plin. qui sunt κιτράγγουροι, Citranguli. Certe κιτραγγούρων in ea significatione meminit Charito pro Citrinis cucumeribus, quæ κίτρινα sunt ἄγγουρα. In compositione trochisci πρὸς πτύσιν αἵματος ita scribit, Σπέρμα κιτραγγούρου κεκαθαρισμένου καὶ ἀνδράχνης. Item in compositione trochiscorum e tribus sandalis, Χυλὸν γλυκυῤῥίζης ἀνὰ β'. σπέρμα ἀγγούρου, καὶ κιτραγγούρου. Infimæ tamen Latinitatis auctores Citrangulum posuerunt pro genere citrei mali, et narantiam interpretantur." Salmas. in Solin. 673. d. "Græci, qui postremi imperii temporibus scripsere, ἀγγούρια passim vocant, quem vetustiores σίκυον. Atqui σίκυος antiquis Græcis, noster cucu-

A mis vulgaris. Aëtius σικύους explicat ἀγγούρια. Suid. Σίκυα· τὰ τετράγγουρα. Non distant autem ἀγγούρια a Tetranguris, nisi magnitudine. Hæc quippe majora, unde ap. Achmet. in conjectandis somniis, τὰ τετράγγουρα amplius quid portendunt, quam ἀγγούρια, Εἰ δὲ τετράγγουρα, μείζων ἡ πίστις (vulgo legitur κρίσις) καὶ πιστοτέρα. Tria ibi genera facit πέπονας, ἀγγούρια, et τετράγγουρα. Ergo ἀγγούρια Cucumeres communes ibi esse debent, qui priscis σίκυοι. Nam et ipsi distinguunt πέπονας et σικύους. Constantinus de imperio castelli cujusdam meminit vocati τετραγγουρίου, quod parvum esset sicut ἀγγούριον, Cucumis: *Τετραγγούριον (ap. Meurs. et Ducang. Τετραγγούριν) δὲ καλεῖται, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ μίκρον δίκην ἀγγουρίου. Adeo parum differunt, ut alterum exponat per alterum. Simeon Sethi de Facultatibus Edulium, 'Αγγούρια τὰ λεγόμενα σίκυα, κατὰ κοινὴν (i. e. Vulgari Gr. dialecto, ap. Nostrum supra κοινὸν) δὲ τετράγγουρα. Ap. Chariton. medicum unum e Græcis recentioribus κιτράγγουρον repe-
B rio pro τετράγγουρον aliquot locis, ut in compositione trochiscorum ad rejectionem sanguinis facientium, Σπέρμα κιτραγγούρου κεκαθαρισμένου καὶ ἀνδράχνης. Item in trochiscis διὰ τριῶν σανδάλων cognominatis, Σπέρμα ἀγγουρίου (supra ἀγγούρου) καὶ κιτραγγούρου. Nihil aliud est κιτράγγουρον, quam κίτρινον ἀγγούριον, Citrinus cucumis. E qua voce Latini barbari fecisse videntur Citrangulum, quod tamen non pro Cucumere citrino, sed pro Citreo malo usurparunt. De quo alibi, (supra.) Idem igitur κιτράγγουρον Charitonis cum Citrulo Latinorum: certe idem nomen est. Alibi idem Charito ἀγγούριον et τετράγγουρον conjunxit, ut in trochiscis e camphora factis, Σπέρμα ἀγγουρίου καὶ τετραγγούρου.——Nusquam in generibus cucumerum apud antiquos descriptis reperio genus ullum, quod huic (anguriis) respondeat. Nomen ipsum, ut Græcum est ἄγγουρον et ἀγγούριον, ita recens videtur. Antiquiorem non habeo, qui eorum meminerit, præter Aëtium. Atque is σικύους interpretatur ἀγγούρια. Sane et quidam hodie
C populi Italiæ cucumerum propria appellatione eas impertiunt, ut Etrusci. Alii melones nuncupant, cum adjuncto de aqua, ut Neapolitani; quia sc. aquam intus contineant prædulcem, et siti restinguendæ aptissimam. Nec melones tamen sunt, nec cucumeres, et ab utrisque satis longule distant. Græci ἀγγούρους et ἀγγούρια videntur appellasse, quod veluti inter vas quoddam aquam servarent inclusam. Hoc enim significat ἄγγουρον, Quod in vase servatur, vel, Quod vas servat. Græci recentiores, postquam ipsis hæc species innotuit, semine e Perside aut aliunde advecto, indifferenter hoc nomen et de aliis cucumeribus communibus usurparunt. Video tamen eos distinxisse inter ἀγγούρια et τετράγγουρα. Achmes l. c. quatuor genera facit πέπονας ὡραίους, πέπονας κοινοὺς, ἀγγούρια, et τετράγγουρα. Per Pepones communes intelligere Melopepones videtur, qui virides sunt; quos sanitatem in somniis significare ait, quia salubris eorum usus. Per πέπονας ὡραίους Peponas sic vulgo nuncupatos designavit; qui quoniam lutei sunt coloris, morbum
D indicant, διὰ τὸ χρῶμα αὐτῶν. Nam ut ibidem pronuntiat, omnis ὀπώρα citrini coloris, εἰς νόσον κρίνεται, (Καὶ πᾶσα ὀπώρα *κιτρινίζουσα, ταῦτα πάντα εἰς νόσον κρίνονται, ubi pro κιτρινίζουσα, quod verbum contra analogiam formatur, repone *κιτρίζουσα.) Per ἀγγούρια non aliud opinor significari, quam Angurias vulgares in propria appellatione dictas; quas etiam cucumerum nomine Hetrusci vocant, quod tamen generale est. Græcis contra de anguriis appellationem fecerunt generalem ad omnes cucumerum species declarandas. Hinc τὰ σίκυα veterum passim ἀγγούρια interpretantur vulgari lingua. Ceterum, ubi species singulas suis propriis nominibus designare volunt, ἀγγούριον vocant, quæ Anguria proprie dicitur. Κιτράγγουρον autem, et corrupto inde vocabulo *κεράγγουρον, vel τετράγγουρον quasi Citrinam anguriam, qui absolute σίκυος Græcis antiquis; Latinis vero Cucumis appellatus est, quem Latini recentiores Citrulum dixerunt ab eadem ratione coloris. Anguria sic proprie nuncupata, colo-

ris est herbacei. Hinc κιτράγγουρον appellarunt Vulgarem cucumerem, qui luteo est colore, quasi citrinam dicas anguriam. Nam, ut dixi, anguriæ nomen generi dederunt; ut contra alii cucumeris appellationem propriam anguriæ donaverunt, ut Hetrusci secuti in eo Latinitatem infimæ ætatis. Unde in libris Medicorum Latinorum Cucumis et Citrulus separantur. Et Cucumis quidem pro Anguria proprie sumta, Citrulus vero pro Cucumere veterum, quem κιτράγγουρον appellat Charito, alii κετράγγουρον, alii etiam τετράγγουρον. Ap. Myrepsum sæpe mentio occurrit τετραγγούρου, qui cucumis est communis. Citruli vulgo nuncupati a citrino colore. In veteri Onirocritico nondum edito Regiæ Bibl., in quo plurima similia cum Achmetico, bis in titulo scriptum est κιτράγγουρος, in textu τετράγγουρος, ut vel hinc liqueat idem esse κιτράγγουρον et τετράγγουρον. Titulus ccxxxiv. sic habet: Περὶ ὀπώρας παντοίας δένδρων καρπίμων καὶ πεπόνων ὡρίμων καὶ * ἀγούρων, καὶ ἀγγουρίου, καὶ κιτραγγούρου. Ubi πέπονας ὡρίμους vocat, qui maturi sunt, ἀγούρους immaturos. Ita enim dicuntur vulgari Græciæ lingua, qui antiqua vocarentur ἄωροι." Salmas. de Homon. Hyl. Iatr. p. 40.] "*Ἄγουροι, Thracum lingua οἱ ἔφηβοι dicuntur, teste Eustath. (p. 1788. 56.) Puberes, Qui pubertatis annos attigere." [" Leo Grammaticus p. 460. Ἴδε, μῆτερ, οἷον ἄγουρον νῦν ἐπελαβόμην. Anna Comnena Alexiad. vi. p. 205. Ἐνετείλατο συμπαραλαβεῖν μεθ' ἑαυτοῦ τούς τε * ἠνδρειομένους (sic, sed leg. ἠνδρωμένους) τῶν ἀγούρων. Nicetas in Isaacio iii. 2. Τὴν γὰρ ἐκ τῶν πατρικῶν ἀγούρων πρὸς τοὺς υἱεῖς μεταρρέουσαν αἱμωδίαν ὁ Κομνηνὸς οὗτος Ἀλέξιος, ὡς ἔοικε, παθεῖν κατακέκριτο, ubi Cod. al. (sed perperam,) ἐκ πατρικῶν ὀμφάκων, Ex uvis acerbis. (Hinc) *Ἐπιάγουρος. Leo Grammaticus p. 460. de Michaële Imp. Θεασάμενος οὖν αὐτὸν ἐπιάγουρον, καὶ μεγάλην κεφαλὴν ἔχοντα. Auctor incertus post Theophanem p. 431. de eodem Michaële, Στρογγυλοπρόσωπος, σιτόχροος, μαῦραν ἔχων τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐπιάγουρον, καὶ τὸ γένειον εὐπρεπῶς διακείμενον. Lex. Ms. Nicomedis Iatrosophistæ, Ἔλαιον
C ὀμφάκινον, ἄγουρον ἔλαιον." Ducang. Ἄγουρος autem nihil aliud est, quam ἄωρος, ω in γου mutato. Ἄγωρος pro ἄγουρος extat in Nomocan. Coteler. n. cccxxxi. Εἰ δέ τις ἄγωρος μνηστευθῇ κοράσιν, teste eodem Ducang. " Hinc * Ἀγουριδόζωμον vocant Succum uvarum acerbarum, quod veteribus ὀμφάκιον, nos Viride jus vocamus. (Ducang. affert e Gloss. Iatr. Mss. Cod. Reg. 1334. Ἀγουριδόζωμον· τὸ ὀμφάκινον, et Neophyti, Ἀμηναία· ἡ ἄωρος σταφυλὴ, καὶ Ἀμηναῖον· γλεῦκος, τὸ ἀγουριδόζωμον. Alibi scribitur Ἀμιναία, ut ap. Nostrum.) Fortasse inde corrigendum et in vulgari Achmetis Somniario. Ἐὰν δὲ πέπονας ἀγούρους, εὑρήσει ὑγείαν, pro quo est in editis, πέπονας κοινούς. Nam et similiter ὡραίους ibi πέπονας vocat maturos, quos hic noster ὡρίμους, et simile judicium de utrisque profert. Maturi pepones morbum denuntiant propter colorem, qui luteus est, qualis esse morbosis solet. At virides adhuc et immaturi sanitatem, Ἐὰν δὲ πέπονας ἀγούρους, εὑρήσει ὑγείαν. Male igitur in edito vulgatur, κοινούς. Tria
D genera recenset, πέπονας, ἀγγούρια, et κιτράγγουρα, Pepones, angurias, et citrulos. Si cum veteribus loqui volumus, dixerimus, Pepones, anguria, cucumeres. Alii tamen hæc confundunt et nomina permutant, ut Cucumis ipsis sit, qui plerisque Anguria; et vicissim Anguriam et Citrulum pro eodem habeant." Salmas. l. c. " Novas quasdam plantas ab Arabibus seriores Græculi hauserunt, quod e Simeonis Sethi Opusc. de Cibariis ed. Gyrald. Basil. 1538. 8. elucet. Auctor * πρωτοβεστάρχης palatii Antiocheni, Michaële Duca, Imperatore Constantinopolitano, fuit, excerpsit autem potius Pselli majoris molis librum, Περὶ Ἐδεστῶν. Cucumeres dicit ἀγγούρια, aut τετραγγούρια: Ocimum primus βασιλικόν. Primus, ni fallor, calyces Eugeniæ caryophyllatæ, καρυόφυλλα nominat; primus etiam Myristicæ moschatæ fructum, καρύα ἀρωματικά, cf. et Actuar. Meth. Med. v. 4. * Καρνάβαδιν Cuminum Cyminum est, cf. Actuar. l. c. Nic. Myreps. i. 380. 406. * Ταρχὸν, Artemisia Dracunculus. Primus in-

A ter Græcos * Καφουρὰν nominat, quam dicit gummi esse aut lacrymam arboris Indicæ, quæ tantæ sit molis, ut centum homines ejus umbra frui possint; nasci in montibus maritimis, lignum esse leve et ferulaceum. (Artemisia camforata Nic. Myrepsico * Καφουρὰ βοτάνη.) Xylaloen dicit, quam veteres Agallochum, cujus plures differentias citat. * Μαζιζάνιον vocat Solanum Melongenam." Sprengel. Hist. Rei Herbariæ p. 216.]

[* Ἀγράγγουρον, ου, τό. Glossæ Iatr. Mss. in J. St. Bernardi Reliq. Med. Crit. p. 10. * Ἀγριοσύκιον· ἀγρανγούρην, σύκιον δὲ τὸ ἀγραγγούρην καλεῖται, ubi pro ἀγριοσύκιον—σύκιον leg. * ἀγριοσίκυον—σίκυον, et pro ἀγρανγούρην—ἀγραγγούρην leg. ἀγράγγουρον. Ἀγριάγκουρον autem Ducang. p. 9. affert ex Agapii Geopon. cap. cliv., et p. 8., in Ἀγγιλόνα, e cap. cliii. * " Ἀγριαγκουρέα, in Orneosophio xliii. Ἀγριαγκουρέας ῥίζαν μετὰ ὄξους, alibi, Ἡ ἀγριαγκουρέας ῥίζαν πελεκίσας, ποίησον ὥσπερ ὑπόθετον. Glossæ Iatr. Mss. e Cod. Reg. 190. Ἀγριαγκουρέα· ἐλατή-
B ριον. Vide Ruell. iii. 14." Ducang. Ceterum glossa ista, quæ in Bernardi apographo extabat, non legitur in Glossis Iatr. Mss. a Tittmanno editis.]

" Ἐξαγγίζω, [F. ίσω,] Evacuo e vase. Hippocr. " (π. Ἀρχ. Ἰητρ. p. 11. 41.) Οὐ γὰρ ἂν, ἣν ἐν κοιλίῃ " ἐνῇ τὸ ὑγρὸν, ἔξω τε περιέχει αὐτέη ἡ κοιλίη τὸ " ὑγρὸν, καὶ ἐξαγγίζοιτ' ἂν καθ' ἑκάστην ἡμέραν." [Galen. Lex. Hippocr. Ἐξαλίζοιτο· ἐκκενοῖτο, ad h. l. proculdubio respiciens. " Bey Hippocr. Ἡ κοιλίη ἐξαλίζοιτ' ἂν καθ' ἡμέραν, erklärt Galen. ἐνκενοῖτο (ἐκκενοῖτο), ausleeren, wie συναλίζειν, zusammenbringen; aber andere Handschr. lesen ἐξαγγίζοιτο in demselben Sinne." Schneider. Lex. In corruptum Hippocr. codicem inciderat Galen.; nam ἐξαλίζω, pro Evacuo e vase, est verbum nihili. Nihil aliud apud Græcos sonat ἐξαλίζω, quam Evolvo, Volvendo ejicio s. Emoveo, E volutabro excito, ut ostendit Noster in v.]

" Καταγγίζω, In vas defundo, vel condo. Dioscor. " . 22. Καὶ ψύξας κατάγγισον: 25. Τὸ δὲ ὄξος ὑλί-
C " σας, κατάγγιζε καὶ ἀποτίθεσο, Defæcatum acetum " in vas defunde et repone: 31. Καὶ ἡλιάζε καταγ- " γίσας εἰς κεράμους, In vasa diffusum s. transfu- " sum:" [36. Δεῖ μύρτα μέλανα παρακμάζοντα λαβόντα, κόπτειν, καὶ ἐκθλίβειν τὸν χυλὸν δι' ὀργάνου, καὶ καταγγίζειν: 48. Μετὰ δὲ τὸ ἀναζέσαι καὶ καταστῆναι, καταγγίζειν: 49. Καὶ ἀψινθίου ἡμίλιτρον ἐπιμελῶς μίξαντες, καταγγίζουσι, κατασταθέντα δὲ διυλίζουσιν: adde, v. 13. 15. 16. 20. " Toup. Opusc. ii. p. 299." Schæf. in Mss. Vide Κατασταμνίζω. " Κατεράσαι, Defundere s. Deplere. Diosc. " Ὅταν δὲ τακῇ, κατεράσας αὐτὸ εἰς ὕδωρ καὶ ψύξας, ἐκ " δευτέρου τῆκε. Idem, Κατεράσας εἰς θυείαν καὶ καθα- " ρίσας, ἔμβαλλε εἰς κεραμεοῦν ἀγγεῖον. Et rursum, " Κατεράσας εἰς ἀγγεῖον τοῦ παρόντος ἐλαίου, τὸ κρεῖσ- " σον ἔψε. Latini hoc Decapulare dicunt et Elutriare."]

[* Ἐγκαταγγίζω. " Pallad. Hist. Laus. iii. (in Meursii Opp. T. viii. p. 352. Τῷ λέβητί σε ἐγκαταγγισθῆναι κελεύω, pro quo mox, ἐμβληθῆναι τῷ λέβητι,) ubi ἐνκαταγγ. mutandum in ἐγκαταγγ." Bo-
D sonad. in Mss.]

* Μεταγγίζω, In aliud vas fundo, De vase in vas " transfundo, quo significatu Lat. Elutriare dicunt, " Decapulare, Deplere, et Transfundere: Græci " synonymo verbo μετεράσαι. Dioscor. i. 62. Με- " τάγγιζε δὲ πολλάκις εἰς ἕτερα ἀγγεῖα μέλιτι κε- " χρισμένα:" [v. 55. Μετὰ δὲ τρεῖς μῆνας διυλίσας μετάγγιζε καὶ ἀποτίθεσο: 45. Εἶτα μεταγγίζειν, καὶ ἡλιάσαντας ἀποτίθεσθαι, in fine, Ἡλιάσαι τε ἐφ' ἡμέρας μ'. μετὰ δὲ ταῦτα διυλίζειν, καὶ μεταγγίζειν: 49. Εἶτα διυλίσαντες καὶ μεταγγίσαντες, ἀποτίθενται, mox, Καὶ μεθ' ἡμέρας μ'. μεταγγίζουσιν: 50. 54. 55. 64. Καὶ μετὰ τὸ ἀποζέσαι τὸν οἶνον μετάγγιζε, 70. 72. 79. et 81. Geopon. iii. 5. Τούτῳ τῷ μηνὶ τοὺς οἴνους μεταγγίσομεν, vii. 6. ubi Niclas.:—" E doliis in amphoras et cados transfundere, ut in his serventur in vetustatem. Nam in dolia modo nova vina conjiciebantur, inde ad asservandum in alia vasa diffundebantur. Sic enim Latini interpretantur τὸ μεταγγίζειν. Quam veterum consuetudinem egregie

illustrat Lambin. ad Horat. Epist. i. 5. 4. qui omnino adeatur." || Metaphorice ponitur de animabus. Clemens Alex. Strom. iii. p. 516. Κἄστιν τὸ δόγμα τοῦτο οὐ τοῖς ἀπὸ Μαρκίωνος ἔτι, τοῖς δὲ ἐνσωματοῦσθαι (leg. * μετενσωματοῦσθαι cum e contextu, tum e Strom. iv. p. 601. Ἀλλὰ πρὸς μὲν τὰ δόγματα ἐκεῖνα, εἰ μετενσωματοῦται ἡ ψυχὴ κ. τ. λ. et vi. p. 757. Τὸ περὶ τὴν μετενσωμάτωσιν τῆς ψυχῆς δόγμα, v. Nostrum in Ἐνσωμάτωσις,) καὶ * μετενδεῖσθαι, καὶ μεταγγίζεσθαι τὰς ψυχὰς ἀξιοῦσιν, οἰκεῖον. " Sic Transfundi animas Seneca quoque dicit Ep. cviii. (' Nulla, si Pythagoræ credas, anima interit, nec cessat quidem, nisi tempore exiguo, dum in aliud corpus transfunditur,') quasi e vase in vas, sic in corpus e corpore. Ejus μεταγγισμοῦ mentio etiam ap. Epiphan. in Simone Mago (p. 57. Καὶ συνέχοντες αὐτὴν τοῦ μὴ ἄνω δύνασθαι ἀνιέναι, συνεγίνετο αὐτῇ ἕκαστος ἐν ἑκάστῳ σώματι γυναικείας καὶ θηλυκῆς σχέσεως, μεταγγιζομένης αὐτῆς ἀπὸ σωμάτων θηλυκῶν εἰς σώματα διάφορα ἀνθρωπίνης φύσεώς τε καὶ κτηνῶν καὶ ἄλλων, κ. τ. λ.)" Sylburg. " Ita leg. ap. Clem. Alex., non * μετεγγίζεσθαι, quod Interpretem fugit. Hæc annotarat D. Hœschel. in Greg. Naz. (' ad Homil. Basilii p. 522.' Schæf. in Mss.) D. Augustin. lviii. * Metangismonitas etiam quosdam hæreticos appellatos esse monet, quod Filium in Patre, ut vas in vase, esse dicerent. De quibus loquens corrigendus est Philastrius Lib. de Hæresibus, ubi *μετάννικαν pro μεταγγισμὸν, post eum locum, ubi in Theodorum agit." Collect.] " Inde VERBALE Μεταγγισμὸς, οῦ, ὁ, De " vase in vas transfusio, Elutriatio, Decapulatio." [Geopon. vii. 6. e Zoroastre, Περὶ μεταγγισμοῦ οἴνου, καὶ πότε χρὴ * μεταντλεῖν τοὺς οἴνους. || Metaphorice de animabus, "Hœsch. ad Homil. Basilii p. 522." Schæf. in Mss.] " Μετεράω, F. άσω, i. q. μεταγ- " γίζω, De vase in vas transfundo, Elutrio, Decapulo. " Utuntur Dioscor. Galen. et alii medici pharma- " copœi." [Dioscor. v. 26. Μετὰ δὲ ταῦτα μετεράσας τὸν οἶνον εἰς ἕτερον ἀγγεῖον, ἀπόθου περισφηκώσας ἐπιμελῶς, mox, Εἶτα ὑλίσας καὶ μετεράσας ἀπόθου. Vide Ἐράω, et Ἐξεράω.]

" Κεναγγία, ας, ἡ, Vasorum vacuitas et inanitas. " J. Poll. vi. (31.) loquens περὶ τοῦ πεινῆν καὶ διψῆν, " scribit, Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς καὶ κεναγγίαν εἴρηκε," [Antiatticista in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 104. Κεναγγίαν· τὴν πεῖναν. Πλάτων Συμμαχίᾳ.] " Ξε- " νοφῶν δὲ βούλιμον· καὶ Ἀριστοτέλης δὲ, Τὸν Πει- " ραιέα μὴ κεναγγίαν ἄγειν." [Cod. Kuhn. C. A. et V. et Jung. κεναγγείαν, Salm. Mss. κεναγγιᾶν, sed vulg. κεναγγίαν exhibet Antiatticista l. c. C. A., teste Kuhnio, voci Ἀριστοτέλης superscriptum habet Ἀριστοφάνης. " Adagium explicare conatur Erasm. Adag. Piræus non fert vasa inania, qui nempe Πειρέα habet, uti antea fuit editum quoque, et ipsi suboluit menda; ait enim expendendum, num ap. J. Poll. Πειραιέα sit legendum, ut ad hominem loco isti cognominem referatur. Ceterum et ipse putavit ex Aristot. esse. At Ms. noster longe aliter hæc ita, Καὶ Ἀριστοφάνης δὲ, Τὸν Πειραιᾶ μὴ κεναγγείαν ἄγειν, quæ lectio mihi videtur rectior. Et Aristoph. ab Aristotele extrusum in vulgato Polluce Librariorum manu Ms. testis est et alibi." Jungerm. De permutatione nominum Aristoph. et Aristot. vide E. H. Barker. in Epist. ad Th. Gaisford., Classical Journal xxiv. p. 7. xxv. 176.] " Ap. Eust. de cali- " cibus in mensa exhaustis."

Κενεαγγείη, Ionice pro κεναγγία, Vasorum va- " cuitas: et peculiariter vasorum corporis, pro In- " edia, Fames. Hippocr. De Victu in Morb. acut. " (p. 373. 47.) Εἰ ἐκ πολλῆς ἐδωδῆς ἐς κενεαγγείην " μεταβάλλοι. Et paulo ante (p. 372. 7.), Οὔτε ῥοφ- " δροτάτας κενεαγγείας πιέειν:" [p. 369. 17. Πλῆθος δὲ ἀρκέει κατ' ἀρχὰς διδόναι, μὴ πουλὺ, μηδὲ *ὑπέρπαχυ. ἀλλ' ὁκόσον ἕνεκεν τοῦ ἔθεος ἐσιέναι τι, καὶ " κενεαγγείην μὴ γενέσθαι πολλήν.] " Idem in Coac. " Progn. (p. 425. 40.) Οἱ παραλόγως κενεαγγεῖς μὴ " ἐούσης ἀδύνατοι, κακόν. Pro quo Prorrhet. L. i. " (p. 409. 45.) Αἱ παρὰ λόγον κενεαγγικαὶ ἀδυναμίαι, " οὐκ ἐούσης κενεαγγείης, κακόν." [Idem in Coac. Progn. p. 443. 25. Καὶ αἱματώδης διαχώρησις καὶ

A κενεαγγείη παραλόγως.] " Gal. Comment. in " Aphor. Hipp. annotat, Τὸ τῆς κενεαγγείης ὄνομα " quosdam accipere ἐπὶ τῆς ἀσιτίας, quosdam vero " ἐπὶ τῆς φλεβοτομίας. Hippocratem enim Πᾶσαν " τὴν κένωσιν nominare κενεαγγείην, ἀπὸ τοῦ συμβε- " βηκότος: quoniam videlicet κενὰ τὰ ἀγγεῖα συμ- " βαίνει γίνεσθαι κατὰ πάσας τὰς κενώσεις." [De sanguinis missione ap. Aret. Morb. diut. ii. 3. Φλεγμονῆς δὲ κενεαγγείη λύσις. ' Aretæus de vasorum inanitione per sanguinis missionem, Hippocr. per inediam intelligit.' Maittair. " Κενεαγγία, Casaub. Athen. i. 47." Schæf. in Mss. Forte respexit ad notam in Athen. ii. p. 45. quam in Ἀγγεῖον infra habebis.] " In posteriore vero (Hip- " pocr.) loco nota et ADJECT. Κενεαγγικὸς, quo " idem Hippocrates utitur in L. de Hum. Usu (p. 113. " 4.) Ὅκου τε ψύχεται ἄκρεα, ὅκου τε θερμαίνεται, ἐν " κενεαγγικοῖσιν, ἐν * λειποθυμικοῖσι, ubi sub. πάθεσι. " Sunt autem κενεαγγικὰ πάθη i. q. κενεαγγεῖαι:" [p. 374. 5. Ἔπειτα οὐ * χρηστέον ῥοφήμασι, πρὶν ἢ

B νοῦσος πεπανθῇ, ἢ ἄλλο τι σημεῖον φανῇ, ἢ κατ' ἔντερον κενεαγγικὸν, ἢ κατὰ τὰ ὑποχόνδρια ὁκοῖα γεγράψεται σημεῖα.] " Idem utitur ADVERB. Κενεαγ- " γικῶς, in Coac. Progn. dicens ἀδύνατοι κενεαγγικῶς, " Eorum more quibus vasa sunt vacua. Sed et VERBO " Κενεαγγέειν utitur, pro Habere vasa vacua et inania, " ἀσιτεῖν. De Artic. (p. 497. 44.) Οὔτε γὰρ μάλα " ἀπόσιτοι γίνονται οἱ τοιοῦτοι, οὔτε ἄλλως ξυμφέρει " κενεαγγέειν. De Victu in Morb. acut. (p. 382. 24.), " Παρὰ τὸ ἔθος κενεαγγέοντες. Aliquanto post, ὅλην " ἡμέρην κενεαγγήσας. Ubi et Galen. hoc κενεαγ- " γέειν exponit ἀσιτεῖν." [Idem. p. 234, 43. 235, 9. 369, 15. 371, 44, 46, 47. 372, 39. 373, 3, 4. 488, 30, 31. 510, 27, 32. || De sanguinis missione ap. Aret. Morb. acut. i. 1., notante G. Wakef. in Mss., Κεφαλὴ δὲ, χῶρος μὲν αἰσθήσιος, καὶ νεύρων ἀφέσιος, αἷμα δὲ παρὰ καρδίῃ ἕλκει μᾶλλον, ἢ ἄλλοισι διδοῖ· ἢν ὦν πεπόνθῃ ἧδε, οὐ χρὴ τὴν ἐπ' ἀγκῶνος τάμνειν φλέβα· τάδε γὰρ πάθεα, κενεαγγέειν ἐφ' οἷσι ἡ βλάβη τῷ σπλαγχνῷ κρῇ. Morb. diut. i. 2. Ἔπειτα αὖθις τάμνειν φλέβα

C τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ τὴν ὀρθήν· κυριωτάτη γὰρ ἥδε ἡ ἀφαίρεσις, τὸ δὲ πλῆθος ὅσον κοτύλης, ἢ σμικρῷ πλεῖον, λύειν τε μὴ περαιτέρω· κενεαγέειν γὰρ οὐ χρή. Vide Maittair. supra citatum.] " Idem de V. in Morb. " acut. utitur et thetico ADVERB. Κενεαγγητέον, " Οὐδὲ μιῇ ἡμέρῃ κενεαγγητέον, Ne una quidem die " vacuis esse vasis oportet, a cibo abstinere."

[* Κεναγγὴς, έος, ὁ, ἡ. Æsch. Agam. 196. Εὖτ' ἀπλοίᾳ κεναγγεῖ βαρύ-Νοντ' Ἀχαϊκὸς λεὼς, Schol. Νηῶν ἐξέφθιτο ἤια πάντα, " Omnem absumente commeatum, Omnia evacuante vasa. Vide Foës. Œcon. Abresch. In Lex. Gr. Prosod. minus recte exponitur, Naves exhauriens.]

[* Προκενεαγγέω, Vasa prius exinanio. Hippocr. de V. in Morb. acut. p. 371. 6. Φημὶ γὰρ ἄμεινον εἶναι αὐτίκα ἄρξασθαι ῥοφῇν τὸ ἐπίπαν μᾶλλον, ἢ προκενεαγγήσαντα ἄρξασθαι τοῦ ῥοφήματος κ. τ. λ. et p. 372. 40. Ἔτι μέντοι κάκιον, εἰ ταύτας πάσας τὰς ἡμέρας προκενεαγγήσας, ἐν τῇσιν ὕστερον ἡμέρῃσιν, οὕτω διατιθείη, πρὶν ἢ πέπειρον γενέσθαι τὴν νοῦσον, εἰ μὴ ὀξ.,

D Ἢν προκενεαγγήσωσι.]

[* Κηραγγὴς, έος, ὁ, ἡ, Picator dolii. Manil. iv. 341. Ἢν δὲ καὶ οἰκείων ὁρίων ψαύσωσιν ἅμ' ἄμφω, * Ὑλογράφους ἄνδρας, κηραγγέας, * ὁλκαδοχρίστας, * Ζωοτύπης μακάρων * ἀποπλάστορας, * εἰκονομόρφους Θήσοντ', ἢ μεθόδων τε * λινοστολίῃ προφέροντας, Πευκῆέν τε * λέπασμά (Ms. λήπασμα) συνασκοῦντας σὺν ἐλαίῳ.]

Ἀγγεῖον, ου, τὸ, Vas, Conceptaculum, Gell. xviii. 10. i. q. ἄγγος, et ex eo factum diminutiva forma, quamvis significationem primitivi potius retineat. [Glossæ: Ἀγγεῖον· Vas, Trulla. Ἀγγεῖα· Vasa.] Herod. i. Ἐν ἀργυρέοισι ἀγγηΐοισι, Ionice pro ἀγγείοις. Plut. De Aud. (F. vi. p. 173.) Ἀγγείοις τε βραχυστόμοις. Idem in Alexandro, Καὶ τῶν στρωμάτων ἐπιὼν τὰ ἀγγεῖα καὶ τῶν ἱματίων ἔλυσε. Dioscor. iii. 97. [Εἰς ὀθόνιον καθαρὸν ἀραιὸν ἐνδήσας ἀποκρέμασον εἰς χαλκῆν πυξίδα ἢ ὀστράκινον ἀγγεῖον, ὡς μὴ ἅπτεσθαι τοῦ πυθμένος τοῦ ἄγγους τὸν ἔνδεσμον, καὶ πωμάσας εἰς ἀνάβραστον ὕδωρ κάθες, ubi utrumque, et ἀγγεῖον et ἄγγος, de uno eodemque

vase. habes: i. 32. Ἔγχεε εἰς κεραμεοῦν ἀγγεῖον πλατύστομον, καινὸν, mox, Εἰς καινὸν ἀγγεῖον προκεκλυσμένον οἴνῳ παλαιῷ κατακεράσας, Corn. κατεράσας: i. 55. Εἶτα ἀπηθήσας τὸ ἔλαιον, βάλε εἰς ἀγγεῖον πλατύστομον, et 68. Παραλαμβάνεται δὲ μέλι καὶ οἶνος εἰς τὴν τῶν ἀγγείων χρίσιν, καὶ φύρασιν τῶν κεκομμένων ἀρωμάτων. Geopon. xv. 2. 20. Κεχρίσθω δὲ τὰ ἀγγεῖα, ἐν οἷς αἱ μέλισσαι, ἢ θύμου ἢ λεύκης ἄνθεσιν ἐπιμελῶς, μάλιστα δὲ, ἵνα ἀγαπῶσι τὰς οἰκήσεις καὶ ἐμμένοιεν, νάρδου βοτάνης καὶ σμύρνης τὸ ἶσον ὁμοῦ λειάνας, τετραπλοῦν τε μέλιτος συμμίξας, τούτοις χρίσεις τὰ ἀγγεῖα. Glossæ Herodoteæ: Ὄνος· τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πολύπουν καὶ συστρεφόμενον, (v. nos supra p. ccclxxi. n.) Γαῦλος· πλοῖον Φοινίκιον, καὶ φρέατος ἀντλητήριον, καὶ * γαλακτοδόχον ἀγγεῖον. (Galen. Lex. Hippocr. Σκαφίδα· Ἀττικοὶ μὲν τὴν ποιμενικὴν σκάφην, καθώς που λέγουσι, Γαυλοί τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖσιν ἄμελγεν, ubi Ms. D. et Ald. σκαφίδες γε, Hipp. et Ald. ἀμέλγουσιν, Corn. ἄμελγεν. Respicitur ad Hom. Od. I. 223. ubi vulgatur * ἐνάμελγεν, ut ap. Athen. xi. 14. sed, notante Ernestio, Schol. τοῖσιν ἄμελγεν legisse videtur.) Herod. iv. 2. Ἐπεὰν δὲ ἀμέλξωσι τὸ γάλα, ἐσχέαντες ἐς ξύλινα ἀγγήϊα κοῖλα, καὶ περιστίξαντες κατὰ τὰ ἀγγήϊα τοὺς τυφλοὺς, δονέουσι τὸ γάλα. 1 Reg. x. 3. Τρία ἀγγεῖα ἄρτων, Arca, Cista lignea, Demosth. π. Λακρ. Παραγρ. p. 934. Ἐνθέσθαι Ἀπολλόδωρον εἰς τὴν ναῦν ἐρίων ἀγγεῖον ἓν ἢ δύο. Thucyd. iv. 4. Καὶ τὸν πηλὸν, εἴπου δέοι χρῆσθαι, ἀγγείων ἀπορίᾳ, ἐπὶ τοῦ νώτου ἔφερον. Thom. M. in Ὀξὶς, ἀγγεῖον ὀξοῦς. J. Poll. vi. 14. ἀγγεῖον οἰνοφόρον, ubi Salm. Mss. οἰνηφόρον. Glossæ: * Οἰνοφόριον· Diota, P. * Οἰνοφορεῖον· Vinarium. Οἰνοφόρον· Vinarium, E. J. Poll. x. 70. Τούτοις δὲ προσακτέον (Salm. * προσκτητέον) τὰ τῶν οἴνων ἀγγεῖα, οἰνοφόρα, ἀκρατοφόρα, καὶ ἀμφορεῖς, καὶ * ἀμφορίσκους, καὶ κάδους, καὶ καδίσκους: vi. 105. Τὰ δὲ ἀγγεῖα τῶν μύρων, λήκυθος μυρηρὰ, καὶ ἀλάβαστρον: viii. 66. Τῶν δὲ ἀγάμων λουτροφόρος τῷ μνήματι ἐφίστατο κόρη, ἀγγεῖον ἔχουσα ὑδροφόρον, ἢ ὑδρίαν, ἢ πρόχουν, ἢ κρωσσὸν, ἢ κάλπιν. vi. 103. Καὶ στίλβη δὲ ἦν τι ἀγγεῖον γήϊνον, ᾧ ἀντὶ λύχνου ἐχρῶντο, vii. 162. Ἀγγεῖα κεράμεια, καὶ γήϊνα, x. 190. Ἔξεστι δὲ καὶ ἀγγεῖα ὀστράκινα τὰ κεράμεα ἢ γήϊνα εἰπεῖν. "Diod. S. i. 629." Schæf. in Mss. || "Immane linteum s. velum, Ingentia aulæa, vel simile quid, Æneas Comment. Poliorc. xxiii." J. Seager. in Mss.] || Ap. Herod. dicuntur etiam ἀγγήϊα, Ionice pro ἀγγεῖα, In quæ reconduntur pecuniæ, Καταδεέα τῶν χρημάτων τὰ ἀγγήϊα. || Gaza ap. Aphrod. Probl. ἀγγεῖα ἰατρικὰ vertit Medicinales cucurbitas.

|| Ἀγγεῖον, Vena, quæ est conceptaculum s. receptaculum sanguinis, unde ἀγγειολογῶ. Gal. ad Glauc. ii. Τὰ στόματα τῶν μεταλαμβανόντων τὴν τροφὴν ἀγγείων. Idem, Διὰ δὲ τὸ μέγεθος τῶν ἀγγείων, καὶ μάλισθ' ὅταν ἀρτηρίαι τύχωσιν οὖσαι. Bud: [Gal. Lex. Hippocr. Κοτυληδόνας δὲ, τὰ στόματα τῶν εἰς τὰς μήτρας καθηκόντων ἀγγείων, ὡς κἂν τοῖς περὶ τῆς Ἱπποκράτους Ἀνατομῆς ἀποδέδεικται. A. Gell. xviii. 10. 'Vena est conceptaculum sanguinis, quod Medici ἀγγεῖον vocant, mixti confusique cum spiritu naturali, in quo plus sanguinis est, minus spiritus; arteria est conceptaculum spiritus naturalis mixti confusique cum sanguine, in quo plus spiritus est, minus sanguinis.' Athen. ii. p. 45. Προπίνειν δὲ σύμμετρον τῷ πλήθει, χάριν τοῦ * προαναληφθῆναι τοῦτο εἰς τὴν ἕξιν, καὶ μὴ ἀκέραιον ἀποδίδοσθαι τὴν ἀπὸ τοῦ οἴνου δύναμιν, μηδὲ τοῖς πέρασι τῶν ἀγγείων προσπίπτουσαν ἐπιδάκνειν. "Vasorum lateribus, interpretatus sum: nescio an rectius Gallicus interpres de Extremitatibus vasorum acceperit, sc. de externis venarum ramulis, qui a vini aciditate adstricti crispatique transire sanguinem non patiuntur, sed retrocedere eum cogunt. Vasorum finibus, dederat Lat. interpres." Schweigh. "Τὰ πέρατα τῶν ἀγγείων," inquit Casaub. a Schæf. in Mss. citatus, "sunt Ora venarum quibus alimenta suscipiunt ('suscipiuntur, voluerat, puto,' Schweigh.) Galen. modo πέρατα, modo στόματα τῶν μεταλαμβανόντων τὴν τρόφην ἀγγείων appellat. Ἀγγεῖα in Medicorum libris dicuntur Venæ et arteriæ angustiore significatione. Unicum Galeni locum

A adscribam, qui isti lucem afferet magnam. Sic ille iii. in Lib. Hippocr. Περὶ Ὀξέων Διαίτης Commentario: Ὁ οἶνος κατὰ τὸ ἧπαρ ἐξ εὐρέων ἀγγείων τῶν ἐπὶ ταῖς πύλαις εἰς στενὰ παραγίνεται πέρατα τῶν ἐν τοῖς σιμοῖς αὐτοῦ μέρεσι, καὶ τῶν ἐν τοῖς κυρτοῖς· καθ' ἃ καὶ ἡ μετάληψις ἁπάντων τῶν ἀναδιδομένων εἰς ὅλον τὸ σῶμα γίνεται." Oribas. de Fract. ex Heliod. vii. p. 89. Ἐν γὰρ τοῖς μυσὶν μᾶλλον πλεονάζει τὰ ἀρτηριώδη ἀγγεῖα. || Ἀγγεῖον metaphorice de Corpore. "Corpus vetustissimi Theologi non tantum Carcerem, sed et Sepulcrum animæ nominarunt, quo divinior ista particula velut obrueretur: horum sententiam ap. Clem. Alex. Strom. v. p. 518. commemorant Plato et Philolaus Pythagoreus, qui, Ἁ ψυχὰ, inquit, τῷ σώματι συνέζευκται, καὶ καθάπερ ἐν σώματι, ἐν τούτῳ τέθαπται. Recentiores corpus vocare Vestem maluerunt, qua tanquam velamento natura animam circumdedisset, (G. Wakef. Sylv. Crit. v. p. 136.): vide, quæso, Gataker. ad M. Anton. x. 1. quod Imperator ibi vocat τὸ περικείμενον σῶμα, infra
B x. 38. τὸ περικείμενον ἀγγειῶδες, supra, viii. 27., dixerat τὸ ἀγγεῖον τὸ περικείμενον. Locum inspice, si placet, (Τρεῖς σχέσεις· ἡ μὲν πρὸς τὸ ἀγγεῖον τὸ περικείμενον, ἡ δὲ πρὸς τὴν θείαν αἰτίαν, ἀφ' ἧς συμβαίνει πᾶσιν πάντα, ἡ δὲ πρὸς τοὺς συμβιοῦντας:) ἀγγεῖον enim emendavi, pro vulg. αἴτιον, et hoc quidem recte fecisse me censebis." Valck. Epist. ad Röv. p. liv. notante Schæf. in Mss. Sed lectioni αἴτιον unice favent quæ statim sequuntur verba, Ἡ δὲ πρὸς τὴν θείαν αἰτίαν. "Corpus ambiens te s. Amictus instar circumjectum tibi, cingensque te, v. L. x. 1. sed et ibid. 38: quo loco τὸ περικείμενον ἀγγειῶδες, Circumjectum, vasis instar, conceptaculum hoc dicit, quatenus organi s. vasis instar animæ est usui, quod hic τὸ αἴτιον περικείμενον, quatenus ea ab isto afficitur: xii. 2. de eodem, περικείμενα κρεάδια, Circumjectam sibi carnem, et 3. περικείμενον σωμάτιον, Circumdatum tibi corpusculum, qui locus hunc illustrat plane." Gatak. Adde iii. 3. Λατρεύων τοσούτῳ χείρονι τῷ ἀγγείῳ. "Corpus ἀγγεῖον s. Vasculum appellat, quo-
C modo σκεῦος Apostolus ad 1 Thessal. iv. 4. (Τὸ ἑαυτοῦ σκεῦος κτᾶσθαι ἐν ἁγιασμῷ καὶ τιμῇ, Corpore suo honeste ac decenter uti; 2 Cor. iv. 7. Ὀστράκινα σκεύη, Vasa fictilia, Corpus vile, caducum, multis miseriis et calamitatibus obnoxium, vide 1 Petr. iii. 7. item 1 Sam. xxi. 6. Schleusner. Lex. et notanda in Σκεῦος): neque enim Estio in Decalog. Leg. vii. accedo, qui τὸ σκεῦος s. Vas vult eo sensu accipi, quo ap. Comicum sumitur, Pœn. iv. 2. (40.) Facio quod manifesto mœchi haud ferme solent—refero vasa salva. Ita animæ vas, corpus, Lucret. iii. (441.) Corpus, quod vas quasi constitit ejus. Cic. Tusc. Quæst. i. (22.) Nam corpus quidem, quasi vas est, aut aliquod animi receptaculum. Idemque Lactant. vii. 12. Meric. Casaub. Domicilium s. Casam vertit, quod a Marci schemate longiuscule abscedit." Gatak. Animam, secundum Pythagoreos, in corpus e corpore, quasi e vas in vase, transfundi supra in Μεταγγίζω ostendimus. Adde, e Valck. not. ad Scap. marg., Eustath. ad Il. Π. p. 1119. 52. ed. Bas. Εἰς δὲ τὸ, Ὃν
D πότμον γοόωσα καὶ ἑξῆς, φασὶν οἱ παλαιοὶ λυπεῖσθαι αὐτὴν (animam), ὡς ἀκμάζον ἀφιεῖσαν σῶμα καὶ δεδοικυῖαν, μὴ μεταγγισθεῖσα, ὡς καὶ Πυθαγόρᾳ δοκεῖ, περιπέσῃ ἀναξίῳ σώματι. "G. Wakef. Sylv. Crit. v. p. 135—6." Schæf. in Mss. Idem Wakef. ad Hederici marg. hunc citat locum Dionis Chrys. Or. xii p. 404. Reisk. Τὸ δὲ, ἐν ᾧ τοῦτο γινόμενόν ἐστιν, οὐχ ὑπονοοῦντες, ἀλλ' εἰδότες, ἐπ' αὐτὸ καταφεύγομεν, ἀνθρώπινον σῶμα, καὶ ἀγγεῖον ("f. τἀνθρ. σ. ἅτε καὶ ἀγγ." Reisk.) φρονήσεως καὶ λόγου, θεῷ προσάπτοντες, ἐνδείᾳ καὶ ἀπορίᾳ παραδείγματος, τῷ φανερῷ τε καὶ εἰκαστῷ τὸ ἀνείκαστον καὶ ἀφανὲς ἐνδείκνυσθαι ζητοῦντες, quod Reisk. vertit:—"Quia vero id, in quo hoc (sc. τὸ Sapere) contingit, non suspicione adumbramus, sed certa sensuum perceptione tenemus, ideo ad id receptum habemus, humanum puta corpus, id quod, ceu vasculum perceptionis et mentis, deo agglutinemus, præ inopia melioris et convenientioris simulacri, quod arte nulla reperiri usquam potest; studentes quippe re aliqua perspicua, et cujus imago menti

objici atque ab ea percipi potest, rem neque imaginationi obnoxiam, neque oculis patentem, veluti demonstrare." || J. Stob. Ecl. Phys. ex Hermete p. 316. Heeren. Καὶ γέγονεν, ὦ τέκνον, ἡ ὕλη καὶ ἦν· ἡ ὕλη γὰρ ἀγγεῖον γενέσεώς ἐστι, γένεσις δὲ ἐνεργείας τρόπος τοῦ ἀγεννήτου καὶ προνοοῦντος Θεοῦ. Idem, notante Valck. ad Scap. marg., Serm. xxxviii. p. 225. 37. ex Eusebio, Ἀνὴρ πολλὰ ἔχων χρηστὰ μαθήματα, ἔπειτα γνώμῃ πονηρῇ διαχρεόμενος, καὶ μὴ βουλόμενος τοῖς μεταποιευμένοις ὑπὸ φθόνου μεταδιδόναι, ἔοικεν ἀγγείῳ πονηρῷ, πολλὰ καὶ χρηστὰ ἔχοντι ἐν ἑωυτῷ ἀποκείμενα, καὶ τὰ ἐνεόντα πρὶν φανῆναι διαφθείροντι. || Plat. in Critia p. 111. a., notante eodem Valck. ibid., Πᾶσα ἀπὸ τῆς ἄλλης ἠπείρου μακρὰ προτείνουσα εἰς τὸ πέλαγος οἷον ἄκρα κεῖται· τὸ δὴ τῆς θαλάσσης ἀγγεῖον περὶ αὐτὴν τυγχάνει πᾶν, ἀγχιβαθὲς ὄν. Vertit Ficinus, Quam altitudo maris proxima passim profunditate circumdat. Dion. Chrys. Or. v. p. 190. Reisk., indicante G. Wakef. in Mss., Ἔστι δὲ ἡ Σύρτις, κόλπος θαλάττης, εἰσέχων ἐπὶ πολὺ τῆς χώρας, καὶ τριῶν ἡμερῶν, φασὶ, πλοῦς ἀκωλύτως πλέουσι, τοῖς δὲ κατενεχθεῖσιν οὐκ εἶναι τὸν ἔκπλουν δυνατόν· βράχεα γὰρ καὶ διθάλαττα, καὶ * ταινίαι μακραὶ μέχρι πολλοῦ διήκουσαι παντάπασιν ἄπορον καὶ δύσκολον παρέχουσι τὸ πέλαγος· οὐ γὰρ ἔστι κατ' ἐκεῖνα τὸ τῆς θαλάττης ἀγγεῖον καθαρόν· κοῖλος δὲ καὶ ψαμμώδης ὁ τόπος ὤν, ἐκδέχεται τὸ πέλαγος, οὐδὲν ἔχων στερεόν. "Ante ἐκδέχεται videtur epithetum desiderari, vocabulo πέλαγος aptum, e. c. πολὺ vel παμπληθές. Solent portus, et universum mare, cum cacabo comparari, in quo veteres populos, Gr. et Lat., imitati sunt recentiores." Reisk. "In descriptione Syrtis διθάλαττα non sunt Loci bimares, quomodo Horat. Bimarem Corinthum appellavit, sed Arenæ cumuli ingentes e fundo maris super ejus superficiem se attollentes, procul a continente. Hi cumuli in longum solent esse porrecti; ideo Geographis dicuntur στήθη, Dorsa, et ταινίαι, quæ vox pessime hic accepta ab interprete. Geographis et Historicis familiares hæ dictiones. Tænias istas Philo J. * ὑποταινίους ἄμμους nominat. Διθάλαττα Lucas in Actis διθάλασσον τόπον, ubi vetus interpres Græcam vocem, non malo judicio usus, retinuit." J. Casaub. Diatr. in Dion. p. 457. Reisk. Vide infra Schol. in Dionys. Thracis Gram.
|| In plantis "pericarpium vasculosum," J. Stackhous. Gloss. Theophr. Legitur H. P. i. 18. Ἔνια δὲ καὶ ἐν λοβῷ, τὰ δὲ ἐν ὑμένι, τὰ δὲ ἐν ἀγγείῳ, τὰ δὲ καὶ γυμνόσπερμα τελείως. Vide Ἀγγειόσπερμος.
|| Etym. 6. 51. Ἀγγεῖον· ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ τὶ ἄγειν καὶ φέρειν. Οὕτως Ὠρίων. Zonar. Ἀγγεῖον· ἀπὸ τοῦ ἄγειν ἐφ' ἑαυτῷ καὶ φέρειν τὶ, ubi pro ἐφ' ἑαυτῷ ex Etym. legendum videtur δι' αὐτοῦ. Scholia in Dionys. Thracis Gram., Bekk. Anecd. Gr. T. ii. p. 791.: Τὸ δὲ στοιχεῖον οὐχ ὑποκοριστικῶς διὰ τοῦ ι γράφεται, ἀλλ' ὡσανεὶ περιεκτικῶς διὰ διφθόγγου, ὡς τὸ * θωρακεῖον, τὸ ἀγγεῖον, τὸ βαλανεῖον. Schol. p. 792. Τὸ * θωρακεῖον, καὶ τὸ ἀγγεῖον, καὶ τὸ μεγαλεῖον, τὰ οὐδέτερα ὡς περιεκτικὰ, τοὺς τύπους μὲν ἔχουσι τῶν περιεκτικῶν, τοῦ κουρεῖον, σεμνεῖον, * ἀμνεῖον, μουσεῖον, οὐ μὴν δὲ ἀπὸ τῶν περιεχομένων συνετέθησαν, ἀλλὰ τὸ μὲν * θωρακεῖον τὸ τεῖχος λέγεται κατὰ ἀναλογίαν τοῦ θώρακος· ὡς γὰρ ὁ θώραξ, τὸ ὅπλον, σκέπη τις καὶ παραφυλακὴ τοῦ σώματός ἐστιν, οὕτω δὴ καὶ τὸ * θωρακεῖον, τὸ τεῖχος, καὶ σκέπη καὶ φυλακὴ τῆς πόλεως γέγονε· καὶ τὸ ἀγγεῖον οὐχ ὅτι ἄγγη περιέχει, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄγγος καὶ ἀγγεῖον λέγεται, ἐκ τοῦ ἄγγος ἄγγεος ἐτυμολογούμενον, ἀγγέϊον καὶ συναιρέσει ἀγγεῖον. Τὸ δὲ ἄγγος ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ ἄνω ἄγειν (τὸ) ἔγγειον καὶ ἐν τῷ βάθει τῆς γῆς τυγχάνον ὕδωρ, ἄναγος, καὶ ἐν συγκοπῇ ἄνγος, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς γ ἄγγος, διὰ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ γ. (Μάλιστα δ' ἂν εἴποις τὸ ἀγγεῖον διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἀπὸ τῆς ἐτυμολογίας τοῦτο συνάξας, διὰ τὸ ἄνω ἄγειν τὸ ἐν τῷ βάθει τῆς γῆς κείμενον ὕδωρ ἀναγεῖον, καὶ ἐν συγκοπῇ ἀγγεῖον, ὡς ἵνα φυλάξῃ λείψανα τῶν λέξεων, ἀφ' ὧν συνετέθη, ἤτοι τὸ μὲν αν τοῦ ἄνω, τὸ δὲ γειον τοῦ ἐκ τοῦ γέα, φυλαττομένου τοῦ ε πρωτοτύπου ἐν τῷ γέα διὰ τῆς τοῦ γειον γραφῆς. Τὸ γὰρ ἄγγος ἄγγεος ἀγγέϊον ἀγγεῖον ἴσως ἂν ἀνήρησῃ, sic, διὰ τοῦ τεῖχος τείχεος τειχεΐον τειχίον, καὶ ἕρκος ἕρκεος ἕρκιον.) Ὁμοίως καὶ τὸ μεγαλεῖον, τὸ ὡς περιεκτικὸν, τύπον μὲν ἔχει τοῦ κουρεῖον καὶ τῶν ὁμοίων, ἅ τινα περιεκτικά εἰσιν, οὐ μὴν καὶ ἀπὸ τῶν περιεχομένων συνέστη· μεγαλεῖον γὰρ αὐτὸ τοῦτο τὸ μέγα λίαν ἐστὶν, ἤτοι τὸ * ὑπέρμεγα.
Ἀγγεῖον et αἴτιον confusa supra habes: || Ἀγγεῖον, ἀστεῖον, et προάστειον, notante Schæf. in Mss., ap. Schol. Theocr. xv. 112. Εἰώθασιν ἐν τοῖς Ἀδωνίοις πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι προαστείοις, καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπους * Ἀδωνίους προσαγορεύειν. (Pro κήπους Ἀδωνίους Valck. ad Adoniaz. p. 396. scribendum censet, κ. Ἀδώνιδος, sed correctio hæc nobis minus necessaria videtur, cum recentiori scriptori, ut Scholiastæ, Ἀδώνιοι pro Ἀδώνειοι liberum esset usurpare, v. nos supra p. ccclív. a. Phrasin autem Ἀδώνειοι κῆποι, ut et Ἀδώνειοι καρποὶ, etiam Noster habet in Ἄδωνις.) "Ad v. προαστείοις vir doctus adscripserat, 'An ὀστράκοις, vide Hesych. in Ἀδώνιδος Κῆποι.' Scribendum arbitror, ἔν τισιν ἀγγείοις· hæc vox cum, ut alibi, in ἀστείοις degeneraverat, ab indocto correctore mutata fuit in προαστείοις, cui suburbiis horti etiam Adonidis convenire videbantur: Zenob. Cent. i. Pr. 49. Γίνονται οὗτοι οἱ κῆποι τοῦ Ἀδώνιδος εἰς ἀγγεῖα κεράμεια σπειρόμενοι ἄχρι χλόαζ μόνον, scr. χλόης μόνης, ex Append. Vat. i. 4. et Julian. in Toupii Epist. ad W. ap. Diogen. i. 14. Οἱ τῇ Ἀφροδίτῃ ὀργιάζοντες dicuntur κήπους εἰς ἀγγεῖά τινα φυτεύοντες ἢ φυτεύουσαι." Valck. l. c. "Hermiæ Scholia ad Plat. Phædr. p. 345. Heindorf. Ἔστι παιδιὰ ἐν γεωργίᾳ, ᾗ καὶ ἡμεῖς παῖδες ὄντες χρώμεθα, ὅταν ἐν γάστραις γῆν ἐμβάλλοντες φυτεύσωμεν ἢ σῖτον ἢ ἄλλο τι κηπεύσομεν (* κηπεύσιμον), ὃς (leg. ὡς) ἐν ἡμέραις ὀκτὼ φύσας καὶ ἀναβλαστήσας, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπομαρανθῇ. Ταύτῃ τῇ παιδιᾷ παραβάλλει τοὺς γραφομένους λόγους, οὓς καὶ Ἀδώνιδος κήπους καλεῖ, ἐπειδὴ τῶν ἐν γῇ φυομένων καὶ * ἀποβιωσκομένων ὁ δεσπότης Ἄδωνις ἐφέστηκεν, πᾶσα δὲ ἡ γένεσις καὶ ἡ φθορὰ ἡ περὶ ἡμᾶς, κήποις ἔοικε. Hermias vasa, quibus triticum inserebatur, γάστρας appellat. Vide Schneider. Lex. T. i. p. 253. Postea adhibet dimin. γάστριον: Ὡς ὁ σπείρων ἐν γαστρίοις παιδιᾶς χάριν τοῦτο ποιεῖ, οὕτως καὶ ὁ γράφων μέλαν διὰ καλάμου, παίζων καὶ οὐ σπουδάζων, γράφει. Jacobs. ad Anthol. T. xi. p. 166. corrigit, ἔν τισι κεραμείοις ἀγγείοις. Hermiæ ille locus moverat me aliquando, ut legerem ἔν τισι γαστρίοις: hodie vero credo, voci προαστείοις non opus esse correctione. Groddeck. Antiquar. Versuche T. i. p. 149. et Chossard. Fètes et Courtisanes de la Grèce T. i. p. 109. idem sentire videntur: Schol. autem non disserit, quemadmodum illi contendunt, de locis quibusdam vel campis, ubi triticum et hordeum sererentur, in suburbio. Nihil dicit aliud, nisi, dum feriæ Adonidis celebrarentur, in nonnullis suburbiis morem fuisse frumentum hordeumque seminandi, nec singulo verbo vasorum mentionem facit, quibus horti isti componerentur." Bast. Ep. Crit. ad Boissonad. p. 193. Et nobis vox προαστείοις, Suburbiis, satis recte se habere videtur, præsertim cum in Hermiæ loco legatur, παιδιὰ ἐν γεωργίᾳ.]
Ἀγγειολογέω, Venas lego. ET Ἀγγειολογία, Ipse actus legendi venas, Bud. ex Gal. Vide Ἀγγεῖον. [Ea doctrinæ anatomicæ pars, quæ venarum cursus persequitur et demonstrat.]
Ἀγγειόσπερμος, vel Ἀγγειοσπέρματος, (ὁ, ἡ,) Vasculo s. vasculis semen inclusum habens. E Theophr. H. P. citatur, [i. 18., notante G. Wakef. in Mss., Ὡσαύτως δὲ καὶ ἔνια ἀγγειοσπέρματα καὶ γυμνοσπέρματα· ἀγγειοσπέρματα μὲν, οἷον ἥ τε μήκων, καὶ ὅσα μήκωνι ὅμοια. "Angiospermos, Bot. cujus semina perianthio laxo involvuntur." J. Stackhous. Gloss. Theophr.] ITEM Ἐναγγειοσπέρματος, pro eodem, [ap. eund. ibid. Οὐδὲν δὲ ἐναγγειόσπερμον, εἰ μή τις τὸν κῶνον ἀγγεῖον θήσει, διὰ τὸ χωρίζεσθαι τῶν καρπῶν, ubi v. R. Constant. et Bodæum.]
Ἀγγειώδης, εος, ὁ, ἡ, Vasis formam vel vasis capacitatem habens. Et substantive τὸ ἀγγειῶδες, Capacitas tanquam vasis. [Vide Valck. supra in Ἀγγεῖον citatum. || Cavus, ut cœlum. Schol. Aristoph. Vesp. 1106. Κύτταρος· τὸ πῶμα τῆς βαλάνου, ὅπου ἐγκάθηται ἡ βάλανος, ἡ τῆς βαλάνου πυελὶς καὶ

κατάτρησις, ἢ τὸ ὑψηλότατον τοῦ οὐρανοῦ· λέγουσι γὰρ κοῖλον εἶναι τὸν οὐρανὸν, ὥσπερ τοῦ ᾠοῦ τὴν λεπίδα· τὸ κοιλότατον καὶ μυχαίτατον. Θεόφραστος δὲ κυρίως λέγει κύτταρον τὴν * προάνθησιν τῆς πίτυος, ἥτις ἐστὶν ὡς στάχυς μικρὸς ἐκ μεγάλων πυρῶν, ξηραινόμενος δὲ * θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει. Οἷον οὖν ἀγγειῶδές φησι κύτταρον οὐρανοῦ. Ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις· Πόσθιον τῷ σῷ προσόμοιον στρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον. Lege, Οἷον ο. α. φ. κύτταρον οὐρανοῦ ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης. Καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις· Πόσθ. κ. τ. λ. Respicitur enim non ad Theophr., (ut p...t Scott. Append. ad Thes.) qui de οὐρανοῦ κυττάρῳ nihil loquitur, sed ad Comicum Pac. 199. Ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοὐρανοῦ τὸν κύτταρον, Thesmoph. 516. τὸ πόσθιον Τῷ σῷ προσόμοιον, στρεβλὸν, ὥσπερ κύτταρον.]

Ἀγγείδιον, ου, τὸ, Vasculum, τὸ μικρὸν ἀγγεῖον, Suid. [et Zonar. Etym. 6. 47. Ἀγγείδιον· μικρὸν ἄγγος, ὑποκοριστικῶς, ἀπὸ τοῦ ἄγγος, 147. 12. Εἰσὶ παραγωγαὶ διὰ τοῦ ιον, καὶ διὰ τοῦ ιδιον——εἰ δὲ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, διὰ τοῦ διον γίνεται ἡ παραγωγὴ, καὶ ἐκτείνεται ἡ τρίτη ἀπὸ τέλους συλλαβὴ, γραφεῖον, γραφείδιον, ἀγγεῖον, ἀγγείδιον, 241. 8. Εἰ (γραμματείδιον) ἀπὸ τοῦ γραμματεῖον γέγονε τοῦ σημαίνοντος τὴν μικρὰν δέλτον, διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὥσπερ ἀγγεῖον, ἀγγείδιον, γραφεῖον, γραφείδιον. J. Poll. x. 30. Τὸ δὲ ῥαίνειν, καὶ διαῤῥαίνειν, καὶ καταῤῥαίνειν, καὶ ψεκάζειν, καὶ * ῥανίζειν ἔστιν εἰπεῖν· τὸ δὲ ἀγγεῖον, ᾧ τοῦτο ποιεῖ (ὁ πυλωρὸς), κρωσσὸν, ὑδρείαν, ὑδρεῖον, ἀμφορέα, * ἀμφορίσκον, ἀμφορίδιον, κεράμιον, κώθωνα, στάμνον, κάλπιν, ἄγγος, ἀγγεῖον, ἀγγείδιον, τεῦχος κεραμεοῦν, γήϊνον, χυτραῖον, χαλκοῦν. Legitur porro et in Herodiani Epimer. Mss.]

[* "Καταγγειόω, Vasibus instruo." G. Wakef. in Mss.]

ἈΓΕΙΡΩ, F. ἐρῶ, P. ἤγερκα, et Att. ἀγήγερκα, ab ἄγω, ut vult Eust. [ad Il. A. p. 110. 42.] et Etym. [8. 13. Ἀγείρω· τὸ γει δίφθογγον, ἀγέῤῥω γὰρ λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς, ἢ ὅτι καὶ ἀγερῶ ὁ μέλλων, ἐκ τοῦ ἄγω γίνεται, 12, 45. et 304, 24. "F. l. ἀγερῶ, ὁ μέλλων, ἀγέρσω, sc. Æolismo." Sylb.] Congrego, Colligo. Hom. Il. Γ. (47.) Πόντον ἐπιπλώσας, ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας. In prosa quoque dicitur, Thuc. Ξυμμάχους τε ἀγείροντες, sed frequentius composito συναγείρω. [Inprimis dicitur de eo, qui colligit copias ad bellum gerendum, Hom. Il. Π. 129. Δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω, Δ. 28. 377. I. 338. Λ. 769. 715.; vel de eo, qui convocat exercitum ad concionem, Od. B. 41. Ὃς λαὸν ἤγειρα, 28. Νῦν δὲ τίς ὧδ' ἤγειρε; Il. B. 437. Ἀλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων Λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας, "Attice pro ἀγειρέτωσαν. Alibi hæc forma potest explicari elliptice, ut in eo, Μελόντων τὸ λώϊον ἐν φρεσὶ, i. e. ἔστω τῶν μελόντων, Sit inter eos qui curant, μελέτω: nam id dictum etiam in singulari usurpatur. Sic possit fortasse et h. l. esse pro, ἔστωσαν τῶν ἀγειρόντων." Damm. Thucyd. i. 9. Ἀγαμέμνων τέ μοι δοκεῖ, τῶν τότε δυνάμει προὔχων, καὶ οὐ τοσοῦτον τοῖς Τυνδάρεω ὅρκοις κατειλημμένους τοὺς Ἑλένης μνηστῆρας ἄγων, τὸν στόλον ἀγεῖραι. Vide Abresch. Auctar. Diluc. Thuc. p. 216. et nos infra in Συναγείρω. Xenoph. K. A. iii. 2. 8. Ξέρξης ἀγείρας τὴν ἀναρίθμητον στρατιάν. Phalar. Ep. li. Νῦν μὲν ἴσως παραμυθίαν ἔχεις, τὸ κατ' ἐμοῦ στρατείαν ἀγείρειν, ubi sic libri omnes et Lennep., sed Hemsterh. adscripserat στρατιὰν, idque omnino recte, probante etiam Valck. p. xvi. Στρατείαν ἀγείρειν, Expeditionem congregare, minus recte diceretur, at στρατιὰν ἀγείρειν, Exercitum conscribere, proba est locutio. Vide Στρατιὰ et Στρατεία. Plut. Timoleonte xx. Στρατὸν ἀγείραντας. Appian. V. i. p. 789. ed. Schweigh. Περιῄει στρατιὰν ἀγείρων. Soph. in Electra v. 694. τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος Ἀγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε. Il. N. 778. Ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἤγειρας ἑταίρων, "Pugnam sociorum tuorum congregasti, i. e. congregasti tuos ad pugnandum, quasi antea fuerit dispersa et sparsa pugna, nunc vero ad unum locum intenta. Possis quidem h. l. ab ἐγείρειν, Excitare,

A dictum putare, sed prius præstat. Sic E. 509. ὅς μιν ἀνώγει Τρωσὶν θυμὸν ἀγεῖραι, Iis animum colligere, quod non tantum notat κινῆσαι θυμὸν καὶ πολεμικὸν χόλον συναγαγεῖν, irritare, οὗ σκεδασθέντος δεῖμα sequitur, sed et εἰς εὐψυχίαν ὑποκινῆσαι. Hinc θυμηγερεῖν est, ἐκ λειποψυχίας συνάγειν θυμόν." Damm. Vide Technol. Ms. infra citandam. Valck. ad Scap. marg. affert e Theocr. xiv. 39. Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν Ἄψορρον ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρεν. || "Allicio, Xenoph. Ιερ. ix. 9. Ἐμπόρους πλείους ἀγείροι." Lex. Xenoph.]

Sic ἀγείρομαι, Congregor, Colligor, Il. B. (52.) Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα, [444. Od. B. 385. Ἑσπερίους δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγει.] Hujus præterit. Atticum est ἀγήγερμαι, ut τοῦ ἀγείρω præt. est ἀγήγερκα: hinc autem, a tertia videlicet persona singulari ἀγήγερται formatur ab Ionibus ἀγηγέραται, tertia persona plural. pro Congregati sunt, et plusquamperfect. ἀγηγέρατο, Congregati erant, quæ in usu sunt poetis. Il. Υ. (13.)

B Ὣς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ', pro ἀγηγέρατο, [Δ. 211. περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ', ὅσσοι ἄριστοι.] In usu sunt poetis et hæc, ἀγέροντο pro ἀγείροντο, [Σ. 245. Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο], et ἤγερθεν, necnon ἄγερθεν, pro ἠγέρθησαν. [A. 57. Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο, Ψ. 287. ταχέες τ' ἱππῆες ἄγερθεν.] Iidem utuntur et τῷ Ἀγερέθω, et Ἀγρόμενος, et Ἠγερέεσθαι. De quibus infra. [Zonar. et Etym. 9. 12. Ἀγηγέρατο· συνηθροισμένοι ἦσαν. Ἐκ τοῦ ἀγείρω ὁ μέλλων, ἀγερῶ (ἀγειρῶ, Zonar. corrupte), ὁ παρακείμενος, ἤγερκα, ὁ παθητικὸς, ἤγερμαι, τὸ τρίτον, ἤγερται, καὶ Ἀττικῶς (Ἰακῶς, Zonar.), ἀγήγερται, καὶ Ἰωνικῇ προσθέσῳ τοῦ α, ἀγηγέραται, ὡς ἐσπάραται, ὁ * ὑπερσυντελικὸς, ἠγέρμην, καὶ Ἀττικῶς, ἀγηγέρμην, ἤγερσο καὶ ἀγήγερσο, ἤγερτο καὶ ἀγήγερτο, καὶ Ἰωνικῶς (Ἰακῶς, Zonar.) ἀγηγέρατο. Ἰστέον δὲ, ὅτι καὶ τὸ ρ στοιχεῖον ἕν ἐστι τῶν ἀμεταβόλων. Λέγει δὲ ὁ κανὼν, ὅτι πᾶν τρίτον ἐνικῶν ἔχον πρὸ τοῦ τ ψιλὸν, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, καὶ προσθήκῃ τοῦ α, ποιοῦσιν οἱ Ἴωνες τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν· καὶ φήσειέ τις διὰ

C τὸν κανόνα μὴ δύνασθαι ἀγηγέρατο γενέσθαι, οὐ γάρ ἐστι πρὸ τοῦ τ, ρ ψιλόν· μανθανέτω, ὡς κανών ἐστιν ἕτερος ὁ λέγων, τὸ ρ μετὰ τῶν δασέων δασύ ἐστι, καὶ μετὰ τῶν ψιλῶν ψιλόν ἐστιν. Εἰκότως οὖν ἀγηγέρατο γέγονεν, ὡς ἐσπάρατο· ἐδείχθη γὰρ τὸ ρ ψιλόν. "Heyn. Hom. iv. 498." Schæf. in Mss.]

Ἀγείρεσθαι θυμὸν ἐς φρένα dicit Idem aliquoties eo modo, quo Latini Recolligere se, et Recolligere vires, Recolligere animum, ut Il. X. (475.) Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, Vitalis vis, vel animalis, ab anima, recollecta est, quæ fuerat dissipata deliquio animi, quod et θυμηγερεῖν composita voce dicitur. [Apollon. Lex. συνελέγη:] Δ. (152.) Ἄψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη. ["Valck. ad Eurip. Phœn. p. 322." Schæf. in Mss.]

[Ἀγείρω, de discipulis, J. Poll. iv. 45. Διδάσκεσθαι, ἀγείρεσθαι, συναγείρεσθαι.]

Ἀγείρω cum accusat. rei, Mendicando colligo, Mendicorum more colligo, Corrogo. Hom. Od. P. (362.) Ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι, N. (14.)

D ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον Τισόμεθ', ubi Eust annotat hinc esse ἀγυρτάζειν, et ἀγύρτης, et ἀγυρμὸς, ["Nos autem deinde colligentes collectam a populo, nobis ipsi satisfaciamus, unde alter significatus τοῦ ἀγυρτάζειν apparet, quo non præcise et semper, Mendicare, sed et Quavis alia ratione colligere a multis, significat; inde est ὁ ἀγυρμὸς, Collecta." Damm.] Ad hos et hujusmodi locos posteros Homeri respexisse puto, usurpantes ἀγείρω cum solo dativo personæ pro Stipem cogo, vel colligo, Mendico. Luc. (in Cronos. xii. T. iii. p. 395.) Καὶ εἰπὲ αὐτοῖς, ἔφη, ὅτι ἢν μὴ τοῦτο ποιῶσι, μάτην ἐγὼ τὴν ἅρπην ταύτην ὀξεῖαν περιφέρω, ἢ γελοῖος ἂν εἴην, τὸν μὲν πατέρα ἐκτομίαν πεποιηκὼς, τὸν Οὐρανὸν, τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὐνουχίζων, ὁπόσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὡς ἀγείροιεν τῇ Μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις, βάκηλοι γενόμενοι, et Pseudom. (xiii. T. ii. p. 221.) Ἕωθεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν * προπηδήσας, διάζωμα δὲ περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τὴν ἅρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἄνετον,

ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθεάζοντες, ἐδημηγόρει ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβὰς, Stipem cogentes Matri Deorum, ut Ovid. (Ep. ex Ponto i. 1. 40.) περὶ μητραγυρτῶν loquens,—exiguæ quis stipis æra neget? [Cf. Cic. de Legg. ii. 9.] Non autem, cum Erasmo, A Matre Deorum afflati convenientes. Suid. Ἀγείρει· συνάγει, καὶ, Ἀγείρουσιν. Ὁ γὰρ τρόπος ἱερὸς ἦν, καὶ οὐδὲν ἐοικὼς τοῖς ἀγείρουσιν. [" Fragmentum hoc legitur ap. Philostr. V. A. iv. 13. init." Kuster. Ibi tamen non legitur. " Schweigh. Emendd. in Suid. p. 137." Schæf. in Mss.] Καὶ αὖθις [e Philostr. ut conjicere est, sed v. Schweigh. l. c. p. 138—40.]· Ὁ δὲ λαθεῖν θέλων, ξυρεῖται τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ γένειον, καὶ στολὴν Αἰγυπτίαν ἀναλαβὼν, ἣν οἱ τῆς Ἴσιδος θεραπευτῆρες ἤσθηνται, καὶ σεῖστρον ἐπισείων, καὶ πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβων, καὶ τῇ θεῷ ἀγείρων, καὶ ἀναγκαίας τροφὰς, λιμοῦ φάρμακα, ἀγαπητῶς λαμβάνων. " Huic mori similem hodieque inter Pontificios confratriæ, ut vocant, Divæ Virginis servant." Kuster.] Plut. Romulo (xxix.) Αἱ δὲ θεραπαινίδες ἀγείρουσι περιϊοῦσαι καὶ παίζουσι. [Sed vide nos infra.] Idem, Ἀγείρειν τοῖς θεοῖς, [" T. ii. p. 35. e. Lacon ἰδὼν ἀγείροντα τινὰ θεοῖς," Valck. ad Scap. marg.] Bud. ἀγείρειν in hoc sensu exponit, Circulatorum more petere. J. Poll. (iii. 111.) conjungit, Πτωχὸς, πτωχεύων, ἀγείρων, προσαιτῶν, paulo post, Ἀπορεῖν, πένεσθαι, πτωχεύειν, ἀγείρειν: [vi. 196. Ἀπορεῖν, καὶ πτωχεύειν, μισθαρνεῖν, θητεύειν, ἀγείρειν, προσαιτεῖν. Luc. in Herodoto i. T. i. p. 832., notante Valck. ad Scap. marg., Οὔκουν ἠξίου διασπᾷν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν, οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν, et, notante eodem V. D. ibid., Celsus ap. Orig. i. p. 39. Ὅτι οἱ μὲν ἐνθουσιῶντες, οἱ δὲ ἀγείροντες, φασὶν ἥκειν ἄνωθεν υἱὸν Θεοῦ, mox Orig. ipse, Αὕτη δ' ἡ προφητεία οὐδενὶ ἁρμόσαι ἂν τῶν, ὥς φησιν ὁ παρὰ τῷ Κέλσῳ Ἰουδαῖος, ἐνθουσιώντων καὶ ἀγειρόντων, καὶ λεγόντων ἄνωθεν ἥκειν, et iterum Cels. p. 47. Ἀλλ' ὁ τοῦ Θεοῦ παῖς οὕτως ἀγεννῶς ἀγειρεῖς, κρυπτάζων ὑπὸ φόβου, καὶ περιφθειρόμενος ἄνω κάτω; pro quo, paulo post, Δέκα εἶπεν ἢ ἕνδεκά τινας ἐξαρτησάμενον τὸν Ἰησοῦν ἑαυτῷ ἐπιῤῥήτους ἀνθρώπους, τελώνας καὶ ναύτας τοὺς πονηροτάτους, μετὰ τούτων τῇδε κἀκεῖσε αὐτὸν ἀποδεδρακέναι, αἰσχρῶς καὶ γλίσχρως τροφὰς συνάγοντα.]

" Ἀγείρας, Claudus, Mutilus, ὁ χωλὸς, si Suidæ (et " Zonaræ) credimus. Alioquin est partic. Aor. 1. Act. " a them. ἀγείρω, significans ἀθροίσας, συνάξας, teste " Hesych." [" H. l. esse corruptum recte monuit Portus, qui, pro ὁ χωλὸς, leg. putat ὁ πτωχὸς, Pauper, quod non displicet; significat enim τὸ ἀγείρειν, Colligere, et corrogare stipem, quod mendicorum est, et ipse Suid. infra τὸ ἀγύρτης, quæ vox, secundum Grammaticos, ἀπὸ τοῦ ἀγείρειν originem ducit, exponit, πτωχός. Potuit tamen etiam Suid. scripsisse, Ἀγείρας· ὀχλαγωγὸς, quoniam Hesych. v. Ἀγύρτης sic interpretatur, addens, Ἔστι δὲ καὶ ὁ ἀγείρων ὄχλον." Kuster. " Cyrill. Ms Ἀγείρας· συνήξας, (l. συνάξας) συναθροίσας. Sed suspicor leg. χολόεις s. χολώδης, Homo biliosus, Acerbus, Rixosus. Si quidem ἀγείρειν denotat etiam Irritare aliquem. Ita exponit Technol. Ms. (p. xxx.) Ἀγείρειν, καὶ Ἤγειρεν· ἐπὶ τοῦ ἀθροισθῆναι. Ὃς λαὸν ἤγειρα, (Od. B. 41.), καὶ ἐπὶ τοῦ παροξῦναι. Τρωσὶν θυμὸν ἀγεῖραι, (Il. E. 510. ubi tamen Edd. ἐγεῖραι. Vide Damm. supra citatum.) Ἤγειρα δὲ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ παρώξυνα. Sed v. Albert. Misc. Crit. ii. p. 267.' Pɪ tat is enim cum Relando Palæst. p. 95. esse ἀγείρας pro * χαγείρας ex Hebr. et respici ad Joseph. (B. J. vi. 12. sive v. 11. p. 355. ed. Hav. Ἀγείρας, ἤγε χαγείρας, ὅπερ σημαίνει χωλός.)" Tittmann. "Potest, Ἀγείρας ὁ χωλὸς, Claudus stipem petens, Claudus mendicans, esse exemplum e Gr. quodam auctore prolatum, ad eandem significationem verbi ἀγείρειν pertinens, ad quam pertinent duo illa, quæ sequuntur. Quorum in primo v. ἀγείρειν de vulgari mendico usurpatur, qui opponitur ei, qui dei vel deæ nomine stipem petit: Ὁ γὰρ τρόπος ἱερὸς ἦν, καὶ οὐδὲν ἐοικὼς τοῖς ἀγείρουσιν, Ille enim pecuniæ colligendæ mos sacer erat, et nullo modo similis mendicantibus." Schweigh. Emendd. in Suid. p. 137.]

[Ἀγείρουσαν· ὡς ἱέρειαν περιερχομένην, Timæi Lex. " Respicit Timæus Polit. ii. p. 431. c. Μηδ' ἐν

A τραγῳδίαις, μηδ' ἐν τοῖς ἄλλοις ποιήμασιν εἰσαγέτω Ἥραν ἠλλοιωμένην ὡς ἱέρειαν, ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις, ubi ὡς ἱέρειαν a Timæo non ad ἠλλοιωμένην, ut vulgo, sed ad ἀγείρουσαν referuntur, ut H. St. distingui jussit. (' Sed ὡς ἱέρειαν cum formam significet τῆς ἀλλοιώσεως, cum ἠλλοιωμένην conjungatur necesse est, et bene Ald. Bas. i. et ii. sic interpungunt.' Ast.) At quis est ille Tragicus, quem Plato obliqua oratione perstringit? Nempe Sophocles, cui Platonem iniquiorem fuisse probabiliter disputat Valck. ad Eurip. Phœn. 1628. L. enim docuerat fabulam satyricam, Inachum, sæpe a veteribus laudatam, de qua v. Casaub. ad Athen. vi. p. 487. Sophoclis autem locus a Plat. allatus, plenior est ap. Schol. Aristoph. Ran. 1385. sed sine poëtæ nomine (imo cum Euripidis nomine, auctoritatem Asclepiadis secutum. Verba sunt hæc, Νύμφαι * ὀρεσίγονοι· ἐκ τῶν * Ξαντρίων Εὐριπίδου, φ, τ'ν Ἀσκληπιάδης. Εὗρε δὲ Ἀθήνησιν ἔν τινι τῶν διωθέντων· Νύμφαι * ὀρεσιγόνιαι θεαῖσιν ἀγείρω Ἰνάχου

B Ἀργείου, ὑπὸ ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις.) Dele ὑπὸ a prima syllaba vocis ποταμοῦ natum, et reliqua ita lege, Νύμφαι ὀρεσίγονοι, θεαῖσιν ἀγείρω, Ἰνάχου, Ἀργείου ποταμοῦ, παισὶ βιοδώροις. (' Ὑπὸ e proximo male repetitum, delendumque mecum vidit J. Pierson. Quænam Tragico dicta fuerit ἀγείρουσα, latuisset, opinor, absque Platone. Junonem itaque assimilantem anum sacerdotem, quæ Nymphis montanis deabus Inachi filiabus almis stipem cogeret, ista Tragicus in scena fecerat dicentem, hoc forte modo constituenda: Νύμφαισιν ὀρεσσιγόνοισι θεαῖς Ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου Ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις. Sed Eurip. ista dixerit, an Æschylus, dubitari poterit: Æschyli Ξάντριαι citantur et aliis; Euripideæ nusquam alibi; et similia Æschyli peccata plura damnat etiam in Ranicinia Plato p. 380—3. Euripidis, quod meminerim, nullum.' Valck. Diatr. p. 11. At, si Comicus non ad Eurip. sed ad Æschylum respiceret, erravit Asclepiades, qui Fabulam Ξάντριαι dictam Euripidi tribuerit.) Plena locutio, ἀγείρειν χρήματα, βίον, σιτία, tam nota

C est, nullis ut opus sit scriptorum testimoniis. Ne absolutum quidem ἀγείρειν, pro Mendicando colligere, valde rarum est. Philostr. V. A. v. p. 225. Ἤγειρε μὲν πολλαχοῦ τῶν πόλεων. Ælian. H. A. vi. 10. Ὡς οἱ τῶν ἀγειρόντων δεινοί. Max. Tyr. xix. p. 223. Μηδὲν τῶν ἐν τοῖς κύκλοις ἀγειρόντων διαφέροντα. Heliodor. vii. p. 312. Ὥσπερ τινὰ τῶν ἀγειρουσῶν, καὶ ἀληθῶς ἀλῆτιν. Vide Petav. ad Themist. xxi. p. 449. Jam Platonis, vel Sophoclis potius locus, quem tractare cœpimus, explicandus est ex ea ratione, qua quis τῷ θεῷ ἀγείρειν dicebatur. Scilicet in variis artibus, quibus sacrificuli simplicis plebeculæ pecunias ad se derivarent, non postrema hæc erat. Dei deæve alicujus effigiem vel humeris portantes, vel jumento imponentes, (' ut hominum animos religione magis moverent,' Kuster.) per oppida et vicos, (cum tympanis et tibiis, versicolore stola induti,) vagabantur, et verbo diis, re ipsa sibi stipem quærebant. (Vide Suid. in Θυηπολεῖν. Tzetz. Chil. xiii. c. 475., Εἰς ὄνον θέντες εἴδωλον θεᾶς αὐτῶν τῆς Ῥέας Τυμπάνοις

D περιῄρχοντο τὰς κώμας προσαιτοῦντες.) E quo circumforaneo quæstu ἀγυρτῶν nomen invenerunt. Eustath. ad Od. B. p. 1430. Sic ap. Suid. (l. c.) sacerdos Isidi stipem corrogat; Apollini Hyperboreo, quanquam honestiore mendicationis genere, Abaris, Jambl. V. P. xix. (Ἵνα τὸν ἀγερθέντα χρυσὸν τῷ θεῷ ἀποθῆται εἰς τὸ ἐν Ὑπερβορέοις ἱερὸν, ubi Cod. Ciz. ἐγερθέντα, xxviii. Λέγεται δὲ ὁ Ἄβαρις ἐλθεῖν ἐξ Ὑπερβορέων, ἀγείρων χρυσὸν εἰς τὸν νεὼν, καὶ προλέγων λοιμόν.) Quo veteri more satis vindicatur Herod. iv. 35. Ὑμνέειν Ὦπίν τε καὶ Ἄργιν, ὀνομάζοντάς τε καὶ ἀγείροντας, ubi T. Galeus temere conjiciebat ἐγείροντας. (Vide Wessel.) Herod. vel quisquis auctor est Vitæ Homeri xxxiii. Ἤιδετο δὲ τάδε, ὅτε ἀγείροιεν ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. Sed nullum agyrtarum genus mendicandi impudentia par erat Gallis, sacerdotibus Matris Deum, qui inde Μητραγύρται appellati sunt. Eustath. ad Od. P. p. 1824. Μητραγυρτεῖν, τὸ μετὰ τυμπάνων καί τινων τοιούτων περιϊέναι, καὶ ἐπὶ τῇ Μητρὶ ἀγείρειν τροφὰς δηλαδὴ, ὅ ἐστιν ἐπὶ τῇ Ῥέᾳ, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ· Διονύσιος μητραγυρτῶν καὶ τυμπανίζο-

μενος, ἢ τύμπανον κρούων, οἰκτρῶς τὸν βίον κατέστρεψεν. Quod subjicit exemplum, petiit ex Athen. xii. p. 541. e. Classicus de iis locus est Dionysii Halic. A. R. ii. p. 91. Θυσίας μὲν γὰρ αὐτῇ καὶ ἀγῶνας ἄγουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος οἱ στρατηγοὶ κατὰ τοὺς Ῥωμαίων νόμους, * ἱερᾶται δὲ αὐτῆς ἀνὴρ Φρὺξ, καὶ γυνὴ Φρυγία· καὶ περιάγουσιν (f. l. περιαγείρουσιν, vide nos in Περιαγείρω) ἀνὰ τὴν πόλιν οὗτοι μητραγυρτοῦντες, ὥσπερ αὐτοῖς ἔθος, τύπους τε περικείμενοι τοῖς στήθεσι, Imagunculas pectori alligatas gestantes, καὶ καταυλούμενοι πρὸς τῶν ἑπομένων τὰ Μητρῷα μέλη, καὶ τύμπανα κροτοῦντες· Ῥωμαίων δὲ τῶν αὐθιγενῶν οὔτε μηναγυρτῶν τις, οὔτε καταυλούμενος πορεύεται διὰ τῆς πόλεως, ποικίλην ἐνδεδυκὼς στολὴν, οὔτε ὀργιάζων τὴν θεὸν τοῖς Φρυγίοις ὀργιασμοῖς, κατὰ νόμον ἢ ψήφισμα Βουλῆς. ('Μηναγυρτοῦντες, et mox μηναγυρτῶν habet Euseb. P. E. ii. 8. Utramque lectionem probam esse existimat Viger. quod vox μηναγύρτης occurrat ap. Hesych. et Suid. Verum Eusebianam rejicit Car. Neapolis ad Ovid Fast. p. 177. quod hæc corrogatio semel in anno fuerit, non menstrua.' Reisk.) Eosdem, quod singulis mensibus stipem cogerent, etiam Μηναγύρτας dictos esse, multis exemplis intelligitur. Quo minus ferenda est audacia cum aliorum, tum Mangeii ad Philon. T. ii. p. 316. qui ubicunque Μηναγύρτης legitur, notius vocabulum Μητραγύρτης substituunt. Vide J. Poll. vii. 188. et ibi interpretes, D. Heins. ad Clem. Alex. Protrept. p. 20. Antiphanis Fabula Μητραγύρτης dicitur ab Athen. xii. p. 553. c. at Μηναγύρτης a Grammatico S. Germ. (Antiatticista in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 88.) Δεδιωκημένα· Ἀντιφάνης Μηναγύρτῃ. (Vide Porsoni Advers. p. 125.) Huc addamus aliud nomen minus tritum, Κύβηβος, quamvis nihil ad ἀγείρειν pertineat. Phot. Κύβηβον· Κρατῖνος Θρᾴτταις, τὸν Θεόφραστον, Ἴωνες δὲ τὸν μητραγύρτην καὶ Γάλλον νῦν καλούμενον, οὕτως Σιμωνίδης, ubi pro Θεόφραστον scr. θεοφόρητον, (probante etiam Schleusnero. Locus Simonidis, ad quem respicitur, extat n. cviii. p. 391. Gaisf.) Sic Dionys. H. l. c. * θεοφορήσεις et ἀγερμοὺς conjungit. Ipse Phot. alia glossa: Κύβηβος· ὁ κατεχόμενος τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν, θεοφόρητος. De μητραγύρταις Manetho vi 297. Κέρσαντες γὰρ ἀχρεῖον ἑοῦ ἀπὸ σώματος αἰδῶ, Καὶ κυσὶ μήδεα δόντες ἑκοντὴν ὠμὰ δάσασθαι, Αὐτοὶ ἀγείροντες γαῖαν κατὰ πᾶσαν ἀλῶνται, et distinctius 538. * Δινδυμίῃ γὰρ ἀγείροντες (ita leg.) κατὰ δήμους Καὶ πόλιας πλάζονται ὁμοῦ ῥόπτροις τε καὶ αὐλοῖς, Χερσὶν ἑαῖς κόψαντες ἄφνω * τεκνόσπορον αἰδῶ. (Vulgo, Διδύμῃ γάρ. 'Editor potuit sibi persuadere,' inquit Dorv. ad Charit. viii. 8. p. 787=681. a Schæf. in Mss. indicatus, 'recte dici Διδύμη secunda producta, pro Δινδυμίη; cujus tamen recte meminit. Sic, Μητέρα Δινδυμίην, ap. Apoll. Rh. R. i. 1174. sic in Anthol. L. vi. 5. 1. p. 416. in ipso Codice Planudæ . . . μόνης, deficiente Δινδ. sed in Palat. Δινδυμίνης: voluit * Δινδυμήνης; quod in metrum pugnat. Sub tibiæ flatu et tympanorum strepitu membra lacerabant Galli. Ῥόπτροις percutiebantur tympana. Quidam male in cymbalis ῥόπτρων usum fuisse crediderunt. Ap. Firmicum vii. 16. legitur, Matris Deorum cuppahastis servientes. An *tympanistis*, vel *cymbalistis?* an cuppa, cymbalum, et *cuppalistis* placet?' In sacris τῆς * Ἰδαίας cymbala in usu esse, patet e Luc. Cronos. xii. loco supra citato. Vide Nonnum ap. F. A. Lampe de Cymbalis Vett. i. 15. p. 91. et iii. 17. Cf. notanda in Κύμβαλον.) De Agyrtarum fraudibus egregium Platonis locum dabimus ad v. Ἐπαγωγαί. Reliqua pete a Perizonio in Æl. V. H. ix. 8. et Turrio in Monum. Vet. Antii p. 241." Ruhnk. Plura vide in Μηναγύρτης et Μητραγύρτης. "Præter hos agyrtas, qui diis et deabus stipem corrogabant, erant et alii, variis nominibus appellati, quorum duo tantum genera superioribus addam. Chelidonistæ vocabantur, qui hirundini stipem colligebant. Hesych. Χελιδονισταί· οἱ τῇ χελιδόνι ἀγείροντες. Athen. viii. p. 360. b. Καὶ χελιδονίζειν δὲ καλεῖται παρὰ Ῥοδίοις ἀγερμός τις ἄλλος, περὶ οὗ Θέογνίς φησιν ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Θυσιῶν, γράφων οὕτως· Εἶδος δέ τι τοῦ ἀγείρειν, χελιδονίζειν οἱ Ῥόδιοι καλοῦσιν, ὃ γίνεται τῷ Βοηδρομιῶνι μηνὶ, χελιδονίζειν δὲ λέγεται διὰ τὸ εἰωθὸς ἐπιφωνεῖσθαι·

A Ἦλθ', ἦλθε χελιδὼν, καλὰς ὥρας Ἄγουσα καὶ καλοὺς ἐνιαυτοὺς, Ἐπὶ γαστέρα λευκὰ, κἀπὶ νῶτα μέλαινα. Παλάθαν οὐ * προκυκλεῖς Ἐκ πίονος οἴκου, Οἶνόν τε δέπαστρον, Τυροῦ τε * κάνιστρον, Καὶ πυρῶν; Ἁ χελιδὼν καὶ λεκιθίταν Οὐκ ἀπωθεῖται. κ. τ. λ. Τὸν δὲ ἀγερμὸν τοῦτον κατέδειξε πρῶτος Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος, ἐν Λίνδῳ χρείας γενομένης συλλογῆς χρημάτων. (Vide Χελιδονίζω.) Erant et alii, qui cornici stipem corrogarent, eam ob causam Κορωνισταὶ vocati. (Vide notanda in voce.)" Kuster.]

Ἀγείρειν etiam dicitur, ut Eust. [ad Od. B. p. 1430. 36.] ex Æl. Dionys. [et Etym. 14. 34.] refert, Vagari victoriæ aut rei talis causa, τὸ περιϊέναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ, ἢ ἑτέρῳ τινὶ τοιούτῳ. Quæ verba inveniuntur et alibi citata, addito verbo σεμνύνειν post τοιούτῳ, [nempe ap. Suid. in Ἀγύρτης: Τὸ δὲ ἀγείρειν, καὶ τὰ περιάγειν, τὸ περιϊέναι, καὶ περινοστεῖν, καὶ ἐπὶ νίκῃ, ἢ τινι ἑτέρῳ τοιούτῳ σεμνύνειν. "In 2 Mss. legitur, Τὸ δὲ ἀγύρειν καὶ τὸ περιαγείρειν, quæ vera lectio est: vide Suid. in Περιαγειρόμενοι, unde loci hu-
B jus illustrationem pete." Kuster. Imo leg. Τὸ δὲ ἀγείρειν, καὶ τὸ περιαγείρειν. Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 331. Τὸ δὲ ἀγείρειν, καὶ (τὸ) περιαγείρειν, τὸ περιϊέναι, καὶ περινοστεῖν, καὶ ἐπὶ νίκῃ ἢ τινι ἑτέρῳ (sine τοιούτῳ) σεμνύνειν.] Unde quidam exponunt, Circumire venditantem se ob partam victoriam. [Plut in Romulo xxix. Ἐμπεσόντες δὲ τοῖς πολεμίοις ἀπροσδοκήτως καὶ κρατήσαντες, ἐπινίκιον ἄγουσι τὴν ἑορτήν· καὶ Καπρατῖναι μὲν αἱ νόνναι καλοῦνται, διὰ τὸν ἐρινεὸν καπρίφικον ὑπὸ Ῥωμαίων ὀνομαζόμενον· ἑστιῶσι δὲ τὰς γυναῖκας ἔξω, συκῆς κλάδοις σκιαζομένας· αἱ δὲ θεραπαινίδες ἀγείρουσι περιϊοῦσαι καὶ παίζουσιν, εἶτα πληγαῖς καὶ βολαῖς λίθων χρῶνται πρὸς ἀλλήλας, ὡς καὶ τότε τοῖς Ῥωμαίοις παραγενόμεναι καὶ συναγωνισάμεναι μαχομένοις.

Hinc Ἀγείρεσθαι, Hes. ἐκπορεύεσθαι, ("l. ἐκπορίζεσθαι," G. W. ad Hes. marg.) λοιδορεῖσθαι, συναθροίζεσθαι. Huc quoque referendum videtur] "Ἀγείτης, Hes. et Etym. ὑβριστής, Qui "petulanter injuria et contumelia aliquem afficit,
C "Injurius, Petulans. Eadem signif. Ἀγιστής." ["An ab ἄγειν, quod exp. λῃστεύειν καὶ ἁρπάζειν? an vero leg. ἀγειστὴς, pro quo alibi ἀγιστής?" Albert. "Alibi habes ἀγιστὴς et ἀγοίτης, cum eadem interpretatione, unde apparet has esse diversas ejusdem vocis lectiones. Valde autem vereor, ne Hesych. vocem spuriam pro vera hic nobis obtrudat; quod et non raro alibi eum facere constat. Suspicor enim illud ἀγείτης corruptum esse ab ἀτείτης, i. e. ἀτίτης, unius tantum literæ mutatione, τοῦ Τ nempe in Γ, quæ literæ facile et frequenter inter se confundi solent. Ἀτίτης autem, vel potius ἀτιτὴς, descendit ab ἀτίω, i. q. ἀτίζω, et ἀτιμάζω, Contumelia afficio. Sic capitur verbum hoc in dicto veteris Poetæ, (Theognidis, vide nos supra p. 341. b. not. 5.) ap. Etym. Et Hesych. Ἀτέοντα (i. q. ἀτίοντα)· ἀτιμάζοντα. Hinc ergo analogice formatur ἀτιτής. Hesych. Ἀτιταί· ἄδικοι. Et sicut ab ἀτίω, ἀτιτὴς, ita ab ἀτίζω formatur * ἀτιστὴς, unde per corruptionem videtur ortum ἀγιστής. Sed hæc bene, ut videbantur, com-
D posita turbat ipse Hesych."] "Ἀγρευτεῖ· ὑβρίζει, "Injurius est, s. Injuria et contumelia afficit. Item: "Ἀγροιτιᾷ· ἀγροικεύεται, ὑβρίζει, Rustice agit, In-"jurius est." ["Si enim verba hæc bona nota percussa sunt, pro ἀγείτης, vel ἀγοίτης, non erit corrigendum ἀτιτὴς, sed ἀγρευτὴς, vel ἀγροίτης. Lubenter audiam, qui mihi in hoc trivio, vel quadrivio, veram viam ostendere potuerit. Male vero sit Hesychio, qui obvia quæque sine delectu corradens, spuriasque voces cum veris miscens, lectori sæpe illudit, vel saltem eum ita dubium reddit, ut de lectione e pluribus eligenda nihil certi interdum statuere queat." Kuster. G. Wakef. ad Hesychii marg.: "Ἀγείτης; quasi * ἀγείτων, Inhospitalis, Eurip. El. 1130. (Οὕτως ἀγείτον,' οἶκον ἵδρυται φίλων;)" Sed nos nulli dubitamus, Hesych. alicubi, Ἀγείτης· ὑβριστής, pro ἀγύρτης scriptum invenisse, Ἀγείρεσθαι enim eidem est λοιδορεῖσθαι.] "Ἀγοίτης Hes. ὑβριστὴς, Qui pe-"tulanter injuriam facit, Injurius, Petulans, pro quo "supra ἀγείτης habuimus. Idem: Ἀγοιτεύσας· ὀχλεύ-"σας, quod ambiguum est an ex illo ἀγοίτης sit deri-

"vatum." [" Ἀγύρτης Hes. ὀχλαγωγὸς, Circulator, Qui turbam hominum circa se colligit. An ergo hic leg. * Ἀγυρτεύσας· ὀχλαγωγήσας?" Kuster. Imo Ἀγοιτεύσας, quod alicubi sic scriptum Lexicographus viderat pro Ἀγυρτεύσας, ordo verborum flagitat. Vide Ἀγυρτεύω infra.]

[|| "Ἀγείρω, vel de Circulatoribus intelligitur, vel de Rhetoribus, cum ἐπιδείξεις facturi homines advocabant, qua de re posteriori vide Cresoll. Theatr. Rhet. iii. 14. Synes. Ep. cxxxvi. ubi vastas Athenas describit: Ταῦτ' ἄρα καὶ ἡ συνωρὶς τῶν σοφῶν * Πλουταρχείων, οἵ τινες οὐ τῇ φήμῃ τῶν λόγων ἀγείρουσι ἐν τοῖς θεάτροις τοὺς νέους, ἀλλὰ τοῖς ἐξ Ὑμήττου σταμνίοις." T. Hemsterh. ad J. Poll. ix. 142. Themist. Or. xxi. Ἄνδρες ὅσοι συνελέγητε ὑπ' ἐμοῦ τήμερον εἰς τὸ θέατρον τῶν Μουσῶν, τί κάθησθε ἐκπεπληγμένοι; τί δὲ συνέχεσθε ὑπὸ θάμβους; ὅτι που ὑμῖν καινὸν καὶ ἀλλόκοτον καταφαίνεται, ἄνδρα τῆς φιλοσοφίας ὀνόματος ἀξιούμενον, χθές τε ἀγείροντα ἑωρᾶσθαι, καὶ νῦν καθήμενον ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ μάλα σοφιστικῶς καὶ σοβαρῶς, μέλλοντα ὑμᾶς προκαλέσασθαι, ἀφ' ὧν ἂν λέγῃ, εἰς ἐκβοήσεις τε καὶ κρότους, οἵων θαμὰ ἀπολαύουσι παρ' ὑμῶν οἱ δαιμόνιοι σοφισταί; "Ἀγείρειν hic omnem Sophistarum ambitum exprimit, quo ad acroamata sua per ædes circumeuntes invitabant. Vide Synes. Dione." Petav. Cf. Cuper. Obss. iii. 4. Schol. Aristoph. Vesp. 1104. Οἱ δ' ἐν Ὠδείῳ δικάζουσ'· τόπος ἐστὶ θεατροειδὴς, ἐν ᾧ εἰώθασι τὰ ποιήματα ἀπαγγέλλειν, πρὶν τῆς εἰς τὸ θέατρον ἀπαγγελίας. Vide nos supra in Ἀπαγγέλλω, Memoriter recito. Ἀπαγγέλλειν quidem de declamatione recitanda dici supra docuimus; sed quonam sensu apud recentiores etiam ἐπαγγέλλειν de eadem re usurpetur, id nunc ostendemus. Philostr. V. S. ii. p. 571. Ἀφικόμενος δὲ ἐς τὰς Ἀθήνας, ὁδοῦ δὲ μῆκος τοῦτο οὐ μέτριον τῷ ἐκ τῆς ἑῴας ἐλαύνοντι, ἐνταῦθα, ἔφη, γόνυ κάμψωμεν, καὶ εἰπὼν τοῦτο, ἐπήγγειλε τοῖς Ἀθηναίοις αὐτοσχεδίους λόγους, ἐρῶσιν αὐτοῦ τῆς ἀκροάσεως, Invitavit Athenienses ad audiendas extemporaneas orationes: et p. 586. Ἐπήγγειλε δὲ Ἡρώδῃ καὶ ἀκρόασιν σχεδίου λόγου, νεάζων ἔτι. "Sic nempe solebant Sophistæ, iter facientes, in locis celebrioribus eloquentiam jactare, theatrum se nactos putantes ingenio suo convenieus. Vide Cresoll. iii. 4." Olear. Obiter Nicandr. et Schol. Alex. 439. corrigere placet: Πολλάκις δὲ καὶ οἱ ὄνυχες πελιδνοὶ γινόμενοι, (ὡς om. G.) ἐντὸς τοῦ αἵματος χωροῦντος, καὶ ἡ ῥὶς στρεβλουμένη, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ κοῖλοι γινόμενοι θάνατον ἀπαγγέλλουσιν. L. et in textu, et in Schol. ἐπαγγ. Promittunt, Minantur. Vide nos supra in Ἐπαγγέλλω.]

[Ἀγείρω. "H. Etienne le traduit par Cogo. Mais ἀγείρω, en vertu de sa forme prolongée, me paroît joindre à l'idée de rassembler, celle d'avoir parcouru, ou par soi, ou par des émissaires, divers lieux, pour en tirer des personnes ou des choses qu'on rassemble ensuite dans un seul et même lieu. Si cette remarque est exacte, X, dans Thuc. i. 9. 1. i. 31. 1. rend mal ἀγείρω par Cogo. Examinez, avec moi, ce passage de Thuc. i. 9. 1.: Ἀγαμέμνων—μνηστῆρας ἄγων, τὸν στόλον ἀγεῖραι. Est-ce par hasard que le plus pur des écrivains met si près l'un de l'autre ἄγων et ἀγεῖραι? Non. Ἀγεῖραι peint Agamemnon, rassemblant, ou par lui, ou par ses émissaires, des vaisseaux tirés de divers lieux; et ἄγων conduisant les prétendans d'Hélène. En sorte qu' ἄγω signifieroit seulement, Je conduis: ἀγείρω, non-seulement Je conduis, mais de plus, Je rassemble en un lieu des personnes ou des choses cherchées çà et là. Homère, Il. ii. 437. Od. xiv. 285. appuye mon interprétation d' ἀγείρω. Car, au premier passage, il s'agit d'hommes qu'on réunit après les avoir cherchés çà et là; et, au deuxième, de richesses rassemblées, mais cherchées en divers lieux. Même sens passim. Aussi Pollux donne-t-il πτωχεύειν, ἀγείρειν; et les Racines de Lancelot, ἀγείρειν, erre en gueux. H. Etienne me semble avoir trop peu insisté sur ces notions: ou plutôt, je le répète, ayant un vaste champ à parcourir, il ne pouvoit en considérer toutes les beautés." J. B. Gail. Recherches Hist. Géogr. et Philolog. p. 6.]

[Ἀγείρω et ἀγιάζω, confusa. Vide Ἀγιάζω.

|| Ἀγείρω, ἀείρω, et ἐναίρω, confusa. Jacobs. ad Anthol. Palatin. Christodor. Ἐκφρ. v. 94. p. 26.:— "ἦεν ἀγείρων. P. ἀείρων. Pl. Br. Litera γ interdum orta e ductu calligraphico. Vide ad p. 260. nr. 367. Ap. Oppian. Cyn. ii. 469. τὸν δ' ὤλεσε πρῶτος ἐναίρων, fortasse scr. κάρτος ἀγείρων." Idem vir doctus Ind. in Notas Criticas p. 1023.:—"In Orphei Argon. 116. Ἀλλ' ὅτε δή μ' ἐνόησαν ἀταρπιτὸν ἐξανύοντα, Ἀσπασίως ἤγερθεν, vulgatam tueri conatur Huschke Comment. de Orph. p. 17. Malim tamen scribi, Ἀσπασίως ἤερθεν, i. e. μετεωρίσθησαν." Cf. Ἀναγείρω. || Ἀγείρω et ἐγείρω. "Heyn. ad Hom. iv. p. 30. 275. v. 84. 101. Xenoph. Hier. ix. 9. (Εἰ δὲ καὶ ἐμπορία ὠφελεῖ τι πόλιν, τιμώμενος ἂν ὁ πλεῖστα τοῦτο ποιῶν καὶ ἐμπόρους ἂν πλείους ἀγείροι,) coll. §. 10. (Ὡς δὲ συνελόντι εἰπεῖν, εἰ καὶ κατὰ πάντων ἐμφανὲς εἴη, ὅτι ὁ ἀγαθόν τι εἰσηγούμενος οὐκ ἀτίμητος ἔσται, πολλοὺς ἂν καὶ τοῦτο ἐξορμήσειεν ἔργον ποιεῖσθαι τὸ σκοπεῖσθαί τι ἀγαθόν.)" Schæf. in Mss "Αγ et εγ adeo similia sunt, vix ut dici possit, quoties a librariis commutata sint. Quid e. c. frequentius fluctuatione librorum inter ἀγείρειν et ἐγείρειν? In Obss. Misc. V. ix. p. 122. hæc legas:—'Ut notas τῆς αγ et εγ bene distinguamus, sciendum in prima nota literam α plerumque sejunctius adparere ad latus τοῦ γ, vel ductum sinisteriorem τῆς γ in accuratis membranis produci aliquantum supra semilunulam, quæ adhæret lateri τῆς γ, et cornu quasi facere versus sinistram; in altera nota e contrario, illam semilunulam artius fere cohærere, vel in accuratis membranis, ductum semilunulæ portendi supra partem sinisteriorem τῆς γ versus dextram, et ibi quasi cornu efficere, superiori contrarium. Fatendum tamen, facilem in hisce esse lapsum.' Mihi quidem parum placent hujusmodi descriptiones notarum tachygraphicarum, quippe lectorem discere cupidum fere destituunt. Illæ ut satis bene, compendia aeri accuratissime, i. e. multo accuratius quam hucusque factum est, incidenda sunt." Bast. ad Greg. Cor. p. 131. Appian. de B. Mithr. V. i. p. 688. Στόλον τινὰ ἀγείραντα, ubi Aug. Reg. B. L. 92. ἐγείραντα. Cf. Wessel. ad Herod. vii. 5. Vide Ἄγερσις.]

[* Ἀγέρρω, Æolice pro ἀγείρω. Grammat. Meermann. de Dial. Æol. p. 660. Τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζει, καὶ τὸ π, καὶ σ, καὶ τ. τὸ γὰρ ἀγείρω ἀγέρρω λέγουσι, καὶ τὸ ἐνείματο ἐνέμματο, καὶ τὸ ὅπῃ ὅππῃ, ὅτι ὅττι, ὅσον ὅσσον. Cf. Grammat. August. p. 670. et Excerpta e Cod. Vat. p. 690. Etym. 8. 14. Ἀγείρω· τὸ γει δίφθογγον, ἀγέρρω γὰρ λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς, ἢ ὅτι καὶ ἀγερῶ ὁ μέλλων, ἐκ τοῦ ἀγέρω γίνεται, ubi Sylb. perperam, "F. I. ἀγερῶ ὁ μέλλων, ἀγέρσω sc. Æolismo."]

"Ἀγέρω pro ἀγείρω poetice usurpari tradunt, "metri causa exemto ι. Hom. Il. B. (94.) ἀγέροντο, "pro ἠγείροντο, et συνηθροίζοντο." [Vide supra Ἀγείρω. "Brunckii Anal. ii. 303. (Marcelli Dedicatio Statuæ Regillæ 34. Τοὔνεκα τιμήεις καὶ ἐπώνυμος, ἣ μὲν ἄνασσαν Εἰς βουλὴν ἀγέρεσθαι, ἵνα * πρωτόθρονες ἕδραι.) Brunck. Apollon. R. [illegible]5. (iii. 895. αἳ τοπάροιθεν * ἐπημάτιαι ἀγέροντο, 'sic leg. esse vel cœcus viderit, vulgo ἀγέρονται, terminationes, illæ librariorum erroribus obnoxiæ, vide ad i. 1122.' Brunck. i. 161. Ἤδη δὲ δμῶές τε πολεῖς, δμωαί τ' ἀγέροντο, iv. 214. Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντ' ἐνὶ τεύχεσιν.)" Schæf. in Mss. Arat. Diosem. 386. notante G. Wakef. in Mss., Ἢ δ' ὅτε μυκηθμοῖο περίπλειοι ἀγέρωνται, Schol. Ὁμοίως δὲ καὶ ὅταν μετὰ πλείονος μυκηθμοῦ αἱ βόες ἐπείγωνται ἐπὶ τὸν σταθμόν.]

Ἀγερμὸς, οῦ, ὁ, Collectio, Congregatio. J. Poll. [iii. 129. (vide Συναγερμὸς), vii. 188. ἀγερμὸς, ἀγείρειν, ubi Ms. ἀγυρμὸς, quod malit Jungerm. sed vulgatam satis tuetur sequens illud ἀγείρειν, ix. 142. ἄθροισμα, ἀγερμὸς, ubi olim legebatur ἀγειρμὸς, 143. ἐμπόρων ἀγερμὸς, i. 176. Καὶ ἐξέτασις στρατεύματος, ἐξετασμὸς, δοκιμασία, συλλογὴ, ἀθροισμὸς, ἀγερμὸς, ubi olim ἀγειρμός. Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 326. Ἀγερμός· πᾶν τὸ ἀγειρόμενον. Cf. * Ἄγυρμα. Hesych. Ἀγερμός· ἄθροισις, συναγωγὴ θυσίας. "Ita dicebatur, cum Græci conveniebant profecturi Trojam. Aristot. Poet. viii. Μανῆναι δὲ προσποιήσασθαι ἐν τῷ ἀγερμῷ." Soping.

Ælian. V. H. iv. 20. Ὅτι περιῄει κρείττονα ἀγερμὸν ἀγείρων Μενελάου καὶ Ὀδυσσέως. Etym. 8. 8. Ἀγερμὸς, οὐκ ἀγυρμός. Πλάτων δὲ ἀγυρμὸν (leg. ἀγερμὸν) εἴρηκε τὸν συναθροισμόν. Si scribendum est ἀγερμὸς, non ἀγυρμὸς, Plato proculdubio ἀγερμὸν, non ἀγυρμὸν dixit. "Stipem petere Græci dicunt ἀγείρειν, et ἀγερμὸν, id Mendicationis honestæ genus." Casaub. ad Athen. ix. 359. e. Dionys. Halic. A. R. ii. 19. Οὐ * θεοφορήσεις, οὐ * κορυβαντιασμοὺς, οὐκ ἀγερμοὺς (Vat. ἀγυρμοὺς,, οὐ βακχείας καὶ τελετὰς ἀποῤῥήτους, οὐ * διαπαννυχιασμοὺς ἐν ἱεροῖς ἀνδρῶν σὺν γυναιξὶν, οὐκ ἄλλο τῶν παραπλησίων τούτοις * τερατευμάτων οὐδέν. "Comma istud, οὐκ ἀγερμοὺς, non habet Euseb. Agnoscit Lapus, quanquam parum apposite vertit Aggregationes, quum significet Circuitiones, quas Agyrtæ ad stipem colligendam instituebant." Sylb. Hinc * Ἀγερμοσύνη, ἡ, Oppian. Cyn. iv. 251. Ἐκ δ' ὄρεος πισῄσιν ἀγερμοσύνην ἐτάρησιν Ἔντυον ἰθῦσαι Βοιωτίδος ἔκτοθε γαίης. "Ἀγερμοσύνη quod libri omnes habent, reliqui, quanquam * ἀγυρμοσύνην verum putem. Ἔκτοθε Venetus pro ἔκτοθι habet." Schneider. Schæf. in Mss. affert Epigr. ἀδεσπ. clxxiv. ubi Gallus, ætate provectior, Matri Deum instrumenta dedicat, quibus olim in sacris obeundis usus fuerat: Ἵλαος, ὦ δέσποινα, τὸν ἐν νεότητι μανέντα, Γηραλέον προτέρης παῦσον ἀγρειοσύνης. "Vulgo ἀγριοσύνης, quod ex hoc uno loco in Lexicis commemoratum Furor explicatur. In Schneideri Lex. conjectura depromitur ἀγερμοσύνη, i. e. ἀγυρμός. Vox occurrit ap. Oppian. Hal. (imo Cyn.) iv. 249. in descriptione festi Bacchici, ubi Bacchantium cœtus significantur. Rogat igitur Cybelem Alexis, ut ipsius furoribus finem imponat, neque eum diutius inter Gallos versari sinat." Jacobs. Cf. Plut. Cleomene xxxiii., quem locum affert G. Wakef. in Mss., Ὁ μὲν γὰρ βασιλεὺς αὐτὸς οὕτω διέφθαρτο τὴν ψυχὴν ὑπὸ γυναικῶν καὶ πότων, ὥστε, ὁπότε νήφοι μάλιστα, καὶ σπουδαιότατος αὑτοῦ γένοιτο, τελετὰς τελεῖν, καὶ τύμπανον ἔχων ἐν τοῖς βασιλείοις ἀγείρειν, τὰ δὲ μέγιστα τῆς ἀρχῆς πράγματα διοικεῖν Ἀγαθόκλειαν, τὴν ἐρωμένην τοῦ βασιλέως, καὶ τὴν ταύτης μητέρα καὶ πορνοβόσκον, Οἰνάνθην.]

Ἄγερσις, εως, ἡ, Idem. [Herod. vii. 48. Εἰ γάρ τοι ταύτῃ ἐνδεέστερα φαίνεται εἶναι τὰ ἡμέτερα πρήγματα, στρατοῦ ἂν ἄλλον τις τὴν ταχίστην ἄγερσιν ποιοῖτο: 5. Ὁ τοίνυν Ξέρξης ἐπὶ μὲν τὴν Ἑλλάδα οὐδαμῶς πρόθυμος ἦν κατ' ἀρχὰς στρατεύεσθαι, ἐπὶ δὲ Αἴγυπτον ἐποιέετο τῆς στρατιῆς ἄγερσιν: "Dixit στρατοῦ ἐπάγερσιν c. 20. unde στρατιῆς ἔγερσις, Exercitus quædam ad prælium excitatio, longe differt, ut recte adeo, approbantibus Codd. Portus ἔγερσιν στρατιῆς proscripserit. Sæpe peccatur, ut alias ostendi, in στρατιὰν ἀγείρειν ap. Liban. Procop. atque alios: quæ quoque inter ἀγείρειν et ἐγείρειν infinitas in Poeta turbas concivit, monitore ad eum Eustath. p. 577. 17." Wessel. quem vide et in Diss. Herod. 117.]

"Ἀγερσικύβηλις, (ὁ,) ad verbum sonat Qui mactatoriam securim in sese congregat seu concitat. "Annotatur enim in Lex. meo vet. et ap. Etym. (8. 10.) ἀγερσικύβηλιν esse secundum nonnullos τὸν ἐγείροντα ἐφ' ἑαυτὸν τὸν πέλεκυν, ἢ θύτην, quoniam nimirum κύβηλις nominatur ὁ πέλεκυς ὁ μαντικός: et ἄγερσις, ἡ ἄθροισις: sed qui ἐγείροντα dicunt, videntur legisse * ἐγερσικυβῆλις." [In Etym. rectius vulgatur Ἀγερσικύβηλις, non Ἀγερσικυβῆλις, ἀγείροντα, non ἐγείροντα. Vide Albert. ad Hes. Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 336. Ἀγερσικύβηλιν Κρατῖνος Λάμπωνα τὸν μάντιν, ὡς ἀγύρτην καὶ θύτην, κύβηλις γὰρ ὁ πέλεκυς. Οἱ δὲ ἐγερσικύβηλιν ἐν τῷ δράματι γράφουσι, τὸν ἐφ' ἑαυτὸν ἐγείροντα τὸν πέλεκυν. Suid. in Κυβηλίσαι: Ἀγερσικύβηλις· ὁ θύτης. Κρατῖνος Δραπέτισιν ἐπὶ Λάμπωνος εἶπε τὸν ἀγύρτην καὶ κυβηλιστήν.] "Meminit Hesych. quoque hujus vocabuli. Annotat enim, Cratinum in Δραπέταις, de Lampone pro eodem usurpasse ἀγύρτην et κυβηλιστὴν, quasi θύτην et μάντιν eum vocando, κύβηλιν enim dictum fuisse τὸν πέλεκυν, unde et Lysippum Comicum in Bacchis eundem Lamponem κωμῳδεῖν ἀγύρτην." ["De Lampone vate v. Plut. Pericle p. 154. Schol. Aristoph. Av. 521. Nub. 331. Hesych. (et Nostrum) in Θουριομάντεις. Lamponi id nominis inditum videtur ἀπὸ τοῦ ἀγείρειν τῇ Κυβήλῃ, quæ et * Κύβηλις Hipponacti dicta fuit. Vide Hesych. in Κυβήκη, et Tzetz. ad Lycophr. 1170." Albert. Noster in Κύβηλις, sed perperam]: "Forsan scr. * ἀερσικύβηλις, quoniam ὁ θύτης mactaturus victimam, tollit securim ad ingerendum ei ictum."

¶ Ἀγερέθω [s. Ἠγερέθω, per paragogen] poeticum pro ἀγείρω, Congrego, Cogo. Il. B. (303.) ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν Ἠγερέθοντο: [M. 82. T. 303. Ψ. 233. Ω. 783. Od. Γ. 412. Λ. 227. P. 65. Σ. 40. T. 542. Ω. 467. Etym. 8. 16. * Ἀγειρέθω· ἐκ τοῦ ἀγείρω τὸ συναθροίζω γίνεται ἀγειρέθω, καὶ οὐχὶ * ἀγειράθω, ἐπειδὴ τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα, εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγονται, διὰ τοῦ αθω ποιοῦσι τὴν παραλήγουσαν, οἷον, Κίω * κιάθω, Εἴκω εἰκάθω, Εἴργω εἰργάθω, Ἀμύνω ἀμυνάθω· εἰ δὲ βραχείᾳ παραλήγεται, διὰ τοῦ εθω ποιεῖ τὴν παραλήγουσαν, οἷον, Φλέγω φλεγέθω, Νέμω νεμέθω, * Γέρω * γερέθω, ὅθεν καὶ τὸ ἀγειρέθω· καὶ ἀείρω * ἀειρέθω, γενόμενα κατὰ παραγωγὴν Ἀττικήν· ἀγειρέθω καὶ ἀγερέθω, ἀπέβαλλον τὸ ι, ἵνα μὴ εὑρεθῇ διὰ τοῦ αθω γινόμενον, μακρᾶς οὔσης τῆς παραληγούσης. "Verius, ἀγερέθω καὶ ἀερέθω, corrupta secunda, unde pass. ἠγερέθονται et ἠερέθονται, producto metri causa initio, cujus modi est etiam ἠγερέεσθαι pro ἐγερεῖσθαι, ab ἐγείρω." Sylb. Cf. Zonar. 974. Etym. 418, 30. 420, 56. Idem 389. 24. * Εὐβύριον· τὸ * εὔοικον, ὥς φησιν Εὐφορίων," Ἄστυ κατ' εὐβούριον. Εἴρηται ὅτι κατὰ τὴν * Βαυρίαν, ἢ κατὰ Μεσαπίους, σημαίνει τὴν οἰκίαν, ὥς φησι Κλέων ὁ ἐλεγειοποιός· Τοῦτο μὲν οὖν ῥέξαντες ἀολλέες ἠγερέθοντο * Βαυριόθεν βριαροὶ * γοργοφόνοι νέποδες· κατ' ἔλλειψιν οὖν τοῦ α, τὸ * βαύριον, * βύριον, καὶ ἐν συνθέσει, εὐβύριον. "F. l. εἴρηται ὅτι βαύριον ἢ βύριον, κατὰ Μεσσαπίους, σημαίνει τὴν οἰκίαν. Βαύριον sane repetitur mox, atque inde adverb. βαυριόθεν legitur: βύριον autem pro οἴκημα extat etiam ap. Hesych. (Βυριόθεν· οἴκοθεν. Βύριον· οἴκημα.) Sed et βάρις in hac significatione usurpatum legitur, frequens in sacris literis." Sylb. Vide Lex. Vocc. peregr.] Unde * Ἀμφαγερέθω, Circum congrego. Od. P. 33. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι Δμωαὶ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἠγερέθοντο, per tmesin. Et * Περιαγερέθω, idem, per tmesin, Od. B. 391. περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι Ἀθρόοι ἠγερέθοντο.]

¶ Ἠγερέομαι, οῦμαι, itidem poeticum pro ἀγείρομαι. Il. K. (127.) ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι. ["Est novum verbum factum e F. ἀγερῶ, resoluto circumflexo, et producto α, quæ productio et in aliis fit, Ἠπύω pro ἀπύω, Εἰρωτάω pro ἐρωτάω, Εἰάω pro ἐάω etc. idque Ionice." Damm. "Heyn. Hom. vi. 290." Schæf. in Mss.]

Ὁμηγερέες, Congregati simul, ex ὁμοῦ et ἠγερέομαι pro ἀγείρομαι. Hom. Il. A. (57.) Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο, ubi ὁμηγερέες ἐγένοντο repetitio est τοῦ ἤγερθεν. Posset autem, si ἠγερέομαι non extaret, formari ὁμηγερέες ab ἀγείρομαι, accipiente η in incremento; vel ὁμηγερέες per contractionem ex ὁμοαγειρέες, ut vult Etym. [623. 44. Ὁμηγερέες· ἐπίῤῥημα ἀθροίσεως, παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τὸ ἀγείρω τὸ συναθροίζω, ὁμοαγειρὴς, ὁμοαγειρέος, ὁμηγερέος, καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν. [Eustath. ἤγουν ὁμοῦ ἀγηγερμένοι. Hom. Il. B. 789. H. 415. O. 84. Ω. 84. 99. 790. Od. B. 9. Γ. 417. (qui totus versus abest a multis exemplaribus) Θ. 24. Ω. 420. "Heyn. ad Hom. iv. p. 31. 400." Schæf. in Mss.]

¶ Ἀγρόμενος, partic. per syncopen, pro ἀγειρόμενος, Qui congregatur, vel signific. præteriti, Congregatus, ἀγηγερμένος. Od. Θ. (172.) μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι. Et Il. Y. (165.) ὅν τε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν, Ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος. [Huc respexerunt Suid. et Zonar. Ἀγρόμενοι· συναθροιζόμενοι, (καὶ συναθροίζοντες, Zonar.) Ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος. Σύνταξις πρὸς σχῆμα, ὁ δῆμος ἀγρόμενοι, ἐπεὶ τὸ πλῆθος σημαίνει. Apollon. R. ii. 756. Αὐτὸν δ', ὥστε θεὸν, Πολυδεύκεα δεξιόωντο Πάντοθεν ἀγρόμενοι: i. 1104. ὦρσε δ' ἑταίρους Πάντας ἐπισπέρχων, καί τε σφίσιν ἀγρομένοισιν Ἀμπυκίδεω Μόψοιο θεοπροπίας ἀγόρευεν:

iii. 881. Τῇ δ' ἅμα Νύμφαι ἕπονται ἀμορβάδες, αἱ μὲν ἐπ' αὐτῆς Ἀγρόμεναι πηγῆς * Ἀμνισίδος.] Item ἀγρομένων, Qui congregabantur, vel Dum congregabantur, Odyss. Θ. (16.) Καρπαλίμως δ' ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι Ἀγρομένων. Grammatici verbi ἄγρομαι, a quo derivatum hoc participium, exempla non ponunt: ab ἔγρομαι tamen, ex ἐγείρομαι similem syncopen passo, inveniuntur ἔγρεο et ἔγρετο. [Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 331. Ἀγρόμενοι· συναθροίζοντες. Etym. 13. 28. Ἀγρόμενοι· ἀγειρόμενοι, ἀγείρω, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄγρω, ὥσπερ παρὰ τὸ ἐγείρω ἔγρω. Hesych. Ἀγρομένους· συνελθόντας, συναθροισθέντας. Ἀγρομένῃσι· συνεστραμμέναις, συνηθροισμέναις, (ex Il. B. 481. Schol. ἠθροισμέναις.) Ἀγρομένων· ἀθροιζομένων, ex Il. I. 74. Schol. ἠθροισθέντων, συνελθόντων.]

['Ἀγρόμενος et ἐγρόμενος confusa. Apollon. R. i. 1105. (l. c.) ἀγρομένοισιν, Congregatis. " Sic recte E. et Cæs. ceteri εἰρομένοισιν. Margini etiam in A. nostra lectio adscripta. Vulgo ἐγρομένοισιν. Altera autem illa e Codd. enotata syllaba truncata est, et inde orta videtur, quod olim in Codice aliquo scriptum erat, Καί τέ σφιν ἀγειρομένοισιν." Brunck. " Eo probabilior est conjectura, olim lectum fuisse, Καί τέ σφιν ἀγειρομέναισιν, quod hujus lectionis partem retinuerit Flor. ed. quæ σφιν, non σφίσιν, exhibet." Idem in Append.]

‖ Συναγρόμενος reperitur itidem pro συναγειρόμενος, vel συναγερθείς. [Il. Λ. 686. Οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες Δαίτρευον. " Heyn. Hom. vi. 37." Schæf. in Mss.]

" Αὐτάγρετος, (ὁ, ἡ,) i. q. αὐθαίρετος, Quem ipse " quis pro suo arbitrio eligit et capit. Odyss. Π. (148.) " Εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι, Πρῶτόν " κεν τοῦ πατρὸς ἑλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ, i. e. Si lice- " ret hominibus pro suo arbitrio αἱρεῖσθαι quæ vel- " lent; ita enim accipiendum esse, indicat verbo " ἑλέσθαι in sequenti versu. Sic Apollon. R. ii. " (326.) μηδ' αὔτως αὐτάγρετον οἶτον ὄλησθε Ἀφραδέως, " [Schol. τὸ αὐθαίρετον δηλοῖ,] Exitio, quod ipsi vobis " accersistis. id est, Ne ultro et voluntaria morte " pereatis: [iv. 231. Εἰ μή οἱ κούρην αὐτάγρετον, ἢ ἀνὰ γαῖαν, Ἢ πλωτῆς εὑρόντες ἔτ' εἰν ἁλὸς οἴδματι " νῆα, Ἄξουσι.] Ex Nonno autem affertur, ἔχων " αὐτάγρετον ἀλκὴν, Vires ex se collectas. Possis " etiam reddere, E sese sumtas, Non aliunde inspi- " ratas seu additas." [Apollon. Lex. Homer. Αὐτάγρετα· * αὐτόληπτα. Hesych. Αὐτάγρετα· αὐθαίρετα, * αὐτόληπτα, ἑτοίμως λαμβανόμενα. Pseudo-Didymus: Αὐτάγρετα· * αὐτόληπτα, χωρὶς καμάτου. " Heyn. Hom. vi. 498." Schæf. in Mss. Oppian. H. v. 587., notante G. Wakef. in Mss., Ὣς ἄρα καὶ δελφῖνι νέῳ * συναπέφθιτο μήτηρ, Χεῖρας ἐς ἰχθυβόλων αὐτάγρετος ἀντήσασα, Schol. * αὐτοθήρευτος, Sponte capta. Ergo, secundum Oppian., αὐτάγρετος deductum est ex αὐτὸς et ἀγρέω, non ἀγείρω. Simonides ccxxxi. 18. p. 417. Gaisf. Οἱ δ' ἀγχόνην ἥψαντο δυστήνῳ μόρῳ, Καὐτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.

HINC * Αὐταγρεσία, ἡ, Callim. Fr. cxx. ex Hymno in Herculem, Χαῖρε * βαρυσκίπων, ἐπίτακτα μὲν ἑξάκι δοιὰ, Ἐκ δ' αὐταγρεσίης πολλάκι πο[...] καμὼν, Salve, o clavam gravem gerens, qui jussus quidem duodecim, sponte vero multoties multos labores perfecisti. " Ἐκ δ' * αὐθαιρεσίης emendavit H. Vales. ad Exc. e Nic. Damasc. p. 67. 122. optime, si sensum spectes; si veterem labem, multum præstat medica Bentl. manus, (αὐταγρεσίης pro vulg. αὐτ' ἀγρεσίης.) Sophocli redonandam esse vocem censeo, Œd. T. 1240(= 1230.) τῶν δὲ πημονῶν Μάλιστα λυποῦσ' αἳ φανῶσ' αὐθαίρετοι. Cujus vestigium servat Schol. (Μάλιστα, φησὶ, τῶν κακῶν λυπεῖ τὰ μὴ ἐκ τύχης συμβάντα, ἀλλ' ὥσπερ ἐπίσπαστα καὶ αὐτάγρετα γιγνόμενα. Alius Schol. Ἤγουν ἀπὸ τῶν βλαβῶν ἐκεῖναι μάλιστα λυποῦσιν, αἳ ἂν φανῶσιν * αὐθόρμητοι, ἑκούσιαι. De hac conjectura silent omnes Poetæ interpretes.)" T. Hemst. " Αὐτάγρετος forma Ionica est pro αὐθαίρετος, sicut ἀγρέω pro αἱρέομαι. Archilochus ap. Athen. p. 483. d. Ἄγρει δ' οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τρυγός. Sic παλινάγρετος, quæ forma occurrit in Æolico carmine inter Theocritea xxix. 28. (νεότατα δ' ἔχεν παλινάγρετον Οὐκ ἔντι.)"

A Blomfield.]

Παλινάγρετος, ου, ὁ, ἡ. Dicitur παλινάγρετον, q. d. Quod vice versa (versa vice) recolligitur, Quod revocatur s. retractatur, vel, Quod revocari s. retractari potest. Hom. Il. A. 526. οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Eust. Παλινάγρετος, ὁ ἐκ μεταμέλου ἀνάπαλιν ἀγειρόμενος. [Pseudo-Did. * Παλισύλλεκτον, εἰς τοὐπίσω ληπτὸν, ἐξ οὗ, ψευδὲς, ἢ * μεταμελητόν. Eadem verba extant ap. Etym. 648. 26. nisi quod pro μεταμελητὸν legitur * μεταβλητόν. Schol. Ven. Τὸ παλινάγρετον, ἤτοι τὸ * εὐμετάτρεπτον. Suid. Παλινάγρετον· πάλιν καὶ αὖθις * ὑστερόληπτον, ἢ ἐφ' οὗ δύναταί τις πάλιν διεγερθῆναι. " Inepte: τὸ παλινάγρ. enim non est compositum e πάλιν et ἐγείρω, sed ἀγείρω." Kuster. Phot. Παλινάγρετον· πάλιν καὶ αὖθις * ὑστερόληπτον. Zonar. * Παλισύλλεκτον· ἐξ οὗ ψευδὲς, ἢ * μεταμελητόν. Παλινάγρετον· εἰς τοὐπίσω ληπτόν. " Hæc sensu carent. F. l. Παλισύλλεκτον ἐξὸν· ψευδὲς, ἢ μεταμελητόν. Sed, nisi fallor, tota glossa pertinet

B potius ad seq. Παλινάγρετον, et leg. Παλινάγρετον· εἰς τοὐπίσω ληπτὸν, παλισύλλεκτον, (del. ἐξ), οὐ ψευδὲς, ἢ μεταμελητόν. Sc. in mente habuit Il. A. 526. Hesych. Παλινάγρετον· * παλίληπτον, * μεταμελητόν. Cf. Eustath. 144. 10. (l. c.)" Tittmann. Fallitur V. D. delens ἐξ legensque οὐ pro οὗ: ἐξ οὗ, quod recte habent Pseudo-Did. et Etym., est Unde. Tittmanni lectio, οὐ ψευδὲς, sensum τῷ παλινάγρετον tribueret prorsus ei repugnantem, qui huic voci inest. Apollon. Lex. Homer. Παλινάγρετον· * παλίληπτον, οἷον * μεταμέλητον (l. μεταμελητόν.) Hesiod. Scut. Herc. 92. ἦπου πολλὰ μετεστοναχίζετ' ὀπίσσω, Ἣν ἄτην ἀχέων· ἡ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν. " Ὀχέων conjicit Græv." Gaisford. Idque omnino recte, " ut Homerica fiat oratio, Od. Φ. 301. ὁ δὲ, φρεσὶν ᾗσιν ἀασθεὶς, Ἤιεν ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ. Esset aliquid, si monuisset V. D., ἀχέειν ap. Hom. nullibi casum regere, et constanter ut neutrum poni; cui rationi tantum tribuo, ut lectionem omnium librorum pæne exterminassem." Heinrich. Nonnus

C Dionys. xii. p. 334. a Schæf. in Mss. citatus, Ζώει τοι, Διόνυσε, τεὸς νέος· οὐδὲ περήσει Πικρὸν ὕδωρ Ἀχέροντος· ἀκαμπέα δ' εὗρε τελέσσαι Σὸς γόος ἀτρέπτων παλινάγρετα νήματα Μοίρης. Vide eundem in Paraphr. x. 17. Etiam in prosa dicitur. " Παλιναίρετος ——idem pæne παλινάγρετος, quod simili modo Numenius Pythagoricus usurpavit ap. Euseb. P. E. xv. p. 819. Καὶ γεννητὰ καὶ παλινάγρετα, iterumque de Arcesilao p. 730. a. Ἔλεγε καὶ ἀντέλεγε καὶ μετεκυλινδεῖτο κἀκεῖθεν—παλινάγρετος καὶ δύσκριτος καὶ παλίμβολός τε ἅμα κ. τ. λ." T. H. ap. Ruhnk. in Tim. p. 204. Cf. Παλιναίρετος. Hesych. Παλινάγρετα· εὐμετάβλητα, τὰ χαρίσματα τὰ ἐκ μεταμελείας πάλιν ἀναλαμβανόμενα, ubi Albert. conferri jubet Ep. ad Rom. xi. 29. ubi τὰ χαρίσματα τοῦ Θεοῦ dicuntur ἀμεταμέλητα. Vide supra Αὐτάγρετος in fine.]

['Ἀμφαγείρω, s. potius * Ἀμφαγέρω, unde Ἀμφαγείρω.] " Ἀμφαγέροντο Hesych. * περιηθροίζοντο a " them. ἀμφαγείρομαι." [Iliad. Σ. 37. θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο Πᾶσαι, Schol. περὶ αὐτὸν ἠθροίζοντο. Fre-

D quentavit Oppian. H. iii. 231. οἱ δ' αὐτίκ' ἀολλέες ἀμφαγέρονται Δαιτυμόνες κατὰ χῶρον, ἅτε κλητῆρος ἄγοντος, Schol. Cod. Palat. κύκλῳ συνέπονται, Cod. Sylb. * περισυνάγονται: iv. 113. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος Αὔρῃ θελγόμενοι φιλοτησίῃ ἀμφαγέρονται, Ἀμφί τε λιχμάζουσι καὶ ἐξερέουσιν ἀπάντη Μαιόμενοι κύρτοιο κατήλυσιν, (ubi obiter notandum est v. * Ἀμφιλιχμάζω, quo carent Lexica, Schol. λιχμάζουσι· περιλείχουσιν): 130. Ὧδε γὰρ εἰσορόωντες ἀπείρονες ἀμφαγέρονται: v. 323. Ὀψὲ δὲ θαρσήσαντες ἀολλέες ἀμφαγέρονται, Θάμβεϊ παπταίνοντες ἐρείπιον * ὠμηστῆρος. Apollon. R. iv. 1527. ἕταροι δέ μιν ἀμφαγέροντο, Ἥρως τ' Αἰσονίδης, ἀδινῇ περιθαμβέες ἄτῃ.]

[* Ἀναγείρω. " Sibyll. viii. 718. Schol. ad Lucian. Amor. viii. (Ἀνανεούμενος· ἀνανεάσας, ἀνακαινίσας, ἀναμνησθεὶς, ἀναγείρας, εἰς ἔννοιαν ἐλθών.)" Abr. Kall. in Mss. Ἀναγείρω et ἀναείρω confusa ap. Quint. Sm. ii. 580. Σῶμ' ἀναγειρόμενοι μογεροὶ φορέουσιν ἑταῖροι. " Vere ἀναειρόμενοι correxit Chr. Ern. Glasewald." Jacobs. ad Anthol. Palat. p. 1023.]

[* " Ἀνταγείρω, Celsus ap. Orig. c. Cels. 303. (Ταῦτα μέν γέ ἐστιν ἄντικρυς ἀνθρώπου γόητος, ἐργολαβοῦντος καὶ προφυλαττομένου τοὺς ἀντιδοξοῦντάς τε καὶ ἀνταγείραντας, metaphora sumta e phrasi, Ἀγείρειν τῷ Θεῷ, quam satis superque supra explicuimus.)" Abr. Kall. in Mss.]

" Διαγείρω, Colligo, Congrego, V. L." [Διαγείρω et διαγράφω confusa. Vide Ruhnk. in Tim. p. 81. et notanda in Διαγράφω. Vide et Schneideri Lex. in Διαγείρω, Passoviique librum, cui titulus, Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher. p. 43. qui citat Longum ii. 35. p. 60. ubi legitur, Διεγερθεὶς οὖν ὁ Φιλητᾶς καὶ καθίσας ἐν καθέδρᾳ ὄρθιον, πρῶτον μὲν ἀπεπειράθη τῶν καλάμων, εἰ εὔπνοοι.]

Εἰσαγείρω, pro simplici ἀγείρω, Colligo, Congrego, [proprie, Intus colligo.] Item, Recolligo, eo sensu quo Recolligere animum dicimus. Iliad. O. (240.) νέον δ' ἐσαγείρατο θυμόν. [Eust. Τὸ δὲ, Νέον ἐσαγείρατο θυμὸν, ἀλλαχοῦ συνθεὶς, θυμηγερέειν φησίν· ἀγείρει δὲ θυμὸν ὁ * ὀλιγοθυμήσας, ὅπερ ὁ Ποιητὴς ὀλιγηπελέειν φησὶ, καὶ ὀλιγοδρανέειν, καὶ ὀλίγον ἔτι θυμὸν ἐνεῖναι.] Et Φ. (417.) μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμόν. || Ἐσαγείρατο, pass. signif. pro ἀγήγερται, vel ἠγέρθη, Od. Ξ. (248.) Ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐσαγείρατο λαὸς, [*Assembled themselves.* " Heyn. Hom. vii. 48." Schæf. in Mss. Apollon. R. iii. 634. μόλις δ' ἐσαγείρατο θυμὸν, ubi e Cod. Guelferb. pariter atque ex Hom. Il. Φ. 417. legendum est μόγις.]

[* Ἐναγείρω. Idem. Apollon. R. iii. 347. Τῇ δ' ἐναγειράμενος Παναχαιΐδος εἴ τι φέριστον Ἡρώων, τεὸν ἄστυ μετήλυθε. Nicand. Ther. 945., notante G. Wakef. in Mss., καὶ ἐν κυκλάμινον ἀγείρας.

Ponitur ET pro eodem * Ἐνάγρω. " Oppian. H. ii. 351. (Λαῶν * ἀμφιδόμοισιν ἐναγρομένων ἀγορῇσι, Schol. P. 2. ἐναγρομένων· συναθροιζομένων, S. συναγομένων.)" G. Wakef. in Mss.]

Ἐπαγείρω, itidem pro ἀγείρω. [In unum confero.] Iliad A. (126.) Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν. [Pseudo-Did. et Hesych. * ἐπισυναθροίζειν: Od. Λ. 631. Ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν. Pind. Pyth. ix. 92. Ἔνθα νιν * ἀρχέπολιν Θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείραις Νασιώταν ὄχθον ἐς * ἀμφίπεδον. Vide Ἐπαγερμός.]

Ἐπάγερσις, εως, ἡ, i. q. ἄγερσις, vel ἀγερμὸς, Collectio. Herod. (vii. 19.) Καὶ Ξέρξης τοῦ στρατοῦ οὕτω ἐπάγερσιν ποιέεται. [Vide Ἄγερσις.]

[* Ἐπαγερμὸς, οῦ, ὁ. Sueton. Ner. xxv. Incedenti passim victimæ cæsæ, sparso per vias identidem croco, ingestæque aves, ac lemnisci et bellaria, ubi Casaub.:—" Vetustissimus mos fuit victores in ludis harum similiumque rerum injectione honorare: Clem. Alex. Pædag. ii. 8. in hujus consuetudinis mentione graviter corruptus est; ita enim hunc illius locum ediderunt VV. DD.: Ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσι, πρῶτον ἡ τῶν ἀθλητῶν δόσις ἦν, δεύτερον δὲ ὁ * ἐπεγερμὸς, τρίτον ἡ φυλλοβολία, τελευταῖον ὁ στέφανος, ἐπίδοσιν λαβούσης εἰς τρυφὴν τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὰ Μηδικά. Illustris sane locus, quem [illegible] libentius emendabimus, quia sc. frustra id ante nos tentatum a Mercuriali et Fabro. Sed dubium non est legendum esse, Πρῶτον ἡ τῶν ἄθλων δόσις ἦν, δεύτερον δὲ ὁ ἐπαγερμός. Quid enim est ἀθλητῶν δόσις? Vox vero ἐπεγερμὸς nihil hic plane, quod ad rem faciat, significare potest. Sensus horum verborum est, antiquissimis temporibus solita proponi ἆθλα certatoribus: desiisse deinde dari ἆθλα, inque eorum locum successisse ἐπαγερμὸν, i. e. Morem eum, quo athletæ munuscula a singulis spectatoribus colligerent: verum deficiente ea consuetudine, institutam φυλλοβολίαν, Florum asperginem, ut Tertull. de Resur. vertit. (Apuleius more suo ἑλληνίζων, Jacula floris serti et soluti, ut sæpe Græci, Βολὰς ἀνθέων καὶ στεφάνων.) Novissime coronas esse inventas, quæ loco jam dictorum athletis donentur. Hæc Clementis mens est, qui non hoc voluit, coronis inventis cetera desiisse esse in usu; sed minus usurpari tantum: alioquin Clementem refellant omnes uno ore Gr. Lat. scriptt. Porro scribendum esse ἄθλων δόσις, non ἀθλητῶν, arguunt manifesto quæ Suid. notat in Περιαγείρεσθαι. (Vide infra.) Recte etiam ἐπαγερμὸς emendare nos, et qualis fuerit is mos, quid

A item φυλλοβολία, declarat eximie vetustissimi scriptoris Eratosth. locus ap. Schol. ad Eurip. (Hec. 574.): Ἐρατοσθένης φησὶ περὶ τῆς φυλλοβολίας, ὡς πάλαι χωρὶς ἄθλων ἀγωνιζομένων ἀνθρώπων, τῷ νικήσαντι καθάπερ ἔρανον εἰσφέροντες ἔῤῥιπτον τῶν θεατῶν ὅπως ἕκαστος ηὐπόρει. Διὸ δὴ σύνηθες ἐγίνετο, κύκλῳ περιπορευόμενον ἐπαγείρειν καὶ λαμβάνειν τὸ διδόμενον. Οἱ μὲν οὖν ἐμπορευόμενοι διάφορα δῶρα (addit Casaub. ἐδίδοσαν) τῶν λοιπῶν· οἱ μὲν ἐγγὺς καθήμενοι (leg. οἱ δὲ ε. κ. opponuntur enim τοῖς ἐμπορευομένοις spectatoribus οἱ ἐγγὺς καθήμενοι et οἱ ἀνωτέρω) στεφάνους ἐπετίθεσαν, οἱ δὲ ἀνωτέρω, τοῦτο ὅπερ ἦν λοιπὸν, ἔβαλλον τοῖς ἄνθεσι καὶ φύλλοις. Καὶ νῦν μὲν ἐπὶ τοῖς ἐπιφανῶς ἀγωνιζομένοις προβάλλουσι ζώνας, πέταλα, χιτωνίσκους, πετάσους, κρηπῖδας. Διὸ σύνηθες κύκλῳ περινοστοῦντας ἀγείρειν τὰ διδόμενα. Ἕως μὲν οὖν * ἐναγώνισμα (ἓν ἀγώνισμα recte correxit Casaub.) κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν ἦν, δαψιλὴς ἐγίνετο ἡ τῶν δωρεῶν δόσις· πολυπλασιαζομένους δὲ τούτους (lege cum Casaub. πολυπλασιαζομένου δὲ τούτου) ταῦτα ἐμειοῦτο B εἰς πολλὰ καταμεριζόμενα, καὶ τέλος ἡ φυλλοβολία κατελείφθη. (Ταῦτα οὖν περὶ τοὺς χρόνους Εὐριπίδου· ὀψὲ γάρ ποτε ὁ ἀγερμὸς τῆς φυλλοβολίας ἀπεδείχθη. Φυλλοβολεῖται δὲ Πολυξένη, ὥσπερ ἐν ἀγῶνι νικήσασα· ἐφυλλοβολοῦντο γὰρ μετὰ τὸ νικῆσαι, καθὰ καὶ προείρηται.) Hactenus Eratosth. e cujus verbis intelligimus, non flores tantum, sed alia omnis generis munuscula, quæ ad manum aderant, solita conjici, ut zonas, πέταλα, (ea vox vel Pileum, vel Fasciam h. l. significare videtur, vel Laminas iis similes, de quibus Plin xxi. 11.) tunicas, petasos, crepidas, et similia his. Idem factum adversus omnes, quos honore auctos volebant. Suid. de Dracone legislatore: Οὗτος εἰς Αἴγιναν ἐπὶ νομοθεσίας εὐφημούμενος ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐπιῤῥιψάντων αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πετάσους πλείονας, καὶ χιτῶνας, καὶ ἱμάτια, ἀπεπνίγη, καὶ ἐν αὐτῷ ἐτάφη τῷ θεάτρῳ. Ap. Arrian. Hist. vi. qui Alexandro gratulantur post sanata vulnera, Οἱ μὲν * ταινίαις αὐτὸν βάλλουσιν, οἱ δὲ ἄνθεσιν. Iamblichus de Amoribus Sinonidis et Rhodanæ: Ἐῤῥιμμένων δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν C τοῦ τε Ῥοδάνου καὶ τῆς Σινωνίδος, ὁ στρατὸς παρερχόμενος ὡς ἐπὶ νεκροῖς, κατὰ τὸ πάτριον ἔθος οἱ μὲν χιτωνίσκους ῥιπτοῦντες ἐκάλυπτον, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι τῶν προσόντων, καὶ κρεῶν δὲ μέρη καὶ ἄρτου ἐπέῤῥιπτον. Ex hoc igitur more Neroni ingeruntur inter alia lemnisci et bellaria. Sic ap. Pausan. Messen. Aristomeni e prælio reduci et Andaniam ingredienti, mulieres * ταινίας καὶ τὰ ὡραῖα ἐπιβάλλουσι. Liv. xxxii. de Flaminio Græciam liberante: 'Ludis dimissis, cursu prope omnes tendere ad Imperatorem Rom. ut ruente turba in unum adire, contingere dextra cupientium, coronas lemniscosque jacientium, haud procul periculo fuerit.' Dionys. H. xi. (39.) de funere Virginiæ: Ἐξεπήδων γὰρ ἐκ τῶν οἰκιῶν γυναῖκές τε καὶ παρθένοι τὸ πάθος ἀποδυρόμεναι, αἱ μὲν ἄνθη καὶ στεφάνους βάλλουσαι κατὰ τῆς κλίνης, αἱ δὲ τελαμῶνας, ἢ μίτρας, αἱ δὲ ἀθύρματα κόμης παρθενικὰ (vox κόμης Casaubono suspecta et tollenda videtur. 'Ἀθύρματα κόμης sunt crines supposititii, cincinni, quos virgines matronæque, etiam hodienum, ad crines suos genuinos D apponunt, quo comtiores, et altius turriti videantur, *Toupés, Haartouren, Frauenperruken.*' Reisk.) καί πού τινες καὶ πλοκάμων ἀποκειράμεναι βοστρύχους· ἄνδρες τε συχνοὶ λαμβάνοντες ἐκ τῶν πλησίον ἐργαστηρίων, τὰ μὲν ὠνῇ, τὰ δὲ χάριτι, συνεπεκόσμουν τοῖς προσφόροις δωρήμασι τὴν ἐκκομιδήν. De lemniscis Plin. Hesych. et Festus cujus verba adscribam, quomodo ea scripta reperi in ora Codicis Viterbiensis ad h. l.: 'Lemnisci sunt fasciolæ purpureæ dependentes e coronis; solebant enim veteres coronas fasciis laneis e purpura alligatas donare.' Theocr. (ii. 121.) Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος, Πάντοσε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν."]

[* Καταγείρω, unde * Κατάγρω. Theocr. Ep. iii. Φεῦγε, μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον. Ms. Vat. καταγομένου. " Καταγρόμενος placuit Brodæo et Heinsio: Toupio primum visum fuit legendum * κατεγρόμενος, postea καταρχόμενον, mihi κατεγρόμενος genuinum videtur, Brunckio καταρχόμενον." Valck.]

[* Μεταγείρω, Recolligo. " Oppian. H. i. 294.

(*μετὰ δ' αὖτις ἀγειρόμενοι νόον ἤδη, Βαιὸν θαρσήσαντες ἀπὸ ψαμάθοιο πάσαντο.*)" G. Wakef. in Mss.] A

" *Περιαγείρω*, Circumquaque congrego, s. undiquaque. [Odyss. Λ. 387. et Ω. 21. *περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ'.*] Pass. *Περιαγείρομαι*, significat etiam A confluentium multitudine circumdor. Plat. Polit. v. [imo x. p. 521=621.] *Καὶ ἐπειδὰν τὰ ἆθλα αὐτῆς (δικαιοσύνης) κομιζώμεθα, ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι, καὶ ἐνθάδε, καὶ ἐν τῇ χιλιετεῖ πορείᾳ, ἣν διεληλύθαμεν, εὖ πράττωμεν.*" [Suid. *Ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι· ἔθος καὶ τοῦτο, φασὶ γὰρ τοὺς νικῶντας τῶν ἀθλητῶν ἆθλα μὲν μὴ λαμβάνειν, περιϊόντας δὲ ὅτι* (leg. *ὅ,τι*) *τις βούλεται.* " Sensus h. l. est mutilus, quem ex ipso Suida infra facile supplere poteris." Kuster. Timæi Lex. *Περιαγειρόμενοι νικηφόροι· οἱ νικήσαντες ἐν δημοσίῳ ἀγῶνι, καὶ δῶρα παρὰ τῶν φίλων καὶ οἰκείων λαμβάνοντες, καὶ περιϊόντες.* " Optime Timæus (et Suid.) *περιαγειρομένους* exponit *περιϊόντας*, pessime H. St. A circumfluentium turba circumdatos. De *ἐπαγερμῷ*, s. More illo, quo ludorum gymnicorum victores circumeuntes munuscula a singulis spectatoribus exigerent, palmaria est annotatio Is. Casauboni ad Sueton. Ner. xxv. (Vide *Ἐπαγερμός*.) Hac autem in re proprium est *ἀγείρειν, ἐπαγείρειν, περιαγείρεσθαι*. Æl. Dionys. ap. Eust. ad Od. B. p. 1430. *Ἀγείρειν, τὸ περιϊέναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τινὶ τοιούτῳ*, quod etiam habet Etym. 14. 33. Lex. Sangerm. (*Συναγ. Λεξ. χρησ.* in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 331. et Suid. in *Ἀγύρτης*), *Τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ* (*τὸ* Suid.) *περιαγείρειν* (*περιάγειν* Suid. sed perperam) *τὸ περιϊέναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ ἤ τινι ἑτέρῳ σεμνύνειν.* Philostr. V. A. v. p. 193. de Nerone, *Ὡς ἀντὶ τοῦ νομοθετεῖν νόμους ᾄδειν καὶ ἀγείρειν ἔξω θυρῶν*, p. 195. *Τραγῳδίας ὑποκριτὴς τῶν οὐκ ἀξιουμένων ἀνταγωνίζεσθαι τῷ Νέρωνι, ἐπῄει τὰς ἑσπερίους πόλεις ἀγείρων.* Ap. Ælian. H. A. vi. 10. Cynocephalus saltare et tibia canere doctus, *Μισθὸν ἐπράττετο ὑπὲρ τούτων, καὶ τὸ διδόμενον εἰς φασκώλιον ἐμβαλὼν ἐξηρτημένον ἔφερεν, ὥσπερ οἱ τῶν ἀγειρόντων δεινοί*, quem locum bene explicat Vales. Emendd. v. 6. (Vide supra *Ἀγείρω*.) Ad munuscula hieronicis ingesta, de quibus Casaub. l. c. (et Kuster. ad Suid. in *Ἀκρόδρυα*) pertinet Phot. * *Πελληνικαὶ χλαῖναι· διάφοροι, καὶ τοῖς νικήσασι τὰ ἕρμαια ἐδίδοντο.* Qui locus hanc etiam ob causam notandus est, quod firmat lectionem, inter *Ἕρμαια* et *Ἡραῖα* fluctuantem, ap. Schol. Aristoph. Av. 1421. (*Μῶν εὐθὺ* * *Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ;* Schol. *Μῶν εὐθὺ Πελλήνης· ἐπεὶ ἐν Πελλήνῃ ἐν τοῖς Ἡραίοις ἆθλον ἐτίθετο χλαῖνα. Χλαῖναι δὲ διαφέρουσαι ἐν Πελλήνῃ γίνονται, οἱ δὲ, ὅτι Ἑρμαῖα*, leg. *Ἕρμαια, ἄγεται ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας, καὶ τοῦτο ἔπαθλον τίθεται.* Forte in Pellene, in ludis Junoni sacris, pariter atque in ludis Mercurio [illegible]is, lænæ præmium athletis proponebatur.) Pellenæ celebrata esse *Ἕρμαια*, [illegible] non secundum omnes, sed quosdam tantum auctores), certum est e Schol. Pindari ad Ol. vii. 156. (*Αἴγινα, Πελλάνα τε, νικῶν-Θ' ἑξάκις*, sc. *ἔγνω μιν*; Schol. *Τελεῖται δὲ ἐν μὲν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας ἀγὼν ὁ καλούμενος* * *Θεοξένια, τινὲς δὲ καὶ τὰ Ἕρμαια, τὸ δὲ ἆθλον ἐστὶ χλαῖνα, ἐν δ' Αἰγίνῃ τὰ* * *Αἰάκεια,*) ix. 147. (*Καὶ ψυχρᾶν ὁπότ'* D * *εὔδια-Νὸν φάρμακον αὐρᾶν Πελλάνᾳ φέρε*, Schol. *Ὁ δὲ ἀγὼν ἐν Πελλήνῃ Ἕρμαια ἐκαλεῖτο, ἄγεται δὲ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος ἑορτὴ, Θεοξένια καλουμένη· εὐδιανὸν δὲ φάρμακον, ἀντὶ τοῦ ἀνάπαυσιν, τὴν ἀλεξάνεμον, ὅτι ἐν Πελλήνῃ χλαῖνα ἐδίδοτο τῷ νικῶντι χειμῶνος ὥρᾳ.*)" Ruhnk. Eustath. ad Il. B. p. 291. 44. *Πελλήνη δὲ, πόλις καὶ αὐτὴ Ἀχαΐας· ταύτης ἐθνικὸν* * *Πελληνεὺς καὶ* * *Πελλήνιος——. Ἔστι δὲ καὶ κώμη Πελλήνη, ὅθεν καὶ Πελληνικαὶ χλαῖναι, ἃς ἔπαθλα ἐτίθεσαν ἐν τοῖς ἐκεῖ ἀγῶσιν, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ ἐν Ὄρνισιν.* Distinguit ergo Archiepiscopus ille Thessalonicensis unus e grammaticis veteribus Pellenen, Achaiæ urbem, a Pellene, vico quodam, ubi lænæ athletis præmium proponebatur, Strabonem secutus, cujus hæc sunt verba, viii. p. 560. Falc. *Ἔστι δ' ἡ Πελλήνη στάδια ἑξήκοντα τῆς θαλάττης ὑπερκειμένη, φρούριον ἐρυμνόν. Ἔστι δὲ καὶ κώμη Πελλήνη, ὅθεν καὶ αἱ Πελληνικαὶ χλαῖναι, ἃς καὶ ἆθλα ἐτίθεσαν ἐν τοῖς ἀγῶσι, κεῖται δὲ μεταξὺ Αἰγαίων καὶ Πελλήνης.*

" Videtur duas Pellenes facere, sed adhibenda est Pausaniæ descriptio, quæ locum interpretabitur: vii. 26. *Πελληνεῦσι δὲ ἡ πόλις ἐστὶν ἐπὶ λόφου κατὰ ἄκραν τὴν κορυφὴν ἐς ὀξὺ ἀνεστηκότος· τοῦτο μὲν δὴ ἀπότομον, καὶ δι' αὐτό ἐστιν ἀοίκητον· τῷ δὲ χθαμαλωτέρῳ πεπόλισταί σφισιν οὐ συνεχὴς ἡ πόλις· ἐς δὲ μοίρας νενεμημένη δύο ὑπὸ τῆς ἄκρας μεταξὺ ἀνεχούσης.*" Casaub. Sed viderint rei Geographicæ periti, an huc trahi possint Pausaniæ verba. Nobis saltem, si quid aliud, certissimum videtur Strabonem non de altera Pellenes urbis parte loqui, sed de vico quodam Pellene dicto *μεταξὺ Αἰγαίων καὶ Πελλήνης*. Nam, quamvis, Pausania teste, duabus Pellenes partibus clivus interjacuerit, una tamen eademque, ut ex eodem auctore colligi potest, urbs fuit, uno eodemque nomine appellata, non hac parte urbs, illa autem vicus; at locus, ubi lænæ athletis præmium proponebatur, Straboni atque ex eo Eustathio est *vicus* Pellene dictus inter *urbem* Pellenen et Ægas jacens. Steph. Byz. *Πελλήνη· πόλις Ἀχαΐας, λέγεται καὶ* B * *Πελλίνα, ὡς* * *Μιτύλινα, ὁ πολίτης, Πελληνεὺς, τὸ θηλυκὸν* * *Πελληνίς.* * *Σημειωτέον δὲ, ὅτι* * *Παλλήνη καὶ Πελλήνη ἑνὶ μόνῳ γράμματι διαφέρουσι. Καὶ ἡ μὲν Πελλήνη δύο μόνα ἐθνικὰ ἔχει, τὸ εἰς ευς, τὸ διὰ τοῦ ιος· ἡ δὲ Παλλήνη διὰ τοῦ α, τέσσαρα,* * *Παλληνιεὺς,* * *Παλλήνιος,* * *Παλληναῖος,* * *Παλληνίτης.* " Schol. Apollon. R. i. 177. *Πελλήνης· ἡ Ἀχαϊκὴ Πελλήνη διὰ τοῦ ε, ἡ δὲ ἑτέρα, ἡ τῆς Ἀρκαδίας, διὰ τοῦ α γράφεται Παλλήνη, Ἀχαῒς* (Cod. Par. *Ἀχαιΐς*) *δὲ, μέρος τῆς Θεσσαλίας, ἧς ἡ Πελλήνη.* (Miramur virum doctum fugisse crassum Scholiastæ hujus errorem, qui, notato inter *Πελλήνην Ἀχαϊκὴν* et *Παλλήνην τὴν Ἀρκαδίας* discrimine, subjungit, *Ἀχαῒς δὲ, μέρος τῆς Θεσσαλίας, ἧς ἡ Πελλήνη*, confundens, ut alii, Achaicam Pellenem cum Thessalica Pelinna, deinde Achaiam Peloponnesi cum Phthiotidis Achaia. Apollonius autem Rhod., ad quem interpretandum ista scripsit Schol., loquitur [illegible] Achaica Pellene: *Ἀστέριος δὲ καὶ Ἀμφίων* [illegible] *υἷες Πελλήνης ἀφίκανον Ἀχαιΐδος, ἥν ποτε Πέλλης Πατροπάτωρ ἐπόλισσεν ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο.* C Hom. Il. A. 573. *Οἵ θ' Ὑπερησίην τε, καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν, Πελλήνην τ' εἶχον, ἠδ' Αἴγιον ἀμφινέμοντο.* Pseudo-Did. *Διαφέρει Πελλήνη Παλλήνης· Παλλήνη μὲν γὰρ πόλις Θρᾴκης, Πελλήνη δὲ πολίχνιον τῆς Ἀχαΐας, ἥ ἐστι Πελοποννήσος*, ubi *Πελλήνη* vocatur *πολίχνιον*, cum Pausaniæ Straboni, Stephano Byz. Hesychio, Suidæ, Zonaræ, et aliis *πόλις* appelletur. *Πολίχνιον* quoque est Villoisoni Scholiastæ: *Διαφέρει Πελλήνη Παλλήνης· Πελλήνη*, leg. *Παλλήνη, γὰρ* * *δημόπολις*, f. l. *μητρόπολις, Θρᾴκης,* * *Παλλήναι δὲ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, Πελλήνη δὲ, πολίχνιον τῆς Ἀχαΐας, ἥ ἐστι Πελοπόννησος.* Ap. Steph. Byz. est *Παλλήνη δῆμος*: *Ἔστι δὲ καὶ δῆμος Ἀττικὸς τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, οὕτω λεγόμενος,* * *Παλλήνη, ὁ δημότης,* * *Παλληνεὺς*, ubi v. Berkel. et Holsten.) Numquid leg. (in Steph. Byz.) *Πελλήνα, ὡς Μυτιλήνα*, ut *Ὑρμίνη* et *Ὑρμίνα*? Pindaro (ll. cc. et in loco mox citando) *Πελλάνα*, Dorice, (et Aristoph. Lys. 995. *Ὀρσᾷ Λακεδαίμων πᾶα, καὶ τοὶ σύμμαχοι Ἅπαντες ἐστύκαντι,* * *Πελλάνας δὲ* [illegible] Laconice, ubi D Schol. *Ὄνομα γυναικὸς ἑταίρας, ἣν γὰρ παρ' αὐτοῖς πόρνη Πελλήνη τοὔνομα· ἐπιθυμοῦσιν οὖν τῆς πόρνης, ἤγουν τῆς πόλεως Πελλήνης ἐπιθυμοῦσιν· ἀντεποιοῦντο γὰρ αὐτῆς οἱ Λακῶνες.*) Quamvis * *Πελλάνα* Laconicæ urbs ap. Pausan. diversa sit ab hac, uti e Strab. quoque discimus viii. p. 386. quæ in confiniis Arcadiæ sita erat. Straboni autem dicitur *τὰ* * *Πελάνα*. Eadem, ni fallor, quæ *Παλλήνη* Diodoro xv. p. 492. Apollon. R. Schol. l. d. et Plinio. Polybio iv. p. 344. *Ἡ ἐν τῇ Τριπόλει προσαγορευομένη Πελλήνη*, Pellene dicta in Tripoli. (Ap. Xenoph. Hist. vii. 5. 9. 'intelligenda est *Πελλήνη* alia, obscurior illa et in Laconica sita, et *Πελλάνα ἐν Τριπόλει* dicta, quod demonstrarunt Palmer. Exercc. in Auctt. Gr. p. 76. et pene justo prolixius Morus in Examine quorundam Locorum ix. cf. Schneider.' Lex. Xenoph.) Steph. Byz. *Καὶ ἡ μὲν Πελλήνη δύο μόνα ἐθνικὰ ἔχει, τὸ εἰς ευς, καὶ τὸ διὰ τοῦ ιος.* Similiter Eustath. (l. c.) Sed infra v. *Ὤλλινα* scribitur * *Πελληναῖος*, ut videtur; falsa igitur Grammatici nostri regula: * *Ὤλλινα· πόλις πρὸς τῇ Κασπίᾳ*

θαλάσσῃ, τὸ ἐθνικὸν, * Ὠλιναῖος, ὡς Πελλιναῖος, τῆς A Πελλήνης. Aldus, Ὤλια, uno tantum λ, (et sic teste Berkel. ap. Ptolemæum.) An * Παλληναῖος leg. aut * Πελινναῖος? Cod. Voss. Ὡς Πελινναῖος, τῆς * Πελίννης, quo duce totum locum sic refingendum censemus, * Ὤλιννα· πόλις πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. τὸ ἐθνικὸν, * Ὠλινναῖος, ὡς Πελινναῖος, τῆς Πελίννης. Ipse Steph. Πέλιννα· πόλις Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιώτιδι, κέκληται ἀπὸ * Πελίνου τοῦ Οἰχαλιέως· ἔστι δὲ καὶ * Πελληναῖον, ὄρος Χίου· καὶ τὸ κτητικὸν, Πελληναῖος, ubi idem mendum irrepsit, Πελληναῖον—Πελληναῖος, pro Πελινναῖον—Πελινναῖος, ut jam correxerunt VV. DD. De permutatione horum nominum vide omnino Palmer. et Wessel. ad Diod. S. xviii. 11. item Salmas. ad Solin. p. 607. Tymnis Epigr. i. Μίκκος ὁ Πελλαναῖος Ἐνυαλίου βαρὺν αὐλὸν Τόνδ' ἐς Ἀθαναίας ἐκρέμασ' * Ἰλιάδος, * Τυρσηνὸν μελέδαμα. 'A quibus hæ minutiæ non negliguntur, μελέδαμα Doricum esse negabunt; corrigendum arbitror, κελάδημα. Crinagoræ Epigr. x. * Τυρσηνῆς κελάδημα διαπρύσιον σάλπιγγος, Πολλάκι * Πισαίων στρῆ- B νες ὑπὲρ πεδίων Φθεγξαμένης, ὁ πρὶν μὲν ἔχει χρόνος ἐν δυσὶ νίκαις.' Valck. ad Adoniaz. p. 352. 'Corruptum μελέδαμα conniventibus oculis præterii, recte a Salmasio emendatum, reponente μελέταμα, Instrumentum, quo inflando Tyrrheni se exercuerunt. Tyrrhenorum inventum tuba. Minus probabiliter Valck. κελάδημα reponit e Crinag. Ep. x. ubi diversa est phrasis.' Brunck. Diversa quoque est phrasis in Nonni Dionys. p. 792. Καὶ Φρυγίοις αὐλοῖσιν ἐπέκτυπεν αὐλὸς Ἀθήνης, Καὶ δίδυμον κελάδημα δόναξ ἐλίγαινεν Ἀχαρνεὺς Θλιβόμενος παλάμῃσιν. 'Μελέδαμα, Cura, et e poetarum usu, Id quod quis curat et exercet: hinc tuba, qua Tyrrheni utuntur, μελέδαμα Τυῤῥηνὸν, i. e. Τυῤῥηνῶν, recte vocari potuit. Jacobs. ad Anthol. Palat. p. 157. At Valck. l. c. μελέδαμα Doricum esse negat: nullas tamen rationes ad probandam suam sententiam attulit, nec sane ex iis quæ dixit vir doctus, intelligi potest, cur v. κελάδημα, quod usurpavit Crinag. et Nonnus, magis Doricum sit, quam μελέδημα, quod reperitur in Hom. C Il. Ψ. 62. Od. Δ. 650. Ο. 8. Υ. 56. Ψ. 343: Archiæ Epigr. iv. * Τρωάδι Παλλαναῖος * ἀνήρτησεν Ἀθάνα Αὐλὸν ἐριβρεμέταν Μίκκος Ἐνυαλίου, quod expressum est e Tymnis Ep. 'Sed Miccus iste, qui tubam suam in Iliadis Minervæ templo dedicavit, cujas fuit? utrum Achæus e Peloponneso Pellenensis, an e Thracica Chersoneso Pallenæus? Ego quidem Iliadi Minervæ propiorem atque omnino Pallenæum arbitror fuisse, scribendumque adeo in his Epigrammatis Παλλαναῖος, quod in postremo meus exhibet Cod. Vat. apographus: a Πελλήνη usitata forma gentilis erat Πελληνεὺς, a Παλλήνη dicebatur et Παλληναῖος. Sed ex Achaia Pellenenses, ut dicuntur a Liv. xxxii. 22., Πελληνεῖς, multo frequentius, quam Pallenæi Thraces, memorantur in historia.' Valck. Etiam Pallenes Thracicæ ap. scriptores veteres satis frequens est mentio, ut patet e locis supra laudatis infraque laudandis. "In Archiæ Epigr. Codex habet Παλλαναῖος, at in Tymnis carmine Πελλαναῖος. Utrum ex altero emendandum sit, dicat, qui Miccum D hunc aliunde sibi notum sciverit, cujas fuerit, quod ego prorsus ignoro. Utroque in loco Παλλαναῖος scribendum esset, si de gentilibus nominibus vera tradidisset Steph. B. in Πελλήνη, quem redarguit Holsten.' Brunck. Imo vir doctus locum ap. Steph. B. in quo reperitur Πελλιναῖος, suspectum habet. Nobis saltem haud spernenda videtur ratio illa, Brunckio et Jacobsio prorsus neglecta, propter quam Valck. in Tymnis Epigr. Παλλαναῖος ex Archiæ Epigr. Cod. Vat. scribendum censeat: 'Ego quidem Miccum *Iliadi Minervæ propiorem*, atque omnino Pallenæum arbitror fuisse.') Similiter * Πελληνίταις legitur in v. Φενεὸς, nisi corruptus locus sit, quod suspicor: Ὁμορεῖ δὲ ἐκ τῶν πρὸς βορᾶν μερῶν τῇ Κλιτορίᾳ, ἐν δὲ τῷ πρὸς ἄρκτους Αἰγείροις καὶ Πελληνίταις, Ἀχαϊκαῖς πόλεσι. Cum Αἰγείροις sit ipsum nomen, non gentilitium, puto etiam h. l. leg. καὶ Πελλήνῃ, ταῖς Ἀχαϊκαῖς π. Idem notavit et Salmas. Πελληνικὸς etiam hinc deducitur, unde Πελληνικαὶ χλαῖναι, quæ corrupte Πελλικαὶ scribuntur ap. Hesych. (etiam in Cod. Ven. teste Schowio, Πελλήνη· πόλις ἐν Ἄργει. Πελληνικαὶ χλαῖναι· ἐπεὶ διαφέρειν ἐδόκουν αἱ ἐν Πελλήνῃ γινόμεναι, ὡς καὶ ἆθλα τοῖς νικῶσι δίδοσθαι, ubi Verw. malit διδόμενα, sed vulgatam tuetur J. Poll. vii. 67. Αἱ δὲ Πελληνικαὶ χλαῖναι ἦσαν εὐδόκιμοι, ὡς καὶ τοῖς νικῶσιν ἀθληταῖς δίδοσθαι.) Πελλήνιος, quod alterum e gentilibus ab auctore expressis, occurrit ap. Harpocr. in Μαστῆρες, ubi citatur Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πελληνίων Πολιτείᾳ." L. Holsten. Hujus Holstenianæ notæ immemor, 'Πελλήνιος nusquam a se esse lectum,' scripsit Valck. ad Adoniaz. p. 352. a Schæf. in Mss. citatus. Ap. Suid. etiam Πελληναῖος χιτὼν legitur: Πελλήνη· πόλις, καὶ Πελληναῖος χιτών· ἐπὶ τῶν παλαιὰ φορούντων ἱμάτια, ἐν δὲ Πελλήνῃ διάφοροι χλαῖναι ἐγίνοντο. Ἀριστοφάνης (l. c.)· Μῶν εὐθὺ Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ; Ἐπεὶ ἐν Πελλήνῃ ἐν τοῖς Ἡραίοις ἆθλον ἐτίθεντο χλαῖναν. De proverbio vide Erasmi Adag. iii. 3. 17. p. 692. ubi citatur Julius L. vii. de Rerum Vocabulis, sed unde citetur, nescimus. Pro παλαιὰ Jacobs. ad Anthol. T. viii. p. 152. a Schæf. in Mss. indicatus, malit παχέα, idque omnino recte: Pind. Nem. x. 82. Ἐκ δὲ Πελλάνας, ἐπιεσσάμενοι Νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις, ("Intus floccis lanæ instructæ erant," Jacobs. l. c.) ubi Schol. Ἀντὶ τοῦ καὶ ἐν Πελλήνῃ ἐνίκησε, τίθεται δὲ παχέα ἱμάτια ἐν Πελλήνῃ ἄγναφα, δυσχείμεροι δὲ οἱ τόποι· * περιφραστικῶς δὲ τὴν χλαμίδα (leg. χλανίδα), μαλακὴν κρόκην εἶπε, καὶ ἑτέρωθι ψυχρᾶν· ὁπότε εὐδιανὸν φάρμακον αὔραν Πελλάνα παρέχει, (egregie nugatur Schol. memoriter citans locum, qui sic legitur Olymp. ix. 146. Καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' * εὐδια-Νὸν φάρμακον αὐρᾶν Πελλάνᾳ φέρε.) Ὁ δὲ ἀγὼν Διὸς, καλεῖται δὲ * Δῖϊα. Ἡ οὕτως· ἐκ τῆς Πελλήνης δὲ τὰ * Θεοξένια νικῶντες, χλανίσιν ἐπιτηδειοτάταις κοσμηθέντες κ. τ. λ. Alibi idem Schol. scripsit τὸν ἀγῶνα fuisse Apollinis et Mercurii, e quorundam autem sententia, Mercurii unius, τὰ Ἕρμαια, at hic Jovis esse ludos asserit, τὰ Δῖϊα. Schol. Aristoph. ut supra vidimus, Junoni, ἐν τοῖς Ἡραίοις, eos ipse tribuit, sed addit, secundum quosdam, τὰ Ἕρμαια ἄγεται ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας. Ruhnk. l. c. suspicari videtur, Schol. hæc tradidisse vitioso codice deceptum, in quo voces Ἑρμαίοις et Ἡραίοις confusæ essent. Sed satis patet e locis supra citatis, multos ludos in Pellene olim celebrari solitos esse, quorum alius Junoni, alius Jovi, alius Apollini, alius Mercurio sacer fuerit. Alii ludi ibi sub nomine Theoxeniorum celebrabantur. "Idem Θεοξένια et Ἑρμαῖα, sed v. omnino Meurs. Gr. Fer. iii. p. 114. (et nos in utraque voce.) In Posidippi Epigr. (ap. Athen. p. 414. e.) notandum illud, Χλαίνης ἐν τρύχει Πελληνίδος, (Lacero panno penulæ Pellenicæ.)— Nonnus Dionys. xxxvii. p. 926. Εἰ πέλεν εὐώδινος Ἀχαιΐδος ἀστὸς ἀρούρης, Πελλήνην δεδάηκεν, ὅπῃ ῥιγηλὸν ἀγῶνα Ἄνδρες ἀεθλεύουσι * φιλοχλαίνου περὶ νίκης, Χειμερίῳ σφίγγοντες ἀθαλπέα γυῖα χιτῶνι." Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 586. notante Schæf. in Mss. In Schol. ad Demosth. p. 127. 15. nomen Πελληναίων in Πελληνέων mutaret Valck. l. c. Sed, cum in Suida extet Πελληναῖος χιτὼν, vulgatum habet quo se tueatur. Zonar. Πελλήνη· πόλις, ubi D. K. Πελήνη. Sic ap. Xenoph. K. A. v. 2. 12. scribi Φιλόξενος Πεληνεὺς, sed perperam scribi, notavit Valck. l. c. et Sturz. Lex. Xenoph. In Orph. Argon. 156. Ἐν δὲ Περικλύμενος Νηλήϊος εἰσαφίκανεν, Ἀγχόθι Παλλήνης τε καὶ εὐύδροιο Λιπάξου Ἄστυ λιπὼν ἀφνειὸν, ἐλειονόμους τε Κολώνας, vulgo legitur Πελλήνης, sed perperam. Vide Steph. Byz. in Παλλήνη et Herod. vii. 123. Apollon. R. i. 599. Idem dicendum est de ejusdem Orphei Argon. 466. Οὐλύμπου δὲ * βαθυσκοπέλου πρηῶνας ἐρυμνοὺς Εἰσέδρακον Μινύαι, καὶ Ἄθω δενδρώδεα κάμψαν, Παλλήνην τ' εὐρεῖαν, ἰδὲ ζαθέην Σαμοθρήκην, ubi vulg. Πελλήνην correxit Holsten. Nemo autem, qui secum reputaverit in quot et quantos geographicos errores inciderint ipsi veteres Auctores, Scholiastæque et Librarii, atque ex iis hodierni Critici, nominum horum similitudine decepti, nostram de his rebus prolixitatem magnopere culpabit.]

[Περιαγείρω. Apostol. Prov. xv. 97. Περιαγειρόμενος φύλλοις βάλλεται καὶ ἄνθεσιν· ἐπὶ τῶν νικώντων ἐν ἀγῶσι, περιαγειρομένους δὲ ἔλεγον τοὺς ἀθλητὰς, οἳ μετὰ τὴν νίκην περιαγόμενοι καὶ περιπορευόμενοι, ἐλάμβανον, οἱ μὲν ζώνας, οἱ δὲ χιτῶνας, οἱ δὲ πετάσους, οἱ δὲ ἄλλα γε ἄττα. Ὅθεν Σιμωνίδης (cxcvi. p. 405. Gaisf.) περὶ Αἰτύλου φησὶν οὕτως· Τίς δὴ τῶν νῦν τοσάσδε πετά-Λοισι μύρτων ἢ στεφάνοισι ῥόδων ἀνεδήσατο Νίκας ἐν ἀγῶνι περικτιόνων; Suid. et Phot. Περιαγειρόμενοι· Ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι (περιαγόμενοι Phot. vide nos supra et Dionys. H. in Ἀγείρω allatum) ἀθληταί. Πολιτείας πέμπτῳ ἐπὶ τέλει. (" Verba, Ὥσπερ—ἀθληταὶ non interpretationis causa adjecta sunt, ut suspicari aliquis posset, sed ipsa verba Platonis continent, quæ autem non libro v. sed x. Polit. fin. reperiuntur. Vox ἀθληταὶ aliena est ab h. l. et rectius post antecedens Περιαγειρόμενοι, ponendum erit." Schleusner.) Λέγεται γὰρ ὅτι τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἆθλα προυτίθεσαν τοῖς ἀγωνιζομένοις, ὃν τρόπον καὶ Ὅμηρος καὶ ἄλλοι ποιηταὶ ἱστοροῦσιν. Ἐπεὶ δὲ ἤρξαντο χωρὶς ἄθλων ἀγωνίζεσθαι, τοὺς νικήσαντας οἱ μὲν κατὰ φιλίαν ἢ (Phot. D. καὶ) συγγένειαν προσήκοντες στεφάνοις ἀνέδουν· τῶν δ' ἄλλων οἱ μὲν σύνεγγυς (" sic recte habent Mss. Par. at priores Edd. συγγενεῖς, quod sensus manifesto respuit," Kuster.) καθήμενοι, καὶ πλησιάζοντες (Phot. B. περισιάζοντες), πλέονος ἄξια ἐπετίθεσαν (Phot. D. ἀπετίθ.) οἱ δὲ πορρώτερον, ἄνθεσι καὶ φύλλοις ἔβαλλον περιερχομένους, ὡς καὶ (Phot. δὲ, perperam) νῦν τοῖς (Phot. D. τοῖς γ') ἐπιφανῶς ἀγωνισαμένοις ἐπιβάλλουσι πετάσους καὶ ζώνας, οἱ δὲ χιτῶνας. Ἐκ τούτου σύνηθες ἐγένετο κύκλῳ περιπορευομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπαγείρειν, καὶ λαμβάνειν τὰ διδόμενα. Ὅθεν Σιμωνίδης Ἀετίλλου (Phot. περὶ Ἀετύλου, at D. Ἀετίλλου, omisso περὶ, Apostol. supra, περὶ Αἰτύλου, vide nos infra) φησὶν οὕτως· Τίς δὴ (Phot. D. δὲ) τῶν νῦν τοσάσδε πετά-Λοισι μύρτων, ἢ στεφάνοισι ῥόδων ἀνεδήσατο Νίκας ἐν ἀγῶνι περικτιόνων; Ἔνιοι δὲ τοῦτο τὸ ἔθος ἀπὸ Θησέως τὴν ἀρχὴν λάβειν· ἐκεῖνον γὰρ ἐκ Κρήτης κομισθέντα, μετὰ τὸ ἀνελεῖν τὸν Μινώταυρον, οἱ ἀπὸ τῆς χώρας ἄνθεσι καὶ φύλλοις ἔβαλλον, καὶ τοῖς π..οῦσι καρποῖς ἐτίμων. Glossa hæc Ruhnkenio ad Tim. p. 216. omnino vel e Boëthi, vel ex alterius Lex. Platonico derivata esse videtur; sed, si V. D. in animum revocasset, quæ ex Eratosthene sumta ap. Schol. ad Eurip. Hec. extant, suam forte sententiam mutasset. Vide locum integrum supra in Ἐπαγερμὸς citatum. " Bibl. Crit. ii. 1. p. 79." Schæf. in Mss. Pro verbis, Ὅθεν Σιμωνίδης Ἀετίλλου, prout in Suida extant, Apostol. ut supra monuimus, habet, Ὁ. Σ περὶ Αἰτύλου: Phot. περὶ Ἀετύλου, at Cod. D. Ἀετίλλου, omisso περί. Vide E. H. Barkeri Epist. ad Gaisford in Classical Journal N. xxx. p. 219. Godofr. Olear. Nott. ad Suid. p. 288.:—" An Σιπύλου? de quo v. infra." Locus, ad quem nos remittit V. D.; ad hæc Suidæ scriptus est verba, * Σιπυλίνη· πόλις, καὶ * Σίπυλος, ὄνομα τόπου, ἢ ποταμοῦ:—" Pausan. Μαγνῆτες οἱ Σίπυλον οἰκοῦντες, Athen. xiv. Τὴν Σίπυλον εἶναι τῆς Λυδίας. Plinius, Magnesiam oppidum Epheso vicinum. Τὴν μητέρα τὴν * Σιπυλίνην, Matrem Deum, Phrygiam, Cybelem, Dindymenem, jurant Magnetes et Smyrnæi in fœdere inter se inito, quod extat inter Marmora Arundel. (scripsit forte, vel saltem scribere debebat, Σιπυλήνην: Ὀμνύω Δία, Γῆν, Ἥλιον, Ἄρη, Ἀθηνᾶν * Ἄρειαν, καὶ τὴν Ταυροπόλον, καὶ τὴν Μητέρα τὴν Σιπυλήνην, 'ita enim Δία scribendum et explicandum est, non uti fit, διὰ Γῆν, Per Terram. Mater autem Sipylene Magna Deum Mater est, uti ostendunt Magnetorum nummi, s. Μαγνήτων ἀπὸ Σιπύλου, vel, ut in aliquo, ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΣΙΠΥΛ. quod * ΣΙΠΥΛΗΝΩΝ interpretor, ap. Tristan. T. ii. p. 428. Puto quoque huc referendum Goltzii nummum, in quo ΣΟΠΥΛΟΣ male expressum pro ΣΙΠΥΛΟΣ.' Holsten. ad Steph. B. ubi Σίπυλος· πόλις Φρυγίας. Ἑλλάνικος Ἱερειῶν πρώτῳ, τὸ ἐθνικὸν Σιπυληνὸς, καὶ Σιπυληνοί. 'Suspecta plane mihi v. Σιπυληνοί: forte scripsit, καὶ * Σιπυλεύς. Ita Hegesias ap. Dionys. H. π. Συνθ. Ὀνομ. p. 5. Ἀπὸ Μαγνησίας εἰμὶ τῆς μεγάλης Σιπυλεύς.' Holsten.) Sipylus autem Phrygiæ urbs et mons. (Ἡ * Σίπυλος, urbs Phrygiæ alio no-

A mine * Τάνταλις: ὁ * Σίπυλος, et τὸ * Σίπυλον, ὄρος, Mons, unde Μαγνησία ὑπὸ Σιπύλῳ: v. Salmas. ad Solin. p. 863.' Holsten.) Regionem etiam Sipylum veteres dixere Phrygiam, Strab. x. Idem i Sipylus eversa regnante Tantalo; xiv. e Phrygiæ metallis et Sipylo haustæ sunt divitiæ Tantali et Pelopidarum." Ap. quemnam vero auctorem Suid. Σιπυλίνη scriptum reperisset pro Urbis nomine, nos quidem nescimus; sed suspicamur Suid. scripsisse Σιπυλήνη, subaudito v. πόλις, i. e. Sipylus urbs; gentile enim legitimum Σιπυληνὸς est, non * Σιπυλῖνος. Ergo Olearius Simonidem περὶ Σιπύλου, Phrygiæ urbe, versus illos composuisse arbitrabatur; et quidem poetas veteres multa de hac urbe dixisse, eruditis satis notum est: Plut. adv. Stoicos T. x. p. 373. Reisk. Εἰ δὲ οἱ ποιηταί σε πείθουσι, λέγοντες, ὡς ἐκ θεῶν προνοίας ἀνατροπὴν ἔσχεν ἡ παλαιὰ Σίπυλος τὸν Τάνταλον κολαζόντων, πείθου τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς ἑταίροις, ὅτι καὶ Χρύσιππον οὐκ ἀπὸ τύχης, ἀλλ' ἐκ προνοίας, ἡ φύσις ἤνεγκεν, ἄνω τὰ κάτω καὶ τοὔμπαλιν ἀνατρέψαι B δεομένη τὸν βίον. V. Pind. Ol. i. 58. Sed Simonides proculdubio non loquebatur de Sipylo, in qua urbe ludos celebrari solitos esse e nullo veterum auctorum testimonio probari potest, sed de quodam homine, qui vel in gymnico certamine competitores, vel in bello hostes vicisset. Jam vero pugnam contra hostes, non certamen cum competitoribus, (ad quam tamen sententiam probandam aliquantulum valet, valeatque, quantum valere possit, Photii, Apostolii, et Suidæ testimonium, ap. quos agitur de ἀθληταῖς,) in animo habuisse poetam, satis ostendit v. περικτιόνων, quod de his minus recte dicitur: Τίς δὴ τῶν νῦν τοσάσδε πετά-Λοισι μύρτων, ἢ στεφάνοισι ῥόδων ἀνεδήσατο Νίκας ἐν ἀγῶνι περικτιόνων; Nobis autem multum diuque de hac quæstione reputantibus, nulla probabilior se obtulit conjectura, quam hæc, ad quam illa Olearii recta nos duxit, Ὅθεν Σιμωνίδης Σιπύλου φησὶν οὕτως: περὶ et a Suida et a Photii Cod. D. abest. ΑΙΤΥΛΟΥ, quæ lectio in Apostol. reperitur, et ΣΙΠΥΛΟΥ facile in Mss. purmutari po- C tuisse, agnoscent forte, rei palæographicæ periti. Σιμωνίδης Σιπύλου, Simonides nempe filius Sipyli, de quo opportunissime dicit Suid. Σιμωνίδης Μάγνης, Σιπύλου, ἐποποιός. Γέγονεν ἐπὶ Ἀντιόχου, τοῦ Μεγάλου κληθέντος, καὶ γέγραφε τὰς Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου πράξεις, καὶ τὴν πρὸς Γαλάτας μάχην, ὅτε μετὰ τῶν ἐλεφάντων τὴν ἵππον αὐτοῦ ἔφθειραν. Hinc sua sumsit Eudocia in Violario p. 383. ubi pro Μάγης corrige Μάγνης. De hoc igitur Antiocho Magno in versibus illis loqui videtur Simonides ille Magnesius. Fatendum tamen est G. Cuper. Obss. iv. 11. p. 447. longe aliter Suidæ verba accepisse:—" I. e. vertente Porto: 'Simonides Magnesius Sipyli F. versificator, fuit temporibus illius Antiochi, qui Magnus vocabatur, et Antiochi Magni res gestas scripsit, et pugnam cum Galatis ab eo commissam, cum ejus equitatum cum elephantis profligarunt.' Sed, quod pace viri eruditi dixerim, multa hic errata sunt. Μάγνης enim Σιπύλου indicat hunc Simonidem Magnesia ad Sipylum fluvium sita esse oriundum, quam alii Magne- D siam περὶ, πρὸς Σίπυλον: vel ὑπὸ, ἀπὸ, quarum particularum forte una excidit, Σιπύλου, (imo non ὑπὸ Σιπύλου, sed ὑπὸ Σιπύλῳ, v. Salmas. et Holsten. supra), vocabant; deinde ἐποποιὸς non est Versificator, sed Poeta heroicus; tandemque dubium est, num Antiochi equites simul et elephanti a Gallis sint profligati, an vero Gallorum elephanti in fugam conjecerint equitatum Antiochi. Huc accedit Antiochum Magnum Seleuci Gallinici filium, regnum adeptum primo in superiore Asia et Ægypto, inde cum populo Romano bellis gestis in Elymaide occisum a barbaris esse, nec videri contra Gallos bellum sumsisse, vel tam infeliciter pugnasse. Et mihi quidem nonnunquam suspicio oborta, Suidam more suo Antiochos confundere, et quæ Soteri conveniunt, Magno tribuere. Unde enim Gallis elephanti, quos Syriæ Asiæque reges habuisse plurima exempla docent, cum contra eorum equitatus Livio xxxvii. 40. necnon aliis laudetur? Quod ubi magis magisque considero, putabam scribendum esse, τὴν ἵππον αὐτῶν ἔφθειρε, 'Quando eorum, n. Galatarum, equitatum elephantis profliga-

vit.' Nam hoc est, quod Lucian. (pro Lapsu inter Salut. p. 273. Bourdel.) narrantem de Antiocho Sotere audivimus, eum n. consilio Theodotæ Rhodii elephantos in equites, et currus immisisse. Deinde, ut ut Simonides vixisse Antiochi Magni tempore dicatur, potuit non modo prælium Soteris describere, verum etiam illi interfuisse, quia ab anno primo Soteris usque ad primum Magni nondum lx. anni sunt, illudque in ultimos ejus annos, per xix. enim imperio præfuit, incidere potuit." Sed, ut Cuperi conjecturæ prorsus adversatur vulgata Suidæ scriptura, Σιμωνίδης Μάγνης Σιπύλου, 'Magnesius a Sipylo,' cum Græce non dici possit Μάγνης Σιπύλου pro Μάγνης ἀπὸ Σιπύλου, sic nostræ interpretationi, (quæ et Van Goensii Diss. de Simonide p. 33., Jacobsiique ad Anthol. T. vi. p. 271., et Harlesii ad Fabric. Bibl. Gr. ap. Gaisford. p. 353. est,) Μάγνης, Σιπύλου, 'Magnesius, Sipyli F.', aliquantulum obstat, et quod Σίπυλος pro proprio viri nomine nusquam alibi legatur, et quod Suid. hic dixerit, Σιμωνίδης, Μάγνης, Σιπύλου, pro ordine illo, quem semper, quod quidem noverimus, secutus esse videtur, nempe, Σιμωνίδης, Σιπύλου, Μάγνης. Ut pauca quædam exempla afferamus, idem dixit, Σιμωνίδης Κρίνεω, Ἀμοργῖνος, non Σιμωνίδης, Ἀμοργῖνος, Κρίνεω: Σιμωνίδης Λεωπρεποῦς, Ἰουλιήτης, non Σιμωνίδης, Ἰουλιήτης, Λεωπρεποῦς: Σόλων, Ἐξηκεστίδου, Ἀθηναῖος, non Σόλων, Ἀθηναῖος, Ἐξηκεστίδου. Non autem continuo sequitur Simonidem Magnesium ἐποποιὸν a Suida et Eudocia dictum omnia sua heroico metro composuisse. Nam ad hunc Epigramma illud, elegiaco metro scriptum, cviii. p. 391. ed. Gaisf., de Gallo et leone referendum esse, vidit Jacobs. ad Anthol. T. vi. p. 271. xiii. p. 953. atque ante eum Van Goens. Dissert. de Simonide p. 33. quibus addas Harles. ad Fabricii Bibl. Gr. (ex Apostol. per errorem, περὶ Βαιτύλου, pro π. Αἰτύλου, afferentis) ap. Gaisf. p. 353. Cum vero in poemate illo, in quo Simonides Magnesius Antiochi Magni res gestas descripserat, mentio elephantorum, quos consilio Theodotæ Rhodii hic in Galatarum equites et currus immiserat, procul dubio facta sit, ad Simonidem forte referendæ sunt glossæ Hesychii, supra a nobis citatæ, *Ἀγγόρπη s. *Ἀγγόρπης (ex emendatione Hemsterhusii in Auct. Emendd. in Hesych.) ᾧ τοὺς ἐλέφαντας τύπτουσι σιδήρῳ. Ὅρπη· σίδηρος, ἐν ᾧ τὸν ἐλέφαντα τύπτουσιν, ubi Palmer.:—"Spiritu aspero notavi propter significatum, tanquam ab ἅρπω, vel ἁρπάζω, Rapio; et forte non male quis suspicaretur, pro ὅρπη leg. ἅρπη, et ob vitium scripturæ mutasse locum hanc vocem." Integram notam supra habes. Non ignoramus quidem, e dialectica pronuntiatione apud Magnesios ὅρπην dici potuisse Falcem, quam ceteri Græci ἅρπην appellabant, ut apud quosdam Græciæ populos ὀσταφὶς pro ἀσταφὶς, ὀστακὸς pro ἀστακὸς, Ὀργανὴ, Minerva, pro Ἐργανὴ, ὀρκάνη pro ἑρκάνη: sed præstat tamen voc. ὅρπη intelligere pro ὅρπηξ positum, vel potius credere Hesych. ita scriptam reliquisse hanc glossam, Ὅρπηξ· σίδηρος, ἐν ᾧ τὸν ἐλέφαντα τύπτουσιν, quam Librarii imperiti mutarunt in id, quod hodie vulgatur, *Ὀρπησίδηρος. Ξ, in ὅρπηξ, a sequente Σ, in σίδηρος, facile absorberi potuisse, omnes vident. Jam vero ὅρπηξ Hesiodo est Virga aculeata, qua boves incitant, Euripidi autem Jaculum e ramo arboris tereti et recto factum, ut docet Noster in Ὅρπηξ.]

[*Προαγείρω, Ante congrego. Hinc] "Πρηγορεὼν, (ὁ,) Hes. teste dicitur τῶν ὀρνέων ὁ πρόλοβος, "[vide infra,] ubi nimirum προσυλλέγεται τὰ σιτία, "quæ comederunt. Sic J. Poll. ii. (204.) de stomacho s. œsophago, qui cibi et potus est vehiculum, Ἐν ὄρνισιν ὅμοιόν τι τούτῳ πρόσκειται, ὃ πρηγορεῶνα καλοῦσιν, ἔνθα προαθροίζεται ἡ τροφή. Ita igitur Aristoph. Av. (1113.) dicit, Ἢν δέ που δειπνῆτε, πρηγορεῶνας ὑμῖν πέμψομεν, Mittemus vobis vesicas illas gutturis eminentes, in quibus cibum sumtum præcolligimus." [Suid. Πρηγορεῶνος· τοῦ λαιμοῦ.] "Προηγορεὼν, (ὁ,) Suidæ est ὁ λεγόμενος γαργαρεὼν, ὁ λαιμὸς, Gurgulio, Guttur seu Gula. Proprie vero ita vocari scribit τὸν ἐχῖνον τῶν ὀρνίθων, ὅπου προαγείρεται ἡ τροφὴ, videlicet a v. προαγείρεσθαι. Sic paulo ante προηγορεῶνας esse

A "dixerat τοὺς βρογχοὺς s. φάρυγγας τῶν ὀρνέων, proprie τοὺς λεγομένους προλόβους, quoniam ibi συλλέγεται καὶ προαγείρεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία. Dici vero et ἐπὶ ἀνθρώπων ita τὸν βρόγχον: in utrisque ἀπὸ τοῦ ἀγείρεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι ἐκεῖ τὴν τροφήν. Dicitur pro eodem πρηγορεὼν, ut supra videbis." [Aristoph. Eq. 374. Τὸν πρηγορεῶνά σου 'κτεμῶ, ubi Schol. Τὸν λεγόμενον γαργαρεῶνα· *παρατηρητέον δὲ ἐν πᾶσι τοῖς ἀντιθέτοις, ὅτι ἀπὸ τῆς αὐτοῦ τέχνης ἑκάτερος αὐτῶν τοῖς ὀνόμασι χρῆται καὶ ταῖς λέξεσιν· ὥσπερ γὰρ τῶν βυρσέων τὸ καθαίρειν καὶ μαδίζειν τῶν δερμάτων τὰς τρίχας (pro quo in præcedente glossa est, τῶν βυρσέων ἐστὶν ἔργον τῶν δερμάτων *ἀπομαδίζειν τὰς τρίχας), οὕτω καὶ τῶν μαγείρων τὸ τέμνειν καὶ σφάζειν εἰς τὸν λαιμὸν τὰ θρέμματα· κυρίως δὲ ἡ τῶν ὀρνέων φάρυγξ, ἐν ᾗ ἀγείρεται ἡ τροφή. Idem ad Av. l. c. Κυρίως τῶν ὀρνίθων ὁ λεγόμενος πρόλοβος, ἑκάτερον δὲ ἀπὸ τοῦ συναθροίζειν ἐκεῖ τὴν τροφήν. Δίδυμος δὲ, τοὺς βρόγχους τῶν ὀρνέων τοὺς λεγομένους προλόβους, ὅτι συλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία, λέγεται δὲ καὶ B ἐπὶ ἀνθρώπων πρηγορεὼν πάλιν ὁ βρόγχος, ἑκάτερόν δὲ ἀπὸ τοῦ συναθροίζειν ἐκεῖ τὴν τροφήν. Hinc sua sumsit Suid. verbis paulum mutatis: Προηγορεῶνας· τοὺς βρόγχους τῶν ὀρνέων, κυρίως, τοὺς λεγομένους προλόβους, ὅτι συλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία, λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ὁ προηγορεὼν, πάλιν ὁ βρόγχος, ἑκάτερον δὲ ἀπὸ τοῦ ἀθροίζειν ἐκεῖ τὴν τροφήν. Ἢ φάρυγγας ὀρνέων. "Malim, τουτέστιν, ὁ βρόγχος: τὸ πάλιν enim hic locum habere non potest." Kuster. Imo πάλιν, quod et ap. Schol. Aristoph. extat, hunc habet sensum: 'Sed et de hominibus πρηγορεὼν s. προηγορεὼν dicitur, atque etiam de hominibus, pariter ac de avibus, pro Gutture ponitur.' Apud utrumque, et Schol. et Suid., editum est προλόβους. "Optimus (Suidæ) Cod. Ms. A. habet *προλόγους, quam lectionem non solum confirmat Hesych. v. Πρόλογος, sed etiam ipsa etymologia, quam Suid. hic subjungit, ὅτι συλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία. Certe etymologia ista nihil facit ad v. πρόλοβος. Unde patere puto, vel Suid. hic scripsisse προλόγους, vel saltem C προλόβους, οἷον προλόγους." Kuster. Hesych. Πρηγορεών· τῶν ὀρνέων ὁ πρόλοβος, ὅτι (v. Toup. infra) προσυλλέγεται ἐν αὐτοῖς (αὐτῷ correxit G. Wakef. ad Hesychii marg.) τὰ σιτία, ubi Soping. πρόλογος velit. "Obelo hanc notam confoderat Is. Voss. Neque damnanda v. πρόλοβος, pro qua Phot. et Suid. πρόβολος, (Πρόβολος· τὸ τῶν σιτίων δοχεῖον,) ubi πρόλοβος recte legit Kust. quamvis Hes. similiter πρόβολος (cum eadem interpretatione.) Ap. J. Poll. ii 207. γαργαρεὼν καὶ πρόλοβος καλεῖται, quod et ap. Hesych. reponunt etiam contra liter. ordinem, ubi legitur πρόλογος. Sed in Pollucis Ms. πρόλογος quoque, ut et h. l. cum Sop. mallet Jungerm. Favet certe etymologica ratio, quam subjungit Noster, ὅτι προσυλλέγεται κ. τ. λ. perinde ac ap. Suid. Προηγορεῶνας—προλόβους, Ms. convenientius προλόγους, ὅτι συλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία quæ utique ratio ad v. πρόλοβος nihil facit. Vide ibi Kust. Et tamen nihil in textu mutandum censui, quum et πρόλοβος bis ap. Schol. Aristoph. Av. 1113. scribatur." Albert. Cf. quæ habet T. H. D infra citandus. "Inepte corrigit Soping., πρόλογος. Hesych. tamen postea, Πρόλογος· ὁ γαργαρεὼν τῶν ὀρνίθων, ὃν οἱ παλαιοὶ πρηγορεὼν, (imo editum est γρηγορεὼν, quod Junius Animadvv. p. 403. Scalig. et Jungerm. ad J. Poll. p. 254. n. 80. mutant in πρηγορεὼν), lege πρηγορεῶνα. Aristoph. Eq. l. c. ubi recte Schol. Φάρυγξ τῶν ὀρνέων, ἐν ᾗ ἀγείρεται ἡ τροφή. Quare forsan leg. ap. Hesych. ἐν ᾧ προσυλλέγεται pro ὅτι, vel ᾧ τε. (Imo recte se habet vulgata scriptura, modo cum G. Wakef. l. c. corrigas αὐτῷ pro αὐτοῖς, Ὅτι προσυλλέγεται ἐν αὐτῷ τὰ σιτία. Ap. Schol. Aristoph. et Suid. est ἐν αὐτοῖς, quia scilicet προλόβους præcesserat: at ap. Hesych. habes πρόλοβος, quod flagitat ἐν αὐτῷ, non ἐν αὐτοῖς.) Recta quoque lectio πρόλοβος, non πρόλογος, opinor." Toup. Emendd. in Hesych. T. iii. p. 519. Sed, teste Schowio, Cod. Ven. præbet, non vulg. πρόλοβος, quod Musuro debetur, sed πρόλογος, quod omnino reponendum est. In suo Pollucis Codice ad ii. 204. tale Scholion margini additum reperit Jungerm.: Σχολ. Εἰσὶ δὲ οἵ φασι πρηγορεῶναι (leg. πρηγορεῶνας) ὑποπεφυκέναι καὶ τῶν

ἐν Σικελίᾳ τισὶ γυναικῶν, ἔνθα προαθροίζεται ἡ τροφή.] “ Προγορεὼν Etym. (688. 33.) et Lex. meo vet. τόπος “ ἐστὶν ἐν ᾧ (ὅπου) ἀγείρεται ἡ τροφή.” [“ Προηγορεὼν cum Suida scripsi; nam in vulg. προγορεὼν plane abolita est initialis litera τοῦ ἀγείρεσθαι: est enim προηγορεὼν proprie Avium ἐχῖνος, ὅπου προαγείρεται ἡ τροφὴ, Ingluvies avium, in qua cibus congeritur, congestusque paulatim in ventriculum transmittitur.” Sylburg. Glossam hanc integriorem, cum auctoris nomine, nobis servavit Zonar. Πρηγορεών· ὁ λαιμὸς, ἢ τόπος, ὅπου ἀγείρεται ἡ τροφὴ, παρὰ τὸ ἀγεῖραι. Οὕτως λέγει Ἀπολλώνιος.] “ Πρόλοβος, ου, ὁ, “ i. q. πρηγορεὼν s. προηγορεὼν, Sinus ille in avium “ gutture prominens in quem primum cibos recentes “ ingerunt. Aristot. H. A. ii. 17(=12. 14.) dicit “ esse δέρμα κοῖλον καὶ μέγα ἐν ᾧ ἡ τροφὴ πρώτη “ εἰσιοῦσα ἄπεπτός ἐστιν: quum ante dixisset avium “ quasdam ἔχειν πρὸ τῆς κοιλίας πρόλοβον, ut galli- “ naceum, palumbem, columbam, perdicem: quas- “ dam vero ejus loco habere stomachum latum et “ amplum, eumque ἢ δι' ὅλου ἢ πρὸς τὴν κοιλίαν τεί- “ νοντα.” [Totum locum sic edidit Schneider. Οἱ μὲν γὰρ ἔχουσι πρὸ τῆς κοιλίας πρόλοβον, οἷον ἀλεκτρυὼν, φάττα, περιστερὰ, πέρδιξ. Ἔστι δὲ ὁ πρόλοβος δέρμα κοῖλον καὶ μέγα, ἐν ᾧ ἡ τροφὴ πρώτη εἰσιοῦσα ἄπεπτός ἐστιν. Ἔστι δ' αὐτόθεν μὲν ἀπὸ τοῦ στομάχου στενώτερος, ἔπειτα εὐρύτερος· ᾗ δὲ καθήκει πάλιν πρὸς τὴν κοιλίαν, λεπτότερος. Τὴν δὲ κοιλίαν σαρκώδη καὶ στιφρὰν οἱ πλεῖστοι ἔχουσι καὶ ἔσωθεν δέρμα ἰσχυρὸν, καὶ ἀφαιρούμενον ἀπὸ τοῦ σαρκώδους· οἱ δὲ πρόλοβον μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἀντὶ τούτου τὸν στόμαχον εὐρὺν καὶ πλατὺν, ἢ δι' ὅλου ἢ τὸ πρὸς τὴν κοιλίαν τεῖνον, οἷον κολοιὸς, καὶ κόραξ, καὶ κορώνη.——Ἔνιοι δὲ τῆς κοιλίας αὐτῆς τι ἔχουσιν ὅμοιον προλόβῳ, οἷον ἡ * κεγχρῆς (sic Medic. Canis. Rhen. pro κεγχρὶς, versio Thomæ Cencreis, ita Ælian. H. A. ii. 43. Ἔστι φῦλον ἱεράκων, καὶ καλεῖται κεγχρῆς, καὶ ποτοῦ δέεται οὐδὲν, ὀρείτης δὲ γένος ἄλλο αὐτῶν, καὶ ἕκαστός ἐστι δεινῶς * φιλόθηλυς, καὶ ἕπεται κατὰ τοὺς δυσέρωτας, οὐδὲ ἀπολείπεται, ubi notavit Schneider. Vide et Nostrum in Κεγχρίς·) ἔστι δὲ ἃ οὐκ ἔχει οὔτε τὸν στόμαχον, οὔτε τὸν πρόλοβον εὐρὺν, ἀλλὰ τὴν κοιλίαν μακρὰν, ὅσα μικρὰ τῶν ὀρνίθων, οἷον χελιδὼν καὶ στρουθός. Ὀλίγοι δ' οὔτε τὸν πρόλοβον ἔχουσιν, οὔτε τὸν στόμαχον εὐρὺν, ἀλλὰ σφόδρα μακρὸν, ὅσοι τὸν αὐχένα μακρὸν ἔχουσιν, οἷον πορφυρίων· σχεδὸν δ' οὗτοι καὶ τὸ περίττωμα ὑγρότερον τῶν ἄλλων προΐενται πάντες. (“ De Partibus iii. 14. Εἰσὶ δέ τινες οἳ τούτων οὐδὲν ἔχουσιν, ἀλλὰ τὸν πρόλοβον μακρὸν, ὅσα μακροσκελῆ καὶ λεῖα, διὰ τὴν τῆς τροφῆς ὑγρότητα. Ita enim pro λειότητα recte Cod. Accoramboni et versio Thomæ habet. Sed præterea ibi scr. ex h. l. Ἔχουσιν οὔτε τὸν πρόλοβον, οὔτε τὸν οἰσοφάγον εὐρὺν, ἀλλὰ μακρὸν κ. τ. λ.” Schneider.) Ὁ δ' ὄρτυξ ἰδίως ταῦτα ἔχει πρὸς τοὺς ἄλλους· ἔχει γὰρ καὶ πρόλοβον καὶ πρὸ τῆς γαστρὸς τὸν στόμαχον εὐρὺν καὶ πλάτος ἔχοντα· διέχει δ' ὁ πρόλοβος τοῦ πρὸ τῆς γαστρὸς στομάχου συχνὸν, ὡς κατὰ μέγεθος. “ In h. l. hæsi, et nescio quid vitiosi inesse videtur. Gaza: ‘ Distat ingluvies a parte gulæ propinqua ventriculo multum.’ Similiter Scaliger: ‘ A gulæ parte, quæ ventris est, multum distat.’ Item Camus. Scaliger autem mirabatur, cur subito Philosophus γαστέρα appellaret, quam antea κοιλίαν dixerat, deinde nescire se ait, quomodo vocet στόμαχον τῆς γαστρός. ‘ Nam gulam ventris,’ inquit, ‘ quis dicat? Sane fortasse corruptus est Cod. Nota etiam v. συχνὸν,’ (quam Gaza, Scaliger, et Camus vertunt Multum.) Scaliger præpos. πρὸ aut non scriptam legit in Gr. exemplari, aut nescio quo pacto non animadvertit. Altera igitur suspicionis causa vana est. Prior gravior. Nam ubique in hac disputatione κοιλία nominatur; γαστρὸς vocabulum a re alienum est, quia ambiguum. Sed similem Philosophi variationem animadverti in L. de Partibus iii. 14. ubi de gula disputans οἰσοφάγον appellat, semel tamen iterumque στομάχου vocabulo utitur.” Schneider. De verbi διέχειν notione vide in Διέχω.] “ Nominis ratio esse videtur quod ἡ κοιλία “ sit λοβὸς quidam, Folliculus s. utriculus, ὁ πρόλοβος “ autem, anterior λοβός. J. Poll. (ii. 207.) homini “ etiam tribui πρόλοβον docet, scribens nimirum τὸ

A “ ἔξωθεν προῦχον τοῦ γαργαρεῶνος κατὰ τὸν τράχηλον, “ vocari γαργαρεῶνα et τράχηλον,” [verba sunt hæc, Τὸ δὲ ἔξωθεν προῦχον αὐτοῦ (φάρυγγος) κατὰ τὸν τράχηλον, γαργαρεὼν καὶ πρόλοβος (Jungerm. Ms. πρόλογος) καλεῖται:] “ ut Suid. quoque προηγορεῶνα in “ homine interdum dici τὸν γαργαρεῶνα tradit. Sic “ Lat. Ingluviem et avibus et homini tribuunt. Colum. (viii. 5.) de gallinis, Si vacua non est ingluvies, “ cruditatem significat, abstinerique debent, dum “ concoquant. Apul. (1. p. 12.), Restis ad ingluviem “ adstricta, spiritus officia discluderet,” [“ ubi e glossa irrepsit, Ad gulam: ingluviem, quæ et ipsa propria est avium, ad hominis gulam significandam transtulerunt. Idem p. 3., Quo bacillum inversi teli ad occipitium per ingluviem subit: v. p. 99., Hiantem ingluvie profunda, ubi v. Pricæum. Paulo post, Ingluvie voraci.” Ruhnk. Ep. Crit. i. p. 68. a Schæf. in Mss. citatus.] “ Diciturque ingluvies ex eo, quod “ cibus deglutitus in eam primum feratur.” [Tymnis Epigr. iv. Τὸν παραβάντα νόμους Δαμάτριον ἔκτανε B μάτηρ Ἁ * Λακεδαιμονία τὸν * Λακεδαιμόνιον. Θηκτὸν δ' ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα Ὀξὺν * ἐπιβρύκουσ', οἷα Λάκαινα γυνά· Ἔῤῥε κακὸν φίτυμα διὰ σκότος, οὗ διὰ μῖσος Εὐρώτας δειλαῖς μηδ' ἐλάφοισι ῥέοι. Ἀχρεῖον σκυλάκευμα, κακὰ μερὶς, ἔῤῥε ποθ' Ἀΐδαν, Ἔῤῥε· τὸν δ' οὐ Σπάρτας ἄξιον, οὐ σ' ἔτεκον. “ Torsit me corruptum illud, ἐν προβολᾷ, donec incidi in Suid. v. Θηκτὸν, qui, hunc versum laudans, non ἐν προβολᾷ exhibet, sed ἐν προβόλῳ, unde statim mihi nata est suspicio, poetriæ verba sic esse refingenda, Θηκτὸν δ' ἐν προλόβῳ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα Ὀξὺν ἐπιβρύχουσ', οἷα λέαινα, γυνὰ, nisi cum Salmasio malis, οἷα λύκαινα. Hanc correctionem cum amicis quibusdam probare non potuissem, aliis vulg. lect. ἐν προβολᾷ defendentibus, aliis ἐν προμολᾷ substituentibus, aliis denique aliam emendandi viam ingressis, adii T. Hemsterh. a quo, quod subjicio, responsum tuli:—‘ Quidni tuam præ reliquis emendationem adprobem, quæ mihi jam pridem venerat in mentem? Attamen dubito, an retineri possit in- C tegram Suidæ προβόλῳ: nam πρόβολος ap. Suid. (vide infra) et Hes. in v. et in Κόκκυξ, (Κόκκυξ—καὶ ἡ βοτάνη καὶ ὁ πρόβολος, καὶ τοῦ ὑγροῦ ὀστέου τὸ πρὸς τοῖς ἰσχίοις, ubi G. leg. censet, ὁ τρίβολος, καὶ τοῦ ἱεροῦ ὀστέου,) Φύσιγγες, (Φύσιγγες· οἱ πρόβολοι τῶν ὀρνίθων, ubi G. et Noster πρόλοβοι velint, vide ap. Suid. infra φύσσα) i. q. πρόλοβος: utrumque permutari in aliis etiam scriptoribus observes; nec sane vocabuli ratio refragatur, quin illam potestatem recipiat. Utcunque sit, certum videtur legi debere ἐν προβόλῳ, vel ἐν προλόβῳ: præcessit ἔκτανε: major erit orationis vis, si sequatur, Ubi vero gladium pectore demersit, vel in guttur defixit, quam si vulgatam lectionem interpreteris, Illa vero projecto ad feriendum ense dixit. Non defuturos tamen, quibus, (ut Toupio, infra,) posteriora magis arrideant, auguror. Ἐν προμολᾷ cogitavit Obsopœus, cum adponeret, In vestibulo, cujus patrocinium facile dimissurum credo Nostrum. Non scio, an Λάκαινα melius servetur: ex illis, ὀδόντα Ὀξὺν ἐπιβρύχουσα, Leænam expectas- D ses: præter opinionem magna virtute intulit, οἷα Λάκαινα.’ Λέαινα, vel λύκαινα ut deseram, inducere animum non possum. (Vide Antip. Thess. Epigr. xxvi. in eandem Lacænam, ubi V. D. eodem modo lectum fuisse existimat, Δερκομένα λοξαῖς, οἷα λέαινα, κόραις, pro vulg. Λάκαινα.) Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 53.:—‘ Notanda lectio Suidæ, ἐν προβόλῳ, quæ fraudi fuit Ruhnkenio legenti ἐν προλόβῳ, probante etiam T. H. cui idem videbatur πρόβολος et πρόλοβος. Sed utrumque latuit elegantissima locutio, Θέσθαι ἐν προβολῇ ξίφος, Gladium vibrare, intentare.’ (Vide Προβολή.) Sed nego illum loquendi modum huic Epigrammati accommodatum esse. Prorsus frigidum fuisset, athleticum Lacænæ statum commemorare, ubi lector loci, quo gladium defixerit, demonstrationem expectabat. Nec ceteri poetæ, qui Anthol. i. 5. p. 10. iii. 5. p. 289. in eodem facinore celebrando versati sunt, vulneris locum indicare neglexerunt. At quæ tandem corporis pars maxime petebatur? Nempe πρόλοβος, vel Jugulus. Æsch.

Prom. 862. * Δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος, In jugulo: male Stanl., Cæde tingens. Eurip. Or. 291. Μήπω (Μὴ τῆς) τεκούσης ἐς σφαγὰς ὦσαι ξίφος. Polyæn. viii. 48. Τὸ ξίφος καθεῖσα διὰ τῆς σφαγῆς. Virg. xii. 357. dextræ mucronem extorquet, et alto Fulgentem tinguit jugulo. Horat. Serm. ii. 3. 136. In matris jugulo ferrum tepefecit acutum. Ovid. Ep. xiv. 5. Quod manus extimuit jugulo demittere ferrum." Ruhnk. l. c. "Quibus adjici potest Anton. Lib. xxv. Ἐπάταξαν ἑαυτὰς τῇ κερκίδι παρὰ τὴν κλεῖδα, καὶ ἀνέῤῥηξαν τὴν σφαγήν. Petron. Arb. Fragm. p. 679. Jugulo stat divite ferrum. Galen. in Isagoge τὰς σφαγὰς inter τὰς κατακλεῖδας ponit." Blomfield. Vide notanda in Σφαγή. Suid. Πρόλοβος· ἐπὶ τῶν πτηνικῶν ὀρνέων λέγεται πρόλοβος, ὁ μετὰ τὸν στόμαχον κόλπος νευρώδης, ὅμοιος σκύτει, εἰς ὃν ἡ τροφὴ ἀκατέργαστος μένει, ὃ καὶ τοῖς ἀλεκτρυόσι πᾶσιν ἔνεστιν, ὃ καὶ ὑπ' ἐνίων καλεῖται * φύσσα. "Vox occurrit Levit. i. 16. Ἀφελεῖ τὸν πρόλοβον σὺν τοῖς πτεροῖς. Theodot. ibi vertit φύσαν, (' Aq. τὴν σιτίζουσαν, sive, ut habet Isych. l. 1. σιτίον,' Bos.) Procop. ad h. l. in Caten. Theodoc. p. 963. etymon ejus vocis hoc statuit, τὸ προλαμβάνον τὴν τροφήν." J. C. G. Ernest. ad Suidæ et Phavorini Gloss. SS. p. 118. Ad Levitici locum referenda est etiam hæc ejusdem Suidæ glossa, Hesychiique, et Photii, Πρόβολος· τὸ τῶν σιτίων δοχεῖον. "An πρόβολος, aut πρόλοβος legendum sit, me adhuc ancipitem hærere ingenue fateor. Apud lxx. secundum exemplar Vaticanum πρόλοβος respondet Hebr. מראה, quod Œsophagum notat, ubi tamen in Aldino πρόβολος legitur." Schleusner.] Inde Προλοβώδης, εος, " ὁ, ἡ, Similis προλόβῳ s. Ingluviei, προλόβου s. In-" gluviei speciem gerens. At Προλόβιον, (ου, τὸ,) in " auricula dicitur τὸ προὖχον τοῦ λοβοῦ, Prominula " s. Pendula τοῦ λοβοῦ pars," [testibus Hes. et J. " Poll. ii. 85.] " Ζεῦγοι, Hes. βρόχοι ὀρνίθων, " Laquei avium." [" L. Ζεύγεροι," Salmas. " Ζεύγεοι postulat ordo." Is. Voss. " F. l. Ζ. πρόλογοι ὀρνίθων." Soping. " Scr. ὁ Ῥίνθων, (pro ὀρνίθων,) Poeta Comicus, ex Athen. et J. Poll. notus, quem ait ζεύγους pro βρόχους posuisse. Sic et Lat. Jugulum usurpatur." H. Vales. " Quare ita H. Vales. legendum censeat, nullam reddit rationem. Ut proinde lectionem hanc pro conjectura potius quam emendatione habendam putem." Kuster. " L. βρόγχοι." Perger. " Βρόχοι ὀρνίθων non mutaverim. Hesych. Βρόχοι· ἅμματα. In Valesiana nota βρόχους pro βρόγχους positum videtur, ut conveniat Lat. Jugulum, i. e. ζεῦγος, a ζευγνύω, vel ζεύγνυμι, Jungo." Albert.]

¶ Συναγείρω, Colligo, Congrego. [Glossæ: Συναγείρω· Agglomero. J. Poll. iii. 128. Ἀγεῖραι, συναγεῖραι, συλλέξαι, συλλέξασθαι.] Luciano frequens, [Nigrino vii. Οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς, φιλοσοφίας οὐ παρούσης, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, συναγείρων, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἀνατυλίττων, οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν: de Syria Dea xxxvi. Τέλος ὁ ἀρχιερεὺς ἀντιάσας, ἐπερέεταί μιν περὶ ἁπάντων πρηγμάτων· ὁ δὲ ἤν τι μὴ θέλει ποιέεσθαι, ὀπίσω ἀναχωρέει· ἢν δέ τι ἐπαινέῃ, ἄγει ἐς τὸ πρόσω τοὺς προσφέροντας (ὑποφ. F. G. προφ. M. du S.), ὅκωσπερ ἡνιοχέων. Οὕτω μὲν συναγείρουσι τὰ θέσφατα, καὶ οὔτε ἱρὸν πρῆγμα οὐδὲν, οὔτε ἴδιον τούτου ἄνευ ποιέουσι. "An συντηροῦσι? τὸ συναγείρουσι locum hic habere non videtur." F. G.] Utitur et Hom. Od. Ξ. (323.) ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεὺς, [Τ. 293. Δ. 90. Ἕως ἐγὼ περὶ κεῖνα πολὺν βίοτον συναγείρων Ἠλώμην, Multas opes colligens e collectis; " nam plura corrasit Menelaus in ista circumvagatione, quam a majoribus relicta sibi fuerant, et vide hospitalitatem et liberalitatem antiquorum, modumque ditescendi," Damm. Il. Υ. 21. Ω. 802. Ο. 680. Ὅς τ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους, Eust. Ἤγουν * ἐπιλέγδην συνάγει· εἰ δὲ γράφει Συναείρεται, τὸ συζευγνύειν καὶ ὁμοῦ εἴρειν ἡ λέξις δηλοῖ, ὡς καὶ τὸ, Σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσιν, ἐξ οὗ καὶ παρήορος, καὶ ἄορες, καὶ ῥάρες, ὡς προδεδήλωται, αἱ γυναῖκες. Hesych. Συναγεῖραι· συναγαγεῖν, συνάξαι. Συναγηγερκώς· συναθροίσας, συνάξας. Συναγηγερμένων· συναχθέντων. Ξυναγείραν· συνήθροισαν. Phot. et Suid. Συναγείρων· συνάπτων, συνάγων. Συναγηγερμένοι· συνηγμένοι. J. Poll. viii. 145. Βουλῆς ἦν ἕδρα, συναγηγερμένοι ἦσαν

A οἱ βουλευταὶ, εἰς ταὐτὸν ἦλθον, ἐπληρώθη τὸ βουλευτήριον, μεστὸν ἦν, ταῦτα καὶ περὶ δήμου ἄν τις εἴποι, καὶ δικαστῶν: i. 176. Ἐρεῖς δὲ, ἐξετάσαι στράτευμα, καὶ δοκιμάσαι, καὶ συναγεῖραι. Xenoph. K. Π. viii. 6. 10. Συνήγειρε στρατιὰν εἰς Βαβυλῶνα: Æschin. c. Ctesiph. p. 481. Συναγείρας ἐξ ἁπάσης τῆς Εὐβοίας στρατόπεδον: Thuc. iv. 75. Οὕτω δὴ ξυναγείραντες ἀπὸ τῶν ξυμμάχων στρατιάν: Herod. i. 4. Ἕλληνας δὲ Λακεδαιμονίης εἵνεκεν γυναικὸς στόλον μέγαν συναγεῖραι. Vide Abresch. Diluc. Thuc. Auct. p. 216. Lysias Λογ. Ὀλυμπ. p. 911. Ἄλλων τε πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων ἕνεκα, ὦ ἄνδρες, ἄξιον Ἡρακλέους μεμνῆσθαι, καὶ ὅτι τόνδε τὸν ἀγῶνα πρῶτος συνήγειρε δι' εὔνοιαν τῆς Ἑλλάδος. Ælian. V. H. iv. 14. Πολλάκις τὰ κατ' ὀβολὸν μετὰ πόνων πολλῶν συναχθέντα χρήματα, κατὰ τὸν Ἀρχίλοχον εἰς Πόρνης γυναικὸς ἔντερον καταίρουσιν· ὥσπερ γὰρ ἐχῖνον λαβεῖν μὲν ῥᾴδιον, συνέχειν δὲ χαλεπὸν, οὕτω καὶ τὰ χρήματα· καὶ Ἀναξαγόρας ἐν τῷ Περὶ Βασιλείας φησί· Χαλεπὸν χρήματα συναγείρασθαι, χαλεπώτερον δὲ φυλακὴν τούτοις περιθεῖναι. Nicet.

B Annal. p. 116. Τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου ἄντικρυς ἐπεραίνετο, ὅ φησιν, εἰς ἔντερον πόρνης πολλάκις * μεταῤῥυΐσκεσθαι τὰ χρόνῳ καὶ πόνῳ συλλεγέντα μακρῷ. "Vel invito Periz. et Kuhnio, Schefferi emendationem amplexus, lego: πόρνης γυναικὸς ἔντερον Καταῤῥέουσιν, quod elegantissimum est, et Nicetæ μεταῤῥυΐσκεσθαι ad amussim respondet." Jacobs. Καταῤῥέουσιν probat et Liebel. ad Archilochi Reliqq. p. 224. Sed errore satis crasso idem Jacobs. atque ex eo Gaisford. p. 303., ceteroqui viri eruditissimi, Archilocho hæc, quæ sunt ipsius Nicetæ, tribuunt verba, Ἄντικρυς ἐπεραίνετο: sensus enim est, ut vel e Kuhnio discere eis licebat, Tum illud Archilochi dictum obtinebat locum. Vide Nostrum, et a nobis notanda, in Περαίνω. " An similitudo illa de echino Archilochi sit, (ut nos quidem arbitramur,) an ab Æliano adjecta, dici vix potest. Interim Fragm. sic in iambos facile redigitur: Πολλάκις τὰ κατ' ὀβολὸν Πολλῶν μετὰ πόνων καὶ συναχθέντ' ἐν χρόνῳ Μακρῷ καταῤῥέουσι χρήματ' ἐς ἔντερον Πόρνης γυναικός· ὡς λαβεῖν γὰρ ῥᾴδιον, Χαλεπὸν δ' ἔχειν ἐχῖνον, ὡς τὰ χρήματα. H. l. forte in mente habuit

C Alciphr. iii. 50. de adolescente loquens, qui cum meretrice bona paterna decoquit, Ἃ γὰρ ἐκεῖνοι κατ' ὀβολὸν συνήγαγον, ἀθρόως ἀναλοῖ τὸ πολύκοινον τοῦτο καὶ αἰσχρότατον γύναιον." Liebel. " Κακέμφατον et sensus turpiculus subest voci ἔντερον. Ita Stoici τὴν συνουσίαν pro sua εὐθυῤῥημοσύνῃ definiunt * ἐντερίου παράτριψιν (ap. Liebel, ἐντέρου κατάτριψιν (Nec multum abludit illud Varronis Octages. Octagesi ap. Non. Marc. legitur in Bulga, Clepere, Mutuiter, Probiter, et Singulum) περὶ νομισμάτων, In quo nobilius est philippeum quod accipimus, quam quod bibimus, quum alterum addamus in bulgam, alterum in vesicam." Kuhn. || Ceterum v. συναγείρω etiam de discipulis dicitur: J. Poll. iv. 45. Καὶ τὰ ῥήματα, μανθάνειν,—διδάσκεσθαι, ἀγείρεσθαι, συναγείρεσθαι. || Recolligo animum. " Plat. Protag. p. 200. g. Μόγις πως ἐμαυτὸν ὥσπερεὶ ξυναγείρας εἶπον, Charm. p. 236. g. Ἀνεθάρσησά τε, καί μοι κατὰ σμικρὸν πάλιν ἡ θρασύτης ξυνηγείρετο καὶ ἀνεζωπυροῦ-

D μην." Abresch. Diluc. Thuc. Auct. p. 421. Vide Σανάγω, et Ἀθροίζω. " Heyn. Hom. vii. 48. 116. Valck. ad Adoniaz. (57. Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη,) p. 365. (' Editus Schol. optime interpretatur, Ἀντὶ τοῦ ἀνακτῶμαι ἐμαυτὴν ἀπὸ τῆς ταραχῆς: Homeri θυμηγερέων Od. H. 283. redditur in Schol. et ap. Eustath. Συνάγων καὶ ἀνακτώμενος τὴν ψυχὴν, et sæpius ἀνακτᾶσθαι ἑαυτὸν sic ap. Polyb. adhibetur, et recentiores, pro Vires recolligere, vel Animum recipere: ἀλλὰ συλλέξαι σθένος. Καὶ πνεῦμ' ἄθροισον, ἄπος ἐκβαλὼν ὀδοῦ, Eurip. Phœn. 857.') Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 105. Plut. Consol. ad Apollon. T. i. p. 460., (Πᾶσα πρόφασις ἱκανὴ πρὸς τὸ τὰς λύπας καὶ τοὺς θρήνους συνεγείρειν, ' συναγείρειν, A. E. Voss. Collat. Muret. Schott. T.' inquit Wyttenb.) Toup. Opusc. i. p. 142." Schæf. in Mss.]

[* Συναγερμὸς, οῦ, ὁ. Vocabulum hoc ignorant Lexx. J. Poll. iii. 129. Τὰ δὲ πράγματα, ἀγερμὸς, συναγερμὸς, ἄθροισις, συνάθροισις, συναθροισμὸς, ἀθροισμὸς, πόρος, συλλογὴ, συναγωγὴ, ἔρανος, καὶ σύστασις·

* δύσφθεγκτα δὲ τὰ λοιπά: ix. 142. Ὄχλος, πλῆθος, σύνοδος, σύλλογος, δῆμος, ἄθροισμα, ἀγερμὸς, συναγερμὸς, σύστασις. Porphyr. ap. J. Stob. Ecl. i. 52. p. 1036. Heeren., notante G. Wakef. in Mss., Τὸ δ' αἷμα, ὡς ἔφημεν, ὁλκὸν Ὅμηρος ἡγεῖτο τῆς φανταστικῆς καὶ μνημονικῆς ψυχῆς, ἧς καὶ ὁ λογισμὸς, συναγερμὸς ὢν μνήμης, διὰ φαντασιῶν εἰς τὰ καθόλου κρίματα κεφαλαιουμένης. Ante oculos habebat Hom. Od. X. 513—5.]

[* Ὑπαγείρω. Const. Manass. in Meursii Opp. T. vii. p. 525. Ἄρτι δὲ τούτου τοῦ δεινοῦ χειμῶνος παρελθόντος, Ἕτερος ὑπαγείρεται βαρύτερος ἐκείνου, Πολλῷ τοῦ πρὶν πικρότερος καὶ τῆς προτέρας ζάλης. Sed omninó reponendum est *ὑπεγείρεται, Suboritur.]

[* Ῥιψαδαγείρων, Phot. "In B. observatur lacunam esse in Codice." Hermann. Quid in hac corrupta voce lateat, nondum nobis compertum est.]

[* Δημαγέρτης, ου, ὁ. Æsch. Sept. c. Th. 578. Τὸν *ἀνδροφόντην, τὸν πόλεως *ταράκτορα, ubi Schol. B., notante Boissonad. in Mss., Ταράκτορα· τὸν δημαγέρτην.]

[* Σιταγέρτης, ου, ὁ. Tab. Heracl. i. p. 208. Καὶ παρμετρήσοντι τοῖς σιταγέρταις τοῖς ἐπὶ τῶν ἐτέων τῷ δαμοσίῳ χοΐ μεστὼς τὼς χοῦς κριθὰς καθαρὰς, δοκίμας, οἵας κὰ ἁ γᾶ φέρει. "Vox σιταγέρται in re frumentaria est plane nova; cui tamen plurimas similis notionis fudit dives illa verborum Græcia. Σιτολόγοι, sicuti et σιτῶναι, ferme Sitagertis respondent. Erant etiam ap. Athenienses * σιτομετρῆται (sic), quorum munus hic Sitagertæ exercent. Iisdem Atheniensibus majore dignatione σιτοφύλακες erant, de quibus v. Harpocr. et Suid. At horum etiam partes hi nostri σιταγέρται implebant, quorum maxima secundum Polianomos (* πολιανόμους) auctoritas in re frumentaria exstitit. Itaque infra bis junctim leguntur: v. 62. de ἀμπωλήματι Polianomi et Sitagertæ cognoscunt. (Καὶ τὸ ἀμπώλημα τοῖς τε πολιανόμοις καὶ τοῖς σιταγέρταις τοῖς ἀεὶ ἐπὶ τῶ ἔτεος ὅσσω κὰ μείονος ἀμμισθώθη τὰ πέντε ἔτη τὰ πρᾶτα, ubi ἀμπώλημα et ἀμμισθώθη ponuntur pro *ἀναπώλημα, *ἀνεμισθώθη): item v. 129. transgressores συνθήκας hujus Polianomorum et Sitagertarum judicio, (Ὅτι δὲ κὰ μὴ πράξει ὁ ἀνελόμενος καττὰν συνθήκαν ἢ μὴ ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς γεγραμμένοις, ὑπολόγος ἔσσηται τοῖς πολιανόμοις καὶ τοῖς σιταγέρταις τοῖς ἐπὶ τῶ ἔτεος, καθὼς καὶ ἐν τᾷ ἄλλᾳ συνθήκᾳ γέγραπται.) Mitto Romanorum Præpositos rei frumentariæ, s. Curatores, de quibus Festus, necnon Mensores frumentarios e marmoribus, et Paulo JCto notos." A. S. Mazoch.]

"Ἀγαῤῥὶς, Hes. ἄθροισις, Collectio s. Congre-"gatio, vel, inquit, πλῆθος ἀγωγῆς, quod accipere "videtur pro Multitudine collecta. Infra *Ἀγοῤ-"ῥίς." [At infra de v. Ἀγοῤῥὶς nihil loquitur Noster. "An Commeatus? ad verbum, Vectura rerum quæ vehuntur." Guyet. "Pro ἀγωγῆς leg. ἀγορῆς." Salmas. "L. πλήθους συναγωγή." Ruhnk. Auct. Emendd. in Hes. "Hebr. אגר, Coacervare." Cocceius. "Ἴσως, ἀγγαρίς." Heins. "Vide infra Ἀγοῤῥὶς et Ἄγυρις. Prius hic etiam legit H. Steph. posterius Bruno. Ἐν ἀγάῤῥει occurrit ap. Gruter. Inscript. p. cxxv." Albert.]

[* Ἀγοῤῥίς· ἀγορὰ, ἄθροισις. * Ἀγόῤῥιον· ἐκκλησία, Hesych. Vide Ἀγαῤῥὶς, Ἄγορος, et Ἄγυρις.]

"Ἄγυρις, εως, ἡ, idem cum ἀγοῤῥὶς, et idem cum "ἀγορὰ, atque ab eadem etiam origine, Æolice mu-"tato ο in υ, ut tradunt Grammatici; significat "enim Concio, Cœtus et multitudo collecta atque "congregata: παρὰ τὸ ἀγείρειν, τὸ συνάγειν καὶ συ-"ναθροίζειν. Odyss. Γ. (31.) Ἶξον δ' ἐς Πυλίων ἀν-"δρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας, ubi nota addi ἀνδρῶν: "nam de quavis alia collecta s. congregata multi-"tudine dicitur, ut Il. Ω. (141.) ἐν νηῶν ἀγύρει, Π. "(661.) Κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει. Ab Hesych. "certe exponitur et σύνοδος et συναγωγή." [Idem: Ἀγυρεῖ· * ἀθροισματεῖ, ἢ συγκροτεῖ. "L. ἀθροίσματι, ut recte supra, (Ἀγύρει· ἀθροίσματι.) Confudit Ἀγύρει et Ἀγυρεῖ. Kuster. etiam, (et G. Wakef. ad Hes. marg.) ἀθροίσματι correxit, ut et συγκροτήσει pro συγκροτεῖ. Addit, dubium non esse, quin Hes. respexerit Hom. Il. Ω. 141, (vel Π. 661.) ubi Schol. Ἀγύρει itidem exp. ἀθροίσματι. De priore itaque voce inter nos convenit, nec obsto τῇ συγκροτήσει. Ita mox: Ἀγυρμός·—συγκρότησις." Albert. In Cod. Ven. teste Schow. legitur, Ἀγύρει· ἀθροίσματι. Etym. 15. 32. Ἄγυρις· σύνοδος, συναγωγὴ στρατοῦ. Apollon. Lex. Homer. Ἄγυρις· συναγωγὴ, ἡ ἄθροισις εἰς ταὐτό. Zonar. Ἄγυρις· συνάθροισις. Suid. Ἄγυρις· ἄθροισις. Eurip. Iphig. A. 753. Ἄγυρις Ἑλλάνων στρατιᾶς, sic cum articulo edidit Gaisford. Sibyll. ap. Phlegon. de Longævis p. 132. ἤμασι δ' ἔστω Νυξί τ' ἐπασσυτέραισι * θεοπροπίους κατὰ θώκους Παμπληθὴς ἄγυρις. Omnino v. Tzetz. Chil. xiii. 475. in loco sub v. Ἀγύρτης citando. "Heyn. Hom. v. 166. vi. 93. Athen. i. p. 4. (sic), Musgr. ad Eurip. Iphig. T. 1096. Ποθοῦσ' Ἑλλάνων * ἀγόρους, ('Lego ob metrum Ἑλλάδος ἀγύρεις: ἄγυρις forte primam producit, ut πανηγύρις, v. Iphig. A. 753.' l. c.)" Schæf. in Mss. Vide Ἄγορος. Etym. 14. 28. Ἄγυρις· παρὰ τὸ ἀγείρω, ἐξ οὗ καὶ ἀγορὰ γίνεται, καὶ ἀγορῶ ῥῆμα, ἐξ οὗ ὄνομα θηλυκὸν, * ἄγορις, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς υ, (adde ἄγυρις), ἡ ἄθροισις: 160. 46. Παρὰ τὸ σοφὸς γίνεται * σόφηλος, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀσόφηλος, καὶ μεταβολῇ τοῦ ο εἰς υ, ὡς ἄγορις ἄγυρις, ἀσύφηλος. Orion Theb. Ms. ap. Bast. ad Greg. Cor. p. 585. Ἄγυρις· τὸ ἄθροισμα, καὶ ἡ ἐκκλησία, παρὰ δὲ τὸ ἀγορῶ, ἀφ' οὗ καὶ ἀγορητὴς, θηλυκὸν ὄνομα ἀγορὶς, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς υ κατ' Αἰολέας, ἄγυρις καὶ πανήγυρις. De Æolum consuetudine, qua in multis υ pro ο solebant efferre, v. T. Hemsterh ad Hesych. in Ἄρτεμις * Ἀρμενίη, item Kœn. B... et Schæf. ad Greg. Cor. l. l. Adde locis ibi citatis Eust. ad Il. Z. p. 631. 41. Ὅτι δὲ (ὁ Σίσυφος) σοφὸς ἦν, καὶ ἡ κλῆσις ὑπεμφαίνει· τὸ γὰρ Σίσυφος ταὐτὸν κατὰ τοὺς παλαιοὺς δύναται τῷ θεόσοφος, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δηλοῦται· σιοῦ μὲν, τοῦ θεοῦ παρὰ Πελοποννησίοις καλουμένου, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ· τοῦ δὲ σοφοῦ, συφοῦ λεγομένου Αἰολικῶς, καθὰ καὶ τὸ ὄνομα ὄνυμα, καὶ τὸ ἀσσότερον ἀσσύτερον, καὶ ἀγορὰ, ἄγυρις, ὅθεν καὶ ἡ ὁμήγυρις, καὶ πανήγυρις, καὶ * ταναόποδα ταναύποδα, καὶ * ὄπτιος ὕπτιος: et ad Od. B. p. 1430. 32. Ἐξ αὐτῆς (ἀγορᾶς) δὲ, οὐ μόνον ἀγύρτης κατὰ τοὺς παλαιοὺς,—ἀλλὰ καὶ ἄγυρις, αἰολίζουσα οὐ μόνον τῇ τροπῇ τοῦ ο εἰς υ, ἀλλὰ καὶ τῷ τόνῳ· ὥσπερ γὰρ ἑορτὴ ἔροτις Αἰολικῶς, οὕτω καὶ ἀγορὰ ἄγυρις, ἐξ οὗ καὶ ὁμήγυρις——. Ὅτι δὲ οἱ Αἰολεῖς τὸ ο εἰς υ τρέπουσι, * μυριαχόθεν δῆλον· οὐ μὴν δὲ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ῥοφεῖν, ὃ ῥυφεῖν λέγουσιν Ἴωνες καὶ Δωριεῖς, κατὰ τοὺς παλαιούς. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, ῥόφειν φησὶ λέγεσθαι ὡς γράφειν, καὶ ῥόφουσιν, ὡς γράφουσιν. Vide G. J. Voss. Institut. Orat. iv. 6. et Etym. L. L. in Agyrta.]

"Ἀμύκαρις, Hes. πλῆθος, ἄθροισμα, quo "sensu supra ἄγυρις: item πλούσιον, πολύ. Sed "suspecta hæc sunt." ["I. q. ὁμήγυρις, ab ἅμα et ἄγυρις." Is. Voss. "Recte, ut puto, Voss." Albert.]

"Ἀγυρέω, Congrego, In unum cogo et colligo, "cujus meminit idem Hes. afferens Ἀγυρεῖ pro "ἀθροισματεῖ s. συγκροτεῖ. [Vide nos supra in Ἄγυ-"ρις.] Item VERB. Ἀγυρίζω hinc derivatur, idem "cum præcedente significans, teste eodem, ἀγυρί-"ζειν exponente συνάγειν, ἀγυρτάζειν. E quo VER-"BALE Ἀγυρισμὸς, οῦ, ὁ, Congregatio, Collectio, "συνάθροισις, συναγωγὴ, συγκρότησις. [Suid. et Zonar. Ἀγυρισμός· συνάριθμος. Ὁ δὲ ἐσπούδασεν εἰς τὸ δυνατὸν, πρὸς ἀγυρισμὸν τῆς ἀποῤῥήτου τῶν θείων θεραπείας.]

"Ἀγυρμὸς, οῦ, ὁ, idem cum ἄγυρις, ejusdemque "originis. Hesychio enim ἀγυρμὸς est ἐκκλησία, "συγκρότησις, et πᾶν τὸ ἀγειρόμενον [Cod. Ven. teste "Schow. * ἀγυρόμενον], Concio s. Cœtus, et omne "id quod congregatur et coit. Cum vero dicit "συγκρότησις, activam ei significationem tribuit pro "συναγωγὴ et συνάθροισις: nisi συγκρότησιν pro ipso "συγκροτήματι accipiat, ut ab aliis accipi constat, "sicut Eust. quoque (ad Od. B. p. 1430. 38.) ἀγυρ-"μὸν exp. ἄθροισιν, afferens e Plat. compos. * συ-"ναγυρμὸν φρονήσεως." [Vide notanda in Συναγυρμός. Suid. Zonar. Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 331. Ἀγυρμός· ἐκκλησία, συναγωγή.]

"|| Ἀγυρμὸς, Circuitio, quæ fit ad colligendam sti-

"pem, a v. ἀγείρειν, τὸ περιϊέναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ "νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τοιούτῳ, ut ap. Eust. (l. c.) tradit Æl. "Dionys. Halic. Athen. viii. (360.) Τὸν δὲ ἀγυρμὸν "τοῦτον κατέδειξε πρῶτος Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος ἐν "Λίνδῳ χρείας γενομένης συλλογῆς χρημάτων, lo- "quens de χελιδονισμῷ, quo collecta quædam mul- "titudo circumiens, et hirundinem gestans, canti- "lenamque quandam cantans, petebat stipem, po- "scens ficus, caseos, oleum, vinum, frumentum, et "similia alia: qualis ἀγυρμὸς erat et ὁ κορωνισμὸς s. "τὸ κορωνίζειν, τὸ τῇ κορώνῃ ἀγείρειν. Idem et "ἀγυρμὸν ποιεῖν dicitur, Circumire et stipem petere "s. mendicare, gestato simulacro aliquo aut decan- "tata cantilena. Hesychio ἀγυρμὸς est τῶν μυστηρίων "ἡμέρα πρώτη, prima dies mysteriorum, forsan quia "et tunc ejusmodi fiebat circuitio. Sed notandum, "perperam alicubi scribi ἀγειρμὸς pro hoc ἀγυρμὸς, "ut ap. Athen. quoque l. c." [At ἀγερμὸν ibi scribi in Ms. A., quod et Ed. Ven. tenuit, ubi ἀγειρμὸν habet Ed. Bas. et Cas., testatur Schweigh. Itidemque paulo ante ap. eund. pro olim vulgato ἀγειρμὸς Mss. et Eustath. ἀγερμὸς præbent. Vide nos supra in Ἀγερμός. In Dionys. Halic. A. R. ii. 19. loco jam sub Ἀγείρω citato pro ἀγερμοὺς Cod. Vat. habet ἀγυρμούς. J. Poll. iii. 111. Ἀπορία, πτωχεία, ἀγυρμος, βωμολοχία, θητεία. Plut. Demetrio xxvi. initiari cupiente: Ἀλλὰ Στρατοκλέους γνώμην εἰπόντος, Ἀνθεστηριῶνα τὸν Μουνυχιῶνα ψηφισαμένους καλεῖν καὶ νομίζειν, ἐτέλουν τῷ Δημητρίῳ τὰ πρὸς ἀγοράν. "Quid hoc est, Præstabant Demetrio commeatum. Neque injuria sese torquet Is. Casaub. (qui ἀγνείαν conjicit.) Omnino rescribendum censeo, τὰ πρὸς ἀγυρμόν, Præstabant Demetrio ea quæ ad cœtum. Vult enim dicere, præparasse ipsos Demetrio, quæ ad inchoanda mysteria, et initiandum eum necessaria. Quippe primo illo die (Ἀγυρμὸς dicto, teste Hes. l. c.) initiatio fieri solita." Meurs. Eleus. xxii. Salmas. Petit. et Petav. Ἄγραν reponunt, quia in eo loco constat ea geri solita fuisse. Op. Mor. p. 1583. 20. τὴν πρὸς Ἄγρας πομπὴν habemus. Vide Nostrum in Ἄγρα. Dicitur ETIAM *Ἄγυρμα, ατος, τό. Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 327. Ἄγυρμα· πᾶν τὸ ἀγειρόμενον. Sed, cum hoc vocabulum nusquam alibi extet, nos nulli dubitamus scribendum esse Ἀγυρμὸς, quod iisdem verbis Hesych. supra exposuit. ET *Ἀγυρμοσύνη, ης, ἡ. Vide Ἀγερμοσύνη. Locis ibi citatis adde:—" Ἀγριοσύνης. P. Pl. ἀγρειοσύνης duo Codd. Pl. ap. Br. 'Liber ab hac facias sit feritate senex.' Grotius. *ἀγερμοσύνης conj. Schneider. Lex. Oppian. C. iv. 251. Mihi ἀχρημοσύνης in mentem venit, quod genus voti passim occurrit in his Epigrammatis, v. c. p. 196. nr. 288. p. 199. nr. 300." Jacobs. ad Anthol. Palat. p. 134.]

"Ἀγυρτάζω, i. q. ἀγυρέω et ἀγυρίζω, et horum "primitivum ἀγείρω, Congrego, Cogo et colligo in "unum. Hesych. enim ἀγυρτάζει exp. συλλέγει, "addens et ἐγείρει, [pro quo Phavor. recte, ἀγείρει,] "πολίζει. Odyss. T. (284.) ἀλλ' ἄρα οἱ τόγε κέρδιον "εἴσατο θυμῷ Χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν "ἰόντι, Pecunias cogere s. colligere, quod et ἀγείρειν "dicitur," [" obiens multas regiones, coll. 272. αὐτὰρ ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, Αἰτίζων ἀνὰ δῆμον, Per populum et publice corrogans opes." Danim. Eust. ad Od. P. p. 1824. 9. Τὸ δὲ ἀγείρειν πύρνα, δέδωκεν ἀφορμὴν τοῖς ὕστερον, ἀγύρτας εἰπεῖν τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἀγυρτάζειν, τὸ πτωχεύειν. Cf. Idem ad Od. T. p. 1865. 33.] "In Vulg. Lex. Ἀγυρτίζω quoque affertur "pro Congrego, necnon pro Præstigias exerceo, non "allato tamen exemplo nec nominato auctore."

"Ἀγύρτης, ου, ὁ, Is qui congregat et cogit in "unum, ὁ ἀγείρων, et peculiariter Qui populum "congregat et cogit, Qui concionem convocat. "Hesychio ὁ ἀγείρων ὄχλον, ὀχλαγωγὸς, itidemque "Suidæ, [et Zonaræ.] ‖ Ἀγύρται nominantur etiam "Circulatores et præstigiatores circumforanei, qui "congregata coactaque multitudine pharmaca aliqua "ostentant, eaque prædicantes divendunt, misere "simplici populo imponentes. Eust. quoque hujus "significationis meminit (ad Od. B. 1430. 33.), "ἀγύρτης ex veteribus exponens non solum ὁ ἀγεί- "ρων ὄχλον, sed etiam ἀπατεὼν, ἀλαζὼν," [quæ verba extant et in Etym. 14. 31. Zonara. et Συναγ. Λεξ. χρησ. ap. Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 331. Luc. Asino xli. Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἦν, ἀράμενος τὴν θεὸν αὖθις ἀπῄειν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, ubi Schol. Ἀγύρταις· ἀλαζόσιν, ἀπατεῶσιν. Ἀγύρτας καὶ ἀλαζόνας dixit Hippocr. Περὶ I. N. init. Vide T. H. infra. Ἀγύρτας καὶ γόητας habemus ap. Plut. de Superstit. T. vi. p. 632. Ἀλλὰ σκιὰν φεύγοντες ἀπάτης οὐδὲν κακὸν ἐχούσης, ὕπαρ ἐξαπατῶσιν (vulgo *ὑπερεξαπατῶσιν) ἑαυτοὺς καὶ δαπανῶσι καὶ ταράττουσιν (" tr. καὶ ταράττουσι καὶ δαπανῶσι," Wyttenb.) εἰς ἀγύρτας καὶ γόητας ἀνθρώπους ἐμπεσόντες, λέγοντας· Ἀλλ' εἴτ' *ἔνυπνον φάντασμα φοβῇ, Χθονίας θ' Ἑκάτης κῶμον ἐδέξω, τὴν *περιμακτρίαν κάλει γραῦν, καὶ βάπτισον σεαυτὸν εἰς θάλασσαν, καὶ καθίσας ἐν τῇ γῇ διημέρευσον· Ὦ βάρβαρ' ἐξευρόντες Ἕλληνες κακὰ (Eurip. Troad. 759.), τῇ δεισιδαιμονίᾳ, πηλώσεις, καταβορβορώσεις, *σαββατισμοὺς, ῥίψεις ἐπὶ πρόσωπον, αἰσχρὰς *προκαθίσεις (vulgo *προσκαθίσεις, at illud auctoritate librorum ductus reposuit Wyttenb.) ἀλλοκότους προσκυνήσεις.] "‖ Ejusmodi porro ἀγύρ- "ται nominantur, non tam quod ἀγείρουσι καὶ συνά- "γουσι τὸν ὄχλον, quam quod ἀγείρουσι καὶ περιΐασι: "nam ἀγείρειν significat etiam περιάγειν καὶ περινο- "στεῖν ἐπὶ νίκῃ, ἢ τινὶ ἑτέρῳ τοιούτῳ σεμνύνειν. Unde "ἀγύρται nominantur etiam Qui oppida circumeunt "et divinandi peritiam jactant. Quo modo accipi "potest in hoc ap. Suid. loco, Ἦν γὰρ αὐτὸς ἀγύρτης "τῷ ὄντι καὶ *φιλομαντευτής. Item: Ἐμέμφετο αὐ- "τοῦ τὸ περὶ τὰς μαντείας ἐπτοημένον, καὶ βουλόμενον "ἀεὶ τοῖς ἀγύρταις ἐπιτρέπειν τὰ οἰκεῖα πράγματα. "Ipse certe Suid. hoc ἀγύρτης paulo ante exposuerat "μάντις." [Ἀγύρτης et μάντις junguntur a Plut. Mario xlii. Πλείονα συνὼν χρόνον ἀγύρταις καὶ μάντεσιν, ἢ πολιτικοῖς καὶ πολεμικοῖς ἀνδράσιν, et a Plat. Polit. ii. 7. Ἀγύρται δὲ καὶ μάντεις, ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες, πείθουσιν, ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δύναμις ἐκ θεῶν ποριζομένη, θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς, εἴτε τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν, καὶ ἐάν τιν' ἐχθρὸν πημῆναι ἐθέλῃ, μετὰ σμικρῶν δαπανῶν [illegible] δίκαιον ἀδίκῳ βλάψει, ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ κατα[illegible] τοὺς θεοὺς, ὥς φασι, πείθοντές σφισιν ὑπηρετεῖν. Ubi Muret. [illegible] Ἀγύρται, Circumforanei circ[illegible] ut præstigiatores, ut pharmacopolæ, ceterique ejusdem generis impostores, qui in plateis vicisque publicis plebem detinent, et aut certorum morborum amuleta et remedia vendunt, aut quasdam precum formulas et superstitiose conficta carmina, quibus mirabilia quædam effici posse pollicentur. Ejusmodi autem homines aut medicos esse se, aut divinos et hariolos profiteri solent." Schol. ad Plat. l. c. p. 149. Ἀγύρται· οἱ ἀγείροντες ὄχλον ἐφ' ἑαυτοὺς χυδαῖον. Vide T. H. infra.] "Hic autem locus, quem idem affert, Δόλιον "ἀγύρτην, ὃς ἐν τοῖς κέρδεσι μόνον δέδορκε, ad præ- "cedentem potius significationem pertinere videtur." [Sunt verba Soph. Œd. T. 387. ubi Œdipum de Creonte conquerentem, quod vatem Tiresiam subornasset, ut se de regno pelleret, his verbis inducit loquentem: Ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανοῤῥάφον, Δόλιον ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι Μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός. (Sic edidit Elmsleius e Bothii monitu, probante etiam Erfurdtio, pro vulgata, Δόλιον, ἀγύρτην. Sed neque Erfurdt. neque Elmsl. notavit Suidæ verba, in quibus eodem modo sine distinctione legitur, Δόλιον ἀγύρτην.) Schol. Ἀγύρτην· πτωχὸν, ὀχλαγωγόν, Ἀγύρτην· ὀχλαγωγόν. Ἀγύρτης, ὁ κατὰ μῆνα λαμβάνων τὰ τέλη. Vide supra Ἀγερσικύβηλις, et nos mox.] "‖ Ἀγύρτης Hesychio "est etiam προσαιτης. ἐπαίτης, itidemque Suidæ, qui "addit πτωχὸς." [Zonaræ, Etym. Λεξ. ῥητορ. et Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 331. ἐπαίτης, Philostr. V. A. p. 226. Οὐκ ἀξιῶ ἀγείρειν, καθάπερ τοὺς πτωχοὺς τῶν ἀνθρώπων. Vide T. H. infra.] "Mendicus, Qui circumit et stipem petit. "Apion in Epigr. Κειράμενος γονίμην τις ἀπὸ φλέβα "Μητρὸς ἀγύρτης: nam Μητρὸς ἀγύρται s. Μητραγύρ- "ται dicuntur Sacerdotes Matris Deum Galli, qui

" circumgestantes simulacrum deæ et tympana pulsantes, stipem ei petebant, ut hodie παρθεναγύρται confratriæ Divæ Virginis poscunt." [Suid. Ἀγύρτης· —ἔστι δὲ—καὶ Γάλλος, καὶ μάντις, ὡς Ἀπίων ἐν Ἐπιγράμματι· Κειράμενος γονίμην τις ἀπὸ φλέβα μητρὸς ἀγύρτης. " Apionis Epigrammata nulla sunt, sed res facile componenda. Distingue, καὶ μάντις, ὡς Ἀπίων. Hesych. Ἀγυρτικούς· * συναθροιστικούς, μάντεις, ὡς Ἀπίων. Ita scribendus est iste locus, ad quem nuperus Editor turpissime cespitavit. (Vide notanda in Ἀγυρτός.) Apion s. Appion, Grammaticus satis notus. Ceterum Hexameter iste, quem laudat Suid. est pars Epigrammatis, non Apionis, sed Alcæi (Messenii, Anthol. T. i. p. 239.) ubi sermo est de Gallo nescio quo qui se eunuchizaverat propter Matrem Deorum scilicet. Hinc Μητρὸς ἀγύρτης s. Μητραγύρτης dictus. Eleganter, ut solet, Lactant. i. p. 74. ' Deum Mater et amavit formosum adolescentem, et eundem cum pellice deprehensum exsectis virilibus semivirum reddidit, et ideo nunc sacra ejus a Gallis sacerdotibus celebrantur.' " Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 422. cujus emendationem calculo suo comprobavit Jacobs. ad Anthol. T. vii. p. 350. Clem. Alex. Pæd. iii. 4. Περιφέρονται δὲ αὗται ἀνὰ τὰ ἱερὰ ἐκθυόμεναι καὶ μαντευόμεναι, ἀγύρταις καὶ μητραγύρταις, καὶ γραίαις βωμολόχοις, οἰκοφθορούσαις, ὁσημέραι συμπομπεύουσαι (Pal. Bod. Reg. συμπολιτεύουσαι), καὶ τοὺς παρὰ ταῖς κύλιξι ψιθυρισμοὺς γραϊκοὺς ἀνεχόμεναι, φίλτρα ἄττα καὶ ἐπῳδὰς παρὰ τῶν γοήτων, ἐπ' ὀλέθρῳ γάμων, ἐκμανθάνουσαι. Schol. in marg. Bod. et Reg. Ἀγύρται, καὶ μητραγύρται· ἀγύρται μὲν, οἱ ἔργον ποιούμενοι τὸ τὰς ἀγυιὰς περινοστεῖν, φλυαρίας τε συνείρειν· μητραγύρται δὲ, οἱ τῇ Μητρὶ τῶν Θεῶν, τῇ Ῥέᾳ, ἀνακείμενοι, γοητειῶν . . . . γυται (" f. ἐγγυηταί," Potter. Imo l. εἰσηγηταί, e Cod. Mutin. ap. Bast. Comment. Paleogr. p. 916.) καὶ φίλτρων δῆθεν συσκευασταί, οὓς καὶ * κάλλους (" scr. Γάλλους," Potter. v. Bast. l. c. p. 710. 916.) καλοῦσιν, ἀποκόπους ὄντας τῶν γεννητικῶν, καὶ πρὸς τὰ ἀσχήμονα πάθη ἑτοιμοτάτους. Plut. Mario xvii. Περὶ τοῦτον δέ πως τὸν χρόνον ἀφίκετο καὶ Βαταβάκης ἐκ Πεσσινοῦντος, ὁ τῆς Μεγάλης Μητρὸς ἱερεὺς, ἀπαγγέλλων ὡς ἡ θεὸς ἐκ τῶν ἀνακτόρων αὐτοῦ ἐφθέγξατο, νίκην καὶ μέγα κράτος πολέμου Ῥωμαίοις ὑπάρχειν· τῆς δὲ συγκλήτου προσθεμένης, καὶ τῇ θεῷ ναὸν ἐπινίκιον ἱδρύσασθαι ψηφισαμένης, τὸν Βαταβάκην εἰς τὸν δῆμον προελθόντα καὶ ταὐτὰ βουλόμενον εἰπεῖν, ἐκώλυσε δημαρχῶν Αὖλος Πομπήϊος, ἀγύρτην ἀποκαλῶν, καὶ πρὸς ὕβριν ἀπελαύνων τοῦ βήματος.] " || Ἀγύρτης est etiam nomen βόλου κυβευτικοῦ, Jactus " tesserarii, teste Suida, Hesych. Eustath." [l. c. Zonar. ubi v. Tittmann. Etym. 14. 32. Ἀγύρτης· εἶδος βώλου, l. βόλου. Sic in Hes. olim edebatur βώλου. Respicitur forte ad Eubul. ἐν τοῖς Κυβευταῖς, ap. J. Poll. vii. 205.] " || Adjective quoque ἀγύρτης exponitur " συρφετώδης ab eodem Suida et Hesych. i. e. Confu- " saneus : ab illo præterea φιλοκερδής, ab hoc ἰδιώτης." [Voc. ἰδιώτης delet Ruhnk. Auct. Emendd. in Hesych. quippe natam e fine præcedentis συρφετώδης. Tittmann. ad Zonar. velit εὐτελής, e Cyrill. Ms. Ἀγύρτης· συρφετώδης, εὐτελής. Glossæ: Φιλοκερδής· Circulatrix. Etym. l. c. Ἀγύρται· λωποδύται, (" de iis in usu fuit, qui vestes detrahebant," Cuper. Obss. iii. 4.) ἐπαῖται, φιλοκερδεῖς. Zonar. Ἀγύρτας· συρφετώδεις, ὀχλαγωγούς, χυδαίους, ψεύστας, λωποδύτας, ἐπαίτας, φιλοκερδεῖς. Λεξ. ῥητορ. et Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 213. et 331. Ἀγύρτης· ἐπαίτης, φιλοκερδής. Lucian. Deor. Dial. xiii. 1. Σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν φαρμάκων, ἀνδρώδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος, ubi Schol. ἐπαίτης, φιλοκερδής. " Suid. Ἀγύρτης· πτωχὸς, ὀχλαγωγὸς, ἐπαίτης φιλοκερδὴς, ἢ συρφετώδης. Priora sumsit a Schol. Soph. l. c. tum distinctione separanda sunt, (ut etiam Noster separaverat,) ἐπαίτης et φιλοκερδής, (v. Schweigh. Emendd. in Suid. p. 137.) quemadmodum in nostro Schol. contra quod apud eum præcedit, cujus, quia nullum sensum elicere poterat, versionem prætermisit Kuster., demta distinguendi nota sanum est ac facillimum: Ὁμιλίαν, οἵαν ἐκεῖνος ἐθήρατο, πρὸς ἀγυρτείαν τινὰ θρασυνομένην: nam valde abhorret, ut ὁμιλία putetur ad exponendam ἀγυρτείαν pertinere. (Vide Ἀγυρτεία.)

A Ceterum istius in Æsculapium jacti ab Hercule convicii rationem non percepit Gr. Commentator: ἀγύρται inter alia sunt Circulatores vilissimum medicorum genus, verisque medicis exosum: jungit Hippocr. Περὶ Ι. Ν. init. Μάγους τε, καὶ καθαρτὰς, καὶ ἀγύρτας, καὶ ἀλαζόνας: isto probroso nomine Æsculapium infamat Hercules." T. H. Vide Muret. supra citatum. Tzetz. Chil. xiii. 475. Ἀγύρται τίνες λέγονται, καὶ πόθεν, μάνθανέ μοι. Πρῶτον οἱ ὄντως ἀθληταὶ, καὶ τῶν φιλελευθέρων, Ἀγῶνας στεφανίτας μὲν ἤθλουν, οὐχὶ δωρίτας, Καὶ στέφανον ἐλάμβανον μόνον τῆς νίκης δῶρον. Εἶτα καὶ τοὺς δωρίτας δὲ μετήρχοντο ἀγῶνας, Τῆς πόλεως, ἢ χώρας δὴ εἴτε τινὸς τῶν δήμων, Τὰ δῶρα τοῖς νικήσασιν ἐμόντων ἁρμοδίων, (sic Poet. Gr. Vett. ed. 1614. sed f. l. ἐχόντων, versio Lat. ' Exhibentium concinne,') Εἴτε καὶ ἄρχοντος ἑνὸς, ὡς Ἀχιλεὺς Πατρόκλῳ· Ἐπεὶ δὲ κατελύθησαν πόλεσι, χώραις, δήμοις, Καὶ οὗτοι, οὕσπερ ἔλεξα, ἀγῶνες οἱ δωρῖται, Οἱ ἀθληταὶ λαμβάνειν τὶ χρῄζοντες τοῖς ἀγῶσι, Μὴ λείρια καὶ ἄνθη δὲ, καὶ βοτανῶν στεφάνους, Νικήσαντες διέτρεχον τὴν
B ἄγυριν τὸ πλῆθος. Καὶ οὕτως συνηράνιζον χρήματα τῇ ἀγύρει, Καὶ κλῆσιν ἔσχον ἀγυρτῶν, ὡς ἐκ τῶν ἐν ἀγύρει Ἀθροίζοντες, λαμβάνοντες δῶρα, τῆς νίκης χάριν. Ἄλλος γὰρ ἄλλο τι αὐτοῖς ἐδίδου τῶν τοῦ πλήθους, Ὃ εἶχεν ἡ προαίρεσις καὶ δύναμις ἑκάστου· Καὶ οὗτοι κατα- χρήσει μὲν ἐλέγοντο ἀγύρται. Κυρίως τοὺς ἀγύρτας δὲ καὶ μηναγύρτας νόει, Κἂν μᾶλλον ἐκ τῶν ἀθλητῶν οὗτοι τὴν κλῆσιν ἔσχον, Οἷοι εἰσὶν οἱ παρ' ἡμῖν σύμπαντες * σιγνοφόροι, Ὁπόσοι περιτρέχουσι χώρας καὶ προσαιτοῦσι, Καὶ ὅσοι κατ' * ἀρχίμηνον τὴν * Ἰαννουαρίου, Καὶ τῇ Χριστοῦ γεννήσει δὲ, καὶ φώτων τῇ ἡμέρᾳ, Ὁπόσοι περιτρέχουσι τὰς θύρας προσαιτοῦντες, Μετὰ ᾠδῶν ἢ ἐπωδῶν, ἢ λόγοις ἐγκωμίων, Καὶ δῆθεν ἐν προφάσεσιν ψεύδεσιν εὐαφόρμοις, Οὗτοι πάντες ἂν λέγοιντο κυρίως μηναγύρται. Μᾶλλον ἂν * σιγνοφόρους μοι σὺ μίξοις * τοιουτώδεις, (Versio Lat. ' Magis autem signiferis mihi tu addideris tales.') Καὶ κατ' * ἀρχίμηνον καιρὸν νοήσοις περιτρέχειν, Καὶ προσαιτεῖν ἐν τῷ λαβεῖν ἅπερ λαλοῦσιν οὗτοι, Μηναγυρτῶν ἐφεύρηκας τὴν ἁρμοδίαν κλῆσιν. Οἱ παλαιοὶ ἀγύρται γὰρ, ὥσπερ Βαβρίας
C γράφει Ἐν * μυθιάμβοις τοῖς χωλοῖς, οὐ τοῖς ἰάμβοις λέγω, Καὶ σὺν αὐτῷ καὶ ἕτεροι τῶν παλαιῶν καὶ νεῶν, Εἰς ὄνον θέντες εἴδωλον θεᾶς αὐτῶν τῆς Ῥέας, Τυμπάνοις περιήρχοντο τὰς κώμας προσαιτοῦντες, Μετ' ἐπᾳσμάτων καὶ ᾠδῶν, σελήνης * ἀρχιμήνοις. Ἄκουσον καὶ Βαβρίου δὲ τινῶν χωλῶν ἰάμβων· Γάλλοις ἀγύρταις εἰς τὸ κοινὸν ἐπράθη Ὄνος τις, οὐκ * εὔμοιρος, ἀλλὰ δυσδαίμων, Εἶτα παρελθών, καὶ κατωτέρω λέγει, (Versus hos a Tzetza prætermissos primus in lucem produxit Nat. Comes Mythol. ix. 5. Codice vulgatis auctiore usus, Ὅστις φέροι πτωχοῖσι καὶ πανούργοισι Πείνης ἄκος δίψης τε καὶ κακὴν τέχνην, sic edidit Schneider, at Bentl. Diss. de Fab. Æsopi p. 77. ed. Lips. 1781., et Fr. Xav. Berger. in Babrii edit. Monachii 1816. p. 71. habent, rectius, ut nobis videtur, φέρῃ, non φέροι.) Οὗτοι δὲ κύκλῳ πᾶσαν ἐξ ἔθους κώμην Περιϊόντες ἔλεγον (sic Schneider. at Bentl. et Berger. ἐλέγοντο)· τίς γὰρ ἀγροίκων Οὐκ οἶδεν Ἄττιν λευκὸν, ὡς ἐπηρώθη; Τίς οὐκ ἀπαρχὰς ὀσπρίων τε καὶ σίτων Ἁγνῷ φέρων δίδωσι τυμπάνῳ Ῥείης; (Cf. Phædr. iv. 2. qui,
D notante Bergero, Babrii Fabulam in compendium redegisse videtur.) Ἔγνως, δοκεῖ μοι, τῶν ἀγυρτῶν τὴν φύσιν, Τζέτζης ἀφ' ὧν ἔγραψεν ἀκριβεῖ λόγῳ. Cum his Tzetzæ verbis conferenda sunt ea, quæ supra in * Ἐπαγερμὸς ex Eratosth., atque in Περιαγείρω ex Apostol. Suida et Phot. protulimus. Etym. 436. 1. Τὰ εἰς της ἔχοντα τὴν παραλήγουσαν εἰς ἀμετάβολον λήγουσαν, * ἀπρόσληπτα ὄντα τοῦ σ κατὰ τὴν γενικὴν, βαρύνεται, εἰ μὴ εἴη μετοχικὰ, ὑφάντης, ἀγύρτης, * εὐφράντης, τὸ δὲ ἑκοντὴς, ἐθελοντὴς, μετοχικά. " Hæc mendicabula non sibi, sed diis aliisve rebus pecuniam colligebant, dicentes, Date stipem deo illi, qui tunc dicebatur ἐπαιτεῖν, Ipse stipem petere. Luc. Asino: Κίναιδος γὰρ καὶ γέρων ἦν, τούτων εἷς τῶν τὴν θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κώμας καὶ τοὺς ἀγροὺς περιφερόντων, καὶ τὴν θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων, cujus loci sensum non percepit Interpres, dum vertit, Stipem deæ offerre impellunt, cum reddendus sit, Stipem deam petere cogunt. Nam locum illum sic reddidit Apul. viii. ' Qui per plateas et oppida cymbalis et crotalis personantes, deamque Syriam circumferentes mendi-

care compellunt.' Sic sacrificuli Isidis deæ illi stipem cogebant, (teste Suida supra in 'Αγείρω citato.) Nec aliter Galli sacerdotes Matris Deum; et Χελιδονισταὶ, Pueri nempe, qui apud Rhodios circumeuntes stipem Hirundini colligebant, versus inter circumeundum cantantes. A quo more non abit institutum illud, quo apud eosdem Rhodios Coronæ stipem colligebant. Et hinc videtur ortus mos ille inter pueros nostros usitatus, qui die S. Martini circumeunt ædes, rogantes ligna, non sibi, sed Martino, et modulantes cantilenam non dissimilem illi, quam χελιδονισταὶ pronuntiabant. Sic et ap. Romanos dii possunt dici rogasse pecuniam, cum prætor edicebat, ut stipem illi vel illi deo conferrent. Liv. xxv. 12.: 'Ludos prætor in Circo Maximo cum facturus esset, edixit, ut populus per eos ludos stipem Apollini, quantam commodum esset, conferret.' Hic autem mos colligendi pecuniam sacer erat, et ab aliis modis, qui nimirum ob vitam tutandam fiebant, distinctus. Auctor innominatus (Philostr., si Kustero, supra in 'Αγείρω citato, credimus,) ap. Suid. Ὁ γὰρ τρόπος ἱερὸς ἦν, καὶ οὐδὲν ἐοικὼς τοῖς ἀγείρουσιν, ubi nihil necesse est cum Porto intelligere, τῷ θεῷ χρήματα ἀγείρειν: nam Auctor ille, unde hæc Suid. sumsit, hæc sine dubio subjecit, quando de tali colligendi stipem more egerat, et forte postponenda iis, quæ sequuntur: in fine autem videtur deesse ἄλλοις, vel supplendum διὰ τροφήν. Nam Mendicos, ut eos ab honestioribus hic distinguerent, ἀγύρτας διὰ τροφὴν vocabant. Heliodor. ii. p. 89(=76.) Χαλεπῶς μὲν, ἀπεκρίνατο ὁ Θεαγένης, Χαρικλείας γε ταύτης ἕνεκα, τοῦ βαδίζειν μακρότερον ἀήθως ἐχούσης, ἐλευσόμεθα δ' οὖν ὅμως, εἰς πτωχοὺς καὶ τοὺς διὰ τροφὴν ἀγύρτας ἑαυτοὺς μεταπλάσαντες, Mendicos nos esse, et eos, qui victus quærendi causa cum præstigiis quibusdam circumaguntur, assimulantes. (Auctor Rhesi 503. Ἤδη δ' ἀγύρτης, πτωχικὴν ἔχων στολὴν Εἰσῆλθε πύργους, et 715. Βίον δ' ἐπαιτῶν εἷρπ' ἀγύρτης τις λάτρις, Ψαφαρόχρουν κάρα * πολυπινές τ' ἔχων, ubi, pro τὶς, perspicuitatis ergo f. l. ὡς. Sic Æsch. Agam. 1282. φοιτὰς ὡς * ἀγύρτρια.) Et vox hæc prius honesta, postea infamis quasi fuit, et de æruscatoribus, circulatoribus, et aliis stipem inhoneste cogentibus usurpari solita. Glossæ: 'Αγύρτης· Circulator, Rullus, Mendicus, Præstigiator. 'Αγύρται· Circumforanei, Circuitores." Cuper. Obss. iii. 4. "'Αγύρτης, Qui religionis prætextu et nomine stipem corrogat ostiatim, et circa sacrificia mendicat, (hinc ap. Plut. mox in 'Αγυρτικὸς afferendum legas, Τὸ ἀγυρτικὸν, καὶ ἀγοραῖον, καὶ περὶ τὰ Μητρῷα καὶ Σεραπεῖα βωμολοχοῦν, καὶ πλανώμενον γένος.) Quales hodie sunt, qui Divæ Mariæ, S. Rochio, Sebastiano, Antonio, reliquisque Divis stipem corrogant; unde autem plus lucri œnopolis datur, quam Divis et pio Dei cultui. Infames fuerunt ap. veteres, ut ap. Cic. videre licet, qui verba xii. Tabularum citans, hos sublatos esse tradit, præter paucos Ideæ Matris famulos; 'implent enim,' inquit, 'superstitione animos, et exhauriunt domos.'" Gualth. ad J. Poll. iii. 129. "Is fuit veteribus mos, ut vel in extrema necessitate constituti, vel peregre ituri, facultates suas omnes, aut etiam partem, divenderent, et pecunias ex iis undique colligerent. Clarum rei istius exemplum ap. Quintil. Declam. v. Pro Patre c. Filium, Apul. Miles. xi. Græci idipsum (ἀργυρολογεῖν), ἐξαργυροῦν, ἐξαργυρίζειν, ἀποχαλκίζεσθαι, (χαλκολογεῖν) vocabant. (Vide notanda in his vocibus.) Latini autem veteres, Æruscare, Æra undique, id est pecunias, colligere, (ubi Jos. Scal. affert e Gloss. Æruscator, * χαλκολόγος.) Postea male audire cœpit ea vox, dictique fuerunt Æruscatores, homines impudici, agyrtæ, et mendici, qui stipem colligebant ostiatim. Ita utitur A. Gell. ix. 2. 'Tum nos aspiciens, qui eum sectabamur, Musonius, inquit, æruscanti cuipiam id genus, et philosophum sese ostentanti, dari jussit mille nummûm:' xiv. 1. 'Disciplinam istam Chaldæorum tantæ vetustatis non esse, quantæ videri volunt; neque eos principes ejus auctoresque esse, quos ipsi ferant: sed id præstigiarum atque offuciarum genus commentos esse homines æruscatores, et cibum quæstumque e mendaciis captantes.' Medio ævo Adærare dicebant. Glossæ: Adærat, ἐξαργυρίζεται, ἀποχαλκίζει.

A Item: Adæratio, * ἐξαργυρισμός. 'Απαργυρισμός· Adæratio. In Cyrilli Gloss. leviter depravatum legitur, 'Εξαργυρίζω· Adero, scr. Adæro. Invenio etiam aliquoties in Jure nostro. Cod. L. x. Tit. 28. de Collatione Donatorum." Meurs. Exerc. Crit. P. ii. L. iii. c. 26. Ap. J. Poll. iii. 129. τῷ ἀγύρτῃ opponitur ὁ ἐρανιστής: Ὄνομα δὲ μόνον, ὁ συλλογεὺς, ἕτερον γάρ τι ὁ ἐρανιστὴς, καὶ ὁ ἀγύρτης. 'Ερανιστὴς autem, Qui in ἔρανον, quod convivii genus est, ubi singuli sua symbola conferunt, cum reliquis convenit. Cf. Plutarchi locum in 'Αγυρτικὸς citandum. Hesych. 'Αγερσικύβηλις· Κρατῖνος ἐν Δραπέτῃσιν ἐπὶ Λάμπωνος. Τὸν αὐτὸν ἀγύρτην καὶ κυβηλιστὴν εἶπεν, οἱονεὶ θύτην καὶ μάντιν. Κύβηλιν γὰρ ἔλεγον τὸν πέλεκυν, ὅθεν καὶ Λύσιππος ἐν Βάκχαις τὸν αὐτὸν ἀγύρτην κωμῳδεῖ. Sic edidit Albert. at ante eum vulgabatur, 'Αγερσικύβηλις· Κρατῖνος ἐν Δραπέτῃσιν ἐπὶ Λάμπωνος τὸν αὐτὸν ἀγύρτην καὶ κυβηλιστὴν εἶπεν, οἱονεὶ θύτην καὶ μάντιν. "Scr. ἐπὶ Λάμπωνος. Τὸν αὐτὸν δὲ ἀγύρτην κ.τ.λ." D. Heins. "Suid. in Κυβηλίσαι

B habet: Κρατ. Δραπέτισιν ἐπὶ Λάμπωνος εἶπε τὸν ἀγύρτην καὶ κυβ. Rectius tamen ap. Hes. post Λάμπωνος distinguitur, ut in textu exhibui. Cf. Varin." Albert. Noster in 'Αγερσικύβηλις, quem vide supra, glossam hanc, a vulgata scriptura deceptus, sic vertit:—"Annotat Hesych. Cratinum in Δραπέταις de "Lampone pro v. ἀγερσικύβηλις usurpasse ἀγύρτην "et κυβηλιστὴν, quasi θύτην et μάντιν eum vocando." Atqui, cum sensus sit, Cratinum ἐν Δραπ. vocem ἀγερσικύβηλιν usurpasse pro ἀγύρτῃ καὶ κυβηλιστῇ, glossa in hunc modum sine dubio refingenda est, vel cum Heinsio, 'Αγερσικύβηλις· Κρατῖνος ἐν Δραπ. ἐπὶ Λάμπ. Τὸν αὐτὸν δὲ ἀγύρτην καὶ κυβηλιστὴν εἶπε, vel potius e Suida nobiscum, 'Αγερσικύβηλις· Κρατ. ἐν Δραπ. ἐπὶ Λάμπωνος εἶπε τὸν (αὐτὸν deleto) ἀγύρτην καὶ κυβηλιστήν. Sed uno illo errore Noster non contentus censeri, in Κυβηλιστὴς, "Suida auctore," inquit, "Cratinus Δραπέτισι de Lampone dixit τὸν ἀγύρτην "καὶ κυβηλιστήν." Imo Suid. recte intellectus longe aliud dixit, nempe Cratinum Δραπέτισι de Lampone

C vocem ἀγερσικύβηλιν eodem usurpasse sensu; ac si dixisset ἀγύρτην καὶ κυβηλιστήν. Dicitur ET 'Αγυρτὴρ, ῆρος, ὁ, ap. Maneth. iv. 218., notante Schæf. in Mss. Ἠέλιον δ' ἀκτῖσιν Ἄρης πυριλαμπέσι βάλλων Μήνης ὁρμώσης μέγα Κύπριδι, κοινὰ σὺν αὐτοῖς, Θηλυτέρους γονίμων παίδων * ἰσομήτορας ἄνδρας, * Γαλλομανεῖς τ' ἔσσεσθαι, ἀγυρτῆράς (Ms. ἀργυρτ.) τε προφαίνει, Καὶ * πολυπλαγκτοσύνης ἐπιβήτορας, * οἰκτροκελεύθους, Δυστυχέας, καματου τε κακοῦ * διαδέκτορας αἰεί. "Ubi legas μέγα," inquit Dorvill. p. 564=595., "uti iv. 214. Κυπρογενὴς δ' ἀκτίνας ἐς ἠέρα * πυρσοβολοῦσα Ἄμμιγα φωτὶ Κρόνου τεύχει μεροπήϊα ἔργα. Et passim poetis ita. Vide Nicandri Alex. 201. (Ἢ πέπερι, κνίδης τε μίγα σπερμεῖα λεήνας Νείμειας, τοτὲ νέκταρ ὀπῷ ἐμπεύκεϊ χράνας,) 371. (ἄλλοτ' ἀμύνει Βότρυς, ἐϋκνήμοιο μίγα βρεχθέντος ἐν οἴνῃ. Plura loca in Μίγα afferentur.) Illud σὺν αὐτοῖς respicit Solem et Martem, et κοινὰ σὺν positum pro κοινῶς αὐτοῖς, vel simplici σὺν αὐτοῖς. Mox versus tertius redditur Effœminatiores fœcundorum pue-

D rorum matribus similes viros: ubi primum male θηλυτέρους ceu comparativus accipitur; est enim modo vi sua positivus, licet sub forma comparativi. Passim θηλύτεραι γυναῖκες, non Molliores, sed Molles. Genitivus παίδων pendet a v. ἰσομήτωρ, quæ non Matribus similem, sed Idem cogitantem, et sapientem, Viros effœminatos, pueris non sapientiores, sapientes, ut pueri, pueriles. Γόνιμος hic significat Modo natus, A genitura recens, παιδία γόνιμα, Matura in partum, ut pariantur: v. Foës. Œcon. Hippocr. Γόνιμοι παῖδες, Infantes, Sapiunt instar pueri modo nati. Recte iv. 6. (Αἰθερίην τε κέλευθον ἐν ἡμιμήτ' ἀπορρείῃ Πλαγκτὰ διχαζόμενος διέπει * θεομήτορα κόσμον, quæ vir doctus ibid. p. 654=742. sic correxit et explicuit, Ζωϊδίων τε πόλοιο περίδρομον, ὃς κατὰ γαῖαν Αἰθερίην τε κέλευθον ἐν * ἡμιτμῆγι πορείῃ Πλαγκτὰ διχαζόμενος διέπει θεομήτορα κόσμον, 'Et cœli astriferi circumvolutio, quæ divisa per terram et æthera, in orbita semisecta, errabundo motu mundum peragit, obit, regit. Credo, vix dubitari posse, quin v. πορείῃ hic quocumque sensu sit legitima et unica; at minus

ambiges, si observes, nostro sensu illam ab ipso Maneth. sæpe adhiberi. Sic iv. 380. 499. 20. Οἷς πλαγκτὴ κόσμοιο * βροτοκλώστειρα χορείη: nam de stellis χορὸς, χορεία adhibentur ob eandem causam, ac πορείη πλαγκτῶς διέπουσα, nempe ob circularem et vagum motum.') * Θεομήτωρ κόσμος versum, Divinus mundus, et 307. Σύμβουλοι, δόλιοι, * κακομήτορες, * αἰσχροδιδάκται, Male consulti. Illud autem μίγα quoque reponas iv. 527. Ὁππότε δ' ἀρσενικοῖς δισσοὶ μίγα * φεγγοβολῶσιν Ζωϊδίοις κατὰ χῶρον * ἀνάστερον, ubi μέγα, quod se tamen aliquo modo tueri posset." HINC * Ἀγύρτρια, ας, ἡ, Circulatrix. Æsch. Agam. 1282. Καλουμένη δὲ φοιτὰς ὡς ἀγύρτρια, Πτωχὸς, τάλαινα, * λιμόθνης ἠνεσχόμην. "Eleganter Heath. cui illud καλουμένη πτωχὸς, καλουμένη λιμοθνὴς languidum videbatur, κάλωμένη legit, ut sit sensus, Quando autem vagabar misera, insana uti circulatrix, mendica, fame confecta, id sustinui. Similem monet esse errorem ap. Soph. Œd. C. 265. et Phil. 231. Possit etiam legi κακουμένη, ut ap. Sophoclis locum ex Œd. C. ap. Suid. in Δόξα, sed emendationem Heathii prætulerim, quamvis levi laboret incommodo ob sequens δὲ, pro quo δὴ legerem. Heathium sequitur Schutz." Butler. Et nobis quoque valde arridet Heathii emendatio. Heliodor. vii. p. 312=265. Ὁ δὲ, οἷον εἰκὸς, ὄψιν τε ῥυπῶσαν, καὶ πρὸς τὸ αἰσχρότερον ἐπιτετηδευμένην, ἰδὼν, καὶ ἐσθῆτα τετρυχωμένην, καὶ κατερρωγυῖαν, ὥσπερ τινὰ τῶν ἀγειρουσῶν καὶ ἀληθῶς ἀλῆτιν, διωθεῖτο καὶ παρηγκωνίζετο. Cf. Odyss. Δ. 90. Quod autem ad illud δὲ, Butlero suspectum, attinet, Κάλωμένη δὲ, proba est locutio, et sensus optimus: plene diceretur, οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καί. "Οὐ μόνον subintelligitur in, Καὶ πάντες δὲ, quippe quod idem est ac, Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ πάντες. Lucas in Act. Apost. iii. 24. v. 32. Paul. 2 Ep. ad Timoth. iii. 12." Michaelis ad L. Bos. de Ellipsi plurium Vocum p. 493. ed. Oxon. 1813. Plura exempla alibi afferentur. Ceterum v. ἀγύρτρια et in Philostr. Vit. Apoll. iii. 43. legitur. "UNDE "Ἀγυρτικὸς, Pertinens ad ἀγύρτην, vel Qualis est "ἀγύρτου, velut ἀγυρτικὸν πλῆθος dicitur turba et "multitudo τῶν ἀγυρτῶν. Plut. de Orac. Pyth. "(T. vii. p. 604.) Τὸ ἀγυρτικὸν, καὶ ἀγοραῖον, καὶ "περὶ τὰ Μητρῷα καὶ * Σεράπεια βωμολοχοῦν, καὶ πλα"νώμενον γένος," [ubi vulgo legitur βωμολόχον, ut ediderunt Reisk. et Wyttenb. sed Nostri lectioni βωμολοχοῦν nobis valde arridet, cum sequatur πλανώμενον, cumque minus recte diceretur βωμολόχον περὶ τὰ Μητρῷα καὶ Σεράπεια. Hinc in suum Noster Thes. proprio loco verbum Βωμολοχόω retulit. At Schneidero in Lex., eundem Plutarchi locum afferenti, est * Βωμολοχέω. Sed neutrum verbum alibi reperitur.] "Et ἀγυρτικὸς μάντις, i. q. ἀγύρτης ante, "ap. eund. Lycurgo (ix.), Οὐδ' ἐπέβαινε τῆς Λακωνι"κῆς οὐ σοφιστὴς λόγων, οὐ μάντις ἀγυρτικός. Et ἀγυρ"τικαὶ λογοποιΐαι, (Joseph. B. J. iv. 6. 3.) Quales sunt "circulatorum." [Plut. Compar. Aristidis cum Catone Majore T. ii. p. 613. Τῆς δ' Ἀριστείδου, τοῦ πρωτεύσαντος Ἑλλήνων, γενεᾶς ἡ πολλὴ καὶ ἄπορος πενία, τοὺς μὲν εἰς ἀγυρτικοὺς κατέβαλε πίνακας, τοὺς δὲ δημοσίῳ τὰς χεῖρας ἐράνῳ δι' ἔνδειαν ὑπέχειν ἠνάγκασεν, οὐδενὶ δὲ λαμπρὸν οὐδὲν, οὐδ' ἄξιον ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς φρονῆσαι παρέσχεν.] "Hesych. ἀγυρτικά· χυδαῖα ψεύσματα, "ut et Lex. meum vetus." [Etym. 14. 35. Suid. Λεξ. ῥητορ. et Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 213. 332. J. Poll. vii. 188. Ἀγύρται, μηναγύρται (Ms. Jungerm. μητραγύρται, '" observo de his vv. alteram aliquando alterius occupasse locum, Orig. c. Cels. i. p. 8. Καὶ ἐξομοιοῖ τοὺς ἀλόγως πιστεύοντας μητραγύρταις, καὶ τερατοσκόποις, Μίθραις τε, malim Μιθραϊκοῖς τε, καὶ * Σαββαδίοις, καὶ ὅτῳ τις προσέτυχεν, Ἑκάτης ἢ ἄλλης δαίμονος ἢ δαιμόνων φάσμασιν: olim h.l. μηναγύρτης extitit, ut colligi potest e versione Ruffini, ' Et qui secundum se credunt, menargyrtarum simillimos facit,' recte VV. DD. emendant, menagyrtarum: putabam aliquando, menargyragyrtarum, * μηναργυραγυρτῶν, Qui menstruam stipem colligunt, sed melioribus cedo." Lederlin. De horum nominum permutatione v. quæ collegimus supra in Ἀγεί-

A ρω: de Σαββαδίοις autem notavit Spencer. ad Orig. l. c.) ἀγυρτικὴ, ("Gl. Ἀγυρτικόν· Circulatorium, sic et, Ἀγυρτική· Circulatoria," Kuhn.) ἀγερμὸς (Ms. Kuhn. et Jungerm. ἀγυρμὸς,) ἀγείρειν· μάντεις, ἀλφιτομάντεις, * ἀστρομάντεις, νυκτομάντεις, * ἀστερομάντεις, ("verum est præcessisse ἀστρομάντεις, sed inter ἀστρομάντεις et ἀστερομάντεις ea est differentia, quæ inter ἀστὴρ et ἄστρον, ἀστρόμαντις, Qui e signis cœlestibus vaticinatur, ἀστερόμαντις vero, Qui e singulis stellis, earumque συναστερισμῷ futura prædicit, adeo ut utræque voces in eadem periodo morari possint sine ulla repetitionis specie." Lederlin.) * σφονδυλομάντεις, ἀλευρομάντεις· κοσκινομάντεις δὲ εἴρηκε Φιλιππίδης, Μάγνης δὲ ἐν Λυδοῖς, ὀνειρομάντεσιν, * ἀναλύταις. "Præter hæc vatum genera, plures fuere alii, qui e variarum rerum aut statu aut eventu de futuris consulentes monere solebant, πυρομάντεις, * καπνομάντεις, * ἀερομάντεις, * ἐνοπτρομάντεις, * γραμματομάντεις, * φλεβομάντεις, * ὀνοματομάντεις, * ὀμφαλομάντεις, (στερνομάντεις,) ὑδρομάντεις, * νεκρομάντεις,
B etc. horum omnium in antiquorum scriptis est mentio, sed eos hac vice nominasse sufficit." Lederlin. Vide Ἀγυρτός. HINC * "Ἀγυρτικῶς, Hierocles p. 292. 8." G. Wakef. in Mss. ET Ἀγυρτώδης, ὁ, ἡ,] "a Suida exponitur συρφετώδης," [Ἀγυρτώδη· συρφετώδη, neque aliter legitur in Λεξ. ῥητορ. et Συναγ. Λεξ. χρησ. ap. Bekk. Anecd. Gr. T. i. p. 213. 332. Idem Suid. et Hes. Ἀγύρτης· συρφετώδης. Forte Suid. vel Auctor ille a Suida compilatus, alicubi scriptum ἀγύρτης pro ἀγυρτώδης reppererat. Librarius scilicet compendio scribendi quodam usus erat. Vide Bast. ad Greg. C. p. 561. Comment. Paleogr. p. 806. Etym. Phot. et Suid. Συρφετός· ἀγυρτώδης ὄχλος.] "Ab ἀγύρτης est "PRÆTEREA Ἀγυρτεία, Circulatio, Præstigiæ, Im"postura. A Suida exponitur ὁμιλία: Οἵαν ἐκεῖνος "ἐθηρᾶτο πρὸς ἀγυρτείαν τινὰ θρασυνομένην." [Vide T. H. supra in Ἀγύρτης allatum. Pro quo in Glossis reperitur ET * Ἀγυρτία· Circulatorium. Sed ibi f. l. Ἀγυρτικόν· Circulatorium. Vide Gloss.
C ap. Kuhn. in Ἀγυρτικὸς citatum. Legitur PORRO] "Ἀγυρτὸς, οῦ, ὁ, Congregatus, Collectus. Hes. "ἀγυρτοὺς substantive ex Appione exp. * συναθροι"στοὺς μάντεις, Congregatos vates, qui et ἀγύρται "nominantur, uti jam docui." [" L. * συναθροιστὰς, "μάντεις." Pricæus ad Apul. Miles. ii. p. 91. "Distingue, συναθροιστοὺς, μάντεις. Phavor. συνα"θροιστοὺς καὶ μάντεις, quod eodem redit." Kuster. Vide Toup. supra in Ἀγύρτης citatum. Is, atque ex eo Jacobs. ad Anthol. T. vii. p. 350. legit, Ἀγυρτικούς· * συναθροιστικοὺς, μάντεις, ὡς Ἀπίων. Et quidem ἀγυρτικοὺς pro μάντεις poni posse subaudito quodam nomine, nemo inficias ibit. Maneth. iv. 209. ἡνίκα θνητοὺς Γαιωμέτρας δείκνυσι μαθηματικούς τε φανεῖσθαι, Ἀστρολόγους, μαγικούς τε θύτας, ἰδὲ μάντιν ἔθηκεν, Οἰωνοσκοπικούς τε, σαφεῖς θ' ὑδρομάντις ἔρεξεν, Οἷς * λεκανοσκοπίη πιστεύεται ἢ * νεκυϊσμός. Sed præstat forte in Hes. legere, Ἀγυρτοὺς μάντεις· συναθροιστοὺς, ὡς Ἀπίων, ni malis, Ἀγυρτικοὺς μάντεις· συναθροιστικοὺς, ὡς Ἀπίων. Illud autem ἀγυρτὸς
D derivandum videtur a VERB. * Ἀγύρω. Hes. Ἀγυρμός· πᾶν τὸ ἀγειρόμενον: Cod. Ven. teste Schow. præbet ἀγυρόμενον. Vide nos supra p. 444. a. Vestigium aliquod verbi ἀγύρω habemus in ἀγυρμὸς, quod haud aliter derivandum est. "UNDE "Compos. voce" [Συνάγυρτος, ου, ὁ, ἡ,] "Συνάγυρτον ὕδωρ, Plat. de Legg." [ii. p. 845. e. ed. 1578. teste Scotto App. ad Thes. Ἄν τις διαφθείρῃ ἑκὼν ὕδωρ ἀλλότριον, εἴτε καὶ πηγαῖον, εἴτε καὶ συνάγυρτον, φαρμακείαις κ. τ. λ. Sed in edit. Bip. qua utimur, locum hunc frustra quæsivimus. Idem Plato, notante J. Seager. in Mss., usurpavit ET Compos. * Συναγυρμὸς, οῦ, ὁ, quod Schneider. in Lex. ab obsoleto v. * Συναγύρω recte derivasse putamus: Politico xvi. p. 131. Fischer. Εἰ μὲν τοίνυν οἱ τρόφιμοι τοῦ Κρόνου, παρούσης αὐτοῖς οὕτω πολλῆς σχολῆς καὶ δυνάμεως πρὸς τὸ μὴ μόνον ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ θηρίοις, διὰ λόγων δύνασθαι συγγίγνεσθαι, κατεχρῶντο τούτοις σύμπασιν ἐπὶ φιλοσοφίαν, μετά τε θηρίων καὶ μετ' ἀλλήλων ὁμιλοῦντες, καὶ πυνθανόμενοι παρὰ πά-

σης φύσεως ("marg. Steph. 'Al. τῆς φ.' Nimirum in A Bas. 2. est πάσης τῆς φ. recte." Fischer.) εἴ τινά τις ἰδίαν δύναμιν ἔχουσα ᾔσθετό τι διάφορον τῶν ἄλλων εἰς συναγυρμὸν φρονήσεως· * εὔκριτον ὅτι τῶν νῦν οἱ τότε μυρίῳ πρὸς εὐδαιμονίαν διέφερον. " J. Poll. iii. 129. ix. 142. habet formam συναγερμὸς, fortassis ex h. l. At Etym. 'Αγερμός· οὐκ ἀγυρμὸς, Πλάτων δὲ ἀγυρμὸν εἴρηκε τὸν συναθροισμόν." Fischer. Huc respexit Eust. ad Od. B. p. 1430. 37. Πλάτων δὲ ἐν Πολιτικοῖς καὶ τὴν ἄθροισιν, ἀγυρμόν φησιν, εἰπὼν συναγυρμὸν φρονήσεως. Suspicionem nostram corruptelæ in Etym. loco supra in 'Αγερμὸς indicavimus, monentes, si, ut auctor hic tradidit, dicendum est ἀγερμὸς, non ἀγυρμὸς, Platonem sine dubio dixisse ἀγερμὸν, non ἀγυρμὸν, τὸν συναθροισμόν: mireque sententiæ favet optimus Etym. Cod. Dorv., ut nuper intelleximus; nam in eo reperitur quidem ἀγυρμὸν, sed ε literæ υ superscripto. Certe apud Atticos scriptores ἀγυρμὸς, ὁ συναθροισμὸς, in usu fuisse non videtur. Unde in Plat. loco pro συναγυρμὸν reponendum videtur συναγερμόν. Vulgatæ tamen le- B ctioni et in Etym. et in Plat. patrocinatur Eustath. Adde quod idem Plato συνάγυρτος dixerit, non * συνάγερτος. Sed forte Eust. hic, ut alibi vitiosum in Codicem inciderat. At contra G. Wakef. ad Hederici marg. e Suida in Συριανὸς affert: 'Ισίδωρος ὁ φιλόσοφος, ὥς φησι Δαμάσκιος, πάντα τὰ τῶν παλαιῶν ἐξετάζων οὐκ ἀνίει πρὸς τὸ ἀκριβέστατον· προσεῖχε δὲ τὸν νοῦν ἐς ταμάλιστα μετὰ Πλάτωνα τῷ 'Ιαμβλίχῳ, καὶ τοῖς 'Ιαμβλίχου φίλοις δὴ καὶ ὀπάδοις· ὧν ἄριστον εἶναι διϊσχυρίζετο τὸν ἑαυτοῦ πολίτην Συριανὸν, τὸν Πρόκλου διδάσκαλον· ἀτιμάζειν δὲ οὐδένα ἠξίου πρὸς συναγυρμὸν τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης: in verbis συναγυρμὸν—ἐπιστήμης alluditur forte ad Platonis locutionem, συναγυρμὸν φρονήσεως. Cf. Damasc. in Vita Isidori ap. Phot. p. 1033.: "Οτι τῶν μὲν παλαίτατα φιλοσοφησάντων Πυθαγόραν καὶ Πλάτωνα θειάζει, καὶ τῶν ἐπτερωμένων ἐκείνων ψυχῶν εἶναι, αἳ εἰς τὸν ὑπερουράνιον τόπον, εἰς τὸ πεδίον τῆς ἀληθείας, εἰς τὸν λειμῶνα τῶν θείων νέμονται εἰδῶν· τῶν νεωστὶ δὲ Πορφύριον, καὶ 'Ιάμβλιχον, καὶ Συριανὸν, καὶ Πρόκλον, καὶ C ἄλλους δὲ ἐν μέσῳ τοῦ χρόνου πολὺν θησαυρὸν συλλέξαι λέγει ἐπιστήμης θεοπρεποῦς. Hinc patet, pro verbis, συναγυρμὸν ἐπιστήμης, quæ Suid. tanquam e Damascio affert, in Vita ista Isidori extitisse θησαυρὸν ἐπιστήμης. Sunt PRÆTEREA duo verba ab ἀγύρτης formata, nempe * 'Αγυρτεύω, et * 'Αγυρτέω. Illud reperitur in Hesych. sed perperam scriptum ἀγοιτεύσας, ut supra ostendimus, in Schol. ad Lucian. T. ii. p. 221. sub 'Αγείρω citato, atque in Suida, notante G. Wakef. in Mss.: 'Η * Περγαία "Αρτεμις· τάσσεται ἐπὶ τῶν ἀγυρτῶν καὶ πλανητῶν ("Apostol. male πενήτων," Kuster.) παρ' ὅσον ἡ θεὸς αὕτη νομίζεται ἀγυρτεύειν ἀεὶ καὶ πλανᾶσθαι. " Erasm. Adag. habet, ἡ Παναγαία "Αρτεμις, qui lectionem illam corruptam ex Apostol. hausit, de Pergæa autem Diana vide quæ erudite e nummis observavit Spanhem. ad Callim. p. 256." Kuster. Phot. 'Η Περγαία "Αρτεμις· τάσσεται ἐπὶ τῶν ἀγυρτῶν καὶ πλανητῶν, παρόσον καὶ ἡ θεὸς ἐν αὐτῇ. UNDE * 'Αγυρτεύτης, ὁ. Tzetz. Chil. xiii. cap. 475. Περὶ ἀγυρτεύτων. D

Alterum autem VERB. * 'Αγυρτέω, quod suspectum est, olim legebatur in Athen. vi. p. 226. d. ex Antiphane ἐν Μισοπονήρῳ, ubi Schweigh., quem vide, rectius edidit, Αὗται δ' ὑπερβάλλουσι· μετά γε, νὴ Δία, Τοὺς μητραγυρτοῦντας· πολύ τοι γὰρ αὖ γένος Μιαρώτατον τοῦτ' ἐστιν. Zonar. * 'Αγρυγεῖται· ὑβρίζει. " Cod. D. ἀγρυτεῖται. K. * ἀγρυτεῖ. Cyrill. Ms. 'Αγρύται· ὑβρίζει. Hes. 'Αγρευτεῖ· ὑβρίζει· 'Αγείτης· ὑβριστής. Suspicor ap. Nostrum legendum ἀγυρτεῖ, vel * ἀγυρεῖ." Tittmann. Vide nos supra in 'Αγείτης.]

" 'Ομήγυρις, εως, ἡ, Cœtus, Multitudo hominum " eodem congregatorum. Hom. Il. Υ. (142.) "Αψ " ἴμεν Οὔλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων," [Pseudo-Did. ἄθροισιν. Suid. 'Ομήγυρις· ἄθροισμα, πλῆθος, καὶ κλίνεται ὁμηγύρεως, ἡ αἰτιατικὴ, τὴν ὁμήγυριν. Phot. 'Ομήγυριν· ἄθροισμα, πλῆθος. Zonar. 'Ομήγυρις· * συνάθροισμα, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀγείρεσθαι καὶ συναθροίζεσθαι. Etym. 'Ομήγυρις· ἄθροισμα, πλῆθος. Hesych. 'Ομήγυρις· πλῆθος, ὄχλος, συναγωγὴ, A συνέλευσις. 'Ομηγύρεως· συνόδου, συναθροισμοῦ, Cod. Ven. συναθροισμένου. Æsch. Choeph. 7. Τί χρῆμα λεύσσω; τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις Στείχει γυναικῶν φάρεσιν μελαγχίμοις Πρέπουσα; Coluth. 340=333. "Η τάχα νυμφάων ἐς ὁμήγυριν ἀγρομενάων "Ηλυθεν. Pind. Isthm. vii. 63. ὅ τε πτερόεις "Ερριψε Πάγασος Δεσπόταν ἐθέλοντ' ἐς οὐρανοῦ σταθμοὺς 'Ελθεῖν μεθ' ὁμάγυριν Βελλεροφόνταν Ζηνός. Eurip. Hippol. 1179. μυρία δ' ὀπισθόπους Φίλων ἅμ' ἔστειχ' ἡλίκων ὁμήγυρις. " Hymn. Hom. in Cer. 489. (Βάν ῥ' ἴμεν Οὔλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων, cf. Hom. Il. Υ. 142.) Valck. ad Eurip. Phœn. p. 68." Schæf. in Mss.]

" Inde VERB. 'Ομηγυρίσασθαι, Congregare, In eun" dem locum cogere, συναθροῖσαι, ὁμοῦ συναγαγεῖν. " Hom. Od. Π. (376.) πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι " 'Αχαιοὺς Εἰς ἀγορήν." [Pseudo-Did. ἀθροῖσαι, συναγαγεῖν, Apollon. Lex. Hom. et Hesych. ὁμοῦ συναγαγεῖν πολλούς. Eustath: Τὸ δὲ ὁμηγυρίζειν, ὅμοιόν ἐστι τῷ σωφρονίζειν, καὶ τοῖς τοιούτοις· ὁμηγυρέονται μὲν γάρ τινες αὐτοὶ, ὁμηγυρίζονται δὲ ὑπ' ἄλλων, ubi nota VERB. * 'Ομηγυρέω.] " Ap. B " Hesych. reperio ET 'Ομηγύρειν expositum itidem " συνάξαι, Cogere, Congregare." [Legitur ETIAM * 'Ομηγυρὴς, έος, ὁ, ἡ, Congregatus, Congregari solitus. Pind. Pyth. xi. 10. 'Ισμήνιον δ' ὀνύμαξεν, ἀλαθέα † μαντεῖον θῶκον, "Ω παῖδες 'Αρμονίας, ἔνθα καί Νυν * ἐπίνομον 'Ηρωΐδων Στρατὸν ὁμηγυρέα καλεῖ συνίμεν, "Οφρα Θέμιν ἱερὰν Πυθῶ-Νά τε καὶ * ὀρθοδίκαν Γᾶς ὀμφαλὸν κελαδῆτε ἄ-Κρᾳ σὺν ἑσπέρᾳ, 'Επταπύλοισι Θήβαις Χάριν ἀγῶνί τε Κίρρας. "Επίνομον στρατὸν audacter dixit Consortem turbam, ut σύννομοι, Qui una pascuntur, vel una habitant." Heyn. " Idem ad Hom. iv. p. 31. 400." Schæf. in Mss. ET * 'Ομαγύριος, ut 'Ομαγύριος Ζεύς, de quo v. nos supra p. 318. c. " Heyn. Hom. iv. 325." Schæf. in Mss. Hoc Jovis cognomentum nobis in mentem revocat aliud, nempe 'Ομολώϊος, de quo notatis supra p. 312. c. adde hæc e Phot. 'Ομολώϊος Ζεύς· ἐν Θήβαις καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι Βοιωτίας (Suid. Βοιωτικαῖς), καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀπὸ 'Ομολώας (* 'Ομο- C λωΐας, Suid. rectius) προφήτιδος. τῆς * 'Εννέως (Cod. D. * 'Εννυέως), ἣν προφῆτιν εἰς Δελφοὺς πεμφθῆναι, ὁ (ὥς, Suid.) 'Αριστοφάνης ἐν δευτέρῳ Θηβαϊκῶν (Cod. D. Θηβαίων·) "Ιστρος δὲ ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῆς Συναγωγῆς διὰ τὸ παρ' Αἰολεῦσι τὸ ὁμονοητικὸν καὶ εἰρηνικὸν * ὅμολον λέγεσθαι. "Εστι δὲ (καὶ Suid.) Δημήτηρ * 'Ομολωΐα (supra l. c. per errorem 'Ομολώϊα) ἐν Θήβαις. " Hic fuerit Aristophanes Byzantius, cujus mentio fit ap. Athen." Kuster. " De Aristophane ἐν δευτέρῳ Θηβαϊκῶν nihil relatum legimus. Admodum ingeniosa ac docta igitur est conjectura Lobeckii, loco Aristophanis olim in textu Photii fuisse Aristomenem, de cujus Thebaicis cf. Valck. ad Schol. Eurip. Phœn. p. 732. Sed pro 'Αριστοφάνης potius est substituendus * 'Αριστόδημος, quem Suid. in Τελμισσὸς et Phavor. ac Schol. Theocr. vii. 103. agnoscunt. Laudat eundem scriptorem quoque Schol. Apollon. R. ii. 906. citans 'Αριστόδημον ἐν πρώτῳ Θηβαϊκῶν 'Επιγραμμάτων, ubi sine dubio scribendum fuerat 'Υπομνημάτων." Schleusner. Plurima hic sunt commissa et omissa, quæ Schæferi, viri eruditissimi, ad Apollon. R. D Schol. p. 194., fugisse diligentiam non possumus non mirari. Nam primum Lobeck. scripserat Aristodemum, non Aristomenem; deinde de Aristomenis Thebaicis nec locutus est Valck. l. c. nec quisquam alius criticus: tum, quod ad Suid. in * Τελμισία attinet, reponendum est Τευμισία, ex ordine literarum, notante Kuster., Τευμισία· περὶ τῆς Τελμισίας (l. * Τευμισίας) ἀλώπεκος οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφότες ἱκανῶς ἱστορήκασι, καθάπερ 'Αριστόδημος, quæ verba et in suo reperiri Photio, ubi est Τευμησία, Schleusner. notare debebat: deinde ante Lobeck. Aristodemi nomen pro Aristoph. substituerat Dorvill. probante etiam Valck.: tum, si vir doctus legisset notam Valckenaerii, ad quam lectores suos amandavit, vocem ἐπιγραμμάτων suspectam non habuisset. Schol. Eurip. Phœn. 1126. 'Ομολωΐσιν· πύλαι Θηβῶν αὗται οὕτως ἐκλήθησαν ἀπὸ * 'Ομολωέως τοῦ 'Αμφίονος· τοὺς γὰρ περὶ 'Αμφίονα φασὶ σὺν τοῖς παισὶ ἅμα (ἅ. καὶ, Ms. Aug.) Κάδμῳ τειχίσαι τὴν πόλιν, (Serv. ad Virg.

Æn. iv. 470. ' Thebæ, civitas in Bœotia a Cadmo et Zetho et Amphione constituta.') Ἀριστόδημος δ' αὐτὰς φησιν οὕτω κληθῆναι, διὰ τὸ πλησίον εἶναι τοῦ * Ὁμολωοῦ, ἄλλοι δὲ ἀπὸ μιᾶς τῶν Νιόβης θυγατέρων, * Ὁμολωΐδος καλουμένης. " Hæc quoque præbet Aug. Cod. sed, ut deficere quædam videantur, hunc in modum scripta: Ἀριστ. δέ φησιν οὕτως κληθῆναι διὰ πλησίον εἶναι τοῦ Ὁμολωοῦ . . . . . κατὰ δὲ τοὺς ψευδολογεῖν βουλομένους (edd. contractius, ἄλλοι δὲ) ἀπὸ μιᾶς τῆς Νιόβης θυγατρὸς Ὁμολωΐδος." Valck. Sensu et syntaxi postulantibus, leg. μιᾶς τῶν Ν. θυγατέρων, ut supra in altero Scholio. " Si divinare licet, fortasse scriptum fuit olim, διὰ τὸ πλησίον εἶναι τοῦ * Ὁμολωείου, τοῦ Διὸς ἱεροῦ. Sed hujus appellationis rationem pluribus Aristodemum tradidisse e Suida licet æstimare, et e Schol. Theocr. (l. c. Τόν μοι, Πὰν, * Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας· * Ὅμολος Θετταλίας ὄρος, ὡς Ἔφορος, καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν * Ὁμόλων, καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Ὑπορχήμασιν· ἢ Ὅμολος ὄρος Θετταλίας, ἔνθα τιμᾶται ὁ Πάν.) Horum verba, Scholiastæ quoque nostri vulgata Dorvill. obscuro Lapidi illuminando, (in quo legitur ΜΗΝΟΣ. * ΣΥΝΕΛΙΟΥ. * ΑΥΓΟΝΟΣ. ΟΜΟΛΟΓΟΥ. ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑΤΗ. pro verbis Αυγονος ομολογου reponens Ἀγῶνος Ὁμολωΐου, monensque notam temporis a Bœotio populo ductam fuisse ab Agone Jovis Homoloii,) admovit Misc. Obss. Nov. T. iii. p. 159." Valck. Idem Dorv. ibi pro Ὁμόλων Theocriti Scholiastæ e Meursii Gr. Fer. restituit * Ὁμολωΐων. Eandem in conjecturam incidit et Abr. Berkel. ad Steph. B. " Inde viri nomen Thebani, * Ὁμολώϊος Εὐωνυμίδαο, ap. Cyriacum p. xxxii. Murator. DXCV. ubi re vera * Ὁμολώϊχος, quod inde æque venerit; nam illam terminationem amant Bœoti, * Θείβιχος, * Σάμιχος * Συνέλιον mensem ignorant adhuc qui de mensibus scripsere. An * Συνήλιος? cui mensi respondeat, non definierim. Sed cum December, Jan., Febr., et Maius nondum innotuerint inter menses Bœotorum, unus ex his certo est. Habemus mox alium mensem item adhuc ignotum, cui nomenclatura * Θηλούθιος. An huic comparabimus Maium, quo omnia θάλλουσι?" Dorv. Schol. Eurip. Phœn. 1120. Ὠγυγία προσηγορεύθη, φησὶν Ἀριστόδημος, διὰ τὸ τοὺς περὶ Ἀμφίονα καὶ Ζῆθον, τειχίζοντας τὰς Θήβας, παρὰ τὸν Ὠγύγου τοῦ βασιλέως τάφον αὐτὰς τάξαι. " Bonitatem antiquissimi Scholii quod deerat in edd. monstrat Aristodemi mentio. Inferius ad v. 1126. (l. c.) ex eodem traditur Aristodemo, cur alia de vii. portis Homoloïdum nomine diceretur: eandem operis partem respicit Schol. Theocr. (l. c.), cui dicitur Aristodemus ὁ Θηβαῖος, et Suid. in Ὁμολώϊος Ζεύς, citans Ἀριστόδημον ἐν δευτέρῳ Θηβαϊκῶν: hoc enim Aristophanis nomini recte substituit Dorvill. (l. c.) Templorum, altarium, statuarum, portarumque, ni fallor, inscriptiones potissimum explicuerat in isthoc opere, quod Θηβαϊκῶν Ἐπιγραμμάτων titulo citat Schol. Apollon. R. (l. c. ubi Schæf. ' Corruptum videtur Schleusnero, non item Jacobsio Proleg. ad Comment. in Anthol. Gr. p. xxxv. cui assentior.' Etym. 666. Πεσσοί· * βόλια κυβιστῶν· πέσσα, leg. πεσσά, ὁμωνύμως, ἥ τε γραμμὴ καὶ ὁ, leg. ἡ, ψῆφος. Πέντε δὲ ἦσαν, οἷς ἐχρῶντο· Καὶ πέσσα, leg. πεσσά, πεντάγραμμα· καὶ τάχα ἡ πεττεία οἱονεὶ πεντεία τὶς οὖσα· εὗρε δὲ αὐτὴν * Παλαμήδης· καὶ δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα τῶν λϛ' πρὸς τοὺς τόπους, οὓς ἔχει τὸ * Παλαμήδειον ἀβάκιον. Vide quæ de h. l. scripsimus supra p. 36. et n. 6. Omnino cum istis conferenda sunt ea, quæ ex Orione Thebano Ms. protulit Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 217. Πεσσοί· πεσσὰ δὲ ἡ γραμμὴ καὶ ἡ ψῆφος ὁμωνύμως· πέντε δὲ ἦσαν οἷς ἐχρῶντο κατὰ Σοφοκλέα· Καὶ πεσσὰ πεντάγραμμα, Fragm. Brunck. p. 22. Καὶ τάχα ἡ πεττεία πεντεία τις οὖσα. Εὗρε δὲ αὐτὴν Παλαμήδης, ὡς εἴρηται παλαιῷ· Εὗρε σοφὸς λιμοῦ μὲν παραιφασίην Παλαμήδης· καὶ ἔστιν ὁ στίχος γραμμάτων λϛ', ἰσάριθμος τοῖς τόποις· ἢ παρὰ τὸ πέτω, οὗ ὁ μέλλων πέσω, πεσὸς, καὶ πλεονασμὸς, leg. πλεονασμῷ, πεσσὸς, ὁ πίπτων ἐν τῷ βάλλεσθαι. ' Ubi ex Eust. ad Od. A. p. 1396. scr. πεσὸς κατὰ * διπλασμὸν πεσσός. Orionem cum descripserit Etym., utriusque loca comparanda sunt, ut alter ex altero integrior fiat.' Ruhn. Forte in Eustathii textum e

A scribendi compendio irrepsit ignotum illud διπλασμὸν, pro vocabulo satis noto διπλασιασμόν. Vide Schneideri Lex. in v.) Schol. in Phœn. 162. Ἀριστόδημος οὐδαμοῦ ἐν ταῖς Θήβαις φησὶ τῶν * Νιοβιδῶν εἶναι τάφον: cf. Schol. ad 1163. (mox citandum.) Illinc quoque petita suspicor, quæ sub Aristodemi nomine citant Etym. in Διόνυσος, et Schol. Hom. Il. N. 1. (cf. Schol. Ven.) In Mich. Apostolii farragine, Cent. xviii. Prov. 42. Ἀριστόδημος, Rerum Thebanarum scriptor, in * Χρηστόδημον· transformatus est. Nec Pantino, neque Fabricio Chrestodemus ille fuit suspectus. Suidam descripserat Apostolius." Valck. Schol. ad Phœn. 1163. Πρὸς ταῖς * Κρηναίαις πύλαις φησὶ τὸν Παρθενοπαῖον ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου λιθοβοληθῆναι Ἀριστόδημος. " Liquido Ms. Aug. Ἀριστόβουλος. Recte tamen Aristodemi nomen vulgari docebit annotatio ad Schol. 1120. In nominibus propriis e scribendi compendiis nata latent ubique peccata. In Etym. p. 715. 46. legitur Ἀρίσταρχος, sed in Ms. Leid. ἀρχλ literis sibi invicem impositis:
B hoc genuinum est Archilochi nomen, quo lacuna suppleri poterit in v. Ἀλφὸς p. 72. 39. παρὰ τῷ. . Ms. Dorv. παρὰ τῷ ἀρχ ἀλφαίνειν ἔγινε (sic), i. e. Ἀρχιλόχῳ." Valck. Hoc Archilochi fragmento augeri possunt Gaisfordii et Liebelii collectiones. De permutatione nominum Aristoph. et Aristot. plus semel supra monuimus. J. Poll. vii. 211. Καὶ βιβλιοπώλην μὲν παρὰ Ἀριστομένει εὑρήσεις ἐν Γόησι, Cod. Falck. perperam, Ἀριστοφάνει. De Ἀριστοφάνης et Ἀριστοφῶν confusis v. Schweigh. Ind. Auctorum ab Athenæo p. 59. et 60. et Porsoni Advers. p. 126. Ἄριστος et Ἀριστοτέλης confusa habemus ap. Bast. Comment. Palæogr. p. 798. qui confusionis causam tradit: cf. eund. ibid. p. 793. et Add. ad Greg. C. p. 931. " Si * Ὠγυγία, (Niobæ filia,) portæ Thebanæ nomen dedit, non miror a Græculis confictum * Ὁμολωΐδος nomen, quod tanquam unius filiarum Niobæ legitur in Schol. ad Phœn. 1126. et ad Æsch. S. c. Theb. 576. * Νηΐδος meminit Schol. ad Phœn. 1111." Valck. ibid. 162. Ceterum *Aristodemus Thebanus non confundendus est
C cum *Aristodemo Eleo, et *Aristodemo Spartano s. Argivo, ut confundit Kuster. scribens, "Aristodemus Eleus, Suid. Ἑλλανοδίκαι, Τελμισσία, Χρήματ' ἀνήρ," idque satis crasso errore, in Indice Auctorum a Suida citatorum. Suid. Ἑλλανοδίκαι· τὸ μὲν πρῶτον ἕνα καθίστων Ἑλλανοδίκην οἱ Ἠλεῖοι, εἶτα δύο, τελευταῖον δὲ θ'. Ἀριστόδημος δὲ ὁ Ἠλεῖος τοὺς τελευταίους τιθέντας τὸν ἀγῶνα δέκα εἶναι Ἑλλανοδίκας, ἐφ' ἑκάστης φυλῆς α'. Locus in Τελμισσία pertinet, ut supra ostendimus, ad Aristodemum Thebanum. Quæ autem habet idem Suid. in Χρήματ' ἀνήρ, referenda sunt ad Aristodemum Spartanum, s. Argivum: Χρήματ' ἀνήρ, πενιχρὸς δ' οὐδέποτ' ἐσθλός· ἐπὶ τῶν διὰ πλοῦτον εὐημερούντων. Ἀριστόδημός φησι. Μέμνηται τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ Ἀλκαῖος· Ὡς γὰρ δή ποτ' Ἀριστόδαμόν φασιν ἐν Σπάρτᾳ οὐκ ἀπάλαμνον λόγον εἰπεῖν, Χρήματα, καὶ τὰ ἑξῆς. Diog. Laert. i. 31. Ἄνδρων δὲ ἐν τῷ Τρίποδι, Ἀργείους ἆθλον ἀρετῆς τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων τρίποδα θεῖναι, κριθῆναι δὲ Ἀριστόδημον Σπαρτιάτην, ὃν παραχωρῆσαι Χείλωνι. Μέμνηται τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ Ἀλκαῖος οὕ-
D τως· Ὡς γὰρ δή ποτ' Ἀριστόδαμον, Ὅν φασιν οὐκ ἀπάλαμνον Ἐν Σπάρτᾳ λόγον εἰπεῖν, Χρήματ' ἀνήρ, πενιχρὸς δ' οὐδεὶς πέλετ' ἐσθλός. Pind. Isthm. ii. 15. Νῦν δ' ἐφίητι, τὸ τὠργείου φυλάξαι Ῥῆμα, τῆς ἀλαθείας ἄγχιστα βαῖνον, Χρήματα, χρήματ' ἀνήρ, Ὃς φᾶ, κτεάνων θ' ἅμα λειφθεὶς καὶ φίλων. Ἐσσὶ γὰρ ὢν σοφός, οὐκ ἀγνῶτ' ἀείδω. Schol. Ὁ μέν τοι Πίνδαρος τὸ ὄνομα οὐ δεδήλωκεν· οὗτος οὖν ὁ Ἀριστόδημος Σπαρτιάτης ὢν, πένης γεγονὼς, καὶ συναπολέσας τὴν τῶν φίλων ἑταιρείαν, ἔφη· Χρήματα, χρήματ' ἀνήρ. Οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν, εἰ Σπαρτιάτην ὄντα τὸν Ἀριστόδημον, Ἀργεῖον ἔφη. Ἔστι καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὸ τοιοῦτον εὑρέσθαι· καὶ γὰρ Ἀργείην Ἑλένην φησὶ, καίτοιγε Λακεδαιμονία ἦν. Ἄλλως. Χρήματα, χρήματ' ἀνήρ, τοῦτο ἀναγράφεται μὲν εἰς τὰς παροιμίας ὑπ' ἐνίων. Ἀπόφθεγμα δέ ἐστιν Ἀριστοδήμου, καθάπερ φησὶ Χρύσιππος ἐν τῷ Περὶ Παροιμιῶν· τοῦτον δὲ τὸν Ἀριστόδημον Πίνδαρος μὲν οὐ τίθησιν ἐξ ὀνόματος, ὡς δήλου ὄντος ὅς ἐστιν ὁ τοῦτο εἰπών· μόνον δὲ ἐσημειώσατο τὴν πατρίδα, ὅτι Ἀργεῖος. Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατρίδα τίθησιν οὐκ Ἄργος, ἀλλὰ Σπάρτην· Ὡς γὰρ δήποτέ φασιν Ἀριστόδαμον ἐν

Σπάρτᾳ λόγον οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν, Χρήματ' ἀνὴρ, πενιχρὸς δὲ οὐδεὶς οὐ πέλετ' ἐσθλὸς, οὐδὲ τίμιος. Καὶ τάχα ἂν τὸν Σπαρτιάτην εἴρηκε Πίνδαρος Ἀργεῖον, παρόσον ἡ πᾶσα Πελοπόννησος Ἄργος καλεῖται ὁμωνύμως τῇ πόλει. Ὅμηρος οὖν τὴν Ἑλένην Ἀργείαν φησὶν, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Λακεδαιμονίαν, Ἀργείαν δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ Πελοποννησιακήν. Σπαρτιάτην δὲ Ἀριστόδημον ἐν τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς ἀναγράφεται Ἀνδρῶν (l. Ἄνδρων, ut ap. Diog. L. l. c.) ὁ Ἐφέσιος. " Meminit et Zenob. Prov. vi. 43. Ap. Suid. scribendum videtur, Χρήματα, χρήματ' ἀνὴρ, πενιχρὸς δ' ἔστ' οὐδέποτ' ἐσθλὸς, ut sit versus, et ap. Diog. L., Χρήματα, χρήματ' ἀνὴρ, πενιχρὸς δ' οὐδεὶς πέλετ' ἐσθλός." Menag. ad Diog. L. l. c. Heyn. ad Pind. l. c. sic verba constituit e Pind. Schol., Χρήματα, χρήματ' ἀνὴρ, πενιχρὸς δ' οὐδεὶς πέλετ' ἐσθλὸς [illegible]ίμιος οὐδέ. Blomfield. autem ad Alcæi Fragmm. in Mus. Crit. Cantab. iv. p. 432. hoc modo, Ὡς γὰρ δή ποτα φαισὶν Ἀριστόδαμον Ἐν Σπάρτᾳ λογον οὐκ ἀπάλαμνον εἰπῆν· Χρήματ' ἀνήρ· πενιχρὸς γὰρ οὐδεὶς Πέλετ' ἐσλὸς οὐδὲ τίμιος: an recte sic reposuerit, viderint alii. Iterum Suid.: Χρήματα, χρήματ' ἀνήρ· αὕτη ἀπο[illegible]γματική ἐστιν, ὡς τὰ παραγγέλματα τῶν ζ' σοφων. Μέμνηται αὐτῆς Πίνδαρος, καὶ Ἀλκαῖος. Ὁμοία τῇ, ὡς καὶ Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι, καὶ τῇ, Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα, καὶ τῇ, Γνῶθι σαυτόν. Λεχθῆναι δὲ α[illegible]τὴν Ἀλκαῖος μὲν ὑπὸ Ἀριστοδήμου τοῦ Σπαρτιάτου φησί. Πίνδαρος δὲ, ὑπό τινος Ἀργείου τὸ ὄνομα, οὕτω λέγων. Ὁ δ' Ἀριστόδημος *ἐγκαταριθμεῖται τοῖς ζ' σοφοῖς ὑπό τινων. Præter Aristodemos vero hos supra [illegible] quorum unum distinctio[illegible] cognomine appellari vellemus, Suid. *Ἀριστόδημος· Ἐπιτομὴν τῆς Καθόλου Ἡρωδιανοῦ ἔγραψε πρὸς Δάναον. Alter autem, Philosophus, Ægiensis fuit teste Plut. adv. Colotem T. x. p. 556. Ἔναγχος οὖν ἀναγινωσκομένου, εἷς τῶν ἑταίρων, *Ἀριστόδημος, ὁ Αἰγιεὺς, οἶσθα γὰρ τὸν ἄνδρα τῶν ἐξ Ἀκαδημίας οὐ ναρθηκοφόρον, ἀλλ' ἐμμανέστατον ὀργιαστὴν Πλάτωνος, κ. τ. λ. Hujus forte fuerit Liber de Inventis a Clem. Alex. Strom. i. p. 364. citatus: Σκάμων μὲν οὖν ὁ Μιτυληναῖος, καὶ Θεόφραστος ὁ Ἐρέσιος, Κύδιππός τε ὁ Μαντινεὺς, ἔτι τε Ἀντιφάνης, καὶ *Ἀριστόδημος, καὶ Ἀριστοτέλης, πρὸς τούτοις δὲ Φιλοστέφανος, ἀλλὰ καὶ Στράτων ὁ Περιπατητικὸς ἐν τοῖς Περὶ Εὑρημάτων, ταῦτα ἱστόρησαν. Tantum autem Kusteri errorem nos, ne tirones ejus auctoritate abripi se paterentur, pluribus castigasse, nemo ægre ferat.]

" Πανήγυρις, εως, ἡ, Publicus cœtus s. conventus, " Publica celebritas, ut cum die festo, ludis solennibus " aut celebri mercatu, tota aliqua gens unum in locum " convenit, velut in Græcia Ludis Olympicis, Isthmiacis, Pythicis, Nemeacis: festo item Sacro" rum Eleusiniorum, Panathenæorum et similium. Ap. [Xenoph. Hist. vi. 4. 30. de] ludis Pythiis, vii. 4. 28, 29. Ἱερ. xi. 5. de Olympicis.] " Demosth. Pro Cor. " in psephismate Byzantiorum, Ἐς τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι " πανηγύριας, Ἴσθμια καὶ Νέμεα καὶ Ὀλύμπια καὶ Πύθια. " Itidem Νέμεα Athen. et Demosth. Διονύσια, appel" lant πανήγυριν. Ap. eund. Athen. x. (463.) Alexis " (in Tarentinis) dicit Ἀποδημίας δὲ τυγχάνειν ἡμᾶς " ἀεὶ Τοὺς ζῶντας, ὥσπερ εἰς πανήγυρίν τινα Ἀφιγμέ" νους (Ἀφειμένους), quo fere modo et ap. Cic. Tusc. " i. (v. 3.) ' Pythagoram autem respondisse similem " sibi videri vitam hominum, ac mercatum eum qui " haberetur maximo ludorum apparatu totius Græciæ " celebritate.' Ubi nota πανήγυριν reddi Mercatum, " qui habetur maximo ludorum apparatu totius ali" cujus gentis celebritate: ut ap. Greg. quoque, Δεινὸν παρελθεῖν πανήγυριν, καὶ τηνικαῦτα τὴν πραγματείαν ἐπιζητεῖν, Miserum est præteriisse celebrem " mercatum et postea negotiationem requirere. Sic " rursum Cic. ad Att. i. 9. (14.) ' Erat in eo ipso loco " illo die nundinarum πανήγυρις.' Pompas etiam, " Spectacula, aut Convivia, quæ publice a regibus " principibusve exhibentur, πανηγύρεις nominant. " Athen. v. (194.) de Antiocho, Ἀρχὴν δ' ἐποιήσατο " τῆς πανηγύρεως τὴν πομπείαν, οὕτως ἐπιτελεσθεῖσαν. " Herodian. iii. (10.) Θυσίας τε καὶ ἑορτὰς, θέας τε καὶ " πανηγύρεις τῷ δήμῳ παρέσχε, [ubi v. Irmisch.] Et " ap. Xen. K. Π. vi. (1. 7.) p. 89. Cyro hostium bo" na epulanti cum militibus, et quasi festum agitanti,

" Οὐ δοκεῖ διαλύειν τὴν πανήγυριν, Dissolvere festum " illum celebremque cœtum ac publicum epulum." [Antea militiam vocaverat ἑορτήν.] " Sicut vero di" citur διαλύειν πανήγυριν, ita contra συνάγειν, et " συγκροτεῖν: necnon ἄγειν et συντελεῖν. Isocr. " Paneg. (init.) Πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις " συναγαγόντων. Herodian. v. (6.) Πανηγύρεις τε παν" τοδαπὰς συνεκρότει. Philo in V. Mos. ii. Ἀνὰ πᾶν " ἔτος ἑορτὴ καὶ πανήγυρις ἄγεται κατὰ τὴν Φάρον. " Herodian. viii. (8.) Πάντων τε περὶ τὴν πανήγυριν " καὶ τὰς θέας ἀσχολουμένων. Gregor. in Athanas. " Ἵνα τῇ πανηγύρει τὸ εἰκὸς ἐκπληρώσωμεν. Athen. " (e Batone Sinopensi) xiv. (640.) de Pelasgis Peloria " s. Saturnalia agitantibus, Οὕτως φιλάνθρωπον τὴν " πανήγυριν συντελεῖν, ὥστε καὶ τοὺς ξένους ἅπαντας " ἐπὶ τὴν θοίνην παραλαμβάνειν. Notandum etiam in " præced. locis quibus cum nominibus copuletur. " Philo dicit ἑορτὴ καὶ πανήγυρις: Herodian. θέας καὶ " πανηγύρεις: item (vii. 3.) θεάτροις ἢ πανηγύρεσι: " Greg. πομπαῖς καὶ πανηγύρεσι: Plut. [et Herodian. " v. 6.] θυσία καὶ πανήγυρις. Epitheta etiam sua ha" bet. Thuc. i. (25.) Ἐν πανηγύρεσι ταῖς κοιναῖς." [Xenoph. Ἱερ. i. 11. Εἰς τὰς κοινὰς πανηγύρεις.] " Greg. in Maccab. Encom. Πανηγύρεις πατρικαὶ καὶ " μυστήρια. Idem, Ταῖς ἐτησίαις ταύταις τιμᾶσθαι " πομπαῖς καὶ πανηγύρεσι. Luc. (Herodoto i.) Πλή" θουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν. Synes. Ἐν πανηγύρει " σεμνῇ. || Hesychio πανήγυρις est non solum ἑορτὴ, " θέατρον, Festum, Spectacula, sed etiam ἔπαινος, " Laus, Encomium. Sed intelligendum id de laude " encomiove alicujus in publico conventu celebrique " cœtu, i. e. πανηγύρει, decantato, pro πανηγυρικὸς " λόγος. Tales sunt Protagoridæ ἐπὶ δάφνῃ πανηγύ" ρεις ap. Athen. iv." [176. et 183.] Etym. 650. Πανήγυρις· ἑορτὴ, συνάθροισις, ἀπὸ τοῦ ἄγυρις, εἰς ἣν πάντες ἀγείρονται. Zonar. Πανήγυρις· θέατρον, ἑορτὴ, συνάθροισις, ἀγείρω, ἄγορις, καὶ ἄγυρις, καὶ πανήγυρις, εἰς ἣν πάντες ἀγείρονται. J. Poll. 1. 34. Καιροὶ δ' ἱεροὶ, πανηγύρεις, ἑορταὶ, ἱερομηνίαι, θεοφάνεια, θεοξένια, μεθέορτοι ἡμέραι κατὰ Ἀντιφῶντα·—εἴποις δ' ἂν πανηγύρεις, δημοτελεῖς, καὶ πάν[illegible]μοι, καὶ δημόσιαι, καὶ δημοθοινίαι, καὶ πανθοινίαι, καὶ πανδαισίαι: iv. 26. Δημηγορία, *βουληγορία, πανήγυρις, ἐγκώμιον, ψόγος, (cf. Hesych. et Nostrum supra): 44. Καὶ τὴν ἀγέλην τῶν μαθητῶν, τὸν δῆμον, τὸν χορὸν, [illegible]φευτὰς, τὴν πανήγυριν, τὴν σύνοδον, τὴν συλλ[illegible] τὸν σύλλογον τῶν μαθητῶν: 97. de saltatore, [illegible] τέρψιν, πανήγυριν, ἔνδειξιν, [illegible] ponι videtur pro ἔπαινον. [illegible] Nostram supra. Gloss.: Πανήγυρις· Mercatus, Nundinæ, Commercium. "Bast. Lettre 100. Musgr. ad Eurip. [illegible] 1096. (v. supra Ἄγυρις,) Heracl. 240. [illegible] Emendd. in Suid. ii. 451. (e Menandri Hyperboli[illegible] ap. Grot. p. 597. afferens, Πανήγυριν νόμισόν τιν' ε[illegible] χρόνον, Ὃν φημι, τοῦτον, κἀπιδημίαν βροτῶν, et [illegible] Alexidis versus supra citatos,) Lennep. ad Phalar. p. 10[illegible] Laertio viii. 8. Pythagoræ est ad Leontem, Τὸν βίον ἐοικέναι πανηγύρει. Pythagoræ dictum respexit Menander, quem ante oculos habuit Greg Naz. in Tetrastichis, Πανήγυριν νόμιζε τόνδε τὸν βίον.' Plura vide in Ἀποδημία, et Ἐπιδημία.) T. H. ad Lucian. Dial. Deor. xxvi. (' Ista sumsit Menander ab Alexide; Alexis a Pythagora: insignem philosophorum principis cum principe Phliasiorum Leonte sermonem habitum retulit ex Heraclide Cicero l. c. ubi πανήγυρις illa mercatusque vitæ humanæ diversis longe studiis celebratus perquam scite depingitur: egregia notat Davis. nisi quod Synes. [illegible] παραγγεῖλαι εἰς τὸν κόσμον solicitare non debuisset. Paulum [illegible]lia ratione Gnostici vitam πανήγυριν ἁγίαν appellavit Clemens Str. vii. p. 728. b. Ἅπας δὲ ὁ βίος αὐτοῦ, πανήγυρις ἁγία.') Adde Pseudo-Longin. xxxv. Ὅτι ἡ φύσις οὐ ταπεινὸν ἡμᾶς ζῶον οὐδ' ἀγεννὲς ἔκρινε, τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ὡς εἰς μεγάλην τινὰ πανήγυριν, εἰς τὸν βίον καὶ εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον ἐπάγουσα, θεατάς τινας τῶν ὅλων αὐτῆς ἐσομένους καὶ φιλοτιμωτάτους ἀγωνιστὰς, εὐθὺς ἄμαχον ἔρωτα ἐνέφυσεν ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς παντὸς ἀεὶ τοῦ μεγάλου, καὶ ὡς πρὸς ἡμᾶς δαιμονιωτέρου, ubi cum Moro, probante etiam Weisk., lege δαιμονιώτερον sc. ἔρωτα, Studium majus, quam pro humana indole,

Divinum, Divinæ natura dignum. 'Hæc ita vertenda: Statim a principio natura nostris animis invictum quendam amorem τοῦ μεγάλου insevit, ut semper ejus desiderio teneremur.' Toup. Imo lege, sermonis indole sic flagitante, παντὸς τοῦ ἀεὶ μεγάλου. Vide ipsum Toup. et Weisk. ad §. 44. 6.) Πανήγυριν ἀποδεικνύναι τινὰ, T. H. ad Luc. Necyom. iv. (afferens ex Eunapio, ap. Suid. in Ἔχετος et Φῆστος, de Festo in Asiam proconsulari potestate misso, Τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἔχετον—χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν. 'Proverbium,' inquit, 'apud veteres fertur, quo mala quæcunque, si ad longe deteriora, quæ succedunt, comparentur, * Χρυσὸν δόξαι, φανῆναι, Purum putum aurum videri affirmant. Χρυσὸν ἀποδεῖξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui pessimus ante visus fuerat rerum status, nunc pro tolerabili et optando expetatur.' Vide Χρυσός.)" Schæf. in Mss. Luc. de Syria Dea i. Ἐρέω δὲ καὶ νόμους, τοῖσι ἐς τὰ ἱρὰ χρέονται, καὶ πανηγύριας, τὰς ἄγουσι, καὶ θυσίας, τὰς ἐπιτελέουσι, ii. Πρῶτοι μὲν ὧν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Αἰγύπτιοι λέγονται θεῶν τε ἐννοίην λαβεῖν, καὶ ἱρὰ εἵσασθαι, καὶ τεμένεα, καὶ πανηγύριας ἀποδέξαι. Demosth. c. Philipp. iv. p. 144. Ἀγορὰν μὲν γὰρ ἄν τις, καὶ πανήγυριν, ἐκ τούτων, ἢ φαύλως, ἢ καλῶς κατεσκευάσθαι κρίνοι. Æsch. S. c. Theb. 205. Μήποτ' ἐμὸν κατ' αἰῶνα λίποι θεῶν Ἅδε πανάγυρις, μηδ' ἐπίδοιμι τάνδ' * Ἀστυδρομουμέναν πόλιν, καὶ στράτευμ' Ἀπτόμενον πυρὶ δαΐῳ. Hephæst. p. 55. Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ τροχαικοῦ ἐφθημιμεροῦς τοῦ καλουμένου * Εὐριπιδείου· οἷόν ἐστι τὸ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον * Ἰοβάκχοις· Δήμητρος ἁγνῆς καὶ κόρης τὴν πανήγυριν σέβων. " Dubie Hephæstio hos Iobacchos Archilocho tribuit, unde Do... Critico Vanno p. 485.:—'Ad hos Iobacchos in Bacchicis festis cani solitos respicit J. Poll. iv. c. 7. Παροίνια, Ἰόβακχοι. Verisimile autem fit, Archilochum forte primum Ἰόβακχον composuisse, deinde ab aliis poetis alios hymnos ejusdem argumenti falso additos; sensim omnes illos in unum fasciculum collectos, et ad unum auctorem relatos.' De ...chis v. Athen. xiv. 671. Schol. Aristoph. Acharn. 384. Proclum Chrestomathia et Menandr. Rhet. de Encom. C. I. Forte hic versus ad ...um hymnum pertinet, quo Schol. Aristoph. Av. 1762. (v. Fragm. lxix.) Archilochum dicit in Paro ...isse. Cultus enim Cereris in hac insula præcipue viguit. Hymn. in Cer. 489. dum poeta Cer... ...em et ...oserpinam alloquitur, Ἀλλ' ἄγ' Ἐλευσῖνος θυοέσσης δῆμον ἔχουσαι, Καὶ Πάρον ἀμφιρύτην: v. Mitscherlich. Ruhnk. et de Sainte-Croix, Recherches sur les Mystères p. 395. E Paro etiam Cereris mysteria in Thasum translata esse, et quidem ab ipso Archilochi proavo Tellide, Pausan. auct... est p. 344. Cf. Comment. §. 1. Steph. Byz. in Βέχειρ: * Χρυσοέθειρ παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐν Ἰοβάκχοις, ὅπερ ἀποκέκοπται τοῦ * χρυσοέθειρος." Liebel. ad Archilochi Reliqq. p. 183. Πανήγυρις ap. Theophr. Char. vi. 3. Cœtum hominum magnum quemvis notat, Οὐκ ἄλλως θεωρεῖσθαι ἀξιῶν τὴν ἀπόνοιαν αὐτοῦ, ἢ ὅταν ᾖ πανήγυρις, " Neque aliter insaniam vult spectari suam, quam circumfusa magna hominum multitudine," Fischer. || Delectatio: Ælian. V. H. iii. 1. notante G. Wakef. in Mss., Πολλὴ δὲ μίλαξ, ἡ μὲν πρὸς αὐτὸν τὸν πάγον ἀνατρέχει καὶ ἐπισκιάζει τὴν πέτραν, καὶ ἐκείνῃ μὲν * ὑπολανθάνει, ὁρᾶται δὲ τὸ χλοάζον πᾶν, καί ἐστιν ὀφθαλμῶν πανήγυρις. " Retinuit Interpres hocce vocabulum, sed recte verti potest Oblectatio. Sic plane xiii. 1. itidem de oblectatione ex amœnitate loci, Ἀνθέων εἰς ἑορτὴν ὄψεως συντελεῖν δυναμένων, Festivitatem, Lætitiam aspectus. (Vide Πανηγυρίζω.) Nempe πανήγυρις proprie est Festivus et solennis populi totius conventus, qui ludis, et omni genere lætitiæ publicæ, celebrari solebat. Ea jam causa est, quare hoc vocabulum etiam pro Oblectatione et voluptate sæpe fuerit positum, imo reperiatur conjunctum cum τρυφῇ. Julian. Or. i. p. 38. Ἀναλαβὼν δὲ αὐτὸν εἰς τὴν πλησίον

A πόλιν τρυφῶσαν καὶ πολυτελῆ, ἐν πανηγύρεσι καὶ τρυφαῖς ἔτριβε τὸν χρόνον." Perizon. J. Poll. supra citatus, Τέρψιν, πανήγυριν. || " Πανήγυρις conf. cum ἑορτῇ, ad Diod. S. ii. 263." Schæf. in Mss.] " Porro a πανήγυρις COMPOS. Πανηγυριάρχης, ου, ὁ, " Qui præest πανηγύρει, Cui commissa est cura τοῦ " συνάγειν καὶ συντελεῖν πανήγυρίν τινα. Plut. Symp. " v. (5.) Ἀμίκτων γὰρ αὕτη καὶ ἀφίλων δείπνων ἡ " παρασκευὴ, καὶ πανηγυριάρχου μᾶλλον ἢ συμποσιάρ- " χου δεομένων." [" Cyrill. Alex. Comment. in Amos. p. 353. Καθηγητὴν καὶ πανηγυριάρχην αὐτὸν ἔχοντες τὸν Χριστὸν, et iii. in Jo. iv. p. 285. Πανηγυριάρχης τῶν ἐπ' αὐτῷ πιστευόντων ἐστὶν ὁ Χριστός." Suicer. Thes. " Inscr. ap. Paciaud. Monum. Pelop. i. 86—7." Boissonad. in Mss. Hinc VERB. * Πανηγυριαρχέω. Cyrill. Alex. Homil. Paschali ix. p. 108. jubet nos Πανηγυριαρχεῖν τοῖς ἑορτάζουσι. Vide Chandler. Inscr. p. 56. " Voce πανήγυρις Solennis, ut notum, agonum celebritas, aut Frequens ad eosdem conventus, dici a Græcis consuevit; ac opportune

B proinde a Juliano cum equestribus agonibus conjungitur. Ita Æsch. Agam. 854. Κοινοὺς ἀγῶνας θέντες ἐν πανηγύρει, Communes ludos celebrantes in panegyri, s. frequenti ac solenni conventu; et Pind. Isthm. iv. (47.) Οὐδὲ παναγυρίων ξυνᾶν ἀπεῖχον Καμπύλον δίφρον. (Vide Nostrum et nos in Πανήγυρις.) Sic Diod. S. xx. p. 831. Ἀντίγονος δὲ προχειρισάμενος ἀγῶνα μέγαν, καὶ πανήγυριν ἐν Ἀντιγονίᾳ συντελεῖν, magnis, ut addit, ad illud præmiis et mercedibus athletas ac artifices præstantissimos undique convocans. Hinc Is... ...τυμβίδιοι πανηγύρεις, Conventus funebres, Nemea autem, ὄφεως ἡ πανήγυρις, Serpentis conventus s. celebritas, dicuntur ab Euseb. Præp. E. ii. p. 72. Imo hinc nominatim de agonum equestrium, de quibus a Juliano agitur, celebritate, vetus extat Inscriptio in Reinesii Syntagm. p. 508. et Sponii Misc. p. 357. vulgata, sed cujus sensum non adsequuti sunt iidem VV. DD.: nempe cujus postrema verba ibidem leguntur Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ * ΕΛΑΣΤΙΚΩΝ, ubi non opus cum Reinesio,

C et præter literarum ductus, pro ἐλαστικῶν supplere continuo εἰσελαστικῶν, aut vero prius illud, uti nuper a nobis factum, pro eodem illo εἰσελαστικῶν ducere, ac inde id de pompa hieronicarum, qui in patriam inveherentur, interpretari; sed de iis, qui equos in equestribus s. curulibus agonibus agitarent, et qui inde Agitatores etiam, ἐλαστικοὶ, a Romanis, Græcorum more, sunt appellati. Quæ vox eo sensu, seu de aurigante in id genus agonibus, non solum ap. Ciceronem legitur, ac ap. Sueton., ut jam viderunt VV. DD., in Calig. lvi. et Nerone xxii. ac ap. Plautum etiam, qui eo adludit Menæchm. i. 2. 50. ac præterea in libris Jurisconsultorum, Leg. iv. D. de His, qui notantur Infamia; sed in priscis insuper Inscriptionibus, cum ap. Gruter. Agitator Factionis Russatæ, aut Prasinæ, vel Venetæ, lxxvi. 4. ac alibi, tum ap. eund. Reines. Synt. p. 392. ubi quidem TI. Claudius dicitur AGITATOR FACT. RVSSAT. s. Factionis Russatæ. Πανηγύρεις vero non illorum solum ἐλαστικῶν, sed in genere, ut jam diximus, ac

D aliunde notum, de communibus Græcorum festis aut ludis, s. de solenni ad eos conventu dictæ occurrunt in illo Marmore ap. Spon. Itin. T. iii. Thyatiris reperto, ubi inter alia dicitur, Καὶ τὰς δημοτελεῖς θυσίας ἀφθόνως καὶ * ἀνυπερκρίτως (ab * ἀνυπέρκριτος: neutra vox in Lexicis reperitur) ἐπιτελέσαντα ἐν τῇ πανηγύρει, Et qui publica sacrificia ac festa copiose et citra ullam controversiam perfecit in panegyri, s. communi ad eadem conventu. Unde etiam *Πανηγυριαρχήσαντες, Qui nempe publicis id genus conventibus s. festivitatibus præerant, in priscis non Marmorum solum, ut ap. Gruter. MCXCV. 4. ac Spon. Itin. iii. P. ii. Πανηγυριαρχήσαντα καὶ ἀγωνοθετήσαντα τῶν μεγάλων Παναθηναίων: sed quales in duobus etiam præclaris Nummis Regiæ Gallorum Gazæ, quos jam vulgavit Tristan., appellantur. In priori nempe Nummo, qui sub Gordiano cusus, legitur ΕΠΙ ΑΥ. ΒΑΚΧΙΟΥ ΠΑΝΗ. ΑΠΑΜΕΩΝ, nempe, ut in dictis modo Lapidibus, πανηγυριαρχήσαντος, non, ut ille ab eruditissimo Auctore de Nummis Urb,

Illustr. describitur p. 60. *πανήγυριν Ἀπαμέων*, alter vero sub Decio, ac ab iisdem Apamensibus percussus, cum inscr. ΕΠΙ ΑΥ. ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΑΝΟΥ ΠΑΝΗΓ. ΑΠΑΜΕΩΝ, Sub Aurelio Stratoniciano Panegyriarcha Apamensium." Spanhem. ad Julian. Or. i. p. 258.] "Derivatum inde ET Πανηγυρικὸς, οῦ, "ὁ, (imo, ἡ, ὸν,) Panegyricus, Panegyri proprius, Pa"negyri conveniens, Qualis in *πανηγύρεσιν* est, ideo"que Celebris, Festus, item Theatralis, Pompaticus, "Splendidus, ut *πανηγυρικὴ θέα* ap. Plut. Romulo, "et *πανηγυρικὸς κόσμος* ap. eund. Camillo, *Ναῦν* "*μακρὰν κόσμῳ πανηγυρικῷ κατασκευάσαντες*: Con"sol. ad Ux. *Οὐδὲ ἦν παρασκευὴ πολυτελείας πανη*"*γυρικῆς περὶ τὴν ταφήν*:" [Marcello xiv. *Τοῦ βίου τὸ πλεῖστον ἀπόλεμον καὶ πανηγυρικὸν βιώσας.*] "Ap. "eund. (de Audit. T. vi. p. 151.) *Καὶ τῶν πραγμά*"*των τὰ δραματικὰ καὶ πανηγυρικὰ*, Res theatrales et "panegyricæ, Convenientes panegyribus et theatris. "Sunt etiam *λόγοι πανηγυρικοὶ*, Pertinentes ad genus "orationis demonstrativum, laudem nimirum perso"næ reive alicujus in panegyri aliqua et cœtu cele- B "bri decantantes, qualis est Plinii junioris, novum "consulatum inituri, Panegyricus Trajano dictus. "Plut. (de Prof. Virt. Sent. T. vi. p. 294.) *Ὅταν ἐκ* "*τῶν πανηγυρικῶν καὶ κατατέχνων εἰς τὸν ἁπτόμενον* "*ἤθους καὶ πάθους λόγον μεταβῶσιν*. Quintil. ii. 10.: "In iis actionibus quæ in aliqua sine dubio veritate "versantur, sed sunt ad popularem aptæ delecta"tionem, quales legimus panegyricos. Pertinent in"terdum et ad genus orationis deliberativum. Cic. "De Orat. (37.) Laudationum, historiarum, et ta"lium suasionum, qualem Isocrates fecit Panegyri"cum. Itidem dicunt rhetores *πανηγυρικὴν λόγου* "*ἰδέαν*." [Timæus ap. Pseudo-Longin. iv. de Alexandro Magno, *Ὃς τὴν Ἀσίαν ὅλην ἐν ἐλάττοσι παρέλαβεν ἔτεσιν, ἢ ὅσοις τὸν ὑπὲρ τοῦ πρὸς Πέρσας πολέμου Πανηγυρικὸν λόγον Ἰσοκράτης ἔγραψεν.* "*Πανηγυρικὸς λόγος*, si opponitur *τῷ δικανικῷ*, est Oratio conventibus publicis magis, quam foro apta. Ita judicat elocutionem Isocrateam Dionys. in Censura Scriptt. v. 2. *Ὁ * Ἰσοκρατικὸς λόγος πανηγυρικώτερός* C *ἐστι, μᾶλλον ἢ δικανικώτερος.* Quod Quintil. x. 1. 79. ita expressit: Palæstræ magis, quam pugnæ accommodatus; auditoribus se, non judicibus, compararat. Cic. de Orat. i. 18.: Nitidum quoddam genus est verborum et lætum, sed palæstræ magis et olei, quam hujus civilis turbæ et fori. Cf. Hermog. *Περὶ Ἰδ.* p. 342. Idem et *ἐπιδεικτικὸν* dicitur, (de quo infra dicemus. Plut. de Adul. et Amici Discr. T. vi. p. 232. *Ἡ μὲν γὰρ παρὰ τοῦ φίλου χάρις, ὥσπερ ζῶον ἐν βάθει τὰς κυριωτάτας ἔχει δυνάμεις, ἐπιδεικτικὸν δὲ καὶ πανηγυρικὸν οὐδέν*: p. 261. *Δεῖ γὰρ, ὡς νοσήματος οὐκ εὐπρεποῦς, τῆς ἁμαρτίας τὴν νουθέτησιν καὶ ἀποκάλυψιν ἀπόρρητον εἶναι, καὶ μὴ πανηγυρικὴν, μηδὲ ἐπιδεικτικὴν, μηδὲ μάρτυρας καὶ θεατὰς συνάγουσαν*: de Prof. Virt. Sent. ibid. p. 300. *Οὐ μόνον δὲ δεῖ τοὺς λόγους, ἀλλὰ καὶ τὰς πράξεις, ἕκαστον ἐπισκοπεῖν, εἰ τὸ χρειῶδες τοῦ πανηγυρικοῦ καὶ τοῦ πρὸς ἔνδειξιν αὐταῖς πλέον ἔνεστι τὸ πρὸς ἀλήθειαν.*) *Πανηγυρικὴ λέξις*, Dictio ornata, artificio oratorio composita, cui contraria est *ἡ ἀληθινὴ*, naturalem quandam verita- D tem et simplicitatem habens e negligentia artis. Dionys. de Vi Demosth. viii. p. 975. et de Compos. xxiii. p. 185. Hinc et xxii. p. 165. *χάριν πανηγυρικὴν* et *θεατρικὴν* conjungit, ut Sermonem elegantem, suavem, atque arte factam designet; nam ei opponitur *κάλλος ἀρχαϊκὸν καὶ αὔθαδες.* Philostr. Soph. i. p. 486. de Philostrato Ægyptio, *Λόγου ἰδέαν πανηγυρικὴν ἥρμοστο καὶ ποικίλην.* (Huc respexit Noster supra.) Sic et Camariota *Συνοπτ. Παραδ.* p. 4. *Τὸ πανηγυρικὸν καὶ τέλειον προοίμιον*, Perfectum omnibusque numeris absolutum, qua in concione totius civitatis splendidissimoque ordine uti valemus, ut ait Scheffer. ad h. l. Cf. omnino Cresoll. Theatr. Rhet. iii. 6. et 7." J. C. T. Ernest. Lex. Technol. Gr.[r] Rhetor.] "Dicitur etiam *πανηγυρικὸς ὄχλος*, "Turba promiscua, qualis est in panegyricis cele"britatibus. Isocr. Panath. (T. ii. p. 608. Auger.) "*Ἐν τοῖς ὄχλοις τοῖς πανηγυρικοῖς, ἐν οἷς πλείους εἶναι* "*συμβαίνει τοὺς καθεύδοντας τῶν ἀκροωμένων.* Meta"phor. vero et catachrηsticῶs Plut. Symp. iv. (1.)

A "*Τὸ οὕτως παμμιγὲς σῶμα καὶ πανηγυρικὸν*, Quod e "multis diversisque mixtum et conflatum sit, ut *πα*"*νήγυρις* ex omnigena hominum colluvie." [Idem de Aud. Poet. T. vi. p. 104. *Εὖ δ' ἔχει καὶ φρονίμου ἀνδρὸς καὶ μάντεως διαφορὰν πανηγυρικοῦ μὴ καταλιπεῖν· ὁ μὲν γὰρ Κάλχας οὐ συνεῖδε τὸν καιρὸν, ἀλλ' ἐν πλήθει παρ' οὐδὲν ἐποιήσατο κατηγορῆσαι τοῦ βασιλέως, ὡς τὸν λοιμὸν αὐτοῖς ἐπάγοντος· ὁ δὲ Νέστωρ κ. τ. λ.* Glossæ: *Πανηγυρικός*· Nundinarius. J. Poll. iv. 25. *Εἴποι δ' ἄν τις ῥήτωρ——, πανηγυρικὸς, ἐγκωμιαστικὸς, ψεκτικός*: 31. *Πανηγυρικοὺς λόγους ἐξενεγκεῖν, πανδήμους λόγους εἰπεῖν, δημοτελεῖς λόγους παρασχέσθαι*: vi. 27. *Πανηγυρικὸς τὸ ἦθος, ἀβρόβιος, ἀβροδίαιτος.* ‖ "*Πανηγυρικὸν* vocatur Liber Ecclesiasticus ap. Græcos, qui diversorum auctorum orationes laudativas, s. demonstrativas, exornativas etiam in varias Christi et Sanctorum solennitates continet. Quemadmodum enim apud antiquos in nundinis et conventibus publicis, ubi infinita hominum multitudo ludorum spectandorum causa con- B fluebat, simile genus orationum habebatur, sic et in diebus festis Sanctorum, concurrente universo populo ad eorum res gestas celebrandas, hæ orationes veterum sanctorum Patrum et scriptorum celebrium leguntur. Liber manuscriptus passim in Ecclesiis Græcorum reperitur: non idem tamen omnibus est, sed varius pro varietate Ecclesiarum, et collectoris studio, nec uno tantum volumine continetur: sunt quibus xii. voluminibus, iisque satis magnis, pro mensium numero, disponuntur. Præcipui scriptores sunt Athanas. Basil. Seleuc. et Cæsar. Chrysost. Cyrill. Alex. et Jerosol. Amphiloch. Gregor. Neocæsar. Gregor. Nyssen. Gregor. Nazianz. alii plures, quorum catalogum exhibet L. Allatius Diss. i. de Libris Eccles. Gr. Huc etiam refero *γράμματα πανηγυρικὰ*, quorum semel atque iterum meminit Synes. Epist. viii. p. 10. *Οὐ μὴ ἐρεῖς ὡς ἔλαθεν ὑμᾶς ὁ διακομιστὴς τῶν πανηγυρικῶν γραμμάτων*: xiii. p. 12. *Τὸν διακομιστὴν τῶν πανηγυρικῶν γραμμάτων, ἃ καταγγέλλει τὴν κυρίαν τῆς ἑορτῆς ἡμέραν ἐννεακαιδεκάτην* C *τοῦ * Φαρμουθὶ μηνὸς, ὡς τῆς ἐπ[illegible] ἀγούσης νυκτὸς τὸ ἀναστάσιμον ἐχούσης μυστήριον,* τοῦτον καὶ προσιόντα, καὶ ἐπανιόντα φιλανθρωπίας ἁπάσης ἀξιώσατε.* Hic *πανηγυρικὰ γράμματα* sunt Literæ solennes, alias Paschales dictæ, quibus indicabatur, quando Paschale festum esset celebrandum." Suicer. Thes. ‖ "*Πανηγυρικὸν χωρίον*, Locus in quo sacri cœtus habentur. Sic enim Dionys. scribit, *Πᾶς [illegible] ἕκαστον θλίψεως τόπος, πανηγυρικὸν γέγον[illegible] χωρίον, ἀγρὸς, ἐρημία, ναῦς, πανδοχεῖον, δεσμωτήριον.* Euseb. vii. 22. p. 268." Supplem. [illegible] Suiceri Thes. p. 1638. "Ex hoc *πανηγυρ*[illegible] est ADVERB. *Πα*"*νηγυρικῶς*, Panegyrice, Pompose, Splendide. G[illegible] Polyb. "*Μὴ πανηγυρικῶς, ἀλλὰ θεϊκῶς ἑορτάζομεν* [illegible] "(v. 34. 3.) *Πανηγυρικώτερον διῆγε τὰ κατὰ τὴν* [illegible] "Athen. v. (215. f.) *Πανηγυρικῶς μᾶλλον ἢ στρατιω*"*τικῶς ἀναστρεφόμενος.* Plut. Camillo, *Πόλις πρὸς* "*δίαιταν πανηγυρικῶς κατεσκευασμένη*:" [M. Antonio lxi. *Ὀκτήρεις πολλαὶ, καὶ δεκήρεις, κεκοσμημέναι σοβαρῶς καὶ πανηγυρικῶς*: Amatorio T. ix. p. 29. *Τῷ* D *δράματι γεγραμμένῳ πανηγυρικῶς καὶ περιττῶς*: Pompeio xlii., notante G. Wakef. in Mss., *Διοικήσας δὲ τὰ ἐκεῖ καὶ καταστησάμενος, οὕτως ἤδη πανηγυρικώτερον ἐχρῆτο τῇ πορείᾳ.* J. Poll. iv. 26. * *Δικανικῶς*, * *συνηγορικῶς, πανηγυρικῶς, ἐγκωμιαστικῶς*, * *ψεκτῶς*, leg. *ψεκτικῶς.* ‖ Plut. T. ix. p. 243. H. ap. Schneider. Lex. *Ἄθροισμα παντοδαπὸν καὶ πανηγυρικῶς μεμιγμένον.* Vide *Πανηγυρικὸς*, quod ap. eund. Plut. ponitur pro E multis diversisque mixtus et conflatus, interprete Nostro. "Præterea a *πανήγυ*"*ρις* deriv. VERB. *Πανηγυρίζω*, i. q. *πανήγυριν* "*ἄγω* s. *συντελῶ*, Festam panegyrin agito, Festum "ludosve panegyricos celebro, Ferior. Philo V. "Mos. *Θεσμοῖς φύσεως ἑπομένους πανηγυρίζειν.* "Herodian. i. (9.) *Ὡς εἰς βασιλίδα πόλιν πανη*"*γυρίζουσαν.* Et rursum (i. 10.) *Καὶ σωτήρια τοῦ* "*βασιλέως ὁ δῆμος μετὰ τῆς ἑορτῆς ἐπανηγύριζε.* "Gregor. *Τῇ λαμπρᾷ τῶν φωτῶν ἡμέρᾳ πανηγυρί*"*σαντες.* J. Poll. (iv. 31.) *Ἐρεῖς δ' ἂν, πανηγυρίσαι, δημαγωγῆσαι, πανηγυρικοὺς λόγους, ἐξενεγκεῖν*, "*πανδήμους λόγους εἰπεῖν*, Panegyricos recitare, Pa-

" negyricas orationes habere: [i. 34. Πανηγυρίζειν, " ἑορτάζειν.] Greg. transitive quoque usurpavit pro " Panegyrica oratione laudare, In celebri cœtu præ-" dicare, Πανηγυρισθήτω τὸ δῶρον." [Lucian. Amor. liii. Οὐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως, κἂν περίεργος ᾖ, πανηγυρίζειν δοκεῖ. Plut. de Audit. T. vi. p. 167. Τὰς τῶν παιζόντων καὶ πανηγυριζόντων ἐν ταῖς σχολαστικαῖς μελέταις φωνὰς ἐπὶ τοὺς φιλοσόφους μετακομίζοντες. Heraclidis Allegor. Homer. ix. Οὐδ' ἂν αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴ διὰ τοῦ βαρβαρικοῦ στρατεύματος ἐπανηγυρίζετο. Glossæ: Πανηγυρίζω· Nundino. Appian. de B. P. viii. 116. Ἴστε δὲ, ἃ πράττετε, καὶ τί με δεῖ λέγειν, ἃ αἰσχύνομαι; λῃστεύετε μᾶλλον, ἢ πολεμεῖτε· καὶ διαδράσκετε, οὐ στρατοπεδεύετε· καὶ πανηγυρίζουσιν ὑπὸ τῶν κερδῶν, οὐ πολιορκοῦσιν, ἐοίκατε· καὶ τρυφᾷν ἐθέλετε, πολεμοῦντες ἔτι, οὐ νενικηκότες, Nundinatoribus, quam oppugnatoribus, estis similiores. || Oblecto me. Ælian. V. H. xiii. 1. Καὶ παρῆν τῇ τε ἄλλῃ πανηγυρίζειν, καὶ κατὰ τὴν εὐωδίαν ἑστιᾶσθαι. Vide Πανήγυρις. HINC * " Πανηγυριστέον, Andr. Cret." Abr. Kall. in Mss.]

" Inde VERBALE Πανηγυρισμὸς, οῦ, ὁ, Festi panegy-" rici celebratio, Panegyrica pompa vel ostentatio. " Plut. in Lib. An Seni gerenda Resp. (T. ix. p. 160.) " Τῆς δὲ πρεσβυτικῆς πολιτείας οὐ τῷ λόγῳ μόνον, ἀλλὰ " καὶ ταῖς πράξεσιν ἀπηλλαγμένης πανηγυρισμοῦ καὶ " δοξοκοπίας:" [de Adul. et Amici Discr. T. vi. p. 208. Τὰς Ἀντωνίου τρυφὰς, καὶ ἀκολασίας, καὶ πανηγυρισμοὺς, ἱλαρὰ πράγματα καὶ φιλάνθρωπα, χρωμένης ἀφθόνως αὐτῷ δυνάμεως καὶ τύχης ὑποκοριζόμενος: Sympos. v. 2. Ὑφ' ὧν ποικιλίαν μὲν ἔσχεν οὐκ ἀηδῆ καὶ πανηγυρισμὸν ὁ ἀγών: Cleomene xii. Ἐπεὶ ἄλλως γε τῶν Ἑλληνικῶν καὶ βασιλικῶν στρατευμάτων ἐκεῖνο μόνον οὐ μίμους παρακολουθοῦντας εἶχεν, οὐ θαυματοποιοὺς, οὐκ ὀρχηστρίδας, οὐ ψαλτρίας, ἀλλὰ πάσης ἀκολασίας καὶ βωμολοχίας, καὶ πανηγυρισμοῦ καθαρὸς ἦν. || " Mercatus publicus. Sap. xv. 12. Ἐλογίσαντο τὸν βίον πανηγυρισμὸν ἐπικερδῆ. Lex. Cyrilli Ms. Brem. Πανηγυρισμὸν interpretatur θέατρον, πανήγυριν." Biel. Thes.] " ET Πανηγυριστὴς, οῦ, ὁ, Qui panegyrin " agitat, Qui paneg[yrin] s[eu] festum ludosve celebrat. " Luc. Herodoto (iii.) Ἀνακηρυχθεὶς οὐχ ὑφ' ἑνὸς, μὰ " Δία, κήρυκος, ἀ[λλ]ὰ ἐν ἁπάσῃ πόλει, ὅθεν ἕκαστος ἦν " τῶν πανηγυριστῶν, de Herodoto, qui historiam suam " in Panathenæorum panegyri recitavit. Et mox (viii.), " Οἱ τ[ε] αὖ πα[νη]γυρισταὶ οὐ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν " δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες." [Idem * Pseudologista iv., Ὁ [πε]ρ σοφ[ισ]τὴς [οὗ]τος εἶναι λέγων, ὁ πρόλογος ἤδη φησὶ [πρ]ώ[ην], ἐν Ὀλυμπίων [πο]τὲ ἧκε, λόγον τινὰ πρὸ πολλοῦ [σ]υγγεγραμμένον ἐπι[δει]ξόμενος τοῖς πανηγυρισταῖς. " Mos ea [æ]tate fr[equ]ens, cujus originem ap. Luc. Herodoto i. habes [. Phi]lostr. passim meminit in Vitis Sophistarum et Apollon. Vita." M. du S. Idem de Morte Peregrini xix. Διότι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε [τὴ]ν Ἑλλάδα, καὶ ὕδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε [δί]ψει ἀπολλυμένους τοὺς πανηγυριστὰς, Herodem Atticum designat: de Syria Dea lv. Λέξω δὲ καὶ τῶν πανηγυριστέων πέρι, τὰ ἐκεῖνοι ποιέουσι. J. Poll. i. 34. * Ἑορτασταὶ, πανηγυρισταί. Gregor. Naz. Στηλιτ. B. p. 107. 1510. Εἰ καὶ ὀρχήσασθαι δεῖ σε ὡς πανηγυριστὴ[ν] καὶ φ[ι]λέορτον, ὄρχησαι μὲν, ἀλλὰ μὴ τὴν Ἡρωδιάδος ὄρχησιν τῆς ἀσχήμονος, ἧς ἔργον Βαπτιστοῦ θάνατος, ἀλλὰ τὴν Δαβὶδ ἐπὶ τῇ καταπαύσει τῆς κιβωτοῦ, ἣν ἡγοῦμαι τῆς εὐκινήτου καὶ πολυστρόφου κατὰ Θεὸν πορείας εἶναι μυστήριον. || Glossæ: Πανηγυριστής· Nundinator.] " Præterea hinc est verbum " COMPOS. Ἐμπανηγυρίζω, Panegyres et publicos " festosque conventus celebro in, vel ob. Plut. Fabio " (T. i. p. 732.) Καὶ Περικλεῖ μὲν αἱ Κίμωνος εὐπρα-" ξίαι, καὶ τὰ Μυρωνίδου καὶ τὰ Λεωκράτους τρόπαια, " καὶ πολλὰ καὶ μεγάλα Τολμίδης κατορθῶν, ἑορτάσαι " μᾶλλον καὶ ἐμπανηγυρίσαι στρατηγοῦντι τὴν πόλιν, ἢ " κτήσασθαι πολέμῳ καὶ φυλάξαι παρέδωκε: Effecerunt " ut urbs sub duce s. imperatore Pericle potius pa-" negyres et festa celebraret, quam belligerando " pareret aliquid aut parta tueretur." [" Non dubito, quin Plut., sicut ἐμπανηγυρίσαι, ita etiam * ἐνεορτάσαι scripserit." H. St. probante etiam Reisk. qui in textum recepit. Idem de Vit. Pudore T. viii. p. 107. Καὶ δίκην ἔχοντες πολλάκις οὐκ ἐῶμεν εἰπεῖν τὸν ὠφέλιμον καὶ [ἀν]αγκαῖον, ἀλλ' οἰκείου τινὸς συγγε-

A νοῦς υἱῷ χαριζόμενοι, παρεδώκαμεν ἐμπανηγυρίσαι, Orationem publice habere, sui ostentandi causa.

ET] " Συμπανηγυρίζω, Una panegyrin agito, Una fe-" stum ludosve panegyricos celebro. Exponitur " etiam Concelebro, ut πανηγυρίζω est Celebro." [Epicteti Diss. iii. 5. de Deo, Νῦν με θέλεις ἀπελθεῖν ἐκ τῆς πανηγύρεως; ἄπειμι· χάριν σοι ἔχω πᾶσαν, ὅτι ἠξίωσάς με συμπανηγυρίσαι σοι, καὶ ἰδεῖν ἔργα τὰ σὰ, καὶ τῇ διοικήσει σου συμπαρακολουθῆσαί σοι. Celebre Pythagoræ dictum expressit. Vide Πανήγυρις. Dionys. Halic. A. R. iv. 25. Ἔνθα συνιόντες γυναιξὶν ὁμοῦ καὶ τέκνοις κατὰ τοὺς ἀποδειχθέντας χρόνους, συνέθυόν τε καὶ συνεπανηγύριζον, καὶ ἀγῶνας ἐπετέλουν ἱππικοὺς καὶ γυμνικοὺς, καὶ τῶν περὶ μουσικὴν ἀκουσμάτων, καὶ τοὺς θεοὺς κοινοῖς ἀναθήμασιν ἐδωροῦντο: Art. Rhetor. v. p. 237. Ἐν δὲ τούτῳ καὶ τὰ ἡδέα ἀνάγκη τερπνότερα φαίνεσθαι, μὴ αὐτῶν ἐφ' ἑαυτῶν εὐφραινομένων ἀλλ' ἐχόντων καὶ τοὺς συμπανηγυρίζοντας καὶ τοὺς συνευφραινομένους παῖδάς τε καὶ γυναῖκας, καὶ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς. Plut. Dione xvii. Ἐπεφοίτα δὲ καὶ ταῖς B ἄλλαις πόλεσιν ὁ Δίων, καὶ συνεσχόλαζε καὶ συνεπανηγύριζε τοῖς ἀρίστοις καὶ πολιτικωτάτοις ἀνδράσιν. Herodian. ii. 7. Ἐνῆν δέ τις αὐτοῖς καὶ πόθος τοῦ Νίγρου, ἠπίως τε ἄρχοντος ἅπασι, τὰ πλεῖστά τε αὐτοῖς συμπανηγυρίζοντος: iv. 9. Συμπανηγυρίσας τοίνυν αὐτοῖς καὶ συνεορτάσας. Schol. Aristoph. Pac. 341 Θεωροὺς δὲ ἐκάλουν, τοὺς ἀπὸ τῶν πόλεων δημοσίᾳ ἐκπεμπομένους, συνθύσοντας καὶ συμπανηγυρίσοντας. " Joseph. A. J. ix. 13. 2. (Καὶ γὰρ ἐπιτρέπειν αὐτοῖς παραγενομένοις εἰς Ἱεροσόλυμα, τὴν τῶν ἀζύμων ἄγειν ἑορτὴν καὶ συμπανηγυρίζειν αὐτοῖς.) Clem. Alex." G. Wakef. in Mss. J. Poll. i. 34. Συνεστιᾶσθαι, συνευωχεῖσθαι, συμπανηγυρίζειν, συνεορτάζειν, συσπένδειν, καὶ *ὁμοσπονδεῖν, καὶ ὁμόσπονδοι, καὶ ὁμοσπόνδους γίγνεσθαι, κρατήρων συμμετέχειν. HINC * Συμπανηγυριστὴς, οῦ, ὁ, Particeps ludorum solennium, sacri. J. Poll. l. c. Συνεορτασταὶ, συμπανηγυρισταί.

Dicitur ETIAM * " Πανηγυρέω, Festum, panegyrin celebro, exulto. Es. lxvi. 10. (Εὐφράνθητι Ἱερουσαλὴμ, καὶ πανηγυρήσατε ἐν αὐτῇ πάντες οἱ C ἀγαπῶντες αὐτήν.)" Biel. Thes. Sed vera lectio est πανηγυρίσατε, ut edidit Bos. Affertur ET * Πανηγυρτὴς, οῦ, ὁ, Nundinator. Sed proculdubio vel erratum typographicum, vel falsa est lectio pro Πανηγυριστής.]

" Ἀγράθειν Hesych. συνάγειν, συμμίσγειν, Cogere, Commiscere." [Vulgo legitur ἀγράθεν, Cod. Ven. ἀγραθέν: sed ἀγράθειν cum Nostro legunt Phavor. et Bruno. " F. ἀγρέθειν pro ἀγέρθειν, i. e. ἀγερέθειν." G. Wakef. ad Hesych. marg.] " Ap. Hesych. legi-" tur, Ἀγρετῇ· συναθροισθῇ, non sine mendo." [" Ἀγείρω, ἀγρῶ, ἀγρέω, ἀγρετὸς, ἀγρετῶ." Guyet. " Imo ἀγρεθῇ, per metathesin pro ἀγερθῇ, ab ἀγείρω. Hesych. Ἀγέρθη· συνηθροίσθη. Ἄγερθεν· συνηθροίσθησαν. (Ἀγερθήσεται· συναθροισθήσεται.)" Kuster.]

" Ἀνάγρετος Hesych. * ἀνυπόστροφος, Cui reditus " ademtus est." " Ἀνέγρετος Suid. * ἀνυπόστροφος, " pro quo supra ex Hes. habemus ἀνάγρετος." [Zonar. p. 170. et 190. Ἀνέγρετον· τὸ ἀνυπόστροφον: eadem glossa extat et in Συναγ. Λεξ. χρησ. ap. Bekk. D Anecd. Gr. T. i. p. 395. " Vide Æschyli Prom. 927." G. Wakef. ad Hesych. marg. " Scr. ἀνάγρετον, ab ἀγείρω: uti enim παλινάγρετον ap. Hom. Il. A. 526. significat Id, quod revocari potest, vel, ut Schol. vocem illam exponit, * παλισύλλεκτον, ἢ εἰς τοὐπίσω ληπτὸν, (vide Παλινάγρετος,) ita ἀνάγρετον significat Quod semel emissum retrahi vel revocari non potest." Kuster. " Sæpe verba ἀγείρω et ἐγείρω in Lexicis confunduntur. (Vide nos in Ἀγείρω.) Sed nihil mutem; quis enim sciat, apud quem scriptorem inferioris ætatis ita scriptum fuerit?" Tittmann. An intelligi debet de mortis epitheto? Mors enim revera est *That bourne, from which no traveller returns.* Ἀνάγρετος nempe, Dorice pro ἀνήγρετος, proprie fuit epith. somni, e quo aliquis excitari nequit, (v. Nostrum in Ἀνήγρετος,) deinde usurpari potuit pro ἀνυπόστροφος, Is, cui reditus ademtus est.]

" Ἀνάγυρις, εως, ἡ, et Ἀνάγυρος, ου, ὁ, ἡ, Anagyris " s. Anagyrus: nomen fruticis βαρυόσμου ap. Dioscor. " iii. 117. (167.) ubi et ἄκοπον [Orib. * ἕλκοπον, Append. ad Dioscor. p. 461. Οἱ δὲ * ἀγνάκοπον,]

"vocari scribit. Unde Plin. xxvii. 4.: Anagyros, "quam aliqui acopon vocant, fruticosa est, gravis "odore. Suidas etiam tradit esse *φυτὸν δυσῶδες*, "cujus semen sit *ἐμετικόν*, [Dioscor. Ὁ δὲ *καρπὸς* "*ἐσθιόμενος ἔμετον συντόνως κινεῖ.*] Unde sunt, qui "dicant esse eam plantam, quam Plautus et Festus "Nauteam vocant, quia nauseam odore suo viroso "moveat. Dixerat tamen idem Suidas paulo ante "esse *ἄνθος ὃ τριβόμενον ὄζει*, Florem, qui tritus male "oleat. [Imo Noster ea confundit, quæ Suid. pro- "pria persona dixit, cum loco, quem affert e Paulo "Ægineta. Vide Suidæ verba mox citanda.] *Ἀναγυ-* "*ροῦς* autem est *δῆμος τῆς* * *Ἐρεχθηΐδος φυλῆς*: cujus "*δημότης* dicitur *Ἀναγυράσιος*, teste Harpocr. et Steph. "qui et adverbia tria hinc derivata affert, nimirum "*Ἀναγυρουντόθεν*, Ex Anagyrunte, [Athen. vii. 329.]: "*Ἀναγυροῦνταδε*, Anagyruntem: *Ἀναγυροῦντι*, Ana- "gyrunte, seu In Anagyrunte. Porro denominatus est "*δῆμος* iste *Ἀναγυροῦς παρὰ τὸν ἀνάγυρον*, quoniam "ibi magnus est proventus *δυσώδους* illius plantæ, ut "Hesych. indicat, et Aristoph. Lys. (67.) ubi quidam "eum sibi quærenti *πόθεν εἰσί*; responsum esset, "*Ἀναγυρουντόθεν*, excipiens eam vocem, *νὴ τὸν Δία*, "inquit, Ὁ *γοῦν Ἀνάγυρός μοι κεκινῆσθαι δοκεῖ*: "quasi diceret, Mirabar quid ita anagyrum redoleret. "Et *Κινεῖν τὸν ἀνάγυρον* proverbialiter inde dicitur "Is qui seipsum re aliqua prodit, ut Anagyrasius s. "Anagyruntius sese prodit odore tetro anagyri: s. "*ἐπὶ τῶν ἐπισπώντων ἑαυτοῖς κακὰ*, ut Suid. vult: qui "etiam addit plantam illam alio nomine dici *ὀνόγυ-* "*ρον*." [Suidæ verba sunt hæc: *Ἀνάγυρος· δῆμος τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἄνθος, ὃ τριβόμενον ὄζει, καὶ παροιμία ἐντεῦθεν, Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον· ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς τὰ κακά.* (Quæ sequuntur, teste Kustero, descripta sunt e Paulo Ægineta vii. 3.) *Ἔστι δὲ τὸ φυτὸν ὁ ἀνάγυρος ἀλεξίκακον, καὶ δυσῶδες, καὶ δριμὺ, θερμῆς τε καὶ διαφορητικῆς δυνάμεως, τὸ δὲ σπέρμα λεπτομερέστερόν τέ ἐστι, καὶ ἐμετικόν. Οἱ δὲ ὀνόγυρον αὐτό φασιν.* Nicand. Ther. 70. *Φράζεσθαι δ' ἐπέοικε χαμαιζήλοιο κονύζης Ἄγνου τε βρύα λευκὰ, καὶ ἐμπρίοντ' ὀνόγυρον.* "*Ἐμπρίοντ' ἀνάγυρον* probat Bentl. comparato Alexiph. 533. *ἐμπρίοντα σίνηπι*. De scriptura jam olim dubitatum fuisse docent Scholia, quæ *ἐμπρίοντα* interpretantur *ἀκανθώδη καὶ τραχὺν· πριονώδη γὰρ ἔχει φύλλα.* Sed glossa Goett. *τραχὺν ἢ δριμύν*. Posteriorem rationem usus verbi Nicandreus Alexiph. approbabit lectori." Schneider. Fallitur vir doctus, credens e Schol. patere de scriptura jam olim dubitatum fuisse. Schol. enim editus *ἐμπρίοντα* interpretatur de foliorum asperitate, at Schol. Cod. Goett. de gustus asperitate. Nempe unum idemque verbum, *ἐμπρίοντα*, duas admittit interpretationes, quarum unam probat editus Schol., alteram autem ineditus. Hoc e Schol. ad Alexiph. l. c., ubi olim legebatur *ἐμπριόεντα*, satis constat: *Καὶ ἐμπριόεντα σίνηπι, τὸ τραχὺ ὂν τῇ γεύσει, ἢ παρόσον οἱ κλάδοι τοῦ σινήπεως τραχύτητα ἔχουσιν.* Vide Nostrum in *Ἐμπρίω*. Deinde quod ad Bentl. notam attinet, ea non, ut Schneider. arbitrabatur, varietatem scripturæ, sed similem verbi usum respicit. Ceterum in Schol. ad Ther. locum vulgabatur, *Βοτάνης· ἐμπρίοντα δὲ αὐτὸν εἶπεν ὡς ἀκανθώδη——ἔχει τὰ αὐτοῦ φύλλα*, sed Schneider. e Schol. B. dedit: *Καὶ ὀνόγυρος δὲ εἶδος θάμνου, καλοῦσι δὲ αὐτὸν οἱ μὲν ἀνάγυρον, οἱ δὲ ὀνόγυρον*, ("Anagyridem nemo, quod sciam, ad bestias venenatas fugandas præscripsit, nemo spinosum tradidit, nemo *ὀνόγυριν* vocari prodidit." Bod. ad Theophr. p. 609.) *οἱ δὲ ἄκοπον, οἱ δὲ* * *ἀγνάκορον, οἱ δὲ* * *ὀζόγυρον. Ἐμπρίοντα δὲ τὸν ἀκανθώδη καὶ τραχύν· πριονώδη γὰρ ἔχει φύλλα.* "Supplementum insigne Codicis non sine labe esse videtur. Postremum vocabulum syllabam *ρον* punctis suppositis notatam habet in Codice. Dioscor. et Plin. ll. cc. nomen *ἄκοπον* habent; in Nothis Dioscor. *ἀγνάκορον* additur." Schneider. Scholio pro *ἀγνάκορον* reddendum esse** *ἀγνάκοπον*, et Nothis *ἀγνάκοπον* pro *ἀγνάκοπον*, nos nulli dubitamus. Nomen enim procul-dubio compositum est ex *ἄγνος* et *ἄκοπος*. Ita *ἄγνον* et *ἀνάγυρον* conjungit Nicander l. c. Adde hæc e Dioscor. *Ἀνάγυρις, οἱ δὲ ἀνάγυρον, οἱ δὲ ἄκοπον καλοῦσι, θάμνος ἐστὶ φύλλοις καὶ ταῖς ῥάβδοις*

A *προσεμφερὴς ἄγνῳ, δενδρώδης, βαρύοσμος ἰσχύρως, ἄνθος κράμβῃ ἐοικός.* "Onogyron ab anagyro distinguit Bodæus p. 609. (vide notanda in *Ὀνόγυρος*), quem secutus Sprengel. Hist. Rei Herb. i. p. 100. Herbam spinosam hic interpretatur." Schneider. "Onopordon acanthium, *ἄκανος*, Theophr. H. P. cf. Honor. Belli Epist. ad Clus. p. 310. *Ὀνόγυρον* dicit Nicander. E Creta advectum describit Anguillara p. 189." Sprengel. l. c. "Anagyris fœtida, *ἀνάγυρις*, Dioscor." Idem ib. p. 173. "Æoles ὁ * *Πάνος, τοῦ Πάνου* dicebant, ut *ὁ φύλακος, ὁ μάρτυρος*. Iidem mutabant *α* in *ο*, ut *ὀνόγυρος* pro *ἀνάγυρος*, *βότις* pro *βάτις*, et sexcenta talia. Sic et * *Πόνος* pro *Πάνος*: inde Lat. Fonus, et more scribendi veteri Faunus." Salmas. ad Solin. p. 294. d. Vide quæ in *Περιαγείρω* de v. *Ὄρπη* disputavimus. Schol. ad Aristoph. l. c.: *Ἀναγυρουντόθεν· δῆμός τις, ἀπὸ Ἀναγύρου ἥρωος, καὶ παρὰ τὴν παροιμίαν, Κινεῖς τὸν Ἀνάγυρον. Ἔστι δὲ πόα δυσώδης.* Zenob. ii. 55. *Ἀνάγυρον κινεῖν· ἔστιν ὁ Ἀνάγυρος δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα δυσῶδες φυτὸν*
B *φύεται. Εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν κινούντων τινὰ ἐπὶ κακῷ ἑαυτῶν. Τινὲς δὲ λέγουσι ὅτι ἄνθρωπος* (*ἄνος*, leg. *Ἀνάγυρος*, notante Valck. Diatr. p. 269.) *ἥρως γέγονεν, ὅστις τοὺς οἴκους τῶν γειτονούντων αὐτῷ ἐκ βάθρων ἀνέστρεψεν, ἐπειδὴ τὸ ἡρῷον αὐτοῦ ὑβρίσαι ἐπεχείρησαν.* De Heroe Anagyro etiam est ap. Diogenian. i. 25. Vide infra notanda. Macarius Hieromonachus Ecl. e Suidæ Lex. ap. Tittmann. Proleg. ad Zonar. p. xcv. *Ὀνόγυρος· ὃ καὶ ἀνάγυρος, φυτόν. Καὶ παροιμία, Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον· ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπισπωμένων τὰ κακά.* Hesych. *Ἀναγυράσιος· δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα καὶ φυτὸν δυσῶδες φύεται ἀνάγυρος, καὶ παροιμία, Κινήσω τὸν ἀνάγυρον, διὰ τὸ δυσῶδες φυτὸν αὐτόθι φύεσθαι.* In Cod. Ven. reperitur, *Ἀναγυράσιος·——φύεται*, deinde novus articulus incipit, *Ἀνάγυρον κινῇ παροιμ.* "Sejuncta univit (Musurus), pessime vero correxit; nam prima Hesychii scriptura fuit, *Ἀνάγυρον κινεῖ· παροιμία.*" Schow. Pro *Ἀναγυράσιος* autem VV. DD. corrigunt *Ἀνάγυρος*, ut ap. Zenob. Suid. et Lex. Ms. Bibl.
C Coislin. p. 605. legitur. Alii *Ἀναγυροῦς* legunt. "Forte Hesych. utrumque scrip[illegible]erat, ut post *Ἀναγυράσιος* exciderit nomen *Ἀνάγυρος*. Vel potius, more suo, scripsit, ut alibi, *Ἀθμονεὺς* [illegible]" Albert. At *ἀνάγυρος τὸ φυτὸν*, *Ἀναγυροῦς* autem [illegible] *τῆς Ἀττικῆς*, unde in Zenob. Suida et Lex. M[illegible] Coislin. omnino emendandum censemus *Ἀναγυροῦς* pro vulgato *Ἀνάγυρος*. *Λεξ. ῥητορ.* in Bekk. A[illegible] Gr. T. i. p. 210. *Ἀναγυράσιος· ὁ Ἀναγυροῦς δ[illegible]ος τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα καὶ φυτὸν φύε[illegible] δυσῶδες ὁ ἀνάγυρος, ἐφ' οὗ* (leg. *ἀφ' οὗ*) *λέγεται, [illegible]ινεῖν τὸν ἀνάγυρον.* Steph. B. *Ἀναγυροῦς· δῆμος* [illegible]*χθηΐδος φυλῆς, ὁ δημότης, Ἀναγυρουντόθεν, ὁμοίως τῇ ἐκ τόπου, καὶ Ἀναγυρούνταδε* (Noster supra *Ἀναγυροῦνταδε*), *εἰς τόπον, καὶ ἐν τόπῳ, Ἀναγυροῦντι. Λέγεται καὶ Ἀναγυράσιος. Ἐζήτηται δὲ, πῶς ἔχει τὸ α· ἔδει γὰρ ὡς* * *Ῥαμνούσιος.* ("Bene quod Anagyrunten Rhamnunti comparet, uterque enim a frutice dictus locus." L. Holsten.) *Ἀλλ' ἔοικε τὸ ρ αἴτιον εἶναι, φιληδοῦν τῇ συντάξει τοῦ α*, (v. infra notanda), *ὡς τὸ* * *Φλυοῦς*, * *Φλυάσιος*.
D "Sic exhibent libri editi, excepta Florentina edit. in qua erat, *ὡς τὸ Φλυοῦς, Φλάσιος*. Cod. Voss.: * *Φλιοῦς*, * *Φλιάσιος*. Hanc veram esse lectionem existimo, quia isthac voce rationem reddit pleonasmi literæ alpha." Berkel. Haud satis patet ex his verbis, utrum vir doctus lectionem editam, *Φλυοῦς, Φλυάσιος*, an lectionem Codicis Vossiani, *Φλιοῦς, Φλιάσιος*, probet; utraque enim lectione redditur ratio pleonasmi τοῦ α. Sed nos nulli dubitamus recipiendam esse lect. *Φλιοῦς, Φλιάσιος*; nam primum teste Steph. B. non dicebatur *Φλυοῦς*, sed * *Φλυεῖς*, deinde non *Φλυάσιος*, sed * *Φλυεὺς*, (*Φλυεῖς· δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς, ὁ δημότης, Φλυεὺς, καὶ* * *Φλυῆθεν, τὰ τοπικὰ*, * *Φλύαθεν*, * *Φλύαζε*, * *Φλυῆσι*,) tum quod ad alteram vocem attinet, nomen est *Φλιοῦς*, unde * *Φλιούντιος*, vel *Φλιάσιος*: *Φλιοῦς· πόλις Πελοποννήσου, ἡ πρότερον* * *Ἀραιθυρέα, καὶ* * *Ἀράντεια* (leg. * *Ἀραντία*, notante L. Holsten.), *ἀπὸ* * *Φλιοῦντος τοῦ Διονύσου καὶ Χθονοφύλης. Παυσανίας δὲ ἀπὸ* * *Φλίαντος. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Φλιούντιος, ἢ Φλιούσιος* (leg. *Φλιάσιος*.) *Φιλήτας δέ φησι· Φλιοῦς πόλις ἐστὶ τοῦ Διονύσου φίλ. υἱὸς Φλιοῦς,*

ἣν αὐτὸς ἐδείματο λευκόλοφος, (cum Salmasio ita lege et distingue, Φλιοῦς, ἡ πόλις ἐστὶ, Διωνύσου φίλος υἱὸς Φλιοῦς ἣν αὐτὸς δείματο λευκόλοφος. "Λευκόλοφον autem appellat," inquit idem vir doctus, "a Candida galeæ crista, ut φοινικόλοφοι a rubra, ut frequentius rubras gerebant.") Ὠνόμασται δὲ παρὰ τὸ φλεῖν, ὅ ἐστιν εὐκαρπεῖν. Λακεδαιμόνιοι δὲ τῶν μηνῶν ἕνα *Φλιάσιον καλοῦσιν, ἐν ᾧ τοὺς τῆς γῆς καρποὺς ἀκμάζειν συμβέβηκεν. Ὤφειλε δὲ ἀπὸ τῆς Φλιοῦντος γενικῆς, *Φλιούσιος, πλεονασμῷ δὲ τοῦ α, Φλιάσιος. Καὶ Τίμων ὁ περὶ Σίλλων γεγραφὼς, Φλιάσιος ἐχρημάτισε. Τὸ θηλυκὸν, *Φλιουντία, καὶ *Φλιουντίς. Diog. L. viii. 46. Τελευταῖοι γὰρ ἐγένοντο τῶν *Πυθαγορείων οὓς καὶ Ἀριστόξενος εἶδε, Ξενόφιλός τε ὁ Χαλκιδεὺς, ἀπὸ Θρᾴκης, καὶ Φάντων ὁ Φλιάσιος, καὶ Ἐχεκράτης, καὶ Διοκλῆς, καὶ Πολύμναστος, Φλιάσιοι καὶ αὐτοί· ἦσαν δὲ ἀκροαταὶ Φιλολάου καὶ Εὐρύτου τῶν Ταραντίνων. Γεγόνασι δὲ *Πυθαγόραι τέτταρες περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, οὐ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχοντες· εἷς μὲν Κρωτωνιάτης, τυραννικὸς ἄνθρωπος· ἕτερος Φλιάσιος, *σωμασκητὴς, ἀλείπτης, ὥς φασί τινες. Cf. Iamblich. V. Pythag. xxxv. et cap. ult. ubi Φλιάσιοι. "Φλιοῦς ab aliis *Φλιαὶ numero plurium vocantur, unde Φλιάσιος." L. Holsten. Imo Φλιάσιος ponitur pro Φλιούσιος, vel πλεονασμῷ τοῦ α, ut tradit Steph. B. in Φλιοῦς, vel διὰ τὸ ρ φιληδοῦν τῇ συντάξει τοῦ α, ut Ἀναγυροῦς, Ἀναγυράσιος, secundum eundem in Ἀνάγυροῦς. Sed, quod ad illam rationem attinet, nos quidem parum intelligimus, quomodo substitutio τοῦ α pro ου pleonasmus dici possit; deinde quod ad hanc, pro ρ omnino scribendum est υ. "Is. Casaub. legit τὸ υ αἴτιον: nam et dantur voces sine ρ, in quibus eadem terminatio observatur, quales Φυλὴ, *Φυλάσιος: *Μυσία *Μυσάδιος, modo ultimum huc trahi possit." L. Holsten. Sed et ipse loci sensus correctionem hanc prorsus flagitat; si enim Ἀναγυράσιος ponitur pro Ἀναγυρούσιος, manet quidem litera ρ, sed α substituitur in locum τοῦ ου. Harpocr. Ἀναγυράσιος· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Δῆμός ἐστιν Ἀναγυροῦς τῆς *Ἐρεχθηΐδος φυλῆς, ἔνθεν ὁ δημότης, Ἀναγυράσιος. Æschinis locus, quem nondum reperimus, non indicatur in Reiskiano Indice Geogr. in Æschin. Plato Theage p. 127. e. Ἔπειτα πολλὰς ἤδη ἀρχὰς καὶ τὰς μεγίστας Ἀθηναίοις ἦρξα, καὶ τιμᾶ ὑπὸ Ἀναγυρασίων τε τῶν δημοτῶν πολὺ μάλιστα, καὶ ὑπὸ τῆς ἄλλης πόλεως οὐδενὸς ἧττον. Schol. p. 88. Ἀναγυρασίων· Ἀναγυροῦ, δῆμος Αἰαντίδος, ἀφ' οὗ Ἀναγυράσιοι, imo *Ἐρεχθηΐδος vel scripsit, vel scribere debebat. Ἀναγυρασίων "meminit Strabo ix. p. 398. Cf. illud Platonis in Syrphace ap. Athen. viii. p. 344. e. (Οὐδὲ μὲν Ἀναγυράσιος ὀρφὼς ἐμοί σοι, Ὃν οὐδ' ὁ φίλος Μυνίσκος ἔσθοι ὁ Χαλκιδεύς.) Sic vetus Columna in via, qua itur Athenis Salaminem, *ΖΩΣΑΡΙΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΕΞ ΑΝΑΓΥΡΑΣΙΩΝ. Vide J. Spon. de Pagis Attic." Albert. ad Hesych. Alias tres vide ap. eund. Spon. Itin. T. ii. p. 386. Pausan. i. 31. de parvis Atticæ pagis agens, Ἀναγυρασίοις δὲ, inquit, μητρὸς θεῶν ἱερὸν, nec plura de his habet. Fuit autem ad mare inter Phalerum et Sunium. Consule Meurs. de Populis Atticæ in Opp. T. i. p. 239. cum J. Lamii nota. Inter fabulas Aristophanis, quæ temporum injuria perierunt, est Ἀνάγυρος: vide Brunck. ad Aristoph. Fragmm. Suid. Ἀναγυράσιος· δῆμός ἐστιν Ἀναγυροῦς τῆς *Ἐρεχθηΐδος φυλῆς, ἧς ὁ δημότης, Ἀναγυράσιος. Καὶ *Ἀναγυράσιος δαίμων, καὶ τέμενος Ἀναγύρου ἐν τῷ δήμῳ τῶν Ἀναγυρασίων. Ἀναγυράσιος δαίμων, ἐπεὶ τὸν παροικοῦντα πρεσβύτην, καὶ ἐκτέμνοντα τὸ ἄλσος, ἐτιμωρήσατο Ἀνάγυρος ἥρως. Ἀναγυράσιοι δὲ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Τούτου δέ τις ἐξέκοψε τὸ ἄλσος. Ὁ δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπέμηνε τὴν παλλακήν· ἥτις μὴ δυναμένη συμπεῖσαι τὸν παῖδα, διέβαλεν ὡς ἀσελγῆ τῷ πατρί. Ὁ δὲ ἐπήρωσεν αὐτὸν, καὶ ἐγκατῳκοδόμησεν. Ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ πατὴρ ἑαυτὸν ἀνήρτησεν· ἡ δὲ παλλακὴ εἰς φρέαρ ἑαυτὴν ἔρριψεν. Ἱστορεῖ δὲ Ἱερώνυμος ἐν τῷ Περὶ Τραγῳδοποιῶν, ἀπεικάζων τούτοις τὸν Εὐριπίδου Φοίνικα. "In his ἐγκατῳκοδόμησεν, i. e. καθεῖρξεν εἰς οἴκημα, Erasmo non intellectum, transsumsit Hieronymus ab Æschine c. Timarch. p. 26=78. crudelissimum Atheniensis Hippomenis innominati facinus narrante: Kustero notata

A dedit et plura H. Vales. in Harpocr. p. 106. cf. Duker. ad Thucyd. p. 216-7. Cui sua debet Suid., Hieronymum si quis aliunde habet incognitum, ut habebat Erasm. in Adag. Anagyrum commoves, adeat J. Jonsium de Script. Hist. Phil. ii. 3. 6." Valck. l. c. Cf. Lex. Ms. Bibl. Coislin. p. 604. Ἀναγυράσιος· δῆμός ἐστιν Ἀναγυροῦς τῆς *Ἐρεχθηΐδος φυλῆς, ἧς ὁ δημότης, Ἀναγυράσιος, καὶ Ἀναγυράσιος δαίμων, καὶ τέμενος ἐ (sic, sed leg. ἐν, ut ap. Suid.) τῷ δήμῳ τῶν Ἀναγυρασίων. *Ἀναγυράσιος δαίμων· ὅταν χαλεπή τις τύχη καὶ πονηρὰ δυστυχία κατασείσῃ πᾶσαν οἰκίαν ἀλλεπαλλήλοις δεινοῖς, ἡ παροιμία λέγεται. Φασὶ γὰρ γενέσθαι τινὰ γεωργὸν ἐν τῷ Ἀναγυρασίων δήμῳ αἰτίαν ἔχοντα ἐξυβρίζειν (sic) εἰς ὃν πλησίον ἱδρυμένον βωμόν· διὸ συμφοραῖς τὸν ἄνθρωπον δειναῖς περιπεσεῖν. Πρῶτον μὲν γὰρ ἀπέβαλε τὴν γυναῖκα, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖς ἐγεγόνει· εἶτα τὸν υἱὸν ἐπήρωσε διαβολῇ πλαστῇ τῆς μητρυίας χρησάμενος, καὶ λαβὼν αὐτὸν ἀνεβίβασεν εἰς πλοιάριον, καὶ εἰς Λυπρὸν ἐξέθηκε νησίδιον· εἶτα ὀνείδει κατεχόμενος, αὐτός τε καὶ ἡ γυνὴ
B κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν, αὐτὸς μὲν συγκλείσας ἑαυτὸν μετὰ πάντων τῶν κτημάτων ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ πῦρ ὑποβαλὼν ἐκαύθη· ἡ δὲ γυνὴ εἰς φρέαρ ἑαυτὴν ἔρριψεν. "Qui fecit ista Latina, (ipse Montefalcon., ut e libri titulo patet, pariter atque e nota sic post ei ἐξυβρίζειν posita,) non intellexit Gr. phrasin, αἰτίαν ἔχοντα ἐξυβρίζειν, Parvamque insulam sterilem, λυπρὸν νησίδιον, convertit, (atque etiam doctus Editor vulgavit Λυπρὸν pro λυπρὸν,) in insulam Lypron, omnibus aliis inauditam." Valck. l. c. Lex. Ms. Bibl. Coislin. p. 605. Ἀνάγυρος· δῆμος τῆς Ἀττικῆς, (sic et Suid. et Zenob. ll. cc. quos emendandos esse supra diximus, sed re accuratius perpensa nunc nihil mutandum censemus; Grammatici enim, ut proverbii, Κινεῖν τὸν Ἀνάγυρον, originem tradant satis probabilem, Ἀνάγυρον nobis confinxerunt pro Pagi nomine, cum revera locus ille diceretur Ἀναγυροῦς. Nemo autem contra hanc sententiam afferat Aristoph. Lys. l. c. K. Πόθεν εἰσίν; Λ. Ἀναγυρουντόθεν. K. νὴ τὸν Δία· Ὁ γοῦν Ἀνάγυρός μοι κεκινῆσθαι
C δοκεῖ. Hic enim Ἀνάγυρος non ponitur pro Loci nomine, nec pro Planta, sed pro Heroe quodam, ut arbitratur Schol. cujus verba supra dedimus:) ἔνθα ἦν βορβορώδης τόπος κἀντεῦθεν δυσώδης, ὃς κινούμενος πολλὴν ἐποίει τὴν δυσωδίαν. Ἐντεῦθεν ἐπεκράτησε ἡ παροιμία, Κινεῖς τὸν Ἀνάγυρον· ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπικινούντων κακά. Ἔνιοι δὲ ἐπὶ ἀναγύρου λοχμώδους φυτοῦ ἀλεξικάκου ὄντος, ὃ τριβόμενον ὄζει, καὶ δυσωδίαν ἐπιφέρει τὸν τοῦτο τρίβοντα· οἱ δέ φασιν ἀπὸ ἱερείας τινὸς τῆς Ἑκάτης, ἥτις ἐνθουσιοῦσα καὶ βακχευομένη τῇ δαίμονι, ἠπείλει κινῆσαι αὐτῇ τὸν ἀνάγυρον, καὶ ἅμα λαμβάνουσα τοὺς ἐκ τοῦ φυτοῦ λύγους ἐμάστιζεν ἑαυτὴν, ὡς δῆθεν τὴν Ἑκάτην ἐκ τούτου λυποῦσα, καὶ ἡ παροιμία ἐπεκράτησεν ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιφερόντων κακά. "Ἀνάγυρος κινεῖν, Jacobs. ad Anthol. T. vi. p. 19. et Casaub. ad Athen. p. 103. (*Κεραστοῦς indubitanter dicta ἀπὸ τῶν κεράσων, ut *Ἀγνοῦς, Ἀναγυροῦς, *Ἀχραδοῦς, Ῥαμνοῦς, *Μυῤῥινοῦς, *Σελινοῦς, *Πυξοῦς, *Μυρικοῦς, et similia his ab aliis plantis locorum deducta nomina.)" Schæf. in Mss.]

D "Ἄγκυρις, Hes. teste herba quædam; ambiguum, an ea, quæ Dioscoridi Anagyris." ["Florens Christ. ad Aristoph. Pac. 626. Suidam pro Hesychio, errante calamo, citans, conjicit num leg. μηχανή τις (pro βοτάνη τις), cum nulla ipsi hoc nomine herba nota esset, et ἀγκύρισμα, vel ἄγκυρα, genus Luctæ non tantum, sed et Vas ficuum capax significet. Laudo Viri cl. conjectationem. At vero, cum sæpius Hesych. hic proponat voces syncopen passas, malim ἄγκυριν pro ἀνάκυριν, vel ἀνάγυριν accipere." Albert. Scilicet ut ἀγαλλὶς perperam scribitur pro ἀναγαλλὶς, ἀγερία, pro ἀναγέρτια, (v. Lex. Vocc. peregr. in Ἀναγέτρια,) sic ἄγκυρις pro ἀνάκυρις, ἀνάγυρις.] "Ἀγαλλὶς, ἴδος, ἡ, Hes. Hyacinthus, vel θρυαλλὶς, vel ἀναγαλλὶς, quæ herbarum nomina sunt." [Nicander ἐν Γεωργ. ii. ap. Athen. xv. 683. e. Ἶρις δ' ἐν ῥίζῃσιν ἀγαλλίδι ἠδ' ὑακίνθῳ *Αἰαστῇ προσέοικε, χελιδονίοισι δὲ τέλλει Ἄνθεσιν, ἰσοδρομεῦσα χελιδόσιν· αἵ τ' ἀνὰ κόλπῳ Φυλλάδα *νηλείην *ἐκχεύετον, ἀρτίγονοι δὲ Εἴδοντ' ἡμύουσαι ἀεὶ κάλυκες στομίοισι. Σὺν καὶ περ τοξία χροιῇ

λυχνὶς, (καὶ πορφυρέα conjecit Casaub. præeunte versione Dalecampii, cf. Dioscor. iii. 114.), οὐδὲ θρυαλλὶς. "Pro ἀγαλλιάσῃ δ' ὑακίνθῳ (Albert. ad Hes. in Ἀγαλλὶς habet ἀγαλλιάσῃ δ' v. Schneider. ad Nicandri Fragmm. p. 295. ἀγαλλιάσει δ' v.) unice probavimus emendationem, ἀγαλλίδι ἠδ' ὑακίνθῳ, a Soping. ad Hes. propositam, ubi v. ἀγαλλὶς interpretatur ὑάκινθος. (Cantero et Salmasio ad Homon. H. I. p. 21. placuit lectio ἀγάλλεται, sed illi ἢ ὑακίνθῳ, huic ἤθ' v. et ad Solin. 861. c. ἢ δ' v.) Literis Δ et I pro A et Σ restitutis tota emendatio constat: quæ quam parum violenta mutatio sit, intelliget, qui meminerit quam facile in vetustissimis quibuslibet libris Δ et A literæ inter se fuerint permutatæ, quamque frequenter in nostris præsertim Membranis Σ literam pro I, aut vicissim I pro Σ positam observaverimus. Ὑακίνθῳ Αἰαστῇ recte Dalec. vertit, Hyacintho e cruore Ajacis nato; fuit enim hæc una e fabulis, quas de hyacinthi floris origine finxere veteres. Vide Schol. ad Theocr. x. 28. Plin. xxi. 10. 38. aliosque Harduino ad Plin. et Bod. ad Theophr. memoratos. Quinam potissimum flos sit, quem veteres poëtæ Hyacynthi nomine indigitarint, dubitatur. Bodæus p. 712. eum esse statuit, quem Xyrin et Spatulam fœtidam sua ætate Botanici vocabant Aliorum [illegible]tentias Schreber. retulit in Harlesii Notis ad T[illegible]. l. c. et quem ille laudavit, Heyn. ad Virg. Ecl. ii. 18. Quidquid sit, ex iridum fuit familia, hisque non modo radice, ut hic docet Nicander, similis fuit, sed et foliis, ut paulo post indicat." Schweigh. "Dalecamp. vertit, 'Iris radicibus lasciviens, hyacintho e cruore Ajacis nato similis, simul cum chelidonii flore exoritur.' Is igitur voluit, ἀγαλλομένη ὑακίνθῳ—χελιδονίοις δ' ἅμα τέλλει Ἄνθεσιν. Cujus viri, rei herbariæ apprime periti, judicio utinam ceteri interpretes h. l. acquievissent, nec ejus crisin tanto contemtui habuissent, ipsi rei, de qua tractat Nicandreum fragmentum, plane ignari. Equidem non dubitavi auctoritatem Dalecampii sequi." Schneider. l. c. At nos, quamvis in re herbaria plane hospites, Dalecampii lectionem rejiciendam censemus, nimis a vulgata recedentem, cum Sopingii emendatio literis Δ et I pro A et Σ restitutis tota constet, cumque Hesychii glossa huc apprime faciat, Ἀγαλλίς· ὑάκινθος, ἡ θρυαλλὶς, ἡ ἀναγαλλίς: solet enim Lexicographus ille Nicandreum verbum interpretari per aliud verbum, cum quo conjungitur. Exempla hujusce rei olim alibi afferentur. Descriptionem autem Iridis in hoc Nicandri Fragmento statim excipit ἡ θρυαλλίς. Hesych. *Ἀναβαλλίδα· τὴν ὑάκινθον: addit Lexicographus, ταινία, ἡ σφαῖρα. "Herodian. Epitom. Ἀναβαλλίς· ἡ σφαῖρα," Is. Voss. sicque legitur in Arcadii Grammatica Ms. ap. Ducang. Append. ad Gloss. M. et I. G. p. 15. nisi quod est ἀναβαλὶς pro ἀναβαλλίς. Etym. 95. 43. Ἀναβαλλίδες· ταινίαι, οἱ δὲ σφαίρας ἀπεδίδοσαν, Διογένης. Eadem verba in Lex. suo veteri legerat Noster. Ad glossam Hesychii, Ἀναγαλλίδα· τὴν ὑάκινθον, adscripsit Is. Voss.: "Vide num eadem ac βαλλίς."] "Βάλλις, (ἡ,) Plantæ s. Floris species, "quæ reducere in vitam mortuos videtur, dicta "nimirum ὡς βίον ἄλλον ποιοῦσα. Ita Etym. et Lex. "meum vet. in quo unico λ scriptum est, at gemino "apud illum. Ap. Plin. quoque unico duntaxat l "scripta ea herba est, xxv. 2.:—Xanthus Historiarum auctor, in prima earum tradit, occisum "draconis catulum revocatum ad vitam a parente, "herba, quam balin nominat: eademque Thylonem, "quem draco occiderat, restitutum saluti. Et Juba "in Arabia herba revocatum ad vitam hominem tradit." [Ad h. l. nihil annotavit Harduin. Vocem βάλις s. βάλλις ad veterem Phrygiæ linguam pertinuisse, nos nulli dubitamus; nam *Βαλλὴν s. *Βαλὴν Hesychio βασιλεὺς, Φρυγιστί, (v. Interprr., Lex. Vocc. peregr. supra cxxxviii. a., Blomfield. ad Æsch. Pers. 663.) et Xanthus ille Historiarum s. Lydiacorum auctor Lydus fuit, qui in Lydiæ rebus describendis multa forte de Phrygia Lydiæ vicina dixerat. Vide Harduini et Schweighæuseri Indices Auctorum a Plinio et Athenæo citatorum in v. Xanthus. (Obiter monemus Harduin. ibi Zachaliam Babylonium, qui ap. Plin. xxxvii. 60. libros scripsisse de Gemmis dicitur

A ad Mithridatem regem, illum esse conjecisse, qui Apuleio Asin. Aur. ii. 213. Zachlas Ægyptius, Propheta primarius, h. e. Magus, appellatur. Quæ notatis supra in Lex. Vocc. peregr. ccxvii. b. addenda sunt.) Ad βάλιν vero an pertineat v. *Βάλαρις, Hesychio βοτάνη *τρίφυλλος, viderint alii. Is. Voss. reposuit Βάλλαρις. Hinc Belg. Klaveren deduxit J. Vlitius ad oram libri sui. Per βοτάνη τρίφυλλος intelligenda est Medica herba, Lotus herba pratensis, ὁ λωτὸς τρίφυλλος. Vide quæ diximus in Lex. Vocc. peregr. ccxxxiv. a. Dioscor. iv. 111. Λωτὸς ἥμερος, οἱ δὲ *τρίφυλλον, φύεται ἐν παραδείσοις, Auctor Auctuarii p. 470. Οἱ δὲ *τριπόδιον, al. *τριβόλιον, οἱ δὲ τριφόλιον καλοῦσι: 112. Λωτὸς ἄγριος,—φύλλα ὅμοια λωτῷ τριφύλλῳ τῷ ἐν χορτοκοπείοις γεννωμένῳ, Auctor Auctuarii p. 470. Οἱ δὲ τρίφυλλον, Ῥωμαῖοι τριφόλιον μίνους: 113. Κύτισσος,—τὰ φύλλα ὅμοια τήλιδι, ἢ λωτῷ τριφύλλῳ, Auctor Auctuarii p. 470. Κύτισσος· οἱ δὲ *τηλίνην, οἱ δὲ λωτὸν μέγαν, οἱ δὲ τρίφυλλον, Ῥωμαῖοι τριφόλιουμ μαίους: ii. 177.
B Μηδικὴ ἔοικε μὲν ἄρτι φυομένη τριφύλλῳ τῇ ἐν χορτοκοπείοις, προάγουσα δὲ, στενοφυλλοτέρα γίνεται, καυλοὺς ἀνιεῖσα τριφύλλῳ ὁμοίους, ἐφ' οἷς τὸ σπέρμα προσπέφυκε φακοῦ τὸ μέγεθος, ἐπεστραμμένον ὡς κεράτιον. Auctor Auctuarii p. 463. Μήδιον· οἱ δὲ Μηδικὴ, οἱ δὲ *τρίφυλλον, οἱ δὲ *κλημάτιον, οἱ δὲ *ὀσμὸς, οἱ δὲ *τρίγωνος, οἱ δὲ *κυβέλλιον, οἱ δὲ *πολύφυλλον, Ῥωμαῖοι τριφόλιουμ ὀδοράτουμ. Ceterum de v. βάλις s. βάλλις Etymologi verba a Nostro laudata sunt hæc: p. 186. 34. Βάλλις· εἶδός ἐστιν ἄνθους, ὃ δοκεῖ ποιεῖν ἀναζῆν τοὺς τεθνεῶτας, ὁμοίως τῇ *ἀρνώνῃ· οἱονεὶ βίαλλίς τις οὖσα, ἐπειδὴ δοκεῖ βίον ἄλλον ποιεῖν, καλεῖται βάλλις. "De ἀρνώνῃ nihil compertum habeo; forsan βρυωνίαν dicere voluit: ea enim, teste Dioscor. (iv. 184.), τὸν χρῶτα ῥύπτει καὶ τετανοῖ, quod Plin. in ejus descriptione vertit Erugare cutem: ἀρωνίαν vero a quibusdam nominari Mespilum, auctor est idem Dioscor. (i. 169)" Sylburg. De v. Ἀρωνία vide supra Lex. Vocc. peregr. ccclxix. n. 3. E Xanthi autem Historiis sua sumsisse Etym. censemus: Xanthum
C ab Etym. citatum habes in v. [illegible]αῖον. Ducang. Append. ad Gloss. M. et I. G. [illegible] Arcadii Grammatica Ms. affert, Βάλλις· εἶδος ἄνθ[illegible] Auctor Appendicis ad Dioscor. p. 473. Σίκυς ἄγ[illegible] οἱ δὲ ἐλατήριον, οἱ δὲ *γρῦνον, οἱ δὲ *βαλὶς (sic), οἱ δὲ *σύγκρισις, οἱ δὲ βουβάλιον, (v. Nostrum in Βου[illegible]) οἱ δὲ *σκόπιον (sic, sed leg. *σκόρπιον, Vers. Lat. [illegible]pion,) οἱ δὲ *φέρομβρον, οἱ δὲ *πευκεδανὸν, οἱ δὲ [illegible]τιον. Idem p. 469. Βρύον θαλάσσιον· οἱ δὲ βάλλ[illegible], οἱ δὲ *ἰράνη. Et p. 457. Λυννὶς στεφανωματική· οἱ δὲ *ἀθάνατος, οἱ δὲ *ἀκυλ[illegible] (Vers. Lat. Aquilonium), οἱ δὲ *βαλλάριον, οἱ δὲ *γερανοπόδιον, οἱ δὲ *κορύμβιον, οἱ δὲ *ταύριον, οἱ δὲ *σκῆπτρον, οἱ δὲ *μαλόϊον, Αἰγύπτιοι *σεμεὸν, Προφῆται *αἷμα ἀποκαθημένης, Ῥωμαῖοι γενικουλάρις, οἱ δὲ *βαλλάρια. Vers. Lat. Genicularis s. Vallaria. Hæc tamen ni[illegible] ad glossam Hesychii illustrandam, Ἀναβαλλίδα· τὴν ὑάκινθον, ταινία, ἡ σφαῖρα, pertinent, qui plane confundit Ἀναβαλλίδα herbam, perperam pro ἀναγαλλίδα scriptam, cum ἀναβαλλίδι Tænia, Pila s. Globo.
D Sed quomodo fit, ut ἀναβαλλίδα s. ἀναγαλλίδα interpretetur τὴν ὑάκινθον, cum ἀναγαλλίδα pro ὑακίνθῳ nemo veterum usurparit? Nulla alia causa afferri potest præter Nicandreum locum, in quo olim lectum fuerit, Ἶρις δ' ἐν ῥίζῃσ' ἀναγαλλίδι ἠδ' ὑακίνθῳ Αἰαστῇ προσέοικε. (Soping. ad Hesych. in Ἀγαλλὶς, legendum conjicit, ἀγαλλίδι, ἠδ' ὑακίνθῳ, vel ἐν ῥίζῃσ' ἀναγαλλίσι ἠδ' ὑακίνθῳ.) Sed idem Hesych. alibi dixit, Ἀγαλλίς· ὑάκινθος, ἡ θρυαλλὶς, ἡ ἀναγαλλίς. Ἀγαλλὶς et ἀναγαλλὶς de una eademque herba dicuntur, ut supra ostendimus. At ἀγαλλίδα s. ἀναγαλλίδα pro ὑακίνθῳ et θρυαλλίδι nemo veterum dixit. Aliud ὑάκινθος, aliud θρυαλλίς: utrumque ab anagallide plurimum differt. Unde igitur Hesych. errorem in hunc satis crassum incidit? Nempe, quia ei mos est, ut supra notavimus, unum Nicandri verbum interpretari per aliud, cum quo illud jungitur. Nec mirus Lexicographi error ei videbitur, qui ignorantiam Grammaticorum in re herbaria cognitam habeat. Duplici autem modo scripta Hesych. legerat Nicandri verba. Scilicet alia exemplaria præbebant, ἐν ῥίζῃσ' ἀνα-

A γαλλίδι ἠδ' ὑακίνθῳ, alia, ἐν ῥίζῃσιν ἀγαλλίδι ἠδ' ὑακίνθῳ. Ut vero h. l. ὑάκινθος et θρυαλλὶς a Nicandro junguntur, sic in Ther. 899. idem dixit, Ὅσσα τε λυχνὶς ἔρεψεν, * ἐρευθὴς τε θρυαλλὶς, Καὶ ῥόδον, ἠδ' ἴα, λεπτὸν ὅσα σπερμεῖον ἀέξει· Ἢ καὶ πουλύγονον λασίων * ὑπάμησον ἰάμνων, Ψίλωθρον, καρπόν τε πολυθρήνου ὑακίνθου. "Vulg. ἐρευθήεις e G. correxi: ut χλωρηΐς, dicitur ἐρευθηΐς." Schneider. Sed et mentio herbæ Chelidonii dictæ Sopingii conjecturam tueri videtur; nam Auctor Appendicis ad Dioscor. inter anagallidis synonyma ponit χελιδώνιον, pro quo lege χελιδόνιον. "Quod ait (Nicander), χελιδονίοισι δὲ τέλλει Ἄνθεσι, falsi sunt, me judice, interpretes, qui ista verba ad chelidonium herbam retulerunt, cujus nec flos, nec folia, nec radix cum iride quidquam præ aliis plantis maxime commune habet: ac ne verborum quidem constructio patitur, ut de planta, quæ chelidonium vocatur, hic cogitemus. Χελιδονίοις adjectivum nomen est, ad substantivum ἄνθεσι relatum, et Colorem significat. Iris illa, quam dicit Nicander, oritur, emicat, floret, floribus chelidoniis, quasi hirundinariis dicas, i. e. e rufo nigricantibus, s. e nigro rubescentibus: vide xiv. 652. f. et ibi not." Schweigh. Hæc interpretatio Schneidero videtur mira, qui post Dalecamp. chelidonium herbam intelligit. At, si poeta in animo herbam istam habuisset, perspicuitatis ergo * χελιδονίοις ἄνθεσι nunquam posuisset pro Chelidonii floribus, cum v. χελιδονίοις lectori nihil aliud, quam Hirundinariis, sonaret. Lege igitur χελιδονίου. Chelidonium herbam vero nec flore, nec foliis, nec radice cum iride quidquam præ aliis plantis maxime commune habere, Schweighæusero concedimus. At hac de causa non repudianda est lectio nostra χελιδονίου: ratio enim comparationis cum chelidonio nec floris similitudine constat, nec foliorum, nec radicis, sed sensus est iridem ἅμα τῷ χελιδονίῳ ἀνθεῖν. Unde legendum censemus, neque aliter legisse videtur Dalecamp., χελιδονίου δ' ἅμα τέλλει Ἄνθεσιν, ἰσοδρομεῦσα χελιδόσιν. Per verba, ἰσοδρομεῦσα χελιδόσιν, intelligi debet, quod iris, quæ ἅμα τῷ χελιδονίῳ ἀνθεῖ, adventu hirundinum floreat, earundemque discessu marcessat. Dioscor. ii. 211. Δοκεῖ δὲ ὠνομάσθαι χελιδόνιον, ἐπειδὴ ἅμα ταῖς χελιδόσι φαινομέναις ἀναφύεται, λήγουσαι δὲ * συμπαρακμάζει. Athen. l. c. p. 685. e. Θεόφραστος δέ φησι, τὰς * διανθήσεις λαμβάνειν συνδιακολουθοῦντα τοῖς ἄστροις, τὸ ἡλιοτρόπιον καλούμενον, καὶ τὸ χελιδόνιον· καὶ γὰρ τοῦτο ἅμα τῇ χελιδόνι ἀνθεῖ. Ubi vide Schweigh. Cf. Nostrum in Χελιδόνιον. Chelidonium primo statim hirundinum adventu e terra erumpere voluit Dioscor.; at Theophr. et Plin. [illegible] florere tradiderunt, quibus addas Nicandrum h. l. Sed et ex Athen. ipso patet in Nicandri versibus agi de chelidonio herba, non, ut putabat Schweigh., de iridis floribus chelidoniis, e rufo nigricantibus, s. e nigro rubescentibus: Ἐκ τούτων τῶν ἐπῶν δῆλον γίνεται, ὅτι ἕτερόν ἐστι τὸ χελιδόνιον τῆς ἀνεμώνης· τινὲς γὰρ ταὐτὸ εἶναι φασί. "Quid sit, quod dicat Deipnosophista, ex istis Nicandri versibus manifestum fieri, differre chelidonium ab anemone, haud satis liquet nobis, cum chelidonii herbæ in præscriptis versibus ne mentio quidem facta sit: nam quod v. 32. legitur, χελιδονίοισι δὲ τέλλει Ἄνθεσιν, id non ad florem aut herbam, cui chelidonium nomen, sed ad colorem iridis floris pertinere vidimus. Sed eo fortasse spectavit Athen. quod v. 64. anemonæ tribuantur fulgentes splendidissimique colores, (Αὐταί τ' ἠΐθεαι * ἀνεμωνίδες ἀστράπτουσαι, Τηλόθεν ὀξυτέρῃσιν ἐφελκόμεναι χροιῇσιν,) quibus nempe non instructum esse chelidonium norunt omnes." Schweigh. Quod vero adjicit, esse nonnullos, qui idem statuant esse chelidonium et anemonen, id inepte ab Athen. dictum esse contendit Salmas. de Hom. H. I. p. 26. a Schweigh. citatus:—" Χελιδόνιον quidam veterum pro Anemone dixerunt. Notavit id Athen. et Hesych. Χελιδόνιον· ἡ * Ἀδωνιάς. (Glossa hæc sic vulgo legitur, Ἀδωνίης· ἡ χελιδὼν, καὶ ἡ θριδακίνη, ubi Ἀδωνιὰς cum Salmasio legit Heins.: * Ἀδωνῆς, Is. Voss.: Ἀδωνῆς, vel Ἀδωνίας, Kuster. Cf. Etym. 19. 17. Ἀδωνις· χελιδὼν, καὶ ἡ θρίδαξ, ubi Sylburg. Ind.: 'Rectius Ἀδωνῆς'. Vide Athen. ii. p. 69. De Salmasii conjectura χελιδόνιον, quæ nobis placet, Albert. silet.) Anemone dicta Ἀδωνιὰς Græcis, quod e sanguine Adonis nata proditur, vel e lacrymis Veneris extinctum eum lugentis.— Nemo sane tam absurdus, qui chelidonium idem esse cum anemone affirmarit. Sed ἀνεμώνην quidam appellarunt χελιδόνιον, quod cum hirundinibus flos ejus exiret. Quæ ratio nomen etiam dedit illi herbæ, quæ sibi illud proprium vindicavit. Eam nemo unquam dubitavit ab anemone esse diversam. Hinc tamen apparet, ex ambiguitate vocabuli confudisse quosdam. Dioscor. (ii. 211.) Χελιδόνιον μέγα, οἱ δὲ ὀθόνναν καλοῦσιν, οἱ δὲ * κρίνον. Καυλὸν ἀνίησι πηχυαῖον: ita est in vetustissimo Codice. (Vulgo legitur, Χελιδόνιον μέγα καυλὸν ἀνίησι πηχυαῖον. Vide Ὀθόννα supra in Lex. Vocc. peregr. ccxlvii. a. Auctor Appendicis: Οἱ δὲ * Παιωνία, οἱ δὲ * κραταιά, οἱ δὲ * ἀούβιος, f. l. * ἀείβιος i. e. ἀθάνατος, Vers. Lat. Aubion, οἱ δὲ * γλαύκιος, οἱ δὲ * Πάνδιος ῥίζα, Lat.
B versio, Pandionis radicem, οἱ δὲ * φιλομήδειον οἱ δὲ * ὀθόνιον. Lege * ὀθόννιον.) Hoc cognomen κρίνον non huic chelidonio, sed alteri anemonæ attributum. Nec enim ea hujus chelidonii floris forma, ut lilii nomen potuerit adoptare. Sed χελιδόνιον ita reperit dictum Dioscor., sed de eo chelidonio intelligendum fuit, quod idem cum anemone. Sed in omnibus talis Dioscor., qui tamen in hoc genere putatur regnare. Hoc fortasse sequutus Plin. κρίνον apud Græcos Rubens lilium significare dixit, quia κρίνον de flore anemones puniceo etiam usurpatum. Quod ille de lilio rubro accepit. Non tamen ita debuit accipi ap. Theophr. et Dioscor. omnibus locis." "At eo ipso, quod anemone a nonnullis χελιδόνιον appellata est, fieri potuerat, ut alii falso duas istas plantas confunderent, et de earum altera dictum subinde intelligerent id, quod ad alteram spectasset." Schweigh. "Libri omnes habent ap. Plin. xxi. (23=94.): 'Anemonas coronarias tantum diximus: nunc reddemus et medicas. Sunt qui * Frenion vocent.' Ut
C in Indice frenion. Ita enim scripti: 'Anemone coronaria sive frenion med. x.' * Φρένιον dictum poterium. Dioscor. et Paul. Ægineta, Ποτήριον, οἱ δὲ φρένιον. (Dioscor. iii. 17. Ποτήριον· Ἴωνες δὲ νευράδα καλοῦσι, cf. Plin. xxv. 76.: Auctor Appendicis, ad quem a se correctum respexit V. D., Οἱ δὲ φρύνιον, οἱ δὲ ἀκιδωτόν. Quid sibi velit φρούνιον, nescimus; at φρύνιον Gr. vox est. Vide Nostrum in Φρύνιον, et Νευράς.) Nescio an huc nihil pertinens cognomen ex alia herba in anemonas transcripserit." Salmas. "Φρένιον, sic sane in Indice. Et Mss. R. Th. Ch. Frenion habent. Vera tamen lectio * φαίνιον videtur." Harduin. Phænion habet Vet. Phenion Gr. et Al.] "Φαινὶς, Laconum sermone ἡ ἀνεμώνη, "ut Sosibius ap. Schol. Theocr. (v. 92.) scribit:" [Ἀνεμώνη· ἄνθος ἄοδμον, ὅ φασιν ἀναδοθῆναι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδώνιδος. Ἄλλως. Τὴν ἀνεμώνην Νίκανδρός φησιν ἐκ τοῦ Ἀδώνιδος αἵματος φυῆναι. Κρατεύας δὲ, ἢ Κρατίδης κατά τινας, δύο φησὶν εἶναι τὰς ἀνεμώνας, τὴν μὲν ἄνθος ἔχουσαν μέλαν, τὴν δὲ φοινί-
D κεον. Σωσίβιος δὲ τὰς ἀνεμώνας παρὰ Λάκωσι φαινίδας καλεῖσθαί φησι. (Respicitur ad Nicandri locum, qui periit. Verba hæc in Schneideri Collectione Nicandreorum Fragmentorum non leguntur.) "Antiqua Græcia * φαινὸν appellavit τὸ λαμπρὸν, τὸ φωτεινόν. (In animo V. D. habebat Hesychii glossam, Φαινόν· φωτεινόν, ubi tamen Ruhnk. legit φαεινὸν, sed illud φαινὸν flagitat verborum ordo. Ut a * φάνω est φανὸς, Lucidus, sic a φαίνω est φαινὸς, pro eodem. ' Hinc G. Wakef. in Mss. corrigendum censet Oppian. H. v. 67. Τοὔνεκα καὶ πάντεσσιν ὁμόστολος ἔρχεται ἰχθὺς * Φαιὸς ἰδεῖν, δολιχός τε δέμας, λεπτὴ δέ οἱ οὐρὴ, Ἔξοχος ὃς προπάροιθεν ἁλὸς πόρον ἡγεμονεύει Σημαίνων· τῷ καί μιν ἐφήμισαν * ἡγητῆρα. Sic Schneider. edidit. ' Excerpsit hæc Ælian. H. A. ii. 13. qui κεφαλὴν προμήκης habet, ubi Oppian. δολιχός τε δέμας. Vulgo erat δολιχὸν, deinde βαιὸς ἰδεῖν, quod cum Rondeletio correxeram ex Æliano, ubi est, ἰχθὺς μακρὸς, καὶ λευκὸς, τὴν κεφαλὴν προμήκης. Rondelet. tamen λευκὸς malebat. Vitioso propius est φαιὸς;

A quod non Fuscum, sed Splendidum, Album hic significare videtur.' Schneider. 'Φαιὸς interdum etiam λευκὸς significat: cf. not. ad Oppian. p. 420. Ita Plin. xxii. c. extr. Semen candidum interpretatur Dioscoridis iii. 136. φαιὸν σπέρμα.' Idem ad Ælian. l. c. Hesych. Φαιόν· μέλαν, ubi Albert. affert e Lex. Ms. Coisl. p. 476. Φαιόν· χρῶμα σύνθετον ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ, ἤγουν * μυΐνον. Eadem verba extant in Etym. 790. 2. Φαιὸν τῷ μέλαν opponitur in Dioscor. iii. 145. Ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ ἀγρίου στρογγύλου εὑρίσκεται, φαιὸν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου, ἐπίμηκες καὶ μέλαν. Plura vide in Φαιός. Huc forte respexit Schneider. l. c.) Inde φαινὶς ἀνεμώνη, Multa luce micans, (Plinio, e felici Harduini emendatione, phainion, φαίνιον.) Nicander: ἀνεμωνίδες ἀστράπτουσαι Τηλόθεν ὀξυτέρῃσιν ἐφελκόμεναι φίλα χροιαῖς. Expressit φαινίδων etymon." Salmas. Nicandri versus sic vulgantur, ἀνεμωνίδες ἀστράπτουσαι, Τηλόθεν ὀξυτέρῃσιν ἐφελκόμεναι χροιῇσιν, ubi silet Schweigh. "Varietatem scripturam ἐφελκόμεναι * φιλοχροιαῖς annotavit ipse Athen , quam Casaub. potius e glossa depra- B vata ortam esse censuit." Schneider. Φιλοχροιαῖς est vox nihili, quam neque ipse Athen. in suo Nicandri exemplari legere potuit, nec Glossator, quamvis stultus, pro var. lect. notare. Athen., vel auctor glossæ, legerat forte, φίλα χροιαῖς, ut legit Salmas., a Schweigh. et Schneidero neglectus. "Ἐφελκόμεναι valet Allicientes, et gratiam hominum sibi conciliantes." Casaub. Sed utrum legas, ut legit Casaub. et ut vulgo legitur, ὀξυτέρῃσιν ἐφελκόμεναι χροιῇσιν, an cum Salmasio, ὀξυτέρῃσιν ἐφελκόμεναι φίλα χροιαῖς, illud ἐφελκόμεναι nec sine casu, nec cum φίλα, e Gr. sermonis indole, stare potest. Vellemus VV. DD. Salmas. Casaub. Schweigh. et Schneider. explicuissent quid sit τηλόθεν ἐφελκόμεναι. Ni fallimur, et poeta et Athen. τηλόθεν cum ἀστράπτουσαι junxerat. Certe sic junxit Athenæi Epitomator, qui e longo Nicandri fragmento nonnisi hæc pauca excerpsit: Νίκανδρος ἀκανθοβόλον που τὸ ῥόδον φησί· τὸ δὲ σισύμβριον, ὀσμαρὸν, (leg. ὀσμηρόν·) τὰς δ᾽ ἀνεμωνίδας, τηλόθεν ἀστραπτούσας ὀξυτέρῃσιν ἐφελκομένας C χροιῇσιν· χωρίζει δὲ καὶ τὸ χελιδόνιον τῆς ἀνεμώνης, οἰομένων τινῶν ταὐτὰ εἶναι. An Nicander pro φιλοχροιαῖς scripsit, ἀνεμωνίδες ἀστράπτουσαι Τηλόθεν, ὀξυτέρῃσιν ἐφελκόμεναι φλόγα χροιαῖς? 'Splendidioribus sibi attrahentes solis radios coloribus.' Φλόγα enim de sole paulo ante dixerat idem Nicander v. 48. Θρίων δ᾽ οἰχομένων, ῥέα μὲν φλόγες, ἄλλοτε ῥιπαὶ Πλῆξαν σάρκα τυπῆσι, ut edidit Schneider. pro vulg. ῥείπη, vertens, 'Modo solis ardores, modo venti carnem verberarunt et duraverunt facile.' Id quod de anemone tradidit Schol. ad Nicandri Ther. 681., * Ἡλιοτρόπιος δὲ, (apud alios ἡλιοτρόπιον est,) διὰ τὸ πρὸς ἥλιον ἀεὶ στρέφεσθαι, ὥσπερ καὶ ἡ ἀνεμώνη, in Dioscor. non legitur. Quod autem in iridis descriptione ad Nicandri verba attinet hæc, αἵ τ᾽ ἀνὰ κόλπῳ Φυλλάδα * νηλείην * ἐκχεύετον, ἀρτίγονοι δὲ Εἴδοντ᾽ ἠμύουσαι ἀεὶ κάλυκες στομίοισι, Schweigh. scribit:—"Quid sit, quod voluerunt VV. DD., e vulg. φυλλάδαν ἠλείην, φ. μηλείην facientes, exputare non potui. Nulla litera mutata, modo recte distri- D buantur elementa scripturæ, φυλλάδα νηλείην habemus, Folia crudelia, sæva: νηλείην, Ionice et poetice, pro νηλέην, a masc. * νήλεος, quæ vocabuli forma nusquam quidem alibi hodie, quod sciam, occurrit, nec vero ab analogia grammatica ullo modo abhorret. Alioqui, nisi fædus existeret hiatus, νηλειῆ malueram, ab usitato v. νηλεὴς, pro quo producta penultima syllaba νηλειὴς dici potuerit. Folia autem plantarum ex iridum familia, Sæva, Crudelia, vocat poeta, ad Homericum νηλέα χαλκὸν alludens, ob gladii vel ensis speciem, quam illa folia referunt: unde etiam tota illa familia Germanorum sermone *Schwerdt-Lilien* nominatur, quasi Ensiformia lilia dicas. Ab eadem similitudine alia planta Romanis Gladiolus, Gr. ξίφιον (ξιφίον) nominata est. Pro ἀνὰ κόλπῳ Canter. ἀνὰ κόλπον annotaverat. Dalecamp. καὶ ἅμα κόχλῳ conjectavit." Schweighæuseri sententiam memorando contentus est Schneider. Lectio a Schweigh. proposita, et a Schneidero recepta, νηλείην, a nobis admitti non potest, cum v. νήλεος nusquam alibi legatur, cumque φυλλάδα νηλείην, pro Folia sæva, crudelia, ob gladii vel ensis speciem, quam illa folia referunt, nimis dura et recondita sit phrasis. Aliud postulat v. ἐκχεύετον. Epitheton vel foliorum luxuriam, vel pulcritudinem, vel herbescentem viriditatem notans desideratur, ut vidit Dalecamp. vertens, Frondem virentem effundit. Lege igitur nostro periculo, αἵ τ᾽ ἀνὰ κόλπῳ Φυλλάδα ΘΗΛΕΙΗΝ ἐκχεύετον. Vox exquisita θηλείην, Virentem, Nicandreo ingenio mire convenit. Eust. ad Od. E. p. 1546. 46. Ἑέρση δὲ μετὰ δασέος πνεύματος Ἀττικῶς ἡ δρόσος, ὡς ἐν τῇ Ἰλιάδι δεδήλωται ἱκανῶς, ἡ λεγομένη καὶ * δισυλλάβως ἔρση, ὡς δηλοῖ τὸ, Λωτόν θ᾽ ἐρσήεντα. Θῆλυς δὲ, ἡ θρεπτικὴ τῶν φυτῶν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ζώων, ἐν οἷς τὰ θήλεα θρεπτικά εἰσι τῶν νεογνῶν, μᾶλλον ἤπερ τὰ ἄῤῥενα: ad Od. Θ. p. 1599. 23. Καὶ ἄλλως δὲ θηλύτεραι γυναῖκες κατὰ τοὺς παλαιοὺς, αἱ εὔκαρποι καὶ πολυφόροι· ὅθεν καὶ θῆλυς ἑέρση, ἡ τοῦ εὐκαρπεῖν καὶ πολυφορεῖν αἰτία· ὅθεν καὶ Καλλί- B μαχος Θηλύτατον πεδίον λέγει (Fr. ccxcvi.), τὸ πολύγονον. Porphyr. de Animi Viribus, ex Apollodoro Περὶ Θεῶν, ap. Stob. Ecl. Phys. i. p. 129. Cant., a Schæf. in Mss. laudatus: Ἀχέρων ἄχεα πορθμεύει βροτοῖσιν. Ἀχέρων δὲ καὶ Ἀχερουσία λίμνη ταὐτόν· ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πολυξένῃ τοῦ Ἀχιλλέως ψυχὴν εἰσάγει λέγουσαν· Ἀκτὰς * ἀπαιῶνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς (Valck. ad Phœn. p. 367. * μελαμφαεῖς) Λιποῦσα λίμνης, ἦλθον, ἠχούσης γόους Ἀχέροντος * ὀξυπλῆγος, ἄρσενας χοάς. Ἀκτὰς τῶν νεκρῶν λέγων παιῶνα οὐκ ἐχούσας· ἄρσενας δὲ τὰς οὐδὲν ἐκτρεφούσας. Θήλεα μὲν γὰρ τὰ καρποφόρα, ἄρσενα τὰ ἄγονα λέγονται· τὸ μὲν, τὸ σπέρμα παρέχον ("saltem παρέχειν," Heyn.) μόνον, τὴν δὲ καὶ ἐκτρέφειν· ὅθεν καὶ θῆλυς ἑέρση, ἡ πολύγονος καὶ τροφίμη. "Prodit anima Achillis, 'Ripis nullo læto cantu resonantibus, h. e. silentibus, et nigris, paludis sonantis gemitus Acherontis acuto alluentis strepitu ripas, veni ad steriles inferias,' uti omnia habentur sterilia, ἄγονα, vita carentia, quæ ad inferos spectant, atque etiam steriles victimæ C diis inferis cæduntur." Heyn. Pl[illegible] vide ap. Græv. Lectt. Hesiod. xxi. et ap. Nostrum [illegible]ῆλυς. Sensus autem Nicandri est hic. αἵ τ᾽ ἀνὰ [illegible] Φυλλάδα θηλείην ἐκχεύετον, ἀρτίγονοι δὲ Εἴδο[illegible] [illegible]ύουσαι ἀεὶ κάλυκες στομίοισι, Quæ e gremio suo [illegible] virentia effundunt, recens nati vero flores conspici[illegible] semper inclinatis orificiis. Sic vertit Schweig[illegible] [illegible] possunt ista verba melius explicari, quam att[illegible] hæc e Dioscor. de iride i. 1. Ἶρις ἀπὸ μὲν τῆς [illegible] οὐρανὸν ἐμφερείας ὠνόμασται, φύλλα δὲ φέρει ὅμ[illegible] ξιφίῳ, μείζονα δὲ, καὶ πλ[illegible]ύτερα, καὶ λιπαρώτερα ἄνθη δὲ ἐπὶ καυλῷ παράλληλ[illegible] ἐπικαμπῆ, ποικίλα· ἢ γὰρ λευκὰ, ἢ ὠχρὰ, ἢ μέλανα, ἢ πορφυρᾶ, ἢ κυανίζοντα ὁρᾶται· ὅθεν διὰ τὴν ποικιλίαν ἀπεικάσθη ἴρ[illegible] τῇ οὐρανίᾳ. "Dioscor.[illegible] nigro, candido, cæruleo, luteo, et purpureo varium iridis florem tradit; [illegible] enim capienda ac legenda hæc ejus verba, Ἄνθη δὲ ἐπὶ καυλῷ παράλληλα ἐπικαμπῆ, ποικίλα· καὶ γὰρ λευκὰ, καὶ ὠχρὰ, καὶ μέλανα, καὶ πορφυρᾶ, καὶ κυανίζοντα ὁρᾶται. Male in vulgatis disjunctiva particul[illegible] D inseritur, ἢ γὰρ λευκὰ, ἢ ὠχρὰ, quæ contrariam efficit sententiam. Omnes simul illos colores in eodem folio floris conspici vult, quod vulgata scriptura destruit. Ita legit in Dioscor. Avisena; saltem ita accepit: 'Flores,' inquit, 'in eo varii ex albo et cæruleo et purpureo compositi.' Quidam e male intellecto Dioscoridis nec melius lecto loco, varietatem illam iridis non in floribus singulis, sed in variis generibus considerari volunt; quos refellit nomen et similitudo iris, i. e. arcus cœlestis." Salmas. de Homon. H. I. p. 21. Ad ἄνθη ista ἐπικαμπῆ respexit Nicander. At Schneidero mira hallucinatione non levis conjectura sua videtur, in istis verbis Punicæ calycem, Cytinum, cum flore intelligi, afferenti e Ther. 870. Σίδης θ᾽ * ὑσγινόεντας * ἐπημύοντας ὀλόσχους Αὐχενίους, ἵνα λεπτὰ πέριξ * ἐνερεύθεται ἄνθη. Quis enim in iridis descriptione locus est punicæ calyci cum flore? Sed nec κάλυκες absolute dici possunt de Punicæ cytinis. "Dualis numerus ἐκχεύετον ostendit ad utramque plantam, iridem et hyacinthum, hæc

spectare." Schweigh. Verba sunt: Ἶρις δ' ἐν ῥίζῃσιν A ἀγαλλίδι ἠδ' ὑακίνθῳ Αἰαστῇ προσέοικε, χελιδονίου δ' ἅμα τέλλει Ἄνθεσιν, ἰσοδρομεῦσα χελιδόσιν· αἵ τ' ἀνὰ κόλπῳ κ.τ.λ. Habes hic iridem, anagallidem, hyacinthum, et chelidonium, ad quæ omnia, e sermonis indole, non ad iridem et hyacinthum unum, necesse est τὸ αἵ—ἐκχεύετον referatur. Falsa est igitur proculdubio lectio vulgata, a Schweigh. et Schneidero recepta. Sed et falsa est, cum poetam, qui de iride una loquitur, faciat hyacinthum pariter atque iridem describentem, atque etiam ea de illa planta dicentem, quæ et a nemine alio veterum scriptorum dicta sunt, et a veritate plurimum abhorrent. Non enim tam hyacinthus, quam iris, folia virentia effundit, αἵ τ' ἀνὰ κόλπῳ Φυλλάδα θηλείην ἐκχεύετον, nec hyacinthi recens nati flores, ut iridis, conspiciuntur semper inclinatis orificiis, ἀρτίγονοι δὲ Εἴδοντ' ἠμύουσαι ἀεὶ κάλυκες στομίοισι. Nam, teste Dioscor. iv. 63., Ὑάκινθος φύλλα ἔχει ὅμοια βολβῷ· καυλὸν σπιθαμιαῖον, λεῖον, λεπτότερον τοῦ μικροῦ δακτύλου, χλωρὸν, κόμην ἐπικειμένην (l. ἐπικείμενον) κυρτὴν, ἄνθους πλήρη πορφυροειδοῦς, ῥίζαν B καὶ αὐτὴν ἐμφερῆ βολβῷ: at Ἶρις, teste eodem i. 1., Φύλλα φέρει ὅμοια ξιφίῳ, μείζονα δὲ, καὶ πλατύτερα, καὶ λιπαρώτερα· ἄνθη δὲ ἐπὶ καυλῷ παράλληλα, ἐπικαμπῆ, ποικίλα. Quæ cum ita sint, omnino legendum est, ἥ τ' ἀνὰ κόλπῳ Φυλλάδα θηλείην ἐκχεύεται, Quæ e gremio folia sua virentia effundit. Et quidem ad iridem unam ista spectare, vidit Dalecamp. vertens, Frondem virentem effundit. Iris illa, prout a Nicandro recte lecto et intellecto describitur, hyacintho similis fuit nec foliis, nec floribus, sed tantum radice. Schneider. e Dalecampii versione edidit, Ἶρις δ' ἐν ῥίζῃσιν ἀγαλλομένη ὑακίνθῳ Αἰαστῇ προσέοικε. Sed an recte viri hi docti radicibus iridis lasciviam tribuant, viderint herbarii. Nos, auctoritatem secuti Dioscoridis, apud quem de iride legas, Ῥίζαι δὲ ὕπεισι γονατώδεις, στερεαὶ, εὐώδεις, lectionem istam, ut supra ostendimus, omnino rejiciendam esse putamus. Ceterum Nicandro ἀγαλλὶς est IDEM QUOD] "Ἀναγαλλὶς, ίδος, ἡ, Herbæ nomen, de qua Dioscor. ii. 209. (Τῆς ἀναγαλλίδος διττὸν εἶδός C "ἐστι, διάφορον ἄνθει· ἡ μὲν γὰρ κυάνεον ἔχουσα τὸ "ἄνθος, θήλεια λέγεται, ἡ δὲ τὸ φοινικοῦν, ἄῤῥην. "Θαμνία δ' ἐστι κεχυμένα ἐπὶ γῆς, φύλλα ἔχοντα ἐπὶ "τετραγώνων καυλίων μικρὰ, ὑποστρόγγυλα πρὸς τὰ "τῆς ἐλξίνης, καρπὸν περιφερῆ:) et Plin. xxv. 13." [illegible] in verbis. "Diosc. l. c. Orib. xi. p. 189. 6. et [illegible] de Virtut. Simpl. p. 53. e Ms. nostro, Ἀναγαλλὶς [illegible]έρα, ἥτε τὸ κυανοῦν ἄνθος ἔχουσα, καὶ τὸ φοινικοῦν. [illegible]allis, Mouron. Genus utrumque pingitur a Dodonæo p. 32. Genera undecim in Horto Regio vidimus." Harduin. Sprengel. Hist. Rei Herb. p. 161. est Anagallis arvensis, [illegible] p. 38. etiam Hippocr. de Ulc. p. 516. 3. Ἀναγαλλὶς, καὶ στυπτηρίη Αἰγυπτίη ὀπτή.] "Meminit Suid. etiam, ap. quem et nomen proprium est:" [Ἀναγαλλίς· εἶδος βοτάνης· ἔστι δὲ διττή· ἑκατέρα ῥυπτικῆς ἐστὶ δυνάμεως, ἔχουσά τι καὶ ὑπόθερμον, καὶ ἑλκτικὸν, ὥστε σκόλοπας ἐπισπᾶσθαι, καὶ ἐκ ῥινῶν καθαίρειν τὸν χυλὸν αὐτῆς. (Hic articulus depromtus est, notante Kustero, e Paulo Æginetα vii. p. 231. Idem autem deest in Mss. Par.) Ἀναγαλλίς· ἡ Κερκυραία Γραμματικὴ, ᾗ τις τὴν τῆς σφαίρας εὕρεσιν Ναυσικάᾳ τῇ Ἀλκινόου θυγατρὶ ἀνατίθησιν. D Respicitur ad Athen. i. p. 14. d.: Ὀρχήσεις δ' εἰσὶ παρ' Ὁμήρῳ, αἱ μέν τινες τῶν κυβιστήρων, αἱ δὲ διὰ τῆς σφαίρας, ἧς τὴν εὕρεσιν *Ἀγαλλὶς, ἡ Κερκυραία, γραμματικὴ, Ναυσικάᾳ ἀνατίθησιν, ὡς πολίτιδι χαριζομένη. Idem Suid. in Ὄρχησις: Ἀναγαλλίς· ἡ Κερκυραία, γραμματικὴ, τὴν τῆς σφαίρας εὕρεσιν Ναυσικάᾳ τῇ Ἀλκινόου θυγατρὶ ἀνατίθησιν. Idem in Σφαῖρα: Ὅτι τὴν τῆς σφαίρας εὕρεσιν Ἀνάγαλις (sic et Ed. Mediol.) ἡ Κερκυραία, γραμματικὴ, Ναυσικάᾳ τῇ Ἀλκινόου θυγατρὶ ἀνατίθησι. In Athenæi scriptura Ἀγαλλὶς nil variant nec Schweigh. libri, nec ii, quibus usus Casaub. erat. "Suidæ tamen," ut monuit Casaub., "Ἀναγαλλὶς dicitur, ubi mendi suspicionem tollit series literarum. Fieri potest, ut anagallidi herbæ fuerit cognominis, ut Cicero ciceri, Piso piso, Lentulus lenti, Thermus θέρμῳ, alii aliis vel herbis, vel leguminibus." "Vulgatæ vero ap. Athen. scripturæ favet simillimum nomen Grammatici pariter Corcyræi, *Ἀγαλλίας, Scholiastæ (Pseudo-Did. et Villoisoni Schol.) ad Il. Σ. 491. commemoratum, et Eust. p. 1213. 6." Schweigh. "Agallis laudatur i. 14. ubi, ut Anagallis corrigatur, suadent loca, quæ e Suida citavimus. Sed, cum alibi Agalliam nominatum reperiamus, Corcyræum Grammaticum, quem Aristophanis Grammatici discipulum fuisse e Schol. (Pseudo-Did. et) Ven. ad Il. Ω. 235. (imo Σ. 491.) discimus, conjectare haud temere licuerit filiam illius fuisse Agallidem hanc, quæ ap. Athen. nominatur." Idem Ind. Auctt. ab Athen. citatorum p. 11. Egregie vero fallitur vir doctus, credens Ἀγαλλὶς ab Ἀγαλλίας formari posse. Propria nomina in ις desinentia deducuntur a nominibus vel in ος, vel in η desinentibus. Etym. 247. 33. Δάμις· ὄνομα κύριον, ἔστι δὲ παρώνυμον, Δωρίδι διαλέκτῳ· παρὰ τὸ δῆμος γίνεται· *Δῆμις, καὶ Δάμις Δωρικῶς, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ δουρὸς γίνεται *Δοῦρις ὄνομα κύριον: 729. 39. Στράττις· ὥσπερ παρὰ τὸ Βάκχος γίνεται Βάκχις· Κρόνος, *Κρόνις· δῆμος, *Δῆμις, καὶ Δάμις· οὕτω στρατὸς, Στράτις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, Στράττις: 243. 8. Γύνις· ὁ γυναικώδης, καὶ μαλακὸς, παρὰ τὸ γυνὴ παρωνύμως γύνις, ὡς δάφνη Δάφνις, καὶ νύμφη Νύμφις. (Idem 247. 29. *Δάμασος· ὄνομα κύριον, παρὰ τὸ δαμάζω, δαμάσω, Δάμασος, ὡς ἱππάζω, ἱππάσω, *Ἵππασος, ἐκ δὲ τοῦ δεδάμασται *Δαμάστωρ, ὄνομα κύριον, ὡς τετέλεσται, *Τελέστωρ, καὶ *Δαμαστορίδης. Cf. Zonar. 465. Respicitur ad Callim. Fragm. cliv., quod legitur ap. eund. Etym. 177. 53. Ἄφενος· ἔστιν ἔνος ὁ ἐνιαυτός. Καλλίμαχος· Τετράενον Δαμάσου παῖδα Νεστορίδη. Non male conjecit Toup. Δαμαστορίδην. Sed veram lectionem servavit Jo. Lydus de Mens. p. 56. *Τελεστορίδην: hoc enim facilius, quam illud Δαμαστορίδην, in Νεστορίδη corrumpi potuit. Et forte Etym. in altero loco scripsit, Τελέστωρ, καὶ Τελεστορίδης Cf. notata supra p. 243. n. A Δάμασος autem derivandum forte est v. Δαμασώνιον, ου, τὸ, de quo Noster:—"Dicitur a quibusdam herba illa, quæ ab aliis ἄλισμα, "teste Dioscor. iii. 169. ubi *ἄκυρον quoque, et *λύ"ρον nominari tradit. Sic Plin. xxv. 10.: Item alisma, "quam alii damasonion, alii lyron appellant. Ap. "Hesych. scriptum Δαμασόνιος· εἶδος βοτάνης." Ibi vulgo legitur Δαμοσόνιος, non Δαμασόνιος. Dioscor. descriptio est hæc: Ἄλισμα, οἱ δὲ *ἀλκέαν, οἱ δὲ δαμασώνιον, οἱ δὲ ἄκυρον, οἱ δὲ λύρον καλοῦσι· φύλλα μὲν ἔχει ἀρνογλώσσῳ ὅμοια, στενώτερα δὲ καὶ ἐπὶ γῆν κλώμενα· καυλὸς δὲ λεπτὸς, ἁπλοῦς ὑπὲρ πῆχυν ἔχων κεφάλια, θυρσοειδής· ἄνθη λεπτὰ, λευκὰ, *ὑπωχρα· ῥίζαι ὡς μέλανος ἐλλεβόρου λεπταὶ, εὐώδεις, δριμεῖαι, ὑπολίπαροι· ὑδρηλὰ δὲ φιλεῖ χωρία. Verba, οἱ δὲ ἀλκέαν, qui cetera habet, Plin. non agnoscit. Sprengelio Hist. Rei Herb. p. 171. est Alisma Parnassifolium. "Ob folia angustiora," inquit, "et flores albos huc potius, quam ad A. Plantaginem aut aliam speciem pertinet. Nec aliud est δαμασώνιον Galeni Antid. i. 433. licet semipedem altum illud tantummodo prædicat." Cf. Schneideri Lex. in Ἄλισμα. Sed hæc obiter.) "Εἴδωλα καμόντων, excitantur, ἀνάγονται, ex imo citantur. Inde *ἀναγῖτις λίθος, vel *ἀναγωγῖτις. Hinc auctores χημείας (qui sint, Fabric. B. G. T. xii. p. 747. docet,) herbam anagallida dictam arbitrantur ἀπὸ τοῦ ἀναγαγεῖν τὰς ψυχάς." Salmas. Exerc. Plin. p. 768. g. Plura e Salmasio sumta habebis in Ἀναγωγῖτις. "Doctiss. Tragus anagallidem existimat corchorum esse: omnia conveniunt, excepta amaritudine, quæ in anagallide non reperitur; et tamen anagallis est corchorus, (imo corchoron.) Auctor Auctuarii: Ἀνάγαλλις (infra Ἀναγαλλὶς, ut vulgo scribitur,) ἡ φοινικὴ, οἱ δὲ, *ἀερῖτις, οἱ δὲ *αἰγῖτις (sic edidit J. Ant. Sar., at Ald. *αὐγῖτις rectius,) οἱ δὲ *σαυρῖτις (sic Ald. at J. Ant. Sar. minus recte *πυρῖτις,) Προφῆται *αἷμα ὀφθαλμοῦ, οἱ δὲ χελιδόνιον (J. Ant. Sar. χελιδώνιον male), Ῥωμαῖοι *μακία—ἀναγαλλὶς (supra ἀνάγαλλις, minus recte) ἡ κοινὴ, οἱ δὲ *κόρχορον, οἱ δὲ *ἀλικάκαβον, οἱ δὲ *ζηλίανρος, Προφῆται *νυκτερῖτις (J. Ant. Sar. νυκτερίτις, de Prophetis his v. quæ supra diximus p. 228, n., collato Lex. Vocc. peregr. p. cccclxxiii. n. 13.) Plin. xxv. 13.: 'Anagallida aliqui corchorum vocant.' Sed diversum hoc corcho-

rum esse a priori VV. DD. affirmant. (Interque eos Dalecamp. ad Plin. Sprengel. Hist. Rei Herb. p. 94.:—'Corchorus olitorius, Anguillara p. 92. eandem credit cum ἀναγαλλίδι Dioscoridis, de quo vehementer dubito.') Rationem tamen nullam addunt. Credo quod Plin. de corchoro, anagallide, et Alexandrino bis, tanquam de diversis egerit plantis; cui nihil magis familiare, quam de una eademque planta e diversis scriptoribus, quandoque nomine diverso, quandoque eodem, tanquam diversa agere planta. Accedit quod amaritudo in ea manifesto non percipiatur. Huic objectioni occurritur: Plin. cum eodem hoc capite inquit: 'Mirum quod pecora feminam vitant.' (Hanc tantum Auctuarii Auctor κόρχορον vocari scribit.) 'At si decepta similitudine, flore enim tantum distant, degustavere, statim eam, quæ *asyla vocatur,' (quæ sit ea, inquit Harduin., nondum herbarii norunt,) in remedio quærunt: ea a nostris Ferus oculus vocatur.' Cur vitant pecora hujus esum? Nulla alia causa est, quam quod propter asperitudinem ingrata sit, et alibi probavimus (v. infra) πίκρον etiam de asperis et ingratis ap. Græcos dici. Corchoros (Corchoron) nomen accepit ab oculo, ἀπὸ τῆς κόρης καὶ κορέω, quod oculi pupillam ornet s. purget, Plin. l. c. Dioscor. ii. 209. ad quod malum Nicander etiam præscripsit corchoron. Hæc omnino satis ostendunt corchoron et anagallin eandem esse plantam. Quod magis utriusque demonstrabit descriptio." Bod. ad Theophr. p. 817.] "Κόρχορος, "(s. Κόρκορος, ου, ὁ,) Hesychio et Suidæ est ἄγριον "λάχανον εὐτελὲς, Olus quoddam sylvestre vile, unde "Proverb. Καὶ κόρχορος ἐν λαχάνοις, utpote vix "dignus qui oleribus annumeretur." [Cf. Zenob. iv. 57. Diogenian. v. 36. Erasm. Adag. i. 7. 21. iii. 6. 73. G. Cognat. Adag. 481.] "Sic et Theophr. "H. P. vii. 7. de oleribus quibusdam agrestibus, 'Ἐν "οἷς καὶ παροιμιαζόμενός ἐστι διὰ πικρότητα κόρχορος, "ἔχων τὸ φύλλον ὠκιμῶδες." [" Quid per πικρότητα intelligi oporteat, indagandum erit. Vulgo Amarorem significare, notum satis esse arbitror; attamen quandoque pro Sapore aspero, ingrato, injucundo, tetro poni, extra controversiam poni debet. Græci enim πικρὰς ἁλμυρίδας, et πικροὺς ἅλας dicunt, Austeros et acriter salsos Sales. Ineptus esset, qui Salem amarum diceret." Bod. ad Theophr. p. 817. Omnino vide Nostrum in Ἐνστύφω.] "A Plinio quoque xxi. 15. "numeratur inter vulgares in cibis herbas. Idem "ibid. 32.:—'Corchorum Alexandrini cibi herba "est, convolutis foliis ad similitudinem mori,'" [Bod. l. c. legit, ocimi, e Theophr., sed mori dixeris, an ocimi, inquit Harduin., parum interest.] "'Præcordiis, "ut ferunt, utilis, alopeciisque, et lentigini. Boum "quoque scabiem celerrime sanari ea invenio: apud "Nicandrum quidem et serpentium morsus, antequam "floreat.' Ubi nota ei tribui folia convoluta, et eam "ob rem a Nicandro in Ther. (625.) dici Κόρκορον "ἠμυόεντα pro μεμυκὸς καὶ κεκλεισμένον φύλλον ἔχοντα, "Folium habentem, quod sese contrahit et claudit:" [Μή σύ γ' ἑλιχρύσοιο λιπεῖν *πολυδεύκεος ἄνθην, Κόρκορον ἠμυόεντα, πανάκτειόν τε κονίλην, ubi Schneider. edidit ἢ μύοντα. Schol. Τὸ δὲ κόρκορον εἶδος λαχάνου εὐτελοῦς, ὅθεν καὶ παροιμία, Καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις. Καὶ Ἡφαιστίων μέμνηται τούτου. Ἔστι δὲ ἀεὶ κατακλινόμενον, ὅθεν καὶ ἠμυόεν αὐτὸ εἶπεν, οἷον μεμυκότα καὶ ἐπικλίνοντα φύλλα ἔχον. Ἢ ἠμυόεν δηλαδὴ κεκλεισμένον, ὡς Ἡσίοδος (Ἔργ. 506.)· Μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη· ἐπειδὴ πάντα ἐν χειμῶνι συνεσταλμένα εἰσὶ καὶ ἠσφαλισμένα. (Sic edidit Schneider. sicque scripta hæc verba sine corruptelæ suspicione afferunt Bod. ad Theophr. p. 817. et Gaisford. ad Hesiodi locum; sed τῷ ἠσφαλισμένα hic nullus locus est: lege, συνεσταλμένα εἰσὶ καὶ ἐσφιγμένα. Ipse Schol. ad Nicandri Ther. 870. *Ἐπημύοντας δὲ, τοὺς μύοντας καὶ οἱονεὶ ἐσφιγμένους. Glossæ: Ἐσφιγμένος· Strictus, Artæ. *Ἐσφιγμένως· Strictim. In priore glossa Ducang. malit, Ἐσφιγμένως· Arte. Sed illud Arte pertinet ad alteram glossam. Iterum Glossæ: Ἐσφιγρωενον καὶ τιωρουρωενον· Artus, ubi Vulcan. legit, Ἐσφιγμένον καὶ ἠωρούμενον, sed melius reposueris, Ἐσφιγμένον καὶ πεπωρωμένον. Suid. Πῶρος· *ἀπολίθωσις ὑγροῦ, καὶ πωρῶ, ῥῆμα, τὸ σκληρύνω, καὶ *λιθοποιῶ. Πισίδης· καὶ τὰς ἰκμάδας Πωροῦντα καὶ σφίγγοντα λιθώδει τρόπῳ. Ceterum correctionem nostram Scholii Nicandrei firmant Scholia Tzetzæ ad Hesiod. l. c. Μεμυκέναι δὲ καὶ ἠχεῖν, ἢ συστέλλεσθαι, καὶ συσφίγγεσθαι ποιεῖ τὴν γῆν καὶ τὴν ὕλην, et Etym. 579. 8. Μέμυκε· ἀντὶ τοῦ ἤχησεν. Εἰ μὲν οὖν σημαίνει τὸν ἦχον οἱονεὶ ἀποτελεῖν, ἀπὸ τοῦ μυκῶ ἐστίν· εἰ δὲ δηλοῖ τὸ συνεσφίχθαι καὶ πεπιλῆσθαι ἀπὸ τοῦ κρύους, δῆλον ὅτι ἀπὸ τοῦ μύω ἐστί. Πεπιλῆσθαι est a v. πιλέω, proprie Lanas cogo, deinde Condenso et constipo. Proclus: Μέμυκε· ἤτοι συμμέμυκε, καὶ οἱονεὶ συμπέπτωκε διὰ τὴν πυκνότητα τοῦ κρύους· ἐν ἔαρι γὰρ πᾶσα γῆ ἀνοίγεται, διὸ καὶ τὰ ἄνθη καὶ τοὺς καρποὺς ἀναδίδωσιν· ἐν χειμῶνι διὰ τὸ ψῦχος, ἄγονός ἐστι καὶ μεμυκυῖα ἡ γῆ· ἢ μέμυκεν, ἀντὶ τοῦ μυκᾶται καὶ βοᾷ. Moschopulus: Μέμυκε δὲ ἡ γῆ, καὶ τὰ δένδρα, ἢ ἀντὶ τοῦ ἠχεῖ, ἢ ἀντὶ τοῦ συμμέμυκεν, ἤγουν συμπέπτωκε, συγκέκλεισται διὰ τὴν πυκνότητα τοῦ κρύους· ἐν τῷ ἔαρι γὰρ καὶ ἡ γῆ, καὶ τὰ δένδρα ἀνοίγεται. Ubi συμπέπτωκεν significat Contracta, Astricta est. Vide Nostrum in Συμπίπτω et Συσφίγγω.) "Vulgabatur ἠμυόεντα. P. ἢ μυόεντα. Sch. ἠμύοντα respiciunt, cum interpretantur ἀεὶ κατακλινόμενον, sed ἢ μύοντα, dum ponunt μεμυκότα, κεκλεισμένον. Hinc Plin. l. c. *antequam floreat* duxit. Eutecnius vitio creatam herbam *μύον et *μυόνην nominat juxta, (Κορχόρου τε δὴ καὶ τῆς μύου ὀνομαζομένης· λέγεται γὰρ οὖν καὶ μυόνη ἡ βοτάνη.)" Schneider. Bodæus l. c., pariter ac Noster, ad ἠμυόεντα respicere Plinii verba, Convolutis foliis, arbitrabatur. Sed primum ἠμυόεντα est vox nihili, judice Schneidero, deinde, si in Græcia unquam extiterit, verti non possit Convolutum, sed significare debebit Eum qui solet inclinare, tum Plin. proculdubio, ut vidit Schneider., in suo Nicandri exemplari legerat, Κόρκορον ἢ μύοντα, vertens, Antequam floreat: nam μύειν rosæ dicuntur, quæ sunt adhuc ἐν κάλυξι. Vide Nostrum in Μύω, et Schol. ad Nicandri Ther. 870. Ceterum ut h. l. vulgabatur ἠμυόεντα, pro ἠμύοντα vel ἢ μύοντα, sic in Alexiph. 375. pro στύφοντι ποτῷ Schol. habet στυφόεντι. Vide ibi Schneider. et cf. Nostrum in Ἐνστύφω. Idem Nicander Ther. 863. Ναὶ μὴν παρθενίοιο νεοδρέπτους ὀροδάμνους, Κόρκορον ἢ πεταλῖτιν, ἀμέργεο πολλάκι μίλτου *Λημνίδος, ἣ πάσῃσι πέλει θελκτήριον ἄτης. Schol. Τὸ δὲ κόρκορον λάχανον εὐτελές ἐστι. Pro κόρκορον Eutecnii Paraphr. [illegible]χορον nominat.] "Sunt qui κόρχορον dicant esse piscem "quoque, εὐτελὲς ἔδεσμα etiam ipsum, teste Suida, "qui addit, dici de vilibus et iis, qui majores sibi "honores arrogant quam quantis digni sint:" [Ἐν ἰχθὺν ποιὸν τὸν κόρχυρον ἀποδιδόασιν, ὡς τὸν ἵππουρον· καὶ ὡς εὐτελὲς ἔδεσμα· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀναξίων ἡ παροιμία, καὶ εὐτελῶν, μεταποιουμένων δὲ τιμῆς ἢ καθ' ἑαυτοὺς μείζονος. "Quis Plinio dixit, aut unde didicit, solos Ægyptios admisisse strychnum ad coronas? Tam verum est hoc, quam quod alio loco strychnum inter eas herbas numerat, quas Ægyptii vulgariter in cibis usurparent. L. xxi. 15.: 'Parthenium, strychnum, corchorus.' Quæcunque ibi enumerat herbarum nomina, veluti in cibis apud Ægyptios vulgarium, a Theophr. sumsit, qui non Ægyptias, sed Gr. herbas edules totidem nominibus recenset; cujus et locus, quem hic ad verbum vertit Plin., ita legendus, vulgo insigniter mendosus: Καὶ τὸ λάπαθον, καὶ ἡ ἀκαλήφη, καὶ τὸ παρθένιον· τὸ δὲ στρύχνον καὶ ὠμὸν ἐσθίουσιν καὶ ἑφθὸν, καὶ ἕτερα δὲ πλείω τούτων· ἐν οἷς καὶ παροιμιαζόμενός ἐστι διὰ πικρότητα κόρχορος. Nemo omnium olim dixit, κόρχορον Ægyptii soli peculiare olus fuisse. Sed nec aliud quidquam illorum, quæ ibi commemorantur. Edules omnes sunt in Græcia herbæ, quæ ab illis λάχανα vocantur. In his et strychnum, et corchorus, qui locum etiam fecit proverbio Gr., Καὶ κόρχορος ἐν λαχάνοις. Quo indicatur nihil adeo vile et contemtibile reperiri, quin aliquando alicui sit usui ut corchorum, cui locus etiam in oleribus, licet amara et ingrata herba. Plin. adeo permansit in recepta semel persuasione, ut xxi. 22. Corchorum Alexandrini cibi herbam esse voluerit. Demus et Alexandrinis gratam cibo et usitatam fuisse, non propterea Ægypti aut Alexandriæ propria; non magis profecto quam strychnon, et alia quæ ibidem referuntur, quorum omnium nomina forma Gr. percussa." Salmas.

de Homon. H. I. p. 65. Hesych. l. c. habet τὸ *κόρχορον. In Nicandri Ther. l. c. est ὁ κόρκορος: Κόρκορον ἢ μύοντα. At Schol. et ibi, et ad v. 864. scribit τὸ *κόρκορον. Ceterum cum Suid. l. c. scribit, Ἔνιοι ἰχθὺν ποιὸν τὸν κόρχορον ἀποδιδόασιν, ὡς τὸν ἵππουρον, extra controversiam est, eum confundere κόρχορον herbam cum Cercuro pisce, ut patet e v. ἵππουρον: dicitur enim κερκοῦρος piscis, ut ἵππουρος piscis. Suidas ipse alibi dixit: Κέρκουρος· νηὸς εἶδος. Κέρκουροι, καὶ μυοπάρωνες, καὶ λέμβοι εἴδη πλοίων. Καὶ παροιμία· Καὶ κέρκουρος ἐν λαχάνοις. Ἔστι δὲ λάχανόν τι ἄγριον καὶ εὐτελὲς, ἀφ' οὗ ἡ παροιμία. Hesych. Κόρκορος· εἶδος ἰχθύος, ἢ λάχανον ἄγριον. Sedes harum Hesychii et Suidæ glossarum est Aristoph. Vesp. 237. Κᾆτα περιπατοῦντε νύκτωρ Τῆς ἀρτοπώλιδος λαθόντ' ἐκλέψαμεν τὸν ὅλμον· Κᾆθ' ἥψαμεν τοῦ κορκόρου, κατασχίσαντες αὐτόν. Schol. Πρὸς τὸν Λυκόφρονα, κόρκορον λέγοντα ἰχθύδιόν τι· ἠπάτηται δὲ, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης· ἔστι γὰρ λάχανόν τι ἄγριον καὶ εὐτελὲς ἐν Πελοποννήσῳ, ὡς καὶ ἡ παροιμία, Καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις· τὸ δὲ κατασχίσαντες, αὐτὸν τὸν ὅλμον δηλονότι· οὐ γὰρ τὸν κόρκορον. Ut κερκοῦρος et ἵππουρος, pisces, sic μελανοῦρος, πάγουρος, *πλατύουρος, et *τραχοῦρος, ap. Oppian. H. i. 95. Οἱ μὲν γὰρ χθαμαλοῖσι παρ' αἰγιαλοῖσι νέμονται, Ψάμμον ἐρεπτόμενοι καὶ ὅσ' ἐν ψαμάθοισι φύονται, Ἵπποι, κόκκυγές τε θοοὶ, ξανθοί τ' ἐρυθῖνοι, Καὶ κίθαροι, καὶ τρίγλα, καὶ ἀδρανέες μελάνουροι, Τραχούρων τ' ἀγέλαι, βούγλωσσά τε, καὶ πλατύουροι, * Ταινίαι ἀβληχραὶ, καὶ μορμύρος, αἰόλος ἰχθὺς, Σκόμβροι, κυπρῖνοί τε, καὶ οἱ φίλοι αἰγιαλοῖσιν. Hesych. * Σισορβάκος· τράχουρος, ὁ ἰχθύς.] " Σκιθακὸς, Piscis, " qui et Trachurus, Hesych. (Σκιθακός· ἰχθὺς, ὁ καὶ " τράχουρος.) At VV. LL. habent Σκιδακὸς et Σκί- " θαρκος." [Hesych. Σκίθαρκος· ἰχθὺς ὁ καὶ τραχοῦρος, sed contra literarum seriem; præcessit enim glossa hæc: Σκίπων· βακτηρία, ῥάβδος. || Ceterum *Κόρχορον Hesychio est et στέαρ. "Ἀνάγαλλις dicta videtur viris doctis ab ἀνὰ et γάλλος, quod æque reprimat ac reponat sedem prociduam. Γάλλος denotat Eum cui amputata [illegible]nt virilia. Verisimilius nomen illud accepisse [illegible] τοῦ ἀναγαγεῖν τὰς ψυχὰς, Animas evocare, elicere. Magica enim herba est, ac a Magis [illegible]oprio nomine Magico donata. Belgis, [illegible]-krupt, Germanis *Gauch-heil*, Fatuorum [illegible] quod in limine vestibuli suspensa, contra male[illegible]orum introitum pollere credatur. (Geopon. xv. [illegible] 31. e Zoroastre: Ὁ * κουράλιος λίθος ἐκεῖνος ἐν τῇ οἰκίᾳ πάντα φθόνον καὶ ἐπιβουλὴν ἐλαύνει· τὰ αὐτὰ ποιεῖ καὶ τὰ κάρφη τῆς ἐβένου, καὶ αἱ ῥίζαι τῆς * ἀσπαλάθου, καὶ ἡ εὐώδης [illegible]αγαλλὶς βοτάνη, καὶ ἡ σκίλλα ξηραινομένη, καὶ ἐν [illegible]ῷ προθύρῳ τῆς οἰκίας κειμένη, ubi obiter nota, quod alibi frustra quæsiveris, ὁ κουράλιος λίθος pro τὸ κουράλιον, et ἡ ἀσπάλαθος, pro quo apud alios scriptores est ὁ ἀσπάλαθος, v. Nostri Thes. et Schneideri Lex. in Ἀσπάλαθος. De v. κουράλιον multa dixit Noster, multa et nos diximus supra in Lex. Vocc. peregr. cccxxxv. b.) Magicam herbam esse, ostendunt hæc Plinii verba l. c.: 'Præcipiunt aliqui effossuris, ante solis ortum, priusquam quidquam aliud loquantur, ter salutare eam, tum sublatam exprimere; ita præcipuas esse vires.' ('Quod hodienum servant superstitiosi,' inquit Niclas. ad Geopon. xv. 1. 31., 'hoc addito, ut die D. Joanni sacro præscripto modo, id vero est, ut artis verbo utar, *Stillschweigend*, eam quærant, ad usus varios, magnam partem ridiculos.' Hac de causa a Marcello Empirico, auctore satis celebri et antiquo, c. 1. * *magiam* nominatam credo. Vulgo tamen * *macia* legitur, aut *maciæ*, quam Gr. anagallida appellant. Vulgatam servo, quia hanc Auctuarii probat Auctor. Sunt huic alia spuria nomina, uti * ἀερῖτις, a cœruleo aeris colore, quo fœminæ flosculus gaudet; * αὐγῖτις, a fulgore et luce aeris, quam Gr. αὐγὴν vocant. * Σαυρῖτιν dictam volunt a lacertis, genere insecti notissimo, quas Gr. σαύρας dicunt, quoniam succo earum antiquitas viperarum morsibus mederetur, quæ lacertis quadantenus similes sunt; vel quod frequens hoc insectum inter anagallides reperiatur. Favet, inquiunt, huic sententiæ Nicander in Ther. *σαύραν herbam ap-

A pellans, contra venena utilem, (imo nec in Ther. nec in Alexiph. mentio herbæ sic dictæ occurrit.) Quam ob causam mutata tantum nominis causa hic σαυρῖτιν ab aliquibus appellari dixit. Fatentur tamen viri hi undiquaque doctissimi, e Nicandro non posse colligi, et pro comperto haberi an σαύραν anagallidem, an aliam quandam herbam in olerum genere sic vocarit. Recte hanc cautelam addiderunt; quippe ap. Galen. in Exegesi legitur, Σαυρίδιον· ἡ καρδαμὶς βοτάνη ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σχῆμα ὁμοιότητος, ἡ αὐτὴ καὶ κάρδαμον ὀνομάζεται. Idem Erotian. (Omnino v. quæ de vv. Σαυρίδιον et Σαύρα supra in Lex. Vocc. peregr. cccxlvii. diximus.) Non inepte quis σαυρῖτιν dictam opinaretur, quod extrahendi infixa spicula vim habeat. Nam σαυρωτὴρ Cuspidem hastæ denotat. Galen. Simpl. vi. Ἀνάγαλλις ἡ ἑκατέρα, ἥτε τὸ κυανὸν ἄνθος ἔχουσα, καὶ τὸ φοινικοῦν. Mirabitur aliquis, quod Dioscor. et Galen. has in duo genera diviserint, cum tantum flore distent. Respondetur in duo genera, ac quidem diverso distinxisse, quod facultate sint

B diversæ. Sic enim ad capitis calcem Dioscor Φασὶ δὲ ἔνιοι τὴν μὲν ἔχουσαν τὸ κυάνεον ἄνθος προπτώσεις δακτυλίου στέλλειν, τὴν δὲ τὸ φοινικοῦν ἐρεθίζειν καταπλασθεῖσαν. Hanc diversam facultatem ni hæ plantæ habuissent, eas tanquam diversas non distinxisset, sed ut unicam considerasset; florum enim diversitatem nunquam tanti fecit Dioscor., ut plantarum idcirco faceret distinctionem. Id quod plurimis exemplis probari potest. Anagallidem Longus iii. (p. 75. Villois.) inter vernos collocat flores: Ἀνεζήτησάν τε καὶ ἄνθη, στεφανῶσαι θέλοντες τοὺς θεούς· τὰ δὲ ἄρτι ὁ ζέφυρος τρέφων καὶ ὁ ἥλιος θερμαίνων ἐξῆγεν· ὅμως δὲ εὑρέθη καὶ ἴα, καὶ νάρκισσος, καὶ ἀναγαλλὶς, καὶ ὅσα ἦρος *πρωτοφορήματα." Bod. ad Theophr. 817. a. Dioscor. ii. 213. Ὀθόννα· οἱ μέν φασι τοῦ μεγάλου χελιδονίου χυλὸν εἶναι, οἱ δὲ, γλαυκίου, οἱ δὲ τῆς κερατίτιδος μήκωνος τῶν ἀνθέων χυλόν· ἔνιοι δὲ μίγμα ἀναγαλλίδος τῆς κυανέας, καὶ ὑοσκυάμου, καὶ μήκωνος χυλῶν, κ. τ. λ. De Ὀθόννα vide notata supra in Lex. Vocc. peregr. ccxlvii. a. Idem ib. 214. περὶ μυὸς

C ὤτων: Ἐκφύεται τε λεπτὰ καυλία ἐκ τῶν μασχαλῶν, ἐφ' ὧν ἀνθήλια κυανίζοντα μικρὰ, ὡς τὰ τῆς ἀναγαλλίδος. Hesych. Ἀναγαλλὶς (Cod. Ven. Ἀναγάλλις·) πόα τὶς, λέγεται δὲ καὶ ἀρρενικῶς. OBITER notatis supra de vv. Ἀνάγγελος et Καράγγελος addi velimus quod *Ἀνάγγελος dicatur et ἡ ἀγρία μυρσίνη, testibus Lex. Ms. e Cod. Reg. 1843. ap. Ducang. Append. ad Gl. M. et I. Gr. p. 16. et Auctore Appendicis ad Dioscor. p. 472. qui etiam * Καράγγελος pro eodem dici notavit.]

ἈΓΟΡΑ, ᾶς, ἡ, Forum. Ab ἀγείρω, inquiunt Eust. (ad Od. B. p. 1430. 32.) et Etym. (loco mox citando) fit ἀγορὰ, ab ἀγορὰ autem ἄγυρις et ἀγύρτης. Ἀγορὰ igitur ab ἀγείρω, significat locum, εἰς ὃν ἀγείρεται ὁ λαὸς, In quem congregatur populus, Eust. ad Od. B. 7. Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Sic alibi sæpe ap. hunc poetam; et quidem peculiariter de Loco, in quo habetur concio, s. in quo exercentur judicia. Sic et in prosa, ἀντὶ τοῦ βουλευτηρίου s. δικαστηρίου. Xenoph. Hell. v. (2. 20.) Ἐν

D ᾧ δὲ ἡ μὲν βουλὴ ἐκάθητο ἐν τῇ ἀγορᾶς στοᾷ. Plut. in Apopth. Ἀξιοῦντος δὲ τὴν κρίσιν αὐτῷ γενέσθαι κατ' οἰκίαν, ἔσται μὲν οὖν, εἶπεν, ἐν τῇ ἀγορᾷ. Hinc οἱ κατ' ἀγορὰν, Causidici, et τὰ κατ' ἀγορὰν, Res forenses, ut interpr. B. Hinc ἀγορὰ πλήθουσα, et πληθούσης ἀγορᾶς, Referto foro, Ea hora qua refertum hominibus est forum, qua frequentissimum est forum. Dicitur et ἀμφὶ, (s. περὶ) πλήθουσαν ἀγορὰν, [Xenoph. K. A. i. 8. 1. ii. 1. 6.], Circa eam horam qua, etc. Esse autem ait Suid. horam tertiam. Vulgo exponitur de hora meridiei, secundum receptam apud nos consuetudinem. Sunt autem qui putent in πληθούσης ἀγορᾶς intelligendum ἀγορὰν de foro rerum venalium; sed dissentit Suid. [Ἀγορᾶς ὥραν· οὐ τῶν πωλουμένων, ἀλλὰ τῶν ἄλλων πράξεων τῶν κατ' ἀγορὰν ἕωθεν, ("interpunctio ponenda est inter ἀγορὰν et ἕωθεν, nam τὸ ἕωθεν est nova explicatio τοῦ Κατ' ἀγορᾶς ὥραν, ut e sensu loci hujus manifestum est," Kuster. At Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. T. i. p. 330., ubi in initio est Ἀγορᾶς ὥρα, non ὥραν, eodem modo ex-

hibet ἀγορὰν ἕωθεν), ἢ καὶ πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι. Φερεκράτης· Πίνειν ἀεὶ, καὶ μεθύειν, πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι. Συναγ. Λεξ. χρησ. l. c. habet, Φερεκράτης καὶ ἐν Αὐτομόλοις· πίνειν ἀεὶ Καὶ μεθύειν, πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι. "Tempus ἀγορᾶς πληθούσης, medium erat ap. Græcos inter mane et meridiem, et in horam circiter tertiam a sole orto incidebat. Hinc Pherecrates in hoc Fr. eos perstringere videtur, qui ante illud tempus, primo mane, cum alii homines negotiis seriis vacare solent, vino jam madent, et meliorem diei partem potando consumunt, quod hominum est, vitam maxime dissolutam agentium. Athen. xiv. 1. Dipnosophistas ob sobrietatem et temperantiam laudare volens, ait eos fuisse οὔτε τῶν πλεῖον πινόντων, οὔτε τῶν ἐξοίνων γινομένων πληθούσης ἀγορᾶς, Neque ex eorum numero, qui immoderatius biberent, neque qui tempore fori frequentis vino jam maderent. Ælian. V. H. xii. (30.) Tarentinorum summam temulentiam notare volens, ait: Ταραντίνοις ἐν ἔθει ἦν, πίνειν μὲν ἐξ ἑωθινοῦ, μεθύειν δὲ περὶ πλήθουσαν ἀγοραν. In Act. Apost. ii. (15.) cum nonnulli Apostolos, tempore Pentecostes Spiritu S. plenos, et variis linguis loquentes, tanquam ebrios calumniarentur, S. Petrus respondet, fieri non posse, ut vino jam sint madidi, cum nonnisi tertia sit diei hora, s. ὥρα πληθούσης ἀγορᾶς, innuens sc. neminem sanum tam mane vino sese ingurgitare solere." Kuster. Affert Wetsten. ad Act. l. c. e Cic. Phil. ii. 41. "At quam multos dies in ea villa turpissime est perbacchatus! ab hora tertia bibebatur, ludebatur, vomebatur:" et Apul. Apolog. (p. 499.) "Est quidem Crassus iste summus helluo, et omnis fumi non imperitus, sed profecto pro studio bibendi, quo solo censetur, facilius ad eum Alexandriam vini aura, quam fumi pervenisset. Intellexit hoc et ipse incredibile futurum. Nam dicitur ante horam diei secundam, jejunus adhuc et abstemius, testimonium istud vendidisse." Suid. Περὶ πλήθουσαν ἀγοράν· περὶ ὥραν τετάρτην, ἢ πέμπτην, καὶ ἕκτην· τότε γὰρ μάλιστα πλήθει ἡ ἀγορά. (Eadem verba in Phot. leguntur, nisi quod pro πλήθει est πληθύει, Cod. D. πληθύνει.) Πεδίον ἦν ἀχανὲς, ἔνθα περὶ πλήθουσαν ἀγορὰν ἠγείροντο μέν τινες καὶ πρότερον θόρυβοι τῶν πολεμίων ἐπιφερόμενοι, ἄριστον αἱρουμένοις. Idem: Πλήθουσα ἀγορά· ὥρα τρίτη. Ἠκροβολίζοντο περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. Λέγεται καὶ πληθυούσης ἀγορᾶς. Πληθυούσης ἀγορᾶς, ἐν μέσῳ στὰς, εἶπε. Vide Athen. infra citandum, ubi πληθυούσης ἀγορᾶς. Thucyd. viii. 92. Πληγεὶς ὑπ' ἀνδρὸς τῶν περιπόλων τινὸς ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ. VV. DD. in Philostr. V. A. vii. 29. vertunt Circa meridiem, (Περὶ δὲ ὄρθρον γραμματεύς τις ἥκων τῶν βασιλείων δικῶν, κελεύει σε ὁ βασιλεὺς, ἔφη, ὦ Ἀπολλώνιε, περὶ πλήθουσαν ἀγορὰν ἐς τὴν αὐλὴν ἥκειν, ubi notandum est ὄρθρον sequi τὴν πλήθουσαν ἀγορὰν,) sed Suid. exponit ὥραν τρίτην. Et Scriptor anonymus ap. Phavor. in Πλήθουσα ἀγορὰ, (Suidæ verba supra citata exscribentem,) Ὥρᾳ τρίτῃ ἠκροβολίζοντο περὶ πλήθουσαν ἀγορὰν, (sed Lexicographi ipsius explicationem formulæ Πλήθουσα ἀγορὰ per ὥρα τρίτη pessime confundentem cum Scriptoris illius anonymi verbis.) Heraldus Advers. i. 10. Interpretes Æliani V. H. xii. 30. et Kuhn. in Indice Æliani, (afferens e Philostr. V. A. ii. 36. Δείλης τε καὶ ὁπότε ἀγορὰ πλήθει, et Ælian. H. A. i. 20. de cicadis, Τὰ δὲ ἐξ ἕω εἰς πλήθουσαν ἀγορὰν σιωπῶσιν, ἡλίου δὲ ὑπαρχομένου τῆς ἀκμῆς, τὸν ἐξ αὐτῶν μετιᾶσι κέλαδον, A prima luce usque ad fori pleni tempus,) pluribus ostenderunt his phrasibus designari Tempus, quod est inter mane et meridiem, et tempus, quod πληθούσης ἀγορᾶς, et περὶ πλήθουσαν ἀγορὰν vocant Græci, a μεσημβρίᾳ distingui. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia, quæ, ut Martial. dicit, causidicos exercere incipiebat; nec Brodæus Misc. iv. 33. satis accurate illud cum Gallorum hora undecima componit." Duker. Liban. Epist. MLXXXIV. Καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετέλεσταί σοι τῆς ἡμέρας ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν. Sueton. Calig. xv. "Medio ac frequenti die," ubi Casaub.:—"Id tempus Græci vocant πλήθουσαν ἀγορὰν, quod Paulus L. iv. Sententiarum finit a secunda ad decimam horam. Dio quoque Chrys. Or. ii. de Gloria circa decimam constituit et manifesto separat a meridie (p. 362. Reisk.: Πρωῒ μὲν, ἐπειδὴ ἴδοι τὴν σκιὰν τὴν ἑωθινὴν πάνυ μακρὰν, τῶν τε κυπαρίττων, καὶ τῶν ἐν τοῖς τείχεσι πύργων σχεδὸν μείζω, δηλονότι χαίροι ἂν, ὡς αὐτὸς ἐξαπίνης γεγονὼς τοῖς * Ἀλωϊάδαις ἴσος· καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν βαδίζοι ἂν, καὶ εἰς τὰ θέατρα, καὶ πανταχόσε τῆς πόλεως, ὅπως ἂν ὑπὸ πάντων βλέποιτο· περὶ δὲ πλήθουσαν ἀγορὰν ἄρχοιτ' ἂν σκυθρωπότερος αὐτοῦ γίγνεσθαι, καὶ ἀναχωροίη· τῆς δὲ μεσημβρίας αἰσχύνοιτ' ἂν ὀφθῆναι ἀνθρώπῳ τινὶ, καὶ ἔνδον μένοι ἂν ἐγκλεισάμενος, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ποσὶ βλέπειν τὴν σκιὰν παρῇ· περὶ δείλην δὲ ἀναλαμβάνοι αὑτὸν, καὶ γαυρότερος φαίνοιτο ἂν ἀεὶ πρὸς ἑσπέραν.) Verum nihil obstat, etsi pars ea diei frequentissima, quin et medius dies possit dici Frequens. Itaque nihil mutandum censeo." "Interpretes sæpe errarunt hac in formula, eamque perperam reddiderunt Medio die, cum ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν et μέσον ἡμέρας diserte distinguantur a Xenoph. K. A. i. 8. 1—5. Καὶ ἤδη τε ἦν ἀμφὶ ἀγορὰν πλήθουσαν,—καὶ ἤδη τε ἦν μέσον ἡμέρας, καὶ οὔπω καταφανεῖς ἦσαν οἱ πολέμιοι· ἡνίκα δὲ δείλη ἐγένετο, ἐφάνη κονιορτός.) Vide Wessel. ad Diod. S. xiii. 48." Fischer. Ind. Theophr. Xenoph. Mem. i. 1. 10. Ἀλλὰ μὴν ἐκεῖνός γε (Socrates) ἀεὶ μὲν ἦν ἐν τῷ φανερῷ· πρωΐ τε γὰρ εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τὰ γυμνάσια ᾔει, καὶ πληθούσης ἀγορᾶς ἐκεῖ φανερὸς ἦν, καὶ τὸ λοιπὸν ἀεὶ τῆς ἡμέρας ἦν, ὅπου πλείστοις μέλλοι συνέσεσθαι. Cf. Liban. Epist. MXXXVI. Ἀντίοχος ἐκεῖνος ὁ χρηστὸς, Ἀπελλίων ὁ βέλτιστος, πάντες ὅσοι δι' ὑμῶν ἰόντες ἔλαβον παρὰ τῆς τύχης τὸ γνῶναι τὴν σὴν ψυχὴν, ὥστε ἐν τοῖς ἐπ' ἀγορᾶς συλλόγοις τὸ πολὺ τῶν λόγων σὺ ποιεῖς, καί τινες ἤδη τῶν οὐκ εἰωθότων κινεῖσθαι σπεύδουσιν ἰδεῖν τὸν ὑμέτερον τόπον, οὐχ ὅπως ἐκεῖνον ἴδοιεν, ἀλλ' ὅπως ἐν ἐκείνῳ σὲ τὸν γόητα. "Convenire enim veteres quotidie in aliquo urbis loco frequentes solebant, ibique de rebus, quæ agebantur, familiari sermone disserere. Id vero fieri inprimis consueverat eo tempore, quod inter mane et meridiem hora tertia a sole orto interjicitur. Hoc propterea appellari solebat ἀγορᾶς πληθούσης. Cf. Salmas. Obss. ad Jus Attic. p. 171." Wolf. "Versantur ibi otiosi et confabulaturi, Memorab. iv. 2. 1. Socrates ibat εἰς ἡνιοποιεῖόν τι τῶν ἐγγὺς τῆς ἀγορᾶς, Œcon. vii. 1. Σχολάζοντα ἐν τῇ ἀγορᾷ." Lex. Xenoph. Hom. Od. Υ. 144. Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει, Ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷ γε κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο. Βῆ δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς, ubi Eust. p. 1886. 60. Ἔθος ἦν τοῖς κρατοῦσιν, ἐπ' ἀγορᾶς ἕωθεν προϊέναι, καὶ ἢ λαλεῖν ἢ ἐκμανθάνειν, εἴ τι που νέον συνέπεσε. Aristot. H. A. ix. 22. Ὥρα δὲ τοῦ ἐργάζεσθαι αἰετῷ καὶ πέτεσθαι ἀπ' ἀρίστου μέχρι δείλης· τὸ γὰρ ἕωθεν κάθηται μέχρι ἀγορᾶς πληθούσης, ubi Schneider. a Schæf. in Mss. citatus:—"Versio Thomæ, Ad appropinquans tempus fori, lectionem falsam πλησιαζούσης reddere videtur. Plinius: 'A meridiano autem tempore operantur et volant; prioribus horis diei, donec impleantur hominum conventu fora, ignavæ sedent.' Rectius Plin. quam Gaza, qui ita, A prandio ad vesperam. Albertus ita: 'Venatur autem vultur frequentius a meridie usque ad noctem; a tempore autem ortus solis usque ad illud tempus quiescit et digerit cibos.'" Lucian. Philops. xi. Ἧκε δέ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαν τὸν ἀμπελουργὸν, ἐῤῥωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικὸν, ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κεῖσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος. "Eo magis hæc nota temporis posita est ab auctore, quia versus meridiem aucto calore irritantur magis, et plus proinde nocent, venenata, Plin. ii. 25. 30." J. M. G. "Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucian., quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat." J. F. R. "Simili ratione vesperam a bobus aratro solvendis βούλυτον, et alias diei partes ab opere, eis præstando, denominant." Olear. ad Philostr. V. A. ii. 36. Athen. vi. 270. d. Καὶ ὁ Κύνουλκος· Εἰ μὲν εἰς ἀκροάσεις λόγων, ἔφη, παρεκεκλήμην, ἠπιστάμην ἥκειν ἀγορᾶς πληθυούσης· οὕτως γάρ τις τῶν σοφῶν τὴν τῶν δείξεων ὥραν ἐκάλει· καὶ αὐτὸν οἱ πολλοὶ διὰ τοῦτο * Πληθαγόραν ὠνόμαζον.

Ms. Epit. habet σοφιστῶν. "Membranæ A. cum editis σοφῶν tenent, quæ si vera scriptura est, adsentior Casaubono, per irrisionem σοφὸν dici, qui sophista et semidoctus recitator fuisset. Nomen Πληθαγόρας per jocum ad similitudinem nominis Πυθαγόρας effictum esse adparet." Schweigh. "Ludit in ambiguo vocis ἀγορά. Jussus fuerat modo Cynulcus ab Ulpiano, si quæreret aliquid edere, abiret εἰς πλήρη λαχάνων ἀγορὰν, In forum olitorium. Ille respondet, se venturum fuisse πληθούσης ἀγορᾶς, si ad recitationem esset invitatus. Est autem πλήθουσα ἀγορὰ, Tempus, quo maxima est in foro hominum frequentia. Sed Cynulcus capit hic pro Pleno auditorio. De industria nimirum facit eum ita loqui Athen. ut semidoctum aliquem irrideat, qui contra omnium auctorum usum, et publicam loquendi consuetudinem, sic abuti eo genere loquendi solitus. Unde illi nomen vulgo inditum ludibrii causa Πληθαγόρας, ut statim additur. Aliter in eadem voce peccant Hippocr. interpretes, qui πρὶν ἀγορὴν λυθῆναι vertunt, Priusquam solveretur concio, inepte B sane: nam Tempus notatur Hippocrati, quo desinunt esse homines frequentes in foro. E more Romano intelligitur Tempus circa horam decimam, ut e Paulo JC. docebamus ad Sueton. (Vide supra.) Locus Coi senis est Ἐπιδημ. v. (p. 340. 31.) Ἔθανε πρὶν ἀγορὴν λυθῆναι, ἅμ' ἡμέρῃ πληγείς. (Idem ib. p. 342. 17. Τῇ τρίτῃ ἀγορῆς ἔτι πλήρεος ἐούσης, ἱδρὼς ὅλου τοῦ σώματος ἔληξεν: vii. p. 356. 49. ς' πάλιν τὴν αὐτὴν ὥρην περὶ πλήθουσαν ἀγορὴν, ἱδρὼς πουλὺς κατείχετο.) Similiter vii. (p. 357. 41.) Ἀπέθανε πρὶν ἀγορὴν λυθῆναι ἐν ᾗπερ ἡμέρῃ ἐπλήγη." Casaub. Cf. Xenoph. infra a Nostro laudatum. Theophr. Char. xi. περὶ βδελυρίας: Καὶ πληθούσης τῆς ἀγορᾶς προσελθὼν πρὸς τὰ κάρυα, ἢ τὰ μῆλα, ἢ τὰ ἀκρόδρυα, ἑστηκὼς τραγηματίζεσθαι ἅμα τῷ πωλοῦντι προσλαλῶν. "Hæc verba, quæ alias Tempus significant, quo forum maxime frequens erat ap. veteres, h. l. proprie sunt accipienda, Quando forum maxime frequens est. Bene Schneider.: 'His verbis—copiam hominum in foro versantium significare voluit scriptor, quo testa- C tior fieret hominis βδελυρία, qui fori partes transiens, ubi μῆλα, κάρυα, et cetera ἀκρόδρυα venalia prostabant, in singulis consistebat, sumtos fructus rodebat, simulque cum propola loquebatur.'" Astius. J. Poll. i. 51. Λόγῳ, (i. e. Periphrastica oratione dices,) ἀξιωτάτης οὔσης τοῦ σίτου τῆς ἀγορᾶς, πληθούσης τῆς ἀγορᾶς, τῶν πυρῶν σωρηδὸν κεχυμένων. "C. V. πλήρους οὔσης τῆς ἀγορᾶς, recte. Nam πληθούσης ἀγορᾶς significat Forum non frumento, sed hominibus jam plenum circa meridiem, vel meridiei proximum tempus." Kuhn. "Suid. Συνεῤῥάγη, (ex Auctore innominato, Πόλεμον συνῆψε τὰ στρατόπεδα, ὅσον οὔπω συνεῤῥάγη περὶ πλήθουσαν ἀγορὰν, καὶ ἀκροβολισμοί τινες τῶν ψιλῶν ἐγίνοντο, βέλη τε ἐξικνεῖτο, καὶ ἀσπὶς ἐψόφει, ubi punctum post συνεῤῥάγη ponendum est. 'Sic Mss. Par. at priores Edd. minus recte συνεῤῥώγη.' Kuster. Zonar. Συνεῤῥάγησαν· διεκόπησαν. 'Hæc interpretatio non satis placet. Cf. Suid. in Συνεῤῥάγη, ut Kuster. edidit pro Συνεῤῥώγη, cum nihil mutandum fuisset, aut scr. Συνεῤῥώγει. Cf. Thucyd. D i. 66.' Tittmann. Adde Hesych. Συνεῤῥώγει· συνεκεκρότητο.) Phintys in L. Περὶ Γυναικὸς Σωφροσύνης ap. Stob. Serm. lxxii. p. 443. (Ἔπειτα μήτε ὀρφνᾶς ἀνισταμένας, μήτε ἑσπέρας, ἀλλὰ πλαθούσας ἀγορᾶς καταφανέα γινομέναν τὰν ἔξοδον ποιεῖσθαι θεωρίας ἕνεκά τινος, ἢ ἀγορασμῶ οἰκήω μετὰ θεραπαίνας μιᾶς, ἢ καττὸ πλεῖστον δύο εὐκόσμως χειραγωγουμέναν.) Athen. xii. 533. d. (Θεμιστοκλῆς δ' οὔπω Ἀθηναίων μεθυσκομένων, οὐδ' ἑταίραις χρωμένων, * ἐκφανῶς τέθριππον ζεύξας ἑταιρίδων, διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ πληθύοντος ἑωθινὸς ἤλασεν,) xiii. 576. c. (Θημιστοκλῆς τε, ὥς φησιν Ἰδομενεὺς, οὐχ ἅρμα ζευξάμενος ἑταιρῶν πληθούσης ἀγορᾶς εἰσήλασεν εἰς τὸ ἄστυ;)" Valck. ad Scap. marg.]

Ἀγορὰ non tantum pro Loco, in quo multitudo hominum congregatur, et in quo habetur concio, sed et pro Ipsa multitudine congregata, quæ etiam Concio appellatur. Il. B. (144.) Κινήθη δ' ἀγορὴ, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης. Il. A. (305.) λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν. Od. B. (68.) ἠδὲ Θέμιστος, A Ἥτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει. Sic ap. Xenoph. ἀγορὰ λύεται, [Œcon. xii. 1. Οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, πρὶν παντάπασιν ἡ ἀγορὰ λυθῇ, "Priusquam homines e foro discesserint. Sed alii intelligunt de Concione, vel Negotiatoribus." Lex. Xenoph. Cf. loca supra ex Hippocr. a Casaub. citata. "Ἀγορᾶς διάλυσις, Herod. p. 249. Dorv. ad Charit. p. 307 (=176. Λύειν, διαλύειν, καταλύειν τὸ συμπόσιον, 4, 3, 69. 16. 4, 5, 73. 10. Heliod. 7. 368. Eustath. de Ism. et Ism. ix. 325. Κατελύετο τὸ συμπόσιον. 4, 101. Ἐλύετο τὸ συμπόσιον. Ita λύσας θέατρον. Heliod. 3, 130. Ὁμῶς ἀνοίξας καὶ λύσας τὸ θέατρον. Sic certe Tauric. et Vat. vulgo κλείσας.')" Schæf. in Mss.] Ap. Æschin. ἀγορὰν ποιῆσαι, Concionem advocare, [c. Ctesiph. p. 421. Ἔγραψε ψήφισμα Δημοσθένης, ἀγορὰν ποιῆσαι τῶν φυλῶν.] || Est præterea ἀγορὰ, ut item Lat. Concio, Oratio ipsa, quæ ap. concionem populi habetur, et ἀγοραὶ plur. pro eodem ap. Hom. Od. Δ. (818.) οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς, οὔτ' ἀγοράων. Et Il. B. (275.) Ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγο- B ράων. || Item ἀγορὰ pro Ipsa facultate concionandi, quæ et ἀγορητὺς alibi vocatur, ut infra dicetur. Il. B. (370.) Ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἷας Ἀχαιῶν. Et Il. Σ. (106.) ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι. Et Od. Θ. (imo Il. Δ. 400.) ἀλλὰ τὸν υἱὸν Γείνατο εἷο χέρεια μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω, [ubi Pseudo-Did. ἐν τῷ δημηγορεῖν. Huc respexit Hesych. Ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω· ἐν δὲ τῷ ἀγορεύειν μέγαν δημηγόρον.]

[Etym. 12. 44. Ἀγορή· καὶ αὐτὸ τὸ ἄθροισμα, καὶ ὁ τόπος, καὶ ὁ λόγος, παρὰ τὸ ἀγείρω, τὸ ἀθροίζω καὶ ἐκκλησιάζω, γίνεται ἀγορὴ, ὃ σημαίνει ἐκκλησίαν, συνέδριον, τὸ δὲ ἀγείρω παρὰ τὸ ἄγω. Apollon. Lex. Homer. Ἀγορά· ἡ ἐκκλησία, (Il. A. 305. B. 808.) τὸ πλῆθος, (B. 95. 144.) καὶ ὁ τόπος, (Λ. 806. ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε, ubi Pseudo-Did. Ὅπου αὐτοῖς τά τε ὤνια ἐπιπράσκετο, καὶ τὰ δικαστήρια ἐγίγνετο, eadem verba leguntur in Schol. Ven. sed additur, Ἡ γὰρ Θέμις ἐπόπτης τῶν ἐκκλησίων, ubi nota obiter, id quod Lexica hodierna non monent, ἡ ἐπόπτης, nisi C ἐπόπτης irrepsit pro ἐπόπτις: adde Il. Π. 387. et in formulis vulgaribus, ἀγορήνδε κηρύσσειν, ἀγείρεσθαι, etc.) καὶ τὸ συνάθροισμα, (Il. Θ. 2. 489.) Hesych. Ἀγορᾶς· ἐκκλησίας, ἢ ῥητορείας, ubi G. Wakef. affert ex Il. B. 788. Οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσι Πάντες ὁμηγερέες, ἠμὲν νέοι, ἠδὲ γέροντες, Pseudo-Did. νῦν ἀντὶ τοῦ λόγους ἄκρους, et consuli jubet Misc. Obss. i. p. 116. Hesych. Ἀγορή· ἐκκλησία, αὐτὸ τὸ ἄθροισμα, καὶ ὁ τόπος, καὶ ὁ λόγος. Suid. Ἀγορά· ἡ ἐκκλησία, ὅθεν ὁ Νέστωρ ἀγορητὴς, Zonar. Ἀγορά· ἡ ἐκκλησία, καὶ ἡ συνάθροισις, ὅθεν καὶ ὁ Νέστωρ ἀγορητὴς, e Schol. Aristoph. Acharn. Vide infra. Suid.: Ἀγορήν· ἐκκλησίαν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. T. i. p. 327. Ἀγορά· συνέδριον φυλετῶν ἢ δημοτῶν, οἱονεὶ σύλλογος: p. 330. Ἀγορήν· ἐκκλησίαν, συνέδριον. Technoll. Mss. ap. Tittmann. ad Zonar. p. lxxix. Ἀγορά· τὸ συνηθροισμένον πλῆθος, καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ συναθροίζονται. Eust. ad Il. A. p. 45. 9. Ἀγορὰ δὲ ὁ τόπος τε τῆς συνάξεως, καὶ τὸ πλῆθος δὲ τὸ συναγόμενον, καὶ αὐτὴ ἡ δημηγορία·—ὅτι δὲ ἡ βουλευτικὴ ἀγορὰ D τίμιόν τι καὶ θεῖον πρᾶγμα, δηλοῖ καὶ τὸ Διὸς * Ἀγοραίου βωμὸν ἱδρῦσθαι, ἀλλαχοῦ τε καὶ κατὰ Ἡρόδοτον περὶ Σικελίαν: B. p. 172. 5. Ὅτι ἀγορὰ μὲν, ἡ κοινὴ πάντων συνέλευσις διὰ κηρύκων λιγυφθόγγων, βουλὴ δὲ, ἡ μόνων τῶν γερόντων· διόπερ εἰπὼν ὅτι ἐκέλευσε κηρύσσειν εἰς ἀγορὰν, ὃ καὶ ἐγίνετο, ἐπάγει· Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων· ἤγουν πρὸ τῆς ἀγορᾶς βουλὴν ἐποίει σύγκλητον: ad Od. Γ. p. 1460. 24. Ὅρα δὲ καὶ ὡς διέστειλεν ἀγορὰν καὶ βουλήν· ἀγορὰ μὲν γὰρ, ὡς πολλαχοῦ ἐφάνη, σύναξις κοινὴ, βουλὴ δὲ, ἡ κατὰ σύγκλητον: ad Il. Σ. p. 1158. 26. Ἱερὸς δὲ κύκλος ὁ τῆς ἀγορᾶς, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ Θέμιν καὶ Δίκην· ὧν ἱερόν τι ὁ τοιοῦτος εἶναι κύκλος δηλοῖ· συντελεῖν δέ τι ἐνταῦθα φανεῖται καὶ τὸ, Ἱράων προπάροιθε καθήμενοι (Il. Σ. 531.), ὃ ἐν τοῖς ἑξῆς κεῖται· ὅτι δὲ κυκλοτερὴς ἡ ἀγορὰ ἐν ᾗ καὶ ἡ βουλὴ, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, Ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον, (ex Eurip. Or. 909. Pors.): ad Od. P. (208. Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος Πάντοσε κυκλοτερὲς,) p. 1816. 22. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα εἰς τὸ, Πάντοσε κυκλοτερὲς,

ὅπως τίμιον ἐδόκει χρῆμα τοῖς παλαιοῖς ὁ κύκλος, διὰ τὸ κατὰ κόσμον σφαιροειδές· οὗ φαντασίαν ἐναργῆ φασι λαβόντες ἐκ τοῦ τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου σχήματος, θέατρά τε κυκλοτερέσιν ἐσέμνυνον σχήμασι, καὶ τὸν τῆς ἀγορᾶς δὲ τόπον κύκλῳ περιέγραφον κατὰ τὸ, Κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον, (e Soph. Œd. T. 161.) καὶ βωμοὺς δὲ ἱεροὺς, πάντοσε κυκλοτερεῖς ἀνίστων, καὶ κατὰ περιστροφὴν δέ φασι καθὰ καὶ ἄλλα τινὰ τῶν κάτω, τοῖς ἄνω ἤθελον ἀφομοιοῦν· διὸ καὶ ἡ τράπεζα *κυκλοειδὴς ἦν αὐτοῖς· κυκλοτερεῖς δὲ καὶ οἱ καθαγιζόμενοι τρίποδες, ἔχοντες αὐτοὶ καὶ ἀστέρας, οὓς φασι καὶ ἐκάλουν *σελήνας· *προσθετέον δὲ τούτοις φασὶ, καὶ τὴν ἅλω, διαγεγραμμένην εἰς κύκλον· καὶ τὸν ἄρτον δέ φασιν οὕτως ἐκάλεσαν, διὰ τὸ κατ' αὐτὸν στρογγύλον· ἐπειδὴ τῶν σχημάτων ὁ κύκλος ἀπήρτισται καὶ ἔστι τέλειος· οὗπερ ἴσως ἐμφαντικὸν τὸ, Οὖλον ἄρτον ἑλὼν, ὅπερ ἐστὶν ὅλον, ἤγουν τέλειον· καὶ τὸ ποτήριον οὖν φασι τὸ δεχόμενον τὴν ὑγρὰν τροφὴν, κυκλοτερὲς ἐποίησαν κατὰ μίμησιν τοῦ κόσμου. Plura vide ap. Nostrum in Κύκλος, Meurs. Ceram. Gem. xvi. et Casaub. ad Theophr. Char. ii. "Heyn. Hom. iv. 249. 399. 400. 629. v. 4 (? vi. 263. 313. vii. 55." Schæf. in Mss. De ...is Homericis, si quis plura velit, adeundus est Damm. qui omnia fere occupavit. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. T. i. p. 330. 'Αγοράς· Ὑπερίδης, ἀντὶ τοῦ συνόδους. Λέγει γὰρ ἐν τῷ Κατὰ (Συναγ. Λεξ. χρησ. habet Περὶ) Πολυεύκτου· Οὗτοι (Συναγ. Λ. χ. Οἷον οὗτοι, sed illud οἷον Grammatici est ipsius, non Oratoris) πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦνται. In Suida additur, Δηλοῖ δὲ καὶ ἄλλα τοὔνομα, quæ verba in Συναγ. Λ. χ. desunt. Zonar. 'Αγοράς· ὁ Ὑπερίδης, ἀντὶ τοῦ συνόδους, Οὗτοι πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦνται. "Leg. ποιοῦντες," Tittmann. Articulus hic ex Harpocr. sumtus est, ap. quem legitur: 'Αγοράς· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου περὶ τοῦ Διαγράμματος· Οὗτοι πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦντες· μή ποτε ἀντὶ τοῦ συνόδους νῦν, σημαίνει δὲ καὶ ἕτερα τοὔνομα.]

||'Αγορὰ μυρμήκων, Conventus formicarum, Camerar. e Luciano, [Icarom. xix. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἱλουμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μέν τις τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἁρπάσας ποθὲν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων· εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγοὺς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικοὺς, καὶ φιλοσόφους. Πλὴν αἵγε πόλεις αὐτοῖς ἄνδρασι ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐῴκεσαν. Thom. M. p. 894. notante Schæf. in Mss.: Ἔστιν ὅτε οἱ ῥήτορες ὡραϊσμοῦ χάριν μεταφορικοῖς τισι χρῶνται ὀνόμασι λέγοντες, Φρόνημα θαλάσσης, καὶ Χειμῶνος αὐθάδεια, καὶ Κυνῶν ἀγορὰ, καὶ Ἔθνος κοράκων, καὶ εἴ τι τοιουτότροπον. Philostr. Icon. ii. 10. p. 828. Μεμνήσεται γὰρ αὐτῶν καὶ ἐν ᾄδου πρὸς 'Οδυσσέα, ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν ψυχῶν. Titulus est Odysseæ Λ', inquit Olear. Cf. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 291.]

[|| *'Αγορὰ Θεῶν, proverb. Hesych. Θεῶν ἀγορά· παροιμία, ἐπὶ τῶν τολμώντων λέγειν αὐτοὶ, ὡς τοσοῦτον ὑπερέχουσιν, ὅσον οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων. "Rescribo, λέγειν, ἐπὶ τοῖς τοσοῦτον, e Zenob. (iv. 30. 'Επὶ τῶν τολμώντων τι λέγειν ἐπὶ τοῖς τοσοῦτον ὑπερέχουσιν, ὅσον οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων.)" Schott. ad Suidæ Prov. vii. 76. p. 442. "Scr. e Zenob. unde Hes. ad verbum sumsit, τολμ. τὶ λέγειν ἐπὶ τοῖς τοσοῦτον." Vales. "L. αὐτῶν τοσοῦτον, v. Zenob." Heins. Vera lectio est, ut patet e Schowii Cod. Ven., Θεῶν ἀγορά· ἐπὶ τῶν τολμώντων λέγειν ἐν τοῖς τοσοῦτον ὑπερέχουσιν, ὅσον οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων. Suid. et Phot. Θεῶν ἀγορά· ἐπὶ τῶν τολμώντων τι λέγειν ἐν τοῖς ὑπερέχουσι. Cf. Diogenian. v. 22. ||'Αγορὰ Θεῶν, aliud proverb. ap. eund. Suid. vel potius idem proverb. cum alia interpretatione: Καὶ ἐν θεῶν ἀγορᾷ· ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν κακηγορούντων εἴρηται ἡ παροιμία. Θεῶν δὲ ἀγορὰ τόπος ἐστὶν ἐν 'Ελευσῖνι. "In Vaticana Proverbiorum Appendice proverbium hoc plenius sic exponitur: 'Επὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν κατηγορούντων ("l. κακηγ. ut recte ap. Suid." Kuster.) εἴρηται ἡ παροιμία· ὅτι καὶ ἐν ἀγορῇ θεῶν δυσφημήσειαν. Θεῶν ἀγορὰ τόπος ἐν 'Ελευσῖνι· εἰσίασι δ' εἰς αὐτὸν πάντες εὐφήμως. Hinc apparet, proverbium hoc dici de hominibus impuræ et immodestæ linguæ, et qui ne in locis quidem sacris, ubi linguis favendum est, a maledictis et verbis male ominatis temperare possunt." Kuster. || Bekkeri Λεξ. ῥητορ. T. i. p. 204. *'Αγορὰ, καὶ ἐφορία· ἡ σύνοδος ἡ πρὸς τοῖς κοινοῖς ὅροις γινομένη τῶν ἀστυγειτόνων, οὗ οἱ ὅμοροι ὁμοῦ συνιόντες περὶ τῶν κοινῶν ἐβουλεύοντο. Idem articulus extat et in Etym. 13. 10. sed ibi est, 'Αγορὰ, *ἐφορεία—ὅμοροι συνιόντες. Cod. Dorv. pro ὅροις præbet ἔργοις, sed perperam. Illud ἐφορεία quoque perperam scribitur pro ἐφορία. 'Εφορεία fuerit tanquam a v. ἐφορεύω, at ἐφορία est a v. ἐφόριος. Vide Nostrum in Ἔφορος, et 'Εφορία. "'Αγορὰ, καὶ ἐφορία, vel etiam sine copula, ἀγορὰ ἐφορία, Locus in limite duarum terrarum, ubi finitimi statis temporum vicibus inter se coibant, mercesque permutabant, Demosth. c. Aristocr. p. 632-3." Reisk. || Λεξ. ῥητορ. l. c. p. 212. *'Αγορὰ 'Αργείων· καὶ ἐν τῇ Τρῳάδι τόπος, καὶ 'Αθήνησιν. Hesych. 'Αγορὰ 'Αργείων· τόπος 'Αθήνησιν οὕτω καλούμενος. || Λεξ. ῥητορ. l. c. p. 210. 'Αγορά· τόπου ὄνομα——. Θεσσαλοὶ δὲ καὶ τὸν λιμένα *ἀγορὰν καλοῦσι, Κρῆτες τὴν ἐκκλησίαν, παρ' Ὁμήρῳ καὶ πάντα ἄθροισμόν, leg. ἀθροισμόν. Hesych. 'Αγορά· ὄνομα τόπου, ἢ λιμένος, Θετταλοὶ δὲ καὶ τὸν λιμένα ἀγορὰν καλοῦσιν. "Qui Lex. Rhet. Ms. (ap. Bekk. l. c.) interpolavit, integriorem glossam in Hesychio suo reperit." Ruhnk. Auct. Emendd. in Hesych. Theo Sophista iv. p. 35=46. Camer. Ξένα δὲ, τὰ ἑτέροις μὲν ἐπιχώρια, τὰ δὲ ἄλλοις οὐ συνήθη, ὡς εἴ τις ἀγορὰν ὀνομάζει (adde τὸν) λιμένα, καθάπερ Θετταλοί. Cf. Galen. de Gymnast. ad Thrasyb. p. 296. ed. Bas. Εἰσὶ δὲ οἱ λέγουσιν ἐνδείκνυσθαί σφισιν τοὔνομα, καὶ τούτου (sic, sed f. l. οὕτως, "οὗτος conf. cum οὕτως ad Lucian. i. 855. ii. 2. 3. Diod. S. ii. 167. 177. 183. 324. Porson. Hec. p. 33. ed. 2. Heyn. Hom. vi. 22." Schæf. in Mss. Causam confusionis tradit Bast. Comment. Palæogr. p. 828.) ἐγὼ πάμπολλα συναθροίσας ὀνόματα Κελτῶν, καὶ Θρᾳκῶν, καὶ Μυσῶν, καὶ Φρυγῶν, ἐκέλευον ἐφ' ἑκάστου λέγειν τὸ δηλούμενον πρᾶγμα, τῶν δὲ ἐν τῇ τῶν 'Ελλήνων φωνῇ μόνῃ δύνασθαι τοῦτο ποιεῖν εἰπόντων ἑξῆς προὔτεινα λιμένα, τῶν δ' εἰπόντων, ἵναπερ αἱ νῆες ὁρμῶσιν, ἀλλὰ Θετταλούς γε, ἔφην, τὴν ὑφ' ἡμῶν προσαγορευομένην ἀγορὰν, οὕτως ὀνομάζειν. || Hesych. *'Αγορὰ Κερκώπων· τόπος πλησίον Ἡλιαίας. Eust. ad Od. B. p. 1430. ... Ἦν δέ φασι κατ' Ἀγορὰ Κερκώπων Ἀθήνησι πλησίον Ἡλιαίας, ἔνθα τὰ κλοπιμαῖα ἐπωλοῦντο· τοιοῦτοι γὰρ καὶ οἱ Κέρκωπες περιᾴδονται, κλέπται δηλαδὴ καὶ πανοῦργοι. et ad Od. K. p. 1669. 59. Οἱ Κέρκωπες, ἀφ' ὧν ἡ 'Αγορὰ καλουμένη Κερκώπων 'Αθήνησιν ἐν Ἡλιαίᾳ. Hinc Proverb. *'Αγορὰ Κερκώπων, sed alio modo explicat Suid. 'Αγορὰ Κερκώπων· οὗτοι ἐν 'Εφέσῳ ἦσαν, οὓς ἔδησεν Ἡρακλῆς, Ὀμφάλης κελευούσης, οὓς ἀποκτεῖναι ἠδέσθη, τῆς μητρὸς δεηθείσης. Ἡ δὲ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν κακοήθων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων. || *'Αγορὰ 'Ελευθέρα "ap. Persas quid fuerit, docet locus classicus Xenoph. K. Π. i. 2. 3. Cf. Hutchinsoni Diss. ii. p. 67. Erant ibi τὰ βασίλεια et ἀρχεῖα, versabanturque ibi ingenui, remotis iis, qui sordidas et illiberales artes exercebant." Lex. Xenoph. "Persas omnino ἀγορὰν non habuisse," inquit Wyttenb. ad Select. Hist. p 371. a Schæf. in Mss. citatus, "auctor est Herod. i. 153. item Strabo xv. p. 734. Sed hi loquuntur de foro ad mercatum comparato, Xenoph. de foro disciplinæ reip. regundæ et judiciis habendis destinato. Plura dabit Brisson. de R. P. ii. 76. 'Αγορὰ universe est Congregatio: hinc ἀγοράζω, Mercor, et ἀγορεύω, Concionor, Pro concione dico. H. l. in rem suam convertit scriptor supra ætatis suæ captum excellens doctrinæ orationisque præstantia, Themist. Or. xxi. p 260. c. cujus verba partim jam relata Brissonio, plenius relata emendemus: Πολλοῦ δὲ δεῖ συγχωρήσομεν αὐτὰ τὰ μουσεῖα δικαστήρια καθιστάναι καὶ πρότερον ποιεῖν τοῦ δικαίου τὰ ἀνάκτορα τῶν Μουσῶν, καὶ ἀναφύρειν τοὺς μανθάνοντας τοῖς δικαζομένοις· οὐδὲ τὸν Περσικὸν νόμον αἰσχυνομένους, ὃς διεχώρισε τῆς ἀγοραίου τύρβης τὰς ἐλευθέρους διατριβάς. In postrema loci parte leg. αἰσχυνόμενοι: in priore corrigendum, καὶ πρατήριον ποιεῖν. Petav. corrigebat, *Πραιτώριον, cui conjecturæ magnum videtur accedere momentum e consensu Codicis Ambrosiani

Mediolanensis, cujus collatio apud me est. Sed majus est censendum rationis momentum. Nam *πρατώριον*, ut in historia, aut alio scriptionis genere feram, ita in oratione, et Themistii quidem oratione, non feram. Accedit ipsa verisimilitudo vocabuli *πρατηρίον*, Fori venditionis, ad hanc rem multo magis accommodati. Re ac dictione consentit illud Senecæ Herc. Fur. 172. 'Clamosi rabiosa fori jurgia vendens improbus.'" || * Ἀγορὰ Λύκειος, ἐν Ἄργει, Hesych. "Τόπος, vel pro Λύκειος scribendum statuit V. D. in quo fallitur, vel e proximo articulo repetendum ac supplendum. Vide Obss. Misc. V. v. T. i. p. 82. Posterius præstat, quamvis necesse non sit. Sed (nuper) monuit me vir cl. mentem suam, paulo obscurius expressam olim, non fuisse, ut τῷ Λύκειος substitueretur τόπος, sed ut inserta ea voce legeretur plenius, Ἀγ. Λυκ. τόπος ἐν Ἄργει. Interim videmus et alibi illud τόπος ab Hes. non esse additum, (Λύκειος Ἀγορά· ἐν τῇ τῶν Ἀργείων, ubi Heins. vellet Λ. Α. ἡ τ. Α.) Phavor. Ἀγορὰ Λύκειος, ἐν Ἄργει, Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ. Respexit Electr. 6. Αὕτη δ', Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ Ἀγορὰ Λύκειος, Hoc porro, Oreste, Dei Apollinis Forum Lyceum. Ubi Schol. Ἀγορὰ Λύκειος· τόπος ἔνθα συνηθροίζοντο, οὕτως ὀνομαζόμενος, ἦν δὲ ἀφιερωμένος τῷ Ἀπόλλωνι, λέγεται δὲ (pro λ. δ. Brunck. et Erfurdt. habent καὶ) ὁ Ἀπόλλων Λύκειος, Λύκειον δὲ οὐδετέρως, γυμνάσιον ἐν Ἀθήναις. Triclin. Τόπος ἐν Ἄργει ἦν λυκοκτόνου Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἔχων, καὶ προσαγορευόμενος ἔντευθεν Λύκειος Ἀγορά." Albert. Alia Scholia ap. Erfurdt. Λυκοκτόνου· φασὶν, ὅτι, ἐν Ἄργει ποτὲ λύκων ὁρμησάντων καὶ ἐπελθόντων μετὰ βοῆς, μεγάλη ταραχὴ ἐγένετο ἐν τῇ πόλει, ἐπεὶ καὶ πλῆθος ἦν τῶν λύκων. Προσηύξαντο οὖν τῷ Ἀπόλλωνι διαφθεῖραι αὐτούς· καὶ ὃς ἀπολέσαι μὲν ἐπηγγείλατο, ναὸν δὲ αὐτῷ προσέταξε δείμασθαι. Ὁ μὲν οὖν διέφθειρε πάντας· οἱ δὲ τὸν ναὸν αὐτῷ ἐδείμαντο, καὶ ἀγορὰν ἔστησαν, Λύκειον αὐτὴν ὀνομάσαντες, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα Λυκόκτονον καλέσαντες. "Edidit hoc Scholion Fasold. in Ἱερολογίᾳ Græcor. Dec. iv. Fest. 7. n. 21. qui tamen exhibuit, ναὸν δὲ αὐτοῦ προσέταξε." Purgold. "Nemini facile vox αὕτη (in Sophoclis versu) displiceret, nisi cum topographia pugnaret. Sed αὕτη hæc [illegible] nisi de locis in propinquo sitis adhiberi potest, [illegible] tamen constet Apollinis Lycæi templum, quod [illegible] urbe Argis erat, a scena hujus fabulæ ultra sex [illegible]illia passuum abfuisse. Vide notata ad v. 4. Præstat igitur, meo judicio, ἄντην, Ex adverso. [illegible]γορὰ Λύκειος non commemoratur a Pausan. in Co[illegible]th. p. 152. sed templum tantum Apollinis Λυκάου (Λυκίου), quod cum foro forte continuum esset, Sophocli occasionem d[illegible]it, utrumque sub ἀγορᾶς nomine complectendi." [illegible]rfurdt. Et hujus viri docti et Albertii ad Hes. diligentiam effugerunt hæc Eustathii loca, ad Il. B. p. 354. 16. Ἰστέον δὲ ὅτι Λύκιος μὲν τὸ ῥηθὲν ἐθνικὸν, διὰ διχρόνου, Λύκειος δὲ Ἀγορὰ, ἡ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, διὰ διφθόγγου· ἐν ᾗ φασι λύκος Ἀπόλλων ἵδρυτο, (at ap. Pausan. ii. 19. ter legitur Ἀπόλλων Λύκιος. Vide Nostrum in Λύκιος:) atque ad Il. Δ. p. 449. 1. Καὶ Λύκειος δὲ ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο αὐτός τε ὁ Ἀπόλλων, καὶ Ἀγορά δέ τις ἐν τῷ Ἄργει. || Hesych. * Ἀγορὰ Θεῶν· καὶ οὗτος τόπος Ἀθήνησιν. Idem in Θεῶν Ἀγορά: Καὶ τόπος Ἀθήνησιν, ἀπὸ τοῦ συναγερθῆναι προσαγορευόμενος. Cod. Ven. teste Schowio exhibet, συνεργιθῆναι προσαγορεύεσθαι. Meurs. Ceram. Gem. xvi. legit προσαγορευθείς. Etiam ap. Zenob. est συνεργηθῆναι. "Aristides in Cyzicena, Ἔοικε γάρ τις ἁπάντων εἶναι τῶν θεῶν ἱερὰ ὥσπερ ἣν καλοῦσιν οὕτως ἀγορὰν, Videtur enim esse quædam omnium deorum sacra, quale est, quod Forum vocant. Et Or. in Minerv. Ὡς δ' εἰπεῖν ἐν κεφαλαίῳ, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς μέρος, ἢ θεῶν ἀγορὰ πάντα ἐστὶ τὰ πράγματα, Atque ut summatim dicam, Minervæ pars, vel Deorum Forum omnia comprehendit." Meurs. l. c. || * Ἀγορὰ Θεῶν. Suid. in Καὶ ἐν Θεῶν Ἀγορᾷ: Θεῶν δὲ Ἀγορὰ τόπος ἐστὶν ἐν Ἐλευσῖνι. Cf. Vatic. Proverb. Append. supra. || Steph. B. * Ἀγορά· πόλις ἐν Χεῤῥονήσῳ, ὁ οἰκητὴς, * Ἀγοραῖος. "Hujus oppidi etiam meminit Herod. vii. (58. coll. 23. et 2[illegible].) quique ei eundem situm assignat." Berkel.

A Eust. ad Il. Α. p. 45. Παρὰ Ἡροδότῳ κεῖται καὶ πόλις Θρακία, καλουμένη Ἀγορά. In Chersoneso ponit Scylax Perip. de Thracia; circa Isthmum Demosth. in Halon. (p. 86. Reisk.), notante Bochart. Nott. in Steph. B. p. 798. Opp.: Περὶ δὲ Χεῤῥονήσου, ἅ τ' ἐπιστέλλει πρὸς ἡμᾶς, ἄξιόν ἐστιν ἐξετάσαι· ἔτι δὲ καὶ ἃ πράττει, καὶ ταῦτ' εἰδέναι· τὸν μὲν γὰρ τόπον ἅπαντα τὸν ἔξω Ἀγορᾶς, ὡς ἑαυτοῦ ὄντα, καὶ ὑμῖν οὐδὲν προσήκοντα, δέδωκε καρποῦσθαι Ἀπολλωνίδῃ τῷ Καρδιανῷ. Καίτοι Χεῤῥονήσου οἱ ὅροι εἰσὶν, οὐκ Ἀγορὰ, ἀλλ' ὁ Βωμὸς τοῦ Διὸς τοῦ Ὁρίου· ὅς ἐστι μεταξὺ Πτελεοῦ, καὶ * Λευκῆς Ἀκτῆς, οὗ ἡ διωρυχὴ ἔμελλε Χεῤῥονήσου ἔσεσθαι, ὥς γε τὸ Ἐπίγραμμα τὸ ἐπὶ τοῦ Βωμοῦ τοῦ Διὸς τοῦ Ὁρίου δηλοῖ· ἔστι δὲ τουτί· Τόνδε καθιδρύσαντο θεῷ περικαλλέα βωμὸν, Λευκῆς καὶ Πτελεοῦ μέσσον ὅρον θέμενοι, Ἐνναέται χώρης σημήϊον· ἁρμορίης δὲ Αὐτὸς ἄναξ μακάρων ἐστὶ μέσος Κρονίδης· Ταύτην μέντοι τὴν χώραν τοσαύτην οὖσαν, ὅσην οἱ πολλοὶ ὑμῶν ἴσασιν, ὡς ἑαυτοῦ οὖσαν, τὴν μὲν αὐτὸς καρποῦται, τὴν δὲ ἄλλοις δωρεὰν δέδωκε· καὶ ἅπαντα τὰ κτή-
B ματα τὰ ὑμέτερα ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖται· καὶ οὐ μόνον τὴν ἔξω Ἀγορᾶς χώραν σφετερίζεται, ἀλλὰ καὶ πρὸς Καρδιανοὺς, οἳ οἰκοῦσιν ἔσω Ἀγορᾶς, ἐπιστέλλει ἐν τῇ νυνὶ ἐπιστολῇ, ὡς δεῖ ὑμᾶς διαδικάζεσθαι, πρὸς Καρδιανοὺς, τοὺς κατοικοῦντας ἐν τῇ ὑμετέρᾳ, εἴ τι πρὸ αὐτοὺς διαφέρεσθε· διαφέρονται δὲ πρὸς ὑμᾶς, σκέψασθε εἰ περὶ μικροῦ. Steph. Byz. * Ἀγοραῖον Τεῖχος· πόλις Εὐρώπης ἐν Ἑλλησπόντῳ, τὸ ἐθνικὸν, * Ἀγοραιοτειχίτης. "Valde ambigo, ut et alii VV. DD., (interque eos est Bochart. l. c.) an non sit idem oppidum, quod a Steph. modo Ἀγορὰ appellatum sit." Berkel. "Hæc urbs eadem cum præcedenti Ἀγορά. Europa autem hic non pro quarta orbis parte, sed Thraciæ parte sumitur. Justin. vii 1.: 'Ex alio latere in Europa regnum Europus nomine tenuit.' G. Syncellus in Chronicis auctor est, Jovem e Phœnicia Europam in Thraciam abduxisse, et inde Thraciæ partem hoc nomen accepisse." Holsten. || "Κεραμῶν * Ἀγορὰ, Ceramorum Forum. Xenoph. K. A. i. 2. 10. Ἐξελαύνει εἰς Πέλτας—ἔντευθεν ἐξ[illegible]ει—παρασάγγας
C δώδεκα εἰς Κεραμῶν Ἀγορὰν, πόλιν οἰκουμένην, ἐσχάτην ἐν τῇ Μυσίᾳ. An alius præter Xenoph. Mysiæ urbem commemoraverit Κεραμῶν Ἀγορὰν, nescit Abresch. Obss. Misc T. i. p. 75. et ad Hesych. in Κέραμος, (ubi est, * Κέραμος·—καὶ πόλις Καρίας.) Debet autem h. l. non Cariæ oppidum intelligi, sed illud oppidum Phrygiæ, quod a Plinio H. N. v. 32. Ceranæ vocatur. Saltem Hutchinsono etiam ita videbatur, qui idem recte observavit, Κεραμῶν Ἀγορὰν, eodem modo dici, quo apud Romanos Forum Julii etc." Lex. Xenoph. || * Ἀγορὰ Συῶν. Philostr. Her. p. 4. Ξένε Φοῖνιξ, εἰ μὲν εἰσί που τῆς γῆς Κύκλωπες, οὓς λέγεται ἡ γῆ ἀργοὺς βόσκειν, φυτεύοντας οὐδὲν, οὐδὲ σπείροντας, ἀφύλακτα μὲν τὰ φυόμενα εἴη ἂν, καίτοι Δήμητρός γε καὶ Διονύσου ὄντα, πωλοῖτο δ' ἂν οὐδὲν ἐκ τῆς γῆς, ἀλλ' ἄτιμά τε καὶ κοινὰ φύοιτ' ἂν, ὥσπερ ἐν συῶν ἀγορᾷ. "Schol. πλήθει. Hic mihi aqua hærebat. Nam, etsi non nesciebam Luciani Icarom. xix. μυρμήκων ἀγορὰν, Philostrati Icon. ii. 10. p. 828. ἀγορὰν τῶν ψυχῶν, et quæ memorat Attica Meursius
D Ceram. Gem. xvi. Κερκώπων ἀγορὰν, et θεῶν ἀγορὰν, Ἀργείωνque ἀγορὰν, nihil tamen e talibus, quæ erant alienissima, proficiebam, sed ecce Viscont. V. D. a me consultus, hanc e recondito suæ eruditionis penu egregiam animadversionem depromtam transmisit, qua, si vellem, uterer:—'Male Olearius, Ut in porcorum mercatu, sylva nempe, ut ipse in notis, quæ glandem ἀφθόνως nullo arcente præbet. Translatio sane frigida. Æque vere, sed æque inepte προβάτων ἢ βοῶν ἀγορὰν scripsisset Noster. Num minus inemtum quod pascua et prata gregibus armentisve gramen pabulumque ministrant, quam ea quæ saltus glandiferi suibus alimenta præbent? Magis propria et minus inelegans comparatio, si vertas, Inemta, ut in Foro Suario. Unum enim in orbe terrarum forum illud extitit, quo sine pretio, ἄτιμα, obsonia sibi comparare fas cuique libero fuit: carnes non suillæ tantum, sed etiam agninæ, orbis Romani incolis, qui tunc temporis e Bassiani beneficio omnes cives Romani, eo loci per principis munificentiam

distribuebantur ita affatim, ut annua tricies sexies, centena millia, pondo et amplius in iis præbitionibus absumta legas in Novella Placidii Valentiniani, (Novella Valentiani ad calc. Cod. Theodos. Tit. xv.) Suariorum corpus, ut alia plura, privilegiis ornatum et oneribus affectum ei distributioni præerat; de quo integer Titulus extat in Cod. Theodosiano, quartus nempe Libri decimi quarti, ubi commentarios et paratitlum J. Gothofredi consulere non pigebit: brevior in Codice Justinianeo, pro temporum varietate, decimus sextus libri xi. Nullam hæsitationem inducere possunt quæ Vopiscus et Victor (ap. J. Gothofred. ll. cc.) de Aureliano Augusto hujus beneficii institutore tradiderunt, principe scilicet in cujus tempora Philostratum superfuisse non sit verisimile. Aurelianus nempe liberalitatem hujusmodi annuam atque ordinariam esse jussit, a superioribus principibus in congiariis tantum et extra ordinem exhibitam. Ulpian. certe JCtus nostri Sophistæ *συγχρονος* jam in Leg. 1. Digest. de Officio Præf. Urbis de præbitionibus fori suarii mentionem facit. Difficultas forte B molestior, Vinitor Thrax a consuetudine Romanæ Urbis comparationem instituens. At hic Vinitor *αστυ*, Urbem bene noverat, ut ipse mox testatur (p. 14.) Si hoc non placet, dic scriptorem e sua persona locutum non satis ad inducti Vinitoris *διανοίας* animum applicuisse. Ceterum forum illud suarium in regione septima Viæ latæ (P. Victor. Reg. vii.) situm fuit, ad radices Montis Quirinalis, ubi nunc Ædes S. Crucis, s. Schola Sodalium Lucensium, quæ sequiori ævo S. Nicolai *in Porcis* nomine innotuit, nec procul a recentiori Basilica SS. xii. Apostolorum. Vide Nardini iv. 10. ubi etiam aliqua de gradibus fori suarii, quæ ad congiaria per gradus distributa facere possint. Eo loci tabulæ quædam marmoreæ sub sæculi xvi. initia visebantur, edicta Præfecti Urbis quædam de suariis et præbitione pecudum continentes, inde in Gruteri Thesauro excerptæ p. DCXLVII. 6. et 7. In Lapide ævi Constantiniani forum hoc suarium *syarium* scribitur, ap. Panvin. Descript. Urbis Romæ reg. vii.'" Boissonad. C

|| * Ἀγορὰ Γυναικεία. Theophr. Char. ii. de Adulatione, Ἀμέλει δὲ καὶ τὰ ἐκ Γυναικείας Ἀγορᾶς διακονῆσαι δυνατὸς ἀπνευστί. "Coray. Theophr. 172." Schæf. in Mss. "Voluit Theophr. hisce verbis declarare, quod Plutarch. ait esse adulatoris proprium: circa minuta quædam et sordida officia, quæ verus et ingenuus amicus ut se indigna spernit, versari, ea obire atque exequi: at scin' quomodo? tanta diligentia, ut eum cum cernas illis rebus occupatum, putes in eo, quod agat, opes Græciæ positas. Ideo ait ἀπνευστὶ, Sedulo, Propere et quasi uno spiritu. De Muliebri Foro tantum docent nos veteres, fuisse ap. Athenienses locum in Foro, qui Γυναικεία Ἀγορὰ vocaretur, ubi minuta vasa, atque, ut puto, τὰ ἐπιτράπεζα et escaria inprimis venirent. Auctor J. Poll. (x. 18. Καὶ μὴν εἰ γυναικείαν ἀγορὰν τὸν τόπον, οὗ τὰ σκεύη τὰ τοιαῦτα πιπράσκουσιν, ἐθέλοις καλεῖν, εὕροις ἂν ἐν ταῖς Συναριστώσαις Μενάνδρου τὸ ὄνομα. Cf. Meurs. Ceram. Gem. xvi.) Fuisse autem in Γυναικείᾳ Ἀγορᾷ non tantum vasa, sed omne ferme D genus obsoniorum vendi solita, vel ipso Polluce (l. c.) probare possumus, qui Κύκλον et Γυναικείαν Ἀγορὰν pro eodem accipere videtur. (Vide locum integrum in Κύκλος citandum.) In Cyclo autem omnia id genus, exceptis carnibus, prostabant. Schol. Aristoph. Eq. 137. Ὁ δὲ Κύκλος Ἀθήνησίν ἐστι, καθάπερ μάκελλος, ἐκ τῆς κατασκευῆς τὴν προσηγορίαν λαβὼν, ἔνθα δὴ πιπράσκεται χωρὶς κρεῶν τὰ ἄλλα ὤνια, ἐξαιρέτως δὲ οἱ ἰχθύες." Casaub. Cf. Meurs. l. c. Hinc etiam || * Ἀγορὰ Ἰχθυόπωλις dicebatur. Plut. x. Oratt. de Hyperide, Ἐποιεῖτό τε τὸν περίπατον ἐν τῇ * Ἰχθυοπώλιδι ὁσημέραι, sub. Ἀγορᾷ. Cf. Meurs. l. c. Idem Plut. Sympos. iv. 4. Καὶ γὰρ ὀψοφάγους, καὶ φιλόψους λέγομεν, οὐχὶ τοὺς βοείοις χαίροντας, ὥσπερ Ἡρακλῆς, ὃς τοῖς κρέασι χλωρὰ σῦκα ἔχων ἤσθιεν· οὐδὲ τὸν φιλόσυκον, οἷος ἦν Πλάτων· οὐ (Vulc. dat οὐδὲ, quod præferendum videtur) * φιλόβοτρυν, οἷος Ἀρκεσίλαος· ἀλλὰ τοὺς περὶ τὴν * ἰχθυοπωλίαν ἀναδιδόντας ἑκάστοτε, καὶ τοῦ κώδωνος ὀξέως ἀκούοντας. "Campanula in foro piscario dari solebat signum, si recentes e mari pisces appulissent, et venum exponerentur, quem ritum egregie exposuit Hadr. Junius Animadvv. iii. 11." Reisk. Pro ἀναδιδόντας "T. et Exempl. Turn. διατρίβοντας: propius ad vetera vestigia accedat ἀναλίσκοντας." Wyttenb. Reiskii lectio est, ἀναδύοντας, Qui identidem circa piscaria fora emergunt, in conspectum prodeunt. Pro τὴν ἰχθυοπωλίαν, Wyttenbachio receptum, idem Reisk. vellet τὰ ἰχθυοπώλια, quod Cod. Bas. dat, et pro ἔχων ἤσθιεν Wyttenb. conjicit ἐπήσθιεν, ut est in Eurip. Fragm. Inc. 147. Κρέασι βοείοις χλωρὰ σῦκ' ἐπήσθιεν, Ἄμουσ' ὑλακτῶν, ὥστε βαρβάρῳ μαθεῖν, e Clem. Alex. Cohort. ad GG. p. 65. cujus hæc sunt verba, Τοτὲ δ' (ὁ Εὐριπίδης) ἐμμανῆ εἰσάγων Ἡρακλέα, καὶ μεθύοντα ἀλλαχόθι, καὶ ἄπληστον· πῶς γὰρ οὐχὶ, ὃς ἑστιώμενος τοῖς κρέασι, χλωρὰ σῦκα ἐπήσθιεν, ἄμουσα ὑλακτῶν, ὥστε βαρβάρῳ μαθεῖν; Sed ante Wyttenb. recte sic correxerat Xylander. "Controversia carere debet hæc emendatio, (quam habet Turn. et Valc.) Ὅστις κρέας, χλωρὰ σῦκα ἔχων, ἤσθιεν." H. Steph. "F. σῦκα ἐπεσθίων ἤσθη." Reisk. Cum Plutarcho autem omnino confer Athen. vii. 276. a Xylandro laudatum: Λέγομεν οὖν ὀψοφάγους, οὐ τοὺς βόεια ἐσθίοντας, οἷος ἦν Ἡρακλῆς, ὃς τοῖς βοείοις κρέασιν ἐπήσθιε σῦκα χλωρὰ, οὐδὲ τὸν φιλόσυκον, οἷος ἦν Πλάτων ὁ φιλόσοφος, ὡς ἱστορεῖ Φανόκριτος ἐν τῷ Περὶ Εὐδόξου· ἱστορεῖ δ' ὅτι καὶ Ἀρκεσίλας φιλόβοτρυς ἦν· ἀλλὰ τοὺς περὶ τὴν ἰχθυοπωλίαν ἀναστρεφομένους. Plut. et Athen. sua ex eodem fonte hausisse satis patet. Sed neque Casaub. neque Schweigh. Plutarchei loci fecit mentionem. In Athenæo autem pro Plutarchi ἔχων ἤσθιεν, est, ut conjecerunt Xyl. et Wyttenb., ἐπήσθιεν: et pro hujus τοὺς περὶ τὴν ἰχθυοπωλίαν ἀναδιδόντας, habemus in illo, atque ex eo in Eust. ad Il. A. p. 814. 25. ed. Bas., τοὺς περὶ τὴν ἰχθυοπωλίαν ἀναστρεφομένους. Vocem ἰχθυοπωλίαν, pro Locum in quo veneunt pisces, nos cum Reiskio suspectam habemus, præsertim cum in Cod. Bas. legatur τὰ ἰχθυοπώλια, quamvis Casaubono et Schweigh. nihil vitii suboluisse videatur. Noster, qui voc. Ἰχθυοπωλία proprio sui Thesauri loco non habet, "Scribitur," inquit in Ἰχθυοπώλειον, "ap. Plut. Symp. iv. ἰχθυοπώλια per ι, et cum accentu in antepenultima, Περὶ τὰ ἰχθυοπώλια ἀναδιδόντας ἑκάστοτε." Idem tamen Noster, parum sibi constans, in Ὀψοπωλία dicit: "Ὀψοπωλία, Locus in quo veneunt obsonia; dicitur ut ἰχθυοπωλία, et ὀψοπώλιον, ut ἰχθυοπώλιον. Athen. i. (p. 6. a.) Εὑρὼν τὴν ὀψοπωλίαν κενὴν, nimirum quoniam πᾶν εἰς γάμον συνηγόρασто." Schneider. in Lex.: "Ὀψοπωλία, das Verkaufen von Esswaaren, vorzügl. leckerhaften und von Fischen; s. v. a. ὀψοπωλεῖον." Idem: "Ἰχθυοπωλία, Fischhandel; bey Athenæus p. 276. muss es τὰ ἰχθυοπώλια heissen." Nobis quidem, plura dum vocum, quæ in ια desinunt significantque Loca ubi res venduntur, allata fuerint exempla, vv. ἰχθυοπωλία, et ὀψοπωλία pro ἰχθυοπώλιον et ὀψοπώλιον Græce dici posse dubitandum erit. Græci enim Loca, ubi res venduntur, duobus tantum modis notare solent, e quibus unus est per nomina in ειον et ιον desinentia, ut ἰχθυοπωλεῖον, ἰχθυοπώλιον, alter autem per eadem nomina, quibus ipsæ res significantur, ut τὰ σήσαμα. Mœr. Att. p. 351. Σήσαμα, καὶ ὁ καρπὸς, καὶ ὁ τόπος, οὗ ἐπωλεῖτο. J. Poll. x. 18. Εἴποις δ' ἂν τὴν πρᾶσιν τῶν ἐπίπλων, τὴν ὑπὸ κήρυκι γιγνομένην, ἣν νῦν ἀπαρτίαν καλοῦσιν, ἀγορὰν καὶ παμπρασίαν· τοὔνομα δὲ ἡ ἀπαρτία, ἔστι μὲν Ἰωνικὸν, ὠνομασμένων οὕτω παρ' αὐτοῖς τῶν κούφων σκευῶν, ἃ ἔστι παραρτήσασθαι, ἢ διανοίᾳ καὶ τὰ ἔπιπλα ὠνομάσθαι φαμέν· ἀπὸ μέν τοι τῶν σκευῶν ἤδη καὶ τὸ πρᾶγμα τῆς πράσεως αὐτῶν, καὶ τὸν τόπον οὕτω κεκλήκασιν· ὥσπερ οἱ Ἀττικοὶ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων, καὶ τὰ χωρία ὠνόμαζον, λέγοντες εἰς τοὖψον, καὶ εἰς τὰ μύρα, καὶ εἰς τὸν χλωρὸν τυρὸν, καὶ εἰς τὰ ἀνδράποδα. (Ms. Jung. μῦρα, perperam, sic tamen scribunt Casaub. et Jacobs. supra in Lex. Vocc. peregr. cccliv. b. ccclvii. b. citati: Schæf. in Mss. laudat Schneiderum ad Xenoph. K. A. p. 219., et Boissonad. in Philostr. p. 387. ubi et in textu et in Schol. legitur vitiosum illud μῦρον. Legitur quoque in Pseudo-Herodiani Epimer. Mss. ap. E. H. Barker. Amœnitt. Crit. et Philolog. in Classical Journal No. xxxi. p. 114. Neque aliter,

quod mireris, scribitur in Schleusneri Lex. in N. T. et ap. eund. ad Columellam, in Rei Rusticæ Scriptt. T. iv. p. 618. notante Barkero l. c. p. 113. Ap. Sturz. Lex. Xenoph. primum occurrit suo loco *μύρον*, deinde affertur e Xenoph. K. A. iv. 4. 8. *μῦρον*, quod etiam habet Gregor. Naz. Στηλιτ. B. p. 106. ed. 1610. et Schol. "In Epigrammate, docente Muratorio p. 1041., inter alia nova, edocemur etiam * *μύριον* dici, et primam produci, quam adhuc corripuerant, licet nonnulli male *μῦρον* scribant." Dorvill. ad Charit. p. 352=250. "Miratus sum *τὰ μύρα* in Edd. atque etiam in Casauboni Animadvv. constanter penultima circumflexa scribi, cum poetæ omnes penultimam in eo vocab. constanter corripiant. E Ms. A. de accentu nil annotatum, sed in Ms. Ep. constanter *μύρα* et *μύρον* penacute, uti oportebat, scriptum video. Quo minus probabilis illorum ratio videtur, qui *τὸ μύρον* ab antiquo v. *μύρομαι* derivant, in quo syllaba *μυ* constanter producitur.") Sed de hac quæstione consulendi sunt Kuster. ad Suid. in Τοῦψον, Forner. Rerum Quotid. ii. 23. Casaub. ad Theophr. Char. Περὶ Ἀναισθησίας, (coll. eodem Theophr. supra Περὶ Βδελυρίας) Græv. Lect. Hæsiod. xix. Noster in Δεῖγμα et Append. de Ling. Attic. xvi. p. 211. Meurs. Attic. Lectt. vi. 32. iii. ult. Ceram. Gem. xvi. Is. Voss. ad Catull. p. 128. Taylor. Lectt. Lys. p. 720. et Pierson. ad Moer. l. c. Cf. nos mox ad Ἀλφιτόπωλις Ἀγορά.] || * Ἀγορὰ Κενεβρεία. "Κενέβρια Hesych. et Suidæ *τὰ* * *θνησίδια καὶ* * *νεκριμαῖα κρέα*, Morticinæ carnes, Carnes e mortuo cadavere, tralatis s. transpositis literis pro *νεκριμαῖα*, ut vult Schol. Aristoph. Exemplum e Comico isto habes in *Καταχνσμα*, cui adde et hoc, quod Schol. ejus affert, *Οὐκ ἔσται κενέβριον ὅταν θύσῃ*." [Scholii verba ad Av. 538. scripta sunt: "Ὥσπερ κενεβρίων κατὰ μεταφορὰν στοιχείου, ἀντὶ τοῦ νεκριμαίων, ὡς τῶν θνησιμαίων κρεῶν ποικιλωτέρας ἀρτύσεως δεομένων. Ἄλλως. Τὰ θνησιμαῖα κρέα οὕτως ἐκάλουν. Οὐκ ἔσται κενέβριον, ὅταν θύσῃ. Hinc forte sua hausit Suid. Κενεβρίων· θνησιμαίων, κενέβρια γὰρ τὰ νεκριμαῖα κατὰ ἐναλλαγὴν στοιχείων.] C "Ap. Erotian. per diphthongum scriptum *κενέβρεια*, "qui non solum *τὰ* * *νεκριμαῖα κρέα*, sed et *τὴν ἀγορὰν, ὅπου πωλεῖται τὰ τοιαῦτα*, appellari *κενέβρεια* "ait. Sic ἰχθῦς." [Erotiani verba sunt hæc: Κενέβρεια (Κενέβρια, Chart. et nonnulli)· *τὰ νεκριμαῖα κρέα οὕτω καλοῦνται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· Οὐκ ἔσθ' ὅ κενέβρειον ὅταν θύῃς τι, καλεῖ με. Καὶ ἡ ἀγορὰ δὲ ὅπου πωλεῖται τὰ τοιαῦτα, κενέβρεια* (*κενεβρεία*, Chart. *κενέβρειόν* Eust.) *καλεῖται*. "Si cum *ἀγορὰ* jungi debeat, * *κενεβρεία* videtur legendum, *παροξυτόνως*." H. Steph. "Epidem. iv. p. 1128. e. legitur," inquit Adr. Heringa Obss. xx., "Ὁ ἀπὸ τοῦ κεραμέου ἵππου καταπεσὼν, ᾧ οὐ προσεβλήθη αὐτίκα σικύη. Ineptissima est hæc lectio; quis enim non rideat Equum fictilem, quem hic reperiunt Interpretes? Ex Act. Lips. A. 1747. video h. l. [illegible] esse a V. D. in Misc. Lips. T. iv. Obs. [illegible], verum ea videre non licuit, nec gravatim [illegible] laturos spero, si mea ipsis proposuero. Notat Föes. in uno Ms. Reg. pro *κεραμέου* [illegible] *κεραμείου*, et forsan vera est ea lectio, dummodo sic distinguatur, Ὁ ἀπὸ τοῦ κεραμείου, ἵππου καταπεσὼν, κ. τ. λ. Qui habitabat in figlina, cum ab equo decidisset. Κεραμεῖον dicitur Officina figulorum, ut *σκυτεῖον* Sutorum, *κναφεῖον* Fullonum etc. sed Ionice *κεραμήιον* potius scribendum. Amat vero Hippocr. eo modo domicilia ægrotorum annotare. Sic eodem hoc Lib. p. 1127. a. Ὁ ἐν τῷ σκυτείῳ ἡμορράγησε κατακορῆς, et p. 1129. d. Ὁ ἐκ μετάλλων, et alibi. Lectio jam proposita satis probabilis videtur, sed non negligendum Lindan. audacter more suo edidisse, Ὁ ἀπὸ τοῦ κεραμέου ἵππου καταπεσὼν, quod factum etsi minime probem, dignam tamen puto hanc lectionem, quæ diligenter consideretur, sed et tum leg. *κεραμηΐου*, et vertendum, Qui a furno figuli deciderat. Stabilit hanc lectionem glossa Erotiani: "Ἵππους καμίνους, οἱ δὲ * *φούρνους*, *καὶ γὰρ ὁ φοῦρνος ἵππος λέγεται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισιν* (Ms. ἐν Σφηξὶν, sed H. Steph. recte reposuit ἐν Ὄρνισιν, cum in hac, A non in illa, Comœdia, nempe v. 436., extet)· Εἰς τὸν ἵππον εἴσω, πλησίον τοῦ πιστάτου. (Ms. D. habet ὕπνον pro ἵππον. Has voces in Glossis Botanicis confusas jam supra vidimus.) Hæc enim vox omnino ex Epidemiorum libris desumta videtur, monstrante ordine Erotiani, quo de alibi monui. Sed nondum desino conjectare: dubito sc. annon olim longe diversa fuerit h. l. lectio. Quid suspicioni ansam dederit, accipe. Erotian. in litera K ordine recenset has Hippocr. glossas: Κορδίνημα, quod legitur Epid. ii. 1020. e. Κόλλικες, ii. 1056. e. Καρφαλέον, iii. 1117. f. Κενέβρεια. Καρυκοειδέα, iv. 1129. d. Κοιλίης ταραχὴ * ἠλεκτριώδης, (Κοιλίης ταραχὴ ἠλεκτριώδης· ἀντὶ τοῦ λαμπρὰ καὶ στίλβουσα, εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἤλεκτρον, ἠλεκτριώδης ἡ τοιαύτη ἔκκρισις,) iv. 1135. H. ('de famula recens emta, Et non ultra septem dies etiam κοιλίη ἐταράχθη, ἠλεκτριώδης, i. e. Alvus turbata est, secessus electrum [illegible], subviscosus, multus, ad aliquot dies. Ut vides, sensus idem est, dictiones autem diversæ. Hippocr. enim habet ἐταράχθη, ἠλεκτριώδης, Erotian. vero ταραχὴ ἠλεκτριώδης. B Quæ autem harum lectionum melior sit, tu ipse judicabis.' Eust. Mirum est Heringam suspectam non habuisse vocem ἠλεκτριώδης, quæ derivanda esset a voce nihili * ἠλέκτριος. Ms. Dorv. præbet ἠλεκτρυώδης. Lege [illegible] ἠλεκτροειδής. 'Ἠλεκτρώδης, Schneider. ad Xenoph. [illegible] p. 105.' Schæf. in Mss. 'Philostr. p. 30.' G. Wakef. in Mss. Ἠλεκτρώδης porro reperitur in Hippocratis ed. Bas. 1538. qua utimur, p. 332. 45.) Omnes igitur hæ dictiones ordine etiam extant ap. Hippocr. nisi quod τὸ κενέβρεια solum nullibi compareat, cum tamen certum habeam Erotian. id legisse in priori parte L. iv. Epidem. Pro ultimo illo κενέβρεια Eustach. in suis libris reperit πενέβρειον (κενέβρειον): vertit enim, Et forum, ubi talia venduntur, κενέβρειον appellatur. Atque hanc lectionem lubens equidem admitto, etsi non nescius sim Græcos sæpe talia plurali numero efferre; ita enim ἰχθῦς, σκόροδα, γέλγη, χύτραι sunt Loca, ubi talia venduntur. Verum nihil ap. Hippocr. reperio, quo Erotiani glossa pertinere possit, nisi sit is locus, qui præ manibus est. Conjicio itaque olim hic lectum fuisse, Ὁ ἀπὸ τοῦ κενεβρείου, ἵππου καταπεσὼν, vel, si id mavis, ἵππου. Ita vero legendo κενέβρειον erit intelligendum, ut Erotian. ultimo loco annotat, de Foro, ubi carnes animalium morticinæ vendebantur: hinc vertendum, Qui habitabat in morticinorum foro, cum ab equo, vel a furno decidisset. Quod vero attinet versum Aristophanis ab Erot. productum, is corruptus proculdubio est, nec quomodo restituam, video. Citatur quoque, ut indicavit Föes. Œcon., a Schol. Comici, sed nihilo melius. Ne tamen nihil omnino tentem, conjicio ita rescribendum esse; Οὐκ ἐσθίω κενέβρειον, ὅταν δὲ θύῃς τι, κάλει με, vel, quod a lectione corrupta propius abest, Οὐκ ἔσθω κενέβρειον. Ἔσθω enim i. q. ἐσθίω. In Comœdia, unde hæc desumta, sordidus, puto, et illiberalis homo alterum ad cœnam invitaverat: hic, eas epulas dedignatus, sive quod prior ille revera κενέβρεια sibi comparaverat, s. quod hoc maledice tantum sibi objiciat, respondet, Non comedo carnes morticinas; D ubi vero immolaveris quid, (tunc) me voca. De metro versus nihil quod affirmem, habeo. Si ita legatur, Οὐκ ἔσθω κενέβρειον, ὅταν δὲ θύῃς τι, κάλει με, habemus purum putum heroicum, quo metro sæpius usum scio Cratinum, quin et ipsum Aristoph. Pace, et alibi: si tamen in hoc fragmento locum illi concedere quis vereatur, legi quoque poterit, Οὐκ ἔσθω κενέβρει', ὁπόταν δὲ θύῃς τι, κάλει με. Ita omnium quidem syllabarum eadem quæ prius erit quantitas, sed jam, quod ante propter cæsuram non licebat, haberi hæc possunt pro anapæstico Aristophaneo, cui ab initio sesquipes deest. Sed hæc aliis commendata volo." "Sic cum Heringa l. c. legi potest, Οὐκ ἔσθω κενέβρει', ὁπόταν δὲ θύῃς τι, κάλει με. Pars est tetrametri anapæstici." Brunck. Idem vir doctus ad Aristoph. Av. 538. per duplicem calami errorem Galeni nomen pro Erotiano posuit, atque e Suida * κενέβρινα pro κενέβρια affert. "Moschop. sine κ, sub lit. E exhibet, Ἐνέβρια· τὰ

* θνησείδια, οὕτως ἔλεγον οἱ παλαιοί. Phot. Lex. * Κενέβρινα (sic in Cod. D. scriptum reperit Hermann. qui edidit Κενέβρια)· ἐν οἷς τὰ * νεκριμαῖα καὶ τοὺς ἀπέργους ὄνους κατακόπτουσι, καὶ τὰ θνησιμαῖα." Albert. ad Hes. " Vox hæc duplicem significationem habet. Partim enim notat Carnes morticinas ac e cadavere excisas, Ælian. H. A. vi. 2. (Οὐκοῦν ἔριφον αὐτῇ φέρων ζῶντα ἐδίδου, τροφὴν ἐν ταὐτῷ καὶ ἡδονήν τινα ἐπινοήσας τῷ θηρίῳ, ἐν τῷ διασπᾶν τὸν ἔριφον, ἀλλὰ μὴ δοκεῖν ἐσθίειν κενέβριόν τε καὶ * θνησείδιον. ' Vulgo νεκριμαῖόν τι, Mediceus νέκριόν τε, Apostol. xx. 23. κενέβριόν τε habet, quod recepi.' Schneider.), partim vero significat Forum, ubi talia venduntur,' ut præter Phot. Erotianus testis est, ac Moer. p. 352. (imo Pierson. ad Moer. p. 352. Erotiani verba citans.) Sine dubio pro diversitate harum notionum ipsa vox κενέβρια et κενεβρεία scripta est." Schleusner. Recte judicat vir doctus κενεβρεία esse Forum, ubi carnes morticinæ venduntur, Carnes autem ipsas morticinas κενέβρεια appellari. At Piersono l. c. atque, ex eo, Schneidero in Lex. κενέβρεια utrumque, et Carnes et Forum, notare videtur. Proculdubio tamen fallitur, cum non adjectiva, ut κενέβρεια, sed substantiva tantum duplicem hanc sibi sumunt interpretationem et rei et loci; ubi res venditur. Κρέα quidem dici potest et pro Carnibus, et pro Foro, ubi carnes venduntur; at κενέβρεια κρέα, vel κενέβρεια subaudito v. κρέα, Græce nihil aliud significare potest, quam Carnes morticinæ. Piersoni Herodian. p. 466. Κενέβρια· τὰ * θνησείδια οὕτως ἔλεγον οἱ παλαιοί. " Hesych. Κενέβρια (Cod. Ven. teste Schowio, Κενέβρεια)· τὰ θνησείδια (vulgo θνησίδια) καὶ νεκριμαῖα κτήνη, (imo κρέατα legitur, non κτήνη.) Supra: Κελεβρά· λεπτὰ, καὶ νεκρὰ κτήνη, pro Κενεβρεῖα. (Glossam hanc, nihilque præterea, habet Noster Thes. Ind.) J. Poll. vi. 55. Τὰ μέν τοι θνησείδια (sic Kuhn. at vulgo θνησίδια, quæ forma etiam in Hesychio bis reperitur, vide nos infra) ἐκάλουν, Mss. habent καὶ νέβρια, (Falckenburg. quidem habet e Ms. νέβρια, at Jung. in suo Codice scriptum legit νεβρία.) Delendum καὶ, et dein αι in ε mutandum, κρέα κενέβρια ἐκάλουν, (imo, si delendum sit καὶ, nullum αι in ε mutandum restat: melius ergo dixisset V. D., Καὶ in κε mutandum, jungendumque cum νέβρια.) Aristoph. Av. 536. Κἄπειτα κατεσκέδασαν θερμὸν Τοῦτο καθ' ὑμῶν Αὐτῶν, ὥσπερ κενεβρείων," Pierson. Vulgo in Aristoph. versu legitur κενεβρίων, sed recte reposuit Brunck. κενεβρείων, ita flagitante metro, vel nescius, vel dissimulans ante se sic correxisse Piersonum. " Observari meretur usus articuli ὁ, ἡ, τὸ, quem Grammatici non glossis, sed earum interpretamentis solent addere, ad quod homines eruditi sæpe non attenderunt." Idem Præf. ad Moer. p. xxxi., notante Schæf. in Mss. Sic flagitat etiam Gr. linguæ ratio, perinde ac Grammaticorum mos. Hesych. dixit, idque omnino recte, Λεσβιάζειν· πρὸς ἄνδρα στόμα στύειν (" l. * στοματεύειν," Salmas. quam emendationem firmat Schowii Cod. Ven. qui exhibet στόματεύειν.) Λεσβιάδας γὰρ τὰς λαικαστρίας ἔλεγον. Dicere potuit, et e more Grammaticorum et e Gr. linguæ ratione, Λεσβιάζειν· τὸ πρὸς ἄνδρα στοματεύειν: at cum contra scriptorum usum, tum contra Gr. sermonis indolem locutus esset, Λεσβιάδας γὰρ λαικαστρίας ἔλεγον, aut, Τὰς Λεσβιάδας γὰρ λαικαστρίας ἔλεγον. Idem: Λέσχη· ὁμιλία (scripsisset salva sermonis lege, ἡ ὁμιλία), καὶ ἡ φλυαρία, καὶ ὁ δημόσιος τόπος, ἐν ᾧ διέτριβον οἱ πτωχοὶ, καὶ διελέγοντο ἀλλήλοις, σημαίνει δὲ καὶ τὰ κοινὰ * δειπνιστήρια, καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λόγους, καὶ τοὺς ἀλεεινοὺς τόπους λέσχας καλοῦσιν. (Etym. Λέσχαι παρὰ Βοιωτοῖς τὰ κοινὰ * δειπνητήρια, τινὲς δὲ τὰ φρύγια, καὶ τοὺς ἀλεεινοὺς τόπους λέσχας καλοῦσι, συμβαίνει γὰρ τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις ταύταις χάριν θέρμης καθεζομένους λόγους συναίρειν, ubi Sylburg. recte conjicit συνείρειν. Zonar. Λέσχαι· τὰ * δειπνητήρια, καὶ αἱ φλυαρίαι, καὶ αἱ πολυλογίαι, καὶ αἱ ὕβρεις· οἱ γὰρ καθεζόμενοι χάριν θέρμης ἐν ταῖς οἰκίαις λόγους συναίρουσιν, leg. συνείρουσιν.) At sermonis leges violasset, si dixisset, Σημαίνει δὲ καὶ κοινὰ δειπνιστήρια, καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λόγους, καὶ ἀλεεινοὺς τόπους λέσχας

A καλοῦσιν. Demosth. Phil. i. p. 41. Παραδείγμασι χρώμενοι, τῇ τότε ῥώμῃ τῶν Λακεδαιμονίων, ἧς ἐκρατεῖτε ἐκ τοῦ προσέχειν τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, καὶ τῇ νῦν ὕβρει τούτου, κ. τ. λ. Si dixisset, Τοῖς παραδείγμασι, obscure simul et barbare locutus esset. Idem p. 43. Ἐγὼ μὲν γὰρ οἴομαι τοῖς ἐλευθέροις μεγίστην ἀνάγκην τὴν ὑπὲρ τῶν πραγμάτων αἰσχύνην εἶναι. Non licuit oratori dicere, vel τὴν μεγίστην ἀνάγκην τὴν ὑπὲρ τῶν πραγμάτων αἰσχύνην, vel τὴν μεγίστην ἀνάγκην ὑπὲρ τῶν πραγμάτων. Sic autem pergit Pierson. : " Exemplo sit Suidæ interpres in Ἀμαξουργοὶ, qui, Ἀμαξουργούς· λέγουσι τοὺς ἀγριοπηγοὺς, ita vertit, ' Ἀμαξουργοὺς Attici vocabant ἀγριοπηγούς.' Perperam. Qui enim vulgo ἀγριοπηγοὶ dicebantur, hos Attici et Aristoph. Eq. 462. ἁμαξουργοὺς appellarunt. Hanc ob causam in J. Poll. vi. 55. pro, Τὰ μέντοι θνησείδια κρέα καὶ κενέβρια ἐκάλουν, delendum καὶ cum Mss. (imo Mss. illud καὶ, ut supra ipse notavit vir doctus, agnoscunt, sed pro καὶ κενέβρια præbet Cod. Falck. καὶ νέβρια, Cod. Jung. autem καὶ νεβρία,)

B Carnes morticinas dicebant κενέβρια. Sic in Hesychio pro, Κορυπτόληπτον· κεραστήν, reposuimus, Κορυπτόλην· τὸν κεραστήν." Secundum hunc igitur canonem corrigendus est Ælian. V. H. iv. 17. Ἡ δὲ ἶρις, ἔφασκεν (ὁ Πυθαγόρας), ὡς ἡ γῆ τοῦ Νείλου ἐστί. " L. αὐγὴ τοῦ ἡλίου: nam irim a solis repercusso splendore oriri plerique consentiunt, et Anaximenes dicebat, Ἶριν γίνεσθαι κατ' αὐγασμὸν ἡλίου πρὸς νέφει πυκνῷ καὶ παχεῖ καὶ μέλανι, παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὰς ἀκτῖνας εἰς τὸ πέραν διακόψαι ἐπισυνισταμένας αὐτῷ, Plut. de Placitis Philos. iii. (T. ix. p. 543.)" Gesner. " An hic aliquid mutandum sit, valde dubito: nam iridem ὡς γῆν τοῦ Νείλου esse dixit Pythag. μυστικῷ τρόπῳ συμβολικῶς: ita mare dixit Lacrymam, ursas polares Rheæ manus, Pleiades Musarum lyram, Planetas Canes Proserpinæ, Porphyr. V. Pythag. (Vide Clem. Alex. supra p. 267. e.) Cur autem iris ut Nili terra symbolice dicta sit, non nisi conjecturari licet in tanta Auctorum penuria, qui διεξοδικῶς de Symbolis Pythag. scripserunt. Nili sc. terra non

C frugum tantum fertilissima habetur, verum etiam varia herbarum florumque abundantia discolor, Athen. v. 196., iridis imaginem oculis præsentat, quamvis flores alat minus odoratos, ' quia nebulosus et roscidus aër est a Nilo flumine,' si Plinio credimus xxi. 7. An igitur Pythag. a terra Nili, multiplici florum colore picta, mutuatus est symbolum suum, iridemque cum ea composuit, ita ut ' flos nobilissimi odoris, qui diversi coloris specie floret, sicut arcus cœlestis, iris inde dictus sit'? Sin vero præsens symbolum φυσικώτερον de principiis iridis exponere placuerit, nec illud ἀπροσδιόνυσον, modo sua Nostro constet lectio." Kuhn. " Ita et Mss. Nihilominus tamen blanditur mihi vehementer, æque ac Scheffero, conjectura Gesneri, legentis, ὡς αὐγὴ τοῦ ἡλίου ἐστί. Nisi unum hoc obstet, quod hæc non propria Pythagoræ, sed communis ei fuerit sententia cum multis aliis philosophorum filiis; Noster autem hic nihil referat, nisi quod [illegible] proprium est, et aliis pene paradoxum. Cre[illegible] ergo scripsisse, ὡς αὐγὴ

D τοῦ Νείλου ἐστί. De N[illegible] multa fabulabantur veteres mira et extraordi[illegible] in ex altero eum orbe oriri credebant. Vide Melam i. 9." Perizon. " Pro ἡ γῆ τοῦ Νείλου Parenti meo scribendum videbatur πηγὴ τοῦ Νείλου, quam conjecturam sibi quoque in mentem venisse, per literas mihi significavit Casp. Hagenbuch." Abr. Gronov. Gesneri conjectura ob rationes a Periz. allatas prorsus repudianda est, ut et ipsius Perizonii conjectura, αὐγὴ pro ἡ γῆ reponentis, cum bono sensu careat. Iris hic de flore, non de arcu cœlesti intelligenda est. Si aliquid sibi proprium de arcu cœlesti Pythag. dixisset, Plut. l. c. ubi veterum opiniones de hac quæstione recensentur, id commemorasset. Cum Gronovio et Hagenbuchio lege, Ἡ δὲ ἶρις, ἔφασκεν, ὡς πηγὴ τοῦ Νείλου ἐστί. Nam iris herba secundum Pythag. est ut Nili fons, tam sacra et divina, quam Nilus, Ægyptius ille Jupiter, Byzantio poetæ celebratus, (Athen. v. 203. Μόνος γὰρ, ὡς ἀληθῶς ὁ Χρυσορρόας καλούμενος, Νεῖλος μετὰ τροφῶν ἀφθόνων καὶ χρυσὸν ἀκίβδηλον καταφέ-

ρει, ἀκινδύνως γεωργούμενον, ὡς πᾶσιν ἐξαρκεῖν ἀνθρώποις, δίκην Τριπτολέμου πεμπόμενον εἰς πᾶσαν γῆν· διόπερ αὐτὸν καὶ ὁ Βυζάντιος ποιητὴς Παρμένων ἐπικαλούμενος, Αἰγύπτιε Ζεῦ, φησὶ, Νεῖλε,) talem animæ in sacris puritatem concilians, qualem Nili aqua pota corpori sanitatem efficit. Plut. de Is. et Osir. T. vii. p. 391. Λέγονται δὲ καὶ τὸν ῎Απιν ἐκ φρέατος ἰδίου ποτίζειν, τοῦ δὲ Νείλου παντάπασιν ἀπείργειν, οὐ μιαρὸν ἡγουμένους ("facio cum Marklando, ἡγούμενοι suadente." Reisk.) τὸ ὕδωρ διὰ τὸν κροκόδειλον, ὡς ἔνιοι νομίζουσιν· οὐδὲν γὰρ οὕτω τιμὴ (οὕτω τίμιον, aut οὕτως ἐν τιμῇ, Reisk.) Αἰγυπτίοις, ὡς ὁ Νεῖλος· ἀλλὰ πιαίνειν δοκεῖ καὶ μάλιστα πολυσαρκίαν ποιεῖν τὸ Νειλῷον ὕδωρ πινόμενον. Auctor Appendicis ad Dioscor. p. 441.: ῏Ιρις· οἱ δὲ ῏Ιρις * Ἰλλυρικὴ, οἱ δὲ * θελπίδη (Ald. * θαλπίδη), οἱ δὲ * οὐρανία, οἱ δὲ * καθαίρων, οἱ δὲ * θαυμαστὸς, Ῥωμαῖοι ῥάδιξ * μάρικα, γλαδιόλα, (Ald. * μούρικα, Neophytus ap. Salmas. ad Solin. 861. d., Ῥωμαῖοι ῥάδιξ μουρίκα, οἱ δὲ γλαδίολα, "forte * Naronica a * Narone fluvio circa Illyrium, quoniam ap. eum fluvium copiosissima nascitur," J. A. Saracen.) οἱ δὲ * ὀπερτρίτος, (Ald. * ὀπερτρίτις,) οἱ δὲ κονσακράτριξ, Αἰγύπτιοι * νάρ. "Spuria plura nomina, teste Auctuarii auctore, habet. Hic Illyrin (imo ἶριν Ἰλλυρικὴν) dictam scribit, quod teste Dioscor. et Theophr. in Illyride s. Sclavonia optima proveniat. Thelpide cur dicta sit, me fugit. Viri doctiores legendum contendunt, θαλπίδη, uti in Aldino Codice legitur, a θάλπω, Foveo, Calfacio, qua iris pollet facultate. Alii εἶριν (sic, sed f. l. ἱερὶν) corrigunt. Romani enim Consecratricem dixerunt, quod in sacris, purificationis causa, ejus esset usus. Οὐρανία vocabatur ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, Cœlo, quod cœlestis arcus specie et modo floreat. Θαυμαστὸς, Admirabilis, quod veteres arcus cœlestis figuram, * Thaumantias enim Poetis est Arcus cœlestis, (Plut. de Placitis Philosoph. iii. 5. T. ix. p. 541. Πλάτων φησὶ * Θαύμαντος αὐτὴν γενεαλογῆσαι τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τὸ θαυμάσαι ταύτην,) uti et hujus naturam sint admirati. Καθαίρων, Purgans, quod nomen, non quod alvum moveat, obtinuit, sed maxime quod animam a vitiis in sacris purgare crederetur.—Marica cur dicatur, me fugit. (Vide nos supra.) Puto * Narica, vel Naronica, quod circa Naronem amnem, teste Nicandro, nascatur." Bod. ad Theophr. p. 866. Sic et I. A. Saracen. supra conjecit. Nicandri locus est Ther. 607. ῏Ιρίν θ', ἣν ἔθρεψε * Δρίλων καὶ Νάρονος ὄχθη. Schol. Δρίλων γὰρ ποταμὸς * Ἰλλυρίδος, καὶ Νάρων, ὡς διαχωρίζει τοὺς * Ἰλλυριοὺς καὶ Λιβυρνούς. "Sic et ἱερὶς, quasi Sacris dicata, ap. Athen. et Theophr. pro Iride legitur." Saracen. Respicitur ad Athen. 682. Ἡ δ' ἶρις, φησὶ Θεόφραστος (H. P. vi. 7.) ἀνθεῖ τοῦ θέρους, μόνη τε τῶν * Εὐρωπαίων ἀνθέων εὔοσμός ἐστιν (H. P. ix. 7.)· ἀρίστη δ' ἐστὶν ἐν * Ἰλλυριοῖς τοῖς ἀνῳκισμένοις τῆς θαλάσσης. Φιλῖνος δέ φησι, τὰ ἄνθη τῆς ἴριδος λέγεσθαι λύκους, διὰ τὸ ἐμφερῆ εἶναι λύκου χείλεσι. "Hesych. Λύκος· τὸ τῆς ἱερέως ἄνθος, imo τῆς ἴριδος, nisi scripserat ἴρεως." Casaub. "Nempe, sicut in nostro Ms. A. ἱερὶς et ἱέρ[illegible] pro ἶρις et ἴριδος, scribitur, sic Hesych. alii [illegible] genitivum casum ἱέρεως formatum reperisse [illegible], unde alii dein ἱερέως effecerunt. [illegible] ad Theophr. p. 866. Inde etiam Lat[illegible] nomen, Consecratricis, ortum cepit [illegible] absurde conjectaverat Marcell. Vergil. [illegible] Dioscor. i. 1." Schweigh. "L. τῆς ἴρεως, ut habet vet. Lex." Palmer. "Schol. Nicandri dicit. λύκος flores iridis herbæ vocari, quod labiorum lupi speciem referant." Soping. Scholiastæ Nicandreo per errorem ea tribuit V. D. quæ in Athenæo olim legerat. "Rescripsi ἴρεως. Simili errore ap. Hesych. in Ἀστραγάλη, ἱερᾶς legitur pro ἴρεως." Albert. Plura vide ap. Nostrum in Ἱερὶς et Λύκος. Tzetz. Chil. viii. 174., notante G. Wakef. in Mss.: Κενέβρια κυρίως μὲν τὰ νεκρωθέντα ζῶα, Καὶ πρὸς βορὰν ἀχρήσιμα, μηδὲ λυσιτελοῦντα, Ἀπὸ τοῦ εἶναι πρὸς βορὰν κενὰ, καὶ τῶν ματαίων. Νῦν δέ γε τὰ σφαττόμενα, καὶ χρήσιμα πρὸς βρῶσιν, Ἐκάλεσα κενέβρια, * καταχρηστικωτέρως. At secundum Schol. Aristoph. l. c. κενέβρια ponitur pro νεκριμαῖα, tralatis s. transpositis literis. Plut. Quæst. Nat. T. ix. p. 635.

A ῞Ωσπερ τὰ κηρία τὴν μέλιτταν τῇ ὀσμῇ, καὶ τὰ κενέβρια τὸν γύπα κινεῖ. "Θνητίδια Hesychio sunt * νεκριμαῖα, Morticina." [In Cod. Ven. est Θνιτίδια. Salmas. et Is. Voss. corrigunt Θνησίδια. "L. Θνησείδια, Porphyr. de Abst. (iii. 18.) Ζώων δὲ τὰ θνησείδια πλὴν τῶν ἰχθύων, ἃ καὶ αὐτὰ βίᾳ ἀναιρούμενα, οὐκ ἄν τις προσενέγκαιτο." Heins. Pro ἀναιρούμενα vulgo legitur ἀναιροῦμεν. "F. l. πλὴν τῶν ἰσχυρῶν ἃ καὶ— supra §. ix. Τὰ μὲν—ὅσα ἰσχυρά." Reisk. "Fogeroll. illa πλὴν ἰχθύων male interjecta putabat, et merito, ut opinor. Ineptus aliquis monachus videtur voluisse, nos piscibus, ἃ καὶ αὐτὰ βίᾳ ἀναιροῦμεν, respectu habito ad ζῶα, (Ζώων δὲ τὰ θνησείδια πλὴν τῶν ἰχθύων, ἃ καὶ αὐτὰ βίᾳ ἀναιροῦμεν,) extra aquam sua morte extinctis vesci: quem enim nos incolimus, locus ipsis est tanquam orcus, in quem simul atque pervenerint, moriuntur, ut pulcre Plut. T. ii. p. 669. d." J. De Rhoer. Imo verba hæc non sunt inepti alicujus monachi, sed recte lecta et intellecta Porphyrii manum redolent. J. B. Felician. sic ea vertit:
B "At e mortuorum animalium carnibus, exceptis piscibus, nisi vi occisa fuerint, in cibum sumeret nemo." Sed neque ista, ἃ καὶ αὐτὰ βίᾳ ἀναιροῦμεν, sonant Nisi vi occisa fuerint, nec Porphyrius sibi vult dicere, Pisces, præter eos, qui vi occisi fuerint, in cibum sumere neminem. Non distinguitur hic inter pisces vi occisos, et pisces nulla quidem vi occisos, sed vivos captos et in terra sponte sua extinctos. Quid igitur ex his concludendum est? Nempe Felician. verba, ἃ καὶ αὐτὰ βίᾳ ἀναιροῦμεν, non ad ἰχθύων referenda esse censebat, sed ad ζώων τὰ θνησείδια: et cum ea vertit, Nisi vi occisa fuerint, longe aliter legebat, quam hodie legitur. An legendum cum Valentino, Ζώων δὲ τὰ θνησείδια πλὴν τῶν τοιούτων, ἃ καὶ αὐτὰ βίᾳ ἀναιροῦμεν, οὐκ ἄν τις προσενέγκαιτο? Imo hac lectione recepta voces, καὶ αὐτὰ, quæ nullum habent sensum, delendæ erunt. Leniori medicina utendum est. Lege, nostro periculo, sensu sic flagitante, Ζώων δὲ τὰ θνησείδια πλὴν τῶν τοιούτων, ἃ καὶ αὐτοὶ βίᾳ ἀναιροῦμεν, οὐκ ἄν τις
C προσενέγκαιτο. Vis sententiæ in verbis καὶ αὐτοὶ est, quæ opponuntur iis quæ præcesserant: Οὐ γὰρ καὶ πρὸς τὰ φυτὰ παρατενοῦμεν τὸ τῆς δικαιοσύνης, διὰ τὸ φαίνεσθαι πολὺ τὸ πρὸς τὸν λόγον ἀσύγκλωστον, καίτοι κἀνταῦθα τοῖς καρποῖς χρῆσθαι εἰώθαμεν, οὐ μὴν σὺν τοῖς καρποῖς κατακόπτειν καὶ τὰ πρέμνα· τὸν δὲ σιτικὸν καρπὸν καὶ τὸν τῶν χεδρόπων, αὐανθέντα καὶ εἰς γῆν πίπτοντα καὶ τεθνηκότα, συλλέγομεν· ζώων δὲ τὰ θνησείδια πλὴν τῶν τοιούτων, ἃ καὶ αὐτοὶ βίᾳ ἀναιροῦμεν, οὐκ ἄν τις προσενέγκαιτο. ῞Ωστε πολὺ τὸ ἄδικον ἐν τούτοις. Quæ est illa injustitia? nempe nos nullas animalium mortuorum carnes in cibum sumere, præter ea quæ etiam ipsi, proh! deum hominumque fidem, occidamus, animalia nonnisi nostra manu occisa in cibum sumere. At in plantis moderatius nos gerimus; fructibus enim tantummodo ipsarum utimur, non una cum fructibus truncos etiam ipsos succidere consuevimus. Frumenti vero et leguminum fruges ubi jam efflorescentes in terram deciderint, et emortuæ fuerint, colligere solemus. Pulcre profecto
D hoc, si quid aliud, dictum. Τὰ θνησείδια ζώων opponitur τῷ σιτικῷ καρπῷ καὶ τῷ τῶν χεδρόπων—τεθνηκότι: καὶ αὐτοὶ βίᾳ opponitur αὐανθέντι καὶ εἰς γῆν πίπτοντι: ἀναιροῦμεν opponitur τῷ συλλέγομεν: injustitia erga animalia opponitur justitiæ erga plantas. Jam vero vulgata lectio, Ζώων δὲ τὰ θνησείδια πλὴν τῶν ἰχθύων, ἃ καὶ αὐτὰ βίᾳ ἀναιροῦμεν, οὐκ ἄν τις προσενέγκαιτο, ut oppositionem hanc destruit, sic sensu bono caret. Et vellemus viri docti nobis explicarent, quomodo fiat, ut Porphyr. dicat, secundum Feliciani versionem, E mortuorum animalium carnibus, exceptis piscibus, nisi vi occisa fuerint, in cibum sumere neminem? Homines enim τὰ θνησείδια piscium, i. e. carnes piscium sua morte extinctorum, quæ mare in arenam eructet, non magis sapiunt, quam cadavera animalium sponte sua mortuorum, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. "Θνησείδια, quæ alias θνησίδια, vide iv. 16. ει quippe et ι passim in hisce permutantur, ut dictum alibi." J. De Rhoer. Ap. "J. Poll. l. c. θνησείδια pro θνησίδια reposuit Kuhn. Suidas: Θνησιμαῖον· τὸ

νενεκρωμένον, καὶ Θνησείδιον· τὸ νεκρόν. At sæpe ει et ι permiscentur." Albert. Zonaras: Θνησείδιον· τὸ θνησιμαῖον. Θνησιμαῖον· τὸ νενεκρωμένον. In Tittmanni Cyrillo, qui eundem habet articulum, est Θνησίδιον. "Corr. ab Is. v. 25. Καὶ ἐγενήθη τὰ θνησιμαῖα αὐτῶν ὡς κοπρία ἐν μέσῳ ὁδοῦ, adde 4 Reg. ix. 37. Ἔσται τὸ θνησιμαῖον Ἰεζάβελ ὡς κοπρία, sub. σῶμα. Cf. Heracliti dictum, vulgo, sed perperam Empedocli tributum, Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι, de quo multa diximus supra p. 211. n. 2.) Jer. xvi. 18. xli. 20. alibi. Ælian. V. H. iv. 17. (Προσέταττε δὲ ὁ αὐτὸς Πυθαγόρας καρδίας ἀπέχεσθαι, καὶ ἀλεκτρυόνος λευκοῦ, καὶ τῶν θνησειδίων παντὸς μᾶλλον.)" G. Wakef. ad Hesych. marg. "Sic et Diog. L. in Pyth. xxxiii. Videtur id sumtum a Judæis, a quibus non pauca accepisse Pythag. affirmat Joseph. ii. c. Apion. Sed et alii similiter ab iis abstinebant, etiam in vestitu, et calceis, æque ac Pythag., qui ne vestimenta quidem ἐκ τῶν θνησειδίων admittebat. Vide Philostr. V. A. i. 1. (ubi notavit Olear. Vide etiam Nostrum in Θνησείδιον.) Certe ap. Romanos, 'Mortuæ pecudis corio calceos, aut soleas fieri Flaminicis nefas habetur,' sed licebat fieri 'ex occisæ alioqui, aut immolatæ:' ratio hæc additur, 'Quoniam sua morte extincta omnia funesta sunt,' Fest. in Mortuæ." Perizon. Per Mortuæ intellige sua sponte mortuam. Serv. in Virg. Æn. iv. 518.: "Sane Flaminicæ non licebat neque calceos, neque soleas morticinas habere. Morticinæ autem dicuntur, quæ de pecudibus sua sponte mortuis fiebant. Neque supra genu succinctam esse." Idem G. Wakef. in Mss. Hesychii glossam, prout ab Albertio edita est, Θνήσκοντας· ἀποθνήσκοντας, recte sic correxit, Θνησιμαίους· θνήσκοντας, ἀποθνήσκοντας. Quis enim Θνήσκοντας per ἀποθνήσκοντας exponeret? Porphyr. de Abst. iv. 16. Παραγγέλλεται γὰρ καὶ Ἐλευσῖνι ἀπέχεσθαι καὶ κατοικιδίων ὀρνίθων καὶ ἰχθύων, καὶ κυάμων, ῥοιᾶς τε καὶ μήλων, καὶ ἐπίσης μεμίανται οὐ στελέχους ἅψασθαι ὡς τὸ θνησιδίων. "Θνησείδια vocat supra iii. 8." J. De Rhoer. Vel in iii. 18. corrige θνησίδια, vel hic scr. θνησειδίων. "Pro οὐ leg. τό." Valent. "F. l. Καὶ ἐπίσης μιαίνει τὸ λεχοῦς ἅψασθαι, ὡς τὸ θνησιδίων, Pariter polluit attactus puerperæ, atque cadaveris." Reisk. "Nec secus Galeus ad Iambl. Myst. iv. 11.," inquit J. De Rhoer, "Santi Pythag. ap. Diog. L. (xxxiii.) purum se servabat ἀπὸ κήδους καὶ βρωτῶν θνησειδίων, ubi duo illa etiam jungi vides. (Quid sunt duo illa? Non patet e viri docti verbis. Galei verba sunt hæc: 'Amicus noster, qui istum librum novissimus vertit, in caudicem omnino cespitavit, cum verteret, Et æque polluebat eorum caudices attingere, quam cadavera. Primo lege, μεμίανται τὸ λεχοῦς ἅψ. deinde, Non minus polluebantur tangendo puerperam, quam cadavera. Pythag. ap. Laert. purum se servabat ἀπὸ κήδους καὶ λεχοῦς, καὶ βρωτῶν θνησιδίων.' Sed neque J. De Rhoer, neque Galeus accurate citavit Diogenis locum, qui sic vulgari solet, Τὴν δὲ ἁγνείαν εἶναι διὰ καθαρμῶν, καὶ λουτρῶν, καὶ περιῤῥαντηρίων, καὶ διὰ τοῦ αὐτὸν καθαρεύειν ἀπό τε κήδους, καὶ λέχους, καὶ μιάσματος παντὸς, καὶ ἀπέχεσθαι βρωτῶν θνησειδίων τε κρεῶν, καὶ τριγλῶν, καὶ μελανούρων, καὶ ὠῶν, καὶ τῶν ὠοτόκων ζώων, καὶ κυάμων, καὶ τῶν ἄλλων, ὧν παρακελεύονται καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐπιτελοῦντες. Jam vides quid sibi vellet J. De Rhoer, scribens ap. Diog. L. 'duo illa etiam jungi,' nempe λεχοῦς et θνησειδίων, modo cum Galeo scribas λεχοῦς pro vulgato λέχους. Sic in Theophr. Char. xvi. pro λέχει, quod libri vett. habent, Cod. Pal. exhibet λεχῷ: omnino v. Astii not. Plura de hoc Diogenis loco habebis infra. Ceterum fallitur De Rhoer, dicens Galeum hic Porphyrii verba haud secus, ac Reiskium, correxisse; ille enim legit, Μεμίανται τὸ ἅψ., at hic velit, Μιαίνει τὸ ἅψ.) Propius adhuc accedit ad scripturam vulgatam Abresch. qui legebat, Τό τε λεχοῦς. Λεχὼ quippe προσφατῶς τετοκυῖα, ut Hesych., dicitur, ap. quem nescio quare h. v. immutatam velit Spanh. ad Callim. H. in Jov. 14. Puerperas olim impuras fuisse habitas, satis constat. Vide Casaub. ad Theophr. Char. p. 290. (Cf. Schol. Theocr. ii. 12. supra a nobis citatum p. 243. a.) Lex. Mosaica est notissima. Ab Ægyptiis aut

A Noæ liberis opinionem hanc profectam putat Spencer. Legg. Rit. i. 8. Nihil itaque mirum Pythagoræ ejusque assectis hæc fuisse probata. Similis ratio τῶν ἐμμήνων, de quibus supra ii. 5. Nihil magis in proclivi est, si vulgatum tueri velis, quam pro οὐ refingere τοῦ." J. De Rhoer. Vel cum Reiskio lege, Καὶ ἐπίσης μιαίνει τὸ λεχοῦς ἅψασθαι, ὡς τὸ θνησιδίων, vel nobiscum, Καὶ ἐπίσης μεμίανται τῷ λεχοῦς ἅψασθαι, ὡς τῷ θνησειδίων. Abreschii lectioni obstat illud τε, τό τε λεχοῦς, quod h. l. nullum habet sensum. Galei conjecturam, μεμίανται τὸ λεχοῦς ἅψασθαι, Polluebantur tangendo puerperam, respuit Gr. linguæ ratio; illud μεμίανται enim accusativum, τὸ λεχοῦς ἅψ., sibi sumere nequit. Sed nec stare potest lectio a J. De Rhoer proposita, Καὶ ἐπίσης μεμίανται τοῦ λεχοῦς ἅψασθαι, ὡς τὸ θνησειδίων: nam primum, si τοῦ ante λεχοῦς scribas, τοῦ quoque ante θνησειδίων scribendum erit, deinde Græce non dicitur μεμίανται τοῦ λεχοῦς ἅψασθαι, sed τῷ λεχοῦς ἅψ. ut μιαίνεσθαι αἵματι, ap. Nostrum in Μιαίνω ex Homero. Neque
B aliter dixit ipse Porphyr. de Abst. iv. 20.: Διὸ καὶ ὁ γενόμενος μιαίνει τῇ μίξει τῆς ψυχῆς, τῆς πρὸς τὰ σώματα, ("τῆς videtur natum ex ultima syllaba vocabuli ψυχῆς, et sic leg. τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ σῶμα, aut τῇ μίξει τῆς ψυχῆς τῇ πρὸς τὸ σῶμα." Reisk. "Hoc verissimum crediderim: pulcre consentit Meerm. Cod. qui habet, μιαίνει τῇ μίξει τῆς ψυχῆς πρὸς τὰ σώματα." J. De Rhoer. At tum sensu sic flagitante legendum erit μιαίνεται. Melius forsan, simul et facilius, reposueris, μιαίνει τῇ μίξει τῆς ψυχῆς τὰ πρὸς τὰ σώματα·) καὶ ὁ ἀποθανὼν, ὅταν σῶμα καταλείπῃ νεκρὸν, ἀλλόφυλον τῷ ζῶντι καὶ ἀλλότριον (ἀλλότριον γὰρ αἱ ψυχαὶ πρὸς τὰ σώματα, Reisk.) μιαίνεται δὲ καὶ ἡ ψυχὴ ὀργαῖς, ἐπιθυμίαις, πλήθει παθῶν, ὧν συναιτία πως καὶ ἡ δίαιτα. Lectionem vero, τὸ λεχοῦς ἅψασθαι, omnino firmat Diogenis locus, prout a Galeo correctus est: Διὰ τοῦ αὐτὸν καθαρεύειν ἀπό τε κήδους, καὶ λεχοῦς. Vulgo legitur λέχους, quod vertitur Cubili. At tum diceretur id, quod [illegible] esse ex ipsius Diogenis testimonio probari possit, nempe
C Pythagoram docuisse τὴν ἁγνείαν εἶναι abstinentiam a concubitu, cum concubitum damnet non ut corpus polluentem, sed ut ejus sanitati maxime officientem. Καὶ περὶ ἀφροδισίων δέ φησιν οὕτως, inquit Diog. L. ib. 9., ἀφροδίσια χειμῶνος ποιέεσθαι, μὴ θέρεος· φθινοπώρου δὲ καὶ ἦρος, κουφότερα· βαρέα δὲ πᾶσαν ὥρην, καὶ ἐς ὑγείην οὐκ ἀγαθὰ εἶναι· ἀλλὰ καί ποτε ἐρωτηθεὶς Πότε δεῖ πλησιάζειν; "Ὅτε βούλει γενέσθαι σαυτοῦ ἀσθενέστερος," εἶπεν. Damnat contra Porphyr. de Abst. iv. 20. nulla sanitatis ratione motus, sed quia animæ inquinationem affert: Διὸ ἐν πᾶσιν ἡ ἁγνεία ἐν ἀποθέσει μὲν καὶ ἀφέξει τῶν πολλῶν καὶ ἐναντίων, μονώσει δὲ καὶ λήψει (" potius leg. καὶ ἐναντίων μονώσει, λήψει δὲ," Valent.) τῶν οἰκείων καὶ προσφυῶν· διὸ καὶ τὰ ἀφροδίσια μιαίνει· σύνοδος γὰρ θήλεος καὶ ἄῤῥενος, καὶ κρατηθὲν μὲν τὸ σπέρμα ψυχῆς παρέσχε μίανσιν, τῇ πρὸς τὸ σῶμα ὁμιλίᾳ, μὴ κρατηθὲν δὲ, τῇ νεκρώσει τοῦ παρατεθέντος· ἡ δὲ πρὸς ἄρσενας ἀρσένων, καὶ ὅτι εἰς νεκρὸν, καὶ ὅτι παρὰ φύσιν· καὶ καθάπαξ ἀφροδίσια, καὶ ὀνειρώξεις, ὅτι ψυχῆς σώματι μεμιγμέ-
D νης, καὶ πρὸς τὴν ἡδονὴν κατασπωμένης. Recte igitur in Diog. L. correxit Galeus, Διὰ τοῦ αὐτὸν καθαρεύειν ἀπό τε κήδους, καὶ λεχοῦς, καὶ μιάσματος παντὸς, καὶ ἀπέχεσθαι βρωτῶν θνησειδίων τε κρεῶν. Sed quid est monstrum illud βρωτῶν θνησειδίων τε κρεῶν? Alium silent Diogenis interpretes. Versio Lat.: Morticinisque et pollutis carnibus. Recte quidem, quod ad sensum, vertitur, sed voci βρωτῶν non inest notio Morticinorum. An intelligi debet Carnibus? Imo nomen generale βρωτὸν non Carnes tantum notat, sed Omnia esculenta, etiam ea, quæ ipse Pythagoras comedere solebat; βρωτὸν enim i. q. βρῶμα. Xenoph. Memorab. iv. 7. 9. Βρῶμα ἢ πόμα, at ii. 1. 1. iv. 2. 31. Καὶ ποτὰ καὶ βρωτά. Iamblich. V. Pythag. xxiv. Τῶν μὲν βρωμάτων καθόλου τὰ τοιαῦτα ἀπεδοκίμαζεν, ὅσα πνευματώδη καὶ ταραχῆς αἴτια, τὰ δ' ἐναντία ἐδοκίμαζέ τε καὶ χρῆσθαι ἐκέλευεν, ὅσα τὴν τοῦ σώματος ἕξιν καθίστησί τε καὶ συστέλλει, κ. τ. λ. Galeus supra habet, βρωτῶν θνησιδίων. Sed βρωτὰ θνησίδια non est phrasis Græcorum, qui dicunt θνησίδια κρέα. Quæ cum ita sint, legendum censemus, ἀπέχεσθαι

κενεβρίων θνησειδίων τε κρεῶν, ut in Æliano H. A. vi. 2. (l. c.) a Schneidero editum est, κενέβριόν τε καὶ θνησείδιον. Pythagoræ Aurea Carmina 67. Ἀλλ' εἴργου βρωτῶν, ὧν εἴπομεν, ἔν τε καθαρμοῖς, Ἔν τε λύσει ψυχῆς κρίνων, καὶ φράζευ ἕκαστα, Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην. Hierocles p. 218. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ τὸ θνησιμαίων ἀπέχεσθαι δεῖν θεωρήσομεν τὸ μὲν ὅλον τῆς θνητῆς φύσεως ἀπείργειν ἡμᾶς, ἤδη δὲ καὶ τῆς τῶν ἀθύτων καὶ ἀνιέρων σαρκῶν μεταλήψεως· δίκαιον γὰρ τῶν συμβολικῶν νουθετήσεων καὶ τὸ προφερόμενον φυλάττειν, καὶ τὸ εἴσω νοούμενον. Ἐκ γὰρ τῆς συνεχοῦς τοῦ φαινομένου τηρήσεως ἡ τῶν μειζόνων μελετᾶται κατόρθωσις. Οὕτως οὖν καὶ νῦν ἀκουσώμεθα, ὡς διὰ βραχυτάτου λόγου, μεγίστων ἔργων ἀρχὰς ἡμῖν ἐνδιδόντος τοῦ ἔπους. Εἴργου γάρ φησι βρωμάτων, ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ, ἀπέχου φθαρτῶν σωμάτων. Ἐπεὶ δὲ οὐ πάντων νῦν ἀπέχεσθαι δυνατὸν, ἐπάγει, ὧν εἴπομεν.——Καὶ ὁ μὲν καθόλου τῆς ἀποχῆς τύπος τοιοῦτος, καὶ τοσούτων τῶν ἀγαθῶν στοχαζόμενος, τὰ δὲ ἐπὶ μέρους ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀποφθέγμασιν ἐν ἀποῤῥήτῳ παρεδίδοτο, ὧν ἕκαστον εἰ καὶ μερικὴν ἀποχὴν εἰσηγεῖτο, οἷον, κυάμων μὲν ἐν σπέρμασι, θνησειδίων (vulgo θνησιδείων) δὲ ἐν ζώοις, καὶ τούτων κατὰ γένος, ὡς ἐπὶ ἰχθύων τὸ, ἐρυθρινοῦ ἀπέχου, καὶ ἐν χερσαίοις ἄλλον, καὶ ἑτέρου τινὸς ἐν πτηνοῖς, καὶ τὸ τελευταῖον, μέρη τινὰ ζώων ἀπηγόρευεν, οἷον, κεφαλὴν μὴ ἐσθίειν, μηδὲ καρδίαν· ὅμως καὶ ἐν ἑκάστῳ τούτων τὴν τελειότητα τῆς καθάρσεως ἐναπετυποῦτο ὁ λόγος κ. τ. λ. E locis autem supra laudatis satis patet θνησείδια modo dicitur de Carnibus animalium sua morte extinctorum, ut in locutione illa ap. Philostr. l. c. ἐσθήματα ἐκ θνησειδίων, modo de Carnibus animalium vi occisorum, ut ap. Ælian. H. A. l. c. Quod vero ad quæstionem attinet, θνησείδιος, an θνησίδιος scribendum sit, nos quidem scripturam per ει unice probandam esse censemus, cum vox derivanda sit a θνῆσις. Vide Nostrum in Θνησείδιον. Ut enim a πρᾶξις πράξεως * πραξείδιον, λέξις λέξεως λεξείδιον, ῥῆσις ῥήσεως ῥησείδιον, πόλις πόλεως * πολείδιον, ἕξις ἕξεως ἑξείδιον, sic a θνῆσις θνήσεως θνησείδιος dicitur, at θνησίδιος Ionica forma est a gen. θνήσιος. Etym. Λεξείδιον· εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ λέξις λέξεως, διὰ τῆς ει διφθόγγου, εἰ δὲ ἀπὸ τῆς λέξιος Ἰωνικῶς διὰ τοῦ ι, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ῥήσεως ῥησείδιον, ἀπὸ δὲ τῆς ῥήσιος γενικῆς Ἰωνικῶς ῥησίδιον, καὶ τὰ ὅμοια. Χοιροβοσκός. Idem: Ἀργυρίδιον· εἰσὶ παραγωγαὶ καὶ διὰ τοῦ ιον, καὶ διὰ τοῦ ιδιον· καὶ εἰ μὲν ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται, διὰ τοῦ ιδιον γίνεται ἡ παραγωγὴ, καὶ φυλάσσονται αἱ τρεῖς συλλαβαὶ αἱ τελευταῖαι συνεσταλμέναι, οἷον, γνώμη γνώμης γνωμάδιον· ψυχὴ ψυχῆς ψυχίδιον· ξίφος ξίφους ξιφίδιον· εἰ δὲ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, διὰ τοῦ διον γίνεται ἡ παραγωγὴ, καὶ ἐκτείνεται ἡ τρίτη ἀπὸ τέλους συλλαβὴ, γραφεῖον γραφείδιον, ἀγγεῖον ἀγγείδιον· καὶ εἰ μὲν εὑρεθῇ τὸ ε ἢ τὸ ο, τὸ ἰῶτα προσέρχεται, πόλεως πολείδιον, ἕξεως ἑξείδιον, βοὸς βοΐδιον, νοὸς νοΐδιον. Plura de hac re ex eodem Etym. vide in Γήδιον et Γράδιον. Θνησείδια igitur s. θνησίδια, θνησιμαῖα, et κενέβρεια s. κενέβρια idem sonant. Phot. Κενέβρια· ἐν οἷς τὰ * νεκριμαῖα καὶ τοὺς ἀπέργους ὄνους κατακόπτουσι, καὶ τὰ θνησιμαῖα. At Forum] "Μεσκόνια vocabant, Οὗ "τὰ τῶν ὄνων κρέα ἐπιπράσκοντο, pro quo fere alibi "μεμνόνεια." J. Poll. ix. 48. Εἴη δ' ἂν καὶ μαγειρεῖα τῶν πόλεως μερῶν, οὐχ ἧπερ τὰ λοιπὰ τῶν ὑπὸ ταῖς [illegible] κιστηρίων, ἀλλὰ τόπος ὅθεν μισθοῦνται ὡς [illegible] ὡς cum Mss.) τοὺς μαγείρους, ὡς Ἀντιφάνης (Mss. Ἀριστοφάνης, sed perperam) ἐν Στρατιώτῃ * ὑποδηλοῦν ἔοικεν· Ἐκ τῶν μαγειρείων βαδίζων, ἐμβαλὼν Εἰς τοὔψον· μεμνόνια δὲ ἐκάλουν, οὗ τὰ τῶν ὄνων κρέα ἐπιπράσκοντο, ἴσως τῶν ὀνείων ἐνόντων τῷ ὀνόματι. Καὶ ταῦτα δὲ, εἰ καὶ αἰσχίω, μέρη πόλεως, ἀσωτεῖα, πεττεῖα, κυβεῖα, κυβευτήρια, σκιραφεῖα, ματρυλεῖα, ἀγωγεῖα. Ubi olim legebatur μεσκονία, et sic Ms. Seberi et Kuhnii C. A., al. teste eodem Sebero μεσκόνια, pro quo VV. DD. correxerunt μεμνόνια, e Jung. Ms. Kuhnii C. V. exhibet μεμνόνεια.] "Hesychio Μέμνων est ὄνος, Asinus, et Μεμνόνεια· "τὰ ὄνεια κρέα, Asininæ carnes." [In Hes. vulgo legitur Μεμνόνια, pro quo Noster cum Salmas. et Guyeto reponit Μεμνόνεια: neque tamen opus esse,

A monet T. Hemst. ad J. Poll. l. c., probante etiam Albert. Nobis quidem, ut in Pollucis loco corrigendum videtur vel μεμνονεῖα, (cui lectioni favet et contextus, qui habet μαγειρεῖα, ἀσωτεῖα, πεττεῖα, κυβεῖα, σκιραφεῖα, ματρυλεῖα, ἀγωγεῖα,) vel μεμνονία, sic in Hesychii glossa vulgatum μεμνόνια satis probum videtur. Apud illum enim μεμνονεῖα, vel μεμνονία sub. ἀγορὰ, bene diceretur de Loco, ubi carnes asininæ venduntur; apud hunc autem μεμνόνια est Carnes asininæ. Sic, κενέβρεια s. κενέβρια, Carnes morticinæ; at κενεβρεία, Locus, ubi carnes morticinæ venduntur. "Μεσκόνεια, vel μεμνόνεια et Locum signat, ubi venditur asini caro, et Ipsam etiam carnem." Kuhn. At duplicem hunc sensum ex Atticorum usu substantivis, non adjectivis, ut κενέβρεια s. κενέβρια, et μεμνόνεια s. μεμνόνια, inesse jam supra ostendimus. Idem Kuhn.: "Μεσκονία a μέσκος veniret."] "Μέσκος "e Nicandro Hesych. affert pro δέρμα, κώδιον." [Nicandri locus frustra quæretur in Alexiph. Ther. et Fragmentis Operum deperditorum, a J. St. Ber-
B nardo collectis, quæ edidit Schneider. Μέσκος Salmasio est i. q. πέσκος, quo vocabulo utitur Nicander Ther. 549. Vide Nostrum in Πέσκος. "Μέμνων dicitur Asinus a μέμνειν, Perpeti, Tolerare; est enim animal ταλαίπωρον, et Perpessitium." Kuhn. "Μέμνων nomen inditum ob asini patientiam, vel ob defectum memoriæ, per antiphrasin." Anonym. ap. Albert. "Μέμνων forte quasi μίμνων, Manens, quia asinus est καρτερικὸς in labore." Martin. Cadm. "Vescebantur autem carne asinina in Ægypto Alexandrini, quapropter et frequens apud eos erat elephantiasis, cum caro asinina generaret παχὺν καὶ μελαγχολικὸν χυμὸν, Galen. Therapeut. ii." Kuhn. "Athenienses vesci solitos etiam asinina, vel Schol. ad Aristoph. Vesp. (194.) ἀλλ' ἴσως, ὅταν φάγῃς Ὑπογάστριον γέροντος Ἡλιαστικοῦ, nobis indicat, Ὅτι ὄνους ἔτρωγον ἐν Ἀθήναις, καὶ τοὺς μισθοὺς λαμβάνοντες οἱ δικασταὶ ὠνοῦντο τα ὑπογάστρια. Et iterum: Ὑπογάστριον· ἐπεὶ πωλάριον ἐμιμεῖτο ἐπὶ τῷ ὄνῳ, τὸ ὑπογάστριον πρὸς τοῦτο· ἐχρῶντο δὲ τοῖς ὀνείοις
C ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὑπογάστριον ὄνου ἢ βοὸς κ. τ. λ." Jungerm. "Non mirum, sicubi carnibus asininis vescebantur, quando et asinos immolabant: adi Ovid. Fast. et Lactant. Inst. Div." J. Damius ad Meursii Opp. T. i. p. 505. J. Poll., Μεμνόνια δὲ ἐκάλουν, inquit, οὗ τὰ τῶν ὄνων κρέα ἐπιπράσκοντο, ἴσως τῶν ὀνείων ἐνόντων τῷ ὀνόματι. Egregie vero fallitur, nomen μεμνόνια ab ὄνος factum credens, cum μεμνόνια s. μεμνόνεια sit a μέμνων, at Ἀγαμεμνόνιος s. *Ἀγαμεμνόνειος (vide supra p. 187. c.) est ab Ἀγαμέμνων. || *Ἀγορὰ ὀψόπωλις i. q. ἀγορὰ ἰχθυόπωλις. Plut. Timoleonte xiv. de Dionysio, Οὐδὲν γὰρ οὔτε φύσεως ὁ τότε καιρὸς, οὔτε τέχνης, ὅσον ἐκεῖνον τύχης ἔργον ἐπεδείξατο, τὸν Σικελίας ὀλίγον ἔμπροσθεν τύραννον, ἐν Κορίνθῳ διατρίβοντα περὶ τὴν ὀψόπωλιν, ἢ καθήμενον ἐν μυροπωλίῳ, πίνοντα κεκραμένον ἀπὸ τῶν καπηλείων, κ. τ. λ. ubi vertitur, Agentem cum muliere, quæ exercebat popinam. Reisk. Ind. Græc., "Ὀψόπωλις, Quæ obsonia vendit." Idem tamen Reisk. rectius scripsit ad Plut. Sympos. iv. 4., "Ἰχθυοπώλιδι sub. ἀγορᾷ,
D sic Noster in Timoleonte ἀγορὰν ὀψόπωλιν appellavit." || *Ἀγορὰ Ἀλφιτόπωλις, Forum, ubi farinæ vendebantur. "Ubi farinæ venales, τὰ ἄλφιτα dicebant. Aristoph. Eccles. (819.) Κᾆτ' εἰτ' ἐχώρουν εἰς ἀγορὰν εἰς ἄλφιτα." Meurs. l. c. Vulgo legitur ἐπ' ἄλφιτα. Sed utrum εἰς ἄλφιτα, an ἐπ' ἄλφιτα legas, hoc uno modo e Gr. linguæ ratione verti potest, Ad farinas emendas. Si intelligendus sit, ut Meurs. arbitrabatur, Locus, ubi farinæ vendebantur, scribendum erit, εἰς τἄλφιτα. Articulus enim in hujusmodi locutionibus semper præfigitur. Vide Nostrum in Ἀλφιτόπωλις, et Ast. ad Theophr. Char. xvi. p. 148. || *Ἀγορὰ Ἱματιόπωλις s. Σπειρόπωλις. J. Poll. vii. 78. Ἐκαλεῖτο δέ τις Ἀθήνησιν * ἱματιόπωλις ἀγορά· ἣ δ' αὐτὴ καὶ σπειρόπωλις (sic): σπεῖρα γὰρ, οὐ τὰ ῥάκη μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀμείνους ἐσθῆτας (sic leg. e Cod. Voss. pro vulg. ἔνιοι) καλεῖν ἠξίουν. Vide Meurs. l. c. || *Ἀγορὰ Ἀρχαία. Harpocr. Πάνδημος Ἀφροδίτη· Ὑπερίδης ἐν τῷ Κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ (f. τοῖς, inquit Heyn.

ad Apollodori Fragmm. p. 395.) Περὶ Θεῶν, Πάνδημόν φησιν Ἀθήνησι κληθῆναι τὴν ἀφιδρυθεῖσαν περὶ τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν, διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὸν δῆμον συνάγεσθαι τὸ παλαιὸν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἃς ἐκάλουν ἀγοράς. Νίκανδρος ἐν ἕκτῳ * Κολοφωνιακῶν, Σόλωνά φησι σώματα ἀγοράσαντα εὐπρεπῆ, ἐπὶ στέγης στῆσαι διὰ τοὺς νέους, καὶ ἐκ τῶν περιγινομένων χρημάτων ἱδρύσασθαι Ἀφροδίτης Πανδήμου ἱερόν. Ἔστι δὲ (τὸ addendum e Suida et Photio) πάνδημον, πάγκοινον. Vide ibi Maussac. Suid. et Phot. Πάνδημος Ἀφροδίτη· οὕτως ἐκάλουν τὴν ἀφιδρυθεῖσαν περὶ τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν, διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὸν δῆμον συνάγεσθαι τὸ παλαιὸν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις (verba ἐν τ. ε. a quibus pendent sequentia, e Photii textu, notante Schleusnero, exciderunt), ἃς ἐκάλουν ἀγοράς. Ἔστι δὲ τὸ πάνδημον, πάγκοινον. Vide Meurs. l. c. Plura de Venere Vulgivaga habebis in Πάνδημος. " Hoc universum forum profecto amplissimum erat, i. e. quod appellant Vetus——Postea alio translatum est forum, in eum locum, quem * Ἐρετρίαν appellabant. Observare licet ap. Strab. x. (p. 652. Falc.) Ἐρετριέας δ' οἱ μὲν ἀπὸ Μακίστου τῆς Τριφυλίας ἀποικισθῆναί φασιν ὑπ' * Ἐρετρίας (f. l. * Ἐρετριέως), οἱ δ' ἀπὸ τῆς Ἀθήνησιν * Ἐρετρίας, ἣ νῦν ἐστὶν ἀγορά. Quem Geographi locum respexit Eust. ad Il. B. (p. 211. ed. Bas.): Ὁ Γεωγράφος οὐ μόνον ἀπὸ * Ἐρετριέως ἀποικίσαντος εἰς αὐτὴν κληθῆναι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ * Ἐρετρίας καθ' ἑτέρους τῆς Ἀθήνησιν, ἣ νῦν ἐστὶν ἀγορά. Eum autem locum fuisse ante Porticum Variam inde conjecturam est facere, quod Pausanias in descriptione sua Athenarum, forum Urbis, quod extabat suo tempore, ibi memoret, ornatum præter cetera ara Misericordiæ." Meurs. l. c.] " Προύνικοι," [vulgo Προυνικοί, ut edidit Albert. at Idem in Οἴσυλος habet προύνικος, atque in Σκειράτες, προύνικοι,] "Hesychio οἱ " μισθοῦ κομίζοντες τὰ ὤνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, Bajuli, et " οἱ μισθωτοὶ, Mercenarii, δρομεῖς, ταχεῖς, ὀξεῖς, εὐκίνητοι, γοργοὶ, Cursores, Celeres, Agiles. Quomodo " Suidæ quoque Προύνικος est δρομαῖος, γοργὸς, hoc " in loco, Φασὶ δὲ περὶ Ξενοκράτους, εἴ ποτε μέλλοι ἐς " ἄστυ ἀπιέναι, τοὺς θορυβώδεις πάντας καὶ προυνίκους " ὑποστέλλειν αὐτοῦ τῇ παρόδῳ, ut sit Homines tur" bulentos et huc illuc cursitantes." [" Hæc sunt verba Laertii in Xenocrate iv. 6. (sed ap. eum sic leguntur, Καὶ εἴποτε μέλλοι ἐς ἄστυ ἀνιέναι, φασὶ τοὺς θορυβώδεις πάντας καὶ προυνίκους ὑποστέλλειν αὐτοῦ τῇ παρόδῳ,) ubi in quibusdam exemplaribus pro προυνίκους hodie legitur πορνικούς. Sed lectionem Suidæ defendit Salmas. ad Ælii Spartiani Hadrianum p. 146(=41., et Guyet. ap. Albert., et Jo. Kuhn., et in textum recepit Menag. e Cod. suo Regio. Probat et Toup. Emendd. in Suid. T. ii. p. 172. Cf. Schneider. Peric. Crit. p. 48.) Ceterum in optimo Ms. A. pro προύνικος scriptum est προύνεικος. Θορυβώδεις habet Ms. A. et Laertius; at Mss. B. et C. et priores Edd. minus recte θορύβους." Kuster. " Προυνείκους Lascivos Græci proprie vocant, (neque aliter Diogenis verba interpretati sunt Kuster. et Menag. &c. Kuhnio autem, qui verba δρομαῖον, γοργὸν, Circumlatorem, Scurram vertit, 'videtur notari hac voce Fex hominum, vitiis nulla virtute redemta.') Idem mendum in vetusto Epigr. Stratonis (li.) ubi scriptum est πορνικὰ pro προύνεικα, multum indignante versu. Corrige igitur, Ἔστω που προύνεικα φιλήματα (al. λαλήματα) καὶ τὰ πρὸ ἔργων (Ap. Lips. προσέρπων, Jacobs. cum V. D. in marg. Apogr. Lennep. velit πρὸς ἔργῳ) Παίγνια, * πληκτισμοὶ, κνίσμα, φίλημα, λόγος." Salmas. l. c. " Scr. προύνεικα: contractum enim est e προένεικα." Brunck. " Πορνικὰ φιλήματα, Vat. Cod. idque exhibet Ap. Lips. in cujus marg. πορνικὰ κεῖνα tentatur. Hujus conjecturæ, minime ineptæ, auctor hunc versum sic concepisse videtur, Ἔστω πορνικὰ κεῖνα φιλήματα. Alii προύνεικα et πρώνικα. In marg. ap. Guyet. et Ruhnk. προυνικὰ, Præcursoria. Sed προύνικα edidit Salmas. l. c. Multa de v. προύνικος s. προύνεικος, utrumque enim scribitur, collegit Schneider. Peric. Crit. p. 48. Hesych. Προύνικον· ὀξὺν, εὐκίνητον." Jacobs. quem decepit Salmasius, ex Hesych. afferens, Προύνικον· ὀξὺν, εὐκίνητον, προπετῆ, sed hæc glossa in Lexicographo illo non reperitur.

A Hesychio igitur tribuit Salmasius locum, quem in Grammatico Ms. forte olim legerat. " Προύνεικος, Qui fit ante pugnam. Προύνεικα φιλήματα, Basia, quæ dantur ante rem peractam, Præludia amatoria." Larcher. Supplem. ad Hederici Lex.] " Meminit " Pollux quoque hujus vocabuli, scribens προυνίκους " a novæ comœdiæ scriptoribus vocatos fuisse τοὺς " μισθωτοὺς," [vii. 132. Οἱ δὲ (" delenda ista, οἱ δὲ, quippe quæ non agnoscit Ms." Toup. Emendd. in Hes. iv. 230.) καὶ προυνίκους τοὺς μισθωτοὺς οἱ νέοι κωμῳδοδιδάσκαλοι ἐκάλουν, τὸ δὲ ὄνομα Βυζαντίων ἦν, ὅθεν καὶ * Βυζαντίους αὐτοὺς ἀπεκάλουν, ubi Kuhn. " C. A. Οἱ νέοι κωμῳδοὶ —* Βυζαντίας ἐκάλουν, C. V. νομοδιδάσκαλοι—Βυζάντιον ἦν ὅτε. Αὐτοὺς abest et a C. V. Salm. leg. etiam Βυζαντίας ἀπεκάλουν. Gloss. Προύνικος· Laciniosus, quod referri potest ad lacinias bajulorum."] " Eust. (ad Il. Ξ. p. 983. 47.) Ἰστέον " δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἐνείκω δοκεῖ γίνεσθαι καὶ ὁ παρὰ Αἰλίῳ " Διονυσίῳ κείμενος προύνεικος, ἤγουν, ὁ κομίζων μισθοῦ " τινα ἐξ ἀγροῦ, [l. ἀγορᾶς, cum Piersono ad Moer.
B p. 63. a Schæf. in Mss. citato.] " Ea scriptura, et id " etymon, non displicent; qui vero sine diphthongo " in penultima scribunt, a νίκη derivare velle viden" tur, ideoque exponunt ταχεῖς, γοργοὶ, ut cursores, " qui celeritate vincere et prævenire æmulos cupiunt. " Ab Etym. et Lex. meo vet. affertur et aliud ety" mon: Προυνείκους· σημαίνει τοὺς ὑβριστὰς, καὶ τοὺς " ἄνδρας τοὺς ἱσταμένους ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ φέροντας τὰ " ὤνια καὶ λαμβάνοντας ὑπὲρ τούτων μισθόν· καὶ εἰ μὲν " τοὺς ὑβριστὰς σημαίνει, γίνεται παρὰ τὴν πρὸ πρόθε" σιν καὶ τὸ νεῖκος, πρόνεικος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ " [adde προύνεικος]· εἰ δὲ τοὺς ἄλλους, παρὰ τὸ [illegible]ἐνείκω " Βοιώτιον, ὃ σημαίνει τὸ ἐνέγκω, γίνεται προ[illegible]ένεικος, " καὶ κράσει τοῦ ο καὶ ε εἰς τὴν ου δίφθογγον, [illegible]προύνει" κος."] " Ap. Suid. προύνικοι, ap. Hesych. [illegible]προυνικοὶ oxytonως: nostrum προύνεικοι agnoscit etiam [illegible] Eust. (l. c.) et tuetur originis ratio." Sylburg. ad [illegible] Etym. Ind. Cf. eund. in Not. ad Clenard. p. 457. [illegible] Pselli Grammat. Ms. ap. Albert. ad Hes, et Ducang. Gl. M. et I. Gr., Προύνικος· εὐκίνητος. Zonar. (e quo
C sua sumsit Phavor.) Προύνικος· εὐκίνητος. Τοῦ [illegible]ελλοῦ· Προύνικος ὁ εὐκίνητος. Sic et Cyrill. Lex. Ms. ap. Tittmann. ad Zonaræ Prolegom. p. cxi. Προύνικος l. Προύνικος· εὐκίνητος. Zonar. Προύνεικος· ὁ ὑβριστής. Phot. Προύνεικον (Προύνικον correxit Schleusner.) οὐ τὸν ἀκόλαστον, ἀλλὰ τὸν κομίζοντά τινα (mallit Albert. τὰ ὤνια, sed citra necessitatem) ἐξ ἀγορᾶς μισθοῦ, καὶ ἔγκειται τὸ ἐν[illegible], Cod. D. ἔνεικας. Προύνεικος (Cod. D. Προύνικος) δρομαῖος, γοργός. Lex. Ms. Colbert. ap. Ducang. [illegible] δρομαῖος, γοργὸς, εὐκίνητος, νικηφόρος, ἀστεῖος, ἄτακτος. Hesych. Σκείρατες· οἱ προυνικοὶ, καὶ κυβευταί. " Cave tibi, ne cum Salmasio Σκειρᾶται restituere velis, [illegible] πορνικοὶ pro προυνικοί: nam et πορνικοὶ [illegible] νικῶν contineri possunt. (Vide infra [illegible] Προύνικα.) Sed alibi ista de voce locupletius." [illegible] J. Poll. ix. 96. " Fidem datam," [illegible] non exsolvit." Jacobs. ad Anthol. l. c. Hesych. * [illegible] λος· * προίουλος, προύνικος. " L. * βαίουλος." Sopingius. " Προύνικος hic i. q. πορνικὸς, Impudicus." Kuster.
D " Coray ad Theophr. Char. 226." Schæf. in Mss. Iren. v. p. 318(=428. a. ed. Grab.): " Mundus factus est—non per virtutem aliquam Prunici," i. e. * Προυνείκου. Vide Augustin. de Hæres. p. 67. ubi de Gnosticis agit. Epiphan. p. 30(=56.) in Simone Mago: (Λάγνος δὲ ὢν κατὰ τὴν φύσιν, αἰδοῖ τῆς ἑαυτοῦ ὑποσχέσεων ὑπονυσσόμενος, παρεφθαρμένην ὑπόνοιαν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ ἀπατωμένοις ὁ ἀγύρτης * παρενεποιήσατο. Γυναῖκα γάρ τινα ἑαυτῷ εὑράμενος * ῥεμβάδα, Ἑλένην τοὔνομα, ἀπὸ τῆς Τυρίων ὁρμωμένην, ἄγεται, μὴ ὑποφαίνων συνάφειαν ἔχειν πρὸς ταύτην. Ἐν παραβύστῳ δὲ αἰσχρότητι * συμπεριπλεκόμενος τῷ γυναίῳ ὁ γόης, τινὰ μυθώδη ψυχαγωγίαν τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς ὑφηγεῖτο, δῆθεν ἑαυτὸν εἶναι δύναμιν Θεοῦ λέγων τὴν μεγάλην, τὴν δὲ σύζυγον * πορνάδα πνεῦμα ἅγιον εἶναι τετόλμηκε λέγειν, καὶ διὰ ταύτην κατεληλυθέναι φησίν. Ἐν ἑκάστῳ δὲ οὐρανῷ μετεμορφούμην, φησὶ, κατὰ τὴν μορφὴν τῶν ἐν ἑκάστῳ οὐρανῷ, ἵνα λάθω τὰς ἀγγελικάς μου δυνάμεις, καὶ κατέλθω ἐπὶ τὴν ἔννοιαν, ἥ τίς ἐστιν αὕτη, ἡ καὶ Προύνικος, καὶ πνεῦμα ἅγιον καλουμένη, δι'

ἧς τοὺς ἀγγέλους ἔκτισα, οἱ δὲ ἄγγελοι τὸν κόσμον ἔκτισαν, καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι δὲ ταύτην τὴν Ἑλένην ἐκείνην τὴν πάλαι, δι' ἣν οἱ Τρῶες καὶ Ἕλληνες εἰς μάχην ἦλθον. Ἔλεγε δὲ μῦθόν τινα εἰς ταῦτα, ὅτι ἄνωθεν ἡ δύναμις κατιοῦσα ἑαυτὴν μετεμόρφου· * ἀλληγορικῶς δὲ οἱ ποιηταὶ περὶ τούτου ἔφασαν. Διὰ γὰρ τὴν ἄνωθεν δύναμιν, ἣν Προύνικόν φασιν, ἥ τις παρ' ἄλλαις αἱρέσεσι * Βαρβηρὼ, ἤτοι * Βαρβηλὼ καλεῖται, τὸ κάλλος αὐτῆς ἐμφαίνουσαν εἰς οἶστρον ἄξασαν αὐτοὺς, καὶ διὰ τοῦτο πεμφθεῖσαν εἰς * συλαγωγίαν τῶν ἀρχόντων τῶν τὸν κόσμον τοῦτον κτισάντων, καὶ τοὺς αὐτοὺς ἀγγέλους εἰς πόλεμον δι' αὐτὴν ἥκειν, αὐτὴν δὲ μηδὲν πεπονθέναι, * ἀλληλοκτονίας δὲ αὐτοὺς εἰς ἑαυτοὺς ἐργάσασθαι παρασκευάσαι, δι' ἣν ἐνέβαλεν εἰς αὐτοὺς πρὸς ἑαυτὴν ἐπιθυμίαν· καὶ συνέχοντες αὐτὴν τοῦ μὴ ἄνω δύνασθαι ἀνιέναι, συνεγίνετο αὐτῇ ἕκαστος ἐν ἑκάστῳ σώματι γυναικείας καὶ θηλυκῆς σχέσεως, μεταγγιζομένης αὐτῆς ἀπὸ σωμάτων θηλυκῶν εἰς σώματα διάφορα ἀνθρωπίνης φύσεώς τε καὶ κτηνῶν καὶ ἄλλων, vide nos supra in Μεταγγίζω, ἵνα δι' ὧν αὐτοὶ ἐργάζονται κτείνοντές τε καὶ κτεινόμενοι, μείωσιν ἑαυτῶν διὰ τῆς τοῦ αἵματος προχύσεως ἐργάζωνται. Εἶτα ἐκείνη τὴν δύναμιν συλλεγομένη πάλιν, αὖθις εἰς οὐρανὸν ἀναβῆναι δυνηθῇ.) Et p. 39(=77.) ubi de Nicolao agit: Προύνικον γρ. Προΰνεικόν τε ἄλλοι τιμῶντές τινα, ὡς καὶ οὗτοι * μυθωδῶς πάλιν εἰς ταύτην τὴν ὑπόνοιαν τῆς αἰσχρουργίας τὰ ἑαυτῶν πάθη ἐπιτελοῦντές φασι, τῆς Προυνίκου τὴν δύναμιν συλλέγομεν ἀπὸ τῶν σωμάτων, διά τε ῥευστῶν, φημὶ δὲ γονῆς καὶ καταμηνίων, κ. τ. λ.——Προύνικον ἐὰν εἴπωσι, τὸ ὅλον ἐστὶν ἡδυπαθείας καὶ * ἐκκαρδίας, sic, ἐξεύρεσις· πᾶν γὰρ τὸ * προυνικευόμενον λαγνείας ὑποφαίνει τὸ ἐπώνυμον, φθορᾶς δὲ τὸ ἐπιχείρημα· ἐπὶ τοῖς γὰρ τὰ σώματα διακορεύουσιν, Ἑλληνική τίς ἐστιν ἡ λέξις, τὸ Ἐπρουνίκευσε, γρ. Προυνικεῦσαι, ταύτην, ὅθεν καὶ ἐν μύθοις ἀναγράφουσιν οἱ τὰ Ἑλληνικὰ συγγραψάμενοι Ἑλλήνων ἀπατεῶνες, περὶ κάλλους λέγοντες οὕτως, ὅτι κάλλος προύνικον. Ubi nota VERB. Προυνικεύω.) Vide et Casaub. ad Sueton. Cal. p. 246." Heins. ap. Albert. ad Hes. "Scribit post Epiphanium Nicetas Choniates in Thes. Orthodoxæ Fidei Catholicæ iv. 2. Gnosticos Hæreticos feminam quandam, nomine Προύνικον, coluisse, eique vim illam ascripsisse, quæ genitali semini insita est: hanc porro vocem Coitum significare. Græcos enim, si de virginum defloratoribus loquantur, verbis ita dicere solere, Ἐπρουνίκευσε τήνδε, Istam vitiavit." Certe nec aliud videtur esse, quam quod puriores Græci dicunt πορνεύειν, deducta voce . πορνικὸς, qua usus est Euseb. P. E. p. 97. Chrysostom. et alii." Vide Theodorit. de Hær. Serm. i. ubi de Borborianis et Ophitis Hæreticis. Porro hanc vocem variis hæreticis ascribit Epiphan.; Valentinianis Hær. xxxi. n. 6. (Ὅλη δὲ ἡ * Ὀγδοὰς συνῆλθε μετὰ ἡδονῆς ἀγηράτου καὶ ἀφθάρτου μίξεως· οὐ γὰρ ἦν χωρισμὸς ἀλλήλων· ἦν δὲ σύγκρασις μεθ' ἡδονῆς ἀμώμου, καὶ ἀνέδειξε Πεντάδα Προυνείκων ἀθηλύντων, ὧν τὰ ὀνόματά ἐστι ταῦτα, * Καρπιστὴς, * Ὁροθέτης, * Χαριστήριος, * Ἄφετος, * Μεταγωγεύς· οὗτοι τῆς * Μεσότητος ὠνομάσθησαν υἱοί.) Et Ophitis Hær. xxxvii. n. (3. Ἀποδιδόασι δὲ καὶ οὗτοι οἱ * Ὀφῖται καλούμενοι τούτῳ τῷ ἔθει, leg. ὄφει, ut conjicit Petav., τὴν πᾶσαν γνῶσιν, λέγοντες, ὅτι οὗτος ἀρχὴ γέγονε γνώσεως τοῖς ἀνθρώποις, * μυθωδῶς παρεισφέροντες τὰ παρ' αὐτοῖς νομιζόμενα Μυστήρια, * μιμολογήματα δὲ ὄντα [illegible] χλεύης ἔμπλεα, καὶ * ματαιοφροσύνης· μῦθοι γάρ ὡς ἀληθῶς οὗτοι· φάσκουσι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἄνω * Αἰῶνος προβεβλῆσθαι Αἰῶνας, καὶ κατώτερον γεγενῆσθαι ὁ * Ἰαλδαβαὼθ, τοῦτον δὲ προβεβλῆσθαι κατὰ ἀδράνειαν, καὶ ἄγνοιαν τῆς ἰδίας μητρὸς, τουτέστι τῆς ἄνω Προυνείκου· ταύτην γάρ φασι τὴν Προύνεικον κατεληλυθέναι εἰς τὰ ὕδατα κ. τ. λ.) 4. (Ἡ ἄνω Μήτηρ ἡ καλουμένη Προύνεικος,) et 5. (et 6. Εὐθὺς γὰρ πᾶσα ἡ αὐτῶν κενοφωνία ληρώδης τις εὑρεθήσεται· εἰ γὰρ Προύνεικόν φασιν εἶναι, πῶς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος οὐ τὸ σαθρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν φωραθήσεται, ὡς ἤδη προεῖπον; πᾶν γὰρ τὸ * προυνεικευόμενον ἄχρηστον· εἰ δὲ ἄχρηστον, οὐκ ἐν τοῖς προκριτέοις * τακτέον· καὶ πῶς ἐπαινετὸν εἴη τὸ ἄχρηστον; πῶς δὲ οὐχὶ μυθῶδες τὸ λέγειν, ὅτι ἡ Προύνεικος τὸν * Ἰαλδαβαὼθ ἐκένωσε, καὶ ὁ σπινθὴρ εἰς τὰ κάτω κατῆλθεν ἀπὸ τοῦ κενωθέντος;) De qua voce ibidem consulendus Petav. p. 41. et 66."

A Ducang. G. M. et I. Gr. "Bochart. Hieroz. P. i. L. iii. c. 8. p. 794. ex Oriente repetit vocem, a Phuranik, quod Arab. Celeritatem cursus indicat, unde προυνικὸς Cursorem signet velocem. Cf. Maii Hist. Anim. p. 758. Equidem Græcos natales prætulerim." Albert. HINC * Προυνικία, ας, ἡ, Præludium amatorium, sic Larcher. in Supplem. ad Hederici Lex. post Toupium infra laudandum, sed melius forte verteris cum Jo. Kuhnio ad Diog. L. iv. 6., Impudicitia, vel cum Salmasio l. c. Lascivia. Hesych. Σκίταλοι· ἀπὸ τῶν ἀφροδισίων καὶ τῆς προυνικίας τῆς νυκτερινῆς θεούς τινας ἐσχημάτισεν, θεὸν δέ φησι πεπλάσθαι τὸν νόμον. Vide T. Hemst. ad J. Poll. p. 1082, glossam hanc sine nota afferentem. "Pro προυνικίας f. l. πονηρίας. Sed nihil affirmo." Heins. "Primum omnium προυνικία nihil est. Dein post ἐσχημάτισεν omissum Auctoris nomen. Tum illud θεὸν tertium erratum est. Postremo et illa vox νόμον corrupta est. Nunc itaque ad emendationem veniamus. Locus ille, quem in animo habebat Hes., ex Aristoph. B Eq. (634.) petitus est: Ἄγε δὴ, Σκίταλοι, καὶ Φένακες, ἦν δ' ἐγὼ, * Βερέσχεθοί τε, καὶ Κόβαλοι, καὶ Μόθων. Itaque plane constat scribendum esse, ἐσχημάτισεν ὁ Ἀριστοφάνης. Cumque fictitii illi dæmones impudentiæ præsiderent, id enim Schol. ostendit, (Ὠνοματοποίησε δαίμονάς τινας ἀναπλάσας ἀναιδεῖς· οὐκ ὄντας γὰρ θεοὺς ἐπὶ χλεύῃ * ἀσυνέτως προφέρεται τὰ ὀνόματα λέγων ὡς θεῶν. Ἄλλως. Οἷον προτρεπόμενος καὶ ἐπιθαρσύνων αὐτὸν, l. αὐτὸν, εἰς ἀναίδειαν καὶ εὐτολμίαν ἀνέπλασε θεοὺς ἐπὶ χλεύῃ, οἷς ηὔξατο ἀρξάμενος τοῦ λέγειν. Σκίταλοι μὲν οὖν, οἱ εὐτελεῖς καὶ πονηροί· ἦν γὰρ * Σκίτων κναφεύς τις, καὶ εὐτελὴς, ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδούμενος. Βερέσχεθοι δὲ, οἱ ἀνόητοι· πέπλασται δὲ ἡ λέξις. Ἄλλως. Πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν οὐκ ὄντας θεοὺς ἐπὶ χλεύῃ προφέρεται· ὥσπερ δὲ παραστάτας ἀνθρώπων πονηρῶν καὶ παρέδρους, τούτους ἐπεκαλεῖτο θεοὺς, οὐδεὶς δὲ αὐτῶν ἡρμήνευσε τὰ ὀνόματα: cum quo cf. Suid. a Nostro citatum, Σκίταλοι· παρὰ Ἀριστοφάνει οἱ εὐτελεῖς καὶ πονηροί. Ἦν Σκίτων κναφεύς τις, καὶ εὐτελὴς, ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδούμενος. Ὠνοματο- C ποίησεν ἀναπλάσας δαίμονάς τινας ἀναιδεῖς ἐπὶ χλεύῃ, καὶ προφέρεται αὐτὰ ὡς θεῶν, corrige hæc e Schol. supra, οἷον προτρεπόμενος αὐτὸν καὶ θρασύνων εἰς εὐτολμίαν καὶ ἀναίδειαν. Σκίταλοι μὲν οὖν, οἱ εὐτελεῖς καὶ πονηροί. Βερέσχεθοι δὲ, οἱ ἀνόητοι, πέπλασται γὰρ, l. δὲ, ἡ λέξις:) necnon ipse Aristoph. Δότε μοι θράσος καὶ φωνὴν ἀναιδῆ, (imo verba sunt hæc, v. 637. Νῦν μοι θράσος καὶ γλῶτταν εὔπορον δότε, Φωνήν τ' ἀναιδῆ:) ideo necesse est ut loco προυνικίας, quod nihili esse scio, legatur παροινίας. Pro θεὸν autem leg. Θέων, Theon ille sc., qui toties in Gr. Scholiis laudatur. Pro τὸν νόμον denique leg. haud dubie est, τὸ ὄνομα. Atque adeo locus integer sic habebit: Σκίταλοι· ἀπὸ τῶν ἀφροδισίων καὶ παροινίας τῆς νυκτερινῆς θεούς τινας ἐσχημάτισεν ὁ Ἀριστοφάνης. Θέων δέ φησι πεπλάσθαι τὸ ὄνομα." T. Faber Ep. lxvi. p. 299. "Acutissimi Fabri sententiam mecum probabat Wesseling. in literis ad me datis. Vide tamen, an illud προυνικίας retineri queat ex iis, quæ ad v. Προυνικοὶ notata sunt, coll. v. Σκίνδαρος, D (quam Hesych. interpretatur, ἡ ἐπανάστασις νυκτὸς ἀφροδισίων ἕνεκα.)" Albert. Vide notanda in Σκίνδαρος. "Voc. σκίταλοι nec Suid. nec Schol. intellexit. Sunt autem Σκίταλοι Numina ficta s. πεπαιγμένα, Lasciviæ et nequitiarum præsides, de quibus nos supra ad v. Κλεισθένους. Eximie, ut solet, Hesych. Σκίταλοι· ἀπὸ τῶν ἀφροδισίων καὶ προυνικίας τῆς νυκτερινῆς θεούς τινας ἐσχημάτισεν. Θέων δέ φησι πεπλάσθαι τὸ ὄνομα. Ita scribendus iste locus, (ut et Fabro placebat, nisi quod προυνικίας in παροινίας mutabat, et Aristophanis nomen post ἐσχημάτισεν supplebat. Cf. Porsoni Append. ad Toup. p. 472.), qui vulgo admodum inquinatus est. Theonis istius meminit Hesych. Epist. ad Eulog. (ubi v. notata.)" Toup. Emendd. in Suid. ii. 172. Idem tamen Toupius, huic conjecturæ, quæ simplicitate sua se commendabat, parum fisus, scripsit Emendd. in Hes. iv. 16.:—"Quis ἐσχημάτισεν?" Aristoph. nempe, de quo loquebatur Schol. cujus scrinia compilavit Hesych. nulla ratione habita ad sensum glossæ, quæ in ipsius librum descripta nomen flagitabat Auctoris,

de quo in Scholio ipso nullus dubitationi locus relinquebatur. "Proculdubio desunt nonnulla," addit Idem. "An leg. ἐσχημάτισαν? Sc. veteres. Vult deos nonnullos fingi, quos vocabant Σιτάλους, a rebus venereis sc. atque præludio amatorio; nam προυνικία s. προυνεικία νυκτερινὴ est Ludus nocturnus amatorius. Vide Salmas. l. c. An excidit nomen alicujus? Sequitur enim, Θεὸν δέ φησι πεπλάσθαι τὸν νόμιον. Forsan, νόμιον. Pan, deus lascivus, *Νόμιος vocabatur." Et ibid. p. 116.:—"An scr. Θέων δέ, Theo. sc. Grammaticus, de quo in Proœmio Hesych.? An leg. θεὸν δὲ—ἀνόμων, Deum improborum. Schol. ad Aristoph. l. c. Σκίταλοι—πονηροί· ἦν γὰρ Σκίτων κναφεύς τις—ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδούμενος." Sed has dubitationes prorsus tollit Schowii Cod. Ven. in quo reperitur: Θεῶν δέ φησι πεπλάσθαι τοὔνόμον. "In ultimis egregia Fabri conjectura e Codice firmatur. Musurus τοὔνόμον in τὸν νόμον nullo plane sensu mutavit. Reponendum itaque duce Codice, Θέων δέ φησι πεπλάσθαι τοὔνομα. Vitiosa loci scriptura e compendiis provenit." Schow. Affert Schneider. in Lex. hæc e Cornuto xxx. Ἐκστάσεως δὲ σύμβολ' ἂν εἶσιν οἱ Σάτυροι, τὴν ὀνομασίαν ἐσχηκότες ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι, καὶ οἱ *Σκιρτοὶ (Schneidero Σκίρτοι) ἀπὸ τοῦ σκαίρειν, καὶ οἱ Σειληνοὶ ἀπὸ τοῦ σελαίνειν, (Ms. Σιληνοὶ ἀπὸ τοῦ σιλαίνειν,) καὶ οἱ *Σενίδαι (Gyral. Σενίδαι, Ms. recte *Σενΐδαι,) ἀπὸ τοῦ σεύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν. Idem articulus extat in Eudocia p. 119., quam citat Schæf. in Mss., ubi est, Οἱ Σειληνοὶ ἀπὸ τοῦ σελαίνειν καὶ σείεσθαι ἐν τῇ ληνῷ, καὶ οἱ Σενίδαι, l. Σενΐδαι, κ. τ. λ. Hinc firmatur vulgata in Dioscor. Epigr. xxix. lectio, a Brunckio suspecta: Κἠγὼ Σ.. θιθέου κομέω νέκυν, ὅσσον ἐν ἄστει Ἄλλος ἀπ' ἀνθαίμων ἡμετέρων Σοφοκλῆν, Σκίρτος (l. Σκιρτὸς) ὁ *πυρρογένειος· ἐκισσοφόρησε γὰρ ὡ 'νὴρ Ἄξια, Φλιασίων ναὶ μὰ χορούς Σατύρων, Κἠμέ, τὸν ἐν καινοῖς τεθραμμένον ἤθεσιν ἤδη, Ἤγαγεν εἰς μνήμην, πατρίδ' (Ἤγαγ' ἐς ἡμετέρην πατρίδ', Jacobs.) *ἀναρχαΐσας. Voce Σκίρτος denotatur persona tragica, quæ tamen in Polluce non occurrit: forte latet vera lectio." Brunck. "Idem notavit Reisk. qui Σκίρτον derivat ἀπὸ τοῦ σκιρτᾶν, (idque omnino recte.) Satyris in illis dramatis, quæ nomen a Satyrorum choro receperunt, varia fuisse nomina, apparet e Poll. iv. 142 ubi recensitis ceterorum nominibus habituque ... [illegible], Τὰ δ' ἄλλα, ait, ὅμοια τὰ πρόσωπα, πλὴν ὅσοις ἐκ τῶν ὀνομάτων αἱ παραλλαγαὶ δηλοῦνται. Τὸ σκιρτᾶν Satyris proprie tribuitur. *Σκιρτητὴς Σάτυρος vocatur Bacchus in Hymno T. ii. p. 517. v. 19. (imo ipse vir doctus, posito inter Σκιρτητὴς et Σάτυρος puncto, sic edidit, et quidem recte, Σκιρτητὴν, Σάτυρον, *Σεμεληγενέτην, *Σεμελῆα.)" Jacobs. Callistr. in Satyro p. 890. Σατύρου δὲ αὐχμηρὸν τὸ εἶδος, ὡς ἂν ὀρείου δαίμονος, καὶ Διονύσῳ σκιρτῶντος. "Quæ leguntur de Satyri figura, comparari merentur cum descriptione Philostrati Icon. p. 796. quamvis in his nihil sit valde memorabile. Fortasse tamen hoc unum non tam pervulgatum est, quod, ut artifices Panis et Satyrorum vultus ad hircorum similitudinem effingunt, (de Ægyptiorum Pane agens Herod. ii. 46. Γράφουσί τε δὴ καὶ γλύφουσι οἱ ζωγράφοι καὶ οἱ ἀγαλματοποιοὶ τοῦ Πανὸς τὤγαλμα, κατάπερ Ἕλληνες, αἰγοπρόσωπον καὶ τραγοσκελέα,) ita poetæ et sophistæ iisdem diis eadem fere, quæ capris, tribuunt. Σκιρτᾶν de hircis ad Satyros traductum est. Philostr. Icon. p. 785. Pana describit *ὑποσκιρτῶντα Εὔϊον. Idem p. 786. Ἀλλὰ καὶ ὁ Πὰν κατέχει τὸ σκίρτημα. Diserte idem deus cum capris comparatur Icon. p. 828. Ἀναθρώσκοντα κατὰ τοὺς ἀγερώχους τῶν τράγων. Jam cf. Icon. p. 777. Εἰ δὲ τῶν αἰγῶν ἐπαινοίης τὸν ζωγράφον, ὅτι αὐτὰς *ὑποσκιρτώσας καὶ ἀγερώχους γέγραφεν, et vide quantillum intersit inter pastorem deum et pecus, cui pascendo præest. Nam τὸ ἀγέρωχον quoque capris proprium est. Anyte Epigr. x. Θάεο τὸν Βρομίου κεραὸν τράγον, ὡς ἀγερώχως Ὄμμα κατὰ λασίαν γαῦρον ἔχει γενύων." Jacobs. Exercc. Crit. T. ii. p. 9. Hinc ADJECT. *Σκιταλικὸς, ἡ, ὸν, Salax, Lascivus. Hesych. *Φαύλιξ· ὀρθὸς, Φαύλιος, σιταλικὸς θεός. "Εὐφημίας ergo pro *Φάλλιξ." Is. Voss. Φάλλιξ nempe, i. q. Φάλης, et Φαλλός. "Scr. Ἰταλικός." Heins. "L. σκιταλικός." Salmas. probante et Toupio Emendd. in

A Suid. ii. 172. Et VERB. *Σκιταλίζω, "Lascivio, Proterve ago, quod Panes, Satyri, ceterique τούτου τοῦ κόμματος dæmunculi facere solebant. Atque huc referenda videtur v. Angl. *Skittish*. Verbum usurpat Longus iii. p. 106. Jungerm., loco quidem elegantissimo, sed a nemine, quod sciam, intellecto: Οἷα γοῦν *ἐνηβήσας τῇ κατὰ τὸν χειμῶνα οἰκουρίᾳ καὶ ἀσχολίᾳ (σχολῇ, vel ἀμελείᾳ, Wyttenb. ἀργίᾳ, Villois.) πρός τε τὰ φιλήματα ὄργα, καὶ πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκιτάλιζε, καὶ ἦν ἐς πᾶν ἔργον περιεργότερος καὶ θρασύτερος. Ita Græca scribenda sunt. Vulgo legitur *ἐσκυτάλιζε, quod VV. DD. torsit. Nos veram lectionem absque controversia restituimus. Et notandum v. σκιταλίζειν: nam rarissimæ et antiquissimæ monetæ est." Toup. Emendd. in Suid. ii. 173. "Unice amplector felicissimam et verissimam Toupii conjecturam. (Cf. Schneideri Lex.) Multo minus feliciter Jungerm. et D. Heins. pro ἐσκυτάλιζε, quod Edd. Florent. Commel. Jungerm. Moll. et prior Par., conjecerant *ἐσκυλάκιζε, quod plane respondet Latino Catulire, quodque in textum recepit Boden; nempe quod, inquit Heins., σκυλακεύειν dicuntur Venatores, cum canes admittunt spe fœtus, et σκυλακίζειν, eodem observante, vox est, qualis est καπριᾶν et similes, quæ desumtæ ab animalibus τὸ καταφερὲς designant. Hinc σκύλαξ apud antiquos Libidinosus quidam coitus, aut potius Fœdæ libidinis (sic), dicebatur. Hesych. Σκύλαξ· σχῆμα ἀφροδισιακὸν (ἀφροδίσιον, Toup. Emendd. ii. 167. quem vide), ὡς τὸ τῶν φοινικιζόντων. Talia sunt σκυζᾶν, κυνίζειν κ. τ. λ. Pejus Moll. emendat, Ἐσκύζα λίαν, quod in textum a Duten. receptum nollem. Amyot: *Etoit gros, comme l'on dit, d'embrasser.*" Villois. Ceterum "emendandus Eustath." l. c., inquit Meurs. Ceram. Gem. xvi., "Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἐνείκω δοκεῖ γίνεσθαι καὶ ὁ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ κείμενος προύνεικος, ἤγουν ὁ κομίζων μισθοῦ τινα ἐξ ἀγορᾶς. Non recte editur ἐξ ἀγροῦ." Ἐξ ἀγορᾶς, sed paulo inertior, correxit et Pierson. l. c. nescius ante se sic cor rexisse Meurs. Etiam *Παιδαρίωνες dicebantur.
C Hesych. Προυνικοί· οἱ μισθοῦ κομίζοντες τὰ ὤνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, οὓς τινες παιδαρίωνας καλοῦσι. Item *Παιδῶνες, Pueri servi secundum G. ap. Albert. Idem [illegible]sych. Παιδῶνας· οὓς μισθοῦ ἐκ τῆς ἀγορᾶς κομίζ[illegible]. Olim [illegible] atur μισθοὺς, pro quo Is. Voss. et G. Wakef. ad Hesych. marg. vellent μισθίους, sed melius, μισθοῖ reposuerunt Meurs. l. c., et Salmas. quem laudat Pierson. l. c. Forte in priore glossa pro παιδαρίωνας, quod vocabulum nusquam alibi occurrit, legendum est παιδῶνας. Certe ap. Ducang. Gl. M. et I. Gr. legas, Παίδ[illegible], πέδενες, Puellæ, Virgines, Abræ, Servæ, e Glossis Græcobarb., quod idem est ac παιδῶνες. S[illegible] nova hic oritur quæstio, utrum παιδῶνες proba sit v. x. an ipsa e πέδωνες corrupta sit? Certe παιδὼν et πέδων plus semel, ut VV. DD. annotarunt, confusa sunt. Vulgatam tamen in Hesychio lectionem satis tueri videtur, 1. quod πέδων, ὁ πεδήτης δοῦλος, non satis aptus esset ad res venales e foro auferendas, 2. quod nunquam legitur eos, quorum opera ad res venales e foro
D auferendas utebantur, esse servos, 3. quod, si revera servi fuissent, Lexicographo non licuisset dicere, 'Qui *mercede* res venales e foro auferunt,' quæ verba prima facie nobis ostendunt eos, ista in re versari solitos, sui juris fuisse. "Cf. Hesych. v. *Παί[illegible].... δοῦλοι," inquit Albert. Sed hanc sententiam jam refutavimus observando, eos, de quibus loquitur Hesych., non esse servos. ("Hesych. Παίονες· ἔθνος βαρβαρικὸν, δοῦλοι, καὶ ἰατροί. Scr. δηλοῖ καὶ ἰατροί. Hesych. Παίων· ὄνομα, καὶ ἰατρός." Toup. Emendd. in Hes. iii. 283. Sed quid vetat per δοῦλοι intelligi Servos e Pannonia? Vide Nostrum in v. Cyrill. Alex. Gloss. Ms. ap. Tittmann. ad Zonar. p. cxi. Παίονες· οἱ *Βουλγάροι, καὶ γένος *Λατινικόν.) Idem Albert. conferri jubet et Hesych. in *Ὀψιπαίδωνας. Sed hanc glossam, pariter atque illam, alio spectare satis patet. Verba sunt hæc: Ὀψιπαίδωνας· τοὺς ἕως ζῶσιν ἄξοντας παῖδας βρέδ[illegible]. "Pro ἄξοντας l. αὔξοντας τοὺς, i. e. Qui quamdiu vivunt, tamdiu servorum numerum lente augent. Sed longe melius sic legas, τοὺς ἕως ζῶσιν τέξοντας, *βραδυπαί-

δας: nam et de viris accipitur τίκτειν," Is. Voss. " Phot. Lex. Ὀψιπέδων· ὁ μέχρι πολλοῦ ἐν πέδαις γεγονὼς, σύνηθες Μενάνδρῳ τὸ ὄνοι . . . (est ὄνος pro ὄνοι ap. Pierson. ad Moer. p. 331.) ὄνομα legit Ruhnk. (et sic legitur in Hermanni Ed.) ut κύφων, Carcer etc. de servo nequam. Idem alibi: * Πεδότριψ· ὁ πολλοὺς χρόνους ἐν πέδαις γεγονὼς, καὶ Πέδων ὁ αὐτὸς, καὶ Ὀψιπέδων." Albert. Sic restituit G. Wakef. ad Hesych. marg. Ὀψιπέδωνας· τοὺς ἕως ζῶσιν ἄξοντας πέδας, βράδιον ἀπολυθησομένους, vel λελυμένους. Phot. Ὀψεπέδων· οὐχὶ ὀψὲ πεπεδημένος, ἀλλὰ ὀψὲ λελυμένος. Sed melius forsan correxit Pierson. ad Moer. p. 331.:—" Hesych. Ὀψιπέδωνας· τοὺς ἕως ζῶσιν ἄξοντας πέδας. Ὄψιμον· βράδιον. Eust. ad Il. Θ. p. 616. 42. Τριπέδων, ὁ πολλάκις πεδηθεὶς κακοῦργος δοῦλος, ὁ καὶ πέδων, (imo, ὃς καὶ πέδων πέδωνος ἐν ἁπλότητι λέγεται, καὶ στίγων, εἴτουν στιγματίας): ad Od. E. p. 234. 3. male τριπαίδων." Locus est: Οὕτω δὲ καὶ ὁ γράψας ὅτι στίγων καὶ πέδων, δοῦλος ὁ στιγματίας· καὶ πεδήτης παρὰ Ἀριστοφάνει, μετ' ὀλίγα λέγει ὅτι τριπαίδων, ὁ τρίδουλος. Cum vero illud πεδήτης pertineat ad interpretationem vocum στίγων et πέδων, delendum, cum Brunckio ad Aristoph. Fragm. inc. cxxxvi., punctum post στιγματίας, et post πεδήτης comma pone. Piersonum τριπέδων jam correxisse, notare debebat idem Brunck., qui addit hæc: " Vide Hesychii interpretes ad Στιγὼν, a quo docemur hac voce usum fuisse Comicum in Babyloniis." Imo a Photio docemur, dicente: Στίγων· ὁ στιγματίας, Βαβυλωνίοις sc. Aristoph. " Scr. Στιγὼν, a στίζω, ut a στάζω . . γών." Schleusner. Cf Nostrum in Στιγών. " Hom . . . , sordidi ipsi ferebant, si quid emissent: itaque a Theophr. Char. (xxii.) Περὶ Ἀνελευθερίας, hæc quoque inter alias nota recensetur: Καὶ ἐξ ἀγορᾶς δὲ ὀψωνήσας, τὰ κρέα αὐτὸς φέρειν καὶ τὰ λάχανα ἐν τῷ προκολπίῳ." Meurs. l. c. " Male post τὰ κρέα interpungunt Schneider. et Bloch. ὀψωνήσας enim refertur ad κρέα et λάχανα, et per se est Obsonans. Offendimus autem in verborum τὰ κρέα et τὰ λάχανα trajectione. Haud dubie genuina erat scriptura, Αὐτὸς φέρειν τὰ κρέα καὶ τὰ C λάχανα, h. e. Obsonia, ἐν τῷ προκολπίῳ. Ad v. ὀψωνήσας fieri potuit, ut librarius ascriberet τὰ κρέα, quod cum in textum illatum esset, ante τὰ λάχανα verba τὰ κρέα expungebantur: itaque scriptura . . . κρέα αὐτὸς φέρειν καὶ τὰ λάχανα." Ast.]

Ἀγορὰ, Forum, Locus in quo res venales exponuntur, Forum rerum venalium. Demosth. Phil. iii. (p. 121.) Νῦν δ' ἅπανθ', ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς, * ἐκπέπραται ταῦτα. Ita enim legi debet, [et hodie sic legitur,] non ἐκπέπρακται, ut in vulg. Ed. Idem Phil. iv. (p. 144.) Εἰ τοίνυν τὸ τῶν ὠνίων πλῆθος ὁρῶντες, καὶ τὴν εὐετηρίαν κατὰ τὴν ἀγοράν. Plut. Pericle, Εἶτα τῶν ἀναγκαίων ἕκαστον ἐξ ἀγορᾶς ὠνούμενος. Plato De Leg. Μηδ' ἐν ἀγορᾷ, μηδ' ἐν δικαστηρίῳ, μηδ' ἐν ξυλλόγῳ κοινῷ μηδενί. Interdum ad ἀγορὰ in hac significatione additur genitivus ὠνίων, vel τῶν πωλουμένων. Plut. ἀγορὰς plurali numero Nundinas interpretatur in Coriol. || Ἀγορὰ, Annona, Commeatus, Quæ ad victum necessaria in foro venire solent. Thucyd. vi. Πόλει μὲν ἂν οὐ δέξεσθαι, ἀγορὰν δ' ἔξω D παρέξειν: [vi. 44. Τῶν μὲν πόλεων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ, οὐδὲ ἄστει, ὕδατι δὲ καὶ ὅρμῳ: paulo post, Οὐ αὐτοῖς καὶ ἀγορὰν παρεῖχον.] Aristot. Œcon. Συνηγόρασαν τόν τε σῖτον πάντα, καὶ τὸ ἔλαιον, καὶ τὸν οἶνον, καὶ τὴν ἄλλην ἀγοράν. Xenoph. K. Π. vi. (2. 11. p. 373.) Ὅστις δ' ἂν τῶν ἐμπόρων πλείστην ἀγορὰν παρέχων φαίνηται. [" Legitur in K. A. ii. 3. 13. quinquies παρέχειν ἀγορὰν, quæ formula Xenophonti est frequentissima, ut K. A. ii. 4. 4. iii. 1. 2. iii. 2. 12. iii. 5. 5. bis. v. 5. 8. Ἀγ. ii. 30. etc. Dicitur etiam ἀγορὰν ἄγειν, K. Π. ii. 4. 19. K. A. v. 7. 18. Item φέρειν eodem sensu, K. A. v. 5. 10. Οὔτ' ἔξω ἀγορὰν ἔφερον, all. ἔπεμπον, quod videtur glossema esse. Item κομίζειν, K. Π. vi. 2. 5. p. 363. Ἀγορὰν—ἐνταῦθα κομίζειν. Item παρασκευάζειν, Ἀγ. i. 14. Hist. iii. 4. 11. v. 4. 48. Sic Hist. vi. 4. 9. Οἱ τὴν ἀγορὰν παρεσκευακότες, Mercatores et caupones in exercitu. (Thucyd. vii. 40. Καὶ ἡ ἀγορὰ παρεσκευάσθη.) Item, ἀνασκευάζειν, Comportare, K. A. vi. 2. 5. Timentes obsidionem, Χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν

A συνῆγον, καὶ τὴν ἀγορὰν εἴσω ἀνεσκεύασαν. Sæpe opponitur λαμβάνειν et similia, K. A. v. 5. 9. Ὅποι δ' ἂν ἐλθόντες ἀγορὰν μὴ ἔχωμεν, ἄν τε εἰς βάρβαρον γῆν, ἄν τε εἰς Ἑλληνίδα, οὐχ ὕβρει, ἀλλ' ἀνάγκῃ λαμβάνομεν τὰ ἐπιτήδεια: vi. 1. 1. Οἱ μὲν ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἔζων, οἱ δὲ λῃζόμενοι: vii. 6. 17. Ἀγορᾷ ἐχρῆσθε, σπάνια μὲν ὁρῶντες τὰ ὤνια, σπάνια δὲ ἔχοντες ὅτων ὠνήσεσθε. (De phrasi, ἀγορᾷ χρᾶσθαι, vide infra notanda.) V. 1. 4. Ἀγορὰ ἱκανή. vi. 4. 11. Ἀγορὰ οὐδεμία παρῆν. Pluralis, K. A. vi. 6. 2. Αἱ ἀγοραὶ πάντοθεν ἀφικνοῦντο. K. A. i. 2. 18. Οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς sunt Turba forensis in castris, caupones etc. ii. 5. 6. Συνηκολούθησαν—ὡς εἰς ἀγοράν. Hist. vii. 2. 17. Phliasii Corinthum ἐπὶ τὴν ἀγορὰν ἰόντες. In his duobus locis possit etiam Mercatus exponi." Lex. Xenoph.] Hinc ἀγορὰ εὔωνος, Annona vilis. In qua significatione Thuc. vii. dixit etiam ἀγορὰν τῶν πωλουμένων. [Glossæ: Ἀγορὰ ἡ τῶν ὠνίων· Nundina. Dionys. Hal. A. R. iii. 44., indicante Schæf. in Mss.: Τοῦ γὰρ Τιβέριος ποταμοῦ καταβαίνοντος μὲν ἐκ τῶν Ἀπεν-

B νίνων ὀρῶν, παρ' αὐτὴν δὲ τὴν Ῥώμην ῥέοντος, ἐμβάλλοντος δ' εἰς αἰγιαλοὺς ἀλιμένους καὶ προσεχεῖς (" falluntur, qui αἰγιαλοὺς * προσεχεῖς interpretantur Contigua vel Vicina litora; est enim nova ejus vocis significatio, qua Asperum et importunum litus notatur, ut ap. Strab. v. * Ῥαχιώδης γὰρ καὶ προσεχὴς ὁ πλησίον αἰγιαλὸς, et iv. Ἡ παραλία πᾶσα προσεχὴς καὶ ἀλίμενος, et v. Ἔπειτα προσεχὴς αἰγιαλὸς, ἀλίμενος, quos omnes Strabonis locos cum suspectos haberemus, nunc nihil quidem mutandum censemus, sc. aliter eos interpretamur, quam vulgo fit." Casaub. " Αἰγιαλὸς προσεχὴς Litus continuum, est illud litus, quod præter mare, veluti chorda quædam, recta prætenditur, nullis intercisum fluviorum ostiis, nullis portuum sinubus excavatum, sed recta linea procurrens." Reisk.), οὓς τὸ Τυῤῥηνικὸν ποιεῖ πέλαγος, μικρὰ δὲ καὶ οὐκ ἄξια λόγου τὴν Ῥώμην ὠφελοῦντος, διὰ τὸ μηθὲν ἐπὶ ταῖς ἐκβολαῖς ἔχειν φρούριον, ὃ καὶ τὰς εἰσκομιζομένας διὰ θαλάττης καὶ τὰς καταγομένας ἄνωθεν ἀγορὰς ὑποδέξεταί τε καὶ ἀμείψεται

C τοῖς ἐμπορευομένοις, ἱκανοῦ δὲ ὄντος ἄχρι μὲν τῶν πηγῶν * ποταμηγοῖς σκάφεσιν εὐμεγέθεσιν ἀναπλεῖσθαι, . . . αὐτὴν δὲ τὴν Ῥώμην καὶ θαλαττίαις ὁλκάσι μεν . . . ἐπίνειον ἔγνω κατασκευάζειν ἐπὶ ταῖς ἐκβολαῖς . . . λιμένι χρησάμενος αὐτῷ τῷ τοῦ ποταμοῦ . . . εὐρύνεταί τε γὰρ ἐπιπολὺ τῇ θαλάττῃ συνάπτων, κα. . . κόλπους λαμβάνει μεγάλους, οἵους οἱ κράτιστοι τῶν θαλαττίων λιμένων. " Ἄνωθεν ἀγορὰς rectius, ut puto, in Cod. Vat. quam vulg. ἄνωθεν ναῦς. Nam v. ἀγοραὶ pro Mercibus ipsis sæpissime acceptum reperimus. Vide Salmas. Obss. in J. A. et R. p. 171. Alii cum Porto, qui ἄνωθεν ναῦς legunt, vel interpretantur, Quod delatas mari naves et sursum actas susciperet redderetque gratiam ingredientibus, vel hoc modo, Quod naves tum e mari appellentes, tum per fluvium descendentes acciperet, pariter et redderet negotiantibus." Reisk. Sed primum non potest Græce dici, τὰς εἰσκομιζομένας διὰ θαλάττης ναῦς, deinde an dici possit, φρούριον, ὃ τὰς ναῦς ὑποδέξεται, jure optimo dubitaveris. At lectione ἀγορὰς

D recepta non est quod offendas, tanquam si sensum verborum malum, vel Græcitatem suspectam habeas; nam phrasis hæc, εἰσκομίζειν καὶ κατάγειν τὰς ἀγορὰς, legitur et v. 26. loco, cujus notitiam iisdem Schæferi Schedis debemus, Καὶ οὔτ' ἐκ γῆς εἰς τὴν πόλιν εἰσκομιζομένων τῶν ἀγορῶν, οὔτε μὴν διὰ τοῦ ποταμοῦ καταγομένων ὅτι μὴ σπανίων, ubi pro ἀγορῶν perperam in Ed. Steph. ἀγρῶν. Sic ἀγροῦ et ἀγορᾶς supra in quodam Eustathii loco confusa habebamus. " Ap. Quintilian. Or. xii. introducuntur cives, qui miserant ad frumenta legatum, præstituta die, intra quam redire deberet. Profectus ille emit, et ad aliam civitatem tempestate delatus duplo vendidit, duplum frumenti modum comparavit. Illo cessante corporibus suorum pasti sunt. Reversum ad præstitutum diem Reip. læsæ accusant. Ait igitur:—'Sed et temporum ista momentis aut pretiosa fiunt aut vilia. Vis scire quantum inter hoc tempus et illud supersit? Tenta igitur forum tuum, totum hoc non potes dimidio vendere.' *Tenta*, inquit, *forum tuum*, i. e. inquire de pretio, propone res tuas, exhibe frumentum tuum, ut videas quanti ven-

dere possis; hoc enim significat Tentare forum, quod fiebat exhibito specimine rerum venalium, quod nostra lingua *Een staeltie* vocamus, Lat. *Indiculum*, (Angl. *A sample*.) Glossæ: Indiculum, * δειγμάτιον. Græcis est δεῖγμα, quo nomine Athenis etiam Forum appellatum, ubi ejusmodi specimina proponebantur. Moschopulus: Δεῖγμα· κυρίως τὸ δεικνύμενον ἀφ' ἑκάστου τῶν πωλουμένων, καὶ ὁ τόπος, εἰς ὃν τὰ δείγματα ἐκομίζετο. Ἐπὶ (l. Ἔστι, forte est typographi error,) δὲ τὸ ἔθος Ἀττικὸν, τὸ σημαίνειν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ τόπῳ τοὺς τόπους αὐτούς. (Cf. Harpocr. Suid. et Nostrum in Δεῖγμα.) Quod ap. Atticos obtinuisse, ut sc. eadem voce et Merces et Loca, ubi illæ venduntur, paucis exemplis monstrabo. Ἀγορὰ significat etiam Merces, non quidem omnes, sed quæ ad victum necessariæ sunt, (ἀγορὰ Casaubono ad Polyb. p. 183. est Annona, non quævis, verum quæ venum est exposita, v. Lex. Xenoph.) unde ἀγορὰν παρέχειν dicuntur Qui omnia, quorum vita indiget, ad victum suppeditant, notante Salmasio. Συμπόσιον est Locus, ubi homines simul potant. Lucian. Deor. Dial. (xxiv. 1. 275.) ubi Mercurius se queritur infelicissimum, quia cœnaculum verrere cogebatur: Ἕωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ. *Schola* est Disputatio, quæ per otium agitatur a disserentibus de re quapiam ad literarum ... pertinente, hinc et Locus *schola* vocatur." G. Cuper. Obss. iii. 20. "Mercatus. Xenoph. de Vectig. iv. 40. Διὰ τὸ ἐν τῷ λιμένι καὶ τὰς ἀγορὰς αὐξάνεσθαι. §. 49. Sic K. Π. iv. 5. 14. p. 250. Τὴν ἀγορὰν τὴν οὖσαν ἐν τῷ στρατοπέδῳ—μὴ ἀδικεῖν." Lex. Xenoph.] || Ἀγορὰ præterea et ὠνὴ pro eodem, i. e. pro Emtione, ponuntur, si Polluci, vel potius si ejus exemplaribus crediderimus. Tzetzes vero ἀγορὰν vult etiam significare et Rem quæ emitur, et Nummos, quibus emitur. Sed viderit. [Pollucis verba sunt hæc, iii. 126. Τὸ δὲ πρᾶγμα, ὠνὴ καὶ ἀγορὰ, quæ vertunt: Emtio, et mercatus, sed perperam; ἀγορὰ enim hic est Emtio. Pollux sc. respexit ad Nicocharis Centauros. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. p. 327. Ἀγοράν· τὴν ὠνὴν, Νικόχαρις Κενταύρῳ, ubi habemus Νικόχαρις et Κενταύρῳ, pro Suidæ Νικοχάρης et Κενταύροις. Cf. nos supra p. ccclxvii. n. 2. et p. 130. n. 3. de Pherecratis Κοριαννοῖ s. Κοριαννοῖς, et Dioclis Βάκχῃ s. Βάκχαις. Schol. Cod. Do... ad Aristoph. Plut. 984. Εἰς ὑποδήματα· ἤγουν χάριν ἀγορᾶς. "Quod est, Emendi causa; recentioribus enim Græcis ἀγορὰ, et corruptius ἀγοράδα, pro ὠνῇ, usurpatur." T. Hemst., a Schæf. in Mss. citatus. Suid. Ἰσωνία· ἰσοτιμία, ἢ ἴση ἀγορά. Ὠνή· ἀγορά. Hesych. Ὠνόν· τὸ τίμημα τῆς τιμῆς, ἢ τιμὴ, ἤγουν ἡ ἀγορά. Emendant VV. DD. (Is. Voss. et D'Arnaud. ex Apollon. R. Schol. ii. 1008.) τροφῆς. Sed vox excidit: repone, Ὦνον τιμῆς· τὸ τίμημα τῆς τιμῆς. Respexit ad Hom. Camino, Φρυχθῆναί τε καλῶς καὶ τιμῆς ὦνον ἀρέσθαι." Toup. Cur. Poster. in Theocr. i. 58. Philostr. Her. p. 114. Οἱ θηρίων ἀγορὰν παρεῖχον τῷ στρατῷ, ubi Boissonad. a Schæf. quoque in Mss. citatus:— "Schol. πρᾶσιν, πώλησιν, ἀγορὰ δὲ δύο σημαίνει. Infra p. 148. Τὴν μὲν τῶν κρεῶν ἀγορὰν ἐπέσχε. V. A. p. 265. Ἐνταῦθα Νομάδες οἰκοῦσιν Αἰθίοπες, ἐφ' ἁμαξῶν πεπολισμένοι, καὶ πλησίον τούτων οἱ τοὺς ἐλέφαντας θηρῶσι· κατακόπτοντες δὲ αὐτοὺς ποιοῦνται ἀγοράν. Pro θηρῶσι A. legit θηρῶντες." Tzetzæ vero verba extant in Scholiis ad Hesiod. p. 16. Ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα· ἀκουστὴν τῶν ἐν τῷ πωλητηρίῳ λαλουμένων, σημαίνει δὲ ἡ ἀγορὰ τὸ πωλητήριον, τὸ βουλευτήριον, τὰ ἐν ἀμφοτέροις πλήθη, τὰς ἐν ἀμφοτέροις λαλιάς· καταχρηστικῶς (δὲ) καὶ πᾶσαν ἀπὸ τούτου λαλιάν. Ἀγορὰ λέγεται καὶ τὸ ἀγοραζόμενον πρᾶγμα, καὶ τὸ νόμισμα, δι' οὗ ἀγοράζεται. E Tzetza autem locus iste descriptus est a Zonara, cujus in Cod. K. teste Tittmanno sic legitur: Ἀγορά· * ἑπταχῶς λέγεται, ἀγορὰ τὸ πωλητήριον, τὸ βουλευτήριον, τὸ ἐν ἀμφοτέροις πλῆθος, τὰς ἐν ἀμφοτέροις λαλιὰς, καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἀπὸ τούτων λαλιὰ, ἀγορὰ καὶ τὸ ἀγοραζόμενον πρᾶγμα, καὶ τὸ νόμισμα, δι' οὗ τι ἀγοράζεται. Bekkeri Λεξ. ῥητορ. p. 210. Ἀγορά· τόπου ὄνομα, καὶ τὰ ἀγοραζόμενα. Schol. ad Aristoph. Acharn. 21. Οἱ δ' ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσι· διάφορα δηλοῖ (ἡ) λέξις, νῦν μὲν τὴν ἐκκλησίαν, ὅθεν ὁ Νέστωρ ἀγορητὴς, καὶ τὸν τόπον, ἔνθα πιπράσκεται τὰ ὤνια, καὶ αὐτὰ τὰ ὤνια σημαίνει. Hinc sua

A sumsit Suid. Ἀγορά· ἡ ἐκκλησία, ὅθεν ὁ Νέστωρ ἀγορητὴς, καὶ ὁ τόπος, ἔνθα πιπράσκονται τὰ ὤνια, καὶ αὐτὰ τὰ ὤνια. Cf. Zonar. Ἀγορά· ἡ ἐκκλησία, καὶ ἡ συνάθροισις, ὅθεν καὶ ὁ Νέστωρ ἀγορήτης, l. ἀγορητής.]

[Ἀγορᾷ χρῆσθαι. "Coray. Theophr. 326." Schæf. in Mss. Anaxandrides ἐν Ἀγχίσῃ ap. Athen. 263. b. Οὐκ ἔστι δούλων, ὦ 'γαθὲ, οὐδαμοῦ ("hiatum vitabis, si, ὦ 'γαθ', οὐδαμοῦ, scribas." Schweigh. Add. T. xiii. 438.) πόλις· Τύχη δὲ πάντα μεταφέρει τὰ σώματα. Πολλοὶ δὲ νῦν μὲν εἰσιν οὐκ ἐλεύθεροι, Εἰς ταὔριον δὲ * Σουνιεῖς· εἶτ' εἰς τρίτην Ἀγορᾷ κέχρηνται· τὸν γὰρ οἴακα στρέφει Δαίμων ἑκάστῳ. "Notabunt tirones poni a poeta Sunienses, ceu Nobilissimos inter Athenienses cives. Sicut Romanarum tribuum aliæ aliis erant honestiores, ita videntur e pagis Atticæ nonnullam honoris prærogativam, fortasse propter antiquitatem, quidam habuisse. 'Multi,' ait, 'qui nunc ne liberi quidem sunt, cras erunt Sunienses,' non solum liberi erunt, et inter Athenienses cives censebuntur, sed etiam inter honestissimos. Ἀγορᾷ χρᾶσθαι expone cum Dalecampio, Stare inter venales in

B foro: dictum, ut συμφορᾷ χρᾶσθαι, et similia." Casaub. "At multis modis aliena videtur ista doctissimi viri interpretatio. Primum enim, si tanta fuit prærogativa tribus Suniensis, ut κατ' ἐξοχὴν Suniensis aliquis dici potuerit, quem Civem inter Athenienses nobilissimum debeamus intelligere, quî fit, ut illius tam insignis prærogativæ apud nullum usquam veterum scriptorum, nisi hoc uno lubrico loco et perambiguo certe, vel levissimum reperiatur vestigium? Nam illud quidem nemo cum aliqua veri specie huc traxerit, quod Strabo, in oræ Atticæ descriptione, ix. 398. d. ait, Κάμψαντι δὲ τὴν κατὰ τὸ * Σούνιον ἄκραν, ἀξιόλογος δῆμος Σούνιον. (Certe Piræeo comparat Cic. ad Att. vii. 3. 'Venio ad Piræea, in quo magis reprehendendus sum, quod homo Romanus *Piræea* scripserim, non *Piræeum*, sic enim omnes nostri locuti sunt, quam quod *in* addiderim. Non enim hoc ut oppido præposui, sed ut loco; et tamen Dionysius noster, qui est nobiscum, et Nicias Cous non rebatur,

C oppidum esse Piræea. Sed de re videro. Nostrum quidem si est peccatum, in eo est, quod, non ut de oppido, locutus sum, sed ut de loco; secutusque sum, non dico Cæcilium, *Mane ut e portu in Piræeum*, malus enim auctor Latinitatis est, sed Terentium, cujus fabellæ, propter elegantiam sermonis, putabantur a C. Lælio scribi: *Heri aliquot adolescentuli coimus in Piræeum.* Et idem, *Mercator hoc addebat, captam e Sunio.* Quod si δήμους oppida volumus esse, tam est oppidum Sunium, quam Piræeus. Sed quoniam Grammaticus es, si hoc mihi ζήτημα persolveris, magna me molestia liberaris.' Respicitur ad Terent. Eun i. 2. 34. ubi legitur, 'Mercator hoc addebat, e prædonibus, Unde emerat, se audisse abreptam e Sunio.' Piræeum et Sunium jungitur in Callisthenis Decreto ap. Demosth. π. Στεφ. p. 238. Κατακομίζειν δὲ καὶ τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν πάντα τὴν ταχίστην, τὰ μὲν ἐντὸς σταδίων ἑκατὸν εἴκοσιν, εἰς ἄστυ καὶ Πειραιᾶ, τὰ δὲ ἐκτὸς σταδίων ἑκατὸν εἴκοσιν, εἰς Ἐλευσῖνα, καὶ Φυλὴν, καὶ Ἄφιδναν, καὶ Ῥαμνοῦντα,

D καὶ Σούνιον. Et in Alciphr. i. 11. Ἀνδρολογοῦσι δ' ἐκ Πειραιῶς, καὶ * Φαληρόθεν, καὶ Σουνίου, καὶ μέχρι τῶν αὐτῷ * Γεραιστῷ προσοίκων ὁρίων τοὺς τῆς θαλάττης ἐργάτας. 'Quæri fortasse possit, anne v. ὁρίων melius absit.' Wagner.) Deinde dictionem ἀγορᾷ χρᾶσθαι idem valere, ac In foro venalem stare, nullo pacto probabile videtur. Quod si ἀγορὰ hic pro Foro venali sit accipiendum, fuerit ἀγορᾷ χρᾶσθαι potius Mercaturam facere, quam Venalem prostare. Denique, si vel maxime hæc notio subjecta illi dictioni esse posset, oportebat necessario ad eam, quam voluit Casaub., efficiendam sententiam, ut vocula αὖ, vel πάλιν, Rursus, Iterum, Denuo, adjiceretur. Quare mirum non est, in longe diversam sententiam alios discessisse VV. DD. Hadr. quidem Junius in Adagio, Cras cerdo, hodie nihil, inter Erasmi Adagia p. 539., eo quod Sunium emporium esset Athenarum, ubi rerum venalium forum fuisset, teste Donato, Sunienses quidem intelligebat Negotiatores bona fortuna usos, ἀγορᾷ χρᾶσθαι vero interpretatus est, Civilium rerum gubernaculis admoveri. In eandemque fere

sententiam accepisse hanc posteriorem dictionem Grotius videtur in Excerpt. p. 638. cum Fori participes interpretaretur. Quæ mihi sententia verissima, aut certe proxima vero visa est. Scilicet ἀγορᾷ χρᾶσθαι Is dici videtur, qui vel remp. administrat, vel certe pleno jure civitatis utitur, et concionis particeps est, in qua de rebus ad salutem publicam pertinentibus deliberat populus. Similem quandam huic rationem illud dictum Antiphanis (Σκύθῃ) habet p. 247. ταχὺ γὰρ γίνεται Κἀκκλησιαστὴς οἰκόσιτος. Sunienses quo sensu dixerit poeta, in medio reliquit Grot. Kusterus in exemplo Athenæi, quod ipsius olim fuerat, sua manu ad oram h. l. notavit conferendum locum p. 272. e. f. Quo quidem e loco, nisi temporum obstare videretur ratio, possis suspicari, Sunienses hic a poeta dici Servos fugitivos, qui captis contra dominos armis felici successu utuntur, et ipsi sese pro dominis gerunt. Sed videndum, ut modo dixi, ne, quæ ibi de Sunio a servis occupato e Posidonii Hist. commemorantur, posteriora sint Anaxandridæ ætate, qui mediæ Comœdiæ poeta fuit. Quod si ita est, amplius quærant docti, quo sensu dixerit hic Comicus, E servis sæpe Sunienses fieri. Equidem, considerans id, quod continuo sequitur, εἶτ' εἰς τρίτην 'Αγορᾷ κέχρηνται, tantum absum, ut Sunienses hic Nobilissimos civium intelligendos putem, ut malim de Civibus infimæ cujusdam sortis accipere, qui in obscuro, veluti in extremo aliquo Atticæ terræ angulo abditi, vivant." Schweigh. Recte vir doctus, rejecta Casaub. interpretatione, Sunienses h. l. accepit de Civibus infimæ cujusdam sortis, sed egregie fallitur addens, 'Qui in obscuro, veluti in extremo aliquo Atticæ terræ angulo abditi, vivant.' Nam Sunienses, etsi non cives nobilissimi, ut arbitrabatur Casaub., at certe non incelebres. "Hesych. Σουνιεὺς, Σουνιεῖς· δῆμος. Σούνιον· ἀκρωτήριον τῆς 'Αττικῆς. (Phot. Σούνιον· δῆμος Λεοντίδος.) Steph. B. Σούνιον· δῆμος Λεοντίδος φυλῆς, "Ομηρος δὲ ἄκρον καλεῖ· 'Αλλ' ὅτε Σούνιον ἄκρον, (Od. Γ. 278. 'Αλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον 'Αθηνῶν, Pseudo-Did. ἀκρωτήριον τῆς 'Αττικῆς. 'Sed fieri posset, ut Steph. ad posterius respexerit.' Hartung.) 'Ο δημότης, Σουνιεὺς, ὡς 'Ιλιεὺς, τὰ τοπικὰ, * Σουνιόθεν, * Σουνιόνδε, * Σουνιοῖ, τὸ θηλυκὸν, * Σουνιάς. ('Omittit possessivum * Σουνιακὸς, quod extat ap. Herod. iv. 99. Καὶ παραπλήσια ταύτῃ καὶ οἱ Ταῦροι νέμονται τῆς Σκυθικῆς, ὡς εἰ τῆς 'Αττικῆς ἄλλο ἔθνος καὶ μὴ 'Αθηναῖοι νεμοίατο τὸν γοῦνον τὸν Σουνιακὸν, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα, τὸν ἀπὸ Θορικοῦ μέχρι 'Αναφλύστου δήμου. 'Herodotea sic primum reddidit Valla, ut eadem quidem legisse videatur, sed ordine a vulgato nonnihil diverso collocata, Τὸν γοῦνον τὸν Σουνιακὸν, τὸν ἀπὸ Θορικοῦ μέχρι 'Αναφλύστου δήμου, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα, quo modo si legeretur in Codd., non displicerent.' Valck. Nobis quidem hunc ordinem perspicuitas, pariter ac Gr. linguæ ratio, flagitare videtur.) In supremo promontorio Minervæ * Σουνιάδος templum erat. Pausan. i. 1. Τῆς ἠπείρου τῆς 'Ελληνικῆς, κατὰ νήσους τὰς Κυκλάδας καὶ πέλαγος τὸ Αἰγαῖον, ἄκρα Σούνιον πρόκειται γῆς τῆς 'Αττικῆς· καὶ λίμην τε παραπλεύσαντι την ἄκραν ἐστὶ, καὶ ναὸς 'Αθηνᾶς Σουνιάδος ἐπὶ κορυφῇ τῆς ἄκρας. Hujus templi meminit etiam Vitruv. iv. 7. 'Hoc autem genere primo facta ædes, uti est Castoris in Circo, Athenis in Arce Minervæ, et in Attica Sunio Palladis.' Hinc ἱρὸν ἄκρον 'Αθηνῶν dixit Hom. (l. c. ad quem respexit Aristoph. Nub. 401. 'Αλλὰ τὸν αὑτοῦ γε νεὼν βάλλει, καὶ Σούνιον ἄκρον 'Αθηνῶν. Schol. Χάρις ἐστὶν ἐκ στίχου τοῦ ἀλλοτρίου, ὡς ἔφη Διονύσιος ὁ 'Αλικαρνασσεὺς ἐν τῷ Περὶ 'Ερμηνείας· οὐκέτι γὰρ ὁ Ζεὺς κωμῳδεῖσθαι δοκεῖ, ἀλλ' "Ομηρος, καὶ ὁ στίχος 'Ομηρικός. Locus est c. 150.: Καὶ ἀπὸ στίχου δὲ ἀλλοτρίου γίνεται χάρις, ὡς ὁ 'Αριστοφάνης σκώπτων που τὸν Δία, ὅτι οὐ κεραυνοῖ τοὺς πονηροὺς, φησὶν, 'Αλλὰ τὸν ἑαυτοῦ νεὼν βάλλει, καὶ Σούνιον ἄκρον 'Αθηνῶν· ὥσπερ γοῦν οὐκ ἔτι ὁ Ζεὺς κωμῳδεῖσθαι δοκεῖ, ἀλλ' "Ομηρος, καὶ ὁ στίχος ὁ, dele ὁ, quod Schol. Aristoph. non agnoscit, quodque hic nullum habet locum, 'Ομηρικός. Καὶ ἀπὸ τούτου πλείων ἐστὶν ἡ χάρις. Ex hoc autem Aristoph. versu conjicere licet Jovem olim in Sunio templum habuisse. Vide Eustath. mox citandum.) Etiam Neptunus illic cultus, unde * Σουνιάρατος dicitur Aristoph. Eq. (559.) Δεῦρ' ἔλθ' ἐς χορὸν, ὦ * χρυσοτρίαιν', ὦ Δελφίνων μεδέων, Σουνιάρατε, ὮΩ * Γεραίστιε παῖ Κρόνου. Schol. ὮΩ χρυσοτρίαινε· περιφραστικῶς, τῆς θαλάττης βασιλεῦ. Σουνιάρατε· ᾧ ἐν τῷ Σουνίῳ ἀρῶνται καὶ εὔχονται. Σούνιον δὲ, ἀκρωτήριον τῆς 'Αττικῆς. * Γεραιστὸς, ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, τῇ μὲν * Κρημνίτην ἔχων, τῇ δὲ Λέχαιον, ἱερὰ δέ εἰσι τοῦ Ποσειδῶνος, ἔνθα ὁ Εὔριπος. (Steph. B. Γεραιστός· κώμη Εὐβοίας, ἐν ᾗ ἱερὸν Ποσειδῶνος. 'Ludi in Neptuni honorem vocati * Γεραίστια: Schol. Pind. Olymp. xiii. p. 123. 'Εν Εὐβοίᾳ Γεραίστια ὑπὸ πάντων * Γεραιστίων ἄγεται τῷ Ποσειδῶνι διὰ τὸν συμβάντα χειμῶνα περὶ Γεραιστόν.' L. Holsten.) Errat Eust. ad Hom. l. c. (p. 1467.), qui Aristoph. verba de Jove interpretatur: "Οτι τὸ Σούνιον, ἱερὸν ἄκρον, ἤγουν ἀκρωτήριον 'Αθηναίων φησὶ, (leg. 'Αθηνῶν. 'Αθηνῶν et 'Αθηναίων confusa habes ap. Aristoph. Nub. l. c. et Eq. 159.) καὶ ἴσως ἱερὸν αὐτό φησιν, ἐπεὶ Ζεὺς * Σουνιεὺς ἐτιμᾶτο ἐκεῖ, ὃν διθυραμβικῶς παίζων ὁ Κωμικὸς καλεῖ Σουνιάρατον. (Eust. nempe per μνημονικὸν ἁμάρτημα confuderat duo Aristoph. loca, quorum in uno, Nub. 401., sermo est de Jove Suniensi, in altero autem, Eq. 559., de Neptuno Suniarato.) Ita quoque * Σουνιέρακος dicitur ab eodem Av. 868. ὮΩ Σουνιέρακε, χαῖρ' ἄναξ * Πελαργικέ. Schol. περὶ ὀρνίθων ὁ λόγος, ἀντὶ τοῦ Σουνιάρατε. φαίνεται δὲ εἶναι Ποσειδῶνος τὸ ἐπίθετον. Καὶ 'Ιππεῦσι· ὦ Δελφίνων μεδέων, Σουνιάρατε. Παρὰ τὸ ἐν Σουνίῳ ἄκρῳ τῆς 'Αττικῆς τὰς εὐχὰς καὶ τὰς ἀρὰς δέχεσθαι. Πελαργικὲ δὲ, ἀντὶ τοῦ * Πελασγικὲ, ἅμα δ' ἴσως καὶ παρὰ τὸν πελαργὸν, καὶ ὅτι ὁ Ποσειδῶν πελάγους ἔφορος. Et triremibus illic certabatur Panathenæis minoribus. Lysias 'Απολ. Δωροδ. (p. 700.) Καὶ Παναθηναίοις τοῖς μικροῖς ἐχορήγουν πυῤῥιχισταῖς ἀγενείοις, καὶ ἀνήλωσα ἑπτὰ μνᾶς, νενίκηκα δὲ τριήρει μὲν ἁμιλλώμενος ἐπὶ Σουνίῳ, ἀναλώσας πεντεκαίδεκα μνᾶς. Meurs. de Pop. Att. in Opp. T. i. p. 365. ubi I. Lamius:—"Sunium, hodie Promontorium Columnæ. Fuit quondam tribus Leontidæ, postea vero Attalidæ, ut patet ex hoc Marmore, quod tum Athenis ap. Giraldum, nunc vero in Anglia est: ΟΙ ΕΦΗΒΕΥΣΑΝΤΕΣ ΕΝ ΡΩΕ . . . ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΡΟΙΜΗΤΑΛΚΑ . . . . ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΙΑΥΤΩΙ . . ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΩΝ ΙΡΗΝΑΙΟΥ . . . ΜΗΩΝ * ΥΠΟΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΜΥΡΩΝΟΣ * ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΩΣ ΑΥΛΟΣ ΒΑΣΣΟΥ * ΠΑΛΛΗΝΕΥΣ ΛΕΟΝΤΙΣΚΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΥΝΙΕΥΣ ΒΑΣΣΟΣ ΓΑ . . . . ΤΙΟΣ, κ. τ. λ. Lege * ΓΑΡΓΗΤΤΙΟΣ." Sic Lapis vetus ap. Cyriacum Anconitanum, notante L. Holst. ad Steph. B. ΔΙΦΙΛΟΣ ΔΙΦΙΛΟΥ ΓΑΡΓΗΤΤΙΟΣ. Cf. idem Lamius ibid. p. 896. * Σουνιάδης Archontis Atheniensis nomen est ap. Lysiam Or. Areop. p. 271., Φησὶ δὲ ὁ κατήγορος, ἐπὶ Σουνιάδου ἄρχοντος σηκὸν ὑπ' ἐμοῦ ἐκκεκόφθαι, notante Meurs. de Arch. Athen. iv. 20. "Ap. Diodor. * Λυσιάδης hic Archon nominatur, non Σουνιάδης." Palmer. "Ita quoque Meurs. Attic. Lectt. iv. 7. et de Arch. iii. 16. Recte credo. Nam per hæc tempora Lysiades in Fastis occurrit, et calculo hic facto pulcre respondet: Suniades nusquam." Taylor. Suid. Σούνιον· Καὶ ἐν ὁδῷ τῇ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σούνιον φυγούσῃ. "E Schol. ad Aristoph. Lys. 809. (vel potius e Neanthe ap. Schol., de Timone Misanthropo.) Lectio autem mala, ut usu evenit, malam interpretationem peperit, 'Et in via, quæ ducit e Piræo, in Sunium fugienti.' Repono, ἀγούσῃ, Via, quæ e Piræo in Sunium ducebat. Quemadmodum recte legitur ap. Suid. v. 'Αποῤῥῶγας, ('Εν ὁδῷ, τῇ ἐκ Πειραιοῦς, leg. Πειραιῶς ut in Ed. Mediol., εἰς Σούνιον ἀγούσῃ.) Hesych. 'Ιερὰ Συκῆ· ἐν τῇ εἰς 'Ελευσῖνα ἀγούσῃ ὁδῷ." Toup. Emendd. in Suid. ii. 181. In Scholio ad Aristoph. editum est, 'Εν ὁδῷ τῇ ἐκ Πειραιοῦς (l. Πειραιῶς) εἰς Ζωστῆρα (v. Nostrum et Lex. Xenoph. in Ζωστήρ,) καὶ Σούνιον φυγούσῃ, ubi Kuster. scribi jubet φερούσῃ, neque aliter ap. Suid. scribendum est; facilius enim φερούσῃ in φυγούσῃ, quam φερούσῃ in ἀγούσῃ corrumpi potuit. Eust. ad Il. B. p. 265. Πλησίον δ' αὐτῆς (τῆς Αὐλίδος) Εὔριπος ὁ Χαλκιδικὸς, εἰς ὃν ἀπὸ Σουνίου στάδια ο'. Soph. Ajace 1217. Hermann. Γενοίμαν "Ιν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου πρόβλημ' ἁλίκλυστον, ἄκραν ὑπὸ

πλάκα Σουνίου, Τὰς ἱερὰς ὅπως προσεί-Ποιμεν Ἀθάνας. Eust. ad Il. Z. p. 649. per μνημονικὸν ἁμάρτημα habet, Ἱερὴν ὑπὸ πλάκα Σουνίου. Schol. Διὰ γὰρ Σουνίου ὁ πλοῦς τοῖς ἀπὸ Τροίας ἐπὶ Σαλαμῖνα. Alius Schol. Εἴθε γενοίμην, ὅπου ἐστὶν ἐπὶ τοῦ πόντου τὸ * σύνδενδρον ἀκρωτήριον, τὸ κλυζόμενον ὑπὸ τῆς ἁλὸς, λέγω ὑπὸ τὴν ἄκραν πλάκα, ἤγουν γῆν, τοῦ Σουνίου, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὸ ἄκρον τῆς γῆς τοῦ Σουνίου· ἔστι δὲ τὸ Σούνιον ὄνομα ἀκρωτηρίου. Tertius Schol. Σούνιον, ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς, ἀφ' οὗ οἱ καταίροντες εἰς Ἀθήνας ἑώρων τὴν πόλιν. "Προσείποιμεν, Fausto clamore salutarem. Mos utique erat nautis, in conspectum terræ, quo tendebant, venientibus, nomine eam salutare: Virg. Æn. iii. 524. 'Italiam læto socii clamore salutant.' Stat. Theb. iv. 808. 'salutantes, cum Leucada pandit Apollo.' Auctor est Pausan. p. 67. jam inde a Sunio in conspectum venire navigantibus Minervæ Poliados galeam: (Χωρὶς δέ γε ὅσα κατέλεξα, δύο μὲν Ἀθηναίοις εἰσὶ δεκάται πολεμήσασιν, ἄγαλμα Ἀθηνᾶς χαλκοῦν ἀπὸ Μήδων τῶν ἐς Μαραθῶνα ἀποβάντων, τέχνη Φειδίου· καί οἱ τὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος Λαπιθῶν πρὸς Κενταύρους ("deesse videtur μάχην," Facius), καὶ ὅσα ἄλλα ἐστὶν ἐπειργασμένα, λέγουσι τορεῦσαι Μῦν, τῷ δὲ Μυΐ, ταῦτά τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων, Παρράσιον καταγράψαι τὸν Εὐήνορος· ταύτης τῆς Ἀθηνᾶς ἡ τοῦ δόρατος αἰχμὴ καὶ ὁ λόφος τοῦ κράνους, ἀπὸ Σουνίου προσπλέουσίν ἐστιν ἤδη σύνοπτα.) Quamobrem et inde etiam salutari solitam esse nemo dubitet." Musgr. De Suniensibus igitur, tanquam de "civibus infimæ cujusdam sortis, qui in obscuro, veluti in extremo aliquo Atticæ terræ angulo abditi, vivant," ut arbitrabatur Schweigh., non possunt intelligi Amipsianis versus, qui nihil aliud nobis significare videntur, quam hoc, e servis primum fieri Sunienses, (Mercatores nempe, rem tenuem et sordidam tractantes, sicut Suniensium mos est,) deinde e Suniensibus fieri fori participes, Nobiliores nempe cives, re in multo honestiore versantes, mercaturam facientes in foro apud Athenienses. "Mercatura, si tenuis est, sordida putanda est; sin magna et copiosa, multa undique apportans, multisque sine vanitate impertiens, non est admodum vituperanda." Cic. de Off. i. 42. "Honestum vero quæstum esse, qui in foro exerceretur, Athenienses censuerunt, et prohibuerunt lege, ne quis eum exprobrare cuiquam auderet; ac, si quisquam hoc fecisset, actio in hunc convicii erat. Demosth. Or. in Eubul. (p. 1308.) Καίτοι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐ μόνον παρὰ τὰ ψηφίσματα τὰ περὶ τῆς ἀγορᾶς διέβαλλεν ἡμᾶς Εὐβουλίδης, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοὺς νόμους, οἳ κελεύουσιν ἔνοχον εἶναι τῇ κακηγορίᾳ τὸν τὴν ἐργασίαν τὴν ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἢ τῶν πολιτῶν, ἢ τῶν πολιτίδων ὀνειδίζοντά τινι." Meurs. Ceram. Gem. xvi. Continuo sequuntur hæc, e quibus patet nulli peregrino quæstum facere in foro licebat: Ἡμεῖς δ' ὁμολογοῦμεν καὶ * ταινίας πωλεῖν, καὶ ζῆν οὐχ ὅντινα τρόπον βουλόμεθα· καὶ εἴ σοί ἐστι τοῦτο σημεῖον, ὦ Εὐβουλίδη, τοῦ μὴ Ἀθηναίους εἶναι ἡμᾶς, ἐγώ σοι τούτου ὅλως τοὐναντίον ἐπιδείξω, ὅτι οὐκ ἔξεστι ξένῳ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐργάζεσθαι. Εἴργειν ἱερῶν καὶ ἀγορᾶς. J. Poll. viii. 66. Εἴργοντο δὲ ἱερῶν καὶ ἀγορᾶς οἱ ἐν κατηγορίᾳ φόνου, ἄχρι κρίσεως. Ἀγορὰ est in ornamentis urbis. "Hier. xi. 2. Τὴν πόλιν ναοῖς, ἀγοραῖς—κατεσκευασμένην. Sic Hist. iv. 4. 3. Corinthi ἐν τῇ ἀγορᾷ sunt τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, item de Mag. Eq. iii. 2. ἱερὰ καὶ ἀγάλματα. Hist. vii. 3. 8. Sicyonii τὸν Εὔφρονα ἔθαψαν ἐν τῇ ἀγορᾷ ut εὐεργέτην." Lex. Xenoph. Æsch. Sept. c. Th. 277. Ἐγὼ δὲ χώρας τοῖς πολισσούχοις θεοῖς, * Πεδιονόμοις τε κἀγορᾶς ἐπισκόποις, κ. τ. λ. Pindari Fragm. e Dithyrambis ap. Dionys. H. de Comp. Verb. xxii. Δεῦτ' ἐν χορὸν Ὀλύμπιοι, Ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε Χάριν, θεοί, * Πολύβατον οἵτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα Ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις Οἰχνεῖτε, * πανδαίδαλόν τ' εὐκλέα ἀγοράν, * Ἰοδέτων λάβετε (Cod. Huds. * Ἰοδέτην λάχετε) στεφάνων Τῶν * ἐαροδρέπτων λοιβὰν, Διόθεν τέ με σὺν Ἀγλαΐᾳ ἴδετε Πορεύσαντες ἀοιδαῖς δεύτερον Ἐπὶ * κισσοδέταν θεὸν, Ὃν Βρόμιον, ὃν * Ἐριβόαν βροτοὶ καλέομεν. "Malim, Πορευθέντα—ἀοιδᾶν, e vulg. πορευθέντες efficere, quod pessime mutavit Barnes. ('F. Πορευθέντ' ἐν ἀοιδαῖς pro σὺν, Pindarico more.' Heyn.) Codd. * κισσοδόταν, malim

A κισσόδετον. Codd. Τὸν Βρόμιον Ἐριβόαν τε, quam lectionem probaverim." Schneider. "Ἀοιδαῖς, Interpres, Non sine carminibus. Imo, Ad carmina. Dativi usus aliquantum ποιητικώτερος. Pind. Isthm. vii. 10. Ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς. Hom. Il. iii. 441. Ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε. Cf. Od. viii. 292. Δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντε. Herod. ii. 62. Ἐς Σάϊν δὲ πόλιν ἐπεὰν συλλεχθέωσι τῇσι θυσίῃσι, ἔν τινι νυκτὶ λύχνα καίουσι κ. τ. λ. ut locus interpungendus, (sicque interpungit Schweigh.) Interpres, Sacrificatum. Κισσοδέταν, ejusdem modi compositum, item passivæ significationis, * κηροδέτης. Eurip. Iphig. T. 1132. Musgr. Συρίζων δ' ὁ κηροδέτας Κάλαμος οὐρείου Πανὸς Κώπαις ἐπιθωΰξει. Sunt qui corrigant in Pindaro κισσόδετον, in Eurip. κηρόδετος. Non imiter. Add. * Συνδέτης. Suid. Συνδέτας· συνδεδεμένους. Κακοὺς γὰρ εἶχον τοὺς λογισμοὺς συνδέτας, Μορφῶν τὸ κάλλος τοῦ σοφοῦ γεωργίου." Schæf. "Fragmentum hoc, quod e Mythographo quodam depromtum esse puto, propter
B brevitatem est admodum obscurum." Kuster. "Interpres, Formans pulcritudinem sapientis segetis. In quo ridiculus est. Scr. Γεωργίου, Sapientis Georgii. Sunt autem hi versus Georgii Pisidæ, quod e stylo manifestum est. Dicit autem poeta se plus satis in corpore suo formando et expoliendo occupatum fuisse. Qui mos nostrorum hominum est." Toup. Emendd. in Suid. ii. 217. Ceterum de τῆς ἀγορᾶς ornamentis v. Meurs. l. c. Εἰς ἀγορὰν ἐξελθεῖν, In publicum prodire. Theophr. Char. xix. Περὶ Δυσχερείας: Καὶ ἱμάτιον κηλίδων μεστὸν ἀναβαλλόμενος, εἰς ἀγορὰν ἐξελθεῖν. "In hoc est ἡ δυσχερεία: nam veteribus in foro honeste vestiri moris est, domi, quod satis esset; aliud enim homini, aliud humanitati satis esse censebant, ut ait Varro. Inde est vestis alia domestica s. οἰκουρούντων, alia forensis s. τῶν εἰς ἀγορὰν προσερχομένων. Qui igitur fœde vestiti in publicum prodirent, odio erant et irrisui, ut indicat Juvenal. iii. (148.)" Casaub. "Ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 4. Plutarch. T. ii. p.
C 120. Cor. T. iii. p. 245. Idem T. v. p. 310. Hutt. p. 317." Schæf. in Mss. Plura v. in Ἀγοράζω. Luc. Lexiphane xxii. a Schæf. l. c. indicatus: Παρὰ γὰρ τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσει τις ἐν λόγοις, ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικὼς, κεχρωσμένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν πήλινός τε καὶ εὔθρυπτος ὤν. "Interpretes, Quæ a lutifigulis ad forum finguntur. Nescio quid velint. Sed, opinor, intelligit, Ad vendendum." J. G. "Κόρας Attici dicunt Pupas e cera argillave fictas, Plangunculas. Ea vox fortasse restituenda est Dionysio H. A. R. xi. p. 719. Αἱ μὲν ἄνθη καὶ στεφάνους βάλλουσαι κατὰ τῆς κλίνης, αἱ δὲ τελαμῶνας ἢ μίτρας, αἱ δὲ ἀθύρματα κόμης παρθενικὰ, καί πού τινες καὶ πλοκάμων ἀποκειράμεναι βοστρύχους. Ubi vocem vitiosam κόμης tolli jubet Casaub. ad Sueton. Ner. xxv. Sed leg. Αἱ δὲ κόρας, Pupas, ἀθύρματα παρθενικὰ, vel certe, Αἱ δὲ ἀθύρματα κόρης παρθενικά." Ruhnk. ad Timæi Lex. 165. Illud fortasse verum est, ut hoc, ἀθύρ-
D ματα κόρης παρθενικὰ, an Græce dici possit, viderint alii. Cf. Reisk. supra in Ἐπαγερμὸς citatum.
Οἱ μηδὲ τὴν ἀγορὰν εἰδότες, Proverb. Alciphr. i. 11. a Schæf. in Mss. allatus: Πῶς δὲ καὶ ἡμεῖς, οἱ μηδὲ τὴν ἀγορὰν εἰδότες, ὑπομείναιμεν παρατάττεσθαι, καὶ ὁπλομάχοις ἀνδράσιν ὑπηρετεῖσθαι; "Terent. Andria A. iv. S. 4. v. 5. 6. 'Dii vostram fidem, Quid turbæ apud forum est? quid illic (l. illud cum Bentleio) hominum litigant?' Sed in conflictu hostili majora pericula: itaque sæpe, qui ἐν ἀγορᾷ sunt λέοντες, ἐν μάχῃ fiunt ἀλώπεκες. Ut autem hi piscatores dicuntur οὐκ εἰδότες τὴν ἀγορὰν, sic ap. Plat. Theæteto (T. ii. p. 115. Bip.) Οὗτοι δέ που ἐκ νέων, πρῶτον μὲν εἰς ἀγορὰν οὐκ ἴσασι τὴν ὁδὸν, οὐδὲ ὅπου δικαστήριον, ἢ βουλευτήριον, ἤ τι κοινὸν ἄλλο τῆς πόλεως συνέδριον. (Paulo ante hæc legitur: Ὥσθ' ὑγιὲς οὐδὲν ἔχοντες τῆς διανοίας, εἰς ἄνδρας ἐκ μειρακίων τελευτῶσι, δεινοί τε καὶ σοφοὶ γεγονότες, ὡς οἴονται. Cum verba, εἰς ἄνδρας ἐκ μειρακίων τελευτῶσι, respicat Gr. linguæ ratio, omnino legendum est τελοῦσι. De phrasi, εἰς ἄνδρας τελεῖν, v. quæ supra diximus in Παραγγέλλω.) Con-

jungit autem res bellicas et forenses Hom. etiam Il. I. 440. ubi Phœnix dicit Achillem sibi traditum esse adhuc Νήπιον, οὔπω εἰδόθ' ὁμοιΐου πολέμοιο, Οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι." Bergler. "Arnald. Misc. Obss. T. iv. p. 450. confert cum Nostro Paulum JCtum in L. xxv. §. 1. π. de Probat. 'Agricultor et forensium rerum expers,' et Dion. Chrys. Or. iv. de Regno (T. i. p. 177. Reisk.) Στρατοπέδου τε, καὶ πολέμου, καὶ ἀγορᾶς ἀθεάτῳ τὸ παράπαν." Wagner. Ἐξ ἀγορᾶς εἶναι. Suid. Ἐξ ἀγορᾶς εἶ· ἀντὶ τοῦ ἀγοραῖος. Ἀριστοφάνης· Ἐξ ἀγορᾶς εἶ, καὶ θρασύς. Ubi silet Kuster. Zonar. Ἐξ ἀγορᾶς εἶ· Ἀριστοφάνης, ἀντὶ τοῦ ἀγοραῖος καὶ θρασύς. Respicitur autem, ut vidit Tittmann., ad Aristoph. Eq. 180. Δι' αὐτὸ γάρ τοι τοῦτο καὶ γίγνει μέγας, Ὅτιὴ πονηρὸς, κἀξ ἀγορᾶς εἶ, καὶ θρασύς. Ἐξ ἀγορᾶς, et ἐπ' ἀγορᾶς. Luc. Nigrino xxv., notante Schæf. in Mss. Μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. "Junge hoc ordine, Πρ. τ. α. ω. ὥσπερ ε. α. Formula consueta. Πρὸς Ἀπαιδ. iv. Εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι, et Ἀναβ. iv. Ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας. Sic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, Qui vilior et in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior. Hæc istum, quem movit ad Alciphr. Berglerus p. 83. scrupulum levant: Ælian. H. A. ii. 47. Τῶν μὲν ἐξ ἀγορᾶς ἐμπποληθέντων κρεαδίων. Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς: hoc enim non minus usitatum. Liban. Decl. xi. 381. a. Καὶ εἴ τι πολὺ χαρίεν ἦν τῶν ἐδωδίμων ἐπ' ἀγορᾶς: nam paulo ante alio sensu, Οὐ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἤμην, Non unus eram *forensium rabularum. Philostr. V. S. ii.* 603. Τῆς οἰκίας * διακηρυττομένης ἐπ' ἀγορᾶς. Prorsus ad Lucian. Philo J. de V. M. 685. a. Οὐχ ὅπερ μεθοδεύουσι οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταὶ πιπράσκοντες ὡς ἄλλο τι τῶν ὠνίων ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ λόγους: cf. 289. d." T. Hemsterh. Ἀγορὰ, Auctio, ap. Lucian. adv. Indoct. xix., a Valck. ad Scap. marg. citatum, Ἀπολώλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγορὰν προὐτίθεις τῶν βιβλίων. Idem Valck. ex Alexide ap. Athen. 118. a. affert, Οὐκ οἶσθά γ', ὦ μακάριε, τὴν ἀγορὰν, Pretium rerum in foro venalium.]

[Ἀγορὰ, Platea. "שׁוּק, Platea, Eccles. xii. 4. 5. Cant. iii. 2. חוּץ, Platea, Symm. Job. xviii. 17. Sic et Tob. ii. 3. Ἔρριπται ἐν τῇ ἀγορᾷ, Jacet in platea. 3 Esdr. ii. 18. Τὴν πόλιν οἰκοδομοῦσι, τάς τε ἀγορὰς αὐτῆς, Plateas ejus. Cf. et 2 Macc. ii. 10. Neque dubium, quin inde etiam in N. T. Matth. xi. 16. xxiii. 7. Marc. vi. 56. xii. 38. Luc. (vii. 32.) xi. 43. xx. 46. ἐν ἀγοραῖς, quod vulgo ibi vertunt In foro, vel In foris, reddendum sit, In plateis, ut vertit etiam Vulgatus Marc. vi. 56. (Act. xvii. 17.) Cf. Heins. Exercc. S. in Matth. vii. 4. p. 103." Biel. "Fuerunt Fora Judæorum in portis urbium, in quibus, cum solerent convenire, qui mercede suam locabant operam, explicari exinde poterit Matth. xx. 3. ubi, Ἐν τῇ ἀγορᾷ ἑστῶτες ἀργοί, sunt Mercenarii, in Foro versantes, a nemine conducti. Hinc ἀγορὰ in N. T. in universum Omnem locum celebrem, hominibus frequentem, plateas adeo et vias urbium atque vicorum notat." Schleusner. Lex. in N. T. "Nomen ἀγορὰ, quo proprie quidem Conventum hominum, atque Cœtum, significari, vel origo ejus satis docet, ab antiquis, et probis, Græcitatis auctoribus poni solet, non modo de Locis, in quibus res ad victum cultumque corporis pertinentes venduntur, et emuntur, in quibus vel Judicia fiunt, vel cum Populo agitur, et Conciones habentur, quoniam convenire illuc maxime, et confluere, magnus hominum civiumque numerus solet; quæ loca a Latinis Fora vocantur; sed etiam de ipsis Hominibus, et Civibus, qui coierunt, seque congregarunt, in ejusmodi loca; de Orationibus item, quæ in Concione Populi habentur, et de Rebus venalibus omnis generis, quarum copiæ in foro expositæ conspiciuntur, maximeque illis, quæ ad victum necessariæ sunt. Atque variam hanc, multiplicemque vocabuli potestatem, cum ab antiquis Grammaticis diligenter notatam esse videmus, tum a recentioribus scriptorum veterum interpretibus, Lexicorumque conditoribus, nominatim ab H. Steph., multis, iisque idoneis, exemplis confirmatam et illustratam scimus. Sic Lat. *Concio* tria significat, Locum, et Verba, et Suggestum, unde verba fiunt, A. Gell. xviii. 7. Schol. Aristoph. Acharn. 21. Διάφορα δηλοῖ (ἡ) λέξις, νῦν μὲν τὴν ἐκκλησίαν, ὅθεν ὁ Νέστωρ ἀγορητὴς, καὶ τὸν τόπον, ἔνθα πιπράσκεται τὰ ὤνια, καὶ αὐτὰ τὰ ὤνια σημαίνει. Hæc verba transtulit in suum Lex. quibusdam vel omissis, vel immutatis, Suid. et Suidæ verba descripsit Phavor. cujus tamen in Lex. illa paulo plenius leguntur, quam in libris Suidæ editis, quibus hodie utimur, id quod Neocorus non animadvertit. Nam ap. Suid. nunc extant hæc: Ἀγορά· ἡ ἐκκλησία, ὅθεν ὁ Νέστωρ ἀγορητὴς, Il. A. 247., καὶ ὁ τόπος, ἔνθα πιπράσκονται (πιπράσκεται, Schol. Aristoph.) τὰ ὤνια, καὶ αὐτὰ τὰ ὤνια. Sed ap. Phavor. ista: Ἀγορά· ἡ ἐκκλησία, ὡς τὸ, Ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσιν, (Aristoph. Acharn. 21.) ὅθεν ὁ Νέστωρ ἀγορητὴς, καὶ ὁ τόπος, τὸ πωλητήριον, ἔνθα πιπράσκονται τὰ ὤνια, καὶ αὐτὰ τὰ ὤνια, ἤτοι τὰ πιπρασκόμενα, καὶ τὸ δικαστήριον. Sic enim distinguenda videntur esse, atque interpungenda, verba Grammatici. (Cf. Schleusner. Lex. eadem fere de Phavorino monentem. At in talibus, ut alicubi scripsit Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb., nulla est Phavorini auctoritas, nisi indices fontem e quo sua hauserit. Non sunt ea e Suidæ Mss. vulgato plenioribus descripta, ut arbitrabantur hi VV. DD., sed a Phavorino, more suo, de suo addita. Vide quæ de eodem Phavorino diximus supra 22. B) Jam etsi Lexicographi N. T. lectoribus librorum ejus persuadere conantur, nomine ἀγορὰ in illis, vel conventum hominum, et cœtum, vel forum, in quo veneant res ad victum necessariæ, et in quo judicia exerceantur, significari: tamen notionem ejus multo latius patere, neque tantum ad fora, sed omnino ad omnia loca foris similia, h. e., ad plateas, et vias, urbium, atque oppidorum, pertinere, in plerisque commentariorum Evangelistarum locis, ita certum esse, exploratumque, putamus, ut recte dubitari a nemine ullo modo posse videatur. Etenim ut in loco Evangelii Matthæi illo (xx. 3.), quo paterfamilias mercede conducturus operas, quas in vineam mitteret suam, offendisse dicitur multos istius generis homines otiosos, et desides, ἐν τῇ ἀγορᾷ, hoc vocabulo forum negotiationis, rerumque venalium, indicari, cum hæc loca semper fuerint, non tam deversoria, quam domicilia, eorum, qui operam aliis suam mercede locare cuperent (J. C. Dieterici Lex. N. T. h. v.), facile concedimus; ut in hoc ipso foro Paulus Apostolus (Act. xvii. 17.) Athenis doctrinæ Christianæ opes omnibus, in quos incidisset, exposuisse intelligitur, cum eum, pro sapientia sua liberali, appareat maxime sequutum esse loca celebria, atque frequentia; ut Act. xvi. 19. idem ille Apostolus, et Silas, leguntur Philippis, Macedoniæ oppido, a barbaris rapti esse εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, adeo, ut nomine ἀγορὰ Forum, Locum, in quo judicia fiunt, declarari, res ipsa clamet: ita has ipsas ejus significationes alienissimas esse a reliquis librorum N. T. locis, nobis quidem persuasissimum habemus. Etenim cum ipsius humanitatis, commodorumque civium, ratio magistratus omnes jubeat vel maxime curare, et providere, ut petulantes, atque lascivi, puerorum in primis strepitus ab areis fororum arceantur, et amoveantur; quis credat, Christi sæculo apud Judæos puerorum gregibus ita lascivire, et ludere, licuisse in foro, ut alii, vel tibiis canerent, vel nænias dicerent, alii, vel pectora palmis plangerent sua, vel ad tibiarum modos saltarent? Et cur Matth. (xi. 16.) in eo commentariorum loco, quo refert, Christum Pharisæos, et jureconsultos Judæorum, qui, nec tristitia, et severitate, singulari Jo. Baptistæ commoveri se passi essent, nec comitate, ipsius, lætitiaque, communi capi sese sinerent, similes esse dixisse pueris morosis, qui studia æqualium omnia negligerent, quorum animos, neque hilaritas collusorum, neque gravitas, tangeret, cur igitur Matth. in loco illo, si forum voluisset significare, multitudinis potissimum numero usus esset, ita, ut scriberet ἐν ἀγοραῖς? Quanquam enim in multis Codicibus singularem numerum in locum pluralis sub-

stitutum extare non ignoramus, quali Codice usus est interpres, et Lat., et Syrus; tamen primo eum potestate parem plurali esse, paulo inferius demonstrabimus; deinde nec dubitandum arbitramur, quin ille e loco Lucæ (vii. 32.), quo eadem vox Christi prodita legitur, ab interpretibus in margines Codicum translatus, inde in texta verborum Matthæi migraverit. Quem quidem esse largissimum varietatis lectionis Codicum N. T. fontem, quis nescit? (Prolus. xxiv. 1.) Quis porro putet, eam fuisse Pharisæorum, Judæorumque in jure prudentium, superbissimorum hominum, modestiam, ut tantum in conventibus aliorum, et cœtibus (Matth. xxiii. 7. Marc. xii. 38. Luc. xi. 43. xx. 46.), vel publicis, vel privatis, salutarent? Quis credat, eosdem illos civitatis Judaicæ principes, qui tam fastidiose accederent ad alios, qui tam studiose caverent, ne forte aspectu aliorum, et tactu, et vero etiam halitu, polluerentur casta sua corpora, fuisse tam parum diligentes, et cautos, ut tantum e foro reversi domum ante, quam cibum caperent, manus lavarent? (Marc. vii. 4.) Et quis sibi persuadeat, ægrotos illos, qui in lectis, grabatisque, jacentes asportati esse ad Jesum, in Genesaritide commorantem, leguntur, (Marc. vi. 56.) ut ope ejus salutem recuperarent, in foris potissimum oppidorum fuisse collocatos? Imo vero ea, quæ diximus, omnia lectores Evangeliorum jubere videntur in locis illis cogitare, non tam de foro, quam omnino de publico, h. e. de plateis, et viis, oppidorum, villarumque. Quod quidem etsi perspexisse jam, pro doctrinæ suæ elegantia, interpres Lat. vetus videri possit, qui verba Marci, (vi. 56.) *ἐν ἀγοραῖς*, vertit, In plateis; tamen vix dubitandum putamus, quin homo Codicibus usus fuerit, in quibus scriptum legeretur *ἐν πλατείαις*. Hæc certe est nonnullorum Codicum, qui ad nostram pervenere ætatem, lectio, in marginibus librorum, interpretationis causa, a grammaticis posita, aut sponte, aut admonitu loci Lucæ Act. v. 15., quo ægroti, quibus a Petro restitueretur valetudo, elati esse *κατὰ τὰς πλατείας* perhibentur. Hos Codices [illegible] alii cum illis Codicibus contenderent, in quibus [illegible]tum extaret *ἀγοραῖς*, hanc scripturam ita annotatam [illegible] censuere, ut eam juxta alteram ponerent, adjecto etiam nomine *ῥύμαις* ex ejusdem Evangelistæ (xiv. 21.), Matthæive (vi. 2.), Commentariis. Ex hujusmodi vero Codicibus glossa *Πλατείαις* cum glossematis *ῥύμαις, ἀγοραῖς*, in Glossaria N. T. venisse, et ex illis in Hesych. (*Πλατείαις· ῥύμαις, ἀγοραῖς*. Nam Valesius pro *ἀγοραῖς* sine causa reponendum *ἀγυιαῖς* opinabatur. Sic ap. eund. legitur glossa *Κοινὸν*, additis glossematis *βδελυκτὸν, ἀκάθαρτον*, e Rom. xiv. 14. At eadem glossa cum iisdem glossematis extat in Glossar. N. T. Fabric. p. 114. et in *Λέξεσι τῶν Ἀποστολικῶν Ἐπιστολῶν* ap. Matth. Lectt. Mosq. ii. 61.) e quo eam Phavor. quoque in Lex. suum transtulit, profecta esse videtur. Etsi igitur, et ingenio utriusque vocabuli, et plurium, meliorumque, Codicum auctoritate, adducti non dubitamus, quin Marcus ipse scripserit *ἐν ἀγοραῖς*, ita, ut nomen *πλατείαις* interpretamentum nominis *ἀγοραῖς* haberi debeat; tamen ex hoc ipso interpretamento doctrina auctorum ejus ita elucet, ut nullum aptius, et magis idoneum, reperiri potuisse credamus. Hebræi enim plateas, et vias, omninoque loca publica, oppidorum, non solum רחובות, (Thren. ii. 11. coll. *τοῖς ό*.) sed etiam חוצות, (2 Sam. i. 20. Amos v. 16.) appellant Chaldæi, (Jonath. ii. Sam. xxii. 43. Ezech. vii. 19.) et Syri, (Matth. vi. 2. 5.) שוקין, ita tamen, ut singularis numerum utriusque vocabuli (Gen. xxxix. 12. Prov. i. 20. xxii. 13. Onquel. Gen. d. l.), exemplo nominum illorum omnium, quæ a grammaticis collectiva nominantur, sæpenumero partes alterius numeri agat: et cum nomen שוק tantum in tribus illis libris legatur (Prov. vii. 8. Cant. iii. 2. Eccles. xii. 4.), quorum auctor vulgo Salomo, rex Judæorum, esse putatur, nescio sane, an ex eo existimari recte possit, libros illos, nisi toti compositi fuerint, atque editi, longe post Salomonis tempora, certe tamen immutatos multis in locis esse, atque interpolatos, a manu recentiore; præsertim cum etiam complura alia hujus interpolationis vestigia in iis

A compareant. Jam ut Alexandrini Judæi Publica loca, Vias, et Plateas, oppidorum, villarumque, quas ab Hebræis utroque numero nominis חוץ significatas esse diximus, nunc *ὁδοὺς* (Jer. v, 1. vii. 17. Amos v. 16.), et *ἐξόδους* (Prov. i. 20. Jer. xi. 13.), etiam *διόδους* (Jer. vii. 34. et xiv. 16. in exemplo Ald. et Cod. Alex.), nunc *πλατείας* (Jes. xv. 3.), appellarunt: ita verba על־פני חוץ, quæ in libro Jobi leguntur, (xviii. 17.), et a Lat. interprete explicata sunt verbis, In plateis, Symmacho visum est convertere *ἐπὶ πρόσωπον ἀγορᾶς*, cui ipsi interpreti non dubitamus vindicare verba *εἰς ἀγρὸν*, quibus Montefalc., sine auctoris nomine, reliquias Hexapl. Origen., Codicis cujusdam Bibl. Par. Reg. auctoritate, auxit in Samuelis Commentariis, (1 Sam. ix. 26.) sed ita, ut, et ipsius rei, quæ ibi narratur, admonitu, et verbi Hebr. החוצה indicio, reponatur *εἰς ἀγορὰν*, h. e., In publicum, foras. Atque hujus ipsius nominis utroque numero redditum in Vers. Alex. (Eccles. xii. 4. Cant. iii. 2. sed Prov. vii. 8. pro בשוק in eadem versione B est *ἐν διόδοις*, cum Lat. interpres usus sit verbis, Per plateam,) legimus numerum utrumque vocabuli שוק: quo eodem verbo interpres librorum N. T. Syrus, non solum nomen *ἀγορὰ* (Matth. xi. 16.), sed etiam vocabula *πλατεῖαι* (Matth. xii. 19. Luc. x. 10.), et *ῥύμαι* (Matth. vi. 2.), explicavit. Ex his igitur, quæ breviter disputavimus de usu nominis *ἀγορὰ* in antiquis V. T. versionibus, intelligi posse a quoque videtur, potestatem ejus in dialecto Macedonica, certe Alexandrina, tam late patuisse, ut etiam singulari illius numero indicarentur Omnia loca publica, h. e., non tantum Fora, sed etiam Plateæ, et *Viæ, oppidorum*. Quæ quidem vis *quin illi recte tribui potuerit, quis dubitet, cum homines, et cives, non tantum in foris, sed etiam in plateis*, atque viis, coire, et circulari, soleant? Jam vero cum confessa, et manifesta, res sit, Evangelistas ipsos quoque consuetudinem loquendi Alexandrinam esse sequutos, adeo, ut utrumque numerum nominis שוק expresserint numero utroque vocabuli *ἀγορὰ*, qua de re jam Heinsius C pater (Exerc. ad Marc. vii. 4. p. 111. s.) lectores N. T. præclare admonuit; cum singularis numerus Hebr. vocabuli, non semper unum locum publicum, h. e., forum, significarit, sed sæpenumero pro plurali positus fuerit, ita, ut, vel Omnia loca publica oppidorum, vel certe Multa, complecteretur, i. e. nunc Forum, et Plateas, nunc Plateas tantum, atque Vias, indicaret; ab interpretibus *librorum divinorum*, qui reperire *velint*, quæ loco quoque potestas *nomini ἀγορὰ subjecta sit, diligenter* habendam esse rationem ipsarum rerum, de quibus exponitur, quis non intelligit? Profecto hujus præcepti auctoritatem qui sequutus fuerit, eum speramus esse nullo modo dubitaturum, quin eo loco Marci (vii. 4.), quo Pharisæi, reliquique Judæi, leguntur manus lavisse ante prandium, et cœnam, *ἀπὸ ἀγορᾶς*, hoc vocabulo omnino Publicum, loca publica, h. e. forum, et plateæ, declarentur, non minus, quam locis Evangeliorum his, (Matth. xxiii. 7. Marc. xii. 38. Luc. xi. 43. xx. D 46.) quibus iidem, aliique Judæorum principes, impense affectasse referuntur salutationes *ἐν ταῖς ἀγοραῖς*. Etsi enim non ignoramus, exortum esse nuper virum aliquem doctrinæ Græcæ laude clarum, qui verba *ἀπὸ ἀγορᾶς* conjungenda cum verbis *οὐκ ἐσθίουσι* ita censeret, ut *ἀγορὰ* essent Res in foro venales; tamen hanc viri doctissimi opinionem vel eo convinci posse arbitramur, quod certissimum est, ut supra demonstravimus, ab Evangelista vocabulo *ἀγορὰ* redditum esse nomen Hebr. שוק, quod a nemine unquam de Rebus promercalibus, Victuve in foro venali, usurpatum constet. Et cum lecti, in quibus jacebant ægroti, qui a Christo sanari gestirent, collocati fuisse, atque propositi, dicuntur (Marc. vi. 56.) *ἐν ταῖς ἀγοραῖς*, quid est, quo lectores cogantur de certo quodam locorum publicorum genere, de foris puta, cogitare? quidni potius statuamus, nomen *ἀγορὰ* etiam a Marco ita esse positum, ut ad omnia locorum publicorum genera, i. e. ad fora, et plateas, pertineret? Quem vero instituta civitatum bene moratarum non doceant, eo loco Matthæi (xi. 16.), quo commemorantur a Christo lusus puerorum *ἐν*

ἀγοραῖς, hoc ipsum verbum oportere ita accipi, ut eo plateæ tantum, et viæ, oppidorum significari existimentur? Neque enim commovere quemquam, ut in alia omnia eat, debet lectio ἐν ἀγορᾷ, quam e Luca in Codices quosdam Matthæi profectam esse supra significavimus, cum ex iis, quæ paulo ante disputata sunt, constet, usum loquendi, et Hebr., et Alexandr., singulari numero nominum שׁוּק, et ἀγορὰ, partes numeri multitudinis dedisse. Etenim pueri Judæorum, qui viderent, in nuptiis, et choreis, tibias adhiberi, (Buxtorf. Lex. Talmud. v. חליל, et Bartholin. de Tibiis Veterum ii. 12.) sed in funeribus næenias cani, (Matth. usus est verbo θρηνεῖν, quod Buxtorfius d.l. interpretatur Lamentari tibiis, Næniam canere ad tibias. Quam tamen interpretationem verbi θρηνεῖν ingenium non admittit. Hoc enim respondet verbo Hebr. קוֹנן, quod tantum Næniam, carmen lugubre, canere, Sueton. Octav. 100., significat. Quare præficæ, et ab Hebræis, Jer. ix. 16. למקוננות dicuntur, et a Græcis αἱ θρηνοῦσαι, h. e. θρηνῳδοὶ ἐπ' ἐκφορὰν, Gloss. vett. Vide Æsop. Fab. cxxii. Ceterum non ignoramus, etiam apud Judæos illorum temporum nænias cantatas esse ad tibias, Matth. ix. 23.) putandi sunt in plateis ludentes eadem fecisse, atque adeo collusoribus, qui, neque lætis, neque tristibus, carminibus commoverentur, hanc inhumanitatis, et morositatis, insolentiam exprobrasse. Quo ipso perversitatis vitio cum Pharisæorum, et jureconsultorum Judæorum, animi laborarent, qui se, neque austera, et dura, vivendi ratione Joannis permoveri sivissent, neque humana, et jucunda, vita Jesu se adduci sinerent, ut eum crederent, et faterentur, esse Messiam, ejusque præcepta sequerentur, vitaque, et moribus, exprimerent: propterea hanc immanem animi eorum duritiem similem esse ostendit magister hominum optimus stupori sensuum, et morositati novæ, istorum puerorum. Cum igitur ex hac disputatione nostra satis sincere videatur, vocabulo ἀγορὰ ab Evangelistis etiam Publicum, loca publica omnis generis, fora, et plateas, oppidorum, maximeque has, significari; quis non miretur, Lexicographos N. T. ad unum omnes, etiamsi fere peccarint in hanc partem, ut potestatem verborum singulorum dilatarent justo laxius, tamen hujus nominis vim ita coarctare conatos esse, ut eam tantum ad fora pertinere præceperint?" J. F. Fischer. Prolus. xi. de Vitiis Lexx. N. T. pp. 275—85.]

["'Ἀγορὰν ἐργάζεσθαι, Forum frequentare, In concione versari, aut Conventus facere et concionem advocare, velut 'Ἀγορὰν ποιεῖν. (Hippocr.) Περὶ Εὐσχημοσ. p. 15. 1. Καὶ ἀγορὴν ἐργαζόμενοι οὗτοι, μετὰ βαναυσίης ἀπατέοντες, Hi conventu facto ambitiosa et quæstuosa sua professione decipientes. De Sophistis dicitur, qui fora frequentabant, et sua ambitione ac fastuosa professione in circulis vagabantur, per urbes auditorum celebritatem aucupantes. Zuingerus ἀγορὴν ἐργαζόμενοι Acroases facerent dixit, de discipulorum frequentia capiens, quod Sophistæ in locis publicis acroases facerent, et discipulorum caterva stipati per fora vagarentur." Foes. Œcon. Hippocr.]

'Ἀγορήνδε, Adverb. pro εἰς ἀγορὴν, In forum. Hom. [Il. A. 54. B. 51. 207. Y. 4. 16. Od. A. 372. B. 7. Θ. 5 P. 52. 72. Orpheus Λιθ. 322. Καὶ λαοὺς ἀγορήνδε συναγρομένους ὑπὶ καλῇ Θέλξεις, ἐν στήθεσσιν ἄγων μελιηδέα πειθώ. Hesych. 'Ἀγορήνδε· εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Etym. 'Ἀγορήνδε· τουτέστιν εἰς τὴν ἀγορὴν, ἐπιῤῥηματικὴ ἡ σύνταξις, ὥσπερ οἴκαδε, εἰς τὸν οἶκον, καὶ 'Ἀθήναζε εἰς 'Ἀθήνας.]

'Ἀγορῆθεν, aliud Adverb. pro ἐξ ἀγορῆς, E foro. Hom. [Il. B. 264. Od. M. 439. Zonar. et Suid. 'Ἀγορῆθεν· ἐκ τῆς ἀγορᾶς. Hesych. 'Ἀγορῆθεν· ἀπὸ ἀγορᾶς, ἢ ἐκκλησίας. Etym. 'Ἀγορῆθεν· διατί περισπᾶται; ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ ὀξυτόνων ἢ περισπωμένων παραγόμενα εἰς θεν ἐπιῤῥήματα πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον, γῆθεν, ἀρχῆθεν, ἀγορῆθεν. Apollon. Alexandr. de Adverb. in Bekk. Anecd. Gr. ii. 604.: Παρείπετο τοῖς προκειμένοις ἐπιῤῥήμασιν εἰ μὲν ἀπὸ ὀνομάτων εἶεν καὶ μὴ τῷ ο παρεδρεύοιτο, τάσις ἡ αὐτὴ, (ἣ) ἦν κατὰ τὸ τέλος τῆς γενικῆς. Τὸ ἀρχῆς περισπᾶται· τῇδε ἔχει καὶ τὸ ἀρχῆθεν. 'Ὁμοίως καὶ 'Ἰωνικὸν τὸ ἀγορῆς· τῇδε ἔχει καὶ τὸ

A ἀγορῆθεν. Βαρύνεται τὸ Θήβης· τῇδε ἔχει καὶ τὸ Θήβηθεν, ἀλλὰ καὶ τὸ 'Ἀθήνης, 'Ἀθήνηθεν, σιπύης, * σιπύηθεν· 'Ἐκ δ' ἄρτους σιπύηθεν. Πάλιν τοῦ γῆς περισπωμένου τὸ γῆθεν * συμπερισπᾶται· κἂν διὰ τοῦ α, * Λυκίας, * Λυκίαθεν. Cf. Idem ibid. 601. 622.]

'Ἀγορανόμος, ου, ὁ, ex ἀγορὰ, Forum rerum venalium, et νέμω, Magistratus, qui foro rerum venalium præest, Annonæ præfectus, Ædilis, secundum quosdam, quem tamen alii ἀστυνόμον potius esse putant. Ad ædiles enim, inquit Bud., cognitio mensurarum et annonæ pertinebat; qui propterea Græce ἀγορανόμοι dicuntur, Foro venalium legem imponentes et macello jus dicentes. Hæc Bud. At Dionys. H. (A. R. vi. 4.) non eosdem, sed similes duntaxat in plurimis rebus esse ait: Καὶ σχεδὸν ἐοίκασί πως κατὰ τὰ πλεῖστα τοῖς παρ' Ἕλλησιν ἀγορανόμοις. Ob hanc similitudinem factum esse puto, ut Græci Romanam tractantes historiam ædiles ἀγορανόμους vocaverint, ut et ap. Dion. videre est. At qui interpretantur ἀγορανόμον, Annonæ præfectum, non satis generali B uti mihi videntur vocabulo, quia ὠνίων latius patet, quam annonæ appellatio. Aristoph. Vesp. (1406.) Καὶ καταγελᾷς μου; προσκαλοῦμαί σ', ὅστις εἶ, Πρὸς τοὺς ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων Κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί. [Schol. 'Ἀγορανόμους· τοὺς ἐπισκοποῦντας τὰ τῆς πόλεως ὤνια, καὶ διοικοῦντας αὐτὰ, ὡς ἐν 'Ἀχαρνεῦσιν. Hinc sua habet Suid. 'Ἀγορανομίας· * λογιστίας. Εἴρηται δὲ καὶ (dele καὶ, quod sensum pervertit) ἐπὶ τῶν ἐπισκοπούντων τὰ τῶν πόλεων ὤνια. Καὶ 'Ἀγορανόμοι, οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ὤνια διοικοῦντες ἄρχοντες. Vide 'Ἀγορανομία, ubi plura habebis de hoc Suidæ articulo. Etym., Bekkeri Λεξ. ῥητορ. 199., Συναγ. Λεξ. χρησ. 330. 'Ἀγορανόμοι· οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ὤνια διοικοῦντες ἄρχοντες. Hesych. et Bekk. Λεξ. ῥητορ. (ubi insere ὁ et τῇ): 'Ἀγορανόμος· δικαστὴς, ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ νέμων τὸ δίκαιον. Technoll. Mss. ap. Tittmann. ad Zonar. lxxix. 'Ἀγορανόμος· ὁ τῆς ἀγορᾶς ἐπιμελούμενος, ὅπως δικαίως πωλοῖντο τὰ ὤνια. Aristoph. Acharn. 723. 'Ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι Τρεῖς τοὺς λαχόντας, τοὺς δ' C ἱμάντας ἐκ λεπρῶν. Schol. Οὓς νῦν * λογιστὰς καλοῦμεν. "Quando (Agoranomi) munus suum obibant in foro, scuticam gerebant. Schol. 'Ἱμάντας δὲ, λώρους, φραγγέλια· τὸ γὰρ παλαιὸν φραγγελίοις (sic Suid. vulgo φραγγέλαις, quod est verbum nihili, v. Menag. ad Diog. L. vi. 90.) ἔτυπτον οἱ λογισταὶ τοὺς τῆς ἀγορᾶς. Cur vero Dicæopolis agoranomos sui fori instruat ἐκ λεπρῶν, ad verbum, E leprosis, ejus rei diversas rationes excogitarunt veteres Critici, quorum expositiones admodum conturbavit, qui eas excerpsit, (quemque ad verbum secutus est Suid.) Sic autem transposita verba in ordinem reponi debent: Λεπρῶν δὲ, οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπειν, ὅ ἐστι τύπτειν, οἱ δὲ ἀπὸ Λεπρέου (vulgo Λεπρίου et sic Suid.) πολίσματος τῆς Πελοποννήσου, οὗ καὶ ἐν Ὄρνισι μέμνηται (149.) Τί οὐ τὸν 'Ἠλεῖον Λέπρεον οἰκίζετον (vulgo * Λεπρὸν οἰκίζετε, Suid. Λέπρεον οἰκίζετε); Καὶ Καλλίμαχος ἐν Ὕμνοις (H. in Jov. 39.) Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον (vulgo Λέπριον, Suid. Λέπρειον) πεφάτισται. Οἱ δὲ, ἐκ λεπρῶν βοῶν, διὰ τὸ τὰ ἐκ λεπρῶν βοῶν δέρματα ἰσχυρὰ εἶναι· οἱ δὲ, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς λεπροὶ τὸ σῶμα, πρὸς οὓς σπένδεται. Ἄμεινον δὲ D λέγειν, ὅτι τόπος ἔξω τοῦ ἄστεος Λεπρὸς καλούμενος, ἔνθα τὰ * βυρσεῖα ἦν. ('Vox Λεπρὸς desideratur ap. Schol. Aristoph., eademque deest in Ed. Bas. et Genev.; extat autem in Edd. Mediol. et Ven., et in Mss. Par. in quorum uno scriptum est Λεπρὸς, in duobus aliis vero Λεπροί.' Kuster.) Ceterum Gr. nomen ἀγορανόμος jure Latii donavit Plautus, qui eo utitur cum alibi, tum Capt. iv. 2. 43. 'Eugepe! edictiones ædilitias hic habet quidem; Mirumque adeo est, ni hunc fecere sibi Ætoli agoranomum.'" Brunck. Cf. Foes Œcon. Hippocr. Aristoph. Acharn. 824. ὦ 'γορανόμοι, Τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρξετε; 968. Ἦν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ. Schol. 'Ἐὰν δὲ θορυβῇ ἢ ὀξέως βοᾷ, παρὰ τὸ λιγὺ, καλέσω κατ' αὐτοῦ τοὺς ἀγορανόμους, λέγει δὲ τοὺς ἱμάντας, οὓς ἀγορανόμους ἤδη κατέστησεν ἄνω.] Demosth. c. Tim. (735.) Εἰ μέν τις ἀγορανόμος, ἢ ἀστυνόμος, ἢ δικαστὴς κατὰ δήμους γενόμενος, κλοπῆς ἐν ταῖς εὐθύναις

ἑάλωκεν. [Ulpian.: Ἔστι δὲ ὁ ἀγορανόμος, ὁ ἐπόπτης A τῶν ὠνίων τῆς ἀγορᾶς. "Ἀγορανόμος, Ædilis, Judex et arbiter pacis et boni ordinis in foro, Moderator pretii annonarii, et Qui provideret, ut alimenta neque deessent, et tolerabili venirent." Reisk. Huc respexit Harpocr.: Ἀγορανόμοι· οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ὤνια διοικοῦντες ἄρχοντες, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους (vulgo Τιμάρχου, sic ap. eund. in Ἀγύρριος [illegible] Τιμάρχου et Τιμοκράτους permutantur.) Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, κληροῦσθαί φησι πέντε μὲν εἰς Πειραιᾶ, πέντε δὲ εἰς ἄστυ. In Ed. Lug. B. 1683. perperam hic editum est δεκαπέντε δὲ εἰς ἄστυ, atque in Ἀστυνόμος, δεκαπέντε δ' ἐν ἄστει. Δεκαπέντε affert Reiff. ad Artemidor. sine fœdi erroris suspicione.] Fortasse ut ἄρχων a Latinis Archon etiam dicitur, ita Agoranomus pro ἀγορανόμος dicere tutius sit. [Glossæ: Ἀγορανόμος· Ædilis. Gl. [illegible] b. [illegible] [illegible]γωγὴ κατὰ τῶν ἐμπαθῆ ζῶα [illegible] [illegible]γωγὴ παρὰ τῶν Ἀεδίλων τῶν [illegible]ν εἰσήχθη. Ἀέδιλοι γὰρ προεβλήθησαν ὑπὸ [illegible] Ἰουλίου Γαΐου εἰς τὸ φροντίζειν τοῦ σίτου, B [illegible] τῆς ἀγορᾶς, οὓς ἐν ὑστέρῳ καὶ Ἀγορανόμους ὠνόμασ[illegible] "Atheniensium Ἀστυνόμοι, Thebanorum *Telearchæ. (imo *Telearchi, Gr. Τελέαρχος, unde *Τελεαρχία, Plut. Reip. ger. Præc. T. ix. 232. Καὶ τὸν Ἐπαμινώνδαν ἐπαινοῦσιν, ὅτι φθόνῳ καὶ πρὸς ὕβριν ἀποδειχθεὶς τελέαρχος ὑπὸ τῶν Θηβαίων, οὐκ ἠμέλησεν, ἀλλ' εἰπὼν, ὡς οὐ μόνον ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν, ἀλλὰ καὶ ἀρχὴν ἀνὴρ, εἰς μέγα καὶ σεμνὸν ἀξίωμα προήγαγε τὴν τελεαρχίαν, οὐδὲν οὖσαν πρότερον, ἀλλ' ἢ περὶ τοὺς στενωποὺς ἐκβολῆς κοπρίων καὶ ῥευμάτων ἀποτροπῆς ἐπιμέλειάν τινα,) Romanorum Ἀστυνόμοι, s. Patres civitatum, aut Curatores reip., non valde differunt inter se, sicut nec Atheniensium Ἀγορανόμοι, et Ædiles Romanorum. At Ἀγορανόμοι ab [illegible] dispares omnino sunt et dissimiles, non quoad numerum, saltem ap. Athenienses; ap. eos enim teste Aristot. quinque Agoranomi pro Piræo, et pro urbe quinque eligi ac constitui solebant, quem numerum etiam explebant Ἀστυνόμοι, quinque enim Pir[illegible], quinque vero urbi præficiebantur: sed quoad munia C et officia. Theophr. de Legg. ap. Harpocr. in Κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν: Δυοῖν τούτων ἐπιμελεῖσθαι δεῖ τοὺς ἀγορανόμους, τῆς τε ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐκοσμίας, καὶ τοῦ ἀψευδεῖν μὴ μόνον τοὺς πιπράσκοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὠνουμένους. Lex enim erat inter Atticas, quæ vetabat in foro mentiri, et περὶ ὠνίων maxime lata erat, unde Ἀγορανόμοι rigidissimi et religiosissimi ejus observatores. (Vide S. Petit. LL. AA., p. 495. et Wolf. ad Demosth. adv. Lept. viii.) Ἀστυνόμοι curam habebant, (teste eodem Harpocr.) περί τε τῶν αὐλητρίδων, καὶ ψαλτριῶν, καὶ τῶν κοπρολόγων, καὶ τῶν τοιούτων." Maussac. "Quamvis diversi sint Ædiles Romanorum ab Astynomis Atheniensium, ut docuit Cujac. Obs. xxxi. Libri 22., tamen, ut uni quandoque duo aut plura munera civilia deferuntur, Astynomus pro Agoranomo s. Ædile interdum usurpatur. Optimæ Glossæ: Ἀστυνομία· Ædilatus. Et propterea in inscriptione Legis primæ D. de Via Publica, et si quid in ea factum esse dicatur, quam e libro Papiniani, cui titulus Ἀστυνομικὸς, et cujus D mentio fit in Indice Justinianeo, desumtam esse non dubitamus, legitur, 'E Libro singulari Papiniani de Officio Ædilium.' Proprie tamen diversi sunt Agoranomi s. Ædiles ab Astynomis." Menag. ad Diog. L. vi. 90. (Scripsit V. D. ista ad hæc Diogenis de Cratete, Ὑπὸ τῶν Ἀθήνησιν ἀστυνόμων ἐπιτιμηθεὶς ὅτι σινδόνα ἠμφίεστο, ἔφη, Καὶ Θεόφραστον ὑμῖν δείξω σινδόνα περιβεβλημένον· ἀπιστούντων δὲ, ἀπήγαγεν ἐπὶ κουρεῖον, καὶ ἔδειξε κειρόμενον, ubi σινδὼν ponitur pro Mappula, Anglice *A shaving-cloth*, de quo vocis hujus sensu vide quæ diximus in Lex. Vocc. peregr. cclxxv. a. "Ex hoc Laertii loco intelligimus etiam eos, qui operam tonsoribus dabant, sindonibus, quod et hodie fit, fuisse involutos; est enim sindon Vestis linea, de qua præclara multa vide ap. Casaub. Exercc. c. Baron. xvi. Adi et S. Petit. Obss. ii. 8." Menag.) Plura dicentur in Ἀστυνόμος. Alciphr. i. 9. Καὶ ἄλλως ἐκ τῆς πικρᾶς τῶν ἀγορανόμων ἐξελοῦνται ἡμᾶς χειρὸς, οἳ καθεκάστην ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει κερδαίνειν, εἰς τοὺς ἀπράγμονας ἐμφοροῦσιν ὕβρεις. "Lysias c. Frument. (722.) Ὥστ' ἐπὶ μὲν τοῖς ἄλλοις ὠνίοις ἅπασι τοὺς ἀγορανόμους φύλακας κατεστήσατε, ἐπὶ δὲ ταύτῃ μόνῃ τῇ τέχνῃ χωρὶς ('Seorsim, Extra ordinem,' Markl.) σιτοφύλακας ἀποκληροῦτε, ('potius σιτοφύλακας ἀπεκληροῦτε,' Markl.) unde apparet, hos a quibusdam non recte Annonæ præfectos dici Latine: non tantum, quia Græcum latius patet, ut H. Steph. monet, sed quia rei frumentariæ sunt alii peculiares præfecti." Bergler. Cf. Potter. Archæol. Rambach. i. 172. Plato de LL. xi. T. ix. 122. Bip. Ἐὰν μὲν ἐν ἄστει γίγνηται τὸ τοιοῦτον, τοῖς ἀστυνόμοις (ἀγγελέτω), ἐὰν δὲ τῆς πόλεως ἐν ἀγορᾷ που, τοῖσιν ἀγορανόμοις: 129. Πᾶς γὰρ τῶν κατ' ἀγορὰν ὁ κιβδηλεύων τι, ψεύδεται καὶ ἀπατᾷ, καὶ τοὺς θεοὺς παρακαλῶν, ἐπόμνυσιν ἐν τοῖς τῶν ἀγορανόμων νόμοισί τε καὶ φυλακτηρίοις, οὔτε ἀνθρώπους αἰδούμενος, οὔτε θεοὺς σεβόμενος: 131. Τὰ δὲ κιβδηλεύματά τε καὶ κακουργίας τῶν πωλούντων οἵ τε ἀγορανόμοι, καὶ οἱ νομοφύλακες πυθόμενοι τῶν ἐμπείρων περὶ ἕκαστα, ἀναγραψάντων ἅ τε χρὴ ποιεῖν τὸν πωλοῦντα, καὶ ἃ μή· καὶ πρόσθε τοῦ ἀγορανόμου θέντων ἐν στήλῃ, γράψαντες νόμους εἶναι τοῖς περὶ τὴν τῆς ἀγορᾶς χρείαν μηνυτὰς σαφεῖς. Τὰ δὲ περὶ τῶν ἀστυνόμων ἐν τοῖς πρόσθεν ἱκανῶς εἴρηται. Ἐὰν δέ τι προσδεῖν δοκῇ, νομοφύλαξιν ἐπανακοινώσαντες, καὶ γράψαντες τὸ δοκοῦν ἐκλιπεῖν εἰς *ἀστυνόμιον, θέντων ἐν στήλῃ τά τε πρῶτα καὶ τὰ δεύτερα τιθέντα αὐτοῖσι τῆς ἀρχῆς νόμιμα: 136. Καὶ φυλάττειν, τὰ μὲν, ἀγορανόμους, τὰ δὲ, ἀστυνόμους, τὰ δὲ, ἀγρονόμους: xii. 200. Δικαστὰς δ' αὐτοῖς (τοῖς ξένοις) εἶναι τοὺς ἱερέας· ἐὰν ἀδικῇ τις αὐτῶν τινα ἢ τιν' ἄλλον ἀδικῇ τις τούτων ὅσα ἐντὸς δραχμῶν πεντήκοντα· ἐὰν δέ τι μεῖζον ἔγκλημα αὐτοῖς γίγνηται, πρὸς τοῖς ἀγορανόμοις εἶναι δεῖ δίκας τοῖς τοιούτοις. Ficinus, Maj[illegible] ver[illegible] [illegible] ad [illegible] c[illegible]ratores rerum venalium [illegible] [illegible]atio postulare videtur, πρὸ τοὺς ἀγορανόμο[illegible] [illegible]t forte Plato sic scripsit. Strabo xv. 1005. Falc. de Indis: Τῶν δ' ἀρχόντων [illegible] μέν εἰσιν ἀγορανόμοι, οἱ δ' ἀστυνόμοι, οἱ δ' ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν, ὧν οἱ μὲν (nempe οἱ ἀγορανόμοι) ποτα[illegible] ἐξεργάζονται, καὶ ἀναμετροῦσι τὴν γῆν ὡς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τὰς κλειστὰς διώρυγας, ἀφ' ὧν εἰς τὰς ὀχετείας ταμιεύεται τὸ ὕδωρ, ἐπισκοποῦσιν, ὅπως ἐξίσης πᾶσιν ἡ τῶν ὑδάτων παρείη χρῆσις· οἱ δ' αὐτοὶ καὶ τῶν θηρευτῶν ἐπιμελοῦνται, καὶ τιμῆς, καὶ κολάσεώς εἰσι κύριοι τοῖς ἐπαξίοις· καὶ φορολογοῦσι δὲ, καὶ τὰς τέχνας τὰς περὶ τὴν γῆν ἐπιβλέπουσιν, ὑλοτόμων, τεκτόνων, χαλκέων, *μεταλλευτῶν· ὁδοποιοῦσι δὲ, καὶ κατὰ δέκα στάδια στήλην τιθέασι, τὰς ἐκτροπὰς, καὶ τὰ διαστήματα δηλούσας. Οἱ δ' ἀστυνόμοι εἰς ἓξ πεντάδας διῄρηνται· καὶ οἱ μὲν τὰ δημιουργικὰ σκοποῦσιν, οἱ δὲ ξενοδοχοῦσιν· καὶ γὰρ καταγωγὰς νέμουσι, καὶ τοῖς βίοις παρακολουθοῦσι, παρέδρους δόντες· καὶ προπέμπουσιν ἢ αὐτοὺς, ἢ τὰ χρήματα τῶν ἀποθανόντων, νοσούντων τε ἐπιμελοῦνται, καὶ ἀποθανόντας θάπτουσι. Τρίτοι δ' εἰσὶν, οἱ τὰς γενέσεις καὶ θανάτους ἐξετάζουσι, πότε καὶ πῶς, τῶν τε φόρων χάριν, καὶ ὅπως μὴ ἀφανεῖς εἶεν αἱ κρείττους, καὶ χείρους γοναὶ, καὶ θάνατοι. Τέταρτοι οἱ περὶ τὰς καπηλείας καὶ μεταβολὰς, οἷς μέτρων μέλει, καὶ τῶν ὡραίων ὅπως ἀπὸ συσσήμου πωλοῖντο. Οὐκ ἔστι δὲ πλείω τὸν αὐτὸν μεταβάλλεσθαι, πλὴν εἰ διττοὺς ὑποτελοίη φόρους. Πέμπτοι δ' οἱ προεστῶτες τῶν δημιουργουμένων, καὶ πωλοῦντες, καὶ ἀγοράζοντες ταῦτα ἀπὸ συσσήμου, χωρὶς μὲν τὰ καινὰ, χωρὶς δὲ τὰ παλαιά· τῷ μιγνύντι δὲ ζημία. Ἕκτοι δὲ, καὶ ὕστατοι, οἱ τὰς δεκάτας ἐκλέγοντες τῶν πωλουμένων· θάνατος δὲ τῷ κλέψαντι τὸ τέλος· ἰδίᾳ μὲν ἕκαστοι ταῦτα. Κοινῇ δ' ἐπιμελοῦνται τῶν τε ἰδίων, καὶ τῶν πολιτικῶν, καὶ τῆς τῶν δημοσίων ἐπισκευῆς, τιμῶν τε, καὶ ἀγορᾶς, καὶ λιμένων, καὶ ἱερῶν. Optimo mireris jure, quomodo fiat, ut Strabo in hac descriptione ea agoranomis tribuat officia, quæ sunt astynomorum, atque ea contra astynomis, quæ agoranomis propria sunt. Vide Maussac. ad Harpocr. in Ἀστυνόμος. "G. Wakef. ad Eurip. Ion. 654." Schæf. in Mss. 'Adde omnino Schediasma Nomico-Philolog. cujus auctor sub Ottocari Hammensis nomine latere voluit, adjectum Favoriti Norici Observationibus in Gudlingianos Discursus p. 145. ubi plura de astynomis et agoranomis, cum quibus merito conferas D'Arnaud. Con-

ject. i. 18." Albert. ad Hes. in 'Ἀστυνόμος.]

"Ἐμπέλωρος, Laconibus ἀγορανόμος, Hesych." ["Ordo exigit, *Ἐμπεπάλωρος. Sunt autem ἐμπέλωροι s. ἐμπεπάλωροι, οἱ τῶν *ἐμπεπάλων ὦροι, Custodes et curatores annonæ, a *πεπάλη i. q. παιπάλη." Is. Voss.]

Ἀγορανομία, ας, ἡ, Ædilitas, Agoranomi munus vel officium, Ædilitia dignitas. Suid. [Ἀγορανομίας· *λογιστίας, εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπισκοπούντων τὰ τῶν πόλεων ὤνια. Ἀγορανόμους etiam *λογιστὰς dici jam supra vidimus. Ἀγορανόμοι autem s. λογισταὶ sunt Magistratus, quibus cura rerum venalium commissa est. At Suid. hic distinguit inter ἀγορανόμους s. λογιστὰς et τοὺς ἐπισκοποῦντας τὰ τῶν πόλεων ὤνια. Erravit igitur proculdubio sic scribens, vel delendum est καὶ post εἴρηται δέ. Hæc fere scripseramus, cum in hæc Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 330. et Zonaræ p. 27. incidimus, quæ istud καὶ non agnoscentia sententiam nostram omnino firmant: Ἀγορανομίας· *λογιστείας, εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἐπισκοπούντων τὰ τῶν πόλεων ὤνια. Dionys. Hal. A. R. v. 18. Ἀγορανομίας τε καὶ δημαρχίας. Cass. Dio 116, 13. 193, 35. 198, 23. 567, 52. 697, 42. 726, 27. Diod. S. xx. 36. Ὁ δὲ δῆμος τούτοις μὲν ἀντιπράττων, τῷ δὲ Ἀππίῳ *συμφιλοτιμούμενος, καὶ τὴν τῶν συγγενῶν προαγωγὴν βεβαιῶσαι βουλόμενος, ἀγορανόμον εἵλετο τῆς ἐπιφανεστέρας ἀγορανομίας υἱὸν ἀπελευθέρου Γναῖον Φλαύιον, κ. τ. λ. "Philo J. ii. 446." G. Wakef. in Mss.]

[*Ἀγορανόμιον, ου, τὸ, Locus, in quo Ædiles congregantur. Nicarch. Epigr. xxi. Ἦν Στέφανος πτωχὸς, καὶ παῖς ἅμα· νῦν δὲ προκόψας Πλουτεῖ, καὶ γεγένητ' εὐθὺ Φιλοστέφανος, Τέσσαρα τῷ πρώτῳ Στεφάνῳ καλὰ γράμματα προσθείς· Ἔσται δ' εἰς ὥρας *Ἱπποκρατιππιάδης, Ἢ διὰ τὴν σπατάλην *Διονυσιοπηγανόδωρος· Ἐν δ' ἀγορανομίῳ παντὶ μένει Στέφανος. "Brodæus Forum interpretatur, eumque sequitur Grot. Sed quis unquam Forum sic appellavit? Ἀγορανόμοι Magistratus erant, boni ordinis in Foro arbitri, annonæque curam gerentes; horum munus, ἀγορανομία. Utrumque vocabulum ap. veteres ubique obvium: ἀγορανόμιον nusquam. Ut autem τὸ *Θεσμοθέσιον, Locus est, ubi Thesmothetæ conveniunt. (Plut. Sympos. vii. 9. Τὰ γὰρ παρὰ Κρησὶν Ἀνδρεῖα καλούμενα, παρὰ δὲ Σπαρτιάταις Φιλίτια, Turn. φιδίτια, v. Nostrum in Φειδίτιον, βουλευτηρίων ἀποῤῥήτων καὶ συνεδρίων ἀριστοκρατικῶν τάξιν εἶχεν, ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ ἐνθάδε πρυτανεῖον καὶ θεσμοθέσιον, dele δὲ ante Σπαρτιάταις, quod hic nullum habet locum, 'Quæ ap. Cretenses Andrea, ap. Spartanos Phiditia quondam erant,' et ut τὸ *Ἀστυνόμιον, Astynomorum concilium, omnino v. Plat. supra in Ἀγορανόμος citatum,) sic Ἀγορανόμιον eum Locum significare videtur, in quo Ædiles congregabantur, quos tabulas habuisse verisimile est, quibus perscripta haberent nomina eorum, qui merces, frumentum, olera advehere nt, et in foro venalia haberent. Quod si Steph. in istorum hominum numero fuisse constaret, ratio reddi posset, cur in Ἀγορανομίῳ, In Ædilium tabulis s. Apud Ædiles, etiam post nomen crebrò mutatum, semper tamen Στέφανος vocari dicatur. At pristinam Stephani conditionem Nicarch. ne verbo quidem indicavit, s. potius frustra indicavit, si genuina est scriptura, Ἦν Στέφανος πτωχὸς, ΚΑΙ ΠΑΙΣ ἅμα, quam equidem depravatam esse quovis pignore contenderim. Scribe minima mutatione, *ΚΗΠΕΥΣ Θ' ἅμα, Et pauper, et olitor. Forma κηπεὺς pro κηπουρὸς ap. J. Poll. notata vii. 110. et 140. servata est etiam in Ep. Leonidæ Tar. nuper edito ab Huschke Anal. Crit. 204. αἰὲν ὁ καπεὺς Κάπων ἐκ τούτων ὥρια δωροφορεῖ. Hac emendatione admissa, omnia jam expedita, quæ ante difficultatibus laborabant. Primum ipsum Στεφάνου nomen ad pristinam hominis conditionem significandam facit; deinde intelligitur, cur Nicarch. ei ridiculum illud Διονυσιοπηγανοδώρου nomen tribuerit, πήγανον, Rutam, quam ille olim in Foro vendere solebat, nobilioribus immiscens nominibus." Jacobs.]

Ἀγορανομικὸς, ή, όν, Ædilitius, Ad agoranomum pertinens, ut Ἀγορανομικὰ νόμιμα, Arist. Pol. ii. ["Dionys. Hal. A. R. vi. 95. (Οἱ τὴν νῦν ἀγορανο-
A μικὴν ἔχοντες ἐξουσίαν.)" Schæf. in Mss. Adde vii. 26. Εἶχον δὲ τότε τὴν ἀγορανομικὴν ἐξουσίαν. Plut. Pompeio liii. Ἐν δ' οὖν ἀγορανομικοῖς ἀρχαιρεσίοις εἰς χεῖρας τινῶν ἐλθόντων. J. Poll. x. 177. Κρατίνου δὲ εἰπόντος ἐν Νεμέσει, Ἐν τῷ κυφῶνι τὸν αὐχένα ἔχων (ἐν τῷ κυφῶνι τὸν αὐχένα Ἔχων, Jungerm.) ἧπου *νοητέον, ὡς σκεῦος ἦν τι ἀγορανομικὸν, ᾧ τὸν αὐχένα ἐνθέντα δεῖ μαστιγοῦσθαι τὸν περὶ τὴν ἀγορὰν κακουργοῦντα· καὶ νάρθηκα δ' ἂν εἴποις, Πλάτωνος μὲν καὶ ναρθηκοφόρους ὀνομάσαντος, Ἴωνος δὲ ἐν τῷ Μεγάλῳ Δράματι εἰπόντος, Ψαθαρὸν νάρθηκα. Ζυγὸν δὲ εἴποις ἂν, ὑποζυγίων, καὶ τὸ τῆς τρυτάνης, καὶ τὸ τῆς νεὼς, καὶ τὸ τοῦ ὑποδήματος, καὶ τὸ τοῦ χοροῦ. "Νάρθηξ est genus fruticis apti baculis faciundis. Theophr. C. P. (imo H. P.) vi. 2. Plin. xiii. 22. Ejus medulla siccata igni excipiendo apta reperiebatur: Plin. d. l. 'Ignem ferulis optime servari, certum est, easque in Ægypto præcellere. Unde ferula Baccho sacra erat, et ipsis Orgiis gestabantur νάρθηκες. (Nos quidem non videmus, quo jure V. D. collegerit 'ferulam
B Baccho sacram esse,' quia 'genus fruticis apti baculis faciundis,' et quia 'ejus medulla siccata igni excipiendo apta.' Clarius dixit Bod. ad Theophr. 582.: 'Baccho sacra et Sileno. Vino enim titubantes fulcit, nec onerat tamen. Est enim, ut Plin. l. c. ait, ligno durissimo foris, licet intus lignum non habeat.' Vide Plut. ap. Nostrum in Νάρθηξ.) E quo et Bacchus dicitur *Ναρθηκοφόρος ap. Orph. H. xli. (Θεσμοφόρον καλέω ναρθηκοφόρον Διόνυσον, Σπέρμα *πολύμνηστον, πολυώνυμον *Εὐβουλῆος,) et versiculus ille nobilis extitit, Πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ γε Βάκχοι, cujus ap. Plat. Phæd. xiii. hic est, e mente Socratis, sensus: 'Multi præ se ferunt amorem et studium philosophiæ, jactant se esse studiosos sapientiæ,' h. e. multi sunt sophistæ, pauci sunt philosophi. Species ferulæ fruticis extat ap. Bod. l. c. qui diligenter ibi, atque accurate, ut solet, de ferula exposuit." Fischer. Palæph. Ind. Ad illum autem Platonis locum respicere J. Pollucem credunt Seber. Kuhn. et Jungerm. Sed ab iis requirimus, quomodo
C fiat, ut J. Poll. in cap. cujus titulus est, Περὶ ἀγροικικῶν σκευῶν καὶ τῶν τοιούτων, inter κυφῶνα τὸ ἀγορανομικὸν σκεῦος, ᾧ τὸν αὐχένα ἐνθέντα δεῖ μαστιγοῦσθαι τὸν περὶ τὴν ἀγορὰν κακουργοῦντα, et ζυγὸν, τὸ ὑποζυγίων, posuerit νάρθηκα, Instrumentum quoddam Bacchicum, unde ναρθηκοφόρος? Pene suspicamur hic per νάρθηκα Puniendi instrumentum, et per Platonem intelligi debere Platonem Comicum; cui notioni admodum favet contextus, hac Cratinum Comicum, illac autem Ionem Tragicum exhibens. Certe ap. Latinos Ferula est "virga, qua cæduntur pueri a magistro in ludo literario. Martial. xiv. 80. cujus titulus, Ferulæ, 'Invisæ nimium pueris, gratæque magistris, Clara Prometheo munere ligna sumus:' x. 62. 'Ferulæque tristes, sceptra pædagogorum, Cessent.' Juvenal. i. 15. 'Et nos ergo manum ferulæ subduximus.' Horat. S. i. 3. 120. 'Ne scutica dignum horribili sectere flagello: Nam, ut ferula cædas meritum majora subire Verbera, non vereor.'" Forcellin. "Colum. x. 21. 'Nec manibus mites
D ferulas,' et 119. 'Inulæ tristes ferulæque minaces Plantantur.' Cf. Auson. Protrept. ad Nepot. s. Eidyll. iv. 29. Isidor. xvii. 9. 'Nonnulli a feriendo Ferulam dicunt; hac enim pueri et puellæ vapulare solent.' Cf. Turneb. ii. 5." Gesner. Vide Bod. l. c. Sed et "servos in levioribus peccatis ferula cæsos, colligitur e Juvenal. vi. 475. (Si nocte maritus Aversus jacuit, periit libraria; ponunt *Cosmetæ tunicas; tarde venisse Liburnus Dicitur, et pœnas alieni pendere somni Cogitur; hic frangit ferulas; rubet ille flagellis; Hic scutica; sunt quæ tortoribus annua præstent.) Item jumenta ab equitantibus, aut agasonibus ex Ovid. A. A. i. 546." Forcellin. Ovidii verba sunt hæc: 'Ebrius ecce senex pando Silenus asello, Vix sedet, et pressas continet arte jubas. Dum sequitur Bacchas, Bacchæ fugiuntque petuntque: Quadrupedem ferula dum malus urguet eques, In caput aurito cecidit delapsus asello. Clamarunt Satyri, Surge age, surge, Pater.' At ferula Sileno sacra. Ergo hinc minus recte collegit Forcellin., jumenta ab equitan-

tibus aut agasonibus ferula solere cædi. Sed, quamvis Gr. *Lexicorum conditores de usu vocis νάρθηξ pro Instrumento puniendi prorsus sileant, legere est ap. Lucian. Cronos. xvi. Ὁ δὲ πένης ἐς τὴν ὑστεραίαν πληγὰς παρὰ τοῦ πλουσίου λαμβανέτω τῷ νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, οὐκ ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα. Huc forte spectat Hesychii glossa: Ναρθακιῶντες· νάρθηξι πλήσσοντες, Dorice pro Ναρθηκιῶντες. Ναρθηκοφόρον autem Plato Comicus usurpavit, ut Furciferum dicunt Latini de servo furcam pœnæ loco ferente.]

Ἀγορανομέω, F. ήσω, P. ηκα, Ædilitatem exerceo, Sum agoranomus, Agoranomiam exerceo. [" Diod. S. ii. 432. Schweigh. Emendd. in Suid. p. 6. (=139. afferens ex Appian. B. C. iv. 47. Οὐολούσιος ἀγορανομῶν προεγράφη." Schæf. in Mss. Dionys. Hal. A. R. x. 48. Λεύκιος δὲ τότ' ἀγορανομῶν. Plut. Marcello ii. et xxx. Sylla v. Cass. Dio 102, 79. 250, 100. 501, 23. 675, 60. 685, 57. 697, 39. Artemidor. ii. 30., a G. Wakef. in Mss. allatus: Ἀστυνομεῖν, ἢ * παιδονομεῖν, ἢ * γυναικονομεῖν, φροντίδας καὶ σκυλμοὺς ὑποτίθησι (" Cod. B. περιτίθ. quod fortasse melius; sic enim h. c. et infra invenitur, πᾶσι σκυλμοὺς περιτίθησι," Reiff.) τῷ ἰδόντι, διὰ δημόσια, ἢ διὰ παιδία (Cod. B. παιδάρια,) ἢ διὰ γυναῖκας. Ἀγορανομεῖν δὲ τοῖς ἐπὶ ἰατρικὴν ὁρμῶσι συμφέρει, καὶ μάλιστα τοῖς διαιτωμένοις διὰ τὸ τροφῆς τὸν ἀγορανόμον προνοεῖσθαι. Τοῖς δὲ λοιποῖς ταραχὰς καὶ * περιβοησίας σημαίνει. Ἐὰν δὲ καὶ πράγματα ποιῇ καὶ δαπάνας ἀχρήστους, πάντως δὲ (f. l. δὴ) καὶ ψόγον (Cod. B. ψόγους) ἕξει· οὐ γὰρ ἔνεστιν ἀγορανομοῦντα ἄνευ τούτων διάγειν. Technoll. Mss. ap. Tittmann. ad Zonar. lxxix. Ἀγορανομῶ ῥῆμα μετὰ γενικῆς συντάττεται, ὡς τὸ, Ἀγορανομῶν Σέλευκος τῶν Ῥωμαίων ἐτελεύτησεν. Suid. secundum Ed. Mediol. Ἀγορανομῶ· γενικῇ. Locus hic in Kusteri Ed. desideratur. Hinc * Προαγορανομέω. Cass. Dio liii. 33. Κἂν τῷ αὐτῷ τούτῳ ἔτει ἀγορανόμον τέ τινα τῶν καταδεεστέρων ἀποθανόντα Γάϊος Καλπούρνιος, καίτοι προηγορανομηκὼς ἐν τοῖς ἀμείνοσι, διεδέξατο, Qui ante jam ædilis fuerat.]

" Ἀγορατυπεῖς, Hesych. affert pro ἄγαν θορυβεῖς, " Nimium tumultuaris, vel potius, Nimias in foro " turbas das. Et forsan ἀγορατυπεῖν dicitur, ut δη" μοκοπεῖν." [Olim legebatur Ἀγορατυτεῖς, et sic Cod. Ven. pro quo Küster et Is. Voss. emendatione certissima, judice Albertio, reposuerunt Ἀγορατυπεῖς.]

[* Ἀγοράκριτος, nomen viri proprium, Ἀγοράκριτος, ὁ καὶ ἀλλαντοπώλης, inter Dramatis Personas ap. Aristoph. Eq. Item, nomen Statuarii. Strabo ix. 396=607. Ἔχουσι δὲ κἂν εἰ μὴ πάντες, οἵ γε πολλοὶ μυθοποιΐας συχνὰς καὶ ἱστορίας· καθάπερ Ἀφίδνα μὲν τὴν τῆς Ἑλένης ἁρπαγὴν ὑπὸ Θησέως, καὶ τὴν ὑπὸ τῶν (sic Ms. Par. 1. 2. Esc. Gron. teste Falconer.) Διοσκούρων * ἐκπόρθησιν αὐτῆς· Μαραθὼν δὲ τὸν Περσικὸν ἀγῶνα· Ῥαμνοῦς δὲ τὸ τῆς Νεμέσεως ξόανον, ὅ τινες μὲν Διοδότου φασὶν ἔργον, τινὲς δὲ Ἀγορακρίτου τοῦ Παρίου, καὶ μεγέθει καὶ κάλλει σφόδρα κατωρθωμένον, καὶ ἐνάμιλλον τοῖς * Φειδίου ἔργοις. Plin. xxxvi. 5.: " Phidiæ discipulus fuit Agoracritus Parius, ei ætate gratus. Itaque e suis operibus pleraque nomini ejus donasse fertur. Certavere autem inter se ambo discipuli in Venere facienda. Vicitque Alcamenes non opere, sed civitatis suffragiis, contra peregrinum suo faventis. Quare Agoracritus ea lege signum suum vendidisse traditur, ne Athenis esset, et appellasse Nemesin. (' Appellari signum illud artifex Agoracritus voluit pro Venere Nemesin, subscripto eo nomine, h. e. Ultricem deam. Id vero de industria fecit, ut, si quis illud loco movere aut transferre vellet Athenas, vindictam a Dea metueret.' Harduin.) Id positum est Rhamnunte pago Atticæ, quod M. Varro omnibus signis prætulit. Est et in Matris Magnæ delubro in eadem civitate Agoracriti opus." " H. e. propter ætatem. Sic libri omnes, etiam Mss. quibus invitis corrigit Pintian., (imo e scripto Codice, ut ipse testatur, sic correxit,) ' Par ei arte, sed gratus.' At inferiorem tamen arte fuisse, gratum tamen Phidiæ, amatumque ab ipso ob juniorem ætatem, testatur Tzetz. Chil. vii. 154. 90. Φειδίας ὁ * περίθρυλλος, ὁ Ἀττικὸς ὁ πλάστης, Ὁ γεγονὼς καὶ μαθητὴς Γελάδου τοῦ Ἀργείου, Ἀγορακρίτῳ χάριτας ποιῶν τῷ

A ἐρωμένῳ, Ἀνθρώπῳ κἂν οὐκ εὔχαρι περὶ τὴν * πλαστουργίαν, Ἀγαλματώσας (adde hoc exemplo supra in Ἀγαλματόω citato) κάλλιστα * Φειδιακῇ τῇ τέχνῃ, Τὸ ἐν Ῥαμνοῦντι ἄγαλμα Νεμέσεως, Διός τε, Ἐκείνῳ ἀνατίθησιν ἐπιγραφὴν χαράξας, Ἀγορακρίτου ἄγαλμα τοῦτό ἐστι Παρίου. Idem in Epist. Ms. xxi. e. Cod. Bibl. Reg. Par. 2565. ap. Kuster. ad Suid. in Λυκόφρων: Τῷ Πατριαρχικῷ * πρωτονοταρίῳ κύρῳ (sic, sed f. l. κυρίῳ) Βασιλείῳ τῷ Ἀχριδηνῷ, ἐν τῇ εἰς τὸν Λυκόφρονα Ἰωάννου τοῦ Τζέτζου ἐπιγραφῇ εὑρόντι Ἰσαακίου τοῦ Τζέτζου. Φειδίας ἐκεῖνος ὁ πλάστης Ἀγορακρίτῳ ποτὲ χαριζόμενος φιλίας θεσμῷ, ἀνθρώπῳ γραφικῷ μὲν τὴν τέχνην, ἀλλ' οὐκ * εὐχείρως γράφειν εἰδότι, αὐτὸς εὖ μάλα πρὸς πλαστικὴν εὐτεχνίαν ἀγαλματώσας (ecce iterum v. ἀγαλματόω) τὸ ἐν Ῥαμνοῦντι Διὸς καὶ Νεμέσεως ἄγαλμα, τούτῳ ἀνέθηκεν, ἐπιγεγραφὼς τῷ ἀγάλματι, ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΥ ΠΑΡΙΟΥ· καὶ τὸ τῆς τέχνης ἐνδεὲς δι' ἐπιγράμματος ἐκείνῳ χαρίζεται. Εἶτα Φειδίας μὲν ξενίας θεσμῷ ἀνδρὶ δυσπαλάμῳ περὶ τὴν τέχνην χαρίσασθαι περὶ τὰ μέγιστα οὐ κατώκνησεν·
B ἡμεῖς δὲ περὶ τὸν ἀδελφὸν Φειδίου φανούμεθα δεύτεροι, καὶ οὐκ ἐπ' αὐτῷ ταὐτὸ τούτῳ Φειδίᾳ ποιήσαιμεν, εὐπαλάμων τε ὕμνων τελοῦντι, κατὰ Πίνδαρον, τέκτονι, καὶ ἡμῖν στεργομένῳ ἀσύγκριτα, ἤπερ Φειδίᾳ ὁ Ἀγοράκριτος· καθ' ὅσον ἄρα καὶ ἀδελφότης πρὸς θέλγητρα ξενίας * ἐφελκτικώτερον. Οὕτω κἀγὼ καὶ Φειδίας ἐκεῖνος τὰς ἐπιγραφὰς ἐπεγράψαμεν. Ἀλλ' οὔτε Φειδίας ποτὲ, οὔτε ὁ Τζέτζης νενόσηκε παραπληξίαν ἢ λήθαργον, ὡς ἐς τοσοῦτον ἐλάσαι τῶν μανιῶν, ὡς καὶ τοῦ οἰκείου λελῆσθαι ὀνόματος, καθά τινες ὑπετόπασαν. " Hucusque Jo. Tzetz., qui non solum in hac Epist. Commentarium in Lycophr. sibi tribuit, sed etiam Chil. ix. 298. Ἐν δὲ τοῖς εἰς Λυκόφρονα ἐμοὶ ἐξηγηθεῖσι, Καὶ περὶ τούτου ἔγραψα τότε τοῦ * ζωΐλλίου. Et sane, quæ Jo. Tzetz. l. l. de animalculo, φάλαινα dicto, tradit, hodie ad verbum etiam leguntur in Græcis ad Lycophr. Scholiis." Kuster. Ubi nota v. ζωΐλλιον, qua caret Schneideri Lex. De deminutivis in υλλιον desinentibus v. quæ supra 296. d. diximus.) Verba vero, quæ Pindaro tribuit Jo. Tzetz., non sunt
C Dircæi Cygni, nec in Epigr. leguntur, ut arbitrabatur Noster, quem v. in Εὐπάλαμος, sed e Cratino depromta sunt, ut satis patet ex Aristoph. Eq. 526. Εἶτα Κρατίνου μεμνημένος, ὃς πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει, καὶ τῆς στάσεως παρασύρων Ἐφόρει τὰς δρῦς, καὶ τὰς πλατάνους, καὶ τοὺς ἐχθροὺς, προθελύμνους· Αἶσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ, πλὴν * ΔΩΡΟΙ * ΣΥΚΟΠΕΔΙΛΕ Καὶ ΤΕΚΤΟΝΕΣ ΕΥΠΑΛΑΜΩΝ ΥΜΝΩΝ· οὕτως ἤνθησεν ἐκεῖνος. Schol. Δωροῖ συκοπέδιλε· Κρατίνου μέλους ἀρχὴ, σκώπτων δέ τινα ἐκεῖνος δωροδόκον καὶ συκοφάντην τοῦτο εἶπεν. Τέκτονες εὐπαλάμων· τέκτονες πάντες οἱ τεχνῖται, καὶ τοῦτο δὲ ἐκ τῶν Εὐμενίδων Κρατίνου, εὐπαλάμων δὲ, εὖ διακεχειρισμένων, ἢ συντεταγμένων. Hinc sua sumserunt Suid. et Zonar. ap. quem perperam editum est διακεχωρισμένων pro διακεχειρισμένων. Suid. et Phot. Ῥαμνουσία Νέμεσις· αὕτη πρῶτον ἀφίδρυτο ἐν Ἀφροδίτης σχήματι. Διὸ καὶ κλάδον εἶχε μηλέας (Phot. μηλαίας.) Ἱδρύσατο δὲ αὐτὴν Ἐρεχθεὺς, μητέρα ἑαυτοῦ οὖσαν, ὀνομαζομένην δὲ Νέμεσιν, καὶ
D βασιλεύσασαν ἐν τῷ τόπῳ. Τὸ δὲ ἄγαλμα Φειδίας ἐποίησεν, οὗ τὴν ἐπιγραφὴν ἐχαρίσατο Ἀγορακρίτῳ τῷ Παρίῳ ἐρωμένῳ· ὃς καὶ Ὀλυμπιάσι (Phot. Ὀλυμπιάσι, sed perperam, v. Nostrum in v.) τῷ (sic l. e. Phot.) δακτύλῳ τοῦ Διὸς, ἐπέγραψεν ΑΥΤΑΡΚΗΣ, (Phot. ΑΡΓΑΡΧΗΣ, Cod. D. ΑΥΤΑΡΚΙΣ.) Καλὸς δὲ ἦν οὗτος Ἀργεῖος, (sic Phot. sed f. l. ὁ Ἀργεῖος,) ἐρώμενος αὐτοῦ. " Th. Canter. Var. Lectt. ii. 14. recte monuit h. l. sic emendandum et supplendum esse, ΠΑΝΤΑΡΚΗΣ ΚΑΛΟΣ. Καλὸς δὴ (imo recte se habet vulgata lectio δὲ) ἦν. Emendationem hanc veram esse probat auctoritate Clementis Alex. Admon. ad Gent. p. 26. Ὁ μὲν Ἀθηναῖος Φειδίας ἐπὶ τῷ δακτύλῳ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἐπιγράψας ΠΑΝΤΑΡΚΗΣ ΚΑΛΟΣ· οὐ γὰρ καλὸς αὐτῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ ἐρώμενος ἦν. (' Male Interpres τὸ Παντάρκης ad Jovem retulit, quod proinde vertit OMNES JUVANS PULCHER.' Mazoch. ad Tab. Heracl. 551.) Et Arnobii vi. ' Inter artifices ille memoratus Phidias et primus, cum Olympii formam Jovis molimine operis extulisset immensi, super

Dei digito PANTARCES inscripsit PULCHER. Nomen autem fuerat amati a se pueri, et obscœna cupiditate dilecti.' (In vulgatis, PANTAUCHES, non recte, v. Potter. ad Lycophr. et Mazoch. l. c.) Solebant nimirum veteres nomina eorum, quos amabant, in parietibus, vel januis, vel corticibus arborum, vel statuis etc. inscribere, addita v. Καλός." Kuster. Vide Mazoch. l. c. et 139. et notanda in Καλός. Adde Toup. Emendd. ii. 129. qui in Suida (et Photio) rescribendum recte censet, "Παντάρκης καλός. Ἦν δὲ οὗτος Ἀργεῖος, ἐρώμενος αὐτοῦ. Haud aliter Hes. Δῆμος καλός· Πυριλάμπους υἱὸς ἦν οὗτος." Hesych. Ῥαμνουσίαν Νέμεσιν· ἐν Ῥαμνοῦντι Νεμέσεως ἵδρυτο ἄγαλμα δεκάπηχυ, * ὁλόλιθον, ἔργον Φειδίου, ἔχον ἐν τῇ χειρὶ μηλέας κλάδον. Eadem verba leguntur in Zenob. v. 82. sed additur: Ἐξ οὗ φησὶν Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος πτυχίον τι μικρὸν ἐξηρτῆσθαι, τὴν ἐπιγραφὴν ἔχον, ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ ΠΑΡΙΟΣ ἘΠΟΙΗΣΕΝ. Vide Schott. ad h. l. Mela iii. 33. 'Rhamnus parva, illustris tamen, quod in ea Phidiaca Nemesis.' Pausan. i. 33. Μαραθῶνος δὲ σταδίους μάλιστα ἑξήκοντα ἀπέχει Ῥαμνοῦς τὴν παρὰ θάλασσαν ἰοῦσιν ἐς Ὠρωπόν. Καὶ αἱ μὲν οἰκήσεις ἐπὶ θαλάσσῃ τοῖς ἀνθρώποις εἰσί, μικρὸν δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω Νεμέσεώς ἐστιν ἱερόν, ἣ θεῶν μάλιστα ἀνθρώποις ὑβρισταῖς ἐστιν ἀπαραίτητος. Δοκεῖ δὲ καὶ τοῖς ἀποβᾶσιν ἐς Μαραθῶνα τῶν βαρβάρων ἀπαντῆσαι μήνιμα ἐκ τῆς θεοῦ ταύτης· καταφρονήσαντες γάρ σφισιν ἐμποδὼν εἶναι τὰς Ἀθήνας ἑλεῖν, λίθον Πάρειον (forte ad h. l. respiciebat Noster in Πάριος, "Ap. Pausan. in Atticis etiam Πάρειος λίθος, cum diphthongo." Vide nos supra 185. b. Sed, cum Idem i. 14. 43. ii. 2. iv. 31. bis et viii. 25. Πάριος λίθος dixit, hodie non dubitamus, quin forma Πάρειος, etiam Valckenaerio de Ptolemæo Ascal. agenti suspecta, at Jacobsio ad Anthol. T. ix. p. 113. recepta, ubicunque legatur, in Πάριος mutanda sit.) ὃν (dele cum Kuhnio et Facio) ὡς ἐπ' ἐξειργασμένοις ἦγον ἐς τροπαῖον ποίησιν. Τοῦτον Φειδίας τὸν λίθον εἰργάσατο, ἄγαλμα μὲν εἶναι Νεμέσεως· τῇ κεφαλῇ δὲ ἔπεστι τῆς θεοῦ στέφανος, ἐλάφους ἔχων καὶ νίκης ἀγάλματα οὐ μεγάλα ("Cod. Vind. νίκην. Sic ante ἄγαλμ. comma ponendum esset." Facius. At, si sic legeris, Pausaniæ sensum corrumpes, de una tantum Nemesis statua loquentis)· ταῖς δὲ χερσὶ ἔχει, τῇ μὲν κλάδον μηλέας ("Amas. legisse videtur μελίας, Fraxini vertens, at Hesych. etiam μηλέας ramum manu tenuisse refert." Fac. In Schowii Hesychio reperitur μιλέας, quod Musurus in μηλέας mutavit. Suid. habet μηλέας, sed Phot. μηλαίας), τῇ δεξιᾷ δὲ φιάλην.——Πτερὰ δ' ἔχον οὐδὲ τοῦτο τὸ ἄγαλμα Νεμέσεως, οὔτε ἄλλο πεποίηται τῶν ἀρχαίων. Ἐπειδὴ δὲ Σμυρναίοις τὰ ἁγιώτατα ξόανα ἔχειν πτερὰ οἶδα ὕστερον, ἐπιφαίνεσθαι γὰρ τὴν θεὸν μάλιστα ἐπὶ τοῖς ἐρᾷν ἐθέλουσιν, ἐπὶ τούτῳ Νεμέσει πτερὰ ὥσπερ Ἔρωτι ποιοῦσι. "Eodem fere habitu expressa est Nemesis in Gemma Stoschiana. Vide Winkelm. Descript. p. 294. n. 1810." Facius. Idem Pausan. ix. 34.: Πρὶν δὲ ἐς Κορώνειαν ἐξ Ἀλαλκομενῶν ἀφικέσθαι, τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἐστι τὸ ἱερόν· καλεῖται δὲ ἀπὸ * Ἰτωνίου ("Schol. ad Apollon. R. i. 721. ἀπὸ Ἰτώνου, Sacerdote, dictam esse memorat, et in Pausan. ix. 1. legitur Ἰτώνου." Fac. Vide nos supra 319. c.) τοῦ Ἀμφικτύονος, καὶ ἐς τὸν κοινὸν συνίασιν ἐνταῦθα οἱ Βοιωτοὶ σύλλογον. Ἐν δὲ τῷ ναῷ χαλκοῦ πεποιημένα Ἀθηνᾶς Ἰτωνίας καὶ Διός ἐστιν ἀγάλματα· τέχνη δὲ Ἀγορακρίτου, μαθητοῦ δὲ καὶ ἐρωμένου Φειδίου. Vide Ouwens Orat. de Nemesi Phidiaca. Hesych. Ῥαμνουσίας ἀκτάς· δῆμος ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὅπου Νέμεσις τιμᾶται. "Scr. Ῥαμνουσίας ἀκτάς. Ῥαμνοῦς, δῆμος κ. τ. λ." Heins. "Ῥαμνουσία ἀκτὰ (sic.)" Is. Voss. Meurs. de Pop. Att. tacite exhibet, Ῥαμνουσίας ἀκτάς. Lege, * Ῥαμνουσιὰς ἀκτή, quas voces Hesych. in poeta quodam, nobis nondum noto, legerat. Ut autem Ῥαμνουσιὰς ἀκτὴ hic dicitur, sic ap. Parmenion. Epigr. vi. habemus, Ῥαμνοῦντος ἐπ' ὄχθαις. Callim. H. in Dian. 228. * Χησιὰς, * Ἰμβρασίη, (Schol. * Χήσιον, ἀκρωτήριον τῆς Σάμου, καὶ * Ἴμβρασος, ποταμὸς τῆς Σάμου,) πρωτοθρόνε, σοὶ δ' Ἀγαμέμνων Πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῷ, Μείλιον ἀπλοΐης, ὅτε οἱ κατέδησας ἀήτας Τεύκρων ἡνίκα νῆες Ἀχαιίδες ἄστεα κήδειν Ἔπλεον, ἀμφ' Ἑλένῃ * Ῥαμνουσίδι θυμωθεῖσαι, ubi Spanhem.:—" Athenag. Apol. init. Ἀλλ' ὁ μὲν Ἰλιεὺς θεὸν Ἕκτορα λέγει, καὶ Ἑλένην * Ἀδράστειαν ἐπιστάμενος, προσκυνεῖ. Ad q. l. Adrasteam Helenam hactenus se non legisse, annotavit Gesner., quod ab eo utique factum non fuisset, si hujus ap. Callim. loci ei forte occurrisset memoria. Rhamnusida enim, aut Rhamnusiam de Nemesi s. Adrastea dici a Gr. Romanisque scriptoribus, ut Ῥαμνουσιὰς Οὖπις, de qua supra ad v. 204. in Inscr. Herodis Attici, et Rhamnusia Virgo aliquoties ap. Catull., vel tironibus notum, ut proinde eadem sit ap. Athenag. Ἑλένη Ἀδράστεια, quæ hic Ἑλένη Ῥαμνουσίς. Ad originem etiam illius appellationis Ῥαμνουσίδος, vel Ῥαμνουσίας, pagi nempe in Attica, ubi colebatur Nemesis, respexit Parmenio Anthol. iv. 12. 71. Μήδοις ἐλπισθεῖσα τροπαιοφόρος λίθος εἶναι, Ἠλλάχθην μορφὴν καίριον εἰς Νέμεσιν, Ἔνδικος ἱδρυνθεῖσα θεὰ Ῥαμνοῦντος ἐπ' ὄχθαις, Νίκης καὶ σοφίης Ἀτθίδι μαρτύριον. ('Unice huc facit, ad Epigr. argumentum explicandum, Pausan. l. c. Cf. Theæteti Ep. iv. et Ep. ἀδεσπ. cclvii.' Jacobs.) Situs enim erat ad mare ille Atticæ pagus, ut e Pausania etiam l. c. liquet, in quo conditum erat Nemeseos fanum, ac erectum præterea nobile Deæ simulacrum, Phidiæ opus, et quod juxta Plin. l. c. M. Varro omnibus signis prætulit. Cum autem in eo Atticæ pago, Jovem cum Nemesi, quod innuit etiamnum hic Schol. (Ῥαμνουσίδι· Ῥαμνοῦς, δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τῇ Νεμέσει ὁ Ζεὺς συνεκαθεύδησεν, ἥτις ἔτεκεν ᾠὸν, ὅπερ εὑροῦσα ἡ Λήδα ἐθέρμανε, καὶ ἐξέβαλε τοὺς Διοσκούρους καὶ τὴν Ἑλένην,) concubuisse, indeque natam cum Dioscuris Helenam fabularentur, hinc eadem Rhamnusia Helenæ mater, Leda autem ejus nutrix a Græcis habita, ut ait Pausan. l. c. Tzetzes præterea ad Lycophr. p. 2. et quo respicit Plut. Pyth. Orac. p. 401. Τῶν δὲ γραμματικῶν ἀκούσει τὴν Λήδαν * Νέμεσιν, ut bene ibi Interpres, non Μνησινόην, 'Grammaticos quoque audies Ledam, Nemesin appellantes.' Ῥαμνουσὶς itaque illorum auctorum fide dicta hic a Callimacho Helena, Attica proinde, non Spartana, et quam pro matre Nemesi, aut ejusdem instar, ab Iliensibus cultam docet Athenag. l. c." Herodes Atticus Anthol. iii. 14. Πότνι' Ἀθηνάων ἐπιήρανε, Τριτογένεια, Ἥ τ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ἐλάεις (ὁράᾳς conjicit Viscont. probante Jacobsio, cf. Archilochi Fragm. xvii. Gaisf.), Ῥαμνουσίας Οὖπι, Γείτονες ἀγχίθυροι Ῥώμης ἑκατονταπύλοιο, Πίονα δὴ καὶ τόνδε, θεὰ, τιμήσατε χῶρον, Δῆμον * Δηώοιο * φιλόξεινον * Τριόπαο, Τόφρα κε καὶ * Τριόπειαι ἐν ἀθανάτοισι λέγησθον· Ὡς ὅτε καὶ Ῥαμνοῦντα καὶ εὐρυχόρους ἐς Ἀθήνας Ἤλθετε, δώματα πατρὸς ἐριγδούποιο λιποῦσαι, Ὣς τήνδε ῥώεσθε πολυστάφυλον κατ' ἀλωὴν, Λήϊά τε σταχύων, καὶ δένδρεα βοτρυόεντα, Λειμώνων τε κόμας ἁπαλοτρεφέων ἐφέπουσαι. "Herodes Minervæ et Nemesi Rhamnusiæ Triopium consecrat. Utramque deam jungit Catull. lxiv. 395. 'Sæpe in letifero belli certamine Mavors, Aut rapidi Tritonis hera, aut Rhamnusia virgo Armatas hominum est præsens hortata catervas.' Herodem autem has deas συννάους fecisse, quia utrique in Attica peculiaris honor haberetur, Minervæ Athenis, Nemesi in ejusdem regionis pago Rhamnunte, bene monuit Arnald. de Diis Assess. 92. Sæpenumero enim dii propter regionum, ubi colebantur, vicinitatem πάρεδροι facti sunt. Puto autem, Herodem his potissimum deabus Triopium dicasse, quod se iis peculiari quadam ratione obstrictum putaret. De Minerva, Athenarum, quæ Herodis patria fuit, patrona, nulla est difficultas; Nemesin autem Rhamnusiam coluisse videtur eandem fere ob causam, ob quam Pindarus Pana et Rheam insigniter colebat, Vita Pindari a Thom. M. ii. 155. Heyn. cf. Philostr. Imag. ii. 12., quorum fana domo suæ proxima erant. Habitabat enim Herodes, dum in patria vivebat, Παρὰ τοὺς φιλτάτους ἑαυτῷ δήμους, Μαραθῶνα καὶ * Κηφησίαν, Philostr. V. S. ii. 1. 12. Jam vero Rhamnusii pagi Marathonii incolis proximi: quare putabatur Τοῖς ἀποβᾶσιν ἐς Μαραθῶνα τῶν βαρβάρων ἀπαντῆσαι μήνιμα ἐκ τῆς Νεμέσεως, narrante Pausania l. c." Jacobs. Quod autem ad Herodis verba, Ῥαμνουσιὰς Οὖπι, attinet,] "Οὖπις, Dianæ

"epitheton παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι αὐτὴν τὰς τικτούσας, "quod parturientium rationem et curam habeat. "Etym." [et Schol. ad Callim. H. in Dian. 204. (Οὖπι ἄνασσ', εὐῶπι, φαεσφόρε, καί σε δὲ κείνης Κρηταέες καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ νύμφης): Οὖπις· ἐπίθετον Ἀρτέμιδος, ἢ παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι τὰς τικτούσας αὐτὴν (αὐτὴν in Schol. deest), ἢ παρὰ τὴν θρέψασαν αὐτὴν *Οὖπιν, ἢ διὰ τὰς ὑπερβορέας (leg. e Schol. Ὑπερβορέους) κόρας, *Οὖπιν, Ἑκαέργην, *Λοξὼ, ἃς ἐτίμησεν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις, καὶ ἀπὸ μὲν τῆς Οὔπιδος ἡ Ἄρτεμις Οὖπις, (Schol. ἀπὸ μιᾶς μὲν Οὖπις ἡ Ἄρτεμις,) Λοξίας δὲ, καὶ Ἑκάεργος ἀπὸ (Schol. ἐκ) τῶν ἄλλων (Schol. λοιπῶν ὁ Ἀπόλλων.) Verba ὁ Ἀπόλλων, in Etym. vulgatis desiderata, suppleverat e conjectura sua Sylburg. "Haud una traditur hic in Schol. ratio, cur Diana Οὖπις a poeta appelletur, et inter alia, desumto nomine ab una e deæ comitibus Οὖπι dicta, de qua agitur H. in Del. 292. Unde Virgilio, qui ejusdem Dianæ comitis meminit Æn. xi. 532. 'Opim, Unam e virginibus sociis,' non debuit Macrob. Sat. v. 22. unice tribuere, quasi quod Dianæ epitheton legerat in Gr. libris poeta, uni ex ejus sociis continuo imposuerit, ad idque Alexandri Ætoli versibus, qui ibidem leguntur, inductus, in quibus non Dianæ comes, sed ipsa dea Οὖπις dicitur, (Epigr. iv. Ὑμνῆσαι ταχέων Ὦπιν *βλήτειραν ὀϊστῶν, 'T. Hemst. ad Lucian. ii. 341. Bip. mallet *βλητῆρα, provovans ad Scalig. in Manil. v. 632.' Jacobs.) Verum hanc Macrobii de eo Virg. loco, quod vidit jam Turneb. Adv. xii. 3., opinionem, abunde redarguunt, quæ de hac Οὖπι Dianæ comite, et a qua deæ ipsi nomen postea adhæserit, non hic a priscis solum Criticis dicuntur, sed infra etiam, uti paulo ante innui, H. in Del. ubi Οὖπις juxta sorores Loxo et Hecaergen totidem vocantur virgines, quæ sacrorum primitias ex Hyperboreis in Delum insulam primæ detulerint, et qua de re ibidem opportunior dicendi erit locus. (Vide notanda in Ἑκαέργη.) Haud aliter ceteroquin ac eadem Diana, a comite Nympha Britomartide, eaque Dictynna postea, uti modo dixerat, appellata, idem nomen deinceps ap. Cretenses obtinuisse, hic a Callim. traditur. Unde utique id non *nimiæ* quidem Virgilii *doctrinæ*, juxta Macrob. l. c., qua scilicet ille Dianæ nomen Opin in ejus comitem transtulerit, sed ipsius Macrobii, qui ignoraverit rem tamen in Gr. monumentis pervulgatam, ἀβλεψίᾳ vel ἀκρισίᾳ erit potius tribuendum. Cautius proinde Servius, qui, quanquam ad eum Maronis versum de Opi, una e virginibus Dianæ sociis, eundem Alex. Ætoli locum quoque indicet, ('Sane hoc nomen ipsius Dianæ fuisse ab Ephesiis dedicato templo ei impositum, Alex. Ætolus poeta in Libro, qui inscribitur Musæ, refert,') in quo Dianam ab Ephesiis Opim vocatam tradit, 'quod h. l. peritissimus,' ut addit, 'antiquitatis poëta sociæ ejus imposuit;' ante tamen dixerat, 'Opim quando dicimus, Nympham significamus.' Unde aliorum etiam opinionem continuo refert, de Hyperboreis Opi et Hecaerge, additque, 'Alii putant Opim et Hecaergen nutritores Apollinis ac Dianæ fuisse. Hinc itaque Opin Dianam ipsam cognominatam.' Imo addit ibidem aliam quoque ejus appellationis causam, vel 'quod proxima Luna, quæ Diana, terris, facile conspiciat, nempe ἀπὸ τοῦ ὠπήσασθαι, ut Hesych. Ὠπήσασθαι, non Ὠπήσεσθαι· ὄψεσθαι, Alibi: Ὀπήσασθαι· θεωρῆσαι." Spanhem.] "Ὀπάζεσθαι, Hesy"chio ὁρᾶν, σκοπεῖν, Videre, Contemplari, ab ὤψ, "Oculus. Ὠπήσεσθαι, ap. eund. ὄψεσθαι, quod et "ὠπάσασθαι." [In Cod. Ven. teste Schowio pro Ὠπήσεσθαι legitur Ὠπήσεσθαι, ut et G. Wakef. ad Hesych. marg. correxit, afferens ex Oppian. C. i. 316. Ναὶ μὴν ἄλλο γένεθλον ἐπήρατον ὠπήσαιο Στικτὸν, ἀρίζηλον, τοὺς ὤρυγγας καλέουσιν, iii. 84. Ναὶ μὴν ἄλλο θοὸν διφυὲς γένος ὠπήσαιο, Λύγκας ἀριζήλους, et consuli jubens Anthol. i. p. 165. "Ὀπάζομαι, Hesych. u. ὠπάομαι, (ὠπὴ,) ich sehe, davon ὠπήσαιο u. s. w. Oppian. Cyn." Schneider. Lex. "Quæ alioquin prior ratio," ut pergit Spanhem., "de Diana ita appellata a nutrice ejus Οὖπι, traditur quoque in Schol. ad hunc Callim. locum, aliaque insuper παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι τὰς τικτούσας, Quod curam ageret parturientium, s. Iis opem ferret, prout etiam DIANA OPIFERA dicta in antiquo Marmore ap. Gruter. xli. 8. et quo sensu alias ὄπις ap. Pind. Pyth. viii. p. 293. legitur de Cura s. Ope deorum, Θεῶν δ' ὄπιν ἄφθιτον αἰτέω, Deorum autem opem immortalem peto, atque, ut ibidem addit, Xenocratis, (imo, Xenarchis, patris ejus,) quem illo Hymno celebrandum susceperat, fortunis, s. juxta Schol. votis. Hinc alibi ad eund. notant vett. Grammatt. Pyth. iv. p. 242. Ὀπιζομένων· ἀντὶ τοῦ ἐπιστρεφομένων πρὸς αὐτὸν, καὶ τὰς ὦπας ἐπιβαλλόντων. Ἢ οὕτως, ἐπεὶ ὄπις ἐστὶν ἡ τοῦ μέλλοντος ἐπιστροφὴ, quæ postrema ab illis Criticis totidem verbis notantur ad Isthm. iii. p. 450. h. e. Ὄπις, De futuro cura s. providentia. Unde profluxit eadem Hesychii glossa, Ὄπιδα· ἐπιστροφὴν, et mox Ὄπις· ἐπιστροφὴ, non, ut ibi, περιστροφὴ, (sic et 'G., Salmas. ad Inscript. p. 20=31. Cren., Is. Voss., Kust., Græv. ad Hesiod. Ἔργ. 187., Suid. etiam, et Cyrill. Lex. Ms. ἐπιστροφή.' Albert.) quod postremum annotatum jam in Edit. illius Grammatici Batava. (Vide notanda in Ὄπις.). Neque vero hic prætereundum, quod Diana, non quæ hic e Jove et Latona, sed alia sc. patre *Upi et matre Glauce nata, dicatur a Tullio de N. D. iii. 23., 'quam Græci sæpe Upim (s. Opim) paterno nomine appellant.' Quam vero Οὖπιν nuncupatam ab Ephesiis Dianam diximus, iis, qui ap. Macrob. leguntur, Alex. Ætoli versibus, eandem tanquam ita peculiariter a Lacedæmoniis appellatam, e Palæph. xxxii. (Καλοῦσι δὲ τὴν Ἀθηνᾶν *Κερναῖοι Γοργὼ, ὥσπερ τὴν Ἄρτεμιν Θρᾷκες *Βένδειαν, Κρῆτες δὲ Δίκτυνναν, Λακεδαιμόνιοι δὲ Οὖπιν,) notarunt jam hic priores Callimachi editores, Frischl. et Vulc. Unde quod observo, fieri potuit, ut juxta coloniarum morem, a Cyrenæis, Spartanorum, uti ea de re ad H. in Apoll. 72., traducibus, Diana Οὖπις s. Ὦπις coleretur; ac opportune proinde a Cyrenæo vate, illo nomine eadem dea hic, et rursus v. 240. Αὐταὶ δ', Οὖπι ἄνασσα, περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο, itidem invocetur. Neque enim, quod censuit Vulcan., Dianam a Cretensibus dictam Οὖπιν hic affirmat Callim., haud magis utique, quam ἄνασσαν, aut φαεσφόρον, quibus tanquam consuetis deæ epithetis, poetarum, maxime ὑμνογράφων, more, eam continuo hic compellat, sed ab ea, de qua modo egerat, Nympha, Britomartin aut Dictynnam potius, uti mox sequenti ab eo versu aperte etiam dicitur, appellatam. A qua alioquin Diana Οὖπι dicti videntur Hymni in hanc deam *Οὐπιγγοι, quod etiam monuerat L. Gyrald. Ipsa vero Nemesis appellata, quoque Οὖπις, uti in Inscr. Herodis Attici, Ῥαμνουσιὰς Οὖπις, sed quam eandem cum Diana habitam, bene ex Harpocr. observat ad eum locum et alibi ad Dedic. Statuæ Regillæ, ὁ πάνυ. Locus nempe Harpocr. extat in Ἀδράστεια: Δημήτριος δὲ ὁ Σκήψιος Ἄρτεμίν φησιν εἶναι τὴν Ἀδράστειαν, ἀπὸ Ἀδράστου τινὸς ἱδρυμένην. Ad quam proinde Οὖπιν Rhamnusiam, haud minus ac ad Dianam, uti supra vidimus, ab ὀπήσασθαι s. Inspiciendo dictam respexit Auctor Orphicorum H. in Nemesin (lxi=lx. Ὦ Νέμεσι, κλήζω σε, θεὰ βασίλεια μεγίστη, Πανδερκὴς, ἐσορῶσα βίον θνητῶν *πολυφύλων· Ἀϊδίη, *πολύσεμνε, μόνη χαίρουσα δικαίοις, Ἀλλάσσουσα λόγον πολυποίκιλον, ἄστατον αἰεὶ, Ἣν πάντες δεδίασι βροτοὶ ζυγὸν αὐχένι θέντες. Σοὶ γὰρ ἀεὶ γνώμη πάντων μέλει, οὐδέ σε λήθει Ψυχὴ ὑπερφρονέουσα λόγων ἀδιακρίτῳ ὁρμῇ. Πάντ' ἐσορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις, πάντα βραβεύεις· Ἐν σοὶ δ' εἰσὶ δίκαι θνητῶν, πανυπέρτατε δαῖμον. Ἐλθὲ, μάκαιρ', ἁγνὴ, μύσταις ἐπιτάρροθος αἰεί. Δὸς δ' ἀγαθὴν διάνοιαν ἔχειν, παύουσα *πανεχθεῖς Γνώμας, οὐχ ὁσίας, *πανυπέρφρονας, ἀλλοπροσάλλας. Recte hinc collegit V. D. in his versibus respici Rhamnusiæ deæ cognomen Οὖπις, ab ὀπήσασθαι, Inspiciendo sic dictæ, neque aliter statuere debeas de Herodis Attici versu illo Criticis pene conclamato, Ἡ τ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ἐλάεις, Ῥαμνουσιὰς Οὖπι. 'In Marmore evanuerunt duæ literæ post βροτῶν, sic ··ΛΑΙC. Hinc Casaub. fecit ὁράεις, quod probabat Valck. in Callim. 183. Salmas. conjecit ἐλάεις, quod Br. recepit. Utroque rectius

Viscont. qui superstites literas legendas esse censens . . AAIC, s. omissa lineola transversa, id quod crebro a lapidariis factum esse docet, s. tempore exesa, dedit ὁράᾳς. Neque vestigia τοῦ ο et ρ plane desiderari affirmat. Nemesis, ἣ ἐφορᾷ ἔργα βροτῶν, nobis statim in memoriam revocat versus Archilochi, qui Herodi obversabantur, ap. Stob. Ecl. Phys. i. p. 9=122. ὦ Ζεῦ πάτερ—σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς λεωργὰ καθέμιστα, σοὶ δὲ θηρίων ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει. Alii aliter legunt, et fortasse rectius, v. Animadvv. T. i. P. i. p. 162., sed Herodes hanc, quam nos posuimus, lectionem secutus est.' Jacobs. Sic edidit Gaisford. p. 297. Ὦ Ζεῦ, πάτερ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος, Σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς Λεωργὰ κἀθέμιστα, σοὶ δὲ θηρίων Ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει. ' Clemens Alex. Str. v. 725. Σὺ δ' ἔργ' ἐπ' οὐρανοὺς ὁρᾷς. Contrario errore in Platonis Phædro p. 246. b. ἄνθρωπον pro οὐρανὸν habet Cod. Vat. cujus collatio penes me est.' Gaisf. Quo compendio scribatur οὐρανὸς, exponit Bast. Comment. Palæogr. 833. Cf. Schæf. ad Greg. C. 415. et Kœn. 634. Ceterum Herodes, cujus versum emendatione certissima ὁράᾳς correxit Viscont., non tam Archilochi versum respexit, quam Rhamnusiæ deæ cognomen Οὖπις, ab ὀπήσασθαι, Inspiciendo, sic dictæ.) Quanquam ab alia significatione ejusdem vocis ὄπις, pro Vindicta s. Animadversione, dictam Οὖπιν Ionice, s. Ὄπιν eandem Nemesin haud male statuere videatur Græv. et cujus ea de re ac voce Ὄπις eo sensu notatio in Lectt. Hesiod. p. 27. mihi forte, dum hæc scriberem, opportune occurrit. Ut vere ibidem in Hesychii glossa, Ὄπις· ἐπιστροφή, non περιστροφή, legendum viderat, ita alteram, quæ ibid. sequitur, φωνή, et pro qua ποινὴ legendum alioquin statuit V. D., præter eandem ὀπὸς ab ὤψ notionem, et a qua voce ὀπὸς v. ὀπυίειν pro γαμεῖν deducit Schol. Apollon. R. i. 46. Ἢ ἀπὸ τῆς ὀπὸς, τῆς φωνῆς, tueri posset Aristarchus, qui ad Pind. Isthm. v. Ἐλπίδων ἔκνισ' ὄπιν, Spei perturbarunt solicitudinem s. eventum, in Schol. dicitur eadem verba interpretatus, Ἐλπίδων τῶν περὶ τὴν νίκην ἔκνισα τῇ φωνῇ. (Perperam V. D. citavit et poetæ, prout Aristarchus legerat, et ipsius Critici verba. Locus est v. 73. οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι Ἐλπίδων, ἔκνισ' ὄπιν. Schol. Ἀρίσταρχος οὕτως, Οὐδὲ ὁπόσαι δαπάναι αὐτοῖς ἐγενήθησαν ἐπὶ τῶν ἐκβεβηκυιῶν ἐλπίδων τῶν περὶ τὴν νίκην, ἔκνισα τῇ φωνῇ, οὐδὲ ἐλυπήθην, ἀλλὰ τοὐναντίον ὕμνησα αὐτούς. Legerat Aristarchus, ut videtur, ὄπι, non, ut vulgo legitur, ὄπιν. Vide Heyn. ad h. l. et nos in Ὄπις. Illud φωνὴ in Hesychii glossa ' non est solicitandum, quamvis non pertineat ad Ὄπις, sed ad Ὄψ, ut recte monet Kuster. præeunte H. Steph. Thes. in v. Adde Hesych. Ὄψ· φωνή. Ἐν ὀπί· φωνῇ, βοῇ.' Albert.) Sed hoc obiter. Ad ipsam vero Rhamnusiam Οὖπιν s. Ὄπιν refero priscum eumque minus obvium Antonini Pii Nummum, in quo mulier visitur, quæ dextra scipionem tenet, sinistram autem velo capitis admovet, haud insolito utique Nemeseos, quod norunt talium periti, in aliis antiquis Nummis insigni, cum epigraphe OPI AUG. s. Augustæ. Imo quo spectare insuper observo alium Græcum, eumque oppido singularem, Neronis Nummum Gazæ Mediceæ, in quo figura seminuda cernitur, dextra cyathum, juxta Fitton. eximium quondam præclari illius Cimeliarchii custodem, aut, si licet conjicere, pateram tenentem, sinistra vero hastam, ad pedes autem gryphus, cum Inscr. ΟΠΗΣ. Occurrunt enim, et quales in Thesauris Gallorum Regiis aliisque subinde versavi, veteres aliquot et Smyrnæorum potissimum Nummi, in quibus Nemesis cernitur cum iisdem utriusque Nummi modo traditi symbolis, scipionis nempe s. sceptri, aut interdum pateræ, quam una manu præfert, dum alteram capiti s. ori admovet, et cum grypho præterea ad pedes. Quod postremum illustrat egregie Nonnus xlviii. p. 1270. ubi volare dicitur prope Nemeseos sedem Γρὺψ πτερόεις, Gryphus alatus. Ὄπις autem in superiori Nummo, communi nempe dialecto, dicta, quæ Ionibus Οὖπις, Doribus autem Ὦπις dicebatur, (ut κόρη, κούρη, et κώρα idem,) et quomodo in hoc ipso Callim. loco legisse videtur Hesych.

A juxta ejus glossam, Ὦπι ἄνασσα, quod monuit jam ad Inscr. Herodis Salmas. (In Cod. Ven. teste Schowio est Ὠπιάνασσα.) Alioquin non Diana, aut Rhamnusia virgo, sed Saturni conjux Rhea, s Tellus OPIS nomine, uti e Macrob. rursus Sat. i. 10. Festo præterea, Servio, aliisque abunde notum, appellata legitur. Ut nunc mittam alium eumque jam apud Antiquarios pervulgatum Pertinacis Nummum, cum Inscr. OPI DIVINAE, nempe juxta illud Pindari paulo ante adductum, ὄπιν θεῶν." Spanhem. Glossam Hesych. illam sic edidit Albert. Ὦπι ἄνασσα· πυῤῥὰ * πρόθυρος, πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν. " Ex ultima interpretatione patet leg. πυρὰ πρόθυρος, sed quid hoc ad Ὦπι ἄνασσα, certe id me latet." Palmer. " F. l. κόρη ὑπερβόρεος, ἢ ἐκ τῶν ὑπερβορέων. Vide Schol. ad Callim. (l. c.) Apollo etiam προστατήριος, ut et Mercurius." Soping. " Ὠπιανάσσας πυῤῥὰ πρόθυρος, (sic.) Vide Ἑκάταια (' τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα, τινὲς δὲ τὰ ἐν τριόδοις.)" Is. Voss. Ante hanc, Ὦπι ἄνασσα, glossam leguntur ista: * Ὠπωτῆρε (verborum ordo postulat
B * Ὠπητῆρε)· διὰ φαρμάκων εἰώθασί τινες ἐπάγειν τῇ Ἑκάτῃ τὰς οἰκίας, (lege cum Salmasio, τὴν Ἑκάτην ταῖς οἰκίαις.) * Ὦπια· * ὀφρύδια. Ὦπι ἄνασσα articulus est ipse per se ponendus, sine interpretatione, quæ librariorum oscitantia excidit. Deinde verba, Πυρὰ πρόθυρος, (e Palmerii emendatione,) πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν, pertinent ad explicationem vocis, quæ eadem de causa desideratur. Sed quæ sit vox illa, viderint alii. An leg. Ὦπι ἄνασσα . . . . (explicatio desiderata.) Ὤπια· τὰ φρύγια, πυρὰ πρόθυρος, πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν? Τὰ φρύγια nempe substituto pro ὀφρύδια. Φρύγια autem sunt " Ligna arida, vel Assulæ ambustæ, quibus ignis fovetur. Cremia Latini appellant, et Fomites, unde Cremiales arbores. Φρύγανον ejusdem originis et significationis. Glossæ: Fomites, φρύγανα. Hesych. Φρύγιον· ξύλον ξηρόν. Sophocles * ἀχάλκευτα τρύπανα vocaverat hujusmodi Ignitabula, s. Ligna quibus terebrandis ignem gignebant. Hesych. Ἀχάλκευτα τρύπανα· τὰ φρύγια, πυρεῖα, Σοφοκλῆς ἐν (ἐν in vulgatis non legitur) Φινεῖ Δευτέρῳ.
C Ita distinguo verba Hesychii, (in Schowii Cod. Ven. est Σοφ. φηνεὶ βω. Scriptum fuit, Σοφ. Φινεῖ β^{ω}, inquit Schow.) Junctim posita, ut vulgo habentur, viro doctissimo (Casaubono in Theocr. p. 279. c. xx. et Brunckio Lex. Sophocl.) falsam sententiam excusserunt, quasi Phryges primi inventores extiterint τῶν πυρείων, quæ et inde φρύγια appellata." Salmas. ad Solin. 126. g. Etym. Λέσχη· λέσχαι παρὰ Βοιωτοῖς τὰ κοινὰ * δειπνητήρια, τινὲς δὲ τὰ φρύγια, καὶ τοὺς ἀλεεινοὺς τόπους λέσχας καλοῦσι· συμβαίνει γὰρ τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις ταύταις χάριν θέρμης καθεζομένους λόγους συναίρειν, (l. συνείρειν, ut corrigit Sylburg.) Φρύγανα· τὰ εἰς τὸ καίειν καὶ φρύγειν ἐπιτήδεια. Plura v. ap. Nostrum in Φρύγιον, et Albert. ad Hes. in Ἀχάλκευτα τρύπανα. Recte igitur Hesychio restituimus, Ὤπια· τὰ φρύγια, πυρὰ πρόθυρος, πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν. Mire huc faciunt hæ ejusdem Hesychii glossæ: Προνώπια· τὰ ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν, καθάπερ ἐνώπια, τὰ ἔνδον, ὅπου αἱ εἰκόνες τίθενται. Προνώπιον· τὸ προκείμενον,
D οἷον * πρόθυρον, (cf. Suid. Προνώπιον· * προεκκείμενον, πρόθυρον, et Phot. Προνώπιον· τὸ προεκκείμενον. Eurip. Hippol. 373. αἳ τόδ' ἔσχατον Οἰκεῖτε χώρας * Πελοπίας προνώπιον, Schol. Προνώπιον δὲ, πρόθυρον, κατὰ γὰρ τὴν Πελοπόννησόν ἐστιν ἡ * Τροιζηνία, πρὸς ἀνατολάς.) * Ενώπιον· πυρὰ παρθενικὴ ἐν * Τροιζῆνι. " Vide num huic loco aliquid lucis affundat Suid. * Εἰς Τροιζῆνα δεῖ βαδίζειν· ἐπὶ τῶν κακογενείων καὶ σπανοπωγώνων εἴρηται, πώγων γάρ ἐστι λιμὴν εἰς Τροιζῆνα, quod proverbium de Iis dicitur, qui raram habent barbam." Albert. Auctor quidam ap. Suid. in Θρασύμαχος: Ἤνεγκε καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς πόλις φύσιν δεξιὰν εἰς μάθησιν, ἀλλ', ὡς ἔοικεν, οὐχ ὁ τόπος αἴτιος, ἀλλ' ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἤκμασαν οἱ μεγαλοφυέστατοι ἄνδρες. Τὰ νῦν δὲ θυννοσκοποῦσιν οἱ τῇδε, καὶ λίνοις, καὶ ὁρμιαῖς προσανέχουσι, τόν τε βίον ὄντες χειρογάστορες ὡς πολλὰ τῆς γνάθου χωρία ἐφημέριά τε φρονέουσιν, ὀλίγα ἢ οὐδὲν τῶν λόγων φροντίζοντες, ὧν ἀρχιερατεύειν ἔλαχε τῶν εἰς Τροιζῆνα βαδισάντων ὁ ἐξοχώτατος. Ἴστωσαν οἱ τῆς παροιμίας εἰδήμονες. " In Ms. Par.

A. ante v. Ἤνεγκε hæc addita sunt, Μιχαὴλ Μοναχοῦ τοῦ Νοσσαίτου. In Ms. B. autem eadem verba ad marginem scripta leguntur, addita v. Σχόλιον. Hinc ergo de auctore Fragmenti hujus constat. Ceterum quæ ratio compilatorem impulerit, ut scholium illud voci Θρασύμαχος subjiceret, non video, quoniam id eo non pertinere manifestum est." Kuster. "An scr. (in Hesychii loco), Εὐώπιον· πυρρὰ παρθενικὴ ἐν Τροιζῆνι? Quid enim est Pyra virginalis? Multa de Trœzenis Pausan. ii. p. 181—92. unde tamen nihil ad hanc rem extrico, (præter hæc de Hippolyti cultu, Δρῶσι δὲ καὶ ἄλλο τοιόνδε· ἑκάστη παρθένος πλόκαμον ἀποκείρεταί οἱ πρὸ γάμου, κειραμένη δὲ ἀνέθηκεν ἐς τὸν ναὸν φέρουσα. Vide Eurip. Hippol. 1423—6. et ibi Valck.) Dictum videtur a virginibus, quæ εὐῶπες. Pro πυρὰ Reisk. ex Herod. i. 196. conjicit ἀγορά." Albert. Sed Herod. ibi loquitur de Babyloniis, non de Trœzenis. Forte utraque Hesychii glossa, et hæc, Εὐώπιον πυρὰ παρθενικὴ ἐν Τροιζῆνι, et illa, Ὤπια· τὰ φρύγια, πυρὰ πρόθυρος, πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν, pertinent ad Vestæ ignem sempiternum, de cujus cultu docte simul et accurate nuper scripsit G. H. Noehden. in Classical Journal xxix. 123—30. xxx. 257—68. xxxii. 321—33. Hesych. * Ἀχειρώ· ἢ * Ἀχερὼ, καὶ Ὦπις (l. Ὦπις,) καὶ Ἑλλὴ γῆρυς, καὶ Γῆ, καὶ Δημήτηρ, ἡ αὐτή· Pro Ἑλλὴ γῆρυς Hill. velit Ἐλήγηρυς, G. * Ἐγγῆρυς, quod Hesychio est ἡ γῆ παρὰ Ἀττικοῖς. "Martin. in Ceres, Scaligerum secutus, scribit, Καὶ Ὦπις, καὶ Ἑλλὴ, καὶ Γῆρυς.' Aliter Reland. Diss. viii. 303.:—'Parum abest, quin pro Γῆρυς καὶ Γῆ substituendum putem Κίρις καὶ Γῆ, nisi forte et Γῆρυς et * Κίρις Cereris nomen fuerit.' Vide ibi plura, (et nos in Lex. Vocc. peregr. de Vet. Ling. Pers.) Non displicet mihi Ἐλήγηρυς, aut Ἐλήγηρις. Inter singula enim Cereris nomina Hesych. hic partic. καὶ interserit, quæ non apparet inter Ἑλλὴ et Γῆρυς, nisi quod Scaliger eam sua auctoritate interposuerit, unde pronum est conjicere, has voces esse conjungendas. Rem conficit Eust. ad Il. Υ. p. 1197. Τὴν Δήμητραν ἕτεροι, διὰ τὸ φύσει ἐγγινόμενον ὑπόλευκον ξάνθισμα τοῖς λῃίοις, καὶ Ἐλήγηριν λέγουσι, διὰ τὸ ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἕλης γηρᾶν. Præfero tamen pr. v, Ἐλήγηρυς." Albert. In Cod. Ven. scribitur, ἐλλήγηρις. "Musurus literam delevit, vocemque in duas divisit. Lectionem Codicis illustrat Eust. l. c. unde patet quod et in Hesych. Ἐλήγηρις legi debeat." Schow. Vide Nostrum in Ἐλήγηρις. Ceterum pro Ἀχειρώ· ἢ Ἀχερὼ, Kuster. legit ἡ Ἀχερὼ, conferri jubens eund. Hesych. * Γραία· πόλις, γῆ, καὶ Δημήτηρ, ubi G. Cuper. ad oram libri sui adscripserat, "* Γραία, Arca panaria, unde nihil mirum, h. v. etiam Cererem denotare." "Suspicor tamen v. γῆ pertinere ad Γαῖα, (i. e. ἡ γῆ,) quod cum Γραία confuderit, ut plura. Forte non mutandum ἡ Ἀχερὼ in ἡ Ἀ. Scilicet caput articuli est Ἀχειρώ. Huic subjicit, ἡ Ἀχερὼ, s. Ἀχειρὼ, καὶ Ὦπις." Albert. Cf. idem Hes.: * Ἀχθεία· ἡ Δημήτηρ, μυστικῶς. "Forte male pro Ἀχαία." Kuster. Idem: Ἀχαία· ἐπίθετον Δήμητρος, ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν κόρην ἄχους, ὅπερ ἐποιεῖτο ἀναζητοῦσα αὐτήν. Nicandri Ther. 484. τὸν μέν τ' ἐρέει φάτις οὕνεκ' Ἀχαιὴ Δημήτηρ ἔβλαψεν, ubi nota Ἀχαιὴ, quod post Gorræum et Baudin. etiam Schneiderus edidit, pro Ἀχαίη, ut habet Albert. ad Hes., ut legendum est, et ut legitur in Schol. cujus hæc sunt verba: Τὸ δὲ Ἀχαίη Δημήτηρ, ἢ διὰ τὸ ἄχος καὶ τὴν λύπην τῆς θυγατρὸς, ἢ διὰ τὸν τῶν κυμβάλων ἦχον. Κυμβάλων e Cod. G. dedit Schneider. pro vulg. κυμάτων, quod D'Arnaud. Lectt. Gr. 27. probante Albertio in κυβάλων mutavit, sed illud κυβάλων proculdubio erratum est typographicum pro κυμβάλων.] "Ἀχαία, ας, ἡ, "Cereris epitheton. Aristoph. Acharn. (708.) Ὃς, "μὰ τὴν Δήμητρ', ἐκεῖνος ἡνίκ' ἦν Θουκυδίδης, Οὐδ' ἂν "αὐτὴν τὴν Ἀχαιὰν ῥᾳδίως ἠνέσχετο," [ubi Elmsl., qui dedit Ἀχαίαν, "Ἀχαιὰν vulgo ὀξυτόνως."] "Schol. "Ἀχαιὰν τὴν Δήμητρα ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ κτύπου τῶν "κυμβάλων καὶ τυμπάνων, τοῦ γενομένου κατὰ ζήτη"σιν τῆς Κόρης, ἢ ἀπὸ τοῦ ἤχου, ὃν παρεῖχον ἐν τοῖς "περὶ τὴν γέφυραν εἰς Ἀθήνας ἀπιοῦσιν, ἢ ἀπὸ τοῦ "περὶ τὴν θυγατέρα ἄχους." [Hinc sua sumsit Suid.

A Ἀχαία· ἡ Δημήτηρ. Ἀριστοφάνης· Οὐδ' ἂν τὴν Ἀχαίαν κατεδέξατο, (sic.) Οὕτω δὲ ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ κτύπου τῶν κυμβάλων καὶ τυμπάνων, τοῦ γενομένου κατὰ τὴν ζήτησιν τῆς Κόρης, ἢ ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν θυγατέρα ἄχους, ἢ ἀπὸ τοῦ ἤχου, ὃν παρεῖχον ἐν τοῖς περὶ τὴν γέφυραν εἰς Ἀθήνας ἀπιοῦσιν. "Locus hic, (qui sic et ap. Schol. legitur,) est obscurus et corruptus, quem sic leg. puto, Ὃν παρεῖχον οἱ, vel αἱ, περὶ τὴν γέφυραν τοῖς εἰς Ἀθήνας ἀπιοῦσιν. Intelligenda enim sunt verba hæc de mulieribus, quæ tempore Eleusiniorum in ponte Cephissi fluminis sedentes, in obvios quosque, qui vel Athenis Eleusinem, vel Eleusine Athenas ibant, scommata et probra jaciebant, de quo more v. Hesych. in Γεφυρισταί." Kuster. Cf. Idem ad Aristoph. l. c. ubi hæc repetuntur. Vide Ruhn. mox citandum.] "Eadem tradit Etym. quoque, "afferens et tertiam nominis rationem, quoniam vi"delicet Ceres Tanagræis e Tanagra migrantibus in "somnis apparens, jussit ipsos ἀκολουθῆσαι τῷ γενο"μένῳ ἤχῳ, et ibi condere urbem, ubi sonitus ille
B "desisset; inde n. eos statuisse fanum Cereri "Ἀχαίᾳ:" [Ἀχαιά· ἡ Δημήτηρ παρὰ Ἀττικοῖς. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν· Οὐδ' ἂν τὴν Ἀχαιὰν ῥᾳδίως ἠνέσχετ' ἄν, ("perplacet istud ἂν in fine versus repetitum, estque ex eo elegantiarum genere, quas sæpius obliterarunt Librarii, nedum eas alicubi de suo addiderint." Brunck.) Εἴρηται παρὰ τὸ ἄχος τῆς Κόρης, ἢ ὅτι μετὰ κυμβάλων ἠχοῦσα τὴν Κόρην ἐζήτει, ἢ ὅτι τοῖς * Ταναγραίοις μεταστᾶσιν ἐκ Τανάγρας ἡ Δημήτηρ κατ' ὄναρ φανεῖσα, ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀκολουθῆσαι τῷ γενομένῳ ἤχῳ, καὶ ὅπου ἂν παύσηται, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι, καὶ ἱδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶς Δημήτερος. "Vulg. Ἀθηνᾶς, etymo plane obliterato." Sylburg. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 473. Ἀχαία· ἐπίθετον Δήμητρος, βραχεῖα ἡ πρώτη, ἀπὸ τοῦ ἄχους μᾶλλον, ἢ ἀπὸ τοῦ ἤχου. Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσιν· Οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαίαν ῥᾳδίως ἠνέσχετο. Orion. Theb. ap. Brunck. ad Aristoph. l. c.: Ἀχαιά· ἡ Δημήτηρ. Μέμνηται τοῦ ὀνόματος Ἀριστοφάνης. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄχους τοῦ ἐπὶ τῇ Περσεφόνῃ. Τινὲς δὲ ἀπὸ ἱστο-
C ρίας τοιαύτης. Τοῖς * Ταναγραίοις μεταστᾶσιν ἐκ τῆς Τανάγρας ἐκέλευσε κατ' ὄναρ ἡ Δημήτηρ φανεῖσα αὐτοῖς, ἀκολουθῆσαι τῷ γινομένῳ ἤχῳ, καὶ ὅπου ἂν παύσηται, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι· καὶ διώδευον ἀκούοντες ψόφον κυμβάλων καὶ τυμπάνων, καὶ παυσαμένου περὶ τὴν Ἀττικὴν, ἔκτισαν πόλιν, καὶ ἱδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶς Δήμητρος. Οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήματι εἰς Ἀριστοφάνην. Vell. Paterc. i. 4.: "Hujus classis cursum esse directum alii columbæ antecedentis volatu ferunt, alii nocturno æris sono, qualis Cerealibus sacris cieri solet." Ubi Ruhnk. a Schæf. in Mss. indicatus:—"Idem miraculum oblatum est Tanagræis, novas sedes quærentibus. Etym. Ms. Bibl. Reg.: Ἀχαιά· ἡ Δημήτηρ παρὰ Ἀττικοῖς. Εἴρηται παρὰ τοῦ ἄχους, τῆς λύπης. Οὕτω Δίδυμος. Καὶ ὅτι μετὰ κυμβάλων ἠχοῦσα τὴν Κόρην ἐζήτει, ἢ, ὡς Φιλητᾶς, τὰς ἐρίθους * ἀχαιὰς ἐκάλουν. (Cf. Hesych. * Ἀχαιά·——οἱ δὲ, ἔριά μαλακά. Ἀχιά· ἔρια μαλακὰ, Molles lanæ s. Lanugines, ut Noster vertit. Vide notanda in Ἀχαὶ νεβρῶν.) Ἔνιοι δὲ ἐκτείναντες τὸ α, (sic, sed aliquid excidisse
D videtur,) ἀπὸ τοῦ συμβάντος Γεφυραίοις. Καὶ πάλιν Ἀχαιὰ, ἡ Δημήτηρ. Μέμνηται τοῦ ὀνόματος Ἀριστοφάνης. Ἀπὸ τοῦ ἄχους τοῦ ἐπὶ τῆς Περσεφόνης (f. l. τῇ Περσεφόνῃ, ut ap. Orion. supra.) Οἱ δέ φασιν ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. Τοῖς * Ταναγραίοις μεταναστᾶσιν (sic) ἐκ Τανάγρας ἡ Δημήτηρ ὄναρ φανεῖσα, ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀκολουθῆσαι τῷ γενομένῳ ἤχῳ, καὶ, οὗπερ ἂν παύσηται, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι· καὶ διόδευον (διώδευον) ἀκούοντες ψόφον καὶ κυμβάλων καὶ τυμπάνων, καὶ παυσαμένον, περὶ τὴν Ἀττικὴν ἔκτισαν πόλιν, καὶ ἱδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶς Δημήτερος. Quæ voces πάλιν sequuntur, ad verbum descripta sunt ex Orionis Theb. Etym. Ms. e quo etiam editum Etym. 180. 34. profecit. Sed Orion fontem, unde hauserit, sic indicat in fine, Οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήματι εἰς Ἀριστοφάνην. E quo apparet, illum diversa ab iis, quæ nunc supersunt, Scholia in suo Aristoph. Codice habuisse. Editus Schol. ex eoque Suid. hæc annotarunt, Ἢ ἀπὸ τοῦ ἤχου, ὃν παρεῖχον ἐν τοῖς περὶ τὴν Γέφυραν εἰς Ἀθήνας ἀπιοῦσιν. Quæ minus feliciter

tentavit Kuster. Scr., Ὅν παρεῖχεν τοῖς περὶ τὴν Γέφυραν εἰς Ἀθήνας ἀπιοῦσιν. (Illud ἐν, quod V. D. recte ejecit, ortum forte habuit e var. lect. παρεῖχεν, (εν) quæ in Codicibus sic notata fuerit, παρεῖχον.) Quorum sensus est: Achæa Ceres dicitur ab aeris sono, quem dedit Tanagræis, Athenas migrantibus. Gephyra eadem est, quæ Tanagra; Gephyræi i. q. Tanagræi. Vide Herod v. 57. 61. ubi Tanagræorum migrationem narrat, (Οἱ δὲ Γεφυραῖοι, ὑπολειφθέντες ὕστερον ὑπὸ Βοιωτῶν ἀναχωρέουσι ἐς Ἀθήνας· καί σφι ἱρά ἐστι ἐν Ἀθήνῃσι ἱδρυμένα, τῶν οὐδὲν μέτα τοῖσι λοιποῖσι Ἀθηναίοισι, ἄλλα τε κεχωρισμένα τῶν ἄλλων ἱρῶν, καὶ δὴ καὶ Ἀχαιΐης Δήμητρος ἱρόν τε καὶ ὄργια.) et Steph. B. in Γέφυρα. (Vide porro Nostrum in v., Meurs. Lectt. Att. v. 31. et Bochart. Canaan. i. 21.) Ceterum de hoc in Cerealibus strepitu etiam intelligendus Ovid. A. A. ii. 609. 'Condita si non sunt Veneris mysteria cistis; Nec cava vesanis ictibus æra sonant.' H. l. enim Meurs. Eleus. p. 80. rectius, si quid judico, ad Cereris sacra refert, quam Heins. et Burmann. ad Cybeles." Mentio *Παναχαιᾶς Δήμητρος supra 313. c. a nobis facta est. Ἀχειρὼ igitur, s. Ἀχερὼ, s. Ἀχαία, secundum Hesych., i. q. Ὦπις s. potius Ὦπις. Zonar. *Ὦπις· πόλις, καὶ γῆ. Suid. Ὦπις· ὄνομα πόλεως. Opis oppidum est ad ostia Tigris, Herodoto, Straboni, et Arriano commemoratum, v. Wessel. ad Herod. i. 189. vi. 20. Pausan. i. 43., a Schæf. in Mss. laudatus, Καθέστηκε δὲ ταῖς κόραις, χοὰς πρὸς τὸ τῆς Ἰφινόης μνῆμα προσφέρειν πρὸ γάμου, καὶ ἀπάρχεσθαι τῶν τριχῶν, καθὰ καὶ τῇ Ἑκαέργῃ καὶ ὄπῃ δή αἱ θυγατέρες ποτὲ ἀπεκείραντο αἱ Δηλίων "Loescher. Ἑκαέργῃ καὶ Ὄπιδι, Hartung. Οὔπιδι, Camerar. Ὦπιδι, quorum posteriorum hoc Doricum est, illud Ionicum, et poeticum." Sylburg. Ὦπιδι recte Camerar. legere, notat Wessel. ad Herod. iv. 35., quæ lectio etiam Kuhnio probata est. "Hæc turbata et mendosa esse, quisque videt. Cod. Mosc. exhibet ὀπηδὴ δὴ, et v. 7. (Ἔπειτα ᾠδὴν Μελάνωπος Κυμαῖος ἐς Ὦπιν καὶ Ἑκαέργην ᾖσεν, ὡς ἐκ τῶν Ὑπερβορέων καὶ αὗται πρότερον ἐς τὴν Ἀχαΐαν ἀφίκοντο καὶ ἐς Δῆλον,) Ὤπην pro Ὦπιν. Genuina lectio restituenda est ex hoc altero Pausaniæ loco et ex Herod. l. c. Inde igitur Ὄπιδι, vel Ὤπιδι hic scribendum esse, jam omnes interpretes monuerunt. Sed ob formam accusativi Ὦπιν, et genitivi Ὤπιος ap. Herod., hic potius emendandum esset Ὦπι δή." Facius. Imo genitivus ille Ὤπιος forma est Ionica. Quod ad Herodoti locum attinet, "ut in nomen *Ἄργην, vel *Ἄργιν consentiunt Herodotei libri omnes, sic ap. Callim. Pausan. aliosque, constanter Ἑκαέργη nominatur, unde H. Steph. hanc scripturam ad Herodoti oram annotavit, et sic ap. Herod. utique corrigendum cum P. Leopardo (atque post eum Sylburgio ad Pausan. i. 43.) Spanhem. contendit." Schweigh. Sed vulgatam tuetur Wessel. et Herod. ob consensionem tot manu exaratorum. Callim. H. in Del. 292. Οὖπίς τε, Λοξώ τε, καὶ εὐαίων Ἑκαέργη, Θυγατέρες Βορέαο. "Has virgines Hyperboreas Dianæ comites et ministras dat Nonnus xlviii. p. 1266. Τόξα μὲν Οὖπις ἔδεκτο, καὶ ἰοδόκην Ἑκαέργη, Ἐνδρομίδας δὲ ποδῶν ἀνελύσατο Λοξὼ, ubi posteriora ducta sunt e Callim. H. in Del. 237. Οὐδέποτε ζώνην ἀναλύεται, οὐδὲ ταχείας Ἐνδρομίδας. Ipse Callim. H. in Dian. 15. non Hyperboreis, sed Creticis virginibus hoc ministerium tribuit. Adde Nonnum v. p. 168. et Spanhem. ad h. l." Ruhnk. Æschin. Dial. iii. 19. Εἰ δὲ καὶ ἕτερον βούλει λόγον, ὃν ἐμοὶ ἤγγειλε *Γωβρύης, ἀνὴρ μάγος, ἔφη, κατὰ τὴν τοῦ Ξέρξου διάβασιν τὸν πάππον αὐτοῦ καὶ ὁμώνυμον, πεμφθέντα εἰς Δῆλον, ὅπως τηρήσειε τὴν νῆσον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο, ἔκ τινων χαλκέων δέλτων, ἃς ἐξ Ὑπερβορέων ἐκόμισαν Ὦπίς τε καὶ *Ἑκάεργος, ἐκμεμαθηκέναι, κατὰ τὴν τοῦ σώματος λύσιν τὴν ψυχὴν εἰς τὸν ἄδηλον χωρεῖν τόπον, κατὰ τὴν ὑπόγειον οἴκησιν, ubi v. Fischeri Ind. v. Ὦπις. "Ἑκάεργος et Ἑκαέργη, vel Opis, nomina symbolica Solis et Lunæ fuerunt. Clem. Alex. Str. v. Servius Petri Danielis in Virg. Æn. xi. 532.:— 'Sane hoc nomen (Opis) ipsius Dianæ fuisse ab Ephesiis dedicato templo ei impositum, Alexander Ætolus poeta in Libro, qui inscribitur Musæ, refert etc. Quidam dicunt, Opim et *Heccaergea primos ex Hyperboreis sacra in insulam Deli occultata in fascibus mergitum pertulisse. Alii putant, Opim et *Hecaergon nutritores Apollinis et Dianæ fuisse. Hinc itaque Opim ipsam Dianam cognominatam, quod supra dictum est; Apollinem vero Hecaergon, vel quod proxima Luna, quæ Dianæ terris facile conspiciat *quoniam mta *i vocali ecaergas sola τὸ τοῦ καενι ιεκ τιμε κρομεν. hoc e longinquo.' Quæ verba ita vel jam restituta, vel restitui possint hunc in modum, 'Vel quod Luna, quæ Diana, terris proxima facile conspiciatur, et quoniam demta i vocali Hecaergos sol ἀπὸ τοῦ καίειν ἑκὰς, τοῦτ' ἔστιν ἐκ μακρόθεν, hoc est, Ab urendo ἑκὰς, id est, E longinquo." Kuhn. ad Pausan. l. c. Tzetz. ad Lycophr. 936. *Ἀλοῖτιν ἔτλη τὴν *Κυδωνίαν *Θρασὼ Ὀρκωμοτῆσαι· τὰ τρία πάντα ἐπίθετα τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς καὶ Ἀρτέμιδος Δίκτυννα παρὰ Κρησὶν, Οὖπις παρὰ Θρᾳξὶν, Ὀρθωσία παρὰ Ἀρκάσιν, ἀπὸ ὄρους *Ὀρθωσίου Ἀρκαδικοῦ. Paulo aliter Noster tradidit in Ὀρθωσία. Hinc

A

*Οὔπιγγος, ὁ, s. *Οὔπιγξ, ιγγος, ὁ, Hymnus in Dianam. J. Poll. i. 38. Αἱ δὲ εἰς θεοὺς ᾠδαὶ, κοινῶς μὲν παιᾶνες, ὕμνοι, ἰδίᾳ δὲ Ἀρτέμιδος ὕμνος, Οὔπιγγες, sic Kuhn. legebat in Mss. C. A. et C. V. at Seberi Mss. habebant Ὕπιγγος: iv. 53. Ἴουλοι, οὖλαμοὶ, Οὔπιγγοι, Αἶνος, ubi Seber. notat editum esse Οὔσπιγγοι, tacentibus Mss. Kuhnius in C.V. reperiebat Οὐπίγγοι, et C. A. Οὔπιγγοι. "Ms. recte Οὔπιγγοι habet," Jungerm. Athen. 619. Αἱ δὲ Ἴουλοι καλούμεναι ᾠδαὶ, Δήμητρι καὶ Φερσεφόνῃ πρέπουσιν, ἡ δ' εἰς Ἀπόλλωνα ᾠδὴ, *φιληλιὰς, ὡς Τελέσιλλα παρίστησιν, Οὔπιγγοι δὲ, αἱ εἰς Ἄρτεμιν. ("Philelias, Apollini sacra, sic appellata est ab intercalari versu, qui proprius ei asmati, Ἔξεχ', ἔξεχε, ὦ φίλ' ἥλιε." Casaub. "Corrupte φηλικίας, Ms. A. atque etiam in exemplo, quo Breviator usus est, corruptum fuisse videtur nomen: quare ab illo prorsus prætermissum. Recte φιληλιὰς emendavit nescio utrum doctus aliquis recentior Librarius, an Musurus, qui primus Athenæum ex Ald. offic. Venetiis edidit." Schweigh. J. Poll. ix. 122. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι παιδιαὶ,—Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε, 123. Ἡ δὲ, Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε, παιδιὰ, κρότον ἔχει τῶν παίδων σὺν τῷ ἐπιβοήματι τούτῳ, ὁπόταν νέφος ἐπιδράμῃ τὸν θεὸν, ὅθεν καὶ Στράττις ἐν Φοινίσσαις, Εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις, Ὅταν λέγωσιν, ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε. "Ita vertit Leopard. Emendd. vii. 4. 'Dein sol quidem morem gerit pueritiæ, Cum dixerint, Emerge, sol carissime.' Ubi quoque castigat interpretem vulgatum. Et, nisi fallor, emendandus nobis est et Macrob. i. 17. de variis Apollinis s. Solis nominibus: 'Ἀπόλλων *Φιλήσιος, quod lumen ejus exoriens amabile amicissima veneratione consalutamus.' Ubi mihi omnino leg. videtur, Ἀπόλλων *Φιλήλιος: quam enim aliam consalutationem dicit, quam illud, Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε? inde nimirum ipsum deum dictum Φιλήλιον." Jungerm. Apollinis Φιλησίου, a Milesiis culti, meminit Conon Narrat. xxxiii. prout recte vulg. *Φιλίου correxit Jablonsk. supra in Lex. Vocc. peregr. cclxvii. b. afferens e Varrone de Rebus Divinis ap. Schol. in Stat. Theb. viii. 198. "Et Apollini Philesio pariter consecrata sunt templa, quæ ab osculo Branchi, s. certamine puerorum, *Philesia nuncupantur." Pro *templa* J. Arn. Kanne ad Conon. l. c. p. 139. habet *sacra*. Recipienda est nihilominus Jungermanni conjectura, Macrobio Φιλήλιος pro Φιλήσιος restituentis. Varro enim et Conon de Apolline, ab osculo Branchi Φιλησίῳ dicto, loquuntur; at ap. Macrob. sermo est de lumine Apollinis exoriente amabili amicissima veneratione consalutando. Apollo Branchum osculatus recte Φιλήσιος a Milesiis cognominatus est; at Apollinem, cujus lumen exoriens amabile amicissima veneratione consalutamus, nemo tam absurdus, qui Φιλήσιον appellarit. Φιλήσιος haud aliter usurpari potest, quam vel de Eo, qui osculatur, ut de Apolline Branchum osculante, vel de Eo, qui ad osculandum pronus est. At, si ap. Macrob. vulgatam, Ἀπόλλων Φιλήσιος, tuearis, Φιλήσιος hic contra Gr. sermonis indolem sensu passivo erit accipiendum de Eo, qui salutatur, quem omnes consalutant. Sed hæc ὡς ἐν παρόδῳ.) Schol. Apollon. R. i. 972. Ἴου-

B C D

λος δὲ καλεῖται ἡ πρώτη ἐξάνθησις καὶ ἔκφυσις τῶν ἐν τῷ γενείῳ τριχῶν. Ὁ μέντοι Ἐρατοσθένης ὄνομα ᾠδῆς ἐρίθων ἀπέδωκεν ἐν τῷ Ἑρμῇ, λέγων οὕτως· Ἡ χερνῆτις ἔριθος, ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος Δενδαλίδας τεύχουσα, καλὰς (l. καλοὺς) ἤειδεν ἰούλους. Οὐκ ἔστι δὲ, φησὶ Δίδυμος, ἀλλ' ὕμνος εἰς Δήμητρα, ὡς ὁ οὔπιγγος παρὰ * Τροιζηνίοις εἰς Ἄρτεμιν. Ἔστι γὰρ οὖλος, καὶ ἴουλος, ἡ ἐκ τῶν δραγμάτων συναγομένη δέσμη. Καὶ Οὐλὼ ἡ Δημήτηρ. Schol. e Cod. Par.: Ἴουλος μὲν ἐνταῦθα σημαίνει τὴν πρώτην ἐξάνθησιν καὶ ἔκφυσιν τῶν τριχῶν τῶν ἐν τῷ γενείῳ. Ἐρατοσθένης δὲ καὶ ὄνομα ᾠδῆς ἐρίθου ἀπέδωκεν ἐν τῷ Ἑρμῇ, λέγων οὕτως· Ἦν δ' ἄρα χερνῆτίς τις ἐφ' ὑψηλοῦ πετεῶνος (l. πυλεῶνος) Δενδαλίδας τεύχουσα, καλοὺς δ' ἤειδεν ἰούλους. Δίδυμος δὲ οὐκ εἶναί φησι τοῦτο ἀληθές. Ἀλλ' ἔστιν ὁ ἴουλος ὕμνος εἰς Δήμητραν, ὡς ὄρπιγγος (ὁ οὔπιγγος) παρὰ Τροιζηνίοις εἰς Ἄρτεμιν. Ἔστι γὰρ οὖλος, καὶ ἴουλος, ἡ τῶν δραγμάτων συναγομένη δέσμη. Καὶ Οὐλὼ, ἡ Δημήτηρ. "Vehementer depravati leguntur hi versus ap. Etym. in Ἴουλος, ubi in Ed. princ., alia enim nunc non ad manus est, sic scripti extant, Ἔστι δὲ καὶ ᾠδῆς ὄνομα, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης ἐν τῷ Ἑρμῇ· Ἡ χερνῆτις θεὸς ἐφ' ὑψηλοῦ ἐλεῶνος Δανδαῖτις στείχουσα, καλὰς δ' ἤειδ' ἰούλους, (neque aliter extant in Sylburgii Ed. nisi quod est ἤειδεν pro ἤειδ'. 'Θεὸς supposititium videtur,' inquit Sylburg., 'quippe quod nec ad metrum, nec ad sententiam quadret. Si quis tamen in ἐθὰς mutare malit, per me licet. Similiter vero et δὲ post καλὰς redundare videatur, ac notabile fœm. gen. καλὰς ἰούλους forsan, propter significationem, ut idem speciei qui generis intelligatur sexus.' Καλὰς nos hodie in edito Schol. Apollon. R. legimus, at Schol. e Cod. Par. καλοὺς exhibet, quod etiam Noster in Δενδαλίδες tacite affert.) Paulo integriores eosdem versus protulit Tzetz. in Lycophr. 23. qui tamen etiam Δανδαῖτις στείχουσα legit. Priorem versum Brunck. e cod. s. Tzetzæ, s. Schol. Apollon. R., non enim diserte indicavit, sic emendavit, Ἦν δ' ἄρα χερνῆτίς τις, ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος, (neque aliter ad Apollon. R. emendavit, de fonte tamen emendationis nihil monens. Sed istam proculdubio sumsit non e Cod. Tzetzæ, sed e Cod. Schol. Apollon. R.) ubi v. ἔριθος præteriri vides, vix bene. Scr. lenissima mutatione, Ἦν χερνῆτις ἔριθος. Vox ἔριθος mediam producit. Fortasse tamen ne hæc quidem emendatio necessaria est. Valck. certe ad Adoniaz. p. 373. in lectione Scholiastæ Apollon. R. acquievit. Attigit hoc Fragm. Spanhem. ad Callim. H. in Cer. p. 733. Δενδαλίδες, Placentæ genus est, ut apparet et e Nicochare ap. Athen. 645." Jacobs. ad Anthol. vii. 314. Cf. Nostrum in Δενδαλίδες. Tzetzæ verba sunt hæc: Ἴουλος δὲ σημαίνει τέσσαρα, τὸν σκώληκα τοῦτον, τὴν ἐξάνθησιν τῶν γενείων, τὴν συστροφὴν τῶν τριχῶν, καὶ τὸν ὕμνον, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης ἐν Ἑρμῇ· Ἡ χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος Δανδαῖτις στείχουσα καλὰς ἤειδεν ἰούλους. "Vitt. 2. 3. δαδαίων et δανδαίων (pro δανδαῖτις) legunt. J. Tzetz. vero Chil. xiii. 494. δανδαῖτης (imo δανδαῖτις), ut h. l. Vit. 1. et Ciz. non apte. Ἤειδεν a Seb. ἀμέτρῳ in ἤειδ' perperam mutatum restituimus; nam sic vere exhibent Vitt. 2. et 3. Etym. Schol. Apollon. R. et Tzetz. Chil. Vit. 1. et Ciz. ἄειδεν. Brunck. ad Apollon. R. i. 972. hos versus in Schol. et in Etym. corruptos ita legendos putat, Ἦν δ' ἄρα χερνῆτίς τις ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος Δενδαλίδας τεύχουσα, καλοὺς δ' ἤειδεν ἰούλους, bene, sed tamen καλὰς retineri velim, cum J. Tzetz. Chil. l. l. canat, Καὶ ἴουλος ὁ ὕμνος μὲν, πλὴν θηλυκῇ τῇ κλήσει, Ὡς ἐν Ἑρμῇ διδάσκει μοι καλῶς Ἐρατοσθένης· Ἡ χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος, Δανδαῖτις στείχουσα, καλὰς ἤειδεν ἰούλους. (Nihilominus nos Tzetzam, Schol. editum Apollonii R., et Etym. vitiosos in Codices incidisse suspicamur; nam Schol. Apollon. R. e Cod. Par., ut supra vidimus, exhibet καλούς.) Verum cum in vers. a Brunckio restitutis v. ἔριθος omittatur, Jacobs. lenissima mutatione scribi vult, Ἦν χερνῆτις ἔριθος, media syllaba τοῦ ἔριθος producta. Attamen, ne injuriam faciamus Tzetzæ nostro, etsi non satis ubique emendato, acquiescendum videtur in vulgata, imo statuendum, qui eum in ejusmodi rebus in viam ducere velit rectam, ipsum longe aberrare, illumque vulnerare magis, quam sanare." Muller. Theodorit. Ἑλλην. Θεραπευτ. Serm. iv. T. iv. 540. Μήτε τῇ Δηοῖ τὸν Ἴουλον ᾄσωμεν, ἢ τὸν Λιτυέρσαν, μὴ τῷ Διονύσῳ τὸν Διθύραμβον, μὴ τῷ Πυθίῳ μάντει τὸν Παιᾶνα, μὴ τῇ Ἀρτέμιδι τὸν Οὔπιγγον, "non, ut ibi vox nihili, librariorum lapsu vel incuria, legitur τὸν ὕποιπον, (Seber. ad J. Poll. i. 38. habet ὕποιπον.) Quæ vox Οὔπιγγος petita procul dubio a v. Οὖπις, nota Dianæ appellatione. Ut ita Οὔπιγγοι dicti sint Hymni in hanc deam Οὖπιν, sicut Ἴουλοι modo dicti Hymni in Cer. Οὐλὼ, ut e Schol. Apollon. R. l. c. liquet, nuncupatam. Quanquam utrumque illud omissum videam a Menandro Rhetore p. 594. Ald. ubi ille Hymnos a diis, quibus iidem erant sacri, peculiariter appellatos observat, ut Pæanas et Ὑπορχηματικοὺς in Apollinem, in Bacchum Dithyrambos et * Ἰοβάκχους, in Venerem * Ἐρωτικοὺς, Ὕμνους autem in genere de aliis diis, et speciatim quidem de Jove dictos." Spanhem. ad Callim. Inscr. H. in Dian. Cf. Idem ad Inscr. H. in Jov. Οὔπιγγος igitur ab Οὖπις, appellatione Dianæ. Οὖπις autem i. q. Ὦπις. Auctor quidam ap. Suid. in Σοβαρὸς, quem Ælian. esse recte judicavit Valck. in Callim. 182.: Τοιοῦτον ἀναζωγραφῶ, ὡς εἰκὸς, κοὐκ ἀπὸ τρόπου, τὸν παραβλῶπα, καὶ φιλοκερδῆ, καὶ κερδαλέον, βραδίστατον πρὸς τὰ κρείττονα· * λιχνωδέστατον δὲ, πρὸς πανολεθρίαν τῶν ἐντυγχανόντων ἐκβεβακχευμένον ὅτι μάλιστα. Ἀλλ' ἐξώλης καὶ προώλης προπηλακισθεὶς ἐς κόρακας ᾤχετο, κατάλληλα τἀπίχειρα τῆς βδελυρίας ὁ ἀποτροπαῖος καὶ οἷον ἀποφρὰς ἀποισάμενος· ὃς ἀνάρσια δικάζων, ἀδίκως πολλοὺς κατεδίκαζεν, Ὦπιν οὐ δεδοικὼς, (Interpres minus recte, Nec vindictam divinam metuens, "Οὔτε δαιμόνων οὔτε θεῶν ὄπιν ἔχειν dicuntur, qui deorum vindictam non verentur, unde nominis ratio apparet. Hæc attigit Valck. ad Herod. ix. 726. 84." Jacobs. ad Anthol. ix. 373.) οὐκ ἀλέγων Ἀδράστειαν, οὐδὲ Νέμεσιν ἐμπαζόμενος. Ἀλλὰ ταῦτα τεκμήρια ἐναργῆ τῆς * Ταρταρώδους καὶ Ταντάλειου αὐτοῦ τιμωρίας· ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν, ὃς κακὰ πόλλ' ἀποτίσεται. Notandum est Ὦπιν h. l. ab Ἀδραστείας et Νεμέσεως distingui, cum alibi Ὦπις eadem sit atque Ἀδράστεια et Νέμεσις. Nempe Ὦπις hic ponitur pro Diana, quæ, ut supra vidimus, Græcis aliquando est nomen ultricis deæ. Herodes Atticus autem Νέμεσιν τὴν Ῥαμνουσιὰν Οὖπιν appellavit. "Ter a Catullo Nemesis Rhamnusia dicitur virgo, (nempe de Nupt. Pel. et Th. 394. 'Sæpe in lethifero belli certamine *Mavors, Aut rapidi Tritonis hera, aut Rhamnusia virgo* Armatas *hominum est præsens hortata catervas*:' de Coma Berenices 71. '*Pace tua fari hæc liceat, Rhamnusia virgo*:' ad Manl. 77. 'Nil mihi tam-valde placeat, Rhamnusia virgo, Quod temere invitis suscipiatur heris.') Tritogeniæ virginitas nullius, quod sciam, suspicione fuit violata, sed Rhamnusia Nemesis an virgo manere potuit, 'Cum deus in niveum descendit versus olorem, Tergaque sidenti subjecit plumea?' Manil. i. 346. De hujus a Jove vitiatæ virginis partu quæ dici possent, etiam minus nota, hic tamen prudentius omittentur. Quid castius fuit puellis Heliconiasi? Musæ dicebantur a piis sacerdotibus virgines et ἀειπαρθένοι: de novem tamen virginibus vii. [illegible]los, aut filias pepererunt: virgines a plerisque dic[illegible] et plura de Musis scribens Diod. S. iv. 7. istam opinionem refutare non potuit: quos septem Musæ pepererint, memorantur in Schol. ad Hom. Il. K. 435. cf. illic Eust. 741. 45. Pausan. ix. 766. et T. H. in Lucian. i. 250." Valck. in Callim. 183. Nos quidem nulli dubitamus Catull. Nemesin Rhamnusiam virginem appellasse, respicientem ad eorum opinionem, qui per Ἀδράστειαν s. Νέμεσιν τὴν Ἄρτεμιν intelligerent. Vide Spanhem. supra. "Si Inscriptio una cum simulacro conficta fuit a recentiore, quam habet Reines. Cl. i. 126. (Falconer. p. 132. Donius p. 15. n. 57.) Ἐλευθερίας χαριστήρια τῇ Νεμέσει * Ῥαμνουντόθεν Νέαιρα Ἀθηναία χαριτοβλέφαρος ἀνέθηκεν, ('in quo Marmore etiam illud notandum, quod Neæra vocetur Ἀθηναία, contra quam scribunt fieri Athenis solitum plures Grammatici. De quo v. Eust. ad Hom. Il. A. p. 84.' L. Holst. Epigr. ἀδεσπ. DCCXXI. Ἥ ποτε κυδιόωσα † ξανθαῖς ἐπὶ κρατὸς ἐθείραις, Καὶ χαριτοβλεφάροις ὄμμασι λαμπομένη, ubi Jacobs., a

Schæf. in Mss. citatus, hanc afferens Inscr. scripsit, sed triplici errore, 'Ραμνούντοθεν Νεαίρα 'Αθηναῖα,) qui illam scripsit antiquitatis peritus legerat ap. Steph. B. præter alia similia, 'Ραμνουντόθεν: ('Ραμνοῦς· δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς, ὁ δημότης, * 'Ραμνούσιος, καὶ 'Ραμνουσία, καὶ * 'Ραμνουσὶς, τὰ τοπικὰ, 'Ραμνουντόθεν, * 'Ραμνουντάδε, καὶ 'Ραμνοῦντι:) ap. Demosth. Æschin. aliosque, plures quidem dictos 'Ραμνουσίους, neminem tamen ap. illos, sub ista forma, in aliis Attices pagis designandis satis usitata, 'Ραμνουντόθεν. Χωρίδιον μικρὸν 'Ραμνοῦντι memorat Lysias p. 341." Valck. l. c. Nomen accepit a multitudine rhamnorum illic nascentium. Schol. Aristoph. Plut. (586.) 'Απὸ δὲ τοῦ τοιούτου κοτίνου, τοῦ φυτοῦ δηλαδὴ, καὶ νῆσος Κοτινοῦσα τὰ Γάδειρα, διὰ τὸ τοιούτοις ἐνευθηνεῖσθαι φυτοῖς, ὡς καὶ ὁ Περιηγητὴς δηλοῖ, (an respicitur ad v. 456.? Ibi tamen nihil tale de nominis ratione traditur.) 'Ως δὲ καὶ ἕτεροι τόποι ἀπὸ φυτῶν τὴν κλῆσιν ἔσχον, τεθρύλληται καὶ αὐτό· * Μυῤῥινοῦς γοῦν δῆμος ἐν 'Αττικῇ μυῤῥίνας ἔχων, ὅθεν αὐτὸς Μυῤῥινόεις, καὶ κατὰ συναίρεσιν Μυῤῥινοῦς, ὥσπερ ἕτερος 'Ραμνοῦς, ἀπὸ τῶν ἐκεῖ φυομένων ῥάμνων, ὧν οἱ δημόται * Μυῤῥινούσιος καὶ 'Ραμνούσιος. Καὶ ἡ 'Ερεικοῦσα λέγεται διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἐρείκας, (adde, ἡ * Φοινικοῦσα, ἀπὸ τῆς φοίνικος, ap. Nostrum in 'Ερεικοῦσα.) Καὶ ἡ Ποντικὴ δὲ Κερασοῦς ἀπὸ τῶν φυτῶν τῶν κεράσων κέκληται, (v. Nostrum in Κερασοῦς·) καὶ Πιτυοῦσα ἡ Μίλητός ποτε διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πίτυας ἐκλήθη. Hinc sua sumsit Eust. ad Dionys. 453. "Οτι δὲ πολλοὶ τόποι ἀπὸ φυτῶν ἔσχον τὰς κλήσεις, ὡς καὶ ἡ ῥηθεῖσα αὕτη Κοτινοῦσα, δῆλον. Οὕτω γὰρ καὶ ἡ 'Ερεικοῦσα λέγεται, διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἐρείκας, καὶ ἡ Μίλητος Πιτυοῦσά ποτε, διὰ τὰς πίτυς ἐκλήθη· καὶ ἐν 'Αθήναις δὲ πολλοὶ τόποι ἐντεῦθεν ἐκλήθησαν, ὡς ἡ 'Ραμνοῦς, ἀπὸ τῶν ἐκεῖ ῥάμνων, καὶ ἡ Ποντικὴ δὲ Κερασοῦς, ἀπὸ τῶν φυτῶν τῶν κεράσων κέκληται, καὶ ἀπὸ τῶν μυῤῥινῶν οἱ Μυῤῥινούσιοι. Cf. Vet. Poet. de Herb. ap. L. Holst. et Berkel. ad Steph. B. et vide nostra supra 490. c. Etym. 'Αλιμοῦς· δῆμος τῆς 'Αττικῆς, ἀπὸ τῶν ἐκεῖσε ἁλίμων, ἁλιμόεις, καὶ ἁλιμοῦς, πολλὰ γὰρ καὶ ἄλλα χωρία οὕτως ὠνόμασται, καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν ῥάμνων 'Ραμνοῦς, δῆμος τῆς 'Αττικῆς, καὶ * Κυπάρισσος, ἀπὸ κυπαρισσῶν, καὶ, Καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ 'Αμφιγένειαν ἔναιον, Hom. Il. B. 593. "Cum Steph. B. κυπάρισσον et proprie et appellative captum barytonως scribat, suspicari aliquis possit, nostrum auctorem scripsisse, ἀπὸ * κυπαρισσώνων, A cupressetis, Cupressorum silvis, ut Steph. B. ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν αὐτόθι κυπαρίσσων. Oppidorum autem nomina, ac præsertim τῶν 'Αττικῶν δήμων, unde tracta sint, repetitur etiam in 'Ελεεῖς: (* 'Ελεεῖς· δῆμος τῆς 'Αττικῆς, ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ ἕλους, ἑλώδης γὰρ ὁ τόπος, οἱ γὰρ δῆμοι τῶν 'Αθηναίων, ἢ ἀπὸ τῶν τόπων, ἢ ἀπὸ τῶν παρακειμένων αὐτοῖς, ἢ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς φυτῶν, ἢ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς χειροτεχνῶν, ἢ ἀπὸ τῶν οἰκησάντων ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν.)" Sylburg. "Potest etiam οἰκισάντων legi, Eorum qui condiderunt s. primitus domicilia sibi posuerunt." Idem. Steph. B. * Σχοινοῦς· 'Αρκαδίας χωρίον, ἀπὸ * Σκοινέως τοῦ 'Αταλάντης πατρός. 'Ελώδης δὲ ὢν ὁ τόπος, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ σχοίνων προσηγορίαν εἴληφεν· ὥσπερ καὶ τῶν δήμων, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ φυομένων, 'Ραμνοῦς, * Φηγοῦς, * Μυῤῥινοῦς, Μαραθοῦς. Vide Eust. ad Il. B. p. 265. et L. Holst. ad h. l. "Corruptus in h. v. Schol. Germanici: 'Cygnum dicunt inter astra constitutum, eo quod Jupiter in cygnum transfiguratus evolaverit in ramum Atticæ regionis, ibique compresserit Nemesin, quæ et Leda dicitur.' Nam scr. Rhamnum, a quo pago Nemesis etiam Rhamnusia, propter templum ibi conditum, dicta est." G. Cuper. Harpocr. 139. Eust. ad Il. B. p. 284. Σημείωσαι δὲ ὅτι 'Αθηναίων πόλεις, ἢ δήμους ἢ ὅλως εἰπεῖν τόπους οὐκ ἠρίθμησεν ὁ ποιητὴς, διά τε πλῆθος κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ ὅτι οὐκ εἶχε πάντα φασὶν εἰς * μετροποιΐαν κατατάξειν, καίτοι ἑκατὸν ἑβδομηκοντατεσσάρων φασὶ δήμων ὄντων τῆς 'Αττικῆς· ὧν πολλοὶ λαμπρὰ εἶχον διηγήματα· καθάπερ 'Αφίδνα μὲν τὴν 'Ελένης ἁρπαγὴν ὑπὸ Θησέως, καὶ ὡς οἱ Διόσκουροι ἐκπορθήσαντες αὐτὴν, ἐκομίσαντο τὴν ἀδελφήν· Μαραθὼν δὲ, ὕστερον μὲν, τὸν Περσικὸν ἀγῶνα, πρὸ δὲ 'Ομήρου, τὸν Μαραθώνιον ταῦρον, ὃν ἀνεῖλε Θησεύς· 'Ραμνοῦς δὲ τὸ τῆς Νεμέσεως ξόανον, μεγέθει καὶ κάλλει κατωρθωμένον, καὶ τοῖς τοῦ Φειδίου ἐνάμιλλον. Respicitur ad Strab. l. c. "Toup. Opusc. i. 394. Valck. ad Eurip. Phœn. p. 370." Schæf. in Mss. "Hinc oriundus Antipho Rhetor. Plut. in Vita, 'Αντιφῶν Σοφίλου μὲν ἦν πατρὸς, τὸν δὲ δῆμον 'Ραμνούσιος. Ab ejus illic imitatoribus factum, ut viri honesti proverbialiter * 'Ραμνούσιοι dicerentur. Suid. 'Ραμνούσιος· ἐπὶ τῶν σοφῶν καὶ ἐλλογίμων. 'Ραμνοῦς γὰρ δῆμος 'Αττικῆς, ἐν ᾧ καὶ 'Αντιφῶν ἤκμασε κατὰ ῥητορικήν· ὃν πολλοὶ μιμήσασθαι θέλοντες, παροιμίαν ἔλιπον τῷ βίῳ, ὥστε τοὺς καλοὺς 'Ραμνουσίους καλεῖν. (Vulgo legitur, 'Ράμνος—'Ράμνος—'Ράμνους. Præter V. D., vulgatam correxit et Casaub. ad Athen. xv. 6. atque ex eo Kuster.) Ipse Suid. non multo post iterum, Λέγεται δὲ καὶ παροιμία, 'Ραμνούσιος, ἐπὶ τῶν σοφῶν καὶ ἐλλογίμων." Meurs. de Pop. Att. in 'Ραμνοῦς. "Ex h. l. discimus, unde ortum sit, quod claros in literis viros Rhamnusios παροιμιακῶς vocarunt, quod explicare Erasmus non potuit. Ait igitur, Παροιμίαν ἔλιπον τῷ βίῳ: affine est ap. Senecam, 'Instruenda vita est exemplis illustribus,' Πορίζειν δεῖ τῷ βίῳ ἐπίσημα παραδείγματα." Casaub. l. c. "Ap. Gruter. extat Inscr. Patavina p. lxxiv. (lxxxiv.) sed valde corrupta, quæ sic in Lapide se habet: ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΥΣ * ΜΕΛΑΝΗΦΟΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΝΙΑΣΙΝ ΤΟΥ ΠΑΣΤΟΦΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗΝ ΤΩΝ ΤΕ ΤΟΙΧΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΓΑΥΣΙΝ (sic) ΤΩΝ ΘΥΡΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ * ΠΡΟΜΟΧΘΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΤΟΙΧΟΙΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΕΠ ΑΥΤΟΙΣ ΣΑΝΙΔΑΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ ΣΑΡΑΠΙΔΙ ΙΣΙΔΙ * ΑΝΟΥΒΙΔΙ * ΑΡΠΟΚΡΑΤΕΙ ΕΠΙ ΙΕΡΕΩΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ ΡΑΜΝΟΥΣΙΟΥ. Spon. Itin. ii. 460." Jo. Lamius ad Meurs. Opp. i. 360. Nos quidem in hac Inscriptione nullum aliud corruptelæ vestigium videmus præter v. * ΕΓΑΥΣΙΝ, pro quo "ap. Gruter. est * ΕΛΑΥΣΙΝ. Inscriptio correctior legitur et vertitur ap. Sertor. Ursatum Monum. Patav. i. 7. Καὶ τὴν εκαυσιν. Ap. Gruter. scribitur ἔλαυσιν: utrumque male; leg. enim, Καὶ τήν τε καῦσιν τῶν θυρῶν, quod non est, Ostiorum valvas, ut Interpres reddit, verum significatur januas templi pictas fuisse ratione pingendi, quam Encausticam vocant.—Præcipue hic observandum hanc artem in Inscr. καῦσιν appellari, cum reliqui eam ἔγκαυσιν vocent, excepto Vitruvio vii. 9. Sed cum Salmas. ibi rescribat, 'Hæc ἔγκαυσις Græce dicitur,' per me licet et in Marmore nostro reponatur ἔγκαυσιν, quomodo etiam Salmas. in vet. Inscr. occurrere scribit, per quam hanc nostram, ut puto, intelligit. Ap. Reines. Ins. li. Cl. ix. celebratur Aphrodisius Epaphras ΑΓΑΛΜΑΤΟΠΟΙΟΣ ΕΝΚΑΥΣΤΗΣ, quem artem encausticam exercuisse recte monet V. D. (Plura de ea vide ap. Nostrum in Ἔγκαυσις.) Καὶ τοὺς προμόχθους, Mutulos vertunt, qui sunt Ligna, vel Lapides, e muro projecti et eminentes ad aliquid fulciendum aut sustentandum, uti patet ex iis, quæ notarunt editores Vitruvii (iv. 2. Serv. ad Æn. i. 740. 'Proceres ideo secundum Varronem principes civitatis dicuntur, quia eminent in ea, sicut in ædificiis mutuli quidam, h. e. capita trabium, quæ Proceres nominantur.' In Varrone de R. R. iii. 5. 13. 'Mutuli' sunt 'omnibus columnis impositi sedilia avium,' ubi simpliciter Palos affixos significant, ut 'Mutuli per parietem defixi' Columellæ viii. 9. 3. Hæc scripsit Schneider. ad Vitruv.) Nec male Græci hos vocant προμόχθους, deducta v. a μόχθος, Labor, quia ejusmodi mutuli ante parietes veluti laborant propter impositas iis tabulas. Fallor, aut vox hæc extat ap. Hesych., sed corrupta, Προμοχέοι· τὰ προβεβλημένα τῶν τοίχων: scr. enim, Πρόμοχθοι." G. Cuper. Harpocr. 136. ubi plura de hac Inscr. legi possunt. Pro Προμοχέοι Is. Voss. et Perg. reponendum censent * πρόμοχλοι. "Cf. Spon. de Pop. Att. 140. Male, ut puto, Cuper. Πρόμοχθοι corrigit. Est potius corrupta lectio vocis Πρόμαχοι." Albert. An Græce dici possit hoc sensu πρόμοχθος, viderint Cuperi fautores, interque eos etiam Schneider. in Lex. Nobis saltem in Inscr. illa leg. videtur ΠΡΟΜΟΧΛΟΥΣ, et in

Hesychii loco, cum Is. Voss. et Pergero, Πρόμοχλοι. Hesych. * Πρόμουλος· πρόβουλος, ubi Salmas. " L. Πρόμοχλος· πρόβολος, vel a confusa forma τοῦ β καὶ μ in veteribus Membranis." Hesych. Πρόβολος· * πρόμουλος, πρόμαχος, προνοητής. " L. Πρόβουλος." Salmas. " Forte * Πρόμολος, quanquam ipse Hesych. Πρόμουλος postea πρόβουλος exponit." Heins. " Πρόμολος exhibet H. Steph. Thes. in Πρόβολος, itaque legunt Arcer. et Is. Voss. Phot. Lex. Πρόβολον· πρόμολον, πρόμαχον, totidemque literis Suid. ubi, sublata unica syllaba, πρόμον legit Kust. ut postea Suid. Πρόμοις· προμάχοις, quomodo et Hes. suo loco. (Certe πρόμολος hoc sensu est vox nihili, quæ in Gr. Auctoribus frustra quæretur.) Cogitabam aliquando, Πρόβολος· πρόβουλος, scribendum, ut posterius sit correctio prioris ; sæpe enim ο pro ου. Vide ad Ἐπιβουλεύει, Παλίμβολον etc. μ autem et β frequentissime confundi, notum est. Hinc postea Πρόμουλος· πρόβουλος, quod variam tantum scripturam indicare videtur. Ita vero Πρόβουλος et Πρόβολος sub eodem Artic. spectavit Hesych., ut solet in vicinis vocabulis diversa notantibus. B Explicatio enim, πρόμαχος, pertinet ad Πρόβολος, ut e Suida patet, προνοητὴς vero ad Πρόβουλος, quod postea expl. ἔξαρχος τοῦ βουλευτηρίου, ἢ ὁ προσκεπτόμενος, pro quo Suid. male Πρόβολος, ut notat ibi Kust. et ante eum Portus. Sed, Πρόβουλος· ἔξαρχος τοῦ βουλευτηρίου, diserte Phot. Lex." Albert. Imo per πρόμουλος in utraque Hesychii glossa, Πρόβολος· πρόμουλος. Πρόμουλος· πρόβολος, (sic enim leg. pro πρόβουλος,) et per πρόμολον in Suidæ et Photii glossa, a Kustero suspecta, Πρόβολον· πρόμολον, πρόμαχον, intelligi debet " Propugnaculum ante molem, s. aggerem portus. Lex. Ms. Colbert. Πρόβολον· πρόμουλον, προμαχών." Ducang. Gl. M. et I. Gr. Idem in Προβολὴ, e Lex. Ms. adespoto eundem articulum affert, nisi quod est πρόμωλον pro πρόμουλον. " * Μόλος, * μοῦλος, μῶλος, Moles, Portus, nostris *Mole*, Italis *Moli*, Agger in mare procurrens, quo portus munitur et cingitur, πρόβολος Procopio. Georgius Hamartolus in Chron. Ms. et Cedrenus C An. v. Phocæ scribunt Constantinam Mauricii Imp. uxorem eodem quo conjux loco sublatam a Phoca, Ἐν τῷ μόλῳ Εὐτροπίου. Ubi Simocatta viii. 11. et Codin. Orig. p. 58. Εἰς τὸν λεγόμενον Εὐτροπίου λιμένα habent. L. xxviii. Basil. Tit. x. c. 1. Ἀναγκαῖά εἰσιν οἱ γινόμενοι μόλοι ἐν θαλάσσῃ, ἢ ποταμῷ κ. τ. λ. Mich. Psellus Synopsi Legum, Τῶν ἀναγκαίων πέφυκεν, ὁ μόλος τῆς θαλάσσας. * Μολίσκος, Parvus portus. Anna Comnena Alex. vi. p. 153. Πλοίων δὲ μὴ ἐνόντων, ἐν ἁμάξαις ἐπιφορτίσας ἀκάτιά τινα μικρὰ, διὰ τοῦ μολίσκου ἐν αὐτῇ (λιμνῇ) εἰσήγαγεν. Vide quæ ibi observamus p. 305. Μοῦλος, Theophanes An. v. Phocæ, Τὴν δὲ Κωνσταντίναν σὺν ταῖς τρισὶ θυγατράσιν ἐν τῷ μούλῳ Εὐτροπίου—ἀπεκεφάλισεν. Idem An. xxiii. Copronymi, Κατεσχέθη καὶ ὁ Χριστῖνος,—ὃν ἐν τῷ μούλῳ τοῦ ἁγίου Θωμᾶ χειροκοπήσαντες κ. τ. λ. Μῶλος, Moles, Gloss. L. G. Hesych. Σπίλαξ· μῶλος ὁ πλατανώδης, (vide infra.) Procop. de Ædif. iv. 10. Πρὸς δὲ καὶ τὴν ἑκατέρωθι τοῦ ἰσθμοῦ θάλασσαν, προβόλους τεκτηνάμενοι βραχεῖς τε καὶ φαύλους, οὕσπερ D καλεῖν νενομίκασι μώλους, τὴν μεταξὺ χώραν τοῦ τε ῥοθίου καὶ τοῦ περιβόλου ἐφράξαντο κ. τ. λ. Infra: Πρὸς αὐταῖς που τῆς θαλάσσης ῥαχίαις μάλιστα προβόλους πεποίηνται, ὡς (sic, sed f. l. οὓς) μώλους καλοῦσιν. Chronicon Alexandr. An. iii. Phocæ, Κωνσταντίνα ἡ ἀπὸ βασιλισσῶν ἀπετμήθη πέραν εἰς τὸν μῶλον τοῦ Εὐτροπίου πλησίον Χαλκηδόνος. Ubi perperam editum μῶνον. Theophanes An. v. habet, Ἐν τῷ μούλῳ Εὐτροπίου. In Anthol. L. iv. c. 28. habetur Epigr. Εἰς μῶλον ἐν Σμύρνῃ τῇ θαλάττῃ ἐπικείμενον. Occurrit præterea in Basilic. L. lvi. tit. x. c. 1. * Καταμόλος, Glossæ Mss. ἐπινεῖον, ἀκρωτήριον, ἢ παραθαλάσσιον χωρίον, ὁ λεγόμενος καταμόλος." Idem.] " Μῶλος esse dicitur Ædificium quoddam in fluctibus " extructum ad usum nautarum, Portus manufactus, " in Epigr." [Respicitur ad lemma Epigrammatis ἀδεσπ. cccLxx. Εἰς μῶλον ἐν Σμύρνῃ τῇ θαλάσσῃ ἐπικείμενον, ἐν ᾧ καὶ ὑδρεῖον. " Vellem locos citasset (H. Steph.) unde hæc interpretatio astruitur. (At Noster non propria persona locutus est, ut satis in-

A dicat v. *dicitur*, sed e Lexicis vulgaribus, quæ ante Thes. editum in usu erant, et in quibus ista interpretatio ἀμαρτύρως tradebatur.) Certe ea vox hodie ap. Italos est in usu in eo significatu, Neapoli, Genuæ, (Sennæ, Ed. Schr.) et in aliis portubus, ubi *Il molo* dicitur Moles quædam in mare jacta ; et putabam, a Lat. v. Moles ortam eam Italicam vocem." Palmer. ad Hesych. in Σπίλαξ. " Ap. recentiores μῶλος est Moles, quæ arcet impetum undarum, aut continet terræ partem, ne corruat." Damm. Lex. 957. Quod vero ad Hesychii glossam attinet, Σπίλαξ· μῶλος ὁ πλατανώδης, Salmas. ad Solin. 179. de ea, " Hesych.," inquit, " Σπῖλος· πρίνος, κηλὶς, πέτρα * πωρώδης (sic et Noster et Schowii Cod. Ven.: ante Albert. enim legebatur πορώδης), χοιρὰς, γῆ κεραμικὴ, unde παράγωγον σπιλὰς, quæ Scopulum in mari, et saxum sub fluctibus latens significat. Sed et * Σπίλαξ· μῶλος ὁ πλατανώδης, eidem Hesychio. Scribe, μῶλος, πλαταμὼν, (quæ correctio Palmerio placebat,) vel, μῶλος ὁ * πλαταμωνώδης : nam πλαταμῶνα interpretantur, τόπον μέγαν, καὶ πλατὺν ἐπιθαλάττιον, et λεωπετρίαν, et ὀλισθηρὰν πέτραν. Idem plane et σπίλαξ. At μῶλος Græco-barbaris Petra, vel Saxum e Lat. Moles." Imo μῶλος ap. recentiores nusquam ponitur pro Petra, vel Saxum. " An πλαταμώδης, i. e πλαταμῶνι ὅμοιος, a πλάταμος pro πλαταμών ?" G. Sua Πλάταμον et Πλαταμώδης ' ille habeat secum servetque sepulcro.' " Hæc omnia nihili sunt. Leg. Σπιλάς· βῶλος ὁ πλατανώδης, et conjungendum cum Σπιλάδες· αἱ περιερχόμεναι τῇ θαλάσσῃ πέτραι, (' Vulcan. ad Aristot. de Mundo p 49. διεσχισμέναι, ita Schol. Hom. Od. E. 405. Spanhem. ad Callim. p. 462. περιερχόμεναι exhibet vertitque, Quæ mari ambiuntur. Sed nihil mutandum videtur.' Albert. G. Wakef. ad Hesych. marg. melius scripsit, παρακείμεναι.) Pluraliter enim notat Saxa in mari. Σπιλὰς vero est Gleba, oleis et *platanis* nutriendis apta. Vide Theophr. Plinius alibi Glaream, alibi Argillam reddidit. Paulo post Σπῖλος interpretatur Hes. γῆν κεραμικήν." Is. Voss. Cf. Nostrum in Σπιλάς. " Pro μῶλος leg. βῶλος." Bruno. Μόλος igitur, s. μοῦλος, s. μῶλος, Agger in mare procurrens, quo portus munitur et cingitur, et πρόμολος, s. πρόμουλος, s. πρόμωλος, i. q. πρόβολος, Propugnaculum ante molem s. aggerem portus. Egregie vero falluntur Hesychii, Suidæ, et Photii interpretes, qui in glossis, Πρόβολος· πρόμουλος, πρόμαχος, Πρόβολον· πρόμολον, πρόμαχον, voci πρόμαχος vulgarem inesse credunt notionem Ejus, qui pugnam init in prima acie. * Πρόμαχος hic est i. q. προμαχεὼν, Propugnaculum, i. q. πρόβολος, et πρόμολος, s. πρόμουλος, de quo sensu hujus vocabuli silent omnes hodierni Lexicographi, præter Ducang. cujus hæc sunt verba :—" Πρόμαχος, Propugnaculi species. Glossæ : Πρόμαχοι· Propugnaculi. Cyrilli Lex. Ms. (et Zonaras), Πρόβολος· πρόμαχος, ἢ λίθος παραθαλάσσιος, ὃς προβέβληται πρὸ τῶν θαλασσίων τειχῶν. Procop. de Ædif. Justin. v. 4. Ἕτερον δὲ τοῖχον ἐν προβόλου σχήματι τῆς γεφύρας ἐς τὰ πρὸς ἕω πεποιημένος, ὃν δὴ πρόμαχον καλοῦσιν οἱ περὶ ταῦτα σοφοί. Nicetas in Isaac. i. n. 9. Καὶ οἱ μὲν ἐστερῆς ὄπισθεν τῶν προμάχων κατὰ τὸν καιρὸν τῆς συμπλοκῆς." Etym. 355. 7. Πρόβολος· ὁ προβεβλημένος πρόμαχος. Ceterum iis, quæ supra Spanhem. et nos de ista Hesychii glossa, Ὠπήσσεσθαι· ὄψεσθαι, diximus, addi possunt hæc. In usu fuisse videtur et ὠπάω et ὠπέω. Certe legas ap. Etym., a G. Wakef. ad Hederici marg. laudatum, Ἑλίκωπες·——ἢ οἱ ναυτικοὶ, πρὸς τὴν Ἑλίκην ὠπῶντες, ὅ ἐστι βλέποντες πρὸς τὴν μεγάλην ἄρκτον. Illud ὠπῶντες formandum est vel ab ὤψ, Oculus, Vultus, vel ab * ὠπὴ i. q. πρόσοψις, θέα, εἶδος. Nicandri Alex. 376. Ἀλλ' ἄγε δὴ φράζοιο δορύκνιον, οὔτε γάλακτι Ὠπῇ τε βρῶσις τε περὶ στομάτεσσιν ἔικται, Schol. Ὠπή· ἡ πρόσοψις, ἡ θέα, τὸ εἶδος : Ther. 272. αἱ δὲ πελιδναὶ Φλύκταιναι, πέμφιξιν ἐειδόμεναι ὑετοῖο, Δᾶγμα πέρι πλάζονται, * ἀμυδρήεσσαι ἐσωπὴν, vulg. ἐς ὠπὴν e Cod. G. correxit Schneider. Schol. ἄγνωστοι κατὰ τὴν πρόσοψιν, vulg. οὐκ * εὐδιάγνωστοι εἰς ὄψιν e G. et L. correxit Idem : 657. ὁ μὲν ζοφοειδέλος ὠπὴν Ἤικται σκολύμῳ, Schol. ζοφοειδὴς κατὰ τὴν ὄψιν. Apollon. R. iii. 821. καὶ ἀντιά-

σειεν ἐς ὠπὴν, 907. Ἠδὲ καὶ αὐτὸν Κέκλομαι εἰς ὠπὴν, ἑτάρων ἄπο μοῦνον, ἱκέσθαι, Schol. εἰς ὄψιν μου, ἐναντίον ἐμοῦ.] "Ἐσωπὴ, ῆς, ἡ, Aspectus." ["Ἐσωπὴ, Angesicht, Ansehen, Oppian. H. iv. 358. (τοὺς δ' ὀδμή τε φίλη, δολόεσσά τ' ἐσωπὴ, Φορβή τ' * εὐδώρητος ἐφέλκεται), wo andere Ausg. und Handschr. * ἐπωπὴ, und ὀπωπὴ haben." Schneider. Lex. "Ἐπωπὴ, S. ἐσωπὴ, Æsch. Suppl. 547. Παλαιὸν δ' εἰς ἴχνος μετέσταν Ματέρος * ἀνθονόμους ἐπωπὰς, Λειμῶνα * βούχιλον, muss Auen bedeuten." Idem. "Ἐπωπὰς, Loca, in quæ oculos dirigebat semper: ἐπωπὴ, ut περιωπή. Interpres male, Vultus." Pauw. "Rem acu tetigit Stanl. in versione emendata, ('Speculationes herbidas matris, Herbida prata, in quibus Argo speculabatur matrem.') Butler. Schol. Ἀνθονόμους ἐπωπάς· * κατανομάς. Cf. Steph. B. * Ἐπωπή· οὕτως ἡ Ἀκροκόρινθος ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ Σίσυφον ἐκεῖ ἰδεῖν τὴν Αἰγίνης ἁρπαγὴν ὑπὸ Διός. Τὸ ἐθνικὸν, * Ἐπωπεὺς, καὶ * Ἐπωπίτης. Idem in Κόρινθος: Ἐκαλεῖτο δὲ Ἀκροκόρινθος Ἐπωπὴ, διὰ τὸ Σίσυφον ἐντεῦθεν ἐπιδεῖν τὴν τῆς Αἰγίνης ὑπὸ Διὸς ἁρπαγήν. Hinc sua hausit Eust. ad Il. B. p. 290. Ἡ δὲ περὶ αὐτὴν Ἀκροκόρινθος ἐκαλεῖτό φασι καὶ Ἐπώπη (l. Ἐπωπὴ), διότι Σίσυφος ἐκεῖ ἀφ' ὑψηλοῦ ἐπώπτευσεν, ὅπως ὑπὸ Διὸς ἡ Αἴγινα ἥρπαστο. Forsan pro Etymologi ὠπῶντες legendum est ὠποῦντες, ab ὠπέω. Sic * περιωπέω a περιωπὴ, in Fragm. e quadam Philostrati διαλέξει decerpto p. 914. Περιωπήσοις δ' ἂν καὶ τὰ ἀνθρώπου ὁμοίως ἔχοντα. Cum isto βούχιλον cf. Hesych. "Ἄχιλον (Salmas. et Is. Voss. ex ordine literarum corrigunt, "Ἄχειλον, neque aliter exhibet Schowii Cod. Ven.) ἄτροφον, * πολύχορτον. Vide Nostrum in Χιλός. Χειλός· τροφὴ, βρῶσις, χόρτος, καὶ πᾶν ἄλλο χόρτασμα. "Priori sensu τὸ α in ἄχιλον accepit στερητικῶς, posteriori, ἐπιτατικῶς, ut passim." Albert. De α ἐπιτατικῷ vide quæ manu larga dedimus supra 10. n. 9.] "Ἄγχιλα "Hesych. affert pro ἁλμυρὰ, θαλάσσια, ἄβρωτα, Sal-"sa, Marina, Esui inepta." ["F. Ἀγχίαλα." Guyet. et Soping. "Recte quod ad duas priores significationes. Cum ἄβρωτα reddit, positum est Ἄγχιλα pro Ἄχιλα a χιλός. Cf. Hesych. Εὔχειλον· εὔτροφον, εὔχορτον. Sic olim in Misc. Crit. 307. scripseram. Nunc idem a Kustero notatum video." Albert. Hesych. * Πεδιά· τινὲς, πύλαι, τὰς πλησίον τοῦ Θυμβραίου ἐν Ἰλίῳ, (Cod. Ven. ἠλίῳ,) φησὶ, ἅς τινες * Ἐπιχηλὰς καλοῦσι. "Puto leg. Ἐπιχιλάς. Agath. ἐπὶ χιλὸν ἰέναι, (sic.)" Soping. "An leg. Πεδιακάς· τινὲς, πύλας?" Albert. Forte Hes. scripsit: Πεδία· τινὰς πύλας, τὰς πλησίον τοῦ Θυμβραίου ἐν Ἰλίῳ, φασὶ, ἅς τινες Ἐπιχηλὰς καλοῦσι. Πεδιά· τινὲς πύλαι tacite affert Albert. Auct. Emendd. in Hes. v. Νεμεάδες. Thymbræi campi meminit Strabo p. 861. Falc. Quid sibi velit Soping. monens has portas etiam Νεμεάδας πύλας dici, nescimus. Hic enim agitur de loco quodam in Troade sic dicto, at Νεμεάδες illæ πύλαι Argivorum sunt: Νεμεάδες πύλαι· ἔνιοι τὰς ἐν τῇ Κορυνθίᾳ, (Κορινθίᾳ Albertio leg. videtur.) κακῶς, τοῦ γὰρ Ἄργους εἰσὶ, τοὔνομα λαβοῦσαι, διὰ τὸ πρὸς τῇ Νεμέᾳ τετράφθαι. Cod. Ven. præbet: Ἐν τῇ ῥυνθίου καλῶς—τεθράφθαι. "Textum Codicis corrupit Musurus: scribatur meo periculo, sola litera mutata, Ἔνιοι τὰς ἐν * Τίρυνθι, οὐ καλῶς (de permutatione vocum κακὸς et καλὸς jam alibi diximus.) "Tiryns est antiquissima Argivorum urbs, quam Acrisius post longa dissidia Proeto cedere coactus fuit, teste Apollodoro, qui Bibl. ii. hanc Argivæ regionis partitionem ita tradit, Μερισάμενοι δὲ τὴν Ἀργείαν ἅπασαν κατῴκουν, καὶ Ἀκρίσιος μὲν Ἄργους βασιλεύει, Προῖτος δὲ Τίρυνθος." Schow.]

¶ Ἀγοραῖος, ου, ὁ, ἡ, Adject. penult. circumfl. In foro versans, Ad forum rerum venalium pertinens. Circumforaneus, Ἀγοραῖος ὄχλος, Xenoph. Hell. vi. (2. 12.) Turba in foro versans, Turba circumforanea: [Hesych. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 330. Ἀγοραῖοι· οἱ ἐν ἀγορᾷ ἀναστρεφόμενοι.] Arist. Pol. iv. (4.) Tertiam urbis partem vocat ἀγοραῖον, Quæ in vendendo et emendo occupata est. (Λέγω δὲ ἀγοραῖον τὸ περὶ πράσεις, καὶ τὰς ὠνὰς, καὶ τὰς ἐμπορίας καὶ καπηλείας διατρίβον: atque iterum, Ἄλλο δὲ, τὸ ἀγοραῖον, τὸ περὶ ὠνὴν καὶ πρᾶσιν διατρίβον.] Sic Plato vocari ait καπήλους Eos, quorum negotium est emere et vendere, et pro ἀγοραίους dicit ἱδρυμένους ἐν ἀγορᾷ. Sic Act. xvii. (5.) Προσλαβόμενοι τῶν ἀγοραίων τινὰς ἄνδρας. ["Mercator pusillus, Cocio, K. Π. i. 2. 3. Τὰ ὤνια καὶ οἱ ἀγοραῖοι. Hell. vi. 2. 12. Τὸν ἀγοραῖόν τε ὄχλον, καὶ τὸν τῶν θεραπόντων, καὶ τὸν τῶν ἀνδραπόδων. De Vect. iii. 13. ἀγοραῖοι distinguuntur ab ἐμπόροις, atque adeo sunt κάπηλοι. Sed in duobus locis ante hunc allatis, certe in primo, possunt omnino Emtores et venditores intelligi." Lex. Xenoph. Hesych. Ἀγοραῖον τέχναι· αἱ τοῦ πωλεῖν καὶ ἀγοράζειν ἐν πείρᾳ εἰδέναι. "Ἀγοραῖαι corrigunt Bruno et Is. Voss. Malim ἀγοραῖοι, quod utriusque generis est. J. Poll. vii. c. 1. inscripsit, Περὶ τεχνῶν ἀγοραίων, ubi Τέχναι ἀγοραῖοι." Albert. "Scr. τὸ πωλεῖν." Heins. "Totus locus sic legi potest, Τοῦ π. κ. α. ἔμπειρον εἶναι, omisso articulo αἱ." Kuster. Κάπηλοι, ἔμποροι, et ἀγοραῖοι sæpe conjunguntur: v. Salmas. de Usuris p. 338. et Wetsten. ad Act. xvii. 5.] || Dicitur et Ἀγοραῖος Mercurius eo sensu, secundum quosdam, quo et Ἐμπολαῖος, Suid. exponit Qui colitur in foro, [Καὶ Ἀγοραῖος Ἑρμῆς. - Ἀριστοφάνης (Eq. 297.) Νὴ τὸν Ἑρμῆν τὸν Ἀγοραῖον, Κἀπιορκῶ γε βλεπόντων. Τουτέστιν, ὁ ἐν ἀγορᾷ τιμώμενος. Schol. * Περισπωμένως ἐπὶ τοῦ θεοῦ· ἐν μέσῃ γὰρ τῇ ἀγορᾷ ἵδρυται Ἑρμοῦ Ἀγοραίου ἄγαλμα "Quæ exscripsit Phavor., nisi quod rectius habeat, * προπερισπωμένως." Albert. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 335, Ἀγοραῖος Ἑρμῆς· ἐν Ἀθήνῃσιν ἵδρυτο κατὰ τὴν ἀγοράν. J. Poll. vii. 15. Τούτων δὲ καὶ θεοὶ ἴδιοι, ὁ Ἐμπολαῖος Ἑρμῆς, καὶ ὁ Ἀγοραῖος, καὶ * Ἐμπόλῳ Διοσκούρῳ ἐν Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης. Hesych. Ἀγοραῖος· Ἑρμῆς, οὕτως ἐλέγετο ὄντως, καὶ ἀφίδρυτο Κεβρίδος ἄρξαντος, ὡς μαρτυρεῖ Φιλόχορος ἐν τρίτῳ. "L. Ἀγοραῖος Ἑρμῆς· οὕτως ἐλέγετο οὗτος." Heins. et Is. Voss. "F. I. ὤνιος pro ὄντος." Perger. "Mendose omnes distinguunt, Ἀγοραῖος, Ἑρμῆς, et asteriscum ponunt post τὸ ὄντος, s. ut Leid. Ed. ὄντος, (sic.) Sed Meurs. Ath. Att. (i. 5.) p. 21. asteriscum recte delet, et legit, Ἀγοραῖος Ἑρμῆς· οὕτως ἐλέγετο ὄντως, καὶ ἀφίδρυτο Κέβριδος (sic) ἄρξαντος. A loco revera dictus Ἀγοραῖος, quia in foro statua Mercurii. Vide et Archontes Meursii (iv. 20.) p. 191." Verwey. "Sic et Jos. Scalig. in Cod. suo, cum quo sæpe convenit Meurs. At Soping. conjicit, οὕτως ἐλέγετο Ἀθήνῃσι, καὶ ἀφίδρυτο κ. τ. λ." Albert. "Lege Φιλ. τρίτῃ. Ita Harpocr. in Τρικέφαλος ὁ Ἑρμῆς." Vales. "Feminino genere passim utitur Harpocr. at Hesych. in Ἱππῆς iterum, Φιλόχορος ἐν τετάρτῳ, in quibus intelligendum Ἀτθίδος. Perperam Φιλόχωρος per ω in Ed. Ald. et Hag. quod Scal. Vales. et Jun. etiam correxerant. Similiter ap. Suid. in Κοβαλεία citatur Φιλόχωρος δευτέρῳ Ἀτθίδος, etiam in Kust. Ed. Rectius Phot. per ο, Φιλόχορος. Pariter in Λίθος." Albert. In Cod. Ven. legitur, teste Schowio, Ἀγοραῖος Ἑρμῆς· οὕτως ἐλέγετο ὄντος —Φιλοχώρος ἐν τρίτῳ. Pausan. i. 15. Ἰοῦσι δὲ πρὸς τὴν στοὰν, ἣν Ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἔστιν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος Ἀγοραῖος, καὶ πύλη πλησίον: ii. 9. de memorandis in foro Sicyoniorum, Καὶ πλησίον Ἑρμῆς ἕστηκεν Ἀγοραῖος: ix. 17. de Thebarum memorandis, Πλησίον δὲ Ἀπόλλων τέ ἐστιν ἐπίκλησιν Βοηδρόμιος, καὶ Ἀγοραῖος Ἑρμῆς καλούμενος· Πινδάρου καὶ τοῦτο ἀνάθημα. Plut. Sympos. iii. 6. Τὴν γὰρ ἑσπέραν, ὦ ἑταῖρε, τῶν πόνων ἀνάπαυσιν, τὸν δ' ὄρθρον, ἀρχὴν· καὶ τὴν μὲν ὁ Λύσιος ἐπισκοπεῖ Διόνυσος, μετὰ τῆς Τερψιχόρης καὶ Θαλίας, ὁ δὲ πρὸς τὴν Ἐργάνην Ἀθηνᾶν καὶ τὸν Ἀγοραῖον Ἑρμῆν ἐπανίστησι. "Cf. Idem V. x. Oratt. 844. a." Albert. Lucian. Jup. Trag. xxxiii. Ἀλλὰ τίς ὁ σπουδῇ προσιὼν οὗτός ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὔγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀρχαῖος τὴν ἀνάδεσιν τῆς κόμης, μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ Ἀγοραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην; Πίττης γοῦν ἀναπέπλησται, ὁσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. Schol. Ἑρμῆς ὁ Ἀγοραῖος ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἱδρυμένος, εἰκότως δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε τοῦ Ἑρμοῦ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ. Πίττης γοῦν ἀναπέπλασται (sic) οἱ γὰρ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας καὶ τὰ ἀγάλματα, ἔθος εἶχον περιπλάττειν τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ πίσσῃ, καὶ οὕτω λαμβάνειν τὸ αὐτοῦ ἐκτύπωμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσωσιν. Plura v. in Ἑρμῆς. || * Ἀγοραῖος Ζεύς. Hesych. Ἀγοραῖος· Ζεύς. Ἀγοραίου Διὸς βωμός· Ἀθήνῃσιν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀγο-

ραῖος Ζεὺς Ἀθήνησιν, καὶ Ἑρμῆς. Ἀγοραῖος Ζεύς· βωμὸς Ἀθήνησιν, ὃς ἐκαλεῖτο Ἀγοραίου Διός. Aristoph. Eq. 410. Ἦ μή ποτ' Ἀγοραίου Διὸς σπλάγχνοισι παραγενοίμην, Schol. Ἀγοραῖος Ζεὺς ἵδρυται ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ: 498. Ἀλλ' ἴθι χαίρων, καὶ πράξειας Κατὰ νοῦν τὸν ἐμὸν, καί σε φυλάττοι Ζεὺς Ἀγοραῖος, Schol. Ὡς Ζεὺς Ξένιος, ἢ Μειλίχιος, ἢ Φίλιος, οὕτως Ἀγοραῖος, οἰκείως δὲ νῦν διὰ τὸν Ἀλλαντοπώλην Ἀγοραῖον εἶπεν. Eurip. Heracl. 70. ἱκέται δ' ὄντες Ἀγοραίου Διὸς Βιαζόμεσθα. Plut. de Socr. Gen. viii. 330. Ἐᾶν γὰρ αὐτὸν ἐκέλευσεν, ὅ, τι ἂν ἐπὶ νοῦν ἴῃ πράττειν, καὶ μηδὲ βιάζεσθαι, μηδὲ παράγειν, ἀλλ' ἀφιέναι τὴν ὁρμὴν τοῦ παιδὸς, εὐχόμενον ὑπὲρ αὐτοῦ Διὶ Ἀγοραίῳ, καὶ Μούσαις, τὰ δ' ἄλλα μὴ πολυπραγμονεῖν περὶ Σωκράτους, ὡς κρείττονα δήπουθεν ἔχοντος ἐν αὑτῷ μυρίων διδασκάλων καὶ παιδαγωγῶν ἡγεμόνα πρὸς τὸν βίον. Theophr. de venditione et emtione agens, ap. Stob. Tit. xlii. p. 120—281.: Τὸν δὲ μὴ οἰκοῦντα ἐν ἄστει θύειν τὸν ὅρκον ἐπὶ τοῦ Διὸς τοῦ Ἀγοραίου, τὴν δὲ θυσίαν τῶν ἐλαττόνων εἶναι θυλήμασιν, ἄνευ δὲ τούτων μὴ ἐγγράφειν τὴν ἀρχὴν, ἅμα καὶ ἐν τῷ ὅρκῳ προ-
B ορμίζειν (sic) αὐτὴν, ἐὰν μὴ ὀμνύωσι, μηδὲ ἐγγράψειν τὴν ὠνήν. Pausan. iii. 11. de Spartæ foro, Τούτων δὲ οὐ πόῤῥω Γῆς ἱερὸν, καὶ Διὸς Ἀγοραίου, Cod. M. Διός ἐστιν Ἀγ.: v. 15. de memorandis in Alti, Μετὰ δὲ τοῦτον, ἔστιν Ἀγοραίου Διὸς βωμός. Æsch. Eum. 976. Ἀλλ' ἐκράτησε Ζεὺς Ἀγοραῖος. "Epithetum pluribus Diis commune, tum præcipue iis, qui rebus forensibus et facundiæ præerant, quo sensu de Jove intelligendum h. l. Aristides Jovem Ἀγοραῖον vocari docet, Qui in concionibus et judiciis victoriam tribuit: Hymn. in Jov. Οὗτος μὲν ἐν ἐκκλησίαις καὶ δίκαις νίκην διδοὺς Ἀγοραῖος κέκληται. Eust. ad Il. A. 54. (supra 506. d. a nobis citatum.) Hesych. Ἀγοραῖος Ζεύς· Ἀγοραίου Διὸς βωμὸς Ἀθήνησιν. (Duas Hesychii glossas in una junxit V. D. sed Albert. nihil mutavit, conferens ista ap. eund. Hesych. Ἀγορὰ Λύκειος· ἐν Ἄργει.) Vide Meurs. Attic. p. 21. Archont. p. 191." Stanl. || * Ἀγοραία Ἄρτεμις. Pausan. v. 15. Ἔστι δέ τοι ἐντὸς τῆς Ἄλτεως μὲν Ἀρτέμιδος Ἀγοραίας βωμός. || * Ἀγοραίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν in foro Spartæ positum memorat Idem iii. 11.
C || * Ἀγοραία Θέμις. Hesych. Ἀγοραία Θέμις, καὶ ἐκκλησιαστική. "Scr. Ἀγοραία Θέμις· ἡ καὶ ἐκκλ. nempe λεγομένη, vel, ἡ τῆς ἀγορᾶς, καὶ ἐκκλ. Nam et infra, Ἀπ' ἀγορᾶς, ἢ ἐκκλησίας." Heins. Phavor. Ἀγοραία Θέμις· ἡ ἐκκλησιαστική. Vide Eust. ad Od. Σ. p. 1158. 26. supra in Ἀγορὰ citatum. Odyss. B. 68. Λίσσομαι ἠμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἠδὲ Θέμιστος, Ἥ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει, Pseudo-Did. Τινὲς ψήθησαν εἰς τὰς ἐκκλησίας εἰσφέρεσθαι Θέμιδος ἄγαλμα. || * Ἀγοραῖοι θεοί. J. Poll. i. 24. de cognominatione Deorum, Θεοὶ ἀγοραῖοι. Æsch. Agam. 88. Πάντων δὲ θεῶν τῶν ἀστυνόμων, Ὑπάτων, χθονίων, Τῶν τ' οὐρανίων, τῶν τ' ἀγοραίων, Βωμοὶ δώροισι φλέγονται.] || Hinc ἀγοραῖος, ut et Lat. Circumforaneus, pro Vulgari, Triviali, Vili, Contemto. Aristoph. Ran. (1015.) Μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους: Pac. (750.) Ἔπεσιν μεγάλοις, καὶ διανοίαις, καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις. Et Ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα, Lucian. Et ἀγοραῖος
D νοῦς a Suida exponitur ὁ πανευτελὴς καὶ συρφετώδης: [Ἀγοραῖος νοῦς· ὁ * πανευτελὴς (l. πάνυ εὐτελὴς), καὶ συρφετώδης, καὶ οὐκ ἀπόῤῥητος, οὐδὲ πεφροντισμένος. "Verba, Καὶ οὐκ ἀπόῤῥητος, mendi suspecta habeo, nec video, quomodo ea loco huic conveniant." Kuster. Certe non leguntur in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 339. ubi idem articulus sic exhibetur: Ἀγοραῖος νοῦς· ὁ πάνυ εὐτελὴς, καὶ συρφετώδης, οὐδὲ πεφροντισμένος, οἱ γὰρ ἀγοραῖοι ἄνθρωποι ἀμαθεῖς καὶ ἀπαίδευτοι. Οὕτως Εὐριπίδης. Nihil vero tale reperitur in Euripidis Fabulis, quæ nostra ad tempora pervenerunt. Huc forte spectant illa A. Gellii xvii. 3. "Riserunt hoc ad illudendum ex his, qui ibi aderant, unus atque alter, male homines literati, quod genus ἀγοραίους Græci appellant."] Sic Aristot. Eth. viii. (13.) φιλίαν ἀγοραίαν opponit τῇ ἐλευθεριωτέρᾳ. [Aristoph. Eq. 217. Τὰ δ' ἄλλα σοι πρόσεστι * δημαγωγικὰ, Φωνὴ μιαρὰ, γέγονας κακὸς, ἀγοραῖος εἶ· Ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ. Theophr. Char. vi. Περὶ Ἀπονοίας: Τῷ ἤθει ἀγοραῖός τις, καὶ ἀνασεσυρ-

A μένος, καὶ * παντοποιός. "Homo ἀγοραῖος est Qui dies totos forum conterit, quemque oratores et comici appellant ἀγορᾶς περίτριμμα, (v. Heindorf. ad Plat. Protag. 601.) Latini veteres Hominem ordinarium, teste Festo, vel Subrostranum, ut Epist. ad Fam. (iii. 19. ed. Sib.) vel Subbasilicanum, ut in Captivis A. iv. S. 2. v. 35. 'Quorum odos subbasilicanos omnes abigit in forum.'" Casaub. Quos Horat. A. P. 245. Innatos triviis ac pene forenses vocat. "In universum erat nomen invidiosum, Eust. ad Il. B. 143. (Ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης ἀγοραίας πληθύος καὶ ἀγοραῖος ἀνὴρ, ἢ ὄχλος, ἐπὶ σκώμματος λέγεται.) Fischer. interpretatur nimis laxe, Sordidus, Illiberalis, Levis, Improbus, et ἀγοραῖον etiam Cocionem significare monet, Qui mercetur a mercatoribus, quod statim vendat, et quidem carius, (cf. Xenoph. K. Π. i. 2. 3. Salmas. de Usur. xix. 344. 536.) sed ab h. l. id alienum est." Astius. || "Ἀγοραῖον τῆς ῥητορικῆς μέρος, Circulatoria et indocta ratio rhetorices exercendæ, Dionys. H. de Comp. Verb. xxv. p. 206(=400. Ὑφορῶμαί τινα πρὸς ταῦτα καταδρομὴν ἀνθρώπων, τῆς μὲν ἐγκυκλίου παιδείας ἀπείρων, τὸ δὲ ἀγοραῖον τῆς ῥητορικῆς μέρος ὁδοῦ τε καὶ τέχνης χωρὶς ἐπιτηδευόντων.) Luc. de Hist. Conscr. xliv. Ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα, De media turba et de caupona sumta vocabula. (Plut. Sympos. i. 1. Διηγήματα φλυαρώδη, καὶ λόγους βαναύσους καὶ ἀγοραίους.) Phot. Bibl. Cod. 114. Charino tribuit λέξεις ἀγοραίους καὶ πεπατημένας." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Vide Valck. mox citandum, et notanda in Ἀγοραίως.]

Ἀγοραῖος, Forensis, Ad forum judiciarium pertinens. Herodian. vii. (9.) Ἔκ τινος ἀγοραίου διαφορᾶς: Idem (vi. 1.) Τάς τε πράξεις ἁπάσας καὶ τὰς διοικήσεις, τὰς μὲν πολιτικὰς καὶ ἀγοραίους ἐνεχείρισαν κ.τ.λ. Synes. Ὑπὲρ τοῦ δεῖν ἀνθελέσθαι φιλοσοφίαν τῆς ἀγοραίου ταύτης διατριβῆς. Plut. (Fab. Maximo 1.) Οὐ γὰρ ἐπῆν ὡραϊσμὸς, οὐδὲ κενὴ καὶ ἀγοραῖος χάρις, ἀλλὰ νοῦς ἴδιον καὶ περιττὸν ἐν γνωμολογίαις σχῆμα καὶ βάθος ἔχων, ἃς μάλιστα ταῖς Θουκυδίδου προσεοικέναι λέγουσι: Lycurgo (xxv.) Οὐδενὸς μεμνημένοι τῶν πρὸς χρηματισμὸν ἢ χρείαν ἀγοραῖον συντελούντων. Suid. ἀγοραίαν δίκην exponit τὴν δικαιολογίαν. [Hesych. Ἀγοραίαν· δικαιολογίαν. "Act. xix. 38. ἀγοραῖοι, Dies forenses, ubi Glossæ, οἱ τῇ ἀγορᾷ σχολάζοντες. Hammond. ibi Hes. citans conjicit leg. Ἀγόραιον, non adeo male. At cum ἀγόραιος, προπαροξυτόνως, proprie significet Diem forensem, s. Quo lites disceptantur, quando, ut loquitur Demosth., αἱ δίκαι εἰσὶ, de quo plura Casaub. ad Theophr. Char. vi. et Gronov. Obss. iii. 22., non ipsam δικαιολογίαν, malim equidem servare vulg. lect. quam omnes Edd. præferunt, aut e Suida reponere, Ἀγοραίαν δίκην· δικαιολογίαν. Potuit enim illud δίκην, ob repetitionem earundem literarum in v. δικαιολογίαν facile excidisse culpa librarii." Albert. Zonar. Ἀγοραίαν δίκην· τὴν δικαιολογίαν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀγοραίαν· τὴν δίκην, τὴν δικαιολογίαν.] || Ἀγοραῖος, Forensium rerum peritus, vel Forensibus rebus aptus. Plut. Pericle (xi.) Ὃς ἧττον μὲν ὢν πολεμικὸς τοῦ Κίμωνος, ἀγοραῖος δὲ καὶ πολιτικὸς μᾶλλον. Ubi animadvertendum copulari ἀγοραῖος et πολιτικὸς; ut Herodian. l. c. copulat πολιτικὰς et ἀγοραίους. ["Ἀγοραῖοι λόγοι, i. q. δικανικοὶ, Forenses, Juridiciales orationes et controversiæ, Philostr. V. S. 570." Ernest. Lex. Rhetor.]

[Ἀγοραῖος, Tabellio, Basiliciarius. Glossæ: Basiliciarius, Μαλακὸς, Ἀγοραῖος. "Notum est in Basilicis judicia Romæ, præsertim centumviralia, celebrata fuisse. Idem Auctor alibi: Tabellio, Ἀγοραῖος, Νομικός." Casaub. ad Theophr. Char. vi.]

[Ammon. Ἀγόραιος, ἐὰν * προπαροξυτόνως, σημαίνει τὸν πονηρὸν τὸν (l. καὶ τὸν) ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον, ἐὰν δὲ * προπερισπωμένως, σημαίνει τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον. "Absque vitii suspicione hac nota usi sunt Casaub. ad Theophr. Char. l. c. Grot. ad Matth. xx. 3. Act. xvii. 5. et ad posteriorem locum J. Pricæus. Cogitari interim posset, pro τεθραμμένον leg. τετριμμένον. (Vide infra. Pro) τιμώμενον, materia, quam tractabat, alliciente, Salmas. legendum credidit τι ὠνούμενον, s. potius πωλούμενον, de Modo Usur. ii. p. 71-2." Valck. "Qui ad hanc legem veterum loca corrigenda censuere, vereor, ut omnes

Grammaticorum mentem ceperint. Ad eam intelligendam facem nobis prætulit T. H. ad J. Poll. ix. 12. (scribens:—'Eadem in v. ἄγροικος et ἀγροῖκος differentiæ ratio, quæ et in ἀγόραιος et ἀγοραῖος notatur a Grammaticis, atque in aliis pluribus: v. Thom. M. qui sua hic omnia fideliter ex Ammonio, prout pleraque alia descripsit.' Idem ad Thom. p. 7. a Schæf. in Mss. citatus:—'Multa sunt, in quibus e variato vocabuli accentu significandi discrimen signari Grammatici tradiderunt: cujus generis in Cyrilli s. Philoponi Συναγ. Δ. Τ. Λ. notantur præter hoc ipsum, in quo cum Thoma congruit, ἀγελαῖος et ἀγέλαιος, ἀγοραῖος et ἀγόραιος, γέλοιος et γελοῖος, νόμαιον et νομαῖον. Nam alia plura tono tantum diversa longe ab horum ratione discrepant: verum uter accentus utrius sit potestatis index, ipsi secum aliquando, et inter se dissentiunt: regulam ab Atticorum usu pronuntiandi maxime consueto fluxisse facile credideris; eandem semper exacte fuisse observatam, quis sibi persuaderi patietur?') Sicuti in hac officina ἀγροῖκος et ἀγρεῖος Is dici traditur, qui ruri vitam degit, contra ἄγροικος et ἄγριος, potestate ad mentem translata, Homo inurbanis moribus et incultis; pari ratione ἀγοραῖος, eximie quidem dicitur Deus fori præses, sed et Eum denotat, qui forensem eloquentiam sectatur, s. etiam mercimoniis emendis vendendisve, in foro ætatem conterit: ἀγόραιος vero, cujus mentem forenses sordes inquinarunt, secundum Ammon. σημαίνει τὸν πονηρὸν, τὸν ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον. Huc, quæ ab eruditis viris fuere notata, et quæ plura addi possent, universa commode referri queunt. Hesych. Ἀγοραῖος Ζεὺς, ad Æsch. Eum. l. c. Præter alios in foro statutos, de quibus paucula Herald. 1 Digress. 14. inprimis innotuit Mercurius, ὁ Ἀγοραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην, Luciano (l. c.) Cornut. de N. D. p. 169.: Λέγεται δὲ καὶ Ἀγοραῖος πρῶτος, f. πρόεδρος, εἰκότως· ἐπίσκοπος γὰρ τῶν ἀγοραζόντων τὶ ἢ πιπρασκόντων, ὡς μετὰ λόγου πάντα ποιεῖν δεόντων, non δεόντως· ἐντεῦθεν καὶ τῶν ἐμποριῶν ἐπιστάτης ἔδοξεν εἶναι, καὶ Ἐμπολαῖος, καὶ Κερδῷος ἐπωνομάσθη. Nihil itaque est, (etiam Duporto ad Theophr. Char. vi. judice,) cur Salmasius, Ammonii τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον ('i. e. Jovem,' G. Wakef. in margine Ammonii exemplaris, quod penes E. H. Barkerum est,) solicitaverit. Quod reponi volebat, τὸν ἐν α. τι ὠνούμενον, s. quod postea malebat, τι πωλούμενον, oppido acutum est et eruditum. Ἀγοραῖοι hoc sensu dicerentur Pusilli negotiatores, qui mercantur a mercatoribus, quod statim vendant, de quibus multa notavit in Lib. de Usur. et de Modo Usur. Salmas. et concinno ordine Herald. Anim. ad Salm. Obs. ad J. A. et R. ii. 2. 6. In hujusce generis cœtiones faceta sunt Comicorum dicta ap. Athen. Tales diris devovet Archestratus Gastronomia, ap. eund. p. 92. τοὺς κήρυκας δ' ἐπίτριψαι Ὁ Ζεὺς, τούς τε * θαλασσογενεῖς, καὶ τοὺς ἀγοραίους, Πλὴν ἑνὸς ἀνθρώπου· κεῖνος δέ μοί ἐστιν ἑταῖρος, Λέσβον ἐριστάφυλον ναίων, Ἀγάθων δὲ καλεῖται. Tradit Xenoph. Hell. (l. c.) hostes fuisse deterritos, Τὸν ἀγοραῖόν τε ὄχλον ἰδόντες, καὶ τὸν τῶν θεραπόντων καὶ τὸν τῶν ἀνδραπόδων. Cum ista hominum turba, qui cum mercibus suis castra comitari solebant, non bene conveniunt in una sede ordinis honoratioris θεράποντες, ac proinde non invitus reponerem, Καὶ τὸν τῶν παρεπόντων: 'Lixis puerorum, quondam exercitus prosequentibus' dixit Salvian. de Gubern. Dei vii. p. 155. ubi v. Ritterhus. (At primum παρέπομαι hoc sensu ap. Xenoph. nusquam alibi legitur, deinde hoc verbum non de Lixis tantum ponitur, sed et de Omnibus iis, qui quæstus causa exercitus sequerentur, atque adeo Xenoph. τὸν τῶν παρεπόντων ὄχλον et τὸν ἀγοραῖον ὄχλον non potuit distinguere, Polyb. iii. 82. 8. Τηλικοῦτον γὰρ προενεβεβλήκει κατελπισμὸν τοῖς ὄχλοις, ὥστε πλείους εἶναι τῶν τὰ ὅπλα φερόντων τοὺς ἐκτὸς παρεπομένους τῆς ὠφελείας χάριν, κομίζοντας ἁλύσεις, καὶ πέδας, καὶ πᾶσαν τὴν τοιαύτην παρασκευήν: imo ἀγοραῖον et Lixam unum eundemque esse, patet e Glossis, Ἀγοραῖος· Lixa. 'Ne id quidem absurde; est enim Is, qui quæstus causa castra sequitur.' Casaub. ad Theophr. Char. vi. 'Tum vulgatam satis

A tuetur Xenoph. Κ. Π. vi. 1. 10. Ὁρῶ γὰρ ἡμῖν ἀντιπάλους προσιόντας, οἷς ἡμεῖς, εἰ ὧδε στρατευσόμεθα, οὐ δυνησόμεθα μάχεσθαι· προσέρχεται μὲν γὰρ δήπου χειμὼν, στέγαι δ' εἰ καὶ ἡμῖν αὐτοῖς εἰσὶν, ἀλλὰ μὰ Δία οὐχ ἵπποις, οὐδὲ θεράπουσιν, οὐδὲ τῷ δήμῳ τῶν στρατιωτῶν· ὧν ἄνευ ἡμεῖς οὐκ ἂν δυναίμεθα στρατεύεσθαι: viii. 5. 3. Ὥσπερ δὲ οἱ περὶ τὰ ἐπιτήδεια θεράποντες χώραν εἶχον τὴν προσήκουσαν ἕκαστοι. Postremo θεράποντες in castris non sunt, ut V. D. arbitrabatur, honoratioris ordinis, sed Servi, vel saltem Famuli inferioribus ministeriis præpositi. Hesych. Θεράποντες· δοῦλοί τε καὶ ὑπηρέται: sic quoque Suid. Schneider. his locis intelligendos censet Commeatibus præfectos. Plura v. ap. Lex. Xenoph. et a nobis notanda in Θεράπων.) Porro ἀγοραῖον etiam dicebatur, Quodcunque ad forum s. forensem eloquentiam propius spectabat: ἀγοραῖα ἐπιτηδεύματα vocat Æschin. Ep. iv. Lucian. Amor. T. i. 879. (=ii. 406. Προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προΐστατο, καὶ ταυτησὶ τῆς ἀγοραίου ῥητορικῆς. (Vide plura supra.)
B Cum vero cocionum genus malis artibus et versutiis invisum esset et infamatum, neque garruli sophistæ et forenses rabulæ majori essent in pretio, accidit, ut Quosvis homines nequam et nauci ἀγοραίους vocaverint. Huc pertinent observationes Grotii et Pricæi, quas supra indicavi. (Adde Suicer. Thes.) Ammonii verba sunt: Ἀγόραιος, ἐὰν προπαροξυτόνως, σημαίνει τὸν πονηρὸν, τὸν ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον. Suspicabar leg. τετριμμένον. (Ante V. D. sic conjecerat Duport. ad Theophr. Char. vi.) Non pauca sunt, quæ eam mutationem suadeant: Aristoph. Nub. 446. περίτριμμα δικῶν vocat, quem Demosth. de Cor. 331. b. σπερμολόγον, περίτριμμα ἀγορᾶς, Isocr. Epist. viii. 1020. Οἱ τὰ βήματα κατατετριφότες, 'Qui fora solicitabant,' Corn. Gallo El. i. 129. Sed per opportunum locum, quo recepta in Ammonio scriptura defendi possit, ex Aristoph. Eq. 293. Ἐν ἀγορᾷ κἀγὼ τέθραμμαι, mihi indicavit Wesseling. De usu vocis ἀγόραιος, ab Ammonio indicato, multa possent notari; quibus satius fuerit abstinuisse." Idem Animadvv.
C ad Ammon. 10. Lectioni τεθραμμένον patrocinantur Technoll. Mss. ap. Tittmann. ad Zonar. lxxxix. Ἀγοραῖος· ὁ χυδαῖος ἄνθρωπος, καὶ ὁ ἐν ἀγορᾷ τιμώμενος, ἀγόραιος δὲ ὁ κακὸς, καὶ (adde ὁ) ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένος. Cyrilli s. Philoponi Collectio Vocum, quæ pro diversa Significatione accentum diversum accipiunt: "Ἀγόραιος, In foro educatus, antepenacuitur, Ἀγοραῖος, Forensis, penult. circumfl." Egregie vero falluntur Auctor ille, distinguens inter ἀγοραῖον, Forensem, et ἀγόραιον, In foro educatum, et Auctor Technoll. Mss. distinguens inter ἀγοραῖον τὸν χυδαῖον ἄνθρωπον καὶ τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον, et ἀγόραιον τὸν κακὸν καὶ τὸν ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον, et Ammon. (qui in errorem suum traxit Casaubonum atque ex eo Suicerum,) distinguens inter ἀγόραιον τὸν πονηρὸν καὶ τὸν ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον, et ἀγοραῖον τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον. Nam vera atque unica distinctio est ea, quam tradiderunt Suid. et Zonar.: Ἀγοραῖος, προπερισπωμένως, ὁ ἐν ἀγορᾷ ἀναστρεφόμενος ἄνθρωπος, Ἀγόραιος δὲ, προπαροξυτόνως, ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἡ ἀγορὰ
D τελεῖται.]

Ἀγόραιος, cum accentu in antepenult. ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἀγορὰ τελεῖται, inquit Suid. Dies, in qua forum agitur. Sic fortasse in Act. xix. (38.) pro ἀγοραῖοι ἄγονται, leg. ἀγόραιοι ἄγονται, et sub. ἡμέραι. [Suidæ verba sunt hæc: Ἀγοραῖος· * προπερισπωμένως ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀναστρεφόμενος ἄνθρωπος. Δαμάσκιος· Ὁ δὲ παρίστατο καὶ ἐζήτει τοῖς ἀποστεροῦσι μέχρι καὶ δικαστῶν ἀγοραίων. (Fragmentum hoc, quod in Excerptis Photii non reperit, ἀνερμήνευτον reliquit Kuster. utpote corruptum, et e quo vix aliquem sensum elicere possis. Sed v. Toup. Emendd. ii. 30.) * Προπαροξυτόνως δὲ Ἀγόραιος, ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἡ ἀγορὰ τελεῖται. Zonar. Ἀγοραῖος, προπερισπωμένως, οἱ (ὁ) ἐν ἀγορᾷ ἀναστρεφόμενοι ἄνθρωποι (l. ἀναστρεφόμενος ἄνθρωπος,) Ἀγόραιος δὲ, προπαροξυτόνως, ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἡ ἀγορὰ τελεῖται. "Ἀγόραιος, quæ de Rebus et negotiis dicitur, quæ in foro aguntur et tractantur, Forensis, Judicialis, unde ἀγόραιοι κρίσεις, Judicia, quæ in

foro exercentur, ἀγόραιοι ἡμέραι, Dies forenses habendis judiciis et causis forensibus destinati, s. in quibus forum agitur. Act. xix. 38. Ἀγόραιοι ἄγονται, ita enim scribendum est loco impressi ἀγοραῖοι, sc. ἡμέραι, Dies forenses s. judiciales habentur, s. magis ad usum loquendi Latinum, Conventus aguntur, s. Forum agitur. Vide Putmanni Miscell. Specim. 13. c. xxv. Lips. 1791. et Jo. Amuel Ἀγόραιοι ἄνδρες καὶ ἡμέραι ex Act. xvii. et xix. Upsal. 1758. 4." Schleusner. "Recte notat Suid. ἀγόραιον dici Diem, quo lites disceptantur: ita omnino scr. in Act. xix. 38. Ἀγόραιοι ἄγονται, non ἀγοραῖοι, et sub. ἡμέραι. Gloss. vet.: Cum res agitatur, (v. Gronov. infra), Ὅτε ἡ ἀγόραιός ἐστιν. Nam, ut Prolatæ res Plaut. Capt. A. i. S. 1. 10. 11. 17. dicuntur, quando justitium est, sic Agi res, quando, ut loquitur Demosth., αἱ δίκαι εἰσί. Plin. Epist. 'Eia tu, cum proxime res agentur, quoquo modo ad judicandum veni.' Hinc Sueton. Aug. xxxii. 'Rerum actus' pro diebus juridicis. Strabo xiii. (629.) Εἰς δὲ τὴν σύγχυσιν ταύτην οὐ μικρὰ συλλαμβάνει τὸ τοὺς Ῥωμαίους μὴ κατὰ φῦλα διελεῖν αὐτοὺς, ἀλλὰ ἕτερον τρόπον διατάξαι τὰς διοικήσεις, ἐν αἷς τὰς ἀγοραίους ποιοῦνται, καὶ τὰς δικαιοδοσίας, Ubi conventus agunt et jus reddunt." Casaub. ad Theophr. Char. vi. "Scripti quidam habent, τὰς ἀγορὰς, non recte. Præses in provincia, quando jus dicit, Forum agere vel conventus, Latine dicitur: Græce, ἀγοραίους ποιεῖσθαι. Conventus enim Græci vertunt ἀγοραίους. Sic accipiendum ap. Act. xix. 38." Idem ad Strab. l. c. "Forum vel conventum agere, Græcis τὰς ἀγοραίους ἄγειν, quæ designatio temporis est; intelligitur enim τὸ ἡμέρας. Act. xix. 38. Ἀγόραιοι ἄγονται. Ita scribendum, ἀγόραιοι, προπαροξυτόνως, et τὸ ἡμέραι intelligendum, primus, quod sciam, e Suida monuit o. Camer., et confirmavit Casaub. ad Theophr. (l. c.) Actum agunt, qui τὸ ἀγοραῖοι e Syro et Arabe, penes quos nihil hic sani sensus, pingere atque ornare conantur. Interpres vetus, Conventus forenses aguntur, quem et qui carpserunt, et qui excusarunt, vix sese, quid in eo boni esset aut secus, intelligere ostenderunt. Nam Conventum agi pulcrum, et non modo ad sensum recte, sed illis verbis dictum, ut magis proprie non possis; sed Conventus forenses aguntur parum ῥωμαΐζει: non enim Conventum forensem agi, sed Conventum agi dicebant, per Conventum nihil aliud intelligentes quam Forum. Nec valde idem defenditur, cum χρόνους vel καιροὺς subaudisse dicitur; non enim χρόνοι vel καιροὶ subaudire debuit, sed ἡμέραι. Strabo xiii. (l. c.) Gloss. Lat. Gr. Conventus, Ἀγόραιος, Σύνοδος, * Ὀχλαγωγία, et rursus, Cum res aguntur, Ὅτε ἀγόραιός ἐστιν: ita legendum, non Agitatur." J. Fr. Gronov. Obss. iii. 22. Verba Actorum sunt hæc: Εἰ μὲν οὖν Δημήτριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τεχνῖται πρός τινα λόγον ἔχουσιν, ἀγοραῖοι ἄγονται, καὶ ἀνθύπατοί εἰσιν, ἐγκαλείτωσαν ἀλλήλοις, ubi Jo. Camer. Casaub. Gronov. J. Pricæum recte ἀγόραιοι correxisse, patet e Josephi loco, quem VV. DD. nondum notasse valde miramur, A. J. xiv. 10. 21. Πόπλιος Σερουΐλιος Ποπλίου υιος Γάλβας ἀνθύπατος Μιλησίων ἄρχουσι, Βουλῇ καὶ Δήμῳ χαίρειν. Πρυτανὴς Ἑρμοῦ υἱὸς, πολίτης ὑμέτερος, προσελθών μοι ἐν Τράλλεσιν ἄγοντι τὴν ἀγόραιον, κ. τ. λ. Vide porro de hoc Actorum loco Duport. ad Theophr. Char. vi., Suicer. Thes., et Bos. de Ellips. cum Schoettgenii nota. Albertii Gloss. Gr. in N. T.: Ἀγοραίων· τῶν δημόρων, ex Act. xvii. 5. Ms. δημώτων: Ἀγοραῖοι· οἱ τῇ ἀγορᾷ σχολάζοντες, Act. xix. 38. "Glossa Ms. in Cod. Coisl. xxv. Ἀγοραῖοι· οἵτινες ἐδίκαζον τοῖς πένησι καὶ ἀγοραίοις ἀνθρώποις——ἢ Ἀγοραῖοί εἰσιν οἱ δικολόγοι, παρὰ τὸ ἀγορεύειν λεχθέντες, ὅ ἐστι, δημηγορεῖν. Et in Cod. xxvi. Ἀγοραῖοι——ὥσπερ εἰσὶ κατὰ πόλεις καὶ οἱ λεγόμενοι ἔκδικοι.——Fallit in h. l. glossa, ut et Œcumen. a Gregorio adductus; omnino enim sub. ἡμέραι." Albert. "E v. ἄγονται, quod de hominibus sine ullo more, sine exemplo diceretur, apparet, quantum lapsus fuerit, qui voce ἀγόραιοι vel Judices, vel Causidicos voluit intelligi." J. Pricæus ap. Suicer. Thes.]

[* Ἀγοραῖος Κολωνός. Κολωνός· ὄρος, βουνὸς, λόφος, ἀνάστημα. Πᾶν οὖν ἀνάστημα γῆς, κολωνὸς λέγεται. Σημαίνει δὲ καὶ σκόπελον. Ἀθήνησι δὲ δύο κολωνοὶ, Ἵππιος καὶ Ἀγοραῖος, ἐφ' οὗ τοὺς μισθαρνοῦντας ἀνέφερον, καὶ μισθαρνοῦσαι, * Κολωνικαὶ, καὶ ἄλλο χωρίον ἐκαλεῖτο Κολωνὸς Ἱππότης. Suid. Κολωνέτας (l. Κολωνίτας)· οὕτως ὠνόμαζον τοὺς μισθωτοὺς, ἐπειδὴ περὶ τὸν Κολωνὸν εἱστήκεσαν, ὅς ἐστι πλησίον τῆς ἀγορᾶς, ἔνθα τὸ Ἡφαιστεῖον καὶ τὸ Εὐρυσάκιόν ἐστιν, ἐκαλεῖτο δὲ ὁ Κολωνὸς οὗτος Ἀγοραῖος. Ἦν δὲ καὶ ἕτερος Κολωνὸς, πρὸς τὸ Ποσειδῶνος ἱερὸν, οὗτος δ' ἂν εἴη ὁ τῶν ἱππέων. Plura v. ap. Nostrum in Κολωνός.]

Ἀγοραιότερος, ον, ὁ, Comparativi forma, pro ἀγοραῖος, Circumforaneus, In foro versans. Athen. x. (438. e Ptolemæo Evergeta), Ὡς καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀγοραιοτέρων εἰς τὸ ἐκχυθὲν συγκυλισθῆναι. Potest et accipi signific. comparativi pro iis qui inter circumforaneos contemtiores erant. [Ms. Epit. exhibet ἀγοραίων.]

Ἀγοραίως, Circumforaneorum modo, Scurriliter, Non graviter, Bud. ex Plut. [Graccho iv. Ἀπομνημονεύεται δὲ καὶ τοῦ Γαΐου πολλὰ ῥητορικῶς καὶ ἀγοραίως ὑπὲρ αὐτῆς εἰρημένα πρός τινα τῶν ἐχθρῶν, ubi ponitur pro Forensi modo: M. Antonio xxiv. Τέλος δὲ, ταῖς πόλεσι δεύτερον ἐπιβάλλοντος φόρον, ἐτόλμησεν Ὑβρέας ὑπὲρ τῆς Ἀσίας λέγων, εἰπεῖν, ἀγοραίως μὲν ἐκεῖνα, καὶ πρὸς τὸν Ἀντωνίου ζῆλον οὐκ ἀηδῶς, quod vertitur, Urbanum illud quidem, atque ad Antonii aures non illepidum.] Sic paulo ante ex Aristoph. Σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις, Non scurrilibus. [" Ἀγοραίως λέγειν, Protritis, vulgaribus verbis uti, Dionys. Art. Rhet. x. 11. (Ἀκόλουθος δὲ τῇ λέξει καὶ ὁ περὶ τῶν σχημάτων λόγος, ὅτι καὶ ἀπλάστως καὶ * ἀσχηματίστως λέγουσιν, ὥσπερ καὶ ἀγοραίως, τοῖς ὀνόμασιν.)" Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Vide Ἀγοραῖος.]

"Περιαγοραῖος, (ὁ,) Hesychio * περιαγορευτὴς et "περισσολόγος, Suidæ itidem [et Photio] λάλος, Qui "circa forum versatur, Circumforaneus, Rabula, "Loquutuleius." [Vulgo legitur * περίλογος, pro quo Noster dedit περισσολόγος. Sed omnino vide eum in Περιλέγειν.]

¶ Ἀγοράζω, F. σω, P. κα, In foro versor, intellige autem de foro rerum venalium. Herod. iii. Χλανίδα περιβαλόμενος πυῤῥὴν ἠγόραζε ἐν τῇ Μέμφι: iv. Καταμαθόντες ἀγοράζοντα κτείνουσι. Thucyd. vi. (51.) p. 214. Καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν. ["Ita hic interpretantur Salmas. de Usur. 339. et Jac. Gronov. ad Lucian. Toxar. p. 71. Nec causa est aliam interpretationem quærendi." Duker.] Aristoph. (Lys. 633.) Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι: [Acharn. 719. Ὅροι μὲν ἀγορᾶς εἰσὶν οἵδε τῆς ἐμῆς· Ἐνταῦθ' ἀγοράζειν τοῖσι Πελοποννησίοις Ἔξεστι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις, Ἐφ' ᾧ τε πωλεῖν πρὸς ἐμὲ, Λαμάχῳ δὲ μή.] || Ἀγοράζω, Consulto, Delibero, διαβουλεύομαι, Hesych. Intelligendum autem proprie de deliberationibus, quæ fiunt ἐν τῇ ἀγορᾷ, In foro judiciali. [Aristoph. Eq. 1373. ΔΗ. Οὐδ' ἀγοράσει γ' ἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ. ΑΓ. Ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει καὶ Στράτων;] || Ἀγοράζω, ap. posterioris seculi scriptt. ponitur potius pro Emo, Mercor. Aristoph. Plut. (985.) Καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον Ἐκέλευσεν ἄν. Isocr. ad Nicocl. (p. 94. Auger.) Δωρεὰς ὑμεῖς πολὺ πλείονος ἀγοράζετε παρὰ τῶν διδόντων, ἢ τῶν πωλούντων. Dicitur et ἀγοράσαι ἀγοράσματα. Vide Ἀγόρασμα. [Charito i. 11. Τάχα δὲ ἀγοράσει τις τὴν Ἑρμοκράτους θυγατέρα δεσπότης Ἀθηναίων, ubi Dorville:—"Thom. M. Ὠνήσομαι καλλίον, ἢ ἀγοράσω: Th. Hutchinson. ad Xenoph. K. A. p. 53. putat grammaticum ideo improbare, quia ἀγοράζειν ap. Atticos significat ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν: putarem modo respici futurum in his verbis; et in aliis sæpe improbat quædam tempora: ita Ἄξομαι καλλίον ἢ ἄξω, sed ἀγοράζειν hac notione videtur inter εὐτελῆ, δημοτικὰ, et πτωχικὰ reponere ὀνόματα etiam Lucian. de Hist. scr. p. 30. Οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ * ἐγχρήζοντα, ubi tamen Græv. τὰ ἐγχρήζοντα damnari modo censet, et merito; nam ἀγοράσαι cui bono scriptori non frequentatum?" Idem cum Dorvillio censet Oudendorp. ad Thom. M. Zonar. Ἀγοράσω λέγουσι, τὸ δ'

ἀγορῶ βάρβαρον. "Contrarium docere videtur viris doctis Thom. M. Ὠνήσομαι κάλλιον, ἢ ἀγοράσω.— Mihi videtur Glossatoris sententia hæc esse, Ἀγοράσω recte dicitur fut. ab ἀγοράζω, non autem ἀγορῶ, quod sibi vult Etym. Sed Thom. M. dicit elegantius dici ὠνήσομαι quam ἀγοράσω, nullo respectu ad futurum." Tittmann. Etymologi locus est hic: Κρεμόω· ἀπὸ τοῦ κρεμῶ, κρεμᾷς, γίνεται ποιητικῷ πλεονασμῷ τοῦ ο κρεμόω, ὥσπερ γελῶ γελόω, καὶ ὁρῶ ὁρόω· ἐνεστὼς δέ ἐστι, καὶ οὐ μέλλων· ἐὰν γὰρ τὸ κρεμῶ καὶ ἀγορῶ δῶμεν μέλλοντας εἶναι ἀπὸ τοῦ * κρεμάζω καὶ ἀγοράζω, εὑρεθήσονται ἐλάττονας συλλαβὰς ἔχοντες τοῦ ἐνεστῶτος· ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον. Ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀγοράζω καὶ κρεμάζω γίνεται ὁ μέλλων ἀγοράσω καὶ κρεμάσω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἀγοράω καὶ κρεμάω, καὶ κράσει, ἀγορῶ καὶ κρεμῶ· καὶ μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα. Ταῦτα δὲ μέχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται· ὁ γὰρ κρεμάσω μέλλων, οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ κρεμῶ· ἐπειδὴ κρεμήσω ὤφειλεν εἶναι, ὥσπερ βριμῶ βριμᾷς βριμήσω· ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν ἐκ τοῦ κρεμάζω· καὶ τὸ ἀγοράσω, οὐκ ἐκ τοῦ ἀγορῶ, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀγοράζω· ἐπειδὴ ὤφειλεν εἶναι τὸ α μακρόν· ἀλλ' ἔστι βραχύ. Μήποτε οὖν καὶ τὸ * ἀμφιῶ ἢ ἐνεστώς ἐστιν, ἢ μεταβέβηκεν εἰς ἐνεστῶτα· χωρὶς εἰ μή τις εἴποι, ὅτι τὰ τῷ ι παραληγόμενα τῶν περισπωμένων δευτέρας συζυγίας εἰσί, καὶ οὐ πρώτης, οἷον, ἀνιῶ, κοπιῶ. "Contractum istud futurum Atticis non est insolens, ut aliquammultis exemplis declarant Notæ nostræ ad majorem Clenardi et Antesignani Grammaticam, 431. 5. Cujusmodi est etiam Jerem. ix. (7.) Πυρώσω αὐτοὺς καὶ δοκιμῶ αὐτοὺς, nempe pro δοκιμάσω." Sylburg. Vide Glossas infra. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀγοράσω, οὐκ ἀγορῶ. "Refertur inter actiones hominibus admodum usitatas et consuetas. Hell. ii. 4. 10. p. 110. Δειπνοῦντες, καὶ καθεύδοντες, καὶ ἀγοράζοντες: de Laced. Rep. ix. 4. Ἀγοράζει—, καὶ κάθηται, καὶ γυμνάζεται. Ἀγοράζεσθαι, Sibi emere, K. A. i. 3. 14. Ἀγοράζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια." Lex. Xenoph. Demosth. πρὸς Πολυκλέα 1223. Τῶν δὲ ναυτῶν ἀργύριον αἰτούντων, ἵν' ἀγοράσωνται τὰ ἐπιτήδεια: Κατὰ Νεαίρας 1360. Ἃ αὐτῇ τῇ ἀνθρώπῳ ἠγοράσθη. Herod. ii. 35. Ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι· οἱ δὲ ἄνδρες κατ' οἴκους ἐόντες, ὑφαίνουσι. "Tractavit hæc Spanhem. ad Julian. Or. i. p. 142. (vertens, 'Mercantur et negotiantur.') Sed ἀγοράζειν h. l. idem est atque In foro agere et versari," Wesselingio notante, ut et patet cum e veterum Atticorum usu, tum ex Herodoto ipso, apud quem αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι respondet verbis, οἱ δὲ ἄνδρες κατ' οἴκους ἐόντες. "E Nymphodori Fragm. (in Schol. Soph. Œd. C. 350., Αἱ μὲν γυναῖκες ἐν ἀγορᾷ περιπατοῦσι καὶ καπηλεύουσι) Herodoteum ἀγοράζουσι interpretari debuerant ἐν ἀγορᾷ περιπατοῦσιν, aut διατρίβουσι: quo significatu semper v. ἀγοράζειν Herod. (iii. 137. 139. iv. 78. 164.) veteres etiam Attici præsertim adhibuerunt, quorum usum Grammatici respiciunt Atticistæ. Quia rarissimum erat Emendi sensu ap. oratores antiquos, in Hyperidis Deliaca, Ἀγοράσαι· ἀντὶ τοῦ ὠνήσασθαι, positum adnotavit Harpocr.: orationis ista pars superest Scholiis in Hermogenem excitata Casaubono in Athen. x. 6. et Dorvillio Exercit. Deliaca p. 110. (Ὅτι ἱερεῖα ἀγοράσοντες οἱ ἄνθρωποι διέβησαν εἰς τὴν Ῥήνειαν.)" Valck. Glossæ: Ἀγοράζω· Emo, Mercor, Comparo. Ἀγορασθείη· Ematur. Ἀγορασθέν· Emtum. Ἀγορασθέντα· Comparatum. Ἀγορασθέντες· Emti. Ἀγοράσῃς· Emas. Ἀγοράσων· Emturus. Ἀγοράσωσιν· Emant. || Ἀγοράζω· Redimo, iisdem Glossis. "Redimo de captivitate, quomodo *Racheter* etiam dicimus. Chronicon Paschale An. 5. Marciani, de Placidia et Honoria, Ἃς μετ' ὀλίγον ἀγοράζει ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας Λέων ὁ βασιλεύς. Utitur rursum An. 7. Leonis M. || Prodo, Chronicon Veneto-Byzantinum An. 1391." Ducang. Gl. M. et I. Gr.]

[Ἀγοράζω. Etym. Ἀγοράζω· ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἐν ἀγορᾷ ἐμβάλλω καὶ διατρίβω, εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγοράζειν. Technoll. Mss. ap. Tittmann. ad Zonar. lxxix. Ἀγοράζειν· τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρίβειν, καὶ τὸ ὠνεῖσθαι. Bekkeri Phrynich. Σοφ. Προπαρ. Ἀγοράζειν· καὶ τὸ ὠνεῖσθαι, καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν: Anti-Atticista, Ἀγοράσαι ἀντὶ τοῦ ὠνήσασθαι, οὐκ

A ἐπὶ τοῦ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, Δημοσθένης κατὰ Ἀριστογείτονος, (adde Περὶ Παραπρεσβ. 412. Ὁ δὲ, ὧν τὰ τῆς πόλεως πράγματα χρημάτων ἀπέδοτο, τούτων πόρνας ἠγόραζε καὶ ἰχθῦς περιιών, Κατὰ Μειδίου 563. Ἡ μὲν γὰρ ἀπέδοτο εὐθὺς γενόμενον, ἡ δ', ἐξὸν αὐτῇ βελτίω πρίασθαι τῆς ἴσης τιμῆς, τοῦτον ἠγόρασε, alia loca ex eodem Demosth. supra dedimus:) Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀγοράζει· τὸ ὠνεῖσθαί τι, καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Suid. Ἀγοράζειν· τὸ ὠνεῖσθαί τι, καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ (l. c.), ἐπὶ τοῦ συνήθους ἡμῖν, ἀντὶ τοῦ ὠνήσασθαι: Ἀγοράσαι· Ὑπερίδης, (v. Valck. supra.) Τὸ ὠνήσασθαι ἀγοράσαι λέγουσι· τὸ δ' * ἀγορᾶν, βάρβαρον· παραδειγμάτων δὲ μεστὰ πάντα, εἰλήφθω δ' ὅμως Ἀριστοφάνους ἐξ * Αἰολοσίκωνος· Ἀλλ' ἄνυσον, οὐ μέλλειν ἐχρῆν· ὡς ἀγοράσω Ἀπαξάπανθ' ὅσα κελεύεις, ὦ γύναι. "Hic versus claudicat, et defectu unius syllabæ laborat, quem proinde Lector pro lubitu suppleat. Portus sic tentabat, Ἀπαξάπανθ' ὅσα με κελεύεις, ὦ γύναι, quod non displicet." Kuster. "Versus posterior

B laborat: corrigo, Ἀπαξάπανθ' ὁπόσα κελεύεις, ὦ γύναι. Quod verum est; voces enim istæ ὅσα et ὁπόσα sæpissime commutantur. Locus ita est interpretandus: 'Sed festina, haud cunctandi tempus est. Ego vero curabo ut omnia, quæ jubes, emta tibi sint, mulier." Toup. Emendd. in Suid. i. 14. probante et Brunck. Sed veram lectionem servavit Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγοράσω· ἀγοράσω λέγουσι, τὸ δ' ἀγορῶ βάρβαρον. Ἀριστοφάνης· Ἀλλ' ἄνυσον, οὐ μέλλειν ἐχρῆν, ὡς ἀγοράσω Ἀπαξάπανθ' ὅσ' ἂν κελεύῃς, ὦ γύναι. Suid. Ἀγοράσω· ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀγορᾷ διατρίψω. Ἀριστοφάνης (l. c.)· Ἀγοράσω γ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι. Ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρίψω μετὰ τοῦ Ἀριστογείτονος, ἐγγὺς Ἀριστογείτονος. Cf. Schol. ad h. l. Hesych. Ἀγοράζειν· ἐν ἀγορᾷ διατρίβεσθαι (l. διατρίβειν), ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ὠνεῖσθαι, καὶ ἐπὶ τοῦ διαβουλεύεσθαι. "Schol. ad Aristoph. Eq. 1370., Οὐ νῦν ἐν ἀγορᾷ διατρίψει. H. l. Phavor. notat. Cf. Schol. ad Lys. 634. quem locum descripsit Suid. (l. c.) Iterum ad Acharn. (625. Τὸ ἀγο-

C ράζειν οὐκ ἴσον τέθεικε τῷ ὠνεῖσθαι, ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, ubi ἐπὶ recte reposuit Pierson. ad Moer. 71., et) 720. Ἀγοράζειν· ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, Ἀττικῶς, ὅθεν καὶ ἡ Κόριννά ἐστι τοῦ Πινδάρου * Ἀττικιστὶ, ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει, (lege cum Piersono l. c., ἔτι δὲ ὁ Πίνδαρος ἀττικίζει, sunt enim Parthenia Pindari.) Postremum locum respexit Hesych." Albert. Hesych. Ἀγορᾶσαι· λέγει. "Imo, Ἀγοράσαι λέγε, vel λέγουσι, h. e. Veteres obsonantem ἀγοράσαι, non ἀγορᾶν dixerunt, ut monet Suid. (l. c.) Et præterea tali utitur interpretamenti forma aliquoties præstantissimus ille Glossographus, οἷόν τε, δυνατὸν λέγουσι." Taylor. ad Lys. p. 18. Reisk. probante Albertio Auctt. Emendd. in Hes. Moeris: Ἀγοράζειν, ἐκτείνοντες τὸ β' α, οἱ Ἀττικοί· ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, Ἕλληνες. "Liban. T. ii. 562. Ἀγοράζει μὲν αὐτὸς οἴκοι μένοντος ἐμοῦ, διατρίβει δὲ οἴκοι περιπατοῦντος ἐπ' ἀγορᾶς ἐμοῦ. In Plat. Gorgia 305. legimus, Αἴτιος Χαιρεφῶν ὅδε, ἐν ἀγορᾷ ἀναγκάσας ἡμᾶς διατρίψαι,

D quod forte e glossemate fluxit. Quid autem Moeris sibi velit, cum secundum a produci hoc sensu (Obambulandi in foro) scribat, nondum satis perspicio. Sequente enim duplici ζ æque producitur, cum Emere significat; in futuro autem et aor. 1. ubi σ est, penultima corripitur. Sed Moeridi fortasse lucem afferet Draco Straton. π. M. Π. (21. Hermann.) Ἀγοράζω βραχυκαταληκτεῖ (βραχυπαραληκτεῖ, Hermann.) Τὰ γὰρ διὰ τοῦ αζω βαρύτονα δισύλλαβα συστέλλει τὸ α ὑπεσταλμένων τῶν Αἰολικῶν, διὰ τὸ στάζω, βάζω, φράζω, καὶ πλάζω, ἀντὶ τοῦ ἐπιπλήσσω. Ἔστωσαν δὲ τὰ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα, στάζω, σφάζω, μάζω, f. βάζω, παράλογον ἄρα τὸ κράζω ἐκτέταται, καὶ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχει συνεσταλμένον τὸ α, χωρὶς εἰ μὴ ἔχει πρὸς τῷ α τὸ ι, διὰ τὸ ματαΐζω, σφαδάζω. Ἔστωσαν δὲ παραδείγματα τοῦ κανόνος ταῦτα, σκιάζω, ἐνθουσιάζω, ἐκκλησιάζω, ἀγοράζω. Τινὲς δὲ ἐκτείνουσι τὸ, Ὅδ' ἀγοράζει κλεῖδ' ἔχων, τουτέστιν ἐν ἀγορᾷ διατρίβει, πρὸς διαφορὰν τοῦ ἑτέρου, λέγω δὲ τοῦ ὠνεῖσθαι. Cum Dracone comparari debet Etym. licet in non-

nullis ab eo diversus abeat: Κράζω· τὸ κρα βραχύ. Διατί; τὰ διὰ τοῦ αζω ῥήματα δισύλλαβα βαρύτονα ἐκτείνονται, οἷον σφάζω. φράζω, πλὴν τοῦ κράζω. Εἰ δὲ ὦσιν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, συστέλλεται, οἷον ὑπωπιάζω, (sic V. D. tacite reposuit pro vulg. lect. ὑποπιάζω, sed ὑποπιάζω stare potest, modo intelligas v. * ὑποπιάζω ex ὑπὸ et πιάζω compositum, nam idem Etym. alibi habet, Πιέζω καὶ ὑποπιάζω,) ἀλαπάζω· πλὴν τοῦ σφαδάζω, * μοτάζω, l. ματάζω, τεράζω, (' μοτάζω s. ματάζω,' Sylburg. Ind.. cf. Etym. 118. *Ἄπαστος· παρὰ τὸ πῶ τὸ ἐσθίω, καὶ πόα ἡ βοτάνη, καὶ πηγὸς, καὶ φηγὸς, ἡ πρώτη γὰρ τροφὴ ἀπὸ δρυῶν· πῶ οὖν, παράγωγον πατῶ, ὡς μῶ τὸ ζητῶ, μοτῶ, ὅθεν καὶ μαστὸς, ' μοτῶ s. ματῶ,' Sylburg. Ind. Sed μοτάζω et μοτῶ non sunt solicitanda, utpote ex Æolum usu dicta, ap. quos ο loco τοῦ α substituebatur, v. Interpretes ad Gregor. Cor. 455. 600. 906. et nos supra 245. n. Etym. 204. Βόθρος· παρὰ τὸ βάθος, βάθρος, καὶ βόθρος, ἢ παρὰ τὸ βάραθρον, συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο. Βόθυνος· ὥσπερ παρὰ τὸ θρασὺς γίνεται * θράσυνος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ βαθὺς, βάθυνος, καὶ βόθυνος, ὁ λάκκος. Noster Thes. Ind.: 'Βάθυνος, Fovea, VV. LL. e ii. Reg. xviii. sed perperam pro βόθυνος.') Idem 737.: Ἰστέον ὅτι τὸ σφαδᾴζειν, καὶ ματᾴζειν, καὶ * βορᾴζειν, καὶ τερᾴζειν, ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· πρῶτον μὲν, ἀπὸ τοῦ ματαΐζειν, καὶ σφαδαΐζειν, καὶ τῶν ὁμοίων, τοῦ α καὶ τοῦ ι συναιρουμένου· δεύτερον δὲ, ὥς φησιν ὁ Τεχνικὸς, τὰ εἰς ζω λήγοντα ῥήματα * κοινολεκτούμενα, οὐδέποτε ἔχει τὰ α ἐν τῇ παραληγούσῃ μακρὸν φύσει· σεσημείωται τὸ κράζω· οἷον γενειάζω, ἑτοιμάζω, ἁρπάζω· ἰδοὺ γὰρ ταῦτα, μὴ ἔχοντα τὸ ι, οὐκ ἔχει τὸ α φύσει μακρὸν, ὡς δῆλον εἰς τὸν γενειάσω, ἑτοιμάσω, ἁρπάσω μέλλοντα· ἐνταῦθα γὰρ βραχὺ τὸ α. Εἰ ἄρα οὖν τὸ σφαδάζω, καὶ ματάζω, καὶ * κεράζω φύσει μακρὸν ἔχει τὸ α, ὡς δῆλον ἐκ τῆς λοιπῆς κλίσεως τῆς μὴ ἐχούσης τὸ ζ, δῆλον ὅτι ἔχει ἐγκείμενον τὸ ι. Πρόσκειται, * κοινολεκτούμενα· ἐπειδὴ τὸ πλήσσω πλάζω λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς· καὶ ἔστι τὸ α φύσει μακρὸν, καὶ οὐκ ἔγκειται τὸ ι. Quæ paulo copiosius describere, operæ pretium duxi, cum, ut pateret, Moeridem habuisse, quos sequeretur, veteres Grammaticos sententiæ suæ auctores, tum, ut aliis, qui hæc accuratius post nos sint tractaturi, veluti materiam quandam congestam præberem." Pierson. Cf. Dracon. 83. Σφαδάζειν τὸ α ἐκτείνει· τὰ γὰρ εἰς ζω ῥήματα λήγοντα * κοινολεκτούμενα οὐδέποτε ἔχει φύσει τὸ α μακρὸν ἐν τῇ παραληγούσῃ· σεσημείωται τὸ κράζω, οἷον γενειάζω (leg. κράζω· οἷον γ.) ἑτοιμάζω, ἁρπάζω, ἰδοὺ γὰρ ταῦτα, μὴ ἔχοντα τὸ ι, οὐκ ἔχει τὸ α φύσει μακρὸν, ὡς δῆλον εἰς τὸν γενειάσω, ἑτοιμάσω, ἁρπάσω μέλλοντα, ἐνταῦθα γὰρ βραχὺ τὸ α. Εἰ ἄρα οὖν τὸ σφαδάζω, καὶ ματάζω, καὶ * κεράζω φύσει μακρὸν ἔχει τὸ α, ὡς δῆλον ἐκ τῆς λοιπῆς κλίσεως τῆς μὴ ἐχούσης τὸ ζ, δῆλον ὅτι ἔχει ἐγκείμενον τὸ ι. Πρόσκειται κοινολεκτούμενα, ἐπειδὴ τὸ πλήσσω πλάζω λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς, καὶ ἔστι τὸ α φύσει μακρὸν, καὶ οὐκ ἔγκειται τὸ ι. Et p. 108.: Τὰ διὰ τοῦ ζω ῥήματα δισύλλαβα βαρύτονα συστέλλει τὸ α, ὑπεσταλμένων τῶν Αἰολικῶν, οἷον χάζω, σφάζω, βάζω· μόνον τὸ κράζω ἐκτεταμένον ἔχει τὸ α, καὶ τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς συστελλόμενον ἔχει τὸ α, χωρὶς εἰ μὴ προσγράφοιτο τῷ α τὸ ι· τὸ γὰρ ματᾴζω ἐκτεταμένον ἔχει τὸ α, ὅτι τὸ ι ἔχει προσγεγραμμένον, ὁμοίως καὶ τὸ περᾴζω· τῶν δὲ μὴ ἐχόντων προσγεγραμμένον τὸ ι, καὶ συστελλόντων τὸ α, παραδείγματα ταῦτα, σκιάζω, ἐκκλησιάζω, ἰάζω, ἀγοράζω, τινὲς δὲ ἐκτείνουσι τοῦτο πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ σημαίνοντος τὸ ὠνεῖσθαι. Scrupulus ille, qui Piersonum torserat in istis Moeridis verbis interpretandis, Ἀγοράζειν, ἐκτείνοντες τὸ β' α, οἱ Ἀττικοί· ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, Ἕλληνες, facile tollitur. Non enim Moeris, ut V. D. arbitrabatur, sibi vult secundum α in ἀγοράζειν, In foro obambulare, ap. Atticos produci, cum non solum ap. Atticos, verum etiam omnino omnes poetas produceretur. Sed sensus est, Atticos ἀγοράζειν ἐκτεταμένως, quasi natura longum, dicere, non, ut alios, συνεσταλμένως, quasi ἀγορᾴζειν, ι ascripto, pro eo quod plene diceretur ἀγοραΐζειν: Atticos ἐκτείνειν τὸ α, ι non ascripto, contra canonem, ad τὰ εἰς ζω ῥήματα λήγοντα κοινολεκτούμενα pertinentem, qui dicit nulla

A in ζω desinentia, præter κράζω, verba ἔχειν τὸ α ἐν τῇ παραληγούσῃ μακρὸν φύσει, ὡς δῆλον εἰς τὸν σφαδάσω μέλλοντα, ἐνταῦθα γὰρ βραχὺ τὸ α. Idem tamen Moeris, qui h. l. tradidit Atticos in ἀγοράζειν ἐκτείνειν τὸ β' α, parum sibi constans, alibi dixit: Βαδίζειν, Ἀττικῶς, βραχύ. "Revera βαδίζειν ubique secundam producit ap. poetas Atticos, (et omnino omnes poetas.) Quid itaque Moeris hac observatione voluerit, mihi non satis exploratum est." Pierson. "Id sibi vult Moeris, secundam verbi βαδίζω syllabam brevem esse ap. Atticos, quæ fuit veterum Grammaticorum opinio, ut e Phavor. perspectum est: Βαδίζειν ἐκτεταμένως οἱ λέγοντες ἁμαρτάνουσι, δέον λέγειν συνεσταλμένως βαδίζειν, καὶ βαδίζον, λόγῳ τοιούτῳ· τριῶν ὄντων διπλῶν, ζ, ξ, ψ, καὶ τριῶν διχρόνων, α, ι, υ, πᾶν δίχρονον διπλοῦ ἐπιφερομένου συστέλλεται, μάλιστα δὲ τοῦ ζ ἐπιφερομένου· οἷον φροντίζω, αὐγάζω, κουφίζω, ἀκοντίζω, οὕτως βαδίζω, ἐβάδιζον, συνεσταλμένως." Sallier. Ut in illo Moeridis loco Pierson. verbum ἐκτείνειν parum intelle-
B ctum habet, sic h. l. Idem et Sallier. vim vocis βραχὺ minus perspexerunt. Sensus est Atticos dicere βαδΐζειν, non βαδίζειν: at sic scribens proculdubio erravit Atticista; ap. Atticos enim nusquam legitur βαδΐζειν pro βαδίζειν. Βραχὺ nempe hic Moeridi i. q. aliis ἐκτεταμένως. Moeris in priore loco tradens, Ἀγοράζειν, ἐκτείνοντες τὸ β' α, οἱ Ἀττικοὶ, a se non discedet, modo per ἐκτείνοντες hic intellexeris, i. q. illic βραχύ: nempe hic, Atticos ἀγοραΐζειν scribere pro ἀγοράζειν, illic autem, eosdem βαδΐζειν ponere pro βαδίζειν. Quod vero ad Phavorini locum a Sallier. citatum attinet, is parum accurate a V. D. descriptus est. Legitur enim in ed. Bas. 1538. qua utimur, et quidem recte, Βαδΐζειν ἐκτεταμένως οἱ λέγοντες ἁμαρτάνουσι, δέον λέγειν συνεσταλμένως βαδίζειν, καὶ ἐβάδιζον, deinde in fine, βαδίζω, ἐβάδιζον συνεσταλμένως, ὡς καὶ φροντίζω, ἐφρόντιζον. Ista autem non depromsit Phavor. e Philemonis Lex. Technol. 166. ubi sic exhibentur, Καὶ βαδίζειν, οὐ βαδΐζειν, λέγομεν λόγῳ τοιούτῳ· τριῶν ὄντων διπλῶν,
C ζ, ξ, ψ, καὶ τριῶν διχρόνων, α, ι, υ, πᾶν δίχρονον διπλοῦ ἐπιφερομένου συστέλλεται, μάλιστα δὲ τοῦ ζ ἐπιφερομένου· οἷον φροντίζω, αὐγάζω, κουφίζω· οὕτως ἄρα καὶ βαδίζω ἐβάδιζον, συνεσταλμένως, ὡς καὶ κουφίζω, ἐκούφιζον, quamvis alibi fere semper Philemonem sequatur, sed e Dracone 26. cujus hæc sunt verba: Βαδίζειν συνεσταλμένως, οὐ βαδΐζειν ἐκτεταμένως· τριῶν γὰρ ὄντων τῶν διπλῶν, ζ, ξ, ψ, καὶ τριῶν διχρόνων, α, ι, υ, πᾶν δίχρονον διπλοῦ ἐπιφερομένου συστέλλεται, μάλιστα δὲ τοῦ ζ, οἷον φροντίζω, αὐγάζω, κουφίζω, ἀκοντίζω, οὕτως ἄρα καὶ βαδίζω, ἐβάδιζον, συνεσταλμένως, καὶ φροντίζω, ἐφρόντιζον.]

Ἀγόρασμα, ατος, τὸ, Emtio et Res emta, inquit Bud., afferens prioris significationis exemplum ex Aristotele Œcon. ii. (p. 694. Duvall.) Ἀποστείλας τέ τινα ἐπ' ἀγοράσματι. Sed sunt qui ἐπ' ἀγοράσμασι ibi legant. Ἀγοράσματα autem plurali numero frequenter dicuntur Res promercales, Merces, Mercimonia. Sic Aristot. ibid. Ὅτι ἀκηκοὼς εἴη τὰ ἀγοράσματα αὐτὸν ὑπερτίμια ἠγορακέναι. Æsch. adv. Cte-
D siph. (616.) Τοῦ τὰ ἀγοράσματα * Ὀλυμπιάδι ἀγοράζοντος, [Cod. Ms. Mead. Ὀλυμπιάσιν, l. Ὀλυμπιάσιν. Vide Nostrum in v.] || J. Poll. (iii. 127. Τὰ δὲ πιπρασκόμενα, φορτία, ῥῶπος, ἀγοράσματα, ὤνια, γέλγη, εἰ μὴ κωμικώτερον, ὠνητὰ, καὶ, ὡς Ξενοφῶν, πώλημα,) et Hesych. ἀγοράσματα sunt ὤνια, Suid. autem [et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 331.] αὐτὰ τὰ ἠγορασμένα, [et 339. Ἀγοράσματα· τὰ ὤνια λέγουσι, καὶ ἀγορασμάτων, καὶ ἀγοράσεως, τῆς ὠνήσεως. Demosth. π. Φορμ. 909. Ὥστε τοῦ ναυκλήρου κελεύοντος αὐτὸν κατὰ τὴν συγγραφὴν ἐντίθεσθαι τὰ ἀγοράσματα τῶν ἐμῶν χρημάτων, Merces emtas: 916. Καὶ γὰρ ἐνθέσθαι τἀγοράσματα εἰς τὴν ναῦν κελεύει σε. Alexis ἐν τῷ Παγκρατιαστῇ ap. Athen. 242. Ἡράκλεις φίλε, Ἀγοράσματα, οὐ συμπόσιον, εἴρηκας, γύναι. "Abresch. Æsch. ii. 69." Schæf. in Mss.]

Ἀγορασμὸς, Emtio, VV. LL. ["Neh. x. 31. Οἱ φέροντες τοὺς ἀγορασμοὺς, Qui ferunt merces: Gen. xlii. 19. Annona, (Καὶ ἀπαγάγετε τὸν ἀγορασμὸν τῆς σιτοδοσίας ὑμῶν.)" Biel. Usurpavit et Phintys supra

in Ἀγορὰ citata. Orac. Sibyll. ii. p. 212. Οὐ γάμον, οὐ θάνατον, οὐ πράσεις, οὐδ' ἀγορασμούς. Pseudo-Did. ad Odyss. O. 444.]

Ἀγόρασις, εως, ἡ, Emtio. J. Poll. e Plat. [iii. 127. Πλάτων δὲ τῆς ἀγοράσεως εἴρηκεν, ὡς τῆς ἀγοράσεως Τηλεκλείδης. Pro altero ἀγοράσεως, etiam Sebero et Nostro suspecto, Kuhn. velit ἀγορᾶς, Jungerm. autem ἀγορασίας, cujus "conjecturam confirmat Falckenburgius, qui idem ἀγορασίας pro ἀγοράσεως habet." Lederlin. Ceterum J. Poll. forte in animo habebat locum in Platonis Soph. v. p. 11. ed. Fisch., Κτητικῆς δὲ ἆρ' οὐ δύο εἴδη; τὸ μὲν, ἑκόντων πρὸς ἑκόντας μεταβλητικὸν ὂν, διά τε δωρεῶν, καὶ ἀγοράσεων, καὶ μισθώσεων, τὸ δὲ λοιπὸν, ἢ κατ' ἔργα ἢ κατὰ λόγους χειρούμενον ξύμπαν, * χειρωτικὸν ἂν εἴη; C. A. Lobeck. Comment. nondum edita in Phrynichi Ecll. "non videt, quid alterutro loco reponi possit." Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 326. Ἀγόρασιν· τὴν ὠνὴν σημαίνει: 339. Ἀγοράσεως· τῆς ὠνήσεως.]

Ἀγορασία, ας, ἡ, Emtio, ut Ἀγορασία καὶ πρᾶσις, Emtio et Venditio, in Pand. [Hyperides e Schol. in Hermog. ap. Casaub. ad Athen. 424. e. Πρὸς δὲ τούτοις, τριάκοντα σταδίων ὄντων ἀπὸ τῆς διαβάσεως πρὸς τὴν πόλιν Ῥηναέων τραχείας οὔσης ὁδοῦ, δι' ἧς ἔδει αὐτοὺς πορευθῆναι ἐπὶ τὴν ἀγορασίαν, ἄνευ ὑποδημάτων διέβησαν. "Aster. Homil. ed. Ruben. p. 6." Boissonad. in Mss. "Diog. L. in Aristippo (ii. 78. Κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων. ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοπούντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῇ δοκιμαζόντων.)" J. Seager. Glossæ: Ἀγορασία· Emtio, Mercatio, Comparatio. "Unde sit ἱκεσία, controversum est. sed malim a simplici * ἵκεσις s. * ἷξις productum habere, quam a v. * ἱκεσιάζω repetere, cujusmodi verbis in ζω substantiva simplicia in ια pleraque ortum debent, ἀγορασία, Cass. Dio lxviii. 2. 1119. Heliod. ix. 23. p. 383. Hesych. in Πρᾶσις (et in Ὤνησις,) γυμνασία, * δικασία, Aquil. Prov. xviii. 6. quod nisi e διαδικασία depravatum est, Lexicis addi poterit, δοξασία, ἑτοιμασία, ἐργασία, ἱππασία, * κωμασία, ὀνομασία, ἐξοπλισία, * κατάσκευασία Suidæ in Κῦφι, χειμασία, χλευασία, quibus plerisque agnatæ sunt formæ in ις, ἀγόρασις, * ἔργασις, Schol. Eurip. Med. 864., γύμνασις, ὅπλισις. Præter hæc, etiam verba in νω substantiva duplicis terminationis progignunt, ut θέρμανσις et θερμασία, * σήμανσις Nicomach. Geras. ii. 44. ed. Wechel. et σημασία, ξήρανσις et ξηρασία." Lobeck. l. c. Vide Ἀναγορασία.]

Ἀγοραστὴς, στοῦ, ὁ, Emtor. Aristot. Œcon. ii. (694. Duvall.) Πρὸς τοὺς συνήθεις τοῦ ἀγοραστοῦ ἔλεγεν. || Ἀγοραστὴς, i. q. Aristoph. ὀψώνης, peculiariter Emtor opsoniorum, Opsonator. J. Poll. (iii. 126. Ὁ ἀγοραστὴς ἐπὶ τοῦ ὀψωνοῦντος τέτακται.) Athen. iv. [171. Ἐκάλουν δὲ καὶ ἀγοραστὴν τὸν τὰ ὄψα ὠνούμενον, νῦν δ' * ὀψωνάτορα ("rectius foret ὀψωνάτωρα," Schweigh. sed v. Grammaticum S. Germ. infra), ὡς Ξενοφῶν ἐν δευτέρῳ Ἀπομνημονευμάτων (imo i. 5. 2.) οὑτωσὶ λέγων· Διάκονον δ' ἂν καὶ ἀγοραστὴν τὸν τοιοῦτον ἐθέλοιμεν προῖκα λαβεῖν; (Ap. Xenoph. vulgo legitur, Διάκονον δὲ καὶ ἀγοραστὴν τοιοῦτον ἐθελήσαιμεν ἂν προῖκα λαβεῖν; sed τὸν ante τοιοῦτον etiam Stob. habet.) Παρὰ δὲ Μενάνδρῳ ἐστὶ κοινότερον ἐν * Φανίᾳ (* Φανίῳ reposuit Schweigh. e Ms. A. est Meretricis nomen, dimin. a * Φανώ, quod legitur xiii. 594. a. Vide Schweigh. Ind. Auctt. in v. Menander)· Φειδωλὸς ἦν Καὶ μέτριος ἀγοραστής.. Ὀψώνην δ' εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς, διὰ τούτων· Ὡς ὀυψώνης διατρίβειν ἡμῖν τὸ ἄριστον ἔοικε. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 339. Ἀγοραστήν· τὸν τὰ ὄψα ὠνούμενον, ὃν Ῥωμαῖοι ὀψωνιάτορα καλοῦσιν, l. ὀψωνάτορα. Lysias Ἀπολ. υ. τ. Ε. Φ. 18. Ἐὰν οὖν λάβῃς τὴν θεράπαιναν τὴν εἰς τὴν ἀγορὰν βαδίζουσαν καὶ διακονοῦσαν ὑμῖν. "Ita superius, Τὴν θεράπαιναν τὴν εἰς τὴν ἀγορὰν βαδίζουσαν. Obsonandi enim partes ancillulis aliquando cessisse pluribus ostendunt Casaub. ad Athen. iv. 21. et Duker. ad Thucyd. ii. 78. Qui hoc munere fungebatur, ἀγοραστὴς olim audiit. Quod Græcis ἀγοραστὴς, Athenæi ætati erat ὀψωνάτωρ. DIS MANIBUS TAVRIONIS OPSONATORIS POPAE. AE AUG. Spon. Misc. Erud. Antiq." Taylor. Athen. 652. notante Valck. ad Scap. marg., e Dalecampii

A emend., Τοὺς ἀγοραστὰς ἐκώλυεν (Xerxes) ὠνεῖσθαι, ἕως ἂν ἐξουσία γένηται αὐτῷ λαμβάνειν ὅταν ἐθέλῃ, καὶ μὴ ἀγοράζειν. Tobit. i. 13. Καὶ ἔδωκεν ὁ ὕψιστος χάριν καὶ μορφὴν ἐνώπιον Ἐνεμεσσάρου, καὶ ἤμην αὐτοῦ ἀγοραστής. "Erat obsonari officium olim, alias servorum ἀγοραστῶν obsonatorum, quorum Athen. iv. et Seneca Epist. xlvii. meminerunt, et in Θεοφιλεῖ suo Theodoretus, in Vita Petri Galli Eremitæ, alias adulatorum ac parasitorum: cf. Plaut. Capt. iii. 1. 14. Mil. iii. 1. 71. Terent. Eun. ii. 2. 26." Casaub. ad Theophr. Char. ii. Glossæ: Ἀγοραστής· Emtor, Mercator, Redemtor. Vide Bast. ad Greg. C. 871.]

[* Ἀγοράστρια· Emtrix, Glossæ.]

Ἀγοραστικὸς, ἡ, ὸν, Ad emtionem pertinens. Plato Soph. (x. p. 18. Fisch.) ἀλλακτικῆς τέχνης facit δύο μέρη, * δωρητικὸν καὶ ἀγοραστικὸν, i. e. Fic. interpr., Duas species, quarum altera in largitione, altera in emtione venditioneque consistit. || Idem in Cratylo (xxiii. p. 44. Fisch.) Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε, legendum puto, ταυτό γε, ἔοικε περὶ λόγον τε εἶναι ὁ Ἑρμῆς, καὶ
B τὸ ἑρμηνέα εἶναι, καὶ τὸ ἄγγελον, καὶ τὸ κλωπικόν τε καὶ τὸ ἀπατηλὸν ἐν λόγοις, καὶ τὸ ἀγοραστικόν. [Vide Des. Herald. Animadvv. in Salmasii Obss. ad J. A. et R. ii. 2. 6. "Fischer. Descr. Lect. 794-5." Schæf. in Mss. * Ἀγοραστικῶς, "Hesych. et Suid. in Ὠνητιῶν(· ἀγοραστικῶς ἔχων.)" G. Wakef. in Mss.]

[* Ἀγοραστὸς, ἡ, ὸν, Emtitius, Emtus. Hesych. Suid. et Zonar. Ὠνίους· ἀγοραστούς. Hesych. Ὠνίου· πρασίμου, ἀγοραστοῦ. Suid. Ὤνια· πράσιμα, ἀγοραστά.]

[* Εὐαγόραστος, ὁ, ἡ, Vendibilis. Hesych. Εὔωνον· * εὔπρατον, εὐαγόραστον, ἢ ὃ μὴ ἄξιον λόγου.]

[* Καλοαγόραστος, ὁ, ἡ, i. q. εὐαγόραστος. Zonar. Εὔωνον· καλοαγόραστον, εὐτελὲς, pro quo Hesych. habet εὐαγόραστον. Sic idem Zonar. dixit: * Εὔθειος· ὁ εὐόμιλος, καὶ ὁ * καλοσύντυχος, ἤτοι ὁ * ὀρθολεκτῶν τοὺς λόγχους αὐτοῦ. "K. * Εὔθειος superscr. ι, quasi leg. * εὔθιος. D. pro καλοσύντυχος habet * εὐθιοσύντυχος. Phavor. Εὔθειος· εὐόμιλος, καὶ ὁ εὔθειος ὁ * σύντυχος, ut Cod. K. nisi quod is bis εὔθειος. Verba, ἤτοι ὁ ὀρθολεκτῶν, desunt a Cod. K. et fateor, me
C nescire, quid sibi velint. Omnino tota glossa mendosa esse videtur." Tittmann. Idem Zonar. Εὐχαίτης· ὁ * καλόθριξ. Εὐεργὴς γῆ· εὔφορος, * καλοέργαστος. Εὐήτριον· ἱμάτιον * καλοῦφαντον. Εὔζωρον· * καλοκέραστον (Hes. et Suid. εὐκέραστον)· ζωρὸν γὰρ τὸ ἄμικτον ποτὸν καὶ ἄδολον.]

"Πολλαγόρασος, (ὁ, ἡ,) dici potest ὁ πολλὰ ὠνούμενος, Multa emens s. Emax, ut Pherecr. dicit πολλαγόρασον παιδίον, inquit J. Poll., qui tamen hoc nomen ait esse φαῦλον." [Schneider. Lex. consuli jubet Pollucem vi. 15. neque aliter legitur in T. Hemsterh. Ind. sed locus extat vii. 15.: Τὸν δὲ πολλὰ ὠνούμενον ἔξεστιν εἰπεῖν πολλαγόρασον, εἰ καὶ φαῦλον τοὔνομα· ἀλλ' ὅτι Φερεκράτης εἴρηκεν ἐν Πέρσαις, Τὸ παιδίον τὸ πολλαγόρασον, κἀπὸ πολλῶν θ' ἡλίων. "Interpr., 'A multis solibus,' quod quid sibi velit, non assequor. F. l. κἀπὸ πολλῶν τηλιῶν, Puerum eum multa qui emit, quique habet multa incernicula. Incerniculum reddidi voc. τηλία, quia ita est in Glossis, aut si hoc non placet, accipi poterat pro Tabula
D lata, qua pueri circulum conficiebant vel conseptum, ut in eo coturnicum paria committerent; adeoque hic denotatur puerulus dives, qui multa emit sibi crepundia, qui semper ait, ἀγόρασον, ἀγόρασον, Eme, Eme. In primis autem τηλίας Tabulas ad locum designandum, intra quem depugnarent coturnices, quibus in primis delectabantur pueri Græcorum. Imo hujusmodi lusibus etiam adulti vacabant usque ad vituperium. Vide Budæi Comment. L. G. p. 615. ed. Par. et J. Poll. ix. 102. Si vero retinendum ἡλίων, puer notatur, qui inter crepundia sua habuit non unum solis caput radiatum pluresque lunulas ex ære, auro, argento." Kuhn. Sed an Græce dici possit, παιδίον ἀπὸ πολλῶν τηλιῶν, Qui multa habet incernicula s. tabulas, jure optimo dubitaveris. "Locus vexatissimus est, de cujus medela me desperantem quidam amicus docet leg. κύκλων pro illis θ' ἡλίων, et optime quidem me judice; quæso enim quid sibi volunt illa θ' ἡλίων? Video illa quidem explicari a doctis, sed satisfecisse sua explicatione nondum existimo.

At vero si jam mecum *κύκλων* leges, omnis tolletur scrupulus. Sit testis ipse Pollux, qui vii. 11. *κύκλους* in nova Comœdia fuisse dicit, *ἐν οἷς ἐπιπράσκοντο τὰ ἀνδράποδα, ἴσως καὶ τὰ λοιπὰ ὤνια.*" Lederlin. Sed huic lectioni tria, eaque non levia, obstant, 1. quod *παιδίον ἀπὸ κύκλων* non sit Græcorum phrasis, 2. quod *πολλῶν* in tali contextu prorsus sensu careat, nisi intelligas de servo plus semel vendito, 3. quod verba *κἀπὸ πολλῶν κύκλων* sic intellecta contextui parum conveniant; agitur enim de servo qui multa emit, Τὸ *παιδίον τὸ πολλαγόρασον*, et quomodo fit, ut Comicus de servo, *qui multa emit*, loquens statim subjungat eum *plus semel emtum esse?* Si igitur *κύκλων* retinendum censueris, *πολλαγόρασον* passive sumendum erit, adeo ut locus sic vertatur, Puer caro pretio emtus, et plus semel in servorum foro venditus. An per *ἥλιος* intelligi debet Numismatis genus? "Verba Pherecratis an omnia recte habent? Non satis ego sane capio ista, *κἀπὸ πολλῶν θ' ἡλίων*. Audiamus itaque Salmasium nostrum :—'Extrema hæc, B *πολλῶν θ' ἡλίων*, idem valere puto quod a multis diebus servum commendat, dum et Multinumum appellat; ita eleganter Varro expressit vocem Comici *πολλαγόρασον*, (nempe de R. R. iii. c. ult. circa med., Ego enim uno servulo, hordeo non multo, aqua domestica meos multinumos alo asinos, et ap. Non. iii. 152. Multinumus piscis, helops,) et a multis diebus emtum dicit. Possumus enim tutius fidere servo alicui, cujus fidem satis longo tempore probaverimus, quam novitio alicui, et *χθὲς καὶ πρώην* emto. Sic Lat. Multos soles dicunt, pro Multos dies, et ita etiam poeta locutus est; ita etiam Græci: Dionysius in Bassaricis, *ἀτὰρ μῆκός τε καὶ ἰθὺν, Ὅσσον ἀνὴρ δοιοῖσιν ἐν ἠελίοισιν ἀνύσσοι.* Plura non afferam, etsi in promtu sint.'" Jungerm. Si vero V. D. *πολλαγόρασον*, passive sumtum, Multinumum recte verterit, erravit J. Poll. cui *πολλαγόρασον* est *τὸν πολλὰ ὠνούμενον*.]

[* Ἀναγοράζω, UNDE *Ἀναγορασία, ας, ἡ. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀστυφίαν παρὰ τὴν ἀναγορασίαν, ἣν ἐκήρυσσον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. Sed glossa C hæc fœde corrupta est cum in articuli capite Ἀστυφίαν, tum in v. ἀναγορασίαν, pro quo reponendum videtur ἀναγόρευσιν.]

"Ἀνταγοράζω, Vicissim emo. In VV. LL. Permuto." [Xenoph. K. A. i. 5. 5. Ὄνους *ἀλέτας ἐπώλουν, καὶ ἀνταγοράζοντες σῖτον ἔζων. "Numis e re vendita redactis aliud aliquid emo, Demosth. π. Λακρ. Παραγρ. 930. Ἄρατος Ἁλικαρνασσεὺς μαρτυρεῖ δανεῖσαι Ἀπολλοδώρῳ ἕνδεκα μνᾶς ἀργυρίου, ἐπὶ τῇ ἐμπορίᾳ, ἣν ἦγεν ἐν τῇ Ὑβλησίου νηῒ εἰς τὸν Πόντον, καὶ τοῖς ἐκεῖθεν ἀνταγορασθεῖσι, atque iterum, Ἐπειδὰν ἀπόδωνται ἐν τῷ Πόντῳ, ἃ ἦγον, ἀνταγοράζειν πάλιν χρήματα." Reisk. Ind.]

[* Ἀπαγοράζω· Redimo, Glossæ.]

Ἐξαγοράζω pro simplici ἀγοράζω, interdum Redimo, cum genit. rei et accusat. personæ. Ἐξαγοράζει κόσμον μεγάλης τιμῆς, Naz. Redimit mundum magno pretio. [Glossæ: Ἐξαγοράζω· Redimo. "Diod. S. ii. 530." Schæf. in Mss. "1. Proprie Redimo, Rem, D quæ alterius facta erat, dato pretio recupero et mihi vindico, et est verbum proprium de iis, qui aliquem, pretio dato, e servitute redimunt. Ita in N. T. non legitur. 2. Metaphorice Libero et immunem reddo. Sic Christo tribuitur Galat. iii. 13. Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, h. e. ut bene Kopp. exposuit, Christo debemus, quod non amplius metuendæ nobis sunt legum Mosaicarum comminationes, s. Christus morte sua cruenta in cruce effecit, ut non amplius obstricti teneamur legi Mosaicæ, quæ pœnas comminatur: iv. 5. Ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, Ut Judæos in libertatem Christianam vindicaret: 3. Toto animo rei alicui deditus sum, Solicite aliquid et caute observo, prouti facere solent mercatores. Ephes. v. 16. Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι, Quærite opportunitatem sancte vivendi et alios emendandi, hoc enim, quo vivimus, tempore multa sunt virtutis impedimenta. Alii reddunt, 'Dilatione aut alia arte eripere vos periculo imminenti studete, nam tempora sunt admodum calamitosa,' e Daniel. ii. 8. Ὅτι καιρὸν ὑμεῖς ἐξαγοράζετε, ('Lucrari studeatis tempus evadendi pœnas meas, si non ad palatum meum interpretationem somnii dare possitis,' Biel.) ad q. l. Schol. vet. in ed. Bos. habet, Τουτέστιν ὑπέρθεσιν θηρᾶσθε, διασκεδάσαι τῇ ἀναβολῇ τοῦ καιροῦ σκοποῦντες τὸ παρ' ὑμῶν ζητούμενον. Alii aliter. Cf. Dresig. de VV. mediis N. T. 267. et Wetsten. N. T. ii. 255. Coloss. iv. 5. Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, Quærite opportunitatem et ea diligenter utimini. Sæpius non legitur in N. T." Schleusner. "Ephes. v. 16. Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, Redimentes occasionem, i. e. prout arbitror, Celeritate ac diligentia in futurum, temporum opportunitates, quas infructuosas præterlabi sivistis, compensantes. Nescio in quo Eurip. Fragm. legerim, τὸν χρόνον κερδαινέτω, (legerat forte in Eurip. Or. 779. τῷ χρόνῳ δὲ κερδανεῖς,) at statim vidi phrasim occurrere ap. Tragicum non nominatum in Euseb. P. E. xiii. 684. Appositissime Stat. Theb. vii. 139. 'Præcipitant, redimuntque moras.' Nec minus dignus est, qui proferatur, ibidem Lutatius: 'Festinant, accelerant, ut tarditatis moras celeritate compensent.'" G. Wakef. Silv. Crit. v. 131. a Schæf. indicatus. Vide Auctores Wolfio ad h. l. citatos. Zonar. Ἐξηγόρασας· ἠλευθέρωσας. HINC *Ἐξαγορασία, ας, ἡ. Glossæ: Ἐξαγορασία, λύτρωσις· Redemtio.]

[* Καταγοράζω, Coëmo. Demosth. π. Φορμ. 908. Δέον δ' αὐτὸν καταγοράσαι φορτία Ἀθήνηθεν μνῶν ἑκατὸν δεκαπέντε, εἰ ἤμελλε τοῖς δανεισταῖς πᾶσι ποιήσειν τὰ ἐν ταῖς συγγραφαῖς γεγραμμένα, οὐ κατηγόρασεν, ἀλλ' ἢ πεντακισχιλίων καὶ πεντακοσίων δραχμῶν, σὺν τῷ ἐπισιτισμῷ. Athen. 358.: Ἐκφαυλίζων δὲ καὶ Ἔφιππος τοὺς μικροὺς τῶν ἰχθύων, ἐν Φιλύρᾳ φησίν· Παπία ("rectius foret Παππία," Schweigh.) βούλει δραμὼν Εἰς τὴν ἀγορὰν καταγοράσαι μοι; ubi vertitur Mercari. HINC *Καταγορασμὸς, οῦ, ὁ, Coëmtio. Diod. S. xvi. 13. Ἐξαπέστειλε ναῦς φορτίδας καὶ χρήματα πρὸς τὸν τοῦ σίτου καταγορασμόν.]

"Παραγοράζω, Alexis dicit, quod Cratinus παροψωνέω, Opsonia coëmo; nam ἀγοραστὴς dicitur ὁ τὰ ὄψα ὠνούμενος, ὀψώνης, Opsonator, Qui opsonia emit. Athen. iv." [171. Παροψωνεῖν δ' ἔφη Κρατῖνος ἐν Κλεοβουλίναις οὕτως . . . Παραγοράζειν δ' Ἄλεξις ἐν Δρωπίδῃ.]

Προαγοράζω, [Præemo,] A QUO fit [* Προαγορασία, ας, ἡ, Præemtio, in Hederici Lex. sed ἀμαρτύρως, ET] Προαγοραστὴς, οῦ, ὁ, Præemtor, VV. LL. [Glossæ: Προαγοραστής· Præemtor.]

[* Προσαγοράζω, Emendo addo ei, quod ante habebam, v. c. agrum vicinum. Diod. S. 376. ed. Rhodom. Οὕτως γὰρ αὐτὸν ἐπιθυμήσειν μὲν ἀγροῦ μείζονος, οὐ δυνάμενον δὲ παρὰ τοῦ γείτονος προσαγοράσαι, τὸν ὑπάρχοντα πωλήσειν.]

[* Συναγοράζω, Coëmo, Glossæ. "Athen. i. p. 11." Schæf. in Mss. et v. 214. Ὅτε μὲν γὰρ ἐφιλοσόφει, καὶ τὰ Περιπατητικὰ καὶ τὴν Ἀριστοτέλους βιβλιοθήκην καὶ ἄλλας συνηγόραζε συχνάς. Diod. S. 205. ed. Rhodom. Pseudo-Plut. de Fluv. x. 376. de Pactolo: Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ καὶ λίθος, *ἀρουραφύλαξ καλούμενος, ἔστι δ' ἀργύρῳ παρόμοιος, εὑρίσκεται δὲ δυσχερῶς τῷ καταφερομένῳ ψήγματι συναναμιγνύμενος· ἔχει δὲ δύναμιν τοιαύτην. Οἱ ἐν ἐξοχῇ τυγχάνοντες τῶν Λυδῶν συναγοράζουσιν αὐτὸν, καὶ πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν θησαυρῶν τιθέασι, καὶ διαφυλάττουσιν ἀκινδύνως τὸν διατιθέμενον χρυσόν· ὁσάκις γὰρ ἄνω φῶρες ἐπέλθωσιν, σάλπιγγος ἦχον ἀναδίδωσιν ὁ λίθος· Οἱ δὲ, ὡς ὑπὸ δορυφόρων διωκόμενοι, κατὰ κρημνῶν φέρονται. Καὶ καλεῖται ὁ τόπος τῶν *βιαιοθανατησάντων Πακτωλοῦ *Φρουρά.]

Ἀγορασείω, a Fut. ἀγοράσω formatum, Emturio, ut, Περὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἀγορασείων φαίνεται, Bud. [e Schol. Aristoph Ran. 1100. Φησὶν οὖν, ὅτι ἀναφαίνεται περὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἀγορασείων. "Hujus generis verba desiderativa in ειω, a futuris derivata, præter ἀγορασείω, sunt *ἀναγνωσείω, *ἀναστησείω, ἀπαλλαξείω, *ἀποδωσείω, βρωσείω, γαμησείω, γελασείω, *δειπνησείω, διαβησείω, δρασείω, *δωσείω, ἐλασείω, ἐργασείω, *κατηγορησείω, *κλαυσείω, κνησείω, ναυμαχησείω, ξυμβασείω ap. Thucyd. nisi leg. ξυμβησείω, ut διαβησείω, *οὐρησείω, ὀψείω, παραδωσείω, *πελασείω, πολεμησείω, χεσείω, *ὠνησείω ap. Cass. Dion. nisi illic reponendum sit ὠνητιῶ, nam activum ὠνέω, ὠνήσω in usu non fuit, (imo ter agnoscit

Hesych. Ὠνεῖν· πωλεῖν, ἀπολαύειν. Ὤνησεν· ὠφέλησεν, ἔσωσεν. Ὠνήσω· τὰ αὐτά. Zonar. Ὠνῆσαι· ἀγοράσαι. ʻ Hinc f. l. ὤνησαν in Oppian. H. iii. 587. κακοῦ δ' ἤντησαν ἔρωτος.ʼ G. Wakef. ad Hesych. marg.) Τυραννησείω analogiæ ope in ling. Gr. restituere conatus est Abresch. ad Cattier. 10. (extat sine controversia ap. Diog. L. in Solone, a Nostro in Τυραννησείω laudatum.) * Φευξείω scribi debet pro φευξιῶ in Eurip. Herc. Fur. 627. quod fere perspexit Æm. Portus, qui ibid. profert * τυψείω, sed hoc a nobis nuspiam repertum est, nisi quis huc referre velit, quod Hesych. habet, * Ἐντυψίω· ἐντινάξω, (Kustero videtur leg. Ἐντύψω. ʻ An * Ἐντυψείω? Idem Hesych. Ἐνδειξῶ, pro Ἐνδίξω, ab * ἐνδίκω, similiter explicat ἐντινάξω.ʼ Albert.) * Μεταλλαξείειν scribendum suspicor ap. Eust. ad Od. N. p. 507. Ταῦτα δὲ πεπλασμένα εἰσὶν, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, διὸ καὶ Πορφύριος τὸ πᾶν τοῦτο ἄντρον εἰς ἀλληγορίαν μεταλαξεύει, l. μεταλλαξείει. Eust. ad Il. A. p. 122. et Etym. verbum Homericum κακκείειν ad hanc classem referentes, audiendi non sunt. His verbis explicandis ap. Grammaticos inserviunt, (* ἀγοραστικῶς ἔχειν,) ἀπαλλακτικῶς ἔχειν, (* βρωτικῶς ἔχειν,) * γελαστικῶς ἔχειν, (ἐπιθυμητικῶς ἔχειν, * κλαυστικῶς ἔχειν,) * κνηστικῶς ἔχειν, * ὀπτικῶς ἔχειν, similiaque. Ἀπαλλακτικῶς ἔχειν usurpavit etiam scriptor gravissimus, Dionys. H. Crit. p. 67. 8.ʺ Pierson. ad Moer. 14. Plura v. ap. Albert. ad Hes. in Ὀψείοντες, Valck. ad Eurip. Phœn. 1214. Abresch. Diluc. Thuc. 400. 779.]

[* Ἄγορος, i. q. ἀγορά. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἄγορος, καὶ ἄγοροι. Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ· Οἱ κατ' οἶκον ἀμφὶ δαῖτα καὶ τράπεζαν. Αἰθίοπες σημαίνει. Hic locus Fragmentis Andromedæ addi potest. Hesych. Ἄγορος· ἄθροισμα, στρατὸς, ἢ καὶ δημηγόρος. Eurip. Iphig. T. 1096. Ποθοῦσ' Ἑλλάνων ἀγόρους: Electr. 723. νεόμενος δ' εἰς ἀγόρους: Andr. 1038. ἀν' Ἑλλάνων ἀγόρους: Herc. F. 410. Τίν' οὐκ ἀφ' Ἑλλανίας Ἄγορον ἁλίσας φίλων ;]

[* Ἀγορηγὸς, οῦ, ὁ, ἡ. Etym. Ἀγορηγοὺς ὁλκάδας, τὰς ὤνια ἐπαγομένας.]

¶ ἈΓΟΡΑΟΜΑΙ, ῶμαι, Fut. ήσομαι, P. ημαι, Concionor, δημηγορῶ. Il. A. (73.) Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε. [Eust. Ὅτι ἐν τῷ ἀγορήσατο καὶ μετέειπε, παρατηροῦσιν οἱ παλαιοὶ, ὡς ἀγορήσασθαι μὲν ὁ ποιητὴς λέγει, τὸ ἁπλῶς δημηγορῆσαι, μετειπεῖν δὲ, τὸ μετὰ ταῦτα παραινετικῶς ὑποθέσθαι τὸ ποιητέον. Hesych. Ἀγορήσατο· ἐξεκλησιάσατο, ἐδημηγόρησεν.] Item simpliciter pro λέγω, Dico. || Ἠγορόωντο autem Il. Δ. 1. (Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ,) videtur esse pro Consultabant, aut, Consultabant simul et concionabantur. Vide Eust. [Pseudo-Did. διελέγοντο ἐς τὸ κοινὸν, ἐκκλησιάζοντο, Suid. et Zonar. ἐδημηγόρουν, Hesych. διελέγοντο, Etym. Ἠγορόωντο· ἐδημηγόρουν, ἢ ἠθροίζοντο, ἀπὸ τοῦ ἀγορεύω ἀγοράω ἀγορῶ, ἠγορῶντο, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ἠγορόωντο. Schol. Ven. Ἠγορόωντο· ἐδημηγόρουν, ἐκ τοῦ ἀγορὴ, ἀγορῶ, ἠγοροῦντο (l. ἠγορῶντο,) καὶ διαιρέσει, ἢ μᾶλλον πλεονασμῷ, ἠγορόωντο, ἤγουν διελέγοντο.] Hesych., ut ante dictum est, ἀγοράζειν quoque inter cetera significare vult διαβουλεύεσθαι. [ʺ Clark. ad Il. A. 398. Wassenb. ad Hom. p. 156.ʺ Schæf. in Mss. Herod. vi. 11. Μετὰ δὲ, τῶν Ἰώνων συλλεχθέντων ἐς τὴν Λάδην, ἐγίνοντο ἀγοραὶ, καὶ δή κού σφι καὶ ἄλλοι ἠγορόωντο. ʺ Nonnus Dionys. xxvii. p. 468. (καὶ πάντες ὅσοι ναετῆρες Ὀλύμπου, Ζηνὶ παρεδριόωντες ἔσω θεοδέγμονος αὐλῆς, * Παισυδὸν ἠγορόωντο πολυχρύσων ἐπὶ θώκων.)ʺ G. Wakef. in Mss. Ad Hom. l. c. allusum est. Soph. Trachin. 602. Ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἠγορῶ ξέναις, Schol. ὡμίλεις. Apollon. R. ii. 1226. Ὡς οἵγ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἠγορόωντο: iii. 168. Ἐν ποταμῷ καθ' ἕλος λελοχημένοι ἠγορόωντο. Hesych. Ἀγοράασθαι· διαλέγεσθαι. Ἀγορᾶται· λέγει. ʺ Male Tayl. ad Lys. p. 10. (supra cit.) legit, Ἀγοράσαι· λέγε vel λέγουσι.ʺ Toup. Emendd. in Suid. iv. 199. Etym. Ἀγοράασθαι· ἐκ τοῦ ἀγορῶ, καὶ περισπᾶται. Τὰ γὰρ εἰς ρω λήγοντα ῥήματα τῷ ο παραληγόμενα περισπᾶται· οἷον, δημηγορῶ, ἀλληγορῶ, ἐγρηγορῶ, οὕτω καὶ ἀγορῶ. (Cf. Philemo Lex. Technol. Ἀγορῶ· περισπᾶται. Τὰ γὰρ εἰς ρω λήγοντα ῥήματα τῷ ο παραληγόμενα περισπῶνται· οἷον, δημηγορῶ, ἀλληγορῶ, ἐγρηγορῶ, συνηγορῶ, κατηγορῶ, μακρηγορῶ.) Ἔστι δὲ τῆς β' τῶν περισπωμένων. Ἐξ οὗ, Παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε· δημηγορεῖτε. Respicitur ad Il. B. 337. ubi Pseudo-Did. ἐκκλησιάζετε, δημηγορεῖτε.]

Ἀγορητὴς, οῦ, ὁ, Concionator, Orator. Il. A. (248.) λιγὺς Πυλίων ἀγορητὴς vocatur Nestor, [Pseudo-Did. δημηγόρος. B. 246. Δ. 293. H. 126. T. 82. Od. Υ. 274. Hesych. Ἀγορητής· δημηγόρος. Ἀγορηταί· ἐκκλησιασταί. Il. Γ. 150. ἀλλ' ἀγορηταὶ Ἐσθλοὶ, Pseudo-Did. δημηγόροι, σύμβουλοι. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀγορηταί· σύμβουλοι, φρόνιμοι. Zonar. Ἀγορηταί· σύμβουλοι, φρόνιμοι, δημηγόροι. Etym. et Bekkeri Λεξ. ῥητορ. Ἀγορητάς· τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀναστρεφομένους. Aristoph. Nub. 1055. Εἶτ' ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις, ἐγὼ δ' ἐπαινῶ· Εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν, Ὅμηρος οὐδέποτ' ἂν ἐποίει Τὸν Νέστορ' ἀγορητὴν ἂν, οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἅπαντας. Luc. Hercule iv. Οὕτω γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρεῖ ἐκ τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὄπα τὴν λειριόεσσαν (Il. Γ. 152.) ἀφιᾶσιν εὐανθῆ τινα· λείρια γὰρ καλεῖται, εἴγε μέμνημαι, τὰ ἄνθη. ʺ Τῆς πόλεως ἀγορητὴς, Inscr. bey Chandler scheint das latein *Parochus* zu seyn, der Lebensmittel herbeyschafft und reicht.ʺ Schneider. Lex.]

Ἀγορητὺς, ύος, ἡ, Concionandi ars, s. facultas, vel Eloquentia in concionando, vel simpliciter, Eloquentia. Hom. Od. Θ. (168.) οὔτε φυὴν, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτ' ἀγορητύν. Vocari ἀγορὰν ab eodem, dictum est supra.

Ἀγορητὸς, οῦ, ὁ, (ἡ,) a quo superlat. ap. Hesych. Ἀγορητόρατος, pro λογιώτατος, Eloquentissimus, Disertissimus. Sed suspecta hic sunt Hesychii exempl. [Corruptelæ notioni favet Etym. cujus hæc sunt verba: * Ἀγόρευσις· λόγος * ἀγορήτατος, λογιώτατος. Schol. Matth. ad Eurip. Hec. 362., notante Schæf. in Mss.: Ὠνητός· * ἀγοραστός. Fl. 17. 56. Gu. Καὶ τὴν ἐμὴν κοίτην καὶ συνουσίαν, ἤγουν μίξιν γαμικὴν, δοῦλος ἀγορητός. Fl. 33. Sed ἀγορητὸς falsa est lectio pro ἀγοραστὸς, ut patet ex altera glossa. Aliud enim ἀγορητὸς, Eloquens; aliud ἀγοραστὸς, Emtitius, Emtus.]

ἈΓΟΡΕΥΩ, F. σω, P. κα, i. q. ἀγοράομαι, sed hoc poeticum duntaxat, illud autem, etiam oratorium. Ἀγορεύειν Hesychio Verba facere pro concione, ac proprie, In concessu hominum verba facere, et Concionari per catachresin ponitur, et simpliciter pro Dicere: [Ἀγορεύειν· λέγειν ἐν ἐκκλησίᾳ, κυρίως μὲν τὸ δημηγορεῖν, ἐν ἀγορᾷ καὶ ἀθροίσματι λέγειν, καὶ ἐκκλησιάζειν, καταχρηστικῶς, καὶ ἁπλῶς λέγειν. Ἀγορεύοντο· ἐκηρύττοντο, ἐλέγοντο, ἐκ τοῦ ἀγορεύειν, ὅ ἐστι λέγειν. Ἀγόρευε· ἐδημηγόρει, ἔλεγεν. Ἀγορευέμεν· λέγειν. Ἀγορεύων· λέγων. Pseudo-Did. ad Il. B. 10. Ἀγορευέειν· λέγειν. Zonar. Ἀγορεύων· δημηγορῶν. Etym. Ἀγορεύω· παρὰ τὸ ἀγορὰ, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἀγείρω, τοῦτο παρὰ τὸ ἄγω καὶ τὸ εἴρω τὸ λέγω, ἐν ᾗ πρὸς τὸ λέγειν συναθροίζονται. Hesych. Ἠγόρευεν· ἐδημηγόρει. Eust. ad Il. A. p. 96. Ὥσπερ ζητῶ καὶ ζητεύω, ὡς τὸ, Ζητεύει βίοτον (l. Ζητεύῃς, Hesiod. E. κ. H. 398.), οὕτω καὶ ἀγορῶ, ἐξ οὗ ἀγορήσατο, καὶ ἀγορητὴς, καὶ ἀγορεύω. Συναγωγὴ διαφόρων Ἐξηγητῶν εἰς τὰ Ἀφθονίου Προγυμνάσματα Ms. ap. Montf. Bibl. Coisl. 591.: Τὸ δὲ ἀγορεύειν οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ἐν βουλῇ καὶ λόγῳ ἔχειν τὰ τοῦ δήμου πράγματα. Apollon. Lex. Hom. Ἀγορεύειν· κυρίως μὲν, ἐν ἐκκλησίᾳ λέγειν, καταχρηστικῶς δὲ, ψιλῶς τὸ λεγόμενον. ʺ Ut glossæ Ἀγορεύειν respondeat interpretatio, restitue τὸ λέγειν.ʺ Tollius.] Ἀγορεύω igitur pro Concionor, Verba facio pro concione, vel generaliter pro Orationem habeo. Od. Θ. (171.) ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει Αἰδοῖ μειλιχίῃ: B. (15.) Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἥρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν. Et ἀγορὰς ἀγόρευον, pro ἀγόρευον simpliciter, Il. B. (788.) Dem. Pro Cor. (285.) Ἠρώτα μὲν ὁ κήρυξ, Τίς ἀγορεύειν βούλεται; Et λόγον ἀγορεύειν, itidem pro Orationem habere, Philostr. Her. Προὔθεντο δὲ Ἀθηναῖοι τὸ σῶμα, καὶ Μενεσθεὺς ἐπ' αὐτῷ λόγον ἠγόρευσε. At simpliciter pro Dico, s. Loquor, Verba facio, ap. Hom. interdum cum ὡς pro οὕτως, sine casu; interdum, et quidem sæpius, cum accusativo rei. Od. E. (183.) Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι; Il. H. (357.) Σὺ μὲν οὐκ ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις. Od. P. (66.) Ἐσθλ' ἀγορεύοντες. Nonnunquam etiam cum accus.

καὶ et accus. personæ, Od. Σ. (15.) Δαιμόνι', οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω. In prosa autem, ut Herod. vi. Πέμπων κήρυκα ἠγόρευέ σφι τάδε: i. Οἵ τὰ ἐντεταλμένα ἠγόρευον. Jungitur et præpositioni ὑπὲρ, Plat. de LL. Ἀγορεύω ὑπὲρ Διὸς, Loquor de Jove. Et cum περὶ, Aristot. Οἱ νόμοι περὶ πάντων ἀγορεύουσι. Et ut Hom. dixit ἀγορεύω σε κακόν τι, sic in prosa quoque ponitur; vel mutato accusativo rei in adv. κακῶς aut καλῶς. Luc. in D. Ἀλιεὺς inscripto (xxxvii.) Καὶ ἔγω γε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον, [et vii. et xxv. et de Morte Peregr. xix. Κακῶς ἠγόρευεν ὡς * καταθηλύναντα τοὺς Ἕλληνας. "Λοιδορεῖσθαι, et κακῶς ἀγορεύειν, (c. Timarch. 60.) differunt; illud est Præsentem objurgare, hoc absenti obtrectare." Reisk. Ind. Græc. Æschin. J. Poll. viii. 88. de Thesmothetarum potestate agens, Καὶ ἐὰν δοῦλος κακῶς ἀγορεύῃ τὸν ἐλεύθερον.] Plut. Solone (xxi.) Κακῶς ἀγορεύειν τὸν τεθνηκότα. Ap. Aristoph. autem ἀγορεύω μὴ cum infinitivo pro Veto, Ran. (628.) ἀγορεύω τινὶ Ἐμὲ μὴ βασανίζειν. [" Ἀγ. ἀγ. Steph. Dial. 21. Heyn. Hom. iv. 399. Τίς ἀγορεύειν βούλεται; Kuster. ad Aristoph. 210. a. 118. a. (adde Æschin. c. Ctesiph. 386.) Οὐκ ἠγόρευον; Aristoph. Fragm. 246. Wyttenb. Sel. 371. (supra in Ἀγορὰ citatus), Jacobs. ad Anthol. vi. 365." Schæf. in Mss. Orph. Argon. 334. τάδ' ἀπὸ γλώσσης ἀγόρευσα: Lith. 330. Ἀλλ' ἤτοι τάδε μὲν καὶ * ἐπαυτίκα πειρηθῆναι Πάντα μάλ', ὅσσ' ἀγόρευσα, παρέσσεται. || Appello, Nomen impono. Etym. Ἑκυρός· ὁ πενθερὸς, οὕτως ἀγορεύεται παρὰ τῆς νύμφης ὁ τοῦ νυμφίου πατὴρ, ὡς Πρίαμος ὑπὸ Ἑλένης.]

[* Ἀγόρευσις, εως, ἡ. Vide supra Ἀγορητός. "Heyn. Hom. vi. 313." Schæf. in Mss.]

Ἀναγορεύω, Publice pronuntio, Proclamo, Per præconem, vel præconio, declaro, aut denuntio, vel significo. Demosth. Pro Cor. (243.) Καὶ ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγῳδοῖς καινοῖς, ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένην Δημοσθένους χρυσῷ στεφάνῳ. Uno verbo, Prædicare. Vide Lex. meum Cicer. 140. Capitur etiam latius, sicut et Lat. Prædico. Et pro Appello, vel Palam appello, s. voco. Plut. Demetrio, Καὶ βοῶντες ἐκέλευον ἀποβαίνειν τὸν Δημήτριον, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀναγορεύοντες. || Dicitur et ἀναγορεύω eo sensu, quo Saluto, cum dicitur Salutare imperatorem. Et pro Declaro vel Renuntio, ut Declarare consulem, vel Renuntiare. Plut. Galba, Αὐτοκράτορα Γάλβαν ἀναγορεῦσαι. Herodian. (ii. 2.) Σεβαστόν τε ἀναγορεύει, καὶ πατέρα καλεῖ, i. e. Polit. interprete, Augustum illum declarat: viii. (8.) Αὐτοκράτορά τε ἀναγορεύσαντες, Eodem vertente, Imperatorem consalutabant: [vii. 5. ii. 6. iv. 4. vi. 8. vii. 7. v. 8. v. 6.] Bud. Comm. 364. Κύριον ἀναγορεῦσαι τῆς πόλεως, vertit, Regem civitatis suæ pronuntiare. Sic pass. ἀναγορεύεσθαι activi sequitur significationes. Demosth. Pro Cor. Ἐστεφανοῦτο καὶ νικῶν ἀνηγορεύετο. Plut. Æmyl. Ὡς ἀνηγορεύθη κατὰ τοῦ Περσέως στρατηγὸς ὑπὸ τοῦ δήμου παντός. Licet autem in verbis ex ἀγορεύω compositis, hoc vulgo observetur, ut exemplis significationum horum verborum inserantur et exempla earundem, quas habent synonyma ab inusitatis thematibus orta, ut verbi gratia, in ἀναγορεύειν, ponatur etiam ἀνειπεῖν, et ἀνεῤῥήθην, cum ἀπαγορεύειν ponatur etiam ἀπειπεῖν, ἀπείρηκα, ἀπεῤῥήθη, certis tamen de causis singula suis locis reservare malui, et duntaxat, quæ illa essent indicavi, ut ea, si tibi videatur, inter se conferre possis. In hoc igitur verbo ἀναγορεύω vide, si libet, ἀνειπεῖν in ἔπω themate inusitato, et ἀνεῤῥήθην in ῥῶ itidem inusitato. [Vide Krebsii Decr. Rom. pro Jud. facta e Josepho collecta 419. J. Poll. iii. 152. Ὁ δὲ νικήσας τὰ ἆθλα,—ἀνεκηρύχθη, ἀνεῤῥήθη, ἀνηγορεύθη———. Τὰ δὲ τῶν ἐνεργούντων ῥήματα, ἀνειπεῖν, ἀνακηρύξαι, ἀναγορεῦσαι: viii. 138. Ἀπὸ δὲ κηρύκων, κηρύξαι ἐρεῖς, καὶ ἀποκηρύξαι, καὶ ἐπικηρύξαι, προκηρύξαι, ἀνακηρύξαι, ἀνειπεῖν, καὶ ἀναγορεῦσαι: 139. Χρυσῷ στεφάνῳ στεφανωθῆναι, θαλλῷ, ἀναγορευθῆναι, ἀνακηρυχθῆναι, ἀναγγελθῆναι, καὶ τὰ ὅμοια. Thom. M. Ἀνεῖπον τοῦτον αὐτοκράτορα, κάλλιον λέγειν, ἢ ἀνηγόρευσαν, καὶ ἀνεῤῥήθη, ἢ ἀνηγορεύθη. "Vide ad Lucian. i. 427. Diod. S. ii. 152. 623." Schæf. in Mss. Glossæ: Ἀναγορεύω· Recito,

A Prædico, Nuncupo, Declaro. Ἀναγορεύεσθαι· Censeri. Ἀναγορευθεισῶν· Nuncupatis. "In unciali scriptura tachygraphorum Π facile habeas tam pro N, quam pro H. Vide ad Gregor. 216. ubi monui in Schol. Platon. (151.) ἈΝαγορεύει lectum esse pro ἈΠαγορεύει." Bast. Comment. Palæogr. 747.]

Ἀναγόρευσις, εως, ἡ, Proclamatio, Prædicatio. Demosth. Pro Cor. (253.) Τῆς δ' ἀναγορεύσεως τοῦ στεφάνου ἐπιμεληθῆναι τὴν πρυτανεύουσαν φυλήν: ibid. Τὰς ἀναγορεύσεις τῶν στεφάνων ποιεῖσθαι. [Vide Ἀναγορεύω. J. Poll. iii. 152. Ἀνάῤῥησις, καὶ ἀναγόρευσις, καὶ ἀνακήρυξις: vi. 177. Στεφάνων ἀνάῤῥησις, ἀναγόρευσις τιμῶν, κηρυγμάτων: viii. 139. Ἀναγόρευσις, ἀνακήρυξις, ἀνάῤῥησις, * ἀναγγελία.] || Item Renuntiatio, Declaratio, ea significatione, qua dicitur Renuntiare consulem, vel Declarare consulem. [Plut. Marcello iv. Διαβεβαιοῦντο μοχθηρὰς καὶ δυσόρνιθας αὐτοῖς γεγονέναι τὰς τῶν ὑπάτων ἀναγορεύσεις: || Pronuntiatio, Publicatio sententiæ de reo, Coriolano xx. Μετὰ δὲ τὴν ἀναγόρευσιν ὁ μὲν δῆμος
B οὐδέποτε, νικήσας μάχῃ πολεμίους, τοσοῦτον ἐφρόνησεν, ὅσον τότε φρονῶν καὶ γεγηθὼς ἀπῄει. Glossæ: Ἀναγόρευσις· Nuncupatio, Recitatio.]

[* Ἐπαναγορεύω, Præconis voce pronuntio. Aristoph. Av. 1072. Τῇδε μέντοι θ' ἡμέρᾳ μάλιστ' ἐπαναγορεύεται. Olim legebatur * ἐπαναχορεύεται. "Codd. omnes, (etiam Rav.) ἐπαναγορεύεται, ut bene Kuster. e Vat. edidit. Frequenter commutantur χ et γ, quod observavi ad v. 575." Brunck.]

[* Προαναγορεύω. "Method. 410. Chrysost. adv. Jud. Hom. iii." Abr. Kall. in Mss. "Vide ad Diod. S. ii. 404." Schæf. in Mss.]

Προσαναγορεύω, VV. LL. Ex alto dico, Quod verbum mihi suspectum est, sicut et ejus interpretatio.

"Ἀνταγορεύω, Contradico s. Obloquor," [Adversarium me gero, Liti me offero.] "Aristoph. καὶ "τοὺς παράλους ἀνέπεισεν Ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσιν," [e Ran. 1071. Pind. Pyth. iv. 277. ἀκᾶ Δ' ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας, Schol. ἀνταπεκρίθη αὐτῷ.]

Ἀπαγορεύω, Veto, Interdico. Herod. Ἀπηγόρευον
C Σκύθησι ἐπιβαίνειν τῶν σφετέρων οὔρων: iii. Ἀλλὰ τῶν μαντηΐων ἀπαγορευόντων. Et cum μὴ, quæ abundat, Æschin. Ἀπαγορεύοντας μὴ στεφανοῦν τοὺς ὑπευθύνους: [c. Timarch. 34. Καὶ τοὺς παιδοτρίβας τὰς παλαίστρας ἀνοίγειν μὲν ἀπαγορεύει μὴ πρότερον, πρὶν ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχῃ: 66. Ὁ ἀπαγορεύει ὁ νόμος μὴ πράττειν. Vide Reisk. Ind. Græc. Demosth.] Plat. Pol. 1., Ἔμοιγε ἀπηγόρευες, ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοίμην. * Item cum accus. Plut. Theseo, Ἀπαγορεύω σοὶ τὸν φόνον: [Romulo ii. Τὴν δ' Ἑστίαν ἰδόντα κατὰ τοὺς ὕπνους ἀπαγορεύουσαν αὐτῷ τὸν φόνον.] || Sic in pass. Ἀπαγορεύομαι, Vetor. Plut. Solone, Ὧν τὰ πλεῖστα καὶ τοῖς ἡμετέροις νόμοις ἀπηγόρευται: Fabio, Ἀπηγόρευτο κατὰ νόμον ἵππῳ χρῆσθαι. Citatur et e Naz. personæ tributum, Μὴ πάθωμεν ὅπερ ὁ Λὼτ ἐκεῖνος ἀπηγόρευται παρὰ τῆς ἐντολῆς. || Ἀπαγορεύω, Fatisco, Elassesco, Defatigor, Frangor. Synes. Μήτε ἐκεῖναί ποτε πρὸς τὰς ὠδῖνας ἀπαγορεύσειαν, pro μὴ ἐκκάμοιεν, Ne elassescant, ut Plut. dixit. Bud. Interdum cum dat. rei, Ἀπαγορεύω τῷ πολέμῳ, Demosth.
D Suid. Ἀπηγόρευον· ἀπέκαμνον, ἐταλαιπώρουν. Ἡνίκα γὰρ ἀπηγόρευον τῷ πόνῳ, πάλιν ἑαυτοὺς ἀνελάμβανον. Et cum πρὸς habente accusat., ut in Synes. l. c., ap. Luc. (Gymnasiis xxiv.) Μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν. Plut. Ἀπαγορεύειν πρὸς τοὺς πόνους: [Coriolano iii. Πρὸς μηδένα πόνον ἀπαγορεύουσαν: C. J. Cæs. xvii.: Coriolano xiii. Πρὸς δὲ τὴν στρατείαν παντάπασιν ἀπαγορευόντων. Et cum εἰς, Alexandro xlvii. Μὴ εἰς τὰ ὑπόλοιπα τῆς στρατείας ἀπαγορεύσωσι.] Et cum participio, ut ap. Xenoph. Cyn. (i. 16.) Ὥστε οὔτε λέγων οὔτε ἀκούων περὶ ἐκείνου οὐδεὶς ἀπαγορεύει: de A. E. (xi. 9.) Οὐδεὶς γοῦν οὔτε ἀπολείπει αὐτὸν οὔτε ἀπαγορεύει θεώμενος. || Ἀπαγορεύω, Animum despondeo, Animo concido, Spem abjicio. Plut. Galba, Οὐδὲ τὸ ἐλπίζον ἐκλιπεῖν οὐδὲ ἀπαγορεῦσαι παντάπασιν εἴων οἱ περὶ αὐτὸν ὄντες ἀεὶ μάντεις. Vide Ἀπειπεῖν in illo themate inusitato ἔπω, et ἀπείρηκα in ῥῶ itidem inusitato. [|| Tribuitur rebus, ut partibus curruum et plaustrorum, quæ multo et longo usu vitium capiunt: v. Fischer. Comment. in Xenoph. Κ. Π. vi. 2. 11. Ἐν γὰρ πολλαῖς πράξεσι πολλὰ ἀνάγκη καὶ τὰ

ἀπαγορεύοντα εἶναι. Eunap. Proæresio 173=130., a Valck. ad Scap. marg. indicatus, Καὶ στρώματα τρία που ἢ τέτταρα, τὴν οἴκοθεν βαφὴν μετὰ τῆς παχύτητος διὰ χρόνον ἀπαγορεύοντα. " De constr. ad Diod. S. ii. 419. Fischer. Ind. Palæph. in Ἀπειπεῖν, Toup. Opusc. i. 390. Emendd. ii. 123. Plut. Mor. i. 605. ubi non bene Interpr. Sequente infin. cum negatione, Kœn. ad Greg. 43. Thom. M. 277. Herod. 674. T. H. ad Lucian. Deor. Dial. xxiii. 2. (' Notissima virtus verborum ἀπαγ. ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέναι, ἀπαυδᾶν, quando quis labores ac pericula sustinere nequit, eorumque gravitate fatigatus et victus succumbit, animumque despondet. Præter Lexicographos cumulum exemplorum collegit Petr. Faber Agon. i. 8.') Casaub. ad Athen. 222. (ex Antiphane ἐν Ποιήσει: Ἔπειθ', ὅταν μηδὲν δύνωντ' εἰπεῖν ἔτι, Κομιδῇ δ' ἀπειρήκασιν ἐν τοῖς δράμασιν, Αἴρουσιν ὥσπερ δάκτυλον τὴν μηχανήν, Καὶ τοῖς θεωμένοισιν ἀποχρώντως ἔχει. ' Inest in his, quod non attendunt docti, tacita comparatio Tragicorum poetarum cum athletis, quod declarant vv. ἀπειρήκασιν et αἴρειν δάκτυλον. Athletæ cum antagonistis palmam de se coguntur concedere, ἀπαγορεύειν dicuntur, solitique iidem, in testimonium ἥττας, manum attollere, ut e Plut. atque aliis notum. Poetæ huic, αἴρειν δάκτυλον, quod Plutarcho τὴν χεῖρα ἀνατείνειν. Ergo, ut athletæ victi manum tollunt, sic Tragici, cum expedire se non possunt, machinam, i. e. deum e machina, repente faciunt prodire. Sed melior longe conditio Tragicorum; illi enim, cum manum tollunt, victoriam amittunt; hi machinam tollentes vincunt, et spectatoribus suis abunde satisfaciunt.')" Schæf. in Mss. Vide et Palmer. Exerc. 424. Glossæ: Ἀπαγορεύω· Abdico, Interdico, Renuntio, Succumbo. Ἀπαγορεύει· Execrat, Intercipit. Ἀπαγορεύσειεν· Renuntiaverit. Ἀπηγορευμένος· Intestabilis. Ἀπηγορευμένον· Interdictum. J. Poll. i. 163. Ἀπεῖπον, ἀπηγόρευσαν, χεῖρας ἀνέτειναν: ii. 127. Ἀπειπεῖν, ἀπαγορεῦσαι, Ἰσαῖος δὲ ἀπειρηκὼς ἔφη, οἷον ἀπολελαληκώς. Πλάτων δὲ (Pol. ii. p. 42. c.) ἀπόρρησιν, τὴν ἀπαγόρευσιν, καὶ ἀπαγορεύειν, οἷον τὸ προκαμεῖν. Ἀπορρηθὲν δὲ αὐτὸ ὁ Δη-
C μ[illegible]ης εἶπε τὸ ἀπαγορευθέν, v. Ruhnk. ad Tim. in Ἀπόρρησις citandum: v. 64. de canibus, Προκαμνούσας, ἀπαγορευούσας: vi. 118. Ἀπολέγω, ἀπαγορεύω, ἀναγορεύω, ἀποτρέπομαι. Thom. M. Ἀπείρηται κάλλιον, ἢ ἀπηγόρευται. Hesych. Ἀπαγορεύει· κάμνει, διαλέγεται, κωλύει, ἀποφαίνεται. Ἀπηγορευμένα· ὄνομα. Ἀπηγόρευται· κεκώλυται. Ἀπηγορευμένος (l. Ἀπηγορευμένος, ut corrigit G. Wakef. ad marg.)· ἀποβεβλημένος. Harpocr. Ἀπαγορεύειν· ἀντὶ τοῦ κάμνειν, καὶ ἀδυνάτως ἔχειν. Λυσίας Ἐρωτικῷ. Vide Vales. 353. et Reisk. ad Lysiæ Fragm. p. 15. Suid. Ἀπαγορεύει· ἀποτρέπεται, ἀρνεῖται. (Cf. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.) Ἀπαγορεύουσι τῷ Φιλίππῳ, καὶ τὸν Δέκιον ἀναγορεύουσιν. Καὶ αὖθις Εὐνάπιος· Πρὸς τὸ ἀφανὲς καὶ ἀόριστον τῆς χώρας ἐκπεσόντες, πρὸς τοὺς φόνους καὶ πρὸς τὴν λείαν ἀπαγορεύοντες. Ἢ, Ἀπαγορεύειν· ἀντὶ τοῦ κάμνειν καὶ ἀδυνάτως ἔχειν, (sic et Bekk. Συναγ. Λ.) Ἀπαγορεύων τοῖς ἄρχουσι διαρρήδην τῆς φιλαργυρίας ἀπέχεσθαι, e Demosth. c. Neær.
D 1376. Ὅσους γὰρ ἂν ὁ δῆμος ποιήσηται ὁ Ἀθηναίων πολίτας, ὁ νόμος ἀπαγορεύει διαρρήδην, μὴ ἐξεῖναι αὐτοῖς τῶν ἐννέα ἀρχόντων γενέσθαι, μηδὲ ἱερωσύνης μηδεμιᾶς μετασχεῖν. Zonar. Ἀπαγορεύει· ἀποτρέπεται, ἀρνεῖται. Ἀπαγορεύουσι τῷ Φιλίππῳ, καὶ τὸν Δέκιον ἀναγορεύουσιν. " Est locus Eunapii," Tittmann. Bekkeri Grammat. S. Germ. Περὶ Συντάξεως: Ἀπαγορεύω· δοτικῇ, ἐκ τοῦ Κατὰ Νεαίρας, (1374.) Ἀλλὰ μόναις ταύταις ἀπαγορεύουσιν οἱ νόμοι ταῖς γυναιξὶ μὴ εἰσιέναι εἰς τὰ ἱερά. Ἀπαγορεύω· δοτικῇ. Τοῦ αὐτοῦ (Πολυαίνου) Ἐγὼ μὲν ἀπαγορεύω τῷ πόνῳ. || Ἀπηγορευμέναι ἡμέραι. Thom. M., a Schæf. in Mss. indicatus: Οὐκ ἐρεῖς Ἀπηγορευμέναι ἡμέραι, ἀλλὰ Ἀποφράδες μόνον, εὕρηται δὲ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ παρὰ Συνεσίῳ ἐν Ἐπιστολῇ (lxix.) Ἀποφρὰς ἄνθρωπος, ἤτοι ἀποτρόπαιος καὶ ἀπηγορευμένος. Moeris: Ἀποφράδες ἡμέραι, Ἀττικῶς· ἀπηγορευμέναι πρὸς τὰς πράξεις, Ἑλληνικῶς. Etym. Ἀπαγορεύω· ἡ ἀπὸ πρόθεσις ἐνταῦθα δηλοῖ τὸ χωρίζεσθαι, ὁ γὰρ ἀπαγορεύων, ἐκτὸς γίνεται τοῦ λέγειν.]

[* Ἀπαγορευτέος, Desperandus. " Lucian. Hermotimo xlvii. (Οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς τε τὸ παρὸν εὐποροῦμεν.)" Schæf. in Mss. Dio Chrys. Or. vii. 267=125. Οὐ γὰρ δὴ περί γε πορνοβοσκῶν, καὶ περὶ πορνοβοσκίας, ὡς ἀμφιβόλων, ἀπαγορευτέον. Adamant. Physiogn. i. 17., ab Abr. Kall. in Mss. indicatus, Ὀφθαλμοὶ πυκνὰ ἀνοιγόμενοι ἐπὶ μέγα, καὶ ἅμα ἱστάμενοι, ἤ τι νοοῦντες, ἢ μετανοοῦντες, τὴν γὰρ ἔννοιαν αὐτῶν ὁποία ἐστὶ σημαίνει, ἀπαγορευτέοι, quæ verba Franz. vertit, " Oculi valde et crebro se aperientes, simulque stantes neque cogitantium aliquid, neque alicujus rei pœnitentium sunt indices, sed qualis ipsis insit cogitatio significant," deinde in nota scribit:—" Hac voce absentia profundæ meditationis innuitur; cogitabundi enim oculi defixi sunt, v. Meurs. Spicil. ad Theocr. p. 14. ad verba, Ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας."]

Ἀπαγόρευμα, ατος, τὸ, Interdictio, et peculiariter Vetitum et Interdictum magistratus, sicut ἀπόρρημα, oppositum τῷ προστάγματι, ap. Plut. (de Stoic. Repugn. x. 292. Τὸ κατόρθωμά φασι νόμου πρόσταγμα
B εἶναι, τὸ δ' ἁμάρτημα, νόμου ἀπαγόρευμα. Διὸ τὸν νόμον πολλὰ τοῖς φαύλοις ἀπαγορεύειν, προστάττειν δὲ μηδέν· οὐ γὰρ δύνανται κατορθοῦν.) Paul. JC. Edictum prohibitorium appellat. Bud.

Ἀπαγόρευσις, εως, ἡ, Interdictio. Ἀπαγόρευσις συμβολικὴ θιάσων, Mysticum quoddam signum, ut a thiasis abstinerent, VV. LL. Quintil. ix. 2. (107.):— Visellius, quanquam paucissimas faciat figuras, facit ἐνθύμημα tamen, etc. Paulo post, Visellius adjicit et sententiam. Invenio qui aggregent his διασκευάς, ἀπαγορεύσεις, παραδιηγήσεις. Ubi sunt qui hanc vocem ἀπαγορεύσεις suspectam habeant. [Additur ibidem: Ut hæc non sunt schemata, sic alia vel sint forsitan, ac nos fugerint, vel etiam nova adhuc fieri possint. Vide Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhetor. 33. Glossæ: Ἀπαγόρευσις· Renuntiatio, Interdictum. J. Poll. ii. 127. de linguæ officiis, Προαγορεύειν, προαγόρευσις, ἀπαγόρευσις. Vide Ἀπόρρησις. || Negatio. Hesych. Ἀπαγόρευσις· ἀπόφασις. Thom. M. 290., a Schæf. in Mss. indicatus: Ἑκὼν εἶναι οἱ παλαιοὶ μετὰ ἀπαγορεύσεως τιθέασιν, οἷον, Οὐδεὶς ἑκὼν εἶναι. Καὶ, Τί τις ἂν ἑκὼν εἶναι ποιήσειεν; τὸ γὰρ τί ἐνταῦθα ἀπαγόρευσιν δηλοῖ——. Καὶ χωρὶς δὲ ἀπαγορεύσεως Ἀριστείδης ἅπαξ εἶπεν κ. τ. λ. ubi Stœber. affert e Schol. ad Luc. Demosthenis Encomio xliii. Παρὼν εἶναι νῦν· παρέλκει τὸ εἶναι, * ἐπισκοπητέον δέ, εἰ ὅμοιον τῷ ἑκὼν εἶναι, ἐκεῖ μὲν γὰρ (μετ' supplet Stœber.) ἀπαγορεύσεως τάττεται, οἷον, Οὔποτ' ἂν ἐγὼ ἑκὼν εἶναι πεισθείην. Sic distinguendum. Vulgo legitur, Οἷον οὔποτ' ἂν κ. τ. λ. || " Declaratio, Hesych. (l. c.) Theod. i. 415. Clem. Alex. Pæd. ii. 10." G. Wakef. in Mss. Imo ap. hunc Prohibitionem significat, Ἀπέχεσθαι τοίνυν σφοδρῶν τε ὀρέξεων, καὶ ἐπαλλήλων συνουσιῶν, καὶ τῆς πρὸς τὰς ἐγκύους ὁμιλίας, καὶ * ἀλληλοβασίας, καὶ παιδοφθορίας, καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, ἡ τοῦ αἰνίγματος τοῦδε ἀπαγόρευσις παρῄνεσεν, neque aliter eod. cap. Ἀλλὰ τὸ μὲν μὴ δεῖν ἐξομοιοῦσθαι τοῖσδε τοῖς ζώοις, διὰ τῆς προκειμένης ἀπαγορεύσεως ὁμολογουμένως τὸν πάνσοφον Μωσέα αἰνίττεσθαι, σύμφημι κἀγώ.] || Ἀπαγόρευσις, Defatigatio, citatur e Plut. Antonio, [xlv. Οἱ μέντοι Πάρθοι τὴν εἰς γόνυ κλίσιν τῶν Ῥωμαίων ἀπαγόρευσιν ἡγούμενοι καὶ κάματον εἶναι. Luc. de Gymnasiis xxxvii. Καὶ ὁρᾷν τὰ ὄρνεα διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως, Ad ultimam usque animi defectionem.]

[Ἀπαγορευτικός, " Method." Abr. Kall. in Mss. Clem. Alex. Pæd. i. 8. Ἡ νουθέτησις οὖν οἱονεὶ δίαιτά ἐστι νοσούσης ψυχῆς, ὧν χρὴ μεταλαμβάνειν, συμβουλευτική, καὶ ὧν οὐ χρή, ἀπαγορευτική. Plut. de Stoic. Repugn. x. 294. Οὐκοῦν καὶ ἡ ἀφορμὴ λόγος ἀπαγορευτικός, καὶ ἡ ἔγκλισις, καὶ εὔλογος ἔγκλισις (Salmas. ἔκκλισις, ita etiam Turn. atque Vulc. utroque loco dant ἔκκλισις)· καὶ ἡ εὐλάβεια τοίνυν λόγος ἐστὶν ἀπαγορευτικὸς τῷ σοφῷ, Ratio vim prohibendi, vetandi habens. Etym. Τὸ ἐστί, καταρχὰς τιθέμενον, βαρύνεται, ὡς τό, Ἔστι πόλις· βαρύνεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ Ὡς, καὶ μετὰ τοῦ Μὴ ἀπαγορευτικοῦ, καὶ μετὰ τοῦ Ἀλλά, καὶ μετὰ τοῦ Καί, καὶ μετὰ τοῦ Τοῦτο. * Ἀπαγορευτικῶς, " Heyn. Hom. v. 590." Schæf. in Mss. Pseudo-Did. ad Il. I. 309. Ἀπηλεγέως· ἀποτόμως, σκληρῶς, ἢ ἀπαγορευτικῶς, κεκριμένως.]

[* Προαπαγορεύω, Prius deficio, Deficio viribus ante rem perfectam. "J. Poll. v. 18. (de adjutoribus venatoris, Ἄγρυπνος, μὴ * προαποκάμνων, μὴ προαπαγορεύων, μὴ πρὶν ἑλεῖν ἐνδιδούς.)" G. Wakef. in Mss. Lucian. de Gymnasiis xxxvii. Ὑποδύεται γάρ τις ἠρέμα ταῖς ψυχαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνοιντο τῶν ἀλεκτρυόνων, μηδὲ προαπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ του ἄλλου δυσχεροῦς. "Recte Ms. μηδ' ἀπαγορεύοιεν, ne vulnerati aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant. Sic non male Interpres, sed male vulgati censim, μηδὲ προαπαγορεύοιεν. Nam quis usus est τῷ προαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paulo ante, Διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως." J. G. G. || Renuntio, Joseph. A. J. xv. 7. 10. Οὐ μὴν ἡ Σαλώμη τὸν ἐν γένει νόμον, ἀλλὰ τὸν ἐπ' ἐξουσίᾳ (ἐξουσίας Henr. et Busb.) ἑλομένη, τήν τε συμβίωσιν προαπηγόρευσε, καὶ πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἡρώδην ἔλεγεν ὑπὸ τῆς εἰς ἐκεῖνον εὐνοίας ἀποστῆναι τἀνδρός. "Athan. i. 396." Abr. Kall. in Mss.]

[* Προσαπαγορεύω, Insuper veto, nego. Cass. Dio xxxviii. 34. Καὶ παραχρῆμα τούς τε ὁμήρους τῶν συμμάχων ἀπῄτησεν αὐτόν, καὶ προσαπηγόρευσεν αὐτῷ, μήτε τῆς χώρας σφῶν ἐπιβαίνειν, μήτ' ἐπικουρίας οἴκοθεν ἐπάγεσθαι: xlviii. 43. Καὶ ἐκεῖνός γε ἐκωλύθη τοῦτο ποιῆσαι, καὶ προσαπηγορεύθη μήτε βουλευτὴν μονομαχεῖν, μήτε δοῦλον ῥαβδουχεῖν κ. τ. λ.]

Διαγορεύω, Explicite dico et distincte. Plat. de LL. vii. Καὶ ταῦτα ἡμῖν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν διείρηται πάντα, i. q. διηγόρευνται, Hæc explicite dicta sunt et distincte, Explicata sunt, inquit Bud.: qui et διαγορεύω ostendit a Dionys. Areop. poni pro Tracto, Dissero, Disputo. Sic Hesych. Διειπεῖν exponit διηγήσασθαι, et διαλεχθῆναι. [" Dissero, Enarro, 3 Esdr. v. 73. (49. Ἀκολούθως τοῖς ἐν τῇ Μωυσέως βίβλῳ—διηγορευμένοις.)" Biel. " Sed Schleusner. Sp. i. huic verbo h. l. tribuit significationem Præscribendi, quod vero necessarium esse non videtur, cum in textu Hebr. Esdr. iii. 2. sit כַּכָּתוּב, quod quidem esse potest E præscripto, sed quoque Secundum descriptionem, narrationem. Hesych. Διαγορεύει· θεσπίζει, διαγγέλλει. Joseph. A. J. xi. 4. 555. simpliciter, Κατὰ τοὺς Μωυσέως νόμους, omisso v. διαγορ." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Huc respexit Hesych. Διηγορευμένοις· παραγγελθεῖσι, quæ glossa, in Ernestii Glossis Sacris desiderata, ad Schleusneri interpretationem apprime facit.]

Διαγορεύω, Sancio, Edico, [Gl. Διαγορεύω· Condico, Sancio,] θεσπίζω, διαγγέλλω, Hes. [ἀναγγέλλει, θεσπίζει, Zonar.] Nominatim edico, Præconis voce pronuntio. Et lex dicitur διαγορεύειν, Cavere. Theodor. Hist. Eccl. iv. Νόμος διαγορεύει σαφῶς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι, Lex claris verbis cavet. [Appian. B. C. i. 54. Νόμον τινὸς παλαιοῦ διαγορεύοντος, μὴ δανείζειν ἐπὶ τόκοις. Ita Schweigh. edidit ex Aug. pro qua lectione Ed. pr. exhibet προσαγορ. Ed. sec. et tertia προαγορ. Porphyr. ap. Stob. Ecl. ii. 8. 384. Heeren. Οἵ τε γὰρ νόμοι, οὐκ ἀναγκάζοντες, διαγορεύουσι, ὡς, ἐὰν ληστεύσῃς, τόδε πείσῃ, ἐὰν δὲ ἀριστεύσῃς, τῶνδε τεύξῃ. Lucian. Tyrannicida xii. Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις. " Dionys. H. A. R. i. 78. (Νῦν μέντοι ζώσας κατορύττεσθαι ταύτας ὁ τῶν ἱερῶν διαγορεύει νόμος.)" Schæf. in Mss.] Et pro Jubeo, itemque pro Veto. Plut. Graccho (xvi.) Τῷ δὲ μειρακίῳ καὶ διηγόρευσεν ἐπὶ τούτοις μὴ κατιέναι πάλιν, Imperavit: Fabio M. viii. Οὐ μόνον ὡς αὐτοκράτωρ διαγορεύσας, Pro potestate vetans. Bud. Vide Διειπεῖν. || Διαγορεύω interdum etiam opponitur τῷ συναγορεύω. Suid. [Διαγορεύων· ἀντὶ τοῦ, διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων. Οὕτως Ἰσαῖος. Τὸ δὲ ἐναντίον συναγορεύειν, ὥσπερ ἐναντίον καὶ τὸ συμφέρεσθαι πρὸς τὸ διαφέρεσθαι, καὶ τὸ συμφωνεῖν πρὸς τὸ διαφωνεῖν. Zonar. Διαγορεύων· ἀντὶ τοῦ διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ συλλέγων, οὕτως Ἰσαῖος. Harpocr.: Διαγορεύων. Ἰσαῖος ἐν τῷ Κατὰ Διοκλέους, ἰδίως κέχρηται τῷ διαγορεύων, ἀντὶ τοῦ τὰ διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων. Τὸ ἐναντίον γάρ ἐστι παρ' αὐτοῖς τῷ διαγορεύειν τὸ συναγορεύειν, ὥσπερ τὸ συμφέρεσθαι τῷ διαφέρεσθαι, καὶ τὸ συμπολιτεύεσθαι τῷ διαπολιτεύεσθαι, καὶ τὸ συμφωνεῖν τῷ διαφωνεῖν. " Legitur in Ms. Ἰδίως κέχρηται διαγορεύειν ἀντὶ τοῦ διάφορα—λέγειν, et deinde τὸ

A διαγορ. τῷ συναγορεύειν, ὥσπερ καὶ τὸ, inversa vice verborum. ('Γρ. τῷ συναγορ. Suidas in Συμφωνεῖν, et quæ notavi ad Ammon. in Διαπολιτεύεσθαι.' Vales.) Sed ut notam bonitatis, qua censeri exemplar istud Ms. debet, habeas certissimam, in eo mox legebatur plene, τὸ συμπολιτεύεσθαι τῷ διαπολιτεύεσθαι, quas postremas voces cum omisisset Aldus, VV. DD. in Goesiano Cod. ascripsissent ἀντιπολιτεύεσθαι, Maussacus in suis Mss. etiam non advertisset, Vales. ex ingenio apposuit, postremus Editor uncis inclusa inseruit contextui, nunc plane vindicata demum sunt auctori suo." Gronov.] || Διαγορεύω item cum accus. personæ citatur e Luciano (Piscat. xxvi.) Μεγάλῃ τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Verba mala jacit in Platonem. || Διαγορευθεῖσα ἡμέρα, Dies constitutus, Dies compactus et condictus, Bud. [|| Protestor. Plut. de Aud. Poet. T. vi. 66. Ἐν δὲ τῷ προδιαβάλλειν, μονονοὺ μαρτύρεται καὶ διαγορεύει, μήτε χρῆσθαι, μήτε προσέχειν, ὡς οὖσιν ἀτόποις καὶ φαύλοις. " Cattier. 72. Diod. S. ii. 95." Schæf. in Mss.]

B [* Προδιαγορεύω, "Chrysost. adv. Jud. Hom. iii." Abr. Kall. in Mss.]

[* Προδιαγόρευσις, εως, ἡ, Prædictio. Hippocr. Aphor. 391. 20. Τῶν ὀξέων νοσημάτων οὐ πάμπαν ἀσφαλέες αἱ προδιαγορεύσιες, οὔτε τοῦ θανάτου, οὔτε τῆς ὑγείης.]

[* Εἰσαγορεύω, "Joseph. A. J. xviii. 2. 3. (Μιαροὺς δὲ ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας εἶναι τοὺς οἰκήτορας εἰσαγορεύει ἡμῖν τὸ νόμιμον.)" Abr. Kall. in Mss. Cod. L. B., ὡσαγορεύει, Cocceius προσαγορεύει, vel ὑπαγορεύει. " Vox nuspiam obvia et inepta h. l. Ms. L. B. ὡς ἀγορ. Scr. ἀγορεύει. Εἰς ortum e fine præcedentis verbi." J. A. Ernest. At cum lex dicatur διαγορεύειν, (v. supra Διαγορεύω), non ἀγορεύειν, malimus διαγορεύει.]

Ἐξαγορεύω, Profiteor, In publicum et palam effero, Notum reddo, φανερῶ, πᾶσι δηλῶ, λέγω, Hesych. Plut. ad Col. Ἐξαγορεύων τὰ ἑαυτοῦ κακά. Greg. Naz. de Bapt. (Or. xl.) Μὴ ἀπαξιώσῃς ἐξαγορεῦσαί σου τὴν ἁμαρτίαν, Ingenue fateri, vel Profiteri. || Est etiam ἐξαγορεύειν, Eloqui, Exprimere, Enarrare, inquit Bud.,

C citans Dionys. H. locum, in quo tamen est ἐξειπεῖν, in Vita Lysiæ de Thucyd., et Demosth., Οἱ δεινόταται τὰ πράγματα ἐξειπεῖν ἐγένοντο. [Synes. de Prov. p. 115. Ἱερὸς λόγος ἐστὶν, ὃν οὐχ ὅσιον ἐξαγορεύειν. Plut. de Adul. et Amici Discr. vi. 197. Αἰτίας τινὰς ἀπορρήτους ἐξαγορεύοντες: de Superstitione vi. 643. Ἐξαγορεύει τινὰς ἁμαρτίας αὑτοῦ καὶ πλημμελείας. " Vox frequenter de Confessione peccatorum reperitur usurpata." Suicer. Thes. afferens e Basil. Cæs. Can. lvi. 775. Ἐξαγορεύων τὴν ἰδίαν παρανομίαν. "Præpos. ἐξ intendit simplicis significationem, ut in ἐξομολογεῖσθαι, ἐξαγγέλλειν, ἐξαγορεύειν, ἐξερευνᾶν. Additur tamen adv. ἀκριβῶς, (in Matth. ii. 8. Ἀκριβῶς ἐξετάσατε,) ad affectum et vehementiam animi regis, rigidum et exquisitum examen requirentis, indicandum. Sic additur quoque adv. [illegible] τοὺς ο' Deut. xix. 18. Ἐξετάσωσιν οἱ κριταὶ ἀκριβῶς. Nec non ap. Diod. S. p. 25. c. Ὁ τοὺς χρόνους αὐξήσεως (Νείλου) ἀκριβῶς ἐξετάζων. Cf. p. 61. d. et 306. d." Muntii Obss. Philol. in N. T. p. 5. Longus iii. p. 94. Villois. Ὁ δὲ Λάμων [illegible]

D μήτε πενίαν προβάλλεσθαι δυνάμενος· αὐτοὶ γὰρ οἱ [illegible] ὑπερηφάνουν· μήτε ἡλικίαν Δάφνιδος· ἤδη γὰρ μειράκιον ἦν· τὸ μὲν ἀληθὲς οὐδ' ὡς ἐξηγόρευσεν, ὅτι κρείττων ἐστὶ τοιούτου γάμου. " Sic in Cod. K. ii., ad tertii oram, et in Edd. Flor. Jungerm. et Commel. in quarum postrema male ὡς pro ὥς. At vero Mollius e Cod. Urs. cujus lectionem probant Ursin. et Boden. sed quem ipse pro suo more ne nominat quidem, in textum recepit οὐδ' ὅλως, quod et in Codd. Reg. i. et iii. lectum, retinuerunt duo Paris. et Lips. Editores, et forte ideo præferendum videatur, quod sequatur ἐξηγόρευσεν: hoc enim verbum vi præpositionis valet, Omnia ita elocutus est, ut nihil omnino reticeret. Sic in Matth. iii. 6. Abresch. Annott. ad N. T. 533. in hæc verba, Ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, observat h. v. vi præpositionis valere, Rotunde profiteri, ita ut nihil reticeas. Gallice dicas, *De point en point*, ἐξ. Sed forte hic illud ὅλως glossa est τοῦ ἐξηγόρευσεν, qua vis in h. v. insita declarata fuit. Illud elegantissimum οὐδ' ὡς sic Amyot expressit, *N'osa pas néanmoins.*" Villois. a Schæf. in Mss.

citatus. Odyss. Λ. 233. ἡ δὲ ἑκάστη "Ὃν γόνον ἐξαγόρευεν, Pseudo-Did. φανερῶς ἔλεγεν. Orph. Argon. 1122. ἐπεὶ φρεσὶν οἶδαν ἑοῖσιν Αἴσιμά τε ῥέζειν, πεπνυμένα τ' ἐξαγορεύειν: 1355. Ἔνθα τί σοι, Μουσαῖε θεηγενὲς, ἐξαγορεύσω, Ὅσσα πάθον Μινύησιν ὁμοῦ ποτὶ Σύρτιν ἀήταις. "Ἐξαγορεύω, Eloquor, Profiteor, Lev. v. 5. Esdr. x. 1. Ps. xxxi. 6. Sym. Prov. xxviii. 13." Biel. Cyrilli Gl. Ms. ap. Tittmann. ad Zonar. Ἐξαγορεύων· ἐξομολογούμενος, ἀπαγγέλλων. Glossæ: Ἐξαγορεύω· Enuntio. Suid. Ἐξαγοράζω· αἰτιατικῇ, Ἐξαγορεύω, δοτικῇ. J. Poll. v. 147. Ἐκλαλεῖν, ἐκβάλλειν, ἐξαγορεύειν, ἐκφαίνειν: vi. 207. Ἐκλαλῆσαι, ἐκβοῆσαι, * ἐκθρυλλῆσαι, * ἐκθροῆσαι, ἐξαγορεῦσαι, ἐλέγξαι. In Hesychii glossa, Ἐξαγορεύοι· φανεροῖ, Noster supra tacite correxit Ἐξαγορεύει, ut correxit Lederlin. ad J. Poll. v. 147, et ut conjicit Albert. utriusque immemor.]

Ἐξαγόρευσις, Indicatio rei arcanæ, Confessio, Declaratio ejus quod in mente habemus, inquit Bud. citans Greg. in Julian. (p. 81. Ed. 1610.) Καὶ τὰς ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς ἐξαγορεύσεις. J. Poll. ut ἐξαγορεύειν B et ἐκλαλεῖν, ita ἐξαγόρευσις et ἐκλάλησις tanquam synonyma ponit, sed hanc vocem duram esse addit, [v. 147. Πρᾶγμα δὲ μόνον, ἐξαγόρευσις, σκληρὸν γὰρ ἡ * ἐκλάλησις. Zonar. Ἐξαγόρευσις· ἡ ἐξομολόγησις. "Vox frequenter de Confessione peccatorum reperitur usurpata. Chrysost. Hom. ix. in Ep. ad Hebr. 483. Ἔδωκε τὸ τῆς μετανοίας φάρμακον, πάντα ὑμῶν τὰ ἁμαρτήματα ἱκανὸν ἀφανίσαι καὶ ἀπαλεῖψαι, μόνον ἐὰν εἰδῶμεν τὸ φάρμακον ὁποῖόν ἐστι, καὶ πῶς αὐτὸ ἐπιτιθέναι δεῖ· ποῖον οὖν ἐστι τὸ φάρμακον τῆς μετανοίας, καὶ πῶς αὐτὸ κατασκευάζεται; πρῶτον ἀπὸ καταγνώσεως τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων, καὶ ἀπὸ ἐξαγορεύσεως. Basil. Cæs. Can. vii. 761. Ἥτε γὰρ ἄγνοια συγγνώμης ἀξίους αὐτοὺς ποιεῖ, καὶ τὸ ἑκούσιον τῆς ἐξαγορεύσεως. Greg. Nyss. Ep. ad Letoium, Ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν ἐξαγόρευσιν τῶν ἁμαρτιῶν ὁρμήσας." Suicer. Thes. || Significatio. Dionys. H. Art. Rhet. viii. 14. Τὸ γὰρ ἐξεῖπω ὥσπερ ἀπορρήτου λόγου ἐξαγόρευσιν ἔχει.]

[* Ἐξαγορευτικὸς, ἡ, ὸν, Enuntiandi vim habens, Exprimens cogitata. Lucian. de Saltat. xxxvi. Καὶ C τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητική τίς ἐστιν ἐπιστήμη, καὶ δεικτική, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτική, καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστική.]

[* "Παρεξαγορεύω, Steph. B. 234." G. Wakef. in Mss.]

"Ἐπαγορεύω, Insuper dico, Facto alicui dictum "aliquod adjicio. Aphthon. Progymn. Διογένης "ἰδὼν μειράκιον ἀτακτοῦν, τὸν παιδαγωγὸν ἔπαι-"σεν· ἐπειπὼν, Τί γὰρ ταῦτα παιδεύεις; Adjiciens "s. Superdicens, ut Cic. loquitur." [|| Accuso. Herod. i. 90. (Κῦρος δὲ εἴρετο ὅ,τι οἱ τοῦτο ἐπηγορεύων παραιτέοιτο, quod in Schweigh. Edit. vertitur, Quid rei esset, de qua illum accusans hanc a se gratiam peteret,) u. ἐπηγορέω m. d. Dat. s. v. a. κατηγορέω m. d. Genit. über jemand sprechen, anklagen, beschuldigen, sich beschweren über jemand; davon Ἐπηγορία, ἡ, wie κατηγορία, Anklage, Beschuldigung, Beschwerde." Schneider. Lex. Ἐπηγορεύων ponitur pro ἐπαγορεύειν, ut "κατηλογεῖν pro καταλογεῖν, ap. Herod. iii. 121. cujusmodi usus D vocalis η pro α etiam in communi Græcorum sermone in v. κατηγορέω superest, e κατὰ et ἀγορέω composito," inquit Schweigh. ad Herod. i. 90., de v. ἐπαγηλόγησε agens.]

Καταγορεύω, Defero, Indico, καταμηνύω, Bud. Xenoph. (Hist. iii. 3. 5.) Ἐντὸς πένθ' ἡμερῶν καταγορεύει τις πρὸς τοὺς Ἐφόρους ἐπιβουλήν. Idem Bud. in Comm. ἐκφέρειν, inquit, Prodere, Deferre, Arcanum enuntiare, i. e. καταγορεύειν. Citatur ex Isocr. Καταγορεύω τἀληθῆ, et e Thucyd. Καταγορεύω τῷ φίλῳ, Ad amicum querelam defero: [iv. 68. Καταγορεύει τις ξυνειδὼς τοῖς ἑτέροις τὸ ἐπιβούλευμα, ubi] Schol. καταγγέλλει: [vi. 54. Πειραθεὶς δὲ ὁ Ἁρμόδιος ὑπὸ Ἱππάρχου τοῦ Πεισιστράτου, καὶ οὐ πεισθεὶς, καταγορεύει τῷ Ἀριστογείτονι, ubi] Schol. μηνύει. Suid. καταγορεύω genitivo personæ jungi ait, (Καταγορεύω σου· γενικῇ,) quam etiam constructionem habere κατηγορῶ notum est. "Ælian. H. A. 403." G. Wakef. in Mss. Aristoph. Pac. 107. Ἐὰν δὲ μή σοι καταγο-A ρεύσῃ; Vesp. 932. Ὅπως κατηγόρευσε τὰς πανουργίας. Hes. Suid. et Phot. Κατηγορευκότα· κατειπόντα.]

Καταγόρευσις, εως, ἡ, Delatio, Arcani enuntiatio. Citatur e Plut. de Orac. pro Expositione s. Significatione, (vii. 688.) Καὶ τὴν ἑπομένην περὶ τὰ αἰσθητὰ δείξει καταγόρευσιν ἀμωσγέπως ὑπομένον καὶ δεχόμενον. Joseph. A. J. xvii. 3. 2. Συλλαμβάνει δὲ καὶ δύο ἑτέρους Ἄραβας καταγορεύσει τῇ Κορίνθου πειθόμενος.]

[* Καταγορευτικὸς, ἡ, ὸν, Diog. L. Zenone lxix. Ἐν δὲ τοῖς ἁπλοῖς ἀξιώμασίν ἐστι τὸ ἀποφατικὸν (Ms. Reg. ἀποφαντικὸν), καὶ τὸ ἀρνητικὸν, καὶ τὸ στερητικὸν, καὶ τὸ κατηγορικὸν, καὶ τὸ καταγορευτικὸν, καὶ τὸ ἀόριστον: lxx. Κατηγορικὸν δέ ἐστι, τὸ συνεστὸς ἐκ πτώσεως ὀρθῆς καὶ κατηγορήματος, οἷον Δίων περιπατεῖ· καταγορευτικὸν δέ ἐστι, τὸ συνεστὸς ἐκ πτώσεως ὀρθῆς δεικτικῆς καὶ κατηγορήματος, οἷον, Οὗτος περιπατεῖ. "Quod Laert. Græce dixit καταγορευτικὸν, id nos Latine vertimus, Quod de aliquo s. aliquibus definite dicitur: quippe inter κατηγορικὸν et καταγορευτικὸν hoc solum interest, quod illud pronuntiatum B simplex est, ut, Aristoteles ambulat. Καταγορευτικὸν autem, quasi digitum intendens ad eum, de quo dicitur, certum quendam ac definitum hominem ostendit, ut, Iste deambulat." Aldobrandin.]

[* Μεταγορεύω, "Inter et ad aliquos loquor. Il. Ω. 525. Τὸν δ' ἠοῦς Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω, Hunc sermonem cras mane ad eos loquar, et involvit simul adhortationem. Sic sæpius, avulso μετά." Damm.]

[* Παραγορεύω, UNDE] "Παραγόρευσις, Hesych. ἄρνησις, Negatio." [G. Wakef. in Mss.:— "L. * αἴνησιν, hinc Schol. Mus. 39."]

Προαγορεύω, Prædico, Prænuntio, Præmoneo. Xenoph. K. II. (iii. 1.) Εἰ δέ τινα φεύγοντα λήψοιτο, προηγόρευσεν ὅτι ὡς πολεμίῳ χρήσοιτο. Sic Terent. Prædico et Prædictum, Id de quo quis est præmonitus, pro προαγορεύω et προαγορευθὲν ponit. [Sturz. Lex. Xenoph. vertit, Edixit, Denuntiavit, addens et h. l. e vii. 5. Προηγόρευον (οἱ κήρυκες) ὡς πάντες ἀποθανοῦνται, et conferri jubens, K. A. ii. 2. Hist. iv. 8. 6. Pro C Prædico plane ponitur in Sympos. iv. 5. Οἱ μάντεις λέγονται ἄλλοις προαγορεύειν τὸ μέλλον. Glossæ: Προαγορεύω· Prædico, Præfor. Appian. de B. P. viii. 116. Κολάσαι μὲν ἐς ἔσχατον ἐξουσίαν ἔχων τοὺς ἀπειθοῦντας, ὠφέλιμον δ' ἡγούμενος προαγορεῦσαι, Præmonere. || "Indico, K. Π. viii. 2. Προηγόρευε ἀγῶνας, καὶ ἆθλα προὐτίθει. || Jubeo, Edico. Memorab. i. 2. Εἴ τι ἀγνοοῖτο τῶν προηγορευμένων, al. προαγορευομένων, §. 35. Ἄλλο τι ποιῶ ἢ τὰ προηγορευμένα. Cum inf. Laced. Pol. xiii. 8. Ὅπλα λαμπρύνεσθαι προαγορεύεται. Cum dat. et inf. xii. 5. Γυμνάζεσθαι προαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου ἅπασι Λακεδαιμονίοις. De imperatore, Ages. i. 21. Προηγόρευε τοῖς στρατιώταις τοὺς ἁλισκομένους μὴ ὡς ἀδίκους τιμωρεῖσθαι. Hist. vii. 4. 38. Πέμποντες εἰς τὰς πόλεις, προηγόρευον monendo, ἐν τοῖς ὅπλοις εἶναι. De præceptore, Memorab. i. 1. 4. Πολλοῖς τῶν ξυνόντων προηγόρευσε τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μὴ ποιεῖν, Suasit, Præcepit, adjuncta tamen futuri præsignificatione, ut §. 5. Cum μὴ et inf. Memorab. i. 2. 35. Σοὶ—προαγορεύω μὴ ἅπτεσθαί D μου, Veto. Sympos. iv. 28." Lex. Xenoph.] || Significat etiam Denuntio, Præcipio, Edicto præcipio aut veto, Præconis voce denuntio. [Vide Xenoph. supra.] Thucyd. i. (140.) Καὶ τοὺς Ἕλληνας προαγορεύουσιν αὐτονόμους ἀφιέναι. Plut. in Mario, Σοὶ δὲ, Μάρτιε, προαγορεύομεν εἰς τρίτην ἀγορὰν παρεῖναι. Ipse etiam præco προαγορεύειν dicitur proclamare, Herod. iii. Κῆρυξ προηγόρευε στὰς ἐν μέσοις: [et ix. 98. Thucyd. iv. 97.] || Προαγορεύω, Testor, Contestor, Bud. ap. Synes. exponit. || Προαγορεύω, cum accusat. rei. Προαγορεύω πόλεμον, Indico vel denuntio bellum, Thucyd. (i. 131.) et Demosth. (π. Φιλίππου Ἐπιστ. 157.) || Προαγορεύω κρίσιν, Diem dico, Plut. Agesilao, Bud. Idem ait προαγορεύειν ap. Plat. de LL. esse Eorum, qui diem dicebant ob cædem admissam, qui indicebant accusationem, ut rei in sordibus essent, et interim εἰργόμενοι essent τῶν ἱερῶν. [Locus est ix. T. ix. p. 38. Bip. Ἀπειθοῦντι δὲ νόμος ὅδε εἰρήσθω τῆς γραφῆς· Ὃς ἂν ἐκ προνοίας τε καὶ ἀδίκως ὀντιναοῦν τῶν ἐμφυλίων αὐτόχειρ κτείνῃ, πρῶτον

μὲν τῶν νομίμων εἴργεσθω, μήτε ἱερὰ, μήτε ἀγορὰν, μήτε λιμένας, μήτε ἄλλον κοινὸν ξύλλογον μηδένα μιαίνων· ἐάν τέ τις ἀπαγορεύῃ τῷ δράσαντι ταῦτα ἀνθρώπων, καὶ ἐὰν μή· ὁ γὰρ νόμος ἀπαγορεύει, καὶ ἀπαγορεύων ὑπὲρ πάσης τῆς πόλεως ἀεὶ φαίνεταί τε καὶ φανεῖται. Ὁ δὲ μὴ ἐπεξιὼν, δέον, ἢ μὴ προσαγορεύων (l. προαγ.) εἴργεσθαι, τῶν ἐντὸς ἀνεψιότητος, πρὸς ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν προσήκων τῷ τελευτήσαντι, πρῶτον μὲν τὸ μίασμα εἰς αὐτὸν καὶ τὴν τῶν θεῶν ἔχθραν δέχοιτο, ὡς ἡ τοῦ νόμου ἀρὰ τὴν φήμην προτρέπεται· τὸ δὲ δεύτερον, ὑπόδικος τῷ ἐθέλοντι τιμωρεῖν ὑπὲρ τοῦ τελευτήσαντος γιγνέσθω. Ὁ δὲ ἐθέλων τιμωρεῖν, τῶν ἐπὶ τούτοις λουτρῶν φυλακῆς πέρι, καὶ ὅσων ἂν ἑτέρων ὁ θεὸς περὶ ταῦτα νόμιμα παραδῷ, πάντα ἀποτελῶν, καὶ τὴν πρόῤῥησιν προαγορεύων, ἴτω ἀναγκάζων τὸν δράσαντα ὑπέχειν τὴν τῆς δίκης πρᾶξιν κατὰ νόμον: p. 45 Ἐὰν δὲ τεθνεὼς μὲν αὖ τις φανῇ, ἄδηλος δὲ ὁ κτείνας ᾖ, καὶ μὴ ἀμελῶς ζητοῦσιν ἀνεύρετος γίγνηται, τὰς μὲν προῤῥήσεις, τὰς αὐτὰς γίγνεσθαι καθάπερ τοῖς ἄλλοις· προαγορεύειν (" vulgo male προσαγ. de permutatione vocum προαγ. προσαγ. προειπεῖν, προσειπεῖν v. Valck. ad Herod. iii. 61." Matthiæ de Judiciis Athen. in Misc. Philol. V. i. P. ii. p. 155.) δὲ τὸν φόνον τῷ δράσαντι· καὶ ἐπιδικασάμενον ἐν ἀγορᾷ, κηρύξαι τῷ κτείναντι τὸν καὶ τὸν, καὶ ὠφληκότι φόνου, μὴ ἐπιβαίνειν ἱερῶν μηδὲ ὅλης χώρας τῆς τοῦ παθόντος· ὡς, ἂν φανῇ καὶ γνωσθῇ, ἀποθανούμενον, καὶ ἔξω τῆς τοῦ παθόντος χώρας ἐκβληθησόμενον ἄταφον. Antipho Π. τ. Ἡρ. Φόνου 708. Ἐμοὶ δὲ πρῶτον μὲν, οὐ τοῖς ἄλλοις εἴργεσθαι προαγορεύουσι τοῖς τοῦ φόνου φεύγουσι τὰς δίκας, ἐνταυθὶ πεποιήκασι τὴν κρίσιν, ἐν τῇ ἀγορᾷ: Π. τ. Χο. 782. Τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ᾗ ἐξεφέρετο ὁ παῖς, ταύτῃ δὲ πεπεισμένοι ἦσάν τινες ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν, καὶ παρεσκευάζοντο αἰτιᾶσθαι, καὶ προαγορεύειν εἴργεσθαι τῶν νομίμων. Τίνες οὖν ἦσαν οἱ πείσαντες αὐτοὺς; καὶ τίνος ἕνεκα καὶ πρόθυμοι ἐγένοντο πεῖσαι αὐτούς; δεῖ γάρ με καὶ ταῦτα ὑμᾶς διδάξαι. Κατηγορήσειν ἔμελλον Ἀριστίωνος, καὶ Φιλίνου, καὶ Ἀμπελίνου, καὶ τοῦ ὑπογραμματέως τῶν νομοθετῶν, μεθ' οὗπερ * συνέκλεπτον, περὶ ὧν εἰσήγγειλα εἰς τὴν βουλήν. Καὶ αὐτοῖς ἐκ μὲν τῶν πεπραγμένων οὐδεμία ἦν ἐλπὶς ἀποφεύξεσθαι· τοιαῦτα ἄρ' ἦν τὰ ἠδικημένα· πείσαντες δὲ τούτους ἀπογράφεσθαι, καὶ προαγορεύειν ἐμοὶ εἴργεσθαι τῶν νομίμων, ἡγήσαντο ταύτην σφίσιν ἔσεσθαι σωτηρίαν καὶ ἀπαλλαγὴν τῶν πραγμάτων ἁπάντων· ὁ γὰρ νόμος οὕτως ἔχει, ἐπειδάν τις ἀπογραφῇ φόνου δίκην, εἴργεσθαι τῶν νομίμων: 791. Ἀλλὰ ταῦτα ὑμῖν ἀπέδειξα, τούτους, ὅπου μὲν χρήματα λαμβάνοιεν ἐπ' ἐμοὶ, αἰτιωμένους καὶ προαγορεύοντας, ὅπου δὲ μὴ εἴη ὁ δώσων, συνόντας καὶ διαλεγομένους. Huc respexit Isocr. Paneg. xlii. p. 272. Auger. Εὐμολπίδαι δὲ καὶ Κήρυκες ἐν τῇ τελετῇ τῶν μυστηρίων, διὰ τὸ τούτων μῖσος, καὶ τοῖς ἄλλοις βαρβάροις εἴργεσθαι τῶν ἱερῶν, ὥσπερ τοῖς ἀνδροφόνοις, προαγορεύουσιν. Vide Stanl. ad Æsch. Eum. 586. || Demosth. κ. Εὐέργ. κ. Μνησιβ. Ψευδ. 1160. Ἀκούσαντες δέ μου οἱ ἐξηγηταὶ ταῦτα, ἤροντό με, πότερον ἐξηγήσωνταί μοι μόνον, ἢ καὶ συμβουλεύσωσιν. Ἀποκριναμένου δέ μου αὐτοῖς, ἀμφότερα, εἶπόν μοι, ὅτι ἡμεῖς τοίνυν σοι τὰ μὲν νόμιμα ἐξηγησόμεθα, τὰ δὲ σύμφορα παραινέσομεν· πρῶτον μὲν ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ, καὶ προαγορεύειν ἐπὶ τῷ μνήματι, εἴ τις προσήκων ἐστὶ τῆς ἀνθρώπου· ἔπειτα τὸ μνῆμα φυλάττειν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Τὰ δὲ συμβουλευόμέν σοι, ἐπειδὴ αὐτὸς μὲν οὐ παρεγένου, ἡ δὲ γυνὴ, καὶ τὰ παιδία, ἄλλοι δέ σοι μάρτυρες οὐκ εἰσίν· ὀνόματι (sic edidit Reisk. sed leg. cum Valckenaerio ad Herod. iii. 61. ὀνομαστὶ) μὲν οὐδενὶ μὴ προαγορεύειν, τοῖς δεδρακόσι δὲ καὶ κτείνασιν, κ. τ. λ. " Quid προαγορεύειν sit, dicit J. Poll. ap. Vales., Interdicere cædis auctori, ne ad tumulum accedat, idque oportet eum facere, qui necessitudine quadam peremtum attingat." Reisk. Imo Pollucis locus, etiam a Valesio cum Demosth. loco confusus, alio spectat, nempe ad reis cædis interdicendum sacris et foro, donec lata fuerit sententia. Harpocr. Ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῆς ἐκφορᾶς, καὶ προαγορεύειν (vulg. προσαγ. correxit Vales.) ἐπὶ τῷ μνήματι. Δημοσθένης κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου, ταὐτά φησιν ἐπὶ τοῦ βιαίως ἀποθανόντος. Ἴστρος δ' ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν Ἀτθίδων, περὶ Προκρίδος καὶ Κεφάλου εἰπὼν γράφει

A ταυτί· Τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ τάφου δόρυ καταπεπηγότα τὸν Ἐρεχθέα φασὶ, πεποιῆσθαι δὲ παρακαταθέμενόν τε καὶ τὸ πάθος σημαίνοντα, διὸ (sic Ed. Lug. B. 1683. pro quo Jac. Gronov. male dedit διὰ, Ister nempe loquitur de hujusce consuetudinis origine) τὸ νόμιμον εἶναι τοῖς προσήκουσι, τοῦτον τὸν τρόπον μετέρχεσθαι τοὺς φονέας. " Ms. Mediceus ἐπὶ τῶν μνημάτων, quod verius videri docent sequentia ἐπὶ τοῦ τάφου, præsertim cum etiam postea sequatur, Ἐφορία· ἡ ἐπὶ τῶν ὅρων γινομένη προαγόρευσις, etsi infra et glossam proferat ἐπὶ Θρασύλλῳ, et exponat ἐπὶ τῷ Θρασύλλου μνήματι. Sed et alia varietate scribit ἐπὶ τὸ μνῆμα ἐφίστασθαι in Λουτροφόρος." Jac. Gronov. Recte dicitur ἡ ἐπὶ τῶν ὅρων γινομένη προαγόρευσις, recte ἐπὶ τοῦ τάφου δόρυ καταπεπηγότα, recte et ἐπὶ τὸ μνῆμα ἐφίστασθαι, at minus recte dixeris προαγορεύειν ἐπὶ τῶν μνημάτων, cum προαγόρευσις illa fieret non super tumulo, ἐπὶ τοῦ μνήματος, sed prope, ad tumulum, ἐπὶ τῷ μνήματι, ut habet Demosth. ipse in loco, ad quem respexit Harpocr. atque ut legitur in Harpocr.
B descriptoribus, et Grammaticis S. Germ., mox afferendis. Quis porro usus hic pluralis numeri, ἐπὶ τῶν μνημάτων, cum præcedat ἐπὶ τῆς ἐκφορᾶς, pro quo melius scripseris ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ? J. Poll. viii. 65. Δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ, ἐπὶ τῶν βιαίως ἀποθανόντων ἐπεφέρετο, καὶ αἱ προθέσεις δὲ διὰ τοῦτο ἐγίγνοντο, ὡς ὁρῷτο ὁ νεκρὸς, μή τι βιαίως πέπονθε. Bekkeri Δικῶν Ὀνόματα κατὰ * Ἀλφάβητον: Ἐπ' ἐκφορᾷ δόρυ ἐξενεγκεῖν. τοῦτο τοῖς βιαίως θνήσκουσιν ἐτίθετο τρεῖς ἡμέρας, οὕτως ἐκρίνετο. Suid. Ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ, καὶ προαγορεύειν (vulg. προσαγ. correxit Kuster. et ante eum Vales.) ἐπὶ τῷ μνήματι. Ἐπὶ τοῦ βιαίως ἀποθανόντος ταῦτα πράττεται. Καὶ Ἴστρος ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν Ἀτθίδων φησί· Τινὲς ἐπὶ τοῦ τάφου δόρυ φασὶ καταπεπηγέναι τὸν Ἐρεχθέα, τὸ πάθος σημαίνοντα, διὰ (sic, sed l. διὸ, Versio in Kusteri Ed., Unde ortum esse morem) τὸ νόμον (l. νόμιμον, v. Προαγόρευσις) εἶναι τοῖς προσήκουσι τοῦτον τὸν τρόπον μετέρχεσθαι τοὺς φονέας. Etym. Ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ, καὶ προσαγορεύειν (l. προαγ. ut correxit
C Vales.) ἐπὶ τῷ μνήματι εἰς τοὺς βιαίως ἀποθανόντας ταῦτα ἐπράττετο. Καὶ Ἴστρος ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν Ἀτθίδων φησὶν, ὅτι τινὲς δόρυ ἐπὶ τοῦ τάφου φασὶ κατὰ πεπηχέναι (l. καταπεπηγέναι) τὸν Ἐρεχθέα, τὸ πάθος σημαίνοντα, διὰ (l. διὸ) τὸ νόμον (l. νόμιμον) εἶναι τοῖς προσήκουσι, τοῦτον τὸν τρόπον μετέρχεσθαι τοὺς φονέας. Ῥητορική. " Ex Harpocr. hausit Etymologus, quem laudat hoc titulo, Ῥητορική, ut et alibi sexcenties." Petit. LL. Attic. 521. " Ἀτθίδων, sub. Λέξεων." Sylburg. Imo " Ister, qui hic citatur, non in Collectione Vocum Atticarum, ut existimavere quidam eruditi viri, laudatur, sed in Collectione Rerum Atticarum, i. e. Historiæ Atticæ Libris. Quomodo Androtion, et ejusdem Historiæ innumeri alii auctores, quorum meminit hoc opere Harpocr. Quod nobis taceutibus, aperiunt satis, quæ hic de Procride et Cephalo ex ejus libris referuntur." Maussac. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Δόρυ ἐπὶ τὴν ἐκφορὰν (l. τῇ ἐκφορᾷ)· ἔθος ἦν ἐπάγεσθαι καὶ ἐπὶ τοὺς τάφους πηγνύναι τῶν βιαίως ἀνῃρημένων δόρυ. Ceterum
D egregie nugantur Bekkeri Λεξ. ῥητορ. 293. de illo Demosth. loco: Προαγορεύειν τῷ μνήματι· τὸ προλέγειν ὥστε τοὺς οἰκείους τοῦ ἀποθανόντος ἔρχεσθαι ἐπὶ τὸν τάφον, ξένον δὲ μηδαμῶς. || Προαγορεύσας· προειπὼν, προφητεύσας, προξενήσας, καὶ ἡ ἐπ' αἰσχροῖς ἐπὶ τὸ πορνεῦσαι προάγουσα τινάς. " Distingue hoc modo: Προαγορεύσας· πρ. προφ. Προάγουσα· προξενήσασα, κ. τ. λ." Heins. " Scr. Προάγων· προξενήσας." Is. Voss. " Rectius Heins. Προάγουσα· προξενήσασα, sequitur enim, καὶ ἡ κ. τ. λ. Mallem tamen cum Sopingio, Προαγωγεύσας· προξενήσας, quod vocabulum excidit, aut cum Προαγορεύσας confusum. Sic modo, Προαγωγεύων, προξενῶν. Quando seqq. καὶ ἡ κ. τ. λ. per ellipsin intelligenda, post τινὰς supplendo, Προαγωγεύσασα s. • • • • γενόυσα λέγεται, aut Προαγωγὸς, quod statim sequitur, et utriusque est generis." Albert. Heinsii lectio, Προάγουσα· προξενήσασα, καὶ ἡ ἐπ' αἰσχροῖς ἐπὶ τὸ πορνεῦσαι τινας, omnino rejicienda est, quæ verbum post πορνεῦσαι supplendum esse faciat. Neque vero placet Sopingii conjectura,

vel imperitus sit, qui designatur.] "'Απηγόρευμα, ατος, τὸ, Hesych. ἀπολόγημα, Defensio," [l. ἀπηγόρημα.] "Exponitur etiam Negatio. Pro eodem dicitur ἀπαγόρευμα," [quod vide suo loco. || Narratio, Relatio, Hederici Lex.]

[* Εἰσηγορέω, Unde] "Εἰσηγορία, (ας, ἡ,) Accusatio, Querimonia. Suid. Εἰσηγορία, καὶ ἐπηγορία, καὶ κατηγορία, ἀντὶ τοῦ μέμψις, καὶ λοιδορία."

[* Ἐξηγορέω, Unde Ἐξηγορία, ας, ἡ.] "Ἐξηγορίαν Hesych. affert pro ἐπαγγελίαν," [Annuntiationem. Zonar. Ἐξηγορία· ἐπαγγελία. "Ἐξηγορία, Excusatio, Enarratio. Job. xxii. 22. Ἔκβαλε δὲ ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐξηγορίαν, Ejice autem ex ore ejus enarrationem, (Aq. νόμον, Symm. ἐξομολόγησιν:) || Clangor, xxxiii. 26. (Εἰσελεύσεται προσώπῳ ἱλαρῷ σὺν ἐξηγορίᾳ, Aq. et Theod. ἐν ἀλαλαγμῷ, Symm. ἐν * ὑμνολογίᾳ.)" Biel.]

"Ἐπηγορέω, Accuso, Incuso, Queror, Conqueror." [Hes. Ἐπηγορέων· κατηγορῶν, Cod. Ven. Ἐπιγορέων.]

[Ἐπηγορία, ας, ἡ.] "Ἐπαγορίαν ἔχει Hesych. * ἐπίμωμός ἐστιν, Dorice pro ἐπηγορίαν, Incusationem, Reprehensionem." "Ἐπηγορία, Accusatio, Incusatio, Querela, μέμψις, VV. LL. e Cass. Dion. (lv. 18.) Ἡμῖν δὲ δὴ τὸ μήτε τινὰ ἐπηγορίαν ἔχειν, καὶ ἀσφαλῶς ζῆν ὑπάρξειεν," [" ἀπηγορίαν, Xiph. ἐπιγορίαν, RS. quod emendavit X. emendationem receperunt HS. et L." Reimar.: xliii. 46. Ἀλλὰ ζῶντά τινα αὐτῆς, καὶ μὴ ἀναγκασθέντα, μήτε ἐκ πατρῴων, μήτε ἐξ ἐπηγορίας τινὸς, ἐκστῆναι, καὶ ἕτερον ἀντ' αὐτοῦ ἀντικαταστῆναι: lx. 4. Τά τε τέλη τὰ ἐπὶ τοῦ Γαΐου ἐσαχθέντα, καὶ τἆλλα ὅσα ἐπηγορίαν τινὰ τῶν πραχθέντων ὑπ' αὐτοῦ εἶχε, κατέλυσε μὲν, οὐκ ἀθρόα δὲ, ἀλλ' ὡς ἑκάστῳ τῃ προσέτυχε: lxvi. 2. Τὴν ἐπ' αὐτῷ ἐπηγορίαν εἰς ἑαυτὸν ἀντὶ τοῦ Οὐεσπασιανοῦ ἀναδεχόμενος: lxvi. 19. Οὔτε γὰρ ἄξιόν τι ἐπηγορίας ποιῶ, οὔτε μοι μέλει τῶν ψευδῶς λεγομένων: lxviii. 5. Καὶ οὕτω γε ἑαυτὴν διὰ πάσης τῆς ἀρχῆς διήγαγεν, ὥστε μηδεμίαν ἐπηγορίαν σχεῖν: lxxvii. 24. Ὅτι ἐπὶ τῇ θέᾳ τῇ * Κουλήνῃ ἐπηγορία πολλὴ οὐχ ὅτι τοῖς ποιοῦσιν ἐκεῖ τι τῶν εἰωθότων, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὁρῶσιν ἐγίγνετο.] "Legitur et ap. Suid. ex Auctore incerto ἐπηγορίαν ἔχειν:" [Ἀλλ' εἰ μέν τις ἐκ τούτων κακόν τι, ('sic recte 2 Mss. Par. et priores Edd. male ἀπών τι,' Kuster) [illegible] ἐδεδρίκει [illegible] ἐπηγορίαν εἶχε.] "Suid. [illegible] ἐπαγορίαν [illegible] pro ἐπίμωμός ἐστιν." [Zonar. [illegible] ἐπηγορία καὶ ἀπηγορία· ἀντὶ τοῦ μέμψις, καὶ λοιδορία. Vide Suid. [illegible] in Εἰση[γορ]ία.] "|| Hesych. [illegible] exp. [illegible]" [illegible] Euseb. V. Const. i. [illegible] (Τῆς σωτηρίου ἐπηγορίας τὸ σύμβολον,) ii. 19. [illegible] γὰρ [illegible] τὴν ἐπώνυμον αὐτῷ κυριώτατα τὴν [ἐπ]ηγορίαν εὕρατο,) iii. 2. (Μὴ ἐγκαλυπτόμενος τὴν σωτήριον ἐπηγορίαν.)" Boissonad. in Mss.]

[Κατηγορέω,] Adversus aliquem loquor, Accuso, Reprehendo. Cum genitivo personæ, Isocr. Paneg. Κατηγοροῦσι τινὲς ἡμῶν ὡς οὐκ ὀρθῶς βουλευομένων. [Bekkeri Grammat. S. Germ. Περὶ Συντάξεως: Κα[τηγορῶ] [illegible] γενικῇ. Ὀλυνθιακῷ τρίτῳ: Μένειν γὰρ ἐξῆν [illegible] κατηγοροῦντι τῶν ἄλλων.] Interdum cum gen. præfixa præpos. κατὰ, Xenoph. Hell. i. (7.) Κατηγορούντων κατὰ τῶν στρατηγῶν. [" Sic est etiam Luc. xxiii. [illegible] Steph. malebat κατὰ omittere." Sed diserte hanc structuram probat Etym. (Κατηγορεῖν· λέγεται κοινῶς τὸ κατά τινος ἀγορεύειν, οἷον τὸ γένος λέγεται κατηγορεῖσθαι τῶν εἰδῶν: Λέγομεν καὶ τοὺς περί τινων ὡς ἀδικούντων λέγοντας. Ζήτει. Κατηγορίαν ποιούμενοι τῆς πόλεως, καὶ κατὰ τῆς πόλεως.) et κατὰ h. l. videtur additum esse a Xenoph. ut perspicuitati consuleretur." Lex. Xenoph.] Dicitur et κατηγορῶ τούτου πρός σε, Plut. Poplic. (iv.) Πρὸς πατέρα Βρούτου υἱῶν ἐξάγιστα κατηγορεῖν. Jungitur etiam accus. personæ, Chrys. ad Rom. iv. Ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα κατηγορεῖ. Cum genitivo rei, Demosth. Κατηγορῶ τῶν πεπραγμένων. Cum accus. rei, Xenoph. (Mem. i. 3.) Τῶν ἄλλων τὴν μωρίαν κατηγόρει. Cum genit. personæ et accus. rei, Plut. Lycurgo, Τοῦτο κατηγοροῦσιν Ἀγησιλάου, Hac in re accusant Agesilaum, vel, Hac de re, vel, In hoc Agesilaum reprehendunt. Dicitur et κατηγορῶ σου περὶ τούτου. Thucyd. 289. Κατηγορήσοντα τῶν τε Μιλησίων περὶ τοῦ φρουρίου, καὶ περὶ αὐτοῦ ἅμα ἀπολο-

A γησόμενον, ubi observandum est obiter κατηγορεῖν et ἀπολογεῖσθαι opponi, ut et ap. alios passim. Annotatur dici etiam κατηγορῶ σε φόνου, sicut vice versa (versa vice) κατηγορῶ σου φόνον. Citatur et ex Gazæ Gramm. iv. cum duobus genitivis, uno personæ, altero rei, Κατηγορῶ σου κλοπῆς. [" Cum ὡς, Hell. vii. 1. Κατηγοροῦντος τοῦ Λέοντος, ὡς οὔτε * συσκηνοῦν ἐθέλοι ἑαυτῷ: iii. 1. Κατηγόρουν αὐτοῦ οἱ σύμμαχοι, ὡς ἐφίει ἁρπάζειν: vii. 4. Apol. x. Passiv. Hell. v. 2. Κατηγορεῖτο τοῦ Ἰσμηνίου, ὡς βαρβαρίζει. Cum gen. et ὅτι, Hell. i. 7. Κατηγορῶμεν αὐτῶν, ὅτι ἔπεισαν τοὺς ξυνάρχοντας. Œcon. iv. 10. Passiv. Hell. iii. Κατηγορουμένου αὐτοῦ, καὶ ὅτι ὑστερήσειεν ἐς Ἀλίαρτον." Lex. Xenoph.] In voce passiva dicitur τοῦτο κατηγορεῖταί σου, De hoc accusaris, Hoc dicitur adversus te. Plato Apol. Socr. (p. 138. Heindorf.) Δίκαιός εἰμι ἀπολογήσασθαι πρὸς τὰ πρῶτά μου ψευδῆ κατηγορημένα, Ad ea de quibus primum accusatus fui, [" an ψευδῶς?" Schæf. in Mss.] || Κατηγορῶ, Indico, Arguo. Demosth. (1107.) Ἔστι δὲ τοῦτ' B αὐτὸ τὸ δηλοῦν καὶ κατηγοροῦν, ὅτι πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκευάκασι. Julian. Imp. Ὁ δὴ καὶ μᾶλλον τῆς ἐκ φύσεως αὐτοῦ πικρότητος κατηγορεῖ τὴν γένεσιν, i. e. παριστᾷ καὶ δεικνύει, Bud. Idem ap. Basil. Τὸ δὲ βάδισμα νωθρὸν τῆς ψυχῆς ἔκλυσιν κατηγορεῖ, interpr. Prædicat, et Exprobrat, e Seneca. Itidemque κατηγορεῖς ait posse verti Exprobras in Demosth. (315.) Ἀγαθῇ δὲ [γε] οὐκ ὁρᾷς; τύχῃ συμβεβιωκὼς, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς. Vide Comm. 1093. Sed et observandus est h. l. usus particulæ ὡς cum κατηγορῶ. Idem Bud. κατηγορεῖν exponit Præ se ferre in Lucian. (i. p. 59.) Πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν, Ineptiam multam præ se ferentes. [" Indico, cum gen. et ὅτι, K. Π. viii. 3. Ἦν μου κατηγορήσῃς, ὅτι αἵρεσιν δέδωκα. Possit etiam per ironiam Socraticam explicari. Prodo, Arguo. Vide Suid. (Κατηγορῶ σου· γενικῇ. Κατηγορῶ δὲ τὸ δεικνύω, αἰτιατικῇ. Λαγὼς κατηγορεῖ τὸν ἑαυτοῦ φωλεόν. Soph. Ajac. 890. Hermann. ἐν γὰρ οἱ χθονὶ Πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ. Schol. Κατηγορεῖ· σημαίνει, C λέγει. Alius Schol. Πηκτὸν γὰρ ὂν ἐν τῇ χθονὶ τόδε τὸ περιπετὲς ἔγχος αὐτοῦ, παριστᾷ, ὅτι ὑφ' ἑαυτοῦ ἐφονεύθη. Κατηγορῶ σου ἀγαθὰ ἢ φαῦλα, ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν, κατηγορεῖν δὲ τὸ παριστᾷν καὶ δεικνύειν, μετὰ αἰτιατικῆς μόνης λέγεται.) K. Π. i. 4. Νεαρὸν, ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοετίαν." Lex. Xenoph.] || Κατηγορεῖν quidam Denuntiare interpr. in Thucyd. i. (91.) Καὶ σαφῶς κατηγορούντων, ὅτι τειχίζεταί τε καὶ ἤδη ὕψος λαμβάνει. [|| " Conqueror, K. Π. v. 2. Ὑπερηφανίαν τοῦ τρόπου κατηγορεῖς, Hell. vii. 1. Κατηγορούντων αὐτοῦ τῶν Ἀρκάδων, ὡς κ. τ. λ. nempe publice ap. reliquos Græcos, vii. 4. Male dico, Hier. i. 14. Τυράννου κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν, antea erat λοιδορεῖν, mox est κακῶς λέγειν. Laudo. Thom. M. (v. infra.) Mem. ii. 6. Κατηγορεῖ, ἔφη ὁ Κριτόβουλος, intell. ἐμοῦ. V. κατειπεῖν, (quod per elegantem et jocosam ironiam significat Laudo, Commendo, Mem. ii. 6. Κατειπεῖν σου πρὸς αὐτὸν ὅτι ἄγασαι αὐτόν. V. Ernest. ad §. viii. || Medium κατηγορεῖσθαι, K. A. vii. 7. Ὁ Σεύθης κατηράσατο τῷ αἰτίῳ τοῦ μὴ ἀποδεδόσθαι, 2 Codd. D κατηγορήσατο." Lex. Xenoph.] || Κατηγορῶ τοῦτο ἐκείνου, vel ἐπ' ἐκεῖνον, vel περὶ ἐκείνου, Prædico hoc de illo, vel Dico hoc de illo. Sic Philo de Mundo Τοὺς τὴν γέννησιν καὶ φθορὰν τοῦ κόσμου κατηγοροῦντας, Qui de mundo ortum et interitum prædicant, Bud. Aristot. Metaph. vii. Συμβήσεται τἀναντία τοῦ αὐτοῦ κατηγορεῖν. Alex. Aphr. de Fato, Ἀλλ' ἐφ' ὧν ἀναιτίως γεγονέναι πείθουσιν αὐτοὺς, ἐπὶ τούτων τὸ αὐτόματον κατηγοροῦσιν, De iis prædicant vel dicunt ταυτόματον. Idem, Ἐφ' ὧν σημαινομένων τὰ ὀνόματα κατηγορεῖται τὰ προκείμενα, In quibus significatis hæc vocabula accipiantur, Bud. Cum περὶ junxit Plut. ad Col. Εἰ περὶ ἵππου τὸ τρέχειν κατηγοροῦμεν, οὔ φησι ταυτὸν εἶναι τὸ περὶ οὗ κατηγορεῖται τὸ κατηγορούμενον. Dicitur etiam κατηγορεῖσθαί τι, Appellatione ipsa significari et declarari, Vel, Nomine ipso indicari, ut Bud. interpr. Galen. Therap. xiv. Ἀπὸ μὲν τοῦ κρατοῦντος ἐν τῇ μίξει τοὔνομα αὐτῷ τιθέσθω, κατηγορείσθω δὲ τοῦτο τὸ κρατούμενον. [Plut. de Is. et Os. xlviii., notante J. Seager. in Mss., Οἱ μὲν * Πυθαγορικοὶ διὰ πλειόνων ὀνο-

μάτων κατηγοροῦσι, τοῦ μὲν ἀγαθοῦ τὸ ἓν, τὸ πεπερασμένον κ.τ.λ. "Dionys. H. i. 336. Reisk. (Οἱ μὲν γὰρ ἐφ' ἑνὸς οἴονται θεοῦ πολεμικῶν ἀγώνων ἡγεμόνος ἑκάτερον τῶν ὀνομάτων κατηγορῆσθαι.) Pausan. x. 35. (Τῶν δὲ ἐνταῦθα ἀνθρώπων καὶ αὐτὸ κατηγορεῖ τὸ ὄνομα, οἵτινες ἦσαν ἐξ ἀρχῆς, καὶ ὁπόθεν ἐξαναστάντες ἀφίκοντο ἐς ταύτην τὴν χώραν.)" Schæf. in Mss. Oppian. C. ii. 295., a G. Wakef. in Mss. indicatus, φύσιν κεράων δ' ἐφύπερθεν, Οἵην τοὔνομα θηρσὶ κατηγορέει, φορέουσι, vertente Indicat. Herod. iii. 115., a Valck. ad Scap. marg. citatus, Τοῦτο μὲν γὰρ, ὁ Ἠριδανὸς, αὐτὸ κατηγορέει τὸ ὄνομα, ὡς ἐστι Ἑλληνικὸν, καὶ οὔ τι βαρβαρικὸν, ὑπὸ ποιητέω δέ τινος ποιηθέν.]

[Thom. M. Κατηγορῶ· οὐ μόνον ἐπὶ κακοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλοῦ ποτέ. Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἰσοκράτους βίῳ (V. S. i. 17.) Εὐμουσίαν κατηγορεῖ τοῦ ἀνδρὸς, ("ita legas quoque in Phavor. sed ap. Philostr. vulgo editur πειθὼ," Oudend.) ἤγουν ἐπάνω αὐτοῦ ἀγορεύει· ἐνταῦθα γὰρ ἡ κατὰ, τὴν ἐπάνω σχέσιν δηλοῖ, ὡς ἔχει καὶ ἡ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις κατηγορία. Εὕρηται (δὲ addunt Leid. pr. Oxon.) ἀεὶ μὲν * ἐνεργητικῶς, ἅπαξ δὲ καὶ παθητικῶς κατηγοροῦμαι ἀντὶ τοῦ κατηγορῶ. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ (521.) Εἰ αὐτοῦ τις κατηγοροῖτο, ("vide quam parum respondeat vulg. Plat. lectio, Σκόπει γὰρ τί ἂν ἀπολογοῖτο ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος ἐν τούτοις ληφθεὶς, εἰ αὐτοῦ κατηγοροῖ τις, λέγων ὅτι κ. τ. λ." Stæber. "vitioso Cod. usus videtur Thom." Oudend.) Ἰστέον δὲ, ὅτι, ὅτε τίθεται ἐπὶ καλοῦ (olim legebatur κακοῦ, ut et ap. Phavor. sed καλοῦ reposuit e Leid. pr. Oudend. sensu sic postulante, quod vidit Abresch. ad Æsch. 273.) ἡ κατὰ, δεῖ καὶ προσθήκης τινὸς ὀνόματος, οἷον, [illegible]ων ἐπαίνων τῶν κατὰ σοῦ· ἀπὸ γὰρ τῶν ἐπαίνων δηλοῦται και ἡ δύναμις τῆς κατά. Οὕτω γὰρ εὑρίσκεται πανταχοῦ· Ἐγκώμια κατὰ τοῦ δεῖνος διέξειμι, καὶ λόγους ἡδίστους, καὶ ἐπαίνους, καὶ τοιαῦτά τινα, εἰ δὲ εἴποι τις ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Λόγους κατὰ τοῦ δεῖνος διεξεῖμι, οὐ καλῶς ἐρεῖ. Æsch. Agam. 279. Εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σου κατηγορεῖ, "Indicat, Ostendit, Declarat. Lys. pro Eratosth. 87. Τότε ἤδη κατηγόρει πρῶτον μὲν ὡς μετὰ τὴν ἐκφορὰν αὐτῇ προσίοι, atque ita κατήγορος, Index, διδάσκαλος S. c. Theb. 544. Adde Bud. Comm. 574. De regimine observes secus ac visum Grammaticis genitivum hic junctum videri significatione, qua vidimus. Schol. Soph. ad Ajac. 932. Κατηγορεῖν τὸ παριστᾶν καὶ δεικνύειν μετὰ αἰτιατικῆς μόνης λέγεται, et sic Suid. (v. supra.) Thom. M. dicit bono sensu ubi adhibeatur τὴν κατὰ vim exercere τῆς ἐπάνω, imo vero τῆς περὶ, De. Glossæ: Κατά· Per, Secundum, De. Soph. Ajac. 303. σκιᾷ τινὶ Λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα, Τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ. Aristid. iii. 467. Ταῦτα πάντα—εὐφημίας μεστὰ καὶ κατὰ τοῦ δήμου, καὶ κατὰ τῶν προεστηκότων: 490. Κατὰ σοῦ πιστεύσομεν: ii. 221. Καθ' ὑμῶν ἐλπίζων πάρεστιν: i. 49. Τὰ κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως λεγόμενα: 465. Εἰ δὴ τουτό γε * πιστευτέον κατὰ ἐκείνου. Nec non Themist. xxi. 244. Ἰδοὺ γὰρ ὑμῖν διαρρήδην αὐτὸς ἐγὼ λέγω κατ' ἐμαυτοῦ. Paul. ad Corinth. xv. 15. Ἐμαρτυρήσαμεν κατὰ τοῦ Θεοῦ, ubi v. Raph. e Xenoph. Unde, ut hoc quoque addam, cadit ejusdem Thomæ scitum, τὴν κατὰ ἐπὶ καλοῦ, sic leg., positam aliquid requirere, quo id patescat. Præterea notes ad verbum pene legi ap. Triclin. ad Soph. l. c. quæ de v. κατηγορῶ scribit." Abresch. l. c. Philostr. Her. 112. a Schæf. in Mss. indicatus, Τὰ δὲ ἀμφὶ παλαίστραν αὐτῷ πεπονημένα, τὰ ὦτα κατηγοροίη, καὶ ὁ αὐχὴν ὑπονεάζων ἔτι. "Schol. Ἐνταῦθα δὲ τὸ κατηγορεῖν ἀντὶ τοῦ μαρτυρεῖν λαμβάνεται· μάρτυς γὰρ καὶ κατήγορος ταὐτόν· κατήγορος γὰρ ὁ τῶν κακῶν μάρτυς, μάρτυς δὲ ἐπὶ καλοῦ· ὥσπερ καὶ τὸ ἀπειλεῖν καὶ ὑπισχνεῖσθαι ταὐτὸν, διαφέρει δὲ ὅτι τὸ μὲν ὑπισχνεῖσθαι ἐπὶ καλοῦ, τὸ δὲ ἀπειλεῖν ἐπὶ κακοῦ. De hoc sensu τοῦ κατηγορῶ cf. Thom. Sic Gallice quandoque *Accuser* usurpatur, *Accuser le nu.* Cf. Callistr. 895. Ἐκ δὲ τοῦ σχήματος κατηγόρει τοῦ πάθους. A. ἐδήλου κατηγορεῖν τὸ πάθος, corruptione notabili satis. Schol. ad κατηγόρει ascripserat ἐδήλου, recte omnino; dein Scholium, ut non semel evenit, in textum fuit receptum, et cum jam ἐδήλου κατηγόρει Librarium eruditum offenderet, rescripsit ἐδήλου κατηγορεῖν, Indicabat indicare, quod est sane venustissimum. Bonum factum, quod ex hoc luto possimus tollere τὸ πάθος, legendum in posterum pro τοῦ πάθους, si mihi creditur. Nam hoc sensu malo accusativum rei quam genitivum. Contra ap. Phalar. ii. 8. (Εἰ γε μὴ σὺ τοὔθ', ὃ κατηγοροῦσί τινες, ὥρμηκας ἐπὶ τὸ ζηλοῦν καὶ μιμεῖσθαι τὸν ἐν τυραννίδι βίον,) nescio an Lennepio, (probantibus Valck. ad Scap. marg. et Schæf. in Mss.) obtemperandum sit, κατηγοροῦσι vertenti Produnt, Præ se ferunt. Mallem, Accusant, cum aliis Interpretibus." Boissonad. J. Poll. iii. 138. Φαίνειν, κατηγορεῖν, ἐνδείκνυσθαι—λοιδορεῖσθαι, κατηγορεῖν, κακολογεῖν, (l. κακηγορεῖν, κακολογεῖν, sequitur enim, Τὰ δὲ πράγματα,—γραφὴ, κατηγορία, φάσις, καὶ τῶν δευτέρων, λοιδορία, ψόγος, κακολογία, κακηγορία. De permutatione verborum κατηγ. et κακηγ. Schæf. in Mss. consuli jubet not. ad Herod. 644.:) iv. 30. Κατηγορῆσαι, κατειπεῖν, ἐξελέγξαι: v. 117. Κατηγορεῖν, κακηγορεῖν, κακολογεῖν, κακίζειν: viii. 26. Ἔνιοι δὲ καὶ τὸ στρεψοδικεῖν παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, ἢ τὸ φυγοδικεῖν νομίζουσιν, ἢ τὸ ἀναστρέψαντα κατηγορεῖν: 30. Κατηγορεῖν, αἰτιάσασθαι, διώκειν: 55. Προομοσία μὲν, ὅρκος, ὃν ὁ κατήγορος προομνύει, ἢ μὴν ἀληθῆ κατηγορεῖν, ἀντωμοσία δὲ, ὅρκος, ὃν ὁ κατηγορούμενος ἀντόμνυει, ἢ μὴν μὴ ἀδικεῖν: 143. Ἐθελοκακῶν, ὑποχωρῶν, κατακλινόμενος, καὶ ὡς Ὑπερίδης, Κατηγόρησεν ἐνδόσιμα. Vertitur, Renuntiavit remissionem. "Remissius frigidiusque accusavit usque ad prævaricationem." Kuhn. "An itaque adverbialiter pro Remisse accusare accipimus, et Prævaricari adeo? an latet mendum?" Jungerm. Glossæ: Κατηγορῶ· Accuso, Crimino, Defero nomen, Insimulo, Interpello. Τὸ κατηγορούμενον· Prædicatum. "Philostr. Icon. ii. 16. (Ὁ δὲ, sc. λαγὼς, ἐκκρεμάμενος τῆς αὔας δρυὸς —ὠκύτητα κατηγορεῖ τοῦ κυνός.) Aristæn. ii. 22. (Ἐξανέστη τῆς εὐνῆς, καὶ τὴν στρωμνὴν * ἐνετάραξε, παντελῶς συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ δευτέρου σώματος, ὅτι κατηγόρει μηνύματα συζυγίας. Vide Jacobs. ad Anthol. vi. 116.) G. Wakef. S. C. iv 32. Boeckh. ad Sim. xxv. Diod. S. ii. 307. 548. 63. [illegible] cum εἰς 273. Cum acc., Plato Gorg. p. 260. Ruhnk. ad Tim. 15. Valck. ad Eurip. Hipp. p. 232. Herod. 492. 644." Schæf. in Mss. Phavor. Κατηγορῶ [illegible] γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν, οἷον, Κατηγορῶ σου ἀμαθίαν. Κατηγορῶ, τὸ κατά τινας λέγω· καὶ κατηγορῶ, τὸ φάσκω παρὰ φιλοσόφοις, γενικῇ συντάσσεται. Κατηγορῶ, τὸ παριστῶ, αἰτιατικῇ, ὡς τὸ, Κατηγορεῖ σε ἡ θλ[illegible]γον. Κατηγορεῖν, τὸ κατά τινος ἀγορεύειν, [illegible]γορῶ σου φόνον, καὶ, Κατηγορῶ σου ἀδικίαν.]

[Lucian. Ver. Hist. ii. 7., ab eodem Schæf. ibid. indicatus: Κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ, ὅτι μεμήνοι, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι. "Leve admodum est vitium, quod tamen inquinat Edd. omnes, ut mirum a tot Editoribus non esse sublatum; in omnibus [illegible] extat κατηγορεῖτο pro ἐκατηγορεῖτο, quod puer videat." J. G. G. "In omnibus antea legebatur, κατηγορεῖτο, et sane sic passim ap. hunc Prometh. lin.: ibid. iv. Νεκρ. Δ. xxvii. et Μενιπ. xix. eodem modo, quo hic in impressis. Sic et Fab. Æsop. Delect. Fab. x. vitiose, et Æsop. Fab. lxxii. et ap. Demosth. c. Mid. 409." M. du S. "Solanus cum Grævio sentiens ἐκατηγ. scribendum esse etiam in marg. Junt. notavit. Ego vero cur neutri obsecundem, dicam. Miror autem Græv. tam confidenter dicentem, vel puerum videre ἐκατηγορεῖτο scribendum. Ego certe et plures mecum id non videbunt. Meruisset saltem probari illud ἐκατηγ. An enim non cogitavit vir summus, verbum esse compositum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? quamvis ejusmodi composita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim. Quin ἐκατηγορεῖτο, etsi Lexica sine auctoritate afferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius suspectum esset; nam Thucyd. Atticæ puritatis norma optima i. 95. p. 63. pr. Καὶ γὰρ ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὐτοῦ. Iterum ib. paulo post, Κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα Μηδισμός. Sic nec imperfect. act. gerit augmentum in fronte ap. Ælian. V. H. iii. 19. Λαλοῦντος κατηγόρει: xii. 12. Ἐστεφανοῦτο—τὸ δὲ στεφάνωμα κατηγόρει αὐτοῦ. Nec aor. id habet ap. Eund. i. 34. Πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde Herodian. vi. 9. 1. et ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat servanda, etiamsi forte alibi ἐκατηγορεῖτο inveniretur. Nec tamen abjectum esse augmentum dixeris,

ut in Zeux. x. κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον. Quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. passiv. etiam in soluta oratione sæpe fieri, ut πεποίκιλτο pro ἐπεποίκιλτο, δεδώκεισαν pro ἐδεδώκεισαν diximus ad Ver. Hist. i. 13. Ita et Jungerm. ad Long. 220. εὔχοντο et ηὔχοντο promiscue scribi, aliaque similia docet, et frustra illud εὔχοντο, quod ap. Long. iii. p. 94. editum conspicitur, in ηὔχοντο mutari, observat. Imo quia κατηγόρει et κατηγόρηκα locis a Solano citatis, Noster ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin et reliqua ejus testimonia contra ipsum faciunt. Et Græv. ad Mort. Dial. xxvii. 7. Ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etsi tempus imperf. et ibi est, nihil dixit." J.F.R. Lucian. de Salt. lxiii. Ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὅμοιά σοι κατηγόρει τῆς ὀρχηστικῆς. "Constantiam hujus lectionis probe notarat Solanus, quam præter Edd. ab eo notatas, (J. Fl. H. B2. M.) etiam servant Ald. Par. Salm. Ac tamen ἐκατηγόρει edendum jusserat; sic enim in Junt. ascripsit. Sed semel in errorem se abduci passus, et bis, ter alibi eundem errorem sequitur; nam κατηγόρει verum, ἐκατηγόρει falsum esse, vide nos ad Ver. Hist. ii. 7. ubi testimonia compluria dedimus." Idem. Adde Herod. vii. 205. Τοῦδε δὲ εἵνεκα τούτους σπουδὴν ἐποιήσατο Λεωνίδης μούνους Ἑλλήνων παραλαβεῖν, ὅτι σφέων μεγάλως κατηγόρητο μηδίζειν. "Impersonaliter positum videtur. Valla: 'Leonides dedit operam, ut Græcos sumeret solos, quod eos maxime insimulabat, quod cum Medis sentirent.' Æm. P. 'Leonides operam dedit, ut hos solos de Græcis assumeret, quia vehementer accusabantur, quod Medis faverent.' Sed hoc verba sonant: 'Vehementer adversus eos accusatio fuerat instituta, quod cum Medis sentirent.' Idem tamen est sensus. Si Vallam sequaris, Ἀττικῶς passivum pro activo κατηγόρει positum dices. Verum non ipse Leonides eos hoc nomine videtur accusasse, sed, quod ab aliis graviter accusarentur, et vituperarentur, ad societatem assumere, ut eorum fidei periculum faceret, eorumque [illegible] consilia, conatusque, pro viribus im[illegible]et. Lector sententiam sequatur, quam veritati [illegible] judicarit." Lex. Ionic. In Schweigh. versione est: '[illegible] solos e Græcis assumere ea causa pro[illegible] [illegible]idas, quod accusarentur Thebani vehemen[illegible] cum Medis sentire.']

"Κατηγορητέον αὐτοῦ, Accusandus ipse, Plut. Galba." [" Isocr." G. Wakef. in Mss. Plato T. iv. 132. Bip. Λέγοντα ὅτι κατηγορητέον εἴη καὶ αὐτοῦ, καὶ υἱέος, καὶ ἑταίρου, ἐάν τι ἀδικῇ. Vide Κατηγορία.]

Κατη[illegible]μα, ατος, τό, Id de quo quis accusatur, Crimen, quod alicui objicitur. Demosth. pro Cor. (314.) Πρὸς [illegible] τοῦ τρόπου σοῦ βαδιοῦμαι κατηγορήματα, Ad propria crimina mentis tuæ, Bud. [" Quæ animi tui moribus vitio dari possunt," Reisk. Περὶ Παραπρ. 359. Ἔστι δὲ καὶ ταῦτα πάντα κατηγορήματα τούτου.] Plut. Galo, Καινὸν δὲ κατηγόρησαν αὐτοῦ κατηγόρημα, τὴν διανομὴν τῶν λαφύρων. [" Dionys. H. iii. 1462." Schæf. in Mss.] || Κατηγόρημα etiam pro Accusatione citatur e Plat. de LL. vi. Vide Ἀ[illegible]ηγόρημα. || Κατηγόρημα, sequendo significationem, quam dialectici dant verbo κατηγορεῖν, Quod dicitur de aliquo, vel prædicatur, vulgo Prædicatum. Cic. Tusc. iv. (9.) " Distinguunt illud etiam, ut sit libido earum rerum, quæ dicuntur de quodam, aut quibusdam, quæ κατηγορήματα dialectici appellant, ut, habere divitias, capere honores." Vide Εὐκατηγόρητος. [Diog. L. Zenone lxiv. (atque ex eo Suid.) Ἔστι δὲ τὸ κατηγόρημα, τὸ κατά τινος ἀγορευόμενον, ἢ πρᾶγμα * συντακτὸν περί τινος ἢ τινων, ὥς οἱ περὶ Ἀπολλόδωρόν φασιν, ἢ λεκτὸν ἐλλιπὲς, συντακτὸν ὀρθῇ πτώσει πρὸς ἀξιώματος γένεσιν. (" Multa hic desiderantur verba. Stoici κατηγορήματα dividebant in συμβάματα, quæ et κατηγορήματα dicebant, et παρασυμβάματα, quorum duorum membrorum alterum hic desideratur. Imo duo membra desiderari non temere conjicimus ex Apollon. iii. 32. et Prisciano, non enim duo solum membra faciunt, ut Suid., sed tria, συμβάματα, * ἀσυμβάματα, παρασυμβάματα. Prisciani verba sunt:—' Sciendum quod has quidem

A constructiones, quæ per nominativum absolvuntur, Stoici ἀξιώματα vel συμβάματα, i. e. Dignitates vel Congruitates, vocabant, ut, Ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat, Cato philosophatur. Illas vero, quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominativo etiam obliquum aliquem casum proferri, παρασυμβάματα dicebant, h. e. Minus quam congruitates, ut, Cicero patriam servat. Quando vero e duobus obliquis constructio fit, ἀσυμβάματα, i. e. Incongruitates, dicebant, ut, Placet mihi venire ad te, s. nominibus ipsis tantum, s. verbis hoc exigentibus.'" Casaub.) Τῶν δὲ κατηγορημάτων τὰ μέν ἐστι συμβάματα, οἷον, Τὸ διὰ πέτρας πλεῖν. (" Quæ Græcus dixit συμβάματα, Consectiones ego verti; est enim σύμβαμα, si etymologiam spectes, proprie Id quod simul venit cum aliqua re, cujusmodi sunt omnia verba. Nihil autem differt inter σύμβαμα et κατηγόρημα, quemadmodum declarat Ammon. e sententia Porphyrii, Stoicorum hac de re opinionem explicantis. Utrumque enim significat,

B Pronuntiatum quoddam e nomine et verbo constans, quod perfectam continet sententiam: Ἂν μὲν οὖν ὀνόματός τι κατηγορηθὲν ἀπόφανσιν ποιῇ, κατηγόρημα καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς ὀνομάζεται· σημαίνει γὰρ ἄμφω ταὐτόν. Illud animadvertendum est, videri h. l. deesse alterum orationis membrum, cui [illegible] exemplum illud respondeat, Per petras navigare. Hoc enim exemplum nullo modo congruit τῷ συμβάματι, si quidem σύμβαμα perfectam continet sententiam. Sed videtur potius esse exemplum τοῦ παρασυμβάματος, quod est Imperfecta enuntiatio, sicuti declarat Ammon. l. c. paulo infra in verba, quæ attulimus. Videtur ergo locus iste sic supplendus esse: Τῶν δὲ κατηγορημάτων τὰ μέν ἐστι συμβάματα, ὡς τὸ πλεῖν, οἷον, Σωκράτης πλεῖ, τὰ δὲ παρασυμβάματα, ὡς, Τὸ διὰ πέτρας πλεῖν. Quod autem παρασύμβαμα tale sit, quale descripsimus, idem declarat Ammon. l. c." Aldob.) Καὶ τὰ μέν ἐστι τῶν κατηγορημάτων ὀρθὰ, ἃ δ' ὕπτια, ἃ δ' οὐδέτερα. Ὀρθὰ μὲν οὖν ἐστι, τὰ συντασσόμενα μιᾷ τῶν πλαγίων πτώσεων, πρὸς κατηγορήματος γένε-

C σιν, οἷον, Ἀκούει, Ὁρᾷ, Διαλέγεται. Ὕπτια δέ ἐστι τὰ συντασσόμενα τῷ παθητικῷ μορίῳ, οἷον, Ἀκούομαι, Ὁρῶμαι. Οὐδέτερα δ' ἐστὶ, τὰ μηδ' ἑτέρως ἔχοντα, οἷον, Φρονεῖν, Περιπατεῖν. * Ἀντιπεπονθότα δέ ἐστιν ἐν τοῖς ὑπτίοις * ἀνύπτια ὄντα. Ἐνεργήματα δέ ἐστιν, οἷον, Κείρεται· ἐμπεριέχει γὰρ ἑαυτὸν ὁ κειρόμενος. Πλάγιαι δὲ πτώσεις εἰσὶ, γενικὴ, καὶ δοτικὴ, καὶ αἰτιατική. " Vocativus enim et ablativus non videntur a nominativo differre nisi adjectione. Nominativo enim additur vocandi particula et auferendi præpositio, ut nominativi significationem deponat, et vel vocativi vel ablativi suscipiat. Recta vocat h. l. Laert. quæ Grammatici Verba activa appellant. Hæc autem ideo conjunguntur cum obliquis casibus, quia actionem semper quandam significant ab alio susceptam, obliquo casu declarandam: ut patet in exemplis ab eo allatis. Nam et qui audit aliquem, aut aliquod, audit, et qui videt, similiter, et sic de reliquis ejusdem generis dicendum est. Quod autem recta verba cum obliquis casibus copulentur, et qua de causa hoc

D fiat, declarat Apollon. π. Συντάξ. iii. 30. Hæc autem ob eam causam Stoici majora κατηγορήματα appellabant, quia absolutam continebant sententiam; minora autem κατηγορήματα alia appellabant, quæ verbo constarent, cum obliquis casibus non copulato. Videbantur enim sententiam tantummodo inchoatam, non absolutam, continere. Verba Apollonii l. c. id ipsum testantia hujusmodi sunt: Εἴ γε μὴν ἡ παράθεσις τῶν ἄλλων ῥημάτων πάντως τὸ ἡμιτελὲς καθίστησιν, ὡς ἔχει τὸ, Τρύφων βλάπτει, Τρύφων φιλεῖ. Διὸ καὶ τὰ τοιαῦτα οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς ἐλάττονα κατηγορήματά φασιν, ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ἐν αὐτοτελείᾳ καταγινομένων ῥημάτων, καὶ πάντως πτῶσιν scr., ἐπιζητούντων πλαγίαν. Ego pro * ἀντιπεπονθότα reposui αὐτοπεπονθότα, parva, ut vides, mutatione literarum. Neque enim vel ap. Th. Gazam, vel ap. Apollon., doctissimos Grammaticos, invenire potui genus hoc verborum, quæ ἀντιπεπονθότα vocarentur; et exemplum ipsum a Laertio allatum ostendebat, pro ἀντιπεπονθότα legendum esse αὐτοπεπονθότα. Qui enim ton-

detur, quo quidem Laertius usus est exemplo, non dicitur ἀντιπάσχειν, sed * αὐτοπάσχειν. Huc accedit etiam, quod ei descriptio Laertii congruit. Κείρομαι enim quamvis desinat, ut verba supina, tamen supinum non est: quia effectum quendam etiam ostendit, in quo et ipsemet continetur.' Hanc enim habent vim sibi propriam verba, quæ αὐτοπεπονθότα vocantur, ut adjunctam cum passione, ut ita loquar, actionem habeant." Aldob. Loquitur V. D. tanquam si sic Laertii verba vel legisset, vel correxisset: Αὐτοπεπονθότα δέ ἐστιν ἐν τοῖς ὑπτίοις, ἀνύπτια ὄντα, οἷον, Κείρεται· ἐμπεριέχει γὰρ ἑαυτὸν ὁ κειρόμενος. "Ἀντιπεπονθότα habent ceteri editi, omnesque manu exarati Codd. Aldobrandinus tamen αὐτοπεπονθότα de suo ausus est reponere. Revocanda omnino vetus lectio. Similiter ap. Philon. J. de Caino: Ὥσπερ γὰρ τὸ κείρεσθαι διττὸν, τὸ μὲν, ὡς ἀντιπεπονθὸς, κατὰ ἀντέρεισιν, τὸ δὲ, ὡς ὑπεῖκον καθ' ὑπόπτωσιν· πρόβατον μὲν γὰρ, ἢ δέρμα, ἢ τὸ λεγόμενον κώδιον, οὐδὲν ἐνεργοῦν ἐξ αὐτοῦ, πάσχον δὲ μόνον ὑφ' ἑτέρου, κείρεται· ὁ δ' ἄνθρωπος συνδρῶν, καὶ σχηματίζων, καὶ ἐπιτήδειον παρέχων B ἑαυτὸν, ἀνακιρνὰς τῷ πάσχειν τὸ ποιεῖν. Et ap. Orig. c. Cels. (315. Ed. Cant.) Ἐπειδὴ τὸ πείθεσθαι ὡσπερεὶ τῶν καλουμένων ἀντιπεπονθότων, ἐστὶν ἀνάλογον τῷ κείρεσθαι ἄνθρωπον, ἐνεργοῦντα τὸ παρέχειν ἑαυτὸν τῷ κείροντι. Ita interpungendus h. l. quem non cepit Interpres. Mire autem ad Laert. nostrum facit, ap. Origen. ex Origene leg. Ἐμπαρέχει γὰρ ἑαυτὸν ὁ κειρόμενος.' Menag. Imo illud ἐμπαρέχει ἑαυτὸν sic absolute usurpari nequit. Scribe, Ἐμπαρέχει γὰρ ἑαυτὸν τῷ κείροντι ὁ κειρόμενος,' Tonsori præbet se tondendum. Vide Nostrum in Ἐμπαρέχω. Sed vel sic lectus locus iste non sanus est, quod Menag. fugisse miramur; quis enim sensus voci ἐνεργήματα inest? Ἀντιπεπονθότα δέ ἐστιν ἐν τοῖς ὑπτίοις ἀνύπτια ὄντα. Ἐνεργήματα δέ ἐστιν, οἷον, Κείρεται· ἐμπαρέχει γὰρ ἑαυτὸν τῷ κείροντι ὁ κειρόμενος. Nam primum ἐνέργημα, de verbis dictum, nihil aliud sonare potest quam Activum verbum: "Gramm. ἐνεργητικὰ vocant ῥήματα," inquit Noster, "quæ Lat. Activa verba, unde αὐτοενεργητικὸν, Verbum, quod passivam vocem et activam significationem habet, ut μάχομαι." Deinde quomodo fit, ut inter exempla τῶν ἐνεργημάτων, Activorum verborum proprie sic dictorum, Diog. L. ponat illud κείρεται, Tondendum se præbet, quod verbum ad ea, quæ ἀντιπεπονθότα dicuntur, Adjunctam cum passione actionem habentia, proculdubio pertinet? Lege igitur, ut partim tacite legisse videtur Aldob., Ἀντιπεπονθότα δέ ἐστιν ἐν τοῖς ὑπτίοις ἀνύπτια ὄντα, οἷον, Κείρεται· ἐμπαρέχει γὰρ ἑαυτὸν τῷ κείροντι ὁ κειρόμενος. Ἐνεργήματα δέ ἐστιν—periit explicatio vocis ἐνεργήματα. Ceterum cf. Kuster. et Woll. supra lxvi. xcvi. || Κατηγόρημα, "Indicium. Polemo Physiognom. i. 15. (Ὁ δὲ ἐπικεκυφὼς τράχηλος, μωροῦ ἀνδρὸς κατηγόρημα.]

Κατήγορος, ου, ὁ, Accusator. Æschin. in Ctes. (588.) Μὴ ἐξεῖναι μήτε τῷ κατηγόρῳ συνηγόρους παρέχεσθαι, μήτε τῷ τὴν γραφὴν τῶν παρανόμων φεύγοντι. [Gl. Κατήγορος· Accusator, Delator. J. Poll. iv. 25. Κατήγορος, συνήγορος. || Index, Argumentum. Æsch. S. c. Theb. 444. Τῶν τοι ματαίων ἀνδράσιν φρονημάτων Ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατήγορος. "Διδάσκαλος pro κατήγορος Rob. G. v. l. in Mosq. 1. Num ita legerit Schol. A. vix liquet, (Ἡ γλῶσσά ἐστιν ἀληθὴς διδάσκαλος τῶν ἐν ἀνθρώποις ματαίων φρονημάτων· θεατρίζει γὰρ οἷα ἕκαστος φρονεῖ. Εἰ μὲν συνετὸς καὶ ταπεινός ἐστι, συνετὰ καὶ ταπεινὰ φθέγγεται, εἰ δὲ μωρὸς καὶ ὑπέρκομπος, μωρὰ πάλιν καὶ ἐπηρμένα βοᾷ.)" Blomfield. Stanleius vertit: "Vanarum hominibus jactationum lingua vera est accusatrix." Sed rectius verteris Ind., cum Abreschio supra in Κατηγορεῖν citato. "Index, Argumentum, Œcon. xx. 15. Ἡ ἐν γεωργίᾳ (ἀμέλεια) ἐστὶ σαφὴς ψυχῆς κατήγορος κακῆς." Lex. Xenoph.]

Κατηγορία, Accusatio. Thucyd. iii. (52.) Κατηγορία μὲν οὐδεμία προετέθη. Idem αἰτίαν et κατηγορίαν ita distinguit i. (69.) Αἰτία μὲν γὰρ, φίλων ἀνδρῶν ἐστιν ἁμαρτανόντων· κατηγορία δὲ, ἐχθρῶν ἀδικησάντων. [J. Poll. viii. 30. Κατηγορία δ' ἂν εἴη ταὐτὸ τοῦτο, καὶ αἰτία: 143. Καταπροήκατο τὴν κατηγορίαν (" C. A. A καταπροῆτο, cujus explicatio est vulgatum." Kuhn.) iii. 138. Γραφὴ, κατηγορία, φάσις: iv. 26. Συνηγορία, συναγόρευσις, κατηγορία: v. 117. Κακολογία, κατηγορία, κακηγορία, κακισμὸς, διαβολή.] Κατηγορίαν ποιεῖσθαι, Accusationem instituere, vel simpliciter Accusare, ap. Thucyd. [Xenoph. K. A. v. 8.] et alios. [Etym. ex Auctore incerto, Κατηγορίαν ποιούμενοι τῆς πόλεως, καὶ κατὰ τῆς πόλεως.] Κατηγορίαν ἔχειν, Accusari. [Phot. Suid. et Bekkeri Anti-Atticista: Κατηγορίας ἔχω· ἀντὶ τοῦ κατηγοροῦμαι. Δημοσθένης Περὶ Στεφάνου. In Suida additur, Κατηγορεῖ δὲ αὐτῶν Καλλίξενος δημαγωγὸς καὶ συκοφάντης.] Citatur ex Æschine Κατηγορίαι Ἀμφισσέων pass. signif., Accusationes adversus Amphissenses. Sic e Demosth. Κατηγορία μου, Mei accusatio. Idem pro Cor. μέμψιν et κατηγορίαν copulavit. Opponuntur κατηγορία et ἀπολογία. Luc. Πρὶν δέ γε ἀντεξετάσαι τὴν ἀπολογίαν τῇ κατηγορίᾳ. [Gl. Κατηγορία· Accusatio, Interpellatio. || Thom. M. Λαλιὰ, καὶ * Προσλαλιὰ, καὶ * Προλαλιὰ, δόκιμα, Καταλαλιὰ δὲ οὐδεὶς εἶπε τῶν ἀρχαίων, ἀλλ' ἀντὶ τούτου Κατηγορία, ὡσαύτως καὶ Ῥητέον, οὐ Λαλητέον, "f. καὶ * Κατηγορητέον, οὐ * Καταλαλητέον," Abresch. || Zonar. Κατηγορία· ἡ κατηγορία οὐ πάντως ἐπὶ κακῷ (κακοῦ) λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀγαθῷ (ἀγαθοῦ.) Κατηγορία ἐστὶ πᾶσα περὶ οἱουδήποτε πράγματος ὁριστικὴ ἔμφασις, οἷον, Ὁ Θεὸς ἀγαθὸς φύσει, Ὁ Διάβολος πανοῦργος, Δολερὸν ἡ ἀλώπηξ, Κλεπτικὸν ἡ γαλῆ. Hinc sua sumsit Phavor.: Κατηγορία ἐστὶ πᾶσα περὶ οἵου δήποτε πράγματος ὁριστικὴ ἔμφασις, οἷον, Ὁ Θεὸς ἀγαθὸς φύσει, Ὁ Διάβολος πανοῦργος, Δολερὸς ἡ ἀλώπηξ.] || Κατηγορίαι decem apud dialecticos, quæ vulgo Prædicamenta, ad quas vox omnis simplex refertur; sunt autem hæ, Οὐσία, Ποσὸν, Ποιὸν, Πρός τι, Ποῦ, Πότε, Ποιεῖν, Πάσχειν, Κεῖσθαι, Ἔχειν. Luc. Demon. (lvi.) Εἰδὼς γὰρ αὐτὸν παγκάκιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ τὰς Δέκα Κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν. [Suid. Κατηγορία παρὰ φιλοσόφοις ἡ ἐπὶ πλέον λέγεται καὶ γίνεται, ἢ ἐπίσης, ἐπ' ἔλαττον δὲ C οὐδέποτε· καὶ ἐπὶ πλέον μὲν, ὅτε τὰ καθολικώτερα κατηγοροῦνται τῶν μερικωτέρων. Καθολικώτερα οὖν εἰσὶ τὰ ἐπάνω, μερικώτερα δὲ, τὰ ὑποκάτω. Κατηγορία δέ ἐστιν οἷον προσηγορία τις λεγομένη ἁπλῶς. Εἰσὶ δὲ αἱ πᾶσαι δέκα, ἤγουν γενικώτατα γένη, ὑφ' ἃ ἀναφέρεται πᾶσα φωνὴ, Οὐσία, Ποσὸν, Ποιὸν, Πρός τι, Ποῦ, Πότε, Ποιεῖν, Πάσχειν, Κεῖσθαι, Ἔχειν. Τούτων ἡ μὲν Οὐσία ἐστὶν ὑποκειμένη, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐννέα ἐν ὑποκειμένῳ. "Hæc legisse me arbitror ap. Alex. Aphrodis. in Top. Aristot." Kuster. Phavor. Κατηγορίαι δὲ λέγονται, ἐπειδὴ περὶ τῶν δέκα γενικωτάτων γενῶν διέλαβεν· ταῦτα γὰρ κατὰ τῶν μερικῶν μὲν κατηγοροῦνται, οὐδενὶ δὲ ὑπόκεινται. Valck. ad Scap. marg. consuli jubet Bentleium ad Cic. Tusc. p. 54.]

Κατηγορικὸς, ή, όν, Accusatorius, Ad accusationem pertinens. Ap. Plut. vero etiam pro Accusatore, s. Delatore, Bud. [Galba viii. "Ἀπόνιον δέ τινα τῶν κατηγορικῶν ἀνατρέψαντες, ἁμάξας * λιθοφόρους ἐπήγαγον, E delatoribus unum. At Eidem de S. N. V. viii. 211. dicitur Proclivis ad accusandum et vituperandum: Καὶ ταῦτα μὲν, ἔφην, ὥσπερ * ἀντιφράγματά D σοι κείσθω πρὸς τοὺς ἄγαν πικροὺς καὶ κατηγορικοὺς ἐκείνους. Erotian. Præf. Κατηγορικὴν οὐκ ὀλίγοι πεποίηνται συντάξεως ἀφορμήν. Vide Καταγορευτικός.] || Κατηγορικὴ πρότασις pro ἀποφαντικὴ, cui opponitur ἀποφατικὴ, citatur e Mart. Capella, qui Dedicativam et Abdicativam interpr. Vide Ἀποφαντικός. [Unde * Κατηγορικῶς, Accusatorie, Criminose. Joseph. B. J. i. p. 49. Εἰ δέ τις ὅσα πρὸς τοὺς τυράννους ἢ τὸ λῃστρικὸν αὐτῶν κατηγορικῶς λέγομεν, ἢ (deest ἢ in Mss. Lips.) τοῖς ἀτυχήμασι τῆς πατρίδος ἐπιστένοντες, συκοφαντοίη, διδότω παρὰ τὸν τῆς ἱστορίας νόμον συγγνώμην τῷ πάθει.]

[* Κατηγορητικὸς, ή, όν. " Athan. i. 432." Abr. Kall. in Mss.]

[* Κατηγορησείω. Vide Ἀγορασείω. " Agathias iv. 103." Abresch. Diluc. Thuc. 779.]

" Ἀκατηγόρητος, (ὁ, ἡ,) Qui incusari et reprehendi " nequit, Nulli accusationi nec reprehensioni obnoxius, Irreprehensibilis. Phalar. Ep." [iv. Ὁ δὲ τε-

λευτήσας ἀκατηγόρητος, ἐν τῷ καλλίστῳ σχήματι τῆς δόξης καθίδρυται. Diod. S. xi. 46. Οὐκ ἐάσομεν τὴν Παυσανίου κακίαν καὶ προδοσίαν ἀκατηγόρητον, Citra accusationem. "Hesych. (Ἀκαταιτίατον· ἀνέγκλητον, ἀκατηγόρητον.)" G. Wakef. in Mss. Synes. Calv. Encom. p. 63. Τίνα μὲν θεῶν, τίνα δὲ δαιμόνων παρῆλθον ἀκατηγόρητον; Schol. ad Thuc. i. 37. Ἀληπτότεροι· ἀκατηγορητότεροι. Gl. Ἀκατηγόρητος· Inaccusabilis. UNDE * Ἀκατηγορήτως, Citra reprehensionem. Cyrill. Alex. de Filio Dei: Νῦν μὲν ὡς ἄνθρωπος ἀκατηγορήτως προσκυνεῖ, τότε δὲ, οὐκέτι.]

Εὐκατηγόρητος, ου, ὁ, ἡ, Qui facile accusari potest, Adversus quem facile reperiri accusationes possunt. Thucyd. 222. (vi. 77.) Τὴν τῶν Ἀθηναίων εὐκατηγόρητον οὖσαν πόλιν. [Cass. Dio lii. 13. Οὐ γὰρ δὴ καὶ καταδραμεῖν ἄλλως εὐκατηγόρητον οὕτω πρᾶγμα ἠθέλησα.]

Ἀντικατηγορῶ, Vicissim accuso, Recriminor, Bud. [" Æschin. (de accusato criminationes aut easdem, aut alias in actorem retorquente, c. Timarch. 172. Ἐᾶτε γὰρ τοὺς ἀπολογουμένους ἀντικατηγορεῖν τῶν κατηγορούντων.) Lysias (238.) Isocr. Philo J. Cass. Dio xxxvi. 23. (Ἀντικατηγορήθη ὑπὸ τοῦ υἱέος αὐτοῦ, xxxix. 13.) Plut. (Artaxerxe iv.)" G. Wakef. in Mss. Erotian. Præf.] || Ἀντικατηγορεῖσθαι dicuntur ap. dialecticos Quæ vicissim prædicantur, Quæ inter se vicissim prædicati et subjecti vicem obtinent, Quæ etiam ἐξισάζοντα quasi Adæquantia dicuntur Bud. ex Arist. et Philop. [" Porphyr. Isag. ix. Τὸ μὲν ἴδιον ἀντικατηγορεῖται οὗ ἐστιν, e. g. Homo animal est quod ridere potest, Animal, quod ridere potest, homo est." J. Seager. in Mss.]

Ἀντικατηγορία, Mutua accusatio, Recriminatio, *cujus duo sunt genera, alterum, quo litigatores idem crimen invicem intentant; alterum, quo aliud atque aliud. Non absimile huic genus est, quod ἀντέγκλημα dicitur.* Hæc Bud. Annot. pr. in Pand. " Ἀντέγκλημα, ατος, τὸ, VV. LL. i. q. ἀντέγκλημα s. ἀντικατηγορία, Criminis relatio, et quam Quintil. vocat Concertativam. Sed exemplum hujus signif. desidero. Sonat enim potius Revocamen, s. Revocatio." [" Ἀντικατηγορία, Mutua accusatio, est peculiaris forma τῆς μεταθέσεως τῆς αἰτίας, cum litigatores vel idem crimen invicem intentant, vel aliud atque aliud, ut docuit Quintil. iii. 10. Differt autem ab ἀντεγκλήματι, in quo omnis defensio constat alterius, qui vindicatur, accusatione. Vide Quintil. vii. 2." Ernest. Lex. Rhetor.]

[* Ἐπικατηγορέω, Insuper exprobro. " Euseb. || Prædico. Sext. Emp. adv. Math. ix. 615. (Ὡς οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου, v. Aristot. Phys. iv. 10., τὸ ὅλον καὶ τὸ πᾶν, τῶν σωμάτων μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ κενοῦ ἐπικατηγοροῦσι: 618. Ἡμεῖς δὲ ἐσμὲν οἱ ἐκείνου τό τε ὅλον καὶ τὸ μέρος ἐπικατηγοροῦντες: et paulo ante, Ἡ δὲ αὐτὴ ἀπορία, καὶ ἐπὶ φυτοῦ καὶ ἐπὶ πήχεος, καὶ κοινῶς τῶν ἄλλων ἁπάντων, ὧν ἐπικατηγορεῖται τὸ ὅλον.) Etym. 691. 4. Διὸ καὶ μόνοις ἀνθρώποις ἐπικατηγορεῖται. || Denomino. Atheneg. 21." G. Wakef. in Mss. Just. Mart. Apol. i. 70=43. Πάντες οἱ ἀπὸ τούτων ὁρμώμενοι, ὡς ἔφημεν, Χριστιανοὶ καλοῦνται, ὃν τρόπον καὶ οἱ οὐ κοινωνοῦντες τῶν αὐτῶν δογμάτων τοῖς φιλοσόφοις, τὸ ἐπικατηγορούμενον ὄνομα τῆς φιλοσοφίας κοινὸν ἔχουσιν, pro quo Eus. et Niceph. τὸ ἐπικαλούμενον ὄνομα habent. || Tribuo, Imputo. Plut. adv. Colot. x. 579. Τοὺς δὲ τῇ συγκρίσει ταύτῃ καὶ διακρίσει γένεσιν τινὰ καὶ πότμον δυσδαίμονα καὶ θάνατον * ἀλοιτὴν (Schneidero Lex. ἀλοίτην) ἐπικατηγοροῦντας. Vide Προσκατηγορέω.]

[* Ἐπικατηγορία, ας, ἡ. Sext. Emp. adv. Math. x. 682. Καὶ εἰ μὲν οὐ μετέχουσιν, ὃν τρόπον αὗται δύνανται τῆς τοῦ ἑνὸς ἐπικατηγορίας ἀξιοῦσθαι, μὴ μετέχουσαί τινος ἐπαναβεβηκυίας τοῦ ἑνὸς ἰδέας. Quod vertitur: — 'Et si non sunt quidem participes, quemadmodum eæ possunt censeri dignæ appellatione unius, licet non sint participes transcendentis ideæ unius."]

[* Ἐπικατηγόρησις, εως, ἡ, Addita rei explicatio, ut in Alba Longa τὸ Longa est figuræ ἐπικατηγόρησις. Dionys. Hal. A. R. i. 66. Ἔστι δὲ ἡ Ἄλβα καθ' Ἑλλάδα γλῶσσαν Λευκή· * σαφηνισμοῦ δὲ ἕνεκα διορίζεται παρ' ἑτέραν πόλιν ὁμώνυμον ἐπικλήσει, τοῦ σχήματος ἐπικατηγορήσει· ἔστι δὲ ὥσπερ σύνθετον ἤδη τοὔνομα ἐξ ἀμφοῖν, Ἄλβα Λόγγα· τοῦτο δ' ἔστι, Λευκὴ Μακρά.]

" Παρακατηγόρημα, vox est dialectica. Scribit Ammon., si quid ὀνόματος κατηγορηθὲν ἀπόφανσιν ποιεῖ, id a Stoicis nominari κατηγόρημα et σύμβαμα, ut Σωκράτης περιπατεῖ, at si πτώσεως, appellari παρασύμβαμα, ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι, καὶ ὂν οἷον παρακατηγόρημα, ut, Σωκράτει μεταμέλει." " Παρασύμπτωμα, et σύμπτωμα ita differunt, ut σύμβαμα, et παρασύμβαμα, κατηγόρημα et παρακατηγόρημα. Synonyma autem sunt σύμβαμα et σύμπτωμα, παρασύμβαμα et παρασύμπτωμα, quæ sic declarat Chrysippus ap. Luc. Vit. Auct. (xxi.) Ἦν γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δή που σύμβαμα τὴν χωλείαν· τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν, ut παρασύμβαμα et παρασύμπτωμα sit Id quod accidit præter τὸ σύμβαμα, quasi Secundarium accidens, s. Id quod accidens comitatur." [" Ludit festivus scurra in detorquenda signif. vocum, quæ ad Grammat. vel Dialecticam pertinent, quam disces optime ex Apollon. Synt. i. p. 36. iii. p. 295. Verbo, σύμβαμα est Prædicatum casui recto additum, ut in hac propositione, Τρύφων περιπατεῖ. Sed παρασύμβαμα, Prædicatum casui oblique additum, ut in hac, Μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα Congruitatem notat, quomodo vertit et jam Priscian. xiii. 1118. de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, quod ab ea aliquantum receditur. Verum Lucian. ad verbum σύμβαμα vocat Accidens, et παρασύμβαμα, Novum accidens, quod supervenit illi priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Lat. appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum Una ire, Congruere, significat, tum Accidere et contingere." J. M. G. Schol. Ἀλλ' ἐπιτριβείης, ὦ κατάρατε, πάντα γελοίως ὑπὸ τὴν γλῶτταν στρέφων, καὶ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιγνιώδεσι παραβάλλων. Τῶν διαλεκτικῶν γὰρ τῶν μὲν ἄλλων προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος αὐτοτελῶν συντιθεμένας εἰς ἀποφαντικοῦ λόγου γένεσιν, ὡς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίων διαλέγεται, καὶ ὑποκείμενον μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἤ τι τῶν ὀνομάτων χρείαν ἀποτελούντων, κατηγορούμενον δὲ τὸ ὄνομα, οἱ Στωϊκοὶ ἐθελακριβεῖς ὄντες, καὶ ξενίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲν αὐτοτελῆ πρότασιν, οἷον τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβαμά φασιν, ἢ κατηγόρημα· συμβέβηκε γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει· τὴν οὐκ αὐτοτελῆ δὲ, ἀλλά τινος ἐνδεᾶ, οἷον, Σωκράτει μεταμέλει, ἢ, Σωκράτης φιλεῖ, ἢ, Σωκράτει μέλει, ταῦτα οὖν ὠνόμασαν, τὴν μὲν, Σωκράτει μεταμέλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν τὸ ὄνομα ἐλήφθη, κἂν αὐτοτελές ἐστιν, αὐτοὶ παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατηγόρημα, ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι ἢ κατηγορήματι· τὴν δὲ, Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ τίνα, κατ' εὐθεῖαν ἐλήφθη ὁ ὑποκείμενος, ἀλλ' οὖν ἐπεὶ μὴ ῥῆμα, (" corrupta hæc," M. du S.) τὸ δὲ, Σωκράτει μέλει, ἔλαττον λέγουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τοῦ (τῇ, M. du S.) πλαγίᾳ πτώσει ὁ ὑποκείμενος καὶ ἐνδεῶς ἡ πρότασις ἔχουσι· λείπει γὰρ τὸ, τίνος μέλει. Οὕτω μὲν οὖν οὕτως. Ὁ μέντοι Λουκιανὸς λόγον ἀνεῦρεν ἐπὶ τούτων τὸ σπούδασμα τῶν σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοιότατον μεταφέρων. " Lege αὐτοτελῶς (pro αὐτοτελῶν,) et mox τι τῶν ὀνομάτων χρ. ἀποτελοῦν, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα: tum prope finem, Οὗτοι, Stoici, μὲν οὖν οὕτως. Quæ præcedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc observationem neque ab homine Græco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas susceperat, satis esset peritus, scriptum fuisse putem. Vide Menag. ad Diog. L. vii. 64." T. H.]

[* Προκατηγορέω, Facinus accuso, priusquam patraretur. Demosth. 95. Εἰ γὰρ ἤδη τοσαύτην ἐξουσίαν τοῖς αἰτιᾶσθαι καὶ διαβάλλειν βουλομένοις δίδοτε, ὥστε καὶ περὶ ὧν ἄν φασι μέλλειν αὐτὸν ποιεῖν, καὶ περὶ τούτων προκατηγορούντων ἀκροᾶσθαι, τί ἄν τις λέγοι; Vide Προσκατηγορέω.]

" Προκατηγορία, (ας, ἡ,) Antecedens accusatio, " Thuc." [iii. p. 200=248. Προκατηγορίας τε ἡμῶν οὐ προγεγενημένης, " Accusatio præmissa defensioni," Hederici Lex.]

Προσκατηγορέω, Insuper accuso, Ultra accuso. Xenoph. (Mem. ii. 6.) Ἐὰν δέ σου προσκατηγορήσω ὅτι—εὐνοϊκῶς ἔχεις πρὸς αὐτόν. [" Jocose et eleganter ita dicitur, ut sit Insuper commendo s. laudo."

Lex. Xenoph. Vide Κατηγορέω.] Citatur et e Thuc. Προσκατηγορῶ ἐπίδειξίν τινα ἐπὶ χρήμασι, [iii. 42. Χαλεπώτατοι δὲ καὶ οἱ ἐπὶ χρήμασι προσκατηγοροῦντες ἐπίδειξίν τινα. Dionys. Hal. de Lysia Judic. xiv. 484. e Theophrasto, Ἀντίθεσις δ' ἐστὶ τριττῶς, ὅταν τῷ αὐτῷ τὰ ἐναντία, ἢ τῷ ἐναντίῳ τὰ αὐτὰ, ἢ τοῖς ἐναντίοις (τὰ Markland. recte) ἐναντία προκατηγορηθείη. "Fortasse rectius προσκατηγορηθείη, s. προσκατηγορηθῇ, Tribuantur." Sylburg.]

Συγκατηγορέω, Simul accuso. [Demosth. 1232. Τῶν τότε συγκατηγορούντων μετὰ Ἀριστοφῶντος.] Item, Simul prædico, ea signif., qua vulgus κατηγόρημα Prædicamentum vocat. HINC et Συγκατηγόρημα, (ατος, τὸ,) ap. dialecticos, Comprædicamentum, a quibusdam redditur Vox consignificativa, i. e. Significans aliis adjuncta, non per se, ut Omnis, Nullus, Quidam. [ET * Συγκατηγόρησις, εως, ἡ, Accusatio, Schol. Aristoph. Eq. 826. Κλοπῆς συγκατηγορήσεως.] A συγκατηγόρημα dicitur Συγκατηγορηματικὸς, Consignificativus, et Συγκατηγορηματικῶς, Consignificative.

[* Αὐτοκατήγορος, ὁ, ἡ, "Theodor. Hyrtac. Ep. xxix. T. v. Notice des Mss. 744." Boissonad. in Mss.]

[* Πλαστοκατήγορος, ὁ, ἡ, Prævaricator, Gl.]

[* Ψευδοκατήγορος, ὁ, ἡ, Sycophanta, Calumniator. Vide Ἀνάδικος. HINC * Ψευδοκατηγορία, ας, ἡ, Falsa accusatio. Cyrill. Alex. ad Jo. xi. 18. p. 681. Πολλῶν ὄντων ἐκεῖ, εἰκότως ἁπανταχόσε διεδόθη ὁ λόγος, τῶν μὲν θαυμαζόντων, τῶν δὲ διὰ φθόνον λαλούντων τὸ γεγονὸς, πρὸς τὸ διαβολὴν ποιῆσαι τῷ θαύματι διὰ ψευδοκατηγορίας. Manil. iv. 332. Ψευδοκατηγορίαι τε, κατηγορίης τε * τεχνασμοί.]

[* Ἐκκατηγορία, et * Ἐξαπολογία, sunt tituli Antiphontis Orationum, in quibus ea quæ in aliis Orationibus Κατηγορία et Ἀπολογία appellatis dicta sunt, ipse λύει.]

Παρηγορέω, Hortor, παρακαλῶ, Hesychio. Apollon. R. ii. (64.) μάλα πολλὰ παρηγορέοντες ἐς ἀλκὴν, Hortantes ad fortitudinem. [Schol. e Cod. Par. Παρηγορεῖν τὸ προτρέπεσθαι ἐνταῦθα σημαίνει.] Ap. Herod. (v. 104.) etiam in v. passiva ita sumitur, Παρηγορέετο ἀπίστασθαι ἀπὸ βασιλῆος, alibi (vii. 13.) Καὶ οἱ παρηγορεύμενοι κεῖνα ποιέειν. ‖ Παρηγορέω, Consolor, Consolandi gratia dico. Apollon. R. (ii. 622.) τί δή μοι ταῦτα παρηγορέεις ἀχέοντι; Schol. * παραμυθητικῶς λέγεις, Consolatorie dicis? ‖ Παρηγορέω, Solor, eo sensu quo dicitur aliquis successus solari priorem calamitatem. Plut. Popl. Χωλότητα μετὰ τιμῆς παρηγορεῖ. Παρηγορέω, Lenio, Mitigo, quod et Lat. Solor. Plut. (Pompeio xiii.) Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ὁ Πομπήϊος ἐπειρᾶτο πραΰνειν καὶ παρηγορεῖν αὐτούς. Philo, Ἅμα καὶ τὴν τροφὴν παρηγοροῦντες ἀναγκαίῳ προσοψήματι. Plut. Symp. viii. (imo Sept. Sap. Conviv. vi. 593.) Καὶ παρηγορεῖν τὰ πάθη τῶν χρωμένων μέλεσι καὶ ἁρμονίαις, Lenire, vel, ut alii, Sedare perturbationes. [Hesych. Παρηγορεῖ· παρακαλεῖ, παραμυθεῖ. J. Poll. iii. 100. Παραμυθεῖσθαι, παρηγορεῖν, παρηγορεῖσθαι, ἐπικουφίζειν, * ἐπελαφρύνειν. Gl. Παρηγορῶ· Delecto, Consolor. "Valck. ad Eurip. Phœn. p. 424. Herod. 718. Plut. S. N. V. 5. Heyn. Hom. v. 619. Dionys. Hal. i. 196. Dico, Eurip. Hec. 288." Schæf. in Mss. Locus est: Οἴκτειρον, ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαϊκὸν στρατὸν, Παρηγόρησον, ὡς ἀποκτείνειν φθόνος Γυναῖκας, quod vertitur, Admone, Schol. Παρηγόρησον· παραίνεσον. Ἔστιν ἀγορὰ, ἀφ' οὗ ἀγορεύω ῥῆμα, ἐξ οὗ σύγκειται τό τε δημηγορῶ, καὶ παρηγορῶ, καὶ συνηγορῶ, καὶ τὰ τοιαῦτα. Schol. Matth. Παρηγόρησον· ἀντὶ τοῦ παρηλειγμένα (παρηλλαγμένα) ἀγόρευσον. Fl. 59. ἐνηλλαγμένα εἰπέ. Fl. 17. παρηγορῶ, τὸ παραμυθοῦμαι, καὶ τὸ παραινῶ. Fl. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. παράπεισον, νουθέτησον. Fl. 21. 33. τὰ ἐναντία ἀγόρευσον, ἤγουν παρ' ὃ ἠγόρευσας, εἰπέ. (ἡ παρὰ τὴν παραλλαγὴν ἐνταῦθα δηλοῖ.) Gu. In eod. Cod. ab alia m. παραίν. παρ' ὃ πρόσθεν ἔφης, ἀγόρευσον. Huc respexit Eust. ad Il. A. p. 152., quod Porsoni diligentiam effugisse miramur: Παράφημι ταυτόν ἐστι τῷ συμβουλεύω· ἐξ ὁμοίας δὲ ἀγωγῆς, καὶ τὸ πεῖσαι λόγοις, παρειπεῖν ὁ Ποιητὴς λέγει, ὥσπερ πρὸ ὀλίγου ἔφη, δέδοικα μή σε ἡ Θέτις παρείπῃ· ταυτὸν γὰρ τὸ φάναι, ἀφ' οὗ τὸ παράφημι, καὶ τὸ εἰπεῖν, ἐξ οὗ τὸ παρειπεῖν. Οὕτω

A δὲ λέγει ὁ Ποιητὴς καὶ παραῤῥητοὺς, τοὺς λόγοις πειθομένους· ὃ καὶ οἷον ἐτυμολογῶν φησὶ, Παραῤῥητοί τ' ἐπέεσσιν. Ὁμοίως δὲ παρῆκται καὶ τὸ παραυδᾷν, καὶ τὸ παραμυθεῖσθαι. Εἰ δὲ καὶ τὸν αἶνον ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς λόγου θήσει τις, ὅμοια τό τε παραινῶ, καὶ τὸ παράφημι, ἐξ οὗ ἡ παραίφασις. Τὸ δὲ παρηγορεῖσθαι, κοινότερον μὲν, καὶ αὐτὸ ἴσον δύναται τῷ παραυδᾷν καὶ παραμυθεῖσθαι· Εὐριπίδης δὲ τὸ τὴν δημηγορίαν παραποιῆσαι, παρηγορῆσαί φησιν: ad Il. I. p. 760. Ἰστέον γὰρ ὅτι μῦθος, αἶνος· φάσκειν, ἀγορεύειν, εἰπεῖν, εἰρηκέναι, ὁμοίων εἰσὶ νοημάτων δηλωτικά. Διὸ καὶ προσλαβόντα τὴν παρὰ πρόθεσιν, ὁμοιότητά τινα ἔχουσιν ἐννοιῶν· καὶ γίνεται ἐκ τοῦ μύθου μὲν τὸ παραμυθεῖσθαι, τοῦ αἴνου δὲ τὸ παραινεῖν, τοῦ δὲ φάσκειν τὸ παραιφάσκειν καὶ ἡ πάρφασις καὶ ἡ παραίφασις, τοῦ δὲ ἀγορεύειν τὸ παρηγόρημα, τοῦ δὲ εἰπεῖν τὸ παρειπεῖν, τοῦ δὲ εἰρηκέναι τὸ παραῤῥητοὶ, ὅπερ ὁ Ποιητὴς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. Ἐτόλμησε δέ τις ἐντεῦθεν ἐκδοῦναι καὶ * πάρρησιν τὴν * παράῤῥησιν: ad Od. Λ. p. 1695. Παραυδᾷν, τὸ παραμυθεῖσθαι· ὡς γὰρ ἐκ τοῦ μυθεῖσθαι καὶ φάσκειν

B καὶ ἀγορεύειν καὶ αἰνεῖν, γίνεται τὸ παραμυθεῖσθαι καὶ τὸ παραιφάσκειν καὶ τὸ παρηγορεῖσθαι καὶ τὸ παραινεῖν, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ αὐδᾷν ἰσοδυνάμου ἐκείνοις ῥήματος τὸ παραυδᾷν· οὐ μὴν οὕτως καὶ ἐκ τοῦ λέγειν καὶ τοῦ ἐκεῖθεν λόγου, παραμυθίαν δηλοῖ καὶ τὸ παραλογίζεσθαι, ἀλλ' αὐτὸ ἐπὶ κατὰ σοφισμοῦ (* κατασοφισμοῦ) καὶ ἀπάτης τινὸς τίθεται. Æsch. Prom. 646. Ἀεὶ γὰρ ὄψεις ἔννυχοι πολούμεναι Εἰς παρθενῶνας τοὺς ἐμοὺς, παρηγόρουν Λείοισι μύθοις. Schol. A. ἔλεγον ἐν λόγοις ὁμαλοῖς πρὸς ἐμέ: B. παρέπειθον, ἠπάτων με. "Refer ad Alloquendi significatum: recte tamen Schol. B." Abresch. "Παρηγορέω, Suadeo, in malam partem: παρὰ in compositis Prævalendi notionem includit, ut in παρείπω, παρίεμαι, παραιτοῦμαι." Blomfield. Vide Παρηγορία. Æsch. Prom. 1000. Ὀχλεῖς, μάτην με, κῦμ' ὅπως, παρηγορῶν, Schol. παρ' ἃ φρονῶ πείθειν ἐπιχειρῶν. Sic interpungit Elmsl. ad Soph. Œd. T. 445., probante etiam Blomfieldio, qui vertit, Molestus es, frustra me velut fluctum suadere conatus: cf. Eum. 510. τλάμων δέ τις μάταν παρηγορεῖ.

C Schol. Παθών δέ τις, μάτην ἑαυτὸν παραμυθεῖται τῇ εἰς ἡμᾶς ἐλπίδι· ἢ, ἕκαστος δὲ τῶν φονέων παρηγορηθήσεται, τλήμων γὰρ ὁ ἀναιδὴς, Ἡδ' ὅδε τλήμων. Pers. 529. Καὶ παῖδ', ἐάν περ δεῦρ' ἐμοῦ πρόσθεν μόλῃ, Παρηγορεῖτε, καὶ προπέμπετ' εἰς δόμους, Μή κάτι πρὸς κακοῖσι πρόσθηται κακόν, Schol. παραμυθεῖσθε. Hesychio Παρατρέπει est * παραγορεῖ, perperam pro παρηγορεῖ, ut corrigit Wakef. ad Hesychii sui marg. Schow. :—" Ms. Παρατρέπει· παραγορεῖ: Musurus, Π. παρηγορεῖ." Imo inverso ordine leg. "Ms. Παρατρέπει· παρηγορεῖ: Musurus, Π. παραγορεῖ." Musurus enim, ut videtur, pro Cod. lect. παρηγορεῖ dedit παραγορεῖ. Παρηγορεῖ autem hic i. q. παραπείθει. Hesych. Παρατροπέων· παρατρωπῶν (Cod. Ven. παρατροπῶν,) παραλογιζόμενος, (ex Odyss. Δ. 465. et Schol.) Παρατρωπῶσι (Cod. Ven. Παρατροπῶν)· παρατρέπουσι, παραπείθουσι τῆς ὀργῆς, (ex Il. I. 496.) Παραυδᾷ· παραφωνεῖ, παρηγορεῖ. "Scr. Παραύδα· παραφώνει, παρηγόρει, ex Od. Λ. 487. Σ. 177." Jens. "Perictyone ap. Stob. 457. (de Officio Pie-

D tatis erga Parentes, Καὶ ζῶντας οὖν καὶ ἀποιχομένους σέβειν χρὴ, καὶ μηδέποτε * ἀντιλεσχαίνειν· ἀλλ' ἢν καὶ ἀγνοῶσι νούσῳ ἢ ἀπάτῃ, παρηγορεῖν καὶ διδάσκειν.)" Schæf. in Mss. Oppian. C. ii. 429. a Wakef. in Mss. indicatus, παρηγορέωσί τε θυμὸν Καύματος ἀργαλέοιο, λατυσσόμενοι πτερύγεσσιν. Valck. ad Scap. marg. affert ex Athen. 687. Ὦ δαιμόνιε ἀνδρῶν, οὐκ οἶδας, ὅτι αἱ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἡμῶν αἰσθήσεις ὀδμαῖς ἡδείαις παρηγοροῦνται, προσέτι τε θεραπεύονται; Demulceri recrearique? In voce passiva usurpatur ap. Genes. xxiv. 67. παρηγορήθη, Consolationem accepit. Vide Biel. ‖ "Παρηγορέω, de Numine, i. q. ἱλάσκομαι. Musæus 39. (Ἀλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην, Πολλάκι καὶ τὸν Ἔρωτα παρηγορέεσκε θυηλαῖς.) Apollon. R. iv. 1410. (στὰς δέ σφε παρηγορέεσκε λιτῇσι.)" Passov. ap. Beck. Act. Societ. Philol. Lips. i. 137. et ad Musæi Fragmm. 206. ‖ Medicamenta adhibeo ad leniendum dolorem morbosve levandos. Vide Niclas. ad Geopon. ii. 21. qui consuli jubet Salmasium ad Tertull. de Pallio 289. cujus hæc sunt verba:—" Miseros proprie consolamur,

quem vero Græci τόπον πεπονθότα vocant, Aliquo labore aut dolore affectum locum, Miser locus Lat. appellatur—Hinc miseros morbososque locos consolari medicamenta dicuntur ad leniendum, ac levandum dolorem apposita. Græci παραμυθεῖσθαι et παρηγορεῖν. Sext. Emp. Pyrrhon. i. Τό τε ὄμβριον ὕδωρ ὀφθαλμοῖς μέν ἐστιν ὠφέλιμον, ἀρτηρίαν δὲ καὶ πνεύμονα τραχύνει, καθάπερ καὶ τὸ ἔλαιον, καίτοι τὴν ἐπιφάνειαν παρηγοροῦν. Ibid. de cane (p. 19.): Ἀλλὰ καὶ τῶν ἑαυτοῦ παθῶν ἀντιληπτικός τέ ἐστι καὶ παραμυθητικός. Paregorizare Medici mediæ et infimæ Latinitatis dixerunt quod Gr. * παρηγορίζειν. Atque ita sæpe in Antidotario veteri Reg. Bibl. Liber medicinæ ex eadem Bibl.: 'Paregorica sunt, quæ paregorisant, et mitigant, ne malum crescat, non persanant.' Lex. vet. Medic.: 'Paregoricus, mitigator.' Παρηγορεῖν proprie est Consolari." Oribas. de Fracturis p. 57. (e Galeno T. v. 568. Ed. Bas.) Τῶν μὲν οὖν ἄλλων ἰατρῶν ἔνιοι νομίζουσιν, ἄμεινον εἶναι μὴ κατατείνειν εὐθέως τὸ κατεαγὸς κῶλον, ἀλλὰ παρηγορήσαντας πρότερον, οὕτως ἥκειν ἐπὶ τὴν * κατάτασιν ὕστερον, ἡμέρᾳ τρίτῃ καὶ τετάρτῃ μετὰ τὴν ἀρχὴν, ὁ δ' Ἱπποκράτης τὸ ἐναντιώτατον ἐπιδείκνυσιν, ἁρμόττειν ἐν ἀρχῇ μὲν κατατείνειν τὸ κῶλον, ἐν δὲ τρίτῃ καὶ τετάρτῃ μάλιστα τῶν ἡμέρων παρηγορεῖν: 105. ex Heliod. Ἐν δὲ τοῖς τοπικοῖς βοηθήμασιν τὸ σύνολον οὐ συμφέρει τὴν μήνιγγα βαρύνειν, ἀλλὰ φόρτοις αὐτὴν ἐλαφροῖς παρηγορεῖν. Vide et Hippocr. Περὶ Χυμ. 114, 35. et Περὶ Διαιτ. Οξ. 375. 15. Aret. de Cur. Morb. diut. ii. 3. Theoph. Nonn. lxxxiv. clxxv. (* Φλεβοτομητέον οὖν αὐτοὺς, καὶ τοῖς παρηγοροῦσιν ἐνέμασι καὶ καταπλάσμασι * χρηστέον διὰ πηγάνου, καὶ ἀνήθου, καὶ τήλεως, καὶ ἀλθαίας ῥίζης,) ccvii.]

Παρηγόρημα, ατος, τὸ, Adhortatio, Consolatio, Hortamentum, Solamen. [Alciphr. i. 35., notante Schæf. in Mss., Καί τοι γε ᾤμην τὸν ἄκρατον ἔσεσθαί μοι παρηγόρημα. "Sic leg. pro vulg. κατηγόρημα conjecerat jam sua ætate Bergler. Nil mutant Codd. nil Criticorum, quos legere placuit, libelli. Cum vero κατηγόρημα idoneum sensum h. l. non det, etiamsi ironice velis accipere, παρηγόρημα, quod in versionem Bergler., ego in textum recepi. Paulo post in hac Epist. παραψυχὴ et παραμύθιον eodem sensu occurrunt." Wagner. Sext. Emp. adv. Music. vi. p. 360. Καθόλου γὰρ οὐ μόνον χαιρόντων ἐστὶν ἄκουσμα, ἀλλ' ἐν ὕμνοις καὶ εὐωχίαις καὶ θεῶν θυσίαις ἡ μουσική· διὰ δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τὸν τῶν ἀγαθῶν ζῆλον τὴν διάνοιαν προτρέπεται, ἀλλὰ καὶ λυπουμένων παρηγόρημα. Phrynich. Σοφ. Προπαρ. 6. Ἄτεγκτος παρηγορήμασιν· Αἰσχύλος. Δορικῇ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῷ ἐχρήσατο ἔθει. Πλάτων γενικῇ κέχρηται· Μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἄτεγκτος ἄνθρωπος παρηγορήμασιν· ὁ μὴ βρεχόμενος μηδὲ προσιέμενος παραμυθίαν, ἀλλὰ σκληρὸς ὢν, ὡς ἡ πέτρα, ἢ ἄλλο τι τῶν σκληρῶν, ὡς μηδὲ ὑπὸ ὕδατος διαβρέχεσθαι. "Philo J. ii. 39. Gregor. N. 278. a." G. Wakef. in Mss. || Remedium. Plut. de Sui Laude viii. 147. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως πρὸς τοὺς παντάπασι χαλεποὺς καὶ βασκάνους ἀνάγκη τὰ φάρμακα καὶ τὰ παρηγορήματα μηχανᾶσθαι.] || Παρηγορήματα Cœlius Rh. e Schol. Aristoph. Ran. (213.) annotat vocata fuisse, cum chorus aliquid intus agebat, quod tamen in theatro exaudiebatur, ut ranarum chorus ap. Aristoph. (Ταῦτα δὲ καλεῖται παρηγορήματα, ἐπειδὴ οὐχ ὁρῶνται ἐν τῷ θεάτρῳ οἱ βάτραχοι, οὐδὲ ὁ χορὸς, ἀλλ' ἔσωθεν μιμοῦνται τοὺς βατράχους.) Sed suspecta est ibi hæc vox παρηγορήματα. ["Triplex hujus vocis scriptura occurrit, παρηγόρημα, ut hic, παραχώρημα, Schol. ad Plut. (imo ad Pac.) 113. et denique παραχορήγημα, J. Poll. iv. 110. Ex his ultimam, propter auctoritatem Pollucis, amplectuntur et probant Biset. ad h. l. et Jungerm. ad Poll. l. c." Kuster. "Ad Pac. scr. παραχορηγήματα videtur, ut etiam novi Editores credo voluere, quamvis excusi * παραχωρηγήματα habeant: nam Ed. Bas. παραχωρήματα mendose habet." Jungerm. "L. παραχώρημα. Cf. et Hes. in Παραχωρημάτιον (scripsit forte Παραχωρημάτων, nam glossa est, Παραχωρημάτων· ἐκβολῶν, ubi Albert. consuli jubet A. Dounæi Prælectt. in Demosth. p. 181.) Nomen habet a παραχωρεῖν, Cedendo; nam persona est, quæ semel loquitur, et deinde nunquam redit in theatrum, adeoque cedit e medio. In Pace Aristoph. παραχωρήματα sunt liberi Trygæi, qui patrem interpellant, cogitantem novum iter versus cœlum." Kuhn. "Aliquando παράβασις quartæ personæ attribuebatur, quod tunc παραχορήγημα dicebatur, propterea quod esset diversio a materia scenica; erat enim illa persona scenica. Quod si non e scena, sed e choro loquebatur, παρασκήνιον hoc, quia extra chori et propositum et numerum id fieret, quemadmodum fecit Æschylus Agam. Ita ap. antiquos legi, cum tamen e choro παραχορήγημα, e scena παρασκήνιον esse ego et antea putarem, et nunc etiam censeo. Nomina enim ipsa hoc produnt." Scalig. Poet. i. 9. In Mus. Crit. Cantab. vi. 206. paulo jejunius tractatur v. παραχορήγημα.]

Παρηγορητὸς e Cicerone citatur pro Consolabilis. [Vox non legitur in Ernestii Ind. Gr. Lat.]

[* Παρηγορητικὸς, ἡ, όν. "Heyn. Hom. vi. 496." Schæf. in Mss. J. Poll. iii. 100. Vide Παρηγορικός.]

Ἀπαρηγόρητος, ὁ, ἡ, Insolabilis, Qui consolatione flecti non potest. Plut. Galba, Ἀπαρηγόρητοι τοῖς ἄρχουσιν ἦσαν, exponitur, Nullam principum consolationem admittebant: [Mario ii. Ὑπὸ θυμοῦ, καὶ φιλαρχίας ἀώρου, καὶ πλεονεξιῶν ἀπαρηγορήτων, Inexplebili avaritia: M. Antonio vi. Ἔρως ἀπαρηγόρητος ἀρχῆς, καὶ περιμανὴς ἐπιθυμία τοῦ πρῶτον εἶναι καὶ μέγιστον: Arato v. Ὑπὸ κηπουροῦ τινος κυναρίων, μικρῶν μὲν, ἐκτόπως δὲ μαχίμων καὶ ἀπαρηγορήτων: xii. Ἐπεὶ δ' οἱ φυγάδες ἦσαν ἀπαρηγόρητοι, Implacabiles: Non posse suaviter vivi sec. Epic. x. 554. Εἰ δὲ δὴ καὶ μετ' ἀλγηδόνος, ὥσπερ Ἐπίκουρος οἴεται, οἷς πλείστοις ἀπόλλυσθαι συμβαίνει, παντάπασιν ἀπαρηγόρητός ἐστιν ὁ τοῦ θανάτου φόβος, εἰς ἀγαθῶν στέρησιν διὰ κακῶν ἄγοντος. Charito vii. 1., a Schæf. in Mss. indicatus, Ἀπαρηγόρητον αὐτῷ τὴν συμφοράν. Joseph. A. J. vii. 6. Μὴ καὶ σφαλεὶς ἀπαρηγορήτῳ συμφορᾷ περιπέσῃ.]

Ἀπαρηγορήτως, Adv. Insolabiliter, Horat. [Epist. i. 14. 7.]

Δυσπαρηγόρητος, ὁ, ἡ, Vix consolabilis, Consolatu difficilis. Cicero (Fam. iv. 3.) Dolorem vix consolabilem dixit δυσπαρηγόρητον. [Plut. de Adul. et Am. Discr. vi. 276. Ὁ δὲ πληγεὶς μὲν τῇ παῤῥησίᾳ καὶ χαραχθεὶς, ἀφεθεὶς δὲ τραχὺς, καὶ οἰδῶν, καὶ ἀνώμαλος ὑπ' ὀργῆς, δυσανάκλητος αὖθις ἐστὶ, καὶ δυσπαρηγόρητος.]

Δυσπαρηγορήτως, Adv. Ut δυσπαρηγορήτως ἔχειν, Vix posse consolatione flecti, s. leniri.

[* Εὐπαρηγόρητος, ὁ, ἡ, UNDE Adv. * Εὐπαρηγορήτως. Phalar. lv. Τὸ πρᾴως καὶ μετρίως τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν. "Constans in libris editis scriptura est, Τὸ πρᾴως καὶ εὐπαρηγορήτως τὴν ἐπ' αὐτῷ λύπην ἐνεγκεῖν, nec abit Ms. Burm. In reliquis varie hæc leguntur. Lugd. enim A. B. Angl. et Pal. habent, Τὸ πρᾴως καὶ μετρίως ἐνεγκεῖν, addito in marg. Lugd. A. et Angl. τὴν συμφορὰν ante ἐνεγκεῖν, quod in ipso contextu Lugd. C. et Med. B. est. Med. autem A. et C. cum editis conveniunt, præterquam quod in illo pro εὐπαρηγορήτως invenitur μετρίως, ut etiam marg. Ald. habet; in hoc autem, Τὸ πρᾴως καὶ μετρίως καὶ εὐπαρηγορήτως, ut manifestum esse videatur, εὐπαρηγορήτως interpretis esse, qui sic reddiderit antecedentia. Junguntur autem, ut hic πρᾴως καὶ μετρίως, a Demosth. adv. Timocr. 802. Τοὺς νόμους ὡς πρᾳοτάτους καὶ μετριωτάτους εἶναι. Julian. ad S. P. Q. Ath. 278. Πρᾷον ἐμαυτὸν παρασχὼν, καὶ μέτριον. Adde Synes. Ep. cxxxv." Lennep. Vide Εὐπαρηγόρως.]

Παρήγορος, ὁ, ἡ, Hortator, Consolator, Soph. p. 92. (Electra v. 224.) Ἀνετέ μ', ἄνετε παράγοροι. Apollon. R. i. (479.) ἄλλοι μῦθοι ἔασι παρήγοροι, οἷσί κεν ἀνὴρ Θαρσύνοι ἕταρον, Verba consolatoria. Παρήγορα παίγνια, Anth. Epigr. [Agathiæ xxiii. Παίγνιά τ' ἀμφιέπουσι παρήγορα. || Pausan. i. 43. de Megarensium urbe loquens, Πειθὼ δὲ, καὶ ἑτέρα θεὸς, ἣν * Παρήγορον ὀνομάζουσιν, ἔργα Πραξιτέλους.]

[* Δυσπαρήγορος, ὁ, ἡ, i. q. δυσπαρηγόρητος. Æsch. Eum. 387. Καὶ δυσπαρήγοροι βρότοις, Schol. οὐ ταχέως παρηγορούμεναι ὑπὸ βροτῶν.]

[* Εὐπαρήγορος, ὁ, ἡ, UNDE] Εὐπαρηγόρως, Adv. exponitur in Epist. Pl lar. Æquo animo, Facilem se præbendo consolantibus, Vel, Facile consolationem admittendo. [Vide Εὐπαρηγορήτως.] Donat. in illud Terentii, Laudare fortunas meas, Εὐπαρηγορώτερον, inquit, fortunas, quam fortunam.

Παρηγορία, ας, ἡ, Adhortatio, Consolatio, Mitigatio. [Item, Mitigatio morbi, Fomentum, Remedium.] Plut. de Exilio, Παρηγορίαν εἶναι, μὴ συνηγορίαν τοῦ λυποῦντος, [de Adul. et Am. Discr. vi. 205. Ἀλλ' οὐκ οἶδ', ὅπως οἱ πολλοὶ τὰς μὲν ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι παρηγορίας οὐχ ὑπομένουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπὸ τῶν συνεπιθρηνούντων ἄγονται καὶ * συνοδυρομένων. Apollon. R. ii. 1281. Ἄργου δ' αὖτε παρηγορίῃσιν Ἰήσων Ὑψόθι νῆ' ἐκέλευσεν ἐπ' εὐναίῃσιν ἐρύσσαι, Schol. Παρηγορία, ἡ προτροπὴ, καὶ ἡ συμβουλή. Suid. et Phot. Παρηγορίας· συμβουλῆς, ἢ παρακλήσεως. Hesych. Παρηγοναῖς· παραγωγαῖς, ἀπάταις. Albert. Παρηγοναῖς delet, ut Παραγωγαῖς, etsi alieno loco, sit caput articuli, vel jungendum censet cum præced. hoc modo, Παρήγαγεν· ἤνεγκεν, ἢ ἠπάτησεν, καὶ Παραγωγαῖς· ἀπάταις. G. Wakef. ad Hesych. marg., cum Abreschio ad Æsch. 257., leg. conjicit Παρηγορίαις· παραγωγαῖς, ἀπάταις. In Schowii Cod. Ven. reperitur παραγώγως. J. Poll. iii. 100. Παραμυθία, παραμύθιον, παρηγορία, κουφισμός. Gl. Παρηγορία· Delectatio, Oblectamentum, Solatium, Oblectatio, Lenimen. Julian. Or. i. p. 17. Τοῖς μὲν δι' ὁμονοίας τὸν ἅπαντα χρόνον συγγέγονας, ἀστασίαστον μὲν τὴν πόλιν διαφυλάττων, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς συνάρχοντας θεραπεύων ἀεί· τοῖς φίλοις δὲ τῆς ἴσης παρηγορίας μεταδιδοὺς, καὶ τῆς παρρησίας μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν ἀφθόνως. "Petav. hic προσηγορίας, aut, quod adhuc mallet, ἰσηγορίας legendum putat. Verum haud necesse video, ut hic a scriptis libris, quibus accedit Vossianus, recedatur. Παρηγορεῖν nempe ap. Græcos non Admonere solum, aut Consolari, sed Alloqui etiam simpliciter denotat, ut ap. Apollon. R. iii. 303. τοιοῖσι παρηγορέων ἐπέεσσι. Talibus compellaris dictis: nempe prout a Criticis ad Eurip. Hec. 288. dicitur, Ἔστιν ἀγορὰ, ἀφ' οὗ ἀγορεύω ῥῆμα, ἐξ οὗ σύγκειται τό τε δημηγορῶ, καὶ παρηγορῶ, καὶ συνηγορῶ, καὶ τὰ τοιαῦτα. Neque etiam aliena ab h. l. vocis παρηγορίας pro Admonitione aut Hortatione significatio, ut id nempe in Constantio hic laudet Julian., quod ab amicis et familiaribus se ex æquo admoneri, ubi res tulit, sit passus, s. eam iis libertatem, quod continuo addit, indulserit. Quod iis etiam consentaneum, quæ de eodem Constantio, ut amicis credulo nimium ac obnoxio, et a quorum nutu velut penderet, a scriptoribus illorum temporum dici paulo ante vidimus. Ita etiam eo sensu, s. pro Admonitione, h. v. adhibuit Apollon. R. ii. 1285. (l. c.) Eandem pridem de Fomentis usurpavit Æsch. Agam. 94. ubi de accensa lampade ait, Φαρμασσομένη χρίσματος ἁγνοῦ Μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις, Delibata olei nunc mollibus sinceris fomentis: nempe prout παρηγορίαν, de Mitigatione morbi dixit, ut præterea observo, id enim in Foes. Œcon. et ab aliis præteritum video, Hippocr. de A. V. iv. 1. Ἀλλὰ μὲν ἠρεμίαν καὶ παρηγορίαν ἐνδείκνυται, Sed tum quietem, tum mitigationem indicat. Unde etiam ἴσης παρηγορίας, s. Mutuæ ac blandæ admonitionis, vel etiam in adversis, quæ subinde Constantio contigerunt, Solatii, s. Lenimenti, admittenda hic significatio; imo longe commodiori sensu, quam eo, quem προσηγορίας aut ἰσηγορίας vox, ut hic leg. credidit Petav., intulisset." Spanhem. "Ἴση παρηγορία raro usu dicitur pro ἰσηγορία. Ita fere Plato de LL. vi. 615. Δοῦλοι γὰρ καὶ δεσπόται οὐκ ἄν ποτε γένοιντο φίλοι, οὐδὲ ἐν ἴσαις τιμαῖς διαγορευόμενοι φαῦλοί τε καὶ σπουδαῖοι. Polyb. ii. 38. vi. 7. ἰσηγορίαν et παῤῥησίαν conjungit. Themist. simili ratione dixit ἴσῃ προεδρίᾳ, x. 130. Τοῖς στρατηγοῦσι δὲ οἱ φιλοσοφοῦντες ἐν ἴσῃ προεδρίᾳ, γνώμης ἅμα καὶ δυνάμεώς σε θεραπευούσης. Pleniorem h. l. ita exhibent Codd. duo Ambros., Προεδρείᾳ· καὶ συμπλέκεται τὴν καλλίστην, alter Cod. ἀρίστην, πλοκὴν ἡ περὶ σὲ δορυφορία γνώμης ἅμα κ. τ. λ." Wyttenbach. Aret. de Cur. Morb. diut. i. 3. Τάδε μὲν ὦν ἐς τὴν τοῦ παροξυσμοῦ παρηγορίην καὶ σκέδασιν τοῦ ζοφώδεος. Geopon. xii. 17. e Paxamo, Καυσουμένοις ἐν νόσῳ τριφθεῖσα καὶ ἐπιτεθεῖσα μεγίστην οἴσει παρηγορίην.]

Παρηγορικὸς, ἡ, ὸν, Consolatorius, Consolandi vel leniendi vim habens. Galen. Ἀγωγὴ πραοτάτη καὶ παρηγορικωτάτη, Quæ maxime ægrotum soletur et morbi tædium leniat, Bud. [Oribas. de Fract. p. 105. ex Heliod. Εἶτ' ἔξωθεν ὅλη ἡ κεφαλὴ καταπλασσέσθω καταπλάσματι παρηγορικῷ, ὡς τῷ διὰ μελιλώτου, ἢ λινοσπέρμου ἀλεύρου, καὶ ἐλαίου σκευαζομένῳ, τοῦ σπληνίου * ἐκπιτραμένου κατὰ τὸν τῆς * ἀνατρήσεως τόπον, καὶ τὰ ἔξωθεν πάντα ἐρίῳ κουφῷ σκεπέσθω: 110. e Galeno, Φαρμάκοις δὲ χρῶνται καὶ ὅλῃ μετὰ τὴν * ἀνάτρησιν ἀγωγῇ οἱ μὲν πλεῖστοι τῇ πραοτάτῃ τε καὶ παρηγορικωτάτῃ. "Sunt hæc fortasse e Galeni Comment. in Hip. de Cap. Vuln. deperdito." Cocchius. Theoph. Nonn. lxi. Κολλούριον παρηγορικὸν τρυφερὸν πρὸς τοὺς μὴ δυναμένους φέρειν τὴν δῆξιν τῶν κολλουρίων. "Παρηγορεῖν, Mitigare, Lenire, πραΰνειν. De Rat. Vict. in Morb. ac. (p. 75=374.) Πνεύμονός τε γὰρ, * μαλθακτικόν ἐστι, καὶ πτύελον ἀναγωγὸν μετρίως, καὶ βηχὸς παρηγορικὸν, Quod tussim mitiget, aut leniat. Rursus ibid. Οὔτε γὰρ βηχός ἐστι παρηγορικὸν ἐν τοῖσι περιπνευμονικοῖσιν, (p. 81=375. ubi sic legitur, Οὔτε γὰρ βηχὸς παρηγορικόν ἐστιν ἐν τοῖσι πλευμονικοῖσιν, οὔτε πτυέλου ἀναγωγὸν,) Neque enim in morbis pulmonis tussim sedat aut lenit." Foës. Œcon. Hippocr. Athen. 675. e Philonide de Unguentis et Coronis: Διὸ μυρσίνης μὲν στέφανον, στύφοντα καὶ τὴν οἴνων ἀναθυμίασιν ἀποκρουόμενον, ἔτι δὲ ῥόδινον, ἔχοντά τι καὶ κεφαλαλγίας παρηγορικὸν σὺν τῷ κατὰ ποσὸν ψύχειν, πρὸς δὲ τοῖς (τούτοις malebat Schweigh.) δάφνινον, οὐκ ἀλλότριον τοῖς πότοις ἡγητέον. Gl. Παρηγορικός· Consolabundus. J. Poll. iii. 100. Λόγοι δὲ ἐρεῖς, παραμυθητικοὶ, παρηγορικοὶ, * παρηγορητικοὶ, νουθετικοὶ, * σωφρονιστικοὶ, καὶ τὰ ὅμοια. UNDE Adv. * Παρηγορικῶς, Consolatorie, Molliter. Hippocr. π. Γυναικ. p. 242. Καὶ ἐγκαθίζεσθαι παρηγορικῶς: ii. 278. Ταῦτα δὲ ποιέειν χρὴ πρότερον, ἢ ψυχθῆναι καὶ ἐνθεῖναί εἴσω παρηγορικῶς: π. Ἄρθρων 495. Προσάγειν δὲ οὐ βιαίως, ἀλλὰ παρηγορικῶς.]

Ἀντιπαρηγορέω, Vicissim consolor, Mutuam consolationem affero. Ἀντιπαρηγοροῦντες, Allocutionibus contrariis obstantes, VV. LL. [Joseph. B. J. i. 15. Ἐπεὶ δὲ ἀντιπαρηγοροῦντες οἱ περὶ τὸν Ἀντίγονον, οὔτε κατακούειν τῶν κηρυγμάτων εἴων τινὰς, οὔτε μεταβάλλεσθαι, τὸ λοιπὸν (Ἀντίγονος) ἀμύνασθαι τοὺς ἀπὸ τοῦ τείχους ἐπέτρεπε τοῖς σφετέροις, "Cum vociferationibus ex adverso obstarent Antigoniani, quo minus aut præcones exaudire aut sententiam mutare quispiam posset," Hudson. Plut. Consol. ad Apollon. vi. 447. Καὶ σπουδάζοντας ἐντυγχάνειν, ἀνδράσι μὴ τοῖς συλλυπουμένοις, καὶ διεγείρουσι τὰ πένθη διὰ κολακείαν, ἀλλὰ τοῖς ἀφαιρουμένοις τὰς λύπας διὰ τῆς γενναίας καὶ σεμνῆς παρηγορίας, ἐπακούοντας καὶ ἔχοντας ἐν νῷ τὸ Ὁμηρικὸν τοῦτο ἔπος, ὅπερ ὁ Ἕκτωρ πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην, ἀντιπαρηγῶν αὐτὴν, εἶπεν ὧδί.]

[* Προηγορέω, Verba præeo, Loco et nomine aliorum verba facio. Suid. Προηγόρει· προηγόρευε, προέλεγε. Ξενοφῶν· Ἧκον πρέσβεις ἐκ Σινώπης καὶ διὰ τοὺς Κοτυωρίτας εἰς τοὺς Ἕλληνας· προηγόρει δὲ Ἑκατώνυμος, δεινὸς νομιζόμενος εἶναι λέγειν. Locus est K. A. v. 5.: Ἐν δὲ τούτῳ ἔρχονται ἐκ Σινώπης πρέσβεις, φοβούμενοι περὶ τῶν Κοτυωριτῶν τῆς τε πόλεως· ἦν γὰρ ἐκείνων, καὶ φόρους ἐκείνοις ἔφερον· καὶ περὶ τῆς χώρας, ὅτι ἤκουον δῃουμένην, καὶ ἐλθόντες ἐς τὸ στρατόπεδον, ἔλεγον, προηγόρει δὲ Ἑκατώνυμος, δεινὸς νομιζόμενος εἶναι λέγειν. Hist. ii. 2. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ἀπήγγελον οἱ πρέσβεις ἐφ' οἷς οἱ Λακεδαιμόνιοι ποιοῖντο τὴν εἰρήνην, προηγόρει δὲ αὐτῶν Θηραμένης, λέγων, ὡς χρὴ πείθεσθαι Λακεδαιμονίοις, καὶ τὰ τείχη περιαιρεῖν. In Lex. Xenoph. perperam scribitur προαγορεῖν pro προηγορεῖν. Hesych. Προηγόρησαν· προεῖπον. Vide et J. Poll. ac Thom. M. mox afferendos. UNDE * Προηγορία, ας, ἡ, ET] "Προήγορος, (ὁ, ἡ,) Princeps, nescio unde afferant VV. LL. potius enim significaret τὸν προαγορεύοντα." [Gl. Προήγορος· Prædicator. * Κηρυκτής· Prædicator. J. Poll. ii. 126. Καὶ συνηγορεῖν, καὶ συνήγορος, συνηγορία, συναγορεύειν, προήγορος, προηγορεῖν, προαγο-

ρεύειν, προαγόρευσις, ἀναγόρευσις.' "Interpr. Concionis princeps. Melius, Patronus causæ; est enim i. q. συνήγορος, et προηγορεῖν est συνηγορεῖν. Ridiculus fuerit, qui omnia Gr. synonyma totidem Lat. vocabulis pensare sataget. Est ubi et προήγορος Prædicatorem, Præconem denotat, sed rarius hoc est." Kuhn. "Orig. ad Martyr. 184." Valck. ad Scap. marg. Suid. Κονσούλους· αὐτοκράτορας αὐτοὺς οἱ τῶν Ῥωμαίων πολῖται διοικοῦντας ὠνόμασαν, οἷα δὴ προβούλους καὶ προηγόρους τινὰς, οὓς Ἕλληνες μετὰ ταῦτα διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἐξουσίας Ὑπάτους προσηγορεύκασιν. "H. l. ita leg. puto, Κονσούλους· αὐτοκράτορας. Οὕτως τοὺς τὴν Ῥωμαίων πολιτείαν διοικοῦντας κ. τ. λ." Kuster. Idem Suid. in Ὕπατοι ex Auctore incerto: Τούτῳ δὴ οὖν τῷ τρόπῳ τῆς πολιτείας φυγούσης τὴν τῆς τυραννίδος βαρύτητα, καὶ δημοκρατίας ἀκολασίαν, προχειρίζεται πρώτους στρατηγοὺς αὐτοκράτορας ἄνδρας δύο, Κονσούλους αὐτοὺς ὀνομάσασα, οἷα δὴ προβούλους καὶ προηγόρους τινὰς, οὓς Ἕλληνες μετὰ ταῦτα διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἐξουσίας Ὑπάτους προσηγόρευσαν. "Προήγορος, Qui præ (pro) aliis dicit, concionatur. 2 Macc. vii. 2. (Εἷς δὲ αὐτῶν γενόμενος προήγορος, οὕτως ἔφη,) 4. (Τῶν δὲ ἐκπυρωθέντων, παραχρῆμα τὸν γενόμενον αὐτῶν προήγορον προσέταξε γλωσσοτομεῖν.) Sic et v. προαγορεύειν Xenoph. K. A. v. 355. ita usurpat, ut significet Præ aliis dicere, Verba facere." Biel. Angl. dixeris, *Spokesman*, vel "*Mouth*, Shakspear. Henr. vi. Pt. iii. A. 5. Sc. 5., Addison. Spect. cccc[illegible] ccccxcix., Swift. 'Letter to a Member of Parliament in Ireland upon ch[illegible]osing a new speaker the[illegible]" J. Seager. in [illegible] [illegible] ρο[illegible] [illegible]οση-γο[illegible]ια, και [illegible] [illegible]ερη-γορια, καὶ τε πρὸ τῶν [illegible] λεγει [illegible] [Π]ροήγορος, ὡσαύτως, καὶ Προηγορῶ. [illegible] Ἀναβιοῦντες ἢ Ἁλιεὺς (xxii.) Τὴν προηγορίαν ἔχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. (Vulgo in Luciano editur προσηγ. et sic P. F. et Fl.: at J. E. Coll. et Schol. [c]um Thom. [π]ροηγ. "Προηγ. leg. arbitror, ut sit, Tu prior causæ dictionem suscipe, i. e. Age, quia præstas reliquis: cf. Schol. Προηγορίαν· τὸ πρότερον εἰπεῖν, ἢ ἀγορεῦσαι. Licet vulgata stare possit." J. F. Reitz. Nos quidem vulgatam stare posse vehementer negamus; sensus enim est, *Do you then undertake the office of spokesman.* Aliud προηγορία, Patrocinium, Defensio causæ; aliud προσηγορία, Appellatio, Compellatio, Alloquium.) Καὶ Συνέσιος ἐν Ἐπιστολῇ γῇ, Ἐγὼ καὶ βούλομαι (lxvii.)· Εὑράμενος κρηπῖδα καὶ ἐπαναβὰς αὐτῇ, καὶ προήγορος ἠξίωσεν εἶναι. Ἀριστείδης ἐν τῷ Περὶ Ὁμονοίας Ῥοδίοις (i. 564.)· Προηγορεῖν δὲ συνδεομένους, vulgo ibi legitur προσηγ. at "Codd. vulgatam tuentur." Stœber. "Ut constat ex exemplis a Thoma allatis, προηγορία, Primæ in dicendo partes. Sed qui nomen illud alteri ὑπερηγορία respondere possit, non videmus. Ὑπερηγορία enim videtur esse In alicujus defensionem instituta oratio; at, cum ea vox inter legendum nobis se non obtulerit, nihil habemus certi quod proferamus: (extabat tamen ap. Nostrum verbum ὑπεραγορεύω, e quo conjecturam facere viro docto licebat, quid h. l. significet nom. ὑπερηγορία.) Ad προήγορος quod attinet, ap. Euseb. P. E. 236. usurpatur pro Defensore: Τούτων δὲ ἔλεγχος αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ τῶν δαιμόνων προήγορος, ἐν οἷς ἐπέγραψε, Περὶ τῆς ἐκ Λογίων Φιλοσοφίας, ὧδε λέγων πρὸς λέξιν. Eodem prope sensu προηγορέω reperias in Plut. Cæsare 986. (imo, Bruto vi.) Καὶ δὴ καὶ τῷ τῶν Λιβύων βασιλεῖ προηγορῶν (Vulc. προσηγορῶν) μὲν ἡττᾶτο τοῦ μεγέθους τῶν κατηγοριῶν." Sallier. Si V. D. satis perspectum habuisset voc. προηγορία, non dubitasset de sensu vocis ὑπερηγορία. Προηγορία nempe Dictio causæ, Defensio causæ, loco et nomine aliorum. Cum igitur Thomas προηγορίαν exponat per τὴν ὑπερηγορίαν, manifestum est ὑπερηγορίαν significare Patrocinium, τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν.]

Προσηγορέω, i. q. προσαγορεύω, Compello, Saluto. Sed hujus verbi in VV. LL., ubi reperitur, nulla exempla afferuntur, estque suspectum. [Eurip. Phœn. 996. Προσηγορήσων εἶμι, καὶ σώσω βίον. Schol. *ἀποχαιρετίσω περὶ τοῖς κοινοῖς. "Scr. παρὰ τ. κ. 'In communi dialecto dicitur ἀποχαιρετίσω, Valedicam. Χαιρετίζειν, Salutare, legi poterit exemplis communi[t]um a T. H. ad Aristoph. [P]lut. 752." Valck. et a Nostro in Χαιρετίζω. "Προσηγορέω, Heyn. Hom. vii. 70. Thom. M. 750. Wakef. ad Æsch. Eum. 510." Schæf. in Mss. Vide supra Προηγορέω.]

"Προσηγορία, ας, ἡ, Allocutio, Alloquium, Appellatio, Compellatio. Item, Appellatio quod est "Nomen, veluti cum dicitur aliquid προσηγορίαν "ἔχειν ἀπό τινος, Appellationem habere ab aliquo, "Denominatum esse ab aliquo." [" Diod. S. i. 21. (Τὴν προσηγορίαν δ' ἔχειν ἀπὸ τοῦ κολασθέντος ὑφ' Ἡρακλέους Ἀνταίου.)" Schæf. in Mss.] "Ap. Hermog. pro Nomen appellativum. Sic Quintil. i. 7.: "Vocabulum, an Appellatio dicenda sit προσηγορία, "et subjicienda Nomini necne, quia parvi refert, "liberum opinaturis relinquo. Et paulo ante:— "Octo duntaxat partes orationis secut[i] [illegible] "chus et Palæmon, qui Vocabulum s. Appellationem "Nomini subjecerunt, tanquam species ejus. At ii "qui aliud Nomen, aliud Vocabulum faciunt, novem. "Nihilominus fuerunt qui ipsum adhuc Vocabulum "ab Appellatione diducerent, ut esset Vocabulum, "corpus visu tactuque manifestum, domus, lectus; "Appellatio, cui vel alterum deest vel utrumque, "ventus, cœlum, deus, virtus." [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. i. 313. 346. Diod. S. xx. 40. (Τοῦ τὴν προσηγορίαν φέροντος εἰς τὸν στρατηγήσαντα τῶν ἐν Μαραθῶνι νικησάντων.) Dionys. H. de Hom. Poesi vi. (Ἐπίθετα οἰκείως κ[αὶ] προσφυῶς τοῖς ὑποκειμένοις ἡρμοσμένα, δύναμιν ἴσην ἔχει τοῖς κυρίοις ὀνόμασιν, ὥσπερ τῶν θεῶν ἑκάστῳ ἰδίαν τινὰ προσηγορίαν προστίθησι· τὸν Δία, μητιέτην καὶ ὑψιβρεμέτην· καὶ τὸν Ἥλιον, Ὑπερίονα· καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, Φοῖβον καλῶν.)" Schæf. in Mss. Hesych. Προσηγορία· ὀνομασία. Suid. et Phot. Προσηγορία· προσφώνησις. Zonar. Προσηγορία· φίλη *προσλαλιὰ, καὶ *προσαγορία. "Προσηγορία—προσαγορία: A. bis, προσηγορία." Tittmann. Leg. Προσηγορία. Φίλη προσλαλιὰ καὶ προσηγορία. Verba enim Φ. π. κ. προσηγ. ex Auctore nobis nondum noto depromta, in illustrationem simul et exemplum vocis προσηγορία, affert Lexicographus. Gl. Προσηγορία· ὁ ἀσπασμὸς, Appellatio, Salutatio, Vocabulum. Προσηγορία· ἡ ὀνομασία, Hoc vocabulum, Appellatio. J. Poll. v. 137. Ἀσπασμὸς, πρόσρησις, προσηγορία, προσαγόρευσις: vi. 203. Εἴποις ἂν, ὄνομα, κλῆσις, προσηγορία, πρόσρημα, πρόσρησις, ἐπίκλησις, ἐπίκλην, ἐπωνυμία, ὀνομασία. || Προσηγορία et προηροσία confusa habes ap. Phot. Προσηγορίαι· αἱ πρὸ τοῦ ἀρότου γινόμεναι θυσίαι. "Quis hæc unquam fando audivit? Inepto loco posita est hæc glossa. Scr. enim Προηρόσιαι, quod vide ap. Phot., unde simul confirmatur conjectura Kusteri (vel potius Meursii ap. Kuster.) ad Suid. h. v. prolata." Schleusner.]

Προσηγόρημα, ατος, τὸ, Alloquium. Ap. Eurip., Salutatio, [Suppl. 802. Ὦ παῖδες, ὦ πικρὸν φίλων Προσηγόρημα ματέρων, Προσαυδῶ σε τὸν θανόντα.]

Ἀπροσηγόρητος, ὁ, ἡ, Insalutatus. Cic. Epist. de Pompeio fugiente loquens: Urbem, omnes nos ἀπροσηγορήτους, expertes sui consilii relinquebat, [Imo ibi legitur:—"Urbem reliquerat; Picenum amiserat culpa; in Apuliam se compegerat; ibat in Græciam; omnes nos *ἀπροσφωνήτους, expertes sui tanti, tam inusitati consilii, relinquebat." Verbum hocce igitur, etiam Schneidero receptum, e Lexicis in posterum ejiciendum erit.]

Προσήγορος, ὁ, ἡ, Compellator, Allocutor, Salutator. Æsch. Prom. (831.) Τέρας τ' ἄπιστον, αἱ προσήγοροι δρύες, Quercus quæ unumquemque venientem ad se compellabant, Oracula fundentes, unde Fatidicæ vocantur a Seneca [Herc. Œt. 1474. Schol. A. αἱ προσαγορεύουσαι καὶ μαντευόμεναι δρύες, αἱ ἔμφωνοι: B. τὸ δὲ προσήγοροι, ἀντὶ τοῦ *φωνικαί.] Quidam Tragicus poeta ap. Suid. ὅπου Θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος, [e Soph. Œd. T. 1422. Schol. Ὥσπερ βολὴ λέγεται μὲν ἡ ἄφεσις τοῦ βέλους, λέγεται δὲ τὸ τραῦμα, τὸ ἀπὸ τοῦ βέλους, οὕτω καὶ προσήγορος λέγεται μὲν καὶ ὁ προσαγορευόμενος, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα, λέγεται δὲ καὶ προσήγορος λόγος, ὃν προσαγορεύων λέγει τις πρὸς ἕτερον, ἤγουν ἡ πρόσρησις καὶ προσαγόρευσις, καθὸ λέγεται (1330.) Τί δῆτ' ἐμοὶ *βλεπτὸν, ἢ *στερκτὸν,

ἢ προσάγορον"Ετ' ἔστ' ἀκούειν ἀδονᾷ, φίλοι; "Relicta vulgari structura Philoct. 1328. εἶτα πῶς ὁ δύσμορος Εἰς φῶς. τάδ' ἔρξας, εἶμι; τῷ προσήγορος; (Schol. τίς με προσαγορεύσει;) nisi τοῦ legendum est, quod probabile videtur Schæfero Meletem. Crit. 137." Erfurdt. Sed vide nos mox.] Itidem cum gen. ap. Soph. Antig. (1169.) "Οπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος, i. e., Camer. interpr., Supplex precibus uti salutarem deam. Hinc fortasse Προσήγορος Hesychio προσκυνητής. [Schol. δι' εὐχῶν προσαγορεύουσα. Triclin. Οὐ μόνον προσήγορος τῷ δεῖνι, ἀλλὰ καὶ τοῦ δεῖνός φαμεν. Οὕτω· Στείχουσα καὶ πορευομένη πρὸς ἔξοδον, ὅπως καὶ ἵνα ἱκοίμην καὶ ἔλθοιμι προσήγορος καὶ συνόμιλος τῆς Παλλάδος θεᾶς, εὐγμάτων καὶ εὐχῶν, τουτέστιν ἵνα εὐχὰς αὐτῇ προσφέρω. Μὴ ξενισθῇς δὲ πρὸς τὰς δύο γενικὰς, τὸ Παλλάδος καὶ τὸ εὐγμάτων· ὥσπερ γὰρ φαμεν, διδάσκαλος τῶν παίδων εἰμὶ μαθημάτων, οὕτως καὶ τοῦτο. "L. εἰγμάτων, Imaginum. Θεοὺς προσειπεῖν habet Eurip. Herc. F. 610. Hesych. Προσήγορος· προσκυνητής. Εἶγμα, Aristoph. Thesmoph. 521. Hesych."Εγματα· τύποι. Si retinemus εὐγμάτων, constructio erit, ut in πυρὸ. μειλισσέμεν, πυρὸς πρῆσαι, quorum similia multa dedimus ad Eurip. Herc. F. 940." Musgr. "Quidni ergo retineamus?" Erfurdt. Cf. Max. Tyr. infra. J. Poll. v. 127. vide Δυσπροσήγορος. Plut. Sympos. v. 5. Καὶ γὰρ συμποσίου μέγεθος ἱκανόν ἐστιν, ἄχρι οὗ συμπόσιον ἐθέλει μένειν· ἐὰν δὲ ὑπερβάλῃ διὰ πλῆθος, ὡς μηκέτι προσήγορον ἑαυτῷ, μηδὲ συμπαθὲς εἶναι ταῖς φιλοφροσύναις, μηδὲ γνώριμον, οὐδὲ συμπόσιόν ἐστι, "Ut non omnes cum omnibus inter se colloqui possint," Reisk. Idem Plut. de Vit. Mor. p. 810. Wyttenb., notante J. Seager. in Mss.: Δέδοικα δὲ μὴ δόξαιμι παντάπασιν ἐπαγωγὰ καὶ νεαρὰ τῷ λόγῳ περαίνειν, ψαλτήρια διεξιὼν, καὶ λύρας, καὶ πηκτίδας, καὶ αὐλοὺς, καὶ ὅσα μουσικῆς προσῳδὰ καὶ προσήγορα μηχανησαμένης ἀνθρωπίνοις πάθεσιν, ἄψυχα συνῆλθε ("f. συνήδεται, ut Reisk." Wyttenb.) καὶ συνεπιθρηνεῖ, καὶ συνᾴδει, καὶ συνακολασταίνει, τὰς κρίσεις ἀναφέροντα καὶ τὰ πάθη, καὶ τὰ ἤθη τῶν χρωμένων, quod vertitur, Et quæcumque, Musica fabricante, humanis affectionibus cum affabilitate et concentu tractandis accommodata instrumenta.] || Bud. προσήγορον interpr. Familiare in Themist. Phys. v. Οὐδὲν δὲ τέλος ἐναντίον τῇ ἐπ' αὐτῷ σπουδῇ, ἀλλὰ μᾶλλον οἰκεῖόν τε καὶ προσήγορον. Ibid. citat ex D. Areop. "Ομοια καὶ προσήγορα ἀλλήλοις, 173. [Max. Tyr. xi. 8. 'Αλλὰ Σωκράτης εἰς Πειραιᾶ κατῄει προσευξόμενος τῇ θεῷ, καὶ τοὺς ἄλλους προετρέπετο, καὶ ἦν ὁ βίος Σωκράτει μεστὸς εὐχῆς· καὶ γὰρ Πυθαγόρας ηὔξατο, καὶ Πλάτων, καὶ ὅστις ἄλλος θεοῖς προσήγορος. ""Οστις ἄλλος θεοῖς προσήγορος, non est, Quisquis alius deos libenter salutaret, (ut vertitur,) sed, Quisquis alius diis conjunctus vel amicus, et quasi οἰκεῖος, unde προσήγορα et μαχόμενα opponuntur a Synes. de Insomn. 97. Καὶ ἔστιν ἐν αὐτῷ (κόσμῳ) μέρη μέρεσι προσήγορα καὶ μαχόμενα. Porphyr. de Abst. ii. 46. Νῦν δὲ παντὸς τοῦ αἰσθητοῦ σώματος ἀποῤῥοίας φέροντος δαιμονίων ὑλικῶν, ἅμα τῇ ἀκαθαρσίᾳ τῇ ἐκ σαρκῶν καὶ αἱμάτων, πάρεστιν ἡ ταύτῃ φίλη καὶ προσήγορος δύναμις δι' ὁμοιότητα καὶ οἰκειότητα, (ubi virum hunc doctum laudat De Rhoer.) et ita 53. (Μόνον γὰρ ἀποστῆναι δεῖ τοῦ κακοῦ, καὶ ἐπιγνῶναι τὸ ἐν τοῖς ὅλοις τιμιώτατον, καὶ πᾶν τὸ ἐν τῷ ὅλῳ ἀγαθὸν φίλον, 'f. ἡγεῖσθαι φ.' Reisk., καὶ προσήγορον.)" Markland. Sed quicquid contradicat V. D. προσήγορος in Max. Tyr. loco, ut vidit Wakef. ad Hederici marg., est "Cultor," προσκυνητὴς, ut Hesych. exponit e Soph. Antig. l. c. et ut, de diis dictum, semper intelligendum est. Loca, quæ Markl. affert e Synes. et Porphyrio, pertinent non ad cultum deorum, de quo uno agitur ap. Max. Tyr., sed ad philosophorum phrasin satis tritam, cujus auctor forte fuerit Plato de Rep. viii. 546., a J. Seager. in Mss. indicatus, Πάντα προσήγορα καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα ἀπέφηναν, Fic. interpr., Cuncta correspondentia et comparabilia invicem effecerunt. "Vide Heindorf. ad Plat. Theæt. 296." Schæf. in Mss. Iambl. in Explicatione Pythag. Symb. ii. p. 320. Kiessl. Τούτῳ δὲ συνῳδόν ἐστι καὶ τὸ ἑξῆς, Τὸ ὁδοῦ πάρεργον οὐκ εἰσιτητέον εἰς ἱερὸν, οὐδὲ * προσκυνητέον τοπαράπαν, οὐδ' εἰ πρὸς ταῖς θύραις αὐταῖς παριὼν γένοιο· εἰ γὰρ ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον φίλον τέ ἐστι καὶ προσήγορον, δῆλον, ὅτι, ἀρχηγικωτάτην οὐσίαν ἐχόντων τῶν θεῶν ἐν τοῖς ὅλοις, προηγουμένην αὐτῶν δεῖ ποιεῖσθαι τὴν θεραπείαν. Ubi vox usurpatur, et quidem proprie, de hominibus inter se salutandis et colloquendis. Deinde metaphorice dicitur de hominibus deos salutandis et colendis. Tum et de convenientia conjunctioneque naturæ, de mundi harmonia, ut in Synes. l. c., de totius et partium concordia. Polus ἐν τῷ Περὶ Δικαιοσύνας, ap. Gale. Opusc. Myth. 703. Εἰ δ' αὐτὰ τὸ ὅλον καὶ τὰ μέρεα οὕτω παιδαγωγεῖ τε καὶ σώζει, ὁμόφρονα καὶ ποτάγορα ἀλλάλοις ἀπεργαζόμενα, πῶς οὐ μάτηρ καὶ τιθηνὰ πασᾶν τε καὶ πάντων πανψηφεὶ λέγοιτο; Vide Εὐπροσήγορος. Euseb. P. E. i. p. 2. a. Φίλα τε καὶ προσήγορα. "Dionys. Hal. A. R. i. 70. ("Ον ᾔδει Λατίνου γενόμενον ἐν τοῖς μάλιστα προσήγορον, Familiarem.) Plut. Cicer. xl. ('Εκεῖνος γάρ ἐστιν, ὥς φασιν, ὁ καὶ τὴν φαντασίαν, καὶ τὴν συγκατάθεσιν, καὶ τὴν ἐποχὴν, καὶ τὴν κατάληψιν, ἔτι δὲ τὸ ἄτομον, τὸ ἀμερὲς, τὸ κενὸν, ἄλλα τε πολλὰ τῶν τοιούτων ἐξονομάσας πρῶτος, ἢ μάλιστα, 'Ρωμαίοις, τὰ μὲν μεταφοραῖς, τὰ δ' οἰκειότησιν ἄλλαις γνώριμα καὶ προσήγορα μηχανησάμενος.)" Schæf. in Mss. Iambl. V. P. xxxiii. 'Ως ἄρα οἱ σπουδαῖοι ἄνδρες καὶ προσωτάτω γῆς οἰκοῦντες φίλοι εἰσὶν ἀλλήλοις, πρὶν ἢ γνωριμοί τε καὶ προσήγοροι γένωνται.]

Προσηγορικὸς, ή, ὸν, Compellativus, Salutativus. Προσηγορικὸν, Quo utimur in compellando, vel salutando. ["Fischer. ad Welleri Gr. Gr. i. 346. ('Nomina sunt vel ὑπαρκτικὰ, Substantiva, κύρια, Propria, aut προσηγορικὰ, Appellativa, vel ἐπίθετα, et ἐπιθετικὰ, Adjectiva.') Dionys. H. de Comp. Verb. T. v. p. 8. 9. 37. 155. 157. Schol. ad Philostr. Her. 573. Etym. 379. 20. Lesbon. 183. Wolf. ad Hesiod. 134." Schæf. in Mss. Etym. 554. 40. 'Ιστέον ὅτι οὐ ποιοῦσιν ἀπὸ προσηγορικοῦ πατρωνυμικά· τὰ γὰρ προσηγορικὰ κοινά εἰσι καὶ κατὰ πολλῶν λέγονται. Εἰ οὖν ἄνθρωπος * ἀνθρωπίδης εἴπωμεν, ἐδηλώσαμέν τινα ἐκ πολλῶν γεγενῆσθαι, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον· μόνον δὲ λέγουσι γεγενῆσθαι τὸν Πᾶνα ἐκ πολλῶν, ὅθεν καὶ αὐτὴν εἴληφε τὴν ὀνομασίαν. "Dionys. Hal. A. R. iii. 65. (Σερούϊος αὐτῷ προσηγορικὸν ὄνομα ἦν, Τύλλιος δὲ τὸ συγγενικὸν, 70. (Αὐτὸς μὲν ἐκαλεῖτο τὸ κοινὸν ὄνομα καὶ προσηγορικὸν Νέβιος, τὸ δὲ συγγενικὸν "Αττιος, cf. 48. ("Οτι 'Ρωμαίων ἑκάστῳ κοινὸν τὸ ὄνομα κεῖται, καὶ μετὰ τὸ κοινὸν, ἕτερον, ὃ δὴ συγγενικὸν αὐτοῖς ἐστὶ καὶ πατρωνυμικὸν,) iv. 1. Ὧι τίθεται τραφέντι ἡ μήτηρ τὸ μὲν ἴδιόν τε καὶ συγγενικὸν ὄνομα, Τύλλιον, ἐπὶ τοῦ πατρὸς, τὸ δὲ κοινὸν καὶ προσηγορικὸν, Σερούϊον, ἐπὶ τῆς ἰδίας τύχης.)" Schæf. in Mss. Vide et Plut. Mario i. Gl. Προσηγορικόν· Appellatium, (l. Appellativum.) * Προσηγορικῶς· Appellative, Vocabulariter. Steph. Byz. 643. Οὐδεὶς γὰρ εἶπε προσηγορικῶς, ἢ κυρίως, τὸ Πυκνή.]

'Απροσήγορος, ὁ, ἡ, Qui se compellari s. salutari non permittit præ morositate, vel active, Qui non lubenter compellat s. salutat. [Suid. Zonar. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 'Απροσήγορος· ἄνθρωπος, ὃν οὐχ οἷόν τε προσαγορεῦσαι διὰ τρόπου τραχύτητα. Soph. Trach. 1095. Λέοντ', ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον, Schol. ἀπρόσιτον, καὶ * ἀναγόρευτον, ἀδιήγητον, ἢ φαῦλον καὶ μεμισημένον, ὃ οὐκ ἄν τις προσφθέγξαιτο: Œd. C. 1276. Πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς Τὸ * δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα. "'Απροσήγορος, Nulli affabilis, quocum nemo citra periculum colloqui potest. Hinc Accius Philoctete ap. Macrob. Sat. vi. 1. sic rescribendus, Quem neque tueri contra, aut affari queas. Unde Virg. Æn. iii. 621. Nec visu facilis, nec dictu affabilis ulli.—Contrarium ingenium sic Stat. Theb. i. 190. describit, Mitis, et affatu bonus, et patientior æqui." Wakef. Plut. Sympos. v. 5. Οὐ μὴν ἀλλὰ, κἂν τόπος ὑπάρχῃ καὶ παρασκευὴ, τὸ πλῆθος αὐτὸ φυλακτέον, ὡς ἄμικτον τὴν συνουσίαν ποιοῦν καὶ ἀπροσήγορον. Vide eund. Plut. supra in Προσήγορος.]

'Απροσηγορία, ας, ἡ, Neglectum salutandi officium, Insalutatio. Vide Proverb. ap. Erasm. Πολλὰς φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσεν. [Aristot. Eth. viii. 5. 'Εὰν δὲ χρόνιος ἡ ἀπουσία γένηται, καὶ τῆς φιλίας δοκεῖ λήθην ποιεῖν· ὅθεν εἴρηται, Πολλὰς δὴ φιλίας ἀπροσηγορία

διέλυσεν, quod vertitur Neglectum alloquium.]

"Δυσπροσήγορος, (ὁ, ἡ,) Ægre affabilis, Quem "affari vix potes, Qui sese difficilem præbet in allo- "quiis." [Cass. Dio xxxiv. 4. Δυσπρόσοδός τε καὶ δυσπροσήγορος ἦν, pro quo Z. p. 329. d. habet δυσπρόσιτος.] "Unde Δυσπροσηγόρως, Ita ut alloqui "difficile sit. Ambo ap. J. Poll. v." [138—9. Adde i. 42. Δυσπρόσιτος, δυσπρόσοδος, δυσπροσήγορος, δυσέντευκτος, *δυσόργητος, δύσθυμος, et ii. 127.]

Εὐπροσήγορος, ὁ, ἡ, Libenter salutans, Affabilis, Qui benigne et comiter appellare solet, Bud. Locum Isocr. vide in seq. v. Εὐπροσηγορία. In VV. LL. citatur e Demosth. Εὐπροσηγόρῳ φρενὶ, et Εὐπροσήγορον στόμα, quæ potius videntur e poeta quædam sumta, pro Comi. [Eurip. Hipp. 95. Ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἐστί τις χάρις. "Cic. de Off. ii. 14. 'Difficile dictu est, quantopere conciliet animos hominum comitas affabilitasque sermonis,' ἡ εὐπροσηγορία. Affabilis enim est εὐπροσήγορος. Inter consilia data Demonico p. 8. d. Γίνου πρὸς τοὺς πλησιάζοντας ὁμιλητικὸς, ἀλλὰ μὴ σεμνός. Eurip. Alc. 776. Οὐ χρὴ σκυθρωπὸν, s. σεμνὸν, τοῖς ξένοις τὸν πρόσπολον Εἶναι, δέχεσθαι δ' εὐπροσηγόρῳ φρενί: (Suppl. 869. 'Αψευδὲς ἦθος, εὐπροσήγορον στόμα: Herc. F. 1282. ἦν δὲ καὶ μένω, Ἐς ποῖον ἱερὸν, ἢ πανήγυριν φίλων Εἶμ'; οὐ γὰρ ἄτας εὐπροσηγόρους ἔχω, 'Constructio est, Ἔχω γὰρ ἄτας οὐκ εὐπροσηγ. Calamitates enim sustineo, in quibus nullum compellare me licet. Contagio utique sceleris contrahi etiam colloquio credebatur. Vide v. 1222. Orest. 75. Nec aliter Brodæus.' Musgr. Eurip. Dan. 45. Μύθους Δανάῃ τούσδ' εὐπροσηγόρους ἄγων.) Patris irati Τὸ *δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα vocat Polynices Soph. Œd. C. 1273. Cyclops in Virg. Æn. iii. 621. Nec visu facilis, nec dicti affabilis ulli, dici poterat ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον. Contra Tragicus incertus ap. Stob. 591. Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς γῆρας εὐπροσήγορον, Boni senectus omnis accepta viri, Grotio 484. Ap. eund. Stob. 561 Moschion, Grot. 435. Ὃν πᾶς μὲν ἀστῶν ἠλέησεν εἰσιδὼν, Ἅπας δὲ χεῖρα κεὐπροσήγορον φάτιν Ὤρεξε, Dataque dextra, benevolisque affatibus Solatur, G. Illic, præter cetera, legitur, καὶ προσήγορον, minus bene; nihil enim huc faciunt quæ rebus aliis sæpe dicuntur ap. Philosophos φίλα καὶ προσήγορα, Polo et Philolao, Pythagoreis, ὁμόφρονα καὶ προσήγορα." Valck. "Sir. vi. 6. Γλῶσσα εὔλαλος πληθύνει εὐπροσήγορα sc. ῥήματα, Lingua bene loquens multiplicat sermones affabiles." Biel. "Philostr. Her. 160. (Τὸν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν νοῦν, ἐν μὲν ταῖς μάχαις, ἄτρεπτόν τε φαίνεσθαι καὶ γοργὸν, ἐν δὲ τῇ ἡσυχίᾳ, φιλέταιρόν τε καὶ εὐπροσήγορον τὰς βολὰς, Schol. καλῶς προσφθεγγόμενον.) Muret. ii. p. 10." Schæf. in Mss. Joseph. A. J. xix. 1. Γάϊον δὲ ἱστορεῖται παρὰ φύσιν τὴν ἑαυτοῦ εὐπροσηγορώτατον γενέσθαι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ δεξιότητι χρώμενον ὁμιλίας πάνθ' ὅντιν' οὖν ἐκπλῆξαι τῶν παρατυγχανόντων. Plut. Galba xx. Τῷ δ' ἀνεπιφθόνῳ περιῆν, πρᾴως συμπράττων πάντα τοῖς δεομένοις, καὶ παρέχων ἑαυτὸν εὐπροσήγορον καὶ φιλάνθρωπον ἅπασι: Cons. ad Apollon. vi. 456. Ξένοις δὲ καὶ ἀστοῖς πρᾳότατος, πᾶσι δὲ μείλιχος καὶ φίλος, διά τε τὴν ἐξ ὄψεως χάριν, καὶ τὴν εὐπροσήγορον φιλανθρωπίαν: Reip. ger. Præc. ix. 273. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν εὐπροσήγορος καὶ κοινὸς ὢν πελάσαι καὶ προσελθεῖν ἅπασιν. Dionys. Hal. A. R. iii. 48. Καὶ τὸ δημοτικὸν πλῆθος οἰκείως ἔχειν αὐτῷ παρεσκεύασεν, εὐπροσηγόροις τε ἀσπασμοῖς καὶ κεχαρισμέναις ὁμιλίαις, καὶ χρημάτων μεταδόσει, καὶ ταῖς ἄλλαις φιλοφροσύναις. Cass. Dio xliv. 39. lvii. 11. lxxiii. 3. Gl. Εὐπροσήγορος· Affabilis, Comis. J. Poll. i. 41. Εὐπρόσοδος, εὐπροσήγορος, *εὐέντευκτος: ii. 127. Προσήγορος, εὐπροσήγορος, δυσπροσήγορος: v. 137. *Εὐπροσηγόρως. Dionys. H. ii. p. 71. Φιλανθρώπως καὶ εὐπροσηγόρως ἅπασι προσενεχθῆναι καὶ ὁμιλῆσαι. J. Poll. v. 139.]

Εὐπροσηγορία, ας, ἡ, Affabilitas. Isocr. ad Demon. (p. 18.) Τῷ μὲν τρόπῳ γίνου φιλοπροσήγορος, τῷ δὲ λόγῳ εὐπροσήγορος· ἔστι δὲ φιλοπροσηγορίας μὲν, τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας· εὐπροσηγορίας δὲ, τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχάνειν. Cic. (ad Att. xii. 40.) Quis aut congressum meum, aut facilitatem sermonis desideravit? i. e. εὐπροσηγορίαν, Bud. Vide seq. v. ["Muret. ii. p. 10. Vide ad Corn. Nep. p. 61. Stav." Schæf. in Mss.]

[*Μισοπροσήγορος, ὁ, ἡ, Difficilis aditu. J. Poll. v. 138. Δυσπροσήγορος, δυσπρόσιτος, δυσξύμβολος, μισοπροσήγορος, τὸ γὰρ *δυσπρόσρητος τραχὺ, βέλτιον δὲ τὸ ἀπρόσρητος: vi. 172. Μισοτύραννος, *μισέταιρος, μισοπροσήγορος, μισόξενος. Hinc *Μισοπροσηγόρως. J. Poll. v. 139. Δυσπροσηγόρως, καὶ μισοπροσηγόρως.]

Φιλοπροσήγορος, ὁ, ἡ, Salutandi studiosus, Vide Εὐπροσηγορία. [Gl. Φιλοπροσήγορος· Salutator. "Plut. de Puer. Educ. xiv. (Εἶτα γεμὴν ἐντευκτικοὺς αὐτοὺς εἶναι *παρασκευαστέον καὶ φιλοπροσηγόρους· οὐδὲν γὰρ ὡς τὰ ἀνέντευκτα τῶν ἠθῶν ἐστιν οὕτως ἀξιομίσητον.) Muret. ii. p. 10." Schæf. in Mss. Cass. Dio xliv. 19., a Wakef. in Mss. indicatus: Εὐπρόσοδός τε ... καὶ φιλοπροσήγορος ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. (Voce φιλοπροσήγορος augeri potest Reimari Index.) Phrynich. ... Προπαρ. Φιλοπροσήγορος· ὁ ἐν τῷ προσαγορεύειν εὐ... νής. J. Poll. v. 137. Καὶ ὁ μὲν δεξιὸς ἐν τούτοις, εὐπροσήγορος, φιλοπροσήγορος· τὸ γὰρ *εὐπρόσρητος, σκληρότερον, ἐφαρμόττει δὲ ... κατ' ἄλλη... vi. 27. Ἑστιάτωρ—φιλοφροσύνης γέμων, εὐάρμοστος, φιλοπροσήγορος, πανηγυρικὸς τὸ ἦθος, ἁβρόβιος, ἁβροδίαιτος: vi. 166. *Φιλοπροσηγόρως, Salutandi studio, Affabiliter. J. Poll. v. 139. Τὰ δὲ ἐπιρρήματα, ἐκ μὲν τοῦ εὐπροσήγορος, εὐπροσηγόρως, καὶ φιλοπροσηγόρως.]

Φιλοπροσηγορία, ας, ἡ. Isocr. supra in Εὐπροσηγορία citatus, ait esse φιλοπροσηγορίας, salutare eos, qui nobis fiunt obviam, ut εὐπροσηγορίας, convenienter eos affari. [Dionys. H. Art. Rhet. v. 1., notante Wakef. in Mss. Ἰσοκράτης μὲν, ὁ σὸς ἑταῖρος καὶ ἐμὸς, ὦ Ἐχέκρατες, εἴπερ ἄλλο τι, φησὶ χρῆναι προσεῖναι τοῖς σπουδαίοις ἀνθρώποις, ἐν τῇ Παραινέσει τῇ πρὸς τὸν Ἱππονίκου, καὶ τὴν φιλοπροσηγορίαν· ὅπερ ἐστὶ τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας, ὡς αὐτός φησιν· εἰ δὲ καὶ ἰδίᾳ χρὴν πρὸς ἕκαστον τοῦτο ποιεῖν, ὅπως καὶ τοὺς ἰδιώτας ὡς ὅτι μάλιστα οἰκειοτέρως καὶ εὐμενεστέρως ἔχειν πρὸς ἡμᾶς παρασκευάζοιμεν ἐκ τῆς τοιαύτης φιλοπροσηγορίας· πολλῷ δή που ἀναγκαιότερον τὸ πρᾶγμα, καὶ ὁ τοιοῦτος τρόπος τῆς προσφωνήσεως, εἰ πρὸς τοὺς ἐν τέλει καὶ ἐν ἀρχαῖς γεγονότας ἀφ' ἡμῶν γίνοιτο, μάλιστά γε δὴ τοὺς ἑκάστοτε ἐκ βασιλέων εἰς τὰ ἔθνη καὶ τὰς πόλεις τὰς ἡμετέρας παραγινομένους, ὅπως καὶ αὐτοὺς διὰ τοιούτου τρόπου, καὶ πρὸς ἡμᾶς καὶ πρὸς τὰς αὐτῶν πατρίδας οἰκειοτέρως διακεῖσθαι παρασκευάσαιμεν. "Muret. ii. p. 10. Hist. de l'Acad. d. Inscr. xii. 186." Schæf. in Mss.]

"Συνηγορέω, Patrocinor, Patrocinio meo defen- "do, Causam ago, s. defendo, Adsum alicui. Uti- "tur Demosth. cum dativo, (1232. Ἡ νῦν τοῖσδ' "ἐπὶ μισθῷ συνηγοροῦντες,) itidemque utuntur alii." [Æschin. de F. L. 200. Παρελθόντες δ' αὐτοῖς συνηγόρουν Φιλοκράτης καὶ Δημοσθένης, ἀλλ' οὐκ Αἰσχίνης.] "Sed invenitur etiam Συνηγορῶ ὑπὲρ σοῦ, ap. Aristot. "Rhet. Interdum Συνηγορῶ est Assentior, Astipu- "lor, ap. ipsum etiam Demosth. Sic Soph. Trachin. "(817.) Ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ. Hic enim "ξυνηγορεῖς non dubito quin sit Assentiris, Astipu- "laris, non autem Patrocinaris. Legitur autem et "interrogative hic versus." [Et sic Ed. Erfurdt. Schol. συνᾴδεις. Plut. Mario iv. Τοῦ δὲ πρὸς Μέτελλον τραπομένου, καὶ γνώμην ἐρωτῶντος, Μέτελλος μὲν ἀναστὰς συνηγόρει τῷ ὑπάτῳ, Assensus est.] "Affer- "tur et pass. Συνηγοροῦμαι, pro Defendor patroci- "nio." ["Dorv. ad Charit. 238(=65. Ἑρμοκράτης συνηγόρησε Χαιρέαν πρῶτος: Χαιρέᾳ scripsisse credo auctorem, et istud Librario, vel legenti deberi. Est ejusdem naturæ vitium cum isto ἐμβάλλειν αὐτοῦ χεῖρα pro αὐτῷ p. 6. Casuum siglæ passim corruptæ.') Bibl. Crit. iii. 2. p. 40." Schæf. in Mss. Συνηγορεῖν et δημηγορεῖν distinguit Philostr. V. S. Procem. 482. Ἐμοὶ δὲ πλεῖστα μὲν ἀνθρώπων Αἰσχίνης δοκεῖ σχεδιάσαι, πρεσβεύων τε καὶ ἀποπρεσβεύων, συνηγορῶν τε καὶ δημηγορῶν. Vide notanda in Δημηγορίαι. "Ignat. ad Smyrn. 5." Routh. ad Hederici marg. "Συνηγορέω et συναγορεύω confusa ad Lucian. iii. 284. (Οὐ γὰρ ἂν συνηγόρευες αὐτῷ ὑβριστῇ γε ὄντι, 'sic P. etc. συνηγόρεις alios habere aiunt Coll.' J. F.

R.)" Schæf. in Mss. Gl. Συνηγορῶ· Patrocinor, Adsum. * Συνηγορητέον. "Plut. Clem. Alex." Wakef. in Mss.]

[* Συνηγόρημα, ατος, τὸ, Patrocinium, Defensio causæ. Cass. Dio xxxvii. 33. Ὁ γὰρ Κικέρων, πολὺ δυνάμενος, συχνούς τε ἐκ τῶν συνηγορημάτων, τοὺς μὲν οἰκειούμενος, τοὺς δὲ ἐκφοβῶν, πολλοὺς τοὺς διαγγέλλοντάς οἱ τὰ τοιαῦτα ἔσχε: xlvii. 11. Ποπίλιος δὲ δὴ Λαινᾶς τὸν Κικέρωνα τὸν Μάρκον ἀπέκτεινε, καίπερ εὐεργέτην αὐτοῦ ἐκ συνηγορήματος ὄντα: lv. 4. lxxviii. 11.]

"Ἀσυνηγόρητος, (ὁ, ἡ,) Patrocinio destitutus. Basil. "283. Ἀσυνηγόρητος, ἀναπολόγητος, ἔρημος, Bud."

"Συνήγορος, ου, ὁ, ἡ, Advocatus, Patronus, ex eo "ita dictus, quod veluti loquatur cum eo, cujus cau"sam defendit et tuetur, ut docui in Συναγορεύω. "Æsch. in Ctesiph. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰς τούτων τέχνας "παρέξομαι συνηγόρους τοὺς νόμους τοὺς ὑμετέρους. "Fuisse autem συνήγορον et a parte accusatoris, ex "eodem patet, (ib. 588.) Μὴ ἐξεῖναι μήτε τῷ κατη"γόρῳ συνηγόρους παρέχεσθαι:" [de F. L. 333. Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, λάβε μοι τοῦτο τὸ ψήφισμα, καὶ κάλει τὸν Ἱεμενίδην, καὶ τοὺς συνεστρατευμένους μοι τὰς ὑπὲρ τῆς πόλεως στρατείας, καὶ Φωκίωνα, τὸν στρατηγὸν, μήπω συνήγορον, ἂν μὴ τούτοις συνδοκῇ, ἀλλ' ὑπεύθυνον τῷ συκοφάντῃ μάρτυρα, ἐὰν ψεύδηται. "Videntur exemti fuisse a necessitate, qua testes tenebantur, veritatem suæ commendationis præstandi." Reisk.] "Sed et magistratus quidam appellationem "συνηγόρων habebat; erant autem decem, κληρωτοί. "Meminit Aristot. et Harpocr." [Συνήγοροι· Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν Δημοσθένους Γραφὴν Ἀπολογίᾳ, καὶ ἐν τῷ Περὶ τοῦ Λινδίων Φόρου. Ἐοίκασι παρὰ Ἀθηναίοις τινὲς χειροτονεῖσθαι συνήγοροι ἐπὶ τῷ συναγορεύειν, quod vertitur, Ap. Athenienses patroni videntur suffragiis creari consuevisse, qui causas in judiciis defenderent. "Demosth. c. Timocr. (711.) Ἤιδει γὰρ ἐκεῖνο (ὁ νομοθέτης,) ὅτι τὰς ἄλλας, ἃς γέγραφεν αὐτῶν (τῶν νόμων) φυλακὰς, ἔστι πολλαχοῦ (πολλαχῇ Reisk.) διακρούσασθαι· τοὺς συνηγόρους, οὓς χειροτονεῖτε, δύναιτ' ἄν τις πεῖσαι σιωπᾶν. Et tandem post: Τίς οὖν (ἡ) μόνη φυλακὴ, καὶ δικαία, καὶ βέβαιος τῶν νόμων; ὑμεῖς οἱ πολλοὶ, sc. δικασταί. Et Aristoph. Eq. Sic et κατήγοροι sortito eligebantur, teste Dinarcho κ. Δημοσθ. 86. 87. 93. Vide quæ not. ad Aristot. de Rep. (vi. 8. Ἐπεὶ δὲ ἔνιαι τῶν ἀρχῶν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαι, διαχειρίζουσι πολλὰ τῶν κοινῶν, ἀναγκαῖον ἑτέραν εἶναι τὴν ληψομένην λογισμὸν, καὶ * προσευθυνοῦσαν, αὐτὴν μηθὲν διαχειρίζουσαν ἕτερον· καλοῦσι δὲ τούτους, οἱ μὲν εὐθύνους, οἱ δὲ λογιστὰς, οἱ δὲ ἐξεταστὰς, οἱ δὲ συνηγόρους.)" Vales. Distinguendi sunt Magistratus, συνήγοροι dicti, de quibus loquitur Aristot., ab Advocatis συνηγόροις dictis, de quibus agitur ap. Harpocr. At Noster hos cum illis confundit. Diserte Phot., ad Aristot. loc. forte respiciens, Συνήγοροι· οὐ μόνον τοῖς ἰδιώταις συναγορεύοντες, ἀλλὰ καὶ ἄρχοντες Ἀθήνησιν: et Bekkeri Λεξ. ῥητορ., Συνήγοροι· ἄρχοντες ἦσαν κληρωτοὶ, οἳ τοῖς λογισταῖς ἐβοήθουν πρὸς τὰς εὐθύνας τῶν ἀρξάντων τινὰ ἀρχὴν, ἢ οἱ τοῖς ἰδιώταις συναγορεύοντες. Hesych. Συνήγορος· προστάτης. Phot. Συνήγορος· προστάτης ὑπέρ τινων λέγων. Συνήγοροι· ἐοίκασι παρὰ Ἀθηναίοις τινὲς χειροτονεῖσθαι συνήγοροι, ἐπὶ τῷ συναγορεύειν, ὡς Ἀντιφῶν φησί. Dele Συνήγοροι ante ἐοίκασι: nam in Suida legitur, Συνήγορος· προστάτης, ὑπέρ τινων λέγων. Ἐοίκασι κ. τ. λ. Etym. Συνήγορος· προστάτης ὑπέρ τινων λόγων, ἔοικε (leg. λέγων, ἐοίκασι) γὰρ παρ' Ἀθηναίοις τινὰς (l. τινὲς) χειροτονεῖσθαι συνηγόρους (l. συνήγοροι), ἐπὶ τοῦ ἀγορεύειν (l. τῷ συναγ.), ὡς Ἀντιφῶν φησί. "Aptius λέγων, Dicens, ap. Harpocr., ap. quem sequentia sic leguntur, Ἐοίκασι γ. π. Α. τινὲς χ. συνήγοροι, ἐπὶ τῷ, ap. Suid. τὸ (sic Ed. Mediol. sed Kust. tacite edidit τῷ) συναγορεύειν." Sylburg. "Creabantur advocati legum priscarum, qui auctoritatem earum oratione tuentes intercederent, ne abrogarentur." Reisk. Lex ap. Demosth. κ. Στεφ. Ψευδομ. 1137. Ἐάν τις συνίστηται, ἢ * συνδεκάζῃ τὴν Ἡλιαίαν, ἢ τῶν δικαστηρίων τι τῶν Ἀθήνησιν, ἢ τὴν βουλὴν ἐπὶ δωροδοκίᾳ χρήματα διδοὺς ἢ δεχόμενος, ἢ ἑταιρίαν συνίστῃ ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου, ἢ συνήγορος ὢν λαμβάνῃ τὰ χρήματα ἐπὶ ταῖς δίκαις
A ταῖς ἰδίαις, ἢ δημοσίαις, τούτων εἶναι τὰς γραφὰς πρὸς τοὺς Θεσμοθέτας. Aristoph. Vesp. 691. Αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν, κἂν ὕστερος ἔλθῃ. Schol. ὑπὲρ τοῦ συνηγορῆσαι· ἐλάμβανον γὰρ οἱ ῥήτορες δραχμὴν, ὅτε συνηγόρουν ὑπὲρ τῆς πόλεως, ἢ ὑπὲρ ἄλλου τινὸς, ἐκ τούτου δὲ φαίνεται, ὅτι μισθοφόρος ἦν ἡ ἀρχὴ, κληρωτοὺς δὲ γενομένους δέκα συνηγόρους Ἀριστοτέλης φησί. "Qui συνήγοροι hic dicuntur, ii sunt ῥήτορες, qui sorte capti ἐδοκιμάζοντο ap. Judices, in vitam illorum inquirebatur, cum e Rep. non esset τὸν ῥήτορα ἐπὶ τὸ βῆμα τῶν λόγων ἐπιμεληθέντα πρότερον, ἀλλ' οὐ τοῦ βίου. Atque hanc ob causam dicuntur a Judicibus χειροτονεῖσθαι, Demosth. et Antiph. ll. cc. Examen istud quibusdam continetur capitibus, quæ præscripsit Legislator." Petit. LL. Att. 259. Vide notanda in Ῥήτωρ. Gl. Συνήγορος· Advocatus, Rogatus, Patronus, Patronus causæ, Actor. "Moeris: (Λογοποιόν· τὸν λογογράφον οἱ Ἀττικοὶ, καὶ συνήγορον διὰ τῶν λόγων. Vide Λογοποιός.) "Soph. Trachin. 1166. (Φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμ-
B βαίνοντ' ἴσα Μαντεῖα καινὰ, τοῖς πάλαι ξυνήγορα, Consona.) Corn. Nep. p. 55. Stav." Schæf. in Mss. Æsch. Agam. 840. Καί φημι ταὐτὰ, καὶ ξυνήγορόν μ' ἔχεις, "Suffragatorem," Stanl. COMPOS. * Σοφοσυνήγορος, ὁ, ἡ, usurpavit Tzetz. Chil. vi. 825., notante Boissonad. in Mss. Ὁ δ' Ἑρμογένης σὺν αὐτοῦ τοῖς σοφοσυνηγόροις Γραφέτωσαν, λαλείτωσαν, ἅπερ αὐτοῖς ἐπέλθοι.]

"Συνηγορία, (ας, ἡ,) Patrocinium, Defensio cau"sæ, Synes. Μᾶλλον δὲ ἐμοῦ κατεδέοντο ποιήσασθαι "συνηγορίαν ἐν γράμμασιν." ["Συνηγορία est titulus partis illius in Or. in Neæram, quam Apollodorus, Theomnesto genero suo succenturiatum veniens, recitat a p. 1350. 9. ad finem orationis usque." Reisk. Ind. Gr. Demosth. Harpocr. Κλιμάζει· Δείναρχος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Συνηγορία, Αἰσχίνης κατὰ Δινίου, ubi Vales. "L. Συνηγορία Αἰσχίνου. Sic enim inscribitur ea Oratio Dinarchi, teste Harpocr. in Πινάκια. Utrobique Αἰσχίνῃ lege e Dionys. H. Sic inscriptæ ejusdem rhetoris orationes a Dionys. ibid.
C memorantur plures, ut Συνηγορία Παρμένοντι ὑπὲρ Ἀνδραπόδου Βλάβης, et Συνηγορία Ἡγελόχῳ ὑπὲρ Ἐπικλήρου, item Ἀγάθωνι Συνηγορία. Suid. Κλιμακίζειν· μέμνηται Δείναρχος ἐν τῇ Ὑπὲρ Αἰσχίνου Ἰσηγορίᾳ λέγων. Leg. Συνηγορίᾳ, (sic et Meurs. Lect. Att. v. 24. probante Kustero. In suo Photii Apographo Vales. legebat Ἰσηγορίᾳ: at editum est Εἰσηγορίᾳ. Sed εἰσηγορία, ut supra in voce monstravimus, est Accusatio, Querimonia, non Patrocinium.) Hæ Συνηγορίαι dicebantur a συνηγόροις, Advocatis, quos sibi amicos et magnæ dignitatis homines plerumque rei ad id rogare solebant. Sic ap. Isocr. c. Lochit. fine, Εἰ δέ τις ἔχει τῶν παρόντων μοὶ συνειπεῖν, ἀναβὰς εἰς ὑμᾶς λεγέτω. Æschin. π. Παραπρ. fine, et κ. Κτησιφ. init. Isæus init. Orat." Vide Matthiæ de Judic. Athen. in Misc. Philol. P. iii. V. i. p. 267. n. 51. Gl. Συνηγορία· Advocatio. Alciphr. i. 31. Ὁ μὲν γὰρ διὰ τὴν τῆς συνηγορίας χάριν δῆλός ἐστι σπουδάζεσθαι βουλόμενος καὶ ἐρώμενον ἑαυτὸν ποιῶν, ὁ δὲ τῷ ἀποτεύγματι τῆς δίκης παρώξυνται.
D Προσδέχου δὴ πάλιν δι' αὐτοῦ δεήσεις, καὶ λιτανίας, καὶ πολὺ χρυσίον. Μὴ δὴ καταδιαιτήσῃς ἡμῶν, ὦ φιλτάτη, τῶν ἑταιρῶν· μὴ δὲ Ὑπερίδην κακῶς δόξαι βεβουλεῦσθαι ποιήσῃς, τὰς Εὐθίου ἱκεσίας προσιεμένη· μὴ δὲ τοῖς λέγουσί σοι, ὅτι, εἰ μὴ τὸν χιτωνίσκον περιῤῥηξαμένη τὰ * μαστάρια τοῖς δικασταῖς ἀπέδειξας, οὐδὲν σὸ ῥήτωρ ὠφέλει, πείθου. Καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦτο, ἵνα ἐν καιρῷ γένηταί σοι, ἡ ἐκείνου παρέσχε συνηγορία. Charito i. 13. Ὅτι τὸ μὲν ἄδηλον συνηγορίας ἔχει χρείαν, ἡ δὲ ὄψις αὐτὴν συνίστησιν, Rem non visam opus habere patrocinio, sed coram conspectam se ipsam commendare.]

"Συνηγορικὸς, ή, όν, Pertinens ad συνηγορίαν. At "vero τὸ συνηγορικὸν substant. Patrocinii merces," [Angl. *A fee*,] "drachma videlicet. Aristoph. Vesp. "(691.) Αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν, κἂν "ὕστερος ἔλθῃ." [Vide Συνήγορος. J. Poll. iv. 25. Δικανικὸς, συνηγορικὸς, κατήγορος, συνήγορος. HINC * Συνηγορικῶς, ap. Eund. iv. 26. * Δικανικῶς, συνηγορικῶς.]

" Ὑπερηγορέω, i. q. ὑπεραγορεύω, supra," [Defendo, cum gen. Suid. Ὑπερηγορῶν· ὑπὲρ αὐτοῦ λαλῶν. Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ὑπερηγορῶν τοῦ Σωκράτους, βαθύτερον ἢ κατὰ ἀκροατὰς διελέγετο, e Damascio.]

[* Ὑπερηγορία, Patrocinium, Defensio causæ. Vide supra Προήγορος. Nicet. Annal. xii. 4.]

¶ Ἀλληγορέω, quasi ἄλλο ἀγορέω, i. e. ἀγορεύω, Aliis verbis significo, Sub aliis verbis allegorice significo, Bud. citans ex Aretha in Apoc. xv. Ἕλκος φησὶ πονηρὸν συμβῆναι, τὴν ἐν καρδίᾳ σφύζουσαν ὀδύνην ἀλληγορῶν, h. e. αἰνιττόμενος καὶ τροπολογῶν: vel, Aliud verbis, aliud sensu ostendo, e Quintil. (viii. 6.) Sæpe etiam ἀλληγορεῖν est Aliter interpretari, quam verba præ se ferunt, Allegorice interpretari. Greg. de mythologiis loquens, Σὺ μὲν ληρήσεις, ἀλληγορήσεις τὰς σὰς ἀτυχίας ἢ φαντασίας. Sic ἀλληγορεῖν τὸν μῦθον, Synes., Alium fabulæ sensum afferre quam qui sub verbis apparet, Allegorice fabulam interpretari, Allegoriam fabulæ exponere. Ἀλληγορεῖσθαι pass. voce et signif. dicuntur Ea, quorum talis interpretatio affertur, diversa videlicet a verbis, quibus scribuntur aut dicuntur. Eust. (ad Od. A. p. 22.) Σημείωσαι ὅτι εἰς τὸν θυμὸν ὁ Κύκλωψ ἀλληγορεῖται, Per Cyclopem iracundia allegorice significatur. Est etiam ἀλληγορεῖσθαι, Allegorice dici. ["Schol. Aristoph. Plut. 8. (Ἢ ἐπειδὴ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὸν ἥλιον ἀλληγορεῖται.) Eudocia 208. (Ἐπεὶ ὁ ἀὴρ καθαίρει, εἰς ὃν ἀλληγορεῖται ἡ Ἥρα:) 408. (Οἱ δὲ τὸν μῦθον ἀλληγοροῦντες * ἱστορικώτερον περὶ αὐτῆς διαλαμβάνουσι.)" Schæf. in Mss. Schol. Soph. Aj. 186. Erfurdt. Ἀλληγορεῖται γὰρ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὸν ἥλιον, et paulo ante, Ἀλληγορεῖται γὰρ ὁ Ζεὺς εἰς πολλά τινα, καὶ πρὸς τούτοις, εἰς τὸν νοῦν ψυχικῶς. " Porphyr. V. P. p. 185. Τῶν μὲν κοινολογουμένων κατὰ μίμησιν, τῶν δὲ ἀλληγορουμένων κατά τινας αἰνιγμούς: de A. N. p. 251. Ἀλληγορεῖν δέ τι δι' αὐτοῦ τὸν ποιητήν. Joseph. A. J. Proœm. iv. Τὰ μὲν αἰνιττομένου τοῦ νομοθέτου δεξιῶς, τὰ δὲ ἀλληγοροῦντος μετὰ σεμνότητος, ὅσα δ' ἐξ εὐθείας λέγεσθαι συνέφερε, ταῦτα ῥητῶς ἐμφανίζοντος. Philo Alleg. ii. 1344. Ἵνα * σκεπτικῶς ἀλληγορῇς: de Cherub. 143. Τὰ μὲν δὴ Χερουβὶμ καθ' ἕνα τρόπον οὕτως ἀλληγορεῖται." Wetsten. ad Galat. iv. 24. " Hesych. Ἀλληγορούμενον· τροπολογούμενον, φυσιολογούμενον. (Ἀλλοφρονέοντα· περιφρονέοντα, ἀλληγοροῦντα. Cyrill. Lex. Ms. ap. Albert. Ἀλληγορούμενον· φυσιολογούμενον.) Gloss. N. T. 150. Ἀλληγορούμενα· ἑτέρως κατὰ μετάφρασιν νοούμενα, καὶ οὐ (sic edidit Albert., at Idem ad Hes. habet καὶ sine οὐ) κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν. Semel legitur in N. T. Galat. iv. 24. Ἅτινά ἐστιν ἀλληγορούμενα, Hæc narratio Mosis alium sensum sublimiorem admittit, quam ipsa verba proprie intellecta monstrant, s. Ad nostram rem accommodari potest. (Chrysost. et Theodor. ἑτέρως νοούμενα. V. Gregor. Scholia.) Inter omnes vero populos cultos obtinuit mos allegoricæ interpretationis, ut vel ex Heracliti Libro de Allegor. Hom. satis apparet. Fuerunt autem maxime inter Judæos haud pauci VV. DD. qui adeo narrationes V. T. allegorice explicarent; ad quorum numerum præter auctores Kabbalæ antiquioris Judæorum et N. T. scriptores maxime Eleazar. Pontifex et Aristobulus, Euseb. P. E. viii. 8., Esseni et Philo referendi sunt. Cf. Kœrner. Spec. i. et ii. de allegorica interpretandi ratione." Schleusner. Hoc verbum oppido ap. profanos rarum esse dixit Elsner. Obss. S. ii. 192. Rarum quidem esse ap. vetustiores scriptores concedimus; sed ap. recentiores satis frequentatur. Etiam Cicero voc. ἀλληγορία, ut mox ostendemus, bis usurpavit. Plut. de Is. et Osir. vii. 429. Οἱ γὰρ ἀξιοῦντες ᾅδην λέγεσθαι τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς, οἷον παραφρονούσης καὶ μεθυούσης ἐν αὐτῷ, γλίσχρως ἀλληγοροῦσι: 434. Ὥσπερ Ἕλληνες Κρόνον ἀλληγοροῦσι τὸν χρόνον: de Esu Carnium Or. i. T. x. 144. Οὐ χεῖρον δ' ἴσως καὶ (νῦν, addit Reisk.) προανακρούσασθαι καὶ * προαναφωνῆσαι (*προσανακρούσασθαι Ald. et Bas. *προσαναφωνῆσαι Turn.) τὰ τοῦ Ἐμπεδοκλέους· ἀλληγορεῖ γὰρ ἐνταῦθα τὰς ψυχὰς, ὅτι φόνων, καὶ βρώσεως σαρκῶν, καὶ ἀλληλοφαγίας δίκην τίνουσαι σώμασι θνητοῖς ἐνδέδενται.]

[* Ἠλληγορημένως. Tzetz. ad Hesiod. p. 26. Heins.]

[* Ἀλληγορητέον. " Clem. Alex." Wakef. in Mss.]

Ἀλληγόρημα, ατος, τὸ, Interpretatio allegorica, Bud.

Ἀλληγορητὴς, (οῦ, ὁ,) Interpretator allegoriæ, ut Palæphatus, Charax, et alii dicuntur ἀλληγορηταὶ μύθων. [" Eust. ad Il. A. p. 123. (Καὶ τοιαῦτα μέν τινα οἱ ἀλληγορηταί.)" J. Seager. in Mss.]

[* Ἀναλληγόρητος, ὁ, ἡ, Proprie et sine allegoria dictus. Eust. ad Il. A. p. 82=62. Ἰστέον δὲ, ὅτι, ἀναλληγόρητον νοούμενον τὸ Μετετράπετο, ἀντὶ τοῦ ἐστράφη κεῖται.]

[* " Ἀλλήγορος, ὁ, ἡ, Unde * Ἀλληγόρως, Schol. Oppian. H. i. 619. (e Poeta Anonymo, Σὺ γοῦν ἀκούων γνῶθι τοῦτ' ἀλληγόρως.)" Wakef. in Mss. Cf. Zeunii Varietatem Lectionis Æschyleæ p. 5. et Boissonad. ad Nicetam i. 77.]

Ἀλληγορία, (ας, ἡ,) Significatio rei alius quam sub verbis appareat, Figura qua aliud dicitur, aliud significatur. Fabius (viii. 6.): Ἀλληγορία, quam inversionem interpretamur, aliud verbis, aliud sensu ostendit, ac interim etiam contrarium. Dem. Phal. (100.) Νῦν δὲ ὥσπερ συγκαλύμματι τοῦ λόγου τῇ ἀλληγορίᾳ κέχρηται: [99. Μεγαλεῖον δέ τί ἐστιν καὶ ἡ ἀλληγορία, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς ἀπειλαῖς, οἷον ὡς ὁ Διονύσιος· Ὅτι οἱ τέττιγες αὐτοῖς ᾄσονται χαμόθεν. (" Stesichorus auctor hujus dicti primus. V. Aristot. Rhet. ii. 22. iii. 11." Fischer.) 101. Διὸ καὶ τὰ μυστήρια ἐν ἀλληγορίαις λέγεται πρὸς ἔκπληξιν καὶ φρίκην, ὥσπερ ἐν σκότῳ καὶ νυκτί· ἔοικε δὲ καὶ ἡ ἀλληγορία τῷ σκότῳ καὶ τῇ νυκτί: 102. Φυλάττεσθαι μέντοι κἀπὶ ταύτης τὸ συνεχὲς, ὡς μὴ αἴνιγμα ὁ λόγος ἡμῖν γένηται, οἷον τὸ ἐπὶ τῆς σικύας τῆς ἰατρικῆς, Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα, (Aristot. Rhet. iii. et de Poet.) Καὶ οἱ Λάκωνες πολλὰ ἐν ἀλληγορίαις ἔλεγον ἐκφοβοῦντες, οἷον τὸ, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ, πρὸς Φίλιππον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα οὐκ ὀλίγα. " Non Dionysii Hal. ingenio deberi hunc fetum, (Lib. de Eloc.) qua in opinione, præter Musurum et Politian. et Menag. fuit H. Vales. qui confirmare eam denuo et tueri conatus est in Libris de Critica, a Burmanno Juniore editis, i. 8 p. 156. ubi v. Burm., vel ex eo intelligitur, quod auctor ejus vocabulo ἀλληγορία, tanquam usitato et trito, usus est, cum tamen Græci cœpisse legantur, Plutarchi demum ætate, ἀλληγορίας dicere, quas superiores vocassent ὑπονοίας:" de Aud. Poet. T. ii. p. 19. e. Οὓς (μύθους) ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις, παραβιαζόμενοι καὶ διαστρέφοντες ἔνιοι. Et cum Vales. eadem ratione usus reperiatur de Critica i. 9. p. 157. cf. Ruhnk. ad Tim. 144(=200.) ut Lib. de Allegor. Hom. doceret conscriptum esse ab alio Heraclide, qui Caligulæ, Claudii, et Neronis, temporibus vixerit, non ab Heraclide Pontico, profecto mirandum est eo magis, eum non vidisse, Opusc. Περὶ Ἑρμηνείας compositum videri debere, ob illam ipsam causam, ab alio, qui post Plutarchi ætatem scripserit, non a Dionysio H." Fischer. Præf. ad Rhet. viii., a Schæf. in Mss. citatus. At Plutarcho vetustiorem esse vocem ἀλληγορία, patet e Cic. Orat. 27.:—" Jam cum fluxerunt plures continuæ translationes, alia plane fit oratio. Itaque genus hoc Græci appellant ἀλληγορίαν, nomine recte, genere melius ille, qui ista omnia Translationes vocat." Et ad Att. ii. 20. " De Rep. breviter ad te scribam; jam enim charta ipsa ne nos prodat, pertimesco. Itaque posthac si erunt mihi plura ad te scribenda, ἀλληγορίαις obscurabo." Usurpaverat et Callim., ut conjicere est ex Athen. ii. c. 28. Καὶ Καλλίμαχος δὲ, Ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἄδωνιν ἐν θριδακίνῃ κρύψειεν, ἀλληγορούντων τῶν ποιητῶν, ὅτι ἀσθενεῖς εἰσὶ πρὸς ἀφροδίσια οἱ συνεχῶς χρώμενοι θρίδαξι. Timæus: Οὐκ ἐν ὑπονοίᾳ· οὐκ ἐν αἰνιγμῷ, οὐκ ἐν ἀλληγορίᾳ. " Plato Pol. ii. 430. Θεομαχίας ὅσας Ὅμηρος πεποίηκεν, οὐ * παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν, οὔτ' ἐν ὑπονοίαις πεποιημένας, οὔτ' ἄνευ ὑπονοιῶν· ὁ γὰρ νέος, οὐχ οἷός τε κρίνειν ὅ, τι τε ὑπόνοια, καὶ ὃ μὴ κ. τ. λ., q. l. laudans Olympiodor. Scholl. Mss. in Gorgiam, ὑπόνοιαν item ἀλληγορίαν interpretatur." Ruhnk. " Heracl. Alleg. Hom. v. Ὁ γὰρ ἄλλα μὲν ἀγορεύων τρόπος, ἕτερα δὲ ὧν λέγει σημαίνων, ἐπωνύμως ἀλληγορία καλεῖται. Quintil. (l. c.) has species allegoriæ numerat, Σαρκασμὸν, Ἀστεϊσμὸν,

'Αντίφρασιν, Παροιμίαν, Μυκτηρισμόν. ' Sunt tamen,' inquit, ' qui hæc non species allegoriæ, sed tropos dicunt, acri quidem ratione, quod illa obscurior sit, et in his omnibus aperte appareat, quid velimus. Cui accedit hoc quoque, quod genus, cum dividitur in species, nihil habet proprium, allegoria vero habeat aliquid proprium, quod, quomodo fieri potest, nisi species ipsa est?' Idem ix. 2. 46. allegoriam, continuatam metaphoram appellat." Ernest. Lex. Rhetor. Pseudo-Longin. ix. Πλὴν εἰ μὴ κατ' ἀλληγορίαν λαμβάνοιτο. Eust. ad Il. A. p. 18. Τὴν δὲ τοῦ λόγου ἀτοπίαν ἀλληγορία ἐθεράπευεν, ἢ ἀναγωγική, ἢ καὶ ἱστορική· ἀλληγορία γάρ τις καὶ ἡ διὰ ἱστοριῶν θεραπεία τῶν μύθων εἶναι δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς: ad Il. Υ. p. 1197. Καὶ αὐτοῦ Μάλιστά γε θυμὸς ἀνώγει Αἵματος ἆσαι ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστὴν, τουτέστιν αἵματος κορέσαι τὸ ἑαυτοῦ ξίφος, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. Ἔστι δὲ ὁ τρόπος περιφραστικὴ ἀλληγορία· τὸ γὰρ τοῦ ξίφους, ὡς ἐπὶ ἄρεος λαλεῖ· τοιοῦτον δέ πως καὶ τὸ, Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, ἤγουν * ἐλιθάσθης ἄν· τὸ γὰρ λάεσσι σκεπασθῆναι, ὡς ἐπὶ χιτῶνος ἐλαλήθη: ad Il. Λ. p. 831. Τὸ δὲ ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχειν, μετηνέχθη μὲν τροπικῶς ἀπὸ ἀνθρώπων ἐχόντων ἰσότητα μεγέθους, ἔστι δὲ ἀλληγορία ῥητορικὴ, καὶ δηλοῖ, ὡς οὐδεὶς τῷ τέως ὑπερεῖχε μαχόμενος, ἀλλ' * ἰσοκέφαλος οἷον μέχρι τινὸς ἡ μάχη ἦν διὰ τὸ * ἀνυπέροχον καὶ ἰσοπαλές· ἀμφοτέρων γὰρ, ὡς ἐρεῖ, τὰ βέλεα ἥπτετο, πίπτε δὲ λαός: ad Il. N. p. 958. Ἰστέον δὲ ὡς ῥητορικὴ ἀλληγορία τὸ ῥηθέν ἐστιν· λέγει μὲν γὰρ ὡς περὶ σταθμιζομένου χρέους, αἰνίττεται δὲ ἀντισηκῶσιν πράξεως. Suid. 'Αλληγορία· ἡ μεταφορὰ, ἄλλο λέγον τὸ γράμμα, καὶ ἄλλο τὸ νόημα. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αλληγορία· ἐπειδὰν ἄλλο τὸ γράμμα κατὰ τὸ πρόχειρον δηλοῖ, καὶ ἄλλο τὸ νόημα καταλαμβάνηται. Hesych. 'Αλληγορία· ἄλλο τι παρὰ τὸ ἀκουόμενον ὑποδεικνύουσα. " Cyrill. Lex. Ms. Voss. 'Αλληγορίας τροπολογίας κ. τ. λ." Albert. Zonar. 'Αλληγορία· διαφορὰ νοημάτων πρὸς τὸ ὑποκείμενον, ἡ τροπολογία, ἡ ἄλλο τι παρὰ τὸ ἐνορώμενον ὑποδεικνύουσα. Trypho Περὶ Τρόπων e Cod. Galeano ap. Blomfield. Mus. Crit. Cantab. i. 45.: 'Αλληγορία ἐστὶ λόγος ἕτερον μέν τοι κυρίως δηλῶν, ἑτέρου δὲ ἔννοιαν παριστάνων, καθ' ὁμοίωσιν ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οἷον, Ἧς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, Il. T. 222. " Longe diversum caput de Allegoria," inquit Blomf., " legitur in Cod. Baroecciano, uti e Gaisfordio didici, et in Cod. Leidensi ap. T. H. ad Callim. Fr. ccccIvi." cujus hæc sunt verba :—" Trypho Περὶ Τρόπων Ποιητικῶν Ms. in Bibl. Leid.: 'Αλληγορία ἐστὶ φράσις ἕτερον μέν τι δηλοῦσα, ἑτέρου δὲ ἔννοιαν παριστῶσα· τότε δὲ καταχρῶνται δεόντως τῇ ἀλληγορίᾳ, ὅταν ἢ δι' εὐλάβειαν, ἢ δι' αἰσχύνην οὐ δύνανται φανερῶς ἀπαγγεῖλαι, ὃν τρόπον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἰάμβοις· Τὸ πῦρ ὅπερ ἀνέκαυσας, πολλὴν πρόσω κέχρηκε φλόγα· ἴσχε δὲ δρόμον μαργῶντος ἵππου.' Ταῦτα γὰρ οὐ κυρίως εἴρηται· οὐ πυρὸς, οὐδὲ ἱπποδρομίας ἐστὶ λόγος· ἀλλ' ὥσπερ αἰδούμενος ἐκδηλοῦν ἤλεγξε τὴν ὑπερβολὴν τῆς θρασύτητος. Priora si scribas, Τὸ πῦρ, ὅπερ ἀνέκαυσας, ἐς πολλὴν πρόσω, iambus existet tolerabilis: quod sequitur, κέχρηκε, non expedio: sensus videtur fuisse, Ignis, quem succendisti, in multam porro flammam erupit. Hic sine dubio Callimacheum aliquid recisum, quod Trypho ad allegoriæ rationem explicandam minus facere censeret: deinde sequebatur,—ἴσχε δὴ δρόμον Μαργῶντος ἵππου, Retine vel compesce cursum furentis equi: cujuscumque τὴν ὑπερβολὴν τῆς θρασύτητος allegorice designari indicat Trypho. Haud ignotum est, quam sæpe Veterum in testimoniis afferendis Grammatici verba mutilata proponant." " Cod. Leid. teste Valck. Epp. ad Ernest. p. 45. habet προσακέχρηκε et μαργοῦντος." Blomf. De ου et ω confusis supra diximus. Idem Trypho ap. Blomf. l. c.: Αἴνιγμά ἐστι φράσις ἐπιτετηδευμένη * κακοσχόλως εἰς ἀσάφειαν ἀποκρύπτουσα τὸ νοούμενον· ἢ ἀδύνατόν τι καὶ ἀμήχανον παριστάνουσα· διαφέρει δὲ ἀλληγορίας, ὅτι ἡ μὲν ἀμαυροῦται ἢ λέξει ἢ διανοίᾳ, τὸ δὲ καθ' ἑκάτερον· οἷον, Ἥσσων (' ita recte Phavor. ἧσσον Ms.' Blomf. imo ἥσσων exhibet Phavor.) ἀλγήσας παῖδα τὸν ἐκ Θέτιδος ἀνέθρεψε· ἥσσων (l. ἥσσων) γὰρ, ὁ χείρων, ἀλγήσας, πονήσας· ἔστι δὲ ὅτι

A Χείρων ὁ Κένταυρος ἐξέθρεψε τὸν 'Αχιλλέα. Καὶ πάλιν, Γῆς ἔθανε καταδέσμου ὅτ' ἀγγείων ἀφάμαρτεν· ἀντὶ τοῦ, Αἴας ὁ Τελαμῶνος ἐτελεύτησεν (sic Phavor. sed Ms. ἀφάμαρτεν,) ὅταν τῶν ὅπλων ἀπέτυχε. Γῆς γὰρ Αἴας γίνεται· δέσμου (sic Blomf. sed leg. δεσμοῦ, ut in Phavor.), τελαμῶνος· ἀγγείων δὲ, τῶν ὅπλων. E Tryphonis interpretatione, δεσμοῦ· τελαμῶνος, satis patet falsam esse lectionem, quam Blomfield. Codicem suum secutus vulgavit. In Phavorino, ut V. D. notare debebat, reperitur κατὰ δεσμοῦ. Κατὰ pertinet ad v. ἔθανε, pro κατέθανε. Quintil. viii. 6. 52.: " Allegoria obscurior ænigma dicitur." Plura v. in Αἴνιγμα. Cels. ap. Orig. vi. 294. Τί ἂν ἠλιθιώτερον ἢ μανικώτερον ταύτης τῆς ἀναισθήτου σοφίας γένοιτο; τί γὰρ ἐσφάλετο ὁ Ἰουδαίων νομοθέτης; καὶ πῶς τὴν ἐκείνου * κοσμογένειαν σαυτῷ διά τινος, ὥς φησι, τυπώδους ἀλληγορίας λαμβάνεις, ἢ τὸν Ἰουδαίων νόμον; " Bibl. Crit. ii. 2. p. 97." Schæf. in Mss. Tzetz. Exeg. in Il. 28. Τριττῆς δὲ οὔσης τῆς ἀλληγορίας, ῥητορικῆς φημὶ, φυσικῆς τε, καὶ μαθηματικῆς, τριττῶς καὶ
B αὐτὸς ἀλληγορεῖ, πῇ μὲν ῥητορικῶς, ὡς ὅτ' ἂν περὶ Κενταύρων καὶ Πηγάσων, Χιμαιρῶν τε φάσκει, (" Il. Λ. 832. Od. Φ. 293. 303. de Pegaso nihil ap. Hom. de Chimæra Il. Z. 179." Hermann.) καὶ τοιούτων τεραστίων· οὐ γὰρ εἰκὸς τοιαῦτα γενέσθαι ποτέ· ἀλλὰ τοὺς πρώτους κατατολμήσαντας ἐπιβῆναι κέλλησιν ἵπποις, Κενταύρους ἐκάλεσεν. Τοῦ (ita Cod. pro τὸν) τοῦ Βελλεροφόντου δὲ πάλιν ἵππον ἐπτερωμένον, διὰ τοὺς φώσωνας· καὶ Χίμαιραν τὰς * κρημνοβάτιδας ἐκείνας καὶ λῃστρικὰς 'Αμάζονας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν αἰγῶν, προθυμοτέρους πάντως τοὺς νέους ποιῶν εἰς ἀνάγνωσιν, διὰ τὸ τοῦ μύθου θελκτήριον· πῇ δὲ φυσικῶς ἀλληγορεῖ, ὡς ὅτ' ἂν τὸν ἥλιον 'Απόλλωνα λέγῃ (λέγει) τοξεύοντα, (Il. A. 48.) καὶ λοιμὸν ἐπιπέμποντα· τὰ λοιμικὰ γὰρ τῶν παθῶν, ἐξ ἡλίου· ἑτέρωθι δὲ μαθηματικῶς, ὡς ὅτ' ἂν τὴν ἄρκτον φάσκῃ (φάσκει) τῶν ὠκεανοῦ λουτρῶν ἄμοιρον, (Il. Σ. 489. Od. E. 275.) ἢ Διογενεῖς τοὺς βασιλεῖς· ἥ τε γὰρ ἄρκτος ἐν τῷ ἀφανεῖ οὖσα πόλῳ, οὐ καταδύεται· καὶ οἱ ἐν Διὸς ἀστέρος μοίρᾳ τεχθέντες βασιλικὰς ἢ ἡγεμονικὰς κληροῦνται γενέσεις, εἰ μὴ κακοποιὸς ἀστὴρ
C μαρτυρεῖ Ἡ φαίνων δύστλητος, ἢ Ἄρης ἐγρεκύδοιμος. (" Librarii errore aliquid omissum est. Testem citat Orpheum, i. e. Maximum v. 268. Vocabulo φαίνων superscripta est explicatio ὁ Κρόνος." Hermann.) Τὸ δὲ ἀλληγορεῖν καὶ πρῶτόν ἐστι ποιητικὸν * χαρακτήρισμα· ταῦτα γὰρ τὰ τέσσαρα χαρακτηρίζει καὶ διορίζει ἔκ τε τῶν τραγικῶν, καὶ κωμικῶν, καὶ λυρικῶν ποιητῶν, καὶ μονωδῶν, καὶ τῶν ἁπλῶς * ἡρωογράφων, καὶ λοιπῶν ἁπάντων, τὸν ποιητὴν, μέτρον κατ' ἐξοχὴν πάντως τὸ ἡρωϊκὸν, μῦθος ἀλληγορικὸς, ἱστορία, καὶ ποιὰ λέξις, τουτέστι ποιηταῖς ἁρμόζουσα, οἷον ἀντὶ τοῦ ἄνθρωπος, μέροψ, βροτὸς, καὶ ἀντὶ τοῦ χαλεπὸν, λυγρὸν καὶ ἀτάρτηρον καὶ κέντερον (sic), καὶ ἀντὶ τοῦ πλάγιον, εὐρὺξ καὶ δόχμιον, καὶ τὰ τοιαῦτα. Μεμέστωται δὲ αὐτῷ τὸ ποίημα καὶ πάσης ἰδέας ῥητορικῆς, καὶ παντὸς μαθήματος λογικοῦ.]

'Αλληγορικὸς, ἡ, ὸν, Allegoricus, Per allegoriam dictus. Hermog. 'Αλληγορικαὶ μέθοδοι, [π. Ἰδ. i. p. 64. " Dicitur is modus dicendi, quo alienam aucto-ritatem adhibemus ad aliquid confirmandum, ut, cum
D verba et sententiæ virorum sapientium doctorumque allegantur. Ergo ἀλληγορία Hermogeni est Allusio quædam, et provocatio ad alienum testimonium, fortasse etymon vocis secuto illi magis, quam communem Rhetorum consuetudinem." Ernest. Lex. Rhetor. Pseudo-Longin. xxxii. 'Επὶ γὰρ τούτοις καὶ τὸν Πλάτωνα οὐχ ἥκιστα διασύρουσι, πολλάκις, ὥσπερ ὑπὸ βακχείας τινὸς τῶν λόγων, εἰς ἀκράτους καὶ ἀπηνεῖς μεταφορὰς καὶ εἰς ἀλληγορικὸν στόμφον ἐκφερόμενον.] Eust. Ἰστέον δὲ ὅτι τε οὓς ὀνείρους ἀληθεῖς ὄντας καὶ αὐτόχρημα οὕτως ἐκβάντας, καθὰ ὡράθησαν ἐν ὕπνοις, ὁράματα καλοῦμεν, * θεωρηματικοὺς ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὁποῖος κἀνταῦθα ὁ τῆς Πηνελόπης, καὶ ὅτι διττοὶ κατ' ἐκείνους οἱ ὄνειροι· οἱ μὲν γὰρ, ἀλληγορικοὶ, οἱ ἄλλα δι' ἄλλων ἀγορεύοντες, οἱ δὲ, θεωρηματικοὶ, οἱ τῇ ἑαυτῶν φασὶ θέᾳ προσεοικότες, [ad Od. T. p. 1876. Suid. 'Αλληγορικοὶ ὄνειροι· οἱ ἄλλα δι' ἄλλων ἀγορεύοντες, (Quorum significatio a verbis discrepat,) θεωρηματικοὶ δὲ, οἱ τῇ ἑαυτῶν θέᾳ προσεοικότες, " Cum res ita evenit,

ut quis somniaverat, veluti, si quis in morbum incidat, qui se ægrotare somniaverat. Hæc depromta sunt ex Artemid. i. 2. ut Pearson. recte observaverat." Kuster. Neque aliter judicavit Reiff. Imo ex eodem fonte fluxerunt, e quo sua hausit Eust. Artemidori enim verba sunt hæc: "Ἔτι τῶν ὀνείρων οἱ μέν εἰσι θεωρηματικοί, οἱ δὲ ἀλληγορικοί. Καὶ θεωρηματικοὶ μὲν, οἱ τῇ ἑαυτῶν θέᾳ προσεοικότες. Οἷον πλέων τις ἔδοξε ναυαγεῖν, καὶ διατεθεὶς ἔτυχεν οὕτως· ἐπεὶ γὰρ αὐτὸν ἀφῆκεν (Cod. B. ἀνῆγεν, pro quo Reiff. velit ἀνῆκεν) ὁ ὕπνος, πάντοθεν ἀπώλετο τὸ σκάφος, αὐτὸς δὲ σὺν ὀλίγοις μόγις ἐσώθη. Καὶ πάλιν τις ἔδοξε τετρῶσθαι πρὸς ἀνδρὸς, ᾧ μεθ' ἡμέραν συνεξελθεῖν εἰς θήραν προέθετο· καὶ δὴ συνεξελθὼν ἐτρώθη ὑπ' αὐτοῦ παρὰ τὸν ὦμον, ἔνθα καὶ ὄναρ ἔδοξεν. Ἔτι δόξας τις ἀργύριον λαβεῖν παρὰ φίλου, καὶ ἕωθεν παρ' αὐτοῦ λαβὼν μνᾶς δέκα παρακαταθήκην ἐφύλαξε. Καὶ πολλὰ ἄλλα ὅσα τοιαῦτα. Ἀλληγορικοὶ δὲ, οἱ δι' ἄλλων ἄλλα σημαίνοντες, αἰνισσομένης ἐπ' αὐτοῖς φυσικῶς τι καὶ τῆς ψυχῆς: iv. 1. Τῶν δὲ ὀνείρων πάντων οὓς μὲν θεωρηματικοὺς, οὓς δὲ καὶ ἀλληγορικοὺς καλοῦμεν· καὶ θεωρηματικοὺς μὲν, τοὺς οὕτως ἀποβαίνοντας, ὡς θεωροῦνται, ἀλληγορικοὺς δὲ, τοὺς τὰ σημαινόμενα δι' αἰνιγμάτων ἐπιδεικνύντας. * Ἀλληγορικῶς, Allegorice. Pseudo-Did. ad Il. P. 222. Ἀλληγορικῶς οὖν καλάμην νῦν κέκληκε τὰ σώματα τῶν ἀνῃρημένων. "Tzetz. Exeg. in Il. p. 72. (Τοῦτο προσωποποιΐα καὶ ἀλληγορικὸς μῦθός ἐστιν· οἱ γὰρ ποιηταὶ τοῦ θέλγειν τοὺς νέους φροντίζοντες, ἀλληγορικωτέρως ἐρραψῳδήκασιν," Schæf. in Mss., et 75. Διὰ δὲ τῆς γῆς τὸ ὁμώνυμον ἀλληγορικῶς ἔφασαν ὑπὸ τῆς μητρὸς δεχθῆναι τὴν κόρην. Adde p. 28. Demetr. Phal. ccliv. Epiphan. p. 56. Schol. Soph. Œd. T. 170. Tzetz. ad Lycophr. 167. et 212. Ἐγὼ δέ φημι ἀλληγορικωτέρως (Mulleri Codd. ἀλληγορικώτερον) Διόνυσον Φαυστήριον διὰ τὴν τοῦ οἴνου θεομότητα, 363. Ἐγὼ δὲ ἀλληγορικωτέρως (Mulleri Codd. ἀλληγορικώτερον) φημὶ, et 680.]

["* Βουληγορέω, Ap. Patres concionor. Appian. B. C. iii. 51. Δείσας δ' ὁ Κικέρων, ἐβουληγόρησεν ὧδε, et v. 130. (Τῆς δ' ἐπιούσης αὐτὸς ἐβουληγόρησέ τε καὶ ἐδημηγόρησε,)" Wakef. Mss. Tam ap. Senatum, quam pro concione Populi orationem habuit. J. Poll. iv. 25. Δημαγωγῆσαι, δημηγορῆσαι, βουληγορῆσαι, τῷ δήμῳ πιθανὸν εἶναι.]

["* Βουληγόρος" (ὁ, ἡ,) i. q. βουληφόρος, VV. LL." J. Poll. iv. 25. Δημαγωγὸς, * δημαγωγικὸς, δημηγόρος, δημηγορικὸς, βουληφόρος, βουληγόρος.]

[* Βουληγορία, ἡ. J. Poll. iv. 26. Δημηγορία, βουληγορία.]

"Δηθαγόρος, (ὁ, ἡ,) Hesych. exp. ἐπὶ πολὺ λέγουσα, "ab ἀγορεύω et δηθὰ, Diu loquens."

[* Δικηγορέω, UNDE] "Δικηγόρος, (ὁ, ἡ,) "Causidicus, δικολέκτης, Bud." [Suid. in Λουκιανός: Ἦν δὲ οὗτος τοπρὶν δικηγόρος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας. "Sic habent Mss. Par. at priores Edd. δημηγόρος, quod minus placet." Kuster. "Hesych. Miles." Schæf. Mss. "Eust. ad Il. A. p. 131. (Τὸ δὲ ὑφέντες καιρίως εἴρηται, ἀντὶ τοῦ χαλάσαντες· Ἐντεῦθεν καὶ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον καθυφιέναι, τὸ ἀνίεσθαί τινος ἐνστάσεως· καὶ δίκη καθυφέσεως, ὅτε τις δικηγόρος χαυνωθεὶς, προδῷ τὴν ὑπόθεσιν, ὑπενδοὺς, καὶ οἷον καταχαλασθεὶς, ubi καθυφέσεως recte edidit Polit. pro vulg. καθ' ὑφέσεως.)" J. Seager. Mss.]

["* Ἐτυμηγορέω, UNDE] "Ἐτυμηγόρος, (ὁ, ἡ,) "Veridicus, ὁ ἔτυμα ἀγορεύων." [Orph. Argon. 4. Πέμπε δ' ἐπὶ πραπίδεσσιν ἐμαῖς ἐτυμηγόρον αὐδὴν, 1183. Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἀρχοῦ ἐτυμηγόρον ἔκλυον αὐδήν.]

Εὐηγορέω, Bene dico, Bona verba loquor, cui opponitur κακηγορέω, ut Lat. Maledico. Εὐηγορεῖν, εὐλογεῖν, Hes. [Pind. Isth. i. 71. Ὃς δ' ἀμφ' ἀέθλοις ἢ πολεμίζων ἄρηται κῦδος ἁβρὸν, Εὐαγορηθεὶς κέρδος ὕψιστον δέχεται, πολιατᾶν Καὶ ξένων γλώσσας ἄωτον. "Εὐαγορηθεὶς peccat in Iambicum; vidit quoque Schmid. sed non veniebat in mentem, quod Pauw. non exigit. junctim legere εὐαγορηθεὶς." Heyn.]

Εὐήγορος, ὁ, ἡ, Benedicus, et in VV. LL. Facundus. [Eubul. ap. Athen. 478. ὁ δ' ἱερεὺς εὐήγορος Ἐν μέσοις αὐτοῖσιν ἑστὼς τὴν καλὴν σκευὴν ἔχων, Οἶνον * ἐξέσπενδε κοτύλῳ.] ET Εὐηγόρως, adv. Benedice, Plauto.

A Εὐηγορία, (ἡ,) Benedicentia, ut κακηγορία Maledicentia, Sermonis elegantia, Facultas ornate loquendi, καλλιέπεια, * καλολογία, * καλορρημοσύνη, Suid. Hes. [Zonar. Εὐηγορία· ἡ καλλιέπεια. "Εὐηγορία, Wohlredenheit, Beredtsamkeit; Lob, Preis; Hes. u. Achmet. Onirocr. clviii." Schneider. Lex. Imo in Achmetis loco legitur non vox εὐηγορία, sed v. καλολογία, ob id ipsum ab Albertio notato: Ἐὰν ἴδῃ ὁ βασιλεὺς, ὅτι ὥρισε νέαν βαφῆναι βαφὴν πορφύρας, κατ' ἐχθρῶν τρόπαια σκέψεται διὰ καλολογίαν, (quod vertitur, Præclare ratiocinando de statuendis adversus hostes tropæis dispiciet.) Καὶ εἰ μὲν ἐπιτύχῃ ἡ βαφὴ, περαιωθήσεται τὰ τρόπαια, εἰ δὲ μὴ, τοὐναντίον. "Sic εὐλογοῦμεν 1 Cor. iv. 12. Gloss. N. T. * καλολογοῦμεν." Albert. Ceterum Suidæ, Hes. et Zonaræ Editores fugit, quod respiciatur Callim. H. in Lav. P. 139., a Wakef. ad Hes. marg. indicatus, Σύν τ' εὐαγορίᾳ, σύν τ' εὔγμασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς.]

[* Θερμηγορέω, Vehementer, iracunde loquor. Bacidis Oraculum ap. Lucian. de M. Peregr. xxx. Ὡς B μὴ ψυχρὸς ἐὼν, θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ.]

Ἰσηγορέω, Ex æquo loquor, Æque libere loquor, Pari libertate loquendi utor. Item in voce passiva, ἰσηγορεῖσθαι μετά τινος, Ex æquo loqui, Ecclesiast. [xiii. 11. Μὴ ἔπεχε ἰσηγορεῖσθαι μετ' αὐτοῦ, Ne advertas animum ad loquendum cum eo, tanquam cum pari. Sic enim not. Rom. et Cod. MS. Basil. pro εἰσηγορεῖσθαι bene leg. censet, et interpretatur Kuhn. Quæst. Philol. Pent. v. p. 11. Lex. Cyrill. MS. Brem. Ἰσηγορεῖ· * ἰσολογεῖ." Biel. Hesych. Ἰσηγορεῖ· ἐφ' ἴσης λέγει, ὁμοτίμως, ἰσολογεῖ. "E Suida pro ἰσολεγεῖ, quod Phot. pariter exhibet, (at in Hermanni Ed. est ἰσολογεῖ,) rescripsi ἰσολογεῖ, per ο, ut et Lex. Gr. Ms. Contra Suid. ex Hes. corrigendus, quando Ἰσολογεῖ, quasi novi Art. caput, in omnibus ejus Edd. reperitur, adjecto Polybii loco, (vide Ἰσηγορία,) in quo tamen non ἰσολογεῖ, sed ἰσηγορίαν videmus. Sine dubio conjunxerat Suid. Ἰσηγορεῖ· ἐπίσης λέγει, ἰσολογεῖ, ut diserte Phot. Supplendum autem caput Articuli, Ἰσηγορία· ἰσολογία. Quomodo mox Hesych. C Similitudo vocum, ἰσολογεῖ et ἰσολογία, mutilationis ansam dedit. Atque ita conveniens est exemplum Polybii." Albert. Zonar. Ἰσηγορεῖ· ἐπ' ἴσης λέγει. Recte statuit V. D. Piersono ad Moer. 204. "in Suida duæ Glossæ conjungendæ videntur: Ἰσηγορεῖ· ἐπίσης λέγει, ἰσολογεῖ. Πολύβιος. In Polybii enim Fr. legitur ἰσηγορία." Vide Schweigh. ad Polyb. vii. 10., cum Albertio, quem tamen non appellat, Ἰσηγορία pro Articuli capite ante Πολύβιος supplentem. "Method. Conviv. 101." Routh. ad Hederici marg. "Aliquoties occurrit ap. Cyrill. Alex. adv. Nestor. ii., p. 53. ubi inter alia, Πῶς ἰσηγορήσειεν ἂν ἄνθρωπος Θεῷ; Quomodo ex æquo de se loquatur homo, perinde ac Deus?" Suicer. "Pseudo-Did. ad Il. A. 187. (Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι· ἰσηγορῆσαί μοι, τουτέστιν, ἐξ ἴσου πρὸς ἐμὲ λέγειν.)" Wakef. Mss. "Heyn. Hom. iv. 67." Schæf. Mss.]

[* Ἰσήγορος, ὁ, ἡ, J. Poll. vi. 174. Vide Ὁμηγόρος.

UNDE] Ἰσηγορία, (ἡ,) Æqua loquendi libertas, s. potestas, unde accipitur generaliter pro Juris D æquabilitate, quia illis, inter quos ea est, licet pari libertate loquendi uti. [J. Poll. ii. 127. Κακηγορία; ἰσηγορία: vi. 174. Ἰσήγορος, ἰσηγορία. Hes. Ἰσηγορία· ἰσολογία. Suid. e Polybio vii. 10. Οὔσης δημοκρατίας παρὰ τοῖς Μεσσηνίοις, καὶ τῶν μὲν ἀξιολόγων ἀνδρῶν πεφυγαδευμένων, τῶν δὲ κατακεκληρουχημένων τὰς τούτων οὐσίας ἐπικρατούντων τῆς πολιτείας, δυσχερῶς ὑπέφερον τὴν τούτων ἰσηγορίαν οἱ μένοντες τῶν ἀρχαίων πολιτῶν. Schweigh. Fragm. hoc pertinere ad Messeniorum dissensiones, quarum Plut. Arato p. 1050. meminit, adeoque ex historia Rerum a Philippo Messenæ gestarum esse decerptum arbitratur. Idem lectore non monito edidit κατακεκληρουχηκότων pro Suidæ lect. κατακεκληρουχημένων, et in Lex. Polyb. errorem hunc repetiit. Moeris: Ἰσηγορία, Ἀττικῶς, καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, (555. π. Ῥοδ. Ἐλευθ. 195. Ἐπιταφ. Λογ. 1397. "adv. Leptin. 364. Æschin. in Timarch. 194. de F. L. 262. Isocr. Archid. ii. p. 61. Xenoph. K. Π. i. 3. Ἀθ. i. 12. Herod. v. 78." Pierson. Antonin.

Imp. p. 16. Philo p. 675. Chrysost. Hom. iv. Pausan. 152. Polyb. ii. 38. 42. iv. 31. v. 27. vi. 9. " Bibl. Crit. iii. 2. p. 14. T. H. ad Lucian. i. 400. Dionys. H. ii. 659. ,iii. 1328." Schæf. Mss.) ἰσολογία, Ἑλληνικῶς. Tham. M. Ἰσηγορία· οὐκ ἰσολογία· Vide Ἰσολογία.]

Κακηγορέω, Maledico, Vitupero, Convitior, κακηγορεῖν τινα, Plat. de Rep. ii. [et de LL. xi. 934.] Phocyl. (213.) Δοῦλον μὴ βλάψῃς τι, κακηγορέων πρὸς ἄνακτα, Vituperans ap. herum, Detrahens illi. [Gaisford et Schæf. ediderunt, τὶ κακηγορέων. Sed an a τὶ hoc in contextu incipere possit sententiæ membrum, jure optimo dubitaveris. Τι in initio sententiæ positum semper, ni fallimur, interrogative accipitur. Verb. κακηγορέω usurparunt Aristot. Eth. v. 1. Cass. Dio 465. 850. 1192. Lucian. i. 571. 578. " Joseph. 306." Wakef. Mss. " Act. Traj. i. 95. 105. ad Herod. 644. Heringa Obss. 26. (' J. Poll. iii. 138. inter maledicendi verba refert, ψέγειν, λοιδορεῖν, λοιδορεῖσθαι, κατηγορεῖν, κακολογεῖν. Non convenit hic κατηγορεῖν, verbum quippe non convitiandi, sed incusandi tantum, inter quæ jam supra eadem hac sectione relatum est, Φαίνειν, κατηγορεῖν, ἐνδείκνυσθαι, γράφεσθαι. Emendandum itaque κακηγορεῖν, quod fidejussore opus non habet. Si tamen eum desideraveris, dabo ipsum Pollucem, qui ab his verbis paulo post deducit verbalia, λοιδορία, ψόγος, κακολογία, κακηγορία.')" Schæf. Mss. Vide Κατηγορέω. J. Poll. ii. 125. Κακηγορεῖν, κακολογεῖν: v. 117. Κατηγορεῖν, κακηγορεῖν, κακολογεῖν, κακίζειν: viii. 80. Κακῶς εἰπεῖν, κακῶς ἀγορεῦσαι, βλασφημῆσαι, κακηγορῆσαι, ὡς Ὑπερίδης. Gl. Κακηγορῶ· Vitupero.]

Κακήγορος, ὁ, ἡ, Maledicus, Obtrectator. Athen. v. Πεφύκασι δ' οἱ πλεῖστοι τῶν φιλοσόφων τῶν κωμικῶν κακήγοροι μᾶλλον εἶναι. [Gl. Κακήγορος· Vituperator, Maledicus, Maleloquax. Hesych. Κακήγορος· κακῶς λέγων, κακολόγος. Zonar. Κακήγορος· ὁ λέγων κακά. Eadem verba leguntur in Cyrilli Gl. Ms. ap. Tittmann. cviii. nisi quod est κατήγορος pro κακήγορος. J. Poll. iii. 139. Φιλόψογος, φιλολοίδορος, κακήγορος · v. 118. Φιλόψογος, καὶ ψεκτικὸς, καὶ κακήγορος, καὶ φιλολοίδορος: vi. 152. Βίαιος, ὑβριστὴς, κακήγορος, συκοφάντης: viii. 80. Κακήγορος (Ms. Jungerm. κατηγ.), κακολόγος—γλῶτταν πρόχειρος. " Ms. γλῶττα κατήγορος, vitio quali et antea in prima hujus Segmenti voce, sed scr. γλῶττα κακήγορος, Lingua maledica." Jungerm. "Γλῶτταν κακήγορος, Qui linguam habet maledicam. De κακηγορίᾳ, κακολογίᾳ, aliisque huc pertinentibus v. Herald. ad J. A. et R. ii. 13." T. H. Κακήγορος usurparunt Pind. Olymp. i. 85. et Lucian. i. 573.] Κακηγορίστερος comparat. et κακηγορίστατος superlat. ap. J. Poll. (ii. 127.), hoc ex Ecphantide, illud ex Pherecrate. Ετ Κακηγόρως ap. Eund., (viii. 81.) Maledice, Cum maledicentia.

Κακηγορία, Maledicentia, Obtrectatio, Maledictum, unde κακηγορίας δίκη ap. Demosth., Actio injuriarum, Bud. Quidam vertunt Actio injuriarum ob maledictum. Fortasse reddi possit simpliciter Actio maledicti, ad differentiam. Demosth. in Mid. 219(=524.) Ἂν μὲν τοίνυν ἰδιώτην ὄντα τινὰ αὐτῶν ὑβρίσῃ τις, ἢ κακῶς εἴπῃ, γραφὴν ὕβρεως καὶ δίκην κακηγορίας ἰδίαν φεύξεται: [540. 1262. 1308. Plato de LL. xi. T. ix. 166. " Phædr. 238." Schæf. Mss. Pind. Pyth. ii. 97. Cass. Dio 920. Lucian. i. 575. Aristot. Eth. v. 2. " Act. Traj. i. 95." Schæf. Mss. Gl. Κακηγορία· Vituperatio. J. Poll. ii. 127. Κακηγορία, ἰσηγορία: iii. 138. vide Κακηγορέω: iv. 33. v. 117. viii. 80. De κακηγορίας δίκῃ v. not. ad viii. 31.] Ετ Κακηγόριον, τὸ, ut κακηγορίου δίκη, i. q. κακηγορίας, Demosth. in Mid. 227(=544.) Ὅτ' αὐτῷ Δημοσθένης ἔλαχε τὴν τοῦ κακηγορίου δίκην.

[* Κενεηγόρος, ὁ, ἡ, " Greg. Naz." Kall. Mss.]

" Κενεαγορία, ἡ, Vanorum verborum funditatio, " Inanis sermo, Vaniloquentia, Vana et futilia verba. " Plato Pol. x. (607.) Καὶ γὰρ ἡ λακέρυζα πρὸς δεσπότην κύων ἐκείνη κραυγάζουσα, καὶ, μέγας ἐν " ἀφρόνων κενεαγορίαισι, καὶ, ὁ τῶν διὰ σοφῶν ὄχλος " κρατῶν."

[* Κομπηγόρος, ὁ, ἡ, Jactator, " Hesych." Wakef. Mss.]

A [* Λεπτηγορέω, Minutissima quæque recenseo, " i. q. * λεπτοεπέω et * λεπτομυθέω, (quæ vide infra.) Cæsar. Dial. i. Interrogat. 28. Μὴ λεπτηγορούσης τῆς Γραφῆς τὰ φυσικὰ ἡμῶν ὄργανα." Suicer.]

" Μακρηγορέω, Longa utor oratione, Prolixe dico, " Multa verba facio. Philo de Mundo, Τί χρὴ μακρηγορεῖν περὶ πυρός;" [Thuc. iv. 59. Plut. vi. 440. 809. Dionys. H. i. 58. 3. Cass. Dio 814. 835. Æsch. Sept. 1060. Eurip. Phœn. 768. Hipp. 704.]

[* Μακρηγορία, ἡ, Sermo prolixus, Oratio longa. Pind. Pyth. 8, 41. Zonar. Μακρηγορία· ἡ μακρὰ διάλεξις. Hes. Μακρηγορία· μακρὰ διάλεξις, ἢ ὑπαγορία. J. Poll. ii. 121. Μακρολογία, μακρηγορία.]

Μεγαληγορέω, Magnifice loquor, Magna loquor. Tibullus (ii. 6.) utrumque ita junxit, Magna loquor; sed magnifice mihi magna locuto. Exponitur etiam Magna jacto. Luc. de Sacrif. (533.) Πρέπει γὰρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν. || Interdum μεγαληγορεῖν τι, Magnifice de re aliqua loqui, Magnificis verbis rem aliquam extollere. Herodian. 3, (9.) Τάς

B τε πράξεις μεγαληγορῶν. [" Kœn. Præf. ad. Greg. p. x. Valck. ad Phœn. p. 63. Theogn. 161." Schæf. Mss. Cass. Dio 295. 1145. Xenoph. K. Π. 4, 4. 7, 1. K. A. 6, 3. Ἀγ. 8, 2. J. Poll. ix. 145. Μεγαληγορεῖν, μεγαλορρημονεῖν: ii. 126.]

Μεγαληγόρος, ὁ, ἡ, Magnifice loquens, Jactabundus. Luc. (ii. 57. 656.) Xenoph. [J. Poll. ii. 126. Μεγαληγόρος δὲ παρὰ Ξενοφῶντι, (K. Π. 7, 1.): vi. 173. ix. 146. Hesych. Μεγαλήγορος· μεγάλως λέγων. Æsch. Sept. c. Th. 571. " Toup. Opusc. i. 272." Schæf. Mss. " Μεγαλήγορον, Quod sublimem orationem reddit. Longin. 8. Pluribus modis variare solet hic Rhetor id, quod τὸ ὑψηλὸν dicitur." Ernest. Lex. Rhet. * Μεγαληγόρως, * μεγαλορρημόνως, J. Poll. ix. 147 Vide Ὑψαγόρας.]

Μεγαληγορία, (ἡ,) Magniloquentia, Magnificentia verborum Plut. (1038.) Καὶ εἰ δεῖ οὕτως εἰπεῖν, ὑψαυχεῖν καὶ κομᾶν, καὶ μεγαληγορεῖν, ἀξίως φρονοῦντι μεγαληγορίας. [" Valck. ad Phœn. p. 62." Schæf. Mss. Xenoph. Ἀπολ. 1. Lucian. i. 522. " Amplum,

C magnificum dicendi genus. Demetr. El. 29. Μεγαλεῖον affert Phot. Bibl. Cod. 165. cf. Ulpian. ad Demosth. pro Cor. 216." Ernest. Lex. Rhetor. J. Poll. 2, 126. Μεγαληγορεῖν, καὶ μεγαληγορία.' 9. 146. Μεγαλορρημοσύνη, μεγαληγορία. Gl. Μεγαληγορία· Jactantia.]

[* Μεληγορέω, " Gregor. Neocæs. p. 54. (Εἰ δέ τι καὶ περαιτέρω μεληγορεῖν ἐθέλοιμι, quod vertitur, Altius loqui.)" Routh. ad Hederici marg.]

[* Μεληγόρος, ὁ, ἡ. Psell. de Dæm. Oper. 13. supra in Ἐπαγγελία citatus. " Alii μεγαληγόρους. Utrumque probum est." Gaulmin. qui vertit, Jactabunda illa promissionum lenocinia.]

[* Ὁμηγόρος, ὁ, ἡ. Hesych. Ὁμηγόροι· * ἰσήγοροι, ἐν ταυτῷ * συνήγοροι, ubi parum v. συνήγοροι convenquimus. An vertendum est Congregati? Hes. forsan ὁμηγόροι alicubi pro ὁμηγερέες perperam scriptum repererat. Ὁμηγερέες autem interpretatur ὁμοῦ ἀθροισθέντες. Idem alibi: Ὁμηρτῆρες· ἀκόλουθοι, συνήγοροι. " L. Ὁμηρετῆρες." Is. Voss.] " Ὁμηρτῆρες, Hesychio ἀκόλουθοι, συνήγοροι, Asseclæ, Patroni,

D " forsan pro * ὁμαρτητῆρες." [Ὁμαρτεῖν autem eidem Hesychio est συντυχεῖν, ἐπακολουθεῖν, συναθροίζειν. Jure dubitari potest, an recte h. l. Noster συνήγοροι verterit Patroni. Nobis saltem sonare videtur Congregati. Sed viderint doctiores.]

[* Πολυηγόρος, ὁ, ἡ, Multiloquus, Garrulus. " Philisc. Epigr. ap. Toup. Emendd. i. 463. Lennep. ad Phalar. 273. Gesner. Ind. ad Orph." Schæf. Mss.]

[* Σαφήγορος, ὁ, ἡ, UNDE * Σαφηγορὶς, ἡ. Pausan. 10, 12. Epigr. ἀδ. 479.]

[* Στοιχηγορέω, Ordine narro. Æsch. Pers. 430. ubi v. Blomfield. qui legi jubet στιχηγορέω, at contra v. Barker. in Classical Journal xxii. 325.]

[* Τοπηγορία, ἡ, Communis loci tractatio. Longin. 11, 2. 12, 5. 32, 5.]

" Ὑψαγορέω, sicut et ὑψηγορέω, Magnifice loquor." [Hesych. Ὑψαγορεῖ· μεγαληγορεῖ.]

Ὑψηγόρης, ὁ, vel Ὑψηγόρας, et ap. poetas Ὑψαγόρης, aut Ὑψαγόρας, Altiloquus, Celsiloquus, Qui

magnifice et tanquam ex alto loquitur. Ita enim A
malo, quam cum aliis interpretari, Qui alta loquitur. Gallice tamen dicimus, *Parler bien haut*, item, *Parler comme haut monté*. Hom. Od. A. (385.) Ὑψαγόρην τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν, ubi Eust. annotat ὑψαγόρην esse * πιθανολόγον, μεγαλοῤῥήμονα, τὰ μικρὰ καὶ ταπεινὰ ὑψηλῶς ἀγορεύοντα. Sic Od. P. (406.) Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες; [Od. B. 85. 303.] Suid. Ὑψαγόρας· * ὑψηλόγος. Ἐχρῆτο δὲ * κομπολογίαις, καὶ ὑψηγόρας τις ἦν, καὶ τραχὺς· ὁ δὲ Βῶνος κατ' οὐδὲν τοῖς ῥήμασιν ὑποχαλάσας, ἀνεμίμνησκε τῆς ἐν Σκυθίᾳ μάχης. Utitur et Basil. hac voce. "Toup. Opusc. 2, 176. Heyn. Hom. 7, 143." Schæf. Mss. Hesych. Ὑφαγορῆ· μεγαληγόρως, Cod. Ven. Ὑφαγωρή. "An Ὑψαγορῆ?" Soping. "Imo Ὑψαγόρη in vocativo, ex Od. B. 85. et alibi, ubi Schol. μεγαλορῆμον. Apollon. Lex. Ὑψαγόρη· μεγαλήγορε. Idque Hesych. voluit." Albert. Phot. Ὑψαγόρας· * ὑψήλογος. Ὑψηγόρε· μεγαληγόρε, l. Ὑψαγόρη.] Ετ Ὑψηγόρος, (ὁ, ἡ,) pro eodem, Suid. (Ὑψήγορος, καὶ Ὑψηγόρος· B
μεγαληγόρος,) et Etym. (Ὑψήγορος· ἐκ τοῦ ὕψους καὶ τοῦ ἀγορῶ, γίνεται ὑψάγορος, καὶ τροπῇ, ὁ τὰ ὑψηλὰ καὶ μεγάλα δημηγορῶν, leg. ὑψήγορος καὶ τροπῇ ὑψάγορος.) Grandiloquus ap. Cic. aliud significat. [Vide Ὑπάγορος. Zonar. Ὑψήγορος· μεγαλήγορος. Æsch. Prom. 318. 360. "Valck. ad Phœn. p. 63." Schæf. Mss. "Andr. Cret. 279." Kall. Mss.]

Ὑψηγορία, ἡ, Altiloquentia. E Cic. vertendum puto Superbiloquentia. Capitur et generaliter pro Superbia; exponitur enim ab Hes. ὑπερηφανία. Utitur Greg. [Zonar. Ὑψηγορίαν· τὴν ὑψηλὴν θεολογίαν, ὁ θεολόγος φησίν. "K. λέγει ὁ ἐν θεολογίᾳ ἅγιος πατὴρ Γρηγόριος." Tittmann. "Ὑψηγορία, Sublimitas, Longin. 13. (imo 14. quem vide et 8.) ubi et τῇ μεγαλοφροσύνῃ jungitur. Omnino Longin. sublimitatis notionem summa verborum varietate significat." Ernest Lex. Rhet. "Montf. Palæogr." Kall. Mss. Socrat. i. 1. p. 5.]

ἈΓΕΛΗ, ης, ἡ, Armentum, et aliquando Grex, C
proprie boum ap. Hom, nam hanc vocem ille τῷ τῶν βοῶν πλήθει προσήρμοσε, Eust. p. 178. Passim enim βοῶν ἀγέλην ap. Hom. legimus. Od. M. (299.) Εἴ κέ τιν' ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν Εὕρομεν: Il. Σ. (573.) Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραιράων. Il. Λ. (677.) Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν. E quibus et similibus locis conjicere possumus alibi subaudiendum hunc genitivum βοῶν cum ἀγέλαι, ut Od. Ξ. (100.) Δώδεκ' ἐν Ἠπείρῳ ἀγέλαι, τόσα πώεα οἰῶν. Est tamen ap. Eundem ἀγέλη etiam equorum: Il. T. (281.) Ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγανοί. Atque ita fortasse accipit ἀγέλας Hesiod. Theog. (445.) Βουκολίας τ', ἀγέλας τε, καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, Ποίμνας τ' εἰροπόκων γ' ὀΐων. Et Eust. quoque in illo Homeri v., Δώδεκ' ἐν Ἠπείρῳ ἀγέλαι, non solum βοῶν posse subaudiri ait, sed ἵππων etiam fortasse, et addit ἐπ' ἀμφοῖν γάρ φασιν ἡ ἀγέλη ἐκλεκτεῖται. Etiam λύκων ἀγέλην dixit Bianor in Epigr. (ἀδεσπ. 418. Anthol. Palat. c. 9. Ep. 252.) Ἡνίκα λαιμάργων εἶδε λύκων ἀγέλην. || Dicitur D
et de avibus a posteris Homeri, ut annotat Eust. Sic ap. Soph. Aj. (168.) πτηνῶν ἀγέλαι. Et ap. Aristot. de perdicibus κατ' ἀγέλην, Gregatim, quod et ἀγεληδὸν dicitur. || Dicitur et de hominibus, ut Lat. Grex. Sic ἀγέλη μειρακίων, Athen. 2, (59. ex Epicrate, Παναθηναίοις γὰρ ἰδὼν ἀγέλην * Μειρακιδίων ἐν γυμνασίοις Ἀκαδημίας.) Et Pindaro (ap. Athen. 631.), Λάκαινα μὲν παρθένων ἀγέλα. Bud. ἀγέλας Classes s. Decurias interpr. in Plut. Lycurgo (15.) Ἀλλὰ πάντας εὐθὺς ἑπταετεῖς γενομένους παραλαμβάνων αὐτὸς, εἰς ἀγέλας κατελόχιζε. ["Jacobs. Anthol. 6, 409. 8, 91. 9, 281. 12, 116. Long. 8. Villois. ad Long. 132. 136. Boissonad. in Philostr. Her. 324. Boeckh. in Plat. Min. p. 18. Παιδίον ἐξ ἀγέλης, Jacobs. Anthol. 9, 128. 10, 96. Βοῶν ἀγέλαι καὶ ποίμναι, Diod. S. 2, 411. Fischer. Palæph. Ind. Toup. Opusc. 1. 375. De quantitate Brunck. ad Anacr. 124." Schæf. Mss. Liban. Oratt. iv. 1008. De vv. ἀγέλαι et αἶγες confusis vide Schæf. ad Long. 335. Ἀγέλη μυῶν, Orph. Lith. 597. Etym. Ἀγέλη· βοσκημάτων πλῆθος κυρίως, ἤδη δέ ποτε καὶ ἀνδρῶν. Technoll. Mss. ap. Tittmann. ad Zonar. lxxix. Ἀγέλη λέγεται, ὅταν ὁμοῦ πολλὰ πρόβατα βόσκηται, ἢ πολλοὶ χοῖροι, ἢ βόες, ἢ τοιοῦτό τι, ἐφ' ὧν λέγεται ὁ * ἀπελάτης· ἀπελάτης γὰρ, ὁ μετὰ ξίφους ἀπελαύνων ἀγέλην ζώων. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγέλας πόνων (ὄνων, Ruhnk. ap. Valck. ad Scap. marg.) Εὐριπίδης εἶπεν, ἀνδρῶν δὲ ἀγέλας Πλάτων. Respicitur ad Eurip. Herc. F. 1275. μυρίων τ' ἄλλων πόνων Διῆλθον ἀγέλας. J. Poll. 1, 181. Ἀγέλη ἵππων, (v. Reimari Ind. Cass. Dion.) 4, 44. Τὴν ἀγέλην τῶν μαθητῶν: 9, 144. Κατ' ἀγέλας, καθ' ἡλικίας. Ἀγέλη et ἀνάγκη conf., Not. in Anthol. Pal. 651.]

"Ἀγέληφι, poetica paragoge pro ἀγέλῃ. Hom." [Il. B. 480. Π. 487. Suid. et Zonar. Ἀγεληφι· ἐκ τῆς ἀγέλης. Hesych. Ἀγέληφι· ἐν ἀγέλαις. Pseudo-Did. ad Il. B. 480. ἐν τῇ ἀγέλῃ.]

Ἀγέληθεν, Ex armento, E grege. Apollon. R. [1, 356. 406. Orph. Lith. 153.]

Ἀγεληδὸν, Gregatim Il. Π. 160, de lupis, Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν. Dicitur per metaphoram et de hominibus a Philone, pro Turmatim, Acervatim. [Bekker. Anecd. Gr. 2, 609. 611. 619. Ἀγεληδόν· ἐπίῤῥημα. Zonar. Ἀγεληδόν· ἐκ τῆς ἀγέλης ἠθροισμένοι. Etym. Ἀγεληδὸν ἁμα... Philogg. Mss. ap. Tittmann. ad Zonar. lxxix. 1. ... ἀγεληδὸν ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ κατὰ ἀγέλας διὰ τοῦ η, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ ἀγέλη παράγεται, ὡς βοτρυδὸν διὰ τοῦ υ ψιλοῦ ἀπὸ τοῦ βότρυς, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν πυκνότητα τῶν ἐν τῇ βότρυϊ ῥαγῶν, καὶ ἰλαδὸν, ἀντὶ τοῦ κατὰ ἴλας, καὶ ἕτερα. Hesych. Ἀγεληδόν· * ἠθροισμένως, ἰδίως ἀγέλῃ, ubi Kuster. et Albert. corrigunt ἰδίως ἐπὶ ἀγέλης, vel ἡ δίκην ἀγέλης. Ἀγέλης in Cod. Ven. legi testatur Schow. Glossam hanc Ernest. in Glossis suis Sacris ad 2 Macc. 3, 18. referendam censet. "Heyn. Hom. 7, 168." Schæf. Mss.]

Ἀγεληδῶς etiam legitur ap. Hesych. sed mendose, ut opinor. [Ετ * Ἀγεληδὰ, "Arat. Diosem. 233. 347." Wakef. Mss.]

Ἀγελήτης, ου, ὁ, Armentalis, Qui est e grege, ut βοῦς ἀγελήτης. [Suid. et Zonar., Ἀγελήτης βοῦς· ὁ ἐξ ἀγέλης.]

Ἀγελαῖος, αία, αῖον, i. q. ἀγελήτης, Armentalis. Od. K. 410, Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας, ubi Eust. exponit νομαίας, pro quo alibi νομαδικὰς dicit, et ἀζεύκτους. Eidem p. 881. βοῦς ἀγελαία est ἀδάμαστος, et ἄφετος, et quam alibi Hom. vocat ἀδμήτην. Hesych. Ἀγελαίας· ἀγραύλους. Aristot. Pol. 1. ἀγελαῖα et σποραδικὰ vocat, quæ Cic. Tusc. 5. Congregata et solivaga, de Off. Congregabilia. Gaza et Gregatilia et Gregalia interpretatur. August. de Civitate Dei Aves congreges dixit. Quidam ἀγελαῖα verterunt etiam Socialia. Plut. π. Πολυφ. (6, 350.) Σύννομον γὰρ ἡ φιλία ζῶον, οὐκ ἀγελαῖόν ἐστιν, οὐδὲ κολοιῶδες. Ubi negans esse ἀγελαῖον, non tamen vult intelligi esse σποραδικὸν, sed significare vult, ut opinor, esse quidem una pascens animal, et propterea non abhorrens a societate, sed ita tamen, ut non gaudeat numerosi gregis societate, more graculorum. His autem avibus ipse etiam Varro nomen a gregatim volando impositum testatur. ||Ἀγελαῖος, Trivialis, Vilis. Ut ἀγελαῖοι ἰχθύες, ἀγελαῖοι λίθοι, ἀγελαῖαι ἰσχάδες, Viles, Hes. Suid. Eust. Dicitur et de hominibus, eadem metaphora qua Lat. Gregarius. Isocr. Panath. 37(=436.) Ὡς ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγελαίων σοφιστῶν, q. l. J. Poll. (4, 43.) intelligit: Τοὺς δὲ ἐλάττους, ὀλιγομίσθους, εὐτελεῖς· καὶ ἀγελαίους σοφιστὰς, Ἰσοκράτης. Synes. Ep. Τὸ δὲ λοιπὸν, ἀγελαῖοι, γεωργοὶ, πέρυσιν οὔπω κώπης ἡμμένοι. ||Ἀγέλαιος, proparoxytonum, Rudis et imperitus, ὁ ἀμαθὴς, Eust. Suid. (Ἀγέλαιος· * προπαροξυτόνως μὲν, ὁ ἀμαθὴς, ἀγελαῖος δὲ, ὁ ἐκ τῆς ἀγέλης.) A quo fortasse possit esse et ille genitivus ἀγελαίων in loco, quem ex Aristoph. [Isocr.] modo citavi. Suid. [Ἀγελαία σταφυλή· ἡ εὐτελὴς, καὶ ἀγελαῖα, τὰ οὐ γενναῖα. Ἀγελαῖοι ἰχθύες· οἱ εὐτελεῖς, καὶ μικροί. Ἀγελαῖος· ἰδιώτης, ἢ ὁ ἐν ἀγέλῃ διάγων, καὶ ἀγελαίων· ἰδιωτῶν, ῥεμβωδῶν. Τῶν ἀγελαίων ἔοικεν ἀνθρώπων εἶναι ὁ τοιοῦτος· ἀντὶ τοῦ, εὐτελῶν. Καὶ ἀγελαίων· τῶν πολλῶν καὶ τυχόντων. Εἴη δ' ἂν ἐκ μεταφορᾶς

τῶν ἀγελαίων ζώων, ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς βόσκεσθαι ῥύδην καὶ ἀγεληδόν φασιν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγελαίων· ἰδιωτικῶν, ἀγροίκων. Ἀγελαῖος· ἰδιώτης, ἢ ὁ ἐν ἀγέλῃ διάγων, καὶ ἀγελαίων· τῶν πολλῶν καὶ τυχόντων. Εἴη δ' ἂν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγελαίων ζώων, ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς βόσκεσθαι ῥίβδην (ῥύδην) καὶ ἀγεληδόν φασιν. (Ælian. H. A. 8, 18. οἱ ἀγελαῖοι τῶν ἰχθύων. Cf. Athen. 8. c. 14.) Ἀγελαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ ἰδιώτης, ῥεμβώδης, καὶ εὐτελὴς, ἢ ὁ ἐν ἀγέλῃ διάγων. Τὸ μὲν ὄνομα ἴσως ἀπὸ τῶν ζώων συναγελαζομένων, ἐφ' οὗ σημαινομένου καὶ Πλάτων κέχρηται ἐν τῷ Πολιτικῷ, (266. Καὶ μὴν τό γε ζῶον, ὅσον ἥμερον καὶ ἀγελαῖον, σχεδὸν, πλὴν γενοῖν δυοῖν, πᾶν ἤδη κατακεκερμάτισται· τὸ γὰρ τῶν κυνῶν οὐκ ἐπάξιον καταριθμεῖν γένος ὡς ἐν ἀγελαίοις θρέμμασι.) μετῆκται δὲ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀδοξοτέρους. Οὕτως Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ (imo Παναθηναϊκῷ l. c.) αὐτοῦ Λόγῳ. (Adde Plat. l. c. 268. Οὐ μόνον ἀγελαίων ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν ἀρχόντων αὐτῶν.) Καὶ ἀγελαῖον ἄρτον τὸν χυδαῖον. Veteres et ἀγοραίου ἄρτου, et ἀγελαίου ἄρτου meminerunt. Vide Ἀγοραῖος. "Hippocrati ἀγελαῖος ἄρτος est εὐτελὴς ἄρτος, Panis cibarius." Heins. ad Hesych. Hippocratis locus nos fugit. B Sed in Athen. 110. legimus: Ἐν δὲ τῷ Μενελάῳ ἐπιγραφομένῳ (Plato Comicus) ἀγελαίους τινὰς ἄρτους καλεῖ. Huc respexit Eust. ad Il. B. p. 265. Ὡς δὲ καὶ ἀγελαῖοι ἐκαλοῦντό τινες ἄρτοι—συνιστορεῖ καὶ Ἀθηναῖος. Technoll. Mss. ap. Tittmann. ad Zonar. lxxix. Ἀγελαῖος ἄνθρωπος· ὁ τοῦ πλήθους, καὶ χυδαῖος. Zonar. Ἀγελαῖοι· ἰδιῶται, ἄγροικοι. Ἀγέλαιος· ὁ ἀμαθὴς, * προπαροξυτόνως. Ἀγελαῖος δὲ, ὁ ἐκ τῆς ἀγέλης, (ἰδιώτης, ἢ ὁ ἐν τῇ ἀγέλῃ διάγων, * προπερισπωμένως, καὶ ἀγελαίων· ἰδιωτῶν.) Ἀγελαῖοι ἰχθύες· οἱ εὐτελεῖς, καὶ μικροί. Ἀγελαία· σταφυλὴ (l. Ἀγελαία σταφυλή·) ἡ εὐτελὴς καὶ μικρά. Ἀγελαῖα δὲ, ἐπὶ οὐδετέρου, τὰ οὐ γενναῖα. Hesych. Ἀγελαίαν· ἄφετον, νεμομένην. Apollon. Lex. Ἀγελαίην· ἄφετον, ἀδάμαστον. Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην, Il. Δ. 728. Vide Eust. supra a Nostro citatum.) Ἀγελαῖος· ἰδιώτης, ἀμαθής. Ἀγελαῖος· ὀχλώδης, ἰδιώτης. Hinc defendi potest idem Hesych., cum aliis Lexicographis, supra a nobis C in Ἀγύρτης indicatis, scribens, Ἀγύρτης· ὀχλαγωγὸς, προσαίτης, ἐπαίτης, συρφετώδης, ἰδιώτης, contra Ruhnkenii conjecturam, censentis v. ἰδιώτης ortum habere e fine præcedentis συρφετώδης. Hesych. Ἀγελαίαν· κτηνώδη. Ἀγελαίου· δημώδους. Ἀγελαῖοι· ἰχθύες πολλοὶ μικροὶ, καὶ ὁμοῦ, λίθοι εὐτελεῖς. "Locus pessime corruptus, mutilus, et transpositus. Scr. Ἀγελαῖοι ἰχθύες· φαῦλοι, μικροὶ, εὐτελεῖς, καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ λίθοι ἀγελαῖοι. Monet, non pisces modo ἀγελαίους, sed et lapides. Ἀγελαῖοι autem λίθοι sunt εἰκαῖοι, et * ἀκατάξεστοι. Eust. ad Il. Σ. p. 1165. Ἐκ τῆς ἀγέλης δὲ, οὐ μόνον ἀγελαῖαι βόες, ἀλλὰ καὶ ἀγελαίας ἰσχάδας τὰς εἰκαίας Εὔπολις ἔφη, καὶ ἄλλοι κωμικοὶ, ὥς φησι Παυσανίας, καὶ λίθους δὲ ἀγελαίους, τοὺς εἰκαίους καὶ ἀκαταξέστους." Heins. Sic legit Wakef. ad Hesych. marg., Ἀγελαῖοι ἰχθύες· πολλοὶ, μικροὶ, ματαιολόγοι, εὐτελεῖς, (afferens Hesych. * Εἰκαιολογία· ματαιολογία, et Etym. Ἀγελαῖος· ἰδιώτης, ῥεμβώδης, παρὰ τὸ ἀγέλη, τὸ δὲ ἀγέλη ἀπὸ τοῦ ἄγω· διὸ καὶ * προπερισπᾶται· τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς α D καὶ εἰς η θηλυκῶν γινόμενα προπερισπῶνται· οἷον, Γάζα Γαζαῖος, τὸ δὲ * Ἀγέλαιος, ὄνομα κύριον, προπαροξύνεται· λέγεται δὲ καὶ ὁ εἰκαῖος, καὶ εὐτελής. Suid. et Zonar. * Ἀγέλαος· ὄνομα κύριον, leg. Ἀγέλαιος. Suid. * Ἀγύλαιος· ὄνομα κύριον, f. l. Ἀγελ.) "Bene sibi constat Hesych. dummodo recte interpungatur. Ed. Hagen. ita: Ἀγελαῖοι· ἰχθύες, πολλοὶ μικροὶ, καὶ ὁμοῦ λίθοι εὐτελεῖς. De utrisque enim, ut et de aliis rebus, dicitur. Malim tamen distinguere cum Phavorino: Ἀγελαῖοι ἰχθύες· πολλοὶ μικροὶ ὁμοῦ, καὶ λίθοι εὐτελεῖς. Kuster. ex Eodem recipit: Ἀγελαῖοι ἰχθύες· πολλοὶ μικροί. Deinde legit, καὶ ὁμοίως, λίθοι εὐτελεῖς. Non obsto. Similiter in v. Ἀκταῖοι. Re tamen denuo perpensa, sufficere videtur, si punctum ponatur post Ἀγελαῖοι, et post ὁμοῦ. Ita ἀγελαῖοι primo dicuntur Pisces, minuti non tantum, sed et multi, et quidem in unum congregati, ἀγεληδὸν βοσκόμενοι, unde nomen ἀγελαῖοι, Gregarii s. Gregales, iis adhæsit. Deinde significatio plane diversa sequitur, Lapides viles, rudes, et nullius pretii, quo modo Gregalis et Gregarius pro vulgari ap. Latinos. Pricæus quoque nihil mutat ad Matth. 13, 48." Albert. Harpocr. Ἀγελαίων· Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, ὡς ἂν εἰ ἔλεγε τῶν πολλῶν σοφιστῶν, καὶ πλανητῶν. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγελαίων ζώων, ἃ βόσκεται εἰς ἃ τύχοι χωρία, ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς * διαβόσκεσθαί φασι ῥύδην καὶ ἀγεληδόν. Ἡ εὐθεῖα, ὁ ἀγελαῖος. Vv. ἡ εὐθεῖα, ὁ ἀγελαῖος pro spuriis habet Jac. Gronov. quem vide. J. Poll. 1, 181. Ἀγελαῖοι ἵπποι. "Heyn. Hom. 6, 250. Jacobs. 10, 96. 11, 48. Lennep. ad Phalar. 135. not. ad Thom. M. 7." Schæf. Mss. Ἀγελαιότερος, Dioscor. Epigr. 17. * "Ἀγελεῖος, Cornut. 53." Wakef. Mss.]

Ἀγελαιὼν, ῶνος, ὁ, Locus armenti, Suid. [et Zonar. ὁ τόπος τῆς ἀγέλης.] Locus in quo pascitur armentum, s. grex, vel, secundum alios, in quo stabulatur. [" Cattier. 54." Schæf. Mss.]

Ἀγελῆϊς, ΐδος, ἡ, Congregatilis, fœm. gen. nam Numen. ap. Athen. 7. (327.) ὕκκας ἀγεληΐδας, alibi (320.) νάρκας, videtur dixisse pro ἀγελαίας. [|| * Ἀγεληΐς, Minervæ epitheton, Cornut. 52." Wakef. Mss.]

Ἀγελάρχης, ου, ὁ, vel ἀγέλαρχος, Armenti s. gregis præfectus, Pecoris magister, Armentarius. Plut. Romulo (6.) Philo, Οἱ δ' ἀγελάρχαι, παντοδαπῶν θρεμμάτων ἡγεμόνες. Idem, Καὶ οἷα νομεῖ καὶ ἀγελάρχῃ τιθασσευθέντα ἐπηκολούθει. || Ἀγελάρχης ταῦρος, Taurus armenti dux, qui et Admissarius, quod idem utroque fungi soleat officio. Lucian. (2, 422.) Ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται. ["Zeun. ad Xenoph. K. Π. p. 3. Long. 57. Villois." Schæf. Mss. Const. Manass. p. 488. in Meurs. Opp. Suid. et Zonar. Ἀγελάρχης· ὁ τῆς ἀγέλης τῶν βοῶν ἄρχων.]

Ἀγελαρχέω, ῶ, Præsum armento vel gregi. || Plut. Galba (17.) Καὶ τῶν παλλακίδων τὴν ἀγελαρχοῦσαν, Eam quæ præerat pellicibus, Præfectam gregi pallacarum, τῆς τῶν παλλακίδων ἀγέλης ἀρχουσαν. Sic ἀγέλην metaphorice usurpari, dictum est supra. [" Zeun. ad Xenoph. K. Π. p. 3." Schæf. Mss.]

[* Ἀγελαρχία, ἡ, "Const. Manass. p. 91. 2320. p. 232. 5929. Dionys. Areop. 6." Kall. Mss.]

[* Ἀγελὰς, άδος, ἡ, Schol. Apollon. R. e Cod. Par. p. 125. ubi v. Schæf.]

[* Ἀγελάτης, ὁ, i. q. ἀγέλαρχος. "Jacobs. Anth. 10, 333." Schæf. Mss. Vide Technoll. Mss. supra in Ἀγέλη citatas, ubi legitur ἀπελάτης.]

[* Ἀγελοκόμης, ὁ. " Pallad. Vit. Chrysost. 34." Kall. Mss.]

[* Ἀγεληκόμος, ὁ, ἡ, i. q. ἀγελαιοκομικός. "Nonn. 47, 208." Wakef. Mss.]

[* Ἀγελαιοκομικὸς, s. * Ἀγελοκομικὸς, ή, όν, Ad pecorum curam pertinens, ex ἀγέλη, et κομέω, Curo. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγελαιοκομική· Πλάτων (Politico 17.) ἐχρήσατο. J. Poll. 7, 209. In Clem. Alex. 536. perperam scribitur, Ἀγελοκομική τε καὶ * ζωοτροφική, pro ἀγελαιοκομική, notante Schneidero Lex. Sed de his et similibus vide Lobeck. Diss. ad Phrynichi Ecl. nondum edita. "Sallier. ad Mœr. 308." Schæf. Mss.]

[* Ἀγελαιοτρόφος, s. * Ἀγελοτρόφος, ὁ, ἡ, "Max. Tyr. 26, 6. Ἡ δὲ τῶν ἀνθρώπων ἀγελαιοτρόφος ἐπιστάτις, βασιλικὴ καὶ ποιμενικὴ τέχνη, Illa, quæ humano generi præest, regia ac pastoralis ars.)" Wakef. Mss. J. Poll. 1. 181. Ἱπποτρόφος, ἀγελοτρόφος, Εὐαίσο. Vide Lobeck. Diss. ad Phrynichi Ecl. nondum edita. "Pierson. ad Herodian. Philet. 449." Schæf. Mss.]

[* Ἀγελαιοτροφία, ἡ, Pecuaria.]

[* Ἀγελαιοτροφικὸς, s. * Ἀγελοτροφικὸς, ή, όν, Pecuarius. Plato Politico 5. et 10. J. Poll. 7, 209. * Τροφική, ἀγελαιοκομική, ἀγελαιοτροφική. Vide Lobeck. Diss. ad Phrynichi Ecl. nondum edita.]

¶ Ἀγελάζω, (F. άσω,) Aggrego, Congrego, ab ἀγέλη, eodem modo quo Aggrego et Congrego a nomine Grex. Ἀγελάζομαι, Aggregor, Congregor, Gregatim volo, secundum Gazam, Aristot. (H. A. p. 370. Schneider.) Ἀγελάζονται δὲ αἵ τε φάτται καὶ αἱ τρυγόνες. [" Schneider. ad Xenoph. K. A. 40." Schæf. Mss. Hesych. Ἀγελάσαι· κομίσαι. J. Poll. iv. 45. ἀγελάζεσθαι de discipulis dici notat.]

[* Ἀγέλασμα, ατος, τὸ, Congeries, Acervus. "Jacobs. Anthol. 10. 282." Schæf. Mss. Vide Eund. ad Apollon. R. Schol. e Cod. Par. p. 123.]

[* Ἀγελασμὸς, ὁ. "Etiam ἀγελασμὸς alicubi repertum iri auguror; nam compos. συναγελασμὸς dudum in Lexica relatum est." Schæf. ad Apollon. R. Schol. e Cod. Par. p. 125.]

[* Ἀγελαστικὸς, ή, όν. Nemes. 53. Matth. ap. Schæf. ad Apollon. R. Schol. p. 125. Hellad. Bes. 25.]

[* Ἐναγελάζω. Stob. Serm. 5. p. 159.]

[* Προσαγελάζω, Aggrego, Gl.]

Συναγελάζω, i. q. ἀγελάζω. Exponitur et Consocio. Bud. συναγελάζεσθαι exponit gregatim vivere in Aphr. de Anima 2. Ὡς οὖν τὰ ἄλλα ζῶα τὰ συναγελάζεσθαι πεφυκότα, φύσει τοῦτ' ἔχειν φαμὲν, οὕτω καὶ ἄνθρωπος φύσει ἂν ἔχοι κοινωνικὸς εἶναι. [Hesych. Συναγελάζονται· συνδιαιτῶνται, ἰσχνοπρεπεῖς. "Conjectabam, * ἰσχνοπρεπὲς, ut usum illius verbi abjectiorem atque viliorem significare voluerit Hes. Non tamen me rem acu tetigisse dicere ausim: felicius alii forsitan." T. H. ad J. Poll. 9, 144. "An * ἰχθυοπρεπὲς, ut κτηνοπρεπὲς, vel συνδ. ἰχθυοπρεπεῖς? De piscibus enim dici solet. Vide Ἀγελαῖος. (Sic Ælian. H. A. i. 2. Ἴσασι δὲ αὐτῶν εὐνάς τε καὶ διατριβὰς, καὶ ὅπου συναγελάζονται.) Aristot. H. A. ix. 2. Τῶν δ' ἰχθύων οἱ μὲν συναγελάζονται κ. τ. λ. Ad hunc vel similem locum respicere potuit Hesych. cujus sensus erit, Una degunt piscium ritu, s. piscium in morem." Albert. In Cod. Ven. glossa hæc sic legitur: Συναγελάζονται· συνδιαιτῶνται. (Συναγέσκεο,) ἰσχνοπρεπεῖς. "V. ἰσχνοπρ. cum præcedentibus conjunxit (Musur.) et Συναγέσκεο sequentibus inseruit." Schow. Artemidor. 4, 50. Plut. x. 77. J. Poll. 4, 45. de discipulis dici tradit. Vide Ἀγελάζω.]

Συναγελασμὸς, (ὁ,) Aggregatio, Armenti s. gregis in eundem locum congregatio. In Geopon. (16, 1.) habetur in propria significatione: Ἔν τε τῷ συναγελασμῷ τῶν πώλων φιλόπρωτος, pro quibus habetur ap[illegible] Equi boni futuri signa sunt, si cum gre[illegible]bus in pabulo contendit, &c. || Συναγελασμὸς in [illegible] LL. vertitur etiam Consociatio, e Cic. [Plut. i. 3[illegible] x. 77. Gl. Συναγελασμός· Congregatio, Aggregatio. "Charito 678." Schæf. Mss. "Stob. p. 2[illegible]" Wakef. Mss. "Iambl. in Nicom. 114. [illegible] Stob. 249." Valck. ad Scap. marg.]

C

Συναγελαστικὸς, (ή, όν,) Congregabilis, ut συναγελαστικὰ ζῶα, quæ et ἀγελαῖα, supra. Eust. (ad Il. Π. p. 1051.) Συναγελαστικὸν γὰρ καὶ οἱ λύκοι ζῶον, καὶ οὐ κατὰ λέοντας καὶ παρδάλεις ἐρημάζει. μονάζοντα. [Artemid. ii. 20. et alibi. Plut. x. 77. "Porph. 240." Wakef. Mss. "Charito 678." Schæf. Mss.] "* Ἀγελαστὴς Hesych. ἔγχελυς, Anguilla, forsan quia ἀγελάζονται ii pisces et gregatim natant, atque pastum exeunt." ["An Gregalis, i. e. vulgaris, non eximia, aut egregia parva?" Guyet. Vide Ἀγελαῖος.]

[* Ἀγέλαστος, ὁ. Hesych. Ἀγελάστους· τοὺς ἐφήβους, Κρῆτες. "I. e. Gregales, ab ἀγέλη." Guyet. "* Ἀγελαίους legit Meurs. Cret. 3, 11. probante v. ustero. Ap. Cretenses enim, teste Strab. 480. pueri distribuebantur εἰς τὰς ὀνομαζομένας * Ἀγέλας, quarum præfecti vocabantur Ἀγελάται ut ex Heraclide Pont. docet Meurs. l. c. Ab ἀγέλη itaque Ἀγελαῖοι dicti Pueri in Agelas asciti, quod ab anno ætatis xvii. fiebat, ut docet Hesych. in contraria v. * Ἀπάγελος. Ἀγελαίους legit etiam St. J. Stephan. Ἀγελάστους tamen, quod series postulat, non omnino rejecerim. Sic in Ἀπάγελος utitur voce συναγελαζόμενος. Utrumque commode ab ἀγελάζειν, In Agelam compellere, vel allicere. unde et * ἀγελαστικὸς et συναγελαστικός. Cf. Hesych. Ἀγηλάζειν, Ἀγῆλαι, et Ἀτιμαγέλας." Albert.] "Ἀγελαστοῦ" Hes. ἀκακίως, Simplicitatis [illegible] obitatisque malitia "carentis, Innocentiæ." ["L. ἀκακοῦς, ob simplicitatem, ab * ἀκακής, vide Ἀγελάστους." Wakef. ad Hes. marg. * Ἀκάκης, ου, ὁ, vel ἄκακος, ὁ, ἡ, non semel legitur: at ἀκακὴς, έος, ὁ, ἡ, nullibi extare arbitramur.]

D

[* Ἀπάγελος, ὁ, Hesych. ὁ μηδέπω συναγελαζόμενος παῖς, ὁ μέχρι ἐτῶν ἑπτακαίδεκα, Κρῆτες. "Tales dicebantur etiam Ἀπόδρομοι ap. Cretenses. Vide Ἀπόδρομον, et Lectt. nostras 1, 32." Soping. "Est ἀπόδρομος ap. Ammon. in Γέρων, sed male, ut apparet ex Heraclide in ejus Rep. (508. Crag.)" Vales. Vide omnino Meurs. Cret. 11. et Ἀγέλαστος. Cf. Ἀτιμαγέλας. Hesych. * Δεκάδρομοι· οἱ δέκα ἐν τοῖς

A

ἀνδράσι ἐσχηκότες, ὑπὸ Κρητῶν. "Pro δέκα ἐν τοῖς ἀνδράσι ἐσχ. Is. Voss. correxerat, δεκαετεῖς ἀνάδρασιν ἐσχ. sed induxerat postea. An vero leg. οἱ δέκα ἐν ἀνδράσιν ἐσχηκότες? sc. δρόμους, quod post δέκα supplendum e nostra, utpote latens in v. Δεκάδρομοι. Sic olim conjiciebam. Paulo aliter Valck. ad Ammon. 54. ('Ἐφήβους a Cyrenensibus * Τριακατίους dictos monet Ammon. Hos Cretenses Ἀποδρόμους dicebant διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν, quod, nisi fallor, a Meursio etiam in Creta prætermissum. Suid. * Δρόμοις· τοῖς γυμνασίοις, κατὰ Κρῆτας. Hesych. Δεκάδρομοι· οἱ δέκα ἐν τοῖς ἀνδράσι ἐσχηκότες ὑπὸ Κρητῶν. F. l. οἱ δέκα ἔτη—ἠσκηκότες.') Sed non displicet Kusteri sententia:—'Locus obscurus, et sine dubio mutilus, qui sic forte supplendus est, οἱ δέκα δρόμων ἐν τοῖς ἀνδράσι μετεσχηκότες, Qui decies ad cursus publicos virorum admissi sunt. Ad correctionem hanc mihi viam quasi monstravit Ammon., qui in Γέρων scribit, ephebos ap. Cretenses dictos fuisse Ἀποδρόμους, διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέ-

B

χειν, Quod nondum ad cursus communes admitterentur. Unde colligo, in Creta olim institutos fuisse cursus publicos, ad quos non nisi viri, iique non omnes, sed certo tantum numero, certisque vicibus, admitterentur. Hos ergo cursus qui decies peregissent, videntur postea illis abstinuisse, unde nomen Δεκάδρομοι.'" Albert.]

[* Ἀγέλημα, ατος, τὸ, si vera est Wakef. conjectura, Hesychio ad sui exemplaris marg. reponentis, Ἀγελήματι· κατὰ ἀγέλην, pro vulg. Ἀγέλημα· κατὰ ἀγέλην. "Forte Ἀγέλμα, adverb." Guyet. "Vide Ἀγεληδῶς. An leg. Ἀγέλῃ· ἅμα, κατὰ ἀγέλην. Vide (Etym. et) Phavor. in Ἀγεληδόν." Albert. "Non dubito," ut addit Wakef., "quin leg. sit Æsch. Prom. 90. (ποντίων τε κυμάτων Ἀνήριθμον γέλασμα.) ἀγέλασμα, ab ἀγελάζω, quamvis vocem nullibi in [illegible]niam, (vide Ἀγέλασμα.) Hinc proprietatem suam habet ἀνήριθμον. Sic Gen. 1. Collectio aquarum." Cf. Nostrum in Γέλασμα.]

C

ἌΓΚΙΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, Hamus. Od. Δ. (368.) ἰχθυάασκον Γναμπτοῖς ἀγκίστροισι, Piscabantur uncis hamis: [M. 332.] Plut. de Solert. Anim. (10, 66.) Τῶν δὲ ἀγκίστρων τοῖς μὲν στρογγύλοις ἐπὶ κεστρέας καὶ ἀμίας χρῶνται μικροστόμους ὄντας. || Capitur et pro Quovis unco, secundum quosdam. Fortasse ab ἀγκὶς, de quo v. Ἀκίς. Etym. [Ἄγκιστρον· παρὰ τὸ ἄγω ἄκιστρον, καὶ ἄγκιστρον. "Auctorem scripsisse puto ἄγω, ἄγιστρον, ut non τοῦ γ, sed τοῦ κ sit epenthesis, qualis 15, 11." Sylburg. Ἄγιστρον reperitur in Cod. Dorv. teste Gaisford. neque aliter legitur in Zonara, qui eundem habet articulum. Hes. Ἄγκιστρον· * θηραγήριον (Phavor. εἶδος θηρατικὸν) ἐκ σιδήρου κναμπτὸν, ἀγκύλον, στρεβλόν. Gl. Ἄγκιστρον· Hamus, Uncus. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἄγκιστρον· τὸ ἐπὶ τοῖς ἀτράκτοις. Οὕτω Πλάτων, nempe Polit. 10, 616. Ἐκ δὲ τῶν ἄκρων τεταμένον Ἀνάγκης ἄτρακτον, δι' οὗ πάσας ἐπιστρέφεσθαι τὰς περιφορὰς, οὗ τὴν μὲν ἠλακάτην τε καὶ τὸ ἄγκιστρον εἶναι ἐξ ἀδάμαντος, τὸν δὲ σφόνδυλον μικτὸν ἔκ τε τούτου καὶ ἄλλων γενῶν,

D

κ. τ. λ. Vide Plat. Sophista 6. p. 13. Fischer. "Valck. ad Ammon. 35. Pierson. ad Moer. 43. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 52. Ἄγκιστρον, ἄγκυστρον, ad Lucian. 1, 359. 472. Jacobs. Anthol. 7, 367. 11, 338. Heyn. Hom. 6, 187." Schæf. Mss.]

Ἄγκιστρος, ἡ, pro ἄγκιστρον, ap. Basil. 83, Bud.

[* Ἀγκίστριον, τὸ, Hamus minutus. Theocr. 21, 57.]

[* Ἀγκιστρὶς, ίδος, ἡ. "Phile in Thorlacii Opusc. 3, 67." Schæf. Mss.]

[* "Ἀγκιστρόδετος, ὁ, ἡ, Hamis affixus s. connexus, ap. Theæt. Schol. Epigr. 1, 2. cf. Julian. Epigr. 6." Passow. ap. Beck. Act. Societ. Philol. Lips. V. 1. p. 93.]

Ἀγκιστροειδὴς, έος, ὁ, ἡ, Hami formam habens, quod et ἀγκιστρωτὸς et ἠγκιστρωμένος dicitur. [Diod. S. 1, 357., Stob. 490. Heeren., Plut. 9, 479. Aretæus 53. "Strab. 44." Wakef. Mss. Gl. * Ἀγκιστριώδης· Hamatilis, l. Ἀγκιστρώδης. UNDE * Ἀγκιστροειδῶς, Erotian. v. Ἠγκίστρευται.]

[* Ἀγκιστροθηρευτὴς, ὁ, "Theodoreti Opera 2, 202." Kall. Mss.]

[* Ἀγκιστροπώλης, ὁ, Qui hamos vendit. J. Poll. 7, 198.]

Ἀγκιστροφάγος, ὁ, ἡ, Hamivorus, ad verbum. Aristot. H. A. 9, 25.) de siluro pisce, Ἐὰν δ' ᾖ συνήθης καὶ ἀγκιστροφάγος, λείπει μὲν οὐδ' ὡς τὸν γόνον. Gaza vertit Hamifragam. || Item Avarus, φιλάργυρος, Hes. [" Vocis hujus Aristotelicæ usum metaphoricum et elegantem invenisse videtur Hes. (et Etym.) ap. veterem Comicum. Similiter δώροις δελεάζειν est ap. Long. 3. p. 81." Albert. Wakef. ad Hes. marg. affert Horat. Ep. 1, 7, 73. hic ubi sæpe Occultum visus decurrere piscis ad hamum. " Lucian. 1, 359." Schæf. Mss.]

Πολυάγκιστρον, ου, τὸ, Hamorum frequentia, VV. LL. ex Aristot. H. A. 4. Πολυαγκίστρου τῷ ἄκρῳ λαβέσθαι. Ego hic aliter exposuerim. [Idem ib. 9, 25. Ἁλίσκονται δὲ περὶ ἐνίους τόπους πολυαγκίστροις ἐν ῥοώδεσι καὶ βαθέσι τόποις. " Vulg. πολλοῖς ἀγκίστροις e Medic. Canis. V. emendavit Camus. Oppian. H. 3, 78. * πολυαγκίστρους ὁρμίας vocat." Schneider. Plut. T. 8, 123. ubi v. not.]

[* Τυφλάγκιστρον, τὸ, " Paul. Æg. 6, 5. ein chirurgischer Haken, ἄγκιστρον, feine Gefässe zu fassen." Schneider. Lex. Oribas. de Luxat. ex Heliod. 17. Πρὸς δὲ ἑκατέραν ἐνεργείαν ὑποβάλλεται τῷ κρίκῳ τοῦ δακτυλιδίου * δορύδιον τυφλαγκίστρου, ἢ πλάτη μήλης, In utraque operatione anuli circulo hastula hami piscatorii, vel specillum aversum subjicitur.]

¶ Ἀγκιστρόω, F. ώσω, P. ωκα, Hamo capio. Unde ἠγκιστρωμένον ἰχθύδιον, præt. passivi ἀγκιστροῦμαι, Hamo captus pisciculus, Synes. Ep. || Et per metaph. ἠγκιστρωμένος, Qui ita detinetur ut elabi s. effugere non possit, velut hamo captus piscis. Ap. Etym. perperam ἀγκιστρωμένος, pro ἠγκιστρωμένος, [Ἀγκιστρωμένος: κατεχόμενος, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἰχθύων, τῶν κατεχομένων ἐν τῷ ἀγκίστρῳ. " Nescio an ἀγκιστρούμενος scripserit, præsenti tempore; nam in ἀγκιστρωμένος commune augmentum est omissum, more poetico, aut α in eo productum est Dorice." Sylburg.] || Ap. Plut. (Crasso 25.) ἠγκιστρωμέναι ἀκίδες τῶν οἰστῶν, Hamatæ cuspides sagittarum, pro hami formam habentes, quo fortasse sensu Propert. (2, 12.) Hamatas dixit sagittas Cupidinis. [" Wakef. S. C. 4, 39." Schæf. Mss. " Lycophr. 67. Heliodor. 431." Wakef. Mss.]

Ἀγκιστρωτὸς, (ἡ, ὸν,) Hamatus, Hami formam habens. In VV. LL. Hamis consertus, ἁλυσιδωτός. [Polyb. 6, 23.]

[* Παραγκιστρόω, Hamum addo. Plut. 8, 499. Diod. S. 2, 193. Gl. Παραγκιστρῶ. Παραγκιστροῖ, καὶ εἰς τὸ οὖλον συντίθησιν τὴν κόμην· Calamistrat.]

¶ Ἀγκιστρεύω, Hamo piscor. Item cum accusativo, pro ἀγκιστρόω, Adhamo, Bud. || Per metaph. est Hesychio θηρεύειν, Venari, et δελεάζειν, Inescare, quia δέλεαρ hamo præfigi solet, unde Lucian. p. 48 (=359.) Ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατασπάσας, [ubi v. T. H. laudans et Philon. J. 720. Cf. Pierson. ad Moer. 214. Erotian. Ἠγκίστρευται· * ἀγκιστροειδῶς συμπέφυκεν. Galen. Ἠγκίστρευται· ἐγκαταπέπλεκται. " Ms. * ἐγκαταπέφυκεν, (sic Ms. D. et Cod. Mosq. ap. Franz.) sed hæc fortassis lectio e seq. versu, (* Ἠγκυροβόληται· * ἐγκαταπέφυκεν ἀγκύρᾳ ὁμοίως,) irrepsit." H. St. Etym. Ἀγκιστρεύεται· θηρεύει. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀγκιστρεύει· δελεάζει. Zonar. Ἀγκιστρεύει· ἀντὶ τοῦ δελεάζει. Gl. Ἀγκιστρεύω· Uncino, Hamo, Adhamo. " Jacobs. Anthol. 7, 367. Abresch. Lectt. Aristæn. 286." Schæf. Mss. Rutgers. Var. Lect. 200.]

[* Ἐναγκιστρεύω, Inunco, Gl.]

Ἀγκιστρεία, Piscatio quæ fit hamo, Hamatilis piscatus, Plat. de LL. (7. fin.) Ετ Ἀγκιστρευτὴς, (οῦ, ὁ,) Hamiota. Ετ [Ἀγκιστρευτικὸς, ή, όν, unde] ἀγκιστρευτικὴ, sub. τέχνη, Ars piscandi, Ars hamatilis. J. Poll. ipsam piscandi artem non solum ἀγκιστρευτικὴν, sed et ἀγκιστρείαν vocat, [7, 139, 210. (ubi v. nott.) 1, 97. Plat. Sophista 5—8.]

ΑΓΚΟΣ, εος, τὸ, Vallis, Convallis. Ἄγκος est locus profundus ac concavus et præruptus, inquit Eust. Scribit Hesych. quoque, ἄγκεα esse concava loca et

A prærupta, (Ἄγκεα· κοίλους τόπους καὶ φαραγγώδεις,) sed nimis generaliter uterque, fortasse; neque enim Quivis locus hujusmodi ita dici possit, sed Locus montanus. Quare alibi rectius dicit Eust. ἄγκεα esse Loca montana, depressa, et concava. At Idem alibi addit, Arboribus condensa. Quod tamen, ut opinor, in plurimis quidem ἄγκεσι verum comperietur, sed non in omnibus. Quod autem dicit ἄγκος esse Locum profundum, concavum, depressum, præruptum, hæc omnia valli conveniunt, s. convalli, quam Lat. poetæ Altam, i. e. profundam, appellant: item cavam, s. concavam: depressam quoque. Sed et densam s. condensam arboribus vallem legimus in prosa etiam, et Virgil. (6, 703.) dixit, in valle reducta Seclusum nemus. Idem (ib. 679.) virentem convallem dixit eodem sensu, ni fallor, quo Hom. ἄγκεα ποιήεντα, Od. Δ. (337. P. 128.) Idem alibi βαθέα vocat, Profunda, Il. Υ. (490.) Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο. Xenoph. K. A. (4, 1.) ἐν τοῖς ἄγκεσι καὶ μυχοῖς τῶν ὀρέων: [K. Π. 10, 19.] Plato

B in Cratylo (32.) dicit ἄγκη esse δύσπορα καὶ τραχέα καὶ λάσια. Locus est hic: Ἀπείκασται δὲ (τὸ ἀναγκαῖον) τῇ κατὰ ἄγκη πορείᾳ, ὅτι δύσπορα καὶ τραχέα καὶ λάσια ὄντα, ἴσχει τοῦ ἰέναι, ubi non sine gravissimo et periculosissimo errore non in Ald. solum Ed., sed et in aliis omnibus [præter Bas. 2., v. Fischer. ad h. l.] τῇ κατὰ ἀνάγκην πορείᾳ legitur, pro τῇ κατὰ ἄγκη, ut in nostris veteribus exemplaribus legimus, quæ tamen aut quibus similia ne Ficinus quidem viderat, quippe qui et ipse κατὰ ἀνάγκην legat, vertens: Describitur autem e processu secundum necessitatem, cum vertendum omnino fuisset aut hoc aut simili modo, Similitudinem autem habet cum incessu per valles. Ceterum ἄγκος dici ἀπὸ τοῦ ἀναγκεῖσθαι, passim tradit Eust., quanquam mallem ab ἀγ[illegible]εσθαι deduxisset, quod pro ἀνακεῖσθαι per syncopen a poetis usurpatur. || Ἄγκος, Editus locus montis, Suid. Ἄγκος· ὑψηλὸς τοῦ ὄρους τόπος. Ποσὶ δ' αὖ ἐλθεῖν ἄγκος ἐς ὑψικάρηνον ἐδίζετο, e poeta quopiam. [" Hoc fragmentum, cujus cujus sit, corruptum est [illegible]

C ita emendandum, ποσσὶ δ' ἀνελθεῖν Ἄγκος ἐς ὑψικάρηνον ἐδίζετο. Suid. v. Βόρημα: Ὁ Βελλεροφόντης διὰ τοῦ Πηγάσου τοῦ πτερωτοῦ ἐπεθύμησεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν." Toup. Emendd. 3, 13. Suid. Ἄγκη καὶ ἄγκεα· αἱ φαραγγώδεις, καὶ * ἀγκυλοειδεῖς τόποι, καὶ κοῖλοι, καὶ καταδύσεις ἔχοντες. Ἢ ἄγκεσι· * συνδένδροις καὶ ὑλώδεσι τόποις. Ἐν Ἐπιγράμματι· Θηροβόλει τούτῳ δ' ἄγκεσι * θηροτόκοις. Zonar. Ἄγκη, καὶ ἄγκεα· αἱ φαραγκώδεις, l. φαραγγώδεις, (καὶ * ἀγκωνοειδεῖς,) καὶ σκοτοειδεῖς τόποι, καὶ κοῖλοι, καὶ καταδύσεις ἔχοντες, ἢ * σύνδενδροι, καὶ ὑλώδεις τόποι, καὶ ὑψηλοί. Ἐν Ἐπιγράμματι· Θηροβόλει τούτῳ δ' ἀγκέσι θηροτόκοις. Καὶ ἐν ἑτέρῳ· Ποσὶ δ' αὖ ἐλθεῖν ἄγκος ἐς ὑψικάρηνον Ἐδεδίζετο. Εἴρηται δ' ἀπὸ τοῦ συγκεκλεῖσθαι καὶ συνάγεσθαι ἐν αὐτοῖς τὰ ξύλα, παρὰ τὸ ἄγω τὸ φέρω, ἄγη, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ κ, ἄγκη. " Commiscet ἄγκος, et ἄγκη. Epigrammatum fragm. habet etiam Suid. Primum legitur Anth. Steph. 433. Brunck. 2, 182. (inter Julii Dioclis Carystii Epigrammata;) sed ibi legitur * δικτυβόλει. In altero

D fr. Suid. habet, (et quidem recte,) ἐδίζετο." Tittmann. Vide Toup. Emendd. 1, 18. Etym. Ἄγκη· τὰ τῶν ὀρῶν κοιλώματα, ἀπὸ τοῦ συγκεκλεῖσθαι, καὶ συνάγεσθαι ἐν αὐτοῖς τὰ ξύλα, παρὰ τὸ ἄγω τὸ φέρω, ἄγη, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ κ, ἄγκη, ἢ παρὰ τὸ κέω κῶ, τὸ δηλοῦν τὸ κεῖσθαι, γέγονεν ἄγκος, ἐν ᾧ ἐστι συνάγεσθαί τε καὶ κεῖσθαι. Pseudo-Did. ad Il. Χ. 190. διά τ' ἄγκεα, καὶ διὰ βήσσας· ἀντὶ τοῦ, δι' ἀγκέων, καὶ βησσῶν, οὕτω δὲ καλοῦνται οἱ κοῖλοι καὶ βάσιμοι τῶν ὀρῶν τόποι. Omnino v. Schol. Ven. ad h. l. " Markl. ad Eurip. Iphig. p. 346. Alex. Ætol. 5. Toup. Opusc. 1, 13. 2, 158. Wessel. Diss. Herod. 115. not. ad Herod. 472. Wakef. S. C. 2, 43." Schæf. Mss. Artemid. 2, 28. et 68. Hermann. H. in Mercur. 159. || Hesych. * Ἄγκος· νῆσον πολλὰ ἄγκη ἔχουσαν.]

[* Ἀγκώδης, ὁ, ἡ, Confragosus, Cavus. " Steph. B. v. Παρθυαῖοι, (Διὰ τὴν φύσιν τῆς αὐτοὺς δεξαμένης γῆς, ἐλώδους καὶ ἀγκώδους οὔσης.)" Kall. Mss.]

Βαθυαγκὴς, έος, ὁ, ἡ, Profundas valles habens, ut in Epigr. (Crinagoræ 28.) βαθυαγκέες dicuntur Alpes.

[* Εὐαγκὴς, έος, ὁ, ἡ, " Leniter declivis. Est

epith. collis mollis, qui leniter descendit in vallem. Pind. Nem. 5. 84." Damm.]

[* Εὐάγκεια, ἡ, Fertilis vallis. Pindi epith. ap. Callim. H. in Cer. 82.]

Μετάγκεια, ας, ἡ, in VV. LL. Vallis, in qua signif. abundat præpositio μετά. [Imo μετάγκεια perperam scribitur pro μεσάγκεια. Vide T. H. ad Lucian. 508.]

Μισγάγκεια, ας, ἡ, Locus in valle, in quo fit mistio aquarum. Ἐὰν δὲ εἰς τοιοῦτον ἄγκος πολλὰ συμβάλλωσιν ὕδατα, μισγάγκεια τοῦτο λέγεται, Eust. in Il. Δ. (453.) e quo significatio hujus vocis ostenditur, Ὡς δ' ὅτε χείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες, Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄμβριμον ὕδωρ Κρουνῶν ἐκ μεγάλων κοίλης ἔντοσθε χαράδρης, ubi Eust., quod et antea dixerat, annotat Hom. seipsum explicare his verbis, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης, cum μισγάγκεια nihil aliud sit quam κοίλη χαράδρα. Idem Eust. postquam docuit μισγάγκειαν dici ἐὰν εἰς τοιοῦτον ἄγκος, etc., ut supra, addit paulo post, μισγάγκειαν esse Aquarum σύῤῥοιαν. Secundum illum igitur fuerit μισγάγκεια non solum Locus in valle, in quem confluunt et ingurgitantur aquæ, sed et Ipse aquarum gurges ibi collectus. At in VV. LL. primis μισγάγκεια exponitur Conjunctio duarum vallium. Μισγάγκειον, Hesych. pro eodem, si mendo caret illa scriptura, [Μισγάγκειον· τόπος κοῖλος, ὅπου συμμίγνυνται ὕδατα πολλά. In Cod. Ven. est Μισγάγκιον. Scr. Μισγάγκειαν, e Phot. ut glossa ad Hom. loc. referatur. Idem: Μισαγγία· κοῖλος τόπος, εἰς ὃν πανταχόθεν τὰ κάτω φερόμενα ἀπὸ τῶν ὀρῶν ὕδατα μίσγεται. Leg. Μισγάγκεια. "In Hes. μισαγγία istius Homericæ vocis locum occupavit." T. H. ad Lucian. 508. Phot. Μισαγκεῖον· τόπος ποικίλος, εἰς ὃν τὰ καταφερόμενα μίσγεται ἀπὸ πλειόνων ὀρῶν ὕδατα. "Scr. Μισγάγγεια, (imo recte legit Μ[illegible]) ut habet apographum Alberti, (notante [illegible] Tittmanno ad Zonar. 1362.: imo in Alberti nota non diserte dicitur, utrum in suo Photii apogr. Μισγάγγεια, an Μισγαγγείαν s. potius Μισγάγγειαν legerit: stare potest Μισγάγγειαν, si ad Hom. loc. glossa referatur,) κοῖλος τόπος. Scribitur [illegible] ap. Plat. Philebo 93. Ed. Lugd. ubi v. Schol. 43. ([illegible]γαγγεία· ἡ μίξις, ὅπου ποταμοὶ ἢ ῥύακες συμβάλλουσι.) Apollon. Lex. Μισγάγκια, l. Μισγάγκεια· τόπος κοῖλος, εἰς ὃν καταφερόμενα μίσγεται ἀπὸ πλειόνων ὀρῶν ὕδατα, τῶν ἅπαξ εἰρημένων. Cf. Polit. ad Eust. V. 3. p. 1078.' Schleusner. Suid. Μισγάγγεια· τόπος κοῖλος, εἰς ὃν τὰ καταφερόμενα μίσγεται ἀπὸ πλειόνων ὀρῶν ὕδατα. Zonar. Μισγάγγεια· τόπος κοῖλος, εἰς ὃν καταφερόμενα τὰ ὕδατα ἐκ τῶν ὀρῶν συνίστανται, ubi Cod. A. Μιγάσγεια. Etym. Μισγάγκεια· παρὰ τὸ μίσγω καὶ τὸ ἄγκος, γίνεται * ἄγκεια, καὶ μισγάγκεια. Ἔστι δὲ τόπος κοῖλος, εἰς ὃν καταφερόμενα τὰ ὕδατα ἐκ τῶν ὀρῶν μίσγονται. Ἐκ δὲ τοῦ κέω τὸ κεῖμαι, ὃ γίνεται κατὰ συναλοιφὴν κῶ, γίνεται ὄνομα μονοσύλλαβον κος, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, πλεονασμῷ τοῦ γ, γίνεται ἄγκος, τὸ πάνυ κοῖλον καὶ βαθύ. Pseudo-Did. ad Il. Δ. 453. Ἐς μισγάγκειαν· εἰς κοῖλον τόπον, ἔνθα ὁμοῦ συμμίσγεται τὸ ὕδωρ ἀπὸ διαφόρων τόπων. Schol. Ven. B. Καὶ τὰ κοίλωμά τὸ δεχόμενον αὐτοὺς μισγάγκεια εἴρηται, τραχυνόμενον τῇ ὀνοματοποιΐᾳ, καὶ * συναπειλοῦν τῷ ῥεύματι.—Μισγάγκειαν· ὁ τόπος, ἐν ᾧ μίγνυνται οἱ ποταμοί: Schol. A. Μισγάγγειαν· τὸ ἄγγος, εἰς ὃ μίγνυνται οἱ ποταμοί, vocem e μίσγω et ἄγγος deducens. Homeri locum affert Dionys. H. de Comp. Verb. 16. ubi vulgo legitur μισγάγγειαν. "Scripsi μισγάγκειαν quæ forma sola probanda. Fœdius etiam corruptum Hesychii μισαγγία. Sic ἄγγος et ἄγκος confusa in Eurip. Iphig. T. 960. ubi v. Markl. item in Herod. Erat. 74. extr. ubi v. Wessel. (Cf. nostra in "Ἄγγος.) 'Significat autem (μισγάγκεια) Convallem aquosam et palustrem montibus interjectam, quæ delatos inde torrentes recipiat.' T. H. ad Lucian. 508." Schæf. ‖ Per metaph. Colluvies, ut μισγάγκεια κακῶν. Damasc. ap. Suid. v. Εὐπείθιος, notante Valck. ad Scap. marg.: Ἐπεὶ τά γε ἔξω μισγάγκεια κακῶν ἐφαίνετο μηδὲν διαφέρουσα τῆς τῶν ἀγελαίων ἀνθρώπων.]

Συνάγκεια, ας, ἡ, Convallis, Locus, in quo duæ valles inter se conveniunt. Ita redditur in VV. LL. et hoc certe sensu συνάγκεια et Convallis plane sibi re-

A spondent; sed alii tam late patere existimant συναγκείας, quam μισγαγκείας significationem Suid. tamen συνάγκειαν exponit * σύνδενδρον τόπον, quod convenit cum illo Theophr. loco, Συναγκείαν φυτεύειν, [" συνάγκεια, Vallis continuata, de C. P. 2." Stackhous. Gl. Theophr.] quo sensu Convallis virens a Virg. dicitur. Eidem in litera ξ, est Ξυνάγκεια· ὁ κοῖλος τόπος, ut Convallis dicitur cava ab eodem Virg. [G. 2, 186., afferenti etiam ex Arriano: Ὁ δὲ ὑπαγεμόμενος αὐτὸν ἐν ξυναγκείᾳ τινὶ, βάλλει κατὰ νώτου τὸν ἄνθρωπον. Kuster. edidit Ξυνάγγεια, cum Mss. Par. habeant, et quidem recte, Ξυνάγκεια. Idem in Μισγάγγεια: Ξυνάγγεια δὲ λέγεται ὡσαύτως ὁ κοῖλος τόπος. Leon. Tarent. Epigr. 31. p. 55. Meinek. Plut. T. 2, 221. "Strabo 809(=535. Διὰ μὲν οὖν τῆς πόλεως ταύτης ὁ Σάρος ῥεῖ ποταμὸς, καὶ διὰ τῶν συναγκείων τοῦ Ταύρου * διεκπεραιοῦται πρὸς τὰ τῶν Κιλίκων πεδία, καὶ τὸ ὑποκείμενον πέλαγος.)" Wakef. Mss. " Diod. S. 1, 238. 327. 345. 2, 334." Schæf. Mss. Etym. Βῆσσαν· κοιλάδα ὕδωρ ἔχουσαν, καὶ μεσότητα

B ὀρῶν, τὴν συνάγκειαν, ἄλλοι τὸ ἔνυδρον. Gl. Συνάγκεια· Convallis. Pro συνάγκεια ETIAM * Σύναγκος, τὸ, dicitur ap. Themist. 151., notante Wakef. Mss. Καὶ οὔτε πέτραι αὐτὰς ἀνείργουσιν, οὔτε συνάγκη, οὔτε ὀρῶν κορυφαὶ ἠλίβατων, οὔτε κρημνοὶ ἀπορῶγες, οὔτε φάραγγες ἀφεγγεῖς.]

Ἀγκίον, ου, τὸ, Vallis parva, Vallecula, Vallicula, ut habetur ap. Fest. Gaza ap. Aristot. ἐν ἀγκίοις vertit In angustiis convallium, quæ interpretatio in VV. LL. citatur in Ἀγγεῖον, perinde ac si ἀγγείοις legisset. [‖ Hes. Ἀγκίον· * ἀγκιδοθήκη "An scr. * ἀκιδοθήκη, ut infra, Ὀγκίον· ἀγγεῖον, ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες, ab ἀγκὸς, Ancus, Mancus, ἀγκίον, et τροπῇ, ὀγκίον?" Guyet.]

ἈΓΚΥΛΟΣ, (η, ον,) Aduncus, Curvus. Ἀγκύλον Il. Z. [322. E. 209. Od. Φ. 264.] est epithetum arcus: sic Ovidio Aduncus arcus ἐπιθετικῶς. Aquilinæ ungulæ dicuntur ἀγκύλαι: unde composito nomine ἀγκυλοχήλης ἀετὸς, aut aquilinum rostrum,

C ἀγκύλον, legendo ἀγκυλοχείλης. Item ἀγκύλος, Curvus, Incurvus, et σκολιὸς, Tortuosus, ut explicat Hes. Etym. ap. Eund. ἀγκύλα δ' ἅρματ' ἔδυνεν exponit ἰσχυρὰ ἅρματα, Validos currus: [Ἀγκύλον· στρεβλόν, Ἀγκύλον· παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἀγκύλος. Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τὸ ἀγκύλον σημαίνει τρία· τό τε σκολιὸν καὶ πανοῦργον, ὡς τὸ, Ὀδυσσέος ἀγκυλομήτεω· καὶ τὸ περιφερὲς κατὰ σχῆμα, ὡς ἐν τῷ, Ἀγκύλα τόξα· καὶ τὸ ἰσχυρὸν, ὡς ἐν τῷ, Ἀγκύλα δ' ἅρματ' ἔδυνεν. Ὡς εὗρον ἐν Ὑπομνήμασιν Ἰλιάδος. Τὸ κυ, ψιλὸν, διατί; τὰ διὰ τοῦ υλος ὀνόματα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφονται, οἷον, * Κρωβύλος, σημαίνει δὲ τὸν πορνοβοσκὸν, Αἰσχύλος, ἀγκύλος, πλὴν τοῦ κοῖλος, ὁ βαθὺς τόπος, cf. Schol. Eurip. Phœn. 1148. Pro v. ἔδυνεν in Ed. Ald. 1549. ἔνδυνεν reperitur; sed utram lectionem sequaris, nihil omnino interest; utraque enim delenda est, utpote quæ aliunde huc irrepserit, atque adeo teste Gaisfordio in Etym. Ms. Dorv. non legitur. Noster Homero tribuit verba, Ἀγκύλα δ' ἅρματ' ἔδυνεν, cum Tollius ad hanc in Apollonii Lex. glossam, Ἀγκύλον·

D σκολιόν, ea notarit frustra quæri in Il. et Odyss. atque adeo antiquo cuidam poetæ incerto assignarit. Sed sequendo lectionem, quam præbet Etym. Ms. Dorv. teste Gaisfordio, nempe ἀγκύλον ἅρμα, pro vulg. ἀγκύλα δ' ἅρματ' ἔδυνεν, omnis tollitur difficultas. Grammaticus proculdubio in animo habebat Il. Z. 39. ἀγκύλον ἅρμα Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, ut patet etiam e Pseudo-Did. ad Il. B. 205. cujus scrinia, notante Toll. l. c., Etym. compilavit, Δηλοῖ δὲ τὸ ἀγκύλον παρὰ τῷ Ποιητῇ τρία· τὸ σκολιὸν κατὰ βούλευσιν, ὡς ὅταν λέγῃ ἀγκυλομήτην τὸν Κρόνον· καὶ τὸ περιφερὲς κατὰ σχῆμα, ὡς τὸ, Ἀγκύλα κύκλα, imo Ἀγκύλα τόξα· καὶ τὸ ἰσχυρὸν, ὡς τὸ, Ἀγκύλον ἅρμα: et e Zonara, Ἀγκύλον· παρὰ τὸ ἄγω γίνεται, σημαίνει δὲ γ', τὸ σκολιὸν, καὶ περιφερὲς κατὰ σχῆμα, ὡς ἐν τῷ, Ἀγκύλα τόξα, καὶ τὸ ἰσχυρὸν, ὡς ἐν τῷ, Ἀγκύλον ἅρμα, (ipse poeta alio loco interpretatur κάμπυλον ἅρμα, Il. E. 237. notante eodem Toll.) Οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήμασιν Ἰλιάδος. " An Eustathium innuit?" Tittmann. Si quidem V. D. in mentem revocasset Etymologi loc., ubi eadem leguntur verba, Οὕτως

(vulgo *ὡς*, sed *οὕτως* exhibet Cod. Dorv., ut Zonar.) *εὗρον ἐν Ὑπομνήμασιν Ἰλιάδος*, Eustathium non posse innui plane perspexisset, cum Eust. Etymologo junior sit, atque adeo eum partes in suas non uno in loco vocet. In Cod. Dorv. est compendiose scriptum, *π δ*
ν ἰλια.] ‖ Ἀγκύλος metaphorice aliquando usurpatur, ut Lat. Tortuosus; sic enim dixit Lucian. *Ἀγκύλα ἐρωτήματα τῶν σοφιστῶν*, [Hermotimo 15. *Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἠρόμην.*] ut Cic. Tortuosum disputandi genus, Acad. 4, (31.) Sic et *σκολιὸν* sæpe per metaph. usurpant Græci. Explicat autem *ἀγκύλον* etiam per *σκολιὸν* Hes. [*Ἀγκύλον· ἐπικαμπὲς, σκολιὸν, στρεβλόν. Ἀγκύλους· τοὺς ἀκάμπους.* " L. *ἐπικαμπεῖς*, vel *εὐκάμπτους*, s. *εὐκαμπεῖς*, (Wakef. ad Hes. marg. corrigit *εὐκάμπους*, sed v. Nostrum in Ἄκαμπος.) Sæpe enim *α* et *ευ* in principio vocum confundi constat. Prius tamen præfero. *Εὐκαμπεῖς*, aut *ἐπικαμπεῖς*, corrigere etiam video D'Arnaud. Lect. Gr. 3. Cf. Misc. Obs. ix. 1. p. 110." Albert. Hesych. *Ἀγκύλας—ἢ χαλεπάς.* " Pro *χαλεπὰς* Palmer. corrigebat *κάλπας*, quæ est vasis species. (Toup. Emendd. 4, 312.:—' F. *ἢ καὶ δέπας*. Hes. *Ἀγκύλη· ποτηρίου γένος.*') Sed recte id rejecit Albert. pro adjectivo habens, (cum Bosio Obss. Crit. 153.) ab *ἀγκύλος*, Durus, Difficilis." Ernest. Gloss. SS. 4. Idem Albert. tanquam e Lex. Ms. in Dionys. Areop. attulit, *Ἀγκύλον· σκολιὸν, δυσχερὲς, ποικίλον*, cum ea verba legere potuerit in Scholiis in Dionys. Areop. Paris. A. 1562. editis. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: *Ἀγκύλον· ἐπικαμπές.*] " *Ἀγκλὸν*, Hes. *σκολιὸν*, Obliquum, f. pro *Ἀγκύλον*." [" I. e. *Ἀγκύλον*." Guyet. " Ab *ἀγκλὸς*, *ζαγκλὸς*, unde *ζαγκλή*." G. " Lucian. de Conscr. Hist. 43. *Ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι*, sc. *λέξιν*, vel *φωνὴν*, vocat Dictionem argumentis sententiisque contortam, magis oratoribus, quam historicis aptam: (Bis Accus. 21. *Τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε*, Schol. *τοὺς περιεστραμμένους, λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς.*) Sic et Dionys. Jud. Thuc. 25. 873. periodum Thucydidis variis parenthesibus et incisis perplexam et intricatam *φράσιν ἀγκυλωτέραν καὶ δεινοτέραν*, cui vero perspicuitas et suavitas desit. Vide *Σκολιά*." Ernest. Lex. Rhetor. " Brunck. ad Æsch. Prom. 446. Heyn. Hom. 5, 190. Wassenb. ad Hom. 122. Alciphr. 3, 64. (*Ὡς ἂν παρ' αὐτῷ λόγων τινὰς σκινδαλμοὺς ἐκμαθὼν, ἐριστικὸς καὶ ἀγκύλος τὴν γλῶτταν γένηται*, 'Ancipiti lingua,' Wagner.) Markl. Iph. p. 408. Wakef. Trach. 12. Antip. S. 20. Jacobs. Anthol. 9, 340. 11, 390. Zosim. Epigr. 1." Schæf. Mss. Callim. Fr. 203. Pind. Pyth. 1, 15. ubi v. Schol.] *Ἀγκύλως*, Adunce, Tortuose. Hes. *ἀποτόμως*. " Abrupte, Contorte. Dionys. Jud. Isæi 13. *Βραχέως, καὶ ἀγκύλως, καὶ ἐκ παραδόξου συντίθεσθαι.*" Ernest. Lex. Rhetor.]

Ἀγκυλόεις, εσσα, όεν, poetice pro *ἀγκύλος, η, ον*. [" Nonni Dionys. 6, 21." Wakef. Mss. " Huschk. Anal. 231. Jacobs. Anthol. 8, 23." Schæf. Mss.]

[* *Ἀγκυλοειδής, ὁ, ἡ*, Cavus, Depressus et simul tortuosus, de locis, vallibus. Vide Suid. supra in Ἄγκος citatum, collato Zonaræ loco ibid. allato.]

Ἀγκυλόω, Curvo, Incurvo, Tortuosum reddo. [Athen. 667. *Ἀγκυλοῦντα γὰρ δεῖ σφόδρα τὴν χεῖρα εὐρύθμως πέμπειν τὸν κότταβον, ὡς Δικαίαρχός φησιν.*] Unde *Ἀγκυλόομαι*, in pass. voce, Recurvor, Incurvor. Aristoph. (Av. 1180.) *Χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυλωμένος*, Recurvatus ungues, Curvatos s. curvos habens ungues. Gal. ad Glauc. *Πολλὰ γὰρ ἤδη τελέως ἠγκυλωμένα τε καὶ κεκολλωμένα.* Dicitur et *κατηγκυλωμένος* pro *ἠγκυλωμένος* a Gregorio de Homine, *Εἰ μὲν διὰ σκολιῶν προάγοιτο πόρων ὁ ἀτμὸς, οὐλοτέρας τε καὶ κατηγκυλωμένας τὰς τρίχας ἐκφύει.* Item *ἠγκυλωμένος*, Laborans morbo qui dicitur *ἀγκύλη*, aut *ἀγκύλωσις*. Vide *Ἀγκύλη*. At *ἠγκυλημένος* ab *ἀγκυλέομαι*, vide post *Ἀγκύλη*. [" Act. Traj. 1, 214." Schæf. Mss. Hes. in *Ἀγκύλη*.]

Ἀγκύλωσις, (*ἡ*,) verbale, Incurvatio, Recurvatio. Morbus quidam in articulis, ap. Paul. Ægin., ut dicemus in *Ἀγκύλη*. [Gal. Isag. s. Medico 15. *Προσφύεται δὲ τὰ βλέφαρα ἢ τῷ λευκῷ, ἢ τῷ μέλανι ἐξ ἑλκώσεως, καὶ ἐὰν μὲν τῷ μέλανι προσφυῇ, τελέως κωλύει τὴν ὅρασιν, ἐὰν δὲ τῷ λευκῷ, ἧττον, καλεῖται δὲ*

A *ἀγκύλωσις*. Vide Gorræi Defin. Med. et Föes. Œcon. Hippocr. in *Ἀγκύλη*.]

[* *Ἀπαγκυλόω*, Curvo, Obliquo. Athen. 667. Vide *Ἀγκύλη*, et *Ἀποκοτταβισμός*.]

[* *Ἐπαγκυλόω*, UNDE * *Ἐπαγκύλωτος, η, ον*. Oribas. de Laqueis, (v. Cocchii Chirurg. Vet. p. 8.,) quomodo plicetur *ἐπαγκύλωτος βρόχος*, tradit: ITEM *πῶς πλέκεται βρόχος ὁ καλούμενος * διάγκυλος, ὅν τινες καταχρηστικῶς καλοῦσιν * ἄγχοντα.*]

[*Καταγκυλόω*, Tortuosum reddo. Vide *Ἀγκυλόω*.]

Ἀγκύλομαι, i. q. *ἀγκυλοῦμαι*, Hes. [*Ἀγκύλεσθαι· κάμπεσθαι.* " L. *κάμπτεσθαι*, e Phavor." Kuster. " Aret. de Caus. et Sign. Morb. acut. 1, 6. *Ὀπισθότονος δὲ κατόπιν ἀγκύλλει*, leg. *ἀγκύλει* (sic et Codd. Harl. et Vat.) *τὸν ἄνθρωπον, ὡς τὴν κεφαλὴν ἀνακεκλασμένην μεσσηγὺ τῶν ὠμοπλατέων κέεσθαι.*" Albert.]

ἈΓΚΥΛΗ, ης, ἡ, Jaculi genus. Suid. [Zonar.] Hes. Eust. unde etiam *μεσάγκυλον*, ac fortasse idem valet utrumque, Eust. Ita usus videtur Eurip., videlicet pro Jaculo, Or. (1477.) *Ὁ μὲν πέτρους, ὁ δ' ἀγκύλας,*
B *Ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων.* [Hesych. *Ἀγκύλαι· τῷ ἀκοντίῳ.* " L. *τὰ ἀκόντια*, vel, *Ἀγκύλη· τῷ ἀκοντίῳ*." G. " Recte Guyet. Mox, *Ἀγκύλη· ἀκόντιον*." Albert. " Ambiguam reddidit lectionem veterum consuetudo, qua litera *ι*, nunc subscribi solita, ad latus vocabulorum ponebatur. Hesychii *Ἀγκύλαι· τῷ ἀκοντίῳ*, est pro *Ἀγκύλῃ*. In Corcyræa Inscr. Montefalc. Diar. Ital. 419. *Δότω προστάται προβουλῶν, οἱ δὲ εἰς τὰ δικαστήρια φερέτω*, perperam dedit pro δ. *προστάτᾳ π. ὁ κ. τ. λ.*" Kœn. ad Gregor. 219. a Schæf. Mss. indicatus.]

Ἀγκύλην fuisse Lorum medio jaculo alligatum, id Lat. Amentum dicitur, videtur mihi e Schol. Eurip. (l. c.) posse colligi: *Ἀγκύλας, τὰ ἀκόντια, ἀπὸ τοῦ * ἐπηγκυλίσθαι, ἢ διότι ἀπὸ τῆς κατὰ μέσον* [vulg. *μετὰ μέσου*] *ἀγκύλης λαμβανόμενοι ῥίπτουσιν*, ubi etiam notandum, existimare illum *ἀγκύλην* dictum esse ipsum jaculum ab *ἀγκύλη* significante Lorum, quod ipsi alligatur. Cujus tamen significationis nec Suid. nec Hes. meminerunt; sed nec Eust., quod sciam, licet
C is, qui Indicem in ejus Commentarios collegit, ganat, *Ἀγκύλη, λαβὴ ἀκοντίου*, et *εἶδος ἀκοντίου*, Ansa jaculi et Genus jaculi, cum Eust. in iis, ad quos Index remittit, locis, duntaxat dicat Jaculi genus esse. [Eustathii locus, ad quem respexit Indicis illius auctor, i. e. Devar. (v. Kuster. ad Hes. in *Ἀγκύρισμα*,) proferetur a nobis in *Μεσάγκυλον*.] Et eum, qui Indicem illum collegit, alibi quoque in eo posuisse alia quam essent in textu, nonnunquam addendo, interdum detrahendo, sæpe mutando, nonnunquam contraria etiam scribendo, non sine magna molestia animadverti. Sed hic s. de suo hanc significationem addidit, s. ex aliquo Eust. loco sumsit, vera est sane, ut e Schol. Eurip. apparet. Quin etiam *ἀγκύλην* dictam fuisse Ansam aliorum jaculorum, i. e. Lorum illis alligatum, quo prehendebantur, e Strab. 4, (301.) colligo, *Ἔστι δέ τι καὶ γρόσφῳ ἐοικὸς ξύλον, ἐκ χειρὸς, οὐκ ἐξ ἀγκύλης ἀφιέμενον.* Festus amenta esse ait, quibus, ut mitti possint, vinciuntur jacula. Serv. (ad Æn. 9, 665.) Amentum vult esse lorum, quo
D media hasta religatur et jacitur, ubi observa, quod dicit, media hasta religatur, convenire cum eo, quod ab Eurip. Schol. dicitur de jaculo, *ἀπὸ τῆς κατὰ μέσον ἀγκύλης*. Jam vero et Xenoph. (Cyn. 6, 1.) de collariis canum loquens, dixit, *Οἱ δὲ ἱμάντες ἀγκύλας ἔχοντες τῇ χειρὶ*, Ansas, Lora videlicet, quibus digiti inseri possent. Sed et Hes. *ἀγκύλας* testatur dictos *ἱμάντας ἐν κρηπῖσιν*, Lora in calceis, per *ἱμάντας*, i. e. Lora, Corrigias intelligens. Et rectius fortasse ac magis proprie *ἱμάντας ἐν κρηπῖσιν* interpretabimur, Solearum amenta: [" I. e. Vincula, quibus crepidæ pedi astringuntur." Kuster. In Cod. Ven. est, *Ἀγκύλεαι· ἱμ. ἐν κριπίσιν*.] Denique *ἀγκύλη* late patebat, fortasse et ad Lorum, quo ligamina s. vincula diversis rebus fiebant, i. e. diversa amenta.

Ἀγκύλη, Incurvatio cubiti, Inflexio cubiti, *ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος*, Hes. Idem paulo post, *Ποτὲ δὲ ἀγκύλη, τὸ ἐντὸς τῆς*, melius legetur *τοῦ*, [et hodie sic legitur, sed in priore glossa etiam Albert. edidit *τῆς*, omissa Salmasii nota, qui correxerat *τοῦ*, ut patet e Schrevelii Ed. 1668.] *ἀγκῶνος*, Pars interna cubiti. [Etym.

Ἀγκύλη· τοῦ ἀγκῶνος ἡ καμπή.] Accipitur autem in A illa priore signif. in Hippiatria, videlicet pro Curvatione cubiti. Quod si accipiamus ἀγκύλην pro Interiore parte cubiti, ideo, ut opinor, hoc nomen habebit, quod ea sit quæ curvetur. Huc referendum videtur et quod ait Suid., ἀγκύλην significare Opus quoddam tabernaculi Moysis, (et Zonar. Σημαίνει δὲ καὶ ἔργον τι τῆς σκηνῆς τοῦ Μωϋσέως,) Opificium quoddam circa structuram tabernaculi. Hoc autem dicit, quia lxx. Interprr. v. ללאות transtulerunt ἀγκύλας, Ex. 26, (4.) Καὶ ποιήσεις ἀγκύλας ὑακινθίνας ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς αὐλαίας τῆς μιᾶς, quæ vox subinde postea repetitur. Nomen autem Hebr., pro quo illi ἀγκύλας posuerunt, a viris linguæ illius peritissimis Gallice explicatur *Lassets*, quæ et ipsa Vinculorum genus sunt: ideo huc referendam et hanc Suidæ annotationem putavi. [Vide Ex. 38, 17, 19. et 29. Hesych. Ἀγκύλας· ὀγκίνας, σκεύη, ἢ χαλεπάς. " Recte Soping. ὀγκίνους. Est vox Græco-barbara, de qua v. Ducang. (et Nostrum.)" Kuster. " Fuit, cum legerem ὀγκία, vel ὄγκους. Nunc præfero ὀγκίνους, non B tantum quod in Ἁρπάγη ita legatur, sed et Glossæ: Ὄγκινος· Uncinus. Ita enim leg. Vide Martin. et Voss. Etym. v. Uncinus, et Uncus. In Lex. Ms. Octateuchi in Bibl. Coisl. 464. inter voces Sirachicas legitur: Ἀγκύλας· ὀγκίους (l. ὀγκίνους,) εἰς οὓς ἐμβάλλονται οἱ κρίκοι τῆς κώπης. Tum: Ἀγκωνίσκους· σκεύη. Quæ Hesych. pulcre illustrant. Consentit Lex. Octateuchi Ms. in Fabric. Bibl. Gr. 10, 62. Ἀγκύλας· ὀγκίους, l. ὀγκίνους, εἰς οὓς ἐμβ. οἱ κρίκοι. Ἀγκωνίσκους· ἀντιβάσεις, ἢ σκεύη τιμωρητικά." Albert.]

Ἀγκύλη, inquit Bud. Lex., pro Suffragine accipi videtur ap. Basil. vel potius pro Poplitis flexu. Sic Theodor. H. E. 5. Ἄλλοι τὰς ἀγκύλας ἐκκεκομμένοι τὰς [illegible], Poplitibus dextris succisis. Est autem vicina [illegible] significatio proxime præcedenti. [Zonar. Ἀγκύλη· [illegible] τοῦ γόνατος, ἢ τοῦ ἀγκῶνος ἡ καμπή. Vide Schneideri Lex. Gl. Ἀγκύλη· Poples. Ἀγκύλη ποδός· Hic poples. Ἀγκύλαι· Poplites. [illegible] (l. Ἀγκύλαι)· Poplites. Ἀγκυλο- C [illegible] Suffragino, Cod. Reg. Ἀγκυλοκτοπῶ. Leg. Ἀγκυλοκοπῶ, Poplitum nervos succido, Subnervo. Vide Ducang. in v.]

Ἀγκύλη, Genus poculi Athen. 15. (667.) Hes. ait esse Genus poculi cottabis aptum. Item Schol. Aristoph. (Pac. 1243.) ait ἀγκύλην appellari Ipsam cottabi projectionem, aliter quam Athen., qui non ἀγκύλην, sed ἀπ' ἀγκύλης appellari eam tradit. Hinc Ἀγκυλητοὶ κότταβοι ap. Eund. (l. c. ex Æschylo), pro quo corrupte ap. Aristoph. Schol. Ἀγκυλητοί. [Vide Butler. Æsch. 8, 208.] De his omnibus copiose tractabimus, Deo favente, in Κότταβος, a cujus explicatione pendent hæ significationes: ea autem satis multis verbis indiget. [Hesych. Ἀγκύλη· ἀκόντιον, ἢ ἡ καμπὴ τῆς ἀγκῶνος, καὶ ποτηρίου γένος εἰς κοττάβους. (Vide Fragm. Athen. ap. Casaub. 782.) Οἱ γὰρ τοὺς κοττάβους προϊέμενοι τὴν δεξιὰν χεῖρα ἤγκυλουν, κυκλοῦντες αὐτὴν ὡς ἐνῆν πρεπωδέστατα, σεμνυνόμενοι ὡς ἐφ' ἑνὶ τῶν καλῶν. Οἱ δὲ καὶ ἀγκυλισταὶ ἀκοντισταὶ εἴρηνται. Δηλοῖ δὲ καὶ (τὴν) D ἀποτομάδα. " Εἰ δὲ legitur in Ald. Flor. et Hag. (et Cod. Ven.) unde D. Heins.: ' ἴσως, ἔτι δὲ καὶ ἀγκ. vel ὅθεν δέ.' Addo itaque ap. Phavor. esse ἔτι. An vero ex Etym. (Ἀγκύλη· τοῦ ἀγκῶνος ἡ καμπή, καὶ οἱ ἀκοντισταί, ἀγκυλισταί,) leg. καὶ οἱ ἀκοντισταὶ ἀγκυλισταὶ εἴρ.? vel simpliciter sic transpone, οἱ δὲ ἀκοντισταὶ καὶ ἀγκ. εἴρ." Albert. In Cod. Ven. est, εἰ δὲ κ. ἐγκυλισταὶ ἀκονισταὶ εἴρ. Vide 658. b. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγκύλη· ἀκόντιον, καὶ τοῦ ἀγκῶνος ἡ καμπή. Λέγεται δὲ καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀγκύλη, ὅθεν καὶ τὰ δόρατα ἀγκύλητά τε καὶ μεσάγκυλα ἐκάλουν. Λέγεται καὶ ἀγκύλη εἶδος ποτηρίου, ᾧ ἐχρῶντο πρὸς τὴν τῶν κοττάβων παιδιάν. Ἀγκύλη οὖν καὶ ἡ δεξιὰ χείρ. Ἀλλὰ καὶ ἡ πρὸς κότταβον ἐπιτηδεία κύλιξ, διὰ τὸ * ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τῇ προέσει. Ἦν γὰρ τοῖς παλαιοῖς πεφροντισμένον καλῶς καὶ εὐσχημόνως κότταβον προϊέσθαι. Ὠνομάσθη οὖν ἀπὸ τοῦ τῆς χειρὸς σχηματισμοῦ, ὃν ποιούμενοι προθύμως ἔρριπτον εἰς τὸ κοττάβιον. Ἔστι δὲ ἀγκύλη καὶ εἶδός τι ἅμματος, ὡς Ἀλεξις Ἀχαΐδι· ἀγκύλην τῆς ἐμβόδος Οὐ καλῶς ἔσφιγξας . . λυθεῖσαν. Ἐχρήσαντο δὲ καὶ ἄλλοι τῇ λέξει. Hesych. Ἀγκύλη χείρ· * ἀπηγκυλωμένη, καὶ συνεστραμμένη εἰς ἀποκοτταβισμόν. " L. * ἀπηγκυκλωμένη." Bruno. " Ἀπηγκυκλωμένη, Phavor. Nihil muto. Utroque carent Lexx." Albert. In Cod. Ven. est ἀπηγκυλομένη. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγκύλη· ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀπηγκυλωμένη εἰς ἀποκοτταβισμόν. " Lego, ἀκοντισμόν. Vide Hes. v. Διηγκυλίσθαι. Sed forsan nihil mutandum. Vide Hes. v. Ἀγκύλη." Toup. Emendd. 4, 6.]

Ἀγκύλη, Media pars hastæ exponitur in VV. Gr. Lat. LL., etiam in novissimo, [e J. Poll. 1, 136. vide infra, et supra 652. d.] sed falsam esse puto hanc expositionem et per errorem positam, e verbis Schol. Eurip., quæ paulo ante citavimus, non intellectis. Ceterum posui nomen hoc ἀγκύλη post ἀγκύλος, quod quasdam significationes habeat, quæ vocis ἀγκύλος aperte significationem retinent. Fortasse vero eam et in aliis retinet, ut cum Jaculi quoddam genus declarat. Esse autem ἀγκύλος antiquiorem vocem quam ἀγκύλη, verisimile est.

Ἀγκύλαι præterea dicuntur Contracti articuli, inquit Cels. 5, (18.): Igitur Euticlei est et ad articulos, et ad omnem dolorem, et ad vesicæ, et ad recenti cicatrice contractos articulos, quas ἀγκύλας Græci nominant. Sic Paul. Ægin. (4, 55.) ἀγκύλας et ἀγκυλώσεις vocatas ait Articulorum astrictiones, τὰς τῶν ἄρθρων κατοχὰς, διὰ σφήνωσιν ἢ νευρικήν τινα τάσιν γινομένας. Idem, Ἀλλὰ τὰ μὲν ἰσχυρῶς θερμαντικὰ καὶ μαλακτικὰ καὶ τοῖς ἠγκυλωμένοις καὶ σφηνουμένοις ἁρμόζει, ubi ἠγκυλωμένους vocat Eos qui hujusmodi ἀγκυλώσεσι vel ἀγκύλαις laborant.

Ἀγκύλη ἐν γλώσσῃ, s. Ἀγκύλιον, vel composita v. ἀγκυλόγλωσσον, est Æginetæ Vitium linguæ, Bud.

[Ἀγκύλη· διὰ τὸ ἄνω αὐτῆς κοῖλον, Etym. 10, 29. neque aliter legitur ap. Anastas. Montis Sinæ Monachum, ad Etym. calcem editum. " * Ἄγκη, ἡ, i. q. ἀγκύλη, quod inde derivatum, ita κόγχη, κογχύλη. Coray. ad Heliod. 2, 113. 327." Passow. in Beckii Act. Societ. Philol. Lips. V. i. p. 93. " Ilgen. ad Hymn. 378. Brunck. Œd. T. 204. ad Moer. 91. (vide Ἀγκυρίζω,) ad Il. B. 848. Heyn. Hom. 4, 421. 6, 627. Valck. ad Phœn. p. 397. Musgr. Iphig. T. 1408. De quant. Kuster. Aristoph. 107." Schæf. Mss. J. Poll. 1, 91. de partibus navis, Τὰ δὲ ἑκατέρωθεν συνέχοντα, ἀγκύλαι: 136. de armorum nominibus, Καὶ τὰ μέρη, τὸ μὲν τέλος, σαυρωτήρ, τὸ δὲ μέσον, ἀγκύλη, (v. Nostrum paulo ante:) 4, 196. Ἀγκύλη, σκληρότης, τυλώδης ἐν ἄρθροις, μάλιστα ἐν δακτύλοις χειρῶν κατὰ τὸ ἐντὸς, ἐπικάμπτει δὲ τοὺς δακτύλους, γίνεται δ' ἔστιν ὅτε καὶ περὶ ἀγκῶνας καὶ γόνατα: 5, 54. Τὸ μὲν πρῶτον, ἀπὸ τοῦ ἱμάντος ὑλακτεῖν ἐῶντας, μικρὸν δὲ ὕστερον, καὶ τὴν ἀγκύλην ἀπολύσαντας, ὡς μὴ τεινόμενοι ῥηγνύωνται: 6, 95. Κύλικα, * κυλίσκην, φιάλην, ἀγκύλην, φιάλην λεπαστήν: 109. Εἰ δὲ καὶ τὸ κοτταβίζειν τῶν συμποτικῶν μέρος, ῥητέον, κότταβοι, κοτταβεῖον, ἀποκοτταβίζειν, ἀπ' ἀγκύλης βάλλειν.] " Αὐτόλυσις, (ἡ,) " Hes. " δέσμα, ἐφ' ᾧ ἀγκύλη ἐφῆπται, καὶ οὐχ ἅμμα " γέγονεν." [Vulgo legitur δέμα—ἅμα. Ἅμμα legunt Soping. et Is. Voss. cum Nostro, probante Albert. qui prius illud δέμα manere jubet, cum eidem Hesychio Δέμα, ex Is. Vossii correctione pro vulg. δέμας, sit σχοινίον, sed vide Nostrum in Δέμας.] " Ἀττύλλα, Hes. ἀγκύλη." [" Leg. Ἄτυλλα." Salmas. " Ἄτυλλα, Cestro-sphendone, a nocendo, ut Ἀάτυλος." Is. Voss.] " Ἀρτύλλην, Hes. λόγχην, " ἀγκύλην." [" L. Ἀρτύλην. Vide Ἄρκυς." Is. Voss. Cf. Μεσάγκυλον. " * Ἀγκύλη ETIAM est nomen Gentis cujusdam Atticæ, quemadmodum rescimus per locum satis apertum Lexici Rhetorico-Sophistici Cod. S. Germ. Ἀγκύλη, καὶ * Ἀράφη· δῆμος Αἰγηΐδος, sic, sed corrigitur Ἀραφήν. (Locus extat in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 338. ubi Ἀραφὴν legitur.) Legimus in Harpocr. Vaticani N. 871. Τρικέφαλος· Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην, Μικρὸν δ' ἄνω τοῦ Τρικεφάλου, παρὰ τὴν Ἑστίαν ὁδὸν, τὸ πλῆρές ἐστι, τοῦ Τρικεφάλου Ἑρμοῦ. Τοῦτον δέ φησι Φιλόχορος ἐν γ' Εὐκλείδην ἀναθεῖναι Ἀγκύλησιν. Ultima voce carent Edd. typis impressæ. Sed cf. Gronov. 124. et Wyttenb. Bibl. Crit. V. 3. P. 3. p. 86." Bast.

Epist. Crit. 92., a Schæf. Mss. laudatus. Vide Albert. ad Hes. v. * Ἀγρύλη.]

[* Ἀγκυλὶς, ἴδος, ἡ, Uncinus, Instrumentum venatorium. Oppian. C. 1, 155. Ἀγκυλίδας σκολιὰς, * μολιβδοσφιγγέας τε κορώνας. Cf. J. Poll. 5, 22.]

Ἀγκύλιον, ου, τὸ, Hamus catenæ. [Suid. Zonar. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.] Ἀγκύλια, οἱ κρίκοι τῶν ἁλύσεων. Itidem vero lxx. Interpr. κρίκους in loco modo citato posuerunt, cum Uncinos significare vellent.

Ἀγκύλια, Ancilia, Genus quoddam scutorum s. peltarum, Plut. Numa (13.) Vox est Latina Ancile, non Græca, cujus tamen alii etymologiam e Gr. sermone, alii e Lat. petunt. Vide igitur Lat. Grammaticos, et Plut. Numa.

Ἀγκύλιον, ου, τὸ, Vitium quoddam in lingua, quod et ἀγκύλη dicitur, et ἀγκυλόγλωσσον.

Ἀγκυλέομαι, F. ήσομαι, P. ημαι. Athen. (534. de Alcibiade,) Ἀσπίδα γοῦν εἶχεν ἐκ χρυσίου καὶ ἐλέφαντος πεποιημένην, ἐφ' ἧς ἦν ἐπίσημον, Ἔρως κεραυνὸν ἠγκυλημένος, Bud. interprete, Manu tenens quasi jam vibraturus, ut διηγκυλημένος. Sed notandum est hic metaphorice dici κεραυνὸν ἠγκυλημένος: proprie enim dicitur de jaculo, quod ἀγκύλῃ, Amento, ut antea docuimus, est religatum. [" Jacobs. Anthol. 6, 53." Schæf. Mss. Lucian. Jove conf. 15. Καί μοι δοκεῖς εἰκότως μου καταφρονεῖν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὁρᾷς, διηγκυλημένος ἀνέχομαί σου τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντος, Schol. Διηγκυλημένος· ἐν ἑτοίμῳ ἔχων. Διηγκυλημένος· ἀντὶ τοῦ ἐν μασχάλῃ κρατῶν ὥσπερ τὸ δόρυ. Vertitur ibi, Fulmine jam ad jactum parato adstans.] Frequentius usurpatur vox composita ἐνηγκυλημένος, aut διηγκυλημένος. Plut. (6, 686.) Ἰδών τινα τῶν στρατιωτῶν τὸ ἀκόντιον ἐναγκυλούμενον, Amentantem, et fortasse quod Lucan. (6, 221.) dixit, Cum jaculum parva Libys amentavit habena, Græce dici possit, τὸ ἀκόντιον ἠγκυλήσατο, vel διηγκυλήσατο, vel ἐνηγκυλήσατο. [Suid. Ἀγκύλη· εἶδος ἀκοντίου, καὶ * Ἠγκυλωμένος· ἀγκύλην ἔχων. "Non dubito scr. Ἠγκυλημένος Amentatus. Ἀγκύλη enim, Amentum, vel Lorum, quo jacula in hostem emittuntur. Vide Vales. ad Evagr. 3, 25." Kuster. Imo recte se habet h. l. Ut enim ab ἄγκυρα ἀγκυρόω, sic ἀγκυλόω ab ἀγκύλη. Zonar. Ἀγκυλώμενος· ἀντὶ τοῦ ἀγκύλην ἔχων, ἔστι δὲ ἡ ἀγκύλη εἶδος ἀκοντίου. Vide infra.]

Ἀγκυλίζομαι, Jaculor, proprie, Jaculum ἀγκύλην dictum vibro. [Vide Schneideri Lex. in Διαγκυλέω. J. Poll. 1, 136. (vide Ἐναγκυλίζω:) 175. Ἐρεῖς δὲ, τὰς σφενδόνας πληρώσασθαι, ἀγκυλίσασθαι. " Pierson. ad Moer. 91." Schæf. Mss. Vide Ἀγκυρίζω.

UNDE] Ἀγκυλιστὴς, οῦ, ὁ, Jaculator, ἀκοντιστὴς, Etym. Eust. [ad Il. A. p. 344. Vide Ἀγκύλη, et Μεσάγκυλον.]

[* Ἀγκυλόω, Loro involvo, Amento. Hes. Αἰγάνεα· ἀκόντια, ἐπὶ τοῦ αἰγείοις ἱμᾶσιν ἠγκυλῶσθαι. Vide supra Ἀγκυλέομαι.]

" Διαγκυλέω, Διαγκυλίζω, et Διαγκυλόω, idem significant, et παρὰ τὴν ἀγκύλην dicuntur, quod est λαβὴ ἀκοντίου, Ansa jaculi, Lorum in media hasta, qua jacitur. Sunt enim quædam jacula s. hastæ, quæ ἐξ ἀγκύλης ἀφίενται, οὐκ ἐκ χειρός. Porro dicitur διηγκυλίσθαι, teste Hes., τὸ ἐνεῖραι τοὺς δακτύλους τῇ ἀγκύλῃ τοῦ ἀκοντίου, Digitos amento jaculi inseruisse, et generalius etiam τὸ ἕτοιμον εἶναι, Paratum esse, (teste eodem, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἕτοιμον εἶναι,) more nimirum jaculatorum, qui immissis in amentum hastæ digitis, jaculari parati sunt. Xenoph. K. A. 4, (3, 21.) 192. Ἐκβαίνειν ὡς διαβησομένους, διηγκυλισμένους τοὺς ἀκοντιστὰς, καὶ ἐπιβεβλημένους τοὺς τοξότας, Jaculatores quidem, trajectis per amentum digitis et ad jaculandum paratis, sagittarios vero, impositis arcui sagittis. Sic 5. (2, 10.) 205. Ὁ δὲ τοῖς πελτασταῖς πᾶσι παρήγγελλε διηγκυλισμένους ἰέναι, ὡς, ὁπόταν σημήνῃ, ἀκοντίζειν δεῆσον· καὶ τοὺς τοξότας ἐπιβεβλῆσθαι ἐπὶ ταῖς νευραῖς, ὡς, ὁπόταν σημήνῃ, τοξεύειν δεῆσον. In quorum locorum posteriore Suidas habet διηγκυλημένους: in priore vero quidam Codices διηγκυλωμένους: recte utrique." [Suid. Διηγκυλημένον· τὸ ἀκόντιον μεταχειριζόμενον, ἀντὶ τοῦ, ἐν μασχάλῃ κρατῶν (" potius κρατοῦντα, ut respon-

A deat accusativo præcedenti," Kuster.) τὸ δόρυ. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ πᾶσι παρήγγειλε διηγκυλημένους ἰέναι, ὡς, ὁπόταν σημήνῃ, ἀκοντίζειν δεήσοι (l. δεῆσον) κ. τ. λ. Paulo aliter Zonar. Διηγκυλωμένον· τὸ ἀκόντιόν τι (dele illud τὶ) μεταχειριζόμενον, ἀντὶ τοῦ ἐν μασχάλῃ κρατῶν τὸ δόρυ. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ πᾶσι παρήγγειλε διηγκυλωμένους ἰέναι. " (Xenoph.) Cod. Eton. utroque loco legit διηγκυλωμένους. Videtur utraque forma usitata fuisse; nam K. A. 4, 2, 16. est ἐναγκυλῶντες." Lex. Xenoph. Cf. Schneider. ad utrumque Xenoph. loc. et in Lex. v. Διαγκυλέω.] " Reperiuntur ea et ap. alios scriptores, additis accusativis τόξον, λόγχην, κεραυνόν. Herodian. 1, (14.) " Ἀλλὰ μὴν καὶ αἰτικρὺ τοῦ τῆς συγκλήτου συνεδρίου (ἔστησεν ἀνδριάντα) τόξον διηγκυλημένον. Ubi Polit. vertit, Statuam pro curia statuit, quæ arcum contenderet." [Vide ibi Irmisch.] "Chion. Ep. 4. Περὶ τὸν βραχίονα ἐλίττων θοιμάτιον, καὶ τὴν λόγχην διηγκυλωμένος ἔμενον," [" Hastam tenens, vel librans tanquam vibraturus, contorturus in hostem." Orell.]

B " Luc. 258. Καί μοι δοκεῖς εἰκότως μου καταφρονεῖν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὁρᾷς, διηγκυλημένος, ἀνέχομαί σου τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντος." [Plura de hoc Luc. loco habes in Ἀγκυλέομαι, ubi Noster et Plutarchi locum affert. Evagr. H. E. 3, 25. Δόρυ διηγκυλημένον πρὸ τῆς σκηνῆς αὐτῷ μετῃώρητο σχῆμα βαρβαρικόν. " Ego Amentatam verti; ἀγκύλη enim i. q. Amentum, Lorum quo vinciebantur jacula s. lanceæ, ut in hostem emitti possent. Glossæ veteres e Bibliotheca Petri Danielis a Turnebo citatæ, ita exponunt: Amentum, corrigia lanceæ, quæ etiam ansula est ad jactum. Ubi Ansula est ἀγκύλη, qua sc. comprehenditur telum ut jaciatur. Duplex autem erat usus amenti; nam et ad apprehendendum jaculum conducebat, et ut majore impetu ferretur in hostem." Vales.]

[* Ἐναγκυλάω, ἐναγκυλέω, ἐναγκυλίζω. * ἐναγκυλόω, Loro involvo, " Amento, Jaculum amento alligo, quod faciebant, qui jacula jactui parabant. Hes. quidem et Suid. ἀγκύλη explicant ἀκόντιον. Sed J.

C Poll. 1, 136. Τὸ δὲ μέσον (τοῦ δόρατος) ἀγκύλη· καὶ τὸ μὲν ἔργον ἀγκυλίσασθαι, (ubi Mss. et Salm. ἐναγκυλίσασθαι, quod vulgato præfert Kuhn.) 5, 23. (de venatoris instrumentis) Τὰ μὲν οὖν ἀκόντια ἐνηγκυλῆσθαι δεῖ διὰ τὴν ἄφεσιν· τὰ δὲ προβόλια διὰ τὴν ἐκ χειρὸς χρείαν οὐ δεῖται ἀγκύλης, (ubi olim perperam edebatur ἐνηγκυλοῦσθαι. Falckenburgius legit ἐνηγκυλῶσθαι, sed ἐνηγκυλῆσθαι e Mss. probant Kuhn. Jungerm. et Lederlin.: v. 54. Τοὺς δὲ σκύλακας, ἑξαμήνους μὲν τὰς θηλείας οὔσας, ὀκταμήνους δὲ, τοὺς ἄρρενας, ἐπὶ τὴν θήραν ἀκτέον, ἱμάντι μακρῷ ἐνηγκυλημένῳ ἐξημμένους· εἶθ' ὅταν ἐν καταλήψει γένηται τὸ θηρίον, ἐφιέναι καὶ τούτοις ἑλεῖν, ἵνα χαίρωσι τῇ θήρᾳ· τὸ μὲν πρῶτον, ἀπὸ τοῦ ἱμάντος ὑλακτεῖν ἐῶντας, μικρὸν δὲ ὕστερον, καὶ τὴν ἀγκύλην ἀπολύσαντας, ὡς μὴ τεινόμενοι ῥηγνύωνται. Vide Xenoph. Cyn. 7, 6.) Cf. Schol. Eurip. Or. 1477. (in Ἀγκύλη citatum,) Strab. 301. K. A. 4, 2, 16. Τὰ δὲ τοξεύματα ἐχώρει διὰ τῶν ἀσπίδων καὶ διὰ τῶν θωράκων· ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οἱ Ἕλληνες ἐπιλαβόμενοι ἀκοντίοις ἐναγκυλῶντες. H. v.

D in eadem historia utitur Diod. S. 14, 27. (at ibi est ἐναγκυλοῦντας: Ὥστε τοὺς Ἕλληνας ἐναγκυλοῦντας τὰ ῥιπτόμενα βέλη, τούτοις σαυνίοις χρωμένους ἐξακοντίζειν:) ad q. l. Wesseling. (' Ego subintelligi posse puto, ut in Xenoph. Ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οἱ Ἕλληνες ἐπιλαβόμενοι ἀκοντίοις ἐναγκυλῶντες, ubi Hutchinson. non oblitus Diodori, de ἐναγκυλᾶν, ἐναγκυλεῖν, pro quo ἐναγκυλοῦν rariore forma Ælian. H. A. 5, 3.' Æliani locus est: Ἔχονται δὲ ἄνθρωποι τοῦ ὅπλου καὶ τριάκοντα, καὶ ἕκαστος ἀκόντιόν τε ἐνηγκύληται, καὶ μάχαιραν παρήρτηται. Sic pro vulg. ἐνηγκύλωται edidit Schneider. Codd. Medic. et Aug. secutus.) Cf. Mori not. et supra Διαγκυλίζω." Lex. Xenoph. Polyb. 27. 9, 5. e Suida in Κέστρος: Ξένον ἦν τοῦτο τὸ εὕρημα κατὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον. Τὸ δὲ βέλος τοιοῦτον· διπάλαιστον ἦν, ἴσον ἔχον τὸν αὐλίσκον τῇ προβολῇ. Τούτῳ ξύλον ἐνήρμοστο, τῷ μὲν μήκει σπιθαμιαῖον, τῷ δὲ πάχει δακτυλιαίαν ἔχον τὴν διάμετρον· εἰς δὲ τοῦτο τὸ μέσον ἐσφήνωτο πτερύγια τρία ξύλινα, βραχέα παντελῶς. Τοῦτο, δυεῖν κάλων (κώλων) ἀνίσων ὑπαρχόντων τῆς σφενδόνης, εἰς τὸ μέσον ἐνηγκυλίζετο τῶν κώλων * εὐλύτως. Λοι-

πὸν, ἐν μὲν τῇ περιαγωγῇ, τεταμένων τούτων, ἔμενεν· A
ὅτε δὲ παραλυθείη θάτερον τῶν κάλων (κώλων) κατὰ τὴν ἄφεσιν, ἐκπῖπτον ἐκ τῆς ἀγκύλης, καθαπερεὶ μολυβδὶς ἐκ τῆς σφενδόνης, ἐφέρετο· καὶ προσπῖπτον μετὰ βιαίας πληγῆς, κακῶς διετίθει τοὺς συγκυρησάντας. "Achilles Tat. 135. (Ἐμὲ δὲ τρόμος, ὡς εἶδον, λαμβάνει, καὶ φοβούμενος μὴ φθάσῃ τὸ θηρίον, καὶ πατάξῃ τὸν ἵππον, ἐναγκυλησάμενος τὸ ἀκόντιον, πρὶν ἀκριβῶς καταστοχάσασθαι τοῦ σκοποῦ, πέμπω τὸ βέλος.)" Wakef. Mss. Heraclides Ponticus 462. Gale. Τίς ἀγνοεῖ τοῦθ', ὅτι χειμῶνος μὲν ἐπάλληλα πυκνώματα τῶν νεφῶν * ἐκμελαίνεται, καὶ μετὰ θολερᾶς ἀχλύος κατηφὴς ἅπας ὁ οὐρανὸς ἀμαυροῦται, τοῦ δὲ ἀέρος ὑποσχίζοντος, ἀργὰ τὰ νέφη μαλακῶς ὑποσπείρεται ταῖς ἡλιακαῖς ἀκτῖσιν ἐναγκαλιζόμενα, καὶ παραπλήσιόν τι χρυσαῖς μαρμαρυγαῖς ἀποστίλβει; Wakef. S. C. 3, 72., a Schæf. Mss. citatus, recte reposuit ἀργεννὰ ν.——ἐναγκυλιζόμενα, Radiis solaribus icta, jaculata.]

[* Ἐξαγκυλέω, s. * Ἐξαγκυλόω. "Schol. Nicandri Ther. 170. (Αἰγανέα δὲ τὸ ἀκόντιον ἀπὸ μέρους τοῦ αἰγείου ἱμάντος, ὃν ἐξαγκυλούμενοι βάλλουσι.)" Wakef. B
Mss. J. Poll. 5, 56. Τὸ δὲ περιδέρραιον ἐξῆπται στενοῦ ἱμάντος, ὃς κατὰ τὸν κύναγχον ἐξηγκύλωται, ubi vulg. ἐξηγγύλωται in ἐξηγκύλωται mutari jubet Kuhn. vertens, Qui innectitur millo, vel milli annulo, nec dissentit Jungerm.]

[* Ἐπαγκυλίζω. Vide Ἀγκύλη.]

[* Προσαγκυλόω. Her. Autom. in Mathem. Vett. 245. Αἱ δὲ ἐκ τῆς πορείας κινήσεις γίνονται, πασῶν τῶν σπάρτων προσεγκυλομένων μὲν τοῖς κινουμένοις ὀργάνοις, ἀποδεδεμένων δὲ εἰς τὴν λεῖαν. Lege cum Schneidero Lex. προσηγκυλωμένων. Vertitur: Qui motis instrumentis circumvoluti sunt et æquipondio annexi.]

[* Ἀγκυλωτὸς, ἡ, ὸν, Amentatus. Eurip. Bacch. 1203. Οὐκ ἀγκυλωτοῖς Θεσσαλῶν * στοχάσμασιν. Vide ibi Barnes. et Schol. ad Hippol. 221. "Valck. ad Hippol. p. [illegible]" Schæf. Mss. Ἀγκυλωτὸς est ab ἀγκυλόω, ut Ἀγκυλητὸς, ἡ, ὸν, ab ἀγκυλέω s. * ἀγκυλάω. Vide Ἀγκύλη, et Μεσάγκυλον. Æschyl. Argivis ap. Harpocr. v. Χλιδῶν: Καὶ παλτὰ κἀγκυλητὰ χλιδῶσι β[illegible]ων. "Salmas. teste Maussaco in Ap- C
pendice legit, Καὶ πέλτ' * ἀναγκύλητα, id esset, Peltas, quæ ansa retineri haud facile possent. Est enim ἀγκύλη, Ansa, Jaculi amentum. Ego malim, πάλτ' ἀναγκύλητα. Est enim παλτὸν, ἀκόντιον, ut nemo nescit; at πέλτον Græcum non est: itaque errat Salmas. Versus Æschyli intelligendus est de iis, qui in extremo periculo se omni telo, quod obvium est, defendunt: Et jacula, inquit, sine amentis, et lapides, qui ad manum sunt obvii, jaciens in hostem. Sic ἐνηγκυλωμένα τόξα ap. Suid. Probe tensi arcus, (v. Irmisch. ad Herodian. 1, 634. Ap. Suid. verbum hocce proprio Incurvandi sensu sumitur, * Ἐνηγκυλωμένοι. Πεφωραμένοι ἐπὶ κατασκοπῇ παρεγένοντο, τῷ καὶ τὰ τόξα ἐνηγκυλωμένα φέροντας ἁλῶναι· ἀντὶ τοῦ ἐντεταμένα, ηὐτρεπισμένα.) Et ἐπηγκυλημένα ξύλα Idem explicat εἰς ὅπλων χρῆσιν: (* Ἐπηγκυλημένα ξύλα· τὰ κεκαμμένα εἰς θεοειδῆ σχήματα, εἰς χρῆσιν ὅπλων. 'Sic melius Mss. Par. quam priores Edd. quæ habent Ἐπιγκυλημένα, per ι. Κεκαμμένα, sic recte 2 Mss. Par. at priores Edd. male κεκραμένα.' Küster. Zonar. Ἐπηγκυλημένα· τὰ κεκαμμένα ξύλα εἰς χρῆσιν ὅπλων. 'A. .κεκαυμένα. Vide not. b ad Suid. Κεκαυμένα etiam Phavor. Desideratur illa vox in Lexicis.' Tittmann. Imo illa v. κεκαμμένα Lexicis satis nota est; descendit enim a κάμπτω, Flecto.) Porro Æsch. in ea fabula Græcos post epulas ebrios inducit; et inter se rixantes prorsus ut Lapithas ac Centauros, quolibet telo certare, ac matulas etiam in capita adversariorum illidere. Athen. 1. (p. 17.) Ὅδ' ἐστὶν, ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος Γελωτοποιὸν, τὴν κάκοσμον οὐράνην, Ἔρριψεν, οὐδ' ἥμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ Πληγεῖσ' ἐναυάγησεν ὀστρακουμένη Χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοὶ, quod iisdem pene verbis imitatus est Sophocles Ἀχαιῶν Συνδείπνῳ, ut refert Athen. 1. p. 17. (Futuris Æschyli Editoribus notandum est, quod V. D. Æschyli fabulæ, Argivorum dictæ, versum ab Harpocr. servatum tribuat.) Sic ἀγκυλητοὺς κοττάβους dixit Æsch. teste Eust. ad Il. B. p. 344. (ex Athenæo; cf. Schol. Aristoph. Pac. 1243. ad quem respexit Noster supra in Ἀγκύλη,) metaphora sumta ἀπὸ τῶν δοράτων, ἅπερ ἀγκυλητὰ καὶ μεσάγκυλα ἐκάλουν. Strabo 10. palta amentis jaci sueta testatur: Διττὴ δ' ἡ δοράτων χρῆσις, ἡ μὲν ἐκ χειρὸς, ἡ δ' ὡς παλτοῖς. Plura Cluver. Germania 1, 40. p. 352." Vales. Notam hanc, quod miramur, neglexit V. D. Butler. Æsch. 8, 175.]

[* Ἀνάγκυλος, ὁ, ἡ, "Obliquus," Hederici Lex. Diod. S. 3, 8. Καθοπλίζονται δ' αὐτῶν οἱ μὲν ἀσπίσιν ὠμοβοΐναις καὶ μικροῖς δόρασιν, οἱ δὲ ἀκοντίοις ἀναγκύλοις· ἐνίοτε δὲ ξυλίνοις τόξοις τετραπήχεσιν, οἷς τοξεύουσι μὲν τῷ ποδὶ προσβαίνοντες, ἀναλωθέντων δὲ τῶν οἰστῶν, σκυτάλαις ξυλίναις διαγωνίζονται. Rhodom.: Mucronibus aduncis jacula. At ἀνάγκυλος nihil aliud Græcis sonare potuit, quam Non obliquus, i. e. Rectus, qui sensus huic loco minime convenit. "Wurfspiesse ohne ἀγκύλη, Amentum, Wurfriemen." Schneider. Lex. At ἀνάγκυλος, q. v. ex ἀνὰ et ἀγκύλος, Curvus, componitur, nihil cum ἀγκύλη, Amentum, commune habet. Rectius ergo statueris ἀναγκύλοις in Diodori textum irrepsisse pro ἀγκυλητοῖς s. ἀγκυλωτοῖς.]

[Μεσάγκυλον, τὸ, Amentatum jaculum. Eurip. Phœn. 1148. "Valck. ad Phœn. p. 397. T. H. ad Lucian. 1, 440." Schæf. Mss. Schol. ad Phœn. l. c.: Μεσαγκύλοις· τοῖς ἀκοντίοις, διὰ τὸ κατὰ μέσον τοῦ ξύλου τὰ ἀκόντια ἀγκύλον τι καὶ κοῖλον ἔχειν. Imo vox formatur ab ἀγκύλη. Alia Scholia: Τὸ μεσάγκυλον εἶδός ἐστιν ἀκοντίου, ἐν μέσῳ τῷ ξύλῳ κοῖλον ἔχον, ὡς ἂν ἐρείδηται ἡ χεὶρ τοῦ πέμποντος, κατὰ τροπὴν τῆς οι διφθόγγου εἰς υ ψιλόν. Eust. ad Il. A. p. 344. Οἵ (οἱ παλαιοὶ) φασι καὶ ὅτι αἰγανέα, ἧς ἡ ἀγκύλη ἐξ αἰγείου δορᾶς· λέγουσι δὲ ἀγκύλην, τὴν τῆς αἰγανέας λαβήν·———καὶ ἡ ἀγκύλη δὲ, ἀκόντιόν ἐστί τι, ὅθεν καὶ οἱ ἀκοντισταὶ, ἀγκυλισταί. Ἀπ' αὐτῆς δὲ καί τα ἐκηβόλον μεσάγκυλον παρωνόμασται, ὡς δηλοῖ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, Πρῶτα μὲν τόξοισι καὶ μεσαγκύλοις—σφενδόναις θ' ἑκηβόλοις, ("Par illud Livii, Arcus, fundasque, et jaculorum amenta. Eurip. alibi, Androm. 1133. ἀλλὰ πόλλ' ὁμοῦ βέλη, Οἰστοὶ, μεσάγκυλ', ἔκλυτοί τ' * ἀμφώβολοι, Schol. Μεσάγκυλα· εἴδη ἀκοντίων ἐν μέσῳ σπάρτῳ δεδεμένων, ὃ κατέχοντες ἠφίεσαν." Polit.) Ἴσως δὲ πολυωνυμίας λόγῳ ταυτόν ἐστιν ἀγκύλην εἰπεῖν, καὶ μεσάγκυλον, ("ut fortasse aliquando ap. Latinos, certe ap. Poetas, idem est Amentum, atque Jaculum amentatum." Polit.)——Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἀγκύλη, οὐ μόνον ἡ ἀνωτέρω ῥηθεῖσα, ἀλλὰ καὶ ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος· καὶ ποτηρίου γένος χρήσιμον εἰς κοττάβους, παρὰ τὸ ἀγκύλον, τὸ ἐπικαμπὲς καὶ στρεβλὸν καὶ σκολιὸν, καὶ ἐπικεκλασμένον· ἠγκύλουν γὰρ φασὶ τὴν δεξιὰν οἱ τοὺς κοττάβους προϊέμενοι, κυκλοῦντες αὐτήν· οὓς δὴ κοτάβους ἀγκυλητοὺς Αἰσχύλος ἔφη, ὁμωνύμως δόρασιν· ἅπερ ἀγκυλητὰ καὶ μεσάγκυλα ἐκάλουν, ἀπὸ χειρός φασι δεξιᾶς. Χρῆσις δὲ καὶ κοτύλης ("l. ἀγκύλης," Polit.) παρά τε Βακχυλίδῃ ἐν τῷ, Εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης πίνουσι, (illud πίνουσι suspectum habent Polit. et Salvin. vide Athen. e quo sua hausit Eust.) καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐν τῷ, Πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον, ἂν ὕδωρ ἐπῇ, καὶ ἑξῆς, ἕως τοῦ, Πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης. Polyb. 23, 1, 9. "Μεσάγκυλον, ab ἄγκυλος, (imo ἀγκύλη,) quod D
Amentum interpretantur J. Poll. et alii Grammatici, unde ἐναγκυλοῦσθαι, Amentum addere, dixit Xenoph. K. II. 4. p. 283. ubi v. Hutch." Ernest. Lex. Polyb. A. Gell. 10, 25. inter telorum, jaculorum, gladiorumque vocabula ponit frameas, mesanculas, l. mesancylon, ut tacite legit Gesner. Thes. L. L. et diserte Forcellin. Festus: Mesancilum, teli missilis genus. "L. Mesancylum. Μεσάγκυλον, Amentatum jaculum. Ennius Ansatas vocat: Mittunt ansatas de turribus. Menand. (ap. Plut. 2, 547. c.): Πῶς τὸ τραῦμα τοῦτ' ἔχεις; μεσαγκύλῳ." Jos. Scalig. Hes. Μεσάγκυλα· ἀκόντια. Etym. 113. 35. Ἀγκύλος, * μεσάγκυλος. Imo μεσάγκυλος est ab ἀγκύλη. In Suida et Photio est * Μεσάγκυλος: in illo, Μεσάγκυλος, sine interpretatione, in hoc autem, Μεσάγκυλος· μέσος πολιὸς, ὠμογέρων, ubi Hermann. "D. μεσάγκυλος. Confusæ sunt duæ glossæ, una Μεσάγκυλον, interpretatione carens, altera Μεσαιπόλιος, ut ap. Suid. (Μεσαιπόλιος· ὠμογέρων, μιξοπόλιος.)" Contra in Zonara deest Μεσάγκυλος, Μεσαίπολιος autem sine explicatione ponitur.]

Ἀγκυλιδωτὸν, pro *ἀγκύλην ἔχον*, Hippocr. Ansulatum, Ansulam vel annulum habens. Dictum est autem de curru Gor. Sed ap. Galen. unde postrema hæc verba sumsit, pro *ἅρματος* leg. *κυρτώματος*, e vet. Cod. quam lectionem in meo Dictionario Medico habes. [" Appendices geminas e simplici aut duplici loro, spiris coriaceis utrinque e latere annexas, velut aures quasdam aut ansas, in quas virgæ corneæ conjectæ, tibiæ fractæ extensionem faciant, *ἀγκύλας* vocat Hippocr. de Fract. 3. (566=467.) quod ansarum instar aut aurium, quæ sunt in vasis, incurvæ sint ac inflexæ. Sic enim Galeni locus in Commentario mihi accipiendus et emendandus videtur, qui nostris in exemplaribus admodum depravatus legitur. Hinc etiam Ἀγκυλιδωτὸν exponitur Gal. Exegesi Vocc. Hippocr. *ἀγκύλην ἔχον*, Ansulatum, Ansulam aut annulum incurvum, quo prehendatur, habens, additurque *εἰρῆσθαι ἐπὶ κυρτώματος*. Quod tamen, ut ingenue fatear, nondum mihi liquet, neque me ap. Hippocr. legere memini." Foes. " Ms. D. et Cod. Mosq. *ἅρματος*, Ed. Ald. *ἢ κυρτ.* def. Unum, vel alterum glossema esse videtur a Librario textui intrusum. Ultimam vocem libenter extruderem, cum et Foes. eandem ap. Hippocr. non legerit." Franz. Ἅρματος procul dubio falsa est lectio pro *ἅμματος*: *ἀγκύλη* enim est Amentum. Vide supra 653. d. 654. d. " Ἀγκυλιδωτὸν quasi dicas Ansulatum, vel Annulatum, ea forma, qua *ἁλυσιδωτὸν*, Catenatum, et *χειριδωτὸν*, Manicatum, dicimus." Junt. Adde *λεπιδωτὸν*, et *φολιδωτὸν*, Squamatum. Sed *ἁλυσιδωτὸς* est ab *ἅλυσις*, *λεπιδωτὸς* a *λεπὶς*, *φολιδωτὸς* a *φολὶς*, et *χειριδωτὸς* a *χειρίς*: ergo *ἀγκυλιδωτὸς*, Ansatus, est ab * *ἀγκυλὶς*, Ansa. At, quamvis *ἀγκυλὶς* in Oppiano pro Instrumento venatorio legatur, nusquam ponitur de Ansa. Quæ cum ita sint, pro *ἀγκυλιδωτὸν* repone ocyus *ἀγκυλωτὸν*, quæ vox satis Græca est.]

[* Ἀγκυλόβουλος, ὁ, ἡ, Tzetz. Hom. 144. Posthom. 84. 630.]

Ἀγκυλόγλωσσον, ου, τὸ, Appellat Ægineta Vitium linguæ aut congenitum, astricta lingua infanti nascenti membranulis quibusdam duriusculis et brevioribus: aut agnatum, i. e. accidentarium, cum ulcus sub lingua cicatricem duriorem obduxit. Est autem vinculum nervosum, quod Filum vulgariter nuncupatur. Eximitur autem hoc vitium instrumento chirurgico, quod *ἀγκυλοτόμον* appellant. Hactenus Bud. Æginetæ autem verba sunt ista: *Ἀγκυλόγλωσσον πάθος ἐν τῇ γλώσσῃ ποτὲ μὲν ἐκ φύσεως γίνεται, κατεχομένων τὴν γλῶσσαν ὑμένων σκληροτέρων καὶ κολοβωτέρων· ποτὲ δὲ ἐξ ἐπικτήτου, διά τινα οὐλὴν σκληροτέραν ὑπ' αὐτὴν ἐξ ἑλκώσεως γενομένην· ἔστι δὲ νευρώδης δεσμός· ὀνομάζεται δὲ ἀγκύλαι καὶ ἀγκύλια ἐν γλώσσῃ.* Observa autem hic, perinde esse, s. quis dicat *ἀγκυλόγλωσσον* composita voce, s. separatim *ἀγκύλην*, aut *ἀγκύλιον ἐν γλώσσῃ*. || Dicuntur et *ἀγκυλόγλωσσοι* Ii qui hoc vitio laborant, appellati etiam *μογιλάλοι*, quia *μόγις διαλέγονται*, inquit Aëtius. [Vide Nostri Dict. Medic. 194. ubi h. l. paulo aliter legitur.]

[* Ἀγκυλογνώμων, ὁ, ἡ. " Olympiodor. ad Job. 5, 13. (*Πολυπλόκους καλεῖ τοὺς ἄγαν συνέτους, οὓς ἀγκυλογνωμόνας διὰ τὸ σκολιὸν τῆς γνώμης εἰώθασι προσαγορεύειν οἱ τὰς κυρίας τῶν λέξεων ἐκλέγοντες.*)" Schæf. Mss.]

[* Ἀγκυλόδειρος, ὁ, ἡ, Curvum collum habens. " Not. ad Diod. S. 1, 163." Schæf. Mss. Vide Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. Eleg. 347.]

[* Ἀγκυλόδους, οντος, ὁ, ἡ, Obliquum dentem habens. " Huschk. Anal. 231. Chardon. Magaz. Encycl. 796. N. 1. p. 99." Schæf. Mss. " Macedon. in Jacobs. Anthol. 13, 641. cum nota Jacobsii, (qui citat Qu. Calabr. 4, 218. pro 6, 218.)" Boissonad. Mss. " Nonni Dionys. 3, 49. 6, 112." Kall. Mss. Ap. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. Eleg. 347. est *ἀγκυλόδων*, non *ἀγκυλόδους*.]

[* Ἀγκυλόκυκλος, ὁ, ἡ. " Nonn. 878, 1." Wakef. Mss.]

[* Ἀγκυλόκωλος, ὁ, ἡ, Curvipes. " Athen. 320. (ex Archestr. Γαστρονομίᾳ, Καρῶν πέλας ἀγκυλοκώλων.)" Wakef. Mss.]

" Ἀγκυλομήτης, Cujus consilia s. consultationes " sunt obliquæ, ὁ *ἀγκύλα καὶ σκολιὰ βουλευόμενος*,

A " Obliqua consilia animo agitans, ideoque Vafer, " Versutus, et Cujus animus perspici non potest, vel, " *ὁ περὶ σκολιῶν καὶ δυσευρέτων εὐχερῶς δυνάμενος* " *βουλεύσασθαι*, Qui de rebus perplexis et inventu " difficilibus facile potest inire consilium: ideoque " *συνετὸς*, Prudens et perspicax, Consultus, ut *Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης*, quod proverbialiter etiam de " Homine consulto vel callido dicitur. Crebro apud " poetas occurrit *Κρόνος ἀγκυλομήτης*, ac nominatim " ap. Hesiod. ap. quem Tzetzes eum sic appellari " annotat, quoniam *ἀγκύλα μήδεα καὶ πολλὰ καὶ ποικίλα βουλεύματα εἰδέναι τοὺς πολυχρονίους ποιεῖ*: " alii, quia tempus, quod *Κρόνου* nomine allegorice " denotatur, quædam tegit, quædam retegit, furtimque ac latenter effluit. Fœminino genere *Ἀγκυλόμητις* dicitur, ut ap. Nonn. *Γυνὴ ἀγκυλόμητις*, Prudens et consulta mulier, de Samaritana illa. Alioqui " *ἀγκυλόμητις* masculino quoque genere usurpatur, ut " *δολόμητις*, *ποικιλόμητις*, *πολύμητις*: hæc a *μῆτις* de- " rivata, illud et similia, a *μήτης*, ut Eust. tradit. Legi-
B " mus certe ap. eund. Nonn. (152. 155.) *Χορὸς ἀγκυλόμητις*, necnon (131.) *Λύκος ἀγκυλόμητις*, Lupus " callidus." [Gl. Ἀγκυλομήτης· Habens curva consilia. Apollon. Lex. *Ἀγκυλομήτεω· ἐπὶ τοῦ Κρόνου, καθ' Ὅμηρον, τοῦ δυναμένου περὶ τῶν ἀγκύλων καὶ σκολίων εὖ βουλεύεσθαι.* " Ap. Hesiod. Opp. 48. sic vocatur Prometheus, *Ὅττι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης*: Il. B. 204. *εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Σκῆπτρον.*" Villois. Hesych. *Ἀγκυλομήτεω· σκολιὰ βουλευομένου. Ἀγκυλομήτης· ὁ δυνάμενος περὶ τῶν ἀγκύλων καὶ σκολιῶν εὖ βουλεύσασθαι.* Suid. *Ἀγκυλομήτης, καὶ ἀγκυλομῆται· οἱ* * *σκολιόβουλοι.* Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. *Ἀγκυλομῆται· σκολιόβουλοι.* Zonar. *Ἀγκυλομήτεω· σκολιὰ βουλευομένου· Ἀγκυλομήτης· ὁ σκολιὰ βουλευόμενος.* Pseudo-Did. ad Il. Δ. 59. *Ἀγκύλα καὶ σκολιὰ βουλευόμενος, ἢ ὁ περὶ τῶν δυσευρέτων καὶ σκολιῶν εὐχερῶς δυνάμενος βουλεύσασθαι, συνετός*: Schol. Ven. *ὁ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγκύλα μήσασθαι εἰδὼς, ἢ ὁ περὶ τῶν δυσευρέτων καὶ σκολιῶν εὐχερῶς δυνάμενος.* Pseudo-Did. ad Il. B.
C 205. et Schol. Ven. *Ἀγκυλομήτης ὁ Κρόνος ἐκλήθη* [illegible] *ἤτοι ἀγκύλα καὶ σκολιὰ βουλευσάμενος κατὰ τοῦ πατρὸς, καὶ τῶν παίδων, ὥς φησιν Ἡσίοδος· τοῦ μὲν γὰρ τὰ αἰδοῖα τῇ ἅρπῃ ἀπέτεμε, τοὺς δὲ κατεπίεν* (*κατέπινεν*, Schol. Ven.) *ἢ ὁ τὰ ἀγκύλα καὶ δυσχερῆ πράγματα τῇ μήτι* (l. *μήτιδι*, ut in Schol. Ven.) *περιλαμβάνων, πρόνους* (*κορινους*, Schol. Ven.) *τις ὤν, καὶ τέλειος νοῦς, ὥς φησι καὶ ἡ Δημώ*, Schol. Ven. habet *Ἡδημών*. Neuter scriptor alibi citatur. Forte legi debet *ὁ Δήμων*: est enim vetustissimi auctoris Rerum Atticarum nomen, adversus quem librum scripsit Philochorus teste Suida in *Φιλόχορος*. Vide Etym. 768, 1. Casaub. et Schweigh. ad Athen. 96. Quod autem ad corruptam vocem *πρόνους*, prout in Pseudo-Did. legitur, vel *κορινους*, prout exhibet Schol. Ven., vera lectio est *κορὸς νοῦς*, ut ex Eust. ad Il. B. l. c. p. 203. liquido constat: *Ἔτι δὲ καὶ ὁ τοῦ Διὸς πατὴρ Κρόνος εἰς νοῦν οὐ τὸν ἁπλῶς, ἀλλὰ τὸν καθαρὸν ἀλληγορούμενος, ὥς οἷά τις κόρος* (*κορὸς*, corrigit Polit.) *νοῦς, ὁ καὶ ἀγκυλομήτης διὰ τὸ κατ' αὐτὸν ἀγκύλον καὶ συνεστραμμένον·*
D *οὐ γὰρ ἔξω πλανᾶται πού ὁ τοιοῦτος νοῦς, ἀλλ' εἰς ἑαυτὸν ἔστραπται, καὶ μάλισθ' ὅτε νοεῖν ἐθέλει ἑαυτόν· δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὡς χρόνος ὁ Κρόνος* (*Κρόνος ὁ χρόνος* mallit Polit.), *ἀγκυλομήτης λέγεται διὰ τὰς* * *ἑλίξεις καὶ καμπὰς τῶν ἄνω κινήσεων, ἃς εὐμεθόδως μετρεῖ, ἔτι δὲ καὶ μυθικῶς, ὡς οἷα τεκνοφάγος· ὃ καὶ αὐτὸ χρόνου ἐνέργημα ἐσθίοντος τὰ ἐν γενέσει τῇ κατὰ χρόνον ἅπαντα, δίχα γε τοῦ κατὰ νοῦν Διός· αὐτὸς γὰρ διαφυγγάνει τὸν κατὰ Κρόνον χρονικὸν ὄλεθρον.* De v. *κορὸς* multa diximus supra 264. n. Etym. *Ἀγκυλομήτεω· γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀγκύλον, ὃ σημαίνει τὸ σκολιὸν, καὶ τοῦ μῆτις, ὅπερ ἀπὸ τοῦ μήδω, τὸ βουλεύομαι, γέγονεν. Κλίνεται δὲ οὕτως· ἀγκυλομήτης, ἀγκυλομήτου κοινῶς,* * *Δωρικῶς ἀγκυλομήτα,* * *Βοιωτικῶς δὲ καὶ Αἰολικῶς ἀγκυλομήταο, Ἰωνικῶς ἀγκυλομήτεω, οἷον κακοήθους, κακοτέχνου,* * *σκολιοβούλου, οἱ δὲ, τὸν δυνάμενον περὶ τῶν ἀγκύλων καὶ σκολιῶν εὖ βουλεύεσθαι.* Philem. Lex. *Ἀγκυλόμητις, καὶ ποικιλόμητις, καὶ δολόμητις, διὰ τοῦ ι γράφεται, καὶ κλίσιν οὐκ ἰδίαν ἔχει, κλίνεται δ' ὅμως ἀγκυλομήτου, καὶ δολομήτου ἑτεροκλίτως, ὡς πρέσβυς πρεσβύτου.* Moschop. ad Hesiod. 23. *Ὁ ἀγκυλόμη-*

τις, ἤγουν ὁ ἑαυτὸν νοῶν καὶ εἰς ἑαυτὸν ἐπεστραμμένος· δηλοῖ δὲ τοὔνομα ἐνίοτε μὲν τὸν σοφὸν καὶ τὸν ἑαυτὸν νοοῦντα, ὡς ἐνταῦθα, ἐνίοτε δὲ τὸν πανοῦργον. Ἰστέον, ὅτι τὸ ἀγκυλόμητις, τὸ ποικιλόμητις, τὸ δολόμητις, καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ μῆτις σύγκειται, προπαροξύνεται, καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται. Κλίσιν δὲ οὐκ ἰδίαν ποιεῖται, ἀλλ' ἀγκυλομήτου, καὶ ποικιλομήτου, καὶ δολομήτου κλίνεται ἑτεροκλίτως, ὡς πρέσβυς πρεσβύτου, καὶ πολὺς πολλοῦ, καὶ πολλὰ ἕτερα· ὅτι δὲ ἐπὶ τῶν εὐθειῶν βραχυκατάληκτα ταῦτά ἐστι καὶ οὐδέποτε ἄλλως, δῆλον ἀπὸ τῶν μέτρων, εἴ τις τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν βούλεται. Proclus ad Eund. p. 23. b. Εἰ δὲ ἀγκυλομήτης ὁ Προμηθεύς, οὕτω γὰρ γράφειν δεῖ καθὰ καὶ Πλούταρχος, Κρόνιός τίς ἐστι καὶ νοερῶς ἑαυτὸν νοῶν, καὶ ἀγκύλως εἰς ἑαυτὸν ἐπεστραμμένος· εἰ δὲ καὶ ποικιλομήτης γράφοιτο, σημαίνει τὸν ποικίλας εἰληχότα νοήσεις, ἃς δωρεῖται καὶ ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς, εἰς τὸ σῶμα πεσούσαις, ὅτι τὸ προνοητικὸν τῶν ἀνθρώπων κρύπτει τὸν πλοῦτον, ἀνθ' ὅτου Προμηθεὺς αὐτὸν ἠπάτησεν. "Ἀγκυλομήτης, al. ἀγκυλόμητις, improbante Thierschio Act. Philol. Monac. 1, 3. p. 310. Lanzius 277.: 'Glossator Hesiod. Moschop. docet ποικιλόμητις, δολόμητις, et reliqua verba ejusdem naturæ per ις scribenda.'" Schæf. Gnom., Poet. 214. "Græv. Lect. Hes. 516. Heyn. Hom. 4, 231. 564." Schæf. Mss. Etym. 518. Τὰ γὰρ εἰς ις θηλυκὰ καὶ εἰ μὲν βαρύνεται, ἐν τῇ συνθέσει προπαροξύνεται, οἷον, πόλις ἀκρόπολις, μῆτις * πολύμητις, καὶ ἀγκυλόμητις. Vide Spohn. Comment. de Extr. Odyss. Parte 190—3.]

"Ἀγκυλομηνὸν, Hes. νοσερόν." [* Ἀγκυλόπνουν, Perger.]

Ἀγκυλοτόμον, Ancyles incisorium, Instrumentum chirurgicum, quo tollitur ἡ ἀγκύλωσις τῆς γλώττης, et membranæ, quæ linguam vinciunt et contrahunt, rescinduntur. ET Ἀγκυλοτόμος genere masc. Bud. ex Ægin. 6.

[* Ἀγκυλόσ..., ... "Nicet. Eugen. 5, 214." Boissonad. Mss.]

ΑΓΚΥΡΑ, ας, ἡ, Ancora. Hinc ἄγκυραν αἴρειν, Ancoram solvere, vel potius eximere, evellere, tollere, quod fit, cum in altum navis agitur e litore, Plut. Pompeio, Ἄγκυραν αἴρειν κελεύσας, ἀνεβόησε, πλεῖν ἀνάγκη, ζῆν οὐκ ἀνάγκη. Bud. Videtur autem significare idem ἄγκυραν s. ἀγκύρας ἀναιρεῖσθαι, Athen. 15. (672.) Καὶ τὰς ἀγκύρας ἀνελομένους, εἰρεσίᾳ τε πάσῃ χρωμένους, ἀπαίρειν οὐ δύνασθαι. Sic Leonid. (Tar.) Epigr. (57.) Ἀγκύρας ἀνέλοιο καὶ ἑλκύσσαιο (ἐκλύσαιο) γύαια, ubi etiam observa υ in hoc nomine produci. || Metaphorice etiam usurpatur pro Præsidio, ut ap. Eurip. (Hec. 80.) Hecuba filium suum vocat ἄγκυραν οἴκων, Præsidium et quasi columen suæ familiæ. Hinc Aristid. Panath. Πάντες ἐπὶ δυεῖν ὁρμεῖν ἔδοξαν οἱ Ἕλληνες, Duabus nixi esse ancoris, quasi gemino fulti præsidio, Erasm. quem etiam vide in Proverbio Ἱερὰν ἄγκυραν χαλάζειν, Sacram ancoram solvere. Lucian. (1, 717.) Μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, quæ verba exponit Erasm. ita, Mihi forsassis una illa ancora adhuc superest integra. I. e. Illud mihi adhuc superest, quo possim confugere. Bud. autem sic explanat, Nondum omnia expertus sum, Nondum omnia consumsi defensionis subsidia. Significant porro ad verbum illæ Luciani voces, Una mihi fortasse illa ancora adhuc non madefacta est. [Hesych. Ἄγκυραι· μεταφορικῶς αἱ ἀσφάλειαι. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ. Bekkeri Λεξ. ῥητορ. Ἀγκῦραι (sic, sed l. Ἄγκυραι)· ἐκ μεταφορᾶς αἱ ἀσφάλειαι. Σοφοκλῆς· Ἀλλ' εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἀγκῦραι (l. ἄγκυραι) βίου. Suid. Χαλάσω τὴν ἱερὰν ἄγκυραν. Ἄγκυρα, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν νηῶν, ἡ ἀσφάλεια, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Φαίδρᾳ, καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ. Ἱερὰ δὲ, ἡ μεγάλη, ἢ ἡ ἀγαθή. J. Poll. 1, 93. Ἄγκυραι ἀμφίβολοι, ἀμφίστομοι, ἑτερόστομοι, καὶ ἄγκυρα ἱερὰ, ἧ χωρὶς ἀνάγκης οὐ χρῶνται: 103. Ἐρεῖς δὲ, ἐπ' ἀγκυρῶν ὡρμισάμεθα——ἀγκύρας βαλέσθαι, ἀγκύρας καθεῖναι, κατατεῖναι, στήσασθαι τὴν ναῦν, ἐκδήσασθαι τὰ πείσματα: 104. Τὸ δὲ ἐναντίον, ἀνελέσθαι τὰς ἀγκύρας, ἀνασπάσαι, ἀνελκύσασθαι, λῦσαι, καὶ λύσασθαι τὰ ἀπόγεια: x. 134. Πείσματα, ἄγκυραι, ὁλκοί. "Charit. 660. Markl. Iph. p. 400. 408. Musgr. 1408. Musgr. Hel. 1077. Jacobs. Anim. 150. Monthly Rev. 1799. Jan.

A 92. Febr. 198. Schneider. S. R. R. 3, 2. p. 93 Wakef. S. C. 5, 145. Aristoph. Fr. 284. Villois. ad Long. 197. Brunck. Soph. 3, 491. Porson. Hec. p. 8. Ed. 2. Wakef. Diatr. 11. Valck. Diatr. 274. Toup. Opusc. 2, 232. Not. ad Herod. 527." Schæf. Mss.] || Ἄγκυρα, Uncus. Theoph. de amputatione, Τὰ δὲ χερσὶ, τὰ δ' ἀγκύραις τισὶ κελεύοντες ἀφαιρεῖν. ["Instrumentum rusticum bi- vel tri-dentatum." Stackhous. Gl. Theophr.] "Ἀγκαλέους, Hes. ἀγκύρας." ["An referendum ad ἀγκύλος, Aduncus? Anchoras enim Aduncas esse constat." Kust.] || Ἄγκυρα, Membrum genitale, ap. Epicharm., Cypriis autem ita dicitur triobolum. Hes. [Ἄγκυρα· τὸ αἰδοῖον, παρὰ Ἐπιχάρμῳ, Κύπριοι δὲ τὸ τριόβολον, καὶ τὸ ναυτικὸν σκεῦος, καὶ τὴν ἀσφάλειαν. "Si numi genus hic designatur, scr. τριώβολον, per ω." Kust. "Ita Jos. Scalig. ad oram libri sui. Is. Voss., τρίβολον, quod non displicet. Vide Hes. v. Τρίβολα, Τρίβολοι, et Τρίβολον." Albert. Verum viderunt Kust. et Scal. nam in Bekkeri Λεξ. ῥητορ. est: Ἄγκυρα· τὸ αἰδοῖον

B παρὰ Ἐπιχάρμῳ, Κύπριοι δὲ τὸ τριώβολον ἄγκυραν λέγουσι, καὶ τὸ ναυτικὸν σκεῦος, καὶ ἡ ἀσφάλεια, l. τὴν ἀσφάλειαν.] || Ἄγκυρα, In qua ficus capiunt. Hes. (ἐν ᾗ τὰ σῦκα λαμβάνουσιν,) at Suid. ἀγκύρισμα, dicit esse σκεῦος ἀγρευτικὸν σύκων, [quem ex Hes. corrigit Kuster. Sic tamen est et ap. Schol. Aristoph. Eq. 262.] || Ἄγκυρα, Nomen urbis Galatiæ, aut Phrygiæ, cujus civis dicitur Ἀγκυρανός. Steph. [Suid. Ἄγκυρα· πόλις, καὶ οἱ ἀπ' αὐτῆς Ἀγκυρανοί. Ὅτι οἱ νῦν Ἀγκυρανοὶ * Ἑλληνογαλάται πάλαι ἐλέγοντο. Ἄγκυρα πλοῖον. Etym. Ἀγκύρα (sic)· ἡ μὲν πόλις, προπαροξύνεται, ἡ δὲ τοῦ πλοίου, παροξύνεται: vide 182. 37.]

[* Ἀγκύρειος, εια, ον, Ad anchoram pertinens. "Suid. v. Πείσματα, (τὰ ἀγκύρεια σχοινία, παρὰ τὸ πείθεσθαι δι' αὐτῶν τὴν ναῦν.)" Boissonad. Mss. Dicitur ET * Ἀγκύραιος ap. Hes., teste Wakef. Mss. qui tamen locum non indicavit.]

[* Ἀγκυρίτης, ου, ὁ, i. q. ἀγκύρειος. Hes. notante Wakef. Mss. * Μασχαλᾶν· τὸ τοῖς λευκίνοις σχοινίοις τὰς ἀγκύρας σχάσαντας, περὶ τὸν ἀγκυρίτην λίθον

C περιθεῖναι. Cod. Ven. Μασχάλην—σχ. σαντας. "In σχ. σαντας literam expunxit. Glossam male correxit: scriptio Codicis conducit ad * Μασχαλεῖν, cui et series repugnat. Veriora forte tempus deteget." Schow.]

[* Ἀγκυροβολέω, Ancoram jacio, Insero ita, ut tenaciter hæreat. Hippocr. de Ossium Nat. 63 = 279. Foës. Œcon. Hippocr. v. Ἠγκυροβόληται. Erotian. Ἠγκυρόβολησε· κατήνησεν, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν καθορμιζομένων πλοίων εἴρηται. Galen. Ἠγκυρόβόληται· * ἐγκαταπέφυκεν ἀγκύρᾳ ὁμοίως.]

Ἀγκυροβόλιον, (τὸ,) Ancora, Bud. Ait Suid. esse Ferrum navigii, (τὸ σίδηρον τοῦ πλοίου.) Plut. (7, 256.) Ὑποφερομένοις τοῖς πράγμασιν ἀγκυρηβόλιον σάλου καὶ πλάνης: [8, 19.] Ab ἄγκυρα et βόλος, unde βόλιον, videtur factum, et ad verbum sonare, Ancoræ jactus; nam et Eust. annotat, ex Homerico εὐνὰς βαλέειν, Ancoras jacere, accipiendo poetico more εὐνὰς pro Ancoris, compositum fuisse a posteris ἀγκυρηβόλιον; ubi etiam observa ἀγκυρηβόλιον legi, non ἀγκυροβόλιον, sed in hac voce, ut in aliis multis, η et ο locum

D habent: [omnino v. Lobeck. ad Phrynichi Ecl.] Sunt qui ἀγκυροβόλιον esse scribant Instrumentum ad jaciendam vel tenendam ancoram. ["Locus anchoræ, Strab. 103." Wakef. Mss.] "Ἐννοδίῳ Hesych. affert pro ἀγκυροβολίῳ." ["L. * ἀγκυροβολήτῳ." Steph. "Corrupte forsan et mutile pro * εὐνοβολίῳ: nam εὐνὴ ap. Hom. dicitur ἄγκυρα. Sane terminatio—λίῳ facile mutari potuit in—δίῳ, et εὖ in ἐν, propter literarum δ et λ, et ν et υ, affinitatem. ('Vide mox in v. Ἐν ὅλμῳ ἐννάσω, pro εὐνάσω,' Albert.)" Kuster. Hesych. * Νέαον· ἀγκυροβόλιον. Forte Hes. Νέαον alicubi perperam scriptum pro Εὐναῖον legerat.]

Ἀγκυρόβολον, ου, τό, Phœnices ἀγκυρόβολα vocabant Cœnas, quæ publicanis apparabant, Hes. Idem addit, esse etiam Mercedem, quam in portu exigebant. Ap. Eund. Ἀγκυροβάλλω, Cœno, δειπνῶ. [Vulg. Ἀγκυροβαλλῶ· δειπνῶ. "Ἀγκυροβολῶ leg." Heins. Coccei. "Vel Ἀγκυροβάλλω, aut Ἀγκυροβαλῶ." Albert. Hes. Ἀγκυρόβολα· Φοίνικες τὰ δεῖπνα, ἃ παρεσκεύαζον τοῖς τελώναις, ἐκ τῶν λιμένων, ἔστι δὲ καὶ

*μισθὸς, ἔπρασσον γὰρ ἐν τοῖς λιμέσιν * ἐνόρμιον καὶ ἐνλιμένι ὡς αἰσχύνην*, sic et in Cod. Ven. legi, nisi quod ibi est *ταῖς λιμένεσιν—αἰσχυνην*, testatur Schow. "F. Ἀγκυμ βιλια." Kuhn. ad J. Poll. 996. "F. ἃ π. τ. τ. ἐπὶ τ. λ. vel, ἃ π. οἱ τελῶναι ἐπὶ τ. λ. vel ἐκ τ. λ. i. e. E portoriis." Kust. Ἐκ abesse poterit, judice Kuhn. l. c. "L. ἐνλιμένιον, ὡς Αἰσχίνης, vel ὡς Αἰσχύλος: alterutrum certe est." Salm. Flor. Ἐνλιμένιον, ὡς Αἰσχίνης." Scal. Soping. Bruno. "F. καὶ ἐν λιμένι εἰστιῶντο, ὡς Αἰσχυλος." Heins. "L. ὡς καὶ ἐν Λημνίοις Αἰσχύλος." Perger. "Pro αἰσχύνην Is. Voss. l. ἐγγύην. Et certe vectigalium emtorem olim fidejussores aliquando constituisse constat. An vero huc respexerit Hes. non liquet. Præstare videtur, ἐνλιμένιον ὡς Αἰσχίνης, ut et Stephanius correxerat, qui sc. contra Ctesiph. ἐλλιμένιον utitur, observante Kuhn. l. c. unde et hic ἐλλιμένιον scribit, quamvis Codd. antiqui hanc vocem per ν efferre soleant, ἐνλ. Hesych. infra, Ἐν λιμένι, et Ἐνλιμενίζειν, quæ vide. Cf. T. H. ad J. Poll. 956. Notandum vero, syllabam ον in fine vocabuli sæpe per compendium esse omissam, substituta linea sinistrorsum incurvata, quam Librarii non raro neglexerunt, ut in Ἀπνστρόφων etc. Ed. Hag. exhibet. Cf. not. in Αἴθε, Μανὸν, etc. Vel duas virgulas pingebant minores, ut etiamnum ⁓ pro τὸν, si ultima syllaba sc. acueretur. Vide not. in Ἀϊδνὸν, et Ἐφέσια γράμματα, et quæ monuit Dorv. ad Gloss. Rutgers. in Misc. Obs. 9, 1. p. 107." Albert. Suid. Ἄγκυραν. Ὅτι Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης, φιλόσοφος, εὗρεν ἄγκυραν, καὶ τὸν κεραμεικὸν τροχὸν, ἦν δὲ ἐπὶ Κροίσου. "Anchoræ et rotæ figulinæ inventionem Anacharsidi etiam tribuit Plin. item Diog. L. 1, 105. unde Suid. hæc sumsisse videtur. Dissentiunt tamen alii, et eorum usum Anacharside longe antiquiorem fuisse contendunt, ut adductis diversorum auctorum locis demonstrat Menag. ad Laert. V. Anachar." Kust.]

Ἀγκυροειδὴς, έος, ὁ, ἡ, Ancoræ formam habens. [Galen. ap. H. Steph. Diction. Med. 574. ET * Ἀγκυροειδῶς, Instar Anchoræ. Erotian. v. * Ῥυβδοειδέα τρόπον.]

Ἀγκυρομήλη, ης, ἡ, exponunt Gal. et Erotian. ἄγκιστρον, [Specillum hamatum, Hamus, quo chirurgi vulnera et ulcera pertentant, Gallice *une Sonde*, Angl. *Probe*, ab ἄγκυρα, et μήλη, Specillum. "Heringa Obss. 104." Schæf. Mss.]

Ἀγκυρουχία, ας, ἡ, Ancoræ retentio, non Retentio, qua ancora retinetur, sed active, qua ancora retinet navem. Æschyl. Suppl. (773.) p. 333. meæ Ed. *οὐδ' ἐν ἀγκυρουχίαις Θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες παραυτίκα*, ubi Schol. *ταῖς ἀσφαλείαις*, Præsidiis, et *κατοχαῖς τῶν ἀγκυρῶν*, Retentionibus ancorarum, eo, ut opinor, sensu quem dixi.

¶ Ἀγκυρόω, F. ώσω, Ancora s. ancoris firmo, aut fundo. UNDE per metaph. Ἀγκυρωτὸς λόγος, Epiphan., Ancorata oratio, Quæ fidei Christianæ ancoræ vicem præbet, ad eam adversus ejus hostium impetum firmandam et fulciendam.

[Ἐξαγκυρόω.] * "Hes. Ἐξαγκυρῶσαι· θύραν * ἐκστροφῶσαι." [Olim legebatur Ἐξανκιρῶσαι. "L. Ἐξαγιρῶσαι. An Ἐξανκιρῶσαι leg.?" Salm. Forte Salm. scripsit Ἐξαγκυρῶσαι, non Ἐξανκιρῶσαι. "L. Ἐξαγκιρῶσαι." Is. Voss. "F. scr. Ἐξανκυρῶσαι· ἀγκύραν ἐκστροφῶσαι." Kuster. Ἐξαγκυρῶσαι cum Nostro legit Soping. Phavor. habet Ἐξανκυρῶσαι.]

¶ Ἀγκυρίζω, F. ίσω. P. ικα. Supplanto. Verbum est palæstricum, i. e. ad palæstram pertinens, ut inquit Aristoph. Schol. Eq. (264.) *διαβαλὼν* (*διαλαβὼν*, v. Brunck.) *ἠγκυρίσας, Εἶτ', ἀποστρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν * ἐνεκολήβασας.* Necesse est autem per metaph. id significet h. v. quam tamen non aperit, sed inter cætera ait, *μετακαλεσάμενος, οἷον τῇ ἀγκύλῃ καταλαβὼν, ὅπερ ἐστὶν ἀκοντίου εἶδος*, secundum quam expos. * ἀγκυλίζω diceretur, non ἀγκυρίζω. [Thom. M. Ἀγκυρίσαι· τὸ παλαιστρικὸν κοινῶς. "Ἀγκυρίσαι Mss. Reg. Coisl. Coll. Gron. Leidensis ἀγκυρίσας habet, quod retineri potest. V. ἀγκυρίσαι ingeniose magis, quam vere, explicat Scal. ad Euseb. Chron. 2208. Quodnam vero *παλαίσματος* genus fuerit, in hac veterum librorum clade difficile est definire.

A Probabilis tamen omnino Salmasii ad Lamprid. 121. sententia, ἀγκύρισμα fuisse Supplantationis speciem. Lex. Ms. Coisl. citatum Kustero ad Hes. (Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.) Ἀγκυρίσας· κάμψας τὸν πόδα, σχῆμα δέ ἐστι παλαιστρικόν. Εὔπολις Ταξιάρχοις. (Bekkeri Anti-Atticista: Ἀγκυρίσαι· ἐπὶ τοῦ παλαίσματος. Ἀγκυρίσας ἔρρηξεν, Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν. J. Poll. 3, 155. Ἄγχειν, στρέφειν, ἀπάγειν, l. ἀπαγχειν, v. Kuhn. et Jungerm., λυγίζειν, ἀγκοινίζειν, ἀγκυρίζειν, ἀνατρέπειν, δράσσειν, ὑποσκελίζειν, καὶ πλαγιάζειν δὲ, καὶ κλιμακίζειν, παλαισμάτων ὀνόματα.) Γόνυ γνάμπτειν dixit Hom. Il. Ψ. 731. Κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονὸς, οὐδέ τ' ἄειρε, Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν. Eust. p. 1450, 9. Ἔκαμψε τὸ γόνυ, et 27. Τῷ δεξιῷ γόνατι περιτρίβει τὸ ἀριστερὸν σκέλος, et dein, Τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα τῆς πάλης, οἱ μὲν μεταπλασμὸν, οἱ δὲ * παρακαταγωγὴν ὀνομάζουσι. Alias ὑποσκελίζειν, ὑφέλκειν τοὺς πόδας. Vide T. H. ad Lucian. 1, 221. Schol. Aristoph. valde depravatus est: Ἀγκυρίσας· ὑποσκελίσας, κατάξας, μετακαλεσάμενος,

B οἷον τῇ ἀγκύλῃ καταλαβὼν, ὅπερ ἐστὶν ἀκοντίου εἶδος, ἢ καταπαλαίσας, παλαιστρικὰ γάρ εἰσι ταῦτα, καὶ τὸ διαβαλὼν (l. διαλαβὼν, v. Brunck.) καὶ τὸ ἀγκυρίσας, καὶ ἀγκύρισμα εἶδος παλαίσματος. Nimirum duplex ei obversata fuit lectio ἀγκυρίσας et ἀγκυλίσας, ut observatum Stephano Thes. Ita autem commode, quæ perturbata sunt, possunt discerni: Ἀγκυρίσας· ὑποσκελίσας, καὶ ἄξας, ἢ καταπαλαίσας, παλαιστρικὰ γ. ε. κ. τ. λ. et dein, Ἀγκυλίσας· * μεταγκαλισάμενος, οἷον τῇ ἀγκύλῃ καταλαβὼν, ὅπερ ἐστὶν ἀκοντίου εἶδος." Pierson. Suid. Ἀγκυρίσας· ἀντὶ τοῦ καταπαλαίσας, ἢ τῇ ἀγκύρῃ καταβαλών. "Schol. Aristoph. καταλαβών. Sed præferenda lectio Suidæ, ap. quem vicissim pro τῇ ἀγκύρῃ e Schol. reponendum est τῇ ἀγκύλῃ. Ait enim Schol. τὸ ἀγκυρίζειν a Com. . dictum videri pro ἀγκυλίζειν, ab ἀγκύλη, quod Jaculi genus significat: quæ tamen sententia pro allusione potius, quam seria vocis ejus . . . ratione, habenda est." Kuster. Zonar. Ἀγκυρίσας· ἀντὶ τοῦ καταπαλαίσας. "Kuster. Aristoph. 107." Schæf. Mss.]

C Ἀγκύρισμα, το, Verbale nomen, Supplantatio. Est Quoddam genus artificii in lucta, Schol. Aristoph. (Eq. 262.) et Suid. Addit utrque esse instrumentum ad capiendos ficus. [Zonar. Ἀγκύρισμα· εἶδος παλαίσματος, καὶ σκεῦος ἀγρευτικὸν σύκων. Vide Ἄγκυρα. Hes. Ἀγκύρισμα· σχημάτων ἐν πάλῃ, ubi VV. DD. corrigunt σχῆμά τι ἐν πάλῃ, vel σχῆμα τῶν ἐν πάλῃ, (hoc etiam Toupio Emendd. 4, 110. probatum,) vel σχῆμά τι τῶν ἐν πάλῃ, ut et legit Wakef. Mss. "Kuster. Aristoph. 107. Aristoph. Fragm. 284." Schæf. Mss. "Corrige Eust. qui p. 1444. ridiculo errore, (quem non animadvertit Noster,) pro ἀγκύρισμα scribit ἀγαύρισμα, eoque nomine εἶδος πάλης significari tradit. Et ne quis suspicetur, errorem hunc typographis tribuendum esse, sciat lector, Eust. ibi agere de v. ἀγαυρὸς, unde illud ἀγαύρισμα deducit. Error satis crassus, quem etiam Devar., vir ceteroqui doctus, in Indice Eust. repetit." Kuster. Adde * Ἀγκυρισμὸς, ὁ, "Kuster. Aristoph. 107." Schæf. Mss.]

D ¶ Ἀγκύριον, ου, τὸ, Ancora parva. Lucian. Ἀγκύριον ἀναστάσαντας: [1, 374. Τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάσθω: 640. "Not. ad Diod. S. 1, 699. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 104." Schæf. Mss.] Ἀγκύριον, Nomen urbis Italiæ, cujus civis Ἀγκύριος aut Ἀγκυριεὺς appellatur. Suid. Addit Stephanus his duobus tertium Ἀγκυριανός. [Zonar. Ἀγκύριον· πόλις Ἰταλίας, ὁ πολίτης Ἀγκύριος, ἢ Ἀγκυρεὺς (l. Ἀγκυριεὺς), ὡς * Σκυτιεὺς, ἢ Ἀγκυριανὸς, ὡς Ἀδριανός.]

ἈΓΚΩΝ, ῶνος, ὁ, Cubitus, s. Cubitum. Tradunt proprie esse Locum curvaturæ s. flexus brachii, ἀπὸ τοῦ ἀγκεῖσθαι, ita enim leg. pro ἀνακεῖσθαι, ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ὄστεον, [scribere debebat ἕτερον, v. nos infra,] i. e. Quod superjaceat unum os alteri; sed pro Toto cubito accipi. J. Poll. ait πῆχυν duo habere ossa, alterum crassius, alterum minus, et ubi cum lacerto velut compage quadam committuntur, totum vocari ἀγκών: [2, 140. Ὁ τοίνυν πῆχυς, ὀστᾶ δύο ἔχει, τὸ μὲν ὑπερογκότερον, τὸ δὲ βραχύτερον, καὶ ἵνα γε τῷ βραχίονι συνήρθρωνται, τὸ μὲν πᾶν ἀγκὼν

A καλεῖται, ἀφ' οὗ γαλιάγκων παρ' Ἱπποκράτει.] Galen. π. Χρ. Μορ. 2. refert Hippocr. dicere ἀγκῶνα esse, Quo innitimur. Sic Odyss. Ξ. (494.) Ἦ, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, ubi annotat Eust. subaudiendum esse et πῆχυν. Perinde est enim, inquit, ac si quis dicat super fundamento esse tectum; ut enim illic parietes tacentur, ita et hic πῆχυς. Sic Il. K. (80.) Ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας. Athen. 4. Ὀκνεῖν τὸν ἀγκῶνα, ἐπὶ τὰ προσκεφάλαια ἐρείδειν. Et quoniam ubi nexus est lacerti ac cubiti, ibi nominatur tota junctura ἀγκὼν, hinc γαλιάγκωνες ab Hippocr. appellantur Qui sunt brevibus lacertis, Cam. e J. Poll. (l. c.) Vide Γαλιάγκων.

Ἀγκὼν, ut volunt quidam, significat etiam τὸ ἐπικαμπὲς τῆς χειρὸς, Curvaturam manus. Ac puto ita accipi Il. Λ. (252.) Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν, adeo ut non recte verterit illic Valla, Subter cubitum. Bud. Lex. ita scriptum reliquit, Ἀγκὼν ponitur et pro Quocunque flexu membrorum, ut, Τὴν χεῖρα προστιθέντα τῇ πλευρᾷ, παρὰ τὸν ἀγκῶνα τοῦ ὤμου. B In equis Genuum flexuræ sic appellantur in Hippiatria, Ἄριστον φλεβοτομεῖν ἐκ τῶν ἀγκώνων καὶ βραχιόνων.

Ἀγκῶνας Vitruv. appellat Conflexum, qui rectum angulum describit. Transfertur et ad alia. Unde Plin. 3. Latine Cubitum appellat, de Ancone urbe Italica loquens, vulgo nota, In ipso, inquit, flectentis se oræ cubito sita: his verbis significans, cur ἀγκὼν dicatur. Et 2. Conflexa in cubitos, aut confracta in humeros, sic enim Hermol. emendavit. Ut enim in parietibus ἀγκῶνες, ita et in promontoriis dicuntur. Hactenus Bud. Prior. Ann. in Pandect. Sciendum est autem ab Hom. ἀγκῶνα τείχους, ad verbum, Cubitum muri, appellari Angulum, Prominentiam angularem, et per hoc [illegible] quandam cubiti habentem, quidam Antractum [illegible]. Talem autem cubitum alibi apertius exprimit, [illegible] ἐπὶ προὔχοντι, In turre [illegible], Eminentiam quandam habente angulo [illegible] cubitus [illegible] efficit. Hæc Eust. [illegible] Il. Π. [illegible] Τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο Πάτροκλος, [Pseudo-Did. νῦν, τῆς τοῦ τείχους C [illegible]. Hes. Ἀγκῶνος [illegible] καμπῆς τοῦ τείχους. Ἀγκών [illegible] τε συνήθως λεγόμενον, καὶ ἡ τοῦ τείχους καμπὴ, Παρ' ἀγκῶνος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο. In Cod. Ven. est καὶ ἡ, quod "natum ex Hom. βῆ Musurus male delevit." Schow.] Notandum est autem, non solum Muro, ut in illo loco, sed etiam flumini dari ἀγκῶνα ab Herod. Nam in Euterpe Νείλου ἀγκῶνα, Nili flexum s. brachium appellat, ut in Clione ἀγκῶνας de Muri flexibus dicit. Cam. Hic autem Nili ἀγκὼν dedit locum Proverbio, Γλυκὺς ἀγκὼν, de quo v. Erasm.

Ἀγκώνων appellatio transfertur et ad Litorum sinus, inquit Cam. ut Soph. Aj. (796.) Οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους Ζητεῖτ' ἰόντες κ. τ. λ. Schol. τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν, [alius Schol. τοὺς ῥύακας.] Item ἀγκὼν, Rupium s. Petrarum sinus, Apollon. R. 2, [369. 560.] Item ἀγκὼν, Flexus scorpionum ac catapultarum. Cam. Item ἀγκῶνες Cornua citharæ in VV. LL. exponitur ex Hes. [Καὶ τῆς κιθάρας δὲ τὰ ἀνέχοντα τοὺς πήχεις, ἀγκῶνες λέγονται. Idem v. D Πῆχυς: Κιθάρας δὲ πῆχυς ὁ ἀγκών.] Item, secundum eadem VV. LL. In foribus pars, quæ alio nomine προθυρὶς appellatur.

Ἀγκὼν, nomen urbis in agro Picentino, de qua paulo ante, e Plin. Hujus civis appellatur Ἀγκώνιος, s. Ἀγκωνίτης, Steph. Ut autem ab ἀγκὼν dicta est urbs Ancone, sic et Ancus Martius, secundum Serv. Ἀγκῶνας præterea vocabant Carthaginienses Tenebricosum quoddam domicilium in regia Gelimeris, in quod detrudebantur omnes, quibus infensus esset hic tyrannus. Testis Suid.: [Ἀγκών· ἐν τῇ βασιλείῳ αὐλῇ τοῦ Γελίμερος οἴκημα ἦν σκότους ἀνάπλεων, ὃ δὴ Ἀγκῶνας ἐκάλουν οἱ Καρχηδόνιοι· ἔνθα ἐνεβάλλοντο ἅπαντες, οἷς ἂν χαλεπαίνοι ὁ τύραννος. (In Zonara, ubi idem articulus reperitur, est, ἀνάπλεον—Ἀγκῶνα —ἐνεβάλλοντο.) Ἐνταῦθα ἐπὶ Βελισαρίου πολλοὶ καθειργμένοι ἐτύγχανον τῶν Ἑώων ἐμπόρων, οὓς μέλλοντας κατ' ἐκεῖνο καιροῦ ἀναιρεῖσθαι ὑπὸ τοῦ τυράννου, ὁ φύλαξ τοῦ δεσμωτηρίου ἀπέλυσε. "E Procop. de B. V. 1, 20. quem si cum h. l. conferas, apparebit Suid. in epitomen contraxisse, quæ Procop. prolixius ibi narrat." Kuster.]

[Suid. (ex Auctore incerto,) Καὶ διετίθει τὰς μηχανὰς ᾗ μάλιστα ἐδόκει καίριον, ἀγκῶνάς τε καὶ τάφρους ἐβάλλετο ἑκατέρωθεν. Καὶ ἀγκῶνες, μέρος τι τῆς οἰκίας. Ἀγκῶνες δὲ καὶ πάντα τὰ * προσπτησσόμενα κατ' ὄναρ τὸ κόσμιον τοῦ βίου σημαίνει. ("Hæc descripta sunt ex Artemid. 1, 74. e quo apparet τὸ ἀγκῶνες hic significare Genus vasis. Totum enim caput illud agit περὶ σκευῶν, Supellectile domestica, docetque, quid singula vasa in somnis visa ὀνειροκριτικῶς significent. Ex Artemid. reponendum est προσπτυσσόμενα." Kuster. Artemidori locus est hic, Ἀγκῶνες δὲ, καὶ πάντα τὰ προσπησσόμενα τὸ κόσμιον τοῦ βίου σημαίνουσι. "Pro vulg. προσπτυσσόμενα. Cod. B. auctoritatem secutus, scripsi προσπησσόμενα, ut aptius, propter vocab. quod antecedit, ἀγκῶνες, Brachia sellæ. Itaque h. l. ita verto: Brachia sellæ et omnia, quæ alicui supellectili adpanguntur, ornamentum vitæ significant. Eodem modo Lat. Ancones, Cæl. Aurelian. Morb. Chron. 2, 1, 46." Reiff.) Ἀγκῶνες δὲ καὶ αἱ τῶν ποταμῶν ἐξοχαὶ, αἱ παρὰ [illegible] ὄχθαις. (Ex Auctore incerto:) Ἴσως οὐ δυνατὸν ἦν πρὸς ἐναντίον τὸν ῥοῦν ἀναπλεῖν, διὰ τὸ μέγεθος τῶν προσπιπτόντων ἀγκώνων, οὓς ἔδει κάμπτειν παρέλκοντας τὰς ναῦς. Καὶ ἀγκῶνας· τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν, deinde affert Soph. l. c.) Καὶ παροιμία, Τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενοι. Βίων φησὶν ὁ φιλόσοφος· Ἐμοῦ ὁ πατὴρ μὲν ἦν ἀπελεύθερος, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος. Διεδήλου δὲ τὸν ταριχέμπορον. (Vide Menag. ad Laert. 4, 46. e quo sua habet Suid. notante Kust.) Ἔστι καὶ ἄλλη παροιμία, τὸ, Γλυκὺς ἀγκών. Vide Eust. p. 1082. et "Heindorf. ad Phædr. 286." Schæf. Mss. J. Poll. 2, 141. Καὶ τοῦ πήχεως τὴν ὑπὸ τῷ βραχίονι συμβολὴν, κατὰ μὲν τὴν ἔνδοθεν κοιλότητα, ὠλέκρανον καλεῖσθαι νομίζουσι, κατὰ δὲ τὴν ἔξωθεν συμβολὴν, ἀγκῶνα: 1, 143. Τὰ δ' ἐγγώνια τὰ ἐντὸς τοῦ δίφρου, γωνίαι, ἢ ἀγκῶνες, ἢ ἄστρητα, C. Salm. ἄτρητα: 4, 62. Μέρη δὲ τῶν ὀργάνων, νευραὶ, χορδαὶ, λίνα, μῖτοι, τόνοι, πήχεις, ἀγκῶνες, κέρατα. "Cornua citharæ, Athen. 637. Periodus πολλοὺς ἀγκ. ἐγκολπιζομένη, ut flumina tortuosa, Dionys. H. 2, 270." Valck. ad Scap. marg. "Jacobs. Anth. 6, 246. Proleg. 56. Dionys. H. 1, 535. Boissonad. in Philostr. 356. Lobeck. Ajac. p. 348. ἐπ' ἀγκῶνος, Lucian. 2, 329. Schol. ad 325. Long. p. 6. Villois. ad Il. Π. 702. Bast. Specim. 36. Gesner. Ind. Orph. ad Herod. 365. Diod. S. 1, 350. Moeris. 282. (Ὠλέκρανα, Ἀττικῶς· ἀγκῶνας καὶ πήχεις, Ἑλληνικῶς.)" Schæf. Mss. Etym. Ἀγκών· ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖσθαι, (v. Nostrum supra,) ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ἕτερον, ἐγκὼν καὶ ἀγκὼν, ἢ παρὰ τὸ ἔχω τὸ ἐξέχω, ὁ ἐξέχων, ἀπὸ δὲ τοῦ ἀγκὼν καὶ ἀγκοίνη. Zonar. Ἀγκών· παρὰ τὸ ὑποκεῖσθαι (l. ἐγκ.) ἑτέρῳ ὀστέῳ, ἐγκὼν καὶ ἀγκών. Etym. Ἀγκών· ὁ ἄγαν ὀστώδης τόπος, ἢ διὰ τὸ ἐπάγεσθαι τὴν χεῖρα, οἷον ἄγνυσθαι· ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ πολλὸς γίνεται πολλοστὸς, οὕτω παρὰ τὸ ἄγω * ἀγὸς, καὶ ἀγοστός. Οὕτως Ὠρίων ὁ ἐτυμολόγος. Ἢ τὸ, ἐκτὸς τοῦ ἀγκῶνος, παρὰ τὴν συναγωγὴν καὶ τὴν * ἐπίκαμψιν τῆς χειρὸς, ἢ παρὰ τὸ δύνασθαι τούτῳ τινὰ ἄγχειν. Error est in Articuli capite, qui Tollium ad Apollon. Lex. 16. non fugit. Pro Ἀγκὼν enim legendum Ἀγοστὸς, ut patet e Zonara: Ἀγοστός· ὁ ἄγαν ὀστώδης τόπος, (supple, τὸ ἐντὸς τοῦ ἀγκῶνος) παρὰ τὸ (dele τὸ) τὴν συναγωγὴν καὶ * ἐπίκαμψιν τῆς χειρὸς, ἢ παρὰ τὸ δύνασθαι τοῦτο τινὰ ἔχειν (l. τούτῳ τ. ἄγχειν,) ἢ διὰ τὸ ἐπάγεσθαι τὴν χεῖρα, οἷον * ἀγνυστία (l. ἄγνυσθαι.) Ὥσπερ παρὰ τὸ πολλὸς γίνεται πολλοστὸς, οὕτω παρὰ τὸ ἄγω ἀγοστός· οἶμαι δὲ τὸν τοῦ ἀγκῶνος τόπον λέγειν. Vide Ἀγοστός.]

[* Ἀγκωνοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, Cubiti formam habens. Eust. p. 1082. Zonar. 30. supra in Ἄγκος citatus. "Bito de Machinis 110." Kall. Mss.]

[* Ἀγκωνοβόλος, ὁ.] "Ἀγκωβόλος, Hes. ἁλιεύς, "Piscator." ["An Ἀγκοβόλος, i. e. ἀγκίστρον βόλος?" G. "Ἀγκωνοβόλος lege (ex ordine verborum.)" Is. Voss.]

[* Ἀγκωνόδεσμος, ὁ. "Gl. vet. Ἀγκωνόδεσμος· Hoc cubital. Cod. Ms. Ἀγκὼν ὁ δεσμός· Cubital." Rigalt. ad Artemid. 1, 74.]

Ἀγκωνίσκος, ὁ, Parvus cubitus. || Ἀγκωνίσκος, metaphorice, Exod. 26, (17.) Δύο ἀγκωνίσκους τῷ στύλῳ τῷ ἑνὶ, ἀντιπίπτοντας ἕτερον τῷ ἑτέρῳ, ubi vet. Interpr.

Incastraturas; quidam recentiores, Denticulos; alii Cardines; alii, e Vitruvio, Commissuras et catenationes. || Ἀγκωνίσκοι, σκεύη τιμωρητικὰ, Suid. Instrumenta ad afficiendum supplicio, Instrumenta tortoria. [Gl. in Octat. et Lex. Cyrill. Ms. Brem. Αγκωνίσκους· ἀντιβάσεις, ἢ σκεύη τιμωρητικά. Vide Ἀγκύλη. Zonar. Ἀγκωνίσκοι· σκεύη τιμωρητικά. Cf. Biel. Ducang. Gl.: "De quibus passim Martyria SS."]

Γαλιάγκων, (ωνος, ὁ, ἡ,) Qui est brevibus lacertis. Γαλιάγκωνες Hippocrati de Artic. Qui sunt brevibus lacertis, s. ἀπὸ τῶν γαλῶν, A felibus, s. aliunde ducto nomine, inquit Gal. [Vide Hippocr. 343, 40. 476, 40. 43. 45. 491, 9. 18. 21. 492, 15. 506, 39.] Ap. J. Poll. (2, 140.) γαλιαγκὼν scriptum est, non γαλιάγκων: [156. Ἀπὸ δὲ ἀγκώνων, γαλιαγκὼν, ubi Falckenb. γαλιάγκων κατὰ Ἀριστοτέλην. Galen. Expl. Vocc. Hippocr. Γαλιάγκωνες· οἱ σμικρὸν μὲν καὶ ἄτροφον ἔχοντες τὸν βραχίονα, τὰ δὲ κατὰ τὸν ἀγκῶνα, ὀγκωδέστερα, ὥσπερ καὶ αἱ γαλαῖ. Οἱ δὲ φάσκοντες γαλλὸν (γαλὸν) τὸν χονδὸν ("κονδὸν Ms. D. Cod. Mosq. et Ald. χωλὸν Foës. χόλον vulgg. κονδὸν, κόνδυλον, v. Κύβιτον, Corn." Franz. qui de Foësii conjectura tanquam satis felici loquitur, an l. κορωνὸν, e J. Poll. 2, 141.? Vide Nostri Lex. Med. 552.) ὀνομάζεσθαι, καὶ τοῦτό γε κεῖσθαι τῷ ὀνόματι (διὰ τοῦτο συγκεῖσθαι τοὔνομα, Foës. et vulgg.) τάχα ἂν δόξειαν παρακούειν· οὐ γὰρ γαλιάγκωνας (γαλλιάγκωνας Ms. D. et Cod. Mosq.), ἀλλὰ * γαλιοβραχίονας ἔχρην αὐτὸ ὀνομάζεσθαι, Ms. D. et Cod. Mosq. γαλλιοβραχίονας, l. γαλλοβραχ. vel γαλοβραχ. Hes. Etym. et Bekkeri Λεξ. ῥητορ. Γαλιάγκων· ὁ τὸν βραχίονα ἐλάττονα (ἐλάττω Etym. et Bekk. A. ρ.) ἔχων. Gl. Γαλεάκγων· Habens brachia ligata. Plut. 7, 419. 8, 65.]

[* Γονναγκὼν s. Γοννάγκων, ῶνος, ὁ, ἡ. Hes. Γονιαγκών· * γονοτύλη, τὸ τετυλωμένον τῷ γόνατι, τύλας γὰρ λέγουσιν, ἃ ἡμεῖς τυλώματα. "Sine dubio leg. Γονιαγκὼν, posito κ pro μ, quæ literæ, prout in certis Mss. scribuntur, ita sibi similes sunt, ut nonnisi ab attento lectore discerni possint. (In Cod. Ven. est Γονναγκὼν, quæ 'scriptura Hesychio restituenda est: in Ald. error typ.' Schow.) Γονιαγκὼν autem, i. q. ἀγκὼν τοῦ γόνατος, Cubitus quasi genu, anterior sc. pars genu, quæ cubiti instar flectitur et extat. Idem significat seq. γονοτύλη, quasi dicas Gibbus genu." Kuster.]

[* "Μεσαγκὼν, ῶνος, ὁ, (ἡ,) Mathem. vett. 91. werden μεσαγκῶνες als Theile oder Arten von Wurfmaschinen genannt." Schneider. Lex.]

[* "Μονάγκων, ὁ, ἡ. Mathem. vett. 91. Καὶ τοῖς πετροβόλοις ἄνω βάλλοντας τοῖς * παλιντονίοις, καὶ μονάγκωσι (vulg. μοναγκῶσι,) eine Wurfmaschine, welche Steine mit einem anprellenden Arme, ἀγκὼν, auch σφενδονὴ genannt, fortschleuderte. Die Lateiner nennen die Machine Onager." Schneider. Lex.]

[* Ὀπισθάγκων, ωνος, ὁ, ἡ, Brachia post tergum religata habens. Schol. Lycophr. 704. Gl. Ὀπισθάγκωνα· Post tergum.]

[Ὑπαγκώνια, (τὰ,) Cubitalia, Quæ cubitis supponuntur, ut ὑπαυχένια, Cervicalia, Quæ cervici supponuntur. Gal. Com. in 2. περὶ Ἀγμῶν. Cam. [J. Poll. 6, 10. Ὑπαγκώνια στρώματα. Jungerm. Ms. recte, Ὑπαγκώνια, στρώματα. Gl. Ὑπαγκώνιον· Cervical. Sym. Ezech. 13, 18.]

Ἀγκωνίζομαι, F. ίσομαι. P. ισμαι, Sinuo me, vel Sinuor, Per sinus quosdam quasi flexus me verto. De fluvio dictum ab Eust. in Dionys. p. 139. ["Musgr. ad Or. 702." Schæf. Mss.]

Ἀπαγκωνίζομαι, Cubitos intendo. Hes. [Ἀπαγκωνισάμενοι· ἐντείναντες τοὺς ἀγκῶνας. "L. ἐκτείναντες, Extendentes, Protendentes. Vide Ἀπηγκωνισμένος ('ἐν σχήματι τὸν ἀγκῶνα ἀποτετακώς.) Ceterum Eust. 1221. ἀπαγκωνίσαι interpretatur τὸ τὰς χεῖρας τινὸς ὀπίσω δῆσαι, Manus alicujus post tergum revincire, quæ significatio ab aliis tribuitur verbo ἐξαγκωνίζειν." Kuster. "Cf. Ἐπαγκωνίζω, et Pric. ad Apul. Miles. 110." Albert. Philostr. V. A. 6, 11. Soph. 2, 1, 11. "Musgr. ad Or. 702." Schæf. Mss.]

Διαγκωνίζομαι, Cubito innitor, Sedeo in cubitum reclinatus, vel recumbens, ut Suid. διαγκωνισάμενος exponit ἐπ' ἀγκῶνος καθίσας, hoc in loco, Ὁ δὲ διαγκωνισάμενος ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἀποβλεψάμενος εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπίου, εἶπεν· Ὦ δέσποτα, τί ἐκέλευ-

A σας; [Zonar. Διαγκωνισάμενος· ἐπ' ἀγκῶνος καθίσας. "Fragmentum hoc depromtum est e Damascio (Hist. Philos.) quod longe auctius legitur v. Δομνῖνος, (Ἀλλ' ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, καὶ διαγκωνισάμενος ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἀποβλέπων εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ· καὶ γὰρ ἐτύγχανεν ἐγκαθεύδων τῷ προδόμῳ τοῦ ἱεροῦ· ὦ δέσποτα, ἔφη, τί δὲ ἂν προσέταξας Ἰουδαίῳ νοσοῦντι ταύτην τὴν νόσον; οὐ γὰρ ἂν ἐκείνῳ ἐμφορεῖσθαι χοιρείων κρεῶν προσέταξας.)" Kuster.] HINC Διαγκωνισμὸς, ὁ, Reclinatio in cubitum [Plut. 8, 550.]

"Ἐναγκωνίζω, Cubito incumbo, Inclino." [Hes. Ἐναγκωνιεῖς· ἀποκλινεῖς.]

Ἐξαγκωνίζω, Manus lateribus insero, ut cubiti emineant. Aristoph. Eccl. (259.) ἐξαγκωνιῶ in Attico fut. dixit, Schol. [atque ex eo Suid. et Zonar.] τοὺς ἀγκῶνας ὑπὸ ταῖς πλευραῖς ποιήσω. Quidam, inquit Cam., interpretantur, Inseram manus lateribus, ut cubiti emineant, quo in gestu quendam Ansatum Plaut. appellat; quidam maluerunt, Cubitum explicabo et præbebo manum: sed prius verius esse videtur. Locus autem Plauti est in Persa, ubi Ansatum
B ambulare, et Subnixis alis inferri, pro eodem ponuntur. [Frequens in miseris est, quorum cubiti, manibus post terga revinctis, distorquentur. "Diod. S. 1, 563. (ubi v. Wessel.) 2, 527. Schol. ad Callim. 1, 204. (ubi v. Spanhem.)" Schæf. Mss. || Impedio, Epiphan. Serm. de Assumt. 289. Vide Ἀπαγκωνίζω.]

[* Προεξαγκωνίζω, "proprie Brachia extendo, tollo, haud dubie ex athletarum disciplina verbo translato, qui brachiis sublatis et vibratis pugnæ proludunt. Vide Spanh. ad Callim. H. in Del. 322. Hinc ab Aristotele Rhet. 3, 14. ad oratorem traductum, qui prooemio quodam utitur, priusquam ad rem ipsam deveniat. Vide Προανακινέω, quod in illo ... quodammodo synonymum ponitur." Ernest. Lex Rhet.]

Ἐπαγκωνίζομαι, Hes. ἐπανάγομαι, si mendo carent exempl. [Wakef. ad Hes. sui marg. corrigit * ἐπαγκαλίζομαι. Sopingius consuli jubet Martin. in Eparconismus; Albertius Athen. 630. a.]

Παραγκωνίζομαι, Cubito repello s. submoveo, aut
C arceo, Bud. interpr. Importune cubito propello, et obvios vel admotos protrudens, citans Lucian. Timone (54.) ubi de quodam helluone dicitur, Προαρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος. [Piscat. 34. Jov. Trag. 16. Calumn. 10. Philopatr. 19.] Alciphr. (1, 6.) Παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλόμενος, Summovere ab amica et longe amoliri, Bud. [Vide ibi Bergl.] Capitur et generalius pro Repudio, ut et διακρούομαι. ["Duport: ad Theophr. 220. Athen. 258." Valck. ad Scap. marg. "T. H. ad Luc. Dial. 113." Schæf. Mss. "Strab. 351." Wakef. Mss. Hes. Παραγκωνίσασθαι· ἀποστρέψαι. Vulg. Παραγκονήσασθαι, pro quo Nöster, Salm. Kust. et Albert. legunt Παραγκωνίσασθαι. Duport. l. c. et Stanl. Advers. Mss. præferunt Παραγκωνίζεσθαι. Sed an Hes. indic. Παραγκωνίζεσθαι exposuerit per aor. 1. ἀποστρέψαι, dubitari potest. Suid. et Phot: Παραγκωνίσας· ἀποστρέψας, ἐκ τῶν ἀγκώνων δήσας. In Photio tollendam esse distinctionem post ἀγκώνων monet Schleusner. Cyrill. Lex.
D Ms. Albert. Παραγκωνίσας· ἀποστρέψας. Zonar. Παραγκωνίσασθαι, ἀπώσασθαι, A. Παραγωνίσασθαι, D. Παραγγωνίσασθαι. Cf. Hes. Ἐξαγκωνίζεσθαι. Ἐξαγωνίοις· ἐξ ἀγώνων πόνον ἔχουσιν. Ἐξαγώνιος· ὁ ἔξω τοῦ ἀγῶνος, ἢ ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὤν. "L. Ἐξαγωνίζεσθαι." Is. Voss. "Adde, sublata inutili v. Ἐξαγωνίοις, ἐξ ἀγκώνων πόνον ὑπέχειν, pro quo male, ἐξ ἀγώνων π. ἔχουσιν. Cf. Schol. Aristoph. Eccl. 259." Perger. "E serie literarum scr. * Ἐξαγωνίζεσθαι, quod verbum, ab H. Steph. aliisque Lexicographis neglectum, legitur ap. Eurip. Herc. F. 155." Kust. Abresch. "Nihil forte mutandum." Albert. In Cod. Ven. reperitur: Ἐξαγκωνίζεσθαι· ἐξαγωνίοις, ἐξ α. π. ἔχουσιν. Ἐξαγώνιος· τοῖς ἔξω τ. "Locum hunc corruptissimum Musurus parum sagaciter ordinavit. V. ἐξαγωνίοις in prima glossa est correctio marginalis seq. glossæ Ἐξαγώνιος. Hoc semel perspecto, omnia facile hunc in modum digeruntur et emendantur: Ἐξαγωνίζεσθαι· ἐξ ἀγώνων πόνον ἔχειν. Ἐξαγωνίοις· τοῖς ἔξω τοῦ ἀγῶνος οὖσιν, ἢ ἐκ τοῦ ἀγῶνος πόνον ἔχουσιν. Cf. VV. DD. qui facem mihi prætulerunt." Schow.]

[* Παραγκωνιστέον, " Eumath. 86." Boiss Mss.]

[* Παραγκωνιστής, οῦ, ὁ, Qui obvios cubito repellit. Athen. 258.]

" Περιαγκωνίζω, affertur pro Manus post tergum " vincio, sed sine exemplo." [" 4 Macc. 6, 3." Valck. ad Scap. marg. Joseph. de Maccab. 505. Dio Chrys. ap. Wessel. ad Diod. S. 1, 563. Const. Manass. p. 420. in Meursii Opp. " Liber de Constr. Verb. ap. Hermann. Gr. Gram. 403." Schæf. Mss. "Hippocr. ap. Eust. ad Il. Z. p. 504 (=643. Ὅτι δὲ καὶ ἕτερόν ἐστιν εὐχῆς τῆς ἁπλῶς ἡ ὀλολυγὴ, καὶ ὅτι διαφέρει τοῦ κλαίειν, καὶ τοῦ αἰάζειν, δηλοῖ καὶ τὸ περιφορούμενον * Ἱπποκράτειον συμβολικὸν, ἐν ᾧ φέρεται, ὅτι ἀσπαζόμενοι, ὑπισχνούμενοι, κελεύοντες, εὐφημέοντες, εὐχόμενοι, ὀλολύζοντες, εὐαγγελιζόμενοι, ἐς πᾶσαν ἴησιν ἀγαθοὶ, αἰάζοντες δὲ, ἢ κλαίοντες, ἢ συμπεπλεχότες τὰς χεῖρας, ἢ περιηγκωνισμένοι καὶ ἑξῆς, ἐς πᾶσαν ἰατρείην κακοί.)" Wakef. Mss. Locus hic frustra quæritur in Hippocr. libris, qui hodie extant. Sed ad eundem loc. respexisse videtur Erotian. Αἰάζειν· θρηνεῖν. Omnino v. Hering. Obss. 104. et **B** Franz. Præf. ad Erot. Gal. et Herodoti Gloss. x.]

" Περιαγκώνισμα, (τὸ,) Suid." [et Phot.] " sine " expositione." [" Revinctio brachiorum et manuum." Hederici Lex. In Kusteri Suida vertitur, Res ab omni parte eminentias cubitis similes habens.]

'ΑΓΚΟΙΝΗ, ης, ἡ, Ulna, ἀγκάλη. Et frequentius Ἀγκοῖναι in plur. i. q. ἀγκάλαι, Ulnæ. Poeticum est. Od. Λ. (267.) Γείνατ', ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. Jul. (Æg.) Epigr. (45.) Ἐν χθονὸς ἀγκοίναις ὤλετο μητερίαις (al. * μητριάσιν). Ex ἀγκὼν fit ἀγκώνη, e quo ἀγκοίνη, mutato ω in οι. Eust. [Vide Etym. supra in Ἀγκὼν cit. Zonar. Ἀγκοίνη· ἡ ἀγκάλη. Ἀγκοίνη· ἀπὸ τῆς ἀγκῶνος ἀγκώνη καὶ ἀγκοίνη, ὅ ἐστιν ἡ ἀγκάλη. Etym. Μενοινή· τὰ διὰ τοῦ οινη ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχοντα πρὸ τοῦ ν τὴν οι δίφθογγον, οὐκ ἔστι γνήσια· γίνεται παρὰ τὸ μένω τὸ προθυμοῦμαι; μονὴ, καὶ μενοινὴ, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ὡς καὶ παρὰ τὸ ἔδω ἐδὴ, καὶ ἐδωδὴ, καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς τὴν οι δίφθογγον, ὡς παρὰ τὸ ἀγκῶνος ἀγκώνη, καὶ ἀγκοίνη· 822. Ἢ παρὰ τὸν οἴσω μέλλοντα· ὁ γὰρ ἐνεστὼς οὐκ εἴρηται· γίνεται οἶμος καὶ ὦμος, ἐφ' οὗ φέρομεν τὰ φορτία, τροπῇ τῆς οι διφθόγγου εἰς ω, ὡς ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀγκώνη, ἔδει λέγεσθαι ἀγκοίνη. " Clarior et "evidentior lectio, ἀγκώνη ἔδει λέγεσθαι ἡ ἀγκοίνη, ut patet ex 10, 23. (l. c.)" Sylb. Apollon. Lex. Ἀγκοῖναι· ἀγκάλαι. Ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύειν, (Od. Λ. 260. ubi ἰαῦσαι hodie rectius legitur.) Οἱ δὲ νεώτεροι καὶ τὰς ἀγκύρας οὕτως λέγουσι.] " Ἀγκόλαι, Hes. " ἀγκῶνες, ἀγκοῖναι, ἀγκάλαι, Cubiti, Ulnæ, χεῖρες, " Manus, σχοινία ἱστοῦ, Mali nautici funes." [Albert. edidit: Ἀγκόλαι· ἀγκῶνες. Ἀγκοῖναι ἀγκάλαι, χεῖρες, καὶ σχοινία ἱστοῦ. Sed ex ordine verborum leg. Ἀγκύλαι· ἀγκῶνες, ἀγκοῖναι, ἀγκάλαι, χεῖρες, καὶ σχοινία ἱστοῦ. Nam Cod. Ven. exhibet: Ἀγκόλαι· ἀγκόνες, ἀγκοῖναι. Ἀγκόλαι autem i. q. ἀγκύλαι. Sic in Gl. Ἀγκοίλαι ponitur pro ἀγκύλαι. Hes. Ἀγκοίνῃσιν· ἀγκάλαις. Ἐν ἀγκοίνῃσιν· ἐν ταῖς ἀγκάλαις, Odyss. Λ. 267.] " Ἀκοίνῃσιν, Hes. affert pro " ταῖς ἀγκάλαις, sed scr. potius Ἀγκοίνῃσι." [Interprr. cum Nostro corrigunt Ἀγκοίνῃσι, sed vulg. retinendum censet Is. Voss. ob seriem, " et forte in vitioso Cod. sic scriptum reperit Hes. ut alias." Albert. In Cod. Ven. est Ἀκινήσιν. " Quodsi (vulg.) αἱ ἀγκάλαι etiam retinere malis, omnino statuendum excidisse quædam." Albert. Pausan. 794. " Heyn. Hom. 6, 568. Theocr. 3, 44. Mitscherlich. Cer. 183. metaph. Ritterh. ad Oppian. p. 169. Jacobs. Anth. 6, 246. 12, 346." Schæf. Mss.]

Ἀγκοινίζω, Ulnis amplector, ἀγκαλίζομαι. [J. Poll. 3, 155. inter luctarum vocabula ponit, Λυγίζειν, ἀγκοινίζειν, ἀγκυρίζειν. " Deest ἀγκοινίζειν in Ms." Jungerm. Faber Agonist. 14. legit, et quidem recte, ut nos judicamus, ἀγκαλίζειν. Schneider. Lex.:—" Διαγκυλέω, od. διαγκυλόω, od. διαγκυλίζω, den Wurfspiess beym ledernen Riemen mit der einen Hand angreifen, und so zum Werfen bereit halten, aber nur im Medio, Διηγκυλισμένους τοὺς ἀκοντιστὰς καὶ ἐπιβεβλημένους τοὺς τοξότας, Xenoph. K. A. 4, 3, 28. vergl. 5, 2, 12. mit den Spiessen zum Werfen **A** bereit gehalten und mit den Pfeilen auf der Sehne liegend, wo die Handschr. διηγκυλωμένους u. διηγκυλημένους haben; Ἀνδριάντα τόξον διηγκυλημένον, Herodian. und κεραυνὸν διηγκ. Lucian. uneigentl. Nicetas Annal. 17, 1. 21, 3. braucht dafür διαγκωνίζεσθαι od. * διαγκοινήσασθαι τὸ δόρυ. Das Simplex ἀγκοινισάμενος steht 1, 10. und * ἀγκοίνησις, 4, 3. (' Nicet. Chon. 9, 51.' Kall. Mss.) hingegen ἀγκωνίζεσθαι, 12, 8. und * ἀγκώνισις, 21, 2. einmal 19, 1. Ἀγκυλιζόμενος τὸ ξίφος." Adde Eust. ad Il. Λ. p. 774. Bas., a Valck. ad Scap. marg. indicatus: Καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ φάσας, ὅτι * ἐναγκοινεῖται ὁ Ζεὺς κεραυνὸν ὡς ἐν σχήματι αἰχμητοῦ πολεμησείοντος.]

Ἀγκαὶ, αἱ, Ulnæ, inusitatus nomin., secundum quosdam, a quo accus. ἀγκὰς ap. Hom. et alios poetas. Od. H. (252.) Αὐτὰρ ἐγὼ, τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης, ubi Eust. annotat pro ἀγκὰς ἑλεῖν alibi eum dicere περιπλεχθῆναι: Il. Ξ. (346.) Ἦ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν: E. (371.) ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἥν. Dicitur et **B** ἀγκὰς ἔχειν, Il. Ξ. (353.) ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν, Habebat in ulnis, Habebat in amplexu. Et ἀγκὰς ἑλεῖν, In ulnas sumere, vel amplecti. Lat. poetæ dicunt etiam Ulnis complecti, et Ulnis aliquem circumdare. Bud. ἀγκὰς interpr. Inter ulnas, vel Amplexando, ἀγκὰς ἔμαρπτεν, Od. Ξ. (l. c.) ut subaudiatur præpos. Quam tamen Eust. non subaudit, ut nec subaudire necesse est, in Il. Ψ. (711.) Ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσι. Sed nec in aliis locis, quod sciam, subaudiendam docet. Ac potest fortasse omitti, ut dicamus totum et partem in eodem casu poni, sicut alibi sæpe videmus. Alii tamen ἀγκὰς adverbium esse putarunt, ejusdem formæ cum ἀνδρακὰς, et ἑκὰς, a F. ἀγκάσω derivatum. Ego Etym. potius sequor, quatenus ἀγκὰς ex ἀγκὼν deducit. Nam quæ addit, non probo. Vide Ἀγκάζω. Ex ἀγκὰς quidam putarunt fictum ab Hom. nomen aptum palæstritæ Ἀγκαῖος, Eust. 1321. juxta illud modo citatum, Ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην. [" Dorv. ad Charit. 455(=477.) Wakef. Eum. 80. Fischer. **C** Well. 1, 363. Claudian. Ep. 4. Jacobs Anth. 11, 146. Heyn. Hom. 5, 72. Lobeck. ad Ajac. p. 268." Schæf. Mss. Etym. Ἀγκάς· τὰς ἀγκάλας, ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος γίνεται ἀγκὰς, ἐξ οὗ τὸ ἀγκαλίζω, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγκὼν, ἀγκάζω, καὶ ἀγκαλίζω, ὃ καὶ βέλτιον. Zonar. Ἀγκάς· τὰς ἀγκάλας. Hes. Ἀγκάς· ἀγκάλας, ἢ ἀγκάλαις. " Per metaplasmum credo in Oppian. H. 2, 315. legitur ἄγκασι." Abresch. Vide Dorv. l. c. " F. l. ἢ ἀγκαλίδας. Sic olim conjeci. Nunc nihil muto. Indicat Hes. ἀγκὰς primo esse ἀγκάλας, Ulnas, Argivis ἀγκαλίνας: dein, etiam sumi adverbialiter, s. potius elliptice pro κατ' ἀγκὰς, i. e. ἀγκάλαις, In ulnis. Ita sæpe poeta, ut Il. Ξ. 346. et 353. ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν, Uxorem in ulnis, ἀγκάλαις, tenebat, Schol. εἰς τὰς ἀγκάλας. V. Ἀγκοίνη. Monendum tamen, Ed. Hagenoënsem pro ἢ ἀγκάλαις habere, ἢ ἀγκύλας. Sed prius cum Ven. et Flor. præfero. Phavor. diserte, (sed de suo addens, ut et alibi): Ἀγκάς· ἀγκάλας, ἢ ταῖς ἀγκάλαις ἐπιῤῥηματικῶς, οἷον, Ἀγκὰς ἐλάζετο, Il. E. 371. ubi Schol. εἰς τὰς ἀγκά- **D** λας ἐλάμβανε. Apollon. R. 1, 276. ἐὸν παῖδ' ἀγκὰς ἔχουσα, pro quo Æsch. Eum. 80. * ἄγκαθεν (supra 187. b. cit.) Schol. ταῖς ἀγκάλαις, (Schol. B. ἐν ταῖς ἀγκάλαις. ' Schol. exponit ταῖς ἀγκάλαις, cum in Agam. 3. exposuerit ἄνωθεν, ἐξ ἀρχῆς, nec male tamen, ut opinor, quia illic per syncopen est probatum ἀντὶ τοῦ ἀνέκαθεν, hic autem ἄγκαθεν dictum fuerit pro ἀγκάς.' H. Steph.)" Albert. Hellad. Chrestom. Ὅτι τὸ ἐπιτὰξ παρὰ Καλλιμάχῳ (Fr. 327.) καὶ Ἀράτῳ (380.) κείμενον, ἀπὸ τοῦ ὁριστικοῦ μέλλοντος γέγονε, κατὰ ἀποβολὴν τῆς ἐπὶ τέλει μακρᾶς συλλαβῆς· ὥσπερ καὶ τὸ χωρὶς τοῦ χωρίσω· καὶ τὸ πέλας, τοῦ πελάσω· καὶ τὸ μὶξ, ἀπὸ τοῦ μίξω, ὅθεν καὶ τὸ ἐπιμὶξ παρ' Ὁμήρῳ (Il. Λ. 525. Ξ. 60. Φ. 16. Ψ. 242. Od. Λ. 536.) καὶ τὸ * δὰξ ἀπὸ τοῦ δάξω, καὶ γὰρ οἱ Ἴωνες ἀπὸ τοῦ δάκνω τὸ δάξω ἐκφέρουσιν, ἐκ δὲ τοῦ δὰξ, τὸ ὀδάξ· καὶ ἀπὸ τοῦ πτύξω δὲ, *πτὺξ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ π πύξ· οὕτως οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ οὐδίσω * οὐδὶς καὶ ἀμφουδίς· ἀμύξω, ἀμὺξ παρὰ Νικάνδρῳ (Ther. 131. Hanc lectionem agnoscit Tzetz. ad Lycophr. 1114. sed Schneider. edidit ὀδὰξ, e Schol. cujus hæc sunt verba, Ὀδὰξ δὲ, ἤγουν * δα-

κτικῶς καὶ τμητικῶς συμπλακεῖσα τῷ ἄῤῥενι. Γράφεται δὲ καὶ ἀμὺξ, sic Schneider. edidit, Idem tamen in Lex. rectius ἀμυξ scripsit: vulg. ἄμυξ etiam Noster in Thes. correxerat, ἀντὶ τοῦ ἀμυκτικῶς καὶ * καταξεστικῶς ἐμφῦσα τῷ ἄῤῥενι. "Vulgabatur * δηγματικῶς —ἀντὶ τοῦ οὐ * μυκτικῶς καὶ * καταξυστικῶς ἐμφῦσα αὐτῷ, quæ correxi e G. et L." Schneider. 'Αμυκτικῶς tacite correxerat Noster in Thes.] καὶ πλήξω, πλὴξ, καὶ ἀμφιπλὴξ· καὶ ἀγκάσω, ἀγκάς· καὶ τύψω, * τυψ, καὶ * προτυψ· ὡσαύτως καὶ ὀκλάσω, * ὀκλὰς, καὶ ὀκλάξ· τοιοῦ, * πριψ, * πρὶξ, καὶ ἀπρίξ· οὕτως οὖν καὶ ἐκ τοῦ ἐπι... πιτὰξ, ὃ κατ' ἐπίταγμα καὶ κέλευσιν πράττεται. Draco Straton. 'Αγκὰς, ἐπιῤῥηματικῶς συστέλλει τὸ α, ὡς τὸ ἑκὰς, ἀνδρακάς. Εἰ δ' ἔστιν αἰτιατικὴ πληθυντικὴ, ἧς ἡ εὐθεῖα αἱ ἀγκαὶ, καὶ δηλοῖ τὰς ἀγκάλας, * Δωρικῶς συστέλλει τὸ α. Αἱ μὲν γὰρ εἰς αι λήγουσαι εὐθεῖαι τῶν πληθυντικῶν συστέλλουσι τὸ α τῶν αἰτιατικῶν παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν, αἱ δὲ εἰς ες ἐκτείνουσιν, ἀπ' ἐναντίας τῇ κοινῇ διαλέκτῳ. H. l. e Drac. Cod. a Phavorino exscriptus est. Etiam alibi notavimus Lexicographum illum Draconis verba suam in farraginem tacite retulisse, quam observationem ante nosmetipsos ab Hermanno Præf. ad Drac. factam vellemus.]

'Αγκάζω, vel potius 'Αγκάζομαι, voce media, In ulnas sumo, Ulnis amplector, Ulnis attollo. Il. P. (722.) οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο Ὕψι μάλα μεγάλως. Ab ἀγκὰς deducere ἀγκάζω, multo magis est analogiæ consentaneum, quam contra deducere ἀγκὰς ab ἀγκάζω, quod alioqui primitivum esse oporteret. Idem vero de ἀγκάλαι et ἀγκαλίζομαι dicendum esset, quod tamen aperte absurdum foret. [Vide Etym. in 'Αγκαὶ cit.] "'Ανήγκακα, "quidam Atticæ dici volunt pro ἠνάγκακα, καθ' ὑπερ-"βιβασμόν: at Herodian. pernegat, dicens Græcis "usitatum non esse, nisi tantum τῇ τῶν 'Αλεξανδρέων "δημώδει συνηθείᾳ, ut refert Etym. qui tamen et "compositum esse posse ait, ex ἀγκάζω significante "τὸ ταῖς ἀγκάλαις λαμβάνω." [Verba sunt: 'Ανήγκακα· ἰστέον ὅτι βάρβαρόν ἐστιν, οὐχ εὑρισκόμενον παρ' Ἕλλησιν ἐν χρήσει, ὡς λέγει Ἡρωδιανός· ἐν μόνῃ γὰρ τῇ τῶν 'Αλεξανδρέων δημώδει συνηθείᾳ εὑρίσκεται. Λέγουσι δέ τινες 'Αττικὸν εἶναι, ὅπερ οὐκ ἔστιν· οὐ γὰρ ἔχ... πρώτῃ καὶ β' συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σύμφωνο... γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀναγκάζω, ἀναγκάσω, ἠνάγκακα, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν, ἀνήγκακα· δύναται καὶ σύνθετον εἶναι, ἀπὸ τοῦ ἀγκάζω, τὸ ταῖς ἀγκάλαις λαμβάνω, καὶ ἐκ τούτου ἀγκάσω, ἤγκακα, καὶ μετὰ τῆς ἀνὰ προθέσεως, ἀνήγκακα. Zonar. 'Ανήγκακα· ἀπὸ τοῦ ἀναγκάζω, τοῦ σημαίνοντος τὸ ταῖς ἀγκάλαις λαμβάνω, καὶ ἐκ τούτου ἀγκάσω, ἤγκακα, καὶ μετὰ τῆς ἀνὰ ἀνήγκακα. Vide supra clxviii. et n. 10. Suid. 'Αγκάσασθαι· ταῖς ἀγκάλαις βαστάσαι. Cf. Spohn. Comment. de Extr. Odysseæ Parte 143. "Heyn. Hom. 5, 19. 6, 595. Jacobs. Anth. Proleg. 54." Schæf. Mss. "Medium, Nonn. Dionys. 4, 203. 7, 326." Wakef. Mss. Apollon. Lex. 'Αγκάζοντο· ταῖς ἀγκάλαις. Ἢ ῥ' ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο Ὕψι μάλα μεγάλως. "Il. P. 722. Οἱ δ' ἄρα νεκρὸν, pro ἢ ῥ'. Omissum verbum. Adde περιελάμβανον, ut habet Hes. ('Αγκάζοντο· ταῖς ἀγκάλαις περιελάμβανον. 'Αγκάζοντο· ταῖς ἀγκάλαις περιήγοντο, ubi malit Albert. cum V. D. in Obs. Misc. Nov. Dec. 1733. p. 325. 'Αγκαλίζοντο, sed contra seriem. Pseudo-Did. εἰς τὰς ἀγκάλας ἐλάμβανον.)" Villois. "Nos quidem in eam deducti sumus opinionem, ut verborum Hom. initium, inde demum a præpos. ἀπὸ repetendum esse, in præcedente vero Ἢ ῥ' verbum latere credamus, pro quo περιελάμβανον Nostro restituendum censuit Editor: 'Αγκάζοντο· ταῖς ἀγκάλαις ἦρον. 'Απὸ χ. α." Tollius.]

*ΑΓΚΑΛΗ, ης, ἡ, Ulna. Ex ἀγκαὶ factum ἀγκάλαι, cujus nomin. singularis ἀγκάλη, interjiciendo syllabam αλ, Eust. 990. ex eorum quidem opinione, qui ἀγκὰς nomen esse voluerunt, quam et ego sequor. Luc. D. Nept. et Nereid., Ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. 'Αγκάλαι usitatius est plurali numero, sicut et Lat. Ulnæ quam Ulna, [ut ipse Luc. 1, 291. sed vide Ὑπαγκάλιος,] et ut ex illo Luc. loco dicere possumus ἔχειν τὸν υἱὸν ἐπ' ἀγκάλης, ita ex aliis aliorum locis, ἀγκάλαις, vel potius ἐπ' ἀγκάλαις περιφέρειν τὸν υἱὸν, vel τὸν παῖδα. Eurip. Or. (464.) Παῖδ' ἀγκάλαισι περιφέρων. [Semper in plurali ap. Eurip. dicitur, nusquam in singulari.] Xenoph. K. Π. 7, 5.) Ὥστε μονονοὺκ ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιφέρομεν αὐτοὺς ἀγαπῶντες. Plut. Othone, Ξίφος εἰς τὰς ἀγκάλας ἀναλαβών. || Cic. (de N. D. 2, 25.) Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις, Eurip. (Fr. inc. 1, 2.) vertit Tenero circumjectu, ut videbis p. 111. mei Lex. Ciceron. Sed ap. Cic. legitur etiam Circumvectu. [" Abresch. ad Æsch. 447. (Nausicr.) apud Athen. 296. * πελαγίοις ἐν ἀγκάλαις. Eurip. Hel. 1068. 1452. (Or. 1378.) Egregie Spanhem. ad Ranas 716. ποντίαι ἀγκ. Maritimi sinus, Æsch. Choëph. 585. πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει, Rupis sinus." Valck. ad Scap. marg. " Valck. ad Hippol. p. 318. Diatr. p. 47. Dorv. ad Charit. 330. Markl. Iphig. p. 374. Wakef. Ion. 1357. 1396. Jacobs. Anth. 6, 246." Schæf. Mss. " Gremium, Synes. 166." Wakef. Mss. Etym. 'Αγκάλαι· οἱ βραχίονες.]

Εὐάγκαλος, ὁ, ἡ, Complexu facilis, Quem facile complecti possumus, Portatu facilis, [" Ulnis facile gestandus," Blomfield.] Æsch. Prometh. (357.) p. 25. de Atlante, Ἕστηκε, κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς Ὤμοις ἐρείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον. [Huc respexerunt Hes. Εὐάγκαλον· εὐβαστάκτον, * εὐπροσαγκάλιστον, (" f. scr. Εὐάγκαλον· εὐβάστακτον. Εὐάγγελον· * εὐπροσαγγέλιστον." Toup. Emendd. 4, 10.) Phot. Εὐάγκαλον· εὐβάστακτον, et J. Poll. 2, 139. Εὐάγκαλον, τὸ * εὔφορτον. Const. Manass. p. 497. in Meursii Opp.] Quo licet poetico vocabulo utitur Ælian. de Ænea loquens patrem humeris impositum portante: [Suid. Εὐάγκαλον· ἐλαφρὸν, εὐμαρῆ. Ὁ δὲ Αἰνείας τὸν πατέρα ἐπιθέμενος τοῖς ὤμοις, ἐξῆγε φόρτον, ὡς υἱεῖ φιλοπάτορι καὶ τοῦτον εὐάγκαλον. Οὕτω φησὶν Αἰλιανός. Zonar. Εὐάγκαλον· ἐλαφρόν. ... Αἰνεία κ. τ. λ. omissis istis, οὕτω φησὶν Αἰλ... ...te Pollucis l. c. " C. A. post εὔφορτον supersunt ...pta habet, ἢ τὸ ἡδὺ καὶ, C. V. τὸ εὔφορον ἢ τὸ ἡδύ." Kuhn. " Ms. εὔφορον, ἢ τὸ ἡδύ. Optime, et ita forte interpretandum in eo, quod ex Æliano Suid. affert, ut sit Onus dulce, quanquam Suid. exponit ἐλαφρὸν, εὐμαρῆ." Jungerm. " Tametsi ... Æl. ... reperio ... hæc verba, Ὁ δὲ τὸν πατέρα πάνυ σφόδρα ... γηραιὸν ἀναθέμενος ὤμοις ἔφερεν, V. H. 3, 22." Seber. Themist. 219=157. Οὐκ εὐαγκάλους μοι ἔτι τοὺς λόγους ποιεῖς, et Porphyr. de Abst. 1, 45. Φορτίον οὐκ εὐάγκαλον. Adde Lucian. 2, 426. Eurip. ap. Plut. 8, 401.]

Ὑπαγκάλιος, ὁ, ἡ, ut ὑπαγκάλιος παῖς, Puer, qui in ulnis gestatur. Suid. Ὑπαγκάλιος παῖς. Ὁ εἷς δέκα ἔτη γεγονώς· καὶ ὁ ἕτερος ὑπαγκάλιος, per quod designatur ætas. [" Fragm. hoc legitur ap. Dionys. H. ..., 67. (ubi, Ὁ γὰρ πρεσβύτερος τῶν παίδων ἦν δέκα γεγονὼς ἔτη, ὁ δὲ νεώτερος * ὑπαγκάλιος ἔτι.) Vide etiam Suid. v. Μάρκιος, ubi integer locus Dionysii adducitur, (Ὧν ὁ εἷς δέκα γεγονὼς ἔτη, ὁ δὲ, ὑπαγκάλιος.)" Kust. Ὑπέρκαλος edidit Steph. Verum, (cum non de forma, sed de ætate hic agatur,) genuinam lectionem ὑπάγκαλος animadvertit post utrumque interpretem etiam Cujac. et P. Leopard. Emendd. 1, 13. Infra (p. 513. Sylb.) sine compositione dicit, Τὸν νεώτερον εἶχεν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης." Sylb. " Ὑπαγκάλιος Vat. recte, ut arbitror, cum eadem voce utatur Suid. exscriptor Dionysii." Reisk. Omnino leg. ὑπαγκάλιος, quæ vox extat in Const. Manass. p. 472. Meurs. Opp. Γυναῖκες καλλιπλόκαμοι, κορίσκαι, γηραλέαι, Καὶ παῖδες ὑπαγκάλιοι, * γαλακτοτρόφα βρέφη. In p. 532. est * Ἐπαγκάλιος, sed forte errore typogr. pro ὑπαγκ.: Καὶ βρέφος ἐπαγκάλιον βαστάσας τὸ τοιοῦτον. Idem ET * Ὑπαγκαλίδιον βρέφος dixit p. 397 (=57. Meurs. notante Schæf. Mss.): Τῆς * στεῤῥοπύργου τοιγαροῦν οὕτω ληφθείσης Τροίας, Γυναῖκες ἀφηρπάζοντο παστάδων νεοπήκτων, Ἡ γῆ * κατελιμνάζετο τοῖς φόνοις τῶν πιπτόντων, Βρέφος ὑπαγκαλίδιον ἐῤῥήγνυτο τῷ τοίχῳ: ET * Δυσάγκαλος, ὁ, ἡ, in sua de Aristandri et Callitheæ Amoribus Fabula Ms. versibus politicis conscripta, (v. Villois. Diatr. 75.) 4, 12. 6, 48., teste Boissonad. Mss.]

[* 'Αγκαλικὸς, ἡ, ὸν, UNDE] 'Αγκαλικῶς, Ulnatim, vel Ulnari quadam amplexatione, Amplexabunde. Nam ut Eust. h. v. videtur finxisse, ita fingenda videtur ejus interpretatio.

['Αγκαλίζω, v. Etym. supra in 'Αγκὰς cit.] 'Αγκα-

λίζομαι, Ulnis amplector, In ulnas gesto. [Simonid. 414. Gaisf., Lycophr. 142. Meleag. 23. Const. Manass. p. 356. in Meursii Opp. "Pierson. Veris. p. 84. Wakef. Ion. 1396." Schæf. Mss. Vide Hes. in 'Αγκάζω.] UNDE verbale 'Αγκάλισμα, (τὸ,) Lucian. [2, 412. Lycophr. 308. cum Tzetzæ Scholio. Vide 'Εναγκάλισμα. "Wakef. S. C., 4, 88." Schæf. Mss.] ‖ At Etym. vult 'Αγκαλιάζειν significare non solum ἀναβαστάζειν, sed etiam ἄγχειν. ["Steph. ἀγκαλιάζω ex Etym. affert, ita legens loco verbi ἀγκάζω," Spohn. Comment. de Extr. Odyss. Parte 143. imo loco verbi ἀγκαλίζω, sed perperam, ut satis patet e Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αγκαλίζει· ἄγχει. Hinc firmari potest conjectura Fabri Agonist. 14. J. Polluci verbum probum ἀγκαλίζειν restituentis pro vulg. ἀγκοινίζειν, quod nobis suspectum est, cum alibi non extet: Ἄγχειν, στρέφειν, ἀπάγειν (ἀπάγχειν,) λυγίζειν, ἀγκοινίζειν, ἀγκυρίζειν, ἀνατρέπειν, δράσσειν, ὑποσκελίζειν, καὶ πλαγιάζειν δὲ, καὶ κλιμακίζειν, παλαισμάτων ὀνόματα. "Deest ἀγκοινίζειν in Ms." Jungerm. Omnino cf. quæ infra dicemus in 'Αγκταλιάζω.]

[* 'Απαγκαλίζω. Vide 'Υπαγκαλίζω.]

'Εναγκαλίζομαι, quod Bud. interpr. Amplexabunde gesto, Amplexor. Quod a Luca dicitur 2, (28.) 'Εδέξατο εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, Gregorio est ἐνηγκαλίσατο, ubi scribit, Μετὰ Συμεὼν ἐνηγκαλισάμεθα. [Idem Luc. 10, 16.] "Alciphr. (2,) 4. Καὶ τρέμουσα τότε "νὴ τὴν Ἄρτεμιν ἀναψύχω, καὶ περιβάλλουσά σε τὴν "ἱερὰν τῶν δραμάτων ἐκείνην κεφαλὴν ἐναγκαλίζομαι. "Itidem in Vita Dionysii Areop. teste B. quidam "usus est pro Ulnis complector, Amplector, Suscipio, Capesso." ["Prov. 6, 10. 24, 33. Sym. Job. 39, 13." Biel. Thes. Wetsten. 1, 599. Elsner. Obss. S. 1, 152. Schleusner. Lex. in N. T. Munth. Obss. Philol. [illegible] Diod. S. 3, 58. Heliodor. 7, 342. "Alciphr. 3, [illegible] Valck ad Adoniaz. p. 310. ad Hippol. p. 319. Meleag. 109." Schæf. Mss. Plut. 1, 510. 7, 924. 918. Polyæn. 4, 11 Καὶ τὸν Νικάνορα παραπέμποντα ἐπισπασάμενος εὐηγγελίσατο, καὶ, Νῦν, ἔφη, ἄλλων ἡμῖν περὶ πραγμάτων ἐστὶ βουλευτέον, καὶ κοινῇ γνώμῃ τὴν ἀρχὴν διατάξωμεν. Sic edidit Corai. "L. ἐνηγκαλίσατο, ut amicum. Heraclit. A. H. 408." Valck. ad Scap. marg. UNDE verbale * 'Εναγκάλισμα, τὸ, Quod amplectimur, Deliciæ, Lycophr. 30[illegible] ubi v. Scl. Omnino lege Casaub. ad Athen. p. 11. "Wakef. Trachin. 540." Schæf. Mss.]

[* 'Επαγκαλίζω. Vide 'Επαγκωνίζω.]

[* Μεταγκαλίζω. Vide 'Αγκυρίζω.]

Παραγκαλίζομαι, i. q. simplex ἀγκαλίζομαι. ["Toup. Opusc. 1, 293." Schæf. Mss.] UNDE Παραγκάλισμα, (τὸ,) Res, quam amplexamur, Soph. Antig. (642.) p. 240. γυνὴ κακὴ vocatur ψυχρὸν παραγκάλισμα. [Schol. 'Αηδὲς φίλημα, στέργηθρον, κοινώνημα, * παρακοίμημα, περιπλοκή. H. l. imitatus est Lycophr. 113. ubi Tzetz. Διὰ ψυχρὰν περιπλοκὴν καὶ * ὀνειρώδη ματαίαις ὠλέναις ἀφάσσων καὶ ψηλαφῶν τὴν κοίτην. Omnino v. Casaub. ad Athen. p. 11, "Wakef. Alc. 360." Schæf. Mss.]

Προσαγκαλίζομαι, idem esse videtur Polluci, quod ἀγκαλίζομαι, s. ἐναγκαλίζομαι, proxime præcedens. Vide Παραγκαλίζομαι, post 'Αγκαλιδηφόρος. [Imo ap. Poll. προσαγκαλίζομαι, pariter atque ἐναγκαλίζομαι, formatur non ab ἀγκάλη, Ulna, sed ab ἀγκαλὶς, Manipulus, ὁ τῶν ξύλων δεσμός. Sed v. προσαγκαλίζομαι proprio Amplectendi sensu sumitur in Aristæn. 1, 21., a Schæf. Mss. indicato, Ἡ δὲ πεισθεῖσα μόλις ὁμιλῆσαι τῷ μειρακίῳ, παράδοξον αὐτῷ * προδιώρισε μέτρον· ἅπτου, φησὶ, τῶν μαστῶν, ἡδίστων ἀπόλαυε φιλημάτων, καὶ προσαγκαλίζου περιβεβληκυῖάν με τὴν ἐσθῆτα. "Accipi hic potest pro προσέτι ἀγκαλίζου." Abresch. UNDE verbale * Προσαγκάλισμα, τὸ, "Theod. Prodrom. Not. d. Mss. 2e. Pt. 8, 167." Boissonad. Mss. ET adj. * Εὐπροσαγκάλιστος, η, ον, Vide Εὐάγκαλος.]

[* 'Υπαγκαλίζω, In ulnis gesto. Eurip. Cycl. 496. Heracl. 42. ex emend. Reiskii, probantibus Musgr. et Valck. ad Scap. marg. cf. Elmsl.]

[* 'Υπαγκάλισμα, τὸ, Ulnarum gestamen, Quod in ulnis gestatum, Amplexus. Eurip. Troad. 752. Hel. 247. Ion. 1337. (ex emend. Elmsl. ad Heracl. 42., Ὁρᾷς τόδ' ἄγγος, χερὸς ὑπαγκάλισμ' ἐμῆς.) Soph.

A Trach. 540. ap. "Bergl. ad Alciphr. 177. Jacobs. Anim. 148." Schæf. Mss.]

¶ 'Αγκαλὶς, ίδος, ἡ, forma diminutiva, idem ap. poetas quod ἀγκάλη. Et usitatior est plur. num. ἀγκαλίδες, sicut et ἀγκάλαι. Il. (X. 503.) Εὕδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης. Callim. (Dian. 73.) Εὖτ' ἔμολεν Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα. Antipater Epigr. in Biantem, Παιδὸς ἐς ἀγκαλίδας μακρὸν ἔτεινεν ὕπνον. ‖ 'Αγκαλὶς, Manipulus, Plut. interpr.: Romulo (1, 92.) Χόρτου καὶ ὕλης ἀγκαλίδα κοντῷ περικειμένην ἀνέχων· μανίπλα ταῦτα Λατῖνοι λέγουσιν. Hes. 'Αγκαλίδες· αἱ τῶν φρυγάνων δέσμαι, ἢ μερίδες, vocans δέσμας Fasciculos, non Vincula, ut VV. LL. Respondet Gallicæ voci *Une brassée*. Est enim ἀγκαλὶς Fasciculus proprie, quem ἐν ἀγκάλαις gestare possis, [Phrynich. Σοφ. Προπαρ. 'Αγκαλίδες ξύλων· τὸ πλῆθος δηλοῦται, ὅσον ἄν τις ἀγκάλαις περιλάβοι,] at Manipulus respondet potius Gallico *Poignée*. Latius tamen usurpatur ἀγκαλὶς, ut e compositis ἀγκαλιδαγωγὸς et ἀγκαλιδοφόρος apparet.

B Et Eust. quoque scribit 1283. 'Αγκαλίδα esse δεσμὸν non solum ξύλων, quod habet et J. Poll., sed et τοιούτων τινῶν. Etym. scribit quidem 'Αγκαλίδας esse φρυγάνων δέσμας, sed addens, 'Αγκαλίς· ἄχθος, ut habet et Hes. ‖ Idem Hes. addit et δρέπανον significare Macedonibus, i. e. Falcem. [Vide supra clxi. n. 5. Idem: 'Αγκαλίδεσσιν· ἀγκάλαις, χερσίν. Il. Σ. 555. Παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες, Pseudo-Did. ἀγκάλαις. Apollon. Lex. Τὰς ἀγκάλας, ἀγκαλίδας λέγομεν, Ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης· καὶ τὸ φορτίον τῶν ξύλων, ἀγκαλὶς λέγεται κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν. Suid. Cyrill. Lex. Ms. Is. Voss. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αγκαλίδα· μερίδα. Zonar. 'Αγκαλίδας· μερίδας, ἢ δράγματα. J. Poll. 2, 139. Τὰ μέντοι παρωλένια, καὶ ἀγκάλαι, καὶ ἀγκαλίδες καλοῦνται—ἴσως δὲ ἀπὸ τούτων, οἱ τῶν ξύλων δεσμοί: 10, 173. Φαίης δ' ἂν κατ' Ἀριστοφάνην λέγοντα ἐν Ὁλκάσι, καὶ παττάλους ἐκκρούειν (l. ἐγκρούειν, T. H. probante Brunck. ad Aristoph. Fr. 260.), καὶ σκύταλον * ὑποσίδηρον, καὶ * σμινύδας, καὶ ἀγκαλίδας, (ubi

C omnino vide T. H. vocem σκύταλον suspectam habentem, et accus. a nominativo σκύταλος intelligentem. Sed, quamvis σκύταλος cum V. [illegible] nihili habendum sit, extat tamen [illegible]ον, [illegible] ipsum Aristoph. ut ostendit Noster in Σκύταλον.) H. 'Αγκαλίδαν ἕλκειν· αἴρειν ξύλα εἰς ἔργατα. In Cod. Ven. legitur 'Αγκαλίδας, quod Hesychio restituendum est. "F. l. αἴρειν, vel αἱρεῖν ξύλα εἰς δράγματα." Coccei. "Scr. ὡς ἐργάται, Ut solent operarii. Vide Eust. 1162. (Περὶ δὲ ἀγκαλίδων φασὶ καὶ ταῦτα οἱ παλαιοί· 'Αγκαλίδες, ἀγκάλαι, κόλποι. Δηλοῖ δέ φασιν ἡ λέξις καὶ φρυγάνων δεσμοὺς, ὅθεν ἀγκαλιδαγωγεῖν, καὶ ἀγκαλίδας αἴρειν, ἀντὶ τοῦ ξύλα.)" Heins. "Pro ἔργατα Is. Voss. ἔργματα. Non tamen displicet Coccejii emendatio. Kuster.: 'An, εἰς τὰ ἔργα, per unius vocis transpos.?' Cf. Ἄμαλλα. Glossæ Mss. in Job. 'Αγκαλίδες· δράγματα." Albert. Cf. J. Poll. 7, 109. Τῶν δὲ ξύλων, τὰ μὲν εἴποις ἂν ἐργάσιμα, τὰ δὲ, καύσιμα, ἀλλὰ καὶ φελλὸν, καὶ φλοιὸν, καὶ ἀγκαλίδας εἴποις. "Scr. 'Αγκαλίδας ἔχειν. Nicostr. ap. Athen. 615. * Κηφισόδωρον οὐ κακῶς, μὰ τὸν Δία, τὸν πλάνον

D Φασὶ στενωπὸν εἰς στενὸν στῆσαί τινας 'Αγκαλίδας ἔχοντας, ὥστε μὴ παρελθεῖν μηδένα, (verba sic constituit Jacobs. Anim. ad Athen. 329. Κηφισόδωρον Τὸν πλάνον—'Αγκαλίδας κ. τ. λ.) Deinde lege cum Heinsio, ὡς ἐργάται. Plut. Romulo (l. c.) Χόρτου καὶ ὕλης ἀγκαλίδα κόντῳ περικειμένην ἀνέχων: Catone p. 782. Ξύλων ἀγκαλίδας. Quare leg. opinor, 'Αγκαλίδα ἀνέχειν." Toup. Emendd. 4, 347. Imo proba est locutio, 'Αγκαλίδας ἕλκειν, ut patet e Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αγκαλίδας ἕλκειν· αἴρειν ξύλα. "Not. ad Herod. 312. Ilgen. Hymn. 563." Schæf. Mss. "Joseph. A. J. 5, 1. 2. (Λίνου γὰρ ἀγκαλίδας ἐπὶ τοῦ τέγους ἔψυχε.)" Wakef. Mss.]

'Αγκαλιδαγωγὸς, ὁ, (ἡ,) ὁ ἀγκαλίδας ἄγων, Qui manipulos s. fasciculos, proprie φρυγάνων, vehit navigio aut super jumento. Et Polluci 279. (7, 109.) sunt asini ἀγκαλιδαγωγοὶ, sicut homines ἀγκαλιδοφόροι, [Mss. ἀγκαλιδηφόροι.] Ap. Etym. autem mendose legitur ἀγκαλιαγωγοί: ['Αγκαλιαγωγοί· οἱ ἀγκαλίδας

ἄγοντες ἐκ πλοίοις, ἢ ἐπὶ θρεμμάτων. Ἀγκαλιδοφόροι μὲν, αὐτοὶ οἱ φέροντες, ἀγκαλιδοπῶλαι δὲ, οἱ πιπράσκοντες. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγκαλιδαγωγοί· οἱ ἀγκαλίδας ἄγοντες ἐν πλοίοις ἢ ἐπὶ θρεμμάτων· ἀγκαλιδοφόροι δὲ, οἱ αὐτοὶ φέροντες, ἢ οἱ παῖδες οἱ ἀκολουθοῦντες τοῖς ἀγκαλιδαγωγοῖς ὄνοις· λέγονται δὲ οἱ πιπράσκοντες τὰς ἀγκαλίδας ἀγκαλιδοπῶλαι. Εἰσὶ δὲ ἀγκαλίδες αἱ τῶν φρυγάνων δέσμαι, οἷον ὅ ἐστιν * ἀγκαλίσασθαι. J. Poll. 2, 139. Hes. Ἀγκαλιδαγωγοί· ἀγκαλίδας ἄγοντες.] UNDE Ἀγκαλιδαγωγέω, Veho, etc. Eust. e Pausania, [1283. Τὰς δὲ ἀγκάλας ἀγκαλίδας εἰπὼν, * συνυποκορίζει αὐτὰς τῇ βραχύτητι τοῦ ἐγκοιμωμένου αὐταῖς βρεφυλλίου. Ἐμνήσθημεν δέ που καὶ πρὸ τούτου ἀγκαλίδων, ἐξ ὧν οὐ μόνον οἱ, ὡς ἐκεῖ ἐγράφη, ἀγκαλιδαγωγοὶ, ἀλλὰ καὶ ἀγκαλιδαγωγεῖν κατὰ Παυσανίαν, τὸ ἀγκαλίδας ἄγειν ἐπὶ κτηνῶν ἢ πλοίου, οὐκ αὐτὸν φέροντα, τοῦτο γὰρ ἀγκαλιδοφορεῖν, ὥστε ὁμώνυμον καὶ ἡ ἀγκαλὶς, οὐ μόνον Ὁμηρικῶς ἀγκάλην δηλοῦσα, ἀλλὰ καὶ δεσμὸν ξύλων, ἤ τοιούτων τινῶν.]

Ἀγκαλιδοφόρος, s. Ἀγκαλιδηφόρος, (ὁ, ἡ,) Qui manipulos portat, s. fasciculos. Et latiore significatione, B Bajulus. Pollux p. 82., (2, 139.) ἀγκαλιδηφόροι habet. at p. 279. ἀγκαλιδοφόροι, quod malo, et verius esse existimo. [In posteriore loco, ut supra monuimus, Mss. exhibent ἀγκαλιδηφόροι. De hac duplici scriptura in vocibus e φέρω compositis omnino vide quæ in Ἀγγελιηφόρος e Lobeckii Obss. ad Phrynichi Ecll. nondum editis protulimus. Attica forma proculdubio est ἀγκαλιδηφόρος.] HINC Ἀγκαλιδοφορέω, Manipulos porto s. fasciculos, Bajulum esse.

Ἀγκαλιδοπώλης, ου, ὁ, Qui vendit illos manipulos, Etym. (l. c.) Pono autem post ἀγκαλιδοφόρος, cum ordine alphabetico præcedat, ob vicinitatem significationis, quæ est τῷ ἀγκαλιδοφόρος cum ἀγκαλιδαγωγὸς, ob quam etiam Grammatici utriusque vocis mentionem simul faciunt.

Παραγκαλίζομαι. Dicuntur ἀγκαλιδοφόροι παραγκαλίζεσθαι, cum De onere suo aliquid subducunt, ita enim Pollucis verba interpretatur Camer. [2, 139. Τὰ μέν τοι παρωλένια, καὶ ἀγκάλαι, καὶ ἀγκαλίδες καλοῦνται—ἴσως δὲ ἀπὸ τούτων, ἀγκαλίδες, οἱ τῶν ξύλων C δεσμοὶ, καὶ ἀγκαλιδαγωγοὶ, καὶ ἀγκαλιδηφόροι, (adde e Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. l. c. * ἀγκαλίσασθαι,) * ἐναγκαλίσασθαι, καὶ * προσαγκαλίσασθαι, (v. Nostrum supra in Προσαγκαλίζομαι,) παραγκαλίσασθαι δὲ, τὸ τοὺς ἀγκαλιδηφόρους αὐτοὺς (ἑαυτοῖς addunt Mss.) τι παραφορτίσασθαι. Vertitur ibi: Bajulos aliquid apportare. "Ἑαυτοῖς τ. π. C. A. et V. conjungerem αὐτοὺς ἑαυτοῖς, Cum ipsi sibi ipsis onus obiter oneri adjiciunt," Kuhn. "Παραφορτίζεσθαι est Præter onus jam susceptum aliud suscipere: ita J. Poll. (l. c.) exponit elegantius verbum παραγκαλίσασθαι." Wyttenb. Anim. ad Plut. de Educ. Puer. p. 118. Neque aliter exposuit Noster in Παραφορτίζομαι.] Ceterum hoc compositum post Ἀγκαλὶς posui, quod Fasciculum declarat, non post Ἀγκάλη, ut reliqua, significationis rationem habens.

¶ Ἄγκαλος i. q. ἀγκαλὶς, Fasciculus. Hom. H. in Apoll. (H. in Merc. 82.), Τῶν τότε συνδήσας νεοθηλέος ἄγκαλον ὕλης. Ubi observandum est συνδήσας, D confirmans illud quod dicunt Grammatici, ἀγκαλίδα esse δέσμην s. δεσμὸν ξύλων. Scribitur et ἀγκαλὸς, [in Edd. Flor. Aldd. Ceph. at Cod. Mosc. corrupte νεοθηλέαν ἀγκαλωρὴν, " e quo Ilgen. (378.) refinxit νεοθηλέα ἀγκύλῃ ὕλην. 'Ἀγκύλη, Corrigia. Hes. Ἀγκύλαι· ἱμάντες ἐν κρηπῖσιν. Legitur vox ap. Athen. 349. ex emend. Leopardi Emendd. 1, 11. in Thes. Crit. 3, 8. Τῶν Σικυωνίων τὴν ἀγκύλην ἐπιβᾶσα (γυνὴ) συνέτριβεν τύχῃ.' Ἀγκύλῃ, vel potius ἀγκύλαις, locum fortasse haberet, si jungi possent, ὑπὸ ποσσὶν ἀγκύλῃ ἐδήσατο σάνδαλα, quod ob ordinem verborum nunc non licet. Sed unde Mercurius hanc corrigiam nactus est, cum calceos eum habuisse, cum domo egrederetur, nusquam memoretur, et ἀγκύλαι non in omni genere calceorum, sed in κρηπῖσιν, et quidem serioribus temporibus, fuisse videantur? Nimis etiam aspera vocalium collisio in binis locis. Sed etiam vulgata lectio Græculum ineptum sapit." Matthiæ. In Etym. Ἀγκαλίδες· αἱ τῶν φρυγάνων A δέσμαι, Cod. Ms. Dorv. teste Gaisfordio exhibet Ἀγκάλοι.]

¶ Ἀγκαλίναι, Argivorum lingua, ἀγκάλαι, Ulnæ. Hes.

ἈΓΡΟΣ, οῦ, ὁ, Rus, Ager, quæ vox ab illa deducta est, ut Fabius docet. Od. A. (185.) ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος. Aristot. Pol. 5. Διὰ τὸ μὴ μεγάλας εἶναι τότε τὰς πόλεις, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀγρῶν οἰκεῖν τὸν δῆμον ἄσχολον ὄντα. || Proverbium est, Ἀγρὸν τὴν πόλιν ποιεῖς. || Aliquando Ager quem quisque possidet, Od. Ψ. (139.) Ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον. Sic Lat. Ager meus, Rus meum. Possumus ἀγρὸν etiam Fundum s. Prædium interpretari. Hes. χωράφιον, χωρίον. [" Ἀγρὸς quid Athen. 12, 533. Ἐν τοῖς ἀ. καὶ τοῖς κήποις, paulo ante χωρίοις. Nepos vertit Prædia hortosque. Bentl. Callim. p. 316." Valck. ad Scap. marg.] || Ἀγρὸς, Rusticitas, ut Ἀγροῦ πλέως, Plenus rusticitate, ἀγροικίας πλήρης. Hes. [Vulgo legitur πλέων, pro quo Soping. cum Nostro legit πλέως. " Catull. 37, 19. Pleni ruris et inficetiarum, ubi v. Interprr. Cf. Hes. * Ἀφημιάστους· ἀγροικίας." Albert.] || Proverb. ap. Suid. Οὐδὲν ἐξ ἀγροῦ λέγεις, Nihil ex agro dicis, Nihil vile loqueris, aut nihil vulgare, [οὐδὲν εὐτελὲς, ἢ κοινόν. || Prov. ap. Hes. * Ἀγροπηγή· παροιμία ἐπὶ τῶν λιπαρῶς προσκειμένων, ὁ δὲ Σώφρων, τὰ πλεῖστα μέρη λέγει μετὰ τῶν ὀρῶν, καὶ τὰ πρότερα τοῦ ἀγροῦ, καὶ ζάπλουτοι, ἀγροῦ πηγαί. In Cod. Ven. reperitur Ἀγρόπηγή, " sic duplici accentu: excidit proculdubio lit. υ, et scriptum fuit olim * Ἀγροῦ πηγὴ, quemadmodum VV. DD. divinarunt." Schow. " L. Ἀγροῦ πηγή: ita Zenob. Vat. 2. qui addit, ἀπὸ τῶν ὀρέων, μαλακώτατα γὰρ τὰ πρὸς τῇ πηγῇ τῶν ὀρέων. Eust. ἀγροῦ πυγή. Vales. autem παραπεπαῖχθαι ex Æsch. Pers. 238. Ἀργύρου πηγή τις αὐτοῖς ἐστὶ, θησαυρὸς χθονός." Vales " Ἀγροῦ πηγὴ legit (præter Heins. Is. Voss. Brunon. et Grab.) etiam Erasmus, Chil. 2. Cent. 6, 62. ubi H. Steph. animadvertit, veram lectionem esse πυγὴ, Nates, al lata Eust. auctoritate, qui πυγὴν ἀγροῦ dici ait Pinguissimam partem agri, ducta metaphora a natibus carnosis: (p. 310. Καὶ πυγὴν δὲ ἀγροῦ παροιμιακῶς ἐλάλησε, μετενεγκοῦσα ἐκ τῆς σαρκώδους πυγῆς ὅ τινες μὲν ἐνόησαν, ἀντὶ τοῦ τὸ πιότατον τοῦ ἀγροῦ, κατά τι, Οὖθαρ ἀρούρης· ἕτεροι δὲ * παροιμιακῶς ἐξελάβοντο ἐπὶ τῶν μὴ μόνον ἀγρῷ, ἀλλ' ἁπλῶς ᾡτινιοῦν προσκειμένων λιπαρῶς· ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀγροίκων.) Hunc sequitur P. Pantin. in M. Apostolii Prov. 1, 26. ubi similiter πυγὴ legitur. Quam lectionem Kuster. ad Suid. quoque (Ἀγροῦ πηγή· ἐπὶ τῶν λιπαρῶν, Toup. Emendd. 4, 192. correxit λιπαρῶς, καὶ ἐπιμόνως ᾡτινιοῦν ἔργῳ προσκαθημένων,) veriorem putat, accedente 2 Mss. auctoritate. Similiter in vv. πυγὴ et πηγὴ variat lectio in Aristoph. ap. Suid. v. Κύβδα. Ni fallor, alibi nostro quoque idiomate pinguissima pars agri vocatur *De bil*, πυγή. Cf. Hes. v. Οὖθαρ." Albert. (Adde eund. Hes. Ἧπαρ· ἔξω τοῦ σπλάγχνου, ἡ βαθύγειος γῆ, q. l. parum intellexerunt Interprr. Vide E. H. Barker. in Classical Journal 11, 190. et notanda in Ἧπαρ.) Lectionem πυγὴ, Toupio l. c. et 214. receptam, probat Salmas. etiam in fine glossæ reponens πυγαὶ pro vulg. πηγή. Pro τὰ πρότερα autem idem Toup. corrigit νοτερὰ, sed Heins. ex Eust. rectius legit τὰ πιόταρα. Idem Heins. post προσκειμένων (cum Valesio) supplet τινὶ ἔργῳ, " quod apparet magis, si cum aliis, qui hæc tractant, conferas: Suid. et Apostol. ἔργῳ προσκαθημένων. Sic et Diog. et Tarræus in Collectaneis," et Eust.] Dici autem ἀγρὸς ait Etym. παρὰ τὴν ἄγραν, at ego potius ἄγραν dici παρὰ τὸν ἀγρὸν, aut παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀροτριῶ, quasi ἀρὸς, e quo ἀγρός. [Verba sunt: Ἀγρός· παρὰ τὴν ἄγραν, ἐν ᾧ γίνεται, ἢ παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀροτριῶ, ἀρὸς καὶ ἀγρός. Idem: Ἀγρός· παρὰ τὸ ἄρην, ὃ σημαίνει τὸν σίδηρον, ὁ τῷ σιδήρῳ τεμνόμενος. Ἀγρός· ὁ ἔξω τῆς πόλεως χῶρος. " Scr. τὸν ἄρην, vel τὸ ἄρης, ut Lat. quoque Mars pro Ferro ponitur." Sylburg. J. Poll. 9, 12. Ἀπὸ δὲ ἀγρῶν, οἱ μὲν Ἀττικοὶ σχηματισμοὶ,—— εὐθὺ τῶν ἀγρῶν ἀπελθεῖν, καὶ ἐλθὲ πρὸς τὸν ἀγρόν: 9, 8. Καὶ τὰ μέρη, τὰ μὲν ἔξω πόλεως, ὅροι, ἐφορία ἀγορὰ, δῆμοι, κῶμαι, ἀγροὶ, προάστεια, ἐσχατιαὶ, χῶραι,

κῆποι, παράδεισοι. "Ὁ ἀγρὸς, Coray. Theophr. 175. Liebel. Archil. 164. Demosth. 1247, 14, 16, 24. 1248, 5. 1276, 6. 1278, 13. Plut. Cicerone 31. Ast. ad Theophr. p. 65. Conf. cum ἔργον, Jacobs. Anth. 9, 103. De quant. Brunck. Aristoph. 2, 161. Ἀγροὶ καὶ πόλεις, Bibl. Crit. 2, 4. p. 90. Ἀγρὸς et ἀργὸς, conf. ad Lucian. 1, 268." Schæf. Mss.]

Ἀγρόθι, Ἀγρόθεν, Ἀγρόνδε, Adverbia præsertim apud poetas: J. Poll. ait esse Atticas formationes, (9, 12. Ἀπὸ δὲ ἀγρῶν, οἱ μὲν Ἀττικοὶ σχηματισμοὶ, ἀγρόνδε ἐλθεῖν, καὶ ἀγρόθι οἰκεῖν, καὶ ἀγρόθεν ἥκειν, καὶ εὐθὺ τῶν ἀγρῶν ἀπελθεῖν, καὶ ἐλθὲ πρὸς τὸν ἀγρόν.) Pro quibus in soluta oratione usurpatur sæpe nom. ἀγρὸς cum præposs. ἐν, ἐξ, εἰς, ut Ἀγρόθι, In agro, Ruri, ἐν ἀγρῷ, Ἀγρόθεν, Ex agro, Rure, ἐξ ἀγροῦ, Ἀγρόνδε, εἰς ἀγρὸν, In agrum, Rus. [" Ἀγρόθεν, Toup. Opusc. 2, 163. Valck. Callim. 148. Antip. S. 107. Ἀγρόθι, Valck. Callim. 222. Ἀγρόνδε, Toup. Opusc. 2, 39. Emendd. 2, 461. Valck. Callim. 222. * Ἀγρόσε, Valck. Callim. 222." Schæf. Mss.]

Ἀγρίδιον, τὸ, Agellus, Arrian. Hesychius ait esse et Loci cujusdam nomen apud Ætolos, [Ἀγρίδιον· * κωμάριον, χωρίον, παρὰ Αἰτωλοῖς. Vocem sine explicatione habent Suid. et Zonar.]

Ἀγρότερος, ου, ὁ, Rusticus, Agrestis vir, accipiendo Rusticum s. Agrestem in propria signif. [Epigr. Apollon. 15.] Πληθὺς δ' ἀγροτέρων ἀλίνου θοινήσατο θήρης, Rusticorum turba. Ἀγροτέρα ἐλαία, Epigr. pro ἀγρία, Lat. Agrestis olea: [Suid. et Zonar. Ἀγροτέρας· ἀγρίου, ἐν Ἐπιγράμματι (Zonar. Ἐπιγραφῇ·) Τοῦτό σοι ἀγροτέρας Διονύσιος αὐτὸς ἐλαίης θῆκε ῥόπαλον. Est Dionysii Epigr. 6. Ἡράκλεες, Τρηχῖνα * πολυλήιον, ὅς τε καὶ Οἴτην Καὶ βαθὺν εὐδένδρου πρῶνα κατεῖς Φολόης, Τοῦτό σοι ἀγροτέρης Διονύσιος αὐτὸς ἐλαίης Χλωρὸν ἀπὸ δρεπάνῳ θῆκε ταμὼν ῥόπαλον.] Hom. αἶγας, Capras, ἀγροτέρας dicit ad differentiam τῶν ἡμέρων, Cicurum, ut sint ἀγρότεραι quasi ἀγριώτεραι, sicut ex ἀγρὸς fit ἄγριος, ut ait Eust.: qui alibi ἐλάφους, Cervas, ἀγροτέρας dici ait ἁπλῶς, Simpliciter, h. e. Non ad differentiam: aut ἀγροτέρας quasi * ἀγηροτέρας, quod non cito senescant. Idem in Il. B. (852.), Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων, annotat, ἀγροτέρας dici Quæ non educantur domi ob raritatem, sed in armentis, ob multitudinem: alios autem exponere, Quæ non facile domantur, ob feritatem, [Pseudo-Did. ἀγρίων καὶ * δυσδαμάστων:] alios, Quarum usus est in agris, s. ad rustica opera idoneas. At ego existimo αἶγας ἀγροτέρας, ut et ἡμιόνους ἀγροτέρας, eadem plane ratione dici ab Hom. qua σύας ἀγροτέρους, ad differentiam videlicet τῶν ἡμέρων s. οἰκοτραφῶν, et ut σύας ἀγροτέρας interpretari possumus Sues agrestes, e Lat. quodam poeta, ita et αἶγας et ἡμιόνους ἀγροτέρας, Capras et mulas agrestes, Cervas autem ἀγροτέρας, non quasi ἀγηροτέρας dici, sed quod natura agros et sylvas colant, unde et Cerva sylvicultrix ap. Catull. (61, 72.) nec inter homines versentur. Quare, ἀγρότερος esse dico nomen in terminatione comparativi, signif. positivi habens, eodem modo quo ὁπλότερος, κουρότερος, et alia, nec esse necesse ἀγροτέρας intelligere quasi ἀγριωτέρας: ut enim ab ὅπλον factum ὁπλότερος, ita et ab ἀγρὸς formatum esse ἀγρότερος. [Apollon. Lex. Ἀγροτέρας· οὐ συγκριτικῶς, (Comparative,) εἴρηκεν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀγρίας. Ἠὲ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους, κέλεται δέ ἑ γαστὴρ, Od. Z. 133. Hesiod. Scut. 407. Αἰγὸς ὀρεσσινόμου, ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο. Hes. Ἀγροτεράων· ἀγρίων. Ἀγροτέροισιν· ἀγριοτέροισιν (l. ἀγριωτέροισιν), Il. M. 146. Etym. Ἀγροτέρη· οὐκ ἀπὸ τοῦ ἄγριος, ἀγριώτερος γὰρ ἦν ἂν, ἀλλὰ παρὰ τὸν ἀγρὸν ἀγρότερος πεποίηται, * ἀπαρασχημάτιστον γάρ. Οὕτω Φίλων. Ἀγροτέρας ἐλάφους· * ἀγηροτέρας, καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἀγροτέρας, διὰ τὸ πολύχρονον τοῦ ζώου, ὡς ὁ Χρησμὸς δηλοῖ· Ἐννέα γὰρ ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη Ἀνδρῶν γηρώντων, ἔλαφος δέ τε * τετρακόρωνος. Ἢ ἀγριωτέρας, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀγροτέρας. (Oraculum hoc in Opsopœi Oracc. Vett. frustra quæsivimus.) Τραγοριγάνου ὄρειον· ὅπερ οἱ (adde τράγοι) ἐσθίοντες πολλάκις, γίνονται κατωφερεῖς, διὸ οὕτως εἴρηκε Νίκανδρος, ἔνθα, Ἀγροτέρης τραγοριγάνου, ex Alex. 310. Πολλάκι δ' αὐαλέης τραγοριγάνου, ἠὲ γάλακτος Πηγνυμένου κορέοιτο * νεημέλκτῃ ἐνὶ πέλλῃ. Schol., e quo sua sumsit Etym.: Τραγορίγανον δέ ἐστιν ὄρειον, ὅπερ ἐσθίοντες οἱ τράγοι γίνονται κατωφερεῖς, διὸ οὕτως εἴρηται. " Ἀγροτέρης ex Etym. recepi; vulgata enim non potest defendi." Schneider. Imo V. D. edidit αὐαλέης, atque etiam in Indicem ad Ther. calcem v. ἀγροτέρης ex h. l. non retulit. " Ἀγρότερος, Wakef. Herc. 350. Trach. 831. Musgr. El. 168. Jacobs. Anth. 6, 301. 10, 414. Satyr. Thyill. 1. Stephan. Dial. 38." Schæf. Mss.]

Ἀγροτέρα, quasi Agrestis, aut potius Sylvicultrix s. Venatrix, cognomento appellatur Ἄρτεμις, Diana: cui Xenoph. (Cyn. 6, 13.) vota facere vult venatores. Il. Φ. (470.) πότνια θηρῶν Ἄρτεμις ἀγροτέρη, ubi Eust. ait posse etiam dici ἀγροτέρη θηρῶν, quasi ἀγρευτικὴ θηρῶν, Ferarum venationi dedita, vel Ferarum venationis perita. Sed hæc expositio dura et violenta esset. Possit autem meo quidem judicio ἀγροτέρα Ἄρτεμις exponi Sylvicultrix Diana, ut ἀγροτέρα ἔλαφος ab Hom. dicitur, quæ a Catullo Cerva sylvicultrix. Certum est enim Ἀγροτέραν appellatam Dianam, quatenus venationi præerat, unde et venatores ei vota nuncupabant. Possit etiam, opinor, Ἀγροτέρα Ἄρτεμις exponi Venatrix, ut sit ἀγροτέρα i. q. ἀγρότις. Dicitur autem ἀγρότις κούρα in Epigr. (Antip. S. 19.) ἡ Ἄρτεμις, et Hes. ἀγρότις idem vult esse quod κυνηγὸς, Venatrix, et idem valere quod ἀγροτέρα: [Ἀγρότις· ἀγροτέρα, κυνηγός. Ἀγροτέραν· ὀρείαν τὴν Ἄρτεμιν. "Τὴν ὀρείαν Ἄρτεμιν transpositis vv. legere mavult T. H. ad Poll. 982. ubi pluribus de hoc Dianæ cognomento agit. Ita vero intelligi potest, ut primo in genere Ἀγροτέραν explicet ὀρείαν, dein, τὴν Ἄρτεμιν, cujus est epitheton. Cf. Periz. ad Ælian. V. H. 2, 25. Schol. Aristoph. Eq. 657." Albert.] Dicitur autem non solum Ἀγροτέρα Ἄρτεμις, sed et Ἀγροτέρα absolute, Aristoph. Τῇ ἀγροτέρᾳ εὔξασθαι. [An respexit ad Eq. 660. Τῇ δ' Ἀγροτέρᾳ κατὰ χιλίων παρῄνεσα Εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων? J. Poll. 5, 13. Ἡ δὲ Ἄρτεμις, Ἀγροτέρα, καὶ κυνηγέτις, καὶ φιλόθηρος, καὶ ὀρεία, ἀπὸ τῶν ὀρῶν: 8, 91. Ὁ δὲ Πολέμαρχος θύει μὲν Ἀρτέμιδι Ἀγροτέρᾳ, καὶ τῷ Ἐνυαλίῳ: 9, 12. Καὶ ἡ Ἀγροτέρα θεὸς, καὶ τὸ τῆς Ἀγροτέρας τέμενος. Vide Lex. Xenoph. " Gesner. Ind. in Orph. Munck. et Verh. ad Anton. Lib. 26. 43. D. R. ad Timæum 223. Valck. Oratt. 386. ad Hippol. p. 169. b. ad Herod. 489. Heindorf. ad Phædr. 194. * Ἀγρότειρα, Musgr. El. 168." Schæf. Mss.]

Ἀγρότης, ητος, ἡ, Rusticitas, at Ἀγρότης, ου, ὁ, Rusticus vir, et Ἀγρότις, Rustica mulier, ap. poetas, intelligendo Rusticum et Rusticam in propria signif. Od. Π. (218.) οἷσί τε τέκνα Ἀγρόται ἐξείλοντο, Homines rustici. Ἀγρότις κούρα, Agrestis puella, Diana, Epigr. (Antip. S. 19.) Sic ἀγρότις νύμφη, Apollon. R. (2, 509.) Et ἀγρότις αἰγανέη, itidem in Epigr. (Paul. Sil. 47.) Ἀγρότης præterea exponitur ab Hes. Venator, et ἀγρότις, Venatrix, item ἀγροτέρα, quod esse Dianæ epithetum modo dictum est. Hanc autem dando significationem his nominibus, ab ἄγρα potius deducenda esse videntur. [Suid. Ἀγρότας· ἀγροίκους, καὶ ἀγρότης, ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος. Ἀλλ' ὡς πάροινος ἀγρότης ἀνεκλίθης. Θηλυκὸν δὲ, ἀγρότις, ἐν Ἐπιγράμματι· Ἄνθετο δέρμα λέοντος Τεῦκρος Ἄραψ καὐτὴν ἀγρότιν αἰγανέαν, e Paul. Sil. 47. Ἄνθετο δέρμα λέοντος ὑπὲρ πίτυν, αἰγιπόδῃ Πὰν, Τεῦκρος Ἄραψ, καὐτὰν ἀγρότιν αἰγανέαν. Zonar. Ἀγρότας· ἀγροίκους. Ἀλλ' ὡς πάροινος ἀγρότης ἀνεκρίθης, l. ἀνεκλίθης. Hes. Ἀγρότας· ἀγροίκους. Ἀγρόται· θηρευταί. Apollon. Lex. Ἀγρόται· θηρευταὶ, οἷσί τε τέκνα Ἀγρόται ἐξείλοντο. Æsch. Pers. 1007. Vide Ἀγροῦαι. Zonar. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀγρόται· ἀγροίκους. " Ἀγρότης, Charit. 522. Anyte 8. Simmias 4. Brunck. Aristoph. 1, 87. Jacobs. Anth. 12, 41. Heyn. Hom. 7, 53. Brunck. ad Æsch. Pers. 997. Bergl. ad Alciphr. 109. * Ἀγροτὴρ, ὁ, Eurip. El. 463. Voss. Myth. Br. 1, p. 93. Ἀγρότις, Paul. Sil. 48. Jacobs. Anth. 6, 243. 2, 158. * Ἀγροτικὸς, (ἡ, ὸν,) ad Il. E. 140. (Schol. Lycophr. 400.)" Schæf. Mss.]

Ἀγροιώτης, ὁ, pro ἀγρότης, Homo rusticus. Il. Λ. (548.) Ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται. Fit

ab ἀγρότης, per pleonasmum literarum ι et ω. Erant etiam, ἀγροιῶται Athenis, qui distinguebantur ἀπὸ τῶν εὐπατριδῶν, sicut et δημιουργοί: erant autem εὐπατρίδαι, qui apud Romanos Patricii. [Ἀγροιῶται· ἀγροῖκοι, καὶ γένος Ἀθήνησιν, οἳ ἀντιδιεστέλλοντο Cod. Ven. ἀντιδιέστελλον) πρὸς τοὺς Εὐπατρίδας, ἦν δὲ τὸ τῶν Γεωργῶν, καὶ τρίτον τὸ τῶν Δημιουργῶν, ubi Soping. malit Γεωμόρων e J. Poll. 8, 111. Zonar. Ἀγροιώτης· ὁ γεωργικὸς λεώς. Ἀγροιότης· ὁ γεωργικὸς λαὸς, ὁ ἐν ἀγορᾷ, l. Ἀγροιώτης, ut vidit Tittmann. Suid. Ἀγροιώτης· ὁ γεωργικὸς λεὼς, ὁ ἐν ἀγρῷ. Ἀγροιώτῃ τῷδε * μονοστόρθυγγι Πριήπῳ, (Zonæ 3. Ἀγροιώτῃ τῷδε μονοστόρθυγγι Πριήπῳ Θῆκεν ὁ καρποφύλαξ, * δενδριακὴν θυσίην.) Στόρθυγξ γὰρ, τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, ἢ τὸ τοῦ βέλους σιδήριον. Θηλυκῶς δὲ * ἀγροιῶτις, διὰ τοῦ ι, Dioscor. Epigr. 17. "Casaub. ad Athen. 54. Valck. ad Theocr. Dec. Idyll. 74. Ἀγροιώτης, Philet. 4. Herodes 20. Jacobs. Anth. 8, 204. Brunck. Aristoph. 1, 87. Musgr. Cycl. 54. Heyn. Hom. 7, 53." Schæf. Mss. Apollon. Lex. Ἀγροιῶται· ἄγροικοι. Νήπιοι ἀγροιῶται, ἐφημέριοι (l. ἐφημέρια) φρονέοντες, ex Od. Φ. 85. Hesiod. Scut. 39. Vide notanda in Ἀγροικικός. Etym. Ἀγροιώτης· ὁ ἀγροῖκος. Ἔστιν ἀγρὸς ἀγρότης, ὡς δῆμος δημότης, καὶ, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι, * ἀγροίτης, οὕτως Ὠρίων, καὶ, κατ' * ἐπένθεσιν τοῦ ω, ἀγροιώτης.] A B

"Ἀγριώτας, Piscis nomen ap. Athen. L. 3, et 7. " sed L. scriptum ἀγροιώτας."

Ἀγροῦαι, Rustici, ἀγροῖκοι, aut θεραπευταὶ, Hes. [" Corruptum est ex Ἀγρόται. Sæpius ΟΥ et ΟΤ confuderunt. Vide inf. Ἄροτρα pro Ἄρουρα, Πορνιάζειν et πορνιάζειν etc. Pro θεραπευταὶ f. l. θηρευταί, ut paulo ante, et inf. in Ἀγρῶσται." Albert. In Cod. Ven. est Ἀγρόναι, cum τ supra υ scripto.]

Ἀγρεῖος, (εία, εῖον,) Rusticus. Idem significant, ἄγροικος, ἀγρότης, ἀγροιώτης, ἀγρεῖος, Eust. Suid. Ἀγρεία ἀοιδή· ἡ ἀγροικική. Τὸ σκύτος ἀγρείης εἵνεκα τῆς πλατάνου, ἐν Ἐπιγράμματι [Leon. Tarent. 34. Τοῦτο χιμαιροβάτα Τελέσων αἰγώνυχι Πανὶ Τὸ σκύλος ἀγρείης τεῖνε κατὰ πλατάνου.] Καὶ ἀγρεῖος· ὁ ἀγροῖκος, ὁ ἀμαθὴς, ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ὡς ἀγρεῖος εἶ καὶ σκαιὸς, [Nub. 655. "Ἀγρεῖος, sic Membr. Vulgo mendose ἀχρεῖος. In C. ἀγροῖκος, e glossemate. In B. ἀρχεῖος, e quo suspicari quis posset scriptum olim fuisse ἀρχαῖος. Ἀγρεῖος, sic etiam distincte et emendate Cod. superscripta glossa ἄγροικος, quæ in C. genuinæ vocis locum invaserat." Brunck.] Γράφουσι δὲ καὶ ἀγροῖκος, ἤγουν ὁ ἄγροικος, καὶ μέγαν πώγωνα ἔχων. Καὶ αὖθις· Ἄλλως τ' ἄμουσόν ἐστι ποιητὴν ἰδεῖν Ἀγρεῖον ὄντα, καὶ δασὺν, [Thesm. 159. Vide Steph. B. in Ἀγροικηρὸς citandum. "Ammon. 3. et Valck. Anim. 10. (vide Ἀγοραῖος et Ἄγριος.) Toup. Opusc. 2, 159. Jacobs. Anim. 218. Anth. 6, 404. 7, 93. 8, 204. 11, 421. Brunck. Aristoph. 2, 95. 3, 40. 203. Kuster. 59. a. Conf. cum ἀχρεῖος, Heyn. Hom. 4, 248." Schæf. Mss. Sic ἄγρια et ἀχρεῖα conf. in Anth. Palat. 765. cf. Valck. ad Theocr. 25, 72. "Apollon. R. 1, 942. Καὶ τὸ μὲν ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι ναιετάουσι. Bentl. satis magna mutatione legit ἀμφινέμονται. Nisi fallor, recte versus procedet hoc modo, ἀγρεῖοι. ('Ἀμφινέμονται, sic certissime emendavit Bentl. in egregia nota ad Callim. H. in Jov. 87. Vulgo ἄγριοι ναιετάουσι. In B. ἄγριοι περιναιετάουσι, unde magis liquet depravationem oscitantiæ librarii deberi, cujus mens et oculi in fine præcedentis versus hæserint. Summi Critici, quo se jactare Britannia potest, multo notior erat illa emendatio, quam ut illius meminisset Oxoniensis Magister.' Brunck.) Phocylid. 190. Ταύρους δ' ὑψιτένοντας, ἀτὰρ σκυλάκων παναγρείους. (Sic Morell. Lex. Gr. Prosod. et sic Brunck. ex uno Cod. edidit. 'Παρὰ ἀγροὺς, Vat.' Schæf. Noster in Πανάγριος locum sine corruptelæ suspicione citavit.) Alexis in Anthol. 6, 552. Γηραλέον πρυτέρης παῦσον * ἀγρειοσύνης. Sic legenda sunt ista loca. (Vide Ἀγερμοσύνη s. Ἀγυρμοσύνη.) Quin et Schol. deperditus, cujus notam Suid. in suam farraginem conjecit, ap. Aristoph. Nub. 654. pro ἀχρεῖος, ἀγρεῖος legit. (Vide nos supra.) Anonym. Epigr. ap. Suid. in v. (imo est Leon. C D

Tar. vide nos supra) Τὸ σκύτος (l. σκύλος) ἀγρείης εἵνεκα τῆς (per memoriæ lapsum Schol. ille, e quo sua sumsit Suid., εἵνεκα τῆς scripsit pro τεῖνε κατά: vide nos supra, et cf. Ἀγριάς.) Aristoph. Thesm. 167. Ἀγρεῖον ὄντα καὶ δασύν. Librarii frequenter confundunt ει et ι." Porson. Advers. 271=306. In Anthol. Palat. 7. Ἐπιτυμβίων n. 171. pro ἀδείας Jacobs. p. 253. conjicit ἀγρείας.] "Ἀγρειώ, " nomen vatis ap. Theocr." [imo * Ἀγροιώ, 3, 31. D. Heins. maluit ἁ γραία: Warton., * ἀγροιῶτις ἀλαθέα. " Schol. Ἀγροιὼ ὄνομα κύριον, οὐδέπω γὰρ τὴν γραίαν οὕτω φασίν· ἢ τὴν ἀγροικικὴν, τὴν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τρεφομένην. E quibus intelligimus lectum olim a quibusdam fuisse ἁ * γραιώ. Cujus γραφῆς etiam in scriptis Scholiis obscura mentio similiter habetur." Casaub. Cf. Ἀγροῖος.]

[* Ἀγροῖος. " Dionys. H. 1, 232. (Βαρβάρων δὲ συμπάντων νῦν ὄντων ἀγροιότατοι, ' rectius ἀγροικότατοι, vel ἀγριώτατοι,' Sylb.)" Schæf. Mss. An leg. ἀγρειότατοι?]

Ἀγρωνεὺς, Rusticus, Hes. [ἀγροῖκος. " F. Ἀγρώτης, Theocr. 25, 51." Wakef. Mss. At * Ἀγρὼν, ῶνος, s. * Ἄγρων, ωνος, ὁ, nomen viri proprium. J. Poll. 9, 12. Οὐ φαῦλον δ' ἂν εἴη προσειπεῖν, ὅτι καὶ Νῖνος ὁ Βήλου τὸν αὑτοῦ παῖδα ἐν ἀγρῷ τεχθέντα, Ἀγρῶνα ὠνόμασεν. Nescio an Nino alibi etiam hoc nomine filius. Athen. eo et Semiramide genitum Ninyam refert inter reges Asiæ præcipue περὶ τρυφὴν σπουδάσαι, 12, 528. Libro autem 10. p. 440. Agronem, Ἄγρωνα, Illyr. quendam regem ait fuisse πολυπότην etc." Seber. " C. A. Οὐ φαῦλον δ' ἂν προσειπεῖν εἴη, ὅτι καὶ Βῆλον Νῖκος τὸν αὑτοῦ—τεθέντα. Legerem, ὅτι καὶ Βῆλος Νίνον, Quod Belus etiam Ninum filium suum—Agronem appellaverit. Forsan fuerunt, qui Ninum derivant a נין, quod Agrum novalem notat, et mutata deinde liquida pro Nirum dictum postea Ninum voluerunt; vel, quod verisimilius, e mala lectione vocis שדי, Schaddai, Græci cum Philone Biblio fecerint * Ἀγρότην vel Ἄγρωνα, legerintque שדה, quod Agrum signat: v. Selden. de Diis Syris 2, 3." Kuhn. Hinc Patronym. * Ἀγρωνίδης. Suid. Ἀγρωνίδης· Ἄγρωνος παῖς.]

¶ Ἄγροικος, (ὁ, ἡ,) accentu in prima, ut inquit Eust. Rusticus, Qui in agro vivit. Ap. J. Poll. tamen ἀγροῖκος, penultima circumflexa exponitur ὁ ἐν ἀγρῷ ζῶν, In agro vivens, vel, Ruri vivens: (9, 12. Ἄγροικος, ὁ σκαιὸς, καὶ ἀγροῖκος, ὁ ἐν ἀγρῷ ζῶν.) Alii tradunt ἄγροικος proparoxytonum, Attica, ἀγροῖκος autem communi lingua dici. At ego hic aliud non possum quam scripturam qualem in variis auctorum locis reperi, proferre. Arist. Nub. (47.) ἄγροικος ὤν, ἐξ ἄστεος, ubi dicit Strepsiades, se, cum esset ἄγροικος, i. Rusticus, duxisse in uxorem neptem Megaclis, quæ ex urbe erat. Hic ἄγροικος in omnibus vulgatis Editionibus legitur, proparoxytonum; [neque aliter edidit Brunck.] Paulo ante (43.) dictum erat Ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος, Rustica vita, est enim ἄγροικος etiam adjectivum, cum eodem accentu. Eodem modo et ap. J. Poll. ἄγροικον μέλος et ἄγροικον μοῦσαν habes προπαροξυτόνως, pro Rusticum carmen, Rustica musa: [9, 12. Εἴποις δ' ἂν καὶ ἄγροικον μέλος, καὶ ἄγροικον μοῦσαν, τὴν τῶν αἰπόλων τε καὶ ποιμένων· ὁ γὰρ * ἀγριώτης, ποιητικὸν, (l. ἀγροιώτης: De ista vitiosa scriptura omnino v. Volger. ad Sapph. Fr. 20. et 21. quæ etiam Valck. Mss. correxerat; et cf. Brunck. ad Aristoph. Thesm. 58.) 4, 146. νεανίσκος ἄγροικος: 6, 29. Σκαιὸς, ἐκμελὴς, ἄγροικος: 7, 48. ἄγροικον ἱμάτιον.] At illum Aristoph. loc. quem primum citavi, enarrans Scholiastes, habet ἀγροῖκον circumflexa penult. φήσας ἀγροῖκοι αὐτὸν εἶναι, τὴν δὲ γυναῖκα, πολιτικήν, sed enim ap. Suid., ubi eadem verba extant, ἄγροικον eodem accentu, quo in ipso textu Aristoph. legitur.

Ἀγροῖκος, inquit idem Eust. * προπερισπωμένως, Imperitus. Ac pro Eustathio locos qui facerent, inveni nonnullos, e quibus sunt hi duo, Platonis unus, Suidæ alter. Ap. illum enim Sympos. legitur, Περὶ σοῦ τι ἐγὼ ἀγροῖκον δοξάζων. Ap. hunc autem in explicatione vocis Ἀγρεῖος, citatur ex Aristoph. (l. c.) Ὡς ἀγρεῖος εἶ καὶ σκαιὸς, subjungiturque statim scribi etiam ἀγροῖκος pro ἀγρεῖος. At non paulo plures

reperi pro iis facientes, qui dicunt ἄγροικος, cum Imperitum significat, Inscitum, Illepidum, Inurbanum, quod etiam sonat vox Rusticus metaphorice sumta, esse proparoxytonum. Idem Aristoph. ib. (628.) Οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον οὐδένα, Οὐδ' ἄπορον, οὐδὲ σκαιὸν, οὐδ' ἐπιλήσμονα. Plut. Artaxerxe, Ἔδοξεν οὖν ἄχαρις τοῖς παροῦσιν εἶναι καὶ ἄγροικος. Quidam Comicus ap. Athen. 7. Τύχη ἄγροικος, οὔτε παιδείαν ὅλως εἰδυῖα. aristot. Rhet. 1., Οὐ γὰρ ταῦτα οὐθ' ὡσαύτως ἄγροικος ἂν καὶ πεπαιδευμένος εἴποιεν, ubi obiter observa ἄγροικον opponi τῷ πεπαιδευμένῳ, ut in proxime præcedente exemplo copulantur ἄγροικος et ἀπαίδευτος: nam id valet, οὔτε παιδείαν ὅλως εἰδυῖα. Theophr. Char. (8.) Ὁ δὲ ἄγροικος, τοιοῦτός τις οἷος κ. τ. λ. Sed et in illo ipso Suidæ loco, cujus modo memini, statim post ἀγροῖκος sequitur ἄγροικος pro eodem, nulla, opinor, cum ratione. Nisi forte prius ἀγροῖκος, utpote in ipso textu poetæ, προπερισπωμένως scriptum est Attice. Denique, utut sit, pro Rustico in propria signif., et pro Rustico per metaph., multo pluribus in locis reperio ἄγροικος proparoxytonum, quam ἀγροῖκος properispωmenon. Sit igitur penes vetustissima exemplaria fides. Ceterum in comparativo non raro usurpant hoc nomen in hac metaph. signif. sumtum: ut quidam Comicus ap. Athen. Ἀγροικότερός εἰμι, ὥς θ' ἁπλῶς μοι διαλέγου. Isocr. Εἰ καί τις ἀγροικότερον εἶναι φήσει τὸ ῥηθέν. Plato Apol. Εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν. Liban. Legat. ad Julian. Οὐδεὶς ἐκείνων ἀγροικότερόν τι φθέγξεται; Dicunt autem ἀγροικότερον, cum non plane Rusticum significare volunt, sed duntaxat aliquantum Rusticum, Lat. Subrusticum et Subagreste, præpositione Sub diminutionem bis in vv., ut in aliis multis, indicante.

['Αγροῖκος, Jacobs. Anth. 10, 408. Kuster. Aristoph. 52. a. Ἄγροικος, Not. ad Thom. M. 795. Ruhnk. Anal. Ind. s. v. Ἄγροικος Δημοσθένης Ruhnk. ad Rutil. 88. Heindorf. ad Phædr. 196. ad Theæt. 394. De lucta; Toup. ad Long. 347. Hesych v. Κυπρία.) 390. Dorv. ad Charit. 292. 295. Ἀγροικότερος εἰρῆσθαι, Buttm. ad Plat. Gorg. 519. Heindorf ad Plat. Apol. p. xviii." Schæf. Mss. Adde T. H. ad J. Poll. 9, 12. Bekkeri Λεξ. ῥητορ. et Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄγροικος· ἄφρων, δύσκολος. Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀγροῖκος· σκληρὸς, καὶ ἀπαίδευτος, ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν: Ἀγροῖκος ὀπώρα· ἀπ' ἐναντίου τῇ γενναίᾳ, ὡς ἐν διαφορᾷ τῆς μὲν πρὸς τὸ ὀπωρίσαι, τῆς δὲ πρὸς ἀπόθεσιν, καὶ οἰνοποιΐαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Λέγει δὲ ὁ Πλάτων σαφῶς ἐν Νόμοις· Ὠνούμενος τὴν γενναίαν ὀπώραν ὀπωριζέτω, ἐὰν βούληται, (de LL. 8, 845.). Καὶ πάλιν· Τῆς μὲν γενναίας ἀπτέσθω, ἐὰν βούληται, τῆς δὲ ἀγροίκου λεγομένης καὶ τὸν τοιοῦτον ὁ νόμος εἰργέτω, (leg. τῶν τοιούτων. Plato l. c. Μέτοικος δὲ, ὠνούμενος τὴν γενναίαν ὀπώραν, ὀπωριζέτω, ἐὰν βούληται, ἐὰν δὲ ξένος ἐπιδημήσας, ὀπώρας ἐπιθυμῇ φαγεῖν, διαπορευόμενος τὰς ὁδοὺς, τῆς μὲν γενναίας ἀπτέσθω, ἐὰν βούληται, μεθ' ἑνὸς ἀκολούθου, χωρὶς τιμῆς, ξένια δεχόμενος· τῆς δὲ ἀγροίκου λεγομένης καὶ τῶν τοιούτων ὁ νόμος εἰργέτω μὴ κοινωνεῖν ἡμῖν τοὺς ξένους.) Ἀγροίκων· τῶν σωφρόνων. Schol. Plat. in Gorg. 115. Ἀγροικότερον· ἀντὶ τοῦ, σκληρότερον. Eust. 1650. Ὅτι τῷ ἀστεῖ παρωνόμασται ὁ κατὰ παίδευσιν ἀστεῖος, πρὸς διαστολὴν ἀγροίκου, τοῦ καὶ ἀγρότου καὶ ἀγροιώτου καὶ ἀγρείου δὲ διὰ παραληγούσης διφθόγγου. Timæi Lex. Ἄγροικος· σκληρὸς, καὶ ἀπαίδευτος, ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν. " Theæt. 115. Οὔτι που ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι; —ἥκιστα, ὦ Σώκρατες, τὸ τοιοῦτον ἂν εἴη ἄγροικον: 128. Ἄγροικον δὲ καὶ ἀπαίδευτον ὑπὸ ἀσχολίας οὐδὲν ἧττον τῶν νομέων τὸν τοιοῦτον ἀναγκαῖον γίνεσθαι. Euthydem. 219. Εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν: 220. Gorg. 287. 297. 306. Sympos. 324. 334. Phædr. 350. 353. Apol. 365. Polit. 2, 423. 10, 518. Crit. 558. LL. 9, 663. Erast. 6. Phædr. 337. Ἅτε ἀγροίκῳ τινὶ σοφίᾳ χρώμενος. Polit. 3, 442. Τοῦ δὲ ἀναρμόστου ψυχὴ δειλὴ καὶ ἄγροικος (Ad Plat. forte referenda est Hesychii glossa: Ἀγροικότατον· ἀπαιδευτότατον.) Propria potestas nonnisi semel, (rectius scripsisset, bis) occurrit LL. 8, 649. Ὃς ἂν ἀγροίκου ὀπώρας γεύσηται βοτρύων, εἴτε καὶ σύκων, quo loco usus est Athen. 653. In duplicis vocis notione ludit Dio Chrys. 7, 107. Καὶ ἔφη· με A ἄγροικον εἶναι παντελῶς, κἀγὼ πάλιν εἶπον, οὐ καὶ σὺ ἀγροὺς λέγεις; οὐκ ἀκούεις, ὅτι ἀγροὺς οὐκ ἔχομεν; Timæi glossam, ut solet, descripsit Suid. (et Grammaticus S. Germ. l. c.)" D. R. Etym. 480. Ἀγροικῇ φωνῇ προφέρονται. " Rectius ἀγροικικῇ, possessiva forma, ut 73, 56. 515, 33." Sylburg. Suid. Ἄγροικος· ἄφρων, δύσκολος, σκληρὸς, καὶ ἀπαίδευτος, ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν. Ἄγροικος ὀργήν· φιλόδικος, ἀκρόχολος, εἰς ὀργὴν εὔκολος. Ἀριστοφάνης (Eq. 40.) νῶϊν (νῷν) γάρ ἐστι δεσπότης Ἄγροικος ὀργήν. (Schol. Δύναται ἡ ὀργὴ νῦν ἑκάτερον δηλοῦν, καὶ κυρίως κεῖσθαι, καὶ ἐπὶ τοῦ τρόπου, ἄγριος, καὶ σκληρὸς, καὶ ἀνήμερος, καὶ τραχὺς, ἢ ἀφελής.) " Cave putes, vv. φιλόδικος et ἀκρόχολος esse interpretationes τοῦ Ἄγροικος ὀργήν: nam φιλόδικος quidem est expositio vocis Κυαμοτρὼξ, quæ ap. Aristoph. post Ἄγροικος ὀργὴν legitur. Ἀκρόχολος vero est vox ipsius poetæ, quæ exponitur per ea, quæ sequuntur, εἰς ὀργὴν εὔκολος. Apparet ergo, τὸ Ἄγροικος ὀργὴν, quod est articuli caput, interpretatione carere, et reliqua nullo judicio h. l. addita B esse, utpote nihil ad rem pertinentia. Quo quidem nomine Suid. vel quisquis est Lexici hujus compilator, merito reprehendendus est." Kuster. Zonar. Ἄγροικος ὀργήν· φιλόδικος, ἀκρόχολος, εἰς ὀργὴν εὔκολος. Ἀριστοφάνης· νῶϊν (νῷν) γάρ ἐστι δεσπότης Ἄγροικος ὀργήν. * Ἀγρικός· ὀργίλος, φιλόδικος, εἰς ὀργὴν εὔκολος. " L. ἄγροικος. Temere repetita glossa." Tittmann. (Voc. Ἀγρικὸς, quo caret etiam Schneideri Lex., extat in Gl. Ὁ μορφνός· ἀγρικὸν ὄρνεον, Emussulus. Theocr. 20, 6. Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις; " Ὁποῖα, uno π, λαλέεις, ὡς ἄγρικα παίσδεις, Ald. ZC. Salam. Farr. Brubach. margo HSt." adde Cod. Coisl. ap. Gaisford. " Possit hæc lectio sic satis bene se tueri, si ὁποῖα pro anapæsto habeatur. Ἀγρικὰ, mutato accentu, recepi. HSt. dat ἄγρια. Voc. ἀγρικὸν ejusmodi est, atque ἀστυκόν." Reisk. Sed, cum v. ἀγρικὸς recentioribus scriptoribus et Grammaticis unis in usu fuisse videatur, proculdubio rectius, Ὡς ἄγρια παίσδεις, edidit Gaisford. neque aliter dixit Moschus 1, 11. Οὐδὲν C ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει. Idem Mosch. 5, 13. Ἃ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει, ut edidit Gaisf. " Sic recte partim H. St. partim Grot. correxere vulgata: Ἀτερπῆ ψοφέοισα τὸν ἀγροῖκ', Ms. ἀγροῖκον, οὐχὶ ταράσσει. In Cod. F. Ursinus invenit ἃ τέρπει. Ἄγρικον Stephanus, ἄγριον formam usitatam dedit Grot." Valck. " Τέρπη— ἄγροικον, Vindob. Scribendum censet Brunck., Ἃ τέρπει ψοφέοισα, τὸ δ' ἄγριον ο. τ." Gaisf. Vide Nicandri Schol. in Ἀγροικικὸς citandum, et Bergler. ad Alciphr. 446. in Ἀγροίκως afferendum.) Hes. Ἀγροῖκος· ὁ ἐν ἀγρῷ διάγων, χωρικὸς, ἢ ἐργάτης, καὶ δραστήριος, ἢ ζευγηλάτης. " Sic Herennius Philo, aut Ammon., si malis, et Thom. M. accentum figunt, in hac signif. At ἄγροικος scribit Ptolomæus Ascalonita ap. Fabric. B. G. 4, 33. 516. Vide T. H. ad J. Poll. 982." Albert. Suid. et Zonar. Ἀγροίκου μὴ καταφρόνει ῥήτορος· ὅτι μηδὲ τῶν εὐτελῶν χρὴ καταφρονεῖν. " Proverbium duplicem sententiam habet. Monet enim hominem vilem non contemnendum, vel quod D dedeceat superbia ejusmodi, vel quod nocere ille, etiamsi vilis sit, possit. Quare Diogenian. addit simile adagium, Κἂν μύρμηκι χολή." Tittmann. Gl. " Ἀγροῖκος· Agricola, Rusticus. Ἄγροικος· Agricola, Agrestis. Ἀγροῖκος· Rullam, Rurestus, Rusticanus, Agrarius, a, um, Villanus, Rusticius, Rusticus, Rusticæ. Ἀγροῖκος μῦς· Bufo, Sorex sylvestris. Ἀγροικα· Rusticana." Zonar. Ἀγροῖκος· ὁ ἀμαθής. Ἄγροικος· ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ αὐλιζόμενος. Ammon. Ἀγροῖκος, καὶ ἄγροικος διαφέρει, * προπερισπωμένως μὲν, ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν, * προπαροξυτόνως δὲ, ὁ σκαιὸς τοὺς τρόπους. " Ptol. Ascal. s. potius, qui antiquum nomen mentitur, recentioris ævi magistellus ab Ammonio diversus abit §. 7. Ἄγροικος, βαρύτονον, ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων, ἀγροῖκος δὲ * προπερισπώμενον, ὁ μὴ ἥμερος. Secundum communem Gr. sermonis dialectum distinxit Noster, uti e Thoma M. licet æstimare: (Ἀγροῖκος, ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν, παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἁπλῶς, ἄγροικος δὲ, ὁ ἰδιώτης καὶ ἀπαίδευτος· οἱ Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκοῦντος, καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδιώτου, καὶ ἀπαιδεύτου, καὶ ἀναισθήτου, * προπαροξυτόνως ἄγροικος

λέγουσιν. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ, 705. Λέγεις ἄγροικον ἄρα σύ γ' εἶναι τὸν θεόν· ἤγουν ἀναίσθητον. Καὶ πάλιν ἐν Νεφέλαις, 46. Ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους Ἀδελφιδῆν, ἀγροῖκος ὢν, ἐξ ἄστεος· ἤγουν ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν.) Judicium Jungermanni ad Poll. 9, 12. considerari inprimis meretur." Valck. Verba sunt:—" Leg. cum H. Steph. ἀγρεῖος, ubi in Suida * ἀγροῖος est: (Ἀγρεία ἀοιδὴ——καὶ Ἀγροῖος, ὁ ἀγροῖκος, ὁ ἀμαθὴς, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ. Sic sane legitur in Ed. Mediol. at Kuster. lectore non monito edidit Ἀγρεῖος. Cf. nos in Ἀγροῖος.) In hisce alias certi vix quid proferri potest: ita variant auctorum loci in libris, ut potes videre in H. Steph. Lex. imo in ipso nostro Polluce, hic ubi ἀγροῖκος, et mox ubi ἄγροικον, de Rusticanis, et supra ἄγροικος, de adolescente Rustico, 4, 146. et infra de civitate Montana, et quidem Rustica, ἄγροικος, 9, 22." Eran. Philo: Ἄγροικος βαρυτόνως, καὶ ἀγροῖκος * προπερισπωμένως διαφέρει. Ἄγροικος μὲν γὰρ, ὁ γνώσεως ἄμοιρος, ἢ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν· ἀγροῖκος δὲ προπερισπωμένως, ὁ μὴ ἥμερος, ἴσος τῷ ἄγριος. Lex. ap. Hermann. Gr. Gram. 328. Ἄγροικος· ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων, ἀγροῖκος δὲ ὁ ἀπαίδευτος. Dicitur ETIAM "* Ἀγροικηρὸς, ή, όν, diese von ἀγροῖκος abgeleitete Form führt Steph. Byz. im Worte ἀγρὸς an." Schneider. Lex. Locus est: Ἀγρός· τὸ χωρίον. Ὁ οἰκήτωρ, ἀγρότης, καὶ ἄγροτις (l. ἀγρότις,) καὶ ἀγροιώτης, καὶ * ἀγρωτὴρ, καὶ * ἀγρώτειρα, καὶ * ἀγρώτης διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὡς Μαλλὸς Μαλλώτης, καὶ Ἤπειρος Ἠπειρώτης, καὶ ἀγρώστης πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ * συνθέτως ἄγροικος καὶ ἀγροῖκος, ἀφ' ὧν παρώνυμον τὸ ἀγροικηρὸς, ("Mss. ἀφ' ὧν παράγεται τὸ κτητικὸν ἀγροικηρὸς," Holsten. "Sic in omnibus Edd. est excusum, et ita etiam invenit Salmas. in quodam Cod. sed ex alio recentiore legebat, ἀφ' ὧν παράγεται τὸ κτητικὸν ἀγροικηρὸς,) ὡς σιγηρὸς, καὶ, Ἀγροικηρὴν φύσιν, καὶ * ἀγροιῶτις, καὶ ἀγρωστῖνος, (Salmas. legebat probante Holsten., καὶ ἀγροιῶτις, καὶ * ἀγρῶστις, καὶ ἀγρωστῖνος,) καὶ ἀγρεῖος, καὶ * ἀγρίτης, ὡς τόπος, * τοπίτης, καὶ ἀγρείη διὰ διφθόγγου. Adde ETIAM * Ἀγροίτης, ου, ὁ. Suid. Ἀγροίτης· ὁ ἄγριος. Zonar. Ἀγροίτης· ὁ ἀγρός. "Pro ἀγρὸς l. ἄγριος, sed Cod. K. habet ἀργὸς, quæ lectio nescio an non queat defendi." Tittmann. Imo ἄγριος unice verum est. De ἀγρὸς et ἀργὸς confusis supra monuimus in Ἀγρός. Vide Etym. in Ἀγροιώτης citatum, et cf. Ἀγοίτης post Ἀγύρτης positum. Illud ἀγρώστης, quod inter derivata ab ἀγρὸς agnoscit Steph. B., vel saltem ἀγρώτης, Theocrito 25, 51. restituendum videtur, Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο, δῖος ἀροτρεύς. "In 2 Codd. legitur ἀροτρεὺς, quod Br. recepit. Valck. et Schæf. πρὸς αὖτις C. W. Vat. 10. Quo pacto voculæ ἐξ πρὸς inter se commutentur, egregie docet Bast. Append. Ep. Crit. 44. ἀροτρεὺς Vat. C. W. 10. ἀγρώστης 4." Gaisford. Lectio ἀροτρεὺς fluxit, ut nos suspicamur, ex interpretatione adjecta. Recentiores Librarii exquisitam v. ἀγρώτης concoquere non potuerunt, atque adeo magis vulgarem v. ἀροτρεὺς in textum receperunt. Ibid. v. 48. legitur, Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης. "Flor. Cod. τῶν γεραρώτερος, Vat. τῶν γεραρώτατον. Sanctamandus: ἐπ' ἀγρώταις γεραρώτατος. Mihi vulgata lectio non displicet. Br. ed. (e priore Sanctamandi conjectura) ἐπ' ἀγρωτῶν γεραρώτερος.' Valck. Τῶν γεραρώτατος C. W. 10. γεραρωτάτων, Vat." Gaisf. Nobis legendum videtur ἐπ' ἀγρωτῶν γεραρώτατος. "Ἀγρώτης, Toup. Opusc. 2, 25. Jacobs. Anth. 12, 41. (ad Epigr. ἀδεσπ. 289. Μὰ τὸν βουθοίναν Ἡρακλέα, παῖδες ἀγρῶται. 'Ἀγρόται, vulgo. Huet. 30. ἀγροῖται, quod pro ἀγροιῶται poni posse censebat,' certe Grammatici vett. ut supra vidimus, formam ἀγροίτης agnoscunt. 'At illum ἀγρῶται scripsisse vix dubito. Possis etiam ἀγρῶσται legere, quod non solum de Venatoribus, sed de Pastoribus quoque usurpatur. Rhesus 266. Ἦ πόλλ' ἀγρώσταις σκαιὰ πρόσκειται φρενί· Καὶ γὰρ σὺ ποίμνας δεσπόταις τελεσφόρους Ἥκειν ἔοικας ἀγγελῶν, ἵν' οὐ πρέπει: 287. Φόβον δ' ἀγρώσταις, οἳ κατ' Ἴδαιον λέπας Οἰκοῦμεν αὐτόριζον ἑστίαν χθονὸς, Παρέσχε, δρυμὸν νυκτὸς ἐνθήρον μολών. Archiæ Ep. 27. de Hercule, Μηκέτι * ταυροβόροιο βαρὺ βρύχημα λέοντος Πτήσσετε, * λῃϊνόμοι γειαρόται Νεμέης.')" Schæf. Mss. Etym. Ἀχαιΐ-

A νέα· ἢ ἔλαφος. Ἀπολλώνιος (4, 175.) ἥν τ' ἀγρῶται Ἀχαιϊνέην καλέουσιν, ἀπὸ Ἀχαιϊνέας πόλεως, ἐν ᾗ εἴδη εἰσὶν ἐλάφων μεγάλων. "Perperam Medic. cum primariis Edd. ἀγρῶται. Mendam sustulit Steph. (legendo ἀγρῶσται.)" Brunck. Ἀγρῶσται exhibet unus Vat. et sic Salmas. in Solin. 156. nisi quod ibi est ἀγρωσταί. Schol. Ἀγρῶσται· οἱ κυνηγοὶ, ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ῥήματος πέπτωκεν. Ὅμηρος (Od. E. 53.)· Ἰχθῦς ἀγρώσσων πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ. Venatores vertit et Salmas. l. c. sed Agricolæ nobis intelligendi videntur. Eurip. Bacch. 560. ἔνθα ποτ' Ὀρφεὺς κιθαρίζων Σύναγεν δένδρεα Μούσαις, σύναγεν θῆρας ἀγρώτας, Sævas. Hes. Χωρίτης· ἀγρώτης, ἀγροῖκος, ἄλλοι τὸν ὁδηγόν. Wagner. ad Alciphr. 3, 70. corrigit ἀγρώστης, (perperam enim ibi excusum est ἀγώστης,) tanquam si vitiosa sit forma ἀγρώτης, quæ tamen satis proba est. Cod. Ven. teste Schow. exhibet, ἀγρότης, ἄγροικτος, quæ Musurus in ἀγρώτης, ἀγροῖκος recte mutavit: nam v. ἀγρότης poetis relinquendum est. Usurpavit tamen Eust. 1409. Simonid.

B Ep. 59. Ἦ σεῦ καὶ φθιμένας λεύκ' ὀστέα τῷδ' ἐνὶ τύμβῳ Ἴσκω ἔτι τρομέειν θῆρας, * ἀγρῶστι Λυκάς. "Ælian. (N. A. 6, 3.) Ὅταν δὲ αἴσθηται ἑαυτῆς πεπλησμένης, ὑφορωμένη τοῦτο ὡς νόσον, ζητεῖ φωλεόν· ἐντεῦθέν τοι κέκληται τῇ ἄρκτῳ φωλία τὸ πάθος. Melius legeretur * φωλειᾶν, ('φωλεία, ita Gesner. pro φωλία emendabat, cui astipulatur Apostolii lectio τὰ ἀρκτοφώλεια.' Schneider.) Et ap. Plut. de Solert. Anim. (10, 47.) Ἡ δὲ ἄρκτος ὑπὸ τοῦ πάθους, ὃ καλοῦσι * φωλιᾶν, καταλαμβανομένη, ('φωλιὰν, sic B. Mez. vulgo φωλία, Xyl. φωλεία,' Wyttenb. φωλεῖαν malit Reisk. et sic Noster in Φωλεία, quem vide.) Sic mulieres κιττᾶν. Dicuntur ursæ φωλιᾶν, vel φωλειᾶν, quæ φωλεὸν expetunt, ut φονᾶν, Qui cædis avidi sunt, * ἀγρᾶν de Canibus, quæ ad venandum ardenter incitatæ sunt: Epigr. Simonidis ap. J. Poll. ἀγρῶσα Λυκάς. Lycas nomen canis venaticæ, quæ ἀγρῶσα dicitur ab ardore, et aviditate venandi, ut φονῶσα χείρ, Cædis avida ac sitiens. Ita et ursæ φωλειᾶν dicuntur, cum tempus instat, ut τὸν φωλεὸν avidissime appetant." Salmas.

C in Solin. 223. Ἀγρῶσα Λυκὰς e Salmasio affert Kuhn. ad J. Poll. at Jungerm. ex eodem Salm. ἄγρωσσα exhibet, quæ est vulgata scriptura. "Salmasii emendationem, (ἀγρῶσα,) et interpretationem assensu suo probare videtur Br. qui merito dubitat, an ἀγρώστης, (ἀγρῶστα probat Seber. ἄγρωστα, Kuhn.) cum substantivo feminini generis construi possit. Schneider. ἀγρῶστι suspicabatur, idque verum, (probante etiam Lobeck. ad Soph. Aj. p. 274., a Schæf. Mss. indicato.) Ut ab ἀγρότης formatur ἀγρώστης, v. Schol. Apollon. R. (l. c.) sic ab ἀγρότις, Hes. ἀγροτέρα, κυνηγὸς, descendit ἀγρῶστις." Jacobs. Imo ἀγρώστης est ab ἀγρώσσω, et ἀγρῶστις ab ἀγρώστης. "Ruhn. ad Tim. ('Corrupte Hes. Θήραυλος· ἀγρός τις, leg. Θύραυλος· ἀγρώστης.' Vide Nostrum in Θήραυλος.)" Schæf. Mss. Hes. Ἀγρῶσται· ἐργάται. "De pastoribus Soph. Alexandra (Alexandro,) ap. Eust. 533. Ὀξύνεται δὲ τὸ χηρωσταὶ, διὰ κανόνα τοιοῦτον· τὰ εἰς της ῥηματικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, ὀξύνεται, βραβευτὴς, ἀθλητὴς,

D ποιητὴς, ὀρχηστὴς, * χρυσωτὴς, ἑεδνωτὴς, οὕτω καὶ χηρωστής· μάχεται τὸ κυβερνήτης· τὸ ἀήτης ἄλλως γέγονεν, ἀπὸ ῥήματος εἰς μι γεγονὼς τοῦ ἄημι· τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ φασὶν ἐν Ἀλεξάνδρᾳ (Ἀλεξάνδρῳ) Στείχων ἀγρώστην ὄχλον, παρώνυμόν ἐστι, καὶ οὐ ῥηματικόν. Δοκεῖ δὲ ὁ χηρωστὴς, πλεονασμὸν ἔχειν τοῦ σ πρὸ τοῦ τ." Albert. "Nescio, an leg. ἀγροιώτην: nam τὸ ἀγρώστης non denominativum est, sed verbale, ab ἀγρώσσω, et, ut verbale, videtur etiam in ultima acuendum. Unde et ὀξυτόνως id effert Etym. Ἀγρωσταί· οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω, (sed ap. ceteros Grammaticos semper scribitur Ἀγρῶσται.) Est autem ἀγροιώτης ex ἀγρότης. Hinc enim (secundum Etym.) κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι, ἀγροίτης, καὶ κατ' * ἐπένθεσιν τοῦ ω, ἀγροιώτης. Etym. v. Χήρα: Ἀπὸ τοῦ χηρῶ χηρώσω, ὃ σημαίνει τὸ ἐρημῶ, καὶ ἀφανίζω, καὶ ἐκπορθῶ, ὅθεν καὶ χηρωτὴς, ὡς γυψώσω * γυψωτὴς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, χηρωστής." Politus. Cum Eust. canone cf. canonem hunc, qui ap. eund. Etym. v. Ἡρακλῆς legitur: Τὰ εἰς της ἔχοντα τὴν παραλήγουσαν εἰς ἀμετάβολον λήγουσαν, * ἀπρόσληπτα ὄντα τοῦ σ κατὰ τὴν

*γενικὴν, βαρύνεται, εἰ μὴ εἴη μετοχικὰ, ὑφάντης, ἀγύρτης, * εὐφράντης· τὸ δὲ * ἑκοντὴς, ἐθελοντὴς, μετοχικά.* Παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ὀξύνεται τὸ καθαρτὴς, * ἀμυντὴς ἐπὶ τοῦ βοηθοῦ, * φαιδρυντὴς, ποικιλτὴς, καλλυντὴς, * πραϋντής· ὅτι οὐκ ἔχει τὴν πρώτην συλλαβὴν εἰς φωνῆεν λήγουσαν· τὰ γὰρ εἰς της λήγοντα ἀρσενικὰ, καθαρὸν ἔχοντα τὸ τ, βραχείᾳ παραληγόμενα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, βαρύνεται καὶ ἁπλᾶ ὄντα· οἷον * ἰξιβάτης, ἀρέτης* ("suspectum est, verius fortasse *ἀρότης*, ab *ἀρόω*, 147, 44." Sylb.) *ἐργάτης. Σεσημείωται τὰ εὑρετής. Τὸ μέντοι λυριστὴς, λεπιστὴς, χλευαστὴς, ὀξύνεται, ὅτι οὐ καθαρὸν ἔχει τὸ τ· τὸ ἀθλητὴς, μαχητὴς, μαθητὴς, ὅτι οὐ βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν.* Ceterum ab *ἀγρώστης*, Rusticus, descendit ADJECT. Ἀγρωστῖνος. Hes. Ἀγρωστῖνος· *ἀγροῖκος*. Epicharmus docuit Fabulam Ἀγρωστῖνος dictam, quam citat Athen. 120. ubi Casaub. "Epicharmi Agrostinum laudat Hes. v. Κόλαφος. Syracusanæ dialecti est v. *ἀγρωστῖνος*, pro *ἀγροῖκος*, Rusticus. Ἀγροῖκον autem multi Comici docuerunt, ut Antiphanes, Philemo, Anaxandrides, alii." Ἀγροιώτης, Sophronis Mimus, qui alias Ὡλιεὺς, Athen. 309. cf. 86, et 288. Hes. Κόλαφος· *κόνδυλος, παρὰ δὲ Ἐπιχάρμῳ ἐν Ἀγρωστίνῳ καὶ παιδοτρίβαις ὄνομα.* "Rescripsi, *ἐν Ἀγρωστίνῳ* (pro vulg. Ἀγροστ.) ut ap. Athen. 120. et 682. (ubi tamen teste Schweigh., Ms. A. Ἀγροστείνῳ.) Vide Eust. 1817. de v. Κόλαφος, ubi et Epicharmum laudat. Casaub. in Athen. 232. *ἀγροστῖνος* retinere videtur, per ο, addens, Syracusanæ vocabulum dialecti esse, pro *ἀγροῖκος*, Rusticus. (In Casaub. Anim. in Athen. Edit. 1600., qua utimur, est *ἀγρωστῖνος*, per ω, neque aliter in suo exemplari Schweigh. legisse videtur.) Fueritne conjunctum Dramatis nomen, Ἀγρ. *καὶ Παιδοτρ.* an diversarum Fabularum, aliunde mihi non constat. F. l. *καὶ παιδοτρίβου ὄνομα.*" Albert. In Cod. Ven. reperiri, *ἐν ἀγροστίνῳ καὶ παιδοτρίβαις ὄ.* testatur Schow. qui in nota scripsit:—"Locum adduxi, ut a lemmatum scriptura securi essent eruditiores." Plura v. ap. Nostrum in Ἀγρωστῖνος.]

Ἀγροίκως, Rustice, Rustico more. Theocr. (20, 4.) *οὐ μεμάθηκα Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν.* Item, Imperite, Illepide. Philostr. Epist. (32.) *Σὺ δὲ ἀγροίκως ἐποίησας, μόνη κοιμηθεῖσα ἐν ῥόδοις.* Et *ἀγροικοτέρως*, Subrustice, Plato Pol. 2. *Καὶ δὴ κἂν ἀγροικοτέρως λέγηται.* [Plut. 7, 304. Bergl. ad Alciphr. 446. *Καὶ δῆτα διανοηθεὶς ταῦθ' οὕτω δρᾶν, ᾠκειωσάμην τὸν Κορύδωνα, καὶ στείλας ἐμαυτὸν * ἀγρικῶς, νάκος ἐναψάμενος, καὶ * σμινύην λαβὼν, * αὐτοσκαπανεὺς ἐδόκουν*, ubi Bergl., a Schæf. Mss. indicatus, "ita scriptum, fortasse *ἀγροίκως*, vel potius * *ἀγροικικῶς*." Male Wagner. *ἀγροικῶς* tanquam sic in Bergl. nota scriptum dedit.]

[* Ἀγροικόσοφος, ὁ, ἡ, "Abnormis sapiens, Philo J. 1, 446=399. (*Τῶν γὰρ ἀγροικοσόφων οἱ τὰ πολιτικὰ κεκομψευμένοι μάλιστά πως εἰώθασι περιεῖναι.*)" Wakef. Mss.]

[* Ἀγροικότονος, ὁ, ἡ, Agreste sonans, Ernest. Lex. Respicitur ad Aristoph. Acharn. 672. *οὕ-Τω σοβαρὸν ἐλθὲ μέλος Εὔτονον, ἀγροικότερον, Ὡς ἐμὲ, λαβοῦσα, τὸν δημότην.* "Ἀγροικότονον vulgo, e vicino *εὔτονον* natum, consentiente Rav. *ἀγροικότερον* A. Brunck." Elmsl. Schol. Ἀγροικότονοι· *πρόθυμοι γὰρ οἱ ἄγροικοι εἰς πᾶσαν πρᾶξιν καὶ εὔτονοι, εἰς γραφὰς δὲ, εἰς δικαστήρια, εἰς κατηγορίας.*]

[* Ἀγροικώδης, εος, ὁ, ἡ, Pertinens ad rusticum, "Rusticus. Aristid. Quint. 67." Wakef. Mss.]

[* Ἀγροικέω. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀγροικεῖν *καὶ ἀγροίκων· τῶν σωφρόνων, παρὰ δὲ τὸ ἀγροίκως* (l. *ἀγροῖκος*) *γέγονε τὸ ῥῆμα ἀγροικεῖν.* Ab *ἀγροικέω* autem est *ἀγροικία*.]

Ἀγροικίας, ου, ὁ, pro *ἄγροικος*, Gregor. p. 203. nisi sit menda, Bud.

Ἀγροικία, ας, ἡ, Rusticorum habitatio, Locus, in quo rustici habitant, *ἡ τῶν ἀγροίκων οἴκησις*, Ager, Rus, Villa. Eust. (1409.) *Οἱ δὲ τοιοῦτοι, ὁποῖος καὶ ὁ γέρων Λαέρτης, καὶ οἱ ἄλλως δὲ κατὰ τοὺς ἀμφὶ τὸν Εὔμαιον ἐν ἐσχατιαῖς οἰκοῦντες, ἄγροικοι * προπαροξυτόνως λέγονται, καὶ ἡ αὐτῶν οἴκησις, ἀγροικία κατὰ ἰδέαν δριμύτητος ἤγουν γλυκύτητος, ὡς δηλοῖ Ἀθηναῖος ἐν τῷ, Εἰς τὸ ὄρος ὁρμώμενοι, τὰς ἀγροικίας * κακοποιοῦσι πολλοὶ συναθροισθέντες· ἄλλως δέ γε, ἀγροῖκος*

A *μὲν * προπερισπωμένως ὁ ἀπαίδευτος, ἀγροικία δὲ καινότερον * σκωπτικῶς, ἡ τοῦ τοιούτου ἀγροίκου φαύλη ἕξις· ἴσως δὲ, ὁ ἐν * παροξυτονήσει ἄγροικος εἴτουν ἀγρότης, ὁ αὐτός ἐστι τῷ ἀγρεῖος, ὃ διὰ διφθόγγου γράφεται κατὰ τὸ Ἀργεῖος.* Plutarch. *Ὁ δὲ διὰ τῆς ἀγροικίας πορευόμενος, καὶ τῷ σώματι τοῦ παιδὸς ἐντυχών.* Idem: *Ἡ δὲ ἐπὶ ταῖς ἀγροικίαις ἦν, ἐγκύμων τυγχάνουσα*, In agris versabatur. ‖ Ἀγροικία, Rusticitas, Inurbanitas. Plut. Præc. de Sanitate, (6, 472.) *Τὸ γὰρ ἀγροικίας φοβηθέντα δόξαν, εἰς πλευρῖτιν, ἢ φρενῖτιν ἐμβάλλειν ἑαυτὸν, ἀγροίκου τινὸς, ὡς ἀληθῶς ἐστί.* Aristot. Eth. (2, 7.) *εὐτραπελίαν* mediam esse dicit inter *ἀγροικίαν* et *βωμολοχίαν*. [Plut. de Adul. et Am. Discr. 6, 243. *Ὥσπερ ἔνιοι δοκοῦσιν αἰσχυντηλίαν μὲν ἀναισχυντίᾳ φεύγειν, ἀγροικίαν δὲ βωμολοχίᾳ.* Suid. *Κατὰ μεταφορὰν δὲ ὁρίζονταί τινες τὴν ἀγροικίαν, σκληρότητα ἤθους· ἡ γὰρ σκληρότης κυρίως ἐπὶ σωμάτων.* Schol. Plat. 186. *Εὐτραπελία ἐστὶν ἕξις τις ἐν μεσότητι θεωρουμένη βωμολοχίας καὶ ἀγροικίας· ἔστι δὲ περὶ σκώμματα, ἣ τὸν ἔχοντα παρέχεται*
B *δύνασθαί τε σκῶψαι ἐμμελῶς, καὶ ὑπομένειν σκωπτόμενον· βωμολοχία δὲ, ἡ πάντα καὶ πάντας οἰομένη δεῖν σκώπτειν· ἀγροικία δὲ, ἡ μήτε σκώπτειν, μήτε σκωφθῆναι βουλομένη, ὀργιζομένη δ' ἐπ' ἀμφοῖν.* Vide supra. Gl. Ἀγροικία· Rus, Rusticitas. J. Poll. 1, 121. *Γεωργικὰ ὀνόματα, γῆ, γεωργία, γεώργιον, ἀγροικία, ἀγροὶ, ἐσχατιαί.* "Diod. S. 1, 36. *Τὰ δὲ βοσκήματα κατὰ τὸν τῆς ἀναβάσεως χρόνον ἐν ταῖς κώμαις καὶ ταῖς ἀγροικίαις διατρέφεται, προπαρασκευαζομένης αὐτοῖς τῆς τροφῆς*: 20, 8. (*Ἀγροικίαι τε συνεχεῖς ὑπῆρχον οἰκοδομαῖς πολυτελέσι καὶ κονιάμασι διαπεπονημέναι, καὶ τὸν τῶν κεκτημένων αὐτὰς διασημαίνουσαι πλοῦτον.*)" Valck. ad Scap. marg. "Plat. Gorg. 286. *Ἀλλ' εἰς τὰ τοιαῦτα ἄγειν πολλὴ ἀγροικία ἐστὶ τοὺς λόγους*: Phædr. 354. *Πότερον χαλεπῶς ἂν αὐτοὺς, ὥσπερ ἐγώ τε καὶ σὺ, ὑπ' ἀγροικίας, ῥῆμά τι εἰπεῖν ἀπαίδευτον εἰς τοὺς ταῦτα γεγραφότας*: Polit. 498. *Ὡς ἀγροικίαν καὶ ἀνελευθερίαν οὖσαν πείθοντες*: LL. 582." Ruhnk. ad Tim. 14. "Diod. S. 1, 252. Alciphr. 342. Longus p. 7. 8. Villois. Thom. M. 8. Fischer. ad
C Weller. G. Gr. 1, 47. Villois. ad Long. 125. 277. Aristoph. Fragm. 288." Schæf. Mss. Hippocr. Epist. 1283.]

Ἀγροικικὸς, (ἡ, ὸν,) Rusticanus. Ut a Rus fit Rusticus, a Rusticus fit Rusticanus, sic ab *ἀγρὸς* fit *ἄγροικος*, ab *ἄγροικος* deinde *ἀγροικικός*. Sed rarum est ap. vett. Scriptt. hoc verbum. *Ἀγρεία ἀοιδὴ* Suid. explicat *ἡ ἀγροικική*. Sic *Ἀγροικικὴ παροικία*, Canon 17. Chalced. Concilii. Athen. 11, (477.) pro *ἀγροικῆς* f. l. *ἀγροικικῆς*: *Τὸ γὰρ κισσύβιόν, φησι, λέγεται ἐπὶ συνόδου ἀγροικῆς*, ["temere *ἀγροικῆς* Ed. Bas. et Cas." Schweigh.] Quod si errore vacat hæc scriptura, *ἀγροικὸς* dicemus dici pro Rusticus, s. Rusticanus, nam et Nicandri Schol. dicit *λέξιν ἀγροικὴν*, [ad Ther. 78. etiam in Schneideri Ed. "Quod sitne in * *ἀγρικὴν*, an *ἀγροικικὴν* reformandum, dubito." Reisk. ad Theocr. 20, 5. Vide Ἀγρικός. Schol. Ven. ad Il. P. 66. *Ἀγροικικῇ φωνῇ προσφωνοῦσιν*: Pseudo-Did. *Ἀγροικικῇ φωνῇ προσφέρονται* (l. *προφ.*), *προσφωνοῦσι*, e quo, (non e Schol. Ven. ut arbitrabatur
D Blomfield. ad Æsch. Pers. 285.) sua sumsit Etym. 480. *Ἀγροικῇ φωνῇ προφέρονται, φωνοῦσι*, ubi Sylb. reponendum censet, et quidem recte, *ἀγροικικῇ*. Vide Ἀγρικός. Schol. Aristoph. Ran. 1507. *Περιβόλαιον ἀγροικικόν.* Eust. 1916. *Ἰστέον δὲ ὅτι τε ἀπὸ τοῦ ῥήσσω ῥήξω ἔῤῥηχα παρακειμένου τὰ ῥάκεα γίνονται τροπῇ τοῦ η εἰς α καὶ τοῦ δασέος εἰς ψιλὸν, καὶ ὅτι τὸ ῥάκος, βράκος φασὶν οἱ Αἰολεῖς, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα πλατύτερον γέγραπται. Χρῆσις δὲ τοιαύτη παρὰ Σαπφοῖ ἐν τῷ, Τίς δ' * ἀγροιῶτις θέλγει νόον, οὐκ ἐπισταμένη τὰ βράκεα ἕλκειν ἐπὶ τῶν σφυρῶν; ἤγουν ποία γυνὴ χωριτικὴ ἐζωσμένη ἀγροικικώτερον, ἐφέλκεται ἐραστήν;* Blomfield. in Mus. Crit. Cantab. 1, 19. sic versus illos in ordinem redegit: *Τίς δ' ἀγροιῶτιν ἐπεμμένα στολὰν Σοὶ θέλγει νόον, οὐκ ἐπισταμένα Τὰ βράκε' ἕλκην ἐπὶ τῶν σφυρῶν*; "Athen. 1, 21. *Σαπφὼ περὶ Ἀνδρομέδας σκώπτει· Τίς δ' ἀγριῶτις* (l. *ἀγροιῶτις*) *θέλγει κ. τ. λ.* Vv. *ἐπεμμένα στολὴν* addidi e Max. Tyr. 8, 94. *Τίς δ' ἀγροιῶτιν ἐπεμμένα στολήν*; In Athenæo *ἕλκεν*. Ceterum, cum Apollon. Dysc. tradat Æoleuses nunquam *β* literæ *ρ* præposuisse, nisi

proximam syllabam inchoaret δ, vel ϛ, vel τ, et cum Trypho ex Alcæo citet Ϝρῆξις, hic leg. puto Ϝράκεα, obstante tamen et Eust. l. c. et) Philemone Lex. Technol. 61. Ῥάκος· τὸ διεῤῥωγὸς, ἀπὸ τοῦ ῥήσσω, ῥήξω, ἔῤῥηχα, τὰ ῥάκεα γίνεται, τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν· ὅπερ οἱ Αἰολεῖς βράκος φασί. Χρῆσις δὲ τοιαύτη παρὰ Σαπφοῖ ἐν τῷ, Τίς δ' ἀγρειῶτις (l. ἀγροιῶτις) θέλγει νόον, οὐκ ἐπισταμένη τὰ βράκεα ἕλκειν ἐπὶ τῶν σφυρῶν; ἤγουν ποία γυνὴ χωριτικὴ, ἀγροικιώτερον (V. D. corruptam h. v. concoquere potuisse miramur, l. ἀγροικικώτερον) ἐφέλκεται ἐραστής; Quæ exscribens Phavor. habet, (imo Phavor. ea ex Eust. sumsisse videtur:) ἀγριώτης—γυνὴ χωρητικὴ (l. χωριτικὴ, v. Nostrum in Χωριτικὸς) ἐξωσμένη (, ἀγροικιώτερον ἐφ. ἐ.) Æolenses tamen Ϝρήσσω, Ϝράνγυμι dixisse, certissimum est e Lat. Frango." Blomfield. Cf. Volger. ad Sapph. Frag. 68. Gl. Ἀγροικικός· Ruricola, Rurester, Ruralis. ? Ἀγροικικῶς, "Bergl. ad Alciphr. 416." Schæf. Mss. "Philostr. 198. Hes. v. Αἱρεῖν." Wakef. Mss.]

Ἀγροικίζομαι, F. ίσομαι, reponit Bud. ἀνοηταίνω, Rustice ago vel loquor, Ineptio. Plato Theæt. (115.) Οὔτι πω ὦ Θεόδωρε ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι, προθυμούμενος ὑμᾶς ποιῆσαι διαλέγεσθαι; Θ. Οὐχ ἥκιστα ὦ Σώκρατες τὸ τοιοῦτον ἂν εἴη ἄγροικον. Ap. Gregor. (1, 296.) ἀπηγροικισμένος, particip. ab ἀπαγροικίζομαι, dicitur Qui est ad mores rusticos redactus. [Suid. Ἀγροικίζω, καὶ ἀγροικος. Thom. M. 8. Ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα ἀγροικίζομαι, καὶ ... ἀπαιδεύτως πρός τινα διατίθεμαι. Λιβάνιος ἐν τῇ ... ἀγροικῷ, Πρεσβυτικὸς πρὸς τὸν Ἀχιλλέα (Ηρεω. l. c. Ἀχιλλέως πρὸς τὸν Ὀδυσσέα, 1, 239.) Εἰ ἠγροικισάμην πρὸς (" ap. Liban. vulg. εἰς," Oudend.) ὀντινοῦν, ἢ τῶν νέων, ἢ τῶν πρεσβυτέρων. "Cui alicui succensent, ii ἀγροικίζεσθαι dicuntur: sic exponendus Plut. 1, 454. Eadem vox occurrit 2, 575. verum ibi de illis ..., qui interrogati, agrestium more, respondere nol ... t." Sallier ... ἀστεΐζεσθαι proprie e... Civium more se gerere ... e consequenti Lep... lum et venustum esse, cui o... ponitur ἀγροικίζεσθαι, Rusticorum more se gerere." Ruhnk. ap. Pierson. Add. ad Moer. 75. notante Schæf. Mss. qui consuli jubet, Alciphr. 338. et Jacobs. Anth. 12, 282. "Synes. 153." Wakef. Mss. Hes. Ἠγροικισάμην· ἀγροίκως ἔπραξα, ubi VV. DD. ἀγροίκως reposuerunt pro vulg. ἠγροίκως. "Suid. (Zonar.) et Phavor. Ἠγροικισάμην· κακῶς ἐφθεγξάμην. (Sic et Cyrill. Lex. Ms. ap. Tittm. ad Zonar. cvi.) Lex. Ms. Ἠγροικισάμην· ἀγροίκως ἔπραξα. Sic et Cyrill. Lex. Ms. Brem. teste Biel., cum quo consentit meum, addens, ὡς ἄγροικος. Itaque reddidi Hesychio Ἠγροικισάμην, per ι (pro vulg. * Ἠγροικησάμην.)" Albert. "Quare Salmas. ἐπραξάμην legi velit, pro ἔπραξα, nullam video rationem." Kust. Is. Voss. Forte, ut exprimeretur mediæ vocis vis.]

"Ἀγροικεύομαι, (F. εύσομαι,) Sum ἄγροικος, Sum "rusticis et agrestibus moribus, Sum inurbanus et "illepidus. Vide Ἀγροιτιάω." [Etym. Ἄγρευμα· εὕρεμα, καὶ τὸ εἰλημμένον σημαίνει, καὶ κτήματα, σκῦλα, καὶ Ἀγρεῦσαι, τὸ λαβεῖν. Ἠγροικεύσω, ἠγροιάνθης. "Scr. videtur ἠγριάνθης, Factus es agrestis, a th. ἀγριαίνω." Sylb. neque aliter legitur in Cod. Dorv. teste Gaisford. Vide notata in Ἀγροικότονος.]

[* Δημάγροικος, s. * Θυμάγροικος, ὁ, ἡ. J. Poll. 6, 125. Καὶ κωμικώτερον, ὁ Ἀριστοφάνους δημάγροικος. "C. A. δημαγροῖκος. Vulgata lectio est a simplici ἀγροικὸς, Rusticanis moribus asper et rudis. Mss. formant ab ἀγροῖκος, Ruri agens." Kuhn. "Ms. aliter, θυμαγροῖκος, quod mihi longe verisimilius vulgato, in quo nulla mica θυμοῦ." Jungerm. "Θυμάγροικος Falckenburg. pro vulg. δημάγροικος, quod certe spernendum non est, et vulgato fortean præferendum, firmatur siquidem et optimo Jungerm. Ms." Lederlin. "Aristoph. Fr. 281." Schæf. Mss.]

[* Μεσάγροικος, ὁ, ἡ, "Halbbaver, Halblandmann, Strabo 885. wo aber die Handschr. * μεσάγριος, halbwild, richtiger haben." Schneider. Lex.]

[* Ὑπάγροικος, ὁ, ἡ, Subrusticus. "Aristoph. Fr. 288." Schæf. Mss. "Arrian. Exp. Alex. 164. Sext. Emp. adv. Mus. 366, 24." Scott. App. ad Thes.]

"Ἀγρώστη, (ης, ἡ,) Hes. βοτάνη, Herba, et ἄρτος "τις, Panis quidam." [" Legebam Ἄγρωστις: ita

A enim explicatur ab aliis, et ipso Hes. infra in v. Monuit vero Salmas. legi posse ex ordine literarum, Ἀγροτὶς, vel Ἄγροτις, (imo Ἀγρότις,) femininum, ab ἀγρότης, ut ἄγρωστις, (imo ἀγρῶστις,) a masc. ἀγρώστης. Nam ἀγρόται et ἀγρῶσται (sic) iidem. Hactenus Salmas." Grab. "Cf. Theocr. 13, 42. Ἀγρόστη legit Is. Voss. ex elementorum serie, quod et Pearson. monet in Mss. Similiter in Vet. Lex. teste H. Steph. sed perperam, eodem judice. (Verba sunt hæc: ' Ἀγρόστη perperam in V. L. pro ἀγρώστη.' Per V. L. ap. Nostrum semper intelligi debent Vulgaria Lexica, quæ ante Thes. editum in usu erant, ut Budæi Lex. in quo v. Ἀγρόστη perperam pro Ἀγρώστη legitur.) Gl. Ἀγρώστη· Gramen, Felox, s. Filix, ut emendant VV. DD." Albert. In Cod. Ven. legi Ἀγρόστη testatur Schow. Hes. Ἀγρώστη· βοτάνη, καὶ ἄρτος τις, ὃς πρότερον * λόχο ἐκαλεῖτο. "F. λοχιά, quod origine Hebr. est, לחם, (Lechem.) Athen. 2, (113.) Syri vocant Panem λαχμὰν, (לחמא.)" Soping. "Scr. λοχαῖος, ut sit εὔσιτος." Heins. "An potius λῶλον scr.? Id

B infra exponit, βρῶμα ἐκ γιγάρτων καὶ σύκων etc. Cf. J. Poll. 6, 76. Infra tamen: Λοχιὰ est ἄρτος τῇ Ἀρτέμιδι γενόμενος. Quod non displicet. Idem Grabio placuisse video." Albert. In Cod. Ven. est λο͂ͯ. "Typothetæ incuria sigma fin. (vocis λόχος, ut Musurus compendium illud intellexerat,) excidit, unde in Aldina λόχο, quod VV. DD. exercuit." Schow.]

""Ἄγρωστις", [ιος, s. potius ιδος, εως, ἡ,] "Hes. "εἶδος βοτάνης, Species herbæ, de qua sic Hieron. "in Os. 19." [s. 10, 4. T 3. 1302.] ""Ἄγρωστις, "quam Latine Gramen vertimus: est enim genus "herbæ calamo simile, quæ per singula genicula "fruticem sursum et radicem mittit deorsum, rur"susque ipsi frutices et virgulæ alterius herbæ semi"naria sunt; atque ita in brevi tempore si non imis "radicibus effodiatur, totos agros veprium similes "facit: denique, etiam si sicca ejus aliqua pars, "dummodo geniculum habeat, super cultam terram "ceciderit, omnia replet gramine. Ita fere et Di-

C "oscor. 4, 30. Ἄγρωστις κλημάτια ἔχει γονατώδη, "ἕρποντα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων προϊέμενα "ῥίζας γλυκείας γονατώδεις, φύλλα ὀξέα, σκληρὰ, "πλατέα, ὡς καλάμου μικροῦ, τρέφοντα βόας καὶ κτήνη "Unde Od. Z. (90.) de mulabus, Καὶ τὰς (vulg. "τοὺς) μὲν σεῦαν ποταμὸν παρὰ δινήεντα Τρώγειν "ἄγρωστιν μελιηδέα. At Theocr. 13, (42.) Καὶ θάλ"λοντα σέλινα καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις. Ubi notandum εἰλι"τενὴ dici, quoniam in extendendo sese convolvit et "torquet. Et ait Schol. ap. rusticos vocari ἀγρίαν. "Certe παρὰ τὸν ἀγρὸν denominata est, quod ibi "proveniat." [Verba sunt hæc: Εἰλιτενής· ἡ συνεστραμμένη, καθὸ εἱλεῖται ἐπὶ μῆκος, καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς * κισσοειδῶς, ἤ τις παρὰ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ἀγρία. (Suid. Ἄγρωστις· εἶδος βοτάνης, ἡ κοινῶς ἀγρία.) Ἄλλοι δὲ τὴν ἄγρωστίν φασιν εἶναι βοτάνην πρασοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασὶ * κολλητζίδαν. Etym. 299. Εἰλιτενὴς ἄγρωστις· Θεόκριτος, ἡ ἐν τοῖς ἕλεσι γινομένη, ῥιζοβόλος γὰρ ἡ ἐπιπολὺ διϊκνου, νη, πλεονασμῷ τοῦ ι. Corruptus est Ms. Dorv. ap. Gaisford.

D Recte vulgata se habebunt, modo punctum post γὰρ posueris. "Ab Etym. * εἰλιγενὴς lectum suspicabatur T. Hemsterh. ... A. sic." Gaisford. Sed falso V. D. ita suspicari, patet ex ipso Etym. 330, 37. Ἑλόχρυσος καὶ ἑλίχρυσος, ὡς ἑλοτενὴς καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις. Eust. ad Hom. l. c. Ἡ δὲ ἄγρωστις βοτάνη, ἣν ἀγρίαν ἡ κοινὴ γλῶσσά φησιν, ὅτι μελιηδής ἐστιν, ὅ ἐστι γλυκεῖα, δῆλον· ἔστι δὲ καὶ διουρητικὴ (v. Dioscor. l. c.) καὶ φιλεῖται τοῖς ἀλόγοις ζώοις: Pseudo-Did. Ἄγρωστις· εἶδος βοτάνης, ὅπερ ἐστὶ πόα χορτώδης. Glossæ Mss. in Cantica S. Zonar. Ἄγρωστις· εἶδος βοτάνης. Vide Biel. Thes. Etym. Ἄγρωστις· εἶδος βοτάνης. Ἔστιν ἔδω τὸ ἐσθίω, ὁ μέλλων, ἔσω, ὁ παρακείμενος, ἦκα, ὁ παθητικὸς, ἦσμαι, τὸ β', ἦσαι, τὸ γ', ἦσται, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἦστις, καὶ ἐπειδὴ τὰ ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου γινόμενα ὀνόματα συνάρχεσθαι θέλουσι τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσι, γίνεται ἔστις, καὶ μετὰ τοῦ ἀγρὸς, ἀγροέστις, καὶ συναιρέσει τοῦ ε καὶ ο, ἀγροῦστις, καὶ τροπῇ Δωρικῇ τῆς ου διφθόγγου εἰς ω μέγα, ἄγρωστις. Cf. Apollon. Lex. Ἀγείνεον· ἦγον, καὶ ἀγινεῖν· ἄγειν. Δινήεντα τρώγειν ἄγρωστιν με...

δέα. 'Ο δὲ 'Απίων, ἀπὸ τοῦ ἐν ἀγροῖς γείνεσθαι ("l. γίνεσθαι," Villois.) ἡ ἀγρόεσθις (Etym. ἀγρόεστις,) ἡ ἐν ἀγροῖς ἐσθιομένη· παρὰ γὰρ τῷ ποταμῷ αἱ τῆς Ναυσικάας ἡμίονοι τὴν ἄγρωστιν ἐσθίουσι. "L. 'Αγίνεον, ut Il. Ω. 784. 'Εννῆμαρ μέν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην. Sed quid habet commune v. ἀγινεῖν, pro quo f. l. ἀγινεῖ, (sed tum legendum quoque erit ἄγει pro ἄγειν,) quod extat Od. Ξ. 105. nam ἀγινεῖν nusquam in Homero, quid habet, inquam, commune cum nomine ἄγρωστις? Mira hic confusio et perturbatio librarii, qui, ut sæpe Lexicographorum exscriptoribus accidit, duo natura diversissima inter se temere commiscuit. Itaque ut restituatur perversus ordo, sic leg. 'Αγίνεον· ἦγον, καὶ ἀγινεῖν· ἄγειν. Postea novus articulus constituendus est, et scr. "Αγρωστις· εἶδος βοτάνης, ὡς ἐπὶ τοῦ· ποταμὸν παρὰ δινήεντα Τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα. Hanc gl. huc usque ex Hes. mutuati sumus." Villois. J. Poll. 1, 246. de neglecti Loci Nominibus, Χωρίον ἀγρώστιδις, ubi nota gen. ἀγρώστιδος. Falso tradit Schneider. Lex.: "Αγρωστις, ιος, ἡ. Forma per ιος Ionica est, cum vulgaris sit per εως, vel ιδος. "Theophr. T. j. p. 139. Schn. ἀγρώστει, mox ἀγρώστιδος." Schæf. Mss. Vide Diosc. 4, 31. Polyb. 34, 10. (ap. Athen. 8, 2.) de Gallia: Εἶναι δὲ τὸ πεδίον λεπτόγειον, καὶ πολλὴν ἄγρωστιν ἔχον πεφυκυῖαν, ὑπὸ δὲ ταύτην * διάμμου τῆς γῆς οὔσης ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς πήχεις, ὑποῤῥεῖν τὸ πλαζόμενον ὑπὸ τῶν ποταμῶν ὕδωρ· μεθ' οὗ ἰχθύες κατὰ τὰς παρεκχύσεις ὑποτρέχοντες ὑπὸ τὴν γῆν χάριν τῆς τροφῆς· φιληδοῦσι γὰρ τῇ τῆς ἀγρώστεως ῥίζῃ· πεποιήκασι πᾶν τὸ πεδίον πλῆρες ἰχθύων ὑπογείων, οὓς ἀνορύττοντες λαμβάνουσιν. Eust. 271=205. Τὴν δὲ βοτ[illegible]ν, ἣν φαγὼν (ὁ Γλαῦκος) ἄτρωτος, ἢ καὶ ἀθάνατος ἐλέχθη γενέσθαι, ἄγρωστιν εἶπεν ὁ γράψας τὸ, καὶ θεῶν "Αγρωστιν εὗρεν, ἣν Κρόνος κατέσπειρε ("l. κατέσπαρεν, ut versus constet iambicus." Salvin. Cf. Naek. ad Choerili Samii Fragm. 197.) Μαθεῖν δὲ αὐτὴν λέγεται, κατὰ μὲν τινας, ὑπὸ ἰχθύος, κατὰ δὲ ἄλλους, (Nicandr. Ætolicis ap. Athen.) ὑπὸ λαγὼ τεθηραμένου, ὃν λειποθυμοῦντα ἐκ διώξεως ἀπαχθῆναι ("non cohæret series verborum, nisi legas, ut est ap. Athen. ἀπαγαγεῖν pro ἀπαχθῆναι, sequitur enim τὸ ἀπομάσσειν, nec ap. Athen. me admodum movet Casaub. qui scribere nos jubet ὑπαγαγεῖν, non ἀπαγαγεῖν, antiquæ enim huic scripturæ favet hic non obscure Eust." Polit.) ὑπό τινι κρήνῃ, καὶ πόᾳ παρακειμένῃ ἀπομάσσειν τὸ ζῶον ἤδη ψυχόμενον. 'Ως δὲ ἀνεζωπύρησεν ὁ λαγὼς τῇ βοτάνῃ, ἐπιγνοὺς, φασὶν, ὁ Γλαῦκος αὐτῆς τὴν δύναμιν, ἐνέφαγε· καὶ οὕτως ἔνθεος γενόμενος, εἰς θάλασσαν ἑαυτὸν ἐξέῤῥιψε, καὶ τὸ ἐντεῦθεν λαβὰς ἐνδέδωκε τῷ μύθῳ, ἀοίδιμον θέσθαι αὐτόν. "Quam ἄγρωστιν dixit in iambis suis Æschrio Samius, eandem alii ἀείζωον, Tzetz. in Lycophr. Τὴν δὲ βοτάνην, ἧς ἐγεύσατο, φασί τινες ἀείζωον εἶναι, et sic eam vocat Athen. 15, 7. (τὴν ἀείζωον βοτάνην. Bekk. Anecd. Gr. 1, 347.) Eandem in Piscatore celebrabat Alexander Ætolus." Polit. Schol. Apollon. R. 1, 1310. 'Αθάνατον φαγὼν βοτάνην. "It. s Gramigna. Sed herba, qua Glaucus immortalitatem consecutus est, non ἄγρωστις simpliciter, sed ἄγρωστις θεῶν, Gramen deorum." Salvin. ""Αγρωστις, Triticum repens, Theophr. 1, 10. 2, 2. 4, 11. Radice gaudere γονατώδῃ, quæ culmos denuo edat, qui si abscissi fuerint, esse herbam vulgarem inter culta. Nutrimentum, quod stolones cum radiculis præbent, antiquitus cognitum fuit. Hinc Ægyptios αὐτόχθονες hac ἀγρώστιδι nutritos, ac deinde, manibus eam gestantes, Deos semper precatos fuisse, Diod. S. 1, 43. narrat. Neque tamen negandum, posse et, historici viri negligentia, Papyrum intelligi." Sprengel. H. R. H. 81. Vide Wessel. ad h. l. ""Αγρωστις, Triticum repens, Dioscor. 4, 30. (l. c.)" Idem ib. 159. ""Αγρωστις ἐν τῷ Παρνασσῷ, Parnassia palustris, Dioscor. 4, 32. Folia hederacea, flos albus." Idem ib. 168. Vide Salmas. in Solin. 917. et Bod. ad Theophr. p. 34. Geopon. 2, 2. 2, 5. "Υδατα δὲ ὑπόκειται, ἔνθα φύεται ἄγρωστις, cf. 2, 6, 23. "Species graminis est, quam Hieron. (l. c.) optime describit. Imaginem exhibent Matthiol. 4, 28. Dodon. 548. Clus. Rar. Plant. Hist. 6, 38. Bod. 35. et is inprimis, qui illi studium tribuit singulare, J. Scheuchzer. cujus Agrostographia Tiguri 1719. 4.

A prodiit, et cum Auctuario Halleri ib. 1775." Niclas. Geopon. 14, 22. 15, 1. Κορυδοὶ (l. Κόρυδοι, v. not. ad Thom. M. 549.) ἄγρωστιν (ταῖς νεοττιαῖς ἐντιθέασιν,) ὅθεν καὶ ἡ παροιμία· 'Εν κορυδοῦ (l. κορύδου) κοίτῃ σκολιὴ κέκρυπται ἄγρωστις. "Anatol. 297. Κορυδαλὸς νοσῶν ἄγρωστιν ἐσθίει, καὶ τῇ νοσσιᾷ αὐτοῦ ὁμοίως τὴν ἄγρωστιν ἐντίθησιν. Sic Æl. 1, 35. Sed Phile 30, 75. quædam turbat, ἄγρωστιν ἔποψ, [illegible]λα δρυὸς κόρυδος. (Vide Pauw. censentem vetera Æliani exemplaria variasse, et quæ Phile scribit, in suis invenisse et inde excerpsisse.) Inter Erasm. Adagia (proverbium illud) equidem frustra quæsivi, sed habent Hadr. Jun. Cent. 3, 53. et Brassican. cujus Proverbiorum Symmicta inde incipiunt, et quem si audias, 'Adagii usus est, si quando significamus, nobis non deesse tacita quædam et paucis cognita præsidia.'" Niclas. "Toup. Opusc. 1, 207." Schæf. Mss. Plut. de Superstit. 6, 644. 'Ο δὲ τῶν Μεσσηνίων βασιλεὺς, 'Αριστόδημος, ἐν τῷ πρὸς Μεσσηνίους πολέμῳ, κυνῶν λύκοις ὠρυομένων ὅμοια, καὶ περὶ τὴν ἑστίαν αὐ-

B τοῦ τὴν πατρῴαν ἀγρώστεως ἀναβλαστανούσης, καὶ τῶν μάντεων τὰ σημεῖα φοβουμένων, ἐξαθυμήσας καὶ κατασβεσθεὶς ταῖς ἐλπίσιν αὐτὸς ἑαυτὸν ἀπέσφαξεν: I. de Esu Carn. 10, 130. Append. ad Dioscor. 464. "Αγρωστις· οἱ δὲ * αἰγικὸν, οἱ δὲ * ἀμαξῖτις (l. * ἀμαξῖτες,) Αἰγύπτιοι * ἀνουφί. 'Ρωμαῖοι γράμεν, οἱ δὲ ἀσυφυλίουμ, οἱ δὲ σαγγουινάλεμ, οἱ δὲ οὐνίολαμ, 'Ισπανοὶ * ἀπαρία, Δα[illegible] * κοτίατο[illegible] * [illegible]εβάλ.]

[illegible] 'Αγρέστ[illegible] Trall. 8, p. 144. Καὶ τὸ ζέμα [illegible]ειον ασ[illegible]ράγ[illegible] [illegible]γρώστου.]

"Αγραυλος, ου, ὁ, ἡ, In agro s. in agris stabulans, In agro pernoctans. Sic βοῦς ἄγραυλος, Od. M. (253.) Il. Ω. (81.) Sic ipsi quoque pastores ap. Hom. pariter et Hesiod. Ποιμένες ἄγραυλοι, ut ap. Lucam (2, 8.) Ποιμένες ἀγραυλοῦντες. Componitur ex ἀγρὸς et αὐλὴ, quasi habens ἐν ἀγρῷ αὐλὴν, Habens in agro stabulum. Proprie igitur est In agro stabulans, quæ expositio magis conveniet, cum dicitur de bove; at cum Hesych. ἄγραυλοι explicat In agro pernoctantes, respicit, opinor, ad ποιμένες ἄγραυλοι. ||"Αγραυλον Hes. exponit

C etiam Quod sub dio est, Desertum. ||"Αγραυλος, pro ἀγλαὸς, S[illegible] [illegible]lidus, Pulcher, v. 'Αγλαός. ||"Αγραυλος, una e [illegible]s filiabus, in cujus templo ephebos jurare [illegible] erat, ut e Demosth. (438.) discimus. Et ita ap. Plut. Alcibiade (15.) intelligi debet, Καὶ τὸν ἐν 'Αγραύλῳ, vel potius 'Αγραύλου, in Agraulæ templo, προβαλλόμενον ἀεὶ τοῖς ἐφήβοις ὅρκον ἔργῳ βεβαιοῦν, non, ut vertitur in VV. LL. ἐν ἀγραύλῳ, Ruri, quasi videlicet non esset nomen proprium, sed appellativum. Quod si etiam appellativum esset, id significare non posset; neque enim ἄγραυλος idem valet quod ἀγρὸς, Rus. ["Tametsi dubium esset, utrum expediret magis cum Valesio (post H. Steph.) ἐν 'Αγραύλου corrigi, pro vulgari ἐν 'Αγραύλῳ, an * 'Αγραυλείῳ, tutius tamen visum fuit magnam auctoritatem sequi. Προβαλλομένους de meo dedi, pro vulg. προβαλλόμενος, (sic et T. H. ad J. Poll. 8, 105. et Petit. Comment. in LL. Attic. 156., at Noster e sua conjectura, ut videtur, dedit προβαλλόμενον,) Ut quam jurisjurandi formulam Athenienses juventuti suæ identidem,

D quotannis, dicendam proponerent, eam rebus ipsis quoque approbarent." Reisk. Omnino v. Petit. l. c. 153-6. Kust. ad Suid. v. "Αγλαυρος, Interprr. ad J. Poll. 8, 105-7. L. Holsten. et Berkel. ad Steph. B. v. 'Αγραυλή. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: "Αγραυλος· μία τῶν Κέκροπος θυγατέρων. Suid. Zonar. et Bekkeri Σ. Λ. χ.: "Αγραυλοι· οἱ ἐν (τῷ Suid.) ἀγρῷ διανυκτερεύοντες, ἢ αὐλιζόμενοι. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: "Αγραυλοι· οἱ ἐν ἀγρῷ διανυκτερεύοντες. Etym. "Αγραυλοι· οἱ ἐν ἀγρῷ αὐλιζόμενοι (,) ὕπαιθροι, ἔρημοι, ἄξενοι, ποιμένες. Hes. "Αγραυλοι· οἱ ἐν ἀγρῷ νυκτερεύοντες. "Il. Σ. 162. Ποιμένες ἄγραυλοι. Sic et Hesiod. Th. 26. ubi Tzetz. οἱ ἐν ἀγρῷ αὐλιζόμενοι. Similiter Schol. Odyss. (K.) 410. (Apollon. Lex. "Αγραυλοι· ἐπ', l. ἐν, ἀγρῷ αὐλιζόμενοι. 'Ως δ' ὅταν ἄγραυλοι πόριες,) et mox, 'Αγραυλοῖο· ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένου, Il. K. 155. βοὸς ἀγραύλοιο, Schol. τοῦ ἐν ἀγρῷ αὐλιζομένου, citatur ab Æliano V. H. 9, 24. Luc. 2, 8. Καὶ ποιμένες ἦσαν—ἀγραυλοῦντες, Sub dio agentes, ὕπαιθροι, ut infra. Vide Casaub. c. Baron. Exercc. 2, 7. Græv. Lectt. Hes. 82. Budæi Com-

ment. L. G. Vulgatus l. c. vertit Vigilantes. Unde Gl. 'Αγραυλῶ· Vigilo, quod vim vocis non exprimit. Pricæus ad l. c.: ' Videtur hic legisse ἀγρυπνοῦντες, quæ lectio non spernenda est.' Suid. tamen etiam legit ἀγραυλοῦντες, s. scriptor ille, e quo v. 'Εκπλαγεῖς hæc verba citat, Ποιμένες ἀγραυλοῦντες ἐκπλαγοῦς * φωτοφανείας ἔτυχον. Vide Bochart. Hieroz. P. 1. L. 2. c. 44. p. 453. a Casaub. dissentientem, et Suicer. Thes." Albert. Adde Schleusner. Lex. Hes. "Αγραυλον· ὕπαιθρον, καὶ ἔρημον, ἢ ἐν ἀγρῷ αὐλιζόμενον, ἢ καπυρόν. Vide Aristoph. Thesm. 540. cum Bourd. et Biseti Scholiis, et Berkel. l. c. Voc. καπυρὸν Wakef. ad Hes. marg. interpretatur πυρώδη, λαμπρὸν, consuli jubens Schol. ad Nic. Ther. 438. Φράζεο δὴ χλοάοντα δαεὶς κυάνόν τε δράκοντα, "Ον ποτε Παιήων λασίῃ ἐνεθρέψατο φηγῷ Πηλίῳ ἐν νιφόεντι * Πελεθρόνιον κατὰ βῆσσαν. "Ητοι ὅγ' ἄγλαυρος μὲν ἐείδεται, ἐν δὲ γενείῳ Τρίστοιχοι ἑκάτερθε * περιστιχόωσιν ὀδόντες: "Αγλαυρος δὲ, ἤτοι ἀγλαὸς, καλὸς, λαμπρὸς, εὐπρεπὴς, ὡραῖος φαίνεται. " Vulg. ἄγραυλός γε correctum e M. R. L. G. ὁ ἀγραυλός τε Par. (In Schol.) vulgo ἄγραυλος, mecum G. et L." Schneider. Etiam Noster vulg. correxerat et in sua Nicandri Ed., et in Thes. ubi sub v. 'Αγλαὸς legi possunt hæc :—" "Αγραυλος pro ἀγλαὸς, Splendidus, Pulcer. Nic. Ther. "Ητοι ὅγ' ἄγραυλός γε ἐείδεται, sed et hic, et in alio ejusdem poetæ loco lego ἀγλαυρὸς, (melius ἄγλαυρος legeretur,) e vet. Cod. ut admonui in Annott. meæ Editioni adjunctis." Idem Thes. Ind.] " Adjective ἄγλαυρος, Pulcras auras habens, ἀγλαὰς αὔρας ἔχων, pro quo facta μεταθέσει τῶν στοιχείων dici ἄγλαυρος tradit Schol. Nicandri." [Respicitur ad Ther. 61. Πολλὴ γὰρ λιβάσιν * παραέξεται, ἀμφί τε χείλη "Ερσεται, ἀγραύλοισιν ἀγαλλομένη ποταμοῖσιν. Hic est locus, in quo Noster e suo vet. Cod. ἀγλαυροῖς (s. potius ἀγλαύροις) reponendum censebat. " 'Αγραύλοις * ἐναγαλλομένη, M. ἀγλαύροισιν, G. In Schol. " vulgabatur: [illegible] δὲ ἀγραύλοισιν, ἤτοι τοῖς καλοῖς καὶ λαμπροῖς, τοῖς ἀγλαὰς αὔρας ἔχουσιν· ἀγλαύροις καὶ ἀγραύλοις κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων, ἢ τοῖς διαλελυμένοις καὶ τρυφεροῖς. Sequor Codd. G. et L. (nempe sic: 'Αγλαυροις· τοῖς λαμπροῖς, κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων, οἷον ἀγραύλοις, τοῖς καλοῖς, ἢ καὶ τοῖς ἀγλαὰς αὔρας ἔχουσιν· ἢ τοῖς ἀγλαύροις, τοῖς διαλελυμένοις καὶ τρυφεροῖς, pro quibus sic legendum esse, 'Αγραύλοις—οἷον ἀγλαύροις, nos nulli dubitamus.) Lectionem in Schol. memoratam ἀγλαύροισι Bentl. præfert. Equidem hos quomodo interpreter, non habeo dicere; Scholiorum enim interpretatio displicet." Schneider. Vera lectio proculdubio est ἀγλαύροισιν, et sensum simplicissimum simul et optimum habebis, si nobiscum interpretatus fueris, Limpidis. Sic Il. B. 307. Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ, ubi Pseudo-Did. minus recte καλὸν exponit: Od. Γ. 429. "Εδρας τε, ξύλα τ' ἀμφὶ, καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ, ubi Eust. 'Αγλαὸν δὲ ὕδωρ, ἢ τὸ κρηναῖον καὶ ἀπόρρυτον, ἢ τὸ φύσει αἰγλῆεν ὡς διαφανές. Neque aliter v. ἀγλαὸν in posteriore loco exponit Noster, et in utroque loco Damm. Hesych. 'Αγλαὸν ὕδωρ· ἡ ἐν Αὐλίδι πηγή, respiciens ad Il. B. 307. Ceterum cum Nicandri Schol. consentit Damm. 190.: " Αὖρα——hinc est ἄγλαυρος, ὁ, ἡ, i. e. ἀγλαὰς αὔρας ἔχων, Serenum aut Jucundum spirans, Anima suavi." Hes. * 'Ραυλόν· ἄγραυλον, ἄγροικον. " An pro ἀγραυλὸν, γραυλὸν, ῥαυλόν?" G. " Mutilatum credo ex ἀγραυλὸν (imo ἄγρ.), ut plura capite truncata." Albert. " Unde forte tueri possis Nicand. Æl. Anim. 601." Wakef. Mss.] " "Αγραυλα, Hes. τὰ " ἐν εὐθήρῳ τόπῳ, καὶ πλήρη ἀγρευμάτων, Quæ sunt in " loco venationi apto s. abundante feris, et plena " prædæ." [Vulg. ἐν θήρῳ τόπῳ. " L. "Αγραυλα, τά· ἔνθηροι τόποι καὶ πλήρεις ἀγρευμάτων. Sensu plano; nam ἔνθηρος τόπος, Qui feris abundat." Palmer. " Θηρώδει τόπῳ," Salmas. " Εὐθήρῳ τόπῳ καὶ πλήρει." Schr. " Scr. * 'Αγραυλωτῷ· ἐνθήρῳ—πλήρει." Perger. " Pro ἐν θήρῳ Bruno ἔνθηρα. Sed præstat integrum locum refingere, 'Αγραύλῳ· τῷ ἐνθήρῳ τόπῳ καὶ πλήρει ἀγρευμάτων, quod literarum jubet series, (et Cod. Ven. in quo teste Schow. legitur, 'Αγραυλῶ τὰ ἐνθείρω.) Quam emendationem video etiam placuisse Is. Vossio. Phavor. "Αγραυλα· τὰ ἐν εὐθήρῳ τόπῳ, καὶ

A πλήρη ἀγρευμάτων. Et sic exhibet H. Steph. Ind." Albert. " Pierson. Veris. 95. Valck. ad Phœn. p. 679. Hom. H. in Merc. 410. Jacobs. Anim. 35. Anth. 11, 82. Heyn. Hom. 6, 32." Schæf. Mss. Nicand. Ther. 472. 'Η Σάου, ἠὲ Μοσύχλου ὅτ' ἀμφ' ἐλάτῃσι μακεδναῖς "Αγραυλοι ψύχωσι, λελοιπότες ἔργα νομάων. " Vulg. νομήων correxi e R. cum quo facit Eutecn. (Οἱ δὲ ἡγούμενοι τῶν προβάτων τυγχάνουσι ψυχάζοντες περὶ μεσημβρίαν· ὑπήνεμον γάρ τι χωρίον ἐξευρόντες οἴδε, καὶ σκιὰν παρέχειν, ὁπόταν ᾖ καῦμα, δυνάμενον τὴν ἀπὸ τῶν φυτῶν, ὀλίγον ἀποστήσαντες τῆς νομῆς τὰ κτήνη ἐνταῦθ' ἀπαγαγόντες προσαναπαύουσιν.)" Schneider. " Νομῆες corrigit Bentl. ubi νομήων vulgatur: ego vero e Codd. νομάων dedi. Eutecn. ἀποστήσαντες τῆς νομῆς τὰ κτήνη." Idem Cur. poster. " Cum Bentl. νομῆες scribendum." Idem Ind. v. Νομέες. Imo e Codd. leg. νομάων, cum ἔργα absolute sic positum, λελοιπότες ἔργα νομῆες, nobis haud satis arrideat. Schol. "Αγραυλοι· τουτέστιν ὅτε οἱ ποιμένες καταλείψαντες τὰ ἔργα τῶν νομέων, τουτέστι τὸ βό-
B σκειν, καταψύχουσιν ἑαυτοὺς καὶ τὰ θρέμματα ὑπὸ ταῖς μακεδναῖς, ἤγουν ἐπιμήκεσιν, ἐλάταισι, τουτέστιν ἐν ταῖς σκιαῖς. Schneidero nihil hic vitii suboluisse miramur: "Αγραυλοι i. e. νομεῖς, Pastores, καταλείψαντες τὰ ἔργα τῶν νομέων, i. e. Pastorum, ridicula est lectio. Lege νομῶν, i. e. τῆς νομῆς, Pastus s. Pabulatus.]

[* Φιλάγραυλος, ὁ, ἡ, Ruricola; Πὰν, Macedon. Epigr. 25.]

'Αγραυλής, έος, ὁ, ἡ, i. q. ἄγραυλος. ut ἀγραυλέϊ κοίτῃ, Nicand. (Ther. 78.) Schol., τῇ ἐν τῷ ἀγρῷ γινομένῃ, Quæ fit in agro, ἡ δὲ λέξις ἀγροική [l. ἀγροικική. Vide 'Αγροικικός.] Ubi ἀγραυλέϊ non retinet signif. inclusam τῆς αὐλῆς.

[* 'Αγραύλη, " fœm. præbet H. in Mercur. 410." Passow. in Beck. Act. Societ. Philol. Lips. 1, 94 " 'Αγραύλοισι βόεσσιν ego scripsi, quod ita alibi constanter legitur." Hermann.]

'Αγραυλία, ἡ, Stabulatio in agro, Pernoctatio in agro. [Etym. 'Αγραυλία· θυραυλία, καὶ ἐρημία. " Diod. S. 2, 599." Schæf. Mss.]

C 'Αγραυλέω, F. ήσω. P. ηκα, Stabulo in agro, Pernocto in agro, ut Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, Luc. 2, (8.) Sues noctu in agris jacentes Strabo ἀγραυλεῖν dixit, Αἱ δ' ὕες καὶ ἀγραυλοῦσι, ὕψει καὶ ἀλκῇ διαφέρουσαι. || 'Αγραυλεῖν, ut θυραυλεῖν, Rusticari, Ruri esse, Bud. (Plut. Numa 4.) 'Ο δὲ Νουμᾶς ἐκλιπὼν τὰς ἐν ἄστει διατριβὰς, ἀγραυλεῖν τὰ πολλὰ καὶ πλανᾶσθαι μόνος ἤθελεν ἐν ἄλσεσι θεῶν. [" Græv. Lectt. Hes. 587." Schæf. Mss. Gl. 'Αγραυλῶ· Ruro, Rusticor, Villicor, Nitor, Vigilo.]

[* Συναγραυλέω, Una ruri vivo, Pastor sum. Dionys. Hal. A. R. 1, 39. Καὶ τοὺς εἰωθότας αὐτῷ συναγραυλεῖν συνεκάλει, Ceteros pastores socios suos convocare cœpit.]

[* 'Αγραυλὶς, Filia Agrauli, Cecropis uxoris. " Musgr. ad Eurip. Ion. 23. 496. Brunck. Aristoph. 1, 113. 145." Schæf. Mss.]

[* 'Αγροβάτης, ὁ, " Brunck. Philoct. 214. Musgr. Cycl. 54." Schæf. Mss. Vide 'Αγροβότης.]

[* 'Αγροβόας ἀνὴρ, Phrynich. Σοφ. Προπαρ., ὁ
D ἀγροίκως φθεγγόμενος, καὶ οὐκ ἐμμελῶς· χρῶ ἐπὶ τῶν ᾠδῶν καὶ μεγαλοφώνων. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αγροβόας ἀνήρ· ὁ ἀγροίκως φθεγγόμενος, καὶ οὐκ ἀστείως, οὐδὲ ἐμμελῶς. Οὕτω Κρατῖνος.]

'Αγρογείτων, ονος, ὁ, Vicinum agrum s. fundum, aut Vicinam villam habens. Plut. (Cat. Maj. 25.) 'Αγρογείτονες καὶ περίχωροι. Synes. Γυναῖκες τῶν ἀγρογειτόνων, εὐδαίμονες. [Boissonad. ad Greg. Cor. 287. Gl. 'Αγρογείτονες· Accolæ. " Jos. 382. Synes. 166." Wakef. Mss.]

[* 'Αγρογενής, έος, ὁ, ἡ, Gl. Rurigena.]

'Αγροδίαιτος, ὁ, ἡ, In agro vitam agens, aut Agrestem s. rusticam vivendi rationem sectans, proprie ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος. || 'Αγροδίαιτος a Gellio ponitur pro Rusticus, Inscitus, Illepidus, quod rusticum vitæ genus tale sit, 1, 5.: Dionysia malo equidem esse, quam quod tu, Torquate, ἄμουσος, ἀγροδίαιτος, ἀπρόσιτος, [in Ed. Bip. qua utimur, est ἄμ. ἀναφρόδιτος, ἀπροσδιόνυσος. " Synes. 27. 145." Wakef. Mss. Gl. 'Αγροδίαιτος· Agricola.]

'Αγροδότης, ου, ὁ, Agrorum dator, sed accipitur et

pro Venationis dator, deducendo ab ἄγρα. Vide igitur et infra inter composita ab ἄγρα. [Theætet. 1.] A

"'Αγρόθειρα, Herba quædam, ut est ap. Hes." ["F. l. *'Αγρότειρα s. 'Αγροτέρα." Guyet.]

[*'Αγροκηπίον, τὸ, "Garten, wie Garten gebautes oder eingezäuntes Land, Strabo 12. 821." Schneider. Lex. Cf. 'Αγριοκήπιον.]

[*'Αγροκόμος, ὁ, Villicus. Joseph. A. J. 5, 9, 2. bis. D. Scotti Append. ad Thes.]

"'Αγρολέτειρα, Hes. τὸν ἀγρὸν ἀπολέσασα, Quæ "agrum perdidit." [Suid. et Zonar. 'Αγρολέτειρα· ἡ Ἄρτεμις.]

'Αγρομένης, ου, ὁ, In agro commorans, et in urbem non accedens, Hes. ['Αγρομένης· ὁ ἐν ἀγρῷ διατρίβων, καὶ εἰς ἄστυ μὴ κατιών. "Παρὰ τὸ ἐν τῷ ἀγρῷ μένειν. Scr. 'Αγρομενής." Guyet. Heins.] Componitur autem ex ἀγρὸς et μένω, ut sit ad verbum, In agro manens, ut ἀστυμένης contra, In urbe manens, ex quo et nomen proprium factum est.

"'Αγρονόμης, ὁ ἐν ἀγρῷ διατρίβων, In agro se continens, nec urbem adiens, In agro degens, VV. LL. "Sed viderint ne scribendum sit 'Αγρομένης: nam "illius nulla mentio ap. Gr. Lexicographos."

'Αγρόνομος, ὁ, ἡ, cum accentu in antepenult. In agro commorans, In agro versans. Suid. 'Αγρόνομοι· οἱ ἐν ἀγροῖς διάγοντες, In agris vitam degentes. Hes. 'Αγρονόμων· ἐν ἀγροῖς διαγόντων. Od. Z. (106.) Νύμφαι ἀγρόνομοι appellantur αἱ τοὺς ἀγροὺς νεμόμεναι, accipiendo νέμεσθαι ἀγροὺς pro Habitare s. Incolere agros, ut Hom. dicit, ἀνθρώπων οἳ τήνδε πόλιν νέμονται. Vel, 'Αγρόνομος, Qui aut quæ in agro pascitur, s. Ubi agrestes agrestiave pascuntur, accipiendo νέμεσθαι in propria signific. Sic Soph. Œd. T. (1094.) dicuntur Apollini gratæ esse πλάκες ἀγρόνομοι, ubi Sch. ἀγρόνομοι explicat τόποι ἔνθα τὰ ἄγρια νέμεται, Ubi agrestia pascuntur, h. e. Fera animalia. Sed in vulgaribus exemplaribus ἀγρονόμοι male legitur παροξυτόνως, [sic Brunck. et Erfurdt.] Ap. Suid. autem in versu quem ex Epigr. (Meleag. 111.) affert, [Ἠχήεις τέττιξ δροσεραῖς σταγόνεσσι μεθυσθεὶς, 'Αγρόνομον μέλπεις μοῦσαν *ἐρημολάλον, Jacobs. edidit 'Αγρονόμον μέλπεις μ. ἐρημολάλος,] ἀγρόνομος μοῦσα dicitur cicadæ, tribuendo ejus carmini quod ad eam pertinet; est enim ipsa ἀγρόνομος i. e. In agris pascitur, quos etiam incolit. Eust. ap. Dionys. ἀγρόνομοι Μασυλῆες scribit itidem προπαροξυτόνως, ut pass. signif. habens, eadem forma qua πρωτότοκοι παῖδες dicuntur: exponit autem ἀγρόνομοι, Qui in agris degunt, aut Qui more ferarum bestiarum degunt. Sic enim intelligo κατὰ τὰ ἄγρια. ‖'Αγρονόμος, cum accentu in penult. In agro pascens, aut Agrestia pascens, ut ap. Hom. l. c., 'Αγρονόμοι νύμφαι, si secundum alios παροξυτόνως scribatur, In agro pascentes, αἱ ἐν ἀγρῷ νέμουσαι, aut Quæ pascunt agrestia, i. Feras, αἱ τὰ ἄγρια νέμουσαι. Atque ita fortasse exponi possit in illo Soph. loco hoc vocab., servando eum quem habet in vulg. Edd. accentum. Nam cum Apollo sit νόμιος, Pastoralis, merito amat ea loca quæ pascunt, i. Quæ pascua feris suppeditant. Quanquam, si dicamus ei grata esse loca, in quibus feræ pascuntur, ut sit ἀγρόνομοι, eodem res redibit. Sic et ὕλη ἀγρόνομος vel ἀγρονόμος scribi volunt, ut sit ἐν ᾗ τὰ ἄγρια νέμονται, vel ἣ τὰ ἄγρια νέμουσα. A quibusdam autem illud ἀγρονόμοι νύμφαι exponitur αἱ νέμουσαι τοὺς ἀγροὺς, i. e. διοικοῦσαι, ut agrorum præsides. [Pseudo-Did. 'Αγρονόμοι· αἱ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν νεμόμεναι, ἢ ἄγραν (sic) νέμουσαι. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αγρονόμοι· οἱ ἐν ἀγροῖς διατρίβοντες. Apollon. Lex. 'Αγρονόμοι· πρὸς διάφορον τόνον καὶ σημασίαν, καὶ ἅπαξ εἴρηται ἐν 'Οδυσσείᾳ (Z. 106.) 'Αγρονόμοι παίζουσι, γέγηθε δ' ἄρα φρένα Λητώ· ἐπὶ τῶν νυμφῶν. Τῆς μὲν οὖν *παρεσχάτης ὀξυτονουμένης, ἀκούονται αἱ ἐν ἀγροῖς *οἰονέμουσαι (sic Ed. Tollii, sed Albert. ad Hes. habet νέμουσαι), τῆς δὲ δευτέρας, αἱ ἐν ἀγροῖς νεμόμεναι. "Literæ ο et σ sæpe confunduntur, quia ductus superior, qui σ ab ο distinguit, in membrana passim non apparet. Miror H. Tollium ad v. οἰονέμουσαι prorsus nihil notavisse. Schneider. Lex.: 'Οἰονέμω, davon οἰονέμουσαι, wenn es nicht *οἰονομοῦσαι von οἰονόμος heissen soll, Schafeweiden, Apollon. Lex.' Οἰονέμω vox nihili est, cui locus in Lexicis non concedendus. Codex habet ἀγροϊονέμουσαι, sic, pro quo, ut nemo non videt, ἀγροῖσ, s. ut nunc scribimus, ἀγροῖς νέμουσαι legi oportet," (neque aliter citatum est ab Albertio ad Hes. v. 'Αγρονόμων.) "Figura nunc usu recepta sigma finalis, ς, non occurrit in Codd. paulo antiquioribus. ('Bast. Append. ad Ep. Crit. 12. et 45.' Schæf.) Cf. Porson. ad Odyss. A. 56." Bast. ad Greg. Cor. 251. Verbum tamen οἰονέμω ex Apollonii loco sine corruptelæ suspicione affert Spitzner. de Versu Gr. Heroico 150. sed in Indice Græcitatis non ponitur. Ammon. 'Αγρονόμος· ἐὰν μὲν παροξύνωμεν, ἔσται ὁ ἐν ἀγροῖς νέμων, ἐὰν δὲ προπαροξύνωμεν, ἔσται ὁ ἐν ἀγροῖς νεμόμενος, τὰ γὰρ προπαροξυνόμενα χαίρουσιν ἀναλύεσθαι εἰς πάθη. Gl. 'Αγρόνομος· Villicus. Hippocr. 94. 12. "'Αγρονόμος, Julian. Æg. 19. Agathias 59. Toup. Opusc. 1, 14. Bergl. ad Alciphr. 109. Brunck. Phil. 214. ad Charit. 350." Schæf. Mss.]

B 'Αγρονόμος, Nomen magistratus, quæ ad rura suburbana agrosque urbi vicinos pertinebant, administrantis, qui et ὑλωρὸς dicebatur. Arist. Pol. 6. 'Αλλὰ περὶ τὴν χώραν ἐστὶ καὶ τὰ περὶ τὰ ἔξω τοῦ ἄστεος (ἀρχὴ,) καλοῦσι δὲ τοὺς ἄρχοντας τούτους οἱ μὲν ἀγρονόμους, οἱ δ' ὑλωρούς. Est et in 7, [S. Timæi Lex. 'Αγρονόμοι· οἱ τοῖς ἀγροῖς ἐπιφοιτῶντες ἄρχοντες. "Plat. LL. 617. a, b, c, g. 618. b, c. 648. 649. 650. 660. 663. e, f. 675. 678. 684. 691." D. R.] HINC 'Αγρονομία, Administratio quæ ad ἀγρονόμον pertinebat, Magistratus quem gerebat ἀγρονόμος. Ita dicuntur ut ἀγορανόμος ἀγορανομία, ἀστυνόμος ἀστυνομία, verbo νέμειν hic significante gubernare s. administrare.

"'Αγρόπολον Hes. ἄπορον, Inopem. Ad verbum "sonat, Qui in agris versatur, i. q. ἀγρομένης. Tales "autem homines esse solent inopes." ["Aristoph. Nub. 628. ἄγροικον et ἄπορον conjunxit." Albert.]

[*'Αγροπόνος, ὁ, ἡ, Agricola. Gl.]

"Ἄγροφον, Gal. Lex. Hippocr. ὀρειτὸν, Montanum," [Silvestre. Sic Suid. et Zonar.]

C 'Αγροφύλαξ, ακος, ὁ, Agri custos. [Antist. Epigr. 2. "Jacobs. Anim. 2, 8. Diod. S. 1, 252." Schæf. Mss. Gl. 'Αγροφύλαξ· Saltuarius, Camparius.]

"'Αγριεὺς, Hes. ἀγροῖκος, Rusticus."

"'Αγρεῖφνα, s. 'Αγρείφνη Ionice, (ἡ,) Rastrum, "Suidæ γεωργικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ συνάγουσι τὸν "χόρτον, Rusticum instrumentum quo fœnum cogunt "s. corradunt. Alcimus ἐπιθετικῶς eam vocat *κε"νοδοντίδα, quia inter dentes ejus vacuum est spa"tium," [Epigr. Phaniæ 4. "Ἄλκιμος ἀγρεῖφναν κενοδόντιδα, καὶ *φιλόδουπον Φάρσος ἅμας, στελεοῦ χῆρον ἐλαΐνέου. "Rastrum dentibus vacuum interpretatur Kuster. Reiskius autem (et ante eum Noster) Rastrum, cui dentes distantes interjectisque vacuis spatiis distincti sunt. Hunc sequitur Brunck." Jacobs. Zonar. 'Αγρεῖφνα· γεωργικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ συνάγουσι τὸν χόρτον.]

"'Αγρίφη, Suidæ δίκελλα, Ligo bidens, σκεῦος "γεωργικὸν, πολύγομφον, qua posteriore expositione "Rastrum aut Occam intelligere videtur. Et si D "Rastrum, eadem hæc ἀγρίφη erit, quæ supra ἀγρεῖ"φνα. Hes. 'Αγρίφη· ὑποδοχὴ, ἄμη, σκάφη." ["Herodian. *'Ασκρίφη· σκαφίον." Is. Voss. "Arcad. Grammat. Ms. (nuper a Barkero editus,) 'Αγρίφη· τὸ σκαφίον." Albert. Zonar. 'Αγρίφη· δίκελλα, σκεῦος γεωργικὸν, πολύγομφον, λέγεται δὲ καὶ ἡ σκάφη. Etym. 'Αγρίφη· σημαίνει τὴν σκάφην, ἢ ὑποδοχὴ, ἄμη, σκαφίον: 44. Τὰ διὰ τοῦ φη μονογενῆ διὰ τοῦ ι γράφονται, οἷον, Σίφη ἡ πόλις, ἀγρίφη ἡ σκάφη.]

[*'Αγρίσκα θεὰ, "Lycophr. 1152." Kall. Mss. Vide infra 'Αγρίφα. Cod. Vat. exhibet Ἄγισκ, Vit. 3. 'Αργίσκα vitiose. Sic in Hes. v. 'Αγρολέτειρα pro ἀγρὸν, Ed. Hag. male ἀργόν. Vide 'Αγρός.]

[*Φίλαγρος, ὁ, ἡ, Ruris amans. "Lucian. 2, 325." Schæf. Mss.]

[*Φιλαγρότις, ἡ, vide Φιλαγρέτις.]

'Ενδίαγρος, vide Ἔνδιος.

¶Ἄγριος, (ία, ον,) Agrestis, ut enim Lat. Agrestis interdum pro Rustico s. Rusticano et Rurali, interdum pro Fero usurpatur, sic ἄγριος apud Græcos. Sed rara

A est illa prior significatio, nec ἄγριος de homine dictum, pro ἄγροικος, s. ἀγρότης, aut ἀγροιώτης, Rusticus, Agrum incolens, adhuc legere me memini, nec a Gr. Lexicographis annotatum reperio. [Vide 697. a.] At de rebus dictum, et quidem rebus quas agri producunt, observavi, ut Athen. (58.) malva ἀγρία opponitur hortensi. Sic ἄγριος ἐλαία s. ἀγρία, quæ et per compositionem ἀγριελαία dicitur, ut ἀγρία μαλάχη, quæ et ἀγριὰς μαλάχη a Nicandro (Th. 89.) dicitur, ἀγριομαλάχη. Latini herbas erraticas pro agrestibus dicunt nonnunquam, et sativas illis opponunt. Paus. Atticis, Σπείροντες μὲν οὐδὲν, ἀπὸ δὲ ἀμπέλων ζῶντες ἀγρίων. Sic ὕλη ἄγριος ap. eund. Athen. et ap. Herod. Agrestis, quæ et Sylvestris dici potest. Sic et animalia quædam ἄγρια dicta observavi ad differentiam aliorum ejusdem generis, quæ inter homines aluntur et velut domestica sunt: οἰκοτραφῆ vocant Græci. Sic oves ἄγριοι, asini ἄγριοι, Xenoph. (K. A. 1, 2. Cyn. 10, 1.) qui et ὄναγροι nomine composito. Sic ἄγριοι σύες, qui et σύαγροι composite, et ἄγριοι αἶγες appellantur, et ab Hom. ἀγρότεροι σύες B nominantur etiam, et ἀγρότεραι αἶγες. Ut plurimum vero ἄγρια opponuntur τοῖς ἡμέροις, animalia præsertim, nonnunquam et quæ terra gignit, ut Xenoph. Cyn. (5, 5.) Ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συγκεκόμισται, τὰ δὲ ἄγρια γήρᾳ διαλέλυνται, ubi ἄγρια non ad differentiam hortensium, sed agrestia natura. Sic cum δρῦς, Quercus dicitur ἄγριος, unde Theocr. (26, 3.) δρυὸς ἄγρια φύλλα, non ad differentiam τῆς κηπευσίμου, sed quæ natura est agrestis, in agris nascens. Præsertim vero eas, quæ in montibus nascuntur, arbores ἀγρίας vocant. Sic et ἄγριος λέων, aut πάρδαλις, non ad differentiam, sed natura ἄγριος, Ferus. De qua signif. mox dicam.

Ἄγριος Bud. exponit Rusticus, Qui urbanitatem non novit, nec ferre potest, qui et ἄγροικος vocatur. Arist. Ethic. 4, (8.) Ὁ δ' ἄγριος εἰς τὰς τοιαύτας ὁμιλίας ἀχρεῖος. Ego existimo verti posse h. l., Agrestis moribus et incultus, Horridus et incultus vir, vel Subhorridus, e Cicerone. Ideo autem libenter Incultum et horridus interpretor, quod et ἄγριος τόπος C Platoni de LL. Is sit qui Latinis proprie Incultus et horridus diceretur.

Ἄγριος, Ferus. Quoniam et fructus agrestes aliis acerbiores sunt iis qui sunt mites, et animalia agrestia domesticis ut plurimum sunt minus mansueta, hinc factum est ut ἄγριος Græcis, ut Lat. Agrestis, per metaph. pro Fero sumeretur. Proprie autem ἄγριος dicitur Feritatem habens, qualis est animalium, quæ Fera dicuntur. Hoc autem conjicio ex eo, quod ἄγρια dicuntur interdum absolute Ipsæ feræ, et quod ἀγριοῦσθαι pro θηριοῦσθαι usurpetur. Alioqui dicitur et ἄγρια θηρία, Isocr. Panath. Θηρίων τῶν ἀγριωτάτων καὶ πλείστης ὠμότητος μεστῶν.

Ἄγριος de homine dictum, Ferus, Immanis, Immitis, Atrox, et quod ap. Latinos sonat nonnunquam Barbarus: Cic. (pro Font. 21.) Immanis ac fera ac barbara gens. Od. I. (215.) Ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα, οὔτε θέμιστας. Od. A. (198.) χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔναιον [vulg. ἔχουσιν] Ἄγριοι. Od. H. (206.) καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων. D Plato, imitatus Homerum, ἄγριος et χαλεπὸς copulavit, in Minoe, Τὸν δὲ Μίνω ἄγριόν τινα καὶ χαλεπόν. Ap. Xenoph. K. Π. 1, (6, 19.) ἄγριοι et πρᾶοι opponuntur. Interdum Ἄγριος de homine dicitur junctum alii epitheto: Il. Z. (97.) Ἄγριον αἰχμητὴν, Ferocem bellatorem s. Atrocem, Ferociter s. Atrociter bellantem. Suid. ait Menandrum, quendam aleæ supramodum deditum appellasse aleatorem ἄγριον. Sic Lat. Immanitas aliquando nescio quid tale sonat: ut ἄγριος κυβευτὴς dici possit, Aleam immaniter amans, vel Aleam immani studio persequens. Nam Immane studium loquendi dixit, ut opinor, Ovid. Ceterum Eust. tradens ἀγρίους in illo Od. A. loco dici Prædones, ait Comœdiam homines ἀγρίους appellare, aliam notando improbitatem, sed quæ illa sit, non addit. Existimo autem intellexisse de ea signif. qua ἄγριοι significant παιδεραστὰς, de qua v. Suid. et Aristoph. Sch. Nub. (349.) Ἀγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόν περ τὸν Ξενοφάντου.

Ἄγριος de rebus dictum. Cic. ap. Plat. Τὸ θηριῶδές τε καὶ ἄγριον τῆς ψυχῆς μέρος, vertit, Illa pars animi in qua feritas quædam sit atque agrestis immanitas, ut videre potes in meo Cic. Lex. Ἄγριος πόλεμος, Il. P. (736.) Atrox bellum, ἄγριος μῶλος, (397.) sicut et ἄγριος αἰχμητὴς, ut modo dixi, Atrox bellator. Possit etiam Ferum bellum dici. Eust. exponit ἀγριοποιὸν, Feritatem inducens. Ἄγριος θυμὸς, Il. I. (625.) Ferox animus vel Crudelis mens, Ferum pectus, unde et compos. ἀγριόθυμος. Ἄγριος χόλος, Il Δ. (23.) et alibi item ἄγριον μένος, X. (313.) ἄγριος ὀργὴ, Phocyl. (51.) et ἄγριον μῖσος ap. Luc. (3, 113.) nomine Atrox videntur reddi commode posse, si quis aliud quam Ferum quærat. At Erasmus hunc Luciani locum exponens, Μῖσος δὲ ἄγριον, φασὶ, παρὰ πάντων ἔχεις ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ, non intellexit ἄγριον dici in hoc loquendi genere metaphora sumta a feris bestiis, sed ἄγριον μῖσος appellari Agreste odium, quale esse solet hominum rusticorum, quia rustici plerumque misanthropi sunt, et acerbius atque implacabilius oderunt. Vide meam Annot. in Prov. Odium agreste, quæ cum aliis est in calce Chiliadum Eras. a patre meo excusarum.

Ἄγριον ἕλκος, Ferum ulcus. Theocr. aut quisquis est auctor Epit. Adonidis, (Bio 1, 16.) Ἄγριον, ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις, Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος, ubi poeta ludit eleganter in comparatione duorum ulcerum, unius in corpore, alterius in animo: epithetum ἄγριον ab illo ad hoc transferens. Proprie enim ulcera sunt corporis, de quibus usitata medicis translatione ἄγριον dicitur; de iis videlicet, quæ talia sunt ut nulla curatione mitescant, sed quasi recrudescant potius. Huc pertinet ἀγρία ψώρα. Celsus de scabie loquens:—Quo asperior est, quoque prurit magis, eo difficilius tollitur. Itaque eam quæ talis est, ἀγρίαν, i. Feram, Græci vocant. Hesych. autem ἀγριοψωρίαν dicit esse Morbum, aliud non addens: Ἀγριοψωρία· νόσος, καὶ * ἀγριολειχῆναι. ["An * ἀγριολειχῆνες?" Steph. In Cod. Ven. reperitur ἀγριολιχῆναι. Ἀγριολειχῆνες Albert. ad Hes. v. Λειχῆνες tacite exhibet.]

Ἄγρια, Feræ. Ut enim Lat. Feræ absolute dicitur, sub. nom. subst. Bestiæ, aut Belluæ, aut Animantes, sic Græce ἄγρια interdum subauditum habet ζῶα. Schol. Soph. ἀγρόνομοι, ἔνθα τὰ ἄγρια νέμεται, ὅ ἐστι τὰ μὴ ἥμερα θηρία. [Vide Ἀγρόνομος.] Eust. exponens ἀγρόνομοι Μασυλῆες ap. Dionys. dicit significare etiam posse τοὺς κατὰ τὰ ἄγρια νεμομένους, Ferarum more degentes. Primus autem Hom. ita est usus, Il. E. (52.) Βάλλειν ἄγρια πάντα, τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη. Ap. Eund. ἄγρια itidem in plur. genere neutro ponitur etiam pro ἀγριότητας, Feritates, vel potius ἀγριότητα, Feritatem, sing. num. Il. Ω. (41.) λέων δ' ὣς ἄγρια οἶδεν. Item ἄγρια adverbialiter pro ἀγρίως, Hesiod. Asp. (236.) Ἄγρια δερκομένω.

["Ἄγριος, Valck. ad Callim. p. 7. ad Theocr. x. Idyll. p. 51. ad Moschum p. 376. ad Hippol. p. 294. Eurip. iii. p. 291. b. Fischer. Ind. Palæph. Ὕλη ἀγρία, ad Moerin 395. (adde Abresch. Diluc. Thuc. 257. Archilochi Fr. p. 79. Liebel.) Jacobs. Anthol. 1, 1. 49. 7, 93. Charit. 761. Wakef. Herc. 1389. Trach. 555. Phil. 173. 265. Heyn. Hom. 7, 602. 619. Ἀγρῖον, Heyn. Hom. 8, 301. (Cf. Spitzner. de Versu Gr. Heroico 84.) Conf. cum ἀχρεῖος, Jacobs. Anth. 6, 61. (Ἀγρίας, et Ἀργείας confusa, Pierson. ad Moer. l. c.) Ἄγρια, adverb. Leon. Tar. 74. Αὐτόματα ἄγρια φύεται, Herod. 2, 94." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀγρία· Ferox. Ἄγρια· Feræ. Ἀγρία ἐλαία· Oleaster. Ἀγρία αἴξ· Rupicapra. Ἀγρία δρῦς· Robur. Ἀγρία πίτυς· Ornus. Ἀγρία συκῆ· Caprificus. Ἄγριον σέληνον· Siser, l. σέλινον. Ἄγριος· Agrestis, Sylvestris, Ferox, Ferus, Efferus, Immanis. Ἄγριος τῇ ἀφῇ· Asper tactu. Ἄγριος θήρ· Ferox. J. Poll. 4, 96. ἀγρία ὁδὸς, 1, 242. ἄγρια σῦκα, 9, 12. θηρία, 1, 182. ἄγριος πῶλος, 5, 84. ὄνος, 9, 32. ἀγριώτερος θαλάττης τελώνης, 9, 193. ἄγριος λειχήν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄγριος ἔλαιος· ἣν οἱ πολλοὶ ἀγριέλαιον καλοῦσιν· ἔστι παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ὕμνοις. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ἀγρίοις κατακαῦσαι ξύλοις· τὰ τερατώδη τὴν φύσιν ἐπ' ἀγρίοις ἔκαιον ξύλοις. Mosch. 5, 13. Ἃ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει. " Rarior

hic vocis usus, neque probatus Grammaticis. Ammon. (v. infra.)" Schæf. 2 Macc. 14, 30. Ἀπάντησις ἀγριωτέρα, Conversatio rusticior. Ἄγριος, communis generis, Il. 3, 24. 19, 88. Oppian. H. 4, 534. Phile de Anim. 36, 12. quæ loca Fr. Passowii diligentiæ debentur. Sic Suid. et Zonar. Ἀγροτέρας· ἀγρίου. Galen. Lex. Hippocr.: Ἀγρίη κολοκύνθη· ἡ κολοκυνθὶς, ὡς καὶ Κρατεύας, καὶ Διοσκουρίδης, καὶ Πάμφιλος. Κολοκύνθην ἀγρίην· τὴν κολοκυνθίδα. Πυρὸς ἀγρίου· τοῦ ἐρυσιπέλατος, ex Epid. 7. p. 356, 21. Ἄγριον πῦρ habes in Theocr. 2, 54. ubi v. Interpr. Ἄγριον ἕλκος, Galen. l. c. in Θηρίον. Suid. Ἀγρία μέλιττα· ἐπὶ τῶν σφόδρα πονηρῶν, καὶ ὠμῶν. Ἄγριον ὑποβλέπει με· μᾶλλον * χρηστέον, ἢ ὑποβλέπεται, (sic et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.) Οἱ δὲ ἐλέφαντες ἀνέτρεχον, καὶ ἐβόων ἀγριαίνοντες, καὶ ἄγριον ὑποβλέποντες. (Cf. Zonar. 20.) Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ τὸ θηριῶδες καὶ ἄγριον ὑπεκίνει καὶ διηρέθιζεν, εἴπου κύριος γένηται τοῦ χωρίου. Ἄγριος· ὄνομα κύριον, καὶ Ἄγριος· ἄμικτος καὶ ἀνήμερος· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ κακίας ὑπερβολῇ, (l. ὑπερβολῆς, Kuster.) Αἰλιανός· Ἀποστείλας τοὺς ἀγριοτάτους (l. ἀγριωτάτους) τῶν δορυφόρων, ἐξήρπασε τὴν γυναῖκα, καὶ πρὸς βίαν ᾔσχυνε ποτνιωμένην καὶ θρηνοῦσαν, (Fr. p. 1005. Perizon.) Καὶ ὁ Ἅδης, δημιουργὸς ἄγριος, (e Soph. Aj. 1024.) Hesych. Ἄγριον· ἄμικτον, ἀνήμερον. Ἄγριοι λιμένες· τόπος ἐν Ἕρμωνι, (" f. l. Ἑρμιόνῃ," Palmer. " vel Ἀρμενίᾳ, Act. 27, 8. καλοὶ λιμένες in Creta." Soping. in Cod. Ven. legi ἑρμῶνι testatur Schow.) Ἄγριον· γενικῶς ἐπὶ θηρίου, Σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα, (Il. I. 535.) καὶ μεταφορικῶς, ἐπίθετον, Ἄγριον αἰχμητὴν, (Il. Z. 97.) κατ' ἰδίαν δὲ ὄνομα κύριον, Οἰνέως μὲν ἀδελφοῦ, πατρὸς δὲ Θερσίτου, " l. Θερσίππου," Stephanius. Apollon Lex. Ἄγριον αἰχμητὴν· ἄγριον ἐν τῷ αἰχμάζειν, ὅ ἐστι μάχεσθαι, ὅταν δὲ λέγει, Ἄγριον αἶγα, τὴν αἴγαγρον σημαίνει, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ κύριον ὄνομα, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἄγριος, ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύς. Cf. Pseudo-Did. et Schol. Ven. Hesych. Ἀγρίου βέβρωκας· οἱονεὶ ζώου ἀγρίου, εἰώθασι δὲ οἱ βεβρωκότες χασμᾶσθαι. Cf. Zenob. 1, 8. Etym. Ἄγριος· ὁ ἀνήμερος, προπαροξύνεται, καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται, ἀπὸ τοῦ ἀγρὸς, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἀγρεῖος, ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος, τοῦ διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφομένου καὶ περισπωμένου. Zonar. Ἄγριος· * προπαροξυτόνως, ὁ ἀνήμερος, ἀγρεῖος δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου πρὸς ἀντιδιαστολήν. Technoll. Mss. ap. Tittmann. ad Zonar. lxxx. Ἄγριος· ὁ ὠμὸς, ἀγρεῖος δὲ, ὁ ἐν ἀγρῷ οἰκῶν. Ammon. Ἄγριος, καὶ ἀγρεῖος διαφέρει· ἄγριος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ὠμὸς, ἀγρεῖος δὲ ὁ ἀγροῖκος. Vide supra Moschum cum Schæferi nota " Moschopul. cujus, uti et Thomæ M. cum Eustathio præcipua hic habenda erit ratio, non raro enim Ammonium descripserunt, similiter ἄγριος et ἀγρεῖος discernit. Vitiose apud ipsum vulgatur * ἀγροῖος pro ἀγρεῖος. (Vide nos in Ἀγροῖος.) Et ap. Etym. Ἀγρῆοι δὲ, καὶ οἱ ἀγροῖκοι, emendatius ἀγρεῖοι ponendum, (neque aliter exhibet Cod. Dorv. teste Gaisford.); nam de Ionismo cogitari vix potest." Valck. Respicit V. D. ad Sylburgii hæc:—" In ἀγρῆοι Ionismus quidam est, ut sit ἀγρήϊος pro ἀγρεῖος; sicut ἀχρήϊος pro ἀχρεῖος." Vide eund. Valck. in Ἀγυραῖος citatum.] " Ἄγριοι θεοὶ, Hes. οἱ Τιτᾶνες, " ab immani et agresti feritate." [Hes. * Ἀπταντίτας· τοῦτο ἐν συνηθείᾳ λέγεται, σημαίνει δὲ Ἀπτὰν, πένητα, Τιτὰν δὲ, παιδεράστην. In Cod. Ven. vulgata scriptura Ἀπταντίτας legitur. Vide Interpr. ap. Albert.] " Ἀγριμέλισσα, Apis agrestis s. sylvestris. Ita cognominatus fuit Hegesias, teste Hes." [Vide Suid. supra.]

" Ἄγρινοι, eidem Hes. ἀγρόνομοι, quo nomine intelliguntur Ii qui in agris pascuntur et degunt, " Rustici. Item sic dicuntur οἱ παιδερέραι, ut idem " subjungit, pro quo f. scr. παιδερασταὶ, Puerarii, " Pædicones, Divisores," [neque aliter Interprr. ap. Albert. Pro Ἄγρινοι Wakef. ad Hes. marg. reponit * Ἀγρικοὶ, sed Ἄγρινοι exhibet Cod. Ven. Etym. Ἄγριοι· οἱ παιδεράσται, (sic, sed Albert. tacite corrigit παιδερασταὶ,) ἤτοι ὅτι ἄγριόν ἐστι τὸ πάθος ἡ παιδεραστία, ἢ ὅτι ὁ Πὰν ἔνοχός ἐστι τοῖς τοιούτοις· διὰ τοῦτο γοῦν καὶ τὸ αἰδοῖον ἀνατεταμένον ἔχει· ἔστι δὲ ὁ Πὰν ἄγριος θεός. Eadem verba leguntur in Bekkeri Λεξ. ῥητορ. nisi quod est παιδερασταὶ—καὶ ὁ Πὰν ἄ. θ. Bekkeri

A Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄγριοι· τοὺς παιδεραστὰς οὕτως ἐκάλουν, ἤτοι ὅτι ἄγριον τὸ πάθος, ἢ ὅτι ὁ Πὰν ἔνοχός ἐστι τοῖς τοιούτοις, καλοῦσι δὲ αὐτοὺς καὶ * Κενταύρους, (v. Aristoph. infra.) Δῆλον ὅτι καὶ τὰ ἀνήμερα τῶν ζώων ἄγρια καλεῖται, καὶ ἄγριος, ὁ τὸ ἦθος δύσκολος, ὀργίλος. Harpocr.: Ἀγρίους· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ, καὶ χαλεποὺς παιδεραστάς. φησι, καὶ ἄγριον κυβευτὴν Μένανδρος λέγει, τὸν σφόδρα κυβεύειν ἐσπουδακότα. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγρίους· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ οὕτως ὠνόμασε, καὶ Μένανδρος δὲ ἄγριον εἶπε κυβευτὴν τὸν λίαν περὶ τὸ κυβεύειν ἐσπουδακότα. Æschinis locus est p. 76. Ἐὰν δ' ὑμᾶς ἀναμνήσας ἐπιδείξω, ὑπερβαίνων τούσδε τοὺς ἀγρίους ἄνδρας, Κηδωνίδην, καὶ Αὐτοκλείδην, καὶ Θέρσανδρον, κ. τ. λ. " Ἄγριοι ἄνδρες, Homines porcini, Projectæ impuritatis, Corruptores corporum juvenilium infames." Reisk. " Sic Attici loquuntur. Aristoph. Nub. (348.) κἂν ἴδωσι κομήτην, ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων,
B οἷόν περ τὸν Ξενοφάντου, σκώπτουσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ, Κενταύροις ᾔκασαν αὑτάς. Ubi Schol. Ἀγρίους δὲ καὶ * καλοποδιώκτας ἐκάλουν τοὺς τὰς ἀπηγορευμένας πράξεις ποιοῦντας, τοὺς παιδεραστάς· Ἱερώνυμον δὲ λέγει τὸν διθυραμβοποιὸν, ὃς Ξενοφάντου μὲν ἦν παῖς, περὶ παῖδας δὲ ἄγαν ἐπτόητο. Quæ ap. Suid. etiam leguntur, (Ἀγρίους καὶ καλοποδιώκτας ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς παιδεραστάς· ὅτι ἐκωμῳδοῦντο οἱ Ἀχαρνεῖς, ὡς ἄγριοι καὶ σκληροὶ, καὶ ἔστιν ἐν τῷ δράματι Ἀχαρνεῖς, v. Kuster.)" Vales. Huc respexit Eust. 1410. etiam a Nostro, quem vide, supra laudatus: Ἀγρίους δὲ ἄνδρας ἡ μὲν κωμῳδία ἐπὶ ἄλλης φαυλότητος τίθησιν, ὁ δὲ ποιητὴς τοὺς λῃστρικοὺς οὕτω καλεῖ ὡς ψευδομένους τὴν κατ' ἄνθρωπον ἡμερότητα διὰ χαλεπότητα· διὸ ἐκ παραλλήλου γράφων φησὶ, χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν Ἄγριοι: 1448. Παιδοπῖπαι δὲ, οὓς ἀγρίους ἔφη σεμνότερον ὁ Κωμικός. Vide ad Aristoph. loc. Kuster. et Spanhem. Athen. 310. Οὐδὲ τὸ παιδεραστεῖν ἀπαναίνεται ὁ σοφὸς οὗτος. " Excerptorum auctor, homo Christianus absque dubio, ut turpi verbo abstineret,
C Attico genere loquendi usus est elegantissimo, neque noto in vulgus: "Ὅτι ... παῖδας ἄγριος ἦν ὁ Θέογνις." Casaub. Plato Phædone p. 40. Wyttenb. Οἷ ἀφικομένῃ ὑπάρχει εὐδαίμονι εἶναι, πλάνης καὶ ἀγνοίας καὶ φόβων καὶ ἀγρίων ἐρώτων καὶ τῶν ἄλλων κακῶν τῶν ἀνθρωπείων ἀπηλλαγμένῃ " Æneas Gazæus Theophr. p. 18. Νῦν ὁ δεῖνα τῶν ἀγρίων ἐστὶ, καὶ νέων διαφθείρει τὴν ὥραν. In Platone præter hunc non nisi unus, quod quidem sciam, locus est, in quem hæc sententia cadere possit: nobile nimirum illud Sophoclis dictum, Ἀφροδίσια—ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών. Plut. de Solertia Anim. 972. d. Ἔρωτες δὲ πολλῶν οἱ μὲν ἄγριοι καὶ περιμανεῖς γεγόνασιν, οἱ δ' ἔχοντες οὐκ ἀπάνθρωπον ὡραϊσμόν." Wyttenb.]

[* " Ἀγρία, ἡ, Locus horridus et incultus. Geopon. 12, 1, 9. et 11." Passow. Symb. ad Schneideri Lex.

ET * " Ἀγριαύλη, ἡ, Saltus horridus, Feris plenus. Geopon. 2, 24, 2. et 20, 24, 2. ubi vide Niclas." Idem ib.] " Ἀγριαύλη, Hes. teste, erat δῆ-
D " μος Ἀττικός," [ubi v. nott.]

" Ἀγρία, arboris nomen ap. Theophr. esse dicitur, " eamque Gaza vertisse Aquifoliam, H. P. 1. Idem " tamen et φιλύκην Aquifoliam appellat. Vide et " Ἄγρωστις." [Φιλύκη Sprengelio H. R. H. 83. est Rhamnus Alaternus.] " || Alioqui ἀγρία adjectivum " est, significans Agrestis aut Sylvestris, Fera, ut cum " ἀγρία ἐλαία dicitur, ἀγρία πίτυς, Oliva agrestis s. sylvestris, Pinus sylvestris. Item ἀγρία ψώρα ap. Medicos, Scabies fera, ut Celsus vocat, quæ nimirum " asperior est et curatu difficilior, ut animantia fera " sunt cicuribus asperiora et immitiora. Eadem " metaph. ἄγρια ἕλκη dicuntur, Fera ulcera s. efferata, quæ manum chirurgicam respuunt."

Ἀγρίως, Fere, Immaniter. [Cass. Dio 866, 42. 1269, 14. 2 Macc. 15, 2. Plato Reip. 8, 3. Τιμῶντες ἀγρίως χρυσὸν καὶ ἄργυρον, Vehementer. " Plato Phædr. 323. pro quo 322. ἀγροίκως." Schæf. Mss. " Dionys. Hal. i. 5. 2." Scott. App. ad Thes. J. Poll. 5, 139. Σκυθρωπῶς, ἀγρίως, σκαιῶς: 8, 13. Σκαιῶς,

ἀπανθρώπως, ὑβριστικῶς, ἀνίσως, ἀγρίως.]

Ἀγριὰς, άδος, ἡ, pro ἀγρία, Agrestis. Nicand. Ther. (89.) Ἠὲ καὶ ἀγριάδος μαλάχης ἐγκύμονα καρπόν: [Fr. 11. ἀγριὰς ἐν ἰμβῃ.] Sic φηγοὶ ἀγριάδες, Apollon. R. 1, (28.) et ἀγριὰς ἄμπελος, Labrusca, Epigr. (Philippi 68.) quæ et ἀγριάμπελος. [" Heyn. Hom. 8, 51. ad Diod. S. 1, 324. Musgr. ad Hec. 444. Heringa Obss. 202. Jacobs. Anth. 6, 404. 8, 204. Lobeck. ad Ajac. p. 272. Schneider. ad Scriptt. R. R iii. 271." Schæf. Mss. Etym. 429. Ἡμερίς——τινὲ δὲ λέγουσιν, εἶδος δρυὸς αὐτὴν εἶναι, εἶναι γὰρ την μὲν, * ἀγρίδα, τὴν δὲ, ἡμερωτέραν, ἣν καὶ ἡμερίδα προσαγορεύουσιν. Pro voce nihili ἀγρίδα, quam Sylburg. concoquere potuisse miramur, lege ἀγριάδα. Clem. Alex. 8)0. Ὁ τρίτος δὲ * ἐγκεντρισμὸς, τῶν ἀγριάδων . . . αἱρετικῶν ἅπτεται, τῶν μετὰ βίας εἰς τὴν . . . αγομένων.] "Ἀγριάδες, Hesychio " Nymphæ quædam, forsan Rusticæ et agrestes, In " agris degentes." [Vide Ἀγρωστῖνος.] " Ἀγρίας " Hes. στρουθοκάμηλος, Struthocamelus, Struthio, avis " ingentis magnitudinis." [" F. *Ἀγρίαι στρουθοί· αἱ στρουθοκάμηλοι, ut Æl. Dionys. habet, teste Eust. 228. Vide Gesner." Soping. * Sic dici potest hæc avis, quia est φιλέρημος . . . ide Bochart. Hieroz. T. 2. L. 2. c. 14. p. 226. et Misc. Obss. Nov. et Dec. 1733. p. 326. ubi corrigitur, Ἀγρία στρουθός. Vide Hes. v. Στρουθός." Albert.]

Ἀγριόεις, εσσα, εν, pro ἄγριος, Agrestis. Item pro ἀγριοποιὸς, Ferum reddens, Feritatem inducens, Nicand. Al. (30.) Ὡς δ' ὁπότ' ἀγριόεσσαν ὑποθλίψαντες ὀπώρην, hic enim per ὀπώρην Uvam intelligit: [617. ἀγριόεντα κράδην. "Jacobs. Anth. 9, 223." Schæf. Mss.]

Ἀγριότης, ητος, ἡ, Feritas, Immanitas, opponitur τῇ πρᾳότητι ap. Plat. Sympos. (10, 218.) Πρᾳότητα μεν πορίζων, ἀγριότητα δ' ἐξορίζων. ["Toup. Opusc. 1, 13." Schæf. Mss. Gregor. Naz. in Julian. p. 33. Diod. S. i. p. 10. ii. p. 74. iii. p. 118. 123. Steph. Etym. 429. 15. Is. Porphyrogenneta in L. Allatii Excerptis variis Gr. Soph. ac Rhet. 281. J. Poll. 8, 14. Ὕβρις, ἀνισότης, ἀγριότης. Suid. Ἀγριότης· ὁρμή. Θαυμαστὴ γάρ τις κίνησις, ὡς ἔοικε, τἀνθρώπου πρὸς τοῦτο τὸ μέρος. Ἀγριότης, ἐπὶ φιλαργυρίας, (v. Plat. in Ἀγρίως citatum.) Ἀγριώτατος, ὁ ἀνήμερος. Gl. Ἀγριότης· Efferatio, Asperitas, Atrocitas. Feritas, Ferocitas, Immanitas.]

Ἀγριοσύνη, ης, ἡ, Idem, Epigr. [ἀδ. 174. Vide Ἀγερμοσύνη.]

Ἀγριώδης, εος, ὁ, ἡ, Ferus, ἄγριος, Feritatem præ se ferens.

Ἀγριμαῖος, αία, αῖον, Ferus, Ferinus. Opponuntur enim ἀγριμαῖα τοῖς τιθασσοῖς, ut ostendit Eust. (1271.) Μένος δὲ ἄγριον, τὸ θηριῶδες λέγει, ἄγρια δὲ, οὐ μόνον λέοντες καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ πᾶν τὸ μὴ ἥμερον· διὸ καὶ τὸ ἐκεῖθεν ἀγριμαῖον ἀντιδιαστέλλεται τοῖς τιθασσοῖς, οἷον, Πολλὰ μὲν τῶν ἀγριμαίων ἔγκειται πεπονημένα, πολλὰ δὲ σῖτα, καὶ τῶν ἡμέρων ὀρνίθων, ἤγουν καὶ ἥμεροι ὄρνιθες. Citantur autem et ab Athenæo hæc verba, [549. e Ptolemæi Commentariis, ubi " ἀγριμέων Edd. cum Ms. A." Schweigh. Glossæ: Ἀγρίμαιον· Ferina, l. Ἀγριμαῖον.]

Ἐπάγριος, pro simplici ἄγριος, Agrestis, Ferus. Citatur ex Epigr. [Leon. Tar. 95. " Ἐπάγριων una voce Planud. et ἐς μέγα: utrumque emendatum e Cod." Jacobs.]

Πανάγριος, (ὁ, ἡ,) Omnino ferus. Exponitur et Præferox in Phocyl. (190.) ἀτὰρ σκυλάκων παναγρίους, [l. παναγρείους, cum Brunckio, Porsono, et Gaisfordio. Vide nos supra. " Oppian. C. 2, 45. (καὶ μυρίον ἔξοχα νεῖκος Οἷον ὑπὲρ θαλάμοιο πανάγρια δηρίσαντο.)" Boissonad. Mss.]

[* Φιλάγριος, nomen viri proprium in Libanii loco, quem attulit Thom. M. 118. Artemid. 4, 1. Οἷον Φιλάγριος ὁ ῥήτωρ Οὔαρον τὸν ῥήτορα νοσοῦντα ἐθεάσατο " Ap. Vales. Emendd. 3, 9. invenio * Φύλαγρος (imo Φυλάγρος) exaratum, nescio utrum rectius." Reisk. " Φιλάγριος, melius Φίλαγρος." Reiff. Ind. Verb. Istud Φυλάγρος typothetæ oscitantiæ proculdubio debetur. Utrumque nomen, et Φύλαγρος et Φίλαγρος nusquam alibi legitur. Recte omnino vul-

A gatum est Φιλάγριος. * Φιλάγριον, τὸ, Trall. 1. p. 14. Ἔπειτα δὲ καὶ ἐπιθέμασι, * πολυαρχίῳ, ἢ φιλαγρίῳ, καὶ τῷ * μαρκιάτῳ καλουμένῳ. * Φιλαγριανὸν, τὸ, nomen malagmatis, cujus descriptio habetur ap. Ægin. 7, 18. Gorr. Lege φιλάγριον. Malagma enim illud φιλάγριον appellatum est a suo inventore Philagrio, Medico haud incelebri. Suid. Φιλάγριος· Λύκιος, ἀπὸ Μάκρης, ὡς εὕρηται παρὰ Εὐγενάτορι· ὡς δὲ αὐτὸς ἐν τῇ πρὸς Φιλήμονα Περὶ Ἥπατος Ἐσκιῤῥωμένου Ἐπιστολῇ φησὶν, ὁ Φιλάγριος εἴη ἂν μᾶλλον Ἠπειρώτης, ἰατρὸς, μαθητὴς Ναυμαχίου, τοῖς χρόνοις μετὰ Γαληνὸν, ἰατρεύσας τὰ πλεῖστα ἐν Θεσσαλονίκῃ, συντάξας βιβλία ἰατρικὰ, * μονόβιβλα μὲν ο', συντάγματα δὲ ἕτερα οὐκ ὀλίγα, Ὑπομνηματικὸν εἰς Ἱπποκράτην.]

Ἀγριάμπελος, ἡ, Labrusca, quæ et separatis vocibus dicitur ἄμπελος ἀγρία, item ἀγριὰς ἄμπελος, Epigr. [Philippi 68.] " Ἀγριάμπη, ἡ, Bryonia herba, Hes." [G. et Soping. et Palmer. corrigunt Ἀγρία ἄμπελος, sed vera lectio est Ἀγριάμπελος: nam Cod. Ven. exhibet, Ἀγριάμπη . . . , ἡ βριον . . , βοτάνη. Schol.

B Nic. Ther. 858. Καλεῖσθαι δὲ αὐτὴν (τὴν βρυωνίαν) φησιν ὁ Κρατεύας ὑπὸ μέν τινων * σταφύλινον, ὑπὸ δὲ ἄλλων ἄμπελον ἀγρίαν, ὑφ' ἑτέρων δὲ * Χειρώνειον, ubi pro edito * σταφύλιον Schneider. e Cod. G. σταφύλινον dedit. Vide Nostrum in Βρυωνία. Gl. Ἀγριάμπελος· Labrusca.]

[* Ἀγριοαπίδιον, τὸ, Sylvestris pirus s. Piraster. Geopon. 8, 37. Vide Beckmann. ad Aristot. Mirab. Auscult. 322. Fr. Passow. (in Beckii Actis Societ. Philol. Lips. V. 1. p. 94. et in Libro, cui titulus, Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbucher p. 75., perperam ἀγριοαπιδίον scribentem pro ἀγριοαπίδιον,) et E. H. Barkeri Amœnitates Crit. et Philolog. in Classical Journal xxxi. 113. qui conferri jubet * μυραπίδιον, sic enim legi vult in Geopon. loco, de quo supra ccclvii. a. egimus.]

[* Ἀγριοβάλανος, ἡ, Ilex, Arbor glandifera sylvestris. Es. 44, 14. Vide Biel. Thes.]

[* Ἀγριοβάρβαρος, ὁ, ἡ, Immaniter barbarus. Const. Man. p. 492. in Meurs. Opp.]

C [* Ἀγριόβουλος, ὁ, ἡ. Polem. Physiog. 230. a Wakef. Mss. indicatus: Εἰ δὲ τὸ μέτωπον εἴη τραχὺ, καὶ βλέμμα ἀτενὲς, βλέφαρα ὀρθὰ, ἀγριόβουλον ἄνδρα σημαίνουσι, πᾶν ἔργον ποιῆσαι σπεύδοντα, καὶ οὐδὲν τῶν κακῶν φειδόμενον, ἀλλ' ὥσπερ ὑπ' ἀνάγκης ἐλαυνόμενον, οὕτω πᾶν τὸ αὐτῷ δοκοῦν πληροῦν σπεύδοντα. " Mallem vel ἀριστόβουλον, vel * ἀνδρόβουλον, propter sequentia; nam ἀγριόβουλον mihi suspecta vox videtur." Franz.]

[* Ἀγριογνώμων, ὁ, ἡ, UNDE * Ἀγριογνωμοσύνη, Immanitas. Const. Man. p. 496. in Meurs. Opp.]

[* Ἀγριοδαῖται, " endlich heissen in einem Orakel bey Pausan. 8, 42, 4. die Menschen vor Erfindung des Ackerbaues, vergl. Anakr. 9, 24." Passow. in Libro, cui titulus, Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbucher.]

[* Ἀγριοηδύοσμος. Zonar. Μίνθη· ἡδύοσμος, καὶ * καλάμινθος, ἀγριοηδύοσμος. " Est enim Agrestis s. Degener ἡδυόσμου species." Tittmann. Ut μίνθη et

D μίνθος, sic καλαμίνθη et καλάμινθος. Etym. Μίνθη· ἣν τινες ἡδύοσμον καλοῦσιν, ἔστι δὲ καλάμινθος ἄγριον ἡδύοσμον, ὅπερ λυπουμένη ἡ Δημήτηρ ἰδοῦσα, ἐμίσησε καὶ ἄκαρπον ἐποίησε. Μήποτ' οὖν ἡμεῖς * μίθρον (l. μίνθον) κατὰ ἀντίφρασιν τὴν δυσωδίαν καλοῦμεν.]

[* Ἀγριόθρους, Immanis, Terribilis. Const. Man. p. 544. in Meurs. Opp. Καὶ τῶν ἀσπίδων ὁ θραυσμὸς καὶ τῶν δοράτων θλάσεις Τὸν πάταγον ἀπέπεμπον * βαρύθρουν, ἀγριόθρουν.]

Ἀγριόθυμος, ὁ, ἡ, Fero animo præditus, Ferum et immane pectus habens. Compositum e duobus nominibus, quæ separatim posuit Hom. Il. I. (625.) Ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν. [Const. Man. p. 481. in Meurs. Opp. Ὡς τίγριν ἀγριόθυμον: 494. Ἦν οὔτε * τιγροπάρδαλις, οὐ λέων * βρυχητίας, Οὐκ ἄρκτος ἀγριόθυμος, οὐ δράκων ὠμοφάγος. Orph. Hymn. 11, 4. Ἄῤῥητ', ἀγριόθυμε, πολύκλυτε, * παντοδυνάστα. Hesych. Ἀγριόθυμος· * ἀγριόψυχος, θηριώδης. Bekkeri Λεξ. ῥητορ., Συναγ. Λεξ. χρησ., Suid. et Zonar. 17. 20.: Ἀγριόθυμος· ὁ ἄγριος τῇ ψυχῇ. Sed in hoc

Zonaræ loco est τὴν ψυχὴν, ut Diod. S. 1, 491.]

" Ἀγριοκάναβος, Hesychio Herba est, forsan Canabis agrestis s. sylvestris, Canabis quæ sua sponte " ruri provenit, ad differentiam sativæ et hortensis."

" Ἀγριοκάρδαμον et λεπίδιον dicitur a quibusdam " ἡ Ἰβηρὶς βοτάνη, herba Iberis, Ægin. 3, 77. quasi " Nasturtium agreste, Aetio καρδαμίνη dicitur, 12, " 12." [Vide nos supra cccxlvii. a, b. Glossæ Iatr. ap. Bernard. Reliq. Med. Crit. 8. Ἀκάνθα Αἰγύπτια, ἀγριόκαρδος. Leg. ut ap. Tittmann. Proleg. ad Zonar. cxvii. Ἄκανθα Αἰγυπτία, * ἀγριοκάρδαμος.]

[" * Ἀγριοκάρδιος, (ὁ, ἡ,) Const. Man. p. 145. Meurs." Schæf. Mss.]

" *Ἀγριοκάρυον, Nux sylvestris, Arbor Hesychio.*"

" *Ἀγριοκήπιον, τὸ, pro Hortulo inculto affertur e " Strab. 10." [12. p. 821. Vide Ἀγροκηπίον.]*

[Ἀγριόκεντρος, ὁ, ἡ. Const. Man. p. 500. in* Meurs. Opp. Καὶ ῥάμνος ἀγριόκεντρος αἱμάσσουσα καρδίας, Asperrime pungens.]

[* Ἀγριοκίναρα, Carduus, Gl. " Dicitur a quibusdam ἡ ἄκανθα λευκὴ, ut habetur ap. Dioscor." B *Gorræus.]*

" Ἀγρικοκκίμηλα, Pruna agrestia s. sylvestria, Pruna " quæ in agris nascuntur, quibus opponuntur sativa " s. hortensia, quæ simpliciter κοκκίμηλα nominantur. " Dioscor. 1. 175. Τὰ αὐτὰ δὲ παρέχει καὶ ὁ τῶν ἀγρικοκκιμήλων καρπός. Arbor horum prunorum dici " potest Ἀγρικοκκιμηλέα, ut sativorum s. hortensium " arbor vocatur κοκκιμηλέα." [" * Ἀγριοκοκκύμηλος, Casaub. ad Athen. p. 102." Schæf. Mss. Theophr. H. P. 3. 7. ubi de arboribus agitur, Κοκκυμηλέα, καὶ σποδιάς· αὕτη δ' ἐστιν ὥσπερ ἀγρία κοκκυμηλέα. " Galen. de vi Alimentorum L. 2. * προῦμνα ait dicta suo tempore fructus τῶν ἀγρίων κοκκυμήλων," inquit Casaub. ad Athen. 50. a, b. " Pruna sylvestria sola Asiani appellabant προῦμνα, sativa κοκκύμηλα, sylvestria etiam ἀγριοκοκκύμηλα, teste Galeno, qui e cornis brabylis et prunis sylvestribus præparat stomatica medicamenta, Compos. Medic. sec. Loca 6, 1. *ubi v. Cornar. 448." Schneider. ad Columellam 12, 10. p. 617.]*

[Ἀγριοκολοκύνθη. Bernardi Glossæ Iatr. * Χανδάλην·* ἀγριοκολοκύνθην, quæ glossa in Tittmanni Cod. Aug. desideratur. Phot. Τολύπη· ἀγριοκολοκύντη, D. ἀγριοκολοκύνθη. Suid. Τολύπη· ἀγρία κολοκύνθη. " 4 Reg. 4, 39. Καὶ συνέλεξεν τολύπην ἀγρίαν. Forte itaque sic potius glossa scribenda, Τολύπη ἀγρία· κολοκύνθη." Ernest. ad Suidæ et Phavor. Gloss. SS. 176.]

[* Ἀγριοκρομμυον, τό. T. H. ad Aristoph. Plut. 253. notante Schæf. Mss., " Vocis θύμον C. D'O. dat præbet interpretamentum, Ἀγριοκρόμμυον, ᾧ χρῶνται οἱ πένητες δι' ἄκραν ἀπορίαν, ἔστι δὲ τὸ υ βραχύ." Schol. Cod. Par. in Schæf. Append. p. 501. Θύμος ἐστὶ τὸ ἀγριοκρόμυον, ᾧ δι' ἄκραν ἀπορίαν χρῶνται οἱ πένητες, ἔχει δὲ τὸ υ βραχὺ, τὸ δὲ θυμὸς, ὃ δηλοῖ τὴν ψυχὴν, μακρόν. Schol. editus ad v. 283. Οἱ τὴν Ἀττικὴν οἰκοῦντες πένητες, ἐπεὶ μὴ εἶχον τὰς ἐκ τῶν σπερμάτων τροφάς· ἀνεπιτήδειος γὰρ ὁ τόπος ἦν εἰς γεωργίαν, κατάξηρος ὤν· ἤσθιον θύμους, οὓς οἱ κοινοὶ βολβοὺς, ἢ ἀγριοκρόμμυά φασιν. " Βολβοὺς ἢ ἀγριοκρόμμυα, hæc vocabula, quia τοῖς κοινοῖς ascribuntur, locum invenire debuerant in Glossariis Meursii et Ducangii. Moschopul. Ἐκλ. Ἀ. Ὀ. Θύμος δὲ, τὸ ἀγριοκρόμμυον, βραχύ." T. H.]

[* Ἀγριοκύμινον, τό. Schol. Nic. Ther. 709.]

[* Ἀγριολάπαθον, τό. Bernardi Gloss. Iatr. Μύλην· ἡ τοῦ ἀγριολαπάτου ῥίζα, l. ἀγριολαπάθου, ut in Tittmanni Cod. Aug. legebatur.]

[* Ἀγριολάχανα, " Olera agrestia, Incert. 4 Reg. 4, 39." Biel. Thes. Vide Procop. ad h. l. p. 285. Meurs.]

[* Ἀγριομαλάχη, ἡ. Schol. Nic. Ther. 89. Glossæ: Ἀγριομαλάχη· Hibiscus. * Ἀγριομάλαχον Ducang. Glossario affert e Demetrii Hieracosoph. 2, 32.]

[* Ἀγριομάρουλλον, τό. Bernardi Gloss. Iatr. Τρόξιμον· τὸ ἀγριομαρούλλην, l. ἀγριομάρουλλον, ut in Tittmanni Cod. Aug.]

[* Ἀγριομελιντζάνα, i. q. τρύχνος, Solanum. Schol. Theocr. 10, 37. * Ἀγριομελιτζάνιον habet Ducang.

A e Myrepso 1. 464. et Cod. Ms. 458.]

" Ἀγριόμηλα, Mala sylvestria, quæ et ἄγρια μῆλα, " extra compositionem, utrumque ap. Dioscor. 1, " 164. Theocr. (5, 94.) ὀρειμαλίδας vocat, Mala " montana, quoniam in montibus nascuntur." [Ὀρομαλίδες Gaisford. edidit, cujus notam vide.]

" Ἀγριομυρίκη, (ἡ,) Agrestis s. Sylvestris myrica. " Jerem. 17. (6)."

[* Ἀγριόμωρος, ὁ, ἡ, Crudeliter stultus. Cyrill. Alex. in Jes. 55. p. 834. Εὑρήσομεν τοὺς Ἰουδαίου ἀγριομώρους ὄντας τινὰς κατὰ ἀλήθειαν.]

" Ἀγριοπήγανον, (τὸ,) Ruta agrestis s. sylvestris, " Hes." [ubi Albert. affert e Gloss. Iatr. Mss. * Χάρμελ· τοῦ ἀγριοπηγάνου ὁ καρπὸς, quæ verba extant in Bernardi Gloss. Iatr. 15. et in Tittmanni Proleg. ad Zonar. cxxi. sed ap. hunc male editum ... λ pro χάρμελ. De v. χάρμελ, Arabice Harmel, ... mas de Hom. H. I. 43.]

Ἀγριοπηγοὶ, Carpentarii, Fabri erant plaustrorum artifices, et ex omnibus agrestibus lignis opera conficientes, B Schol. Aristoph. Eq. (464.) Οἴμοι, σὺ δ' οὐδὲν ἐξ ἁμαξῶν ... λεγ ... addens hujusmodi ἀγριοπηγοὺς Atticis ἁμαξουργοὺς appellari. [Unde sua sumsit Suid. Ἁμαξουργοί· ἁμαξουργοὺς (Ἀττικοὶ, e Schol. supplet Kust.) λέγουσι τοὺς ἀγριοπηγούς. Εἶδος δὲ οἱ ἀγριοπηγοὶ τεκτόνων, οἳ τὰς ἁμάξας κατασκευάζουσι, καὶ πάντων τῶν ἀγρίων ξύλων εἰσὶν ἐργάται. " Pierson. ad Moer. xxxi." Schæf. Mss. Vide nos supra de vv. Θνησείδιος et Κενέβρειος agentes.] Carpentarii Latine a quibusdam dicuntur, quanquam Carpentum certum plaustri genus erat. In VV. LL. ἀγριοπηγοὶ exponitur Caprarii. Componitur autem e nom. ἄγριος et v. πήγνυμι.

[* Ἀγριόπνοος, ὁ, ἡ, Ferociter spirans, Vehemens de fluctibus, et ventis. Const. Man. p. 481. in Meurs. Opp. ἀγριοπνόου βίας: 485. Κλύδων βαρὺς ἐκ λαίλαπος δεινῆς ἀγριοπνόου.]

Ἀγριοποιὸς, ὁ, ἡ, Ferum reddens s. efferatum, Efferans, Feritatem inducens. Ἄγριος πόλεμος, inquit Eust., dicitur quasi ἀγριοποιὸς, et Schol. Nic. (Alex. C 27.) ait ἀγριόεσσαν ὀπώρην ab eo dici pro ἀγριοποιὸν, [addens, Ἐπειδὴ, ὁ οἶνος ἀγριοποιός ἐστι.] ‖ Ἀγριοποιὸς dicitur Æschylus ab Aristoph. Ran. (837.) Ἄνθρωπον ἀγριοποιὸν, αὐθαδόστομον. [Vide Butler. Æsch. T. 8 ... quod f ceret heroas Feros et immanes, i. e. eos induceret ... Ita Suid. [post Schol.] explicat.

[* Ἀγριόπρασον, τὸ, Serpyllum, Gl.]

[* " Ἀγριοράφανος dicitur ἡ ἄπιος herba, quæ alio nomine ἰσχὰς nuncupatur." Gorræus.]

" Ἀγριορίγανος," [ἡ, non, ὁ, ut perperam traditur in Schneideri Lex. at ὀρίγανος, ὁ, ἡ, dicitur, v. Eustath. 1148.] " Origanum sylvestre, herbæ nomen, " quam alii Panaces Heracleum, alii Cunilam nominant, ut inter alia docet Dioscor. 1 (3.), 34.", [Ἡ δὲ ἀγριορίγανος, ἣν πάνακες Ἡράκλειον, οἱ δὲ κονίλην καλοῦσιν, ὧν ἐστὶ καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος κ. τ. λ.] " Κονίλη, ης, ἡ, Cunila, herba quæ et Herculeum " origanum. Nic. Ther. (626.) πανάκειόν" [πανάκτειόν] " τε κονίλην, Ἥν τε καὶ Ἡράκλειον ὀρείγανον " * ἀμφενέπουσι. At in Alex. (370.) Πολλάκι δὴ D " * θρύπτειραν ἐπεγκεράσαιο κονίλην, Schol. κονίλην " exponit κονίαν, Lixivium, forsan legens κονίην." [" * Ῥύπτειραν, Goett. θρίπτειραν, Paris. Glossa Goett. σμηκτικήν. Schol. Κονίλην· ἤτοι κονίαν, ἢ θύμου καρπὸν, ἢ τῆς εὐκνήμου βότρυν, ὅπερ κόριον καλοῦσι, μετ' οἴνου. Eutecnius, Καὶ μέντοι καὶ νίτρον, Vindob. λίτρον, προσμιγνὺς τῇ πόσει ὀνήσεις τὸν πεφαρμαγμένον. Et huc pertinent verba in Scholiis alieno loco posita vulgo, Ἔστι δὲ καὶ τὸ νίτρον διαλυτικὸν τοῦ γάλακτος. Uterque igitur auctor legit h. l. scriptum κονίην, quod restitui, non quod vulgo extat κονίλην, etsi Gorræus recte Lixiviam vertit. Diosc. Καὶ τὴν πιλοποιητικὴν κονίην. Vulgo erat. πηλοποιητικήν. Vitium correxit Saracen. et Rhod. ad Scribon. 308. Idem in Alex. Tralliano p. 4. sustulit Goupyl. 3. Multa de hac κονία ad Ægin. et Galen. de Comp. Med. sec. Loca p. 304. disputavit Cornarius. In Parabil. Ὀπὸς σιλφίου σὺν ὀξυκράτῳ ἢ κονίᾳ, ubi recte jam C. Gesn. admonuit de κονίᾳ πιλοποιη-

τικῇ, deinde etiam Gorræus ad h. l. Est lixivium, unde operantur coactiliarii ap. Marc. Empir. 14. Cremati roboris cinerem nitrosum esse Theophr. H. P. 3, 7. et Plin. 16, 11. monent. Hic etiam 31, 46. de nitro: ‘ Quercu cremata nunquam multum factitatum est, et jam pridem in totum omissum.' Nitro autem et lomento sordes elui constat vel e Cic. Epist. ad [illegible]. 8, 14. Hanc ob causam lectionem ῥύπτειραν prætuli vulgatæ θρύπτειραν, quæ tamen etiam inde defendi potest, quod de taurino sanguine incidendo et differendo posuit v. 334. διαθρύψειας. Ceterum sales lixiviales causticos caseum resolvere, experimentis nuperrime demonstrarunt Galli Parmentier et Deyeux in Analysi Chemica Lactis, inserta V. vi. des Annales de Chimie." Schneider. Verba κονίης et κονίλης confunduntur in Ther. 759. Φράζεο δ' Αἰγύπτοιο τά τε τρέφει ουλοὸς αἶα Κνώδαλα, φαλαίνῃ ἐναλίγκια, τὴν περὶ λύχνους Ἀκρόνυχος δειπνηστὸς * ἐπήλασε παιφάσσουσαν· Στεγνὰ δέ οἱ πτερὰ πάντα καὶ ἔγχνοα, τοῖα κονίης Ἠ καὶ ἀπὸ σπληδοῖο φαείνεται, ὅστις ἐπαύρῃ. Schol. Καὶ * ἔγχλοα τοῖα κονίλης (Schol. B. et G. κονιλλης)· αὐχμηρὰν γὰρ ἔχει τὴν γαστέρα ὁ κρανοκολάπτης, κονιλη (Schol. B. et G. κονίλλη) δὲ βοτάνιόν ἐστιν ἔχον φύλλα αὐχμηρά. (Ἔγχλοα· αὐχμηρὰν ἔχει τὴν γαστέρα ὁ κρανοκολάπτης, ὁποίαν φησὶ τῆς κονίλης· ἡ κονίλη βοτάνη ἐστὶ, Schol. B. Margo addit, Καὶ ἔγχνοα λέγεται ἤτοι * λαχνώδη· οἱ δὲ φθειραντες ἔγχλοα . . . . φασί.) " Vitiosi κονίλης medelam monstrat Eutecn.: Ἔχει τὰ μὲν πτερὰ στενὰ, καὶ χλωρὰ, καὶ οἷα κεκονιαμένην τὴν χροιὰν ἔχοντα· κεκονιαμένας τοιγαροῦν τὰς χεῖρας ἴδοις ἂν πολλάκις τοῦ προσαψαμένου τοῦ κρανοκολάπτου. Τοῖα in οἷα mutandum videtur, nisi post ἔγχνοα majorem distinctionem ponere malis." Schneider. " Thymus Zygis s. Satureia Græca, κονίλη, Ther. 626., ἀγριορίγανον idem vult Diosc. 3, 34." Sprengel. H. R. H. 130. Vide et Eund. ib. 179. " * Κόνιλος, Leporis genus, Ælian. H. A. 743." Wakef. Mss. " * Κόνικλος, u. κόνιλος, ὁ, Cuniculus, Kaninchen, Polyb. Æliani H. A. S. über Eclog. Phys. p. 33. flgd." Schneider. Lex. Locus est 13, 15. Πέφυκε δὲ καὶ λαγὼς ἕτερος μικρὸς τὴν φύσιν, οὐδὲ αὔξεταί ποτε, κόνιλος ὄνομα αὐτῷ· οὐκ εἰμὶ δὲ ποιητὴς ὀνομάτων, ὅθεν καὶ ἐν τῇ συγγραφῇ φυλάττω τὴν ἐπωνυμίαν τὴν ἐξ ἀρχῆς, ἥνπερ οὖν Ἴβηρες οἱ Ἑσπέριοι ἔθεντο οἱ πάρος, καὶ γίνεταί τε καὶ ἔστι πάμπολυ. " Pro κόνιλος leg. puto κόνικλος. Polybio κόνικλοι audiunt. Vocem Latinæ originis esse, disputat Harduin. ad Plin. T. 1, 483. Οἱ πάρος: Gesner. addit, παρ' οἷς, et mox πάμπολυς emendat. Sed brevior emendationis via patet legendo, ἔθεντό οἱ, παρ' οἷς καὶ—πάμπολυς." Schneider. Schol. ad Ther. 626. (l. c.) Πανάκτειόν τε· τὴν ὁμοίαν * πεκτείῳ, (Bod. ad Theophr. 564. scribi voluit πανάκει, inquit Schneider. Sed ante eum sic correxerat Salmas. in Plin. 902.) Τινὲς δὲ πανάκειον τὴν πάντας ἰωμένην, καὶ ἐπεκτάσει τοῦ τ διὰ τὸ μέτρον, πανάκτειον. Διοκλῆς δὲ τὴν κονίλην φησὶν, ἀφ' ὧν μὲν Ἡράκλειον καλεῖσθαι, καὶ ὀρείγανον, ἀφ' ὧν δὲ ἀγρίαν ὀρείγανον καὶ πανακίδα, (Bod. l. c. corrigit πανακτίδα, pro quo Schneider. perperam exhibet πανικτίδα.' Sed ante Bod. sic correxerat Salm. l. c.) Καὶ πανάκτειος οὖν καὶ κονίλη ταὐτόν ἐστι, τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Ἡράκλειον, καὶ ὀρείγανον. Πέτριχος δὲ ἐν τῷ Ὀφιακῷ φησὶν, ὅτι * Κονίλος εὗρε τὴν βοτάνην. " Πανάκτειον κονίλην Sch. dictum aiunt pro πανάκειον, aut ab ἀκτῇ, Litore, (nihil de ἀκτῇ in Schol. traditur,) quam posteriorem rationem Eutecn. sequitur, (Καὶ τῆς κατὰ τὰς ἀκτὰς κονίλης που λεγομένης φύεσθαι * Ἡρακλέως, l. Ἡρακλείου, ὑπὸ τίνων ὀνομαζομένης, ὑπὸ δὲ ἄλλων ὀρίγανον προσαγορεύεται.) Hesych. Πάνακτος· ἡ ὀρίγανος. Voluit * Πανάκτειος. (Imo nihil tale voluit, sequuntur enim hæc, καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ. Urbs autem illa Πάνακτος, non Πανάκτειος appellata est.) In Diosc. 3, 29. (imo 34.) scribi debere, Ἣν πάνακες, καὶ Ἡράκλειον, οἱ δὲ κονίλην καλοῦσιν, ὧν ἐστὶ καὶ Νίκανδρος, patet ex h. l. et altero Diosc. 3, 56. (Καλοῦσι δέ τινες πάνακες καὶ τὴν ἀγρίαν ὀρίγανον, οἱ δὲ κονίλην.)" Schneider. Imo leg. ex optimo Cod. ap. Salm. l. c. 901. Ἣν πάνακες, ἢ * Ἡράκλειαν, ἢ κονίλην καλοῦσι. " Male vulgo legitur, Ἡ (Ἣν) πάνα-

A κες Ἡράκλειον, quod omnino aliud est." Salm.] " Πάνακτος, Hes. ἡ ὀρίγανος, Origanum herba, item, " Locus quidam Atticæ, unde forsan Nic. πανάκτειον " κονίλην nominavit, licet alii vocatum velint quasi " πανάκειον, a vi omnium medicatrice." [" Ex his, quæ supra attulimus," inquit Salm. l. c., " constat Cunilæ bubulæ appellatione ap. Plin. Origanum debere intelligi. Nunc ait Panacis nomine Cunilam bubulam appellasse ap. Græcos Crateuam. Crateuas ille Græce scripsit. Quærendum igitur, quid nominis illud fuerit, quo Cunilam bubulam appellavit? Origanum Græce κονίλη dicitur. Diosc. Ὀρίγανος Ἡρακλεωτική, οἱ δὲ κονίλην καλοῦσι. Idem de sylvestri origano: Ἡ δὲ ἀγριορίγανος, ἣν πάνακες, ἢ Ἡράκλειαν, ἢ κονίλην καλοῦσι. Hæc omnino est Cunila, quam Crateuas Cunilam bubulam appellavit. An ille Græce dixit κονίλην βοείην? Quod Plin. Latine vertit Cunilam bubulam? Imo puto unica voce appellasse *βουκονίλην. Major cunila s. Major origanus hac dictione designatur. Sic * βουλάπαθον, pro Majori lapatho.

B Et * βουσέλινον, pro Majore apio. Quod alii ἱπποσέλινον vocarunt. Male Plin. Buselinon et Hipposelinon diversa statuit Apii genera. Simili errore βουλάπαθον et ἱππολάπαθον distinguit. Ἵππος et βοῦς in compositionibus ap. Græcos Magnitudinem designant. Hinc βούσυκα, Majores ficus."] " Βούσυκα, " Hes. τὰ μεγάλα σῦκα, Fici bovis instar magnæ." [Etym. Βούπαις· εἴωθε γὰρ τῇ προσθήκῃ τοῦ ἵππου ἢ τοῦ βοὸς, τὸ μέγεθος τοῦ ὑποκειμένου δηλοῦν, ἀπὸ μὲν τοῦ βοὸς, βούσυκον, ἀπὸ δὲ τοῦ ἵππου, ἱπποσέλινον, καὶ θυμὸν ἱππογνώμονα, τὸν * μεγαλόγνωμον. " Βούσυκον, Fischer. ad Welleri G. G. 3' 236. Heyn. Hom. 6, 515." Schæf. Mss. " Βούσυκα dicuntur Grandiores et fatuæ ficus, quas Nostri Mariscas ficus appellant." Gorræus. Ita igitur et βουκονίλη, Major cunila. Quam perperam Plin. Latine reddidit, Bubila cunila. Videor tamen reperisse vocabulum, quo hanc cunilam appellavit Crateuas. * Βούτιν, nisi fallor, nominavit. Hes. Βούτις· ὀρίγανος ὑπὸ τῶν Κυδωνιατῶν, καὶ βούκολος. (Vulgo legitur βούτης—

C ὑπὸ K. De hac emendatione silet Albert. sed vulgatæ lectioni favet illud καὶ βούκολος.) Agreste igitur hoc origanum, et κονίλη Græcis, et πάνακες, et Ἡράκλεια, teste Diosc. et βουκονίλη Crateuæ, vel βούτις verbo Cydoniatarum. Hæc species origani propria virtute pollebat contra serpentium morsus. Diosc. Ἰδίως δὲ βοηθεῖ θηριοδήκτοις τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη σὺν οἴνῳ πινόμενα. Ideo et Panaceam, inquit Plin., quidam appellarunt. Crateuas vero Panacem. In quo mirifica hallucinatio Plinii. Scribit ille Ligusticum panaces a Crateua appellatum Cunilæ bubulæ nomine. Hoc falsum. Non Ligusticum panaces ille sic vocavit, sed Heracleum origanum, quod et πάνακες dicebatur. Ligusticum panaces simile panaci Heracleotico, radice, caule, effectu. Rursus Heracleoticum origanum Panaces cognominatum, et Panacea, ut et Ligusticum. Sic confuderunt hæc nomina. Duplex enim panaces, Heracleoticum unum sic proprie nominatum, et alterum origanum Heracleoticum, cui cognomen panacis etiam additum. De

D origano itaque sylvestri, quod etiam Panaces et Heracleum vocatum est, intelligebat Crateuas, cum Cunilæ bubulæ nomine id donavit, non de Ligustico, quod panaci Heracleotico simile est. Nam βουκονίλη illa ὀρίγανος, vel κονίλη etiam dicta est. Illud etiam addam videri falsum Dioscor. et si qui alii origanum sylvestre πάνακες et πανάκειαν cognominatum tradiderunt. Fefellit eos e vicino nominis sonus. Πάνακτος et πανάκτειος hæc origanus, non πάνακες aut πανάκεια appellata. Quod et diserte testantur versus Nicandri, quem auctorem citat illo ipso loco Dioscor. Κόρχορον ἠμύοεντα (ἢ μύοντα, Schneider.) πανάκτειόν τε κονίλην, Ἥν τε καὶ Ἡράκλειον ὀρίγανον ἀμφενέπουσι. (Καὶ ὀρείγανον, Schneider. ‘ Καὶ vulgo omissum,' inquit, ‘ interserunt Sch. Eu. M. R. G. præterea bis ὀρίγανον G. et hoc in loco etiam P. dat,' et addere debebat, etiam Dioclem ap. Schol. Ἡράκλειον καὶ ὀρείγανον dixisse.) Ad q. l. Schol. Πανάκτειον τὴν ὁμοίαν πανάκει. Τινὲς δὲ πανάκειον τὴν πάντας ἰωμένην, καὶ ἐπεκτάσει τοῦ τ διὰ τὸ μέτρον,

πανάκτειον. Διοκλῆς δὲ τὴν κονίλην φησὶν, ὑφ' ὧν μὲν Ἡράκλειον καλεῖσθαι, καὶ ὀρίγανον, ὑφ' ὧν δὲ ἀγρίαν ὀρίγανον, καὶ πανακτίδα. Ita scribendum. (Recte V.D. ὑφ' ὧν μὲν—ὑφ' ὧν δὲ legit pro vulgatis, quæ etiam Schneider. sine corruptelæ suspicione nuper repetiit, ἀφ' ὧν μὲν—ἀφ' ὧν δέ.) Sed falsum, quod ait ille Grammaticus, πανάκτειον metri gratia positum a poeta ἐπεκτάσει τοῦ τ pro πανάκειον. Adjicit statim, Καὶ πανάκτειος οὖν καὶ κονίλη ταὐτόν ἐστιν, τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Ἡράκλειον καὶ ὀρίγανον. Vehementer igitur errarunt veteres Medici Grammatici, qui πανάκτειον pro πανάκειον acceperunt, dictionum similitudine decepti. Πάνακτος quippe dicebatur hæc ὀρίγανος. Hes. differentiam monstrat horum nominum, πάνακες et πάνακτος: Πάνακες· βοτάνη τις, ἢ πολλοῖς ὀνόμασι καλεῖται. ('Respexit Schol. Nic. Ther. 565., Πολλὰ πανάκη ἐστί· τὸ μὲν Ἡράκλειον, τὸ δὲ Χειρώνειον, ὃ καὶ Κενταύρειον καλεῖται, τὸ δὲ Ἀσκληπίειον. Θεόφραστος δὲ τὴν τιθύμαλλόν φησι πάνακες λέγεσθαι, ubi multa ista nomina reperies, quæ exscribere non dignatus est Hes.' Toup. Emendd. 4, 78.) Πάνακτος· ἡ ὀρίγανος, καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ. Locum in Attica ita etiam appellatum indicat Steph. *Πάνακτον· φρούριον Ἀττικὸν, ὡς Ἀνδροτίων ἐν τρίτῳ Ἀτθίδος. Harpocr. Πάνακτος· Δημοσθένης Κατὰ Κόνωνος (1257. et Περὶ Παραπρ. 446. Corsin. F. A. I. 257.) πόλις ἐστὶ μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Αἰγίδι μνημονεύει, ('qui titulus nuspiam præterea sic citatus, præsertim incurrit in oculos Andr. Schotti et Maussaci, ut uterque inclamaret de restituendo Αἰγεῖ. Sed propius ad antiquas literas erit, si reponamus ἐν Αὐλίδι, ut intelligatur Iphigenia in Aulide.' Jac. Gronov. Vellemus V. D. locum Iphig. A. indicasset, in quo legatur Πάνακτος.) Θουκυδίδης μὲν οὖν οὐδετέρως καλεῖ τὸ χωρίον, ἔν τε ἄλλοις, κἀν τῇ πέμπτῃ, ἀῤῥενικῶς δὲ Μένανδρος ἐν *Ψηφώδεσιν. (Hinc sua sumserunt Suid. et Phot. Πάνακτος· πόλις μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας, Θουκυδίδης δὲ καὶ οὐδετέρως καλεῖ τὸ χωρίον, Μένανδρος δὲ ἀρσενικῶς. 'Locus hic Stephano B. Πάνακτον dicitur, ubi v. Interprr. necnon Thucydidi 4,' imo 5, '3. et 5, 42.' Schleusner. Vide etiam 5, 39. 40. et notata Wassio Duckeroque ad 5, 3. Idem Schleusner. post Editionem Harpocr. Lugduni Bat. 1683. vulgatam exhibet Μένανδρος ἐν Ψοφοδεεῖ, sed in ceteris omnibus Edd. est Ψηφώδεσι. Unice tamen verum est Ψοφοδεεῖ, qui titulus extat ap. Phot. v. Ὄνος Λύρας. 'Phot. ut et Suid. simpliciter Menandri nomen habent. Sed Harpocr. addit, ἐν Ψοφοδεεῖ. Adeoque perperam in Ind. Suidæ refertur ad Menandrum Historicum.' Albert. Ind. Auctt. a Photio laud.) Ab hoc oppido vix dubium est, quin origanum dictum sit πανάκτειον, quod ibi plurimum nasceretur. (At Berkelio aliter visum est: —'Locus hic ab origani copia hanc appellationem accepisse videtur, nam, teste Hes. Πάνακτος· ἡ ὀρίγανος, καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ.') Sed et Πάνακτος pro Panacteo origano absolute, ut Χάλυψ pro Chalybico ferro, Μάγνης pro Magnetico lapide. Ita et Θύμβρα pro Θυμβραία. Nam Thymbra dicta est a loco Thymbra, in quo nascebatur plurima. Hinc Θυμβραίαν, et *Θυμβρίην vocat Hippocr. hanc herbam, quæ aliis Θύμβρη. Galen. Lex. Hippocr. Θυμβραίαν οὕτως ὀνομάζει τὴν θύμβραν. In L. de Nat. Mul. (220.) appellat Θυμβρίην, (pro quo e Galeno proculdubio reponendum est Θύμβραν, neque aliter dixit ipse Hippocr. 95, 23. 146, 3. 150, 35. 151, 34. 152, 39. 155, 47. 157, 33. 283, 40.) Quod vocabulum quasi πάνακές aut πανάκειαν esse veteres Grammatici ac Medici acceperunt, insanum quam magno errore. Κονίλη igitur Græce Origanum, unde Lat. Cunila et Conila. Nam ita sane scriptum est in antiquissimo, unde Conila bubula Latinis ἡ βουκονίλη Crateuæ, vel βούτις ὀρίγανος Cretensium. Columella 6, 12. de boum medicinis: Et ad scabiem præsentior alia medicina est, cunila bubila et sulphur conteruntur. Dioscor. origanum scabiei sanandæ optime facere scribit. Atque inde fortasse βούτιν ὀρίγανον Cretes appellarunt, quod scabiem pecoris buceri eo curarent bubulci. Nec ab alia ratione Conilam bubulam hoc genus origani videntur appellasse prisci Latini, i. e. Origanum bubulum, quod boves a scabie sanos præstaret. Sic ὀνῖτις ὀρίγανος, Cunila asinaria, ab eadem fortasse causa, quod asinorum scabiem emendaret. Ejusdem eam ferme efficaciæ esse cum Heracleotico origano tradit Diosc., sed minoris. Ὀνῖτιν tamen vet. Schol. (ad Nic. Alexiph. 56.) eam origani speciem esse vult, quam asini appetunt. Sed scimus quam sæpe, quam libenter a scopo aberrent in talibus. Δύο δὲ, inquit, ὄρη ὀριγάνου, ᾧ ἡμεῖς χρώμεθα, καὶ ὃ οἱ ὄνοι ἐσθίουσιν, (rectius in Schneideri Ed. legitur, Δύο δὲ γένη ὀριγάνων, ᾧ ἡμεῖς χρώμεθα, ὃ καὶ ἥμερον λέγεται, καὶ ὃ οἱ ὄνοι σιτοῦνται.) Nicander ὀνῖτιν ὀρίγανον appellat. Alia fuit Conila gallinacea, i. e. Origanum gallinaceum. Plin. ibid.: 'Est alia Cunila gallinacea appellata nostris, Græcis Origanum Heracleoticum.' Forte quod galli gallinacei semen ejus appetant. Apuleius ψευδώνυμος Gallicam cunilam vocat: Origanum a Græcis Heracleoticum, Onitis, Asclepion, Panaces, Conila appellatur, Latini Cunilam Gallicam et Origanum nominant. Sed Plaut. Trinummo Cunilam gallinaceam nominat, et e Ponto afferri indicat: 'est non illæc ubi thus gignitur, Sed ubi absinthium fit atque conila gallinacea.' Absinthium e Ponto. Ergo et indidem Conila gallinacea ex Heraclea Pontica urbe, quæ Gr. Ἡρακλεωτικὴ ὀρίγανος. Sed et Ἡράκλεια eadem est cum Heracleotica. Sylvestre origanum sic etiam vocarunt, Ἣν πάνακες, ἢ Ἡράκλειαν, ἢ Κονίλην καλοῦσι. Plin. perperam Heraclium origanum ab Heracleotico distinguit. Sic Ἡρακλεία λίθος eadem cum Ἡρακλεωτικῇ. Magnetem ita vocarunt. Et Papaver *Ἡράκλειον Heracleoticum est. Dioscor. quoque in eodem errore, qui Ἡράκλειαν ab Heracleotico origano separat. Ἡράκλεια absolute subaudiendo ὀρίγανος. At Ἡράκλειον cum dicitur, τὸ ὀρίγανον subintelligitur. Ἡράκλειον absolute pro hoc genere origani habuimus supra e Diocle ap. Nic. Schol." Salm. l. c. E Salmasio omnia fere sua sumsit Bod. ad Theophr. 564-5. Galen. Simpl. 7., Ἀμφοῖν δὲ ἀγρία, ἣν πάνακες Ἡράκλειον, οἱ δὲ κονίλην καλοῦσι, quæ verba vulgatam in Diosc. unde ea hausta sunt, lectionem, Ἣν πάνακες Ἡράκλειον, οἱ δὲ κονίλην καλοῦσι, quodammodo tuentur, sed Galen. vitiosum suum Dioscoridis Cod. secutus est. Lege e Salmasii Cod. antiquissimo, Ἣν πάνακες, ἢ Ἡράκλειαν.]

Ἀγριόρνιθες, (αἱ,) Feræ gallinæ, Theophil. Inst. 2. [" Ἀγριόρνιθες, Fabr. Ἀγριορνίθια, II. 1. 29. Gallinæ feræ." G. O. Reiz. Glossar. Theoph.]

[* Ἀγριόφθαλμος, ὁ, ἡ, "Vita S. Nili Jun. p. 9. m. Ed. Rom. 1644." Boissonad. Mss.]

[* Ἀγριοράφανος, ἡ ἄπιος herba, quæ alio nomine ἰσχὰς nuncupatur." Gorræus.]

" Ἀγριοσέλινον, (τὸ,) nominatur a quibusdam τὸ " ἱπποσέλινον, Apium sylvestre, Diosc. 3, 78." [Vide T. H. Add. ad J. Poll. 812.]

[* Ἀγριοσίκυον, τό. Hippiatrica ap. Schneider. Comment. ad Veget. 98. 99.]

[* Ἀγριοσπάθουλα, ἡ. Bernardi et Tittmanni Glossæ Iatr. Ἀκόρου ῥίζα· τῆς ἀγριοσπάθουλας, ὅ ἐστιν εἰς τὰ βάλτα.]

[* Ἀγριοσταφὶς, ἡ. Bernardi et Tittmanni Glossæ Iatr. Ἀγριοσταφίδα· θέσιν ἔχουσα τὸ φύλλον αὐτῆς ὥσπερ λύκου ποῦς, quæ verba, etiam Albertio ad Hes. v. Ἀγριοσταφύλιες citata, aliis emendanda et corrigenda relinquimus. Pro Herba pediculari est Theoph. Nonno 90.]

" Ἀγριοσταφύλιες, Hes. ἀγριοσταφίδες, Uvæ sylve-" stres s. agrestes. Vitis eas producens, est ἀγριάμ-" πελος, Labrusca."

[* Ἀγριοσταφύλη, ἡ. Bernardi Glossæ Iatr. Σταφυλὴ ἀγρία· ἀγριοσταφύλλην: Albertii apographum exhibebat, Σταφύλη ἄγρια· ἀγριοσταφύλην, pro quibus Tittmann. in suo Cod. Aug. rectius legebat, Σταφυλοαγρία· ἀγριοσταφυλὴ, l. ἀγριοσταφύλη. Hippiatr. 47. (ap. Schneider. Comment. ad Veget. 22.) *Ἀγριοσταφυλίνου σπέρμα κεκομμένου καὶ ἀρνογλώσσου χυλὸν μέλιτι Ἀττικῷ μίξας χρῶ.]

[* Ἀγριοστροβηλαία, ἡ. Bernardi Glossæ Iatr. Πίτυν· ἀγριοστροβήλαιαν, quæ glossa in Tittmanni Cod. Aug. desideratur.]

[* Ἀγριόσυκα, τά. Bernardi et Tittmanni Glossæ Iatr. Ὀλύνθοι ἄγριοι· ἀγριόσυκα.]

[* Ἀγριόφαγρος, ὁ. Vide supra cccxxxii. b.]

[* Ἀγριοφανής, έος, ὁ, ἡ. "Rudis, Impolitus. Phorn. 70." Wakef. Mss.]

[* Ἀγριόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Mente ferox. "Cyrill. Alex. adv. Julian. 9. p. 297. Ἔθος τῇ θεοπνεύστῳ γραφῇ Γίγαντας ἀποκαλεῖν τοὺς ἀγριόφρονας καὶ εὐσθενεστάτους. Quos hic ἀγριόφρονας vocat, eosdem alibi, (Glaphyr. in Genes. sub titulo de Noacho et Arca p. 30.) simpliciter ἀγρίους appellat." Suicer. Thes.]

[* Ἀγριόφυλλον, τό. "Übersetzt Plin. 25, 9. Peucedanum." Schneider. Lex. "Apul. de Herb. 95." Forcellin. sed pro 95. Gesner. habet 66.]

[* Ἀγριόφυτον, τό. Schol. Nic. Alexiph. 429. Κίχορα δὲ καὶ καρδαμίδας, εἴδη λαχάνων, καὶ γηθυλλίδας, εἶδος κρομμύων, ἤτοι τὰς κεφαλὰς, ἢ τὰς ῥίζας, ἢ τὰ ὑπ' ἐνίων λεγόμενα ἀγριόφυτα, G. ἀγριόφυλλα.]

Ἀγριόφωνος, ὁ, ἡ, Agrestem s. feram vocem habens. Od. Θ. (294.) Οἴχεται ἐς Λῆμνον, μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους. Ubi Eust. ait Lemnios dici ἀγριοφώνους, eadem ratione qua Caras, βαρβαροφώνους, aut quod latrocinia exercere, ideoque et agresti sermonis genere de industria uti sint soliti. ["Heyn. Hom. 4, 435." Schæf. Mss. "Pseudo-Did. ad Il. B. 867. (Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων: Ἀγριοφώνων, καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἠχρηστηκότων, ὅτι τὰ μὲν ἀρρενικὰ θηλυκῶς ἔλεγον, τὰ δὲ θηλυκὰ ἀρρενικῶς.)" Wakef. Mss.]

Ἀγριοχηνάρια, Feri anseres, Theoph. Instit. ii. (1. 29.) Ex ἄγριος et χὴν, vel potius χηνάριον, deminutivo, ac proprie ἀγριοχηνάρια sonat Parvi anseres feri.

[* Ἀγριόχοιρος, ὁ, ἡ, Aper sylvestris. Schol. Cod. Par. ad Aristoph. Plut. 304. Ὄντας κάπρους· ὑπάρχοντας καὶ ἀγριοχοίρους. "Voce ἀγριόχοιρος Lexica nostra carent: non caret Ducangianum, in quod e Niceta (Isaacio et Alexio n. 3.) illatum est. Cf. Hemsterhusiana, quæ adscripsi ad Bos. Ellips. 126. Adde quæ Schurzfleischius et Wesseling. monuerunt ad Diod. S. Fragm. T. 2. p. 645, 44." Schæf.]

[* Ἀγριόψυχος, ὁ, ἡ, Ferox, Sævus. Vide Ἀγριόθυμος.]

[Ἀγριοψωρία, ἡ. Vide Ἄγριος.]

"Ἀγριώνιος, ου, ὁ, Bacchus cognominabatur, a feritate fortassis. Plut. Antonio" [24. ap. Schneider. Lex. perperam scribitur 14.] "Καὶ αὐλῶν ἡ πόλις ἦν πλέα, Διόνυσον αὐτὸν ἀνακαλουμένων χαριδότην καὶ μείλιχον· ἦν γὰρ ἀμέλει ἐνίοις τοιοῦτος," [in Reiskii Ed. τοιοῦτος ἐνίοις,] "τοῖς δὲ πολλοῖς ὠμηστὴς καὶ ἀγριώνιος." ["Ἀγριώνιος mihi suspectum. Num * ἀγριώλιος, ab ὀλλύναι?" Reisk.] "Ἀγριώνια autem Festum est in honorem hujus Ἀγριωνίου Βάκχου, cujus meminit Plut. Hellen. (7, 198.) Καὶ γίνεται παρ' ἐνιαυτὸν ἐν τοῖς Ἀγριωνίοις φυγὴ καὶ δίωξις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου ξίφος ἔχοντος· ἔξεστι δὲ τὴν καταληφθεῖσαν ἀνελεῖν." [Sympos. 8, 1. Οὐ φαύλως οὖν καὶ παρ' ἡμῖν ἐν τοῖς Ἀγριωνίοις τὸν Διόνυσον αἱ γυναῖκες ὡς ἀποδεδρακότα ζητοῦσιν. Quæst. Rom. 7, 168. Διὸ τῶν μὲν Ὀλυμπίων ἱερῶν εἴργεται, καὶ οὔτε ἐν Ἥρας Ἀθήνησιν, οὔτε Θήβησιν ἐν Ἀφροδίτης, ἴδοι τις ἂν κιττὸν ἄγριον, ἴοις δὲ καὶ Νυκτελίοις, ὧν τὰ πολλὰ διὰ σκότους δρᾶται, πάρεστιν.' "Interpres, Nocturnis sacris et Bacchanalibus. Fieri potest, ut eadem usus lectione ita tamen e conjectura verterit. Ἴοις cauda videtur esse alicujus vocis, de qua conjecturam ferre possem, sed infirmam. Viderint alii." Xyland. Recte correxit Schneider. Lex. Ἀγριωνίοις καὶ Νυκτελίοις. "Ἀγριωνίοις non dubitavi recipere e nostra correctione præsertim a Mez. confirmata." Wyttenb.] "Ἀγριάνια, Hes. auctore sunt ap. Argivos νεκύσια, Justa funebria et certamina Thebis," [Ἀγριάνια· νεκύσια, παρὰ Ἀργείοις, καὶ ἀγῶνες ἐν Θήβαις. "F. l. Ἀγριώνια, de quo Meurs. Gr. Fer." Schr. Apud Schneider. Lex. errore, ut videtur, typographi est Ἀγριάντα. Hes. * Ἀγρανία (l. Ἀγράνια)· ἑορτὴ ἐν Ἄργει ἐπὶ μίαν (an μιᾶς?) τῶν Προίτου θυγατέρων. Meursio, et Kustero Ἀγράνια eadem videntur, quæ Ἀγριάνια.]

Ἀγριωπὸς, οῦ, ὁ, ἡ, Agrestem aspectum habens, Qui est agresti vultu aut fero. Plut. Mario (14.) Τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς καὶ ἀγριωπὸν τοῦ προσώπου: [Antonio 4. Καὶ γρυπότης μυκτῆρος ἐδόκει τοῖς γραφομένοις καὶ πλαττομένοις Ἡρακλέους προσώποις ἐμφερὲς

A ἔχειν τὸ ἀρρενωπόν. Suid. Ἀγριωπός. Τὴν ἀγριωπὸν ἀκρατῶς γαυρουμένην. Λέγει δὲ τὴν ἁμαρτίαν, ἐκ τοῦ ὤψ, ὠπὸς, ὃ σημαίνει τὸν ὀφθαλμὸν, τοῦτ' ἔστιν ὁ ἀναιδὴς, καὶ ἄγριος. "Locus hic, ut multa alia ap. Suid. est penitus turbatus et confusus, et, quod dici solet, calx absque arena. Sic autem in ordinem redigendus est? Ἀγριωπός· τουτέστιν ἡ ἀναιδὴς, ἐκ τοῦ ὤψ, ὠπὸς, ὃ σημαίνει τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ ἄγριος. Τὴν ἀγριωπὸν ἀκρατῶς γαυρουμένην. Λέγει δὲ τὴν ἁμαρτίαν. Zonar. Ἀγριωπόν· τὸ * ἀγριόφθαλμον, quæ verba exscripsit Phavor. Eurip. Bacch. 542. ἀγριωπὸν τέρας, Herc. F. 990. ἀγριωπὸν ὄμμα Γοργόνος. "Phornut. 8. in." Wakef. Mss.]

[* Ἀγρικοπυῤῥώνειοι, Agrestes Pyrrhonii philosophi, qui ne suos quidem affectus agnoscere fatentur. Gal. T. 3, 43, 37. et 455. 44.]

"Ἀγρῆσθαι, Hes. affert pro συνέπεσθαι, πείθεσθαι," [Cod. Ven. ἀγρ.. σθαι. 'Literæ deletæ videntur esse ει.' Schow.] "Sequi, Persuaderi, Assentiri. Affert Idem et Ἀγρῆσθωσι, pro συνειληθῶσι, Convoluti sint.

B "Ambo a them. ἀγρέω esse videntur, ac primum quidem, præt. perf. pass. infinitivi modi, carens augmento, alterum, aor. 1. pass. subjunct. modi, in quo tamen aliquis miretur τὸ σ, cum dicendum potius sit ἀγρηθῶσι." "Ἀγρίζομαι, Irritor. Ἀγρισθῶσιν αἱ μῆτραι ap. Hippocr. Erotian. exp. ἄγρας χρήζωσιν, h. e. inquit συλλήψεως ἀπὸ τῆς ἐμμήνου καθάρσεως, et ita intelligendum esse ait ὀδαξησθῶσιν etiam, πεποιῆσθαι autem verbum hoc ἀπὸ τῶν ἀγρευομένων ζώων. Locus Hippocr. est Γυναικ. 2, (278.) Ἢν ἀγρισθῶσιν αἱ μῆτραι, ἡ γαστὴρ αἴρεται, καὶ φυσᾷ καὶ σμαραγεῖ. Ubi tamen vulgg. Edd. habent ἀγρησθῶσι, quod ex Hesychio supra attuli, forsan huc respiciente. Alii Codices ap. Erotian. habent ἀγρηθῶσι, per η, sine σ." ["Germanus Interpres: Si inflati fuerint uteri, venter attollitur, et inflatur, et sonitum edit. Calvus: Si vulvæ durescant, exasperenturve. Forte melius esset sequi Erotianum, et sic vertere: Si conceptione indigent uteri, venter attollitur, et inflatur, et sonitum edit. Videtur autem

C mihi leg. esse pro ἀγρησθῆναι, ἀγρησθῶσιν, quia statim subjungit ὀδαξησθῶσι. Vat. Cod. pro ἀγρησθῶσιν legit προσθέωσιν, sed perperam." Eustach. "Provocat Föes, substituens πρησθῶσιν, ad locum de Nat. Mul. 224, 35. et habet Hesychium consentientem, qui πρῆσαι per φυσῆσαι explicat." Franz. Cf. Interprr. ad Hes. v. Ἀγρησθῶσιν.]

"Ἀγγρίας, Hes. affert pro λυπὰς, quod inter alia significat Steriles. Ap. Etym. vero paroxytonως est ἀγγριὰς, quod ab aliis exponi ait τοὺς θερισμοὺς, Messes, ab aliis ἀνίας, Dolores, teste Orione, qui ipsum ab ἀγγρίζεσθαι derivat." [Ἀγγριάς· τοὺς θερισμοὺς, οἱ δὲ τὰς ἀνίας, οἱ δὲ συνήθως ἀπὸ τοῦ ἀγγρίζεσθαι. Οὕτως Ὠρίων. Phavor. Ἀγγριάς· θερινῶς, τοὺς θέρμους, οἱ δὲ, τὰς ἀνίας, κ. τ. λ.]

"Ἀγρίζεσθαι, Hes." [et Etym.] "ὑφαιρεῖσθαι, Surripere, item ἐρεθίζειν, Irritare. Quæ expositio vicina est præcedentis ἀγγριὰς significationi, qua Etym. illud exponi ait ἀνίας: nam τὰ ἀνιῶντα ἐρεθίζουσι, et τὰ ἐρεθίζοντα ἀνιῶσι. Notandumque obiter

D est, cum Etym. exponi dicat ἀνίας, ap. Hes. videri scr. λύπας pro λυπὰς," [neque aliter conjecerunt D. Heins. Is. Voss. Fr. Jun. et Tittmann. ad Zonar. 26. "Cf. Hes. Ἀγκυρίττει· μεταμέλεται, Κρῆτες, (ubi Is. Voss. 'Refer ad "Ἀγγρις, λύπη.') Quod si lectio vulgata servetur, cf. Hes. Λυπρή· ἀχρεία, pro quo hic tum ἀγγρία positum foret. Sed prius præfero. Hes. Ἀγριέες· λῦπαι, (ubi Guyet. 'ab ἀγρὸς, ἄγριος, ἀγριεύς.') Suid. Ἄγγρις· ἡ ὀδύνη." Albert. In Suida additur, καὶ Ἀγγρίζειν· τὸ ὀδυνᾶν, sed tota glossa deest in Mss. Paris. Zonar. Ἄγρις· ἡ ὀδύνη, ἐκ τούτου τὸ ἀγγρίζειν, ὅ ἐστι τὸ ὀδυνᾶν. "Cod. K. ἄγγρις, sed l. ἄγρις, et in sequ. ἀγρίζειν." Tittmann.] "Ἄγγρις, Varino ἡ ὀδύνη, Dolor. Idem igitur est cum præcedente ἀγγρία." [Mich. Pselli Versus Polit. ap. eund. Tittm. ad Zonar. cxv. ἄγγρις δὲ ἡ ὀδύνη. Glossæ: Ἀγγρίζω· Irrito. "Ἀγγρίζω· Irrito, Concito. Symm. Prov. 15, 18." Biel. Thes. Hinc * Ἀγριστὴς, ὁ, Irritator, Gl. Et * Ἀγγρισμὸς, ὁ, Irritatio, Gl.]

"Ἀγρήσκεται, Hes. πικραίνεται, Amarus fit, Amarescit, pro quo in Lex. meo vet. ἀγρίσκεται legitur, per ι." [Zonar. 38. Ἀγρίσκεται· πικραίνεται. "Cyrill.

Ms. Ἀγρισκεύει· πικραίνει. Ἀγρίσκεται leg. ap. Hes." Tittmann. (Voce ἀγρίσκεται caret Tittmanni Index, ut et voce ἀγροίκως: Ἀγροίκως· ἀμαθῶς.) "Ap. Latinos omnia vv. in sco sunt inchoativa: ap. Græcos nonnulla, ut γενειάσκειν, ἡβάσκειν, κυΐσκειν. Hoc primus Grammaticorum attigit J. C. Scalig. de Causis L. L. 248. Rarissimum est, quod Hes. præbet, ἀγρίσκεται, quod reddit πικραίνεται. Dicitur illud de homine in iram excandescente, Qui incipit efferari. Idem dici potuit * θυμίσκεσθαι, quod a θυμὸς, et v. Lexicographis incognito * θυμίζειν, unde remansit ap. Hes. Θυμιχθεὶς, quod ille interpretatur πικρανθεὶς, Exacerbatus. (' A * θυμίσσω, vel θυμίζω. Sic Hes. Θωμιχθεὶς, a θωμίζω, vel * θωμίσσω. Vide ibi not. Idem: Θυμία· προθυμοῦ, ὀργίζου. Imperativ. a θυμιάω, si lectio vera sit, nisi θυμίζου leg.' Albert.) Inchoativa Latina, partim rariora, plura præbet locus Tragici Lat. ap. Cic. Tusc. 1, 28. Cœlum nitescere, arbores frondescere, Vites lætificæ pampinis pubescere, Rami baccarum ubertate incurvescere. Sic locum, ante non intellectum, eximie restituerunt Bentl. et Bouhier. ad Cic. Tusc. 1, 40." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 546.]

"Ἄγριππος, (ἡ,) teste Suida ἡ ἀγρία ἐλαία, Oliva "sylvestris, Oleaster, quæ et ἀγριελαία, et κότινος "nominatur. Ab ejus sterilitate Proverbio dicitur "Ἀγρίππου ἀκαρπότερος, in homines prorsus steriles. "Hes. habet ἄγριφος." [Zonar. Ἄγριππος· ἡ ἀγριέλαια, καὶ παροιμία, Ἀγρίππου ἀκαρπότερος. Vide Diogen. Proverb. 2, 63. Ἀκαρπότερος ἀγρίππου. Zenob. 1, 60. Suid. Ἀκαρπότερος ἀγρίππου· ἐπὶ τῶν πάνυ πενομένων. Λάκωνες γὰρ τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν ἄγριππον καλοῦσιν.] "Ἄγριφος, Hes. teste γένος τι "ἀγρίας ἐλαίας Ὀλυμπιάσι, Genus oleæ agrestis s. "sylvestris in Olympicis certaminibus; nam et olea"stro coronari solebant in illis ludis, et celebris est "ὁ ἐκ κοτίνου στέφανος." [Interpretes Ἄγριππος corrigunt. "Ἄγριφος, Kuhn. ad Paus. 188." Schæf. Mss.] "Ἀγρίφα, Hes. Ἀθηνᾶ, Minerva." [" I. e. Rustica, ab ἀγρὸς, ἄγριφος, i. e. ἄγριος, in sequ. Ἄγριφος· γένος τι ἀγρίας ἐλαίας etc. Ἀγρίφη· ὑποδοχὴ, ἄμη, σκάφη, i. e. Rustica, ἀγροικικὴ ἄμη, σκάφη, etc. Ἀθηνᾶ est ἐλαία. Vide in Ἀθῆναι." Guyet. "An Ἀθηναΐς?" Albert. Pro Ἀγρίφα Wakef. ad Hes. marg. corrigit * Ἀγρίσκα, e Lycophr. 1153.]

[* Ἀγρίππας· ὄνομα κύριον, Suid. "Plin. (7, 8.) 'In pedes procedere nascentem contra naturam est, quo argumento eos appellavere Agrippas, ut ægre partos: qualiter M. Agrippam ferunt genitum, unico prope felicitatis exemplo ad hunc modum genitis.' Gellius 16, 16. 'Quorum in nascendo non caput, sed pedes primi extiterant, qui partus difficillimus ægerrimusque habetur, Agrippæ appellati vocabulo ab ægritudine et pedibus conficto.' (Plura ap. ipsum Gellium vide.) Imo, Ab ægritudine partus conficto. Atque ita omnino scripsisse Gellium autumamus. Nam ridiculum est illud de pedibus, cum Agrippam non a pedum ægritudine, sed ab ægro partu dictum voluerint. Sed et Index Capitis sic scripsisse Gellium arguit: Agrippas a partus ægri et improsperi vitio appellatos. Ceterum nonne ridiculi et absurdi veteres illi, quamlibet doctissimi homines, qui Agrippam, quasi Ægre partum dici somniarunt, cum vocabulum sit mere Græcum, ὁ Ἀγρίππας? Strato Sardianus, antiquissimus Epigrammatarius, delicii sui Agrippæ vocati meminit hoc Epigr. nondum edito (36.) Αἰετὸς ἐν πτερύγεσσιν Ἀγρίππαν τὸν καλὸν ἡμῖν Ἤδη πρὸς μακάρων ἦγε διηκονίας. (Pro ἐν, de qua lectione silet Jacobs., rectius ἂν exhibet Dorv. ad Charit. 338.) Ἀγρίππας Judæus non Latino, sed Gr. nomine sic appellatus. Sosipater Grammaticus Ἀγρίππαν inter nomina mere Græca recenset: 'Sed tum primi ordinis, quum genitivum Græcum habuerint per ου, ut ὁ Αἰνείας Αἰνείου, Hujus Æneæ; ὁ Ἀγρίππας τοῦ Ἀγρίππου, Hujus Agrippæ: ὁ * Ἄντας τοῦ Ἄντου, licet Attici τοῦ Ἀγρίππα dicant.' Lege, ὁ * Ἀνίας τοῦ Ἀνίου. Τοῦ Ἀγρίππας, ut nominis Græci meminit alicubi vet. Schol. Theocr. (et Suid. supra.) E Græcia igitur hoc nomen, ut alia infinita, sumsere Latini. Olim prænomen illis fuit, postea cognomen. Nec ita cognominatum Marcum Agrippam existimo, quod pedibus in nascendo primis exierit, aut, si ita natus est, non propterea hoc cognominis nactum fuisse. Puto magis Plin. e solo cognomine conjecisse ita natum esse. Ut ut sit, Ἀγρίππας Gr. nomen, ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν et ἵππος." Salmas. in Plin. 23. * Ἀγρίππειον, τὸ, Theatrum in Ceramico, de quo Philostr. VV. SS. semel iterumque. "Bergl. (et Wagner.) ad Alciphr. 268." Schæf. Mss.]

"Ἀγριᾶνες, Hes. τέλος τι τῆς κούφης συντάξεως, ἐκ "τῆς * Ἀγριανικῆς χώρας Παιόνων, ex Agrianica "Pæonum regione. Suid. quoque" [et Zonar.] "τάξιν στρατιωτικὴν esse ait." [In Cod. Ven. est Ἀγρίανες.] "Ἀγριανιαῖον, Eidem est ἀκόντιον, Ja"culum, quali forsan utebantur levis armaturæ mili"tes, qui Ἀγριᾶνες nominabantur." [" Antig. Caryst. (c. 151.) * Ἀγρίους Θρᾷκας vocat populos, ap. quos amnis Pontus lapides illos Thracios defert. E Theophr. hoc ita se referre profitetur. Ille igitur Ἀγρίους Θρᾷκας vocavit, quod proprium nomen est Thraciæ populi. Et male Interpres, v. d. vertit, Agrii i. e. Feri. Hi dicebantur * Ἀγρίαι, * Ἀγραῖοι, Ἀγριεῖς, et Ἀγριᾶνες. Vide Steph. v. Ἀγρίαι, qui gentem Παιονίας esse scribit inter Hæmum et Rhodopen. Mædi autem, et Pæones contermini. Melius legeretur in Theophr. ap. Antig. Ἀγριέων Θρακῶν, aut Ἀγραίων." Salmas. in Plin. 179.]

[* Agriodos, ontis, nomen canis venatici, Ovid. Met. 3, 224. ductum ab ἄγριος, Ferus, et ὀδοὺς, Dens.]

[* Ἀγριοφάγοι, οἱ, Populi extremæ Æthiopiæ versus occidentem, pantherarum, et leonum carnibus maxime viventes, unde et nomen habent. Plin. 6, 30. Salmas. in Plin. 214. f. 273. f. 393. c.]

[* "Ἄγριον, τὸ, Græci appellant Genus quoddam raphani sylvestris," Forcellin. Lex. Lat. * Agrium nitrum Plinio 31, 10. est Species nitri viliorls, et terra mixti.]

[* "Ἀγρώα, ἡ, das Landmädchen, Schol. Theocr. 3, 1. (Ἀπρεπὲς γὰρ τὸν Θεόκριτον τῆς ἀγρώας ἐρᾷν, ὥστε καὶ ἐν ἀγρῷ διάγειν.)" Fr. Gul. Valentin. Schmidt. in Libro, cui titulus, Tausend Griechische Wörter, welche in den Wörterbüchern von J. G. Schneider und F. W. Riemer fehlen. Si v. d. in mentem revocasset quæ ap. eund. Schol. ad v. 31. legi possunt, vidisset fortasse pro ἀγρώας scribendum esse vel * Ἀγροιοῦς, vel Ἀγρειοῦς. Vide Ἀγρειώ.]

¶ Ἀγριόω, F. ώσω, P. ωκα, Agreste reddo, Effero, Efferatum reddo, vel simpliciter, Exaspero. In pass. voce frequentius usurpatum reperitur Ἀγριοῦμαι. Theophr. C. P. 5. Τὰ ἀγριούμενα, Quæ fiunt agrestia. At πρόσωπον ἠγριωμένον, Xen. K. Π. 1, (4, 24.) Facies efferata: et eodem modo Eurip. Or. (387.), Ὡς ἠγρίωσαι πλόκαμον αὐχμηρὸν, τάλας: [226. 615. Iph. T. 348.:] Electr. (1030. Ἐπὶ τοῖσδε τοίνυν, καίπερ ἠδικημένη, Οὐκ ἠγριούμην,) ἀγριοῦσθαι videtur dici Ferociens, et quem ἄγριος χόλος αἱρεῖ, ut Hom. loquitur. [Gl. Ἀγριόω· Effero, Inaspero. * Ἀγρόω· Aspero, l. Ἀγριόω. Suid. Ἠγρίωσαι· ἀντὶ τοῦ, ἐσκλήρυνσαι. Σοφοκλῆς· Σὺ δ' ἠγρίωσαι, κοὔτε (κοὔτι Wakef. probante Erfurdt.) σύμβουλον δέχει. Zonar. Ἠγρίωσαι· ἀντὶ τοῦ σκληρύνῃ. Sophoclis locus est Philoct. 1321. Etym. 800, 36. Hippocr. Περὶ Ἀέρ. Ὑ. Τ. p. 77. Ἀφ' ὅτων εἰκὸς τὴν ὀργὴν ἀγριοῦσθαι: Ἐπιδ. 355, 19. Idem Περὶ Ἀέρ. c. 19. Coray. et Περὶ τῶν ἐν Κεφ. Τραυμ. p. 453. Τά τε ἕλκεα οὐ φλεγματώδεα ἐγγίγνεσθαι, οὐδὲ ἀγριοῦσθαι. "Ce mot, que j'ai exprimé par Rebelles, signifie au propre Devenir féroce, S' emporter à la manière d'une bête féroce. Il est le synonyme de θηριοῦσθαι; et Hippocrate s'en sert pour désigner la malignité de ces ulcères, auxquels il donne le nom de θηρίον, de Locis in Hom. 1, 388. Comme ce sont ordinairement les ulcères humides, baveux et sordides, qu'il appelle φλεγματώδεα, Pituiteux, qui parviennent à ce degré de malignité, qui résiste à tout traitement, il n'est pas du tout nécessaire, ce me semble, de changer le mot ἀγριοῦσθαι du texte en ὑγραίνεσθαι, comme l'a proposé Pasiénus, (præsertim cum illud in L. Περὶ τῶν ἐν Κεφ. Τραυμ. l. c. legatur.)" Coray. "Ἀγριόω,

Efferatum reddo, Exaspero. Legitur 3 Macc. 5, 2. ubi elephantes mero et thure ἀγριωθέντες, Ad furorem concitati, dicuntur. " Sic Lucian. S. T. 1, 529. (imo Toxar. 2, 529. Virum doctum decepit Index Lucianeus Reitzii, qui habet Toxar. 1, 529.) Πέλαγος ἠγριωμένον, Mare æstuans. Eodem sensu ap. Dionys. H. 3, 1850. pro quo Dio Cass. ἀγριαίνειν usurpavit, quod et Dan. 11, 11. legitur." Bretschneider. Lex. in Interprr. Gr. V. T. maxime Scriptt. Apocr. Spicil. 21. Ἠγριωμένον πέλαγος dixit et Plut. 2, 748. " Fischer. Ind. Palæph. (v. Ἀπαγριόω,) Valck. Callim. 174. Kuster. Aristoph. 71. b." Schæf. Mss. " Oppian. C. 2, 49." Wakef. Mss. Cf. Ἀγριαίνω. Phrynich. Σοφ. Προπαρ. Ἠγρίωνται καὶ σεσήρασιν ἐπ' ἀλλήλους· τροπικῶς ἀπὸ τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους κυνῶν.]

Ἀγριωτὸς, ἡ, ὸν, Efferatus. Nomen verbale factum ex ἠγρίωται tert. pers. præt. τοῦ ἀγριοῦμαι.

Ἀπαγριόω, Ἐξαγριόω, Ἐπαγριόω, composita. Ἀπαγριόω, Agreste s. sylvestre reddo, unde ἀπαγριοῦται Theophr. H. P. 8, 8., Sylvestre redditur, aut fit, pro quo Gaza Sylvestrescit. Item Effero, vel simpliciter, Exaspero, Irrito. Hinc Ἀπαγρίωσις, (εως, ἡ,) Ipsa actio qua aliquid sylvestrescit, Mutatio in sylvestrem naturam. Gaza Sylvestrem habitum interpretatur, Theophr. H. P. 4, 6. Διὰ τὴν τρυφὴν δὲ καὶ ἀργίαν ἡ ἀπαγρίωσις. Est etiam Efferatio, Exasperatio. [Soph. Philoct. 225. καὶ μή μ' ὄκνῳ Δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον. Vide Schol. mox afferendum. " Fischer. Ind. Palæph. (' Ἀπαγριοῦσθαι, Efferari, Consternari, Œstro exagitari; quibus verbis Serv. utitur ad Georg. 3, 115. quod Fab. 43, 1, 4. ἐξοιστρεῖν et οἰστρεῖν dicitur: de tauris, 1, 3. Steph. Thes. nihil de hoc usu verbi habet. Verba ἀγριοῦν et ἐξαγριοῦν, de Neptuno, taurum consternante, leguntur ap. Apollod. 2, p. 117. 3, p. 163. Ab Eust. ad Il. A. p. 102, 9. dicuntur ταῦροι ἀγριανθέντες.') Jacobs. Anth. 11, 334." Schæf. Mss. Schol. ad Plat. Polit. 171. Ἀποτεθρυμμένοι· ἀπηγριωμένοι, pro quo Suid. et Apostol. ἀποτεθριωμένοι, Lex. Timæi 44. (ubi v. Ruhnk.) et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. ἀποτεθρυωμένοι rectius. " Plato Politico 2, 274. Ed. Steph." Scott. App. ad Thes. Aristot. Eth. 302.] SECUNDUM Ἐξαγριόω, idem, a quo itidem fit Ἐξαγρίωσις (εως, ἡ,) idem valens quod Ἀπαγρίωσις. [Schol. Soph. Philoct. l. c. Ἀπηγριωμένον· δεῖ γὰρ αὐτὸν ἐξηγριωμένον εἰσφέρειν τῇ ὄψει, καὶ τῷ σχήματι. Diod. S. 2, 457. Ὧν οἱ Καρχηδόνιοι τοὺς μὲν ἡγεμόνας ἀνεσταύρωσαν, τοὺς δ' ἄλλους δήσαντες πέδαις, ἣν διὰ τὸν πόλεμον ἐξηγρίωσαν χώραν, ἐξηνάγκαζον τοῖς ἰδίοις πόνοις πάλιν ἐξημεροῦν. " Explicat Auctor ipsemet hujus Lib. c. 81. Καὶ τὴν χώραν ἐξηγρίωσαν, ἀφανίσαντες πᾶν τὸ δυνάμενον ἐνεγκεῖν ἥμερον καρπὸν, Vastitatem agris induxerunt, extirpatis omnibus, quæ mitiorem fructum ferre possent: 16, 83. Αἱ δὲ χῶραι διὰ τὴν ἀργίαν ἐξηγρίωντο, καὶ καρπῶν ἡμέρων ἄφοροι καθειστήκεισαν. Hinc Sylvescens atque incultu obsitus ager, τόπος δεινῶς ἐξηγριωμένος, Æschini Or. in Timarch. 14. Omnia alia ἐξημεροῦν, de quo ad 1, 15. complectitur." Wessel. " Ἐξαγριῶ pass. Ernest. Obss. in Aristoph. Nub. p. 151. Valck. ad Phœn. p. 328." Schæf. Mss. Herod. 6, 123. Plato de LL. 9. p. 870. 935. Steph. Joseph. 747. a. 842. a. 844. a. 851. a. 858. a. 895. a. 933. a. 106. b. 115. b. 282. b. Gl. Ἐξαγριῶ. Effero, Exaspero.] TERTIUM Ἐπαγριόω, eandem et ipsum signific. habet, sed minus est usitatum. [Sym. Psalm. 34, 19.]

¶ Ἀγριαίνω, F. ανῶ, ut et ἀγριῶ, Effero, Efferatum reddo, et interdum simpliciter Exaspero, sed usitatius est ἀγριῶ in activa signif. quam ἀγριαίνω. ‖ Item ἀγριαίνω, Tyrannum facio, Plut. Galba. Bud. Idem valent composita διαγριαίνω et ἐξαγριαίνω. ‖ Ἀγριαίνω, Neutraliter positum, Ferocio, Ferociter ago, Efferor. Plut. De Audit. (6, 143.) Καὶ ἀγριαίνουσαν πρὸς τοὺς παρόντας, ἂν ἀποδέχωνται τὸν λέγοντα. Gregor. Οὐ θυμὸν τιθασσεύομεν ἐξοιδοῦντα καὶ ἀγριαίνοντα. Dion. Hal. A. R. 1, (79.) Ἡ δὲ λύκαινα οὐ μάλα ἀγριαίνουσα τῶν ἀνθρώπων τῇ προσόδῳ. Hesychius ἀγρίανεν explicat ὠργίσθη, Succensuit, Iratus est. Sed ἀγρίανεν est pro ἠγρίανεν. ‖ Ἀγριαίνομαι, F. ανοῦμαι, Passivum, i. q. ἀγριαίνω neutraliter positum in pro-

A xime præcedentibus exemplis. Plut. Antonio de tributorum exactione loquens, Πραττόμενοι γὰρ ἠγριαίνοντο, πραχθέντες δὲ ἡσύχαζον [Plut. 6, 545. Ἀγριαίνειν καὶ παραφρονεῖν ὑπὸ μύρων. " Bergl. ad Alciphr. 4. D. R. ad Pseudo-Longin. 251. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀπαγριοῦσθαι. Wakef. Phil. 173. Sylv. Crit. 4, 54. Diod. S. 2, 507. Dionys. H. 1, 203." Schæf. Mss. " Jambl. V. P. 176. (Τότε ὁ Φάλαρις ἀνεφλέχθη μὲν ὑπὸ ὀργῆς πρὸς τὸν ἐπαινοῦντα Πυθαγόραν Ἄβαριν, ἠγρίαινε δὲ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν.)" Wakef. Mss. " Plato Theæt. 151. Μὴ ἀ. ὥσπερ αἱ πρωτοτόκοι περὶ τὰ παιδία: Ione 540. Βουκόλῳ—ἀγριαινουσαῖν βοῶν παραμυθουμένῳ." Valck. ad Scap. marg. Dan. 11, 11. Ἀγριανθήσεται ὁ βασιλεὺς, Exacerbabitur. Cass. Dio 412, 59. 749, 54. Artemid. 2, 11. Theophyl. Inst. Reg. 3. Plato de LL. 666. Παρὰ τῶν ξυννόμων σπάσας σφόδρα ἀγριαίνοντα καὶ ἀγανακτοῦντα. Ælian. H. A. 1, 57. Aretæus Morb. diut. 2, 11. Ἄλλοτε δὲ ὁ ἐρυθρὸς, ἢν ἀγριαίνῃ ἡ διάβρωσις: Morb. acut. 1, 1. Ἢν γὰρ

B πρὸς τὴν αὐγὴν ἀγριαίνωσι. Const. Man. in Meursii Opp. p. 496. 516. 556. Καὶ παῖδας * ταυροπάτορας ἀλλήλοις ἀγριαίνων: 557. Ἀλλ' αἴφνης ἀγριαίνουσαι σαρκὸς αἱ καταιγίδες Ἐξήγειραν * δυστάραχον ἄνεμον κυματίαν. Gl. Ἀγριαίνω· Ferum facio, Ferino, Irrito, Instigo, Asper sum. Ἀγριαίνομαι· Ferocio, Desævio. J. Poll. 1, 109. Καὶ κύματα κατέῤῥει, μετέπιπτεν, ἐνέπιπτεν, ἠγρίαινε, φρικώδης ἦν ἡ θάλασσα, (ἀγριαίνω de mari exæstuante usurpavit Diod. S. 2, 506. Schrader. ad Mus. p. 298.) 8, 14. Auctor incertus ap. Suid. v. Ἄγριον: Οἱ δὲ ἐλέφαντες ἀνέτρεχον καὶ ἐβόων ἀγριαίνοντες, καὶ ἄγριον ὑποβλέποντες. Zonar. Ἀγριόθυμος· τὴν ψυχὴν ἄγριος. Οἱ δὲ ἐλέφαντι ἀνέτρεχον καὶ ἐβόων ἀγριαίνοντες. " Tres Codd. mei ἐλέφαντι, sed 1 ἐλέφαντες." Tittmann. Cyrill. Lex. Ms. ap. eund. Tittm. ad Zonar. 38., Ἀγριαίνει· ἀποξύνει, παροτρύνει, παροξύνει. Διαγριαίνω, et Ἐξαγριαίνω composita, idem signif. Διαγριαίνω, Effero, Exaspero, Exacerbo, unde passiva Διαγριαίνομαι, et Ἐξαγριαίνομαι, Efferor, vel Exasperor, Exacerbor. Plat. de Rep. (1. p. 336.)

C Ἡνίκα ὑπὸ τοῦ λόγου ἤρχετο ἐξαγριαίνεσθαι, Cœpit oratione exacerbari, vel exasperari. [Lyside 206. Καὶ μὲν δὴ λόγοις τε καὶ ᾠδαῖς μὴ κηλεῖν, ἀλλ' ἐξαγριαίνειν, πολλὴ ἀμουσία. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ἀγριωθεὶς καὶ οὐκ ἀγριανθεὶς, καίτοι τὸ ἀγριαίνομαι, καὶ ἀγριαίνεσθαι, καὶ ἐξαγριαίνεσθαι, Ἀττικῶς. Appian. 1, 861. Clem. Alex. 193. Daniel. 8, 7. Cass. Dio 789, 41. Joseph. 1, 846. " Pausan. 333." Wakef. Mss. Plut. T. 4, 204. 648. 5, 267: 574. Gl. Ἐξαγριαίνω· Exaspero. Unde COMPOS. * Προσεξαγριαίνω, Etiam, Magis irrito, Joseph. A. J. 2, 14, 3. Προσεξαγριαίνει δὴ τὸν ', ', νομίσας ἀπαιτήσειν αὐτοῦ τὴν πρόνοιαν.] Us ' iora sunt Ἐξαγριαίνω et ἐξαγριαίνομαι quam διαγριαίνω et διαγριαίνομαι. [Plut. 5, 246. διαγριαίνειν τὴν ἀσπίδα, 383. 620. 6, 267. 7, 822. * Συναγριαίνω, " Una ferocio, Themist 191." Wakef. Mss.]

¶ Ἀγριάζω, Ferus sum, vel potius, Ferus fio. Hes. tamen ἀγρίαζε exponit, Ferus esto, [ἄγριος ἴσθι. " Sic, ἀγιάζε, ἅγιος ἴσθι." Meibom.]

D [* " Ἀγριάω, i. q. ἀγριαίνομαι, Oppian C. 2, 49." Passow. Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, 75. Imo ibi est ἀγριόωντα: Αἱ δ' αὖτε τρομέουσιν ἐὸν πόσιν ἀγριόωντα, Ὁππότε μυκήσηт' ἄγριον, βόες. " Propter ingratam repetitionem vocis ἄγριον post ἀγριόωντα malebat Brunck. ὀργόωντα. Sed ita v. 52. κἀκεῖνος ἄναξ σφετέροισιν ἀνάσσων." Schneider. Adde Auctor. incert. ap. Suid. v. Ἄγριος: Οἱ δὲ ἐλέφαντες ἀνέτρεχον, καὶ ἐβόων ἀγριαίνοντες, καὶ ἄγριον ὑποβλέποντες.]

ἌΓΡΑ, ας, ἡ, Captura, Venatio, Res quam capimus, et Ipse capiendi actus, Quod venamur, et Ipse venandi actus pro ipso venandi actu, et quidem late Venationem accipiendo ut ap. Latinos, Odyss. M. (330.) Καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκῃ, Ἰχθῦς, ὄρνιθάς τε, φίλας ὅ,τι χεῖρας ἵκοιτο: X. (306.) χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ. Plut. Sympos. 8, (912.) Ἀλλὰ παντὸς ἰχθύος ἄγρα καὶ σαγηνεία. Xenoph. Cyn. (1, 1.) Τὸ μὲν εὕρημα θεῶν, Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, ἄγραι καὶ κύνες. Herod. 1, (41.) Φύλακα παιδός σε τοῦ ἐμοῦ χρήζω γενέσθαι, ἐς ἄγρην ὁρμεωμένου. Pro

Ipsa venatione, i. Præda venatu quæsita, Luc. Dial. Ἀλιεῖς inscripto (47.) Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε. Xenoph. Cyn. (13, 13.) Οὐκ ἂν ἕλοιεν ἄγρας. Antiph. Epigr. (23.) "Ἄγρης χερσαίης, πρέσβυ, καὶ εἰναλίης. [" Toup. Add. in Theocr. p. 408. b. Brunck. ad Bacch. 103. Wakef. S. C. 3, 189. 193. Ἄγραν ἔχειν, Stroth. Præf. ad Theocr. Jacobs. Anth. 12, 241. Charit. 556. Præda, Xenoph. K. Π. 2, 4, 19." Schæf. Mss. ""Ἄγρα proprie Actio capiendi, Captio, Captura, atque adeo Venatio, vel Piscatus, ut Luc. 5, 4. Æsop. Fab. 17. Pausan. 7, 5. Ea ipsa, quæ capta sunt, ut Luc. 5, 9. et Xenoph. (l. c.) lepus ab aquila captus." Fischer. Comment. in Xen. K. Π. 165. Alciphr. 1, 12. et Fr. 15. Πολλὰ μὲν ταῖς Νύμφαις, πλείω δὲ, ἢ οὐκ ἐλάττω τῇ Ἀφροδίτῃ ἱκετεύομεν διδόναι τινὰ ἡμῖν ἐρωτικὴν ἄγραν. " Athen. 283. 284. Eurip. ap. Etym. 576. Æsch. S. c. T. 328. δορὸς ἄγραν, (Schol. διὰ δόρατος ἀγρευθεῖσαν.)" Valck. ad Scap. marg. Æsch. Eum. 148. Ὕπνῳ κρατηθεῖσ' ἄγραν ὤλεσα. Vide Buttmanni Lexilog. 129. Etym. Ἄγρα· ἡ θήρα. J. Poll. 5, 9. Θήρα λέγοιτ' ἄν, καὶ ἄγρα, καὶ κυνηγέσιον· θῆραί τε, καὶ ἄγραι, καὶ κυνηγέσια: 12. Θηράγρα οὐ μόνον τὸ ἔργον, ἀλλὰ καὶ τὸ θηρώμενον, καὶ ἄγραν δὲ καλοῦσιν—καὶ εὔθηρος ἄγρα, καὶ πολύθηρος ἄγρα: 9, 12. Ἴσως δὲ καὶ ἡ ἄγρα, καὶ τὸ ἀγρεύειν, καὶ ὁ ἀγρευτὴς κύων, ἐπεὶ καὶ ταῦτα ἔξω πόλεων γίγνεται. Hes. Ἄγρα· θήρα. Ἄγρας· θήραν. " Scr. Ἄγρας· θήρας, vel, Ἄγραν· θήραν." Kuster. Zonar. Ἄγρα· ἡ θῆρα, scr. θήρα. Tittmanni Technoll. Mss. Ἄγρα· λέγεται καὶ τὸ θηρώμενον, καὶ τὸ ἔργον. Eust. 1183. Σημείωσαι δὲ, ὅτι ἐπιτήδειος ἐδόκει πρὸς καθαρμὸν ὁ σῦς, ὡς [illegible] Αἰσχύλος ἐν τῷ, Πρὶν ἂν * παλαγμοῖς αἵματος [illegible] χοιροκτόνοι Αὐτός σε χράναι Ζεὺς καταστάξας χεροῖν (v. supra 209. b.)· λέγεται δέ φασι καὶ ἀφροδισία ἄγρα καθὰ πέρδιξ, οὕτω καὶ σῦς, καὶ γὰρ καὶ ὁ χοῖρος κατωφερὴς εἰς ἀφροδίσια· ὅθεν κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, καὶ κάπραινα γυνὴ, ἡ ὀργῶσα πρὸς μίξεις, καὶ καπρᾶν κυρίως, τὸ ὀρέγεσθαι κάπρου τὴν ὗν, ὡς καὶ ταυρᾶν φησὶ, τὸ ταύρου ἐφίεσθαι τὴν βοῦν. Vide supra 208. b-c. Glossæ: Ἄγρα· Venatio, Captio, Captura, Piscatus. In Xenoph. " Α. 5. 3. pro ἀργὸν Muretus emendavit ἄγραν, probantibus Steph. et Leuncl. sed Camer. cum Cantero Nov. Lect. 3, 7. mavult ἄρτον, quod receperunt Morus et Zeun. inprimis quia convenire videtur cum loco Athenæi 4, 8." Lex. Xenoph.]

Ἄγραι, Locus Atticæ extra urbem, Templum Cereris, Hes. (Ἄγραι· χωρίον Ἀττικὸν ἔξω τῆς πόλεως, ἱερὸν Δήμητρος.) Suid. quoque Cereris templum esse ait, ap. quem Ἄγρα sing. num. legitur, (Ἄγρα· Δήμητρος ἱερὸν ἔξω τῆς πόλεως, πρὸς τῷ Ἰλισσῷ.) Ap. Etym. item. Ἄγρα, Δήμητρος ἱερὸν, sed et pluraliter, inquit, Ἄγραι pro loco, (Ἄγρα· Δήμητρος ἱερὸν λέγεται, καὶ ἡ θήρα, λέγονται δὲ πληθυντικῶς καὶ αἱ τόποι.) At Pausan. de eo sic, Trajecto autem Ilisso locus Agræ dictus, et templum Dianæ quæ Ἀγροτέρα dicitur, [Διαβᾶσι δὲ τὸν Εἰλισσὸν (sic), χωρίον Ἄγραι καλούμενον καὶ ναὸς Ἀγροτέρας ἐστὶν Ἀρτέμιδος· ἐνταῦθα Ἄρτεμιν πρῶτον θηρεῦσαι λέγουσιν, ἐλθοῦσαν ἐκ Δήλου, καὶ τὸ ἄγαλμα διὰ τοῦτο ἔχει τόξον. (Vide mox Ἀγραία.) Albert. in Hesychio pro Δήμητρος male, judice Siebel. ad Phanodemi, Demonis, Clitodemi atque Istri Ἀτθίδων et reliquorum Librorum Fragmm. 30., conjicit Ἀρτέμιδος, Vulg. satis tuetur Lex. Bibl. Coisl. 603. ab ipso citatum, quodque in Bekkeri Anecd. Gr. 326. extat, infra citandum.] " Ἀγραία " dicitur ἡ Ἄρτεμις, Diana, ab oppido quodam Atticæ, cui nomen Ἄγρα s. Ἄγραι, ubi colitur, ut " tradit Eust. Alii, quoniam capturæ præses sit, ab " ἄγρα, significante θήραν, denominatam putarunt." [Eust. locus, qui extat 361., non 365. ut tradit Ruhnk. ad Tim. 223. est hic: Ἔτι δὲ καὶ Ἀγροτέρα Ἄρτεμις, ὡς καὶ ὁ Κωμικὸς δηλοῖ, ἢ καὶ Ἀγραία παρὰ Πλάτωνι, κατὰ Παυσανίαν, ἀπὸ χώρας πρὸς τῷ Ἰλισσῷ, ᾧ (" l. ᾗ, habuit fortasse in mente τὸ χωρίον, cum scripsit ᾧ, si ita vere scripsit." Polit.) κλῆσις, Ἄγραι, καὶ Ἄγρα, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἤγετό φησι μυστήρια, ἃ ἐλέγετο τὰ ἐν Ἄγρας, ὁμοίως τῷ ἐν Ἀσκληπιοῦ. " Leg. suspicor, ὁμοίως τῷ, τὰ ἐν Ἀσκληπιοῦ, similiter atque dicta τὰ ἐν Ἄγρας. (Sed subaudiri posse illud τὰ, patet e Grammatico S. Germ., mox affe-

A rendo.) Alii ἐν Ἄγραις, quam falsam esse lectionem convincit id, quod statim, exempli causa, additur, ὁμοίως τῷ ἐν Ἀσκληπιοῦ. Sic Clem. Alex. Protr (29.) Ἀλλὰ τὰ μὲν ἐπὶ Σάγρᾳ μυστήρια, καὶ τὰ ἐν Ἀλιμοῦντι τῆς Ἀττικῆς, Ἀθήνῃσιν περιώρισται, ubi Meurs. corrigebat ἐπὶ Ἄγρᾳ, ego malim, Τὰ μὲν ἐν Ἄγρας μυστήρια, καὶ τὰ ἐν Ἀλιμοῦντος. Qui genus illud loquendi per ellipsin minus attendebant, ἐν Ἄγρας, ἐν Ἀλιμοῦντος, videntur mihi inde fecisse, ἐπὶ Σάγρᾳ, ἐν Ἀλιμοῦντι." Polit. Timæi Lex. 222. Πρὸς τὸ τῆς * Ἄγρας· τὸ τῆς Ἄγρας * θεσμοφόριον Ἀρτέμιδος [illegible], in quo aliquid vitii subesse videtur. Ubi D. R. [illegible] " Plato Phædro 337(=229.) Οὐκ, ἀλλὰ κάτωθεν, ὅσον δύ' ἢ τρία στάδια, ᾗ πρὸς τὸ τῆς Ἀγραίας διαβαίνομεν, καί πού τίς ἐστι βωμὸς αὐτόθι Βορέου, ubi variat scriptura librorum veterum. Timæus cum Grammatico mox laudando, et Cod. Vindob. legunt τῆς Ἄγρας. Vulgg. Edd. et Schol. Plat. (55.) item Pausan. ap. Eust. (l. c.) τῆς Ἀγραίας. Utramque lectionem agnoscit Hermias Scholiis Mss. ad h. l. (74.

B Ast.) Ἡι πρὸς τὸ τῆς Ἄγρας· Ἀγραίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἵδρυσαν Ἀθηναῖοι, διὰ τὸ ἔφορον εἶναι ταύτην τὴν θεὸν (θεὰν ap. D. R.) παντὸς τοῦ ἀγρίου, καὶ πᾶν τὸ ἄγριον καὶ ἀνήμερον καταστέλλειν. (Schol. Plat. l. c. Ἀγραίας· Ἀγραίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἵδρυσαν Ἀθηναῖοι, διὰ τὸ ἔφορον εἶναι παντὸς ἀγρίου τὴν θεὸν, καὶ πᾶν τὸ ἄγριον καὶ ἀνήμερον καταστέλλειν, sed pro παντὸς ἀγρίου ex Hermia et Siebenkees. Anecd. Gr 56 leg. π. τοῦ ἀγρίου.) Longin. Art. Rhet. 714. [illegible] locum Platonis, τῆς * Ἀγρίας, haud dubie pro τ. Ἀγραίας, legit, Καὶ τὸ, ὡς διαβαίνομεν πρὸς τὸ τῆς Ἀγρίας διαβαινόμενον, ubi ultimum verbum, temere repetitum, expunge. (' Pro ὡς διαβ. aliud leg. videtur, ut ὃ διαβαίνομεν, sc. μέρος Εἰλισσοῦ. Nam certa quadam parte fluvius ille ab Atheniensibus vado transibatur, ut e Plat. Phædro, l. c., apparet. Ex illo Plat. loco Ruhnk. hæc petita putabat. Sed Plato ita, Ἡι πρὸς τὸ τῆς Ἀγραίας διαβαίνομεν. Athenis hoc necessario sæpe audiebatur, paulum etiam immutatum, ut et in scriptis sæpe debebat

C occurrere. Quis enim dictum tam leve, et e communi petitum vita ad formulæ certæ legem vocet? Non igitur ad certum locum spectasse videtur Auctor.' Weisk. Imo ad Plat. locum respexisse eum patet e contextu, ubi inter verba, quæ orationem illuminent, recensentur hæc, κομιδῇ, παρίεσθαι, ἐμβραχὺ, ἀμηγέπῃ, quæ Platoni maxime arridebant: v. Timæi Lex. 29. 99. 163. 207. cum Ruhnk. notis. ' Recte autem pro διεβαίνομεν, quod Ald. habet, Ruhnk. nihil monens scripsit διαβαίνομεν, quod et ipse reposui. Pro Ἀγρίας idem Ἄγρας, aut Ἀγραίας scribendum esse significat. Sed hoc permirum, quod ultimum διαβαινόμενον, ut temere repetitum, expungi jubet, cum tamen sit verbum præcipuum, sine quo locus integer nulli lectori attento videri possit. Nempe præcipit Auctor, pro usitato illo, ὃ διαβ.— Ἀγραίας breviter aliquando dicendum esse τὸ διαβαινόμενον, ut, si vulgo dicant, ὃ διαβ.—Ἀγραίας, οὐκ ἔβρεξε τότε τοὺς ἀνθρώπους ἀνωτέρω τῶν γονάτων, tu potius ita efferas, τὸ διαβαινόμενον οὐκ ἔβρεξε κ.τ.λ.

D Sed verbis non opus est.' Weisk.) Ἄγρας, an Ἀγραίας scribatur, nihil interest. (Ἀγραίας tamen in Grammatici loco reposuit Siebel. ad Phanodemi, Demonis, Clitodemi, atque Istri Ἀτθίδων et reliquorum Librorum Fragmm. 29.) Diana enim triplici nominis forma Ἄγρα, Ἀγραία, et Ἀγροτέρα dicebatur. Ἄρτεμιν ἐν Ἄγραις vocat Philochor. ap. Schol. Eurip. Hippol. 73. (Siebel. ad Philochori Fragmm. 88.:—' Ἡ ἐν ἄγραις Ἄ. videtur esse, quæ alias dicitur Ἀγραία de regione Atticæ Agra, ubi Diana ædem statuamque habuit teste Pausan. l. c.: itaque hic scr. ἐν Ἄγραις.' Et sic ante eum scripserant Valck. et Ruhnk. ' Pro τῷ μὲν λόγῳ Valck. restituit τῷ μὲν λωτῷ, quod ille qua auctoritate fecerit, quanquam nesciamus, tamen, quia λόγῳ hic ferendum non est, probandum putamus, quanquam exemplum Dianæ loto coronatæ nobis non in mentem venit.' Siebel. At si V. D., dum hæc scribebat, suis Adversariorum libris posthabitis, integram Valckenaerii legisset notam, et auctoritatem satis bonam reperisset, et exemplum satis grave:—' Absurde legitur in Schol.

'Ο Φιλόχορος τὴν ἐν "Αγραις "Αρτεμιν τῷ μὲν λόγῳ στέφεσθαί φησιν, ubi scr. esse, τῷ μ. λωτῷ στ., Loto coronari, vel ista monstrant ad v. 58. lecta, Τὸ ἄγαλμα τῆς 'Αρτέμιδος οἱ μὲν δικτάμῳ, οἱ δὲ ἐχίνῳ, corr. σελίνῳ, Apio, οἱ δὲ λωτῷ, στέφεσθαί φασι. Quanquam, ista si ibi non extitissent, Valckenaerio corrigere λωτῷ licuisset; agitur enim de prato, 'in quo flores opifex coronæ legebat Hippolytus, quam Deæ jucundam ejus statuæ imponeret,' ὁ λωτὸς autem, herba pratensis, Il. M. 283. πεδία λωτεῦντα. 'Pabulum præbuit is lotus egregium, omnique pecudum generi gratissimum, ut λωτοτρόφοι λειμῶνες antiquis maxime commendati essent, Eurip. Phœn. 1564. Athen. 685., ut aquarum dulcium armentisque gratarum signum esset lotus hic iis annascens, Geopon. 2, 5. atque cum cytiso iis plantis a Virg. G. 3, 394. annumeretur, quæ lactis copiam maximam largiantur. Coronis atque sertis veterum florem odorum hujus herbæ præprimis inserviisse, tum ex Theocr. 18, 43. Πράτᾳ τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο Πλέξασαι, cf. Lobel. Stirp. Advers. 386. tum ex aliis veterum testimoniis elucet.' Sprengel. Antiqq. Botan. Specim. 1. p. 66. Λωτίη, Suidæ Sertum e loto, στέφανος ἐκ λωτῶν. Sed in Schol. Eurip. vulg. τῷ μὲν λόγῳ recte se habere vidit Matth. ad Eurip. T. 5, p. 419.) Vide Gramm. Hist. Deor. e Xenoph. 31. Nomen invenit a loco Atticæ, ubi colebatur, "Αγρα, vel "Αγρα. Steph. Byz. ("Αγρα, καὶ "Αγραι, χωρίον, ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς· ἔστι καὶ τῆς 'Αττικῆς πρὸ τῆς πόλεως, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἐπιτελεῖται, μίμημα τῶν περὶ τὸν Διόνυσον, ἐν ᾧ λέγουσι καὶ τὸν 'Ηρακλέα μεμυῆσθαι. 'Hic locus mihi nonnihil videtur confusus, quem ita constituerem, "Αγρα, καὶ "Αγραι, ἑ. κ. πλ., χωρίον ἐστὶ τῆς 'Αττικῆς πρὸ τῆς πόλεως.' Berkel. Sed fortasse vulg. stare potest, modo ἔστι δὲ scribas pro ἔστι καί.) Meurs. Athen. Att. 2, 5. Petav. ad Themist. Or. 5. p. 415. Corsin. Not. Græcor. 59. Lex. Sangerm. Ms. (in Bekk. Anecd. Gr. 334.) "Αγραι· χωρίον ἔξω τῆς πόλεως, ἱερὸν Δήμητρος, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἄγεται, ὀνομασθῆναι δὲ αὐτὸ, οἱ μὲν, ἀπὸ τῆς 'Αρτέμιδος, πρότερον 'Ελικῶνα καλούμενον, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔνθηρον εἶναι καὶ πλήρη (l. πλῆρες, ut ap. Bekk.) ἀγρευμάτος, (cf. Hes. v. "Αγραυλα.) Sed luculentior ejusdem Lexicographi altera glossa est, e Pausaniæ Lex. ap. Eust. l. c. ut videtur, ducta, quam Montfauc. prodidit Bibl. Coisl. 603. (et Bekker. Anecd. Gr. 326.) "Αγραι· χωρίον ἔξω τῆς πόλεως 'Αθηνῶν, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἄγεται μυστήρια, ἃ λέγεται τὰ ἐν "Αγρας, Montf. male "Αγραις, ("Αγρας, Bekk. v. Clem. Alex. supra) ὡς ἐν 'Ασκληπιοῦ. Φερεκράτης Γραυσίν· Εὐθὺς γὰρ, Montf. γὰρ omisit, (habet Bekk.) ὡς ἐκαθίζομεν ἐξ (ἐς, conjicit Montf.) "Αγρας, l. ἐν "Αγρας, (ἐβαδίζομεν ἐν "Αγρας, Bekk.) Καὶ 'Αρτέμιδος καὶ, l. τῆς, 'Αγραίας αὐτόθι τὸ ἱερόν. Πλάτων Φαίδρῳ· 'Ηι πρὸς τὸ τῆς "Αγρας διαβαίνομεν. Καὶ Δῆμος ἐν α' 'Ατθίδος· Τὰ μὲν οὖν ἄνω τὰ τοῦ 'Ιλισσοῦ, ('Ιλίσου Montf. et post eum Siebel. ad Clitodemi 'Ατθίδων, et reliquorum Librorum Fragmm. 29. sed perperam: recte D. R. 'Ιλισσοῦ, pro quo ap. Bekk. est 'Ιλισοῦ) πρὸς ἀγορὰν Εἰλήθυια· τῷ δ' ὄχθῳ πάλιν ὄρος τοῦτο, ὃ νῦν "Αγρα καλεῖται, 'Ελικών, καὶ ἡ ἐσχάρα τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ * 'Ελικωνίου ἐπ' ἄκρον. Καὶ ἐν τῷ δ'. Εἰς τὸ ἱερὸν τὸ Μητρῷον, τὸ ἐν "Αγραις. Pro καὶ Δῆμος sine ulla dubitatione reponendus est Κλείδημος, nobilis Atthidis scriptor. De perpetua confusione nominum, Κλείδημος, Δῆμος, Δήμων, multa possemus, si locus pateretur, in medium afferre. Clidemi fragmentum, turpiter vitiatum, corrigant acutiores. Facile tamen apparet vel e Plat. l. c. 'Απὸ τοῦ 'Ιλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν 'Ωρείθυιαν ἁρπάσαι, pro Εἰλήθυια, 'Ωρείθυια leg. esse." Apollon. R. 1, 211. Orph. Arg. 219. "Hoc Clidemi fragmentum Lenzius Demonis Reliquiis inseruerat, sed jam D. R. ad Tim. 223=159. quod in nostro loco legebatur, καὶ Δῆμος, mutaverat in, καὶ Κλείδημος, (imo D. R. pro καὶ Δῆμος scripsit Κλείδημος sine isto καί, et quidem recte, ut patet e Bekk. qui e Ms. dedit Κλειδῆμος.) Idem D. R. collato Eust. (l. c.) probe animadvertit, veterem illum Grammaticum, cui h. l. nostrum debeamus, Pausaniam esse; quanquam enim et alter Pausan. in 'Ελλάδος Περιηγήσει 1, 19. de hac Atticæ regione

A dixerit, tamen non hunc, sed illum Eust. significasse judicandus est. (Nobis nullus in mentem venit locus, in quo Eustathius Pausaniam Geographum partes in suas vocarit.) Nomen hujus loci et singulari et plurali numero "Αγρα et "Αγραι elatum esse, testantur Eust. et Steph. B. (ll. cc.) Locum illum mysteriis celebrem fuisse confirmat Steph. B. adde Hesych. h. v. Sæpe simpliciter dicunt, ad Ilissum acta esse ista mysteria: Meurs. Eleus. 7. Ante ἐν 'Ασκληπιοῦ inserui ex Eust. τὰ, (imo in Eust. ut supra vidimus, legitur, ὁμοίως τῷ ἐν 'Ασκληπιοῦ.) Istud ἱερὸν in Pausaniæ Gr. Descr. l. c. ναὸς, in Polluce 9, 12. (ubi v. T. H.) τέμενος vocatur. Clidemi fragmentum, turpissime fœdatum, D. R. dixit acutioribus emendandum se relinquere. Quod etsi mihi quoque dicendum est, apponam tamen conjecturas meas, non sperans omnibus eas probatum iri, sed VV. DD. excitaturus, ut magis, quam hactenus factum est, suas in h. l. restituendo vires exerceant. Forsan igitur ita fere a Clidemo scriptum fuit: Τὰ μὲν οὖν ἄνω s. ἀνώ-

B τερα τοῦ 'Ιλίσσου ('Ιλισσοῦ) πρὸς "Αγραν εἰ διήλυθας, ἐν τῇ ὄχθῃ ὄρος τοῦτο, ὃ νῦν "Αγρα καλεῖται, πάλαι 'Ελικὼν, καὶ ἡ ἐσχ.—ἄκρον: 'Superiorem Ilissi partem ad Agràm si transieris, ad ripam offendes montem illum, qui nunc Agra vocatur, olim Helicon, et aram Neptuni Heliconii in vertice.' Voc. ὄχθῃ de ripa Ilissi Pausan. quoque 1, 19. posuit: πάλιν in πάλαι mutandum esse, jam Lenz. censuerat. Montem hujus regionis trans Ilissum memorat etiam Paus. l. c. Eodem teste 7, 24, 4. Iones ex Achaia in Atticam delati servarunt Neptuni Heliconii cultum: hinc forsan illa Neptuni Heliconii ara in hac Atticæ regione. Qui vero præter Clidemum (et Grammaticum S. Germ. supra laudatum,) Heliconem Atticæ memoret, neminem scio. In altero Clidemi fr. Μητρῷον haud dubie est Cereris templum; namque Cererem templum ibi habuisse, testantur Hes. Etym. et Phavor. et confirmat id, quod hic legitur de parvis mysteriis ibi agi solitis. Temere ap. Hes. Δημήτρας mutatur in 'Αρτέμιδος. Μήτηρ quoque, et * Παμμήτειρα Ceres

C dicta est: v. Diod. S. 1, 12. Orph. Hymn. 39. Ipsum ejus Gr. nomen Terram matrem denotat, et quanquam ejus vis diversa fuerit a numine Rheæ, v. Kanne Mythol. der Griechen 125. tamen videtur sæpe accidisse, ut hæc duo numina haberentur pro uno. Cf. Fragm. Lex. Gr. ad Hermann. de Emend. Rat. Gram. Gr. 325. adde Histoire des prem. Temps de la Grece par Clavier 1, 33. Quod præcipue in mysteriis factum esse, idem Kanne 137. annotavit. Itaque Μητρῷον, cum fere Matris Deum ædes dicta sit, Pausan. 5, 20, 5. Meurs. Att. Lect. 1, 11. hic tamen Cereris templum interpretari licebit; atque ita interpretatus est etiam Lenz. Idem ille quam prioris horum fragmentorum emendationem invenerit, lectores celare non debeo. Ita enim corrigendum putavit: Τὰ μὲν οὖν ἄνω ὑπὲρ τοῦ 'Ιλισσου ('Ιλισσοῦ) προσαγορεύουσιν "Αγραν Εἰληθυίας. Quod si cui probatum fuerit, sequentia ita erunt scribenda: 'Εν δὲ τῇ ὄχθῃ ὄρος—καλεῖται, πάλαι 'Ελικών. Hic ergo sumitur, Dianam a Græcis Ilithyiam quoque appella-

D tam esse, quod an factum unquam sit, dubium esse judicavit Sprengel. Hist. Medic. 1, 74. non negans, in Horatii Carm. Sæcul. eam hoc nomine invocari. (Sed v. quæ de hac re testimonia congessit Spanhemii doctrina et diligentia ad Callim. H. in Dian. 21—3. ubi Schol. ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ Εἰληθυίᾳ. Adde Kipping. Antiqq. Rom. 26-7. Pfeiffer. Antiqq. Gr. 4, 25. Plut. Sympos. 3, 10. Λέγεται δὲ, nempe ἡ σελήνη, καὶ πρὸς εὐτοκίαν συνεργεῖν, ὅταν ᾖ διχόμηνος, ἀνέσει τῶν ὑγρῶν μαλθακωτέρας παρέχουσα τὰς ὠδῖνας. "Οθεν οἶμαι καὶ τὴν "Αρτεμιν Λοχείαν, καὶ Εἰλείθυιαν, οὐκ οὖσαν ἑτέραν ἢ τὴν σελήνην, ὠνομάσθαι. Τιμόθεος δὲ ἄντικρύς φησι· Διὰ κυάνεον πόλον ἄστρων, Διά τ' ὠκυτόκοιο σελάνας, l. cum Reiskio, κυανέον πόλον. Pausan. 9, 27. "Ερωτα δὲ ἄνθρωποι μὲν οἱ πολλοὶ νεώτατον θεῶν εἶναι, καὶ 'Αφροδίτης παῖδα ἥγηνται. Λύκιος δὲ 'Ωλὴν, ὃς καὶ τοὺς ὕμνους τοὺς ἀρχαιοτάτους ἐποίησεν "Ελλησιν, οὗτος ὁ 'Ωλὴν ἐν Εἰλειθυίας "Υμνῳ μητέρα "Ερωτος τὴν Εἰλείθυιάν φησιν εἶναι: cf. 8, 21. Κλειτορίοις δὲ ἱερὰ τὰ ἐπιφανέστατα Δήμητρος, τό τε 'Ασκληπιοῦ, τρίτον δέ ἐστιν Εἰλειθυίας . . . . . εἶναι

καὶ ἀριθμὸν ἐποίησεν οὐδένα ἐπ' αὐτοῖς. Λύκιος δὲ, ὃς ἦν ἀρχαιότερος τὴν ἡλικίαν, Δήλιος, ὕμνους καὶ ἄλλους ποιήσας, καὶ ἐς Εἰλείθυιάν τε, * εὔλινόν τε αὐτὴν ἀνακαλεῖ, δῆλον ὡς τῇ Πεπρωμένῃ τὴν αὐτὴν καὶ Κρόνου πρεσβυτέραν φησὶν εἶναι, scr. cum Kuhnio, Λύκιος δὲ Ὠλὴν, ἀρχ. τ. ἡ. Δηλίοις ὕμν. κ. τ. λ. Vide Pind. Nem. 7, 1.) Memini, Boettiger. in Libello elegantissimo, Ilithyia, oder die Hexe, ein Archæol. Fragment, docte probavisse, quæ Ilithyiæ propria essent, mature esse in Dianam translata, sed Idem an locum ibi protulerit, ubi Εἰλειθυίας vocabulo Ἄρτεμις significetur, non memini. Neque nobis scriptorum veterum locus succurrit ejusmodi, neque Lenzio videtur succurrisse, quippe qui etiam suspicatus sit, forsan hic Εὐκλείας nomen pro Εἰληθυίας substituendum esse; nam hoc eam cognomine insignitum esse post victoriam Marathoniam, ejus ope, ut creditum, reportatam." Siebel. l. c. Melius nostra saltem sententia conjecit D. R. qui e Plat. l. c. correxit Ὠρείθυια: de qua conjectura quomodo fiat, ut Siebel. prorsus sileat, nescimus. Integer autem locus ita a Bekkero e Ms. editus est: Κλείδημος (sic) ἐν πρώτῳ Ἀτθίδος· Τὰ μὲν οὖν ἄνω τὰ τοῦ Ἰλισοῦ πρὸς ἀγορὰν Εἰληθυῖα (sic), τῷ δ' ὄχθῳ πάλαι ὄνομα τούτῳ, ὃς νῦν Ἄγρα καλεῖται, Ἑλικὼν, καὶ ἡ ἐσχάρα τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ἑλικωνίου ἐπ' ἄκρον, quæ nobis satis sana sunt. Sensus est:—" Superior Ilissi pars ad Forum, dicitur Ὠρείθυια, sed colli olim illi, qui nunc Ἄγρα vocatur, nomen Ἑλικὼν impositum est. Habet autem in vertice aram Neptuni Heliconii." Ὄχθος, ὁ, et de ripa et de colle dici docuit Noster in v. et ἄκρον de fluvio dictum extat ap. Hes. Ὄχθος· κρημνὸς, πέτρα, τὸ ὑψηλὸν τοῦ ποταμοῦ, ἢ τῆς γῆς, ἢ τὸ ἀπόκρημνον στόμα τῆς θαλάσσης, κυρίως δὲ, ποταμῶν ἄκρα χρη * μένων. Cod. Ven. ποταμῶν καὶ κροχρημένων. Wakef. ad Hes. marg. corrigit, ἄκρα π. ἢ κρημνῶν. " Cf. V V. D D. qui varie emendarunt: Albert. emendatio, ποταμῶν ἄκρα καὶ ῥηγμίνων, ceteris propius ad verum accedit." Schow. "Ἄγρα, Ἀγραία Ἄρτεμις, Heindorf. ad Plat. Phædr. 194. Valck. Oratt. 386." Schæf. Mss.]

[* Ἀγραῖος, ία, ον, Ad prædam, vel capturam pertinens. " Oppian. H. 3, 27. (τῷ καί σε σὺν ἀγραίοισιν ἀύσας Δαίμοσιν εὐθήροιο μετὰ κλέος ἔρχομαι οἴμης, in Schneideri Ed. typothetæ errore legitur ἀγροίοισιν, Schol. P. K. ἀγρευτικοῖς, S. σὺν τοῖς ἐφόροις ἔργοις τῆς ἄγρας, ubi Ritterh. corrigit ἔργων:) 4, 577. (Πολλά κεν ἀγραίοισι τότ' ἀρήσαιτο θεοῖσι Δικτυβόλος.)" Wakef. Mss.]

Ἄγραι dicebantur etiam milites quidam. Hes. [Ἄγραι—καὶ στρατιῶται δέ τινες οὕτως ἐκαλοῦντο, " Sed tum l. Ἀγριᾶνες," Soping. et Kuster.]

Ἀγρηθεν, Adverb. E venatione, ἀπὸ τῆς ἄγρας. Apollon. R. [2, 938.]

Ἀναγρία, (ἡ,) Tempus non venandi, ut interpr. Bud. in Xenoph. (Cyn. 5, 34.) Καὶ ὅταν ἀναγρία ἐμπίπτῃ, ἀνιλύειν χρὴ τὰ περὶ κυνηγέσιον πάντα, [Tempus, quo venari non licet. Huc respexit J. Poll. 5, 13.]

"Ἄπαγρος, (ὁ, ἡ,) Infelix circa venationes, Infelix venator s. infortunatus, ἀτυχὴς περὶ τὰς ἄγρας." [" Huic contrarium est ἔπαγρος, In venando felix." Kuster. " Dorv. ad Charit. 246. Cattier. 69." Schæf. Mss. V. Schneid. ad Aristot. H. A. 3, 428. 4, 429.]

[* Ἔναγρος, ὁ, ἡ, Hes. ἔπαγρος, καὶ Ἀπόλλων ἐν Σίφνῳ, Cod. σίφρ. cum ω supra ρ scripto. Idem: * Ἔναυρος· ὁ Ἀπόλλων. " Ex ἐν, et αὔρα, Dies." Guyet. " An ab ἐναύω, ut sit λαμπρός?" G. " Pro eodem supra habes Ἔναγρος." Kuster. Forte ἔναυρος, Apollinis epithetum, est ab obsoleta v. * αὐρὸς, unde Lat. Aurum. " Serv. ad Virg. Æn. 6, 204. ' Discolor unde auri per ramos aura refulsit;' Aura, inquit, i. e. Splendor, hinc et Aurum dicitur, a splendore, qui est in eo metallo. Idem tradit Isidor. 16, 17. Item Angelus Decembrius de Politia Liter. 4, 32. Etymon (Auri) quod sequor, est Jul. Scalig. Exerc. 78.: ' Est autem tota Gr. vox, Aurora, cujus postrema pars adhuc in usu est Græcis ipsis, ὥρα, prior autem nobis tantum, Aurum; illis non nisi in composito, θησαυρός.' Et 325, 12. ' Aureus color a Gr. vocabulo, quod desitum est, unde Aurora. Compositum remansit θησαυρός, quod et alibi dictum est.' Et de CC. L. L. 91. ' Metallo et præviæ diei parti fulgoris nomen inditum est Gr. voce αὐρόν: prisca enim est, quod testatur αὔριον, sc. Sequens mane, quod et Germani imitati sunt, et Hispani, et Itali.' (Adde etiam Poet. 4, 16. p. 437. ' Auri aura refulsit. Inde Aurum a fulgore, vetus vox Gr. unde θησαυρός. Hinc et Aurora.') Eadem sententia Josephi filii in Conjectaneis: ' Aurora ab αὔρα, unde ἄγχαυρον. Apollon. R. (4, 111.) Ἄγχαυρον κνώσσουσιν, ἀλευόμενοι ... ἠοῦς. Sic Aurum, αὐρόν: nam remansit θησαυρός.' Idem tradit ad Fest. v. Aurum. Verba utriusque ascripsi, ut eadem pareat, unde Aurora nomen acceperit, nempe, non ab Aureo colore, quod Varro scripsit de L. L. 6. quem et Camerar. sequitur, neque, quæ aliorum sententia est, ab Aura, h. e. Ventulo, qui matutino tempore spirat, neque ab Aurum, et Rosa, etsi Homero ἠὼς dicatur ῥοδοδάκτυλος, neque quasi Aurea hora, quæ duo etyma ap. Funger. legas, sed a prisca Gr. voce, notante Fulgorem, sive ea αὐρὸς fuit, s. αὔρα, quando et Lat. sic vocant. Sane ab alterutra est ἄγχαυρον, quo Diluculum significatur, παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἢ πλησίον ἔχειν τὴν αὔραν ἢ αὐρόν. Ubi αὔρα, non Ventus levior intelligi debet, etsi id suaserit Suid. qui pro sententia sua affert isthoc Homeri hemistichium, Αὔρη δὲ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρὸ, (Od. E. 469. Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρὸ,) sed Aura ibi notat Splendorem, ut dicatur ἄγχαυρος, quia cœlum tunc rutili et aurei sit coloris. A qua τῆς αὔρας notione etiam αὔριον venit, h. e. Cras, quasi simul ac sol denuo cœlum aureo fulgore suo cœperit lustrare. Similiter igitur Aurora, quasi τῆς αὔρας ὥρα, Horæ s. Splendoris tempus, quemadmodum e Cæsare Scalig. ante dicebamus." G. J. Voss. Etym. L. L. Hesych. * Ἐναύρῳ· πρωΐ, Κρῆτες. " I. e. ἅμα τῷ φάει, ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃ." G. Cf. notanda in Ἀγχοῦρος.]

"Ἔπαγρον, Hes. ἀγρευτικὸν, ἄγριον, Venatorium, " Agrestem, subjungens his, ἐν τῷ ἀγρεύειν ἐντυχεῖν." [" L. ἐντυχόντα, cui contrarium est ἄπαγρον." Salmas. " L. εὐτυχῆ." Reisk. " Sic recte emendavit Reisk. ut patet e Phavor. qui habet ἐντυχῆ." Dorv. ad Charit. 77=246. "Ἔπαγρος, Felix soli, Dives agris et fundis, Cattier. 69." Schæf. Mss. V. Schneid. ad Aristot. H. A. 4, 117. * Ἐπαγροσύνη, ἡ, vide Εὐαγροσύνη.]

[* Εὔαγρος, ὁ, ἡ, Felix in captura. " Toup. Opusc. 1, 159. 419. Dorv. ad Charit. 246(=77.) Jacobs. Anth. 7, 143. 8, 205. Crinagor. 23. et Jacobs. Quint. Mæc. 8." Schæf. Mss. Rhian. 8. Zosim. 1. Soph. Œd. C. 1088.]

[* Εὐαγροσύνη, ἡ, Felicitas in captura. " Valck. Ep. ad Röver. xxii. Toup. Opusc. 1, 159." Schæf. Mss.]

" Εὐαγρέω, ῶ, In captura felix sum, Prædæ copiam habeo. Ex Epigr. affertur εὐάγρει non solum " pro Feliciter piscare, sed etiam pro Vale felix. " Sed prior significatio convenientior est, in qua et " Athen. (297.) hoc verbo usus est, dicens, Ὅταν " εὐαγρήσωσι, θύειν τῷ Ποσειδῶνι τὸν ἁλόντα θύννον." [" Valck. Ep. ad Röver. xxii. Toup. Opusc. 1, 159. 2, 16. Jacobs. Anth. 8, 173. 205." Schæf. Mss. Leon. Tar. 17. Julian. Æg. 9.]

" Εὐαγρία, ἡ, Felicitas et bonus successus in ca- " ptura, Prospera captura. Lucian. dicitur εὐαγρίαν " usurpasse etiam pro Feritate et rusticitate. Sed " verba ejus non afferuntur." [Alpheus Epigr. 2. Antip. Th. 38. " Toup. Opusc. 1, 159." Schæf. Mss.]

[* Εὐαγρής, έος, ὁ, ἡ, Felix in captura, i. q. εὔαγρος. In Morell. Lex. Gr. Prosod. 1107. affertur ex Oppiano, Κούρη ληϊσθεῖσα γάμων εὐαγρέϊ δεσμῷ, qui versus extat H. 4, 157. Adde loca hæc, a Passowio indicata: 3, 49. 4, 587. 5, 442. 445.]

[* Εὐαγρεσία, ἡ, i. q. εὐαγρία, Felicitas in captura. " Toup. Add. in Theocr. p. 408. b. Opusc. 1, 159." Schæf. Mss.]

[* Εὐάγριας, propr. nom. Zonar. Εὐάγριας· κύριον, οὗτος ἔγραψε διάφορα καὶ Ὑπομνήματα εἰς τὰς Παροιμίας Σολομῶντος, pro quibus verbis Suid. habet:

* Εὐάγριος· οὗτος ἔγραψε διάφορα, καὶ Ὑπόμνημα εἰς τὰς Παροιμίας τοῦ Σολομῶντος.]

[* Μελέαγρος. Etym. Μελέαγρος· ἐτυμολογεῖ Εὐριπίδης Μελέαγρε, μελέαν γάρ ποτ' ἀγρεύεις ἄγραν. Vide Valck. Diatr. 138. (qui habet ἀγρεύσεις,) et Blomf. ad Æsch. S. c. Th. 575. Orph. Argon. 159. 163. Suid. Μελέαγρος· ὄνομα κύριον.]

[* Μελεάγριον, s. * Μελέαγρον, τὸ, Planta quædam. Suid. Μελεάγρια. Ῥίζαις αὐτοὺς μελεαγρίων, καὶ καρδίαις κριθμων ἐδεξιοῦτο, λέγονται δὲ καὶ μελέαγρα. De hoc loco altum silent Suidæ Interprr. sed v. Schneideri Lex.]

[* Μελεάγρειος, ad Meleagrum pertinens. Philipp. Th. Epigr. 1. notante Schæf. Mss. Ἄνθεά σοι δρέψας * Ἑλικώνια, καὶ * κλυτοδένδρου Πιερίης κείρας * πρωτοφύτους κάλυκας, Καὶ σελίδος νεαρῆς θερίσας στάχυν, * ἀντανέπλεξα Τοῖς Μελεαγρείοις ὡς ἴκελον στεφάνοις. "Μελεαγρίοις, Vat. Cod. Μελεαγρῆος, Mart. Nostrum Vavass. et Reisk." Jacobs.]

"Μελεαγρίδες, (αἱ,) Meleagrides, Africæ gallinarum genus, gibberum, variis sparsum plumis, inquit Plin. 10, 26. ubi inter alia addit, Meleagri "tumulum nobiles eas fecisse. Quibus verbis adde "hæc ejusdem Lib. 37, 2.: Sophocles electrum ultra "Indiam fieri dixit e lacrymis meleagridum avium "Meleagrum deflentium. Item Varro 3, 9.: Gallinæ "Africanæ sunt grandes, variæ, gibberæ, quas με"λεαγρίδας appellant Græci. Ap. Hesych. non so"lum μελεαγρὶς, sed etiam μελέαγρος, ὁ κατοικίδιος "ὄρνις, quod haud scio an mendosum sit." [Μελεαγρὶς pro μελέαγρος tacite corrigit Salmas. ad Plin. 612. qui de his avibus multa dixit. Hes. Μελεαγρίδες· ὄρνεις, αἳ ἐνέμοντο ἐν τῇ ἀκροπόλει. Suid. et Phot. Μελεαγρίδες· ὄρνεα, ἅπερ ἐνέμοντο ἐν τῇ ἀκροπόλει, λέγουσι δὲ οἱ μὲν (τὰς, Phot.) ἀδελφὰς τοῦ Μελεάγρου μεταβαλεῖν (μεταβάλλειν, Phot.) εἰς τὰς μελεαγρίδας ὄρνιθας, οἱ δὲ, τὰς συνήθεις Ἰοκαλλίδος τῆς ἐν Λέρνῃ παρθένου, ἣν τιμῶσι δαιμονίως. Kuster. post Bochart. Hieroz. P. 2, L. 1, c. 19. p. 132. reponit Λέρῳ. Cf. notata ad Athen. 655. Anton. Lib. 2, (non 11, ut scripsit Schleusner.) Ælian. H. A. 4, 42. (ubi egregia quædam habet Schneider.) 5, 27. Antig. Caryst. 11. Meurs. Cecrop. 29. "Luzac. Exerc. 52." Schæf. Mss. J. Poll. 5, 90. μελεαγρίδας κακκάζειν. Ut a Meleagro μελεαγρίδες, sic a Memnone]

"Μέμνονες, Aves sunt ap. Ælian. (H. A. 5, 1.) "et Oppian. Ixeut. (1, 6.) Eæ Plinio 10, 26. sunt "Memnonides: Auctores sunt omnibus annis ad"volare Ilium ex Æthiopia aves, et confligere ad "Memnonis tumulum, quas ob id Memnonidas vo"cant. Fuit autem Memnon Æthiopiæ rex, qui "auxilio veniens Trojanis contra Græcos, a Græcis "est interemtus." [Vide Schneider. ad Ælian. l. c. Salmas. ad Plin. 611 2. et notanda in Σελευκίς.]

Πάναγρον, τὸ, Retis genus sic dictum, ut opinor, quasi πᾶσαν ἄγραν ἀγρεῦον, Omne genus prædæ capiens; nam πάναγρον ex ἄγρα fit, non ex ἀγρεύω, licet Hesych. πανάγρου exponat τοῦ πάντα ἀγρεύοντος [θηρεύοντος habet Dorv. ad Charit. 77=246. per errorem.] Sic et πάνθηρον, Rete, quod omnis generis feras concludit. Il. E. 482. Μήπως, ὡς ἀψῖσι λίνου ἀλόντε [ἑλόντε, Etym. 183.] πανάγρου. Ubi animadvertendum est πάναγρον adjectivi modo junctum esse cum λίνον. Non dubium est autem, quin illa expositio Hesychii ad h. l. pertineat, [præsertim cum Pseudo-Did. iisdem utatur verbis.] || Quidam πάναγρον aliunde deducendum putaverunt, videlicet ex ἄγρω inusitato pro ἀγείρω, aut e passivo ἄγρομαι, ut videlicet sit τὸ πάνυ ἄγρον, i. e. ἀγεῖρον, vel πάντοθεν ἀγρόμενον, quod undique contrahatur ad comprehendendam prædam. "Πανάγρα, Plut. ex Hom. "pro Reti s. Verriculo, De Solert. Anim. (10, 69.) "Γρίποις τε καὶ σαγήναις σύρουσι περιλαμβάνοντες· διὸ "τῶν δικτύων τὸ γένος ὀρθῶς Ὅμηρος πανάγραν προ"σεῖπεν." [Sic et Reisk. et Wyttenb. ediderunt: v. Salmas. mox citandum.] "Sed scr. πάναγρον, ut "ap. Hom. l. c. ἀψῖσι λίνου ἀλόντε πανάγρου. Ubi "sicut λίνον πάναγρον dicitur, ita δίκτυον πάναγρον, "Rete omnia trahens et capiens, Lat. Verriculum, a "verrendo. Athen. 1, (25.) Ὁμοιῶν τὴν ἅλωσιν πα"νάγρου δικτύου θήρᾳ, ad Hom. loc. et ipse respi"ciens. Alioqui et substantive πάναγρον dicitur. "Idem Athen. eod. Lib. (22.) Ὅτι ὥσπερ ἐν πανά"γρῳ τινὶ σιτοῦνται, καθάπερ οἱ πολυτιμότατοι ὄρνιθες." [J. Poll. 10, 132. Τὰ δὲ ἁλιέως σκεύη, φέρνιον, σπυρὶς, σπυρίδιον, σπυρίχνιον, λῖνον (l. λίν.), πάναγρον λῖνον (λίν.), δίκτυον, ἀμφίβληστρον. "Λῖνον, πάναγρον, δ. Ms., λίνον πάναγρον, λίνον δίκτυον ἀμφ. Leg. inde et distinguendum putem, Λῖνον, πάναγρον λῖνον, δίκτυον, ἀμφ. Certe Hom. non πάναγρον saltem, sed λίνον πάναγρον dixit. Certe Ms. noster 1, 97. in Piscatorio Instrumento, πάναγρον λῖνον quoque clare jungebat." Jungerm. "Restituimus in textum Mss. lectionem, quam bene Jungerm. distinxit: πάναγρον λῖνον (imo λίν.) ἐπιθετικῶς, et sic in Anthol. Alias nec ineptam dixero vulg. lect.: sic enim ap. Hes. Πάναγρα, πανάγρια, quod additur, ejiciendum, ἐν οἷς τὰ λεπτὰ καὶ ἀδρὰ θηρεύεται, (Retia, in quibus pisces minuti et magni capiuntur,) et ad Hom. Eustathius ostendit Quoddam retis fuisse genus πάναγρον, sed Noster proculdubio ad Hom. l. c. respexit." T. H. Illud πανάγρια, quod merito suspectum V. D. habet, non Salmas. ad J. Poll. 1, 97. offendit, Dorv. ad Charit. 77=246., Jacobs. Anth. 11, 191. "Gloss. Isidor. Panchra, Panera, Panora, quod exponit, Rapina: ubi legerem Panagra, cujus variæ lectt. Panera, Panora, nam et fem. gen. ἡ πάναγρα recte (f. l. Rete) dicitur, (sed vellemus V D. pauca quædam fem. generis exempla attulisset,) quo varia animalia, magna et parva, capiuntur, et Ipsa etiam præda, quæ capitur omnis generis. ('Papias: Pancra, Græcis rapina. Nimirum πάναγρα, πύραγρα, κρέαγρα, quod et superius Latine legitur Creagra. A Pancra est v. Pancro, cujus compos. est ap Caton.' f. l. Varron. 'Impancro, teste Nonio. Impancrare est Invadere, verbum a Gr. tractum quasi πᾶν κρέας consumere, Varro Ecclesia, In regiam arcam impancrarunt. H. e. rapuerunt. Sic leg.' Græv. Neque aliter legit Turneb. 29, 19. sed alias nihil explicat, notante Gesnero Thes. L. L. 'Ecclesia est index libri. Vulgo: Ecclesiam in regiam arcam impancrarunt. Sed nec etymologia, nec interpretatio Nonii, est probanda. Impancrare non tam est Invadere, quam Rapere.' Græv. 'Alii: Varro e Culina. Alii pro Arcam, Aream. In ceteris quoque dubitare possis, an verba Nonii sana sint.' Forcellin. Lex.) Varro 4.: 'Ferarum vocabula Item partim peregrina, ut Panthera, Leo, utraque Græca, a quo etiam et Rete quoddam Panther.' Ubi legerem Panthera, quod extat ap. Ulpian., Emimus pantheram ab aucupe, quod tam de reti hujus nominis, quam de captura variarum avicularum, quam ceperat auceps noctu vel interdiu, intelligi potest." Salmas. l. c. "Panther Rete quoddam esse ait Varro de L. L. 4, 20. p. 25, 11. forte quod multas et omnes adeo bestias capiat. Panthera e Gr. θήρα, Venatus, notare videtur Capturam, Quicquid uno reti capitur. Ulpian. Dig. L. 19. Tit. 1. L. 11. sub fin.: Veluti cum futurum jactum retis a piscatore emimus, aut indaginem plagis positis a venatore, vel pantheram ab aucupe. Nam etiamsi nihil capit, nihilo minus emtor pretium præstare necesse habebit." Gesner. Thes. L. L. "Ita Torrentin. et Haloand. Est tamen qui Panthera leg. putat, accus. Gr. positionis, vel Pantherem Latinæ, a recto Panther. Itali quoque Pantiera vocant Rete quoddam ad capiendas aves." Forcellin.] "Πανθήρα, Universa s. Tota "captura, πᾶσα ἡ θήρα. Ulpian. de Act. Emti et "Vend." [Notandum est Nostrum supra πάνθηρον, non πανθήρα, pro Reti dixisse. Zonar. Πάναγρα· τὰ δίκτυα, ἀπὸ τοῦ τὰ πάντα ἀγρεύειν. Oppian. H. 3, 80. Τῶν τὰ μὲν ἀμφίβληστρα, τὰ δὲ γρῖφοι καλέονται, Γάγγαμά τ', ἠδ' ὑποχαὶ περιηγέες, ἠδὲ σαγῆναι, Ἄλλα δὲ κικλήσκουσι καλύμματα, σὺν δὲ σαγήναις * Πέζας καὶ * σφαιρῶνας ὁμοῦ, σκολιόν τε πάναγρον: "95. (Καὶ φύγον ἀγκίστρων τε βίας, λαγόνας τε πανάγρων:) C. 1, 151. (Δίκτυά τε, σχαλίδας τε, βρόχων τε πολύστονα δεσμὰ, Ἄρκυας, εὐστρεφέας τε * λύγους, ταναόν τε πάναγρον.) Tryphiod. 665. (Ἀλλ' οἱ μὲν δέδμηντο λίνῳ θανάτοιο πανάγρῳ, Ἰχθύες ὡς ἁλίῃσιν ἐνὶ ψαμάθοισι χυθέντες.)". Wakef. Mss. Pollucis locis supra

indicatis adde 9, 12. *Καί που καὶ τὰ ἄγρια θηρία, καὶ τὸ πάναγρον λῖνον*, scr. *λίνον* et hic, et supra. " Plut. (l. c.) Sagenam ab Hom. (l. c.) *πάναγρον* appellari ait." Kuhn. Ibi tamen, ut supra notavimus, Reisk. et Wyttenb. cum vulgg. Editionibus *πανάγραν* dederunt, quod Kuhn., ut videtur, in *πάναγρον*, lectore non monito, mutavit, idque omnino recte; nam in Hom. loco, ad quem Plut. respexit, *πάναγρον λίνον* reperitur, non *πανάγρα*. " *Πάναγρον*, Heyn. Hom. 5, 96. Brunck. Anal. 2, 75." Schæf. Mss.] A

[* *Παναγρεὺς*, s. * *Παναγρὴς*, *έος*, *ὁ*, *ἡ*. " A corruptelæ suspicione, quam Jens. movit, vv. *παναγρεὺς μοῖρα* vindicat Dorv. (ad Charit. 77=246.) Parcam sibi poeta finxit venatricem et omnia retibus suis includentem. Ap. Æsch. Agam. 358. *Μέγα δουλείας Γάγγαμον, ἄτης* * *παναλώτου*: 1040. *μόρσιμα ἀγρεύματα*, Retia fatalia, i. e. fati, mortis, occurrunt. Neque in *παναγρεὺς* quisquam hærere debet, cum poetæ sæpenumero adjectiva masculæ terminationis, a substantivis derivata, cum femininis conjungere soleant. Hujus generis sunt *Ἐριννύες λωβητῆρες*, Soph. Antig. 1087. ubi v. Schol. (Nonn. Dionys. 37, 551.) Multa similia collegit Abresch. ad Æsch. 1, 93." Jacobs. Anth. 11, 191. " *Παναγρής*, Toup. Opusc. 2, 292. (Ernest.) ad Callim. 1, 47. Jacobs. Anth. 11, 121. 157. 191." Schæf. Mss. Adde Jacobs. Anthol. Pal. p. 140.] B

" *Πολύαγρος*, (*ὁ*, *ἡ*,) Qui multam cepit prædam, " Epigr." [Zosim. 2. *Τὸν δὲ δι' αἰγιαλῶν θὲς πολυαγρότερον*.]

[* *Πολυαγρὴς*, *έος*, *ὁ*, *ἡ*, Venationis studiosus. Oppian. C. 1, 88. *καὶ γάρ πο-* *δηρίσασθαι Θηρσὶν ἐνναλίοισι χρεὼ πολυαγρέα φῶτα*.]

[* *Πολυαγρία*, *ἡ*, Multa venatio. J. Poll. 5, 12. *Καὶ ἄγραν δὲ καλοῦσιν, ἀφ' ὧν καὶ εὐαγρία, καὶ πολυαγρία, καὶ* * *θηραγρία*, * *εὐθηρία*, * *πολυθηρία*.]

|| *Ἀγρεύω*, F. *εύσω*. P. *ευκα*, Venor s. feras, s. aves, s. pisces, Venatu capio. Xenoph. Cyn. (12, 6.) *Τοὺς κυνηγέτας μὴ κωλύειν, διὰ τὸ μηδὲν τῶν ἐπὶ τῇ γῇ φυομένων ἀγρεύειν*. Callim. in Dian. (84.) *Αἱ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μούνιον δάκος ἤ τι πέλωρον Θηρίον ἀγρεύσω*. Bianor Epigr. *Ἀλλά μιν ἀγρεύσαντο δι' ὕδατος*. Passivum est *Ἀγρεύομαι*, Venatu capior. Utrumque usurpavit Isidor. Epigr. (1.) *Ἀγρευθεὶς δ' ἤγρευσε*, Captus cepit, sed intellige, Venando captus. || *Ἀγρεύω*, Capto per metaph., ut Lat. Venor et Aucupor pro Capto. *Ἀγρεύειν δόξαν*, Phalar. Epist., Gloriam venari s. aucupari. Sic *ἀγρεύω ὕπνον*, Capto somnum, [Meleag.] Epigr. [111. "Toup. Opusc. 2, 89. Valck. Diatr. 138. 226. ad Herod. 580. Jacobs. Anth. 6, 122. 364. 7, 193. 10, 21. 11, 271. Leon. Tar. 10. Brunck. Soph. 3, 445. De amore, ad Xenoph. Mem. 1, 2, 24." Schæf. Mss. Musæus 149. *Τόν σοι Ἔρως ἤγρευσεν ἑοῖς βελέεσσι κιχήσας*. " Elegantem verbi *ἀγρεύειν* usum pulcre animadvertit Röver. adducto etiam Macedonio (Epigr. 11.) cui addi velim Nonn. 1, p. 32. 16, p. 452. Theocr. Epigr. 3. Aristæn. 1, 7. Proverb. 6, 26. *Γυνὴ δὲ ἀνδρῶν τιμίας ψυχὰς ἀγρεύει*. Claudian. Fragm. Gigantomachiæ de Venere. Ovid. ex emend. Burmanni Medic. Faciei v. 27. Per se quæque parat, nec quo venetur amores Præfert: munditiæ crimina nulla merent." Schrader. Soph. Scyriis ap. Stob. Floril. Tit. 51. p. 199. *Φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους*.] "*Ἀγραύσεις*, pro Capies afferunt " VV. LL. e Nicandro de Piscibus, et Plut. Numa, " tanquam a v. *ἀγραύω*. Sed proculdubio pro eo " reponendum *ἀγρεύσεις*, ab *ἀγρεύω*." [Nicand. Th. 517. *Τὴν ἤτοι ἔχιός τε καὶ αἰνοπλῆγος ἐχίδνης Ἀγρεύσεις ὄφελος περιώσιον*: 689. *Εἰ δὲ σύ γε σκύλακας γαλέης ἢ μητέρα λαιδρὴν Ἀγρεύσαις πρόσπταιον*. "*Ἀγρεύσεις* correxi e M. R. G." Schneider. J. Polluci 9, 12. *ἀγρεύω* ab *ἀγρὸς* deductum videtur: *Ἴσως δὲ καὶ ἡ ἄγρα, καὶ τὸ ἀγρεύειν, καὶ ὁ ἀγρευτὴς κύων, ἐπεὶ καὶ ταῦτα ἔξω πόλεων γίγνεται*. Hes. *Ἀγρεύουσι*· *κρατοῦσιν*, respiciens ad Prov. 5, 22. *Παρανομίαι ἄνδρα ἀγρεύουσι*. Etym. *Ἀγρεῦσαι*· *τὸ λαβεῖν*.] C D

Ἄγρευμα, *ατος*, *τὸ*, ab *ἀγρεύω*, non ab *ἀγρέω*, Quod venatu captum est, Præda venatu quæsita. Lycophr. (109.) *Αἴθων ἐπακτὴρ καγχαλῶν ἀγρεύματι*. Item metaphorice, ut Lat. Præda, Captura, Res quovis modo capta, et studio ac labore parta. || *Ἀγρεύματα*, Spolia vocat Eurip. Andromacha, Hes. [*Ἄγρευμα*· *εὕρημα*, *τὸ εἰλημμένον*. *Ἀγρεύματα*· *σκῦλα*. *Εὐριπίδης Ἀνδρομάχῃ*. Arcer. et Pierson. Veris. 71. legi jubent *Ἀνδρομέδᾳ*, favente Cod. qui *Ἀνδρόμε*.. exhibet. " Compendium fini vocis annexum *ως* denotat," Schow. imo *δᾳ*. Cf. Musgr. Androm. 147. infeliciter conjicientem. Etym. *Ἄγρευμα*· *εὕρεμα*, ... *τὸ εἰλημμένον σημαίνει, καὶ κτήματα, σκῦλα, καὶ Ἀγρεῦσαι*· *τὸ λαβεῖν*. Bekkeri *Συναγ. Λεξ. χρησ.*: *Ἀγρεύματα*· *τὰ ἐπὶ τῆς ἀγροικίας κτήματα Σόλων εἶπε, σημαίνει δὲ καὶ σκύλα*, l. *σκῦλα*. Eurip. Bacch. 1239. Hypsipyl. Fr. 5. Æsch. Agam. 1057. Eum. 453. Sept. c. Th. 613. Choeph. 998. *Ἄγρευμα θηρὸς ἢ νεκροῦ* * *ποδένδυτον Δρύτης* * *κατασκήνωμα, δίκτυον μὲν οὖν*. Schol. *Ἄγρευμα*· *δίκτυον*. " Wakef. Trach. 831. Abresch. Æsch. 2, 69. Jacobs. Anth. 11, 191. Valck. Diatr. 212. Bibl. Crit. 2, 2. p. 12. D. R. ad Tim. 223." Schæf. Lex. Etiam in prosa usurpatur. Xenoph. Mem. 3, 11, 7. *Τὸ πλεῖστου ἄξιον ἄγρευμα, φίλους*.]

Ἄγρευσις, *εως*, *ἡ*, Venatio, Ipse venandi actus, Prædatio, Captura. Hes. [et Etym.] *ἄγρευμα* exponit *εὕρημα*, *Ἄγρευσις* autem *εὕρεσις*, sed *εὕρημα* et *εὕρεσις* in hac expositione non significant Inventum et Inventio, ut in VV. LL. habetur, sed potius Acquisitum et Acquisitio. [" Captura, Schol. Odyss. Θ. 332." Wakef. Mss. Vide *Μοιχάγρια*.]

Ἀγρευτὴς, *οῦ*, *ὁ*, et *Ἀγρευτὴρ*, *ῆρος*, *ὁ*, Venator. Callim. in Dian. (218.) *Οὐ μιν ἐπίκλητοι Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες Μέμφονται κάπροιο*. Theocr. (21, 6.) *Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες*. Est enim *ἀγρευτὴρ* poeticum, *ἀγρευτὴς* et poeticum et oratorium. [*Ἀγρευτὴς*, Callim. Epigr. 32. " Wakef. S. C. 1, 53. ad Lucian. 1, 359. Fisch. ad Pal. 113. a. Toup. Opusc. 1, 273. 2, 254. Mnasalc. 12. Antip. S. 17. Jacobs. Anth. 8, 28. *Ἀγρευτὴρ*, Jacobs. Anth. 7, 143. 8, 28. Bentl. ad Callim. 277. Lobeck. Aj. p. 271. Toup. Emendd. 1, 452. (Maneth. 5, 279. ap.) Dorv. ad Charit. 767(=669. *Ἀγρευτῆρι λίνῳ* * *ἀνεφέλκεται ἐξ ἁλὸς ἰχθύν*.)" Schæf. Mss. *Ἀγρευτὴς*, Soph. Œd. Col. 1091. Schol. Oppian. H. 3, 49. Etym. 54, 29. J. Poll. 5, 9. *Καὶ θηρευτὴς, καὶ ἀγρευτὴς, καὶ κυνηγέτης*: 9, 12. *Ὁ ἀγρευτὴς κύων*. * *Ἀγρήτης*, i. q. *ἀγρευτὴς*, ut Codd. Vit. 1. et Ciz. vel *ἀγρευτὴρ*, quod voc. Vitt. 2. et 3. pro * *ἀγροτικὸς* exhibent ad Tzetz. in Lycophr. 399. teste Mullero Ind. Vocc. Tzetz. A v. *ἀγρεύω*, de amore posito, est *Ἀγρευτὴρ* Amor, Nonn. 48, p. 1662. *Ἀγρευτῆρος Ἔρωτος ἐλαφρίζουσα φαρέτρην*. Vide Schrader. ad Mus. 149. " *Ἀγρευτὴρ*, Oppian. C. 1, 35. 3, 456. (*ἀγρευτῆρσι κύνεσσιν*:) H. 3, 2." Wakef. Mss. Tryphiod. 215. *Ὡς δ' ὁπότε σταλίκεσσι λίνον περικυκλώσαντες Θηρσὶν* * *ὀρειπλανέεσσι λόχον περίοπτον ἔπηξαν Ἀνέρες ἀγρευτῆρες*.]

" *Ὀρνιθαγρευτὴς*, *οῦ*, *ὁ*, Auceps, qui et *ὀρνιθοθήρας*."

[* *Ἄγρευτος*, *ὁ*, *ἡ*, Venationis studiosus. Schol. Aristoph. Vesp. 367. *Ἡ δέ μοι Δίκτυννα*· *πρὸς τὴν Ἄρτεμιν τοῦτο, ἐπειδὴ ἄγρευτος ἦν*. Sed de lectionis sanitate jure optimo dubitaveris. " Captus, Oppian. H. 3, 541. (*ἀλλὰ βαρεῖαν Δαῖτα χανὼν ἀγρευτὸς ἀνέλκεται ἀνέρος ἀλκῇ*:) 4, 434. (*Ῥηϊδίως δ' ἀγρευτὸν ἐρύσσεται ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ Κραιπνὸς ἐών*.)" Wakef. Mss.]

Ἀγρευτικὸς, *ή*, *όν*, Venandi peritus. *Ἄρτεμις ἀγρευτικὴ τῶν θηρίων*, Eust. 1247. [" Aristoph. Fr. 284. Glossæ: *Ἀγρευτικός*· Captiosus. J. Poll. 5, 9. *Καὶ θηρευτικὸς, ἀγρευτικὸς, κυνηγετικός*. Bekkeri *Συναγ. Λεξ. χρησ.*: *Ἀγρευτικὴ στολή*· *ἥδεῖα ἡ λέξις καὶ ἀστεία*. " Ad hostes capiendos aptus. De Mag. Eq. 4, 12." Lex. Xenoph. Metaphorice, " *One who seeks after*, Schol. B. Pind. Ol. 2, 93." Wakef. Mss. * *Ἀγρευτικῶς*, *κυνηγετικῶς*, Venatorie, J. Poll. 5, 9.]

[* *Ἀναγρεύομαι*, Venor, falsa est lectio in Poliochi versu ap. Athen. 60. obvia, ubi pro *καὶ κοχλίας, γενομένου ψακαδίου, Ἀνηγρεύετ' ἄν*, Schweigh. cum Brunckio *Ἡγρεύετ' ἂν* correxit.]

[* *Ἀνταγρεύομαι*, " Athanas. in Ps. 34." Kall. Mss.]

" *Ἀπαγρεύω*, Spolio. VV. LL. Ab Hes. autem " pass. *ἀπαγρευθεὶς* exponitur *ἀφαιρεθείς*." [" Eripio,

Aufero, proprie quidem venatione," Hederici Lex.]

[" Συναγρεύω, Una venor. Leon. Tar. 17. " Jacobs. Anth 12, 427." Schæf. Mss.]

[" Εὐάγρευτος, ὁ, ἡ, Feliciter captus. " Schol. Oppian. H. 4,587. (Εὐαγρεῖ· εὐαγρεύτῳ.)" Wakef. Mss.]

[" Βάλαγρος, ὁ, Piscis fluviatilis nomen, * ἐπιτρα-γ'σς, Aristot. H. A. 4, 10, 4. ubi erat βαρῖνος. Vide Schneider. ad h. l.]

" Πτύξαγρις, Cancri epitheton, ut tradunt VV. LL." [. οι ατ. ...que ex eo Phavor.) Πτύξαγρις, καὶ * πύξαγρις, ..., Phav. perperam)· ὁ καρκῖνος, διὰ τὸ τὰς πτύχας, ἢ τὰ πυξία τῶν ὀστρείων (ὀστρέων, Phav.) ἀγρεύειν· λέγεται γὰρ ἔνδον τῶν πτυχῶν τιθέναι λιθίδιον ..., ὅπως ῥᾷον διὰ τοῦ ποδὸς ἐφελκύσῃ τὴν * ὀστρεϊνὴν σάρκα. " E vet. Lex. H. Steph. Ind." Tittmann. Imo per voces *V. L.* in H. Steph. Thes. semper intelligenda sunt *Lexica vulgaria*, quæ ante Thes. editum in usu erant.]

[" Συναγρὶς, ἴδος, (ἡ,) Piscis nomen. Vide Aristot. (H. A. 2, 9, 4. 2, 11, 8.) et Athen." [322. b. 322. f. 323. a. cum Schweigh. et Casaub. notis, Camum ad Aristot. 789. et quos ille citavit auctores. Hes. Συναγρίδα· θαλάσσιος ἰχθύς.]

¶ Ἀγρέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, i. q. ἀγρεύω. Epigr. Phaniæ (7.) Αἴτε σύ γ' ἐν κύρτῳ μελανουρίδας, αἴτε τιν' ἀγρεῖς Μορμύρον. ‖ Ἄγρει, imperativus est ab ἀγρέω, ad verbum significans, Venare. Cape, sed hortandi vim habet, idemque valet ap. poetas quod Age, Agedum, Agesis, estque translatum a celeritate, quæ adhibetur in venatione, unde et Eust. in quodam Hom. loco ἄγρει vult esse perinde ac si dictum foret σπεῦδε, Propera, Festina. Odyss. Φ. (176.) Ἄγρει πῦρ δὴ [vulgo δὴ πῦρ] κεῖον ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθεῦ. Il. Ε. (765.) Ἄγρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην, pro ἄγε δή. Et in plurali ἀγρεῖτε, Agite, Od. Υ. (149.) ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύουσαι, [vulgo ποιπνύσασαι. " Ἄγρει, Heyn. Hom. 5, 143. 388. 6, 208. ad Anton. Lib. p. 68. Ἀγρέω, ad Timæi Lex. 171. Toup. Opusc. 2, 15. Kœn. ad Greg. 277. (=590.) Heyn. Hom. 6, 617. Archiloch. 5." Schæf. Mss. Apollon. Lex. Ἄγρει· τοῦτο * παρακελευστικῶς λέγει, ἄγε, deinde affert tria illa Hom. loca, quæ et Noster attulit. Suid. Ἄγρει· ἄγε δή, " nisi fuerit, Ἄγρει μάν." Albert. Zonar. Ἄγρει· ἀντὶ τοῦ ἄγε δὴ ζῶντας. " Cod. K. Ἄγρει περικεκλεισματικὸν τοῦ ἄγε δή, (l. παρακελευστικὸν, vel potius * παρακελευσματικόν.) Quod additur ap. Nostrum, ζῶντας, respicit ad, Ζώγρει, Ἀτρέος υἱὲ, Il. Ζ. 46. est enim ἀγρεῖν i. q. ζωγρεῖν, Eust. ad Il. E. 605." Tittmann. Hes. Ἄγρει· ἄγε, λάμβανε, φέρε, προστακτικόν. Ἄγρει μάν· ἄγε δὴ, ὅπως δή. Etym. Ἄγρει· ἀντὶ τοῦ ἄγε, ἢ λάβε, καὶ φέρε. Ἄγρει νῦν dixit Hom. Il. Ξ. 271. et Apollon. R. 1, 487. Vide Nicand. Th. 534. 594. 630. (Schol. Ἄγρει δή· ἄγε δή. " Vulgabatur, Ἄγρει μὴν, ἀντὶ τοῦ, ἄγε μήν. Sequor Goett." Schneider. recte, modo in Schol. dedisset Ἄγρει μὴν, non, Ἄγρει δή.) 685. 879. Æsch. Agam. 129. Hes. Ἀγρεῖται· λαμβάνεται (ζῶν supplet Wakef. ad marg. vide Hes. in Ζωγρεῖ), ζωγρεῖται. " Est Æolice pro αἱρεῖται. Vide Is. Voss. ad Catull. 114." Albert. Cf. Καταγρέω. Buttmann. Lexilog. 129—31.]

Ἀγρεσία, (ἡ,) i. q. ἄγρευσις, Venatio. Epigr. (Leon. Tar. 19.) ἄλλης ἄλλος ἀπ' ἀγρεσίης. [" Toup. Opusc. 1. 159." Schæf. Mss. Suid. et Zonar. Ἀγρεσία· ἡ ἄγρα, deinde Epigr. illud citant. * Αὐταγρεσία, ἡ, " ad Callim. 1, 488." Schæf. Mss. * Συαγρεσία, Rhian. Epigr. 8.]

Ἀγρεὺς, έως, ὁ, Qui est super venationem, ὁ ἐπὶ τῆς θήρας, Suid. i. e., opinor, Venationi præfectus. Ita dictus est Pan, ut ex Apollodoro refert Hes. (Ἀγρεύς· ὁ Πὰν, παρὰ Ἀθηναίοις, ὡς Ἀπολλόδωρος.) At Schol. Apollon. R. (2, 507.) ait Aristeum dictum Ἀγρέα, quod cum ejus matre Apollo rem habuisset in agro: [vide Sturz. ad Pherecyd. 160. Salmas. in Plin. 294. Aristæum Ἀγρέα et Νόμιον vocat Pind. Pyth. 9, 115. ubi v. Heyn. Vide et Æschyl. ap. Plut. 9, 35. " Nonn. Dionys. 5, 215. (29, p. 493.)" Wakef. Mss. Etym. Ἀγρεύς· ὁ ἥρως, εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀγρῷ γεγενῆσθαι, ἀπὸ γὰρ Κυρήνης καὶ Ἀπόλλωνος ἦν. Respicitur ad Apollon. R. l. c. " Paul. Sil. 45. Huschk. Anal. 235. Jacobs. Anth. 8, 253. Ruhnk. Ep. Cr. 209. Bergl. ad Alciphr.

A 109. Dorv. ad Char. 246. ad Callim. 1, 47. Musgr. Bacch. 1018. 1189." Schæf. Mss. Neptuni epitheton est Luciano 1, 615. Vide Dorv. ad Char. 77=246. ‖ " Avis nomen, (quasi Venatrix avis,) Ælian. (H. A. 8, 24. ubi v. Schneider.)" Wakef. Mss.]

" Ζαγρεὺς, (έως, ὁ,) a poetis dicitur ὁ Διόνυσος, " Bacchus, quasi ὁ πάνυ ἀγρεύων. Callim. (Fr. 171.) " Υἷα Διώνυσον Ζαγρέα γειναμένη. Intelligunt au-" tem τὸν χθόνιον Διόνυσον, quem Plutonem esse " existimant. Et tunc etymon illud optime quadrat. " Pluto enim defunctorum animas venatur et captat, [v. Dorv. ad Char. 77=246.] " unde et avari Ditis " domum Seneca dixit, et avidi Ditis regna. Testis " Etym. et Lex. meum vet. item Hes. et Suid. AT " Ζαγρὸς, eidem Suidæ [et Zonaræ] est ἀνυπόδετος, " Discalceatus." [Obiter nota v. ἀνυπόδετος, quod pro γυμνόπους dici idem Suid. alibi negat, sed ἀνυπόδητος per η. Etym. Ζαγρεύς· ὁ Διόνυσος, παρὰ τοῖς ποιηταῖς, δοκεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς μιγῆναι τῇ Περσεφόνῃ, ἐξ ἧς χθόνιος ὁ Διόνυσος. Καλλίμαχος· Υἷα Διώνυσον

B Ζαγρέα γειναμένη. Παρὰ τὸ ζα, ἵν' ᾖ ὁ πάνυ ἀγρεύων. Τινὲς τὸν αὐτόν φασιν εἶναι τῷ Πλούτωνι. Hes. Ζαγρεύς· Διόνυσος, δοκεῖ γὰρ μιγῆναι τῇ Περσεφόνῃ, ἐξ ἧς (ὁ) χθόνιος Διόνυσος, ubi Interprr. supplent, post δοκεῖ, ὁ Ζεύς. Suid. et Phot. Ζαγρεύς· ὁ Διόνυσος παρὰ ποιηταῖς, δοκεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς μιχθῆναι, (Etym. Hes. et Phot. μιγῆναι, sed Albert. Photii apographum μιχθῆναι exhibebat,) τῇ Περσεφόνῃ, ἐξ ἧς (ὁ) χθόνιος Διόνυσος. Lex. Ms. Bibl. Coisl. 233. Ζαγρεύς· ὁ Διόνυσος παρὰ ποιηταῖς. " Diod. S. 1, 249." Schæf. Mss. Eudocia 322. a Schæf. Mss. indicat: Παλλὰς ἡ Ἀθηνᾶ —παρὰ τὸ παλλομένην τὴν τοῦ Διονύσου καρδίαν ἀνενεγκεῖν τῷ Διΐ. Διόνυσον γὰρ, τὸν Ζαγρέα καλούμενον, υἱὸν Διὸς καὶ Περσεφόνης ὑπάρχοντα, μεληδὸν οἱ Τιτᾶνες ἐσπάραξαν, οὗ τὴν καρδίαν ἔτι παλλομένην (Δ... ...) Wakef. S. Cr. 4, 249. vide infra) ἀνήνεγκεν. ... narrat Proclus H. in Minerv. ap. Wakef. l. c. ... marg. sui S. C. exemplaris ascripsit Porson.: " Eust. 63, 43. (Τὸ δὲ λέγειν οὕτω καλεῖσθαι αὐτὴν, ἐπειδὴ ἐν τῇ γιγαντομαχίᾳ Πάλλαντά τινα πεφόνευκε γίγαντα,

C ἢ ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Διὸς * συνέπαλτο κεφαλῆς, ἢ ὅτι κεραυνῷ τῆς Σεμέλης βληθείσης, καὶ τοῦ Διονύσου διεκπεσόντος ἐμβρύου, παλλομένην τὴν τοῦ ἀμβλώματος καρδίαν ἤνεγκε τῷ Διΐ, ἢ εἴτι τοιοῦτον ἄλλο λέγεται, μύθου ἐστὶ * παραλήρημα.) Clem. Al. Pæd. p. 15." Adde Suid. Phot. Zonar. Etym. et Apollon. Lex. v. Παλλὰς, Pseudo-Did. et Schol. Ven. ad Il. A. 200. Eust. 1742. Tzetz. ad Hesiod. p. 32. et ad Lycophr. 355. Παλλὰς δὲ ἡ Ἀθηνᾶ—ἢ παρὰ τὸ παλλομένην τὴν τοῦ Διονύσου καρδίαν ἀνενεγκεῖν τῷ Διΐ. Διόνυσον γὰρ, τὸν καὶ Ζαγκρέα (l. Ζαγρέα) καλούμενον, υἱὸν Διὸς καὶ Περσεφόνης ὑπάρχοντα, μεληδὸν οἱ Τιτᾶνες ἐσπάραξαν, οὗ τὴν καρδίαν ἔτι παλλομένην ἀνήνεγκεν, v. Wakef. supra, qui in Eudocia, ap. quam eadem verba leguntur, supplet Διΐ post παλλομένην. " Le premier Bacchus est Zagreus, que Jupiter, transformé en dragon, eut de Proserpine. Le Scholiaste de Pindare, Isthm. 7, 3. (Πάρεδρον δὲ Δήμητρος εἶπε τὸν Διόνυσον κατὰ μὲν τὸν μυστικὸν λόγον, ὅτι παρεδρεύει ἑαυτῇ ὁ ἐκ Περσεφόνης γεγονὼς Ζαγρεὺς Διόνυσος, ὁ κατά τινας Ἴακ-

D χος,) et le Grand-Étymologique, au mot Zagreus, en font foi. Arrien, de Exp. Alex. 1, 2, 16. fait naître Jacchus de Jupiter et de Proserpine; mais il le confond évidemment avec Zagreus. Cette première copie d'Osiris se rapproche le plus de l'original: les formes du *mythe* sont encore roides et Égyptiennes. Déchiré par les Titans, Bacchus-Zagreus correspond parfaitement à Osiris tué par Typhon. Mais les traditions sur Zagreus sont très-obscures, et la confusion extrême. Il présidoit aux Dionysies ou Mystères de Bacchus, et paroissoit même dans les fêtes Sabasiennes, Clem. Alex. Protrept. p. 24. Cet emploi lui convenoit d'autant mieux, qu'il étoit le plus ancien et le plus Oriental des trois Bacchus.—Nous terminerons nos recherches sur ce sujet, et tout cet écrit, en rapportant un passage de Nonnus, Dionys. 48, 958., qui constate pleinement la réunion des cultes de Cérès et de Bacchus: Καί μιν (le troisième Bacchus) Ἐλευσινίῃσι θεᾷ (Pallas) παρακάτθετο Βάκχαις· Ἀμφὶ δὲ κοῦρον Ἴακχον ἐκυκλώσαντο χορείῃ

Νύμφαι κισσοφόροι *Μαραθωνίδες· ἀρτιτόκῳ δὲ Δαίμονι *νυκτιχόρευτον ἐκουφίσαν 'Ατθίδα πεύκην, Καὶ θεὸν ἱλάσκοντο μεθ' υἱέα Περσεφονείης, (Zagreus,) Καὶ Σεμέλης μετὰ παῖδα, (Bacchus le Thébain,)· θνηπολίας δὲ Λυαίῳ 'Ωψιγόνῳ στήσαντο καὶ ἀρχεγόνῳ Διονύσῳ, Καὶ τριτάτῳ νέον ὕμνον ἐπεσμαράγησαν 'Ιάκχῳ· Καὶ τελεταῖς τρισσῇσιν ἐβακχεύθησαν 'Αθῆναι, Καὶ χόρον ὀψιτέλεστον ἀνεκρούσαντο πολῖται, Ζαγρέα κυδαίνοντες ἅμα Βρομίῳ καὶ 'Ιάκχῳ." Ouvaroff. Essai sur les Mystères d'Eleusis p. 86—95.]

"'Αγρέμιος, Suidæ" [et Zonaræ] "ὁ ἀπὸ τῆς ἄγρας, "qui e venatione et captura est, afferenti ex Epigr. "(Theodoridæ 2.) 'Αγρέμιον πολιᾶς ἐξ ἁλὸς εὑράμενος. Nisi forte pro ἀπὸ leg. ἐπὶ, et intelligendum "de ipso venatore et captore, ut ita dicam, et tunc "idem esset cum ἀγρευτὴρ s. ἀγρευτὴς, et cum seq. "ἀγρέμων." [De hac conjectura silet Kuster. 'Απὸ et Zonar. agnoscit, et Jacobs. sine corruptelæ suspicione affert, addens: "'Αγρέμιον, i. q. ἄγρευμα, voc. aliunde non cognitum." Vulgo vertitur In venatione captus. "Jacobs. Anth. 8, 24." Schæf. Mss.]

"'Ἄγρεμον, ab Æschylo Myrmid. dici τὸν κάμακα, "Ridicam, annotat Hes. vel λαμπάδα ἢ δόρυ, Lampa-"dem, aut Hastam, ἀπὸ τοῦ αἴρειν" [l. αἱρεῖν, non αἴρειν, ut perperam corrigit Stanl. ad Æsch. Fragmm.] "καὶ λαμβάνειν, ἤγουν ἀγρεύειν." [" I. e. 'Αιρέμονα." G. "Malim, 'Αγρέμον', vel 'Αγρέμονα." Albert.] "'Αγρέμων, (ονος, ὁ,) Venator, Qui feras agrestes "captat. Hesychio enim ἀγρέμονες sunt θηρευταὶ, qui "huic expositioni subjungit, *πορθητικοὶ οἱ Βοιωτοὶ, "ἢ θηρευτικοί." [Albert. edidit πορθητικοὶ, B. In Ed. Schr. est πορθητικοὶ B.] "[illegible] esse etiam Locum in "Ætolia. Idem ἀγρέμονα paulo ante exposuerat τὸν [illegible]ιμήνιον, Menstruum. Ap. Etym. oxytonως ἀγρε-[illegible], expositum itidem θηρευτικόν." [" Quorsum [illegible] ("Ἄγρεμον· τὸν κάμακα, ἀπὸ τοῦ αἱρεῖν καὶ λαμβάνειν, ἤγουν ἀγρεύειν, ἢ λαμπάδα, ἢ δόρυ. Αἰσχύλος ἐν Μυρμιδόσιν. Deinde novus Artic. 'Αγρέμονα· τὸν ἐπιμήνιον.) Scr. scilicet, 'Αγρέμονα· τὸν κάμακα— Αἰσχ. δὲ ἐν Μ. ἀγρέμονα τὸν ἐπιμήνιον. Vide Meurs. Gr. Fer. 213." Toup. Emendd. 3, 535. Neque aliter Stanl. correxerat ad Æsch. Fragmm. ab Albertio laudatus. "Locum Hes. a Stanl. allatum sic corrigit Pauw. ut verba posteriora, ἀγρέμονα, (τὸν) ἐπιμήνιον, a præcedentibus [illegible]cta, ad alium articulum referat. Unde non ἀγρέμονα, sed ἀγρέμον, (imo ἄγρεμον·) τὸν κάμακα, ex Æsch. Myrmid. citabitur, et sic edidit Albert. ubi v. quæ annotata. Λαμπάδα vero ἀγρέμον (ἄγρεμον) dictum putat Pauw. ab ἀγρεῖν, Cujus ope aliquid investigatum et captum est." Butler. Artemid. 1, 17. Τοῖς δὲ ἄλλοις ἀνθρώποις ἤτοι ἑταίρας σημαίνει καὶ μάχλους γυναῖκας, ἢ ἄνδρας γόητας, ἁρπακτικούς τε καὶ ἀγρεμόνας, ἐξ ὕδατος ἢ δι' ὕδατος ἔχοντας τὴν ἐργασίαν πρὸς τὴν τροφήν. Vulgo legitur ἀγνώμονας, pro quo Wakef. S. C. 3, 193., a Schæf. Mss. citatus, ἀγρεμόνας recte dedit, addens :—"Ἄγρα vox est piscatorii negotii propria. 'Εξ ὕδατος vero, ut piscator; δι' ὕδατος, ut mercator, fullo, tinctor, et similes operarii."]

"Δυσαγράω, Infelici captura utor, Male et infeli-"citer venor. Plut. Antonio (5, 152.) 'Επεὶ δ' ἁλι-"εύων ποτὲ καὶ δυσαγρῶν ἤχθετο, παρούσης τῆς Κλε-"οπάτρας, ἐκέλευσε τοὺς ἁλιεῖς ὑπονηξαμένους κρύφα "τῷ ἀγκίστρῳ περικαθάπτειν ἰχθῦς τῶν προεαλωκότων. "Et Δυσαγρία, ἡ, Mala s. Infelix captura et vena-"tio," [J. Poll. 5, 13. Δυσαγρία, ἀναγρία, *δυσθηρία. Δυσαγράω contra analogiam formatum est, l. Δυσαγρέω, et sic Schneider. Lex.: v. supra 540. d.—54. b. "Τὸ εὖ, it. δυς, καὶ τὰ στερητικὰ μόρια, non componuntur cum verbis, sed cum nominibus, Scalig. ad Phrynich. 114., v. Wakef. Eum. 562., *δυσπάλλω, *εὐμανθάνω, ad Heracl. 181., εὐστολίζω, εὐθαρσῶ, (imo εὐθαρσῶ satis Græcum est,) ad Charit. 435. 555. sed ἀμνησικακῶ, v. Charit. 679. Cattier. 14. 17. Brunck. Apollon. R. p. 90. Hemst. ad Plut. p. 358. Reisk. ad Artemid. p. 179. Reiff. Εὐκρίνω, non Græcum, Brunck. Apollon. p. 20. Valck. ad Phœn. p. 447. εὐπράττω, Thom. M. 909. Ion. fin. Wakef. Eum. 320. ad Lucian. 1, 729. 730. Schneider. ad Xenoph. Pol. 465. 468." Schæf. Mss.] "Εὐπράσσω, "s. εὐπράττω, conjunctim alicubi scribitur pro εὖ "πράσσω, s. εὖ πράττω, Feliciter rem gero, Feliciter "res administro. Affertur et εὐπράττων ἐς χρημάτων "λόγον, pro Divite et pecunioso." "Εὐκρίνω, "Bene secerno et seligo, unde particip. εὐκρίνας ap. "Hom. quod Schol. exp. ἐπιλεξάμενος, Od. Ξ. (108.) "Καί σφι συῶν τὸν ἄριστον εὐκρίνας ἀποπέμπω." [Sic olim edebatur, sed hodie legitur e Barnesii emend. ἐῢ κρίνας. Cf. Il. Π. 199.] "'Εὐστείλας, Hom. usur-"pat pro εὖ στείλας καὶ παρασκευάσας, Od. Ξ. (246.) "Αἴγυπτόνδε μὲ θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι, Νῆας "εὐστείλαντα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι, Bene instructis "apparatisque navibus. Sic supra εὐκρίνας." [Sed hodie, saltem in Ernest. Ed. legitur ἐῢ στείλαντα.]

[*Δυσαγρὴς, έος, ὁ, ἡ. Oppian. H. 3, 2[illegible]. Ἢν γὰρ ἴδωνται, Ἢ *σμαραγὴν ἀΐωσι δυσαγρέος ἑλκομένοιο, ubi Schol. τοῦ κακῶς ἀγρευθέντος.)" Wakef. Mss.]

"'Εξαγρεῖν, Hesychio est ἐξάγειν, ἐξαίρειν, Edu-"cere, Eximere."

"Καταγρεῖ, Hesychio est καθαιρεῖ, καταλαμβάνει." [" Rescripsi καθαιρεῖ, ut recte H. St., Is. Voss. ad Catull. p. 114. et Perg." Albert. Apollon. Dysc. de Pronom. 126.: Συρακούσιοι ψίν· Ἄμανι ψιν γενόμενα (sic,) Σώφρων. Ἡ διὰ τοῦ ψ γραφὴ ἐπὶ πλήθους τασσομένη οἰκειοτέρα τῆς διὰ τοῦ σφ. Καὶ σὺν τῷ α λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν· Ὄτα πάννυχος *ἄσφι καταγρεῖ, Σαπφώ. "Sturz. Ἄμιν ἢ ψὶν γ. Saltem corr. 'Αμὶν." Bekker. Hoc respexit Hes. Vide Volger. ad Sapphus Fr. 80.; et Blomfield. in Mus. Crit. Cant. 2, 251. qui edidit ὅτα pro ὅτα.]

[*Προαγρέω, i. q. προαιρέω. Cumeum Marmor Caylusii Recueil d'Antiq. T. 2. Tab. lvi. ΤΩ ΔΑΜΩ *ΠΑΣΣΥΔΙΑΣΑΝΤΟΣ — ΚΑΙ ΝΑΥΩ, f. ΝΑΟΝ, ΕΝ ΤΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ ΚΑΤΕΙΡΩΝ ΠΡΟΑΓΡΗΜΜΕΝΩ, "ubi ult. v. cave cum Viro Docto p. 183. accipias per metathesin pro ΠΡΟΗΓΕΡΜΕΝΩ, tanquam jungerentur ΝΑΥΩ—ΠΡΟΗΓΕΡΜΕΝΩ. Genitiv. ΠΡΟΑΓΡΗΜΜΕΝΩ pendet a ΤΩ ΔΑΜΩ, poniturque Æolice pro ΠΡΟΑΙΡΗΜΕΝΩ. Communi usu diceretur, Τοῦ δήμου—ναὸν—καθιεροῦν προαιρουμένου, S. P. Q. C. templum ipsi dedicare æquum censente, ut, Προαιρούμενοι οὖν ἐμ πᾶσιν εὐχαριστεῖν, in Instroniorum Decreto Antiqq. Asiat. p. 112, 20. De Æolico ἀγρεῖν pro αἱρεῖν, v. VV. DD. ad Hes. v. 'Αγρεῖται." Kœn. ad Greg. 590.]

"'Αγρετὰ, Suidæ λεπτὰ, Tenuia," [Quæ capi possunt. "In prior. Edd. male λεπτὰ, quod Portus verterat Tenuia et subtilia, inepte prorsus, et sensu ab h. l. alienissimo. Facile enim videre potuisset, unica litera mutata, scr. ληπτὰ, quam lectionem, tacentibus licet Mss. me huic loco recte restituisse puto. Idem mendum occurrit ap. Hes. v. 'Ελεπὴ, ubi λεπτὴ pro ληπτὴ legitur." Kuster. Zonar. 'Αγρετά· λεπτά. "Sic Suid. quoque, ubi Kust. corrigit ληπτά. Sensu meliori, sed mirus tamen consensus Codd. foret, quamvis facilis error ob pronuntiationem." Tittmann.]

[*'Αγρέται, Hes. παρὰ Κῴοις ἐννέα κόραι κατ' ἐνιαυτὸν αἱρούμεναι πρὸς θεραπείαν τῆς 'Αθηνᾶς. "Sic Lat. Captæ, a Capi, dicebantur Virgines Vestales. 'Αγρέται igitur est Captæ." Salmas. Cod. Ven. exhibet Ἄγρεται. "'Αγρεταὶ scr." Albert. Auctar. Emendd. in Hes.]

[*'Αγρέταν, Hes. ἡγεμόνα, θεόν. Albert. consuli jubet, quæ ad 'Αγητόρειον annotata sunt; sed alio ista spectant. "Vox restituenda Æschylo Pers. 1007. Βεβᾶσι γὰρ Οἵπερ ἀγρέται στρατοῦ. Ita lego. Vulgo, ἀγρόται." Toup. Emendd. 4, 353. Schol. 'Αγρόται· οἱ ἄρχοντες. Εἰ δὲ *ἀκρόται, οἱ ἄκροι. Ἄλλως. 'Αγρόται, γράφεται καὶ ἀκρόται, ἐξ οὗ ἔσται ἀπὸ τοῦ ἄκρου· εἰ δὲ ἀγρόται, ἀπὸ τοῦ ἄγειν καὶ ἀγείρειν. "'Ακρόται Rob. quæ lectio notatur etiam a Turn. sed eam improbat Pauw. Contra prætulerunt Brunck. Schutz. Οἵπερ †ἀγρόται, Pors. 2. Ex ἀγρόται, vel etiam ἀκρόται, modo vox illa sit bonæ notæ, sensus oritur commodus, ἀγρόται, Qui agmen ducunt, ἀκρόται, Qui in exercitu præsunt." Butler. Utrumque vocab. nostra saltem sententia, repudiat Gr. linguæ ratio; nam ἀγρόται neque potest formari, ut imperitus Schol. perperam scribit, ἀπὸ τοῦ ἄγειν καὶ ἀγείρειν, nec significare, ut Butlerus credit, Qui agmen ducunt. 'Αγρόται esset ab ἀγρὸς, Rustici,

tua signif. huic loco minime convenit. Deinde vero, quod ad alteram voc. ἀκρόται attinet, nihil adhuc in Gr. scriptoribus comperimus, quo ἀκρόται ab ἄκρος descendere posse et usurpari pro Qui in exercitu præsunt, nobis persuadeatur. Ἀκρόται formandum esset, non, ut Schol. nugatur, ab adj. ἄκρος, sed a nom. ἀκρὸς, quod nullibi extat, ut ἀγρόται est a nom. ἀγρός. "Nec displiceret etiam," addit Butler., "modo adesset fides Codicum, ἔκκριτοι, sed conjecturis rarissime indulgeo, nisi in locis plane desperatis." "Toup. in Hes. 3, (4,) 353. ἀγρέται reponi vult ex Hes. Reposui rarum voc. * ἀρχέται. Eurip. Heracl. 755. παρὰ θρόνον ἀρχέταν, Electr. 1149. ἔπεσεν ἐ.. ἀρχέτας." Blomfield. Sed ἀρχέται nimis a vulg. scriptura, ἀγρόται, s. ἀκρόται, recedit. Omnino probanda est Toupii lectio ἀγρέται, οἱ ἄρχοντες, quam et firmat Hes. glossa, Ἀγρέταν· ἡγεμόνα, θεὸν, c. compos. vocc. Ἱππαγρέτης, (Lex. Timæi 150. Ἱππαγρέται· τρεῖς οὗτοι ἐγένοντο ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ,) et * Παιδαγρέτης. "Ἱππαγρέτας alio nomine παιδαγρέτας dictos esse, ex Hes. sed castigato, intelligimus: Παιδαγρέται· ἀρχή τις, ἐπὶ ἱππέων. Vulgo scribitur, * Παιλαγρέται, (pro quo Is. Voss. conjicit * Πωλαγρέται.) Nam ἵππεις a Lacedæmoniis, sicut erant, ἔφηβοι, κόροι, παῖδες vocabantur, ut equites Romanos, Juvenes appellat Liv. 2, 20. ubi v. Drakenb." D. R. Plura v. in Ἱππαγρέται. An huc referenda est Hes. glossa? * Κωλαρίας· τοὺς ἐκ τῆς ἀγέλης παῖδας. Alicubi sic scriptum repererat Hes. pro κωραγρέτας, a κῶρος, Dorice pro κοῦρος, Puer, et ἀγρέω i. q. αἱρέω.]

"Ἀγρετήματα, Hes. τὰ ἀγορευόμενα τῶν παρθένων, "sed non sine mendo," [additur, Λάκωνες. "L. ἀγρευόμενα, Virgines captæ." Perg. Soping. conferri jubet Ἀθρήματα: Albert., Ἀγρέται. "Imo ἀγρευόμενα, (quæ est Pergeri conjectura,) nisi Conventum virginum intelligit. Hes. Ἀγρετᾷ· συναθροισθῇ." Toup. Emendd. 3, 547.]

"Ἀγρηνὸν, (τὸ,) Rete s. Reticulum, δίκτυον, et "ἔνδυμα δικτυοειδές. Hes. ἀγρηνὸν dici scribit δι"κτυοειδὲς, ὃ περιτίθενται οἱ βακχεύοντες Διονύσῳ, "quod ab Eratosthene vocari γρῆνυν s. γρῆνον." [Verba sunt: Ἀγρηνόν· δικτυοειδὲς, ὃ περιτίθενται οἱ βακχεύοντες Διονύσῳ, Ἐρατοσθένης δὲ αὐτὸ καλεῖ γρῆνυν, ἢ γρῆνον. "Ἴσως λείπει, περίβλημα. Vide Pollucem, (mox citandum,) qui πλέγμα fuisse ait, quod et fortasse Hes. maluit." Heins. "Jungerm. leg. conjicit, Ἀγρηνά· δίκτυα, καὶ Ἀγρηνόν· ἔνδυμα δικτ. κ. τ. λ. Etym. (Ἀγρηνόν· ποικίλον, ἐρεοῦν, δικτυοειδὲς, καὶ ἔνδυμα δὲ ποιὸν,) et Varin. exhibent, δικτυοειδὲς καὶ ἔνδυμα ποιὸν, (imo in illo est καὶ ἐνδ. δὲ π.) Quomodo ap. Hes. etiam leg. censet Lederlin. ad Poll. ubi ἔνδυμα illud Tiresiæ tribuitur. Biel. in Schedis Mss. ita distinguit: Ἀγρηνά· δίκτυα, καὶ ἔνδυμα ἀγρηνὸν, δικτυοειδὲς, ὃ κ. τ. λ. Hes. Γρίνος· δέρμα." Albert. Sed illud γρῖνος s. potius γρινὸς est i. q. ῥινὸς, ut docet Kuster.] "A Polluce (4, 116.) "numeratur ἄγρηνον, scribitur enim ap. eum propa"roxytonws," [sed e Mss. hodie editur ἀγρηνὸν,] "inter vestes histrionum tragicorum, diciturque fuisse "πλέγμα ἐξ ἐρίων δικτυῶδες περὶ πᾶν τὸ σῶμα, ὃ "Τειρεσίας ἐπεβάλλετο, Reticulum e lana plexum et "totum corpus amiciens, quo Tiresias utebatur," [hodie editur e Kuhn. emend. ὃ Τειρεσίᾳ ἐπεβ.] "In "Lex. meo vet. dicitur fuisse ποικίλον, ἐρεοῦν, "δικτυοειδὲς ἔνδυμα."

"Κωλακρέται, Suidæ οἱ ταμίαι τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ "καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων," [e Schol. ad Aristoph. Vesp. 695.] "Hes. esse dicit ἀργυρικοὺς ταμίας, quos putari a quibusdam μόνου τοῦ δικαστικοῦ προΐστασθαι. J. Poll. (8, 97.) scribit ταμίας τῆς "θεοῦ, qui sorte legebantur, fuisse e numero τῶν "πεντακοσιομεδίμνων, pecunias accepisse præsente "senatu, vocatos fuisse Κωλακρέτας, habuisse potestatem etiam mulcta liberandi, si qua ab Archon"tibus injuste esset irrogata. Aristoph. Vesp. (l. c.) "Σὺ δὲ χασκάζεις τὸν Κωλακρέτην· τὸ δὲ πραττόμε"νόν σε λέληθε. Paulo post (724.) Κωλακρέτου "γάλα periphrastice vocat τὸν δικαστικὸν μισθὸν, "dicens, Κωλακρέτου γάλα πίνειν. Schol. ejus "Comici (ad Av. 1541.) cum Κωλακρέτας esse dixis"set τοὺς ταμίας τῶν πολιτικῶν χρημάτων, subjungit,

A "dicere Aristoph. Grammat. hos esse ταμίας τοῦ δι"καστικοῦ μισθοῦ, non vero hujus solum egisse cu"ram, sed etiam τὰ εἰς τοὺς θεοὺς ἀναλισκόμενα per "hos expensa fuisse; idque patere ex his Androtio"nis, Τοῖς δὲ ἰοῦσι Πυθῶδε θεωροῖς τοὺς Κωλακρέτας "διδόναι ἐκ τῶν ναυκληρικῶν ἐφόδιον ἀργύρια καὶ εἰς "ἄλλο ὅ,τι ἂν δέῃ ἀναλῶσαι: ταμίας autem fuisse et "προεστῶτας τῆς δημοσίας σιτήσεως." [Ultima illa, ταμίαι δὲ ἦσαν κ. τ. λ. Vales., cum Maussaco ad Harpocr. et Nostro, non putat esse Androtionis, idque omnino recte.] "Alibi idem Schol. (ad Vesp. 695.) "cum annotasset Κωλακρέτην vocatum fuisse τὸν "κατέχοντα τὰ χρήματα τῆς πόλεως, τὸν ταμίαν τοῦ "δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων, "subjungit, legem fuisse, ut sacerdotes acciperent "reliquias sacrificii, ut sunt δέρματα καὶ κωλαῖ, al"ludens forsitan ad etymon hujus vocabuli." [Hinc sua sumsit Suid. Κωλακρέτης· νόμος ἦν, τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τοὺς ἱερέας λαμβάνειν, ἅ εἰσιν οἷον δέρματα καὶ κωλαὶ, l. κωλαῖ, ut in Schol. "Videntur B dicti ἀπὸ τῶν κωλῶν, ea enim quæ in sacris victimis reliqua erant, ut pelles et κωλαὶ, (l. κωλαῖ,) Colacretæ accipiebant, tanquam ἱερεῖς e lege." Maussac. "Ea est sententia Florentis Christ. ad Aristoph. Vesp. (l. c.) e quo Maussacus hæc ad verbum transcripsit tacito auctoris nomine. Sunt autem hæc verissima. Nam et Aristoph. Nub. p. 113. (imo Plut. 1185.) Οὔκουν τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις; Schol. notat: Οὔκουν τὰ νομιζόμενα· τῶν ἀφοδευμάτων, παίζων δὲ τοῦτο λέγει, δέον εἰπεῖν, τὸ δέρμα καὶ τὰ κωλᾶς, ἐπειδὴ νόμος ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τὰ κρέα λαμβάνειν. Ἄλλως· Τὰ ἔθιμα τῶν παρεχομένων τοῖς ἱερεῦσι δέρματα καὶ κῶλα (l. κωλᾶς.) Φησὶν οὖν, ὅτι καὶ τῆς κόπρου τὰ νομιζόμενα λαμβάνεις, τὰ ἔθη σκατων." Vales. Schol. ap. Brunck. "Νόμος ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τοῦ ἱερείου τὸν ἱερέα λαμβάνειν, δέρμα καὶ κῶλα, l. κωλᾶς. Παίζων οὖν κἀνταῦθα φησι λαμβάνειν αὐτὸν τὰ νομιζόμενα ἐκ τῶν ἀφοδευμάτων. Vide not. ad Thesm. 758." "Dicti sunt quasi Κωλαγρέται, ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν τὰ κῶλα, Quod partes ceC derent e sacrificiis immolatis. Hes. Ἀγρεῖται· λαμβάνεται." Kuhn. At secundum Damm. Lex. Hom. 2183. Κωλαγρέτης est ab ἀγείρω, Colligo, et κῶλον, Membrum. Vide Pauw. mox in Αἰναγρέτης citandum. In Pollucis loco Ed. pr. Κωλακερταὶ exhibet, "C. A. Κωλακρεταὶ, in marg. Κωλακερταὶ, (Ms. Jung. Κωλακρέται.) Vulgatum constanter habent plerique omnes." Kuhn. Κωλαγρέται habet Cod. Falckenb. Zonar. Κωλαγρέτης· ὁ ταμίας. "Κωλαγρέται, κωλακρέται, Act. Traj. 1, 235." Schæf. Mss. Timæi Lex. Κωλαγρέται· οἱ ταμίαι τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ, καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων. "Κωλαγρέται, vel, ut alii scribunt, κωλακρέται, a Schol. Aristoph. Vesp. 693. dici traduntur ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν τὰς κωλὰς, Quod victimæ partes caperent. (Non diserte sic tradit Schol. nec v. ἀγρεῖν ap. eum occurrit: ea tantum dicit, quæ Noster attulit, et nos modo e Suida attulimus:) ut μαζαγρέτας dixit Aristias ap. Athen. 686. Glossographus noster bene iis tribuit et Judicia, et Sacræ Pecuniæ curam. Lex. Rhetor. Ms. (in D Bekk. Anecd. Gr. 275.) Κωλακρέται· οἱ τῶν ἀργυρίων ταμίαι καὶ τὸ, (l. ut in Bekk. ταμίαι, οἳ τὸ) δικαστικὸν ἐταμιεύοντο τριώβολον, καὶ τὰ εἰς τὰς θεοὺς ἀναλισκόμενα χρήματα. Quocum consentit Schol. Comici l. c. nisi quod universe eos scribat. Hes. Κωλακρέται· ἀργυρικοὶ ταμίαι, οὓς τινες οἴονται μόνου τοῦ δικαστικοῦ προΐστασθαι. ('Lego μ. τ. δ. μισθοῦ. Sic Suid. Timæus, et Schol. ad Aristoph. Av. 1541.' Toup. Emendd. 4, 318. vide nos infra.) In iis Grammaticis, quos Hes. significat, est etiam is, qui Δικῶν Ὀνόματα collegit, in Bibl. S. Germ. (Bekk. Anecd. Gr. 190.) Κωλακρέται· οἱ κρατοῦντες δικαστικὴν ζημίαν. Qui Aristophanis Grammatici auctoritatem secutus videtur. Is enim statuerat, unius judiciariæ pecuniæ, non publicæ universæ, curam ad κωλακρέτας pertinuisse. Sed eum ex Androtione refellit Schol. Comici ad Av. 1540. (l. c.) Κωλακρέται etiam, quantum quisque pecuniæ ad publicas triremes conferret, descripsisse videntur. Etym. Κολακρέται, l. Κωλακρέται· οἱ τῶν ἀργυρίων ταμίαι, οἳ τὸ τριηραρχεῖν ἔταττον. Harpocr. v. Ἀποδέκται ex Androtione narrat, Ἀπο-

δέκτας a Clisthene, multa in Reip. Atticæ forma novante, in *Κωλακρέτων* locum esse surrogatos. Vide ibi Maussac. et Vales. in Maussac. Nott. 235. (' Antiquitus diversi erant a *Ταμίαις Κωλακρέταις*, siquidem in eorum locum successisse dicat *Ἀποδέκτας* jubente Clisthene Harpocratio.' Kuhn.) At J. Poll. 8, 97. *Κωλακρέτας* post *Ἀποδέκτας* memorat, quasi illi *Ἀποδέκταις* successissent: *Ταμίαι τῆς θεοῦ, κληρωτοὶ μὲν ἐκ πεντακοσιομεδίμνων ἦσαν· τὰ δὲ χρήματα παρελάμβανον τῆς βουλῆς παρούσης· ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι Κωλακρέται· εἶχον δ' ἐξουσίαν καὶ ζημίαν ἀφελεῖν, εἰ ἀδίκως ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐπιβληθείη.* Ex his satis superque intelligi arbitror, quam juvenili levitate D. Heins. ad Sil. It. 1, 119. scripserit, nugari Græcos istos, qui *Κωλακρέτας* Ærarios aut Thesaurarios dicant. Post hæc a nobis scripta editaque, Caylus. Recueil d'Antiq. T. 2. Tab. 65. Marmor Cyzicenum prodidit, in quo VERBUM a *Κωλακρέτης* formatum, et' hucusque inauditum, * *Κωλεκρατέω*, legitur, *Οἱ δὲ ἐκωλεκράτησαν ἐπ' ἑταιρῶν, Κορράγου Τιμόθεος κ. τ. λ.* Cum de scriptura Lapidis, qui nunc Parisiis servatur, dubitari non possit, credat fortasse aliquis, verbum per colonos Athenis Cyzicum translatum, vulgi ore depravatum esse. Sed satius est, culpam in marmorarium conferre, qui, duabus literis temere transpositis, *ἐκωλεκράτησαν* sculpserit pro * *ἐκωλακρέτησαν*. Ceterum (Timæi) glossam etiam habent Phot. (*Κωλαγρέται· οἱ ταμιεῖαι*, l. *ταμίαι, τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων* ... Suid. Quare qui in Platone quærere instituerit, operam perdet. Pro *ταμίαι* Ms. *ταμιεῖαι*, (et sic Phot.)" D. R. Iterum Phot. *Κωλακρέται· ταμιεῖαι* (l. *ταμίαι*, ut tacite corrigit Schæf. ad Greg. C. 562.) *τοῦ δικαστικοῦ, οἷον καὶ τὰ εἰς θεοὺς ἀναλισκόμενα παρεῖχον.* "Recte Theologus literatissimus Animadv. ad Phot. Loco *οἷον* scr. *οἵ*. Scilicet accentum habuerunt pro nota tachygraphica syllabæ *ον*. Schæf. l. c. Cf. Schleusner. Cur. Nov. in Phot. Contrario modo, ut notat idem Schæf., peccatum est in Lex. Rhet. ap. Ruhnk. ad Tim. 62. (et Bekk. Anecd. Gr. 221.) ubi Bast. pro, *Οἱ τῇ κλίμακι διαστρέφονται τὰ μέλη στρεβλούμενοι* corrigit, *Οἷον, Τῇ κλίμακι διαστρέφονται οἱ τὰ μέλη στρεβλούμενοι*, ex Etym., *Οἷον, Τῇ κλίμακι διαστρέφονται:—οἷον τὰ μέλη στρεβλούμενοι.* Illud *οἱ*, quod non agnoscit D. R., in hoc contextu sensum nullum habet. Lege, *Οἷον, Τῇ κλίμακι διαστρέφονται, τὰ μέλη στρεβλούμενοι*, quæ verba ex Auctore quodam nobis ignoto sumta sunt, deinde in Etym. dele istud *οἷον* ante *στρεβλούμενοι*. Ceterum in Photii glossa, *Κωλακρέται· ταμίαι τοῦ δικαστικοῦ, οἳ καὶ τὰ εἰς θεοὺς ἀναλισκόμενα παρεῖχον*, nota *μισθοῦ* abesse, quod etiam abest in Hesychio, cui id restituit Toup. supra citatus.]

[* *Λιναγρέτης, ὁ*, Reti captus. Lycophr. 237. * *Αἰθυιόθρεπτος, πορκέων λιναγρέτης*, Pal. *λιναργέτης*, alii *λιναργέτῳ*. Schol. *Ἀντὶ τοῦ ὁ* * *κυκνόθρεπτος ὁ λιναγρέτης, καὶ ὁ ἀγρευθεὶς ἐν λίνοις καὶ δικτύοις τῶν πορκέων καὶ ἁλιέων.* Phile Carm. 102. *Δέον γε μὴν λαβόντα τὸν λιναγρέτην, Αὐτοῖς μὲν ὀστράκοισι θλᾶν ἐξαπίνης Λίθου βολῇ βαρείᾳ ἐν μιᾷ μόνῃ.* "Ita scripsi pro *λιναγέρτην*, quod in Ms. est, quia utrumque idem sonat, et locus sextus in his ipsis mavult iambum, quam spondæum. Ab *ἀγείρω* fit * *ἀγέρτης* et *ἀγρέτης*, ut Eruditi sciunt, et sic *λιναγέρτης* et *λιναγρέτης* non differunt." *Ἀγέρτης* et *λιναγέρτης* sunt voces nihili. Vera lectio et unice vera forma est *λιναγρέτης*, quæ deducenda est non ab *ἀγείρω*, ut nec *κωλακρέτης* s. *κωλαγρέτης*, quicquid Damm. contradicat, sed ab *ἀγρέω*, verbo de piscatoribus proprie dicto.) Ipsa vox significationis est ambiguæ; nam vel Linum tractantem denotat, vel Retiarium, qui post capturam retia contrahit et colligit iterum. Posterius hic sumendum, ut quisque videt: quare Piscatorem verti. (*Λιναγρέτης*, secundum Gr. linguæ analogiam, non potest significare Linum tractantem, nec Retiarium, qui post capturam retia contrahit et colligit iterum; sed simpliciter ponitur vel pro Reti captus, ut ap. Lycophr. l. c., vel pro Piscator, ut hic, a *λίνον*, Rete, et *ἀγρέω*, Capio.) Ap. Hes. *Λιναγερτουμένη· ἐνημμένη, λίνα κακοείμων λινεργοῦσα.* Quod *λιναγέρτην* etiam confirmat. Sed quid tibi

A videtur de interpretamentis? Eane abblandiri possunt? Haud credo, si paulo sis perspicacior. Sed suspicor, *Λιναγερτουμένη· ἐνημμένη λίνα*, * *καλοείμων, λινεργοῦσα.* Sic ista belle se habent. Plura alias. Nunc properamus ad ipsos carceres." Pauw. "Distingue, *ἐνημμένη λίνα, κακοείμων, λινεργ.*" Is. Voss. "Sic Phavor. exhibet, et Pauw. ubi *λιναγέρτην*, s. *λιναγέρτην*, quod glossam nostram confirmat. Sed *καλοείμων* legit V. C. quem vide. (Wakef. ad marg. affert ex Hom. H. in Apollin. 103. *Ἀξέμεν Εἰλείθυιαν, ὑποσχόμεναι μέγαν ὅρμον, Χρυσείοισι λίνοισιν ἐεργμένον*, * *ἐννεάπηχυν*, sed hæc alio spectant. De permutatione vocum *κακὸς* et *καλὸς* olim monuimus.) H. Steph. (vide in *Λιναγερτουμένη*,) *ἐνημμένη λινᾶ, κακοείμων.* In fine scr. forte, † *Λινεργοῦσα*, ut sit nova glossa, sine interpretatione." Albert. Vel scribe * *λιναγρετουμένη*, vel metathesin literarum intellige, cujus figuræ exempla manu larga dedimus supra in *Ἀρχάγαθος*. An *λιναγρέτης* passive sumi possit pro Reti captus, ut ap. Lycophr. l. c., nobis
B liceat dubitare; nam cetera composita *θηραγρέτης, κωλαγρέτης, μαζαγρέτης*, sunt activa. E lect. quam exhibent quidam Codd. *λιναργέτῳ*, pene suspicamur scr. * *λινάγρετος*. Voces, quæ in *ετης* desinunt, sunt activæ, non passivæ. Etym. *Ἐχέτης· ὁ πλούσιος, ὡς Πίνδαρος, ἀπὸ τοῦ ἔχω ἐχέτης, σθένω* * *σθενέτης καὶ* * *ἐρισθενέτης.* "A præsenti nascuntur substantiva in *ος, ἀρχὸς, ἀγός*: et *ετης, εὐχέτης*, * *λαμπέτης*, utrumque est, ne Schneider. dubitet amplius, ap. Etym. 135. (556. *Λαμπετῶ· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ εὔχω γίνεται εὐχέτης, καὶ βάλλω* * *βελέτης, καὶ ἑκατηβελέτης, οὕτω καὶ παρὰ τὸ λάμπω, λαμπέτης, καὶ ἐκ τούτου λαμπετῶ*,) et deducuntur hinc vv. *εὐχετᾶν, λαμπετᾶν*, et * *λαμπέτις*, * *ἐριλαμπέτις.* Sic *ἐχέτης*, * *ἀρχέτης, ἐπέτης*, * *πανδερκέτης, πανδακέτης*, multaque alia a præsentibus obsoletis *γενέτης, εὐνέτης, στεροπηγερέτης, θηραγρέτης.*" Lobeck. Diss. in Phrynichi Ecll. nondum edita.] "*Εὐχέτης*, Qui votum facit, VV. LL." [Sumtum videtur e Phavor. qui Zonaram exscripserat: *Εὐχαίτης· ὁ* * *καλόθριξ, εὐχέτης* (sic Phav. pro quo in
C Zonara perperam *εὐχετὴς*) *δὲ, ὁ εὐχὴν ποιῶν, ψιλόν.* Ceterum e Lobeckii sententia *θηραγρέτης* formatum est ab obsoleto præsenti; at secundum veteres est ab *ἀγρέω*, ut *κωλαγρέτης*, et *μαζαγρέτης*. Lobeckio tamen favet, quod omnia fere nomina in *ετης* desinentia sint a verbis in *ω*, non in *εω*, desinentibus. Sed viderint alii, quibus Deus otia faciat.]

[* *Μετάγρετος*, i. q. *πεδάγρετος*, de quo infra olim dicetur.]

[* *Φιλαγρέτης, ὁ*, Venationis studiosus, UNDE * *Φιλαγρέτις*, Dianæ epith. Paul. Sil. 72. *Ὄρθριος εὐπλέκτοιο λίνου νεφοειδέϊ κόλπῳ Ἔμπεσε σὺν κίχλῃ κόσσυφος ἠδυβόας. Καὶ τὰν μὲν πανάφυκτος ἕλε βρόχος· ὠκὺ δ' ἀπέπτα Ἐξ ὀρνιθοπέδας φθὸς* * *ἐρημοφίλας. Ἦ τάχα που* * *τριμάκαιρα φιλαγρέτις ὄρνιν ἀοιδὸν Ἄρτεμις* * *εὐμόλπῳ λῦσεν ἄνακτι λύρης.* Pro *φιλαγρέτις* autem in Orph. Hymn. 35=36. cui titulus *Ἀρτέμιδος θυμίαμα*, est * *φιλαγρότις*: *Λυσίζωνε*, * *φίλοιστρε, κυνηγέτι, λυσιμέριμνε, Εὔδρομος, ἰοχέαιρα, φιλαγρότι*, * *νυκτερόφοιτε.* "*Φιλαγρέτις*, Musgr. Bacch. 1018.
D Jacobs. Anth. 11, 157." Schæf. Mss.]

[* "*Ἀγρετεύω*, Inscr. ap. Biagi ad Monum. Gr. Naniana p. 161. cf. p. 198." Boissonad. Mss.]

¶ *Ἀγρόω, ῶ*, F. *ώσω*, P. *ωκα*, i. q. *ἀγρεύω*.

¶ *Ἀγρώσσω*, i. q. *ἀγρεύω*, et de omni genere venationis dicitur, ut de piscium venatione, Od. E. (53.) *Ἰχθῦς ἀγρώσσων*, [Pseudo-Did. *θηρεύων, ἀγρεύων.* "Ita ipsum *θηρεύω* de piscatione usurpatur, Athen. 90." Scott. App. ad Thes. Hes. *Ἀγρώσσων· ἀγρεύων*, Apollon. Lex. *οἷον ἀγρεύων.* Suid. et Zonar. *Ἀγρώσσω· τὸ ἀγρεύω.* Lycophr. 598. Oppian. C., 1, 129. *Χείματι δ' ἐν μεσάτῳ μέσον ἤματος ἀγρώσσοιεν.* "Vulg. *μέσον ἀγρώσσοιο* cum Rittersh. et Bodino correxi. Forma media verbi *ἀγρώσσω* non usitata." Schneider. Nicand. Th. 416. Hesych. *Ἀγρώσσει· θηρεύει. Ἀγρώσσοντες· ἀγρεύοντες.* Callim. H. in Apoll. 60. "Ruhnk. Ep. Cr. 140. Athen. 38. Tzetz. ad Lycophr. p. 651." Schæf. Mss. Etym. *Ἀγρώσσω· παράγωγος ὁ χαρακτὴρ, ἀπὸ τοῦ ἀγρὸς ἀγρώσσω· τὰ γὰρ δύο σσ τὰ ἐξ λαμβάνουσι φωνήεντα· τὸ δὲ ο οὐ λαμβάνουσιν· οἷον τὸ α, παρὰ τὸ ἄλλος, ἀλ-*

λάσσω· τὸ ε, παρὰ το πῦρ πυρὸς, πυρέσσω· πτήσσω, τὸ η· δειλίσσω, τὸ ι· ἀφύσσω, τὸ ἀπαντλῶ, τὸ υ· ὀνειρώσσω, ἀγνώσσω, τὸ ω· ὥστε ἔχεις μὲν δοῦναι τὸ ο, οὐκ ἐν παραγωγῇ δέ· τὸ γὰρ ὄσσω ἀπὸ τοῦ ὄπτω γέγονεν.] Sed Hes. ἀγρώσσατο exponit etiam Irritum fecit, Frustratus est, [ἠθέτησεν, ἐψεύσατο.] "'Αγρήθετο, "Idem affert pro ἠθέλησεν, Voluit," [ubi Albert. corrigit ἠθέτησεν.] "'Αγερώσατο, Idem exp. ἠμέλησε, "Non curavit, Neglexit, item ἠθέτησε, Irritum fecit, "et διεψεύσατο, Fefellit," [Cod. Ven. ἀγερούατο. "Ad ἀγέρωχος." G. "Cyrill. 'Αγερώψατο· ἠμέλησεν." Is. Voss. Pro ἀγερώσατο Is. Voss. ἀγεῤῥώσατο scribit.] "'Αγερώσσει quoque Idem affert pro ἀθετεῖ, Irritum "facit, Abolet, exponens tamen et ἀγρυπνεῖ, Insomnis "est, Vigilat." [Is. Voss. ἀγεῤῥώσσει per duplex ρ scribit.] "'Αθερώσσει, Suid." [et Zonar.] "exp. "ἀγρυπνεῖ, Vigilat, Insomnis est, pro quo supra ex "Hes. habuimus ἀγερώσσει." ["Utrumque corruptum esse ex ἐγρήσσει, quod Poetis idem est ac ἀγρυπνεῖ, ει cum ἀγρώσσει hic confunditur ab Hes., censet peritissimus Kuster. Nott. Mss. et Diatr. Anti-Gronov. 41. Infra: 'Εγρήσσων· ἐγρηγορὼς, ἀγρυπνῶν." Albert.]

'Αγρώστης, ου, ὁ, Venator. Item Operarius, Hes. [ἐργάται, θηρευταί. Suid. 'Αγρῶσται· οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ῥήματος. "Ομηρος· 'Ιχθὺς ἀγρώσσων. Et sic Bekk. Λεξ. ῥητορ. et Συναγ. Λεξ. χρησ. sed in hoc loco legitur 'Ιχθύσιν pro 'Ιχθὺς. Zonar. 'Αγρῶσται, (l. 'Αγρῶσται, in Etym. ἀγρωσταί·) οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσειν. Respicitur ad Schol. Apollon. R. 4, 175.: 'Αγρῶσται· οἱ κυνηγοὶ, ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ῥήματος πέπτωκεν. (Hinc tuearis Schol. ad 4, 1677. contra Blomf. ad Æsch. S. c. Th. 457. γέγονε pro πέπτωκε scribentem.) "Ομηρος· 'Ιχθὺς ἀγρώσσων πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ. "D. R. ad Timæum 145. Eurip. Rhes. 266. Wakef. Herc. 376. Musgr. ib. Jacobs. Anth. 6, 243. 12, 41. Brunck. Apollon. R. 237. Sophocl. 3, 391. Heyn. Hom. 5, 31. Lobeck. Aj. p. 274." Schæf. Mss. Vide supra 683. c—85. a.] || 'Αγρώστης, Genus phalangii, Nicand. Th. (734.) 'Αγρώστης γε μὲν ἄλλος, ὃ δὴ λύκου εἴσατο μορφῇ. [Vide Schneideri not.] 'Αγρώστωρ, [ορος, ὁ,] ap. Eund. Alex. [473. In Schneideri Lex. per errorem e Nicand. Alex. affertur * ἀγρωστὴρ, quam formam in Gr. scriptoribus nondum vidimus.]

'Αγρωστῖνος, ὁ, Venator. Item Rusticus, et 'Αγρωστῖναι, dictæ Montanæ Nymphæ, Hes. [Νύμφαι ὄρειοι. "Cyrill. 'Αγρηστῖναι," Is. Voss. Hes. 'Αγριάδες· Νύμφαι. Vide supra 683. b. 685. a—b.] Ideo autem sic dictæ sunt, ut opinor, quod, cum sint venatrices, gaudeant montibus ob ferarum in illis copiam.

[* Συναγρώσσω, Una venor. "Nonn. Dionys. 11, 75. (Μίμνε μοι ἀγρώσσοντι συναγρώσσων Διονύσῳ:) 302. (Οὐκ ἔτι Βασσαρίδεσσι * φιλοκροτάλοισι κελεύεις, Οὐκ ἔτι θηρεύοντι συναγρώσσεις Διονύσῳ.)" Wakef. Mss.]

Ποδάγρα, (ἡ,) Pedica, Tendicula, Bud. citans e Xenoph. K. II. 1, (6, 19.) Δουλοῦν ὓς ἀγρίους πλέγμασι καὶ ὀρύγμασι, ἐλάφους τε ποδάγραις καὶ ἀρπεδόναις. Ap. J. Poll. 5, 4, (32.) Ποδάγρεια, quæ et ποδοστράβη, ita enim scribit: 'Η δὲ ποδάγρεια ἵσταται μὲν ἐλάφοις καὶ ὑσὶν ἔσθ' ὅτε, καλοῖτο δ' ἂν καὶ ποδοστράβη. [Sed hodie e Mss. legitur ποδάγρα, ut 5, 19. Ποδάγραι, ἀρπεδόναι, et 10, 141. Hes. Πάγη· παγὶς, ποδάγρα, βρόχος. Ποδάγρα· τὸ τῶν ποδῶν πάθος, καὶ πάγη. Suid. Ποδάγρα. Τάφρους ὤρυξε, καὶ ποδάγρας ὑφῆκεν ὡς θηρίοις τοῖς πολεμίοις. Leon. Tar. 12. 'Αστεμφῆ ποδάγρην, καὶ δούνακας * αἰθυκτῆρας, Καὶ λίνα, καὶ γυρὸν τοῦτο * λαγωόβολον, ubi Jacobs. "Cf. Ulitium ad Gratii Cyn. p. 130. sq. Vocatur etiam ποδοστράβη secundum Hes." imo secundum J. Poll. l. c. "Toup. Opusc. 1, 14. 315. Jacobs. Anth. 8, 25. 9, 357. Zeun. ad Xenoph. K. II. 129." Schæf. Mss. Oppian. C. 1, 156. * Σπαρτόδετον μήρινθον, ἐΰπλεκτόν τε ποδάγρην.] Eadem autem deductione dicuntur μυάγρα et γαλεάγρα et βαλανάγρα, atque alia, quæ suis posui locis, ut μυάγρα in Μῦς, et γαλεάγρα in Γαλῆ. Etym. βαλανάγραν dictam ait παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον, quem sequendo, de ceteris itidem dicemus παρὰ τὸ ἀγρεύειν τοὺς πόδας, τοὺς μύας, τὰς γαλᾶς: sed vicinior est deductio a nomine, ut ποδάγρα sit ἡ τῶν

A ποδῶν ἄγρα, et sic de ceteris. [Huc facit Lucian. ἐν * Τραγοποδάγρᾳ, 3, 656. Ποδάγρα καλοῦμαι, γιγνομένη ποδῶν ἄγρα.] || Est etiam ποδάγρα Articularis morbus, de quo vide in *Αλγος.

Ζωγρέω, F. ήσω, F. ηκα, Vivum capio, A cæde conservo, Vitæ alicujus parco in bello, ζῶν ἀγρέω, i. e. ἀγρεύω, [Vitam servo, In vivis relinquo, Capio, ut servem, non ut perimam, ac tollam.] Il. Z. (46.) Ζώγρει, 'Ατρέος υἱέ: K. (378.) Ζώγρει, αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. Thucyd. 2, (92.) "Ανδρας τε τοὺς μὲν ἀπέκτειναν, τινὰς δὲ ἐζώγρησαν: 7. 'Απέθανον καὶ ἐζωγρήθησαν πολλοί: [2, 5. 'Ην ἄρα τύχωσί τινες ἐζωγρημένοι.] Sic ap. Xenoph. [K. A. 4, 7, 16. Hist. 1, 5, 8. 2, 1, 11. 5, 4, 56.] et ceteros. || Ζωγρῶ, Vivifico, Vegeto, Vegetum reddo. Il. E. (697.) περὶ δὲ πνοιὴ βορέαο Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. Ubi Eust. exponit ἀνεζωπύρει, ἀγείρουσα τὴν ζωὴν, addens, alibi, ut in locis quos modo citavi, ap. eund. poetam ζωγρεῖν esse τὸ ζῶντάς τινας ἀγρεύειν αἰχμαλωσίας νόμῳ. Annotat etiam, quod hic ζωγρεῖν θυμὸν

B dixerit, alibi θυμηγερέειν ab eo dictum esse. Idem Eust. 623. hoc ζωγρεῖν esse ait ζωὴν ἀγείρειν καὶ τὴν λειποθυμίαν ἐπανακαλεῖσθαι. Et Hes. ζωγρήσεται exp. ζωογονήσεται. ["Neutiquam video, qua ratione hæ duæ voces sibi invicem respondere possint. Si hæc mei essent judicii, pro ζωογονήσεται, legerem ζῶον ἀγρεύσεται." Darnaud. Lect. Gr. 68. "Nihil mutandum. Intelligendus Hes. ex usu τῶν ό; ap. quos ζωγρῆσαι pro Hebr. החיה, Vivificare, Vivum servare. Ita Num. 31, 15. 18. Jos. 9, 20. et alibi. Cf. H. Steph. qui hoc sensu παρὰ τὸ ζωὴν ἀγείρειν deducit, præeunte Eust. Adde Aretæi Ind. et Pearson. in Symb. Apost. Art. 5. p. m. 468. Cogitabam aliquando, num ap. Suid. pro ζωτεῖσθαι, quod ζωογονεῖσθαι explicat, etiam ζωγρεῖσθαι scriptum fuerit?" Albert.] "Ζωτεῖσθαι, Suidæ est "ζωογονεῖσθαι, in Ms. etiam Cod." [et Zonar. Ζωτεῖσθαι· τὸ ζωογονεῖσθαι, item Cyrillus Tittmanni. "Phot. Lex. * Ζωοφυτεῖσθαι· ζωογονεῖσθαι, (Cod. B. Ζωφυτεῖσθαι.) An et hoc Suidæ reddendum?" Albert.

C "Hic duæ vv. absque suis interpretamentis. Scr. Ζωγρήσεται· ζῶν ἀγρεύσεται. Ζωογονήσεται· ζωοποιήσεται. Infra: Ζωογόνος· ζωοποιός." Toup. Emend. 3, 556.] Fuerat autem, secundum hanc signif. et deductionem, ponendum potius in 'Αγείρω aut in Ζωὴ hoc verbum; sed duas ejusdem verbi signiff. separandas non putavi. Vide Ζωάγριον. [Hes. Ζώγρει· ζῶντα λάμβανε, ἄγρευε. Ζωγρεῖ· ζῶντας λαμβάνει. Ζωγρεῖται· ζῶν πιάζεται, λαμβάνεται. 'Εζώγρουν· ζῶντας συνελάμβανον, et sic Zonar. Phot. Ζωγρεῖ· ζῶντας λαμβάνει.] "Ζῶγρον, Idem affert "pro ἐγρήγορον, proculdubio a ζωγρέω." [Suid. Ζωγρεῖ· αἰτιατικῇ, ζῶντας λαμβάνει, καὶ Ζώγρει· ζῶντα λάμβανε, καὶ τήρει. Etym. Ζώγρει, 'Ατρέος υἱέ· ἀντὶ τοῦ ζῶντα λάμβανε, παρὰ τὸ ζῶ καὶ τὸ ἀγρεύειν, ζωγρῶ, τὸ τὰ ζῶντα ἀγρεύω. Zonar. Ζώγρει· ζῶντα φύλασσε, οἷον· Ζώγρει, 'Ατρέως (l. 'Ατρέος) υἱέ. Παρὰ τὸ ζῶ καὶ τὸ ἀγρεύειν, ὁ τὰ ζῶντα ἀγρεύων, καὶ Ζωγρεῖ· ἀντὶ τοῦ ζῶντας λαμβάνει. Apollon. Lex. Ζώγρει· ζῶντα λάμβανε, καὶ πληθυντικῶς· Ζωγρεῖτε (l. c.)

D Καὶ * ὁριστικῶς· Ζώγρει ἐπιπνείουσα, (l. c.) Gloss. in Octat. Ζωγρήσασθαι· ζῶντας συλλαβέσθαι. J. Poll. 1, 166. 'Αφοπλίσαι, ἐξοπλίσαι, ζωγρῆσαι, αἰχμαλωτίσαι: 5, 11. Τιτρώσκειν, ζωγρεῖν, ζώντων κρατεῖν, καὶ τὰ ὅμοια. Vide Suicer. Thes. Biel. Thes. Schleusner. Lex. Fessel. Advers. Sacr. 1, 436. Wolf. ad 2 Tim. 2, 26. p. 315. Albert. Peric. Crit. ad 2 Tim. 2, 26. Elsner. Obss. SS. in N. T. 2, 315. Ottium Spicil. e Josepho ad N. T. p. 144. D. Heins. Exercc. SS. 142. Munth. Obss. e Diod. S. in Luc. 5, 10. (qui notat ζωγρεῖν modo significare et "Ad perniciem capere, ut 2 Par. 25, 12. 'Εζώγρησαν καὶ ἐκρήμνιζον, et Diod. S. 265. a. Πολλοὺς δ' ἐν αὐτῇ Περσῶν ἀξιολόγους ζωγρήσας ἄνδρας παρέδωκεν εἰς φυλακὴν Γογγύλῳ τῷ 'Ερετριεῖ, τῷ μὲν λόγῳ πρὸς τιμωρίαν τηρήσοντι, τῷ δ' ἔργῳ διασώσοντι πρὸς Ξέρξην, ubi distinguitur inter ζωγρεῖν et διασώζειν, et Ad vitam capere,) Scott. App. ad Thes. "Dorv. ad Charit. 235=342." Schæf. Mss. Buttmann. Lexilog. 129—31. 'Ακυρολόγως verbo ζωγρεῖν utitur Charito 7, 6. de navibus, 'Αλλὰ αἱ μὲν εὐθὺς ἀνετράπησαν, ἃς δὲ καὶ

πρὸς τὴν γῆν ἐξενεχθείσας ἐζώγρησεν αὐτάνδρους, notante Abresch. Dilucc. Thuc. 339. "Dorv. ad Charit. 630. Jacobs. Anth. 9, 283. 11, 25. Heyn. Hom. 5, 124. 191. 6, 79." Schæf. Mss.]

Ζωγρία, ἡ, Ipse actus capiendi vivum, aut vivos, unde ζωγρίᾳ λαβεῖν i. q. ζωγρεῖν, Capere aliquem cum vitæ conservatione. Herod. Ζωγρίῃ ἔλαβε τὸν Ἱστιαῖον, [6, 28. Αὐτόν τε Ἱστιαῖον ζωγρίῃ ἔλαβε: (6, 37.) Καί μιν οἱ Λαμψακηνοὶ λοχήσαντες αἱρέουσι ζωγρίῃ. [Priorem locum attulit Suid. etiam habens: Ζωγρία· τὰ (l. τὸ) ζῶα ἀγρεύειν. Ζωγρίᾳ λαβεῖν· ἀντὶ τοῦ ζῶντα κρατῆσαι καὶ λαβεῖν. Καὶ Πολύβιος· Οἱ δὲ γενόμενοι ζωγρίᾳ κύριοι τοῦ στρατηγοῦ, τοῦτον ἀνεσταύρωσαν. Zonar. Ζώγρια λαβεῖν· ἀντὶ τοῦ ζῶντα λαβεῖν, κρατῆσαι. Οἱ δὲ γενόμενοι ζώγρια κύριοι τοῦ στρατοῦ (l. στρατηγοῦ) τοῦτον ἐσταύρωσαν. "L. ζωγρίᾳ, vel ζωγρείᾳ, ut Suidam correxit Kuster. Cf. Port. Lex. Ion. h. v." Tittmann. qui ad Polyb. 1, 79. (Γενόμενοι ζωγρείᾳ κύριοι τοῦ προειρημένου, παραυτίκα τοῦτον μὲν ἀνεσταύρωσαν, ubi Cod. Vat. cum Suida et Zonara ζωγρίᾳ exhibet,) respici putat.] Macc. 2, (12, 35.) Καὶ βουλομένου τὸν κατάρατον λαβεῖν ζωγρίαν, quod mendosum putat Bud. pro ζωγρίᾳ. Hes. tamen ζωγρίαν exponit etiam ζῶντα. "Ζωγριαὶ, Hes. "θῆκαι νεκρῶν, Loculi et conditoria mortuorum, af- "ferenti et ζωγρίαν pro ζῶντα, Viventem, a nom. "sing. ζωγρίας." [Vide Ζωγρεῖον, et Ζῶγρος.] || Scribitur et Ζωγρεία ap. Polyb. [" Ζωγρεία, rectius fortasse ζωγρία, (imo utrumque recte dicitur, sed illa vetustior forma et Ἀττικωτέρα,) v. Adnot. ad 1, 7, 11. sed in ζωγρείᾳ constanter fere et pertinaciter consentiunt omnes Codd. nostri, vide 1, 7, 11. 1, 9, 8. 1, 15, 2. 1, 79, 4. (l. c.) 1, 2. 1, 86, 5. 1, 87, 10. 2, 8, 2. 3, 76, 5. 5, 86, 5. a. etc. Dicitur autem ζωγρείᾳ ἐγκρατῆ γίγνεσθαι, et κυριεύειν τινὸς, et λαβεῖν τινὰ, ζωγρείᾳ ἀποβαλεῖν, ζωγρείᾳ ἁλῶναι etc." Lex. Polyb.] Citatur et e Num. 21, (35.) Ἕως τοῦ μὴ καταλιπεῖν αὐτοῦ ζωγρείαν, ubi videntur lxx. Interprr. ζωγρείαν vocare Ipsos qui vivi capiuntur. [" Similiter Deut. 2, 34. Οὐ κατελίπομεν ζωγρίαν. Existimo tamen, cum Pergero, respexisse Hes. ad 2 Macc. (l. c.) quod mendosum putabat Bud. pro ζωγρίᾳ, ut monet H. Steph. Certe ζωγρίᾳ λαβεῖν, pro Vivum capere, e Polyb. et Herod. probat Suid. Et si ita legeret etiam l. c. nihilominus vulg. lect. ζωγρίαν recte attulisset Hes. Verum nihil est mutandum. Ita enim et in Ctesiæ Excerpt. 9. Καὶ νικᾷ Κῦρον, καὶ συλλαμβάνει ζωγρίαν: iterum 9. Ζωγρίαν δὲ λαβὼν τὸν Ἀμυρταῖον, ubi v. Not. Recte proinde nihil in hac phrasi temere innovandum censuit Æm. Port. Lex. Ion. eundem tamen cum H. Steph. errorem errat, statuens ζωγρίαν esse accus. pr. declinat. a recto ζωγρίας, ου, ut Αἰνείας, ου, (potius, ut Φειδίας, ου,) et passive sumi, ἀντὶ τοῦ ζωγρηθείς. Est enim accus. a ζωγρία, ας, poniturque, ut in multis aliis, abstractum pro concreto." Albert. Huic sententiæ favet Lex. Cyr. Ms. Brem. ap. Biel. Thes. Ζωγρίαν· τὴν λῆψιν καὶ αἰχμαλωσίαν τῶν ζώντων. Sed meliora docebit Wessel. ad Diod. S. 503. Ἄννων δὲ πολεμήσας, ἐν δυσὶ μάχαις ἀπέβαλε στρατιώτας πεζοὺς μὲν γ', ἱππεῖς σ', ζωγριὰς δὲ δ'. "Leg. videtur ζωγρίαις, vel διὰ ζωγρίας." Rhod. "Vir magnus ad Polyb. 188. corrigit, π. μὲν μυρίους,—ζωγρείᾳ δὲ δ', Qui vivi in potestatem venerant, haud male quidem, quanquam de peditum numero in dubio adhuc sum. Quis enim alius tot amissos esse prodidit? Ad hoc ζωγρίας tolerabile videtur, de quo Rhodom. in Notar. suarum Correction.:—'Ζωγρίας tamen etiam masculino genere usurpare animadvertitur Diod. Ζωγρίαν sane ζῶντα interpretatur Phavor. (ex Hes.) Ideo neque hic, neque alibi sexus et casus mutatione vel additione opus erit.' Vide Hœschel. ad Phot. Bibl. p. 27. (169. Ὅμως ζωγρίαν, Οὐεσπασιανῷ Ῥωμαίων τότε στρατηγοῦντι, ἁλίσκεται. 'H. St. ζωγρείᾳ, M. M. ζωγρίᾳ, quod magis placet,' sed v. nos supra, 'nam Polyb. 1. Ζωγρείᾳ δ' ἐκυρίευσαν πλειόνων ἢ τ', sphalma graphicum, æque ac in Lexx. ὁ ζωγρείας pro ζωγρίας, quod cum alibi, tum 2 Macc. 12, 35. legitur ἀντὶ τοῦ ἐζωγρημένος ἢ ζωγρηθείς.') Et inferius 25, 2." Wessel. Locus est, Αὐτὸς δὲ Ἰνδόρτης καὶ ζωγρίας ἐλήφθη, ubi Rhod. διὰ ζωγρίας corrigit. "Post pauca, Ζωγρίας δὲ ἔλαβε δισχιλίους. Quæ quidem faciunt, ut nihil mutandum censeam. Ipse V. D. additamentum, quod hic adstruxerat, secundis curis repudiavit ad L. 23. Ecl. 8. et merito. Alex. Interprr. Deut. 2, 33. Οὐ κατελίπομεν ζωγρίαν, et clarius 2 Macc. 12, 35. Καὶ βουλόμενος τὸν κατάρατον λαβεῖν ζωγρίαν. Ctesias Persic. 9. p. 637. Gronov. Ζωγρίαν δὲ λαβὼν τὸν Ἀμυρταῖον. Quibus in locis si præpos. deesse velis, nescio an iniqua sis postulaturus." Wessel. Ζωγρίας, ὁ, agnoscit et Schneider. Lex. "Ζωγρίᾳ ἑλόντες, (Zosim.) 632, 23. 656, 16. L. et P. priore in loco ζώγρια scriptum habent, in posteriore ζωγρίαν, ut item 705, 16. 767, 34. Rursum, pro Πολλοὺς δὲ ζωγρίᾳ ἑλὼν, 680, 25. iidem L. et P. ζώγριας. Et tamen ζωγρίᾳ ἑλὼν etiam P. c. 664, 44." Sylburg. Ind. Memnonis Histor. Excerpt. 56. p. 84. Orell Φόνος τε πολὺς τῶν Ἀρμενίων γίνεται, καὶ ζωγρίαι τῶν ἀνῃρημένων ἑάλωσαν οὐκ ἐλάττους. "Lenissima mutatio, ζωγρίᾳ, sed sunt loci haud pauci, qui vulg. scripturam tueri videantur." Schæf. "Ζωγρεία, ἡ, ad Charit. 429. Strabo 463. (Ἐκεῖνος τοίνυν λαβὼν ζωγρείᾳ Λυσίμαχον ἐπιστρατεύσαντα αὐτῷ,) T. 4. p. 523." Schæf. Mss. Polyæn. 3, 11, 9. Οἱ δὲ ἐκ τῆς ἐνέδρας πελτασταὶ, ὄπισθεν ἐπιφανέντες, τοὺς μὲν διέφθειραν αὐτῶν, τοὺς δὲ ζωγρείᾳ λαβόντες, τῶν νεῶν ἐπιβάντες ἀνήχθησαν. Joseph. 980. Αὐτοὶ μὲν ζωγρίᾳ παρέλαβον.]

[* Ζωγρητικὸς, ἡ, ὸν, Vivis animalibus capiendis accommodatus, ut rete. Eust. ad Il. M. 907. Καὶ ὁ κατὰ πάθος κυρτὸς, καὶ ὁ τῶν ἁλιέων κύρτος, quæ verba exscripsit Phavor. p. 421 Ed. Bas. 1538. sed teste Scott. App. ad Thes. in Ed. Ven. 1712. legitur, Καὶ κύρτος ὁ ζωγρητικὸς, unde in Lexx. nostra receptum est v. ζωγρητικὸς, cujus graviorem auctoritatem desideramus.]

"Ἀναζωγρέω, In vitam revoco, Exsuscito, In- "stauro, Epigr. L. 3." [Julian. Æg. 63. "Nonn. Dionys. 29. p. 748. manu medica levabo, Μηρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα φιλεύϊον ἄνθος ἑλίξας Λευκὸν ἐρευθομένῳ, (vulgo ἐρευθομένων,) διδυμόχροον ἕλκος ἀφάσσων, Κοῦρον ἀνεζώγρησεν ἑῷ παιήονι κισσῷ, Οἶνον ἀλεξητῆρα περιῤῥαίνων ὑμεναίῳ." Wakef. S. C. 4, 66. a Schæf. Mss. indicatus. Paulo ante est: Καὶ χροὸς ἄγριον ἕλκος ἐρευθομένου διὰ μηροῦ Ἀγχινεφὴς ὑμέναιος ἐδείκνυε γείτονι Βάκχῳ, Δάκρυ χέων ἐρατεινὸν ὑφ' ὄφρυσιν, ὄφρα νοήσῃ Δεξιτέρην ἐπίκουρον ἀλεξικάκου Διονύσου, Ἰητροῦ χατέων ζωαρκέος.]

[* Ἀντιζωγρεύω, "Acta Eustathii Ed. Combef. 1660. p. 6." Boissonad. Mss.]

[* Ζωγρεύω, i. q. ζωγρέω. "Polyæn. 4, 3, 27. (Οἱ Πέρσαι, μέσοι τῶν ἄνωθεν πολεμίων καὶ τῶν κάτωθεν ἀποληφθέντες, οἱ μὲν ἐκτείνοντο, οἱ δὲ κατεκρημνίζοντο, οἱ δὲ ἐζωγρεύοντο.)" Wakef. Mss.]

Ζωγρεῖον, τὸ, Vivarium. Eust. 623. ζωγρεῖον peculiariter dicit τῶν ἰχθύων, [595. Ὅρα δὲ τὸ ἐζώγρει ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ἀνεζωπύρει ἀγείρουσα τὴν ζωὴν, ἀλλαχοῦ δὲ ζωγρεῖν λέγει, τὸ ζῶντάς τινας ἀγρεύειν αἰχμαλωσίας νόμῳ· ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου, καὶ τὸ ζωγρεῖον παρῆκται· λέξις εἰς ῥητορείαν ἀγαθή· τὸ δὲ Ἐζώγρει θυμὸν, ἀλλαχοῦ * συνθέτως θυμηγερέειν φησί. Plut. de Cap. ex Host. Util. 6, 330. Οὐ σὺ, μυραίνης ἐν ζωγρείῳ σοι τρεφομένης, εἶτα ἀποθανούσης, ἔκλαυσας; Gl. Ζωγρεῖον ἰχθύων· Vivarium. Ζωγρεῖον· Caviola, Cavea. Onosandri Strateg. 11. Ὥσπερ ἐν * ζυγώγρῳ τινὶ * συνεπέδησαν τοὺς πολεμίους. "L. ζώγρῳ, vel ζωγρείῳ." Rigalt.] Dicitur tamen et de aliis animalibus. Schol. Aristoph. Vesp. (840.) χοιροκομεῖον esse dicit τὸ καλούμενον ζωγρεῖον * κανωτὸν, ὅπου οἱ χοῖροι τρέφονται. In VV. LL. ζωγρεῖον exp. Aviarium, item Bestiarum cavea e Suetonio, [Calig. 27. "Multos honesti ordinis, deformatos prius stigmatum notis, ad metalla aut ad viarum munitiones, aut ad bestias condemnavit, aut bestiarum more quadrupedes (sic) cavea coercuit, aut medios serra dissecuit." Seneca de Ira 3, 3. inter sævitiæ exempla ponit, notante Casaub. "Inscriptiones frontis, et bestiarum immanium caveas." || Sportulæ genus. Suid. Ζωγρεῖον· εἶδος σπυριδίου: Zonar. σπυρίδος.]

[* Ζώγριον, τὸ, i. q. ζωγρεῖον. Gl. Ζώγριον· Caveola. "Ælian. H. A. 649. Stob. 316. (ex Epi-

ctet. Fr. 83. Ὥσπερ, εἰ λέοντας ἐβούλου τρέφειν, οὐκ ἄν σοι τῆς πολυτελείας τῶν ζωγρείων ἔμελεν, ἀλλὰ τῆς πράξεως τῶν ζώων· οὕτως, εἰ πολιτῶν πειρᾷ προΐστασθαι, μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας τῶν ἀναστημάτων φροντίζε, ὑπόσον τῆς ἀνδρείας τῶν ἐνδιατριβόντων ἐπιμελοῦ;" Wakef. Mss. "Si leones nutriturus esses, nempe in spectaculis in arenam producendos. Ζωγρείων scripsi cum Meib.: reliqui omnes ζωγρίων, minus recte." Schweigh. Imo recte dicitur ζωγρίον pro ζωγρεῖον, sed hæc forma, ut modo diximus, est vetustior et Ἀττικωτέρα. Multa enim nomina, ab antiquis enuntiata παραγωγικῶς, recentiores ὑποκοριστικῶς extulerunt, ut vere dixit Salmas. a nobis supra cccliv. a. latus. Quanquam ille de plantis tantum id dictum voluit. Idem Wakef. Mss. affert et e Strab. 824=504. Ἐν δὲ τοῖς Καβείροις τὰ βασίλεια Μιθριδάτου κατεσκεύαστο, καὶ ὁ * ὑδραλέτης, καὶ τὰ ζώγρια, καὶ αἱ πλησίον θῆραι, καὶ τὰ μέταλλα.]

Ζῶγρος, (ὁ,) i. q. ζωγρεῖον [s. ζώγριον.] Hesychio ζῶγρος est τόπος, ἐν ᾧ θηρία ἐκβάλλεται, ubi hoc postremum verbum videtur esse depravatum. ["L. ἐμβάλλεται." Salmas. Basil. Hexaëm. Homil. 9. p. 87. Τῶν θηρίων τὰ μισανθρωπότατα ἐπειδὰν τοῖς ζώγροις ἐναποκλεισθῇ, περιβρύχεται τοῖς κυλίνδροις. Cf. Ζωγριαὶ supra. Gl. * Ζώγρον· Cavea. "L. ζωγρεῖον," Vulc. E. Schol. Nicand. Th. 825., Ἐχέτλιον δὲ τόπος τοῦ πλοίου, ὅπου τοὺς ἰχθῦς τιθέασι καὶ συλλέγουσιν, ἢ ὁ ζῶγρος καὶ τὸ * βιβάριον ἐχέτλιον λέγεται. Βιβάριον est e Lat. Vivarium. Vide Ducang. Glossar. Gr.]

[* Ζάγρη, Hes. βόθρος, λάπαθον, ubi Albert. affert e Photii Lex.: Ζάγρα· λοιδορίας εἶδος, οὕτως Τιμόστρατος. Bekkeri Anti-Atticista: Ζάγρα· λοιδορίας εἶδος. Τιμοστράτος Παρακαταθήκῃ τὰς βασάνους καὶ τὰς πληγὰς * ζάγριον λέγει.]

Ζωάγριον, τὸ, Præmium pro vita servata. Herod. (3, 36.) Δῶρα λάμψονται ζωάγρια Κροίσου, Muneribus donabuntur ob servatam Crœso vitam. Nonnus, (Paraphr. in Jo. p. 192.) Λύτρον ἑῶν ἑτάρων ζωάγριον, Pretium quod pro suorum redemtione solvit. Hes. Ζωάγρια τίνειν· τὰ ὑπὲρ ζωῆς παρεχόμενα δῶρα παρέχειν. || Ap. Hom. ζωάγρια retinet signif., quam habet ζωγρεῖν in Il. E. (698.) Est enim ζωάγρια, Præmium ob redditum vitalem vigorem spiritum vix trahenti: Od. Θ. (462.) Ὅττι μοι πρώτῃ ζωάγρι' ὀφέλλεις, ubi Eust. Ἀνθ' οὗ σε δηλαδὴ ζωὴν ἀγεῖραι, τουτέστιν ἀθροῖσαι, πεποίηκα· αὐτὴ γὰρ ὀλιγοδρανέοντα τὸν Ὀδυσσέα περιεσώσατο, ζωὴν ὀλιγηπελέοντι αὐτῷ ἀγείρασα, ὃ καὶ θυμὸν ἀγείρειν λέγεται, ὅθεν καὶ ὁ θυμηγερέων· καί ἐστιν ἄλλο τοῦτο ζωάγριον παρὰ τὸ ἐν πολέμῳ, ὃ γίνεται παρὰ τὸ ζῶντάς τινας ἀγρεύεσθαι. In VV. LL. tamen confunditur hæc significatio cum præcedente. [Il. Σ. 406. τῷ με μάλα χρέω Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν, Pseudo-Did. τὰ τῆς ζωῆς χαριστήρια, Eust. ὅ ἐστι χαριστήρια ὑπὲρ τοῦ εἰς τὸ ζῆν ἀγερθῆναι, ὅ ἐστι συναχθῆναι, ἀπὸ τοῦ ὀλιγηπελέειν, Schol. Ven. A. μετὰ τοῦ ι τὸ ζωάγρια ὁ Ἀρίσταρχος, B. χαριστήρια τοῦ εἰς τὸ ζῆν ἦχθαι δι' αὐτῆς. Eust. 623. Ὅτι ζωγρεῖν καὶ ἐνταῦθα, τὸ ζῶντα ἀγρεύειν τινά, οἷον, Ζώγρει Ἀτρέος υἱὲ, καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ λύτρα, ζωάγρια λέγονται. Hes. Ζωάγρια· λύτρα ζωῆς θανάτου ἀγράμματα, καὶ οἷς ζωὴ ἀγρεύεται, ὅθεν καὶ κρεάγρα, καὶ πυράγρα, ὀδόντες, οἷς λαμβάνεται τὸ πῦρ, ἢ τὰ κρέα. Cod. Ven. ὅδοις πῦρ κρεῶν. "L. λύτρα θανάτου, ζωῆς ἀγοράσματα." Heins. "L. λ. ζωῆς, θανάτου ἀγρεύματα." J. F. Gronov. "Ita Phavor. Malim cum Apollon. Lex. τὰ τῆς ζωῆς ἀγρεύματα, ut vv. ζωῆς et θανάτου transposita sint. Suid. Ζωάγρια καὶ ζώγρια· δι' ὧν λύτρων τὸ ζῆν περιγίνεται, ζωάγρια γὰρ, τὰ τῆς ζωῆς χαριστήρια. ('Sic lego, Ζώγρια· λύτρα, δι' ὧν τὸ ζῆν. Sic etiam paulo post leg. Ζώγρια· δι' ὧν λύτρων τὸ ζῆν περιγίνεται. Προκόπιος,' de Bello Pers. 2, 12. 'Τῷ Χοσρόῃ ζώγρια δόντες, τὴν πόλιν, καὶ σφᾶς αὐτοὺς διεσώσαντο.' Port.) E Schol. ad Il. Σ. 407. quem locum citat Cyrill. Lex. Ms. Ζωάγρια τείνειν, l. [illegible] ut in Hes., τὰ ὑπὲρ τῆς ζωῆς παρεχόμενα δῶρα [illegible]. Idem: Ζωάγρια· δι' ὧν τὸ ζῆν παραγίνεται, Suid. περιγίνεται. Cf. Etym. (Ζωάγρια· τὰ ὑπὲρ τοῦ ζῆν διδόμενα ἄποινα. Ceterum ζωῆς ἀγρεύματα comprobat sequens, οἷς ζωὴ ἀγρεύεται,

A quibus analogum, λύτρα θανάτου." Albert. Zonar. Ζωάγρια· τὰ τῆς ζωῆς χαριστήρια, καὶ ζώγρια· δι' ὧν λύτρων (l. e Suida et Cyrillo, καὶ ζ. λύτρα, δι' ὧν, v. Port. supra) τὸ ζῆν περιγίνεται. Προκόπιος· Τῷ Χοσρόῃ ζώγρια δόντες, τὴν πόλιν καὶ σφᾶς αὐτοὺς διεσώσαντο. Phot. Ζωάγρια· δι' ὧν λύτρων τὸ ζῆν περιγίνεται. "Cf. Falconer. ad Inscript. Athlet. p. 140. et Spon. Misc. Erud. Ant. p. 132. ('Jacobs. Anth. 10, 132.' Schæf. Mss.) Omissa est v. δῶρα, (ex Addendis.)" Schleusner. Imo leg. e Suida et Cyrillo, Ζωάγρια· λύτρα, δι' ὧν. Suid. v. Ζωγρίη ex Herod. affert, Ὑπὲρ δὴ τούτων τούτῳ ζωάγρια ἀποδιδοὺς, ἧπερ οὖν δυνατὸν ἦν. Orph. Lith. 152. Τίνων Ἠελίῳ ζωάγρια παιδὸς ἑοῖο. Callim. Fr. 162. Τῶν ἔτι σοι δεκάφυια φάτο ζωάγρια τίσειν. Vide Buttmann. Lexilog. 129—31.]

[* "Ζωαγρία, ἡ, i. q. ζωγρεῖον. Ælian. H. A. 733." Wakef. Mss.]

Ἀνδράγρια, (τὰ,) Quæ quis homini prædatur, Spolia quæ quis homini detrahit. Sed intelligendum est, B homini qui in prælio cecidit. Il. Ξ. (509.) Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν Ἤιρατ' ἐπεὶ κ. τ. λ. Eust. σκῦλα τὰ παρὰ ἀνδρῶν ἢ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρευόμενα, ἢ ἀγειρόμενα. Et addit, ξένη δὲ, φασὶν, ἡ λέξις, ἅπαξ ῥηθεῖσα· παρῆκται δὲ καθ' ὁμοιότητα τοῦ βοάγρια, ζωάγρια, μοιχάγρια. Alibi autem, videlicet p. 890. alteram tantum deductionem ponens, explicat τὰ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρεύματα, οἷον σκῦλα, ἀσπίδας. Hes. autem σκῦλα exponit, et τὰ τῶν πιπτόντων ἐν τῷ πολέμῳ ἀνδρῶν ὅπλα, ἀγρεύματα ὄντα, recte addens πιπτόντων ἐν τῷ πολέμῳ. [Apollon. Lex. Ἀνδράγρια· σκῦλα, τὰ ὅπλα τῶν πιπτόντων, τὰ ὑπ' ἀνδρῶν ἠγρευμένα, οἷον ληφθέντα· ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν Ἤρατ', ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος· τῶν ἅπαξ εἰρημένων. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀνδράγρια· σκῦλα ἐξ ἀνδρῶν. Pseudo-Did. Ἀνδράγρια· ἀνδρῶν ἀγρεύματα, σκῦλα. Schol. Ven. Ἡ διπλῆ, ὅτι νῦν καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ (vox in Odyss. frustra quæretur, et ipse Schol. infra testatur eam nusquam alibi in Hom. reperiri) ἅπαξ εἴρηκεν ἀνδράγρια. Ἄλλως. Ἀνδράγρια, ὡς ἀντάξια, C καὶ γὰρ συνήθες αὐτῷ τὸ τοιοῦτον εἶδος, καὶ γὰρ ζωάγρια εἶπεν, καὶ βοάγρια, καὶ μοιχάγρια. Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν· ἀθετοῦσι διὰ τὸ ξένον τῆς λέξεως καὶ μὴ κείμενον ἀλλαχοῦ· ἤτοι δὲ ἀνδράγρια, τὰ σκῦλα, τὰ ἀπὸ τῶν ἀγρευόμενα, ἢ ἀντ' ἀνδρῶν· ὅταν γὰρ μὴ δυνηθῶσιν ἀνελεῖν ἄλλον, τὸν ἀναιρεθέντα (aliquid vitii hic latet) σκυλεύουσιν· ἐκ δὲ τοῦ παρακολουθέντος τὸ προηγούμενον, ἀντὶ τοῦ, Τίς πρῶτος τῶν Ἑλλήνων ἀνεῖλέ τινα τῶν πολεμίων; τοῦτο γὰρ ἀποκρίνονται αἱ Μοῦσαι· σημαίνει δὲ σκῦλα ἠγρευμένα παρὰ ἀνδρῶν· ἀγρεῖν γὰρ, τὸ λαμβάνειν. Cf. Etym. Ἀνδράγρια· τὰ σκύλα (l. σκῦλα·) ἤτοι ὅτι ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρεῖται, ἢ ὅτι ἀντὶ ἀνδρῶν· ὅταν γὰρ μὴ δυνηθῶσιν ἀνάγειν αὐτοὺς αἰχμαλώτους, τότε τὰ ὅπλα αὐτῶν σκυλεύουσιν. Οὕτως Ὦρος. Προπαροξύνεται δὲ, ὡς τὰ ζωάγρια, μοιχάγρια. Νίκανδρος δὲ τὰ κατ' ἄνδρα λάφυρα, Πτολεμαῖος δὲ σκύλα (l. σκῦλα) ἠρημένα παρὰ ἀνδρῶν. Zonar. Ἀνδράγρια· τὰ ἀπὸ τῶν νεκρῶν σκύλα (l. σκῦλα,) ὅτι ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρεύεται, ὡς τὰ ζωάγρια. "Heyn. Hom. 6, 617. 7, 500." Schæf. Mss.]

D Βοάγρια, (τὰ,) Spolia quæ ἐκ βοῆς ἀγρεύεται, E pugna colliguntur. Alii secus exponunt, aliunde deducentes. Vide Βοῦς. [Il. M. 22. Καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι Κάππεσον ἐν κονίῃσι. Apollon. Lex. Βοάγρια· αἱ ἀσπίδες, ὁ δὲ Ἀπίων, τὰ ἐκ βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι, τῆς μάχης τὰ λάφυρα. "Si sic interpungas, ut est in Cod. Ms., (et ap. Albert. ad Hes.) Τὰ ἐκ τῆς βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι, τῆς μάχης τὰ λάφυρα, sensus erit, Quæ e prælio capta sunt, i. e. Belli spolia. Sed malo legere, Τὰ ἐκ τῆς βοῆς ἠγρευμένα, τουτέστι τῆς μάχης, τὰ λάφυρα, Quæ capta sunt e βοῆς, Pugna; Spolia. Ut habet Schol. Τὰ τῶν μαχῶν ἀγρεύματα." Villois. Pseudo-Didymi verba sunt hæc: Βοάγρια· τὰ τῶν βοῶν, τῶν μαχῶν, ἀγρεύματα, ἤγουν τὰς ἐκ βυρσῶν βοὸς ἀγρίου κατεσκευασμένας ἀσπίδας. Sed mira duas diversas etymologias, hanc e βοή, Pugna, et ἀγρέω, illam e βοῦς et ἄγριος, confusione miscet. Schol. Ven. Βοάγρια· τὰ εἰς τὴν βοὴν ἀγειρόμενα, ἢ βόεια γέρρα, ὅ ἐστι * δέρρα, ἐξ ἀγρίων βοῶν γινόμενα. Ἄλλως. Αἱ ἀπὸ

βοείων βυρσῶν κατασκευασθεῖσαι ἀσπίδες. Etym. Βοάγρια· τὰ ἐκ βοῆς ἀγρευόμενα λάφυρα, ἔστι καὶ * Βοάγρος ποταμός. Leg. Βοάγριος ex Il. B. 533. Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα, et Lycophr. 1146. Λάρυμνα, καὶ Σπέρχειε, καὶ Βοάγριε, ubi Tzetz. Βοάγριος, ποταμὸς Λοκρίδος. Idem Tzetz. ad v. 854. Βοάγριον· ἀσπίδα, ἐκ δέρματος βοὸς ἀγρίου γεγονυῖαν. Gl. Βοάγριον· Scutum. Hes. Βοάγρια· ἀσπίς. "L. Βοάγριον, vel ἀσπίδες." Albert. Eust. 890. Βοάγρια δὲ, οἱ μὲν φασι λάφυρα τὰ ἐκ βοῆς, ἤγουν μάχης, ἀγειρόμενα, οἱ δὲ, εἶδος ἀσπίδος φασὶ παρὰ τὸ εἰς βοὴν ἀγείρεσθαι, ἢ βόεια γέρρα, ὅ ἐστι δέρα (δέῤῥα, Schol. Ven.) ἢ ἐκ βοῶν ἀγρίων γινόμενα· ἔχει δέ τινα κοινωνίαν πρὸς τὴν τοιαύτην λέξιν καὶ τὸ ἀνδράγρια, ὃ δηλοῖ τὰ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρεύματα, σκῦλα, ἀσπίδας· τὰ μέντοι ζωάγρια, ἕτερα τούτων εἰσὶν, ὡς ἐν ἄλλοις δηλοῦται· *καθυπάγεται δὲ τῇ τοιαύτῃ παραγωγῇ καὶ τὸ μοιχάγρια: 1803. Βοάγρια δὲ, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι, ἀσπίδες ἐκ βοῶν ἀγρίων, καὶ ὅσα ἄλλα ἐῤῥέθη ἐκεῖ. "Jacobs. Anth. 8, 37. Heyn. Hom. 6, 276." Schæf. Mss. * Βόαγρος, ὁ, Bos sylvester. Philostr. V. A. 6, 24. Ἔλαφοι δὲ, καὶ δορκάδες, καὶ στρουθοὶ, καὶ ὄνοι, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἑωρᾶτο, πλεῖστα δὲ οἱ βόαγροί τε καὶ οἱ * βούτραγοι· ξύγκειται δὲ τὰ θηρία ταῦτα, τὸ μὲν, ἐλάφου τε καὶ ταύρου, τὸ δὲ, ἀφ' ὧνπερ τὴν ἐπωνυμίαν ἤρηκε.]

Μοιχάγρια, (τὰ,) Quæ persolvit qui in adulterio est deprehensus, τὰ ἀποτινόμενα ὑπὸ τοῦ ἐν μοιχείᾳ ἀγρευθέντος: vel, ut Eust., τὰ ὑπὲρ ἀγρεύσεως, ὅ ἐστι συλλήψεως, μοιχῶν ἐκτιννύμενα, Quæ pro comprehensione mœchorum persolvuntur, (ἡ δὲ σύνθεσις αὐτοῦ, ὁμοία τῷ, ζωάγρια, βοάγρια, ἀνδράγρια.) Hom. Od. Θ. (332.) τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει. [Pseudo-Did. Μοιχόληπτα, τὰ ὑπὲρ τῆς ἀγρεύσεως καὶ συλλήψεως τῶν μοιχῶν ἐκτιννύμενα. Apollon. Lex. Μοιχάγρια· τὰ τῆς μοιχείας ἀγρεύματα, ὁ γὰρ ληφθεὶς ἐπὶ μοιχείᾳ ἐζημιοῦτο, quæ verba extant et ap. Hes. nisi quod ap. eum est ζημιοῦται. Etym. et Zonar. Μοιχάγρια· τὰ ἀντὶ τῆς μοιχείας ἀγρεύματα, ἐπὶ τῷ ληφθῆναι μοιχὸν ἀποτινόμενα καὶ οἱονεὶ (ἀποτιννύμενα, οἱονεὶ, Zonar.) ἡ τοῦ μοιχοῦ μοῖρα ἀγρευομένη. Suid. et Phot. Μοιχάγρια· τὰ ἀντὶ τῆς μοιχείας ἀγρεύματα, τὰ (in Phot. deest) ἐπὶ τῷ (τὸ Phot. perperam) ληφθῆναι μοιχὸν ἀποτινόμενα. Phot. ἀποτεινόμενα, perperam. "Cf. Schol. Aristoph. Plut. 168." Schleusner.]

[* Μοναγρία, ἡ, Locus Sylva, in qua venandi jus uni soli competit. Alciphr. 2, 2. Ὁ Ἀτρεὺς οὗτος, ἔξελθε, φησὶν, ἐκ τῆς ἐμῆς μοναγρίας, καὶ μὴ πρόσιθι Λεοντίῳ. "Pro μοναγρίας videtur μοναρχίας legendum." Bergler. "Mihi vero illa vox præplacet, quanquam Lexx. quæ mihi ad manus sunt, ignorant. Est enim, si compositionem spectes, Locus, Sylva, ubi venandi jus uni soli competit, quod optime huc quadrat, ita ut Epicurus Timarchum moneat, ne in alieno solo venatum eat." Wagner. "Omnino Alciphro utitur sæpe phrasibus raris, ideoque ab interpretibus haud semper recte intellectis. Huc pertinet inter alia μοναγρία. Bergler. mavult μοναρχίας. Wagner. jure quidem servat μοναγρίας, errat vero, ubi dicit in Indice Verborum: ' Μοναγρία, vox nullibi occurrens.' Dicitur * μόναγρος, μοναγρία, et * μοναγρίον. Philo de Vita Contempl. 2, 474. Mang. Ἀλλὰ τειχῶν ἔξω ποιοῦνται τὰς διατριβὰς ἐν κήποις ἢ μοναγρίοις, ἐρημίαν μεταδιώκοντες. Vide quoque Euseb. H. E. 2. p. 67(=43. e Philone scribentem, Ἔπειτα πάσαις ἀποταξαμένους ταῖς τοῦ βίου φροντίσιν, ἔξω τειχῶν προελθόντας, ἐν μοναγρίοις καὶ κήποις τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι: Sozomen. 1, p. 26. ἐν μοναγρίαις: (1. p. 342. ad eund. Philon. respiciens, Ἔξω τειχῶν ἐν μοναγρίαις καὶ ἐν κήποις διατρίβειν:) et Suid. v. Θεραπευταί. Ultimus hic offert, Ἔπειτα δὲ πάσαις ἀποταξάμενοι ταῖς τοῦ βίου φροντίσιν, καὶ ἔξω τειχῶν προελθόντες, ἐν μονάγροις, ἢ κήποις, ἢ ὄρεσι τὰς διατριβὰς ποιοῦνται.)" Bast. Ep. Crit. 181. Adde Philon. de Abrah. 352., e Schæferi Schedis, Ἡ διὰ τοὺς ἐπιφοιτῶντας συνεχέστερον ἔξω πόλεως προελθὼν ἐν μοναγρίῳ ποιεῖται τὰς διατριβάς. Et, e Kallii Mss., Sozomen. 7, 28. Οἳ δὴ τὸ πρὶν ἐφιλοσόφουν, οὐκ ἐν μοναγρίαις, ἀλλ' ἐν Γάζῃ πρὸς θάλασσαν, ὅπερ καὶ Μαϊουμᾶν ὀνομάζουσιν. "Μόναγρος, ὁ, Euseb. H. E. 2, 17." Schneider. Lex. Imo ibi, ut modo vidimus, reperitur

A μονάγριον. Μόναγρος et μοναγρία nobis sunt formæ suspectæ, præsertim cum Sozomen. μοναγρίαις et Suid. μονάγροις exhibeant, pro Philonis, quem exscribunt, lectione μοναγρίοις.]

[* Πρωτάγριον, τὸ, Prima captura, Primitiæ venationis. Callim. H. in Dian. 104. Τοῦτό κεν Ἀρτέμιδος πρωτάγριον ἄξιον εἴη. "Monum. Byz. 15. (Ἀχράντῳ βασιλῆϊ φέρων πρωτάγρια μόχθων.)" Schæf. Mss.]

[* Φιλαγρέω, "Rus amo, Diog. L. 653." Wakef. Mss.]

[* Ἀγροικώδης, ὁ, ἡ, "Heyn. Hom. 8, 451. 498." Schæf. Mss.]

[* "Ἐξαγροικίζω, Agrestem s. Barbarum, reddo. Eust. ad Dionys. 875. (Φασὶ δὲ καὶ τὸν σολοικισμὸν ἐντεῦθεν λαβεῖν τὴν ἀρχὴν, ὡς ἀνδρῶν ποτε Ἀττικῶν οἰκησάντων ἐκεῖ, καὶ τὴν εὐγενῆ παρακοπέντων Ἀττικὴν γλῶτταν, διὰ τὸν ἐν Σόλοις * οἰκησμὸν, ὅθεν καὶ πάντας τοὺς τοιούτους σολοίκους λέγεσθαι, ὅ ἐστι βαρβάρους, κατὰ τοὺς ἐν [illegible] σαντας.)" Wakef. Mss.]

B [Ἀγριώτης, [illegible] γριότης· ὁρμή. Θαυμαστὴ γάρ τις κίνησις, ὡς ἔοικε, τἀνθρώπου πρὸς τοῦτο τὸ μέρος. Ἀγριώτης, ἐπὶ φιλαργυρίας. "Fragmentum istud Scriptoris Incerti, quod hic affert Lexicographus, nihil omnino facit ad v. ἀγριότης. Sed hoc non Suidæ, opinor, sed Librarii alicujus facinus est censendum. Quare ut et caput et pes, ut ait ille, uni reddatur formæ, ita leg. et distinguendus est iste locus: Θαυμαστὴ γάρ τις κίνησις, ὡς ἔοικε, τἀνθρώπου πρὸς τοῦτο τὸ μέρος καὶ ἀγριότης, Mirus quidam motus atque impetus, ut videtur, hujus hominis fuit ad hanc rem. Quæ autem sequuntur, ἐπὶ φιλαργυρίας, sunt verba Suidæ. Ceterum hoc Fragm. Polybio assignandum esse puto, qui ita loquitur in Vales. Excerpt. 21. Ὥστε καὶ τὸν ἴδιον οἶκον ἐσφαλκέναι τὸ καθ' αὐτὸν διὰ τὴν πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ὁρμὴν καὶ προστασίαν: 146. Ἐξ ὧν εἴποι τις ἂν καταλελύσθαι τὴν δόξαν τῶν θαυμαζομένων παρὰ τοῖς Ἕλλησι περὶ τοῦτο τὸ μέρος ἀνδρῶν." Toup. Emendd. 1, 18. Voces, ἀγριότης, ἐπὶ φιλαργυρίας, in Ed. Mediol. non extant.

C Vocab. ἀγριότης pro Feritate, Efferatis moribus usurpavit idem Polyb. 4, 20. 4, 21. 9, 24.]

[Ἄγραυλις, ἡ. Geopon. 20, 24. Καὶ ἀγραῦλιν ἀπὸ τοῦ τόπου ὑγρὰν ἀποπίεσον εἰς τὴν χεῖρα. "Mss. V. et Bar. ἀρκόλιν. Ap. Athen. (7, 14.) et Oppian. (4,468. Aristot. H. A. 6, 15. Ælian. H. A. 8, 18. ubi v. Schneider.) ἐγγραυλις, Apua, Piscis genus. An sic restituendus est locus?" Needh. "Si omnino piscis habendus sit, ἔγγραυλις maxime placet, de qua omnino Schol. Aristoph. Eq. 642. adeantur, (præsertim cum Oppian. l. c. dixerit, ἀγαθὴ δὲ βόσις πάντεσσιν ἔασιν Ἰχθύσιν.) Tunc τόπος erit, Ubi piscandum est, ut c. 2, 1. c. 4. c. 35. c. 43. Sed nescio quomodo piscis mihi hic non locum tenere suum videatur. Neque enim ὑγρὰν, neque vero ἀποπίεσον, in piscem satis conveniunt. Itaque neque Solea Cornarii, neque Apua Needhami, neque piscis generatim, hic poterit admitti. Quid autem sit ἀγραῦλις, aut quid ejus in locum substituendum sit, post longam scrutationem N. L. Τόπος Græciæ mediæ etiam est Fundus s.

D Ager, quemadmodum Latine olim Locus fuit, qui Fundus postea. Ad hunc congruit ἄγρωστις. Sed est altera lectio ἀρκόλιν, forte ex ἄργιλον nata; nam γ ut κ pronuntiabant. Esca præparanda est pulvis arundini inclusus. Itaque opus est aliquo humore, quo in massam redigatur. Forsan jubet ἄγρωστιν ὑγρὰν, Gramen succulentum, ex agro tollere, illiusque succo in manum expresso miscere pulverem; aut ἄργιλον ὑγρὰν, Argillæ madidæ humorem addere glutinosum, et formare mazam; nam c. 2, 3. etiam terra admiscetur escæ. Rorem, hic invenit Lacuna, qua felicitate nescio. Sic enim ille: Roremque in manum exprimens ab ipso loco. Post curas tamen secundas, aut tertias adeo, nihil certius videtur, quam * ἀγριαύλην veram esse scripturam. Certe ἀγριαύλη pro ἀγρία ὕλη etiam 2, 24, 2. ante Needham. legebatur. Itaque Herbæ agrestes sunt exprimendæ. Attamen scr. saltem erit ἀγριαύλην. Videtur autem idem esse, quod ἀγρία per se, h. e. ἄγρωστις. Sic enim Suid. Ἄγρωστις· εἶδος βοτάνης, ἡ κοινῶς ἀγρία: certe

species ejus: Schol. Theocr. 13, 42. Εἰλιτενὴς ἄγρωστις—ἥτι· παρὰ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ἀγρία. Quod proprie adjectivum est, ὕλη nomine omisso." Niclas. Vide nostra in "Ἄγρωστις.]

[* " Ἀγριόδους, variet. ad Const. Man. Chron. p. 7. c." Boissonad. Mss.]

[* Ἀγρίηνα πετεινὰ, f. q. ἄγρια. " Sibyll. Orac. 7. p. 664(=355.)" Kall. Mss.]

[* Ἀγριοσυκῆ, ἡ, Caprificus. " Horapoll. 2, 77. ("Ἄνθρωπον ἀπὸ ἐξωλείας τῆς πρώην ὕστερον σωφρονισθέντα βουλόμενοι δηλῶσαι, ταῦρον ζωγραφοῦσιν περιδεδεμένον ἀγριοσυκέᾳ· οὗτος γὰρ ὅταν ὀργᾷ, δεσμεῖται ἀγριοσυκῇ καὶ ἡμεροῦται.)" Kall. Mss.]

"ΑΓΧΙ, s. Ἀγχοῦ, Adv. Prope, Juxta. Cum genitivo, ut ἐγγὺς et πλησίον. Il. Θ. (117.) τάχα δ' Ἕκτορος ἄγχι γένονται: Ω. (126.) Ἡ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ. Interdum, sed rarius, cum dat., Il. Ψ. (447.) τάχα δέ σφισιν ἄγχι γένοντο. Item sine casu, Il. Π. (853.) Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος. Dicitur etiam de tempore, Od. Τ. (300.) καὶ ἐλεύσεται ἤδη "Ἄγχι μάλα, Et venturus est valde prope, pro Brevi, q. d. Prope est, Vel In proximo est tempus quo veniet. [Suid. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Phot. et Apollon. Lex.: Ἀγχοῦ· ἐγγύς. Suid. et Bekkeri Σ. Α. χ.: "Ἄγχι· ἐγγύς. Zonar. "Ἄγχι· πλησίον. Ἀγχοῦ· ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. Hes. "Ἄγχι· ἐγγὺς, πλησίον. Ἀγχοῦ· ἄγχι, ἐγγύς. Ἀγχοῦ δέ· πλησίον δὲ, Il. Β. 172. "Ἄγχον· ἐγγὺς, ἢ πνίγηθι. " Miscuit Ἀγχοῦ et "Ἄγχον. Idem Kuster innuit:— ' Rectius sic scripsisset Hes. "Ἄγχον· πνίγηθι. Ἀγχοῦ· ἐγγύς.'" Albert. Apollon. Lex. "Ἄγχι σχὼν κεφαλήν· ἔγγυς (l. ἐγγὺς) ἔχων τὴν κεφαλὴν, Od. Α. 157. " Hunc versum de Platone usurpabat Diogenes; nam, referente Diog. L., cum ei exprobatum esset quod Platone non petente, ipse peteret, Ille quoque, inquit, petit, sed, "Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι." Villois." Etym. "Ἄγχι· παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἀγχόθι, ἄγχι κατὰ συγκοπὴν, σημαίνει τὸ πλησίον. Τὰ παρὰ τὸ (Cod. Dorv. Ms. τοῦ) ἄγχι, καὶ ἐρι, καὶ ἀρι, καὶ τὴν ἀμφι, καὶ ἀντι, καὶ ἐπι προθέσεις, διὰ τοῦ ι γράφεται, ἀρίδηλος, ἐριβρεμέτης, ἀμφίῤῥυτος, ἀντίθεος, ἀγχίθεος, *ἀγχίσης, ἀγχίμαχος· τὸ γὰρ ἀγχέμαχος ἐτράπη δι' εὐφωνίαν, τὸ ι εἰς ε. Τὰ δὲ παρὰ τὸ ἄγχι σύνθετά εἰσι, χωρὶς τοῦ Ἀγχίσης· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἄγχι παρήχθη, καὶ ἔστιν ἁπλοῦν. "Ἄλλως. Τὰ (Cod. D. "Ἄλλως τε τὰ) διὰ τοῦ ισης διὰ τοῦ ι γράφεται, *Ἀντίσης, * Ἀμφίσης, Ἀγχίσης, *Ἐρίσης ὄνομα κύριον, *Κυρίσης ποταμὸς Κελτικῆς, *Τιπενίσης ἐθνικόν. Ἀγχινεφὴς ἦν ἀχλύς. Verba in fine, Ἀγχινεφὴς ἦν ἀχλὺς, e poeta nescimus quo depromta sunt. " Ἀγχοῦ, ad D. H. 5, 17. Ἀγχὶ, Musgr. Suppl. 761. Ruhnk. Ep. Crit. 207. Valck. ad Phœn. p. 69. Dorv. ad Char. 230. a. de constr. Valck. Anim. ad Ammon. 9, et 249. Brunck. ad Æsch. Pers. 465. Eurip. Phœn. 1572. Herod. p. 68. ad Od. Χ. 136." Schæf. Mss.]

"Ἄγχιστα, Proxime, Adverbium superlativi gradus ab ἄγχι, quod jungitur itidem genitivo, vel dativo. Οἱ ἄγχιστα τοῦ γένους ὄντες, inquit Bud. i. q. οἱ ἐγγυτάτω γένει ὄντες, et οἱ ἐγγύτατα γένους, Qui proximo gradu contingunt defunctum. Nonnunquam ἄγχιστα, ut et ἄγχι, sine casu ponitur, ἄγχιστα ἐοικὼς, Hom. (Od. Ν. 80.) Proxime similis, i. e. Maxime similis; nam et Erotian. ap. Hippocr. ἄγχιστα exponit μάλιστα, Maxime: ["Ἄγχιστα· ἔστι μὲν ἔγγιστα, αὐτὸς δὲ ἀντὶ τοῦ μάλιστα τίθησι τὴν λέξιν. · " De Morb. Mul. 2. p. 272. ' Et inter fomenti adhibitionem, osculum contingere coneris, an fomentum uteros ἄγχιστα propinquissime adducat.' Et p. 276. ' Si vero ἄγχιστα propinquissimi fuerint uteri, frequenter vomat.' De Art. 1, t. 69, p. 478. ' "Ἄγχιστα proxime quidem clavicula ad humeri articulum supernatat.' In cujus expositione Galen. inquit: ' Initio sermonis ἄγχιστα prope dixit, dubium autem est ad locumne, an ad rem debeat referri. Vel enim accipiemus ἄγχιστα prope articulum frequenter moveri jugulum, quam sententiam magis probo; vel, ut quibusdam placet, ἄγχιστα prope referemus ad frequentem motum, ita ut mens ejus sit: Jugulum maxime ἄγχιστα prope accedit ad ea, quæ frequenter moventur: cum humeri articulo jungatur.' Et 2. t. 41. p. 428.

A ' "Ἄγχιστα proxime vero deligatio resistere mihi videntur.' Et 4. t. 18. p. 495. ' Et neque veratrum mihi videtur profuturum esse, et eadem die datum, et rursus epotum: ἄγχιστα proxime autem, si quicquam hujusmodi facit, non tamen mihi hoc videtur.'" Eustach.] Ab hoc autem superlativo fit ἄγχιστος, e quo deinde multa sunt nata vocabula, quæ proxime sequuntur. Quanquam possumus et ab ipso adv. ἄγχιστα illa deducere. [Suid. Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: "Ἄγχιστα· ἔγγιστα. " Heyn. Hom. 8, 10. Jacobs. Anim. 258. (' Archytas 314. "Ἄριστος δέ κ' εἴη ἄρχων ὁ ἀρχοτάτῳ νόμῳ· οὗτος δέ κ' εἴη ὁ μηθὲν αὐτῶ ἕνεκα ποιέων, ἀλλὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν, ἐπειδήπερ οὐδὲ νόμος αὐτῶ ἕνεκα, ἀλλὰ τῶν ὑπ' αὐτόν. Gesner. conjecit s. θειοτάτῳ s. δικαιοτάτῳ, neutrum satis probabiliter. Scr. equidem suspicor, ὁ ἄγχιστα τῶ νόμω ὢν, Optimus magistratus legibus simillimus est, legibus autem similis ille dicetur, qui nihil sua causa, omnia in civium utilitatem fecerit. De locutione, ὁ ἄγχιστα ὤν τινος, v. Bud. Comment. L. G.
B 118. Ceterum mutatio τοῦ ἀρχοτάτω in ἀγχιστάτω fere nulla est, cum Γ et Ρ, Ο et C passim a Librariis confunduntur.')" Schæf. Mss. Levit. 25, 25. Ὁ ἄγχιστα αὐτῷ sc. ὢν, Propinquus ejus, Proximus ejus cognatus." Biel. Thes.]

"Ἄγχιστος, ὁ, ἡ, Propinquissimus, Proximus. Eurip. (Troad. 48.) "Ἔξεστι τὸν γένει μὲν ἄγχιστον πατρὸς, Genere proximum patri. "Ἄγχιστον Hes. exponit Proximum genere, [* ἔγγιστον γένους. " F. l. "Ἄγχιστον, (Od. Ε. 280.) Θῆ τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῷ, ubi Pseudo-Did. τὸ ἐγγύτερον,) ἔγγιστον. Ἀγχίσπορος· ἐγγὺς γένους. Cf. Suid. (Ἀγχίσπορος· ἐγγὺς γένους. Δαμάσκιος· Ἀλλὰ ῥώμη γενναίας φύσεως, καὶ θεῶν ἀγχισπόροι. Idem v. Πολυήκοος: Οὐδὲ ἦν τῶν βιβλίων πολυήκοος, ἀλλὰ ῥώμῃ γενναίας φύσεως καὶ θεῶν ἀγχισπόρου ἐν ταῖς ἐξηγήσεσιν ἦν θαυμάσιος. Εἶπεν οὖν τις τῶν φοιτητῶν, ὡς οὗτος ὁ ἀνὴρ οὐ φθέγγοιτο λόγους, ἀλλὰ πραγμάτων οὐσίας. Hæc sunt verba Damascii de Isidoro Philosopho, ut patet ex Excerptis ap. Phot. 1036. notante Kustero: Εἶπεν ἄν τις, οὐ
C λόγους αὐτὸν, ἀλλὰ πραγμάτων φθέγγεσθαι οὐσίας· ἦν δὲ καὶ εὑρετὴς ἑτοιμότατος ὧν τε αὐτὸς ἠπόρει πρὸς ἑτέρους, καὶ ὧν ἕτεροι πρὸς αὐτόν· οὐ πολυμαθείᾳ, καὶ ἀλλοτρίων δοξασμάτων ἱστορίᾳ καταχωννὺς μὲν τὴν ἀλήθειαν, ἐπιστομίζων δὲ τοὺς ἀπορουντας· ἀλλὰ ῥώμῃ γενναίας φύσεως, καὶ θεῶν ἀγχισπόρου, πόθῳ τε ἀμηχάνῳ τῆς περὶ τὸ θεῖον βακχείας οἷον ἀπομαντευομένῳ ἐῴκει τὴν τῆς ἀληθείας εὕρεσιν· ἦν δὲ ἱκανὸς διϊδεῖν, ὅπῃ τε θησαυρὸν φθέγγεται ὁ λόγος, καὶ ὅπῃ ὑγιές. Idem ib. 1032. Ἦν ἄν τις, οἶμαι, τὸν ἐπὶ Κρόνου βίον ἐπονομάσειεν, v. nos supra 264. n., ἢ τὴν χρυσῆν γενεὰν, ἢ τὸ θεῶν ἀγχίσπορον γένος, οἷα ἐν σχήματι μύθου σεμνύνουσιν ἐν τῷ τρίποδι τῆς Μούσης καθήμενοι ποιηταί. Miramur Kuster. in his poetæ manum non agnoscere. Lucian. Demosth. 13. Μανίᾳ σώφρονι τῶν ψυχῶν, ὅσαι Ζηνὸς ἐγγὺς, καὶ θεῶν ἀγχίσποροι, φησὶν ὁ Τραγικὸς, unde habeat, nescit M. du S., pariter ac Musgr. ad Heracl. 37. a Schæf. Mss. indicatus; ex Eurip., si Hœschel. sequamur. Sed hujus sententiæ auctoritatem desideramus. Certe v. ἀγχίσπορος in Beckii
D Indice non legitur. Locus paulo plenius extat ap. Plat. de Rep. 3. p. 272=391. a Schneidero Lex. laudatum: Καὶ μὴν τοῖς γε ἀκούουσι βλαβερά· πᾶς γὰρ ἑαυτῷ ξυγγνώμην ἕξει κακῷ ὄντι, πεισθεὶς, ὡς ἄρα τοιαῦτα πράττουσί τε καὶ ἔπραττον καὶ οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, Ζηνὸς ἐγγὺς, ὧν Κατ' Ἰδαῖον πάγον Διὸς πατρῴου βωμὸς ἔστ' ἐν αἰθέρι· καὶ Οὔπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων. Ὧν ἕνεκα παυστέον τοὺς τοιούτους μύθους, μὴ ἡμῖν πολλὴν εὐχέρειαν ἐντίκτωσι τοῖς νέοις πονηρίας. ' Ἀγχίσποροι, Schol. Ruhnk. ἐγγὺς γένους. Versus, qui sequuntur, haud dubie e tragico carmine petiti sunt.' Ast.) Eique consonum Phot. Lex. (Ἀγχίσπορος· ἐγγὺς γένους. Bekk. Συναγ. Α. χ. Ἀγχίσποροι· ἐγγὺς γένους ὄντες.) Vox ἀγχίσπορος est ap. Philon. J. de Opif. Mund. p. 33. ubi conjungitur cum συγγενής. Male ibi Interpres vertit Recens in lucem proditus. Potest tamen defendi Hes. lectio, ut sit notio forensis, unde ἀγχιστεῖς, ἀγχιστεύειν, ἀγχιστεία, in Atticis Oratoribus hac potestate pervulgata. Vide Ἀγχιστεύουσα. Vir doctus, ibidem laudatus, affert ἄγχιστον e Soph. Electr. 1110. pro

A quo plenius Eurip. Troad. 48. (l. c.) *γένει ἄγχιστον.* Æsch. Agam. 264., monente Eodem, *γῆς ἄγχιστον ἕρκος*, Schol. *συγγενικόν.*" Albert. Gloss. Rutgersii: Ἀγχιστὸν (l. Ἄγχ.) *πλησίον.* "Ἄγχιστος edidit Rittershus. Halieut. v. 478. (Δελφὶς δ' ἠΰτ' οἰστὸς, ἐπεὶ κλύε παιδὸς ἰωὴν, Κραιπνὰ θέων ἀκάτοιο φίλης ἄγχιστος ἵκανε, neque aliter edidit Schneider.) ubi tamen ἀγχιστὸν (ἄγχ.) versus admittit ac sensus, et, docente Rittersh., Pal. Ms. Cod. 1. (cum Junt. et Paris. 1., teste eodem Schneidero.) manifeste probat. Alias frequentius occurrit *τὸ ἄγχιστα*, de quo consulatur Eust. 173. (Τὸ δὲ ἄγχιστα, *ἀντὶ τοῦ ἐγγυτάτω, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ σχεδὸν*, et 1733. Τὸ δὲ ἄγχιστα *κἀνταῦθα ταυτόν ἐστι τῷ σχεδὸν, ἵνα λέγῃ ὕπνον θανάτῳ σχεδὸν ἐοικότα. Ἐπίτασις μέντοι τοῦ σχεδόν ἐστι τὸ ἄγχιστα, καὶ εἴη ἂν μάλιστα ὁ τοιοῦτος ὕπνος, ἀδελφὸς τῷ θανάτῳ.*) Et Æm. Port. Lex. Ion." Strunz. "Valck. ad Callim. 201. ('Utrique casui junguntur *ἐγγὺς, ἐγγύτατα, ἄγχιστος, ὅμοιος, γείτων, πολίτης*, et horum similia,')" Schæf. Mss.] Ponitur etiam comparativus *ἀγχίων* ab Etym. [Vide Ἀγχιστῖνος.]

B ¶ Ἀγχιστεὺς, *έως, ὁ*, Cognatus, Propinquus. Ἀγχιστεῖς, inquit Bud., *οἱ συγγενεῖς*, Agnati et cognati. Idem in Pandect. *ἀγχιστεῖς καὶ συγγενεῖς* Affines et Cognatos dici annotat. Proprie dicuntur *ἀγχιστεῖς*, si Suidæ testimonium fide dignum putamus, qui è fratribus et patruelibus, item e patruis et avunculis gradu proximo contingunt defunctum; qui autem extra hos, sunt duntaxat *συγγενεῖς*. At qui per contractum matrimonium familiis admixti sunt, dicuntur *οἰκεῖοι.* In quo Suidæ loco vox *ἀνεψιῶν*, quam Patruelibus reddidi, varie verti potest, ut etiam Bud. annotat in loco Isæi, qui paulo post citabitur in Ἀγχιστεία. [Suidæ verba sunt hæc: Ἀγχιστεῖς· *οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν, καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω* (adde *τοῦ*) *τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἔξω τούτων, συγγενεῖς μόνον· οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἴκοις, οἰκεῖοι λέγονται.* Zonar. Ἀγχιστεῖς καὶ Ἀγχισταί· *οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν, καὶ ἀνεψιῶν, καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δὲ* C *ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνον· οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν ζευχθέντες τοῖς οἴκοις, οἰκεῖοι λέγονται.* Schol. ad Luc. Timon. 51. Ἀγχιστεὺς καὶ Ἀγχιστεία, *ἡ συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν, καὶ ἀνεψιῶν, καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνοι· οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἰκείοις, οἰκεῖοι λέγονται.* "Hæc omnia verbis iisdem sunt translata e Suida, nisi quod *ἐγγυτάτω τελευτήσαντος*, ubi *τοῦ* hinc (et e Zonara) est restituendum, (sic Aristoph. Av. 1665. Ἐγγυτάτω τοῦ γένους, 'in Membr. et in B. omittitur articulus,' Brunck.) et *συγγενεῖς μόνον*, et *τοῖς οἴκοις*, quæ utraque hic pejus leguntur. Mutari autem non debet *ἐγγυτάτω* (in *ἐγγύτατοι*, ut mutat M. du S.) Sic *οἱ ἀνωτάτω, κατωτάτω*, etc." T. H. Ἐγγυτάτω, Zonar. Bekk. Λεξ. ῥητορ., Σ. Λ. χ. et Phot. sed in hoc D. *οι* supra scriptum habet. "*Τοῖς οἰκείοις* mihi præferendum videtur, quanquam non ignoro etiam *οἶκον* haud raro, ut Lat. Domus, Personas in domo degentes, Familiam, Liberos significare: cf. Lex. meum N. T. s. h. v." Schleusner. Sed omnes præter D Schol. Luciani *οἴκοις* habent.] Porro Ammon. ita distinguit: *ἀγχιστεῖς* sunt, Quibus cum ex eorum genere mortuus quis fuerit, jura ejusmodi sibi vindicare lex permittit; *συγγενεῖς* autem, Qui quamvis sint ex eodem genere, a lege tamen ad jura *ἀγχιστικὰ* non vocantur; *οἰκεῖοι* vero, Qui contracto matrimonio admixti sunt familiæ: [Ἀγχιστεῖς, *καὶ συγγενεῖς, καὶ οἰκεῖοι διαφέρουσιν. Ἀγχιστεῖς μὲν γὰρ, οἷς ἐπειδάν τις ἐκ τοῦ γένους ἀποθάνῃ, συγχωρεῖ ὁ νόμος ἀντιποιεῖσθαι τῶν τοιούτων δικαίων*, ("Scalig. ad oram libri sui emendavit *τούτου*, in textum non recepi, quia forsan quis suspicetur *τοιούτου* leg." Valck. Vide infra.) *Συγγενεῖς δὲ, οἱ ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, οὐ καλούμενοι δὲ ὑπὸ τῶν νόμων ἐπὶ τὰ ἀγχιστικὰ δίκαια. Οἰκεῖοι δὲ, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν ἐπιμιχθέντες τῷ οἴκῳ.*] Bud. Lex. hanc e Pandectis profert *ἀγχιστείας*, quæ ab *ἀγχιστεὺς* derivatur, definitionem, Ἀγχιστεία *ἐστὶν οἰκειότης προσώπων ἐκ γάμων ἡμῖν συνημμένων, συγγενείας ἐκτός· οἷον προγόνη, νύμφη*, Privigna, Nurus. Luc. Timone (51.) Εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, *συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεὺς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὤν.* Ubi observandum *συγγενὴς ἀγχιστεὺς*, quasi generalius nomen per specialius restrictum. [Vide Valck infra.] ‖ Ἀγχιστεὺς ponitur etiam pro *συγγενὴς*, ut vult Hes. Sic et Soph. Schol. *ἀγχιστείαν* ap. eum explicat *συγγένειαν*, [et sic ipse Hes. "Vox extat Ruth. 3, 9. 12. etc. 2 Reg. 14, 11. Incertus Interpres ad loc. Ruth. in Catena Niceph. Octat. T. 2. p. 270. expl. *ὁ ἐγγύτατος τῷ γένει.*" Ernest. ad Hes. Gloss. SS. 5.] ‖ Ἀγχιστεὺς fit ab *ἀγχοῦ*, inquit Gaza; nam *ου* in *ι* mutatur in compositis ab *ἀγχοῦ*, ut in *ἀγχίνοια, ἀγχιστεὺς, ἀγχίθυρος.* At ego, quod pace Gazæ dictum sit, ab *ἄγχι* illa fieri potius crediderim, videlicet *ἀγχίνοια, ἀγχίθυρος*, et infinita alia composita, quæ ordine alphabetico in Indice proponam. At *ἀγχιστεὺς* compositum non est, sed ab *ἄγχιστα* superlativo gradu formatum, aut certe a nomine *ἄγχιστος* facto ab *ἄγχιστα.*

["Ab *ἄγχι, ἄγχιστος*, Vicinum, Finitimum dicit, et cum propagine sua in Proximo sanguinis vinculo designando, postea sedem fixit. Prima potestate utitur Hom. (l. c.) Apollinem in vicina urbe cultum *ἄγχιστον* vocat Jocasta, Soph. Œd. T. 929. Bonum pastorem, *ἄγχιστον ὀπάονα μήλων*, Indivulsum ovium comitem, Pind. Pyth. 9, 114. HINC duplex forma * Ἀγχιστὴρ et Ἀγχιστεύς. Priorem venustissime Soph. Trach. 259. adhibuit, Hujusce culpæ proximum vocans *ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους*, (Schol. *τὸν αἴτιον, καὶ σχεδὸν αὐτὸν ποιήσαντα τὸ πάθος*) q. l. peropportunum Phædro 1, 10. admovit Burmann. ubi emendationis Bentlei inprimis habenda est ratio, propter eam ipsam Tragici *ῥῆσιν*, quam Affinem hujusce culpæ interpretatur Jos. Scal., temere a Tan. Fabro in Prim. Scalig. 4. notatus. In eadem Tragœdia habes *μεταίτιον πάθους* v. 264—5. Adfinem negotiis, Plaut. dixit Trinum. 2, 2, 50. Corpus vitiis adfine, Lucret. 3, 733. et quæ hujuscemodi plura alibi prostant. Alterum porro, quod ad nos propius spectat, *ἀγχιστεὺς* usus fuit in Attico jure celeberrimi. Qui Luciano in Timone 51. *συγγενὴς ἀγχιστεὺς*, is Terentio Cognatus proximus, Adelph. 5, 8, 24. (cf. Nostrum supra.) Si quis Athenis intestatus, et nulla relicta sobole moreretur, proximi hæreditatem cernebant, et dicebantur *ἀγχιστεῖς.* Id postea ostendam. Filius patris *ἀγχιστεὺς* nulla ratione dici potuit, neque adeo Acastus ex historia fabulari cognitissimus, *Πελίαο ἀγχιστεύς.* Vegeta, et quæ literarum cultorum veluti propria decet, cogitandi libertas facit, ut hac in parte modeste a Burmanno discedam. Orph. Argon. 221. *Αὐτὰρ δὴ Πελίαο* * *Φεραιόθεν ἤλυθ' ἄνακτος* Ἀγχιστεύς. Si quis ad Orpheum conferat Apollon. R., non poterit non in eam incidere cogitationem, pro *ἄνακτος* leg. Ἄκαστος, quod a Cantero et Vossio animadversum, didici ex Argon. Catalogo, quem contexuit Burmann., in v. Anchisteus. Locum ad hanc rationem constituendum arbitrer, *Αὐτὰρ δ' Αἰσονίδαο Φεραιόθεν ἤλυθ'* Ἄκαστος Ἀγχιστεύς. Cum Jason et Acastus fuerint patrueles, is demum Jasonis *ἀγχιστεὺς* a poeta dici potuit." Valck. Anim. ad Ammon. 4. "Acasti mentionem Pelei F. hic esse necessariam, apparet. Itaque *ἄνακτος* in Ἄκαστος mutant VV. a G. Cantero inde Nov. Lect. 5, 5. et Ger. Vossio ad Val. Fl. 1, 485. Tum etiam integrum versum Librarii culpa abesse judicat Pierson. Veris. 194. quem, ut alios Nostri et aliorum versus, divinatione non infelici explet in hunc modum, ut post 221. ponat *Κοῦρος ἐὼν ἔτ'* Ἄκαστος, *Ἰήσονος Αἰσονίδαο* Ἀγχιστεύς. Ἀγχιστεὺς retinet significationem juris Attici, qua Consanguineum notare volunt, non Filium, pro qua pugnat in primis Valck. Ac nomen *ἄνακτος* quidem auferri Peliæ sine causa, et ego nolim, quod ille imperio Jasonem ad expeditionem suscipiendam adegit, et, ut ait Pierson., *κατ' ἐξοχὴν* hic rex est. Verum cedat tamen nomini ipsius Argonautæ, cujus major videtur necessitas: legamus, *Φεραιόθεν ἦλθεν* Ἄκαστος, (*ἤλυθ'*, ut vulgo legitur, vel scripsit, vel scribere voluit.) At illud durius, pro *Αὐτὰρ δὴ Πελίαο* legere cum Valck. *Αὐτὰρ δ' Αἰσονίδαο Φ. ἦ.* Ἄκαστος, ut Acastus non a patre describatur, sed a fratre patrueli et patruo, quo nomini *ἀγχιστεὺς* sua servetur legitima si-

gnificatio. Aut valde fallor ego, aut ἀγχιστεὺς est hic filii cum δεινώσει quadam appellatio, quod pulcre etiam monuit in Catal. Burmannus. Est enim profecto ἀγχιστεὺς Proximus: quis autem propior filio? Vera sunt et exquisita, quæ de illa legitima signif. docuit Valck. (Vide infra.) Sed hoc calidius, quod filium patris ἀγχιστέα nulla ratione dici potuisse pronuntiat. Quidni enim jure suo poeta naturali primaque nominis utatur signif., quam plerumque etymologia ostendit? Est præterea locus Aristoph. Av. 1660. huc, nisi fallor, accommodatus, ubi Pisthetærus rabula Herculi controversiam movet de Jovis patris sui hereditate, at Ἐρῶ δὲ δή, inquit, καὶ τὸν Σόλωνός σοι νόμον. Νόθον (Νόθῳ) δὲ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν, παίδων ὄντων γνη-σίων· ἐὰν δὲ παῖδες μὴ ὦσι γνήσιοι, τοῖς Ἐγγυτάτω τοῦ γένους μετεῖναι τῶν χρημάτων. Ergo nothus, h. e. E matre non cive Attica natus, patris sui, si is e cive natos liberos non habeat, ἀγχιστείαν habet, s. est patris sui ἀγχιστεύς. Sicut igitur nihil dubitant Theologi, ap. Zachar. 13, 7. גבר עמיתי, quod Conjunctum, πλησίον, Necessarium notat, interpretari de Filio Dei: ita non video, cur poeta non potuerit Acastum, qui clanculum invito patre se Jasoni, quem iste volebat perdere, adjunxerat, Val. Fl. 1, 163. 484., δεινότητος cujusdam causa ἀγχιστέα vocare? Sic poterat Saulus conqueri de Jonathane, ἀγχιστέα se suum Davidi conjunxisse. Quis neget Ebræorum jure Goëlem etiam vel maxime esse posse filium? Vide Selden. de J. N. e. G. 4, 1. extr. Sed οἱ ό semper, nec nunquam Philo ἀγχιστείας et ἀγχιστεύοντος nomine in ea re utuntur. Ne nimis in uno loco hæream, Ger. Horrei conatus, Animadv. 1, 13. propositos examinandos aliis sciens ac lubens relinquo." Gesner. "Pierson. Veris. 194. vidit versum excidisse, quem talem fere fuisse putat, Κοῦρος ἐὼν ἔτ' Ἄκαστος, Ἰήσονος Αἰσονίδαο. Sed eum versum Schneider. cum insertum dicit, ut ἄνακτος simpliciter, at inepte, de Jasone diceretur, injuriam facit Piersono, qui id vocab. non de Jasone, sed de Pelia intelligebat, quem quis inepte ἄνακτα vocari dicet? Ἀγχιστεὺς Peliæ Acastus dici Schneidero videtur, ut Iphiclus Althææ σύγγονος v. 162. At σύγγονος proprie Fratrem notat, nec quidquam verius, quam ἀγχιστέα, de fratre dici non posse, nisi ineptissime. Quominus dubitavi lacunæ signa ponere. Ceterum Valck. conjectura, Αὐτὰρ δ' Αἰσονίδαο Φεραιόθεν ἦλθ' Ἄκαστος Ἀγχιστεύς, non magis Gr. sermoni convenit, quam quod de v. 226. Eidem in mentem venit, νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργῴας τε γέγηθε, in quo duplex est vitium. Αὐτάρ οἱ more Nostri pro αὐτὰρ δὴ scripsi." Hermann. "Τὰ ἀγχιστικὰ δίκαια ad tria potissimum capita reduci possunt; ἀγχιστέων enim habita fuit ratio in Justis solvendis, in Adeunda hereditate, in Ducenda orba. Singula attingam; neque enim eam lucem huic materiæ affudit S. Petit., ut nullius amplius sit indiga, neque in Atticis legibus eruderandis et digerendis, feliciter semper est versatus, quod cum ab aliis, tum pluribus exemplis ab Heraldo ostensum, Animadv. in Salm. Obs. ad J. A. et R. Inter Atticas hanc etiam Legem exhibuit Petit. LL. Att. 6, 8, 11. Τοὺς παῖδας ἢ τοὺς κληρονόμους, ἐπειδὰν ἀποθάνωσιν οἱ γονεῖς, ὅπως τῶν νομιζομένων τύχωσι, παρασκευάζειν. Petit. audio, non Legislatorem Atticum, qui in ea Lege tantum de liberis egerat, qui, quomodocunque fuerant a patre habiti, justa mortuo facere tenebantur. Egregia sunt in eam rem, quæ observavit Herald. l. c. 1, 7, 7. et 8. Apage itaque ex ista lege ἢ τοὺς κληρονόμους. Isæi locus, qui Petitum errori implicuit Comment. 500. ad aliam Legem referendus est, quæ Petitum præteriit, et ex Ammonii loco hunc ad modum constitui potest: ΤΟΥΣ ΑΓΧΙΣΤΕΑΣ, ΕΠΕΙΔΑΝ ΤΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ἈΠΟΘΑΝΗι, ΑΝΤΙΠΟΙΕΙΣΘΑΙ ΤΩΝ ΤΟΥΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΝ, Si quis e genere moriatur, agnati proximi justa sibi vindicantor. Oraculum Delphicum ap. Demosth. adv. Macart. 667(=1072.) jubet, Τὰ πάτρια τοῖς ἀποφθιμένοις ἐνικνούμενα ἀμεραιτελεῖν τοὺς ποθήκοντας. Lego, (neque aliter edidit Reisk.) ἐν ἱκνουμένᾳ ἁμέρᾳ τελεῖν: exponit inferius orator, ἐν ταῖς καθηκούσαις ἡμέραις. Huc commode referri potest Ciceronis locus, quem veteri menda

A liberatum mihi suppeditavit Matth. Röver., de LL. 2, 25. 'Nam et Athenis jam illo more a Cecrope, ut aiunt, permansit hoc jus terra humandi.' In Literis ad me datis eruditissime evicit More poni pro More majorum, et leg. Jam olim more, quo nihil acutius cogitari potest. A funeris curatione ἀγχιστεῖς dicti sunt (poetice) Ταφῆες, (sed prosaice et Attice Ταφεῖς: Hes. Ταφεῖς· οἱ νεκροτάφοι, 'Lex. Cyr. Ms. Ταφεῖς· οἱ νεκρωθάπται, l. * νεκροθάπται, quod etiam ap. Hes. reponendum videtur.' Biel. 'Sic in Digest. L. 14. T. 3. de Institor. Act. §. 5. Libitinarius, quod Græce νεκροθάπτας vocant.' Albert. Vide Nostrum in Νεκροτάφος, Albertio neglectum. Vulgatum satis tuentur Bekkeri Λεξ. ῥητορ. Ταφέας τίνας λέγει· τοὺς θάπτοντας, οὓς νῦν νεκροτάφους φασίν, et Manil. 4, 190., a Wakef. ad Hes. marg. indicatus, τεύχει * θρηνήτορας ἄνδρας, ἀσέμνους, * Κεδροχαρεῖς, * σοφόεργα τέχνης * καινίσματ' ἔχοντας, Νεκροτάφους, * κλαυστῆρας ἀποφθιμένων, * νεκρονώμας. Dorv. ad Char. 327=210.) et Κηδεσταί. Doctissima est Sca-
B ligeri Catal. Vet. Poet. p. 283—4. Commode Hes. Ταφῆες· κτερισταὶ, ἀγχιστεῖς. ('Vide ad Herod. 120.' Schæf. Mss.) Alibi male legitur * Ταρφῆες, (ubi male Is. Voss. 'An euphoniæ gratia sic dicti?') Non spernendam lucem hæc accendunt Sophocli Antig. Creo, qui regnum Thebanum, a germanæ sororis Jocastæ liberis hæreditario jure in se devolutum, moderabatur, Γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων, uti ipse loquitur v. 178. cum Polynicis corpus humari vetuerat, Eteoclem v. 23. σὺν δίκῃ Χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ, κατὰ χθονὸς Ἔκρυψε, τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς, (ubi v. Erfurdt.) Qui mortuo tanquam ἀγχιστεὺς justa fecerat, eo ipso jus habere ad hæreditatem adeundam censebatur. Egregius est in hanc rem Demosth. l. c. 667. b. qui Heraldi sententiam, l. c. §. 1. propositam, non parum adjuvat et confirmat. Indigenis, qui liberos non haberent, Solo, lata Lege, liberam fecit, hæredem, quemcunque vellent, scribendi potestatem; docet Petit. l. c. 478. Eam Legem tulisse dicitur, Οὐχ ἵν' ἀποστερήσῃ τοὺς
C ἐγγύτατα τῷ γένει τῆς ἀγχιστείας, ἀλλ' ἵνα εἰς τὸ μέσον καταθεὶς τὴν ὠφέλειαν, ἐφάμιλλον ποιήσῃ τὸ ποιεῖν ἄλλους εὖ: uti auctor est Demosth. in Leptin. 374., q. l. truncavit Petit., neque pleniorem Meurs. attulit in Them. Att. 2, 13. ('Pro ἄλλους cum Tayl. et Reisk. rescripsi ἀλλήλους e Par. 2. Vind. Aug. 1. Bav. Satis solennis ista scribarum menda, quam, dubito an consulto propagarit Valck.' Wolf.) Ulpian. ad istum locum: Οὐχ ἵν' ἀποστερήσῃ τοὺς ἐγγυτάτω, l. ἐγγύτατα τῷ, (imo Græce dicitur οἱ ἐγγυτάτω, pariter atque οἱ ἐγγύτατα, sed illud exquisitius et Ἀττικώτερον, v. T. H. supra. In Solonis Lege ap. Aristoph. l. c. habemus, τοῖς ἐγγυτάτω τοῦ γένους, non ἐγγύτατα. Isæus 270. Τοῦτο γὰρ ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος γένος ἐστίν.) γένει τῆς συγγενείας καὶ τοῦ κλήρου. Intestati hæreditatem cernebant οἱ ἀγχιστεῖς. Potius τῶν ἀγχιστέων τοὺς ἐγγυτέρους cum Eusebio dixeris de Vita Constant. 2, 35. secundum ordinem a Petito 484. indicatum; usque ad consobrinorum liberos. Demosth. adv. Macart. 661.
D 'Inter eos est,' inquit, 'quos tangit Legislator, καὶ μέχρι ὧν ὁ νόμος κελεύει τὴν ἀγχιστείαν εἶναι, ἀνεψιοῦ γὰρ Ἀγνίου παῖς ἐστίν. Docet in eadem oratione, jussisse Solonem κρατεῖν τοὺς ἄῤῥενας καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀῤῥένων, 669. Huc refer Gl.' Ἐξ ἀῤῥενογονίας ἀγχιστής· Agnatus. Denique ἀγχιστεὺς eximie etiam dicebatur, Qui virgini ἐπικλήρῳ genere erat proximus, eamque uxorem ducere e Lege Solonis tenebatur. Eam Legem exponit Petit. 441. et fuse exequitur Herald. l. c. 3, 15, 1—5. cum Mosaica Lege comparavit Grot. ad Matth. 1, 16. Cognatus, qui orbam ducebat uxorem, Is Athenis dicebatur ἀγχιστίνδην γαμεῖν, quod ab iis, quos nominavi, non fuit monitum. Moschopul. Περὶ Σχεδῶν 190. Ἀγχιστίνδην γαμεῖ· ὅταν εἰς γάμον ἄγηται τὴν ἔγγιστα τοῦ γένους. Etym. Ἀγχιστίνδην· τὸ κατὰ ἀγχιστείαν, editur ἀγχιστίαν, (quod correxerat Scott. App. ad Thes. Suid. Ἀγχιστίνδην· τὸ κατὰ ἀγχιστείαν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἄριστος ἀριστίνδην, καὶ πλοῦτος πλουτίνδην. Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγχιστίνδην· τὸ κατὰ ἀγχιστείαν, ὥσπερ ἀριστίνδην καὶ πλουτίνδην, ἐπιῤῥη-

ματικῶς. In Photio legitur οἱ κατὰ, sed errorem notavit Schleusner. J. Poll. 6, 175. Ἀριστίνδην ἐκλέγειν, πλουτίνδην καταλέγειν,· —ἀγχιστίνδην γαμεῖν. ‘Ἀγχιστίνδην γαμεῖν sumtum e LL. Att. quibus cautum erat, ut ἐπίκληρος nuberet ἀγχιστίνδην, i. e. Proxima propinquitate juncto ἀγχιστεῖ.’ Kuhn.) Primus in axibus usurpavit Solo: suspicionem movet corrupta Hes. glossa: Ἀγχιστίνδην· ὀμνύων ἐγγὺς τῶν βωμῶν, παρὰ Σόλωνι. Binas notas, quæ in unum coaluerunt, ita separandas judico: Ἀγχιστίνδην . . . παρὰ Σόλωνι. "Ἀγχ' ἰστίην ὀμνύων· ἐγγὺς τῶν βωμῶν. Hac quidem emendatione nihil certius." Valck. l. c. In Addendis Idem "Ἀγχ' ἰστίῃ corrigit, ab amico quodam monitus. " Videtur hic aliquid deesse. Forte explicatio pertinet ad seq. Ἀγχίθεοι, sc. ὤμνυον ἐγγὺς τῶν βωμῶν: quando ἀγχιστίνδην connectendum foret cum proxime seqq. "Ἀγχιστον etc. Sed conjicio tantum, non affirmo. Potest etiam simpliciter legi, mutata distinctione: Ἀγχιστίνδην ὀμνύων· ἐγγὺς etc. Ita Hackiana priores Edd. nisi quod post Ἀγχιστίνδην præterea distinctionem servent." Albert.] Ἀγχιστίνδην, Adv. Secundum gradum propinquitatis, Pro gradu propinquitatis, ut a πλοῦτος fit πλουτίνδην, ab ἄριστος fit ἀριστίνδην. Moschop. Ἀγχιστίνδην γαμεῖ, ὅταν εἰς γάμον ἄγηται τὴν ἔγγιστα τοῦ γένους, i. Ἀγχιστίνδην matrimonium contrahit, cum ducit eam, quæ genere proxima est. || Ἀγχιστίνδην jurans, i. e. Prope aras jurans, ap. Solon., Hes. [J. Poll. 3, 33. Καὶ ἡ μὲν ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ μόνη τρεφομένη θυγάτηρ, ἐπίκληρος, εἴτε περιέστιν ὁ πατὴρ, εἴτε ἀπεβίω· τινὲς δὲ αὐτὴν καὶ πατροῦχον ὠνόμασαν· Ἰσαῖος δὲ (Ms. Jungerm. οἱ δὲ), καὶ ἐπικληρῖτιν, ὥσπερ καὶ Σόλων· ὁ δὲ ταύτῃ προσήκων κατὰ γένος, ἀγχιστεύς· ἐπίδικος δὲ, ἡ ἐπίκληρος λέγεται, ὑπὲρ ἧς ἀμφισβητοῦσί τινες ἀλλήλοις, ὡς μᾶλλον εἰς αὐτοὺς τῆς ἀγχιστείας καθηκούσης· ἀνεπίδικος δὲ, ἧς οὐκ ἠμφισβήτησαν· ἡ μέντοι κλῆρον οὐκ ἔχουσα πατρῷον, θῆσσα καλεῖται, ἣν ὁ ἀγχιστεὺς ἐκδίδωσιν, ἂν ἑτέρᾳ συνοικῇ, ἢ πάντως γαμεῖ. Gl. Ἀγχιστεύς· Propinquus, Affinis. Ἀγχιστεῖς· Agnati. Vide Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 465.]

Ἀγχιστεύω, F. σω, P. κα, Genere propinquus sum. Ἀγχιστεύουσα enim Hes. exp., ἐγγὺς οὖσα πρός τι γένος. [" Scr. πρὸς τὸ γ. Τοῖς δ' ἀγχιστεύων αἷμα (imo τὸ αἷμα) est ὁ συγγενής." Heins.] || Ἀγχιστεύω, Propinquitatis jure ad successionem venio. Isæus (276.) Τῷ δὲ γνώσεσθε τοῦθ' ὅτι ἐμοὶ μὲν ἀγχιστεύειν, τοῖς δ' ἐξ ἐκείνων γεγονόσιν οὐκ ἦν, Jure propinquitatis hæreditatem cernere, aut petere, Bud. || Ἀγχιστεύω, Jos. 20, (3. Καὶ οὐκ ἀποθανεῖται ὁ φονευτὴς ὑπὸ τοῦ ἀγχιστεύοντος τὸ αἷμα,) cum accusativo, Jure cognationis rem venditam redimo; et Ruth. 4, (3, 13.) Propinquitatis jure duco uxorem vel retineo, Ἐὰν δὲ μὴ βούληται ἀγχιστεῦσαί σε, ἀγχιστεύσω σε ἐγώ. Hactenus Bud. Lex. In VV. LL. ex Esdr. 2, (62.) Ἠγχιστεύθησαν ἀπὸ τῆς ἱερατείας exp. Ejecti sunt de sacerdotio; sed in Compl. Ed. ἀπώσθησαν legitur, non ἠγχιστεύθησαν. Ac revera ἠγχιστεύθησαν id significare non posset. [" Neh. 7, 64. Sacerdotio excludebantur. In Hebr. est ויגאלו, quod nonnullis redditur, Ut polluti abstenti sunt, sed LXX. proculdubio vocem illam ἠγχιστεύθησαν reddiderunt ex illo significatu, quo גאל in conjug. Niph. in plerisque locis alias denotat Propinquitatis nomine vindicor, vel Redimor. Et certe, cum ille, qui redimitur, etiam liber evadit, etiam vox ll. cc. transferri potuit ad illos, qui exclusione a sacerdotio ab obeundo illo ita liberi fiebant, ac si redemti essent, quo minus illo amplius fungerentur. Ἀγχιστεύω, Propinquus sum, Propinquitatis jure hereditatem obtineo, et in uxorem duco, necnon eodem jure Redimo, Vindex sum. Ruth. 3, 13. Ἐὰν ἀγχιστεύσῃ σε, Si propinquitatis jure te in uxorem ducat. Ruth. 4, 4. Ἐγώ εἰμι, ἀγχιστεύσω, Ego propinquitatis jure hereditatem ejus adibo. Lev. 25, 26. Ἐὰν μὴ ᾖ τινι ὁ ἀγχιστεύων, Si alicui non cognatus est, qui redimat. Gloss. in Octat. Ἀγχιστεύων· ὁ συνεγγὺς (l. σύνεγγυς, ut ap. Albert.) τοῦ γένους. Num. 35, 12. Ἀπὸ τοῦ ἀγχιστεύοντος τὸ αἷμα, Ab illo, qui jure cognationis sanguinis vindex est. Idem vindex ib. v. 19, 21. ὁ

A ἀγχιστεύων τῷ αἵματι dicitur, et Deut. 19, 6. ὁ ἀγχιστεύων τοῦ αἵματος. ירש Num. 36, 8. Πᾶσα θυγάτηρ ἀγχιστεύουσα κληρονομίαν ἐκ τῶν φυλῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἑνὶ τῶν ἐκ τοῦ δήμου τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἔσονται γυναῖκες, ἵνα ἀγχιστεύσωσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἕκαστος τὴν κληρονομίαν τὴν πατρικὴν αὐτοῦ, Omnis filia, quæ jure hereditario aliquid possidet e tribubus filiorum Israël, nubat alicui e populo fratris sui, ut unusquisque filiorum Israël sortem paternam hereditario jure retineat." Biel. Thes. Vide Ἀγχιστεία. " Hes. Ἀγχιστεύουσα· ἐγγὺς οὖσα πρός τι γένος. Non satis perspicua glossa est, si, ut videtur, pertinet ad Num. 38, (36,) 8. Θυγάτηρ ἀγχιστεύουσα κληρονομίαν, Filia, quæ jure cognationis hæres est." Ernest. Gloss. SS. Hes. 5. " Cf. 2 Sam. 14, 11. et Bud. Comment. L. G. Suid. (Ἀγχιστεύω, ῥῆμα, γενικῇ,) et Aristoph. Av. 1660—4. (in Ἀγχιστεὺς citatum.) Sed et Aliam quamvis propinquitatem notare videtur. Eurip. Troad. 224. ἀγχιστεύουσαν γᾶν dixit Terram vicinam, ut observat Abresch. Misc. Obss. V. 5. T. 1. p. 83."
B Albert. Auctor Libri Περὶ Συντάξεως in Bekk. Anecd. Gr. Ἀγχιστεύω· γενικῇ. Τοῦ Δευτερονομίου κεφαλαίῳ πεντηκοστῷ· Καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν εἰς χεῖρας τῶν ἀγχιστευόντων τοῦ σώματος.]

[* Ἀγχιστευτὴς, έως, ὁ, Cognatus, Jure cognationis vindex. Ruth. 3, 9. Vide Beck. Act. Semin. Regii et Societ. Philol. Lips. 1, 153.]

Ἀγχιστεία, ἡ, Propinquitas, vel Propinquitatis jus, Propinquitas generis, Cognatio, Bud. Lex. Jus successionis legitimæ, Idem in Comment. citans Isæum, Ὁ νόμος δίδωσιν ἀγχιστείαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς, Lex refert hæreditatem amitinis, vel patruelibus, vel agnatis, varie enim accipitur ἀνεψιός: [respicitur ad p. 270. Τρίτῳ γένει δίδωσι τὴν ἀγχιστείαν, ἀνεψιοῖς πρὸς πατρὸς, μέχρις ἀνεψιῶν παίδων.] Idem in Lex. ἀγχιστείαν expl. Jus succedendi ab intestato. Hes. ἀγχιστείαν exp. συγγένειαν. [Suid. Phot. et Bekkeri Λεξ. ῥητορ. et Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀγχιστεία· συγγένεια. Zonar. Ἀγχιστεία· ἡ συγγένεια. Suid. et
C Zonar. Ἀγχιστεία· ἡ μετουσία τῆς οὐσίας, παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισι (vv. ἐν Ὄ. in Zonara desunt)· Νόθῳ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν, v. 1661. Νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν. " Proprie, Jus cognationis vel agnationis, cum quo semper conjunctum esse solet jus participandi bona defuncti; unde per metonym. consequentis pro antecedenti etiam significat Jus adeundæ hæreditatis." Kuster. " Ἀγχιστεία in jure Attico est Jus legitimæ successionis, h. e. succedendi in bona et jura defuncti civis vi cognationis." Wolf. in Demosth. Leptin. 320. Isæus 271. Ὁ δὲ παῖς οὗτος οὐδὲ καθ' ἓν τούτων τῶν ὀνομάτων Ἁγνίᾳ προσήκει ἀγχιστείᾳ, ἀλλ' ἔξω τῆς συγγενείας ἐστίν: 279. Ὁ συγγενέστατον μὲν ἦν τῇ φύσει πάντων, ἐν δὲ ταῖς ἀγχιστείαις ὁμολογουμένως οὐκ ἔστιν: 147. Τοὐναντίον τοίνυν συμβέβηκεν ἢ ὡς ὁ νόμος γέγραπται· ἐκεῖ μὲν γάρ ἐστι, νόθῳ μηδὲ νόθῃ εἶναι ἀγχιστείαν μήθ' ἱερῶν μήθ' ὁσίων, ἀπ' Εὐκλείδου ἄρχοντος: 218. Πάντες γὰρ ὑμεῖς τῶν πατρῴων, τῶν παππῴων, τῶν ἔτι περαιτέρω κληρονομεῖτε, ἐκ γένους παρειληφότες τὴν ἀγχιστείαν ἀνεπίδικον. " Ἀγχιστεία, Propinquitas, Cognatio; sed Neh. 13, 29. ἀγχιστεία ἱερατείας respondens Hebr.
D גאלי הכהנים, Liberationem a sacerdotio denotare videtur. Cf. Ἀγχιστεύω. Pro גאלה autem, quæ Redemtionem, vel Jus cognationis ad redimendum significat, reperitur Ruth. 4, 6-7. Jer. 32, 7." Biel. Glossæ: Ἀγχιστεία· Propinquitas, Affinitas, Proximitas. In Etym. scribitur * ἀγχιστία, sed perperam, ut notavit Valck., et ante eum Scott. App. ad Thes. In usu tamen est ἁγιστία, pariter ac ἁγιστεία.] Ἀγχιστεία ἡ περὶ τὸ θεῖον, Plut. de flamine dixit qui accedit Deo proxime, Bud. Lex. [Numa 8. Μέγα γὰρ ἦν μέρος, ὡς ἐκείνῳ τῆς φιλοσοφίας, καὶ τούτῳ τῆς πολιτείας ἡ πρὸς τὸ θεῖον ἀγχιστεία καὶ διατριβή. " Hæc lectio ferri potest, sed mallem ἁγιστεία, ut p. 66. τὴν περὶ τὸ πῦρ ἁγιστείαν: 141. * Πυθαγορικῆς ἁγιστείας: 145. μεγίσταις καθιερωμένων ἁγιστείαις." Bryan. Sed τὴν πρὸς τὸ θεῖον ἁγιστείαν minus proprie diceretur pro περὶ, et vulg. ἀγχιστεία tuentur Plutarchi voces, quæ id sequuntur, καὶ διατριβή. Recte vertit Reisk. Ind. Gr. Familiaritas cum numine divino.]

Ἀγχιστεῖον, idem, unde apud Soph. Antig. (173.) κατ' ἀγχιστεῖα genere neutro pro κατ' ἀγχιστείαν, ut Schol. notat, exponens κατ' οἰκειότητα, κατὰ συγγένειαν: ut videlicet confundatur hoc discrimen, quod inter ἀγχιστεὺς, συγγενὴς, οἰκεῖος, antea posuimus. Soph. verba sunt hæc: Ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω Γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων. [Vide Valck. in Ἀγχιστεὺς citatum.]

Ἀγχιστικὸς, ἡ, ὸν, Ad ἀγχιστείαν pertinens, Ad cognationem pertinens. Ἀγχιστικὰ δίκαια ap. Ammon. Jura eorum qui sunt ἀγχιστεῖς, Quæ debentur alicui nomine ἀγχιστείας, i. e., propter eum propinquitatis gradum, qui ἀγχιστεία dicitur. [Vide Valck. in Ἀγχιστεὺς citatum.]

Ἀγχιστῖνος, ίνη, ῖνον, vel Ἀγχιστῆνος, ήνη, ῆνον, ad verbum, Prope stans, Eust. [v. infra.] Il. E. (141.) de ovibus, Αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, Aliæ prope alias stantes, et minimo spatio invicem distantes, Aliæ aliis contiguæ, Addensatæ, Coacervatæ et quasi conglobatæ, metu videlicet leonis ovilia insultantis; aut ad differentiam caprarum, quarum αἰπόλια πλατέα dicit Hom. quod aliæ ab aliis longius distantes pascantur. Hæc fere Eust. qui etiam admonet, vocis hujus antepenultimam per η scribi, ut ab ἄγχι et ἑστάναι factam, mutando ε in η: cum cetera omnia vv. derivata ab ἄγχι servent ejus ι: [531. Τὸ δὲ ἀγχηστῆναι δηλοῖ μὲν τὸ πυκναὶ, γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἄγχι ἑστάναι ὃ ποιοῦσιν αἱ ὄϊες διὰ φόβον πυκνούμεναι ὡς ἐπὶ συνασπισμῷ. Σημείωσαι δὲ ὅτι νῦν μὲν τὸ ἀγχηστῆνος σύνθετον εὕρηται, μετ' ὀλίγα δὲ τὸ ἄγχι ἑστηκέναι διαλελυμένον εὑρήσεις· ἴσως δὲ καὶ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν αἰπολίων τὸ ἀγχηστῆναι εἴρηκεν· ἐκεῖνα γὰρ πλατέα λέγεται διὰ τὸ οὕτω τὰς αἶγας νέμεσθαι· γράφεται δὲ διὰ τοῦ η ἡ *προπαραλήγουσα τοῦ ἀγχηστῆναι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἑστάναι τροπῇ τοῦ ε εἰς η· ἄλλως δὲ τὰ ἀπὸ τοῦ ἄγχι ἐπιῤῥήματος πάντα διὰ τοῦ ι γράφεται, ἐν οἷς καὶ ὁ ἄγχιστος, ὅθεν τὸ ἀγχιστεύειν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ.] De penultima autem nihil dicit, quæ ibi in exemplari Romæ edito per η scripta est et ipsa; at alio loco ap. Eund. in eodem exemplari ἀγχηστῖναι habetur, cum η in antepenultima, sed ι in penultima: [257. Ἰστέον δὲ ὅτι αἰπόλια πλατέα αἰγῶν, ἢ τὰ μεγάλα, ἢ μᾶλλον *παρατετηρημένως τὰ πεπλατυσμένα, ἐπείπερ αἱ αἶγες ἐσκεδασμέναι νέμονται· τὰς μέντοι ὄϊς, ἀδινάς τε λέγει καὶ ἀγχηστινὰς, ἤγουν ἄγχι ἑστηκυίας, πυκνὰς, πυκνοῦνται γὰρ ἐν τῇ νομῇ, καὶ οὐ πολὺ διΐστανται.] Ap. Etym. trifariam scribitur, per ι in antepenultima, et η in penultima; per ι utrobique; per η in antepenultima, et ι in penultima: [Ἀγχιστήνη· ἀπὸ τοῦ ἄγχιστος ἀγχιστῆνος καὶ ἀγχιστίνη· τὸ δὲ ἄγχιστος, ἐστιν ὑπερθετικὸν, γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀγχοῦ ἀγχότερος, ἀγχίων ἄγχιστος, (ubi pro Ἀγχιστήνη leg. Ἀγχηστίνη, ut patet e Cod. Dorv. Ms. qui teste Gaisford. exhibet ἀγχηστῖνοι—ἀγχηστῖναι pro vulgg. ἀγχιστῆνος—ἀγχιστίνη.) Ἀγχηστίναι· πλησίον ἀλλήλων καὶ πυκναὶ, παρὰ τὸ ἀγχοῦ, ubi Cod. Dorv. teste eodem Gaisford. ἀγχηστῆναι habet:] ut et ap. Suid. habetur, [Ἀγχηστῖνοι· πυκνοὶ, καὶ ἀγχηστῖνος, ἡ εὐθεῖα.] "Ἀγχηστῖνοι, Suidæ πυκνοὶ, "Densi, Conferti, pro quo rectius ap. Etym. "ἀγχιστῆνοι, ap. quem tamen itidem (l. c.) repe-"ritur Ἀγχηστίναι· πλησίον ἀλλήλων καὶ πυκναὶ, "respicientem procul dubio ad Hom. l. c." At vero in Hes. legitur cum ι utroque in loco: [Ἀγχιστῆναι· ἐγγὺς στῆναι. Ἀγχιστῖναι· σύνεγγυς ἀλλήλων, ἢ συνεχεῖς, ὅ ἐστι πυκναὶ, ἢ ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις. Albertii Cyrill. Lex. Ms. Ἀγχιστίνη· πυκνή.] Ego certissimam scripturam esse puto cum η in penultima, si a στῆναι fieri constet; at in antepenultima nescio cur ι in η mutare oporteat. Certe vetustissimum habeo exemplar Iliadis, in quo ἀγχιστῆναι cum ι in antepenult. cum η in penultima legitur. Cujus auctoritas adjuncta rationi etymologiæ, faciet ut ἀγχιστῆνος scribam; si tamen pro confesso habeatur esse inde vocem compositam. Ego enim simplicius et verius esse puto a superlativo ἄγχιστος hoc vocabulum, sicut et præcedentia, deducere. [" Heyn. Hom. 5, 27." Schæf. Mss. Apollon. Lex. Ἀγχηστῖναι· συνεχεῖς καὶ σύνεγγυς ἀλλήλων, οἷον ἀλλεπάλληλαι. Αἱ μέν τ' ἀγχηστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, (l. c.) Καὶ ἀρσενικῶς· Οἱ δ' ἀγχηστῖνοι ἔπιπτον Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ

A Ἀχαιῶν, (Il. P. 361. τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων, Καὶ Δαναῶν.) Παρῆκται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ἄγχι καὶ ἀγχοῦ, ἅπερ συνήθως ἐπὶ τοῦ σύνεγγυς τίθησιν. Ergo utramque formam agnoscit, ἀγχιστῖνος ab ἄγχι, ἀγχηστῆνος ab ἀγχοῦ. "Nullam facile formam dixeris, in qua scribenda tanto opere varient Grammatici et Codd. Mss. Schol. enim Homeri, (Pseudo-Did. ad Il. E. 141. Ἀγχιστῖναι· ἐπάλληλοι, πυκναὶ, πλησίον, ἅμα ἀλλήλοις, l. ἀλλήλαις, qui error Albertium fugit, et ad Il. P. l. c. Ἀγχιστῖνοι· ἐπάλληλοι, πυκνοὶ,) Hes. Suid. et Etym. comparando intelliges ἀγχιστῖνος scribi, ἀγχιστῆνος, ἀγχηστῖνος, et ἀγχηστῆνος. E quibus qui primam præferunt formam, et a superlativo ἄγχιστος derivatam esse disputant, ab analogia linguæ proxime abesse videntur." Herm. Tollius. "Ἀγχιστῖνος est a superlativo ἄγχιστος, Proximus, deducta vox, per paragogen, notans, Proximus, Densus, Alius post alium et prope alium. Eust. derivari a multis dicit vocem ab ἄγχι et ἑστάναι, et scribi ἀγχιστῆνος, imo

B et ἀγχηστῆνος, mutato ε et α ex ἑστάναι in η: quia, ex hac etymologia, ἀγχιστῖνος omni ratione scribendi sic, careat. Sed his ambagibus opus non est; nam non est composita vox, sed paragoge tantum aucta ex ἄγχιστος." Damm. Præter Hom. ll. cc. vox extat in Od. X. 118. Ω. 180. 448. Qui ab ἄγχι et ἑστάναι vocem deducunt, ἀγχιστῆνος recte scribent; qui autem ab ἀγχοῦ et ἑστάναι formant, jure ἀγχηστῆνος præferent: sed utraque etymologia Gr. linguæ analogiæ repugnat. Tertia forma ἀγχηστῖνος proculdubio vitiosa, et pro Librariorum errore habenda est. Nos cum Nostro, Wolfio ad Hom. et Schneidero in Lex. ἀγχιστῖνος ab ἄγχιστος scribimus. Schneiderus jubet voc. προμνηστῖνος conferri, de qua Etym. Προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, μὴ δ' ἅμα πάντες, (Od. Φ. 230. Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, μηδ' ἅμα πάντες·) ἀντὶ τοῦ παραδεχόμενοι ἀλλήλους καθ' ἕνα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγαθὸς *Ἀγαθῖνος, οὕτως ἀπὸ τοῦ μένω μενηστῖνος, καὶ συγκοπῇ, καὶ μετὰ τῆς προ προθέσεως, προμνηστῖνος. Sed melius scripsit Eust. 1680. Προμνηστῖναι δὲ, ὡς

C οἷον εἰπεῖν προμενετῖναι, ὅ ἐστι μία τὴν ἄλλην μένουσα ἐν τῷ ἐπὶ στίχον καὶ κατὰ μίαν προϊέναι, καὶ ἁρμόττει ὁ Ὁμηρικὸς τόπος οὗτος προσώποις οὕτω καθ' ἕνα ἐρχομένοις καὶ μὴ κατὰ στίφος. Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ νεμῶ νεμέσω καὶ νεμήσω, οὕτω καὶ τοῦ μενῶ δύω εἰσὶν ἀσυνήθεις μέλλοντες, μενῶ μενέσω, καὶ μενῶ μενήσω· ἐκ μὲν τοῦ μενέσω γίνεται τὸ *ὑπομενετέον παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ἐκ δὲ τοῦ μενήσω ὁ προμνηστῖνος συγκέκοπται. De adjectivis in ινος desinentibus v. Etym. 793. cujus verba supra 147. d. dedimus.]

Ἀγχοῦ, itidem cum genitivo, et usurpatur ab Herod., quamvis sit poeticum, sicut ἄγχι, ut L. 1. pro In propinquo, Ἀγχοῦ εἶναι στρατόν: [3, 85. cum dativo, Καὶ τὰ μὲν πολλὰ περιήγαγε ἀγχοῦ τῇ ἵππῳ· 6, 77. Ὡς δὲ ἀγχοῦ μὲν ἐγίνοντο τῆς Τίρυνθος.] Comparativum habet Ἀγχοτέρω, Propinquius, unde et nomen ἀγχότερος, Propinquior. Superlativum habet ἀγχοτάτω, Proxime, quo etiam utitur Herod. [7, 91. Ἀγχοτάτω τῇσι Αἰγυπτίῃσι μαχαίρῃσι πεποιημένα: 2, 169. 4, 35. 6, 102. 7, 64. 73. 74. 80. 89. 8, 122.

D 135.] Et [4, 73.] οἱ ἀγχοτάτω προσήκοντες dicuntur Genere proximi, ut loquitur Terent. Fiunt autem ἀγχοτέρω et ἀγχοτάτω detracto υ, ut τηλοτάτω τηλοῦ. "Ἀγχότερος, Vicinior, Propinquior, ἐγγύτερος, Suid." [et Zonar.] "ex Herod. Στεινοτέρη ἐφαίνετο καὶ ἀγ-"χοτέρη ἡ ἐσβολή." [In Suida et Zonara perperam legitur εἰσβολή. Respicitur ad 7, 175. Ἡ νικῶσα δὲ γνώμη ἐγένετο, τὴν ἐν Θερμοπύλῃσι ἐσβολὴν φυλάξαι· στεινοτέρη γὰρ ἐφαίνετο ἐοῦσα τῆς ἐς Θεσσαλίην, καὶ ἅμα ἀγχοτέρη τε τῆς ἑωϋτῶν. Stob. Ecl. 1, 6, 10. p. 170. Heeren. Κλῦτε Μοῖραι, Διὸς αἵτε παρὰ θρόνον Ἀγχοτάται (sic) θεῶν ἑζόμεναι. "Ex Eurip. Peleo versus hos desumtos esse, notant in marg. Codd. V. A. E. Solus eos servavit Stob. ap. quem in Cant. Ed. Κλῦτε Μοῖραι Διὸς, ἅτε παρὰ θρόνον ἀγχοτάται θεῶν ὀζόμεναι. Idem Codd. nisi quod pro ὀζ. habent ἑζόμεναι, pro ἀγχοτάτω autem ἀγχοτάται. Grot. pro ἅτε dedit αἵ τε, et θεῶν, errore forte, omisit. Heath. in Nott. ad Trag. 175. ad metricam rationem eos revocaturus, ita rescripsit: Κλῦτε δὲ Μοῖραι Διὸς, αἵτε παρὰ θρόνον ἀγχοτάται (sic) Θεῶν ἑζόμεναι, addita

particula δὲ, ut anapæsti prodeant. Admodum tamen ea incerta sunt, cum nec primus, nec ultimus versus plenus sit." Heeren. Inter Eurip. Pelei Fragmm. p. 461. hos versus inseruit Beck. (sed ibi tanquam e Stob. ἀγχύτατα, tanquam ex Heath. et Grot. ἀγχυτάται dedit, et in Indicem ἀγχύτατα suo loco retulit, cum forma ἀγχύτατος nusquam legatur.) In Valck. Diatr. eos frustra quæsivimus. Inter Soph. Fragmm. ex incertis Tragœdiis exhibet Brunck. et sic eos in ordinem constituit, Κλύετε Μοῖραι, Διὸς αἵ τε παρὰ θρόνον ἀγχόταται Ἑζόμεναι. Cum hoc autem loco conferendus est alius, ab Hœschelio Euripidi tributus, quem in Ἄγχιστος protulimus, quique in Plat. de Rep. 3. p. 391. ita legitur: Πᾶς γὰρ ἑαυτῷ συγγνώμην ἕξει κακῷ ὄντι, πεισθεὶς ὡς ἄρα τοιαῦτα πράττουσί τε καὶ ἔπραττον καὶ οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, Ζηνὸς ἐγγὺς, ὧν Κατ' Ἰδαῖον πάγον Διὸς πατρῴου βωμός ἐστ' ἐν αἰθέρι, καὶ, Οὔπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων. Jam vero Philosophus cum de Achille, Peleo, Theseo, et Pirithoo ibi loquatur, cumque Eurip. Tragœdias Πηλεὺς, Θησεὺς, Πειρίθους dictas scripsisse satis constet, Hœschelii sententiam calculo nostro non dubitamus comprobare. "Ἀγχοτάτω, conf. cum ἐγγύτατα, ad Dionys. H. 2, 1108. Ἀγχόταρος, Wessel. ad Herod. p. 296. 539." Schæf. Mss.]

Ἀγχόθι i. q. ἀγχοῦ, s. ἄγχι, ut ἐγγύθι ap. poetas pro ἐγγύς. Od. N. (103.) Ἀγχόθι δ' αὐτῆς: [347. Il. Ξ. 412. Ψ. 762.] Etym. ait ab ἀγχοῦ formari ἀγχόθι, a quo per syncopen fieri ἄγχι. Secundum quam deductionem ἀγχοῦ ponendum fuisset ante ἄγχι; sed controversa est hæc deductio. [Etym. verba in Ἄγχι dedimus. Adde ex Eod. 169. Καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἀγχοῦ ἀγχόθι, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ αὐτόθι, ἢ ὡς ἀπὸ τοῦ Λέσβος γίνεται *Λεσβόθι, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ αὐτὸς αὐτόθι, καὶ κατὰ συγκοπὴν αὖθι: 757. Τηλόθι· ἐπίρρημα τοπικὸν, σημαίνει τὸ πόρρω, καὶ γίνεται παρὰ τὸ τηλοῦ τηλόθι, ὥσπερ παρὰ τὸ ὑψοῦ ὑψόθι, καὶ ἀγχοῦ ἀγχόθι.] "Ἀγχόθεν, E propinquo, "cui opponitur πόρρωθεν." [Herod. 4, 31. Ἤδη ὧν ὅστις ἀγχόθεν χιόνα ἁδρὴν πίπτουσαν εἶδε, οἶδε τὸ λέγω. "Ἀγχόθι, ἀγχόθεν, Ruhnk. Ep. Crit. p. 190. 227. 273. Philet. 11. Antip. Sid. 51." Schæf. Mss. Apollon. Alex. Περὶ Ἐπιρρημ. in Bekk. Anecd. Gr. 2, 606. Τηλόθεν τηλόθι, αὐτόθεν αὐτόθι καὶ ἐν συγκοπῇ αὖθι, ὑψόθεν ὑψόθι ἀφ' οὗ πάλιν τὸ κατὰ συγκοπὴν ὕψι, καὶ ἴσως καὶ παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἦν τὸ ἀγχόθεν καὶ ἀγχόθι καὶ πάλιν κατὰ συγκοπὴν ἄγχι: 607. Τὰ εἰς ου λήγοντα ἐπιρρήματα περισπᾶται, ἔστι δὲ παραγωγά· παρὰ τὸ ὕψος ἦν τὸ ὑψοῦ, παρὰ τὸ τῆλε τὸ τηλοῦ, (ὃ) δύναται καὶ τῷ τέλος παρακεῖσθαι, γενομένης ἐκτάσεως τοῦ ε εἰς τὸ η, τελοῦ τηλοῦ· τὰ γὰρ ἐπὶ τέλους δικνούμενα μεγεθύνεται, καὶ παρὰ γενικὴν τὴν αὐτοῦ ὁμόφωνόν τι ἐκπίπτει ἐπίρρημα τὸ αὐτοῦ· δύναται καὶ τῷ ἄγχι παρακεῖσθαι τὸ ἀγχοῦ:—Καὶ τὰ διὰ τοῦ σε παραγόμενα εἰς τόπον, παρὰ τὸ οἶκος * οἴκοσε, ἄλλος ἄλλοσε, παντὸς πάντοσε, παρά τε πάλιν τὸ ποῦ τό· Πόσε φεύγετε; (ex Il. Π. 422. Od. Ζ. 199.) κύκλος κυκλόσε· χρὴ δὲ νοεῖν, ὅτι πάλιν οἱ αὐτοὶ τόνοι παρέπονται τοῖς * προκατειλεγμένοις τῶν εἰς θεν καὶ τῶν εἰς θι· ἄλλοθεν ἄλλοθι, εὐθέως καὶ ἄλλοσε, καὶ ἐπεὶ πάντοθεν καὶ πάντοθι, Πάντοσε δαιδάλλων, (Il. Ζ. 479.) καὶ ἐπεὶ κυκλόθεν * κυκλόθι, εὐθέως καὶ τὸ κυκλόσε, * ἀγχόσε, * τηλόσε. Vide et p. 622. 624. Ἀγχόθι, ἐγγύθι, conf. ad Apollon. R. 2, 1046.]

"Ἀγχίξαι, Cretensium lingua i. q. ἐγγίσαι, Ap- "propinquare, teste Hes. vel potius Doricum est pro "ἀγχίσαι, pro ἀγχίζω significante i. q. ἐγγίζω, "Appropinquo." ["Ita ψαλίξω et ἐκθερίξω ap. Anacr. 12. Vide not. in Ἀλληλάξαι." Albert. "Ab ἄγχι cum potuerit formari v. ἀγχίσαι, suo flexu Cretenses ἀγχίξαι dixerunt." Valck. Ep. ad Röver. lxviii. (a Schæf. Mss. citatus,) qui plurima hujus generis verborum ibi exempla notavit.]

"Ἀγχεῖος, [εία, εῖον,] Suidæ" [et Zonaræ] "ὁ "πλησίον, Vicinus, Proximus."

[*Ἀγχήρης, ὁ, ἡ, idem.] "Ἀγχῆρις, Etym. affert "pro ἐγγὺς, Prope." [In Etym. vulgatum est ἀγχῆρις, pro quo Cod. Ms. Dorv. teste Gaisford. exhibet ἀγχήρης.] "Ἀγχιρμήνης, e Sophoclis Athamante "Hes. affert pro ὁ ἐγγὺς, Propinquus." ["Scr. ἀγχῆρις, v. Etym." Heins. Is. Voss. "F. ἀγχήρης, sicuti

A * πλησηρὴς ap. Æschyl. (sic, sed locum non reperimus.)" Soping. "Ἀγχιρήνης etiam Ald. et Phavor. At Hagen. ἀγχιρμήνης, quod non dubito esse spalma typographorum. Etym. Ἀγχῆρις (imo Ἀγχήρις·) ἐγγὺς, quod magis respondet ad seriem literarum." Kuster. "Ἀγχήρης· ὁ ἐγγὺς, Σοφ. Ἀθάμαντι, Hes. ap. quem Librarii errore legitur ἀγχιρήνης. Vide not. ad El. 89." Brunck. Lex. Soph. Sed ibi nihil extat præter hæc verba, 'Ἀντήρεις, Gl. ἀντιτύπους,' quæ ad rem nostram non faciunt. Ἀγχήρης recepit Schneider. Lex. Orph. Argon. 1076., Λείπομεν ἔνθα καὶ ἔνθα βροτῶν ἀγχήρεα φῦλα. "Ἀγνινέα, Voss. ἀγνηνέα, Vind. Ruhnk. ἀλιτήρια conj. B. Slothouweri. vulgo ἀπηνέα." Hermann. "Pierson. Veris. 2, 5. versum pede truncatum sic restituebat, ἀπερείσια φῦλα. Sed alio ducunt Codd. vestigia." Ruhnk. "Schneiderus quam Codd. lectionem in notis refert ἀγιεινέα, ea e nullo libro affertur. Equidem reposui, quod proxime ad Codd. lect. accedit, ἀγχήρεα. Etym. Ἀγχήρις· ἐγγὺς, scr. ἀγχῆρες. (Cod. Dorv. Ms., ut supra

B notavimus, exhibet ἀγχήρης, unde proculdubio corrigendum, Ἀγχήρης· ὁ ἐγγύς.) Hes. Ἀγχιρήνης· ὁ ἐγγὺς, Σοφ. Ἀθάμ. Ἀγχήρης in Hes. scribendum esse viderunt VV. DD. Codex Hesychii ἀγχηρήνης habet. Dicit Noster propinquas ab utroque paludis et Bospori latere gentes. Erfurdt. ἀγαπήνορα conjiciebat." Hermann.]

[*Ἄγχιμος, ὁ, ἡ, Vicinus, Proximus. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἄγχιμος· ἀντὶ τοῦ πλησία. Εὐριπίδης· Ἀλλ' ἄγχιμος γὰρ ἥδε *Φοιβία, l. *Φοιβεία, γυνή. Vide Ἀγχίπους.]

[*Ἄγχος, adv. Prope, Juxta, Recens, Nuperrime, Novissime. Hes. Ἄγχος· πρόσφατος, ἐγγὺς, ἢ * πνίγμα, ἢ πλησίον, ἢ δόρυ. "Pro ἔγχος, quando δόρυ notat. Ita mox ἄγχουσα, pro quo inf. ἔγχουσα. Idem animadvertit Kuster. cujus nota hæc est:— 'Pro πρόσφατος scr. προσφάτως. Ἄγχος enim est adv. Vide infra compos. Ἔναγχος, quod magis usitatum est. Ceterum confundit hic Hes. tria verba affinis soni, ἄγχος, ἀγχοῦ, et ἔγχος. Nam προσφά-

C τως (f. l. πνίγμα) pertinet ad ἄγχος, τὸ, substantivum, ab ἄγχω: ἐγγὺς et πλησίον, ad ἀγχοῦ: δόρυ ad ἔγχος.'" Albert. Cf. Ἔναγχος.]

Ἔναγχος, Paulo ante, Modo, πρῴην, προσφάτως, πρὸ μικροῦ, ἄρτι, ὡς νῦν, [l. ἀρτίως, νῦν, cum Valck. ad Phœn. 204.] ἐγγὺς, πρὸ βραχέος, Hes. Aristoph. Nub. (639.) ἔναγχος γάρ ποτε Ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ. Dionys. Hal. 6. (77.) Ἔναγχος δὲ δὴ τοῦ χρόνου, quod exp. Nunc autem, [Nuper autem: 7, 45., a Schæf. Mss. cit., Καὶ τὰ τελευταῖα ταυτὶ τὰ περὶ τὴν * σιτοδασίαν ἔναγχος τοῦ χρόνου προσκρούσματα, (ubi Reisk. "Σιτοδασίαν per α, a δαίειν i. e. * διάδασιν, διανομὴν τοῦ σίτου, dedi pro vulg. σιτοδοσίαν per ο, a διδόναι," sed perperam dedit: vulgatum σιτοδοσίαν, quod recepit et Schneider. Lex., satis tuentur voces σιτοδότης, et σιτοδοσία, de quibus v. Nostrum:) 7, 55. Οἳ τυραννίδος τε πολυχρονίου ἠλευθερώκατε τὴν πόλιν ἔναγχος. Joseph. 1, 322. Cass. Dio 206, 53. Gl. Ἔναγχος· Nuper. J. Poll. 9, 18. Εἴποις δ' ἂν πόλιν, τὴν μὲν ἔναγχος κτισθεῖσαν,

D νέαν, πρόσφατον, καινὴν, νεόκτιστον, * νεοποίητον, νεουργὸν, νεοκατάστατον. Democr. Fr. ap. Fabric, B. G. 4, 333. Ἔναγχος ἐμόχθεον ἐρευνήσας τῆς φύσεως τὸ δῶρον. Timæi Lex. Ἔναγχος· ἐν τῷ ἔγγιστα παρελθόντι χρόνῳ. "Hipp. Maj. p. 96. Ἀτὰρ τὰ τελευταῖα ἔναγχος ἀφικόμενος δημοσίᾳ ἐκ Κέω: 97. f, g. Theæt. 116. Οἷον καὶ αὐτοῖς ἡμῖν ἔναγχος εἰσῆλθε διαλεγομένοις. Charmid. 236. Ἔναγχός τι ἔφη βαρύνεσθαί τι τὴν κεφαλὴν, (' v. Heindorf. p. 61.' Schæf. Mss.) Lachet. 246. Καὶ γὰρ αὐτῷ μοι ἔναγχος ἄνδρα προὐξένησε τῷ υἱεῖ διδάσκαλον μουσικῆς. Clitoph. 255. Gorg. 289. Sympos. 315. Phædr. 349. Suidas habet paulo auctius ex alio fortasse Glossario: Ἔναγχος· πρὸ ὀλίγου, ἐν τῷ ἔγγιστα παρελθόντι χρόνῳ. Ὃν ἦν καταψευσάμενος ἔναγχος, καὶ μεγάλα ἀνάρσια ἀνηρημένος ἐκδίκως." D. R. "Supra v. Ἀνάρσια, ubi idem Fragm. habes, legitur ὃς ἦν κ. quod magis placet." Kuster. Etym. Ἔναγχος· ἀρτίως, πρὸ μικροῦ, ἢ πρὸ ὀλίγου, ἐν τῷ ἔγγιστα παρελθόντι χρόνῳ, παρὰ τῆς ἀγχοῦ γενικῆς ἄγχος, καὶ συνθέσει, ἔναγχος, ἢ πρῴην, προσφάτως, ἐγγύς. Zonar. Ἔναγχος· πρὸ μικροῦ, ἐν

τῷ ἔγγιστα χρόνῳ, τῷ παρελθόντι (l. ἐν τ. ἐ. παρελθόντι χρόνῳ,) παρὰ τὸ ἀγχοῦ γέγονεν ἄγχος, καὶ ἐν συνθέσει, ἔναγχος· ἢ χθές. " Synes. Ep. 132. p. 268. ?ⁿ. Thom. M. 914. (Χθὲς καὶ πρώην ἐπὶ τῶν ἔναγχος ..των.) Lucian. Q. H. Conscr. s. 14. (Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγήσομαι ὁπόσα μέμνημαι ἔναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ νὴ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διηγουμένων.)" Schæf. Mss. " Observanda hic est vis verbi ἔναγχος, quod recentius quid notat, quam quod mox sequitur, πρώην. Rem unico exemplo illustrabo. In Ἀποκηρ. 2. quod ap. judices a se πρώην factum rem simpliciter narrans dixerat, cum deinde ad argumenta ventum est, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum esse ad causam facere videtur, non jam voce πρώην, ut prius, dum nihil tale agebatur, sed voce ἔναγχος, (perperam excusum est ἐνάγχως,) utitur 13. (ubi v. J. F. R.) cujus vim mox paucis interjectis sequens εὐθὺς eam esse quam contendo, satis ostendit." M. du S. " Voc. ἔναγχος frequentarunt Plato, Xenoph. (K. Π. 2, 4, 8. Συμπ. 2, 19. 4, 63.) Aristot., veterum inprimis imitatores Atticistæ quivis, quorum loca doctis frustra designarentur; sed poetæ tamen Attici νεωστὶ ponere maluerunt, vel ἀρτίως, vel προσφάτως, quin ap. Tragicos, quod fatendum est, ἔναγχος nuspiam invenietur, præterquam in aliena sede, Eurip. Rhes. 501. Ὃς εἰς Ἀθηνᾶς σηκὸν ἔναγχος μολὼν, Qui nuper in templum Palladis profectus. Ut metro consuleret, εἴναγχος posuit Barnes., suæque lectionis suffragatorem citat Scaligerum, ἀλλ' οὐκ ἐγώ τις ταχυπειθής. Pristinam servarunt senarii lectionem Mss. Codd. Flor. et quod monitus didici, Regius Paris. Ὃς, εἰς Ἀθάνας σηκὸν ἔννυχος μολὼν, Κλέψας ἄγαλμα ναῦς ἐπ' Ἀργείων φέρει, quæ cum de Ulysse dicantur, defensoris non indiga, suo se colore commendant. Hac ratione forte quis motus nostro loco maluerit, ὅσπερ ἀρτίως ἦλθεν πάλιν. Mihi, quia propius accedit vestigia vulgatæ lectionis alterum, ὅσπερ ἔναγχος, anteponendum videtur: neque Attici poetæ voc. ἔναγχος ut scopulum evitarunt; fortasse ne Tragici quidem: veterum enim Tragœdiarum de centenis quantilla tantum pars ad nostram usque memoriam eduravit! (' Valck. infelici conjectura legit ὅσπερ ἔναγχος. Sed solum locum, ubi ἔναγχος occurrit in Tragœdia, mendosum ostendit, et e Mss. emendavit.' Porson.) Eupolis Marica ap. Plut. Nicia 525. A. Πόσου χρόνου γὰρ συγγεγένησαι Νικίᾳ; B. Οὐδ' εἶδον εἰ μὴ ἔναγχος ἑστῶτ' ἐν ἀγορᾷ. Aristoph. ἔναγχος adhibuit Nub. (l. c.) et Eccl. 818. Menandro tribuitur in Schol. Apollon. R. 3, 294. (Ἄγχι μάλ' ἐρχομένη· ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου. Μένανδρος· Ἔγημεν ἔναγχος· ἀντὶ τοῦ νῦν, ἢ ἀντὶ τοῦ ταχέως. Quod nihil aliud significare poterat, quam Nuper uxorem duxit, sed e Grammatici nota perspicuum erit attendenti, Menandrum, atque adeo etiam scripsisse Schol. Ἔγημεν ἄγχι. (Sed vulg. exhibet et Schol. Cod. Paris.) Syllaba cum male fuerat repetita, notam vocem ignotæ supposuerunt." Valck. ad Phœn. 204.]

[* Προσέναγχος, Nuper admodum. Pseudo-Longin. 44. Ἐκεῖνο μέντοι λοιπὸν ἕνεκα τῆς σῆς χρηστομαθείας οὐκ ὀκνήσομεν * ἐπιπροσθεῖναι καὶ διασαφῆσαι, Τερεντιανὲ φίλτατε, ὅπερ ἐζήτησέ τις τῶν φιλοσόφων προσέναγχος. (" Par. οὐκ ὀκν. ἐπιπροσθῆναι διασαφ. Vat. 3. οὐκ ὀκν. ἐπὶ προσθῆναι διασ. Laur. οὐκ ὀκνήσαμεν etc. Ab El. abest καὶ, sed marg. ὥστε vel καὶ διασ. Vat. 2. sic οὐκοκνήσαμεν ἐπὶ πρὸς θῆναι δι' ἀσαφῆσαι. Rob. ἐπιπροσθῆναι: cetera, ut Mss." Weisk. Lege ἔτι προσθεῖναι. Dionys. Hal. A. R. 6, 9. Καὶ γῆς ἐπιπροσθήσω κλῆρον. " Forsan ἔτι προσθήσω, atque ita in Cod. Vat." Reisk. Cf. Schneider. Lex. v. Ἐπιπροστίθημι.) " Longin. * προὔναγχος scripsisse suspicor, non προσέναγχος." Valck. ad Phœn. 204. quam conjecturam ignorabat Weisk.]

" Ὑπέραγχος, Superbus, ὑπερήφανος, Hes. Sed aliam scripturam illius vocabuli poscit ea sedes, quam ap. eum juxta seriem alphabeticam habet." [" L. * ὑπέραυχος," Perger. quod series verborum admittit; neque aliter corrigit Wakef. ad sui libri marg., consuli jubens Æschyli Sept. c. Th. 489. Ὡς
A δ' ὑπέραυχα βάζουσιν ἐπὶ πτόλει, et Soph. Antig. 1329. μεγάλοι δὲ λόγοι Μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων Ἀποτίσαντες, Γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.]

[* Ἀγχίσης, Anchises, nom. viri propr. Suid. Ἀγχίσης, Ἀγχίσου, * Ἀγχισίδης. * Ἀγχίσειος· ὁ τοῦ Ἀγχίσου. Zonar. Ἀγχείσιος· ὁ τοῦ Ἀγχείσου, l. Ἀγχίσειος—Ἀγχίσου. Etym. Ἀγχίσης· παρὰ τὸ ἄγχι, τὸ ἐγγὺς, γενέσθαι τῆς Ἀφροδίτης. Vide Eund. in Ἄγχι citatum. " Εὔβουλος ἐν Ἀγχίσῃ, Toup. Opusc. 1, 70. Ἀγχισίδης, * Ἀγχισιάδης, Valck. Diatr. 287." Schæf. Mss.]

" Ἀγχιάλη, Urbs Ciliciæ, inde dicta quod mari sit finitima, et ἄγχι τῆς ἁλὸς, h. e. θαλάσσης. Item Attica regio dicta fuit Ἀγχιάλη ab Anchialo rege, Hes." [Ἀγχιάλη· ἡ Ἀττικὴ, ἀπὸ Ἀγχιάλου. Plura v. in Ἀγχίαλος.]

" Ἀγχιβαδὴς, Qui modo adest s. advenit, Hes. (ἄρτι παρών.) Pro quo legitur ap. Etym. Ἀγχιβλώς." [" Scr. ἀγχιβάδης," Heins. neque aliter ής
B edidit Albert. In Cod. est ἀγχιβαδώς.] " Ἀγχίσαως, ap. Hes. legitur, expositum ἄρτι παρὼν, Qui nunc primum adest vel aderat. Sed scriptura ea mendosa est. Supra in eadem signif. ex eo habuimus ἀγχιβαδὴς" [l. ἀγχιβάδης.] " Varin. legit ἀγχίσοος, non male, ut videtur, ut sit ex ἄγχι significante ἄρτι, et σοῦσθαι, quod est ὁρμᾶν, sicut ἀγχιβαδὴς" [l. ἀγχιβάδης] " ex eodem ἄγχι et βαίνω s. βάω. Et ita ambo significare videntur Is qui modo advenit." [Pergero leg. videtur ἀγχιστηνώς. Etymologi lectionem præfert Kuster. ap. Albert. addens:—" Certe βλῶσις ab ipso Hes. infra exponitur παρουσία, et βέμβλωκε, πάρεστι. Facile autem ex ἀγχιβλὼς fieri potuit ἀγχίσαως, duarum tantum literarum mutatione, τοῦ Β nempe in Σ, et τοῦ Λ in Α, quæ duæ postremæ literæ sexcenties a Librariis confundi solent."] " Βέμβλωκεν, Idem exp. πάρεστιν, ἐντυγχάνει, ἕστηκε, quod et μέμβλωκε dicitur." [" Τὸ βέμβλωκεν, ἔστησε, ad * βλάω, βέβλωκεν, i. e. ἐβλάστησε, forte referendum." Guyet.
C " Pro μέμβλωκεν." Salmas. et Kuster. Hesych. Βέβλωκεν· ἠρεμεῖ, φύεται. " Α βλάω, βλαστὸς, βλαστὴ, βλαστάνω etc. * βλόω, βέβλωκα, βλώσκω etc." Guyet. Plura v. in Μέμβλωκε.] " Βλῶσις, (εως, ἡ,) Eidem est παρουσία, Adventus, proculdubio e VERBO Βλώσκω, significante i. q. Advenio, vel Eo, ut et Schol. Nicandri βλώσκοντα exp. μολοῦντα, βόσκοντα, ἀναστρεφόμενον, νεμόμενον, Ther. 460. (=450.) ὅταν βλώσκοντα καθ' ὕλην Δέρκηται. Hesychio βλώσκει est ἕρπει, ἀνατέλλει, item βοᾷ, κραυγάζει." [Βοᾷ· κραυγάζει, " est nova glossa, a præcedd. distinguenda. Cf. Phavor. et inf. v. Ἔβλω. Vide præterea, num Βοάα scripserit, ex Il. Ξ. 394. quod placuisse postea vidi Viro docto in Misc. Obs. Nov. et Dec. 1733. p. 327. G. D'Arnaud. Lect. Gr. 29. in ἕρπει respici putat ad Nicand. (l. c.) quamvis ἕρπειν sumi etiam queat pro Ire, Incedere, ut βλώσκειν ap. Lycophr. 448. (Καὶ Σάρπαχον βλώξαντες Ὑλάτου τε γῆν.)" Albert. Bekkeri Λεξ. ῥητορ. Βέβλωκεν· ἠρεμεῖ, φύεται, φαίνεται, Βεβλωκὼς δὲ, ἐλη-
D λυθώς. " Βλῶσις a βλώσκω, vel βλόω, unde βέβλωκεν, et inserto μ, βέμβλωκεν, quod exp. πάρεστι. Huc etiam pertinet Etym. Ἀγχιβλώς· ἄρτι παρών. Valeat ergo conjectura Guyeti, qui ad marg. Hes. sui annotaverat, ' f. περιουσία, Peculium,' (pro παρουσία.)" Kuster.] " Meminit Etym., quoque, exponens αὐξάνει, et derivatum e μολέω dicens τροπῇ et συγκοπῇ. Idem et verbalis βλῶσις meminit, significare ipsum dicens τὸ πορευτικὸν, i. e. μόλησιν, at in hoc semiiambo, Δίφρου τέτυκται βλῶσις, exponit ἕδρα." [Verba sunt hæc: Βλῶσις· οἷον, Δίφρου τέτυκται βλῶσις, ἢ (l. ἡ) ἕδρα, (Zonar. Βλῶσις· παρουσία, addit K. καθέδρα,) σημαίνει δὲ καὶ τὸ πορευτικὸν, ἴσως * μόλησις οὖσα, τροπῇ τοῦ μ εἰς β. Βλώσκω· σημαίνει τὸ αὐξάνω, ἀπὸ τοῦ μολῶ, γίνεται (Zonar. Βλώσκω· τὸ αὔξω, παρὰ τὸ μολῶ γ.) παράγωγον μολίσκω, καὶ (καὶ in Zonara deest) ὡς τελῶ, τελίσκω, (" vulg. γελῶ * γελίσκω, quæ lectio cum discrepet a regula, quæ infra traditur, ego inde reposui τελῶ τελίσκω," Sylburg. recte, sed vulg. Zonaras exhibet,) καὶ γαμῶ, γαμίσκω, καὶ μετα-

θέσει, βολίσκω, καὶ ὑπερθέσει, βλοΐσκω, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω, βλώσκω, (Zonar. καὶ μεταθέσει τοῦ μ εἰς τὸ β—καὶ ἐν ὑπερθέσει—καὶ ἐκτάσει.) Ἰστέον ὅτι τὰ μὲν ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας παραγόμενα, διὰ τοῦ ισκω γίνονται, οἷον, τελίσκω, τὰ δὲ ἀπὸ τῆς δευτέρας, (Zonar. τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ ω) διὰ τοῦ ασκω, οἷον, *γελάσκω. Idem: Βλαστός· παρὰ τὸ βλώσκειν, ὃ σημαίνει τὸ αὔξεσθαι. Etym. Gudian. Βλαστός· ἐκ τοῦ βαίνειν τὴν αὔξησιν, παρὰ τὸ βλώσκειν ἐν τῷ αὔξεσθαι, ὅ ἐστι μολύσκειν. *Βλάσκω· τὸ πορεύομαι, ὅπερ γέγονε ἀπὸ τοῦ μολύσκω, ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, καὶ μεταθέσει τοῦ μ εἰς β, καὶ κατὰ συγκοπὴν βλάσκω, (l. βλώσκω, etiamsi contra literarum seriem sic legatur: auctor enim si scripsisset βλάσκω, non o in ω, sed α in ω mutari dicere debuisset.) Βλώσκω· τὸ αὐξάνω, παρὰ τὸ μολῶ μολύσκω, καὶ βλώσκω, καὶ εἰς τὸ Βλαστός. Pro μολύσκω in utroque loco leg. μολίσκω, ut ex Etym. M. patet.] "Μολίσκω, i. q. μολέω, " unde et derivatum est, ut στερίσκω e στερέω. Schol. " Odyss. Δ. exp. βαδίζω." ["Μολίσκω, Heyn. Hom. 6, 154. 444." Schæf. Mss. Etym. Gud. *Βλῶ· παρὰ τὸ μολῶ, *βλώθω, καὶ *βλώθης, καὶ βλώθρη, ἡ μεγάλη καὶ ὑψηλή, παρὰ τὸ μολεῖν εἰς ὕψος, οἷον μολώθρη, οὕτω καὶ βλαστάνω *βλυστάνω. In præced. gl. est: Βλύω, καὶ βρύω διαφέρει· ὅτι τὸ μὲν βρύειν ἐπὶ τῆς ἀναδόσεως τῶν ἀνθέων λέγεται, τὸ δὲ βλύειν, ἐπὶ τῆς τῶν ὑδάτων ἀναδόσεως· οὕτω βλαστάνω βλυστάνω, καὶ εἰς τὸ Ὀμβρολυττεῖν, sic, sed l. *Ὀμβροβλυτεῖν. Respicitur enim ad hanc glossam: Ὀμβροβλυτεῖς· ἔστιν ὄμβρος καὶ βλύω, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὀμβροβλυτῶ, ὀμβροβλυτεῖς, τὸ δὲ βλύω παρὰ τὸ βρύω, ἐξ οὗ γίνεται βρύα (l. βρύα,) τὰ τῆς θαλάσσης, τοῦτο παρὰ τὸ ῥέω, τοῦτο παρὰ τὸ ὕω τὸ βρέχω· ἐκ τοῦ βλύω γίνεται βλύζω. Hinc corrigendus est Suid. Ὀμβρῶ, ὀμβρήσω, καὶ ὀμβρολυτῶ, καὶ ὀμβρήσαντος, πηγάσαντος. "Ὀμβρυλυτῶ est vox suspecta, vel saltem mihi nusquam alibi lecta." Kuster. Sed e Nostro, cujus hæc sunt verba, veram lect. expiscari licebat:—"Ὀμβροβλύζων, Pluviam fundens, in quibusdam VV. LL. In aliis est ὀμβροβλυτῶν, cum eadem expos. Legitur autem ὀμβροβλυτῶ ap. Suid. scribentem, Ὀμβρῶ, ὀμβρήσω, ὀμβρολυτῶ, (ὀμβρολυτῶ error est typographicus, quem Noster in Corrigendis correxit, jubens legi ὀμβροβλυτῶ, quod in Ed. Mediol. a Kustero hic prorsus neglecta legerat,) καὶ ὀμβρήσαντος, πηγάσαντος. Respexerunt ista VV. LL. ad Phavor. Ὀμβροβλυτῶν· ὑετὸν καταχέων, qui ea e Zonara exscripserat, in quo tamen editum est Ὀμβροβλυτῶ· ὑετὸν καταχέω. "Habet etiam Suid. Ed. Mediol., quam mireris non consuluisse Kuster. cui merito suspectum erat, quod Portus ediderat, ὀμβρολυτῶ." Tittmann. "Ὀμβροβλύζω, *ὀμβροβλύσσω,—ττω, ὀμβροβλυτέω, Segaar. Ep. ad Valck. 15. Act. Traj. 1, 242. Βλώσκω, Heyn. Hom. 6, 444." Schæf. Mss. Hesych. Ἔβλω· ἔδακε, διέσπασεν, ἐφάνη, ᾤχετο, ἔστη, ἐβόα, ἐκάλει. "Variæ illæ exposs. non conveniunt voci ἔβλω. Sic distinguendum videtur, Ἔβλω· ἔδακε, δ. ἐφ. ᾤχ. ἔστη. Ἐβόα· ἐκάλει. Postrema peculiarem constituunt glossam, quomodo sup. in v. Βλώσκει· ἀνατέλλει, ἕρπει, βοᾷ, κραυγάζει, posteriora etiam separanda diximus. Præterea notandum, quando ἔβλω reddit ἔδακε, διέσπασεν, eum respicere vocem ἔβρω, a *βρῶμι, quam inferius similiter explicat, ἔφαγεν, ἔδακε, διέσπασεν. Quando porro ἔβλω interpretatur ἐφάνη, ᾤχετο, ἔστη, ('f. πάρεστι, Adest,' Kuster.) spectavit τὸ *βλῶμι, pro βλώσκω, Venio, Ascendo, Cresco, aut simile. Nisi potius pro ἐφάνη leg. sit ἔφαγε, ut inf. in Ἔβρω, quorsum tum pertineret. Ita olim scripseram in Peric. Crit. 80. Simili fere modo, in paucis tamen diverso, annotaverat Kuster.:—'Confundit Hes. ἔβλω cum ἔβρω. Nam interpretationes, ἔδακε, διέσπασεν, ἐφάνη, pro quo leg. puto ἔφαγε, pertinent ad ἔβρω, at reliquæ interpretatt. ad ἔβλω, quod est a βλώσκω.'" Albert. Illud ἐφάνη, Kustero et Albertio suspectum, satis probum est, ut patet e Grammat. S. Germ. l. c. Βέβλωκεν· φαίνεται. Wakef. ad Hes. marg. sic corrigit: Ἔβλω· ἔδακε, διέσπασεν. Ἔβλωσκε· ἐφάνη, ᾤχετο, ἔστη l. ἔβη. "Leg. Ἔβλω· ἔδακε, διέσπασεν, ἔφαγε. Hes. Ἔβρω· ἔφαγεν, ἔδακε, διέσπασεν. Callim. H. in Jov. 49. ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον

A ἔβρως. Quæ sequuntur ap. Hes. ᾤχετο, ἔστη, ἐβόα, ἐκάλει, ad aliud verbum pertinent, et leg. Ἔβω· ᾤχετο, ἔστη, ἐβόα, ἐκάλει. Hes. Βῶ· ἐπιβῶ. Ἔβωσεν· ἐκάλεσεν, ἔκραξεν. Vide et Βεβάασι." Toup. Emendd. 3, 305. Eust. 1064. Ὡς γάρ φησιν Ἡρακλείδης, καθὰ τελῶ τελίσκω *Ἰακῶς, καὶ θορῶ *θορίσκω, καὶ μολῶ μολίσκω, ἐξ ὧν τὸ θρώσκω, ἔτι δὲ καὶ τὸ βλώσκω, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ νοῶ γίνεται *νοΐσκω, καὶ κατὰ συναίρεσιν *νώσκω, καὶ προσθέσει τοῦ γ Αἰολικῶς, *γνώσκω. 1722. Ἐν δὲ τοῖς εἰρημένοις πρῶτα μὲν ἰστέον ὅτι τὸ γίνωσκον ἡμαρτῆσθαι δοκεῖ μὴ γραφόμενον γίγνωσκον ἐν δυσὶ γ, ὡς Ἡρακλείδης βούλεται· λέγει γὰρ ἐκεῖνος, ὅτι, ὥσπερ τελῶ τελίσκω Ἰωνικῶς διὰ τοῦ κ παραληγομένου τῷ σ καὶ τῷ ι, ὁμοίως καὶ θορῶ θορίσκω, καὶ μολῶ μολίσκω, οὕτω καὶ νοῶ νοΐσκω, ἐκ τούτων δὲ κατὰ κρᾶσιν θρώσκω, βλώσκω, νώσκω, καὶ Αἰολικῶς, γνώσκω.—Ὅτε δὲ γράμματι *ἐνθεωρεῖται ἐνὶ ἡ ἀναδίπλωσις, τότε *ἰσοσυλλαβεῖ τῷ *ἀναδεδιπλωμένῳ τὸ ὁλόκληρον, οἷον μένω μίμνω, γένω γίγνω, οὕτω δὲ καὶ μέλω μέμλω, καὶ πλεονασμῷ ἤγουν παρενθέσει τοῦ β, μέμβλω, παρεντι-

B θέντος τοῦ β, διὰ τὸ μηδέποτε κατὰ μίαν συλλαβὴν τῷ λ ἕπεσθαι τὸ μ, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ὡς ἐῤῥέθη μολίσκω βλώσκω, καὶ ἐκ τοῦ παραμεμέληκε παραμέμβλωκε: 1809. Τὸ δὲ βλώσκοντα δύναται γραφῆναι καὶ βλώσκοντι κατὰ πτῶσιν δοτικήν, καὶ ἔστιν ἀμφοτέρως *ἄσφαλτον, (in v. ἄσφαλτον error latere videtur, aliis tollendus)· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ μολῶ μολήσω *μολήσκω, ὡς θνήσω θνήσκω καὶ τὰ ὅμοια, καὶ τροπῇ συνήθη (f. συνήθει) μακροῦ εἰς μακρὸν ἤγουν τοῦ η εἰς ω, μολώσκω, καὶ συγκοπῇ τοῦ ο τῆς ἀρχούσης καὶ *ἀπελεύσει μὲν τοῦ μ, *ἀντενθέσει δὲ τοῦ β, βλώσκω. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν μέσῳ μὲν λέξεως τὴν ἀπὸ συγκοπῆς κακοφωνίαν τοῦ μ καὶ λ θεραπεύουσιν οἱ παλαιοί, ἐπεμβάλλοντες τὸ β καὶ φυλάσσοντες καὶ τὸ μ, ὡς ἐν τῷ παρμέμβλωκε, περὶ οὗ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται· ἐνταῦθα δὲ μὴ δυναμένων ὁμοῦ κεῖσθαι τοῦ μ καὶ τοῦ β καὶ τοῦ λ, μήτε μὴν τοῦ μ καὶ τοῦ λ, ἐξεβλήθη μὲν ἐξ ἀνάγκης τὸ μ, προετέθη δὲ τὸ β, καὶ οὕτως ἡ λέξις ἐξεφωνήθη κάλλιον. Apollon. Lex. Βλώσκειν· μολίσκειν, πορεύεσθαι. Hinc COMPOS. *Ἀποβλώσκω, Discedo, Digredior. Apollon. R.

C 3, 1143. Ὥρη ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο δύῃ ὑποφθάμενον, καί τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ Ὀθνείων. ET *Ἐμβλώσκω. Hes. Ἐμβλωκυῖαν· ἐν τῷ ἀνδρὶ ἤδη οὖσαν. "Scr. videtur ἐμβεβλωκυῖαν, ab ἐμβλώσκω, quo carent Lexx. Supra Hes. (et Grammat. S. Germ.) Βέβλωκεν· φύεται." Albert. ET] "Καταβλώσκω, Percurro, vel Decurro in Odyss. Π. (465.) Οὐκ ἔμελέν μοι " ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι, Ἄστυ καταβλώσκοντα. [Pseudo-Did. ἀνύοντα, ἢ κατελθόντα, ἢ πορευόμενον.] "Hes. καταβλώσκειν exp. non solum κατατρέχειν, sed " etiam ὑποφεύγειν." [Apollon. R. 1, 321. πόληος Νόσφι καταβλώσκοντας. (Schol. Καταβλώσκοντας· κατερχομένους, *καταμολίσκοντας. Τὸ β ἀντὶ τοῦ μ· συγγενὲς γὰρ τὸ β τῷ μ· ὅθεν καὶ ὁ ψωμός, βλωμός, ἀπὸ τοῦ βλώσκειν διὰ τοῦ λαιμοῦ, ὅ ἐστι κατέρχεσθαι. Καὶ πίτυν βλωθρὴν Ὅμηρος, τὴν ἄχρι τοῦ αἰθέρος μολίσκουσαν. Schol. e Cod. Par. Καταβλώσκοντας· κατερχομένους, καταμολίσκοντας, καὶ κατὰ συγκοπὴν καταμόλσκοντας, καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς τὸ β κατὰ συγγένειαν, ἣν ἔχει πρὸς ἄλληλα τὰ στοιχεῖα ταῦτα, καὶ μεταθέσει τοῦ

D λ, καὶ τροπῇ τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα, καταβλώσκοντας. Ἐντεῦθεν καὶ βλωμός, ὁ ψωμός, ἀπὸ τοῦ βλώσκειν, καὶ κατιέναι διὰ τοῦ λαιμοῦ· καὶ ἡ βλωθρὴ πίτυς, ἀπὸ τοῦ μέχρι αἰθέρος μολεῖν:) 4, 227. Καὶ μεγάλου ποταμοῖο καταβλώσκοντι ῥεέθρῳ, Schol. καὶ τῷ τοῦ ποταμοῦ καθέλκοντι καὶ καταφόρῳ ῥεύματι. "Heyn. Hom. 6, 444." Schæf. Mss. Lycophr. 1067. Τῶν *Ναυβολείων δ' εἰς Τέμεσσαν ἐγγόνων Ναῦται καταβλώξουσιν. ITEM] "Προβλώσκειν, Hesychio *προμολίσκειν. Prodire s. Exire. Odyss. Τ. (25.) Δμωὰς δ' οὐκ εἴας προ" βλωσκέμεν, αἴ κεν ἔφαινον," [Pseudo-Did. προϊέναι, προέρχεσθαι:]. " Φ. (238.) μή τι θύραζε Προβλώσκειν," [Pseudo-Did. προϊέναι ἔξω: 384. ubi eadem verba extant. Apollon. Lex. Προβλώσκειν· οἷον *προμολίσκειν. "Heyn. Hom. 6, 444." Schæf. Mss.] "Ex" ponitur etiam Protuberare." [Oppian. H. 2, 251. οὐδ' ἐθέλουσι Προβλώσκειν, εὐκραὲς ἕως ἔαρ ἡβήσειεν, Schol. P. 2. *προπηδᾶν τοῦ φωλεοῦ, P. 1. et S. προβάλλειν, προέρχεσθαι. Orph. Fr. 31. e Tzetza ad Hes. p. 125. οὐδέ τις ἀνδρῶν Προβλώσκειν μεγάρων

δύναται κατὰ γυῖα δαμασθεὶς Ψύχεϊ λευγαλέῳ, πάχνῃ δ' ὑπὸ γαῖα μέμυκε. " Gesner. cum Ed. Heinsii dedit πάχνῃ δ' ὑπὸ γυῖα μ. Propius ad veram lect. Ed. Tri ιc. πάχνῃ δ' ἐπὶ γαῖα μ. Frigore terram findi con- st . Hermann. " Προβλώσκειν, Prodire, Homeri- cu a.' Gesner. Ind. Verb. H. l. etiam ap. Apul. de Mundo extare, testatur Toup. Emendd. 3, 554. sed cum ibi frustra quæsivimus.] " Βλωθρός, (ἡ, όν,) Al- " tus, Celsus, Procerus, ut Hesychio βλωθρὴ est *εὐ- " αξὴς," [l. εὐαυξὴς,] " ἡ προβαίνουσα καὶ ἄνω θρώσκουσα, " itidemque Schol. Apollon. R. (l. c.) ἄχρι τοῦ αἰθέ- " ρος μολίσκουσα, derivantibus nimirum παρὰ τὸ βλώ- " σκω. Il. Ν. (389.)"Ηριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ' ἀχερωῒς Ἠὲ πίτυς βλωθρή : Π. (483.) Od. Ω. (233.) " Στὰς ἄρ ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην." [Pseudo-Did. ad Il. Ν. 389. Βλωθρή· μακρὰ, παρὰ τὸ βλώσκειν, ὅ ἐστι, βαίνειν, εὐαυξὴς γάρ: Π. 483. Βλωθρή· εὐαυξὴς, με- γάλη: Od. Ω. 233. Βλωθρὴν τὴν μεγάλην, ἀπὸ τοῦ ἄνω μολίσκειν, ad q. l. respexit et Apollon. Lex. Βλωθρὴν μολοθρὴν, τὴν εἰς τὸ ἄνω μολίσκειν * θορύ- ζουσαν, οἷον πηδῶσαν. " Aliquid hic omissum. L. μολοθρὴν, τὴν μεγάλην, ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ ἄνω μολίσκειν, ut habet Schol. (Pseudo-Did. l. c.) Pro θορύζουσαν autem mallem θοροῦσαν, (ut Etym. M. sed θορύζουσαν forte ortum habuit e θορίσκουσαν compendiose scri- pto.) Hes. habet, ἡ προβαίνουσα καὶ ἄνω θρώσκουσα." Villois. Etym. M. Βλωθρή· οἷον, Ἠὲ πίτυς βλωθρή· μακρὰ, μεγάλη, ἢ ἡ ἀναδρομὴ καὶ αὔξησις, εἴρηται παρὰ τὸν αἰθέρα καὶ τὸ μολεῖν, μολαιθέρη (Eust. 939. μο- λοαιθρή, Schol. Nicand. Ther. 683. μολοθαίρη, Zonar. 393. μολαιθέρη) τις οὖσα, ἡ εἰς τὸν αἰθέρα μολίσκουσα, καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β, διὰ τὴν ἀσυν- ταξίαν, καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, βλωθρὴ, ἢ παρὰ τὸ μολεῖν καὶ τὸ θορεῖν, ἡ ταχέως μολίσκουσα καὶ θοροῦσα.

πι πτρ

Etym. Gud. Βλώθρη (l. Βλωθρή·) παρὰ τὸ λαμ, λαμ : glossa mutila est, et alio spectare videtur. Schol. Ven. ad Il. Ν. 390. Βλωθρή· τινὲς ἁπαλὴν, κατὰ Ἀρκάδας, οἱ δὲ ὑψηλὴν, κατὰ Βοιωτοὺς, ἤ τοι * φλοιο- βαρῆ, κατὰ Μάγνητας, ἢ τραχεῖαν, κατὰ Δρύοπας, ἢ ηὐξημένην, κατὰ Τυρσηνοὺς, ἢ σκληρὰν, κατὰ Καρυστίους. Eust. 939. Βλωθρὴ δὲ πίτυς ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, κατὰ Τυῤῥηνοὺς μὲν ἡ ηὐξημένη ἢ εὐαυξὴς, ὑψηλὴ δὲ κατὰ Βοιωτοὺς, ἀπὸ τοῦ μολεῖν εἰς αἰθέρα, μολοαιθρή (Etym. μολαιθέρη, Schol. Nicand. μολοθαίρη, Zonar. μολαιθέρη) τις οὖσα, καὶ ἐν συγκοπῇ καὶ ἐκβολῇ μὲν τοῦ μ ἀντι- βολῇ δὲ συνήθει τοῦ β διὰ τὸ εὔφωνον, βλωθρή. Ἀρ- κάδες δὲ, βλωθρὴν τὴν ἁπαλήν φασι, Μάγνητες τὴν *φλοιοβαρῆ, Δρύοπες τὴν τραχεῖαν, Καρύστιοι τὴν σκλη- ράν: 986. Τὸ δὲ δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανε, δίδωσι νοεῖν ὡς ἐγχωρεῖ καὶ τὴν ῥηθεῖσαν ἐλάτην βλωθρὴν κληθῆναι, εἴγε βλωθρή που ἐλέχθη πίτυς, παρὰ τὸ εἰς αἰθέρα μο- λεῖν: 1532. Ἰστέον δὲ ὅτι ταυτὸν τὸ, ἐλάτη οὐρανομή- κης, καὶ ἡ (dele istud ἡ) πίτυς βλωθρή, ὅ ἐστι μολοῦσα εἰς αἰθέρα· διὸ ἐλάτας βλωθρὰς λέγει Ὀππιανὸς, ὡς ταυ- τὸν ὂν τῷ, οὐρανομήκης. " Heyn. Hom. 6, 444." Schæf. Mss. Arat. Diosem. 356. Ἀλλὰ χιὼν εἴη πολλὴ μεγάλαις ἐπ' ἀρούραις, Μήπω κεκριμένῃ μηδὲ βλωθρῇ ἐπὶ ποίῃ, Ὄφρα τις * εὐετοῖ χαίρῃ (Mosc. εὐ- ετοῖ, Cod. Vratisl. εὐεστοῖ χαίροι, cf. Schneider. Lex.) ποτιδέγμενος ἀνήρ. Schol. Ἀλλὰ χιὼν ἔστω πολλὴ, φησιν, ἐν ταῖς μεγάλαις ἀρούραις, περὶ τὴν μήπω (ἀκμὴν Theo,) κριθεῖσαν, καὶ οἱονεὶ διάκρισιν καὶ ἰσχὺν λαβοῦσαν ποάν, οὐδὲ τὴν βαθεῖαν, ἀλλ' ἐπιπό- λαιον οὖσαν· ἤγουν ἐὰν ἡ χιὼν πίπτῃ, (χιὼν δὲ ἂν πίπτῃ, Theo,) γενέσθω μὴ ἤδη εἰς πολὺ τῆς πόας ηὐξη- μένης, ἵνα μὴ κλᾶται αὐτή· ἀλλ' ἔτι ἁπαλῆς (ἁπλῆς, Theo, sed perperam)· ἡ γὰρ χιὼν τηκομένη κατ' ὀλίγον, (ἡ γ. αὐτὴ κατ' ὀλίγον, Theo,) καὶ ποτίζουσα τὴν γῆν, τρόφιμός ἐστι τοῖς ἐσπαρμένοις.] " Ap. Nicand. Th. " (683.) βλωθροῖο πυρίτιδος, Schol. exp. non solum " μακρᾶς et μεγάλης, sed etiam χλωρᾶς, et ἁπαλῆς, " malim εὐαυξοῦς:" [verba sunt, Τὴν δὲ πυρῖτιν, τὴν καὶ πύρεθρον καλουμένην, βλωθρὸν ὠνόμασεν· ἢ πυρῖτις καλεῖται διὰ τὸ δριμεῖα εἶναι κατὰ τὴν γεῦσιν· βλωθρὸς δὲ, ἤγουν ἁπαλὴ, χλωρὰ, ἢ μεγάλη, μακρὰ, μολοθαίρη τις οὖσα, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β βλο- θρή, sic Schneideri Ed. sed l. βλωθρή. Nostro, εὐαυξοῦς pro ἁπαλῆς scribenti, favet glossa in Cod. Goett., quæ εὐαυξοῦς teste Schneidero exhibet. Sed vulg. ἁπαλῆ contra Nostri emendationem Schol. Cod.

A Goett. teste eodem Schneidero exhibens, ἁπαλῆς, χλω- ρᾶς, ἢ μεγάλης, μακρᾶς, et Schol. Arat. l. c. satis tuentur. Adde Suid. et Zonar.: Βλωθρή· χλωρὰ, ἁπαλὴ, εὐαξὴς, (" sic etiam habet Hes. sed male, scribendum enim est εὐαυξὴς," Kuster. in Zonara deest.) Οὐκέτι συρίγγων νό- μιον μέλος ἀγχόθι ταύτας Ἁρμόσει (Ἁρμόσῃ, Zonar.) βλωθρᾶς, Θηρίμαχε, πλατάνου, ex Eryc. Epigr. 14. ubi Jacobs. edidit Ἁρμόζῃ, ut in Suida metri et sensus gratia scribendum esse monet Kust. " Jacobs. ad Meleagr. p. 6." Schæf. Mss. Idem Eryc. Epigr. 9. Ἐτμήθη δ' ἀπὸ τῆς στιβαρὸν γόνυ, καί σε κομίζει * Μουνόποδα βλωθρῆς σκηπάνιον κοτίνου. Epigr. ἀδ. 384. Οὔρεσιν ἐν δολιχοῖς βλωθρὴν πίτυν ὑέτιός με Πρόῤῥιζον γαίης ἐξεκύλισε Νότος, ex Homerico illo, Ἠὲ πίτυς βλωθρή, ad quod respexit et Quint. Cal. 8, 204. Ἤριπε δ' ἐν τεύχεσσι κατὰ χθονὸς, ἠΰτε βλωθρὴ Ἢ πίτυς, ἢ ἐλάτη, κρυεροῦ Βορέαο βίῃφι Ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα.) In Zonara sequuntur hæc, quorum nul- lum ap. Suid. vestigium est: Βλωθρὴ καὶ ἡ μακρὰ, καὶ ἡ μεγάλη, ἡ εἰς τὸν αἰθέρα μολίσκουσα, μολαιθέρη τις
B οὖσα καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ μ εἰς τὸ β, καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, βλωθρὴ, ἢ παρὰ τὸ μολεῖν καὶ τὸ θορεῖν, ἡ θοροῦσα ταχέως. (Cf. Etym. su- pra, e quo ista sumta sunt.) Βλωθρά· χλωρὰ, ἁπαλὰ, ἡ μακρὰ καὶ μεγάλα. Hesych. Βλωθρή· * εὐάξης, ἡ (" f. l. ἢ," Albert. et sic Cod. et Musurus, teste Schow.) προβαίνουσα καὶ ἄνω θρώσουσα. Εὐαυξὴς cor- rigunt Interprr. et Wakef. ad marg. cum Toupio Emendd. 3, 267. 4, 53. addente: " Atqui Schol. Nicand. Th. 648. Εὐκνήμου, ἤγουν εὐαξεῖς κλάδους ἐχούσης, (in Schneideri Ed. est: Εὐκνήμοιο δὲ, ἤγουν * εὐκλάδου, ἢ εἶδος βοτάνης. Τοῖς δύο ὀνόμασιν ἐχρή- σατο καθ' ἑνὸς, εὔκνημον καὶ ὄρειον ὁμωνύμως. Εὔκη- μον δὲ οὐδέν ἐστιν ἀκοῦσαι, ἢ οἱονεὶ κνήμας ἢ κλάδους εὐαξεῖς ἐχούσης. Lege εὔκνημον δέ. ' Vulgo erat, τοῖς δὲ δυσὶν ὀ. ἐ. ἀνθ' ἑνὸς—ὄρειον καθ' ἑνὸς εἰπὼν, ἢ εὐκνήμου ἤγουν εὐαξεῖς κ. ἐχούσης. Dedi scripturam G. in quo tamen est ἐχούσας. Verum plura vitiosa esse videntur.' Schneider.) Ubi tamen scr. εὐαυξεῖς. Cf. eund. Schol. 840. (Εὐαυξὴς γάρ ἐστι, καὶ καυλὸν
C ἔχει μακρόν. Hesych. Εὐαλδῆ· εὐαυξῆ. Sic πολυαυ- ξὴς, de quo v. Nostrum.) Addit Hes. ἡ προβαίνουσα καὶ ἄνω θρώσκουσα. Ita leg. (cum Interprr. ap. Albert. et cum Wakef. ad marg.) non θρώσουσα. Vide Hes. v. Θρόνα, ubi θορεῖν leg. Vide nos supra (3, 536.)" Legi quidem potest θοροῦσα, ut in Etym. et Zonar. ll. cc. sed præstat tamen, judice Albertio, θρώσκουσα, quam lect. firmat Cod. in quo reperitur: Βλώθρη· εὐάξης, ἢ προβαίνειν καὶ ἄνω θρώσκειν. " Mu- surus in mente habuit θρώσκουσα. Cf. VV. DD." Schow. M. Apostol. Lex. Gr. Lat. Ms.: Βλωθρός· Excelsus, Frondosus, Virens. Ceterum " sextæ con- jugationi subjecta sunt ἀγχίβλως. * ἀνδροβρὼς, τρι- χοβρὼς, νεοβρὼς, ἀπτὼς, ἀλίκρας, * μελισσόκρας, ἀμφι- τρὴς, * διατρὴς, in gripho Athen. 10, 71, 150. Ἔστιν ἄγαλμα βεβηκὸς ἄνω, τὰ κάτω δὲ κεχηνὸς, Εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς τετρημένον, ὀξὺ, διάτρις: Edd. διάτρες et διατρὲς, quod nec Schweigh. intellexit, neque Lexica susceperunt." Lobeck. Diss. nondum edita in Phry-nichi Ecl. Sed " videtur battologia mera, τετρημένον,
D ὀξὺ, διατρὲς, nisi commode exponatur," judice Casaub. " Διάτρις metri causa dictum conjectabamus pro διά- τριχα, Tripliciter, Trifariam, Trium modorum uno. Quinam sint illi tres modi, seq. versu indicatur; ob- scurius utique, ut solet in griphis vel ænigmatibus." Schweigh. Atqui διάτρις pro διάτριχα an Græce dici possit, jure optimo dubitaveris.]

" Ἀγχιβαθὴς, έος, ὁ, ἡ, Vicinus profundo, Qui " prope fundum est, Profundus, Altus. Odyss. Ε. " (413.) Ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, καὶ οὔπως ἐστὶ πό- " δεσσι Στήμεναι ἀμφοτέροισι, i. e. ἡ ἐγγὺς τῆς γῆς, ἢ " βαθεῖα θάλασσα, ut Hes. exp." [Istud ἢ delendum censet Wakef. ad marg. Pseudo-Did. ἡ ἐγγὺς τῆς γῆς βάθος ἔχουσα, Apollon. Lex. ἡ ἀγχοῦ τῆς γῆς βαθεῖα, Etym. ἡ μὴ ἔχουσα κλύσμα θάλασσα, ἀλλ' εὐθὺς βυθὸν, ἡ ἐγγὺς τῆς γῆς βαθεῖα. Suid. Ἀγχιβαθής· ὁ * ἐγγύ- βαθος. " In prior. Edd. legitur * ἀγχιβαθὺς, sed Mss. major ap. me fuit auctoritas, quæ ἀγχιβαθὴς exhibent." Kuster. Ἐγγύβαθος, quamvis Irmischio ad Herodian. 7, 2. recepta, est vox nihili contra Gr. linguæ analogiam formata: lege vel * ἐγγυβαθὴς, vel

potius ἐγγὺς βάθους. Zonar. Ἀγχιβαθής· ὁ ἐγγὺς βάθους. Eust. 1540. Ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, ὁ βαθὺς αἰγιαλὸς, καὶ μὴ ἄντικρυς λιμὴν ἢ ἀκτὴ, ἀλλὰ ἄγχι βάθους ὢν, ὡς μὴ δύνασθαί τινα ἐν κινδύνῳ πόδεσσι στῆναι ἀμφοτέροις καὶ σωθῆναι· καὶ νῦν μὲν οὐκ ἐπαινετὸν τὸ ἀγχιβαθὲς, ὁ μέντοι ἀγχιβαθὴς λιμὴν ἐπαινεῖται. J. Poll. 1, 100. Ἔπαινος δὲ λιμένος, εὔορμος, εὔδιος, εὐλίμενος, * εὐπροσόρμιστος, εὔστομος, βαθὺς, * ἀγχιβαθύς. "Falckenb. legit ἀγχιβαθὴς, ut Seber." Lederlin. idque omnino recte; nam ἀγχιβαθὺς est vox nihili. Vide infra. Gl. Ἀγχιβαθής· Prealtus.] "Sic ἀγχιβαθεῖς φάρυγγες, Epigr. Profundæ fauces, "et ἀγχιβαθεῖς αἰγιαλοὶ, Athen. 8. At τὸ ἀγχιβαθὲς, "substantive pro Altitudo et profunditas, ut τὸ ἀγ-"χιβαθὲς τῶν ἑλῶν, Altitudo paludum." [Oppian. H. 5, 60. Πολλάκι δὲ πλαγχθέντα καὶ ἠόνος ἐγγὺς ἱκάνει Ἀγχιβαθοῦς, Schol. * πολυβαθοῦς. "Ælian. H. A. 10, 17. (Βραχέα δέ ἐστι καὶ οὐκ ἀγχιβαθῆ τὰ πρὸ τῆς χώρας, ἐξ ἧς ἀνάγκη πλεῖν αὐτούς.) Aristot. Probl. 23, 31. (Διὰ τί τῆς θαλάσσης τὰ πρὸς τῇ γῇ γλυκύτερά ἐστιν; ἢ διότι ἐν τῇ κινήσει μᾶλλόν ἐστι; κινούμενον δὲ τὸ ἁλμυρὸν, γλυκύτερον γίνεται· ἢ ὅτι καὶ ἐν τῷ βάθει ἁλμυρώτερόν ἐστι τὸ ὕδωρ; τὰ δὲ πρὸς τῇ γῇ, ἧττόν ἐστι βαθέα· δι' ὃ καὶ τἀγχιβαθῆ ἁλμυρά ἐστι, καὶ οὐχ ὁμοίως γλυκέα· τούτου δ' αἴτιον, ὅτι βαρὺ ὂν τὸ ἁλμυρὸν φέρεται μᾶλλον εἰς βάθος.)" Schneider. Lex. Plut. Anton. 7. Ἐκφερόμενος δὲ ταῖς ναυσὶ πρὸς κρημνοὺς καὶ φάραγγας ἀγχιβαθεῖς, οὐδεμίαν ἐλπίδα σωτηρίας εἶχεν. "Præceps et scopulosum litus, Interpres. Φάραγξ inter alia Hiatum s. Fissuram terræ significat, quæ aquam incidentem absorbeat. Varinus. Voce ἀγχιβαθὴς, rectius enim hoc modo quam * ἀγχεβαθὴς, etiam Hom. (l. c.) usus est. Eust. exponit, Litus ubi altum sit mare." Xyl. "Ἀγχεβαθεῖς dat Junt. ἀγχεβατεῖς. Vulcob." Reisk. Idem Plut. Sympos. 4, 4. Πολλῶν δὲ καὶ πτηνῶν καὶ χερσαίων ἁλισκομένων, οὐχ ἧττον ἡ θάλαττα παρέχει τὴν ἀγορὰν εὐτράπεζον, ἐν τόποις καθαροῖς καὶ ἀγχιβαθέσι γενναῖον ἰχθὺν καὶ πολὺν ἐκτρέφουσα, ("Non procul a litore remotis, iisque profundis," Reisk.) de Solert. Anim. 10, 98. Νήπιος γὰρ ὢν ὁ Τηλέμαχος, ὥς φασιν, εἰς (τὸ) ἀγχιβαθὲς
C τῆς θαλάττης ὀλισθὼν ἐσώθη, δελφίνων ὑπολαβόντων καὶ ἀνανηξαμένων. "Apollon. R. 4, 1572. (ὁ δὲ χεῖρα τανύσσατο, δεῖξε δ' ἄπωθε, Φωνήσας, πόντον τε, καὶ ἀγχιβαθὲς στόμα λίμνης.)" Wakef. Mss. "Clem. Alex. Str. 7, 888. (Καὶ ὥσπερ ὁδοῦ μιᾶς μὲν τῆς βασιλικῆς τυγχανούσης, πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων τῶν μὲν ἐπί τινα κρημνὸν, τῶν δὲ ἐπὶ ποταμὸν ῥοώδη ἢ θάλασσαν ἀγχιβαθῆ φερουσῶν, οὐκ ἄν τις ὀκνήσαι διὰ τὴν διαφωνίαν ὁδεῦσαι, χρήσαιτο δ' ἂν τῇ ἀκινδύνῳ, καὶ βασιλικῇ, καὶ λεωφόρῳ, οὕτως ἄλλα ἄλλων περὶ ἀληθείας λεγόντων, οὐκ ἀποστατέον, ἐπιμελέστερον δὲ θηρατέον τὴν ἀκριβεστάτην περὶ αὐτῆς γνῶσιν.)" Routh. Mss. "Polyb. 4, 41. (Δι' ἃ δὴ τῶν μὲν λάβρων καὶ μεγάλων ποταμῶν, τὰ μὲν χώματα μακρὰν συνίσταται, τὰ δὲ παρὰ τὴν χέρσον ἐστὶν ἀγχιβαθῆ.)" Schæf. Mss. "Vox Homerica, quæ tamen non de omni profunditate maris dicitur, sed de ea, quæ est statim ad litus, scopulum etc." Ernest. Lex. Polyb. Parthen. 26. Ὡς δὲ ἐκείνη πολὺ μᾶλλον ἀπεμάχετο περὶ τῆς παρθενίας, ὀργισθεὶς Τράμβηλος ἔρριψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν· ἐτύγχανε δὲ ἀγχιβαθὴς οὖσα. Herodian. 7, 2. Τοῦ τε ἀγχιβαθοῦς τῶν ἑλῶν. "Scheid. (Ind.):—'Ἀγχιβαθὴς solet reddi vulgo Vicinus profundo, Qui prope fundum est, Propinquus: minus recte et plene. Rectius, ut Didymus (l. c.) exp. ἐγγὺς τῆς γῆς βάθος ἔχων, Qui prope terram profundus est. Pro subst., Pol. Altitudo paludum. Rectius, Profunditate paludum terræ, s. Litore (Litori, Scheid.) propinquo. Sic J. Poll. (l. c.) λιμὴν ἀγχιβαθὴς, Portus prope litus profundus.' Ad quem pro ἀγχιβαθὺς alii e Codd. volunt ἀγχιβαθὴς, quod et solum cum Lex. Ernest. (et Schneider.) dedit Steph. Thes. habens deinde, 'Τὸ ἀγχιβαθὲς, subst. Altitudo et profunditas, ut τὸ ἀ. τῶν ἑλῶν, Altitudo paludum.' Sic sine auctore, hinc haud dubie, unde Sb. Ind. sine Vs. modo 'τὸ ἀγχιβαθὲς τῶν ἑλῶν,' sed Polyb. 'ἀγχιβαθὴς, τὰ πρὸς τὴν χερσὸν ἀγχιβαθῆ.' Ad quem Reisk. 328. videtur probare formam in θης, non memor illius alterius interpretamenti ap. Suid. Ἀγχιβαθής· ὁ * ἐγγύβαθος (l. ἐγγὺς βάθους, ut supra notavimus,)
A ubi Kust. rejicit formam in θυς, non coll. ad Hes. ubi in N. ut et ad Apoll. Lex. modo e poetis, (imo ibi citatur etiam prosaicus scriptor Parthen. a nobis supra laudatus, vide Aristot. Ælian. Plut. et Clem. Alex. supra;) ut sit ex Nostri historico-poetici, et per neutr. pro subst. ex analog. et partim e [illegible] l. c., it. cum gen., nil tenente G. Th., quam Palus alta, sed variante Nostro cum 1, 13, 3." Irmisch "A βαθὺς quæ componuntur, terminationem mutant: ἀβαθὴς, ἀγχιβαθὴς, * ἀπειροβαθὴς, omissum Lexicis, Synes. Hymn. 4, 171. p. 338. ἀμετροβαθὴς, Oppian. H. 1, 85. ἰσοβαθὴς, μελαμβαθὴς, * τηλεβαθὴς, (Oppian. H. 1, 633.) quæ frustra quis in H. Steph. penu requisierit, (imo omnia ap. eum suis in Thes. Ind. locis reperientur præter ἀπειροβαθὴς et τηλεβαθὴς;) quo major habenda est recentioribus Lexicographis gratia, quod bonam horum partem condiderunt et reposuerunt. Atque de hoc quidem vocabulo omnis eo est recisa dubitatio, neque quisquam obstabit, quo minus ap. J. Poll. 1, 101. et 227. et Olympiod.
B in Meteorol. p. 26. pro * ἀβαθὺς, hoc præsertim accentu, reponatur ἀβαθής: pro ἀγχιβαθὺς (in Suida,) et Mathem. Vet. 99. (Ποιητέον δέ ἐστι καὶ ἔμβολα εἰς τὰ μεταπύργια, τῷ ἀχρειοτάτων τῶν μεγάλων σκαφῶν, ἐὰν ᾖ τόπος ἀγχυβαθὺς, καὶ προσβλητὰς ἔχων κατὰ τὸ τεῖχος, καὶ ταύτῃ ἀσθενὲς, καὶ ἁλώσιμον ἐὰν πέσῃ,) et J. Poll. 1, 100. ἀγχιβαθὴς, sed ex eo potius, quod Victor. in Æsch. Prom. 219. (Ἐμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμβαθὴς Κευθμὼν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον, Αὐτοῖσι συμμάχοισι,) μελαμβαθὺς edidit, conjecturam ducet de reliquis." Lobeck. Diss. nondum edita in Phrynichi Ecl. "Μελεμβαφὴς Colb. 1. Lips. 1. Guelph. Rob. μελαμβαφὴς Ask. C. μελεμβαθὺς Ven. 1. 2. Cant. 1. μελεμβαθὴς Ox. Cant. 2. Ald. μελαμβαθὴς Ask. D. Ar. Steph. in Delectu Trag. 1567. quam lect. pulcre asserit Abresch. ex Eurip. Phœn. 1017. σηκὸν ἐς μελαμβαθῆ. Adjungi possit etiam Apollon. R. 4, 517. (516.) Οἱ δ' ἄρ' ἐπ' Ἰλλυρίοιο (imo Ἰλλυρικοῖο) μελαμβαθέος ποταμοῖο, nisi eo in loco a μελαμβαθὺς deduci malis, (quod vetat Gr. linguæ ratio.) Μελαμβαθὴς habent etiam h. l. (Turn.) Brunck. Schutz. Pors. quibus me adjungi liceat." Butler. "Μελαμβαθὴς, Nigram habens profunditatem. Sic infra (1065.) κνεφαῖα Ταρτάρου βάθη. Soph. Polyxena ap. Stob. Ecl. Phys. 129. Ὦ τὰς * ἀπαίωνάς τε (sic et Brunck. sed Grot. Excerpt. 165. Valck. Ruhnk. Heyn. ad Apollodor. 1, 392. et Heeren. ad Stob. 1008. ἀπαιῶνας) καὶ μελαμβαθεῖς Λιποῦσα λίμνας ἦλθον ἠχούσας γόοις. (Sic et Brunck.) Valck. ad Phœn. p. 367. legit * μελαμφαεῖς, quem sequitur Ruhnk. ad Longin. 15. quod miror. (Vide nos supra 496. qui Heynium secuti perperam γόους dedimus pro γόοις, Lamentis sonantis, ut habent Grot. Valck. Ruhnk. Brunck. Γόους post Heyn. edidit Heeren. Eundem Heyn. secuti sumus in legendo Ἀκτὰς—λίμνης—ἠχούσης, pro Ὦ τὰς—λίμνας—ἠχούσας, ut habent Valck. et Ruhnk. nisi quod ap. eos est ὦ:—'Pro ὦ Grot. et post eum Brunck. reponunt ᾧ, diverso tamen sensu; Grotius enim ad substantivum illud pertinere putat, quod præcesserat, sermonem nempe esse de navigio, quo advene-
D rat. Rectius Brunck. neutraliter illud explicat, Quapropter.' Imo Grot. ὦ dedit nihilque annotavit. Ὦι primus conjecit Brunck. cujus hæc sunt verba:—'Lego ᾧ, Cui, vel Propter quod, relatum ad id quod præcesserat: vulgo legitur sine ullo sensu ὦ.' 'Docte vero Jacobs. Specim. Emend. 16.,' ut addit Heeren., 'et postea Animadv. 161. pro ὦ τὰς conjicit ἀκτὰς, quod ipsum quoque jam vidit Heyn. Virg. 2. p. 803.' et Apollodor. l. c. Adde Schneider. Lex.: 'Ἀπαίων, ωνος, ὁ, ἡ, ἀκτή, Sophocles Stobæi Phys. 1008., i. q. * ἀπαιώνιστος, i. q. δύσφημος, Eurip. Hesychii.' Perperam quoque Heyn. secuti sumus in vocis ἀπαίωνας interpretatione, si verum dixerit Valck. sic scribens: —'Nollem Grot.' cujus tamen verba tacite repetiit Brunck., 'in ἀπαιῶνας ad scopulum eundem offendisset cum Cantero: Porphyrius explicasse perhibetur, τὰς τῶν νεκρῶν, παιῶν' οὐκ ἐχούσας, corr. αἰῶν' οὐκ ἐχ. Voces sunt Sophocleæ δυσαίων et εὐαίων: his similis addatur ἀπαίων.' 'Valck. ἀπαιῶνας derivat ex αἰὼν, ut sit αἰῶνα οὐκ ἔχουσαι, quod

tamen, etsi quodammodo confirmetur Cod. E. auctoritate, qui habet ἀπ' αἰῶνας, sensum vix fundit, ac ipsi præterea Apollodori explicationi adversatur. Nullo sensu habet Cant. et Codd. τὰς τῶν νεκρῶν λέγων παιῶνα οὐκ ἔχουσας, ἄρσενας δὲ τὰς οὐδὲν ἐκτρέφουσας, unde suspicatur Heyn. post νεκρῶν lacunam esse. Sed sensus sanus erit, si pro τὰς legeris ἀκτὰς,' neque aliter legit ipse Heyn. ad Apollodor. 'quod res ipsa postulat, cum supra ἀκταὶ Acherontis dictæ essent ἀπαιῶνες. In proximis vero ante τὰς supplevi χοὰς, eandem ob causam. Sunt vero χοαὶ non modo Inferiæ, sed Ipsa quoque sepulcra, ubi illæ offeruntur, adeoque omnino Defunctorum sedes. Supplevi διὰ ante τὸ μὲν, et edidi παρέχειν pro παρέχον. Plenior oratio erat, notante jam Heyn., διὰ τὸ μὲν ἄρρεν τὸ σπέρμα παρέχειν μόνον, τὴν δὲ θηλείαν καὶ ἐκτρέφειν.' Heeren. Παρέχειν habet etiam Heyn. ad Apollodor. Ceterum lectionem illam, eidem Heynio et Heerenio receptam, ἀκτὰς τῶν νεκρῶν λέγων παιῶνα οὐκ ἔχουσας, non fert Gr. linguæ ratio, ut abunde testantur quæ supra 515. c.—516. b. a nobis dicta sunt. Desideratur enim articulus τὰς, qui in altero sententiæ membro recte legitur, ἄρσενας δὲ χοὰς τὰς οὐδὲν ἐκτρεφούσας, atque adeo in primo legendum erit, ἀκτὰς τῶν νεκρῶν λέγων τὰς παιῶνα οὐκ ἔχουσας. Utrum vero legamus, ut vulgo legitur, τὰς τῶν νεκρῶν λέγων παιῶνα οὐκ ἔχουσας, an cum Valck. τὰς τῶν νεκρῶν λέγων αἰῶνα οὐκ ἔχουσας, hoc uno modo e Gr. linguæ genio interpretari licebit, Regiones mortuorum pæane carentes; vel, αἰῶνα οὐκ ἔχουσαι a poeta dicuntur αἱ τῶν νεκρῶν, cum sensus sit, Poeta regionibus mortuorum epitheton ἀπαιῶνας, vel ἀπαίωνας dat.) In hoc (Æschyli) loco membranæ quædam μελαμβαθὺς, contra analogiam; adjectiva enim in υς cum altera voce composita, υς in ης mutant, ut * πτερυγωκὴς, κυνοθρασὴς, etc." Blomfield. Sic a βαρὺς sunt ἀβαρὴς, * ἑτεροβαρὴς, unde * ἑτεροβαρῶ, * γαστροβαρὴς, * καρηβαρὴς, * κεντροβαρὴς, * φλοιοβαρὴς, χειροβαρὴς, * γυιοβαρὴς, θυμοβαρὴς, * ἰσοβαρὴς, unde * ἰσοβαρῶ, κεφαλοβαρὴς, * ὀπισθοβαρὴς, * στερροβαρὴς, χαλκοβαρής. "Hæc tot exempla, quæ congessimus," inquit Lobeck. l. c., quem vide, "perspicuum faciunt, in quam potissimum partem usus propendeat. Contrariam rationem sequuntur ea, quæ cum præpositionibus componuntur, * ὑπέρβαρυς, * περίβαρυς, * κατάβαρυς." "'Αγχιβαθὴς, Pausan. 9, 23. (Λίμνη δέ σφισιν ἐστὶν ἀγχιβαθὴς, 'A prima ripa statim profundus,' Fac.) 10, 32. "Οσα μὲν γὰρ ἐπί τε αἰγιαλοῖς καὶ ἀγχιβαθεῖ τῇ θαλάσσῃ.) * 'Αγχίβαθος, (forma vitiosa,) Wassenb. Præf. ad Hom. p. v. 'Αγχιβαθὴς, Jacobs. Anth. 12, 35." Schæf. Mss. "Strabo 339 (=222. 'Ο δὲ λιμὴν, μέγιστός τε καὶ κάλλιστος, ἐν αὐτῷ περιέχων πλείους λιμένας, ἀγχιβαθεῖς πάντας. H. l. forte in animo habuit Eust. l. c. vide et J. Poll. l. c.) Heliodor. Æth. 114 (=97. Σμάραγδοί τε καὶ ὑάκινθοι, αἱ μὲν οἷα λήϊον ἠρινὸν χλοάζουσαι, ἐλαιώδους αὐτάς τινος λειότητος ὑπαυγαζούσης, αἱ δὲ ἀπεμιμοῦντο χροιὰν ἀκτῆς θαλαττίας ὑπ' ἀγχιβαθεῖ σκοπέλῳ μικρὸν * ὑποφριττούσης, καὶ τὸ ὑποκείμενον * ἰαζούσης.) 'Ιάζω, Violaceo colore sum." Wakef. Mss. Epigr. ἀδ. 281. Θλῖβε δρακοντείους περιμήκεας ὄβριμε σπείρας 'Ηρακλες, δακέτων ἄγχε βαθεῖς φάρυγας. Ad h. l. respexit Noster supra, quem decepit vulg. ἀγχιβαθεῖς. "Ex ἄγχε βαθεῖς, quod certo certius est a poeta fuisse relictum, imperitus Librarius ἀγχιβαθεῖς fecerat, sine ullo sensu." Brunck. Plura v. ap. ipsum et Jacobs.]

[* 'Αγχιβατέω, i. q. ἄγχι βαίνω. Hes. 'Αγχιβατεῖν· ἐγγὺς βεβηκέναι.] "'Αγχιβατεῖν, teste Suida "ap. Iones est ἀμφισβητεῖν, Dubitare, sicque ἄγχι "in hac voce, et in 'Αγχιβασίη, (ἡ,) ap. Hera"clitum Dubitatio, ἀμφισβήτησις, ut Idem innuit, "idem significabit, quod ἀμφίς." [" 'Αγχιβατέω, ἀγχιβασίη, Wessel. ad Herod. 287." Schæf. Mss.] "'Αγχισβατεῖν, Varin. affert pro διαφέ"ρεσθαι, Dissentire inter se, vel etiam Disceptare "et contendere inter se. Supra ἀγχιβατεῖν Suid. "exp. ἀμφισβητεῖν. Ap. eund. Suid. eodem modo "scribitur ἀγχισβασίη, cum σ, verumtamen post "ἀγχιβατεῖν. Ita ut hæc e numero τῶν διττολογου-

A "μένων esse putanda sint." [Hes. "Αγχι· ἐγγὺς, πλησίον, ἀγχισβατεῖν δὲ, τὸ διαφέρεσθαι. "Infra ἀμφιβατεῖν, et ἀμφισβητεῖν. Quamvis nihil mutem, cum Iones ἀγχιβατεῖν hoc sensu dixerint, ut Heraclitus ἀγχισβασίην pro ἀμφισβήτησιν, teste Suida. Nec tamen omnia plana: nam illud ἄγχι videtur loco suo motum. Vide num ita hæc digerenda sint: 'Αγχίτερμον· γεῖτον, καὶ 'Αγχίθυρον, (adverbialiter, ut Theocr. Schol. docet.) "Αγχι· ἐγγὺς, πλησίον. At quorsum referas illud 'Αγχισβατεῖν δὲ etc. quod sequitur, et connectendum videtur cum alio verbo non dissimili plane, ut indicat vocula δέ? Dicam quid in mentem venerit. Cum glossæ Hesychianæ non raro locum suum amiserint, et quæ conjunxerat Lexicographus, dispersa sint, forsan hæc retrahenda sunt ad superiora hoc modo: 'Αγχιβάτης· ὁ πλησίον βαίνων, ἄγχι γὰρ, ἐγγὺς, πλησίον. 'Αγχιβατεῖν· ἐγγὺς βεβηκέναι, ἀγχισβατεῖν δὲ, τὸ διαφέρεσθαι. Phavor. illud "Αγχι etc. παρὰ τὸ ἀγχόθι, κατὰ συγκοπὴν, ponit post 'Αγχίαλος. Sic ante v. 'Αγχιβάτης
B scr. foret, quod eodem fere recidit. Idem paulo post: 'Αγχιβάτης· ὁ πλησίον βαίνων, καὶ ἀγχιβατεῖν, ἐγγὺς βεβηκέναι, "Ιωνες δὲ τὸ ἀμφισβητεῖν. Hæc emendationi nostræ lucem fœnerantur. Quicquid sit, saltem illa verba, 'Αγχισβατεῖν δὲ etc., restituenda videntur post 'Αγχιβατεῖν etc. Cetera si, ut jacent, servare malis, non admodum obnitar; quando sensus erit ἀγχίθυρον, æque ac ἀγχίτερμον, esse γεῖτον. Vide Suid. "Αγχι vero, quia desinit in ι, potuit hac ratione collocari inter 'Αγχίθ. et 'Αγχιλ. quasi 'Αγχιι scriptum esset. Ita sæpius in hoc Lex. Vide 'Αλῶ. etc." Albert. Cod. Ven. exhibet: 'Αγχί· ἐ.—'Αγχὶ δὲ, τὸ διαφέρεσθαι. "Jam superflua erit ad vocem VV. DD. nota." Schow. imo non superflua, cum illud ἄγχι δὲ, cum Musuro, in ἀγχισβατεῖν δὲ mutandum esse, e vv. τὸ διαφέρεσθαι pateat.]

"'Αγχιβάτης, (ὁ,) Hesychio ὁ πλησίον βαίνων, "Qui propius accedit, vel, Qui prope aliquem acce"dit." [Hinc * Anchibata ap. Vitruv., non * Engibata, ut vulgo." Is. Voss.] "'Εγγείβατα, τὰ, Hy-
C "draulica organa, quæ aquam bibentia tandem mo"vent sigilla ceteraque quæ delectationibus oculorum "et aurium usu sensus eblandiuntur, teste Vitruv. 10, "12 (=7.) ubi a Ctesibio hæc inventa ait. Forsan "autem inde dicta quod faciant hæc sigilla s. icun"culas ἐν τῇ γῇ βαίνειν." [" Sulp. Fran. Guelf. Wrat. Angabatæ bibentiaque, nisi quod Sulp. Labenti aquæ que et eadem, Fran. Libentiaque et eadem. Contra Angubata libentiaque tandem, Codex Turnebi 16, 14. Engubatæ bibentiaque et eadem, Cotton. Pro Tandem etiam Guelf. Wratisl. Et eadem dant. Postea, Movent ea sigilla, Guelf. Wrat. Cotton. Turnebus conjecit scr. Atque angulata vel Ansulata lebetia, quæ tandem movent sigilla. Sed paulo post in aliam incidit conjecturam, Automata libantia, vel, bibentia. Is. Voss. ad Hesychii 'Αγχιβάτης in Vitruvio corrigit Anchibata, ratione non addita. Idem ad h. l. conjicit: Et merularum aquæ motu voces, atque automata libantia (bibentia,) quæ et eadem movent ea sigilla, quæ delectationibus oculorum et aurium usu sensus eblandiantur. Hæc Is. Voss. sed
D Idem in sequenti annotatione ita corrigebat: Ut merularum aquæ motu voces atque anchibata et lebetia, aqua eadem movente sigilla. F. ἀγχίβατα. Sic ille." Schneider. Nostri locum V. D. ignorabat. "Dicuntur ἐγγίβατα, quasi ἐγγὺς βαίνοντα, Quæ prope accedunt, quales nunc icunculæ vel neurospastis, vel rotarum circumactionibus, et chalybe elastico perficiuntur." Gesner. Thes. L. L. "'Εγγείβατον, Hydraulicum quoddam instrumentum, quod aquam bibens tandem movet sigilla, h. e. Icunculas, ad visus vel auditus oblectationem, ut per æquatam planitiem humano more perambulans, motus exprimat, forsan, inquit H. Steph., inde dictum, quod faciat hæc sigilla s. icunculas ἐν τῇ γῇ βαίνειν. Vitruv. (l. c.) Engibata dicit. Barbarus Italice vertit, Le cose che si avicinano, Res quæ appropinquant, tanquam ab ἔγγιον βαίνειν. Bern. Baldus: "Ego, si fas esset, legerem * ἀγγίβατα, ut dictio composita esset ex ἀγγεῖον et βάτης, et putarem verbum ad ea

sigilla pertinere, quæ ap. Heron. Pneumaticis c. 71. in vase perspicuo choreas ducant. Etenim vas Gr. sermone ἀγγεῖον dicitur.' (Atqui tum scribendum foret * ἀγγειόβατα, cui lectioni Codd. minime favent.) Sed velim * ἐγγύβατον, et neutro genere, Quod prope veniat, prout disponitur, sic ut ἐγγυθήκη." Martin. Cadmo Græco-Phœnice. "Merula est inter hydraula. Hieron. Spiritalium c. 14. pro Cossypho, quæ merula est, Melancoryphum posuit, quam aviculam Itali Gr. voce expressa a capitis nigredine dicunt Caponero, ait Bern. Baldus, qui legit, Quæ aquæ motu. Philander:—'Merulæ et engibata de genere sunt hydraulorum, quorum illis quidem reddebantur voces humanarum imitatrices, et cantus avium effectrices: his autem movebantur icunculæ, libenter enim utor verbo Suetonii (6, 56. ubi v. Casaub.), tanquam viverent. Nostro tempore non spiritu vi aquæ concepto, ut illa, sed fidiculis et nervis occultis sigilla videntur ambulare, et humana omnia præter sermonem repræsentare. Eas imagunculas Græci νευρόσπαστα vocant." Idem in Lex. Philol. An Schneider. in Lex. Vitruv. rem hanc attigerit, nescimus. Sed eum in nota scribere hæc, 'Is. Voss. ad Hesychii Ἀγχιβάτης in Vitruvio corrigit Anchibata, ratione non addita,' miramur. Nam Voss. cum ex Hes. Ἀγχιβάτης· ὁ πλησίον βαίνων, dixerit, idque omnino recte, 'Hinc Anchibata ap. Vitruv., non Engibata, ut vulgo,' correctionis rationem satis aperte indicavit: anchibata nempe, ἀπὸ τοῦ ἄγχι βαίνειν. Ceterum G. Burges. ad Hes. sui marg. duabus glossis in unam junctis, pro vulgg. Ἀγχιβάδης· ἄρτι παρών. Ἀγχιβάτης· ὁ πλησίον βαίνων, legit: Ἀγχιβάδης· ἄρτι παρών, ὁ πλησίον βαίνων. Pro ἀγχιβάδης Cod. exhibet: Ἀγχιβαδώς.]

[* Ἀγχιβαφής, έος, ὁ, ἡ. Nonn. Dionys. 15, 3. ὧν ὁ μὲν αὐτῶν Ἀγχιβαφὴς στατὸν ἴχνος ἐπ' ἰλύϊ δισσὸν ἐρείσας * Ἡμιφανὴς ἕστηκε.]

"Ἀγχιβέβακε, Dorice pro ἀγχιβέβηκε, ab ἀγχιβαίνω, Propius accessit, Appropinquavit. Epigr. "Δόξα πάλαι θείων ἀγχιβέβακε θρόνων, Gloria jam "olim divinas propius accessit sedes," [ἀδ. 163. ubi "legitur ἄγχι βέβακε.] C

"Ἀγχίβοιον, Hesychio μέγα, ἐγγὺς βοῆς, quibus "subjungit, ἢ ἐπὶ τοῦ στενάξαι. Ap. Etym. ἀγχίβιον, Vi propinquum, Prope ad vim accedens, "μέγα, ἐγγύς."

[* Ἀγχίγαμος, ὁ, ἡ. "Nonn. Dionys. p. 110. ἀγχιγάμου περὶ κούρης." Wakef. Mss.]

"Ἀγχίγειος, (ὁ, ἡ,) Conterminus, affertur e Dionysio Ad verbum sonat, Terram nostræ terræ "vicinam incolens, Qui prope terram nostram est, "Terræ nostræ vicinus."

[* Ἀγχιγείτων, ονος, ὁ, ἡ, Vicinus. "Ad Herodt. 548." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 888.]

"Ἀγχιδίαι, ap. Hes. ἐν θαλάσσῃ δίαι, non sine "suspicione mendi." [Phavor. ἐνθαλασσηδίαι. "Bruno et Is. Voss. corrigunt *ἐνθαλασσίδιαι, quod non damno; eritque tunc ἀγχιδίαι corruptum ex ἀγχίαλαι. Ceterum ante visam Albert. Ed. conjeceram glossam hanc depravatam ex ἁλὶ δίᾳ, quando forte leg. Ἀγχιδίᾳ· ἐν θαλάσσῃ δίᾳ. Facile enim ἁλιδίᾳ conjunctis vocibus, in ἀγχιδίᾳ abire potuit, cum auctor hujus Lexici portenta longe fœdiora in collectionem suam admiserit. Etsi vero falsa fuerit hæc conjectura, profuit tamen in emendando Arat. Diosem. 186. quem sic lego: Πολλάκι δ' ἀγριάδες νῆσσαι, ἢ εἰν ἁλὶ δίᾳ Αἴθυιαι χερσαῖα τινάσσονται πτερύγεσσιν. Aliter h. l. tentabant Grot. et Arnald." Hering Obs. 201., a Wakef. Mss. laudatus. Vide ibi Schol. et Bühl.] D

[* Ἀγχίδομος, ὁ, ἡ. "Lennep. (et Bekker.) ad Coluth. 243." Kall. Mss.]

[* Ἀγχιθεάζω, "Const. Man. p. 192." Kall. Mss.]

"Ἀγχίθερμον, Hesychio γεῖτον καὶ ἀγχίθυρον, pro "quo scr. ἀγχίτερμον: nam ἀγχίθερμον foret Vici"num calido, Prope ad calidum accedens." [Vide Interpr. et supra ad Ἀγχισβατέω.]

[* Ἀγχίκρημνος, ὁ, ἡ, i. q. ἀγχιβαθής. Schol. Pind. Pyth. 2, 1. Αὐτίκα γοῦν Διονύσιος ὁ Φασηλίτης οὐκ οἴεται δεῖν γράφεσθαι (v. 6.) Τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν, ἀλλὰ, Τᾶν λιπαρᾶν ἀπ' Ἀθηνᾶν, διὰ τὸ Παναθηναϊκὸν A εἶναι τὸν ἐπινίκιον· καταφέρεσθαι γάρ φησί πως τὸν Πίνδαρον εἰς τὸ, τὰς μὲν Ἀθήνας λιπαρὰς προσαγορεύειν, τὰς δὲ Θήβας * χρυσαρμάτους, καὶ * εὐαρμάτους, (vide supra 257. b.) καὶ * λευκίππους, καὶ * κυανάμπυκας, (Lucian. Demosth. Encom. 19. Heyn. ad Pind. Fr p. 44=48.) τέλεον εὐχερής τις ὤν. Καὶ γὰρ καὶ ἄλλ... πλείους λιπαρὰς καλεῖ, ὥσπερ τὴν Σμύρναν, Καὶ λιπαρῷ Σμυρναίῳ ἄστει· καὶ τὴν Αἴγυπτον ἐν Διθυράμβοις, Τὰν λιπαρὰν μὲν Αἴγυπτον ἀγχίκρημνον· καὶ τὰς Θήβας δέ που εἶπε λιπαρὰς, Λιπαρᾶν τε Θηβᾶν μέγαν σκόπελον. Erat ἄγει κνήμων, "quod sanum præstare nollet" Schneider. ad Pind. Fragm. 8. p. 50. et pro quo Idem in Lex. suo et Heyn. dederunt ἀγχίκρημνον, sed hic in nota μνάμων pro κνήμων conjicit, minus feliciter. Ἀγχίκρημνος autem Pindarico more dicitur de Litore. "Schol. Æsch. Choeph. 323. Πυρὸς μαλερὰ γνάθος· ἡ γνάθος συνήθης, ὡς καὶ ὁ κρημνὸς παρὰ Πινδάρῳ, καὶ ἡ ἠχὼ παρὰ Σιμωνίδῃ. Quod sibi voluerit Græculus, plane nescio." Schneider. ad Pind. Fr. 96. "Forte lectorem monere volebat de B singulari vocis κρημνὸς usu, quem Pind. frequentaverit. Eam enim pro Præruptis litorum riparumque marginibus positam reperimus a Lyrico Ol. 3, 39. Ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεοῦ: Pyth. 3, 59. ἐπεὶ Παρὰ Βοιβιάδος Κρημνοῖσιν ᾤκει παρθένος. Eadem ratione explicandus videtur κρημνὸς θαλάττας ἔσχατος, Fr. 13. (Μένδητα παρὰ κρημνὸν θαλάσσας Ἔσχατον, Νείλου κέρας, * αἰγιβάται Ὅθι τράγοι γυναιξὶ μίσγονται,) quem locum olim carpebat Aristid. nescio quam recte. Cf. etiam Isthm. 4, 96. * βαθυκρήμνου ὦκος, Nem. 9, 95. βαθυκρημνοῖσι δ' ἀμ-φ' ἀκταῖς Ἑλώρου." Idem in Addend. 111. Sed in hac signif. vocis Pindaro prævivit Homer. Vide Nostrum in Κρημνός.]

"Ἀγχίμαστρον, Hesychio ἀμφίεσμα, sic enim pro "ἀμφιεσμένον leg." [Cod. ἀμφιεσμένα,] "Indumen"tum, Vestimentum, forsan i. q. χείμαστρον s. χίμα"στρον, Indumentum hybernum, Vestis crassior, "qua hyeme utimur." [Vide Ἀγχιβατέω, et Ἀγχοάδην.]

"Ἀγχίνωψ, a quibusdam nominatur φοίνιξ herba, "a nonnullis *ῥοῦς, ut tradit Dioscor. 4, 43."

"Ἀγχίπλους πόρος, Navigatio, qua propinqua "tantum loca permeantur, i. e. Brevis et non lon"ginqua, Eurip." [Vide seq. voc.]

"Ἀγχίπους, Prope nos pedem habens, Adstans, "Propinquus, Proximus, ὁ παρεστὼς, ὁ σύνεγγυς, "Eurip. Iphig. T. teste Hes. qui tamen addit et "* εὐδιακόμιστος, Transportatu facilis." ["L. ἀγχ πλους." Florens. "Sic hodie legitur v. 1325. οὐ γὰρ ἀγχίπλουν πόρον Φεύγουσιν, ὥστε διαφυγεῖν τοὐμὸν δόρυ. Quod et Kuster. observaverat, addens (post Nostrum):—'Ἀγχίπλους πόρος ibi est Navigatio, quæ fit per mare propinquum vel breve. Non dubito quin Hes. ad h. l. respexerit.' Dubium tamen, an suum Hes. in antiquioribus Codd. invenerit. Non raro enim varias lectt. vett. scriptt. a Lexicographo nostro proponi scimus. Certe usurpavit vocab., quo ille explicuit modo, Lycophr. 318. Λεύσσουσαν ἄτην ἀγχίπουν στεναγμάτων, Cladem videntem gemituum propinquam. Quod observavit Wessel. Probab. 89." Albert. "Sensus fere idem est in utrovis vocab." Markl. Sed viros hos doctos v. εὐδιακόμιστος suspectam in hac glossa non habuisse, miramur; translatum est enim perperam e proxima glossa, Ἀγχίπορος· εὐδιακόμιστος. G. Burges. in suo Hes. exemplari sic correxit: Ἀγχίπους· καὶ ὁ παρεστὼς, καὶ ἡ σύνεγγυς, Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις. Ἀγχίπλους· εὐδιακόμιστος. Ἀγχίπορος· εὐδιακόμιστος. Consuli jubet Iphig. T. 897. Idem vir acutus in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. pro vulg. Ἄγχιμος· ἀντὶ τοῦ πλησία. Εὐριπίδης· Ἀλλ' ἄγχιμος γὰρ ἥδε * Φοιβία γυνή, leg. censet ἀγχίπους—* Φοιβεία, et in Hes. pro Ἀγχίσαως· ἄρτι παρών, P. ἄγχι βαὼς legere notat. Sed ἄγχι βαὼς rejicit ordo verborum, qui ἀγχίπους admittet, et forte sic Hes. scripsit. In Etym. est ἀγχιβλὼς: etiam ibi salva verborum serie legeris ἀγχίπους. Præstat tamen in eo vulg. ἀγχιβλὼς retinere, quod satis Græcum est, ut patet e similibus formis, quas in Ἀγχιβάδης dedimus.]

"Ἀγχιτέλεστος χρόνος, ap. Nonn. Tempus ap"propinquans, et cujus completio prope est," [in

Jo. 16. p. 199. et p. 203. Ἤδη δ' ἀγχιτέλεστος ἐλεύσεται ἔνθεος ὥρη.]

" Ἀγχιφανὴς, (έος, ὁ, ἡ,) E propinquo apparens, " Qui prope videtur, Propinquus Nonn." [in Jo. 4. p. 47. et 6. p. 75. ἐπειγομένης δὲ θυέλλης, Ἀγχιφανὴς ἐπίκυρτος ἐπυργώθη ῥόος ἅλμης, 9. p. 120. 16. p. 198. bis: Dionys. p. 487.]

[* Ἀγχίφυτος, ὁ, ἡ. " Nonn. Dionys. 3. p. 57. (Συκῆς θ' * ἡδυτόκοιο καὶ ἰκμαλέης ἀπὸ ῥοιῆς Καρπὸς * ἐρευθιόων * ἐπεθήλεεν οἴνοπι καρπῷ Ἀγχιφύτῳ, καὶ μῆλον ἐπήνθεε γείτονι μήλῳ.)" Wakef. Mss. et 12. p. 213. Ἀγχιφύτων δὲ Ἀβρὰ πολυσπερέων ἑτερόχροα φύλλα κορύμβων.]

" Ἀγχοάδην, Hesychio est ἀμβολάδην, quo significatur Cunctanter, Procrastinando et de die in " diem rejiciendo." [Ab ἀγχοῆ deducit Guyet.] " Ἀγχοαὶ Eidem sunt πηγαὶ ἐπὶ Μυσίαν, Fontes et " scaturigines in Mysia: quia nimirum ibi ἀναχέεται " ὕδωρ, per syncopen pro ἀναχοαί. Addit etiam, " esse Locum in Bœotia." [Cod. ἐπὶ Μυσ'.]

" Ἄγχορος, i. q. ἀγχιτέρμων et ὅμορος, Qui prope " terminos est, Conterminus, Vicinus, ut Hes. quoque " ἀγχόρους exp. γείτονας. Vox comp. ex ἄγχι et ὅρος." [Ordo verborum, notante Is. Voss. ἀγχούρους postulat, et sic tacite legit Pierson. Verisim. 212.] " Ἄγχουρος autem i. q. ἄγχορος, Ionice habens insertum " υ, ut ὅμουρος Iidem pro ὅμορος dicunt, et similia alia, " i. e. Conterminus, Vicinus. Sic Suid." [et Zonar.] " ἀγχούροις exp. πλησιοχώροις, subjungens, παρὰ τὸ " ἄγχι τοὺς ὅρους εἶναι. Est et nomen proprium filii " Midæ ap. Plut. in Parall." [Lycophr. 418. Ἀψινθίων ἄγχουρος, ἠδὲ Βιστόνων, Schol. ἡ ἄγχουρος καὶ γείτων. Apollon. R. 3, 1386. Ὡς δ' ὁπότ', ἀμφ' οὔρουσιν ἐγειρομένου πολεμοῖο. Sic edidit Brunck. silens de conjectura Piersoni ad Verisim. l. c. qui, lectione e Cod. suo ἀγκούροισιν allata, ἀγχούροισιν proponit, " quo vocab. utitur Orph. Arg. 122." Sic in Lycophr. l. c. Cod. Ciz. ἄγκουρος præbet. Crinag. Epigr. 19. Ἄγχουροι μεγάλαι κόσμου χθόνες.]

" Ἀγχούρης, Hesychio πένης, pauper," [" i. e. τλήμων, τάλας, ab ἀγχύρω, φέρω." G.]

ἌΓΧΩ, F. ξω, P. χα, Strangulo, Suffoco, Constringo fauces, quæ significatio manet in nom. συνάγχη. Ab ἄγχω autem pro Strangulo s. suffoco, fit ἀγχόνη, et ἀπάγχομαι: neque enim suffocat quisquis fauces constringit. Ap. Latinos olim in usu fuit Gr. verbum, mutata duntaxat litera χ, Ango. Angere, inquit Diomedes, proprie significat Præfocare s. strangulare; unde et Angina dicta est. Lucian. initio cujusdam Dialogi, (1, 410.) Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσπεσών; Quid Helenam suffocas? Aristoph. Ran. (467.) Ὃς τὸν κύν' ἡμῶν ἐξελάσας τὸν Κέρβερον Ἀπῇξας ἄγχων, κἀποδρὰς ᾤχου λαβών. Verba sunt Æaci ad Bacchum. I. e. Abduxisti fauces constringens, vel constrictis aut obstrictis faucibus. Lat. Obtorto collo; Plautus pro eodem Obstricto collo. ‖ Ἄγχω, non tantum Fauces constringo significat, sed latius accipitur pro Quovis modo constringo, s. coerceo; pro περισφίγγω positum, s. θλίβω i. e. Circumstringo, vel Premo, quæ Suidas significare vult hoc in loco: Ὁ δὲ ἄγχων τὴν αὐτῆς δεξιὰν καὶ περιάγων, περιαιρεῖται τὸ ξίφος. Greg. adv. Eunomianos, de equis loquens, Καὶ τὴν καλῶς ἄγχουσαν εὐλάβειαν ἀποπτύσαντες. ‖ Hes. ἄγξαι exp. etiam χαλινῶσαι, Frænare; nam frænum constringit et coercet. [" Cyrill. πνῖξαι," Is. Voss. Sic Mœris: Ἄγχειν, Ἀττικῶς· πνίγειν, Ἑλληνικῶς. Quæ tamen huc non pertinent. Respexit sine dubio ad Ps. 32, 9. Ἐν χαλινῷ τὰς σιαγόνας αὐτῶν ἄγξαι, ut jam monuit Suicer. Thes. Hes. ut solet, integram loci phrasin respexit, ἐν χαλινῷ ἄγξαι, i. e. χαλινῶσαι." Albert. " Scilicet sine addita vel subintellecta voce ἐν χαλινῷ verb. ἄγξαι solum non facile possit illum sensum habere." Ernest. ad Hes. Gloss. SS. Cf. 768. c.] ‖ Ἄγχομαι, Pass. Suffocor, Constringor, unde imperativus ἄγχου, qui accentu distinguitur ab ἀγχοῦ, Prope. Pro Angor, mœrore afficior, Liban. Περὶ τῆς ἑαυτοῦ Τύχης, Ἤγχετο δὲ διαφερόντως τῷ τῶν ἐπιδείξεων ἀριθμῷ. [Suid. Ἄγχω· αἰτιατικῇ. Etym. M. Ἄγχω· παρὰ τὸ

A ἄγω, πλεονασμῷ τοῦ χ· οὐδὲν γάρ ἐστιν ἄλλο τὸ ἄγχω, ἀλλ' ἢ ἄγω, τὸ τὴν φάρυγγα συνάγω, πνίγω. Ἄγχε δέ μιν κεστὸς ἱμάς. In Cod. Dorv. teste Gaisford. est πόλις κεστός. L. πολύκεστος. Hom. Il. Γ. 371. Ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρήν. Etym. Gud. Ἄγχω· πνίγω, καὶ ἄγχειν, πνίγειν· οὐδὲν γάρ ἐστιν ἄλλο τὸ ἄγχω, ἀλλ' ἢ τὸ ἄγω καὶ συνάγω τὴν λάρυγγα. Ἄγχω· ἐκ τοῦ ἄγω, πλεονασμῷ τοῦ ν ἀνύγω (sic), καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς χ ἄγχω. Orio Thebanus ad calcem Etym. Gud. 612. Ἄγχειν· παρὰ τὸ ἄγω, πλεονασμῷ τοῦ χ· τί γάρ ἐστι τὸ ἄγχειν, ἢ τὸ ἄγειν καὶ συνάγειν τὴν λάρυγγα; Zonar. Ἄγχειν· πνίγειν, παρὰ τὸ ἄγω, ἄγειν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ χ, ἄγχειν. Epigr. ἀδ. 281. a Schæf. Mss. indicatum, Ἥρακλες, δακέτων ἄγχε βαθεῖς φάρυγας. " V. ἄγχω in hac re proprium est. Hercules ap. Theocr. (25, 264.) ubi narrat certamen cum Nemeæo leone, Αὐχένος ἀῤῥήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθὰς, Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην· Ἦγχον δ' ἐγκρατέως." Brunck. Cf. Perizon. de Morte Judæ et v. Ἀπάγχεσθαι, Ed. 2.
B Traj. ad Rh. 1766. 8. p. 73. Gal. Lex. Hippocr. Ἀγχόμενος· πνιγόμενος. Vocem usurpavit Hippocr. 156, 42. 213, 29. 342, 13. J. Poll. 3, 150. de Pugna et Pugile, ἄγχειν, ἀποπνίγειν: 155. inter παλαισμάτων ὀνόματα recenset ἄγχειν, στρέφειν: 8, 76. et 77. Τὰς γνάθους παραῤῥηγνὺς, ἄγχων, ἀποπνίγων. Sic usurpat Philostr. Icon. 2, 6. p. 819. Δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. " Quid sit, Pausan. (680.) optime explicaverit, ubi de hac ipsa Arrhichionis lucta agens, τὸ ἄγχειν expl. τὸν τράχηλον πιέζειν ταῖς χερσίν. Imo et Philostr. paulo post ἀποφράττειν τὸ ἆσθμα, Spiritum intercludere, dicit, quod cum variis modis fieri posse hic indicet, paulo post factum ait ab Arrhichionis adversario τὸν πῆχυν τῇ δειρῇ, Cubitum gutturi, opponendo: idem *πνίγμα paulo post appellavit." Olear. Cf. nos 768. a. Thom. M.: Ἄγχει κάλλιον, ἢ πνίγει. " Quanquam propria virtute differant, suamque singula ditionem teneant, in qua alteri locus non sit, attamen translata, quæ ab origine non nihil dissita manans eodem tendit, promiscue ab Atticis
C etiam usurpantur. Hinc ὑπὸ τῶν δανειστῶν, et ἐπί τινι, vel τινὶ ἄγχεσθαι, πνίγεσθαι. Julian. in Misop. 136. Ὁ δῆμος πνιγόμενος ὑπὸ τῶν πλουσίων. Utrumque in Luciano frequens." T. H. " Ap. Græcos πνίγειν, ut et ἀποπνίγειν et ἄγχειν plerumque dicuntur duri creditores, qui collo debitorum quasi constricto urgent eos ad solvendum debitum. Sed Attici malunt ἄγχειν hac notione usurpare, quam πνίγειν. Aristoph. Eq. p. 334. (v. 774.) χρήματα πλεῖστ' ἀπέδειξα Ἐν τῷ κοινῷ, τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων, τοὺς δὲ μεταιτῶν, Schol. δηλοῖ διὰ τούτων τῶν ὀνομάτων τὸ βίαιον τῆς ἀπαιτήσεως. Lucian. Symp. 648. Οὐδὲ ἄγχω τοὺς μαθητὰς, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθούς: Dial. Mort. (22, 1.) Καὶ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρὲ, ἢν μὴ ἀποδῷς. Minus Attice vero dicitur πνίγειν, quod habetur Matth. 18, 28. Κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε λέγων, ἀπόδος, ut et ἀποπνίγειν ap. J. Poll. (3, 116. Ἄγχων τοὺς χρήστας, ἀποπνίγων τοὺς ὀφείλοντας.)" Bos " Ἀποπνίγω tamen in usu est: Lucian. Dial. Meretr. 706.
D 750." Draek. " Differunt proprie: prius videtur præcedere, πνιγμὸς sequitur. Apollod. 2, 5, 4. Καὶ περιθεὶς τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ, κατέσχεν ἄγχων, ἕως ἔπνιξε. (Vide Abresch. infra.) Aristid. 3, 125. Ὄνῳ συμπλακεὶς καὶ πνίγων τόν λέοντα ἄγχειν ᾤετο, (imo in hoc saltem loco πνιγμὸς præcedit.) De creditoribus acerbe debita exigentibus, Basil. 2. p. 55. Ὁ τὸν χρυσὸν κατορύσσων τοῦ ἀγχομένου καταφρονεῖς, quod laxe nimis convertit Interpres Oppressum: p. 6. Νηστεία δανείου φύσιν οὐκ οἶδεν—οὐκ ἄγχουσιν ὀρφανὸν *νηστευτοῦ παῖδα τόκοι πατρῷοι." Abresch. Cum Thoma facit Mœris l. c. J. Poll. 9, 32. Καὶ κακίζων μὲν τελώνην, εἴποις ἂν, βαρὺς, φορτικὸς, ἄγχων, ληστεύων——, βίαιος, ἀποπνίγων, πιέζων. " Ἄγχειν eleganter usurpatur de duris et inhumanis creditoribus, qui obtorto quasi collo, et tanquam strangulantes ad solvenda debita debitores urgent suos: est in Aristoph. haud raro, et τὸ βίαιον τῆς ἀπαιτήσεως significari notat Schol. Basil. Homil. 2. in Ps. 14. (p. 109.) Ἐὰν ἐνδὸν σεαυτὸν κατακρύψῃς, ἐφέστηκε τῇ αὐλαίᾳ (creditor) καὶ θυροκρουστεῖ etc. ἐν ταῖς ἀγοραῖς

ἄγχει. Eodem jure hoc verbi utaris de publicano, A qui hominem exuit, ac solvendis vectigalibus crudeliter instat ac inhumane: sic certe mox ἀποπνίγων de τελώνῃ quoque dicitur, quamvis Atticos præferre existimet ἄγχειν Thom. (et Mœr.) τῷ πνίγειν: sed vero promiscue utraque usurpata reperio verba. Ita ap. Julian. Misop. (l. c.)" T. H. Cf. Idem ad Lucian. 1, 423. Glossæ: Ἄγχω· Neco, Affligo, Ango, Suffoco, Præfoco, Strangulo. Ἄγχομαι· Angor. Ἀγχάμενοι· Ancti, Ἀγχόμενοι habet Witter. ad Thom. M. "De fervore æstatis πνίγος, πνιγηρὸς, et πνιγώδης, ut Belgis *Smoor* et *Stik heet*, abunde obvium. Vide Wessel. ad Diod. 1, 206. De fœtore Theoph. Sim. Hist. 5, 11. Τὸ τῆς κακοσμίας πνίγος φέρειν οὐκ ἔχειν. Tropice πνίγειν Julian. Misop. 368, de plebe divitum avaritia *fame strangulata*, ut loquitur Cic. ad Att. 9, 7. Ὁ δῆμος πνιγόμενος ὑπὸ τῶν πλουσίων, et λιμῷ πνίξαι in Hadr. Imperat. Resp. et Rescript. ap. Fabric. B. G. 12, 536. Cephisodotus ap. Aristot. Rhet. 3, 10. et inde Dionys. H. Resp. de Demosth. et Aristot. 122. (6, 734. Reisk.) Charetem dicit, Εἰς B πνῖγμα (πνίγμα, Schneider. Lex.) τὸν δῆμον ἔχοντα τὰς εὐθύνας πειρᾶσθαι δοῦναι, ἀγαγόντα est ap. Dionys. quod perquam vertitur male, (etiam in Buhlii Ed.) In furno populum habentem, et Qui populum in furnum duxisset. Leg. in utroque suspicor ἄγχοντα. Ælian. H. A. 9, 25. (26. in Schneider. Lex. per errorem,) Ἑαυτὸν δὲ περιχέας αὐτῷ ἐς πνῖγμα (πνίγμα edidit Schneider.) ἄγχει: 10, 48. Καὶ τοῖς λυσσῶσι περιπλακεὶς, ἀπέκτεινεν αὐτοὺς ἐς πνῖγμα (πνίγμα) ἄγχων. (Aristot. loci emendationem recepit Schneider. ad Ælian. H. A. 9, 25. et in Lex. itque alteram quoque Dionys. loci probare debebat.) Qua e locutione simul patescit, etsi, quod et alibi monuimus, Grammatici ἄγχειν expl. per πνίγειν, ita tamen differre, ut ἀγχόνη præcedat, πνιγμὸς sequatur. (Proculdubio igitur erravit Aristid. l. c. Ὄνῳ συμπλακεὶς καὶ πνίγων τὸν λέοντα ἄγχειν ᾤετο.) Nec dum mihi πνίγειν de acerbe exigentibus debitum usurpatum occurrit, ut ἄγχειν." Abresch. Auctar. Dilucc. Thuc. 417. Plut. de Cap. ex Host. Util. 6, C 327. Ταῦτα ἀποστρέφει τὴν γλῶτταν, ὡς ὁ Δημοσθένης (Περὶ Παραπρ. 406.) φησὶν, ἐμφράττει τὸ στόμα, ἄγχει, σιωπᾷν ποιεῖ. Idem Demosth. Κατὰ Εὐέργ. καὶ Μνησιβ. Ψευδομ. 1157. Ἀμυχὰς δὲ ἐν τῷ τραχήλῳ εἶχεν ἀγχομένη, πελιὸν δὲ τὸ στῆθος, εἰς τοῦτο δ' ἦλθον πονηρίας, ὥστε ἕως ἀφείλοντο τὸ κυμβίον ἐκ τοῦ κόλπου αὐτῆς, οὐκ ἐπαύσαντο ἄγχοντες καὶ τύπτοντες τὴν γραῦν. "Wakef. Phil. 1029. S. C. 5, 101. Jacobs. Anth. 10, 107. (* 'πνιγίζειν prætextatum est verbum et de utraque palæstra usitatum. Aristoph. Nub. 1376. Κἄπειτ' ἔφλα με, κἀσπόδει, κἄπνιγε, κἀπέτριβεν, quæ omnia sunt ambigue dicta. Anaxilas ap. Athen. 558. de Nanno meretrice, Οὐ δύ' ἀποπνίξασ' ἑταίρους, τὸν τρίτον θηρεύεται Ἔτι λαβεῖν; Eodem sensu dicitur ἄγχειν ap. Anacr. 52. juvenis puellam vino somnoque gravem, Ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων, Τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει.')" Schæf. Mss. "Ἄγχειν est Vitiare, Vitium afferre, id quod vv. ἄτακτα παίζει satis docent. Neque enim hoc verbum tantum de iis usurpatum est, qui *angunt* aliquem, et *strangulant*, Etym. et ex eo Phavor. Ἄγχειν· τὸ τὴν λάρυγγα συνάγειν, (v. supra;) sed etiam de his, qui *appropinquant* aliis. Certe vestigia hujus notionis comparent in Hesych. in quo glossæ ἄγχε, et ἄγχει, (et ἀγχίξαι,) explicatæ leguntur verbis πλησιάζε, et πλησιάζει, (et ἐγγίσαι,) quas glossas cum glossematis transtulit in Lex. suum Phavor. Unde auctor hujus odarii videtur huic ipso verbo tribuisse eam verbi πλησιάζειν potestatem, cum dicitur de maribus, qui *rem habent* cum mulierculis, ita quidem, ut ei, metri causa, neglectis legibus grammaticis, accusativum junxerit pro dativo. Neque enim Anacr. hujus odarii auctorem esse putamus, imo poetam aliquem recentiorem, eumque satis indoctum. Neque tamen me fugit, doctrinam ejus hic quidem ita vindicari posse, ut v. ἄγχειν, e palæstra arcessitum, significare jussisse dicatur Vi comprimere, (et sic auctorem voluisse abunde testantur quæ supra e Iacobsio attulimus.) Nam luctatores, qui adversa- A riorum fauces premunt, quo eos dejiciant et prosternant, eos dicuntur ἄγχειν, h. e. τὸν τράχηλον πιέζειν ταῖς χερσί: v. Philostr. coll. Pausan. (ll. cc.) Cf. Witter. ad Thom. M. 9. et Schneider. Peric. Crit. in Anthol. Const. Ceph. 81. Ἄγχειν et βιάζεσθαι, conjunxit Himer. Oratt. 23, 13. p. 788. Wernsd." Fischer. "Quod dicitur ἦγχε καὶ ἐβιάζετο, etiam luctatorum erat in pancratio, qui prostratum adversarium faucibus premebant, spiritumque brachio extorquebant. Lucian. de Gymnas. 385. Τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον, (ibid. 2, 890. Ἀγχομένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων.) Ἦγχε Photiani cujusdam lectio est, absque omni dubio vera, quam Hœschel. in marg. notavit; namque editt. scriptura, εἶχε, Tenuit eum, multo languidior est. (Vide supra Aristot. cui ἄγχοντα restituit Abresch. pro vulg. ἔχοντα.) Recte vero ἄγχειν dicitur vis morbi, cum spiritus meatus arctat faucesque constringit. Vide Perizon. de Morte Judæ 4. p. 31. Egregie autem Himerium illustrat fabulosus Abdias Hist. Apostol. B 3, 15. in Fabricii Codice Pseudepigr. N. T. 475.:— 'Dæmon vero sciens futurum se ejici, seduxit puerum in cubiculum et suffocavit eum laqueo, extorquens animam ejus.'" Wernsd. Theocr. 7, 125, notante Schæf. Mss., Εἷς δ' ἐπὶ τᾶσδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας, In hac se palæstra exerceat. Codd. c. 9. ap. Gaisford. ἄρχοιτο exhibent. Schol. Ἀλλὰ εἷς ἐξ ἡμῶν ὁ Μόλων, ἢ μολὼν, ἐπὶ ταύτης τῆς παλαίστρας τῇ φυλακῇ κακοπαθείτω· πάλην δὲ εἶπε τὴν προσκαρτέρησιν, ἤτοι τὴν πρὸς τὸν ἔρωτα πάλην. Ἄλλως. Ἡμῶν φησὶν εἷς καὶ μόνος ὁ Μόλων ἐπὶ ταύτης τῆς παλαίστρας ἀπαγχέσθω, μεταδιώκων αὐτὴν δηλονότι· λέγει δὲ ἢ τὴν παλαίστραν κυρίως, ἐν ᾗ ἐγυμνάζετο Φιλῖνος προσλιπαρούντων αὐτὸν, ἢ μεταφορικῶς, ὡς καὶ ἡμεῖς φαμὲν, ὀρθίαν τὴν παλαίστραν. Μόλων καὶ Σίμων, Ἀράτου ἀντερασταί· παλαίστραν δὲ λέγει τὸν ἔρωτα τοῦ παιδὸς, καὶ τὴν κακοπάθειαν. "Latiori signif. ἄγχειν est Quovis modo constringere, Coercere, Frænare. Hes. Ἄγξαι· χαλινῶσαι. Respexit sine dubio ad Ps. 32, 9. Ἐν χαλινῷ τὰς σιαγόνας C αὐτῶν ἄγξαι. Chrysost. Hom. 16. in Matth. T. 2. p. 113. Τίς ὁ προσήκων τῆς ὀργῆς καιρός; ὅταν μὴ ἑαυτοῖς ἀμύνωμεν, ἀλλ' ἑτέρους σκιρτῶντας ἄγχωμεν, καὶ ῥαθυμοῦντας ἐπιστρέφωμεν. Ψυχὴν ἄγχειν, Animum coercere, Frænare, dicit idem Chrysost. dum Hom. 31. in Ep. ad Hebr. T. 4. p. 589. docet, qua ratione peccatorum cursus frænari possit: Μέγα ἀγαθὸν, ἐπιγινώσκειν τὰ ἁμαρτήματα, καὶ μιμνήσκεσθαι αὐτῶν διηνεκῶς· οὐδὲν οὕτω θεραπεύει πλημμέλειαν, ὡς μνήμη διηνεκής· οὐδὲν οὕτω ὀκνηρὸν ἄνθρωπον ποιεῖ πρὸς κακίαν. Οἶδα ὅτι ἀποπηδᾷ, καὶ οὐκ ἀνέχεται τὸ συνειδὸς ὑπὸ τῆς μνήμης μαστίζεσθαι τῶν κακῶν· ἀλλ' ἄγξον τὴν ψυχὴν, καὶ ἐπίθες αὐτῇ κημόν· καθάπερ γὰρ ἵππος δυσήνιος, οὕτω δυσανασχετεῖ, καὶ οὐ βούλεται πεῖσαι ἑαυτὴν, ὅτι ἥμαρτεν. Isidor. Pelus. Μυρίοις χαλινοῖς τὴν γλῶτταν ἄγχειν. (Vide Ernest. ad Hes. Gloss. SS. supra.) Strictiori signif. ἄγχειν τινὰ est Fauces ejus premere s. Collum ejus obtorquere, durissime ac crudelissime tractando eum, ac de rigidissimis eleganter usurpatum reperitur creditoribus. Chry- D sost. Hom. 3. ad Pop. Antioch. Σὺ δὲ ὑπὲρ ὀλίγου χρυσίου καταπατεῖς, ἄγχεις, σύρεις: Idem, Τὰ χρήματα τοὺς ὀφείλοντας ἄγχει. Basil. M. Hom. de Avaritia: Ὁ ἀπαιτούμενος ἄγχεται. Huc faciunt quæ Pricæus habet ad Matth. 18. 28. Themistius στρεβλοῦν, κατατείνειν, καὶ ἄγχειν ἀναγκάζων ἀποτιννύναι dixit. His addas licet et Apul. (Metam. 9. p. 276.) 'Philebum ceterosque comites ejus involant avidi, colloque constricto, et sacrilegos impurosque compellantes, interdum pugnis obverberant, nec non manicis etiam vinctos coarctant, et identidem urgenti sermone comprimunt, promerent ocius aureum cantharum, promerent auctoramentum illud sui sceleris.'" Suicer. Thes. Cf. Lambin. ad Horat. 235.]

Ἄγχος, (εος, τὸ,) Suffocatio, Strangulatio, Hes. [" Maneth. 1, 320. Ἢ βρόχον * ἀγχινόεντα δι' αὐχένος ἐνδήσαντες, Ἢ διὰ λαιμοτόμου φάρυγος βίον αἵματι λείψει, * Σφονδυλόεντα τράχηλον ἢ ἰνίον ἀκροτομηθείς. Vulgatur * ἀγχονέοντα. "Sed, ut ab ἄλγος ἀλγι-

ὑδεις βρόχος 4, 489. (Ἢ βρόχον ἀλγινόεντα δι' αὐχένος ἐκδήσαντες, in priore loco est ἐνδήσαντες,) sic ab ἄγχος ἀγχινόεις: ab ἀγχόνη neutrum recte venerit, credo." Dorvill. ad Char. 341=407. a Schæf. Mss. citatus. Nostro judicio, pro ἀγχονέοντα vel ἀγχινόεντα, ex altero loco, ubi eadem verba leguntur, probandum erit ἀλγινόεντα.]

[* Ἀνάγχω. Nicand. Th. 475. μή δή σε καταπλέξῃ καὶ ἀνάγχῃ Πάντοθε μαστίζων οὐρῇ δέμας, ἐν δὲ καὶ αἷμα Λαιφάξῃ, κλῇδας ἀναῤῥήξας ἑκάτερθεν. " Ἀνάγκη, G. ἀνάγκῃ, P. Varietatem ἀνάγκῃ annotavit etiam margo St. Voluitne scriba ἀνάγξῃ dare? Ἀνάγκῃ scribit Bentl. Vulgatum ἀνάγχῃ retinui, quoniam ἀνάγκῃ sensu caret, nisi in ἀνάγξῃ mutetur." Schneider. " 'To bind tightly back," Wakef. Mss.]

Ἀπάγχω, Suffoco, Strangulo, Laqueo interimo, Suspendo strangulans. Od. Τ. (230.) ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων. Pass. Ἀπάγχομαι. Suffocor, Strangulor. Sed frequenter ἀπάγχεσθαι, Strangulare seipsum, Mortem sibi laqueo consciscere. Thuc. (3, 81.) Καὶ ἐκ τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο. Et sæpe aor. med. ἀπάγξασθαι, ita usurpatur. Theocr. 3, (9.) ἀπάγξασθαί με ποιήσεις. Aristoph. Nub. (780.) ἀπαγξαίμην τρέχων. [Charito 1, 4. Μόλις οὖν ἔκειτο, πλὴν ὑπηγάγετο τὴν μείρακα μεγάλαις δωρεαῖς, ποῖ τε λέγειν, (" Interpres τῷ τε, posses etiam τοτὲ λέγων, Theophr. Char. 9. δανείζεσθαι κριθὰς, τοτὲ δὲ ἄχυρον," Dorv.) ἀπάγξεσθαι μὴ τυχὼν τῆς ἐπιθυμίας. " Remedium et minæ solitæ infelicium amantium. Similia ap. Apul. 9. Metam. 189, 5." Dorv. " Sic legitur Matth. 27, 5. Ἀπελθὼν ἀπήγξατο. Vulgat. Laqueo se suspendit, et eodem modo Hebr. et Syrus Interpres verterunt. Est vero constans hic vocis ἀπάγχεσθαι usus. Vide Pausan. Arcad. 23. Theophr. Char. 12. (ubi Fischer. ' Ἀπάγχεσθαι, Gulam frangere, Laqueo collum obstringere, atque sic verbum hoc haud dubie accipi debet Matth. l. c. non modo propter particip. ἀπελθὼν, sed etiam propterea, quia eodem sensu occurrit ap. lxx. 2 Sam. 17, 23.' Καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν αὐτοῦ, καὶ ἐνετείλατο τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, καὶ ἀπήγξατο, καὶ ἀπέθανε.) Tob. 3, 10. (de q. l. vide Henck. Diss. de Usu Lib. Apocryph. V. T. in N. T. p. 4. Esth. 12, 3. ἀπήγχθησαν.) Suid. Ἀπήγξατο· βρόχον ἧψεν. (Τί οὐκ ἀπήγξω, ἵνα Θήβησιν ἥρως γένῃ; κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Πλάτων ἐν Μενελάῳ, παρὰ δὲ τὴν ἱστορίαν· οἱ γὰρ ἐν Θήβαις ἑαυτοὺς διαχειρισάμενοι οὐδ' ἡστινοσοῦν τιμῆς ἠξιοῦντο. In Photio idem articulus extat, nisi quod ap. eum est αὐτῇ pro τῇ παροιμίᾳ, et διαχειρωσάμενοι οὐδ' ἥστινος οὖν pro διαχειρισ. οὐδ' ἡστινοσοῦν. Cf. Plut. Prov. 47. Zenob. 6, 17.) Multa autem fuit olim inter VV. DD., maxime autem Perizon. Diss. de Morte Judæ et v. Ἀπάγχεσθαι, Ed. 2. Traj. ad Rh. 1766. 8. inter et Jac. Gronov. de Casu et Pernicie Proditoris Judæ, Lug. B. 1683. etiam sub titulo, Exerc. Acad. de Nece Judæ τοῦ προδότου et Cadaveris Ignominia, ib. 1702. 4. (Herod. 2, 131. Ἡ παῖς ἀπήγξατο ὑπὸ ἄχεος. ' Obtinuerunt hæc locum in famosa nostræ ætatis lite περὶ τοῦ ἀπάγχεσθαι. Jac. Gronov. illis aciem instruxit in Defens. Exerc. de Pernicie Judæ 62.; contra acriter venit Jac. Perizon. Diss. de Morte Judæ c. 9. p. 74. Amavi utrumque v. cl. ob eximias ingenii et eruditionis dotes; rixa ipsa, etiamnum juveni, visa fuit modum excessisse.' Wessel.) disputatio de morte Judæ, an nempe vere suspendio vitam finierit, aut potius locus Matthæi de suffocatione, quæ fit nimio animi dolore et mœrore, de qua ἀπάγχεσθαι interdum usurpari, v. c. ab Aristot. Pol. 7, 7. (cf. Jacobs. Anth. 12, 388.) Andocid. Or. 1. p. 235. Herod. 2, 131. (l. c.) Plut. Puer. Educ. 9. (Aristoph. Vesp. 686. Καὶ πρὸς τούτοις ἐπιταττόμενος φοιτᾷς, ὃ μάλιστά μ' ἀπάγχει, Cruciat, Ægritudine afficit, Nub. 988. Ὥστε μ' ἀπάγχεσθ', ὅταν ὀρχεῖσθαι Παναθηναίοις δέον αὐτοὺς, Τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων, ἀμελῇ τῆς Τριτογενείας, Suffocari tædio vel dolore, ' Eunap. 37.' Wakef. Mss.) docuit Perizon. ad Æl. V. H. 5, 8. (et Stanl. ad Æsch. Agam. 873.) sit explicandus, cujus controversiæ historiam Wolf. exposuit in Cur. Philol. ad Matth. l. l. Rationem autem eam dirimendi haud improbabilem præivit Krebs. Obs. Flav. 66. hanc, ut diceret, Judam ægritudine animi et angore compulsum laqueo sibi ipsi mortem conscivisse, laqueo autem casu quodam disrupto, e loco altiore pronum delapsum esse ita, ut diffiso corpore intestina effunderentur. Cf. etiam Elsner. Comm. in Matth. T. 2. p. 296." Schleusner. Lex. Adde Suicer. Thes. Eccles. et Wakef. S. C. 2, 70. 5, 98. qui locum Matth. fuse tractavit. " Wyttenb. Ep. Cr. 42. Dawes. Misc. 267. Lennep. ad Phal. 136. Act. Med. Kuster. V. M. præf. v. viii. 8. 76. Ἄρτεμις * Ἀπαγχομένη, Callim. Fr. p. 418. (v. nostra supra 287. a—c.)" Schæf. Mss. Glossæ: Ἀπάγχομαι· Suspendo me. J. Poll. 10, 73. Καὶ Θουκυδίδης μέν φησιν, Ἐκ κλινῶν τοῖς σπάρτοις ἀπαγχόμενοι: e 4, 48. Καὶ ἐκ κλινῶν τινῶν, αἳ ἔτυχον αὐτοῖς ἐνοῦσαι, τοῖς σπάρτοις, καὶ ἐκ τῶν ἱματίων παραιρήματα ποιοῦντες, ἀπαγχόμενοι.]

[* Προαπάγχομαι, Ante suspendo me. Cass. Dio 77, 20. Καὶ ὅτι τῶν συνόντων τις καὶ συγκατηγορουμένων αὐτῷ προαπήγξατο.]

" Διάγχω, Suffoco, Offoco, Strangulo."

" Κατάγχω, Offoco, Suffoco. Basil. Λιμῷ καταγχόμενος, πηγνύμενος ὑπὸ κρύους. Hes. κατάγχει " exp. non solum πνίγει, sed etiam κωλύει," [et κατέχει, et ἀνακρούει: nam Albert. " sublata divisionis nota hæc illis conjunxit, ipsa serie jubente nec refragante sensu." " Plut. 8, 86. (Παισὶ δὲ καὶ κληρονόμοις διὰ τί βούλονται πολλὰ χρήματα καὶ μεγάλην οὐσίαν ἀπολιπεῖν; ἵνα δηλονότι καὶ οὗτοι φυλάττωσιν ἑτέροις, κἀκεῖνοι (τοῖς ἑαυτῶν, Reisk.) πάλιν, ὥσπερ οἱ κεραμεοὶ σωλῆνες, οὐδὲν ἀναλαμβάνοντες εἰς ἑαυτοὺς, ἀλλ' ἕκαστος εἰς ἕτερον ἐξ ἑαυτοῦ μεθιείς· ἄχρις ἂν τις ἔξωθεν ἢ συκοφάντης ἢ τύραννος ἐκκόψας τὸν φυλάττοντα καὶ κατάγξας ἀλλαχόσε παρατρέψῃ καὶ παροχετεύσῃ τὸν πλοῦτον;)" Wakef. Mss. Sic edidit Reisk. vertens Fracto tubulo, sed in Ind. Gr. Idem κατάγχω scribit Suffoco. Omnino leg. κατάξας, quod Wyttenb. " revocavit ex Ald. Bas. Xyl. C. E. G. Mosc. 1, 2. Voss. Colleg. Nov. Mez. ut magis conveniens sententiæ, quam vulg. κατάγξας." " Κατάγχω, Strangulo. Theod. Jud. 11, 35. Κατάγχουσα κατῆγξάς με, Strangulans strangulasti me, h. e. In extremas me angustias conjecisti. Sed v. etiam Phavor. in Κατεαγότος." Biel. Thes. Quæ ibi habet Phavor. alio spectant.]

Περιάγχω, Præfoco, Obtorqueo, ad verbum, Circumstrangulo, q. d. Circumjectis manibus strangulo. [Suid. Περιάγξαι· περιστρέψαι, συνθλάψαι, l. συνθλ.]

Συνάγχη, Παρασυνάγχη, Κυνάγχη, Παρακυνάγχη, nomina sunt a posterioribus medicis inventa, quibus totidem Anginæ species designarent. Quæ ita describuntur a P. Ægin. Prima, cum interni τῆς φάρυγγος, Faucium, musculi inflammati sunt. Voco autem fauces internum oris locum ubi simul conveniunt gutturis gulæque extrema; atque hæc proprio nomine συνάγχη appellatur. Secunda, παρασυνάγχη, cum exteriores faucium musculi patiuntur inflammationem. Tertia, κυνάγχη peculiari nomine, quando interni musculi τῆς λάρυγγος, Gutturis, inflammantur. Quarta, παρακυνάγχη, cum externi ejusdem gutturis musculi laborant inflammatione. Hactenus Gorr., qui se in describendis his differentiis Paulum sequi maluisse dicit, quam Galenum. Addit esse et quintam Anginæ speciem, luxatis et prominentibus colli vertebris in anteriora, pueris præsertim, e casu evenientem, et fere incurabilem. Eam autem scribit Aët., proprie κυνάγχην a veteribus appellatam fuisse, quod lingua propter luxatum verticulum a sua radice mota et propriis sedibus excedente, factaque multum difficili respiratione, cogantur ægri aperto semper ore hiare et respirare, et canum in morem linguam exerere. Idem Gorr. tradit κυνάγχην sibi videri significare ap. Hippocr. Morbum acutum in gutture consistentem, cum angustiæ sensu et spirandi difficultate. [Cf. Föes. Œcon. Hippocr. v. Κυνάγχη, H. Steph. Lex. Med. 382. 474. 582. Vocem κυνάγχη usurpat Hippocr. 10, 16. 129, 38. 46. 141, 38. 145, 39. 146, 13. 32. 160, 26. 212, 36. 318, 20. 348, 45. 48. 349, 1. 16. 392, 49. 393, 12. 18. 396, 6. 398, 37. 400, 10. 407, 39. 434, 34. 40. 41. 46. 48.

pro qua Idem 71, 1. 377, 45. * κύναγχος, ου, ὁ, A dixit. Gl. Κυνάγχη· Angina. Κύναγχος· Anguina. A. Gell. 11, 9. e Critolao:—" Postridie, cum res agi denuo cœpta esset, Demosth. lana multa collum cervicesque circumvolutum ad populum prodisse, et dixisse se synanchen pati; eo contra Milesios loqui non quire: tum e populo unum exclamasse, non synanchen, quod Demosth. pateretur, sed argyranchen esse." Cf. J. Poll. 7, 104. Artemidor. 5, 26. Ἔδοξέ τις τὸ ὄνομα τοῦ Σαράπιδος ἐγγεγραμμένον λεπίδι χαλκῇ περὶ τὸν τράχηλον δεδέσθαι ὥσπερεὶ * σκυτίδα. Συνάγχῃ ληφθεὶς εἰς ἑπτὰ ἡμέρας ἀπέθανε· καὶ γὰρ χθόνιος ὁ θεὸς εἶναι νενόμισται, καὶ τὸν αὐτὸν ἔχει λόγον τῷ Πλούτωνι, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ γράμματα ἑπτὰ ἔχει, καὶ καθ' ὃ περιέκειτο τὴν σκυτίδα μέρος, κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος νοσήσας ἀπέθανεν. " Σκυτίδα, Bullam, quales pueri Romani gerebant e collo et fronte, alii auro, alii ære, alii corio factas." Reisk. Nostro judicio melius exponeretur Amuletum, quo sensu vox hæc sumitur in Tatiani loco supra cccLxv. n. a nobis citato, et injuria suspecto, ut ostendit E. H. Barker. B Amœn. Crit. et Philol. in Classical Journal 31, 117.] " Βόλλας ab Æolensibus vocari quas Romani Bullas " vocant, i. e. περιδέραια quædam, Plut. Probl. Rom. " e Varrone tradit 514. meæ Ed." [Porphyr. de Abst. 3, 7. Ὗς δὲ βραγχᾷ, καὶ ἔτι μᾶλλον κύων, καὶ τὸ πάθος ἐν ἀνθρώπῳ ἀπὸ τοῦ κυνὸς κυνάγχη κέκληται. Vide Schneider. ad Aristot. H. A. 8, 21. p. 652. J. Poll. 2, 103. Νόσημα δὲ τῶν ἐντὸς τοῦ στόματος, βήξ, καὶ λύγξ, καὶ βράγχος, καὶ βραγχᾶν, καὶ ἕλκωσις, καὶ φλεγμονή, καὶ κυνάγχη, καὶ συνάγχη: 4, 199. Συνάγχη φλεγμονὴ περὶ ἐπιγλωσσίδα, καὶ φάρυγγα, σύντονος, ἀδυνηρά· κυνάγχη, πνιγμὸς ὑπὸ νύκτα γιγνόμενος, ἐπενεχθέντος ἐπὶ βρόγχον ὑγροῦ παχέος, καὶ γλίσχρου, μάλιστα ἐπὶ παιδίων: 5, 53. Νοσήματα μέντοι κυνῶν, τρία, λύσσα, ποδάγρα, κυνάγχη· ἀλλ' ἡ μὲν ποδάγρα, οὐ πάντη ἀνίατος, ἡ δὲ λύσσα δυσίατος, ἡ δὲ κυνάγχη εἰς θάνατον φέρει, (respicitur ad Aristot. H. A. 8, 22. ubi v. Schneider. p. 658.) 5, 65. Ἀπὸ δὲ κυνῶν ὀνόματα, κυνῆ, κυνηγετική, κυνάγχη, Theoph. Nonn. 49. Ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς συνάγχην: 123. cui C titulus, περὶ συνάγχης καὶ παρασυνάγχης. " Gal. de Locis Affect. 4. Alexander 4, 1. Paulus 3, 27. Cælius Aurel. Acut. Morb. 3, 1. Cels. 4, 4. Aret. Acut. Morb. 1, 7. Cur. Acut. Morb. 1, 7. Actuar. 2, 19. Priscian. 2, 6. et inprimis Gruner. Morb. Antiquit. 245." Bernard. Anton. Lib. 23. Καὶ πρῶτα μὲν ἐμβάλλει ταῖς κυσὶν, αἳ ἐφύλαττον αὐτὰς, λήθαργον καὶ κυνάγχην. " Alterutrum sufficiebat ad scopum. Sensus forsan, Aliis veternum, anginam aliis immisit. Λήθαργος ab Obliviscendi celeritate dictum vult G. Canter. V. L. 1, 15. Κυνάγχην, vel κυνάγκην veteres medicorum filii vocarunt, Omnem oris, faucium, et adjacentium partium affectum cum spirandi difficultate conjunctum, peculiariter κυνάγχην dictum, quod hoc morbo laborantes aperto ore hiare perpetuo cogantur, et canum more linguam exserere: Foës. Œcon. Hippocr. 221. Recte itaque κυνάγχην etiam hominum esse, quemadmodum Anginam omnium pecorum, secus ac Glossaria et Serv. ad Virg. G. 3, 497., qui porcorum tantum morbum volunt, ostendit D Munck. ad Fulgent. 600. Non. Marcell.: 'Angina, genus morbi, eo quod angat, et Gr. συνάγχη appellatur.' Festus: 'Angor est animi, vel corporis cruciatus, proprie a Gr. συνάγκη, i. e. Strangulatione dictus: unde et faucium dolor Angina vocatur.' Lege in utroque scriptore κυνάγχη." Verheyk. Hes. Κυνάγχη· νόσημα κυνῶν, καὶ ἀνθρώπων πνιγμός. " Κυνάγχη, κύναγχος, Jacobs. Anth. 7, 325. Exerc. 2. p. 89. Charit. 755. T. H. ad Plut. p. 135. Κυνάγχης, Tzetz. in Il. p. 153." Schæf. Mss.] Fit [* Κυναγχικὸς s.] Συναγχικὸς a [κυνάγχη s.] συνάγχη, et de Eo dicitur, qui laborat anginæ specie, quæ Synanche appellatur. Gal. ad Glauc. [Dioscor. 1, 66. 5, 21. Aret. Cur. Morb. Acut. 1, 7. Hippocr. 115, 47. 116, 39. 313, 44. 314, 16. 320, 47. 321, 2. 340, 32. 343, 4. 354, 25. 26. 356, 12. 357, 29. 434, 25—45. Diod. S. 2, 537. Ὁ δὲ Πομπήϊος παραχρῆμα μὲν λάβρῳ πυρετῷ συνεσχέθη, μετὰ δὲ ταῦτα ἄφωνος γενόμενος, καὶ καταληφθεὶς κυναγχικῷ πάθει, τριταῖος κατέστρεψε τὸν βίον.]

[* Συνάγχομαι, " Suffocor, Comprimor, Constringor. Sap. 17, 11. Συναγχομένη τῇ συνειδήσει, Compressa a conscientia." Biel. Thes.]

Ἀντιάγχη, Præfocatio obluctans et obsistens. Hoc nomine appellantur Inveterati faucium tumores, qui discuti non possunt. Ita VV. LL. ex Ulp. ff. de Ædil. Edicto, et in illis scribitur Ἀντιάγχην.

Ἀργυράγχη, fictitia vox, quæ exponitur ad verbum Argentangina. Cum Demosth. συνάγχην pati se diceret, ideoque contra Milesios loqui non posse, quidam e populo exclamavit, id non συνάγχην, sed ἀργυράγχην esse. Quod narratur ab A. Gell. 11, 9. et a Plut. Demosth. (4, 734.) J. Poll. (7, 104.) Ἀργυράγχη, ὡς Δημάδης σκώπτων Δ[illegible]θένη, συνάγχῃ λέγοντα εἰλῆφθαι. [Ap. Gell. et [illegible] nulla hac quidem in causa Demadis mentio fit.] Hinc cœpit usurpari h. v. de Iis, qui muneribus corrupti tacerent. [" Wyttenb. Sel. 269." Schæf. Mss.]

[* Λεονταγχής, * Λεόνταγχος, * Λεοντ[illegible]χων: * Λεοντάγκωνος. Callim. Ep. 35. Τίν με, λεοντάγχων, * συοκτόνε, φήγινον ὄζον Θῆκε... τίς; Ἀρχῖνος. Ποῖος; ὁ Κρής. Δέχομαι. " Jam Ernest. λεοντάγχωνος pro monstro verbi habuit, probans, perinde ut Jacobs., Valckenaerii conjecturam λεόνταγχ' ὧδε. Sed in hac ὧδε, inter duos positum vocativos, e meo sensu tam durum est, ut nullo modo possim assentiri. A Boissonado excitatus, ut meam de hoc Callim. loco sententiam exprimerem, memor facilis commutationis literarum χ et λ, ω et αι, statim incidi in λεοντόχλαινε, quod Herculis epitheton etiam in Brunck. Anal. 2, 99. legitur, (Καὶ σὺ, λεοντόχλαινε, πάλιν θωρήσσεο ῥινῷ.) Quod cum Boissonado indicassem, is me monuit, eandem conjecturam secum a Dav. Jac. Van Lennep, perdocto Editore Heroidum Ovidii communicatam esse. Ipse Lennep hanc conjecturam cum VV. DD. nuper communicavit in Spec. 1. Exercc. Amstelodamens. p. 17. Ab eodem pauló post accepit notam ined. Hemsterhusii, qua vulgata Callim. scriptura defenditur:—' Videri possit debuisse per ο scribi λεοντάγχονε, quippe quod primum oriri videatur e λέων λέοντος et ἀγχόνη. Veruntamen analogiæ hic est diversa ratio. Primum ἄγχων, particip. verbi ἄγχω, mutatur in nomen vel adjectivum, vel proprium. * Ἄγχων hoc pacto adjectivum quidem genitivum habet ἄγχοντος, sed proprium nomen formam genitivi aliam adscivit ἄγχωνος, (Hes. Ἄγχων· πνίγων, δήμιος. Δήμιος· ὁ τοὺς καταγνωσθέντας ἀναιρῶν, ἢ ὁ ὑπηρέτης τῶν βασάνων. ' Non accedo itaque Stephanio, pro δήμ. legenti δεσμός. Cum v. ἄγχων convenit Teuton. Henker, q. d. Suspensor. Cf. A. Mylii Addit. ad Ling. Belg. 210.' Albert. An ἄγχων hic [illegible]itur pro substantivo, cujus genitivus sit ἄγχοντος, ut ἄρχων ἄρχοντος?) Jam λεοντάγχων notat Leonis strangulatorem, in genitivo per ω habens λεοντάγχωνος. Hic genitivus convertitur in alterius declinationis nominativum, quod sæpe in Gr. lingua fit, ut μάρτυρ μάρτυρος, ὁ μάρτυρος, ου, φύλαξ ακος, ὁ φύλακος. Pari modo * ἄγχων in genitivo ἄγχωνος: hinc adjectivum existit * ἄγχωνος, et λεοντάγχωνος. Itaque non est mutatum ο in ω.' Quod Hemst. de λεοντάγχων, gen. Λεοντάγχωνος, ut nomine proprio, dixit, verum est. Sic legitur in Alciphr. 3, 67. * Διψοφαπανσίλυπος * Πλακουντομύωνι, corr. e Cod. Par. 1696. * Διψαναπανσίλυπος, etsi Epistolographus dicit etiam * Ζωμεκπνέοντι, 3, 7. * Τραπεζοχάροντι, 3, 46. et Πατελλοχάροντι, 3, 54. ubi Eust. a Bergl. citatus utitur accusativo Πατελλοχάρωνα. Sed Callim. e gen. λεοντάγχωνος novum fecisse nominativum, totidem illum literis scriptum, ut mihi persuaderi patiar, tantum abest, ut hunc nominativum inter voces barbaras referendum censeam. Voces quidem μάρτυρ et φύλαξ, quas antestatur T. H., nego esse analogas. Etenim syllabæ υρ et ακ, φύλαξ nihil aliud est quam φύλακς, non meræ sunt καταλήξεις, sed radicum sunt propriæ, in omnibusque harum vv. derivatis comparent. Nec magis analoga sunt adjectiva γοργώψ γοργωπός, ἄζυξ ἄζυγος, γαμψῶνυξ γαμψώνυχος, alia, siquidem syllabæ ωπ, υγ, et υχ item sunt propriæ radicum. Lingua Gr. numerum habet satis magnum vocabulorum in ος desinentium, quæ sic immutari possunt, ut finalis syllaba

fiat ων. E. c. * εὐσχημος εὐσχήμων, ἄναιμος ἀναίμων, ἄπειρος ἀπείρων, ἄριστος Ἀρίστων. Simili ratione dici possit λεόνταγχος, λεοντάγχων. Priorem formam, quam revera Valck. in Callim. Epigr. poni jussit, tueri videtur analogia vocis σύαγχος. Neque rejiculum sit λεονταγχὴς, cum Gr. lingua norit δειραγχὴς * χοιραγχὴς, nomenque proprium * Χοιράγχης. Sed qui syllabam mere καταληκτικὴν ων opinatur augeri posse nova καταλήξει ος, ut e. c. ab Ἀρίστων Ἀρίστωνος oriatur novus nominativus ὁ * Ἀρίστωνος, is alium sibi quærat fidejussorem, quam Jo. Langium, qui in Niceph. Callist. H. E. 1, 24. Καθά φησιν ὁ Ἀρίστωνος, Plato, sic vertit, Quemadmodum inquit Aristonus. Suid. * Φρύνωνος· ὄνομα κύριον, jam Interpres habuit pro genitivo nominis proprii Φρύνων. In Harpocr. unde Lexicographus articulum sumsit, pro Φρύνωνος legitur Φρύνων, et sic etiam in Suida auctoritate Cod. V. 375. corrigendum. Sed de formatione vocum in ωνος et ωνη desinentium, ne hæc nota nimis excrescat, alio loco agam. ('Ibi etiam has Hesych. glossas expendet, quibus fateor me nonnihil perturbari: Μελεδών· φροντιστὴς, μεριμνητής. Μελεδωνοί· φροντισταί. Μελεδών· ὁ βασιλεύς. Quæ si vitio carent, quid aliud significant, quam syllabam καταληκτικὴν ων in nonnullis vocibus augeri posse nova καταλήξει ος?' Schæf. Satis proba est v. μελεδωνὸς, de quo v. Noster, Suid. Zonar. 1339. ubi Tittmannus laudat Herod. 2, 65. 3, 61. 63. 7, 38. et idem Zonar. 1344. item Phot. ap. quem perperam vulgatum est μελέδωνοι pro μελεδωνοὶ, 'Æl. V. H. 717. H. A. 3, 26.' Wakef. ad Hes. marg. Hinc μελεδωνεὺς, Theocr. 24, 104.) Nunc nihil addam nisi articulum Arcadii Ms. (nuper a Barkero editi,) quo plura nomina in ωνος exeuntia continentur: Τὰ εἰς ωνος ἁπλᾶ * ὑπερδισύλλαβα ὀξύνεται, κοινωνὸς, οἰωνὸς, * Γελωνός· τὰ δὲ σύνθετα προπαροξύνεται, τετράγωνος, ἄφωνος, * ἄγωνος· τὸ δὲ Κόρωνὸς κύριον, τὸ δὲ κορωνὸς προσηγορικόν. Pseudo-Herodian. Epimer. (a Boissonado mox edendus:) Κολωνὸς, ὁ ὑψηλὸς τόπος, μελεδωνὸς ὁ φροντιστὴς, Τιθωνὸς κύριον, νίωνὸς ὁ ἔγγονος, καὶ τὰ προπαροξύτονα εὔωνος καὶ * δύσωνος, ἐκ τοῦ ὠνῶ τὸ ἀγοράζω. Compos. ἄγωνος, Carens angulo, ('sc. a * γῶνος, Angulus, pro γωνία. Valck. ad Herod. 327.:—Angulus non γωνία tantum, sed et γῶνος dici potuit, Hes. Γῶνορ· γωνία, Λάκωνες.' Schæf.) in Lexicis nostris frustra quæras. De v. Κόρωνος consuli potest e. c. Verheyk. ad Anton. Lib. 116." Bast. ad Greg. 593. Ceterum emendationem λεοντόχλαινε in textum recepit Blomfield. ad Callim. p. 62. Cf. Passow. Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, p. 46. "Præstantissimos Criticos in hoc genere non raro falli confitebuntur, credo, omnes, qui Ruhnkenium Ep. Cr. 2, 134. * κρημνιβάδες Hesychio tribuisse, Voss. et Huschk. Comm. de Orph. Argon. p. 22. * τηλεσίφαντος cum πηγεσίμαλλος, Hemst. denique λεοντάγχων, quod Herculis epitheton esse vult, cum nomine proprio Λεβητοχάρων comparasse legerint, v. ad Greg. Cor. 594. ubi quod tractatur Epigr. sic scr. videtur, Τίν με, λεόνταγχ', ὦνα, συοκτόνε, pro λεοντάγχωνε." Lobeck. Diss. nondum edita in Phrynichi Ecll. Sed aliquid humani passus est V. D., cum Hemst. ne unum quidem verbum de v. Λεβητοχάρων ibi dixerit. Bastius quidem Τραπεζοχάρων et Πατελλοχάρων, non Λεβητοχάρων, cum Λεοντάγχων comparavit.]

Λιμαγχέω, χῶ, Fame neco, Inedia neco, λιμοκτονῶ, ad verbum, Fame strangulo, q. d. Angina inediæ suffoco. B. C. 869. Pro eodem dicitur λιμαγχονῶ, quod vide infra post Ἀγχόνη. [Hippocr. 415, 7. 475, 1.]

[* Λιμαγχία, ἡ, Magna inedia, Ruf. Ephes. 3.]

[* Λιμαγχικὸς, ἡ, ὸν, Fame vexans, Inediam ferens. Hippocr. 312, 22.]

[* Λοπαδάγχης, ὁ. Athen. 113. Ὑμεῖς δ', ὦ λοπαδάγχναι, κατὰ τὸν αὐτὸν ποιητὴν Εὔβουλον, λευκῶν * ὑπογαστριδίων, ἑτέροις οὐ παραχωροῦντες φθέγγεσθε, καὶ τὰς ἡσυχίας οὐκ ἄγετε, ἕως ἄν τις ὑμῖν, ὡς κυνιδίοις, ἄρτων ἢ ὀστέων προσρίψῃ. "Si sana vox, quam eodem modo scriptam tenet Cod. A. omisit autem Epitomator, valebit i. q. cum Dalecampio in versione posui, Patinarum strangulatores. Sed eo sensu λοπαδάγχαι fortasse oportuerat, quemadmodum legisse

A Dalecampium existimavit Casaub. cum ait: 'Probo λοπαδάγχαι scribi, ut emendant docti, non λοπαδάγχναι. Similes sunt vv. in hoc scriptore (4, 162.) λοπαδοφυσηταὶ et λοπαδαρπαγίδαι.' Mihi vero pene persuasum est, * λοπαδολίχνοι aut * λοπαδολοιχοὶ leg. Patinas lingentes. Referendum autem h. v. ad duo illa, quæ paulo post leguntur, λευκῶν ὑπογαστριδίων, ut λοπαδολοιχοὶ λευκῶν ὑπογαστριδίων, idem sonet ac, λείχοντες λοπάδας λευκῶν ὑπογαστρ. O vos lingentes patinas candidorum suminum. Valet enim idem τὸ ὑπογάστριον aut ὑπογαστρίδιον, atque τὸ ἦτριον, vel * ἠτριαῖον, aut ἡ * ἠτριαία, ut e J. Poll. 2, 170. 6, 72. intelligitur. Cf. Athen. 7, 302. e, f." Schweigh.]

[* Τραχηλάγχη, ἡ, Numella. Eunap. Maximo 107. Ed. 1568. Τὸ δὲ ὄνειρον ἦν, τὸν Μάξιμον ἔφασκε τραχηλάγχην ἐπιλαβόμενον, ἕλκειν αὐτὸν εἰς τὸν Ἅδην, ὡς δικασόμενον ἐπὶ τοῦ Πλουτέως, quod vertitur, Numella collo injecta. "Interpres ἐπιβαλλόμενον videtur pro ἐπιλαβόμενον legisse." Bast. ad Greg. Cor. 352.]

[* Χοιράγχη, s. * χοιράγχης. Apollon. Alex. Περὶ B Ἐπιῤῥημάτων in Bekk. Anecd. Gr. 2, 622. Πρόσκειται Δώρια μὲν τὰ τοιαῦτα μεταποιούμενα, Εἶ τὰ τῶν χοιραγχᾶν, Πεῖ γὰρ ἁ ἄσφαλτος, αὐτοῦ αὐτεῖ: 625. Τὸ μέντοι πεῖ καὶ εἶ παρὰ Δωριεῦσι χρὴ νοεῖν, ὅτι οὐ παράκειται τῷ πῇ καὶ ἔτι τῷ τῇ ἀνταποδοτικῷ, καθὸ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῦντα τῷ ποῦ μᾶλλον καὶ τῷ ὅπου * ἀντιπαράκειται· τὸ γὰρ, Εἶ τὰ τῶν χοιραγχᾶν, ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ ὅπου, καὶ τὸ, Πεῖ γὰρ ἁ ἄσφαλτος, ἐν ἴσῳ τῷ ποῦ. "Verba, Εἶ τὰ τῶν χοιραγχᾶν, etiam in opere Περὶ Συντάξεως 4. p. 329. citantur, ubi, Εἶτα τὸν χοιράγχαν, editum est. Χοιραγχᾶν, si accentum recte posui, videtur Doricus genitivus nominis χοιράγχη, cujus quæ significatio sit, cum nullo alio loco legerim, pro certo non dicam. Ceterum vocem recte formatam puto. Sic dicuntur κυνάγχη, ἀργυράγκη, δεράγχη, Brunck. Anal. 2, 10. * τραχηλάγχη, Eunap. 64. Boiss. (et ὀροβάγχη.) Quanquam scriptor, nisi fallor, τᾶν χοιραγχᾶν posuisset, si genitivo uti voluisset. Portus ad Apollon. de Synt. 384.:—'Hoc exemplum unde sumtum fuerit, C plane ignoro,' Sophronis est, nisi me omnia fallunt, 'nec possum divinare, quid sibi velit vox illa χοιράγχαν.' Sylburgius addit: 'Herculem fortasse significat, qui porcum Erymanthium strangulavit.' Hoc si verum est, oportetque χοιράγχαν a χοιράγχης, Porcorum strangulator, derivari, sic fortasse recte distinguas, Εἶ τα τῶν χοιράγχαν, i. e. οὗ ζητῶν χοιράγχην. Vide quæ de v. τητάω dixi p. 348. Simile nomen in αγχης est δεραγχὴς s. δειραγχὴς, quod in Anthol. Gr. aliquoties legitur. Vide Brunck. ad V. 2, p. 213. Sed satis verborum super fragmento trium quatuorve vocum, cujus sensum nemo sic eruet, nihil ut dubitationis remaneat." Bast. ad Greg. Cor. 352. Vide supra Λεοντάγχων.]

[* Ἀγχομανές. "Anchomanes, nomen est herbæ, quæ et Dracontea appellatur, fortasse dicta est ab ἄγχω, Suffoco, Strangulo, quia obstruendi meatum spiritus vim habeat, Apul. de Herb. 14." Forcellin. Lex.]

[* Ἀγκτικὸς, ἡ, ὸν, "Ælian. H. A. 14, 25." Valck. ad Scap. marg. Cf. nostra supra 68. a.]

D "Ἀγχοὺς, Hesychio ἡ κάλυξ, quod est κόσμημα "γυναικεῖον, ut suo loco dicetur. Sed f. scr. Ἄγ"χουσα, et κάλυκος nomine intelligenda herba est; "sic enim legimus ap. Dioscor. 4, 23. Ἄγχουσα, ἣν "ἔνιοι κάλυκα, οἱ δὲ ὀνόκλειαν καλοῦσι. De triplici "autem hujus specie, vide Eundem ibid." [Sic et Kuster et Albert. correxerunt. Hesych. Κάλυξ—σημαίνει δὲ καὶ τὴν θαλασσίαν πορφύραν. Cf. J. Poll. 5, 101. ubi olim legebatur ἔγχους pro ἔγχουσα.]

"Ἄγχουσα, herbæ nomen, ut jam dixi, quam qui"dam perispomenως ἀγχοῦσαν vocant, ad differen"tiam participii ἀγχοῦσα. Dicta autem παρὰ τὸ "ἄγχειν videtur, quod habeat vim suffocatoriam et "strangulatoriam. Plinio certe teste pulices necare "radix ejus in aqua decocta traditur." [Hes. Ἄγχουσα· ῥίζα, ᾗ φυκοῦνται τὰ γύναια. In Cod. Ven. est Ἀγχοὺς, pro quo Musur. recte dedit Ἄγχουσα. Schol. Comici in Eccl. 924. (Ἤγχουσα μᾶλλον, καὶ τὸ ὠὸν ψιμύθιον:) Ἡ ἄγχουσα, βοτάνη, ᾗ ἐχρῶντο εἰς τὸ πρόσωπον αἱ γυναῖκες. Cf. Lys. 46. (Χ' ἡ 'γχοῦσα καὶ τὰ διαφανῆ χιτώνια.) Schol. Εἶδος βοτάνης, ἧς ἡ

ῥίζα ἐρυθρὰ, ᾗ ἐρυθραίνονσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες. (Hinc sua sumserunt Suid. et Zonar.) Cf. Suid. v. Ἐρυθαίνει. Hesych. habet φυκοῦνται. Inde vero Lat. Fucare, ut notat Palmer. Vide infra Ἔγχουσα, et Βρενθινά. Gl. Ἄγχουσα· εἶδος βοτάνης, Ebulum, Vaccinium. Ceterum ἄγχουσα pro ἄνθουσα dicta est a purpuræ lumine et flore, qui Græce vocatur ἄνθος, ut ὄρνιχες pro ὄρνιθες. Vide Bochart. Hieroz. P. 2. L. 5. c. 14. p. 737. ubi plura." Albert. Adde Salmas. Plin. Exerc. 807. 808. 816. Themist. Or. 13. p. 167. a Schæf. Mss. indicatus: Ὥσπερ ἂν εἴ τις γυναικὸς ἐρασθεὶς καλῆς καὶ γενναίας, φυκίων μὲν ἐπιμνησθείη, καὶ ἀγχούσης, καὶ ἐντριμμάτων, καὶ τῶν ······ ὡς πλεῖστα αὐτῇ παρεῖναι, καὶ ναὶ μὰ Δία στρεπτῶν πολυτιμήτων, ('an πολυτίμων? v. Ammon.' Pierson ad Mœr. 49. cf. nostra supra 175. d. et n.) καὶ ἐλλοβίων, καὶ πέπλων ἁλουργῶν, καὶ πολυχρύσων, καὶ τούτοις ἄλλοτε ἄλλως ἀμφιεννύοι, * ἐπικομμώῃ, ἀγείρων ἐξ ἁπάσης γῆς καὶ θαλάσσης· δίψει δὲ αὐτὴν καὶ αὐχμῷ ὁρῴη πιεζομένην, καὶ ὀλίγον ἀπολιμπάνουσαν τοῦ ἀποπτῆναι (' l. ἀποσκλῆναι,' Pierson. l. c.) αὐτῷ χρυσῷ; καὶ αὐτῇ πορφύρᾳ· τοῦ (τί, Pierson. l. c.) γὰρ τοιούτου ἔρωτος μέγα ὄφελος ἡ ἐρωμένη, "τῇ ἐρωμένῃ;" Pierson. l. c. Nicand. Th. 637. Ἔνθα δύω ἐχίεια πιφαύσκεο· τῆς δὲ τὸ μέν που Ἀγχούσῃ προσέοικεν ἀκανθῆεν * πεταλεῖον, (v. Salmas. de H. H. I. 52. et Schneider. 256.) 838. Δὴ γὰρ ὅτ' ἀγχούσης * θριδακηΐδα λάζεο χαίτην, Schol. Ἡ ἄγχουσα φυτὸν θαμνῶδές ἐστι. Galen. Lex. Hippocr. * Σχεδιάδα· τὴν ἄγχουσαν, λέγεται γὰρ καὶ οὕτως, Ms. D. * σκελίδα. "Vide L. 1. Περὶ Γυν. 255, 40. 42. Varinus legit σχελίδα literis paululum immutatis; nam Δ et Λ facile inter se confunduntur, et α forte excidit." Franz. Vide Hippocr. 219, 10. 516, 3. "Anchusa officinalis, Hippocr. Ulc. 879.: Anchusa tinctoria, Theophr. H. P. 7, 9. Diosc. 4, 24.: Anchusa Italica, Nicand. Th. 838. (l. c.) Dioscor. 4, 23.: Lithospermum fruticosum, ἄγχουσα τρίτη, Dioscor. 4, 25. cf. Alpin. Exot. t. 68. Barrel. 1168. Galen. Facult. Simpl. 5, 71. * ὀνόκλειον vocat, et aliam, quæ forte C Anchusa tinctoria est, ἀλκιβιάδιον." Sprengel. H. R. H. Theoph. Nonr. 273. "Ἄγχουσα ἡ λεπτόφυλλος ὕλη. "Plin. 22, 20. Matthiol. ad Dioscor. 4, 23. p. 342. Orph. Argon 960. ("Ἀγχουσάν τ' ἐρυθρήν.)" Bernard.]

"Ἀγχουσίζω, Anchusa inficio, Anchusa fuco et "coloro, tradit enim Plin. ejus radicem inficiendo "ligno cerisque aptam esse, ceramque anchusa ad"mista rubere, ut Dioscor. quoque l. c. dicit ejus "radicem ἐν τῷ θέρει βάπτειν τὰς χεῖρας, et rursum "Plin. fundere rubentem succum, manusque inficere "sanguineo colore, et præparare lanas pretiosis co"loribus. Mulieres quoque hujus herbæ succo uti "solent ad coloris lenocinium, unde Hesych. ἀγ"χουσίζεται exp. ἐντρίβεται ταῖς παρειαῖς οἱονεὶ "* φουκάρῳ." [" Scr. Ἀγχουσίζεσθαι· ἐντρίβεσθαι ταῖς παρειαῖς ἄγχουσαν, οἱονεὶ φυκάρε, Fucare." Heins. Sic tacite corrigit Salmas. Exerc. Plin. 815., Ἀγχουσίζεται· ἐντρίβεται τὰς παρειὰς οἱονεὶ φουκάρῳ, addens: "Infima Græcia φούκαρον, vel * φουκάριον dixit pro Fuco mulierum." "Φουκάρῳ pro * φυκαρίῳ." Salmas. (ad Hes.) Guyet. Soping. Φουκάρῳ est vox nihili: leg. D φυκαρίῳ, ut patet e Cod. qui exhibet φ.καρ... a Musuro sic vitiatus, ut testatur Schow., "litera in medio et compendio in fine deleto." Hes. Ἄφυκα· ἀκαλλώπιστα, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν φυκάριον, ὃ βάλλουσιν αἱ γυναῖκες πρὸς φιλοκαλίαν, * ῥοϊδάριον, " l. * ῥοδάριον," Guyet. "Βάλλουσιν, recte. Male i. yet. καλοῦσιν." Perger. " * Φουκάδιον. Lex. Ms. e Cod. Reg. 1843. Φῦκος· τὸ φουκάδιον. Aliud Lex. Botanicum Ms. Reg. Ζῦθος· τὸ φουκάδιον." Ducang. App. ad Gl. Gr. " Φυκάριον, Alga, φύκος, (φῦκος,) Herodian. Epimer. Mss. (a Boissonado mox edendus.) Lex. Ms. Cyrilli: Φύκος (Φῦκος·) τὸ φύκος (φῦκος,) τὸ φυκάριον, καὶ τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης. (Zonar. Φύκος l. Φῦκος· τὸ φυκάριον, καὶ τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης.) * Φύκαρις, vox ignota Fuschio ap. Myreps. s. 36. c. 52. in Cod. Reg. Ms. et 53. in edito, idem forte quod φυκάριον." Ducang. Gl. Gr.] "Ἔγχουσα, "Attice dicitur ἡ ἄγχουσα, Anchusa, herba qua sibi "mulieres ruborem faciei conciliant affricta. UNDE "ET Ἐγχουσίζεσθαι dicuntur αἱ γυναῖκες pro τῇ

A "ἐγχούσῃ χρίεσθαι τὸ πρόσωπον, ut testatur Lexicum "meum vet. cum Etym. qui hæc affert exempla. "Amipsias, Δυοῖν ὀβολοῖν ἔγχουσαν καὶ ψιμμύθιον. "Item: Κοσμεῖσθαί τε τῇ ἐμῇ στολῇ, καὶ ψιμμυθιοῦ"σθαι, καὶ ἐγχουσίζεσθαι τὸ πρόσωπον." [Verba Etym. sunt hæc: Ἔγχουσα· εἶδος βοτάνης, ἣ καὶ διὰ τοῦ α λέγεται ἄγχουσα, Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ ε. Καὶ ἐγχουσίζεται (l. ἐγχουσίζεσθαι, ut et Noster legisse videtur), ἐπὶ τῶν γυναικῶν, τὸ τῇ ἐγχούσῃ χρίεσθαι τὸ πρόσωπον. Ἀγχούσῃ προσέοικεν ἀκανθῆεν * πετάλειον, (e Nicandro Th. 638. ubi Schneider πεταλεῖον edidit, at Idem v. 628. πετάλειον habet, et in Indice scribit, " Πετάλειον, 628. 638.") Καὶ Ἀμειψίας Ἀποκοτταβίζουσι· Δυοῖν ὀβολοῖν ἔγχουσαν καὶ ψιμμύθιον. Εἴρηται παρὰ τὸ ἐγχεῖν τὸ ἐν τῇ ῥίζῃ ἐρυθρὸν, οἷον, ἐγχέουσά τις οὖσα. Ἔστι καὶ ῥητορική· Κοσμεῖσθαί τε τῇ ἐμῇ στολῇ, καὶ ψιμμυθιοῦσθαι, καὶ ἐγχουσίζεσθαι τὸ πρόσωπον. Vide supra cccxxx. h. Thom. M. Ἔγχουσα, οὐκ ἄγχουσα, ἔστι δὲ ῥίζα τις ἐρυθρὰ, ᾗ τὰ πρόσωπα βάπτουσιν αἱ γυναῖκες. "Rectius B quam βάφουσιν, quod habent Rom. et Vascos." Witter. "Imo invertenda potius hæc erant sic, Ἄγχουσα, οὐκ ἔγχουσα. Nam ἔγχουσα, quod et ap. Hes. legitur, ap. recentissimos potius Græcos solos in usu est: ἄγχουσα vero ap. vetustissimos et præstantissimos quosvis, ut ipsum Theophr. Dioscor. Nicand. Galen. P. Ægin. Ætium, item Plin. aliosque plures, quos laudat et explicat Bod. ad Theophr. 7, 9. p. 837. ubi et in antecedentibus p. 835. optime observavit, ἄγχουσαν recentiores tantum Græcos ἔγχουσαν vocasse, pro quo ἤγχουσαν habet Aristoph. Eccl. 751. (imo 924. vide supra,) ubi v. Schol. Quibus ea, quæso, addantur, quæ copiose atque docte, pro more nempe solito, de anchusa, ista radice rubella cosmetica, disseruit et variis veterum locis, huc inprimis apprime facientibus, illustravit Salmas. Exerc. Plin. 808." Triller. "Utramque scripturam habet Hes. hunc in modum corrigendus, Ἔγχουσα· ῥίζα τις, ᾗ παρειὰς (pro vulg. παρ' ἧς) ἐρυθραίνουσιν αἱ γυναῖκες, v. Ἀγχουσίζεσθαι, et Βρενθινά." T. H. Sed ante eum tacite sic correxerat Salmas. Exerc. Plin. 807. ut post eum Piersonus ad Mœr. 167.; et Toupius Emendd. 3, 342. cujus hæc sunt verba:—" Corrigunt ἐρυθραίνονται. Sed altius latet ulcus. Scribe, ῥίζα τις, ᾗ παρειὰς ἐρυθραίνουσιν αἱ γυναῖκες. Lucian. Imagin. p. 6. Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων τὸ ἐπιπρεπὲς, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθὲς, l. * ἐνερυθὲς, (ἐνερευθής, quod satis probum est, agnoscunt Noster et Schneider. Lex. sed ἁμαρτύρως afferunt, ' ἐνερευθής, Cattier. p. 76., est Subruber, Villois. ad Long. 54. Casaub. ad Athen. 26.' Schæf. Mss. 'Ruf. Ep. 58. Philo J. 1, 380. * ἐνερεύθω, Nicand. Th. 511. 871.' Wakef. Mss.) οἵαν τὴν Κασσάνδραν ἐν τῇ λέσχῃ ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς. Odyss. Σ. 171. Χρῶτ' ἀπονιψαμένη, καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς." "Bis in Aristoph. (ll. cc.) ἡ ἔγχουσα legitur, ut dignosci nequeat, utrum probaverit: Schol. quidem utrobique ἄγχουσαν dedit, (atque ex eo Suid. et Zonar.) quæ forma e Comici Thesmoph. prioribus a J. Poll. (7, 95. Ἄγχουσαν, ὄλεθρον τὸν βαθὺν, ψιμύθιον,) profertur, optimo C. Pal. consentiente, licet in Eodem 5, 101. (Ἴσως δ' ἂν τοῖς κόσμοις προσήκοι, καὶ τὸ ἔντριμμα, ψιμμύθιον, ἔγχουσα, φῦκος,) ἔγχουσα sit expressa; in altero Antv. utroque scribendi modo conjuncto, ἐάγχουσα. Par est membranarum varietas in Xenoph. Œcon. p. 493. (10, 2. Ἐντετριμμένην πολλῷ μὲν ψιμμυθίῳ, ὅπως λευκοτέρα ἔτι δοκοίη εἶναι, ἢ ἦν, πολλῇ δὲ ἀγχούσῃ, ὅπως ἐρυθροτέρα φαίνοιτο τῆς ἀληθείας,) 494. (10, 7.) Καὶ ἐμὲ τοίνυν νόμιζε, εἰπεῖν ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, ὦ γύναι, μήτε ψιμμυθίου, μήτε ἀγχούσης χρώματι ἥδεσθαι μᾶλλον, ἢ τῷ σῷ. (Scripturam ἔγχουσα probare videtur Sturz. Lex. Xenoph. etiam sine corruptelæ suspicione, cum Jungerm. ad J. Poll. 5, 101. afferens ex Hes. Ἔγχουσα· ῥίζα τις, παρ' ἧς ἐρυθραίνουσιν αἱ γυναῖκες, cum leg. sit, ut VV. DD. ostenderunt, ᾗ παρειάς.) Ἄγχουσαν Nicander habet ejusque Schol. (ll. cc.) nunquam aliter, si bene memini Galen. (e cujus Libro Περὶ Τέχνης h. l. citavit Kuhn. ad J. Poll. 5, 101., Θεασαμένη παρούσας γυναῖκας ἀγχούσῃ τε, καὶ ψιμμυθίῳ, καὶ φύκει κεκαλλωπισμένας. Idem habet et e Dione in Euboico, Ποικιλτικῇ τε τριχῶν ἀπ' ἀγχούσης, ψιμμυθίῳ καὶ πᾶσι

φαρμάκοις μὴ χρωμένη, quæ parum intelligimus. A Locus est Or. 7. p. 261. Reisk. Οὐκοῦν τόδε μὲν οἶμαι παντί τῳ δῆλον, καὶ πολλάκις λεγόμενον ἴσως, ὅτι βαφεῖς μὲν, καὶ μυρεψοὺς, καὶ βυρσοδέψας, σὺν κουρικῇ γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν, οὐ πολύ τι διαφέρουσαι τανῦν, καὶ ποικιλτικῇ πάσῃ σχεδὸν, οὐκ ἐσθῆτι μόνον, ἀλλὰ καὶ χρωτὸς καὶ τριχῶν, ἀγχούσῃ καὶ ψιμυθίῳ, καὶ πᾶσι φαρμάκοις μηχανωμένῃ κ. τ. λ. ‘ Διαφερούσαις præferendum puto, ut ipse Morell. vidit; nam genera duo ornatriciæ comarum artis commemorantur, virile et muliebre, quæ duo genera sua ætate parum differre Dio queritur. Margo Morell. dat διαφερούσῃ. Malim ἐσθῆτος. Casauboni egregiam de anchusa conjecturam confirmat Morell. e Cod. Reg. in quo fuit ἐπ' ἀγχούσῃ, ubi si bene habet ἐπὶ, quod videtur, significabit idem atque, Ope anchusæ. In Veneta est ἀπεγχούσῃ, et Morell. dat ἀπεχούσῃ.’ Reisk. Sic verba constituit Casaub.: Οὐκ ἐν ἐσθῆτι μόνον, ἀλλὰ καὶ χρωτὸς καὶ τριχῶν εὔχροιαν ἀγχούσῃ—μηχανωμένῃ. Schol. ap. Morell. Ἄγχουσα· πόα τις φοινίσσειν τὰ πρόσωπα πεφυκυῖα μάλιστα. Plin. et anchusam et en- B chusam exhibet.) Nec tamen Grammaticis non credimus, ἔγχουσαν Atticis propriam asserentibus: eximius Etym. locus p. 313. (‘ Sed fallitur prava Codd. deceptus scriptura, quæ Thomæ etiam fraudi fuit. Ap. Comicum, quo nemo Ἀττικώτερος, scriptum hoc nomen per α in Thesm. 2. Fr. 8. Gallis Orcanette vocatur.’ Brunck. ad Aristoph. Lys. 48. cujus sententiam calculo nostro comprobare non dubitamus. Hes. Ἐγρόμενοι· συλλεγόμενοι. ‘ Male pro ἀγρόμενοι, quod idem ac ἀγειρόμενοι, i. e. συλλεγόμενοι.’ Kuster. ‘ Sæpissime α et ε in initio vocabulorum ante γ, e compendio scribendi permutata sunt. Cf. not. in Ἀγκόνους, et Ἀγκοτύλη, et Ἐγχίδιον, Ἔγχουσα etc.’ Albert. Sic Hes. Ἄγχος· δόρυ, perperam pro ἔγχος alicubi scriptum repererat.) Hæc sane dialecti ratio non parum obstat Bocharto, ἄγχουσαν esse dictam statuenti pro ἄνθουσαν, Æolicæ literæ commutatione, a purpuræ lumine et flore, qui Græce vocatur ἄνθος, Hieroz. P. 2. p. 737. (Bocharti sententiam probat Albert. l. c. et fortasse ea vera est: nam hodie C inter eruditos constat ἔγχουσα non nisi ap. recentissimos scriptt. reperiri, atque adeo in etymologia investiganda vet. forma ἄγχουσα sola consideranda est.) Neque magis eum audiendum puto, cum ἀλκιβιαδίου appellationem, quæ anchusæ, teste Dioscor., fuit addita, ab Alcibiade deducit. Vide porro Dausq. Orthogr. P. 2. p. 31.” Hemst.] “ Ἀλκιβιάδιος, s. “ Ἀλκίβιος, βοτάνη, dicta Anchusæ quædam spe- “ cies, et τὸ ἔχιον, ab Alcibio s. Alcibiade quodam, “ qui cum a serpente ictus esset, eo commanducato “ et plagæ imposito sanatus est, ut tradit Schol. “ Nicandri, sic canentis in Ther., (541.) Ἐσθλὴν δ' “ Ἀλκιβίου ἔχιος περιφράζεο ῥίζαν. Meminit et Diosc. “ 4, 24. et 27. et Plin. 27, 5.” [Schol. verba ad Nic. l. c. sunt hæc: Ἀλκίβιος δὲ καλεῖται καὶ ἔχις ἡ βοτάνη, καὶ ἀλκίβιος μὲν ἀπὸ τοῦ εὑρόντος Ἀλκιβίου, ἔχις δὲ διὰ τὸ ἰᾶσθαι ὑπ' αὐτῆς τοὺς ὑπὸ ἐχίδνης πληττομένους. Δημήτριος δὲ ὁ Χλωρός φησιν ὑπὸ ἔχεως πληγέντα τινὰ Ἀλκίβιον, κοιμώμενον παρὰ τῇ ἀλωνίᾳ ἐγγὺς ὕδατος ἢ ἐγγὺς θημωνίας· ἀμφότερα γὰρ τὸ ἄντλον D σημαίνει· κατὰ τὸν βουβῶνα, ἤγουν τὸ * γονάτιον, ἀναστῆναί τε καὶ ταύτην τὴν βοτάνην ἀνασπάσαι, καὶ τὸν χυλὸν μὲν διαμασησάμενον καταπιεῖν, ὡς ἀποκρουστικὸν τοῦ ἰοῦ, τὸ δὲ μάσημα ἐπιθέντα τῷ ἕλκει ἰαθῆναι· διὸ καὶ ἀλκίβιος ἀπὸ τοῦ ἰαθέντος ἡ βοτάνη ὠνόμασται. Ther. 666. Ἄλλην δ' Ἀλκιβίοιο φερώνυμον αἴρεο ποίην, ubi Schol. τουτέστιν ἄλλην βοτάνην, ἄλλο εἶδος ἀλκιβίου, οἷον ἄλλο, φερώνυμον δὲ αὐτὸ εἶπεν, ἐπειδὴ ἀλκεῖ, ἤγουν βοηθεῖ τῇ δυνάμει τῷ χρωμένῳ αὐτῇ εἰς ἀλεξητήριον. Vide Schneider. ad h. l. p. 258. et ad v. 639. ubi * ἐχίον pro vulg. ἔχιος in priore Nicandri versu malle se scribit, et sic voluit Saracen. ad Diosc. 4, 27. Certe Eutecnius ibi ἐχίειον vocat, et ipse Nicander v. 66. habet, Ὡς δ' αὔτως ἐχίειον, * ὀριγανόεσσά τε χαίτη, et 637. Sed vulg. agnoscit Schol. ἔχις ἡ βοτάνη, et satis tuentur quæ a Salmasio dicta sunt de Hom. Hyl. Iatr. 52.:—“ Nicander de secunda echii specie (Ther. 642.) Βλάστη δ' ὡς ἔχιος, * σφεδανὸν δ' ἐφύπερθε κάρηνον. Hic versus est, e quo Plin. interpretatus est, alteram echion capitula habere vi-

peris similia. Nihil minus quam hoc voluit Auctor. Nec enim ἔχιος hic pro Vipera intelligendum, sed nomen est Ipsius herbæ. E duobus echii generibus, quod primo loco descriptum est a Nicandro, τῆς ἐχίου nomen proprie ac jure suo vindicat. Sic in omnibus aliis fere generibus, quod prius est, nomen generis quasi proprium possidet. Nicander ἔχιν dixit Herbam ipsam, ut supra, Ἐσθλὴν δ' Ἀλκιβίου ἔχιος περιφράζεο ῥίζαν. Vocat ἔχιν Ἀλκιβίου illud ἔχιον, quod cognominatum est ἀλκιβιάδιον. Idem igitur ἔχις et ἔχιον de herba ipsa. Sic στρουθὸς et στρουθίον, Herba lanaria; ἡμίονος et ἡμιόνιον, Asplenum.” Plura ap. ipsum V. D. vide, quem prorsus negligere non debebat Schneider. Ceterum quid sibi velit T. H. supra negans ἀλκιβιάδιον ab Alcibiade deduci posse, nescimus; aliter enim deduci vetat Gr. linguæ ratio. Pro vulgatis Diosc. 4, 24. verbis, Ἄγχουσα ἑτέρα, ἣν ἔνιοι ἀλκιβιάδιον, ἢ ὀνοχειλὲς ἐκάλεσαν, Schneider. ad Nic. Ther. 639. exhibet * ἀλκιβιάδειον, per typographi errorem, ut videtur. Idem Diosc. 4, 27. Ἔχιον, οἱ δὲ * ἀρίδαν, οἱ δὲ ἀλκιβιάδιον. Vetustissimus Cod. ap. Salmas. l. c. exhibet * δρίδα, addentem: “ Neophytus legit δωρίδα, atque ita scr. P. Ægin. vocavit * δωριάδα.” Vide Nostrum in Δωρίς. Auctor Append. ad Diosc. 463. hæc anchusæ synonyma posuit: Οἱ μὲν * κατάγχουσαν, οἱ δὲ * λιβυκὴν, οἱ δὲ * ἀρχιβέλλιον, οἱ δὲ ἀλκιβιάδιον, οἱ δὲ * ὀνόφυλλος, οἱ δὲ * πορφυρὶς, οἱ δὲ * μύδουσα, οἱ δὲ * σάλυξ, οἱ δὲ * νωνεὰν, Ἀφροὶ * βουνεσάθ. Plin. 22, 21=25.: Est et alia herba proprio nomine Onochiles, quam aliqui Anchusam vocant, alii * Arcebion, alii * Onochelim, (arcebon-onochilon, Ch.) aliqui * Rhexiam, multi Enchusam.] “ Μιτράγχουσα, (ἡ,) Hes. ὡς λεπὶς χρυσῆ, ἣ τῷ μετώπῳ “ φορεῖται, cui μίτρα quoque est ἡ χαλκῆ λεπίς.” [Cod. exhibet χρυσάων. “ Quasi Mitra angens, vel stringens caput.” Is. Voss. “ F. l. Μίτρα χρυσῆ· ὡς etc. Vel alludit ad Aristoph. Thesm. (2. ap. Clem. Alex. Pæd. 754.) μίτρας, ἀναδήματα, Ἄγχουσαν, ὄλεθρον τὸν βαθὺν, ψιμύθιον, de quo v. Collectanea mea.” Soping. “ L. Μίτρα ἄγχουσα, Aureum spinther phalerarum annumeratum censui, quod errantis in fronte equina capillos restringit atque coërcet. Vel, Μιτράρχουσα, Lamina splendens, ab ἄρχειν, quod λάμπειν.” Perger. An latet v. ἔχουσα? Eust. 453. Ἡ δὲ μίτρα——ἔσω μὲν, ἐριώδης οὖσα, ἵνα μὴ θλίβῃ τὸ ὑποκείμενον, ἔξω δὲ χαλκήν τινα λεπίδα, ἤγουν χαλκοῦν ἐκπέταλον, ἔχουσα. Vel ὑπάρχουσα? Schol. Ven. ad Il. Δ. 187. Ἡ μίτρα ἔσωθεν ἐριώδης ἐστὶ, καίπερ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν χαλκῇ ὑπάρχουσα. Vel, οὖσα? Schol. Ven. ad Il. Δ. 133. Περὶ δὲ τὸ ἦτρον ἡ μίτρα ἔσωθεν ἐριώδης, περὶ δὲ τὴν ἐπιφάνειαν χαλκῇ οὖσα, διὰ τὸ μὴ θλίβειν τὴν γαστέρα. Viderint acutiores.]

¶ Ἀγχόνη, ης, ἡ, paroxytonum, Suffocatio, Strangulatio, πνιγετὸς, Hes. Ap. Dioscor. puto significare Suffocationem qualis est in suspendio, potius quam Ipsum suspendium, ut Interpres vertit, 6, 24, (23.) Ἐπιφέρουσι δὲ πάντες (μύκητες) πνιγμοὺς ἐοικότας ἀγχόναις. ‖ Ἀγχόνη, paroxytonum, Laqueus, Restis, at ἀγχονὴ, oxytonum, indicat Ipsum actum, inquit Suid. (Ἀγχόνη· ὁ βρόχος, τὸ σχοινίον, * παροξυτόνως. Ἀγχονὴ δὲ, τὸ πρᾶγμα, ὀξυτόνως, ἡ ἐνέργεια.) Idem ait Aristoph. Schol. (ad Acharn. 125. Ἡ διαφορὰ τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ τόνῳ, ὀξυτόνως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τοῦ πάθους, βαρυτόνως δὲ τὸ σχοινίον καὶ ὁ βρόχος.) Idem tradit Eurip. Schol. (ad Androm. 800 Τί διαφέρει ἀγχόνη καὶ ἀγχονή; ἀγχόνη, τὸ σχοινίον, ἀγχονὴ δὲ ὀξυτόνως αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.) Viderint tamen tres illi, aut qui illos sequi volent, quem habeant auctorem. Nam ap. scriptores passim pro utraque signif. reperitur ἀγχόνη paroxytonum. Nam, ut cum dicunt ἀγχονὴν scribi pro Ipso actu, s. pro Re ipsa, Actum intelligamus non Strangulationem et Suffocationem, in qua signif. habes ἀγχόναις paroxytonum in proxime præced. l. Diosc., sed Totum suspendium, i. e. Totam actionem quæ est in suspendendo: id verum non reperietur in variis auctorum locis, nisi falsam eorum dicamus esse scripturam. Nam in eo ipso Eurip. loco, in quem Schol. illud annotat, legitur ἀγχόνης in genitivo pro Suspendio, cum accentu in penultima, ἐγὼ μὲν οὖν Δέσποιναν εἴργουσ' ἀγχόνης,

κάμνω, φίλαι, et paulo ante dixerat, Μόλις δέ νιν, θέλουσαν ἀρτῆσαι δέρην, Εἴργουσι φύλακες, ubi ἀρτῆσαι δέρην est Collo laqueum innectere, quam actionem postea vocat ἀγχόνην. Sic ap. Soph. Œd. T. (1359.) οἷν ἐμοὶ δυοῖν Ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα, ubi ἀγχόνη non video quid aliud significare possit quam Ipsum suspendii actum. Philo de Mundo: Θάνατον οὐ καθαρὸν τὸν δι' ἀγχόνης ὑπομένειν. Sic Lucian. (Tim. 45.) 'Αγχόνη μὲν γὰρ τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς, Hæc res suspendium illis fuerit. Pro, Hæc res ad suspendium eos aget, vel adiget. ["Ita βρόχος ap. Lucian. Pseudol. 19. Heliodor. 7. p. 339. Πνιγμὸς τοίνυν εἶχε τὴν γραῦν. Expressit Fulgent. Mythol. p. 7. 'Mœrorum improbior angina.'" T. H.] Denique ap. Eust. (1678.) quoque ita scribitur; Φασὶν ὡς τὴν ἀγχόνην ἐσίγησεν ὁ ποιητὴς διὰ τὸ μιαρὸν τοῦ τοιούτου θανάτου. In eo autem Aristoph. loco, in quem Scholiastes illud annotat, translate ponitur ἀγχόνη, de qua signif. lege quæ subjungam. Illud etiam considerandum, eum cujus est libellus de Vocibus pro diverso Accentu diversam Signif. habentibus, hujus distinctionis inter ἀγχονὴ et ἀγχόνη non meminisse, quamvis satis diligenter et φιλοπόνως, Philoponum auctorem esse suspicor, eas undique conquisierit. Quod autem ad Suidam et Aristoph. Schol. attinet, non magis amborum quam unius me movet auctoritas, quia alterutrum ex altero descripsisse hoc, ut infinita alia, satis constat. || 'Αγχόνη, Pro re quæ angit et cruciat aliquem, vel urit, ut loquitur Terent. Æschin. περὶ Παραπρ. (222.) Τοῦτο δὲ ἄρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τούτῳ, Hoc illum urebat, Hoc eum angebat, vel cruciabat. Metaphoram Gr., reddendo Latina, ἀγχόνη ἦν τούτῳ aptissime verti posse existimo, Crux erat illi. Potest fortasse, et signif. vocis retinendo, per v. Strangulo exprimi: nam reperio ap. Ovid. Dolorem strangulare dici, qui vehementer hominem cruciat, foras non erumpens: [Tr. 5, 1, 63. Strangulat inclusus dolor atque exæstuat intus.] Ango cum ap. Latinos olim poneretur pro ἄγχω, Suffoco, Strangulo, tandem cœpit metaphoricam duntaxat hujus verbi habere signif.: quam et in hoc ab eo derivato nomine ἀγχόνη servari dicemus, si illo in loco Æschinis, metaphoram velimus esse a quolibet suffocationis genere sumtam. ["Codd. Mor. et Mead. retracto accentu in ultimam syllabam. Similia tradunt magistri, Schol. ad Aristoph. Acharn. 125. (l. c.) Quæ solidissime refutat H. Steph. ubi huic Æschinis loco nonnullam lucem immittit." Tayl.] Quod autem de illo Æschinis loco dictum fuerit, idem et de hoc Aristoph. dicendum erit, ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; ubi nescio quorsum annotet Schol. illam cujus supra memini distinct. in accentu. Certe ἀγχόνη cum accentu in penultima illic legitur, i. e. sequendo illam, Laqueus, non autem Suspendium; sed metaphorice accipiamus ita ut laqueum. Nisi forte aliquis ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; intelligat, Nonne hæc sunt laqueus, aut suspendium? pro, Nonne hæc sunt ejusmodi, quæ ad suspendium adigere possint? ut e Luciano modo protuli, 'Αγχόνη μὲν γὰρ τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς. [Hes. 'Αγχόνη· πνιγετός. 'Αγχόνης· ἰξία. "An reponendum, 'Αγχονῆσαι· πνίξαι? Ita Suid. Propius, 'Αγχόνη· * πνίξις. Nec tamen non speciose defendi potest, 'Αγχόνη· ἰξία, modo pro Visco capias, qui non minus quam Laqueus aves implicat. Quod per literas me monuit T. H. Aliter Th. Bruno, in Advers. Mss. superiora connectens: 'Αγχόνη· πνιγετὸς, ἢ ἀγχόνης ἄξια, quod e Phavor. desumsit. Eurip. Bacch. 246. Ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγχόνης ἔστ' ἄξια; q. l. ob oculos forte habuit, vel quoque totus hic versus excidisse potuit, judice Abresch. Misc. Obs. V. 5. T. 1. p. 83. Subjicio denique Kusteri notam: Locus pessime divulsus et corruptus. Phavor. 'Αγχόνη· πνιγετὸς, ἢ ἀγχόνης ἄξια. Sic etiam hic scr. est, sublato signo distinctionis. Nimirum significare vult Hes. ἀγχόνη non solum significare πνιγετὸν, Suffocationem s. Suspendium, sed etiam Rem dignam, ob quam quis se suspendat. Posteriore sensu accipitur in Aristoph. (l. c.) ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; 'Annon hæc digna sunt, ob quæ quis se suspendat?' Vel, 'Annon hæc ad suspendium hominem adigere queant?'

A Hinc igitur lux Hesychio. Similiter in Cod. Ms. Grab. corrigitur, 'Αγχόνη· πνιγετὸς, ἢ ἀγχόνης ἄξια." Albert. Et sic Wakef. quoque ad sui libri marg. correxit. Zonar. 'Αγχόνη· ὁ βρόχος, τὸ σχοινίον, ἀγχονὴ δὲ, ὀξυτόνως, τὸ πρᾶγμα, ἡ ἐνέργεια. "Sensus glossæ, ἀγχόνη, βαρυτόνως, ut ait Schol. Aristoph. (l. c.) denotat Laqueum, sed ἀγχονὴ Rem laqueo dignam, aut Quæ ad laqueum adigat, aut Ipsum suspendium. Utriusque signif. exempla protulit Abresch. l. c. Itaque si Nostrum et Suidam sequamur, ap. Aristoph. legendum foret, ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχονή; Sed recte Hes. exponit per πνιγετὸν, Suffocationem. Atque hoc sensu dici v. ἄγχεσθαι quoque demonstravit Perizon. de Morte Judæ et v. 'Απάγχεσθαι. Neque inepta foret hæc τῆς ἀγχόνης signif. ap. Comicum, ut sensus sit, Hæccine suffocent præ indignatione? plane ut vernacula lingua nos dicimus. Lucian. (l. c.) 'Αγχόνη ἂν τὸ πρᾶγμα γίγνοιτ' αὐτοῖς, (imo verba sunt hæc, 'Αγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς.) Facit huc Kusteri emendata lectio ap. Suid. (imo ap. B Albert. ad Hes.) 'Αγχόνη· πνιγετὸς, ἢ ἀγχόνης ἄξια." Tittmann. "Schol. Aristoph. accentu distingui docet ἀγχόνην et ἀγχονὴν, quod præceptum non hujus tantum, sed aliorum etiam, si verum est, sæpissime violatur." T. H. ad Lucian. l. c. Præceptum illud recepit Stanl. ad Æsch. Eum. 749. Greg. Naz. Od. 2. Ταῦτ' εἰ θέλεις παρ' ἡμῶν, Ἔχοις μὲν, ἀγχόνην δέ. Etym. M. Βελόνη· παρὰ τὸ βέλος καὶ τὴν τούτου ὀξύτητα, ἢ παρὰ τὸ ὅλη βάλλεσθαι. Τὰ διὰ τοῦ ονη, εἰ μὲν οὐσίαν σημαίνει, πάντα βαρύνονται, οἷον, βελόνη, περόνη, ἀγχόνη, τὸ σχοινίον· ἐπὶ δὲ τοῦ πράγματος, ὀξύνεται, οἷον, ἡδονὴ, καλλονὴ, ἀγχόνη, ἢ * ἄγξις, l. ἀγχονὴ, ut vidit Sylburg. Cf. Etym. Gud. Βελόνη· παρὰ τὸ βέλος, καὶ τὴν τοῦ τόξου ὀξύτητα, ἢ παρὰ τὸ βάλλω, τοῦ α τραπέντος εἰς ε, ὡς καὶ ἐν τῷ βέλος· ὡς οὖν παρὰ τὸ πέρω περόνη, ἥδω ἡδονὴ, οὕτω βάλλω βελόνη. Δίδυμός φησι αὐτὸ παρ' ὀνόματος εἶναι. "Oritur ab εἴρω εἶρος. Hinc εἴρηνος, εἰρήνη. Εἴρω tamen primitivum non est, sed oritur ab ἔρω, Necto, unde Lat. Sero, Series. Εἶρος in Libris nostris notat Lanam in unum convo-C lutam. Terminationem νη in istiusmodi nominibus, quale est εἰρήνη, præcedunt in L. G. vocales α, ι, ο, υ, η. Dantur nomina in ανη, ινη, ονη, υνη, ηνη desinentia: in ανη, καπάνη, ἀρτάνη, τρυτάνη, δοκάνη, δαπάνη: in ινη, ἰατρίνη, præbet illud Cyrillus in Lex. Ms. Bibl. Leidens., δωτίνη, ἀξίνη, εἰλαπίνη: in ονη, ἀγχόνη, περόνη, ἀκόνη, * δυόνη, (sic, sed auctoritatem vocis, Lexicis nostris prorsus ignotæ, desideramus,) βελόνη: in ηνη, ἀπήνη, γαλήνη, σαγήνη, λαμπήνη: in υνη, ἐλεημοσύνη, κερδοσύνη, μνημοσύνη, ἀπραγμοσύνη, sed hujus classis nomina centena reperiuntur." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 41. Eurip. Hippol. 776. Βοηδρομεῖτε πάντες οἱ πέλας δόμων, Ἐν ἀγχόναις δέσποινα Θησέως δάμαρ, ubi Valck. "Hoc paulo rarius: in Helena 201. Λήδα δ' ἐν ἀγχόναις Θάνατον ἔλαβε. Mox v. 779. dicitur, κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένη." Alciphro 3, 6. 'Αγχόνης μοι δεῖ, καὶ ὄψει με οὐ μετὰ μακρὸν ἐν βρόχῳ τὸν τράχηλον ἔχοντα. "Pierson. Veris. 140. ex Eurip. Fr. (ap. Stob. T. 99. p. 415.) affert, (a se castigato,) Ὅστις D δὲ λύπας φησὶ πημαίνειν βρότους, Δεῖν δ' ἀγχονῶν τε καὶ πέτρων ῥίπτειν ἄπο, Οὐκ ἐν σοφοῖσίν ἐστιν, εὐχέσθω δ' ὅμως Ἄπειρος εἶναι τῆς νόσου ταύτης ἀεί. (Vulgo ἂν χρόνων.) Nec oblitus est hujus nostri loci, in quo tamen μετὰ μικρὸν cum Berglero retinet." Wagner. "Valck. ad Phœn. p. 118. ad Hippol. p. 249. Pierson. ad Mœr. 81. T. H. ad Lucian. Dial. 111. Musgr. Heracl. 247. Herc. 154." Schæf. Mss. "'Αγχόνη, Laqueus, Restis, Philo J. 1, 512. Apollodor. 250. in. et alibi." Wakef. Mss. "'Αγχόνη, Strangulatio. Aqu. Job. 7, 15." Biel. Thes. Æschyl. Eum. 749. Νῦν ἀγχόνης μοι τέρματ', ἢ φάος βλέπειν, Schol. νῦν μοι ζωὴ, ἢ θανάτου τέλος. Miramur Stanl. in Curis Secundis hæc scribentem; "F. οὐ, Non videam lucem, vel ἢ, Potius quam, subaudiendum est κρεῖσσόν ἐστι," cum ipse olim rectissime sic vertisset, "Nunc mihi aut laqueo perire, aut lucem videre est." Aretæus Cur. M. A. 1, 8. Ὡς γὰρ ἀπ' ἀγχόνης ἀπέλυσε τῆς πνιγὸς ἡ τοιῆδε ἀφαίρεσις: 1, 9. Ἐπὶ φλεγμασίῃ καὶ ἀγχόνῃ, κλυσμοὶ, φλεβοτομίη, * τέγξιες, * ἐπι-

πλάσιες, πυρίη, * διάδεσμοι, συκίη, πάντα τωὐτά. Hippocr. 213, 27. Hes. Θεμερῶπις· ἔρασμία, ἀγχόνη. "Quid hic ἀγχόνη? Annon forte ἄγχουσα, vel ἔγχουσα? Cui conjecturæ favent illa Schol. (B.) Æsch. Prom. 134. Τὴν θεμερῶπιν αἰδῶ· εἰς ἔκπληξιν καὶ φόβον ἐκίνησε παρθενικὴν ἐμὲ, περιφραστικῶς, ἀπεσείσατό μου τὴν παρθένοις πρέπουσαν αἰδῶ, τὴν ἐπικειμένην θερμότητα τῷ προσώπῳ, ἤτοι τὴν * ἐρυθρότητα, ἣν οὐκ ἔξεστιν ἀνδρὶ βλέπειν· καὶ γὰρ ἡ παρθένος ἐρύθημα ἔχει ἐν τῷ ἑαυτῆς προσώπῳ. (Lege e Schol. A. ἣν οὐκ ἔνεστιν ἐν ἀνδρὶ βλέπειν. Adde Apollon. R. 3, 963. θερμὸν δὲ παρηΐδας εἷλεν ἔρευθος, ubi Schol. καὶ τὸ ἐρύθημα δὲ τὸ θερμὸν τὰς παρειὰς κατέλαβεν, οἷον, ἐρυθρὰ ἐγένετο, Schol. e Cod. Par. ... δὲ θερμὸν ἔρευθος, ἤγουν ἐρύθημα εἷλε καὶ ἐπέλαβε τὰς παρηΐδας, ἀντὶ τοῦ, θερμαὶ ἐγένοντο αἱ παρειαί.) Quid enim ἐρυθήματι accommodatius? Cf. Hes. v. Ἐρυθαίνει. Habet tamen vulgata, quo se tueri possit, locum ap. Æschin. (l. c.) Τοῦτο δὲ ἄρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τούτῳ." Stœber. ad Thom. 287. a Schæf. Mss. indicatus. Wakef. ad sui libri marg. pro ἀγχόνη, leg. censet ἀγανής. Plura de hac glossa habebis in Θεμερῶπις. Idem Schæf. ib. consuli jubet Wessel. ad Diod. S. 2, 512. Glossæ: Ἀγχόνη· Laqueus, Suspensum, Strangulatio. J. Poll. 4, 200. Ἀγχόνη, πνώδης ἀπόστασις, μεταξὺ ἐπιγλωσσίδος καὶ ῥίζης γλώσσης.]

Ἀγχονιμαῖος, αία, αῖον, Ad laqueum pertinens. Ἀγχονιμαῖος θάνατος quasi dicas, Laquearis mors, pro Morte laqueo illata. [De h. v. multa diximus supra 204. n. 2. "Anton. Lib. 23. Κλοπιμαίας: κλοπημαίας male. Codex bis κλοπιμαίας. Æquo modo dicitur θνησιμαῖος, λαθριμαῖος, ἁρπαγιμαῖος. Omnino non sunt linguæ Gr. verba adjectiva in ημαιος. Quæ in ιμαιος desinunt, plerumque formantur e substantivis exeuntibus vel in η, v. c. ἐπιστολιμαῖος, ὑποβολιμαῖος, * ὑποθηκιμαῖος, εὐχωλιμαῖος, * πηγιμαῖος, ('Nicet. Eugen. 1, 91.' Boissonad. Mss.) ἀγχονιμαῖος, v. Interprr. Mœridis 284. ('pro ἀγχονιμαίοις Coisl. ἀγκονιμ. Reg. et Leid. ἀγχινομαίοις, Coll. Gron. ἀγχονιμάροις, ubi ρ pro ι', Pierson.) vel in ος, v. c. * νεκριμαῖος, (v. nostra supra 513. b.—518. a.) * τραχηλιμαῖος, * ὀμβριμαῖος, φθοριμαῖος, * μισθωσιμαῖος κ. τ. λ. Quædam ex his in auctoribus recentissimis tantum occurrunt. Phrynich. Προπαρ. Σοφ. Ms. (63. Bekk.) approbat συλλογιμαῖος in phrasi συλλογιμαῖος φορυτός· ἐπί τινος οὐδενὸς ἀξίου ἀνθρώπου, rejicit autem τὰ * ἐνεχυριμαῖα, pro τὰ ἐνέχυρα, Eclog. 160." Bast. Ep. Crit. 155. Ἀγχονιμαῖος a Passowio in Beck. Act. Societat. Philol. Lips. 1, 95. vertitur, Quod strangulando efficitur.]

[* Ἀγχόνειος, ὁ, ἡ, Strangulans, Ad strangulandum comparatus, epith. laquei, Eurip. Hel. 692. ἀγχόνειον δὲ βρόχον Δι' ἐμὲ κατεδήσατο, * δύσγαμον αἰσχύναν. ET * Ἀγχόνιος, pro eodem. "Nonn. Dionys. 21, 31. (Ἀγχονίῳ σφήκωσεν ὁμόζυγον αὐχένα δεσμῷ:) 34, 203. (ὑψιτενεῖς δὲ Αἱ μὲν * εὐγλυφάνοιο παρὰ προπύλαια μελάθρου Ἀγχονίῳ θλίβοντο περίπλοκον αὐχένα δεσμῷ.)" Wakef. Mss.]

Ἀγχονάω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Suffoco, Strangulo, Suid. [Ἀγχονήσας· πνίξας. Sed illud rectius ab * ἀγχονέω deduxeris. Zonar. Ἀγχονῆσαι· πνῖξαι, ἀπαγχονίσαι δὲ, τ, leg. ι. Suid. Ἀπαγχονίσαι· πνῖξαι, ἀγχονῶ δὲ, καὶ λιμαγχονῶ.] Item, Suspendo, sequendo significationem compositorum ἀπαγχονῶ et ἀπαγχονίζω. Ab ἄγχω fit ἀγχόνη, deinde ex ἀγχόνη formatur ἀγχονάω, idem valens quod ἄγχω.

Λιμαγχονάω, et Λιμαγχονέω, i. q. λιμαγχῶ, paulo ante, unde λιμαγχονούμενον ap. Basil. Bud. Comm. 869, 870. ["Dicitur etiam λιμαγχονεῖν," inquit Bud., "quasi dicas, Angina inediæ suffocare. Unde de Mida legimus, Ὁ δὲ τυχὼν τῆς εὐχῆς, λιμαγχονηθεὶς ἀπέθανε. Basil. περὶ Νηστείας, Ὃν διὰ τοῦτο ἐπήγαγεν ὁ δίκαιος κριτὴς, ἐπειδὰν ἑώρα αὐτῶν τὸν μὲν νοῦν ἐν τῇ ἀτροφίᾳ τῶν τῆς ἀληθείας διδαγμάτων λιμαγχονούμενον, * ὑπερπιαινόμενον δὲ αὐτὸν καὶ κατασαρκούμενον τὸν ἔξω ἄνθρωπον." Schol. ad Aristoph. Plut. 287. Οὗτος ὁ Μίδας σφόδρα πλούσιος ἦν· ἤγησε γὰρ, ὥς φασι, τοὺς θεοὺς, ὅ,τι ἂν εἰς χεῖρας λάβῃ, χρυσὸν γίνεσθαι· καὶ τυχὼν τῆς εὐχῆς, λιμαγχονηθεὶς ἀπέθανεν· ὅσα γὰρ ἐλάμβανεν εἰς τροφὴν, εἰς χρυσὸν μετεβάλλετο. "Vo-

A culæ εἰς τροφὴν, quibus facile caremus, in Fl. primum insertæ desunt in A. et Apostolio. Λιμαγχονεῖν ex Enarratore nostro et Basilio T. 2. p. 16. protulit Budæus C. L. G. Schol. Apollon. R. 2, 1031. de Mossynœcis, Τὸν βασιλέα αὐτῶν ἄδικόν τι κρίναντα ἐγκλείουσι καὶ λιμαγχονοῦσι, (Schol. e Cod. Par. Περὶ δὲ τῶν Μοσυνοίκων Ἔφορος καὶ Νυμφόδωρός φασιν, ὅτι τὸν βασιλέα αὐτῶν, ἐάν τι ἄδικον κρίνῃ, συγκλείουσι καὶ λιμαγχονοῦσι, ubi Schæf. 'Altera forma hujus verbi, a Lexicographis commemorata, λιμαγχονᾶν, ubi occurrat, ignoro.' In eadem historia λιμῷ ἀποκτείνειν dixit Nic. Damascen." T. H. "Deut. 8, 3. Ἐλιμαγχόνησέ σε, Fame te afflixit. Sym. Theod. Prov. 10, 3. Οὐ λιμαγχονήσει Κύριος ψυχὴν δικαίαν, (vulgo legitur λιμοκτονήσει.) Phavor. Λιμαγχονῶ· πνίγω, * λιμάσσω." Biel. Thes. Suid. Λιμαγχονῶ· πνίγω. Vide Ἀπαγχονίζω. Ignoti Poetæ Carmen de S. Theodoro v. 258. p. 46. inter Manuelis Philæ Carmina Gr. a Wernsdorfio edita, Οὗτοι δὲ καὶ διψῶσιν ὑπὲρ διψάδας Ἡμᾶς ἑαυτοῖς * συμμολύνειν εἰς βά-
B θος, Εἴδ' οὖν λιμαγχονεῖν τε καὶ τέμνειν ξίφει. "Nonne potius ἢ δ' οὖν, aut εἶτ' οὖν? V. λιμαγχονεῖν est Famis angina afficire. Gataker. Diss. de S. N. T. 4. p. 32. dicit esse verbum insolens a lxx. Interprr. noviter effictum, ad exprimendum Hiphil הרעיב Deut. 8, 3. Sym. Prov. 10, 3." Wernsdorf. "Quod enim de Mida dictum refert Budæus," inquit Gataker., "recentioris alicujus esse videtur, λιμαγχονηθεὶς ἀπέθανε; (sed h. v. usurpaverant scriptores satis vetusti Antisthenes et Hippocr. mox afferendi, et Ephorus et Nymphodorus ll. cc.) et est præter fabulæ argumentum, (v. supra.) Ævi recentioris et illud Galeni, hominis Asiatici, de Dogm. Hippocr. et Plat. 5, 7. Ὅσοι αὐτῶν ἢ κλέπτοντες, ἢ τι τοιοῦτον ἕτερον δρῶντες ἁλῶσι, καὶ μαστιγούμενοι, καὶ λιμαγχονούμενοι, καὶ ἀτιμαζόμενοι πρὸς τῶν δεσποτῶν, οὐκ ὀργίζονται. Nam quod λιμαγχεῖν verbum, quod idem significet, eidem auctori ascribit Budæus, et e Budæo Stephanus, nec locum ullum laudant, et est merito suspectum." Imo formam λιμαγχέω satis tuentur illa ab ea derivata, * λιμαγχία
C et * λιμαγχικὸς, quæ supra suo loco dedimus. Iis, quæ ibi paulo jejunius notavimus, addas hæc:- "Λιμαγχία, Summa inedia et omnimoda abstinentia, cum quis fame cruciatur aut strangulatur, i. q. λιμοκτονία. Λιμαγχίαν Aurelian. Immodicam abstinentiam vertit, Tard. Pass. 1, 5. Hinc λιμαγχεόμενος est Hippocrati Qui fame et inedia cruciatur, Qui imperatam a Medicis inediam subit, et cui a Medico summa est imperata inedia, Prorrhet. 2. (415, 7.) Πρῶτον μὲν ὁ λιμαγχεόμενος εἰ πλείονα φάγῃ τε καὶ πίῃ, Inprimis quidem qui inedia cruciatur, si abundantiorem cibum et potum sumserit. Sic λιμαγχικοὶ et λελιμαγχημένοι dicuntur Inedia confecti, Fame macerati et enecti, Quique summam inediam ferunt. Epid. 6. (312, 21.) Καὶ ἐν τοῖσιν λιμαγχικοῖσιν αἱ μετριότητες, ἀπὸ τουτέων σκεπτέαι, Ex his quoque videndi sunt quinam ad summam inediam ferendam moderate se habeant. Et de Art. (588, 10.) Καὶ γὰρ αὗται αἱ σάρκες τῶν μὴ ἀπὸ τέχνης ὀρθῶς λελιμαγχημένων, αἱ τῶν λεπτῶν μυξωδέστεραί εἰσιν, ἢ αἱ τῶν
D παχέων, Gracilium namque carnes, qui non recte ex arte inedia macerati sunt, quam obesorum mucosiores sunt. Rursus ibid. (660, 45=501, 35.) λιμαγχονέειν est Inediam ferre, Παρὰ πάσας δὲ τὰς τῶν ἄρθρων ἐμβολὰς δεῖ ἰσχναίνειν καὶ λιμαγχονέειν καὶ ἄχρι ἑβδόμης, (in Ed. 1538. καὶ deest,) In omni vero articulorum repositione victu tenui et inedia etiam ad septimum diem utendum. Λιμαγχίαι usurpantur Rufo Ephesio pro Extrema inedia, L. περὶ τῶν ἐν Νεφροῖς Παθῶν, in curatione inflammationis, Οὐ μὴν εἰς ἅπαν αἱ λιμαγχίαι τούτοις συμφέρουσιν, ἥπερ ταῖς ἄλλαις φλεγμοναῖς, ἀλλά τι καὶ * προσαρτέον, φυλάσσοντα τοὺς πυρετοὺς, ὅπῃ τε χαλῶσι, καὶ ὅπῃ ἐπιτείνουσιν, Neque vero sicut in aliis inflammationibus extremæ omnino inediæ his conferunt, sed aliquid assumendum observata febrium remissione et intensione." Foës. Œcon. Hippocr. Legitur porro in Stob. Serm. 18. p. 165=358. ex Antisthene: Τὰς μὴ κατὰ θύρας, φησὶν ὁ Ἀντισθένης, εἰσιούσας ἀπολαύσεις δεήσει ἢ σχασθῆναι, ἢ ἐλλεβορισθῆναι, ἢ πάντως λιμαγχονη-

θῆναι, κακὰς ἀμοιβὰς ἐκτίνοντα τῆς προγεγενημένης ἀπληστίας ἕνεκα μικρᾶς καὶ ὀλιγοχρονίου ἡδονῆς.] A

[* Λιμαγχόνη, ἡ, i. q. λιμαγχία, Cruciatus famis. Ignoti poetæ Carm. de S. Theodoro v. 218. inter Manuelis Philæ Carmina Gr. a Wernsdorfio edita p. 40. εἰς καθαίρεσιν πλάνης Καὶ θανατούσης ἔκλυσιν λιμαγχόνης. " Nicet. Eugen. in Argumento operis." Boissonad. Mss.]

[* Ἀγχονέω, i. q. ἀγχονάω, si proba sit forma ἀγχονάω. " Manetho 1, 317. (βρόχον ἀγχονέοντα,) nisi leg. * ἀγχονόεντα." Schæf. Mss. Vide nos supra post Ἄγχος.]

[Ἀπαγχονέω, Strangulo. Verbum hoc Noster supra in Ἀγχονάω obiter tantum et nullo testimonio stabilitum attulit. Extat autem in Cass. Dione 1208. Καὶ γὰρ οἱ Κυϊντίλιοι ἀπηγχονήθησαν. Schneideri Lex.: " * Ἀπαγχονάω, ἀπαγχονίζω, et ἀπάγχω." Sed, ut simplex ἀγχονάω suspectum est, sic compos. ἀπαγχονάω jure suspectum habueris. Recte Reimar. in Ind. ad Cass. Dion. ex h. l. ἀπαγχονέω, non ἀπαγχονάω, dedit.]

B [* Ἀγχονίζω, idem. Schol. Eurip. Hippol. 780. Ἀμφιδέξιον σίδηρον· ἀντὶ τοῦ δίστομον, ᾧ ἄν τις πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη δεξιῶς χρήσαιτο· ἐδόκουν γὰρ μετέχειν τοῦ μιάσματος, ὅσοι μὴ ἔκοπτον τὰς ἀγχόνας τῶν ἠγχονισμένων.]

[* Ἀγχονιστής, οῦ, ὁ, Necator, Gl.]

Ἀπαγχονίζω, Strangulo, Suspendo strangulans, i. q. ἀπάγχω, et pass. ἀπαγχονίζομαι, Strangulor, Suspendor cum strangulatione. Diog. L. Diogene (52.) Ἰδὼν π[illegible] γυναῖκας ἀπ' ἐλαίας ἀπηγχονισμένας. Sic Thuc. (l. c.) dixit Ἐκ τῶν δένδρων ἀπήγχοντο. [" Lucian. Lexiph. 11. (Καὶ, εὖ ἴστε, ἀπολώλε᾽ ἄν, εἰ μὴ ἐγὼ [illegible]πιστὰς, ἀπηγχώνισά τε αὐτὸν, καὶ παρέλυσα [illegible] * ἐμβροχῆς, (sic Reitz. edidit, cf. Wessel. ad Diod. S 2, 512.: Edd. priores ἀπηγχόνισα, M. et Schol. ad c. 10. ἀπηγχόνησα, utraque lectio Reitzianæ præferenda est: vertitur, Ablaqueassem.)" Valck. ad Scap. marg. " Argum. Eurip. Hippol. p. 2. Valck. (Καὶ καθελεῖν σπεύδων τὴν ἀπηγχονισμένην.) Lucillius 35. 54. 55. 70. 103. Epigr. ἀδ. 109." Schæf. Mss. " Hippocr. περὶ Παρθ. 213, 11." Wakef. Mss. Suid. Ἀπαγχονίσαι· πνίξαι, ἀγχονῶ δὲ, καὶ λιμαγχονῶ. Zonar. Ἀγχονῆσαι· πνίξαι, ἀπαγχονίσαι δὲ, τ, leg. ι.]

¶ Ἀγκτὴρ, ῆρος, ὁ, Id quo constringimus aliquid: nam ἄγχω, unde fit, Constringere fauces significat. Hinc pro Vinculo ponitur, quia qui vinciuntur, constringi solent, siquidem ab Hes. [et Etym.] δεσμὸς exponitur. Ap. Galen. redditur Fibula, ad Glauc. 2., Ἐὰν δὲ εἰς βάθος διήκῃ τὸ τραῦμα, καὶ ῥαφαῖς καὶ ἀγκτῆρσιν εἰώθαμεν αὐτὰ τὰ χείλη συνάγειν. Qui locus convenit cum eo, quod scribit Celsus l. 5., Ἀγκτῆρες Fibulæ sunt, quibus præ vulnerum committuntur. [Vide Schneider. ad Veget. p. 116.] ¶ Ἀγκτῆρες, Loca in collo, quibus fit suffocatio. J. Poll. (2, 132.) et Etym. atque Hes., qui ex illo, ut opinor, sumserunt, [οἱ ἐν τῷ τραχήλῳ τόποι, δι' ὧν ἄγχεσθαι συμβαίνει. " Ea colli pars esse dicitur, quæ est inter πρηστῆρας et φάρυγγα a vehendo, ut volunt nonnulli, auctore J. Poll. 2, (134. Τὸ δὲ ἐν μέσῳ πρηστήρων τε καὶ φάρυγγος, ἀγκτήρ. Vide Nostrum v. Ἀγητήρ.) Ἀγκτῆρες, Pars colli, ut ait Hes., per quam facillime quis suffocatur. Dicuntur etiam ἀγκτῆρες Hamuli s. Fibulæ, quibus vulnerum labra longe a se dissita conjunguntur, ap. Gal. Meth. 1. et Cels. 5, 26. quod opus ἀγκτηριασμὸς appellatur. Paulus autem 4, 7. Luctæ genus, quo colla mutuo petuntur ad strangulationem minandam, ἀγκτῆρας vocasse nonnullis videtur; sed corruptus quorundam judicio is locus est, atque illic pro v. ἀγκτῆρσι leg. censent ἀλτῆρσι, Halteribus, quorum usus in veterum exercitationibus notissimus fuit." Gorræus. Lectio ἀλτῆρσι etiam Nostro arridebat: vide Ἁλτῆρες. " Jacobs. Exerc. 1, 97. (' Moschio ap. Stob. 154. Πᾶν τλῆμ' ἀνάγκης στυγνὸν ἢ κατ' αὐχένων Ἡμῖν ἐρείδεις τῆς τε λατρείας ζυγόν. Ubi f. scr. Ἀγκτῆρ' ἀνάγκης στυγνὸν ἢ κατ' αὐχένων. Quæ cervicibus nostris necessitatis imponis vinculum. Hes. Ἀγκτὴρ· δεσμός.')" Schæf. Mss. Lege ᾗ pro ἢ.]

Ἀγκτηριάζω, F. σω, P. κα, Anctere constringo, Constringo fibula, quæ Ancter dicitur. Et nomen verbale Ἀγκτηριασμὸς, Constrictio per aucterem. " Ἀρτηριάζειν, in Hippiatr. de equo hydrope laborante, Ὅταν δὲ ἀποῤῥυῇ τὸ ὑγρὸν, ἀρτηριαζέσθω, " καὶ θεραπευέσθω ὡς τραῦμα. Ita Bud. sed sine interpr." [Veget. Art. Veterinar. s. Mulom. 5, 24. " Cum fistulam abstuleris, duo vel tria grana salis in plagam inseris, ne claudatur," ubi Schneider. p. 116. " Hoc Apsyrtus et Hierocles dicunt ἀρτηριαζέσθω καὶ θεραπευέσθω τὸ τραῦμα." " Verbum ἀρτηριάζω, e loco isto solo relatum in Lexica, delendum, et in ἀγκτηριαζέσθω mutandum est. Ἀγκτὴρ est Fibula." Idem in Corrig. et Add.]

[* " Προαγκτηριάζω, Ich verbinde vorher m[illegible] nem ἀγκτὴρ, Galen. C. M. s. L. 2. c." Schneider. Lex.]

¶ Ἀγκταλιάζω, F. σω, P. κα, Suffoco, Strangulo, ἄγχω, Hes. [Is. Voss. legit ἀγκτηριάζει pro vulg. ἀγκταλιάζει. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγκαλίζει· ἄγχει. Vide Ἀγκαλίζω.]

B ἌΓΩ, F. ξω, P. ἦχα, et Attice ἄγηχα, deinde per pleonasmum literæ ο, ἀγήοχα. Sic Aor. 2. ἦγον, Attice ἤγαγον: sed ἀγήοχα potius dicitur quam ἦχα aut ἄγηχα: maxime vero ἤγαγον est in usu. Habet autem varias signiff. hoc verbum pro varia constructione; sed prima et propria videtur esse pro Duco, cum de animatis dicitur; pro Affero, de inanimatis; et cum inanimatum est quod ἄγει, tum verbo Vehere redditur. Proximæ sunt signiff. quæ exprimuntur per composita a Duco, ut Deduco, Adduco, Abduco, Educo. Item Induco s. Impello, vt Lat. Ago. Item pro Traho. Sed et alio sensu usurpatur Gr. ἄγω, itidem ut Lat. Ago. Alicubi et per v. Habeo interpretandum est, vel per Duco, in phrasibus quibusdam, in quibus Lat. lingua Habere et Ducere indifferenter usurpat. Interdum et pro Ducere, i. e. Existimare, ponitur. Item pro Ducere, i. e. Regere: in qua signif. et Ago Horat. effert. Necnon pro Formare, Instituere, quod Latini tum simplici Ducere, tum composito Educere exprimunt. Quinetiam pro C Delectare, quo sensu sæpe pass. Duci ponitur. Habet et alia significata, quæ declarabimus, ubi horum exempla ordine protulerimus.

Ἄγειν, Ducere, Abducere, de animatis dictum, de quibus proprie dici tradunt Grammatici. Il. Ψ. (596.) Ἦ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων: Δ. (238.) καὶ νήπια τέκνα Ἄξομεν ἐν νήεσσι: (541.) ἄγοι δέ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη Χειρὸς ἑλοῦσα, Manu ducat, vel Manu deducat. Dicitur autem ἄγω σοὶ τοῦτον, vel ἄγω τοῦτον πρός σε, Adduco tibi hunc. Et ἄγω σε simpliciter, et ἄγω σε εἰς τὴν πόλιν, vel εἰς τὴν ὁδόν. Xenoph.: Ἐπὶ τὴν ῥάστην ὁδὸν ἄξω σε. Ipsa etiam ὁδὸς, Via, dicitur ἄγειν εἴς τινα τόπον, Ducere aliquo, quo sensu et Ferre usurpatur. Plato Apol. Τὸν ἐπὶ Τροίαν ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατιὰν, Cic. interprete, Qui maximas copias duxit ad Trojam, ubi στρατιὰν pro re animata habere debemus, quia complectitur στρατιώτας, Milites. Alioqui v. Duxit, locum hic non haberet. Dicitur autem aliquando ἄγειν subaudito accus., ut ἄγειν ἐπὶ φάλλαγγος, Xenoph. (K. Π. D 1, 6, 19.) Invenitur ἄγω pro Duco duobus etiam accusativis junctum ap. Eund. (Cyn. 4, 10.) Ἀγαθὸν ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα, (4, 9.) Ἄγειν δὲ ἄμεινον τὰς κύνας τὰ ὄρη πολλάκις, nisi forte utrobique deest præpos. Ἄγειν de inanimis dictum, Xenoph. Œcon. Ὅτε ἦλθεν ἄγων αὐτῷ τὰ παρὰ τῶν συμμάχων δῶρα, ut Cicero vertit, Cum venisset ad eum eique dona a sociis attulisset: Hellen. 3, (1, 10.) Ἀεὶ ἦγε δῶρα αὐτῷ. Eodem modo Isocr. ad Nicoclem, Ἄγειν σοὶ δωρεάς. Idem ad Eund. Ὑμῖν τοῖς βασιλεῦσιν ἐσθῆτας ἄγειν, ἢ χαλκὸν, ἢ χρυσὸν εἰργασμένον. Sed et ante illos Hom. ita usus est hoc verbo, Od. A. (184.) ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον, et Il. A. (367.) καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα. At Latini dona aut vestes aut aurum Adducere non dicerent, sed Afferre aut Advehere. Ἄγειν pro invehere, ut Demosth. pro Cor. (275.) Πόλεμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἄγεις, Αἰσχίνη, Bellum in Atticam invebis, quæ tamen signif. metaphoram habet. Tribuitur vero inanimatis ἄγειν et alio modo, i. e. non cum dicimur ἄγειν ea quæ sunt inanimata, sed cum inanimata dicuntur nos ἄγειν, veluti naves

aut currus, Xenoph. (K. Π. 6, 3, 11.) Ἁρμάμαξαι ἄγουσι τὰς γυναῖκας. A

Ἄγειν metaphorice, ut Lat. Adducere. Xenoph. (Mem. 2, 1, 49.) ἄγειν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν, Adducere ad felicitatem, Facere ut aliquis perveniat ad felicitatem, Promovere ad felicitatem: (1, 6, 14.) ἄγειν ἐπὶ καλοκἀγαθίαν. Plato de Rep. Ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄγειν. Sic ἄγειν εἰς ὑποψίαν, ut Cic., Adducere in suspicionem. Idem Plat. Timæo, Εἰς τάξιν αὐτὸν ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας, i. e. interprete Cic., idque ex inordinato in ordinem adduxit. Ut autem dixit Plato ἄγειν εἰς τάξιν ἐκ τῆς ἀταξίας, sic Philo de Mundo, ἄγειν εἰς διάκρισιν ἐκ συγχύσεως.

Ἄγειν, Abducere, ἀπάγειν. Il. I. (594.) Τέκνα δὲ ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.

Ἄγειν, Educere, pro Extrahere, Elicere, Ciere, ut Dioscor., ἄγειν οὖρα, ἔμμηνα, γάλα, Ciere urinam, menses, lac. Sic ἄγειν κοιλίαν, Ciere alvum, ap. Eund.

Ἄγειν, Inducere, Impellere, ut et Lat. Agere usurpatur. Il. N. (602.) τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε: B. (834.) κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο. Interdum cum accus. et infin., Apollon. R. 1, (236.) Εὖτ' ἂν ἄγῃ χρέος ἄνδρας ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλεσθαι. Significat et quandam violentiam ἄγειν interdum, et veluti Trahere aut Rapere sonat. Æschin. c. Ctesiph. (443.) Καὶ ἄξειν ἐπὶ τὸ βῆμα, καὶ ἀναγκάσειν ἀποκρίνεσθαι. B

Ἄγειν affinem habet proxime præcedenti significationem in hac phrasi, quæ frequentissima est, ἄγειν καὶ φέρειν, Diripere, s. ut inquit Bud., Populari et expilare. Demosth. Phil. 3. Ἡ φύσις τῆς ἐκείνου χώρας, ἧς ἄγειν καὶ φέρειν ἐστὶ πολλὴν καὶ κακῶς ποιεῖν. Isocr. Archidamo, Ἄγειν καὶ φέρειν τοὺς πολεμίους καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Liv. 4. Decad. L. 10.: Ab hoc prælio Gracchus duxit ad depopulandum Celtiberiam legiones; et cum ferret passim cuncta atque ageret. Ubi observandum, quod Depopulari dixerat, postea dicere Ferre atque agere. Idem L. 8. de Maced. bello: Tum demum fracta pertinacia est, ut ferri agique res suas viderunt. C
Ubi Liv. Ferre priore loco posuit, ut et Græci sæpe. Herod. 1. Ἀλλὰ φέρουσί τε καὶ ἄγουσι τὰ σά, Tua diripiunt. Xenoph. K. Π. 3. Καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες εἴ τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε. Virgil. pro ἄγειν dixit Rapere, Æn. 2, (374.) alii rapiunt incensa feruntque Pergama. Ceterum metaphorice etiam usurpatur ἄγειν καὶ φέρειν, sumta videlicet a bello translatione, pro, Quasi hostili more vexare. Erasmus ἄγει καὶ φέρει ap. Lucian. significare ait, Suo arbitratu quo vult trahit, citans hunc Taciti locum, in quo consimiliter est usus: Nunc principes in Cæsaris amicitia agunt feruntque cuncta, atque ab ipso principe cum quadam reverentia diliguntur. Est autem Luciani locus, quem intellexit Erasmus, hic, ut opinor, in Dial. Junonis et Jovis, Σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὗτος δεσπότης ἐστὶ, καὶ ἄγει σε καὶ φέρει, τῆς ῥινός φασιν ἕλκων. Quanquam hic aliquantum incommode ἄγει καὶ φέρει vertas, Suo arbitratu quo vult trahit, cum sequatur Naribus s. Naso trahens. Porro dicunt etiam ἄγειν καὶ καίειν. Xenoph. Hell. 3, (2, 4.) Ἦγον καὶ ἔκαιον τὴν Βιθυνίδα. Ac fortasse Virgil. cum dixit, Rapiunt incensa feruntque, ad hoc loquendi genus respexit, vel potius ad utrumque simul. D

Ἄγειν, cum varia significantibus accusativis jungitur, ubi Latine variis infinitivis reddendum. Nonnunquam verbo Agere, ut ap. Galen. Ἐν παιδίῳ τεσσαρεσκαιδέκατον ἔτος ἄγοντι, Quartumdecimum agenti annum, vel, Ducenti ætatis annum, ut Cic. Ducere ætatem dixit. Idem Galen. Ἑβδόμην ἄγων ἐκείνην τὴν νύκτα, Septimam agens noctem. Sic ἄγειν ἡμέραν, Agere diem Cic. vertit, cum hæc Epicuri verba, Τὴν μακαρίαν ἄγοντες ἅμα τελευτῶντες ἡμέραν, sic interpretatur, Cum ageremus vitæ beatum et eundem supremum diem. Idem pro his illius verbis, Εἰς τὴν εἰθισμένην ἄγεσθαι γενέθλιον ἡμέραν, ista ponit, Ad diem agendum natalem. Alioqui ἄγειν ἡμέραν verti solet, Celebrare diem, ut cum de festo die dicitur. Sed et hic τῷ Agere uti possumus e Cicer. ut ἄγειν ἑορτήν, Diem festum agere, ἄγειν Διονύσια, Agere Bacchanalia. Sic ἄγειν ἀπραξίαν, Ferias agere Plautino dicendi genere vertere possumus pro Feriari. Sic εἰρήνην ἄγειν, Pacem agere, ut Sall. loquitur. Cujus dicti exemplo et σπονδὰς s. ἐκεχειρίαν ἄγειν fortasse poterimus interpretari Inducias agere. Bud. vertit, Pactas inducias observare. Interdum vero Agere utimur in interpretatione, sed pro accus. Græco ablativum ponimus cum præpos., ut ἄδειαν ἄγειν, In securitate agere, sicut Tacitus dixit In bona spe agere. Nonnunquam junctum ἄγειν præpositioni διὰ cum genit. itidem verbo Agere reddi potest, ut διὰ φροντίδος ἄγειν, Curam agere. Sic διὰ φυλακῆς ἄγειν, Curam agere. De quibus dicendi generibus paulo post tractabitur.

Ἄγειν, accusativo junctum, exprimendum aliquando substantivo verbo Esse, cum nomine adjectivo, aut verbo quod utriusque signif. complectatur: ut ἡσυχίαν ἄγειν, Demosth. Quietum esse, vel Conquiescere; Σχολὴν ἄγειν, Otiosum esse, Feriatum esse, vel Otiari, Feriari, [Thom. M. 829.] Nam Otia agere dicitur quidem a Virg., sed non simpliciter pro Non occupatum esse, sed pro Otiosam et tranquillam vitam agere. Ἄγειν ἀπαστίαν, ap. Aristoph. Jejunum esse, Jejunare. Ἄγειν πένθος, Luc. In luctu esse. Ap. Polybium autem ἄγειν φιλίαν pro Colere amicitiam. At illa ἄγειν γέλωτα, ap. Soph., pro Ridere, ἄγειν κτύπον, ap. Eurip., pro Strepitum facere, et siqua sunt similia, poetica esse judico, ut Ducere somnum s. somnos, Lat. oratoribus non permitteretur.

Ἄγειν, cum genitivo, interjecta præpos. διὰ, sæpe vertendum per v. Habere, sed varie constructum: ut διὰ τιμῆς ἄγειν τινὰ, ap. Synes. Habere honorem alicui, vel, In honore aliquem habere. Sic δι' αἰδοῦς ἄγειν, Gregor. In veneratione habere. Ἄγειν διὰ μνήμης, ad verbum, Mentionem habere, quo genere loquendi Fabius utitur, ut ap. Synes. Ἄγειν τινὰ δι' εὐφήμου μνήμης, est Honorificam alicujus mentionem habere. Ἄγειν δι' εὐχῆς, Synesio, In votis habere. Ἄγειν διὰ φροντίδος, Curæ habere, ut et Græce pro eodem ἔχειν διὰ φροντίδος dicitur. Possunt tamen et aliter exprimi hæc dicendi genera; nam διὰ τιμῆς ἄγειν et δι' αἰδοῦς ἄγειν commode verbo Prosequi reddentur. Honore prosequi, Veneratione prosequi. At vero ἄγειν διὰ φροντίδος, verbo Agere apte interpretabimur, ut ἄγειν τινὰ διὰ φροντίδος sit Curam agere alicujus, vel de aliquo. Sic διὰ φυλακῆς ἔχειν, Custodiam agere. Liv. enim v. Agere cum utroque horum substantivorum usurpat. Possunt item hæ omnes loquendi formulæ singulæ singulis verbis reddi, ut διὰ τιμῆς ἄγειν, Honorare, [Gl. Ἄγω διὰ τιμῆς· Honorifico;] δι' αἰδοῦς ἄγειν, Venerari; δι' εὐχῆς ἄγειν, Optare; διὰ φροντίδος ἄγειν, Curare; διὰ φυλακῆς ἔχειν, Custodire.

Ἄγειν, dativo junctum cum præpos. ἐν, itidem verbo Habere reddi potest in quibusdam phrasibus, ut ἄγειν ἐν τιμῇ, Pausaniæ, pro eo, quod modo diximus ἄγειν διὰ τιμῆς, In honore habere, Honorem habere alicui. Sic ἄγειν ἐν ἀδελφαῖς, Synesio, In sororum numero habere, Pro sorore habere, vel elegantius Sororis loco habere. Sic ap. Arrian. 6. ἐν ἀτίμῳ χώρᾳ ἄγειν, Loco nullo habere, vel, ut Bud. vertit, Nullo loco ducere; ut et illud Synesii ἄγειν ἐν ἀδελφαῖς, verti potest, In sororum numero ducere, vel Inter sorores ducere, vel In sororum numero locoque ducere. Sic enim locutum Ciceronem comperio.

Ἄγειν pro Ducere, in ea signif., in qua Ducere finitimum est verbo Habere, usurpatur et cum alia constructione diversa a proxime præcedente: ut ἄγω σε ἴσον ἐμαυτῷ, Duco te æqualem mihi. Arrian. Historicus, Ὅν τινα ἴσον τῇ ἐμαυτοῦ κεφαλῇ ἦγον, Bud. interprete, Æqualem mihi ducebam, Æque ac me æstimabam. Illud ἄγω σε ἴσον ἐμαυτῷ, videtur et per v. Habeo posse efferri, hoc modo, Eodem loco te habeo quo meipsum. Huc pertinent illæ phrases, ἄγω σεμνότερον ὑμᾶς, Habeo vos honestiore loco, et, ἄξω οὐδαμῶς μείζονας ὑμῶν. Primo loco apud me eritis, Nullos pluris æstimabo vel pluris faciam quam vos. Quanquam illud ἄγω σεμνότερον possit fortasse et aliter accipi.

Ἄγειν, Ducere, Existimare, Pendere, Æstimare, ut ἡγοῦμαι, Bud. accipi etiam dicit, citans Aristid.

Panath. Οὓς τινας δ' ἂν τροφέας προτέρους ὑμῶν ἄγοι τις, οὐ ῥᾴδιον εὑρεῖν. Hinc παρ' οὐδὲν ἄγω, Pro nihilo duco. Sic Chrysost., τοῦτο καὶ πρὸ χρημάτων ἄγωμεν, Hoc pluris æstimemus quam pecunias. (A)

Ἄγειν, Ducere, i. Regere, Moderari, ut Plautus dixit, Ejus ducuntur nutu, illi obtemperant, ap. Plut. τὸν Ῥωμαίων δῆμον ἄγειν καὶ ὀρθοῦν. Sic Oppian. ἄγειν τὴν νῆα dixit pro Gubernare navem, H. 2. sed et Horat. Agere navem pro Gubernare itidem dixit. Affinem signif. habet ἄγειν ap. Gal. ad Glauc. 1, cum dicit ἄγειν τοὺς πυρετοὺς μετρίως καὶ πράως, magis apte tamen exponetur Tractare h. l., quo sensu in vernaculo sermone dicimus Regimine uti in aliquo morbo.

Ἄγειν, Formare, Instituere, quam signif. sæpe et in pass. voce habet, ut infra dicetur. Lucian. Anacharsi, Ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. Tamen et in act. voce usurpans Theophr. dixit ἀμπελουργίαν ἄγειν, inquit Bud., pro Plantas adhuc tenellas formare, ut in modum condecentem et commodum naturæ suæ crescant et expandantur. Sic autem Lat. Ducere pro Formare in propria signif. usurpant interdum, ut cum dicunt Lateres ducere: hinc et Opus ductile ap. Vitruv. Pro Formare autem metaphorice, i. Instituere, Educere, compositum usurpant, unde et Bene eductus, καλῶς ἀχθείς, ut Xen. loquitur, [Mem. 4, 1, 3. "ubi oppon. ἀναγώγους. Phavor. Ἄγομαι· τὸ παιδεύομαι, ὡς Ξενοφῶν, Κύνας καλῶς ἀχθείσας: Cyn. 3, 11. ἠγμέναι canes ἀνεπιστημόνως. Vide Heusing. ad Plut. de Liber. Educ. 4, 17." Lex. Xenoph.] (B)

Ἄγειν, Delectare, Oblectare, vel Ductare et Oblectare, ut ait Bud., citans hæc e Plut. Pol. Præceptis, Τὸ ὅτ...ν οἷς χαίρειν ὁ δῆμος καὶ ὑφ' ὧν ἄγεσθαι πέφυκε, Duci natura solet. Et ex Eod. in Antonio, Ὁρῶν ... τὸν δῆμον ὑπερφυῶς ἀγόμενον καὶ κηλούμενον. Subjungit et hunc Cicer. locum Pro Muræna, Si nosmetipsi, qui alias occupationes habemus, ludis tamen oblectamur et ducimur. Hactenus Bud. Dicit autem Cicero alibi Delectatione duci, ut Hominis mens videndi et audiendi delectatione ducitur. Videtur porro ἄγειν aliquando sumi peculiariter pro Allicere s. Pellicere, quæ signif. affinis est ei, quam vv. Ducere et Ductare habent interdum. Herodian. 3, (4, 17.) Πάντας ἤγαγε, δοὺς ἀμνηστίαν. (C)

Ἄγειν, Pendere. Demosth. Timocr. (741.), Τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδονίου, ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικούς. Citat et Suid. locum, in quo id significat hoc verbum, non exponens tamen, (Ἄγουσαν· * ἰσοσταθμοῦσαν. Διόπερ κατασκευάσας νίκην χρυσῆν, ἄγουσαν ὁλκὴν χρυσίων μυρίων, ἐξαπέστειλε πρεσβευτὰς εἰς τὴν Ῥώμην τοὺς ταύτην κομιοῦντας τῷ Δήμῳ.) In eo autem notandum dici ἄγουσαν ὁλκὴν χρυσίων μυρίων, et v. ἕλκω, unde factum est illud ὁλκή, pro ἄγειν indifferenter poni, ut ap. Diog. Laert. in Platonis testamento, Φιάλην καταλείπω ἀργυρᾶν ἕλκουσαν ρξέ, κυμβεῖον ἄγον με'.

Ἄγειν absolute positum, i. e. sine casu, pro Ire, et, ut Plaut. loquitur, Agere se, unde et ἀγυιὰν, Vicum s. Viam urbis, dici volunt, sic autem utitur Hom., ut notat Hes. Ita et a Matth. Marco, Joanne usurpatur ἄγωμεν, pro Eamus. (D)

Ἄγειν Hesychio est etiam μέλπειν, Cantare, Hymno celebrare. || Pausan. ap. Eust. dicit ἄγειν et ὑπάγειν etiam pro πίνειν usurpari, Bibere.

Ab ἄγειν composita nomina mutant α in η, inquit Gaza. Sed hoc tamen de omnibus non intelligendum: nam in στρατηγὸς, ὁδηγὸς, mutatur α, at in χειραγωγὸς, ψυχαγωγὸς, manet.

Ἄγε, Adv. hortantis, factum ex imperativo verbi ἄγω, i. q. Lat. Age, Agedum, Agesis, Eja, quando compellatur unus; cum autem plures, dicitur ἄγετε, Agite. Sed nonnunquam ἄγε sermoni ad plures accommodatur, Od. Θ. (250.) Ἀλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες, Il. B. (331.) Ἀλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες. Sic ap. Xenoph. (Apol. 14.) Ἄγε δὴ ἀκούσατε ἄλλα. Sic Lat. Agedum plurali etiam jungitur. Sæpe autem additur particula δὴ, ut in Xenoph. l. c. Il. A. (62.) Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν. Aristoph. Plut., ἄγε δὴ, ἄγε μοι, pro ἄγε εἰπέ μοι. Ἄγετε autem cum plurali, uti dixi. Od. Φ. (73.) ἀλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, Xenoph. K. Π. 5, (3, 16.) Ἄγετε τοίνυν καταλείπωμεν.

Ἄγομαι, F. ἄξομαι, P. ἦγμαι, Ducor, in prima signif., ut ἄγω, nec solum de rebus animatis, sed etiam de inanimatis, ut et illud. Ἄγεσθαι, Ferri, Afferri, Advehi. Xenoph. K. Π. 3. Καὶ τὰ χρήματα ὅσα σὺν αὐτοῖς ἀγόμενα ἔτυχον. Usurpatur et pro Adducor, Abducor, Deducor, ut ἄγω pro Adduco, etc. Ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, Pausan. Rapi vel Trahi ad mortem, potius quam Duci ad mortem. Subauditur accus. ὁδὸν, quod articulus τὴν indicat. Reperio et ἄγεσθαι per se positum in eodem significato, ut ap. Plut. Ὀργισθεὶς ἀνελεῖν προσέτα[ξε]ν· ἐπεὶ δ' ἀγόμενος ὁ ἄνθρωπος ἔλεγε, etc.

Ἄγεσθαι in ea signif. in qua [κα]ὶ φέρεσθαι, interdum usurpatur, et Lat. Habere, ut Greg. Epit. Basilii, Τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον ἀγέσθω, Sic res nostræ sese habeant, Sic nobiscum agatur. Sequitur, Ἄγοιτο δὲ ταῖς ἐκείνου πρεσβείαις ἄμεινον.

(B) Ἄγεσθαι καὶ φέρεσθαι, ut ἄγω καὶ φέρω, Diripi, Spoliari, Vexari hostili more. Aristoph. Nub. (241.) Ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι. Isocr. ad Phil. Ἄγονται δὲ καὶ φέρονται τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας ὑπὸ τῶν οἰκετῶν τῶν σφετέρων αὐτῶν.

Ἄγεσθαι φόνου, ap. Plut., Homicidii accersi, s. arcessi.

Ἄγεσθαι, Regi, Gubernari, Gregor. Olympio, Οἷς (λογισμοῖς) ἔθνος τοσοῦτον ἄγεται, καὶ ἀχθείη γε πλείω καὶ μείζω, καὶ ἐπὶ μείζουσιν ἀρχαῖς.

Ἄγεσθαι, Formari, Institui, Educi, ut Xenoph. Οἱ ἐκ παίδων καλῶς ἀχθέντες, A pueritia bene instituti, quod ad mores potissimum attinet, [v. nos supra.] Aliquando tamen additur ἤθεσι, ut ap. Aristot. Eth. ἤθεσι καλῶς ἄγεσθαι. Quamvis autem ἄγεσθαι, sicut et ἄγειν, de institutione potissimum dicatur, quæ est in moribus formandis et componendis, usurpatur tamen et de canibus a Xenoph. Mem. 4. (l. c.) Τὰς μὲν καλῶς ἀχθείσας (κύνας) ἀρίστας γίνεσθαι πρὸς τὴν θήραν. Idem ibidem de canibus, Αἱ δὲ ἠγμέναι ἀνεπιστημόνως, δύσχρηστοί εἰσι.

(C) Ἄγεσθαι, Oblectari, Duci delectatione alicujus rei, Exempla vide paulo ante inter significationes activi ἄγειν.

Ἄγομαι, Deponens, signif. activam habens, pro Duco, ut Πόσον δὴ ἄγοιτο στράτευμα ὁ Κῦρος, ap. Xenoph. pro ἄγοι στράτευμα, vel στρατιὰν, ut e Plat. habuimus in Ἄγω. Item ἄγομαι, inquit Bud., Mecum duco, ut conviva vocatus umbram ducit. Xenoph. K. Π. (2, 2, 16.) Κατανοήσας γὰρ τὸν ταξίαρχον σύνδειπνον ἀγόμενον ἄνδρα ὑπέρδασυν. Item pro Affero, Od. Z. (59.) ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι Εἰς ποταμὸν πλυνέουσα.

Ἄγεσθαι ἐν τιμῇ, ap. Herod., i. q. ἄγειν ἐν τιμῇ, Honore prosequi, In honore habere, ut paulo ante dictum est.

Ἄγεσθαι, inquit Bud., Vehere, Trajicere. Xenoph. (Œcon. 8, 12.) Γέμει γὰρ τὸ πλοῖον φορτίων ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται.

Ἄγεσθαι, In nexum abducere. Vide Bud. Comm. in Ἀγώγιμος. (D)

Ἄγεσθαι, Accipere et Admittere, Bud. e Xenoph. K. Π. 1, (6, 11.) Ἴσασι γὰρ ἐφ' οἷς ὁ Κυαξάρης αὐτοὺς ἄγεται ξυμμάχους, Quibus conditionibus in societatem ascivit.

Ἄγεσθαι, Fovere et Protegere, ut gallina pullos suos, inquit Bud. citans hæc Arist. verba ex H. A. 9. Ἀναπαύονται δὲ ὑφ' ἑαυτοὺς ἀγόμενοι τοὺς νεοττοὺς καὶ οἱ πέρδικες, ὥσπερ αἱ ἀλεκτορίδες. In quo tamen loco ἄγονται per se non significat Fovent et Protegunt, sed cum ὑφ' ἑαυτούς.

Ἄγεσθαι, Accipere mulierem in matrimonium, Matrimonio sibi aliquam conjungere, Ducere in uxorem: ut γέροντι νέαν ἀγομένῳ, Plut. Solone, Seni puellam in uxorem ducenti, vel potius sine In, magis Latine. Od. Z. (28.) Σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν Ἕννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν, οἵ κέ σ' ἄγωνται: Il. B. (659.) Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης. Hesiod. Theog. (508.) Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν. Ap. Aristoph. νύμφην

ἄγεσθαι. Aliquando additur πρὸς γάμον. Chrysost. A
de Sacerd. Τὴν θαυμαστὴν ἐρωμένην ἐκείνην μέλλοι πρὸς γάμον ἄγεσθαι. Et ἄγεσθαι γυναῖκα, Matrimonium contrahere, Maritum fieri, et ἠγμένος γυναῖκα, Qui uxorem duxit, Maritatus, Qui est maritus, absolute positum; cui contrarium est ἄγαμος et ἀγύναιος. Arrian. Hist. 6. Καὶ ὅσοι δὲ ἄλλοι ἠγμένοι ἦσαν Μακεδόνων [illegible] γυναῖκας. Nonnunquam dicitur ἄγεσθαι γυναῖκα παρά τινος. Hom. cum gen. sine præpos. dixit Od. Ξ. (211.) Ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων. Ceterum videtur esse elliptica phrasis ἄγεσθαι γυναῖκα, Ducere uxorem, pro ἄγεσθαι γυναῖκα εἰς οἶκον, Ducere uxorem domum, quam phrasin integram invenimus ap. vett. scriptt., Hom. Hesiod. Herodot. Hom. Il. Π. (189.) Τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο Ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ, etc. Hes. (Ἔ. κ. Ἡ. 693.) Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι. Herod. 1. Ἄγεσθαι γυναῖκα εἰς τὰ οἰκία. Aliquando tamen ne accusativus quidem γυναῖκα additur, ut ap. Thuc. Οὔτε ἐκδοῦντες, οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων οὐδ' ἐς ἐκείνους, οὐδενὶ ἔτι τοῦ δήμου ἐξῆν, Neque illis (filias B
suas) collocare, s. nuptum dare, aut collocare in matrimonium, neque (illorum filias) in matrimonium accipere, vel ducere. Herod. Ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, Invicem vel ultro citroque matrimonia contrahebant, ubi ἐδίδοσαν est pro ἐξεδίδοσαν. Usurpatur ἄγεσθαι non solum de eo, qui accipit uxorem, sed et de eo qui dat, i. e., ut ait Bud., de patre filio suo uxorem stipulante, h. e. μνηστευομένου. Pausan. Ἀγαθοκλεῖ τῷ υἱῷ Λυσάνδραν γυναῖκα ἠγάγετο. Od. Δ. (10.) Υἱέϊ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην. Plut. Catone, Τῷ δὲ υἱῷ τὴν Σκιπίωνος ἀδελφὴν ἠγάγετο πρὸς γάμον, Stipulatus est, Despondit, Despondendam curavit. Hactenus Bud., citans duos Terentii locos, ubi pater dicitur filio puellam despondere. Videtur autem ἄγεσθαι in hac posteriore signif. tam generale esse, quam ἐκδιδόναι, Nuptum dare, Collocare in matrimonium, ut e Thuc. et Herod. locis modo ostendi.

Ἀγόμενος, Participium, Qui ducitur, vel Qui ducit, Qui fert, aut Qui fertur. Item, Qui regi- C
tur, etc. ut in ipso verbo. || Ἀγόμενος, teste Hes., pro Servo ap. Archilochum. [" An pro ἄγκονος? Hes. Ἀγκόνους· διακόνους, δούλους." Kuster.]

Ἀκτέον, Adv. positionis, Ducere oportet, Ducendum est, vel Agendum est, ut ἀκτέον εἰρήνην, Agenda est pax. Xenoph. Hell. 6, (4, 5.) Ἀκτέον ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, Eundum est. Formatur ab ἦκται tertia præteriti τοῦ ἄγομαι, ut a γέγραπται fit γραπτέον.

[""Αγω, de temporibus hujus verbi ad Xenoph. Ephes. 161. "Αγον, imperf. Ionic., Wessel. ad Herod. 79. 164. 391. De aor. 1. et præter., Valck. ad Xenoph. Mem. 249. "Αξασθαι, ad Herod. 388. ubi et de ἦκται. "Αξετε, Heyn. Hom. 4, 470. 8, 754. ἀξέμεν, Ilgen. Hymn. 555. Θεῶν ἀγόντων, Valck. ad Hippol. p. 319. "Αγειν θεὸν, Wessel. Probab. 89. De act. et med., Toup. Opusc. 2, 167. ad Il. Ω. 139. ad Od. Δ. 82. "Αγειν, de via, Toup. Opusc. 1, 429. Ὁ ἄγων, pro ἀναβάτης, Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 361. Τὴν αἰτίαν τινὸς εἴς τινα, Longus p. 8. Villois. vide Villois. 25. sq. "Αγ. ἡσυχίαν, Xenoph. K. Π. p. 67. ubi v. Zeun. De canibus instituendis, v. ad Xenoph. Mem. 4, 1, 3. Plut. Mor. 1. p. 8. Jacobs. Anim. 295. "Αγ. τὸν ἀγῶνα, Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 195. "Αγεσθαι, ἄγειν γυναῖκα, Markl. Suppl. 1064. Wakef. Herc. 12. Heyn. Hom. 7, 528. Jacobs. Anth. 6, 191. Kuster. V. M. 36. Brunck. Apollon. R. 68. Villois. ad Long. 244. Pausan. 380. ad Diod. S. 2, 276. Lucian. 3, 421.: actionem habet Herod. 5, 40. Xenoph. Eph. p. 43. 193. Scheller. Præf. ad Ælian. p. xv. Toup. Opusc. 2, 167. Hesiod. Theog. 266. 410. "Αγω, Casaub. ad Athen. 94. Wyttenb. Sel. 269. Plut. Mor. 1, 374. Charit. 546. "Αγεσθαι, de præmio, Valck. ad Theocr. x. Idyll. p. 6. "Αγειν, cum gen. omissa præpos. ἐκ, Valck. ad Theocr. x. Idyll. p. 85. "Αγειν τινὰ ταπεινῶς, ad Anton. Lib. iii. Verh. "Αγ. ἑορτὴν, ad Phalar. 366. Coray. Theophr. 182. Bast. Lettre 164. Plutarch. Brut. 21. T. H. ad Plut. 202. ad Anton. Lib. 270. 303. Dorv. ad Charit. 208. ad Lucian. 1, 290. a. 429. "Αγ. ἐν τιμῇ, ad Herod. 573. "Αγ. i. q. τιμῶ, D. R. ad Timæi Lex. 5. "Αγω, act. med. Heyn. A
Hom. 8, 621. Σεμνότερον αὐτὸν ἦγε, Dionys. H. 3, 1675. "Αγεσθαι, Probare, Wyttenb. ad Plut. Mor. 1. p. 150. Secum ducere, Zeun. ad Xenoph. K. Π. 654. Ξυνάγουσα, pro συναγαγοῦσα, Heyn. Hom. 5, 198. "Αχθη ἀγόμενος, ad Herod. 450. "Αγ. παρ' οὐδὲν, ad Herod. 573. "Αγ. Ὀλύμπια, ad Herod. 631. "Αγ. sc. ἑαυτὸν, Albert. Peric. Crit. 94. "Αγ. αὐτὸν, it. simpliciter ἄγειν, Ire, Heyn. Hom. 5, 245. ad Dionys. H. 2, 981. ad Xenoph. Eph. 288. "Αγ. de rebus inanimatis, Zeun. ad Xenoph. K. Π. 467. "Αγ. de præda, Xenoph. K. Π. 68. "Αγ. καὶ φέρειν, Gronov. Obs. 633. Kuster. Aristoph. 55. a. ad Il. E. 484. ad Od. P. 441. ad Diod. S. 2, 390. ad Herod. 317. 419. 480. Heindorf. ad Plat. Phædr. 222. 356. Fac. ad Pausan. 3. p. 113. Xenoph. Hell. 433. Thiem. Heyn. Hom. 5, 95. 7, 316. 8, 196. 407. 461. 488. 671. 734. 738. ad Dionys. H. 2, 933. Boissonad. in Phil. 444. Toup. Emendd. 4, 497. Quomodo a φέρω differat, Heyn. Hom. 5, 502. 6, 223. ad Herod. 480. Xenoph. K. A. 1, 5, 5. "Αγ. B
ἢ φέρειν, Pausan. 3. p. 141. "Αγ. καὶ φέρειν, de bonis, quæ moveri possunt, Dionys. H. 2, 855. De partic. ἄγων, ad Xenoph. Eph. 141. ad Lucian. 1, 349. "Αρχειν καὶ ἄγειν, Heindorf. ad Plat. Phædr. 222. "Αγω, Fischer. Ind. Palæph. Valck. ad Phœn. p. 289. ad Hippol. p. 319. ad Herod. p. 5. 509. Act. Traj. 2, 318. Abresch. Lectt. Aristæn. 319. Toup. Opusc. 2, 173. Charit. 734. Dawes. 494. Wakef. Phil. 1029. Jacobs. Anth. 9, 228. Brunck. Soph. 3, 513. ad Lucian. 1, 788. Pro ἀπάγω, Wakef. Phil 613. "Αγειν, In jus rapere, Heindorf. ad Plat. Hipp 152. v. Ῥῆσις. "Αγ. i. q. Cano, Coray. Theophr. 316. Act. med. Kuster. V. M. 36. "Αγειν, Æstimare, Heindorf. ad Theæt. 384. "Αγω, pro προσάγω, Jacobs. Anth. 11, 80.: pro ποιῶ, ad Dionys. H. 1, 414.: de sacrificio, 12, 152.: pro παρέχω, 11, 170. "Αγειν ἱερὸν, Bast. Lettre 164(=200.) "Αγον με, Porson. Hec. p. 24. Ed. 2. "Αγ. τινὰ ἐντίμως, Diod. S. 2, 552. bis. Schmieder. ad Plutarch. Alex. p. 96. Thucyd. T. 2, 426. Baver. Heindorf. ad Plat. Theætet. 384. "Αγ. εἰς ταὐτὸν, Heindorf. ad Plat. Phædr. 277. "Αγ. τὴν νουμηνίαν, Coray. Theophr. 182." Schæf. Mss.]

[""Αγ. et λέγειν sæpe a Librariis conf. Fac. ad Pausan. 1. p. 19. Coray. Theophr. 316. ad Dionys. H. 3, 1490. Plut. Mario 26. Demosth. de Cor. 304. Harl.; Μηνὸς Λώου, ὡς ἡμεῖς ἄγομεν. Plutarch. T. 4. p. 199. Coray. Crusius ad Sueton. T. 2. p. 204. Schneider. ad Xenoph. Mem. 3, 1, 11. "Αγ. et ἔχειν, Brunck. Apollon. R. p. 22. 40. ad Diod. S. 1, 544. 2, 267. 309. 328. 540. Kuster. Aristoph. 108. a. ad Dionys. H. 1, 182. 2, 651. Schneider. ad Xenoph. K. A. p. 131. Heyn. Hom. 4, 512. 6, 116. 229. 8, 140. Ἀγαγὼν et ἄγων, conf. Heindorf. ad Plat. Gorg. 49. Plut. Agesilao 3." Schæf. Mss. " Permutatur in var. lect. cum ἄγασθαι, (K. Π. 3, 3, 5. Hell. 5, 2, 30.:) cum ἀπάγειν, (K. Π. 5, 1, 12.) sic K. A. 7, 6, 29. Καὶ μὴ πρότερον ὑμᾶς ἀγαγεῖν, all. ἀπαγαγεῖν: cum γίγνεσθαι, (K. A. 4, 2, 20. K. Π. 2, 1, 5.:) cum διάγειν, (K. A. 7, 2, 7.:) cum διδόναι, K. Π. 5, 4, D
14. Ἐγώ σοι ἄγω ταῦτα, Margg. δίδωμι: cum ἔχειν, (K. A. 2, 2, 8. 2, 6, 4. 3, 1, 10. 3, 3, 2. K. Π. 1, 4, 18. 2, 1, 2. p. 87. Hell. 2, 4, 4. 3, 4, 7. 5, 3, 1.) sic K. Π. 5, 3, 7. Κλίμακας ὡς τὸ φρούριον ἄξοντες, all. ἕξοντες, in sqq. est κομίζειν: cum ἥκειν, K. A. 4, 8, 21. "Εθεον ἵπποι, καὶ ἔδει αὐτοὺς—ἐλάσαντας— πρὸς τὸν βωμὸν ἥκειν, all. ἄγειν: 7, 6, 10. Ἦγον ὅθεν φμην τάχιστ' ἂν διαβῆναι, all. perperam ἧκον: (K. Π. 7, 2, 5.:) cum ἰέναι, K. Π. 5, 3, 4. Ἥιει πρὸς Βαβυλῶνα, all. ἄγει: (K. Π. 5, 3, 3. 5, 3, 16. Hell. 3, 1, 16.:) cum λέγειν, (Mem. 3, 1, 11.:) cum στέγειν, de R. E. 12, 4. Πτέρυγες—τοσαῦται, ὥστε στέγειν τὰ μέλη. Hæc lectio Camerario debetur. In Edd. vett. legitur ἄγειν τὰ μέλη vel βέλη: cum φέρειν, (K. Π. 6, 3, 11. p. 385.:) cum εἰσάγειν, (K. A. 7, 3, 13.:) cum ἐπάγειν, K. A. 4, 7, 14.:) cum ἄρχεσθαι, (K. A. 5, 7, 19.)" Lex. Xenoph.]

[*"Αγω ἀπὸ ῥυτῆρος. Philostr. V. A. 5, 42. Λέοντα ἵμερον ἀπὸ ῥυτῆρος ἦγέ τις, ὥσπερ κύνα· ὁ δὲ οὐ μόνον τὸν ἄγοντα ἤκαλλεν, ἀλλὰ καὶ ὅστις προσέλθοι. " Pro ἵμερον restituendum est ἥμερον. Ælian. N. A. 17, 26.

Καὶ ἡμεροῦνταί γε (οἱ λέοντες,) καὶ γίνονταί γε ῥᾷστα τιθασσοί, ὡς ἄγειν τε ὑπὸ ῥυτῆρος. Magis mihi placet ἀπὸ ῥ. quod legitur in Cod. Vat. N. 997. Vide quoque 12, 34. (Τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ ῥυτῆρος ἀγαγὼν παραδίδωσι.) Phrasis σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος sæpe significat Festinare, Currere effusis habenis, quemadmodum Wessel. Obs. 131. demonstravit. Phrynich. Σοφ. Προπαρ. Ms. (24. Bekker.) Ἀπὸ ῥυτῆρος τρέχειν ἵππον· οἷον ἀπὸ χαλινοῦ, ἢ ἄνευ χαλινοῦ." Bast. Epist. Cr. 210.]

[*"Ἄγω λευκὴν ἡμέραν. Firmus in Anecd. Muratorii Ep. 34. Ἐδιπλασίασας ἡμῖν τὸν τῆς ἑορτῆς χρόνον, ἀνανεωσάμενος αὐτὴν τοῖς τῆς φιλίας συμβόλοις, καὶ λευκὴν ἀτεχνῶς ἠγάγομεν ἡμέραν, τῶν τῆς θεοσεβείας σου γραμμάτων ἐπιτυχόντες. Vide Pierson. ad Herod. 477.]

["Ἄγω καὶ φέρω πάντα, " bono sensu e mente Interpretis Plut. Mor. 486. e. et aliquoties Chrysost." Abresch. Diluc. Thuc. 584. Suid. Ἄγειν καὶ φέρειν· τὸ λῃστεύειν, καὶ ἁρπάζειν. Ἄγειν δὲ, καὶ ἀπάγειν χρήματα, καὶ ἐπὶ ἀψύχων, καὶ κομίζειν * ἀδιαφόρως. (Zonar. Ἄγειν καὶ φέρειν· τὸ λῃστεύειν καὶ ἁρπάζειν. Ἄγειν δὲ, καὶ ἀπάγειν χρήματα, καὶ ἐπὶ ἀψύχων, καὶ κομίζειν ἀδιαφόρως. " Satis hæc confuse dicta, neque melius ap. Suid. (et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.) Accuratiora quæ sequuntur: Ἄγειν ἐπὶ ἐμψύχων, φέρειν ἐπὶ ἀψύχων." Tittmann.) Ὁ δὲ, ἐπεὶ ἐπεραιώθη εἰς τὸ κατ' ἀντικρὺ τοῦ ῥείθρου, παραχρῆμα τάς τε κώμας ἐνεπίμπρα τῶν Σκλαβηνῶν, καὶ ἐσίνετο τοὺς ἀγροὺς, ἦγέ τε καὶ ἔφερεν ἅπαντα, οὐδενός πω τῶν ἐκεῖσε βαρβάρων θαῤῥήσαντός οἱ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, εἰς τὰ λάσια, καὶ κατηρεφῆ τῆς ὕλης καταπεφευγότων. Ἀγομένων τῶν ἡμετέρων· ἀντὶ τοῦ ἁρπαζομένων καὶ λῃστευομένων. Ἄγοντες καὶ φέροντες· διὰ πάσης ἰδέας λεηλατοῦντες, καὶ πορθοῦντες· τὴν χώραν. Καὶ αὖθις· Οὐδενὸς ἀμυνομένου, κατὰ πολλὴν ἄδειαν ἄγοντες καὶ φέροντες διετέλεσαν. Ἦγε καὶ ἔφερεν· ἀντὶ τοῦ ἠχμαλώτιζε, κατέτρεχεν. Ὁ δὲ ἐκεῖθεν ὁρμώμενος ἦγε καὶ ἔφερε τῆς ὑπ' ἐκείνῳ οὐκ ὀλίγην, καὶ αὐτὸς οὐδαμῇ ἦν αὐτῷ ἁλώσιμος. Zonar. Ἦγεν——· καὶ ἀντὶ τοῦ ἔφερεν, ἢ ἠχμαλώτιζε, καὶ κατέτρεχεν. Ὁ δὲ ἐκεῖθεν ὁρμώμενος ἦγε καὶ ἔφερε τοῖς (" l. τῆς, ut ap. Suid." Tittmann.) ὑπ' ἐκείνῳ οὐκ ὀλίγην, καὶ αὐτὸς οὐδαμῇ ἦν αὐτῷ ἁλώσιμος. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγομένων τῶν ἡμετέρων· ἀντὶ τοῦ λῃστευομένων καὶ ἁρπαζομένων. Hes. Ἄγοντας· φέροντας. Ἄγεται· φέρεται. Ἄγειν καὶ φέρειν· τὸ λῃστεύειν καὶ ἁρπάζειν. " Herod. sæpe hh. vv. eo junxit sensu, 1, 88. 166. 3, 39. Cf. omnino Salmas. de Modo Usur. 785. Erasm. Chil. 3, 7, 32. Similiter Quintilian. s. Auctor de Caus. corrupt. Eloq., 'Agunt feruntque omnia.' Quæ minus intellexisse videtur Le Moyne ad Var. S. 693." Albert. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Ἄγειν καὶ φέρειν· ἀντὶ τοῦ λῃστεύειν καὶ ἁρπάζειν. Ἤγετο μὲν τὰ ἔμψυχα, ἐφέρετο δὲ τὰ ἄψυχα. Ammon. Ἄγειν καὶ φέρειν διαφέρει. Ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα. Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον, Od. Δ. 622. Eran. Philo: Ἄγειν καὶ φέρειν διαφέρει. Ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα. " 'Auctores hanc differentiam non observant,' inquit Salmas. de Modo Usur. (l. c.) Idque Grammatici non ignorant. Hes. Ἄγω· κυρίως (Eust. 435. ὡς ἐπὶ πολὺ) μὲν ἐπὶ ἐμψύχων τάσσεται. Οἵδ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον. Καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων. Ἄγων δ' αἴθωνα σίδηρον· ἀντὶ τοῦ φέρων. Hes. lectio in Od. A. 184. non videtur spernenda." Valck. Spernit autem eam, et quidem recte, Albert. qui scribit hæc: —" Hemistichium Od. A. 184. unde leg. patet ἄγω et φέρω, pro ἄγων et φέρων. Et sic Phavor. ut in textu reposui. Aldina etiam ἄγω habet, ut et Flor." Cod. Ven. exhibet, Ἄγω δ' αἴθωνα σ. ἀντὶ τοῦ φέρειν. Etym. Gud. Ἄγειν καὶ φέρειν διάφορα· ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα * βαστακτικά. Lucian. Deor. Dial. 218. Σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἐστὶ, καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, τῆς ῥινός φασιν ἕλκων, καὶ ἕπει αὐτῷ ἔνθα ἂν ἡγῆταί σοι. " Vix credas Interpretes, quid Lucian. voluerit, assecutos fuisse: sensus est, Te subactum pro arbitratu velut jure belli depopulatur. Ἄγ. καὶ φέρειν victorum est, qui cædibus ac rapinis omnia vastant. Polyæn.: Ἄνευ νόμου καὶ δίκης ἄγοντες καὶ φέροντες ἀλλήλους. Ad alia traducitur. Synes. Encom. Calv.: Ἀγομένης καὶ φερομένης τῆς κεφαλῆς. Rem vidit, et locutionem A vulgatissimam pluribus exemplis illustravit Erasm. Prov. in "Ἄγουσι καὶ φέρουσι." T. H. Cf. Nostrum supra. " Τῆς ῥινὸς φ. ἕλκων, unde ductum, haud proclive est definire: certe a feris equisve petitum." M. du S. " Quibus in locis occurrat ap. Lucian., annotavit Erasm. in Naribus trahere." T. H.]:

["Ἄγω πένθος, i. q. φέρω πένθος ap. Phalar. [illegible] 97. Lucian. Tim. 135, Ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος. Strabo 1171. Πένθος αὐτῆς ἄγεται μετὰ τὸν τῆς παλλακείας καιρόν. Vide Bast. Ep. Cr. 109.]

[Ἀγόμενος, Prodiens. Geopon. 2 6, 27. [illegible] πουρις ἐκ τοῦ ἐτύμου τὸ ὄνομα ἔσπασεν· ἔοικε γὰρ ὁμοία τῇ τοῦ ἵππου οὐρᾷ, ἔχουσα τὰ φύλλα τοῖς θριξὶν ὅμοια καὶ αὐτὸν τὸν καυλὸν ἀγόμενον ἀπὸ τῆς ῥίζης ὡς ἐπὶ τὸ ἄκρον λεπτότερον.]

" Εἶδ' ἄγε νῦν, Hes. affert pro ἄγε δὴ ἄρτι: et " Εἶδε ἄγε pro ἄγε δή. Ubi εἶδε ἄγε quidam volunt " esse εἶα δὴ ἄγε, positis ἐκ παραλλήλου synonymis " adverbiis εἶα et ἄγε. Qua de re vide quæ dixi in " meis in Lib. de Dialectis animadversionibus, in B " artic. s. tmem. 18, p. 24. Vide et t. 1. c. 1101. f." [Olim in Hes. legebatur, Εἰ δ' ἄγε· νῦν ἄγε δὴ ἄρτι, pro quo Noster recte dedit Εἶδ' ἄγε νῦν. " Conjunge Εἶδ' ἄγε νῦν, ex Hom. Il. Π. 667. (Εἶδ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον.) Ita Suid. (et Zonar. Εἶδ' ἄγε νῦν· διὸ δὴ,) et Phavor." Albert., Et sic Wakef. ad marg. Hes.: Εἰ δ' ἄγε· ἄγε δή, εἰ δ' ἄγε δή. Εἶδα· ἔδη, ἄγε δή. " Cyrill. Εἰαδή· ἄγε δή." Is. Voss. " Hæc sic lego et distinguo: Εἰ δ' ἄγε· ἄγε δή. Εἰ δ' ἄγε δή· εἶγε δή, ἄγε δή." Kuster. Hes. Εἶγε ἄγε· ἄγε δή. " L. Εἶδε ἄγε· ἄγε δή, ut series postulat. Vide Suid. et Hes. paulo ante." Is. Voss. " Sic Ed. Hag. Εἶδ' ἄγε corrigit etiam V. D. in Misc. Obs. 3, 3. p. 329. allato Hom. Il. A. 524. (Εἰ δ' ἄγε, τοὶ κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς,) q. l. adde Indici Seberi. Scribitur autem ibi, Εἰ δ' ἄγε, ut supra." Albert. Wakef. ad marg. sic legit, Εἰ δ' ἄγε, ἄγε δή, laudato Hom. Il. I. 262. Εἰ δὲ, σὺ μέν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω. " Εἶδ' ἄγε, Steph. Dial. 22, 24. Theocr. 2, 95. ubi v. Valck. C Diodor. Zon. 6. et Jacobs. Callim. Ep. 37. ad Callim. T. 1. p. 107. Gesner. Ind. in Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 145. Clark. ad Il. A. 302. 524. Kœn. ad Greg. 13. ad Il. Z. 376. I. 167. 262. Ψ. 579. 581. Od. A. 271. B. 178. Heyn. Hom. 4, 91. 5, 268. 414. 533. 587. Brunck. Apollon. R. 81. Jacobs. Anth. 9, 408. (' In Fragm. Callim. 121. ap. Schol. Pind. Nem. 4, 10. Εἶδ' ἄγε νῦν ἐλέγοισιν * ἐνιψήσασθε λιπώσας Χεῖρας, ἵνα μοι πουλὺ μένωσιν ἔτος, Valck. in Callim. 276. priorem versum sic, ut scripsimus, egregie restituit; in altero corrigendum suspicor, Χεῖρας, ἵν' ἀκμαῖοι πουλὺ μένωσιν ἔτος. Ἀκμαῖον μένειν, i. q. ἀκμάζειν. Hoc autem poetæ sibi exoptare solent, ut carmina sua diu floreant, ἀκμάζωσι, et lectoribus placentia vivant, Horat. Epist. 1, 19.')" Schæf. Mss. Jacobsii conjecturam satis felicem ignorabat Blomfield. ad Callim. p. 238. cujus hæc sunt verba:—" Χεῖρας ἐμὰς supplet (imo ἐμοῖς—μενοῦσιν scribit) Toup. Emendd. 2, 192. Ἔλλετε pro ἔῤῥετε in bonam partem sumi posse non ostendit T. H. judice Porsono D Append. ad Toup. 473. cui probatur correctio Wakefieldii, ἵλατε. Valck. vero εἰ δ' ἄγε, quod melius puto." Melius distinxeris, judicio nostro, Εἶδ' ἄγε νῦν, ἐλέγοισιν ἐνιψήσασθε λιπώσας Χεῖρας. Εἶδ' ἄγε νῦν enim phrasis est Homerica, quam imitatus est Callim. " Eia agite Charites, vel, Eia, adeste. Verbo junctum plurali illud εἶα ἄγε, vel, ut scribebant etiam, εἶδ' ἄγε, sciolos potuit offendere; sed est e more veteri, (v. Wetsten. N. T. 2, 676.) quin ipsius Callim. H. in Dian. 81. Κύκλωπες, ἤ μοί τι (κἀμοί τι) Κυδώνιον, εἶδ' ἄγε, τόξον, Ἠδ' ἰοὺς, κοίλην τε κατακλῇδα βελέμνων Τεύξατε. Citat ibi Clarkium Ernesti in Hom. Il. Z. 376. Εἶδ' ἄγε μοι, δμωαὶ, νημερτέα μυθήσασθε. Orac. ap. Pausan. 840. Ἀλλ' ἄγε δὴ φράζεσθε. Aristoph. Pac. 507. Ἄγ', ὦνδρες: Thesm. 785. Ἄγε δὴ πινάκων ξεστῶν δέλτοι, Δέξασθε σμίλης ὁλκοὺς, Κήρυκας ἐμῶν μόχθων. Similiter φέρε δὴ positum reperitur, raro autem ἄγετε et φέρετε. Illud autem εἶδ' ἄγε Grammatici veteres ab Hom. scriptum putabant, pro εἶα δὴ ἄγε, teste Eust. in Il. A. p. 80. (=107. Ὅτι τὸ, Εἶδ' ἄγε μὴν πείρασαι ἵνα

γνώσαι καὶ οἴδε, τινὲς μὲν σχῆμα νοοῦσιν ἐλλείψεως, οἷον, εἰ δὲ βούλει, ἄγε πειράθητι· ἕτεροι δὲ καὶ τοῦτο σχῆμα ἐκ παραλλήλου φασὶ, δύο ἐνταῦθα ἰσοδυνάμων κειμένων λέξεων, τοῦ τε εἰ *παρακελευσματικοῦ ἐπιῤῥήματος, καὶ τοῦ ἄγε, ἀντὶ τοῦ, εἶα ἄγε, ὡς ἐάν τις εἴποι, ἄγε δὴ φέρε, ὡς τοῦ δὲ, ἀντὶ τοῦ δὴ λαμβανομένου, ἵνα λέγῃ ὅτι, εἶα δὴ ἄγε πείρησαι· φασὶ δὲ καὶ ὅτι τοῦτο τὸ εἰ, προσλήψει τοῦ α γίνεται εἶα, ὃ δηλοῖ τὸ ἄγε φέρε, καὶ ἀρέσκει οὕτω τῷ Νικάνορι, καὶ δοκεῖ ... οὕτως ἔχειν· ἐν γὰρ τοῖς ἑξῆς εὑρηθήσονται ... σχήματα· ἐν οἷς τὸ μὲν εἰπεῖν εἰ δὲ βούλει ἄγε ποίησον τοῦτο, οὐκ ἔσται εὔοδον, τὸ δὲ εἰπεῖν εἶα δὲ ἄγε ποίησον, πάνυ εὐοδωθήσεται.) In Callim. significatur, Eia adeste mihi, quæso, benevolæ, ut in Seneca Hippol. 412. N. Heins. legit ad Ovid. Met. 6, 640. 'Hecate triformis, eia ades cœptis favens.'" Valck. l. c. Hes. Ἄγε· ἴθι, ἐπίῤῥημα κελευστικὸν, ἢ ἧγε. Ἄγε δή· φέρε δή. Ἄγε δῆτα· δεῦτε δῆτα, ("Athen. 427." Wakef. ad marg.) Ἄγε μήν· ἄγε δή, ("Il. A. 302." Wakef. l. c.) Ἄγες· ἄγε, φέρε. Suid. et Zonar. (et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.): Ἄγε δῆτα· φέρε, κόμιζε δεῦρο. (Vide nos supra in Βάλε, ubi Etym. locum citavimus.) Καὶ Ἐπίγραμμα εἰς Διογένην τὸν Κύνα, (vv. Καὶ--Κύνα in Zonara desunt.) Διόγενες, ἄγε λέγε τίς ἔλαβέ σε μόρος Ἐς ἄϊδος; ἔλαβέ με κυνὸς (ἄγριον) ὀδάξ. Τὸ δὲ Ἐπίγραμμα, διὰ βραχέων. Vv. Τὸ——βραχέων in Zonara desiderantur. "Epigr. hoc extat ap. Laert. 6, 79. unde id Suid. (et Zonar.) descripsit, idemque repetitur v. Διογένης et v. Ὀδάξ. Male autem in prior. Edd. (atque etiam in Zonara) post κυνὸς omissa est v. ἄγριον, quam Laert. et ipse Suid. infra ll. ll. agnoscunt, et quam ad hiatum versus implendum necessariam esse apparet." Kuster.]

[* Ἀγόμενος διὰ φρατόρων κύων μαστιγοῦται. "Erasm. Adag. 3, 6, 93. Ductus per phratores canis. In Ald. Cod. legitur δι' ἀμφοτέρων, quæ lectio non temere damnanda. Subauditur enim genitivus ὤτων. Vertes autem, Canis per ambas aures ductus scutica cæditur. Quod de illis dicitur, qui aliquid magno cum suo periculo damnoque faciunt. Metuendum enim ne canis ex eorum manibus per vim elapsus ipsos morsibus dilaniet. Quod proverbium altero simili confirmatur, Auribus lupum teneo." Portus. "Διὰ φρατέρων, sic etiam legitur ap. Diogenian. qui proverbium hoc ita exponit: Ἐπὶ τῶν ὅπου μὴ δεῖ εὑρισκομένων καὶ τιμωρουμένων· ἐν γὰρ τοῖς φράτορσι κύων εὑρεθεὶς τιμωρεῖται, Interprete Andrea Schotto: 'De repertis, ubi non oportet, et punitis; canis enim in phratriis repertus supplicio afficiebatur.' De phratriis vide Suid. in v. In Ed. Mediol. legitur, δι' ἀμφοτέρων, uti etiam in Aldina, ut Portus monuit. Pearson. ad marg. Suidæ sui hic annotaverat: 'Ms. Ro. διαφορέρων.'" Kuster.]

[* Καλὰ δὴ πάντα λέγεις s. ἄγεις, Plato Euthydemo 223. f. ubi Schol. Ruhnk. 97. Καλὰ δὴ πάντ' ἄγεις (λέγεις Edd. cum Siebenkeesii apographo,) ἀντὶ τοῦ ἀγγέλλεις, ἐπὶ τῶν αἴσια ἀναγγελλόντων (ἀγγελλόντων Siebenk.) πολλάκις δὲ λέγεται καὶ κατ' εἰρωνείαν. Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς, καὶ Πλάτων Εὐθυδήμῳ. In Siebenk. ante Ἀριστοφ. legitur ὡς, et vv. καὶ Π. Εὐθ. desunt. De permutatione verborum ἄγω et λέγω jam supra egimus.]

[* Ἄγουσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται, Proverbium, Suid. χαριεστάτη ἡ σύνταξις, καὶ ἱκανῶς πεπαιγμένη κατὰ τὴν κωμῳδικὴν χάριν, σήμαινει δὲ τοὺς ἀδεῶς κλέπτοντας. Idem artic. extat in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. ubi legitur πεπαισμένη κατὰ τὴν κωμῳδίαν.]

[Ἄγω. Harpocr. Ἄγει (l. Ἄγοι, ut in Grammat. S. Germ.)· τοῦτο πολλὰ σημαίνει. Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ φέρειν, καὶ ἐνάγειν (v. h. suspectum habet G. Burges. ad sui libri marg. Lege ἀπάγειν), καὶ ἕλκειν, ἔλαβεν ἐν τῷ οὕτως ἐπιγραφομένῳ, Ὑπὲρ Εὐμαθοῦς εἰς Ἐλευθερίαν Ἀφαίρεσις, λέγων οὕτως· Ἔβλαψέ με Ξενοκλῆς ἀφελόμενος Εὐμάθην εἰς ἐλευθερίαν, ἄγοντος ἐμοῦ εἰς δουλείαν κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος. (Cf. Dionys. H. Isæo p. 308. in Reisk. Orr. Gr. Ἔστι δή τις Ἰσαίου λόγος ὑπὲρ Εὐμαθοῦς, μετοίκου τινὸς, τῶν τραπεζιτευόντων Ἀθήνησιν, ὃν εἰς δουλείαν ἀγόμενον ὑπὸ τοῦ κληρονομήσαντος τὸν ἀπηλευθερωκότα, τῶν ἀστῶν ἀφαιρεῖταί τις, καὶ τὴν ἀπολογίαν ποιεῖται περὶ αὐτοῦ. Deinde paulo post ex ipsa hac Isæi oratione hæc affert: Καὶ μετὰ ταῦτα ἄγοντος αὐτὸν Διονυσίου, ἐξειλόμην εἰς ἐλευθερίαν, εἰδὼς ἀφειμένον ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὑπὸ Ἐπιγένους.) Καὶ πολλάκις ἐν (adde τούτῳ) τῷ λόγῳ ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. Ἀντιφῶν δ' ἐν τῷ Περὶ Ἀληθείας φησί· Τοὺς νόμους μεγάλους ἄγοι ἀντὶ τοῦ ἡγοῖτο. Τούτου πολλὴ χρῆσις. Vide Jac. Gronov. ad h. l. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄγοι· πολλὰ σημαίνει. Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ φέρειν, καὶ ἐνάγειν (ecce iterum suspectum v. ἐνάγειν,) καὶ ἕλκειν ἔλαβεν. Ἔβλαψε γάρ μέ φησι Ξενοκλῆς, ἀφελόμενος Εὐμάθην εἰς ἐλευθερίαν, ἄγοντος ἐμοῦ εἰς δουλείαν. Ἀντιφῶν δὲ τὸ ἄγοι ἀντὶ τοῦ ἡγοῖτο παρείληφε· φησὶ γὰρ ἐν τῷ Περὶ Ἀληθείας· Τοὺς νόμους μεγάλους ἄγοι. Hes. Ἄγει· κομίζει. Ἄγειν μυστήρια· μυσταγωγεῖν. ("Sic infra Μυστήριον ἄγει, ubi fallitur T. Faber. Aristoph. Ran. 159. Ὄνος ἄγων μυστήρια dixit lepido Proverbio, de quo v. Schol. et infra v. Ὄνος." Albert.) Ἄγειν· ἐπάγειν, ("Suid. ἀπαγ. mox ὑπαγ. sed nihil muto: v. plura ap. Varin." Albert. ἐπάγειν typothetæ est; nam ἀπάγειν dederat Musur. ut in Cod. legitur,) κομίζειν, τιμᾶν, σέβεσθαι. Ἄγεσθαι· ἀγαγεῖν. Ἄγουσι· φέρουσιν, ἐπιτελοῦσιν, ἢ ἀξιοῦσιν, ἢ ἡγοῦνται. Ἄγω· ἀπάγω, μέλπω, ᾄδω, (omnino v. Toup. Emendd. 3, 433.) Ἄγων· φέρων, ἐπάγων. Ἄγειν· τὸ ὑπάγειν, τὸ πείνειν, καὶ τὸ φέρειν, καὶ τὸ ὑφέλκειν, ἔστι δὲ καὶ τιμᾶν, καὶ σέβεσθαι. VV. DD. pro πείνειν conjecerunt πίνειν, recte; nam Cod. exhibet πίνεῖν, sic duplici accentuatione. "Hes. Ὑπάγειν· τὸ ἡσύχως πίνειν, ut hic, Ἄγειν· τὸ ὑπάγειν, τὸ πίνειν. Similiter infra: Συνάγειν· μετ' ἀλλήλων πίνειν. (Grammat. S. Germ. mox citandus ἐπάγειν sensu hoc habet.) Eodemque modo Lat. Ducere usurpant. Horat. Od. 1, 17, 21. 'Hic innocentis pocula Lesbii Duces sub umbra.' Iterum 3, 3, 34. 'Ducere nectaris succos,' et 4, 12, 14. 'Ducere Liberum.' Similiter Obducere ad Senec. et Cic. observatum est, ut Perducere ap. Arnob. et Scribon. Larg. Educere ap. Plaut. Amphitr. 1, 1, 274. et Stich. 5, 5, 18. Gl. Deducit, Καταπίνει. Et ne dubites, audi Eust. ad Od. A. p. 1399. Φησὶ καὶ Παυσανίας, ὅτι ἄγειν, καὶ ὑπάγειν, καὶ ἐπὶ τοῦ πίνειν λέγεται. Similiter Ulpian., amicorum cuidam præbibens, ἕλκε, Trahe, dixit, Athen. 445. ubi ex Antiphane affertur: A. Ὅλην μύσας ἔκπινε. B. μέγα τὸ φορτίον. A. Οὐχ ὅστις αὐτῆς ἐστὶν ἐμπείρως ἔχων. Ἴθι οὖν, ὦ ἑταῖρε, καὶ .... A. μὴ μεστὰς ἀεὶ Ἕλκωμεν. Sic οἶνον ἕλκειν Teleclides, et σπᾶν eodem sensu, notante Casaub. in Athen. 11. p. 791. Ita certe Diog. L. Arcesilao sub fin. refert Epigramma in Arcesilaum, qui immodice merum hauserat, ἄκρητον ἀφειδῶς Ἔσπασας. Suid. id explicat, εἵλκυσας, ἔπιες. Eodem modo Horat. Epod. 14, 3. 'Pocula trahere.' Cf. Des. Herald. 218. Anim. ad Arnob. 5, 175. Ita Belg. Teug, quod Haustum notat, est ab antiquo Togen pro Trekken, i. e. Ducere. Et ipsum Trekken pro Evacuare scyphos usurpatur." Albert. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἄγειν· μεγαλύνειν. Ὅμηρος· Καὶ μεν κλέος ἦγον Ἀχαιοί. Καὶ ἄγειν, ἀντὶ τοῦ ἔχειν, Ὑπερίδης. Καὶ ἄγειν ἀντὶ τοῦ ὑποκρίνασθαι. Καὶ ἄγειν, ἀντὶ τοῦ τιμᾶν. Καὶ ἄγειν, ἀντὶ τοῦ πίνειν, ὅπερ ἐπάγειν ἔλεγον οἱ Ἀττικοί. Δημοσθένης δὲ τὸ ἄγειν ἐν τῷ Κατὰ Τιμοκράτους (l. c.) τὸ τίμημα λέγει, ἢ τὴν ποσότητα τῆς ὁλκῆς, φάσκων· Καὶ τὸν ἀκινάκην τὸν Μαρδονίου, ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικούς. Κατὰ Δημάδου· Ἦγε δὲ πέντε μνᾶς. Bekkeri Anti-Atticista: Ἄγειν· ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ. Δημοσθένης Κατὰ Τιμοκράτους· Ὃς ἦγε δαρεικοὺς τριακοσίους, tr. τριακοσίους δαρεικούς. Adde Demosth. c. Androt 617. Οὐκ *ἀμφορίσκοι δύο, οὐδὲ χρυσίδες τέτταρες, ἢ τρεῖς, ἄγουσα ἑκάστη μνᾶν: ad Timoth. 1193. Πείθει αὐτὸν ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς τὴν τιμὴν ἀπολαβεῖν τῶν φιαλῶν, ὅσον ἦγον αἱ φιάλαι, διακοσίας τριάκοντα ἑπτά. "De rebus libra examinatis, vel de nummis, pondere, vel valore certo cuidam ponderis monetæve modulo æquivalentibus." Reisk. "Ἄγειν verbum aliquando fuit τῆς σταθμικῆς proprium. Sic ἄγειν ὁλκὴν aut μνᾶν dicunt, pro ἕλκειν, Pendere. M. Tullius Deprimere hoc solet dicere, ut De Fin. 5. 'Virtutis amplitudinem quasi in altera libræ lance pone: terram mihi crede ea lanx et maria deprimet,' et ita sæpe alibi. Atqui

videmus lancem, ubi pondus est gravius, deprimi ipsam, potius quam alteram deprimere, sed, ut dixi, ita semper loquitur Cicero. Καθέλκειν τὸν ζυγὸν Græci dicunt de ea lance quæ gravior est. Chrysost. in Ep. ad Hebr., Κἂν τὸν κόσμον ἀντιστήσῃς ὅλον, ἐκείνους εὑρίσκω καθέλκοντας τὸν ζυγὸν καὶ τιμιωτέρους ὄντας: de vera virtute præditis loquitur. Quod autem a liberali venditore emerant cumulatiore mensura, id dicebant ἄξιον. Inde Quicquid parvo emtum videbatur, ἄξιον appellarunt. Eubulus in iis versibus, quos laudat hic Athen., καὶ γὰρ ἀξιωτέρους Πωλοῦσιν, ὡς ἔοικε, τοὺς ἄρτους ἐκεῖ, Minore pretio panes ibi vendunt, non, ut vertunt, Præstantiores." Casaub. ad Athen. 47. "Sed fortasse magis placebit alia ratio, quam indicare Etym. videtur; nam, quemadmodum τὸ ἄξιον inter alia etiam significat Id quod æquum vel justum est, ἀπὸ τῶν σταθμῶν τῶν ἴσην ῥοπὴν ἐχόντων, sic Gr. τὸ ἄξιον pro τὸ εὔωνον simillimo modo dixerint, atque nos vernaculo sermone *A juste prix* dicimus, pro *A bon marché*." Schweigh.] "Ἐξάγιον, Hexagium, ponderis nomen ap. Actuar. "et recentiores Medicos, pendens quatuor scripula. "Sextulam Latine appellant. Alicubi * στάγιον et "Stagium reperitur pro hoc ἐξάγιον, errore nato e "compendio scripturæ; cum enim hæc nota ϛ', "significet ἕξ, solebant ϛ' άγιον scribere pro ἐξάγιον, "e quo, omisso spiritu, perperam factum στάγιον et "Stagium." [Geopon. 2, 32. Περὶ σίτου δοκιμασίας, καὶ πῶς χρὴ τὸ ἐξάγιον τῶν ἄρτων ποιεῖσθαι. "Du-Fresne in Gloss. ἐξάγιον, Sextula, Ponderis species: ap. Meurs. in Gloss., ἐξάγιον, Pensatio, ubi plura de h. v." Needham. "Male factum, quod pro iisdem habet vocabula diversissima; pejus etiam, quod vero substituit alienum. Ἄγειν libræ fuit proprium, et Pendere significavit, unde ἄξιος: v. Casaub. (l. c.) Inde derivatum compos. ἐξάγιον, quod Glossæ interpretantur Pensatio, et hoc est, quod hic habemus, sicque recte legitur in Bas. ideoque revocavi: unde novum verbum in iisdem Glossis, * ἐξαγιάζω, Examino, Perpendo. Hoc ἐξάγιον commune est utrique linguæ: ita Sub exagio vendere, idem est, quod Trutinæ examine. Vide omnino Jac. Gothofr. Cod. Theodos. 14, 4. P. V. p. 196. Lips. et Du-Fresne Gloss. Lat. Quod vero ex eodem v. ἄγω, et ἕξ, Sex, formatum est ἐξάγιον, plane aliud est, et nunc Nummum, nunc Pondus certum significat. Scilicet Solidus aureus Constantini M. quatuor erat scriptulorum; vi solidi unciam, lxxii libram auri efficiebant, ut totius libræ essent cclxxxviii scriptula. Vide Gronov. Pecun. Vet. 4, 13. Inde vero, quod vi solidi in uncia putabantur, nomen traxit ἐξάγιον, Lat. Sextula. Scribitur etiam στάγιον, ubi ϛ' senarii nota est, et pronuntiari debet ἐξάγιον. Vide Scalig. De Re Numaria 54. Ap. Græcos sequioris ævi Medicos ἐξάγιον Pondus est, quod æquat solidum aureum, vulgo Sesquidrachmæ esse volunt. Cf. Fuchs. ad Nic. Myreps. i. 5. p. 9. Norimb. Quoties igitur Numum, aut Pondus definitum significat, e densandum est; in Librationis contra significatu, et ubi pro Pondere quolibet ponitur, ut hic, tenuandum." Niclas. Cf. Cornar. ad Gal. Comp. Med. s. Loc. 438.]

[Suid. Ἄγεται: μνηστεύεται, ἐπὶ γάμον λαμβάνει. Αἰλιανός· Τὴν δὲ ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἰόβας ὁ Μαυρούσιος ἄγεται. In Æliani Fragm. 1004. editum est αὐτῷ, pro αὐτοῦ. Αὐτῷ exhibet et Ed. Mediol. quod Kuster. in αὐτοῦ, lectore non monito, mutavit. "Male Portus, (Ipsi ducit habendam uxorem,) et contra ipsius Suidæ interpretationem. Neque dubito, quin Auctor intellexerit Jubam, Regem ex Africa, qui duxit Cleopatram s. Selenen, M. Antonii et Cleopatræ Ægyptiæ filiam, cui frater, et gemellus quidem, erat Alexander. Vide Cass. Dion. 411. 454. et Sueton. Calig. 26. atque ibi Torrent." Perizon. Thom. M. Ἄγεται γυναῖκα· οὐκ ἄγει, ἤγουν λαμβάνει, καὶ ἄγεται δὲ, καὶ ἄγει, ἀντὶ τοῦ φέρει. Πλάτων ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ Σωκράτους. Ὤιχοντο εἰς Σαλαμῖνα, καὶ ἤγοντο Λέοντα. "Dantur quædam ap. Græcos verba, quæ, cum habeant sonum activum et passivum, ac utriusque sensum in suo sono, insuper in passivo sæpe sensum habent activum, qui activo sono non perinde efferri potest, vel saltem a purioribus et Ἀττικωτέροις Gr.

A scriptoribus ita efferri non solet. In illis est τὸ ἄγομαι. Docet hic auctor non recte dici, ἄγειν γυναῖκα, sed dicendum ἄγεσθαι γυναῖκα, pro λαμβάνειν, s. λαμβάνειν εἰς γάμον." Bos. Vide Arrian. Pausan. et Hom. ap. Nostrum supra. "Ἄγειν γυναῖκα notat Secum aliquo ducere uxorem, ut ap. Xenoph. 70. 139. Hinc jocus Eubatæ, qui promiserat Laidi se eam ducturum, dum interim imaginem ejus pictam secum auferret, dicens se ἄγειν Λαΐδα, Ælian. V. H. 10, 2. Ἄγειν pro ἄγεσθαι est tamen ap. Æschyl., Misc. Obs. V. 10. p. 350." Oudend. "Sic tamen Joseph. in Vita sua §. 75. bis, sed variant Codd. Misc. Obs. (l. c.) Platonis locus, quem (Thom. M.) laudat, legitur 365. Ed. Lugd. sed non ἤγοντο, verum ἤγαγον editur. Cf. Eust. 954, 35. 1386, 42." Abresch. "Leontem interfecere 30. Tyranni, Xenoph. 274, 8. Epist. Socrat. 7. p. 20. ubi plura Allat. 166. Pater τῷ παιδὶ ἀγόμενος γυναῖκα, Lucian. 3, 421. 71. ὅταν uxorem εἰς δόμους—εἰς οἶκον, Pausan. 362. 380. ἀγῇ πόσις, Theodect. Stob. 422. ἠγάγετο uxorem Isocr. B 386. Apud Herod. p. 14, 15. Crœsus ἄγεται τῷ παιδὶ γυναῖκα, ut hic, p. 21, 48. p. 319, 27. ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων. Contra ap. Thuc. 517, 34. Vide ad Herod. 315, 28. Ἐν τῇ συνηθείᾳ dicitur γυναῖκά τις ἄγεται, Eust. 954, 35. Phalar. p. 10. Plato de LL. 771. Παρ' ὧν τέ τις ἄγεται καὶ ἃ καὶ οἷς ἐκδίδωσι, A quibus ducit uxorem? cur? Kuster. V. M. 22." Valck. in Notis ad Thom. M., a Tittmanno editis ad calcem D. R., Valck. et aliorum ad Ernest. Epistt., p. 142. Schol. Eurip. Orest. 246. (Ἑλένην ἀγόμενος Τρωϊκῶν ἐκ τειχέων:) Ἄγεταί τις γυναῖκα, ἀντὶ τοῦ λαμβάνει, ἐπάγεται δὲ δοῦλον ἢ ἕτερόν τι, ἀντὶ τοῦ μεθ' ἑαυτοῦ ἄγει, καὶ ἐπάγεται τόδε ἐν παθητικῇ σημασίᾳ, ἀντὶ τοῦ μεθ' ἕτερον, ἢ μεθ' ἕτερα ἄγεται. Suid. et Zonar. Ἦγεν· ἐτέλει. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἐν Πέρσαις ὢν γυμνικοὺς ἀγῶνας ἦγεν. Eadem leguntur ap. Suid. v. Γυμνικοί, [illegible]es. Ἦγέ μιν· ἤγαγεν αὐτόν. Ἦγεν· ἔφερεν. Ἤ[illegible]εί· ἐφέρεσθ' ἀεὶ, ("est fragm. senarii," Albert.) Ἤγετο· ἦρχεν, ἤρξατο. Ἤγοντο· ἐλαύνοντο. Ἠγόμην· διῆγον, Σοφοκλῆς Θυέστῃ δευτέρῳ. Ἠγόμην· C ηὐξόμεν. "Ηὐγομην, ab * αὔγω antiquo, pro αὔξω, i. e. αὐξάνω." Reisk. "L. Ἤξαμεν, ab ἄγω, Frango, nisi aliud sit, v. Εὐηγεσία." Wakef. ad marg. sui libri. Hes. Suid. Zonar. et Bekkeri Σ. Λ. χ. Ἀνηγμένος· ηὐξημένος. Suid. Ἡγόμην· ἐτρεφόμην, ἐτύγχανον. Ἡγόμην δ' ἀνὴρ Ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη Τοιάδ' ἐπέστη, e Soph. Œd. T. 766. Zonar. Ἡγόμην· ἐφερόμην, ἢ ἐτρεφόμην, ἢ ἐτύγανον. Rectius vertit Valck. ad Scap. marg., Reputabar. Suid. Ἄγετε· τὸ ἡγεῖσθε καὶ οἴεσθε. (Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄγεται (l. Ἄγεσθαι)· τὸ ἡγεῖσθαι καὶ οἴεσθαι. Zonar. Ἄγετε· τὸ ἡγεῖσθε καὶ οἴετε. "F. l. ἀγέετε. Hes. Ἄγεο· ἡγοῦ, ἄρχου, l. ἄγεο." Tittmann. Photius: Ἦγεν· ἐν Τιμαίῳ, ἡγεῖτο.) Ἀγώμενος· θαυμαζόμενος, ἀγόμενος δὲ, (ὁ) φερόμενος. Zonar. Ἀγώμενος· θαυμαζόμενος, ἀγόμενος δὲ, ὁ φερόμενος, μικρόν. Hes. Ἡγμένος· τεθηρευμένος, πειθήνιος. Ἡγμένους· ἀγομένους. Idem: Ἄφορτος· οὐκ ἠγμένος τὴν * Λυκουργείαν ἀγωγὴν, Lycurgi disciplinam, ut Is. Voss. vertit. Idem Hes.: Ἦχθαι· τεθηρεῦσθαι. Eandem gl. habet Phot. Lex. Cf. Ἐπάγω et Ἐπακτήρ. D Phot.: Ἡγμένος· τεθηρευμένος, καὶ πάντα (B. παντὶ) πειθαρχῶν. Zonar. Ἡγμένους· ἀγομένους, καὶ ἀντὶ τοῦ πεπαιδευμένους, ἀγωγὴ γὰρ ἡ παίδευσις. Suid. Ἡγμένους· ἀγομένους. "Sibi arripientes, ut Jos. Ant. 11, 5, 3." Wakef. ad Hes. marg. sed locum frustra quæsivimus.] "Ἡγμένος, Educatus, vel, Institutus, Eruditus, ut ἀγωγὴ dicitur ἡ παίδευσις. "Suid.: Ἡγμένος· τεθηρευμένος, καὶ πάντα πειθαρχῶν. "Ὁ δὲ ἠγάσθη τὸ μειράκιον, ὡς καὶ θυγάτριον ἔχων, "ἠγμένον καὶ αὐτὸ φιλοσόφως, αὐτῷ κατεγγυῆσαι." [Idem v. Ὀλυμπιόδωρος: Ἠγάσθη δὴ τὸ μειράκιον, ὥστε καὶ θυγάτριον ἔχων ἠγμένον καὶ αὐτὸ φιλοσόφως, βουληθῆναι αὐτῷ κατεγγυῆσαι. Locus hic descriptus est e Marini Proclo p. 7. Boisson.: Τοσοῦτον δὲ καὶ οὗτοι οἱ ἄνδρες τὸ ἦθος τοῦ μειρακίου ἠγάσθησαν, ὥστε τὸν μὲν Ὀλυμπιόδωρον θυγάτριον ἔχοντα, ἠγμένον καὶ αὐτὸ φιλοσόφως, βουληθῆναι αὐτῷ κατεγγυῆσαι. Vide Boisson. ad Eunap. 157. J. Poll. 1, 198. de equis, Λακτίζων, λακτιστὴς, ἀδάμαστος, φαύλως ἠγμένος: 3, 44. Καὶ ἀνὴρ, καὶ νυμφίος, καὶ ὁ συνοικῶν, καὶ ὁ πρὸς

γάμον ἡγμένος.] "Unde ADVERB. Ἡγμένως, Erudite. Suid. Ἡγμένως· * πεπαιδευμένως, καὶ ἀγωγὴ, ἡ παίδευσις." [Cf. Zonar. l. c.]

['Αγω. Etym. M. Ἄγω· σημαίνει δ', τὸ πορεύομαι, ὡς τὸ, Λαοδίκην ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην· καὶ τὸ *κλάνω, ὡς τὸ, Ἆξον δὴ ἔγχος Διομήδου· καὶ τὸ φέρω, ὡς τὸ, Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον κεχαρηότα νίκῃ· καὶ ἀγῶ περισπωμένως τὸ ἐκπλήττομαι, συζυγίας β', γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἄγη, ὃ σημαίνει τὴν ἔκπληξιν, τὰ γὰρ τῆς β' συζυγίας τῶν περισπωμένων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τῶν εἰς η θηλυκῶν γίνεται. Etym. Gud. Ἄγω καὶ ἀγῶ διαφέρει. Τὸ μὲν βαρύτονον σημαίνει τὸ φέρω· τὸ (δὲ, ut infra,) περισπώμενον σημαίνει τὸ θαυμάζω. Καὶ ἐκ τοῦ μὲν ἄγω γίνεται ἄγη, ἡ ἔκπληξις, ἐκ δὲ τοῦ ἄγη γίνεται τὸ ἀγῶ. Τὰ γὰρ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τῶν εἰς η θηλυκῶν γίνονται. Ἄγω καὶ ἀγῶ διαφέρουσι· τὸ μὲν βαρύτονον σημαίνει τὸ φέρω, τὸ δὲ περισπώμενον τὸ θαυμάζω. Ἄγων, μετοχή· ἀγὼν δὲ, τὸ περιεκτικὸν, ὃ καὶ ὀξύνεται. Ἄγω σημαίνει ε'. Ἄγω· τὸ πορεύομαι, ἐξ οὗ καὶ ἀγυιὰ ἡ ὁδός. Ἄγω· τὸ κλάνω, ἐξ οὗ καὶ τὸ, Κατέαξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη. Ἄγω· τὸ φέρω καὶ ἑορτάζω, ἐξ οὗ καὶ ἀγόμενος, τὸ φερόμενος, καὶ Ἄγομαι, τὸ ἑορτάζομαι. Ἀγῶ, τὸ ἐκπλήττομαι, ἐξ οὗ καὶ ἄγαμαι. Ἄγω, τὸ φθονῶ, ἐξ οὗ καὶ * ἀγὸς, ὁ φθόνος. Ἀγὸς pro ἄγη, ὁ φθόνος, ap. Grammaticos veteres vix alibi reperieris.]

["Αγω. Zonar. et Etym. M. Ἤγαγον· δεύτερος ἀόριστος, ἀπὸ τοῦ ἄγω, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἄγον, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ἄγαγον, καὶ ἤγαγον. Il. Λ. 662. Τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο.] "Ἄγες, pro ἄγε dici, Hes. annotat. Alioquin ἄγες potest esse etiam imperf. act. augmento carens pro ἦγες. Ambo a them. ἄγω." [Phot. Ἦκται· εἵλκυσται. Apollon. Lex.: Ἄξετε· ἄγετε. Ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, Il. Γ. 105. Etym. M.: Ἆξον· ἐκ τοῦ * ἄσσω, τὸ * κλάνω, ὁ μέλλων, ἄξω, ὁ ἀόριστος, ἦξα, καὶ τὸ προστακτικὸν, ἆξον. Διατί περισπᾶται; διὰ τὴν * συνέμπτωσιν· ἔστιν γὰρ ἄξον ἀπὸ τοῦ ἄγω, τὸ κομίζω, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἦγον, τὸ παθητικὸν, ἤγην, καὶ τὸ ποιητικὸν, ἄγειν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγηοχώς· ἐνέγκας. Etym. M.: Ἀγήοχα· ἄγω, ἄξω, ἦχα, ὁ Ἀττικὸς ἄγηχα, καὶ ἐπειδὴ ἔμελλεν ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ συλλαβῇ ἔχειν τὸ αὐτὸ σύμφωνον, ἐπλεόνασεν ἡ γο συλλαβὴ, καὶ ἐγένετο ἀγήγοχα· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἔδω, τὸ ἐσθίω, ἔσω, ἦκα ὁ παρακείμενος, καὶ Ἀττικῶς, ἔδηκα, καὶ πλεονασμῷ τῆς δο συλλαβῆς, ἐδήδοκα, καὶ ἀποβολῇ τοῦ γ, ἀγήοχα. Τὸ μέντοι ἀγείοχα, Βοιωτῶν ἐστὶ, τροπῇ τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον. Etym. Gud.: Ἀγήοχα· παρὰ τὸ ἄγω, ἄξω, ἦχα, καὶ τὸ Ἀττικὸν ἄγηχα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο ἀγήοχα. Phrynichi Ecll.: Ἀγήοχεν, εἴτις εἴποι, ὅτι ἐν τῷ συνθέτῳ Λυσίας κέχρηται καταγηόχασι (Fr. 36. Reisk.) μὴ πάνυ πείθου· ἦχε μὲν γὰρ λέγουσιν, καὶ Δημοσθένης ἤχασι λέγει, ἀλλ' οὐκ ἀγηόχασιν. "Ἤχασι, ab ἄγω, e Demosth. recitat Phrynich. Occurrit bis, in De Falsa Leg. et in prima In Aristog. Cf. Dorv. ad Charit. 481." Reisk. Imo non simplex ἤχασι in illis locis reperitur, sed composita προῆχε, προήχασι. Dorvillii verba sunt hæc:—"Forte nonnullos offenderit tempus ἐξῆχε, quia non ita frequenter occurrit, et Moschopulus Περὶ Σχεδῶν 187. affirmat, ἦχα esse ἄχρηστον. At ut Grammaticum Grammatico opponamus, Thom. M. ait, Εἰσῆχε κάλλιον, ἢ εἰσαγήοχε, ἀπὸ τοῦ εἰσάγω, εἰσάξω, εἰσῆχα. Verum et meliore patrono licet uti, Demosth. Παραπρ. 296. e. (=346.) Εἰς ἃ προήχασι τὴν πόλιν, ubi προήγαγον forte repositum a quibusdam, qui huic tempori non favebant. At rursus in Or. 1. in Aristog. 828. c. Εἰς ὅσην αἰσχύνην προῆχε τὴν πόλιν τὰ τοιαῦτα θηρία, ubi tamen Benenat. προῆκε." "Qui scribunt de dialectis, animadvertunt pleonasmum esse Atticum ἀγήοχα." Nunnes. "Ἀγήοχεν, Tobiæ 12. ἀγηόχασι, Gen. 46. προσαγηόχασι, Levit. 10. προαγήοχεν, Philo, idque Atticum esse, Herodian. et alii Grammatici docent." Hœschel. "Pausan. 234. (Ὃν βασιλέων ἐς τοσοῦτο τιμῆς προήχασιν, ubi Facii Cod. uterque ἐς τοσοῦτον τ. προειχασιν:) 372. (Ἐοίκασι δὲ αἱ ἀνθρώπειαι τύχαι καὶ χωρία τέως ἄγνωστα ἐς δόξαν προηχέναι, ubi Cod. Mosc. προῆχθαι.) Suid. Προσῆχεν· ἀντὶ τοῦ, προσῆγεν." Valck. ad Scap. marg. Phrynichi Ecll.: Ἐὰν

A ἄξῃς οὐδεὶς ἂν φαίη, ἀλλ' ἐὰν ἀγάγῃς. Ἵνα ἄξωσιν οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ' ἵνα ἀγάγωσιν. Thom. M.: Ἵνα ἀγάγωσιν, οὐχ ἵνα ἄξωσιν, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ὁ μὲν πρῶτος ἀόριστος, καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ, ἄχρηστοι (τοῖς λογογράφοις), ὁ δὲ δεύτερος ἀόριστος, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ χρόνοι, ἐν χρήσει. "Gl. Antecessit, προῇξε, προῆλθε. Suid. v. Ἀπῇξεν, (sic Ed. Mediol. Sed in Kusteri Ed. sic legitur, Ἀπῆξεν· ἐφώρμησεν. 'Cum Porto legere malim ἐπῇξεν, ab ἐπαΐσσω.' Kuster. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀπῆξεν· ἀφώρμησεν.) Διῇξε, Joseph. 679. c. ἐξάξαντες, Dio 101. a. προσάξασθαι, Herodian. 1, 12, 9. προσῆξαν, Thuc. 166. c.(=162, 28.) ἄξας, Idem 346. d." Witter. "Ἐσῆκται, Herod. 147, 9. ἦκται, 150, 33. προεσάξαντο, 465, 41. ad Herod. 298, 19. ἀνῆκται, Thuc. 419, 93. ἀνῆκτο, Soph. Scyriis, (ap. Stob. Tit. 125. p. 509. Κἀμοὶ γὰρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριν Ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς,) συνῆξας, Xenoph. 462. Ms. συνῆχας (Memor. 4, 2, 8. Γράμματα συνῆξας τῶν λεγομένων σοφῶν ἀνδρῶν—καὶ ἔτι συνάγω. 'Margg. Steph. habent συνῆχας, quod, si sit e libris B scriptis, prætulerit Valck. ob hoc Thomæ M. præceptum, Εἰσῆχε κάλλιον, ἢ εἰσαγήοχεν.' Lex. Xenoph.) Προσῆκται, Isocr. 86. ὑπῆκται, Demosth. 256. (Περὶ Παραπρ. 423. Εἰς τοιοῦτον ὑπῆκται καιρόν.) Προῆκται, Demosth. 691. (Κατὰ Κόνωνος, 1264. Εἰ γὰρ οὕτω τοὺς ἑαυτοῦ προῆκται παῖδας.)" Valck. ad Scap. marg. Idem Demosth. Πρὸς Πανταίν. 970. Ἐπειδὴ δ' ἔδει ἡμᾶς τὰ χρήματα ἀπολαμβάνειν, καὶ τὸ πρᾶγμ' εἰς τοῦτο προῆκτο. Mœris: Ἄξομαι, παθητικῶς, Ἀττικῶς· ἄξω, * ἐνεργητικῶς, Ἑλληνικῶς. "Quam recte, ostendit Eurip. Iphig. T. 1124. Καὶ σὲ μὲν, πότνι', Ἀργεία Πεντηκόντορος οἶκον ἄξει, cui exemplo, si res postularet, possent et alia plura adjungi." Sallier. "Eust. 617. i. Ἄξασθε Ἀττικῶς ἐρρέθη κατὰ πάθος. Vide not. ad Thom. M. (Ἀγνοήσομαι κάλλιον ἢ ἀγνοήσω, καὶ ἄξομαι ἢ ἄξω, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐχόντων μέσους μέλλοντας, ubi T. H. 'Futurum medium, elegantius in hisce, quam activum, esse docet: ... Ἀπολαύσομαι, Ἀποφοιτήσομαι, [illegible], Mœr. in Ἄξομαι, Βοήσεται, Θηράσεται etc.') Damnat C Grammaticorum canonem Dorv. ad Char. 138. (consuli jubens Xenoph. K. A. 7, 413. d.)" Pierson. Cf. eund. Dorv. supra in Ἀγοράζω 572. d. citatum. "Ἦξα, Abresch. Lect. Aristæn. 236." Schæf. Mss. Mœris: Ἀχθήσεται, Ἀττικῶς· ἀχθεσθήσεται, Ἑλληνικῶς. "Thom. M. Ἀχθήσομαι κάλλιον, ἢ ἀχθεσθήσομαι, ubi Oudendorp. e Mss. Leid. restituit ἀχθέσομαι per ε. Atque ita et hic reponendum censeo, ἀχθέσεται. Aristoph. Nub. 863. Ἦ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσει, q. l. citat Suid. v. Ἀχθέσῃ: Eq. 64., (ex Addendis, sed locum in Eq. frustra quæsivimus.) Ap Plat. quidem in Hipp. Maj. 1253. a. legitur ἀχθήσῃ, ut et ap. Themist. Or. 4. p. 61. c. ἀχθήσεται. Sed et illis in locis η in ε mutari debet. Ἀχθήσομαι enim per η derivatur ab ἄγομαι, et significat In jus rapiar, ut ap. Plat. Hipp. Maj. 1252. d. Ἀχθήσεται καὶ δίκας ὀφλήσει. Altera forma ἀχθεσθήσομαι invenitur in Plat. Gorg. 345. c. et Pol. 10. p. 754. d. Andocid. de Pace cum Laced. 26, 7. Themist. Or. 11. p. 144. Aristid. 1, 524. D *Sed potuerunt Librarii formam sibi notiorem pro Attica reponere, in scriptoribus solutæ orationis incredibili licentia grassati.*" *Pierson.* Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄξω· ἄξω καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐκεῖσε, ἀπάξω δὲ τὸ ὀπίσω ἄξω. Technoll. Mss. ap. Tittmann. ad Zonar. lxxviii.: Τὸ ἄγειν ἐπὶ ἐμψύχων λέγεται, τὸ φέρειν δὲ ἐπὶ ἀψύχων. Ἄγεται δὲ ὁ ἀνὴρ γυναῖκα, ὅπερ ἐπὶ γυναικὸς οὐ λέγεται. Προσάγεται δέ τίς τινα, ἤγουν ἕλκει. Ἄγει ἡ θάλασσα γαλήνην, ἤγουν ἔχει, καὶ ἄγει ἑορτὴν τόδε τὸ ἔθνος, ἤγουν τελεῖ, καὶ, Ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν, παρὰ Σοφοκλεῖ, (versum hunc in Tragœdiis, quæ nostra ad tempora pervenerunt, frustra quæsivimus,) ἀντὶ τοῦ διάγειν, ἤγουν διαβιβάζειν. Καὶ ἄγω τινὰ εἰς δουλείαν, ἤγουν καθέλκω, καὶ ἐνάγω, καὶ ἐνάγω τὸ ἐρεθίζω, καὶ τοὺς νόμους μεγάλους ἄγω, ἀντὶ τοῦ ἡγοῦμαι, (respicitur Antiphontis locus supra citatus.)—Ἄγω οὖν, ὁ ἐνεστώς· ὁ παρατατικὸς, ἦγον· ἄξω, μέλλων· ἀγήοχα, παρακείμενος· ἤγαγον, δεύτερος ἀόριστος· ἄγομαι ὑπό τινος, καὶ ἐπὶ παθητικῆς σημειώσεως τοῦ ἐνεργητικοῦ· ἀχθήσομαι δὲ ἐπὶ πάθους· ἠγάγομεν, δεύ-

τερος ἀόριστος ἐπὶ ἐνεργείας· ἤχθην δὲ, ἐπὶ πάθους. A Ex his verbis satis patet v. ἐνάγω in Harpocr. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ., Ἄγοι· πολλὰ σημαίνει, Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ φέρειν καὶ ἐνάγειν καὶ ἕλκειν ἔλαβεν, a nobis supra 793. d—794. a. suspectum, recte se habere. Suid. et Zonar.: Ἀγωγεύς· ὁ ἐνάγων τὴν δίκην, ὁ διώκων. Vide Ἀγωγεύς.] " Ἀγάγας, pro ἀγαγὼν " usurpatum affert Hesych. itidemque ἄγαγον pro " ἄγαγε, in imperativo aor. 2. act. a them. ἄγω. " Phrynichus tamen (Ecll. 154.) de his dubitat an " usurpentur; ait enim: Τὸ Ἄγαγον, εἰ μὲν ἡ με- " τοχὴ εἴη ὁ Ἀγάγας, ἐν λόγῳ ἄν τινι ἦν· * λεκτέον " οὖν Ἄγαγε· καὶ γὰρ ἡ μετοχὴ Ἀγαγὼν, ὡς Ἄνελε, " Ἀνελών." [In Pauwii Ed. sic legitur: Ἄγαγον· καὶ τοῦτο εἰ μὲν μετοχὴν εἶχε τὴν ἀγάγας, ἐν λόγῳ ἄν τινι ἦν. * Λεκτέον οὖν ἄγαγε· καὶ ἡ μετοχὴ γὰρ ἀγαγὼν, ὡς ἄνελε, ἀνελών. " Pr. Editio, Ἄγαγον· καὶ τοῦτο εἰ μὲν τὴν μετοχὴν εἶναι ὁ ἀγάγας: recte ὁ ἀγάγας, sed εἶναι male: scriptura implicita ita expressa perperam non semel. Eadem mox, καὶ γὰρ ἡ μετοχή." Pauw. Cf. Kœn. ad Gregor. 341.] " Ha- B " bent autem hæc Atticam reduplicationem duarum " initialium præsentis literarum, ut et infin. ἀγαγεῖν, " et in med. voce ἀγαγέσθαι, pro ἀγεῖν, ἀγέσθαι, " ἀγών." " Ἀγάγης, ου, ὁ, Sua sponte subjectus. " Ita VV. LL. sed crasso errore, nato ex eo quod " dicat Suid. ἀγάγης esse αὐθυπότακτον, non aliud " ille quidem intelligens ea voce quam ἀγάγῃς esse " subjunctivi modi, ideoque subjungens, καὶ ἀγά- " γωμεν." [" Ἄγω, Duco. Recte faciunt, qui aoristum ἤγαγον ab antiqua forma ἀγάγω deducunt, quæ, ut aliæ multæ, duplicatione primarum literarum orta est. Sed Suid Ἀγάγῃς· αὐθυπότακτον, καὶ ἀγάγωμεν. Verbum αὐθυπότακτον autem, quod vocabulum commemoravit non explicavit H. Steph. (sed v. supra,) significat Conjunctivum aoristi in iis verbis quæ reliquis temporibus carent. Vide Eust. 384. 18. 983, 42. 1123. 52. Etym. M. 304, 37. Thom. M. in Εἰ 267. Fischer. Prolus. de vitiis Lex. N. T. 646. et ad Weller. Spec. 2, 390. Ἀγάγω tamen memorat Etym. M. 54.: Ἄγω· βαρύτονον, ἐξ οὗ C ἀγάγω, καὶ, Ἐπὴν ἀγάγωμι πόλιν, εἰς μι: Etym. Ms. παρὰ τὸ ἄγω βαρύτονον, ἐξ οὗ ἀγάγω καὶ ἀγάγωμι, εἰς μι. Locus, quem editus Etym. affert, legitur in Il. 24, 716. ubi nunc ita editum, αὐτὰρ ἔπειτα Ἄσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγοιμι δόμονδε, Schol. Ven. γράφεται, πόλινδε. At ἀγάγοιμι optativum, qui alibi recte cum ἐπὴν conjungitur, ut Il. 19, 208. 24, 227, hic quidem ferri non posse, temporum ratio docet. Quo minus dubitandum, quin vera sit lectio Etymologi ἀγάγωμι, cujus vestigia sunt etiam in Hom. Cod. Lips. qui ἀγάγωμαι habet. Nimirum insolentia formæ adducti fuere Librarii, ut ἀγάγοιμι scriberent. (Ἀγάγωμι edidit F. A. Wolf.) Grammatici enim verborum in μι exeuntium tertiam tantum conjunctivi personam singularem ad indicativi regulam formari tradiderunt, ut Gaza 117.: Τὸ δὲ δῷσιν ἐπὶ τοῦ τρίτου καὶ δώησι ποιητικὰ, πρὸς παράδειγμα τοῦ τρίτου τῶν ἐνικῶν. Scripsit, puto, πρὸς τὸ παράδειγμα τοῦ τρίτου τῶν ὁριστικῶν. Sicuti igitur tertiam personam conjunctivi ad indicativi similitudinem veteres flexerunt, ita jam D eos etiam primam in μι formasse existimabimus. Quam rem non dubito quin aliquando plura exempla comprobatura sint." Hermann. Gr. Gr. 262.] " Ἀγα- " γύρτης, pro ἀγύρτης dici testatur Hes. Erit igi- " tur et hic anadiplasiasmus ille Atticus, qui est in " præcedentibus ἀγαγεῖν et ἀγαγέσθαι, pro ἀγεῖν et " ἀγέσθαι." [" Latini per apocopen effecerunt Agagam. Petronius Dalmata: ' Agaga est, curabo ut stigma habeat.'" Perger.]

[Ἀγόντων. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Ἀγόντων· ἀντὶ τοῦ ἀγέτωσαν. Mœris: Ἀγόντων, ᾀδόντων, Ἀττικῶς· ἀγέτωσαν, ᾀδέτωσαν, Ἑλληνικῶς. " De his imperativis notavit H. Steph. App. de D. A. 163. Vim exemplorum dedit Mattair. de Dial. Gr. 66. quibus plurima possent addi. Paucis simus contenti. Παραγόντων, Demosth. adv. Leptin. 378. b. πεμπόντων, Soph. Œd. C. 467. χαιρόντων, Alciphr. 2, 1. ἡκόντων, Heliodor. 9. p. 459. καταλειπόντων et οἰκούντων, Clem. Alex. p. 3, 15. προσκυνούντων, Idem p. 28, 24. ἐθιζόντων, ibid. sed ibi reponendum ἐθιζέσθων, κυρούντων, Æsch. Choeph. 712. φθονούντων, Alciphr. 3, 30. ποιούντων, 52. ἐκκοψάντων, Aristoph. Av. 584. ἰόντων, Xenoph. K. Π. ubi Ms. ap. Hutchins. ἰέτωσαν. Hæc in tyronum gratiam. Comparandus Wessel. Obs. 50. cujus docta est observatio:— ('Damnant in Luciani Contempl. 352. Ἐν τοσούτῳ δ' ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι, vocem tertiam, rescribuntque ἐπαιρέσθωσαν, sed non persuadent: est enim hoc Attico more dictum. Ita χρήσθων, ἀντὶ τοῦ χρήσθωσαν, dixit Comicus Nub. 438. et Aristid. 2, 195. Μὴ οὖν ὡς φαυλοτέρους ἀναινέσθων, et seq. Οὕτως εὑρισκέσθων τὴν σωτηρίαν. Non onerabo librum aliis exemplis, quia Dionys. H. de Homeri Poesi, et Thom. M. hanc Atticorum locutionem jam olim illustrarunt. Id obiter monere debeo, non videri Schol. Aristoph. l. c. dextre in hoc dicendi genere explicando versatum: Ἀττικὴ δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις, οἷον, ποιούντων ἐκεῖνοι, ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν. Neque enim recte ποιούντων contenditur cum χρήσθων. Illud casus est secundi numeri multitudinis participium, ut nemo ignorat. Utuntur eo Attico more pro imperandi verbo. Sic, ut uno exemplo defungar, Soph. Ajace 981. Οἱ δ' οὖν γελώντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς. At χρήσθων ipsum imperandi verbum est. Forte tamen extra noxam Scholiastes est, et culpa in eos conferenda, qui ejus verba intempestive mutilarunt. Certe Thom. M. et is tamen in Aristophanem multis commentatus est, longe rectius de utroque hoc Atticorum loquendi usu disputavit.') Atticum morem si observasset Murator. Anecd. 322. in Firmi, scriptoris Atticæ elegantiæ studiosi, Epist. 44. pro λεγόντων οἱ πεπειραμένοι, non conjecisset λεγέτωσαν. Pari acumine Meibom. in Aristide Quinctiliano de Musica 3, 164. pro, Καὶ δὴ τουτὶ τέλος ἡμῖν οἱ περὶ μουσικῆς ἐχόντων λόγοι, reponebat ἐχέτωσαν. Nimirum huic mandes si quid recte curatum velis. Eadem forma usi Dorienses, ut in Inscrr. ap. Chishull. Mon. Asiat. et ap. Thucyd. 5, 79. κοινανεόντων e pulcerrima Valck. emend. ad Eurip. Phœn. v. (imo p.) 65." Pierson.]

¶ Ἀγωγὴ, ῆς, ἡ, Ductus, Adductio, ἀπαγωγή, Hes Item Portatio s. Importatio, Vectio, Vectura, Advectio, ut ἀγωγὴ σίτου, ἢ οἴνου, ap. Suid. Importatio frumenti aut vini, Advectio frumenti. Plato. Polit. 2, Πρὸς τὰς ἀγωγὰς χρῆσθαι ὑποζυγίοις, Advectiones onerum, Ad vehenda onera, uti jumentis. Suidas ait ἀγωγὴν significare etiam τὸ ἀγόμενον βάρος, Onus quod vehitur. [Verba sunt hæc, Ἀγωγή· φορὰ τινῶν, ὃ καὶ παρακομίζειν λέγεται, ὡς λέγεται σίτου ἀγωγὴ, ἢ οἴνου, quæ extant et in Zonara. Idem Suid. et Zonar. et Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγωγή· ἡ κομιδὴ, καὶ τὸ ἀγόμενον βάρος. Thom. M. 331., a Schæf. Mss. indicatus: Ἐπὶ δὲ τῆς κομιδῆς καὶ φορᾶς, ἀγωγὴ, καὶ ἀπαγωγὴ, καὶ ἐπαγωγή.] || Ἀγωγὴ τοῦ νόμου, Arist. Rhet. 1, (p. 76. Ed. Oxon. 1805.) Ipsa via et ratio ducendi legem in hanc vel illam partem, i. e. eliciendi ex ejus verbis hunc aut illum sensum, Καὶ εἰ ἀμφίβολος, ὥστε στρέφειν καὶ ὁρᾶν ἐφ' ὁποτέραν τὴν ἀγωγὴν ἢ τὸ δίκαιον ἐφαρμόσει, ἢ τὸ συμφέρον, εἶτα τούτῳ χρῆσθαι. || Ἀγωγὴ, Eductio. Ut ἄγειν ἔμμηνα dicit Dioscor. pro Educere, Elicere et ciere menstrua, ita ἀγωγὴν ἐμμήνων Ipsam eductionem menstruorum, Ipsum actum ciendi menstrua. || Ἀγωγὴ, Mutatio ap. Aristot., cum dicit, Γένεσίς ἐστιν ἀγωγὴ εἰς οὐσίαν. Ita Alex. Aphrod. in Top. 6. [Ad h. l. respexerunt Suid. et Zonar. infra citandi.] || Ἀγωγὴ, Institutio, Educatio, unde ἀγωγὴ παίδων, ut Plut. libellus Περὶ Παίδων Ἀγωγῆς. Ex his duobus composita παιδαγωγὸς et παιδαγωγία. Luc. Nigrino, (28.) Τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐστοχᾶσθαι. Suid. e Polybio (1, 32.) Ἤγαγε δὲ ὁ ξενολόγος καὶ Λακεδαιμόνιον ἄνδρα τῆς Λακωνικῆς ἀγωγῆς μετεσχηκότα, καὶ τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχοντα σύμμετρον. [In Zonara est: Ἀγωγή· ἡ μεταβολή. Πολύβιος· Ἤγαγε δὲ ὁ λόγος καὶ Λακεδαιμόνιον ἄνδρα τῆς Λακωνικῆς ἀγωγῆς μετεσχηκότα, καὶ τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχοντα σύμμετρον. " Verba, ἤγαγε δὲ ὁ λόγος, leg. ut ap. Suid. ξενολόγος, sensus causa addita sunt." Tittmann. In Polybio est: Περὶ δὲ τοὺς καιροὺς τούτους καταπλεῖ τις εἰς τὴν Καρχηδόνα ξενολόγος, τῶν ἀπεσταλμένων εἰς τὴν Ἑλλάδα

κούτερον, εἰς τὴν Καρχηδονίων ἄγων στρατιώτας πλείστους, ἐν οἷς καὶ Ξάνθιππόν τινα Λακεδαιμόνιον, ἄνδρα κ. τ. λ. Sic edidit Schweigh. sed melius legeris Λακεδαιμόνιον ἄνδρα.] ‖ Ἀγωγὴ, Ratio victus, Diæta, unde ἐμψυκτικὴ ἀγωγὴ ap. Galen. ἀναληπτικὴ ἀγωγὴ ap. Eund., Ratio victus corporis recreatrix, Bud. Idem alibi exponit, Educatio et nutritio virium refocillatrix. Idem Gal. alibi ἀγωγὴ πρᾳοτάτη καὶ παρηγορικωτάτη. Ap. Dioscor. ἀγωγὴ θεραπευτική. ‖ Ἀγωγὴ, pro διαγωγὴ et δίαιτα, inquit Bud., in Aristot. Εὔλογον δὲ τοῖς εἰδόσι τῶν ζητούντων ἡδίω τὴν ἀγωγὴν εἶναι, Suaviorem esse vitam in inquisitione veritatis et commentatione. ‖ Ἀγωγὴ, Cultus in herbis et arboribus, s. cultura. Theophr. H. P. 1. Τὰ δὲ καὶ παρὰ τὴν ἀγωγὴν ἀλλοιότερα γίνεται, καὶ ἐκβαίνει τῆς φύσεως. ‖ Ἀγωγὴ, Contextus ductusque et structura orationis oratoris, inquit Bud., citans Dionys. H. (Jud. [illegible]) Τὸ μὲν οὖν ὕπτιον καὶ ἀναβεβλημένον τῆς ἀγωγῆς, [" Ratio tractandæ orationis extensa et languidior," Ernest. Lex. Rhet.] Item hæc, Τῆς μέντοι ἀγωγῆς τῶν περιόδων τὸ κύκλιον. [Idem de Comp. Verb. 19. p. 260. Ἐν πάσαις δεῖ ταῖς στροφαῖς τε καὶ ἀντιστρόφοις τὰς αὐτὰς ἀγωγὰς φυλάττειν. " Strabo 959. Παραφθείρας τὴν τῶν προτέρων μελοποιῶν ἀγωγήν. Ibidem mox: Ἀπεμιμήσατο τὴν ἀγωγὴν τῶν παρὰ τοῖς κιναίδοις διαλέκτων καὶ τῆς ἠθοποιΐας." Schæf. Idem Dionys. l. c. 23. p. 366. Ὅτι δ' οὐκ ἄλλα τινὰ τούτων ἐστὶν αἴτια, ἢ τὰ προειρημένα ὑπ' ἐμοῦ περὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης τῶν λόγων, ῥᾴδιον ἰδεῖν. " Mallem τούτων, τούτων τῶν λόγων, sc. τῆς συνθέσεως ταύτης τῆς ἀνθηρᾶς." Upton. " Cave assentiaris. Ἀγωγὴ in universum Modus ac ratio, h. l. est i. q. σύνθεσις. Verte, De hac compositione. Mox sequitur eodem sensu, περὶ ταύτης τῆς συνθέσεως." Schæf.] ‖ Ἀγωγὴ, Via, ὁδὸς, Hesych. [Vide Misc. Obs. V. 5. T. 1. p. 83. J. Poll. 3, 95. Ὁδοῦ ὑφήγησις, ἐξήγησις, δεῖξις, ἀγωγὴ, μήνυσις, ἡγεμονία, καὶ τὰ ὅμοια.] Item, Profectio novæ nuptæ ad maritum, Rhodiis, inquit idem Hes., [πορεία τῆς νύμφης πρὸς τὸν ἄνδρα, Ῥόδιοι. Idem: Ἀγωγή· τρόπος, ἀναστροφή. Suid. Zonar. Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγωγή· ἀναστροφὴ, τρόπος. " Ἀγωγὴ, Vivendi ratio et modus, Mores, Vitæ institutum. Semel legitur in N. T. 2 Tim. 3, 10. Σὺ δὲ παρηκολούθηκάς μου τῇ ἀγωγῇ, Tu autem imitatus es meam vivendi rationem. Theophyl. ad h. l. per βίον καὶ πολιτείαν explicat, (Schol. Ms. Bibl. Medic. ap. Priceum, quem vide: Τῇ ἀγωγῇ· τῇ τοῦ βίου πολιτείᾳ.) Et Neo-Græcus bene vertit ἀναστροφῇ. 2 Macc. 4, 16. Ὧν ἐζήλουν τὰς ἀγωγάς: 6, 8. 11, 24. Eodem sensu Hebr. מנהג Esth. 2, 20. ubi Alex. Ἐσθὴρ οὐ μετήλλαξε τὴν ἀγωγὴν αὐτῆς. Cf. Suicer. Thes. Eccl. Wetsten. ad 2 Tim. l. c. Krebs. Obs. Flav. 364." Schleusner. Lex. N. T. Adde Berkel. ad Anton. Lib. 286. Muncker. ad Eund. 48. Albert. ad Hes. Suid.: Ἀγωγή· ἡ διὰ τῶν ἠθῶν τοῦ τρόπου κατακόσμησις, ὡς λέγεται παίδων ἀγωγὴ, (ad Plut. librum respiciens, judice Tittmanno,) καὶ ἡ μεταβολὴ, ἐφ' οὗ σημαινομένου ὁ ὁριζόμενος οὕτω τὴν γένεσιν, κέχρηται τῷ τῆς ἀγωγῆς ὀνόματι, deest exemplum: respicitur ad Aristot. verba, quæ a Nostro supra sunt allata. Zonar. Ἀγωγή· ἡ τῶν ἤθων (l. ἠθῶν) τοῦ τρόπου κατακόσμησις, ὡς λέγεται παίδων ἀγωγή. Ἀγωγή· ἡ μεταβολή. Ἀγωγή· ἡ παίδευσις. " Polyb. 10, 24, 2, et 6. 25, 8, 1. Xenoph. de R. E. 3, 4. Polyb. 6, 2, 13. ἡ ἐκ παίδων ἀγωγή." Tittmann. Dio Chrys. Or. 33. p. 408. Τὸ σῶφρον, καὶ τὸ αὐστηρὸν τῆς τότε ἀγωγῆς. " Ἀγωγὴ, Plut. Mor. 1, 16. 420. ad Xenoph. Eph. 161. D. R. Epist. Cr. 293. Accusatio, Act. Traj. 1, 127. 137. Secta, Heyn. ad Apoll. 1089. Vide Zeun. ad Xenoph. K. Π. 571. Ἀγωγὴ παίδειος, Jacobs. Anth. 8, 191. Diod. S. 1, 63. 168. 470. n. 2, 294. 368. Plur., Diod. S. 2, 568. Dionys. H. 3, 1331. Jacobs. Anim. 268. Spalding. ad Quintil. 3. p. 558. Müller. ad Lycophr. p. 253. b. Ἀγωγὴ ὑδάτων, Dionys. H. 1, 581." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀγωγή· Judicium, Actio, Disciplina, Secta, Vadimonium, Vectura, Ductus, Ducatus, Elices. Ἡ ἀγωγή· Hoc institutum. Ἀγωγὴ μαθήσεως· Disciplina. J. Poll. 4, 42. Τὰ δὲ πράγματα, διδασκαλία, παίδευσις, ἐξήγησις, ὑφήγησις, ἡγεμονία, ἀγωγὴ, σοφιστική.]

Ἀνάγωγος, ὁ, ἡ, ex α priv. et nom. ἀγωγὴ, ὁ μὴ

A τῆς καθηκούσης ἀγωγῆς τετυχηκὼς, Etymologus. Suid. et Hes. pro καθηκούσης ponunt δεούσης, [in illo est ὁ μὴ τυχὼν, in hoc ὁ μὴ τετυχηκὼς, Zonar. ὁ μὴ τυχὼν τῆς δεούσης ἀναγωγῆς, ubi, notante Tittmanno, l. ἀγωγῆς.] Cui non contigit institutionem habere qualem decebat, vel brevius, Cui non contigit institui ut decebat, vel educari. Proprie tamen ἀνάγωγος dici deberet Qui nullam habuit institutionem, Qui prorsus caruit institutione, Qui institutus non fuit, quasi quis dicat Ineducatus, quod nomen quidam e Gellio proferunt. Quia autem fere fit ut quibus in teneris annis defuit institutio, sint immorigeri, et ad quodlibet vitium sint proclives, moribus etiam sint rudes, ideo ἀνάγωγος appellatus fuit Intractabilis, Contumax, item, Dissolutus, Qui vita est dissoluta, item, Imperitus, Indoctus, Ineptus. Potest tamen intelligi ἀνάγωγος et alio modo, videlicet quasi Qui institui non possit, Cujus ingenium nullam institutionem admittat, In cujus mores s. ingenium aut naturam non cadat ulla institutio, aut educatio et disciplina, et

B ita uno verbo Ineducabilis, potius quam Ineducatus reddi deberet. Ita Xenoph. (Memor. 4, 1, 3.) ἀναγώγους vocat canes Qui ad venationem institui nequeunt: [" Vertere h. l. possis cum Ernestio Nondum institutæ; opponuntur enim καλῶς ἀχθεῖσαι." Lex. Xenoph.] Alii malunt pro Male institutus accipere. Dicuntur tamen ἀνάγωγοι παῖδες illo potius quam hoc sensu. Alias significationes hujus nominis sigillatim tractabo. Ἀνάγωγος igitur interpretari possumus Contumax, Intractabilis. Dicitur et equus ἀνάγωγος ap. Xenoph. (l. c. 3, 3, 4.) Indomitus, ut exponit Bud. Potest autem ἀνάγωγος in hac signif. quam primam pono, non a metaphorica nominis ἀγωγὴ signif. pro Instituti[illegible] et disciplina, sed a propria, pro Ductu, s. Ipsa [illegible] ri, ut sit ἀνάγωγος quasi Qui [illegible] sit ductilis, Qui sit [illegible] nomen admitter[illegible] ‖ Ἀ[illegible], Dissolutus, [illegible] est vitæ dissolutæ, Intemperans, Petulans. Hes. [illegible] ἀναγώγους exponit ἐκλελυμένους. Suid. ἀναγώγῳ ex-

C plicat φιληδόνῳ, ἐκλελυμένῳ. E quibus videtur Bud. hanc interpretationem collegisse, ut sit ἀνάγωγος, Qui suo animo obsequitur intemperanter. Ab Hesychio exponitur etiam ὑβριστὴς, Injuriosus, vel Procax. Videtur autem ἀναγωγοτάτων in hac secunda signif. accipi ap. Plut. Περὶ Πολυπρ. (8, 65.) Ὥσπερ ἡ πόλις, ἣν ἐκ τῶν κακίστων καὶ ἀναγωγοτάτων κτίσας ὁ Φίλιππος, Πονηρόπολιν προσηγόρευσεν. ‖ Ἀνάγωγος, Imperitus, Indoctus. Eust. (1236.) enim ἀπαίδευτον significare dicit, hunc citans locum, Περιαγόμενος θεράποντας ὡραίους, καὶ παραδρομὴν κολάκων ἀνάγωγον. Reperio autem locum hunc ab Eust. citatum ap. Athen. 12., e Callia Historico, [imo e Posidonio Historico. Verba sunt hæc: Τρυφῆς οὖν δοῦλος ἦν καὶ κακουργίας· διὰ μὲν τῆς χώρας τετρακύκλους ἀπήνας περιαγόμενος, καὶ ἵππους, καὶ θεράποντας ὡραίους, καὶ παραδρομὴν ἀνάγωγον κολάκων τε καὶ παίδων στρατιωτικῶν.] Timo ap. eundem Athen. 13, (588.) * Γραμμαδιδασκαλίδην ἀναγωγότατον ζωόντων. Additur in Eust. l. c.: Χρῆσις δὲ τοιαύτης λέξεως καὶ

D παρὰ Σιμοκάτῳ. Ἡ δὲ οἰνὴκ φράσις, δυσανάγωγον λέγει. Idem p. 1349.: Ὅτι δὲ σκῶμμα στρατιωτικόν ποτε καὶ τὸ λύκος, δηλοῖ καὶ Ἀθήναιος, ἔνθα ἱστορεῖ ὡς Γνάθαινα ἡ ἑταιρὶς ἐπεὶ δύο τινὲς αὐτὴν ἐμισθώσαντο στρατιώτης καὶ μαστιγίας, ὁμώνυμοι, ὡς ἔοικε, ποταμοῖς, καὶ ὁ στρατιώτης ἀναγωγότερον, ἤγουν ἀπαιδευτότερον, λάκκον αὐτὴν ὠνόμασε κ. τ. λ.] ‖ Exponitur ἀνάγωγος etiam Ineptus. [Zonar. Ἀνάγωγος· ὁ ὑβριστὴς, ἢ ὁ μὴ τυχὼν τῆς δεούσης ἀναγωγῆς (l. ἀγωγῆς,) ἢ ὁ φιλήδονος, καὶ ἐκλελυμένος. Idem et Suid.: Ἀναγωγότερον· ἁμαρτητικώτερον, ἀτακτότερον. 2 Macc. 12, 14. Οἱ δὲ ἔνδον ἀναγωγότερον ἐχρῶντο, " Remissius aut contumacius agebant, ('petulantius, vel protervius,' Biel. Thes.) Diog. L. de Epicuro etiam dixit ἀναγωγότατος, notante Meibomio." Albert. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀνάγωγος· ὁ μὴ τυχὼν τῆς δεούσης ἀναγωγῆς, (l. ἀγωγῆς.) Ἀναγωγότερον· ἀμαρτικώτερον, ἀτακτότερον, (f. l. ἁμαρτητικώτερον, ut in Suida et Zonara, errore e compendio scribendi nato.) Ἀναγώγῳ· φιληδόνῳ, ἐκλελυμένῳ. Hesych.: Ἀναγωγῷ πως· ἀτα-

κτῳ πως. "Mallem ἀναγώγῳ et ἀτάκτῳ." Albert. Codex exhibet, Ἀναγογῶ πῶς. Lege, Ἀναγώγως πως· ἀτάκτως πως, respicitur enim Macho ap. Athen. cujus verba Noster in Ἀναγώγως afferet. Gl. Ἀνάγωγος. Petulans, Indomitus, Contumax. J. Poll. 1, 112. Ἔστι δὲ εἰπεῖν, ἀπειθέστεραι τοῖς κυβερνήταις ἦσαν αἱ νῆες, ἀπειθεῖς, δυσπειθεῖς, δυσανάγωγοι, δυσάγωγοι, ἀνάγωγοι, ("deest in Ms. τὸ δυσανάγωγοι, et mox est, δυσαγωγοὶ, ἀναγωγοί." Jungerm.) 197. ἀνάγωγος ἵππος, (ad Xenoph. l. c. respiciens:) 2, 117. φωνὴν ἀνάγωγον, ἀπειθῆ. "Timo Phlias. 30. ad Diod. S. 2, 599. 600. Ind. Xenoph. Memor. et ad 3, 3, 4. Toup. Opusc. 2, 185. Reiz. de Prosodiæ Gr. Accentus Inclinatione 115. ('Ἀναγωγὸς, ὀξύτονον, decompositum ex ἀνάγομαι, Qui vim habet educendi, extrahendi, erigendi, evehendi; ἀνάγωγος, προπαροξύτονον, compositum ex a privativo et ἀγωγὴ, Qui caruit disciplina, Qui male institutus est, Indoctus, Petulans, Contumax.') D. R. ad Longin. 262. ('Leg. Ἄφατοί τε περὶ αὐτόν εἰσιν ἀστεϊσμοὶ, μυκτὴρ πολιτικώτατος, εὐγένεια, τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας *εὐπάλαιστρον, σκώμματα οὐκ ἄμουσα, οὐδ' ἀνάγωγα, κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους, ἀλλ' ἐπιεικῆ, διασυρμός τε ἐπιδέξιος, καὶ πολὺ τὸ κωμικὸν καὶ μετὰ παιδιᾶς εὐστόχου κέντρον, ἀμίμητον δὲ, εἰπεῖν, τὸ ἐν πᾶσι τούτοις ἐπαφρόδιτον. Σκώμματα ἐπιεικῆ, ut emendavimus, τοῖς ἀναγώγοις opponuntur, Plut. T. 2. p. 74. d. 853. b. Marcellin. in Hermog. 42.') De joco, Toup. ad Longin. 348. ('Τὰ ἀνάγωγα σκώμματα sunt Joci inurbani, lascivi, atque homine libero minime digni. Athen. 585. Ἀριστόδημος δὲ ἐν δευτέρῳ Γελοίων Ἀπομνημονευμάτων, Γνάθαιναν, φησὶ, δύο ἐμισθώσαντο, στρατιώτης καὶ μαστιγίας· ἀναγωγότερον οὖν τοῦ στρατιώτου λάκκον αὐτὴν εἰπόντος· πῶς; ἔφησεν, ἢ ὅτι δύο ποταμοὶ ἐμβάλλετέ μοι, Λύκος καὶ Ἐλεύθερος;')" Schæf. Mss. Athen. l. respexit Eust. l. c. Vulgatam lect. ἐπικείμενα, quam D. R. ἐπιεικῆ conjicit, Ernest. Lex. Rhet. recepit:—" Ἐπικείμενα σκώμματα Longino sunt Joci in vicinia, et ad manum posita, in quibus ergo est naturalis quædam venustas ab ingenio orta. His contraria ponit ἀνάγωγα, Jocos effrenes, quos petulantia quædam et maligna ars investigavit." Vox Plutarcho satis frequentatur: de Audit. 6, 167. Σύ μοι δοκεῖς ἀνόητος εἶναι, καὶ ἀνάγωγος, Conj. Præc. 6, 529. Ἀκρατὴς δὲ περὶ τὰς ἡδονὰς καὶ ἀνάγωγος, Sept. Sap. Conv. 6, 559. Σύνδειπνος δὲ κεφαλαλγὴς, καὶ βαρὺς, καὶ ἀνάγωγος, Sympos. 8, 415. Τὸ, Μισέω μνάμονα συμπόταν, ὦ Σόσσιε Σενεκίων, ἔνιοι πρὸς τοὺς ἐπιστάθμους εἰρῆσθαι λέγουσι, φορτικοὺς ἐπιεικῶς καὶ ἀναγώγους ἐν τῷ πίνειν ὄντας, Amator. 9, 75. Ἐκκόψας δὲ τὸ θράσος, καὶ κατακλάσας τὸ σοβαρὸν καὶ ἀνάγωγον, ἐμβαλὼν αἰδῶ, καὶ σιωπὴν, καὶ ἡσυχίαν, καὶ σχῆμα περιθεὶς κόσμιον, ἑνὸς ὑπήκοον ἐποίησεν, Phocione 4, 305. Καὶ τὸν παῖδα Κτήσιππον ἐβούλετο μὲν ἄνδρα ποιεῖν ἀγαθὸν, ἔμπληκτον δ' ὁρῶν καὶ ἀνάγωγον, ὅμως οὐκ ἀπεῖπεν ἐπανορθούμενος καὶ ἀποκρύπτων τὰ αἴσχη. "Philo J. 1, 658. Zosim. 415(=786. Σκαιὸς δέ τις ὢν καὶ ἀνάγωγος.) Clem. Alex. Pæd. 147. (Ἵνα μὴ ἀνάγωγοι καὶ ἁμαρτωλοὶ εἰς τέλος, τῇ καταδίκῃ ἐμπέσωμεν.) Stob. 393. (e Chrysippo, Εἰ γὰρ Ἀλεξῖνος ὁ ἀνάγωγος, καὶ Ἐπίκουρος ὁ ἀναίσθητος κ. τ. λ.) Dionys. H. 2, 446." Wakef. Mss.]

Ἀναγώγως, Contumaciter. ‖ Item Petulanter, Injuriose, Contumeliose. (Macho ap.) Athen. 13, (580.) ἀναγώγως δέ πως Τοῦ μειρακίσκου καὶ τυραννικώτερον Αὐτῇ συναντήσαντος. ‖ Ἀναγώγως, Imperite, Indocte, Inepte. Athen. 13, (585.) Ἀναγωγότερον οὖν τοῦ στρατιώτου λάκκον αὐτὴν εἰπόντος. Ubi Eust. (1349.) ἀναγωγότερον ait significare ἀπαιδευτότερον. Gell. (7, 3.:) Culpavit autem primum hoc, quod Cato inerudite et ἀναγώγως, ut ipse ait, principio nimis insolenti nimisque acri et objurgatorio usus sit.

‖ Ἀναγώγως, Citra inductionem et certam quandam cohærentiam, quæ species argumentationis dicitur ab Aristot. cum quis per plura singularia progrediens, universale aliquod probat: id quod Platoni frequentissimum est. Hæc ad verbum in VV. LL. sine ullo testimonio. Hanc autem annotationem sequendo, hoc adverbium ab ἀγωγὴ, Inductionem significante, deducendum fuerit.

Ἀναγωγία, ἡ, Defectus disciplinæ, Bud. Item, Dissoluta vita, et Animus juvenis indomitus, ut στρατιὰ ὑπὸ τῆς ἀναγωγίας διεφθαρμένη. Plut. Pol. Præc. (9, 194.) Τί γὰρ δεῖ λέγειν τὸν, [τὸν in Reisk. et Wyttenb. Edd. non legitur,] Ἀλκιβιάδην, ὃν περὶ τὰ κοινὰ πάντων ἐνεργέστατον ὄντα καὶ στρατηγὸν ἀήττητον, ἀπώλεσεν ἡ περὶ τὴν δίαιταν ἀναγωγία καὶ θρασύτης; Idem Περὶ τοῦ Ἀκούειν, de pueris togam virilem sumentibus, Καὶ λύσαντες τὴν κατασχηματίζουσαν αὐτοὺς περιβολὴν, καὶ ἀποθέμενοι τὸ αἰδεῖσθαι, εὐθὺς ἐμπίμπλανται τῆς ἀναγωγίας. Quæ exempla citat Bud. Sciendum est autem Plut. de eodem Alcibiade idem vocabulum alibi usurpasse, nimirum in ejus Vita (2, 161.) Πολιτείαν δὲ τὴν μὲν Ἀλκιβιάδου τὴν ἄγαν λαμυρὰν, καὶ τὸ μὴ καθαρεῦον ἀναγωγίας ἢ βωμολοχίας. Est igitur hic locus cum illo conferendus. [Suid. Ἀναγωγία. Ὁ δὲ δι' ἀναγωγίαν ταῦτα ἔπασχε, τουτέστιν, ἀπαιδευσίαν. Ἔχων στρατὸν ὑπὸ μέθης καὶ ἀναγωγίας ἠμελημένον καὶ διεφθαρμένον. Idem artic. in Zonara extat, nisi quod ap. eum est, Ἀναγωγία· ἡ ἀπαιδευσία, pro Ἀναγωγία—τουτέστιν ἀπαιδευσίαν. Huc respexit Noster supra, στρατιὰ tamen pro στρατὸς habens. "Suid. v. Γόργος (e Polybio 7, 10, 5. ubi v. Schweigh.): Πλεῖστον μὲν ἀπέχειν δοκῶν τῆς τοῖς ἀθληταῖς παρεπομένης ἀγωνίας, πρακτικώτατος δὲ καὶ νουνεχέστατος εἶναι νομιζόμενος περὶ τὴν πολιτείαν. Scr. ἀναγωγίας, quæ vox significantissima est. Glossæ: Ἀναγωγία· Imperitia, Rusticitas, Petulantia. Demetr. Phal. Περὶ Ἑρμ. 173. Ἡ γὰρ ἀντίθεσις, ἡ περὶ τὰ ὀνόματα, καὶ ἡ φροντὶς, ἐμφαίνει τινὰ ψυχρότητα ἤθους καὶ ἀναγωγίαν." Toup. Emendd. 3, 48. "Ruditatem quandam et veluti importunitatem e defectu venustatis et elegantiæ." Ernest. Lex. Rhet. "Synes. 64. Schol. Pind." Wakef. Mss.]

Δυσάγωγος, ὁ, ἡ, et Εὐάγωγος, opposita. Εὐάγωγος enim sonat Ductilis, Qui facile duci potest, unde pro Tractabili et docili accipitur. Arist. Pol. 7. Ὅτι δεῖ διανοητικοὺς εἶναι τοὺς μέλλοντας εὐαγώγους ἔσεσθαι πρὸς τὴν ἀρετὴν τῷ νομοθέτῃ. Δυσάγωγος, Qui difficile ducitur et impellitur quo volumus, Intractabilis, Indocilis. Δυσάγωγος ἵππος, Contumax equus, [J. Poll. 1, 197. ἀπειθὴς, δυσήνιος, δυσάγωγος, ἀνάγωγος: 112. Ἔστι δὲ εἰπεῖν, ἀπειθέστεραι τοῖς κυβερνήταις ἦσαν αἱ νῆες, ἀπειθεῖς, δυσπειθεῖς, δυσανάγωγοι, δυσάγωγοι. Cf. Ἀνάγωγος. Zonar. Δυσανάγωγος· ἀπειθὴς, δυσχερής. "Δυσανάγωγος non est ἀπειθὴς, (sed v. J. Poll. l. c.) sed Qui ægre educitur et excreatur, ut e Dioscor. H. Stephanus. Quare malim legere δυσάγωγος, quod de equis dicitur, Lucian. Abdic. 2, 161. Ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγώ. Cf. Suicer. Thes. ('Lexica habent ex Hes. Δυσάγωγος· δυσχερής. Δυσάγωγοι· δυσκόλως φερόμενοι.' Adde: Δυσήνιοι· ἀπειθεῖς, δυσάγωγοι. 'Cyrill. Alex. in Jes. 56. p. 793. Μὴ καυχάσθω, omnino leg. κατακαυχ., τῶν ἀλλογενῶν ὁ δυσάγωγος Ἰσραὴλ, et in Jes. 65. p. 895. Κατέθραυεν ὥσπερ τῆς Ἰουδαίων ἀλαζονείας ὁ τοῦ Κυρίου θυμὸς, μονονουχὶ καταφλέγων τὸν ἀπειθῆ καὶ δυσάγωγον. Basil. Proœm. in Ps. T. 1. p. 125. Ἐπειδὴ εἶδε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον δυσάγωγον πρὸς ἀρετὴν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Ejus contrarium εὐάγωγος.') Sed Suid. habet δυσανάγωγος, (male, judice Albertio.) Puto in hac gl. utrumque latere. Cyrill. Δυσάγωγοι· δυσμεταχείριστοι. Δυσανάγωγος· ἀπειθὴς, δυσχερής. Zonar. infra: Δυσάγωγοι· δυσμεταχείριστοι." Tittmann. "Dionys. Hal. A. R. 2, 28. (Οὐ λόγων διδαχῇ παραγίνεσθαι τοῖς πολιτικοῖς πλήθεσι πέφυκεν, ἐν οἷς τὸ πλεῖόν ἐστι δυσάγωγον:) 9, 8. (Τοῖς δὲ δυσαγώγοις ἐπὶ τὸ καλόν.") Wakef. Mss. Perperam ap. Schneider. Lex. scribitur δυσαγωγὸς pro δυσάγωγος. Idem tamen εὐάγωγος habet, non εὐαγωγός.]

Εὐάγωγα, ap. Diosc. Quæ facile rejiciuntur et excreantur. Sic VV. LL. Vide Εὐανάγωγος.

[Εὐάγωγος, Habilis, Gl. J. Poll. 1, 195. ἵππος εὐπειθὴς, εὐάγωγος, εὐήνιος, 2, 117. φωνὴν εὐπειθῆ, εὐάγωγον. Hes. Εὐάγωγον· εὐχερὲς, καλῶς, εὐκόλως ἀγόμενον. Εὐήρας ἵππους· εὐαγώγους. "Sublata distinctione malim εὐήρεας, ab εὐήρης, sic et Jens. (et sic Cod. nisi quod in eo est εὐηρέας, quod in εὐήρεας mutaverat Musur. 'In Ald. mendum typ.' Schow.) Phot. Suid. (Zonar.) et Etym. M. Εὐῆρες· εὐάγωγον."

Albert. Hesych. * Εὐελιέστερος· εὐάγωγος. "Ed. Flor. εὐελιήστερος. (Cod. εὐελιέστερα.) Cogitabam * εὐελκέστερον, ab ἕλκειν. Comparativum autem per positivum reddit, ut sæpius." Albert. "L. εὐηπελέστερος. Hes. Εὐηπελεῖς· πρᾶοι, εὐήνιοι: nisi præferas εὐηβέστερος, quod Hemsterhusio placebat." D. R. in Auct. Emendd. Suidas: Εὐάγωγον· εὐχερές. καλῶς ἀναγόμενον. ἢ εὐάγωγον. εὐθήρατον. εὔληπτον. Lege: Εὐάγωγον· εὐχερὲς, καλῶς ἀναγόμενον, ἢ εὐάγωγον· εὐθήρατον, εὔληπτον. Zonar.: Εὐάγωγον· εὐχερὲς, καλῶς ἀναγόμενον, ἢ εὐθήρατον, ἢ εὔληπτον. Phot.: Εὐάγωγον· εὐχερές. Εὐάγωγον· εὐθήρατον, εὔληπτον. Lucian. de Merc. cond. 21., Δέχει τοίνυν τὸν χαλινὸν, μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἶ πρὸς αὐτὸν, οὐ πάνυ περισπῶντα, οὐδ' ὀξέως νύττοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος: Catapl. 4. Καὶ τὼ πόδε ἀντερείδων πρὸς τοὔδαφος, οὐ παντελῶς εὐάγωγος ἦν, Schol. εὐχερής: Imag. 6. Καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον: Philops. 23. Τὰ δ' ἄλλα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος: "de Hist. Conscr. 55. Εὐαφὴς καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις, Concinnus et sequentibus accommodatus sit transitus ad narrationem. Sermo est de transitu a procemio ad narrationem rerum. Vide quæ de simili metaphora in eadem re notata sunt ad v. Βάσις." Ernest. Lex. Rhet. "Isocr. Epist. 2. p. 409. τὴν πόλιν εὐαγωγοτέραν dixit, (Busir. Laud. 392. Auger. Εὐάγωγος δὲ καὶ πρὸς πολλὰ χρήσιμος τοῖς ἐντὸς αὐτοῦ κατοικοῦσι,) ut φύσιν εὐάγωγον, Themist. Or. 8. p. 105. b." Abresch. Misc. Obs. 7, 2. p. 302. Plut. de Aud. Poet. 6, 51.: Μεταδίδου τῷ Κλεάνδρῳ καὶ προκαταλάμβανε τὴν φύσιν αὐτοῦ διὰ τὸ μηδαμοῦ νωθρὸν, ἀλλὰ πανταχοῦ σφοδρὸν καὶ δεδορκὸς, εὐαγωγοτέραν ὑπὸ τῶν τοιούτων οὖσαν: de Virt. Mor. 7, 755. Ὥστε μὴ προεκθεῖν τοῦ λογισμοῦ, μηδὲ ὑπενδιδόναι, μηδὲ ἀτακτεῖν, μηδὲ ἀπειθεῖν, ἀλλὰ πᾶσαν ὁρμὴν εὐάγωγον οὖσαν, Ἆθλον ἵππῳ πῶλον ὡς ἅμα τρέχειν, (Simonid. 146. p. 399. Gaisf.): Philos. esse cum Princ. 9, 112. Οὐδὲ γὰρ τοὺς καλοὺς τῶν νέων διώκει καὶ ὡραίους, ἀλλὰ τοὺς εὐαγώγους, καὶ κοσμίους, καὶ φιλομαθεῖς. "Εὐάγωγος, Docilis. Œcon. 12, 15. Εὐάγωγοι εἰς τὴν τούτων ἐπιμέλειαν. Antea opponitur ἀδύνατοι εἰς ἐπιμέλειαν παιδεύεσθαι." Lex. Xenoph. Ælian. H. A. 2, 11. Οὕτως ἄρα ἡ φύσις μεγέθει μὲν αὐτὸν (τὸν ἐλέφαντα) μέγιστον εἰργάσατο, μαθήσει δὲ πρᾳότατον ἀπέφηνε καὶ εὐάγωγον.]

[* Εὐαγώγως, Qua commodissima ratione poteris. Cic. ad Att. 13, 23. "Quare confice εὐλόγως." "Edidi lect. vet. ex Ed. Rom. Asc. P. Manut. Vict. Aldus deinde dedit * εὐαγῶς, quem Cratander et Lambinus imitati sunt. Bosius e Ms. suo dedit εὐαγώγως, quem Gruter. Græv. secuti sunt. Id mihi non aptum videtur. Est contrarium τῷ ἀναγώγως, Pertinaciter, (imo, τῷ δυσαγώγως, ut tradiderunt Noster et Suicer. supra, quibus addas Albert. ad Hes. v. Εὐάγωγον,) nec pertinet ad agentem, sed ad eum, quocum agitur. At εὐλόγως est Commoda aliqua ratione, Bono modo, ut in fine dixit." Ernest.]

[* Εὐαγωγία, Bona educatio. Plut. de Puer. Educ. 6, 44. Ὥστε, εἴ τῳ μέλει τῶν πατέρων τῆς τῶν τέκνων εὐαγωγίας, * ἐκδιωκτέον τὰ μυσαρὰ ταῦτα θρέμματα. Phot. Εὐαγωγία· εὐπαιδευσία. Alibi ponitur pro Facilis Inductio. Pseudo-Plato Defin. T. 11. p. 292. Εὐγένεια, ἀρετὴ εὐγενοῦς ἤθους, εὐαγωγία ψυχῆς πρὸς λόγους καὶ πράξεις. "Credulitas, Philostr. V. A. 6, 13. (Εἰ πρῶτον μὲν ἁλώσονται ψευδολογίαν τιμῶντες, καὶ ἀξιοῦντες αὐτὴν ὥνπερ τὴν ἀλήθειαν, εἶτα κουφότητα καὶ εὐαγωγίαν.) Aristot." Wakef. Mss. Themist. Or. 13. p. 175. Τοῖς Γρατιανοῦ δὲ ὑπάρχοις, καὶ τοῖς ἀγχοῦ, καὶ πορρωτέρω, τὸ βασιλικὸν γνώρισμα ἔπεστιν ἡ πρὸς τὸ καλὸν εὐαγωγία: 15. p. 192. Ἀλλὰ ἅπασιν αὐτοῖς ὥσπερ νομίσμασιν ἡ σὴ εἰκὼν σεσήμανται, καὶ εἰς ἓν λάμπει ὁ σὸς χαρακτὴρ τῇ πρὸς τὸ καλὸν εὐαγωγίᾳ. Æschin. π. Παραπρ. 316. Καὶ τὴν Ἐπικράτους εὐαγωγίαν, τοῦ Φίλωνος ἀδελφοῦ, ἐπανάγεις εἰς ὀνείδη. "Παιδείαν καὶ σωφροσύνην," Wolf. "Mores sedatos et liberales, Pudorem." Reisk.]

Sunt et quædam verba composita ab ἀγωγὴ derivata, ut σκληραγωγῶ, unde et σκληραγωγία, quæ suis vide locis. Alia autem, meo judicio, est ratio hujus verbi et similium, quam τοῦ παιδαγωγῶ, γεροντάγωγῶ,

A et similium. Præcedit enim in his ἀγωγὸς, ut παιδαγωγῶ præcedit παιδαγωγός.

Ἀγώγιμος, ὁ, ἡ, Duci aut vehi facilis, Ductilis, s. Vehibilis, si dici posset. Xenoph. K. II. 6, (1, 28.) Ἐπεὶ δὲ πάντα συνεστήκει αὐτῷ τὰ περὶ τοὺς πύργους, πεῖραν ἐλάμβανε τοῦ ἀγωγίμου, Periculum faciebat facilitatis vehendi, vel Rationis vehendi, nam ἀγώγιμον pro substantivo usurpat, h. e. Experiebatur quam facile aut qua ratione vehi ea possent. [Vide notanda in Ἀγώγιον.] ‖ Ap. Plut. Alcibiade (6.) ἀγώγιμος metaphorice, cum dicit, Ἀλκιβιάδης δ' ἦν μὲν ἀμέλει καὶ πρὸς ἡδονὰς ἀγώγιμος, Erat is qui facile ad voluptates duci posset, vel adduci h. e. Erat proclivis s. pronus ad voluptates. ‖ Ἀγώγιμον, adj. Quod advehere licet, aut advehi solet, Quod importari potest ex uno loco in alium. Plut. Lycurgo (9.) Τὸ γὰρ σιδηροῦν (νόμισμα) ἀγώγιμον οὐκ ἦν πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. Jul. Epist. (24.) Μόνη δὲ ἡ παρ' ἡμῖν χώρα τίκτει φυτὸν ἀλλαχοῦ φῦναι μὴ δυνάμενον, ὥσπερ τὰ ἐξ Ἰνδῶν ἀγώγιμα, καὶ οἱ Περσικοὶ σῆρες. ‖ Ἀγώ-
B γιμον, Onus quod vehitur. Ἀγώγιμα Suid. exponit Onera mercatoria, citans hunc locum, Αὐτοὺς μὲν τοὺς [τοὺς, quod exhibet Ed. Mediol., in Kusteri Ed. desideratur,] ἐμπόρους ἀπαθεῖς κακῶν ἀποσῶσαι, τὰ δὲ ἀγώγιμα σφίσιν ἀνασώσασθαι. Ap. Basil. ἀγώγιμα, Merces quæ navi vehuntur, cum dicit, Οὔτε οἱ πλέοντες ἑκουσίως ἐκβάλλουσι τὰ ἀγώγιμα· ἀλλ' ὥστε διαφυγεῖν τὰ ναυάγια, ὑφίστανται τὴν ἐκβολήν. Bud. ἀγώγιμα exponit uno verbo Merces in hoc Demosth. loco (1290.) Τὰ δ' ἄλλα ἀγώγιμα [illegible]s ὑμᾶς ἀπέστελλες. Idem in Lex. scribit, Ἀγώγιμα, φορτία, Impedimenta Sarcinæ, Res promercales, [illegible] sæpe ut in nundinis, τὰ ὤνια καὶ πιπρασκ[illegible] λέγεται, Mercimonia, Merces, Dem[illegible] Demos[illegible]. 929. Ἄλλο δὲ μηδὲν ἀγώγιμ[illegible] πλοίῳ Ἀπολλόδωρον εἰς τὸν Πόντο[illegible] [illegible]. 99. Τὰ δὲ ἐντιθέμενα τοῖς [illegible] ος, φορ[illegible], ἀγώγιμα, ῥῶπος, γόμος, [illegible] 76. [illegible] ἀγωγίμων, ("Interpr. [illegible] introd[illegible], [illegible] bene hoc; nam ἐμβ. ἀγ. est Impositio [illegible]
C in navem, Ipsa actio, qua inferuntur navi merces.' Kuhn.) 7, 8. Αὐτὰ δὲ τὰ πιπρασκόμενα, πωλήματα, ὤνια, ἀγώγιμα: 9, 34. Ὥσπερ καὶ τὸ δεῖγμα, τουτέστι [illegible] τοῦ δεῖγμα τῶν ἀγωγίμων τοῖς ὠνητιῶσι δεδόσθαι παρ' Ὑπερίδῃ ἐν τοῖς Ὑπὲρ τοῦ Ταρίχους. Thom. M. Ἀγώγιμα κάλλιον, ἢ φορτία. Εἰσὶ δὲ καὶ ἀγώγιμα οὐ μόνον τὰ φορτία, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄπλως κομιζόμενα. Synesius ἐν Ἐπιστολῇ (121. p. 257.) Πολλοῖς εὐγε γενομένην ἀγώγιμον. Καὶ πάλιν ἐν Ἐπιστολῇ (109. p. 252.) Τινὰ τὰ ἀπὸ Πτολεμαΐδος ἀγώγιμα. "Vide Salmas. ad Achill. Tat. 741. (Ἡ δὲ οὐκ ᾐσχύνετο τοῦτο ἀπὸ τῆς ξένης ἐνεγκοῦσα τὸ ἀγώγιμον, ὡς φορτίον κάλλος ἐξωνημένη, ἦλθε μοιχὸν ἐμπεπορευμένη. 'Ἀγώγιον, ita erat in Editione. Sic etiam est in Anglicano. Alii libri habent, ut edidimus, τὸ ἀγώγιμον. Quod verum est. Sed cur addit, ὡς φορτίον? Putem, esse e glossa. Nam ἀγώγιμον i. q. φορτίον. Et sic passim usurpant τὰ ἀγώγιμα ἀντὶ τῶν φορτίων, pro Mercibus, quæ aliunde advehuntur et importantur, Gr. scriptores. Hes. Ἀγώγιμα· φορτία. Nihil notius. Sed forsitan
D mutanda interpunctio, ac leg.' ut nos supra legimus: 'Non erubuit hoc mercimonium peregre secum adduxisse, mercium loco pulcritudine emta; venit adulterum mercata. Nihil verius. Leg. τοῦτο τὸ ἀγώγιμον,' pro τοῦτον, 'Hoc mercimonium. Perperam legebatur in Editione, ἐνεγκοῦσα τὸ ἀγώγιον ὡς φορτίον, ἀλλ' ὅσον ἡ μὲν, οἶμαι, μοιχὸν ἐμπεπορευμένη. In Anglicano, τὸ ἀγώγιον ὡς φορτίον, ἀλλ' ὅσον ἡ μὲν ἦλθε.') Φορτία nonnunquam junguntur. Pausan. 3. p. 233. (imo 235.) Οἱ δὲ ἐς τὴν Ἰνδικὴν ἐσπλέοντες φορτίων φασὶν Ἑλληνικῶν τοὺς Ἰνδοὺς ἀγώγιμα ἄλλα ἀνταλλάσσεσθαι, quæ minus accurate Huet. ad Polydori, Lacedæmoniorum regis, cujus mentio ap. Pausan præcesserat, ætatem referenda censuit de Navig. Ant. 6. Τὰ ἐξ Ἰνδῶν ἀγώγιμα, Julian. Ep. 24. p. 393. (l. c.) Vim Gr. vocis expressit Amm. Marcell. 14. p. 15. 'Alia plurima vehi terra marique consueta.' Synesius frequenter adhibuit, cujus exemplum prius nihil huc facit." T. H. "Occurrit tamen (φορτία) ap. Aristoph. Plut. 352. et alibi, ut φορτίον ἐπάγεσθαι ap. Ælian. V. H. 9, 14. Ἀγώγιμα ἐκκομίζουσι,

Merces exportant, Arrian. Indic. 174. H. Steph." Stœber. Cum Thoma vero cf. Mœr.: Ἀγώγιμα, καὶ φόρτον, Ἀττικῶς· φορτία, Ἑλληνικῶς. Zonar.: Ἀγωγίμων· φορτίων βασταζομένων ἢ ἐμπορικῶν. Αὐτοὺς μὲν τοὺς ἐμπόρους ἀπαθεῖς κακῶν διασῶσαι, τὰ δὲ ἀγώγιμα σφίσιν ἀνασώσασθαι. Ubi Tittmann. consuli jubet Cass. Dion. 1253. Ἤδη δὲ καὶ ἐθέλονταί τινες ἔμποροι, ὡς καὶ ἄκοντες, ὑπ' αὐτῶν ἡλίσκοντο, καὶ τὰ ἀγώγιμα μεγάλων χρημάτων πωλήσαντες, ἐξέπλεον ἐκδιδράσκοντες. Suid.: Ἀγώγιμον καὶ ἀγώγιμος· ἄγων, ἀγόμενος, φερόμενος. Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγώγιμος· ἄγων, ἀγόμενος. Suid. Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγωγίμων· φορτίων ἐμπορικῶν. Xenoph. K. A. 5, 1, 10. Valck. ad Scap. marg. e Philostr. Her. 740. affert, Ἐῤῥώσθω λοιπὸν ἡ ναῦς, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ· τὰ γὰρ τῆς ψυχῆς ἀγώγιμα, ἡδίω τέ μοι καὶ κερδαλεώτερα. Basil. 1, 474. Ἐμπόρῳ τινὶ μεγαλοπλούτῳ, ὃς τῷ πλήθει τῶν ἀγωγίμων ἐπαγαλλόμενος κ. τ. λ. Eurip. Cycl. 385. Τρισσῶν ἁμαξῶν ὡς ἀγώγιμον βάρος. "Ἀγώγιμα, Waaren, Zeun. ad Cyrop. 571. Boissonad. ad Philostr. (l. c. afferens Vit. Apollon. 3, 35. Synes. Ep. 48. et 70.) Fischer. ad Weller. 2, 46. ('Adjectiva in ιμος ducuntur vel a substantivis, ut αἴσιμος, Herod. 9, 43. ἀγώγιμος, Vectabilis, unde τὸ ἀγώγιμον dicitur Vectabilitas, Xenoph. K. Π. 6, 1, 28. nam τοῦ ἀγωγίμου, non ἀγωγίου, recte ibi scriptum extat etiam in Cod. Palæoc. κύδιμος, κάλλιμος, σπόριμος, λόγιμος, (Herod. 2, 65.) a nominibus αἶσα, ἀγωγὴ, κῦδος, κάλλος, σπόρος, λόγος: vel a præs[illegible]tibus verborum, [illegible] δόκιμος, Herod. 3, 75. προσδόκιμος, (1, 78. 3, 1[illegible]) [illegible] δοκῶ, προσδοκῶ. Vide Etym. 187 [illegible]]

[illegible] dicuntur quasi Ductiles οἱ [illegible], aliique in quos jus est [illegible] c[r]imine, vel pro ære alieno, [illegible] causam, Demosth. π. Νικοστρ. (1249.) [illegible], τε [illegible] [ἐ]κδέδωκα, ἔφη· τὰς χιλίας δραχμὰς, [illegible] αὐτὸς ἀγώγιμος γένωμαι, Ne addicar [illegible]. Idem in Aristocr. (631.) Ἐάν τις ἀπο[κτείνῃ] Χαρίδημον, ἀγώγιμος ἔστω, φησὶ, πανταχόθεν, Qui Charidemum occiderit, eum in nexum abducere jus esto ex omni loco. [" Ἀγώγιμος est Is, quem jus et fas est e vestigio, ubi reperiatur, a quocunque, qui velit, actore in judicium, ad undecim viros, in servitutem, quoquo velit, obtorto collo agi, rapi." Reisk.] Plut. Solone (13.) Ἢ χρέα λαμβάνοντες ἐπὶ τοῖς σώμασιν, ἀγώγιμοι τοῖς δανείζουσιν ἦσαν, Versuram facientes corporis nexu, duci a creditoribus velut addicti poterant, ut inde nexum inirent. Ducere Latini Græcorum more dicunt. Plura in Comm. Bud. [Idem Plut. l. c. 15. Καὶ τῶν ἀγωγίμων πρὸς ἀργύριον γεγονότων πολιτῶν, τοὺς μὲν ἀπήγαγεν ἀπὸ ξένης, γλῶσσαν οὐκ Ἀττικὴν ἱέντας, ὡς ἂν πολλαχῇ πλανωμένους. " Etiam absque reliqua fuissent, tamen ἀγώγιμος infinitis locis, ap. Plut. adeo ipsum, ne dicam alios auctores, Eum significat, in quem jus prehensionis est, et qui in vincula abduci ab aliquo impune potest. Ita in Lysandri Vita (27.) lex Spartanorum memoratur, quæ exules Atheniensium ἀγωγίμους esse juberet. Idemque noster Auctor in Catone Minore (18.) de Marcello quæsturæ collega loquens, obnoxio ob verecundiam animi, ita ut quibusvis precibus vinceretur, et petitionem recusare vereretur ullam, ἀγώγιμον ὑπ' αἰδοῦς τοῖς δεομένοις, eleganter dixit. Lapus noster monstrose perspicuum sane l. h. pervertit, nescio quos cives exportandis pecuniis constitutos, ab eoque officio eos, quod Attice loqui nescirent, remotos somnians." Xyland. " Dionys. Hal. A. R. 5, 64. (Τί δ' ἡμῖν ἔσται πλέον, ἐὰν νικήσωμεν τοὺς ἔξωθεν πολεμίους, εἰ τοῖς δανεισταῖς ἀγώγιμοι πρὸς τὰ χρέα γενησόμεθα;) Diod. S. 1, 90. (Τῶν δὲ ὀφειλόντων τὴν * ἔκπραξιν τῶν δανείων ἐκ τῆς οὐσίας μόνον ἐποιήσατο, τὸ δὲ σῶμα κατ' οὐδένα τρόπον εἴασεν ὑπάρχειν ἀγώγιμον:) 643. (Ἐψηφίσαντο γὰρ τοὺς Ἀθηναίων φυγάδας ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος ἀγωγίμους τοῖς τριάκοντα εἶναι, cf. Plut. supra.) Toup. Emendd. 2, 212. Valck. ad Ammon. 31. (' Qui ap. Romanos creditoribus propter debita addicti, ab iisdem domum ducebantur, *tales Athenis olim anterius lege Solonis* ἀγώγιμοι τοῖς δανείζουσιν. Verba dedi Theodori Marcilii ad LL. xii. Tabb. 70.

A Plenam fuisse e Lege Solonis creditori in debitorem potestatem merito credidit Salmas. Obs. ad J. A. et R. 11. p. 324. neque est, quod obnitatur Herald. Clarissimus est Demosth. locus adv. Nicostr. 724. ubi Nicostr., Istam, inquit, mihi pecuniam suppedita, ne, si ad dictum diem solvendo non sim, αὐτὸς ἀγώγιμος γένωμαι, Ipse in servitutem abducar. Ita, que debitor creditoris fiebat οἰκεὺς, et in ejus domo servitutem serviebat, Hesych. Οἰκεύς· ὑπὸ χρέως οἰκέτης, Creditori subjectus, ὑπὸ τῷ δανειστῇ γενόμενος.')" Schæf. Mss. De contentione inter Salmas. et Herald super h. v. oborta v. Taylor. Præf. ad Or. in Aristocr. Hesych.: Ἀγωγίμων· ὁτὲ μὲν φορτίων, (φορτίων βασταζομένων, Vossii Cyrill.) ὁτὲ δὲ καταδεδικασμένων: " Damnati enim ad mortem ἄγεσθαι, vel ἀπάγεσθαι dicuntur, uti Lat. Duci." Kuster.]

Ἀγώγιμον Hesych. exponit etiam ὠφέλιμον, Utile. [Sic, notante Albertio, idem Hes. * Φόριμος· λυσιτελής. " Vide Plut. 2, 45. in." Wakef. ad Hes. marg.]

B ¶ Ἀγωγὸς, οῦ, ὁ, ἡ, Dux viæ, ὁδηγὸς, inquit Schol. Thucyd. in 2, (12.) Ξυμπέμπουσί τε τῷ Μελησίππῳ ἀγωγοὺς, ὅπως μηδενὶ ξυγγένηται. Aristid. Panath. idem officium statuit eorum quos vocat ἀγωγοὺς, cum dicit, Καὶ ἅμα ἀγωγοὶ διὰ τῆς χώρας αὐτὸν ἦγον, ὅπως μήτε τις ἅψηται, μήτε τῳ διαλέξηται. Suid. [Zonar. Phot. Albertii Cyrill. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.] ἀγωγοὺς dicit esse προπομποὺς, et ita malim exponere in utroque locorum horum, quam ὁδηγούς. [Cf. Ἀγώγιος. Thuc. 4, 78. Τὴν γὰρ Θεσσαλίαν ἄλλως τε οὐκ εὔπορον ἦν διϊέναι ἄνευ ἀγωγοῦ, καὶ μετὰ ὅπλων γε δή. Iterum eod. cap. Ἀπὸ δὲ τούτου ἤδη μὲν τῶν Θεσσαλῶν ἀγωγοὶ πάλιν ἀπῆλθον.]

Composita autem nomina cum ἀγωγὸς vide in unoquoque eorum, ut παιδαγωγὸς, unde παιδαγωγῶ, in Παῖς, sic γεροντανωγὸς in Γέρων, et ὑδραγωγὸς in Ὕδωρ.

Ἀγωγὸς, οῦ, ὁ, Aquæ ductus. Ἀγωγὸς δημόσιος, Aquæ ductus publicus. In Pand. pro eodem ἀγωγὸς et ὑδρεῖον. Ab Hesychio exponitur ῥύαξ. [" Mo-
C schop. π. Σχ. 128. Ἀγωγός· ὁ ὁδοῦ ἡγεμὼν, καὶ δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἔρχεται. Herodian. 7, 12. Ἐκκόψαι πάντας τοὺς εἰσρέοντας εἰς τὸ στρατόπεδον ἀγωγοὺς ὕδατος." Albert. Suid. et Zonar. Ἀγωγόν· ἐπακτικόν. Καὶ Πισίδης· Πρὸς τοὺς ἀγωγοὺς ἐτράπη τοῦ Τίγριδος. Περὶ Χοσρόου ὁ λόγος. In Zonara desunt vv. π. X. ὁ λ.]

Ἀγωγὸς, οῦ, ὁ, ἡ, Adjectivum, Valens ad adducendum, s. attrahendum, aut illiciendum. Max. Tyr. Edit. meæ p. 308. Οὐδὲν πρὸς ἀρετὴν ἀγωγότερον, Nihil ad virtutem magis alliciens, vel, Ad virtutem alliciendi vim majorem habens. Item Ἀγωγὸς, Educendi vim habens, s. Eliciendi, aut Ciendi, ut ἀγωγὸς ἐμμήνων, ἀγωγὸς καταμηνίων, Dioscor., Vim habens ciendi menstrua, Efficax ad cienda menstrua. Idem, Δύναμιν ἔχει ἐμβρύων ἀγωγὸν, Vim extractoriam, aut extractivam, ad verbum. Bud. vertit Elicientem et attrahentem. Plut. Lycurgo (5.) δύναμις ἀνθρώπων ἀγωγὸς, Vis illex hominum, Vis illiciendi homines s. pelliciendi, Pellax, Facultas homines oratione adducendi quo volumus. Vocatur etiam homo
D ἀγωγὸς, qui habet hanc δύναμιν ἀγωγὸν, Homo ad pelliciendum efficax, Pellax, vel, ut Bud. vertit, Dicendi vim illiciendique habens. Hes. ἀγωγὸν inter cetera vult esse ἐπίβουλον, Insidiatorem s. Insidiosum, quod fortasse sæpe sub pellacia lateant insidiæ.

Ἀγωγὸν, οῦ, τὸ, Neutrum substant. positum, pro δύναμις ἀγωγὸς, Ipsa vis s. facultas pelliciendi, Illecebra, vel Illecebrositas, si dici posset, ut Plaut. dixit Illecebrosum. [Respicitur ad Plut. de Aud. Poet. 6, 54. Τὸ γλυκὺ τοῦ λόγου καὶ ἀγωγόν: 89. Τῆς μιμήσεως ἐν τῷ πιθανῷ τὸ ἀγωγὸν ἐχούσης: Reip. ger. Præc. 9, 273. Τὸ κεχαρισμένον καὶ τὸ ἀγωγόν.]

[Ἀγωγός. Suid. Zonar. et Phot. Ἀγωγόν· ἐπακτικόν. Hes. Ἀγωγοῖς· τοῖς ἐπάγουσιν. Plut. Pericle 1. Ἃ καὶ ζῆλόν τινα καὶ προθυμίαν ἀγωγὸν εἰς μίμησιν ἐμποιεῖ τοῖς ἱστορήσασιν: Coriolano 32. Φαντασίας ὁρμῶν ἀγωγούς: M. Crasso 7. Προσώπου χάριν ἀγωγόν: Philosoph. esse cum Princip. 9, 106. Καὶ κινητικὰς ὁρμὰς ἐντίθησι, καὶ κρίσεις ἀγωγοὺς ἐπὶ τὰ ὠφέλιμα, καὶ προαιρέσεις φιλοκάλους. Thom. M.: Ἀγωγός·

οἱ ὕστερον ἐπὶ τῶν ὀχετῶν, οἱ δὲ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ ἡγουμένου ὁδόν τινα ἐκλαμβάνουσι. Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ· Οὐκ εὔπορον ἦν διϊέναι ἄνευ ἀγωγοῦ. Καὶ Ἀριστείδης ἔν τινι τῶν Ἱερῶν, (Serm. Sacr. 2. T. 1. p. 501.=537.) Ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς ἀγωγοὺς αὐτοὺς ἀνεζήτουν, ("hoc præstare videtur illo, quod vulgo in Aristide editur αὐτὸς," Oudend. "perperam ap. Thom. legitur αὐτοὺς," Abresch. Diluc. Thuc. 173.) Εὕρηται δὲ καὶ τὸ ἀγωγὸς ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγὸς, καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν. "Eurip. dixit χοὰς νεκρῶν ἀγωγοὺς, Hec. 536. i. e. ut recentior Schol. exponit, ἀναφερούσας τὰς ψυχάς. ("Αγω ῥῆμα τὸ κομίζω καὶ φέρω· ἀγωγὸς, ὁ φέρων καὶ ὁ κομίζων, καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ· ἀγώγιμον, τὸ φερόμενον καὶ κομιζόμενον· ἀγωγὴ δὲ, ἡ τοῦ κομίζειν ἐνέργεια. Matthiæi Schol. Fl. 33., Νεκρῶν ἀγωγούς· τῶν τεθνεώτων τοὺς προπομπούς.) Dioscor. 5, 148. de magnete, Δύναμιν ἔχει πάχους ἀγωγὸν, atque ita sæpe ap. Medicos, (Hippocr. π. Χυμ. 116, 15. Ὀσφραινομένοισιν ὅσα κεφαλῆς ἀγωγά: Ἀφορ. 396, 36. Γυναικείων ἀγωγὸν, ἡ ἐν ἀρώμασι πυρίη. Geopon. 12, 19. Τῶν δὲ σικύων τὸ σπέρμα οὔρων δριμέων ἐστὶ κατακεραστικὸν καὶ ἀγωγόν. Aret. Morb. acut. 1, 1. Τάδε μέντοι καὶ ὕπνου ἀγωγά: Morb. diut. 2, 1. Ἀγωγότερον δὲ τῶνδε καὶ βιαιότερον εὐφόρβιον ξύν τινι τῶνδε μιχθέν.) Ut veterum usum probet, Thucyd. adducit 2, 12. ubi sane reperitur, Ξυμπέμπουσί τε τῷ Μελησίππῳ ἀγωγοὺς, Schol. ὁδηγούς. Hesych. et Suid. (Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.) rectius (etiam Nostro judice) προπομπούς. Sed quæ subdit verba e 4, 78. sunt petita. Videtur ergo Thomas, dum mentem calamus festinantior prævertit, omisisse locum priorem et alterius, quem ponebat, indicium. Mirum vero J. Poll. 3, 95. qui pro ὁδοῦ ἡγεμόσι pluraliter ἀγωγοὺς et ἀγωγέας æque probet, fastidiose singularem ἀγωγεὺς, ut εὐτελέστερον, repudiare, (Ὁδοῦ δὲ ἡγεμὼν, ἀγωγός· ὁ γὰρ ἀγωγεὺς, εὐτελέστερον, πληθυντικῶς δὲ καὶ ἀγωγοὶ, καὶ ἀγωγεῖς ῥητέον. Respexit ad Herod. loc. mox citandum.) Hæc sc. in multis est Atticistarum inverecunda subtilitas. Mihi satis liquet, formam ἀγωγεὺς eo significatu vix ab Atticis usurpari, raro ab Ionibus; nam paulo diverse occurrit ap. Herod. 2, 175. (Καὶ τοῦτο ἐκόμιζον μὲν ἐπ' ἔτεα τρία, δισχίλιοι δέ οἱ προσετετάχατο ἄνδρες ἀγωγέες, καὶ οὗτοι ἅπαντες ἦσαν κυβερνῆται.) Ceterum Thomas consentit cum Phrynicho: Ἀγωγόν· τοῦτο τοὔνομα τάττουσιν οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ τινὰ ὁδὸν ἡγουμένου. Οὕτω καὶ Θουκυδίδης κέχρηται. Νῦν δὲ οἱ περὶ τὰ δικαστήρια ῥήτορες ἀγωγοὺς καλοῦσι, τοὺς ὀχετοὺς τῶν ὑδάτων. ('Cum Thuc. Schol. explicat Phrynichus, et huic esse proprium innuit; id quod non ita est. Vide Aristid. Panath.' p. 250. etiam a Nostro supra laudatum. 'Προπομποὺς non male Suid.' Duker, ad Thuc. 2, 12. 'Hesych. hunc ipsum forsan locum sibi habens propositum, ἀγωγοὺς explicat per ὁδηγοὺς,' v. infra Ἀγώγιος, 'ut Schol. Sed et respicere potuit Herod. 3, 26. Ὁρμηθέντες ἐκ τῶν Θηβῶν ἐπορεύοντο ἔχοντες ἀγωγούς. Ut proinde nec Thucydidi proprium sit, ut Phrynichum innuere dicit Wasse, quod qua ratione ejus e verbis concludat, me fateor ignorare.' Abresch. Diluc. Thuc. l. c.) Hic quidem usus in Jure Græco celebratur. Hes. in v. et Ὀχετός. Herodian. 7, 12. ἀγωγοὺς ὕδατος, parique modo Symmachus Jes. 30, 25. διαιρέσεις ἀγωγῶν ὑδάτων, (Biel. Thes. per ἀγωγῶν h. l., perperam gen. plur. ab ἀγωγὴ intelligit. Dionys. Hal. A. R. 3, 67. Τάς τε τῶν ὑδάτων ἀγωγὰς τίθεμαι. 'Ἀγωγοὺς a Dionysio fuisse arbitror, præsertim cum hos aquæductus composita etiam voce, quam imitari Latina voluisse videtur, ὑδραγωγοὺς vocari notum sit.' H. Steph. Cf. Προδιαγωγή. Glossæ: Ἀγωγή· Elices. Ἀγωγός· Aquæductus.) An alibi ἀγωγεὺς ὕδατος, præterquam in Gloss. Vet. inveniatur, non affirmaverim. Hinc ὑδραγωγὸς et ὑδραγωγεῖα." T. H. Geopon. 2, 7. Ξυλίνοις δὲ ἀγωγοῖς καθαρὸν τὸ ὕδωρ εἰς τὰ φρέατα συνάγειν. Etym. M. 622. Λέγεται δὲ καὶ ὁλκὸς, ὁδὸς, συρμὸς, ἀγωγὸς, ἢ πόρος ὕδατος. Etym. Gud. Ὁλκός· σημαίνει—τὸν ἀγωγὸν τοῦ ὕδατος. "Thom. M. 331, (v. Ἐπαγωγός.) Troad. 1131. Huschk. Anal. 57." Schæf. Mss.]

"Ἀγώγιος, i. q. ἀγωγὸς, Ductor, Dux viæ. Hes. "enim ἀγωγίους affert pro ὁδηγοὺς, si tamen ita scripsisse putandus est, et non potius ἀγωγούς." [Ἀγωγοὺς præter Nostrum correxerunt Kuster. Albert. Hemsterh. et Abresch. Vide Ἀγωγός.]

Ἀγωγεὺς, έως, ὁ, Dux viæ, sicut ἀγωγὸς, ut hic, Ἀγωγέες ἄνδρες προσετετάχατο, [Herod. 2, 175. Vide T. H. supra in Ἀγωγὸς citatus.]

Ἀγωγεὺς, Qui litem intendit, Actor, ὁ ἐνάγων τὴν δίκην, ὁ διώκων. Suid. [et Zonar. "Melius forte εἰσάγων: nam εἰσάγειν δίκην interdum ap. Græcos significat Actionem contra aliquem instituere, ut patet vel ex ipso Suida v. Ἀγραφίου δίκη." Kuster. Nihil mutandum. Vide nostra in Ἄγω et mox in Ἐνάγω.]

Ἀγωγεὺς, Lorum quo trahitur equus, Suid. Habena vel Lorum equi, ait Bud. citans e Xenoph. Ἔπειτα τῷγε ἀγωγεῖ ἐντείνειν ὡς διάλληται, Habenam intendere, ut equus transiliat post equitem qui manu trahit: [de R. E. 8, 3. Τὸν μὲν γὰρ παντάπασιν ἄπειρον τοῦ διαπηδᾷν λαβόντα δεῖ τοῦ ἀγωγέως καταβεβλημένου προδιαβῆναι αὐτὸν τὴν τάφρον, ἔπειτα δ' ἐντείνειν δεῖ τῷ ἀγωγεῖ, ὡς διάλληται: 6, 5. Τὸ δ' αὖ ἔμπροσθεν μακρῷ τῷ ἀγωγεῖ προϊόντα διδάσκειν ὑφηγεῖσθαι τὸν ἵππον. "All. corrupte ἀγωγεῖν, all. ῥυταγωγεῖ, nam sic quoque dicitur illud lorum." Lex. Xenoph. "Dorv. ad Char. 219(=35. 'Ille articulus quidem non vitiosus, nec τῷ placet. Forte tamen reponendum μακρῷ ῥυταγωγεῖ, eadem notione, utroque vocab. Xenoph. utitur, præcipue cum ea lectio compareat in Ed. Bas.')" Schæf. Mss.] Videtur idem significare ap. Polyb. 3, (43.) ubi de equis loquens, scribit, Τρεῖς ἅμα καὶ τέτταρας τοῖς ἀγωγεῦσιν ἑνὸς ἀνδρὸς ἐξ ἑκατέρου τοῦ μέρους τῆς πρύμνης οἰακίζοντες. Dicitur pro eodem ῥυταγωγεὺς a Xenoph. [de Mag. Eq. 7, 1. Polyb. Fragm. Hist. 13. p. 67. Schweigh. Ἄκροις γὰρ τοῖς ἀγωγεῦσι τῶν ἵππων προσεσφακελωκότας [illegible] κροὺς ἔχοντες ἀπηρτημένους. Hes. Ἀγωγεύς· ἱμὰς. Suid. Ἀγωγεύς· ὁ λῶρος, καὶ ἀγωγεῖ· ἱμάντι, ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος. Zonar. Ἀγωγεύς· ὁ λῶρος, καὶ ἀγωγεῖ· τῷ ἱμάντι, ἐν ᾧ ἄγεται (ὁ) ἵππος. Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγωγεῖ· τῷ ἱμάντι, ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος, ὃ (Bekk. Σ. Λ. χ. ὃς, rectius) καὶ ῥυτὴρ καλεῖται. Ἀγωγεύς· ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν. Οὕτω Σοφοκλῆς. "In apographo Photii, quo usus est Albert. post Σοφοκλῆς additur ὁ καὶ ῥυτήρ," Schleusner. sed per Librarii errorem hoc e præced. glossa translatum, atque adeo recte a Brunckio Lex. Sophocleo omissum. Lex. Reg. Ms. ap. Albert.: Ἀγωγεύς· τὸ σχοινίον. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ἀγωγεύς· ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν, ᾧ ἐπάγονται ὑπὸ τῶν κυνηγετῶν. Στράττις δὲ τὸν ἵππου ἱμάντα, ᾧ ἐφέλκεται καὶ ἐπάγεται, ἀγωγέα λέγει. Glossæ: Ἀγωγεύς· Ductor, Hoc ductarium, Ductarius, Ducale, Habena. Ἀγωγεὺς ὁ τῶν κτηνῶν· Ducale. "J. Poll. 10, 55. Τῶν δὲ ἱππικῶν σκευῶν ——, ῥυτὴρ, ῥυταγωγεὺς, ἀγωγεύς· ὁ γοῦν Στράττις ἐν Χρυσίππῳ λέγει· προσάγε (πρόσθ' ἄγε, Produc equum placide, Bentl.) Τὸν πῶλον ἀτρέμα, προσλαβὼν τὸν ἀγωγέα Βραχύτερον· οὐχ ὁρᾷς ὅτι ἄβολός ἐστι; Bentl. corrigit, ὅτ' ἄβολός ἐστ' ἔτι. "Ἔτι necessarium," inquit Criticus summus, "et sententiæ et versui: ab ἐστὶ absorptum est." "Πῶλος ἄβολος, Qui necdum dentem ætatis indicem ejecerit: βάλλειν ὀδόντας id appellat Plutarch. quamvis de bove loquatur; utriusque tamen hac in re par est ratio. Fuit ἀγωγεὺς Lorum, quo, qui pedes ibant, equum ducebant: neque equitem hoc usum putem; nam in Strattidis, qui affertur a Polluce, loco, qui adducebat equum, jubetur brevius corripere τὸν ἀγωγέα: quin et nostra tempestate alligatum fræno lorum sæpe conspicias, quo non utantur equitantes, sed equum ductantes. Comici Chrysippum citat et Athen. videturque in ea nescio quid argumenti de equis et equestri studio pertractatum: paria cum Casaub. ad Athen. Meursius habet in Attica Bibl." T. H.]

[* Ἀγωγαῖος, ὁ, ἡ, Quo quis ducitur, epith. collaris canum. Leon. Tarent. 54. Γαυλούς τε * γλαγοπῆγας, ἀγωγαῖόν τε κυνάγχαν. In Suida perperam legitur ἀγωαῖος pro ἀγωγαῖος.]

Ἀγωγεῖον, ου, τό. J. Poll. (9, 48.) inter infames urbis partes ponit ἀγωγεῖα, si mendo caret is locus, [Καὶ ταῦτα δὲ, εἰ καὶ αἰσχίω, μέρη πόλεως, ἀσωτεῖα, πεττεῖα, * κυβεῖα, κυβευτήρια, σκιραφεῖα, ματρυλεῖα,

ἀγωγεῖα. "C. A. pro ἀσωτεῖα habet ἀγωγεῖα, et infra omittit vocem, quod et C. V. facit: est autem ἀγωγεῖον, Domus lenonia, ubi habitat προαγωγὸς, Perductor." Kuhn.]

"'Αγωγία, Hesychio ἀηδία, Insuavitas, Injucunditas, Molestia." [" Pro ἀηδία Kuster. leg. conjicit παιδεία, 'ut ἀγωγία,' inquit, 'idem sit, quod παιδαγωγία. Hoc autem infra exponitur παιδεία, Liberorum institutio.'" Albert. " Lego 'Αναγωγία· ἀναίδεια," Toup. Emendd. 4, 328. ut ante eum legerat D. R. in Auct. Emendd.] "'Αγωγίαι, VV. LL. " afferunt pro Lenocinia, Illecebræ." [Respicitur ad Plut. Sympos. 8, 504. 'Αντίστροφον οὖν ἔοικε γένος εἶναι εἰρωνείας τὸ περὶ τοὺς ἐπαίνους, ᾧ καὶ Σωκράτης ἐχρήσατο, τὸ 'Αντισθένους τὸ φιλοποιὸν καὶ συναγωγὸν ἀνθρώπων εἰς εὔνοιαν, μαστροπείαν καὶ * συναγωγίαν καὶ ἀγωγίαν ὀνομάσας. "'Αγωγία, si quis alterum blanditiis et lenociniis in suas partes trahit." Reisk.]

¶ 'Αγώγιον, ου, τὸ, Onus quod curru vehitur, ap. Xenoph. inquit Suid. [Zonar. Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.:] 'Αγώγιον· τὸ ἀγόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἁμάξης. Οὕτω Ξενοφῶν. Sentit autem, ut opinor, de hoc Xenoph. loco, K. Π. 6, (1, 28.) Τούτοις ἐγένετο ἔλαττον ἢ πεντεκαίδεκα τάλαντα ἑκάστῳ ζεύγει τὸ ἀγώγιον. [Paulo ante legitur, 'Επεὶ δὲ πάντα συνεστήκει αὐτῷ τὰ περὶ τοὺς πύργους, πεῖραν ἐλάμβανε τοῦ ἀγωγίου. Vertunt Vecturæ. Hutch. et Zeun. habent ἀγωγίμου.]

'Ανάγω, Sustollo, Tollo, Subveho, Subduco, Erigo, Sursum veho quasi ἄνω ἄγω, cum tamen in quibusdam ... verbi ἄνω, sed præpositionis ἀνὰ ... soler. Helene, Οὓς ὁ γεννήσας διὰ τὴν ... ἦν εἰς θεοὺς ἀνήγαγε, Sustulit ad deos i. e. In ... aut Lat. Inter deos referre, et In numerum deorum referre. 'Ανήγαγον εἰς φάος αὖθις, Hesiod. (Theog. 626.), Subduxerunt ad lucem rursus, vel ad superas auras. Nisi quis pro Reduxerunt accipere malit, vacante adverbio αὖθις, ut sæpe solet. [In Guelf. F.1. est αὖτις, non αὖθις.] Herodian. 2. ... εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν ἀναγαγεῖν, In aulam Palatinam s. regiam subduxisse. Sunt tamen qui vertant per simplex v. Adduxisse. Verum non frustra Herod. ἀναγαγεῖν, non ἀγαγεῖν dixisse putandus est; sed potius dixisse ἀναγαγεῖν tanquam in editum locum. Plut. Numa, ἀνῆγεν εἰς τιμὰς, Ad honores evehebat, s. promovebat. Idem Galba, Περαιτέρω τόλμης ἀνῆγεν ἑαυτὸν, In majorem audaciam se efferebat. Ap. Gregorium, Θεὸς ἡμᾶς ἀνάγων ἐκ τῆς κάτωθεν ταπεινώσεως. Ap. Eund., τὸν λόγον ἀνάγειν, Altius repetere sermonem, ut B. interpr.

|| 'Ανάγω τὴν ναῦν, Navem subduco vel subveho, vel in altum educo, e portu videlicet, cum Latini contra Subducere in portum s. in terram, dicant, qua de re vide in Κατάγω. Hinc 'Ανάγομαι, pro Solvo, ἐκπλέω, ut infra dicetur. Huic ἀνάγω τὴν ναῦν opponitur κατάγω τὴν ναῦν, Reduco navem in portum, Applico; sed κατάγω dicitur quasi κάτω ἄγω, E loco altiore reduco.

'Ανάγω, Reduco, Refero, ἀναφέρω. Arist. Pol. 5, Πάντα γὰρ ἀναγάγοι τις ἂν τὰ τυραννικὰ πρὸς ταύτας τὰς ὑποθέσεις. || Exponitur etiam Refero, eo sensu quo dicitur Referre ad Senatum, ut εἰς τοὺς ἄρχοντας ἀνάγειν, Ad magistratus referre. Alii, Rejicere. Bud. ait ἀνάγειν accipi pro Rejicere ad majorem potestatem, citans Aristot. Ethic. 4. Αἴτιοι δέ εἰσιν οἱ δημαγωγοὶ τοῦ εἶναι κύρια τὰ ψηφίσματα, ἀλλὰ μὴ τοὺς νόμους, οὗτοι πάντα ἀνάγοντες εἰς τὸν δῆμον. Subjungit alium Ejusdem locum, in quo ἐπανάγεσθαι eodem modo usurpatur. || 'Ανάγειν ἐπὶ πόδα, Xenoph. (K. Π. 3, 3, 30.) eo sensu quo Lat. Referre pedem. Vide Πούς. Observandum autem, esse in hoc genere loquendi ἀμετάβατον.

'Ανάγω, Redhibeo, unde ἀναγωγὴ, Redhibitio. Vide exemplum in Comm. Bud. e prolixo Platonis loco, [qui in 'Αναγωγὴ afferetur.]

'Ανάγω, Offero, προσάγω. Act. 7, (41.) 'Ανήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ. Citatur et e Luciano ἀνάγειν in affini significatione, in Πανηγύρεις ἀνάγουσι. Quidam tamen ἀνάγουσιν exponunt Celebrant. [Vide Abresch. infra.]

A 'Ανάγω, ap. Xenoph. pro ἀπάγω, Abduco. Suid. [Vide infra.]

'Ανάγω, Rejicio, Emitto, ut ἀνάγειν αἷμα. Plinius junior dicit Sanguinem rejicere, item Sanguinem reddere. Hinc et ἀναγωγὴ αἵματος ap. Galen. et Dioscor item εὐανάγωγος et δυσανάγωγος, ut postea dicetur. Sic et ex Epigr. citatur ἀνάγειν μέλος Emittere cantum.

'Ανάγω, Educo, Extraho, Ejicio, ap. Dioscor. 2, 29. 'Ανάγει σκόλοπας, Educit aculeos. Sic ἀνάγει τὰ ὀστᾶ. Citatur ex Eodem 3, 119, 'Ανάγει καὶ πάχος ἐκ θώρακος, E pectore crassam pituitam ejicit: 3. 'Ανάγει τὰ ἐκ πνεύμονος, Extrahit vitia pulmonis vel Excreabilia facit.

'Ανάγω, Evado, ut Bud. interpr. in Aristot. de Part. An. 4. Ὅπως τοῖς ὄνυξι πλείοσιν οὖσιν ἀντιλαμβανόμενα ῥᾷον ἀνάγῃ πρὸς τὸ μετεωρότερον.

'Ανάγω, Retrocedo, ἀναχωρῶ. Xenoph. K. Π. 3, (3, 30.) Ὁ Κῦρος παρηγγύησεν ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βέλους, pro eo quod alibi dicit ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν

B Retrocedere paulatim, Paulatim pedem referre, [K. A. 5, 3, 2, Cf. Nostrum supra eundem hunc Xenoph. locum afferentem.]

'Ανάγω, Instituo, Educo, Doceo. 'Ανάγει τὸν παῖδα ὁ παιδαγωγὸς, inquit Bud. Instituit, Docet, et ἀνάγειν, Educare, Docere. Xenoph. de canibus, Τὰς μὲν καλῶς ἀναχθείσας, ἀρίστας γενέσθαι· ἀναγώγους δὲ γινομένας, ματαίας, [Mem. 4, 1, 3. ubi tamen legitur ἀχθείσας. Vide Ἄγω.]

'Ανάγω, Indico sceleris auctorem et in eum tendo, ut exp. VV. LL. ex Harpocr. [Vide nos infra.] || Exponitur præterea in VV. LL. In memoriam revoco. Hesychio ἀνάγειν est etiam ἀναγινώσκειν, si mendo carent exemplaria, et πείθειν, quam expos. sequendo ἀνάγειν tradunt quidam significare inter alia, Persuadere, Incitare, Stimulare, quæ signif. tamen verbo ἐνάγειν magis convenit. [Vide nos infra.]

'Ανάγειν τῷ χρόνῳ, Anticipare rem tempore, Bud. e Soph. Schol. || Ap. Eund. ἀνάγειν exponitur αὔ-

C ξειν in (Aj. 131.) Ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν Ἅπαντα τἀνθρώπεια. Sed malim interpretari evehi, ut κλίνει Deprimit, et ita conveniet cum signif. quæ prima est a nobis posita. [Omnino recte h. l. interpretatus est Noster. Musgr., Exaltat. In Scholiis, ab Erfurdtio editis hæc leguntur: Ἡμέρα γὰρ μία ἐλαττοῖ, καὶ πάλιν αὔξει. Κλίνει· κατάγει, κάμπτει ἅπαντα τὰ ἀνθρώπεια πράγματα, καὶ ἀνάγει. Ἅπαντα τἀνθρώπεια· ἅπαντά φησι τὰ ἀνθρώπινα ἡμέρα ἀνάγει καὶ κατάγει, ὡς ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ ὄντα. Triclin.: Τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ὅτι ἐνταῦθα, καὶ ἀντὶ τοῦ καθὰ νοητέον· καὶ τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ καθὰ οὕτω νοητέον· ἅπαντα τὰ ἀνθρώπινα κλίνει καὶ πίπτει, καὶ ἀνάγει καὶ ἀναφέρεται, καθάπερ ἡμέρα ἀρχομένη τε καὶ πάλιν λήγουσα, τοῦ μὲν ἡλίου, ὁπότε πρὸς τὰ κάτω χωροίη, λήγουσαν ταύτην παρασκευάζοντος, ὁπότε δὲ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω πάλιν ἀνεισιν, ἀρχομένην δεικνύντος καὶ φαίνουσαν. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἡμέρα, ἢ παρουσία ἡλίου, ὥσπερ καὶ τοὐναντίον ἡ νὺξ, ἀπουσία. Εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ ὅτι, πρὸς τὸ ἄνω συνάψεις· ὅτι ἡμέρα καὶ καιρὸς εἰς ἅπαντα τὰ ἀνθρώπινα κλίνει

D καὶ μεταβάλλει, καὶ ἀνάγει καὶ ἀνορθοῖ, ὥσπερ καὶ Φίλων φησί· Τυχῆς γὰρ ἀσταθμητότερον οὐδὲν, ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττευούσης.]

'Ανάγω, pro simplici ἄγω ap. Hom. sæpe, quod est Ionicæ linguæ, ut ait Eust. Sic Il. Θ. (203.) Οἱ δέ τι [τοι hodie legitur] εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι.

'Ανάγομαι, Sustollor, Tollor, Subvehor, etc. Greg. Καὶ τῶν ἄγαν θεωρητικῶν τε καὶ ἀνηγμένων, Ad rerum divinarum contemplationem in sublime erectorum, et qui sensus altissimos e Scriptura eliciunt, Bud. Idem in Matth. 4, (1.) Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀνήχθη εἰς τὴν ἔρημον, ait ἀνήχθη accipiendum pro Sublatus est, Subvectus est, vel ad verbum Subductus est, ut Cæsar 1.: Cæsar suas copias in proximum collem subducit. [Vulg. Ductus est. Ita et Syrus. "'Ανάγομαι, Duci jubeor, Me confero, Secedo. Matth. 4, 1. coll. Luc. 4, 1. Ἤγετο εἰς τὴν ἔρημον. 2 Macc. 5, 9. Ælian. V. H. 12, 1. 'Ανήγαγον αὐτὴν πρὸς Κῦρον. Hes. 'Ανάγειν· ἄγειν. 'Ανάγεται· ὁδηγεῖται." Schleusner. Lex.] Citatur e Naz. Γῆ εἰς ὀρῶν κορυφὰς ἀνη-

γμένη, Terra in montium cacumina assurgens. [Cf. Pausan. infra.]

'Ανάγομαι, Reducor, Referor. Aristot. τῶν μετὰ τὰ Φυσικὰ 4. "Ετι τῶν ἐναντίων ἡ ἑτέρα συστοιχία στέρησις, καὶ πάντα ἀνάγεται εἰς τὸ ὂν καὶ τὸ μὴ ὄν, h. e. ἀναφέρεται, quo etiam ipse utitur Bud.

'Ανάγομαι, Educor, Extrahor, Elicior. ut ἀνάγεται τὸ πτύαλον, ap. Alex. Aphr. [Callim. Epigr. 44. "Ελκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν· ὡς ἀνιηρὸν Πνεῦμα διὰ στηθέων, εἶδες, ἀνηγάγετο.]

'Ανάγομαι, Instituor, Educor, unde καλῶς ἀναχθείσας [hodie legitur ἀχθείσας] κύνας supra citavi e Xen. in 'Ανάγω, Instituo. E Diosc. (p. 2.) citatur, 'Αναγόμενος ἀπὸ παιδείας, Eruditione excultus. E Pandectis, Ποῦ διαιτᾶσθαι καὶ ἀνάγεσθαι δεῖ τοὺς ἀνήβους, ubi ἀνάγεσθαι, alibi dicitur τρέφεσθαι.

'Ανάγομαι, absolute positum, Solvo; nam qui solvit, e portu in altum educitur, s. subducitur, aut subvehitur. Il. A. (478.) Καὶ τότ' ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν 'Αχαιῶν, ubi annotat Eust., quemadmodum ἀναβαίνειν, ita et ἀνάγεσθαι, esse τὸ ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλέειν, E portu solvere. Cui opponi καταπλέειν et κατάγεσθαι, tanquam aqua supra terram sita sit, et ita conscendatur a navigantibus. Xenoph., 'Ανήχθη εὐθὺ Γυθείου, Hell. 1, (4, 5.) Lysias (626.) Τῇ δὲ προτεραίᾳ ἡ ἀνήγετο, εἰσελθὼν, etc. Interdum ἀνάγομαι cum ἀπὸ, ut ἀνήχθην ἀπὸ Βρεντεσίου, A Brundusio solvi. Dicitur etiam ἀνάγεσθαι ναυσί. Xenoph. Hell. 1, Οἱ δὲ ἀνηγάγοντο ἐπ' αὐτὸν εἴκοσι ναυσί. Ap. Eund. ipsæ naves dicuntur ἀνάγεσθαι, ut eod. lib., Νῆες ἐξ 'Αβύδου ἀνηγμέναι εἶεν εἰς Κύζικον.

'Ανάγομαι ὡς ἐρωτήσων, citatur e Plat. de LL., pro Paro me ad interrogandum, quasi accingor ad interrogandum, quæ significatio videtur esse sumta per metaphoram a proxime præcedente, videlicet ab iis qui solvunt. [Æschin. Socr. Dial. 2, 2., a Wakef. Mss. indicatus, 'Ορῶν δὲ ἐγὼ αὐτὸν ἀναγόμενον, ὡς ἀδολεσχήσοντα περὶ τῆς οὐσίας τῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἠρόμην. "'Ανάγεσθαι, Se parare ad garriendum. Similem locum e Plat. de LL. laudavit H. S. Metaphora petita est ab iis, qui solvunt, et in altum provehuntur; nam hi proprie dicuntur ἀνάγεσθαι. Hom. Il. A. 478. Herod. 7, 128. 168. 8, 84. Vita Homeri c. 19. Luc. 8, 22. etc. Sic interpres Cæsaris Græcus B. G. 4, 13, 1. v. Solvit vertit ἀνήγετο. Atque sic legitur nomen ἀναγωγὴ ap. Polyb. 1, 46. Cf. T. H. ad Lucian. 1, 47." Fischer. Cf. 'Ανταναγω.]

'Ανάγομαι, pro ἄγομαι, ut ἀνάγεσθαι σύνοικον ap. Herod. Annotavi autem paulo ante ex Eust. Homerum Ionum more ἀνάγειν pro simplici ἄγειν sæpe usurpare. Sunt tamen qui ἀνάγεσθαι σύνοικον non pro ἄγεσθαι accipiant, i. e. Ducere, sed pro ἀπάγεσθαι, Abducere. Verum illi viderint.

[" 'Ανάγω, Charito 693. 702. Markl. Iphig. p. 134. Musgr. Troad. 332. Wakef. et Musgr. Herc. 35. Wakef. 1336. Wakef. Trach. 211. Wakef. S. C. 5, 72. Wakef. Georg. p. 26. Philipp. 65. Jacobs. Anth. 9, 265. 10, 280. 11, 386. Diod. S. 2, 105. 213. Heyn. Hom. 4, 460. 5, 598. Lobeck. ad Aj. p. 266. 'Ανάγω τοὺς χρόνους, Brunck. Soph. 3, 518=527. 'Ανάγεσθαι de navi, Coray Theophr. 278. Brunck. Aristoph. 1. p. 9. ad Lucian. 2, 251. 337. Heyn. Hom. 5, 255. 598. 6, 478. Ind. Xenoph. Œcon. Heyn. ad Apollodor. p. 183. Kuhn. ad Pausan. 47. ad Lucian. 1, 467. Herod. 654. 'Ανάγεσθαι, Impetum facere, Heindorf. ad Charm. p. 61. Simon. Dial. p. 71. "Αναγε, Brunck. Aristoph. 3, 221. 'Ανάγω χορούς, ad Xenoph. Mem. 3, 3, 12. Ruhn. Ep. Crit. 161. Οἱ ἀπὸ παιδείας ἀναγόμενοι, Casaub. Athen. 1, 45. 'Ανάγω pro ἀπάγω, Zeun. ad Cyrop. 643. 'Ανάγω, Fischer. Ind. Palæph. Dorv. ad Char. 232. Abresch. Lect. Aristæn. 336. Toup. Emendd. 2, 221. ad Lucian. 1, 371. ad Od. P. 441. Σ. 88. 277. Diod. S. 1, 231. ad Herod. 540. 647. Musgr. Or. 149. *Zurück marschiren*, Xenoph. K. Π. 73. 'Ανάγω αἷμα, Argum. Il. Ξ. (in Edit. Oxon. ϛωβ' est, Ὁ δὲ ἀγαγὼν αἷμα, λειποψυχεῖ. Cf. 'Αναγωγή.) 'Ανάγω ex Orco, Heyn. ad Apollodor. 33. 'Ανάγω, Lucian. Dial. 64. Toup. Opusc. 2, 44. ad. Xenoph. Eph. 161. Valck. ad Hippol. p. 303. ad Lucian. 1, 208. ad Charit. 290. Brunck. Or. 608. 'Ανάγω, Portu solvo,

A ad Xenoph. Eph. 161. Xenoph. Eph. 22. et 25. ad Lucian. 1, 240. De excreatione, Valck. Diatr. 34." Schæf. Mss. " 'Ανάγομαι ἀπὸ τόπου, Clem. Alex. 686. Nicharch. 14. Leon. Tar. 19. 'Ανάγω, Ascendere facio, Eurip. Herc. F. 25. 'Ανάγομαι, med. Ascendo, Plut. 2, 327. et act. Zosim. 44. in. Plut. 3, 417. 'Ανάγω, Tollo vocem, Plut. 1, 374. Pass. *To be ascribed, referred to*, Schol. Pind. Isthm. 5, 2. *To carry up an origin*, Diog. L. 3, 1." Wakef. Mss. Ammon. 'Αναγόμενοι καὶ ἀναχθέντες διαφέρουσιν. 'Ανήγοντο μὲν γὰρ οἱ πλέοντες, ἀναγόμεναί τε αἱ νῆες· ἀνήχθησαν δέ τινες εἰς τὸ στρατηγεῖον. Cf. Ptol. Ascal. 147. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Ανήχθημεν· ἀνεπλεύσαμεν. Idem Suid. et Zonar. 'Αναγαγών· ἀντὶ τοῦ ἀπαγαγὼν, (Zonar. οὕτως) Ξενοφῶν, (K. Π. 7, 1, 21. "Ηδη σκοταῖος ἀναγαγὼν ἐστρατοπεδεύσατο.) 'Ανάγεσθαι· τὸ ἐκ Βυζαντίου ἀπαίρειν, (" hæ duæ vv. errore Librarii e sequentibus huc translatæ sunt, quæ proinde, tanquam supervacaneæ, delendæ sunt," Kuster.) Προκόπιος· Οὐ γὰρ θέμις

B τινὰ ἐκ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι πρὸς τῶν ἀνδρῶν. Zonar. 'Ανάγεσθαι· ἀποπλεῖν, ἀνέρχεσθαι, τὸ ἐκ Βυζαντίου, (" non tollenda hæc igitur, ut Kustero visum," Tittmann.) ἢ ἀπὸ ἑτέρας πόλεως ἀπαίρειν. Προκόπιος· Οὐ γὰρ θέμις τινὰ ἐκ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι πρὸς τῶν ἀνδρῶν. " H. l. Suid. (et Zonar.) mutilum repræsentavit, qui ap. Procop. Hist. Arc. 55. p. 72. sic legitur: Οὐ γὰρ θέμις τινὰ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι οὐκ ἀφειμένον πρὸς τῶν ἀνδρῶν, οἳ τῇ τοῦ Μαγίστρου καλουμένου ἀρχῇ ὑπουργοῦσιν, interpr. Alemanno, Neque enim Byzantio moliri naves fas est, nisi per Magistri Officiorum administros ... liceat." Kuster. ... Zonar. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: ... ηὐξημένος. Suid. 'Ανῆγον. Οἱ δὲ ἐπὶ μεγ... ἣν τότε ἀνῆγον, συνεληλύθεισαν αὐτοὶ ... Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Ανηγάγοντο· ἀνήχθησαν. Καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ πάντα ὁμοίως. Μένανδρος Αλιεῦσιν· ὡς δὲ τὴν ἄκραν Κάμπτοντες ἡμᾶς εἶδον, ἐμβάντες ταχὺ 'Ανηγάγοντο. Hes. 'Ανάγειν· ἄγειν, πείθειν, ἀναγινώσκειν. 'Ανάγεσθαι· ἀνέρχεσθαι. 'Ανάγεται· ὁδηγεῖ-

C ται. 'Ανάγοντο· ἀνέπλεον, (Hom. ...) 'Ανάγον· ἀνάπλευσον. 'Ανῆγες· ἄνω ἦξας, ὁ ἦξας. ... ηὐξημένον, (" Pind. Pyth. 5, 4. ... πλοῦτον ... Schol." Abresch. Alibi idem Hes. 'Ηγ... ηὔξομεν.) ἐξειργασμένον, " Eurip. Herc. F. 85." Wakef. ad ... libri marg. Tittmanni Technoll. Mss. · 'Ανάγω τὴν ναῦν ἐπ. * ἀναπλεύσεως, οὗ τὸ ἐναντίον κατάγω, ... τῷ λιμένι προσίσχῃ. Κατάγω καὶ ἐπὶ ἐλαττώσεως μεγέθους ἀξιωμάτων καὶ καθαιρέσεως. οὗ τὸ ἐναντίον κατάγω (f. l. ἀνάγω, v. Hes. et Pind. supra.) 'Ανάγομαι δὲ παθητικῶς τὸ ἀναπλέω, ἤτοι τὸ ἐκ λιμένος εἰς πέλαγος πλέω, οὗ τὸ ἐναντίον κατάγομαι. Λέγεται δὲ τὸ κατάγομαι καὶ ἐπὶ τοῦ καταγωγίου, ἀντὶ τοῦ καταλύω. Harpocr. 'Ανάγειν· τὸ μηνύειν (i. e. notante Vales. ἀπογράφειν πρὸς τὸν ἄρχοντα τὴν αἰτίαν, cf. 'Αναγωγή) τὸν πεπρακότα καὶ ἐπ' ἐκεῖνον ἰέναι. Λυσίας, ἐν τῷ Πρὸς Βοιωτὸν, εἰ γνήσιος. Suid. et Zonar. 'Ανάγειν· τὸ μηνύειν τὸν πεπρακότα, καὶ ἐπ' ἐκεῖνον ἰέναι. Οὕτω Λυσίας καὶ Δείναρχος. " Ex Harpocr. (sed in edito Harpocr. deest Dinarchi nomen. Nos

D quidem suspicamur vv. καὶ Δείναρχος non ab Harpocr. manu profectas esse, nec a Suida et Zonara, sed ab eorum Librariis, qui verbum ἀνάγω hoc sensu in oratione Πρὸς Βοιωτὸν, a nonnullis Dinarcho tributa, usurpatum legerant, nescii Suid. et Zonaram post Harpocr. eandem orationem sub Lysiæ nomine jam laudasse.) Vide Hes. v. 'Αναγωγή, Harpocr. v. Αὐτομαχεῖν, et ibi Maussac. item Suid. v. 'Εναγωγὴ οἰκέτου." Kuster. " Vulgaria Lexica πεπραχότα legisse videntur, contra fidem omnium exaratorum et excusorum, ipsiusque Suidæ (et Zonaræ); explicant enim hoc modo, Indicare sceleris auctorem, et in eum tendere. Atqui πεπρακότα constanter retentum est: ergo non Sceleris auctorem indicare est ἀνάγειν, sed Eum qui vendidit. Πεπραχὼς, Qui fecit; πεπρακὼς, Qui vendidit. Vides quam turpiter hic lapsi sint viri eruditi. 'Ανάγειν et ἀναγωγὴ verba sunt quæ ad Ædilitium edictum pertinent: ἀνάγειν, Venditorem indicare est, et ad illum ire redhibitionis causa scilicet; ἀναγωγὴ Redhibitio est Platoni de LL. 11. (p. 127.) Jurisconsultis nostris ἀναστροφὴ, unde divi-

nitus Cujac. conjecit in Paratit. Digest. male ap. Suid. legi *ἐναγωγὴ* pro *ἀναγωγὴ*, bellissime siquidem confirmat opinionem illam Hesychius: *Ἀναγωγή· ἡ τῶν πραθέντων ἀνδραπόδων ἀνάδοσις, ἐχόντων αἰτίαν τινά.* (Vide *Ἀναγωγή*. 'In pignoribus quoque locum habebat redhibitio, ut patet e Lysia p. 111.' Vales.) In fine, noluimus mutare inscriptionem orat. Lysianæ, licet manifeste exaratum esset in Cod. Fed. Morelli, *Λυσίας ἐν τῷ Πρὸς Βοίωνα, εἰ γνήσιος*, forte *Δίωνα* restituendum est, ut infra v. *Φασκώλιον*: nam *τὸ ἀνάγειν* invenire non est in Orat. adv. Bœotum, quæ hodie extat, et inter Demosthenicas numeratur. Criticorum alii Demostheni, alii Lysiæ hanc orat. assignarunt. Unde recte Harpocr. *εἰ γνήσιος* dixit, i. e., ut loqueretur D. Hieronym., si inscriptio non mentitur auctorem. Nunquam hæc adduntur, quin longæ præcesserint Criticorum velitationes et digladiationes in arguendo vero et legitimo cujusdam orationis parente. Porro de hac Orat. adv. Bœotum consule Dionys. H. de Vi dicendi Demosth." Maussac. "Fortasse *Βοίωνα* retinendum est, et tum intellige hoc Fragm. aliquod commune habere cum sequenti, (*Λυσίας δ' ἐν τῷ Πρὸς τοὺς Ἐπιτρόπους τῶν Βοώνος Παίδων, ἐπέτρεψεν, εἶπεν, ἀνδράσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπιτρόπους κατέστησεν.* Cod. Cant. *ἐπέγραψεν*.) Vel, quandoquidem locus Harpocr. cubat in mendo, allegari potuit Isæus *Πρὸς Βοιωτὸν*, quem talem orationem scripsisse abunde nobis confirmatum est; et nomina Lysiæ et Isæi sæpissime confunduntur. Scripsit quoque Demosthenes orat. *ὁμώνυμον*, de [illegible] orationibus privatis difficile erit pronuntiare, [illegible] Dionys. H. [illegible]*τερον Δημοσθένους εἰσὶν ἢ Λυσίου.* [illegible] orat. quæ hodie extat, et, ut obiter id [illegible] Dinarcho refertur a nonnullis, hæc vox non [illegible]." Taylor. "*Ἀνάγειν* in eo sensu usurpat Lysias Or. *Πρὸς τοὺς Συνουσιαστὰς Κακολογιῶν* p. [illegible]." Vales. neque aliter Valck. ad Scap. marg. Sed alio spectat locus ille, qui sic legitur p. 156=307. Reisk. *Ἀνάγειν με βουλόμενον Διόδωρος οὗτος ἀποτρέ*[illegible] *ἐπειρᾶτο*, "Restituere," Markl. "Reducere e [illegible] equi vel stabulum," Reisk. Idem Lysias [illegible] *Δημοσ.* [illegible] 595. *Πρῶτον μὲν, τοὺς με*[illegible] *τὸ Σφηττοῖ χωρίον, ἔπειτα τῶν* [illegible] *τοὺς γείτονας, οἳ* [illegible] *ἡμᾶς ἤδη τρία ἔτη ἀμφισβητοῦν*[illegible]*, ἔτι δὲ τούς τε πέρυσιν ἄρξαντας*, (i. e. [illegible], qui litem inceperunt,) *πρὸς οὓς αἱ δίκαι* [illegible]*, καὶ τοὺς νῦν ναυτοδίκας.* Sic edidi. Reisk. post Taylorum, quem vide. Vulgo, [illegible] *ἐχθησαν*. Valck. ad Scap. marg. corrigit, *ἀνήχθησαν*. J. Poll. 8, 34. *Ἡ δὲ βεβαιώσεως δίκη, ὁπότ' ἄν τις πριάμενος οἰκίαν, ἢ χωρίον, ἀμφισβητοῦντός τινος, ἀνάγῃ ἐπὶ τὸν πρατῆρα. Τὸν δὲ προσήκει βεβαιοῦν, ἢ μὴ βεβαιοῦντα ὑπεύθυνον εἶναι τῆς βεβαιώσεως. Εἰ δὲ ὁ ἀνάγων ἐπὶ τὸν πρατῆρα ἡττηθείη, τὸ μὲν ἀμφισβητηθὲν τοῦ κρατήσαντος ἐγίγνετο, ὁ δὲ ἡττηθεὶς, τὴν τιμὴν παρὰ τοῦ συκοφαντήσαντος ἐκομίζετο.* "Salmasio refingi placet *αὐτὸ πράσαντος*, et ita quoque h. l. legi jubet de Modo Usur. 729. Retinetur ab aliis ac commoda juvatur expositione vulgata lectio. Maussac. ad Harpocr. 136. positis his Pollucis verbis, (*τιμὴν παρὰ τοῦ συκοφαντήσαντος*,) subjicit: Quæ referenda sunt ad venditores fallaces. A quo non abludit Kuhn., qui etiam apertius, 'Qui per sycophantiam vendiderat rem alienam:' ut e. g. pignus, depositum, aliasve res quovis modo alteri obnoxias. Neque vero ab hac expositione ipse abhorream; siquidem *συκοφαντεῖν* dicatur, Qui subdole, dolove malo aliquid agit. At vero mendi suspicionem auget Falckenb. Cod. In eo enim est pro *συκοφαντήσαντος*, *συστήσαντος*, quod non temere nec immerito meo quidem judicio contemnas: tu vero, lector erudite, arbitrabere." Lederlin. Vera lectio est ea, quam præbet Cod. Falck. *συστήσαντος* sc. *τὴν δίκην*, ut clare evincunt Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: *Ἀνάγειν εἰς πράτην καὶ ἀνάγειν ὠνήν· δίκης ὄνομα, ὅταν ἀμφισβητῇ τις περὶ οἰκέτου ὡς οὐ δεόντως πραθέντος, ὁ τὸν οἰκέτην διακατέχων παραγίνεται ἐπὶ τὸν πεπρακότα, καὶ ἀναγκάζει αὐτὸν συνίστασθαι τὴν δίκην πρὸς τοὺς ἀμφισβητοῦντας, καὶ τοῦτο καλεῖται ἀνάγειν εἰς πράτην.* Glossæ: *Ἀνάγω·* Refero. J. Poll. 1, 102. *Ἀνάγεσθαι, ἐκπλεῦσαι, ἀπάραι, ἐξορμίσασθαι*: 123. *Ἀναγαγέσθαι, ἀνάγεσθαι, *προ-*

A *σαναπειρᾶσθαι*, ("Exercere remiges in portu et ad pugnam navalem præparare," Kuhn.) *ἐξορμᾶν τὴν ναῦν, καὶ τὸ πλεῖν, καὶ ἐκπλεῖν, περιπλεῖν, διεκπλεῖν, ἀπελάσαι τὴν ναῦν*: 164. *Καὶ τόξου καθάψαι, ἀνελκῦσαι* (l. *ἀνελκύσαι*), *ἀναγαγεῖν*: 5, 168. *Συστρέψαι τὸ σῶμα, ἀναγαγεῖν, συνελκύσαι, συναγαγεῖν, συναθροῖσαι, συστεῖλαι, συσπειρᾶσαι, συσπείρασθαι, συγκάμψαι.* Delendum est *ἀναγαγεῖν*, quod nullum h. l. sensum habet. "Pro *ἀναγ.* C. A. melius *συναγ. συνελκύσαι, συναθροίσαι*." Kuhn. "Deest in Ms. *ἀναγαγεῖν*, dein ordine inverso Ms. *συναγ. συνελ.*" Jungerm. "*Ἀνάγεσθαι* dicuntur Merces exportari, Vales. ad Harpocr. 105. (qui e Strab. 17. affert, *Τελωνῶν τῶν καταγομένων καὶ ἀναγομένων*, Quæ importantur et exportantur.) Soph. Trach. 215. *Ὁμοῦ δὲ Παιᾶνα, Παιᾶν' Ἀνάγετ', ὦ παρθένοι*, Schol. *ἀνυμνεῖτε*: Aj. 131. *Ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν Ἅπαντα τἀνθρώπεια.* Pausan. 786. *Κορυφὴ δὲ οὐκ ἐς ἄγαν ὀξὺ ἀνηγμένη.*" Valck. ad Scap. marg. Aristoph. Plut. 756. *Ὀφρῦς συνῆγον.* "*Τοῦτο δεῖγμα κατηφείας*, ut recte notatur

B in C. D'O. Talem vultus speciem formant contracta et adducta supercilia. Conjunxit etiam Aristæn. 1, 17. *Μὴ σκυθρώπαζε καλή γε οὖσα, μηδὲ τὰς ὀφρῦς ἄναγε*, nisi tamen ibi potius legendum sit *σύναγε*: videtur enim Aristophanem imitatus: quasi lect. eam agnovisset, sic prorsus Latine reddidit Mercer. nam *συνάγειν τὰς ὀφρῦς* est Adducere supercilia, cum *ἀνάγειν* magis sit Subducere, idemque valeat, quod *αἴρειν, ἐπαίρειν, ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς*, Ardua subrigere supercilia, de quibus ad Lucian. dixi p. 373. Schol. tamen ad Acharn. 1068. *τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακὼς* exposuit *ἐσκυθρωπακώς*." T. H. "Aristoph. Eq. 628. *Κἄβλεψε νάπυ, καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασε*, ubi v. Schol. (*Συνέστειλε τὰς ὀφρῦς, καὶ τοῦτο δὲ δεῖγμα ὀργῆς*,) et H. Steph. Thes. v. *Ἀνασπάω*. Pro *ἄναγε* T. H. ad Aristoph. Plut. 756, ex eo scribendum suspicatur *σύναγε*. Quod quoque verbum adhibuit Plut. de Orac. Def. 412. Sed forsan *ἀνάγειν τὰς ὀφρῦς* ad *ὑπεροψίαν* spectat, *συνάγειν* tristis est ac vultum demittentis." Abresch. ad Aristæn. l. c. "*Συναγαγὼν*

C *τὰς ὀφρῦς*. Tristes, tetrici, severi, curis pleni, irati, *συνάγουσι*. Noster 2, 10, 37. 5. 4, 2, 66. 17. *Ἀνάγουσιν, ἀνασπῶσι*, superbi et irati quoque. Videantur T. H. ad Aristoph. Plut. 756. Triller. Obs. 202. ('Ovid. Met. 2, 773. de Invidia: Utque Deam vidit formaque armisque decoram, Ingemuit, vultumque ima ad suspiria duxit. Neminem nescire arbitror, quid sit Vultum adducere s. ducere, nempe idem ac Frontem corrugare, Oculis tetricum esse, et vultu *σκυθρωπίαν* referre, prout invidi solent alienis bonis contristati et fortunatis succensentes. Quomodo et pari sensu Græcos dicere constat, *τὰς ὀφρῦς ἄγειν, συνάγειν, καὶ ἀνάγειν*. Vide Albert. Obs. SS. 55. Bergler. ad Alciphr. 1, 34. p. 140. 152.' uterque sine corruptelæ suspicione Aristæneti locum affert. 'Ut alia taceam, mihi jam nuper ad Cæl. Aurel. notata, in Appendice ad Lib. de Pleuritide p. 164. Ita et *τὰς ὀφρῦς ἀνασπῶν* dixit Theophylact. Simocatta Hist. Mauric. 3, 13. p. 173. et alibi.') Et J. Priçæus ad Apul. Met. 525. Ammian. 20, 1. 'Supercilia erigen-

D tem, ut cornua.'" Dorv. ad Char. 48=228.]

[*Ἀνάγω*, de Nili exundatione. Lucian. Deor. Dial. 3. p. 208. *Τὴν δὲ Ἰὼ διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἶσιν ποιησὸν, καὶ τὸ λοιπὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ, καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας.* "*Ἀναγέτω*, Regat." F. G. "V. *ἀνάγειν* ap. nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non ap. Plut. de Plac. Phil. 4, 1. aut Herod. de Nili incremento scribentes. Virg. Æn. 9, 31. Cum refluit campis et jam se condidit alveo." M. du S. "Nihil est quærendum præterquam quod Interprr. dederunt, Attollere Nilum, Efficere ut Nilus exundet. Rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguæ Gr. prorsus congruit. Nili *ἀναβάσει* vel *ἀναχύσει* Isin præesse voluerunt Ægyptii; imo lacrimis ejus, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare: Pausan. 881. *Καὶ τῶν ἐπιχωρίων πολλοῖς ἐστὶν εἰρημένα, ὡς τὰ αὔξοντα τὸν ποταμὸν καὶ ἄρδειν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα, δάκρυά ἐστι τῆς Ἴσιδος.*" T. H.]

[*Ἀνάγω θυσίαν*. "*Ἀπάγειν* et *ἀποπέμπειν θῦμα*

dum lego (in Thuc. 5, 53.) erroris memini quondam commissi in Vind. et Conject. ad Aristid. H. in Jov. p. 3. quando duobus ejus Sophistæ in locis ἀνάγειν substituebam τῷ ἀπάγειν, quod rursus occurrit ap. Eund. 1, 450. et Herod. 5, 82. 'Ανάγειν Thuc. habet 3, 104. Aristid. 1, 587. Charit. 3. p. 48. ubi v. Dorv. ἑορτὴν Herod. 2, 122. 3, 79. et 97. quomodo forsan scripserat quoque Pausan. Phoc. 33. extr. pro ἀπάγουσι Sylb. malebat ἄγουσι. Sæpissime ἀνάγειν θυσίαν habet Philo J. 178. e. 229. d. 447. d. etc. συνανάγεσθαι 328. a. : 524. b. Θυσίας ἀθύτους ἀνήγαγον, καὶ χόρους ἀχορεύτους ἵστασαν. Sed et simplex v. hac in phrasi usitatum. Vide Paus. Phoc. 807. Philon. J. 185. b. et Anim. ad Æsch. L. 1. p. 212. Interim videndum, num forsan hoc inter ἀπάγειν et ἀνάγειν θυσίαν, etc. intercedat discriminis, ut prius dicatur de Victima e voto rituve solenni debita, ἀνάγειν autem et ἄγειν de Voluntaria oblatione atque consecratione. Ita certe φόρον ἀπάγειν, et φόρου ἀπαγωγήν, nec non ἀποφέρειν et ἀποπέμπειν, non ἀνάγειν aut ἀναγωγὴν usitata novi. Vide Aristoph. Vesp. 705. Herod. 1, 6. 27. 2, 182. supra c. 31. bis, Aristid. 1, 376. Sed et cum ignorem, quenquam scripsisse ἀνάγεσθαι γυναῖκας ducere uxorem, (sed v. Nostrum supra, qui ex [illegible] affert ἀνάγεσθαι σύνοικον,) corrigam ἄγεσθαι in Paus. Achaic. 571. ut syllaba ἂν adhæserit e prævio ἐθέλουσαν errore frequenti, de quo mox plura." Abresch. Diluc. Thuc. 533. "'Ανάγειν θυσίαν, Verheyk. ad Anton. Lib. 303. (ubi citantur Acta 7, 41. 'Ανήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ.)" Schæf. Mss.]

['Αναχθεὶς et ἀγασθεὶς conf. ad Jambl. V. P. 3. p. 40. Kiessl. 'Αναχθέντες et ἀνενεχθέντες, ad Apollodor. 1, 9. p. 84. Heyn. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 347.]

'Αναγωγὴ, ἡ, Subductio, Subvectio, Elatio ap. Gr. Naz. 'Αναγωγὴ peculiari nomine appellatur a Theologis Intellectus nostri veluti subvectio ad investigandum reconditiorem alicujus loci sensum. Ap. Dionys. inquit Bud., ἀναγωγὴ et θεωρία pro eodem accipiuntur, i. pro Sensu oraculorum mystico et recondito, qui nos in cœlum meditando subvehit, propeque Deum cernendum contemplantibus præbet. [Gl. 'Αναγωγή· Almitus, Contemplatio. "Gerasimus Vlachus in Harmonia Definit. 148. ita definit: 'Αναγωγή· ἡ τῶν κατωτέρων ὄντων πρὸς τὰ ἀνώτερα ἀγωγὴ, Inferiorum entium ad superiora traductio. Notat θεωρίαν excelsam, s. Superiorem intelligentiam, vel Sensum oraculorum mysticum et abstrusum, qui nos meditando πρὸς τὸν Θεὸν ἀνάγει, Ad Deum in ipsum cœlum evehit. Vel, ἀναγωγὴ est Allegoriarum et typorum V. T. in Novo explicatio atque applicatio; sic dicta, quia quasi reducto velo, quæ sub involucris illis latitabant, evolvuntur, propiusque et clarius spectanda proponuntur. Frequenter hoc sensu occurrit ap. Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 1. p. 3. Ὅπως ἀπὸ τῶν ἱερωτάτων πλάσεων ἐπὶ τὰς ἁπλᾶς καὶ * ἀτυπώτους ἀναχθῶμεν ἀναγωγὰς καὶ ἀφομοιώσεις. Chrysost. in Ps. 43. Κατ' ἀναγωγὴν ἐκλαμβάνει τὸν ψαλμόν. Idem in 120. ἱστορίαν et ἀναγωγὴν opponit, ubi, quid sibi velint ᾠδαὶ τῶν ἀναβαθμῶν, ita explicat: Ita vocantur μετὰ μὲν τὴν ἱστορίαν, Historiam s. Sensum literalem, ὅτι περὶ τῆς ἀνόδου διαλέγονται τῆς ἐκ Βαβυλῶνος, κατὰ δὲ τὴν ἀναγωγὴν, Sensum mysticum, ὅτι εἰς τὴν κατ' ἀρετὴν ὁδὸν χειραγωγοῦσι. Eodem modo ἱστορίαν et ἀναγωγὴν opponit Orig. c. Cels. 4. p. 173. Ἐπὰν τὸ προκείμενον ἢ (ᾖ) παραστῆσαι καὶ τὰ τῆς κατὰ τὸν τόπον ἱστορίας τίνα ἔχοι λόγον, καὶ τὰ τῆς περὶ αὐτοῦ ἀναγωγῆς. Basil. M. in Jes. 5. p. 948. Δυνατὸν τῷ φιλοπόνῳ κατ' ἀναγωγὴν ἐπὶ πλεῖον ἄγειν τὸ ἀπὸ τῆς προφητείας χρήσιμον, Potest quivis studii laboriose patiens ex hac prophetia, juxta anagogen enarrata, ampliorem elicere utilitatem." Suicer. Thes.]

'Αναγωγὴ dicitur ἔκπλους, Exitus e portu, vel Abitio e portu, vel, Solutio e portu, si dici posset, quia tum naves e portu in altum subvehuntur. Sic dictum fuit, Περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα, [Lucian. Men. 9.] Legimus in Athen. ap. Erycem Siciliæ tempus quoddam vocari ἀναγωγὰς, quod in eo dicant ipsam deam ἀνάγεσθαι in Libyam: [394. Τῆς δὲ Σι- A κελίας ἐν Ἔρυκι καιρός τίς ἐστιν, ὃν καλοῦσιν 'Αναγωγὰς, ἐν ᾧ φασὶ τὴν θεὸν εἰς Λιβύην ἀνάγεσθαι. Τότ' οὖν αἱ περὶ τὸν τόπον περιστεραὶ ἀφανεῖς γίνονται, ὡς δὴ τῇ θεῷ συναποδημοῦσαι, καὶ μεθ' ἡμέρας ἐννέα, ἐν τοῖς λεγομένοις * Καταγωγίοις, μιᾶς προπετασθείσης ἐκ τοῦ πελάγους περιστερᾶς, καὶ εἰς τὸν νεὼν εἰσπτάσης, παραγίνονται καὶ αἱ λοιπαί. Ubi Casaub. "Eryx in Sicilia (mons et) oppidum fuit, ubi præcipuo cultu Venus Erycina colebatur, de qua, ut Græcos omnes taceam, multa Cic. c. Verrem. Duæ autem in anno solennitates ab Erycinis et aliis Siculis observabantur, quarum alteri Anagogia, alteri Catagogia nomen e re fecerant. Causam appellationis utriusque festi planissime explicat hic Athen. Anagogia, inquit, dixerunt Illum diem, quo credebant Venerem e Sicilia in Africam ἀνάγεσθαι, Sublatis anchoris enavigare; Illum vero diem, quo redire Venerem et in portum Erycinum κατάγεσθαι pro certo habebant, Catagogia. Mendose scriptum in Athenæi libris 'Αναγωγάς: lege 'Αναγώγια. Ælian. V. H. 1, (15.) Ἑορτή ἐστιν, ἣν B καλοῦσιν 'Αναγώγια. (Sic et Schweigh. Ed. sed Æliani verba, quæ protulit Casaub. sunt ex H. A. 4, 2. sumta. Verba in V. H. 1, 15. sunt hæc: Ἐν Ἔρυκι δὲ τῆς Σικελίας, ἔνθα ἐστὶν ὁ τῆς 'Αφροδίτης νεὼς, σεμνός τε καὶ ἅγιος, ἔνθα κατά τινα καιρὸν θύουσιν οἱ Ἐρυκῖνοι τὰ 'Αναγώγια, καὶ λέγουσι τὴν 'Αφροδίτην εἰς Λιβύην ἀπὸ τῆς Σικελίας ἀνάγεσθαι, ἀφανεῖς ἐκ τοῦ χώρου αἱ περιστεραὶ γίνονται, ὡσπεροῦν τῇ θεῷ συναποδημοῦσαι.)" "Festos dies, qui hic commemorantur, iterum 'Αναγώγια nominavit Ælian. H. A. 4, 2. qui locus cum hoc conferendus: (Ἐν Ἐρύκῃ τῆς Σικελίας ἑορτή ἐστιν, ἣν καλοῦσιν 'Αναγώγια Ἐρυκῖνοί τε αὐτοὶ, καὶ μέντοι καὶ ὅσοι ἐν τῇ Σικελίᾳ πάσῃ. Ἡ δὲ αἰτία τοῦ τῆς ἑορτῆς ὀνόματος, τὴν 'Αφροδίτην λέγουσιν ἐντεῦθεν εἰς Λιβύαν ἀπαίρειν ἐν ταῖσδε ταῖς ἡμέραις.— Ἕπεται δὲ αὐτῇ τῶν περιστερῶν τὰ νέφη τῶν λοιπῶν, καὶ ἑορτὴ πάλιν Ἐρυκίνοις, καὶ τὰ Καταγώγια πανήγυρις· ἐκ τοῦ ἔργου καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα. 'Holsten. ad Steph. B. v. Ἔρυξ emendat Ἔρυκι, quod cuique statim in mentem venire debet.' Schneider. At iterum Ælian. C H. A. 10, 50. 'Ακούω λεγόντων ἐν Ἐρύκῃ· ἔνθα δήπου καὶ ὁ τῆς 'Αφροδίτης ὑμνούμενος νεώς ἐστιν, οὗπερ οὖν καὶ ἀνωτέρω τὴν μνήμην ἐποιησάμην, τῶν ἐκεῖθι περιστερῶν εἰπὼν τὰ ἴδια· εἶναι καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ ἄργυρον * πάμπλειστον, κ. τ. λ. Ceterum non confundendus est Ælian. Variæ Hist. auctor cum eo, qui Hist. Anim. scripsit. 'Sunt in Phalar. Epistt. permulta, quæ mihi persuaserunt, eorum scriptorem linguam Gr. non a matre, sed e libris veterum didicisse; quod de Var. Hist. scriptore Æliano constat, a quo, me quidem judice, duo multum diversi sunt, qui scripsere de N. A. et libellum mirificum Περὶ Προνοίας, e quo multo plura Suid. in suam farraginem transcripsit, quam plerique viderunt.' Valck. ad Lennepii Phalar. p. xviii.) Et habent sane in Gr. sermone istam formam (nominum neutrius generis, pluralis numeri,) omnia fere nomina Festorum: (Hesych. Cod. Ven. 'Αμφιδρομία perperam pro vulg. 'Αμφιδρόμια. Vide nostra supra 151. n. Pausan. 2, 32. Ed. Fac. Καὶ ἑορτὴν ἄγουσί σφισι * Λιθοβολίαν ὀνομάζοντες, perpe- D ram pro * Λιθοβόλια.) Et convenit alterius Festi nomen, τὰ Καταγώγια, ab ipso etiam Athen. hac forma commemoratum. Nec vero idcirco opus videtur, ut scripturam 'Αναγώγια continuo obtrudamus Athenæo, ap. quem veteres libri omnes, et sigillatim duo nostri probatissimi, in 'Αναγωγὰς consentiunt. Quæ Ælian. V. H. 1, 15. habet, ea omnia quidem ex Athen. desumta esse, jam sæpius monuimus; sed consulto mutata ab hoc compilatore esse pene cuncta Athen. verba, simul observavimus. Nihil vero prorsus est quod obstet, quo minus idem Festum et τὰ Καταγώγια et αἱ Καταγωγαὶ, quasi αἱ τῆς Καταγωγῆς ἡμέραι, perinde dici potuisse credamus." Schweigh. At unus idemque auctor in eodem cap. de eadem re vix posuisset 'Αναγωγὰς—τοῖς λ. Καταγωγίοις. Καταγωγαὶ 'Αναγωγαῖς opponerentur. Amplectenda est igitur Casaub. sententia, 'Αναγώγια reponentis. 'Αναγώγια tacite affert ex Athenæi loco Wessel. ad Diod. S. 1, 333. a Schæf. Mss. citatus. In Festorum nominibus scribendis persæpe sic errarunt Librarii.] Dicitur et ἀναγωγὴ τῶν νεῶν a De-

mosth. [900. Τότε δ' *ἀσχόλως εἶχε περὶ ἀναγωγὴν ὤν; 1150. Ὅτι ἤδη περὶ ἀναγωγὴν εἴην: 1186. Περὶ ἀναγωγὴν ἤδη ὢν ἐν τῷ Πειραιεῖ: 1247. Ἡ οὖν ἀναγωγὴ διὰ ταχέων ἐγίγνετό μοι. "Heyn. Hom. 6, 535. 646. Diod. S. 1, 325. 2, 630. Thom. M. 748. (Ἐπὶ δὲ ἀναγωγῆς ἀνέσχον οὐκ εὕρηται.) Lucian. 1, 467. Ad Xenoph. Eph. 161." Schæf. Mss. Eust. 968. Ἀναγωγὴ ὁ ἀνάπλους, καὶ ἀνάγεσθαι μὲν, τὸ ἐξ ὅρμου ἀναπλέειν, κατάγεσθαι δὲ, τὸ καταπλέειν καὶ προσορμίζεσθαι. J. Poll. 1, 102. Τὰ δὲ ὀνόματα, καταίρουσι μὲν, καταγωγὴ, κατάπλους, κάταρσις, ἀναγομένοις δὲ, ἀναγωγὴ, ἔκπλους, ἄπαρσις: 123. Καὶ τὰ ὀνόματα, ἀναγωγὴ, ἀνάπειρα, πλοῦς, ἐπίπλους, περίπλους, διέκπλους. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ἀναγωγή· ἐπὶ πλοίου. Zonar. Ἀναγωγή· ὁ τῶν νηῶν ἔκπλους. Καὶ γίνεται ἀναγωγὴ τῶν νεῶν. Suid. Ἀναγωγή· ὁ τῶν νηῶν ἔκπλους. Καὶ γίνεται ἀναγωγὴ τῶν νηῶν, οὐ κατὰ τὸ πλῆθος οὕτω τῆς ἐπιβαινούσης αὐτῷ στρατιᾶς, ἢ κατὰ τῶν ὅπλων λαμπρότητα, ἢ τὴν ἄλλην ὑπὲρ τὸ ἀναγκαῖον ἐς κάλλος παρασκευήν. ("Fragm. hoc Polybio tribuunt F. Ursin. et Casaub." Kuster. sed in Schweigh. Ed. frustra id quæsivimus.) Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ κατασκεψάμενοι τὰ κατὰ τὴν Αἴγυπτον, ἐπὶ Κύπρον, κἀκεῖθεν ἐπὶ Συρίας τὴν ἀναγωγὴν ἐποιήσαντο. "Et hæc Fulv. et Casaub. ad Polyb. trahunt; sed perperam. Sunt enim Diodori in Excerpt. Legat. 32. ut Pearson. recte observavit." Kust. Ἀναγωγὴν ποιεῖσθαι pro ἀνάγεσθαι, Oram solvere, Vela dare, præter Diod. S. 1, 325. dixit Polyb. 1, 46, 10. 5, 95, 4.: 14, 10, 4. Ἐγίγνοντο πρὸς ἀναγωγῇ καὶ τοῖς προκειμένοις: 16, 4, 4. Οἱ δὲ Ῥόδιοι κατὰ μὲν τὰς ἀρχὰς εὐθέως ἐκ τῆς ἀναγωγῆς ἀπεσπάσθησαν τῶν πολεμίων: 16, 4, 6. Τῶν δὲ Ῥοδίων οἱ καθυστεροῦντες ἐκ τῆς ἀναγωγῆς συνῆψαν τοῖς περὶ τὸν Θεοφιλίσκον. Xenoph. Hist. 1, 6, 20. || "Ita dicta est speciatim Navigatio e Græcia ad Trojam, et vice versa e portu ad Trojam in Græciam, ut Hes. docet, (Ἀναγωγή· ὁ ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Τροίαν ἀπόπλους, καὶ ὁ ἐκ τοῦ ναυστάθμου ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Ἡλιόδωρος.) Kuhn. ad J. Poll. 1, 123. Hesych. Ἀναβήμεναι· Ὅμηρος τὸν ἐπὶ τὴν Τροίαν πλοῦν ἀνάβασιν λέγει, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀναχωρῆσαι.. "Ἀναβήμεναι, alieno loco hoc et seqq." Is. Voss. "Respicit Od. Λ. 210. notante etiam Kustero." Albert. Locus est hic: Πρίν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλης ἐπὶ νηυσίν.]

Ἀναγωγὴ, Reductio, Relatio. Aristot. τῶν μετὰ τὰ Φυσ. 4. Πάντα δὲ καὶ τἄλλα ἀναγόμενα φαίνεται εἰς τὸ ἓν καὶ τὸ πλῆθος· εἰλήφθω γὰρ ἡ ἀναγωγὴ ἡμῖν ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ἀγαθοῦ.

Ἀναγωγὴ, Rejectio, Emissio, ut ἀναγωγὴ αἵματος, Rejectio sanguinis. Galen. Λειποθυμοῦσι γὰρ καὶ ἐπὶ γυναικείῳ ῥῷ, καὶ τραύμασιν, αἱμοῤῥοῖσι τε καὶ ἀναγωγαῖς αἵματος, καὶ ταῖς διὰ ῥινῶν αἱμοῤῥαγίαις. Utitur eodem modo et Dioscor. ["Toup. Opusc. 1, 548." Schæf. Mss. et Emendd. 2, 350.:—"Suid. (et Phot.) Φθόη· φθίσις, ἢ ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς. Hæc glossa legitur etiam ap. Timæum Lex. Plat. (Φθόη· φθίσις ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς.) Respexit autem, ut videtur, uterque ad Polyb. 2, (70, 6.) p. 215. Τῇ δὲ παρακλήσει καὶ κραυγῇ, τῇ κατ' αὐτὸν κίνδυνον, ἐκθύμως χρησάμενος, εἰς αἵματος ἀναγωγὴν καί τινα τοιαύτην διάθεσιν ἐμπεσὼν, μετ' οὐ πολὺ νόσῳ τὸν βίον μετήλλαξε, (quod Ruhnkenio ad Tim. 271. vix credibile videtur. In Lex. Polyb. ἀναγωγὴ αἵματος vertitur *Crachement de sang.*) Dioscor. 1, 102. p. 55. Τὰ δὲ σφαιρία (κυπαρίσσου) κοπέντα καὶ σὺν οἴνῳ πινόμενα, ἁρμόζει πρὸς αἵματος ἀναγωγήν. Kœn. ad Greg. 261. ex Aretæo (Morb. acut. 2, 2. p. 12.): Ἢν δὲ νέρθεν ἀνίῃ (τὸ αἷμα) ἀπὸ θώρηκος καὶ τῶν τῇδε σπλάγχνων,—ἡ ἀπὸ τουτέων φορὴ, οὐ πτύσις, ἀλλ' ἀναγωγὴ καλέεται, τῆς ἄνω ἴξιος τῆς ὁδοῦ τοὔνομα ἔχουσα. Ad h. l. vide Editorem." Zonar. Φθόη· ἡ νῦν φθίσις λεγομένη, ἢ ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀγωγῆς l. ἀναγωγῆς. Etym. M. Φθόη· τὴν νῦν φθίσιν λεγομένην οὕτως ἐκάλουν, ὡς Δημοσθένης, ἢ ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀγωγῆς, l. ἀναγωγῆς. Phot. Φθόην· τὴν νῦν φθήσιν λεγομένην οὕτως ἐκάλουν, ὡς Δημοσθένης. "Scr. necessario est φθίσιν." Schleusner. Aret. Morb. acut. 2, 1. Ἢν δὲ ἐς τὸν πνεύμονα ὁρμήσῃ τὸ πτύος, εἰσὶν οἳ ἀπεπνί-

A γησαν, καὶ ἀθρόῃ ἐκχύσι, καὶ ἀναγωγῆς ἀπορίῃ· ὁκόσοι δὲ διαδιδράσκουσι τὴν ἐκ τῆς ἀποῤῥήξεως ἀνίγα, ἕλκος οἵδε πολλὸν ἴσχουσι ἐν πνεύμονι, καὶ ἐς φθίσιν μεθίστανται: 2, 2. cui titulus, Περὶ Αἵματος Ἀναγωγῆς. Morb. diut. 1, 8. Ἢν ἐντὸς (ἕλκος, Petit.) ἐξ ἀποστάσιος ἐν τῷ πνεύμονι γένηται, ἢ ἐκ βηχὸς χρονίης, ἢ ἀναγωγῆς αἵματος, καὶ ἀναβήσσῃ πύον, πύη, καὶ φθίσις κικλήσκεται. Ἢν δὲ θώρηξ, ἢ πλευρὸν ἐμπυήσῃ, ἐπανάγηται δὲ διὰ τοῦ πνεύμονος, ἐμπύη ἥδε τοὔνομα. Ἢν δὲ ἐπὶ τοῖσι καὶ ὁ πνεύμων ἕλκος ἴσχῃ, ἀναβρωθεὶς ὑπὸ τοῦ διενεχθέντος πύου, τοὔνομα οὐκέτι ἐμπύη, ἀλλὰ φθόην μεταλαμβάνει. Plura ap. ipsum vide. "Φθόη et φθίσις differunt, quod hæc fiat cum pulmones ex abscessu in ipsis facto exulcerantur; illa vero thoracis et lateris abscessus sequatur, cum ab iis pus prodiens pulmones transitu exulcerat. Testantur id verba Platonis Comici citata a Galeno, Com. 7. Aphorism. 44. Μετὰ ταῦτα δὲ Εὐαγόρου ὁ παῖς ἐκ πλευρίτιδος, Κινησίας, σκελετὸς, ἄπυος, καλάμινα σκέλη φορῶν, φθόης ὑποφήτης, ἐσχάρας κεκαυμένως πλείστας B ὑπ' Εὐρυφῶντος ἐν τῷ σώματι. Ubi patet e pleuritide φθόην existere. Galen. tamen sæpe confundit, ut et plerique omnes, in Com. ad 1 Epid. s. 1. Φθινώδεις ὀνομάζουσιν οἱ παλαιοὶ τῶν ἰατρῶν, ὅσοι καὶ φθινώδη νόσον, ἣν καὶ φθόην τινὲς ὀνομάζουσιν, ἐπιτήδειοι παθεῖν." Petit. "Plato Legg. 11. p. 676. Ἐάν τις ἀνδράποδον ἀποδῶται κάμνον φθόῃ, ἢ λιθιῶν, ἢ στραγγουριῶν. Lucian. Contempl. 513. Ἄγγελοι δὲ (θανάτου) καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοὶ, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι. Aristid. 1, 312. Philostr. V. A. 1. p. 7. (Ælian. H. A. 4, 36.) aliique scriptores Attici sæpe. Phrynich. Ms. (Σοφ. Προπαρ. 71. Bekker.) Φθόη· ἡ φθίσις ἡ ἐν (τῷ Bekk.) σώματι γινομένη. (Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Φθόη τίς ἐστιν; ἡ λεγομένη φθίσις.) Petit. in Aret. (l. c.) Vetustius et magis Atticum est φθόη, quam φθίσις. Vide Harpocr. Φθόην. Δημοσθένης ἐν τῇ Περὶ τῶν Λυκούργου Παίδων Ἐπιστολῇ, (1481. Ἐπειδὴ δ', ἃ κατηγορεῖ τότε τῶν ἄλλων, νῦν αὐτὸς πράττει, εὐποροῦντα μὲν οὕτως, ὥστε δύ' ἔχειν ἑταί- C ρας, αἳ μέχρι φθόης, καλῶς ποιοῦσαι, προπεπόμφασιν αὐτὸν,) καὶ Ἰσοκράτης Αἰγινητικῷ, (280. Auger. Τὸ δὴ τελευταῖον, φθόῃ ἰσχόμενον αὐτὸν, καὶ πολὺν χρόνον ἀσθενήσαντα,) τὴν νῦν φθίσιν λεγομένην, φθόην ἔλεγον. Et Mœr. 399. (Φθόην· τὴν φθίσιν Ἀττικῶς.)" Ruhnk. In Mœr. loco olim legebatur Φθίην. "In Cod. Coisl. legitur φθόην recte, præterquam quod enim nomen illud φθίη ne vix quidem inter legendum se obtulit, constat etiam ex Etym. vocem φθόη Atticis inprimis probatam fuisse: Φθόη· τὴν νῦν φθίσιν λεγομένην οὕτως ἐκάλουν, ὡς Δημοσθένης. Ibi de Atticis sermo est; verum ne quis dubitandi locus relinquatur, testem dabimus Galen. in Aphor. Hippocr. Comm. 7. s. 16. Ἣν ἰδίως ὀνομάζουσιν οἱ Ἕλληνες, καὶ μάλιστα αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι φθόην, ταύτην νῦν ὁ Ἱπποκράτης ὠνόμασεν φθίσιν ἐπὶ πνεύμονος ἑλκώσεσιν ἀνιάτοις γιγνομένης ἅπαντος τοῦ σώματος ἰσχνότητος μετὰ πυρετοῦ λεπτοῦ." Sallier. Sed egregie falluntur hi vv. dd. cum Toupio l. c. credentes in glossis istis agi de φθόη tanquam voce vetustiore et Ἀττικωτέρᾳ, quam D φθίσις, cum Grammaticis illis in mente esset hoc unicum, exponere, quid ap. Atticos sibi velit v. φθόη: iis est, ut aiunt, i. q. ap. ipsos φθίσις, i. e. ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς, et quidem omnino recte sic tradunt: nam secundum Aret. l. c. Ἢν ἕλκος ἐξ ἀποστάσιος ἐν τῷ πνεύμονι γένηται, ἢ ἐκ βηχὸς χρονίης, ἢ ἀναγωγῆς αἵματος, καὶ ἀναβήσσῃ πύον, πύη καὶ φθίσις κικλήσκεται. At φθόη illa recentiori tempestate, de qua loquuntur iidem Grammatici, φθίσει opponebatur: Ἢν δὲ θώρηξ, ἢ πλευρὸν ἐμπυήσῃ, ἐπανάγηται δὲ διὰ τοῦ πνεύμονος, ἐμπύη ἥδε τοὔνομα· ἢν δὲ ἐπὶ τοῖσι καὶ ὁ πνεύμων ἕλκος ἴσχῃ, ἀναβρωθεὶς ὑπὸ τοῦ διενεχθέντος πύου, τοὔνομα οὐκέτι ἐμπύη, ἀλλὰ φθόην μεταλαμβάνει. Hes. Φθόη· φθίσις, φθορὰ, λύμη. *Φθόσις· φθίσις. J. Poll. 4, 187. Φθόη, φθίσις, φθίνειν, τῆξις, φθίνης νόσος, τηκεδών. "Φθίνης νόσος est Morbus tabificus." Kuhn. Lege φθινάς: v. Nostrum in Φθινὰς, Toup. l. c. et Schneider. Lex. v. Φθίνα. Aret. Morb. acut. 2, 2, p. 13. Κἢν μὴ ληθῇ ἡ γυνὴ, ἐς πολλὰς περιόδους *ἀντιπερίεισι ἡ ἀναγωγή: Morb. diut. 1, 8. Βηχὸς

ἀναγωγαὶ ποικίλαι, Per tussim varia extruduntur. Hippocr. Epid. 1. p. 303. Ἔμετοι χολώδεες, φλεγματώδεες, καὶ σιτίων ἀπέπτων ἀναγωγαί: 6. p. 346. Σιάλου ἀναγωγή: π. Δ. Ὀξέων 374. Πτυέλου μὲν οὖν ἀναγωγήν: 375. Ἔστι δ' ὅτε τὸ κάρτα ὀξὺ οὐκ ἐκράτησε τῆς ἀναγωγῆς τοῦ πτυέλου, ἀλλὰ * προσεγλίσχρηνέ τε καὶ ἔβλαψε: Aphor. 396. Ὁκόσοι αἷμα ἀφρῶδες ἀναπτύουσι, τουτέοισιν ἐκ τοῦ πλεύμονος ἡ τοιαύτη ἀναγωγὴ γίνεται: Κωακ. Προγν. 434. Μὴ γινομένης αὐτῆς ἀναγωγῆς φλεγματώδεος.]

Ἀναγωγή, Redhibitio. Plato (de LL. 11. 916=127. Bipont.) Ὁ δὲ πριάμενος ἴστω τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ ἀποδομένου, τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα ἐγκλημάτων εἰωθότων γίγνεσθαι χάριν, καὶ τῶν ἀναγωγῶν τῶν κατὰ νόμους εἵνεκα. Ἡ δὲ κατὰ νόμους ἀναγωγή, καὶ μή, τῇδε ἔστω. Ἐάν τις ἀνδράποδον ἀποδῶται κάμνον φθόῃ, ἢ λιθῶν, ἢ στραγγουριῶν, ἢ τῇ καλουμένῃ ἱερᾷ νόσῳ, ἢ καὶ ἑτέρῳ τινὶ ἀδήλῳ τοῖς πολλοῖς νοσήματι μακρῷ καὶ δυσιάτῳ κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν διάνοιαν, ἐὰν μὲν ἰατρῷ τις ἢ γυμναστῇ, μὴ ἀναγωγῆς ἔστω τούτῳ πρὸς τὸν τοιοῦτον τυγχάνειν· μηδ' ἐὰν τἀληθές τις προειπὼν ἀποδῶταί τῳ. Ἐὰν δέ τις ἰδιώτῃ τι τῶν τοιούτων ἀποδῶται δημιουργός, ὁ πριάμενος ἐντὸς ἑξαμήνου ἀναγέτω, πλὴν τῆς ἱερᾶς. Ταύτης δ' ἐντὸς ἐνιαυτοῦ τὴν ἀναγωγὴν ἐξέστω ποιεῖσθαι τῆς νόσου. Διαδικαζέσθω δὲ ἔν τισι τῶν ἰατρῶν, οὓς ἂν κοινῇ προβαλλόμενοι ἕλωνται· τὸν δὲ ὄφλοντα τὴν δίκην, διπλάσιον ἀποτίνειν τῆς τιμῆς, ἧς ἂν ἀποδῶται. Ἐὰν δὲ ἰδιώτῃ τις ἰδιώτης, ἀναγωγὴν μὲν εἶναι, καθάπερ καὶ τοῖς πρόσθεν ἐρρήθη, καὶ τὴν διαδικασίαν· ὁ δὲ ὄφλων, τὴν τιμὴν ἁπλῆν ἀποτινέτω. Ἐὰν δὲ ἀνδροφόνον ἀποδῶταί τίς τινι, εἰδότι μὲν εἰδώς, μὴ τυγχανέτω ἀναγωγῆς τοῦ τοιούτου τῆς πράσεως· μὴ εἰδότι δὲ τὴν μὲν ἀναγωγὴν εἶναι τότε, ὅταν τις αἴσθηται τῶν πριαμένων· ἐν πέντε δὲ τῶν νομοφυλάκων τοῖς νεωτάτοις εἶναι τὴν κρίσιν· εἰδὼς δὲ ἂν κριθῇ, τάς τε οἰκίας τοῦ πριαμένου καθηράτω, κατὰ τὸν τῶν ἐξηγητῶν νόμον, τῆς τιμῆς τε ἀποδότω τῷ πριαμένῳ τριπλάσιον. [Schol. Ruhnk. 239. (et Hesych.) Τῶν ἀναγωγῶν· ἀναγωγή ἐστιν ἡ τῶν πραθέντων ἀνδραπόδων ἀνάδοσις, ἐχόντων αἰτίαν τινά. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Ἀναγωγή· ἡ ἀπόδοσις, (pro quo Schol. et Hes. ἀνάδοσις,) τοῦ κακῶς πραθέντος ἀνδραπόδου. Ἀναγωγὴ οἰκέτου· δίκης ὄνομα. Ἀναγωγὴ γάρ ἐστι τὸ τὸν πωλοῦντα οἰκέτην νόσημα ἔχοντα, καὶ μὴ προειπόντα τῷ ὠνουμένῳ, ἐφεῖσθαι τῷ ὠνησαμένῳ διακρίνεσθαι πρὸς τὸν πεπρακότα, ἀπογραψάμενον πρὸς τοὺς ἄρχοντας τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐγκαλεῖ· καὶ τὸ οὕτως ἀπογράφειν ἀνάγειν καλεῖται, καὶ ἡ ἀπογραφὴ ἀναγωγή. Suid. et Zonar. Ἐναγωγὴ οἰκέτου· τοῦ πραθέντος οἰκέτου, εἴ τι ἔχει νόσημα, εἰ μὴ προείποι (Zonar. προείπῃ) ὁ πωλῶν, ἐφίησιν ὁ νόμος τῷ ὠνησαμένῳ διακρίνεσθαι πρὸς τὸν πεπρακότα, πρότερον ἀπογράψαμενον πρὸς τὰς ἄρχας τὴν αἰτίαν. Ἐναγωγὴ perperam pro ἀναγωγὴ alicubi scriptum legerant hi Lexicographi.]

Ἀναγωγή, Institutio, Disciplina. Synes. Καὶ γὰρ ἔφυ καὶ τέθραπται καλῶς, καὶ ἀναγωγῆς οὐκ ἀπέτυχεν ἀξίας τῆς φύσεως, Natus honesto loco, etiam honeste educatus est et institutus, Bud. Ap. Theophr. ἀναγωγὴ τῶν φυτῶν, quæ et ἀγωγή, Institutio plantarum. Theodorus Gaza Educationem vertit et eruditionem. De C. P. 3. Ἡ δὲ ἀναγωγή, καὶ ἣν καλοῦσί τινες τῶν φυτειῶν παιδείαν, οἷον σχηματισμός ἐστι καὶ μόρφωσις τῶν δένδρων ὕψει τε καὶ ταπεινότητι καὶ πλάτει καὶ τοῖς ἄλλοις. Bud. per ἀναγωγὴν eum significare dicit Exactiorem cultum conformationemque plantarum. Alibi Submissionem et ductum plantarum vertit. ["Jambl. V. P. 100(=216. Τὰ μὲν οὖν ἐφ' ἡμέρᾳ ἑκάστῃ τῷ πλήθει τῶν ἀνδρῶν παραδιδόμενα εἴς τε τροφὴν καὶ τὴν τοῦ βίου ἀναγωγὴν τοιαῦτα ἦν. Vertitur, Ad victum vitæque modum.) Præceptum, Theod. 1, 181." Wakef. Mss. Polyb. 33, 15, 5. Καὶ γὰρ ἦν ὁ νεανίσκος οὐδαμῶς Κρητικός, ἀλλὰ πεφευγὼς τὴν Κρητικὴν ἀναγωγήν. Ἀγωγὴν legit Reisk. addens: "De levitate et nequitia Cretensium nota et protrita sunt omnia." "Ἀναγωγὴν cum Ursino et Mss. tenens Casaub. Perversam institutionem interpretatus est. Fortasse in mente habuerat v. ἀναγωγία, quod Polybio restituimus 7, 10, 5. Sed ἀναγωγὴ idem valet ac simplex nomen ἀγωγή, Institutio, ut apparet ex exemplis a Gul. Budæo et H. Steph. prolatis.]

[Ἀναγωγή, In lucem eductio. Hes. * Καλλίνικος· εἶδος ὀρχήσεως ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρου ἀναγωγῇ. Vocem ἀναγωγῇ in hac Hesych. glossa neque Casaub. ad Athen. 618. nec Schweigh. explicavit. Vim ejus percepisse videtur Toup. Emendd. 2, 558. cujus hæc sunt verba:—"Hercules in Tænaro, quod Laconiæ promontorium est, ad Inferos descendit, ad Cerberum, canem illum tricipitem, in lucem educendum, de quo Pausan. in Lacon. et Apollodor. in Bibl. Aristides 1. p. 22, Jebb. Κατὰ δὲ τὰς εἰσβολάς, τὰς εἰς τὸν Ἰώνιον, ἥτε ἐπὶ Ταινάρῳ ἄκρα τοῦ θεοῦ, καὶ ἡ αὐτόθεν ἀναγωγή. Male ibi Interpres." Plura ap. ipsum vide et ap. nos in Καλλίνικος. Verba, ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρου ἀναγωγῇ, in Hes. glossa recte vertit J. Barnes. ad Eurip. Herc. F. 681., Ob Cerberum ex Inferis eductum. "Ἀνάγειν ex Orco, Heyn. ad Apollodor. 33." Schæf. Mss. Vide Ἐξανάγω.]

Ἀναγωγὸς ζωή, dicta est a Dionysio Theologo quasi Sublimipeta, Bud. Ego Subvectricem interpretari malim ad exprimendam activam signif. Male autem in VV. LL. confunditur hoc ἀναγωγὸς cum altero quod fit ex ἄγω, præfixo α priv. ["Dionys. Areop. de Eccl. Hier. 3, 11. p. 256. mentionem facit τῆς θείας καὶ ἀναγωγοῦ ζωῆς, quod interpretari licet, Vitæ divinæ et subvectricis. Pachymer. 276.: Ἀνάγωγος ζωὴ λέγεται καὶ ἡ ἀκόλαστος καὶ ἀπαίδευτος, ὡς κακὴν ἀγωγὴν ἔχουσα· ἐνταῦθα δὲ τὴν τὰ ἄνω ζητοῦσαν, καὶ πρὸς Θεὸν ἐπεστραμμένην φησί. H. l. vv. ἀνάγωγος et ἀναγωγός, diligenter licet ob contrarias signiff. distinguendæ, confunduntur. Ἀνάγωγος significat omnino ἀκόλαστον καὶ ἀπαίδευτον vel, ut Etym. inquit, τὸν τῆς καθηκούσης ἀγωγῆς μὴ τετυχηκότα. Ἀναγωγὸς vero, ab ἄνω et ἄγω, id notat quod Dionys. quod Pachymer. notare dicit. Id ipsum agnoscit etiam S. Maximus in Schol. Ἀναγωγὸν ζωήν, τὴν τὰ ἄνω ζητοῦσαν καὶ πρὸς Θεὸν ἐπεστραμμένην φησί." Suicer. Thes. Omnino v. Jacobs. in Ἀναγωγεὺς citandum. Diod. S. 2, 600. (e Posidonio, cujus verba dedimus in Ἀνάγωγος·) Πρὸς δὲ τούτοις εὐπρεπῶν παίδων πλῆθος, ἔτι δὲ κολάκων ἀναγωγὸν παραδρομὴν ἔχειν ἐφιλοτιμεῖτο, ubi Wessel. "Petulantem et dissolutum horum adulatorum discursum innuit, ut ap. Strab. 1148. Plut. 2, 520. Mox, Ἀναγωγὸς γὰρ καὶ * ἀναπαιδευτότροπος, junguntur, uti ap. Philon. J. de Temul. 241. Ἀναγωγὸς καὶ ἀπαίδευτος." Wesselingium ἀναγωγὸς pro ἀνάγωγος scribentem non possumus non mirari. Damasc. in Vita Isidori ap. Suid. v. Ἀγαθοεργία: Μάλιστα μὲν τὴν ἀναγωγὸν τῶν ψυχῶν ἀπὸ τῆς κάτω βριθούσης παντοίας κακίας. Integrum locum in Ἀγαθουργὸς protulimus. "Hæc philosophiam Platonicam sapiunt, secundum quam nonnullæ animæ, postquam e loco superiore in corpora descendissent, amore crassioris et immundæ materiæ captæ, omnibus vitiis sese polluebant, deorsumque semper vergentes, ad cœlestia nunquam respiciebant. Hæ igitur animæ, si ab illa ὑλικῇ προσπαθείᾳ liberarentur, et a labe, quam contraxerant, ope virtutum purgarentur, dicebantur ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς κάτω βριθούσης παντοίας κακίας, ut Damascii verbis utar. Hinc patet, quare μετάνοια ab illis vocaretur φάρμακον ἀναγωγικὸν καὶ σωτήριον, quoniam nimirum notitia peccati, et pœnitentia vitæ prioris male actæ, primus ad salutem gradus est. Vide Nicephor. Schol. ad Synes. 384." Kuster.] || Ab eodem Bud. exponitur δύναμις ἀναγωγὸς Subductrix facultas, s. potentia. Ap. Athen. 1. Καὶ πτύελον ἐστὶν ἀναγωγός, Est extractoria salivæ, Vim habet extrahendæ s. eliciendæ salivæ. Sic Alex. Aphrod. dixit ἀνάγεται πτύελον, s. πτύαλον. Dicitur autem in hac signif. ἀναγωγός, accentu posito in ultima: nam ἀνάγωγος aliud significat, factum ex ἀγωγὴ præfixo α priv., unde et ἀναγώγως et ἀναγωγία, ut alibi annotatum fuit. Porro sic dicitur ἀναγωγός, ut ἐπαγωγός, προσαγωγός, συναγωγός, quæ et Bud. tanquam similia ponit. [Hippocr. π. Δ. Ὀξ. 374, 16. Πτυέλου δὲ μᾶλλον ἀναγωγός ἐστι τοῦ ἑτέρου ὁ γλυκύς: 375, 12. Καὶ γὰρ πτυέλου ἀναγωγόν ἐστι, καὶ εὔπνοον, 21. Ἀναγωγὸν δὲ πτυέλου ἐστὶ καὶ ἄδιψον, 37. Ἀναγωγὸν γὰρ μελάνων ὄξος, 42. Πτυέλου ἀναγωγόν ἐστι: 376, 25. Καὶ πτυέλου * πεπαντικὸν καὶ ἀναγωγόν.]

Ἀναγωγικός, ή, όν, ad verbum, Subvectivus, in ac-

tiva signif., vel Subvectitius, in pass. Arethas in Apocal. 16. Ἔνι δὲ τοῦτο νοεῖν καὶ εἰς τὰς ἀγγελικὰς δυνάμεις, ὡς ἀναγωγικὰς τῶν ἡμετέρων προσευχῶν, Subvectivas nostrarum precationum. Minus dure diceretur Subvectrices; sed non assequerer vim terminationis Gr. nominis. Bud. vertit per partic., Sursum tollentes et ad Deum perferentes nostras precationes. Ἀναγωγικὰ, inquit idem Bud., dicuntur Mystica, et quæ a sensilibus nos ἀνάγουσι, Subvehunt vel subducunt, ad intellectualia. Unde νοῦς ἀναγωγικὸς, ap. Theologos, cum sensus literalis, ut vocant, in spiritualem vertitur, et ἀναγωγικὴ interpretatio, quæ sensus remotissimos atque abstractissimos exquirit. [Gl. Ἀναγωγικός· Mysticus. "Ἀναγωγικὸν, Quod nos ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἀνάγει πρὸς τὰ νοητὰ, A sensilibus subvehit s. subducit ad intelligibilia. Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 1, 2. p. 2. Πρὸς ἀναγωγικὴν καὶ ἑνοποιὸν σύγκρασιν, Ad contemperationem in sublime evehentem et unificantem." Suicer. Thes. " Hierocles 258. (Τούτων δὲ λύσις μία ἡ πρὸς θεὸν ἐπιστροφὴ, ἣν ἐξευρίσκουσιν οἱ τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς καὶ τὸ οὖς πρὸς τὴν τῶν ἀγαθῶν ἀνάληψιν ἐπεγείροντες, καὶ τὸ παρεπόμενον τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν κακὸν τῇ ἀναγωγικῇ δυνάμει θεραπεύσαντες.)" Wakef. Mss.] HINC et Adv. Ἀναγωγικῶς, Mystice, ut Greg. Naz. Χρονικῶς τε καὶ ἀναγωγικῶς, Et temporarie et mystice, Bud. [" I. e. Sursum agendo s. impellendo, et a terrenis ad cœlestia traducendo. Ubique ap. Dionys. Areop. obvium. Cap. 1. de Cœl. Hier. conjungit συμβολικῶς καὶ ἀναγωγικῶς. Theophanes Hom. 15. p. 91. ἱστορικῶς τε ἀναγωγικῶς opponit: Ἱστορικῶς μὲν ἀπὸ τοῦ φυτοῦ ὁ Σωτὴρ κατελθεῖν κελεύει· ἀναγωγικῶς δὲ διδάσκει ἡμᾶς, ὡς ἀρχὴ μετανοίας τῷ ἁμαρτήματι οὐκ ἄλλη τις ἁρμόδιος εἴη, ὡς ἡ κατάβασις· αὕτη δὲ ἐστιν ἡ μακαρία ταπείνωσις." Suicer. l. c. Etym. M. Ἱπποκένταυρος· ἀναγωγικῶς νοεῖται, φασὶ γὰρ αὐτὸν ἰατρικὴν ἐπιδείξασθαι. ἀνάγεται δὲ καὶ οὕτως. Ἐπειδὴ τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ μὲν ἥμισυ, ἵππου ἦν, τὸ δὲ ἥμισυ, ἀνθρώπου, πεφανέρωται ὅτι διὰ τοῦ ἀλόγου μέρους ἐδήλωσε τὸ πρακτικὸν, διὰ δὲ τοῦ ἀνθρωπείου, τὸ λογικόν. " Phot. Bibl. de Methodii scriptis." Routh. ad Hederici marg.]

[* Ἀναγωγεὺς, εως, ὁ, ἡ. " Proclus Lycius Hymn. in Solem v. 33. (Ἀλλὰ θεῶν πανάριστε, * πυριστεφὲς, ὄλβιε δαῖμον, Εἰκὼν παγγενέταο θεοῦ, ψυχῶν ἀναγωγεῦ, Κέκλυθι, καί με κάθηρον ἁμαρτάδος αἰὲν ἀπάσης.)" Schæf. Mss. " Sol animas in materiæ voragine laborantes veritatis luce illustrans ad superiores regiones adducit. Hanc vim cum Dii exercent in animos mortalium, eas dicuntur ἀνάγειν, ἕλκειν. Cf. Hymn. in Mus. 1. 14. (Αἰεὶ δ' ἐξ ὁμάδοιο πολυπλάγκτοιο γενέθλης Ἕλκετ' ἐμὴν ψυχὴν * παναλήμονα πρὸς φάος ἁγνὸν, Ὑμετέρων βρίθουσαν * ἀεξινόων ἀπὸ βίβλων, Καὶ κλέος εὐεπίης φρενοθελγέος αἰὲν ἔχουσαν,) 18. (vide Ἀναγώγιος.) H. in Hecat. 4. Τεύχετε δ' αἰγλήεσσαν ἐμοῦ βιότοιο πορείην, Βριθομένην ἀγαθοῖσι, κακὰς δ' ἀπελαύνετε νούσους Ἐκ ῥεθέων, ψυχὴν δὲ περὶ χθονὶ μαργαίνουσαν Ἕλκετ' ἐγερσινόοισι καθηραμένην τελετῇσι. Jambl. de Myst. 2, 7. p. 49. Τῆς δὲ ἀποκεκαθαρμένης (ψυχῆς) * πύριος ὁ τύπος βλέπεται, καὶ ἄχραντον, καὶ ἀμιγὲς τὸ πῦρ, τό τε * ἐγκάρδιαῖον αὐτῆς φῶς, καὶ τὸ εἶδος καθαρὸν καὶ ἑδραῖον ὁρᾶται, καὶ μετὰ τοῦ ἀναγωγοῦ ἡγεμόνος ἀκολουθεῖ τῇ ἀγαθῇ θελήσει χαίρουσα, καὶ αὐτὴ τὴν οἰκείαν ἑαυτῇ τάξιν ἐπὶ τῶν ἔργων ἐκφαίνουσα. (Idem 2, 5. p. 46. Καὶ μὴν τόγε ἀποκαθαρτικὸν τῶν ψυχῶν τέλεον μέν ἐστιν ἐν τοῖς θεοῖς, ἐν δὲ τοῖς * ἀρχαγγέλοις ἀναγωγόν· ἄγγελοι δὲ λύουσι μόνον τῶν δεσμῶν τῆς ὕλης· δαίμονες δὲ εἰς τὴν φύσιν καθέλκουσιν· ἥρωες δὲ κατάγουσιν εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῶν αἰσθητῶν ἔργων· ἄρχοντες δὲ, ἤτοι τὴν προστασίαν τῶν * ὑπερκοσμίων, ἢ τὴν τῶν ἐνύλων ἐπιστασίαν ἐγχειρίζουσι· ψυχαὶ δὲ ἐπιφαινόμεναι κατατείνουσί πως ἐπὶ τὴν γένεσιν: 2, 6. p. 47. Ἀλλὰ ἡ μὲν τῶν θεῶν περιουσία δίδωσιν ἡμῖν ὑγείαν σώματος, ψυχῆς ἀρετὴν, νοῦ καθαρότητα, καὶ πάντων, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, τῶν ἐν ἡμῖν ἐπὶ τὰς οἰκείας ἀρχὰς ἀναγωγήν: et in cap. fine, Ἀλλὰ μὲν ἥ γε τῶν ψυχῶν θέα, τῶν μὲν ἀχράντων, καὶ ἐν ἀγγέλων τάξει ἱδρυμένων ἀναγωγός ἐστι καὶ ψυχῆς σωτήριος, ἐπ' ἐλπίδι τε ἱερᾷ ἐκφαίνεται, καὶ ὧν ἡ ἐλπὶς ἡ ἱερὰ ἀντιποιεῖται, ἀγαθῶν τούτων παρέχει τὴν δόσιν·

A ἡ δὲ τῶν ἑτέρων * καταγωγὸς ἐπὶ τὴν γένεσιν ὑπάρχει, φθείρει τοὺς τῆς ἐλπίδος καρποὺς, καὶ παθῶν πληροῖ προσηλούντων τοὺς θεωροῦντας τοῖς σώμασι. ' Est Ἀναγώγου τριάδος χορηγὸς Ἑρμῆς, Proclus Theol. 6, 22.' Galeus ad Eund. 306.) Julian. Or. 5. p. 172. (insignis est locus, huc apprime faciens, quique adeo, etiamsi paulo longior, integer tamen citari omnino meretur:) Ἔξω γὰρ τῆς αἰτίας, ἥ φησι τοῖς θεοῖς εἶναι τὸ φῶς σύνδρομον ἔχειν οἰκείως πιστεῦον τοῖς ἀφεθῆναι τῆς γενέσεως σπεύδουσι τὰς ἀναγωγοὺς ἀκτῖνας ἡλίου. Σκόπει δὲ ἐναργῶς· ἕλκει μὲν ἀπὸ τῆς γῆς ἅπαντα, καὶ προσκαλεῖται, καὶ βλαστάνειν ποιεῖ τῇ * ζωπυρίδι καὶ θαυμαστῇ θέρμῃ διακρίνων, οἶμαι, πρὸς ἄκραν λεπτότητα τὰ σώματα· καὶ τὰ φύσει φερόμενα κάτω κουφίζει· τὰ δὴ τοιαῦτα τῶν ἀφανῶν αὐτοῦ δυναμέων ποιητέον τεκμήρια. Ὁ γὰρ ἐν τοῖς σώμασι διὰ τῆς σωματοειδοῦς θέρμης οὕτω τοῦτο ἀπεργαζόμενος, πῶς οὐ διὰ τῆς ἀφανοῦς καὶ ἀσωμάτου πάντη, καὶ θείας, καὶ καθαρᾶς ἐν ταῖς ἀκτῖσιν ἱδρυμένης οὐσίας ἕλξει, καὶ ἀνάξει τὰς εὐτυχεῖς ψυχάς; Οὐκοῦν ἐπειδὴ πέφηνεν οἰκεῖον μὲν τοῖς θεοῖς

B τὸ φῶς τοῦτο, καὶ τοῖς ἀναχθῆναι σπεύδουσιν· αὔξεται δὲ ἐν τῷ παρ' ἡμῖν κόσμῳ τὸ τοιοῦτον, Voss. τοιοῦτο· ὥστε εἶναι τὴν ἡμέραν μείζω τῆς νυκτὸς, ἡλίου τοῦ βασιλέως ἐπιπορεύεσθαι τὸν κριὸν ἀρξαμένου· δέδεικται καὶ, Voss. δὲ καὶ, ἀναγωγὸν φύσει τὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ θεοῦ διά τε τῆς φανερᾶς ἐνεργείας, καὶ τῆς ἀφανοῦς· ὑφ' ἧς παμπληθεῖς ἀνήχθησαν ψυχαὶ, τῶν αἰσθήσεων ἀκολουθήσασαι τῇ φανοτάτῃ καὶ μάλιστα ἡλιοειδεῖ· τὴν γὰρ τοιαύτην τῶν ὀμμάτων αἴσθησιν οὐκ ἀγαπητὴν μόνον, οὐδὲ χρήσιμον εἰς τὸν βίον, ἀλλὰ καὶ πρὸς σοφίαν ὁδηγὸν ὁ δαιμόνιος ἀνύμνησε Πλάτων. Εἰ δὲ καὶ τῆς ἀρρήτου μυσταγωγίας ἀψαίμην, ἣν ὁ Χαλδαῖος περὶ τὸν * ἑπτάκτινα θεὸν ἐβάκχευσεν, ἀνάγων δι' αὐτοῦ τὰς ψυχὰς· ἄγνωστα ἐρῶ, καὶ μάλα γε ἄγνωστα τῷ συρφετῷ, θεουργοῖς δὲ τοῖς μακαρίοις γνώριμα." Jacobs. Cf. eund. Julian. in Ἐπανάγω citandum. Ignat. Ep. ad Ephes. 9. p. 856. Ed. Coteler." Ἡ δὲ πίστις ὑμῶν ἀναγωγεὺς ὑμῶν, ἡ δὲ ἀγάπη ὁδὸς ἡ ἀναφέρουσα εἰς Θεόν· ἐστὲ οὖν καὶ σύνοδοι πάντες, Θεοφόροι, καὶ * ναοφόροι, Χριστοφόροι, * ἁγνοφόροι, (" f. * ἁγιοφόροι," Coteler.)

C κατὰ πάντα κεκοσμημένοι ἐντολαῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ. Vertitur ibi Subvectrix.]

Ἀναγωγεὺς, Quod alligatur alicui rei, quasi ad eam sustollendam. Eust. ait ἀσπίδος ἀναγωγέα dici qui proprie appellatur ἀναφορεύς: (1236. Καὶ ἀναγωγεὺς ἀσπίδος, ὁ κατὰ * κυριολεξίαν ἀναφορεύς.) Idem alibi vult τελαμῶνα et ἀναγωγέα idem valere, est autem τελαμὼν τῆς ἀσπίδος, Lorum e quo pendet clypeus: [995. Εἴη δ' ἂν καὶ ἀναγωγέα εἰπεῖν τὸν αὐτὸν ὁπλιτικὸν τελαμῶνα, καὶ οὐκ ἂν ἴσως διαφέροι οὕτως ἢ οὕτως εἰπεῖν, εἴ τις σκέψεται τὴν περὶ τοῦ Ἐφεσίου ἱστορίαν, δηλοῦσαν, ὡς σκίπωνί τε ἐπεστηρίζετο χρυσᾶς ἕλικας ἐμπεπαισμένῳ, χρυσοῖς τε * ἀναστάστοις ἐπέσφιγγε τῶν βλαυτῶν τὰς ἀναγωγὰς, l. τοὺς ἀναγωγέας· ὡς γὰρ ἀνάγειν καὶ ἀναφέρειν ταυτά εἰσιν, ἐξ οὗ ἀνάγειν καὶ ἡ ἀναγωγὴ, οὕτως ἂν καὶ ἀναφορεὺς καὶ ἀναγωγεύς. Λέγει δὲ ἡ ἱστορία βλαυτῶν ἀναγωγὰς, l. ἀναγωγέας, τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα * καλάμια τῶν ὑποδέσεων· * βλαύτης γὰρ καὶ βλαυτίον ὑποκοριστικῶς, τὸ ὑπόδημα. Respicitur ad Athen.

D 543. Σκίπωνί τε ἐστηρίζετο (ἐπεστηρίζετο Eust.) χρυσᾶς ἕλικας ἐμπεπαισμένῳ, χρυσοῖς τε ἀνασπαστοῖς ἐπέσφιγγε τῶν βλαυτῶν τοὺς ἀναγωγέας. Ælian. H. V. 9, 11. Κατεῖχε δὲ καὶ σκίπωνα χρυσᾶς ἕλικας ἔχοντα * περιερποὺσας, χρυσοῖς τε ἀνασπάστοις ἐπέσφιγγε τοὺς ἀναγωγέας τῶν βλαυτῶν. " Dalecamp.: Aureis habenis astringebat calceorum ansas. Æliani Interpres: Aureis fibulis superne calceamentorum ligulas constringebat. Nempe Ligulas, a ligando nominatas, *corrigias* dicens s. *lora*, quibus ligatur calceamentum: v. Voss. Etym. L. L. v. Ligula. Quem reprehendens Perizon. et rectius a Dalecampio exposita ista verba pronuntians, τοὺς ἀνασπάστους intelligebat Corrigias, Vincula, quæ immittebantur in ansulas, et dein *retro trahebantur*: ἀναγωγέας vero, Ansulas crepidarum, utrimque e calceis vel crepidis surgentes, quæ ansulæ per vincula ista sursum ducuntur vel trahuntur. Has easdem Ansulas idem Periz. Ligulas etiam nominans, in versione sic posuit: Et aureis corrigiis calceamentorum ligulas constringebat.

Quod mihi plane inversa et contraria ratione, atque oportebat, factum videtur; recteque a vet. Æliani Interprete, Vulteio, expositum h. l. arbitror. Voc. ἀγωγεὺς haud dubie Lorum significabat Græcis. (Vide Ἀγωγεύς.) Quare ἀναγωγεὺς vix aliud quid significare poterit, atque Lorum quo aliquid attrahitur, vel sursus trahitur, et οἱ ἀναγωγεῖς τῶν βλαυτῶν erunt qui alias οἱ ἱμάντες τῶν ὑποδημάτων dicuntur, nempe Lora, Corrigiæ, Vincula, quibus adducuntur liganturque crepidæ et calcei. Quod τὰς ἀναγωγὰς scribitur ap. Eust. id sive Codicis Epitomæ, quo ille usus erat, s. Librariorum, qui ipsius Commentarium descripserunt, erratum est: noster quidem Cod. Epit. τοὺς ἀναγωγέας tenet. Et aut hoc ipsum in suo etiam Cod. reperisse Eust. aut certe suspicatum esse sic legendum, satis ipse significavit, cum eodem loco, ubi ista Athenæi verba affert, moneat voc. ἀναγωγεὺς idem valere ac τελαμὼν, nempe Lorum. Quod vero ibidem mox adjicitur, Λέγει δὲ ἡ ἱστορία βλαυτῶν ἀναγωγὰς, τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα καλάμια τῶν ὑποδέσεων, si ipse ita scripsit Eust., tum vero καλάμια quæ sua ætate vulgo vocari ait, nisi velimus manifeste eum pugnare secum et contrarium dicere ei, quod modo dixerat, pariter intelligi debebunt Corrigiarum aut Vinculorum quoddam genus, quibus calcei ligantur. (Ligulas calcei vertit Ducang. Gl. Gr. Cf. Schæferi Schol. ad Aristoph. Plut. 784. Ἀντικνήμιά ἐστι τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα * καλάμια τῶν ποδῶν, κνήμη δὲ ἡ λεγομένη * ἄντζα, ὄπισθεν τοῦ καλαμίου. 'Credo sic dictas tunc, quia e calceis utrimque surgunt hæ ligulæ s. ansulæ, ut culmi e terra.' Perizon. Hesych. Βλαυτία· σανδάλια. Unde Soping. Eustathio restituit σανδάλια pro καλάμια, sed et conjectura paulo audacior est, et in vulg. καλάμια nihil vitii latet.) At Idem 1248. observat καλάμιον dici, χρυσοῦν κοσμάριον, ὃ τοὺς πλοκάμους περιέχει, Parvum quoddam ornamentum cincinnos continens. Quo pertinet quod est ap. Hes. Καλαμίς· κοσμάριόν τι περὶ τοὺς πλοκάμους, et quod ap. J. Poll. 5, 96. in mundo muliebri recensentur, Κάλαμος καὶ καλαμὶς καὶ * ἔντροπον, χρυσᾶ καὶ ἐπίχρυσα πάντα. Quare cum Aureum illud ornamentum, quo crepidas astrinxit Parrhas., ap. Athen. et Ælian. non vocabulo ἀναγωγέας significetur, sed illis verbis, quæ vulgo sic scribuntur, χρυσοῖς ἀνασπαστοῖς vel ἀνασπάστοις, suspicari licebat Eust. l. c. non scripsisse, Λέγει δὲ ἡ ἱστορία βλαυτῶν ἀναγωγὰς, τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα καλάμια τῶν ὑποδέσεων, sed ἀνασπάστους, et καλάμια intellexisse eum Aureas quasdam fibulas, quibus corrigiarum extremitates astrictæ fuissent. Cui tamen conjecturæ rursus repugnare illud videtur, quod hic καλάμια ait τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα, i. e. Vulgo, Vulgi sermone sic dicta; altero loco autem, ubi καλάμιον Aureum ornamentum interpretatur, diserte adjecit, κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν. (Adde quod Scholiastæ in Aristoph. l. c. καλάμιον sit i. q. ἀντικνήμιον.) Sed hoc utcunque sit, illud certum manere videtur, τοὺς ἀναγωγέας hic dici Lora, Vincula, Corrigias, quibus adducuntur calcei liganturque. Jam hos ἀναγωγέας cum dicatur astrinxisse Parrhas. s. coercuisse, ἐπέσφιγγε, χρυσοῖς ἀνασπαστοῖς vel ἀνασπάστοις, vocabulo hoc, quamcunque statuamus veram illius scripturam, vix aliud significari potuit, nisi Fibulæ aureæ, quæ in calceis, quoniam linguæ exertæ speciem referebant, quemadmodum etiam in icone conspicitur, quam e Balduino apponi Perizon. curavit, vulgo γλῶτται et γλωττίδες, Lat. Linguæ, Lingulæ, et rescissa n litera Ligulæ, dicebantur. Vide Hes. v. Γλώσσας, et Plat. Comicum ap. Athen. 677. Sed de ipsius vocabuli scriptura, quod h. l. et Athen. et Ælian. posuissent, oritur dubitatio. Parum quidem dissentiunt libri. Ap. Athen. in Edd. omnibus ἀνασπαστοῖς scribitur, nec ad hanc scripturam aliud quidquam e Ms. A. annotatum. Quod ἀναπάστοις habet noster Ms. Epit., id quidem proprium hujus Codicis erratum est, qui haud dubie ἀνασπάστοις debuerat, quemadmodum ap. Eust. et Æl. ll. cc. vulgo scribitur. At, quo pacto fibula, quæ ad constringendum vel coërcendum vinculum valeat, ἀνασπαστὸν aut ἀνάσπαστον,

A sive masculam formam statuas, ἀνασπαστὸς aut ἀνάσπαστος, nominari potuerit, difficile dictu fuerit; habent enim hæc vocabula passivam notionem, significantque Id quod astrictum sit, non, Quod astringat coërceatque aliud quidpiam. Desiderabatur tale nomen, quod per suam formationem significet Instrumentum, quo aliquid astringatur, attrahatur, contineaturque. Habebis autem id ipsum, quod quærimus, si statuas, * ἀνασπάστροις hic scriptum oportuisse, et corruptum fuisse a Librariis nomen. Ἀνασπᾶν est Attrahere, Contrahere, et potest etiam pro Astringere, Constringere, poni. Inde legitime deductum fuerit ἀνάσπαστρον, quemadmodum ab ἐπισπᾶν formatur ἐπίσπαστρον, satis obvium vocabulum." Schweigh.]

[* Ἀναγώγιος, ία, ιον, i. q. ἀναγωγικός. "Proclus Lyc. Hymn. in Mus. 1, 1. (Ὑμνέομεν, μερόπων ἀναγώγιον ὑμνέομεν φῶς:) 18. (Κλῦτε θεοὶ σοφίης ἱερῆς οἴηκας ἔχοντες, Οἳ ψυχὰς μερόπων, ἀναγώγιον ἅψαμενοι πῦρ, Ἕλκετ' ἐς ἀθανάτους, σκότιον κευθμῶνα λιποῦ-
B σας, Ὕμνων ἀῤῥήτοισι καθηράμενοι τελετῇσι.)" Schæf. Mss. "Lumen mentem illustrans, et animam ad deorum revocans sedes." Jacobs. Idem Proclus H. in Venerem 4, 1. notante eod. Schæf.: Ὑμνέομεν σειρὴν πολυώνυμον Ἀφρογενείης, Καὶ πηγὴν μεγάλην βασιλήϊον, ἧς ἀπὸ πάντες Ἀθάνατοι πτερόεντες ἀνεβλάστησαν Ἔρωτες· Ὧν οἱ μὲν νοεροῖσιν ὀϊστεύουσι βελέμνοις Ψυχὰς, ὄφρα πόθων ἀναγώγια κέντρα λαχοῦσαι, Μητέρος ἰσχανόωσιν ἰδεῖν * πυριφεγγέας αὐλάς. Synes. Hymn. 1. p. 7. Ed. 1570. 12. Ἕνι μὰν, ἕνι τι φέγγος Κεκαλυμμέναισι γλήναις, Ἕνι καὶ δεῦρο πεσόντων Ἀναγώγιός τις ἀλκὰ, Ὅτε κυμάτων φυγόντες Βιοτησίων, ἀκηδεῖς Ἁγίας ἔστειλαν οἴμους Πρὸς ἀνάκτορον τοκῆος. Μάκαρ ὅστις βορὸν ὕλας Προφυγὼν ὕλαγμα, καὶ γᾶς Ἀναδὺς, ἅλματι κούφῳ Ἴχνος ἐς θεὸν τιταίνει. Μάκαρ ὅστις μετὰ μοίρας, Μετὰ μόχθους, μετὰ πικρὰς * Χθονογηθεῖς μελεδῶνας, Ἐπιβὰς νόου κελεύθων Βυθὸν εἶδεν * θεολαμπῆ. Πόνος εἰς ὅλαν τανῦσαι Κραδίαν ὅλοισι ταρσοῖς Ἀναγωγίων ἐρώτων: 3. p. 39. Σὺ δὲ λάμψον, ἄναξ, Ἀνάγωγα (l. Ἀναγω-
C γὰ) φάη, quæ verba repetuntur p. 53. et 59. Hæc Synesii loca indicavit Boissonad. Mss. "Ἀναγωγὸς dicebatur Dæmon, qui credebatur mentem e corpore ἀνάγειν, Ad superiora ducere, de quo Stanl. 1, 2, 9. quasi ex Oraculis Zoroastris, quæ tamen nihil hujusmodi habent. Fuit nihilominus doctrina Orientalium, si Platonicis credimus. Jambl. de Myst. 8, 8. Ταῦτα μὲν οὖν ἐν τοῖς Περὶ Θεῶν ἀκριβέστερον λέγεται, τίνες τέ εἰσιν ἀναγωγοὶ, καὶ κατὰ ποίας αὐτῶν δυνάμεις, πῶς τε τὴν εἱμαρμένην λύουσι, καὶ διὰ τίνων ἱερατικῶν ἀνόδων, τάξις τε ὁποία τῆς κοσμικῆς ἐστὶ φύσεως, καὶ ὅπως ἡ νοερὰ ταύτης ἐπικρατεῖ τελειοτάτη ἐνεργεία, Qui sint dii reductores, h. e., ut apparet e toto cap., qua ratione animas corpore liberent. Ostendere nititur quî Dii, qui demittunt animas in corpora, possint sine mutatione eas rursus e corporibus educere, atque inter alia hæc habet: Ἀλλ' ἀπὸ τῆς πρώτης καθόδου ἐπὶ τούτῳ κατέπεμψεν ὁ θεὸς τὰς ψυχὰς, ἵνα πάλιν εἰς αὐτὸν ἐπανέλθωσιν· οὔτε οὖν μεταβολή τις γίνεται διὰ τῆς τοιαύτης ἀναγωγῆς, οὔτε μάχονται αἱ
D κάθοδοι τῶν ψυχῶν καὶ αἱ ἄνοδοι. De ascensu et Dæmone ψυχοπομπῷ legi etiam potest Plato in Phædone. Huetius in Origenianis non Origenem modo, sed et vett. Judæos et Christianos similia sensisse ostendit. Proclus Theol. 6, 22. constituit Triadem unam Ζωογονικῶν Θεῶν, Deorum, qui animas in corpora demittunt, eosque Cererem, Junonem, et Dianam vocat; alteram Ἀναγωγικῶν, Reductoriorum, quæ Mercurio, Venere, et Apolline constat: qua in re observandum eum more Platonico Chaldaïcis Diis nomina Gr. imponere." Jo. Cleric. Opp. Philos. T. 2. Ind. Philol. v. Ἀναγωγός.]

Δυσανάγωγος, ου, ὁ, ἡ, et Εὐανάγωγος. Δυσανάγωγος, Qui ægre rejicitur, vel excreatur. Diosc. (1, 1. Καὶ τὰ δυσανάγωγα ὑγρὰ λεπτοποιοῦσαι,) ut contra Εὐανάγωγος, Qui facile rejicitur, s. excreatur. Dioscor. 3, 44. Εὐανάγωγα τὰ ἐκ θώρακος ποιεῖ, i. e., e Plinio, Excreabilia pectoris vitia facit, ut quod ap. eund. Diosc. habetur, Ἀνάγει τὰ ἐκ πνεύμονος, redditur, Excreabilia pulmonum vitia facit. In VV. autem LL.

hæc eadem signif. τοῦ εὐανάγωγος, tribuitur et τῷ εὐάγωγος, sed siqui auctorum loci εὐάγωγος in hac signif. habent, erroris mihi suspecti sunt. [Trallian. 12. p. 240. Πτύελα λεπτὰ πραΰνει, καὶ εὐαναγωγότερα ποιεῖ δι' ὑδρομέλιτος ποθεῖσα.]

" Ἀνακτέον, Deducendum est, vel Referendum est." [Vide Κατανακτέον. Greg. Naz. in Julian. p. 61. Ἀλλ' ἀνακτέον μοι πάλιν τὸν λόγον ἐπὶ τοὺς λόγους· οὐ γὰρ φέρω μὴ τοῦτο πολλάκις ἀνακυκλεῖν· καὶ πειρατέον συνηγορῆσαι τούτοις εἰς δύναμιν.]

[* Ἀνακτικός, ἡ, όν. Hes. Ἐξίλασμα· ἀντίλυτρον, ἀνακτικὸν δῶρον. " Legerim * ἱλαστικόν." Is. Voss. " Glossæ in Ps. Ἐξίλασμα· ἀντίλυτρον ἀνακλητικόν. Malim ἀνακτητικόν." Albert. " Ἀνακτητικόν, vel μαλακτικόν." Wakef. ad marg.]

Ἀντανάγω, et Ἀντανάγομαι, Ex adverso in hostem prodeo, Obviam hosti prodeo. Proprie sonat, Solvo ad prodeundum in hostem. Thuc. 8, p. 296. Οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, αἰσθόμενοι, ἐκ τῆς Ἀβύδου ἀντανῆγον καὶ αὐτοί: [8, 38. Αἱ δ' ἐκ τῆς Σάμου νῆες αὐτοῖς ἐπίπλους μὲν ἐποιοῦντο ταῖς ἐν τῇ Μιλήτῳ, ἐπεὶ δὲ μὴ ἀντανάγοιεν, ἀναχωροῦντες πάλιν ἐς τὴν Σάμον ἡσύχαζον: 4, 13. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ παρασκευασάμενοι ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν, ἀνήγοντο, ἢν μὲν ἀντεκπλεῖν ἐθέλωσι σφίσιν ἐς τὴν εὐρυχωρίαν· εἰ δὲ μὴ, ὡς αὐτοὶ * ἐπεσπλευσούμενοι· καὶ οἱ μὲν οὔτε ἀντανήγοντο, οὔτε ἃ διενοήθησαν, φράξαι τοὺς ἔσπλους, ἔτυχον ποιήσαντες: 1, 29. 117. " Thuc. 7, 52. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀντανῆγον ναυσὶν ἓξ καὶ ὀγδοήκοντα. Structura alia 7, 37. Ἀντανῆγον πέντε καὶ ἑβδομήκοντα ναῦς. Eadem autem, qua in loco præsenti, 8, 80. Ἀθρόαις ταῖς ναυσὶν οὐκ ἀντανήγοντο." Abresch. Diluc. Thuc. 701. Quod idem vir doctus addit, hoc compositum ignorare Steph. Thes., id plane falsum est. " Philipp. 29. ad Diod. S. 1, 598. Simon. Dial. p. 85." Schæf. Mss. Æschines Dial. 2, 21. Ταῦτα ἐμοῦ λέγοντος, ὁ Πρόδικος ἀντανήγετο πρὸς τὸ μειράκιον, ὡς ἀμυνούμενος, καὶ ἐπιδείξων ταῦτα, ἅπερ σὺ νῦν δή. " Prodicus se parabat ad disputandum adversus adolescentulum. Metaphora petita est ab eo, qui, cum videt alterum solvere, ut se adoriatur, et ipse solvit contra, ut cum eo congrediatur." Fischer. " A re nautica metaphoræ sæpius ad sermones traductæ. Sic ἀνάγεσθαι ap. Æschin. Eryx. 2. Ibi satis commode Serranus, Serranumque secutus Clericus: reliqui Interpretes aberrant." T. H. ad Lucian. 1, 47. Vide Ἀνάγω.]

[* Ἀπανάγω, Decedo, Abeo. Polyb. 33, 5, 5. Ἀλλὰ τούτοις μὲν ἐπανάγειν ἐκ τῆς Ῥώμης προσέταξεν ἐξαυτῆς. " Sic recte Mss. quod sibi non placere ait Ursinus, idque in ἀπανάγειν mutavit; quod, inauditum licet Græcis verbum, tenuere posteriores Editores. Restituendum Polybio ἐπανάγειν recte monuit Reisk." Schweigh. Xenoph. Hist. 6, 2, 16. Ἐπανήγαγεν (Marg. Leuncl. ἀπανήγ.) ἂν τὸ κέρας ἀπὸ τῆς γῆς. " Porphyr. de Abst. 2, 59. (Ἐπεὶ καὶ Ἀπόλλων παραινῶν θύειν κατὰ τὰ πάτρια, τουτέστι κατὰ τὸ ἔθος τῶν πατέρων, ἄπαν ἄγειν ἔοικεν εἰς τὸ παλαιὸν ἔθος, ' lege uno verbo ἀπανάγειν,' Reisk.)" Wakef. Mss. Imo vulg. recte se habet, nisi malis ἄπαν ἀνάγειν, Referre omnia. " Ἀπανάγω, ich gehe, ziehe weg, ab, neutr. doch eigentl. mit der Nebenbedeutung in die Höhe, ins Mittelland, auf die See u. s. w." Schneider. Lex.]

[* Εἰσανάγω, Introduco, Adduco. Od. Θ. 529. Εἴρερον εἰσανάγουσι. " Tryphiodor. 136. (Ὅπως αὐτάγρετον ἄλγος Τρῶες ἀταρβήτοιο θεῆς ἀπατήνορα τέχνην Ἴλιον εἰσανάγωσιν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.)" Wakef. Mss. Marian. Epigr. 1. Ἀλλ' ἐγὼ ἐς καθαρὴν μερόπων φρένα πυρσὸν ἀνάπτω Εὐμαθίης, ψυχὴν δ' οὐρανὸν εἰσανάγω. Polyb. 1, 82, 2. Τοὺς δὲ ζωγρείᾳ πρὸς αὐτὸν εἰσαναχθέντας.]

[* Ἐξανάγω, Educo, Ἐξανάγομαι, In altum vela dare. Thuc. 2, 25. Καὶ ὕστερον αἵ τε νῆες περιπλεύσασαι ἀναλαμβάνουσιν αὐτοὺς, καὶ ἐξανάγονται ἐκλιπόντες Φείαν. " Solita brevitate scriptum, pro ἀνάγονται ἐκ Φείας, ἐκλιπόντες αὐτήν. Soph. Philoct. 588 = 572. Κεῖνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ', ὁ Τυδέως τε παῖς, Ἔστελλον, ἡνίκ' ἐξανηγόμην ἐγώ. Alio spectat Hes. Ἐξανάξει· ἀνάξει πρὸς τὸν ἥλιον, de Icaro forsan alicubi adhibitum." Abresch. Thuc. 185. ap. quem
A scribitur Φαίαν—Φαίας. " Exsuscitabit, Suscitabit ad solem. Mich. 7, 9. Ἐξάξει με εἰς τὸ φῶς, pro quo Hes. ἐξανάξει legisse videtur." Perger. " Non male, etsi nihil muto. Supra: Ἀνῆγες· ἄνω ἦξας, ἀνῆξας. Ἀναζυγοῦντες· ἀνάγοντες εἰς τὸ ἄνω φῶς. Sed vide ibi. Compositum autem ἐξανάγειν in Lexx. deest. Analogum tamen est cum ἐξαναφέρειν, de quo H. Steph., et similibus aliis." Albert. " Brunck. Apollon. 196. ad Lucian. 1, 341." Schæf. Mss. " Appian. 1, 786. Solvo navem, Philo J. 1, 670. Med. Me subduco, 1119." Wakef. Mss. Cass. Dio 88, 35. 145, 83. 271, 18. 288, 97. 293, 79. 313, 25. 581, 11. 611, 20. 614, 46. 959, 65. 1093, 54. 1366, 26. Eurip. Heracl. 219. Ἀΐδου τ' ἐρεμνῶν ἐξανήγαγεν μυχῶν Πατέρα σόν. Cf. supra Ἀνάγω et Ἀναγωγή.]

[* Προεξανάγω, Proveho in altum, e portu vel ex acie, i. q. * προεκπλέω. " Dionys. Hal. de Thuc. Hist. Jud. 2, 241(=875.) Προεξαναγόμενοι δὲ οἱ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ναυσὶ παραπλησίαις τὸν ἀριθμόν.) Hæc e Thuc. 7. p. 490. descripta sunt,
B ubi legimus προεξαγαγόμενοι. Vide notam." Scott. App. ad Thes.]

Ὑπεξανάγομαι, Clam e littore solvo, et enavigo, Navem ascendens lateo, et me mari subduco. Bud. e Thuc. [" 2, 279." Wakef. Mss.]

Ἐπανάγω, Reduco, ut ἐπανάγειν τοὺς φυγάδας εἰς τὰς πατρίδας, sicut κατάγειν dicit Herodian. (7, 6.) Bud. teste. Citatur e Plat. de LL. ἐπανάγειν πρὸς τὸ φῶς, In lucem reducere. Interdum Revoco, ut Plat. Epist. 7. Ἐμαυτὸν ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν, Me revocavi a malis quæ tum erant. Alii, Me recepi a malis, etc. Ap. Æschin. autem in Ctes. (445.) Καὶ δὴ ἐπανάγω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὴν εἰρήνην, Me refero ad pacem. Orationem refero, ἐπανάγω τὸν λόγον, ut Synes. (56.) Ἐπανακτέον δέ μοι μικρὸν ἄνω τὸν λόγον, quod vertit Bud., Res mihi altius repetenda. [" Ad rem propositam revoco. Xenoph. Mem. 4, 6, 13. Εἴ τις αὐτῷ ἀντιλέγοι,—ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπανῆγεν ἂν πάντα τὸν λόγον, et 14. Οὕτω τῶν λόγων ἐπαναγομένων.] || Ἐπανάγω, inquit Bud. Re-
C duco, Retrorsus ago. Xenoph. loquens de eo, qui impetum capere vult ut jaculetur, Προβάλλεται τὰ ἀριστερὰ, ἐπανάγει δὲ τὰ δεξιά: [de R. E. 12, 14. Ἦν γὰρ προβαλλόμενος μὲν τὰ ἀριστερὰ, ἐπανάγων δὲ τὰ δεξιά.] || Ἐπανάγω, Rejicio ad majorem potestatem, ut et ἀνάγω. Aristot. Pol. 4. Ἀλλ' ἐπαναγέσθω πάλιν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, Sed rejiciantur rursus plebiscita ad magistratus. Bud. Comm. 378. et 379. || Ἐπανάγειν positum ἀμεταβάτως, pro Redire, Hes. [Ἐπάναγε· ἐπάνελθε, ἐπίστρεφε. (' Sir. 17, 26. Ἐπάναγε ἐπὶ Κύριον, i. q. v. 25. ἐπίστρεφε. Fortasse huc pertinet Hes. glossa.' Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Luc. 5, 4, ἐπανάγαγε.) Ἐπαναχθέντα· ἐπανακομισθέντα. Suid. Ἐπαναχθέντες· ἐπανακομισθέντες. " Neutraliter, Redire, Reverti, ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποθέσεως, 3, 5, 9. (Plut. de Liber. Educ. 6, 21. Ἐπανάγω γὰρ πρὸς τὴν ἐξ ἀρχῆς τοῦ λόγου ὑπόθεσιν:) ἐκ τῆς συνουσίας, 8, 29, 4. ἐκ τῆς χώρας, 4, 74, 1. adde 10, 20, 3. 13, 6, 7. 33, 5, 5. ἐπανάγων, In reditu, 3, 14, 2. (Vide Schleusner. Lex.) || Ἐπα-
D νάγομαι, in medio, Reduco ad pacem, ad concordiam, Εἰς τὰς τοιαύτας συνθήκας ἐπαναγόμενοι τοὺς βασιλέας ἀμφοτέρους, 33, 11, 5. ubi nil opus videtur ἐπαγόμενοι corrigere cum Reiskio." Lex. Polyb. Vide Schweigh. ad h. l.] || Ἐπανάγομαι, i. q. ἀντανάγω, paulo ante; exponitur enim a Bud., E portu erumpo in hostem, ut cum eo conflicturus. Polyb. 1, (20, 15.) Ἐν ᾧ δὴ καιρῷ τῶν Καρχηδονίων κατὰ τὸν πορθμὸν ἐπαναχθέντων αὐτοῖς. Sic et ap. Herod. [" Proveho classem. Hist. 6, 2, 16. Ἐπανήγαγεν (Marg. Leuncl. * ἀπανήγ.) ἂν τὸ κέρας ἀπὸ τῆς γῆς. Contra hostes, 1, 6, 28. Κατέπλευσαν ἐς τὴν Μιτυλήνην, ἐκεῖθεν δ' ἐπανήχθησαν ἐς τὴν Χίον. Nempe antea Eteonicus hostis in Lesbum fugerat." Lex. Xenoph. " Miram τῷ ἐπαναπλέειν ἔπεα signif. affingit Portus in Lex., Malis verbis abundare, quæ temere profundas, cum ita scripserit Herod. 1, 212. breviter, pro Ὥστε ἐπ' αὐτῷ (vino hausto, καὶ κατιόντι τῷ οἴνῳ ἐς τὸ σῶμα,) ἀναπλέειν ὑμῖν (factis ebriis) ἔπεα κακά, Sursum tendant, fluitent, ac quasi natent

improba verba. Sic ἐπιπλέειν propria innatandi notione, 3, 23. Ἀσθενὲς τὸ ὕδωρ τῆς κρήνης οὕτω, ὥστε μηδὲν οἷόν τε εἶναι ἐπ' αὐτοῦ ἐπιπλέειν. Junxit cum ἄνω φέρεσθαι Agath. 5. p. 164. Οἱ Ῥωμαῖοι τὰ ὅπλα τῶν δυσμενῶν ἀνελόμενοι ὁπόσαγε ἄνω ἔτι ἐφέρετο καὶ ἐπέπλει. Parili ratione iterum Herod. 7, 160. Ὀνείδεα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέει ἐπανάγειν τὸν θυμὸν, pro ἀνάγειν τὸν θυμὸν ἐπὶ τὸν ὀνειδίζοντα, vel etiam, ἐπὶ τῷ κατιέναι τὰ ὀνείδεα, probris ingestis." Abresch. Diluc. Thuc. 363. Glossæ: Ἐπανάγω Reduco. J. Poll. 8, 29. Γραφῆς δὲ, ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀδικημάτων, ὅπερ ἂν εἴη ἡ νῦν ἐγγραφὴ, ὥσπερ εἰπεῖν, ἐγγράψασθαι, ἀποθέσθαι γραφὴν, ἀπενεγκεῖν, ἀπενέγκασθαι, ἐπενεγκεῖν, ἐπαναγαγεῖν, ἀπαγγεῖλαι, ἀποθέμενος, ἀπενεγκὼν, ἀπαγγείλας, ἀπενέγκας, ἐπαναγαγὼν, ἐπενεγκάμενος, γραψάμενος. Ms. Jung. ἐπαγαγεῖν—ἐπαγαγὼν, quæ lectt. textui restituendæ sunt, cum v. ἐπανάγω in Jure Gr. ignoretur. Oribas. de Fract. p. 81. Cocch. Διαστρέψας εἰς τὸ κατὰ φύσιν ἐπάναγε, Postquam detorseris, reduc in suam sedem: de Luxat. e Gal. p. 153. Εἰ δ' εἰς ἐκεῖνα πρὸς τὴν δεξιὰν χώραν ἐπανάγοιμεν. " Julian. Or. 4. p. 152. (sensu theologico, Τὰ μὲν οὖν θειότερα καὶ ὅσα ταῖς ψυχαῖς δίδωσιν, ἀπολύων αὐτὰς τοῦ σώματος, εἶτα ἐπανάγων ἐπὶ τὰς τοῦ θεοῦ συγγενεῖς οὐσίας, κ. τ. λ. Vide Ἀνάγω, Ἀναγωγεὺς, et Ἀνάγωγος.) Plato Polit. 7. 488. (Οὐκοῦν ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος μόνη ταύτῃ πορεύεται, τὰς ὑποθέσεις ἀναιροῦσα ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν, ἵνα βεβαιώσηται, καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον ἠρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω. ' Timæus pro ἀνάγει ἄνω legit ἀνατείνει, leviter glossam immutans, ut aliis locis facere solet. Hanc autem Platoni propriam loquendi rationem Platonici, præsertim recentiores, certatim celebrarunt. Atticus ap. Euseb. P. E. 15, p. 195. Πειρωμένου τοῦ Πλάτωνος ἕλκειν τὰς τῶν νέων ψυχὰς ἄνω που πρὸς τὸ θεῖον.' D. R.)" Schæf. Mss. Vide plura in Ἀνατείνω. " Hierocles p. 3. (Φιλοσοφία ἐστὶ ζωῆς ἀνθρωπίνης κάθαρσις, καὶ τελειότης· κάθαρσις μὲν, ἀπὸ τῆς ὑλικῆς ἀλογίας καὶ τοῦ θνητοειδοῦς σώματος· τελειότης δὲ, ὡς τῆς οἰκείας εὐζωίας ἀνάληψις, πρὸς τὴν θείαν ὁμοίωσιν ἐπανάγουσα.)" Wakef. Mss. Plut. de Discr. Am. et Adul. p. 54. Ed. Krigel. Τοὺς δὲ κομψοτέρους ὁρῶν ἐνταῦθα μάλιστα προσέχοντας αὐτῷ καὶ φυλαττομένους τὸ χωρίον τοῦτο καὶ τὸν τόπον, οὐκ ἀπ' εὐθείας ἐπανάγει τὸν ἔπαινον, ἀλλ' ἀπαγαγὼν πόῤῥω κυκλοῦται καὶ Πρόσεισιν, οἷον ἀψοφητὶ θρέμματος (e poeta) ἐπιψαύων, καὶ ἀποπειρώμενος. " Ἐπάγει D. Rodolph. Schott. Jannot. Adducit: vulgatum aliquanto significantius est, Superadducit, sed minus aliquanto accommodatum huic loco." Wyttenb. Idem Plut. Sympos. 8, 747. Καὶ γὰρ τούτοις ὁ ὕπνος ἐκ μέσων ἐπανάγων τὰ ὑγρὰ καὶ διανέμων πάντῃ τοῖς μέρεσιν, ὁμαλισμὸν ἐμποιεῖ καὶ ἀναπλήρωσιν. " Ἐπανάγω, Burg. Præf. ad Dawes. xvi. Fabric. B. Gr. 1, 330. Markl. Suppl. 79. ad Diod. S. 2, 103. Herod. 327. Larcherii Herod. 5, 354. ad Charit. 382. Reduco, Lucian. 1, 15. Proveho in altum, Xenoph. Eph. 18. not. 161. 276. ibid. 20. 92. Refero pedem, Redeo, Dionys. H. 2, 653. 3, 1501." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 1, 5. (Οὐκοῦν ἄλλους ἀγκίστρῳ μόνος ἰχθύων εἰς τὸ ἔμπαλιν ἑαυτὸν οὐκ ἐπανάγει, ἀλλ' ὠθεῖται, τὴν ὁρμίαν ἀποθερίσαι διψῶν.)" Wakef. Mss. Plut. Consol. ad Apollon. 6, 455. Ἐκείνῳ δὲ τῷ μακαρισθέντι οὐκ ἦν κατὰ φύσιν περαιτέρω τοῦ ἀπονεμηθέντος αὐτῷ χρόνου πρὸς τὸν ἐνθάδε βίον περιμένειν, ἀλλ' εὐτάκτως τοῦτον ἐκπλήσαντα πρὸς τὴν εἱμαρμένην ἐπανάγειν πορείαν, καλούσης αὐτῆς φησὶν ἤδη πρὸς ἑαυτήν.] " Ἐπαναγήοχα, " Atticum præt."

" Ἐπανακτέον μοι μικρὸν ἄνω τὸν λόγον, Revocanda " mihi paulo altius oratio, Synes. Ep. 56. Ad verbum " sonat Reducendum." [Suid. et Zonar. Ἀποπορευτέον· ἀντὶ τοῦ ἐπανακτέον, * ὑποστρεπτέον. Himer. Ecl. 36, 6. Ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ ἀκολουθήσας τῷ πόθῳ, ὥσπερ τινὶ βιαίῳ ῥεύματι, μικροῦ πρὸς ἑτέραν ὁδὸν μετοχετεύθη φερόμενος· ἐπανακτέον οὖν ἐπὶ τὴν Λιβύην τὸν λόγον.]

[* Ἐπαναγωγὴ, Reductio ad aliquid. Plato Polit. 7, p. 532=163=217. Ast. Ἡ δέ γε, ἦν δ' ἐγὼ, λύσις τε ἀπὸ τῶν δεσμῶν καὶ μεταστροφὴ ἀπὸ τῶν σκιῶν ἐπὶ

A τὰ εἴδωλα καὶ τὸ φῶς καὶ ἐκ τοῦ καταγείου ἐς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος, καὶ ἐκεῖ πρὸς μὲν τὰ ζῶά τε καὶ φυτὰ καὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς ἐπ' ἀδυναμίᾳ βλέπειν, πρὸς δὲ τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα, ἐνταῦθα δὲ πρὸς φαντάσματα θέα (V. θεῖα) καὶ σκιὰς τῶν ὄντων, ἀλλ' οὐκ εἰδώλων σκιὰς, δι' ἑτέρου τοιούτου φωτὸς, ὡς πρὸς ἥλιον κρίνειν, ἀποσκιαζομένας, πᾶσα αὕτη ἡ πραγματεία τῶν τεχνῶν, ἃς διήλθομεν, ταύτην ἔχει τὴν δύναμιν καὶ ἐπαναγωγὴν τοῦ βελτίστου ἐν ψυχῇ πρὸς τὴν τοῦ ἀρίστου ἐν τοῖς οὖσι θέαν, ὥσπερ τότε τοῦ σαφεστάτου ἐν σώματι πρὸς τὴν τοῦ φανωτάτου ἐν τῷ σωματοειδεῖ τε καὶ ὁρατῷ τόπῳ. Ald. Bas. 1. et 2. exhibent ἐπ' ἀναγωγήν. Justin. M. Apol. 1. p. 35. Thirlb. Καὶ τῇ βουλῇ αὐτοῦ γενόμενος ἄνθρωπος ταῦτα ἡμᾶς ἐδίδαξεν, ἐπ' ἀλλαγῇ καὶ ἐπαναγωγῇ τοῦ ἀνθρωπείου γένους, quod vertitur, Instaurandi et restituendi humani generis ergo.]

[* Ἐπανάγωγος, ὁ, ἡ, Redux. Cass. Dio 740. Ὧν οὐδὲν προσήκατο, πλὴν Τύχῃ τε Ἐπαναγώγῳ, οὕτω γάρ πως αὐτὴν ἐκάλεσαν, βωμὸν ἱδρυθῆναι.]

" Ἀντεπανάγω, Vicissim s. E contrario reduco et B " reveho. Pass. ἀντεπανάγομαι in VV. LL. exp. " Concurro, proculdubio respicientibus ad Thuc. " 4, (25.) p. 129. Ἠναγκάσθησαν ὀψὲ τῆς ἡμέρας " ναυμαχῆσαι, ἀντεπαναγόμενοι πρός τε Ἀθηναίων " ναῦς ἑκκαίδεκα. Ubi tamen potius significat Occur- " rere, s. Ex adverso invehi."

" Κατανάγω, Comporto. Affertur enim κατανά- " ξαντες γῆν, Comportantes injicientesque terram. " Hes. exp. non solum ἀνάξαντες εἰς τοὐπίσω, sed " etiam ἀναχωρήσαντες, Regressi." [Rectius Noster et Wakef. ad marg. verba εἰς τοὐπίσω cum ἀνάξαντες junxerunt, quam Albertius, qui sic edidit, Κατανάξαντες· ἀνάξαντες, εἰς τοὐπίσω ἀναχωρήσαντες, et Wesselingius, qui eum secutus est. " Lege ἀναχωρίσαντες. Respicit Herod. 7, 36. (Ποιήσαντες δὲ ταῦτα, ὕλην ἐπεφόρησαν, κόσμῳ δὲ θέντες καὶ τὴν ὕλην, γῆν ἐπεφόρησαν, κατανάξαντες δὲ καὶ τὴν γῆν, φραγμὸν παρείρυσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ἵνα μὴ φοβέηται τὰ ὑποζύγια τὴν θαλάσσαν ὑπερορῶντα, καὶ οἱ ἵπποι.)" Wakef. ad marg. " Hes. Κατανάξαντες· ἀνάξαντες, εἰς τοὐπίσω ἀναχω- C ρήσαντες. Forte, quæ Abreschii suspicio, νάξαντες, εἰς τοὐπίσω ἀναχωρήσαντες, ut Complanandi significationem, quæ est hujus loci, et τοῦ κατανάγειν junxerit. (In Schweigh. Ed. κατανάξαντες vertitur, Probe constipata terra.) H. Steph. horum immemor: ' Κατανάγω, Comporto; affertur enim κατανάξαντες γῆν, Comportantes injicientesque terram.' Est e * κατανάσσω. In Josepho B. J. 1, 21, 7. νάγμα, Terra stipata; πύργος ναστὸς, 5, 4, 3. Solida et bene compacta, sive νεναγμένος, quomodo Mss. Antiq. 15, 9, 6. verissime. Porro φραγμὸν, Sepem hinc atque hinc prætensam, Tzetzes χειραγωγοὺς καὶ * κλείσματα, Arrian. Ἀναβ. 5, 7. κλίμακας, ubi excellenter Gronovius, appellant." Wessel.]

[* Κατανακτέον, Referendum. " Artemidor. 1, 58 (=56. p. 49=82. Καὶ τὸ κιθαρῳδεῖν εἰς τὸν αὐτὸν κατανακτέον λόγον.)" Wakef. Mss. " Aut * κατενεκτέον leg. aut * κατακτέον, aut * καταρακτέον, aut ἀνακτέον, ut p. 50. (Ποιητὰς δὲ, καὶ * ἐγκωμιογράφους, καὶ πάντας λογοποιοὺς, εἰς τὴν αὐτὴν τοῖς χοροῖς ἀνακτέον μοῖραν.)" D Reisk. Vide Nostrum in Ἀνακτέον. Κατακτέον edidit Reiff. cujus hæc sunt verba:—" Antea legebatur κατανακτέον. Nos Rigaltium sequimur. Annuit nostræ lectioni etiam Cod. B. * τακτέον habens."]

" Προανάγομαι, Prior solvo, aut abscedo. Thuc. 8. " p. 267." [c. 11. Καὶ ἀθυμήσαντες ὅτι πρῶτον ἁπτόμενοι τοῦ Ἰωνικοῦ πολέμου ἔπταισαν, τὰς ναῦς (τὰς) ἐκ τῆς ἑαυτῶν οὐκέτι διενοοῦντο πέμπειν, ἀλλὰ καί τινας προανηγμένας μετακαλεῖν. " Heliodor. 191(=163. Συνετιθέμην οὕτω ποιήσειν, ὅρκῳ πρότερον, ὅτι μὴ προαναχθήσονται, τὴν ἐπαγγελίαν πιστωσάμενος, K. ap. Coraium προανηχθήσονται, v. nos in Ἄγω.) Polyæn. 325(=114. Καὶ παράγγελμα ἔδωκε προαναχθῆναι τοῦ στόλου παντός." Wakef. Mss.]

[* Προσανάγω, Adduco, sed versus superiora. Exemplum hujusce verbi habes supra 148. c. 157. a. Adde Dionys. H. de Comp. Verb. 14. Τὸ δὲ σ, τῆς μὲν γλώσσης προσαναγομένης ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν, τοῦ δὲ πνεύματος διὰ μέσου αὐτοῦ φερομένου, καὶ περὶ τοὺς ὀδόντας λεπτὸν καὶ στενὸν ἐξωθοῦντος τὸ * σύριγμα,

ubi vertitur, Lingua sursum ad palatum adducta.]

[* Συνανάγω, "Abducere, vel jubere aliquem ἀναχωρῆσαι, i. e. Jubere secedere. Συναναχθέντες εἰς τὴν Σίκκαν, 1, 66, 10. coll. v. 6. Siccam abducti, Cum universi, prout jussi erant, Siccam se recepissent." Lex. Polyb. Demosth. 910. "Ælian. H. A. 583. Eust." Wakef. Mss. || Una celebro. Vide Abresch. in Ἀνάγω citatum.]

[* Ὑπανάγω, Subduco, Abduco. Joseph. A. J. 4, 4, 5. Τὴν δύναμιν ὑπανῆγε, διὰ τῆς ἐρήμου ἐκπεριϊών. "Hierocles 174. (Ἐν τάξει οὖν ἀκούσωμεν τοῦ παραγγέλματος, ἐκ μὲν τῆς ἐποχῆς τῶν πράξεων τὸ ἀναμάρτητον ἡμῖν εἰσηγουμένου, ἐκ δὲ τῆς προτροπῆς τοῦ μανθάνειν οὐ πάντα, ἀλλ' ὅσα δεῖ, πρὸς τὰς ἀρίστας πράξεις ἡμᾶς ὑπανάγοντος.)" Wakef. Mss. "Sic e Ms. M. Coll. Gud. exhibemus, atque ita e suo Cod. Curter. edidit, ὑπανάγοντος, Sensim reducentis. At hoc non contentus Editor Cant. 'a felici,' ut ait, 'manu in Mss. Gall. interpolatum,' ἐπάγοντος inseruit. Mihi vero non ita feliciter emendatum videtur, cum Hierocles nusquam, nec, quod sciam, alii, isto in sensu utatur verbo ἐπάγειν, sed ἀνάγειν et ἐπανάγειν, sæpissime. In his Commentariis v. ἐπάγειν semper sonat Adjicere s. Adhibere, atque ex uno tantum exemplo, quid intersit, intelligas, p. 164. Οἱ δὲ ἐν Ἅιδου δικασταὶ, ἅτε πρὸς τὸν τῆς ἀληθείας κανόνα τὴν κρίσιν ποιούμενοι, οὐ κρίνουσι μὴ εἶναι δεῖν τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ πονηρὰν μὴ εἶναι, καὶ ὅπως ἂν μετριάσῃ τὸ κακὸν αὐτῆς πραγματεύονται, ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς φύσεως τὰς κολάσεις ἐπάγοντες, ἰατροῦ δίκην, τομαῖς τε καὶ καύσεσι τὰ Χειρώνεια ἕλκη θεραπεύοντες· καὶ τῶν ἡμαρτημένων δίκας εἰσπράττοντες, μετανοίᾳ ψυχῆς τὴν πονηρίαν ἀφανίζειν πειρώμενοι· οὐκ αὐτὴν τὴν οὐσίαν ἐξιστάντες τοῦ εἶναι, ἀλλ' εἰς τὸ εἶναι μᾶλλον ἐπανάγοντες, τῇ τῶν λυμαινομένων παθῶν * ἐκκαθάρσει. Κινδυνεύει γὰρ εἰς τὸ μὴ εἶναι ὑποφέρεσθαι ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ διὰ τῆς εἰς τὸ παρὰ φύσιν ἐκτροπῆς, τῇ δὲ εἰς τὸ κατὰ φύσιν ἀνακλήσει πρὸς τὴν οὐσίαν τὴν αὐτῆς ἐπανάγεται, καὶ ἀπολαμβάνει καθαρὸν τὸ εἶναι, ὃ τῇ συμμίξει τῶν παθῶν ἐκηραίνετο. Quare, si mutato opus sit, ego pro ὑπανάγοντος lectum malim ἐπανάγοντος, atque sic, ut opinor, correctum voluit Gallicus iste Interpolator, nempe, ut pro ὑπαν. scriberetur ἐπανάγοντος, adeo ut merum sit hic sphalma Editoris Cant." R. W.]

Ἀπάγω, Abduco. Sæpe oppositum habet προσάγω, ut Arist. Probl. s. 31. Ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει, ἄν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόῤῥω ἀπάγει. Xenoph. K. Π. 7, (5, 1.) p. 112. Ἀπάγειν παρεσκευάσαντο τὴν στρατιὰν ἀπὸ τῆς πόλεως. Idem 1. p. 22. Ἢ ὅπως πρὸς πολεμίους προσάγειν, ἢ ἀπάγειν ἀπὸ πολεμίων, sub. e præc. accusativo στρατιάν. Nisi potius utrumque ἀμεταβάτως hic ponitur, pro Accedere et Abscedere, quod malo, cum reperiam alibi ap. Eund. ἀπάγειν ita positum, ut Hellen. 2. p. 253, Ἰδὼν δὲ ταῦτα Ἆγις ἀπήγαγε ταχέως. Vide Προσάγω. [Idem K. Π. 5, 2, 15. p. 286. Οὔτε προσάγοντα πρὸς πολεμίους, οὔτ' ἀπάγοντα, Cum exercitu recedentem, sub. στρατιάν.] Interdum ἀπάγω, Avoco, ut et Lat. Abduco. Thuc. 2, (65.) Καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἀπάγειν τὴν γνώμην. [Charito 6, 3. p. 137=103. Ἄπαγε δὲ τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν εἰς πάσας ἡδονάς. "Nempe ἀπὸ τῶν λυπηρῶν διανοιῶν, ἀπὸ τῆς χαλεπῆς ἐπιθυμίας. Rarius ita occurrit." Dorvill. Cf. Toup. infra.] || Interdum ἀπάγειν significat peculiariter Abducere in carcerem, vel Ad pœnam abducere, Ad supplicium rapere, aut ad judicem. Quarum signiff. exempla e Demosth. vide ap. Bud. Comm. 214. Sic pass. Ἀπάγεσθαι, Ad supplicium rapi, ibidem, quod et ἀπάγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, vel τὴν πρὸς θάνατον dicitur, ut quidam scribunt. Potius tamen ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, aut ἀπάγεσθαι sine adjunctione. Sic Æsch. in Ctes. (539.) Ἀπάξειν εἰς τὸ δεσμωτήριον dixit, sicut et Polyb. 5. Ἀπηγμένοι εἰς τὰς φυλακὰς, licet ἀπάγειν et ἀπάγεσθαι per se etiam id significent, teste Bud. [" Ἀπάγειν εἰς φυλακὴν, vel εἰς τὴν φυλακὴν, 5, 15, 9. 5, 16, 3. 5, 38, 7. 5, 39, 4. n. εἰς τὴν ἅλυσιν, 4, 76, 5. 20, 10, 7. Et subintellectis vv. εἰς τὴν φυλακὴν, ἀπάγειν τινὰ πρὸς τὴν ἀποδοχὴν, Aliquem in vincula ducere sponsionis causa, 5, 27,

A 4. n. ἀπάγεσθαι πρὸς τὰς εἰσφορὰς, Tributorum solvendorum causa in vincula abduci, 1, 72, 5. ἀπάγειν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν leg. fortasse 12, 16, 3. n." Lex. Polyb. "Abducere ad carcerem, ad mortem, Wakef. S. C. 2, 131. ad Herod. 734. Εἰς τὸ δεσμωτήριον, Heindorf. ad Plat. Gorg. 132. (Athen. 6, 2.) Sensu forensi, Jacobs. Anth. 9, 494. ('Sensu forensi est Defero, Accuso, Bud. Comm. L. G. 290.')" Schæf. Mss.] Ælian. V. H. 13, 34. Philostr. V. A. 4, 39. Appian. de B. C. 3, 31. T. 2. p. 437. Καὶ ἐδεδοίκει, μὴ δημαρχῶν τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς ἐπὶ τὸν δῆμον ἐς δίκην ἀπαγάγοι. Hes. Ἀπάγεσθαι· εἰς θάνατον ἕλκεσθαι. "Vide Pric. ad Act. 12, 19. Ἐκέλευσεν ἀπαχθῆναι, (ubi v. Wolf.) Recte ibi Vulg. Duci. Ita Sueton., Liv., alii passim. Schol. Soph. Œd. C. 838. Πρὸς βίαν πορεύομαι expl. ἀπάγομαι ἑλκομένη. Plura Salmas. de Modo Usur. c. 17." Albert. Vide et Casaub. ad Theophr. Char. 6. Herald. Adv. 1, 11. p. 63. Cellar. ad Plin. Ep. 10, 47, 3. Schleusner. Lex.
B N. T. Biel. Thes. Ottium Spicil. ex Josepho ad N. T. 289. Porschberger. Theocr. Script. S. illustr. 58. Moschopulus: Ἀπάγεται κυρίως ἐπὶ αἰχμαλωσίας ἢ ἐπὶ καταδίκων, οἷον, Ἀπάγεται τὴν ἐπὶ θάνατον. Zonar. et Gloss. Brem. ap. Biel. Thes. Ἀπαχθῆναι· ἀπενεχθῆναι τὴν ἐπὶ θάνατον. Suid. Ἀπαχθῆναι· ἀπενεχθῆναι, ἀναιρεθῆναι, et totidem verbis Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Respicitur ad Act. l. c. Philo in Flacc. 671., Ἀπαγόμενοι τὴν ἐπὶ θανάτῳ. J. Poll. 1, 166. Ζωγρῆσαι, αἰχμαλωτίσαι, νικῆσαι, ἀπαγαγεῖν, χειρώσασθαι, ἑλεῖν, καθελεῖν: 3, 116. Ἄγχων τοὺς χρήστας, ἀποπνίγων τοὺς ὀφείλοντας, ἀπάγων ὑπερημέρους: 155. inter παλαισμάτων ὀνόματα recenset ἄγχειν, στρέφειν, ἀπάγειν, λυγίζειν, ἀγκυνίζειν, (" ἀπάγειν et in Ms. quod pro ἀναχωρεῖν etiam potest capi, ut ap. Hes. exponitur, Ἄπαγε· ἀναχώρει. Ἀπάγει. ἀναχωρεῖ. Vel potius pro ἀπωθεῖν, vel ἀπελαύνειν, quæ ap. Suid. inter alias explicatio est." Vide infra. "Alias incidebat et ἀπάγχειν legi posse." Jungerm. Ἀπάγχειν, Strangulare, Flectere, conjecerat et Kuhn.) 8, 71. Ἐμβληθῆναι εἰς τὸ δεσμωτήριον, ἐμπε-
C σεῖν, εἰσαχθῆναι, ἀπαχθῆναι, κατατεθῆναι, καὶ ἐμβαλεῖν, εἰσαγαγεῖν, ἀπαγαγεῖν: 102. Οἱ Ἕνδεκα, εἷς ἀφ' ἑκάστης φυλῆς ἐγίγνετο, καὶ γραμματεὺς αὐτοῖς * συνηριθμεῖτο· Νομοφύλακες δὲ κατὰ τὸν Φαληρέα μετωνομάσθησαν. Ἐπεμελοῦντο δὲ τῶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, καὶ ἀπῆγον κλέπτας, ἀνδραποδιστὰς, λωποδύτας, εἰ μὲν ὁμολογοῖεν, θανατώσοντες· εἰ δὲ μὴ, εἰσάξοντες εἰς τὰ δικαστήρια, κἂν ἁλῶσιν, ἀποκτενοῦντες. Τοῦ δὲ νομοφυλακίου θύρα μία, Χαρωνεῖον ἐκαλεῖτο, δι' ἧς τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπήγοντο. Vide supra ccxcvii. b. Zonar. et Hes. Ἀπῆκτο· ἀπηνέχθη. "Sic Hes. et Suid. (hic habet, Ἀπῆκτο· ἀπῆλθε, καὶ ἀπηκτὸς, ὁ πορευόμενος.) Ubi Portus, (non repudiante Kust.,) legendum putat ἀπῖκτο. (Quod et Noster conjecerat his verbis:— 'Ἀπηκτὸς est ὁ πορευόμενος, si Suidæ credimus, afferenti et ἀπῆκτο pro ἀπῆλθε. Ionica autem hæc sunt a them. ἀφήκω.') Sed diversa explicatio, neque quidquam mutandum puto. Genes. 40, 3. Ἔθετο αὐτοὺς ἐν φυλακῇ εἰς τὸ δεσμωτήριον εἰς τὸν τόπον, οὗ Ἰωσὴφ ἀπῆκτο ἐκεῖ, (Posuit eos in custodiam in car-
D cerem, in locum ipsum, in quem Josephus abductus erat.) Ad q. l. sine dubio respicitur." Tittmann. Vide Abresch. Diluc. Thuc. 660. et Ernest. ad Hes. Glossas SS. 27. Hesychius: Ἀπηγμένων· κρατηθέντων, ἀποφερομένων. "Nempe δεσμωτῶν. Vox τῶν ὁ, quamvis Græcis sæpe ita ἀπάγειν. Ἀπηγμένοι pro οἱ δεσμῶται. Gen. 39, 22. Πάντας τοὺς ἀπηγμένους τοὺς ἐν δεσμωτηρίῳ." Heins. Harpocr.: Ἄπαγε· ἀντὶ τοῦ, ἀπαγωγῇ χρῶ. Ἀπαγωγὴ δὲ, εἶδός ἐστι δίκης, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν, ἀπάγεσθαι δ' ἐπὶ τῶν κακούργων, ἀπήγοντο δὲ πρὸς τοὺς Ἕνδεκα. Suid. et Zonar. Ἄπαγε· ἀντὶ τοῦ, χρῶ τῇ ἀπαγωγῇ. Οὕτω Δημοσθένης. Paulo auctior hæc glossa legitur in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄπαγε· ἀντὶ τοῦ, χρῶ τῇ ἀπαγωγῇ. Οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Ἀνδροτίωνος, ἔστι δὲ δίκης εἶδος. Cf. notanda in Ἀπαγωγή. Suid. Zonar. et Bekk. Σ. Λ. χ.: Ἀπάγειν, ἐφηγεῖσθαι, γράφεσθαι, δικάζεσθαι, τούτων ἕκαστον ἐπὶ τῶν ἑτέρους (sic Bekk.: Zonar. ἑτέρως, et "Suid. ἑτέρων," Tittmann. at Suidæ versio

recte, De illis, qui alios accusant,") κατηγορούντων λέγεται· ἀλλ' ἐὰν μὲν πρὸς διαιτητὴν ἢ *δικασία γένηται, (Zonar. γίνεται: rectius Bekk. γένηται,) καλεῖται δικάζεσθαι. "Nempe de discrimine actionum et causarum, quæ ad arbitros deferuntur, satis constat. Vide Petit. LL. Att. 4, 5. p. 344. De illis vocabula dicit usurpari: ἀπάγειν, quasi In jus rapere, v. c. ἀπάγειν ἀσεβείας, Demosth. 601, 26. ἀπάγειν τοῖς Ἕνδεκα, 736, 2.: γράφειν, s. potius, ut Cod. K., γράφεσθαι, sexcenties dicitur, ut etiam δικάζεσθαι. Sed ἐ..γεῖσθαι, pro quo Cod. A. ἀφηγεῖσθαι, de singulari quodam actionis genere dicitur, sc. adversus eos, qui bona reip. quædam clam possidere deprehenduntur. Vide Suid. v. Ἐφήγησις. Demosth. de iis dixit, qui deferunt furta ad magistratus eosque ad latebras furis deducunt, quando non audent accusare solemni actione, sic ut opponatur τῷ ἀπάγειν, c. Androt. 601, 19. Δεῖν δ' ᾤετο (ὁ Σόλων) μηδένα ἀποστερεῖσθαι τοῦ δίκης τυχεῖν, ὡς ἕκαστος δύναται. Πῶς οὖν ἔσται τοῦτο; ἐὰν πολλὰς ὁδοὺς δῷ διὰ τῶν νόμων ἐπὶ τοὺς ἠδικηκότας, οἷον τῆς κλοπῆς· Ἔρρωσαι καὶ σαυτῷ πιστεύεις; ἄπαγε· ἐν χιλίαις δ' ὁ κίνδυνος. Ἀσθενέστερος εἶ; τοῖς ἄρχουσιν ἐφηγοῦ· τοῦτο ποιήσουσιν ἐκεῖνοι. Φοβεῖ καὶ τοῦτο; γράφου. Καταμέμφει σεαυτὸν, καὶ πένης ὢν οὐκ ἂν ἔχοις χιλίας ἐκτῖσαι; δικάζου κλοπῆς πρὸς διαιτητὴν, καὶ οὐ κινδυνεύσεις. Οὐδέτερον βούλει τούτων; γράφου. Κατοκνεῖς καὶ τοῦτο; ἐφηγοῦ. Τούτων οὐδέν ἐστι τὸ αὐτό. Τῆς ἀσεβείας κατὰ ταὐτά ἐστιν ἀπάγειν, γράφεσθαι, δικάζεσθαι πρὸς Εὐμολπίδας, φράζειν πρὸς τὸν βασιλέα. Non dubito, (præsertim cum in Bekk. Σ. Λ. χ. legatur, Ἄπαγε· ἀντὶ τοῦ, χρῶ τῇ ἀπαγωγῇ. Οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Ἀνδροτίωνος, ἔστι δὲ δίκης εἶδος,) quin ad h. l. glossam nostram respicere existimem; certe ex illo hæc optime potest explicari." Tittmann.] ||Ἀπάγομαι, signif. activa, pro Abduco mecum, inquit Bud. e Xenoph. [" Suid. Ἀπάγου· ἀντὶ τοῦ, πρὸς αὐτὸν, l. σαυτὸν, ἄπαγε, Εὐριπίδης. (In Ed. Mediol. additur, Καὶ ἀπάγω αἰτιατικῇ. Euripidis nomen, etsi Piersono ad Mœr. 38. minime suspectum, huc tamen per Librariorum errorem irrepsisse videtur. Certe in Beckii Ind. nullus extat locus, in quo legitur ἀπάγου. Zonar. Ἀπάγου· ἀντὶ τοῦ, πρὸς αὐτὸν ἄπαγε. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀπάγου· ἀντὶ τοῦ, πρὸς σαυτὸν ἄπαγε, Εὐριπίδης. Forte pro Εὐριπίδης leg. Ξενοφῶν. Nam) K. Π. 3, 1, 20. Ἀπάγου τὴν σὴν (γυναῖκα)—ἀπάγου τήν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, nempe salvos. K. A. 6, 6, 1. Ἀπήγοντο τοὺς οἰκέτας καὶ τὰ χρήματα ὅπη προσωτάτω, nempe ut tuta essent. Hist. 4, 4, 13. Τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπήγοντο." Lex. Xenoph.] || Item pro Averto, Depello. ut ap. Lysiam. (255.) Ἀρὰν ἀπάγεσθαι καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι. Vide Bud. Comm. p. 215. [" Diras averruncare, execrare, aut in locum solitarium curare deducendum, Procul amandare piaculum." Reisk. Suid. et Zonar. Ἀπάγοντες· ἀπωθοῦντες, ἀπελαύνοντες. Τὸν ἄνδρα ἀπάγοντες. Vide Jungerm. supra.]

Ἀπάγειν, Reducere. Aristoph. Nub. (32.) Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε. Citatur et ex Hom. in hac signif. cum eodem adverb. Interdum πάλιν additur, ut Arist. Œcon. 2, Ἐκείνους πάλιν εἰς τὸ χωρίον ἀπῆγε. Sic Ἀπάγομαι, Reducor. Hinc ἀπαγωγὴ, Reductio, de quo infra.

Ἀπάγειν φόρον, Afferre tributum, ex Aristoph. citatur, [Acharn. 643. Τοιγάρτοι νῦν ἐκ τῶν πόλεων τὸν φόρον ὑμῖν ἀπάγοντες Ἥξουσιν: Vesp. 707. Εἰσίν γε πόλεις χίλιαι, αἳ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπάγουσι. Cf. Abresch. Diluc. Thuc. 533.] Bud. ἀποφέρειν et ἀπάγειν, Pensitare, e Xenoph. profert, et ἀπάγειν δασμὸν, ex Eod. (K. Π. 2, 4, 8. 3, 1, 6.) Pendere tributum, Comm. 214.

[Ἀπάγω. Suid. Ἀπηγμένους· ἀπαγομένους. Ἀπήχθη· ἀπεκομίσθη, ἢ παρετράπη. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος τὴν γλῶτταν Ἀττικῶς εἶχεν, οὐδὲ ἀπήχθη τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ ἔθνους (hactenus et Zonar.) ἐς Ταρσοὺς τῆς Κιλικίας ἀναστρεφόμενος. Respicitur ad Philostr. V. A. 1, 7. Προϊὼν δὲ ἐς ἡλικίαν, ἐν ᾗ γράμματα, μνήμης τε ἰσχὺν ἐδήλου καὶ μελέτης κράτος· καὶ ἡ γλῶττα Ἀττικῶς εἶχεν, οὐδ' ἀπήχθη τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ ἔθνους. Ὀφθαλμοί τε πάντες ἐς αὐτὸν ἐφέροντο· καὶ γὰρ περί-

A βλεπτος ἦν τὴν ὥραν. "Καὶ ἡ γλῶττα, Euseb. addit αὐτῷ. Suid. legit καὶ γλώττης Ἀττικῶς εἶχε." Olear. Imo Suidæ verba, ad quæ respexit iste Annotator, aliter se habent: Εὐθύδημος· διδάσκαλος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, ἐκ Ταρσῶν τῆς Κιλικίας. Ὁ γὰρ Ἀπολλώνιος προϊὼν εἰς ἡλικίαν, ἐν λόγοις πολλὴν ἰσχὺν εἶχε, καὶ μελέτης κράτος, καὶ γλώττης Ἀττικῆς. Ὀφθαλμοὶ δὲ πάντων ἐς αὐτὸν ἐφέροντο· καὶ γὰρ περίβλεπτος ἦν τὴν ὥραν. Idem Philostr. ibid. 1, 5. Αὕτη δὲ ἐς ὕπνον ἀπήχθη κλιθεῖσα ἐν τῇ πόᾳ. Suid. Ἀπῆγεν· ἐκώλυεν, ἀπέτρεπε. Δαμάσκιος· Ὁ δὲ Σαλούστιος ἀπῆγε τοὺς νέους τῆς φιλοσοφίας, δυοῖν τὰ ἕτερα πεπονθὼς, ἢ προσκρούσων τοῖς καθηγουμένοις, ἔχθρᾳ τῇ πρὸς ἐκείνους ἐπιβουλεύων ταῖς φιλοσόφοις διατριβαῖς, ἢ τὸ μέγεθος τοῦ ἐπιτηδεύματος λογιζόμενος οἴεσθαι, ("sensus et constructio verborum requirunt, ut legatur, ἢ τῷ τ. μ. τ. ἐ. λογιζόμενον οἷ." Kust.) πάντας ἀνθρώπους ἀναξίους εἶναι αὐτοῦ. "Fragm. hoc non legitur in Excerptis e Damascio ap. Phot. unde id ex integro Damascii opere descripserit Suid." Kust. Idem Suid. et Bek-
B keri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀπάξω· ἐκεῖθεν ἄξω. Ἀπάξω usurpavit Eurip. Alc. 494. Troad. 1184. Mœris: Ἀπαγέσθω, παθητικῶς, Ἀττικῶς· ἀπαγέτω, *ἐνεργητικῶς, Ἑλληνικῶς. Hes. Ἄπαξον· ἀπορρίπισον. "L. *ἀπορρίπτασον." Wakef. ad marg. Soph. Aj. 442. Κεἰ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι Γνώμης ἀπῇξαν τῆς ἐμῆς, "Nisi a consilio meo aberrassent." Erfurdt. Scholia: Οἷον εἰ μὴ διὰ ἔκστασιν τ. δέοντος ἐξέπεσον αἱ διάνοιαί μου. Ἀπῇξαν· ἀντὶ τοῦ, ἀπήγαγον. Ἀπῆξαν· ἀπήγαγον, γράφεται καὶ ἀπεῖρξαν, . ἐστι ἐκώλυσαν. "Ἀπῇξαν, ab ἀΐσσω, non ab ἀπάγω, unde si esset, verisimile est scripturum fuisse poetam, γνώμης μ' ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς. Aldus tamen et vett. Codd. habent ἀπῆξαν, quod ambiguum non est, cum Librariis mos constans fuerit ἀπαΐσσω, ἀπῄξαν scribendi. In D. alia lectio est ἀπεῖρξαν, cum glosso ἀπήγαγον, ἐκώλυσαν. (Suid. supra: Ἀπῆγεν· ἐκώλυεν, ἀπέτρεπε.) Harum interpretationum prior ad ἀπῆξαν pertinet." Brunck. "Ἀπεῖρξαν legitur etiam in Bar. 1. Mosq. a. e correct. Mosq. b. Dresd. b. et Ed. Florent." Erfurdt. "Γνώμης μ' ἀπῇξαν scr.
C videtur Abreschio Anim. ad Æsch. 28. Sic παραχθεὶς ἐκ τοῦ νοῦ, Pausan. 10, 23. quod cum ταραχθεὶς minime commutandum est. Παρενεχθεὶς, sc. τῆς γνώμης, Hippocr. Coac. 27. Sed ἀπῇξαν, ἐξέπεσον, magnam habet speciem; nam ἦξα, ἀπῇξα, quod Heath. cum aliis Æschylo Choëph. 950., Brunck. Aristophani tribuit Ran. 468., Tragici poetæ non usurpant, (notantibus etiam Erfurdt. et Hermann. ad Ajac. l. c. Vide nos in Ἄγω.) Aldus et vett. Codd. habent ἀπῆξαν, quod ambiguum esse negat Brunck., cum Librariis constans mos fuerit ἀπαΐσσω, ἀπῄξαν scribere. Etsi autem vulg. lectio non ita comparata, ut tolerari nequeat, potest tamen dubitari, ne poeta vel hoc modo scripserit, Κεἰ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι Γνώμην ἔπλαζον. Sic incertus scriptor ap. Suid. 3, 121. Πλάζοντος τοῦ δέους τὰς ὄψεις. Ajax ap. Liban. 4, 1042. de eadem re loquens, Ἀπεπλάνησέ με τῆς ἐγχειρήσεως ὁ δαίμων." Lobeck. J. Poll. 8, 152. Ἀπερρῆχθαι, ἀπεσχίσθαι, ἀπῆχθαι, ταράσσεσθαι. Glossæ: Ἄπαγε· Abduc,
D Abigo. Ἀπάγω· Abduco, Verro, Deduco, Perduco, Seduco, Aveho, Avoco. Ἀπάγομαι· Reduco. Ἀπήγαγον· Abduxi. Ἀπήγαγες· Abduxisti. "Ἀπάγω, ad Od. 6, 277. ad Herod. 540. Brunck. Aj. 448. Jacobs. Anth. 6, 319. 9, 425. ad Diod. S. 2, 105. 213. Boissonad. in Philostr. 496. Cattier. 69. Ἀπάγω ἑορτὴν, Pausan. 3, 279. (θυσίαν, v. Abresch. in Ἀνάγω citatum.) Ad stuprum, Verheyk. ad Anton. Lib. 95. ad Lucian. 1, 371. De aor. 1., ad Thom. M. 4, n. 6. (Witteri errorem supra in Ἄγω notavimus.) Valck. ad Xenoph. Mem. 249. Bibl. Crit. 1, 3. p. 48. Act. Traj. 1, 216. Valck. ad Phœn. p. 337. A re abducere, Fallere, Toup. ad Longin. 323. (" Robortellus et Manut. cum Mss. nonnullis, Ἀπάγει καὶ παραλογίζεται. Omnino vere. Τὸν ἀκροατὴν ἀπάγειν est Auditorem a re abducere, atque adeo fallere. Lucian. de Domo: Ταῦτα πάντα, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὐχ ὁρᾶτε, ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκροατὴν, καὶ πρὸς τὴν θέαν ἀποστρέφει.') Ἀπάγω sc. ἐμαυτὸν,

Albert. Peric. Cr. 94." Schæf. Mss. Demosth. adv. Lept. 15. p. 21. Τάχα τοίνυν ἴσως ἐκεῖνο λέγειν ἂν ἐπιχειρήσειε Λεπτίνης, ἀπάγων ὑμᾶς ἀπὸ τούτων, ὡς αἱ λειτουργίαι νῦν μὲν εἰς πένητας ἀνθρώπους ἔρχονται, κ. τ. λ. "Vulgaris fallacia rhetorum, τὸ ἀπάγειν ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως, Demosth. de Fals. Leg. 330. d. Paulo gravius pro consilio suo Æsch. in Ctes. 444. a. Ἀπαγαγὼν ὑμᾶς ἄπωθεν ἀπὸ τοῦ κλέμματος. Quæ verba nondum exputo cur solicitarit Valck. ad Theocr. Adon. 238." F. A. Wolf. Verba Valck. sunt hæc:—"Ἀποικεῖν τινὸς significare etiam potuit Alicunde longe remotum esse. Hæc interdum vis est præpositionis in ἀποκαθεύδειν, ἀποκεῖσθαι, ἀπογενέσθαι. Ultimum hoc est Thuc. 1, 39. Τῶν ἁμαρτημάτων ἀπογενόμενοι τῆς ἀφ' ἡμῶν αἰτίας τὸ ἴσον ἔξετε. Accuratissimus in talibus H. Steph. dubitabat, an non scribi deberet τ. ἁ. ἄπο γενόμενοι. ('Si ἄπο γενόμενοι scribere malimus,' inquit, 'non carebit exemplo, ut opinor, iste particulæ ἄπο usus.' Ἄπο γενόμενοι, marg. Ar. Bar. Cass.) Ap. Suid. legitur: Ἄπο· πόῤῥω, μακράν. Ἐν τοῖς Οὐσβαῖς τοῦ κινδύνου ἄπο ἐγένετο, ἀποδράσας τὰ ξίφη. (Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄπο· πόῤῥω, μακράν. Apollon. R. 2, 329. Νηὸς ἄπο * προμεθέντες ἐφιέμεν. 'Sic Codd. In A. voci ἄπο apposita glossa μακράν. Vulgo ἀποπρὸ μεθέντες.' Brunck. Schol. Cod. Par. Τὸ δὲ ἀπόπρο, l. ἀποπρὸ, τὸ μακρὰν, quæ in edito Schol. desunt.) Legitur in Æsch. c. Ctes. 68. Ἀπαγαγὼν ὑμᾶς ἄπωθεν ἀπὸ τοῦ κλέμματος, quibus v. ἄπωθεν eximenda est, supra voculam ἀπὸ olim scripta ut interpretamentum: Demosth. c. Timocr. 442. Βούλομαι μικρὰ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν· ἔσται δὲ ταῦτα οὐκ ἀπὸ τοῦ πράγματος. Harpocr. "Ἀπὸ τοῦ πράγματος· ἀντὶ τοῦ ἄπωθεν, Δημοσθένης Κατ' Ἀνδροτίωνος. Nihil hic ab ullo fuit annotatum, ubi error est s. ipsius Harpocr. s. Librarii: non enim in hac leguntur oratione verba, sed in ea, quam dicebam, Κατὰ Τιμοκρ." Omnino recte, ut nos quidem judicamus, Æschinis locum correxit Criticus summus. Nam ἄπωθεν ἀπὸ nescit Atticæ linguæ elegantia. Saltem prosa oratione utentibus vel dicendum ἄπωθεν sine ἀπὸ, vel ἀπὸ sine ἄπωθεν. Antipho 718., Καὶ ἄπωθεν τῶν χωρίων. "Alciphro 1, 1., Ἄπωθεν τῆς ἀκτῆς." Schæf. Mss. Vocis ἄπωθεν interpolationis h. l. suspicionem auget, quod Attici perraro ea utantur. In Æschine alibi, quod sciamus, non legitur, nec in Demosth. Lysiæ, Isæi, Xenoph. et Luciani Indicibus reperitur, nec in Ms. Hippocr. Indice penes S. Parrium. Tuetur tamen vulg. lect. ἄπωθεν ἀπὸ Lobeck. ad Ajac. 740. p. 334., a Schæf. Mss. indicatus:—"Ἔνδοθεν ἔξω στέγης παρήκειν dicitur ἐξηγητικῶς, ut ap. Plaut. Cist. 2, 2, 137. Intus proferto pateram foris. Herod. 3, 165. Αὐτίκα ἐκέλευε ἐκ τῆς ταφῆς τὸν Ἀμάσιος νέκυν ἐκφέρειν ἔξω: 2, 143. Ἐσαγαγόντες ἐς τὸ μέγαρον ἔσω ἐὸν μέγα: 156. (imo 175.) Ἔσω γάρ μιν ἐς τὸ ἱρὸν φασι τῶνδ' εἵνεκα οὐκ ἐσελκύσαι. Aristoph. Plut. 238. Κατώρυξεν κατὰ τῆς γῆς κάτω. Æsch. c. Ctes. (l. c.) Ἀπαγαγὼν ἡμᾶς ἄπωθεν ἀπὸ τοῦ πράγματος, quibus ἄπωθεν eximendum esse Valck. (l. c.) persuadere conatur. Thuc. 1, 133. Ἐς ἣν (καλύβην) τῶν Ἐφόρων ἐντός τινας ἔκρυψεν, ubi ἐντὸς redundare observat H. Steph." "In quibus verbis," inquit Abresch. Diluc. Thuc. 136., "recte observat Steph. ἐντὸς abundare, et omittit Cod. Clar. (probante Wassio,) possetque adeo ortum videri ex interpr. τοῦ ἐς ἣν, verum similis exempli pleonasmi occurrunt passim." Abreschii verba repetiit Gottleber. Etym. M. Βέλος· παρὰ τὸ βάλλω, τὸ τιτρώσκω, πᾶν γὰρ ἀπὸ * μήκοθεν βαλλόμενον βέλος εἴρηται. "Ἀπαγαγεῖν ἐπ' αὐτοὺς, et ἀπῆγον ἐπ' ἀλλήλους, 30, 13, 6. et 8. (Τῶν δὲ διαπορούντων, ὑπέδειξέ τις τῶν ῥαβδούχων ἐπιστρέψαντας ἀπαγαγεῖν ἐπ' αὐτοὺς, καὶ ποιεῖν ὡσανεὶ μάχην. Ταχὺ δὲ συννοήσαντες οἱ αὐληταὶ, καὶ λαβόντες οἰκείαν, supplet Casaub. ἔννοιαν, Vales. ἐξουσίαν, ταῖς ἑαυτῶν ἀσελγείαις, μεγάλην ἐποιήσαντο σύγχυσιν. Συνεπιστρέψαντες γὰρ τοὺς μέσους χοροὺς πρὸς τοὺς ἄκρους, οἱ μὲν αὐληταὶ φυσῶντες ἀδιανόητα καὶ διαφέροντες τοὺς αὐλοὺς, ἀπῆγον ἀνὰ μέρος ἐπ' ἀλλήλους· ἅμα δὲ τούτοις ἐπικτυποῦντες οἱ χοροὶ καὶ * συνεπεισιόντες τὴν σκηνὴν, ἐπεφέροντο τοῖς ἐναντίοις, καὶ πάλιν ἀνεχώρουν ἐκ μεταβολῆς.) de

A tibicinibus in scena nescio dictum ne sit e verbi τῆς scenæ proprio, an ἐπαγαγεῖν et ἐπῆγον sit legendum." Lex. Polyb. Obiter monemus in Lex. illo Polyb. verbum συνεπεισιέναι desiderari. Xenoph. K. Π. 6, 2, 11. p. 370. Ὁ θεὸς ἀπάγων ἡμᾶς κατὰ μικρὸν ἐκ τοῦ χειμῶνος εἰς—θάλπη, "Faciens ut hyems desinat," Lex. Xenoph. Valck. ad Scap. marg. e Luciani Navigio 2. affert: Τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο μειράκιον ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε, τὸ τὴν καθαρὰν ὀθόνην ἐνδεδυκὸς, ἀναδεδεμένον ἐς τοὐπίσω τὴν κόμην, ἐπ' ἀμφότερα τοῦ μετώπου ἀπηγμένην, Utrinque a fronte abductam.]

Ἄπαγε, Apage, Apagesis. Adv. est rejicientis, s. abominantis, vel potius imperativus verbi ἀπάγω adverbialiter positus, s. usum adverbii habens. Interdum casum ipsius verbi retinet, videlicet accusativum, ut ap. Greg. Ἄπαγε τὴν δούλην ὄντως ὑπόνοιαν, i. Absit ut de eo tanquam Deo quicquam servile intelligas significatum a Scriptura. Sic Cod. Cum genit. etiam ponitur, idque frequenter. Philo de V. M. 3. Ἄπαγε βεβήλων καὶ ἀνοσίων ἐνθυμημάτων,

B Apagesis ista profana et scelerata cogitata. Theophyl. 52, Ἄπαγε τῆς ἀκολάστου μέθης ἀκόλαστε. Synes. Ep. 3. Ἄπαγε τοῦ νόμου, Apagesis istam legem, q. d., imperat. formam retinendo, Recede, vel Facesse procul ab hac lege, accipiendo ἄπαγε tanquam verbum ἀμετάβατον, ut in exemplis supra citatis. Posset etiam exponi, Remove te a lege. Sic et in ceteris duobus locis, ubi genit. jungitur, et in aliis omnibus hujusmodi. ‖ Ἄπαγ' εἰς μακαρίαν, Proverb. Vide Μακαρία. Ἄπαγε ξένον ἐν χειμῶνι, Apage hospitem in tempestate, aliud Proverbium [illegible] lege Erasm. ["Ἄπαγε, T. H. ad Lucian. 1, 222 (35. Reitz.) Desine, Valck. ad Phœn. p. 575." Schæf. Mss. Vide Barth. Advers. 992. Theophr. Char. 25. Ἄπαγ' ἐς κόρακας, Abi in malam rem. "Attici dicunt hoc sensu etiam ἔῤῥ' ἐς κόρακας, βάλλ' ἐς κόρακας, et ἐς κόρακας, simpliciter: Spanh. ad Aristoph. Plut. 394. Thom. M. 370. Bergl. ad Alciphr. 62." Fischer.] ‖ Ἄπαγε τὸν μώθωνα ἀπὸ κώπης, est etiam Proverbiale dictum quod Erasm. interpr. Aufer Mothonem

C a remo. Vide ejus sensum ap. Eundem. Item Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας, quod proverbialiter dicebatur, Abduc me in lapidicinas. Vide ap. eundem Erasm. qui e Suida ceterisque colligit quæ ad hæc Proverbia pertinent. Licet autem VV. LL. sequens, hæc Proverbia post ἄπαγε posuerim significans Apagesis, nihil tamen aliud videtur esse ἄπαγε in his quam imperativus. Fortasse autem in Ἄπαγε τὸν μώθωνα ἀπὸ κώπης possit et aliter exponi ἄπαγε, quam ab Erasmo exponitur. [Suid. Ἄπαγε· γενικῇ, παῦσαι, μὴ γένοιτο. Καὶ παροιμία, Ἄπαγε ξένον ἐν χειμῶνι, ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν. Eadem Zonar. nisi quod ap. eum desit v. γενικῇ. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ., Ἄπαγε· παῦσαι, μὴ γένοιτο: Λεξ. ῥητορ., Ἄπαγε ξένων (l. ξένον) ἐν χειμῶνι, παροιμία ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν. Suid. Ἄπαγε μόθον ἀπὸ κώπης· παροιμία ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν, καὶ παρὰ καιρὸν τοῖς σπουδάζουσιν ἐνοχλούντων. "Duo Mss. Par. habent μῶθον, per ω μέγα. Sed quid hoc? F. l. μῦθον, quam conjecturam Wolfio etiam in mentem venisse video. (Sed quid μῦθον ad κώπης?)

D Certe vox illa a vulg. lect. quam minimum recedit, et sensui proverbii hujus optime convenit. Diogenian. Proverbium hoc sic effert et interpretatur: Ἄπαγε μόθωνα ἀπὸ κώπης· ἐπὶ τῶν διοχλούντων παρὰ καιρὸν τοῖς σπουδάζουσιν, ὁ γὰρ μόθων φορτικῆς ὀρχήσεως εἶδος, Aufer mothonem a remo, in eos, qui seriis negotiis intentos intempestive interpellant, Mothon enim molestæ saltationis genus est. Hanc lect. secutus est Erasm." Kuster. Et quidem recte secutus est; nam motho proprie dicitur de Quodam nauticæ saltationis genere. J. Poll. 4, 101. Ὁ δὲ μόθων, φορτικὸν ὄρχημα καὶ ναυτικόν. Suid. Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας· παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ ὑποφερόντων τὰ ἀνάξια. Φασὶ γὰρ ὅτι Φιλόξενος, ὁ Διθυραμβοποιὸς, Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ συνῆν· ἕωλα δὲ αὐτοῦ ποιήματα ἀναγινώσκοντος, οὐκ ἐπῄνει· ἐφ' οἷς ὀργισθεὶς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπαχθῆναι εἰς τὰς λατομίας, εἶτα πάλιν μετεκαλέσατο αὐτὸν, ἐλπίζων ἐπαινέσαι αὐτοῦ τὰ ποιήματα· ὁ δὲ μὴ ἐθέλων ἐπαινεῖν, ἔλεγε τὸ προκείμενον. Idem alibi: Εἰς λατομίας. Φιλόξενος, ὁ Διθυραμβοποιὸς,

οὐκ ἀνεχόμενος τῶν Διονυσίου τοῦ τυράννου ποιημάτων ὡς φαύλων, ἐνεβέβλητο ὑπ' αὐτοῦ (αὐτοὺς a Kustero editum est, αὐτοῦ recte exhibet Ed. Mediol.) εἰς τὰς λατομίας· ὕστερον δὲ ταῖς τῶν φίλων δεήσεσιν ἀπολυθεὶς, καὶ αὖθις ἀκροώμενος ἐξανέστη· τοῦ δὲ Διονυσίου ἐπερωτῶντος τὴν αἰτίαν, λέγεται τοῦτο εἰπεῖν, ὡς κρεῖττον εἶναι ἐκεῖ διατρίβειν, ἢ τῶν αὐτοῦ ποιημάτων ἀνέχεσθαι, τοῦτο ἐπειπών· Οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος, (" eadem verba Gephyræis olim oraculi loco reddita fuisse leguntur, v. Eust. ad Il. Γ. p. 408." Kust.) ὅπερ ἐστὶ τῆς χελώνης. Cf. eund. Suid. in Φιλόξενος et Φιλοξένου Γραμμάτιον.]

[Ἀπάγω in var. lect. permutatur cum ἄγω. Xenoph. K. A. 7, 6, 29. Καὶ μὴ πρότερον ὑμᾶς ἀγαγεῖν, all. ἀπαγαγεῖν: K. Π. 5, 1, 12. Οἴκαδε σὺν σοὶ ἡμᾶς ἀπάγαγε, margg. ἄγε. Et cum ἐπάγω. " Judith. 8, 30. Ἀπήγαγεν ὅρκον ἐφ' ἡμᾶς. Sed rectius legere videtur Cod. Alex. ἐπήγαγεν, cum ἀπαγ. hoc modo dici posse vix videatur." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Et cum κατάγω. Hierocles p. 92. Needh. Πῶς γὰρ ὁ κακίας εἶναι καρποὺς τὰ ἀλγεινὰ τιθέμενος, οὐ φεύξεται τὴν εἰς ταῦτα κατάγουσαν αὐτὸν αἰτίαν; ubi Cod. Med. præbet ἀπάγουσαν, teste J. C. Wolfio Diss. Epist. in Hieroclem p. 24. Et cum παράγω. Xenoph. K. Π. 5, 4, 20. Οὐ τὸ αὐτό ἐστι προσάγειν τε καὶ παράγειν, all. ἀπάγειν, quod in seqq. legitur, v. Zeun.]

" Ἀπακτέον, Abducendum, vel Retrahendum." [Gl. Ἀπακτέοι· Ducendi. " Plut. Mor. 1, 33." Schæf. Mss.]

Ἀπαγωγὴ, Abductio. Item peculiariter Abductio in carcerem, Conjectio in carcerem, ut Polyb. τὴν ἀπαγωγὴν Λεοντίου dixit, vide B. 214. [Polybii locus est 5, 27. Εἰ μὲν πρὸς ἄλλο τι πεποίηται τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ Λεοντίου. " Sic voluisse Casaub., refert Marcus ex ora Basil. idque unice probarunt Reisk et Ernest. videntes præsertim præcedere verbum ἀπαγαγεῖν, (Ἀπαγαγεῖν ἐκέλευσε τὸν Λεόντιον πρὸς τὴν ἀναδοχήν.) Eodemque modo h. l. Polybii recitavit Bud. Comm. L. G. et ex eo H. Steph. Quorum auctoritati concessi, licet in vulg. scripturam ἐπαγωγὴν Codd. nostri consentiant omnes, (Reg. B. ἀπαγωγὴν,) et ap. Lexicographos etiam, Hes. Suid. Etym. ipsum hoc nomen ἐπαγωγὴ per αἰχμαλωσία exponatur, de qua notatione cf. VV. DD. ad Hes. v. Ἐπαγωγάς, (et nos in Ἐπαγωγή.)" Schweigh.] Sic ex Es. 14, (17.) affertur, Τοὺς ἐν ἀπαγωγῇ οὐκ ἔλυσε, Non liberavit eos qui in carcerem abducti erant, vel Qui in carcere erant. Suid. ἀπαγωγὰς exponit αἰχμαλωσίας. [" Es. 10, 4. Τοῦ μὴ ἐμπεσεῖν εἰς ἀπαγωγὴν, Ne incidat in captivitatem. Lex. Cyrilli Ms. Brem. Ἀπαγωγῆς· αἰχμαλωσίας. 3. Esdr. 8, 27. Ἡ ἀργυρικῇ ζημίᾳ ἢ ἀπαγωγῇ. Sir. 38, 21. ἀπαγωγὴ de Abductione mortui usurpatur." Biel. Thes. Suid.: Ἀπαγωγάς· αἰχμαλωσίας, * ἀδυνατίας. " Quamvis sic omnes Edd. habeant, nec Mss. ut puto, discrepent, vocem tamen illam explodendam puto, utpote nec Græcam, nec h. l. sensui convenientem." Kust. Lege * ἀδυναστείας, vel * ἀδυναστίας. Bekkeri Συναγ. Λεξ. ῥητορ.: Ἀπαγωγάς· αἰχμαλωσίας, ἢ ἀδυναστείας. Ceterum fallitur Kust. negans v. ἀδυνατίας Græcam esse. Nam satis Græce diceretur ἀδυνατία pro Ionica et Attica forma ἀδυνασία. " Ἀδυναμία, vel ἀδυνασία, ἀδυνατία: ἀδυνασία, Ionice, pro ἀδυνατία, Herod. (3, 79.) et Thucyd. 7, 8. (8, 8.:) ἀδυναστία, Dionys. H. Rhet. i. q. ἀδυνατία et ἀδυναμία." Schneider. Lex. Dionysii locus est 1037. Reisk. Ὅτι παχύντητος καὶ ἀδυναστίας ἔδοξεν εἶναι μηνύματα τὰ τοιαῦτα. " Si ἀδυναστίας (forte V. D. scripsit ἀδυνασίας, aut ἀδυναστείας,) vel ἀδυναμίας malis, facile patiar." Sylburg. " Aut ἀδυνασίας, aut ἀδυνατίας." Reisk. Ἀδυναστεία derivandum esset ab * ἀδυναστεύω, (quod verbum Lexica non agnoscunt,) unde * ἀδυνάστευτος, de quo Schæf. Mss. consuli jubet Reizii Belg. Gr. 629. Ἀδυναστεία autem, quod extat in Grammat. S. Germ. l. c., recentiores in ἀδυναστία mutarent, unde ἀδυναστίας in hoc Dionysii loco, quod contra Codd. auctoritatem non est solicitandum, præsertim cum Dionys. novas verborum formas haud semel usurparit. Ἀδυνατία vero ab ἀδυνατέω e Gr. linguæ ratione formari quidem potest, sed præstat tamen id accipere pro

A ἀδυνασία dictum, ut tradit Schneider. l. c. Sic ἀνοητία ἀνοησία, * ἀκρατία ἀκρασία, * ἱκετία ἱκεσία, ἀθλοθετία ἀθλοθεσία, ψευδοκλητία ψευδοκλησία, νουθετία νουθεσία. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ἀνοητία· ὡς νουθετία, * μοιχοκλεπτία, * φιλοποτία, λυχνοκαυτία, ἀθλοθετία, ἀκρατία. Thuc. 7, 8. Ἡ κατὰ τὴν τοῦ λέγειν ἀδυνασίαν, ubi Wass. " Marg. (Dan.) ἀδυναμίαν. Alterum tamen Grammatici veteres ap. Eurip. olim extitisse aiunt. (Imo Grammaticorum veterum nemo Euripidi vocem ἀδυνασία tribuit.) Δύνασις exponitur δύναμις. Vide Hes. Unde Glossæ corrigendæ: Ἀδυνατία· Impotentia. Ἀδυναστία· Inpotencia. Scribe meo periculo ἀδυνασία. Dionys. H. (l. c.) Παχύντητος καὶ ἀδυναστίας ἔδοξεν εἶναι μηνύματα τοιαῦτα. Et hic vera lectio est ἀδυνασίας. Libri veteres tacent, sed res ipsa loquitur." " Ἀδυνασία rursus est 8, 8. ubi Schol. Cass. Σημειῶσαι, ἀδυνασία εἴρηται. J. Poll. 3, 122. 6, 145. tam ἀδυνασία, quam ἀδυναμία, recte dici putat." Duker. " Ἀδυνασία merito probat Pollux, (imo utramque formam probat;)
B ut enim ab ἀδύναμος est ἀδυναμία, sic e δύνασις fit ἀδυνασία, quomodo a πρᾶξις oritur ἀπραξία, et ejusdem formæ alia multa." Abresch. Diluc. Thuc. 667. " Frequentius sane ἀδυναμία, in quod et mutatum insolentius illud: non minus ἀνάλογον tamen et ἀδυνασία, non a δύνασις, ut vult Abresch. quod non extet, (imo extat ap. Hes. ut et V. Ass. notaverat, ubi Kuster. Abresch. Darnaw. et Albertius consuli jubent Eurip. Iph. A. 1090. Ion. 1012 Herc. F. 776. et Soph. Antig. 1068. Adde Eurip. Andr. 483.) sed a δύνασαι, 2 pers. præs. pro δύνῃ, aut a δυνατος, sicut ab ἀθάνατος fit ἀθανασία, ab εὔκρατος εὐκρασία, et ἄτακτος ἀταξία, εὔτακτος εὐταξία, ἄπρακτος ἀπραξία, quin a θάνατος θανάσιμος." Bauer. De nominibus in σια, τεια, τια desinentibus omnino v. quæ copiose et erudite disputavit Lobeck. in Diss., nondum editt., ad Phrynichi Ecl. Noster:—" Ἀδυνασία, i. q. ἀδυναμία, Thuc. 7, (8.) nam quod Antipho dicit ἡ τοῦ λέγειν ἀδυναμία, ab eo dicitur τοῦ λέγειν ἀδυνασία." Antiphontis locus est 703. Reisk. Ἐν τούτῳ με βλά-
C πτει ἡ τοῦ λέγειν ἀδυναμία. Sed et hic scribe ἀδυνασία. Nam Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀδυναμία· ἐρεῖς, ὡς Δημοσθένης (de Fals. Leg. 399. Χρόνον δεῖ δοθῆναι τῇ τῶν πολλῶν ἀδυναμίᾳ.) Καὶ ἀδυνασία, ὡς Ἀντιφῶν καὶ Θουκυδίδης. Καὶ ἀδυνατία, ὡς Δεινόλοχος. Thom. M.: Ἀκρατία, ἀδυνασία, καὶ ἀνοητία παρὰ Θουκυδίδῃ μόνῳ· ἀκρασία δὲ, ἀδυναμία, καὶ ἄνοια, καὶ παρ' ἐκείνῳ, καὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς, ubi v. Interprr. " Ἀκρατία, Xenoph. 259, 18. ibi autem et alibi ap. Xenoph. ἀκρατεία, sic etiam h. l. leg.)" Valck. Nott. ad Thom. M. ad calcem Epistt. D. R., L. C. V., et aliorum ad J. A. Ernest. p. 144. Utrum vero ἀκρατία an ἀκρατεία in Thomæ loco scribas, nihil omnino interest, sed sine dubio pro ἄνοια scr. ἀνοησία. Non enim recte ἄνοια, sed ἀνοησία, τῷ ἀνοητία opponeretur. Emendationem firmat Mœr. Ἀνοητίαν, Ἀττικῶς· ἀνοησίαν, Ἑλληνικῶς, ubi Pierson. Polluci 4, 9. pro vulgg. Τὰ δ' ἐναντία τούτοις, ἀνεπιστημοσύνη, ἄγνοια, ἀγνωσία, Ἀντιφῶν δὲ ἐπὶ τούτου καὶ ἀγνωμοσύνην λέγει, ψεῦδος, ἄνοια· τὸ
D γὰρ ἀνοησία (Ms. Jung. ἀνοητία), σκληρὸν, rectissime, ἀνοητία· τὸ γὰρ ἀνοησία σκληρὸν, restituit. " Nota illud ἀνοητία Ms., quod et supra in Ms. Aristophani tributum 2, 228." Jungerm. Locus est hic: Ἀνοητία (l. Ἀνοησία,) ἄνοια, ἐπίνοια, πρόνοια· καθὼς Ἀντιφῶν, ἐπινόημα· καὶ ἀνοησία (l. ἀνοητία e Ms. Jung.), ὡς Ἀριστοφάνης. " Ἀνοησία: Ms. ἀνοητία. Quasi hoc Aristoph. dixisset. Vulgo idem modo præcessit. Miror vero H. Steph. hæc non aspexisse. Forte enim incidi in locum ejus Thesauri:—' Item ἀνοητία Attice, quod lingua communi ἀνοησία, Insipientia, Stultitia, quod Bud. e quodam Grammatico annotat, cujus nomen non profert.' Atqui si Ms. credimus, Aristophanicum est illud ἀνοητία, et ἀνοησία fuerit Pollucis tamen. (Ut supra monuimus, e Ms. illo reponendum ἀνοητία, quo vocabulo usus est sine dubio Aristoph. Ἀνοησία tamen tanquam Aristophanicum affert Brunck. in Aristoph. Fragmm. ex incertis Comœdiis. Sed, si V. D. secum reputasset quæ paulo post ex J. Poll. 3, 140. citat, Ἀθλοθεσία, ἤ, ὡς Ἀριστοφάνης, ἀθλοθετία, et quæ ap. Mœr. legerat,

'Ανοητίαν, 'Αττικῶς· ἀνοησίαν, 'Ελληνικῶς, sententiam suam forte mutasset. Fœde corrupta est glossa hæc in Bekkeri Συναγ. Λ. χρ.: 'Ανοησίαν· τὴν ἄνοιαν, 'Αριστοφάνης. Vel scr. 'Ανοησίαν—ἀνοητίαν, vel potius, 'Ανοητίαν—ἀνοησίαν. Nam v. ἀνοησία recentioribus scriptoribus et Grammaticis relinquenda est.) Imo et infra ap. J. Poll. 4, 9. (l. c.) repetitur illud ἀνοησία, et vocatur σκληρὸν, ubi tamen Ms. (sed perperam) ἀνοητία habet. Est alias illud ἀνοησία et ap. Etym. v. 'Αβελτερία, ('Αβελτερία, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η ἀβελτηρία, ἀνοησία, μωρία, ἡ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκουσα, ἀπὸ τοῦ ἀβέλτερος. Eadem verba extant et in Etym. Gud. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αβελτερία· ἀνοησία.) Unde emendo et Suid. ap. quem male est, Καὶ ἀβελτηρία· ἡ ἀφροσύνη, ἡ ἀνωσία, cum sit leg. ἀνοησία." Jungerm. Neque aliter legitur in Ed. Mediol. et Kuster. Hes.: 'Αβελτερία· ἀφροσύνη, ἄνοια. Etiam hic rectius forte ἀνοησία scripseris, ut Hesychio et ceteris Lexicographis inter se conveniat. Error e scribendi compendio ortum habuit. Vulg. lect. in Thuc. ἀδυνασία tuetur glossa hæc in Bekkeri Anti-Atticista obvia, 'Ασυνεσία· Θουκυδίδης τρίτῳ: et Συναγ. Λεξ. χρησ., 'Αξυνεσία· Θουκυδίδης τρίτῳ. Imo ἕκτῳ: nam 6, 36. legitur, Τοὺς δ' ἀγγέλλοντας τὰ τοιαῦτα, καὶ περιφόβους ὑμᾶς ποιοῦντας, τῆς μὲν τόλμης οὐ θαυμάζω, τῆς δὲ ἀξυνεσίας, εἰ μὴ οἴονται ἔνδηλοι εἶναι. Adde ἀπαιδευσία, ap. Eund. 3, 84. 'Απαιδευσίᾳ ὀργῆς πλεῖστον ἐκφερόμενοι. Aristoph. tamen, cui placuit forma ἀνοητία, dixit ἀφασία. Anti-Atticista: 'Αφασία· 'Αριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (904. ἀφασία τις τοί μ' ἔχει,) καὶ ὁ ποιητής· Δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε Il. P. 695. Od. Δ. 704. Sed ut ad v. 'Απαγωγὴ revertamur, Zonar. 'Απαγωγάς· αἰχμαλωσίας. " V. c. Jes. 10, 4. 14, 7. (imo 17.) Cyrill. Ms. 'Απαγωγή· αἰχμαλωσία, ἀπάτη." Tittmann. " Εἰς ἀπαγωγὰς et in carceres ἐμβάλλειν emend. J. Chrysost. 3, 151." Valck. ad Scap. marg. J. Poll. 6, 154. Αἰκίας, βλάβης, ἀπαγωγῆς, ubi Kuhn. " Abductionis in carcerem, in judicium, ad supplicium denique."] || 'Απαγωγή, Scriptum quod magistratui exhibebatur de conjiciendo quopiam in carcerem. Suid. ['Απαγωγή· μήνυσις ἔγγραφος διδομένη τῷ ἄρχοντι, περὶ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. 'Ενταῦθα ὁ Λυκίνιος κατὰ πρόφασιν ἀπαγωγῆς ἀφικόμενος. Τὸ οὖν ἀπαγωγὴ δίκης ἐστὶν εἶδος, ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν, ἀπήγοντο δὲ οἱ κακοῦργοι πρὸς τοὺς ἕνδεκα. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Απαγωγή· μήνυσίς ἐστιν ἔγγραφος, διδομένη τῷ ἄρχοντι περὶ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν ὁδεῖνα (sic,) ἀπάγειν καὶ ἀπάγεσθαι τὸν κακοῦργον, ἀπήγοντο δὲ εἰς τὸ δεσμωτήριον πρὸς τοὺς ἕνδεκα. 'Απαγωγή· δίκης ἐστὶν εἶδος, ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν, ἀπήγοντο δὲ οἱ κακοῦργοι πρὸς τοὺς ἕνδεκα, λέγεται δὲ ἀπαγωγὴ καὶ ἡ αἰχμαλωσία, καὶ ἡ τινος κομιδή, οἷον ἡ ἀγωγή. Et Λεξ. ῥητορ.: 'Απαγωγή· καὶ ἐπὶ τίσιν ἐγίνετο, καὶ πρὸς τίνας; ὠνόμασται μὲν ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν καὶ ἀπάγεσθαι τὸν κακοῦργον, ἀπήγοντο δὲ εἰς τὸ δεσμωτήριον πρὸς τοὺς ἕνδεκα.] J. Poll. [8, 41. Φάσις, ἔνδειξις, ἀπαγωγή, ἐφηγεῖσθαι, ἀνδρολήψιον, εἰσαγγελία: 49. 'Η δὲ ἀπαγωγή, ὅταν τις ὃν ἔστιν ἐνδείξασθαι μὴ παρόντα, τοῦτον παρόντα ἐπ' αὐτοφώρῳ λαβὼν ἀπάγῃ.] Hesych. ['Απαγωγή· ἡ τῶν κακούργων πρὸς τοὺς ἐν δικαστηρίῳ παράδοσις, ἡ ἀπαίτησις, ἀποκομιδή. " Forte melius, πρὸς τοὺς ἕνδεκα παράδοσις, ut ap. Harpocr. (v. supra 'Απάγω,) et Suid. habetur." Salmas. de Modo Usur. 774. Sed conjectura hæc paulo audacior est, τοὺς ἕνδεκα nempe, pro τοὺς ἐν δικαστηρίῳ. Sic tamen " et Duport. ad Theophr. Char. 315. et Stanl. Advers. Mss. allato præterea Ulpiano 208. a. 'Απαγωγὴ δέ ἐστιν ἡ τῶν κακούργων πρὸς τοὺς ἕνδεκα παράδοσις. Consentit Kuster." Albert. " Bud. Comm. L. Gr. 260. docet esse τὴν φάσιν καὶ ἔνδειξιν, quæ fit ante sententiam dictam. Hic autem Hes. docet etiam notare τὴν ἀποκομιδὴν, quæ τὴν ἀπόφασιν sequitur. Vide Chrysost. 6, 825. ῎Εδωκεν ἐξουσίαν αὐτῇ (νηστείᾳ) μετὰ ἀπόφασιν, μετὰ ἀπαγωγὴν τοὺς ἀπαγομένους τὴν ἐπὶ θανάτου ἐκ μέσης ἀναρπάσαι, vel ἁρπάσαι, τῆς ὁδοῦ." Verweius. De v. ἀπαγωγὴ omnino v. quæ copiose et docte disputavit Salmas. l. c. 772. et seqq. Theophr. Char. 6. 'Απάγεσθαι κλοπῆς. " Notabis κυριολεξίαν in phrasi ἀπάγεσθαι κλοπῆς: nam ἀπαγωγὴ in Foro Atheniensi proprie dicebatur de furto, sicut ἔνδειξις de aliis criminibus. Quanquam alii veteres, quibus potius assentior, ἔνδειξιν et ἀπαγωγὴν ita distinguunt, ut illa sit Absentis delatio, hæc Præsentis in jus abductio, quando aliquis manifesti criminis convictus in carcerem et ad undecemviros rapiebatur." Casaub. Lucian. Phalar. Pr. 3. p. 190. "Υβρεις δὲ παρθένων, ἢ ἐφήβων διαφθοραί, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαί, ἢ δορυφόρων ἐπιπέμψεις, ἢ δεσποτικὴ τις ἀπειλή, ἀποτρόπαιοι καὶ ἀκοῦσαι ἦν. Quæ recte vertuntur Conjugum abductæ, sed Schol. hæc notavit: 'Απαγωγαί· μηνύσεις ἐγγεγραμμέναι διδόμεναι τῷ ἄρχοντι παρὰ (l. περὶ) τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. " 'Απαγωγή, Actio adversus furem aliumve facinorosum, quo flagrante in delicto deprehenso ad judices rerum capitalium aut carcerem rapitur." Reisk. Ind. Demosth. " ' 'Απαγωγή, *A warrant*. Οἱ ἕνδεκα οἱ παραδέξαμενοι τὴν ἀπαγωγὴν ταύτην, 503. ῎Ενοχος τῇ ἀπαγωγῇ, ib.' Tayl. Libellus exponens de causa, cur aliquis in alium actione ἀπαγωγῆς, (s. de necessitate cujus ris huic reo irrogandi,) velut in furem aut sicarium, utatur. Τῇ ἀπαγωγῇ ἐπεγέγραπτο, ὅτι ἐπ' αὐτοφώρῳ sc. εἴληπται ἀνδροφόνος, 502." Reisk. Ind. Lysiac.] || 'Απαγωγή, Reductio, ut ἡ εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπαγωγή, Reductio ad impossibile. B. 214. [" 'Απαγωγὴ εἰς ἄτοπον, Deductio ad absurdum. Sopr. r. Διαιρ. Ζητ. 384. Apsin. Rhet. 699. Ulpian. ad Demosth. Leptin. 294. 'Η εἰς ἄτοπον ἀπαγωγὴ γίνεται, ὅταν ἐξ ἀνάγκης ἀκολουθῇ τὰ ἄτοπα τοῖς προηγουμένοις· ὅταν δὲ ἡ φύσις τῶν πραγμάτων μὴ τοιοῦτον δει νῦν τὸ γινόμενον, τηνικαῦτα οὐ ῥητέον τὴν εἰς ἄτοπον ἀπαγωγήν." Ernest. Lex. Rhet. || 'Απαγωγὴ φόρου, Pensio tributi, Herod. 1, 6. 27. 2, 182. Vide 'Απάγω, et Abresch. in 'Ανάγω citatum. " Wessel. ad Herod. 192." Schæf. Mss. || 'Απαγωγή, Vectio, Vectura. " Thom. M. 331. ('Επὶ δὲ τῆς κομιδῆς καὶ φορᾶς, ἀγωγή, καὶ ἀπαγωγή, καὶ ἐπαγωγή.)" Schæf. Mss. Cass. Dio 113. Καὶ τὴν ἀπαγωγὴν αὐτοῦ τῶν ἐπιτηδείων ἀφελέσθαι. " Malim ἐπαγωγὴν, quod est (512, 85. 589, 7. et) ap. Thuc. 7, 4. et 24. sic et Od." Reimar. Cf. 'Επαγωγή. || 'Απαγωγή, Magica animarum depulsio, Sacrum piaculare. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: 'Απαγωγή· δηλοῖ μὲν καὶ ἕτερα, λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ ἀποδιοπόμπησις, ἐπαγωγὴ δ' ἐστὶ κατάδεσμοι καὶ τοιαῦται γοητεῖαι φαρμάκων καὶ ἐπαοιδῶν καὶ δαιμόνων προτροπαί. " Ruhn. ad Tim. 115." Schæf. Mss. Vide 'Επαγωγή. Idem Schæf. consuli jubet notata ad Lucian. 1, 371.]

'Απαγωγὸς, ὁ, ἡ, Abductor, Expulsor, Expellendi vim habens. 'Απαγωγὸς, Expulsor et expultrix, Depulsor et depultrix, Bud. Gorg. in Encom. Helenæ, Αἱ γὰρ ἔνθεοι διὰ λόγων ἡδοναὶ, ἐπαγωγοὶ μὲν ἡδονῆς, ἀπαγωγοὶ δὲ λύπης γίνονται, Adductrices voluptatis, abductrices mœroris, s. expultrices. [Jambl. de Myst. 2, 5. 'Επὶ δὲ τῶν ἀγγέλων τὸ λυτικὸν ἀπ' αὐτῆς καὶ ἀπαγωγόν. Synes. Hymn. 4. Μηδ' ἀπαγωγοῖς ῎Ατησι θεοῦ Νοσφιζοίμαν. Cf. Καταγωγὸς et 'Αναγωγός.]

῎Απακτος, Abductus, unde 'Απακτόω quod proxime sequitur.

'Απακτόω, κτῶ, pro ἀπάγω, Abduco. Soph. Ajace (574.) Καὶ δῶμ' ἀπάκτου. Ubi schol. exponens ἄπαγε, addit, ab ἄγω, ἄξω, ἦχα, ἦγμαι, ἦκται, fieri ἀκτὸν, a quo ἀπακτόω. Legitur tamen et aliter ille Soph. locus, ut dicetur in Πακτόω. [Alius Schol. Τὸ μὲν εὔχρηστον ῥῆμα καὶ σύνηθες τὸ ἀπάγω ἐστίν· ἐκ τούτου δὲ παράγεται τὸ ἀπάκτω, ὅπερ σπανίως εὑρίσκεται. Utrumque, et ἀπακτόω et ἀπάκτω, Gr. linguæ analogiæ adversatur. Ab ἀπακτὸς enim formaretur ἀπακτέω. " A πέπακται, 3 pr. p. aliud adj. πακτὸς, Lat. Pactus, unde Compactus. Hinc πακτόω, Defigo, obvium in Aristoph. Vesp. 128. (Lys. 265. Automed. Epigr. 11.) et Soph. Aj. 580. ubi nostris nunc legitur in Edd. Καὶ δῶμ' ἀπάκτου. Antiquum esse vitium Suid. monstrat, qui illud in suum recepit Lex. Ut error trahit errorem, Suid. istiusmodi erroribus plenus, omnes traxit recentiores Lexicographos, ex uno isthoc vitioso loco verbum nobis annumerantes ἀπακτόω, quod formatum putant ab ἀπάγω. Sed hoc contrarium prorsus est analogiæ sermonis. Literæ tantum aliter sunt sejungendæ, scribendumque, ut

scripsit in margine sui libri Scaliger, Καὶ δῶμα πάκτου." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 538. Verbo de hac correctione monuit Idem in Scholiis ad Act. 2, 23. T. 1, 358. Plura dedit ad Herod. 146. Vide Nostrum in Πακτόω, qui veram hanc lectionem, Καὶ δῶμα πάκτου, ex Eust. affert. "Haud infrequens Librariorum error in distinguendis vocibus monstrum lectionis peperit, quod Codd. nostros omnes insidet, Καὶ δῶμ' ἀπάκτου. Apposita in plerisque glossa ἄπαγε (in August. b. ἀπέρχου.) Et hoc quidem plerique Interpretes arbitrati sunt a vet. Schol. confirmari, quibus fraudi fuit Scholiorum Editio interpolata. Falsa derivatio verbi ἀπακτοῦν recentioris Græculi commentum est, Scholiis antiquis insertum ab Ant. Francino, qui Juntinam Edit. curavit. Verbum istud ne Gr. quidem est. Eust. plurimis in locis (792, 43. 1532, 59. 1937, 62.) Sophocleam hanc excitat χρῆσιν, semperque laudat Καὶ δῶμα πάκτου." Brunck. "Ἀπακτόω, quod verbum hic comminiscitur Schol., non agnoscit usus. Sententiæ tamen vix satisfacit δῶμα πάκτου. Domum claude vel obsera; domum enim æque claudi oportuit, sive foras abitura, s. intus se occultatura esset Tecmessa. Tota igitur legendum, Κὰς δῶμα πάκτου, Et intus in domo conclusa esto." Musgr.]

[* Ἀναπάγω, verbum spurium. Vide Bast. in Ἀναπαγγέλλω citatum.]

Συναπάγω, Simul abduco, Simul abripio. Unde Συναπάγομαι, Simul abducor, Simul abripior, ut ad Galat. 2, (13.) Ὥστε καὶ Βαρνάβας συναπήχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει, Itaque etiam Barnabas abreptus fuit in eorum simulationem. Indicat Barnabam impetu et exemplo potius abreptum quam judicio fuisse impulsum. Beza. Sic et 2 Pet. 3, (17.) Ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες, ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ, Ne illorum nefariorum errore abducti, excidatis a propria stabilitate. At vero ad Rom. cap. 12., minus usitato genere loquendi dictum est, Μὴ τὰ ὑψηλα φρονοῦντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι, quod vet. Interpr. reddidit, Non alta sapientes, sed humilibus consentientes. Alii, Humilibus obsecundantes. Alii, Humilibus se accommodantes. Ego συναπαγόμενοι τοῖς ταπεινοῖς perinde esse puto ac si dixisset, Sinentes vos ab illis quocunque velint duci, eandemque cum illis viam in omnibus vitæ actionibus insistentes. [" Συναπάγω, proprie Una abduco, Simul abripio, vel Duco alios una mecum. Medium συναπάγομαι, Duco me ipsum una cum aliis, h. e. Cum iis eo, Eandem cum ipsis viam incedo, vel me ago, h. e. Eo, proficiscor, quo sensu Se agere legitur ap. Virg. 8, 465. Terent. Andr. 4, 2, 25., una cum aliis. Alex. Exod. 14, 6. Ἔζευξεν οὖν Φαραὼ τὰ ἅρματα αὐτοῦ καὶ πάντα τὸν λαὸν αὐτοῦ συναπήγαγε μεθ' ἑαυτοῦ. Hesych. Συναπάγεται· συμπορεύεται, συνέρχεται. 2. Συναπάγομαι metaphorice, Socium me alicui adjungo ac comitem, Imitor, Similem me gero, Adjuvo, Auxilio adsum. Sic legitur in N. T. Rom. 12, 16. Μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι, Non alta sapientes, vel superbia elati subducite vos afflictorum sodalium vestrorum consortio, potius communem cum ipsis calamitatem sustinere parati sitis. Ita Kopp. hæc verba, in quibus explicandis admodum dissentiunt Interprr., cf. Dresig. de VV. Med. N. T. 1, 130. p. 468. Ed. Fischer.; et ut videtur, recte interpretatus est. Alii vero Interpretes per τοῖς ταπεινοῖς συναπαγομένους, quia τοῖς ὑψηλὰ φρονοῦσιν opponuntur, vel Homines demisse de se sentientes et humiliter se gerentes, ut ταπεινοῖς a neutro ταπεινὰ deducatur et pro ταπεινοφροσύνη positum sit, vel, ut ταπεινοῖς pro masculino sumatur, Imitantes humiles et se similes iis gerentes intelligere malunt. 3. Συναπάγομαι, Abripior, Abducor alicujus exemplo, aut doctrina, aut fraudibus, et speciatim de iis usurpatur, qui, aliorum exemplis seducti et decepti, ad vitia se abripi patiuntur. Galat. 2, 13. Ὥστε καὶ Βαρνάβας συναπήχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει, Ut adeo Barnabas eorum in dissimulando exemplum sequeretur. 2 Petr. 3, 17. Τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες, Impiorum fraude vel errore abrepti. Sæpius in N. T. non legitur. Ap. Epiphan. adv. Hær. 1. p. 100. συναπαχθῆναι et δελεασθῆναι conjunguntur. Eodem modo συναρπάζεσθαι usurpatur ap. Epictet. Enchir. 22. et ἀπάγεσθαι ap. Clem. Alex. Protrept. 28. Φαντασίαις ἀπαχθέντες, πεπλανημένοι." Schleusner. Lex. N. T. Adde eund. Clem. Alex. Str. 134=368. Ὡς δὲ καὶ τῆς κακίας ἀκουσίου οὔσης· οὐ γὰρ αἱρεῖταί τις κακὸν, ᾗ κακὸν, τῇ δὲ περὶ αὐτῷ (" etiam accus. casu legi potest περὶ αὐτὸ," Sylburg.) ἡδονῇ συναπαγόμενος, ἀγαθὸν ὑπολαβὼν, ληπτὸν ἡγεῖται. " Eustath. Ὀδυσσεὺς δὲ ὁ σοφὸς, καὶ τοῦ τοιούτου γλυκυπίκρου κακοῦ περιγενήσεται, καὶ τοὺς μὴ πειθομένους ἑταίρους, ἀνάγκῃ πειθοῦς ἢ καὶ βίας ὑπαγαγόμενος (l. ἐπαγ.), παραπλεύσει καὶ, l. ὑπαγαγόμενος παραπλεῦσαι (sine καὶ), συναπαγάγῃ ἑαυτῷ ἔνθα χρὴ, Si quos sociorum habet immorigeros, vel suadendo vel castigando ut præternavigent faciens, in loca convenientiora secum abducet." Jo. Columb. ad Incerti Scriptoris Fabb. aliquot Homericas de Ulixis Erroribus p. 85. Oribas. de Fract. e Gal. 85. Τὸ δὲ τοιοῦτον σχῆμα πρὸς τὴν ἐκτὸς χώραν ἀπάγει, δῆλον ὅτι, τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος, ὡς συνυπάγεται καὶ τὸ τῆς κλειδὸς μέρος τὸ συνημμένον τῷ ἀκρωμίῳ, Hujusmodi figuratio extrorsum pellit, caput scilicet humeri, adeo ut simul abducatur pars quoque juguli summo humero connexa. Psell. de Oper. Dæm. 26. Ἴσθι γὰρ, καὶ πάνυ γε ἴσθι, ὡς οὐ μόνον τῆς ἀπαιδεύτου καὶ ἀμούσου μοίρας, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ τῆς πεπαιδευμένης, εἰς ταῦτα συναπαχθήσονται, Præcipites ea in mala feruntur. " Arsen. in Monum. Coteler. 2. 272. b." Boissonad. Mss Xenoph. Hist. 5, 1, 29. Τὰ πλοῖα ἀπέστειλε — καὶ τῶν τριήρων τρεῖς ἢ τέτταρας συναπαγαγεῖν ἐκέλευσε: cum dat. K. Π. 8, 3, 10. Ἵππον ἔδωκε — καὶ ἐκέλευσε τῶν σκηπτούχων τινὰ συναπαγαγεῖν αὐτῷ, ὅπου κελεύσειε, nempe domum.]

Διάγω, Traduco, Trajicio, Transmitto, ut Διάγω τὴν στρατιάν. Sic Xenoph. K. A. 2, (4, 16.) Ἐξ οἱ βάρβαροι διῆγον ἐπὶ σχεδίας διφθερῶν ἄρτους, Transportabant: [7, 2, 7. Hist. 4, 8, 35.] Item διάγω σε πρὸς τοῦτον, Transmitto te, vel abduco, ut Bud. exponit ap. Syn. 379. Porro ut Lat. dicunt etiam Trajicere vitam, sic Gr. διάγειν τὸν βίον. Aristoph. Nub. (462.) Τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ ζηλωτότατον βίον ἀνθρώπων διάξεις. Sic διάγειν τὸ γῆρας, et διάγειν τὸν αἰῶνα, Xenoph. (K. Π. 8, 2. 3, 3, 3.) Item διάγειν τὸν χρόνον, et διάγειν τὴν ἡμέραν, ap. Eund. [K. Π. 5, 2, 1. 6, 1, 1. 1, 4, 15. 8, 6, 11. τὰ ἔτη, 1, 2, 13. τὴν νύκτα, K. A. 4, 2, 5. 6, 5, 1. cf. Ἱερ. 7, 10. extr. τὸν χειμῶνα, Hist. 4, 8, 7. Τὸν χειμῶνα ἐν τούτοις ὄντες διῆγον: τὸν βίον, Ἱερ. 7, 10.: item addito participio, Hist. 7, 2, 12. Τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἀκροβολιζόμενοι διῆγον, Velitando consumebant.] Ap. Plut. autem διάγειν τὸν χρόνον exponitur etiam Tempus terere, vel extrahere, in Timoleonte, Ἐχρῶντο μήκει λόγων πρὸς οὐδὲν τέλος, ἀλλὰ διάγοντες ἄλλως τὸν χρόνον. Sic διάγειν τὰ Ὀλύμπια, Agere Olympia, ap. Herod. Ponitur διάγειν et sine casu pro Degere, Vitam traducere, Vivere, ut διάγειν ἐν εὐδαιμονίᾳ, Aristoph. [et Demosth. 794.] Sic διάγειν ἐν ἡσυχίᾳ dicitur. [" K. Π. 1, 4, 14. est σιωπῇ διῆγεν, omisso ἐν, Perpetuo silebat. Huc pertinet locus Phavorini: Διάγει· τὸ διατρίβει, ἀμετάβατον. Καὶ παρὰ Ξενοφῶντι· Μετὰ δὲ τὴν μάχην εἰς Ἰταλίαν ἐλθὼν διῆγεν ἡσυχῇ, qui locus quomodo emendandus esset, nunc quidem nondum vidimus, (lege διῆγεν ἐν ἡσυχίᾳ.) Certe non in nostris Xenoph. libris talis locus extare nobis videbatur. Thom. M. διάγω præter alia explicat etiam verbo διαζῶ. Recte quidem, ut ex ante dictis intelligitur. Sed tamen διάγειν et ζῆν ita differre videntur e loco Memorab. 2, 7, 7. ut ζῆν potissimum pertineat ad vitam animalem, qua edimus, dormimus, etc. διάγειν vero ad animi tranquillitatem, vel etiam ad corporis valetudinem, omninoque ad felicitatem." Lex. Xenoph.] Et ap. Demosth. διάγειν ἡδέως, item ῥᾷον διάξειν. Et generaliter διάγειν, Versari, ut Lat. Agere in aliquo loco. Herodian. 1, (12.) Καὶ τὸ τελευταῖον διάγοντος, ἐν προαστείῳ τοῦ Κομμόδου. Sed et διάγειν sine casu pro διάγειν τὸν χρόνον videtur positum a Thuc. 1, (90.) Οὐ προσῄει πρὸς τὰς ἀρχὰς, ἀλλὰ διῆγε, καὶ προὐφασίζετο.

Διάγω, Rego, vel Facio ut vivas, Bud. citans Isocr. Χρὴ γὰρ τοὺς βασιλεύοντας τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πει-

ρᾶσθαι διάγειν, Ita regere et ducere ut in concordia vivant. Demosth. pro Cor. (255.) Ὁ γὰρ τότε ἐνστὰς πόλεμος, ἄνευ τοῦ καλὴν δόξαν ἐνεγκεῖν, ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ εὐωνοτέροις διήγαγεν ὑμᾶς τῆς νῦν εἰρήνης. Ad hanc autem signif. referendum puto pass. Διάγομαι, quo utitur Plat. de Rep. 1. (p. 344.) Ἀλλ' οὐ βίου διαγωγὴν, ᾗ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν, λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῴη; || Ex Aphrod. Prob. 1. citatur, Τοῦτο τὸ πνεῦμα καλῶς μὲν εὐστατοῦν, διάγει ψυχῇ πάντα κατὰ λόγον ἐνεργεῖν, et hæc Gazæ affertur interpretatio, Hic spiritus quamdiu constans atque integer est, facultatem recte cogitandi agendique omnia præstat animo. [Pro * εὐστατοῦν autem leg. εὐσταθοῦν, et sic forte Noster vel scripsit, vel scribere voluit.]

Διάγω, Abduco, Dirimo, Remoror, Detineo, ut διάγω σε τούτου, pro ἀφιστῶ, Bud. Sic ap. Philostr., διάγω ἀπὸ τοῦ λόγου, A sermone te abduco s. avoco, A dicendo te revoco.

Διάγω, Diduco, Divarico. Ezech. 17. (imo 16, 25.) Διήγαγες τὰ σκέλη σου, Divaricasti crura tua.

[“ Διάγω, Wakef. Eum. 998. Abresch. Æsch. 2, 133. Jacobs. Anim. 278. Villois. ad Long. 209. Boissonad. in Philostr. 337. Schneider. ad Xenoph. K. A. p. 14. Fischer. Ind. Palæph. s. v. διαβαίνω, Xenoph. Eph. 118. not. 290. ad Lucian. 1, 489. a. ad Diod. S. 1, 319. ad Herod. 631. Διαγήοχα ad Timæi Lex. 276. (‘Χλιδή· ἔκλυσις καὶ μαλακία, εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐγχλιάνθαι καὶ ἐκλελύσθαι ἀσθενείᾳ τοῦ θερμοῦ. Recte Timæus χλιδὴ repetit a χλίω, quod verbum e * χαλίω contractum, cum suis derivatis primum significat Calore solvo, Mollio, deinde Deliciis frango. Hes. Κεχλίαγκα· τεθέρμαγκα. Idem ex Æsch. Suppl. 920. Ἐγχλίει· ἐντρυφᾷ. Unde lux et medela afferenda est corruptissimæ glossæ, quæ torsit Albertum, Ἠθλίωμαι· ἀκολάστως διαγήοχα, scr. κεχλίωμαι.’)” Schæf. Mss. Albertii verba sunt hæc: —“ Ab * ἀθλιόω, quod Lexicis ignotum, dummodo vera sit lectio. Nescio an huc faciat sup. Ἀθεμβοῦσα· ἀκολασταίνουσα. (Noster: ‘Ἀθεμβέω, Lascivio, Intemperans sum, Hes. enim ἀθεμβοῦσα affert pro ἀκολασταίνουσα.’) Ut et illud Photii: Ἤθευμαι· ἠ κολαστικαὶ, sic (perperam in Viri docti apographo scriptum pro ἠκολάστηκα, ut legitur in Hermanni Editione, monentis D. in fine signa lacunæ habere. ‘ Similis est glossa ap. Hes. quæ valde torsit Albertium. Utrobique scr. videtur κιχλίωμαι.’ Schleusner. Imo κεχλίωμαι vel scripsit, vel scribere voluit Theologus ille illustris; qui Ruhnkenii verba in animo habuisse videtur.) Conjiciebam aliquando ἠλιθίωμαι ab * ἠλιθιόω, ut sit Stulte i. e. Intemperanter vixi. Sed conjicio tantum, non statuo.” “ Leg. opinor, Ἠθλίωμαι· ἀκομίστως διηγήοχα, Squalide, Sine cura et cultu, prout ἄθλιοι solent. Hes. Ἀκομιαστεῖ· ἀμελεῖ. Lego, Ἀκομιστία· ἀμέλεια.” Toup. Emendd. 4, 320. “ Scribo, Ἀκομιστίη· ἀμέλεια. Odyss. Ω 284. Ἦ ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ', ἀκομιστίη τε Interpres, Rerum ad victum necessarium penuria. Verte, Incultus. Themist. Or. 3. p. 81. Ἀκομιστία δὲ οὐχ ἵππον μόνον καὶ κύνα, ἀλλὰ καὶ ἀσπίδα, καὶ λύραν, καὶ δρέπανον διολλύει.” Idem ibid. 3, 424. Eodemque modo corrigunt Albert. et Wakef. ad marg. Cf. Nostrum in Ἀκομιαστεῖ. In Codice est: Ἀκομιαστεῖ· ἀμελία, pro quo Musur. correxerat ἀμελεῖ. “ In Ald. error typoth.” Schow.]

[Διάγω, Orno. “ Dum lego, (Thuc. 4, 38.) Τὰ ἄλλα διεσκευάζοντο ὡς ἐς πλοῦν, recordor de ejusdem verbi signif. Ornandi, qua et διάγειν adhibitum observavi Perictyonæ Pythag. ap. Stob. Serm. 83. p. 486. * Ἀπεριεργίῃ διάγειν τὸ σκῆνος, Ornare corpus, unde se tueri videtur Hesychii glossa: * Διάγματα· * διασκευάσματα.” Abresch. Diluc. Thuc. 443. “ An mutila vox est pro διατάγματα? Sic Hes. Διεξάσθην· διετάξαντο, ubi pro διεξάσθην leg. διεταξάσθην. Ponitur enim inter v. Διετάκη, et v. Διεταρίστριαι.” Albert. “ Διάγματα pro διάσματα videtur esse, a διάζομαι, quod inf. Confer ibi et in v. * Ἐνεδιάσθη.” Idem in Auct. Emendd. Locus posterior est hic: Ἐνεδιάσθη· * εἰσενεπλάκη. Noster in Ἔνδιος:—“ Plut. Sympos. 8, 6. dicens Prandium denominatum ἀπὸ τῆς ὥρας, subjungit, Ἔνδιον γὰρ, τὸ δειλινόν· καὶ τὴν μετ' ἄρι-

A στον ἀνάπαυσιν, ἐνδιάζειν, ubi nota et v. ἐνδιάζω, a quo est aor. 1. pass. ἐνεδιάσθη, quem Hes. exponit εἰσενεπλάκη.” Sed quomodo v. ἐνδιάζω ab ἔνδιος, Meridianus, exponi potuerit per v. εἰσενεπλάκη, nos quidem parum intelligimus. Rectius ergo G.: —“ Ἐνεδιάσθη: ad δίασμα, Licium, unde διάζομαι.” Reiskius * ἐνελιάσθη corrigit contra literarum seriem. “ Cf. Suid. v. Ἄσμα, ubi e Sophrone ἄσμα pro δίασμα affert, et * ἄττεσθαι pro διάζεσθαι, ut sup. Noster. (Cf. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 452.) Huc pertinent Palladii σκώληκες * σηρικοδιασταὶ ap. Camer. de Bragman. 17. ut et sup. διάγματα pro διάσματα, quod itidem a διάζεσθαι derivandum esse, monuit Hemsterh. ut adeo nihil ibi tentandum esset. Albert. “ Lege, * Διαγλύμματα· σμιλεύματα. Vide Hes. v. Σμιλεύματα.” Toup. Emendd. 4, 306. “ Leg. Διαγλύμματα· * διασμιλεύματα. Hes. Σμιλεύματα· διαγλύμματα. Et sic Suid. Quare forsan rectius leg. Διαγλύμματα· σμιλεύματα.” Idem in marg. Hes. sui. Imo διάγματα alicubi perperam scriptum pro διά-
B σματα legerat Hes. Respicitur ad Callimachi verba quæ extant ap. Etym. M.: Δίασμα· ἡ πρώτη τοῦ ἱματίου ἐργασία. Καλλίμαχος· Διάσματα, φάρεος ἀρχήν. Ἀπὸ τῆς * δαίσεως, (Noster habet * δάσεως,) τοῦ μερισμοῦ, ἐπεὶ τοὺς στήμονας διαμερίζουσι. Etym. Gud. Δίασμα· ἡ πρώτη τοῦ ἱματίου ἐργασία, ἀπὸ τῆς δέσεως τοῦ μερισμοῦ ἐπὶ τοὺς στήμονας. διμερίζουσι. Sic Cod. exhibet; sed ex Etym. M. leg. δαίσεως, τοῦ μερισμοῦ, ἐπεὶ τοὺς στήμονας διαμερίζουσι. “ Bentl. mavult, Δίασμά τε φάρεος ἀρχήν. Sed nihil mutandum esse, clarum est e Nonno, totum hemistichium suffurato, 6. p. 186. Πρωτοπαγῆ ποίησε διάσματα φάρεος ἀρχήν.” Ruhn. Ep. Cr. 186. Integrum versum protulit Zonar. cujus verba Blomfieldii diligentiam effugerunt: Δίασμα· ἡ πρώτη τοῦ ἱματίου ἐργασία. Καλλίμαχος· Εἰ δέ ποτε προφέροιντο διάσματα φάρεος ἀρχήν. Ἀπὸ τῆς δέσεως τοῦ μερισμοῦ, ἐπεὶ τοὺς στήμονας διαμέσου. Lege δαίσεως, τ. μ. ἐπεὶ τ. στήμ. διαμερίζουσι.]

[* Διάγω τὴν λευκὴν ἡμέραν, Prov. Piersoni Hero-
C dian.: Λευκὴν ἡμέραν διαγαγεῖν· τὴν ἡδεῖαν καὶ ἱλαράν. “ Hes. Λευκαὶ φρένες· μαινόμεναι, λαμπραὶ, ἀγαθαὶ ἡμέραι. Excidit Λευκαὶ, λαμπραὶ, ἀγαθαὶ ἡμέραι. Frustra Junius legit ἥμεροι. (Idem Hes. Λευκὴ ἡμέρα· ἀγαθή. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Λευκὸν ἀγαθόν· σημαίνει τὸ μέγα καὶ λαμπρὸν ἀγαθόν. Anti-Atticista: Λευκὴν ἡμέραν· τὴν ἀγαθὴν, Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι.) Themist. Or. 13. p. 178. d. * Μετένδυνε οὖν ἤδη—τὴν λευκὴν ἐσθῆτα ἐπὶ λευκῇ βασιλείᾳ, καὶ λευκαῖς ἡμέραις. Firmus in Anecd. Muratorii Ep. 12. Ἐκ χειμῶνος καὶ τρικυμίας γαλήνην εἶδον, καὶ ἡμέραν, τὸ τοῦ λόγου, λευκήν.” Pierson. Vide alium ejusdem Firmi locum supra in Ἄγω citatum. Cf. Thom. M. 574.]

[Διάγω, Oblecto, Avoco. “ Parthen. 2. Διεπυνθάνετο, ξενίζων τε αὐτὸν πολὺν χρόνον διῆγε.” “ Haud accuratissime versum est, Multo autem tempore ejus hospitio usus est. Verbum διῆγε pertinet ad Æolum, non ad Ulyssem. Est activæ signif. et notat Oblectare, (Anglice, *To entertain*,) Tempus alicui gratum
D reddere, sive bene nutriendo, s. diebus festivis ipsi institutis. Vide Hemsterh. ad Thom. M. 213. (mox afferendum.) Legimus in Phrynicho Σοφ. Προπαρ. (64. Bekker.) Τρέφειν καὶ διάγειν ἐν πολλοῖς ἀγαθοῖς· τίθεται ἐπὶ τῶν πάσῃ ἐπιμελείᾳ καὶ δαψιλείᾳ ἐπί τινα χρωμένων. Philostr. V. A. 5, 42. Οὐ γὰρ τὸ τῶν θυομένων αἷμα * ἀνελιχμᾶτο, οὐδ' ἐπὶ τὰ δειρόμενά τε καὶ ῥαχιζόμενα τῶν ἱερείων ἦγεν, ἀλλὰ μελιττούταις διήγετο, καὶ ἄρτοις, καὶ τραγήμασι, καὶ κρεῶν τοῖς ἑφθοῖς. Lege ἧκεν secundum Hemsterh. Misc. Obs. V. 6. T. 2. p. 346. vel ᾖττεν, secundum Jacobs. Ep. Cr. ad Schneider. 43. (‘ Ἦπτεν, vel ἧεν e conjectura scribebat Morell. in marg. sed bene habere ἦγεν puto, *trahere* enim solent carnes feræ, illis vescentes.’ Olear. Sed nec ἧπτεν nec ἦγεν, Trahebat, convenit præpositioni ἐπί. Nos quidem vulgatam lect. tenemus, sed intelligimus Se agebat, i. e. Ruebat, sub. ἑαυτὸν, ‘ quæ ellipsis frequens est in vv. ἄγειν, ἀπάγειν, ὑπάγειν etc. Sic et Latini. Plaut. Amphitr. 4, 3, 8. Ad regem recta me ducam, ubi plena est locutio. Hinc intelligitur facile Proverbium Punicum ap. Au-

gustin. Serm. 14. de verbis Apostoli, quod Melitensibus usitatum: Nummum quærit pestilentia, duos illi da, ut ducat se. Ubi Reines. Ἱστορ. de Ling. Punic. 5, 10. legebat, Et subducet se.' Albert. Peric. Cr. 94. Xenoph. K. A. 4, 2, 20. Ἐπεὶ ἐγγὺς ἦγον οἱ Ἕλληνες, Propius accedebant. Cod. Eton. et marg. Steph. ἐγένοντο. Vide Lex. Xenoph. 29.) Διαγωγὴ sæpissime occurrit Oblectamenta vitæ notans. Vide Matthæi ad Nemes. 56." Bast. Ep. Cr. 209., Philostr. Her. 148. Εἰπὼν ταῦτα, τὴν μὲν τῶν κρεῶν ἀγορὰν ἐπέσχε, καὶ τὰ στρατιωτικὰ τῶν σιτίων ἐκέλευσε παραιτήσασθαι, τραγήμασι δὲ, καὶ λαχάνοις ἀγρίοις διῆγε τὸν στρατὸν πειθομένους αὐτῷ. " Schol. διῄτει. Thom. M. 21[illegible]. Διαιτώμενος δὲ καὶ διάγων, οὐ μὴν καὶ διατρεφόμε[illegible]. Arrian. Alex. 4, 18, 8. Ἐν ἀφθονίᾳ ὕδατος τοὺς βαρβάρους διῆγεν." Boissonad. " Lucian. 2, 190. Καὶ τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ δημοθοινίαις διῆγον. A notione tempus traducendi." Valck. ad Scap. marg.]

[Διάγω. Thom. M. Διάγω· τὸ διατρίβω. Καὶ διάγω, τὸ διεξάγω. Φιλόστρατος· Διῆγε τὰς βασιλείους φροντίδας, (V. S. 490. Ταῦτα ὁ μὲν αὐτοκράτωρ διατριβὴν ἐπεποιῆτο, καὶ διῆγε τὰς βασιλείους φροντίδας, ἀπονεύων ἐς σοφιστάς τε καὶ φιλοσόφους, ubi vertitur, Publicis curis intervalla dabat, et sic Stœber. vertit. Salmas. ad Æl. Spartian. 42.: " Διάγειν φροντίδας dicitur qui animum remittit, et a curis segregat." Paulo post legitur: Ἦν δὲ οὗτος Ἰνδὸς μὲν, καὶ ἱκανῶς μέλας, ἄθυρμα δὲ Ἡρώδου τε καὶ Φαβωρίνου· ξυμπίνοντας γὰρ αὐτοὺς διῆγεν, ἐγκαταμιγνὺς Ἰνδικοῖς Ἀττικὰ, καὶ πεπλανημένῃ τῇ γλώττῃ βαρβαρίζων.) Καὶ διάγω σε τούτου, ἀντὶ τοῦ ἀφιστῶ, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Ἡρωϊκοῖς· Μὴ καὶ θρύπτεσθαί με φῇς, διάγοντά σε ἀπ' αὐτοῦ, (p. 666=22. " Scripsi cum ABD et Olearianorum uno διαθρύπτεσθαι pro simplici θρύπτεσθαι, rariorem vocem pro vulgatiori. Schol. Διάγοντα· ποιοῦντά σε διάγειν καὶ διατρίβειν." Boissonad.) Διάγω καὶ βραδύνω. Θουκυδίδης (l. c.)· Διῆγε καὶ προὐφασίζετο. Καὶ διάγω, τὸ διαβιβάζω, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῇ τετάρτῃ (c. 78.) Ἀξιοῦντος διάγειν ἑαυτὸν καὶ τὴν στρατιάν. Καὶ διάγω, τὸ διαζῶ, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ (96.) Ἀφ' ὧν ἀγείρει, καὶ προσαιτεῖ, καὶ δανείζεται, ἀπὸ τούτων διάγει. " Minus obvia signif. si διάγω accipitur pro Vivo, Vitam sustento; Attica tamen, ut constat e Theophr. H. P. 9, 13. Διὸ ταύτῃ τε καὶ ἱππάκῃ διάγειν φασὶ τοὺς Σκύθας ἡμέρας ἕνδεκα καὶ δώδεκα." Sallier. Vide Lex. Xenoph. supra citatum. " Cur Thomas cum διάγειν explicuit per τὸ διεξάγειν, hoc exemplum, (Διῆγε τὰς βασιλείους φροντίδας,) ponat, causam minus perspicio: (nobis haud facile persuaseris Thomam scripsisse,* ut vulgo legitur, Διάγω· τὸ διατρίβω, καὶ διάγω τὸ διεξάγω. Φιλόστρατος· Διῆγε τὰς βασιλείους φροντίδας. Verba sic ordinanda sunt: Διάγω· τὸ διατρίβω. Φιλόστρατος· Δ. τ. β. φ. Καὶ διάγω, τὸ διεξάγω.) Certe διεξάγειν eam ap. Græcos potestatem, si satis memini, non habet, qua capiendum est in Philostrato διάγειν, nimirum Avocare, Oblectare, ut recte docuit, Interprete castigato, Salmas. ad Æl. Spartian. p. 42. b. (' Διάγειν est quod Lat. dicunt Avocare. Arnobius dixit Pueros crepitacillis avocari, h. e. τὰ παιδία τοῖς κροτάλοις διάγεσθαι. Quod Virg. Animum pictura pascere dixit. Fulgent. de Continentia Virgiliana, Animum picturis avocare, pro eo posuit: Matrem videt, nec agnoscit; a qua nube cava cum Achate contegitur; dein picturis animum avocat. I. e. διάγει. Perperam vulgo editum est Advocat. Idem paulo post: In secundo vero libro et tertio avocatur fabulis, quibus puerilis consueta est avocari garrulitas. Διάγειν igitur est Avocare. Nam διάγειν Græcis etiam est Abducere et deducere de aliqua re, ut διάγω σε τούτου, διάγω σε ἀπὸ τοῦ λόγου, Avoco et abduco. Hinc et pro Oblectare sumitur ap. Græcos, ut ap. Latinos Avocare in eodem sensu positum. Et διαγωγὴ, Oblectamentum, vulgo dicimus *Passe-temps*, et διάγειν χρόνον, quod est Tempus transigere, dicimus *Passer le temps*, de his, qui ludo tempus ducunt, quasi optime illi tempus terant, qui per ludum et oblectationes illud transigunt.') Eum in modum sæpius usurpat: V. A. 148. Ἐπειδὴ διῆγεν αὐτὸν ὁ Φοῖνιξ λόγοις: 307. (Ποταμῶν τε γὰρ πρὸς αὐτοὺς ἐμέμνητο, καὶ ὁρῶν, καὶ
A θηρία διῄει, καὶ δένδρα, ὑφ' ὧν οἱ μὲν διήγοντο, ὁ δ' οὐδὲν ἐπέραινεν. Vir autem summus in ratione significationis assignanda sibi non consentit. Alius enim erit locutionis modus, si petatur a διάγειν ἀπό τινος, Abducere, Avocare ab aliqua re, quam si a διάγειν χρόνον, Tempus transigere, traducere, quod quidem posterius, ut H. Stephano, sic et mihi maxime probatur. Paulo obscurior et involuta loquendi forma in Demosth. Exord. Conc. 238. c. Τέτταρσιν ὀβολοῖς ὥσπερ ἀσθενοῦντα τὸν δῆμον διάγουσι." Hemsterh. " Satis parce tenuiterque et ægre, modico victu ab uno tempore ad aliud spes eorum extrahunt." Reisk.]

[" Διάγειν λόγους, Producere, Per ambages trahere orationem, Philostr. V. A. 1, 17. (Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν, οὐ διθυραμβώδη καὶ φλεγμαίνουσαν ποιητικοῖς ὀνόμασιν, οὐδ' αὖ κατεγλωττισμένην, καὶ * ὑπεραττικίζουσαν· ἀηδὲς γὰρ τὸ ὑπὲρ τὴν μετρίαν Ἀτθίδα ἡγεῖτο. Οὐδὲ λεπτολογίᾳ ἐδίδου, οὐδὲ διῆγε τοὺς λόγους, οὐδὲ εἰρωνευομένου τις ἤκουσεν, ἢ περιπατοῦντος ἐς τοὺς ἀκροωμένους,) haud dubie id quod alibi dicitur
B ἐπεξάγειν, περιβάλλειν λόγον, vel διαιρεῖν. Vide in his vv. Hes. Διάγει· διατρίβει. (Tittmanni Technoll. Mss. Διάγω· διατρίβω.) Unde vocatur Rhetoribus διαγωγὴ, qua conjunguntur voces tum idem [illegible] tum diversa significantes, κατὰ συνωνυμίαν [illegible] σμόν." Ernest. Lex. Rhet. Ad h. Philo[illegible] respexit Suid. Διάγειν. Οὐδὲ διῆγε τοὺς λό[illegible] λεπτολογίᾳ ἐδίδου, οὐδὲ εἰρωνευομένου τις [illegible] περὶ Ἀπολλωνίου φησὶ Φιλόστρατος ὁ Λη[illegible] non male vertitur, Prolixitatem in sermo[illegible] affectabat. Κατεγλωττισμένον——Καὶ Φιλόστρατος· Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος λόγων ἰδέαν ἐπήσκησεν, οὐ τὴν διθυραμβώδη καὶ φλεγμαίνουσαν ποιητικοῖς ὀνόμασιν, οὐδ' αὖ κατεγλωττισμένην καὶ ὑπεραττικίζουσαν· ἀηδὲς γὰρ τὸ ὑπὲρ μετρίαν Ἀτθίδα ἡγεῖτο. [illegible] οὐδὲ λεπτολογίᾳ ἐδίδου, οὐδὲ διῆγε τοὺς λόγους, οὐ[illegible] εἰρωνευομένου τις ἤκουσεν, οὔτε (malimus ἢ, ut in Philostr.) περιπατοῦντος ἐς τοὺς ἀκροωμένους.]

[Διάγειν τὸν πόλεμον, Protrahere. Suid. Διῆγε· παρεξέτεινεν. Ἰωάννης· Ἀντίοχος, ὃς ἐρυμνὰ χωρία
C κατειληφὼς ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον, ἀμβλύνων [illegible] τοῦ Ἀννίβου ὀξύτητα χρονίαις διατριβαῖς. " H. l. ita scr. et distinguendus est: Ἰωάννης Ἀντιοχεύς· Ὃς κ. τ. λ. Significare enim vult Suidas locum hunc ex Jo. Antiochensi depromtum esse. In 2 Mss. Par. pro Ἰωάννης legitur Ἰώσηπος, sed mendose." Kuster.]

[Διάγω, " participiis junctum, i. q. διατελῶ. K. Π. 5, 4, 16. p. 318. Ψυχή μου—σκοποῦσα διῆγεν, Perpetuo considerabat: 7, 5, 26. p. 460. Ἐπιμελόμενος ὧν δεῖ διάξω: 7, 2, 8. Βιοτὴν—ταύτην—ἔχων διάξω, Hanc vitam semper degam, Hac semper fruar. Ἱερ. 2, 8. Ὡπλισμένοι διάγειν: 4, 2. Οὔτε σιτίοις οὔτε ποτοῖς πιστεύων διάγει. Potest etiam redundare dici, ita tamen, ut continuatio quædam significetur: v. c. K. Π. 1, 2, 6. Διάγουσι μανθάνοντες, Solent discere, 8, 8, 5. Ἐσθίοντες καὶ πίνοντες διάγουσιν. Unde 4, 5, 11. pro Κάλλιστα διάξει πάντα τὰ δέοντα ἔχων, in margg. est K. πάντα τ. δ. ἕξει, quod pro glossemate habetur. Ad hanc struendi rationem referebat Hutch. K. A. 1, 2, 11. Ἐλπίδας λέγων διῆγε, Non
D nisi spem usque proposuit, (' Spe lactabat,' Valck. ad Scap. marg.) D'Arnaud. Obs. Crit. 3[illegible]. vertit, Ducebat, Fallebat. Nam Etym. M. διάγειν, inquit, παρέλκειν καὶ ἐξαπατᾶν. (Vide infra.) Sed præstat Hutchinsoni explicatio, nisi malis Rem trahebat s. ducebat. Certe Thom. M. Διάγω· καὶ τὸ βραδύνω. Huc etiam pertinet locus de Lac. Rep. 1, 3. ut quidem Wels. e marg. Leuncl. eum exhibuit, Ἢ πάμπαν ἀπεχόμεναι, ἢ ὑδαρεῖ χρώμεναι διάγουσιν. Sed vetus et e nostra sententia vera lectio est, Οἱ ἄλλοι τὰς μελλούσας τίκτειν—ἢ π. ἀπεχομένας, ἢ ὑ. χρωμένας διάγουσιν, ut διαγ. habeat vim activam, h. e. διάγειν κελεύουσιν. Saltem Philelphus, Fr. Portus, et ipse Leuncl. sic verterunt, ut vet. lect. probasse videantur. Camerarius expressit tantum sententiam." Lex. Xenoph.]

[Διάγω, Duco, Fallo. Hes. Διάγειν· παρέλκειν, ἐξαπατᾶν. " Sic Lat. Ducere pro Fallere. Terent. Phorm. 3, 2, 15. Phaleratis dictis ducere. Cf. Nic. Heins. ad Ovid. Met. 8, 122." Albert. " Xenoph. K. A. 1, 2, 11. Ὅδε ἐλπίδας λέγων διῆγε, καὶ δῆλος

ἦν ἀνιώμενος. Leuncl. vertit, Cyrus autem adeuntes non nisi spe proposita consolabatur, neque sollicitudinem animi dissimulare poterat. Sed lapsus est hic haud dubie, magnus alioquin Interpres, in vertendo v. διάγειν, cum illud explicat per Consolari. Significat enim hic loci Ducere, Fallere, (cf. Lex. Xenoph. paulo ante citatum,) ut et ap. Theocr. 11, 80. Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα, Μουσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν, Sic sane Polyphemus amorem pascebat, Canens; melius vero eum fallebat ac si aurum dedisset. (At paulo aliter explicat Schol. quem sic edidit Reisk. Εὐχερέστερον δὲ διέζη, παρὸ μισθὸν δοῦναι, εἰς θεραπείαν τοῦ ἔρωτος δηλονότι, ἢ εἰ χρυσίον εἶχε δοῦναι, ὅπως πείσῃ τὴν Γαλάτειαν.) Ea notione sæpius διάγειν reperitur ap. Philostr. cujus loca quædam annotavit, qui ibi etiam de hac verbi διάγειν potestate agit, Salmas. ad H. A. S. (l. c.) Apprime ad rem nostram Etym. M. Διάγειν· παρέλκειν καὶ ἐξαπατᾷν, Protrahere et fallere. Non abhorret ab hac verbi διάγειν signif. Lat. Ducere, cum pro Fallere ponitur, ut ap. Terent. Andr. 1, 2, 9. Id voluit nos sic inopinantes duci falso gaudio: Propert. 2, 13, 59. Mentiri noctem, promissis ducere amantem, Hoc erit infectas sanguine habuisse manus. Ut vero dicitur ἐλπίδας λέγων διάγει, sic etiam reperitur ἐλπὶς προσάγει, ap. Eurip. Andr. 27. Ἐλπίς μ' ἀεὶ προσῆγε, σωθέντος τέκνου, Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν κἀπικούρησιν κακῶν, Spes me semper ducebat, salvo filio Me aliquod præsidium et auxilium inventuram contra mala." D'Arnaud. Anim. Cr. 171.]

[Διάγω σε τούτου, ἀντὶ τοῦ ἀφιστῶ, ut tradit Thom. M. supra citatus. Suspicamur ante τούτου excidisse ἀπο, præsertim cum extet in Philostr. loco, quem statim profert, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Ἡρωϊκοῖς· Μὴ καὶ θρύπτεσθαί με φῇς, διάγοντά σε ... αὐτοῦ, neque aliter Joseph. A. J. 10, 7, 2. Διέ...ον δὲ πάλιν αὐτὸν οἱ φίλοι, καὶ διῆγον ἀπὸ τῶν τοῦ προφήτου πρὸς ἅπερ ἤθελον. Vertitur, Mentem subverterunt, et a vatis dictis adducebant ad ea quæ voluerant. Minus recte: sensus est, *Caused him to change his mind.* Διαφθείρω enim antiquitus ponebatur pro Muto, ut plurimis exemplis ostendit E. H. Barker. in Classical Recreations et in Classical Journal. "Χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ. Hæc verba non æque bene ac superiora explicat Schol.: Χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ· πάλιν ἐνταῦθα λύεται πρὸς οἶκτον, ἔστι γὰρ μίμησις μητρὸς, οὐ προαιρέσει, ἀνάγκῃ δὲ τῷ τοὺς ἐχθροὺς ἀμύνασθαι τολμώσης φόνον κατὰ τῶν φιλτάτων. Οὐκ ἂν, φησὶν, ἐγὼ μολύναιμι τῷ ἐξ ἐμοῦ παίδων αἵματι τὴν ἐμαυτῆς χεῖρα. Hunc sequi videtur Buchanan.: Meam profecto dexteram non polluam. Portus etiam clarius: Manum vero meam cæde non corrumpam, neque polluam. Reisk. conjecturis indulget. Scr. putat aut καιρὸν οὐ διαφθερῶ, Tempus opportunum non sinam el..., aut πεῖραν ... διαφθερῶ, Institutum ... non sinam ... perire. ... Heath.: 'Verte, Manum meam non corrumpam, misericordia sc. adhuc enim in proposito perstat Medea, nec nisi versu sequente remollescit.' Heathium, vel potius Glossographos veteres, sequitur Musgr. Verbum διαφθερῶ supra scriptum habet μαλακίσω in Par. A. ἀμβλυνῶ vero in Par. B. D. in quibus χεῖρα explicatur ὁρμήν. Non video quid huic sententiæ illustrandæ conferant Creontis verba v. 343. Αἰδούμενος δὲ, πολλὰ δὴ διέφθορα, quæ significant, interprete Buchanano, Quin sæpe damno mihi meus pudor fuit. Magis ad rem sunt Platonis verba Phædone 117. b. Οὐδὲν τρέσας, οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ προσώπου. His omissis, rectius fecisset Musgr. si Æschylum allegasset Ag. 941. Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. I. e. οὐ μαλακὸς γενήσομαι." Elmsl. ad Eurip. Med. 1023. Hæc nostro quidem judicio minus pensitate scripta sunt. Nam primum μαλακίσω ὁρμὴν Græcam esse phrasin negamus, deinde per verba, οὐ μαλακὸς γενήσομαι, explicari posse poetæ verba, διαφθερῶ χεῖρα, pernegamus, cum illa ad animum, non ad corpus, pertineant, poeta autem de corpore, non de animo, loquatur: tum Platonis verba, Οὐδὲν τρέσας, οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ προσώπου, nihil ad rem sunt, cum διαφθείρας hic nihil aliud significare possit præter *Having* A *changed*, ut Anglice dixerimus, *Neither changed color, nor moved a muscle of his face*, cum eodem colore, cum eodem vultu, Auctor Orat. de Arusp. Resp. 2. "Sed vecors repente sine suo vultu, sine colore, sine voce, consistit," quo sensu et Latini suum Mutare usurpant. Horat. Epist. 1, 16, 38. Mordear opprobriis falsis, mutemque colores? "De inconstantia vultus a conscientia, certe perturbatione, succedentibus sibi invicem rubro, pallido. Sic Bentl. tuetur receptam lectionem contra Colorem Cruquii. Sic Prop. 1, 15, 39. Quis te cogebat multos pallere colores?" Gesner. Thes. L. L. Dicunt et Excidere colorem alicui pro Expallescere, Ovid. Met. 2, 601. et Perdere, 3, 100. Ille diu pavidus pariter cum voce colorem Perdiderat, i. Expalluerat. Cic. Tu..., 41. "Quis mediocris gladiator ingemuit, quis vultum mutavit unquam?" pro Cluentio 54. c. 19. "Oculi omnium judicum non in Scamandrum, sed in Oppianicum conjiciebantur. Timor ejus, perturbatio, suspensus incertusque vultus, crebra coloris mutatio, B quæ erant antea suspiciosa, hæc aperta et manifesta faciebant." Postremo non magis ad rem faciunt quæ Elmsl. ex Æsch. Ag. 941. affert, Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ: nam sensus est, non, ut olim verterat Stanl., 'Animum quidem scito me neutiquam corrupturum,' (Corrumpere enim animum ap. Latinos nihil aliud significat quam Depravare, quæ duo verba conjunxit Cic. pro Muræna 27.) nec, ut in Curis Secundis Idem vertit, 'Minime dissimulaturum me scito sententiam meam,' quod contextui parum convenit, nec, ut in exemplis ab Abreschio citatis, Lys. Or in Andoc. 104. Πῶς οὐ θεῶν τις τούτου γνώμην διέφθειρε; Isocr. ad Demon. p. 17. Διαφθαρείσης τῆς διανοίας, Eurip. Or. 297. τὸ διαφθαρὲν φρενῶν, Æsch. Chœph. 209. φρενῶν καταφθορὰ, quæ omnia ad παραφροσύνην pertinent. Sed sensus est, Scito me neutiquam sententiam mutaturum, ut ap. Latinos Mutare persæpe ponitur: Cic. Catil. 1, 6. "Muta jam istam mentem, mihi crede, obliviscere cædis atque incendiorum," Virg. Æn. 4, 595. quæ mentem in- C sania mutat? Cic. Acad. 4, 63. "Neque te quo minus, si tibi ita videatur, sententiam mutes, deterrendum puto." Eurip. autem, in verbis, de quibus nunc agitur, χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ, non loquitur de mente mutanda, sed de manu ad cædem jam minus parata. Χεῖρα hic ponitur pro Facinus, manu faciendum, Anglice *Deed—I will not spoil the deed.* Virg. Æn. 6, 681. omnemque suorum Forte recensebat numerum, carosque nepotes, Fataque, fortunasque virum, moresque manusque. "Manus sunt Res gestæ, manu et virtute factæ, *Imprese.*" Forcellin. Lex. Vel sumi potest pro Ictus, *Stroke, Blow.* "Manus in re gladiatoria est Ictus, Petitio. Quintil. 9, 1. 'In armorum certamine adversos ictus, et rectas ac simplices manus cum videre, tum etiam cavere ac propulsare facile est; aversæ tectæque minus sunt observabiles, et aliud ostendisse, quam petas, artis est:' 5, 13. 'Ut gladiatorum manus, quæ secundæ vocantur, fiunt et tertiæ, si prima ad evocandum adversarii ictum prolata erat, et quartæ, si geminata D captatio est, ut bis cavere, bis repetere oportuerit.'" Forcellin. Adde 6, 4, 8. 'Opus est—animo præsenti et acri; non enim cogitandum, sed dicendum statim est, et prope sub conatu adversarii manus exigenda,' "i. Ictus perficiendus. Hinc translata appellatio ad ludum talorum, qui enim in gladiatorio ludo Ictus (*Stroke*) est, ille Jactus (*Throw*) in tesserario. Sueton. Aug. 72. ex Epist. Augusti:—'Ego perdidi viginti millia numûm meo nomine; sed cum effuse in ludo liberalis fuissem, ut soleo plerumque. Nam si, quas manus remisi cuique, exegissem, aut retinuissem quod cuique donavi, vicissem vel quinquaginta millia.' Manus est Jactus, damnosus h. l." Gesner. Thes. L. L. Jam vero Manum corrumpere dici potest is, qui eam ad aliquod facinus magnum et memorabile audacem et paratissimam retinet, ejusque impetum prorsus frustratur. Cf. Ovid. Ep. 14, 43. "Excussere metum violenti jussa parentis; Erigor, et capio tela tremente manu. Non ego falsa loquar: ter acutum sustulit ensem, Ter male sublato decidit

ense manus. Sed timor et pietas crudelibus obstitit ausis, Castaque mandatum dextra refugit opus." Nemo autem ægre ferat nos obiter multa dixisse de Eurip. versu, in quo explicando frustra se exercuit Elmsl. homo in primis ingeniosus, et in arte critica multum, et felicissime versatus.]

[Διάγειν τοὺς οἴακας, Clavos dirigere. J. Poll. 1, 112. Τὰ πηδάλια οὐκ ὑπήκουεν, οὐκ ἦν διαγαγεῖν τοὺς οἴακας, οὐκ ἦν περιφέρειν τὰ πηδάλια. "C. V. παραφέρειν, utrumque probarem. Contrarium est, κατὰ ῥοῦν, Secundo flumine." Kuhn.]

[Διάγω, i. q. διαμέλλω, Cunctor, Moror, Differo, Tergiversor. Cass. Dio 390. Καὶ ὀλίγου γε ἐφωράθησαν, ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν συνειδότων, καίτοι τοῦ Καίσαρος διακοῦσαι μήτε λόγον τινὰ περὶ τοιούτου τινὸς προσδεχομένου, καὶ πάνυ ἰσχυρῶς τοὺς εἰσαγγέλλοντάς τι τοιουτότροπον κολάζοντος, καὶ ὑπὸ τοῦ διαμέλλειν· αἰδῶ τε γὰρ αὐτοῦ καὶ ὡς ἔχοντες, καὶ φοβούμενοι, καίπερ μηδεμιᾷ ἔτι φρουρᾷ χρωμένου, μὴ καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτὸν ἀεί ποτε ὄντων φθασθῶσι, διῆγον, ὥστε καὶ κινδυνεῦσαι ἐλεγχθέντες ἀπολέσθαι: 848. Διέμελλε καὶ διῆγεν: J. Poll. 1, 43. Ἀργός, διάγων, διαμέλλων, ὑπερβαλλόμενος, ὑπερτιθέμενος, στρεφόμενος, τὸν καιρὸν παριείς: 5, 134. Κωλύσας, ἀντιλαβόμενος, διαγαγὼν, ἀντισχόμενος, κατασχὼν, βραδυτῆτα ἐνειργασμένος: 9, 136. Μέλλειν, διαμέλλειν, ὀκνεῖν, κατοκνεῖν, στρέφεσθαι, διάγειν, ἀναβάλλεσθαι, ὑπερβάλλεσθαι, βραδύνειν, διατρίβειν, ἀποδιατρίβειν, ὑπερτίθεσθαι, ἀνατίθεσθαι.]

[Διάγω, Administro, sensu pene Cassio Dioni peculiari. Nam p. 17, 56. Καὶ ὃς πάντα μὲν αὐτῷ διῴκει καὶ διῆγεν οὐδὲν τοῦ γήρως φειδόμενος: 155, 38. Τὰ δὲ δὴ καθ' ἑαυτὸν δι' ἑτέρων διῆγε: 242, 42. Καὶ αὐτὸς μὲν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ ὑπήκοον διήγαγε, τοὺς δὲ δὴ Πάρθους ἐπ' ἀλλήλους ἔτρεψεν: 736, 27. Ὁ γοῦν Αὔγουστος τό, τε Ἑλληνικὸν διήγαγε, καὶ ἐς Σάμον ἔπλευσεν: [illegible] 18. Διάγοντες τὰ κοινά: 286, 98. Πάντα τὰ [illegible]λοντα αὐτοῖς διήγαγον: 465, 9. 504, 64. 506, [illegible] 557, 69. 581, 8. 679, 47. 701, 46. 711, 9. 749, 7. 1152, 83. Sed et Polyb. usurpavit eodem sensu, 5, 34, 3. Πανηγυρικώτερον διῆγε τὰ κατὰ τὴν ἀρχήν.]

[Διάγω ἀγγελίας, Nuntia perfero. Vide Grammaticos veteres in Διάκτωρ citandos.]

Διαγωγὴ, Traductio, Trajectio, Transportatio. Item Traductio eo sensu quo dicimur Vitam traducere. Aristot. Pol. 8. Πρὸς τὴν ἐν τῇ σχολῇ διαγωγὴν, Ad vitam traducendam in otio, Ad degendum in otio. ‖ Est etiam Institutum vitæ. Aristot. Pol. Καὶ τὴν διαγωγὴν ὁμολογουμένως δεῖ μὴ μόνον ἔχειν τὸ κάλλος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡδονήν. Plato gen. βίου addidit Pol. 1, (p. 344.) Ἀλλ' οὐ βίου διαγωγὴν, ᾗ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν, λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῴη; Idem διαγωγὴν non Institutum, sed Institutionem appellasse videtur Epist. 7. Ἡ δὲ διὰ πάντων αὐτῶν διαγωγὴ ἄνω καὶ κάτω μεταβαίνουσα, etc. ["Chrysost. de Sacerd. 6, 6. (Ὁ μὲν γὰρ μοναχὸς καὶ τῆς σωματικῆς εὐπαθείας προσδεῖται, καὶ τόπων πρὸς τὴν διαγωγὴν ἐπιτηδείων.)" Routh. ad Hederici marg. Thom. M. Δίαιτα· οὐ διαγωγὴ, οὐδὲ διατροφὴ, καὶ ἀμφότερα γὰρ σημαίνει ἡ δίαιτα· καὶ διαιτώμενος δὲ καὶ διάγων, οὐ μὴν καὶ διατρεφόμενος. "Δίαιτα, Victus: alioqui ea vox non posset exponi per διατροφή. Id igitur sibi vult Thom. hæcce nomina διαγωγὴ et διατροφὴ eo sensu accepta in vocum Atticarum censum venire non debere. Atque, ut a priori ordiamur, nusquam de victu usurpatum meminimus, quod in altera locum non habet; etsi enim in Atticorum scriptis non occurrit, ap. alios non raro deprehendas, e quibus Plut. 2, 131. Joseph. 2. p. 44. Clem. Alex. 400. Justin. 60. et Greg. Nyss. 1, 694." Sallier. Plura vide in Διατροφή. Hesych. Δίαιτα· θεσμὸς, διαγωγὴ τροφῆς, ἡ καθημερινὴ τροφή. Schol. Aristoph. Plut. 924. Διατριβή τις τῷ βίῳ· ἐπιτήδευμα, ἀσχόλημα, δίαιτα, διαγωγὴ, πρόφασις, ἀφ' ἧς μέλλομεν περὶ τὰ πράγματα διατρίβειν: cujus verba descripserunt Suid. et Zonar. "Gl. Διαγωγή· ἡ ἀναστροφὴ, Remoratio, Statio. (Διαγωγή· Conversatio.) Hesych. Διαγωγή· ἀναστροφὴ, Conversatio, Vitæ statio. Vita Adami ante lapsum vocatur μακαρία διαγωγή. Chrysost. Hom. 9. in Jo. p. 592. Ἀρχὴ ἁμαρτίας ὑπερηφανία, τουτέστι, ῥίζα, καὶ πηγὴ, καὶ μήτηρ· οὕτω καὶ ὁ πρωτόπλαστος ἐξέπεσε τῆς μακαρίας ἐκείνης διαγωγῆς: et Hom. 26. in Jo. p. 657. Παράδεισον ἐπιστεύθημεν, καὶ οὐδὲ τῆς ἐν αὐτῷ διαγωγῆς ἐφάνημεν ἄξιοι, καὶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἡμᾶς ἀνήγαγε. Athanas. de Incarn. Verbi T. 1. p. 72. Incarnationem Christi vocat τὴν ἐν σαρκὶ διαγωγὴν καὶ *περιπόλησιν. Μοναχικὴ διαγωγὴ, Monastica vita, ap. Zonar. ad Can. 6. Conc. in Templo Apostol. p. 246. Ab ea nimirum verbi διάγω signif. ductum διαγωγὴ, qua de Vita usurpatur. Gl. Διάγει· Conversatur, Degit. (Διάγω· διατρίβω, Dego, Moro.)" Suicer. Thes.]

Διαγωγὴ, Oblectamentum, quo tædium vitatur, ut sunt ludicræ actiones et παιδιαί, Bud. citans Aristot. et Strab. p. 379. Sic Plut. Εἰ Πρεσβ. Πολ. mihi videtur dixisse, Ἄλλως δὲ διαγωγῆς χάριν ὡς ἐπὶ θέαν ἢ ἀκρόασιν, [cf. Eund. 5, 254. 281. 6, 440. 482. 8, 457. 10, 277.] et Athen. 10, (420.) Καὶ τῶν παρόντων δ' ἄθρους ἐξεχύθη γέλως καὶ διαγωγὴ πλείων ἐνέπεσε καὶ διατριβή. In hac autem signif. plane respondere mihi videtur διαγωγὴ voci nostrati *Passetemps*, cum ut διάγειν interdum significat Tempus traducere, sic et διαγωγὴ hanc ipsam actionem traducendi temporis, i. e. Traductionem temporis, si ita loqui [illegible]. [Strabo 1. p. 21=11. Οἷον εἴ τις λέγει τὰ περὶ τὴν Ὀδυσσέως πλάνην καὶ Μενελάου, καὶ Ἰάσωνος, εἰς φρόνησιν μὲν οὐδὲν ἂν συλλαμβάνειν δόξειεν, ἣν ὁ πράττων ζητεῖ, πλὴν εἰ καταμίσγοι καὶ τῶν γενομένων ἀναγκαίων τὰ παραδείγματα χρήσιμα, διαγωγὴν δ' ὅμως πορίζοι ἂν οὐκ ἀνελεύθερον τῷ ἐπιβάλλοντι ἐπὶ τοὺς τόπους τοὺς παρασχόντας τὴν μυθοποιίαν. "Sic ait Philosophus Polit. 8, 5. musicam esse διαγωγὴν τῶν ἐλευθέρων. Διαγωγὴν autem ead. lib. ita definit, ut sit τῆς διὰ τῶν πόνων λύπης ἰατρεία τις, habens non solum τὸ καλὸν, sed etiam τὴν ἡδονήν. Vocat et ἀνάπαυσιν. Quæ d[illegible] conjunxit Polyb. 5, (75, 6.) Καὶ ταῦτα, δυνάμενο[illegible] εὐσχήμονος ἀναπαύσεως ἅμα καὶ διαγωγῆς ἐκ τῆς ἱσ[illegible]ας καὶ πολυπραγμοσύνης περιποιεῖσθαι τὴν τοιαύτην ἐμπειρίαν: ('Et sic manifeste etiam 3, 57, 9. Οἵ τε περὶ τὴν ἀνάγνωσιν τὸ παραπλήσιον ποιοῦντες, οὔτε τῆς παραυτίκα διαγωγῆς ἀληθινῆς, οὔτε τῆς εἰς τὸ μέλλον ὠφελείας στοχάζονται δεόντως, ubi [illegible]rum recte Ernest. Profectum in discendo interpretatus est. Eadem notione accipiendum nomen ἀγωγὴ 4, 20, 10. Ὁμοίως γε μὴν καὶ παρ' ὅλον τὸν βίον τὰς ἀγωγὰς τὰς ἐν ταῖς συνουσίαις, οὐχ οὕτω ποιοῦνται διὰ τῶν ἐπεισάκτων ἀκροαμάτων, ὡς δι' αὑτῶν, ἀνὰ μέρος ᾄδειν ἀλλήλοις προστάττοντες, nisi in διαγωγὴ mutandum.' Lex. Polyb.) Idem Aristot. 1, 1. τῶν μετὰ τὰ Φυσικά: Τῶν εὑρισκομένων τεχνῶν, τὰς μὲν πρὸς τἀναγκαῖα, τὰς δὲ πρὸς διαγωγὴν εἶναι." Casaub. Idem Aristot. Eth. 4, 8. Οὔσης δὲ καὶ ἀναπαύσεως ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἐν ταύτῃ διαγωγῆς μετὰ παιδιᾶς. "Διαγωγὴ, Oblectamentum tempori fallendo et jucunde traducendo. Strabo 17. p. 1138(=789.) Διαφερόντως δὲ ὁ Φιλάδελφος ἐπικληθεὶς, φιλιστορῶν, καὶ διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματος διαγωγὰς ἀεί τινας καὶ τέρψεις ζητῶν καινοτέρας. Neque aliter accipio, quod Diog. L. 10, 138. scripsit, Diogenes ex Epicuri sententia διαγωγὴν λέγειν τὴν ἀρετὴν, Oblectamentum jucundum vitæ tranquille placideque traducendæ. Palamedes, ut Suid. memorat in Τάβλα, Ταύτην ἐφεῦρε εἰς διαγωγὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. [illegible]ter in h. l. lapsus est Meurs. de Lud. Gr. in [illegible] quando primum διαγωγῇ clanculum subsumit [illegible]γωγὴν, vertitque Ad congregationem Gr. exercitus; deinde Cedreni, cujus verba profert, μετεωρισμὸν τοῦ στρατοῦ idem esse non vidit, quod διαγωγήν: nam Ad elevationem exercitus, quod Latine dedit, vereor, ut quisquam sit, qui percipiat." Hemsterh. ad Thom. 213. Vide Matthæi ad Nemes. 56. Bast. Ep. Cr. 210. "Schol. Theocr. 11, 1. Ταύταις γὰρ ὁ Κύκλωψ πρὸς διαγωγὴν τοῦ ἔρωτος τῆς Γαλατείας ἐχρῆτο, Ad fallendum." Valck. ad Scap. marg. Cass. Dio 566. Κατασκευαί τε οὖν περὶ ἀμφότερα πολυτελεῖς ἤσκηνται, καὶ ἔστιν ἔς τε βίου διαγωγὴν, καὶ ἐς ἄκεσιν ἐπιτηδειότατα. ‖ Διαγωγὴ, Anglice, *Transaction, Dispatch of business*. Idem Dio 530. Πρός τε τὴν διοίκησιν, καὶ πρὸς τὴν διαγωγὴν τῶν πραγμάτων ἐτράπετο, quod vertitur, Ad res constituendas expediendasque se contulit. Vide Διάγω, Administro. ‖ Διαγωγὴ, Tergiversatio. Idem 849.

Οὐ μέντοι καὶ ταῦθ' οὕτως αἴτια τῆς διαγωγῆς ταύτης A γράφω, ὡς τήν τε ἐπιτήδευσιν τῆς γνώμης αὐτοῦ δεῖξαι, καὶ τὴν ταραχὴν τῶν στρατιωτῶν, quod vertitur, Cur ita se gereret. " De Tergiversatione accipi possit, quia præcedit διέμελλε καὶ διῆγεν." Reimar. Ind. Gr. || Διαγωγὴ, quid sit Rhetoribus vide in Διάγω.] || Διαγωγὴ, Statio. Herodian. 4, (2.) Ἀπεικάσαι τις ἂν τὸ σχῆμα τοῦ κατασκευάσματος φρυκτωρίοις, ἃ, τοῖς λιμέσιν ἐπικείμενα, νύκτωρ διὰ τοῦ πυρὸς ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς τὰς ναῦς χειραγωγεῖ, Pol., interpr., Naves in tutas stationes dirigunt. [" Ven. (tres Mss.) καταγωγὰς, quod melius esse, vulgata lectio autem e præp. διὰ, quæ paulo ante extat, enata videtur." Stroth. " Possis et sumere errorem in præp. e confusis literis, dum tolerat etiam Gs. Chr. Ind., Trajectus, sed Stp. Th. modo hinc tenet sub Bg., notione constituta e P., et a L. Ern. repetita, ut improbat Thom. M. Δίαιτα· οὐ διαγωγὴ, οὐδὲ διατροφὴ, in qua postrema voce ut errat Grammaticus, cf. N. 6. (v. Sallier. supra,) sic et fortassis in nostra, reperta mihi quidem præterea ib. N. 7. e Schol. Ar. Plut. (l. c.) B διατριβὴ explicante per δίαιτα, διαγωγὴ, quæ et ap. Suid. 1, 569. (et Zonar.) ubi p. 836. Ἐπιτήδευμα· τοῦ βίου ἡ διαγωγὴ, (quæ verba etiam in Zonara leguntur,) cf. Hes. 1, 940. 943. (ll. cc.) cum Suic. Th. (l. c.) it. Schol. Lyco. 596. qui δίαιταν exponit τὴν ἐν θαλάσσῃ διαγωγὴν, Ind. Diod. S. et Polb., per quæ tueatur se pro Loco commorationis, cum et δίαιτα sic ponatur, et Lat. illud antea Gs. etiam, quanquam proprie de actu valens, cf. ej. Th., sicut illud Ms. nihil aliud significat, et notius vocabulum substitutum a Librario per glossam esse potest, ut καταγωγὴ Schol Thuc. 506. e. reddit λιμήν: sed * διαγώγιον, (τὸ,) ignotum Stp. Th., non item L. Ern. pro Portorium, ap. Polb. Ind. (4, 52. ... ὑξαντίους μὲν, μηδένα πράττειν τὸ διαγώγιον τῶν ... τὸν Πόντον πλεόντων, cf. Διαγωγικὸν,) etiam sustentare potest vulg." Irmisch. Locus hic Polyæni rem extra controversiam ponit, 5, 2, 6.: Διονύσιος, Ἰμίλκωνος ἐπιπλεύσαντος, καὶ τὸ στόμα τοῦ λιμένος τοῦ Μοτυαίων ἀποφράξαντος, αὐτός τε ἀπὸ τῆς Μοτύης τὸ πεζὸν ἀναστήσας ἐστρατοπέ- C δευσε κατ' ἀντικρὺ, καὶ παρεκάλεσε τοὺς ναύτας καὶ στρατιώτας θαῤῥεῖν, καὶ παρασκευάζεσθαι τὴν διαγωγὴν τῶν τριηρῶν. Sic edidit Coray. et sic legitur in Cant. et Codd. Casaub. " Pro τὴν ἀναγωγὴν τῶν τριηρῶν, quidam libri habent τὴν διαγωγὴν, ut ap. Diodor. διελκύσαι τὰ σκάφη. Interpres, καταγωγὴν, prorsus male et ἀνιστορήτως." Casaub. Adde Glossas: Διαγωγή· Remoratio, Statio. || Διαγωγή· Diductio. Huc pertinet locus ap. Schol. Ven. Il. Φ. 495. Χήραμον· ἀπὸ τοῦ χωρεῖν, λέγει δὲ πέτραν διαγωγὰς ἔχουσαν πολλὰς, ὥστε χωρεῖσθαί τι. * Σημειωτέον δὲ ὅτι * προεξηγήσατο τίς ἡ χήραμος, κοίλη πέτρα, καὶ νῦν * ἐπεξηγήσατο. Hesych. Διαγωγάν· διαίρεσιν, διανομὴν, * διέλευσιν. " Diod. S. 1, 168. 202. 275. 470. Kœn. Præf. ad Greg. p. 20. Plut. Mor. 1, 496. 493. Dionys. H. 1, 24. (Ἀλλ' ἐξ ἁπάσης ἰδέας μικτὸν, ἐναγωνίου τε καὶ θεωρητικῆς, ἵνα καὶ τοῖς περὶ τοὺς πολιτικοὺς διατρίβουσι λόγους, καὶ τοῖς περὶ τὴν φιλόσοφον ἐσπουδακόσι θεωρίαν, καὶ ... τισιν * ἀοχλήτου δεήσει διαγωγῆς ἐν ἱστορικοῖς ἀναγνώσμασιν, ἀποχρώντως D ἔχουσα φαίνηται.)" Schæf. Mss.]

[* Δυσδιάγωγος, ὁ, ἡ, Difficulter tractandus, regendus, coërcendus. ... ab. 1098=757. Καὶ δυσδιάγωγον μὲν ποιεῖ τὴν πόλιν ἡ πολυπληθία τῶν βαφέων, πλουσίαν δὲ διὰ τὴν τοιαύτην * ἀνδρίαν, ubi vertitur Dissolutiorem. " Scripti βαφίων, fortasse * βαφείων." Casaub. Imo recte se habet vulg. lectio βαφέων, Tinctorum, ad quam vocem spectat id quod sequitur, διὰ τὴν τοιαύτην ἀνδρίαν.]

Εὐδιάγωγος, ὁ, ἡ, e Diosc. citatur pro Qui est jucundi convictus, [4, 61. Ῥαινόμενόν τε ἐν συμποσίοις τὸ ἀπόβρεγμα, εὐδιαγωγοτέρους ἱστορεῖται ποιεῖν, Lætiores hilarioresque.] Suid. in Νικόλαος Δαμασκηνὸς, videtur τὸ εὐδιάγωγον appellasse Quod oblectat et tædium adimit, vel Quod accommodatum est ad oblectandum, [Ζηλωτὴς γὰρ Ἀριστοτέλους γενόμενος, καὶ τὸ ποικίλον τῆς περὶ τὸν ἄνδρα παιδείας ἀγαπήσας, χάριν εἰδέναι πᾶσιν ἔλεγεν ἀεὶ τοῖς μαθήμασι, πολὺ μὲν ἔχουσι τὸ ἐλευθέριον, πολὺ δὲ τὸ χρήσιμον εἰς τὸν βίον, πάντων A δὲ μάλιστα τὸ εὐδιάγωγον πρός τε νεότητα καὶ γῆρας." Philo J. 1, 52(=146. Pfeiffer. Οὐ γὰρ ὅπως ἀναπαύλας εὐδιαγώγους καὶ ἡδονὰς ἑαυτῷ πορίζῃ, quod vertitur, Amœnos secessus.) 864." Wakef. Mss. Idem in Leg. Alleg. 3. p. 334. Pfeiff. Εἰς γὰρ * ἀδιάγωγον συνουσίαν ἐλθὼν καὶ πολυτελῆ δεῖπνα, quod vertitur Indisciplinata convivia. Sed ἀδιάγωγον est vox nihili; lege εὐδιάγωγον, Amœnum, cum Valck. ad Scap. ...]

Διαγωγικὸν τέλος, Vectigal, Bud. e Strab. ... (293=192. Ἀλλ' ἐπέτεινε τὴν ἔχθραν ἡ τοῦ ποταμοῦ ἔρις, τοῦ διείργοντος αὐτοὺς, ἑκατέρου ἔθνους ἑαυτῶν ἀξιοῦντος εἶναι τὸν Ἄραρα, καὶ ἑαυτῷ προσήκειν ... τὰ τέλη.) Fortasse Vectigal, quod pro tra... penditur. [Cf. Διαγώγιον in Διαγωγή. ... ur vero vocem hanc nec Lex. Ernest. nec Schn...erianum agnoscere.]

[* Διαγωγεὺς, έως, ὁ, Etym. M. Vide Διάκτωρ.]

Διάκτωρ, ὁ, Internuntius, ex cujus genitivo factus nominativus Διάκτορος exponitur ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας, q. d. Qui transmittit nuntia. Mercurii epithetum B ap. Hom. Il. Ь. (103.) Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ: [Φ. 497.] Ap. Nonn. βίου διάκτορος ὥρη, Hora vitæ nuntia, vel administra, ut qui nuntia perferunt, sunt administri rerum gerendarum. Sed et Suidæ atque Hes. διάκτωρ est etiam διάκονος, Minister. Verum alteram earum deductionum hujus vocis, quas affert Hes. (Διάκτορος· ἄγγελος, ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, ἢ οἷον διακτόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενος ἄγγελος, ὁ θεὸς γράφεται,) puto esse depravatam, et pro οἷον διακτόρως καὶ σαφῶς leg. esse οἷον * διατόρως καὶ σαφῶς. [" L. διατόρως." Heins. " Sic et Kuster. ad Suid. v. Διάτορον, (afferens et Eust. verba, quæ infra proferentur,) et ante hos, H. Steph. Schol. Il. B. (l. c.) Διατόρῳ· διάγοντι τὰς ἀγγελίας τὰς τῶν θεῶν, ἢ διατόρῳ καὶ σαφεῖ κατὰ τὸ λέγειν, ἢ τῷ διαγγέλλοντι τὰς ἐργασίας. Nescio itaque, quanam Edit. usus Kust. l. c. emendet Scholia, quasi itidem male διακτόρως ibi legeretur. (In Edit. Oxon. 1802. qua utimur, legitur διακτόρῳ καὶ σαφεῖ, pro διατόρῳ κ. σ. Ad hanc lectionem respexit Kust., ex Hes. C loco, per calami lapsum, διακτόρως pro διακτόρῳ scribens.) Idem repetit tamen in Notis Mss. ad h. l. pro διακτόρῳ, sic ibi exhibet, ap. Schol. Hom. l. d. scribendum jubens διατόρῳ. Atqui ita legitur in omnibus meis Edd. Homeri, nisi aliter forte habeat Ed. Schrev. quæ ad manus non est, a Kust. ad Suid. usurpata." Albert.] || Idem Hes. διάκτορσι exponit ἡγεμόσι, βασιλεῦσιν, quæ signif. optime conveniet cum διάγω significante Rego, ut antea dictum est, [vel potius Administro, ut nos supra tradidimus. " Ven. et Flor. διάκτορσιν, et Cyrill. Lex. Ms." Albert. Tzetz. ad Lycophr. 523. Κοίρανος γὰρ ὁ διατάκτωρ λέγεται. " Recte. Nostri διάκτωρ corrupte, quæ vocabula etiam confusa videntur ap. Hes. Διάκτορσι· ἡγεμόσι, βασιλεῦσιν, et Schol. ad Æsch. Eum. 459. * Ἁρμόστορα· διάκτορα, βασιλέα. Διατάκτωρ est i. q. κοσμήτωρ. Sic Schol. min. ad Il. A. 16. Κοσμήτορε· διατάκτορας, ἡγεμόνας: sed κοσμῆσαι ap. Etym. est διατάξαι." Müller. Hes. Διάκτωρ· διάκονος, ἢ ἄγγελος ἀπαγγέλλων. Lege ἄγγελος, ἀπαγγέλλων. Suid. Διάκτωρ· διάκονος, ἄγγε- D λος, ἀπαγγέλλων. Sic edidit Kust. recte quidem, sed in Ed. Mediol. scribitur, ut in Hes., ἄγγελος ἀπαγγέλλων. Apollon. Lex. Διάκτορε· διάγων τὰς ἀγγελίας, λέγει δὲ τὸν Ἑρμῆν. " Lege διάκτορος." Villois. Pertinet glossa, notante Herm. Tollio, ad Od. Θ. 335. Ἑρμεία, Διὸς υἱὲ, διάκτορε, δῶτορ ἐάων. Etym. Gud. Διάκτορος· ἤτοι διάγορος, διὰ τὸ λόγιον εἶναι, ἢ παρὰ τὸ ἄγω, ἄξω, ἄκτωρ, ἄγγελος γὰρ τῶν θεῶν ὁ Ἑρμῆς. Διάκτορος πλεονασμῷ τοῦ κ, διάτορος γάρ. Etym. M. Διάκτορος· παρὰ τὸ διάγω, διῆκται, διάκτωρ διάκτορος, καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν, ὁ τοὺς λόγους διάγων. Ὅμηρος· Διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ· ἄγοντι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ, ἢ διακτόρῳ (l. διατόρῳ, ut monet Albert.) καὶ σαφεῖ κατὰ τὸ λέγειν, καὶ διαγγέλλοντι καὶ σημαίνοντι τὰς ἀγγελίας, ἐκ τοῦ τορῶ τὸ σαφηνίζω, ἀφ' οὗ Ἀριστοφάνης (Pac. 381.) Εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι (" τετορήσω agnoscit etiam Suid. eundemque Aristoph. locum iisdem verbis citat, ut facta sit in eo verbo duplicatio, qualis in τετραίνω, τετρεμαίνω, et similibus," Sylb.)

γίνεται οὖν διάτορος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, (διάκτορος, sed "crebræ sunt ap. Etym. ejusmodi ellipses," Sylb.) ὁ διασαφηνίζων ἐν τῷ λέγειν. Ἐπὶ δὲ τοῦ Ἑρμοῦ φασὶ παρὰ τὸ κέαρ τῶν τετελευτηκότων, (Zonar. mox afferendus, τὰ κτέρεα καὶ τὰ θύματα τοῖς τετελευτηκόσι, v. Buttmann. Lexilogo p. 217. n.) κομίζειν, ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχάς· τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπίθετον· παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ διακόνου τίθεται. Καλλίμαχος (Fr. 164.) ἐπὶ γλαυκὸς τὸ ἐπίθετον· Ἀλλὰ θεῆς, ἥτις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς· διάκονον καὶ διαγωγέα τῶν ψυχῶν. "Vulg. conjuncte, ἐπίγλαυκος perperam; sensus enim est, Callimachus de noctua hoc adjectivum usurpavit. Clausula vero, quæ Callimachi loco annexa est, non ad noctuam quadrat, sed ad διάκτορον Ἀργειφόντην." Sylb. Zonar. Διάκτορος· ὁ τοὺς λόγους διάγων, οἷον· Διάκτορος Ἀργειφόντης. Ἐπὶ δὲ τοῦ Ἑρμοῦ ὁ τὰ κτέρεα καὶ τὰ θύματα τοῖς τετελευτηκόσι κομίζων, (Etym. τὸ κέαρ τῶν τετελευτηκότων) ἢ ὁ διακονῶν τὰς ψυχάς. Διάτορος· ὁ διασαφηνίζων, παρὰ τὸ τορῶ τὸ σαφηνίζω. Ἀριστοφάνης· Εἰ μήτε τορήσω (l. μὴ τετορήσω) ταῦτα καὶ λαλήσομαι. Verba, Διάτορος κ. τ. λ. superiori glossæ, ut ap. Etym., jungenda esse monet Tittmann. sed Etym. loci diversa est ratio. Si ipse Zonar. ea sic junxerit, alia haud pauca Librariorum culpa excidisse credendum erit. Wakef. ad Hes. marg. consuli jubet Moschopulum ad Hesiod. p. 28.: Διάκτορον· διάκτορος, ὁ μεγαλόφωνος, πλεονάζει δὲ ἐν αὐτῷ τὸ κ, ὥσπερ ἐν τῷ ἀλυκτοπέδη· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ διάτοραν, ὃ λέγεται ἐπὶ φωνῆς ἐντόνου καὶ ἰσχυρᾶς, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλυτος καὶ τοῦ πέδη. Procl. ad eund. loc.: Ἀργειφόντης δὲ, ἤτοι ὁ ἐν Ἀργῷ φωνῶν, εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψευδής· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἄργον ἐφόνευσε τὸν πανόπτην· Νέσος δὲ ὁ Χῖος, ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχάς. "H. l. ita corruptum Lilius et alii adducunt. Scribe, Ἀργειφόντης δὲ, ἤτοι ὁ ἐναργῶς φωνῶν· ἑρμηνευτικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψευδής. Τὸ ἐναργὲς enim est τὸ σαφὲς καὶ τὸ ἀψευδές. Non possum de hac emend. dubitare, quæ inter scribendum in animum venit, nisi quisquam certius quid attulerit; ap. me enim semper meliori est locus." D. Heins. Sic in Eust. mox citando, ἐναργῶς καὶ σαφῶς φαίνων τὰ ἐξαγγελλόμενα. Post πανόπτην aliquid excidisse putandum est, cum verba, quæ e Nesso Chio afferuntur, ad διάκτορον, non ad Ἀργειφόντην pertineant. Hæc ante scripseramus, quam Hemsterhusii verba mox citanda legissemus. Tzetz. ad eund. loc.: Ἀλλὰ μὴ καὶ τοῦτο ἐάσωμεν, ὅθεν ὁ Ἑρμῆς διάκτορος καὶ Ἀργειφόντης λέγεται· τὰ γὰρ τῶν ἑτέρων Ἑρμῶν οὐ φροντὶς ἡμῖν λέγειν. Ὁ μὲν μυθικὸς Ἑρμῆς διάκτορος λέγεται, ἐκ τοῦ διακτορεῖν καὶ ἀγγέλλειν τὰ τῶν θεῶν· καὶ Ἀργειφόντης, ὅτι Ἄργον ἀνεῖλεν τὸν πανόπτην, ὃν ἡ Ἥρα φύλακα τῆς Ἰοῦς ἐπέστησε τῆς Ἰνάχου παιδός. Ὁ δὲ προφορικὸς λόγος Ἑρμῆς λέγεται, παρὰ τὸ ἑρμηνευτικὸς εἶναι, καὶ διάκτορος, ὅτι διεξάγει καὶ ἀγγέλλει τὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ νοῦ ἐνθυμήματα, κ. τ. λ. "Duo τῶν Ἑρμῶν s. Mercuriorum genera facit magister; τὸν μυθικὸν καὶ τὸν προφορικὸν, inter quos hæc differentia est in veterum Theologia, quæ est inter τὸ δῶρον et τὸν θεὸν τὸν διδόντα. Deus ipse est ὁ Ἑρμῆς, qui distinctionis causa ὁ μυθικὸς dicitur, qua voce sæpenumero utuntur οἱ ἔξωθεν, ad distinctionem inventoris dei ab invento. Eust. de Baccho: Καὶ κάρηαρ καρήατος, ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν τὸ κάρητι παρὰ τῷ ποιήσαντι τὰ Διονυσιακὰ, οἷον· Εὖ εἰδὼς πόνον ἄλλον ἐπὶ στονόεντι κάρητι· ἤγουν πεπειραμένος, ὁ Ζεὺς δηλαδὴ, πόνου, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐγέννα, καὶ διὰ τοῦτο ῥᾴων ἐσόμενος, καὶ οὐ τοσοῦτον πονήσων ἐν τῷ γεννᾷν ἐκ τοῦ μηροῦ τὸν μυθικὸν Διόνυσον. Alterum est ipsius donum, quod προφορικὸς Ἑρμῆς dicitur." D. Heins. Eust. ad Il. B. p. 182. Ἔστι δὲ, διάκτορος μὲν, ἢ ὁ διάτορος, ὅ ἐστι σαφὴς ἐν ταῖς ἀγγελίαις, τορὸν γὰρ τὸ τρανὲς καὶ σαφὲς, ἢ ὁ αὐτὸ τοῦτο ἄγγελος, ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἐξ οὗ καὶ ὁ ἄγγελος· ἄγγελός τε γὰρ ἀπὸ τοῦ ἄγειν φαίνεται γίνεσθαι, καὶ διάκτωρ δὲ ὁμοίως ἀπὸ τοῦ ἄγω, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ λέγω *λέκτωρ καὶ ἀλέκτωρ· τὸ δὲ ἄκτωρ, κλιθὲν εἰς τὴν ἄκτορος γενικὴν, πεποίηκε τῇ εἰς ἀρχὴν ἀναδρομῇ, εὐθεῖαν τὴν, ὁ διάκτορος, ἤτοι ὁ ἄγγελος.——Ἡ μέντοι ἀλληγορία Ἑρμῆν τὸν λόγον νοοῦσα, καὶ ἐκ τοῦ ἑρμηνεύειν αὐτὸν ἐτυμολογεῖ, ὡς ἑρμηνεύοντα τὰ τῆς ψυχῆς βουλήματα, καὶ ἐξαγγέλλοντα, ὅθεν καὶ διάκτορον αὐτὸν καλεῖ, οἷα τορῶς, ὅ ἐστι σαφῶς, ὡς προείρηται, αὐτὰ προάγοντα: ad Od. A. p. 1393. Διάκτορος δὲ Ἀργειφόντης, ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας καὶ ἐναργῶς καὶ σαφῶς φαίνων τὰ ἐξαγγελλόμενα· ὥσπερ γὰρ φύλαξ φύλακος, καὶ ἐξ αὐτοῦ εὐθεῖα ὁ φύλακος ἀνατρεχούσης εἰς εὐθεῖαν τῆς γενικῆς, καὶ Τρὼς Τρωὸς ὁ Τρωὸς, καὶ δμὼς δμωὸς ὁ δμωὸς, οὕτω καὶ διάκτωρ διάκτορος ὁ διάκτορος. Ἕτεροι δὲ διάτορόν φασι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ διάκτορον, ἤτοι τορὸν καὶ σαφῆ ἄγγελον. "Heinrich. Epimetro ad Twesteni Commentt. Hesiod. p. 70. recte distinguit διάκτορον, Ἀργειφόντην: hæc enim nomina significant duo diversa Mercurii munia. Multum discrepant formulæ εὔσκοπος Ἀργειφόντης, κλυτὸς Ἀργειφόντης, κρατὺς Ἀργειφόντης: nam in his habemus epitheta τοῦ Ἀργειφόντου." Schæf. ad Gnomicos Poetas Gr. p. 215. "Διάκτορος, Heyn. Hom. 4, 212. Wassenb. ad Hom. p. 19. Voss. Myth. 1, 113. Diod. S. 1, 391. Brunck. Antig. 974. ('Ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις. Satis poetæ fecisse mihi videbor, si patrocinio meo civitatem Gr. retineat nomen ἀλάστορος, quod Parisinus Editor barbarum esse pronuntiat e cathedra. E nominum tertiæ declinationis plurimorum genitivis alia formantur nomina declinationis secundæ, ut διάκτωρ et διάκτορος, φύλαξ et φύλακος, μάρτυρ et μάρτυρος, aliaque. Etym. M. Τρίβακος, ἡ τριβὴ, παρώνυμον, ἔστι γὰρ τρίβαξ τρίβακος, καὶ μετατίθεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν, καὶ γίνεται ὁ τρίβακος, ὥσπερ ὁ φύλαξ τοῦ φύλακος, καὶ ὁ φύλακος· ἐν πολλοῖς γὰρ μετατίθεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ· Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις· ἀντὶ τοῦ εὐόσφρητος πορεία· [illegible] καὶ ἱέραξ ἱέρακος, καὶ ὁ ἱέρακος. Schol. ad Soph. [illegible] Œd. C. 195. Λάου· ἀπὸ τῆς λάος ἐστὶ, παροξυν[illegible]μένης εὐθείας, ἀπὸ γενικῆς τῆς λᾶος. Ὅμηρος, Il. M. [illegible] Λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ [illegible] τῆς Καθόλου. Eust. 157. Ὡς εἴ τις εἴποι καὶ τὸν μάρτ[illegible]ρα μάρτυρον, καὶ τὸν ἀλάστορα ἀλάστορον, οὗ χρῆσις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, Ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις. De verita[te] hujus lectionis dubitari non potest.' Cf. quæ diximus supra in Λεόνταγχος.) Lobeck. Aj. 271. ('Prometheus Æschyli ap. Plut. de Solert. Anim. 2, 964. jumenta dicitur ad humanos usus consuefecisse, *Ἀντίδουλα καὶ πόνων *ἐκδέκτορα, quibus similia dicuntur in Prom. 463. Ἐκδέκτορος certe minus etiam præsidii habet, quam Brunckiana vox ἀλάστορος: διάκτορος cum similibus istis μάρτυρος, φύλακος, a Tragicis non usurpatur.' Errat ergo Askew. qui Æschylo Eum. 570. διάκτορος e Cod. Par. pro διάτορος restituendum censeat. Vide Interprr. ap. Butler. Æsch. 6, 66—8.) Abresch. Æsch. 2, 84. Wakef. Eum. 459. Musgr. ad Eurip. Med. 1260. (ubi v. Porson. et Elmsl.) Huschk. Anal. 233. Phædimus 2. Jacobs. Anth. 8, 87. Hemsterh. ad Schol. Aristoph. Plut. 1154. ('Λέγεται δὲ ὁ Ἑρμῆς Στροφαῖος, Ἐμπολαῖος, Κερδῷος, Δόλιος, Ἡγεμόνιος, Ἐναγώνιος, *Διάκονος. Corruptum videbatur; neque enim titulus Διάκονος quasi legitimus, perinde ac priores, Mercurio tribui solet, quamvis alioqui θεῶν διάκονον illum faciant, et usque eo quidem in obeundo munere districtum, ut ærumnosi ministerii tædium ceperit multa conquestus ap. matrem in Luciani Θ. Δ. 24. Quare melius æstimabam διάκτορος: quis enim ignorat διάκτορον Ἀργειφόντην? Sed vide quæ notabimus ad v. 1171.')" Schæf. Mss. Vide et Buttmann. Lexilogo, qui multa de vv. διάκτωρ et διάκτορος notavit. Orph. Hymn. 28=27. Κλῦθί μευ, Ἑρμεία, Διὸς ἄγγελε, Μαιάδος υἱὲ, Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, ἐναγώνιε, κοίρανε θνητῶν, Εὔφρων, ποικιλόβουλε, διάκτορος, Ἀργειφόντα, *Πτηνοπέδιλε, φίλανδρε, λόγου θνητοῖσι προφῆτα, ubi Hermann. recte punctum inter διάκτορος et Ἀργειφόντα posuit; hæc enim nomina significant duo diversa Mercurii munia, ut tradit Heinrich. supra citatus. Nonn. Paraphr. in Jo. p. 175. Ὅστις ἐμὸν δέξοιτο διάκτορον ὅντινα πέμψω: 219. Συμμιγέες δ' ἵσταντο διάκτοροι ἀρχιερῆος, Θῆτες ὁμοῦ καὶ δμῶες: 216. ἄνδρα δὲ νύξας Λάτριν ἀμαιμακέτοιο διάκτορον ἀρχιερῆος: 221. Οὐ σὺ πέλεις Χριστοῖο διάκτορος; Idem vocem hanc et pro adjectivo usurpat: 59. Οὐ γὰρ ἔχω τινὰ φῶτα διάκτορον: 72. καὶ ἄστατος ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ Φοιταλέος πεφόρητο διάκτορος

ἑσμὸς ἑταίρων: 160. Ὅστις ἐμοὶ πείθοιτο διάκτορον ἔργον ὑφαίνων: 171. Καὶ τότε δαιτυμόνεσσι διάκτορον ἔργον ὑφαίνων Ἰησοῦς, ταχυεργὸς ἀνίστατο δεῖπνον ἐάσας: 172. γινώσκετε τοῦτο καὶ αὐτοὶ Ὑμῖν οἷον ἔρεξα διάκτορον ἔργον ὑφαίνων; Lucian. Pseudomante 241. Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν ἀοιδόν. Plut. Philosoph. esse cum Princ. 9, 109. Τὸ δὲ λέγειν, ὅτι δύο λόγοι εἰσὶν, ὁ μὲν ἐνδιάθετος, ἡγεμόνος Ἑρμοῦ δῶρον, ὁ δ' ἐν προφορᾷ, διάκτορος καὶ ὀργανικὸς, ἕωλόν ἐστι, καὶ ὑποπιπτέτω τῷ· Τουτὶ μὲν ᾔδειν, πρὶν Θέογνιν γεγονέναι. " Mercurium Hom. Hesiodusque (et Orph. l. c.) διάκτορον Ἀργειφόντην vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut solet, non explorate constat, aliis aliam originem assignantibus; quam quisque ad suam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime consuevit. Id quidem prorsus ineptum est, atque ab analogiæ legibus abhorrens, (sed v. Moschopul. supra, qui ἀλυκτοπέδη dictum ait pro ἀλυτοπέδη,) quod διάκτορον dici volunt inserto τ quasi διάτορον, οἷον διατόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενον, vel, διάτορον καὶ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν, sicut in Hes. et Etym. scribendum est: neque hoc omisit Cornut. de N. D. 16. Ἐνθένδε πρῶτον μὲν διάκτορος κέκληται, ἤτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τρανὸς, ἢ ἀπὸ τοῦ διαλέγειν (Ms. διάγειν) τὰ νοήματα ἡμῶν εἰς τὰς τῶν πλησίον ψυχάς· καθὸ καὶ τὰς γλώσσας αὐτῷ καθιεροῦσιν. (Eadem verba reperiuntur in Eudocia p. 154. ubi est διαλέγει.) Verum duplex sententia potissimum obtinuit, ab ejusdem verbi fonte, sed dispari ductu, vocem illam repetens. Prima, quam probandam existimo, διάκτορον interpretatur Nuntium mandata perferentem, ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας: sic in Etym. refinge, διάγοντι (vulgo ἄγοντι) τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ, e Schol. ad Il. B. 203. ex illo vicissim in [illegible] ἀγγελίας pro ἐργασίας. (Cf. Orph. Hymn. 28=2[illegible] titulus Ἑρμοῦ θυμίαμα, λίβανον: * Κωρυκιῶτα, μάκαρ, ἐριούνιε, ποικιλόμυθε, Ἐργασίαις ἐπαρωγὲ, φίλε θνητοῖς ἐν ἀνάγκαις· Γλώσσης δεινὸν ὅπλον, τὸ σεβάσμιον ἀνθρώποισιν· Κλῦθί μευ εὐχομένου, βιότου τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων, Ἐργασίῃσι, λόγου χάρισιν, καὶ μνημοσύνῃσιν.) Eust. ad Od. Π. p. 1809. e vetustis poetæ enarratoribus: Ἄλλοι δὲ νοοῦσιν ἑρμαίους, κοινῶς λόφους, σημεῖα ὁδῶν κατὰ ποσήν τινα διάστασιν * μιλιασμοῦ τυχὸν ἢ * σταδιασμοῦ· Ἑρμῆς γάρ φασι πρῶτος οἷα κῆρυξ καὶ διάκτορος καθήρας τὰς ὁδοὺς, εἴπου λίθους εὗρεν, ἀπετίθει ἔξω ὁδοῦ· ὅθεν τοὺς τοιοῦτόν τι ποιοῦντας καὶ τὰς ὁδοὺς τῷ Ἑρμῇ ὡς διακτόρῳ ἐκκαθαίροντας, εἰς τιμὴν Ἑρμοῦ τοὺς τῶν τοιούτων λίθων σωροὺς ἕρμαια ἢ ἑρμαίους λόφους καλεῖν. Altera Transvectorem animarum, propterea quod Mercurius ψυχοπομπὸς umbras deducens Acherontis etiam trajectum procuret. Insignis est ad Hesiod. Ἔ. κ. Ἡ. 84. Procli locus, sed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργειφόντης δὲ, ἤτοι ὁ ἄργος (scr. ἀργὸς) φόνου, ἢ ὁ ἀργῶς φαίνων, nisi quis (cum Heinsio supra citato) præferendum censeat, ἐναργῶς φωνῶν, εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψευδής· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἄργον ἐφόνευσε τὸν πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νέσσος ὁ Χῖος, hic tamen aliæ vocis διάκτορος proprietates forte desunt, quibus ultimo demum loco fuerit adjectum, Νέσσος δὲ ὁ Χῖος, ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχάς. Dubito, an D. Heinsius nostram emendationi suæ, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuisset prælaturus. (Heinsii emendationem, ἐναργῶς pro ἐν Ἀργῷ, nos quidem damnamus, quia prima pars ilia vocis ἐναργῶς, nempe εν, non extat in voce Ἀργειφόντης, quæ sic derivata, ὁ ἐναργῶς φωνῶν, scribenda fuisset Ἐναργειφώντης. Sic tamen scripserunt et Grammatici veteres. Eust. 1522. Ἀλληγορικῶς μέντοι λάρῳ εἴκασται ὁ Ἑρμῆς, διά τε τὸ λευκὸν, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐναργὲς, ἀφ' οὗ καὶ Ἀργειφόντης καλεῖται ὡς λόγος ἐναργῶς φαίνων τὰ κατὰ ψυχήν. Etym. M. Ἀργειφόντης·——ὁ ἐναργεῖς τὰς φαντασίας ποιῶν, ἐπάνω γὰρ, ὥς φασι, τῶν ὀνείρων ἐστὶν ὁ Ἑρμῆς. Etym. Gud. Ἀργειφόντης· παρὰ τὸ * ἐναργεῖν, l. ἐναργεῖς, τὰς φαντασίας ποιεῖν. Οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήσει τοῦ Ἡσιόδου.——Δῆλον δὲ ὡς εἴρηται τὸ ἀργὸν καὶ ἐπὶ τοῦ ταχέως, καὶ ἐπὶ τοῦ λευκοῦ· νῦν οὖν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ κεῖται, ἵν' ᾖ ἐπὶ τοῦ ἐναργεῖς, τουτ' ἔστι προδήλους, τὰς

A φαντασίας ἐπιπέμπειν. Ἀργειφόντης·——ὁ ἐναργεῖς τὰς φαντασίας ἀποτελῶν, ὀνειρόπεμπος, l. * ὀνειρόπομπος, γάρ ἐστιν. Ἀργειφόντης· παρὰ, adde τὸ, ἐναργεῖς τὰς φαντασίας ποιεῖν, ὥς φησιν Ἀλεξίων καὶ Ἀρίσταρχος, ἢ Ἀργειφόντης, ὁ μεγάλως φανταζόμενος τοῖς ὀνείροις, ὡς Δίδυμος καὶ Τρύφων. Schol. Ven. ad Il. Ω. 24.: Ἀργειφόντην· οὐχ ὅτι κατὰ τοὺς Ἡσιόδου μύθους τὸν βουκόλον Ἰοῦς ἐφόνευσεν, ἀλλ' ἐπειδὴ μία παντὸς λόγου φύσις ἐκφαίνει ἐναργῶς τὸ νοούμενον. Ita vero scribentes Grammatici illi vocem Ἀργειφόντης non ab ἐναργὴς derivarunt, sed ab ἀργὸς, cujus vocabuli synonymum est ἐναργὴς, ut clare evincit Etym. Gud. νῦν οὖν, sc. τὸ ἀργὸν, ἐπὶ τοῦ λευκοῦ κεῖται, ἵν' ᾖ, sc. ὁ Ἀργειφόντης, ἐπὶ τοῦ ἐναργεῖς, τουτ' ἔστι προδήλους, τὰς φαντασίας ἐπιπέμπειν. Non male igitur D. Heins. Proclo, pro vulg. ὁ ἐν Ἀργῷ φωνῶν, restituendum censet ὁ ἐναργῶς φωνῶν. Emendatio, ἀργῶς φαίνων, nobis maxime arridet ob verba hæc Cornuti de N. D. 16. et Eudociæ p. 154. Ἀργειφόντης δέ ἐστιν, οἱονεὶ Ἀργεφάντης, l. Ἀργειφάντης, ἀπὸ τοῦ ἀργῶς πάντα φαίνειν καὶ
B σαφηνίζειν, τὸ γὰρ λευκὸν ἀργενὸν, l. vel ἀργεινὸν vel ἀργεννὸν, vel potius ἀργὸν, in Eudocia est ἀργεννὸν, ἐκάλουν οἱ παλαιοί· ἢ ἀπὸ τῆς κατὰ τοῦ φοιτᾷ ταχύτητος, καὶ γὰρ τὸ ταχὺ ἀργὸν λέγεται κατ' ἀντίφρασιν. 'Ἀργεοφάντης ex Epigr. affertur, ut ἱεροφάντης, Proclo ὁ ἐν ἀργῷ φωνῶν. Mox, ἢ ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν φωνὴν ταχύτητος, vel, ut alius, ἢ ἀπὸ τῆς κατ' ἀντίφρασιν ταχύτητος. Prior lectio confirmatur per ἔπεα πτερόεντα.' Gale.) Εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἑρμηνευτικὸς in Tzetze reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandæ gloriam hic Mercurio eripere: sed magis obstat Schol. ad Il. B. 104.: (Ἀργειφόντῃ· ἀργῷ καὶ καθαρῷ φόνου· εἰρηνικὸς γὰρ ὁ Ἑρμῆς. Eust. 182. Τὸν δ' αὐτὸν καὶ Ἀργειφόντην ἐπονομάζει, ὡς ἀργὸν φόνου· εἰρηνικὸν γὰρ ὁ λόγος· ὁ δὲ μῦθος Ἀργειφόντην τὸν φονέα τοῦ Ἄργου καλεῖ. Etym. Gud. Ἀργειφόντης·—ὁ ἀργὸς φόνου, εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς, ὅπερ Ὅμηρος φὴ· διὰ τῆς Ἴριδος γίνεται * διαγγελία ἐν τοῖς πολέμοις, καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ Ἑρμοῦ. Ἀργειφόντης·—ὅτι καταργεῖ τοὺς φόνους, εἰρηνικὸς γὰρ
C ὁ θεός. Ἀργειφόντης·—ἀργὸς φόνου καὶ εἰρηνικός. Apollon. Lex. Ἀργειφόντης· ἢ ὁ ἀργὸς φόνου καὶ καθαρός. Ἔνιοι δὲ, τὸν ἀργὸν φόνου, ἢ καταργοῦντα τοὺς φόνους, εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεός. 'Ἀργὸν φόνου, locus corruptus. Lego ἀργὸν φόνου vel φόνων, cujus explicatio immediate sequitur, sc. καταργοῦντα τοὺς φόνους.' Villois. Sed emendatio hæc non placet, cum præcedat ὁ ἀργὸς φόνου καὶ καθαρός. Schol. min. ad Il. Π. 181.: Ἀργειφόντης· ὁ Ἑρμῆς, ἁγνὸς, καὶ ἀργὸς, καὶ καθαρὸς φόνου, εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεός. Orph. Hymn. l. c. Ὃς χείρεσσιν ἔχεις εἰρήνης ὅπλον ἀμεμφές. Cornut. l. c. Οἱ δ' ἀποπληροῦντες, περὶ τὴν εἰρημένην ῥάβδον, τὸ τοῦ κηρυκίου σχῆμα δράκοντες, σύμβολόν ἐστι τοῦ καὶ τοὺς θηριώδεις ὑπ' αὐτοῦ καλεῖσθαι, Ms. κεκλῆσθαι καὶ καταθέλγεσθαι, λέοντας, Ms. λύοντος, τὰς ἐν αὐτοῖς διαφορὰς, καὶ συνδέοντας, Ms. συνδέοντος, αὐτὰς ἅμματι δυσλύτῳ· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ εἰρηνοποιὸν δοκεῖ τὸ κηρύκιον εἶναι. Κηλεῖσθαι leg. esse monet Gale. In Eudocia l. c. ubi idem articulus reperitur, verba sic leguntur: Σύμβολόν ἐστι τοῦ καὶ τοὺς θηριώδεις ὑπ' αὐτοῦ κηλεῖσθαι δέοντος τὰς ἐν αὐταῖς διαφορὰς,
D καὶ συνδέοντος αὐτὰς ἅμματι δυσλύτῳ. Lege, κηλεῖσθαι, λύοντος τὰς ἐν αὐταῖς δ. Illud καὶ καταθέλγεσθαι, quod Gale. e Ms. suo affert, pro glossemate habendum est, cum id non extet in Eudocia. Sed hæc omnia nihil omnino faciunt ad tuendam vulg. lect. in Procli loco, Ἀργειφόντης δὲ, ἤτοι ὁ ἀργὸς φόνου, ἢ ὁ ἀργῶς φαίνων· εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψευδής. Sermo enim hic est non, ut in illis locis, de pacifico deo, sed de deo omnia clare ostendente et perspicue declarante. Sed non bene conveniunt, nec in una sede morantur vv. εἰρηνικὸς et ἀψευδής. Proculdubio igitur amplectenda est Heinsii sententia, reponentis ἑρμηνευτικὸς καὶ ἀψευδής. Quanquam ad vocem ἑρμηνευτικὸς Proclo vindicandam nihil opis fert ille Tzetzæ locus, quia ap. Tzetz. agitur de etymo vocis Ἑρμῆς, non vocis Ἀργειφόντης: Ὁ δὲ προφορικὸς λόγος Ἑρμῆς λέγεται, παρὰ τὸ ἑρμηνευτικὸς εἶναι.) Quin ipsum διάκτορος a quibusdam eo fuit relatum; et in Hes. legas Διακτόρως εἰρηνικῶς, s. potius, Διακτόρῳ· εἰρηνικῷ. (Albertii

Cyrill. Lex. Ms. Διάκτορος· εἰρηνικός. Sed vel graviter lapsus est uterque Lexicographus, vel culpa in Librarios conferenda est, qui εἰρηνικὸς pro ἑρμηνευτικὸς scripserint. Grammatici veteres ut tradunt διάκτορον dictum esse οἷον διάτορον καὶ σαφῆ ἐν τῷ λέγειν, vel διατόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενον, sic Ἀργειφόντην dici volunt quasi ἀργῶς πάντα φαίνοντα καὶ σαφηνίζοντα. Unde utraque vox explicari possit per ἑρμηνευτικός. At εἰρηνικός ad v. Ἀργειφόντης unam trahi potest. Iidem enim Grammatici scribunt e quorundam sententia, Ἀργειφόντην dictum esse quasi ἀργὸν καὶ καθαρὸν φόνον, εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεός.) Nessi autem Chii, sic enim quam Νέσος malo, qui rarissimus ap. veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a Diog. L. 9, 58. Schol. Homer. Ms. ap. Spanhem. ad Julian. Cæs. in Prob. Not. p. 74. Idem etymon Etymologus consignavit: Ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ φασὶ παρὰ τὸ κέαρ τῶν τετελευτηκότων κομίζειν, (quod bene notandum est, cum ... logiam indicare videatur a v. κέαρ, ut hæc Zonaræ, Ἐπὶ δὲ τοῦ Ἑρμοῦ ὁ τὰ κτέρεα καὶ τὰ θύματα τοῖς τετελευτηκόσι κομίζων, a v. κτέρεα, qua nihil ineptius excogitari potest,) ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχὰς, τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπίθετον. Διάγειν vero, quod est Trajicere, Transvehere, de Charonte posuit Aristoph. Ran. 140. Ἐν πλοιαρίῳ τυννουτῳί σ' ἀνὴρ γέρων Ναύτης διάξει, δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών: et commode Schol. Æsch. Sept. c. Th. 864. * ναυστόλον θεωρίδα, quomodo Cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς. Hanc postremam interpretationem secutus est, pro tempore saltem, Lucian. (Contempl. 1.) ut Mercurium jure Charo non tantum ξύμπλουν, sed etiam *ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat." Hemsterh. ad Lucian. 1, 489. In Dial. Mercurii et Maii p. 275. pro ξυνδιάκτορος dicit συνδιαπράττειν. Τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ· οὐ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαίστραις εἶναι, κἂν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. " Ernest. ad Il. B. 103. ('De epitheto διάκτορος inprimis videndus T. H. ad Lucian. qui probat eos, qui a διάγειν, sc. τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ducunt, et interpretantur Nuntium mandata perferentem, nisi quis malit simpliciter a διάγειν ducere, ut Ministrum significet vel nuntiis perferendis, vel aliis mandatis peragendis.')" Schæf. Mss.]

* Διακτορία, (ἡ,) Functio perferendi mandata, ut faciunt internuntii, vel id ministerium. Affertur et e Theophr. H. P. 4, 12. Τὸν γὰρ οὕτω τμηθέντα συχνοῖς μὲν ἔτεσιν ὕστερον γίνεσθαι χρήσιμον, καὶ προκαταυλήσεως δεῖσθαι πολλῆς, συμμύειν δὲ τὸ στόμα τῶν γλωττῶν, ὃ πρὸς τὴν διακτορίαν εἶναι χρήσιμον, ubi expositio quæ datur voci διακτορίαν, magis conveniret voci *διατορίαν, de qua tamen et ipsa dubitatur. Vide Διάτορος. [" Διατορίαν, vel, ut scriptum est, διακτορίαν, interpretor Claram, concinnam, elatam pronuntiationem, vel cantum. Sic vocem διατορίαν exponendam docet quod sequitur, Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν πλάσιν μετέβησαν, ἡ τομὴ μετεκινήθη. Διατορία et πλάσις opponuntur. In tibiarum et assæ vocis cantu, qui καμπὰς, Flexus, affectant, et minutiones, vocem submittere coguntur, ut eam cum spiritu possint per varios sonorum flexus distribuere; ex adverso qui concinna, clara, διατόρῳ voce canere volunt, effuso largius habitu, nec tot flexibus lascivire, nec varie voce ludere ac luxuriari possunt, ut illi, qui submissius canunt." Bodæus 476. " Διακτορία, Cantus vehementior vel acutior. Hinc Mercurius ap. Hom. διάκτορος Ἀργειφόντης. Tibiæ γλῶττα συμμύει τῷ χρόνῳ, Per ætatem contrahitur, et inde χρήσιμος πρὸς τὴν διακτορίαν. N. B. Forsan ἡ διακτορία in scena antiqua Cantus præludens, Angl. *Overture.*" Stackhous. Lect. διατορία in Lex. suum recepit Schneider. " Theodorus, Sed ora linguarum comprimi, quod erat illis theatrorum moribus utilius. Plinium postremis his verbis secutus est. Verum διακτορία aliud est, quam Theatrorum mores. Significat enim Ingressum nuntiorum. Contentiore namque tum concentu opus est: ita ligulæ tibiarum sese comprimunt." J. C. Scalig. ‖ Διακτορία, Ministerium, Administratio, Munus. Nonn. Paraphr. in Jo. 12. p. 155. φιλοστόργῳ δὲ μενοινῇ Μάρθα διακτορίην πολυχανδέος εἶχε τραπέζης. Jul. Ægypt. Epigr. 11. Δέχνυσο καὶ γλυπτῆρα σιδήρεον, ᾧ θρασὺς Ἄρης Σὺν Μούσαις ἰδίην δῶκε διακτορίην, Ἑρμείη, σὰ γὰρ ὅπλα.]

" Ἐνδιάγω, Agito s. Dego in, Versor in." [Agath. Epigr. 25. ἡ δ' ὀλολυγὼν Τρύζει, τρηχαλέαις ἐνδιάουσα βάτοις. " Ἐνδιάουσα revocatum ex Ed. Flor. pr. Vat. Cod. et quatuor Planudeis. Vulgo ἐνδιάγουσα." Jacobs.]

[* Προδιάγω, UNDE] " Προδιαγωγὴ, (ἡ,) e " Plut. pro Aquæductus longior," [Quæst. Nat. 9, 617. Πολλοὶ δὲ καὶ κηρίνοις ἀγγείοις ἀναλαμβάνουσιν ἐκ τῆς θαλάττης ὕδωρ γλυκὺ διηθούμενον, ἀποκρινομένου τοῦ ἁλυκοῦ καὶ γεώδους· ἡ δὲ καὶ ἀργία καὶ προδιαγωγὴ παντάπασι τὴν θάλατταν διηθουμένην, πότιμον ἀποδίδωσι, τῷ κατέχειν ἐν ἑαυτῇ καὶ μὴ διϊέναι τὸ γεῶδες, ubi vertitur, Longior procursus.]

Συνδιάγω, Simul dego. Συνδιάγω ὑμῖν, Vobiscum dego, Vobiscum versor, Diosc. in Præfat. lib. 1. (p. 2.) Ap. Aristot. Rhet. 2, Ἔτι τοὺς ἡδεῖς συνδιαγαγεῖν καὶ συνδιημερεῦσαι, Jucundos in convictu. [" Joseph. A. J. 10, 9, 2." Wakef. Mss. Schol. Plat. 47. Jambl. V. P. 29. Ταῦτα πάντα καὶ ἕτερα πλείω τοιαῦτα Πυθαγόρας πλάσματα καὶ ποιήματα εἰς ὠφέλειαν καὶ ἐπανόρθωσιν τῶν συνδιαγόντων ἐπενοεῖτο. Aristot. Rhet. 9, 4. bis. Const. Manass. in Meursii Opp. 7, 517. Suid.: Συνδιοίσεις· συνδιάξεις, συμβιώσεις. Καὶ συνδιοίσεις τὰ παρόντα αὐτῷ. " Sic etiam habent Mss. Par. B. C. Γ. At antiquissimus Cod. A. * συνδιώξεις, (pro συνδιοίσεις.)" Kust. In Ed. Mediol. est: Συνοίσεις· συνδιοίσεις, συνδιάξεις. Καὶ συνδιάξεις τὰ παρόντα αὐτῷ. " Depromtus ... h. l. e Synes. Ep. 118." Toup. Emm. 2, 218.]

[* Συνδιαγωγὴ, ἡ, Commercium, Consuetudo cum aliis. Just. Mart. Dial. 266=231. Ἡ μὴ κοινωνεῖν αὐτοῖς τῆς τοιαύτης συνδιαγωγῆς αἱρῶνται. Maximi Scholia in Dionys. Areop. p. 169. Αἱ ἀγελαῖαι συνδιαγωγαί.]

Εἰσάγω, Induco, Introduco, Intromitto. Hom. Od. Ξ. (419.) Οἱ δ' ὗν εἰσάγαγον [εἰσῆγον] μάλα πίονα πενταέτηρον. Apud Is. εἰσάγειν δῶρα, Afferre munera exponitur. Verbo εἰσάγω opponitur ἐξάγω: sic Xen. τοῖς κάμνουσιν ἰατροὺς εἰσάγειν dixit, Medicos intromittere ad ægrotos, vel adducere. Quidam interpr. Medicos ægrotis adhibere. [*To call in a physician.* Demosth. 1159. Ἐπειδὴ τοίνυν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἐπαγγειλαντός μου αὐτῷ θεραπεύειν τὴν ἄνθρωπον, ἣν συνέκοψαν, καὶ ἰατροὺς εἰσάγειν, οὐκ ἐφρόντιζεν, ἐγὼ αὐτὸς εἰσήγαγον ἰατρὸν, ᾧ πολλὰ ἔτη ἐχρώμην. Xenoph. Mem. 2, 3, 3. Οἰκέταις ἰατροὺς εἰσάγοντας; " Adducentes, Arcessentes," Lex. Xenoph.] Passiva εἰσάγεσθαι et ἐξάγεσθαι, Importari et Exportari, Demosth. pro Cor. (276.) Οὔτε γὰρ ἐξήγετο τῶν ἐκ τῆς χώρας γιγνομένων οὐδὲν, οὔτ' εἰσήγετο, ὧν ἔδει, αὐτῷ. Sed εἰσάγομαι activa etiam signif. positum reperitur, ut ap. Aristot. Ἀλλὰ μὴν εἰσάγονταί γε ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες τοὺς ἄλλους ἰατροὺς, Introducunt. Exponitur et Accersunt, Acciunt. Sic e Xen. paulo ante εἰσάγειν. Polyb. 2, (57.) Τούτους εἰς τὰς οἰκίας ἰδίας εἰσαγόμενοι, οὐδὲν ἀπέλιπον τῆς μετὰ ἀλλήλων φιλοφροσύνης. ‖ Εἰσάγω, Introduco, ut cum in scriptis nostris personas introducimus loquentes.

Εἰσάγω, verbum forense, In judicium sisto, ut B. interpr. in hoc loco Dem. in Timocr. Δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα καὶ εἰσαγόντων εἰς τὴν Ἡλιαίαν, Eum undecimviri in vincula conjiciunto atque ad judicium sistunto. Idem Dem. pro Cor. (266.) Ὅτ' ἐμὲ εἰσῆγον οἱ λογισταὶ, Cum a ratiociniorum præfectis rationem gestæ administrationis reposcebar. Dicebatur autem εἰσάγειν interdum actor, interdum judex, qui et εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον dicitur a Dem. [1147. 1175. Xenoph. de Præf. Eq. 1, 9. et 10.] Ceterum plena locutio est εἰσάγειν τὴν δίκην, vel εἰσάγειν τὴν γραφὴν, Dictare judicium, de quibus vide Bud. Comm. 111—112.

Εἰσάγειν ap. Hom. pro εἰς ἓν ἄγειν, In unum ad-

ducere, ut exponit Eust. in Il. M. (18.) ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες. || Item ἐσάγειν, positum pro εἰσάγειν, accipi ait pro εἰσιέναι vel ὑπάγειν in Il. Z. (252.) Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, intelligens, ut opinor, esse ἐσάγουσα Λαοδίκην, pro ἄγουσα ἐς Λαοδίκην, Proficiscens ad Laodicen; nam et brevium Schol. auctor habet πρὸς Λαοδίκην πορευομένη. Eust. in illo etiam præced. loco ait εἰσαγαγόντες posse intelligi εἰσελθόντες, sed βιαίως καὶ μυθικῶς id intellectum iri.

" Ἐσάγω, Ionice et Attice pro εἰσάγω, Introduco, " vel Duco aut Deduco in Il. Ω. (446.) de Mercurio, " ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας, Ἐς δ' ἄγαγε " Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης. At Il. Z. " 252, Λαοδίκην ἐσάγουσα, pro πορευομένη πρὸς Λαο-" δίκην. Neutraliter enim aliquando accipitur pro " Introeo, Ingredior, ut et alia ab ἄγω composita."

[Εἰσάγω, " Puerum ap. phratoras introduco, h. e. Ejus corpus coram sistere in collegio curialium, nomen ejus ad eos edere, idque in album inscribi curare. Εἰσαγαγεῖν εἰς τοὺς φράτορας ἠναγκάσθη, 1011, 24. 1313, 18. 1315, 20. Εἰσάξειν τοὺς παῖδας αὐτῆς εἰς τοὺς φράτορας, (sub. τοὺς ἑαυτοῦ,) ὡς αὐτοῦ ὄντας, 1357." Reisk. Ind. Gr. Demosth. Vide et Isæum "61, 17. 208, 6. 258, 9. 265, 16. hoc significatu etiam simplex εἰσάγειν usurpatur, 61. ult. 169. ult. 257, 13." Reisk. Ind. Gr." Aristoph. Av. 1669.]

[Εἰσάγω εἰς τοὺς θιάσους τοῦ Ἡρακλέους. Isæus 248. Εἰς τοίνυν τὰ ἱερὰ ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς τὸν Ἀστύφιλον παῖδα ἦγε μεθ' ἑαυτοῦ, ὥσπερ καὶ ἐμὲ πανταχῇ· καὶ εἰς τοὺς θιάσους τοῦ Ἡρακλέους ἐκεῖνον εἰσήγαγεν, ἵνα μετέχοι τῆς κοινωνίας· αὐτοὶ ὑμῖν οἱ θιασῶται μαρτυρήσουσι. " I. e. τῆς αὐτῶν κοινωνίας. Quodnam autem hoc fuerit collegium thiasotarum Herculis, quo ortum, cur institutum, quibus legibus usum, quibus gavisum privilegiis et juribus, mihi non constat. Videtur ejusmodi sodalitium fuisse, atque ævo medio fuit Calendariorum." Reisk.]

[Εἰσάγω, Valck. ad Herod. 232. ad Charit. 256. Alcest. 1115. ad Xenoph. Mem. 1, 1, 1. 1, 2, 49. Valck. Oratt. 363. Εἰσάγω ἀγῶνα, Fac. Pausan. 1, 312. Εἰσάγω fabulam, Doceo, Casaub. ad Athen. 52. Fischer. ad Palæph. 183. a. Ind. Palæph. ad Cornel. Nep. 322. Staver. Ἐσάξασθαι, ad Herod. 388. ubi et de εἰσῆκται. Εἰσάγω, Eo ad, ad Il. 3, 252. Εἰσῆχεν, εἰσαγήοχεν, Valck. ad Xenoph. Mem. 249. (Vide infra.) Εἰσάγω, Hemst. ad Schol. Plut. 425. ('Καὶ γὰρ ἐν ταῖς τραγῳδίαις μετὰ λαμπάδων εἰσήγοντο αἱ Ἐριννύες. Suid. in Τραγῳδία, εἰσήρχοντο, ubi plura quædam hinc sunt excerpta: nihil interest, utro modo scribatur. Scholiastæ maneat suum εἰσήγοντο: paulo ante, οἱ ποιηταὶ εἰσήγουσι, quod frequentissimum; nam quod v. 423. dixit, Ἐριννύας εἰσφέρειν, multo minus est usitatum.') De comœdiis, Aristoph. Lys. Argum. Epigr. ἀδ. 220. Vertitur Intro, Dionys. H. 1, 535. Heyn. Hom. 5, 245. 365. Εἰσάγω, verbum forense, Wakef. Eumen. 583=585. Abresch. Æsch. 2, 87. Stanl. Eumen. 585. Brunck. Aristoph. 2, 100. Heindorf. ad Plat. Gorg. 132. ad Charit. 439. 455. 481. 657. Wakef. Alc. 554. (1134.) S. C. 4, 30." Schæf. Mss. Auctor incertus in Compend. Rhetor. p. 8. Scheff. Καὶ τὸ μὲν οἰκεῖον κεφάλαιον δεῖ θετικῶς εἰσάγειν τὸν ῥητορεύοντα, ubi v. not. p. 48. Εἰσαγαγεῖν εἰς τὰς σπονδὰς, Abresch. Diluc. Thuc. 517.]

[" Εἰσαγόμενοι et ἀρχόμενοι vocantur Catechumeni, quibus prima fidei Christianæ elementa traduntur. Orig. c. Cels. 3. p. 142. Χριστιανοὶ δὲ, κατὰ τὸ δυνατὸν αὐτοῖς, * προβασανίσαντες τῶν ἀκούειν σφῶν βουλομένων τὰς ψυχὰς, καὶ κατ' ἰδίαν αὐτοῖς * προεπᾴσαντες, ἐπὰν δοκῶσιν αὐτάρκως οἱ ἀκροαταὶ, πρὶν εἰς τὸ κοινὸν εἰσελθεῖν, ἐπιδεδωκέναι πρὸς τὸ θέλειν καλῶς βιοῦν· τὸ τηνικάδε αὐτοὺς εἰσάγουσιν, ἰδίᾳ μὲν ποιήσαντες τάγμα τῶν ἄρτι ἀρχομένων καὶ εἰσαγομένων, καὶ οὐδέπω τὸ σύμβολον τοῦ ἀποκεκαθάρθαι ἀνειληφότων: 143. (Καὶ ὡς ἐκ νεκρῶν ἀναστάντας, ἐὰν ἀξιόλογον ἐνδείξωνται μεταβολὴν, χρόνῳ πλείονι τῶν κατ' ἀρχὰς εἰσαγομένων ὕστερόν ποτε προσίενται. Et,) Ὁ δ' αὐτὸς ἐπιστάμενος μέν τινα τροφὴν εἶναι τελειοτέραν ψυχῆς, τὰ δὲ τῶν εἰσαγομένων παραβάλλεσθαι γάλακτι νηπίων, φησί· Καὶ γεγόνατε χρείαν ἔχοντες γάλακτος, οὐ στε-

A ρεᾶς τροφῆς. Vide de hoc ritu Tertull. Apolog. et c. 39. Euseb. P. E. 12. p. 337. Παρ' ἡμῖν τοῖς μὲν ἄρτι εἰσαγομένοις καὶ τὴν ἕξιν ἀτελέσιν, ὡς ἂν τὰς ψυχὰς νηπίοις, ἁπλούστερον ἢ ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς ἀνάγνωσις παραδίδοται. Hinc εἰσαγομένοις opponit ibidem τοὺς τὴν ἕξιν προβεβηκότας, καὶ πολιοὺς τὸ φρόνημα." Suicer. Thes. Cf. Εἰσαγωγὴ, et Εἰσαγωγικός.]

[Εἰσῆχεν, Ἀττικῶς· εἰσαγήοχεν, Ἑλληνικῶς, Mœris. " Vide Phrynich. 46. (supra in "Ἄγω citatum.) et Thom. M. (Εἰσῆχε κάλλιον ἢ εἰσαγήοχεν, ἀπὸ τοῦ εἰσάγω, εἰσάξω, εἰσῆχα.) Cf. Dorv. ad Char. 481. Εἰσαγηοχότας tamen legitur ap. Demosth. de Cor. 318(=238.) καταγήοχεν, 323(=249.) Alterum rarius, ac propterea ἄχρηστον dixit Moschopul. Π. Σ. 187." Pierson. " Συναγηοχὼς, Joseph. 734. f. 765. b. προσαγηόχασιν, Synes. 175. a. Joseph. 500. c. 542. g. Liban. 2, 542. a. ἀγηόχ..., Polyb. Excerpt. Legat. 1281. εἰσῆγε, Liban. 1, 54. a. ἐπεισῆχε, 2, 659. a. Vide Hes. Προσαγηόχασι, Cornucop. 195. a. 217. a." Witter. ad Thom. 274. Hesych. Εἰσαγηόχασιν· εἰσήνεγκαν. B Idem et Zonar.: Εἰσαγηοχώς· εἰσενεγκών. 1 Reg. 21, 15. Ὅτι εἰσαγηόχατε αὐτὸν * ἐπιληπτεύεσθαι πρὸς μὲ, ubi Ald. εἰσηγάγετε, C. εἰσηνέγκατε. In Hes. glossis vulgo legitur εἰσαγεώχασιν—εἰσαγεωχὼς, quæ correxit Biel. Sic in Diosc. Præf. lib. 1. p. 2. habemus συναγηώχαμεν pro συναγηόχαμεν. Plura dedimus in "Ἄγω. Vide et Schæf. Mss. supra.]

[Εἰσαγαγόντες· εἰσαγαγόντες, δυϊκῶς. (" Est forte varia lectio Il. M. 18., ubi vulgo εἰσαγαγόντες. Loquitur ibi de Neptuno et Apolline." Albert.) Εἰσηγαγέτην· εἰσήγαγον, δυϊκῶς. Hesych. J. Poll. 8, 71. Ἐμβληθῆναι εἰς τὸ δεσμωτήριον, ἐμπεσεῖν, εἰσαχθῆναι, ἀπαχθῆναι, κατατεθῆναι, καὶ ἐμβαλεῖν, εἰσαγαγεῖν, ἀπαγαγεῖν: 91. de Polemarchi officio, Εἰσάγων δὲ δίκας ἀποστασίου, ἀπροστασίου, κλήρων, μετοίκων: 126. Οἱ δὲ ναυτοδίκαι ἦσαν, οἱ τὰς τῆς ξενίας δίκας εἰσάγοντες· ὑβριστοδίκαι δὲ ἐκαλοῦντο, εἴ τι χρὴ Κρατερῷ πιστεύειν, τῷ τὰ ψηφίσματα συνάγοντι, οἱ μὴ βουλόμενοι τὰς δίκας εἰσαγαγεῖν: 87. de Thesmothetis, Καὶ τὰς προβολὰς εἰσάγουσι, καὶ τὰς τῶν παρανόμων γραφάς: C 88. Εἰσάγουσι δὲ καὶ δοκιμασίαν ταῖς ἀρχαῖς,— καὶ τὰ σύμβολα τὰ πρὸς τὰς πόλεις κυροῦσι, καὶ δικαστὰς (lege cum Valck. ad Scap. marg. δίκας) ἀπὸ συμβόλων εἰσάγουσι, καὶ τὰς τῶν ψευδομαρτυριῶν ἐξ Ἀρείου πάγου: 97. Ἀποδέκται δὲ ἦσαν δέκα, οἳ τούς τε φόρους, καὶ τὰς εἰσφορὰς, καὶ τὰ τέλη ὑπεδέχοντο, καὶ τὰ περὶ τούτων ἀμφισβητήσιμα ἐδίκαζον· εἰ δέ τι μεῖζον εἴη, εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον: 102. Ἐπεμελοῦντο δὲ (οἱ ἕνδεκα) τῶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, καὶ ἀπῆγον κλέπτας, ἀνδραποδιστὰς, λωποδύτας, εἰ μὲν ὁμολογοῖεν, θανατώσοντες, εἰ δὲ μὴ, εἰσάξοντες εἰς τὰ δικαστήρια, κἂν ἁλῶσιν, ἀποκτενοῦντες: 93. Εἰσαγωγεῖς, ἀρχῆς κληρωτῆς ὄνομα· οὗτοι δὲ τὰς δίκας εἰσῆγον πρὸς τοὺς διαιτητάς.]

[Εἰσάγω, et ἄγω conf. Xenoph. K. A. 7, 3, 13. Παῖδα ἀγαγὼν ἐδωρήσατο, all. εἰσαγαγών. Εἰσάγω et εἰσφέρω conf. Idem in Œcon. 7, 25. Φυλάττειν τὰ εἰσενεχθέντα, margg. εἰσαχθέντα. Εἰσάγω et ἀντεισάγω conf. Hierocles 98. Εἰ μὲν οὖν προϊὼν ὁ λόγος καὶ ἄλλους κρείττονας ἡμῶν τινὰς ἀντεισήγαγεν, ubi D Cod. Medic., teste J. C. Wolfio Diss. Epist. 24., εἰσῆγεν exhibet. Teste eodem Wolfio 35. idem Cod. Med. in Hierocle 136. Μέτρον ἐπιστῆσαι δεῖ τῇ τῶν εἰσαγωγίμων πληρώσει, καὶ τῇ τῶν διαφορούντων κενώσει, habet εἰσαγομένων, sed Wolf. putat prius illud e glossemate irrepsisse.]

[* Εἰσακτέον, Introducendum, In jus vocandum. Xenoph. de Præf. Eq. 1, 10. Εἰς τὸ δικαστήριον τούτους εἰσακτέον. Aristoph. Vesp. 839. Τοῦτ' ἄρα πρῶτον τἀδίκημα τῷ πατρὶ Εἰσακτέον μοι. Hermog. 370.]

[* Εἰσακτὴς, ὁ, Inductor, Gl.]

Εἰσαγωγὴ, Introductio, Intromissio, Importatio. Syn. Epist. 57. Εἰσαγωγῆς ἄρτων ἀπηγορευμένης τοῖς δεσμοφύλαξι. [J. Poll. 9, 22. Οὐκ ἀρκοῦσαν τρέφειν τοὺς οἰκήτορας, εἰσαγωγῆς χρῄζουσαν, εἰσαγωγίμων σιτίων, ἐπεισάκτων τροφῶν.] || Εἰσαγωγὴ, sequendo signif. τοῦ εἰσάγειν, cum est verbum forense, Constitutio judicii in aliquem. Et τὴν δίκης εἰσαγωγὴν ἀναδύεσθαι καὶ παραιτεῖσθαι, Experiundi juris potestatem auferre, certamenque detrectare, B. C. 51. || Est præterea εἰσαγωγὴ, Scriptio qua prima artis ali-

cujus elementa tradimus, et ad eam lectores velut A introducimus, id est ad ejus cognitionem. [Schol. Plat. 234. Εἰσαγωγὰς δὲ τούτων, καὶ προσκλήσεις· εἰσαγωγαί εἰσιν αἱ εἰς τὰ δικαστήρια * εἰσενέγξεις ἑκάστου (sic) τῶν δικῶν, καὶ εἰσαγωγεῖς, οἱ τοῦτο ποιοῦντες. Hes. Εἰσαγωγῆ· ἀρχὴ Ἀθήνησι τῶν τὰ ἐγκλήματα εἰσαγόντων. " L. εἰσαγωγεῖς." Scal. " Pessime—γοὺς exhibet Ed. Schr. Sed nihil mutandum esse, docet Ulpian. Enarr. in Dem. c. Mid. 151. ubi totidem verba." Albert. Plut. de Audit. 6, 158. Ἀναστάντες γὰρ ἀπὸ τοῦ θρόνου, καὶ ἀποθέμενοι τὰ βιβλία καὶ τὰς εἰσαγωγὰς, ἐν τοῖς ἀληθινοῖς τοῦ βίου μέρεσι μικροὶ καὶ ὑπὸ χεῖρα φαίνονται τοῖς πολλοῖς. Gl. Εἰσαγωγή· Inductio, Introductio, Institutio, Institutum. " Propositio, Declaratio, ut τοῦ κεφαλαίου εἰσαγωγὴ, Firmamentorum propositio et tractatio, ap. Hermog. π. Εὑρεσ. 3. p. 90. fit quatuor modis, προτάσει, ὑποφορᾷ, ἀντιπροτάσει, λύσει. Cum vero a Dionys. H. Censur. Script. 1. p. 423. Euripides dicitur πολὺς ἐν ταῖς ῥητορικαῖς εἰσαγωγαῖς, significantur artificia, methodus, et formæ dicendi, quibus oratores maxime B uti soleant." Ernest. Lex. Rhet. A. Gell. 16, 8. " Cum in disciplinas dialecticas induci atque imbui vellemus, necessum fuit adire atque cognoscere quas vocant Dialectici εἰσαγωγάς." Zonar. " Εἰσαγωγῶ· τὸ ὁδηγῶ, καὶ εἰσαγωγὴ, ἡ ἐπὶ τὰ τέλη * ὁδήγησις τῶν λόγων. " K. τέλεια, recte; explicatur enim usus ecclesiasticus." Tittmann.]

" Εἰσαγωγικὸς, ἡ, ὸν, Introductorius. Liber ali-" quis s. tractatus dicitur εἰσαγωγικὸς, ad verbum " Introductorius, quo aliqui adhuc rudes ad aliquam " disciplinam velut introducuntur. Item τὸ εἰσαγω-" γικὸν, Quod datur pro importatione." [" Εἰσαγωγικοὶ sunt Incipientes, Tirones, Pueri adhuc in prima disciplina constituti. Hes. Εἰσαγωγικούς· νεαρούς, *ἀρχαρίους. Lat. Novelli. Vide Ἀρχάριος. Theophanes Homil. 2. p. 8. rationem reddens, cur Christus multa per parabolas docuerit inter alia scribit: Ἐπειδὰν πρὸς τοὺς εἰσαγωγικοὺς ἐποιεῖτο τοὺς λόγους, καὶ παχεῖς τὴν διάνοιαν, τούτοις δὲ μᾶλλον ἁρμόδιον ἡ ἐν εἴδει διηγήματος ἐσχηματισμένη διδασκαλία,—διὰ τοῦτο ἐν παρα- C βολαῖς διαλέγεται μάλα γλυκέως τοῦτο ποιῶν. Et Hom. 22. p. 140. Διὰ τοῦτο προσήκει νοεῖν, ὡς τὸ ἀκολουθῆσαι Χριστῷ, καὶ τοῖς εἰσαγωγικοῖς ἐφαρμόζει, καὶ τοῖς εἰς τὸ τέλειον φθάσασι τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως. Et p. 141. Πάλιν εἰσαγωγικὴν φωνὴν ἀκούει, Ἐὰν θέλω μένειν αὐτὸν ἕως ἔρχομαι, τί πρός σε; Jo. 21, 23. Ita Baptismus Joannis vocatur εἰσαγωγικὸν βάπτισμα, de quo in Βάπτισμα. Ita ap. Dionys. Areop. cap. 2. Eccl. Hier. Contempl. 3. p. 218. εἰσαγωγικὴ ψυχαγωγία, Introductoria animæ directio vel institutio. In his posterioribus locis εἰσαγωγικὸν ad verbum est Introductorium quid, quo adhuc rudes ad aliquam disciplinam, vel aliud quidpiam velut introducuntur. (' Novitius in statu religioso, Vita S. Nili etc. p. 14. 20.' Boissonad. Mss.) ADVERB. * Εἰσαγωγικῶς, Institutionis causa, occurrit ap. eund. Dionys. cap. 5. Eccl. Hier. n. 2. p. 305. (' 5, 1, 2.' Kall. Mss.) Πρὸς ἣν ἱερὰν σκηνὴν εἰσαγωγικῶς ἱερογράφων τὴν κατὰ νόμον ἱεραρχίαν, εἰκόνα τύπου δειχθέντος αὐτῷ κατὰ τὸ Σιναῖον ὄρος, ἐκάλει πάντα τὰ κατὰ τὸν νόμον ἱερουρ- D γούμενα." Suicer. Thes.]

Εἰσαγωγεὺς, έως, ὁ, Qui actionem rei dare potest, et lege agere jubere. Demosth. (976.) Οἱ δὲ νόμοι καὶ τούτων διδόασι τὰς παραγραφὰς ἀντιλαγχάνειν, περὶ ὧν οὐκ εἰσὶν εἰσαγωγεῖς, Legibus autem exceptiones dantur earum rerum, quarum actiones ap. judices proditæ non sunt. Vide B. Comm. 112. [Idem Demosth. ib. Τοῦτο τοίνυν ἐμοῦ παραγεγραμμένου πρὸς τῇ ἄλλῃ παραγραφῇ, καὶ οὐκ ὄντων εἰσαγωγέων τῶν Θεσμοθετῶν ὑπὲρ ὧν λαγχάνει Πανταίνετος, ἐξαλήλιπται, καὶ οὐ πρόσεστι τῇ παραγραφῇ. " Εἰσαγωγεὺς, Qui causam in judicium introducit, h. e. auctor ei fit, ut eam disceptet, demandat ei quæsitionem, id quod est Archontis, aut Thesmothetæ aut cujuscunque Magistratus." Reisk. J. Poll. 8, 38. Τὰ μὲν πρυτανεῖα ὡρισμένα, ὅ,τι ἔδει καταβαλεῖν πρὸ τῆς δίκης τὸν διώκοντα, καὶ τὸν διωκόμενον· εἰ δὲ μὴ, διέγραφον τὴν δίκην οἱ εἰσαγωγεῖς: 93. Εἰσαγωγεῖς, ἀρχῆς κληρωτῆς ὄνομα, οὗτοι δὲ τὰς δίκας εἰσήγαγον πρὸς τοὺς διαιτητάς. Vide Schol. Plat. 234. in Εἰσαγωγὴ citatum. " Luzac. Exerc. 180. Wessel. ad Diod. S. 1, 263. (' Hercules καθαρτὴς ἀνομίας καὶ ἀδικίας, εἰσαγωγεὺς δὲ δικαιοσύνης καὶ ὁσιότητος, Arrian. Epict. 3, 26. p. 354. quibus gemina commentatur Aristid. 1, 57.')" Schæf. Mss. Glossæ: Εἰσαγωγεύς· Lator, Institutor, Accensor. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Εἰσαγωγεῖς· εἰσαγωγεῖς ἦσαν ἑκάστου δικαστηρίου οἱ ἄρχοντες, οἳ εἰσῆγον αὐτοῖς τὰς δίκας. ‖ Suid. Εἰσαγωγεύς· ὁ εἰσάγων πρός τινα ἄνθρωπον. Εὐνοῦχον μὲν τὸν εἰσαγωγέα, καὶ τοὺς τῇδε παρόντας πολλοὺς τὸν ἄνθρωπον λιπαρεῖν, ἐπίπροσθεν βαίνειν. " Hæc sunt verba Procopii Hist. Arc. 12." Kust. in Addendis. Ubi εἰσαγωγεὺς est i. q. Herodoto εἰσαγγελεύς. Vide Coray. in Εἰσαγγελεὺς citatum.]

Εἰσαγώγιμος, ὁ, ἡ, cui opponitur ἐξαγώγιμος. Εἰσαγώγιμος τροφὴ, Victus qui aliunde importatur, Arist. Rhet. εἰσαγώγιμος τέχνη, Ars advectitia, externa, Plato de LL. ‖ Εἰσαγώγιμος δίκη, Lis contra cujus exordium præscriptio objici jure non potest, Bud. e Dem. et Isocr. Vide Comm. 112. [J. Poll. 8, 57. Παραγραφὴ δ' ἦν ἡ αὐτὴ, καὶ παραμαρτυρία (Ms. διαμ.), ὅταν τις μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι λέγῃ τὴν δίκην: 9, 22. Οὐκ ἀρκοῦσαν τρέφειν τοὺς οἰκήτορας, εἰσαγωγῆς χρῄζουσαν, εἰσαγωγίμων σιτίων, ἐπεισάκτων τροφῶν, ubi Jungerm. e Plat. de Rep. 2. affert, Ἀλλὰ μὴν κατοικίσαι γε αὐτὴν τὴν πόλιν εἰς τοσοῦτον τόπον, οὗ ἐπεισαγωγίμων μὴ δεήσεται, σχεδόν τι ἀδύνατον. " Εἰσαγώγιμος causa, quæ est ejusmodi, ut liceat eam judicio cognoscendam committi. Παραγεγραμμένος μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην, 882, 2. 939, 12. Ἃ, sc. χρήματα, μὴ καταπλεῖν ὅλως οὗτος δεῦρο ἔπραττε, ταῦτ' εἰσαγώγιμα, i. e. τὴν περὶ τούτων κρίσιν εἰσαγώγιμον τούτῳ ψηφίσασθε; Quas ille merces operam dedit, ut prorsus huc ne deferrentur, super iis cognitionem in foro vestro agitari a vestris judicibus, decernatis? 888, 19. Ἐλπίζω καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ πράγματος δείξειν εἰσαγώγιμον τὴν δίκην οὖσαν, 908, 10." Reisk. Ind. Gr. Demosth. Dinarchus c. Demosth. 35., Καὶ πότερον εἰσαγωγίμους καὶ τὰς τῶν ἄλλων δωροδοκίας ποιήσετε, ἢ ἀνέδην ἐξέσται δῶρα λαμβάνειν καθ' ὑμῶν. " Ἀντὶ τοῦ, ὑποδίκους καὶ ὑπευθύνους. Alias εἰσαγώγιμος δίκη usitate dicitur, et τὰ εἰσαγώγιμα καὶ ἐξαγώγιμα de mercibus." Wolf. " Dorv. ad Charit. 456. ad Herod. 500." Schæf. Mss. Eurip. Fragm. inc. 136, 3. Beck. Ἀβέλτεροι δ' ὅσοι γε τὴν σωτηρίαν Οἴκοι παρ' αὑτῶν σχόντες . . . . . Ἄλλην θέλουσιν εἰσαγώγιμον λαβεῖν, Excordes sunt, qui salutem domi et in seipsis adepti, aliam adscititiam habere cupiunt: Erechth. 1, 8. αἱ δ' ἄλλαι πόλεις, Πεσσῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι, Ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι, i. q. εἰσαγόμεναι.]

[* Ἀνείσακτος, ὁ, ἡ, Non initiatus. Jambl. V. P. 17. Διόπερ καὶ Λύσις Ἱππάρχῳ τινὶ ἐπιπλήττων, μεταδιδόντι τῶν λόγων τοῖς ἀνεισάκτοις καὶ ἄνευ μαθημάτων καὶ θεωρίας ἐπιφυομένοις, φησί: Adhort. ad Philosph. 21. Μηδὲ τὰ παρ' αὐτοῖς ἀπόρρητα καὶ ἐχεμυθούμενα πρὸς τοὺς ἀνεισάκτους παραλιπόντες ἀνεξέταστα, et Symb. 4. Μηδὲ μὴν περὶ τῶν * Πυθαγορικῶν δογμάτων τερατολογεῖσθαι δοκούντων τοῖς ἀνεισάκτοις καὶ μαθημάτων ἀμυήτοις.]

Ἀντεισάγω, Vicissim introduco, Vel In alterius locum introduco. Ἀντεισάγειν τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, Greg. Hinc Ἀντεισαγωγὴ, Introductio quæ fit vicissim, vel in alterius locum. Est et figura quædam ap. Aquilam Romanum. [Vide Ἀντεισαγωγή. Synes. de Insomn. 148. Καὶ γὰρ νῦν ηὐτρέπιζε, καὶ λέξιν ἐνήρμοσε, καὶ τὸ μὲν διέγραψε, τὸ δὲ ἀντεισήγαγεν. Æschin. Socr. Dial. 3, 16. Τῇ στερήσει τῶν ἀγαθῶν ἀντεισάγων κακῶν αἴσθησιν, " In locum jacturæ bonorum substituens malorum sensum, h. e. Putans te, ubi bona amiseris, mala percepturum esse." Fischer. " Zonar. 2, 597. c." Routh. Mss. " Fischer. ad Anacr. in Addend. Lucian. 2, 44. Monthly Review, Aug. 1799. p. 442. Diod. S. 2, 552." Schæf. Mss. Plut. Cæsare 14. Καὶ διὰ γυναίων εἰς ἐπαρχίας καὶ στρατεύματα καὶ δυνάμεις ἀλλήλους ἀντεισαγόντων, ubi ponitur pro Provehere. Cass. Dio 674. Ἀντὶ δὲ δὴ τῶν ἄλλων τούς τε γενναιοτάτους καὶ τοὺς ἀρίστους, τούς τε πλουσιωτάτους ἀντεισάγαγε, Sufficies. Const. Manass. in Meursii Opp. 7, 524. Ἕτερος δ' ἀντεισάγεται πολὺς ἀνὴρ τὰ θεῖα. Joseph. A. J. 13, 6, 3.

Marc. Anton. 4, 1. Demosth. c. Philippum 3. p. 121. Ἀντεισῆκται δὲ ἀντὶ τούτων, ὑφ' ὧν ἀπόλωλε καὶ νενόσηκεν ἡ Ἑλλάς.]

[* Ἀντεισακτέον, Substituendum. Theophylact. Inst. Reg. 5. p. 46. Ed. Par. 1651. * Ἐξοριστέον σοι τοίνυν καὶ * ἐκκοπτέον πάσῃ μηχανῇ, καὶ πυρὶ καὶ σιδήρῳ, τὸ δεινότατον θηρίον, τὴν ἡδονὴν· ἀντεισακτέον δέ σοι καὶ * ἀντιτακτέον τοὺς πόνους, οἳ σωμασκοῦσι τοὺς αὐτοκράτορας, καὶ κατὰ τῶν ἀντιπάλων σοβαροὺς τρέφουσιν.]

[* Ἀντείσακτος. Cic. ad Q. Fr. 2, 10. "Opposuisti semel ἀντείσακτον causam, Ciceronis nostri valetudinem." "Ἀντείσακτος, Opposita et objecta voluntati meæ. Sed ἀντείσακτον est e Bessarionis Cod., auctore P. Manutio. P. Victorius autem legebat ἀναντίλεκτον, Cui contra dici non potest; et J. F. Gronov., ἀνίατον, Sonticum." Ernest. Ind. Gr. Lat.]

[* Ἀντεισαγωγή, ἡ, Introductio, quæ fit vicissim, vel in alterius locum. Gl. Τῇ ἀντεισαγωγῇ· Subrogatione. "Ἀντεισαγωγή, Figura cum alterum alteri opponitur, ut, Ἡδὺ τὸ ζῆν, ἀλλὰ τόγε ὑπὲρ πατρίδος ἀποθανεῖν δόξαν αἰώνιον παρασκευάζει. Fit itaque cum duo contraria committuntur, et alterum alteri præfertur, aut postponitur. Vide Alexandr. Σχημ. 581. Lat. Compensatio. Aquila Rom. 14.:—'Antisagoge, Compensatio. Est autem hujusmodi, ubi aliquid difficile et contrarium confitendum est, sed contra inducitur non minus firmum. Qualia sunt hæc de rege Ptolemæo ap. Cic. ('Vide Sigonium ad Cicer. Fragm. 999.' Ruhnk.), Difficilis ratio belli gerendi, at plena fidei, plena pietatis. Et, si dicas, Magnus labor, multa pericula proponuntur, at gloria ex his immortalis est consecutura.' ('Mart. Capella Aquilam sic contraxit: Antisagoge, Contraria inductio, hæc figura est, cum aliquid difficile est, et contrarium conferimus, ut Cicero etc. E quo, fallatur, si quis in Aquila legere malit, Conferendum est. Nam Aquila illud exprimit verbis, Sed contra inducitur non minus firmum.' Ruhnk.) Vide Capperon. ad Quintil. 9, 2. p. 549." Ernest. Lex. Rhet.]

Ἐπεισάγω, Superinduco, Superintroduco, Aliunde inveho, Ascisco. Athen. Φίλιππος τῇ Ὀλυμπιάδι τὴν Κλεοπάτραν ἐπεισάγων. Chrys. de Off. Episc. Ἕτερον ἐπεισάγειν νυμφίον τῇ τοῦ πατρὸς οἰκίᾳ τοῦ σοῦ. Bas. in Epist. ad Diod., eadem constr. dixit, Ὅπου δὲ ἀόριστα πρόσωπα ἐπεισάγει τοῖς διαλόγοις. [" Eurip. Hippol. p. 2. Valck. Jacobs. Exerc. 2, 155. T. H. ad Lucian. 1, 213. a. ad Diod. S. 1, 626. 2, 135. Lobeck. Ajac. p. 409. De noverva, ad Diod. S. 1, 485." Schæf. Mss. "Longin. 11. (Σύνεδρός ἐστι ταῖς * προεκκειμέναις ἀρετὴ καὶ ἣν καλοῦσιν αὔξησιν, ὅταν, δεχομένων τῶν πραγμάτων καὶ ἀγώνων κατὰ περιόδους ἀρχάς τε πολλὰς καὶ ἀναπαύλας, ἕτερα ἑτέροις ἐπεισκυκλούμενα μεγέθη συνεχῶς ἐπεισάγηται κατ' ἐπίβασιν.)" Wakef. Mss. Plut. Sympos. 8, 1. Ἅμα τῆς τύχης, ὡς Τιμαῖος ἔφη, τὸν μιμητὴν ἐξαγούσης, Subducente, τῶν τραγικῶν παθῶν, καὶ τὸν ἀγωνιστὴν ἐπεισαγούσης, Introducente. Glossæ: Ἐπεισάγω· Obduco. Theoph. Paraphr. Gr. Instit. Cæsar. 1, 10, 180. Ἐπεισάγεται δίπλωσις γάμου. Antiphanes ap. Athen. 642. Εἶτ' ἐπεισῆγε χορείαν.]

[* Ἐπείσαξις, εως, ἡ. Justin. M. Dial. p. 426. Οὐ γὰρ ἐνδέχεται τοῖς ἐξ Ἰακὼβ γεγεννημένοις ἀπολιπεῖν ἐπείσαξιν τοὺς ἐξ Ἰακὼβ σπαρέντας, quod vertitur, Hæreditatem adventitiam.]

"Ἐπείσαγμα, τὸ, Id quod superintroductum est, "Incrementum, Accessio. Soph. Philoct. p. 411. "(v. 745.) Δεινόν γε τοὐπείσαγμα τοῦ νοσήματος. Ubi "quædam Edd. habent τοὐπίσαγμα, quod Schol. "quoque agnovisse videtur, dum exposuit non so-"lum ἡ ἐπείσοδος, sed etiam ἡ προσθήκη: nam ἐπι-"σάττειν est veluti προστιθέναι et injungere." ["Τοὐπίσαγμα, sic emendate legitur in Scholiis. Huc pertinet interpretatio ἡ προσθήκη. Altera ἡ ἐπείσοδος lectioni accommodari possit, quam libri nostri exhibent τοὐπείσαγμα, H. Stephano merito damnatam." Brunck. Cf. Ἐπείσακτος.]

Ἐπεισαγωγή, (ἡ,) Superinductio. Dicitur cum aliquid præterea introducimus, vel aliunde invehimus, s. asciscimus. Epist. ad Hebr. (7, 19.) Ἐπεισαγωγὴ

A δὲ κρείττονος ἐλπίδος Beza interpr. Ascita spes melior. [" Introductio, sensu metaphorico, v. c. de doctrina, spe, consuetudine. Sic semel legitur in N. T. Hebr. 7, 19. Ἐπεισαγωγὴ δὲ κρείττονος ἐλπίδος, Successit jam præstantior doctrina." Schleusner. Lex. "Hæc ita capienda sunt, ac si legeretur, Ὁ γὰρ νόμος οὐδένα ἐτελείωσεν, ἀλλὰ ἐλπὶς κρείττων ἔπειτα εἰσαγομένη. Εἰσαγωγὴ ἐλπίδος per Hebraismum idem est, atque ἐλπὶς εἰσαγομένη. Ἐπὶ in hac compositione rem notat postmodum factam." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 529.] ‖ Thuc. 8, (92.) p. 292. Διόπερ καὶ τὸ τεῖχος τοῦτο καὶ πυλίδας ἔχον καὶ ἐσόδους καὶ ἐπεισαγωγὰς τῶν πολεμίων, ubi Valla ἐπεισαγωγὰς vertit Receptacula. Præcedit autem ap. Thuc. Ἀλλὰ καὶ τοὺς πολεμίους ἐσαγαγόμενοι, adeo ut per ἐπεισαγωγὰς videatur intelligere Loca, per quæ commode hostes intromitti possent. [Cf. Προεισαγωγή. "Ad Herod. 356." Schæf. Mss. "Ἐπεισαγωγή, Introductio, Institutio, 2, 20, 449." Reiz. Gl... T...ophilin. Dionys. H. De Vett. Scriptt Cens. 2, 10. Εὐριπίδου δὲ καὶ Σοφοκλέους καὶ ποικιλώτερος (ὁ Αἰσχύλος) ταῖς τῶν προσώπων ἐπεισαγωγαῖς, ubi vertitur, In ducendis personis magis varius: 3, 3. Διήμαρτε δὲ καὶ ὁ μάλιστα ἐντὸς
B πρακτικῆς, κατὰ τὰς τῶν παρεκβασέων ἐπεισαγωγὰς, In digressionibus aliis super alias inducendis. "Scriptus Amasæi liber habet ἐν ταῖς πρακτικαῖς. Vera lectio proculdubio hæc est, Διήμαρτε δὲ καὶ ἐν τοῖς πραγματικοῖς, (s. ἐν τῷ πραγματικῷ τύπῳ,) καὶ μάλιστα κατὰ τὰς τ. π. ἐπεισ. ut e p. 132. (Ed. Sylb.) satis manifestum est." Sylb. Vox ἐπεισαγωγὴ in Ernestii Lex. Rhet. desideratur. "Vocem hanc paulo rariorem, ideoque ab H. Stephano sine ulla auctoritate prolatam, (imo Noster præter locum ex Hebr. citavit et Thuc. locum,) adhiberi tamen ab Josepho A. J. 11, 6, 3, (imo, 2.) de virgine, cum qua aliquis, dimissa priore uxore, iterum matrimonium init, (Σβέννυσθαι γὰρ τὸ πρὸς τὴν προτέραν φιλόστοργον ἑτέρας ἐπεισαγωγῇ,) observavit Krebs. Obss. Flav. 378." Schleusner. l. c.]

C Ἐπεισαγώγιμος, ὁ, ἡ, Invectitius, Importatus aliunde, q. d. Superinductitius. Sic Plato de Rep. τὰ ἐπεισαγώγιμα vocat Merces peregrinas, quæ aliunde importantur; [" p. 120." Wakef. Mss.]

Ἐπείσακτος, ὁ, ἡ, i. q. ἐπεισαγώγιμος, ut ap. Dem. [254. Ὁρῶν δ', ὅτι σίτῳ πάντων ἀνθρώπων πλείστῳ χρώμεθ' ἐπεισάκτῳ,] 194 (=466.) Ὅτι πλείστῳ τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων ἐπεισάκτῳ σίτῳ χρώμεθα, Frumento aliunde importato, non proprio. Ἐπείσακτος exponitur etiam Adventitius, Ascititius. Herodian. 1, (5.) ἐπείσακτον et * πρόσκτητον pro eodem usurpasse videtur, Ἔδωκε δὲ μετ' ἐκεῖνον ἐμὲ βασιλέα ἡ τύχη οὐκ ἐπείσακτον, ὥσπερ οἱ πρὸ ἐμοῦ προσκτήτῳ σεμνυνόμενοι ἀρχῇ. Polit. vertit Ascititium. [Vide ibi Irmisch.] B. ἐπείσακτον ab Areop. dici ait Profectitium, Adventitium, Translatitium. [Idem Herodian. 8, 5. Ἐπεισάκτου τροφῆς αὐτοῖς εἰσκομιζομένης. J. Poll. 9, 21. Πόλιν—ἐπεισάκτου τροφῆς δεομένην, οὐκ ἀρκοῦσαν τρέφειν τοὺς οἰκήτορας, εἰσαγωγῆς χρῄζουσαν, εἰσαγωγίμων σιτίων, ἐπεισάκτων τροφῶν. Gl. Ἐπείσακτον· Adventitium. "Ad Diod. S. 2, 153. Bergl. ad Al-
D ciphr. 98. Bibl. Crit. 3, 2. p. 95. Wyttenb. ad Plut. 1, 528. T. H. ad Lucian. 1, 213. a. Mahn. de Aristox. 111. Heyn. Hom. 7, 307." Schæf. Mss. Suid. Ἐπεισάκτους· ἀλλοτρίους. Hesych. Ἐπεισάκτου· ἀλλοτρίου. Ἐπίσακτον· ἀλλότριον. "Scr. (ex ordine literarum,) * ἐπίσακτον." Is. Voss. "Ita Phavor. Vide sup. v. Ἐπεισάκτου, quæ lectio præstat. Lex. Reg. Ms. (i. e. Zonaræ Lex.) Ἐπείσακτον· ξένον. Ἐπίσακτον δὲ, τὸ ἐπὶ τοῦ σάγματος κείμενον, ι." Albert. In Hes. Cod. teste Schow. scribitur ἐπίσακτον. "Inde sensus est petendus canonis Ecclesiastici de γυναιξὶν ἐπεισάκτοις, quæ alias συνείσακτοι dicuntur, in qua voce vide Suicer. Thes. Eccl. Hes. Εἰσκεκριμένον· ἐπεισαγόμενον, ἢ ἐπείσακτον." Albert. Eurip. Ion. 590., ἐπείσακτον γένος. Plutarch., 4, 623., οἰκέται ἐπείσακτοι καὶ βάρβαροι. Lycophr. 60., Λέκτρων θ' ἕκατι, τῶν τ' ἐπεισάκτων γάμων. "Plato Cratylo 420. b. Ἔρως—ἐπείσακτος διὰ τῶν ὀμμάτων." Valck. ad Scap. marg.]

"Ἀντεπεισάγω, Vicissim s. E contrario introduco,

"In VV. LL. exponitur Reduco, Reveho." ["Plut. de Plac. Philosoph. 903. d. Timæus de Anima Mundi ap. Plat. 3, 101 (=23. Bipont.) Ῥεῖ γὰρ διὰ τῶ σώματος ἔξω θύραζε τὰ πνεύματα, ἀντεισάγεται δὲ διὰ τᾶς ἀναπνοᾶς τῷ τε στόματι καὶ ταῖς ῥισὶν, εἶτα πάλιν, οἷον Εὔριπος, " ἀντεπιφέρεται εἰς τὸ σῶμα, (ubi vertitur, Vicissim introducuntur.)" Scott. App. ad Thes.]

[* Κατεισάγω. Pallad. Alex. Epigr. 71. Ὅταν στυγῇ τις ἄνδρα, τὸν θεὸς φιλεῖ, Οὗτος μεγίστην μωρίαν κατεισάγει· Φανερῶς γὰρ αὐτῷ τῷ θεῷ κορύσσεται, Χόλον μέγιστον ἐκ φθόνου δεδεγμένος· Δεῖ γὰρ φιλεῖν ἐκεῖνον, ὃν θεὸς φιλεῖ. " Heyn. Hom. 7, 307." Schæf. Mss. Cf. Hierocl. in Συνεισάγω.]

Παρεισάγω, Penitus introduco, Insinuo. Παρὰ in comp., inquit Bud., nonnunquam significat Penitus, ut in παρεισδέχομαι, παρεισάγω. Plut. Galba (5, 632.) Τὸν Ὄθωνα παρεισῆγεν ὁ Ὀβίννιος, Insinuavit in aulam et protulit. C. 573. Idem in Lex. hunc Polybii locum affert, Διόπερ οἱ παλαιοὶ δοκοῦσί μοι τὰς περὶ θεῶν ἐννοίας, καὶ τὰς ὑπὲρ τῶν ἐν Ἅιδου διαλήψεις, οὐκ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν εἰς τὰ πλήθη παρεισαγαγεῖν, [6, 56. " Παρεισάγω, Induco, Introduco, in urbem, 2, 7, 8. in concionem, Producere in medium, 3, 63, 2. item, Importare in urbem, 1, 18, 3. ni ibi rectius dixeris Agere, Abigere in urbem, et de pecoribus intellexeris, quemadmodum 6, 31, 13. τὰ παρεισαγόμενα θρέμματα in castris. Εἰς τὴν σύγκρισιν, εἰς τὴν ἅμιλλαν παρεισαγαγεῖν, In comparationem, In contentionem adducere aliquid cum aliis rebus, 6, 47, 7. Ἐπὶ τοσοῦτον γὰρ ἐκτετραγῴδηται καὶ παρεισῆκται τοῦτο τὸ μέρος παρ' αὐτοῖς εἴς τε τοὺς κατ' ἰδίαν βίους καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως, ὥστε μὴ καταλιπεῖν ὑπερβολὴν, In hominum vitam introductum est, 6, 56, 8. Μουσικὴν ἐπ' ἀπάτῃ παρεισῆχθαι τοῖς ἀνθρώποις, Introductam, Institutam esse inter homines, s. ab hominibus, 4, 20, 5. Τὰ προειρημένα πάντα παρεισήγαγον, Instituerunt, 4, 21, 1. et 3. Item, de poeta, vel scriptore, inducente personas vel agentes vel loquentes, Τὸν Ἀννίβαν ἀμίμητόν τινα παρεισαγαγόντες στρατηγὸν,—θεοὺς καὶ θεῶν παῖδας εἰς πραγμ. ἱστορίαν παρεισάγουσιν, 3, 47, 7. Adde 5, 2, 6. 9, 16, 1. 10, 2, 5." Lex. Polyb. Suid. Κωρυκαῖος· θεόν τινα παρεισάγουσιν οἱ κωμικοὶ κ. τ. λ. " Charit. 729 (=646.) Argum. Vespar. Brunck. Anal. 2, 69. Diod. S. 1, 249. 252. 280. 351. 2, 363. Wakef. S. C. 1, 109." Schæf. Mss. " Παρεισάγω, Introduco, Subintroduco, Præter aliud quid induco, Clam, subdole et furtim aliquid introduco, e παρὰ, quod in compositis interdum Clanculum significat, v. c. in παραδηλοῦν, Tecte significare, παραδῦναι, Clam subire, εἰς, et ἄγω, Duco. Semel tantum legitur in N.T. 2 Petr. 2, 1. ubi de falsis doctoribus dicitur, Παρεισάξουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας, Clam et subdole introducent sectas perniciosas, s. Falsa et perniciosa dogmata clam docebunt." Schleusner. Lex. Plutarch. 7, 300., Ξένα παρεισάγων δαιμόνια, 8, 840. Εἰσάγειν τὸ νεωστὶ ἐν Ῥώμῃ παρεισηγμένον εἰς τὰ συμπόσια. Pseudo-Longin. 39. Καὶ ἅμα τῇ μίξει καὶ * πολυμορφίᾳ τῶν ἑαυτῆς φθόγγων τὸ παρεστὼς τῷ λέγοντι πάθος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πέλας παρεισάγουσαν. Gl. Παρεισάγω· Introduco.]

Παρείσακτος, ὁ, ἡ, Irreptitius, Qui se clam insinuavit. Paul. ad Galat. 2, (4.) Διὰ δὲ τοὺς παρεισάκτους ψευδαδέλφους, οἵτινες παρεισῆλθον, etc. Item παρείσακτος, Advena, Adventitius. B. e Suida, a quo σύγκλυδες exp. πλῆθος ἀνθρώπων ἐπηλύδων, συμμίκτων, παρεισάκτων: [Συγκλύδων ἀνθρώπων· συμμίκτων, ἐπηλύδων, παρεισάκτων.] Fortasse autem non male et in illo Pauli loco παρεισάκτους interpretemur Adventitios, vel Externos et adventitios, ut hæc a Lat. sæpe copulantur. Ap. Greg. παρείσακτον, Peregrinum et insolitum, Οὐ ξένον τοῦτο οὐδὲ παρείσακτον, ἀλλὰ τοῖς πάλαι καὶ τοῖς νῦν γνωριζόμενον. [" Παρείσακτος, Irreptitius, Subintroductus, Qui se clam insinuavit, Alienus, et usurpatur in primis de mercium prohibitarum importatione. Legitur in N. T. tantum Galat. 2, 4. de falsis Apostolis, s. doctoribus, ubi παρείσακτοι ψευδάδελφοι dicuntur, h. e. Falsi doctores, qui clam et subdole se in Christianorum cœtus insinuarunt. Hes. (Suid. et Phot.) Παρείσακτον· ἀλλότριον. (Albertii) Cyrill. Lex. Ms.

A Παρεισάκτους· ἀλλοτρίους, νόθους. (Hes. Παρένθετος· παρείσακτος.) Græcos eodem modo voce ἐπείσακτος usos fuisse, docuit Wetsten. N. T. 2, 218." Schleusner. Lex. Zonar. Παρεισάκτους· ἀλλοτρίους. Παρεισάκτους· ἀλλοτρίας, ξένας. Glossæ: Παρείσακτος· Obinductus. " Prol. Sir. Πρόλογος παρείσακτος ἀδήλου, Præfatio irreptitia ignoti." Biel. Thes.]

" Προεισάγω, Prior induco, s. Ante introduco. " Aristot. Polit. 7, 17., de Theodoro histrione, Οὐδενὶ πώποτε παρῆκεν ἑαυτοῦ προεισάγειν, οὐδὲ τῶν εὐτελῶν ὑποκριτῶν, in scenam videlicet s. theatrum." [" Προεισαγαγεῖν vulgo editum erat 4, 21, 1. pro παρεισαγαγεῖν." Lex. Polyb. Demosth. 1004., Προεισηγμένου ἐμοῦ sc. εἰς τοὺς φράτορας. Vide Εἰσάγω. Plutarch. 5, 261. 10, 25. et 400. Herod. 8, 20. Οἱ γὰρ Εὐβοέες παραχρησάμενοι τὸν Βάκιδος χρησμὸν ὡς οὐδὲν λέγοντα, οὔτε τι ἐξεκομίσαντο οὐδὲν, οὔτε προεσάξαντο. Joseph. 1, 933.]

[* Προεισαγωγὴ, ἡ, Prævia introductio. Cyrill. Alex. 4, 7. in Jo. p. 433. dicit circumcisionem spi-
B ritualem esse quasi πρόθυρον καὶ προεισαγωγήν τινα τῆς εἰς ἀρετὴν τελειότητος. (Cf. Thuc. in Ἐπεισαγωγὴ citatum. 'Ἐπεισαγωγὴ, Porta, per quam quis introducitur.' Schleusner. Lex.) * Προεισβολὴ eandem signif. cum voce προεισαγωγὴ habet. Cyrill. Alex. 12. in Jo. 19, 30. p. 1070. Προεισβολὴ ὥσπερ τις, καὶ, ἵν' οὕτως εἴπω, προαύλιόν ἐστι τῆς εὐαγγελικῆς παιδεύσεώς τε καὶ πολιτείας ἡ νομική. Dionys. Areop. de Div. Nom. 4, p. 12. p. 477. Καὶ ἐν ταῖς προεισαγωγαῖς τῶν λογίων εὑρήσεις τινὰ λέγοντα περὶ τῆς θείας σοφίας, Ἐραστὴς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς. Pachymer. ad h. l. p. 531.: Φέρει τὸν Σολομῶντα μάρτυρα, οὗ καὶ τὰ ῥήματα προεισαγωγὰς τῶν θείων λογίων φησὶν, ὡς σκιὰς τῆς χάριτος. Et S. Maximus ad eund. loc. p. 144 (=178.): Ἐπιστητέον, ὅτι προεισαγωγὰς καλεῖ τῆς θείας γραφῆς τὰ Σολομῶντος, ἀφ' οὗ καὶ τὰ ῥητά." Suicer. Thes. Eccl.]

Συνεισάγω, Simul introduco, vel Mecum intromitto. Πάντα τὰ ἀγαθὰ συνεισήγαγεν αὐτῇ, Chrysost. Exponitur et Confero, eo sensu quo dicitur Conferre in
C commune, ap. Synes. Epist. 44. Καὶ νῦν περὶ τῶν καταλαβόντων σε πραγμάτων δοκεῖ μοι συνεισενέγκαι (sic) τινὰ γνώμην, Conferre aliquam sententiam, vel aliquod consilium. [" Συνεισάγω, Una importo. K.Π. 3, 2, 11. Τὰ ἐπιτήδεια συνεισῆγον." Lex. Xenoph. " Stephan. Dial. 29." Schæf. Mss. " Synes. 109. Hierocles 64. (Ἁπλῶς γὰρ τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ συνεισάγει τὴν τιμὴν, quod vertitur, Sibi adsciscit.) Sext. Empir. (p. 86. Οὕτως εἰ τὸ γενικώτατον πάντων τὸ τὶ, ψεῦδός ἐστι, καὶ πάντα τὰ κατὰ μέρος ἔσται ψευδῆ, καὶ οὐδὲν ἀληθές· ᾧ συνεισάγεται τὸ μηδὲν εἶναι ἀληθὲς, Concluditur: 436. Εἰ γὰρ οὗτος πιστὸς, ὅτι φαίνεται αὐτῷ τὸ εἶναι αὐτὸν κριτήριον, πιστὸς ἔσται καὶ ὁ δεύτερος, ἐπεὶ καὶ αὐτῷ φαίνεται κριτήριον εἶναι αὐτόν· καὶ οὕτως ὁ τρίτος, καὶ οἱ λοιποί· ᾧ συνεισάγεται, τὸ μηδένα * ὡρισμένως κριτήριον ἀληθείας ὑπάρχειν. Cum quo simul infertur. Et 499. Τοίνυν ἀληθέσιν οὖσι τοῖς λήμμασι, συνεισαχθήσεται καὶ ἡ ἐπιφορά. Cum ν, τοίνυν, in initio sententiæ posita, inter τὰ ἅπαξ λεγόμενα annumeranda esset,
D ἀληθέσι τοίνυν legeremus. Et 575. Τὸ προϊέμενον σπέρμα λογικοῦ, καὶ αὐτὸ λογικόν ἐστιν· ὁ δὲ κόσμος προΐεται σπέρμα λογικοῦ· λογικὸν ἄρα ἐστὶν ὁ κόσμος· ᾧ συνεισάγεται καὶ ἡ τούτου ὕπαρξις. Cum quo simul infertur.)" Wakef. Mss.]

[* Συνεισακτέος, Simul introducendus. " Eust. in Il." Wakef. Mss.]

Συνείσακτος, ὁ, ἡ, Simul introductus, Qui una cum alio introducitur. Citatur e Canone 3. Concilii Niceni, pro Aliunde importato et externo. || Peculiari autem signif. dicebatur Socius Sociave cœlibatus, s. virgo contubernalem haberet viram, s. monachus fœminam. Quod genus olim in usu fuit inter Christianos, sed improbatum propter suspicionem stupri. De quibus vide locum Gregorii, quem Bud. Comm. 113. affert. Et συνεισάγω verbum ejusdem rei significativum, ibidem. [" Cf. omnino Justell. ad Can. p. 136." Boissonad. Mss. " Concil. Antioch. Epist." Routh. Mss. Vide et Cang. Glos. Gr. Suicer. Thes. Eccl. et nostra supra 85. a. et n. 1. " Valck. ad

Ammon. 97." Schæf. Mss. "Clericis ministrantes mulieres. Olear. ad Euseb. Hierocl. 446." Valck. ad Scap. marg.] A

[* Ὑπεισάγω, "Clam introduco. 'Ὑπεισάγων εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν ἑταίρας, 118.' Reisk. Ind. Gr. Andocid. Sed in loco ibi laudato legitur ἐπεισάγων." Seager. Mss.]

Ἐνάγω, Induco, i. e. Impello, Incito. Thuc. 6, (61.) p. 217. Ἐναγόντων τῶν ἐχθρῶν. Synes. Ταῦτα ἐνῆγεν αὐτοὺς πρὸς τὸ καταδικάσαι μου. Sic Chrysost. Ἐνάγω σε πρὸς τὸν μακάριον βίον. Herodian. præpos. εἰς junxit, copulans cum verbo ἀναπείθω, (5, 4.) Ἐνῆγε δ' αὐτοὺς καὶ ἀνέπειθεν εἰς πραγμάτων καινοτομίαν τό τε Μακρίνου μῖσος. Citatur autem e Synes., cum alia constr., in Epist. Ἐνάγων αὐτὸν τῇ καταδοχῇ τῶν ἀνδρῶν, pro εἰς τὴν vel πρὸς τὴν καταδοχὴν, Incitans vel hortans ad receptionem illorum virorum. Sic pass. Ἐνάγομαι, Inducor, Impellor, Incitor. Greg. de Homine, Οὐκοῦν τῇ καθολικῇ τῆς φύσεως κλήσει τοιοῦτόν τι ποιεῖν ἐναγόμεθα. || Interdum ἐνάγω τοῦτο, Suadeo hoc. Sic ap. Thuc. 2, (21.) Ἐνῆγον τὴν ἔξοδον μάλιστα. Sic alibi ἐνάγειν τὸν πόλεμον, quod B alii exponunt, Ad movendum bellum incumbere: fortasse verti debet Urgere bellum. Sic Bud. ap. Plut. in Cam. (18.) ἐνῆγον interpr. Urgebant, Καὶ τῶν ἱερέων οἱ καλούμενοι Φητιαλεῖς ἐνῆγον ἐπιθειάζοντες κ. τ. λ. Itidem in illo Thucyd. loco, Ἐναγόντων τῶν ἐχθρῶν, reddi possit, Urgentibus hostibus. [Plut. Compar. Alcib. cum Coriolano 2, 167. Ἀλλὰ τὴν ὀργὴν ἐμπλῆσαι τὴν ἑαυτοῦ βουλόμενος ἐνῆγε τὸν πόλεμον: Mario 10. Ἐναγόντων μάλιστα τῶν ἐχθρῶν τῶν ἐκείνου: Bruto 46. Ὃς αἰτίαν εἶχε καὶ Βροῦτον ἐνάγειν εἰς ἔνια τῶν βιαιοτέρων: de Socr. Genio 8, 352. Ἐνῆγε δὲ καὶ ὁ μάντις Θεόκριτος. Thuc. 4, 24. Καὶ μάλιστα ἐνῆγον οἱ Λοκροὶ, τῶν Ῥηγίνων κατὰ ἔχθραν. "Ἐνῆγον τὰ τοῦ πολέμου, Sedulo parabant bellum, 7, 5, 8. n. sed ibi ἐνήργουν videtur utique legendum, verbum Polybio frequentatum. (Vide Suid. infra.) Ἐνῆγε τὰς δυνάμεις, invitis Mss. editum erat, 3, 34, 6. pro συνῆγε." Lex. Polyb. "Toup. Opusc. 1, 116. Herod. 193. ad Herod. 509. Larcher. 5, 354. C Wyttenb. Select. 114. Doun. Demosth. 205. Lips. Markl. Suppl. 79. Wakef. S. C. 4. tit. Diod. S. 2, 499. Dionys. H. 1, 224. 3, 1340. 1511. Kiessl. ad Jambl. V. P. 55. ('Εἰς τὴν δι' ἀριθμῶν μάθησιν καὶ γεωμετρίας ἐνάγειν αὐτὸν ἐπειρᾶτο. Ἐνάγειν legitur in Ciz. Præpos. εἰς, quæ post præced. v. ὑπομείναντος facile excidere potuit, addidi propterea, quod eam omnis loci ratio efflagitat, et v. ἐνάγειν etiam aliis locis cum εἰς construitur, ut ap. Herodian. 5, 4. Ἐνῆγε δ' αὐτοὺς καὶ ἀνέπειθεν εἰς πραγμάτων καινοτομίαν.' Kusterus legit εἰσάγειν.) Ἐνάγω πόλεμον, Dionys. H. 1, 305. Orell. Suppl. ad Nic. p. 46." Schæf. Mss. Ἐνάγω cum εἰς, præter Jambl. Herodian. et Plut. ll. cc., usurpatur et in Appiano 1, 217. Καὶ τὴν πόλιν ἐς συμμαχίαν ἐνῆγον: 386. Καὶ ὁ Σκιπίων ἐς αὐτὰς ἐδόκει μάλιστα τοὺς Ῥωμαίους ἐναγαγέσθαι. Idem 1, 71. Οἱ πρέσβεις οἱ Φάβιοι τοὺς Κλουσινοὺς ἐνῆγον ἐπιθέσθαι τοῖς Κελτοῖς. "Ἐνῆγον rescripsi pro vitioso ἀνῆγον." Schweigh. Suid.: Ἐνῆγεν· ἐκίνει, παρέπειθεν. Προκόπιος· Ἐνῆγε δὲ αὐτὸν D ἐς τοῦτο Χριστιανῶν λόγος, καὶ ἔδακνεν αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, ὅτι ἀνάλωτον Ἔδεσσαν ἰσχυρίζοντο εἶναι. Καὶ αὖθις· Ἐνῆγε δὲ πάντας εἴς τε τὰς εὐχὰς τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ τὴν ὀφειλομένην εὔνοιαν, ὅτι χρεία τῆς στρατείας ἀναγκαία οὖσα, ἣν ὑπὲρ πάντων κοινῇ ποιούμενος δῆλος ἦν. Τό τε κάλλος τὸ τοῦ σώματος, καὶ τὸ μέγεθος. "Quid hæc verba, τό τε κάλλος τ. τ. σ. κ. τ. μ., sibi velint, non video. Cum superioribus enim nullam connexionem habent." Kust. "Recte V. D. Quin et superior ῥῆσις, quod nemo vidit, turpissime labascit. Sententia enim nullum exitum habet. Facile autem una atque altera literula utrique morbo est subveniendum. Leg. sine dubio et distinguendum, ᾗ γε χρεία τῆς στρ.——δῆλος ἦν, τό τε κάλλος τὸ τοῦ σώματος, καὶ τὸ μέγεθος. Quo pacto tota hæc oratio sibi constabit, et nitida atque rotunda exibit: Omnes vero impellebat ad preces pro eo fundendas, eum expeditionis illius, quam pro communi omnium salute susceperat, necessitas, tum corporis ejus pulcritudo et majestas." Toup. Emendd. 1, 177. Idem ad Suidæ verba, Ἐνῆγεν· ἐκίνει, παρέπειθεν, hæc ascripsit:—" Herod. 4, 145. Μάλιστα δὲ ἐνῆγέ σφεας ὥστε ποιέειν ταῦτα, τῶν Τυνδαριδέων ἡ ναυτιλίη ἐν τῇ Ἀργοῖ. Vide Suid. v. Ἄδην, (ex Auctore incerto. Οἱ δὲ βασιλικοὶ ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενοι τοῦ ἄδην τὰ δημόσια καταναλίσκειν, * Συβαριτικῶς τὸν νέον κραιπαλᾶν ἐνήργουν.)" Eadem verba leguntur ap. eund. Suid. v. Ζήνων, ubi Kust. "F. l. ἐνῆγον, Inducebant, Impellebant, vel, Auctores ei erant." Omnino recte: alibi confusa sunt vv. ἐνῆγον et ἐνήργουν: v. Lex. Polyb. supra. Zonar. Ἐνῆγεν· ἐκίνει, παρέπειθεν. Ἐνῆγε δὲ αὐτὸν εἰς τοῦτο Χριστιανῶν λόγος. Οὕτως Προκόπιος, de B. P. 2, 12. p. 117. "Moneo, Suadeo, Orph. Lith. 323. (ἐν στήθεσσιν ἄγων μελιηδέα πειθώ.) Joseph. 975, 15. Excerpta e Pythag. Vita ap. Phot. Bibl. 1315. (Αἳ αὐτοὺς ἐνῆγον ἀπέχεσθαι τῶν κυάμων.) Induco, Joseph. 1006, 17." Wakef. Mss. Suid.: Ἐνάγει· ἐμβιβάζει, ἐνάπτει, ἐφέλκεται, ἢ προτρέπεται. Zonar.: Ἐνάγει· ἐφέλκεται, ἐμβιβάζει, προτρέπεται. "D. ἐνάγεται. Προτρέπει, ut ap. Dionys. H. (de Admir. Vi Dicendi in Demosth. 1084.) Ἀλλὰ θεός τε οὕτως ἐνάγει, καὶ αὐτοῖς ἡμῖν πολλὰ ἐπιοῦσι συμφέρεται ἐπὶ τὸ ἄμεινον." Tittmann. Vertitur ibi, Ita Deus nos agit.]

Ἐνάγω, Accuso, Defero. Et pass. Ἐνάγομαι, Accusor, Deferor. Bas. Neocæs. Ἀλλ' ἀναμένειν καὶ τὴν ἀπολογίαν τοῦ ἐναγομένου. B. C. 379. [" Plut. 1, 137. Joseph. 63, 33." Wakef. Mss. Forte V. D. in animo habuit hunc Josephi locum, qui extat in Antiq. Jud. 2, 6, 7. p. 83. Haverc. Πότερόν ποτε βοηθοῦσι τῷ Βενιαμὶν κλοπῆς ἐναγομένῳ, καὶ δοκοῦντι κινδυνεύειν. Suid. et Zonar.: Ἀγωγεύς· ὁ ἐνάγων τὴν δίκην, ὁ διώκων. Vide nostra in Ἀγωγεὺς, et in Ἄγω, ubi Harpocr. et Tittmanni Technoll. Mss. citavimus. Glossæ: Ἐνάγω· Pulso, Exprimo, Introduco, Induco. Ὁ ἐνάγων· Petitor.]

Ἐναγωγὴ, Accusatio, Delatio, ἔγκλησις, inquit Suid., afferens exemplum, [Καὶ πάντα ἄνθρωπον ἀδικηθέντα ὑπ' αὐτοῦ, ἀδεῶς καὶ ἀζημίως ἐναγωγαῖς κεχρῆσθαι. Eadem verba extant et in Zonara. Gl. Ἐναγωγή· Inductio. Cf. Ἀναγωγή.]

Ἀντεναγωγὴ, in VV. LL. exponitur Compensatio: videtur tamen potius esse Mutua accusatio; et cum ἐναγωγὴ sit ἔγκλησις, ἀντεναγωγὴ esse * ἀντέγκλησις s. ἀντέγκλημα. [Ἀντεναγωγὴ, Compensatio, est falsa lectio pro ἀντεισαγωγὴ, Compensatio. Vide notata in Ἀντεισαγωγή.]

Ἐξάγω, Educo. Il. A. (337.) Ἀλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην, [Pseudo-Did. ἔξω τῆς σκηνῆς κόμιζε.] Sic ἐξάγειν ἐπὶ θήραν, Educere ad venationem, Xenoph. [K. Π. 1, 4, 14. 2, 1, 14. 8, 1, 12. et 13. Sic K. Π. 1, 2, 9. Ἐξάγει τὴν ἡμίσειαν τῆς φυλακῆς. "Educo filiam e domo s. gynæceo, K. Π. 5, 2, 3. Cyn. 6, 2. Ἐξάγειν αὐτὰς, canes, ἐπὶ τὰ κυνηγέσια: 7, 2. "Equum et alia jumenta e stabulo, K. A. 7, 5, 1. de R. E. Τῷ ἱπποκόμῳ ἐξακτέον τὸν ἵππον, ὅπου ψήξει: 5, 4. et 10. Ἐξαγόμενος ὁ ἵππος. Equites decursionum causa, ut pedes equorum exerceantur, pacis tempore, de P. Eq. 1, 18. bis, et 20. bis; et in bello, 4, 9." Lex. Xenoph.] Sic ἐξάγειν στρατὸν, Thuc. 4. p. 147. ut Lat. Educere copias aut exercitum in aciem, s. in expeditionem. Item ἐξάγειν, Educere milites extra vallum. B. C. 380. [" Exercitum e castris ad expeditionem s. ad prœlium, K. Π. 3, 3, 25. Ἐξῆγε τὸ στράτευμα: 4, 2, 5. 5, 1, 12. K. A. 5, 1, 11. 5, 2, 1. Hist. 2, 4, 20. 3, 5, 5. 6, 2, 10. 7, 5, 21. Et omisso acc. Expeditionem suscipere, Ages. 2, 24. Hist. 4, 5, 14. 5, 4, 38. item, ut accipiat imperia, K. Π. 5, 4, 11. item ad iter, K. A. 7, 8, 12. Ἐξάγει νύκτωρ πᾶν τὸ στράτευμα, ὅπως ἔλθοι—, et sine acc. K. Π. 2, 4, 13. Οὕτως ἐξάγει ὡς εἰς θήραν παρεσκευασμένος. K. A. 6, 6, 20. Hist. 6, 5, 39. Item ad pabulandum, K. A. 6, 4, 6. Ἀνάγκη ἦν ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐξάγειν: 13. Ὁ δ' οὐκ ἂν ἔφη ἐξαγαγεῖν: 14. Sic K. Π. 6, 1, 14. Ἐξῆγεν εἰς προνομὰς, ubi nonnulli legunt ἐξ. πρὸς νομὰς, quos sequitur Wetsten. ad Jo. 10, 3. 9. Sed J. Poll. 1, 250. jungit, Νέμειν, ποιμαίνειν, αἰπολεῖν, ἐπὶ νομὰς ἐξάγειν. Item ex angustiis, sine acc. Hist. 6, 5, 18. Ἔγνω ἐξακτέον εἶναι—ἐκ τοῦ κόλπου—ἐκ τοῦ στενοῦ ἐξῆγε. Item ex ur-

A be contra hostem, Hist. 1, 1, 24. 1, 3, 4. Item, extra urbem, si forte hostes veniant, Hist. 1, 4, 8. Item secum e regione, K. Π. 3, 1, 17. in aliam, cum εἰς, K. Π. 3, 3, 7. Item, e tentorio convivii, K. Π. 2, 3, 13. Captivos ex urbe, Hist. 4, 5, 6. Ἐθεώρει πολλὰ τὰ ἐξαγόμενα, nempe αἰχμάλωτα. E carcere in publicum, Hist. 6, 4, 37. Similiter e tentorio ad supplicium, K. Ἀ. 1, 6, 10." Lex. Xenoph.] Interdum Ἐξάγω est Exporto, ut ἐξάγειν σῖτον, ap. Demosth. (917.) Exportare frumentum. Vide Ἐξαγωγή. [Vide Krebs. Decr. Rom. pro Jud. fact. 271. "De Rep. Ath. 2, 3. de Vectig. 3, 2. bis, 4, 40. Vide Εἰσάγειν, et Ἀντεξάγειν. Sed etiam de iis, quæ clam et furtim e regione exportantur, de Vectig. 4, 21. Ἀργύριον δημόσιον ἐξαγόμενον— ἀνδράποδα ἐξάγοντι." Lex. Xenoph.] Item Proveho, ut ap. Herod. 3. Ἐπὶ πλεῖστον αὐτὸν ἐξαναγόντος τοῦ ῥεύματος. [" Proveho in pompa. K. Π. 8, 3, 6. Ἐξήγετο ἅρμα e regia—τρίτον ἅρμα ἐξήγετο." Lex. Xenoph.] Reperio ἐξάγω pro Educo, in ea quoque signif. qua Virg. (Æn. 6, 178.)
B dixit, cœloque educere certant, eumque ad hunc verbi ἐξάγω usum respexisse crediderim. [Plin. 19, 8. Thyrsus asparagi caulem educens.] Thuc. 1, (93.) Μείζων γὰρ ὁ περίβολος πανταχῇ ἐξήχθη τῆς πόλεως. Habet autem aliquid affinitatis hæc signif. cum præcedente, pro Provehere. Nam etiam Provehere in altum Lat. dicunt, de mari loquentes. [Demosth. 1278. Πρῶτον μὲν τὴν ὁδὸν στενωτέραν ποιήσας, ἐξαγαγὼν ἔξω τὴν αἱμασίαν, ἵνα τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ οἰήσειεν εἴσω, Maceria ulterius quam olim fuerat, in viam publicam producta. " Hom. Il. H. 336. Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες Ἄκριτον ἐν πεδίῳ." Seager. Mss. Sed aliter locum hunc explicant Grammatici vett. Vide infra. " Educere, Liv. 2, 64. Exigere, Bentl. Horat. 290. Ruhnk. Vellei. 166." Valck. ad Scap. marg.] || Ἐξάγειν ἑαυτόν, q. d. Educere seipsum, e vita videlicet, Vim sibi afferre, Mortem sibi consciscere. Synes. ad Anast. (79.) Κἂν ἐξήγαγον ἐμαυτὸν κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους. Dicitur et ἐξάγειν ἑαυτὸν τοῦ βίου, quod Cic.
C interpr. Mortem oppetere, Cicer. Lex. 58. Ap. Diosc. 4, 76. Πλείων δὲ ποθεὶς, ἐξάγει τοῦ ζῆν, pro Vitam adimit, q. d. Educit e vita. [Plut. 9, 331. Ἐξαγαγὼν αὐτὸν τοῦ βίου: 10, 377. Ἐξάγειν τοῦ ζῆν ἑαυτούς. Vide Eund. in Ἐπεισάγω citatum. " Athen. 2, p. 46. 4, p. 157. b. d. 4 Macc. 8, 22." Valck. ad Scap. marg. " Clem. Alex. 481. de hæreticis quibusdam, qui martyrio sese ultro objiciebant,. Ἐπιπηδήσαντες τῷ θανάτῳ τούτους ἐξάγειν ἑαυτοὺς * ἀμαρτύρως λέγομεν, κἂν δημοσίᾳ κολάζωνται. Interpres: Eos dicimus se ipsos e vita exigere absque ullo martyrio ac testificatione, etsi publice puniantur. Sylburg. τὸ ἀμαρτύρως cum λέγομεν conjunxit, quod cum ἐξάγειν ἑαυτοὺς jungendum, (notante Gatak.) ut interpretatio genuina sit: Dicimus eos ita sibi mortem accersere, ut martyres tamen non sint, nec martyrium obire dici debeant. Οὐ γὰρ, statim subjicit, τὸν χαρακτῆρα σώζουσι τοῦ μαρτυρίου τοῦ πιστοῦ. Donatistæ, ut refert Theodoret. Hæret. Fab. 4, 6. Τὸν βίαιον θάνατον μαρτύριον ὀνομάζουσι. Stoicorum dogma est, licere, imo oportere, quandoque e vita sese educere, et εὔλογον ἐξα-
D γωγὴν eam nuncupabant, cum justa causa, quam illi censebant, demigrandi daretur, ut Cic. Tusc. 1. Vide Stob. Collectan. T. 1. L. 1. Tit. 4. §. 8. Senecam Ep. 17. 58. 70. (Menag. ad Diog. L. 311.) Hoc vero dogma multi ex ipsis Gentilibus exagitarunt. Cic. Tusc. 1.: Vetat enim dominans ille in nobis Deus, injussu hinc nos suo demigrare: Cat. Maj. (73.) Vetat Pythag. injussu Imperatoris, i. e. Dei, de præsidio et statione vitæ decedere. Vide Lactant. Inst. 3, 18. Augustin. de Civ. Dei 1, 27. Testimonia studiose collegit Gatak. ad M. Anton. 3, 1. p. 83. Dicunt etiam Græci ἑαυτὸν τοῦ βίου ἐξάγειν, Mortem oppetere, ap. Phot. Dioscorides et Joseph. Ant. J. 2, 3. p. 38., ἐξάγειν τοῦ ζῆν." Suicer. Thes. Eccl. Cf. Ἐξαγωγή. Hierocles 160. Ἔσται δὲ καθαρὰ, εἰ μηδὲν τῇ ἀλογίᾳ, μηδὲ τῷ θνητῷ σώματι, * συνεκφέροιτο, ὡς ἄλλη δὲ ἄλλων ἐπιμελοῖτο, τοσοῦτον αὐτοῖς ἀπονέμουσα φροντίδος, ὅσον ὁ θεῖος κελεύει νόμος, ἐξάγειν αὐτὴν πειρᾶσθαι μὴ συγχωρῶν, ἀλλὰ περιμένειν ἕως ἂν ὁ θεὸς αὐτὸς ἀπολύσῃ ἡμᾶς. " Cod. Medic. Ἐξάγειν ἑαυτὸν, pro ἐξάγειν αὐτὸν, quod habent vulgati, quodque Needham. cum Curterio in αὐτὴν mutandum censuit, ut referatur ad ψυχή. Sed procul dubio genuinam lect. servavit Mediceus, cum familiarissima Stoicis phrasis sit de αὐτοχειρίᾳ, ἐξάγειν ἑαυτόν." J. C. Wolf. Diss., Epist. 41. Artemidor. 5, 31. Εἰς τοσοῦτον περιστάσεως ἦλθεν, ἕως τε δι' ἀπορίαν τε καὶ χρεῶν συνέχειαν ἑαυτὸν ἐξαγαγεῖν τοῦ βίου. " Ἐξάγω, Vitam exigo, vertitur Diod. S. 1, 210. Ἐξάγω τοῦ βίου, Xenoph. Eph. 98. not. 273.: de talibus, Abresch. Paraphr. 39. cf. Plut. Mor. 1, 974. ad Diod. S. 1, 199. Strabo T. 6. p. 146—7." Schæf. Mss.]

Ἐξάγω, ut ἐνάγω, Induco, Impello, Incito. Bud. addit et Stimulo, Concito, Vehementer commoveo, sed affert tantum exempla passivi verbi ἐξάγομαι, 379. at ego activi exempla, pro Impello s. Incito, ut observavi ap. Thuc. 6. Οἳ ἐπὶ τὰ πονηρότερα ἐξῆγον τὸν ὄχλον. Sic 3, (45.) Αἱ δ' ἄλλαι ξυντυχίαι, ὀργῇ τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἑκάστη τις κατέχεται ὑπ' ἀνηκέστου τινὸς κρείττονος, ἐξάγουσιν ἐς τοὺς κινδύνους· ἥ τε ἐλπὶς καὶ ὁ ἔρως ἐπὶ παντί. [" Alcest. 1080. Ἔρως τις μ' ἐξάγει." Abresch. Diluc. Thuc. ad h. l.] Ap. Plut. Sympos. 4, ἐξάγειν videtur esse Excitare, Ἀλλὰ νὴ Δία τὸ ποικίλον ἐξάγει καὶ γοητεύει τὴν ὄρεξιν οὐ κρατοῦσαν ἑαυτῆς, Verum varietas ciborum excitat et illicit appetitum: [6, 208. Εἰς ἅπασαν αἰσχύνην ὑπὸ τῆς κολακείας ἐξάγονται, ubi vertitur, Sunt adacti: 496. Ὃ πάσχουσι πολλοὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν σοφιστῶν, οἱ μὲν ὑπὸ δόξης καὶ φιλοτιμίας, οἱ δὲ διὰ μισθοὺς, ἢ πολιτικὰς ἁμίλλας, ἐξαγόμενοι παρὰ τὸ συμφέρον ἀγωνίζεσθαι, Protrahi se sinunt. " Concito Moveo, Impello. Hes. Ἐξάγειν· παροξύνειν. Ita legitur passivum cum inf. ut προάγειν, K. Ἀ. 1, 8, 15. Cyrus etsi videbat Græcos victores, tamen οὐδ' ὣς ἐξήχθη διώκειν. Vulgo male vertunt, Evagatus fuit. Vide Hutch. ad h. l. et Dorv. ad Char. 481. (Lysias 117. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξήχθην ὑπὲρ πάσης ὀλοφύρασθαι τῆς Ἑλλάδος. ' Ad hæc, quæ videri possint ab hoc tempore locoque aliena, evectus, et ab impetu perturbatæ meæ mentis, cui resistere non poteram, adactus sum, ut evagarer, invitus et oblitus mei.' Reisk.) Sic Hist. 7, 5, 8. Epaminondas, si hostes opportunum locum tenebant, οὐκ ἐξήγετο ἐπιτίθεσθαι. K. Π. 4, 1, 11. pro Οὐκοῦν καὶ ἄλλοις προθύμως λέξεις; Brodæus, quem Zeun. sequitur, legit, Οὐκοῦν καὶ ἄλλους, ἔφη, πρ. ἐξάξεις; ut sit Hortaberis: 8, 5, 5. ἐξάξειν habet Phileph. pro ἐξοίσειν. Non bene de re inanimata." Lex. Xenoph. " Ἐξάγεσθαι ab impetu s. mentis s. orationis, s. suæ s. alienæ, efferri, extra se rapi, ad inconsulte, suamque in fraudem, s. loquendum s. agendum impelli. Καὶ γὰρ εἴ τι σιωπᾶν ἐγνώκειν, νῦν λέγειν ἐξάγομαι, 411. Ἅ τις ἄφνω, τὸν λογισμὸν φθάσας, ἐξαχθῇ πράττειν, 527. Ἀνασχόμενον τότε καὶ μηδὲν ἀνήκεστον ἐξαχθέντα πρᾶξαι, 538. 1458." Reisk. Ind. Gr. Demosth Dinarchus 11. Τὸν δὲ κατάπτυστον τοῦτον καὶ Σκύθην· ἐξάγομαι γάρ· ὃν οὐχ εἷς ἀνὴρ, ἀλλὰ πᾶσα ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλὴ ζητήσασα ἀποπέφανται χρήματα ἔχειν καθ' ὑμῶν; " Aristid. 1, 380. 2, 266. 2, 198. Pausan. 420. Ἐξαγόμενός τε ὑπὸ τοῦ θυμοῦ." Valck. ad Scap. marg. " Ἐξάγεσθαι, Efferri, h. e. Ad impetum dicendi concitari. Ita Phot. Bibl. Cod. 265. de Demosth. et Aristide, quibus cum a natura esset acrius ingenium, φύσις πικροτέρα καὶ παθητικὴ, sæpe etiam in argumentis levioribus et moratioribus, impetuosi et vehementes esse solent: Πολλάκις ἐξάγονται τῆς προθέσεως ἐλαττουμένης ὑπὸ τῆς φύσεως· οὐδὲ γὰρ, οὐδ' ἔστιν ἱκανὴ ἡ τέχνη κατορθῶσαι τὸ βούλημα, μὴ συνεργὸν ἔχουσα καὶ τὴν τῆς φύσεως ἰδιότητα." Ernest. Lex. Rhet. " Excito. Hier. 9, 11. Μυρία ἆθλα πολλοὺς πόνους, πολλὰς ἐπιμελείας ἐξάγεται ἀνθρώπων.* Abire jubeo, Dimitto. Præsidia ex urbe, Hist. 3, 1, 8. Chorum e theatro, 6, 4, 16. Derivo, Œcon. 20, 12. Ὕδωρ ἐξάγεται ex agris τάφροις. (Demosth. 1276. Οὗτος τοίνυν ἀξιοῖ με ἐκ τῆς ὁδοῦ τὸ ὕδωρ εἰσδεξάμενον εἰς τὸ ἐμαυτοῦ χωρίον, ὅταν τὸ τούτου παραλλάξῃ χωρίον, πάλιν εἰς τὴν ὁδὸν ἐξάγειν.) Elicio, K. Π. 2, 2, 8. Ἐκ σοῦ πῦρ ῥᾷον ἄν τις ἐκτρίψειεν, ἢ γέλωτα ἐξαγάγοι." Lex. Xenoph. Vide Abresch. Diluc. Thuc. 681.] || Ap. Isæum autem ἐξάγω, Expello, Depello,

Bud. 380. [Isæus 53. Καὶ εἴ τις αὐτὴν ἀφῃρεῖτο, ἢ ἐβιάζετο, ἐξῆγεν ἂν ἐκ τῶν πατρῴων: 101. Ἀλλ' οἱ παρὰ τούτου θέμενοι καὶ πριάμενοι (ἔχουσιν,) ἡμεῖς δ' οὐκ ἐξάγομεν. "Sc. αὐτοὺς, Nos autem eos, qui nunc ista possident, illinc non deducimus, non expellimus, velut injusta possessione." Reisk. "Ἐνθένδε ἐξήγαγον αὐτοὺς ἄκοντας, Hinc, (ex Urbe,) coëgi eos quanquam invitos proficisci, et velut expuli, vel extraxi, 389. de scena deducere saltatorem, vel magistrum chori, 533. 534. Ἐξαγαγὼν ἐκ τῆς οἰκίας τἀνδράποδα, 845. Ἐξάγειν ἐκ γῆς. Aliquem e prædio, in quod velut suum immigrare vult, educere et vi eum a possessione arcere, 865. 887. Ἐξῆγεν ἡμᾶς, φάσκων αὐτοῦ εἶναι, Aiens illa bona sua esse, 1090. Ἐξαγομένων τῶν παίδων ἐπιλαμβάνεται, Injicit manum pueris Athenis alio clam et furtim ablegandis, 895. 896." Reisk. Ind. Gr. Demosth. "Ἐξάγειν παῖδα, Puerum clam ex urbe educere furto subductum, alio asportandum et pro mancipio vendendum, 350. Ἐξήγαγεν ἀνδράποδον ἐντευθενὶ, 489. Ὑπὸ μάλης λαβὼν ἐξήγαγε, Clam extulit, Furto subduxit ξίφος ἔχων, Fr. 22. 21. vel potest quoque ἐξήγαγε ibi loci reddi Exiit, Abiit, Discessit." Reisk. Ind. Gr. Lysiac. "Πορευομένων ἡμῶν εἰς τὰ κτήματα—ἐξῆγεν ὁ Λεώστρατος οὑτοσὶ, φάσκων αὐτοῦ εἶναι, Demosth. π. Λεωχ. 265. Hervag. Bas. 8. Ἐξῆγε, αὐτὸν ὁ Πρῶτος, καὶ ὁ κοινωνὸς τοῦ Πρώτου Φέρτατος· ... δ' οὐκ ἐξήγετο· οὐδ' ἔφη διαῤῥήδην ὑπ' οὐδενὸς ... χθῆναι, εἰ μὴ αὐτὸν ἐγὼ ἐξάξω·—ταῦτ' ἐκείνου προκαλουμένου καὶ λέγοντος, καὶ ἡμῶν, οὐδὲν ἦν πλέον, ἀλλ' ἦν αἵρεσις ἢ τοῦτον ἐξάγειν ἢ ἀπολωλεκέναι σωθέντα παρόντα τὰ ἡμέτερ' αὐτῶν, Idem Παραγρ. π. Ζηνοθ. 70. His locis ἐξάγειν forense verbum esse videtur, atque idem, vel simile quid, significare τῷ Moribus deducere ap. Romanos, i. e. *To oust according to custom, in order to lay a foundation for an action at law.* Vide Cic. pro Cæcina 7, 20." Seager. Mss.]

[Ἐξάγω, Expello, sensu medico. Geopon. 12, 26. Ἕλμινθας ἐξάγει, pro quo "Plin. (26, 12, 49.) Bestiolas omnes innascentes corpori arcet:" 27. Μετὰ δὲ ἡδυόσμου καὶ οἴνου πινόμενον ἕλμινθας καὶ * ταινίας ἐξάγει, pro quo Plin. Semen e vino omnia intestinorum animalia pellit, efficacius addito mentastro: 30. Ταῦτα δὲ (τὰ σκόρδα) ἐσθιόμενα ἕλμινθας ἐξάγει, ubi Niclas. "Diosc. 2, 182. Βιβρωσκόμενον ἕλμινθας πλατείας ἐξάγει. Lumbricos expellunt etiam ap. S. Sethi. Plin. 20, 6, 23. Tineas et reliqua animalia interaneorum pellit in aceto mulso coctum."]

Ἐξάγω positum ἀμεταβάτως, pro Exeo, Egredior, Il. H. (336.) Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες, i. e. ἐξελθόντες, ἐκπορευθέντες. [Eust. 684. Τὸ δὲ χεύομεν τύμβον, ταὐτὸν τῷ, διὰ χυτῆς γῆς * ἀναχωματίσομεν, οἱ δὲ παλαιοὶ χώσομεν αὐτὸ ἑρμηνεύουσι. Τὸ ἐξαγαγόντες, ἀντὶ τοῦ ἐξελθόντες, ἐκπορευθέντες, οὗ τὸ ἀνάπαλιν ἐν τῷ, Λαοδίκην ἐσάγουσα, ἤγουν εἰσπορευομένη, εἰσιοῦσα. Schol. Ven. A.: Διασταλτέον ἐπὶ τὸ χεύομεν· τὸ δ' ἐξαγαγόντες, ἤτοι ὕλην πρὸς τὴν τειχοποιΐαν, ἢ ἀντὶ τοῦ προελθόντες πολὺ εἰς τὸ πεδίον, ἵνα ἡ μὲν ἐξ πρόθεσις ἀντὶ τοῦ ἔξω ἐπιῤῥήματος κέηται· τὸ δὲ ἀγαγόντες ἐν ἴσῳ τῷ πορευθέντες· περιλαμβάνουσι γὰρ τῷ ναυστάθμῳ καὶ τοῦ πεδίου μέρος· τὸ δεύτερον ἄμεινον. Schol. Ven. B.: Ὑποστικτέον εἰς τὸ χεύομεν· τὸ δὲ ἐξαγαγόντες, ὅμοιόν ἐστι τῷ, Λαοδίκην ἐσάγουσα, ἀντὶ τοῦ εἰσερχομένη· οὕτω καὶ τὸ ἐξαγαγόντες, ἀντὶ τοῦ ἐξελθόντες. "Videtur esse pro ἐξελθόντες, ἐκπορευθέντες, in opposito ad εἰσάγειν, i. e. εἰσπορεύεσθαι, εἰσιέναι, ut ergo ἐξάγειν eodem modo intransitivé sæpe ponatur quam εἰσάγειν, omisso ἑαυτὸν vel ἑαυτούς: pertinet ergo l. c. non ad τύμβον, sed est, ἡμεῖς ἐξαγαγόντες ἡμᾶς, Educentes nos, i. e. Egredientes vel Egressi, χεύομεν, pro χεύωμεν Ionice, τύμβον." Damm. Lex. Homer.] Xenoph. Hell. 6. p. 73. Ἔγνω ἐξακτέον εἶναι τὴν ταχίστην ἐκ τοῦ κόλπου. [Cf. Lex. Xenoph. supra.] Vide et Εἰσάγω contrarium ita positum ἀμεταβάτως, item Ἀπάγω, et Προσάγω. ["Exeo, ad Il. Γ. 252. Heyn. Hom. 5, 365. 382." Schæf. Mss. "Synes. 180." Wakef. Mss.]

[Ἐξάγω, "Induco, Incito, Impello, ad Xenoph. Mem. 1, 2, 22. De aor. 1. ad Thom. M. 4. n. 6. (cf. Ἄγω.) Athen. 46. ἐξάξαι αὐτὸν τοῦ ζῆν. Abresch.

A Lectt. Aristæn. 80. Dorv. ad Char. 313. Valck. ad Herod. 273. 647. Ἐξάγω, Markl. Suppl. 79. Wakef. Herc. 777. 1215. Musgr. 775. Kuster. Aristoph. 69. a. 125. b. Jacobs. Anth. 12, 52. Ἔξαγω πόλεμον, Diod. S. 2, 643. Orell. Suppl. ad Nic. 46: τὴν ἀρχὴν, Dionys. H. 1, 355. 2, 1208. Thom. M. 325. (Ἐξενεγκεῖν· καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐκβαλεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ νεκρὸν ἐξαγαγεῖν, ὥσπερ καὶ τὸ ἐκφέρειν.)" Schæf. Mss. Glossæ: Ἐξάγαγε· Educ. Ἐξάγω· Educo, Traduco, Evagino, Eveho, Elicio. Ἐξάγει· Producit. Sophocles ap. Plut. de Aud. Poet. 5, 73. Οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι. Grot. vertit: Perfectam frugem falsa negat oratio. "Paul. Sil. Epigr. 74. (v. 120. Ἐκεῖ λέγουσιν εἶναι Πολλὰς φυτῶν αἰγείρους Ἤλεκτρον ἐξαγούσας, Τὸ * χρυσόμορφον εἶδος.)" Wakef. Mss. Ἐξάγω, Desino. Idem Plut. l. c. 129. Ὅτι τοῦτό ἐστι τὸ παρ' Ἐπικούρῳ θρυλλούμενον ... αἱ θαυμαζόμενον, ὡς οἱ μεγάλοι πόνοι συντόμως ἐξάγουσι, οἱ δὲ χρόνιοι μέγεθος οὐκ ἔχουσιν. Idem ib. 130. Τὸ γὰρ οὕτω συνάπτειν καὶ συνοικειοῦν τοῖς δόγμασιν, ἐξάγει τὰ ποιήματα ἐκ μύθου καὶ τοῦ προσωπείου, καὶ
B σπουδὴν περιτίθησι τοῖς χρησίμως λεγομένοις, quod vertitur, Hujusmodi ad placita philosophorum reductio et accommodatio poëmatum, ea fabulis personaque exuit, facitque, ut seria habeantur, quæ sunt dicta utiliter: de Audit. 6, 154. Ὁ δ' ἐπὶ λόγων ἀφιγμένος ἑστίασιν, ἂν μὲν ἐπὶ ῥητοῖς, ἀκροάσθω σιωπῇ τοῦ λέγοντος· οἱ γὰρ εἰς ἄλλας ὑποθέσεις ἐξάγοντες, καὶ παρεμβάλλοντες ἐρωτήματα, καὶ * προσδιαποροῦντες, οὐχ ἡδεῖς, οὐδ' εὐσυνάλλακτοι πρὸς ἀκρόασιν ὄντες, ὠφελοῦνται μὲν οὐδὲν, τὸν δὲ λέγοντα καὶ τὸν λόγον ὁμοῦ συνταράσσουσιν. "Ἐξάγοντες sc. τοὺς λόγους, vel τὸν λέγοντα." Reisk. Ind. Gr. Idem de Adul. et Am. Discr. 6, 257. Οὕτως Σωκράτης Ἀλκιβιάδην ἐκόλουε, καὶ δάκρυον ἐξῆγεν ἀληθινὸν, ἐξελεγχομένου, καὶ τὴν καρδίαν ἀνέστρεφε, Convictoque vitii veras extorsit lacrymas. Sic Eurip. Suppl. 770. Ἄκραντ' ὀδύρει, τάδε τ' ἐξάγεις δάκρυ: Fr. inc. 74. Μή μοι προτείνων ἐλπίδ' ἐξάγου δάκρυ, Lacrymas elice. Ælian. N. A. 17, 6. Ἀμώμητος δέ φησιν ἐν τῇ Λιβύῃ πόλιν
C εἶναί τινα, ἐν ᾗ τοὺς ἱερέας ἔκ τινος λίμνης ἐπασιδαῖς καταγοητεύοντας εὖ μάλα ἑλκτικαῖς ἐξάγειν κροκοδείλους πηχῶν ιϛ'. Hes. Ἔξαγε κούρην· ἔξαγε τὴν κόρην, (ex Il. A. 337. cf. Nostrum et Lex. Xenoph. supra. Sic Eurip. Iph. A. 693. Ὅταν ξὺν ὑμεναίοισιν ἐξάγω κόρην: 998. Σὺ μήτε σὴν παῖδ' ἔξαγ' ὄψιν εἰς ἐμήν.) Ἐξάγων· ἐκβαλὼν, προφέρων. * Ἐξάγω χωλὸν * τραγίσκιον, παιδιᾶς εἶδος, παρὰ Ταραντίνοις. (Τραγίσκον corrigit Salmas. Vide Meurs. de Lud. Gr. 13.) Ἐξάγῃ· ἐξενέγκῃ. Is. Voss. ob seriem legit, Ἐξάξῃ· ἐξενέγκῃ. Flor. Ed. habet ἐξάγει. Cod. teste Schow. exhibet, Ἐξάγει· ἐξενέγκει. Zonar.: Ἐξῆχεν· ἀντὶ τοῦ δώσειν. Οὕτως Δημοσθένης. "Sic etiam Phavor. qui Nostrum exscripsit. Sed corrupta sunt: quomodo leg. sit, non perspicio." Tittmann. "Ἐξαγηοχέναι τὰς φρουρὰς ἐκ τῶν πόλεων, 24, 3, 1. Ὁμοίως Παφλαγονίας ἐκχωρεῖν, ἀποκαταστήσοντα τοὺς οἰκήτορας, οὓς πρότερον ἐξαγηόχει, 26, 6, 5." Lex. Polyb. "Ἐξάγω, Tollo clamorem, Plut. 1, 119. Transeo, 2, 36." Wakef. Mss. "Job. 23, 7. Ἐξαγάγοι δὲ εἰς
D τέλος μου τὸ κρίμα, Educat vero in finem judicium meum, s. Judicii mei finem faciat. Idem significat phrasis, Ἐκβάλλει εἰς νῖκος τὴν κρίσιν, Matth. 12, 20. Nam εἰς νῖκος alias etiam Græcis V. T. Interprr. idem est, quod εἰς τέλος. Vide Νῖκος." Biel. Thes.]

[Ἐξάγειν τὸν μυστικὸν Ἴακχον. Plut. Camillo 19. Οὐκ ἀγνοῶ δ', ὅτι περὶ τὸν τῶν μυστηρίων καιρὸν αὖθις Θῆβαί τε κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀλεξάνδρου, καὶ μετὰ ταῦτα φρουρὰν Ἀθηναῖοι Μακεδόνων ἐδέξαντο περὶ αὐτὴν τὴν εἰκάδα τοῦ Βοηδρομιῶνος, ᾗ τὸν μυστικὸν Ἴακχον ἐξάγουσιν. Xylander vertit, Sacra pompa in honorem Bacchi ducitur, et annotat: Hoc enim est τὸν μυστικὸν Ἴακχον ἐξάγειν, vel ἐξελαύνειν, quæ pompa ab urbe Eleusinem ducebatur, ut in Vita Phocionis hanc ipsam rem scribens Plut. docet. Meminit et alias non semel. Canebatur autem simul hymnus, qui et ipse Iacchus dicitur. Vide Arrian. de Exp. Alex. 2. ubi de Hercule Tyrio disputat.]

[Ἐξάγω, "Dicto, Mando," Wakef. Mss. "Diog. L. 5, 72. in Testamento Lyconis, Περὶ δὲ τῶν θεραπευόντων ἐμαυτὸν οὕτως ἐξάγω, (ubi vertitur Sic sta-

tuo.) Δημητρίῳ μὲν ἐλευθέρῳ πάλαι ὄντι ἀφίημι τὰ λύτρα. καὶ δίδωμι πέντε μνᾶς, καὶ ἱμάτιον, καὶ χιτῶνα: 5, 5. in Testamento Theophrasti, Δότω δ' Ἵππαρχος Καλλίνῳ τρισχιλίας δραχμάς. Μελάντῃ δὲ καὶ Παγκρέοντι, εἰ μὲν μὴ ἑωρῶμεν Ἵππαρχον καὶ ἡμῖν πρότερον χρείαν παρεσχημένον, καὶ νῦν ἐν τοῖς ἰδίοις μάλα νεναυαγηκότα, προσετάξαμεν ἂν μετὰ Μέλαντος καὶ Παγκρέοντος ἐξάγειν αὐτά· ἐπειδὴ δὲ οὔτε ἐκείνοις ἑώρων ῥᾴδιον ὄντα * συνοικονομεῖν, λυσιτελέστερόν τε αὐτοῖς ὑπελάμβανον εἶναι τεταγμένον τι λαβεῖν παρὰ Ἱππάρχου· δότω Ἵππαρχος Μελάντῃ καὶ Παγκρέοντι, ἑκατέρῳ τάλαντον." Seager. Mss. Ubi ἐξάγειν vertitur Educere. Interpres autem h. l. sic vertens parum intellexisse videtur:—Melantæ vero et Pancreonti, nisi Hipparchum intueremur et antea nobis fuisse perutilem, et nunc in suis rebus magnum pertulisse naufragium, mandaremus profecto ea cum Melanta et Pancreonte educere. Quoniam vero non facile fore illis animadverti, junctim rem familiarem dispensare, commodiusque illis arbitratus sum, si quid ab Hipparcho constitutum acceperint: dabit igitur Hipparchus Melantæ et Pancreonti singulis talentum." Sententiæ apodosis est in verbis, δότω Ἵππαρχος Μελάντῃ καὶ Παγκρέοντι: verba Μελάντῃ καὶ Παγκρέοντι jam in initio sententiæ posuerat, sed perspicuitatis ergo in ejus fine repetiit. V. αὐτὰ pertinet non ad id quod jam dixerat, sed ad id quod statim dicturus erat. Menag. vero ad priorem locum, "Nota ἐξάγειν," inquit, "in ea signif. imitatio autem est Platonis Phædone." Locus, ad quem V. D. respexit, nondum nobis compertus est.]

[Ἔξηγε et ἐξῄει conf. "V. ἐξάγειν restituenda Heliodoro 8, 375. e Cod. Taur. Κἀπειδὴ τούτοις τὸν Ὀροονδάτην ἐνεπεπλήκει, Cod. ἐνπεπλήκει, καὶ ὅλως, sic recte Cod. pro ὅλος, πρὸς ἀγανάκτησιν καὶ τιμωρίαν ἐξῆγε. Vulgo ἐξῄει, quod non hic habuerit locum, nisi cum aliqua stribligine, licet ἐξιέναι πρὸς ἀγανάκτησιν per se damnari nequeat." Dorv. ad Char. 481=493. "Dorv. e Cod. Taur. in Heliodori loco, quem et ipse attigi Lectt. Aristæn. 80. (scribens, 'ubi ne quis ἐξήχθη conjiciat. Æneas Gazæus Theophr. p. 18. Ἡ ψυχὴ πρὸς ἐπιθυμίαν καὶ ὀργὴν ἐξήγετο. Idem obtinere moneo, quod fit sæpissime, ut verbum absolutum locum suppleat passivi cognatæ significationis.') pro edito ὅλος—ἐξῄει, restituit ὅλως—ἐξῆγε. Nec profecto ἐξῄει subsistere quibit, simul ὅλος moveatur. Interim, quod et agnoscit vir eruditus, proba manet locutio, πρὸς ἀγανάκτησιν ἐξιέναι. Soph. Œd. C. 1035=974. Σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα. Ælian. V. H. 1, 14. Πολλάκις εἰς ὀργὴν καὶ μάχην προελθόντες. Et sic Exire in iram, Lucan. 3, 112." Abresch. Diluc. Thuc. 322. Ἐξῆγε et ἐξῆρε conf. "Ἐξαίρω, Moveo castra, Progredior cum exercitu, et notione transitiva, si vera lectio veterum Codd. 3, 101, 6. Ἐξῆρε τοὺς εὐζώνους, Movit, Eduxit expeditos, ubi tamen tenendum ἐξῆγε putavi, quod e recentissimis Mss. adoptavit Casaub." Lex. Polyb.]

Ἐξαγωγή, (ἡ,) Eductio, Exportatio, ἐξαγωγὴ σίτου, Exportatio frumenti, Isocr. [3, 216. Auger. ubi tamen est, Ἄξιον δὲ Σατύρου καὶ τοῦ πατρὸς ἐνθυμηθῆναι, οἳ πάντα τὸν χρόνον περὶ πλείστου τῶν Ἑλλήνων ὑμᾶς ποιοῦνται, καὶ πολλάκις ἤδη διὰ σπάνιν σίτου τὰς τῶν ἄλλων ἐμπόρων ναῦς κενὰς ἐκπέμποντες, ὑμῖν ἐξαγωγὴν ἔδοσαν, Exportandi facultatem dederunt. Demosth. 917. Κηρύγματα γὰρ ποιησαμένου Παρεισάδου ἐν Βοσπόρῳ, ἐάν τις βούληται Ἀθήναζε εἰς τὸ Ἀττικὸν ἐμπόριον σιτηγεῖν, ἀτελῆ τὸν σῖτον ἐξάγειν, ἐπιδημῶν ἐν τῷ Βοσπόρῳ Λάμπις, ἔλαβε τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου καὶ τὴν ἀτέλειαν ἐπὶ τῷ τῆς πόλεως ὀνόματι, "Veniam frumentum e portu exportandi, et quidem cum remissione vectigalis statuti, eo prætextu, quoniam præ se ferret, id frumentum a se Athenas pervectum iri." Reisk. Suid. Ἐξαγωγή. Ἆρά γε χρὴ κολάσαι τὸν δοῦλον, καὶ ἐπ' ἐξαγωγῇ ἀποδόσθαι, ἢ ἐᾶσαι τοῖς περικειμένοις δεσμοῖς ἐναποθανεῖν; † Ὁ δὲ τὴν δεξαμένην αὐτὸν φυγόντα, ἀξιοῦσαν εὐπαθεῖν, ἐπὶ τὸ τοῦ μετοικίου πωλητήριον ἤγαγε, καὶ τὴν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ πέπρακεν. Εὐπαθεῖν est verbum nihili, contra sermonis leges formatum, v. nostra supra 340. c.—354. b.

A Lege εὖ παθεῖν, et sic ipse Suid. v. Ἀριστογείτων Σκυδίμου: Καὶ Ζωβίαν ὑποδεξαμένην αὐτὸν φυγόντα, ἀξιοῦσαν εὖ παθεῖν, ὅτε ἴσχυεν, ἐπὶ τὸ τοῦ μετοικίου πωλητήριον ἤγαγεν, καὶ τὴν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ πέπρακεν. Respicitur historia, quam narrat Demosth. c. Aristogit. 787., Ἀλλ' ἀδελφήν γε, ἐπ' ἐξαγωγῇ ἀπέδοτο κ. τ. λ. Idem c. Timocr. 763., Ὃς οὖν τὴν μὲν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ, φησὶ μὲν ἐκδοῦναι, πέπρακε δὲ τῷ ἔργῳ. "Ea conditione, ut ex urbe alio exportaretur, neque rursus illuc rediret." Reisk. J. Poll. 3, 125., Ἐπὶ δὲ τῶν ἀνδραπόδων, ἔστιν εἰπεῖν κατὰ Δημοσθένην, ἐπ' ἐξαγωγῇ ἀπέδοτο. Olim legebatur ἐπ' ἐξαγωγήν, perperam. "Malo legere ἐπ' ἐξαγωγῇ, quod est ea lege venditum esse servum, ut exportetur. Hinc Tituli in Jure, De Servis exportandis etc. Et, L. Servus exportandus væneat. Ille ultimus xviij. Digest. hic LV. Lib. iv. Codicis, ad quos ambos v. JC. phœnicis Cujacii Paratitla, præsertim ad illum Codicis, ubi aliquot exempla hujus phrasis, ἐπ' ἐξαγωγῇ. Quo pertinent et hæc ap. Suid.
B Ἐπεξαγωγῇ. Ἐμαστιγοῦτο ῥάβδοις, εἶτα ἐπεξαγωγῇ ἐπιπράσκετο, δειλίας καὶ ἀποδράσεως τίμημα φερόμενος δοῦλος εἶναι." Jungerm. Temere V. D. pravam, quam in Ed. Mediol. repererat, lectionem secutus ἐπεξαγωγῇ dedit pro ἐπ' ἐξαγωγῇ. Idem articulus et in Zonara legitur, ubi Codd. ἐπεξαγωγῇ, sed divisim leg. ἐπ' ἐξαγωγῇ monet Tittmann. "Casaub. ad Athen. 160. (e Paphio Sopatro: '* Ζηνωνικῷ πραθήσεθ' οὗτος κυρίῳ Ἐπ' ἐξαγωγῇ, τὴν φρόνησιν ἀγνοῶν. Zenonius herus, inquit, inclemens, et misereri nescius. Erat enim Zenonis dogma, Τὸν σοφὸν οὐκ ἐλεηθήσεσθαι, Non cadere in sapientem misericordiam. Παραθήσεται· κυρίῳ Ἐπ' ἐξαγωγῇ ut editum est, negamus esse Gr. orationem, at πραθῆναι ἐπ' ἐξαγωγῇ, frequens ap. oratores et Gr. Jurisconsultos. Pœnæ servilis genus erat, hac lege atque omine vendi, ut extra fines deportetur servus nequam. Ælian. in Epist. Τὴν δὲ νύμφην ἀποδώσομαι κἀκείνην ἐπ' ἐξαγωγῇ.') Etiam in Act. Apost. 7, 9. ('Καὶ οἱ Πατριάρχαι ζηλώσαντες τὸν Ἰωσὴφ ἀπέδοντο εἰς Αἴγυπτον,
C Vendiderunt abducendum in Ægyptum, ita recte supplevit Beza.—Notat Casaub. ad h. l. hanc esse servorum venditionem, quam veteres vocabant ἐπ' ἐξαγωγῇ, cum mancipia ea lege vendebantur, ut in longinquas terras deportarentur. Quod tamen etiam in genere notare potest, Vendere iis, qui deportare eos possunt in longinquas terras ubi forte habitant, aut quo lucri gratia proficiscuntur, ut Ismaëlitæ h. l. Ita accipi potest Herod. 5, 6. de Thracibus, Πωλεῦσι τὰ τέκνα ἐπ' ἐξαγωγῇ, Liberos abducendos vendunt. Græci autem ne servos quidem in exteras terras vendere solebant, teste Philostr. V. A. 8, 7. Οὐδὲ δοῦλον ἀνὴρ Ἕλλην πέρα ὅρων ἀποδώσεται.') Dio Chrys. 344. a. Plaut. 997. (Rud. 3, 2, 15.) teque oro et quæso, si speras tibi Hoc anno multum futurum sirpe et laserpitium, Eamque eventuram exagogam Capuam salvam et sospitem. Merces exigere, Mercibus exactis pro Distractis, Gronov. Liv. 3, 209. Plaut. 1187. (Truc. 4, 2, 6.) Ego interim hic restitrix his præsidebo, iste dum sic faciat
D Domum ad te exagogam, i. e. Bona exportet." Valck. ad Scap. marg. "Exagoga, Evectio, (v. Gloss. infra,) Exportatio, item, Ipsæ merces quæ exportantur. Festus: Exagogen, Evectionem." Forcellin. Lex. "Exagoga, Eductio, Proventus, Reditus.—Hinc Lipsius etiam legi vult ap. Plaut. Truc. 2, 7, 1. Ite, ite hac simul mulieri, damnigeruli, foras-gerones, Bonorum exagogæ, ut abstractum ponatur pro concreto. Sed etiam bona est vulg. * Hamaxagogæ. Hamaxagoga, proprie Evectio quæ fit plaustris, deinde comica lascivia, Qui velut totis plaustris rem domo exportat." Gesner. T. L. At Forcellino "Exagoga, æ, m. * ἐξαγωγεύς, Qui exportat, Truc. 2, 7, 1." "Ἐξαγωγή, Exportatio, ad Diod. S. 2, 9. Diod. S. 2, 548." Schæf. Mss. Cass. Dio 762. Καὶ τά τε ὅπλα σφῶν ἀφείλετο, καὶ τῆς ἡλικίας τὸ πλεῖον ἐπ' ἐξαγωγῇ ἀπέδοτο. Joseph. A. J. 16, 1. Ἐν δὲ τῇ διοικήσει τῶν ὅλων πραγμάτων ἐσπουδακὼς ὁ βασιλεὺς τὰς κατὰ μέρος ἀδικίας ἀναστεῖλαι, τῶν περὶ τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν ἁμαρτανομένων, τίθησι νόμον οὐδὲν ἐοι-

κότα τοῖς πρώτοις, ὃν αὐτὸς ἐβεβαίου, τοὺς τειχωρύχους (ita in libris omnibus) ἀποδιδόμενος ἐπ' ἐξαγωγῇ τῆς βασιλείας. Zonaras, Τοὺς τοιχωρύχους ἐπ' ἐξαγωγῇ τῆς χώρας πιπράσκεσθαι. Zosim. 740. Sylb., Καὶ τοὺς Βατάους προσέταττεν, ἀποθεμένους τὰ ὅπλα, τοῖς τίμημα προσφέρουσιν, οἷα δραπέτας οἰκέτας ἐπ' ἐξαγωγῇ δημοσίᾳ πωλεῖσθαι: 706. Εἰκότως τοίνυν ὁ Καῖσαρ ἀχθόμενος ἐφ' οἷς (τε) τόγε ἧκον εἰς αὐτοὺς, ἐκδεδώκασι τοῖς βαρβάροις τοὺς ὁμοφύλους, τὴν μὲν ἀπὸ τῶν νόμων ὡρισμένην τιμωρίαν αὐτοῖς οὐκ ἐπέθηκεν· ἀμφιέσας δὲ ἐσθῆτι γυναικείᾳ, διὰ τοῦ στρατοπέδου παρήγαγεν ἐπ' ἐξαγωγῇ, στρατιώταις ἀνδράσι χαλεπωτέραν θανάτου τὴν τοιαύτην τιμωρίαν καὶ ποινὴν ἡγησάμενος. "Solebant servi vænire ut exportandi, quandoque etiam liberæ conditionis homines ea conditione, ut in alias regiones exportarentur, ibique demum venderentur denuo." Kuhn. Plut. Lacon. Apophth. 6, 806. Βουλομένου δ' αὐτοῦ σκύλακας οἴκοθεν μεταπέμψασθαι, ὥς τις εἶπεν, Οὐκ ἔστιν ἐξαγωγὴ παρ' αὐτῶν· οὐδὲ γὰρ ἀνδρῶν, ἔφη (Agesipolis), πρόσθεν, ἀλλὰ νῦν ἐγένετο, "Non licet ap. illos catulos vendere," Reisk. Ind. Gr. Rectius, Exportare. Per metaph. ponitur ap. Plut. Sympos. 8, 786 (=870. Wyttenb.) Ἡμεῖς δὲ ἑαυτοὺς χρῆσθαι λόγοις συνεθίζομεν, ὧν πᾶσίν ἐστι καὶ πρὸς πάντας ἐξαγωγὴ, διὰ τὰς ὑποθέσεις μηδὲν ἀκόλαστον, μηδὲ βλάσφημον, μηδὲ κακόηθες ἐχούσας, μηδὲ ἀνελεύθερον, Nos autem nosmet ipsi condocefacimus ad sermones habendos, quorum efferendorum ad omnes homines omnibus hominibus concedimus facultatem. Ἐξαγωγὴ proprie et κατ' ἐξοχὴν dicitur Venia frumentum exportandi, ut in Isocr. et Demosth. ll. cc.] Sic σύκων ἐξαγωγὴ, Plut. Solone [" Ἐξαγωγὴ σίτου, Exportatio frumenti, 28, 2, 2. σιτικὴ, 28, 14, 8. mercium, 4, 38, 9." Lex. Polyb. Vide Krebs. in Ἐξαγώγιον citandum. Theophr. Char. 23. Ἐξαγωγὴ ξύλων ἀτελὴς, Exportatio materiæ sine portorio, s. immunis.]

Ἐξαγωγὴ, ab ἐξάγειν ἑαυτὸν signif. Mortem sibi consciscere, Mors conscita. Alex. A... Ἔτι εἰ εὔλογος μὲν ἡ ἐξαγωγὴ, Si justa est occasio mortem sibi consciscendi. Cic. de Fin. 3. μονὴν ἐν τῷ βίῳ et ἐξαγωγὴν interpr. Mansionem in vita et Excessum e vita, p. 184. mei Lexici Cic. [Orig. c. Cels. 414. Φαμὲν δὲ καὶ πρὸς ταῦτα, ὅτι εὔλογος ἐξαγωγὴ οὐδεμία ἡμῖν εἶναι δοκεῖ, εἰ μὴ ἡ δι' εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν μόνη· ἐπὰν ὑπὸ τῶν δικάζειν νομιζομένων, ἢ ἐξουσίαν τοῦ ζῆν ἡμῶν ἔχειν δοκούντων, τὸ ἕτερον προτείνηται, ἢ τὸ ζῆν μετὰ τοῦ παρὰ τὰ διατεταγμένα ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ πράττειν, ἢ τὸ ἀποθνήσκειν μετὰ τοῦ πείθεσθαι τοῖς λόγοις αὐτοῦ. Plut. adv. Stoicos 10, 388. Ἀλλὰ καὶ τούτοις μονὴν οἴονται καθήκουσαν εἶναι κἀκείνοις ἐξαγωγήν. Hinc forte ponitur pro "Finis, Exitus, Terminatio rei. Ἡ τῶν παρόντων κακῶν ἐξαγωγὴ, 2, 39, 4. τῶν πραγμάτων, 4, 51, 9. τὴν ἐξαγωγὴν ποιεῖσθαι περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων, Componere controversias, 9, 33, 11." Lex. Polyb. "Quæstio de morte sibi ultro consciscenda, late patet in omni veterum Philosophia, et in primis celebratur a Stoicis in loco περὶ εὐλόγου ἐξαγωγῆς. Librum de ea perdoctum, prope diem edendum, conscripsit discipulus noster Guil. Theodor. Baumhaver, multæ juvenis humanitatis, variæ doctrinæ, et in Gr. Latinisque literis probe versatus." Wyttenb. ad Plat. Phæd. 335. At Aretæo de Cur. Morb. diut. 1, 2. p. 118. est Vitæ traductio, Vitam degere: Ξύμφορος δὲ πλοῦς, καὶ ἐν θαλάσσῃ ἐξαγωγὴ τοῦ βίου. Ἴσως, διεξαγωγὴ, Henisch. et Goupyl. repp. in Ms.]

Ἐξαγωγὴ exponitur etiam Subductio alvi, in VV. LL. [Respicitur ad Plut. de Sanitate tuenda 6, 508. Ὅθεν ἡδοναὶ μὲν ὀξεῖαι καὶ ἀτελεῖς, καὶ πολὺν ἔχουσαι σφυγμὸν καὶ ἀποσπασμὸν ἐν ταῖς ἀπολαύσεσι, λαμβάνουσιν αὐτοὺς, διατάσεις δὲ καὶ πληγαὶ πόρων καὶ πνευμάτων ἀπολείψεις διαδέχονται, μὴ περιμένουσαι τὰς κατὰ φύσιν ἐξαγωγὰς, (Qui non expectare possint naturalis evacuationis tempus,) ἀλλ' ἐπιπολάζουσαι τοῖς σώμασιν, ὥσπερ ὑπεράντλοις σκάφεσι, φορτίων ἐκβολῆς, οὐ περιττωμάτων, δεομένοις. Αἱ δὲ περὶ τὴν κάτω κοιλίαν ἐκταράξεις διὰ φαρμακείας φθείρουσαι καὶ τήκουσαι τὰ ὑποκείμενα, πλείονα ποιοῦσι περίττωσιν ἢ ἐξάγουσιν, Plus addunt superflui quam educunt. "Num * πνιγαὶ, Strangulationes, Interceptiones meatuum, per quos transpiratio meat, vel vapores e corpore exhalant, et spirituum defectiones?" Reisk. Sed v. πνιγὴ alibi non extat.]

[Ἐξαγωγὴ, Eductio militum e castris, adversus hostem, 5, 24, 4. 10, 11, 3. 11, 22, 2. 10, 21, 4." Lex. Polyb. "Ἐξαγωγὴ, Eductio equitum exercitii causa: tempore belli, de Præf. Eq. 4, 9." Lex. Xenoph.]

[Ἐξαγωγὴ, sensu forensi, Angl. Ousting. Demosth. 1090. Γενομένης οὖν τῆς ἐξαγωγῆς, ἵνα τὰ πλεῖστα παραλείπω, ἐλάχομεν πρὸς τὸν ἄρχοντα τοῦ κλήρου, οὔτε γόνῳ, ὥσπερ εἶπον, οὐδενὸς ὄντος τῷ τετελευτηκότι, οὔτ' εἰσποιητοῦ γεγενημένου κατὰ τοὺς νόμους, "Cum nos de possessione hereditatis, quam adieramus, deducti essemus," Reisk. "Deductio de prædio, vi manuque facta, 28. (Ξενοκλῆς τοίνυν Θήβαζε μὲν ἰὼν εἰς τὸ ἐργαστήριον τὸ ἡμέτερον εἰς τὰ ἔργα, οὐχ ἡγήσατο δεῖν τοῖς ἀπὸ ταυτομάτου ἐκεῖ τυχοῦσι μάρτυσι χρῆσθαι περὶ τῆς ἐξαγωγῆς.)" Reisk. Ind. Isæi. "Εἰσαγωγῆς adscripsit Scalig. quo hilum non proficimus. Nihilo dilucidius subjecit, quam quod in vulgata est. et vereor, ne deterius quoque subjecerit. Ἐξαγωγὴν in Foro novi usurpatam, minus εἰσαγωγή. Videtur hæc caussa fuisse. Mancipia Xenocles in illud prædium, s. in illam officinam immiserat, ut qui contenderet Pyrrhi heres nomine uxoris suæ esse. Actor, qui negaret Xenoclem heredem Pyrrhi, sed se contenderet esse, mancipia Xenoclis inde vi manuque deduxerat. Hæc est ἐξαγωγή. Hujus violentiæ contra se usurpatæ testes adduxerat Xenocles. Aut si mavis ἐξαγωγὴν accipere de Exportatione, s. annonarum s. metallorum, adduxerat Xenocles secum Athenis Thebas testes, testaturos, ab actore exportatas fuisse s. annonas e prædio, s. metalla ex officina, quæ non ipsius, actoris, sed sua, Xenoclis, esset." Reisk. Vide Seager. in Ἐξάγω citatum.]

[Ἐξαγωγὴ, Exportatio, de re funebri. Thom. M. Ἐξενεγκεῖν· καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐκβαλεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ νεκρὸν ἐξαγαγεῖν, ὥσπερ καὶ τὸ ἐκφέρειν ἐκφέρουσι μέντοι τὸν νεκρὸν ἐπὶ ἡμέρας, καὶ οὐκ ἐπὶ νυκτὸς, ἵνα πάντες αὐτὸν ἴδωσι, μὴ φαρμάκοις ἢ τοιούτοις τισὶ, καὶ οὐ θανάτῳ φυσικῷ, τέθνηκεν· ἐξήνεγκε δὲ καὶ ἐξέφερέ τις μέμψιν κατά τινος. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ἐξαγωγὴ καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν τούτων λέγεται· τὸ δὲ ἐκφορὰ ἐπὶ μέμψεως οὐ λέγεται, ἀλλ' ἐπὶ νεκροῦ, καὶ ἐπὶ ἁπλῶς ἐκβολῆς. "Leg. fortasse, ἢ ἁπλῶς ἐπὶ ἐκβολῆς." Sallier. "Virg. G. 4, 255. dum corpora luce carentum Exportant tectis, et tristia funera ducunt. Latinos enim pariter de hac lugubri et funebri re, Efferre et Exportare dicere solere, notum est cuivis, quod multis quoque exemplis ostendit Kirchmann. de Fun. Rom. 2, 1. cum aliis auctoribus pluribus, quos maximam partem allegavimus, Obs. Crit. 1, 27. p. 69. ubi et ipsi quædam in hanc rem loca produximus." Triller.]

[Ἐξαγωγὴ, Traductio, Evectio (sic Vulc. et Cujac. pro vulg. Evestio,) Divulgatio, Gl.]

[Ἐξαγωγὴ, s. * Ἐξαγωγὸς, Emissarium. Athen. 501. de balaniomphalis phialis agens, Τίμαρχος δ' ἐν τετάρτῳ Περὶ τοῦ Ἐρατοσθένους Ἑρμοῦ· Πεπαῖχθαί τις ἂν οἰηθείη, φησὶ, τὴν λέξιν, διότι τὰ πλεῖστα τῶν Ἀθήνησι βαλανείων, κυκλοειδῆ ταῖς κατασκευαῖς ὄντα, τοὺς ἐξαγωγοὺς ἔχει κατὰ μέσον, ἐφ' οὗ χαλκοῦς ὀμφαλοὺς ἐπεστιν. "Τὰς ἐξαγωγὰς Ed. Cas. cum Eust. sic et Ms. Ep. in contextu." Schweigh. "Masculinam nominis formam, τοὺς ἐξαγωγοὺς, recipere debuimus, offerente vetusto Cod. A. (Cf. Ἀγωγὸς, Ὑδραγωγός.) Eandem in suo exemplo operis plenioris reperisse Epitomator videtur; qui, cum suo judicio τὰς ἐξαγωγὰς, terminatione quidem nominis non expressa, scripsisset, dein τοὺς superne ascripsit: sic quidem noster habet Cod. Epit." Idem. Cf. Ἐξαγωγεὺς et Ἐξαγωγίς.]

[" Ἐξαγωγὴ, Act. Traj. 1, 226." Schæf. Mss.]

[* Ἐξαγωγεὺς, έως, ὁ, Deductor, Qui præsidia ex urbibus deducit. Diod. S. 2, 31. Καὶ κατέστησαν οἱ Ἕλληνες ἐξαγωγεῖς, οἳ κατὰ πόλιν ἑκάστην ἐπελθόντες ἐξήγαγον ἁπάσας τὰς φρουράς. Gl. Ἐξαγωγεῖς· Tubi.]

[* Ἐξαγωγὶς, ἡ, Canalis. Mathem. Vett. 100. Πρὸς

δε τὰ ἐνιέμενα ὕδατα ἐξαγωγίδας ὀρύσσειν, Adversus aquas, quæ cum impetu immittuntur, canales fodiendi sunt, per quos emittantur.]

[* Ἐξαγώγιον, τὸ, Joseph. A. J. 14, 10, 6. Φόρους τε ὑπὲρ ταύτης τῆς πόλεως Ὑρκανὸν ἔχειν, Ἀλεξάνδρου υἱὸν, καὶ παῖδας αὐτοῦ, παρὰ τῶν τὴν γῆν νεμομένων, χώρας καὶ λιμένος ἐξαγωγίου κατ' ἐνιαυτὸν Σιδῶνι, μοδίους δισμυρίους ἑξακισχιλίους καὶ ἑβδομήκοντα πέντε, κ. τ. λ. Sensus est, Hyrcanus ejusque filii tributum ab aratoribus accipiant ob frumenti exportationem e regione, et portu, quæ quotannis Sidonem fit. Verborum Græcorum structura est paulo impeditior. Sc. φόροι ἐξαγωγίου denotat Tributum ob exportationem frumenti. Hunc enim usum elegantem genitivus ap. Græcos pariter ac Lat. interdum habet. Joseph. A. J. 14, 2, 2. Παρασπονδηθέντες δὲ οἱ ἱερεῖς ηὔξαντο τῷ Θεῷ, δίκην αὐτῶν εἰσπράξασθαι παρὰ τῶν ὁμοφύλων, Qui autem contra fidem datam decepti erant sacerdotes, Deum orarunt, ut populares propter se ulcisceretur. Et eod. loco, Ὁ δὲ Θεὸς—δίκην εἰσεπράξατο τοῦ Ὀνίου φόνου, Deus pœnas sumsit ob cædem, qua Onias interiit. Ap. Lysiam Or. c. Alcib. 110. Tayl. τιμωρίαι τῶν θεῶν sunt Pœnæ ob violatos deos exigendæ. Nam Markl. vir Græce doctissimus, qui legere mallet ἀθέων, poterat hic quidem manum intra penulam continere. Ap. Eund. Or. c. Eratosth. 198. τῶν ἀδικημάτων ὀργὴ est Ira, Pœna ob maleficia. Nec aliter interpretor 2 Cor. 1, 5. παθήματα Χριστοῦ quam, Afflictiones propter Christum perpetiendæ. Hoc sensu Cic. pro Roscio Amer. 24. dixit Pœnas parentum, h. e. Propter parentes interfectos, cf. Verr. 1, 3. Philipp. 12, 14. Idem pro Cœlio 29. Reip. pœnas, h. e. Quas quis patitur propter læsam remp. Porro genitivi χώρας et λιμένος pendent a præpos. ἐκ, repetenda ἀπὸ κοινοῦ e v. ἐξαγωγίου, uti in Schol. Aristoph. Plut. 151. ad v. ὁρῶσι repetendum e præced. προσδιαλέγονσι est πρὸς, ut idem sit, quod προσορῶσι. Cf. Vales. in Not. ad Maussac. in Harpocr. 235. qui plura congessit in hanc rem. Σιδῶνι denique dictum puto pro εἰς Σιδῶνα, quod Græcis non infrequens. Tale illud Luciani Dial. Mort. 9. T. 1, 311. Τὸν δὲ νεκρὸν—τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, pro εἰς τὴν Τρωάδα. Sic ap. Charit. 3, 4. Θήρωνι ψῆφος ἠνέχθη, pro εἰς Θήρωνα. Alia dabit Abresch. Diluc. Thuc. 92. et 812. Sic contra ea sæpe εἰς cum accusativo est loco dativi, v. c. ap. Diod. S. 1, 27. Μηνύσασιν εἰς τοὺς ὄχλους, pro τοῖς ὄχλοις. Ἐξαγώγιον autem, ἐξαγωγὴ, et ἐξάγειν proprie et solenniter fere de Exportatione frumenti dicitur. Sic in quodam Fœdere, inter duos Cretæ populos facto, ap. Chishull. Antiq. Asiat. 130. εἰσάγεσθαι, ἐξάγεσθαι, et ἐξαγωγὴ de frugibus et mercibus. Utitur Joseph. voce ἐξαγωγῆς etiam de exportandis maleficis e patria, A. J. 16, 1. (v. nos in Ἐξαγωγή.) Ceterum, de jure, vectigal quoddam, Gr. * διαγώγιον s. παραγώγιον dictum, imponendi frumento, aliisque mercibus exportandis et importandis, disputat Grot. de J. B. et P. 2, 2, 14. 2, 13, 14." Krebs. Decr. Rom. pro Jud. fact. ex Josepho collect. 270-2.]

D Ἐξαγώγιμος, ὁ, ἡ, cui opponitur εἰσαγώγιμος. Dicuntur τὰ ἐξαγώγιμα Merces quæ exportantur, ut contra τὰ εἰσαγώγιμα Merces quæ importantur. Aristot. Œcon. 2. [p. 500. Ed. Par. 1619. Εἴδη δὲ ἔχουσα τέτταρα, περὶ νόμισμα, περὶ τὰ ἐξαγώγιμα, περὶ τὰ εἰσαγώγιμα, περὶ τὰ ἀναλώματα: 501. a. Eurip. Erechth. 1, 10. Ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι, ubi Plutarch. ἐξαγώγιμοι habet, perperam. Dionys. H. 2, 751. Καὶ ἅμα προθυμίαν ἔχων ἐπὶ τῆς ἰδίας ἀρχῆς τὰ καταλειφθέντα ἡμίεργα ὑπὸ τοῦ πάππου τελειῶσαι, τὰς μὲν ἐξαγωγίμους τῶν ὑδάτων τάφρους, ἃς ἐκεῖνος ὀρύττειν ἤρξατο, μέχρι τοῦ ποταμοῦ καταγαγεῖν, Cloacas ἐξαγωγίμους sordium. "Ad Herod. 580." Schæf. Mss.]

"Ἐξακτέος, Educendus, et ἐξακτέον, Educendum, "s. est." [Vide Xenoph. in Ἐξάγω citatum. M. Antoninus 3, 1. Τὸ δὲ ἑαυτῷ χρῆσθαι, καὶ τοὺς τοῦ καθήκοντος ἀριθμοὺς ἀκριβοῦν, καὶ τὰ προφαινόμενα διαρθροῦν, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ, εἰ ἤδη ἐξακτέον αὐτὸν, ἐφιστάνειν, καὶ ὅσα τοιαῦτα λογισμοῦ συγγεγυμνασμένου

A πάνυ χρῄζει, * προαποσβέννυται, An mortem sibi consciscere debeat, ubi omnino v. Gataker. de hac quæstione fuse et, uti solet, docte agentem.]

Δυσεξάγωγος, ὁ, ἡ, Qui difficile educitur, vel exportatur, Difficilis exportatu. [Hippocr. π. Ἐνυπν. 107. Εἰ δὲ ὁ ἥλιος τοιοῦτό τι πάσχει, ἰσχυρότερον τοῦτο ἤδη καὶ δυσεξαγωγότερον.]

[* Εὐεξάγωγος, ὁ, ἡ, Qui facile avehi potest. Strabo 340=222. Καὶ γὰρ εὐεξάγωγός ἐστιν ἡ λίθος, τῶν μετάλλων ὑπερκειμένων τῆς θαλάττης πλησίον.

Ἀντεξάγω, Vicissim educo, E contrario educo; sub. milites. Polyb. de Annibale, Οὔτε γὰρ ἀντεξάγειν τοῖς παρατεταγμένοις ἀξιόχρεως ἦν. Plut. Poplicola (9.) Ἀντεξῆγον δὲ τοὺς Ῥωμαίους οἱ ὕπατοι. Suidas ἀντεξάγειν exponit ἀντιπαρατάσσεσθαι et ἀντεπιέναι, quæ expositio convenit cum illo Polybii loco, ἀντεξάγειν τοῖς παρατεταγμένοις. Hesych. explicat etiam ἀντεκφέρειν et ἀντεισφέρειν: [Ἀντεξάγοντες· ἀντεκφέροντες. Ἀντεξάγω· ἀντεισφέρω, * ἀντιστήκω. "L. ἀντεκφέρω, ut paulo ante, nisi ἀντεισφέρειν hic B idem sit, quod nos dicimus, Tegen inbrengen." Albert. Zonar.: Ἀντεξάγειν· ἀπὸ τοῦ παρατάσσεσθαι, ἀντεπιέναι. "Xenoph. Vect. 3, 2. (Ἐν ταῖς Ἀθήναις πλεῖστά ἐστιν ἀντεξάγειν, Permutanda Ἀντεξάγω, Vicissim exporto. Sic Lex. Xenoph.) Pro ἀπὸ τοῦ π. leg. ἀντιπαρατάσσ. Sic Cod. K. (et Suid. At Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ., Ἀντεξάγειν· ἀντιπαρατάττεσθαι, * ἀντεξιέναι,) quod verbum satis bonæ notæ est, v. Lex. Xenoph. et Lex. Polyb. Ἀντεπιέναι, sc. τοῖς πολεμίοις. Sic Polyb. 2, 18, 6 Τότε μὲν οὐκ ἐτόλμησαν ἀντεξαγαγεῖν Ῥωμαῖοι τὰ στρατόπεδα, (et 3, 66, 11. Οὐδενὸς δὲ σφίσιν ἀντεξάγοντος.)" Tittmann. Cass. Dio 238, 40. Cyrillus in Jonæ c. 2. p. 375. Παναλκὲς τὸ θεῖον, καὶ τὰς τῶν ὄντων φύσεις μεταπλάττων εὐκόλως, πρὸ ὅπερ ἂν ἕλοιτο, καὶ τοῖς ἀῤῥήτοις αὐτοῦ νεύμασι τὸ ἀντεξάγον οὐδεν, Quod nutui ipsius ineffabili repugnet. "Schol. ad Lucian. 2, 207. (Οὗτός ἐστι Κ[illegible], ὁ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν φλυαρίαν ἐν ὀκτὼ γρ[illegible] βιβλίοις, ᾧ πρὸς ἰσάριθμον ἀντεξαγόμενος πρόθε[illegible] ὁ σπουδαιότατος ἀντεῖπεν Ὠριγένης, C μεστοὺς ἁπάσης σοφίας καὶ εὐσεβείας ἐξυφηνάμενος λόγους, καὶ λῆρον ἀποφήνας τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ σπούδασμα.)" Schæf. Mss.]

[* "Ἀντιπαρεξαγωγὴ, (ἡ,) Greg. Nyssen. Epist. Ed. Casaub. p. 13. 19. et not. p. 129." Boissonad. Mss.]

Διεξάγω, Traduco, διάγω, ut διεξάγειν τὸν βίον, ap. Syn. Vitam traducere: ap. Polyb. autem διεξάγειν τὸν βίον, est Vitam tolerare, Vitam agere victitareque, 1, (71, 1.) Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι τοὺς μὲν κατ' ἰδίαν βίους ἀεὶ διεξαγαγόντες ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς χώρας γεννημάτων. Bud. C. 380. Greg. autem ad Basil. dixit, Πάντα βίον ἡμῖν διεξαγάγοις πρὸς τὸ λυσιτελέστατον, pro Vitam nostram traducas ac perducas eo quo maxime nostræ salutis interest, Bud. ibid. Διεξάγω, Rego, Transigo, eo fere sensu quo dicitur Negotium transigere, et passivum διεξάγομαι. Gregor. de Deo, Ὁ πᾶσι λόγον ἐνθεὶς, καθ' ὃν τὸ πᾶν φέρεταί τε καὶ διεξάγεται. Plut. de Fato, (8, 248.) Ὡς δ' ἐν τῷ Τιμαίῳ, (ἡ εἱμαρμένη ἐστὶ) νόμος ἀκόλουθος τῇ τοῦ παντὸς φύσει, D καθ' ὃν διεξάγεται τὰ γινόμενα, Per rerum naturam aguntur et traducuntur, inquit Bud. [" Διεξάγω, Administro, Curo, v. c. regnum, regni negotia, τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν, 1, 9, 6. ῥαθύμως διεξάγειν τὰ κατὰ τὴν φυλακὴν, Custodias negligenter agere, 4, 57, 3. διεξάγειν τὸ δίκαιον, Justitiam administrare, Jus dicere, absol. 20, 6, 1. et cum dat. alicui, 4, 73, 8." Lex. Polyb.] Et quemadmodum Transigo Lat. capitur pro Controversiam dirimo, sic Διεξάγω τὴν ἀμφισβήτησιν. Polyb. 5, (1, 5.) Καὶ τῷ λόγῳ διεξάγειν τὴν ὑπὲρ τῆς Κοίλης Συρίας ἀμφισβήτησιν. At διεξαγωγὴ pro Diremptione controversiæ, positum sine adjectione, vide statim post. [Idem Polyb. "18, 34, 10. διεξάγειν τὰ πρός τινα, sc. ἀμφισβητούμενα: 3, 77, 4. ἐν τῇ πάσῃ φιλανθρωπίᾳ διεξάγειν τοὺς συμμάχους, Perhumaniter agere cum sociis." Lex. Polyb. Pseudo-Plut. de Fluv. 10, 765=1025. Θερμωδὼν ποταμός ἐστι Σκυθίας, τὴν προσηγορίαν εἴληφως ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος, ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον * Κρύσταλλος· ἐκεῖνος γὰρ καὶ θέρει πήσσεται, τῆς τοποθεσίας τὴν

ἰδέαν διεξαγούσης, quod vertitur, Loci situ in hoc habitu et forma permanente. Wakef. ad Hederici marg. vertit, Producente. Ad h. l. respexit Eust. ad Dionys. P. 780. Κρυμώδεις δὲ τὰς τοῦ Θερμώδοντος ὄχθας καλεῖ, διότι, ὡς οἱ παλαιοί φασι, καὶ θέρους πήσσεται, τῆς τοποθεσίας τὴν τοιαύτην ἰδέαν διεξαγούσης. Illud τοιαύτην Pseudo-Plutarcho sensu sic postulante, restituendum est. Wyttenb. et in textu et in nota, per calami lapsum, ἰδίαν pro ἰδέαν contra mentem suam dedit. Theophylact. Inst. Reg. 13. p. 38. Τί ἔτι, καλὸν τεκνογονία καὶ ἀγωγὴ παίδων ἐπαινετὴ καὶ θεάρεστος, καὶ τῇ μητρὶ ἀρκοῦσα πρὸς σωτηρίαν, εἴ τι δεῖ Παύλῳ πιστεύειν, τὰς μητέρας σώζεσθαι ἐκ τοῦ τῆς τῶν παίδων ἐπιμελεῖσθαι σωφροσύνης ἐγγυησαμένῳ. Καὶ τίς οὕτω σεμνῶς ἡλικίαν παιδὸς ἐπισφαλῆ διεξάγει; τίς δὲ πλείονας σωφρονιστὰς * ἐφιστᾷ τῷ παιδὶ, τοὺς μὲν γλῶτταν * ἐξευγενίζοντας, τοὺς δὲ τὸν νοῦν καταρτίζοντας, τοὺς δ' ἱστορίαν ἐρανίζοντας, πάντως δὲ πάντας τῷ νέῳ τι συνεισάγοντας; Greg. Naz. in Julian. p. 9. Ὁ ποιῶν πάντα, καὶ μετασκευάζων· εἶπέ που τῆς ἑαυτοῦ προφητείας Ἀμὼς φιλοσοφῶν ἐνθεώτατα· ὁ ἐκτρέπων εἰς τὸ πρωῒ σκιὰν θανάτου, καὶ ἡμέραν εἰς νύκτα συσκοτάζων, καὶ οἱονεὶ διὰ κύκλου τινὸς εὐθύνων καὶ διεξάγων τὸν πάντα κόσμον, καὶ τὰ ἡμέτερα σαλευόμενά τε ὁμοῦ καὶ μὴ σαλευόμενα, ταῖς μεταβολαῖς κινούμενα, καὶ περιτρεπόμενα, καὶ ἄλλοτε ἄλλως ἔχοντα, τῇ τάξει δὲ τῆς προνοίας πάγια καὶ ἀκίνητα, κἂν διὰ τῶν ἐναντίων ὁδεύῃ τῷ λόγῳ μὲν δήλων, ἡμῖν δὲ ἀγνοουμένων. "Διεξάγω, Traduco, Transigo. Hab. 1, 4. Sir. 3, 17. Ἐν πραΰτητι τὰ ἔργα σου διέξαγε, Placide negotia tua transige. Vide et 2 Macc. 10, 12. 14, 30." Biel. Thes. "Luzac. Exerc. 145. Wakef. S. C. 4, 231. Brunck. Anal. 2, 77. Diod. S. 2, 558. Thom. M. 213. (in Διάγω citatus,) 224. (Καὶ διαχειρίζων ... διεξάγει.)" Schæf. Mss. Hesych. Διεξαγάγῃ· * διεξενέγκῃ. Διεξάγω· ὁδηγῶ. Suid. et Zonar. Διεξάγοντας· διοικοῦντας. Μεθυσκομένους καὶ ῥᾳδίως διεξάγοντας τὰ κατὰ τὴν φυλακήν. E Polybio 4, 57. ubi pro ῥᾳδίως, notante Tit[tmanno] post Kust., recte legitur ῥαθύμως. || Διεξάγω ... Gl.]

Διεξαγωγὴ, Traductio, a Tradu[co] juncto cum accus. Vitam, et similibus, ut et διαγωγή. Synes. de Insomn. Ταῖς ὄναρ φαντασίαις τὴν ἐκεῖ διεξαγωγὴν τῆς ψυχῆς προσεικάζοντες, Visis somniorum quam illic degerint vitam comparantes. Idem ibid. Ἔχειν τῆς ἐν ἑκατέρᾳ ζωῇ διεξαγωγῆς ἀπομνημονεύματα. Bud. διεξαγωγὴν Vitam et moram in rerum natura interpr. in hoc Damasceni loco de Provid. Πρόνοιά ἐστι βούλησις θεοῦ δι' ἣν πάντα τὰ ὄντα τὴν πρόσφορον διεξαγωγὴν λαμβάνει. Sic in Basil. Hom. 8. in Hexaëm. Διά τε τὸν πορισμὸν τῆς τροφῆς καὶ διὰ τὴν λοιπὴν τοῦ βίου διεξαγωγήν. Ego ap. Damascenum et in aliis ejusmodi locis malim interpretari, In commodo statu vitam degunt. [Stob. Ecl. 2, 7. p. 210. Heeren. Εἶναι δὲ καὶ ἄγριον, * ἐναντιωτικὸν (cum h. v. alibi non legatur, nobiscum scribe vel ἐναντιώτατον, vel ἐναντιωματικὸν) ὄντα τῇ κατὰ νόμον διεξαγωγῇ, καὶ θηριώδη καὶ βλαπτικὸν ἄνθρωπον. "Diod. S. 1, 275. ('Καὶ τὴν τοῦ βίου διεξαγωγὴν ἐν τοῖς ὀρύγμασι ποιούμενοι. Etiamsi vulg. διαγωγὴν per erat commodum, hoc postulat Codd. concors auctoritas. Callicratides, e Pythag. sectatoribus, in Stob. Serm. 83. p. 485. Ἁ δ' ὑπερβάλλοισα κόσμον ἐλευθέριον καὶ διεξαγωγὰν, καταρχὰ ὕβριος καὶ ὀλέθρου ῥιζοῦται τοῖς ἀνθρώποις, ubi causa non erat, cur διαγωγὰν mallent.')" Schæf. Mss. "Clem. Alex. Str. 800 (=286. Τρίβοι δὲ, ἡ τοῦ βίου διεξαγωγὴ καὶ ἡ κατὰ τὰς διαθήκας πολυειδία.) Sext. Empir. (254. Ὥσπερ γὰρ ἐν πόλει νομίσματός τινος προχωροῦντος κατὰ τὸ ἐγχώριον, ὁ μὲν τούτῳ στοιχῶν, δύναται καὶ τὰς ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει διεξαγωγὰς ἀπαραποδίστως ποιεῖσθαι, ' sub. βίου καὶ πραγμάτων, Vitæ et negotiorum in vita transactiones, ubi pecunia opus, quæ in contractibus quibuscunque in emendo vel vendendo, in locando et conducendo fiunt atque διεξάγονται.' Fabric. Et 456. Ταυτὶ γὰρ τὰ κριτήρια, δυοῖν θάτερον, ἢ ὡς πρὸς τὴν τοῦ βίου διεξαγωγὴν χρήσιμα αὐτοῖς ὑπείληπται, ἢ ὡς πρὸς τὴν εὕρεσιν τῆς ἐν τοῖς οὖσι ἀληθείας· καὶ εἰ μὲν τὸ πρῶτον λέγοιεν, ἄτοποι γενήσονται· οὐδεμία γὰρ τούτων τῶν φαντασίων δύναται κατ' ἰδίαν * χρειοῦν πρὸς τὰς τοῦ βίου διεξαγωγάς.)" Wakef. Mss. "Διεξαγωγὴ, i. q. διαγωγὴ, (1.) Vitæ actio, Vivendi ratio, Vita. Σύμφωνος τῇ φύσει, 1, 6, 21. ἡ κατὰ φύσιν διεξαγωγὴ, 3, 24, 101. Τίνος ἕνεκα δέξηται ἂν ταύτην τὴν διεξαγωγὴν, 3, 22, 67. Etiam de mutis animantibus, Οὔτε τροφῆς ἀπορεῖ, οὔτε διεξαγωγῆς τῆς καταλλήλου καὶ κατὰ φύσιν, 1, 9, 9. Τὰ πτηνὰ, Volucres captæ et cavea inclusæ, οὐχ ὑπομένει ταύτην τὴν διεξαγωγὴν, 4, 1, 26. (2.) Sigillatim, Jucunda vitæ transactio. Οὐκ ἐπινοοῦσι διεξαγωγὴν μόνου, Non possunt sibi fingere quo pacto vitam jucunde, beate transigere aliquis possit solus, 3, 13, 5." Schweigh. Ind. Gr. in Epict. Dissertt. Cf. Διαγωγή.] || Διεξαγωγὴ, Transactio, Compositio. Polyb. 5. Ἐπὶ τύχῃ τὰ πράγματα τῆς ἁρμοζούσης διεξαγωγῆς. Idem in alio ejusdem libri loco διάλυσιν eodem sensu dixit. ["Διεξαγωγὴ, Exitus negotii, Καὶ ταῦτα μὲν τοιαύτης ἔτυχε διεξαγωγῆς, 24, 2, 11. Præcipue Exitus et terminatio controversiarum, Finis belli, Pacis compositio. 5, 102, 3. 5, 103, 3. 25, 5, 7. τὴν διεξαγωγὴν ποιεῖσθαι, 4, 26, 3." Lex. Polyb. "Inscr. 3, 59. in Marm. Oxon. Ed. Bowyer. 1732., notante Valck. Mss., Τὰν διεξαγωγὰν ποιησάσθων.]

[*Διεξαγωγεὺς, έως, ὁ, ἡ," Director Administer, Præfectus. "Schol. Pind. Olymp. 14. 13. (Ἀλλὰ πάντων τῶν ἔργων ... ἤγουν διεξαγωγεῖς, αἱ Χάριτες οὖσαι δηλονότι. Gl. γ. κυβερνῆται, β. βασιλεῖαι.)" Boissonad. Mss. De ταμίας, ὁ, ταμίη, ἡ, v. quæ diximus supra 753. c.]

[* "Προδιεξάγω, Porph. in Cyr. p. 95." Wakef. Mss.]

Ἐπεξάγω. Dicitur ἐπεξάγειν peditatus cum progreditur, ut ἐπελαύνειν equitatus, inquit Bud. Comm. 888. sed ibi Exercitu perperam legitur pro Equitatu. Idem in Lex. scribit ἐπεξάγειν de exercitu dici viam faciente composito agmine, ut προάγειν a Plutarcho. Idem ibid. Educere exercitum interpr. Thuc. 2, (21.) Ἀλλ' ἐκάκιζον ὅτι στρατηγὸς ὢν οὐκ ἐπεξῆγε, [ἐπεξάγοι hodie legitur.] Plut. Antonio (45.) Καὶ βραδέως ἐπεξάγοντες ἔβαλλον. [ἐπεξάγοντας in Reiskii Ed. Thuc. 5, 71. Καὶ νομίσας ἄγαν περιέχειν τοὺς Μαντινέας, τοῖς μὲν Σκιρίταις καὶ Βρασιδείοις ἐσήμηνεν, ἐπεξαγαγόντας ἀπὸ σφῶν, ἐξισῶσαι τοῖς Μαντινεῦσιν, Aliqua eorum manu subducta, cornu suum Mantineis exæquare: 7, 52. Καὶ ἐπεξαγαγόντα τῷ πλῷ πρὸς τὴν γῆν μᾶλλον. Vide Abresch. Diluc. Thuc. 542. "Zosim. 1, 70, 3.: alio sensu, 1, 47, 2." Boissonad. Mss. Cass. Dio 345. Καὶ ἐπεξαγαγὼν παρετάξατο πρὸ τῆς ταφρείας: 626. Καὶ μετὰ τοῦτο τὰ κέρατα ἐξαίφνης ἀμφότερα ἀπὸ σημείου ἐπεξαγαγὼν ἐπέκαμψεν. || Ponitur metaphorice pro Ampliare, Extendo, ap. Eund. 377. Τό τε πωμήριον ἐπὶ πλεῖον ἐπεξήγαγε. Tacit. 12, 23.: "Et pomœrium urbis auxit Cæsar." "Heliodor. Æth. 453(=388. Τάς τε Φίλας καὶ τὰ * σμαράγδεια μέταλλα ὑπ' ἐμαυτῷ πεποιημένος, οὐ πάσχω τὸ τῶν πολλῶν πάθος, οὐδὲ ἐπεξάγω τὴν τύχην πρὸς πλεονεξίαν, οὐδὲ εἰς ἄπειρον ἐκτείνω τὴν ἀρχὴν διὰ τὴν νίκην, ἀλλ' ὅροις ἀρκοῦμαι οἷς ἔθετο ἐξαρχῆς ἡ φύσις, τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τῆς Αἰθιοπίας τοῖς καταῤῥάκταις ἀποκρίνασα.)" Wakef. Mss. || Item pro Proferre in medium, ap. eund. Cass. Dion. 455. Ἀλλ' ἐγὼ ταῦτα μὲν παραλείψω, τὰ δὲ δὴ λοιπὰ ἐπεξάξω: 801. Οὐ μέντοι καὶ περὶ πάντων αὐτῶν ἀκριβῶς ἐπεξήξω, ἐπεξάξω corrigit Reimar. in Ind. || Glossæ: Ἐπεξαγάγωσιν· Exerant. || "Ἐπεξάγειν τὴν διήγησιν, In narrando ambagibus uti superfluis, ut per eas ad id pervenias, quod commemorare velis, quod et κυκλοῦσθαι dicitur. Plut. de Herod. Malign. (9,) 395. Reisk. (Ἀλλὰ τὴν διήγησιν ἐπεξάγων καὶ κυκλούμενος.) *Weit ausholen, um auf den Flek zu kommen, wohin man nur durch Umwege füglich kommen konnte.* Hoc dicit fieri ἐκβολαῖς, παρατροπαῖς, παραθήκῃ τοῦ λόγου." Ernest. Lex. Rhet. Cf. Eund. in Διάγω citatum.]

Ἐπεξαγωγὴ, Progressio exercitus composito agmine, vel Eductio exercitus, Bud. Ap. Thucyd. autem 8, (105.) p. 296. Παυσάμενοι τῆς ἐπεξαγωγῆς ἤδη τοῦ κέρως, Valla interpr. Omissa jam contentione circumagendi cornu.

Ἀντεπεξάγω, Ex adverso progredior, vel in occursum, Invadenti hostiliter occurro, ut ἀντεπέξειμι exponitur a Bud. Thuc. 8, (104. p. 296., Ἡι μὲν ἐβού-

λοντο ἀποφράξαι [ἀποφράξασθαι hodie legitur] αὐτοὺς οἱ ἐναντίοι, ἀντεπεξῆγον, καὶ περιεγίγνοντο τῷ πλῷ. Valla, Interpr. Perrumpebant. [In Ed. Bip. vertitur v. ἀντεπεξῆγον, Obviam illis prodierunt, et v. ἀποφράξασθαι, Intercludere. Ad hoc respexit τὸ Vallæ Perrumpebant, non ad illud. "Composito ἀντεπεξάγειν non semel utitur Andr. Cret. ut 157. d. 164. c." Albert. ad Hes. v. Ἀντεξάγω. Const. Manass. in Meursii Opp. 7. p. 392. Καὶ προσεταιρισάμενοι σύμπαν Ἀσίας ἔθνος, Ὁπόσον ἠπειρωτικὸν, ὅσον ἐν παραλίᾳ, Ἀντεπεξῆγον στρατιᾶς σμῆνος *ἀπειραρίθμον. Cass. Dio 626. Ὁ οὖν Ἀντώνιος, φοβηθεὶς τήν τε ἐπίκαμψιν αὐτοῦ καὶ τὴν *περίσχεσιν, ἀντεπεξηγάγετο ὅσον ἐδύνατο, καὶ ἐς χεῖράς οἱ καὶ ἄκων ἦλθε: "187. (Καὶ τῇ ὑστεραίᾳ παραταξαμένων τῶν Ῥωμαίων, ὅπερ που καθ' ἡμέραν ἐποιοῦντο, ἀντεπεξήγαγε.) Eust. ad Il. p. 1265. ("Ετι δὲ καὶ ἄλλως πιθανῶς τοῦτο πλάττεται, ὡς ἂν ἔχοι ὁ ποιητὴς ἀντεπεξαγαγεῖν αὐτὸν ὡς τῷ ὕδατι τῷ ἐγχωρίῳ ποταμῷ Ξάνθῳ.) Lucian. (3, 77. Ταῦτα οἱ Ἰνδοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, ἐγέλων ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ παρατάττεσθαι ἠξίουν.)" Wakef. Mss. Joseph. A. J. 8, 14, 4. p. 465.]

Παρεξάγω et Ἀντιπαρεξάγω, Duco exercitum in hostes, Infesto exercitu eo in hostes. Dem. in Ep. Philippi, B. Ὁ, 386. [Demosth. pro Cor. 239. ex Ep. Philippi, Τοῖς μὲν γὰρ ἄλλοις, οὐδὲν μέτριόν μοι δοκεῖτε ποιεῖν, τὴν εἰρήνην συνθέμενοι, καὶ ὁμοίως ἀντιπαρεξάγοντες, καὶ ταῦτα οὐδὲ συμπεριειλημμένων τῶν Φωκέων ἐν ταῖς κοιναῖς ἡμῶν συνθήκαις. "Ἀντιπαρεξάγειν, Hostilem exercitum si tuis copiis e regione oppositis quoquo eat comiteris et insequaris, et e conspectu non dimittas." Reisk. Il. K. 391. Πολλῇσίν μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ. Vide Παράγω et Liebel. ad Archilochi Reliqq. 55. "Heyn. Hom. 6, 81." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 4, 36. Καί τε παρὲκ Ζηνὸς νόον ἤγαγε τερπικεραύνου. "Herod. 4. p. 272." Scott. App. ad Thes.]

[* Παρεξαγωγὴ, ἡ, Suid. habet sine interpretatione. Artemid. 5, 13. Ἔδοξέ τις παλαιστὴς περὶ τῆς κρίσεως πεφροντικὼς τὸν Ἀσκληπιὸν κριτὴν εἶναι, καὶ παροδεύων ἅμα τοῖς ἄλλοις παισὶν ἐν παρεξαγωγῇ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκκεκρίσθαι· καὶ δὴ πρὸ τοῦ ἀγῶνος ἀπέθανεν· ὁ γὰρ θεὸς οὐ τοῦ ἀγῶνος, ἀλλὰ τοῦ ζῆν μᾶλλον κριτὴς νομίζεται εἶναι. Ἐξέβαλεν οὖν αὐτόν. "Παροδεύων. Cum transiret ipse ap. Æsculapium, qui præsidens, practoris quasi, aut gymnasiarchi, aut munerarii partes agebat, et juvenes certaturos ap. se traductos spectaret atque exploraret, num etiam obeundo certamini essent idonei. Juvenis qui sic traducitur, cum transit, dicitur παροδεύειν, et Traductio ejusmodi παρεξαγωγή. Quod si tenetur, nihil est h. l. reliquum, quod obscurum esse possit." Reisk. "Method. 426." Kall. Mss.]

[Ἀντιπαρεξάγω. "Ἀντιπαρεξῆγε temere ex uno Cod. Aug. editum erat, 3, 90, 1. pro ἀντιπαρῆγε, quod auctori restituimus." Lex. Polyb. Polyæn. 97. Coray. Τὰς δὲ ταχυναντούσας εἴκοσι προσέταξε τοῖς τριηράρχοις ἀντιπαρεξάγειν ταῖς πολεμίαις ναυσὶ, καὶ πυκνὰς ποιεῖσθαι κινήσεις, καὶ τροπάς: 116. Ἀλέξανδρος ἄνω τοῦ ποταμοῦ ἀντιπαρεξῆγεν. Plut. 2, 516. Ἀντιπαρεξῆγε τοὺς Πέρσας ἐπὶ τὸ δεξιόν: 753. Τὸν ἵππον ἀντιπαρεξάγων: 3, 285. Ἀντιπαρεξάγων τὴν δύναμιν: 339. Idem 2, 305. Τῷ ῥοθίῳ σχέδην ὑπάγοντι τὴν ναῦν ἀντιπαρεξάγοντας. Arrian. de Exp. Alex. 5, 17. Ἐν τούτῳ δὲ οἵ τε Ἰνδοὶ τοὺς ἱππέας πάντοθεν ξυναλίσαντες παρίππευον Ἀλεξάνδρῳ, ἀντιπαρεξάγοντες τῇ ἐλάσει. Ælian. V. H. 4, 9. Εἶτα ὑποπλησθεὶς τῶν ἀρίστων, καὶ ἀφηνιάσας, *ἀντῳκοδόμησεν αὐτῷ διατριβὴν, καὶ ἀντιπαρεξήγαγεν ἐν τῷ περιπάτῳ ἑταίρους ἔχων καὶ ὁμιλητὰς, καὶ ἐγλίχετο ἀντίπαλος εἶναι Πλάτωνι, Duxit Aristot. contra Platonem discipulos suos in Peripato. "Euseb. c. Hierocl. 445. Olear. Dio Chrys. 118 (=254.) Λέγομεν δὲ ταῦτα μεμνημένοι τῶν ποιητῶν, οὐκ ἄλλως ἀντιπαρεξάγοντες ἐκείνοις, οὐδὲ τῆς δόξης ζηλοτυποῦντες, ἣν (sic Reisk. sed f. l. ἦν) ἀπὸ τῶν ποιημάτων ἐκτήσαντο ἐπὶ σοφίᾳ." Valck. ad Scap. marg. Joseph. A. J. 18, 8, 1. Ὡς χρὴ θαρρεῖν, Γαΐου λόγῳ μὲν αὐτοῖς ὠργισμένου, ἔργῳ δὲ ἤδη τὸν Θεὸν ἀντιπαρεξάγοντος, Quod—Deum sibi hostem constituerit. Cf. Euseb. H. E. p. 44. Suid.: Ἀντιπαρέξειν· ἀντιδοῦναι, ἀντιτάσσειν. "Sic habent Mss. Par. et Ed. Mediol.: in aliis vero Edd. male excusum est ἀντιπαρεξάνειν, cujus loco Portus leg. putabat ἀντιπαρεξάγειν," Kust. Lege: Ἀντιπαρέχειν· ἀντιδοῦναι. Ἀντιπαρεξάγειν· ἀντιτάσσειν. Zonar.: Ἀντιπαρεξάγειν· ἀντιτάσσειν, ἐξ ἐναντίας παρατάττεσθαι. Hes. Ἀντιπαρεξάγει· ἀντιτάσσει. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀντιπαρεξάγειν· ἀντιτάσσειν. Vel potius in Suida, pro Ἀντιπαρέξειν· ἀντιδοῦναι, ἀντιτάσσειν, leg. Ἀντιπροΐσχειν· ἀντιδοῦναι. Ἀντιπαρεξάγειν· ἀντιτάσσειν. Nam] "Ἀντιπροΐσχειν ap. Hes. legitur, "expositum ἀντιδοῦναι, Vicissim dare, Reddere, "Retribuere, quod alias ἀντιπαρέχειν dicitur." [Sext. Empir. 405. Ταῦτα μὲν γὰρ ἀντιπαρεξάγων τοῖς ἄλλοις φιλοσόφοις ὁ Καρνεάδης, εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν τοῦ κριτηρίου διεξήρχετο, ubi vertitur, Atque hæc quidem aliis resistens philosophis disserebat Carneades, ut ostenderet nullam esse regulam veri falsique: 457. Ἀντιπαρεξάγοντές φασι μὴ ἄτοπον ὑπάρχειν, τὸ ἐξ αὐτοῦ τι κριτήριον ἀπολείπειν, Illi objectioni respondentes dicunt.]

[* Ἀντιπαρεξαγωγὴ, ἡ. "Sext. Empir. 402. (Οἱ δὲ καὶ ὡρικέναι δοκοῦντες, τοῦτο κατὰ ἀντιπαρεξαγωγὴν τὴν ὡς πρὸς τοὺς Στωϊκοὺς ἀπέδοσαν.)" Kall. Mss. Qui existimant eum constituisse, tradiderunt eum id fecisse, ut haberet quod ad hominem objiceret Stoicis. "Ms. Vratislav. ἀντιπαραγωγὴν, sed verbum quoque ἀντιπαρεξάγειν habes infra (ll. cc.)" Fabric. Sic in Polybio, ut supra dictum est, ἀντιπαρῆγε et ἀντιπαρεξῆγε confusa sunt.]

Προεξάγω, Prior educo, VV. LL. [Thuc. 5, 2. Καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι τῷ σφετέρῳ αὐτῶν κέρᾳ προεξάξαντες, καὶ καταφρονήσαντες, ὡς ἐπὶ Ἴωνάς τε καὶ οὐ δεξομένους, ἀτακτότερον χωροῦντες, νικῶνται ὑπὸ τῶν Μιλησίων, "i. e. τὸ κέρας πρὸ τῶν ἄλλων, sc. ὕπαγον μικύναντες καὶ προεξαγαγόντες καὶ διὰ τοῦτο ἀσθενέστερον ποιήσαντες τὴν καθ. *προεξάρξαντες marg. Ar. C. Ald. Flor. Bas. i. e. πρὸ τῶν ἄλλων τοῦ αὐτοῦ στρατοῦ τῆς μάχης ἐξάρξαντες. Æm. Port. In (Ed.) Bas. est προεξέρξαντες. (Ms. Bas. vulgatum servat, inquit Duker.) Προεξάρξ. etiam Mosq." Baver. "Προεξάξαντες, hac obtinente lectione, quam plerique tuentur libri, (sed vide Baver. supra,) exemplum hoc pro usu aor. 1. verbi ἄγειν addi poterit reliquis, quæ dedi Anim. ad Æsch. 1. p. 27." Abresch. Diluc. Thuc. 750. Vide et nostra in Ἄγω. "Προεξάξ. Cum priores eduxissent exercitum, obviam issent Atheniensibus, non expectata horum impressione. Verior haud dubie lectio hæc, utut minime solennis sit hic aor. 1." Baver. V. προεξάγειν non solum ex eod. Thuc. 7. p. 450. et 490. affert Scott. App. ad Thes., sed ex Herod. 9. p. 548. Ed. 1715. V. προεξάρχω autem extat et in Etym. M. a Wakef. Mss. indicato: Κτίλος· ὁ προηγούμενος τῶν προβάτων καὶ προεξάρχων τῆς ποίμνης κριός. || Item προεξάγω, Cogo. Æschin. c. Timarch. 64. Δέομαι δ' ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, συγγνώμην μοι ἔχειν, ἐὰν ἀναγκαζόμενος λέγειν περὶ ἐπιτηδευμάτων, φύσει μὲν μὴ καλῶν, τούτῳ δὲ πεπραγμένων, προεξαχθῶ τι ῥῆμα εἰπεῖν, ὅ ἐστιν ὅμοιον τοῖς ἔργοις τοῖς Τιμάρχου. || Vita privo. "Προεξάγειν ἑαυτὸν ἐκ τοῦ ζῆν, Mortem sibi priusquam necesse est consciscere, 30, 7, 8." Lex. Polyb.]

Συνεξάγω, Simul educo. ut συνεξάγω στρατὸν, Copias simul educo. Exponitur etiam, Simul expello.

[Συνεξάγω ἐμαυτὸν, Simul me ipsum vita privo. Appian. 2, 561. Καὶ τῇσδε μὲν ἐνθάδε ἐπεμνήσθην, ὅτι τὸν ἄνδρα περισώζουσα ἀπετύγχανέ τε, καὶ συνεξήγαγεν ἑαυτήν.]

[Συνεξάγω, Simul commoveo. Epigr. ἀδ. 306., a Schæf. Mss. indicatum: Μαίνεται Ἰφιγένεια· πάλιν δέ μιν εἶδος Ὀρέστου Ἐς γλυκερὴν ἀνάγει μνῆστιν ὁμαιμοσύνης· Τῆς δὲ χολωομένης, καὶ ἀδελφεὸν εἰσορωώσης Οἴκτῳ καὶ μανίῃ βλέμμα συνεξάγεται. "Est ac dixisset ὁμῶς οἴκτῳ καὶ μανίῃ ἐξάγεται. Ἐξάγεσθαι autem dicuntur, qui commoventur affectu quodam. Cf. Dorv. ad Char. 481. H. l. oculus, qui animum furore et commiseratione affectum indicat, οἴκτῳ καὶ μανίῃ ἐξάγεται." Jacobs.]

Ὑπεξάγω, Subduco, Subtraho. Chrysost. de Sa-

cerd. Εἰ γὰρ διὰ τοῦτο σαυτὸν ὑπεξήγαγες τῆς τοιαύτης λειτουργίας. [" Porson. ad Hec. 806. Wakef. Diatr. 30. et S. C. 4, 238. Monthly Review April 1799. p. 434. Diod. S. 1, 194. (de struthione agens, Τοῦτο πέτεσθαι μὲν μετέωρον οὐ δύναται, διὰ τὸ βάρος, τρέχει δὲ πάντων ὠκύτατον, μικρὸν ἄκροις τοῖς ποσὶ τῆς γῆς ἐπιψαῦον, μάλιστα δ' ὅταν κατ' ἀνέμου πνοὰς ἐξαίρῃ τὰς πτέρυγας, ὑπεξάγει καθαπερεί τις ναῦς ἱστιοδρομοῦσα.)" Schæf. Mss. Ὑπεξάγει ibi vertitur, Procurrit. " Ælian. H. A. 14, 7. Τὰς πτέρυγας ἁπλώσασα, ὡς ἱστία, δρόμῳ συντόνῳ φερομένη καὶ ῥοίζῳ. Sic enim recte legi oportere VV. DD. arbitrantur; juvat ipse Ælian. 8, 10. cum de elephantis, Ἐπιᾶσι δὲ οἱ θῆρες, inquit, ὑπὸ τοῦ θυμοῦ τὰ ὦτα ἐκπεταννύντες ὡς ἱστία, δίκην τῶν στρουθῶν τῶν μεγάλων, αἵπερ οὖν τὰς πτέρυγας ἁπλώσασαι ἢ φεύγουσιν, ἢ ἐπιᾶσιν. Claudian. in Eutrop. 2, 312. Inque modum veli sinuatis flamine pennis Pulverulenta volat." Wessel. Edidit Schneider. ὡς ἱστίον, hujus notæ immemor. " Ita Gyllius," inquit, " Codex alter Gesneri et Mediceus pro eo, quod Gesner. edidit ὡς ἐστι." " Ὑπεξάγειν, Se subducere, K. Π. 3, 3, 27. Ὑπεξῆγον πρὸς τὸ ἑαυτῶν πλῆθος, in nonnullis legitur pro ἀνεχώρουν." Lex. Xenoph. Ὑπεξῆγον nobis vera videtur lectio, utpote exquisitior, altera autem ἀνεχώρουν e glossa marginali ortum habuisse. " Zeun. ad Cyrop. 321." Schæf. Mss. " Ὑπεξάγειν, Recedere, Loco cedere, Discedere, 4, 1, 106. (Ἂν δ' οἱ πρῶτοι μὴ ὑπεξάγωσι, τί ὑπολείπεται;)" Schweigh. Ind. Gr. in Epicteti Diss. " Ὑπεξάγειν, Exire, Elabi, Evadere. Aristot. Probl. 5, 21. Ὅταν οὖν μὴ δύνηται ὑπεξάγειν διὰ τὸ πλῆθος." Seager. Mss. Suid.: Κλυστὴρ τὸ ἰατρικὸν ἐργαλεῖον. Κλυστῆρα προθέμενος (l. προσθ.) ὑπεξήγαγε τῆς ἑαυτοῦ γαστρὸς τὰ σκύβαλα. Locus hic depromtus est ex Artemid. 5, 79. Δρομεὺς μέλλων ἀγωνίζεσθαι ἱερὸν ἀγῶνα, ἔδοξεν ὀχετὸν ὕδατος, ἔμπλεων κόπρων καὶ βορβόρου, λαβὼν κόρηθρον, ἐκκαθαίρειν καὶ καταπλύνειν ὕδατι πολλῷ, ὅπως εὔρουν [illegible] ἀποδείξῃ· τῇ ὑστεραίᾳ κλυστῆρα προσθέμενος καὶ [illegible]αγαγὼν τῆς ἑαυτοῦ γαστρὸς σκύβαλα, καίπερ ἐγγὺς ὢν τοῦ ἀγῶνος εὔπους τε καὶ κοῦφος γενόμενος ἐστεφανώθη. " Leguntur hæc verba ap. Suid. ubi tamen pro προσθ. perperam legitur προθ. quod e Nostro corrigi debet." Reiff. At contra Artemidoro e Suida restituendum est τὰ, ponendumque ante σκύβαλα. " Ubi legere malim, si liceat, εὔπνους, solenni sc. inter utramque, sono et literis perquam sibi vicinam vocem, errore in vett. quidem libris, quamvis, quod non nego, et vulgatum tolerari possit. Hunc vero Artemid. locum Suidas repetit, suppresso licet, ut male semper fere solet, suo auctore, ubi simul perperam legitur, κλυστῆρα προθέμενος, pro προσθ. quomodo sc. omnes Gr. loquuntur, cum nemo unquam dixerit κλυστῆρα προθεῖναι, sed potius προσθεῖναι, ut quidem omnibus notissimum." Triller. ad Thom. M. 505. Artemid. 1, 67. Σεῦτλα, μαλάχη, λάπαθα, ὀξυλάπαθα, ἀτράφαξυς, καταχρέοις μόνοις ἐστὶν ἀγαθὰ διὰ τὸ τὴν γαστέρα ἐκταράσσειν καὶ τὰ ὑποκείμενα σκύβαλα ὑπεξάγειν· ἰδίως γὰρ ἡ γαστὴρ καὶ τὰ ἔντερα δανεισταῖς ἐοίκασι. Aret. de Cur. Morb. A. 107. Ὑπεξάγει γὰρ διὰ τῶν ὀχετῶν, οἵπερ ἀπὸ ἥπατος ἐς νεφροὺς κραίνονται. Plut. 8, 516. Ὡς οὖν ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι, Γλαυκίας καὶ Ξενοκλῆς ᾐτιάσαντο τὴν ὀπώραν διαφόρως· ὁ μὲν εἰς τὴν κοιλίαν ὑπεξάγουσαν, καὶ τῷ κενοῦσθαι τὸ σῶμα νεαρὰς ὀρέξεις ἀεὶ παρασκευάζουσαν, Quod alvum subducens vacuando corpore subinde novos crearet appetitus. Pro ὑπεξάγειν τὴν κοιλίαν, Ciere ventrem, veteres dixerunt τὴν γαστέρα ὑπάγειν, recentiores autem κατὰ κοιλίας ποιεῖν, teste Thoma M. 505. ubi v. notata. Ὑπεξάγειν pro Se recipere idem Plut. usurpavit 2, 798.: et 4, 522. habet, Τὸν μὲν οὖν Ἀγησίλαον ὁ υἱὸς, Ἱππομέδων, δεόμενος τῶν πολιτῶν, καὶ πᾶσι προσφιλὴς ὢν δι' ἀνδραγαθίαν, ὑπεξήγαγε καὶ διέσωσε, Clam eduxit. " Hierocles 68. (Δεῖ γὰρ, εἰ καὶ ἐκεῖνος τῆς φιλίας ἑαυτὸν ὑπεξήγαγεν, ἡμᾶς γοῦν πλείστην ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, κ. τ. λ.) Max. T. 3, 1. (Ἔλαφον διώκει λέων, ἡ δὲ φεύγουσα ὑπεξάγει, καὶ καταδύεται εἰς δρυμὸν βαθύν.) Polyæn. 127." Wakef. Mss. Adde Cass. Dion. 328, 22. 507, 63. Greg. Naz. in Julian. 53. Glossæ: Ὑπεξάγω Subduco.]

A [* Ὑπεξαγωγὴ, ἡ, i. q. ὑπεξαίρεσις, Subtractio, Detractio, Subductio, Abductio clandestina. " Heliodor. Æth. 278(=236. Καὶ ταῦτα ἔχων ὑπόδικον ἐμὲ τουτονὶ τῆς κατ' ἐκείνην ἁρπαγῆς, καὶ τῆς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ὑπεξαγωγῆς.) M. Anton. 5, 23. (Πολλάκις ἐνθυμοῦ τὸ τάχος τῆς παραφορᾶς καὶ ὑπεξαγωγῆς τῶν ὄντων τε καὶ γινομένων· ἥ τε γὰρ οὐσία οἷον ποταμὸς ἐν διηνεκεῖ ῥύσει κ. τ. λ.)" Wakef. Mss.]

[* Προυπεξάγω, Prius subduco, etc. Greg. Naz. in Julian. 34. Καὶ διὰ τοῦτο μεταποιεῖ μὲν τὰ βασίλεια, τοὺς μὲν θανάτῳ προϋπεξαγαγὼν πρότερον, τοὺς δὲ παρωσάμενος, οὐχ ὡς εὔνους τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς εὐνουστίμους τῷ μείζονι, καὶ ἀλυσιτελεῖς αὐτῷ κατ' ἀμφότερα.]

[* Ὑπερεξάγω, Supero. " Euseb. H. E. 306. 19, 12. Ἀεὶ ταῖς καινότερον ἐφευρισκομέναις αἰκίαις, ὑπερεὶ[illegible] ἐν ἀγῶνος βραβείοις, ἀλλήλους ὑπερεξάγειν διαμιλλώμενοι, ' si lectio genuina,' Routh. Mss.) 396. Fall. Mss.]

B Ἐπάγω, Induco, Inveho, Infero. Plat. Timæo, Καὶ νόσοις γῆράς τε ἐπάγοντα φθίνειν ποιεῖν. [Exod. 15, 26. Πᾶσαν νόσον, ἣν ἐπήγαγες τοῖς Αἰγυπτίοις, οὐκ ἐπάξω ἐπὶ σέ.] Ἐπάγομαι autem pro Induco s. Introduco, ap. Thuc. Ἐπάγω item ἔξωθεν ἄγω, Importo, unde ἐπακτὸς Adventitius. Quod et pass. voce dicitur ap. Thuc. 4, (51.) Καὶ ἐκ θαλάσσης ὧν δέονται, ἐπάξονται. Interdum ἐπάγω, Ascisco vel Accerso, unde ἐπαχθέντες particip. pass. ap. Thuc. 3. Sed frequentius ἐπάγομαι dicitur ab eodem activa signific. pro Accerso et Ascisco. [Idem 4, 64. Ξυμμάχους δὲ οὐδέποτε τολοιπὸν ἐπαξόμεθα, οὐδὲ διαλλακτάς. " In civitatis societatem arcesso, 2, 68. Ἀμπρακιώτας ὁμόρους ὄντας τῇ Ἀμφιλοχικῇ ξυνοίκους ἐπηγάγοντο." Valpius Mss. " Ἐπάγεσθαι, Arcessere sibi in auxilium s. in commodum. De Rep. Ath. 2, 15. Στασιάσειαν, ὡς κατὰ γῆν ἐπαξόμενοι hostes, nempe adversus factionem contrariam. Similiter de Lac. Rep. 1, 7. Πρεσβύτῃ ἐποίησεν, ὁποίου ἀνδρὸς σῶμα—ἀγασθείη, τοῦτον ἐπαγομένῳ τεκνοποιήσασθαι. Steph. post ἐπαγ. addere volebat πρὸς τὴν γυναῖκα.

C Melius est intelligere εἰς οἶκον, quod supplendum esse docent in ἄγειν s. ἄγεσθαι γυναῖκα." Lex. Xenoph.] Paus. Messen. βασιλέα ἐπάγονται, Ultro accersunt. Demosth. (424.) Αὐθαίρετον αὐτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, Sponte sua servitutem sibi asciscunt. Bud. Comm. 375. Sic Lat. Calamitatem, odium, periculum importare. Huic autem significationi Asciscendi vicina est hæc qua ponitur pro Cito auctorem et laudo testem. Qui enim citat auctorem, eum velut asciscit. Aristot. de Part. An. 3. Τοῦτο γὰρ λέγουσί τινες, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν Ὅμηρον. [" Ἐπάγεσθαι μάρτυρα, Plato Lys. p. 32. (et Pol. 2, c. 7.) vide Heindorf. ad Plat. Hipp. 144. Phrynich. Ecl. 188. (Καθώς· Γάϊός τις Ἀρεθούσιος γραμματικὸς ἔφασκε δόκιμον εἶναι τοὔνομα· κεχρῆσθαι γὰρ αὐτῷ Φύλαρχον. Ὦ τοῦ μάρτυρος, ὡς ἔοικε τοῦ ἐπαγομένου· ὃς οὐδὲ Θουκυδίδου ἤκουσε λέγοντος, Καθὸ δεῖ εἰς Σικελίαν πλεῖν, ἀλλ' οὐ καθώς. Καὶ τὸ καθὰ δόκιμον.)" Schæf. Mss. " Uno verbo dicam neminem, qui quidem Græce sciat, hæc intelligere. Nam profecto interpretem non audimus,

D quem fugit locum corruptum esse. Lege ergo, ὦ μάρτυρος ὡς οἰκέτου ἐπαγομένου. Notum proverbium, Οἴκοθεν μάρτυς. Verbum non amplius addam. Intelligenti sat est." Scal. " Male Nunnes. sed pejus Scal. Nam ἐπαγόμενος sine dubio est, Qui testem laudat, non, Qui testis laudatur, eumque respicit et requirit ὃς sequens. Dicam tribus verbis. Ed. pr. recte habet, φεῦ τοῦ μάρτυρος, ὃς ἔοικε τῷ ἐπαγομένῳ. Discreparunt libri, et in quibusdam fuit, quod e pr. Ed. attuli, in aliis vero, ὦ τοῦ μ. ὡς ἔοικε τῷ ἐπαγομένῳ. Utrumque bonum; sed paulo elegantius, ὡς ἔοικε, quia ὃς sequitur, Quam similis est laudanti." Pauw. " Harpocr. Θύστιον· Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος, πόλις ἐστὶ τῆς Αἰτωλίας, καθά φησι Δίδυμος ἐπαγόμενος (vulgo ἐναγ.) μαρτύριον ἐκ τῆς πρώτης Νικάνδρου τῶν Αἰτωλικῶν. Ἡμεῖς μέντοι ἐν τοῖς Ἀττικισμοῖς διὰ τοῦ τ Θύτιον εὕρομεν γεγραμμένον. (Vide ibi Jac. Gronov.) Isocr. 215. d. Lucian. 3, 537. (Τοὺς δὲ ἥκειν μάρτυρας ἐπαγομένους, ἐνωμότους, καὶ ἀποδείξεις τοῦ γένους.) Pausan. 516. (Ἐπάγονται δὲ

καὶ Ὅμηρον τῷ λόγῳ μάρτυρα ποιήσαντα ἐν Ἰλιάδι.)" Valck. ad Scap. marg. Lysias 279. Καίτοι εἰ φήσας μ' ἰδεῖν τὴν μορίαν ἀφανίζοντα, τοὺς ἐννέα ἄρχοντας ἐπήγαγες, ἢ ἄλλους τινὰς τῶν ἐξ Ἀρείου Πάγου, οὐκ ἂν ἑτέρων ἔδει σοι μαρτύρων. "Ἐπάγεται ὁ ἄρχων, cum ab actore in rem præsentem manu ducitur ad locum delicti, re adhuc recente, delinquens ei exhibetur, tota res coram demonstratur." Reisk. "Afferre, Laudare, Sympos. 8, 34. Μαρτύρια ἐπήγετο pro sua disputatione." Lex. Xenoph.] Bud. ἐπάγεσθαι vertit etiam Adipisci ap. Xenoph. Sunt autem vicina Asciscere et Adipisci.

Ἐπάγειν κίνδυνον, Periculum afferre, Greg. Τίσι τοῖς περὶ ψυχῆς ἐπηγάγομεν κίνδυνον; Sic autem et ἐπάγειν δίκην τινὶ, ap. Demosth. (277. Οὐδεμίαν δίκην τῶν Λοκρῶν ἐπαγόντων ἡμῖν,) Dicam impingere alicui, ut loquitur Terent. [Reisk. Ind. Gr.: "Ἐπάγειν δίκην, Causam querelæ dare." J. Poll. 8, 101. Ἐπαγωγεῖς, οἱ τὰς ἐμμήνους δίκας ἐπάγοντες, quod vertitur, Qui menstrua introducebant judicia. "Ἐπάγειν δίκην φόνου τινὶ, Apollodor. 2. p. 83. et plurima Elsner. in N. T. 1, 383. Ἐνάγω, usu forensi, ut ἐπάγω. Apollod. 3. p. 193. Ποσειδῶνος δὲ ἐπάγοντος ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ. Harpocr. Ἐξούλης· ὄνομα δίκης, ἣν ἐπάγουσιν οἱ φάσκοντες ἐξείργεσθαι τῶν ἰδίων κατὰ τῶν ἐξειργόντων. Quintil. 355.: Si pœnarias actiones inferemus." Valck. ad Scap. marg. "Schol. Aristoph. Vesp. 240. Ὡς ἔσται Λάχητι νυνί· ἡ δίκη, ἡ τιμωρία, ἢ τοιοῦτόν τι. Τοῦτο δέ φησιν, ὡς τοῦ Κλέωνος εἰς δίκην ἐπαγόντος τὸν Λάχητα. Corrigendum ὑπαγαγόντος: nam ita ὑπάγειν dixerunt, non ἐπάγειν, Paus. 3, 7, 8. et 1, 24, 4. est ὑπάγεσθαι et ὑπάγειν ἐς δίκην, in posteriore loco Cod. Vind. perperam ἐπάγειν exhibet: et 3, 9, 3. ὑπάγειν ἐς κρίσιν. Adde Lex. Timæi v. Ὑπάγειν." Siebelis ad Philochori Fragmm. p. 58.] Sic ἐπάγειν γραφὴν, aut τίμημα. ["Γραφὰς, εὐθύνας, εἰσαγγελίας ἐπαγόντων ἐμοὶ, 310, 5. Ἐπάγειν τίμημα, ὅ,τι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι, 523, 1. Τοὺς καθ' ἑαυτῶν ἐάσαντας τίμημα τοιοῦτον ἐπαχθῆναι, 1229, 16." Reisk. Ind. Gr. Demosth.] Herodian. autem ἐπάγειν αἰτίαν dixit, 4, (6.) Ἀπέκτεινεν, αἰτίαν ἐπαγαγὼν ὡς δακρυσάσῃ παρὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ παιδὸς φόνῳ, Criminatus quod flevisset. [Vide ibi Irmisch. "Αἰτίαν ψευδῆ τινὶ ἐπάγειν, In aliquem conferre, 275, 4. et 22. Ἐπήγαγέ μοι φόνου αἰτίαν ψευδῆ, 550, 22. 552, 2. Causam extrinsecus superinducere, vexationis ergo, quo causam præsentem hoc faceret perplexiorem." Reisk. l. c. "Villoison. ad Longum p. 26." Schæf. Mss.] At ψῆφον ἐπάγω τινὶ est Censere eum jubeo, et, ut nunc loquimur, opinari, Bud. e Thuc. in Ann. pr. in Pand. [p. 28. Thuc. 1, 125. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐπειδὴ ἀφ' ἁπάντων ἤκουσαν γνώμην, ψῆφον ἐπήγαγον τοῖς ξυμμάχοις ἅπασιν, ὅσοι παρῆσαν ἑξῆς, καὶ μείζονι καὶ ἐλάσσονι πόλει· καὶ τὸ πλῆθος ἐψηφίσαντο πολεμεῖν. "Bud. (l. c.) idem hic esse monet ψῆφον ἐπάγειν, quod alibi ψῆφον ἐπιτρέψαι, et προτίθεσθαι. Adde Aristid. T. 3. p. 21. Chrysost. Opusc. 1, 581. Usitata quoque sunt ἐπιφέρειν et φέρειν ψῆφον, uti et τιθέναι, et, quod rarius, ἄγειν, ap. Ælian. V. H. 1, 34. Αὐτοὶ μὲν (judices) ἐφ' ἑαυτῶν οὐκ ἔκριναν τὴν καταδικάζουσαν ἀγαγεῖν ψῆφον." Abresch. Diluc. Thuc. 127. Pro ἀγαγεῖν Valck. ad Scap. marg. ἐπαγαγεῖν corrigit. "K. A. 7, 7, 35. Οὔπω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκται, Nondum condemnatus erat." Lex. Xenoph. "Ἐπάγω ψῆφόν τινι, Kuster. V. M. 122." Schæf. Mss. Demosth. 1147, 21. Ἀλλ' εἴασε καθ' ἑαυτοῦ ψῆφον ἐπαχθῆναι.] Et πληγὰς ἐπάγειν τινὶ, plagas infligere alicui. Ubi et verbum Impingere potest retineri, cum Plautus dixerit Vulnus impingere. [Es. 10, 24. Πληγὴν γὰρ ἐπάγει ἐπὶ σέ: Ex. 33, 5. Μὴ πληγὴν ἄλλην ἐπάγω ἐφ' ὑμᾶς.] Præterea Ἐπάγω pro Impingo vel Illido. Ut Aristoph. Vesp. (370.) Ἀλλ' ἔπαγε δὴ τὴν σὴν γνάθον, Impinge dentes tuos molares, ut exedas rete quo cinctus es. Et ut dicitur ἐπάγειν γραφὴν vel πληγάς τινι, eadem constructione, ἐπάγειν τὴν διάνοιαν θεάμασι, Animum ad spectacula intendere, Plut. Pericle. [Ἐπῆγε κέντρον, Eurip. Hipp. 1194.]

Ἐπάγω, Porto, Veho. Thuc. 1. Δύο γὰρ ἅμαξαι ἐν-

A ἀντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον, ["Adveho, K. A. 5, 1, 10. τὰ ἀγώγιμα, ἃ ἐπῆγον naves." Lex. Xenoph. Cf. Abresch. Diluc. Thuc. 663. in Ἐπαγωγὴ citandum.] Item Attrahere, quod et Latine Adducere dicitur, unde ἐπαγόμεναι σχαλίδες, Xenoph. Vide Bud. 375. ["Attrahere, Intendere, Cyn. 6, 7. Πηγνύειν τὰς σχαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ἔχωσι τὸ σύντονον." Lex. Xenoph.] Idem ἐπάγεσθαι pro Asciscere poni tradens, addit de iis proprie dici qui vinctum quippiam post se trahunt. Vide paulo post Ἐπάγομαι pro Mecum duco.

Ἐπάγω, Adduco vel Affero post aliud, Adjicio. Plut. Lycurgo, Ἐπάγων τῷ λόγῳ τὸ ἔργον, Verbis opus adjiciens, vel subjungens. Hinc ἐπαγόμενα, quæ sequuntur, q. d. Quæ adjiciuntur. Ἐπάγω, inquit Bud., Subinde infero, καὶ ἐπὶ προτέροις ἄγω, Alia atque alia addo, unde τὰ ἐπαγόμενα καὶ ἐπιφερόμενα τῶν προηγουμένων ἔχεται, Consequentia prægredientibus hærent. Plut. Numa, Ἐπήγαγε περὶ ἐνιαυτὸν ἐπὶ τῷ Φεβρουαρίῳ μηνὶ τὸν ἐμβόλιμον, exponitur

B Adjecit. Itidem vero ap. Herod. Euterpe, Αἰγύπτιοι δὲ τριηκονθημέρους ἄγοντες τοὺς δυώδεκα μῆνας, ἐπάγουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας πάρεξ τοῦ ἀριθμοῦ, Adjiciunt, vel interjiciunt. Bud. interpr. Intercalant, et extrinsecus addunt. Unde ἐπακταὶ ἡμέραι, Interjecti dies, qui Intercalares appellantur. [Vide Schæf. et nos infra.] Huic vicinum est Ἐπάγομαι in signif. activa pro Superinduco, Superinveho. Plut. de LL. 11. Μητρυιὰν μὴ ἐπαγόμενον. Budæus Superducere interpr. [Vide Schæf. infra.] Accipitur autem ἐπάγομαι et pro Mecum duco. Herodian. (7, 8, ?.) Πολύ τι πλῆθος ἐπαγόμενος στρατοῦ.

Ἐπάγω, Stipo, Obstruo. Theophr. de coquendo pice loquens, Ὑφάπτουσι δὲ κατὰ τὴν ὑπολειπομένην δίοδον, εἶτα δὲ καὶ ταῦτα ἐπάξαντες τῇ ὕλῃ καὶ ἐπιχώσαντες τηροῦσι. Bud. [V. Cl. infra.]

Ἐπάγω κοιλίαν, pro Cieo alvum, e Diosc. citatur in VV. LL., Sed Ducere alvum aut Subducere alvum commode exponetur e Celso, ut vocis Latinæ metaphora Græcæ respondeat. Sed ἐπάγω pro ὑπά-

C γω mendose legi puto, ut docebo in Ὑπάγω [Cf. Ὑπεξάγω.]

Ἐπάγω, Impello, Incito, Irrito. Aristot. Ethic. 5. loquens de iis qui δημαγωγοὶ appellantur, Τὰ μὲν γὰρ, ἰδίᾳ συκοφαντοῦντες τοὺς τὰς οὐσίας ἔχοντας, συστρέφουσιν αὐτούς· τὰ δὲ, κοινῇ τὸ πλῆθος ἐπάγοντες. Hæc Bud. 374. Sic Thuc. 1. Τὸ δέ τι καὶ ἄνδρες τῶν Ἀθηναίων ἐπῆγον αὐτοὺς κρύφα, Impellebant, Incitabant, vel, Solicitabant. [Valck. ad Scap. marg. corrigit ἐνῆγον.] Huic autem signif. adnectenda hæc quæ ab eodem Budæo traditur, videlicet cum ponitur pro Flecto, Persuadeo, ut Lat. Adduco. Od. Ξ. (392.) Ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος, Οἷόν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον, οὐδέ σε πείθω. Ubi Eust. annotat πείθω esse expositionem præcedentis verbi ἐπήγαγον, et Homeri posteros voce passiva in hac signif. usos esse, videlicet pro ἐφέλκεσθαι et πείθειν, ['Ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος ἐπήγαγον, καὶ ἐπαγωγὸν παρὰ τοῖς ὕστερον λέγεται τὸ ἐφελκυστικὸν καὶ ἡδύ· παθητικῶς δὲ οἱ μεθ' Ὅμηρον ἐπάγεσθαί φασι τὸ ἐφέλκεσθαι

D καὶ πείθειν. Pseudo-Did. Ἐπήγαγον· προσηγαγόμην, ἔπεισα. Hes. Ἐπήγαγον· ἐπηγαγόμην εἰς τὸ πείθειν. Suid. Ἐπαγαγέσθαι· παραπεῖσαι, ἐφελκύσασθαι. Ἀνὴρ δὲ ἀρετὴν ἱκανὸς ἐπαγαγέσθαι τὸ θεῖον, (Sibi conciliare.) Καὶ αὖθις· Ἐς Βενετίους (scr. Βενέτους, ut Etym. M. 486. τὸ Βένετον χρῶμα,) ἰόντας ὡς πλεῖστα ἐπαγαγέσθαι τῶν ἐκείνῃ χωρίων ἐκέλευεν. "Fragm. hoc legitur ap. Procop. de B. G. 2, 18." Kust. Zonaras: Ἐπαγαγέσθαι· παραπεῖσαι, ἐφελκύσασθαι. Suid. et Zonar.: Ἐπηγάγετο· προσῳκειώσατο, ἰδιοποιήσατο Τοὺς δὲ οἰκήτορας τῆς πόλεως, μηδὲν βίαιον δράσας, ἐπηγάγετο. "Sic Inc. Gen. 3, 13. Καὶ ἐπηγάγετό με, i. e. ἔπεισεν. Cf. Thuc. 1, 68. (v. ἐπάγομαι ibi non legitur, sed vide 2, 68. loco jam a nobis supra citato,) 5, 45. (Καὶ λέγοντες ἐν τῇ βουλῇ περί τε τούτων, καὶ ὡς αὐτοκράτορες ἥκουσι περὶ πάντων ξυμβῆναι τῶν διαφόρων, τὸν Ἀλκιβιάδην ἐφόβουν, μὴ καὶ, ἢν ἐς τὸν δῆμον ταῦτα λέγωσιν, ἐπαγάγωνται τὸ πλῆθος, καὶ ἀπωσθῇ ἡ Ἀργείων ξυμμαχία.)" Tittmann.] Sic autem Philo de Vita Mosis 2. Πάντας γὰρ ἐπάγε-

ται καὶ συνεπιστρέφει, ubi ἐπάγεσθαι exponitur Pellicere. || "Ἐπάγμενος, Ionica syncope pro ἐπαγόμενος, Adducens, Attrahens, ex Herod. 1. ἐπαγμένη εἴδεος, pro Forma alliciens." "Ἐπαμμένους εἴδεος παῖδας, Pueros forma præditos, ex Herod." ["Ἐπαγμένος, Ion. pro comm. ἐπηγμένος, Ad aliquid adductus, Ad aliquid progressus. Ὅσαι γυναῖκες ἐπαγμέναι εἰσὶ, Quotquot mulieres ad formam sunt progressæ, i. Quotquot sunt formosæ, 1, 199." Æm. Port. Lex. Ion. Sic hodie editum est: Ὅσαι μὲν νυν εἴδεός τε ἐπαμμέναι εἰσὶ καὶ μεγάθεος, ταχὺ ἀπαλλάσσονται. "Ἐπαμμέναι, sic Med. Ask. Pass. (F. et Paris.) In Ald. et Rem. ἐπαγμέναι. Sic et in Ed. Steph." Wessel. ap. Schweigh. "Vertebatur, Quotquot forma et proceritate potuerunt aliquos capere, ex ἐφάπτομαι, sed qui id fieri possit, fateor me ignorare: debuit sane Herod. hoc si voluit, alia verborum structura sententiam declarare. Præterea 8, 105. παῖδες εἴδεος ἐπαμμένοι, Pueri sunt forma præditi, quales et hæ mulierculæ. Laudo tamen Medic. quem levi auxilio juvabam olim, πεπαμέναι legens. Sunt εἴδεός πεπαμέναι, Quæ pulcritudinis possessionem, ut sic dicam, habent, s. Forma elegante instructæ. Hes. Πεπαμένος· κεκτημένος. Sic πεπαμένος νόσον, de ægro, Æschylo Agam. 844. et φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη, Choëph. 189. In Philostr. V. A. 8, 26. p. 307. de Scythis, Οἰκίας τε ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν πέπταντα..: scribi oportuerat πέπαντ..., quæ enim ascripsit Olear., aliena sunt. Ἄνθρωποι πολλὰς οἰκίας πεπαμένοι dabit Themist. Or. 24. p. 307. a. Neque suspicioni diversior nocebat casus: cui Pempeli succurrebat Fragm. in Stob. Serm. 77. p. 460. Σεμνὸν γάρ τι καὶ θείας φύσιος πεπαμένον ἁμῖν τὸ τῶν φυτησάντων ἵδρυμά ἐστιν. Nunc conjecturæ non admodum indulgeo. Ἐφημμέναι s. ἐπαμμέναι εἴδεος vi verbi ἐφῆφθαι erunt Formosæ, quæ speciem sibi aptam et quasi connexam habebant. Convenit, quod hac origine manavit, Cœlum stellis fulgentibus aptum ex Ennio, et Lucretii vestis Purpur[a] atque auro, signisque ingentibus apta. Plura C... in Gellii 1, ..." Wessel. "Emendandus est Thuc. 69, 60. 272, 86. Pellicere, Dounæus in Dem. 99. Ἐπαγωγὸς, Blandus, Pellax. Allicere emtores, Lucian. 1, 540. (Vitarum Auctione, Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ παρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις σὺ δὲ στῆσον ἑξῆς παραγαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανοῦνται, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. Emendandus est Idem 871. (Ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεταί σε, οὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν· εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον, οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει, l. ἐπάξεται.)" Valck. ad Scap. marg. "Quæ leguntur vulgata in Thuc. 7, 58. neque intelligi ab interpretibus, neque ab Historico scribi potuerunt: (Atheniensibus) Ξυνεστράτευον, καὶ Σικελιωτῶν Νάξιοι, καὶ Καταναῖοι· βαρβάρων δὲ Ἐγεσταῖοι, οἵπερ ἐπηγάγοντο, καὶ Σικελιωτῶν τὸ πλέον, καὶ, τῶν ἔξω Σικελίας, Τυρσηνῶν τέ τινες, καὶ Ἰάπυγες. In his ista primum, quæ absurde convertuntur Latine, οἵπερ ἐπηγάγοντο, sc. τοὺς Ἀθηναίους, de Egestæis dicta, significant, Qui primi Athenienses alliciendo ad expeditionem in Siciliam suscipiendam induxerant. Hoc ex historia constat, v. Thuc. 6, 6. Diod. S. 12, 83. Phrasis autem ista est in primis Thucydidea, vide p. 98, 19. 31. 141, 96. 186, 62. 65. etc. Deinde nomen Σικελιωτῶν, secunda vice positum, in verbis ascriptis, mutari debet in Σικελῶν, quod et ex uno saltem Cod. fuit annotatum, ut hic legatur, καὶ Σικελῶν τὸ πλέον: nam Σικελιωτῶν τὸ πλέον, Plerique Siciliensium, s. Græcorum in Sicilia habitantium, stabant a partibus Syracusanorum, Camarinæi, Geloi s. Gelenses, Selinuntii, Himeræi etc. Ex istis Doriensibus, s. Siciliensibus, nullos habebant Athenienses hoc bello socios, nisi Nazios, et Catanæos; Siculos vero indigenas plerosque omnes: v. Thuc. 7, 77." Idem ad Phalar. p. xx., a Schæf. Mss. indicatus. Plut. 6, 190. Ὁ δὲ κόλαξ αὐτὸς ἑτέρους ἐπάγεται καὶ παλεύει, μιμούμενος οὐχ ὁμοίως ἅπαντας, ἀλλὰ τῷ μὲν * συνορχούμενος καὶ συνᾴδων, τῷ δὲ συμπαλαίων καὶ συγκονιούμενος, Allicit.]

A Ἐπάγω Πέρσαις, Duco exercitum adversus Persas. Herodian. 6, (6, 7.) Δύναμίν τε ἤθροιζε καὶ παρεσκεύαζεν, ὡς δὴ πάλιν ἐπάξων Πέρσαις. Sic ἐπάξειν τοῖς βαρβάροις, ibid. [6, 5, 4. In priore loco quidam Mss. ἐπανήξων exhibent. "Leisn. in m. Ox. 'f. ἐπάξων, ab ἐπαΐσσω, (et in m. Ms. Bg. plumbea linea ducta sub Ducturus in,) f. Adorturus,' nihil tentans supra ad 6, 5, 4. de eodem Alexandro, Τὴν τρίτην μοῖραν τοῦ στρατοῦ αὐτὸς ἔχων, ὑπέσχετο ἐπάξειν τοῖς βαρβάροις, quo re[d]ditur et per adv. hic πάλιν, conferentibus istu[d] l. cum cum nostro Sb. Ind., at contra hunc cum isto Stp. Th. sic, 'Ἐπάγω Πέρσαις, Duco exercitum adv. Persas, Herod. 6. Δυν.—Πέρσαις. Sic ἐπάξειν τοῖς βαρβ. ibid.' ut pro salvo habuerint nostrum hic, qui variatur cum illo præterea ita, quod v. ἐπ. stat absolute oppressoque acc. pers., minus pron. illo ἑαυτὸν, quam pron. αὐτοὺς, e pr. στρατιωτῶν, qualis casus tum liquet ex isto loco, ibique productis exemplis aliis, tum æque in compos. suppleri potest, ac in simpl. ἄγειν, cf. ib. tum denique desideratur B quoque alibi, cf. Ind. Dion. Cass. per Lat. Impetum facio, qua Lat. formula fit, ut, quia vulg habet notionem eandem cum illo v. Leisn., hac emendatione non sit opus, tum ad Lucian. 2, 734. n. 6. cum proposita fuisset ellipsis pron. ἑαυτοὺς ad ἐμβάλλειν et ἐσβάλλειν, 'eadem ratione—ἐπάγειν, et similia passim obvia,' it. ap. Thuc. sine Ind. 150, 44. Νῦν οὖν αὖθις ἐπάξειν, Nunc autem se rursus educturum, sc. αὐτὸ, τὸ στράτευμα, .. 40. aut ἐκείνους e l. 41. ἐκείνων, ut l. 50. αὖθις ἐπῆγεν αὐτοὺς, Eos rursus eduxit, quæ ... respicit ad pr. p. l. 32. ἐξάγων—πρὸ τοῦ τειχίσματος, In aciem extra munitionem producebat, ut tamen Bg. illa præp. sit vera, separata a verbo, per formulam Jul. Cæs. etc., cf. G. Th., proprieque istam aliam 3, 1, 2. Ἄγων πάντα ἐπ' αὐτὸν τὸν στρατὸν, ... adhuc, post repertum, ap. Thuc. 448, 75. Οὐκ ἐπῆγε τοὺς Ἀθηναίους, Athenienses adv. hostem non duxit, et Zos. 5, 15, 7. Ἔγνω,—τῇ Παμφυλίᾳ—τὰς δυνάμεις ἐπαγαγεῖν, Copias ducere statuit in Pamphyliam, sed Ind. Sb. 'Ducere adv. Pamp.' it. C Rs. O. V. 6. 'Πόλεις ἐπάγοντες, sc. τῇ πόλει, Adv. civitatem nostram civitates Gr. alias instigantes atque in armis adducentes,' (de h. l. vide nos infra,) quo postr. Lat. usus Bg. ad 6, 5, 4. porro ap. Met. Eutr. 9, 2. Ἐπαγαγὼν Γερμάνοις πόλεμον, Bello adv. Germanos feliciter gesto. Sed de lectione Mss. duorum, contra tertium Vi. et ipsum P., non reperi v. ἐπανήκειν cum dat. pers. quanquam e Lat. habet G. Th. v. Redire 104, 4. 21. 32. 40. non tamen hostili sensu nec in v. Revenire, sed hoc cum adv. Rursus etiam, verum ap. Suid. sine χρήσει, tum ad Hes. 1, 1313. n. 2. 'Sirac—καὶ ἐπανήξει,' et cum hoc adv. iterum ap. Æsch. Ep. S. et Æs. Fa. cum pr. πρὸς, ubi et cum pr. ἀπὸ, ut cum ὡς, pro εἰς, ap. Dem., sed ubique sensu amico, (v. Biel. Thes. v. Ἐπανήκω, et Tittmann. ad Zonar. 820. 'Ἐπανήκειν, Redire, 6, 58, 3.' Lex. Polyb. Vide et Plut. 4, 385. 8, 250. qui eodem sensu hoc verbum usurpavit.) Unde potius Librarium credam ab initio, per glossam, in compos. pro simpl., ut alibi, ad variandum, ne rediret toties vulg., D etiam cap. sq. §. 1. maximeque e loco hujus cap. §. 4. scripsisse ἐπανάξων, quod alii deinde depravarint per lapsum in vocali, cf. 3, 11, 13., quanquam nec h. v. habui illa vel notione hostili, vel rectione cum dat. pers. sed, præter data supra ad 5, 4, 22. pro Reducere, cum adv. αὖθις ap. Luc., at cum nostro πάλιν etiam ap. Is. Ev. Fd. p. 34. e. Τὸ γένος—εἰς τὰς προσηκούσας τιμὰς πάλιν ἐπανήγαγε, cf. Poss. Call. 760, 1." Irmisch. Vide et Nostrum nosque in Ἐπανάγω.] Citatur etiam ἐπάγονται τοῖς πολεμίοις e Plut. pro Congrediuntur cum hostibus. [Vide Ἐνεπάγω. Idem Plut. 2, 428. Προσβολὰς ἐποιεῖτο κατὰ γῆν ἅμα καὶ κατὰ θάλασσαν, Ἀππίου μὲν τὸν πεζὸν ἐπάγοντος στρατὸν, αὐτὸς δὲ πεντήρεις ἔχων ἑξήκοντα παντοδαπῶν ὅπλων καὶ βελῶν πλήρεις, Angl. *Leading, Conducting*: 5, 457. Ἔπειτα σιγῇ καὶ σχέδην ἐπάγων, sc. τὸν στρατὸν, θαῦμα ἐν τοῖς Ἕλλησι τῆς εὐταξίας παρεῖχε, Inde rex silentio et sedato gradu signa promovens, *Advancing*. Eurip. Heracl. 770. Ἀλλ', ὦ πότνια—σὸν γὰρ οὖδας Γᾶς σὸν καὶ πόλις, ἇς σὺ μάτηρ Δέσποινά τε καὶ φύλαξ—Πόρευσον ἄλλᾳ τὸν οὐ

δικαίως Τᾷδ' ἐπάγοντα δορύσσοντα Στρατὸν *'Αργόθεν: Or. 1533. Εἰ γὰρ 'Αργείους ἐπάξει τοῖσδε δώμασιν λαβών. Herodian. 6, 7, 1. Ἔχειν δὲ ἀνακωχὴν καὶ μέλλησιν τῷ βαρβάρῳ πρὸς τὸ πάλιν ἐπάγειν τὸν στρατὸν, In adducendo rursus exercitu. Plura v. infra.]

[" 'Επάγω, Incito, Solicito. Cum ἐπὶ, Memor. 3, 3, 6. 'Επάγειν τοὺς πολεμίους ἐπὶ τὴν ἄμμον κελεύσεις. Ubi fere est Pellicere. De R. E. 8, 5. eques ἀναβεβηκὼς ἐπαγέτω equum ἐπὶ μικρὰς fossas. Possis vertere Incitet, s. cum Camerario, Agitet. Olim deerat ἐπὶ, sed Leuncl. ex ingenio reposuit, cum commode, judice Zeunio, posset intelligi. Nos vero accus. μικρὰς regi putabamus a v. διαπηδᾷν, quod e præcedd. ἀπὸ τοῦ κοινοῦ sit repetendum." Lex. Xenoph. Eurip. Hec. 260. Πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' * ἀνθρωποσφαγεῖν Πρὸς τύμβον, ἔνθα βουθυτεῖν μᾶλλον πρέπει; Schol. Ἆρα τὸ πρέπον ἤγαγεν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ ἀνθρώπους κτείνειν πρὸς τὸν τάφον, ὅπου πρέπει μᾶλλον βοῦς θύειν; Induxit. " Instigo, Dionys. H. 2, 709. (Αἵ προεξανέστησάν τε, καὶ τὰς ἄλλας ὑπηγάγοντο κατὰ 'Ρωμαίων ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, Vat. ἐπηγάγοντο.)" Schæf. Mss. Vertitur Impulerant. Sed hoc, pariter ac illud Schæferi Instigarant, minime probamus. 'Υπηγάγοντο esset Dolose suaserant. Si vero lectio ἐπηγάγοντο recipienda sit, vertendum est Solicitaverant, Pellexerant. Lysias 423. Μισθωσάμενοι δὲ πάντας ἀνθρώπους ἐπ' ὀλέθρῳ τῆς πόλεως, καὶ πόλεις ἐπάγοντες, καὶ τελευτῶντες Λακεδαιμονίους, καὶ τῶν συμμάχων ὁπόσους ἐδύναντο πεῖσαι, οὐ διαλλάξαι, ἀλλ' ἀπολέσαι παρεσκευάζοντο τὴν πόλιν. " Adversus civitatem nostram civitates Gr. alias instigantes atque in armis adducentes." Reisk. Ind. Gr. " An πολεμίους? cui mox opponitur συμμάχων. Certe non placet πόλεις, tametsi sciam, quid pro ea dici possit." Markland. " Bene habet πόλεις, quascunque possent civitates Gr. In ἐπάγοντες subauditur ἐπὶ τὰς 'Αθήνας." Reisk. Sed an elegantissimus, et, si quis alius, perspicuus hic orator in una eademque sententia unum idemque vocab. πόλις parvo intervallo ter posuisset, ii judicent, qui cum Reiskio sentiant. Nobis vero arridet Markl. emendatio πολεμίους, nisi quis leg. censuerit πόλεμον, ex Æschine 532. Καὶ τὸν πόλεμον, ὃν πρότερον ἐξήλασεν ἐκ τῆς χώρας τῆς τῶν Βοιωτῶν, τοῦτον πάλιν τὸν αὐτὸν πόλεμον ἐπήγαγε διὰ τῆς Φωκίδος ἐπ' αὐτὰς τὰς Θήβας, atque ex alio exemplo, in Irmischii nota supra laudato. Sed præstat tamen πολεμίους ob sententiæ structuram, Μισθωσάμενοι δὲ πάντας ἀνθρώπους—καὶ πολεμίους ἐπάγοντες, καὶ τελευτῶντες Λακεδαιμονίους. Nullus autem Librariorum error frequentior est, quam vocabulum paulo ante in sententia occurrens repetere pro eo, quod loci mens postulet. Sic mox ex Hes. pro ἐκστρέψαι, habebimus monstrum illud informe et ingens ἐκστροφῶσαι, quod verbum ortum habuit ex articuli capite ἐξαγκυρῶσαι. Errat vero ipse Markl. πολεμίους dicendum esse credens, utpote quod vocab. τῷ συμμάχων opponatur: nam συμμάχων non de Atheniensibus dicitur, sed de Lacedæmoniis, ut vidit Reisk. notans, " Τῶν συμμάχων, sc. τῶν τοῖς Λακεδαιμονίοις ὑπαρχόντων."]

[" 'Επάγω, Bentl. Ep. ad T. H. 106. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 36. (' Plato LL. 9. p. 663. f. 'Επάγῃ δίκην τῷ τοιούτῳ. Julian. Or. 2. p. 90. b. ἐπάγειν δίκην. Jo. Chrys. Hom. in S. Babyl. c. Gent. T. 2. p. 665. Τίς οὖν ἐστιν ὁ νόμος, τοῖς ἡμαρτηκόσι μὴ κατὰ πόδας τὴν τιμωρίαν ἐπάγειν, ἀλλ' ἐνδιδόναι τῷ πλημμεληκότι χρόνους καὶ προθεσμίαν, ὥστε τὸ πλημμεληθὲν ἀποδύσασθαι, f. ἀπολύσ.; et alibi sexcenties.') Fischer. Ind. Palæph. (' 'Επάγω δεινὰ, Auctor malorum sum, sequente dativo personæ, 6, 7. Ὅτι τοιαῦτα δεινὰ ὁ Κάδμος ἐπήγαγεν ἡμῖν. Sic Hesiod. Ἔργ. 242. Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων.') Ruhnk. ad Tim. 115. (vide 'Επαγωγὴ,) et 120. (vide 'Επιβάδαι.) item ad Longin. 255. Jacobs. Exerc. 2, 41. Valck. ad Hippol. p. 290. T. H. ad Lucian. 1, 213. (' Τὸ δ' 'Ιδαῖον τουτὶ παιδίον ἁρπάσας ἀνέπτης, ὦ γενναιότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθὲν proprietas quædam est Gr. sermonis, seu mavis, Atticæ venustatis, quæ sensu citius percipiatur, quam verbis explanetur. Solet autem in diversis

A orationum formis usurpari variata potestate. Cognita sunt atque expedita ὠθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλὴν, Præcipitem in caput dare: rarius et paulo magis reconditum illud Demosth. adv. Phœn. 1024. 'Ηγησάμενος δ' ἐγὼ καὶ μετρίου καὶ ἀπράγμονος εἶναι πολίτου, μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu præcipiti, subito impetu, nullaque mora interposita. Iterum aliud est pro Cor. 521. Τίνες ὡς ἀληθῶς εἰσὶν, οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες. His tamen consideratis non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid sibi voluerit Lucian. Maligne vero ἐπαχθὲν, nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, Obducere meretriculam, pellicem, Superducere, unde γυναῖκες ἐπείσακτοι. Clarius etiam in sequentibus Juno mentem suam aperit.') 'Επάγειν τινὶ γυναῖκα, Heyn. Hom. 5, 728. De noverca, ad Diod. S. 1, 485. (cf. Medea 692. Pors.) Heyn. Hom. 4, 671. Dorv. ad Char. 279 (=132. ' Λυσιτελεῖ δέ σοι μᾶλλον ἀργυρώνητον ἔχειν αὐτὸν, ἵνα μὴ τῇ τροφίμῃ σου μητρυιὰν ἐπαγάγηται. Ita J.

B Capitolin. de Antonino 29.: Sed ille concubinam sibi ascivit procuratoris uxoris filiam, ne tot liberis superduceret novercam. Videatur ibi Is. Casaub. ubi et de voce in hac re propria ἐπάγεσθαι tractatur.' Cf. Nostrum supra.) Lennep. ad Phalar. 207. De diebus intercalaribus, Wessel. ad Diod. S. 1, 17. 26. ad Herod. 105. (Plut. 7, 401. 'Εκ πάντων ἡμέρας πέντε συνελθεῖν, Xyl. συνελεῖν, καὶ ταῖς ἑξήκοντα καὶ τριακοσίαις ἐπάγειν, Reisk. ἐπαγαγεῖν, ἃς νῦν ἐπαγομένας Αἰγύπτιοι καλοῦσι: 403. Διὸ καὶ τὴν τρίτην τῶν ἐπαγομένων ἀποφράδα νομίζοντες οἱ βασιλεῖς, οὐκ ἐχρημάτιζον, οὐδ' ἐθεράπευον αὐτοὺς, μέχρι νυκτός. Cf. Nostrum supra.) Mecum adduco, Valck. ad Herod. 89. Charit. 579 (=555. ' Καλλιῤῥόην δὲ ἡ μὲν βασιλὶς οὐκ ἤθελεν ἐπάγεσθαι. Alioqui reginæ, pellices educebantur una in expeditionem. ' Mox 112. εἰς πολέμους ἐπάγεσθαι καὶ γυναῖκας. Mus. T. 30, 7. Diod. S. 17, 35. Brisson. de R. P. 1, 105. Idem de Indis testatur Strabo 15, 1037. Tacit. Ann. 3, 33. Inesse mulierum comitatui, quæ Romanum

C agmen ad similitudinem barbari incessus convertant.) 675. Musgr. Rhes. 949. Jacobs. Anim. 143. Wakef. S. C. 4, 82. Jacobs. Anth. 10, 90. ad Lucian. 1, 811. (" Ἥκεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων. Retinui vulgatum, etsi ἄγεις, quod Cod. P. habet, non malum; interdum enim ἄγω ita absolute usurpatur pro Venio, i. e. ἄγω με, Adduco me, quod Lexicogr. jam notarunt. Sic ἐπάγειν et προσάγειν sine accusativo Arrian. Exp. Alex. 1, 1. Ὥστε 'Αλέξανδρον—ἐπάγοντα οὐκέτι ἐδέξαντο: 1, 2. p. 6. Gron. Προσάγοντος 'Αλεξάνδρου ἐκ πολλοῦ συμπεφευγότες ἦσαν: 2, 3. p. 63. Προσάγοντα δὲ κώμῃ τινὶ τῶν Τελμισσέων, ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρευομένῃ.') 2, 30. (' 'Εκτὸς εἰ μὴ τοὐθ' ὑπολάβοι τις, ὡς Ὀσρόης εἱστήκει περιμένων ἔστ' ἂν Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἑβδόμης. Sensus verborum est, Severianum intra triduum mortuum fuisse, cum inediam ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis astitisse putet Osroëm, et expectasse, donec fame enectus esset Severianus, et propterea eum non

D produxisse vitam per hebdomada. Interpres: Et ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse. Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, Insuper agere vitam, Producere vitam, quemadmodum ἄγειν et διάγειν absolute etiam usurpatur sine v. βίον. Hæc in Anim. 63. L. Bos. Recte quidem hoc verbum exposuit: non tamen est quod adeo præcise neget id quoque In aciem educere significare posse; nam ἐπάγω et προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro Irruo, Induco exercitum in hostem, adeoque non ita longe abludit ab Educere in aciem.' ' 'Επάγειν τοῖς πολεμίοις, et unde ἐπάγειν, In hostem contendere, Impressionem facere, *Charger l'ennemi*, 1, 76, 7. 2, 29, 2. 10, 49, 11. 12, 18, 11.' Lex. Polyb. Cf. 'Επαγωγή.) ad Diod. S. 2, 213. Diod. S. 2, 238. Lobeck. Ajac. p. 409. Act. med. Kuster. V. M. 36. Med. ἐπάγομαι, Sylb. ad Pausan. 19. Kuhn. 302. T. H. ad Aristoph. Plut. p. 58. (' Δόξειε δ' ἂν ἐρᾶσθαι τῆς Λαΐδος ἐκείνης ὑπαγομένης αὐτόν. Hoc in A. sola. Fracinus in Fl.

quam ceteræ sequuntur, unius literæ mutationem intulit ἐπαγομένης, quod si veterum librorum fide factum constaret, amplecteremur forte: est enim ἐπάγεσθαι aliquando Allicere, Blanditiis ad se perducere, meretrici verbum utique conveniens, a qua potestate illa itidem dicuntur ἐπαγωγὰ, Quæ vim pellacem, magnumque lenocinium habent.' Plura vide in Ὑπάγω. Dionys. H. de Comp. Verb. Ταῦθ' ὅτι μὲν ἐπάγεται καὶ κηλεῖ τὰς ἀκοὰς, ποιημάτων τε καὶ τῶν πάνυ ἡδίστων οὐδενὸς ἥττω μοῖραν ἔχει, πάντες ἂν, οἶδ' ὅτι, μαρτυρήσειαν. 'Ἐπάγεσθαι τὰς ἀκοὰς, Delinire aures, Dionys. H. de C. V. 3. unde ἐπαγωγικὸν πλάσμα est Ratio dicendi s. Compositio ad animos tenendos accommodata, 4. p. 26. Sed cf. quæ dicta sunt ad v. Ἐπαγωγή. Vide Plut. de Aud. Poet. 1. p. 4. Photio etiam Bibl. Cod. 197. τὸ ἐπαγωγὸν et θελκτήριον jungitur.' Ernest. Lex. Rhet.) Dionys. H. 3, 1325. 1371. Orell. Suppl. ad Nic. p. 7. Ἐπάγω ὅρκον, Pausan. 313. (Πρῶτον μὲν αὐτοῖς ἐπάγουσιν ὅρκον μήτε ἀποστῆναί ποτε ἀπ' αὐτῶν, μήτε ἄλλο ἐργάσασθαι νεώτερον μηδέν.) Segaar Præf. ad Obs. in Lucam p. vi. Ἐπάγομαι, Xenoph. Eph. 111. Valck. ad Herod. 232. Sylburg. ad Pausan. 20. ('Ξέρξου δὲ, ὡς εἷλεν Ἀθήνας, ἐκλιπόντων τὸ ἄστυ Ἀθηναίων, ἐπαγομένου καὶ τούτους ἅτε λάφυρα. Uterque Interpres legit ἀπαγομένου. Sed ἐπάγεσθαι in simili signif. pro Secum asportare legitur etiam in Bœot. 40. Ἵνα μὴ οἴκαδε ἐπαγόμενος ἐς ἀνάμνησίν τε Ἀριάδνης ἐφέλκηται.') 21. ('Ἠπείγετο σφᾶς ἐς τὸ πλῆθος. Rectius ἐπήγετο, ut supra c. 6. Uterque Interpres vertit, Produxit.')" Schæf. Mss. "Recte legerunt VV. DD. ἐπήγετο: nam ἐπείγομαι non admittit ullibi casus σύνταξιν. In Messen. Ἐπαγόμενος ἅμα καὶ τὴν παρθένον." Kuhn. "Ἐπήγετο scripsi pro vulg. ἠπείγετο e Cod. Vind. cum jam omnes interpretes ita leg. esse vidissent. Cod. Mosc. habet ἐπήγετο." Facius. Cf. Hieroclem 46. Πρέπει γὰρ μήτε τὴν δι' αὐτουργίας θεραπείαν ἐπειγομένην παραιτεῖσθαι, ἐνευσχημονεῖν δὲ μᾶλλον αὐτῇ, ὅσῳ ἂν μᾶλλον ἐπίπονος γένηται καὶ δουλοπρεπής. "Pro ἐπὶ γονέων Needhamus, Dacerii ad Cod. Medic. provocantis fide innixus, reposuit ἐπειγομένην, sed in Gudiana Collatione aperte legitur ἐπαγομένην, quod proculdubio MSto respondet. Ἐπείγεσθαι enim passivo sensu acceptum ad personas potius refertur, quam ad rem, de qua hic sermo est." J. C. Wolf. Diss. Epist. 12. Ἐπάγω, Afferre in medium, Jambl. Adhort. ad Philos. 10. p. 154. Kiessl. Οἱ δὲ περὶ τὰς τῆς ψυχῆς ἀρετὰς ὄντες, καὶ περὶ πόλεως εὐδαιμονίας καὶ κακοδαιμονίας ἐπάξειν προσποιούμενοι, πολὺ δὴ μᾶλλον προσδέονται φιλοσοφίας. Ἐπάγω, in sensu bibendi, "Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ." Boissonad. Mss. V. Ἄγω. J. Poll. 5, 25. Ἐφ' οὗ καὶ τὸ προσθεῖναι τὴν θύραν, καὶ συναγαγεῖν, καὶ ἐπισπάσασθαι, καὶ ἐπιβαλεῖν, καὶ ἐπιφράξαι, καὶ ἐπαγαγεῖν, καὶ κατακλῖναι, καὶ ἐπικλῖναι. (An in Hes. Ἐξανκιρῶσαι· θύραν * ἐκστροφῶσαι, leg. * ἐξαναζυγῶσαι? Certe ap. Græcos dicitur ἀναζυγῶσαι, ἐπιζυγῶσαι τὴν θύραν. J. Poll. l. c. Ὥσπερ καὶ τῷ ἀνοῖξαι ταὐτόν ἐστι τὸ ἀνακλῖναι, ἀνεῖναι, ἐκπετάσαι, ἀναπετάσαι, παρὰ δὲ τοῖς Κωμικοῖς τὸ ἀναζυγῶσαι, ταὐτὸν τῷ ἀνοῖξαι σημαίνει, ὥσπερ τὸ κλεῖσαι, τὸ ἐπιζυγῶσαι. Sed in v. ἐκστραφῶσαι, quod concoquere non possumus, aliud latet ulcus aliis tollendum: nam expectasses ἐκστρέψαι, non ἐκστροφῶσαι, quod forte ne Græcum quidem est, et ortum habuit e terminatione præcedentis v. ἐξανκιρῶσαι, per Librariorum oscitantiam. Vide nos supra, de Lysiæ quodam loco agentes. Hes.: Ἀναζυγαί· ἀναλύσεις, ἀναστροφαί. Ἀναζεύξας· ὑποστρέψας, ἐκ μεταφορᾶς ἁρμάτων. Verum nec simplex στρέφω, nec compos. ἐκστρέφω de januis ap. Græcos dictum reperimus. Cf. Nostrum et nostra in Ἐξανκυρῶσαι.) Glossæ:—Ἐπάγω· Infero, Superduco, Arrogo, Incito, Allecto, Impingo, Impello, Adveho, Irrogo, Stipo, Illicio. Ἐπάγειν· Deferre. Ἐπάγομαι· Electo, Lacio, Conduco, Ascisco, Illecto. Ἐπάγεται· Elicit, Allicit. Τοῖς ἐπαγομένοις· Objectis. Ἐπαγάγῃ· Inflicet, (pro quo Vulc. proponit, Infliget.) Ἐπήγαγεν· Obtulit. Pseudo-Longin. 35, 2. de natura, quæ homines in hanc rerum universitatem introduxit, Ἀλλ' ὡς εἰς μεγάλην τινὰ πανήγυριν, εἰς τὸν βίον καὶ εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον ἐπάγουσα, κ. τ. λ.: 40, 2. Ἀλλὰ μὴν ὅτι γε πολλοὶ καὶ συγγραφέων καὶ ποιητῶν, οὐκ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε δὲ καὶ ἀμεγεθεῖς, ὅμως, κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι καὶ οὐδὲν ἐπαγομένοις περιττὸν ὡς τὰ πολλὰ συγχρώμενοι, κ. τ. λ. vertitur, Quamvis plerumque vulgari, trita, et parum sublimi oratione usi sint; in Indice, ἐπάγειν, Orationi addere: 39. Καὶ, νὴ Δία, φθόγγοι κιθάρας οὐδὲν ἁπλῶς σημαίνοντες, ταῖς τῶν ἤχων μεταβολαῖς, καὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους κρούσει καὶ μίξει, τῆς συμφωνίας θαυμαστὸν ἐπάγουσι πολλάκις, εἰς ἐπίστασιν, θελγήτρον, vertitur, Mire oblectant; in Indice, ἐπάγειν, Animo admovere. (Ubi omnino leg. cum Toupio κράσει καὶ μίξει non solum propter frequentem harum vocc. conjunctionem, verum etiam propter sententiæ structuram; nam minus recte diceretur, φθόγγοι κιθάρας—τῇ πρὸς ἀλλήλους κρούσει, Mutua *fidium* pulsatione, cum Gr. vox τῷ Fidium respondens subaudienda esset, quæ ellipsis hoc in contextu nullo modo tolerari posset. Si auctor τὸ κρούσει usurpasset, pro φθόγγοι dixisset χορδαί. Ipse paulo post habet, Καὶ ἅμα τῇ μίξει καὶ * πολυμορφίᾳ τῶν ἑαυτῆς φθόγγων.) "Ἐπάγω, Adduco, Duco, Dux viæ sum. K. A. 4, 7, 14. Ὅπως διὰ τῆς πολεμίας ἐπάγοι αὐτοὺς, Cod. Eton. bene ἄγοι. Cyneg. 10, 19. Induco, de musico. Sympos. 2, 22. θᾶττονα ῥυθμὸν ἐπάγειν, *Geschwinder blasen.* Legitur pro ἐφιέναι. K. Π. 1, 1, 2. Νέμονται pecora ἐφ' ὁποῖα ἂν αὐτὰς ἐφιῶσιν pastores. All. ἐπάγωσιν, quod tamen venatorum potius esse dicit Stephanus, et habet speciem glossematis." Lex. Xenoph. "De venatione, Plut. Mor. 1, 900. (Δύο σκύλακας ἀνέθρεψε τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς γενομένους· καὶ τὸν μὲν εἴθισε περὶ λιχνείας, οἴκοι ἐάσας, τὸν δὲ ἐπαγόμενος ἤσκησε περὶ κυνήγεσια.)" Schæf. Mss. 'At ἐπαγόμενος h. l. nullum peculiarem habet usum, ut V. D. arbitrabatur, sed tantum notat Secum ducens ad venationem. Opponitur enim τῷ, οἴκοι ἐάσας. Hujus verbi vim minus perspectam habebat et Wyttenb., locum sic vertens: Horumque alterum domi desidentem ad gulositatem assuefecit, alterum ad venationem condocefecit. Demosth. 37. Οἱ δ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθείρξαντες ὑμᾶς, ἐπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα, καὶ τιθασσεύουσι χειροήθεις αὑτοῖς ποιοῦντες, Ut feras vos stimulant. V. Ἐπακτήρ. Ἐπάγομαι autem, Mecum duco, ut ap. Nostrum supra, s. Adduco. "Μηδὲ ἀκόλουθον ἐπαγόμενος, Dio Chrys. 486. a. 537. c. Vide Περιάγεσθαι. Lucian. 1, 90. (Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλῳ· τό δέ ἐστι πολίχνιον οὐκ ἀηδὲς, ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων· ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ γειτόνων τὸ βέλτιστον,) Adducebam mecum." Valck. ad Scap. marg. "Μαυρουσίους ἐπαγόμενος ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς ἔκ τε τῆς—χώρας, Secum ducens, 6, 7, 17.: cum solo accus. pers. Πολύ τι πλῆθος ἐπ. στρατοῦ, 7, 8, 22. (Huc respexit Noster supra.) Γερμανῶν ἱππέων μέγα τι πλ. ἐπήγετο συμμάχους, Secum ducebat, 8, 1, 6. Extra bellum, Ὑπήντετο, ἐπαγόμενος αὐτὸν, Ducens secum, 8, 7, 22. Ἀφικνοῦνται—ὀλίγους—ἐπαγόμενοι, Secum adducentes, 2, 1, 12." Irmisch. Ind. Gr. Herodian. Ælian. V. H. 13, 24. Καὶ Ἀνάχαρσις δὲ πάμπολυ, φασὶν, ἔπιε παρὰ Περιάνδρῳ, τοῦτο μὲν καὶ οἴκοθεν ἑαυτῷ ἐπαγόμενος τὸ ἐφόδιον. "Immerito hæc Scheffer. suspecta habuit, quæ recte ideo tuetur Kuhn. Dubito tamen de eo, quod versioni additum est, Pro viatico. Morem enim hunc domo secum attulisse Anacharsin dicit Auctor, non quod eo sit usus in itinere, quasi Viatico aut Adjumento conficiendi itineris, vel victus in eo quærendi, sed quod simpliciter secum attulerit, ut quis iter faciens secum sarcinas suas ducit, quæ etiam ἐφόδια vocantur: 12, 40. Τά τε ἄλλα ἐφόδια εἵπετο τῷ Ξέρξῃ πολυτελείας καὶ ἀλαζονείας πεπληρωμένα, καὶ οὖν καὶ ὕδωρ τὸ ἐκ τοῦ Χοάσπου. At ap. Plut. de Util. ex Inim. cap. Diogenes et Crates πατρίδος στέρησιν καὶ χρημάτων ἀποβολὴν dicuntur fecisse ἐφόδιον σχολῆς καὶ φιλοσοφίας, Quasi instrumentum et subsidium sibi ad philosophiam." Perizon. "Τοὺς φυγάδας ἐπαγαγόντες, 4, 34, 9. si vera lectio, non tam pro καταγαγόντες nude accipiendum cum Ernesto, sed intelligendum τῇ Σπάρτῃ, vel ἐπὶ τῇ Σπάρτῃ, Exules contra Spartam accientes, ducentes, abducentes. Equidem e conjectura ἐπανάγον-

τες edidi, v. Adnot. Ἐπάγεσθαί τινα εἰς ἐνέδραν, In A insidias adducere, 1, 84, 8. 5, 17, 3. εἰς τὴν πρὸς ἑαυτοῦ εὔνοιαν, 7, 14, 4." Lex. Polyb. "Ἐπάγεσθαι, Sibi conciliare, colligere. Apol. 32. φθόνον ἐπαγόμενος. Applicare, Uti, ('Afferre,' Valck. ad Scap. marg.) Œcon. 17, 15. εὖ τὰς εἰκόνας ἐπάγεσθαι. Misceri cum femina, Sobolem producere. Cf. J. Poll. 5, 92. Καὶ μὴν τὸ μίγνυσθαι, ἐπὶ μὲν τῶν ἀλόγων, βαίνειν, ἐπιβαίνειν, ὀχεύειν, βιβάζειν, συνδυάζειν, συνδυάζεσθαι, ἐπάγεσθαι. Sc. φύσιν ἐπάγεσθαι videtur proprie significare Natura sua implere feminam. C- neg. 7, 1. Ἵνα ἔχουσαι τὴν ἡσυχίαν πρὸς τὸ ἔαρ ἐπάγωνται τὴν φύσιν γενναίαν· καὶ γὰρ ἡ ὥρα πρὸς τὰς αὐξήσεις κρατίστη." Lex. Xenoph. Thuc. 1, 3. Ἕλληνος δὲ καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ ἐν τῇ Φθιώτιδι ἰσχυσάντων καὶ ἐπαγομένων αὐτοὺς ἐπ' ὠφελείᾳ ἐς τὰς ἄλλας πόλεις, καθ' ἑκάστους μὲν ἤδη τῇ ὁμιλίᾳ μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας. "Scholiasta interpretes in errorem induxit, incertum esse dicens, quo spectet αὐτούς. Sed ei, qui Gr. sermonis peritus est, hæc verba ambigua videri nequeunt. Quodsi Thuc. hunc sensum B exprimere voluisset, 'Cum Hellenis filii eos, Phthiotidis incolas, qui e v. Φθιῶτις, ut sæpe, repetendi essent, in reliquas civitates adducerent,' eum pro ἐπαγομένων activo uti oportebat. Medium enim ubique significat Aliquem sibi adducere, arcessere, quo significatu frequentissime in Thuc. legitur. Cf. exempla a Neophyto Duca ad h. l. ascripta, quibus alia multa addi poterant, ut 3, 82. Hinc dubitari non potest, quin ἐπαγομένων impersonaliter intelligendum, seu, ut vulgo loquuntur, ἀνθρώπων supplendum sit, αὐτοὺς autem ad filios Hellenis spectet. Nam ἐπαγομένων ἑαυτοὺς s. αὐτοὺς, quod Salmasio et Reiskio in mentem venit, ne Græcum quidem est. Cf. Abresch. Diluc. Thuc. 7. Quod autem subito mutatum est subjectum pronomine non addito, in eo ap. Thuc. nihil est offensionis. I. 13. Ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες μᾶλλον ἐπλωΐζοντο, τὰς ναῦς κτησάμενοι, τὸ λῃστικὸν ἀφῄρουν, ubi ἀφῄρουν non de Græcis universis, sed de Corinthiis, de quibus in antecedd. sermo fuit, intelligendum est, quod nolim adeo offensioni fuisset Ever- C sio, ut οἱ Ἕλληνες ejici juberet. I. 51. Οἱ Κερκυραῖοι ἐφοβήθησαν, μὴ πολέμιαι ὦσιν (αἱ νῆες,) ἔπειτα δὲ ἔγνωσαν, καὶ ὡρμίσαντο (αἱ νῆες,) ubi male Portus, 'Postea illas agnoverunt, et in sedes suas receperunt,' quod non esset ὡρμίσαντο, sed ὥρμισαν, quam scripturam noli contra omnium librorum auctoritatem Thucydidi obtrudere. II. 3. Φυλάξαντες ἔτι νύκτα καὶ αὐτὸ τὸ περίορθρον (οἱ Πλαταιεῖς) ἐχώρουν ἐκ τῶν οἰκιῶν ἐπ' αὐτοὺς (τοὺς Θηβαίους,) ὅπως μὴ κατὰ φῶς θαρσαλεωτέροις οὖσι προσφέρωνται, καὶ σφίσιν ἐκ τοῦ ἴσου γίγνωνται (οἱ Θηβαῖοι.) II. 79. Οἱ ἐκ τῆς Σπαρτώλου ψιλοὶ—ἐπιτίθενται αὖθις μετὰ τῶν Χαλκιδέων ἱππέων καὶ τῶν προσβοηθησάντων τοῖς Ἀθηναίοις· καὶ ἀναχωροῦσιν (οἱ Ἀθηναῖοι) πρὸς τὰς δύο τάξεις, ἃς κατέλιπον παρὰ τοῖς σκευοφόροις. Ubi quidem de hoc usu dubitarunt Kistemaker. et Bredov., quorum hic minore interpunctione post Ἀθηναίοις posita ἀναχωροῦσιν ad οἱ ἐκ τῆς Σπαρτώλου referri voluit, qui modo Athenienses adorti essent, modo denuo se recepissent. Sed hoc in sequentibus demum dicitur, neque ullo D modo cogitari potest, duos ordines ad impedimenta relictos esse τῶν ἐκ τῆς Σπαρτώλου, qui cum ex urbe obsessa eruptionem facerent, si impedimenta in campum portari quam in urbe servari maluissent, stultissimi fuissent. Alia certa exempla qui desiderat, adeat 3, 16. init. 3, 52. init. 14, 47. init. (cf. etiam 7, 58. supra ap. Valck.) In iis, quæ deinde sequuntur, Thuc. discernit atque sibi opponit καθ' ἑκάστους et ἅπαντας, quod probe animadvertendum est, cum etiam infra hoc discrimine opus sit. Hoc igitur sibi vult. Cum Hellenis filii et Thessali iis subjecti, qui primi Hellenes dicti sunt, cum reliquis populis se permiscuissent, factum est, ut hi quoque propter hanc ipsam consociationem atque consuetudinem magis magisque Hellenes dicerentur. Sed per longum tempus non omnes simul hoc nomine appellati sunt, non fuit hoc generale et publicum omnium Græcorum nomen, sed nonnisi singuli populi ita dicti sunt, ita ut reliquis idem nomen non tribuerent,

neque cum iis se unum quasi corpus efficere existimarent. III. 63. (Οὐκοῦν χρῆν τὰ πρὸς ἡμᾶς μόνον ὑμᾶς ὑπάγεσθαι αὐτοὺς, καὶ μὴ * ξυνεπιέναι μετ' αὐτῶν ἄλλοις, quod vertitur, Oportebat igitur vos adversus nos tantum ducere ipsos Athenienses, neque una cum ipsis alios Græcos invadere,) pro ὑπάγεσθαι restituendum videtur ἐπάγεσθαι, cum illud non ita dicatur. De confusione præpositionum ἐπὶ et ὑπὸ in compositis v. Schæf. Melet. Cr. 104. (Lucian. 1, 439. Δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγετο, Secum duxerit, Ms. Bourdel. prave ὑπήγετο. Ἀπάγω et ἐπάγω conf. habes ad Pausan. 20.) Exquisitior, neque satis clara est significatio, qua ἐπάγεσθαι legitur 3, 10. Ἐπειδὴ ἑωρῶμεν αὐτοὺς τὴν μὲν τοῦ Μήδου ἔχθραν ἀνιέντας, τὴν δὲ τῶν ξυμμάχων δούλωσιν ἐπαγομένους, ubi nescio quo jure (Scholia) velint esse σφίγγοντας, συσπῶντας. Notatne Suscipientes, Sibi proponentes?" Ern. Fr. Poppo Obs. Crit. in Thuc. Lipsiæ 1815. p. 188. Vertitur, Sed postquam animadvertimus, ipsos illam quidem cum Medo simultatem remissius exercere, sociis vero jugum servitutis imponere. At ἐπάγομαι hoc sensu nusquam usurpatur. Omnino recte interpretatus est Schol. per σφίγγοντας, συσπῶντας: ἐπαγομένους enim opponitur τῷ ἀνιέντας, ut vidit Valck. ad Scap. marg. sed, quod in Critico illo summo mireris, perperam vertit Asciscentes. Ἐπαγομένους hic proculdubio notat *Holding tight*, Ad se trahentes, ut Anglice dicitur *To hold a tight rein over a person*. Sic Xenoph. l. c. Πηγνύειν τὰς σχαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ἔχωσι τὸ σύντονον. Eodemque modo Latini suum Adducere et Remittere usurpant. "Cicero per metaph. pulcram verbi proprietatem indicavit in Lælio 45, 13. Quam commodissimum esse laxissimas habenas habere amicitiæ, quas vel adducas, cum velis, vel remittas: de Divin. 1, 123. In agro ambulanti ramulum adductum, ut remissus esset, in oculum suum recidisse. Liv. 9, 10. Cum apparitor verecundia majestatis Postumium laxe vinciret, Quin tu, inquit, adducis lorum, ut justa fiat deditio? Tacit. Ann. 12, 7. Adductum et quasi virile servitium; palam severitas, ac sæpius superbia. Adductius regnari, i. Severius, Tacit. Germ. 43. et Hist. 3, 7. Adductius quam civili bello imperitabat, quæ formula e re equestri et habenis adductis petita." Gesner. Thes. L. L. Plut. de Adul. et Am. Discr. 6, 251. Εὐδίᾳ γὰρ ἐπάγει νέφος, ὁ κινῶν ἐν παιδιᾷ καὶ φιλοφροσύνῃ λόγον ὀφρῦν ἀνασπῶντα καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον, ὥσπερ ἀντιταττόμενον τῷ * Λυδίῳ θεῷ, καὶ λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον καὶ μεριμνῶν, κατὰ Πίνδαρον. Schneider. ad Pindari Fragmm. p. 74. atque ex eo Heynius Pindari verba hæc censent, Λυδίῳ θεῷ, καὶ λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον καὶ μεριμνῶν, sed ista Λυδίῳ θεῷ rectius, cum Wyttenbachio mox citando, Plutarcho ipsi tribueris. "Xylander e Codd. (imo e Cod.) recte σχοινίον μεριμνῶν legit. Porro emendandum recte censet, Λυσίῳ λύοντι δὴ τὸ τῶν κ. τ. λ. ('ut sit emendandum, τῷ Λυσίῳ θεῷ, λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον μεριμνῶν, Solventi funem molestarum curarum.' Heyn. Nescimus quid sibi velit V. D. Xylandro tribuens lectionem, Λυσίῳ λύοντι δὴ, tanquam si θεῷ καὶ delevisset, et δὴ inseruisset, cum unico tantum hoc modo h. l. corrigendum censeret, Λυσίῳ θεῷ, καὶ λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον μεριμνῶν.) De Lysio deo cf. V. D. ad Apostol. 12, 35. Reiskius p. 143. Λυαίῳ probabat." Schneider. "Λυδίῳ legitur in editis, Λυσίῳ vero reperitur in Fragmm. Pindari Ed. Oxon. 1697. p. 493. et ap. Plut. in Convivio Sept. Sap. 110. Forsan vero leg. Λυαίῳ: facile enim α et δ permutari potuerunt, et Lyæum pro Vino poni notissimum est, Horat. Epod. 9. Propert. 3, 5. atque sic legi placet Reiskio. Quia tamen Λυαῖος simpliciter plerumque ponitur, et h. l. additur θεῷ, sequi potius placet lectionem Λυσίῳ, ut et pro σχοινίων leg. videtur σχοινίον, et pro καὶ λύοντι potius τῷ λύοντι. Plane vero, probante Reisk. (et Xyl.) omittitur καὶ in Fragmm. Pindari, ubi hæc leguntur, Λυσίῳ θεῷ λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον μεριμνῶν κατὰ Πίνδαρον. Loco articuli τὸ in Cod. Vulcobii legitur τῇ." Chr. Aug. Krigel. "Nil mutavi in Λυδίῳ, quod Codd. nil melius afferrent, quanquam mutandum

in Λυσίῳ vel Λυαίῳ. Utrumque jungit Plut. loco gemino huic, Sympos. 1. p. 613. Εἰ δὲ πάντων μὲν ὁ Διόνυσος Λύσιός ἐστι καὶ Λύδιος, μάλιστα δὲ ἀφαιρεῖται τῆς γλώττης τὰ χαλινὰ καὶ πλείστην ἐλευθερίαν τῇ φωνῇ δίδωσι, ἀβέλτερον οἶμαι καὶ ἀνόητον, ἐν λόγοις πλεονάζοντα καιρὸν ἀποστερεῖν τῶν ἀρίστων λόγων, ubi item Λύδιος mutandum in Λυαῖος, (ut patet ex iis, quæ Plut. statim addit denominationis rationem innuens, Μάλιστα δὲ κ. τ. λ. et) ut jam suspicatus erat J. Pierson. Veris. 2, 8. Nam quod h. l. in Xylandri notula legitur :—'Pausan. Bœot. aliam affert causam, cur Bacchus Lydius dicatur,' operarum est vitium, siquidem in Pausania 9, 16. Λυσίου mentio fit. Dei cognomina Bacchi Λύσιος et similia attigit Tayl. ad Lysiam adv. Theomn. 184. Λύσιος nunc malim, ut magis usitatum Plutarcho et omnino prosæ scriptoribus : v. c. Opp. Mor. 150. b. 671. e. 716. b. 1076. b. Pindari dictum e perdito carmine hæc una Plut. commemoratio servavit : hinc in Fragmm. posuit Schneider. p. 74. Quod in Emendatione contextui Græco subjecta notatur præfixo nomine Λυδίῳ, Abest ab E. Venet. Voss. Mosc. 1, 2. Harl. 1., referendum erat ad particulam ante μεριμνῶν, quam item omisit Xyl. Ed. nam illud quidem Λυδίῳ in omnibus libris extat. Dictum Pindaricum haud scio an ita conceptum fuerit, Λύει τὸ δύστροφον μεριμνῶν σχοινίον, Funem inique plexum." Wyttenb. Non male V. D. conjecit δύστροφον. Certe vulg. δυσφόρων nobis suspectum est. Phrasis τὰ δύσφορα prosæ scriptoribus et Iambographo, (Eurip. Hec. 1085. Ὦ τλῆμον, ὥς σοι δύσφορ' εἴργασται κακὰ, Alc. 620. ἀλλὰ ταῦτα μὲν Φέρειν ἀνάγκη, καίπερ ὄντα δύσφορα,) non Dithyrambographo et Lyrico convenit ; et ipse Pindar. in uno tantum loco vocem δύσφορος, sed alio sensu, usurpavit, nempe Nem. 1, 85. Ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ Τέρπνῷ τε μιχθεὶς, "Affectus erat et admiratione et voluptate," Heyn. Δυσφόρῳ hic ponitur pro Gravi, inquit Damm. Lex. Pindar. Schol. * Δυσυπομονήτῳ, πῶς δὲ ταὐτὸν δυσυπομόνητον καὶ τερπνόν ; ὅτι μὲν δρακόντων ἦν ἔφοδος ἐπὶ νεογνὰ τὰ τέκνα, δύσελπις ἐγένετο· καθὸ δὲ εἶδεν αὐτοὺς ἀγχομένους ὑπὸ Ἡρακλέους, ἐτέρφθη. Διὸ ἐξεπλάγη δυσφορῶν ἅμα καὶ τερπόμενος. Ὁ δὲ νοῦς, οὕτως· ἔστη δὲ ὁ Ἀμφιτρύων ἐκπλήξει βαρυτάτῃ καὶ τέρψει πολλῇ συγκραθείς. Ὅμηρος (Il. Z. 484.) Δακρυόεν γελάσασα, καὶ ἐν ἄλλοις, (Od. T. 471.) Τῇ δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα. Nostro quidem judicio parum recte δυσφόρῳ, Portatu difficili, jungeretur cum τερπνῷ, Jucundo, nec facile nobis persuaseris ita h. l. scripsisse poetam. Quid enim aliud significare potest δυσφόρῳ θάμβει, quam Stupore molesto, gravi, cujus impetum vix sustineri possit ? At sensus est, Stetit mœrore, anxietate stupidus. Lege igitur * δυσφρόνι. Vox δύσφρος non legitur in Homero, Hesiodo, nec in Archilochi, Solonis, Simonidis, Mimnermi, et Tyrtæi Fragmm. nec in Theocr. Bione et Moscho, nec in Callimacho ; atque adeo eam Pindaro abjudicandam censemus. Idem Pindar. Ol. 2, 92. τὸ δὲ τυχεῖν, Πειρώμενον ἀγωνίας, Παραλύει δυσφρόνων, Liberat a curis. "Δυσφορῶν Bodl. β'. γ'. sed alterum in marg. δυσφροσύναν παραλύει, Pal. C. et Goett. e Schol. arripuit." Heyn. Ubi Schol. V. τῶν δυσκόλων φροντίδων : et R. Τὸ δὲ πειρώμενον ἀγωνίας ἤτοι ἀγωνιζόμενον, κατορθῶσαι τὸν ἀγῶνα καὶ νικῆσαι· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ τυχεῖν· παραλύει καὶ ἐκβάλλει τὸν νικήσαντα τῶν δυσφρόνων, ἤτοι τῶν πρὶν προσόντων αὐτῷ ἀλγεινῶν ἢ δυστυχιῶν· ἡ γὰρ τῆς νίκης λαμπρότης λήθην τῶν ἔμπροσθεν τίθησι. Εἰκότως δὲ δύσφρονα τὰ ἀλγεινὰ λέγει, ἢ τὴν δυστυχίαν· ἥ τε γὰρ δυστυχία καὶ ἡ λύπη καὶ τὸν συνετώτατον τοῦ λελογισμένου κατάγει. Quæ cum ita sint, in Fragm. illo Pindarico ap. Plut., Καὶ λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον μεριμνῶν, scr. δυσφρόνων. Sed, ut verum fateamur, nec τὸ τῶν δυσφρόνων σχ. μεριμνῶν, ut e Codd. corrigunt VV. DD., nec τὸ τῶν δ. σχ. καὶ μ., ut olim legebatur, nobis arridet. Verba καὶ μεριμνῶν vel pro Plutarchi ipsius glossa habenda videntur, vel potius pro Librariorum glossa e margine in textum perperam recepta ; pro δυσφρόνων malimus δυσφροσυνῶν, errorem e compendio scribendi ortum credentes ; pro καὶ λύοντι, cum Krigelio, legamus τῷ λύοντι, quis enim credat Plut. sic scripsisse, ut hodie legitur, τῷ Λυδίῳ θεῷ καὶ λύοντι, cum sermonis leges postulent vel τῷ καὶ λύοντι, vel τῷ λύοντι sine καί ? Hunc igitur in modum locus hic refingatur : Ὥσπερ ἀντιταττόμενον τῷ Λυσίῳ θεῷ, τῷ—λύοντι τὸ τῶν δυσφροσυνῶν σχοινίον κατὰ Πίνδαρον. Seneca ap. Schneider. Lex. Σχοινίον, Negotiorum catenam abrumpere. Δυσφροσυνῶν recte reposuimus, cum in Bacchi historia satis nota sit vox, Simonid. Fr. 121 ap. Athen. 447. Οἶνον ἀμύντορα δυσφροσυνάων, et cum λύω junxerit Hesiod. Th. 526. (non Scut. ut in Gaisf. Indice,) Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς Ἡρακλέης ἔκτεινε, κακὴν δ' ἀπὸ νοῦσον ἄλαλκεν Ἰαπετιονίδῃ, καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων. Theognis 1187=1139. Schæf. Οὔ τις ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρεῖαν Δυστυχίαν, εἰ μὴ Μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι· Οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπει, Θνητὸς ἀνὴρ δώροις βουλόμενος προφύγοι.]

['Επάγω. Plut. Pompeio 45. Μέγιστον δ' ὑπῆρχε πρὸς δόξαν καὶ μηδενὶ τῶν πώποτε Ῥωμαίων γεγονὸς, ὅτι τὸν τρίτον θρίαμβον ἀπὸ τῆς τρίτης ἠπείρου κατήγαγεν· ἐπεὶ τρίς γε καὶ πρότερον ἦσαν ἕτεροι τεθριαμβευκότες· ἐκεῖνος δὲ τὸν μὲν πρῶτον ἐκ Λιβύης, τὸν δὲ δεύτερον ἐξ Εὐρώπης, τοῦτον δὲ τὸν τελευταῖον ἀπὸ τῆς Ἀσίας εἰσαγαγὼν, τρόπον τινὰ τὴν οἰκουμένην ἐδόκει τοῖς τρισὶν ἐπῆχθαι θριάμβοις. Ubi nota de triumphis dicta κατήγαγεν—εἰσαγαγὼν—ἐπῆχθαι. Postrema illa vertuntur, Quod de orbe terræ tribus triumphis invectus est visus. Quid valet hic ἐπῆχθαι ? An est i. q. Duxisse, ut ap. Latinos Ducere aliquem in triumpho ? Plin. 7, 43. "Lucius Metellus primus elephantos duxit in triumpho." Noster supra post Budæum notat ἐπάγεσθαι de iis proprie dici, qui vinctum quippiam post se trahunt. Vide et nos infra. Ergo et de triumphis usurpari potest. Sed de hac quæstione amplius cogitandum.]

['Επάγομαι ἐς φιλίαν, ἐς συμμαχίαν. Appian. 1, 319. Καρχηδόνιοι δὲ καὶ Σύφαξ, πυνθανόμενοι, ἔγνωσαν ἐν τῷ παρόντι ὑποκρίνασθαί τε Μασσανάσσην, καὶ ἐς φιλίαν ἐπαγαγέσθαι, μέχρι ὅτου Σκιπίωνος ἐπικρατήσαιεν. Corrigit Schweigh. ὑποκρ. τε Μασσανάσσῃ vel potius ὑποκρ. τε, καὶ Μασσανάσσην ἐς φ. ἐπαγαγέσθαι, cujus et hæc sunt verba :—"Ὑπαγάγεσθαι sic Aug. ὑπαγαγέσθαι, Ven. Vratisl. Sic omnium consensu Pun. 342, 60. ἐς φιλίαν ὑπήγετο, et Syr. 543, 18. Γαλάτας ἐς συμμαχίαν ὑπήγετο, Socios sibi adjunxit, In societatem ascivit. Sic et Mithr. 725. 17. cum vulgo ἐς συμμαχίαν ἐπήγου legeretur, ex Aug. et Ven. ὑπήγου revocavi. Sed et ibi teneri ἐπήγου poterat ; nam utrumque æque recte dicitur. Sic Pun. 340, 12. in τοὺς μὲν ἐς φιλίαν ἐπαγόμενος conspirant omnes. Et ap. Polyb. 4, 84. ἐπαγαγέσθαι εἰς φιλίαν καὶ συμμαχίαν, et passim alibi. Quod vero ap. Nostrum Pun. 454, 72. legimus, Γολόσσην εὐθὺς ἐς συμμαχίαν ἐπήγετο, id diversi paululum generis videri potest ; hoc enim dicit, Gulussam Scipio statim in belli societatem secum duxit." Sed nobis dubitare liceat, primum an Græce dici possit ὑπαγ. ἐς φιλίαν, deinde an idem sonarent ἐπαγαγέσθαι et ὑπαγαγέσθαι ἐς φιλίαν. Ἐπάγεσθαι enim est Allicere aliquem, Blanditiis ad se perducere ; at ὑπάγεσθαι notat Dolis aliquem capere, deceptumque suæ potestatis facere, ut in Ὑπάγω mox ostendetur. Secundum hanc igitur normam corrigenda sunt loca omnia a Schweigh. commemorata, in quibus ὑπαγ. pro ἐπαγ. legatur. Grammaticis tamen ἐπάγομαι est i. q. ἀπατῶ et γοητεύω. Hes. Ἐπαγωγά· ἐπαγόμενα, τὰ ἐπαχθέντα, ἐφολκά, καὶ ἀπατητικά. G. Lecapen. ap. Matthiæ Lectt. Mosq. 1, 60. Γοητεύω· τὸ ἐπάγομαι, καὶ ἀπατῶ, καὶ φενακίζω. Γοητεύω καὶ τὸ διὰ μαγγανείας ἐπάγω, ἀφ' οὗ * γόνος καὶ γοητεία τὸ πρᾶγμα. Duplici autem vitio laborat h. l. Unum est in τὸ διὰ μαγγανείας ἐπάγω, pro quo leg. ἐπᾴδω, ut ap. Libellum de Constr. Verb. in Hermanni Gr. Gr. 367. Γοητεύω· τὸ ἐπάγομαι, καὶ ἀπατῶ, καὶ φενακίζω, αἰτιατικῇ. Γοητεύω, καὶ τὸ διὰ μαγγανείας ἐπᾴδω, δοτικῇ. Et Phavor. Γοητεύω· τὸ ἀπάγομαι, leg. ἐπάγομαι, καὶ ἀπατῶ, καὶ φενακίζω, αἰτιατικῇ συντάσσεται. Καὶ γοητεύω, τὸ διὰ μαγγανείας ἐπᾴδω, δοτικῇ συντάσσεται. Alterum est in γόνος, quod a v. γοητεύω, ut hic traditur, derivari nequit. De v. Γόης Significationibus Commentationem Philologicam pereruditam scripsit Fr. Gul. Sturz., quam

habes insertam Novis Actis Societ. Lat. Jenens., ab Eichstädtio editis, T. 1. p. 65—78. Lecapeni locum V. D. adduxit p. 69. sed neque vitiosum istud τὸ διὰ μαγγανείας ἐπάγω correxit, et verba, ἀφ' οὗ γόνος καὶ γοητεία τὸ πρᾶγμα, omisit. Quonam autem modo huic morbo occurrendum sit, parum intelligimus. Non enim γόης pro γόνος scribi potest, quia γόης a γοητεύω non descendit: imo rectius γοητεύω a γόης deduxeris: γόης, ητος, γοητέω, γοητεύω. Etym. M. 726. Ὡς παρὰ τὸ ἀθλῶ ἀθλεύω, οἰνοχοῶ οἰνοχοεύω, λωβῶ λωβεύω, οὕτω στῶ * στεύω.]

[Ἐπάγω. Tittmanni Technoll. Mss. Ἐπάγω καὶ τὸ ἐπάγομαι· ἤτοι ἐπισύρω καὶ ἐφέλκομαι. Λέγεται δὲ τὸ μὲν ἐπάγω ἀντὶ τοῦ τοῖς προτέροις ἐπιφέρω ἕτερον· τὸ δὲ ἐπάγομαι λέγεται ἐπὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐρχομένων, καὶ ἑλκόντων τι δεδεμένον ὄπισθεν αὐτῶν. Phavor. Ἐπάγω καὶ ἐπάγομαι, ἤτοι ἐπισύρω, καὶ ἐφέλκομαι. Λέγεται δὲ τὸ ἐπάγω, ἀντὶ τοῦ (adde τοῖς προτέροις) ἐπιφέρω ἕτερον· ἐπάγομαι δὲ, ἐπὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐρχομένων καὶ ἑλκόντων τι διδόμενον (l. δεδεμένον) ὄπισθεν αὐτῶν. Libellus de Constr. Verb. ap. Hermann.
B Gr. Gr. 360. Ἐπάγει· τὸ ἐπιφέρει μετὰ τὸ πρῶτον καὶ ἄλλο τι, ἢ λόγον, ἢ ἕτερόν τι δευτέραν σχέσιν ἐμφαῖνον· ἐπάγει καὶ τὸ ἐπιτίθησι καὶ προστρίβεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν, ὡς καὶ Λουκιανός· Ἐπῆγες γάρ μοι πολλὰς πληγὰς ἐν τῷ βίῳ. Idem vertic. extat in Phavor. nisi quod ap. eum est δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται, pro ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικήν, et Λουκιανός· ἐπῆγές μοι, pro ὡς κ. Λ. ἐπῆγες γάρ μοι. Luciani autem locus non reperitur in Indice Lucianeo sub vv. Βίος, Ἐπάγω, et Πληγή, et forte ne in ipso quidem Luciano reperietur. Nam Librarii in sua socordia, sæpissime propria nomina, quamvis inter se prorsus diversa, permutarunt. Exemplum grave hujus rei præbebit ipse auctor hujusce Libelli de Constr. Verb. ibid.: Διάγει, τὸ διατρίβει, ἀμετάβατον, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι· Μετὰ δὲ τὴν μάχην εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐλθὼν, διῆγεν ἡσυχῇ· διάγει καὶ τὸ διαβιβάζει, μεταβατικῶς αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Λιβάνιος· Διῆγε μὲν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τοὺς Πέρσας τὸ στράτευμα. Phavor. Διάγει· τὸ διατρίβει, ἀμετάβατον, καὶ παρὰ Ξενοφῶντι· Μετὰ δὲ τὴν μάχην εἰς Ἰταλίαν ἐλθὼν, διῆγεν ἡσυχῇ· διάγει καὶ τὸ διαβιβάζει, μεταβατικῶς, αἰτιατικῇ συντάσσεται, οἷον, Διάγει τὸ στράτευμα ὁ στρατηγὸς, καὶ Λιβάνιος, Διῆγε μὲν οὖν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τοὺς Πέρσας τὸ στράτευμα. At in Xenophonte hodierno nihil tale reperitur, teste Sturz. Lex. Xenoph. a nobis supra in Διάγω citato. Cf. notata in Ἀπάγω ad Suidæ, Zonaræ, et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. verba, Ἀπάγου· ἀντὶ τοῦ πρὸς σαυτὸν ἄπαγε. Εὐριπίδης. Ubi pro Εὐριπίδης leg. videtur Ξενοφῶν. Phavor. Ἐπάγεσθαι, καὶ ἐπισύρεσθαι, καὶ ἐφέλκεσθαι, ταὐτὸ σημαίνουσι· λέγεται γὰρ κυρίως ἐπὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐρχομένων, καὶ ἑλκόντων τι δεδεμένον ὄπισθεν αὐτῶν. Ἐπάγει· λέγεται, ὅταν ἕτερόν τις λόγον εἰπὼν, εἶτα ἐπ' ἐκείνῳ ἕτερον ἄγῃ, καὶ ὅταν ἄγῃ τίς τι κατά τινος, καὶ ἐπάγεται λόγος ἕτερος ἐφ' ἑτέρῳ, δηλονότι, ἐπάγεταί τις δοῦλον ἐπὶ ἐνεργείᾳ, ἢ ἕτερόν τι, ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἑαυτῷ ἄγει, ἤγουν μεθ' ἑαυτοῦ. Lucian. Philops. 9. Ἢν γοῦν μὴ πείσῃς πρότερον ἐπάγων τὸν λόγον, διότι φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, quod vertitur, Nisi enim prius eo conversa disputatione persuaseris, quo-
D modo fieri ista possint.]

[Ἐπάγω. Suid. Zonar. et Hes. Ἐπήγετο· ἐπεφέρετο. "Xenoph. Sympos. 8, 34. Μαρτύρια ἐπήγετο." Tittmann. Cf. de h. Xenoph. l. nos supra. Hes. Ἐπήγαγεν· ἐπήνεγκεν. Suid. Ἐπῆκτο· ἐπηκολούθει. Hes. Ἐπάγω· ἐπιφέρω. Ἐπάγει· ἐπιφέρει, ἐνποιεῖ, θηρεύει. "Venatores sc. ἐπάγουσι κύνας: hinc ἐπακτὴρ est κυνηγὸς, Venator." Kust. "Inf. Ἦχθαι· τεθηρεῦσθαι. Cf. Barnes. ad Od. T. 445." Albert. Vide nos supra. Pro ἐνποιεῖ Is. Voss. ἐμποιεῖ corrigit. Wakef. autem ad marg. pro ἐνποιεῖ, θηρεύει legi jubet, ἐν ποιεῖ, ἀθροίζει, minus feliciter. In Schowii Hes. est hæc glossa, quæ in edito desideratur: Ἐπάζονται· ἐπιφέρουσι, βαστάζουσιν. Ap. eund. Hes. ἐπῆγεν et ᾔτησεν permutantur: Ἐπαγίνηκεν· ᾔτησεν, ubi Is. Voss. ἐπῆγεν restituit.]

[Ἐπαγομένοις· αἰχμαλωτιζομένοις, ἢ ἐπιφερομένοις, Zonar. Hinc sua sumsit Phavor.: Ἐπαγόμενος· αἰχμαλωτιζόμενος, ἢ ἐπιφερόμενος. Ubi confunduntur Ἐπάγομαι et ἀπάγομαι. Vide Ἐπαγωγή.]

A ["Ἐπάγω, Induco, Adduco, Infero, Immitto. 3 Reg. 8, 46. Ἐπάξεις ἐπ' αὐτοὺς sc. χεῖρα, Manum illis inferes, vel etiam ὀργὴν, Iram, possumus subintelligere. Cf. Es. 26, 21. Gen. 6, 17. Ἐπάγω τὸν κατακλυσμὸν, ὕδωρ ἐπὶ γῆν. Cf. 2 Petr. 2, 5. Exod. 32, 20. Ἐπήγαγες ἐπ' αὐτοὺς ἁμαρτίαν μεγάλην, Magni peccati illos reos fecisti. Vide et Jud. 9, 24. Jos. 23, 15. Ἐπάξει Κύριος ἐφ' ὑμᾶς πάντα τὰ ῥήματα τὰ πονηρὰ, Omnia mala super vos venire faciet Dominus, vel, Omnia mala immittet vobis. Ezech. 5, 17. Ῥομφαίαν ἐπάξω ἐπὶ σὲ, Gladium super te venire faciam. Vide et Ezech. 6, 3. 11, 8. Lev. 22, 16. Ἐπάξουσιν ἐπ' αὐτοὺς ἀνομίαν πλημμελείας, Peccati ex ignorantia commissi reos se facient. Cf. Elsner. ad Act. 5, 28. p. 383. Exod. 32, 33. Ἐπάξω ἐπ' αὐτοὺς τὴν ἁμαρτίαν αὐτῶν, Reos illos peccati illorum peragam, vel, Puniam in illis peccata. Es. 10, 12. Ἐπάξει, sc. τὴν χεῖρα, ἐπὶ τὸν νοῦν τὸν μέγαν, Manum inferet animo magno. Es. 24, 21. Ἐπάξει ὁ Θεὸς ἐπὶ τὸν κόσμον τοῦ οὐρανοῦ τὴν χεῖρα, Inferet Deus exercitui cœlorum manum. Es. 26, 14. Διὰ τοῦτο ἐπήγαγες, sc. χεῖρα, καὶ ἀπώλεσας, Propterea manum intulisti et perdidisti. Es. 26, 21. Ἀπὸ τοῦ ἁγίου ἐπάγει τὴν ὀργὴν ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, E sanctuario immittet iram incolis terræ. Es. 1, 25. Ἐπάξω τὴν χεῖρά μου ἐπὶ σὲ, Manum meam tibi inferam. Vide et Amos. 1, 8. Zach. 13, 7. Es. 42, 25. Ἐπήγαγεν ἐπ' αὐτοὺς ὀργὴν θυμοῦ αὐτοῦ, Immittet illis iram animi sui. Cf. 2 Macc. 7, 38. Sir. 2, 4. Πᾶν, ὃ ἐὰν ἐπαχθῇ σοι, δέξαι, Quicquid tibi fuerit illatum, vel, Quicquid tibi adversi acciderit, suscipe." Biel. Thes.]

[Ἐπάγω. Dionys. H. Art. Rhet. 3. p. 246. Κἂν εἰ ἐπιστήμης τινὸς ἐπίβολος (l. ἐπήβολος) εἴη, οἷον ἰατρικῆς, ἢ ῥητορικῆς, ἢ φιλοσοφίας, θετικῶς ἐπάγοντα τὸν ἐν τούτοις ἔπαινον, εἰς ὅσα τούτων ἕκαστον χρήσιμον, quod vertitur, Apposite, ut debet, laus ex iis inducenda erit.]

Ἐπάγων, οντος, ὁ, Trochlea in cujusdam machinæ radice collocata. Vitr. Archit. 10, 5.: In radice autem machinæ collocatur tertia trochlea; eam au-
C tem Græci ἐπάγοντα, nostri Artemonem appellant. ["Wrat. Apagonta. Significat Referentem, Reducentem." Schneider.]

Ἐπαγωγὴ, Importatio, ut Thuc. 5. ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων. Citatur ex Eodem ἐπαγωγὴ συμμαχίας, pro Auxilii asciscendi modus, vel Ipse actus asciscendi auxilium, [3, 82. Ἐπεὶ ὕστερόν γε καὶ πᾶν, ὡς εἰπεῖν, τὸ Ἑλληνικὸν ἐκινήθη, διαφορῶν οὐσῶν ἑκασταχοῦ, τοῖς τε τῶν δήμων προστάταις τοὺς Ἀθηναίους ἐπάγεσθαι, καὶ τοῖς ὀλίγοις τοὺς Λακεδαιμονίους· καὶ ἐν μὲν εἰρήνῃ οὐκ ἂν ἐχόντων πρόφασιν, οὐδ' ἑτοίμων παρακαλεῖν αὐτούς· πολεμουμένων δὲ, καὶ ξυμμαχίας ἅμα ἑκατέροις τῇ τῶν ἐναντίων κακώσει, καὶ σφίσιν αὐτοῖς ἐκ τοῦ αὐτοῦ προσποιήσει, ῥᾳδίως αἱ ἐπαγωγαὶ τοῖς νεωτερίζειν τι βουλομένοις ἐπορίζοντο, quod vertitur, Facile dabatur occasio et facultas arcessendi socios auxiliares.] || Item ἐπαγωγὴ, Invasio hostilis, ap. eund. Thuc. exponitur, Διὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγήν. ["Thuc. 7, 4. Δι' ἐλάσσονος γὰρ πρὸς τῷ λιμένι τῷ τῶν Συρακουσίων ἐφορμήσειν σφᾶς, καὶ οὐχ ὥσπερ νῦν ἐκ μυχοῦ τοῦ λιμένος τὰς ἐπαγωγὰς ποιήσεσθαι, ἤν τι ναυτικῷ κινῶνται. Prorsus aberrant Interpretes vertendo, Se ituros contra hostes. Valla, Sese recepturos. Acacius, Naves moliri. Fefellit hyperbibasmus; ordo enim: Τῷ δὲ Ν. ἐδόκει τὸ Πλημ. κ. τ. καὶ εἰ τειχισθείη, ῥᾴων αὐτῷ ἐφαίνετο ἡ ἐσκομιδὴ τῶν ἐπιτηδείων ἔσεσθαι, καὶ τὰς ἐπαγωγὰς (αὐτῶν) ποιήσεσθαι οὐχ ὥσπερ νῦν ἐκ μυχοῦ τοῦ λιμένος· δι' ἐλάσσονος γὰρ ἐφορμήσειν σφᾶς πρὸς τῷ λιμένι τῷ τῶν Συρακουσίων, ἤν τι ναυτικῷ κινῶνται, Syracusani nempe. Ita ἡ κατὰ θάλασσαν ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων, 5, 82. et 7, 24. Οὐ γὰρ ἔτι οὐδ' οἱ ἔσπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν τῆς ἐπαγωγῆς τῶν ἐπιτηδείων· οἱ γὰρ Συρακούσιοι ναυσὶν αὐτόθι ἐφορμοῦντες ἐκώλυον· καὶ διὰ μάχης ἤδη ἐγίγνοντο αἱ ἐσκομιδαί. Ubi prorsus ut in loco præsenti habemus ἐπαγωγὴν τῶν ἐπιτηδείων, ἐφορμεῖν, et αἱ ἐσκομιδαί. Sed et v. ἐπάγειν eadem in re fere proprium: 7, 60. Καὶ ξυνελθόντες οἵ τε στρατηγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, πρὸς τὴν παροῦσαν ἀπορίαν τῶν τε ἄλλων, καὶ ὅτι τὰ ἐπιτήδεια οὔτε αὐτίκα ἔτι εἶχον· προπέμψαντες γὰρ ἐς Κατάνην ὡς ἐκπλευσόμενοι, ἀπεῖπον μὴ

ἐπάγειν· οὔτε τολοιπὸν ἔμελλον ἕξειν, εἰ μὴ ναυκρατήσουσιν. Themist. Or. 18. p. 224. Καὶ σῖτον καὶ ὄψον ἐπάγειν. Et hinc ἐπακτὸς σῖτος, Thuc. 6, 20.: 7, 28. Πάντων ὁμοίως ἐπακτῶν ἐδεῖτο ἡ πόλις. Herod. 7, 102. ἐπακτὸν ἀρετὴν dixit, ut πλοῦτον ἐπακτὸν, Eurip. in Stob. Tit. 68. p. 423. et Nicostratus 424. uxorem προῖκα ἐπάγεσθαι. Tum ἐφορμεῖν ἐκ τοῦ μυχοῦ, ut 3, 107: Αἱ νῆες ἐκ θαλάσσης ἐφώρμουν. Ceterum an ἐπαγωγὴ itidem Græcis usitatum sit pro Invasione et hostili impressione, nondum didici. Citat quidem Steph. Thes. e Thuc. ea pro significatione, Διὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγὴν, sed quod e male inspecto 5, 82. descriptum suspicor, ubi legimus, Ἡ κατὰ θάλασσαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων. Et quod attinet ad 7, 34. Διὰ τὴν τῶν Κορινθίων οὐκέτι ἐπαγωγὴν διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων, Cod. Cass. habet * ἐπαναγωγὴν, quomodo et posset videri suo in exemplari legisse Schol. explicans, δευτέραν * ἀνάπλευσιν. Quanquam is sic potuit receptam lectionem explanare, ratione habita τοῦ ἔτι. VII. 7. Ὅπως στρατιὰ ἔτι περαιωθῇ. Verbum ipsum de pedestribus copiis videbis positum 7, 5. et ἐπάγειν ἐς τὸ πέλαγος 8, 10. ubi Interpres reddit, Conari in altum elicere. Ἐπαγωγὰς et ἀναχωρήσεις opponit Dionys. H. 8. p. 534." Abresch. Diluc. Thuc. 663. 'De hoc τοῦ ἐπάγειν sensu plura diximus supra, multaque citavimus exempla. Quod vero ad ἐπαγωγὴ attinet, id quidem sumi posse pro Invasione et hostili impressione, satis testantur sequentia hæc exempla. "Ἐπαγωγὴ, Adductio exercitus in hostem, Progressio in hostem, Impressio in hostem facta, 10, 21, 7. Ἐκ δὲ τούτου τὰς ἐπαγωγὰς τὰς ἐπὶ τοὺς ἐναντίους, καὶ τὰς ἀποχωρήσεις ἔδει συνεθίζειν ἐν πάσαις ταῖς κινήσεσιν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε δεινῷ τῷ τάχει προσάγειν, ἐφ' ὅσον συζυγοῦντας καὶ συστοιχοῦντας διαμένειν, ἅμα δὲ καὶ τὰ διαστήματα κατὰ τοὺς αὐλαμοὺς τηρεῖν: 2, 15, 7. (Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, χωρὶς παραγγέλματος, ἐπαρθέντες ταῖς διανοίαις ἐπὶ τῷ τῶν εὐζώνων προτερήματι, καταβαλόντες τὰς σαρίσσας, ὥρμησαν ἐπὶ τοὺς ὑπεναντίους· ὅτε δὲ κατὰ τὴν ἐπαγωγὴν προάγοντες ἧκον ἐπὶ τὸ τῆς τάφρου χεῖλος, τὰ μὲν οὐκ ἔτι διδόντος τοῦ καιροῦ μεταμέλειαν, ὥστε ἐν χερσὶν ὄντας τῶν πολεμίων ἀναστρέφειν, τὰ δὲ κ. τ. λ.) 18, 14, 12. (Οὐ μὴν ἀλλὰ κἂν εἰς τοὺς ἐπιπέδους συγκαταβάς τις τόπους, μὴ πᾶν ἅμα τὸ σφέτερον στρατόπεδον ὑπὸ τὴν ἐπαγωγὴν τῆς φάλαγγος καὶ τὸν ἕνα καιρὸν ὑποβάλῃ, βραχέα δὲ φυγομαχήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τοῦ κινδύνου καιρὸν· εὐθεώρητον γίγνεται τὸ συμβησόμενον, ἐξ ὧν ποιοῦσι Ῥωμαῖοι νῦν.) Commissio exercituum, 5, 54, 1. Μετὰ δὲ ταῦτα ποιησαμένων τῶν δυναμέων τὴν ἐπαγωγὴν, (Cœpta est pugna committi,) 12, 18, 6. (Ἀλλ' οὔ φησιν, ἀλλὰ συμπεπτωκέναι τούτους τοῖς Μακεδόσι κατὰ τὴν ἐπαγωγήν.) Ποιεῖσθαι τὴν ἐπαγωγὴν, 5, 54, 1. (l. c.) 11, 22, 11. (Ἀποσχὼν δὲ περὶ στάδιον τῶν ὑπεναντίων, τοὺς μὲν Ἴβηρας τηροῦντας τὰς τάξεις τὸν αὐτὸν τρόπον ποιεῖσθαι τὴν παραγωγὴν παρήγγειλε:) 11, 23, 3. (Ἐπεὶ δὲ τούτους μὲν οὐ πολὺ συνέβαινε τῶν πολεμίων ἀπέχειν, τοὺς δ' Ἴβηρας ἐν τῇ κατὰ πρόσωπον πλευρᾷ τόπον ἱκανὸν ἔτι διεστάναι, τῷ βάδην ποιεῖσθαι τὴν ἐπαγωγὴν, προσέβαλλον τοῖς κέρασιν ἀμφοτέροις ἅμα τοῖς τῶν ὑπεναντίων ὀρθίαις ταῖς Ῥωμαϊκαῖς δυνάμεσι, κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς πρόθεσιν,) i. q. τὴν ἔφοδον ποιεῖσθαι, 11, 23, 2. (et 11, 22, 10. Τὰς μὲν ἀρχὰς ἐπιβαλεῖν μετωπηδὸν ποιούμενος τὴν ἔφοδον.)" Lex. Polyb. Adde 11, 15, 4. Καὶ τοὺς μὲν φαλαγγίτας αὐτοῦ παρεκάλει θαρρεῖν καὶ μένειν, ἕως ἂν παραγγείλῃ ποιεῖσθαι τὴν ἐπαγωγὴν ἀναμὶξ, Donec signum eis daret hostem conjunctim invadendi.]

Ἐπαγωγὴ, Pellacia et illecebræ. Plato de Rep. 2. de circulatoribus loquens et maleficis. [Timæi Lex. Ἐπαγωγαί· ἀγωγαὶ δαίμονος φαύλου ἐπί τινα γενόμεναι, ubi Ruhnk.: — "Genus quoddam θεαγωγίας, vel ψυχαγωγίας est ἐπαγωγὴ, cum ψυχοπομποὶ γόητες, ut eleganter dicuntur a Synes. de Insomn. 150, c. precibus, incantamentis, et fallacium illiciorum susurris dæmonas, in aliorum perniciem, ab inferis evocant. Quod luculente describit Plato Polit. 2. p. 424. c. Ἀγύρται δὲ καὶ μάντεις, ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες, πείθουσιν, ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δύναμις ἐκ θεῶν ποριζομένη, θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς, εἴτε τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν, καὶ ἐάν τιν' ἐχθρὸν πημῆναι ἐθέλῃ, μετὰ σμικρῶν δαπανῶν ὁμοίως δίκαιον ἀδίκῳ βλάψει, ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις τοὺς θεοὺς, ὥς φασι, πείθοντές σφισιν ὑπηρετεῖν. (Vide nos supra 468. b.) Ad q. l. referenda sunt hæc Phrynichi Προπαρ. Σοφ. (27. Bekker.) Ἀκεῖσθαι καὶ ἐξακεῖσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ θεραπεύειν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπάγειν ἐπαγωγὰς ἐκ γοητείας καὶ μαγγανείας ἐπηγμένας. Οὕτω Πλάτων ἐν Πολιτείας δευτέρῳ. ('Proprie ἀκεῖσθαι, ut ἰᾶσθαι, est Læsa reficere et reparare; hinc in universum Sarcire et reparare, tunc in universum Sarcire et expiare, nostrum, *Wieder gut machen*. Vide T. H. ad Thom. M. 26. et Wessel. ad Herod. 5, 91. Βλάψαι scribendum esse pro βλάψει, Muretus quoque monuit. Constructio est enim, πείθουσιν ὡς ἔστι παρὰ σφισι δύναμις,—ἀκεῖσθαι,—καὶ,—βλάψαι. Sic et Ficinus vertit, Persuadent se vim habere a diis,—expiandi,—et nocendi. Ceterum Cod. Reg. exhibet δίκαιον ἀδίκως. Ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις, artes magicas intelligit Plato, quibus non solum deos cogi, verum etiam totius naturæ ordinem ac leges confundi ac tolli posse veteres credebant. Ἐπαγωγαὶ sunt Incantamenta et fallaciæ cujuscunque generis, quibus dii ita captari et irretiri putabantur, ut, ad quodcunque magi vellent, cogi possent; ἐπαγωγὸν enim vocatur, Quidquid conciliandi, movendi, vel suadendi atque etiam alliciendi pelliciendique vim habet, v. Tim. p. 45. d. Xenoph. Mem. 2, 5, 5. Œcon. 13, 9. Achill. Tat. 1, 9. al. Suid. Ἐπαγωγά· ἀπατηλά, [illegible] θανά, ἐφολκά. Phrynich. loco mox citando. Ceterum male, si quid video, Ruhnk. l. l. Genus quoddam θεαγωγίας vel ψυχαγωγίας intelligit. Κατάδεσμοι sunt Vincula s. Ligaturæ magicæ. v. Vales. ad Euseb. de Laud. Const. 689. c. et Valck. ad Theocr. 41.' Ast.) Legg. 11. p. 933. f. Ἐὰν δὲ καταδέσεσιν, ἢ ἐπαγωγαῖς, ἤ τισιν ἐπῳδαῖς, ἢ τῶν τοιούτων φαρμακειῶν ὡντινωνοῦν δόξῃ ὅμοιος εἶναι βλάπτοντι, ubi Cornario in Eclogis p. 1010. post ὡντινωνοῦν deesse videtur χρείαις. H. Steph. intelligit τισὶν e præcedd. Neuter bene. Lege, ἢ ἐπῳδαῖς τις τῶν τοιούτων φαρμακέων ὡντινωνοῦν. Comparanda etiam illa Platonis Legg. 10. p. 674. c. Τοὺς δὲ τεθνεῶτας φάσκοντες ψυχαγωγεῖν, καὶ θεοὺς ὑπισχνούμενοι πείθειν ὡς θυσίαις τε, καὶ εὐχαῖς, καὶ ἐπῳδαῖς γοητεύοντες. Hac in re legitima verba sunt ἐπάγειν et ἐπαγωγή. Apollon. R. 4, 1665. Ἔνθα δ' ἀοιδῇσιν μειλίσσετο, θέλγε δὲ Κῆρας Θυμοβόρους, Ἀΐδαο θοὰς κύνας, αἳ περὶ πᾶσαν Ἠέρα δινεύουσαι ἐπὶ ζωοῖσιν ἄγονται. (Schol. διὰ τῶν φαρμάκων τοῖς ζωοῖσιν ἐπάγονται. 'Ἀοιδῇσι absque ν, sic C. D. E. bene. Tum μέλπε δὲ Κῆρας lectio est quatuor Reg. Cæs. et Medicei. In solo E. vulg. θέλγε reperi, quod et in Guelferb. esse videtur. Edd. etiam Ald. et Bas. μέλπε præferunt: recte omnino. Significatio enim verbi θέλγειν hujus loci aliena est. Fraudis notio illi verbo inest, ut supra 147. 436. 667. 894. et alibi passim. Non deliniendæ, non fallendæ, non sopiendæ erant Parcæ, sed invocandæ et in Talum incitandæ.' Brunck.) Maneth. 4, 362. Τὸν συνετὸν κατιδὼν διὰ τετράδος ὄβριμος Ἄρης Οὐκ ἀγαθὸν τελέσει, βλαβερὸν δ' ἐπὶ πᾶσιν ὁρίζον Σκυλμοὺς * ὑπνοφανεῖς, φαντάσματά τ', ἠδ' ἐπαγωγὰς, Καὶ διεγείρονται νεκύων * θάμβησιν ἔχοντες. (Vide Dorv. ad Char. 645=727. notantem, Maneth. sæpissime ita per imperativum lectorem docere.) Lucian. de Merc. Cond. 700. Ὑπέσχοντο καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς. ('Ἐπαγωγὰς sic J. Fl. Ald. Fr. A. et W. Ἀπαγωγὰς, B 2. H. S. P. Ald. Ἐπαγ. margo.' Reitz. 'Cum legerem semel et iterum, Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, quid esset ἀπαγωγὴ τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra hæsitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse Abductionem in hostes, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tandem Ed. Flor. habens diserte ἐπαγωγὰς, h. l. mihi dedit liquidum, eamque vocem esse omnino hic γνήσιον, censeo. Id nimirum Noster ait, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil

aliud fructuosi scirent, promisisse dominis suis præsagia et veneficia, necnon amoris conciliationes, et damna hostibus, sive malorum aversiones in hostes. Solebant namque veteres quidquid mali ominis esset, id omne in hostium capita ut recideret, precari. Eodem prorsus modo Lucian. de simili, vel potius multo pejori hominum genere, in Pseudom. 5.: Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπῳδὰς θεσπεσίους ὑπισχνουμένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχάς. Est ergo ἐπαγωγὴ vel generatim Cujuscunque noxii et damnosi imprecatio, vel Ipsa malorum illatio. Hes. Ἐπαγωγή· συμφορὰ, πειρασμὸς, ἤτοι τὸ ὁπωσοῦν κακὸν ἐπαγόμενον, atque iisdem plane verbis id habet Suid.' Jens.) Orig. c. Cels. 7. p 378. Ἅπερ ποιοῦσιν οἱ δι' ἐπῳδῶν καὶ μαγγανειῶν μεμαθηκότες καλεῖν καὶ ἐπάγεσθαι δαίμονας ἐφ' ἃ βούλονται. Liban. Opp. T 1. p. 900. d. Καὶ περὶ τοὺς τάφους καλινδούμενος, κἀκεῖθεν ὀλέθρους τοῖς οὐδὲν αὐτὸν ἀδικοῦσιν ἐπάγων ἀνθρώποις, νεκροὺς ἐνοχλῶν, καὶ ψυχὰς οὐκ ἐῶν ἐν τοῖς αὐτῶν μένειν ἤθεσιν. Schol. Eurip. Alc. 1118. Ψυχαγωγοί τινες γόητες ἐν Θετταλίᾳ οὕτω καλούμενοι οἵτινες καθαρμοῖς τισὶ καὶ γοητείαις τὰ εἴδωλα ἐπάγουσί τε καὶ ἐξάγουσιν· οὓς καὶ Λάκωνες μετεπέμψαντο, ἡνίκα τὸ Παυσανίου εἴδωλον ἐξετάραξε τοὺς προσιόντας τῷ ναῷ τῆς Χαλκιοίκου, ὡς ἱστορεῖ Πλούταρχος ἐν ταῖς Ὁμηρικαῖς Μελέταις. (Blomfield. ad Æsch. Pers. 693.:—' Æschylus scripserat tragœdiam, cui titulus Ψυχαγωγοὶ, de qua hæc habet Phrynich. Ms. Bibl. Coisl. 469.', p. 73. Bekker., 'Ψυχαγωγός· οἱ μὲν Ἀλεξανδρεῖς τὸν τῶν παίδων ἀνδραποδιστὴν οὕτω καλοῦσιν, οἱ δ' ἀρχαῖοι τοὺς τὰς ψυχὰς τῶν τεθνηκότων γοητείαις τισὶν ἄγοντας. Τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τοῦ Αἰσχύλου τὸ δρᾶμα, Ψυχαγωγός. Sed nusquam alibi hujus fabulæ titulum in singulari elatum offendi. Lege Ψυχαγωγοί.' Imo nihil mutandum. Vide nos supra p. ccclxvii. n. 2. et 130. n. 3.) Alio loco Phrynich. (Προπαρ. Σοφ. 27. Bekker.) Ἀπαγωγή· δηλοῖ μὲν καὶ ἕτερα, λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ ἀποδιοπόμπησις, ἐπαγωγὴ δ' ἐστὶ κατάδεσμοι, καὶ τοιαῦται γοητεῖαι φαρμάκων, καὶ ἐπαοιδῶν, καὶ δαιμόνων προτροπαί. Hes. Ἐπαγωγή· τὸ ὁπωσοῦν κακῶς ἐπαγόμενον. (Lege κακὸν e Suida, Zonara, et Etym. M. ap. quos legitur, Ἐπαγωγή· ——, ἤτοι τὸ ὁπωσοῦν ἐπαγόμενον κακόν. Κακὸν ex Hes. tacite affert Jens. cujus verba supra dedimus.) Idem: * Ὠπωτῆρε· διὰ φαρμάκων εἰώθασί τινες ἐπάγειν τὴν Ἑκάτην ταῖς οἰκίαις. (Sic et Salmas. et Schneider. mox citandus. Editum est, τῇ Ἑκάτῃ πρὸς οἰκίας. Vide nos supra 554. a. ubi notavimus, verborum ordinem * Ὠπητῆρε postulare.) Eandem vim habent ἐπιπέμπειν et * ἐπιπομπή. Eurip. Phœn. 817. τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδας Καδμείοις ἐπιπέμπει. Vide T. H. ad Lucian. Deor. Dial. 3. p. 208. (Et ἐπηλυσία, de quo vocabulo v. Nostrum. H. in Cer. 227. κοῦ μιν, ἔολπα, * κακοφραδίῃσι τιθήνης, Οὔτ' ἄρ' ἐπηλυσίη δηλήσεται, οὔθ' * ὑποταμνόν· Οἶδα γὰρ ἀντίτομον μέγα φέρτερον ὑλοτόμοιο, Οἶδα δ' ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἐσθλὸν * ἐρυσμόν. Ubi v. Ruhnk.) Ἐπαγωγῇ contraria est ἀπαγωγή. Phrynich. (l. c.) De magica animarum evocatione multa collegerunt Elmenhorst. ad Arnob. 1. p. 25. Herald. ad Tertull. Apol. 105. et Jac. Gothofred. ad L. ix. Cod. Theodos. Tit. xvi. p. 132." "Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 56. ('De magica animarum evocatione multi multa, quorum in primis consulendi sunt De la Cerda ad Virg. Æn. 6. p. 840. Davis. ad Cic. Tusc. 1, 16. Reisk. h. l. Mem. Acad. Inscript. T. 2. p. 28.')" Schæf. Mss. Theophr. Char. 16. περὶ δεισιδαιμονίας: Καὶ πυκνὰ δὲ τὴν οἰκίαν καθᾶραι. "Cod. Palat. hæc addit: Καθᾶραι δεῖν, ὡς Ἑκάτης φάσκων ἐπαγωγὴν γεγονέναι. In vv. δεῖν ὡς Censor Edit. Siebenkees. in Ephem. Univers. Jen. Nr. 336. p. 357. θείῳ latere suspicabatur; sulphur enim constat veteres in purgatione adhibuisse, v. Eurip. Hel. 872. Ovid. de A. A. 1, 2, 329. Coraius vero et Schneider. δεινὸς eruerunt, quod post illos Blochius quoque recepit; sed δεινὸς salvo et sensu et sermonis ratione abesse potest: accedit quod hæc quoque verba ab aliena manu inculcata esse patet. Ἐπαγωγὴ refertur ad magicam dæmonum evocationem. Male, si quid

A video, Coraius intelligit Lunæ incursum: 'Une attaque d'Hécate, h. e. cette influence maligne, que la Lune étoit supposée exercer sur les hommes, ainsi que les terribles effets, qui en étoient la suite, et du nombre desquels étoit la maladie connue sous le nom d'épilepsie ou mal-caduc.' Bene contra Schneider.:—'Ad ἐπαγωγὴν pertinet locus Hesychii in Ὠπωτῆρε: Διὰ φαρμάκων εἰώθασί τινες ἐπάγειν τὴν Ἑκάτην ταῖς οἰκίαις. Ceterum est hoc novum superstitionis genus, cum putat homo timidus, invidi alicujus vel inimici sibi hominis veneficio in domum inductam esse Hecaten: quare omnem domum lustrat diligenter. Quæ fuerint indicia inductæ Hecates, non memini legere traditum a scriptoribus.'" Astius. Imo ei satis clara erunt indicia inductæ Hecates, qui legerit quæ nos supra 198. a—248. c. manu larga dedimus.]

[Ἐπαγωγὴ, "Ordo militaris. Arrian. Tact. p. 65. (Ὑπὲρ δὲ τῶν πορειῶν, ὅσας ποιεῖται τὰ στρατόπεδα, ἐκεῖνα χρὴ ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἡ μέν τις ἐπαγωγὴ ἐν ταῖς πορείαις, ἡ δὲ παραγωγὴ καλεῖται. Καὶ ἐπαγωγὴ μέν ἐστιν, ἐπειδὰν τάγμα τάγματι ἐπ' εὐθὺ ἕπηται, οἷον ἡγουμένης τετραρχίας αἱ λοιπαὶ τετραρχίαι ταύτῃ ἐπιτεταγμέναι πορεύονται· ἢ αὖ ξεναγίας ἡγουμένης αἱ λοιπαὶ ξεναγίαι ἕπονται ἑνί τε λόγῳ, ἐπειδὰν τοῦ προηγουμένου τάγματος τοῖς οὐραγοῖς οἱ τοῦ ἐφεξῆς τάγματος ἡγεμόνες συνάπτωσιν.)" Wakef. Mss. "Addit Ælian. 35. ἐπαγωγὴ ὀρθία, verum sicut Arrian. ita quoque habet Suid. (v. Ἐπαγωγή. Ἐκ τῶν Τακτικῶν· Ἐπαγωγὴ πάλιν ἐστὶν, ὅταν τάγμα τάγματι ὑποτάσσηται, οἷον τετραρχίας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ πᾶσαι τετραρχίαι ὑποτάσσονται, ἢ ξεναγίας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ ξεναγίαι ἐπακολουθοῦσι, καὶ καθόλου, ὅταν σύνταγμα συντάγματι ἐν πορείᾳ ἕπηται, ὥστε τοῖς προηγουμένου συντάγματος οὐραγοῖς τοὺς τοῦ ἑξῆς συντάγματος ἡγεμόνας συνάπτειν.) Auctorque Onomastici veteris militaris." Blancard.]

Ἐπαγωγὴ, Ordinum series et consecutio deinceps continuata ut in exercitu composito agmine procedente, cum ordines deinceps alii post alios procedunt.
C E quo ἐπαγωγὴ dicta est Argumentatio quæ e concessis sensim laqueos texit ad irretiendum eum qui semel se interrogandum præbuit. A Cic. et Fabio Inductio appellatur. Aristot. Top. 1. Ἐπαγωγὴ, ἡ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου ἔφοδος. Vide B. C. 375. et 376. ["Rhetor. Inductio, Heyn. Hom. 8, 419. Jambl. V. P. 8. (Ἐπαγωγῆς δὲ ἕνεκα ταῦτα ἔλεγε πρὸς τὸ περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τοὺς γονεῖς ἑαυτῶν.)" Schæf. Mss. Vide Kuster. et Kiessl. ad h. l.] "Ἐπαγωγὴ, Aristot. Rhet. 1, 2. Inductio oratoria, differens a syllogismo, vel enthymemate, estque modus probandi faciendæque fidei. Unde pendet an τὸ ἐπαγωγικὸν πλάσμα, quod Dionys. Comp. 4. p. 26. Herodoto tribuit, esse compositionem eam, quæ fit rerum ordine narrando, et fere inductione quadam rerum gestarum: quare etiam jungitur τὸ ἱστορικὸν, adeoque eo efficitur simul oratio probabilis, fide digna, tenensque lectorem suaviter, ***Das unterhaltende, einladende im Vortrage eines Schriftstellers.*** Aristot. etiam cum παραδείγματι componit. Nempe quod in ἀνα-
D λυτικοῖς dicitur ἐπαγωγὴ, id in rhetoricis παράδειγμα. Cf. Suid. in h. v. qui compilavit Diog. L. Plat. 53. 54. ubi hæc sunt, quæ huc pertinent: Τὸ παράδειγμά ἐστι ῥητορικὴ ἐπαγωγή. Ἐπαγωγή ἐστι, ἡ διὰ τῶν καθέκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου πρόοδος, vel, ὁ λόγος ὁ διὰ τῶν καθέκαστα τὸ καθόλου δεικνὺς καὶ πιστούμενος, Oratio, quæ per singularia universale demonstrat et confirmat. Theophyl. Coryd. Ἐκθεσ. Ῥητορ. in Fabric. Bibl. 13, 662. Ἐπαγωγὴ λόγος ἐστὶν ἀπὸ τῶν καθέκαστα καὶ γνωρίμων τι τῶν καθόλου ἄγνωστον συνάγων· ὅθεν καὶ ἐπαγωγὴ εἴρηται ἐπὶ πολλοῖς τοῖς κατὰ μέρος ἀπηριθμημένοις καὶ ὁμολογουμένοις ὁλικόν τι ἐπάγουσα. Ap. Cicer. de Invent. 1, 31. Inductio, quam vocat, latius patet, et inprimis Socraticam demonstrandi methodum complectitur. Idem Top. 10.: 'Hæc e pluribus perveniens quo vult, appellatur Inductio, quæ Græce ἐπαγωγὴ nominatur, qua plurimum est usus in sermonibus Socrates.' Secundum Rufinian. 26. (p. 215.):—'Fit hæc e rerum similium collatione, vel argumentorum, salva tamen similitudine. Rerum, ut Virg. (Æn. 2, 379.) Improvisum aspris veluti qui

sentibus anguem Pressit humi nitens. Et Cicero pro Roscio (45,) comparat occupationes Jovis Optimi Maximi Syllæ rebus gestis propius. Argumentorum autem, ut Lucilius, Nam si tu fluctus, undasque e gurgite salso Tollere decreris, venti prius Hæmatium, Ventum, inquam, tollam t. c. q. i. l.' 'R. Steph. ventum prius Hæmatium tu, Ventum, inquam, tollas. Et sic Dousa l. c. Neuter tetigit gravissimum ulcus, cui hac ratione medemur, ventum prius Emathium tu, Ventum, inquam, tollas. Emathium ventum vocat Thracium, latius sumto Emathiæ nomine. Pari errore in Cornelii Severi carmine ap. Senecam Suasor. 7. p. 49. vett. Edd. Hæmatio habent pro Emathio. Quid in literis l. c. q. i. l. lateat, aliis divinandum relinquo. Pithœus pro illis posuit *etc.* et sic omnes quærendi molestia liberavit.' D. R. Vir doctus edidit *t. c. q. i. l.*: non, ut in nota habet, *l. c. q. i. l.* Quintil. 5, 10. p. 226.: 'Est argumentorum locus e similibus: Si continentia virtus, utique et abstinentia; Si fidem debet tutor, et procurator. Hoc est ex eo genere, quod ἐπαγωγὴν Græci vocant, Cicero Inductionem.' Fortunat. Rhet. p. 67. Pith.: 'Ἐπαγωγὴ est oratio, quæ de rebus non dubiis capit assensionem ejus, cum quo instituta est.'" Ernest. Lex. Rhet. Eust. p. 1302. Τὰ πιστούμενος * ἐπαγωγικῶς διὰ δρυτόμου, καὶ κυβερνήτου, καὶ ἡνιόχου τὸ πάντα βουλῇ καὶ τέχνῃ κατορθοῦσθαι, πρῶτος γάρ φασιν Ὅμηρος τῇ κατὰ φιλοσόφους ἐπαγωγῇ ἐνταῦθα χρᾶται, ἤγουν τῇ τοῦ καθόλου πιστώσει ἐκ μερικῶν, φησίν· Μῆτί τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἠὲ βίηφι, Μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ Νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι. Μήτι δ' ἡνίοχος περιγίνεται ἡνιόχοιο· καὶ ὡς μέν ἐστι κυβερνήτου σοφία καὶ βουλευτικὴ μηχανή, πᾶς οἶδεν· ἔστι δὲ τέχνη καὶ δρυτόμου, τὸ κατὰ φύσιν τὰς τῶν ξύλων φασὶν ἁρμονίας κόπτειν, καὶ μήδε πρὸς ἀντίπνοιαν ἀνέμου, ἀλλὰ πρὸς πνεῦμα, ὡς ἂν ὠθούμενα τῷ πνεύματι, κατακλᾶται τάχιον· σοφίας δὲ εὕρημα καὶ οἱ ... βουλὰς δὲ * ἡνιοχικὰς ὁ γέρων ἐνταῦθα κατωτέρω παραδώσει τῷ υἱῷ. Aristot. Eth. 1, 7. Τῶν ἀρχῶν δὲ αἱ μὲν ἐπαγωγῇ θεωροῦνται, αἱ δὲ αἰσθήσει, αἱ δὲ ἐθισμῷ τινὶ, καὶ ἄλλαι δὲ ἄλλως. "Ἐπαγωγῇ cognoscimus principia mathematica, ut hoc, Quæ ad idem sunt æqualia, inter se sunt æqualia: αἰσθήσει pleraque principia naturalia, ut, Ignem esse calidum, Aquam frigidam: ἐθισμῷ principia morum; non enim fieri potest, ut aliquis eam, quæ de virtutibus agit, recte intelligat doctrinam, qui non prius honestis assueverit actionibus." Wilkinson. Idem Aristot. ib. 6, 3. Ἐκ προγινωσκομένων δὲ πᾶσα διδασκαλία· ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς Ἀναλυτικοῖς (Analyt. Poster. 1, 1.) ἐλέγομεν· ἡ μὲν γὰρ δι' ἐπαγωγῆς, ἡ δὲ συλλογισμῷ· ἡ μὲν δὴ ἐπαγωγὴ ἀρχή ἐστι καὶ τοῦ καθόλου· ὁ δὲ συλλογισμὸς ἐκ τῶν καθόλου· εἰσὶν ἄρα ἀρχαὶ, ἐξ ὧν ὁ συλλογισμὸς, ὧν οὐκ ἔστι συλλογισμός· ἐπαγωγὴ ἄρα. "Ἀρχή ἐστι τῷ καθ'. Argyr. alii legunt ἀρχῆς ἐστί. Nobiscum Andr. qui sic παραφράζει hanc periochen: Ἡ μὲν οὖν ἐπαγωγὴ καθάπερ ἀρχή ἐστι καὶ τῶν ἀναποδεικτῶν ἀρχῶν, αἳ καθόλου μέν εἰσι, γινώσκονται δὲ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα, Est ergo Inductio tanquam eorum principiorum, quæ non demonstrantur, principium, et quæ universalia quidem sunt, a singularibus cognoscuntur tamen." Wilkinson. Zonar. atque ex eo Phavor.: Ἐπαγωγή· ἡ (ἡ in Zonara male deest) ἀπὸ τῶν μερικῶν ἐπὶ τὰ καθόλου ἔφοδος, ἢ λόγος διά τινων ἀληθῶν τὸ ὅμοιον αὐτῷ (αὐτοῖς, Phavor.) ἀληθὲς οἰκείως ἐπιφέρων. Lege αὐτῷ. Suid.: Ἐπαγωγή· ἐπαγωγή ἐστι λόγος διά τινων ἀληθῶν τὸ ὅμοιον αὐτῷ ἀληθὲς οἰκείως ἐπιφέρων, quæ verba, ut et cetera omnia quæ sequuntur, e Diog. L. 3, 53. sumta sunt, ap. quem legitur ἑαυτῷ. Locum satis prolixum idem Suid. affert ex Alex. Aphrod. in Topica 1. p. 47. Habet et hunc locum: Ἐπαγωγή. Περὶ Πλάτωνός φησιν (Diog. L. 3, 47.) Ἀναγκαῖον ἡγησάμην ὑπογράψαι καὶ τήν φύσιν τῶν λόγων, καὶ τὴν τάξιν τῶν διαλόγων, καὶ τὴν ἔφοδον τῆς ἐπαγωγῆς. In Diog. L. continuo sequuntur hæc: Ὡς οἷόν τε στοιχειωδῶς καὶ ἐπὶ κεφαλαίων, πρὸς τὸ μὴ ἀμοιρεῖν αὐτοῦ τῶν δογμάτων τὴν περὶ τοῦ βίου συναγωγήν. "Intelligit eam partem sequentis tractatus, quæ Platonis continet placita, quam partem cur appellet ἐπαγωγὴν, viderint alii. (Vertitur ap. Suid. Inductionis vim: ap. Diog. autem, Persuasionis aut

A Inductionis vim.) Ego lego ἀγωγῆς, et ἔφοδον τῆς ἀγωγῆς explico, Seriem doctrinæ Platonicæ, s. Summam paucis verbis certo ordine comprehensam. Ἔφοδον appellant Græci in ratione disputandi Argumentorum seriem s. dispositionem; nam et διάταξιν pro eodem dicunt." Is. Casaub.]

[Ἐπαγωγή, "Inductio, et peculiariter, Inductio pœnarum, Malum illatum, Adversitas, Captivitas, item, Animi elatio, Fastus. Deut. 32, 36. Ἐκλελοιπότας ἐν ἐπαγωγῇ, Deficientes in captivitate. Al. Es. 14, 17. Τοὺς ἐν ἐπαγωγῇ, sc. ὄντας, οὐκ ἔλυσε, Illos, qui in captivitate erant, non dimisit. Sir. 40, 11. Ῥομφαία, ἐπαγωγαὶ, λιμὸς, Gladius, Captivitates, Fames. Theod. Prov. 27, 10. Sir. 2, 2. Ἐν καιρῷ ἐπαγωγῆς, In tempore retributionis. Vide et Sir. 5, 9. Sir. 5, 10. Οὐδὲν γὰρ ὠφελήσει ἐν ἡμέρᾳ ἐπαγωγῆς, Nihil enim utilitatis habebis in die retributionis. Suid. Ἡμέρα ἐπαγωγῆς· παρὰ τὸ ἐπάγεσθαι ἡμῖν τὰ ἄξια τῶν βεβιωμένων, Dies retributionis, sic dictus, quod nobis afferat mercedem vita ante acta dignam.

B Sir. 23, 12. Πλησθήσεται γὰρ ἐπαγωγῶν ὁ οἶκος αὐτοῦ, Implebitur enim calamitatibus domus ejus. Sir. 3, 27. Ἐπαγωγὴ ὑπερηφάνου, Elatio superbi. Sir. 10, 14. Παρεδόξασε Κύριος τὰς ἐπαγωγὰς, Dehonestavit Dominus fastum. (Cf. Ernest. infra.) Hes. Ἐπαγωγή· συμφορὰ, πειρασμὸς, ἤτοι τὸ ὁποσοῦν (imo ὁπωσοῦν) κακῶς ἐπαγόμενον, (l. κακὸν, ut supra monuimus,) Calamitas, Tentatio, vel Quodcunque malum, quod in aliquem inducitur." Biel. Thes. "Ita passim Patres, in primis M. Eremita." D. Heins. "Glossæ Mss. in Sirach. Ἐπαγωγῆς· ἀνταποδόσεως. Hes. * Ἐπαλογῆς· σπουδῆς, ἀνταποδόσεως." Albert. "L. * ἐπαλλαγῆς, cum quo Hes. ἐπειγωλῆς confudit. Nam prior interpretatio, σπουδῆς, pertinet ad ἐπειγωλῆς. (Hes. Ἐπειγωλή, καὶ ἔπειξις, ἡ σπουδή,) at posterior ad ἐπαλλογῆς. Hallucinationem hanc Hesychii jam observarat Bentl. Ep. ad Mill. (p. 36.)" Kust. "Cf. Kust. ad Suid. v. Ἠρῶα. Ἐπαλλαγὴ deest in Lexicis. Habet Herod. 1, 74. Glossæ Mss. in Sirach. Ἐπαγωγῆς· ἀνταποδόσεως. Quod voluit forte Hes."

C Albert. Hes. Ἐπαγωγάς· αἰχμαλωσίας. "Male forsan pro ἀπαγωγάς." Kust. "Es. 14, 17. ubi vulgo legitur, Τοὺς ἐν ἀπαγωγῇ οὐκ ἔλυσε, Rom. et aliæ Edd. habent τοὺς ἐν ἐπαγωγῇ. E quo et similibus locis fluxit sine dubio hæc et sequens glossa." Heins. "Vide ibi Vitringam, Hesychii glossam excitantem. Adde Jens. Lectt. Lucian. 205. Ἐπαγωγὴ redditur etiam αἰχμαλωσία ab Etym. Suida, et Cyrill. Lex. Ms. qui addit, ἤτοι τόπος συναγομένων κακῶν." Albert. Tittmanni Cyrill. Lex. Ms.: Ἐπαγωγή· συμφορὰ, αἰχμαλωσία. Zonar. Ἡμέρα ἐπαγωγῆς· τὰ ἄξια τῶν βεβιωμένων. "Supple e Suida (l. c.), παρὰ τὸ ἐπάγεσθαι ἡμῖν τὰ ἄξια τ. β. Sæpius ap. Sirachidem." Tittmann. Suid.: Ἐπαγωγή· πειρασμὸς, ἢ ζημία, αἰχμαλωσία, ἤτοι τὸ ὁπωσοῦν ἐπαγόμενον κακόν. Βουλόμενος γὰρ ὁ Ὠριγένης μηδὲν ἐᾶσαι ἀνερμήνευτον, εἰς ἐπαγωγὴν ἑαυτὸν περιέβαλεν ἁμαρτίας, Se ipse in peccati tentationem conjecit. Etym. M.: Ἐπαγωγή· πειρασμὸς, ἢ ζημία, ἢ αἰχμαλωσία, ἤτοι τὸ ὁπωσοῦν ἐπαγόμενον κακόν. Etym. Gud.: Ἐπάγωγη· ζημία,

D ὀργὴ, ἀνταπόδοσις, συμφορὰ, ἐκμαλωσία, παρὰ τὸ ἐπάγεσθαι ἡμῖν τὰ ἄξια τῶν βεβιωμένων. Lege ἐπαγωγὴ —αἰχμαλωσία. Zonar.: Ἐπαγωγή· συμφορὰ, πειρασμὸς, ζημία, ἢ αἰχμαλωσία, ἤτοι τὸ ὁπωσοῦν ἐπαγόμενον κακόν. "Phavor. Ἐπαγωγή· συμφορὰ, πειρασμὸς, ἤτοι τὸ ὁποσοῦν (perperam pro ὁπωσοῦν editum est) κακῶς (l. κακὸν) ἐπαγόμενον. E Sir. 3, 28. Ἐπαγωγὴ τοῦ ὑπερηφάνου οὐκ ἔστιν ἴασις· φυτὸν γὰρ πονηρίας ἐρρίζωκεν ἐν αὐτῷ, quæ ego sic verto, Calamitates arrogantem non corrigunt; nam altius ipsi vitium inhæret. Hic sensus Gr. verbis videtur esse aptior illo, quem expressit Germanice Lindius, *Das Uebel des Uebermüthigen ist unheilbar, der Keim der Bosheit hat schon in ihm gewurzelt.* Est etiam glossa Ms. in Sir. Ἐπαγωγῆς· ἀνταποδόσεως, e Sir. 5, 8. ubi ἡμέρα ἐπαγωγῆς eadem est, quæ v. 7. ἡμέρα ἐκδικήσεως, nempe Calamitates, Res adversæ, quas Hebræi pœnis divinis annumerabant. Ergo sic et glossema ἀνταπόδοσις intelligendum, ut in Ps. 93, 2. Ἀπόδος ἀνταπόδοσιν τοῖς ὑπερηφάνοις, et Es. 63, 4. ubi est נקם, Vindicta; et Theodoret. ad h. l. Καιρός

A ἔστι καὶ τούτους δοῦναι ὧν ἐπλημμέλησαν δίκας, et ad 67, 2. explicat τῆς κρίσεως τὴν ἡμέραν." Ernest. Gloss. SS. Suidæ et Phavorini p. 46. Cf. Biel. supra, aliter Sirachidis 3, 28. verba explicantem. "Ἐπαγωγὴ, 'Abductio in carcerem, 5, 27. Sed leg. ἀπαγωγὴ, et præcedit ἀπαγαγεῖν.' Ernest. Sic nos correximus: vide 5, 27, 5. n." Lex. Polyb.]

[Ἐπαγωγή. Hes. Ἐπαγώνη αἰφνίδιος. Κασάνδρᾳ. "L. ἐπαγωνίας." Is. Voss. "Κασάνδρᾳ, i. e. In Cassandra." Salmas. "Ἐν Κασσάνδρᾳ, Lycophro sc. ut videtur." Pric. in Ind. Auct. "Sed non extat ibi; nec intelligo quid velit Hes. Suspicatus sum leg. forte, Ἐπαγωγὴ αἰφνίδιος, quod exemplum sit adjiciendum superiori v. Ἐπαγωγὴ, quomodo 1 Thess. 5, 3. αἰφνίδιος ὄλεθρος: cf. Prov. 1, 27. Tum Κασάνδρᾳ ad aliud referendum, quod exeidisse videtur. Cogita, lector. Phavor. distinguit post ἐπαγώνη. Reiskius legit, Ἐπαγωγή· αἰφνίδιος καταφορά." Albert. Hesychii Codex habet: Ἐπάγων,·. . φνήδιος κασάνδρα. "Duas literas expunxit: prima scriptura, si bene video, fuit, Ἐπάγων· ηἀφνήδιος κ." Schow. B "Lego, Ἐπαγωγὴ αἰφνίδιος, * κακανδρεία." Toup. Emendd. 4, 356.]

[Ἐπαγωγή. Plut. Consol. ad Apollon. 6, 405. Καὶ μήποτε τοῦδε εἰκὼν ᾖ ὁ περὶ ἡμᾶς ἀὴρ, ἓν παρ' ἓν ἡμέραν καὶ νύκτα ποιῶν, ἐπαγωγὰς ζωῆς τε καὶ θανάτου, καὶ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως. Quod vertitur: Ac mihi imaginem ejus rei præbere videtur aër, quo circumdamur, alternis vicibus diem ac noctem præstans, inducensque vitam et mortem, somnum et vigiliam.]

[Ἐπαγωγὴ, Accessus, Adventus, Appropinquatio. Artemidor. 1, 2. Ὅσα δὲ τῶν γιγνομένων οὐδ' ἡντιναοῦν ἐπιδέχεται διωρίαν, μηδὲν ὑπερθεμένου τοῦ ὅστις ἐστὶν ὁ διοικῶν ἡμᾶς εἰς τὴν ἐπαγωγὴν αὐτῶν, (ἡ ψυχὴ) οὐδὲν ὄφελος ἡγουμένη τῆς προῤῥήσεως ἡμῖν, κ. τ. λ. "Quisquis ille tandem est, qui nos percipiendo futurorum adventui idoneos facit." Reisk. Idem Artemid. 1, 44. Δεινὸν δὲ πᾶσι τὸ ὑπό τινος κατανοεῖσθαι τὰ σπλάγχνα· πραγμάτων γὰρ πονηρῶν καὶ δικῶν ἐπαγωγὴν σημαίνει, καὶ τὰ κρυπτὰ ἐλέγχει. "Ἐπαγωγὴν, Accessum, Adventum, Appropinquationem," C Reisk. pro vulg. ἐπαγωγὸν, probante Reiffio.]

[Ἐπαγωγὴ, "Diod. S. 1, 201. (de tauro carnivoro, sensu peculiari, Τὴν δὲ τῆς τριχὸς ἐπαγωγὴν ἔχει τοῖς ἄλλοις ζώοις ἐναντίαν.)" Schæf. Mss. Vertitur, Pili, contra quam ceteris bestiis, illi exstant. "Pilum, contra ac cetera animalia, in caput versum habet, s., ut Plin. (8, 21.), Pilo in contrarium verso, rectius verteris." Wessel. Sed talis usus exempla desiderantur.]

[Ἐπαγωγὴ et ἀπαγωγὴ, conf. ad Max. Tyr. 9, 3.: Ἔπειτα εἰς τὸ δικαστήριον παρελθὼν, * ἀντεῤῥητόρευε τοῖς λέγουσι, καὶ λόγους διεξῄει μακροὺς, ἀπολογίαν εὖ μάλα εἰς ἐπαγωγὴν δικαστῶν συγκειμένην, ἐξευμενιζόμενος μὲν τὸ δικαστήριον τοῖς προοιμίοις, πείθων δὲ τοῖς διηγήμασιν, ἀποδεικνὺς δὲ τεκμηρίοις, καὶ πίστεσι, καὶ εἰκάσμασιν, ἀναβιβαζόμενος δὲ καὶ μάρτυρας τῶν πλουσίων τινὰς καὶ ἀξιοχρέων ἐν Ἀθηναίοις δικασταῖς, κἀν τοῖς ἐπιλόγοις ἱκετεύων, καὶ ἀντιβολῶν, καὶ δεύμενος, καί που καὶ δάκρυα ἐν καιρῷ ἀφιείς. "Ita edidit cl. Vir e Cod. Harl. pro ἀπαγωγήν. Nescio quo sensu sumserit vocem ἐπαγωγὴν, sed recte habere ἀπαγωγὴν D minime dubito. Mentem auctoris non male exprimit Heinsii versio, A calumniis animos judicum averteret." Markl. Sic ἀπάγω dicitur de eo, qui judices vel auditores a causa præsente ad aliena seducit. Vide Reisk. Ind. Gr. Demosth. et notata in Ἀπάγω. Ἐπαγωγὴ et παραγωγὴ, conf. ad Arrian. Tact. 66.: Ὅπως δ' ἂν ἡ πορεία γίγνεται, εἴτε κατ' ἐπιγωγὴν, εἴτ' ἐν παραγωγῇ, ἤτοι ἐν * μονοπλεύρῳ τῷ τάγματι ἡ στρατιὰ βαδιεῖται, ἢ ἐν * διπλεύρῳ, ἢ ἐν * τριπλεύρῳ, ἢ ἐν τετραπλεύρῳ. "Εἴτ' ἐν ἐπαγωγῇ: atqui de ἐπαγωγῇ *præcessit. Quare nihil dubito, quin* παραγωγῇ *substitui oporteat. Vide Ælian. 35.*" Blancard. "Παραγωγὴ, *Inductio*, Top. 10. Genus argumentationis Socraticum, de quo vide de Inv. 1, 31. ubi egregium inductionis exemplum Æschinis Socratici profertur. Sed Turnebus et Lambinus corr. ἐπαγωγὴ, quod nos recepimus in textum." Ernest. Ind. Gr. Cicer.]

Ἐπαγωγὸς, ὁ, ἡ, ut ἐπαγωγὸς ἡδονῆς, Inducens voluptatem, vel Inductivus voluptatis, i. e. Vim habens inducendi voluptatem. Item Inductivus, i. e.

A Persuadendi vim habens, Persuasorius. A Bud. exp. etiam Blandus, Pellax, Illecebrosus. A nonnullis additur et Invitabilis, e Gellio. Hac voce frequenter utitur Thuc. ut 5, (85.) p. 192. Ὅπως δὴ μὴ ξυνεχεῖ ῥήσει οἱ πολλοὶ ἐπαγωγὰ καὶ ἀνέλεγκτα ἐσάπαξ ἀκούσαντες ἡμῶν, ἀπατηθῶσι. Et 6, (8.) p. 200. Καὶ ἀκούσαντες τῶν τε Ἐγεσταίων καὶ τῶν σφετέρων πρέσβεων τά τε ἄλλα ἐπαγωγὰ, καὶ οὐκ ἀληθῆ. Et 4, (88.) p. 150. Διά τε τὸ ἐπαγωγὰ εἰπεῖν τὸν Βρασίδαν. Alibi ἐφολκὰ dicit, [4, 108. Καὶ τοῦ Βρασίδου ἐφολκὰ καὶ οὐ τὰ ὄντα λέγοντος, Schol. ἐπαγωγὰ,] quod convenit cum Eustathii expositione, dicentis (p. 1765.) ἐπαγωγὸν esse * ἐφελκτικὸν καὶ ἡδύ. Citatur e Plut. Poplicola genitivo junctum hac in significatione, ἐπαγωγὰ δήμου γράμματα, Ad demulcendos multitudinis animos accommodatæ literæ. [Locus est c. 2. Πρέσβεις γὰρ ἧκον ἀπὸ Ταρκυνίου γράμματα κομίζοντες ἐπαγωγὰ τοῦ δήμου. "Ἐπαγωγὰ πολλὰ καὶ φιλάνθρωπα διαλέγεσθαι πρός τινα, 2, 757. et ita etiam 4, 399. ubi accus. cum πρὸς non additur. Ἀνέγνω ἐπιB στολὴν, ἔχουσαν ἐπαγωγοὺς ὄχλου προκλήσεις, 3, 830. Λόγος ἐπαγωγὸς οἴκτου, 4, 612. Διελέχθη Βροῦτος ἐπαγωγὰ τοῦ δήμου." Reisk. Ind. Gr. in Plut. Vitas Parallelas. "Ἐπαγωγὸς, Alliciens. Τὰ ἐν τῷ καλῷ καὶ ὠφελίμῳ τὸ ἐπαγωγὸν ὑφ' ἡδονῆς καὶ γλυκὺ μόριον ἔχοντα, 6, 505. Μορφῆς ἐπαγωγὸν εἶδος, 9, 82." Idem Ind. Gr. in Plut. Mor. Demosth. 1368., Καὶ ἄλλους ἐπαγωγοὺς λόγους, οὓς ἄν τις δεόμενος ἐκ πονηρῶν πραγμάτων εἶπεν ἄν. "Phrynich. 140. Holwell. Select. Dionys. 329. Jacobs. Anth. 7, 247. 11, 387. T. H. ad Aristoph. Plut. p. 58. (in Ἐπάγω citatus.) Dionys. H. 2, 1049. 1058. Abresch. Lect. Aristæn. 6. ('Καὶ μειδιᾷ πάνυ ἐπαγωγόν. Illud μειδιᾷν ἐπαγωγὸν est quoque Luc. Dial. Mer. 6. Ἀλλὰ μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγὸν, et Deor. Dial. 20, 11. Καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν.') Jacobs. Exerc. 1, 145. Bergl. ad Alciphr. 254. (ex Heliodoro 2. p. 109. afferens, Αἰγύπτιον γὰρ ἄκουσμα καὶ διήγημα πᾶν, Ἑλληνικῆς ἀκοῆς ἐπαγωγότατον, Omnis enim Ægyptia narratio Græcorum aures maxime allicit.) Ad Pha- C lar. 207. Wytteub. Ep. Cr. 49." Schæf. Mss. "Plato 2, 44. c. Voluptates putant τὸ ἐπαγωγὸν γοήτευμα, ἀλλ' οὐχ ἡδονὴν εἶναι. Athen. 1. p. 28. f. (ex Antiphane,) Ἔστιν ὄψον χρηστὸν, ἐπαγωγὸν πάνυ, (ubi ἐπαγωγὸν 'speciatim dicitur Quod vim habet pelliciendi et incitandi ad Venerem, ut ex eo, quod subjicitur, apparet,' Lennep. l. c.) 10. p. 446. c. (ex Eodem,) Καὶ γὰρ ἐπαγωγὸν, ὦ θεοὶ, τὸ σχῆμά πως Τῆς κύλικός ἐστιν, ἄξιόν τε τοῦ κλέους Τοῦ τῆς ἑορτῆς: et 11. p. 494. d. (ubi eadem verba afferuntur.) Emend. Thuc. 382, 96. 4 Macc. 8, 14. Ἀκούσαντες ἐπαγωγά. Herod. 181. M. Anton. 3, 2. Χρὴ καὶ τὰ τοιαῦτα παραφυλάσσειν, ὅτι καὶ τὰ ἐπιγινόμενα τοῖς φύσει γινομένοις ἔχει τι εὔχαρι καὶ ἐπαγωγὸν, οἷον ἄρτου ὀπτωμένου παραῤῥήγνυνταί τινα μέρη." Valck. ad Scap. marg. "Epiphan. Hær. 24, 2. (p. 69. Ἀφραινόντων δ' ἂν εἴη τοῦτο ἐπαγωγὸν τὸ πιστεύειν τῇ μανιώδει αὐτοῦ φλυαρίᾳ, συνετοῖς δὲ * εὐθυέλεγκτος καὶ ληρώδης ὁ τούτου λόγος καὶ ἡ γνώμη, πῶς εἰς ὑπερβάλλουσαν καὶ ἄπειρον κακοτροπίαν ἐξετύπισε τὴν ἑαυτοῦ γνώμην.)" D Routh. ad Hederici marg. Geopon. 12, 17, 3. Ἡ κράμβη ἐστὶ γυναιξὶν ἐμμήνων ἐπαγωγὸς, Deducit brassica mulieribus menses. "Ἐπαγωγὸς, Vim movendi et suadendi habens, Utilis. Memor. 2, 5, 5. Σκοπῶ μὴ τὸν πονηρὸν φίλον ἐπαγωγὸν ᾖ ἀποδίδοσθαι: cum πρὸς, Œcon. 13, 9. Τοῖς δούλοις ἡ θηριώδης παιδεία πάνυ ἐστὶν ἐπαγωγὸς πρὸς τὸ πείθεσθαι διδάσκειν, Multum confert." Lex. Xenoph. Dionys. H. de Comp. Verb. 16. p. 204. Ὅταν μὲν ὥραν ὄψεως εὐμόρφου καὶ κάλλος ἡδονῆς ἐπαγωγὸν ἐπιδείξασθαι βούληται. "Ἐπαγωγὸς h. l. est δεινὸς ἐπάγειν, s. simpliciter ἐπάγων, Afferens, quæ significatio non protrita. Sic Æschyl. ap. Strab. 4. p. 192. Μανίας ἐπαγωγὸν ὁμοκλάν. Thom. M. (vide infra.) Vulgari significatione Rhetor de Isocr. 541. R. Καίτοιγε ἀνθηρός ἐστιν, εἰ καί τις ἄλλος, καὶ ἐπαγωγὸς ἡδονῇ τῶν ἀκροωμένων Ἰσοκράτης, quomodo Heliodor. (l. c.)" Schæf. Cf. Lucian. Imag. 14. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγωγότατοι ἐγένοντο τῶν ἀκροατῶν. Glossæ: Ἐπαγωγός· Blandicus, Pellax, Ilix. J. Poll. 2, 63. Λέγοιντο δ' ἂν ὀφθαλμοὶ—ἡδεῖς, ἐπαγωγοὶ, ἐπέραστοι, (Lucian.

Bis Accus. 20. Τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως * ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὄψεως, ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα τὸν Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασε :) 4, 72. de tibicinibus, Γλυκὺ δὲ πνεῦμα, γοερὸν, λιγυρὸν, ἐπαγωγὸν, γοῶδες, θρηνῶδες, (ubi vertitur Illecebrosus :) 3, 71. de amato, Καλὸς, ὑπέρκαλος, πάγκαλος, ἐπέραστος, ὡραῖος, ἐπαγωγὸς, προσαγωγός : 1, 248. Οἶνος γλυκὺς, ἡδὺς, ἐπαγωγὸς, πότιμος, ἀνθοσμίας : 6, 15. Καὶ ὁ μὲν οἶνος, —ἡδὺς, ἐπαγωγὸς, γλυκύς : 4, 20. Ἐπὶ δὲ τοῦ ῥήτορος εἴποις ἂν—ἡδὺς, γλυκὺς, ἐπαγωγός : 2, 117. Εἴποις δ' ἂν φωνὴν—ἡδεῖαν, ἐπαγωγόν : 4, 31. Ἐρεῖς δ' ἂν—δημοτελεῖς λόγους παρασχέσθαι, ἐπαγωγοὺς, ἡδεῖς, γλυκεῖς. Hesych. Ἐπαγώγιον· ἀνηρτισμένον. "L. Ἐπαγωγόν." Is. Voss. Zonar.: Ἐπαγωγά· ἀπατηλά. Suid.: Ἐπαγωγά· ἀπατηλὰ, πιθανὰ, ἐφολκά. Διεκελεύετο ἐπαγωγοῖς λόγοις αὐτοὺς παύειν ὧν δρᾷν διανοοῦνται. Tittmanni Cyrill. Lex. Ms.: Ἐπαγωγά· ἀπατηλά. "Phrynich. Ecl. 140. Thom. M. 11. (vide Ἀγωγός.)" Schæf. Mss. et 331. Ἐπαγωγός· οὐ μόνον ὁ ἕλκων εἰς εὔνοιαν, ὅπερ καὶ ἀγωγὸς λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὁ κομιστής. Ἐν δὲ τοῖς θηλυκοῖς, ("non solis, sed et aliis generibus, uti Lexica satis docent," Oudend.) ἐπὶ μὲν τοῦ ἕλκειν εἰς εὔνοιαν, ἀγωγὸς καὶ ἐπαγωγὸς, ἐπὶ δὲ τῆς κομιδῆς καὶ φορᾶς, ἀγωγὴ καὶ ἀπαγωγὴ, καὶ ἐπαγωγή. Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ (imo ἑβδόμῃ c. 24. ut notant Interprr.) Οὐδ' οἱ ἔσπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν τοῖς ἐπαγωγοῖς τῶν ἐπιτηδείων· ἤγουν τοῖς κομίζουσι τὰ ἐπιτήδεια. Pro vet. lect. διέπλοι Witter. Heins. Torren. corrigunt διέκπλοι. "Atque ita citavit Kuhn. ad Ælian. V. H. 7, 8. Wasse διέσπλοι. Sed ἔσπλοι, ut vulgo in Thuc. 459 hic habet Leid. pr. An illud δι natum ex ἔτι, quod ibidem additur? Dein τῆς ἐπαγωγῆς ap. Thuc., cujus exemplum protulit forsan Thom. ut probet (probaret), ἐπαγωγὴν dici ἐπὶ τῆς κομιδῆς καὶ φορᾶς: sed crediderunt alii, eum citasse, ut doceret ἐπαγωγὸν quoque vocari τὸν κομιστήν: quare explicationis gratia adjectum a sciolis, ἤγουν τοῖς, Leid. pr. τοῦ, κομίζουσι τὰ ἐπιτήδεια. Verum tum hoc exemplum post κομιστὴς poni debuisset. Quo sensu an usquam occurrat, dubito. Turbata hic opinor multa, nec tamen sine Thomæ errore." Oudend. "Hæc multiplici vitio laborant," inquit Duker. ad Thuc. l. c. "Uterque Ms. τῆς ἐπαγωγῆς" Bernard. "L. Leid. pr. τῆς ἐπαγωγῆς, uti reponendum in contextu." Idem in Addendis. Sed tum e contextu ejiciendum erit, ἤγουν τοῖς κομίζουσι τὰ ἐπιτήδεια.]

[* Ἐπαγωγῶς, Suasibiliter. J. Poll. 4, 24. de rhetore, Πιθανῶς, ἡδέως, * γλυκέως, ἐπαγωγῶς, * εὐθυρρημόνως.]

[* Εὐεπάγωγος, ὁ, ἡ. Polyb. 31, 13, 5. Βραχέα περὶ τούτων κοινολογησάμενος, καὶ φήσας, εὐεπάγωγος εἶναι πρὸς τὸ κριθὲν, Ille paucis rem omnem exponere, ac dicere, in eorum judicio facile se acquieturum. "Εὐεπαγωγὸς vulgo edebatur; rectius vero, retracto accentu, εὐεπάγωγος scribetur, ut fecit Ernest. Lex. Polyb." Schweigh. Εὐεπάγωγος habet Schneider. Lex.]

Ἐπαγωγεὺς, unde in plur. Ἐπαγωγεῖς, ap. J. Poll. dicti certas quasdam lites ἐμμήνους ἐπάγοντες: [8, 101. Ἐπαγωγεῖς, οἱ τὰς ἐμμήνους δίκας ἐπάγοντες, ἦσαν δὲ προικὸς ἐρανικαὶ, ἐμπορικαί. "C. A. ἐκμήνους—ἦσαν δὲ προικὸς—ἐμπορικαὶ ἐνανικαὶ, leg. καὶ ναυτικαὶ, Agebant autem de dote, de ære collatitio, de mercatorum, et nauticorum causis: vide s. 63. (Ἐμπορικαὶ δὲ, sc. δίκαι, καὶ ἔμμηνοι, αἱ τῶν ἐμπόρων, ἢ τῶν περὶ ἐμπορίου.)" Kuhn. Vide Sigon. de Rep. Athen. 3, 1. 4, 3. Salmas. de Modo Usur. 691. "Ms. προικὸς, ἐρανικαὶ, ἐμπ. Et certe ita distinguendum est, licet tam Sigonius illam voculam omittat, quam Interpres noster, qui Fere etiam interpretatur, ne nos non satis ludat., Actum scilicet et ap. Ἐπαγωγέας etiam de dote fuerit." Jungerm.]

Ἐπαγώγιον, ου, τὸ, Præputium, pro quo male in VV. LL. Præcipitium. Dioscor. 3, 25. Καὶ ἐπαγώγια παίδων ῥηχθέντα παρακολλᾷ. Ubi Marcellus annotat ἐπαγώγια Præputia significare, ita dicta quod ducantur et reducantur. Idem Diosc. 4, 247(=157.) Χρησιμεύει πρὸς τὰ ἐπαγώγια ἐπὶ τῶν μὴ ἐκ περιτομῆς

A λειποδέρμων, Ruellio interprete, Valet ad integendam colis glandem iis qui natura, non circumcisione curti sunt. Marcellus autem interpr. sic, In apellis, sed non circumcisione, præputiis utilis est. [Saracen. vertit, Valet et ad integendam colis glandem, si modo alia e causa quam circumcisione nudata fuerit.] Ego ἐπαγώγιον dictum crediderim ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι, quod sit idem cum ἐπισπᾶσθαι, quo utitur Paulus hac ipsa de re, cum dicit, Περιτετμημένος τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω, 1. Cor. 7, 18. [Vide Ἐπισπάω.]

[* Ἐπαγωγικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐπαγωγὸς, Vim pellacem, magnumque lenocinium habens. Dionys. H. de Comp. Verb. 4. p. 56=26. Μετατίθημαι τῆς λέξεως ταύτης τὴν ἁρμονίαν, καὶ γενήσεταί μοι οὐκέτι ἐπαγωγικὸν τὸ πλάσμα, οὐδὲ ἱστορικὸν, ἀλλ' ὀρθὸν μᾶλλον καὶ ἐναγώνιον. "Ἐπάγεσθαι ἀκοὰς, Delinire aures. Dionys. H. Compos. 3. Unde ἐπαγωγικὸν πλάσμα est Ratio dicendi, s. Compositio ad animos tenendos accommodata, 4. p. 26." Ernest. Lex. Rhet. "Ἐπαγωγὴ, Aristot. Rhet. 1, 2. Inductio oratoria,
B differens a syllogismo vel enthymemate, estque modus probandi faciendæque fidei. Unde putem τὸ ἐπαγωγικὸν πλάσμα, quod Dionys. Comp. 4. p. 26. Herodoto tribuit, esse compositionem eam, quæ fit rerum ordine narrando, et fere inductione quadam rerum gestarum: quare etiam jungitur τὸ ἱστορικὸν, adeoque eo efficitur simul oratio probabilis, fide digna, tenensque lectorem suaviter, *Das unterhaltende, einladende im Vortrage eines Schriftstellers.*" Idem ibid. "Cum quo (Dionysii) loco comparandus ille T. 6. p. 1006. Μετὰ τοῦτο τῆς συστροφῆς· ὑπτία γάρ ἐστι, καὶ ἐπαγωγικὴ, καὶ περιῤῥέουσα τοῖς νοήμασιν, ὥσπερ εἰσὶν αἱ τῶν ἱστορικῶν· ἡ δ' ἐναγώνιος, στρογγύλη τ' εἶναι βούλεται, καὶ συγκεκροτημένη, καὶ μηδὲν ἔχουσα κολπῶδες. ('Pro ἐπαγ. supra legitur ὑπαγ. p. 964. perperam hic in exemplari scriptum ἐπαγικὴ, omissa tertia syllaba.' Sylb.) Ubi Reisk. ἐπαγωγικὴ perperam interpretatur:—('Bene si habet, significabit Attractiva rerum a proposito alienarum, vel Secum ferens, veluti grandes quasdam sarcinas,
C res alienas, ἐπαγομένη πολλὰ συρφετώδη, γέμουσα πολλῶν τηνάλλως ἐπαγομένων καὶ παρελκόντων.' In Versione est: Humi enim pœne repit et serpit, ac sententiis circumfluit. Sic vertit Ernest. Lex. Rhet. v. Ὕπτιος: 'Ὑπτία λέξις, καὶ ἐπαγωγικὴ, καὶ περιῤῥέουσα τοῖς νοήμασι, Dictio velut humi extensa, sententiisque circumfluens, *Gedehnter, weitschweifiger Vortrag.*') Jam videamus quæ sequuntur p. 964. Διώκει δ' ἐκ παντὸς τρόπου τὴν περίοδον, οὐδὲ ταύτην στρογγύλην καὶ πυκνὴν, ἀλλ' * ὑπαγωγικήν τινα καὶ πλατεῖαν, καὶ πολλοὺς ἀγκῶνας, ὥσπερ οἱ μὴ κατ' εὐθείας ῥέοντες ποταμοὶ ποιοῦσιν, ἐγκαλλωπιζομένην. Ὑπαγωγικὴν Reiskio genuinum videtur, interpretanti, 'Seductivam, h. e. Sinuosam, In recessus excurrentem, vel Lectores seducentem,' (consulique jubenti Sylburgii notam, quam supra dedimus :) Schneidero (in Lex.) adeo placet, ut etiam p. 1006. ὑπαγωγικὴ scr. censeat. Mihi cum ὑπαγωγικὴ nihil aliud esse possit, quam δεινὸς ὑπάγειν τὴν γαστέρα, corrigendum videtur ἐπαγωγικήν. Tum scribe ἐγκολπιζομένην. Cf.
D Sylburg. (cujus hæc sunt verba :—' In exempl. est ἐγκαλοπεζομένην, mendose. Si quis ἐγκολπιζομένην malit, fruatur suo judicio. Infra sane κεκολπωμένη λέξις est p. 174.') Alciphr. Ep. 1, 18. Ἐν τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων, οὓς ἐγκολπίζεται τῇ σαγήνῃ." Schæf. ad Dionys. l. c. p. 34. Plurima nobis hic sunt notanda. Primum utramque lect., et ἐγκαλλωπιζομένην et ἐγκολπιζομένην, rejiciendam omnino censemus: illam quidem, quia τῷ ἐγκαλλωπίζομαι ap. Græcos nullus alius inest sensus, quam Mihi placeo, Glorior, Ostento me, ('Themist. Or. 28. in. Ἀλλ' οἱ μὲν κυδροῦνται ἐπὶ ταύτῃ τῇ παιδείᾳ, καὶ ἐγκαλλωπίζονται, καὶ ἐναβρύνονται.' Schæf. Mss. 'Cass. Dio 91. Φύσει τε γὰρ πάντες ἄνθρωποι καὶ ἐγκαλλωπίζονται ταῖς παρὰ τῶν πολιτῶν εὐεργεσίαις.' Wakef. Mss. Plut. de Sol. Anim. 10, 16. Ταῦτα μὲν οὖν ἐκείνοις νεαρὰ καὶ ἄθικτα πρὸς τὸν λόγον ἐγκαλλωπίσασθαι καταλείπωμεν, quod vertitur, Quibus suam exornent disputationem, cum rectius e constructione sententiæ verteretur, In quibus sibi placeant ad disputandum :) et quia τὸ ἐγκαλλωπίζομαι,

cui semper inest notio ornamenti, h. l. ubi orationis vitia recensentur, prorsus ineptum est, et denique quia in *ἀγκῶνας—ἐγκαλλωπιζομένην* duplex est metaphora. Quod autem ad alteram attinet lect., a Schæfero probatam, *ἀγκῶνας ἐγκολπιζομένην*, in ea quoque duplex metaphora cernitur, quæ nullo modo tolerari potest. Quid plura? Lege, non cum Reiskio *π. πολλὰς ἀγκῶνας, ὥσπερ οἱ μὴ κατ' εὐθείας ῥέοντες ποταμοὶ ποιοῦσαν, (καὶ μᾶλλον τοῦ δέοντος) ἐγκαλλωπιζομένην*, sed nobiscum, *ποιοῦσαν*, sine *ἐγκ.* quod pro glossemate habendum est. Nam *ποιοῦσιν* post *ποταμοὶ* ad auctoris sensum efficiendum bene subaudiri potest, et in locutione *πολλὰς ἀγκῶνας ποιοῦσαν* nemo erit qui Græcitatem desiderarit, vel aliquid ad sententiæ rotunditatem postularit. Quid autem est *πολλὰς ἀγκῶνας ποιοῦσαν*, nisi *ἐγκολπιζομένην*? per quod verbum Librarii, ut nos arbitramur, veteres illam dictionem explicuerint, deinde recentiores e margine in textum receperint. Huic autem sententiæ non adversatur, quod hoc modo elegantior lectio *ἐγκολπιζομένην* contra canonem communem interpretamentum esset vulgatioris phrasis, *πολλὰς ἀγκῶνας ποιοῦσαν*. Nam elegantior lectio sæpe falsa est. "Soph. El. 1171. *Θνητοῦ πέφυκας πατρὸς, Ἠλέκτρα, φρόνει.* Fingamus legi, *Οἰδίπους, φρόνει.* Interprr. certatim *πεφυκὼς* reponerent, comparantes Ant. 996. *Φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης.* Hoc tironibus argumento sit, elegantiorem quam appellant lectionem, non semper esse veriorem." Elmsl. ad Eurip. Med. 156. Iterumque idem V. D. ad Med. 328. *Πονοῦμεν ἡμεῖς, κοὐ πόνων κεχρήμεθα*:—" Ingeniosa quidem est Musgr. conjectura, *Πόνος μὲν, ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα*; sed vulg. scriptura sensum præbet, quem nequeo non suspicari ab Eurip. profectum esse. Quid ingeniosius Musgravii conjectura, *ἀϋτὰν παραβώμιον* ap. Soph. Œd. T. 184.? Ea tamen, simul ac metricæ rationes istius carminis explicatæ sunt, falsa esse deprehensa est." Sed, ut ad Dionysii loca revertamur, omnino recte Schæf. in priore, *Ὑπτία γάρ ἐστι καὶ ἐπαγωγικὴ καὶ περιῤῥέουσα τοῖς νοήμασιν*, Reiskii interpretationem vocis *ἐπαγωγικὴ* rejecit; recte quoque in posteriore, *ἀλλ' ὑπαγωγικήν τινα καὶ πλατεῖαν*, vulg. scripturam, etsi a Reiskio et Schneidero pro sana habitam, damnavit, cum *ὑπαγωγικὸς* ipsi nihil aliud sit quam *δεινὸς ὑπάγειν τὴν γαστέρα*. (At cf. v. *Ὑπαγωγή*. '*Ὑπαγωγαὶ*, Quintil. 6, 3, 300. ad Jocos gratos, et veluti boni stomachi documenta refert. Burmann. ad h. l. Fraudes interpretatur. Gesnerus de Receptu quodam accipi posse arbitratur, qui *διώξει* opponatur, cum paulatim subducimus et recipimus nos, h. e. non contradicimus, et locum cedimus. Hesych. *Ὑπαγωγή· ὑποχώρησις.*' Ernest. Lex. Rhet. Vide Thuc. ap. Nostrum in *Ὑπαγωγή*.) Sed idem Schæf. minus recte in his Dionysii locis *ἐπαγωγικὸς* intellexit, scribens id pro *ἐπαγωγὸς* poni, i. e. Qui vim pellacem magnumque lenocinium habet. Nam *ἐπαγωγικὸς* ap. Dionys. jungitur cum *τῷ ἱστορικὸς* et *τῷ πλατὺς*, et *τῷ ὕπτιος*, opponitur autem *τῷ ὀρθὸς, τῷ ἐναγώνιος, τῷ στρογγύλος*, et *τῷ πυκνός*. Cum igitur Dionys. dixit, *Καὶ γενήσεταί μοι οὐκέτι ἐπαγωγικὸν τὸ πλάσμα, οὐδ' ἱστορικὸν, ἀλλ' ὀρθὸν μᾶλλον καὶ ἐναγώνιον*, h. l. *ἐπαγωγικὸν*, neque est i. q. *ἐπαγωγὸν*, (" Ratio dicendi s. Compositio ad animos tenendos accommodata," ut interpretatur Ernest. Lex. Rhet. v. *Ἐπάγεσθαι*,) nec " Compositio ea, quæ fit rerum ordine narrando, et fere inductione quadam rerum gestarum, quare etiam jungitur *τὸ ἱστορικὸν*, adeoque eo efficitur simul oratio probabilis, fide digna, tenensque lectorem suaviter," ut Idem scribit in v. *Ἐπαγωγὴ*, (ubi duas diversas interpretationes jungit,) sed Compositio velut humi extensa, ut historica, non erecta, ut oratoria, et quæ in orationibus politicis et judicialibus adhiberi solet, maxime serviens exaggerationi, vehementiæ etc. Inest voci *ἐπαγωγικὸς* notio extensionis, loquacitatis, nimiæ verborum copiæ, tarditatis, languoris, remissionis, cum *τὸ πλάσμα ὀρθὸν καὶ ἐναγώνιον*, dictionis acutam expeditamque brevitatem, rotunditatem, concinnitatem, alacritatem, robur, nervos, et vim habet, spiritumque prodit oratoris

A affectu concitati. Neque aliter interpretari licet hæc Dionysii verba, *Ὑπτία γάρ ἐστι καὶ ἐπαγωγικὴ καὶ περιῤῥέουσα τοῖς νοήμασιν, ὥσπερ εἰσὶν αἱ τῶν ἱστορικῶν, ἡ δ' ἐναγώνιος στρογγύλη τ' εἶναι βούλεται, καὶ συγκεκροτημένη, καὶ μηδὲν ἔχουσα κολπῶδες*, ut patet e vv. *ὑπτία—καὶ περιῤῥέουσα τοῖς νοήμασιν*, cum quibus jungitur vocabulum *ἐπαγωγικὴ*, et e vv. *ἐναγώνιος, στρογγύλη—καὶ σ. κ. μ. ἔ. κ.* quibus id opponitur. Idemque dicendum de tertio illo loco, *Διώκει δ' ἐκ παντὸς τρόπου τὴν περίοδον, οὐδὲ ταύτην στρογγύλην καὶ πυκνὴν, ἀλλ' ἐπαγωγικὴν* (sic enim scr. pro vulg. *ὑπαγ.*) *καὶ πλατεῖαν, καὶ πολλοὺς ἀγκῶνας, ὥσπερ οἱ μὴ κατ' εὐθείας ῥέοντες ποταμοὶ, ποιοῦσαν.* Sensum quidem h. l. vidit, sed vulg. scripturam male secutus est Ernest. Lex. Rhet. :—" *Ὑπαγωγικὴ περίοδος*, Periodus dilatata, *πλατεῖα*, extensa longius. Contraria est *στρογγύλη καὶ πυκνὴ*, Rotunda et constipata. Dionys. de Vi Dic. Demosth. 4. p. 964. et 1006. ubi vulgo legitur *ἐπαγωγική*. Sed bene Sylburg. illud probasse videtur; et Reisk. quoque explicat Seducti-
B vam, h. e. Sinuosam, In recessus excurrentem, et *κολπώδη*, ut mox. Nam *τὸ ἐπαγωγικὸν* alium sensum habet." Quærendum autem restat, quomodo voci *ἐπαγωγικὸς* inesse possit notio extensionis, atque adeo languoris? An quia *ἐπαγωγὴ*, unde *ἐπαγωγικὸς* formatur, est Inductio oratoria, *ἡ διὰ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου πρόοδος*, e pluribus nempe perveniens quo vult? Non credimus. Rectius forsan deduxeris ab *ἐπαγωγὴ*, " Ordinum series et consecutio deinceps continuata, ut in exercitu composito agmine procedente, cum ordines deinceps alii post alios procedunt, e quo *ἐπαγωγὴ* dicta est Argumentatio, quæ e concessis sensim laqueos texit ad irretiendum eum, qui semel se interrogandum præbuit," quæ sunt verba Nostri in *Ἐπαγωγή*. At *ἐπαγωγικὸς* Sexto Emp. 110. est ab *ἐπαγωγὴ*, Inductio oratoria: *Ὅταν οὖν λέγωσι, πᾶς ἄνθρωπος ζῶον, Σωκράτης δ' ἄνθρωπος, Σωκράτης ἄρα ζῶον, ἐκ τῆς καθόλου προτάσεως τῆς, πᾶς ἄνθρωπος ζῶον, τὴν κατὰ μέρος πρότασιν συνάγειν βουλόμενοι, τὴν, Σωκράτης ἄρα ζῶον, ἣ δὴ βε-*
C *βαιωτικὴ τῆς καθολικῆς προτάσεώς ἐστι, κατὰ τὸν ἐπαγωγικὸν τρόπον, ὡς ὑπεμνήσαμεν, εἰς τὸν * διάλληλον ἐμπίπτουσι λόγον, τὴν μὲν καθολικὴν πρότασιν δι' ἑκάστης τῶν κατὰ μέρος ἐκ τῆς καθολικῆς συλλογιστικῶς.*]

[* *Ἐπαγωγικῶς*, Inductive, Per inductionem, Singula æstimando percurrendoque. Vide Eust. in *Ἐπαγωγὴ* citatum. " Schol. Pind." Wakef. Mss. " Sex. Emp. 110. (*Ἡ πρότασις τοίνυν αὕτη, πᾶς ἄνθρωπος ζῶον ἐκ τῶν κατὰ μέρος ἐπαγωγικῶς βεβαιοῦται*: paulo post, *Τὴν μὲν, οὐδεὶς ἄνθρωπος τετράπους, πρότασιν ἐκ τῶν κατὰ μέρος ἐπαγωγικῶς βουλόμενοι βεβαιοῦν.*)" Kall. Mss.]

[* *Ἐπαγώγιμος, ὁ, ἡ.* Plut. Lysandro 17. *Τόν τε Λύσανδρον ἐλοιδόρουν, καὶ διεμαρτύραντο τοῖς Ἐφόροις ἀποδιοπομπεῖσθαι πᾶν τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον, ὥσπερ κῆρας ἐπαγωγίμους.* Quod vertitur, Et Lysandrum sunt insectati, et testato denuntiaverunt Ephoris rejiciendum, quasi exitiales quasdam pestes introductas, aurum et argentum. Omnino cf. Suid.
D *Ἐπάρατοι· * ἐπαγωγοὶ, καὶ ἐπάρατος, ἐπικατάρατος.* Zonar. *Ἐπάρατος· ἐπαγωγὸς, καὶ ἄξιος κατάρας, καὶ ὁ ἐπικατάρατος.* " *Ἐπαγωγὸς*, suspecta hæc interpretatio Kustero. Sed ferri potest. Forte enim eo loco, ad quem hæc glossa pertinet, aliquis *ἐπάρατος* dicitur, quod fuit *ἐπαγωγός*. Sæpissime enim sententia totius loci, non significatio verbi propria exponitur in Glossariis. Suid. ipse, *Ἐπαγωγά· ἀπατηλά.*" Tittmann. Modo *ἐπαγώγιμος* scribas, glossa hæc sana erit. *Ἐπαγώγιμος* enim sensu peculiari est Execrabilis, ut e Plut. loco satis patet. Vide supra, 900. d. At *ἐπαγωγὸς* nihil aliud significare potest, quam *ὁ κομίζων*, (ut ap. Thom. M. 331. e Thuc. 7, 24. *Οὐδ' οἱ ἔσπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν τοῖς ἐπαγωγοῖς τῶν ἐπιτηδείων, ἤγουν, τοῖς κομίζουσι τὰ ἐπιτήδεια*, de q. l. vide nostra in *Ἐπαγωγὸς*,) et Blandus, sensu activo.]

[* *Ἐπακτέον*, " Cic. Ep. ad Att." Wakef. Mss. " Lucian. 2, 11. ad Dionys. H. 5, 239." Schæf. Mss.]

Ἐπακτὸς, ὁ, ἡ, Adventitius, h. e. *ἀπὸ ξένης ἐπαχθεὶς*, Translatitius, *οὐκ ἐγχώριος*, et Profectitius, ut, *Ἡμεῖς*

γὰρ τὴν ζωὴν ἔχομεν οὐ παρ' ἑαυτῶν, ἀλλ' ἐπακτήν. Herod. 7, (102.) Τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲν αἰεί κοτε σύντροφός ἐστιν, ἀρετὴ δὲ ἔπακτός ἐστιν, ἀπό τε σοφίης κατεργασμένη καὶ νόμου ἰσχυροῦ, Virtus vero aliunde accessit, a sapientiæ utique studio absoluta et legis severitate. Bud. E Soph. citatur ἐπακτὸς ἀνὴρ pro Externus vir, (Ajac. 1295. ἐφ' ᾗ Λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιτύσας πατὴρ,) et ex Eurip. ἐπακτὸς πημονὴ, (Hippol. 318.) Et e Plut. Fabio, Λέγεται πόλεμος ἐπακτὸς ὑπ' ἐκείνου γενέσθαι, et exponitur, Dicitur bellum ab eo conflatum. Item ἐπακτὸς ὄμβρος, Imber procellosus et impetuosus, teste Suida. Ἐπακταὶ ἡμέραι, Intercalati dies, de qua signif. verbi ἐπάγειν paulo ante dictum est. Lingua vernacula Epactam appellat rationem vulgarem qua colligitur cursus lunaris ab imperitis, ut Bud. testatur. [" Epactæ, sic vocantur dies, quibus lunarem annum excedit solaris, de quibus Isidor. 6, 17.:—'Epactas Græci vocant; Latini Adjectiones annuas lunares, quæ per undenarium numerum usque ad tricenarium in se resolvuntur,' revolvuntur et sententia postulat et habent primæ Edd. 'Quas ideo Ægyptii adjiciunt, ut lunaris emensio rationi solis æquetur. Luna enim juxta cursum suum vigintinovem semis dies lucere dignoscitur, et fiunt in annum lunares dies cccliv. remanent ad cursum anni solaris dies undecim, quas Ægyptii adjiciunt. Unde et Adjectiones vocantur: absque his non invenies lunam quota sit in quolibet anno et mense et die. Istæ epactæ semper xi. Kal. April. reperiuntur in eadem luna quæ fuerit eo die. Continentur autem circulo decemnovennali: sed cum ad xxix. epactas pervenerit, qui est circulus decemnovennalis jam sequenti anno non addes super viginti novem, undecim, ut decem annunties detractis triginta, sed inde reverteris ut undecim pronunties.'" Gesner. Thes. L. L.] Idem ἐπακτὸν ὅρκον interpr. Jusjurandum delatum, et ait esse ἐπακτὸν τὸν ὑπ' ἄλλου ἐπαγόμενον, Ab alio impactum, non sponte susceptum. Isocr. ad Demon. (T. 1. p. 20.) Ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου διὰ δύο προφάσεις, ἢ σεαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων, ἢ φίλους ἐκ κινδύνων διασώζων. [Harpocr. e Gronovii Ed.: Ἐπακτὸς ὅρκος· ὃν αὐτός τις ἑκὼν αὑτῷ ἐπάγεται, τουτέστιν αἱρεῖται. Λυσίας ἐν τῷ Πρὸς Χαιρέστρατον, καὶ Ἰσοκράτης Ἀπολλωνιάτης ἐν ταῖς Πρὸς Δημόνικον Παραινέσεσιν. Ἔστι δὲ ὅρκου τρία εἴδη, ἐπώμοτος, καὶ * κατώμοτος, καὶ ὁ καλούμενος ἐπακτός· εἶναι δὲ τοῦτον οὐχ ἁπλοῦν, δεῖ γὰρ τῶν προτεινομένων ὑπὸ τοῦ ὁρκίζοντος, αὐτοῖς ὀνόμασιν ἀντιφωνεῖν τὸν ὁρκιζόμενον. "'Ἐπακτὸς ὅρκος, ἐ... autem ὅρκος Jusjurandum, quem quis sibi defert i. e. Spontaneus. Lysias in Orat. ad, vel adversus Chærestratum, et Isocr. Appolloniates in suis ad Demonicum Monitis. Sunt vero ejus tria genera, ἀπώμοτος et κατώμοτος, et qui ἐπακτὸς appellatur. Hunc autem non esse simplicem; oportet enim ei quod proponitur ab eo qui jusjurandum defert respondere iisdem verbis eum cui defertur.' Valde nova nec vera hæc ἐπακτοῦ ὅρκου expositio non immerito lectori videatur, cum vix ullus inveniri possit, qui in dubium vocandum putet an ἐπακτὸς ὅρκος sit Qui ab alio defertur. Neque tamen negari potest, quin Harpocrationis ... assentiatur mea interpretatio; nam αὑτῷ recte a me scribi, non αὐτῷ, ut sit pro ἑαυτῷ, ostendit Suid., cum ap. eum legatur ἑαυτῷ, et hujus expositionis totius verba sint ap. eum ista, Ὃν ἄν τις αὐτὸς ἑκὼν ἑαυτῷ ἐπάγηται, τουτέστιν αἱρεῖται. Illa autem, ὃν ἄν τις αἱρῆται, nam ita scr. est, sicut præcedit ἐπάγηται, (de hac emendatione silet Kuster. qui edidit αἱρεῖται,) vel ὅντις αἱρεῖται, una voce reddo Spontaneus, cum et Voluntarius reddi, ut opinor, queat. Recte autem ap. eund. Suid. corrigitur illa expositio hac proxime sequente, Ἄλλοι δὲ τοὐναντίον, ὁ ἀλλαχόθεν ἐπιφερόμενος, ἀλλ' οὐκ αὐθαίρετος. Quibus verbis subjungitur mentio illorum trium generum jusjurandi, (Ἔστι δὲ ὅρκου τρία εἴδη, ἀπώμοτος, κατώμοτος, ἐπακτός.). Sed quod ad posteriorem hanc ἐπακτοῦ ὅρκου expositionem attinet, quam et ego multo meliorem, imo solam bonam esse judico, jam ap. eundem Lexicographum præcesserat, antequam περὶ τοῦ αὐθαιρέτου intelligi debere diceretur. Hæc enim ibi præcedunt: Ἐπακτὸς ὅρκος· ὁ μὴ αὐθαίρετος, ἀλλ' ἐφ' ὃν ἕτερος ἄγει. (Zenob. 3, 80. Ἐπακτὸς ὅρκος· ὃν ἕτερος ἐπάγει, οὐκ αὐθαίρετος. Hesych. Ἐπακτὸς ὅρκος· οὐκ ἐγχώριος, ἀλλ' ἀπὸ ξένης ἐπηγμένος, ἢ ἐφ' ὃν ἕτερος ἄγει, οὐκ αὐθαίρετος. Cf. Diogen. 4, 60 apud quem, ut ap. Zenob., est, ὃν ἕτερος ἐπάγει. Zonar.: Ἐπακτὸς ὅρκος· ὁ μὴ αὐθαίρετος, ἀλλ' ἐφ' ὃν ἕτερος ἄγει, ἢ ὃν ἄν τις αὐτὸς ἑκὼν ἑαυτοῦ, l. ἑαυτῷ, ἐπάγηται, τουτέστιν, ὃν ἀναιρεῖται· 'L. ἂν αἱρεῖται. Cf. Phavor.' Tittmann. Imo leg. ἂν αἱρῆται, e præced. ἐπάγηται. Etym. M.: Ἐπακτὸς ὅρκος· ὃν ἄν τις ἑκὼν αὐτὸς ἑαυτῷ ἐπάγηται, τουτέστιν, ὃν αἱρεῖται, l. ὃν ἂν αἱρῆται, ἄλλοι δὲ τοὐναντίον, ὁ ἀλλαχόθεν ἐπιφερόμενος, ἀλλ' οὐκ αὐθαίρετος. Εἰσὶ δὲ ὅρκου τρία εἴδη, ἀπώμοτος, κατώμοτος, ἐπακτός.) Jam vero et ipse Isocr. locus, s. Apolloniatæ, s. alius, ut antea dictum fuit, qui tempore Dionysii Hal. vixit, ad amplectendam posteriorem hanc ἐξήγησιν, rejiciendam priorem, quod pace Harpocrationis, magni alioqui viri, dictum sit, compellere nos videtur. Ibi enim ita eum monet, Jusjurandum epactum admitte, duabus de causis, vel ut teipsum turpi crimine liberes, vel ut amicos e periculis eripias. Nam hic observandum est dici προσδέχου, Admitte: atqui quomodo quis jusjurandum spontaneum, non autem ab alio delatum, admittere diceretur? Illud vero διὰ δύο προφάσεις libenter aliter interpretarer, quam, Duabus de causis, cum hæc verba respondeant potius Græcis istis, διὰ δύο αἰτίας, et quæ subjunguntur illis verbis, διὰ δύο προφάσεις, non tam sint duæ causæ, propter quas jusjurandum admitti debet, quam duæ res, quæ cum accidunt, præ aliis ad jusjurandum admittendum impellere dicunt. (Cf. Vales. infra.) In illis porro Harpocrationis quæ sequuntur verbis, ubi de tribus jusjurandi generibus loquitur, desidero verbum, ad quod illud εἶναι referri possit: Præterea vereor ne aliud quam ἁπλοῦν ipse scripserit. In sequenti autem et ultima hujus observationis periodo lego τῷ προτεινομένῳ, s. τοῖς προτεινομένοις, pro τὸν προτεινόμενον, ut ostendere vel mea hujus loci interpretatio potest." H. Steph. Diatr. Τὸν προτεινόμενον, quod recepit Vales., est in Ed. 1620. et in Phavorino, pro quo Jac. Gronov. dedit τῶν προτεινομένων. In Ed. 1683. legitur, ut Noster proponit, τῷ προτεινομένῳ. Ed. 1620. sola, ut videtur, cum Phavorino, pro δεῖ exhibet δεῖν, quod præcedenti infin. εἶναι melius convenit. "Ἀπώμοτος, sic habent Mss. Par. itemque Harpocr. et Etym. (et Phavor.) At priores Edd. minus recte ἐπώμοτος, quam lectionem tamen Maussacus ad Harpocr., quod miror, præ altera probat et amplectitur. Scr. enim hic esse ἀπώμοτος, vel e voce sequenti κατώμοτος manifestum est. Cum enim Suidas diversas jurisjurandi species hic recenseat, et inter eas Affirmativi mentionem faciat, non potuit nec debuit jusjurandum Negativum, id enim Græcis est ὅρκος ἀπώμοτος, vel ἀπωμοτικὸς, ut speciem priori oppositam, omittere. Glossæ: Abnutivum, Ἀπωμοτικόν. Adnutivum, Κατωμοτικόν. Sic Græci semper τὸ ἀπωμοτικὸν et κατωμοτικὸν, vel ἀπομόσαι et κατομόσαι, inter se opponunt. Vide Suid. v. Ἀπομόσαι, et v. Νὴ τὴν ἱερὰν κεφαλήν. Hinc autem apparet Nic. Blancard. τὸ ἀπώμοτον, quod priores Edd. Harpocr. habebant, male in sua Ed. in ἐπώμοτος mutasse, idque nulla auctoritate MStorum, sed solo judicio Maussaci fretum, quæ licentia in veterum auctorum editoribus nullo modo ferenda est." Kuster. Ἐπώμοτος etiam Jac. Gronov. edidit. "Quæ autem hic afferuntur jurisjurandi species tres ἐπώμοτος, sic enim legi debet, non ἀπώμοτος, κατώμοτος et ἔπακτος non conveniunt tribus aliis, quas vulgo afferunt Jurisconsulti nostri e Triboniano, nimirum Judiciali jurejurando, Voluntario, et Necessario." Maussac. "Longe ab Harpocr. dissentit Suid., Hesych. et quem ad verbum exscripsit Zenobius in Proverbiis, J. Pollux 179. (4, 30.) Ὁρκίσαι δὲ, καὶ ὅρκους ἐπαγαγεῖν, δοῦναι, λαβεῖν, ἀπολαβεῖν. Κατώμοτος videtur fuisse Species jurisjurandi per nomen deorum. Sic Aristoph. Eccl. p. 728. (v. 158.) Μὰ Δί', ἀλλ' ἀνὴρ ὢν τὼ θεὼ κατώμοσας. (Ran. 305. ΔΙ. κατόμοσον. ΞΑ. νὴ τὸν Δία. ΔΙ. Καῦθις κατόμοσον. ΞΑ. νὴ Δί'. ΔΙ. ὄμοσον. ΞΑ. νὴ Δία.) Et alibi legitur sic,

Κατὰ τῶν ἱερῶν τῶν τελείων ὀμνύναι. Ἀπομόσασθαι est Dejerare ap. Andocidem p. 16. Suid. in Νὴ τὴν ἱεμιν κεφαλήν: Τὸ νὴ κατωμοτικόν ἐστιν ἐπίῤῥημα, τουτέστι, μεθ' ὅρκου βεβαιωτικόν· ὥσπερ τὸ μὰ ἀπωμοτικὸν, μεθ' ὅρκου ἀρνητικόν. Idem ait in Μά. Non assentior Harpocr. in iis, quæ de ἐπακτῷ ὅρκῳ dicit. Nam Isocr. verba aliud suadent: "Ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου διὰ δύο προφάσεις, ἢ σαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων, ἢ φίλους ἐκ μεγάλων κινδύνων διασώζων, Jusjurandum delatum omnino suscipe in duobus casibus, (v. H. Steph. supra,) quod quidem jusjurandum JCti Exactum appellant s. Delatum, D. de Jurejur. Græci διδόναι ὅρκον dicunt. Antiphanes ap. Stob. Serm. 112. Ὁ διδοὺς τὸν ὅρκον τῷ πονηρῷ, μαίνεται. In Harpocr. τὸν προτεινόμενον supple ὅρκον. Hoc est, quod Latini dicunt Verbis conceptis jurare. Gellius:—'Censor agebat de uxoribus solenne jusjurandum. Verba ita erant concepta, Et tu ex animi tui sententia uxorem habes.' Festus in Præjurationes. Notavi ad Liv. 3. Livius 7. initio: 'Super lectum stans ferro intento, nisi in quæ ipse concepisset verba, juraret se patris ejus accusandi causa concilium plebis nunquam habiturum, se eum extemplo transfixurum minatur. Pavidus tribunus—adjurat in quæ adactus est verba.' Æsch. Eumen.' p. 286. (v. 432.) Ἀλλ' ὅρκον οὐ δέξαιτ' ἄν, οὐ δοῦναι θέλει. Aristot. Rhet. 1. in fine. Glossæ: Abnutivum, Ἀπωμοτικόν. Adnutivum, Κατωμοτικόν. Jusjurandum itaque ap. Græcos, si Grammaticis credimus, duplex omnino fuit voluntarium et involuntarium, ἑκούσιος καὶ ἐπακτός. Ἑκούσιος in duas species subdividitur, ἀπωμ. et κατωμοτικὸν, Abnutivum et Adnutivum, s. Affirmativum et Negativum. Jurisjurandi delati exemplum insigne est ap. Eurip. Med. (729. Elmsl.) Ὄμνυ πέδον γῆς, κ. τ. λ. Eustath. ad Il. A. p. 92. et Suid. Ἀπωμοτικὸν μὲν τὸ μὰ (τὸν Δία,) κατωμοτικὸν δὲ τὸ νή. Seneca in Proœmio Controv. 3. 'Jura, sed ego jusjurandum dabo; jura per patris cineres, qui inconditi sunt.' Mox Deferre et facere conditionem dicit. Chrysost. Hom. 16. ὅρκον ἐπαναγαγεῖν dicit, Juramentum deferre." Vales. "Facciolat. ad Isocr. 18. Lobeck. Ajac. p. 409. 444. Thom. M. 905. Wakef. Trachin. 491. Longus 78. Villois. Aristoph. Fragm. 255. Dionys. H. 1, 359. Heyn. Hom. 5, 31. Valck. Hippol. p. 198. Bergl. ad Alciphr. 98. Eldik. Suspic. p. 11. Toup. Opusc. 1, 101. 2, 301. Lucian. 1, 267. ad Herod. 550. 580." Schæf. Mss. Vide et Abresch. in Ἐπαγωγή citatum. Plotin. de Pulcr. p. 36. ἐπακτὸν καλὸν, ubi Creuzer. :—"Similiter Noster 556. b. Τοῦτο τὸ κάλλος τὸ ἐπὶ τοῖς σώμασιν, ἐπακτόν ἐστι τοῖς σώμασι, et hoc ipso libro p. 52=56. Καὶ γὰρ ἐπακτὰ πάντα ταῦτα. Et mirifice delectatur Idem hoc vocabulo, quod ipsum ut Plotinianum annotat Suid. vel, unde is sua sumsit Grammaticus: Ἐπακτόν· ἐπαγόμενον, ξένον, σφοδρόν. Ἐπακτὸν τῇ ψυχῇ φησὶ Πλωτῖνος τὴν ἀρετὴν, ἐκείνῳ δὲ, ὅθεν μιμησαμένη (editum est μιμησαμένην) ἔχει, σύμφυτον· ἀλλ' εἰ μὲν οὐ μεταλαμβάνει ἡ ψυχὴ, τὸ αὐτὸ ἦν τῷ ἀφ' οὗ, νῦν δὲ ἕτερον μὲν ἐκεῖνα, ἕτερον δὲ τοῦτο. (Lege ἐκεῖνο, ut in Ed. Mediol. vertitur: Plotinus dicit, virtutem, qua anima prædita est, esse adventitiam, eandem vero insitam esse ei, unde anima eam accipit, dum se ad illius imitationem componit. Si enim anima virtutem aliunde non haberet, non foret diversa ab eo, unde eam habet. Jam vero inter illud et hanc differentia intercedit.) Cf. Zonar. (Ἐπακτόν· ξένον, ἐπαγόμενον, σφοδρόν.) Virtutem item ἐπακτὸν novit, sed diverso sensu, Demaratus ap. Herod. 7, 102. Τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲν αἰεί κοτε σύντροφός ἐστι, ἀρετὴ δὲ ἐπακτός ἐστι, ubi Valck. exponit διδακτὸν, cui oppositum sit τὸ ἐν φύσει. Recte: Pindarus enim Olymp. 9, 152. opponit inter se τὸ φυᾷ et διδακταῖς ἀρεταῖς, cf. Ol. 10, 106. Alciphr. 1, 24. dixit ἐπακτοὺς πυροὺς pro eo quod ap. Demosth. Leptin. p. 37. Wolf. est ἐπείσακτον σῖτον, Adventitium frumentum. Hermias in Phædr. Plat. p. 131. opponit ζωὴν ἐπίκτητον et σύμφυτον. Ita Cic. pro Domo 5. Nativum malum et delatum: de Harusp. Resp. 9. Ipso hujus gentis domestico nativoque sensu. Propert. 1, 2, 4. *peregrina* munera naturæ *mercatum*que cultum et *propria* bona opponit." Hesych. Ἐπακτόν· ἔξωθεν. ('Adde ad supplendam sententiam, ἐπηγμένον.' Kuster. 'Ita sc. in v. seq. Ἐπακτὸς ὄρκος· οὐκ ἐγχώριος, ἀλλ' ἀπὸ ξένης ἐπηγμένος. Sic ἐπαχθὲν vel ἐπηγμένον, supplet Abresch. Posses etiam ex ipsa glossa subaudire. At ἐπεισαχθὲν addit Cyrill. Lex. Ms. Suidas ἐπαγόμενον explicat, et ξένον. Glossæ: Ἔπακτος· Adhibitus. Malim Ἐπακτός. Κακὸν ἐπακτὸν est in Philem. Fr. v. 158. ut ἀρετὴ ἐπακτὸς ap. Herod. 7, 102.' Albert. In Herodoti loco, quod miramur, Schweigh. corruptam lect. ἔπακτος pro ἐπακτὸς repetiit. Vide Æm. Porti Lex. Ionic.) Ἐπακτούς· ἐπηγμένους. Ἐπακτῶν· ἔξωθεν προσγινομένων, ἢ ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν, ἢ τῆς πέτρας, ἀκτὴ γὰρ, ἡ πέτρα, καὶ ὁ αἰγιαλός. "Confunduntur hic Ἐπακτῶν et Ἐπ' ἀκτῶν: nam prior interpretatio pertinet ad Ἐπακτῶν, quod est ab ἐπακτὸς; idque ab ἐπάγω, posteriores ad Ἐπ' ἀκτῶν, In litoribus." Kust. Zonar.: Ἐπακτὸς ὄμβρος· σφοδρός. ("Item Suid. et Phavor.: consentit Cyrillus." Tittmann.) Ἐπακτή· ἐκ τῆς λεπτῆς ψήφου τῆς σελήνης ἀριθμουμένη ἡμέρα. Sic et Phavor. Cf. Nostrum et nostra supra. Glossæ: Ἐπακταί· Stipatores.]

Ἐπακτόω, τῶ, pro Obstruo, Obturo, in VV. LL. affertur e Schol. Aristoph. sed legendo in illis ἐπακτῶσαι pro πακτῶσαι, ut declarabitur in πακτόω. [Vide et Ἀπακτόω.]

Ἐπακτήρ, ῆρος, ὁ, Venator. Eust. (ad Il. P. p. 1098.) Ἐπακτῆρες δὲ οἱ θηραταὶ, ὡς ἀεί τι ἐπαγόμενοι, οἷον κύνας, ἢ ὅπλα, ἢ ὡς ἐπαγόμενοι τοῖς θηρίοις, ἤγουν πολεμίων δίκην ἐπιόντες, τὸ γὰρ ἐπάγειν, πολεμικὴ πολλάκις λέξις, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Κωμικὸς, εἴρηται δὲ περὶ τούτων καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ: [ad Od. T. p 1871. Ἐπακτῆρες δὲ, οἱ κυνηγοὶ, καὶ ὡς μὲν ἐκ τοῦ ἐπάγειν ἡ λέξις γίνεται, δηλοῖ ὁ ποιητὴς μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, Ὡς ἐπακτῆρες ἐπῆσαν· διττὴ δὲ τῆς λέξεως ἔννοια, ἢ γὰρ διότι ἐπάγονται κύνας, ὅθεν καὶ συνθέτως κυνηγοὶ λέγονται, ἢ ὅτι ἐπὶ τοῖς κυσὶν, ἤγουν μετὰ τοὺς κύνας, ἄγονται εἰς θήραν, διὰ τὸ ἐκείνους προϊέναι, ὡς δηλοῖ τὸ, ἴκανον ἐπακτῆρες, πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν—κύνες ἤϊσαν, ὧν παράφρασις τὸ, Ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν.] Hesych. autem habet: Ἐπακτῆρες· κυνηγοὶ, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες, καὶ δίκτυα καὶ δόλους. [Apollon. Lex.: Ἐπακτῆρες· θηρευταὶ, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες ταῖς τῶν θηρίων κοίταις. Pseudo-Did. ad Il. P. 135.: Ἐπακτῆρες· κυνηγοὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι τοὺς κύνας. Schol. Ven. ad Il. l. c.: Ἄνδρες ἐπακτῆρες· κυνηγοὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας. "Heyn. Hom. 7, 312. 559." Schæf. Mss. Zonar.: Ἐπακτήρ· ὁ κυνηγός. Suid.: Ἐπακτῆρες· κυνηγοὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας, ἢ ἐπάγεσθαι ὑπὸ τῶν κυνῶν, * προέλκονται γὰρ οἱ κύνες τοὺς κυνηγέτας ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα. Ὅμηρος· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν Ἴχνη ἐρευνῶντες κύνες ἤϊσαν. Locus integer est, Od. T. 435. Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἵκανον ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν Ἴχνη ἐρευνῶντες κύνες ἤϊσαν. Verba autem hæc sumsit Suid. e Schol. Soph. Aj. 7. Εὖ δέ σ' ἐκφέρει· ἔξω τῆς σκηνῆς τοῦ Αἴαντος ἐπάγεταί σε ἡ βάδισις τοῦ Αἴαντος, δίκην κυνὸς εὐοσφρήτου ἀπὸ τοῦ ἴχνους, ζητοῦντα, εἰ ἔνδον γέγονεν ὁ Αἴας· προέλκονται γὰρ τοὺς κυνηγέτας αἱ κύνες ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα, παρ' ὃ καὶ ἐπακτῆρας θέλουσιν ἔνιοι αὐτοὺς καλεῖσθαι, ὡς ἐπαγομένους ὑπὸ τῶν κυνῶν. Ὅμηρος· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν Ἴχνη ἐρευνῶντες κύνες ἤϊσαν. Etym. M.: Ἐπακτῆρες· οἱ κυνηγοὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας. Lycophr. 109. Αἴθων ἐπακτὴρ καγχαλῶν ἀγρεύματι, ubi Schol. διάπυρος, ὀξὺς κυνηγὸς, τῇ θήρᾳ χαίρων, λέγει δὲ ἄγρευμα τὴν Ἑλένην. Hesych.: Ἐπάγει· θηρεύει "Ἐπάγεσθαι, Secum ducere, sc. contra feras, Cyn. 6, 25. Τὸν κυνηγέτην,—τὰς κύνας ἐπαγόμενον." Lex. Xenoph. Plura vide in Ἐπάγω. "Hic (canis,) quem *Speurhont* vocari dixi, verbo tenus Inquisitorem significet, sed Plinius Ipsum venatorem, qui ab eo ducitur, Inquisitorem vocavit, Græci ἐπακτῆρα. Hom. Od. T. (l. c.) Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἵκανον ἐπακτῆρες, πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν Ἴχνη ἐρευνῶντες κύνες ἤϊσαν. Hes. Ἐπακτῆρες· κυνηγοὶ, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες, καὶ δίκτυα, καὶ δόλους. Sed quomodo possunt dici ἐπάγειν τοὺς κύνας, qui ipsi a canibus ducuntur? aut quid ad inquisitorem pertinent retia, aliaque, quibus seorsim præerat δικτυαγωγός? Melius

sane Schol. Soph. (l. c.) Προέλκονται γὰρ τοὺς κυνηγέτας αἱ κύνες ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα, παρ' ὃ καὶ ἐπακτῆρας θέλουσιν ἔνιοι αὐτοὺς καλεῖσθαι, ὡς ἐπαγομένους ὑπὸ τῶν κυνῶν. Sed doctissimus Grammaticorum Hes. ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν, non ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι voluit derivari ἐπακτῆρα. Itaque sic canis ipse potius dicendus erat. Quod τῷ πάνυ Scaligero quoque in mentem venit, cum ἐπακτῆρα pro Cane vertit in Martialis illo, (14, 200.) domino venatur vertagus acer, θηρᾷ τῷ κτήτορι δ' ὀξὺς ἐπακτήρ. Quanquam male Vertagus pro Cane inductore accepit. Verum ἐπακτὴρ semper pro Inquisitore, vel συνεκδοχικῶς pro Venatore ponitur. Ut vice versa Segusius canis, qui sequentem ducit." Vlitius Comment. ad Gratii Cyn. p. 182. Duo hic sunt peccata, quorum unum est Hes. erroris accusatum esse, cum V. D. ejus verba parum perceperit, alterum autem Schol. Soph. laudatum esse, cum culpa quam laude dignior sit. Nam Hes. cum scripsit, Ἐπακτῆρες· κυνηγοὶ, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες, non per ἐπάγοντες intellexit Canes, qui κυνηγέτην sequentem ducunt, (quod si Lexicographus sibi voluisset, ἐπαγόμενοι vocem mediam usurpasset, Post se ducentes, ut ap. Grammaticum, Προέλκονται γὰρ τοὺς κυνηγέτας αἱ κύνες ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα, Post se trahunt,) sed sensus est, Ἐπακτῆρες sunt Venatores, qui canes ducunt, i. e. immittunt, ut Virg. G. 3, 371. Hos non immissis canibus, non cassibus ullis, Puniceæve agitant pavidos formidine pennæ. Clare dixit Apollon. Lex. οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες ταῖς τῶν θηρίων κοίταις. Vide et Eust. supra. Finem Hes. glossæ, Ἐπακτῆρες· κυνηγοὶ, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες, καὶ δίκτυα καὶ δόλους, de qua Vlitius dixit, 'Quid ad inquisitorem pertinent retia, aliaque, quibus seorsim præerat δικτυαγωγός?' corruptam esse vidit Jens. Lucubr. Hes. 85. qui ulcus persanavit legendo εἰς δίκτυα καὶ δόλους. Idem Hesychio ἐπάγειν τοὺς κύνας εἰς δίκτυα καὶ δόλους, quod Apollonio Lexicographo ἐπάγειν ταῖς τῶν θηρίων κοίταις. Quod autem ad Schol. Soph. attinet, Προέλκονται γὰρ τοὺς κυνηγέτας αἱ κύνες ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα, παρ' ὃ καὶ ἐπακτῆρας θέλουσιν ἔνιοι αὐτοὺς καλεῖσθαι, ὡς ἐπαγομένους ὑπὸ τῶν κυνῶν, quem Vlitius laudat hæc scribentem, proculdubio Græculus iste contra Græci sermonis leges peccavit, cum hoc voci ἐπακτὴρ etymo tribuendo eam passivo sensu sumat. Sed ubi sunt voces in ρ desinentes, quæ passivam significationem sibi asciscunt? Formantur enim e vocibus in ης, (ut ἀγρευτὴς ἀγρευτὴρ, ἀγρώστης * ἀγρωστὴρ, ἀρότης ἀροτὴρ, βώτης βωτὴρ,) quæ semper sunt activæ. Amplectenda est igitur Hesychii etymologia. Callim. H. in Jov. 77. ἐπακτῆρας δὲ * Χιτώνης Ἀρτέμιδος, Schol. κυνηγέτας. "Sic ἐπακτὴρ de Venatore ap. Nicandr. Th. p. 45. (v. 668. Τὴν μὲν ἐπὶ σκοπέλοισι Φαλακραίοισιν ἐπακτὴρ Κρύμνης ἂμ πεδίον καὶ ἀνὰ Γράσον, ἠδ' ἵνα θ' ἵππου Λειμῶνες, σκυλάκεσσιν Ἀμυκλαίοισι κελεύων, Κνυζηθμὸν κυνὸς οὖλον ἐπήϊσε θυμολέοντος.) Ideo ἐπακτῆρας dici Venatores tradunt Critici ad Soph. (l. c.) ὡς ἐπαγομένους ὑπὸ τῶν κυνῶν, ac, ut ante dixerant, προέλκονται γὰρ τοὺς κυνηγέτας αἱ κύνες ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα. Quanquam non Venatores solum, sed Piscatores ἐπακτῆρες etiam dicti, ut ap. Apollon. R. 1, 625. (καὶ τὸν μὲν ἐς Οἰνοίην ἐρύσαντο, Πρόσθεν, ἀτὰρ Σίκινόν γε μεθύστερον αὐδηθεῖσαν, Νῆσον ἐπακτῆρες, Σικίνου ἄπο,) ubi Schol. Ἐπακτῆρες· ἀντὶ τοῦ ἁλιεῖς. Ἐπὶ νήσου κυνηγοὺς οὐ δεῖ λέγειν. (Schol. e Cod. Par. Ἢ περιτυχόντες ἁλιεῖς, οὓς νῦν ἐπακτῆρας καλεῖ, σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ τοὺς κυνηγοὺς, ἔσωσαν τὸν Θόαντα.) Quæ etiam glossa in Nicandri Schol. legitur, ad locum supra adductum. (Imo verba, quæ in mente habebat V. D., extant non ad l. c., sed ad v. 824. Ἐπακτῆρες γὰρ οἱ ἁλιεῖς.) Idem nempe, qui ἰχθύος ἀγρευτῆρες a Theocr. vocantur 21, 6. aut ἀγρωστῆρες etiam, sicut a Nicandro Alex. p. 163. (In Indice Schneideri non indicatus est locus, in quo reperitur ἀγρωστῆρες. Habet tamen idem Schneider. et in Lex. suo vocabulum ἀγρωστὴρ tanquam in Nicandri Alex. obvium. Vide nostra in Ἀγρωστήρ. Est in Alex. 473. δολόεντα μαθοῦσ' ἀγρώστορος ὁρμήν.) ac ideo illa, quod ἄγρα etiam de Piscium captura dicatur, ut ap. Theocr. 21, 31. et alibi rursus, ἐξ ἁλὸς ἄγρα, 7, 60." Spanhem. "Ammon. 81. (Ἐπακτῆρες δὲ κυνηγέται καλοῦνται.) Toup. Opusc. 1, 476. Jacobs. Anth. 10, 90." Schæf. Mss. Oppian. C. 1, 72. Θηρητῆρε λύκους ὄλεσαν θύννους ἁλιῆες, Ἀγρευτῆρες ὄϊς, τρήρωνας ἕλον δονακῆες, Ἄρκτον ἐπακτῆρες, καὶ μορμύλον ἀσπαλιῆες: 400. Ἄνδρες ἐπακτῆρες: 536. Αὐτὰρ ὅγ' ἀντιάᾳ κεχαρημένος ὠκὺς ἐπακτήρ: 2, 24. Ἄρκυας αὖτε βρόχους τε καὶ ἀγκύλα δίκτυα πρῶτος Ἱππόλυτος μερόπεσσιν ἐπακτήρεσσιν ἔφηνε: 36. Οἵη δ' ἐν σκοπέλοισιν ἐπακτήρεσσι πάσασθαι Τερπωλή. In soluta oratione non usurpatur.]

Ἐπακτρεῖς, Venatores, iidem qui et ἐπακτῆρες. Hesych. [Ἐπακτρὶς ("l. Ἐπακτρεῖς," Bruno,) παροιμία, Δοῦναι μὲν εἰς ἐπακτρέων, λαβεῖν δὲ μή· καὶ οἱ κυνηγοὶ, ἐπακτρεῖς. "Sumtum est ex aliquo Comico. Monebat viros auctor adagionis, ut uxores ex ordine piscatorum ne caperent, etsi filias ut piscatoribus nuptum demus, propter difficultates conditionum reperiendarum, concedit." Casaub. ad Theophr. Char. 5. "Eloca venatorum in familiam tuam filiam, inde vero haud ducito uxorem. Ita et Rabbini loquuntur, Nec dant nuptui, nec ducunt uxores de familia publicanorum." Kuhn. ad J. Poll. 1, 82.]

Ἐπακτρὶς, ίδος, ἡ, et ap. Nicand. Ἔπακτρον, ου, τὸ Navigiolum, Navigium piscatorium: nam ἁλιὰς exponitur a Græcis Lexicographis. Appellari autem σκάφος ab Appiano, quam ἁλιάδα vocat Plut. (2, 208. 208.), ipsumque adeo Plut. ἁλιάδα et ἁλιευτικὸν πλοῖον pro eodem ponere docet Bayfius. Hesych. censet ἐπακτρίδας dictas esse τὰς ἁλιάδας quod iis utantur ἐπακτρεῖς, quorum appellatione comprehendantur et ἁλιεῖς, i. e. Piscatores. Xenoph. Hell. 1, (1, 7.) Ἐνταῦθα δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης ἧκεν ἐκ τῶν Κλαζομενῶν σὺν πέντε τριήρεσι καὶ ἐπακτρίδι, [all. ἐπακτρίσι.] In VV. tamen LL. exponitur ἐπακτρὶς, Navis oneraria. HINC Ἐπακτροκέλης, (ὁ,) Navigium prædatorium, Suid. Etym. Eust. ita dictum quod sit inter ἐπακτρίδα et κέλητα. [Eust. 1539. Ὅτι δὲ καὶ πλοίου εἶδός τι ὁ κέλης, δηλοῖ ὁ εἰπὼν, Πέντε κέλητας * πεντασκάλμους, ἔνθα ὅρα καὶ ὅτι σκαλμὸς διὰ τοῦ λ· ἔτι δὲ δηλοῖ τὸ αὐτὸ καὶ ὁ γράψας οὕτως, Ἐπακτρίδες, αἱ ἁλιάδες, ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ κυνηγοὶ, ἐπακτροκέλης δὲ, πλοῖον ληστρικὸν μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος, ἃ καὶ αὐτὰ πλοιάριά ἐστι: 1871. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐπάκτρεις ἐλέγοντο οἱ κυνηγοὶ, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ἐν Ῥητορικῷ Λεξικῷ, ὅτι, Ἐπακτρίδες, αἱ ἁλιάδες, ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ κυνηγοί· ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς ῥηθείσης ἐπακτρίδος καὶ ἐπακτροκέλης κατὰ Αἴλιον Διονύσιον πλοῖον ληστρικὸν, προδεδήλωται: 1038. Εἰ δὲ καὶ χρῆσις ἦν ἐπὶ Ὁμήρου κέλητος, δι' οὗ ληστρικὸν ἐσημαίνετο πλοῖον, οὐ σύνθετον ὁ ἐπακτροκέλης, ἀναλυόμενος αὐτὸς εἰς ἐπακτρίδα καὶ εἰς κέλητα, περὶ ὧν διείληπται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν, κ. τ. λ. E Lexico illo Rhetorico sua integriora sumsit Hesych.: Ἐπακτρίδας· τὰς ἁλιάδας, ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ ἁλιεῖς, καὶ καθόλου οἱ κυνηγοὶ, καὶ ἐπακτροκέλης δὲ, εἶδος πλοίου. Etym. M.: Ἐπακτρεῖς οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τὰς κύνας, ἐντεῦθεν καὶ ἡ ναῦς ἡ ἁλιὰς * ἐπακτρία, καὶ ἐπακτρὶς, ἐπακτρίδος. Etym. Gud.: Ἐπακτρεῖς· οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας, ἐντεῦθεν καὶ ἡ ναῦς ἡ * γαλέα (l. ἁλιὰς) ἐπάκτρεις (l. ἐπακτρὶς,) καὶ ἐπακτοκαλλῆς (l. ἐπακτροκέλης) ἐν συνθέσει. Ἐπακτροκέλλης· εἰς τὸ κέλλω. Κέλλω· σημαίνει δύο, τὸ προστάσσω καὶ τὸ βαδίζω, ἐξ οὗ καὶ τὸ κέλλης, καὶ ἐπακτροκέλλης, ἔστι δὲ εἶδος πλοίου ληστρικοῦ, ὅ ἐστι γαλαία, l. ἁλιάς. Scribe κέλης, ἐπακτροκέλης. Etym. M. Κέλης——ὁ δὲ Ὠρίων λέγει, ὅτι κέλης λέγεται παρὰ τὸ κέλλειν, ὃ σημαίνει τὸ βαδίζειν καὶ τρέχειν, ὅθεν καὶ κέλευθος, παρὰ τοῦτο καὶ τὸ ἐξώκειλεν, ἀντὶ τοῦ ἐξέβαλεν, ἔρριψεν, καὶ ἐπακτοκέλης (l. ἐπακτροκέλης,) ἔστι δὲ εἶδος πλοίου ληστρικοῦ, ὅ ἐστι γαλία, l. ἁλιάς. Idem: Ἐπακτροκέλης· συνετέθη ἔκ τε κέλητος καὶ ἐπακτρίδος, πλοῖα δὲ ἦν βραχέα ληστρικὰ, ἡ μὲν ἐπακτρὶς, ἐκ τοῦ (leg. e Cod. Leidens. ap. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 317. εἰς τὸ) κατάγειν τὰ συλώμενα, ὁ δὲ κέλης, εἰς τὸ διώκειν καὶ φεύγειν, κουφότατος γὰρ ἦν, πρῶτος δὲ δοκεῖ εὑρηκέναι τὴν ἐπακτρίδα Μίνως. Idem: Ἄκατος· τὸ μικρὸν πλοιάριον, παρὰ τὸ ἄγω, ἄξω, ἦχα, ἦγμαι, ἦκται, * ἀκτὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, ἄκατος, ἡ περιάγουσα καὶ διακομίζουσα, ἐξ οὗ τὸ ὑποκοριστικὸν ἀκάτιον, ὃ τινες μὲν ἐπακτρίδα, τινὲς δὲ πορθμίδα,

τινὲς δὲ *κάραβον ὀνομάζουσιν. Ἡ ἀπὸ τοῦ ἀκτῇ γίνεται ἄκατος, ἡ ἀπ' ἀκτῆς εἰς ἀκτὴν περιερχομένη, ὡς * πορθμὴν λέγομεν, τὴν μὴ * πελαγοδρομοῦσαν. Οὕτω Μεθόδιος Cum v. πορθμὴ pro Navigio nusquam alibi legatur, scr. πορθμίδα, ut etiam ante dixerat Etym. Suidas et Zonar.: Ἐπακτρίς· εἶδος πλοίου. Ἐμβάντες γὰρ (δὲ, Zonar.) εἰς τὰς ἐπακτρίδας, καὶ τὰς (τὰς in Zonara deest) δρομάδας ὁλκάδας, τὸν ὅρμον περιενόστησαν. Idem et Zonar.: Ἐπακτροκέλης· πλοῖον λῃστρικὸν, μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος, ἅπερ καὶ αὐτὰ πλοιάριά ἐστιν, quæ verba extant in primo Eust. loco supra citato, et, ut e secundo Ejusdem loco conjicere est, ex Ælio Dionysio depromta sunt, Δικῶν Ὀνόματα in Bekkeri Anecd. Gr.: Ἐπακτροκέλης· πλοίου εἶδος πειρατικοῦ. Glossæ Mss. Mich. Apostolii: Ἐπακτροκέλης· Nomen alicujus navis piraticæ. Thom. M.: Κέλης· ὁ μονόζυξ ἵππος καὶ κέλης πλοιάριόν τι, ταῖς ναυσὶν ἐφελκόμενον, ὅπερ καὶ κελήτιον λέγεται, ἐπακτροκέλης δὲ κακοῦργον καὶ λῃστρικὸν πλοῖον, ubi Ms. B. κέλλης, ut in Etym. Gud. supra citato perperam scribitur: Oxon. ἐκπακτ. quod solita huic voci in Mss. est menda, notante Oudend. utque in Hes. olim legebatur. J. Poll. 1, 82.: Κέλητες, κελήτια, ἐπακτρίδες (C. A. ἐπακτῆρες), ἐπακτροκέλητες, βάρεις, πορθμεῖον, πορθμὶς, ἁλιάς. " Calcagn. de Re Nautica: E levi impulsu Epactridas appellavimus, et paulo his graviores e celetibus et epactridibus constructas Epactroceletes. Sed mihi videtur inter ἐπακτροκέλητες et βάρεις, ita enim legendum (pro vulg. βαρεῖς,) comma ponendum. Βάρεις autem pro Navigiis usurpasse veteres, e Lexicographis sat notum: (vide supra clxxiii. b. ccxii. b. cccxxii—xxv. a.) Confirmat hanc scripturam et Salmantic. Ms. Schotti, qui βάρις habet, quod perinde est, et Ionice dictum, quemadmodum αἱ βάρις ap. Herod. Euterpe 41. quarumque constructionem docet ibid. 96. Glossulæ vett. Herodoti: Βάρις· ναῦς. Βαρεῖα vero ναῦς mox a Polluce recensetur, eo quo voluit loco, ut et s. 103." Jungerm. "Βαρεῖς non est in C. A. nec in Cod. Salmasii: deinde accentus ad penultimam est trahendus, βάρεις. Extat tamen etiam βαρὶς, βαρίδος. Dein pro πορθμὶς C. A. πορθμία, quod habet etiam Salmas." Kuhn. Vulg. lectio ἐπακτροκέλητες βαρεῖς etiam hinc rejicienda est, quod vox ἐπακτροκέλης secundum Grammaticos formetur ex ἐπακτρὶς et κέλης. Jam vero ἐπακτρὶς secundum Calcagn. e levi impulsu dictum est, et κέλης "celeritate, unde nomen invenit, omnes naves vincebat," inquit Ruhnk. ad Vell. Paterc. 317. afferens Etym. verba, supra citata. Quomodo igitur ἐπακτροκέλητες ab J. Poll. βαρεῖς dici potuerunt? Harpocr.: Ἐπακτροκέλης· Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Τιμάρχου, εἶδος δέ ἐστι πλοίου σύνθετον ἔχον τὴν κατασκευὴν, ἔκ τε ἐπακτρίδος καὶ κέλητος, ἦν δὲ ὡς ἐπίπαν λῃστρικὸν, ὡς καὶ Δείναρχος ἐν τῇ Κατὰ Πολυεύκτου Δοκιμασίᾳ. Æschinis locus est p. 180. Ἀλλ' αἱ προπετεῖς τοῦ σώματος ἡδοναὶ, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν ἡγεῖσθαι, ταῦτα πληροῖ τὰ λῃστήρια, ταῦτ' εἰς τὸν ἐπακτροκέλητα ἐμβιβάζει, ταῦτά ἐστιν ἑκάστῳ Ποινὴ, ταῦτα παρακελεύεται τοῖς νέοις σφάττειν τοὺς πολίτας, ὑπηρετεῖν τοῖς τυράννοις, συγκαταλύειν τὸν δῆμον. Schol. Ἐπακτροκέλητα· κέλης δὲ καὶ ἐπακτρὶς εἴδη πλοίων εἰσὶ, καὶ ἐξ αὐτῶν σύνθετον ἐπακτροκέλης, λῃστρικὸν πλοῖον. Ammon.: Κέλης καὶ ἐπακτροκέλης διαφέρει. Κέλης μὲν γάρ ἐστι πλοιάριόν τι μικρόν. Ἐπακτροκέλης δὲ κακοῦργον καὶ λῃστρικὸν σκάφος, μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος. Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Τιμάρχου· Ἀλλ' αἱ προπετεῖς τοῦ σώματος ἡδοναὶ, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν εἶναι, ταῦτα πληροῖ τὰ λῃστήρια, ταῦτα εἰς τὸν ἐπακτροκέλητα ἐμβιβάζει. Ἐπακτῆρες δὲ (adde οἱ, e canone nostro supra 515. c.) κυνηγέται καλοῦνται. " Sentin' in modulata oratione aliquid deficere? Ap. Æschinem pro εἶναι editur ἡγεῖσθαι. Penes me dubium non est, quin utrumque junxerit Orator, Καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν ἡγεῖσθαι εἶναι. Nihil ad Atticas Veneres exactum magis, aut cum Æschinis scribendi colore conveniens. Is in Or. c. Ctes. bis eandem elegantiam posuit, 275. Καὶ μηδὲν μικρὸν ἡγεῖσθαι εἶναι τῶν τοιούτων ἀδικημάτων, 281. Μακροτέρου λόγου ἔργον ἡγοῦμαι εἶναι. Vett. Edd. (Ammonii) ἐκπακτροκέλητα. Vox mendose etiam vulgatur ap. Æschin. (ἐπακτροκέκλητα,) Hesych. et in Basilii Patricii Naumach. ap. Fabric. B. G. 8, 141. Apud Etym. exponitur *γαλία. (Sylburg. in Indice, 'Γαλία, vulgo Galéa, τριήρης, 502, 44.' Nos supra pro γαλία, s. ut in Etym. Gud. γαλέα, scripsimus ἁλιάς. Sed nunc nihil mutandum censemus. Γαλέα enim frequens est vox recentissimis scriptoribus, ut legere est in Ducangii Gloss. Gr.) Cf. Ammon. Philosoph. ad Aristot. de Interpr. f. 23. b." Valck. Aristotelis verba occurrunt c. 2. p. 53.: "Ὄνομα μὲν οὖν ἐστὶ φωνὴ σημαντικὴ κατὰ συνθήκην, ἄνευ χρόνου, ἧς μηδὲν μέρος ἐστὶ σημαντικὸν κεχωρισμένον· ἐν γὰρ τῷ *Κάλλιππος, τὸ ἵππος οὐδὲν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ σημαίνει, ὥσπερ ἐν τῷ λόγῳ τῷ καλὸς ἵππος· οὐ μὴν οὐδ' ὥσπερ ἐν τοῖς ἁπλοῖς ὀνόμασιν, οὕτως ἔχει καὶ ἐν τοῖς συμπεπλεγμένοις· ἐν ἐκείνοις μὲν γὰρ οὐδαμῶς τὸ μέρος ἐστὶ σημαντικόν· ἐν δὲ τούτοις βούλεται μὲν, ἀλλ' οὐδενὸς κεχωρισμένον· οἷον ἐν τῷ ἐπακτροκέλης, τὸ κέλης οὐδέν τι σημαίνει καθ' ἑαυτό. " Quod ait Ammon. (Grammaticus) medium esse inter ἐπακτρίδα, Navem sc. onerariam, et κέλητα, Navigium pernicissimum, id non de magnitudine intelligas, verum quod *utrique* usui, tam velocitati, quam prædæ ferendæ consulat. Ita fere Etym. M. Ἐπακτροκέλης· συνετέθη ἔκ τε κέλητος καὶ ἐπακτρίδος, πλοῖα δὲ ἦν βραχέα λῃστρικὰ, ἡ μὲν ἐπακτρὶς, ἐκ τοῦ (l. εἰς τὸ) κατάγειν τὰ συλώμενα, ὁ δὲ κέλης εἰς τὸ διώκειν καὶ φεύγειν, κουφότατος γὰρ ἦν." Tayl. ad Æschinis loc. Errat ergo Calcagn. supra scribens ἐπακτρίδα e levi impulsu appellatam esse, cum sit ab ἐπάγειν, Vehere. "Ἐπακτρὶς, Actuaria navis. Vide Bayf. de R. N. 606. in Gronov. Thes. T. xi. Morus in Indice propter Hes. et Etym. proprie quidem dicit esse Cymbam piscatoriam, deinde videri etiam significare Navem piraticam." Lex. Xenoph.] " Ἐπίταρις, ιδος, ἡ, Actu- " aria navis. Gell. 10, 25.: Ἐπιτάριδας vel * ἰστό- " πους Græci vocant, quas Latini Actuarias naves. " Ita quidem VV. LL. Sed ἐπακτρίδας pro ἐπιτάριδας " ap. eum reponi et ita in quibusdam Edd. legi, sci- " endum est." [In Ed. Bipont. legitur :—" Navium autem, quas reminisci tunc potuimus, appellationes hæc sunt: Gauli, Corbitæ Caudiceæ, Longæ, Hippagines, Cercuri, Celoces, vel, ut Græci dicunt, Celetes, (v. Ruhn. ad Vell. Paterc. 317.) Lembi, Oriæ, Lenunculi, Actuariæ, quas Græci ἐπικώπους vocant vel * ἐπιβάτιδας, Prosumiæ, vel Geseoretæ, vel Horiolæ, Filatæ, Scaphæ, * Pontones, Vætitiæ, Hemioliæ, * Phaseli, Parones, Myoparones, Lintres, Caupuli, Camaræ, Placidæ, Cydarum, Ratariæ, Catascopium." Vides ἐπικώπους pro Nostri ἰστόπους. Ἐπικῶποι vero sunt Naves militares et bellicæ, ut ostendit Scheffer. de Mil. Nav. 2, 2. p. 64. Pro ἐπιτάριδας autem legitur ἐπιβάτιδας, de quo militarium et bellicarum navium genere nihil locutus est idem Scheffer. " Ulpian. in L. 1. s. 12. D. de Exercitoria Actione: Quædam enim naves onerariæ, quædam, ut ipsi dicunt, * ἐπιβάδες sunt. Bayfius: Epibades, dictæ, ut opinor, quasi Epibatides, ad epibatas solum, i. vectores, trajiciendos. Et fortasse leg. ap. Juriscons. Epibatides. Vide Actuariæ naves in Navis. Epibatæ, Milites classiarii dicuntur, h. e. Milites in navibus merentes." Gesner. Thes. LL. " *Ἐπιβατηγοὶ, Naves eædem, quæ Vectoriæ, i. e. Vectorum ductrices, juncto nomine ex ἐπιβάτης, Vector, et ἄγω, Duco. Ulpian. (l. c.) Quædam enim naves onerariæ, quædam, ut ipsi dicunt, ἐπιβατηγοὶ sunt, et plerosque mandare scio, ne vectores recipiant, et sic, ut certa regione, et certo mari negotietur. Epibategoe ergo vel Epibategi scribendum, Latinis si literis scribere placeat." Idem. E Gellio legendum est in Ulpiani loco, non ἐπιβατηγοὶ, sed ἐπιβάτιδες. Gellio Noster ἐπακτρίδας pro vet. et corrupta lect. ἐπιτάριδας restitui volebat. At ἐπακτρὶς est Cymba piscatoria et Navis piratica; non Actuaria navis, ἐπίκωπος, i. e. Navis militaris et bellica, de qua una Gellius loquitur. " Ἐπακτρὶς, Toup. Opusc. 2, 170. Brunck. Androm. 847. Jacobs. Exerc. 1. 66." Schæf. Mss. Pro ἐπακτρὶς autem Nicander et ἔπακτρον usurpavit, Ther. 823. ἐπεὶ μογεροὺς ἁλιῆας Πολλάκις * ἐμβρύξασα κατεπρήνιξεν ἐπάκτρων, ubi Schol. ἐκ τῶν ἐπάκτρων δὲ,

ἤγουν ἁλιευτικῶν πλοίων, ἐπακτῆρες γὰρ οἱ κυνηγοί. Tradunt Grammatici vocem ἐπακτροκέλης compositam esse ex ἐπακτρὶς et κέλης, sed tum intelligendum est ἐπακτροκέλης contracte dici pro ἐπακτριδοκέλης, (vide nos supra 116. n. 2.) nisi quis id deducere velit ex ἔπακτρον.]

'Επακτικὸς, ἡ, ὸν, Illex, Illecebrosus. 'Επακτικὴ διὰ τὴν ἡδονὴν τοῖς ἀπείροις ἐστὶ παραδόξως, Diosc. pro, Ignari suavitate ejus magnopere trahuntur, vel alliciuntur. Sic ἐπακτικὸς ἐν τῇ ὀσμῇ. [Suid. Phot. et Zonar. 'Αγωγόν· ἐπακτικόν. "Heliodor. Æth. 162 (=137.. 'Επακτικὸν γάρ τι καὶ πρὸς ὁρώντων εἰς εὔνοιαν τὸ κάλλος.") Wakef. Mss.]

['Επακτικὸς, Stimulandi vim habens. "Athen. 18. ('Επακτικὸν γὰρ εἶναι τὸ τοιοῦτον πρὸς 'Αφροδισίων πλῆθος.)" Schæf. Mss. Vide Lennep. in 'Επαγωγὸς citatum.]

['Επακτικὸς, sensu passivo et SS. Patribus peculiari de calamitatibus illatis. "2 Petr. 2, 1. de impiis dicitur, Καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς δεσπότην ἀρνούμενοι, ἐπάγοντες ἑαυτοῖς ταχινὴν ἀπώλειαν. Quædam enim sunt quæ sibi homines arcessunt, quædam ὑπὸ Κυρίου ἐπαγόμενα, ut calamitates quibus exercere suos solet, quæ et ἐπακτικὰ nonnunquam SS. Patribus dicuntur. Athanas. Epist. de Interpr. Psalmorum: Οἱ δὲ ἐπακτικὰ ἀπαγγέλλουσιν, ὡς ὁ ἑβδομηκοστὸς ἔνατος, ὁ ἑξηκοστὸς ἕκτος." D. Heins. Exercc. SS. 580. Sed vox hæc hoc sensu passivo contra Gr. linguæ analogiam usurpatur, cum proprie activam sibi sumat significationem.]

'Επακτικὸς, ut ἐπακτικοὶ λόγοι, Habentes ἐπαγωγὴν, i. e. Inductionem, de qua paulo ante dictum est. Et argumentatio duplex erat, una συλλογιστικὴ, altera ἐπακτικὴ, Quæ fiebat per inductionem. [Suid. v. 'Επαγωγὴ ex Alex. Aphrod. in Topic. 1. p. 47.: 'Η ἐπαγωγὴ καὶ ὁ συλλογισμὸς ὄργανά εἰσι λόγων διαλεκτικῶν, καθ' οὓς τὸ γυμνάζεσθαι γίνεται· καὶ ἡ μὲν διὰ τοῦ καθόλου δεῖξις, συλλογιστική, ἡ δὲ διὰ τῶν ὑπὸ τὸ καθόλου, ἐπακτική. Cf. 'Επαγωγικός.] Hinc Adv. 'Επακτικῶς, Per inductionem, Utendo inductione. Aristot. περὶ Φυσ. 'Ακρ. 4. Οὕτω δὴ ἐπακτικῶς σκοποῦσιν, Si sigillatim æstimemus, ut interpr. Bud. cujus Comm. vide 376. Idem in Lexico ἐπακτικῶς exponit Singula æstimando percurrendoque, et ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς, ab Arist. pro eodem dici scribit. [Cf. 'Επαγωγικῶς.]

"'Επηγμένως, Serio, Diligenter, *κατασπουδαζόντως. Ita VV. LL. sed in verbis Græcis duplicem errorem esse puto; licet et ap. Hesych. ita scripta sint. Nam pro ἐπηγμένως scribendum puto *ἐπειγμένως, et κατεσπουδασμένως pro κατασπουδαζόντως, sic tamen ut de hujus adverbii potius quam de illius emendatione dubitem." ["Hes. 'Επειγμένως· *σπευδόντως, post v. 'Η πέφαται. Cogitabam aliquando, 'Επειγομένους· κατασπουδαζομένους, ex Odyss. O. 49." Albert. qui per Nostri v. l., (quæ perspicuitatis ergo nos semper mutavimus in VV. LL. i. e. Vulgaria Lexica quæ in usu erant ante Thesaurum editum,) perperam intellexit illud Vet. Lex., quod hic sæpe in partes suas vocat. "Schol. Oppian. H. 1, 59. ('Επειγομένης· σπουδαίαις.) Pseudo-Did. ad Il. Π. 304. (Προτροπάδην· ἐπειγμένως καὶ ὀλοσχερῶς ἐκστρέψαντες τὰ νῶτα.) Od. Π. 51. ('Εσσυμένως· ἐπειγμένως.)" Wakef. ad marg. 'Επάγω et ἐπείγω confusa supra habuimus.]

"'Επηγεὺς, έως, ὁ, Ductor, VV. LL."

[*'Αντεπάγω, Refero, Gl. Reduco in aciem adversus aliquem, Contra eo. "Arrian. Exp. Alex. 2. p. 75. Diod. S. 19. p. 717. Lucian. Tox. 638. Schol. Aristoph. Nub. 1282." Scott. App. ad Thes. Thuc. 4, 124. Ἔπειτα δὲ καὶ ὁ Βρασίδας καὶ ὁ Περδίκκας, προελθόντων προτέρων ἀπὸ τοῦ λόφου μετὰ τῶν ἱππέων τῶν Λυγκηστῶν ὁπλιτῶν, καὶ ἑτοίμων ὄντων μάχεσθαι, ἀντεπαγαγόντες καὶ αὐτοὶ ξυνέβαλον, Cum ipsi vicissim suas copias adversus eos produxissent, conflixerunt. "Nicet. Eugen. 7, 159. Nicet. Paphlag. p. 27. f. in Martyrum Triadi edita a Combef. Paris. 1666." Boissonad. Mss. "Vicissim induco, Clem. Alex. 372 (=445. 'Η μὲν γὰρ ἀγάπη τῇ πρὸς τὴν πίστιν φιλίᾳ τοὺς πιστοὺς ποιεῖ· ἡ δὲ πίστις, ἕδρασμα

A ἀγάπης, ἀντεπάγουσα τὴν εὐποιΐαν.)" Wakef. Mss. "Reiz. Belg. Gr. 630. Diod. S. 2, 383." Schæf. Mss.]

"'Αντιδιεπάγω, Irritum facio, Cesso VV. LL. "nescio unde," [e Dionys. H. Ant. Rom. 118. ubi v. Sylburg. Port. et Reisk. p. 1292.]

[*'Ενεπάγω. Æsop. Fab. 149. p. 82. 'Εγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σου ἰσχυρότερος· εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον. Καὶ σαλπίσας ὁ κώνωψ ἐνεπήγετο δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥῖνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα. "Heusinger. in Ind. dicit esse imperfectum passivi pro ἐνεπήγνυτο. Non assentior, malimque derivare ab ἐνεπάγομαι, Adorior. H. Steph. Thes.:—'Citatur etiam ἐπάγονται τοῖς πολεμίοις e Plut. pro Congrediuntur cum hostibus.'" Schæf. Vide nostra in 'Επάγω. Recte omnino Schæferus verbum ἐνεπήγετο ab ἐνεπάγομαι, Adorior, derivat; nam præcessit πόλεμον — σαλπίσας, quod ad v. ἐμπηγνύω nullo modo trahi potest.]

"Κατεπάγω, affertur pro Induco, Invito, Infero."

B [Aristoph. Eq. 25. Ὥσπερ δεφόμενος νῦν ἀτρέμα πρῶτον λέγε Τὸ ΜΟΛΩΜΕΝ, εἶτα δ' ΑΥΤΟ, κατεπάγων πυκνόν. "Hic κατεπάγειν est τὸ ΑΥΤΟ τῷ ΜΟΛΩΜΕΝ, deinde τὸ ΜΟΛΩΜΕΝ τῷ ΑΥΤΟ adjicere, et ita celeriter efferre alternatim, ut tandem in unum verbum coalescant." Seager. Mss. Vide Eustath. Hexaëm. p. 9. in Μανδραγόρας citatum. "Plut. S. N. V. 8, 179. (Οὐ πᾶσι κατεπάγει τὴν τιμωρίαν ὁμοίως.)" Schæf. Mss. "Ambigo utrum hoc, an κατεπείγει Basil. Ed. præferam. Neutrum est incongruum, neque vi caret." Reisk. "Voss. Harl. Ald. Bas. κατεπείγει. Sed vulgata magis et e Gr. consuetudine est, et e mente auctoris. Sic semper Græci. Plato LL. 9. p. 663. 'Επάγῃ δίκην τῷ τοιούτῳ. Julian. Or. 2. p. 90. ἐπάγειν δίκην. Chrysost. 2, 665. τὴν τιμωρίαν ἐπάγειν, et alibi sexcenties." Wyttenb. "Κατεπάγω τὴν τιμωρίαν, i. q. Injungo pœnam." Schneider. Lex.]

[*Προσεπάγω, Subjungo, Addo etiam. "Valck. ad Herod. 235." Schæf. Mss. "Athen. 216. ('Ο

C γὰρ 'Αντισθένης καὶ προσεπάγει τῇ ψευδογραφίᾳ, Auget etiam fabulosam narrationem.) Eust. in Od. Θ. p. 327, 49." Scott. App. ad Thes. "Cyrill. c. Julian. 335. (Προσεπάγει δὲ τούτοις, ὅτι καὶ κ. τ. λ. His subjungit.) Clem. Alex. (283.)" Wakef. Mss.]

"Συνεπάγομαι, Una mecum duco. At vero συνεπάγω redditur Colligo, Constringo, Adduco, in VV. LL." [Eunap. 46. 'Ο δὲ ἑπόμενος, ὥσπερ ἕπεσθαι χρὴ, πρὸς τὴν κρείττονα ὁδὸν συνηπάγετο. "Dionys. H. 1, 271. Gronov. Diatr. Stat. 343. Ed. Lips. Bast. Lettre 124." Schæf. Mss. "Schol. Pind. Anton. Lib. 172. Schol. Theocr. 1, 7." Wakef. Mss. "Plut. περὶ Ψυχῆς, ap. A. Gell. 1, 3. (Χείλων ὁ παλαιὸς, ἀκούσας τινὸς λέγοντος, μηδένα ἔχειν ἐχθρὸν, ἠρώτησεν εἰ καὶ μηδένα φίλον ἔχει· νομίζων ἐξ ἀνάγκης ἐπακολουθεῖν καὶ συνεπάγεσθαι φιλίας καὶ ἀπεχθείας.) Clem. Alex. Quis dives salvetur 642=109. Segaar. (Εἶτά που καὶ νύκτωρ ἐπὶ λωποδυσίαν ἐξιόντες συνεπάγονται.)" Boissonad. Mss. Diod. S. ap. Munth. Spec. Defectus Lexicorum 552. Vide et Lucian. 2, 259.

D Cass. Dion. 268, 72. 1215, 15.]

[*Συνεπακτὴρ, ῆρος, ὁ, Venationis comes s. socius. Eust. ad Od. Α. p. 440=1689. Τὸ δ' ἐντεῦθεν ἐξιόντα τὸν ἄνδρα συχνάκις ἐπὶ θύραν, ὑποπτεύει ἐκείνη, καὶ καλέσασα τὸν συνεπακτῆρα, ἐρωτᾷ τί ποιεῖ ὁ Κέφαλος συχνάκις ἀποδημῶν;]

Κατάγω, Deorsum ago, s. duco, quasi κάτω ἄγω. Ego uno verbo interpretor Deduco; nam ut Plut. in Numa (15.) 'Αλλ' ἐκείνους μὲν καταγαγεῖν τὸν Δία μαγεύσαντας, sic a Virg. de magicis artibus itidem loquente dicitur, Carmina vel cœlo possunt deducere lunam. Et ut κρόκην κατάγειν dicitur a Luciano, et ab aliis πηνίον κατάγειν etiam, sic a Lat. Deducere fila vel stamina. Convenit autem cum illo Plut. loco, hic ejusdem in Fabio (imo, Numa 8.) Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀετόν τε δοκεῖ πραῧναι φωναῖς τισιν ἐπιστήσας καὶ καταγαγὼν ὑπεριπτάμενον. Ap. Nicarch. Epigr. (31.) Ὡς 'Ερμῆς κατάγει τοὺς θεραπευομένους, Deducit ad inferos, s. Descendere facit. Hinc καταγόμενοι ἀπὸ γένους ex-

ponitur, A genere descendentes. Et ap. Plut. Numa, Καίπερ ἐξ ἀρχῆς εἰς τοῦτον κατάγεσθαι τῶν στεμμάτων ἀκριβῶς δοκούντων, Ad hunc deduci stemmata, q. d. descendere. Bud. in Lex. κατάγειν τὸ στέμμα interpr. Ab origine gentis deducere. Idem in Comm. 381. dicit κατάγειν esse Deducere a capite ad finem, hunc ipsum locum afferens. Idem Bud. ibidem scribit κατάγειν pro Deorsum agere, theologicum esse verbum oppositum τῷ ἀνάγειν. [Vide Καταγωγὸς et Καταγωγικός.] || Κατάγειν τὴν ναῦν, sub. εἰς λιμένα, eodem respectu dicitur pro Appellere navem s. Applicare, contrario autem a Latinis Subducere navem; sicut et cum ἀνάγειν τὴν ναῦν et ἀνάγεσθαι dicantur qui e portu solvunt, contra Lat. Ad mare descendere. Eodem autem respectu quo dicitur κατάγω τὴν ναῦν, dicit Plut. in Themistocle, Εἰωθυῖαν ὥραν τὸ πνεῦμα λαμπρὸν ἐκ πελάγους κατάγουσαν. Idem in Solone, Κατάγοντες σαγήνην. Pass. κατάγομαι, Appello in portum s. applico, καταπλέω, ut ἀνάγομαι, Solvo e portu, ἀναπλέω. Vide Eust. 138. et alibi. Observavi tamen et κατάγειν εἰς θάλασσαν, sed nequaquam relatum ad navigationem. Herod. 3. Ὡς καὶ τὰ ῥεῖθρα τῶν διὰ τοῦ πεδίου ποταμῶν ῥεόντων αἵματος πλεῖον ἢ ὕδατος κατάγειν εἰς θάλασσαν, Adeo ut plus sanguinis quam aquæ in mare devolverent. Sed et Archimedes ap. Athen. 5. dicitur mirabilem illam navem εἰς θάλασσαν καταγαγεῖν, In mare deduxisse, vel devolvisse. Accipitur κατάγω pro Deduco, generalius etiam sumto. Dicitur et κατάγειν πομπὴν a Synesio Epist. 40., Καὶ ὅταν κατάγῃς ἐπὶ τῷ Λιβυκῷ τροπαίῳ πομπὴν ἐπινίκιον, Lat. dicitur Ducere pompam, non Deducere. Sic et Ducere triumphum, quod Plut. κατάγειν θρίαμβον, in Fabio, Καταγαγεῖν λέγεται θριάμβους ἐκ πολέμων μεγίστων ἐπιφανεστάτους, quod alii exponunt Reportasse: [Marcello 22. Ἐνισταμένων δὲ τῶν ἐχθρῶν τῷ Μαρκέλλῳ πρὸς τὸν θρίαμβον, ἐπεὶ καὶ πράξεις τινὲς ὑπολιπεῖς ἦσαν ἔτι περὶ Σικελίαν, καὶ φθόνον εἶχεν ὁ τρίτος θρίαμβος, συνεχώρησεν αὐτοῖς τὸν μὲν ἐντελῆ καὶ μέγαν εἰς τὸ Ἀλβανὸν ὄρος ἐξελάσαι, τὸν δὲ ἐλάττω καταγαγεῖν εἰς τὴν πόλιν: T. Graccho 1. Καὶ θριάμβους δύο καταγαγόντι.] Itidemque ap. Eum in Lycurgo, Καταγαγὼν ἐκ τοῦ πολέμου χρυσὸν, Qui e bello aurum reportavit. Citatur autem ex Herod. κατάγω στρατιὴν pro Castra moveo.

Κατάγω, Reduco. Quam signif. ex eo esse ortam puto, quod qui κατάγονται, Appellunt, sint reduces. Plut. Camillo, Καταγαγὼν τὴν πόλιν αὐτὴν εἰς ἑαυτὴν, Qui urbem in pristinum statum reduxit. Sed κατάγω dicitur peculiariter Reduco domum ab exilio, Reduco in patriam, quæ signif. frequentissima est ap. Thuc. Xen. Pausan. Thuc. 1, (111.) Φεύγων ἔπεισεν Ἀθηναίους ἑαυτὸν κατάγειν. Ibid. (26.) Τάφους τε ἀποδεικνύντες καὶ ξυγγένειαν, ἣν προϊσχόμενοι, ἐδέοντο σφᾶς κατάγειν. At cum genitivo φυγῆς affertur ex Isocr. Τῆς φυγῆς κατήγαγον τὸν δῆμον, Ab exilio populum reduxerunt. Thuc. autem κατάγειν junxit cum ἐπὶ dativum habente, 2, (95.) Καὶ Φίλιππον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ πολέμιον ὄντα μὴ καταγάγοι ἐπὶ βασιλείᾳ, pro Non reduceret in regnum, vel Non restitueret. Sic κατάγεσθαι dicuntur qui reducuntur in patriam.

Κατάγομαι, Deversor, Hospitor. Quod a Cicerone dicitur etiam Deducor, in Verr. (1, 25.), Parum laute deversari dicit, ad Philodamum deduci jubet: [1, 24. Deducitur iste ad Janitorem quendam hospitem, comitesque ejus item apud ceteros hospites collocantur. " Valck. Anim. ad Ammon. 201. (e Suida v. Ἰδιόξενος: Πρόξενος δὲ, ὁ ὅλης πόλεως ξένος, παρ' ᾧ καὶ οἱ πρέσβεις κατάγονται. Cf. Phot. et Eust. ap. Kuster.) Ad Xenoph. Eph. 283." Schæf. Mss.] Æschin. (c. Ctes. 616.) Καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Ὠρεῷ κατήγου. Plut. in Amat. Narrat. Εἰς πανδοκεῖόν τι κατήχθη. Vide Bud. Comm. 381.

[Κατάγω, " Charito 702. Musgr. Rhes. 883. Wakef. Phil. 303. 305. Jacobs. Anim. 154. Cattier. 80. Brunck. Aristoph. 2, 99. Porson. Med. p. 74. Heyn. Hom. 5, 8. 192. Lobeck. Ajac. p. 247. Κατάγομαι, Charito 81. Dorv. 441. Aristoph. Fragm. 223. Dionys. H. 1, 126. 5, 12. Kuhn. ad Pausan. 47. Apoll. Dysc. 46. Teuch. ad Xenoph. Eph. 205. Kœn. ad Greg. 77. Κατάγω χορὸν, Dioscor. 16. Κατάγω exules, ad Diod. S. 1, 668. 2, 83. 306. Porson. Med. p. 74. Κατάγω εἰς πάτραν, Eurip. Phœn. 432. ubi v. Valck. p. 159. a. ad Phalar. 216. cf. Brunck. ad Eurip. Med. 1014. Orest. p. 174. Musgr. Med. 1015. Or. 149. ad Xenoph. Eph. 161. ad Diod. S. 1, 290. Lex. Herod. 176. Reduco domum, in patriam, in regnum, Act. Traj. 1, 97—99. 233. Valck. Diatr. 254. Appello in portum, Xenoph. Eph. 21. 26. ad Diod. S. 1, 707. ubi κατήχθη conf. cum κατηνέχθη. (Vide Ἀνάγω.) In portum deveho, Wessel. ad Herod. 215. Κατάγω ναῦν, ad Herod. 455. ad Diod. S. 2, 464. Ruhnk. ad Vell. 317. (vide Etym. M. in Ἐπακτρὶς citatum.) Dionys. H. 3, 1394. Κατάγω ἐμπόρους, Polyb. 2, 417. (' Captivos abduco mercatores, nempe, mari captos, 5, 95, 4. adde 1, 83, 7. Scilicet κατάγειν ναῦν est Navim mari captam ex alto ad littus deduco, 4, 6, 1. 16, 6, 10. sic τὰ κατηγμένα πλοῖα, Naves captæ quæ in portum erant deductæ, 15, 2, 2. et οἱ κατηγμένοι, 3, 28, 3.' Lex. Polyb. ' Κατάγω, Abduco, Abigo. Hist. 4, 8, 33. Κατῆγεν, εἴ τι που λαμβάνοι ἀπ' Ἀθηναίων πλοῖον. Subduco naves e mari ad terram. K. A. 5, 1, 6. Εἰ πλοῖα κατάγοιμεν: 5, 1, 7. Οὓς ἂν καταγάγωμεν, nempe nautas cum navibus subductos: 5, 1, 10. Hist. 5, 1, 25. Τὰς ἐκ τοῦ Πόντου ναῦς Ἀθήναζε ἐκώλυε καταπλεῖν, ἐς δὲ τοὺς ἑαυτῶν ξυμμάχους κατῆγεν, Navigare permittebat, jubebat. Etiam Hist. 4, 8, 33. huc referri potest.' Lex. Xenoph.) Κατάγω νίκην, Dionys. H. 1, 571. 3, 1491. (' Κατάγω, Domum reduco, Domum reporto, Κατάγοντες εἰς τὰς πατρίδας εἰρήνην ἀντὶ πολέμου, 5, 105, 2. Κάλλιστον θρίαμβον καὶ καλλίστην νίκην τῇ πατρίδι κατάγων, 11, 33, 7. Pulcerrimam triumphi materiam patriæ attulit.' Lex. Polyb.) T. H. ad Thom. M. 188. (' Aristoteles ostendit Clemens Str. 5. p. 700. μέχρι σελήνης κατάγειν τὴν πρόνοιαν.') Κατάγω de lana, Valck. Anim. ad Ammon. 117. (vide Κάταγμα et Nostrum supra.) Filum deduco, ad Timæi Lex. 153. (vide Κάταγμα.) Καταγήοχα, ad Mœrin 147. (vide Ἄγω, et Εἰσάγω.)" Schæf. Mss.] " Καταγήοχα, Deduxi, Attice pro " κατῆχα." [" Notione maxime propria et nativa, Κατῆγε τὴν πτέρναν τῆς μηχανῆς ἐντὸς τοῦ τείχους, Caudam machinæ deorsum agebat, deorsum adducebat, 8, 8, 2." Lex. Polyb. Geopon. 11, 1, 10. Ὥσπερ διὰ σχοίνου ἀπὸ ὕψους κατάγει ἑαυτὴν, Scipsam velut per funiculum ex alto demittit. Etym. Gud.: Κατάγαγε· κατάβαλε. Ἔστι κατάγω, ὁ β' ἀόριστος κατήγον, καὶ διὰ τὸ μὴ εἶναι τὴν παραλήγουσαν φύσει μακράν. Κατάγεται τὸ ἱστίον, Schol. Apollon. R. 1, 567. " Quamplurima sunt verba, quorum significatio propria aut æque propria, atque aliæ vulgo notæ, rarissime occurrit, secundariæ atque tropicæ passim, ut Evenire pro Emergere, Horat. Od. 4, 4, 65. Deprimere et Deducere, De loco suo pressum sursum tollere, ap. Cic. et Gratium. Vide Gronov. Obs. 2, 13. Casaub. in Athen. 2, 8. Davis. ad Cic. de Fin. 5, 30. ut καθέλκειν et κατάγειν Chrys. T. 1. Op. P. 1. D. V. 521. D. 576. extr. et 577. B. Theoph. Sim. Hist. 3, 6." Abresch. Diluc. Thuc. 582. ubi plura alia verborum, sensu primario et minus usitato sumtorum, legi possunt exempla. Plut. Cimone 10. Τρόπον τινὰ τὴν ἐπὶ Κρόνου μυθολογουμένην κοινωνίαν εἰς τὸν βίον αὖθις κατῆγεν, Quasi fabulosam illam, quæ Saturni regno fuit, rerum communionem in orbem reduxit: 6, 616. Ὥσπερ εἰς λιμένα σκάφος ἀσφαλὲς καταγόντες, ubi Reisk. reposuit ἀσφαλῶς, de delphinis, Arionem in terram exponentibus. " Κατάγεσθαι ἐκ, κατάγειν et κατάγεσθαι τὸ γένος ἐκ. Theophan. Chronogr. 136. Οἱ δὲ Μαυρούσιοι ἐκ τῶν ἐθνῶν κατάγονται, οὓς ὁ Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ ἐκ τῶν Φοινίκων χώρας—ἀπήλασεν: adde 220. c. Niceph. Bryen. 4, 1. Chrysost. Opusc. 2, 197. D. 217. A2. 665. A2. ἀνέλκειν τὸ γένος ἐκ Niceph. Bryen. 1, 21. et ἕλκειν τοῦ γένους τὴν σειρὰν Præfat. 5. τὸ γένος Theoph. Simoc. Hist. 7, 16." Abresch. Diluc. Thuc. 24. " Καταφέρειν τὸ γένος ἀπὸ est in Anonymi Prolegom. Rhet. ap. Fabric. B. G. 9, 593. Κατάγεσθαι quoque,

scripsit Chrys. Opp. 6, 364. c. Διαβαίνειν τὸ γένος εἰς τὸ αἷμά τινος est ap. Phot. Bibl. 420." Idem in Addendis p. 818. "Triclin. El. 1233. Οἱ ἐκ Πέλοπος καταγόμενοι." Valck. ad Scap. marg. Cf. Nostrum supra. Ælian. V. H. 13, 6. Ὅτι ἐν Θάσῳ δύο γένη φασὶν οἴνων γίνεσθαι, καὶ τὸν μὲν ἕτερον πινόμενον εἰς ὕπνον κατάγειν εὖ μάλα βαθὺν, καὶ διὰ ταῦτα ἡδύν. J. Poll. 7, 29. Καὶ πήρα, καὶ πήνιον κατάγειν, καταγαγεῖν, κάταγμα, τὸ δ' αὐτὸ καὶ μήρυμα. Τῶν δὲ νέων τις Κωμικῶν Ἐπιγένης ἐν Ποντικῷ ἔφη· τρεῖς μόνους Σκώληκας ἔτι τούτους δ' ἔμ' ἔασον καταγαγεῖν: 1, 101. Καταγαγέσθαι, κατάραι, καταπλεῦσαι: 73. Οἰκῆσαι, ἐνοικῆσαι, κατάγεσθαι, *ἐγκατάγεσθαι, ἐνδιαιτηθῆναι, καταλῦσαι, ἐναυλίσαι, ἐναυλίσασθαι, καταλύσασθαι, καταυλίσασθαι, σκηνῶσαι, κατασκηνῶσαι. Mœris: Καταγώγιον καὶ κατάγεσθαι, Ἀττικῶς· κατάλυμα καὶ καταλύειν, Ἑλληνικῶς. "Scriptores erotici veterum exemplo κατάγεσθαι frequenter adhibuerunt. Xenophonti Ephesio restituit Hemsterh. Obs. Misc. V. 6. T. 2. p. 351." Pierson. Thom. M.: Καταγώγιον καὶ κατάγεσθαι, ὡσαύτως καὶ καταλύειν, κατάλυμα δὲ οὐδεὶς εἶπε τῶν δοκίμων. "Κατάγεσθαι ap. purissimos scriptores est καταλύειν, Deversari. Ap. Lucian. in Macrob. 471. est καταχθεὶς, quod Schol. interpretatur ξενοδοχηθείς. Xenoph. in Sympos. Κατάγονται ἀεὶ παρά σοι οἱ κράτιστοι Λακεδαιμονίων. (Hic verbi κατάγω usus in Lex. Xenoph. desideratur.) Æschyl. Καὶ παρ' αὐτῷ κατήγου ἐν Ὠρεῷ, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς τραπέζης ἔφαγες." Bos. Verba, quæ Æschylo tribuit Bos., sunt Æschinis. Vide supra, ubi ea accuratius citata sunt. Hesych. Κατάγειν· ἐπὶ τὸν σταθμὸν ἄγειν, ἢ καταλῦσαι. Καταγαγεῖν· καταφέρειν. Καταξόμενα· καταλυσόμενα. Phot.: Κατάξεται· καταλύσει. Phot. Κατάγεσθαι· τὸ καταλύειν. Οὕτως φασὶν Ἀττικοί. Glossæ: Κατάγομαι· Deduxor. Καταγόμενοι· Reduces. Κατάγω· Deduco, Applico, Adveho. Κατάγει· Præponderat, Obducit. Καταλύω· κατάγομαι, Devertor. Κατάγω proprie de eo usurpatur, qui navi vehuntur; καταλῦσαι autem, qui curru, ut tradit Schol. Thuc. 1, 136. Καταλῦσαι μὲν, κυρίως ἐπὶ τῶν ὀχουμένων ἐπὶ ἅρματος· κατάγειν δὲ, ἐπὶ νεώς: atque ex eo Suidas v. Καταλῦσαι. Ælian. V. H. 7, 17.: Ἀφικόμην, εἶπεν, ὡσπερανεὶ πρὸς πανδοκέα ἀγαθὸν, παρ' ᾧ κατήγετο Πλάτων. Suidas: Κατάγονται· ξενοδοχοῦνται. Καὶ ἐν αὐτῷ κατάγονται, καὶ ξενίων τυχόντες ἐπανῆλθον. Idem: Κατάγειν. Ἄνδρας περιφανεῖς *στεφηφορεῖν, καὶ στεφάνους κατάγειν, τέκνων αὐτοῖς ἀπολωλότων. Κατάγειν, καὶ τὸ τοὺς πεφευγότας εἰς τὰς ἑαυτῶν πατρίδας ἀποκαθιστᾶν. Ὁ δὲ ἐπειρᾶτο κατάγειν τοὺς ἐκπεπτωκότας, Ξενοφῶν (K. A. 1, 1, 7. "Plenius 1, 2, 2. Τοὺς φυγάδας καταγάγοι οἴκαδε: 7, 3, 8. et Ages. 2, 21. Hist. 1, 1, 20. κατάξειν αὐτοὺς, Effecturos esse ut iis liceret: 2, 2, 12. τοὺς φυγάδας κατάξαντας, margg. καθέντας: 4, 4, 15. 5, 2, 9." Lex. Xenoph.) Κατήχθη· ἐς τὴν πατρίδα ἐπανῆκε. Κατήχθη τε γὰρ ὁ Ἀντίπατρος, καὶ ἔτυχε γάμον περιφανοῦς καὶ πλούτου, καὶ παῖδας ἔσχε, καὶ ἐς γῆρας ἀφίκετο εὔποτμόν τε καὶ ἀξιόζηλον. "Κατάγομαι, Devertor aliquo, hospitandi gratia, vel Commorari alicubi. Καταγομένων εἰς τὴν οἰκίαν, 1190, 25. 1218, 19. Μηδεπώποτε ὡς τοῦτον κατάγεσθαι, Hospitio ejus nunquam uteretur, 1242, 12. Κατήγετο παρὰ τούτῳ κἀκεῖνος, 1242, 14." Reisk. Ind. Gr. Demosth. Fragmentum Lexici, ab Hermanno in Gr. Gr. 348. editum: Κατάγεσθαι καὶ καταίρειν ἐπὶ νηὸς, ὅταν ἀπὸ πελάγους εἰς λιμένα ἔρχηται· ἀνάγεσθαι δὲ καὶ ἀπαίρειν, ὅταν ἀπὸ λιμένος πρὸς πέλαγος. Παράδειγμα τοῦ καταίρειν παρ' Ἀριστείδῃ· Πολλοὶ γὰρ ἂν πελάγη περάσαις, καὶ πολλοὺς ἂν εἰς τόπους καὶ λιμένας κατάραις. Τοῦ δὲ ἀπαίρειν παράδειγμα παρὰ τῷ αὐτῷ· Οἱ κυβερνῆται καὶ πρὶν ἀπαίρειν κάθηνται στοχαζόμενοι περὶ τῶν πνευμάτων. Τὸ δὲ κατάγεσθαι καὶ ἀνάγεσθαι διπλῆν ἔχουσι τὴν σημασίαν· μίαν μὲν, ἣν εἴπομεν, δευτέραν δὲ, τὸ μὲν κατάγεσθαι ἀντὶ τοῦ ξενίζεσθαι παρά τινος, τὸ δὲ ἀνάγεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀναστρέφεσθαι. Ἀπὸ τούτων γίνονται ὀνόματα καταγωγὴ, ἡ ξενία καὶ ὁ κατάπλους, ἀναγωγὴ δὲ, ὁ ἀνάπλους καὶ ἡ ἀναστροφή. Idem p. 350.: Καταγαγεῖν λέγεται καὶ τὸ καταβαλεῖν ἄνωθεν κάτω. Καταγαγεῖν καὶ τὸ ἀνακαλέσασθαί τινα ἐπὶ ἐξορίας, ὡς παρ' Ἀφθονίῳ· Ἀθηναῖον γὰρ ἐληλα-

A μένον κατήγαγον τὸν Ἀμύνταν. Libellus de Constr. Verb. ap. Hermann. l. c. 360.: Ἄγω· τὸ παιδεύω καὶ διδάσκω, αἰτιατικῇ. Καὶ ἀνάγει ὁ κυβερνήτης τὴν ναῦν, ὅταν ἀπὸ λιμένος ἐπὶ πέλαγος ἀφῇ. Ἀνάγω καὶ τὸ ὑπομιμνήσκω, οἷον, Ἀνάγει τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ ἑαυτοῦ, δοτικῇ. Ἀνάγω καὶ τὸ εἰς ὕψω ἄγω, αἰτιατικῇ. Κατάγω· τὸ εἰς λιμένα τὴν ναῦν ἐνορμίζω, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Δημοσθένης· Καὶ ἐπὶ Θετταλίας τὰς ναῦς κατάγοντες, ἐνέτυχον Ἡρακλεῖ. Κατάγει καὶ τὸ μεταβιβάζει κυρίως ἀπὸ φυγῆς καὶ ὑπερορίας εἰς πατρίδα. Tittmanni Technoll. Mss.: Ἀνάγω· τὴν ναῦν ἐπὶ *ἀναπλεύσεως, οὗ τὸ ἐναντίον κατάγω, ὅταν τῷ λιμένι προσίσχῃ. Κατάγω καὶ ἐπὶ ἐλαττώσεως μεγέθους ἀξιωμάτων καὶ καθαιρέσεως, οὗ τὸ ἐναντίον κατάγω, (aliquid vitii hic latet. An leg. οὗ τὸ ἐναντίον ἀνάγω? Ἀνάγω enim est Ad honores eveho. Vide Nostrum in Ἀνάγω.) Ἀνάγομαι δὲ παθητικῶς τὸ ἀναπλέω, ἤτοι τὸ ἐκ λιμένος εἰς πέλαγος πλέω, οὗ τὸ ἐναντίον κατάγομαι. Λέγεται δὲ τὸ κατάγομαι καὶ ἐπὶ τοῦ καταγωγίου, ἀντὶ τοῦ καταλύω. Eust. 138.: Ὅτι ὥσπερ ἀνα-B βαίνειν, οὕτω καὶ ἀνάγεσθαι, τὸ ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλέειν, οὗ τὸ ἀνάπαλιν, καταπλέειν τε καὶ κατάγεσθαι, ὡς ἄνω γῆς κειμένου καὶ οὕτως ἀναβαινομένου τοῦ πλεομένου ὕδατος, διὰ τὸ ὑψοῦ κεῖσθαι, καθὰ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ Ὑψοῦ ἐν νοτίῳ δηλοῖ ὁ ποιητής: 624. Τὸ δὲ καταξέμεν, ἤγουν καταγαγεῖν, ᾠκείωται τῇ ἠνεμοέσσῃ Τροίᾳ· ὁ γὰρ ἐκεῖθεν ἥκων εἰς τὸν ναύσταθμον, καταβαίνειν καὶ κατάγεσθαι καὶ κατέρχεσθαι λέγεται κατὰ *κυμιολεξίαν· ἀκολούθως δὲ πάλιν ὁ ἐκεῖθεν πλέων, καὶ μὴ εἰς πλέον γινόμενος τοῦ *κατωφορεῖσθαι, ἀναβαίνει καὶ ἀνάγεται ὥσπερ καὶ ἀναπλέει, καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις ἐῤῥέθη. (Cf. Hes. in Ἀναγωγὴ citatum.) Αὐτὰ δὲ καὶ τὸ κατὰ τοὺς παλαιοὺς σφαιροειδὲς τῆς θαλάσσης ἐμφαίνει, δι' οὗ κυρτουμένης τρόπον τινὰ, ἀναβαίνει ναῦς ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἀναπλέει, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως: 968. Τὸ δὲ ὕψι ἐπ' εὐνάων ὁρμίσομεν, ὅπερ ἀλλαχοῦ ὑψοῦ ἐν νοτίῳ φησὶν, ἐῤῥέθη διὰ τὸ ὑπερυψῶσθαι τὸ *παραιγίαλον ὕδωρ τῆς ὑποκειμένης ψάμμου ἢ γῆς· ὅθεν καὶ ἀναγωγὴ ὁ ἀνάπλους, καὶ ἀνάγεσθαι μὲν, τὸ ἐξ ὅρμου ἀναπλέειν, κατάγεσθαι δὲ, τὸ καταπλέειν καὶ προσ-C ορμίζεσθαι: 1495. Ἰστέον δὲ ὡς ἐκ τοῦ Κατήγαγε φρόνιν, ὡς προσεχῶς ἐῤῥέθη, ἔλαβον ἀρχὴν οἱ μεθ' Ὅμηρον λέγειν, Κατήγαγεν ὁ δεῖνα θρίαμβον, ἤγουν προῆλθε μετὰ θριάμβου, (vide Plut. supra citatum; adde Cass. Dion. 75, 100. Θρίαμβόν τε ἀπ' αὐτοῦ κατήγαγε, E quo triumphavit:) 1888. Ἐν τούτοις δὲ, (ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε συβώτης Τρεῖς σιάλους κατάγων, οἳ ἔσαν ἐν πᾶσιν ἄριστοι,) κεῖται καὶ τὸ κατάγειν ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἄγειν· συβώτης γὰρ τρεῖς σιάλους κατάγει, ὡς εἴρηται· ἴσως δὲ καὶ ἄλλως, ὡς ἀπὸ ὄρους κατάγει. Apollon. Lex.: Κατάγει· ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἀπάγει. "Mallem κατάγειν, ut habetur in Hes. et ex Apollonio, quamvis contra fidem Ms. Codicis, affert Albert. Nusquam enim in Homero κατάγει, sed Il. E. 26. Δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας. (Pseudo-Did. Κατάγειν· ἄγειν. Διὰ τοῦτο ἐμφαίνει, ὅτι ἐν κοιλοτέρῳ τόπῳ ἦν τὸ ναύσταθμον.) Idem occurrit Il. Φ. 32." Villoison. "Act. 16, 11. Ἀναχθέντες, v. nauticum est, et hac in re proprium. Naves, quæ e portu in altum proveliuntur, dicuntur ἀνάγε-D σθαι: quæ contra e mari in portum devehuntur, vulgo κατάγεσθαι et Atticis dicuntur καταίρειν. Lege Bos. Exercc. SS. 87. Albert. Obss. 271. Aoristum 1. ἀναχθῆναι hunc in sensum frequentat Luc. Atticistis hac in re minus probatum." Select. e Valck. Schol. in N. T. 1. 532. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Κατάγειν τὰ πλοῖα· λῃστεύειν, ἐπεὶ οἱ λῃσταὶ ἐκδυσάμενοι τὰ τῶν πολεμίων πλοῖα κατάγουσιν εἰς τοὺς οἰκείους λιμένας καὶ λῃστεύουσιν. Suid. et Phot.: Κατάγειν τὰ πλοῖα· Δημοσθένης ἐν η' Φιλιππικῶν, ἀντὶ τοῦ λῄζεσθαι καὶ κακοῦν, καὶ μὴ ἐᾶν τοὺς πλέοντας ὅποι (ὅπου, Phot.) βούλοιντο πλεῖν, (Anglice dixerimus, To proceed on their voyage, to the place of their destination,) ἀλλ' εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία τοῖς λῃστεύουσι κατάγειν. Harpocr.: Κατάγειν τὰ πλοῖα· Δημοσθένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν. Κατάγειν τὰ πλοῖα λέγεται ἀντὶ τοῦ λῄζεσθαι καὶ κακοῦν, καὶ μὴ ἐᾶν τοὺς πλέοντας ὅπου βούλονται (l. βούλοιντο, e Suida et Photio. Et sic Salmas. mox citandus habet) πλεῖν, ἀλλ' εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία τοῖς λῃστεύουσι κατά-

γειν, ὡς καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ Κατὰ Λεωκράτους δηλοῖ. A "Cum Aldus ediderit βιάζεσθαι καὶ κακοῦν, nec aliter legatur in Ms. Mediceo, non intelligo, cur Maussacus mutaverit prius verbum in ληΐζεσθαι, quod et sequuntur recentes Edd. sine ulla justa causa, (forte quia in Suida, qui Harpocrationis verba descripsit, est ληΐζεσθαι καὶ κακοῦν.) Nam vides egregie Harpocr. velle innuere, quousque se extendat signif. hujus locutionis ap. historicos, nempe ut a cursu cogant deflectere, et in potestatem portumque piratarum deducant. Quod notabilius est, in Ms. Mediceo non legitur εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία τοῖς ληστεύουσι κατάγειν, etsi illa sint commoda, sed omittitur v. οἰκεῖα, et quidem doctissime, vel ut iste dativus notet illuc abigere captas naves, ut sint commodo et lucro prædonibus, vel ut χωρία τοῖς ληστεύουσι dicatur, ut ap. Stephanum in v. Ἄβαι ostendi recte dictum, "Ἄβαι· πόλις Φωκεῦσι." Jac. Gronov. "Δημοσθένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν,— Λυκοῦργος ἐν τῷ Κατὰ Λεωκράτους. Demosth. ἐν τῷ Περὶ Εἰρήνης in fine (63. Reisk.) Καὶ Βυζαντίους κατάγειν τὰ πλοῖα, supple παρακεχωρήκαμεν, (vel ἐῶμεν, B cum Reiskio.) Et in Or. Περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ, quam hic designat Harpocr.: Καὶ Διοπείθης ἀδικεῖ κατάγων τὰ πλοῖα. Item ἐν τῷ Περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον Συνθηκῶν (217. Ἔστι γάρ που ἐν ταῖς συνθήκαις, τὴν θάλατταν πλεῖν τοὺς μετέχοντας τῆς εἰρήνης, καὶ μηδένα κωλύειν αὐτοὺς, μηδὲ κατάγειν πλοῖον μηδένα τούτων· ἐὰν δέ τις παρὰ ταῦτα ποιῇ, πολέμιον εἶναι πᾶσι τοῖς τῆς εἰρήνης μετέχουσιν. Οὐκοῦν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὑμεῖς μὲν ἐναργέστατα ἴστε τοῦθ' ὑπὸ τῶν Μακεδόνων γεγενημένον· εἰς τοῦτο γὰρ παρανομίας ἦλθον, ὥστε εἰς Τένεδον ἅπαντα τὰ ἐκ τοῦ Πόντου πλοῖα κατήγαγον: ad Læptin. 480. Ἃς ἁπάσας εἰς τοὺς ὑμετέρους λιμένας κατήγαγεν. ' Κατάγειν τὰ πλοῖα, Piraticam exercere, Naves ex alto ad litus deducere, cogere invitas ad appellendum ad oram tuam, non quo ipsæ tendebant, sinere procedere, s. ut illinc sumas merces, quibus tu ipse indigeas, e. c. species annonarias, s. ut cogas tibi certa vectigalia dependere: 1207, 27. simpliciter est Aliquo abducere navi, Εἰς Χῖον ἐπέτρεψαν τὰ χρήματα καταχθῆναι, C Pervehi, Devehi, pro simplici ἀχθῆναι, 941, 23. 942, 8.' Reisk.) Sic Dionys. 7. p. 446. Ἀποπλέοντας οἴκαδε Ἀντιάται πειρατήριον στείλαντες κατήγαγον. Livius in simili dixit Devehere p. 153. Locus Lycurgi est initio orationis, Καταχθεὶς δὲ καὶ ἀφικόμενος εἰς Ῥόδον. Polyb. p. 84. Τῶν Καρχηδονίων τοὺς πλέοντας ἐξ Ἰταλίας εἰς Λιβύην καὶ χορηγοῦντας τοῖς πολεμίοις καταγόντων ὡς αὐτούς: et 275. (Vide Lex. Polyb. et Lex. Xenoph. supra.) Et Polyæn. 1. de Polycrate: Πολυκράτει Σαμίῳ καταθέοντι τὴν Ἑλληνικὴν θάλατταν ἔδοξεν εἶναι στρατηγικὸν, εἰ κατάγοι κατὰ τῶν φίλων, I. καὶ τὰ (neque aliter e Mss. legit Casaub. et nuperus Polyæni editor Corai.) Polyb. 5. p. 434. Καὶ πλεύσαντες ὡς ἐπὶ Μαλέας ἐληΐζοντο καὶ κατῆγον τοὺς ἐμπόρους. Casaub., Mercatores ad terram deducunt, et 690. τὰ κατηγμένα πλοῖα, In quibus erant commeatus Romanorum, Quibus potiti erant Carthag. ut dicit 689. (Cf. Lex. Polyb. supra.) Hyginus Poët. Astron. de Delphino: Navicularii spe prædæ inducti navem avertere voluerunt. Strabo 4. Πραττόμενοι τοὺς ἀναπλέοντας καὶ τοὺς καταγομένους, Vectigal ab ascendentibus et descendentibus exigentes. 'Ἀνάγειν etiam Strabo sæpe. Sic 5. Εἰσπλεῖ καὶ ἀνάγεται μέχρι τῆς Ῥώμης, Subvehitur. Et 17. Τελωνῶν τῶν καταγομένων καὶ ἀναγομένων, Quæ importantur et exportantur. Εἰσαγωγεὺς et * ἐξαγωγεὺς eodem libro. Ἀνάγειν Thuc. sæpe lib. 2." Vales. "Verba Demosthenis Or. ad Polyclem, Βυζάντιοι καὶ Καλχηδόνιοι κατάγουσιν τὰ πλοῖα, non recte Interpretes accipiunt. Nec melius Aristotelis Œcon. 2. de iisdem Byzantiis, Ἐν σιτοδείᾳ γενόμενοι καὶ ἀποροῦντες χρημάτων κατήγαγον τὰ πλοῖα τὰ ἐκ Πόντου. Non enim κατάγειν τὰ πλοῖα est Naves deducere, aut Exceptare. Nec etiam recte Harpocr. interpretatur, ληΐζεσθαι καὶ κακοῦν, καὶ μὴ ἐᾶν τοὺς πλέοντας, ὅπου βούλοιντο, πλεῖν, ἀλλ' εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία τοῖς ληστεύουσι κατάγειν. Quæ expositio nullo modo convenit duobus illis auctorum locis, quæ attulimus. Byzantii cum laborarent annonæ caritate et pecuniæ inopia, onustas frumento naves, quæ e Ponto Athenas, aut in alias Græciæ regiones navigabant, eas ad suos portus appellere, et frumentum ap. se divendere cogebant. Illud igitur est, quod dicit Harpocr., μὴ ἐᾶν τοὺς πλέοντας, ὅπου βούλοιντο, πλεῖν, Non permittere mercatoribus, quo velint, suas importare merces, sed cogere invitos, quod portarent, ubi nollent, exponere, et vendere. Non tamen animo prædandi hoc faciebant, sed ut in necessitate ipsi potius haberent, quam illi, ad quos ea invehere destinaverant naviculatores. Nam et Byzantii ap. Aristot. mercatoribus, quorum τὰ πλοῖα κατῆγον, Naves ad suos portus ac navalia adducebant, ægre id ferentibus, non solum pretii tardius soluti usuras dextantes solvebant, τόκους ἐπιδεκάτους, sed etiam ultra legitimum pretium, quo frumentum suum distraxerant, decimam pendi jubebant ab his qui emerant. Ut si quis decem drachmis modium frumenti a mercatore emisset e venditionis pacto, undecim solveret. Quarum solutionem si differret, τόκους ἐπιδεκάτους præstare debebat, h. e. in decimam sortis partem. Sic enim intelligenda hæc Aristot. verba: Ἐν σιτοδείᾳ δὲ γενόμενοι καὶ ἀποροῦντες χρημάτων, κατήγαγον τὰ πλοῖα τὰ ἐκ Πόντου, χρόνου δὲ γενομένου; τῶν ἐμπόρων ἀγανακτούντων, ἐτέλουν αὐτοῖς τόκους ἐπιδεκάτους, τοῖς δὲ ὠνουμένοις τι ἔταξαν χωρὶς τῆς τιμῆς διδόναι τὸ ἐπιδέκατον. Quæ perperam accepta viris eruditissimis. Κατάγειν τὸ πλοῖον est proprie ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἄγειν, In navalia deducere vel subducere naves. Inde κατάγειν τὰ πλοῖα dicebantur, qui mercatores ad sua appellere adigebant, cum id facere possent. Byzantii transeuntes per Bosporum naves frumentarias in annonæ caritate ad se diverti, et frumentum venum exponere compellebant, non ut eas spoliarent, sed ut suæ necessitati succurrerent, emto inde frumento, quo carebant, usuris etiam pretii non soluti constitutis, quia et numaria inopia premebantur." Salmas. de Modo Usur. 219.]

[Κατάγω, Deduco aquam. Suid.: * Κορβανᾶς· παρὰ Ἰουδαίοις ἱερὸς θησαυρός. Πιλάτος τὸν ἱερὸν θησαυρὸν εἰς καταγωγὰς ὑδάτων καταναλίσκων, ταραχὴν ἐκίνησε· κατῆγε δὲ ἀπὸ τετρακοσίων σταδίων, καὶ παραστήσας στρατιώτας, πολλοὺς ἀπέκτεινεν. Sic edidit Kust. sicque verborum ordo postulat, at in Ed. Mediol. est * Κορβονᾶς. Zonar.: * Κορβωνᾶς· τὸ θησαυροφυλάκιον, τὸ * δωροδοχεῖον, τὸ γαζαφυλάκιον, γάζα γὰρ παρὰ Ῥωμαίοις ὁ πλοῦτος καλεῖται. "Infra rectius, Κορβανᾶς· ὁ θησαυρός. Matth. 27, 6." Tittmann. "Joseph. B. J. 2, (9, 4.) p. 789(=167.) Μετὰ δὲ ταῦτα ταραχὴν ἑτέραν ἐκίνει (Πιλάτος), τὸν ἱερὸν θησαυρὸν, καλεῖται δὲ Κορβωνᾶς, (sic vulg. sed Ms. Lips. et Lug. Bat. Κορβανᾶς, ut ediderunt Hudson. et Havercamp.) εἰς καταγωγὴν ὑδάτων ἐξαναλίσκων· κατῆγε δὲ ἀπὸ τετρακοσίων σταδίων. Hinc Suid. sua descripsisse apparet." Kust. "Sectionem totam laudat Euseb. H. E. 2, 6. ubi κατῆγε legit." Hudson.]

[Κατάγω δάκρυα. Jer. 9, 17. Καταγαγέτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν δάκρυα, Deducant oculi vestri lacrymas.]

[Κατάγω. Synes. Hymn. 6. p. 86. Σὲ γὰρ ἀρχὰν γενέτας ἔδωκε κόσμοις Κατάγειν ἐκ νοερῶν σώματι D μορφάς. Vertitur, Ut deduceres corporibus formas ex intellectualibus.]

[Κατάγω, "Deduco, Dejicio, Deturbo, Facio descendere. Ps. 30, 22. Καταχθείησαν εἰς Ἅιδου, Deturbentur in infernum. Gen. 39, 1. Οἳ κατήγαγον ἐκεῖ, Qui illum eo deducebant. Gen. 42, 38. Κατάξετέ μου τὸ γῆρας μετὰ λύπης εἰς Ἅιδου, Descendere facietis senectutem meam cum dolore in sepulcrum. Vide et 1 Reg. 2, 6. 3 Reg. 2, 6. Ps. 55, 7. Ἐν ὀργῇ λαοὺς κατάξεις, In ira populos deturbabis. Vide et Ps. 54, 25. Amos. 9, 2. Abd. v. 3. et cf. Bos. Proleg. in lxx. Intt. c. 3." Biel. Thes. Eurip. Med. 983=1004. ΠΑΙ. Θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι. ΜΗ. Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ. "Schol. Ἄλλους κατάξω· τὸν ἐσόμενον τῶν παίδων φόνον πάλιν * προοδύρεται, ἀσήμως δὲ, ὑπὲρ (sic Matthiæ pro vulg. ὑπὸ) τοῦ μὴ συνιέναι τὸν παιδαγωγόν· τὸ μὲν οὖν ἄλλους ἀντὶ τοῦ τούτους, τὸ δὲ κατάξω ἀντὶ τοῦ πέμψω εἰς τὸν Ἅιδην. Recte κατάξω explicat

Grammaticus. Plenius Eurip. Alc. 24. Ἤδη δὲ τόνδε Θάνατον εἰσορῶ πέλας Ἱερέα θανόντων, ὅς νιν εἰς Ἅιδου δόμους Μέλλει κατάξειν. Admisso κάτει τοι, nascitur διπλῆ ἔννοια, cum alio sensu Medeæ verba accipiat Pædagogus, atque ipsa proferat. Initio versus legebat Duport. teste Barnesio, Ἀλλ' οὓς κατάξω, Sed quos ego liberos perdam. Sic etiam Scaliger. Idem sibi quoque in mentem venisse testatur Reisk., qui addit:—' Forte quoque καταλείψω leg. est pro κατάξω, quod, quamvis videatur Medeæ sententiæ congruere, non tamen convenit Pædagogi responso. Et ne ipsi quidem Medeæ sententiæ respondet κατάξω, nisi velis per κατάξω εἰς Ἅιδου interpretari, quod durum et insolens est. Nam κατάγειν alias et proprie est In patriam reducere.' Vides eum non longe a vera scriptura abfuisse." Elmsl. Quod Reisk. de hoc usu verbi κατάγειν tanquam insolenti, pro Facio descendere in infernum, dixit, ex Eurip. ipso Elmsl. jam refutavit. Vide et Nostrum supra. Cf. Paul. ad Rom. 10, 6. ubi κατάγω τῷ ἀνάγω opponitur: Μὴ εἴπῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου, Τίς ἀναβήσεται εἰς τὸν οὐρανόν; τοῦτ' ἔστι Χριστὸν καταγαγεῖν, (' Christum e cœlis in has terras deducere,' Schleusner.) Ἢ, Τίς καταβήσεται εἰς τὸν ἄβυσσον; τοῦτ' ἔστι Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ἀναγαγεῖν. Vide Plut. in Numa ap. Nostrum supra: Sapient. 16, 13. et Schleusner. Lex. v. Ἀνάγω. Suid.: Γοητεία δὲ, ἐπὶ τῷ ἀνάγειν νεκροὺς δι' ἐπικλήσεως. Vide Sturz. de Vocabuli Γόης Signiff. Comment. Philol. in Novis Actis Societatis Lat. Jenensis, ab Eichstadtio editis, 1, 72. Zonar.: Γοητεία, φαρμακεία, καὶ μαγεία ἡ δι' ἐπικλήσεως ἀνάγουσα τὸν νεκρόν. Punctum post μαγεία ponendum est; quæ enim sequuntur, ad articuli caput Γοητεία pertinent. Vide et quæ notavimus in Ἀνάγω et Ἀναγωγή.

[Κάταγε δ' εἰρήνην, εὐνομίην, πλοῦτον, ὑγίειαν. Orph. Hymn. 40 (39). Ἐλθὲ, μάκαιρ', ἁγνὴ, καρποῖς βρίθουσα θερείοις, Εἰρήνην κατάγουσα, καὶ εὐνομίην ἐρατεινήν, Καὶ πλοῦτον πολύολβον, ὁμοῦ δ' ὑγίειαν ἄνασσαν: 67 Ἰητὴρ πάντων Ἀσκληπιὲ, δέσποτα Παιὰν, Θέλγων ἀνθρώπων * πολυαλγέα πήματα νούσων, Ἠπιόδωρε, κραταιὲ, μόλοις κατάγων ὑγίειαν, Καὶ παύων νούσους χαλεπὰς, θανάτοιό τε κῆρας.]

[" Κατάγω, proprie Deduco aliquem e loco vel regione altiore et sublimiore in depressionem, Deorsum duco. Etiam simpliciter Deduco, Duco, sine ullo ad locum altiorem respectu. Act. 9, 30. Κατήγαγον αὐτὸν εἰς Καισαρείαν, Deduxerunt eum Cæsaream: 22, 30. Καταγαγὼν τὸν Παῦλον, Paulum deductum: 23, 15. 20. 28. Plutarch. Cic. 867. e." Schleusner.]

Καταγωγὴ, ἡ, Appulsus in portum, Applicatio. Aristides, Ἔτι δὲ αὐτοῖς οὖσιν ἐν πλῷ, καὶ μικρὸν πρὸ τῆς καταγωγῆς. || Est etiam Reditus exulum in patriam, κάθοδος εἰς τὴν πατρίδα. || Item, Mansio et deversorium. Statio, ap. Herodotum (5, 52. 6, 35.) et Appian. inquit Bud. Sic Herodian. 4, (1.) Οὔτε γὰρ καταγωγαῖς ταῖς αὐταῖς ἐχρῶντο, οὔτε συνειστιῶντο ἀλλήλοις. Est præterea καταγωγὴ ap. Lucian. Sedes, i. e. Locus sedendi, Bud. [Lucian. 2, 562. Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, κὰκ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι, ἠγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι, ubi I. G. " Καταγωγὴν, Sedem, Deversoriolum." Vide J. Poll. 1, 99. infra. " Ad hæc ita notavit Pater. Vertunt jam ab Erasmo Res quasdam importatas in portu spectassemus, in eumque e navi subduxissemus, emimus. Imo καταγωγὴ, κατάλυμα, πανδοκεῖον, οἴκημα, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt, et eo sarcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες, h. e. In forum urbis profecti. Hes. Ἀγοράζειν· ἐν ἀγορᾷ διατρίβεσθαι. Aristoph. Lys. p. 860. (v. 633.) Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι. Thuc. 6. p. 214. Καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν, ubi Schol., perinde ut Hes., interpretatur. Herod. Melpom. 78. Ἔχων δ' ἂν ταύτην Græcam vestem, ἠγόραζε: 164. Καί μιν Βαρκαῖοί τε ἄνδρες καταμαθόντες ἀγοράζοντα, κτείνουσι: Euterpe 35. Ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι, etsi hic vertant, Negotiantur. (Adde Salmas. de Usur. 339.)" J. G.] || Καταγωγὴ, Vesti-

A menti quoddam genus secundum nonnullos Grammaticos, quod ab Hesychio καταγωγὶς appellatur, cui et alia significat hæc vox. [Vide Καταγωγίς. Idem Hes.: Καταγωγή· κατάλυσις, κατάλυμα πανδοκεῖον, οἴκημα. Suid.: Καταγωγή· παρὰ Ἡροδότῳ (ll. cc.) πανδοκεῖον. Καταγωγῆς· ἀναπαύλης, δεξιώσεως. Ὁ δὲ εἴς τινος πανδοκέως ἐλθὼν, ἠξίου τυχεῖν καταγωγῆς, ὁ δὲ ἐδέξατο, καὶ πῦρ ἐξέκαυσε. Petiit ut hospitio exciperetur. Vide et Phot. in Καταγώγιον citandum. J. Poll. 1, 73., Φέρε δὴ καὶ περὶ οἴκου φράσωμεν· οἶκος, οἰκία, οἴκησις, οἰκητήριον, * ἐνοικητήριον, καταγωγὴ, καταγώγιον, ὑποδοχὴ, κατάλυσις, κατάλυμα, καταλυτήριον, ξενὼν, αὐλὴ, ἐνδιαίτημα, τάχα δὲ καὶ καλύβη, καὶ σκηνή: 99. Χωρία ἐπιθαλαττίδια, οἷς ἐστὶ προσχεῖν, ἀκτὴ, ἠὼν, αἰγιαλὸς, χηλὴ, ὕφορμος, ὅρμος, λιμὴν, ἢ καταγωγή. (' Καταγωγὴ significat modo Ipsum portum, modo Navium appulsum et subvectionem in portum: Thuc. 6, 42. Ἵνα μήτε ἀναλοῦντες ἀπορῶσιν ὕδατος, καὶ λιμένων, καὶ τῶν ἐπιτηδείων, ἐν ταῖς καταγωγαῖς, Schol. explicat de
B Portu, ἐν λιμέσι, sed mihi posterior ibi magis quadrare videtur explicatio.' Kuhn. Versio Lat., In deversoriis, ad quæ appellerent. Cf. Lucian. supra, et Xenoph. in Καταγώγιον citandum. ' De v. καταγωγὴ vide J. Poll. 1, 99., quæ uti hic τῷ ὁρμίζεσθαι juncta, sic κατάγεσθαι in Aristide 1, 44. adde p. 41. et 212. Schol. expl. per λιμὴν, quod præcedit. Kuhn. malebat sumere pro Navium appulsu et subvectione in portum. Et potuisset Schol. exponere κατάπλοις, ἐλλιμενίσεσι.' Abresch. Diluc. Thuc. 612. Eustath. 1519. Τὸ δὲ ἀμφίδυμοι καθ' ἱστορίαν εἴρηται καὶ αὐτὸ, δηλοῖ δὲ τοὺς οἷον διδύμους, διὰ τὸ ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχειν εἰσδύσεις, ταυτὸν δ' εἰπεῖν, καταγωγάς.) 102. Τὰ δὲ ὀνόματα, καταίρουσι μὲν, καταγωγὴ, κατάπλους, κάταρσις· ἀναγομένοις δὲ, ἀναγωγὴ, ἔκπλους, ἄπαρσις. (Ubi vertitur, Appulsus.) 3, 58. Τὸ μέντοι ξένον ὄντα εἰς ἄλλην πόλιν ἐλθεῖν, ξενοῦσθαι, καὶ ἐπιξενοῦσθαι ἔλεγον, ὅθεν καὶ τὴν καταγωγὴν, ξενῶνα: 9, 39. Καί που καὶ ἐργαστήριον, καὶ καταγωγαὶ, Tabernæ. Glossæ: Καταγωγή· ἐπὶ τῶν καταπλεόντων, Adve-
C ctio. Γένους καταγωγή· Procreatio, Prosapies. Vide Nostrum et Abresch. in Κατάγω. " Ad Charit. 441. Heyn. Hom. 5, 233. Ad Mœrin 75. ad Diod. S. 1, 333. (de Siculis, ' Τῆς μὲν γὰρ Κόρης τὴν καταγωγὴν ἐποιήσαντο περὶ τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ τὸν τοῦ σίτου καρπὸν τετελεσιουργῆσθαι συνέβαινε. Videtur καταγωγῆς vocabulum solenne hac in re fuisse. Veneris quidem certe καταγωγὴν Erycini, cum suam in urbem eam redire sibi persuadebant, observabant, καταγώγια propterea eum diem appellantes, quemadmodum eum, quo in Africam abire putabatur, ἀναγώγια ap. Athen. 9, 11. Atque haud scio, an huc pertineat Hes. Κοραγεῖν· τὸ τὴν Κόρην ἀπαγεῖν, ut sacrum sit verbum, quo raptam abductamque Proserpinam designent. Ipsa solennitas a Proserpina Κόρῃ, Syracusis Κούρεια, seu, quod verius, Κόρεια dicebatur, Plutarcho Dion. 982. e. auctore, quo nomine et ludi per Arcadiam erant, obiter memorati a Criticis veteribus ad Pind. Olymp. 7. extr.' Cf. Nostrum in Κοραγέω. Hes. Κορεία· θεραπεία, κάλλονή, ἢ θυσία τῇ Κόρῃ τελου-
D μένη, ubi confunduntur ἡ κορεία, et τὰ Κόρεια. Vide Nostrum et nostra in Ἀναγωγή.) Ad Timæum 231. (' Lex. Rhet. Ms.' in Bekkeri Anecd. Gr. 304. ' Σηκός· ὁ σηκὸς σημαίνει ποτὲ μὲν περίφραγμά, ποτὲ δὲ τὴν ἔπαυλιν καὶ τὴν καταγωγὴν τῶν προβάτων, ἄλλοτε δὲ τὸ ἡρῷον τῶν σωμάτων, ἄλλοτε δὲ τὴν ἐλαίαν τὴν πολύκλαδον. E quo in Etym. M. 711, 5. pro παραγωγὴν scr. καταγωγήν: pro πολύκαρπον, πολύκλαδον.' Ante Ruhnk. scripserat Sylburgius, ' Usitatius καταγωγήν.')" Schæf. Mss. Longus 4, 1. p. 107. Ἤδη οὖν τοῦ θέρους ἀπιόντος, καὶ τοῦ μετοπώρου προσιόντος, παρεσκεύαζεν αὐτῷ τὴν καταγωγὴν ὁ Λάμων εἰς πᾶσαν θέας ἡδονήν. " Herod. 397. Καταγωγαὶ μέν νυν σταθμῶν τοσαῦταί εἰσι ἐκ Σαρδίων ἐς Σοῦσα ἀναβαίνοντι. Diod. S. (l. c.) Philostr. V. S. 534. Δότε—Πολέμωνι καταγωγήν. Vulgares hæ hujus nominis signiff. Rarior, neque notata Lexicographis, qua de stabulis dicitur bestiarum. Lex. Rhet. Ms. ap. Ruhnk. (l. c.) Rarissimam, itemque in Lexicis neglectam, reperi in Thoma M. 784. Ἔστι δὲ ῥὶς,

ἡ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύου μέχρι τοῦ χείλους καταγωγή." Schæf. Dicitur et pro eo quod Anglice dixerimus Barracks, Quarters, Cass. Dio 19, 31. Καὶ οἱ μὲν ἐς τὰς καταγωγὰς σφῶν, οἱ δὲ ἐς τὰς οἰκίας ἐσπηδήσαντες ἐφόνευσαν πολλοὺς κ. τ. λ. Vertitur, Ita incensi milites partim in hospitia sua, partim in ædes civium irruptione facta. Cf. Καταγώγιον. Idem Dio 502, 82. Τοῦτο μὲν γὰρ, ἐνοίκιον ἐνιαύσιον πασῶν τῶν τε ἐν τῷ ἄστει καὶ τῶν ἐν τῇ ἄλλῃ Ἰταλίᾳ οἰκιῶν, ὧν μὲν ἐμεμισθώκεσάν τινες, ὅλον, ὧν δὲ αὐτοὶ ᾤκουν, ἐξ ἡμισείας, πρὸς τὴν τῆς καταγωγῆς ἀξίαν, ἐσέπραξαν, Pro ædium æstimatione: 710. Καὶ διὰ τοῦτο κἂν ἄλλοθί που ὁ αὐτοκράτωρ καταλύῃ, τὴν τοῦ παλατίου ἐπίκλησιν ἡ καταγωγὴ αὐτοῦ ἴσχει, Domicilium: 1366, 17. Ὡμολόγητο δὲ παρὰ πάντων, τῶν ἐν τῇ Θρᾴκῃ τότε γενομένων, ὅτι καὶ καταγωγαὶ καὶ τὰ ἐπιτήδεια αὐτῷ πάντα δημοσίᾳ παρεσκευάσθη. Lucian. de Merc. cond. 32. Ὕοντος δὲ πολλάκις, ὕστατος ἐλθών· τοιοῦτο γάρ σοι ἀποκεκλήρωται· καὶ τὸ ζεῦγος περιμένεις, ἔστ' ἂν οὐκ ἔτ' οὔσης καταγωγῆς, τῷ μαγείρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ * συμπαραβύσωσιν, οὐδὲ τῶν φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες. Ubi vertitur, Cum jam non amplius sit vecturæ copia. Ponitur et pro Aquæductus. Vide Κατάγω Deduco aquam.

Καταγώγιον, (τὸ,) Diversorium, καταγωγὴ ap. Lucian. [Philops. 35. Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἴς τι καταγώγιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας κ. τ. λ. et Lucio s. Asino 26. Αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν λῃστῶν μηνύσας, Receptaculum latronum, Schol. οἰκίαν. "Καταγώγιον, ph. de loco, sed in urbe Rom., sensuque præcipuo, cum gen. pers. προελθεῖν ἐκ τοῦ τῶν μονομάχων καταγωγίου, E gladiatorum deversorio, 1, 16, 8. (1, 17, 15.) ἐν τῷ τῶν μ. καταγωγίῳ, ib. 12. εἰς τὸ τῶν μ. καταγώγιον, 1, 15, 17. τὰ τῶν μ. καταγώγια ἀνοίξας, 7, 11, 14. sed de militibus Germanis, ἐπανῆλθον εἰς τὸ ἑαυτῶν καταγώγιον, In suum deversorium, 8, 8, 19. extra urbem Rom." Irmisch. Herodian. Ind. Gr. Anglice dixeris, Barracks, Quarters. Vide Cass. Dion. in Καταγωγὴ citatum. "Koppiers. Obs. 18. cf. Brunck. Poët. Gn. 186. ad Diod. S. 1, 333. Schol. ad Aristoph. Plut. 394. (Τόπος ἦν ἐν Ἀθήναις κρημνώδης Κόρακες καλούμενος, διὰ τὸ κοράκων εἶναι καταγώγιον, εἰς ὃν τοὺς κακούργους ἔρριπτον ὑπὸ κοράκων ἀναλωθησομένους· ἐλήφθη δὲ εἰς παροιμίαν τὸ, Ἐς κόρακας.)" Schæf. Mss. "Ap. Longum. 2. (imo 1. p. 3.) legitur, Καὶ ἡ θάλασσα προσέκλυζεν ἐν ἠϊόνῃ ἐκτεταμένῃ ψυχαγώγιον μαλθακῆς (sic.) Corrigit h. l. Jungerm., quem ego liberali assero causa manu; ψυχαγώγιον enim Locus ille dicitur, qui adeo vel arte vel a Natura ornatus est, ut prætereuntes quasi attrahere videatur, et clamet in herbas, ut loquitur Petron. Sat., Talis humus Venerem molles clamavit in herbas, Candidiorque dies secreto favit amori. Nec moror alios legentes clinavit; eo enim modo Somnos invitare Horat. Epod. 2. fontibus tribuit, Fontesque lymphis obstrepunt manantibus, Somnos quod invitet leves. Nam et loci allicere dicuntur. Festus: Lectus, dictus vel a collectis foliis ad cubitandum, vel quod fatigatos ad se alliciat. Talemque locum, qui allicit, ψυχαγώγιον vocat Longus. (H. l. sic edidit Villois., Καὶ ἡ θάλαττα προσέκλυζεν ἠϊόνι ἐκτεταμένῃ ψάμμῳ μαλθακῇ, in nota hæc scribens:—* Sic leg. et edendum censeo cum Valck., ut ἐκτεταμένῃ referatur ad ἠϊόνι. Dutens, Mollii observationem secutus, edidit, ἐπ' ἠϊόνι, ἐκτεταμμένῃ ψάμμῳ μαλθακῇ. Quidam meus amicus, vir doctiss. emendare conabatur, προσέκλυζεν ἐπ' ἠϊόνος ἐκτεταμένης κυματωγῇ μαλθακῇ, Leni fluctuum allisione, de q. v. conferendum suadebat T. H. ad Lucian. 1, 174. Legitur, ἐν ἠϊόνι ἐκτεταμένης ψυχαγωγίας μαλθακῆς, in Edd. Flor. Moll. et in priore Par. necnon et in tribus Mss. R. ad quorum tamen tertii oram ascriptum est ψάμμῳ μαλθακῇ. Male in Ed. Commel. ψυχαγώγιο, et in Ed. Jungerm. ψυχαγώγιον, pro ψυχαγωγίας, qui error inde ortus est, quod compendium Ed. Flor. quo ψυχαγωγίας depingitur, is, ut fere fit, non assecutus est qui curavit Commelinianam Edit., quam ubique in suo textu sic κατὰ πόδα sequitur Jungerm., ut Mollianam prior Par. Editor, quod et sæpius a posterioribus Edd. factum nollem. Boden edidit, προσέκλυζεν ἐπ' ἠϊόνος ἐκτεταμένη ψάμμῳ μαλθακῇ.) Et

A Ælian. V. H. 3, 1. καταγώγιον eodem plane sensu, Tempas Thessalicas describens: Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς λείοις καὶ καθημένοις ἄλση τέ ἐστι ποικίλα, καὶ ὑποδρομαὶ συνεχεῖς, ἐν ὥρᾳ θέρους καταφυγεῖν ὁδοιπόροις ἥδιστα καταγώγια, ἃ καὶ δίδωσιν ἀσμένως ψυχάσθαι. (Paulo post legitur, Παρ' ἑκάτερα δὲ τοῦ ποταμοῦ αἱ διατριβαί εἰσιν αἱ προειρημέναι, καὶ αἱ ἀνάπαυλαι.) Interpres per τὸ Receptacula vim Gr. vocis non expressit, nec habent Latini vocem, quæ ei respondeat. Nam ἀγωγὴ vocatur Omne illud, quod nos ad aliquid faciendum inducit, quod nos agit. Ita Plato de LL. 1. p. 25. ἀρετὴν vocat τὴν τοῦ λογισμοῦ ἀγωγὴν χρυσῆν καὶ ἱερὰν, τῆς (sic) πόλεως κοινὸν νόμον ἐπικαλουμένην. Ψυχαγώγιον autem nihil est aliud, quam ψυχῆς ἀγώγιον, vel, ut Greg. Nyss. loquitur, ψυχῆς καταγώγιον. Locus est in Epist., quam de iis scripsit, qui Hierosolymam ibant, sed sensu longe diverso: Θεοῦ * προσεγγισμὸν τοπικὴ μετάστασις οὐ κατεργάζεται· ἀλλ' ὅπου περ ἂν ᾖς, πρός σε ἥξει ὁ Θεὸς, ἐάν γε τὸ τῆς

B ψυχῆς σοῦ καταγώγιον τοιοῦτον εὑρεθῇ, ὥστε ἐνοικῆσαι τὸν Κύριον καὶ ἐμπεριπατῆσαι. Atque ita Plutarch. Bibliothecam Luculli, τῶν Μουσῶν καταγώγιον vocat, quia scilicet Bibliotheca illa ita erat ornata, ut Musas ipsas attraheret: locus est in ejus Vita, Ἦ τε χρῆσις ἦν φιλοτιμοτέρα τῆς κτήσεως, ἀνειμένων πᾶσι τῶν βιβλιοθηκῶν, καὶ τῶν περὶ αὐτὰς περιπάτων, καὶ σχολαστηρίων, ἀκωλύτως ὑποδεχομένων τοὺς Ἕλληνας, ὥσπερ εἰς Μουσῶν τι καταγώγιον, Veluti in Musarum hospitium." Cuper. Obs. 2, 14. p. 232. Ed. Lips. 1772. At si καταγώγιον, ut V. D. putabat, in Plutarchi loco Bibliotheca illa dicitur, quia ea ita erat [illegible], ut Musas ipsas attraheret, non recte vertit, Hospitium. Sed, ut verum fateamur, Cuper. [illegible] καταγωγίῳ disseruit, judice [illegible] Thom. M. [illegible] indicato Bekkeri Anti-Atticista: Καταγώγιον· ἀντὶ τοῦ κατάλυσιν. Phot.: Καταγώγιον· τὸ κατάλυμα, καὶ καταγωγὴ, ἡ κατάλυσις, καὶ κατάγεσθαι, τὸ καταλύειν. Οὕτως φασὶν Ἀττικοί. Thom. M.: Καταγώγιον καὶ κατάγεσθαι,

C ὡσαύτως καὶ καταλύειν, κατάλυμα δὲ οὐδεὶς εἶπε τῶν δοκίμων. Vide Bos. in Καταγωγὴ citatum. Mœris: Καταγώγιον καὶ κατάγεσθαι, Ἀττικῶς· κατάλυμα καὶ καταλύειν, Ἑλληνικῶς. "Καταγώγιον a Mœride inter Atticas voces numeratur. Nullum tamen ejus exemplum occurrit in Lexicis. (Imo Noster eam ap. Lucian. legi monuerat.) Scilicet a præstantissimis scriptt. usurpatam esse constat, quos inter Xenoph. 923. (Πο. 3, 12.) Ὁπότε γε μὲν ἀφορμὴ ὑπάρχοι, καλὸν μὲν καὶ ἀγαθὸν ναυκλήροις οἰκοδομεῖν καταγώγια περὶ λιμένας πρὸς τοῖς ὑπάρχουσι, καλὸν δὲ καὶ ἐμπόροις ἐπὶ προσήκοντας τόπους ὠνῇ τε καὶ πράσει, καὶ τοῖς εἰσαφικνουμένοις δὲ δημόσια καταγώγια. Bis, ut vides, nomen illud ibi legitur. Eo quoque utitur Macho Comicus ap. Athen. 337. d. πῶς ἂν οὖν ἐνταῦθ', ἔφη, Δύναιτο (καὶ) καταγώγιον ἐξευρεῖν τις, οὗ Καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν οἰκεῖν σύνδυο; Recte igitur Mœris, qui hocce vocab. Atticum esse tradit." Sallier. "Vox καταγώγιον usurpata Thucydidi 3. p. 210. Platoni Phædro 1230. Antiphani ap. Stob.

D Floril. Grot. 511. aliisque inprimis scriptt. eroticis, qui veterum exemplo κατάγεσθαι etiam frequenter adhibuerunt. Xenophonti Eph. restituit T. H. Obs. Misc. V. 6. T. 2. p. 351. Καταλύειν etiam occurrit ap. scriptt. Atticos, (ap. Plat. Timæo non longe ab initio;) et κατάλυσις, Plat. Protag. 220. d. Eurip. El. 393. Machon. ap. Athen. (l. c. Bekkeri Anti-Atticista: Κατάλυσιν· καὶ ταύτην ἐπαιτιῶνται. Ἀντιφάνης Ἀδώνιδι.) Κατάλυμα vero ap. scriptt. vere Atticos non reperitur, et a Pollucis Codd. nonnullis (nempe, Labb. et Antv.) 1, 73. abest, (loco in Καταγωγὴ citato,) qui tamen eam vocem videtur non plane improbasse, (cf. Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 73.); sed ibidem καταυλίσασθαι, e præced. καταλύσασθαι ortum, (Οἰκῆσαι, ἐνοικῆσαι, κατάγεσθαι, ἐγκατάγεσθαι, ἐνδιαιτηθῆναι, καταλῦσαι, ἐναυλίσαι, ἐναυλίσασθαι, καταλύσασθαι, καταυλίσασθαι, σκηνῶσαι, κατασκηνῶσαι,) cum Codd. C. A. (imo, cum Cod. C. A.: per hæc sigla apud Kuhn. semper intelligi debet Cod. Antverp. vide Hemsterhusii Præf. 37, a.

omnino debet deleri. Mœridis loco usus est Wetsten. ad Marc. 14, 14." Pierson. Nobis quidem v. καταυλίσασθαι, quæ solo in Cod. Antv. non extat, minime suspecta est, præsertim cum præcedant verba ἐναυλίσαι, ἐναυλίσασθαι. V. ἐναυλίζομαι legitur in Auctore Rhesi 518. et in Plutarcho 1, 426. 2, 784. 3, 64. 465. 4, 59. 5, 515. adde 9, 3. Ἔπειτα φεύγοντες ἀργαλέον ἀγῶνα κιθαρῳδῶν ἐντεύξεσι καὶ σπουδαῖς προειλημμένον, ἀνέζευξαν οἱ πλείους, ὥσπερ ἐκ πολεμίας, εἰς τὸν Ἑλικῶνα, καὶ κατηυλίσαντο παρὰ ταῖς Μούσαις. J. Poll. 3, 59. Καὶ τὸ καταγώγιον, ξενῶνα Πλάτων. Hes. Ξενία· κατάλυμα, ἢ καταγώγιον. Ξενών· κατάλυμα, ἢ μεγάω*ν λέγων. In Schowii Cod. est μεγάλων λέγων. F. l. κατάλυμα ἢ καταγώγιον. Vide Interprr ap. Albert. "Lego, ἢ μέγαρον, ἀνώγαιον. Hes. Μέγαρον· πολυτελὴς οἶκος, ἢ ὑπερῷον. Ὑπερῷον· ἀνώγαιον. Room for entertaining of company, rectius dixisset, entertaining company. Vide Kuhn. ad J. Poll. 1, 73. Sed f. l. ὃ καὶ ἀνδρῶνα ἔλεγον." Toup. Emendd. 4, 242. Suid. et Phot. Ξενίαν· καταγώγιον, κατάλυμα. "Sed utrobique Ξενία scribendum est." Schleusner. Recte: nam Zonar., Ξενία· καταγώγιον, κατάλυμα, * ξεναγωγία. J. Poll. 4, 124. de partibus theatri, Ἡ δὲ δεξιὰ (θύρα) τοῦ δευτεραγωνιστοῦντος καταγώγιον. Zonar.: Καταγώγιον· τὸ κατάλυμα, τὸ οἴκημα. "Anacr. (22. Παρὰ τὴν σκιὴν, Βάθυλλε, Κάθισον· καλὸν τὸ δένδρον. Ἁπαλαῖς τείει δὲ χαίτας Μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ· Παρὰ δ' αὐτῷ ἐρεθίζει Πηγὴ ῥέουσα Πειθοῦς· Τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρέλθοι Καταγώγιον τοιοῦτο;)" Wakef. Mss. "Καταγώγιον, Deversorium, eleganter positum est de loco, ubi arbor procera, umbrosaque est, et garrulus fons. Cf. Ælian. (l. c.) Theopompus ap. Athen. 531, de Coty, Thraciæ rege: Καὶ περιϊὼν τὴν χώραν, ὅπου κατίδοι τόπους δένδρεσι συσκίους, καὶ καταῤῥύτους ὕδασι, τούτους κατεσκεύαζεν ἑστιατόρια." Fischer. Glossæ: *Καταγωγεῖον· Deversorium, Deverticulum. Καταγώγιον· Deverticulum, Applicatio, Deversorium. Etym. M. Κατάλυμα· τὸ καταγώγιον, ξενοδοχεῖον, παρὰ τὸ καταλύω, τὸ τελῶ τὴν ὁδὸν, τοῦτο δὲ ποιοῦσιν εἰς τὸ καταγώγιον πορευόμενοι. Πάλη· ἀπὸ τῆς Παλαίστρας θυγατρὸς Πανδόκου οἰκοῦντος ἐν τριόδῳ, καὶ τοὺς καταγομένους παρ' αὐτῷ ἀναιροῦντος· ὃν Ἑρμῆς καταχθεὶς ἐφόνευσεν ὑποθήκῃ τῆς Παλαίστρας· ἀφ' οὗ καὶ τὰ τῶν ξένων καταγώγια πανδοκεῖα λέγουσιν.]

[* Καταγωγεὺς, έως, ὁ, i. q. πανδοκεὺς, "Qui quemlibet hospitio excipit. Schol. Il. B. 494. (Ἔχει δὲ αὕτη ἡ πόλις λιμένας, τοὺς μὲν βλέποντας ἐπὶ τὴν Ἴλιον, τοὺς δὲ καταγωγεῖς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος πάσης.)" Wakef. Mss. Sed. leg. * καταγωγοὺς, ut in Schol. Ven., ap. quem idem articulus extat.]

[* Καταγωγὸς, ὁ, ἡ, Qui deducit. Jambl. de Myst. 2, 6. p. 48. Ἀλλὰ μὲν ἥ γε τῶν ψυχῶν θέα, τῶν μὲν ἀχράντων, καὶ ἐν ἀγγέλων τάξει ἱδρυμένων ἀναγωγός ἐστι καὶ ψυχῆς σωτήριος, ἐπ' ἐλπίδι τε ἱερᾷ ἐκφαίνεται, καὶ ὧν ἡ ἐλπὶς ἡ ἱερὰ ἀντιποιεῖται, ἀγαθῶν τούτων παρέχει τὴν δόσιν· ἡ δὲ τῶν ἑτέρων καταγωγὸς ἐπὶ τὴν γένεσιν ὑπάρχει, φθείρει τοὺς τῆς ἐλπίδος καρποὺς, καὶ παθῶν πληροῖ προσηλούντων τοὺς θεωροῦντας τοῖς σώμασι. Vertitur, Animæ impuræ ad genesin detorquent spes.]

[* Δυσκατάγωγος, Difficilis deductu, et * Εὐκατάγωγος, Facilis deductu, ὁ, ἡ. Philo de Telorum Constr. in Mathem. Vett. 53. Τὰ μὲν γὰρ μακρατονώτερα (l. * μακροτ.) τούτων * μακροβολεῖν, καὶ εὐκατάγωγα εἶναι, ταῖς δὲ πληγαῖς ὑπάρχειν ἀσθενῆ, καὶ ἄπρακτα· τὰ δὲ βαρυτονώτερα, δυσκατάγωγά τε εἶναι, καὶ μὴ λίαν μακροβολεῖν. Paulo post: Καὶ γὰρ τούτων τοὺς μὲν βραχυτέρους δυσκαταγώγους τε γίγνεσθαι, (καὶ) τὸν λίθον μὴ ἐπὶ πολὺν τόπον παραπέμπειν, τοὺς δὲ μακροτέρους εὐκαταγώγους μένειν, μὴ κατατονμένους (κατακρατουμένους) δὲ ὑπὸ τοῦ τόνου, τὴν ἐξαποστολὴν ὁμοίως ἀσθενῆ καὶ τούτους ποιεῖσθαι. "Ubi facile navis deducitur, Eudocia p. 113. (Λιμένα γὰρ ἔχει εὐκατάγωγον, ἱδρυμένη ἐπὶ Χεῤῥονήσῳ.) Eust. ad Dionys. P. 195. (Λέγει δὲ αὐτὴν εὔορμον· λιμένα γὰρ ἔχει εὐκατάγωγον, ἱδρυμένη ἐπὶ Χεῤῥονήσῳ.)" Wakef. Mss.]

"Καταγωγὶς, (ἡ,) Hesychio est σκεῦος πεντηρικὸν, item ἱμάτιον ποιὸν περὶ πῆχυν γυναικεῖον, κράσπεδον, necnon παρανάλωμα." [Pro περὶ πῆχυν Soping. * περίπηχυ, Salmas. παράπηχυ velit. Cod. exhibet πῆχυν (ε superscr.). "Scribendum procul dubio est παράπηχυ, ut VV. DD. emendarunt." Schow. J. Poll. 7, 49.: Καὶ ἴδια δὲ γυναικῶν, ἐπωμὶς, * διπλοΐδιον, ἡμιδιπλοΐδιον, κατάστικτος, καταγωγὶς, καὶ ἐπίβλημα; καὶ χιτὼν, πέπλος, καὶ τὰ ὅμοια, ubi vertitur Fimbria. "Hic puto distinguendum, καταγωγὶς, καὶ ἐπίβλημα καὶ χιτὼν, ut nobis hæc τῆς καταγωγίδος diversos usus exponant. De ea veste et Hes. meminit, ubi vide an forte παράπηχυ sit scr. una voce. Sic certe J. Poll. 4, 118. ubi etiam vulgo παρὰ πῆχυν λευκόν. E Ms. non incommode reponebamus, παράπηχυ λευκόν." Jungerm. Adde J. Poll. 7, 53. Τὸ δὲ παράπηχυ, ἱμάτιον ἦν τι λευκὸν, πῆχυν πορφυροῦν ἔχον παρυφασμένον. Etiam in Hes. παραπῆχυν editum est, et sic Schowii Cod. pro παράπηχυ; Παραπῆχυν· ἱμάτιον, τὸ παρ' ἑκάτερον μέρος ἔχον πορφύραν, sed Παράπηχυ restituit Salmas., ut legitur in Phot. ubi idem articulus paulo integrior extat. Ceterum in ejusdem Hes. glossa, Καταγωγίς· ἱμάτιον ποιὸν, παράπηχυ, γυναικεῖον, καὶ σκεῦος πεντηρικὸν, καὶ κράσπεδον, καὶ παρανάλωμα, postrema ista vox παρανάλωμα Musuri ingenio debetur; nam Cod. teste Schowio habet, πλωμα (ε superscr.). Non male Musurus; sed, cum præcedat v. κράσπεδον, malimus παράλωμα, (nisi quis præferendum censeat περίβλημα, quod tamen a Cod. scriptura nimis recedit.) Cf. Hes. Παραλώματα· τὰ ἔξωθεν τῶν μητέρων σκεπάσματα, ubi Cod. μρών κεπάσματα. Vide quæ fuse de hac corrupta glossa diximus supra ccclxv. a.]

[* Καταγωγὶς, ἡ. "Philo Mathem. 74." Schneider. Lex., imo 75. Verba sunt hæc: Εἶχε γὰρ ὁ κύλινδρος * σωληνίδιον ἐν αὐτῷ πλατὺ πεποιημένον, εἰς ὃ ἐνηρμόζετο * τόρμιον χαλκοῦν ἀνειμένον ἐκ τῆς * διώστρας, ὃ παραγενόμενον ἐπέστρεφεν ἐφ' ἑκάτερα τὸν κύλινδρον ὀχούμενον ἐν κνώδαξιν· ἔστω δὲ κύλινδρος μὲν, ἐφ' οὗ α', * σωλήνιον δὲ, ἐφ' οὗ τὸ β'· τὴν δὲ καταγωγίδα οὐκ εἶχεν εὑρεῖν, (ubi vertitur * Catazygidem:) 76. Ἡ δὲ καταγωγὶς περιεβέβλητο περὶ τὸν ὀνίσκον οὕτως, ὥστε ἐκ μὲν τοῦ ἄνω μέρους ἐπισπώμενον ἐφ' ἑαυτὸν τὰς σκυτάλας ἀγαγεῖν τὴν χεῖρα, ἐκ δὲ τοῦ κάτω μέρους ἐπισπώμενον, τἀναντία κατάγειν καὶ ἐκτοξεύειν. Vide et Heron. ἐν * Βελοποιϊκοῖς 124. 125. et 127. Διὸ ἀντὶ τῆς καλουμένης ἐπὶ τοῦ ἐπάνω θεωρήματος καταγωγίδος, ἄξονα ἐπέθηκαν τῇ σύριγγι ἐπὶ τοῦ ὀπίσω αὐτῆς ἄκρου πλαγίου στρεφόμενον * εὐλύτως. Ap. eund. Heron. v. καταγωγὴ sumitur sensu in Lexica nondum recepto, nempe pro Adductio, Intensio, ut et κατάγω, pro Adduco, Intendo: 125. Καὶ ταῖς χερσὶ κατέχοντες τὰ τ υ φ χ ψ ἄκρα τῆς καταγωγίδος ἐπέρειδον τὴν γαστέρα ἐπὶ τοῦ χ ψ * κοιλάσματος, καὶ βιαζόμενοι τῷ ὅλῳ σώματι διώθουν τὴν * διώστραν, καὶ κατῆγον τὴν * τοξῖτιν νευρὰν, δι' ἧς συνέβαινε κάμπτεσθαι τοὺς α β γ δ ἀγκῶνας τοῦ τόξου· ὅταν οὖν ἔδοξεν αὐτάρκης ἡ καταγωγὴ γεγονέναι, ἐπιτιθέντες τὸ βέλος ἐπὶ τὴν τοξῖτιδα, ἀπέσχαζον τὴν χεῖρα σπαράξαντες τὴν σχαστηρίαν, καὶ συνέβαινε τὴν ἐξαποστολὴν τοῦ βέλους βιαίαν γίγνεσθαι. Vertitur:— "Manibus apprehensis Catagogidis extremitatibus, τ υ φ χ ψ ventrem cavitati admovebant, et toto corporis impetu Diostram impellebant, arcus nervum adducentes, unde fiebat necessario, ut Arcus Ancones, s. brachia, α β γ δ curvarentur. Ubi vero satis videbatur illis intendisse, telum * epitoxitidi imponebant, hinc manu remissa, per schasteriæ amotionem, eveniebat ut valida ipsius teli fieret emissio." Et p. 126. Ἐκάλουν δὲ τὸ ὅλον ὄργανον * γαστραφέτην, ἐπειδήπερ διὰ τῆς γαστρὸς ἡ καταγωγὴ τῆς τοξίτιδος ἐγίγνετο, Propterea quod ventris impulsu nervus intenderetur: 127. Τῆς οὖν τῶν ἀγκώνων βίας ἰσχυρᾶς γενομένης, δεῖ καὶ τὴν καταγωγὴν ἰσχυρὰν γενέσθαι, διὰ τὸ δεῖσθαι βίας πρὸς τοὺς ἀγκῶνας κατάγεσθαι, "Rebus igitur ita paratis, validam existere brachiorum vim necesse fuerat, et ideo ut adduci possent, magnam esse violentiam adhibendam:" 128. Ἐκ γὰρ τῶν ἄκρων τῆς διώστρας τῶν πρὸς τῷ * χελωναρίῳ ὅπλα ἐξάψαντες ἀπεδίδοσαν εἰς τὸν εἰρημένον ἄξονα, ὧν ἐπιελουμένων (l. * ἐπιειλουμένων) ἐγίγνετο ἡ καταγωγὴ

ἐπὶ δὲ τῶν μειζόνων, καὶ οὕτως συνέβαινε βίᾳ κατάγεσθαι τοὺς ἀγκῶνας, ὅθεν * πολυσπάστῳ κατῆγον· ἐξάψαντες τὸ μὲν ἐν μάγγανον τοῦ πολυσπάστου πρὸς τῷ χελοιίῳ (l. χελωνίῳ) τὸ δὲ ἕτερον πρὸς τὸ ἄκρον τῆς σύριγγος πρὸς τῷ ἄξονι, ἤτοι τῷ ὀνίσκῳ, καὶ τὰς ἀγομένας ἀρχὰς τοῦ πολυσπάστου ἀποδόντες εἰς τὸν ἄξονα ἐπέστρεφον αὐτὸν, καὶ οὕτως συνέβαινε τὴν καταγωγὴν εὐχερεστέραν γίγνεσθαι· βραδυτέραν δὲ. διὰ τὸ τὰ τοῦ πολυσπάστου κῶλα πλείονα ὄντα, εἰς ἕνα τόπον τὴν * ἐπείλησιν ποιεῖσθαι, καὶ διὰ τοῦτο ἐμβραδύνειν. "E partibus enim diostræ, quæ ad chelonarium sunt, funes alligabant, easque ad jam dictum axem referebant, quibus involutis ipsa diostræ adductio efficiebatur. In majoribus autem, eo quod vis esset major, et brachiorum attractio operosior, polyspasto trahebant. Alligantes enim alterum ejus manganum chelonario; alterum vero ad syringæ summitatem, quæ ad axem est s. suculam, ductarium polyspasti funem ad axem referentes, convolvebant: unde fiebat, adductionem faciliorem quidem esse, at tardiorem; id siquidem tarditatem facit, quod plura polyspasti membra sunt, quæ unico loco advolvuntur."]

Καταγωγικὸς, ap. Areop. opponitur ἀναγωγικῷ, Mystico. B. Com. 381. [Vide Ἀναγωγικός.]

Κάταγμα, ατος, τὸ, a κατάγω significante Deducere nendo, Quod netur, Glomus, Bud. Καὶ πηνίον κατάγειν, ὅθεν κάταγμα τὸ μήρυμα, J. Poll. In VV. LL. male cum hoc confunditur κάταγμα a κατάγω, Frango. [Pollucis locus parum accurate hic citatus infra proferetur. Ammon.: Κάταγμα καὶ κάταγμα διαφέρει. Κάταγμα μὲν, ἐκτεταμένως, τὸ κατεαγὸς καὶ συντετριμμένον· κάταγμα δὲ, βραχέως, τὸ τοῦ ἐρίου ἕλκυσμα. "Hujus observationis emendatam scripturam debemus Scaligero; et quia observatio non est inelegans aut protrita, juvat ei inhæsisse. Ab ἄγειν, in veteri lingua Frangere, ἄγμα, Fractum. Eust. ad Od. A. p. 32, 16. Ἄγειν λέγεται καὶ τὸ κλᾶν, ὅθεν καὶ ἄγμα τὸ σύντριμμα. Hinc κάταγμα Ammonio τὸ κατεαγὸς καὶ συντετριμμένον. Vide Hesych. in Ἄγμα. Vetus Auctor ἄγματα ἀμφορέων ap. Suid. (et Zonar.) qui ἄγμασι exponit κλάσμασι, τροπαῖς, ubi leg. crediderim τρύπαις: sic ἄγματα ἄρτου dici potuerunt Lucilio ap. Nonium v. Interfici p. 449. Fragmenta panis. ('Ἄγμασι etiam ap. Hes. legendum pro Ἀγλάμασι· κλάσμασιν. Τροπαῖς, quod etiam ap. Suid. legitur, quid sibi velit, nescio, nisi aliquo loco de ventis dicatur.' Tittmann. Lege τρύπαις. Corrigendus quoque auctor Συναγ. Λεξ. χρησ. in Bekkeri Anecd. Gr.: Ἄγμασι· κλάσμασι, τροπαῖς. Noster in Ind.:—'Ἀγλάμασι legitur ap. Hes., expositum κλάσμασι, Fragmentis, sed f. scr. ἄγμασι.' 'Male pro ἄγμασι, ab ἄγμα.' Kuster. 'I. q. ἄγμασι pro ἀκλάμασι, a κλᾶν.' Is. Voss. Flor. Ed. habet ἀγλάσμασι. Vide Albert. ad v. Ἄγμα.) Hes. Βάγος· κλάσμα ἄρτου ἢ μάζης, alibi τρύφος. ('Βάγος, cum Æol. β pro *ἄγος, Fragmentum.' Wakef. ad marg. Vide infra.) Ap. Eund. in Ἀκτή: Ἀκτὴν δὲ τὸ τελευταῖον τοῦ ἀλφίτου κάταγμα καλεῖν εἴωθεν Ὅμηρος διὰ τὴν * κάταξιν. Pleniori forma optimæ Glossæ: Κατέαγμα· Fragmentum. Observa mecum Suidæ errorem, qui ad Αἴαγμα ascripserit, θρῆνος καὶ σύντριμμα, cum posterius, absque ulla dubitatione, ad Ἔαγμα debuisset referri, quod a Kustero non videtur animadversum. Laudanda hac in parte diligentia Phavorini, Αἴαγμα, θρῆνος, διὰ διφθόγγου, ἔαγμα δὲ, τὸ σύντριμμα, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, (vel potius ejus, cujus verba Phavorinus interpolata compilavit, i. e. Zonaræ, ap. quem legi possunt hæc: Αἴαγμα· ὁ θρῆνος, ἔαγμα δὲ τὸ σύντριμμα, ψιλόν. Falletur, si quis putet Phavorinum Zonaræ Codice usum esse integriore quam qui a Tittmanno editus est. Nam Phavorinum glossas a se descriptas interpolare solere nos alibi plus semel monuimus.) Porro Fracta s. potius Tracta lanea κατάγματα etiam dicebantur. Ammonius: Κάταγμα δὲ, βραχέως, τὸ τοῦ ἐρίου ἕλκυσμα. Quod in prioribus Edd. legebatur ἔργον ἕλκυσμα, id e perversa pronuntiandi ratione fuerat ortum. Ξαίνειν, καὶ κατάγειν, καὶ κερκίζειν, junxit Plato in Sophista p. m. 99. Κατάγειν i. e. quod Latine dixeris Deducere, (ut et Noster in Κατάγω docuit.) Hesychio Κατάκτρια· ἐριουργὸς, quæ, interprete Catullo, 64,

A 312. 'deducens fila supinis Formabat digitis.' (Noster in Ind.:—'Κατάκτρια, . ας, ἡ, Hesychio est * ἱερουργὸς, Sacrifica. Ad verbum sonat Deductrix, vel Fractrix, a v. κατάγω.' Pro ἱερουργὸς Salmas. recte legit ἐριουργὸς, et sic Albert. 'Quod ad Theocr. vulgatum fuit Scholium, Ἔριθοι· οἱ, imo αἱ, ὑπουργοὶ, ἤγουν ἱερουργοὶ, sine vitii suspicione D. Heins. attulit L. T. 384. b.: vocem ἱερουργοὶ in ἐριουργοὶ mutandam viderunt Salmas. Is. Voss. et Toup. Hemsterhusius vidit etiam vocem ὑπουργοὶ mutandam in ἱστουργοὶ, alterum in ἐριουργοὶ, monuitque idem vitium ap. Hesych. in Κατάκτρια Salmasium emendasse, et reperiri in Galeni Gl. Hippocr. v. Ἄτρακτον.' Valck. ad Adoniaz. 373. Galeni glossam sic Franzius edidit, Ἄτρακτον· οὐ μόνον τὸν εἰς τὸ ἱερουργὸν χρήσιμον, ἀλλὰ καὶ τὸ ξύλον τοῦ βέλους, nihil præter hæc annotans, 'Τὸν εἰς τὴν ἱερουργίαν Ms. D. et Ms. S. et Chart.' Sed recte vertit Eustach. Ad lanificium utilis. Similiter ap. Timæi Lex. infra habebis ἱερὸν pro ἐρίου. 'Κατάκτρια, ad Herod. 376.'

B Schæf. Mss.) Non est, quod hanc deducendi s. devolvendi potestatem pluribus asseram. Κατάγματα ἐρίου sunt Tracta lanea, docente Scal. ad Tibull. 143., qui copiose hanc rem illustrat. Quæ Lindenbrog. ad Catal. 316. et Salmas. in Tertull. de Pallio 208. notarunt, paucula tantum sunt. Κάταγμα exemplis firmavit Arnald. Lect. Gr. 77. quibus adde Plat. Politico 126. Ad hunc forte Platonis locum referenda Timæi nota in Lex. Plat. Ms. in Bibl. Coisl. 479. Κάταγμα· ἱερὸν πλάσμα καὶ μήρυμα. Emenda, ἐρίου κλάσμα, quamvis etiam in Timæi loco legi possit σπάσμα. Ap. Suid. in v. κατάσπασμα ἐρίου emendavit Kust., et ante Kust. Æm. Portus. Hes.: Κατάγματα· μηρύματα ἐρίου, ἢ κατασπάσματα. Mendose vulgatur καταγ. et μηρύγματα." Valck. Μήρυγμα etiam Albertii Cyrill. Lex. Ms. habet, et sic J. Poll. 7, 29. ubi Interprr. tamen reponunt μήρυμα. Hes.: Μήρυγμα· σπείραμα, ἢ ἐκτεινόμενον. Lege cum Nostro in Μήρυγμα, τὸ ἐκτεινόμενον. "L. * σπείρωμα." G. "Phot. tamen et Suid. Μήρυμα· σπείραμα, κά-

C ταγμα, νῆμα. Mich. Psell. in Versibus Politicis Mss. (p. cxvii. Tittmann.) Μήρυμα, νῆμα, κάταγμα." Albert. Recte se habet v. σπείραμα: v. Nostrum in Σπείραμα. Hes.: Μήρυσμα· κάταγμα, ἢ σπάσμα ἐρίου. Olim legebatur * Μήρισμα. "An Μήρυσμα, a μηρύω, μηρύσω?" G. Salm. "Μήρυσμα e serie lit. Vulgatius est Μήρυμα." Kust. Is. Voss. "Cf. Μήρυγμα, quod et ap. J. Poll. 7, 29. ubi Interprr. μήρυμα corrigunt, idemque reponunt nostro loco." Albert. "Tracta lanea, τὰ ἑλκύσματα, μηρύσματα. Græci etiam σύρματα dixerunt, sed de filis proprie argenteis, unde * συρμάτινον et * συρματηρὸν, Vestimentum filis argenteis textum et opertum, ap. infimæ Græciæ scriptt." Salm. ad Tertull. l. c. "Μήρισμα. Frustra corrigunt μήρυσμα. Est enim a * μηρίζομαι. Bion. Epithal. Achill. et Deid. μαρίζετο Δηϊδαμείᾳ." Toup. Emendd. 3, 435. "C. Vat. 11. μερίζετο." Gaisford. qui edidit ἐμαρίζετο. "Pro μαρίζετο G. Canteri correctionem, παρίζετο, admisi, a variis probatam. Vera lectione inventa, suam nollem Heskin.

D memorasset. Παρίσδετο edidit Br." Valck. Mœris: Κάταγμα, Ἀττικῶς· μήρυμα, Ἑλληνικῶς. "Μήρυγμα habent Ed. Huds. et Leid. sed Coisl. et Reg. μήρυμα, quam scribendi rationem probat Valck. ad Ammon. (l. c.)" Pierson. Μήρυγμα habet et Etym. Gud.: Μήρυγμα· ἀπὸ τοῦ (l. τοῦ τὸ) τῆς ὑποστατικωτέρας ὑπάρξεως εἰς (τὸ) μεῖον καὶ ἔλαττον ἕλκεσθαι, οἱ δὲ μόρημα, ἐπεὶ διὰ πόνου ἐργάζεται (l. ἐργάζονται), μορεῖν γὰρ τὸ πονεῖν, ὅθεν καὶ μόρτοι (μορτοὶ) οἱ ἄνθρωποι. At Etym. M., Μήρυμα· ἀπὸ (τοῦ τὸ) τῆς ὑποστατικωτέρας ὑπάρξεως εἰς τὸ μεῖον καὶ ἔλαττον ἕλκεσθαι, οἱ δὲ μόρημα, ἐπεὶ διὰ πόνου ἐργάζονται, μορεῖν γὰρ τὸ πονεῖν, et Zonar.: Μήρυμα· τὸ ἕλκυσμα, κυρίως δὲ τὸ ξαινόμενον (supple ἔριον e Proclo ad Hesiod. p. 124. a. Μηρύσασθαι· ἐπισπεύσασθαι ὑφάναι, μήρυμα δὲ κυρίως τὸ ξαινόμενον ἔριον, νῦν δὲ ποιήσασθαι εἶπεν.) Ἀπὸ δὲ τούτου σημαίνει καὶ τὸ κλώθω. Ἀπὸ τοῦ (τὸ) τῆς ὑποστατικῆς ὑπάρξεως εἰς (τὸ) μεῖον καὶ ἔλαττον ἕλκεσθαι. Οἱ δὲ μόρημα (A. μόρυμα,) ἐπειδὴ διὰ πόνου ἐργάζεται (l. ἐργάζονται,) μορεῖν γὰρ τὸ πονεῖν, καὶ μηρύσασθαι ἀντὶ τοῦ ὑφάναι καὶ κλῶσαι.

'Ησίοδος ("Ε. κ. 'Η. 536.) Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι. Καὶ μήρυμα, τὸ νῆμα. Τοῦ Ψελλοῦ· Μήρυμα, νῆμα, κάταγμα· φωλεὸς, μυωξία, (p. cxvii. male μυοξία.) Idem Zonar.: Μηρύω· ὅ ἐστι τὰ ἄρμενα συνάγω, (Odyss. M. 170. 'Ανστάντες δ' ἕταροι νεὸς ἱστία μηρύσαντο.) 'Απὸ τοῦ μέρος μερύω καὶ μηρύω, ὡς πλῆθος πληθύω. Καὶ μήρυμα, τὸ νῆμα· καὶ μηρύσασθαι, ἀντὶ τοῦ ὑφάναι καὶ κλῶσαι. 'Ησίοδος· Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι. Μήρυγμα quoque reperitur in Nicandri Ther. 162. Τῇ μὲν γάρ τε κέλευθος ὁμῶς κατ' ἐναντίον ἕρπει 'Ατραπὸν ὁλκαίην (ἰθεῖαν corrigit Bentl.) δολιχῷ μηρύγματι γαστρὸς, Schol. Οἱονεὶ τῷ ὁλκῷ, ἢ τῷ βαδίσματι, καὶ * ἐπισπασμῷ, ἀπὸ τοῦ μηρύεσθαι: 264. Τῶν ἤτοι σπείρῃσιν ὁ μὲν θοὸς ἀντία θύνει 'Ατραπὸν ἰθεῖαν δολιχῷ μηρύγματι γαστρὸς, Schol. Τὸ δὲ θοὸς ἀντία θύνει ὁ ἔχις, ἀντὶ τοῦ τρέχει ὀρθῶς καὶ συντόμως, τῷ μηρύγματι, ἤγουν τῷ ἐπισπασμῷ, ἢ τῷ βαδισμῷ τῆς γαστρός. Priorem locum e posteriore interpolatum arbitratur Schneider., quem omnino vide p. 221. Huc refer Hesychii, Suidæ, et Photii glossam: Μήρυγμα· σπείραμα. Ceterum Noster formam μήρυγμα pariter atque μήρυσμα agnoscit. "Fragmenta panis vulgo Græcis erant κλάσματα ἄρτου, in lingua veteri ἄγματα quoque dicebantur, et κατάγματα. "Αγειν enim idem ac κλᾶν, Frangere, * ἄγος, Fragmen, Æolice Fάγος, unde ap. Hes. Βάγος· κλάσμα ἄρτου. V. κλάω, κλῶ, produxit κλώθω, Glomero, unde κλῶσμα, Filum glomerando deductum et tractum; κάταγμα quoque dictum, a κατάγω, significante nonnunquam Lanam digitis subigendo frangere. Καταγρίαν expingit Ovid. M. 6, 20.' Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 283. Καταγρίαν ex L. + in Editoris discipuli, Wassenberghii, Indicem relatum est. Sed proculdubio Valck. κατακτρίαν vel scripsit, vel scribere voluit, ut ad Ammon. l. c. "Pro eo, quod hic ἔριον est, alibi dicitur κλῶσμα, vel ἐρίου κλάσμα, prouti Timæus in Lex. Plat. Atticum interpretatur κάταγμα. Nimirum ἔρια κατάγειν est Fila supinis digitis deducere, s. Lanam mollire trahendo, vel Deducere pollice filum, quæ reperientur ap. Ovid. M. 2, 411. 3, 36. Catull. 64, 312." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 557. Timæi Lex.: Κάταγμα· ἐρίου σπάσμα καὶ μήρυμα. "Cod. Ms. mendosissime, Κάταγμα· ἱερὸν πλάσμα καὶ μήρυμα. Bene et emendate Phot. et Suid., qui Timæum descripserunt: Κάταγμα· ἐρίου κατάσπασμα, ἢ μήρυμα, nisi quod ap. Suid. levi vitio, quod Port. et Kust. sustulerunt, κατάπασμα scribatur. Glossa fluxit e Politico 180. e. Τῶν περὶ ξαντικὴν ἔργων μηκυνθέν τε καὶ σχὸν πλάτος, λέγομεν εἶναι κάταγμά τι. (Ad h. Plat. locum respexit J. Poll. 7, 209. In Photii loco editum est ab Hermanno, Κάταγμα· κατάσπασμα, ἢ μήρυμα. 'Scr. ἐρίου κατάσπασμα, ut habet apographum Ruhnkenii ad Tim. 153. e quo hæc glossa est descripta.' Schleusner.) Soph. Trachin. 695. Τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως Τῆς οἰὸς, ᾧ προὔχριον, ἐς μέσην φλόγα. (Schol. Τὸ γὰρ κάταγμα· τὸ γὰρ ἔριον τοῦ προβάτου, μετὰ τὸ χρίσαι τὸν πέπλον, ἔῤῥιψα ὑπὸ τόπον καταλαμβανομενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου· τὴν γὰρ αὐγὴν ἀκτῖνα ἡλιῶτιν εἶπεν. "Η κάταγμα, τὸ αἴγειον μήρυμα. 'Arnald. Lect. Gr. 1, 2. conjicit τοῦ ἐρίου μήρυμα.' Hœpfner. Sed vulgatum recte se habet.) Ap. Platon. etiam est κατάγειν, quod Latini Deducere filum dicunt. Sophist. 152. e. Καὶ πρός γε τούτοις ἔτι, ξαίνειν, καὶ κατάγειν, καὶ κερκίζειν, καὶ μυρία ἐν ταῖς τέχναις ἄλλα τοιαῦτα ἔνοντα ἐπιστάμεθα. Lex. S. Germ. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. 404.) "Ανθος· τὸ χρῶμα, καὶ τὸ βάμμα τοῦ ἐρίου. Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ· Ταχὺ τῶν ἐρίων καὶ τῶν ἀνθῶν τῶν παντοδαπῶν κατάγομεν, ubi scr. Τὸ τραχὺ τ. ἐ. (In Bekkeri Ed. est Ταχὺ—κατάγωμεν.) J. Poll. 7, 29. Καὶ πήρα, ('de πόρων, quod Ms. pro πήρα habet, quærendum.' Jungerm. 'In C. A. καὶ πεῖρα, superscripto πόρων, quod et C. V. habet, forte πόρος, Filorum transitus.' Kuhn. an ἔριον?) καὶ πήνιον κατάγειν, καταγαγεῖν, κάταγμα· τὸ δ' αὐτὸ καὶ μήρυμα. Τῶν δὲ νέων τις Κωμικῶν 'Επιγένης ἐν Ποντικῷ ἔφη· τρεῖς μόνους Σκώληκας ἔτι τούτους δ' ἔμ' ἔασον καταγαγεῖν. Καὶ κροκυδίζειν (δὲ V. D. prætermisit) Φιλύλλιος εἶπε· Τὸ κάταγμα κροκυδίζουσαν αὐτὴν κατέλαβον, (sic et Jungerm. probante etiam Lederlino, quos vide: vulgo legitur sine sensu, καὶ κροκοδίλην δὲ Φιλύλλιος εἶπε τὸ κάταγμα, Κροκυδίζουσαν κ. τ. λ.) ὅπερ ἐστιν, ἐκλέγουσαν τὸ τραχύ. ('Ἐκλέγειν τὸ τραχὺ est quod Catullus indicat Argon. 315.: Atque ita decerpens æquabat semper opus dens, Laneaque aridulis hærebant morsa labellis, Quæ prius in tenui fuerant extantia fila. Vultque idem Ped. Albinovanus El. in Mæcen. Obitum 74. Lenisti morsu lenia fila parum. Vide ibid. Jos. Scal.' Seber.) Vide Aristoph. Lys. 583. (Καὶ νὴ Δία τάς γε πόλεις, ὁπόσαι τῆς γῆς τῆσδ' εἰσὶν ἄποικοι, Διαγιγνώσκειν ὅτι ταῦθ' ἡμῖν ὥσπερ τὰ κατάγματα κεῖται Χωρὶς ἕκαστον· κᾆτ' ἀπὸ τούτων πάντων τὸ κάταγμα λαβόντας, Δεῦρο ξυνάγειν καὶ ξυναθροίζειν εἰς ἕν· κἄπειτα ποιῆσαι Τολύπην μεγάλην· κᾆτ' ἐκ ταύτης τῷ Δήμῳ χλαῖναν ὑφῆναι. Schol. Κατάγματα· τὰ τῶν ἐρίων κατασπάσματα οὕτω ἐκάλουν.) Simplex ἄγμα pro κάταγμα veteribus usitatum fuisse, ex Hes. in v. et Eust. ad Od. A. p. 1399. intelligitur. Sed de his plenissime disputavit Valck. ad Ammon. (l. c.)" Ruhnk. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: "Αγμα· σύντριμμα, καὶ τὸ κατειργασμένον ἔριον. Eust. l. c.: Δῆλον δὲ ὅτι ἄγειν λέγεται καὶ τὸ κλᾶν, ὅθεν καὶ ἄγμα τὸ σύντριμμα, καὶ τὸ κατειργασμένον ἔριον, τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τραχινίαις (l. c.) κάταγμα: 1414. 'Ιστέον δὲ ὡς ἡ τολύπη καὶ ἄγμα λέγεται, τὸ καὶ κάταγμα παρὰ Σοφοκλεῖ· εὕρηται γοῦν ἐν Λεξικῷ 'Ρητορικῷ, ὅτι ἄγμα, οὐ μόνον σύντριμμα, ἀλλὰ καὶ κατειργασμένον ἔριον.] "'Αγμὴ, Hesychio ἑστία, "Focus." ["L. "Αγματα· ἔρια." Wakef. ad marg. "Scribe ἡ στία, vel στεία, Calculus, unde ἀγμικὸν, Vinum, quod in locis calculosis nascitur." Perger.] "'Αγμικὸν, Hesychio est ἄκρατον, Immixtum et in-"temperatum, Merum s. Purum." ["In Ed. Schr. post hanc glossam altera sequitur, * 'Αγμιτόν· ἄκρατον, ubi Is. Voss. * "Αγμιον corrigebat. At, cum in nulla Ed. hæc reperiantur, textum inepto additamento liberavi." Albert. Ceterum cum 'Αγμή· ἑστία, Is. Voss. confert Hesychii "Αχναν· τὴν οἴκησιν, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ σίτου λεπτὴν καλάμην. "Nescio unde afferat," inquit Noster. "Lego "Ακνηστιν." Perger. "Cogitabam "Οχλησιν, sed nimium recedit." Albert. Plura vide in "Αχνα. "Κάταγμα, Heyn. Hom. 6, 228. Schol. Aristoph. Plut. 621. Kuster. Aristoph. 127. a. (e Photii Lex. afferens, Λαμπάδιον· 'Αριστοφάνης 'Αχαρνεῦσιν, ἔρια οἰσυπηρά. Οἱ μὲν τὸ λεπτὸν * ἐρίδιον, ᾧ καταδεῖται τὰ κατάγματα, de qua glossa v. et eund. Kust. ad Suid.; Toup. Emendd. 4, 154.; et Schleusner. Cur. Nov. in Phot. qui Albertii conjecturam * κειρίδιον probat.)" Schæf. Mss.]

[* Κατακτέον. Vide Κατανακτέον.]

"Κατάκται, auctore J. Poll. 7. c. 3. (s. 16.) dici "possunt οἱ εἰς τὰ πανδοκεῖα καταγόμενοι. Quibus "verbis significare videtur Eos, qui in deversoria "deducunt hospites; nam κατάκτης Deductorem "sonat, παρὰ τὸ κατάγειν." Vertitur ibi, Qui in cauponas deducuntur, Deductitii nominantur. Silent omnes Pollucis Interpretes. Locus integer est: Οἱ μὲν δὴ πάντα πιπράσκοντες, καλοῖντ' ἂν πανδοκεῖς, καὶ πανδοκεύτριαι, καὶ τὸ χωρίον πανδοκεῖον, καὶ τὸ πρᾶγμα πανδοκεύειν, καὶ * πανδοκεία. Οἱ δὲ εἰς τὰ πανδοκεῖα καταγόμενοι, κατάκται ἂν λέγοιντο. Μᾶλλον δὲ οἱ πάντα πωλοῦντες, παντοπῶλαι, καὶ ὁ τόπος, παντοπωλεῖον.] "Κατάκτης, ου, ὁ, Deductor, unde paulo "ante κατάκται. Significat etiam Fractor."

[* Κατακτὸς, ἡ, ὸν, Deductilis, Pensilis. Vide infra Κατάγω, Frango.]

[* 'Αντικατάγω, Vicissim introduco. "Timæus Locrus 4, 17. (in Platonis Opp. 10, 22. Bipont. 'Ανάγκα ὦν ἀντικαταχθῆμεν τὸ ἴσον τῷ ἀναλωθέντι, ubi vertitur, Necesse est vicissim introduci æqualem motum ejus, qui consumtus est.)" Kall. Mss.]

[* 'Εγκατάγω, "Deduco in domum, coloniam, etc." Lex. Hederic. J. Poll. 1, 73. (ap. Schneider. Lex. 23. per errorem,) Οἰκῆσαι, ἐνοικῆσαι, κατάγεσθαι, ἐγκατάγεσθαι, ἐνδιαιτηθῆναι, καταλῦσαι, ἐναυλίσαι, ἐναυλίσασθαι, καταλύσασθαι, καταυλίσασθαι, σκηνῶσαι, κατασκηνῶσαι. "Salmas. pro καταλῦσαι legit κοδαυλίσαι, quod non intelligo." Kuhn. Forte Salm. scribere volebat καταυλίσαι. "'Εγκατάγεσθαι, Dever-

sari alicui, Suid. v. Νικόλαος Δαμ. 2, 623. fine, (Ἔφη δὲ Νικόλαος, ὁμοίαν εἶναι τὴν ὅλην παιδείαν ἀποδημίᾳ· ὡς γὰρ ἐν ταύτῃ συμβαίνει τοῖς ἀποδημοῦσι, καὶ μακρὰν ὁδὸν διεξιοῦσιν, ὅπου μὲν ἐγκατάγεσθαί τε καὶ ἐναυλίζεσθαι μόνον, ὅπου δὲ * ἐναριστᾷν, ὅπου δὲ πλείους ἐνδημεῖν ἡμέρας, ἐνίους δὲ τόπους ἐκ παρόδου θεωρεῖν, ἐπανελθόντας μέν τοι ταῖς ἑαυτῶν ἐνοικεῖν ἑστίαις· οὕτω καὶ διὰ τῆς ὅλης παιδείας διερχομένους δεῖν ἐν οἷς μὲν ἐπιτηδεύμασιν ἐπὶ πλέον ἐνδιατρίβειν, ἐν οἷς δ' ἐπ' ἔλαττον, καὶ τὰ μὲν ὅλα, τὰ δὲ ἐκ μέρους, τὰ δὲ ἄχρι στοιχειώσεως παραλαμβάνειν, καὶ τὸ ἐκείνων χρήσιμον κατασχόντας, ἐπὶ τὴν ὡς ἀληθῶς πατρῴαν ἑστίαν ἀνελθόντας φιλοσοφεῖν.)" Schweigh. Mss. "Hæc αὐτολεξεὶ etiam leguntur in Excerptis, a Valesio editis, p. 417. unde ea Suid. descripsit." Kust.]

Ἐπικατάγομαι, Post alium applico. Dicitur a Thuc. navis ἐπικατάγεσθαι quæ appellitur post aliam, 4. (3, 49.) Ἡ δ' ὑστέρα αὐτῆς ἐπικατάγεται, pro ἐπὶ τῇδε κατάγεται, Post appellitur. Bud. ["Jacobs. Anth. 10, 415. Heyn. Hom. 6, 467." Schæf. Mss. "Defero in, Schol. ad Il. N. 543. (Ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἑάφθη· ἐπικατήχθη δὲ αὐτῷ ἡ ἀσπὶς, ὅ ἐστιν * ἐπικατηνέχθη, παρὰ τὸ ἕπεσθαι.) Polyæn. 393 (=137. Παραχρῆμα δὲ καὶ * Σουνιόθεν ὁ στόλος ἅπας ἐπικατήγετο.) Cass. Dio 310, 8. (Τῶν δὲ δὴ στρατιωτῶν τινες τὰ ὅπλα ἀφῃρέθησαν, καὶ διὰ τοῦθ' οἱ λοιποὶ * ἀνωρμίσαντο αὖθις, ἕως πᾶσαι αἱ νῆες ἐπικατήχθησαν.)" Wakef. Mss. Joseph. A. J. 898.: Ὁ δὲ ἐπαναχθεὶς τοῖς ἀμφὶ τὸν Ἡρώδην, καὶ δεξιῷ χρησάμενος τῷ πλῷ, τοσόνδε ἀπελείπετο τοῦ Ἡρώδου, ὥστε τὸν μὲν ἐντυχεῖν Γαΐῳ, ὁ δὲ ἐπικατάγεται, καὶ τὰς ἐπιστολὰς ἀπεδίδου.]

[* Παρακατάγω, Unde * Παρακαταγωγὴ, ἡ, Luctæ species. "Heyn. Hom. 8, 502. Pierson. ad Mœrin. 91. (ex Eust. 1450. afferens, Τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα τῆς πάλης οἱ μὲν * μεταπλασμὸν, οἱ δὲ παρακαταγωγὴν ὀνομάζουσι.)" Schæf. Mss. Vide Ἀγκυρίζω.]

[* Προκατάγω, Ante deduco in portum, aut hospitium. Lucian. 1, 640. ΜΙΚ. Καίτοι, τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμία καταβαλεῖν. ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; περίμεινον, ὦ Μίκυλλε· οὐ θέμις οὕτω σε διελθεῖν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν ταὶ προκαταχθήσομαι. ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, * συνανάσπασον. "Diu me vox hæc torsit: video tandem quid significet. Κατάγομαι est Deversari, Hospitio excipi. Uterque Interpres aliter et intellexit et vertit." M. du S. Imo sensus est, Quin forte sic transnatando citius quam vos deferar.]

[* Προκαταγωγὴ, ἡ, Deductio in portum ante facta, Occupatio portus. Arrian. de Exp. Alex. 1, 18, 8. p. 39=69. Αἱ δὲ τῶν Περσῶν νῆες ὑστερήσασαι, ἐπειδὴ ἔμαθον οἱ ναύαρχοι τῶν ἀμφὶ Νικάνορα τὴν ἐν τῇ Λάδῃ προκαταγωγὴν, πρὸς τῇ Μυκάλῃ τῷ ὄρει ὡρμίσθησαν.]

[* Προκαταγέτης, ου, ὁ, Unde * Προκαταγέτις, ἡ. Dionys. Epigr. 1. Καλλιόπεια σοφὰ, Μουσῶν προκαταγέτι τερπνῶν, Καὶ σοφὲ * μυστοδότα, Λατοῦς γόνε, Δήλιε, Παιὰν, Εὐμενεῖς πάρεστέ μοι.]

[* Προσκατάγω. Philo in Mathem. Vett. 74. Ὅτε δὲ καταχθείη ἐπὶ τὸν τεταγμένον τόπον τὸν πληροῦντα τὴν διάστασιν τοῦ βέλους, καὶ τὸ βέλος ἐπιτιθείη αὐτόματον, ἔτι προσκαταχθείη μικρὸν πάλιν πρός τινα ὑπερέχοντα τόρμον χαλκοῦν, τἀναντία πρόσκοψαν τὸ ὑπερέχον τῆς σχαστηρίας, ἀπέσχασε τὴν χεῖρα, ἡ * συγκαταγωγὴ τῆς * τοξίτιδος, καὶ ἡ * ἀπόσχασις οὕτως ἐγίνετο. Postquam vero demissa fuerit ad constitutum locum, qui distantiam teli implet, et telum impositum fuerit sua sponte, ac præterea paululum demissa fuerit ad modiolum quendam æreum supereminentem, pars supereminens schasteriæ in contrarium allisa, una cum deductione toxitidis manum abducebat, et abductio fiebat hunc in modum.]

Συγκατάγω, Una reduco, Adjuvo in reducendo exule, vel Reducentes adjuvo. Sic Isocr. περὶ Ζεύγους, (T. 3. p. 144. Auger.) Εἰς τίνα δ' ἢ πόλιν ἢ φίλον, ἢ ξένον, οὐκ ἤλθετε, δεησόμενοι συγκαταγαγεῖν ὑμᾶς; [In Augeri Ed. est ἐπὶ τίνα.] Sic Æsch. περὶ Παραπρ. de patre suo loquens, συγκατήγαγε τὸν δῆμον. [Locus Æschinis non indicatus est in Reiskii Ind. Gr. Vide Plutarch. 9, 341. 406. Idem Pompeio A 43., Καὶ προπέμπουσαι μετὰ μείζονος δυνάμεως συγκατῆγον εἰς τὴν Ῥώμην, Romam eum majore frequentia reduxerunt. Plato Epist. 7. T. 11. p. 113. Bipont., Καὶ δὴ καὶ τούτω τὼ ξυγκαταγαγόντε αὐτὸν φίλω, ἐκ τούτων τε καὶ ἐκ τῆς πρὸς τὴν κάθοδον ὑπηρεσίας ἐγενέσθην ἑταίρω. "Diod. S. Pausan. Aristid. 114. Joseph. 650, 3." Wakef. Mss. Aristoph. Thesm. 339. Eustath. 1644, 18. Οἳ καὶ Πελοπόννησον ὕστερον ᾤκησαν, συγκατάγοντες τοὺς Ἡρακλείδας.]

[* Συγκαταγωγὴ, ἡ. Vide Προσκατάγω.]

Μετάγω, Transfero, Traduco. Interdum, Dimoveo. Herodian. 3, (5, 2.) Πρῶτον δὲ πᾶσαν τὴν ἀρχὴν Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς παῖδας μεταγαγεῖν καὶ βεβαιῶσαι ἠθέλησε. Ibid. (3, 8, 10.) Χρημάτων δὲ ἐπιθυμεῖν διδάξαι, καὶ μεταγαγὼν εἰς τὸ ἁβροδίαιτον, [ubi Irmisch. edidit χρ. τε.] Plut. de Primo Frigido μετάγειν et μετοικίζειν copulavit. ‖ Μετάγω, Sequor cum exercitu, inquit Bud., citans hæc e Xenoph. K. Π. 7, (4, 5.) Ἐπεὶ ἧκεν ὁ Ἀδούσιος, μετάγειν αὐτὸν ἐκέλευσεν ᾗπερ ὁ Ὑστάσπης * προῴχετο. ["Sequi B converso itinere." Lex. Xenoph. "Μετάγω, Transfero: Μεταγαγεῖν τὴν ἐκκλησίαν (ἐξ Αἰγίου) εἰς Σικυῶνα, 5, 1, 9. Transloco: Μεταγαγεῖν τοὺς ἄνδρας μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν εἰς Ἠμαθίαν, 24, 8, 4." Lex. Polyb. "Μεταγαγόντες ἀπὸ τῶν πράξεων τὴν ἄσκησιν ἐπὶ τοὺς λόγους, 1, 441. Ὅλως μετάγειν τινὰ τῇ φιλίᾳ πρὸς αὐτὸν, 5, 530. Δεῖ μετάγειν καὶ διαβιβάζειν ἐπὶ τὰ ὁμοειδῆ τὸ χρήσιμον, 6, 122. Τὰς κρίσεις ἐπὶ τὰ ἔργα μετάγειν, 6, 313. Εἰ καὶ προσέοικε μετάγειν τινὰ εἰς ἕτερον τόπον ὁ θάνατος, οὐκ ἔστι κακὸν, 6, 412. Τὴν κενὴν δόξαν ἐκ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν θεάτρων εἰς τὰ συμπόσια μετάγων, 6, 436." Reisk. Ind. in Plutarch. "Μετάγω," Jacobs. Anth. 10, 239. Μετάγω sc. ἐμαυτὸν, Alberti Peric. Crit. 94. Diod. S. 1, 130. ad 591." Schæf. Mss. "Μετάγω, Interpretor, In aliam transfero linguam, i. q. μεθερμηνεύω. Prolog. Sir. Ὅταν μεταχθῇ εἰς ἑτέραν γλῶσσαν." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. "Aq. Ps. 90, 10. Οὐ μεταχθήσεται πρός σε κακὰ, Non transferentur ad te mala." Biel. Thes. Soranus de Sign. Fract., C in Cocchii Chirurg. Vett. 48., Ῥινὸς μὲν οὖν καταγείσης σημείωσις γίνεται ἡ σκολίωσις, ἐνιότε καὶ ἀποθραύεταί τι μέρος αὐτῆς, καὶ διὰ τῶν δακτύλων μετάγεται, Quæ digitis movetur: 51. Παρέπεται δὲ ὄγκος εἰς ὃ διαστρέφεται, κοιλότης δὲ ἐξ οὗ μετάγεται, Unde traducitur. Cass. Dio 37, 84. Καὶ τὰ δικαστήρια ἀπὸ τῆς βουλῆς ἐπὶ τοὺς ἱππέας μετῆγε. Glossæ: Μετάγω· Redigo. Hesych.: Μετάγει· μεταδιώκει, μετακινεῖται. "Bis legitur in N. T., nempe de equis, qui freno in eorum ora injecto circumaguntur et reguntur, Jacobo 3, 3. et de navibus, quæ a gubernatore per parvum gubernaculum reguntur et diriguntur, ibid. v. 4. ubi est i. q. κυβερνᾷν, (Ἰδοὺ, τῶν ἵππων τοὺς χαλινοὺς εἰς τὰ στόματα βάλλομεν πρὸς τὸ πείθεσθαι αὐτοὺς ἡμῖν, καὶ ὅλον τὸ σῶμα αὐτῶν μετάγομεν. Ἰδοὺ, καὶ τὰ πλοῖα τηλικαῦτα ὄντα, καὶ ὑπὸ σκληρῶν ἀνέμων ἐλαυνόμενα, μετάγεται ὑπὸ ἐλαχίστου πηδαλίου, ὅπου ἂν ἡ ὁρμὴ τοῦ εὐθύνοντος βούληται.)" Schleusner. Lex. in N. T. Cum priore versu confer quæ Noster habet in Μεταγωγός. Tittmanni Technoll. Mss.: Μετάγω· τὸ D μετατίθημι. Libellus de Constr. Verb. ap. Hermann. Gr. Gr. 360.: Μετάγει τὸ μεθίσταται, καὶ μετάγει τὸ ("Cod. καὶ pro τὸ," Hermann.) διαβιβάζει, (μετάγειν et διαβιβάζειν a Plutarcho supra citato conjuncta sunt,) καὶ μετακινεῖ, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν· καὶ μετάγει τὸ δεξιὸν κέρας ἐπὶ θάτερα. Hinc sua sumsisse videtur Phavor.: Μετάγω· τὸ μετατίθημι. Μετάγει· μεθιστᾷ, καὶ μεταβιβάζει, καὶ μετακινεῖ, αἰτιατικῇ συντάσσεται. Οἷον· Μετάγει τὸ δεξιὸν κέρας ἐπὶ θάτερα, ἀντὶ τοῦ μεθιστᾷ. Μετάγω σε τῆς γνώμης, ἢ τῆς ὁρμῆς, ἀντὶ τοῦ ἀναπείθω. Aristæn. 1, 25.]

[* "Metagon, ontis, μετάγων, nomen canis, e fera et cane geniti, et paulatim in diversum quoddam genus transeuntis, a μετάγω, quia Transferre significat, vel quia Sequi, Persequi, et Investigare, (quam posteriorem rationem secutus est Schneider. Lex.) nam Hes. μετάγει interpretatur μεταδιώκει. Grat. in Cyneg. 209. 221. 264." Forcellin. Lex. "Gesner. a * Metagonio Libyæ urbe hos denominatos esse ariolatur, ut sint Libyci canes, quos laudat Nemesian. Quo-

modo tamen Metagontes inde formari possint, non video. Steph. Byz., a quo illud petiit ὁ δεῖνα, posuit τὸ ἐθνικὸν, * Μεταγωνίτης. Unde fiunt Metagonitæ, non Metagontes. Sed vox hæc pura puta Græca est, ut * Ancones, (de quo vocabulo V. D. egerat 126—30.) et sexcenta id genus alia formarunt (in Addendis, servarunt) Latini. Intelligit enim Canes semiferos, qui e fera et cane geniti paulatim in diversum quoddam genus coalescunt. Aperte hoc infra ostendit, cum Hagnonem dicit e Thoë semiferam prolem finxisse, cui et hic statim Metagontem assignat. Et postquam talem etiam fœturam misceri hortatus est, subdit, Prodantque tibi Metagonta parentes: Itaque μετάγοντες dicti, quia multo tempore et fœtu μετάγεται καὶ συγκέκραται ἡ φύσις αὐτῶν, ut fere de canibus e vulpe semiferis loquitur Xenoph. c. 2. Sed et aliæ sunt tralaticii hujus generis species. Quarum primam e tigride et cane mixtam supra habuimus. Altera e thoë et cane, vel e vulpe, aut etiam cum lupo miscetur, ut infra dicam. Præterea λεοντομιγεῖς addit J. Poll. Sed quod ex urso et cane novum genus, quod Urcanum vocat, formet Caius, exemplo et fide prorsus caret." Vlitius.]

Μεταγωγὴ, Translatio, Traductio. [Glossæ: Μεταγωγή· Evectio, Transvectio. Μεταγωγὴ, ἐπὶ ξένης, Transductio. Phavor., Μεταγωγή· καὶ διάβασις ἀπὸ τῶν διαιτῶν (l. διαιτητῶν) εἰς τοὺς δικαστὰς, quæ verba unde Phavor. deprompserit, nescimus. Joseph. 1, 587. Καὶ διὰ τὴν εἰς Αἴγυπτον αὐτῶν μεταγωγὴν πολλὴν ὠφέλειαν ἐκ τούτου τοῖς στρατιώταις γεγονέναι. "Μεταγωγαὶ πραγμάτων, Rerum inversiones et translationes, methodus oratoria, in narrationibus utilis. Dionys. Jud. Isæi 15. p. 614. (Πολλὰς δ' ἂν ἔχοιμι καὶ ἄλλας παραθέσθαι διηγήσεις, πρὸς τὸ συμφέρον ᾠκονομημένας ὑπὸ τοῦ ῥήτορος, προκατασκευαῖς, παρασκευαῖς, μερισμοῖς, χωρίων ἀλλαγαῖς, πραγμάτων μεταγωγαῖς, τῷ τὰ κεφάλαια ἀνεστράφθαι, κ. τ. λ.)" Ernest. Lex. Rhet.]

[* Μεταγωγεὺς, έως, ὁ. "Irenæus p. 10=14. Cocchii Chirurg. Vett. 8. (Μεταγωγεὺς Ἡλιοδώρου, Heliodori Adducens.) 28. (Μεταγωγεὺς Ἱπποκράτους, Deducens Hippocratis.)" Kall. Mss. Epiphan. adv. Hær. 31. p. 171., Λέγει δὲ αὐτός τε καὶ οἱ αὐτοῦ, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὡς ἔφην, καὶ Σωτῆρα, καὶ Χριστὸν, καὶ Λόγον, καὶ Σταυρὸν, καὶ Μεταγωγέα, καὶ * Ὀροθέτην, καὶ * Ὅρον, ubi vertitur, Traductorem.]

Μεταγωγὸς, Translator, ap. Dionys. Areop. inquit Bud. Idem scribit, Didymum interpretantem illud Odysseæ A. (imo K. 32.) Αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, annotare, τὸν μεταγωγὸν τοῦ κέρατος κάλων, ἢ τὸ πηδάλιον. [Harpocr.: Ἀφεὶς τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκει· Ὑπερίδης ἐν τῷ Περὶ Ταρίχους πρώτῳ, παροιμία ἐπὶ τῶν παριέντων τὰ σπουδαιότερα, καὶ περὶ τὰ φαῦλα διατριβόντων, ὑπέραι δέ εἰσι ναυτικαὶ σχοῖνοι, αἷς μετάγεται τὸ κέρας. "Meminit hujus adagii Suid. (Ὑπέρα· τὸ τοῦ κέρατος τοῦ ἱστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίεταί τε καὶ διατείνεται, adde τὸ σχοινίον· γέγονε δὲ ἀπὸ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν, ἃ δεῖ μὲν ἔχειν, ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ, κρατούντων, Ἀφέντες τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκουσιν, ἐπὶ τῶν τὰ ἀναγκαῖα μὲν παραλιμπανόντων, τὰ περιττὰ δὲ προτιμωμένων. Phot.: Ὑπέρα· τὸ τοῦ κέρως τοῦ ἱστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίεταί τε καὶ διατείνεται τὸ σχοινίον· γέγονε δὲ ἀπὸ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων. 'Eadem leguntur in Schol. Luciani D. M. 4, 1. Vol. 2. p. 138. Bipont.' Schleusner. Imo in Scholio illo absunt τὸ σχοινίον, deinde pro γέγονε δὲ legitur καὶ, tum est ἀφέντων pro ἀφιέντων. 'In E. A. vitiose τοῦ κέρεως, post γέγονε δὲ abfuit καὶ, et δὲ inter ἃ μή.' T. H. qui ᾧ ἀνίεται dedit pro vulg. ὁ ἀνύεται.) Anonymus Schol. (Pseudo-Did.) in Od. E. 260. (Ἐν δ' ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ:) Ὑπέρας· τοὺς ἐκ τοῦ ἄκρου τῆς ὀθόνης ἐξημμένους κάλους, ἢ τὰς * τροχηλίας, (Eust. mox citandus: τοὺς * τροχίλους, Isidor. Orig. 19, 2. de partibus navium et armamentis, 'Trochleæ quasi Flitera, per quas funes trahuntur, Trochleæ autem vocatæ, quod rotulas habeant, τροχὸς enim Græce Rota dicitur:' cf. Athenæum Mechanicum ap. Rigalt. ad Onosand. Strat. p. 47. Schol. Apollon. R. 1, 567.) Κάλους· τὰ σχοινία, δι' ὧν ἀνάγεται καὶ κατάγεται ἡ κεραία. Πόδας· τοὺς πόδας τοὺς κάτωθεν συνέχοντας τὴν ὀθόνην, ἢ τοὺς μεταγωγοὺς τοῦ κέρατος· ἕτεροι δέ φασι σχοινία, οἷς συνέχεται ἀπὸ πρώρας καὶ ἀπὸ πρύμνας ἡ, l. ὁ, ἱστός· ἢ τὰ ἑκατέρωθεν δεδεμένα τοῖς ἀρμένοις σχοινία. Eust. 1554. (imo 1534. Ὑπέρας δὲ λέγει σχοινία οἷς τὸ κέρας μετάγεται, ἢ μᾶλλον σαφέστερον, τὰ ἄνω εἰς ἄκρον τοῦ κέρατος ἑκατέρωθεν δύο σχοινία, οἷς οἱ ναῦται τὸ κέρας μετάγουσιν. Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίον ἑρμηνεύσαντες κέρατος τοῦ κατὰ τὸν ἱστὸν, ᾧ ἀνίεται καὶ διατείνεται, προφέρουσι καὶ παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὸ, Ἀφέντες τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκουσιν, ἤγουν ἀφιᾶσι μὲν τὰ ἀναγκαῖα, προτιμῶνται δὲ τὰ μὴ προέργου· οἱ δ' αὐτοὶ καὶ ἄλλως ὑπέρας φασὶν, ἢ τὰ ἐκ τοῦ ἄκρου τῆς ὀθόνης ἐξημμένα σχοινία, ἢ τοὺς τροχίλους. Κάλους δὲ, οἷς τὸ ἱστίον συσπᾶται καὶ ἀνίεται· τὸ δὲ σαφέστερον οὕτω, κάλοι, τὰ ἐν μέσῳ τοῦ κέρατος ἀνάγοντα καὶ χαλῶντα τὸ ἱστίον, κληθέντα οὕτω παρὰ τὸ χαλᾷν.——Πόδες δὲ, τὰ κάτω δύο σχοινία, οἷς πρὸς πρώραν καὶ πρύμναν δεσμεῖται τὸ ἱστίον, καλοῦνται δὲ πόδες διὰ τὸ κάτω εἶναι, ἀπεναντίας ταῖς προῤῥηθείσαις ὑπέραις ὡς οἷον ὕπερθεν κεφαλαῖς τοιούτων ποδῶν, ἐξ ὧν ῥῆμα ποδῶ ποδώσω, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Λυκόφρων, ἔνθα ποδωτὰ λίνα τὰ ἱστία φησὶν, v. 1014. Πῆ μὲν Λίβυσσαν ψάμμον ἄξουσι πνοαὶ Θρῇσσαι, ποδωτοῖς ἐμφορούμεναι λίνοις. Οἱ δὲ παλαιοὶ φράζουσι καὶ οὕτω· πόδες πλοίου, σχοῖνοι κάτωθεν συνέχοντες τὴν ὀθόνην, ἢ οἱ μεταγωγοὶ τοῦ κέρατος, ἢ κατὰ ἄλλους, οἷς συνέχεται ἀπὸ πρώρας καὶ ἀπὸ πρύμνης ὁ ἱστὸς, ἢ τὰ ἑκατέρωθέν φασι προσδεδεμένα τοῖς ἀρμένοις σχοινία.)" Vales. Etym. M.: Ὑπέρα· τὸ ἐξηρτημένον τοῦ κέρατος τοῦ ἱστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνίεται καὶ τείνεται τὸ σχοινίον, παρὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι, ubi τὸ σχοινίον abjiciendum esse censet T. H. l. c., et sane abest a Luciani Schol., Suida, Eust.; et Zonara, ap. quem legitur, Ὑπέρα· τὸ ἐξηρτημένον τοῦ ἱστοῦ σχοινίον, ὃ (l. ᾧ) ἀνίεται καὶ ἐκτείνεται (quod Etymologo pro vulg. τείνεται restituere velimus, præcedens enim vox καὶ facile τὸ ἐκ absorbere potuit,) παρὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι. At agnoscit Phot. Sed vera lectio est τὸ ἱστίον, ut in Bekkeri Λεξ. ῥητορ., Ὕπερα (l. Ὑπέρα·) τὸ τοῦ κέρως σχοινίον, ᾧ ἀνίεται καὶ διατείνεται τὸ ἱστίον, ἀφ' οὗ καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων. "Omnes fere Grammatici (ὑπέραν) similem in modum, et recte interpretantur. Quos 'funes, qui autennas ad malos destinabant,' Cæsar vocat de B. G. 3, 14., Græcus haud inepte ὑπέρας vertit. 'Opiferos funes' Stewech. ad Veget. aliosque viros eruditos appellare video, inductos Isidori loco Orig. 19, 4. 'Opifera, funes, quæ cornibus antennæ dextra sinistraque tenduntur retroverso.' Caute Scheffer. de M. N. 145. 'Latinis sunt opiferæ, si Isidoro credimus.' Mihi hyperæ videntur in h. v. esse vestigia tam manifesta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic juvat egregius Isidori Codex Groninganus, in quo, Opis fera funis etc. Lege, Hypera, vel, pro more ejus ætatis, Hyfera, funis, qui a cornibus antennæ dextra sinistraque tenditur retroverso. Ὑπέρας, et proverbii inde ducti, meminit etiam Moschopul. π. Σχ. 138." T. H. Ceterum e supra dictis satis patet probum esse vocabulum μεταγωγὸς, quod inter dubia posuit Schneider. Lex.]

['Αντιμετάγω. "Onosand. Strat. 33. (Ἀντιμετάγειν εἰ δέοι λόχον, ubi vertitur, Traducere.)" Kall. Mss.]

[* Μετακτέον. Soranus de Sign. Fract. in Cocchii Chirurg. Vett. 51. Μετακτέον οὖν τὴν ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης σημείωσιν, ὡσαύτως δὲ κἀπὶ τῶν τῆς ἥβης ὀστῶν, Adducenda huc sunt quæ de signis circa scapulam diximus, itemque et ad ossa pectinis.]

Παράγω, Produco, Profero, In medium adduco. Dem. (285.) Καὶ μετὰ ταῦτα ὡς εἰσῆλθεν ἡ βουλὴ, καὶ ἀπήγγειλαν οἱ πρυτάνεις τὰ προσηγγελμένα ἑαυτοῖς, καὶ τὸν ἥκοντα παρήγαγον, In medium produxerunt, Bud. [Dem. 805. Τίνα γὰρ παραγαγὼν εἰς τὸ δικαστήριον, ὧν ᾐτιᾶτο, τούτων ᾕρηκε κατηγορῶν;] Luc. in Caucaso, Τοὺς ἀνθρώπους εἰς βίον παράγειν. Idem, (Philopatr. 13.) Ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντων ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε. [Geopon. 9, 1. Ἐλαίαν παρῆχθαί φασιν οὕτω, Productam esse.] Plato εἰς τὸ μέσον addidit, de

LL. 4. Διὸ καὶ παρήγαγον αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τοῖς λόγοις. Lysias, Τοῦτον παράγει εἰς τὸν δῆμον, Testem producit in medium, [464. et 335.] || Item Παράγω in altera significatione verbi Produco, ut παράγει χρόνον, in VV. LL. Producit tempus, i. e. Cunctatur. [" Diod. S. 1, 405. (Ὧν οἱ μὲν εἵλοντο γνησίως τὴν συμμαχίαν, οἱ δὲ παρῆγον ἐφ' ἱκανὸν χρόνον, ἀντεχόμενοι τῆς ἰδίας μόνον ἀσφαλείας, καὶ καραδοκοῦντες τὸ τοῦ πολέμου τέλος,) Differebant: 2, 306. (Ἀεὶ δὲ προφάσεις τινὰς ποιούμενος, παρῆγε τὴν πρᾶξιν, Negotium protraxit.)" Valck. ad Scap. marg. Plutarch. 1, 128.] || Παράγω, Deduco. Plut. de Cratippo loquens, qui cum Pompeio jam victo Mitylenæ disserebat, Ὑποκατακλινομένου τοῦ Κρατίππου καὶ παράγοντος αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἀμείνονας ἐλπίδας, Verbis et consolatione deducente ad meliorem spem, ut Bud. interpretatur. Sed ego malim hic interpretari Traducente quam Deducente. [Παράγειν πρὸς τὸ βέλτιον Idem dixit 6, 75.] Affertur ex eodem Plut. in Lycurgo, Παραγαγὼν ἄχρι τοῦ τόκου τὴν ἄνθρωπον, Cum ad partum usque mulierem deduxisset. Accipitur etiam παράγειν pro Deducere, i. e. Derivare, ut ap. Plut. Camillo, Παράγειν τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον, Aquam fossis in planitiem derivare. Item Deducere s. Derivare, ea signif. qua usurpant Grammatici; unde παράγωγα nomina et verba. Quint. 8, 6.: Vix illa quæ παραγόμενα vocant, quæ ex vocibus in usum receptis quocunque modo declinantur, nobis permittimus, qualia sunt Sullaturit et Proscripturit, atque, etc.

Παράγειν, Promovere, Provehere, ut παράγειν εἰς ἀξίωμα ἐπισκοπῆς, Chrysost. [Leg. προαγ. Vide infra.]

Παράγειν, Disserendo et disputando fallere, Alex. 1. Top. Item παράγειν Verba dare, et a proposito subdola oratione abducere, quo sensu ponitur παραγωγὴ a Demosth. [Idem Dem. 594. Ἐξαπατᾷν δ' ὑμᾶς πειράσεται, πλάττων καὶ παράγων πρὸς ἕκαστα τούτων κακούργους λόγους, ubi Reisk. vertit Afferens. Vide eund. Reisk. infra.] Est etiam Oratione blanda vel muneribus perducere quo quis velit, h. e. Persuasione subdola obrepere. Sic Plato παράγειν ἀναπείθοντας dixit quod Hom. (Il. I. 496.) παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι. Hactenus Bud. Sic Thuc. 2, (38.) Τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας παράγειν πειράσεται. Plutarch. in Amat. Narrat. (9, 102.) Οἱ τοὺς ἐφόρους ψευδέσι λόγοις παραγαγόντες. Sic in pass. voce, idem Thuc. 2, (64.) Ὑμεῖς δὲ μήτε ὑπὸ τῶν τοιῶνδε πολιτῶν παράγεσθε. Et cum dat. λόγοις, ut in præced. exemplo, 1, (91.) Γνοὺς δὲ ἐκεῖνος κελεύει αὐτοὺς μὴ λόγοις μᾶλλον παράγεσθαι. In alio ejusdem libri loco (c. 34.) dativum ἀπάτῃ addit, ὥστε ἀπάτῃ τε μὴ παράγεσθαι ὑπ' αὐτῶν. In his autem locis sub παράγειν latere puto significationem abducendi, ut sit παράγειν, Extra rectam viam ducere, et ita in errorem abducere. [" A recta via detorquere, In transversum agere, unde notio decipiendi. (Gl. Παράγω· Diduco.) Ταῦτ' ἴσως λέγων παράγειν ὑμᾶς ζητήσει, 487. Μὴ δὴ παραγόντων ὑμᾶς, 497. ('Mss. ταραττόντων,' Valck. ad Scap. marg.) Ἄν τι φενακίζειν ἐγχειρῇ καὶ παράγειν οὗτος, 604. Λόγος, δι' οὗ προσδοκῶσιν ὑμᾶς παράξειν, 684. Ἃ νομίζω μνημονεύοντας ὑμᾶς ἄμεινον φυλάττειν, ἂν παράγειν καὶ φενακίζειν οὗτοι ζητῶσιν ὑμᾶς, 691. Τοῦτο γὰρ πλάττουσιν οὗτοι, καὶ παράγουσιν, i. e. καὶ διὰ τούτου παραγ. aut τοῦτο γὰρ πλάττοντες παράγουσι, 987. 1128. 1129. Ἕτερα, ὑφ' ὧν παράγεσθε πολλάκις, 412." Reisk. Ind. Gr. Demosth. " Μὴ δὴ παραγόντων ὑμᾶς, h. e. παραγέτωσαν, ut paulo mox ζητούντων pro ζητείτωσαν. Ipsum παράγειν, sicut inde ductum παραγωγὴ, locum habet in cavillatione rhetorica, qua auditor subdole a proposito abducitur, unde sæpe juncta παράγειν et φενακίζειν. Male in marg. Ben. est ταραττόντων, ex eoque corruptum πραττόντων in Par. 2. et Bav. Simile verbum 235. tetigi, ἀπάγειν." F. A. Wolf. in Demosth. Lept. 355. Vide Eundem in Ἀπάγω citatum.] Citatur et e Plut. Galba ἐλπὶς παρῆγεν pro Spes decipiebat, vel, Suspensos tenebat: Τοὺς δὲ στρατιώτας τὴν δωρεὰν μὴ κομιζομένους ἐν ἀρχῇ μὲν ἐλπὶς παρῆγεν, ὡς εἰ καὶ μὴ τοσοῦτον ἀλλ' ὅσον Νέρων ἔδωκεν ἀποδώσοντος. [Cf. Eurip.

A Andr. 27. Ἐλπίς μ' ἀεὶ προσῆγε, σωθέντος τέκνου, Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν κἀπικούρησιν κακῶν. Vide D'Arnaud in Διάγω citatum.] || At vero in Philostr. Epist. 19 (=20.) Οἱ δὲ ποιηταὶ τὰ δῶρα μύθους ἐποίησαν παράγοντες τὴν ἀλήθειαν ψυχαγωγίᾳ ψευσμάτων, puto παράγειν esse depravare, vel potius pervertere. [Vertitur in Olearii Ed.: Poëtæ vero fabulose dona finxerunt, veritatem proponentes, fabularum delinimentis involutam.] Ut autem hic expono παράγειν Pervertere, sic et Bud. ap. Antiphontem τὴν διάνοιαν παράγειν interpr. Pervertere et transversum agere, ubi ille dicit, Οἱ γὰρ θεοὶ οὐδὲν πρότερον ποιοῦσιν, ἢ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων τὴν διάνοιαν παράγουσι. [Verba hæc sunt Lycurgi c. Leocr. 159., non Antiphontis.] Sic Demosth. Οἴεται παράξειν ὑμᾶς ὅπου ἂν βούληται. Sic 1 ad Cor. 7, (31.) Παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, Bud. interpr. Transversos enim agit species hujus mundi. Vide paulo post in Παράγω significante Prætereo. Accipitur παράγειν et pro Pervertere, propriam servante significationem, unde

B παραγωγὴ, Perversio. [Isæus 289. Ὅτι μὲν οὖν οὔτε περὶ τούτων οὐδὲν δίκαιον πεποίηκεν, οὔτε περὶ τῶν ἄλλων ἀληθὲς οὐδὲν εἴρηκεν, ἅπαντα δὲ πλεονεξίᾳ μεμηχάνηται διαβάλλων, καὶ τοὺς νόμους παράγων, καὶ ὑμῶν καὶ ἐμοῦ παρὰ τὸ δίκαιον περιγενέσθαι ζητῶν, " Detorquens, Vitians prava s. recitatione s. interpretatione et applicatione." Reisk. Harpocr.: Κλιμάζει· Δείναρχος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Συνηγορίᾳ, Αἰσχίνης κατὰ Δινίου, (lege Συνηγορία Αἰσχίνῃ, cum Valesio, quem citavimus supra 632. b.) Ὅταν οὖν ἀπολογούμενος κλιμάζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους, ἀντὶ τοῦ παρακλίνῃ καὶ παρατρέπῃ· μήποτε δὲ δεῖ γράφειν βλιμάζει, ἵν' ᾖ οἷον θλίβει καὶ βιάζεται. Sic edidit Jac. Gronov. Lege βλιμάζῃ—θλίβῃ—βιάζηται, et sic legitur ap. Nostrum in Κλιμάζω, et in Ed. Lug. Bat. 1683. Porro in ipso articuli capite, lege Κλιμάζῃ. Cf. quæ ex Harpocr. protulimus in Ἄγω. Phot.: Κλιμάζει· Δείναρχος, Ὅταν οὖν κλιμάζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους, ἀντὶ τοῦ παρακλίνει καὶ τρέπει, μήποτε δὲ δεῖ γράφειν βλιμάζειν ἀντὶ τοῦ θλίβει καὶ βιάζεται, ubi B. teste Her-

C manno, κλιμάζει—παράγει—παρακίνει—θλίβειν. Lege, Κλιμάζῃ—κλιμάζῃ—παράγῃ—παρακλίνῃ—παρατρέπῃ—βλιμάζῃ—θλίβῃ—βιάζηται. In Suida, ubi idem articulus reperitur, est παρακλίνῃ—παρατρέπῃ—βλιμάζῃ—θλίβει—βιάζεται, sed in eo quoque leg. θλίβῃ—βιάζηται, pro Κλιμάζει autem in articuli capite, Ms. Par. A. habet Κλιμακίζει, sed perperam, ut patet ex altera lect. βλιμάζει. " Loco Κλιμάζει (in articuli capite) scr. Κλιμακίζει." Schleusner. Zonar.: Κλιμακίζω· τὸ ἀνατρέχω. " Malim ἀνατρέπω: quanquam ἀνατρέχω etiam Phavor. Vide Harpocr. qui παρατρέπει, (cum Suida; at Phot. τρέπει, sed, ut modo diximus, leg. παρατρ.) Non est enim dubium, quin ap. Harpocr. legendum sit κλιμακίζει." Tittmann. In J. Poll. 3, 155. pro, Καὶ πλαγιάζειν δὲ, καὶ κλιμακίζειν, παλαισμάτων ὀνόματα, Kuhnii et Jungerm. Ms. κλιμάζειν exhibet. Hesych.. Κλιμάζειν· παλαίειν, σκελίζειν, ἀπατᾶν. " Scr. Κλιμάζειν, (quod contra literarum seriem esset.) Vide Harpocr. qui Æschinem in voce laudat." Toup.

D Emendd. 3, 462. Decepit virum doctum vulgata ap. Harpocr. scriptura; non enim laudatur Æschines, sed Dinarchus, ut et supra monuimus. Falluntur vero Schleusner. et Tittmann., qui Harpocrationi Κλιμακίζει pro Κλιμάζει restituendum censent. Vulgato enim Κλιμάζει unice favet altera lectio ab Harpocr. memorata Βλιμάζει, idemque dicendum est de Suidæ loco, in quo Ms. Par. A. Κλιμακίζει pro Κλιμάζει exhibet. Κλιμάζω enim et βλιμάζω permutari potuit; item Κλίμαξ et κλίμα, v. ad Gregor. Cor. 562. 821. 932.; non κλιμακίζω et βλιμάζω. " Ms. κλιμάζειν pro vulg. κλιμακίζειν. Utrumque recte. (Utrumque verbum etiam Noster agnoscit. At κλιμάζειν falsa est lectio, quamvis vetus. Κλιμάζειν Græce dici nequit pro κλιμακίζειν. Illud formandum esset e κλίμα, non e κλίμαξ. Sed Dinarchus usurpaverat vocem e κλίμαξ, non e κλίμα, compositam. Phot.: Κλιμακίζειν· σκελίζειν καὶ διαστρέφειν, ἔστι γάρ τι καὶ * βασανιστικὸν ὄργανον, κλίμαξ καλούμενον, ὃ τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων διαστρέφει. ' Σκελίζειν

h. l. est Varicare, ut in *Gloss. Philox.* explicatur, h. e. Pedes diducere s. distorquere, quo sensu legitur ap. Quintil. 2, 3.' Schleusner.) Dubitat Harpocr. ne forte scribendum sit *βλιμάζειν*, et sane in Ms. vetustiss. parvum discrimen inter β, quod ut *u* pingitur, et κ quod itidem taliter, nisi prima lineola porrectiore, (vide Bast. Comment. Palæogr. 708. 721. 816. 906.) Tamen hic in nostro Ms. *κλιμάζειν* scriptum sine dubio dignosci potest. Annotavit hanc *διττογραφίαν* alias et Etym. in Βλιμάζειν: ("Ἄλλοι δέ φασι κλιμάζειν τὸ διαστρέφειν, κλίμαξ δέ ἐστιν εἶδος ὀργάνου * βασανιστικὸν, l. βασανιστικοῦ ut in Phot., οἷον· Τῇ κλίμακι διαστρέφονται:—οἷον, τὰ μέλη στρεβλούμενοι, quæ verba jam alibi emendata dedimus.)" Jungerm. Secundum Harpocr., Dinarchi verba fuere hæc, Ὅταν οὖν ἀπολογούμενος κλιμάζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους: secundum Phot. et Suid., sic orator ille scripsit, Ὅταν οὖν κλιμάζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους. Sed illud *καὶ παράγῃ* proculdubio habendum est pro veteri glossa, quæ in textum Codicis, quo Harpocratio usus erat, e margine irrepserat; ab Harpocr. autem sua sumsisse Suid. et Phot. satis constat. Nostram de interpolatione verborum *καὶ παράγῃ* sententiam omnino firmant sequentia hæc eorundem, Suidæ et Photii, loca:—Κλιμακίζειν· μέμνηται Δείναρχος ἐν τῇ Ὑπὲρ Αἰσχίνου Ἰσηγορίᾳ, (Phot. Εἰσηγορίᾳ, leg. ut VV. DD. monuerunt, Συνηγορίᾳ, vide nos supra 562. b.) λέγων· Οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους· ἔστι δὲ οἷον παράγει καὶ διαστρέφει, ἴσως ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰρημένου τοῦ ὀνόματος, ἥτις οὖσα ὄργανον * βασανιστικὸν, διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων. Adde Bekkeri Λεξ. ῥητορ., Κλιμακίζει· παράγει, διαστρέφει, ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰρημένου τοῦ ὀνόματος, ἥτις οὖσα ὄργανον * βασανιστικὸν διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων.] "Ἐκκλιμακίζει, Etym. M. exp. "παράγει, διαστρέφει, annotans, dictum esse ἀπὸ τῆς "κλίμακος, quæ cum sit ὄργανον βασανιστικὸν, δια"στρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων." [At ἐκκλιμακίζει ne Græcum quidem verbum est, cum ἐκ sensu prorsus careat. Lege κλιμακίζει. Vitiosum istud ἐκκλιμακίζει vel Etymologici interpolatoribus; vel Librariorum ingenio debetur, qui hæc pro novo articulo acceperint, atque adeo in capite, ut literarum ordo servaretur, Ἐκκλιμακίζει pro Κλιμακίζει scripserint, cum priori glossæ, cujus titulus est Ἐκ κλίμακος, ea plane jungenda sint.]

Παράγειν, verbum militare, Porro agere et promovere ordines ab altitudine in longitudinem, i. e. *ἀπὸ τῶν στίχων ἐπὶ τὰ ζυγὰ*, atque etiam transversos agere, id quod fit ad porrigendam frontem et circumveniendos hostes. Xenoph. (K. Π. 2, 3. 9.) Παραγγέλλοντα τὸν ὕστερον λόχον παράγειν—εἰς μέτωπον,—παρῆγον οἱ δεκάδαρχοι εἰς μέτωπον,—οἱ πεμπάδαρχοι αὖ παρῆγον: [" K. A. 3, 4, 3. Παρῆγον ἔξωθεν τῶν κεράτων: 4, 6, 4. Hist. 7, 5, 22. Παραγαγὼν τοὺς ἐπὶ κέρως πορευομένους λόχους ἐπὶ μέτωπον: de Præf. Eq. 4, 9. Τὸ μέτωπον ὅπως μηκύνοιεν—οἱ πεμπάδαρχοι παράγοντες. Cf. Ἀσπίς." Lex. Xenoph.] || Παράγειν pro ἀπάγειν ex eodem Xenoph. citatur in VV. LL. [" Præterduco, Prætereo. K. Π. 5, 4, 20. Οὐ τὸ αὐτό ἐστι προσάγειν τε καὶ παράγειν, all. ἀπάγειν, quod in seqq. legitur. Vide Zeun. Hist. 4, 5, 11. Παρὰ τὴν πόλιν τῶν Κορινθίων τοὺς Ἀμυκλαιεῖς παρῆγεν." Lex. Xenoph.]

Παράγειν, neutrali significatione, Transire, Præterire, ut *προάγειν*, Præire, et *προσάγειν*, Accedere. Matth. 9, 9. Καὶ παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖθεν, Inde transiens, vel prætergrediens. Itidem v. 27. Καὶ παράγοντι ἐκεῖθεν τῷ Ἰησοῦ. Et 20, 30. Ἀκούσαντες ὅτι Ἰησοῦς παράγει. et alibi. Sic autem et in illo loco 1 ad Cor. 7, (31.) Παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, quidam interpr. *παράγει*, Præterit, cum vetere Interpr., non cum Budæo, Transversos agit, aut cum Fabro Stapulensi et Alciato, Decipit, blanda nimirum specie homines alliciens. Ego prout vocem *σχῆμα* vertemus, ita in vertendo *παράγει* vel Budæum, vel e ceteris duobus alterutrum posse nos sequi existimo. In Epist. Joannis 2, 8. *παράγομαι* etiam usurpatur ut *παράγω* pro Prætereo, Ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, Quia tenebræ prætereunt. Et v. 17. Καὶ ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ. Quem passivæ vocis usum apud receptos linguæ Græcæ auctores extare non puto. [" Παράγω, (1.) proprie transitive, Circumduco, Transduco, Traduco, etiam Produco. Xenoph. Hist. 3, 1, 8. Παρήγαγε τὸ στράτευμα διὰ τῆς φιλίας χώρας, 7, 5, 22.: de Præf. Eq. 4, 9. (vide supra,) 5, 6. (2.) Intransitive, ita ut subintelligendum videatur *ἐμαυτὸν*, Prætereo, Prætergredior, Transeo. Sic legitur in N. T. Matth. 20, 30. Ἀκούσαντες ὅτι Ἰησοῦς παράγει, Ut cognoverunt Jesum præterire, coll. Luc. 18, 36. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ, ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται. Marc. 15, 21. Καὶ ἀγγαρεύουσι παράγοντά τινα Σίμωνα Κυρηναῖον. Respondet in Versione Alex. Hebraico עבר, Transiit, Præteriit. Ps. 129, 8. (3.) Discedo, Abeo, Digredior. Matth. 9, 9. Καὶ παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖθεν, Illinc digressus Jesus: et 27. Καὶ παράγοντι ἐκεῖθεν τῷ Ἰησοῦ, Et illinc discedentem Jesum. Marc. 2, 14. Jo. 8, 59. Καὶ παρῆγεν οὕτως, Et ita evasit. Eodem modo עבר quoque usurpatur in V. T. quod Alexandrini mox per *παράγειν*, 1 Sam. 16, 9. 10. mox vero per *ἀπέρχεσθαι* reddiderunt, v. c. Jos. 10, 29. 31. (4.) Ulterius progredior et proficiscor, Continuo iter meum, i. q. *προάγω*. Jo. 9, 1. Καὶ παράγων, Et ulterius progressus. (5.) Metaphorice, Evanesco, Desino, Mutor, Pereo, Intereo. 1 Cor. 7, 31. Παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, Præsens enim rerum status plane mutabitur. Eandem signif. habet quoque medium *παράγεσθαι*. 1 Jo. 2, 8. Ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, (coll. Rom. 13, 12.) et 17. Ὁ κόσμος παράγεται, ubi pro *παράγεται* H. Steph. male legi vult *παράγει*. (Idem noster H. St. supra *παράγεται* h. l. pro passivo verbo perperam habet.) Ps. 144, 4. Sæpius non legitur in N. T. Hesych.: Παράγει· παρέρχεται, παραπέμπεται, (' pro *παραπέμπω* Eurip. El. 788. Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ χερὸς λαβὼν Παρῆγεν ἡμᾶς.' Wakef. ad marg.) φυλάσσεται, εἰσπορεύεται." Schleusner. Lex. in N. T. " Theophyl. ad 1 Cor. 7, 31. Παράγει· ἀντὶ τοῦ παρέρχεται καὶ διαλύεται. Hic (Hesych.) glossæ fons esse videtur." Ernest. ad Gloss. SS. Zonar.: Παράγει· ἀντὶ τοῦ παρέρχεται. Male Tittmann. in Ind., " Παράγεται, 1521." pro Παράγει, 1525. " 1 Cor. 7, 31. Παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου. Vere Grot. observavit, formam loquendi a theatro sumtam. Scena inversa cum aliam faciem ostendebat, dicebatur *παράγειν τὸ σχῆμα τῆς σκηνῆς*. Transtulit Paul. ad significandam inconstantem humanarum rerum speciem, quam in rem insignis est locus Eurip. Ion. 166. (Πάραγε πτέρυγας, Λίμνας τ' ἐπίβα τᾶς Δηλιάδος, Alio confer alas.)" Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 219. " 1 Reg. 16, 9. Παρήγαγεν Ἰεσσαὶ τὸν Σαμμὰ, Transire faciebat Jesse Samma. 2 Reg. 15, 18. Πάντες οἱ παῖδες αὐτοῦ ἀνὰ χεῖρα αὐτοῦ παρῆγον, Omnes servi ejus ad manum ejus transibant. Ps. 128, 8. Οἱ παράγοντες, Prætereuntes. Ps. 143, 5. Ἡμέραι αὐτοῦ ὡσεὶ σκιὰ παράγουσι, Dies ejus tanquam umbra prætereunt. Cf. 1 Cor. 7, 31. Eccl. 11, 11. Πάραγε πονηρίαν ἀπὸ σαρκός σου, Transire fac, vel Depelle malum a carne tua, vel corpore tuo." Biel. Thes. Cum postremo loco cf. Clem. Alex. infra. Glossæ: Παράγω· Transgredi facio. " Neutraliter et reciproce, in re militari, Prætereo, de agmine, Οἱ Λακεδαιμόνιοι θεωροῦντες ἐκ τῆς πόλεως παράγουσαν τὴν δύναμιν, 5, 18, 4. In re nautica, Παρῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην, Romam advectus est, Romam appulit, Advenit, 23, 14, 1. Παράγουσιν ἐπὶ τὴν Βοῦν, 4, 44, 3. Cum Casaub. verti, Deflectunt Bovem versus. Ernestus, h. l. respiciens, ait, ' Nautæ dicuntur *παράγειν*, cum non recta cursum faciunt, sed per anfractus, cedentes ventis, fluctibus.' Imo vero nil aliud est *παράγειν*, nisi Navem admovere terræ. Cf. Παραγωγή." Lex. Polyb.]

[" Παράγω, Duco, Deduco, Adduco. K. Π. 3, 3, 8. Ἐπεὶ συνῆλθον οἱ ἐπικαίριοι, παράγων αὐτοὺς per aciem suam, ἐπεδείκνυεν αὐτοῖς: 8, 3, 8. in pompa ἐφείποντο σκηπτοῦχοι—ἵπποι παρήγοντο χρυσοχάλινοι. Leuncl. Præterea ducebantur. Saltem sequitur ἐπὶ δὲ τούτοις. K. A. 3, 4, 7. Τὰς μὲν—ὄπισθεν καταστήσας, τὰς δὲ εἰς τὰ πλάγια hostium παραγαγών. 7, 2, 5. Ὡς ἂν πλείστους δύνηται, καὶ παραγαγόντα εἰς Πέρινθον. All. intransitive παραγαγόντας. 7, 6, 3. Κε-

λέεσι παράγειν legatos. Hist. 3, 1, 8. 7, 2, 23. Iπ. 6, 6. Iπρ. 5, 6. Ἢν τε ἑστηκὸς ἐπιδεικνύῃς τὸ ἱππικὸν, ἤν τε παράγῃς: §. 7. qui vult videri paucos habere, Δεκάδας χρὴ—διαλειπούσας παράγειν, Unam post alteram ducere." Lex. Xenoph.]

[Παράγω, Transveho. "3 Esdr. 5, 78. Εἰς τὸ παράγειν αὐτοὺς ἐκ τοῦ Λιβάνου ξύλα, Ut transveherent ligna e Libano." Biel. Thes. "Παράγω, Affero, Adveho. 3 Esdr. 5, 55. ubi in textu Hebræo Esdr. 3, 7. est הָבִיא." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. "Παράγειν τὰ χορήγια εἰς τόπον τινὰ, Advehere, Convehere, commeatus, ut in parato et ad manum sint, 1, 18, 5. 3, 75, 6. Sic 5, 68, 2. n. pro, Χορηγίας παρεῖχον εἰς τοὺς κατὰ Γάζαν τόπους, haud dubie παρῆγον scribendum." Lex. Polyb. "Παράγω, Navi veho sarcinam aliquam minorem, obiter, velut accessionem quandam justi oneris, vel, si mavis, Transvehere ex alio loco in alium. Ὅτι ὀγδοήκοντα κεράμια μόνα (sc. οἴνου) παρήγετο ἐν τῷ πλοίῳ, 934, 5. et 20." Reisk. Ind. Gr. Demosth.]

[Παράγω, "Transeo, Heringa Obs. 143. Toup. Opusc. 1, 395. Παράγω, Heyn. Hom. 7, 391. Alciphr. 352. Brunck. Androm. 26. Musgr. 27. Heyn. ad Apollodor. 632. Sallier. ad Mœrin 65. Act. Traj. 1, 246. Toup. Emendd. 4, 494. Wakef. S. C. 3, 172. ad Herod. 380. ad Charit. 256. 308. Diod. S. 1, 374. ('Λέγονται δ' οὗτοι καὶ γόητες γεγονέναι, καὶ παράγειν, ὅτε βούλοιντο, νέφη τε καὶ ὄμβρους καὶ χαλάζας, ὁμοίως δὲ καὶ χιόνα ἐφέλκεσθαι. Haud scio an velit, Telchines carminibus et arte magica nubes, pluvias, grandinemque avertisse, quam artem venditabant Corinthi ἀνεμοκοῖται, Cleonis χαλαζοφύλακες, in Gallia seriore ævo Tempestarii ap. Agobard. L. contra Vulgi Opin. de Grandine 145., illi etiam, qui L. 4. de Malefic.: In agrestibus locis innocenter adhibebant suffragia, ne maturis vindemiis metuerentur imbres, aut venti grandinisque lapidatione quaterentur. Opportune Clem. Alex. Str. 6. p. 754. Αὐτίκα φασὶ τοὺς ἐν Κλεωναῖς Μάγους φυλάττοντας τὰ μετέωρα, χαλαζοβλήσειν μελλόντων νεφῶν, παράγειν τε ᾠδαῖς καὶ θύμασι τῆς ὀργῆς τὴν ἀπειλήν. Quæ optimi viri Seneca Q. N. 4, 6. explicabit:—Illud incredibile, Cleonis fuisse publice præpositos χαλαζοφύλακας, Speculatores futuræ grandinis. Hi cum signum dedissent, adesse jam grandinem, quid expectas?—Imo pro se quisque alius agnum immolabat, alius pullum. Protinus illæ nubes alio declinabant, cum aliquid gustassent sanguinis. Pro Interprete stat rudis adhuc antiquitas, arbitrata et attrahi imbres cantibus et repelli.' Sed Interpretem illum, παράγειν pro Attrahere, Inducere, accipientem, Gr. L. indoles refutat. Παράγειν ap. Diod. S. nihil aliud significare potest quam Transire facere, i. e. Avertere, ut e Clem. Alex. loco satis constat. Cf. Eccles. 11, 11. ap. Biel. supra. Seneca l. c.: Nec minus ab hujus agello grando se avertebat, quam ab illo, in quo majoribus hostiis exorata erat. Ceterum nobiscum mirare Wesselingium repetiisse illud vitium typographicum χαλαζοβλήσειν, quod Potterianam Clem. Alex. Editionem fœdat, pro χαλαζοβολήσειν.) Sensu grammaticorum ap. Zeun. ad Xenoph. Mem. 1, 1, 14. Cyr. 71. 523. Verheyk. ad Anton. Lib. p. 20. cf. T. H. ad Lucian. 1, 175. Greg. Cor. 179. Brunck. Aj. 581. (adde Gloss.: Παράγεσθαι· Derivari. Παράγει· Derivat. Παρηγμένον· Derivatum. Παρηγμένα· Derivata. 'Παραχθὲν ἐκ τοῦ ἅπας, 61, 26. Παρηγμένος παρὰ ἐνεστῶτα, 144, 3. Sic, Παρῆκται παρὰ τὸ, 664, 56. Παραχθέντα εἰς δε, Derivata in δε desinentia, 341, 35.' Sylburg. Ind. Etym. M.) De nominum flexione et mutatione, Heindorf. ad Gorg. 157. Fischer. ad Weller. 1, 181. 243. 2, 42. 3, 13. 26. Brunck. Aristoph. 2, 69. 136. Heindorf. ad Phædr. 341. Παράγω, Heyn. Hom. 6, 81. ad Charit. 455. 555. Dawes. 356. Iphig. T. 478. et Musgr. id. Ion. 166. El. 789. Wakef. Eum. 112. Herod. 2. p. 13. Reiz. Wakef. S. C. 4, 7. Jacobs. Anth. 6, 148. Huschk. Anal. 162. Fischer. Descr. Lect. 798—99. p. vi. Philodem. 23. Wakef. S. C. 5, 7. Diod. S. 2, 341. 368. Παραχθεὶς ἐκ τοῦ νοῦ (terrore Panico,) Fac. ad Pausan. 3, 230. Lobeck. Aj. p. 289. Promoveo, s. Proveho, ad Dionys. H. 2, 776. Perverto, Everto, Ruhnk. ad Vellei. 266. Παράγω εἰς μέσον, Dionys. H. 2, 1025. Boissonad. in Phil. 511. Heyn. Hom. 6, 174. Removeo, Plutarch. Alex. 125. Schm. Disputando, dolosa, it. blanda oratione capio vel fallo, Heindorf. ad Phædr. 303. Adduco in judicium, Dionys. H. 3, 1393. Thom. M. 228. 314. (ubi T. H. affert e Clem. Alex. Str. 7. p. 868. Ἐπεὶ μηδὲ τὸν Ἰωσὴφ παράγειν τῆς ἐνστάσεως ἴσχυσεν ἡ τοῦ δεσπότου γυνὴ,) 660." Schæf. Mss.]

"Παρηγμένον, Deductum, Derivatum, a παράγω. "Jul. Rufin. παρηγμένον Figuram esse dicit, cum "videlicet e supra dicto verbo aliud derivatur, ut, "ultro Ipse gravis, graviterque ad terram pondere "vasto Concidit. Latine Derivationem dici tradit." [" Παρηγμένον, quasi Derivatum, s. Declinatio, cum unum verbum varie mutatum et flexum in una periodo usurpatur, ut, Justus, quod justum est, juste persequitur. Vide Turneb. et Capperon. ad Quintil. 9, 2. p. 542. Jul. Rufin. p. 32. explicat, Cum e supra dicto verbo aliquid derivatur. Latine Derivatio dicitur. Cf. Voss. Inst. Rhet. 5. p. 308." Ernest. Lex. Rhet. "Παραγόμενα, Quæ e vocibus in usum receptis quocunque modo declinantur, ut si Latini dicunt Sullaturire, h. e. Sullam desiderare. Cf. Cic. Ep. ad Att. 9, 10. et Quintil. 8, 6, 32." Idem.]

[Παράγω. Thom. M. Παράγω· τὸ εἰς μέσον ἄγω, καὶ παράγω, τὸ μεταπείθω, καὶ παράγομαι, τὸ μεταπείθομαι, ὅθεν καὶ εὐπαράγωγος, ὁ εὐκόλως μεταπειθόμενος. Tittmanni Technoll. Mss.: Παράγω· τὸ παριὼν φαίνομαι. Παράγεται καὶ περὶ τὰς γραμματικὰς λέξεις ἐκ λέξεως. Καὶ παράγεται, τὸ ἀπατᾶται. Cf. Phavor.: Παράγω· τὸ παριὼν φαίνομαι, καὶ παράγω σε εἰς τὸ δικαστήριον. Παράγω σε ἀντὶ τοῦ ἀπατῶν (l. ἀπατῶ.) Ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην. Παράγει μὲν ὁ παριὼν, παράγεται δὲ κατὰ γραμματικοὺς λέξις ἐκ λέξεως, καὶ παράγεται, τὸ ἀπατᾶται. Hermanni Libellus de Constr. Verb. 360.: Παράγει, τὸ εἰς μέσον ἄγει, καὶ παράγει, τὸ φενακίζει καὶ ἐξαπατᾷ. Suid.: Παράγεσθαι· μεταπείθεσθαι. Θουκυδίδης· Κελεύει αὐτοὺς μὴ λόγοις μόνοις παράγεσθαι, ἢ πέμψαι σφῶν αὐτῶν ἄνδρας, οἵτινες ἀπαγγελοῦσι. L. 1, 91. ubi sic legitur, Γνοὺς δὲ ἐκεῖνος κελεύει αὐτοὺς μὴ λόγοις μᾶλλον παράγεσθαι, ἢ πέμψαι σφῶν αὐτῶν ἄνδρας, οἵτινες χρηστοὶ, καὶ πιστῶς ἀναγγελοῦσι σκεψάμενοι. J. Poll. 4, 95. de Saltatore, Νεῦσαι, συναπονεῦσαι, μορφάσαι, παραγαγεῖν, τὴν κεφαλὴν διενεγκεῖν, περιενεγκεῖν, περιαγωγῇ χρήσασθαι, τῶν χειρῶν περιαγωγῇ, πηδῆσαι, πυῤῥιχίσαι. "In vulgatis, ubi παραγαγεῖν, τὴν κεφ. διενεγκεῖν, an rectius forte et distinguamus et emendemus, περιαγαγεῖν τὴν κεφ., διενεγκεῖν! περιαγ. scilicet, ut περιφέρειν. Est tamen et segm. 97. (Λυγισμὸν, παραγωγὴν, κάμψιν, παραφορὰν,) παραγωγὴν ab isto, etiam in Ms. itaque nil mutandi temere auctor ego. Distinctionem tamen, ut dixi, mutarem. Vide vero de his vv. Rigalt. ad Artemid. 1, 78." Jungerm. J. Poll. 4, 21. de Rhetore, Οἷος παρακρούσασθαι, ἐξαπατῆσαι, παραγαγεῖν, παρακροῦσαι, φενακίσαι, σοφίσασθαι: 8, 14. de Judicis laude et vituperio, Τὰ δὲ ῥήματα, ἀδικεῖν, παρανομεῖν, ῥᾳδιουργεῖν, ἀπατᾶσθαι, ἐξαπατᾶσθαι, παρατρέπεσθαι, παράγεσθαι, κ. τ. λ. 8, 150. Οὐκ ἐξηπατήθην, οὐ παρεκρούσθην, οὐχ ὑπήχθην, οὐ παρήχθην: 9, 133. Καὶ τὰ ῥήματα, ἀπατᾶν, ἐξαπατᾶν, στρέφεσθαι, ὑποστρέφεσθαι, διαδύεσθαι, παράγειν, πλάττειν, παραλογίζεσθαι, κ. τ. λ. 4, 49. de Mercede, Τὰ δὲ ῥήματα, σοφίζεσθαι, γοητεύειν, ἀπατᾷν, ἐξαπατᾷν, παρακρούεσθαι, παράγειν, παρατρέπειν, ποικίλλειν, κακουργεῖν, πανουργεῖν, φενακίζειν, κ. τ. λ. 69. Ἐπὶ δὲ σύριγγος εἴποις ἂν, παράγειν ἐπ' αὐτῆς τὸ πνεῦμα διὰ τοῦ στόματος, καὶ παραφέρειν, καὶ διασπείρειν τὸ πνεῦμα, ubi vertitur, Deducere in eam ab ore spiritum, deferre, dispergere anhelitum. "A. διὰ τὸ στόμα." Seb. "C. A. ἐπ' αὐτοῖς, et supra πνεῦμα scriptum στόμα, διὰ τοῦ στόματος παραφέρειν, παρασπείρειν, dein in margine, πνεῦμα." Kuhn. "Pro his, τὸ πν. δ. τ. στ. Ms. tantum τὸ στόμα habet." Jungerm. Vera lectio forte est, Παράγειν ἐπ' αὐτῆς τὸ πνεῦμα, διὰ τοῦ στόματος παραφέρειν καὶ παρασπείρειν τὸ πνεῦμα. Hesych.: Παρήγαγεν· ἤνεγκεν, ἢ ἠπάτησεν. Soph. Antig. 293. Ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς Παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε, ubi Schol. ἠπατημένους: "Emend. Pausan. 554. Herod. 38, 12. Plato de LL.

10. p. 885. b. Isæus 73, 7. Emend. Antipho 118, A 26. (Μὴ παραχθῆναι δὲ τὴν γραφὴν, οὐδεμίαν ἐλπίδα γ' εἶχε τούτου ζῶντος. 'Scaliger malebat παραχθῆναι, quod tantisper probabimus, donec melius aliquid inveniatur, quod inveniri vix posse videtur. Nulla spes reo erat, fore, donec ille adhuc superesset, qui nunc peremtus est, ut actio de peculatu sacrorum in forum minus induceretur. Παράγειν γραφὴν sub. εἰς τὸ δικαστήριον, tametsi dictio est minus usitata, ego quidem nunc non commemini eam usquam reperisse, proba tamen esse videtur, Producere ad tribunal causam, Inferre in forum.' Reisk. Antiphontem vero dictiones minus usitatas affectasse, jam alibi monstravimus.) Markl. Lys. 168, 6. Hyperides ap. Harpocr. Δωροξενία· Λυσίας ἐν τῷ Κατὰ Νικίου. Ἐξηγήσατο τοὔνομα Ὑπερίδης ἐν τῷ Κατ' Ἀρισταγόρας, οὕτω γράφων· Ἐπεὶ καὶ ὁ τῆς δωροξενίας νόμος ἁρμόττων ἐστὶ τῷ νῦν ἀγῶνι παραχθῆναι. Interpres, Producatur. An Comparari?" Valck. ad Scap. marg. Oribas. de Fract. in Cocchii Chirurg. Vett. 54., Ἕξει δέ που τὴν τοιαύτην θέσιν, ἐὰν ἐπὶ τἀναντία παράγηται τὰ ἐξεστῶτα, B τῶν θατέρων μερῶν ἀντωθουμένων μετρίως, Si adversa adducantur quæ exciderunt. Theoph. Nonn. de Cur. Morb. 261. Φθείρονται μὲν οὖν ἐκ τοῦ τὰς ὕλας ἐμπρῆσαι πρότερον, ἢ καὶ ποταμὸν παρακείμενον παραγαγεῖν, ἢ ζεστὸν ὕδωρ ταῖς καταδύσεσι καταχέειν, ἢ ὀξάλμην ταῖς σφηκίαις ἢ ἔλαιον ἐπιχέειν. Cum fluvius adjacens eo derivatur, Codd. A. et C. συναγαγεῖν, cum q. l. cf. Plutarch. ap. Nostrum supra.]

[Παράγω, "In esse produco. Lucian. (l. c.) Dionysius ἐν τῷ Περὶ Ὄντος καὶ Παραδειγμάτων: Παραδείγματα δέ φαμεν εἶναι τοὺς ἐν Θεῷ τῶν ὄντων οὐσιοποιοὺς καὶ * ἑνιαίως προϋφεστῶτας λόγους, οὓς ἡ θεολογία προορισμοὺς καλεῖ, καὶ θεῖα καὶ ἀγαθὰ θελήματα τῶν ὄντων * ἀφοριστικὰ καὶ ποιητικὰ, καθ' οὓς ὁ * ὑπερούσιος τὰ ὄντα πάντα καὶ προώρισε καὶ παρήγαγεν. Idem de Div. Nom.: Ἐπειδὴ πάντα πρὸς τὸ εἶναι παρήχθη διὰ τῆς αὐτῆς οὐσιοποιοῦ ἀγαθότητος. Damasc. ἐν τῷ Περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως: Ὁ γὰρ ἄνθρωπος οὐδὲν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παράγει, ἀλλ' ὅπερ ποιεῖ, ἐκ τῆς προϋποκειμένης ὕλης ποιεῖ· ὁ δὲ Θεὸς ἐκ C τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι τὰ πάντα παρήγαγεν. Philoponus 1. contra Proclum, de Deo loquens: Ὁ γὰρ τὸν χρόνον αὐτὸν παράγων οὐκ ἂν δήπου χρονικῆς παρατάσεως εἰς τὸ ποιεῖν τὰ ὄντα δέοιτο, i. e. ὁ ὑφιστῶν." Budæus Comm. 385. Cf. Παρακτικὸς, et Παραγωγή.]

[Παράγω ἑαυτόν. Plut. Solone 3. Τῇ δὲ ποιήσει κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς οὐδὲν ἄξιον σπουδῆς, ἀλλὰ παίζων πως ἔοικε προσχρήσασθαι, καὶ περιάγων ἑαυτὸν ἐν τῷ σχολάζειν, ubi vertitur, Atque in ea se exercuisse. "Probo παράγων, ut Anonym. Sic idem Solo dicitur μουσικῇ παραπέμπων ἑαυτὸν, et Sympos. 3, 6. Νὺξ παράγει καὶ κατευνάζει τὴν φύσιν." Bryan. Παράγων exhibet et Schneider. Lex.]

[Παράγω et διάγω conf. "K. A. 4, 8, 6. Duces itineris διήγαγον (Græcos) τρισὶν ἡμέραις, Ducebant per totam suam regionem, ἕως οὗ κατέστησαν, ibi all. παρήγαγον." Lex. Xenoph. Παράγω et προάγω. Hierocles 22. Οὐ γὰρ τύχαις ἐκληροῦτο τὴν τάξιν τὰ πάντα, οὐδὲ προαιρέσεως μεταβολαῖς, ἀλλὰ νόμοις δημιουργικοῖς διάφορα προήγετο, καὶ τὴν τάξιν ἀνάλογον ταῖς τῶν φύσεων ἀξίαις ἐλάγχανε. D Cod. Medic. "pro προαιρέσεως plurali terminatione habet προαιρέσεων, quod magis videtur respondere τύχαις, quod præcessit. Pro προήγετο habet παρήγετο: prius tamen magis probarem, cum paulo ante p. 20. in eadem causa auctor adhibuerit verbum προελθεῖν." J. C. Wolf. Diss. Epist. 6. Παράγω et παραλογίζομαι. Hierocles. 114. Παραλογίσαιτό σέ τι ποιῆσαι ἢ εἰπεῖν. "Medic. habet παραγάγῃ σε, quod præfero priori, quia hoc minus concinne cum proxime præcedenti διὰ λόγων videtur conjungi posse." Wolf. l. c. 29. Παράγω et ἀπάγω. Hierocles 116. Πᾶν δὲ τὸ τῆς ὁμοιώσεως παράγον μεγίστην ἡγοῖο ζημίαν. "Medic. ἀπάγον rectissime pro παράγον. Institutum enim Hieroclis est, ostendere, similitudinem divinam affectandam, id autem, quod ab ea nos avertat, sedulo evitandum esse. Eadem vox recurrit v. 27. (Τὸ τῆς θείας ὁμοιώσεως ἀπάγον.)" Wolf. l. c. 29. "Παράγειν habent Codd. nonnulli pro παρὰ γῆν, 4, 44, 7." Lex. Polyb.]

[* Παρηγμένως, sensu Grammaticorum. Apollon. Lex. Τανύηκες· ὅτε μὲν τὸ ξίφος, Τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ, (Il. Π. 473.) * συνθέτως λέγει, τὸ τεταμένην ἔχον τὴν ἀκὴν, τοῦτ' ἔστι, τὴν ἀκμήν· ὅτ' ἂν (l. ὅταν) δὲ, Τανυηκέας ὄζους, (Il. Π. 768.) παρηγμένως, ἀντὶ τοῦ ταναοὺς, ("sic Cod. ubi primam excidisse credo syllabam, et leg. ταναοὺς," Villois.) ὥσπερ ἐπὶ μὲν τοῦ, Κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, (Il. B. 412.) σύνθετον ἀποδεδώκαμεν τὸ ὄνομα· ἐπὶ δὲ τοῦ, Κελαινεφὲς αἷμα, (Il. Π. 667. et alibi,) παραγωγόν.]

Παράκτης, Qui canes venatorum ducit venatum. Hes. [Παράκτης· ὁ τῶν κυνηγῶν τοὺς κύνας ἐπὶ τὴν θήραν ἄγων.]

Παρακτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Productivus, Qui vim habet producendi in lucem s. proferendi. A Budæo exponitur, Qui vim habet substantias creandi, in hoc Philoponi loco, de Deo loquentis, Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ἡ τῶν ζώντων ζωὴ, καὶ τῶν ὄντων οὐσία, πάσης ζωῆς καὶ οὐσίας ἀρχὴ καὶ αἰτία, διὰ τὴν αὐτῆς εἰς τὸ εἶναι τὰ ὄντα παρακτικὴν καὶ * συνοχικὴν ἀγαθότητα. Vide Comm. 385. [ubi ex eod. Philop. de lumine et umbra loquente, affertur, Πῶς ἂν οὖν τις νοῦν ἔχων εἴποι, τὸ ἐν φωτὶ σῶμα τοῦ καθ' αὐτὸ μὴ ὄντος αἴτιόν τε καὶ παρακτικὸν εἶναι. Vertit Budæus: Corpus soli expositum causam esse productricem umbræ et genitricem. Ceterum in priore loco, a Nostro post Budæum allato, sermo non est de Deo, ut tradit Noster, nec ita dixit Budæus. Confundit Noster h. l. cum alio ejusdem Philoponi loco, qui in Budæi Comm. proxime præcedit, et in quo de Deo loquitur Philosophus. Vide Bud. in Παράγω citatum.]

Παραγωγὴ, Productio, eo sensu quo παράγειν ponitur pro Producere, s. Producere in medium, s. Producere in rerum naturam. Vide Philop. verba in Procl. (de mundi æternitate L. 9.), ap. Bud. 385. [Locus est hic:—" Significat etiam ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι ὑπόστασιν: Philop. Γένεσιν γὰρ ἡμεῖς ἐπὶ τοῦ κόσμου μονὴν ψιλὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγωγὴν ὀνομάζομεν."] ‖ Item, Deductio, Derivatio, apud Grammaticos, sicut et παράγωγα dicuntur Vocabula derivativa, s. deductiva. Volunt item nonnulli παραγωγὴν ab iisdem appellari, cum aliquid fini vocabuli adjicitur, ut cum usurpatur Dicier pro Dici. Vide Προσχηματισμός. ‖ Παραγωγὴ, Deceptio. Demosth. (871.) Ὅτι λόγος ταῦτα καὶ παραγωγὴ τοῦ πράγματός ἐστιν. Et alibi (1014.) Ψευδόμενος δὲ καὶ παραγωγὰς λέγων. Bud. 385. Hinc εὐπαράγωγος, quod sequitur. [" Παραγωγὴ, Stropha, Versutia forensis, Tricæ, Offuciæ, Cavillatio, quibus a recta via, aut a re præsente judex abducitur. Παραγωγὰς δὲ τοιαύτας τινὰς ἐρεῖ, 652. Παραγωγὰς, ἃς οὗτοι ποιήσονται, χαίρειν ἐᾶτε, 693." Reisk. Ind. Gr. Demosth.] ‖ Παραγωγὴ, Productio et traductio ordinum ab altitudine aciei, i. e. ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς παρατάξεως, εἰς τὰ ζυγὰ καὶ τὸ μῆκος. Gaza Deductionem vertit. Vide B. ‖ Παραγωγὴ, Perversio, vide in Ἐκβολή. [" Toup. Opusc. 1, 321. Herod. 466. Plut. Mor. 1, 96. (' Διδασκάλων παραγωγῆς ἀνηκουστία, 6, 40. Παραγωγὰς τὰς εὐπρεπεῖς ἐπὶ πράγμασι φαύλοις μηχανώμενος, 6, 91. sed v. not. 49.' Reisk. Ind. Gr.) T. H. ad Aristoph. Plut. p. 406. Brunck. Soph. 3, 389. 508. ad Diod. S. 2, 304. (' Μάλιστα δ' Ἀντιγόνῳ δυσηρέστει τότε τὰ περὶ τὴν Εὐμένους προαγωγὴν, καὶ τὸ μέγεθος τῆς περὶ αὐτὸν συνισταμένης ἐξουσίας. Προαγωγὴν Basil. Leid. Reg. 1 Vat. In Edd. παραγωγήν. Προαγωγὴ unice huic loco congrua vox. Describitur ea Dignatio honorisque gradus. Ita ἡ παρ' Ἀλεξάνδρου προαγωγὴ Honorem exprimit, ad quem Alexander provexerat Peucestam, 19, 14, 46. Polybius 6, 6. Τεθραμμένοι ἐν ταῖς τῶν πατέρων ἐξουσίαις καὶ προαγωγαῖς. Et Excerpt. 1437. Ὄντων δὲ τῶν πλείστων ἐπιφανῶν διὰ τὰς τῶν πατέρων προαγωγάς. Sic enim oportuit; namque et ibi vitiosissimum παραγωγάς. Joseph. A. J. 15, 1, 1. Ἐν προαγωγῇ τούτους ἐποιεῖτο, Eos ad honorem admovebat. Et 18, 6, 1. Βερνίκη τῆς μητρὸς τιμωμένης παρ' αὐτῆς καὶ προαγωγὸν ἠξιωκυίας τὸν υἱὸν, Quæ Berenicem matrem in honore habuerit, filiumque dignitate auxerit. Quod postremum cur Cocceius et Huds. in προαγαγεῖν converterint, reddiderintque ipsi, quem vocant, contextui

contra scriptos omnes libros Havercampus, exputare non possum. Appian. B. C. 3. p. 935. Καὶ περὶ τῆς τῶν σφαγέων ἀθρόας προαγωγῆς ἐπέστελλεν.' 'Παράγειν,' inquit Budæus Comm. 385., 'Ornare aliquem honoribus et augere, ut παράγειν εἰς ἀξίωμα ἐπισκοπῆς, i. e. Promovere, quod non semel Chrysost. dixit ἐν τῇ Περὶ Ἱερωσ.' E Bud. autem sua sumsit Noster in Παράγω. Sed in hoc sensu semper scribendum est προάγειν, cum Wesselingio. Valck. tamen ad Scap. marg. sine corruptelæ suspicione scripsit, 'Παραγωγὴ, Fama et potentia, Vales. ad Exc. Polyb. p. 21.' Cf. notanda in Προαγωγή.) Fischer. ad Weller. 1, 86. 181. 318. 2, 31. 327. 3, 31. 173." Schæf. Mss. "Seductio, Stob. 316. (ex Jamblicho, Δεῖ γε μὴν τὸν προϊστάμενον τῶν νόμων ἄρχοντα εἰλικρινῶς ἀποκεκαθαρμένον εἶναι πρὸς αὐτὴν τὴν ἄκραν τῶν νόμων ὀρθότητα, καὶ μήτε παραγωγαῖς ἢ φενακισμοῖς ἐξαπατᾶσθαι δι' ἄγνοιαν, μήτε βιαζομένοις τισὶ συγχωρεῖν, μήτε ἀδίκῳ προφάσει μηδεμίᾳ δελεάζεσθαι.) Hierocles 148. Mentis mutatio, Plato de Rep. 104. Deductio argumenti, Philo J. 1, 356. (Τὴν παραγωγὴν τοῦ λόγου μιμησάμενος, ἐφαρμόσει τὸν τρόπον τοῦτον τῷ μελαγχολῶντι, ἢ κοιμωμένῳ, ἢ ἀποθνήσκοντι, ubi vertitur in Pfeifferi Ed., Quod vero de ebrio dictum est, pari modo potest accommodari ad atra bili furentem, aut dormientem, aut mortuum.) Deportatio, Plut. 2, 12. Dilatatio et amolitio negotii, Plut. 3, 137." Wakef. Mss. "Deflexio a recta via. Herod. 1, 142. Γλῶσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὗτοι νενομίκασι, ἀλλὰ τρόπους τέσσαρας παραγωγέων, Quatuor modos deflexionum a primo linguæ tenore, Quatuor dialecti." Schweigh. Mss. A. Gell. 11, 15.: Hoc enim fuit potius requirendum in istiusmodi figuræ tractatu, sicut requiri solet in Vinolento et Lutulento et Turbulento, vacuane et inanis sit ista hæc productio, cujusmodi sunt, quæ παραγωγὰς Græci dicunt, an extrema illa particula habeat aliquid suæ propriæ significationis. "Παραγωγὴ τῶν προβάτων, pro καταγώγιον, 711, 5. (sed lege καταγωγὴν, cum Ruhnkenio, cujus verba in Καταγωγὴ dedimus.) Κατὰ παραγωγὴν γεγονὸς, 92, 30. Παραγωγὴ ἀντωνυμίας οὑτοσὶ, 643, 29. Παραγωγὴ Ἀττικὴ, 8, 23. ποιητικὴ, ut εμεναι pro ειν 21, 16. Παραγωγὴ διὰ τοῦ δε, 416, 21. Παραγωγὴ ἡ κατὰ γένη καὶ ἀριθμοὺς προϊοῦσα, 762, 52. 763, 1. Ἡ παραγωγὴ significationem quandoque non mutat, 32, 18." Sylburg. Etym. Ind. Glossæ: Παραγωγή· Diductio, Traductio. "Παραγωγὴ, 1. Deductio. K. A. 5, 1, 10. Τοῖς πλοίοις ἐχρήσαντο εἰς παραγωγὴν, Suorum trajectum. 2. Productio s. Traductio ex altitudine in longitudinem, quæ vel sinistra vocatur, quando lochagi non amplius sunt in fronte, sed in sinistra phalangis parte, vel dextra, si sunt a dextra parte: v. Arrian. Tact. p. 66. Ælian. c. 36. et Suid. (infra.) Cf. Παράγω. De Lac. Rep. 11, 6. Αἱ παραγωγαὶ—λόγῳ δηλοῦνται, (καὶ) ἀραιαί τε καὶ βαθύτεραι αἱ φάλαγγες γίγνονται, Angustæ et altiores. 3. Impulsus lenis. Hist. 5, 1, 8. Ne sentirent hostes, se eos subsequi navigando, Λίθων ψόφῳ τῶν κελευστῶν ἀντὶ φωνῆς χρωμένων καὶ παραγωγῇ τῶν κωπῶν, nempe remis sensim, non subito in aquam mittendis, quæ est perversa remorum agitatio." Lex. Xenoph. "Παραγωγὴ, Terminus tacticus, Adductio militum a tergo in frontem, ut novi ordines fiant: ἡ ἔκταξις ἐφ' ἑκάτερον τῶν κεράτων, Directio aciei in alterutrum cornu, cf. Ἑκάτερος, fit vel διὰ παρεμβολῆς, vel διὰ παραγωγῆς τῆς παρὰ τοὺς οὐραγοὺς, 10, 21, 5. n. cf. Παραλλαγή. In re nautica ποιεῖσθαι τὴν παραγωγὴν est Naves admovere terræ, 8, 7, 4." Lex. Polyb. Julius Afric. in Mathem. Vett. 312. Ἡ μὲν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ κέρατος τετάχθω τῆς φάλαγγος πλάγια· ὡς εἶναι αὐτῆς τὸ μέτωπον, ἤγουν τοὺς λοχαγωγοὺς ἐν εὐωνύμῳ παραγωγῇ, ubi pro * λοχαγωγοὺς leg. λοχαγούς. Simile vitium e Zonara alibi sustulimus, apud quem p. 1416. reperitur * ξεναγωγία pro ξεναγία. Suid.: Παραγωγή· λέγεται, ὅταν ἡ φάλαγξ πορεύηται, ἐκ τῶν εὐωνύμων τοὺς ἡγεμόνας ἔχουσα, ἢ ἐκ τῶν δεξιῶν· κἂν μὲν ἐκ τῶν εὐωνύμων ἔχῃ τοὺς ἡγεμόνας, εὐώνυμος παραγωγὴ λέγεται· ἐὰν δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, δεξιὰ παραγωγή· εἴτε δὲ ἡ πορεία ἐν ἐπαγωγῇ γίνεται, εἴτε ἐν παραγωγῇ, ἐν * μονοπλεύρῳ, ἢ * διπλεύρῳ, ἢ * τριπλεύρῳ, ἢ

A τετραπλεύρῳ τάγματι βαδιεῖ (l. βαδιεῖται)· μονοπλεύρῳ μὲν, ὅταν μοναχόθεν φοβῇ, διπλεύρῳ δὲ, ὅταν διχόθεν, τριπλεύρῳ δὲ, ὅταν τριχόθεν, τετραπλεύρῳ δὲ, ὅταν πανταχόθεν οἱ πολέμιοι ἐπιτίθεσθαι ὑφορῶνται. Ubi Kusterus conferri jubet Æliani Tact. c. 37. Sed Suidas respexit ad Arrian. Tact. p. 66.: Παραγωγὴ δ' ἐστὶν, ἐπειδὰν ἡ φάλαγξ πᾶσα πορεύηται, τοὺς ἡγεμόνας ἤ τοι ἐκ τῶν εὐωνύμων, ἢ ἐκ τῶν δεξιῶν ποιησάμενοι. Κἂν μὲν ἐκ τῶν εὐωνύμων ποιήσεται, εὐώνυμος παραγωγὴ καλεῖται· ἐὰν δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, δεξιά. Ὅπως δ' ἂν ἡ πορεία γίγνεται, εἴτε κατ' ἐπαγωγὴν, εἴτ' ἐν παραγωγῇ, ἤ τοι ἐν μονοπλεύρῳ τῷ τάγματι ἡ στρατιὰ βαδιεῖται, ἢ ἐν διπλεύρῳ, ἢ ἐν τριπλεύρῳ, ἢ ἐν τετραπλεύρῳ· μονοπλεύρῳ μὲν, ἐπειδὰν ἕνα τόπον ὕποπτον ἔχῃ ὁ στρατηγὸς, διπλεύρῳ δὲ, ἐπειδὰν δύο, τριπλεύρῳ δὲ, ἐπειδὰν τρεῖς, τετραπλεύρῳ δὲ, ἐπειδὰν πανταχόθεν οἱ πολέμιοι ἐπιστήσεσθαι πιθανοὶ δοκῶσι. Cf. Ἐπαγωγή. Ceterum Lexicon Tacticum in Bibl. Coisl. 512. eundem cum Suida articulum habet, nisi quod ibi est, τοὺς ἡγεμόνας ἐκ τῶν εὐωνύμων ἔχουσα—εὐωνύ-
B μων μερῶν ἔχῃ—φοβηθῇ—καὶ τετραπλεύρῳ. Ibi quoque est βαδιεῖ pro βαδιεῖται. Suid.: Παραγωγαῖς· ἐξαπάταις. Σοφίσμασι δὲ καὶ παραγωγαῖς ἀεί τε καὶ καθημέραν ἡμᾶς ἐκκρούοντες, κύριοι τῶν ἡμετέρων ἐκ τοῦ παραλόγου γεγένηνται. J. Poll. 4, 50. Παράκρουσις, παραγωγὴ, παρατροπὴ, φενακισμός: 9, 132. Ἀπάτη, ἐξαπάτη, στροφὴ, ὑποστροφὴ, διάδυσις, παραλογισμὸς, παραγωγὴ, πλάσμα, φενακισμός: 4, 97, de Saltatore, Λυγισμὸν, παραγωγὴν, κάμψιν, παραφοράν. Vide Jungerm. in Παράγω citatum. Hes.: Παραγωγαί· ἀπάται, χρήσεις, ubi Toup. Emendd. 4, 262. "Joseph. de Vita sua p. 4. Τῇ γνώμῃ δ' οὐ συνηρέσκετο Πιστὸς, παραγενόμενος ὑπὸ Ἰούστου τοῦ παιδός· καὶ γὰρ ἦν φύσει πως ἐπιφανής. Cod. Voss. ἐπιμανὴς, recte. Quare leg. παραγόμενος ὑπὸ Ἰούστου—ἐπιμανὴς, Seductus a filio Justo, qui natura erat furori proximus." Soranus de Sign. Fract. in Cocchii Chirurg. Vett. 48. Γινομένης δὲ περιοχῆς ἢ κοιλότητος κἀν ταῖς ἐξαρθρήσεσι, διακριτέον τὸ πρὸς τοῖς κορωνοῖς ῥαφανηδὸν γινόμενον κάταγμα, διὰ τοῦ κινεῖσθαι κατὰ τὴν διὰ τῶν δακτύλων παραγωγὴν, Dum ope digitorum
C adducitur: paulo post, Ῥαφανηδὸν δὲ πρὸς τὴν ἐπέρεισιν τῶν δακτύλων κινούμενον ὑποπίπτει τὸ ὀστοῦν, καὶ πρὸς τὴν παραγωγὴν διὰ τῆς ψαύσεως τρίζον, Ac dum adducitur, contactu stridet: 51. Παρέπεται δὲ ὄγκος εἰς ὃ διαστρέφεται, κοιλότης δὲ ἐξ οὗ μετάγεται, κίνησις δὲ πρὸς τὴν διὰ τῶν χειρῶν παραγωγὴν καὶ ψόφος, καὶ * συνέρεισις τοῦ μήκους, Insequitur vero tumor qua parte divertit, et locus concavus fit unde traducitur, ac motus a manuum appositione et fragor et impressio longitudinis: Oribas. de Fract. 57. Διὰ ταῦτα μὲν οὖν χρὴ τῶν ὀστῶν τὴν παραγωγὴν ποιεῖσθαι διεστώτων, αὐτὸ δὲ δὴ τοῦτο πάλιν οὐχ οἷόν τε καλῶς ἐργάσασθαι χωρὶς ἀνατάσεως, Distantium ossium commissuram. ("Cum sermonem hunc integrum Galeni de Fracturis e L. 6. Methodi c. 5. inseruerit quoque suæ collectioni Nicetas particula xliv. interpretamentum ibi hoc oræ ascriptum est in nostro Cod. antiqua manu fortasse autographum, Παραγωγή ἐστιν ὀστοῦ ἢ ὀστῶν μεταγωγὴ, διε-
D στραμμένου ὀστοῦ κατὰ ἀνάκλασιν, εἰς τὸν τόπον τὸν κατὰ φύσιν, Adductio est ossis vel ossium translatio, ossis perversi ob fracturam, in naturalem sedem." Cocch.) Paulo post sequitur, Ἐπειδὰν δὲ ἱκανῶς διαταθῇ καὶ μηκέτ' ᾖ κίνδυνος ἀλλήλοις ἐνερείδοντα παράγεσθαι, Ne adducta collidantur. "Παραγωγαὶ sunt Adductiones, ut ossium παραγωγαὶ, cum ossa adducuntur aut coaptantur. L. de Art. 599 (=479.) Αἱ παραγωγαὶ τοῖς θέναρσιν, cum volis manuum ossa adducuntur, coaptantur, quod repetitur in Mochlico (507.) Sic de Fract. (554=463.) Παραγωγότερα τὰ ὀστέα, Ossa facilius adducuntur, tractantur, Ossa reposita faciliora. Quæ verba ibid. explicare videtur Hipp. cum dicit, * Ἐνακούοντα δὲ τῆς * κατατάσιος μᾶλλον, Intensioni magis cedentia." Foës. Œcon. Idem Hippocr. de Art. 479, 3. Τὸν δὲ ἀγκῶνα πρὸς τὸ στῆθος παράγειν: 480, 15. Ἐκπέσοι δ' ἂν ἀπ' οὐδενὸς ἄλλου σχήματος, ἢ ἀπὸ τοῦ μεγάλα χανέοντα, παραγαγεῖν τὴν γένυν ἐπὶ θάτερα: Mochl. 506, 47. Αἴρειν γὰρ οὐ δύνανται, οὐδὲ παράγειν ἔνθα καὶ ἔνθα.]

[" Παραγωγὴ, Productio sc. προσώπων, est methodus oratoria, qua in epilogo maxime ante oculos judicum producuntur et collocantur liberi, uxores, affines etc. rei, ut animi ad miserationem et benevolentiam commoveantur. Vide Hermog. Διαιρ. Στασ. 46. Exemplum hujus artificii est in oratione Cic. pro Fonteio 17. cf. Schol. Hermog. l. c. 170. Ald. Eust. ad Il. Π. p. 1049. e veterum disciplina appellat hos οἴκτους πραγματικοὺς * ἐπιλογικοὺς, quando in epilogo orator commiserationem efficere studebat, non tam verbis, quam ipsa re tristi, spectaculoque funesto in scenam producendo, cujus vel aspectus majorem commovendi vim haberet, Οἷς οἱ ἀκροαταὶ, inquit Eust., θεωροῦντες τοὺς οἰκτιζομένους, πλεῖόν τι ἔπασχον τὴν ψυχὴν, ἤπερ ὅτε τῶν ῥητορικῶν δικαιολογιῶν ἤκουον." Ernest. Lex. Rhet.]

Παράγωγος, ὁ, ἡ, Derivativus, Deductivus. Vox est familiaris Grammaticis, quam interdum genitivo jungunt, ut cum dicit Eustath. τρωγάλια esse παράγωγον τοῦ τρώγειν. [Respicitur ad p. 1552=249., notante Scott. App. ad Thes. " Παράγωγος χαρακτὴρ, 14, 6. ἐκ τούτου παράγωγον ἀναλίσκω, 97, 33. παράγωγον ἀπὸ τῆς αἴσης, 39, 9. sic 65, 39. 137, 32. 281, 45. εἴδους παραγώγου ῥηματικὸν, 553, 9. διχῶς παράγωγον, 516, 51. τὸ Ἀττικῶς παράγωγον ἔθεν, 638, 6. παράγωγον εἰς μι, 56, 49." Sylburg. Ind. Etym. Glossæ: Παραγωγὸν, l. Παράγωγον· Denominatum, Derivatum, Derivativum. " Jacobs. Anth. 8, 126. 9, 227. Lobeck. Aj. p. 342 Dorv. ad Char. 213. Passive, Heyn. Hom. 8, 352." Schæf. Mss. Hierocles 138.: Μετὰ πλείστης δὲ προσοχῆς ποιεῖσθαί σε δεῖ τὴν * παραμέτρησιν τῆς ἐπιμελείας τοῦ σώματος, ὡς καὶ τῶν τούτου παραγώγων κινημάτων τὴν αἰτίαν ὑφέξοντα. Ms. Medic., παραλόγων κινημάτων τὸν λόγον ὑφέξοντα, " omnino verius hoc sensu, quod homo rationem reddere debeat motuum inordinatorum. Παράγωγος autem significat Eum, qui ad aliquid faciendum impellit, quod ab h. l. alienum est." J. C. Wolf. Diss. Epist. 35. Similiter supra παράγω et παραλογίζομαι in eodem Hierocle confusa vidimus. " Impostor, Suid. v. Μύραινα: (Μύραινα· καταφερὴς, ἀπὸ τοῦ ζώου. Ὦ προδότη, καὶ παράγωγε, καὶ μύραινα σὺ, ubi vertitur Impostor.)" Wakef. Mss. Cf. Ἐπαγώγιμος. Vide Foës. in Παραγωγὴ citatum. Παραγωγὸς pro παράγωγος perperam exhibet Schneider. Lex.]

[* Παραγώγως, Deducendo, ut alterum vocab. ex altero oriatur et compositum sit, 2. Producte, addita ad verbum syllaba. Etym. M.: Ἀμαρία· παρὰ τὸ ἅμα ἄγω παραγώγως τὸ αὐτὸ σημαινόμενον. " Heyn. Hom. 6, 147. Toup. Add. in Theocr. 396. a. Emendd. 1, 358. (' Athen. 480. Ἀχαῖος δὲ ὁ Ἐρετριεὺς ἐν Ἀλκμαίωνι ἀντὶ τοῦ κύλικες, παραγώγως κυλιχνίδας εἴρηκε. Etym. M. habet κυλικνίδες. Scr. κυλιχνίδες.')" Schæf. Mss. Etym. locus recte se habet. Verba sunt hæc: Κυλίχναι· λεκανίδες, καὶ τρύβλια, ἢ φιάλαι, λέγεται δὲ καὶ κυλίκνη, κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς κ, καὶ κυλικνίδες παρὰ Ἀθηναίοις αἱ πυξίδες, οἱ δὲ οἱ * λιβανωτοὶ, ἄλλοι ἀγγεῖα κεράμια. Si quidem κυλίκνη dici poterat pro κυλίχνη, cur non κυλικνὶς pro κυλιχνὶς usurpare liceret? " Articulus οἱ ante λιβανωτοὶ supervacuus est, et pro λιβανωτοὶ rectius cum Hesychio * λιβανωτρίδες scripserimus, (Κυλιχνίδες· πυξίδες, ἄλλοι λιβανωτρίδες, ἕτεροι ἀγγεῖα κεράμεα, ἄλλοι κύλικας, ἄλλοι πυξίδας ἰατρικάς.)" Sylburg. Λιβανωτρίδες Hesychio pro vulg. λιβανατρίδες restitui velint Salmas. et Jungerm. ad J. Poll. 6, 98. " et sic Phot. Lex. Ms." Albert. At in edito Photio est, Κυλίχνιδα (l. Κυλιχνίδα·) τὴν ἰατρικὴν πυξίδα, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὴν λιβανῶτιδα. Zonar.: Κυλίχναι· λεκανίδες, τρύβλια, ἢ φιάλαι, καὶ κυλικνίδες παρὰ Ἀθηναίοις αἱ πυξίδες, ἢ οἱ λιβανωτοὶ, ἢ ἀγγεῖα κεράμεια, ubi Tittmann. " Ap. Hes. λιβανωτρίδες rectius." Etym. Gud.: Κυλίχνες· λεκανίδες καὶ τριβλία ἢ φιάλαι ἐλέγοντο, καὶ κυλίκνη τροπῇ τοῦ χ εἰς κ, καὶ κυλικνίδες παρὰ Ῥωμαίοις αἱ πυξίδες, οἱ δὲ οἱ λιβανωτοὶ, ἄλλοι ἀγγεῖα κεράμια, ubi leg. Κυλιχνίδες—τρύβλια —Ἀθηναίοις—κεράμεια. Athen. l. c., Ἀθηναῖοι δὲ καὶ τὴν ἰατρικὴν πυξίδα καλοῦσι κυλικίδα, διὰ τὸ τόρνῳ κεκυλίσθαι. " Παραγώγως, Schol. Pind. P. 4, 188. Schol. ad Od. O. 472. (Ὠκύαλος, νηῦς· ὠκεῖα, ταχεῖα, A * ταχύπλους, παραγώγως.)" Wakef. Mss. " Schol. Aristoph. N. 293. 597. Schol. Apollon. R 3, 1088" Scott. App. ad Thes. " Eustath. 57, 34." Seager. Mss. Pseudo-Plut. de Fluv. 10, 774. Νικήσας δὲ καὶ Ἰβηρίαν, Πᾶνα κατέλιπεν ἐπιμελητὴν τῶν τόπων, ὃς τὴν χώραν ἀπ' αὐτοῦ Πανίαν μετωνόμασεν, ἣν οἱ μεταγενέστεροι παραγώγως Σπανίαν προσηγόρευσαν, καθὼς ἱστορεῖ Σωσθένης ἐν ιγ' Ἰβηρικῶν. Plut. in Parallelis 7, 253. Ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Πριινιστον ὀνομάσας, ἣν Ῥωμαῖοι παραγώγως Πραίνεστον καλοῦσιν, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοκλῆς ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.]

[* Ἀπαράγωγος, ὁ, ἡ, Perpetuus, Constans, Qui a proposito aut suscepta sententia abduci et depelli nequit. " Hierocles 158. (Ταῦτα ἡμῖν εἰσηγεῖται τὸ προκείμενον παράγγελμα ἐπὶ παντὶ τελεῖν, δι' ὧν τὸ μόνιμον καὶ ἀπαράγωγον τῆς ἀρετῆς ἐπισφραγίζεται, Per quæ virtutis stabilitas atque constantia conservatur.)" Wakef. Mss.]

[* Ἀπαραγώγως, Sine aberratione. " Hierocles 78 (=58. Καὶ αὐτὸς ἐπὶ σαυτοῦ τὴν εὐσέβειαν, καὶ τὴν περὶ B γονέας τιμὴν, καὶ πάντα, ἃ μικρῷ πρόσθεν παρήνεσεν ὁ λόγος, ἀπαραγώγως φυλάξαι δυνηθῇς.)" Wakef. Mss.]

[* Αὐτοπαραγωγος, ὁ, ἡ. Etym. M. Ἀρπῶ· ἐξ οὗ τὸ ἁρπάζω, ἐν χρήσει μὲν οὐκ οἶδα πρωτότυπον, τὸ δὲ ἀρπῶ αὐτὸ παράγωγον, ἀπὸ τοῦ ἅρπη παρηγμένον. " Fortasse melius conjuncte αὐτοπαράγωγον." Sylburg. et sic in Indice suo posuit.]

[* Δυσπαράγωγος, ὁ, ἡ, Impersuasibilis. J. Poll. 8, 10. Καὶ ἐπαινῶν μὲν ἂν δικαστὴν, εἴποις, δίκαιος, ἔνδικος, ἀκριβὴς, ἄδωρος, ἀδιάφθορος, ἀνεξαπάτητος, δυσπαράγωγος, * δυσπαράτρεπτος, ἀπαράτρεπτος, * ἀπαράπειστος. " C. A. et Salm. ει mutant in ι, (* ἀπαράπιστος,) Qui non patitur se adduci ad credendum subdolis suasionibus actoris, reive." Kuhn. Sed nihil mutandum, cum paulo post legatur * εὐπαράπειστος. Vide Lex. Xenoph. v. Εὐπαράπειστος.]

Εὐπαράγωγος, ὁ, ἡ, Qui facile decipitur, Cui verba dare facile est, ut Terent. loquitur. Εὐεξαπάτητος. Aristoph. (Eq. 1115.) Ἀλλ' εὐπαράγωγος εἶ, Θωπευόμενός τε χαί-Ρεις κἀξαπατώμενος. Plato Timæo, C Θυμόν τε δυσπαραμύθητον, ἐλπίδα τ' εὐπαράγωγον αἰσθήσει. Suidas tamen in illo Aristoph. loco exponit εὐπειθής. [Et sic Zonar. In Suida leguntur et hæc, quæ in Zonara desiderantur, Καὶ αὖθις. Ὁ δὲ εὐκολώτερος ἦν, καὶ διὰ μελέτην μέθης εὐπαράγωγος, ubi vertitur Facilis deceptu. J. Poll. 8, 12. Ψέγων δ' ἂν εἴποις, δικαστὴς—εὐεξαπάτητος, * εὐπαράτρεπτος, εὐπαράπειστος, εὐπαράγωγος. " Thom. M. 680. (Εὐπαράγωγος· ὁ εὐκόλως μεταπειθόμενος.) Boissonad. in Philostr. 536. (e Philone de Legat. p. 15. afferens, Ψευδεῖς μὲν, πιθανὰς δὲ καὶ εὐπαραγώγους κατ' αὐτοῦ πλάττειν αἰτίας.)" Schæf. Mss. " Euseb. H. E. 6, 41. (Καὶ πρῶτον τὸ μειράκιον λόγοις τε ἀπατᾶν ὡς εὐπαράγωγον, καὶ βασάνοις καταναγκάζειν ὡς εὐένδοτον πειρωμένου, οὔτε ἐπείσθη οὔτε εἶξεν ὁ Διόσκορος.) Philost. 367. Mollis, Galei Opusc. Myth. 751. (e Myiæ Epist. Οὐ μὰν ἀλλὰ καὶ ὕδωρ μήτε * ἀπόσκληρον, μήτε εὐπαράγωγον.) Alienatus de mente, Aretæus." Wakef. Mss. Idem Aretæus 36. e. Αὐχὴν * ὑποσκόλιος, ῥαδινὸς, οὐκ εὐπαράγωγος, ὁκοῖόν τι D ξυντεταμένος, Cervix nonnihil tortuosa est, gracilis, non versatilis, sed veluti rigens atque intenta: 119. c. Εὐπαράγωγος ἡ γνώμη. " Crassus non bene, Mentem labefactat, supple, vigilia. Sic enim vertendum est, Mens facile decipitur, aberrat, exhaustis sc. instrumentis a longa et superflua vigilia." Petit. Huc forte respexit Wakef. " Εὐπαράγωγα ὀστέα ἐς κατόρθωσιν, Ossa agiliora ad coaptationem, Quæ ad directionem facilius adducuntur, facilius tractantur, dicit Cels., de Fract. (536, 33=458, 39.)" Foës. Oribas. de Fract. in Cocchii Chirurg. Vett. 62. Μάλιστα δὲ αὐτῇ χρώμεθα κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ προσεσταλμένον μὲν ἱκανῶς φαίνεται τὸ περὶ τὸ κάταγμα χωρίον, αὐτὸ δὲ τὸ συντετριμμένον ὀστοῦν χαλαρὸν καὶ εὐπαράγωγόν ἐστιν, Molle et tractatu facillimum. Εὐπαράγωγος ponitur etiam pro Qui facile transvehi potest.] " Εὐπάροιστοι, Hesychio εὐπαράγωγοι, Qui facile παραφέρονται," [Metaphorice, Qui facile in malam partem detorquentur. Vide Εὐπαρακόμιστος et Εὐπαραφόρος. Zonar. Εὐπά-

ῥοισ-οι· οἱ εὐπαράγωγοι. Suid. Εὐπάροιστον· εὐπαράγωγον.]

[* Παραγωγεὺς, έως, ὁ, sensu theologico. Maximi Scholia in Dionys. Areop. 280. Ἐκ τῶν ὄντων τοίνυν, τουτέστι τῶν ἐν τοῖς οὖσι θεωρουμένων, λέγεται ὁ Θεὸς τῆς αὐτοζωῆς, ἤγουν τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ τοῦ εἴδους αὐτῆς ὑποστάτης καὶ παραγωγεύς. Vide Παράγω, Παραγωγὴ, et Παρακτικός.]

[* Παραγωγὶς, ίδος, ἡ. Philo de Constr. Telorum in Mathem. Vett. 76. Ὅταν δὲ ὁ * παρετὴς, f. ὑπηρετης, ἀπὸ τῆς * ἀναπαυστηρίας κατακλίνας τὴν ἀναπαυστηρίαν προσήρειδεν πρὸς τὸ κάτω μέρος τῆς σύριγγος, καθ' ὅτι ἐστὶν ὁ ὀνίσκος, οὔσης τινὸς ὑπὸ γαστέρα παραγωγίδος ἐν τῇ σύριγγι, ubi vertitur, Postquam vero paretes ab anapausteria deorsum inclinans sustentaculum applicuit ad inferiorem fistulæ partem, in qua est asellus, cum sub ventre quædam sit paragogis in fistula.]

[* Αὐτοπάρακτος, ὁ, ἡ, "A se productus. Vox Lexicis ignota. Gentiles ap. Justin. M. Resp. ad 3. Quæst. Christianorum dicunt, αὐτοπάρακτον εἶναι τὸν Θεὸν, Deum per se ipsum productum esse. Ad ea Christiani, Εἰ ἄναρχος καὶ ἀΐδιός ἐστι Θεὸς, οὔτε αὐτοπάρακτός ἐστιν, οὔτε * ἑτεροπάρακτος· ὁ γὰρ ἁπλῶς αὐτοπάρακτος, οὐδενὶ λόγῳ ἐστὶν ἀΐδιος καὶ ἄναρχος. Si principio carens et sempiternus Deus est, neque per se ipsum productus, neque per alium productus est; nam qui omnino per se ipsum productus est, nulla ratione sempiternus et principio carens est. Ibidem Gentiles appellant αὐτοπάρακτον καὶ τὸν Θεὸν καὶ τὸν κόσμον, Per se ipsum productum et Deum et mundum. Ad ea Christiani: Ἀλλ' εἰ αὐτοπάρακτός ἐστιν ὁ κόσμος, συνυφιστάμενος τῇ αἰτίᾳ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, ἀνάγκη ἄρα καὶ τὸν Θεὸν αὐτοπάρακτον ὄντα, συνυφίστασθαι τῇ αἰτίᾳ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ· ἀλλ' εἰ τοῦτο ἄτοπον, ἄτοπον ἄρα καὶ τὸ λέγειν, τὸν Θεὸν καὶ τὸν κόσμον αὐτοπαράκτους, καὶ συνυφισταμένους ἀλλήλοις ἀδιαστάτως, Enimvero, si per se ipsum productus est mundus, qui simul cum causa subsistentiæ ejus consubstiterit, necesse profecto fuerit, et Deum, qui per se ipsum productus sit, simul cum causa subsistentiæ ejus consubstitisse. Sin id inconveniens est, inconveniens etiam fuerit dicere, et Deum et mundum per se ipsos productos esse, et simul alterum cum altero nullius interventu interstitii et momenti substitisse. Ibidem pluribus probatur, Deum non esse αὐτοπάρακτον, ut et Quæst. 5." Suicer. Thes.]

[* "Αὐτοπαράκτως, Justin. M. 194. d." Scott. App. ad Thes.]

[* Αὐτοπαραξία, ἡ, "Per se ipsum productio. Christianorum sententia, ap. Justin. M. Quæst. 3. ad Græcos, est αὐτοπαραξίαν neque Deo, neque mundo competere. Εἰ αὐτοπάρακτος ὁ Θεὸς, καὶ αὐτοπάρακτος ὁ κόσμος, ἡ αὐτοπαραξία ἑκατέρου, ἑκατέρου ἔσται ἀρχὴ τῆς ὑπάρξεως· πῶς οὖν ἄναρχος καὶ ἀΐδιος ὁ Θεὸς καὶ ὁ κόσμος, τὰς αὐτοπαραξίας ἔχοντες αὐτῶν ἀρχὰς τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν; Si per seipsum productus est Deus, et per se ipsum productus mundus, per se ipsum productio utriusque, principium fuerit subsistentiæ utriusque. Proinde quomodo principii expers et æternus et Deus et mundus, per se ipsum productiones suas principia obtinentes subsistentiæ earum?" Suicer. Thes.]

[* Ἑτεροπάρακτος, ὁ, ἡ, Ab alio productus. Vide Αὐτοπάρακτος. Justin. M. 526. Ed. 1742. Τὸ γὰρ αὐτοπάρακτον τοῦ ἑτεροπαράκτου τῷ ὅλως αὐτοπαράκτῳ οὐδὲν διαφέρει.]

[* Θεοπάρακτος, ὁ, ἡ, A Deo productus. Justin. M. Quæst. 3. ad Græcos p. 186. Εἰ αὐτοπάρακτός ἐστιν ὁ κόσμος, οὐκ ἔστι Θεοπάρακτος, καὶ εἰ μὴ Θεοπάρακτος, οὐδὲ παρήγαγεν αὐτὸν ὁ Θεός." Suicer. Thes.]

"Παραγώγιον, τὸ, Vectigal, Portorium, s. Portorium circumvectionis. Polyb. Ἀξιοῦντες καταλύσειν αὐτοὺς τὸ παραγώγιον. J. Poll. quoque τέλους ὄνομα esse dicit, addens, non solum suo tempore communem usum ita usurpasse, sed Philippidem etiam in Συνεκπλεούσῃ sua, ὅταν ἑξῆς παραγώγιον ἂν ἐκφέρῃς, εἰσπράξομαι:" [verba sunt 9, 30. sic a T. H. edita, Ἤπου δὲ καὶ παραγώγιον τέλους ὄνομα, εἰ δεῖ πρὸς ἀπολογίαν τῆς κοινῆς χρήσεως παρέχεσθαι, τὸ ἐν τῇ Φιλιππίδου Συνεκπλεούσῃ εἰρημένον, Ὅταν ἑξῆς παραγώγιον ἂν ἐκφέρῃς, εἰσπράξωμαι. Typographo debere istud εἰσπράξωμαι suspicamur, pro εἰσπράξομαι, ut recte Noster habet. "Versum ita constituerem, ὅταν ἑξῆς Παραγώγιον ὧν ἐκφέρῃς, εἰσπράξομαι, quando dein Portorium ob ea, quæ evexeris, exigam. Παραγώγιον videtur Vectigal fuisse, quod exigebatur a mercatoribus peregrinis ob merces exoticas importandi licentiam, aliasque exportandi." Kuhn.]

"INDE Παραγωγάζειν, Portorium exigere, Vectigal poscere. Polyb. Ἠνάγκασαν αὐτοὺς ἀποστῆναι τοῦ παραγωγιάζειν, Desistere eos coegerunt ab exigendo portorio, Portorii jus ipsis ademerunt. Et rursum, Ἐπεβάλλοντο τοὺς πλέοντας παραγωγιάζειν, Navigantes vectigal poscere, s. vectigales habere." ["Παραγώγιον, Portorium, Vectigal, quod solvere tenentur naves præter portum aliquem præternavigantes, 4, 47, 3. Παραγωγιάζειν τοὺς πλέοντας, Portorium, Vectigal exigere a navigantibus, 3, 2, 5. 4, 44, 4. 4, 46, 6. Videtur proprie esse, Cogere navigantes πρὸς τὸ ποιεῖσθαι τὴν παραγωγὴν, Ad admovendam navem, Ad appropinquandum cum nave, sc. solvendi vectigalis causa." Lex. Polyb. Imo, si παραγωγιάζειν proprie esset Cogere navigantes πρὸς τὸ ποιεῖσθαι τὴν παραγωγὴν, formandum esset vel a παραγωγὴ, vel a παράγω, Navem admoveo terræ, quod fieri vetant sermonis leges. Παραγωγιάζειν, Portorium exigere, proculdubio formatum est a παραγώγιον, Portorium. Cf. Krebs. Decr. Rom. 272.]

Ἀντιπαράγω, Hostium exercitum captans, cum exercitu ipse adequito. Polyb. 3: Ὁ δὲ Φάβιος ἐγγίσας τῷ Φαλέρνῳ, ταῖς μὲν παρωρείαις ἐπιφαινόμενος, ἀντιπαρῆγε τοῖς πολεμίοις. ["Ἀντιπαράγειν τοῖς πολεμίοις, A latere vel a parte opposita sequi hostem e modico intervallo, observandi causa et occasionem captandi qua opportune eum aggrediamur, aut agmen ejus carpamus, 3, 90, 1. n. ubi verbum hoc e Mss. restituimus Polybio: 3, 92, 6. 9, 3, 10. ταῖς ὑπωρείαις, Secundum montium radices, 1, 77, 2. 9, 3, 7. ταῖς παρωρείαις, Latera montium legendo, 3, 53, 4. ταῖς ἀκρωρείαις, Per juga montium, 3, 101, 1. Alibi, nempe 1, 84, 3. et 4, 10, 2. sq. eadem notione verbum hoc accipi potest; sed fortasse etiam nude ibi intelligendum Adversus hostem educere copias: cf. Annot. ad 4, 10, 2." Lex. Polyb.] Plura vide ap. Bud. 386. et 387. Citatur et e Macc. (L. 1. c. 13. v. 20.) Ἡ παρεμβολὴ αὐτοῦ ἀντιπαρῆγεν αὐτῷ εἰς πάντα τόπον οὗ ἂν ἐπορεύετο, [ubi Biel. vertit, Ex adverso procedebant. "Ἀντιπαράγω, Exercitum duco contra hostem obvium, K. Π. 1, 6, 19. p. 82." Lex. Xenoph. "Diod. S. 1, 691. 2, 239. 341. 485." Schæf. Mss. "Joseph. 578, 19. 1134, 20. A.[illegible] 122. 209. Ex adverso profero, Porph. 374." Wakef. Mss. Polyæn. 4, 3, 22. Ἔνθα δὴ παραγγείλας Ἀλέξανδρος τοὺς πεζοὺς ἀντιπαράγειν τοῖς πολεμίοις, αὐτὸς εἰς τὴν ἵππον ἐπὶ δόρυ σφοδρότερον ἤλασε, βουλόμενος ὑπερκεράσαι τοὺς ἐναντίους. Τοῦτο φυλαττόμενος Πῶρος, ἀντιπαρῆγε. Vide et 1, 29, 1.]

Ἀντιπαραγωγὴ, (ἡ.) Polyb. Διόπερ αἵ τε τῶν ἡττωμένων στρατοπέδων ἀντιπαραγωγαὶ μετὰ τὰς μάχας εὐθέως κατ' αὐτὸν ἐγίγνοντο, ["Ductio exercitus e regione agminis hostium, 9, 3, 10. ubi Vers. Lat. ita corrigenda est, ut in Annot. docui. Cf. Ἀντιπαράγω. Eodem modo 11, 18, 2. de Philopœmene e regione Machanidæ ab altera parte fossæ obequitante, et transitum ejus observante. Αἱ ἀντιπαραγωγαὶ πρός τινα, vel πρὸς ἀλλήλους, Inimicitiæ, Dissensiones, Contentiones, 10, 37, 2. 17, 14, 13. 18, 18, 8. 30, 10, 7." Lex. Polyb. "Ἀντιπαραγωγὴ, Hostilis incursio, Esth. 13, 5." Biel. Thes. Kreysigius in Tertia Particula Symbolarum ad Bielii Thes. augendum et emendandum Schneeb. 1816. ἀντιπαραγωγὴν exp. Instructionem exercitus adversus hostes.]

[* Ἐπιπαράγω, Adduco. Hippocr. Mochl. 506=848. Τὴν δὲ χεῖρα ἐπιπαράγειν ἐπὶ τὸ στῆθος.]

[* Συμπαράγω, "Simul duco. Diod. S. 428. In libro apocrypho Tob. 12, 13. habemus quidem plusquamperf. indic. pass. ejusdem verbi συμπαρήγμην. Sed alii legunt συμπαρήμην, videturque hæc lectio com-

modiorem quoque sensum fundere." Munth. Spec. Defect. Lex. 547. " Συμπαράγω, Simul prætereo. Tob. 12, 13. ubi tamen al. pro συμπαρήγμην rectius συμπαρήμην." Biel. Thes.]

Περιάγω, Circumduco, in propria signif. hujus verbi Lat., Circumago. Plato de LL. 10. Ὡς ἐπειδὴ ψυχὴ μέν ἐστι περιάγουσα ἡμῖν πάντα, Bud. interpr., Quod cum anima sit quæ nobis omnia circumagat. Aristoph. Vesp. (990.) Φέρε νυν, σὲ τηνδὶ τὴν ταχίστην περιάγω. Luc. Nigrino, Ὡς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων. Ubi Micyllus, ad exprimendam metaph. signif. vertit, Dum verbis ita suspendis et circumducis. Ego reddere malim, Hoc verborum circuitu moras mihi nectens. [" Περιάγω, Circumduco. Ages. 1, 15. Τὸ ἱππικὸν εἰς τὸ Μαιάνδρου πεδίον περιήγαγε. Hist. 3, 4, 12. est περιῆγε. Hist. 3, 3, 11. Κεντούμενος αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κατὰ τὴν πόλιν περιήγοντο, nempe contumeliæ causa: 7, 4, 22. Κύκλῳ περιάγοντος αὐτοῦ ἐπὶ τὸ χωρίον, intell. τὸ στράτευμα. Cyneg. 6, 21. περιάγειν αὐτὰς, In circulum." Lex. Xenoph.] Περιάγομαι etiam dicitur pro Circumago, vel Mecum duco. Xenoph. K. Π. 2, (2, 16.) Ὅτι καλόν ἐστι, περιάγει τοῦτο τὸ μειράκιον. [In Lex. Xenoph., ubi est περιάγεις, citatur etiam K. Π. 1, 3, 3. Εἴ που ἐξελαύνοι, ἐφ' ἵππου χρυσοχαλίνου περιῆγεν Cyrum. Wetsten. comparat cum 1 Cor. 9, 5. et Juvenal. 1, 122. Memorab. 1, 7, 2. Αὐλητὰς—ἀκολούθους πολλοὺς περιάγονται. " Περιάγω usurpatur transitive et active, Circumduco, Circumago, Mecum duco, e περὶ, quod in compositis sæpe Circuitum, Circum, In orbem notat, v. c. in περιβλέπειν, Circumspicere, περιελαύνειν, Circumagere etc. et ἄγω, Duco. Sic legitur in 1 Cor. 9, 5. Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν ἀδελφὴν γυναῖκα περιάγειν; Nonne et ego mecum circumducere possem uxorem Christianam? Demosth. 958. Τρεῖς παῖδας ἀκολούθους περιάγεις." Schleusner. Lex. " Περιάγειν τὰ κτήνη, de pastore, 12, 4, 14. In med. Πάντας τοὺς ἱππεῖς μετ' αὐτοῦ περιαγόμενος, Secum circumducens, 20, 5, 8." Lex. Polyb. " Sic ἐπάγεσθαι Dorv. in Char. 579. In laudem Cimonis ap. Athen. 533. Περιήγετο ἀεὶ νεανίσκους. Nepos (5, 4, 2.): Semper Cimonem pedissequi cum numis sunt secuti. Περιάγεσθαι uxorem, Lucian. 2, 535. Sic ap. Athen. 435. e Theopompo, Περιήγετο τοὺς τοιούτους, et 260. e. Lucian. 1, 695. ῥήτορας et φιλοσόφους. Emend. Athen. 532. e Theopompo, Ὅς γε περιήγετο στρατευόμενος αὐλητρίδας, καὶ ψαλτρίας, καὶ πεζὰς ἑταίρας: emend. 557. (Φίλιππος δὲ, ὁ Μακεδὼν, οὐκ ἐπήγετο μὲν εἰς τοὺς πολέμους γυναῖκας, ὥσπερ Δαρεῖος ὁ ὑπ' Ἀλεξάνδρου καταλυθεὶς, ὃς περὶ τῶν ὅλων πολεμῶν τριακοσίας πεντήκοντα περιήγετο παλλακὰς, ὡς ἱστορεῖ Δικαίαρχος ἐν τρίτῳ Περὶ τοῦ τῆς Ἑλλάδος βίου:) emend. 574. (Καὶ ἑτέρας δὲ δύο ἑταίρας ἐπήγετο ἀεὶ ὁ Ἀλκιβιάδης.) Emend. Diod. S. 1, 22. (Διὸ καὶ περιάγεσθαι πλῆθος μουσουργῶν:) 2, 220. (Πρὸς δὲ τούτοις, τὰς παλλακίδας ὁμοίως τῷ Δαρείῳ περιῆγε.)" Valck. ad Scap. marg.] Sic Athen. 12. (p. 542.) de Dionysio tyranno, Διὰ μὲν τῆς χώρας τετρακύκλους ἀπήνας περιαγόμενος καὶ ἵππους καὶ θεράποντας ὡραίους, Secum trahens, Circumagi jubens, ut inquit Bud., qui et addit, Auriga autem et agitator περιάγειν dicitur, non περιάγεσθαι. || Περιάγω, Circumago, i. e. Verso, unde Περίακτος, Versatilis: vide infra. || Περιάγω, Circumeo, Lustro, Matth. 9, (35.) Περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας; et (23, 10.) Περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν. Et alibi. [" Intransitive, omissa v. ἐμαυτὸν, Circumeo, Obambulo, Peragro. Matth. 4, 23. Καὶ περιῆγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς, Peragravit. Marc. 6, 6. Act. 13, 11. Περιάγων ἐζήτει χειραγωγοὺς, Circumiens, aut potius, Oberrans quærebat manuductores." Schleusner. Lex.] Sic et e Cebete citatur, Ὁρᾷς ὡς περιάγοντας, pro Vides circumvagantes. || Est etiam περιάγω, Converto, Cic. interpr. Nam quod Plato dixit Pol. 2. Τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρὸς, Cic. Off. 3. reddit, Ibi cum palam ejus annuli ad palmam converterat. Idem hæc Plat. in Timæo κατὰ πλευρὰν ἐπὶ δεξιὰ περιήγαγε, reddit, Detorsit a latere in dextram partem. Vide hoc verbum et aliis locis a Cic. redditum, p. 20. et 23. mei Lex. Cic.

Περιάγω, Perduco, Tandem deduco, ut inquit Bud. in Lex. hunc Aristot. locum afferens e Pol. 2, ubi de Socratis ap. Platon. politia loquitur, Καὶ ταύτην τὴν πολιτείαν βουλόμενος κοινοτέραν ποιῆσαι ταῖς πόλεσι, κατὰ μικρὸν περιάγει πρὸς τὴν ἑτέραν πολιτείαν. Idem in Comm. περιάγειν, Tandem adducere et ad extremum attrahere et asciscere, interpr. in Herodiani 4, (3, 2.) de filiis Severi loquentis, Πάντα δὲ ἔπραττεν ἑκάτερος, πειρώμενος τὸν ἀδελφὸν ἀποσκευάσασθαι, εἰς αὑτόν τε μόνον περιαγαγεῖν τὴν ἀρχήν. Idem exemplum verbi passivi affert hoc ex Eodem (3, 15, 14.) Ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, πάντων αὐτῷ, τοῖς ἃ ἐβούλετο, ἐναντιουμένων, ἀνάγκῃ μᾶλλον ἢ γνώμῃ ἐς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν ἐπίπλαστον μᾶλλον ἢ ἀληθῆ περιήγετο, Adductus est tandem ad conditiones amicitiæ et concordiæ. Et addit, hoc verbum significare Sensim et ægre aliquid fieri. Vide Bud. Comm. 387. Lucian. (1, 43.) Προϊὼν δὲ ἐς τόδε περιήχθη, Huc tandem evasi, et in hanc opinionem Perductus sum. Idem Bud. Lex. || Περιάγειν τὰς χεῖρας ὀπίσω, Attrahere manus post terga, vel Retorquere, nam Hesych. περιάγειν explicat κάμπτειν, sicut et περιφέρειν, Vincire, Plut. Cam. Vide Περιηγής. [" Dionys. H. 2, 1228. (Τὼ χεῖρε περιαγαγόντες.)" Schæf. Mss.] || Eustath. περιηγμένον, sicut et περιηγὲς, exponit etiam περιφερὲς, 1512.

Περιάγω, Redigo, Afficio tandem. Diosc. 6. Σχεδὸν γὰρ αἱ τῶν πλείστων φαρμάκων δυνάμεις εἰς ὁμοιοτρόπους περιάγουσι τὸ σῶμα διαθέσεις, Ad similes affectiones redigunt. Sic περιαχθήσῃ εἰς τὸ, etc. redigeris, ap. Them. Vide Comm. 387. [Joseph. 196, 1.]

[" Περιάγω, Demetr. Phal. §. 19. ad Xenoph. Eph. 201. Cyclop. 682. Gronov. ad Cebet. 119. Albert. Peric. Crit. 54. Villois. ad Long. 112. 168. 192. T. H. ad Lucian. 1, 466. (notans περιάγειν et περιενέγκειν, Circumferre, quasi propria lustrationibus esse verba. Vide nos supra 211. n. 1.) De poculis, Bergl. ad Alciphr. 87. Torno, Koppiers. Obs. 89. Toup. Opusc. 1, 559. Boissonad. in Phil. 541. An Tragicis usurpatum, Porson. Med. 31. a. Jacobs. Anth. 11, 126. Dawes. 354. 356. 486. Wakef. Eum. 943. Jacobs. Anim. 260." Schæf. Mss. " Μέγας λίθος περιαγόμενος tollenone, Gronov. Liv. 3. p. 626." Valck. ad Scap. marg. Glossæ: Περιάγω· Circumago, Circumduco, Ductito. Circino, Traduco, Ambigo. Hesych. Περιηγμένα· περιφερόμενα. Hermanni Libellus de Constr. Verb. 360.: Περιάγει· τὸ περιέρχεται, καὶ περινοστεῖ, ἀμετάβατον, ὡς καὶ Λιβάνιος· Περιῆγε πλανώμενος ἐν Ἀθήναις. Περιάγει, καὶ τὸ ἐν κύκλῳ ἕτερον ἄγει, αἰτιατικῇ. Tittmanni Technoll. Mss.: Περιάγω· τὴν πομπὴν, ἀντὶ τοῦ καταφανῆ ποιῶ. Ex his fontibus sua hæc sumsit Phavor.: Περιάγει καὶ τὸν ἕτερον· ἤγουν ἐν κύκλῳ ἄγει, αἰτιατικῇ. Περιάγει· τὸ περιέρχεται, καὶ περινοστεῖ, ἀμεταβάτως. Περιῆγε πλανώμενος ἐν Ἀθήναις. Περιάγω· τὸ πᾶσι καταφανῆ ποιῶ τινὰ, καὶ περιενέγκατε παρὰ τῷ Συνεσίῳ, εἰς τὴν τοιαύτην σημασίαν. Περιάγω τὴν πομπήν· ἀντὶ τοῦ καταφανῆ ποιῶ. Περιάγω τὼ χεῖρε· ἤτοι εἰς τοὐπίσω δεσμῷ. J. Poll. 7, 119. de ædificatorum opera et instrumentis, Ἀπισοῦν, ἀπευθύνειν, ἀποτείνειν, κάμπτειν, περιάγειν, (cf. Hes. Περιάγει· περιφέρει, ἢ κάμπτει:) 180. Στρέφειν τὴν μύλην, περιάγειν, περιφέρειν, περιελαύνειν: 9, 124. Ἡ δὲ τρυγοδίφησις τοῦ γελοίου χάριν ἐξεύρηται· δεῖ γάρ τι ἐς τρυγὸς λεκάνην καταδεδυκὸς, περιαγαγόντα ὀπίσω τὼ χεῖρε, τῷ στόματι ἀνελέσθαι: 122. Ἡ μὲν ἐν κοτύλῃ, ὁ μὲν περιάγει τὼ χεῖρε εἰς τοὐπίσω, καὶ συνάπτει: 4, 156. Ἄστρα—στρεφόμενα, περιστρεφόμενα, κυκλούμενα, εἰλούμενα, περιειλούμενα, περιαγόμενα: 5, 102. Τὰς ὀφρῦς μελαίνει, εἰς γραμμὰς ἡμικυκλίων περιάγει.]

[Περιάγω. Andocides 56. Ἔλεξαν γὰρ, εἰ μέμνησθε, ὅτι αὐτὼ μὲν (" imo vero με," Reisk.) τὼ θεὼ περιαγάγοιεν, ὥστε θεῖναι τὴν ἱκετηρίαν μὴ εἰδότα τὸν νόμον, ἵνα δῷ (δῷ velit Idem) δίκην, ubi Idem περιάγειν interpretatur In orbem vel vorticem agere, Circumrotare, i. e. Vertigine occæcare, Dementare, et sic in facinus impellere, quod te funditus perdat. Convenit quodammodo cum Latino, In transversum agere."]

[Περιάγω τὴν κεφαλὴν, Averto caput. Vide Περιαγωγή. Idem Aristoph. Av. 176. Περίαγε τὸν τράχηλον.]

Περιαγωγὴ, (ἡ,) Circumductio, Circumactio, vel

Circumactus, δίνησις. Aristot. Οὐρανὸς μιᾷ περιαγωγῇ συναναχορεύει πᾶσι τούτοις, Uno circumactu, Una conversione, ut alii interpretantur. Plut. de Socr. Dæm., (8, 326.) Οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν, ὁρῶντας τοῦτο μὲν, ὑπὸ μικροῖς οἴαξι μεγάλων περιαγωγὰς ὁλκάδων: [" Ἐγκλίσεσι, καὶ περιαγωγαῖς, καὶ τραχύτησι τῆς πέτρας παραδιδοὺς ἑαυτὸν, 7, 288. Πεπνυμένοι θορύβῳ τῶν παθῶν, καὶ περιαγωγῇ τῶν χρειῶν, 8, 325. Δεῖ τινὸς ἀμωσγέπως καμπῆς καὶ περιαγωγῆς, 9, 259. Τριήρεις, πρὸς τάχος καὶ περιαγωγὴν ὑπὸ Θεμιστοκλέους ἄριστα κατεσκευασμέναι." Reisk. Ind. in Plutarch.] Pollux περιαγωγὰς appellavit Pistilli in mortario circumactus, 6, (90.) Τὰς δὲ τοῦ δοίδυκος ἐν τῇ θυείᾳ περιαγωγὰς, περιαμφίδας Εὔπολις κέκληκε: [4, 27. Συνεῖραι ἀπνευστὶ περιόδους, ἀντίθετα, ἀντιστάσεις, ἀπισώσεις, κύκλους, περιαγωγὰς, νοήματα, ἐννοήματα, ἐνθυμήματα. "Περιαγωγή, Rotunditas periodica, artificiose elaborata, ita ut membra periodi ab initio usque ad finem veluti circuli ritu coeant, et jungantur. Sic Demetr. de Eloc. §. 19. ubi et περίοδον περιηγμένην vocat. Eadem fere metaphora est Dionysii H. in v. Περιφερής. Hesych. Περιάγει· περιφέρει, ἢ κάμπτει. Exemplum περιαγωγῆς affert Demetr. §. 45. ubi est longa periodus ad finem usque ab initio cohærens, et veluti uno spiritu pronuntianda. Sic et §. 202. Vide Καμπή, Σφίγξαι, Περίοδος." Ernest. Lex. Rhet. J. Poll. 4, 155. Ἄστρα, ἀστέρες, ἀστέρων περιφορὰ, περιαγωγή: 156. Στροφὴ, περιστροφὴ, κύκλος, κύκλωσις, εἴλησις, περιείλησις, περιαγωγή: 96. et 97. de saltatore, Παραγαγεῖν, τὴν κεφαλὴν διενεγκεῖν, περιενεγκεῖν, περιαγωγῇ χρήσασθαι, τῶν χειρῶν περιαγωγῇ,—λυγισμὸν, παραγωγὴν, κάμψιν, παραφορὰν, de q. l. vide Jungerm. in Παράγω citatum. Omnino leg. cum viro illo docto, Περιαγαγεῖν τὴν κεφαλὴν, διενεγκεῖν: (Aristoph. Pac. 682. Αὕτη, τί ποιεῖς; τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις; quod tamen longe alio sensu dicitur, Schol. ἀποστρέφεται τὸ ὄνομα τοῦ Ὑπερβόλου ἀκούσασα ἡ Εἰρήνη.) Deinde in sequentibus scr. περιαγωγὴν—περιφοράν. Suid.: Περιαγωγάς· τὰς ἐν κύκλῳ περιφοράς. Ἀετοὶ δὲ ἕξ, κυκλοτερεῖς περὶ τὸ στρατόπεδον ποιησάμενοι περιαγωγὰς, ἐν δεξιᾷ διέστησαν. Glossæ: Περιαγωγή· Ambages. "Circumlocutio, Plut. 2, 407. Conversio, A bringing round, Clem. Alex. 631." Wakef. Mss. Erotian., notante eodem V. D.: *Ἐγχλοιούμεναι· Βακχεῖος ἐν δευτέρῳ ἔνωχρα οὕτως ἐνόησεν. Πεποίηται γὰρ ἀπὸ τῆς χλόης, ἥτις ἐστὶ περιαγωγὴ *φυτώδης. Eustach. vertit, Circumductio plantosa. Eustath. 1512.: Ὅτι δέ ποτε καὶ ταυτίζονται τὸ φέρειν καὶ τὸ ἄγειν, καὶ ἐξ ἄλλων μὲν δῆλον, οὐχ ἥκιστα δὲ, ἐπὶ κυκλοτερῶν σχημάτων, ἐφ' ὧν λέγεται τὸ περιφερὲς καὶ τὸ περιηγμένον καὶ ἡ περιφέρεια καὶ ἡ περιαγωγή· οὕτω καὶ περιηγὲς ἄγκιστρον, ὃ περιάγεται, ταὐτὸν δ' εἰπεῖν, περιφέρεται. "Περιαγωγή, Circumactio fundæ, 27, 9, 6." Lex. Polyb. Aretæus de C. et S. M. D. 37. Τὰ μέσα τῶν πλευρέων, κοῖλα, ῥομβοειδέα, ὡς ἐς τὴν τῶν ὀστέων περιαγωγὴν, et 42. Μετὰ γὰρ τὴν περιαγωγὴν τῶν λοβῶν ἐς λαγαρὸν τὸ ἐπιγάστριον πιέζουσα χεὶρ ἱζάνει. Oribas. de Fract. 70.: Τὴν περιαγωγὴν δὲ καὶ τὴν οἷον κάμπην τῶν σκελῶν τοῦ βρόχου, ubi leg. καμπήν. Hippocr. 47, 7. 468, 26. 495, 11. 512, 7. "Thuc. 7, 25. Ὤνευον καὶ ἀνέκλων sese explanant. Schol. ὄνον expl. μηχανὴν περιαγωγῆς, i. e. ᾗ τι περιάγεται καὶ κάμπτεται. Hes. Περιάγει· κάμπτει." Abresch. Diluc. Thuc. 678. Joseph. A. J. 425., Κατὰ περιαγωγὴν ἔνδον ἐπινεῦον: B. J. 228. Τοσοῦτον δὲ αὐτῶν τὸ πρὸς τοὺς ἡγεμόνας πειθήνιον, ὡς ἔν τε εἰρήνῃ κόσμον εἶναι, καὶ ἐπὶ παρατάξεως ἓν σῶμα τὴν ὅλην στρατιάν· οὕτως αὐτῶν συναφεῖς μὲν αἱ τάξεις, εὔστροφοι δέ εἰσιν αἱ περιαγωγαὶ, ὀξεῖαι δὲ ἀκοαὶ μὲν παραγγέλμασιν, ὄψεις δὲ σημείοις, ἔργοις δὲ χεῖρες. Vertitur, Circumductiones. Cum v. περιαγωγή de rebus militaribus nusquam alibi legatur, leg. hic παραγωγή, de quo vocabulo supra egimus.]

Περιαγωγὸς, Circumductor, Circumactor, ap. Plat. autem συμπεριάγωγος, quod vide infra.

"Εὐπεριάγωγος, ὁ, ἡ, Circumactu facilis." [Lucian. Musca 3, 92. Τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ἡ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχεται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος.]

[* Περιαγωγεὺς, έως, ὁ, "Instrumentum ad circumagendam navem," Hederici Lex. sed ἁμαρτύρως.

A "Luc." Wakef. Mss. sed in Reitzii Indice Lucianeo vox hæc non legitur. "Περιαγωγεὺς, u.—αγωγὸς, der herumführt- umdrehet- umlenkt; das Erstere auch eine Maschine zum Umdrehen." Schneider. Lex.]

[* Περιαγωγὶς, ίδος, ἡ. "Heliodor. Περὶ Καταρτισμῶν, Ecl. Phys. 468. sagt Περιαγωγίδες πρὸς κίνησιν ἀξόνων καὶ κοχλίων, Umdreher, s. v. a.—αγωγεύς." Schneider. Lex.]

Περιηγὴς, έος, ὁ, ἡ, apud poetas, Rotundus, q. d. Circumactus aut Circumactilis, eadem ratione qua περιφερὴς pro Rotundo itidem, dicitur a περιφέρω, Significat et Curvum. Hesych. περιηγὲς exponit κυκλοτερὲς, περιφερές. Eustath. περιηγὲς ἄγκιστρον alicubi explicat περιφερὲς, [v. locum in Περιαγωγή citatum,] alibi dicit περιηγὲς et γναμπτὸν eadem ratione appellari, quia videlicet περιάγεται, i. e. περικλᾶται καὶ γνάμπτεται, ὅ ἐστι κάμπτεται: [628. Τὸ δὲ πυμάτη θέεν, ἀντὶ τοῦ περιέθεεν, ἀστείως ὡς ἀπὸ καμπτῆρος θεωρικοῦ ἐῤῥέθη ἐπὶ σχήματος κυκλοτεροῦς· καὶ ἔστι
B πως τοῦτο χρήσιμον εἰς τὸ καὶ τὴν ἴτυν ἐτυμολογεῖν ἀπὸ τοῦ ἰέναι, διὰ τὸ καὶ τὸ θέειν καὶ τὸ ἰέναι, ὥσπερ δὴ καὶ τὸ φέρεσθαι, ἀφ' οὗ ἡ περιφέρεια, καὶ τὸ ἄγειν δὲ, ἀφ' οὗ τὸ περιηγὲς, ὁμογενῶς ἔχειν ἀλλήλοις. P. 726. Οἰκεῖον δὲ ἐπ' αὐτοῦ τὸ περιθέειν, ἤτοι περικυκλοῦν, ὥσπερ καὶ τὸ περιέναι, ὅθεν ἴτυς ἡ περιφέρεια, καὶ τὸ περιάγεσθαι, ἀφ' οὗ ἄγκιστρον περιηγὲς, τὸ περιφερές. Et 1500 Τὸ δὲ γναμπτὸν ἄγκιστρον, καθ' ὅμοιον λόγον καὶ περιηγές τὸ λέγεται· περιάγεται γὰρ, ἤτοι περικλᾶται καὶ γνάμπτεται, ὅ ἐστι, κάμπτεται.] Cum hac autem expositione Eustathii convenit illa qua περιηγὴς ἀκτὴ ap. Apollon. R. (1, 559. Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος περιηγέα κάλλιπον ἀκτὴν,) redditur Curvum litus, [Schol. e Cod. Par. Περιηγῆ μὲν λιμένα φησὶ τὸν κυκλοτερῆ καὶ καμπὰς ἔχοντα, quæ verba in edito Schol. desiderantur.] Sic λιμὴν περιηγὴς ap. Eund. [Locus in Beckii Indice non indicatus est. Idem 2, 994. οἱ δ' ἀνέμῳ περιηγέα κάλλιπον ἀκτὴν, ("Vulgo ἄκρην, manifesta menda, quod satis ostendit epitheton περιηγὴς, promontorio minime conveniens. Ἀκτὴ περιηγὴς
C est Curvum litus sinus, in quo tum erant Minyæ." Brunck. Cf. Th. Græv. ad Callim. H. in Del. 198. qui omnia sua Nostro debet.): 3, 137. ἀμφὶ δ' ἑκάστῳ Διπλόαι ἀψῖδες περιηγέες εἱλίσσονται, Schol. περιφερεῖς, περίδρομοι: 3, 1032. Βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα, Schol. τὸν περιφερῆ καὶ στρογγύλον: 3, 1365. Λάζετο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον, Schol. περιφερῆ: 4, 950. Σφαίρῃ ἀθύρουσι περιηγεῖ.] Hanc certe signif. manifeste habet περιηγὲς cum est epitheton τόξου, cum ap. alios, tum ap. Dionys. de Situ Orbis; scimus enim τόξα dici καμπύλα, sicut a Lat. Curvos arcus. [Respicitur ad v. 156. Ἐκ τοῦ δ' ἂν καὶ πόντον ἴδοις διθάλασσον ἐόντα, Τόρνῳ ἐειδόμενον περιηγέος ἅμματι τόξου. Eustath.: Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ἐοικέναι τόξῳ τὸν Εὔξεινον περιφράζων, οὕτω φησὶ, Τόρνῳ ἐειδόμενον περιηγέος ἅμματι τόξου. Λέγει δὲ τόρνον τὸ *τορνοειδὲς, ὥσπερ Λυκόφρων *στρόβιλον τὸ στροβιλοειδὲς, (89. Κελυφάνῳ στρόβιλον ὠστρακωμένην, ubi Tzetz. Στρόβιλον· στρογγύλως, στροβιλοειδῶς, στρόβιλον γὰρ τὸ περιφερὲς, sic edidit Muller e Codd.
D suis pro *στρογγυλοειδῶς, et ex Eust. lectio illa firmari potest. 'Στρόβιλον ὠστρακ. est i. q. στρόβιλον ὀστράκου περιβεβλημένον, ut v. 506. Ὧν ὀστράκου στρόβιλος ἐντετμημένος Κόρσην σκεπάσει. Hemsterhusii conjectura ad Lucian. 1, 281. allata στροβίλου ob hiatum admitti non potest,' Muller. et ob Eust. auctoritatem, qui in suo exemplari, ut videtur, legerat στρόβιλον, ut hodie legitur.) Ἅμμα δὲ τόξου, τὸν σύνδεσμον τοῦ Σκυθικοῦ τόξου. Περιηγὲς δὲ, τὸ περιηγμένον, ἤτοι καμπύλον. Τοιοῦτο δὲ τὸ ἐντεταμένον τόξον· ἵνα λέγῃ ἐοικέναι τὸ τοῦ Εὐξείνου πέλαγος τόξῳ οὐ σκολιῷ, ἀλλὰ στρογγύλῳ γενομένῳ διὰ τὴν τάσιν τῆς νευρᾶς· περιάγει γὰρ ἡ τάσις τὰ κέρατα εἰς καμπήν· καὶ οὕτως ἀπὸ σκολιοῦ γίνεται περιφερὲς κατὰ τὰς ἀψῖδας τὸ τόξον· ὅτε δὲ καὶ εἰς βολὴν ἐπιταθῇ, τότε κυκλοτερὲς τὸ τόξον γίνεται, κατὰ τὸν ποιητήν. Τὸ δὲ περιηγὲς καὶ ἐπὶ ἀγκίστρου λέγεται.] || Citatur ex alio quodam poeta περιηγέας χεῖρας Ἔρωτος, pro Astrictas, Circumvinctas, q. d. Circumadductas, pro περιηγμένας. Vide paulo ante Περιάγειν τὰς χεῖρας ὀπίσω. [" Jacobs. Anth. 7, 313. 8, 377. 9, 305. Lobeck.

Ajac. p. 384. (ex Oppian. H. 2, 375. afferens, Ἔνθα μιν ἀμφιβαλὼν περιηγεῖ πάντοθεν ὁλκῷ Ὑγρὸς ὄφις, Schol. κυκλοτερεῖ. Adde C. 1, 179. μέγας αὐτὸς ἐὼν περιηγέα γυῖα: 188. αὐτὰρ ἔνερθεν * Ὀρθοτενεῖς δολιχοί τε ποδῶν περιηγέες αὐλοί: 3, 297. ἀτὰρ περιηγέα γυῖα Καὶ κεφαλὴν φορέει πολὺ μείζονα.) Hemsterh. ad Eurip. Suppl. T. 3, 351. b. Lips. (vide Εὐαγής.) Toup. Opusc. 1, 237. 559. 2, 123. Valck. Anim. ad Ammon. 60. Callim. H. in Del. 198. (‘ Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας, putem non de insulis singulis intelligendum, sed de universis, quæ κύκλον quendam efficiunt, unde et nomen Cycladum, qui est περιηγής. Sed si non subtiliter rotunditatem capias, et περιηγέας dici insulas dicas, quia undique aqua cinctæ sunt, de insulis quoque intelligi singulis potest.’ Ernest.)” Schæf. Mss. “Cycladas visura circumjacentes, sive, ut ait Mela, In orbem jacentes. Ita vertendus iste locus.” Toup. Emendd. 1, 359. Callim. H. in Apoll. 57., Τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἔπηξε Καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ, περιηγέος ἐγγύθι λίμνης, Schol. κυκλοτεροῦς· οὕτω γὰρ στρογγύλη λίμνη ἐν Ὀρτυγίᾳ καλεῖται. “ Curvam prope paludem reddit hic Interpres: melius Rotundam s. Orbicularem, prout hanc vocem περιηγέος per κυκλοτεροῦς explicant hic Scholia, ac H. in Del. 198. Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας, Cycladas inspectura rotundas, bene ibi explicatum legas.” Spanh Cf. H. in Del. 260. Χρύσεά τοι τότε πάντα θεμείλια γείνατο, Δῆλε· Χρυσῷ δὲ * τροχόεσσα πανήμερος ἔῤῥεε λίμνη, ubi Schol. Λίμνη· ἡ θάλασσα, διὰ τὸ περιτρέχειν κύκλῳ τὴν νῆσον, ἡ λίμνη τις ἐν Δήλῳ περιφερής. “ Ejusdem paludis Deliacæ, quanquam præterito ejus nomine τροχοέσσης s. * τροχοειδοῦς, h. e. Orbiculatæ, non, ut hic Interpres, Curvæ, facta etiam ab Eurip. mentio Ion. 167. ubi ille ædis Delphicæ æditFuus cygnum, qui ad eam advolarat, ad paludem Deliacam continuo ablegat, Λίμνας τ' ἐπίβα τᾶς Δηλιάδος: item Iphig. T. 1103. Λίμναν θ' εἱλίσσουσαν ὕδωρ Κύκνειον, ἔνθα κύκνος μελῳδὸς Μούσας θεραπεύει, (‘ Κύκλιον, S.’ Matthiæ, ‘ vox κύκνειον omittitur in A.’ Markl. Κύκνειον, ἔνθα κύκνος Eurip. scripsisse nobis nunquam persuaderi potest. Reiskius scribit κυάνεον, ἔνθα. Epitheton desideratur, quod exprimat vim appellationis τροχόεσσα s. τροχοειδής, qua lacus ille dicebatur.) Bene autem hic τροχόεσσα Rotunda, non, ut ante Curva, in nova et emendata hujus Battiadæ interpretatione, repositum, nunc e missis ad me editis tandem illis Hymnis video.” Spanh. “ Theognis (7.) Ἀθανάτων κάλλιστον ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ. Ortelius: Trochoeides, Τροχοειδὴς, Lacus in Delo. *Sed ego puto epitheton esse. Herod. tamen 2, (170.) plane affirmat hunc lacum sic dictum fuisse: Λίμνη τέ ἐστι ἐχομένη, λιθίνῃ κρηπῖδι κεκοσμημένη, καὶ ἐργασμένη εὖ κύκλῳ, καὶ μέγαθος, ὡς ἐμοὶ ἐδόκεε, ὅση περ ἡ ἐν Δήλῳ, ἡ Τροχοειδὴς καλεομένη.*” A. Fabri. Egregie autem lapsus est Meurs. ad Lycophr. 704., qui, notante E. H. Barkero in Classical Journal 32, 224. Theognidi restituere vellet * βροχοειδέϊ, pro τροχοειδέϊ e Lycophr. l. c., Λίμνην τ' Ἄορνον * ἀμφιτορνωτὴν βρόχῳ, sic dicente propter formæ rotunditatem. Nicander T. 106., notante Wakef. Mss., τὰ δ' ἐν περιηγέϊ γάστρῃ Θάλπε κατασπέρχων. Etym. M.: * Ἑκάλη· ἡρωῒς, εἰς ἣν καὶ ποίημα ἔγραψε Καλλίμαχος, ἡ πρὸς ἑαυτὴν πάντας καλοῦσα, ταύτην Ἑκαλήνην ἔλεγον οἱ παλαιοὶ ὑποκοριζόμενοι, ἔθυον δὲ αὐτῇ διὰ τὸ ξενίσαι Θησέα. (Etym. Gud. Ἑκάλη· ἡ πρὸς ἑαυτὴν καλοῦσα, ἔχει γὰρ στέγος ἀκλήϊστον.) “ Cod. Leid. pro Ἑκάλην habet * Ἑκαλήνην, ut Meurs. Theseo 10. correxit e Plut. Theseo p. 6. b. Ἔθυον γὰρ * Ἑκαλήσιον οἱ πέριξ δῆμοι συνιόντες * Ἑκαλείῳ Διΐ, καὶ τὴν Ἑκάλην ἐτίμων, Ἑκαλήνην ὑποκοριζόμενοι. Nec tamen mihi Ἑκαλήνη legitima deminuendi nominis forma videtur. Utroque igitur loco scripserim * Ἑκάλινναν. Ἑκάλη Ἑκάλιννα, ut Κόρη * Κόριννα, Φίλη * Φίλιννα etc. Forte huc pertinent Callim. versus ex Hecale ap. Suid. Κωμῆται καὶ οἱ γείτονες, κώμη γὰρ ἡ γειτονία. Καλλίμαχος Ἑκάλη· Τοῦτο γὰρ αὐτὴν (vulgo αὐτῇ) Κωμῆται κάλεον περιαγέες.” Ruhnk. ad Callim. Fr. 40. p. 184. Blomf. “ Hæc Kuster. nec tentavit, nec Latine vertere voluit. Scribendum autem primum αὐτὴν, sc. Hecalen.

A Explicabat poeta nomen Hecales, Hoc ipsam nomine appellabant vicani. Ultimum verbum est corruptum. nec habeo quomodo sanem.” Ernest De hoc loco prorsus silet Blomfieldius, qui Ernestii verbis contentus neque Ruhnkenium laudat, neque Toupium, cujus in Emendd. 1, 359. hæc sunt verba: —“ Vera lectio in aprico est. Scr. περιηγέες. Ad hunc ipsum locum Callimachi in Hecale respexit Plut. l. c. ubi recte, ut videtur, Ruhnkenius, Ἑκάλιναν. Iidem autem οἱ πέριξ δῆμοι Plutarcho, ac κωμῆται περιηγέες Callimacho, Circumcirca vicini, The neighbours round about. Quare locus ita leg. atque ampliandus videtur, Ἑκάλινναν· τοῦτο γὰρ αὐτὴν Κωμῆται κάλεον περιηγέες.” Sturzii Empedocles v. 23. p. 514. Ἀλλ' ὅγε πάντοθεν ἶσος ἔφυ καὶ πάμπαν ἀπείρων Σφαῖρος, κυκλοτερὴς, κώνῃ περιηγέϊ γαίων. De his versibus fuse et docte, uti solet, Sturz. disseruit p. 543 8. Ap. Gaisford. Append. p. xliv. ad Vol. 1. Poet. Min. Gr. prior versus non legitur, alter autem sic exhibetur, Σφαῖρος κυκλοτερὴς μονίῃ περιηγέϊ γαίων, sed B utrum sic V. D. e suis Codd. A. B. ediderit, an secutus sit Amadeum Peyron. cujus libellus, hoc titulo vulgatus, Empedoclis et Parmenidis Fragmm. e Cod. Taur. Bibl restituta et illustrata Lips. 1810. 8. nobis hæc scribentibus ad manum non est, nescimus. “ Versus proverbialis, quem suggerit Philopon. Περὶ Κοσμοπ. 179. Μηδ' ὅσον ὀφθαλμοῦ περιηγέα κύκλον ἑλίξαι.” T. H. l. c.]

Περίακτος, ὁ, ἡ, Versatilis. Athen. (637.) Τῶν γὰρ ποδῶν ἑστώτων ἐπί τινος βάσεως εὐστρόφου, καθάπερ αἱ τῶν περιάκτων δίφρων κατασκευάζονται θέσεις, i. e. στρεπτῶν. Bud. Comm. ubi Athenæi nomen omissum est. Ap. J. Poll. 4, c. 19. (s. 126.) Machina quædam versatilis in scena: [Παρ' ἑκάτερα δὲ τῶν δύο θυρῶν τῶν περὶ τὴν μέσην, ἄλλαι δύο εἶεν ἂν, μία ἑκατέρωθεν, πρὸς ἃς αἱ περίακτοι συμπεπήγασιν· ἡ μὲν δεξιὰ, τὰ ἔξω πόλεως δηλοῦσα, ἡ δ' ἀριστερὰ, τὰ ἐκ πόλεως, μάλιστα τὰ ἐκ λιμένος· καὶ θεούς τε θαλαττίους ἐπάγει, καὶ πάνθ' ὅσα ἐπαχθέστερα ὄντα, ἡ μηχανὴ φέρειν ἀδυνατεῖ· εἰ δὲ ἐπιστρέφοιεν αἱ περίακτοι, ἡ δεC ξιὰ μὲν ἀμείβει τόπον· ἀμφότεραι δὲ χώραν ὑπαλλάττουσι: 131. Καταβλήματα δὲ, ὑφάσματα ἢ πίνακες ἦσαν, ἔχοντες γραφὰς, τῇ χρείᾳ τῶν δραμάτων προσφόρους· κατεβάλλετο δὲ ἐπὶ τὰς περιάκτους, ὄρος δεικνύντα, ἢ θάλατταν, ἢ ποταμὸν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. “ Ait illa καταβλήματα supra περιάκτους deponi solita, quæ ostentarent vel exhiberent montem, mare, alia talia, ὅσα ἐπαχθέστερα ὄντα τὴν μηχανὴν φέρειν ἀδυνατεῖν supra dixit 4, 126. ubi non absque ratione itaque Bulengeri interpretationem notavimus, (scribentis, de Theatro 1, 17. ‘ Sed ea quæ majoris oneris erant, machina ferendo non est.’) Quo enim pacto ipsum mare, vel mons arduus in scenam repræsentetur, nisi per talia καταβλήματα? Loquimur ut illa exhiberi solita fuerint, non de iis, qui natura ipsa majora interdum dare aggressi fuerunt.” Jungerm. Glossæ: Περιάκτον· Versatile. Varro ap. Serv. ad Virg. G. 3, 24. Vel scena ut versis discedat frontibus: —“ Scena, quæ fiebat, aut versilis erat, aut ductilis. Versilis tunc erat, cum subito tota machinis quibusdam converte- D batur (vertebatur, habet Schneider. ad Veget. 5, 6.), et aliam picturæ faciem ostendebat. Ductilis tunc, cum, tractis tabulatis hac atque illac, species picturæ nudabatur interior. Notabatur, habet Kuhn. in nota; videbatur, Schneider. l. c.; nudabatur, Forcellin. Lex. v. Scena. De hoc Servii loco v. Salmas. infra. “ Ad versatilem pertinet locus Plutarchi de Esu Carnium. 240. h. Ἡ μηχανὴν αἴρει ποιητικὸς ἀνὴρ ἐν θεάτρῳ σκηνῆς περιφερομένης. Cicero novo usu Scenam pro Cavea dixit de Har. Resp. 11. Valer. Max. 2, 4, 6. Claudius Pulcher scenam varietate colorum adumbravit, vacuis ante pictura tabulis extentam. Consentit Plin. 35, 4, 7.” Schneider. l. c. Vide de περιάκτοις Turneb. Advers. 5, 4. Rhodigin. Ant. Lect. 8, 8. J. Poll. 4, 130. Κεραυνοσκοπεῖον δὲ, καὶ βροντεῖον, τὸ μέν ἐστι περίακτος ὑψηλὴ κ. τ. λ.] Vitruv. 5, 6.: —“ Ipsæ autem scenæ suas habeant rationes explicatas ita, uti mediæ valvæ ornatus habeant aulæ regiæ; dextra ac sinistra hospitalia: secundum autem spatia ad ornatus comparata, quæ loca Græci

περιάκτους dicunt ab eo, quod machinæ sunt in iis locis versatiles trigonoe, habentes in singula tres species ornationis, quæ, cum aut fabularum mutationes sunt futuræ, s. deorum adventus cum tonitribus repentinis, versentur mutentque speciem ornationis in frontes: secundum ea loca versuræ sunt procurrentes, quæ efficiunt, una a foro, altera a peregre, aditus in scenam." ["Secundum ea loca, nempe in fine scenæ utrinque, machinæ περίακτοι. Vide Franchi-Pont in Mem. de l'Acad. de Turin 1809—10. Παρασκήνια Rodio (Vitruv's Baukunst 1, 245. Beilage 277. Wörterbuch 2, 46.) et Stieglizio (Encycl. d. b. B. 4, 559.) videntur Latus utrumque scenæ designasse, i. q. a Vitruvio Versurarum nomine indicetur. Ut ab hoc incipiam, licet dubitare, an Versura de spatio quodam continuo, quale in scenæ s. potius proscenii lateribus cogitetur necesse sit, Latinis usurpari soleat. Nam communiter Flexum, cum sulcorum in arando a bo[illegible]ctum, tum angulorum in parietibus, signi[illegible] Prioris significationis multa exempla supp[illegible] rei rusticæ scriptt., posterioris Vitruv. Lex. [illegible]mas. l. c.) et Gesner. T. L. L. s. v. Nihil enim [illegible] Columellæ locum, haud dubie depravatum, 2, 2, 27., Sed in media parte versuræ consistat (bos,) etsi Salmasii ratio, Versus loco Versuræ reponentis, de M. U. 294. improbanda videatur, neque Gesnerus, a Schneidero jure notatus ad Colum. p. 61., audiendus sit, qui vulg. lect. de Parte sulci inter utramque versuram media s. interjecta intelligi posse existimat. Secundum hæc, Versuræ procurrentes in Vitruvii loco, si ad verba, quæ statim sequuntur, respicias, de Finibus utrinque scenæ accipi debent, prope spatia ad machinas comparata versatiles: in quibus finibus, in theatro Romano, aditus in scenam patebant histrionibus: quamobrem Vitruv. alio loco, 5, 6. extr. (c. 6. s. 3. Schneid.) eosdem utrobique aditus, Itinera versurarum appellat. Versuræ autem dicuntur, quod aditus hi erant in angulis, qui efficiuntur, ubi proscenii latera extremos parietis, qui scenam constituunt, fines secant; denique Procurrentes, propter [illegible] ipsum, quod, patefacto aditu, in latus quasi procurrere h. e. extendi atque proferri videntur scenæ extrema." G. E. Groddeck. de Theatri Gr. Partibus, in primis de Parasceniis et Hyposceniis, in Wolfii Anal. Liter. V. 2. p. 110—2. "Architecti et suas versuras habent, non minus quam aratores, agrimensores, et danistæ. Ita vocant tam exteriores, quam interiores angulorum flexus in parietibus. Earum mentio sæpe occurrit in Vitruvio. Et recte illas aliquot locis exposuit Interpres. Sed 5, 7. ubi de periactis theatri loquitur, quæ machinæ erant versatiles ad mutandas scenæ frontes comparatæ, perperam de his periactis versuras interpretatur in his ultimis suprascripti capitis verbis: Secundum ea loca versuræ sunt procurrentes, quæ efficiunt, una a foro, altera a peregre, aditus in scenam. Eæ versuræ coxæ sunt procurrentes e fronte scenæ, vel e proscenii ædificiis, quæ efficiebant aditus in scenam ab urbe, vel a locis extra urbem. Tres in theatro fores fuere, dextra, media, ac sinistra, et totidem aditus per eas in scenam. E dextra prodibat secundarium partium mimus, e sinistra vilissima persona, aut erat sacellum desertum, aut locus solus et non habitatus. Atque hoc in Comœdia. In Tragœdia dextra foris ut plurimum hospitale erat, sinistra carceri deputabatur. Utrimque earum forium, quæ mediam scenæ valvam ambirent, fuere aliæ duæ, ad quas versatiles illæ machinæ confixæ, per quas scenæ frontes prout fabularum mutationes id requirebant, vertebantur. Una ex his foribus, et dextra quidem, quæ extra urbem, indicabat, sinistra, quæ ex urbe. Per illam ergo aditus erat a foro, i. e. a medio urbis in scenam, per istam a peregre, et præcipue a portu. Pollux: Παρ' ἑκάτερα δὲ τῶν δύο θυρῶν τῶν περὶ τὴν μέσην, ἄλλαι δύο εἶεν ἄν, μία ἑκατέρωθεν, πρὸς ἃς αἱ περίακτοι συμπεπήγασι, ἡ μὲν δεξιὰ τὰ ἔξω πόλεως δηλοῦσα, ἡ δ' ἀριστερὰ τὰ ἐκ πόλεως, μάλιστα τὰ ἐκ λιμένος. Fores istas minores, quæ ad latus utrimque procurrebant majorum duarum scenæ forium Versuras vocat Vitruv., quia coxam et cubitum procurrentem faciebant, quarum alteram a foro, alteram a peregre aditum in scenam dicit effecisse. Secundum ea loca illas dicit fuisse, ubi erant περίακτοι, imo secundum ipsas περιάκτους. Ita enim scribit:—Secundum autem ea spatia ad ornatum comparata, quæ loca Græci περιάκτους dicunt ab eo, quod machinæ sunt in iis locis versatiles, trigonos habentes in singula, uti tres sint species ornationis, quæ, cum aut fabularum mutationes sunt futuræ, aut deorum adventus cum tonitribus repentinis, versentur, mutentque speciem ornationis in frontes. (Schneider. hunc locum edidit, ut supra eum scripsimus, et in nota hæc habet:—'Trigones, Guelf. Sequens Tres species omisso Sint, quod interseruit Jocundus, dedi e Sulpic. Fran. Guelf. Wrat. Sed ita etiam distinctio loci fuit mutanda vulgaris, quæ habet, Versatiles trigonos habentes; in singula tres sint species ornationis, quæ. Ubi ausus sum Trigonos mutare in Trigonoe, Græcum τρίγωνοι: nam si Vitruv. triangula dicere voluisset, dixisset Gr. more Trigona; quod enim habet Guelf. Trigones, ea forma in Pila trigone tantum usu Romano fuit frequentata et extat ap. Martial. 12, 84, 3. Ipsæ machinæ περίακτοι fuerunt triangulares, τρίγωνοι, habentes in singula loca tres species ornationis. Contra in vulgata Machinæ versatiles dicuntur Habere trigonos, ubi quid significent Trigoni, nemo dixerit. Deinde, Quæ versentur mutentque speciem ornationis, redit ad Machinæ trigonos: contra in vulgata ad species tres ornationis referuntur; sed ineptissime versari et mutare speciem ornationis dicuntur.') Statim deinde subjicit: Secundum ea loca versuræ sunt procurrentes. I. e. secundum περιάκτους, aut loca, ubi illæ machinæ sunt positæ.' Et planum est per Versuras intelligere Vitruv. illas fores, de quibus Pollux, Πρὸς ἃς αἱ περίακτοι συμπεπήγασιν. Quas appellavit versuras, quia prominerent ac procurrerent in modum [illegible]lorum, qui exteriorem parietum flexum termi[illegible]. Περίακτος autem non potest idem esse, quod Versura, [illegible] versatilis machina. Περίαξις Versura diceretur, aut στροφή. Ut obiter hoc dicam, duobus modis scenæ facies convertebatur, atque immutabatur, prout argumenta fabularum id exigebant: aut per hujusmodi machinas, quæ περίακτοι dicebantur, aut cum ductis tabulatis repente alia facies picturæ interior revelata sese aperiebat. Hinc duæ scenæ species ac differentiæ, prior Versilis, altera Ductilis appellata. Virg. (l. c.): Vel scena ut versis discedat frontibus. Falsus est dum putavit Servius utrumque genus tetigisse poëtam, cum scenam versis frontibus discedere dixit. Nam etsi Versas frontes scenæ dixerit, de illo tantum genere intellexit, cum [illegible]tis per [illegible]cta ac di[illegible]bulata scena frontibus, interior ejus pictura nudabatur et ostendebatur. In hoc quippe genere etiam in fronte mutabatur species ornationis scenæ. At Discedere dicitur scena, cum repente hinc et inde tractis tabulatis aperitur. Sic Discedere terram dicebant, cum ingenti hiatu aperiretur. Cic. de Off. 3.: Hinc ille Gyges inducitur a Platone, qui cum terra discessisset magnis imbribus, in illum hiatum descendit. Et Discedere cœlum ap. eund. Poetam, cum hiat et velut in duas scinditur partes. Hæc * στατὰ αὐτόματα Græci vocarunt in theatro, ὅταν κεκλεισμένου τοῦ πίνακος αἱ θύραι αὐτόματον ἀνοίγονται, καὶ φαίνεται ἡ τῶν ζωδίων τάξις γεγραμμένη, καὶ μετ' οὐ πολὺν χρόνον κλειστεισῶν τῶν θυρῶν πάλιν αὐτομάτως, καὶ ἀνοιχθεισῶν, ἑτέρα φαίνεται διάθεσις ζωδίων ἁρμόζουσα τῇ πρότερον φανείσῃ, καὶ ἀπαρτίζουσα τὸν προκείμενον μῦθον. Hoc nomen στατῶν habebant, quia non movebatur suo loco novus ornatus, qui priori succedebat, sed remotis tantum tabulatis, quibus tegebatur, apparebat. Tabulata autem ista quibus ductis alia species ornationis ac picturæ exhibebatur, sponte etiam trahi solebant per machinas αὐτομάτους. Alia species scenæ, quæ convertebatur, per machinas περιάκτους, per * ὑπάγοντα αὐτόματα administrabatur, de quibus, ut περὶ στατῶν, videndus est Hero Περὶ * Αὐτοματοποιητικῆς. Ὑπάγοντα vero dicebantur, quia per machinas mota incederent, ac sese in alia atque alia

specie subinde sisterent, et exhiberent." Salmas. l. c. "Scenæ partes aliis aliæ. In Comœdia tres. Media potentiorum ædes insigniores. In Satyra medius locus erat speluncæ. In media scena habebat ὁ πρωταγωνιστής. In dextro deversorio ὁ δευτεραγωνιστής. Sinistra humillimam quamque personam capiebat, aut fanum desertum, aut omnino vacua. In Tragœdia dextra porta peregrinum aut hospitem emittebat: in sinistra carcer: media regia. Factum vero aliquando fuit, ut in Comœdia Græci tentorium quoque ponerent: κλισίον appellabant. Ibi nonnulli poetæ jumentorum stationem designarunt. Idcirco aditus ostio latiore, quæ ostia propterea dicta κλισιάδες: per ea transmittebant carros et jumenta, alii ejusmodi partem ad officinæ usum transtulere, sicut Antipho in Acestriis. Media utrimque habebat alias interdum portas, quarum postibus essent affixæ machinæ. Eæ, quia pro re ac tempore circumagebatur, περίακτοι sunt appellatæ. Nam personarum aspectus cum esset tectus a spectatoribus, repentina ex occasione comparebant nuntii et peregrini, aut cives peregre, exulesve postliminio revertentes. Itaque dextra machina afferebantur ea, quæ extra urbem acta factave essent, aut agenda intus forent e præscripto propter jura suburbiorum, oppidorum, civitatum, municipiorum, coloniarum, sociatarum, peregrinarum, pacatarum, hosticarum. A læva machina redcebantur, quæ in urbe jussu permissuve populi aut principum; eove, iisve invitis, gesta, acta, transacta fuissent, aut e consilio futura viderentur. Id quod factum est ab Eurip. in Oreste. Atque inter hæc eodem jure censebantur, si qua e portu afferrentur, cujusmodi est in Plautina Amphitryone, in Mercatore, in Hecyra. Prisci Tragici etiam deos aquaticos per eam introduxere, Acheloum, Thetin, Proteum, Arethusam. Si quæ personæ machinis non circumagebantur, sed pedibus accedebant, per alteram introducebantur." Scalig. Poet. 1, 21. p. 79. "Chimentell. Marmor Pisan. 143. Lobeck. Ajac. p. 349. ("In Eumenidibus Æschyli, in Helena, et Alcestide Euripidis chorus scenam relinquit; nec vero τῶν περιακτῶν usus, de quo v. Interprr. ad Val. Max. 2, 6. et Salmas. de M. U. 7. 295. a quo quæ prætermissa sunt, Boettiger in Prolus. de Deo e Machina ita persecutus est, ut multa partim nova attulerit, partim meliora fecerit.")" Schæf. Mss. Plutarch. de Gloria Athen. 7, 373. Ἔνθεν μὲν δὴ προσίτωσαν ὑπ' αὐλοῖς καὶ λύραις ποιηταὶ λέγοντες καὶ ᾄδοντες,—— καὶ σκευὰς, καὶ προσωπεῖα, καὶ βωμοὺς, καὶ μηχανὰς ἀπὸ σκηνῆς περιάκτους, (σκηνὰς ἀπὸ μηχανῆς περιάκτους, Reisk. legit,) καὶ τρίποδας ἐπινικίους κομίζοντας· τράγοι δὲ, ("l. κομίζοντες· τραγικοὶ δὲ, postremum monuit etiam Mez." Wytteub.) αὐτοῖς ὑποκριταὶ καὶ Νικόστρατοι, καὶ Καλλιππίδαι, καὶ Μυνίσκοι, καὶ Θεόδωροι, καὶ Πῶλοι συνίτωσαν, ὥσπερ γυναικὸς πολυτελοῦς, τῆς τραγῳδίας κομμωταὶ καὶ διφροφόροι, μᾶλλον δὲ ὡς ἀγαλμάτων ἐγκαυσταὶ, καὶ * χρυσωταὶ καὶ βαφεῖς παρακολουθοῦντες· σκευῶν δὲ, καὶ προσώπων, καὶ ξυστίδων ἁλουργῶν, καὶ μηχανῶν ἀπὸ σκηνῆς, καὶ χοροποιῶν, καὶ δορυφόρων δυσπραγμάτευτος λαὸς, καὶ χορηγία πολυτελὴς παρασκευαζέσθω. "Hic bene habet μηχανῶν ἀπὸ σκηνῆς, quod paulo ante damnabam. Diversa enim locorum amborum est ratio. Περιάκτους in causa erat, quare superius reformandam hanc dictionem, alias probam, judicarem. Μηχαναὶ ἀπὸ σκηνῆς sunt Machinæ scenicæ, a scena petitæ, vel petendæ, adeoque ad eam pertinentes. Quod si tamen aliquis etiam in superiore loco nihil mutandum censeat, non intercedam." Reisk. Conjecturæ huic ut favet, quod, nisi eam admittas, Plut. in una eademque sententia eadem verba repetentem facias, sic obstat, quod, si admiseris, Plut. parum recte loquentem induxeris; Græci enim μηχανὰς περιάκτους dicunt, non item σκηνὰς περιάκτους. Deinde vero quod ad eorundem verborum repetitionem attinet, cur non liceret Plutarcho in priore sententiæ parte dixisse μηχανὰς ἀπὸ σκηνῆς περιάκτους, in posteriore autem, μηχανῶν ἀπὸ σκηνῆς, cum Idem ibid. haberet καὶ σκευὰς καὶ προσωπεῖα,——σκευῶν δὲ καὶ προσώπων? Scilicet eadem quidem fere verba bis in una sententia posuit, sed sensu, ut videtur, diverso. Quisnam autem singulis his verbis sensus insit, viderint doctiores. ‖ Idem Plut. in Compar. Lysandri cum Sulla 3, 164. Ὁ μὲν γὰρ οὐδὲν ἀκόλαστον, οὐδὲ μειρακιῶδες, ἐν ἐξουσίᾳ καὶ δυνάμει τηλικαύτῃ φαίνεται διαπεπραγμένος, ἀλλ', εἰ δή τις ἄλλος, ἐκπεφευγὼς τουτὶ τὸ περίακτον, Οἴκοι λέοντες, ἐν ὑπαίθρῳ δ' ἀλώπεκες· οὕτω σώφρονα, καὶ Λακωνικὴν, καὶ κεκολασμένην ἐπεδείκνυτο πανταχοῦ τὴν δίαιταν. Vulgatissimum et notissimum illud proverbium. ‖ Epithetum viæ. Suid. Περίακτος· ὁδός. Leg. Περίακτος ὁδὸς, ut in Ed. Mediol. Interpretatio vocis περίακτος periit. ‖ Τὰ περίακτα, "Eine Kriegs- oder Wurfmaschine, Mathem. Vett. 97. (Καὶ τάφρον περὶ τὸ στρατόπεδον περιβαλλόμενος διεπλῆν, τά τε μηχανήματα εἰς τὰ * ὑπουρουχία καὶ περίακτα κατασκευάζων.)" Schneider. Lex. qui habet τὰ περιακτὰ, cum rectius editum sit, ut scripsimus, τὰ περίακτα. "Ὑπουρουχιόν, τὸ, Wo die Berliner Handschr. * ὑπερουχίον hat, eine Maschine von zw. Beschaffenheit." Idem.]

[* Περιακτέον. J. Poll. 1, 203. Τὸ μὲν δὴ πρῶτον, ἐκ φορβειᾶς τὸν ἵππον περιακτέον, quod vertitur, Primo deinde capistro exuatur.]

Ἀντιπεριάγω, In contrarium converto. Synes. ad Anast. Ἀλλ' Ἀνδρόνικος ἀντιπεριήγαγε, Cogitationem meam in diversum circumegit. B. 387. ["Synes. 196. Aristot." Wakef. Mss. Polyb. 1, 22, 8. Εἰς δὲ τοῦτον τὸν δακτύλιον ἐνεδέδετο ὁ κάλως, ᾧ κατὰ τὰς ἐμβολὰς τῶν πλοίων ἐξαίροντες τοὺς κόρακας διὰ τῆς ἐν τῷ στύλῳ τροχιλίας, ἀφίεσαν ἐπὶ τὸ κατάστρωμα τῆς ἀλλοτρίας νεὼς, ποτὲ μὲν κατὰ πρῷραν, ποτὲ δ' ἀντιπεριάγοντες κατὰ τὰς ἐκ τῶν πλαγίων προσπιπτούσας ἐμβολάς. "Difficultate non caret locus, cum ob insolentiam verbi ἀντιπεριάγω, tum quod præpos. κατὰ, abest a vett. libris, quam non nisi ex junioribus Codd. Reg. B. C. adoptavit Casaub. Sententia hæc videtur esse: Cum navis hostilis in eo esset, ut rostro in latus Romanæ navis impetum faceret, Romani leviter circumacta navi efficiebant, ut, declinato ictu, navis navem a latere proxime præterveheretur; tum vero, inter prætereundum, dum implicabantur vel detergebantur remi, corvum lateri navis hostilis injiciebant Romani. Rarioris verbi ἀντιπεριάγω exemplum post Bud. citavit H. Steph. e Synesio, ubi In diversum circumagere exponitur. H. l. e notione utriusque præpos. περὶ et ἀντὶ, ἀντιπεριάγω intelligendum fuerit Circumago navem ita, ut hosti obversa sit, cum prius latera ei patuissent." Schweigh. Annott. "Ἀντιπεριάγω, de nave, cum oblique acta latus hostilis navis petit." Ernest. Difficultas ejus loci, de qua in Annott. dixi, inde maxime nata erat, quod v. ἀντιπεριάγω ad navem retulerant Interprr., cum ad corvum sit referendum. Ubi navis hostilis a latere prætervolabat, detersura remos navis Romanæ, Romani ἀντιπεριάγοντες, nempe τὸν κόρακα, corvum versus illud latus contra Punicam navem circumagebant, eumque in latus illius impingebant. Id ipsum est quod rursus c. 23, 10. dicit, Undecumque accurrissent naves Punicæ, corvos fuisse in illas directos. Sic igitur eo loco, de quo agimus, post verba ποτὲ μὲν κατὰ πρῷραν, ad illa ποτὲ δὲ intelligendum e seqq. erit ποτὲ δὲ ἐκ τῶν πλαγίων. Præpositio vero κατὰ, quam ignorant libri vett., ad complendam sententiam vel sic utique necessaria erat." Lex. Polyb. "Nec vero dissimulanda est Reiskii ad eund. h. l. annotatio:—'Forte ἀντιπαράγοντες, Euntes a latere et e regione navium inimicarum. Si ἀντιπεριάγοντες hic locum haberet, non posset sequi κατὰ τὰς ἐκ τῶν πλαγίων, sed κατὰ τὰς πρύμνας. Nam ἀντιπεριάγω est Navim ab ea parte navis inimicæ, in quam primitus incurrit, abstractam circumagere, et in partem oppositam impellere.' Nec tamen istam interpretationem, ita definitam, prolatis exemplis probavit V. D., sed continuo sic pergit:—'Si ergo incurrit ea primum in proram, necesse est, ut ἀντιπεριηγμένη invehatur in puppim, non autem in latera; sed dicuntur corvi injecti esse in latera; ergo non naves ἀντιπεριήγοντο, sed, qui in navibus erant, ἀντιπαρῆγον, Comitabantur naves inimicas a latere sic, ut ἐκ παραλλήλου inter se essent.'" Schweigh. in Annott.

Περιάγω de navi ponitur ap. Plut. 9, 236. Ἀλλ' ὡς οἱ κυβερνῆται τὰ μὲν ταῖς χερσὶ δι' αὐτῶν πράττουσι, τὰ δ' ὀργάνοις ἑτέροις δι' ἑτέρων ἄπωθεν καθήμενοι, περιάγουσι καὶ στρέφουσι: sic 8, 326. Ὁρῶντας—ὑπὸ μικροῖς οἴαξι μεγάλων περιαγωγὰς ὁλκάδων. Theophyl. Inst. Reg. 21. p. 82. Ἢ οὐχ ὁρᾷς καὶ τὸν κυβερνήτην ὅπως ἀεὶ ἐνεργός ἐστι, καὶ τῶν ἄλλων ἡδὺ καθευδόντων, καὶ βαθὺ κῶμα διαγόντων, αὐτὸς τῇ ἀγρυπνίᾳ προστέτυκε (sic,) κἂν ἡμέρας ὑπνώσῃ καιροῦ δραξάμενος, ταῖς διακοπαῖς ὁ ὕπνος εἰς * γρήγορσιν αὐτῷ περιΐσταται, ὥστε πυκνῶς αὐτὸν λέγειν, τὴν ὀθόνην περίστειλον, τὸν πόδα ἐξάπλωσον, τὸ πηδάλιον περιάγαγε, ἀλλὰ τρίζει τὸ κέρας, ἀλλὰ προβλῆτα σκόπελον ἔκφυγε. " Achill. Tat. 23. (Salmas. Ἐν ἡμέρᾳ γὰρ ὀφθαλμοὶ καὶ ὦτα πολλῆς γεμιζόμενα περιεργίας, ἐπικουφίζει τῆς νόσου τὴν ἀκμὴν, ἀντιπεριάγοντα τὴν ψυχὴν τῆς εἰς τὸ πονεῖν σχολῆς.)" Schæf. Mss. Vertitur, Animum distrahunt, ut dolendi tempus non supersit.]

[* Ἀντιπεριαγωγὴ, ἡ. " Dionys. Areop. 7, 2." Kall. Mss. Maximi Scholia 316. Ὅτι ἢ ὁ πόλος αὐτὸς σὺν τῷ ἡλίῳ ἐν τῷ τῶν κʹ ὡρῶν διαστήματι τὴν ὑπερφυῆ ἐκείνην ἀντιπεριαγωγὴν ἐποιήσατο, ἢ μόνος ὁ ἥλιος.]

[* " Ἐκπεριάγω τινὰς κατὰ τὴν πρωτοπορείαν, E primo agmine circumduco aliquos, 3, 83, 3." Lex. Polyb. Lysis ap. Jambl. V. P. 17. p. 168. Καὶ δὴ παρεωσάμενοι πόλιν καὶ νόμως, καθάπερ τύραννος, ἐκπεριαγαγοῦσαι τὼς ἀγκῶνας, ὥσπερ αἰχμάλωτον, ἐπὶ τὸν ἔσχατον ὄλεθρον μετὰ βίας ἄγουσαι κατέστασαν. " Civitatem pro captivo tractant, eamque quasi manibus a tergo revinctis in summam secum perniciem abripiunt." Kiessl.]

Ἐμπεριάγω, Circumdo, in VV. LL.

Συμπεριάγω et Συμπεριάγομαι, Mecum duco, περιάγομαι, vel Mecum quoquoversum duco. Xen. Hierone (2, 8.) de tyrannis loquens, Αὐτοί τε γοῦν ὡπλισμένοι οἴονται ἀνάγκην εἶναι διάγειν, καὶ ἄλλους ὁπλοφόρους ἀεὶ συμπεριάγεσθαι. [" Συμπεριάγω, Una circumduco, K. II. 4, 3, 1. Γυναικῶν—συμπεριαγομένων in castris. Una veho, Œcon. 8, 12. navis πολλὰ ὅπλα συμπεριάγει." Lex. Xenoph. " Athen. 535. Στρατηγῶν δὲ συμπεριήγετο αὐτῷ τήν τε Λαΐδος τῆς Κορινθίας μητέρα Τιμάνδραν, καὶ Θεοδότην τὴν Ἀττικὴν ἑταῖραν." Valck. Mss. Cass. Dio 1293, 12. Καὶ νὴ Δία καὶ ἐλέφαντας πολλοὺς συμπεριήγετο. Plut. 2, 820. Μυριάδες μὲν γὰρ αἱ μάχιμοι τριάκοντα σὺν ὅπλοις ἐχώρουν, ὄχλοι δὲ παίδων καὶ γυναικῶν ἐλέγοντο πολὺ πλείους συμπεριάγεσθαι: 6, 755. Ἀλλὰ καὶ τὸν Λαίλιον ἐπαγγελλόμενος συμπεριάξειν καὶ συναρχαιρεσιάσειν: 7, 17. Ἀπολιπόντες ἐν τῇ γῇ ξόανον τῆς Ἀρτέμιδος, ὃ πατρῷον ἦν αὐτοῖς εἰς Λῆμνον ἐκ Βραύρωνος κομισθὲν, ἐκ δὲ Λήμνου πανταχοῦ συμπεριαγόμενον: 9, 482. Πνευματούμενος δὲ οὗτος (ὁ ἀὴρ) κατὰ τὴν κίνησιν, καὶ * συμπεριλαμβάνων τὰ ἄστρα, συμπεριῆγε ταῦτα, καὶ τὴν νῦν περιφορὰν αὐτῶν μετέωρον ἐφύλαττε. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 316. Τοῦτο γὰρ μείζονός ἐστι δυνάμεως, τὸ κινουμένου οὐρανοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἀστέρων στῆναι ἥλιον καὶ σελήνην ἀκινήτους, καὶ μὴ τὴν αὐτὴν φορὰν συγκινηθῆναι τῷ παντὶ, μεθ' οὗ ἀεὶ συμπεριήγοντο. Paulo post: Μᾶλλον δέ φησι πολλῷ θαυμασιώτερον, εἴπερ ὁ μὲν πόλος περιήγετο· τοῦτον γὰρ ἐδήλωσεν, εἰπὼν τῶν ὅλων, καὶ κρειττόνων, καὶ περιεχόντων· ἥλιος δὲ καὶ σελήνη· τὰ γὰρ περιεχόμενα ταῦτα· οὐ συμπεριήγετο τῷ περιέχοντι. " Joseph. 158, 13." Wakef. Mss.]

Συμπεριαγωγὸς, ὁ, ἡ, Qui adjuvat in deducendo aliquo, vel circumquaque ducendo. Plato Pol. 7. (p. 488. b=219. Ast.) Καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον ἠρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω, ξυνερίθοις καὶ ξυμπεριαγωγοῖς χρωμένη αἷς διήλθομεν τέχναις, quæ postrema verba Ficinus interpretatur, Tanquam adjutricibus ac ministris quibusdam utens his artibus quas narravimus.

Προάγω, Deduco, vel Perduco, Promoveo, Proveho. Xenoph. (Mem. 1, 4, 1.) Προτρέψασθαι μὲν ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετὴν κράτιστον γεγονέναι, προαγαγεῖν δ' ἐπ' αὐτὴν οὐχ ἱκανὸν, [" Manu quasi ducere," Lex. Xenoph.] Thucyd. 1, (144.) Τόν τε βάρβαρον ἀπεώσαντο καὶ ἐς τάδε προήγαγον αὐτά. Et pass. Προάγομαι, Provehor, Evado. Demosth. (349.) Ἐπειδήπερ εἰς τούτους προήχθην τοὺς λόγους. Quando huc usque ego dicendo provectus sum: (316.) Οὐ δὴ ποιήσω τοιοῦτον οὐδὲν, οὐδὲ προαχθήσομαι, Non eo usque erumpam. Huc pertinent προάγομαι pro εἰς ἀνάγκην καθίσταμαι τόδε τι ποιεῖν ἢ λέγειν, Cum eo usque quis progressus est ut referre pedem non possit et regredi, inquit Bud. qui etiam addit, προήχθην τοῦτο λέγειν esse Luciano, Tandem huc prorupi et evasi ut dicerem. Ap. Eund. (1, 42.) Προήχθη γὰρ αὐτήν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, interp. Impetum cepit, ὡρμήθη, vel eo evasit ut, etc. Xenoph. autem eadem ratione pro Delabi usus est, cum Mem. 1, (2, 22.) dixit, Τοὺς εἰς φιλοποσίαν προαχθέντας, Delapsos, Bud. [" Ad ebrietatem incitatos, Ebrietati deditos." Lex. Xenoph.] Ut autem ille indicat προάγεσθαι pro Delabi, eadem hic ratione poni qua in illo Demosth. loco pro Provehor, vel Evado, itidem προάγων σεαυτὸν per Demittens te, in VV. LL. exponitur, e Valla, ut opinor, in hoc Herodoti loco, Προάγων σεωϋτὸν εἰς τὸ ἄγαν φαῦλον, Ad tantam nequitiam te demittens. Sed malim, Inferens te, aut Intrudens te, vel aliud simile. Significat autem προάγειν Provehere, in alio etiam loquendi genere; nam dicitur προάγειν εἰς ἀξίωμα a Plut. in Lycurgo, eo sensu quo Lat. Provehere vel Promovere ad dignitatem, vel ad honores. Idem in Themist. προάγειν εἰς δόξαν dixit, et in Galba, Προῆγε πολλοὺς ἐφ' ἡγεμονίας. Sed et sine hujusmodi adjunctione, et eadem tamen signif copulavit προάγεσθαι cum τιμᾶν idem Plut. (Mor. 176. b.) Αἰτιωμένων τινῶν, ὅτι τιμᾷ καὶ προάγεται ἄνθρωπον πονηρὸν, Provehit ad honores, vel Auget honoribus et opibus. Sic et in pass. voce et signif. ap. Eundem, Μαρκελλίνου τινὸς τῶν ὑπὸ Πομπηΐου προῆχθαι δοκούντων. In qua signif. plane respondet προάγειν Gallico nostro Avancer, et προάγεσθαι Etre avancé. In qua etiam signif. habemus verbale Avancement. [" Tropice, Proveho ad honores, 12, 13, 6. 18, 26, 3. Προάγοντες ἀεὶ τοὺς χειρίστους, 15, 21, 4. Τούτους ἔν τε τοῖς ἄλλοις προῆγον, His cum in aliis rebus præcipuum honorem habuerunt, 22, 27, 6." Lex. Polyb. Cf. Προαγωγὴ, Παράγω et Παραγωγή. " Prov. 6, 8. Τὴν σοφίαν τιμήσασα προήχθη, Sapientiam colens pluris æstimata est. In textu Hebr. nihil pro his legitur. Hesych. Προήχθη· προετιμήθη, προετράπη, Majoris æstimatus est, Incitatus est. Sir. 20, 27. Ὁ σοφὸς ἐν λόγοις προάξει ἑαυτὸν, Sapiens verbis provehet se ipsum. Sic Plutarcho etiam in Numa προάγειν esse Ad honores provehere, observat Grot. ad h. l." Biel. Thes. " Athen. 153. Ὃς ὑπὸ τοῦ Γρυποῦ καλουμένου Ἀντιόχου τοῦ βασιλέως προαχθεὶς, Provectus ad honores. Lucian. 2, 260. (Καὶ τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῷ;) Dounæus Dem. 174., Producere ad honores, Exaltare, Avancer." Valck. Mss. Vide Abresch. Diluc. Thuc. 70.] || Προάγειν pro Provehere, vel Impellere. Isocr. ad Philipp., Οὐδὲ γὰρ ἐν τοῖς Ἕλλησι γεγενῆσθαι τηλικοῦτον ἔργον, ὅσον ἐστὶ τὸ πάντας ἐκ τοσούτων πολέμων ἐπὶ τὴν ὁμόνοιαν προαγαγεῖν. Eadem constructione dicitur ab Aristot. Rhet. 3. προάγειν εἰς γέλωτα, Ad risum impellere, et προάγειν εἰς πάθος. [" Hist. 3, 5, 2. Ταύτας ἐς μῖσος αὐτῶν προήγαγον, Harum odium iis conciliarunt, Harum odium in eos concitarunt. Sed de equite, qui equum, cui insidet, excitat s. incitat, de R. E. 9, 3. Ἐκ τοῦ βραχυτάτου ἀρχόμενον εἰς τὸ θᾶττον προάγειν: 10, 5. Ὅταν τις αὐτὸν εἰς ταῦτα προάγῃ." Lex. Xenoph. " Induco, Commoveo aliquem ad aliquid, Ὑπὲρ ἧς διὰ τὸ μέγεθος τῶν ἐν αὐτῇ πράξεων προήχθην γράφειν, 3, 4, 13. 8, 10, 3. Ταῦτα προήχθην εἰπεῖν, 5, 33, 8. pro quo alias παρωρμήθην et παρωξύνθην dicit." Lex. Polyb. Lucian. 1, 72. Ἃ δὲ καὶ μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ γελᾷν προήχθην: 2, 355. Καὶ ἤδη γελᾷν καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι.] Jungitur et cum infinitivo hac in signif., videlicet pro Impello, Incito, Stimulo. Thuc. Προάγει τινὰ κινδυνεύειν. Sic et voce pass. [med.] προάγομαι pro Pellicio, Adhortor. Aristot. Pol. 2. Προάγεται τοὺς πολίτας ὅτι πλείστους ποιῆσαι παῖδας, Præmiis et immunitatibus allicit et excitat. Sic Xenoph. (de M. E. 5, 15.) Τοῦτο

γὰρ τοὺς πολεμίους προάγεται ἀφυλακτοῦντας μᾶλλον ἁμαρτάνειν, ["Perducit, Adigit," Lex. Xenoph.] In his tamen locis potest προάγεται itidem exponi Impellit. [" Incito, Impello, Induco, Pronum et promptum reddo. Sapient. 19. 11. Ἐπιθυμίᾳ προαχθέντες, Concupiscentia incitati. 2 Macc. 10, 1. Τοῦ Κυρίου προάγοντος αὐτοὺς, Impellente. Ælian. V. H. 14, 23. Προαχθῆναι εἰς ὀργὴν, Ab ira abripi. Xenoph. Mem. (l. c.) Ἐς φιλοποσίαν προαχθέντες. (' Ut προελθεῖν, ita προάγειν, Pausan. Messen. 331. Ἐς πᾶσαν ἀπόνοιαν προάγειν τοὺς ——, Eliac. 464. Προήχθη ἐς τὸ τόλμημα, Messen. 297. Ἐς λοιδορίας προήγοντο. Ut videatur in Ejusdem Corinth. 155. scr. Προηγμένου δὲ ἀμφοτέροις ἐς ἄκρον τοῦ μίσους, pro edito προηγουμένου.' Abresch. Diluc. Thuc. 835. De Pausaniæ loco silet Facius, nec conjecturæ hujus mentionem fecit.) Hinc explicarem 1 Tim. 5, 24. Τινῶν ἀνθρώπων αἱ ἁμαρτίαι πρόδηλοί εἰσι, προάγουσαι εἰς κρίσιν, Quorundam hominum peccata ita aperta sunt, ut facile sit de iis certum et verum judicium ferre, et nos quasi impellant et inducant ad judicium de iis ferendum. Non possunt enim commode hæc verba verti, Præcedunt, s. Præeunt judicium, sc. de illis hominibus ferendum; nam tunc scribendum fuisset προάγουσαι τὴν κρίσιν. Schœttgen. Hor. Hebr. et Talmud. 800. ita sensum hujus loci difficilioris constituit: Quædam peccata homines ad pœnam ducunt, ut divino judicio pœna cum ipso quasi peccato conjuncta sit, quædam vero peccata pœnæ longo post intervallo sequuntur. Cf. Ἐπακολουθέω." Schleusner. Lex. Hesych. Προάγομεν· προφέρομεν, προτρέπομεν. Προήχθη· προετιμήθη, προετράπη. Suid. Προάγω· αἰτιατικῇ. Προήχθη· προετράπη, ὡς καὶ ἐξήχθην, καὶ ἐξετράπην. " Sic rescripsi, non solum flagitante sensu, sed etiam auctoritate Photii, (Προήχθην· προετράπην, ὡς ἐξήχθην, καὶ ἐξετράπην.) Ante enim male legebatur ἐξεχύθην." Kuster. " Προήχθη κλαίειν. Diod. 15, 57. Τῆς διὰ τὴν ἐπιείκειαν μνήμης προαγούσης εἰς δάκρυα: 2, 16. Σεμίραμις προήχθη πρὸς τὸν Ἰνδὸν ἐξενεγκεῖν πόλεμον, ubi male Claromont. προσήχθη. Ita ap. Anton. Lib. 34. male, Ἐπεὶ δὲ τὸ πάθος αὐτὴν προσῆγεν, imo προῆγεν: uti ap. Lucian. Tyrann. 2, 143. Καὶ πρός γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἄκων προῆχθαι ἐλέγετο, vulgo προσῆχθαι. Vide Demosth. de Pace 61. d. 62. e. de Reb. in Chersoneso 84. e. de Cor. 517. c. in Lept. 546. d. Σκοπεῖτε δὴ, πρὸς ὅσης κακίας ὑπερβολὴν ὑμᾶς ὁ νόμος προάγει. Æschin. Παραπρ. 226. c. Ita ἐξάγειν et ἐξάγεσθαι, vide 5, 8, 92. 6. sic ἐκφέρειν et ἐκφέρεσθαι. Xen. K. Π. 1, 34. Plutarch. Alex. 45. Diod. 17, 70. p. 215. * Συνεκφερόμενοι τοῖς θυμοῖς. L. 5, 8, 92. 6." Dorv. ad Char. 313=187. Tittmanni Pechuoll. Mss.: Προάγω τινά· ἤγουν προφθάνω, προάγομαι δὲ τὸ εἰς ἀνάγκην καθίσταμαι τόδε τι ποιεῖν, ἢ λέγειν. Hinc sua sumsit Phavor.: Προάγει τίς τινα, τουτέστι προφθάνει, προάγεται δὲ τὸ εἰς ἀνάγκην καθίσταται τόδε τι ποιεῖν ἢ λέγειν. Thuc. 3, 59. Ἡμεῖς τε, ὡς πρέπον ἡμῖν, καὶ ὡς ἡ χρεία προάγει, αἰτούμεθα ὑμᾶς, Cogit. " Γυναικῶν οὐκ ἄνευ τῆς θεοῦ προαχθεισῶν, Pausan. 320. Prolicio, Invito, Thuc. 391. b. Dounæus in Dem. 121. Emend. Moschus 5, 3. (ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνα, nempe legendo προάγει.)" Valck. ad Scap. marg. " In hac lectione tanquam sincera omnes acquieverunt: debetur illa H. Stephano, qui in suis Stobæi exemplaribus invenit, ποθέει δὲ πολὺ πλέονα μεγάλαν ἅλα. Sic exhibent ista Ed. pr. Veneta et recentiores; Codex etiam Leid. nisi quod in hoc Cod. scribitur et in Ed. Trincav. ποθίη. Ποθείη est in Cod. Mosq. Προσάγειν, quo sensu hic esset capiendum, Græce non adhibetur. Mihi ποθέει genuinum, et sic ista scripsisse videtur poeta: Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, (οὐδ' ἔτι μοι γᾶ Ἐντὶ φίλα,) ποθέει δὲ πολὺ πλέον ἃδε γαλάναν, Desiderat vero illa, nempe ἁ φρὴν ἁ δειλὰ, multo magis mitem undarum tranquillitatem." Idem ad Mosch. p. 580. in Heindorfii Ed. " Ποθίη— πλεονα μεγάλαν ἅλα, Vindob." Gaisford. Quod vero Valck. ad Scap. marg. proponit, προάγει pro ποτάγει, si sic Moschus scripsisset, nostro saltem judicio parum Græce dixisset. Non enim act. προάγω, sed med. προάγομαι ponitur pro Prolicio, Invito, Pellicio. Sic Aristot. et Xenoph. in locis a Nostro supra citatis. Sic etiam Plut. 6, 485., sed in loco corrupto, Τοὺς δὲ πλείονας ἀκρασία καὶ μαλακία συνήγορον ἔχουσα παροιμίαν, ἐλπὶς ἀναπείθει καὶ προάγεται βαδίζειν ἀναστάντας ἰταμῶς ἐπὶ τὴν συνήθειαν, κ. τ. λ. et Demosth. 325. Ἐγὼ δή σοι λέγω, ὅτι τῶν πολιτευομένων παρὰ τοῖς Ἕλλησι διαφθαρέντων ἁπάντων, ἀρξαμένων ἀπὸ σοῦ, πρότερον μὲν ὑπὸ Φιλίππου, νῦν δ' ὑπ' Ἀλεξάνδρου, ἐμὲ οὔτε καιρὸς, οὔτε φιλάνθρωπια λόγων, οὔτ' ἐπαγγελιῶν μέγεθος, οὔτ' ἐλπὶς, οὔτε φόβος, οὔτε χάρις, οὔτ' ἄλλο οὐδὲν ἐπῆρεν, οὐδὲ προηγάγετο, ὧν ἔκρινα δικαίων καὶ συμφερόντων τῇ πατρίδι, οὐδὲν προδοῦναι. Theognis 386. Ἡ τ' ἀνδρῶν προάγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην, Impellit. At Idem 402. dixit, πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν Σπεύδει ἀνὴρ, κέρδος διζήμενος, ὅν τινα δαίμων Πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει. An igitur παράγει h. l. e priore illo in προάγει mutandum est? Minime. Nam aliud προάγει, aliud παράγει: illud notat generatim Impellit, hoc speciatim usurpatur de eo, cujus mentem furor divinitus immissus præcipitet Sic Appian. 1, 242. Ἀννίβας δὲ, θεοῦ παραγαγόντος αὐτὸν, ἐπὶ τὸν Ἰόνιον αὖθις ἐτράπη: 278. Εἴτε θεοῦ παράγοντος αὐτὸν αἰεὶ, ὡς καὶ τότε: 2, 261. Εἰ μὴ Λαβιηνὸς αὐτὸν, θεοῦ παραγόντος, ἐπὶ τοὺς φεύγοντας ἔπειθε τραπῆναι: 274. Ἀλλ' αὐτὸν, αὐτοὺς φυλαξάμενον περὶ Δυῤῥάχιον, θεοβλάβεια δοκεῖ παραγαγεῖν, κ. τ. λ. " Προάγειν, Impellere blandis verbis, lenociniis orationis, ad rem, quam nolis, Invitum permovere, Pertrahere ulterius, quam tu velis, aut te deceat, Illicere, Pellicere, ut si aura navem prorsum agat, aut vitulum prætensa fronte pertrahas ad stabulum, aut torculari promoveas nescio quid, Fortschieben, Weiter schrauben, et in passivo, Evehi ultra verum et rectum, ab impostura persuasionis, aut ab affectus concitatione abreptum." Reisk.]

Προάγω εἰς φῶς, Plat. Epist. 7. In lucem profero, vel produco. [Plut. de S. N. V. 8, 184. Εἰ δὲ παιδία μὴ κύῃ τις, ἀλλὰ πρᾶξιν, ἢ βουλὴν, ἀπόῤῥητον εἰς φῶς ἡλίου δυνατὸς ᾖ προαγαγεῖν χρόνῳ καὶ ἀναδεῖξαι, κ. τ. λ. J. Poll. 3, 8. Τὸ μὲν οὖν κοινὸν εἰπεῖν, γονεῖς, τοκεῖς, οἱ γεννήσαντες, οἱ φύσαντες, οἱ σπείραντες, οἱ ποιήσαντες, οἱ τεκόντες, οἱ προαγαγόντες εἰς φῶς, οἱ θρέψαντες, οἱ πατέρες: 9. Ἐρεῖς δὲ, καὶ ὁ ἀναθρεψάμενος, ὁ ἐκθρεψάμενος, ὁ θρέψας, ὁ ἐκθρέψας, ὁ προαγαγὼν εἰς φῶς, ὁ δείξας τὸν ἥλιον. Jungerm. ibi e Plat. de LL. 9. affert, Τὸν πατέρα ἢ μητέρα, τοὺς εἰς φῶς τὴν ἐκείνου φύσιν ἀγαγόντας.] ‖ Προάγω, Produco, de lenone dictum, vide in Προαγωγός. [Hes. Προαγαγών· προαγωγεύων, προξενῶν. " Προαγωγεύων est ap. Aristoph. Nub. 976. Ad hujus vocis explicationem pertinere videtur v. προαγαγών." Biel. " Lego, (sed contra verborum seriem,) Προαγωγεύων· προάγων, προξενῶν." Albert. Vide Hesych. in Προαγορεύω citatum. Cod. exhibet Προαγεύων. " Locum ita ordinarem: Προαγεύων· προαγαγὼν, προξενῶν. Mendosum προαγεύων pro προαγωγεύων consulto retineo; in Lexicographo enim, meo saltem judicio, ordo literarum tanto rigore observandus est, ut quotiescunque emendatiorem vocis scripturam ordo respuat, vitiosa ejusdem scriptura, quæ ordini quidem congrua est, et auctoritate Codicis approbata, in textu ponenda sit, emendatiori scriptura in notis indicata; incommodis, quæ deinde ex hoc instituto nascerentur, separatus ejusmodi vocum index remedietur, necesse est." Schow.]

Προάγω, cum accus. et gen., Educo, Abduco, Aristot. Œcon. 2. Προάγων αὐτοὺς τῆς πόλεως μικρόν. Ex Eurip. autem citatur eadem constructione, προάγειν δάκρυα ὀμμάτων pro Emittere lacrymas, s. effundere. Alicubi tamen προάγειν δάκρυα mihi videor legisse pro Elicere alicui lacrymas. [Iphig. A. 1549. Ἀνεστέναζε, κἄμπαλιν στρέψας κάρα Δάκρυα προῆγεν, ὀμμάτων πέπλον προθείς.]

Προάγω, neutraliter positum, Præeo, Prægredior, Præcedo. Plato Phædro, Πρόαγε δὴ καὶ σκόπει ἅμα ὅπου προκαθιζησόμεθα. Plut. de Musica, Καὶ μήτε προάγειν, μήτε ὑστερίζειν, Nec præcedere, nec subsequi. In hac autem signif. dativo jungitur; accusativum tamen habet frequenter ap. Matth. et Marc.,

ut προάγειν αὐτὸν, et προάγουσιν ὑμᾶς, &c. Xen. in A Cyneg. de canibus fallacibus et vanis loquens, (3, 7.) Ἐ' ὅτῳ ἂν τύχωσι προάγουσι, Temere procurrunt, Bud. || Citatur autem ex Aristot. Œcon. 2., Τοῦτον δὲ τὸν τρόπ' προῆγεν, pro Ad hunc autem modum progressum faciebat. Sic Luc. in fine dialogi qui Πλοῖον inscribitur, Προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ, Progredi. Interpres tamen vertit Regredi. Potest verti et simpliciter Ire, vel Iter facere. [Progredi vertitur in Reitzii Ed.] Athen. de thalamego navi, Προάγοντι δὲ ἐπὶ τὴν πρῴραν οἶκος ὑπέκειτο βακχικὸς τρισκαιδεκάκλινος, Progredienti, Procedenti. Usurpatur et metaphorice in hac signif. ut ap. eund. Athen. (515.) Καὶ τέλος πόῤῥω προαγαγόντες ὕβρεως, τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας—ὕβριζον, Tandem eo petulantiæ evaserunt et progressi sunt. Demosth. (289.) Ἔν τε τῷ παρόντι ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι, Magnopere in violentiam crudelitatemque evadit. Bud. [Hermanni Libellus de Constr. Verb. 361. Προάγει· τὸ εἰς τοὔμπροσθεν ἄγει, ἢ εἰς τοὔμπροσθεν ἔρχεται, αἰτιατικῇ, ὡς τὸ, Προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Hinc B sua sumsit Phavor.: Προάγει, καὶ τὸ εἰς τοὔμπροσθεν ἄγει, ἢ εἰς τοὔμπροσθεν ἔρχεται, αἰτιατικῇ συντάσσεται, οἷον, Προάγει ἡμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν. "Intransitive, Præeo, Præcedo, Antecedo, de loco. Matth. 2, 9. Ὁ ἀστὴρ, ὃν εἶδον ἐν τῇ ἀνατολῇ, προῆγεν αὐτοὺς, Præibat iis, h. e. Versabatur ante oculos, s. Antecesserat eos, ex opinione sc. Magorum. Nonnulli Interprr. vertunt, Duxit, Viæ comes fuit, ut sit i. q. simplex ἦγεν: nam πρὸ in multis compositis vi omni caret, ut προϊάπτειν Il. A. 3. ubi v. Ernest. Ibid. 14, 22. Προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, Ante se trajicere: 21, 9. Οἱ δὲ ὄχλοι οἱ προάγοντες καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες, Præcedens æque ac subsequens: 26, 32. Προάξω ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, Præcedam: 28, 7. Marc. 6, 45. 10, 32. Καὶ ἦν προάγων αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς: 11, 9. 14, 28. 16, 7. Luc. 18, 39. Arrian. Diss. in Epict. 3, 26. Xenoph. de Venat. 3, 7. (l. c. ubi tamen Lex. Xenoph. post Bud. et Nostrum vertunt, Procurrere.) Exod. 23, 20. Προάγοντά σε, (Præcedentem te.) Alex. Exod. 14, 10." Schleusner. C Lex. Plutarch. 8, 346. Προῆγεν ἀναστὰς εἰς τὸ * ἐπικάμπειον τῆς στοᾶς, Præcessit, Præivit: 9, 90. Οὐκ εὐφημήσετε, φάναι, γάμων ὄντων, καὶ προάξετε θᾶσσον, ὡς ἡμᾶς τῆς θυσίας περιμενούσης; Celerius pergetis? "Proficiscor, Egredior, Prodeo, Progredior. Ἐκ τοῦ βουλευτηρίου προῆγον ἐπὶ θάλατταν, 14, 10, 1. 31, 22, 7. 31, 23, 1. etc. Προῆγον ἐπὶ τὸν νεανίσκον, Adierunt juvenem, 32, 13, 9. ubi nil opus est, ut de προσῆγον cogitemus cum Ernesto, licet mox sequatur προσπορεύεσθαι: nam utrumque probum, et eodem jure poteras προπορεύεσθαι leg. suspicari. Τῆς ἡμέρας ἤδη προαγούσης ἐπὶ πολὺ, Jam multum progressa die, 17, 8, 1. ubi προαγαγούσης suspicari licet." Lex. Polyb. "Athen. 43. (Πτολεμαῖος δὲ ὁ βασιλεὺς, ἐν ἑβδόμῳ Ὑπομνημάτων, ἐπὶ Κορίνθου προάγουσι, φησὶν, ἡμῖν διὰ τῆς Κοντοπορίας καλουμένης, κατὰ τὴν ἀκρώρειαν προσβαίνουσιν, εἶναι κρήνην, νᾶμα ἀνιεῖσαν χιόνος ψυχροτέραν, Progredientibus:) 521. (e Phylarchi Hist.) Καὶ τοὺς εἰς τὰς θυσίας καλοῦντας πρὸ ἐνιαυτοῦ τὴν παρασκευὴν ποιεῖσθαι, ἵνα ἀξίως ποιούμενοι D τοῦ χρόνου τῶν τε ἱματίων καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου, προάγωσιν οὕτως εἰς τὰς κλήσεις, (de quo corrupto loco v. Casaub. et Schweigh.)" Valck. Mss. "Προάγω, intransitive, Progredior, absol. Μὴ ἔφης τῇ φαντασίᾳ προάγειν, 2, 18, 25. Ab una re ad aliam, in disputando, ἀπὸ τῶν ὁμολογουμένων ἐπὶ τὸ ἀμφισβητούμενον, 2, 11, 8. ἐπὶ τὰ ἑξῆς, 3, 24, 108." Schweigh. Ind. Gr. in Epicteti Diss. "Progredior, K. A. 6, 5, 4. προαγαγόντες, §. 7. Οἱ μὲν ἡσύχως προῆγον." Lex. Xenoph. Jambl. V. P. 27. p. 264. Ἕτερον δὲ διαιτητὴν γενόμενόν τινος ἀμαρτύρου πράγματος, χωρὶς μεθ' ἑκατέρου τῶν ἀντιδίκων ὁδῷ προάγοντα, κατὰ μνῆμά τι στάντα φῆσαί, ("antea male προσάγοντα, προάγειν autem hic significat Procedere vel Progredi," Kiessl.) 30. p. 374. Λοιδορηθέντων δ' αὐτῷ τῶν πρεσβευτῶν, κἀκείνου προσάγοντος ἐπὶ τὴν θάλατταν, καὶ περιῤῥαναμένου πολλῶν ἀκολουθούντων. "In Ciz. προάγοντος, quod præfero," Kiessl. Imo προάγοντος unice verum est; nam προάγω est Progredior, qui sensus huic loco

convenit, at προσάγω, Accedo. Deinde cum Arcerio et Kustero leg. περιῤῥαινομένου, Cum se aspergeret, vel Lustraret aqua marina. Προάγω et προσάγω confusa etiam habes ap. Eund. 29. p. 334. Ταῦτα δὴ πάντα φασὶ τὸν Πυθαγόραν παραλαβόντα καὶ συναυξήσαντα τὰς ἐπιστήμας προάγειν τε καὶ ὁμοῦ σαφῶς καὶ ἐμμελῶς τοῖς αὐτοῦ ἀκροωμένοις δεῖξαι. "Scripsi προάγειν pro προσάγειν, quod cum Edd. Arc. et Kust. Cod. Ciz. habet. At hæc verba ubivis confunduntur." Kiessl. Timæus Locr. de Anima Mundi in Platonis Opp. T. 10. p. 11. Bip. Ὁ γὰρ αὐτὸς, πόκα μὲν (scr. ποκὰ μὲν) ἕσπερος γίγνεται, ἑπόμενος τῷ ἀλίῳ τοσοῦτον ὁκόσον μὴ ὑπὸ τᾶς αὐγᾶς αὐτῶ ἀφανισθῆμεν· πόκα δὲ (scr. ποκὰ δὲ,) ἑῷος, αἴκα προαγέηται τῶ ἀλίω, καὶ προανατέλλῃ ποτ' ὄρθρον. Glossæ: Προάγε· Præi. Προάγω· Præcedo, Antecedo, Progredior, Præeo, Proveho, Procurro. Προάγει· Procedit, Antecedit, Præcedit. Hesych. Προάγομαι· προέρχομαι. Προάγων· ἀρχόμενος. "L. ἐρχόμενος." Wakef. Mss.]

Προάγειν etiam dicitur ductor exercitus cum agmine procedens; vel potius, composito agmine, ita enim legendum existimo ap. Bud. 383. Polyb. Πόπλιος μὲν ἀναζεύξας προῆγε διὰ τῶν πεδίων ἐπὶ τὴν τοῦ Πάδου γέφυραν. ["Προάγω, Educo copias, Proficiscor, Progredior cum exercitu, 2, 65, 1. (Ἀναλαβὼν τὴν στρατιὰν Ἀντίγονος, προῆγε μετὰ τῶν συμμάχων εἰς τὴν Λακωνικὴν,) 3, 17, 1. (Ἀννίβας δὲ μετὰ τῆς δυνάμεως ἀναζεύξας ἐκ τῆς Καινῆς πόλεως, προῆγε ποιούμενος τὴν πορείαν ἐπὶ τὴν Ζάκανθαν:) 3, 35, 1. 4, 19, 4. et 6. etc. Προῆγε τούτοις ἀπουραγῶν, 3, 47, 1. n." Lex. Polyb. "Προάγω, Progredior, Procedo, de exercitu dicitur, 1 Macc. 10, 77. et est nostrum Vorrücken, Προῆγεν εἰς τὸ πεδίον." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil.]

Προάγω, Præcello, in qua signif. Lat. itidem usurpant Anteeo. Diosc. (1, 91.) Προάγει δὲ πασῶν τῶν ῥητινῶν ἡ τερμινθίνη, καὶ μετὰ ταύτην ἡ σχινίνη. [Hes. Προήχθη· προετιμήθη, προετράπη. "Ni fallor, e Prov. 6, 8. Τὴν σοφίαν τιμήσασα προήχθη (ἡ μέλισσα,) Ob sapientiæ cultum magni æstimari solet. De qua vi τοῦ προάγεσθαι v. H. Steph. Thes." Ernest. Gloss. SS. Hes. 234. Cf. Biel. supra. Glossæ: Προάγω· Produco, Præcedo, Antecello, Antecedo, Antefero.]

Προηγμένα et ἀποπροηγμένα, Stoicis peculiaria verba, quæ Cic. Promota et Remota interpret. Idem προηγμένα, vertit etiam Producta, Præposita, et Præcipua: ἀποπροηγμένα, Rejecta. De Finib. 3, (15.):— Itemque hinc esse illud exortum, quod Zeno προηγμένον, contraque, quod ἀποπροηγμένον nominavit, cum uteretur in lingua copiosa factis tamen nominibus ac novis; quod nobis in hac inopi lingua non conceditur: quanquam tu hanc copiosiorem etiam dicere soles. Sed non alienum est, quo facilius vis verbi intelligatur, rationem hujus verbi faciendi Zenonis exponere. Ut enim, inquit, nemo dicit in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem, id enim est προηγμένον, sed eos qui in aliquo honore sint, quorum ordo proxime accedit, ut secundus sit ad regium principatum: sic in vita, non ea quæ primario loco sunt, sed ea quæ secundum locum obtinent, προηγμένα, id est Producta, nominentur. Quæ vel ita appellemus, id erit verbum e verbo, vel promota, et remota, vel, ut dudum diximus, præposita, vel præcipua: et illa rejecta, [Pearcius corrigit, ut illa.] Re enim intellecta, in verborum usu faciles esse debemus. Quoniam autem omne, quod est bonum, primum locum tenere dicimus, necesse est nec bonum esse, nec malum hoc, quod præpositum vel præcipuum nominamus. Itaque, etc. ["Ἀποπροηγμένον, Rejectum. Stoici cum nollent boni malique loco ponere quicquam præter virtutem et turpitudinem, ceteras res, quibus non potest eodem modo animus humanus moveri, tanquam valetudinem rectam, morbum, dolorem, voluntatem, vitam, mortem, divitias, paupertatem etc. distribuebant in προηγμένα et ἀποπροηγμένα, h. e. Dignas, quæ deligerentur, vel repudiarentur, ut v. c. valetudo recta προηγμένον esset, morbus ἀποπροηγμένον, ad Div. 9, 7. Fin. 3, 15." Ernest. Clave Cicer. Lucian. 1, 560. Τί φῄς; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν

ἐστι προηγμένα, τάδ' ἔμπαλιν ἀποπροηγμένα; (ubi v. Interpr.) 2, 821. *Τί δέ; οἶσθα ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον;* Dio Chrys. 45. p. 206=515. *Σκοπεῖτε, εἴ τῷ βαρὺς γέγονα τῶν πολιτῶν, ἢ κατ' ἰδίαν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ λέγων, ἢ κοινῇ προφέρων καὶ ὀνειδίζων χάριτας, ἢ προαγαγών τινας ὧν ἐβουλόμην, ἢ τοὐναντίον, οὐκ ἔλαττον ἑκατὸν βουλευτῶν καταλεγέντων, κ. τ. λ.* "Contraria sunt *προαγαγεῖν* et *ἐλαττοῦν*, translatio est ab aulis principum, ut docet Cicero (l. c.)" Casaub.]

[" *Προάγω*, proprie transitive sumitur, ut significet Produco, Profero. Act. 12, 6. *Ὅτι δὲ ἔμελλεν αὐτὸν προάγειν ὁ Ἡρώδης*, sc. *εἰς δίκην*, s. *εἰς τὸν δῆμον*, e v. 4. Cum vero Herodes vellet eum producere, h. e. Cum adesset dies supplicii. *Προάγεσθαι* enim ap. Græcos *κατ' ἐξοχὴν* rei dicuntur, qui in concionem, aut ad judices ducuntur, partim ut ad criminationes respondeant, partim, ut pœnas luant, ita ut suppleatur formula *εἰς ἐκκλησίαν*, aut *εἰς δίκην*. Cf. Joseph. A. J. 16, 11, 6. *Ἡρώδης προαγαγὼν εἰς ἐκκλησίαν τριακοσίους τε τῶν ἡγεμόνων τοὺς ἐν αἰτίᾳ γενομένους:* B. J. 1, 27, 2. *Ἡρώδης τοὺς υἱεῖς οὐ προήγαγεν εἰς τὴν δίκην.* Arrian. de Exp. 4, 14, 3. Polyb. 1, 7, (12. '*Προαγαγόντες αὐτοὺς εἰς τὴν ἀγορὰν*, In forum eos produxerunt flagris cædendos. Sic pro *προσάγειν εἰς μέσον τὸ στάδιον*, 18, 29, 8. n. fortasse *προάγειν* leg., quod tamen non necessarium.' Lex. Polyb.) Cf. Raphelii Obs. Polyb. 332. (' 2 Macc. 5, 18. *Οὗτος προαχθεὶς παραχρῆμα μαστιγωθεὶς ἀνετράπη τοῦ θράσους*, Hic productus et statim flagellatus ab audacia repulsus est.' Biel. Thes.) Sic etiam Produco de reis usurpatur ap. Cic. in Verr. 5, 6. et 45. 'Capitibus involutis cives Romanos ad necem producere instituit:' Epp. ad Div. 12, 4. 'Productus in concionem a Canutio, turpissime discessit.' Eodem modo *προάγειν* quoque ab Josepho adhiberi, docuit Krebs. Obs. Flav. 213. Act. 16, 30. *Καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἔξω*, Iisque foras productis: 25, 26. *Διὸ προήγαγον αὐτὸν ἐφ' ὑμῶν καὶ μάλιστα ἐπὶ σοῦ, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ὅπως τῆς ἀνακρίσεως γενομένης, σχῶ τι γράψαι*, Propterea produxi eum ad vos, et ad te maxime, rex Agrippa, ut, rei disquisitione facta, habeam, quod Cæsari rescribam." Schleusner. Lex. in N. T.]

[" *Προάγω*, Educo. Œcon. 11, 15. *Τὸν ἵππον ὁ παῖς προάγει εἰς ἀγρὸν* domo, Leuncl. Ante me, quod et ipsum ferri potest." Lex. Xenoph. In talibus *τὸ πρὸ* respondet Anglico Forth: Bring forth the horse, i. e. Bring out.]

[" *Προάγω*, Proveho. K. Π. 1, 4, 4. *Προῆγεν ὁ χρόνος αὐτὸν σὺν τῷ μεγέθει εἰς ὥραν τοῦ πρόσηβον γενέσθαι.*" Lex. Xenoph. Cf. Demosth. 1392.]

[" *Προάγω*, Promoveo. K. Π. 3, 3, 12. *Τοὺς πεζοὺς προαγαγόντες οὐ πολλὴν ὁδὸν, ἐστρατοπεδεύσαντο.* K. A. 4, 6, 14. *Προήγαγεν Ἀριστώνυμος τὸ στράτευμα πᾶν ὡς δέκα στάδια πρὸς τοὺς πολεμίους:* 6, 5, 5. Hist. 6, 5, 17." Lex. Xenoph.]

[*Προάγω*, Eveho. Pseudo-Longin. 1, 1. *Δι' ὅτου τρόπου τὰς ἑαυτῶν φύσεις προάγειν ἰσχύοιμεν ἂν εἰς ποσὴν μεγέθους ἐπίδοσιν.* Amplifico, Thuc. 6, 18. *Τῷ δὲ εἰωθότι κόσμῳ, ὥσπερ καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν, ἅμα νέοι γεραιτέροις βουλεύοντες, ἐς τάδε ἦραν αὐτὰ, καὶ νῦν τῷ αὐτῷ τρόπῳ πειρᾶσθε προαγαγεῖν τὴν πόλιν.* Perficio, Hes. *Προάγεσθαι· ἐπεξεργάζεσθαι.*]

[*Προάγω*, Produco, ut maceriam ulterius in viam publicam. Demosth. 1279. *Τὴν αἱμασιὰν προαγαγόντες, στενωτέραν τὴν ὁδὸν πεποιήκασι.*]

[" *Προάγω*, de tempore, Prætereo, Elabor, Abeo, Dudum contiguo, Ante evenio. 1 Tim. 1, 18. *Κατὰ τὰς προαγούσας ἐπὶ σὲ προφητείας*, Secundum admonitiones et præcepta, quæ olim tibi dedi. Hebr. 7, 18. *Ἀθέτησις μὲν γὰρ γίνεται προαγούσης ἐντολῆς*, Abrogata enim est œconomia Mosaica, quæ olim locum habebat, s. superioris temporis." Schleusner. Lex. in N. T.]

[" *Προάγω*, Citius et prius pervenio ad aliquid, Magis potior, ita ut alter spe et eventu potiundi excidat. Matth. 21, 31. *Ὅτι οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ*, Portitores ac meretrices multo magis, citius ac prius perventuros esse ad felicitatem Christianam, quam vos, s. Improbissimos quosque potius perventuros esse ad felicitatem Christianam, vobis plane exclusis." Schleusner. Lex. in N. T. Glossæ: *Προάγω, προφέρω, προάγω, προλαμβάνω*, Produco, Præcedo, Antecello, Antecedo, Antefero. Zonar.: *Προάγουσιν· προλαμβάνουσιν. Προάξειν· ἀντὶ τοῦ προλάβω.* "Leg. videtur *προάξω*." Tittmann. Technoll. Mss. ap. Eund. *Προάγω τινά· ἤγουν προφθάνω.* Hinc sua sumsit Phavor.: *Προάγει τίς τινα· τουτέστι προφθάνει.*]

[" *Προάγω*, Kuhn. ad Pausan. 152. Verheyk. ad Anton. Lib. 225. ('*Καὶ κατὰ μὲν ἀρχὰς δι' αἰδῶ κατέκρυπτε τὴν νόσον, ἐπεὶ δὲ τὸ πάθος αὐτὴν προσῆγεν, ἐξεῖπε τὸν λόγον πρὸς Ἱππολύτην τὴν τροφόν. Προσῆγεν* pro *προῆγεν* positum, quia eadem ratio esset *τοῦ προάγειν* et *προσάγειν*, nullus dubitat Abresch. in Addend. ad Æsch. p. 642. Contra *προσῆγεν* damnat Dorv. ad Char. 187. et aliorum exemplis Antonino *προῆγεν* restituendum censet. ' Corruptum vero putat Ruhnk. reponitque, *τὸ πάθος αὐτὴν ἤπειγεν.* C. 29. *Ἐπεὶ δὲ Ἀλκμήνην ὁ τόκος ἤπειγεν τοῦ Ἡρακλέους.*' Sed alia est ratio verborum, *Ἐπεὶ δὲ Ἀλκμήνην* κ. τ. λ. Stare potest *προῆγεν*, quod minus a vulgata lectione recedit, Coegit, Stimulavit. Dorvillii verba supra dedimus.) Wessel. ad Herod. 161. ad Diod. S. 1, 78. 241. 427. 431. 2, 27. 202. 331. 449. Herod. 773. Valck. Præf. ad Phœn. p. vii. Zeun. ad Cyrop. 52. Toup. Emendd. 2, 222. Argum. Equit. Epigr. ἀδ. 88. Meleager 61. Charit. 481. Jacobs. Anth. 8, 213. 10, 74. 90. Diod. S. 1, 689. ad 2, 231. 258. Fischer. ad Weller. 1, 407. 2, 279. Med. Diod. S. 1, 709. ad Dionys. H. 3, 1479. *Πρόαγε*, Heindorf. ad Phædr. 189. ibid. 193. Thom. M. 866. Ammon. 140. (vide *Ὑπάγω.*) Progredior, Dionys. H. 5, 203. Plutarch. Alex. 176. Schm. Procedo, Dorv. ad Char. 208. ad Thom. M. 4. 6. Impello, ad Diod. S. 1, 701. ad Xenoph. Mem. 1, 2, 17. 22. Ad honores proveho, Diod. S. 1, 68. 2, 122. 154. 293. 328. 385. 492. Plut. Mor. 1, 699. Perduco sc. feminam, ad Lucian. 1, 371. Valck. ad Hippol. p. 222. ('*Οὐκ ἄν ποτ' εὐνῆς οὕνεχ', ἡδονῆς τε σῆς, Προσῆγον ἄν σε δεῦρο.* Non absurda est Scaligeri conjectura, *προῆγον*, Non huc te pellicerem verborum meorum lenociniis: v. Dounæus in Dem. 121. Poterat se mulier, ut erat lena, considerare tanquam *προαγωγόν*. Theopompus Athenæi 443. memorat *Μαστροποὺς τὰς εἰθισμένας προαγωγεύειν τὰς ἐλευθέρας γυναῖκας.*')" Schæf. Mss. *Προῆγον* etiam Musgravio melius videtur. "*Προσῆγον* Mss. et Edd. ante Brunck. qui e Scal. conjectura edidit *προῆγον*, fortasse recte; sed, cum et alterum probum sit, textum mutare nolui." Monk. *Προσῆγον* edidit et Matthiæ, sed perperam: nam quicquid contradicat Monk., *προσῆγον* sensu eo, qui huic loco convenit, nos ne Græcum quidem esse arbitramur. Confitendum est tamen Valck. errasse scribentem *προάγειν* hic accipi posse pro *προαγωγεύειν*, cum illud verbum hoc sensu Atticis in usu non esse videatur. *Προῆγον* igitur h. l. verterimus, Non te huc pertraherem, I would not push you on so far, Stimularem. Vide Eust. in *Προαγωγὸς* citandum.]

[*Προάγω*. Chio Heracl. Epist. 14. *Εἰς Βυζάντιον θρασυτέρῳ μὲν, ταχεῖ δ' οὖν πλῷ διασωθεὶς, ἔγνων αὐτός τε ἐπιμεῖναι χρόνον, ὃν ἄν μοι καλῶς ἔχειν δοκῇ, καὶ πρὸς ὑμᾶς ἐκπέμψαι Κρώβυλον, τὸν θεράποντα, ἵνα τὴν κάθοδον πράττωμεν ὠφελίμως τῇ πατρίδι· τὸ μὲν γὰρ ἡμέτερον ἀσφαλὲς, οὐκ ἐπὶ Κλεάρχῳ ἐστί· βούλομαι δ', ἐπεὶ προήχθην ἅπαξ, καὶ καθόλου σοι τὴν ἐμὴν γνώμην δηλῶσαι.* "Cum semel provectus sum, Da ich einmal so weit fortgeschritten, herausgerückt bin, metaphora ducta a navigantibus, qui provecti in altum *προάγεσθαι* dicuntur." Orell. Vellemus vir doctus pauca quædam exempla *τοῦ προάγεσθαι*, in re nautica usurpati, citasset; et dum id factum fuerit, nos in talibus locutionibus nihil aliud videbimus præter notionem Progrediendi viam, Procedendi aliquantum viæ, quam huic verbo sæpe inesse jam pluribus probavimus.]

[" *Προάγομαι*, Serpo, Latius permano, Glisco, Procedo. *Ἐπειδὴ δὲ ταῦθ' οὕτω προήγετο, καὶ τὸ δωροδοκεῖν ἐκράτησε*, 426." Reisk. Ind. Gr. Demosth. Cass. Dio 672. *Ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον οἴκοι καὶ ἐντὸς τοῦ τείχους κατὰ συστάσεις ἐστασιάσαμεν, ἔπειτα δὲ καὶ*

ἐς τὰ στρατόπεδα τὸ νόσημα τοῦτο προηγάγομεν, Propagavimus.]

["Προάγομαι, Educo liberos, Instituo genere quodam morum. Εἰ γὰρ οὕτω τοὺς ἑαυτοῦ προῆκται παῖδας, 1264.' Reisk. Ind. Gr. Demosth. Vide Προαγωγή.]

[Προάγω, In medium profero. Stobæi Aristoxenus, T. 1 p. 16. Heeren. Τὴν δὲ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς πραγματείαν, μάλιστα πάντων τιμῆσαι δοκεῖ Πυθαγόρας, καὶ προαγειν (l. προαγαγεῖν) εἰς τὸ πρόσθεν, ἀπαγαγὼν ἀπὸ τῆς τῶν ἐμπόρων χρείας, πάντα τὰ πράγματα ἀπεικάζων τοῖς ἀριθμοῖς.]

["Προῆχα, Valck. ad Xenoph. Mem. 249." Schæf. Mss. "Εἰς ἃ προήχασι τὴν πόλιν, 346. Εἰς ὅσην αἰσχύνην καὶ ἀδοξίαν προῆχε τὴν πόλιν, 772." Reisk. Ind. Gr. Demosth. Vide Dorv. ad Char. 493=481. et notata in Ἄγω et Εἰσάγω. Glossæ: Προῆξεν· Antecessit.]

["Προάγω et Προσάγω, conf. Dorv. ad Char. 313. Wessel. ad Herod. 161. Brunck. Œd. T. 351. ad Diod. S. 2, 83. 258. 268. 301. 335. 412. 467. 488. ad Dionys. H. 1, 454." Schæf. Mss. Προαχθεὶς, παραχθεὶς, et πραχθεὶς conf. Suidas: Καθῆκον· φασὶ πρῶτον ὠνομακέναι τὸν Ζήνωνα τὸν Κιτιέα, καὶ λόγον περὶ αὐτοῦ πεποιηκέναι. Καθῆκον. (Sic Kust. edidit. Versio Latina: Et librum de eo scripsisse. Καθῆκον id esse dicunt etc. Sed leg. ex Ed. Mediol. καὶ λόγον περὶ αὐτοῦ πεποιηκέναι Καθῆκον, Librum de eo scripsisse, cui titulus Καθῆκον.) Ὅτι καθῆκόν φασιν εἶναι, ὃ προαχθὲν εὔλογόν τε ἴσχει ἀπολογισμὸν, κ. τ. λ. "Vocabuli (προάγω) frequens quidem ap. Stoicos usus est, (auctoribus supra citatis adde J. Bakeum ad Posidonii Reliqq. 279.) sed cum significatio ejus sensui loci hujus non conveniat, levissima mutatione scr. puto πραχθέν." Kust. Sua sumsit Suid. e Diog. L. 7, 107.: Ἔτι δὲ καθῆκόν φασιν εἶναι, ὃ προαχθὲν εὔλογόν τε ἴσχει ἀπολογισμόν. "Similiter ap. Suid. Leg. utrobique πραχθὲν e Sexto Emp. adv. Math. 7. p. 167.: Τὸ δὲ κατόρθωμα εἶναι, ὅπερ πραχθὲν εὔλογον ἔχει τὴν ἀπολογίαν. Male quoque ap. Stob. παραχθέν: Ὁρίζεται δὴ τὸ καθῆκον, τὸ ἀκόλουθον ἐν ζωῇ, ὃ παραχθὲν, εὔλογον ἀπολογίαν ἔχει." Menag. Obiter quærimus quid in Diog. L. et Suida faciat τε post εὔλογον, quod non agnoscunt Sext. Emp. et Stob.? Hesych. Προβιβασθείς· προαχθεὶς, (πραχθείς.) Ubi Heins. perperam corrigit προσαχθείς. "Ejiciendum illud πραχθεὶς, cujus emendatio, προαχθεὶς, præcedit, ut modo, Προβιβάσαντα· προάξαντα. Suid. Προβιβάσαντες· προάξαντες. Idem vitium mox in v. Προβιβάσεις, ubi πράξεις pro προάξεις. Inf. Προηγμένον· προαχθέντα. Sic dudum correxeram, corruptam vocem parenthesi distinguens. Eodem modo Biel.: 'Vox προαχθεὶς videtur esse a manu correctoris, et in margine primum posita pro πραχθεὶς, postea vero, retenta simul vitiosa lectione, ab indocto Librario inserta.'" Albert. Προάγω et προάρχω, conf. Phot.: Προβιβάσαντες· προάρξαντες. Leg. ut monuit et Schleusner. προάξαντες.]

Προαγωγὴ, (ἡ,) Promotio, Provectio. Et peculiariter Provectio ad honores, Avancement ad verbum, ut modo dictum est: ut; Ὑποδραμὼν τὸν βασιλέα, τῶν φίλων ἐγένετο, μεγίστης τυχὼν προαγωγῆς, quod exemplum affertur ab Eust. (1479.) dicente τιμὴν hic per προαγωγὴν significari, [Post φίλων insere εἷς e Posidonio ap. Athen. 212. ubi hæc leguntur: Καὶ χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων πρεσβευτὴς, ὅτε εἰς Μιθριδάτην τὰ πράγματα μετέῤῥει, ὑποδραμὼν τὸν βασιλέα, τῶν φίλων εἷς ἐγένετο, μεγίστης τυχὼν προαγωγῆς. "Maximam ap. eum nactus promotionem, ut vulgo loquuntur, i. e. Ad præcipuam ab eo provectus dignitatem; non προσαγωγῆς, quod Dalecamp. vertit, Facillimum ad illum accessum obtinuit." J. Bakeus ad Posidonii Reliqq. 279.] Convenit autem hic locus ab eo citatus cum isto Plut. in Apophth. οἱ ἐν προαγωγῇ φίλοι, Amici ad dignitatis gradum promoti et evecti, [p. 236. a. Ἰνδάρνου δὲ τοῦ στρατηγοῦ ἐπὶ πλέον δεομένου, καὶ λέγοντος τεύξεσθαι αὐτοὺς τῆς ἴσης τιμῆς τοῖς μάλιστα ἐν προαγωγῇ φίλοις τοῦ βασιλέως: de Animi Tranq. 466. c. Διὰ ταῦτα προαγωγὰς ἐν αὐλαῖς διώκουσι.] Sic Josephus, Ἐν προαγωγῇ τούτους ἐποιεῖτο, pro προῆγεν. Gall. Il les avançoit. ["Diod. S. 1, 576. 2, 293. 304. 353. 357." Schæf. Mss. Vide Παραγωγή. "Προαγωγὴ ἐν τῇ αὐλῇ, Promotio ad dignitatem, Dignitas, 4, 13, 14. Περὶ τὰς προαγωγὰς ἐσπουδακέναι, 1, 10. tit." Ind. Gr. in Epicteti Diss. "Προαγωγὴ, Provectio ad honores, Dignitas, Honores, 6, 8, 4. 6, 53, 8. 15, 34, 5. Sic 24, 8, 11. Τὰς τῶν πατέρων προαγωγὰς corrigendum fuit pro vulg. παραγωγάς." Lex. Polyb.]

Προαγωγὴ, pro Institutione, quæ ἀγωγὴ appellari solet, quasi Ductus, citatur ex hoc Polybii loco in ejus Operum Fragmentis, Τεθραμμένοι δ' ἐξ ἀρχῆς ἐν ταῖς τῶν πατέρων ἐξουσίαις καὶ προαγωγαῖς. Sed videtur hic quoque in præcedente signif. potius accipi. [Vide Wessel. in Παραγωγὴ citatum, et Lex. Polyb. modo in Προαγωγὴ, Promotio, adductum. Cf. et Reisk. in Προάγω, Educo, allatum.]

[Προαγωγὴ, Productio, Gl.]

[Προαγωγὴ, transtulerunt Stoici ad sua προηγμένα. Plut. de Commun. Nott. adv. Stoic. 1072=377. ΔΙΑΔΟΥΜΕΝΟΣ. Τὰ δὲ κατὰ φύσιν πότερον ὡς ἀγαθὰ ἐκλέγονται, ἢ ὡς ἀξίας τινὰς ἔχοντα ἢ προαγωγὰς . . . τοῦτο πρὸς τὸ τέλος, ἢ πρὸς ἕτερόν τι τῶν ὄντων; "Xyl. lacunam explet e conjectura, interposito καί. Plura desiderantur, meo sensu, ita supplenda: προαγωγάς; ΛΑΜΠΡΙΑΣ. Ὡς ἔχοντα προαγωγάς. ΔΙΑΔΟΥΜΕΝΟΣ. Καὶ τοῦτο πρὸς τὸ τέλος ——." Wyttenb.]

Προαγωγὴ, Perductio mulierum qualis a lenonibus fit, Lenocinium. Vide Προαγωγεία, post προαγωγεύω. [Demosth. 678. Εἶθ', ὃν ὁρᾶτε ἐκ προαγωγῆς ὄνθ' ὑμῖν φίλον, καὶ, ὅπως ἂν ὑμᾶς δύνασθαι νομίσῃ, οὕτω πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας ἔχοντα, τοῦτον οἴεσθε δεῖν ἰσχυρόν ποτ' ἐάσαι γενέσθαι, καὶ ταῦτα δι' ὑμῶν; "Προαγωγὴ, Lenocinium, Kuppeley. Ἐκ προαγωγῆς—φίλον, Non sponte sua, sed illectum spe lucri." Reisk. Aliter tamen h. l. explicat Harpocr. Ἐκ προαγωγῆς· ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀνάγκην, καὶ οὐκ ἐκ φύσεως, οὐδ' ἁπλοϊκῶς· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν οὐχ ἡμένων, ἀλλ' ἐκ προβολῶν * προηναγκασμένων δεσμοῖς. Δημοσθένης Κατ' Ἀριστοκράτους. Atque ex eo Suid. et Zonar.: Ἐκ προσαγωγῆς· ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀνάγκην, καὶ οὐκ ἐκ φύσεως, οὐδὲ ἁπλοϊκῶς. Pro ἡμένων Vales. leg. censet ἡνωμένων. "Quidam Codd. ἐκ προσαγωγῆς habent, ut Suid. et οἰχομένων pro οὐχ ἡμένων." Maussac. "Ἐκ προαγωγῆς, ita edidi cum Aldo et Maussaco potius, quam cum postremo ἐκ προσαγωγῆς, qui in eo etiam morionem agit, quod sic citet notam Maussaci: 'Ἐκ προσαγωγῆς, quidam Codd. ἐκ προσαγωγῆς habent, ut Suid.' tanquam ita stultus ac stupidus fuisset Maussacus, ut notaret id, in quo nulla est differentia vel notandi causa. Perperam vero ap. Suid. scribi ἐκ προσαγωγῆς, et vel ab ipso, vel a descriptoribus ejus non intellectum fuisse illud ἐκ προαγωγῆς, inde patet, quod προσαγωγὴ non procedat ad necessitatem usque, quam in προαγωγῇ agnoscit Harpocr., sed tantum ad delectationem et voluptatem, ut in Thuc. a Maussaco ad v. Λογοποιὸς allegato, Οὔτε ὡς λογοποιοὶ ξυνέθεσαν ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον τῇ ἀκροάσει, ἢ ἀληθέστερον, (imo Maussacus ibi habet ὡς λογογράφοι, neque aliter legitur in Thuc. 1, 21. unde hæc verba sumta sunt. Sed, cum προσαγώγιον, ut in voce Noster mox docebit, Fabrile sit instrumentum, quo admoto ligna curva dirigunt, quærimus cur non liceret Græcis προσαγωγὴν usurpare pro Complanatione, Apta junctura, Commissura? Vide nos paulo post.) Sed neque H. Steph. illuc eam locutionem trahit, sed ait, Accessione sensim accrescente, ut sumsit eam explicationem e Budæo in Comm., non aliter illic verba Demosth. c. Aristocr. citante et explicante. (Verba Budæi sunt hæc:— 'Ἐκ προσαγωγῆς aliquid fieri dicitur, cum accessione fit sensim crescente. Aristot. Polit. 5. Ὁτὲ μὲν ἐκ προσαγωγῆς καὶ κατὰ μικρὸν γινομένης τῆς μεταβολῆς καὶ λανθανούσης, ὁτὲ δὲ θᾶττον: 7. Πάντα γὰρ ὅσα δυνατὸν ἐθίζειν, εὐθὺς ἀρχομένῳ βέλτιον μὲν ἐθίζειν, ἐκ προσαγωγῆς δ' ἐθίζειν. Theophr. Τὴν δὲ μορφὴν κιττῶδες τὸ φύλλον, πλὴν ἐκ προσαγωγῆς μᾶλλον ἡ περιφέρεια, Nisi quod sensim magis in rotundum conformatur. Demosth. κ. Ἀριστοκρ. Εἶθ', ὃν ὁρᾶτε ἐκ προσαγωγῆς ὑμῖν φίλον, καὶ ὅπως ἂν δύνασθαι ὑμᾶς νομίσῃ, οὕτω πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας ἔχοντα, τοῦτον οἴεσθε δεῖν

ἰσχυρόν ποτ' ἐάσαι γενέσθαι; Itane vero quem videtis vobis amicum sensim fieri, et prout increscere opes vestras arbitratur, ita vos benevolentia complectentem, et reliqua?' Glossæ: 'Εκ προσαγωγῆς· E vindicta, Sensim.) Quæ tamen ipsa, ut opinor, et legit et explicuit aliter Harpocr., ut docent ejus Mss., haud dubie melius. Agitur enim de eo, qui e necessitate cogitur amicus esse, non ex ingenio et indolis propensione et simpliciter, quia sic placet, sed ἐκ προαγωγῆς, e ratione eum cogente, quia putat vires vestras esse magnas, quia νομίζει δύνασθαι ὑμᾶς. Hæc cogitatio vestri status, ut considerat Harpocr., est necessitas illum compellens, quam et mox illustrat vocans metaphoram, non ut lepide noster Frisius edidit, ἀπὸ τῶν οἰχομένων, quæ lepidius vertit, A proficiscentibus, quod ideo facit, quia in illo et omnia καλὰ et notitia Gr. sermonis οἴχεται, sed ἀπὸ τῶν οὐχ ἡμένων. Id foret, Ab illis, quæ non quiescunt et desident, aliquoties Hesychio ἥμενος explicatur καθήμενος, sed quæ coguntur se commovere, quia ante funibus sunt alligatæ e projecturis, quasi intelligeret Machinas, vel alias quascunque, vel quæ in Tragœdia deos commovebant. (Nos quidem parum intelligimus, quomodo ἐκ προσαγωγῆς in Demosth. loco ab Harpocr. dici potuerit Metaphora a machinis, quæ coguntur se commovere, quia ante funibus sunt alligatæ e projecturis.) Sed videndum, an non scripserit Harpocr. ἡμμένων, ut innuat petitam tralationem ab illis, qui sponte non sunt incensi, non ardent nec flagrant ad aliquid suscipiendum, sed trahuntur a quibusdam projectis, quæ antea vinculis et tormentis fuerunt astricta, non secus ac quædam νευροσπαστούμενα. Habes, Λαμ-[illegible]es ἡμμένας λαμπάδας, in v. Λαμπάς." Jac. Gro[illegible]. Sed rectissime dubitaris, an ex Harpocr. verbis, sic scriptis, ut V. D. scripsit, μεταφορὰ ἀπὸ τῶν οὐχ ἡμμένων, ἀλλ' ἐκ προβολῶν προηναγκασμένων δεσμοῖς, elici possit sensus, quem elicere velit. Nam ad talem sensum efficiendum, ante ἡμμένων desideraretur vox τῷ Sponte respondens, quæ in hoc contextu subintelligi non potest. Secundum Gronov., ἡμμένων et προηναγκασμένων inter se opponerentur, prius notans Incensis, non, Sponte incensis; posterius autem antea Astricta. Sed nulla potest esse oppositio Incensorum Antea astrictis. Ergo falsa est Gronovii explanatio. Nec magis audiendus est Reisk. qui προσαγωγὴν interpretatur Lenocinium, et per ἐκ προσαγωγῆς φίλον intelligit Non sponte sua, sed illectum spe lucri. Probat tamen hanc sententiam Tittmannus ad Zonaræ loc., cujus verba sunt: —" 'Εκ προσαγωγῆς, sic Suid. quoque, quem ex Harpocr. hausisse monet Kust. Sed Harpocr. habet ἐκ προαγωγῆς, (quidam tamen Codd. teste Maussaco, ἐκ προσαγωγῆς exhibent,) uti rectius legitur ap. Demosth., quam ille citat, Or. c. Aristocr. 678. ubi v. Reisk. (non in Annott. ubi nihil ad h. l. annotavit, sed in Ind. Gr.) Προάγειν de eadem re sæpissime Demosth. (imo nullus ap. eum extat locus, in quo προάγειν diserte legitur de lenocinio proprie sic dicto, nec dum reperimus ullum scriptorem, a quo id verbum usurpatur per metaphoram a lenocinio petitam. Alia ratione explicanda sunt ea loca, huc pertinentia, quæ in Προάγω dedimus. Προάγω pro προαγωγεύω Atticis in usu non erat, ut et ibi monuimus de quodam Eurip. Hippol. loco agentes.) Προαγωγὸς, Leno, Aristoph. Thesm. 348.: προαγωγεύειν, Nub. 972. Xenoph. Sympos. 4, 62. 64. et προαγωγεία 61. Contra ἐκ προσαγωγῆς dicitur de eo, quod ita crescit, ut vix sentias, uti ap. Lucian. Zeuz. 1, 844." (Parum recte V. D. cum aliis hunc Luciani locum intellexisse mox videbimus.) Sed προαγωγὴν pro Lenocinio nemo adhuc aliunde, quam e Demosth. loco, firmavit, nec quidem in eo possunt verba, ἐκ προαγωγῆς φίλον, significare, ut tradit Reisk., Non sponte sua, sed illectum spe lucri. Hoc enim si sibi voluisset Demosth., προαγωγὴν sumere pro eo, quod Anglice dixeris Self-interest, longe aliter sententiam ordinasset; certe vocem usurpasset, quæ vim τοῦ Self exprimeret. Quæ cum ita sint, nobiscum lege in Demosth. ἐκ προσαγωγῆς, Harpocrationisque glossam sic refinge: 'Εκ προσαγωγῆς· ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀνάγκην, καὶ οὐκ ἐκ φύσεως οὐδ' ἁπλοϊκῶς, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν οὐχ ἡμμένων, ἀλλ' ἐκ προβολῶν προσηναγκασμένων δεσμοῖς. 'Ημμένων nempe, ab ἅπτω, Apto, Annecto, Alligo; προσηναγκασμένων autem, a προσαναγκάζω, Arcte astringo vel apprimo. Omnino recte Demosth. verba ἐκ προσαγωγῆς φίλος exposuit Harpocr. Necessitate coactus per metaph. a re fabrili. Προσαγώγιον enim est Fabrile instrumentum, quo admoto ligna curva dirigunt, et προσάγω in re fabrili est verbum proprium, ut ostendit Æsch. Suppl. 450. καὶ γεγόμφωται σκάφος Στρέβλαισι ναυτικαῖσιν, ὡς προσηγμένον. "Distingui malim, γεγόμφωται σκάφος, Στρέβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον, Clavis compingitur navigium, veluti cuneis nauticis adductum. I. e. Adeo ab omni parte constringor et coarctor, tanquam navis adacta et ligata cuneis et clavis, ut quo me vertam, nesciam." Stanl. Προσημμένον extra necessitatem conjecit Schutz. "Scaliger, προσηρμένον. Non video causam, cur receptæ scripturæ controversia moveatur, quæ u[illegible]at. Adducere dicit Adductum, Astrictum, et adactum cuneis nauticis." Abresch. Sed, ut de illa interpretatione Demosth. verborum, quam proposuimus, minus dubites, afferendus est hic Luciani locus, quem Tittmannus ad Zonar. supra citatus et omnes Samosatensis interpretes adhuc perperam intellexerunt 1, 844. Καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτεται, καὶ συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, ἠρέμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θ[illegible]ου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη. Vertitur: Commi[illegible] vero [illegible] commissura corporum, ubi coagmenta[illegible] devincitur muliebri corpori equinum, sensim, non subito transiens, et accessu, qui vix sentiatur, conversa, visum fallit, ubi ex altero in alterum subit. At, si ἠρέμα est Sensim, ἐκ προσαγωγῆς non potest significare Accessu qui vix sentiatur, cum hoc non amplius dicat, quam illud. Sensim, et Accessu qui vix sentiatur, unum idemque sonant. Distingue igitur, ἠρέμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, e verte sic, Sensim, non subito transiens et per vim conversa, ut ap. fabros τὰ οὐχ ἡμμένα ἐκ προσαγωγῆς ad se invicem recte constituuntur, ἐκ προβολῶν προσαναγκάζονται δεσμοῖς.]

Προαγωγὸς, ὁ, ἡ, Perductor, s. Productor, nam Juvenal. (6, 241.) Producere filiam dixit, [a Ruperto aliter intellectus, v. Plaut. Asin. 3, 1, 40. cf. Casaub. ad Suet. 145. Comment. ad Petron. c. 25.] Leno, Prostitutor, qui alio nomine μαστροπός. Æsch. c. Timarch. (177.) Καὶ τοὺς προαγωγοὺς γράφεσθαι κελεύει, κἂν ἁλῶσι, θανάτῳ ζημιοῦν. ["Τὰς προαγωγὰς, Bern." Tayl.] Theophyl. Epist. 51. gen. fœm. "Οτε δὲ τὴν προαγωγὸν προσεῖπον. Arist. Vesp. (1023.) "Ινα τὰς Μούσας, αἷσιν χρῆται, μὴ προαγωγοὺς ἀποφήνῃ, quod quidam interpr. Ne Musas quibus utitur in componendis Comœdiis, redderet meritorias et prostitutas: vel, Ne Musas suas prostitueret ad quæstum faciendum. [Idem in Thesm. 340. ἢ δούλη τινὸς, Προαγωγὸς οὖσ', * ἐνεθρύλλισεν τῷ δεσπότῃ, ubi Schol. τουτέστιν, ἡ προάγουσά τινα γυναῖκα πορνευσομένην, καὶ διδάσκαλος πορνείας οὖσα κακῶν. Suid. et Phot. Προαγωγός· διδάσκαλος κακῶν. Hesych. Προαγωγός· διδάσκαλος κακὸς (l. κακῶν,) καὶ μαστροπὸς, μόνος μαυλιστής. "Quid sibi vult μόνος? an pro ἄνομος?" Albert. "An leg. μαυλὶς, μαυλιστής? Hes. Μαυλίς· ἡ μισθῷ τι ποιοῦσα, Quæ corpore quæstum facit." Toup. Emendd. 4, 233. Hes.: Κυπρογενέους· προπόλου, προαγωγοῦ. Μαστροπός· δύστροπος, πανοῦργος, ἀπατεὼν, ὁ τὰς γυναῖκας ἢ ἄνδρας προσκαλῶν (annon προκαλῶν, ut προάγων?) καὶ μαυλίζων, ἢ προαγωγός. Aristoph. Ran. 1078. Ποίων δὲ κακῶν οὐκ αἴτιός ἐστ'; Οὐ προαγωγοὺς κατέδειξ' οὗτος, Καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, Καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς, Καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν; Glossæ: Προαγωγός· Productor. Προαγωγός· πορνοβοσκὸς, Lenocinator. "Abresch. Lect. Aristæn. 304. ('Προαγωγὸς et μαστροπὸς, interpr. Apul. Miles. 9. p. 187. fuerit Stupri sequestra et adulterorum internuntia, ubi et v. Pric.') ad Xenoph. Eph. 217. Charit. 114. (Προαγωγὸς γέγονεν

ἀλλοτρίας γυναικός.) Phile in Thorlacii Opusc. 3, 67. leg. [illegible]" Schæf. Mss. "Vox * προκομιστὴς occurrit ap. Cyrill. c. Jul. 6. p. 205. Καὶ μὴν καὶ αὐτὸς Ἀλέξανδρος ἕνα τινὰ τῶν ἐπιτηδείων, καὶ γυναίων αἰσχρῶν προκομιστὴν αὐτῷ γεγονότα, Ἡφαιστίων οὗτος ἦν, ἀνεῖπε θεὸν, βωμῷ καὶ θυσίαις τιμᾶσθαι προστέταχεν. A Procurer." Toup. Emendd. 4, 301. Eustath. 1479. : Τὸ δὲ ἤγετο κούρην, πάνυ σύνηθες ἐπὶ γάμου λέγεσθαι· τοιοῦτον γὰρ καὶ τὸ, ἠγαγόμην γυναῖκα· εἰς [illegible] δὲ εἰπεῖν, τὸ ἄγειν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σεμναὶ λέξεις εἰσίν· εἰ δὲ ψεκτὸν ὄνομα ὁ προαγωγὸς, ἔτι δὲ καὶ τὸ προαγωγεύειν· πάντως γὰρ οὐκ ἐπαινετὰ ταῦτα εἰσίν· ἀλλ' αὐτὸ τὸ προάγειν σεμνότητα ἔχει, ὥσπερ καὶ ἡ προαγωγή· τιμὴν γὰρ αὐτὴ δηλοῖ, οἷον, Ὑποδραμὼν τον βασιλέα, τῶν φίλων (adde εἷς) ἐγένετο, μεγίστης τυχὼν προαγωγῆς. Unde locus hic depromptus sit ab Eust., in Προαγωγὴ jam indicatum est. Προάγειν igitur tantum in [illegible] sensu sumebatur, atque adeo erravit Valck. ad Eurip. Hipp. 493. Προῆγον ἄν σε δεῦρο scribens, "Poterat se mulier, ut erat lena, considerare tanquam προαγωγόν." Cf. Maxim. in Προαγωγεὺς citandum. J. Poll. 3, 26. Ὁ δὲ πρὸ τοῦ γάμου τούτου, ἐκ προτέρου δὲ γεννηθεὶς, πρόγονος, ὥσπερ εἰ καὶ γυναῖκά τις ἀγάγοιτο, ἔχουσαν υἱὸν ἢ θυγατέρα ἐκ προτέρου γάμου, καὶ τούτῳ πρόγονος ὁ παῖς τε καὶ ἡ παῖς· ὥσπερ οὗτος ἐκείνοις, ἐπιπάτωρ· βέλτιον γὰρ τοὔνομα τοῦ πατρωοῦ, εἰ καὶ Κερκίδας αὐτῷ κέχρηται· τοῦτον δὲ Ὑπερίδης ἐπὶ προαγωγίᾳ κατηγορῶν, Πατροκλέους μητρυιὸν κέκληκε· καὶ [illegible] ὁ κωμικὸς ἐν Εἰρήνῃ· τοὔνομα μέντοι ὁ προαγωγὸς ἔστι μὲν καὶ παρὰ Δεινάρχῳ· ὀνομάζεται δὲ καὶ παρὰ Στράττιδι ἡ πρόγονος, καὶ παρ' Ὑπερίδῃ Ἐξέωκε [illegible] πρόγονον τὴν αὐτοῦ, ἐν τῷ Πρὸς Ἀπελλαῖον Περὶ Θησαυροῦ. ("Falckenb. in ora Codicis sui loco ὁ προαγωγὸς, ὁ πρόγονος posuit," Lederlin. idque omnino recte.) 4, 34. Ἔπαινος δὲ ῥήτορος καὶ δημαγωγοῦ,—προαγωγὸς, τοῦ δήμου προστατῶν, τῶν νόμων φύλαξ, τῆς ἐλευθερίας προαγωνιστής. ("Ms. προαγωνιστὴς τῆς δημοκρατίας. Videndum [illegible] illud δημοκρατίας addamus, an non omnino hoc [illegible] oporteat: Προαγωγὸς τοῦ δήμου, προστατῶν τῶν νόμων, φύλαξ τῆς ἐλευθερίας, προαγωνιστὴς τῆς δημοκρατίας. Προαγωγὸς δήμου, Qui populum promoveat, attollat, quod alias simpliciter sine alterius nominis adjectione plerumque in malam partem sumitur, non tamen semper. Sic enim ap. Agathiam 3. in fine orationis Martini ducis Rom. de Deo ipso, Ἐφ' οὓς ἂν ὁ πάντων προαγωγὸς ἐπιπνεύσοι, ad illos sc. victoriam ire. Et de Pollucis loco nihil temere affirmaverim, cum statim ante fuerint προστάτης τῶν νόμων, φύλαξ τῆς ἐλευθερίας." Jungerm.) 7, 201. Πορνοβοσκοὶ, προαγωγοὶ, μαστρωποὶ, Ms. Jung. μαστροποί. "Προαγωγὸς, Perductor. Symp. 4, 64. Ἀγαθόν σε ἔφην προαγωγὸν εἶναι." Lex. Xenoph. Plut. Amatorio 9, 46. Ἆρ' οὖν, ἐραστῶν τοσούτων γεγονότων καὶ ὄντων, οἶσθα ἐπὶ ταῖς τοῦ Διὸς τιμαῖς προαγωγὸν ἐρωμένου γενόμενον; Pseudo-Longin. 32. Ὅτι μέντοι καὶ ἡ χρῆσις τῶν τρόπων, ὥσπερ τἄλλα πάντα καλὰ ἐν λόγοις, προαγωγὸν ἀεὶ πρὸς τὸ ἄμετρον, δῆλον ἤδη, κἂν ἐγὼ μὴ λέγω, ubi vertitur, Semper ad modum excedendum proclivem esse. "Liban. 89." Wakef. Mss. "Schol. Soph. Œd. T. 14. (Προαγωγὸν δὲ εἰς πειθὼ τὸ προοίμιον.)" Valck. Mss.]

Προαγωγικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Ad lenocinium aptus. Bud. interpr. Qui vim habet conciliandi amoris, ap. Dionys. Areop. Ὅτι αὐτὸς ἑαυτοῦ καὶ ἑαυτῷ ἐστὶ προαγωγικὸς καὶ κινητικός. [Vide seq. voc.]

Προαγωγεὺς, Idem. [Cass. Dio 454. Καὶ διὰ τοῦτο ἐλευθέριον μὲν μάθημα οὐδὲν ἐπίστασαι, συνέδριον δέ τι κατασκευάσας ἐνταῦθα, ὥσπερ αἱ πόρναι, τὸν δώσοντά τι ἀεὶ ἀναμένεις; καὶ προαγωγέας τῶν λημμάτων ἀεὶ ἔχων, πολυπραγμονεῖς τίς τίνα ἠδίκηκεν, ἢ δοκεῖ γε ἠδικηκέναι; τίς τίνα μισεῖ; τίς τίνα ἐπιβουλεύει; καὶ τούτοις συναίρει, καὶ διὰ τούτων τρέφει. "H. l. a Basilio, Schol. Gregorii Naz., ad Or. 24. p. 327. Morell., adducitur, ubi loco προαγωγέας est προσαγωγοὺς, loco ἀεὶ ἔχων est πολλοὺς ἔχων, quod posterius confirmat et V. a. et Med., pro ἠδίκηκεν est ἠδίκησεν, omittitur autem τίς τίνα μισεῖ." Reimar. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 179. Καὶ τῷ μὲν κινεῖται· σημείωσαι κίνησιν θείαν, ἐν ᾗ κινεῖται καὶ αὐτοῦ ἐστὶ προαγωγεὺς καὶ κινητικὸς ὁ θεός. Paulo ante est: Ἐραστὸν καὶ ἀγαπητόν· * προσαγωγικὸν καὶ κινητικὸν πρὸς ἐρωτικὴν συνάφειαν τὴν ἐν πνεύματι, τὸν θεὸν εἶναί μοι νόει, τουτέστι μεσίτην ταύτης, καὶ πρὸς ἑαυτὸν συναρμοστὴν τοῦ ἐρᾶσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ποιημάτων καὶ ἀγαπᾶσθαι. Κινητικὸν δέ φησιν, ὡς κινοῦντα ἕκαστα, κατὰ τὸν οἰκεῖον λόγον πρὸς αὐτὸν ἐπιστρέφεσθαι. Τὸ δὲ τῆς προαγωγίας ὄνομα, εἰ καὶ παρὰ τοῖς ἔξωθεν πρᾶγμα σημαίνει οὐκ εὐαγὲς, ἀλλ' ἐνταῦθα τὴν πρόξενον τῆς ἐν θεῷ ἑνώσεως * μεσιτείαν φησί. Ubi pro προσαγωγικὸν ocyus repone προαγωγικόν. Cf. Nostrum in Προαγωγικός. Vide etiam Eust. in Προαγωγὸς citatum.]

Προαγωγεύω, Perduco, Perductor sum, Prostituo. Gall. Produire, quod Græco ad verbum respondet. Cum accusativo, Phocyl. (165.) Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον σέο, τέκνα μιαίνων. Sic Aristoph. Nub. (980.) Αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐβάδιζεν. || Metaphorice Προαγωγεύω, Pellicio quibusdam verborum lenociniis, aut aliis artibus. Ap. Xen. cum accus. et dat., et quidem utroque personæ, Οἶδα μὲν, ἔφη, σε Καλλίαν τουτονὶ προαγωγεύοντα τῷ σοφῷ Προδίκῳ. ["Προαγωγεύω, Perduco, Pudicitiam prostituo. Sed Symp. [illegible], 62. jocose dicitur, ut προαγωγεία, (vide Προαγωγεία,) de eo, qui magistro aliquem tradit et commendat, προαγωγεύσαντα τῷ σοφῷ Προδίκῳ, Ut sapientiam discat." Lex. Xenoph. Plut. Solone 23. Ὅλως δὲ πλείστην ἔχειν ἀτοπίαν οἱ περὶ τῶν γυναικῶν νόμοι τῷ Σόλωνι δοκοῦσι· μοιχὸν μὲν γὰρ ἀνελεῖν τῷ λαβόντι δέδωκεν· ἐὰν δ' ἁρπάσῃ τις ἐλευθέραν γυναῖκα καὶ βιάσηται, ζημίαν ἑκατὸν δραχμὰς ἔταξε· κἂν προαγωγεύῃ, [illegible] δραχμὰς [illegible] πεφασμένως πωλοῦνται· λ[illegible] γὰρ ἐμφανῶς φοιτῶσι πρὸς τοὺς διδόντας. [illegible] Athen. 443. e Theopompo de Methymnæis, Ἐπαυσεν [illegible] αὐτοὺς τούτων Κλεομένης ὁ τύραννος, ὁ καὶ τὰς μαστροποὺς, τὰς εἰθισμένας προαγωγεύειν τὰς ἐλευθέρας γυναῖκας, καὶ τρεῖς ἢ τέτταρας τὰς ἐπιφανεστάτας πορνευομένας, ἐνδήσας εἰς σάκκους καταποντίσαι τισὶν προστάξας: 605. Οὗτος ὁ παῖς πρὸς Φίλιππον ἀχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς, [illegible] προαγωγευόμενος, οὐδὲν λαβὼν ἀπεστάλη.) Lat. Producere. Parrhasius in Face Crit. 755." Valck. Mss. "Toup. Emendd. 1, 218. (e Suida v. Λογγῖνος afferens, * Ἐπισύχνως ἐνδιαιτώμενος ταῖς κληϊζομέναις Πηγαῖς ἠγγέλθη τούτῳ παρὰ τῶν προαγωγευόντων, ὡς εὐπρεπεῖς λίαν εἰσὶν αἱ γυναῖκες.) Visconti Inscr. Triop. 67." Schæf. Mss. Schol. Theocr. 11, 66. Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με· ὅτι οὐ μαστροπεύει μοι.—Ἄλλως,—ὅτι ἡ μήτηρ μου ἀδικεῖ με, μὴ προαγωγεύουσα τὴν ἐμὴν ἐρωμένην πρὸς ἐμέ. Justin. M. 70. d. Cass. Dio 462, 54. Καὶ προσέτι καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ διαβάλλειν ἐπεχείρησε, τοσαύτῃ ἀσελγείᾳ καὶ ἀκαθαρσίᾳ παρὰ πάντα τὸν βίον χρώμενος, ὥστε μηδὲ τῶν συγγενεστάτων ἀπέχεσθαι, ἀλλὰ τήν τε γυναῖκα προαγωγεύειν, καὶ τὴν θυγατέρα μοιχεύειν.]

Προαγωγεία, (ἡ,) Perductio, Lenocinium, προαγωγή. Cicero introductiones mulierum atque adolescentulorum nobilium appellavit προαγωγείας, Ep. ad Att. 1, (16.) Spartianus voce Græca usus est, et ante eum Sueton., ita scribens in Nerone (28.) Super ingenuorum proagogia, et nuptarum concubinatus, Vestali virgini Rubriæ vim intulit. Ubi Proagogia est a nominativo singulari Proagogium; sed ego Proagogias reponendum puto, addita litera s in fine, quæ facile omitti potuit. Alioqui certe προαγωγεῖον potius esset Locus in quo fierent hujusmodi perductiones. [Casaub. edidit Pædagogia, nihilque annotavit. "Προαγώγιον, Stuprum, Perductio, a Gr. v. * προαγωγεῖν, (sed nullum talis vocis vestigium ap. Græcos reperiri potest, qui προαγωγεύειν semper dicunt,) quod Latini Perducere dicunt, i. e. Lenocinari, Lenocinium facere. Laudatur Suet. Nerone 28. sed totum hoc est ab Egnatii ingenio: lectio vera est Pædagogia." Gesner. Thes. L. L. "Pædagogium, παιδαγωγεῖον, Locus in domicilio, in quo pueri servi commorantur et custodiuntur, educanturque, et ad elegantiam atque urbanitatem formantur. Plin. Ep. 7, 27. Puer in pædagogio mistus pluribus dormiebat. Suet. Ner. 28. Ingenuorum pædagogia. Non ipsa

Pædagogia per se turpitudinem indicant, sed in Nerone reprehenditur, quod in pædagogiis habuerit ingenuos, quibus ad libidinem abuteretur. Nempe ponuntur Pædagogia pro Pædagogianis, (Ammian. Marc. 26, 17. 29, 18.) i. Pueris, qui in Pædagogiis educantur. Sic Plin. 33, 3, 12. de cultu auri et margaritarum: Honestius viri pædagogiis id damus, balineasque dives puerorum forma convertit. Qui in balineis lavantur, eos advertit, iis admirationem injicit, cultus pretiosus puerorum dominum suum in publicas balneas comitantium. Idem 33, 12, 54. Jam vero pædagogia ad transitum virilitatis custodiantur argento, i. Argenteis fibulis comprimantur illorum pudenda, ne immatura libidine vocem et vigorem ac robur perdant. Etiam hic Pædagogia, ut Ministeria, Servitia, Conciones etc. Ipsos homines significat, qui sunt in Pædagogio." Idem. "Προαγωγεία, Lenocinium, Perductio. Symp. 4, 61. vocatur τέχνη et ἀκόλουθος τῆς μαστροπείας." Lex. Xenoph. Æschines c. Timarch. 40. Καὶ τίνα ἕτερον νόμον ἔθηκε, φύλακα τῶν ἡμετέρων παίδων; τὸν τῆς προαγωγείας, τὰ μέγιστα ἐπιτίμια ἐπιγράψας, Ἐάν τις ἐλεύθερον παῖδα, ἢ γυναῖκα προαγωγεύσῃ. "Eust. 430. Προαγωγείαις τε γὰρ καταλέγει τῆς Κύπριδος, καὶ ψεκτὴν φιλανδρίαν αὐτῆς ὑπολαλεῖ τὴν ἐπὶ τοῖς βαρβάροις Τρωσί. Plato Theæt. 150(=64. T. 2. Ed. Bip.) Οὐ γὰρ, ἀλλὰ διὰ τὴν ἄδικόν τε καὶ ἄτεχνον συναγωγὴν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, ᾗ δὴ προαγωγεία ὄνομα, φεύγουσι καὶ τὴν προμνηστικὴν, ἅτε σεμναὶ οὖσαι, αἱ μαῖαι, φοβούμεναι μὴ εἰς ἐκείνην τὴν αἰτίαν διὰ ταύτην ἐμπέσωσι." Scott. App. ad Thes. Aristot. Eth. 5, 2. Τῶν [illegible] λαθραῖα, οἷον κλοπὴ, μοιχεία, φαρμακεία, προαγωγεία, (in Edd. προαγωγὴ,) δουλαπατεία, δολοφονία, ψευδομαρτυρία. Noster in Δουλαπατεία habet δουλαπατία pro δουλαπατεία. Sed forma δουλαπατία recentioribus relinquenda est.]

Προαγωγία etiam legitur ap. J. Poll. [in Προαγωγὸς citatum,] et Suidam, [sed ap. hunc sine interpretatione. Kuster. :—"Forte scripserat προαγωγεία."] Quæ scriptura si mendo caret, erit a προαγωγὸς, ut a παιδαγωγὸς fit παιδαγωγία. [Imo προαγωγία formatum est a προαγωγεία, ut *Πυθαγόριος a *Πυθαγόρειος, olim a nobis 267. c. sine causa suspectum. Phot. Ἰταλιώτης· Πυθαγόριος, ἐκεῖ γὰρ διέτριβεν. Etym. Gud. Δυάς· παρὰ τὸ διϊέναι καὶ διαπορεύεσθαι. Πρώτη γὰρ ἡ δυὰς *διχώρισεν ἑαυτὴν ἀπὸ τῆς μονάδος. Τῆς γὰρ μονάδος ἕνωσιν δηλούσης, ἡ δυὰς *διχωρισμὸν δηλοῖ. Διὸ καὶ *τόλμαν αὐτὴν οἱ Πυθαγόριοι καλοῦσιν, ὡς τολμήσασαν ἐκστῆναι τῆς μονάδος καὶ ἀποφράδος, ὡς ἐπὶ κακῷ λαμβανόμενον. Διὸ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι τὸν δύο ἀποστρεφόμενον, κατ' ἀντίφρασιν αὐτὸν ὀνομάζουσι σεκοῦνδον, ὃ σημαίνει τὸν αἴσιον, ὡς ἀπαίσιον αὐτὸν ὄντα. Cf. Etym. M. Δυάς· ——, ἢ παρὰ τὸ διεῖναι, ("melius et evidentius διϊέναι, In duas partes ire," Sylb. omnino recte,) μόνη γὰρ πρώτη ἡ δυὰς διΐσταται ἀπὸ τῆς μονάδος, ὅθεν οἱ Πυθαγόρειοι τόλμαν αὐτὴν εἶπον. Πυθαγόριος quoque legitur in Sozom. H. E. 1, 12. p. 342. Φίλων δὲ ὁ Πυθαγόριος. "Πυθαγόρειος, in Cod. Fuketiano scriptum est Πυθαγόριος. Atque ita semper in optimis exemplaribus hoc vocab. scriptum inveni." Vales. Scilicet recentiores multa nomina ὑποκοριστικῶς efferebant, quæ veteres παραγωγικῶς enuntiabant. Vide Salmas. ap. nos supra cccliv. a. "Προαγωγείας ἔγκλημα, 913, 12. alias προαγωγία." Reimar. Ind. in Cass. Dion. Plut. Sympos. 2, 1. Ἀντίστροφον οὖν ἔοικε γένος εἶναι εἰρωνείας τὸ περὶ τοὺς ἐπαίνους, ᾧ καὶ Σωκράτης ἐχρήσατο, τὸ Ἀντισθένους τὸ φιλοποιὸν καὶ συναγωγὸν ἀνθρώπων εἰς εὔνοιαν, μαστρωπείαν καὶ *συναγωγίαν καὶ ἀγωγίαν ὀνομάσας. "Συναγωγίαν καὶ ἀγωγίαν, forte προαγωγείαν, nec aliud præterea, scripsit Plut., ut auctor dicti Xenoph. Sympos. 4, 61, 62." Wyttenb. idque recte, nostro saltem judicio. Illud συναγωγίαν, quod glossam sapit, ortum habuit e præc. v. συναγωγόν. Συναγωγίαν καὶ προαγωγίαν corrigit Toup. Emendd. 4, 301. Vox προαγωγία extat et in Maximi Schol. ad Dionys. Areop., cujus verba in Προαγωγὸς dedimus.]

[* Προαγώγιον. "Plato Philebo p. 171. Ed. Bas. Κανόνι γὰρ, οἶμαι, καὶ τόρνῳ χρῆται (ἡ τεκτονικὴ) καὶ διαβήτῃ, καὶ στάθμῃ, καί τινι προαγωγίῳ κεκομψευμένῳ. Hic προαγώγιον κεκομψευμένον mihi videtur omnia complecti, quæ scite et ingeniose excogitata sunt ad promovendam operam fabrilem." Seager. Mss. Vera lectio est προσαγωγίῳ. Vide notanda in Προσαγώγιον.]

[* Προαγωγεῖον, i. q. ματρυλλεῖον, et πορνεῖον. Sic leg. in J. Poll. 9, 48. cujus verba citavimus in Ἀγωγεῖον. Ut in Plutarcho ἀγωγίαν Librariorum socordia pro προαγωγίαν legitur, sic h. l. ἀγωγεῖα pro προαγωγεῖα, etsi a Kuhnio receptum, et a Passowio in Symbolis ad Schneideri Lex., quæ in Beckii Actis Societ. Philol. Lips. 1. p. 95. extant, sine corruptelæ suspicione allatum.]

[* "Προακτέον, Arrian." Wakef. Mss.]

"Προακτικὸν, Hesychio προβαῖνον, Progrediens, "Procedens, ab ea τοῦ προάγειν significatione, quæ "ponitur pro Præeo, et præcedo."

[* Συμπροάγω, Una procedo. Plut. 4, 526. Καὶ παραφυλάξαντες λελουμένον, ἀπήντησαν καὶ ἠσπάσαντο, καὶ συμπροῆγον ἅμα διαλεγόμενοι [illegible] παίζοντες ὡς πρὸς συνήθη καὶ νέον. "Dionys. H. 2, 312." Scott. App. ad Thes. "Hierocl. 14." Wakef. Mss.]

Προσάγω, Adduco, Admoveo, cui opponitur ἀπάγω. Aristot. Probl. 31. Ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει, ἄν τι βούληται ἰδεῖν, ὁδὲ πόῤῥω ἀπάγει. Luc. Προσάγουσι τῷ βωμῷ, Aræ admovent. In VV. LL. citatur προσάγομαι ex Aristot. in eadem signif., videlicet pro Admoveo. Item Offero. ut Aristoph. Pl. (596.) δεῖπνον κατὰ μῆνα προσάγειν, [hodie legitur ἀποπέμπειν, v. [illegible] H. et Brunck.] Luc. Caucaso, Ὅταν ὑμῖν τὰς [illegible] προσάγωσι, Cum vobis offerunt. Sunt tamen qui interpretantur Adducunt. Chrysost. [illegible] ὕμνους τῷ δεσπότῃ προσάγειν. || Προσάγω, Adhibeo, Admitto. Isæus (206.) Οὔτε δούλους προσῆγεν. Xenoph. (K. Π. 1, 3, 7.) Προσάγειν τοὺς δεομένους τιμὴν ἔχων, Qui admissionibus præfectus erat. ["Προσάγω, Adduco s. Admitto ad regem. Hist. 4, 5, 6. Πρεσβεῖαι—Φάρακος [illegible], ὅπως προσαγάγοι ad Agesilaum. [illegible] K. Π. 1, 4, 24. Ἀφελκύσαντες [illegible] ταχθέντες προσήγαγον τῷ Ἀστυάγει. Hist. 3, 4, 8. Hutch. cum talibus locis comparat 1 Petr. 3, 18. et Ephes. 2, 18. Cf. Raphel. ad Rom. 5, 2." Lex. Xenoph. Vide Schleusner. infra.]

Προσάγω, Injungo, Impono. Aristot. Œcon. de servis loquens, Ἀναγκαῖον καὶ παρασκευασάμενον τρέφειν οἷς τὰ ἐλευθέρια τῶν ἔργων προσακτέον. Ap. Herod. autem προσάγειν ὅρκους, Deferre jusjurandum, Jurejurando adigere. || Προσάγειν πρὸς τὸν δῆμον, εἰσφέρειν, Referre ad populum, Bud. ex Aristot. Vide Comm. 381.

Προσάγω, neutraliter positum, Accedo, Prope accedo, Appropinquo. Plut. Galba, Προσῆγον ἐσπασμένοις τοῖς ξίφεσιν. Idem. in Pol. Præc. Καὶ προσάγουσι δι' ἀπάτης τοῖς βασιλεῦσι, Obrepunt regibus, Captiose insinuantur ap. reges. Idem in Pompeio, Ἀληθείᾳ δὲ τοῖς τεσσαράκοντα ἔτεσι προσῆγεν, Proximus erat quadraginta annis, Bud. Interdum cum πρὸς in hac signif., ut ap. Hippocr. Πρὸς δὲ τὸ ὀδοντοφυεῖν προσάγουσι. Hac in signif. passivam etiam vocem posuit Gregor., Ἵνα μᾶλλον προσάγωνται τῇ ἀληθείᾳ, accedant ad veritatem, Bud. [Plut. Marcello 29. Καὶ προσῆγεν ὥρας ἐγγυτέρω τὴν δύναμιν: de Socr. Genio 8, 322. Κἀκεῖνος, ὡς εἶδεν ἡμᾶς προσέχοντας αὐτῷ, ἀπὸ τῆς θύρας ἡσυχῇ προσῆγε: Galba 9. Οὕτω δὲ προσάγων ὁ Νυμφίδιος ἐγγυτέρω ταῖς ἐλπίσιν.]

Προσάγομαι, Ad me attraho. Plat. in princ. lib. 5. de Rep. Καὶ λαβόμενος αὐτοῦ ἄνωθεν παρὰ τὸν ὦμον, ἐκεῖνόν τε προσηγάγετο, etc. || Item Ascisco, προσκτῶμαι, Hesych. Item, Allicio, Concilio. Isocr. Plataico, Εἰ δὲ μὴ, τί λέγοντες, ἣν πάλιν γένηται πόλεμος, ἀξιώσετε προσάγεσθαι τοὺς Ἕλληνας; Asciscere. Fortasse pro προσάγεσθαι συμμάχους, ut etiam loquuntur. Idem, Καὶ τοῖς μὲν κατὰ σύνεσιν προέχουσι φθονοῦμεν, ἢν μὴ τῷ ποιεῖν ἡμᾶς εὖ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν προσάγωνται, Concilient, Demereantur. Idem, Παρὰ μὲν τῶν ἐκπρίασθαι, τοὺς δὲ ταῖς ἄλλαις θεραπείαις προσάγεσθαι, Perlicere. Citatur et προσάγω hac in signif., e Plut. in Poplicola, Ἐμμελῶς προσάγω φοβερὸν ἄνδρα. At προσάγεσθαι ἔθνη πολέμῳ, Eidem in Rom.

videtur es e προσκτᾶσθαι, quo Hesych. interpretatur hoc ve um, ut modo dictum est. || Προσάγομαι τροφὴν pro Cibum capio, citatur ex Aristot. in Probl. [Plut. 6, 382. dixit βρώσεις ἀθέσμους προσάγεσθαι, Cibis illicitis vesci, et 6, 608. Καὶ γὰρ ἡ τροφὴ λιμοῦ φάρμακον προσάγεται, Cibus ut remedium famis sumitur.]

[" Προσάγω, Adduco exercitum, ubi sæpe omittitur τὸ στράτευμα. K. Π. 5, 4, 20. Οὐ τὸ αὐτό ἐστι προσάγειν καὶ παράγειν· προσάγουσι γὰρ ἅπαντες adversus hostem. K. A. 4, 6, 14. Ὅπως ὡς μάλιστα δοκοίη ταύτῃ προσάξειν. Hist. 3, 5, 15. Παυσάνιας οὐ προσῆγεν, οὐδὲ ἐμάχετο. C. G. Kuhn. ad Ælian. V. H. 3, 1. legi jubet προῆγεν. Cum dat., K. Π. 5, 2, 15. p. 286. Οὔτε προσάγοντα πολεμίοις,—οὔτ' ἀπάγοντα. Leuncl. et Wels. πρὸς πολεμίους. Cum ἐπὶ, K. A. 4, 8, 9. Ἢν ἐπὶ πολλοὺς τεταγμένοι προσάγωμεν. Cum πρὸς, K. Π. 1, 6, 19. p. 82. Πρὸς πολεμίους προσάγειν: 5, 4, 20. Πρὸς αὐτὸ τὸ τεῖχος προσήγαγον: K. A. 5, 2, 7. Προσαγαγὼν πρὸς τὴν χαράδραν. Hist. 6, 5, 39. Addito acc. K. Π. 5, 3, 8. Τὰ ἔξωθεν σοῦ ἰσχυρότερα προσάγοντος, Copias plures et fortiores. Hist. 1, 2, 4. Προσῆγε δύο στρατόπεδα, Bipartitum exercitum: 7, 5, 23. Τὸ στράτευμα, margg. τῷ στρατεύματι,—προσῆγε. De Præf. Eq. 8, 12, 13. In his omnibus προσάγειν dicitur imperator. Adduco captivos et pecus. K. Π. 3, 2, 6. Προσάγουσι τῷ Κύρῳ τοὺς αἰχμαλώτους δεδεμένους: 4, 3. 1. Ἁρμαμάξας γυναικῶν,—καὶ ταύτας εἰληφότες προσῆγον: 4, 5, 15. Ἵπποι προσάγονται: 5, 2, 1. Βοῦς καὶ—πρόβατα ὑπὸ τὰ ἐρύματα προσηγμένα: 5, 4, 7. Adduco vades. K. Π. 6, 2, 11. p. 374. Γνωστῆρας ἐμοὶ προσαγαγὼν καὶ ἐγγυητάς. Ad hostes mitto. Hist. 7, 5, 42. Πολλοὺς, nempe speculatores, προσάγειν,—πολλὴ ἀφροσύνη. Paulo ante est ἔπεμψε σκοπούς. Admoveo. K. Π. 1, 3, 4. Προσήγαγεν αὐτῷ παροψίδας καὶ παντοδαπὰ ἐμβάμματα. Hist. 2, 4, 18. Τὰς μηχανὰς προσάγειν urbem versus. Apporto, Adveho. K. Π. 5, 2, 2. Εἴ τι βρωτὸν, πάντα ἱκανὰ προσῆγον. Πο. 4, 18. Τὰ προσαχθέντα πρίασθαι, Venum advecta. Afferro, Incutio. K. A. 4, 1, 17. Μάλα πολλῶν φόβων προσαγομένων. Agitur de tormentorum terroribus. Adorior, Invado. De militibus, K. A. 1, 10, 6. Ἔδεισαν μὴ προσάγοιεν πρὸς τὸ κέρας. Προσάγομαι, Ad se adduco. De R. E. 1, 12. 9, 8. Οὐ δεῖ ἐξαπιναίως σπᾶν, ἀλλ' ἠρεμαίως προσάγεσθαι equum τῷ χαλινῷ. Ad se allicere. Vide Dorv. ad Char. 203. (Προσαγόμενος αὐτὸν κατεφίλησεν,) qui verbum proprium esse ait in osculis. Et sic est non solum in Theophr. Char. 5, 2. (Τὰ παιδία προσαγαγόμενος φιλῆσαι, pro quo Lucian. Dial. Deor. 5, 215. ap. Dorv. dixit, Ἐπισπασαμένους φιλῆσαι,) sed etiam K. Π. 8, 4, 12. Χρυσάνταν ἐφίλησε προσαγαγόμενος, Blande ad se attractum. Similiter K. Π. 7, 5, 15. Προτείνων ὁ Κῦρος τὴν χεῖρα, προσήγετο αὐτούς. (Vide infra 984. b.) Ad suas partes traho. Hist. 6, 1, 4. p. 359. Ἑκόντας μᾶλλον ἢ ἄκοντας προσαγαγέσθαι. Sibi concilio. Vide J. Poll. 4, 29. (infra citandum.) Mem. 3, 4, 9. Συμμάχους καὶ βοηθοὺς προσάγεσθαι. Ditioni suæ adjicio, nempe vel armis vel oratione. Vide Wessel. ad Diod. S. 2, 30. Ages. 1, 20. Οὐ βίᾳ χειροῦσθαι τοὺς ἐναντίους, ἀλλὰ πρᾳότητι προσάγεσθαι: §. 22. Ὁπόσας πόλεις προσαγάγοιτο. Hist. 4, 8, 30. 5, 2, 12. p. 298. In se converto. Sympos. 1, 9. Ὥσπερ φέγγος—πάντων προσάγεται τὰ ὄμματα, οὕτω τὸ κάλλος πάντων εἷλκε τὰς ὄψεις πρὸς αὐτόν. Sibi importo. Πο. 1, 7. Mercator Πᾶσιν ἀνέμοις προσάγεται ὧν δεῖται, καὶ ἀποπέμπεται." Lex. Xenoph. " Προσάγω, τὸν παῖδα, Adduco, 15, 32, 3. τὸν κήρυκα, 18, 29, 8. 6, 20, 4. etc. Αἱ πόλεις κακοπαθοῦσαι, δυσχερῶς προσῆγον τὰς εἰσφορὰς, 5, 30, 5. n. ubi vett. nonnulli Codd. προσῆγον πρὸς τὰς εἰσφορὰς, nescio an pro προσεῖχον, προσάγειν ἔργα, μηχανὰς, μηχανήματα, Admoveo opera, turres, et machinas oppugnandæ urbi, 1, 42, 8. 3, 118, 4. 5, 4, 2. πρὸς τὴν ἄκραν, 5, 99, 10. etc. προσάγειν τοῖς τόποις, sc. ταῖς ναυσὶ, aut τὰς νῆας, Navibus accedere ad loca, 1, 54, 5. 1, 46, 9. Vulgatum προάγοντας, 11, 1, 2. n. in προσάγοντας cum uno Cod. Paris. est mutandum; et est ibi προσάγειν, Ducere in hostem, Signa inferre, Instructa acie obviam ire hosti, sicut 10, 39, 6. n. Vicissim προσάγειν perperam passim pro προάγειν dabant libri veluti 2, 65, 1. n. Προσάγειν ἕξιν, φιλοτιμίαν, Adhibere usum, studium; hinc προσακτέον τὴν ἕξιν, Adhibendus usus, 10, 47, 11. et, Πανταχόθεν προσαγομένης τῆς φιλοτιμίας, 22, 12, 13. Sed eadem notione in medio etiam usurpatur hoc verbum, Προσαγόμενος τὸν χρόνον καὶ τὸν πόνον, Postquam et tempus et laborem adhibuisset, attulisset rebus administrandis, 26, 6, 14. n. Præterea in medio προσάγεσθαί τινα est Ad se vocare, Ad se adduci jubere. Τοὺς παῖδας καθ' ἕνα προσαγόμενος καὶ καταψήσας, 10, 18, 3. πόλιν, Ad suas partes perducere, 4, 1, 7. Sic, Τὰς μὲν πόλεις προσήγετο, πλείστας δὲ κατὰ κράτος ἐξῄρει, 1, 76, 10. ubi corrigenda versio, Urbes alias persuadendo ad deditionem permovit. Sic et in præt. pass. significatione medii, Προσηγμένον τὰς πόλεις ταῖς ἐπαγγελίαις, 5, 108, 2." Lex. Polyb. " Προσάγω, 1. proprie transitive, Adduco, Produco, Admoveo, Appropinquare facio aut jubeo. Luc. 9, 41. Πρόσαγαγε ὧδε τὸν υἱόν σου, Adduc. Act. 16, 20. Καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς, Pertrahentes, i. q. v. 19. εἵλκυσαν πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Hesych. Προσάγει· προσφέρει. Ælian. V. H. 3, 16. Μηχανὰς προσάγων. Xenoph. de Præf. Eq. 8, 12, 13. 2. Metaphorice, Aditum ad aliquem paro alicui, Facio alicui copiam libere aliquem adeundi. 1 Petr. 3, 18. ubi Christus dicitur mortuus esse ad expianda peccata nostra, Ἵνα ἡμᾶς προσαγάγῃ τῷ θεῷ, Ut nobis aditum ad Deum pararet et copiam faceret Deum libere, ut liberi parentes, adeundi, h. e. Ut nobis benevolentiam et favorem divinum conciliaret. Cf. Προσαγωγή. 3. Intransitive, Appropinquo, Accedo propius, ita ut omissum sit ἑαυτόν: Act. 27, 27. Κατὰ μέσον τῆς νυκτὸς ὑπενόουν οἱ ναῦται προσάγειν τινὰ αὐτοῖς χώραν, Media nocte intellexerunt nautæ, sibi appropinquare aliquam regionem, h. e. per hypallagen, Se appropinquare alicui regioni. Dan. 8, 7. Εἶδον αὐτὸν προσάγοντα, Theodot. φθάνοντα, πρὸς τὸν κριόν. Jos. 3, 9. Προσαγάγετε, sc. ἑαυτοὺς, ὧδε, Accedite. Jerem. 46, 13. Προσαγάγετε, sc. ἑαυτοὺς, εἰς πόλεμον. 1 Sam. 9, 18. Jes. 34, 1. Hesych. Προσάγει· προσέρχεται. Cf. Wetsten. N. T. 2, 645. Sæpius in N. T. non legitur." Schleusner. Lex. in N. T. 3 Reg. 20, 29. Προσήγαγεν ὁ πόλεμος, Accedebat. " Προσάγω, Adduco, ut τοὺς πρέσβεις, sc. πρὸς τὸν δῆμον, 234. συκοφαντίαν τοῖς πράγμασιν, 372. Ἐπὶ τοῖς στεφάνοις δὲ, οὓς κατέκοπτεν, οὐχὶ προσήγαγε, i. e. Adhibuit, προσεγράψατο, Ascribi curavit, ut paulo post, aut προσέγραψεν, ut paulo ante, ταὐτὸ δίκαιον, 615. προσάγειν ἱερεῖον, sc. πρὸς τὸν βωμὸν, 1385. (Cf. J. Poll. et Biel. infra.) Accedo. Ὁρᾶτε τὰ πράγματα ἐγγυτέρω προσάγοντα, i. e. προσιόντα. In passivo, Μή τῳ προσῆχθαι, Nulla re pati vos adduci, 1454. In medio, Τούτῳ προσαγόμενον, Hoc ad se allicientem, sibi adjungentem, 19. pen. Κρῖναι, τί τῶν πραγμάτων ἐξ ὁμιλίας δυνατὸν προσαγαγέσθαι, καὶ τί βίας προσδεῖται, 1466. Προσαγομένων, sc. σὲ, ἁπάντων ἐπὶ τὰς ἑαυτῶν συνηθείας, 1406." Reisk. Ind. Gr.]

[Προσάγειν ἔργον, " Herodoteum loquendi genus a rebus bellicis petitum, Opus (ad rem peragendam) admoveo, Opus aliquod exequor, Rem aliquam perago. Ταῦτά τε ἅμα ἠγόρευε, καὶ τὸ ἔργον προσῆγε, 9, 92. Hæc autem simul dicebat, et opus (ad eas) admovebat, i. e. Ita locutus rem pariter exequi cœpit." Æm. Port. Lex. Ionic.]

[" Προσάγω, Accedo. Diod. S. 2, 301. 426. 455. ad 530. Dionys. H. 2, 1061. Anton. Lib. 22. Xenoph. Cyr. 215. ubi errat Zeun. Plut. Mor. 1, 969. Προσάγω, ad Anton. Lib. 225. Bibl. Crit. 2, 1. p. 9. Dorv. ad Char. 324. Valck. ad Moschum 375. Brunck. ad Androm. p. 137. Pierson. Veris. 71. Act. Traj. 1, 246. Valck. Oratt. 365. ad Hippol. p. 190. b. Xenoph. Eph. 107. ad Char. 256. 455. 537. 554. ad Diod. S. 1, 241. 431. ad Phalar. 321. Wakef. Ion. 671. Jacobs. Anim. 41. Posidipp. 2. Wakef. S. C. 4, 183. Georg. p. 26. Villois. ad Long. 299. ad Lucian. 1, 811. 840. Argum. Acharn. Charit. 639. Act. med. Kuster. V. M. 35. Med. ad Diod. S. 2, 30. 61. ad Lucian. 1, 793. ad Diod. S. 2, 292. Diod. S. 2, 499.

Conf. cum προάγω, ad Diod. S. 1, 683. (vide Προάγω.) Πόταγ', Age, Theocr. 1, 62. 15, 78. ('Ποτάγω, Dorice pro προσάγω, unde πόταγε. Adesdum.' H. St. Vide Gregor. Cor. 193.) De aor. 1. v. ad Thom. M. 46. Προσῆξα, Abresch. Lect. Aristæn. 236. Valck. ad Xenoph. Mem. 249. Προσάγομαι, Allicio, Concilio, Toup. ad Longin. 300. Valck. ad. Herod. 187. 406. Προσάγομαι εἰς εὔνοιαν, Schweigh. Emendd. in Suid. 22. Dorv. ad Char. 323." Schæf. Mss.]

[Προσάγω, Offero. "Num. 6, 12. Προσάξει ἀμνὸν, Offeret agnum. Mal. 1, 11. Ἐν παντὶ τόπῳ θυμίαμα προσάγεται, In omni loco suffitus offertur. Lev. 6, 38. Ὁ ἱερεὺς ὁ προσάγων ὁλοκαύτωμα ἀνθρώπου, Offerens holocaustum hominis. Lev. 10, 19. Προσαγηόχασι τὰ περὶ τῆς ἁμαρτίας, Obtulerunt sacrificia pro peccatis. Hes. (et Zonar.) Προσαγηόχασι· προσήγαγον. (Hes. Προσενηνόχασι· προσαγηόχασι.) Ita etiam in Glossis in Octat. et in Lex. Cyrilli Ms. Brem. nisi quod vitiose scribatur in illis προσαγιόχασι, et in hoc προσαγειόχασιν, et in hoc præterea addatur προσήνεγκαν." Biel. Thes.] "Προσαγηόχασι, Attice pro προσήχασι, Adduxerunt, a προσάγω." [J. Poll. 1, 26. Θύειν θεοῖς, ἱερουργεῖν, ἱεροποιεῖν, βουθυτεῖν, ἑκατόμβην προσάγειν, θυηπολεῖν: 27. ἱερεῖα προσάγειν τοῖς βωμοῖς. Cf. Demosth. supra. "Phrases sunt in Levitico pervulgatæ, προσάγειν δῶρα τῷ Κυρίῳ, et προσφέρειν δῶρα." Selec. e Schol. Valck. in N. T. 2, 485. "Προσάγω, i. q. προσφέρω, et προσάγωγὴ, i. q. προσφορά. Can. 3. et 4. Apostol. sancit, ex interpretatione Dionysii Exigui, Non offerri aliud licere ad altare, præter novas spicas, et uvas, et oleum ad luminaria, et thymiama, i. e. incensum, tempore quo sancta celebratur oblatio. In Græco est, Μὴ ἐξὸν δὲ ἔστω προσάγεσθαί τι ἕτερον πρὸς τὸ θυσιαστήριον, κ. τ. λ. Hic interpres Tonsilicius: Licitum autem non esto, admovere aliud quid ad altare, quam oleum in lampadem etc. Cur noluit προσάγεσθαι esse Offerri? Atqui hoc significat, idemque est, quod προσφέρεσθαι, quod etiam προσκομίζεσθαι dicitur, unde etiam προσκομιδὴ est Oblatio. Cyrill. Alex. 11. de Ador. 402." Suicer. Thes. "Soph. Trachin. 775: boves ad altare, (ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ Ἑκατὸν προσῆγε σύμμιγῆ βοσκήματα.)" Valck. ad Scap. marg.]

[Προσάγω, Accedo, dativo personæ junctum interdum in sensu venereo dicitur, ut notet Rem habere cum uxore, Matrimonium inire. Sic v. c. Tobiæ 6, 16. sermo est de filia Raguelis, de qua dicitur, Ὅτι δαιμόνιον φιλεῖ αὐτὴν καὶ οὐκ ἀδικεῖ οὐδένα πλὴν τῶν προσαγόντων αὐτῇ, Amatur ipsa a Dæmone quodam, qui tantum maritos ejus lædere solet. In Vers. Hebr. Edit. P. Fagii verba, πλὴν τῶν προσαγόντων αὐτῇ, ita translata leguntur, כי אם לאיש אשר יתנו לה, Nisi ei viro cui nuptum datur. Num huc fortasse pertinet glossa Hesych. qui προσαγόμενον exponit per ἀγαπήσαντα? (Vide Abresch. infra, qui pro ἀγαπήσαντα recte correxit ἀπατήσαντα.) Iterum consentit Arabica dicendi consuetudo, e qua Ingredi ad uxorem is dicitur, qui cum ea rem habuit, qui jam per copulam maritalem fuit cum ea conjunctus, v. c. Coran. Sur. 4, 19. Gen. 6, 4. Ps. 51, 2. Prov. 6, 29. Cf. Εἰσέρχομαι, Εἰσπορεύομαι, et Προσπορεύομαι." Schleusner. Lex. in V. T. Spicil. post Biel.]

[Προσάγω. "Thuc. 6, 48. Προσαγομένους τὰς πόλεις, ut 6, 47. Τῶν ἄλλων τινὰ πόλεων προσαγαγέσθαι. Recte Schol. χειρωσαμένους, etsi aliter sit visum V. D. in Annot. Nec enim χειρώσασθαι Subjugationem modo hostilem notat, sed Quacunque etiam ratione suas in partes pertrahere. Ælian. V. H. 4, 9. Οὕτως (Plato τοὺς ἀγνῶτας) ἐχειρώσατο καὶ ἀνεδήσατο τῇ συνουσίᾳ etc.: 14, 49. Aristid. 1, 403. 409. 468. 537. 3, 701. et Suid." Abresch. Diluc. Thuc. 616. "Thuc. viii, 106. Προσαγαγόμενοι τὰ ναυάγια, recte Schol. expl. ἰδιωσάμενοι, i. e. Potiti, κρατήσαντες τῶν ναυαγίων, ut iv, 14. et ἐπικρατεῖν τῶν ναυαγίων Herodot. viii, 18. Hesych. προσάγεσθαι· προσκτήσασθαι. (Vide Nostrum supra.) Alibi ἀνελέσθαι et ἀνελκῦσαι τὰ ναυάγια, ut i, 54. et vii, 23. Differre duo posteriora videntur a κρατεῖν et προσάγεσθαι, atque hæc de victoria plena ac minime dubia dici, ἀνελέσθαι autem et ἀνελκῦσαι τὰ ναυάγια de victoria ancipiti. Illud quoque notes προσάγεσθαι de rebus animatis

A longe usitatius dici, quam inanimatis, uti h. l. et v. Themist. Or. viii. p. 112. d. Ὥσπερ ἐλάττω προσάγηται βασιλεὺς, τοσούτῳ πλείω δωρεῖται, quod prius dixerat λαμβάνειν et κομίζεσθαι, deinde συναγαγεῖν et συλλέγειν." Idem l. c. 813. "Thuc. iii, 43. ἀπάτῃ προσάγεσθαι, ut 3, 38. παράγειν, et 42. προσάγεσθαι, non addito ἀπάτῃ: quod Cleo 40. dixerat οἴκτῳ καὶ ἐπιεικείᾳ ἁμαρτάνειν, id 48. οἴκτῳ καὶ ἐπιεικείᾳ προσάγεσθαι: hinc emendandus videtur Hesych. Προσαγόμενον· ἀγαπήσαντα, προσκτησάμενον, et leg. ἀπατήσαντα." Idem l. c. 318. "L. ἀπατήσαντα, vel κατακτήσαντα, v. Strab. 440. Xenoph. K. A. p. 13." Wakef. ad marg. Suid.: Προσάγειν· ἀντὶ τοῦ οἰκειοῦσθαι, ἰδιοποιεῖσθαι. Ὁ δὲ ἐμήνυε διὰ τῶν πρέσβεων, ὡς προσάγοιτο μὲν τὰ ἔθνη χρήμασι καὶ δώροις, καταγγέλλοι δὲ κοινὰ τὰ κερδαλέα τὰ ἀπὸ τοῦ πολέμου. J. Poll. 4, 27. Τὸν δῆμον παραιτήσασθαι, οἰκειώσασθαι, προσαγαγέσθαι: 29. Συμμάχους προσαγαγέσθαι, συμμάχους προαγαγεσθαι, (dele ista, συμμάχους προαγαγέσθαι. sermo enim est de sociis conciliandis,) οὐκ B ὄντας κατακτήσασθαι, τοὺς ὄντας βεβαιώσασθαι: 8, 150. Ἐξιδιώσατο, προσηγάγετο, ὑπηγάγετο, κατεκτήσατο, κατηγωνίσατο. "Isocr. 86. c. Προσῆκται ad suam amicitiam. Plato de LL. 3, 695. d. Χρήμασι καὶ δωρεαῖς τὸν Περσῶν δῆμον προσαγόμενος. Emend. Isocr. 217. a." Valck. ad Scap. marg.]

[Προσάγω. J. Poll. 1, 167. Προσήγαγον μηχανὰς, μηχανὰς προσέῤῥηξαν: 216. de equo, Εἴποις δ' ἂν, ὅτι ταχέως τὰ ἔμπροσθεν σκέλη αἴρει, τὰ δὲ ὄπισθεν προσάγεται, Sibi attrahat. Suid. Προσηγάγου· ἀντὶ τοῦ περιεπλέξω, παρὰ σεαυτὸν ἔλαβες. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν (141.) Οὐκ ἔκυσας, οὐ προσεῖπας, οὐ προσηγάγου. Ἀντὶ τοῦ πρὸς ἑαυτὸν ἔλαβες εἰς συνουσίαν. Schol. ibi: Προσηγάγου δὲ, ἀντὶ τοῦ, πρὸς ἑαυτὸν ἔλαβες εἰς συνουσίαν. Vide supra 981. c. Phot.: Προσηγμένον· ὑψηλὸν, τιμιώτατον. "Loco προσηγμένον f. l. προσήνεον, aut προσήνεμον, quod Hes. per ὑψηλὸν et τίμιον interpretatus est. Posset etiam scribi προσηρμένον, quod propius ad lectionem impressam accederet." Schleusner. Hermanni Libellus de Constr. Verb. 360. C Προσάγει· τὸ οἰκειοῦται, καὶ προσφέρει ἕτερον, ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ὡς καὶ Λιβάνιος· Πρόσαγε δὲ (l. δὴ) πᾶσαν μὲν πεῖραν, πάσας δὲ δεήσεις τῷ πατρί. Καὶ προσάγει, τὸ προσέρχεται, ἀμετάβατον. Quæ verba exscripsit Phavor.: Προσάγει· τὸ οἰκειοῦται, καὶ προσφέρει ἕτερον, δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται, οἷον· Πρόσαγε δὴ πᾶσαν μὲν πεῖραν, πάσας δὲ δεήσεις τῷ πατρί. Καὶ προσάγει, τὸ προέρχεται (προσέρχ.) ἀμεταβάτως. Tittmanni Technoll. Mss.: Προσάγω· τὸ προσφέρω, προσάγομαι δέ τινα, ἀντὶ τοῦ ἕλκω. Etiam hæc exscripsit idem Phavor.: Προσάγεταί τίς τινα· ἤγουν ἕλκει, προσάγομαί τινα, ἀντὶ τοῦ ἕλκω. Προσάγω, τὸ προσφέρω. Προσάγει· προσκομίζει.]

[Προσάγω. Aristæn. 2, 10. Ὁ δὲ κυνηγέτης εἰ τῇ πηγῇ προσῆψε τὴν χεῖρα, διεκέχυτο ἂν ὁ ποθούμενος. "Etsi nulla hic Interpretes tetigerit mendi suspicio, tamen vix dubito, scriptum fuisse προσῆξε, cujus temporis probitatem ostendimus alibi. Quin ipse Noster illico iterum v. 19. non refugit, Κἂν τὴν χεῖρα προσάξω. Tolerari utcunque fortasse posset, si leD geretur, εἰ τὴν πηγὴν προσῆψε τῇ χειρὶ, et haud dubie bonum foret, si dare ei libuisset, εἰ τῆς πηγῆς προσήψατο τῇ χειρί. Supra 1, 22. Τὴν ἑαυτῆς πεφίληκε δεξιὰν, ᾗ προσήψατο τοῦ μειρακίου. Eurip. Heracl. 652. εἰ τούτων προσθίξεις χειρὶ, et ita passim. Neque quidquam, opinor, præsidii invenit edita in Luciani illo Nigr. 7. Προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων, aut hoc Eurip. Erechth. 9. γνώμην προσάπτειν πρὸς πρᾶγμα. Verbum, quod substituimus, in hac phrasi haud est infrequens. Epist. 7. Εἰ δὲ τὴν χεῖρα τῷ στέρνῳ προσαγάγῃς. L. i, 9. Στόματι προσάγει τὴν χεῖρα. Liban. 23, 557. Τῇ καρδίᾳ πηδώσῃ τὴν δεξιὰν προσῆγον. Aristoph. Lys. 893. μὴ πρόσαγε τὴν χεῖρά μοι, quod et προσφέρειν. Lucian. Dial. Mar. 4, 2. Ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι τὴν χεῖρα. Unde tam hujus, quam aliarum locutionum ratione, hæc duo verba ἀδιαφορεῖν, vere scribere poterat Eust. ad Il. A. p. 43 (=57,) Major dubitatio suboriri possit circa phrasin δόξαν προσάξαι et προσάψαι ap. Sozom. H. E. 5, 1. p. 591. nonnullis libris illud, aliis hoc præferentibus; nec cui primas

detulerit aperit Vales., etsi in versione non quod editur π οσάψαντα, sed alteri προσάξαντα faverit. Mihi videtur recepta lectio præferenda, etsi non ignorem, προσάγειν τινὶ δόξαν recte itidem dici." Abresch. Lect. Aristæn. 235. Nobis quidem phrasis προσάγειν τινὶ δόξαν parum Græca videtur, nec aliud sonare quam Adhibere, quod ineptissimum est. Nam προσάγειν τὴν ἕξιν, τὴν φιλοτιμίαν, τὸν χρόνον, τὸν πόνον ap. Polyb., ut supra vidimus, est Adhibere usum, studium, tempus, laborem. "Adduco, Contraho, Pausan. 152. Ἀργεῖοι δὲ, ἅτε ἰσηγορίαν καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες ἐκ παλαιοτάτου, τὰ τῆς ἐξουσίας τῶν βασιλέων ἐς ἐλάχιστον προσήγαγον. Errat Kuhn. (scribens, 'Malim προήγαγον. Εἰς μέγα δυνάμεως προάγειν est Ad magnam evehere potentiam. Contrarium erit προάγειν ἐς ἐλάχιστον, Quam minimum potentiæ concedere.) Athen. 239. (e Diodori Sinopensis Epiclero:) Ἐὰν δ' ἀποπάρδῃ μετά τινος κατακείμενος, Τούτῳ προσάγων τὴν ῥῖνα δεῖτ' αὐτῷ φράσαι, Πόθεν τὸ θυμίαμα τοῦτο λαμβάνεις; Valck. ad Scap. marg.]

[Προσάγω βίαν, βίᾳ. Diod. S. 1, 429. Τῶν δ' Ἑλλήνων βίαν προσαγόντων τοῖς ξυλίνοις τείχεσι, ubi Reg. 1. βίᾳ. "Βίαν προσαγόντων. Sic 15, 68. Προσῆγε τὴν βίαν τοῖς πολεμίοις: 12, 46. Καὶ τοὺς στρατηγοὺς ἀναγκάζειν παρὰ δύναμιν βίαν προσάγειν τῇ πόλει. Nec tamen plane absurda est altera lectio βίᾳ προσαγόντων, de qua infra c. 60. (p. 449.) Stephanus: ("Ὅσαι δ' ὑπῆρχον ἐγχώριοι, καὶ φρουρὰς ἔχουσαι Περσικὰς, βίᾳ προσάγων ἐπολιόρκει. H. l. exemplaria habent βίᾳ προσάγων, at in loco, qui est p. 310.' 12, 46. 'βίαν προσάγειν, at vero p. 318.' 12, 62. 'rursum βίᾳ προσαγόντων: ibid. et βίᾳ προσάγειν. De cujus ultimi loci lectione dubitari non potest.')" Wessel. "Προσφέρειν λόγους, 11. ducta metaphora a re bellica. Ita προσάγειν ἀνάγκην Plut. Solone. Ita Machinas, Turres admovere, admœnire Scriptt. Lat. Ita quoque Diod. S. 11. quem cum ob cetera, tum ob hoc quoque adduxi, ut una opera duobus mendis emungerem: Πλεύσας οὖν μετὰ παντὸς τοῦ στόλου πρὸς τὴν Καρίαν, τῶν παραθαλαττίων πόλεων, ὅσαι μὲν ἦσαν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀπῳκισμέναι, ταύτας παραχρῆμα συνέπεσεν, l. συνέπεισεν, ut Xenoph. (Mem. 2, 4, 6.) Τὰ μὲν συμπείθων, τὰ δὲ βιαζόμενος, ita Æschines, Lycurgus, aliique, ('Credo scripsisse Diod. συνέπεισεν, Persuasit. Id requirunt præcedentia, et firmat Συνέπεισεν ἐθελοντὶ ἀπογράφεσθαι, c. 83.' Wessel.) ἀποστῆναι τῶν Περσῶν· ὅσαι δ' ὑπῆρχον ἐγχώριοι, καὶ φρουρὰς ἔχουσαι Περσικὰς, βίᾳ προσάγων ἐπολιόρκει. Tu leges βίαν προσάγων. Ut ἀνάγκην Plut., λόγον Noster." Tayl. Ind. Gr. Lysiac., a Valck. Mss. indicatus. Dionys. Hal. A. R. 1. p. 27. Τοὺς μὲν λόγοις ἀναπείθοντα, τοὺς δὲ βίᾳ προσαγόμενον.]

[Προσάγω. "Προσάγειν παῤῥησίαν καὶ δηγμὸν ἀνθρώπῳ δυστυχοῦντι, 6, 253. Ἐπιδιδόναι καὶ προσάγειν ταῖς χρείαις τὴν φιλίαν, 6, 360. Τὸν ξένον ἡ ἰδέα καὶ τὸ τεχνικὸν τῶν ἀνδριάντων μετρίως προσήγετο, Non ita valde movebat, s. In admirationem rapiebat, 7, 553. Πρὸς ὃ μὴ πέφυκε, μηδ' ἤσκηται, προσάγων αὐτὸν, 9, 238. Παντὶ δόγματι, καὶ συνεδρίῳ, καὶ χάριτι, καὶ διοικήσει προσάγοντες ἡγεμονικὴν κρίσιν, 9, 245." Reisk. Ind. Gr. in Plut. Mor. Glossæ:—Προσάγω· Adhibeo, Adduco, Attulero, Appello, (Herodian. 3, 9, 17. Ἄκων προσαχθεὶς ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ταῖς—ὄχθαις, Appulsus. Cf. Lex. Polyb. supra. Appollodor. 2, 1. Προσάγων δὲ Ῥόδῳ, τὸ τῆς * Λινδίας Ἀθηνᾶς ἄγαλμα ἱδρύσατο. 'Schol. Homer. προσχὼν δὲ, quod idem ap. Herod. In Oxon. προσίσχων δὲ videtur legisse Gale, ut 1, 9, 17. 18.' Heyn. Adde Athen. 474.) Προσάγω· Injungo. Προσαχθείς· Adductus. Προσάγομαι· Adducor, Conscisco. Προσάγωμαι (sic)· Promereor.]

["Προσάγειν sæpe significat Pergere, Procedere, Accedere. Ælian. V. H. 3, 21. προσάγοντος τυράννου, et antea προσιόντος Πεισιστράτου: cf. 12, 51. e q. l. apparet ἑαυτὸν aut σεαυτὸν esse in hac formula supplendum. Sic sensus esset, Deficiens proportione quadam et ad mortalia pergens, accedens; sed sensus obscurior, et, si quid video, alienus. Imo προσάγειν oppositum est τῷ ἀφαιρεῖν, et est Adducere. Sed quid et cui adducit? Num τὸ θνητὸν ἐπὶ πᾶν, num Interitum affert rebus omnibus? Non placet.

A Imo totum h. l. sic constituo per hypallagen: Ἔτι δὲ καὶ ὅλη δι' ὅλης ἡ φύσις θεωρουμένη, εἰ καὶ κατὰ λόγον ἀπομαραίνηται, ὅμως ἀφαιροῦσα τὸ συνεχὲς ἀπὸ τῶν πρώτων καὶ τιμιωτάτων, προσάγει (τοῦτο τὸ συνεχὲς) ἐπὶ πᾶν τὸ θνητὸν etc. ut sensus efficiatur: Natura tota et omnino considerata, quamvis sensim deficere atque caduca et deterior evadere videatur, tamen æternitatem, a primis istis et cœlestibus corporibus sumtam, ad omnia adducit mortalia, omnibus affert mortalibus, eandem cum iis communicat. Tali modo idem videtur h. l. ab Ocello affirmatum, quod supra (p. 120.) e L. Περὶ Κόσμου c. 6. p. 1217. d. annotatum. Acquiescens autem in hac expositione, nec aliorum, nec alios in h. l. explicando conatus meos afferendos censui." Rudolph. ad Ocell. Lucan. 121. Ap. Hippocr. mox citandum προσαγωγὴ τῇ ἀφαιρέσει opponitur.]

[Προσάγω, Adhibeo medicamentum, verbum Medicis familiare. Oribas. de Fract. 81. Προσαχθέντος αὐτοῖς μετρίως ξηραίνοντος καὶ στύφοντος φαρμάκου.
B Theoph. Nonn. de Cur. Morb. T. 1. p. 150. Καὶ ἀποφλεγματίζειν, καὶ ἔῤῥινα καὶ μασήματα προσάγειν: 166. Καὶ ὀσφραντὰ προσάγειν ὀποπάνακα; ubi Codd. A. C. et E. ἐπάγειν: 400. Τροφὴν δὲ προσάγειν τῶν αὐστηρῶν: 427. Θερμαίνεται δὲ ἐν τοῖς πυρετοῖς ἡ καρδία, διὸ καὶ τὰ ληξοπύρετα προσάγομεν αὐτῇ: 438. Καὶ χρηστὴν προσάγειν δίαιταν: 456. Καὶ σικύ.. * κολλητέον κατὰ μεταφρένων καὶ ῥάχεως, καὶ ἐν ἀνέσει τῶν παροξυσμῶν προσαγαγέσθω κα δίαιταν τμ..τ κήν. Vide et c. 171. Bernard. T. 1. p. 167. affert ex J. Chrysost. de Virg. 79. Καθάπερ γὰρ οἱ τῶν ἰατρῶν ἄριστοι καὶ προσηνεῖς, φάρμακον πικρὸν, ἢ τομὴν, ἢ καῦσιν, ἤ τι τῶν τοιούτων προσάγειν μέλλοντες, et consuli jubet Dorvillium ad Char. 537. Vide et Foës. infra.]

[Προσάγω, i. q. προσαγγέλλω et μηνύω. Clem. Alex. 597: Ἐπὰν δ' ἔμπαλιν εἴπῃ, Ὅταν διώκωσιν ὑμᾶς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, φεύγετε εἰς τὴν ἄλλην· οὐχ ὡς κακὸν τὸ διώκεσθαι παραινεῖ φεύγειν, οὐδ' ὡς θάνατον φοβουμένους, διὰ φυγῆς ἐκκλίνειν προστάττει τοῦτον, βούλεται δε ἡμᾶς μηδενὶ αἰτίους μηδὲ συναιτίους
C κακοῦ τινὸς γίνεσθαι, σφίσιν τε αὐτοῖς, πρὸς δὲ, καὶ τῷ διώκοντι καὶ τῷ ἀναιροῦντι· τρόπον γάρ τινα προσαγγέλλει ("Malet forte aliquis προαγγέλλει, Prænuntiat, sed προσαγγέλλει accipi potest pro Defert, quod mox dicit προσάγει ἑαυτὸν δικαστηρίῳ," Sylburg.) ἑαυτὸν περιΐστασθαι· ὁ δὲ παρακούων, τολμηρὸς καὶ ῥιψοκίνδυνος· εἰ δὲ ὁ ἀναιρῶν ἄνθρωπον Θεοῦ, εἰς Θεὸν ἁμαρτάνει, καὶ τοῦ ἀποκτιννύντος αὐτὸν ἔνοχος καθίσταται, ὁ ἑαυτὸν προσάγων τῷ δικαστηρίῳ· οὗτος δ' ἂν εἴη ὁ μὴ περιστελλόμενος τὸν διωγμὸν, ἁλώσιμον διὰ θράσος παρέχων ἑαυτόν. Vertitur, Qui se offert judicio. Sylburg. in Indice male confert locum hunc, qui legitur 633. Καθάπερ οὖν οἱ ἐν θαλάττῃ ἀπὸ ἀγκύρας τονούμενοι, ἕλκουσι μὲν τὴν ἄγκυραν, οὐκ ἐκείνην δὲ ἐπισπῶνται, ἀλλ' ἑαυτοὺς ἐπὶ τὴν ἄγκυραν· οὕτως οἱ κατὰ τὸν γνωστικὸν βίον ἐπισπώμενοι τὸν Θεὸν, ἑαυτοὺς ἔλαθον προσαγόμενοι πρὸς τὸν Θεόν· Θεὸν γὰρ ὁ θεραπεύων, ἑαυτὸν θεραπεύει. Nam hic προσαγόμενοι est Attrahere. In priore loco omnino leg. ὁ ἑαυτὸν προσαγγέλλων τῷ δικαστηρίῳ. Suid. Προσαγγέλλει. Ὁ δὲ ἑαυτὸν προσαγγέλλει (ἀντὶ τοῦ μηνύει ἑαυτὸν)
D ἄξιον θανάτου, de q. l. vide quæ diximus in Προσαγγέλλω.]

[Προσάγω, Objecto. Clem. Alex. 836. Πρῶτον μὲν οὖν αὐτὸ τοῦτο προσάγουσιν ἡμῖν λέγοντες.]

[Προσάγω. Suid. Προσάγειν καὶ παράγειν διαφέρει. Προσάγουσι μὲν γὰρ πάντες οἱ παραταξάμενοι, ᾗ ἂν ἄριστοι εἶεν μάχεσθαι, παράγουσι δὲ οἱ σώφρονες ᾗ ἂν ἀσφαλέστατα, οὐχ ᾗ ἂν τάχιστα ἀπέλθοιεν. Παριέναι δὲ ἀνάγκη ἐκτεταμέναις μὲν ταῖς ἁμάξαις, ἀνειργομένοις δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις σκευοφόροις ἐπιπολύ. Οὕτω φησὶ Ξενοφῶν, nempe K. Π. 5, 4, 20. ubi, Οὐ γὰρ τὸ αὐτό ἐστι προσάγειν τε καὶ παράγειν· προσάγουσι μὲν γὰρ ἅπαντες, οὕτω ταξάμενοι, ὡς ἂν οἴωνται ἄριστα μάχεσθαι· ἀπάγουσι (omnino leg. e Suida παράγουσι) μέντοι οἱ σώφρονες ᾗ ἂν ἀσφαλέστατα, οὐχ ᾗ ἂν τάχιστα ἀπέλθοιεν· παριέναι δὲ ἀνάγκη ἐστὶν ἐκτεταμέναις μὲν ταῖς ἁμάξαις, ἀνειμένοις δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις σκευοφόροις ἐπιπολύ. "Vertunt Laxatis, et præferunt hanc Mureti conjecturam Leuncl. Wels. Hutch. lectioni ἀνειργμένοις, quam tamen defendit Zeun. et itidem explicat

Laxatis. Quia enim *εἴργειν* sit Includere, ideo *ἀνείργειν* significare posse Aperire, Laxare. Eandem notionem etiam alio modo vindicari verbo *ἀνείργειν* posse. Si enim agmen coarctetur ob viam, illud extendatur aut longius porrigatur necesse esse." Lex. Xenoph. 248.]

Προσαγωγὴ, Accessus, Aditus. Plut *Ἱδρυμένος ἐπὶ χωρίων οὐδαμόθεν προσαγωγὴν ἐχόντων*, A nulla parte accessum s. aditum habentibus, i. e. Undique inaccessis. Item *προσαγωγὴ* Accessus et aditus ad principes, qui datur per illorum emissarios, hinc *προσαγωγέας* dictos, quasi Admissionales, ut loquitur Lamprid. Sic Paul. ad Ephes. 2, 18. dicit nos habere per Christum *προσαγωγὴν* ad patrem, i. Aditum, vel Accessum, ut vet. Interpr. reddidit. Sunt qui Admissionem vertant, de qua interpr. vide in *προσαγωγεύς*. Idem Paul. ad Rom. 5, 2, *Δι' οὗ καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν εἰς τὴν χάριν ταύτην*. ‖ *Προσάγωγὴ*, Appropinquatio, unde *προσαγωγὴν ποιεῖσθαι*, dicitur imperator a Polybio, i. e. Appropinquare, vel copias suas propius admovere; Gal. Faire les approches, quidam reddiderunt. Ejus verba sunt, *Προθέμενος δὲ τῆς πόλεως κατὰ δύο πύργους ποιεῖσθαι τὴν προσαγωγὴν, κατὰ μὲν τούτους χελώνας κατεσκεύαζε*. Quod exponitur in VV. LL., Cum proposuisset admotis copiis ad urbem geminas arces adoriri. Secundum quam interpretationem *τῆς πόλεως* regetur ab accusativo *προσαγωγήν*: sed malim a *πύργους* regere, ut sit *ποιεῖσθαι τὴν προσαγωγὴν κατὰ δύο πύργους πόλεως*. [" *Προσαγωγὴ*, cf. *Προσάγω*, Admotio machinarum ad urbem obsessam, 9, 41, 1. 14, 10, 9. 1, 48, 2. n. ubi *αἱ τῶν μηχανημάτων προσαγωγαὶ*, per metonymiam, Ipsæ machinæ admotæ dici videntur. ‖ *Προσαγωγὴ*, Appulsus navium, et per metonym. Locus, ad quem commode appelli potest navis, vel Opportunitas appellendæ navis, 10, 1, 6. ‖ *Προσαγωγὴ*, Reductio pecorum a pastu in stabula, 12, 4, 10." Lex. Polyb. Æneas Poliorcet. 32. *Πρὸς δὲ τὰς τῶν ἐναντίων προσαγωγὰς μηχανήμασιν ἢ σώμασιν ἐναντιοῦσθαι ὧδε*, quod vertitur, Quando hostis accessionem facit ad muros, s. machinis, s. hominum corporibus, sic resistendum. "Deinceps docentur obsessi, qua ratione hosti non jam procul a mœnibus, sed ad mœnia, aut in ipsis etiam muris pugnanti, sit resistendum. Æneas hanc partem obsidionis vocat *τὰς προσαγωγὰς*, ostenditque, duobus modis fieri, vel *μηχανήμασι*, cum admoventur tormenta, aut aliæ adhibentur artes ad patefaciendum aditum, vel *σώμασι*, cum ipsis corporibus militum res geritur, aut scalas conscendentium, aut per dejectorum murorum ruinam vi facere sibi viam nitentium." Casaub.] ‖ *Προσαγωγὴ* exponitur Adjunctio in Thuc. 1, (82.) *Κἂν τούτῳ καὶ τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ἐξαρτύεσθαι, ξυμμάχων τε προσαγωγῇ καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων*. [‖ J. Poll. 9, 142. *Προσαγωγὴ*, Subjectio. Vide *Ὑπαγωγή*.]

Ἐκ προσαγωγῆς, aliquid fieri dicitur, cum accessione fit sensim crescente. Luc. in Zeuxide, *Ἠρέμα καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη*. Alia exempla vide ap. Bud. 382. 383. [Vide *Προαγωγὴ*, et nos infra.]

[" *Προσαγωγὴ*, 1. Proprie Adductio. 2. Accessus, Accessio, Aditus, etiam Copia ac potestas aliquem adeundi. Hesych. *Προσαγωγή· προσέλευσις*. Speciatim ap. Græcos usurpatur de Aditu ad regem et principes, v. c. ap. Xenoph. K. Π. 7, 5, 16. (17. p. 445.) quemadmodum *προσάγειν* proprie de iis adhibetur, qui copiam ac potestatem reges ac principes adeundi alicui faciunt, Xenoph. K. Π. 1, 3, 7. *Τιμὴν ἔχων προσάγειν τοὺς δεομένους Ἀστυάγους, καὶ ἀποκωλύειν οὓς μὴ καιρὸς αὐτῷ δοκοίη εἶναι προσάγειν*, et *προσαγωγεῖς* erant Amici regis intimi ac sequestri, qui legatos ad reges ac principes introducebant. Cf. L. Bos. Obs. 149. Hinc in N. T. 2. metaphorice non solum Copia alicujus rei consequendæ et opportunitas, quæ alicui datur, Facultas et occasio aliqua re utendi, *προσαγωγὴ* dicitur, sed etiam speciatim de Copia usurpatur, quæ nobis a Christo facta est, Deum libere precibus adeundi et ab eo optima quævis expectandi, et conciliatione favoris ac benevolentiæ divinæ, quam Christi beneficio debemus. Sic ter

A tantum legitur in N. T. Rom. 5, 2. *Δι' οὗ καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν τῇ πίστει εἰς τὴν χάριν ταύτην*, Cui etiam per religionem debemus libertatem, facultatem et occasionem utendi hoc beneficio divino. Ephes. 2, 18. *Δι' αὐτοῦ ἔχομεν τὴν προσαγωγὴν πρὸς τὸν πατέρα*, Per eum copia nobis facta est, Deum libere precibus adeundi et ab eo optima quævis expectandi: 3, 12. *Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν παῤῥησίαν καὶ τὴν προσαγωγὴν*, sc. *πρὸς τὸν θεὸν, ἐν πεποιθήσει*, ubi v. Kopp. Etiam ap. exteros scriptt. *προσαγωγὴ* de Conciliatione et facultate alicujus rei obtinendæ usurpatur, v. c. ap. Thuc. 1, 82. *Ξυμμάχων τε προσαγωγῇ καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων*, Conciliandis nobis sociis, tam Græci quam barbaris. Adde Joseph. A. J. 11, 11, 2. *Κύσιος—ἀμφοτέρους προσάγεται*, Sibi conciliat. Cf. etiam Reisk. Ind. Gr. Demosth. p. 654." (in *Προσάγω* citatum,) et Wetsten. N. T. 2, 45." Schleusner. Lex. in N. T. Plutarch. 3, 254. *Οἳ μάχεσθαι βουλομένῳ προσαγωγὴν ἐδίδοσαν*, Qui dimicare volenti facultatem ejus dabant: 10, 516. *Καὶ οὐκ ἐφθόνει τῆς προσαγω-*B *γῆς τοῦ ὑγροῦ τῷ ὕδρωπι*, Aquæ interculi humorem superinducere non inviderit. Glossæ: *Προσαγωγὴ* Accessus, Oblatio, Obventio, Vindicta. *Ἐκ προσαγωγῆς·* E vindicta, Sensim. "Wessel. ad Herod. 131. ad Diod. S. 1, 576. 2, 293." Schæf. Mss. Vide Munth. Obs. in Ep. ad Ephes. 365. Aretæus 79. *Ἐκ προσαγωγῆς δὲ τὸ καστόριον ἀλεαίνει*, Sensim, Per intervalla, Paulatim: 80. 117. *Ἦν ἐκ προσαγωγῆς ἕωσι*: 127. *Καταιονούμενος ὑπ' ὀλίγου ἐκ προσαγωγῆς*: 131. "*Προσάγειν*, Admovere Adhibeo, Adjicio, Offero, Exhibeo, et de cibis admovendis dicitur Hippocrati Aphor. 3. Sect. 3. Libr. 6. Epidemiorum. *Προσάγειν ὕεια ὀπτὰ*, Suillas assas offerre, quod *προσφέρειν* exponit ibid. Galen. Sic *προσάγειν* et *προσαγωγαὶ* sæpe efferuntur Hippocrati de cibo paulatim et sensim exhibito, etsi etiam de quavis ciborum admotione et auctione dicantur, ut et *προσαγωγὴ τῇ ἀφαιρέσει* opponitur L. *Περὶ Ἐνυπν*. (107, 42. et alias sæpe Deinde sequuntur multa exempla ex Hippocr. petita.) Qua etiam notione *ἐκ προσαγωγῆς* quid fieri C dicitur, cum sensim et per intervalla fit, veluti ex accessione aut additione quadam, ac paulatim facto progressu augetur, perpetuoque et continuo opponitur. Sic Epid. 1. (p. 368.) *Καύματα μεγάλα καὶ οὐκ ἐκ προσαγωγῆς*, Æstus magni dicuntur, qui non sensim aut per intervalla fierent, sed tum perpetui, tum vehementes. Et Epid. 2. (p. 314.) *Θάλπει δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐκ προσαγωγῆς ἐστὶ μᾶλλον*, Calido vero quicquid hujusce est generis, sensim magis procedit. De Rat. Vict. in Morb. ac. (p. 44.) *Τοῖσι δὲ μονοσιτέειν εἰθισμένοισιν, ἅπαξ δοτέον τὴν πρώτην, ἐκ προσαγωγῆς δὲ ἢν ἐνδέχηται καὶ τούτοισι δὶς διδόναι*, His vero, qui semel tantum cibum sumere consueverunt, semel quidem quod satis est primo die cibus exhibendus est, deinde sensim quoque adjectione facta si fieri potest his bis dandus. Ubi id ipsum sic exponit Galen. *Ἀρξάμενος μὲν ἀπὸ τοῦ ἅπαξ, κατὰ βραχὺ δὲ προελθὼν ἐπὶ τὸ δὶς, τὸ γὰρ ἐκ προσαγωγῆς τοῦτο δηλοῖ*, Ubi ab eo quod semel est auspicatus fueris, et sensim progressu facto ad bis processeris, id enim *ἐκ* D *προσαγωγῆς*, veluti paulatim accessione facta, indicat. Et rursus ibid. (p. 60.) *Ὡς ἐκ προσαγωγῆς ἀφίκηται εἰς τὸ ἔθος*, Ut paulatim accrescente accessione ad consuetudinem reditus fiat. Ubi exponit Gal. *Ἐκ προσαγωγῆς, τουτέστι κατ' ὀλίγον εἰς τὸ παλαιὸν ἔθος ἐπανέλθοι*, Hoc est, paulatim ad veterem consuetudinem redeat. L. 6. Epid. Sect. 2. Aphor. 18. *Ἐκ προσαγωγῆς τἀναντία προσάγειν*, Contraria sensim adjectione facta inducere oportet. Ubi *ἐκ προσαγωγῆς κατὰ βραχὺ*, h. e. Sensim et paulatim exponit Gal. Mutationes namque ad contraria sensim ac paulatim fieri præcipit Hippocr. veluti accessione sensim accrescente, quod eas subitas ac repentinas non ferat natura. Et L. 7. Epid. (p. 367.) *Περίπατοι ἐκ προσαγωγῆς*, Deambulationes sensim auctæ sunt. Lib. etiam de Fract. (538.) *Ἔπειτα μέντοι ἐκ προσαγωγῆς ἀνακομίζεσθαι*, Deinde tamen sensim reficiendi sunt. Ubi etiam scribit Gal. *Τὸ δὲ ἐκ προσαγωγῆς ἀντίκειται σημαῖνον τὸ κατὰ βραχύ*. Sic L. 2. *Περὶ Γυν*. (269.) *Ὑπὸ δὲ τὰς ῥῖνας θυμιῆν τὰ κάκοδμα ἐκ προσαγωγῆς*,

Ad nares rerum graveolentium suffitus adhibeto sensim progrediendo. L. Περὶ Χυμ. (117.) mutationes ἐκ προσαγωγῆς, h. e. Sensim progressu facto, fieri probat. Et L. Περὶ Ἐνυπν. (107.) Καὶ τοῖσι περιπάτοισι πολλοῖσι καὶ ὀξέσιν ἐκ προσαγωγῆς χρέεσθαι, Et multis deambulationibus ac velocibus sensim adjectione facta utendum. Eandem locutionem usurpat et Gal. Κατὰ Τόπ. 2. (p. 186.) Οὕτως ἐκ προσαγωγῆς χρῶμαι, Ita sensim in eorum usum progredior." Foës. Œcon. Hippocr. " Clem. Alex. 219. (Πᾶσι δὲ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, * διαμαχητέον ἡμῖν πρὸς τὸν ὕπνον, ἠρέμα ἐκ προσαγωγῆς ἐθίζουσιν, ὡς πλείονα χρόνον τοῦ ζῆν διὰ τὴν ἐγρήγορσιν μεταλαμβάνειν· ὁ γὰρ ὕπνος, ὥσπερ τελώνης, τὸν ἥμισυν ἡμῖν τοῦ βίου συνδιαιρεῖται χρόνον.)" Wakef. Mss.]

[Προσαγωγὴ, "Oblatio. Eulog. Archiepisc. Alexandr. 2. contra Novatianos, in Biblioth. Photii, Cod. 280. p. 1609. Καὶ γὰρ ἡ παρ' ἡμῶν ἐπιτελουμένη τοῦ σώματος τοῦ Κυρίου φρικτὴ τελετὴ, οὐ θυσιῶν ἐστὶ διαφόρων προσαγωγὴ, ἀλλὰ τῆς ἅπαξ προσενηνεγμένης θυσίας ἀνάμνησις· τοῦτο γάρ φησι ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Quæ verba sic reddit Schottus: Etenim tremendum Sacrificium corporis Dei, quod a nobis perficitur, non varia sacrificia producit, sed commemoratio est hostiæ semel oblatæ: Hoc, inquit, facite in meam commemorationem. At non satis bona fide. Tu sic reddes: Etenim tremendum, quod a nobis celebratur Dominici corporis Sacramentum, non est variorum sacrificiorum oblatio, sed oblati semel sacrificii commemoratio. Προσαγωγὴ namque non est Productio: προαγωγὴ hoc significaret. Verum προσαγωγὴ est Oblatio, ut προσάγειν Offerre. Optimæ Glossæ: Προσαγωγή· Oblatio. Cyrill. Alex. de Adoratione 11. p. 402. θυσίας προσαγωγαὶ, Sacrificii oblationes." Suicer. Thes.]

Προσαγωγὸς, ὁ, ἡ, Vim habens alliciendi, Pellax, Illecebrosus, ἐπαγωγός. Thuc. 1, (21.) Οὔτε ὡς λογογράφοι ξυνέθεσαν ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον τῇ ἀκροάσει, ἢ ἀληθέστερον. [Vide Gronov. Harpocr. 58.] Greg. Ὅσοι περιττοὶ τὰ σοφιστικὰ, καὶ προσαγωγοὶ τῶν λημμάτων, Bud. interpr. Conciliatores et interpretes capturarum atque lucrorum. [Lucian. 1, 262. Καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν. Vide Abresch. in Ἐπαγωγὸς citandum. " Dionys. H. 1, 296. (Ἐπιδιφρίους μὲν, καὶ βαναύσους, καὶ προσαγωγοὺς ἐπιθυμιῶν αἰσχρῶν τέχνας, Ad fœdas cupiditates impellentes.)" Wakef. Mss. " Lobeck. Ajac. p. 367." Schæf. Mss. Vide Προσαγωγίδης. Glossæ: Προσαγωγός· Pellicator. J. Poll. 3, 71. Καλὸς, ὑπέρκαλος, πάγκαλος, ἐπέραστος, ὡραῖος, ἐπαγωγὸς, προσαγωγός: 4, 73. Αὔλημα—προσαγωγόν. Clem. Alex. 51. Τοσοῦτον ἴσχυσεν ἀπατῆσαι τέχνη, προσαγωγὸς ἀνθρώποις ἐρωτικοῖς εἰς βάραθρον γενομένη, quod vertitur, Ut libidinosos homines ejus fraudibus captos in barathrum illiceret. " Προαγωγὸς, Nov. quod prætulerim, licet utrumque tolerari possit. Paulo post προσάγουσα habet Nov. quo loco alii Codd. προάγουσα, (Ὑμᾶς δὲ ἄλλῃ γοητείᾳ ἀπατᾷ ἡ τέχνη, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τὸ ἐρᾷν προάγουσα, ἀλλὰ ἐπὶ τὸ τιμᾷν καὶ προσκυνεῖν τά τε ἀγάλματα καὶ τὰς γραφάς.)" Potter. Procl. ad Hesiod. p. 30. a. Προσαγωγὸν γάρ ἐστιν αὐτοῦ τὸ φιλήδονον τῶν πολλῶν, καὶ ἐπέραστον τοῖς μὴ κρίνουσιν ὀρθῶς.]

[* Εὐπροσάγωγος, ὁ, ἡ. " Cyrill. Hier. 223." Kall. Mss.]

Προσαγωγεὺς, έως, ὁ, Qui aditum præbet, Admissionalis, Lampr. A Budæo exponitur etiam Conciliator, Interpres, Sequester, Emissarius. [Glossæ: Προσαγωγεύς· Emissarius, Sequester.] Plut. Περὶ Πολυπρ. dicit tyrannos invisissimos reddi per eos qui aures illorum et προσαγωγεῖς appellantur: [8, 74. Καίτοι τούς γε τυράννους, οἷς ἀνάγκη πάντα γινώσκειν, ἐπαχθεστάτους ποιεῖ τὸ τῶν λεγομένων ὤτων καὶ προσαγωγέων γένος. Ὠτακουστὰς μὲν οὖν πρῶτος ἔσχεν ὁ νέος Δαρεῖος, ἀπιστῶν ἑαυτῷ, καὶ πάντας ὑφορώμενος καὶ δεδοικώς· τοὺς δὲ προσαγωγέας οἱ Διονύσιοι τοῖς Συρακουσίοις κατέμιξαν· ὅθεν ἐν τῇ μεταβολῇ τῶν πραγμάτων τούτους πρώτους οἱ Συρακούσιοι συλλαμβάνοντες ἀπετυμπάνιζον.] Greg. Christum Servatorem nostrum προσαγωγέα Dei patris, Emissarium, Con-

A ciliatorem et interpretem, vocavit, alludens ad verbum προσαγωγῆς, quo Paulus utitur, ap. quem quidam, ut ante dixi, προσαγωγὴν Admissionem verterunt; in qua interpretatione, Admissio passive dicetur, qua admittimur: at προσαγωγεὺς est Ille qui admittit, et aditum præbet. Quoniam autem qui admissionales erant, iidem et emissarii erant, et velut exploratores, ideo his quoque modis exponitur. [Respicitur Greg. Naz. in Julian. 43. Πάντων δὲ ἀτοπώτατον, τὸν μὲν σωτῆρα καὶ δεσπότην ἁπάντων, τὸν τοῦδε τοῦ παντὸς δημιουργόν τε καὶ κυβερνήτην, τὸν τοῦ μεγάλου πατρὸς υἱὸν καὶ λόγον, καὶ προσαγωγέα, καὶ ἀρχιερέα, καὶ σύνθρονον, κ. τ. λ. Theophyl. Inst. Reg. 20. p. 81. Καὶ τοίνυν μὲν τοὺς μετιόντας ἀρετῆς οὐκ οἶδεν οὐδὲ ὅποι γῆς διατρίβουσιν, οὐδὲ ψιλὴν θέαν τούτοις παρέχεται· ἀνθρώπους δὲ κακοηθείας πάσης περιφανῆ ἐργαστήρια καὶ ἀξιώμασι δωρεῖται, καὶ δεξιώμασι, καὶ τούτους ταῖς πόλεσιν ἐπαφίησι κερδῶν ἀδίκων ἐμπόρους, καὶ ῥυπαρῶν λημμάτων προσαγωγεῖς. Ubi vertitur, His civitates condonet totas ad nundinationes iniquorum
B quæstuum, ad prædarum rapinarumque sordidissimas pactiones. " Προσαγωγεὺς, nisi potius προαγ., est Leno, Pararius, Conciliator. Ψηφίσματα δ' εἶπεν ἐν ὑμῖν δεινὰ καὶ παράνομα, δι' ὧν ἠργολάβει, προσαγωγεῖ τούτῳ χρώμενος τῶν λημμάτων, 750." Reisk. Ind. Gr. Demosth. " Προσαγωγεῖ, Lenone, Conciliatore pecuniarum, eleganter dictum. Sed, si bene memini, προαγωγεὺς ille dicitur, sine σ in prima syllaba." Idem in Annott. 1142. Imo recte se habet προσαγωγεῖ, ut patet non modo e Theophyl. l. c. sed etiam e Greg. Naz. (ap. Nostrum in Προσαγωγὸς,) qui dixit, Ὅσοι περιττοὶ τὰ σοφιστικὰ καὶ προσαγωγοὶ τῶν λημμάτων. " Themist. 87. (Ἀλλ' ἀλιτήριοι συκοφάνται, καὶ παλαμναῖοι προσαγωγεῖς.)" Wakef. Mss.]

Προσαγωγίδης, idem Plutarcho est in illo libri Περὶ Πολυπρ. loco, qui et προσαγωγεύς. Erasm. προσαγωγίδας interpretatur Exploratores, in Proverb. Multæ regum aures atque oculi. Meminit et in Proverb. Midas auriculas asini. || Ap. Aristot. Pol. 5, (11. Ἀλλ' εἶναι κατασκόπους, οἷον περὶ Συρακούσας αἱ
C ποταγωγίδες καλούμεναι.) legitur αἱ ποταγωγίδες, pro quo Bud. reponit οἱ ποταγωγίδαι, quod idem sit cum προσαγωγίδαι, ut ποτιδόρπιον Hom. dixit pro προσδόρπιον. Vide Comm. 382. [" Verum femininam formam asservavit Phot. Ποταγωγίδες· * φάνται ἢ μηνυταί. (D. Ποταγωγίδης· φέρεται. Ubi Schleusner. ' Ποτὶ in variis compositis Dorice pro πρὸς ponitur, ut v. c. πότωπον loco πρόσωπον, Eust. ad Il. P. p. 1141. ἀποτίβατος ap. Soph. Trachin. 1039. ubi Schol. per ἀπροσπέλαστος interpretatus est, et ap. Hes. ἐποτούδιζε pro ἐπροσούδιζε. Cf. Maittaire de Dial. L. G. 333.') Sicut etiam mares Scorta et Prostibula vocantur." Lobeck. Ajac. p. 367. " Aristot. Polit. 5, 11. Οἷον περὶ Συρακούσας αἱ ποταγωγίδες καλούμεναι· καὶ τοὺς ὠτακουστὰς ἐξέπεμπεν Ἱέρων, ὅπου τις εἴη συνουσία καὶ σύλλογος. Ubi nisi οἱ ποταγωγίδαι καλούμενοι cum Budæo legeris, multum Plut. Dione 970. (Οἱ δὲ πολλοὶ τοῖς τυράννου φίλοις ἐπετίθεντο, καὶ συνήρπαζον τοὺς καλουμένους προσαγωγέας, ἀνθρώπους ἀνοσίους, καὶ θεοῖς ἐχθροὺς, οἱ περιενόστουν ἐν τῇ πόλει καταμε-
D μιγμένοι τοῖς Συρακουσίοις, πολυπραγμονοῦντες, καὶ διαγγέλλοντες τῷ τυράννῳ τάς τε διανοίας καὶ τὰς φωνὰς ἑκάστων· οὗτοι μὲν οὖν πρῶτοι δίκην ἐδίδοσαν ὑπὸ τῶν προστυγχανόντων ἀποτυμπανιζόμενοι.) a Philosopho abibit; appellat enim perditissimos eos delatores τοὺς καλουμένους προσαγωγίδας, (Reisk. de suo, ut videtur, edidit προσαγωγέας,) ἀνθρώπους ἀνοσίους καὶ θεοῖς ἐχθρούς. Sed quid si ex utroque genere capturam e delatione quæsiverint plures, et feminas Aristot. potissimum eo vocabulo designarit, reliquos ὠτακουστὰς vocitans? Id vero non absimile. Vide eund. Plutarch. 2, 522. f." Wessel. ad Diod. S. 1, 455. Hesych. Ποδαγκώνιδας· συκοφάντας, ἢ τοὺς κατὰ τῆς ἀρχῆς τι λέγοντας ἢ πράττοντας. Ποδαγωγίδας corrigit Is. Voss. Sic ordo suadet. Sed τ requirit sensus; est enim a ποτὶ, pro πρὸς, quod in variis compositis inf. vide. Cf. Sylburg. ad Aristot. l. c. p. 289." Albert.]

Προσαγώγιον, τὸ, Instrumentum fabrile quo admoto ligna curva dirigunt, inquit Suid., cujus verba sunt, τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ

στρεβλὰ ξύλα, ubi quidam προσάγοντες interpr. Attrahentes. Hesychio est etiam διαβήτης, [ἢ τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον. "Delendum ἤ." Toup. Emendd. 4, 305. Phot. Προσαγώγιον· τὸ τῶν τεκτόνων ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα. Respicitur Plato Philebo 34. p. 90. g., Καὶ τόρνῳ χρῆται, καὶ διαβήτῃ, καὶ στάθμῃ, καί τινι προαγωγίῳ κεκομψευμένῳ, ubi προσαγωγίῳ corrigit Ruhnk. ad Tim. 155. a. neque aliter Schneider. Lex. "Ald. Bas. 1. 2. Stephan. προαγωγίῳ. Sed nos ausi sumus reponere προσαγωγίῳ, usus loquendi auctoritate. Nam Instrumentum illud fabrile προσαγώγιον vocatur, non προαγ. Hesych. Suid. ——. Atque his verbis explicat hanc glossam Scholiastes Augustanus, τεκτονικὸν ὄργανον, ὁ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα." Fischer. Ruhnkenii Schol. 42. in Plat. Phileb.: Προσαγωγίῳ· προσαγώγιον, τεκτονικόν ἐστιν ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα. Cf. Προαγώγιον.]

"Προσακτέον, Adducendum. Aristot." [Œcon. 1, 5. loco, quem Noster in Προσάγω, Injungo, Impono, citavit. J. Poll. 10, 70. Τούτοις δὲ προσακτέον τὰ τῶν οἴνων ἀγγεῖα. "Salm. * προσκτητέον. C. A. καὶ τὰ τῶν οἴνων." Kuhn. Vertitur, His quoque vinorum vasa subjungenda sunt. Plato Epinom. 991 = 273. Πρὸς τούτοις δὲ τὸ καθ' ἓν τῷ κατ' εἴδη προσακτέον ἐν ἑκάσταις ταῖς συνουσίαις, ἐρωτῶντά τε καὶ ἐλέγχοντα τὰ μὴ καλῶς ῥηθέντα, quod vertitur, Ad hæc singula quæque ad species suas, omnia denique ad unum in disputationibus referenda, interrogando et arguendo, si qua minus recte dicantur. Geopon. 16, 1, 5. Ἐὰν δὲ ἅπαξ βιβασθεῖσα (equa) μὴ προσίῃ τὸν ἄρρενα, μετὰ ι' ἡμέρας πάλιν προσακτέον αὐτῇ, Ad ipsam rursus adducatur. Eandem vero locutionem προσάγειν τῇ ἵππῳ usurpat Antig. Caryst. 59. p. 108. Τῷ δὲ Σκυθῶν βασιλεῖ ἵππον φασὶ γενναῖον γενέσθαι· ταύτῃ τὸν ἐξ αὐτῆς γεννηθέντα πῶλον προσάγειν, ἵνα ὀχεύσῃ· τὸν δ' οὐ θέλειν· ὡς δὲ περικαλύψαντες προσήγαγον τὴν ἵππον, ἀναβῆναι· ἀποκαλυφθείσης δὲ, ἰδόντα τὸ πρόσωπον, φεύγειν, καὶ κατακρημνίσαι ἑαυτόν. Aretæus 101. Ἡσυχίη προσακτέη, Quies concedenda est. In Hippocr. 964. a. pro * προσαρτέον notat Foës. in aliis exemplaribus legi προσακτέον.]

"Προσακτρίδες, (αἱ,) Hesychio οἱ τῆς μηλολόνθης "πρὸς τῷ στόματι μικροὶ πόδες, forsan quoniam iis τὰ "ἐπιτήδεια προάγει καὶ προσέλκει." [Vulgo legitur παῖδες, pro quo Palm. Salm. et Vales. cum Nostro πόδες correxerunt. "Suspicor leg. * προακρίδες, eo quod τὰ πρόσθια τῶν ἀκρίδων habent." Palmer.]

[* Συμπροσάγω, Una adduco. Æneas Poliorc. p. 1658. notante Scott. App. ad Thes. "Pol. 3, 413." Wakef. Mss.]

Συνάγω, Conduco, i. e. Congrego, Colligo, ut συνάγειν ἐκκλησίαν, ap. Thuc. (2, 60.) Sic Herodian. 7, (1, 12.) Οὗτος διεβλήθη συνάγειν κατ' αὐτοῦ χεῖρα. Sic συνάγειν τὸ κεφάλαιον, Summam colligere, ap. Aristot. Et e Demosth. affertur συνάγειν εἰς ἓν pro In unum colligere, vel redigere: e Thuc. (p. 152.) συνάγειν εἰς ὀλίγον. Sic dicitur συνάγειν βίον, Comparare victum, Colligere victum. Et συνάγειν φθόνον, ap. Demosth. (524.) Conflare invidiam, ad verbum, e Cicerone, Colligere invidiam: [μῖσος, Athen. 261.] || Est etiam συνάγειν, Concludere, Ratiocinari, quod et ad verbum reddere possumus Colligere. Bud. citat e Philopono in Proclum: qui etiam affert συνάγειν, συμπεραίνεσθαι, e Them. || Συνάγειν, Contrahere quod apertum est, i. e. Claudere, quo sensu διοίγειν et συνάγειν, itidemque διοίγεσθαι et συνάγεσθαι opponuntur ab Aristot. Vide Bud. Comm. 387. Sic συνάγειν τὰς ὀφρῦς, Aristoph. Nub. (582.) Contrahere supercilia. Item, συνάγειν τὸ πρόσωπον, ap. Plut. Et συνάγειν τὰ ὦτα ap. Xenoph. ["Arrigendo contraho. Cyn. 3, 5. canes dicuntur συνάγειν τὰ ὦτα. Vlitius ad Grat. Falisc. 239. vertit Appressare aures." Lex. Xenoph.] Suid. Συναγομένων λιμῷ τῶν Καρχηδονίων exp. στενοχωρουμένων. || Ex Herod. citatur in VV. LL. συνάγοντες πρῴρην, pro Proram acuminantes. [1, 194. Οὔτε πρύμνην ἀποκρίνοντες, οὔτε πρῴρην συνάγοντες, "Neque puppim discernentes, nec proram acuminantes, s. In acumen cogentes et contrahentes." Abresch. Diluc. Thuc. 743.] Ap. Suid. εἰς ὀξὺ συνηγμένον ξύλον, In acutum gracil scens. B vide in Συναγωγή. || Συνάγω, Intendo, Augeo. Greg. Ἀεὶ τὸν πόθον ἀλλήλοις συνάγοντες θερμότερόν τε καὶ βεβαιότερον. Bud.

Συνάγειν, Conjungere, Consociare. Aristot. de Mundo, Τὸ ἄρρεν συνήγαγεν ἡ φύσις πρὸς τὸ θῆλυ. Xenoph. autem alia constructione dixit (Mem. 2, 6, 36.) συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν. Et Herodian. 4, (10, 5.) Ἀρχὰς συναχθείσας κατ' ἐπιγαμίαν. Ap. Synes. συνάγεσθαι et χωρίζεσθαι opponuntur. Ap. Hom. συνάγειν ὑσμίνην, et συνάγειν Ἄρηα, pro Conserere pugnam, Consociare pugnam. [Archiloch. Fr. 4. Οὔ τοι πολλ' ἐπὶ τόξα τανύσσεται, οὐδὲ θαμειαὶ Σφενδόναι, εὖτ' ἂν δὴ μῶλον Ἄρης συνάγῃ Ἐ. πεδ. ρ. Cf. Iliad. E. 861. Ξ. 149. T. 275. Π. 764. Eust. 242.: Τὸ δὲ συνάγειν Ἄρηα, διὰ τὰ δύο στρατεύματα τὰ ἐναντία εἴρηται, ὧν συναγομένων ἡ μάχη ἀρτύνεται. Ἄλλως γὰρ ῥήγνυσθαι ὁ πόλεμος λέγεται, οὐ μόνον ὑπὸ ῥηξήνορός τινος, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς συμβολαῖς, τῶν μὲν ἐνταῦθα, τῶν δὲ ἐκεῖ, καὶ ἄλλων ἀλλαχοῦ μαχομένων ἐρράγη γοῦν μάχη, καὶ συρρῆξαι καὶ ῥαγῆναι πόλεμόν φασιν οἱ ῥήτορες· ἐναντίον δὲ τὸ συνάγειν καὶ τὰ διακρίνειν· πρωῒ μὲν οὖν ὁ βασιλεὺς, πόλεμον συνάγειν θέλει, νυκτὸς δὲ ἐλθούσης, διακρινεῖ αὐτόν: 615. Τὸ δὲ ἔριδα συνάγοντες Ἄρηος ἔχει μὲν διαστολὴν πρὸς ἑτέρας ἔριδας, ἐπιτείνει δὲ συγκριτικῶς τὴν ἐνταῦθα πολεμικὴν ἰαχὴν ὡς μὴ κατὰ τὰς ἄλλας οὖσαν τὰς ἁπλῶς βοωμένας, ἀλλ' ὁποίαν ἰαχήσαιεν ἂν μυριοπληθεῖς ἄνδρες πόλεμον συρρηγνύντες· ὥσπερ δὲ ξυνάγεται πόλεμος ὁ ἐκ πολλῶν ἀνδρῶν τῶν καθ' ἕκαστα, οἷον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα, ταὐτὸν δ' εἰπεῖν συμφέρεται κατὰ τὸ, Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, (Il. N. 237.) οὕτω ξυνάγεται καὶ ἔρις ἡ κατὰ πόλεμον: 997. Ὅτι τὸ, ξύναγον κρατερὴν ὑσμίνην, ἀντὶ τοῦ συνέβαλλον εἰς πόλεμον· τοιοῦτον καὶ τὸ, ξυνάγωμεν Ἄρηα. Vide et Eund. infra citandum. Xenoph. K. II. 5, 3. 11. Πολλὴν τοῖς θεοῖς χάριν ὀφείλειν, ὅτι σοί με συνήγαγον, Societate junxerunt.] Plutarchus autem συνάγειν εἰς χεῖρας pro Conserere manus, dixit in Popl. Huic porro Consociandi significationi valde est affinis hæc, quæ pro Concilio ponitur, et quidem apud Herodian. potissimum, ut, Στασιάζοντας τοὺς ἀδελφοὺς ἡ μήτηρ συνάγειν ἐπειρᾶτο, 4. Sic et 3. Ὡς δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ ἐγένοντο, συνάγειν αὐτοὺς ἡ μήτηρ ἐπειρᾶτο. Et eod. lib. Ὁ δὲ Σεβῆρος ταῦτα πυνθανόμενος συνάγειν τε καὶ σωφρονίζειν τἀπρῶτα ἐπειρᾶτο In alio autem ejusdem libri loco addit εἰς φιλίαν, scribens, Αὐτὸς δὲ ἐπειρᾶτο συνάγειν ἀεὶ τοὺς παῖδας εἰς φιλίαν, καὶ προτρέπειν εἰς ὁμόνοιαν καὶ συμφωνίαν. [Vide Herodian. 3, 10, 8. 3, 13, 8. 3, 15, 13. 4, 3, 9. 4, 3, 20. "Τὸν συναγαγόντ' αὐτοὺς, Qui eos in pristinam secum gratiam reconciliarat, 1335. Συνῆγον αὐτοὺς οἱ ἐπιτήδειοι, Reconciliabant, 1360." Reisk. Ind. Gr. Demosth.]

Συνάγειν, Compotare, unde Συναγώγιον, Compotatio, vide paulo post in Συναγώγιον. [Cf. Ἄγω.]

[" Συνάγω, T. H. ad Thom. M. 188. ad Diod. S. 1, 407. 452. Schneider Theophr. 139. Coray Theophr. 167. 321. 339. Wakef. S. C. 4, 139. ad Diod. S. 2, 137. 318. 355. 407. ad 431. Toup. Opusc. 2, 25. Se recolligo, Valck. ad Adoniaz. 365. ad Charit. 381. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 105. ('Ἑαυτὸν τῷ λογίζεσθαι συνήγαγε. Satis erat dicere ἑαυτὸν συνήγαγε, ut vulgo dicitur Colligere se, v. c. ap. Plat. Protag. 200. g. συναγείρειν ἑαυτὸν, Ælian. H. A. 9, 43. ἀθροίζειν ἑαυτόν. Verum Plut. hic non e communi consuetudine, sed e philosophorum usu loquitur, a quibus Congregatio mentis in se ipsam sæpissime veluti sapientiæ studium celebratur. Vide Plat. Phædone 387. a. Philo J. Migrat. Abr. 418. d. Ὁ νοῦς εἰς αὐτὸν ἐπιστρέφει. Porphyr. de Gradibus ap. Stob. 91. Gatak. ad M. Anton. 7, 28.' Adde Abresch. Diluc. Thuc. 5, 9. p. 500. :—' Ξυνταχθῆναι scribit τὴν δόξαν, pro Certum capere consilium, Certi quid statuere, priusquam certi quid statuerint, aut visum fuerit. Ut συντάσσεσθαι ἐπὶ et πρός τι ἔργον. Vide Græv. ad Luc. Salæcist. 5. prope fin. Primo legens conjiciebam συναχθῆναι, ut τὸν λογισμὸν συνάγειν ap. Chrys. T. 2. Opusc. p. 292. d. pro quo συνάγειν ἑαυτὸν ap. Charit. 4. p. 67. Ὀψὲ δὲ καὶ μόλις ὁ Μιθριδάτης συναγαγὼν ἑαυτὸν, i. e. Colligens se, ut Cic. ad

Famil. 5, 18. et merito divinabat ibi Dorv. locutionem ap. alios quoque repertum iri, de qua nil quidquam Lexicographi. Obtulit ea se mihi ap. Basil. 1. p. 22. .. Ὅλον μοι σαυτὸν ἐνταῦθα συνάγαγε. Niceph. E. en. 3, 25. Συναγαγὼν ἑαυτὸν καὶ γνοὺς ὅπη κακοῦ φέρεται. Chrys. T. 2. Opusc. 800. Ὅλην ἑαυτὴν συναγαγοῦσα καὶ συντείνουσα τὴν διάνοιαν, et συνάγειν τὴν διάνοιαν Idem sæpe, T. 1. Opusc. 345. T. 2, .56. Ἡ συναγωγὴ τῆς διανοίας, T. 5. Op. 697. .. quod. p. 337. ult. συνῃρημένη διάνοια. Nisi .. dederat συνῃρημένη, aut συνηγμένη. Homil. 60. in J. 393. a. τὸν νοῦν συνάγειν εἰς ἑαυτόν, quod T. 2. Opusc. 800. πάντοθεν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν συλλέγειν. .. fendi ex hoc Nostri loco possit ap. Plut. Mor. 61. σύνταξις τῆς γνώμης, de quo vide infra ad 7, 71.' Marinus in Vita Procli p. 51 = 17. Καὶ οὕτως ἐκ πάντων ἑαυτὴν συνάγουσα καὶ ἀθροίζουσα πρὸς ἑαυτὴν ἡ τοῦ μακαρίου ἀνδρὸς ψυχὴ, ἀφίστατο σχεδὸν τοῦ σώματος, ἔτι ὑπ' αὐτοῦ ..έχεσθαι δοκοῦσα· ἦν γὰρ αὐτῇ τὸ φρονεῖν, οὐκέτι, οἷον τὸ πολιτικὸν, τὸ πράττειν εὖ περὶ τὰ ἐνδεχόμενα καὶ ἄλλως ἔχειν, αὐτὸ δὲ καθ' αὑτὸ εἰλικρινὲς τὸ νοεῖν, καὶ τὸ πρὸς ἑαυτὴν ἐστράφθαι, μηδαμοῦ συνδοξάζειν τῷ σώματι. ' Damascius Suidæ v. Σαραπίων: Συνάγων ἑαυτὸν ἀεὶ καὶ συναιρῶν, ὡς οἷόν τε, πρὸς τὸ εἴσω καὶ τὸ ἀμερέστερον. Plotinus Enn. 1, 2, 5. de anima, Ἀπὸ μὲν δὴ σώματος, ἴσως μὲν καὶ τοῖς οἷον τόποις, συνάγουσαν πρὸς αὑτήν.' Boissonad. ' Eust. ad Il. K. p. 744, 29. Ἑαυτὸν ὁ ἥρως συνήγαγε: ad Od. H. p. 285, 21. Συνάγων τὴν ψυχήν. Cicero de Div. p. 62. Emend. Pyth. p. 30. f.' Valck. Mss.) De concione, Dorv. ad Charit. 213. Συνάγω, Heyn. Hom. 7, 777. Abresch. Lect. Arist. 336. ad Herod. 538. 540. Ammon. 147. Valck. ad Herod. 52. Wolf. Proleg. Hom. p. 84. ad Mœrin 19. Συνάγω τὴν θύραν, Valck. ad Herod. 237. Συνάγω πόλεμον, Act. Traj. 1, 82. Mitsch. H. in Cer. 264. Ilgen. Hymn. 542. Συνάγω τὸ πρόσωπον, Act. Traj. 1, 255. Coëo, de pugnantibus, Theocr. 22, 82. Συνάγω ἔριν, Heyn. Hom. 5, 160. 6, 550. Colligo, Concludo, sensu dialectico, Schol. ad Aristoph. Pl. 563. (vide Συμπεραίνω,) Lucian. 2, 25. (Καὶ ὑπεγέγραπτο ἑκάστῃ ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νὴ Δία, καὶ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, οὕτω συναγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἰατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, κ. τ. λ.) et 26. (Οὐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα, ubi v. Th. M. Vide et Sext. Emp. 110—11.) Συνῆξεν, Jacobs. Anth. Proleg. 51. Συνῆξα, συνῆχα, Valck. ad Herod. 538. et ad Xenoph. Mem. 249. (4, 2, 8. Γράμματα συνῆξας τῶν λεγομένων σοφῶν ἀνδρῶν,—καὶ ἔτι συνάγω. ' In priore loco margg. Steph. habent συνῆχας, quod, si sit e libris scriptis, prætulerit Valck. ob hoc Thomæ M. præceptum, Εἰσῆχε κάλλιον ἢ εἰσαγήοχεν.' Lex. Xenoph.) Συναγήοχα, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 72." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 35. p. 498. Kiessl. Μεγάλην μὲν ἑταιρείαν συναγηοχότας. Sir. 25, 5. Ἐν νεότητι οὐ συναγήοχας. Hesych. Συναγηόχει· ἐκόμισεν. " L. Συνηγώκει." Is. Voss. " Glossa sana, sed loco alieno posita." Albert. In Cod. est Συνηγηόχει. " Dioscor. p. 2." Wakef. Mss.] " Συναγηόχει, Comportarat, Col-" legerat, unde infin. συναγηοχέναι, a v. συνάγω, ut " ex ἄγω est ἀγήοχα, quod vide inter anomala."

[" Συνάγω τὰς ὀφρῦς, (Adduco supercilia,) τὴν κοιλίαν, Aristoph. Fr. 277. (Συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν.)" Schæf. Mss. Hermanni Libellus de Constr. Verb. 361. Συνάγει· τὸ συναθροίζει, αἰτιατικῇ, ἐπὶ δὲ τῶν ὀφρύων ἐκφαντικώτερον, οἷον, συνάγει τὰς ὀφρῦς, αἰτιατικῇ. Καὶ Ἀριστοφάνης· Ὅσοι δ' ἐπλούτουν, οὐσίαν τ' εἶχον συχνὴν, Οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι, Ὀφρῦς συνῆγον, ἐσκυθρώπαζον δ' ἅμα. Locus est Plut. 754. ubi legitur θ' ἅμα, rectius. Hinc sua sumsit Phavor. Συνάγει τὸ συναθροίζει, αἰτιατικῇ συντάσσεται ἐπὶ τῶν ὀφρύων ἐμφαντικώτερον (l. ἐκφ.) οἷον, συνάγει τὰς ὀφρῦς. Theophyl. Inst. Reg. 16. p. 73. Καὶ μέντοι καὶ βασιλεὺς οὐ βαρὺν σωφρονιστὴν, ἀλλὰ γλυκὺν * νουθετητὴν τὸν φίλον οἰήσεται, καὶ τοῖς μὲν κολακεύουσιν ὡς ἐχθραίνουσιν ἐμπικρανεῖται, καὶ βαρὺ συνάξει τὸ * ἐπισκύνιον. Plut. 7, 626. Reisk. Καὶ ὅπως οὐ συνάξετε τὰς ὀφρῦς ἐπιχειροῦντες σκοπεῖτε. " Nicostr. ap. Stob. Serm. 68. p. 425. (imo 427.)

A Ὁ δέ γε συνάγων τὰς ὀφρῦς, σκαιός ἐστι· καὶ ὅτῳ οὐκ ἐπανθεῖ ἐρύθημα, ἀλλὰ σκότος τε καὶ νέφος, τούτου τε (f. l. τούτου δὲ) ἡ ψυχὴ οὐδαμῇ οὐδαμῶς εὐφραίνεται. In convivio et vino qui sermones congruant, jucunda est disputatio Plutarchi Sympos. 2, 1. et 1, 1. alieni sunt sermones διαλεκτικῶν τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότων, 3, 9. p. 657. c. Philippus ἐν Χαιρωνείᾳ πολλὰ ληρῶν ὑπὸ μέθης καὶ καταγέλαστος ὢν, ἅμα τῷ προσπεσεῖν αὐτῷ περὶ σπονδῶν καὶ εἰρήνης, ἔστησε τὸ πρόσωπον καὶ συνήγαγε τὰς ὀφρῦς." Wyttenb. Anim. ad Plut. 1, 520. Vide T. H. in Ἀνάγω citatum.]

[Συνάγω. Tittmanni Technoll. Mss. Συνάγω· τὸ τὰ διῃρημένα συνάπτω. Quæ verba exscripsit Phavor.]

[" Συνάγω, Colligo fructus, 12, 2, 5. Colligo in arctum, in angustius, brevius spatium contraho: τὴν πόλιν, 5, 93, 5. τὴν ἀγορὰν καὶ τὸ ταμιεῖον, 6, 32, 4. Συνηγμένος ταῖς ὕλαις τόπος, Locus ob sylvas angustus, 5, 7, 10. Ὁ αὐλὼν συνάγεται εἰς στενὸν ὑπὸ τῶν ὀρῶν, 5, 45, 9. Hinc translate, Τῆς ὥρας
B συναγούσης ἅπαντας, Hora diei in arctum cogente omnes, premente, urgente, sc. ut de receptu cogitarent, 5, 24, 1. cf. Συγκλείω. Εἰς τοῦτο συνήγοντο τῇ σποδείᾳ, ὥστε κ. τ. λ. Eo redigebantur fame, 1, 18, 10. [illegible]γόμενοι τῷ λιμῷ, Fame pressi, 1, 18, 7. n. ὑπὸ [illegible]λιμοῦ, 1, 84, 9. Συνάγειν τινὶ, Congredi cum hoste cominus, 11, 18, 4. n." Lex. Polyb.]

[Συνάγω. Suid.: Συναγομένων· στενο..μένων Συναγομένων δὲ λιμῷ τῶν Καρχηδονίων διὰ τὸ πλῆθος τῶν συγκεκλεισμένων ἀνδρῶν ἐν τῇ πόλει. Τουτέστι συνεκλείοντο καὶ συνήγοντο. (Dele vv. Τουτέστι—συνήγοντο, quæ e seqq. perperam huc tracta sunt. E Polyb. 1, 18, 7. ubi v. Schweigh.) Ἐν γὰρ τούτῳ συνήγοντο σιτοδείᾳ καὶ σπάνει τῶν ἀναγκαίων, ὥστε βουλεύεσθαι περὶ τοῦ λύειν τὴν πολιορκίαν. Τουτέστι συνεκλείοντο. Ex Eodem 1, 18, 10. ubi, notantibus Kust. et Schweigh., rectius legitur εἰς γὰρ τοῦτο. Plutarch. 3, 98. Καίτοι χρόνον οὐ πολὺν ἀνασχομένῳ παρῆν ἀκινδύνως ἑλεῖν τὴν ἄνω πόλιν, ὑπὸ λιμοῦ συνηγμένην ἤδη τῇ χρείᾳ τῶν ἀναγκαίων εἰς τὸν ἔσχατον καιρόν.]

C [Συνάγω. " Luc. 15, 13. Συναγαγὼν ἅπαντα. Quo quidem hic ponitur significatu non videtur v. συνάγειν Græcis adhibitum, qui in hunc sensum usurparunt v. ἐξαργυρίσαι, vel ἐξαργυρῶσαι, E bonis venditis pecuniam colligere. Ad συνάγειν proximum accedit hoc Xenophontis Ephes. 3. p. 40. Κτήματα ἀποδόμενος συλλέξας ἄργυρον, Collecta pecunia ex agris venditis. Ap. Herod. legimus p. 359. Τὰ ἡμίσεα τῆς οὐσίας ἐξαργυρίσαι. Apud Clem. Alex. 946. Ἐξαργυρίσας τὴν φανερὰν οὐσίαν, opponit ad τὴν ἔνδον οὐσίαν." Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 226. Xenoph. K. Π. 4, 6, 6. dixit τὸ νόμισμα, ἐπειδὰν ἅπαν συναχθῇ, διαδώσειν. Cf. Schleusner. infra.]

[" Συνάγω, Conveho, Comporto. K. A. 3, 4, 19. Ἄλευρα, οἶνον,—ταῦτα θὲ συνηγμένα ἦν τῷ σατραπεύοντι, In usum satrapæ, Hutch. A satrapa: 6, 2, 5. Χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνῆγον in urbes. Congrego, invitando. Hist. 3, 4, 2. Λακεδαιμονίων τοὺς ξυμμάχους ξυναγαγόντων καὶ βουλευομένων: 7, 1, 16. Φιλίσκος—παρὰ Ἀριοβαρζάνους—εἰς Δελφοὺς συνήγαγε περὶ εἰρήνης Θηβαίους. Convoco ad
D concionem. K. A. 1, 3, 9. Συναγαγὼν τοὺς στρατιώτας—ἔλεξε: 6, 4, 7. Συνῆλθον—συνῆγον δὲ αὐτοὺς μάλιστα Ἀγασίας: 6, 6, 8. 16. Sic K. Π. 2, 1, 3. Εἰπεῖν λέγεται Κῦρος, συναγαγὼν αὐτοὺς, Homotimos, τάδε. Milites e provinciis ad lustrationem. Œcon. 4, 6. Πάντας ἅμα συνάγει πλὴν τοὺς ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι. Contraho s. Cogo milites. Ages. 1, 25. Hist. 3, 4, 16. 5, 1, 3. Mem. 3, 3, 12. Οὐδὲ εὐανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει ὁμοία συνάγεται, Colligi potest. Colligo dispersos, K. A. 4, 4, 6. Οὐ—διασκηνοῦν,—ἀλλὰ συναγαγεῖν τὸ στράτευμα. Sequitur, πάλιν ἐντεῦθεν συνῆλθον. §. 12. Deligo e multis, Mem. 3, 10, 2. pictores Καλὰ εἴδη ἀφομοιοῦντες,—ἐκ πολλῶν συνάγοντες τὰ ἐξ ἑκάστου κάλλιστα. Adduco, K. A. 3, 5, 9. Συναγαγόντες τοὺς αἰχμαλώτους ἤλεγχον. Conflo, Concilio, vide Γάμος. Constringo, Contraho, Cyn. 6, 9. συνάγειν τὰ * ἀκρολίνια. Constipo, Coarcto. Vide Valck. ad Herod. 7, 60. K. A. 1, 5, 10. Διφθέρας—συνῆγον καὶ συνέσπων. Unanimi consilio id ago, s.

rem eo traho ut. Cum ἐπὶ, Hist. 6, 5, 6. Οἱ περὶ τὸν Καλλίβιον συνῆγον ἐπὶ τὸ συνιέναι πᾶν τὸ Ἀρκαδικόν. Fr. Portus: In eandem sententiam coibant ut. Pircamerus: Censuerunt. Potest recte comparari cum nostra formula, Dahin einleiten. Mox pro eo est ἔπραττον." Lex. Xenoph.]

[Συνάγω, Compello. Longus 62. Νυκτὸς ἤδη γεγενημένης, ἀπήλαυνε καὶ ἡ Χλόη τὴν ποίμνην, τῷ μέλει τῆς σύριγγος συνάγουσα. "Proprium in hac re v. συνάγω, ut Lat. Compello. Sic ap. Longum 2. p. 35. Amor dicit, Δάφνιν ποιμαίνω καὶ Χλόην, καὶ ἡνίκα αὐτοὺς εἰς ἓν συνάγω κ. τ. λ." Villois.]

[" Συνάγω μισθὸν, Mercedem colligo, Agg. 1, 6." Biel. Thes.]

[" Συνάγω, generatim et vi etymologiæ Conduco significat, s. in unum locum, s. in unum cœtum. Hinc speciatim Colligo, Confero, v. c. triticum et alias fruges terræ in horrea. Matth. 3, 12. Συνάξει τὸν σῖτον αὐτοῦ εἰς τὴν ἀποθήκην, Colliget frumentum suum in horrea: 6, 26. 12, 30. Ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ, σκορπίζει, Qui non mecum colligit, h. e. Me non adjuvat, is mea dissipat: 13, 30. 47. ubi de reti adhibetur ἐκ παντὸς γένους, sc. ἰχθύων, συναγαγούσῃ, Colligente s. Capiente: 25, 24. 26. ubi συνάγειν elliptice ponitur pro συνάγειν καρποὺς, Fructus colligere, Messem facere. (Cf. Polyb. s[illegible] Suid. et Zonar. Δρωπακίζω· συνάγω, τρυγῶ, 'i. e. Vindemio et Cerealia fructus decerpo,' Nunnes. ad Phrynichi Ecl. 180. notante Schæf. Mss.) Luc. 3, 17. 11, 23. 12, 17. 18. 15, 13. Συναγαγὼν ἅπαντα, Collectis omnibus, quæ sc. possidebat. Cf. Wetsten. N. T. 1, 758. Jo. 4, 36. Καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, Et colligit quasi sibi fructus in vitam æternam: 6, 12. 13. 15, 6. Respondet in hac signif. ap. Alexandrinos Hebraico אסף, Collegit, Ex. 23, 10. Lev. 25, 3. 20. et אצר, Recondidit in thesaurum, Jes. 39, 6. Adde Deut. 19, 5. Ps. 32, 7. Cohel. 2, 8. ubi Symm. ἀθροίζειν habet. Congrego, Convoco, Convenire alios jubeo, cogo, συνάγομαι, Convenio, Confluo, i. q. συνέρχομαι. Matth. 2, 4. Καὶ συναγαγὼν πάντας τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς τοῦ λαοῦ, Et coacto senatu summorum sacerdotum et legis peritorum: 13, 2. Συνήχθησαν πρὸς αὐτὸν, Confluxerunt ad eum: 18, 20. Συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, Convenientes mea auctoritate: 22, 10. 34. Συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, Coiverunt: 22, 41. 24, 28. Συναχθήσονται οἱ ἀετοὶ, Advolabunt aquilæ: 25, 32. Συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη, Sistentur tribunali ejus omnes homines: 26, 3. Συνήχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς, Coiverunt pontifices: 26, 57. 27, 17. 27. συνήγαγον, Convocarunt: 27, 62. 28, 12. Marc. 2, 2. 4, 1. 5, 21. 6, 30. 7, 1. Luc. 17, 37. 22, 66. Jo. 11, 47. 18, 2. Ὅτι πολλάκις συνήχθη ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖ μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Quod Jesus sæpius illuc cum discipulis suis convenire solebat, s. convenerat: 20, 19. Act. 4, 5. 26. Συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, Conspirarunt contra Deum et adversus ejus Christum: 4, 27. Συνήχθησαν ἐπὶ τὸν ἅγιον παῖδά σου Ἰησοῦν, Conspirarunt contra sanctum tuum filium Jesum: 4, 31. 11, 26. Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Cum ecclesia Antiochena per integrum annum versati sunt: 13, 44. 14, 27. 15, 6. 30. 20, 7. 8. 1 Cor. 5, 4. Συναχθέντων ὑμῶν καὶ τοῦ ἐμοῦ πνεύματος, In conventu vestro, cui et ego, absens quidem corpore, animo saltem interero, coll. v. 3. et Coloss. 2, 5. Apoc. 13, 10. Εἴ τις αἰχμαλωσίαν συνάγει, Si quis captivos cogit et abducit: 16, 14. 16. 19, 17. Δεῦτε καὶ συνάγεσθε, s. συναχθῆτε, Agite, advolate: 19, 19. 20, 8. Adde Nehem. 6, 2. Συναχθῶμεν ἐπὶ τὸ αὐτό. 2 Paral. 11, 12. Καὶ οἱ ἱερεῖς συνήχθησαν πρὸς αὐτόν. Jer. 51, 44. Ps. 2, 2. 2 Paral. 10, 6. Καὶ συνήγαγεν ὁ βασιλεὺς τοὺς πρεσβυτέρους. 1 Macc. 1, 4. 3, 53. Συνῆκται τὰ ἔθνη ἐφ' ἡμᾶς τοῦ ἐξᾶραι ὑμᾶς. Suid. Συνάγω· αἰτιατικῇ, συναθροίζω. Cf. etiam Dresig. de VV. MM. N. T. 1, 125. p. 459. Fischer. Metaphorice, Conjungo, In unam societatem cogo. Jo. 11, 52. Ἀλλ' ἵνα καὶ τὰ τέκνα τοῦ θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα συναγάγῃ εἰς ἓν, sc. σῶμα s. ἔθνος, Sed ut etiam dispersos Dei cultores in unum cœtum conjungeret, s. ad unam fidem convocaret, ubi συνάγειν aperte non Conjunctionem loci, sed Societatem et animorum conjunctionem sub uno capite significat, ut idoneis veterum locis demonstravit Kypk. Obss. SS. 1, 392. et Wetsten. N. T. 1, 920. Hospitio excipio, Excipio et suscipio aliquem benevole et humaniter, quo sensu et Recolligo legitur ap. Justin. 33, 4. Matth. 25, 35. Ξένος ἤμην, καὶ συνηγάγετέ με, Hospitem me humaniter et benevole excepistis: 25, 38. 43. Omissum est εἰς οἰκίαν vel εἰς τὸν οἶκον, ut plene legitur in vers. Alex. Jud. 19, 15. Οὐκ ἦν ἀνὴρ συνάγων αὐτοὺς εἰς οἰκίαν. [illegible] et v. 18. 2 Sam. 11, 29. Συνήγαγεν αὐτὴν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. In omnibus his locis in Hebraico legitur אסף, Collegit. Hospitalitas a Judæis vocatur כנסת ארחים, συναγωγὴ ξένων. Cf. etiam Kypk. Obss. SS. 1, 128. Sæpius in N. T. non legitur." Schleusner. Lex. in N. T.]

[Συνάγω πυρὰν, Thom. M. Νῆσαι πυρὰν λέγουσιν, οὐ συναγαγεῖν, οὐδὲ συνθεῖναι.]

[Συνάγω. Theophr. Char. 30. Ἀμέλει δὲ καὶ συναγόντων παρ' αὐτῷ, ἀποθεῖναι τῶν αὐτῷ διδομένων ξύλων καὶ φακῶν καὶ ὄξους καὶ ἁλῶν καὶ ἐλαίου τοῦ εἰς τὸν λύχνον. "Int. τινῶν v. Periz. ad Ælian. V. H. 10, 21. Valck. ad Herod. 414. vel ἑταίρων. Συνάγειν est Symbolam ad convivium vel cœnam colligere s. conferre, igitur Convivium apparare s. Habere collaticium, δεῖπνον, συναγώγιμον, quod nostrates dicunt Picknick; unde συναγώγιον, Convivium, v. Athen. 365. et συνάγειν, Latinorum Edere de symbolis. Athen. et Hesych. explicant τὸ πίνειν μετ' ἀλλήλων. Sensus est: Si amici cœnam apparant s. habent collaticiam, de omnibus, quæ illi in commune contulerunt, aliquid sibi seponit, amicos defraudans." Astius. Diphilus in Ζωγράφῳ ap. Athen. 292. Ἀπὸ συμβολῶν συνάγοντα. "Athen. 142. (e Phylarcho: Πολλῶν δὲ πρεσβειῶν παραγινομένων πρὸς αὐτὸν, οὐδέ ποτε *ἐνωρίστερον τοῦ κατειθισμένου συνῆγε καιροῦ, πεντακλίνου τε διεστρώννυτο οὐδέποτε πλεῖον. 'Συνάγειν συμπόσιον legimus 5, 186. c. τὰ συσσίτια, 4, 143. a. τὰ φειδίτια, 5, 186. b. Sic et συνάγειν δεῖπνον, ni fallor, dixere Græce, Cœnam agere, instituere. Sed solum per se v. συνάγειν non puto ista notione usurpari, nisi e connexione orationis nomen τὸ συμπόσιον, vel δεῖπνον, aut aliquod simile intelligatur; quod hic quidem facile cum ex antecedentibus, tum e sequentibus intelligebatur.' Schweigh.) 420. Οἱ δὲ νῦν συνάγοντες τὰ δεῖπνα: 640. (e Sophilo ἐν Παρακαταθήκῃ, Ἡδύ γε μετ' ἀνδρῶν ἐστὶν Ἑλλήνων ἀεὶ Συνάγειν, Convivia agitare." Valck. Mss. Idem Athen. 217. Ἀριστίων, ἐφ' οὗ τὸ συμπόσιον ὑπόκειται συνηγμένον. "Cum ἀνηγμένον esset editum, monuit Casaub. 'Scribe, ut constet Hellenismus, συνηγμένον, nisi quis mihi probet, ἀνάγειν συμπόσιον Græcum esse, ut συνάγειν, de quo verbo auctor admonet S. sub fin. (365. c.) Idemque alibi sæpe illo utitur.' Ipsum συνηγμένον nobis dedere Membr. A. De cujus verbi usu vide notata ad 4, 142. (l. c.) Idem verbum h. l. Cod. Paris. B. agnoscit." Schweigh. Dionys. H. de Comp. Verb. p. 70. Οὐδαμῇ δὲ οὐδὲν ὑπ' οὐδενὸς εὑρὼν τῶν ὀνόματος ἠξιωμένων οὔτε μεῖζον οὔτε ἔλαττον συναχθὲν εἰς ἣν ἐγὼ προῄρημαι πραγματείαν. "Dubito, an συνταχθὲν legi debeat." Upt. "Uptoni conjectura nec satis coit cum iis, quæ sequuntur, εἰς ἣν ἐγὼ προῄρημαι πραγματείαν, et officit elegantiæ ac lepori hujus loci. Cogitavit enim Rhetor cœnam Græcorum collaticiam, ad quam suam quisque portionem συνῆγεν: ut συναχθὲν h. l. sit i. q. συμβεβλημένον, ἐρανισθέν. Vide Coray ad Theophr. Char. 167. 321. 339." Schæf. Hesych.: Συναγέασκε· συναγώγιον, συμπόσιον ἔθον." "L. (ex ordine literarum) συνάγωγέσκεο." Is. Voss. "Συναγέσκεο pro συνήγου positum, cum duplici forma Ionica; Iones enim abjecto augmento syllabam εσκ interserunt, et pro ου ponunt εο incontractum. Vide Phavor. v. Φράζεσκε." Albert. Eust. 1085. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ ὑσμίνην ἢ Ἄρην ἢ πόλεμον συνάγειν, εἴληφθαι δοκεῖ καὶ τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον συναγώγιον, τό τε ἄλλο, καὶ τὸ ἀπὸ συμβολῶν· ἐκεῖθεν δὲ εἴληπται καὶ τὰ συναγώγιμα παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ δεῖπνα· καὶ συνάγειν, τὸ μετ' ἀλλήλων συμπίνειν· ᾧ λόγῳ καὶ σύνδειπνον ἐλέγετο τὸ

συμπόσιον· εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἔστι, καὶ τὸ συνάγειν προσφυῶς ἐπί τε μάχης, ἐπί τε δαιτὸς κοινῆς λέγεται, καλῶς ἄρα οἱ μὴ ἀνθρωπίνως, ἀλλὰ κατὰ θηρία δαινύμενοι ἐν τῷ στασιάζειν καὶ διὰ τοῦτο μηδέν τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἦθος ἔχοντες, δοκοῦσι λέγειν καὶ αὐτοὶ τὸ, δεῦτε ξυνάγωμεν Ἄρηα· καὶ ὁ τῶν τοιούτων οἶκος, κατὰ τὸν ἀστεῖον Δειπνοσοφιστὴν, ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, Ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων, τὸ * Σοφόκλειον (Œd. T. 4.) Καλὸν δέ φησιν ἐνταῦθα προσθεῖναι καὶ τὸ ... τὸ, Τὰ ξίφη δειπνοῦμεν ἠκονημένα. Ἰστέον ... ὅτι τὸ ἀπὸ συμβολῆς δειπνεῖν, ἐκ κοινοῦ Ἡσίοδος Ἔργ. ... Ἡ. 720. Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶν... ἐκ κοινοῦ, πλείστη δὲ χάρις, δαπάνη τ' ὀλιγίστη·) ἔστι δὲ τοιοῦτον ὁ ἔρανος, ἐν ᾧ συνέβαλλον ἕκαστος τὸ πρὸς ἰσχὺν εἰς χρείαν συνδείπνου συμβολιμαίου ... ὅγε μὴ τοιοῦτος, ἀσύμβολος ἐλέγετο διὰ τὸ δωρεὰν δειπνεῖσθαι καὶ ἀδαπάνως. " Συνάγω συμπόσιον, Heyn. Hom. 5, 542." Schæf. Mss.]

[Συναγω, Compono. Æschylus S. c. T. 513. Οὔτ' εἶδος, οὔτε θυμὸν, οὔθ' ὅπλων σχέσιν Μωμητός· Ἑρμῆς δ' εὐλόγως ξυνήγαγεν. Errat Stanl. vertens: Mercurius convenienter ea contulit. " Verte: Mercurius alterum cum altero, Hippomedontem cum Hyperbio, apte et convenienter composuit. Primum enim hic inimicus inimico opponitur, deinde cum ad pugnam venerit, hostilia numina in clypeis conferent." Schutz. Schol. A.: Ἰστέον ὅτι πάντα τὰ ὁδαῖα καὶ τὰ ἑρμαῖα καὶ κατὰ τυχὴν συμβεβηκότα τοῖς βροτοῖς, τῷ Ἑρμῇ ταῦτα ἀνατιθέασιν Ἕλληνες. Ἐπεὶ οὖν καὶ τούτοις συνέβη τυχηρῶς πως ἀλλήλοις ἀντιτάξασθαι, τοῦτο εἴρηκεν. Schol. B.: Τὰ γὰρ ἀπὸ τῆς τύχης συμβαίνοντα, Ἑρμῇ ἀνατιθέασιν οἱ Ἕλληνες, ὅθεν καὶ τὰ ἐν ὁδῷ εὑρηθέντα ἕρμαια ἐκάλουν, ὅτι * συμμερίτην αὐτῶν ἐποίουν Ἑρμῆν. Ἐπεὶ οὖν καὶ τῷ Ὑπερβίῳ ἐκ τύχης πάντα ταῦτα συνῆλθεν, εἶδος ψυχῆς, προθυμία πρὸς μάχην, διάθεσις ὅπλων, ἦν δὲ καὶ ὁ Ἱππομέδων τοιοῦτος, εἰκότως Ἑρμῆν αὐτοὺς ξυναγαγεῖν εἴρηκεν. Ἢ, ὃ καὶ κρεῖττον, ἐπειδὴ ὁ μὲν Ὑπέρβιος τὸν Δία ἐπὶ τῆς ἀσπίδος φέρει, ὁ δὲ Ἱππομέδων τὸν Τυφῶ, Ζεὺς δὲ καὶ Τυφὼς ἐχθροὶ, διὰ τοῦτο τὸν Ἑρμῆν εὐλόγως ξυναγαγεῖν εἶπεν. Ὅθεν καὶ τὴν κατασκευὴν ἐπάγει. Ξυνήγαγεν· αὐτούς.]

[Συνάγω. Glossæ: Συνάγω· Coago, Congero, Recolligo, Confero, Congrego, Colligo, Aggrego, Redigo, Cogo, Concilio, Corrado, Aduno. Συνάγει· Cogit in unum, Colligit, Congeritur, Adagitat, Contrahit. Συνάγεται· Redigitur. Συνάγαγε· Confer, Coge. Σύναγέ σε· Densa te. Συναγαγεῖν· Conadunare, Conflare. Συναχθέν· Adunatum, Subactum. Συναχθὲν εἶδος· Collata species. Συνηγμένα· Congesta, Concessa.]

[Συνάγω. " Herod. 7, 176. (Τοῦτο μὲν, τὸ Ἀρτεμίσιον ἐκ τοῦ πελάγεος τοῦ Θρηϊκίου ἐξ εὐρέος συνάγεται ἐς στεινὸν πόρον, τὸν μεταξὺ ἐόντα νήσου τε Σκιάθου καὶ ἠπείρου Μαγνησίης.)" Boissonad. Mss. " Συνῆκτο γὰρ αὐτῷ ἐκ τύχης τὰ πράγματα εἰς καιρὸν τοιοῦτον, 443, 8. Τὸν δὴ τοῦ φενακίζεσθαι χρόνον ὡς εἰς μικρότατον συνάγοντες, σωφρονεῖν ἔμοιγε δοκεῖτε, 1445, 26." Reisk. Ind. Gr. Demosth. " Longin. 42. Ἔτι γε μὴν ὕψους μειωτικὸν καὶ ἡ ἄγαν τῆς φράσεως συγκοπή· πηροῖ γὰρ τὸ μέγεθος, ὅταν εἰς λίαν συνάγηται βραχύ. (E sermonis legibus scribe εἰς τὸ λίαν. ' Inde a Tollio vertunt, ut si scriptum esset πηροῦται, et proinde μέγεθος nominativi loco habent, verbaque, ὅταν— βραχὺ, referunt ad idem μέγεθος. Sic ergo potius secundum verba reddas, Mutilat enim, sc. nimia eloquendi brevitas, sententiæ magnitudinem, quando contrahitur in verba nimis brevia. Nempe συνάγηται non ad μέγεθος refertur, sed ad φράσιν.' Weisk.) Emend. Idem Longin. 44. Ὥσπερ οὖν, εἴ γέ φησι τοῦτο πιστὸν ἀκούω, τὰ γλωττόκομα, ἐν οἷς οἱ Πυγμαῖοι καλούμενοι τρέφονται, οὐ μόνον κωλύει τῶν ἐγκεκλεισμένων τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ συναιρεῖ διὰ τὸν περικείμενον τοῖς σώμασι δεσμόν. (' Cod. Par. συνάροι, quod in Apographis, quæ inde fluxerunt, mutatum est in συνάγει, idque placet viro præstantissimo ad Herod. 7. p. 538. Malim e Codicis vestigiis legere συναιρεῖ. Plut. 2, 966. Ταχὺ συναιρεῖν εἰς ταῦτα καὶ συνάγειν τὸ θήρατρον. Philo de Telor. Constr. 50. Αὔξοντάς τε καὶ συναιροῦντας τὸν τοῦ τρήματος κύκλον. Damascius

A ap. Suid. v. Σαραπίων: Συνάγων ἑαυτὸν ἀεὶ καὶ συναιρῶν, ὡς οἷόν τε, πρὸς τὸ εἴσω.' Ruhnk. Artemid. 3, 47. notante Toupio, Πᾶν γὰρ εἰδεχθὲς καὶ δυσπρόσωπον ὁραθὲν συνάγει τὰς ψυχὰς τῶν ὁρώντων καὶ συστέλλει. ' Incertus ego diu inter συνάγει et συναιρεῖ hærens tandem prætuli hoc Ruhnkenii.' Weisk.) Dionys. H. 2, 129. Τὸ εἰς ἐλάχιστον συναχθέν. Athen. 474. Καλλίξεινος ὁ Ῥόδιος ἐν τοῖς Περὶ Ἀλεξανδρείας φησὶν, ὅτι ποτήριόν ἐστιν ἐπίμηκες, συνηγμένον εἰς μέσον ἐπιεικῶς, ὦτα ἔχον μέχρι τοῦ πυθμένος καθήκοντα, Macrob. 5, 21. Circa mediam partem compressum: 477. Δίδυμος δέ φησι, ποτηρίου εἶδος εἶναι, καὶ τάχα ἂν εἴη τὰ λεγόμενα σκυφία, διὰ τὸ κάτωθεν εἰς στενὸν συνῆχθαι. Diod. S. 1, 148. Εἰς ὀξὺ συνηγμένης τῆς κεφαλῆς." Valck. Mss.]

[Συνάγω τὸ τέλος, Supremam manum impono. Appian. 2, 143. Καὶ τὸ τέλος αὐτῷ τῆς νίκης συναγαγόντα.]

[Συνάγω, Res gestas continua narratione complector. Appian. 1, 176. Καί μοι δοκεῖ τὸν Οὐριάτθου B πόλεμον, σφόδρα τε ἐνοχλήσαντα Ῥωμαίοις, καὶ δυσεργότατον αὐτοῖς γενόμενον, συναγαγεῖν, ubi Noster:— " Ut hic dicit Appian. πόλεμον συναγαγεῖν, de sua hujus belli historica descriptione loquens, sic p. 292(=180.) Καὶ συνάξω καὶ τόνδε (τὸν πόλεμον) εἰς ἕν." Idem Appian. 1, 307. Τὰ δ' ἐν Λιβύῃ γενόμενα ἀπ' ἀρχῆς ἥδε (ἡ γραφὴ) συνάγει: 2, 49. Καὶ τὸν (τὸν πόλεμον) διὰ τάδε συνήγαγον ἐς τήνδε τ... γγραφήν.]

[Συνάγω. J. Poll. 2, 49. Καὶ τὰς ὀφρῦς δὲ συνάγων, ὁ φροντιστής: 4, 145. Ὁ δὲ πορνοβοσκὸς τἄλλα μὲν ἔοικε τῷ * Λυκομηδείῳ, τὰ δὲ χείλη * ὑποσέσηρε, καὶ συνάγει τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀναφαλαντίας ἐστὶν, ἢ φαλακρός: 149. Ὁ δὲ ἡγεμὼν θεράπων σπεῖραν ἔχει τριχῶν πυῤῥῶν, ἀνατέτακε τὰς ὀφρῦς, συνάγει τὸ ἐπισκύνιον. (Cf. Theophyl. Inst. Reg. l. c.) 1, 224. Τρυγῆσαι τὰς ἀμπέλους, συναγαγεῖν τοὺς καρπούς. (De hoc verbi συνάγω usu multa diximus supra.) 3, 128. Συνενεγκεῖν, συνάγειν: 4, 29. Χρήματα συναθροίσασθαι, συλλέξαι, συστήσασθαι, συναγαγεῖν. (Cf. 8, 135. infra. C Χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνῆγον dixit Xenoph. K. A. 6, 2, 5. Vide Selecta e Schol. Valck. in N. T. l. c.) 5, 168. Συστρέψαι τὸ σῶμα, ἀναγαγεῖν, συνελκῦσαι, συναγαγεῖν, συναθροῖσαι, συστεῖλαι, συσπειρᾶσαι, συσπείρασθαι, συγκάμψαι. (Vide quæ de h. l. diximus in Ἀνάγω.) 6, 8. Συναγαγεῖν συμπόσιον, συστῆσαι, πληρῶσαι. (Vide nos supra.) 7, 207. Ἀφαιρεῖν καὶ ἀφαιρεῖσθαι, συγκρῖναι, συστῆσαι, συναγαγεῖν, μίξαι, συμμίξαι, συμπλέξαι: 8, 95. Οἱ πρυτάνεις, οὗτοι τὴν βουλὴν συνάγουσιν ὁσημέραι: 135. Καὶ τὸ ῥῆμα, κοινωνῆσαι, καὶ κοινῶσαι τὰ χρήματα, μίξασθαι τὴν οὐσίαν, συνάψασθαι τὸν πλοῦτον, συνερανίσαι, συναγαγεῖν, συναθροίσασθαι, συνενεγκεῖν εἰς ταὐτὸ τὴν οὐσίαν, συστήσασθαι, συμβαλεῖν: 5, 113. Συνῆγμαι, φιλικῶς ἔχω, εὔνους αὐτῷ εἰμί.]

[Συνάγουσι· * συνεληλυθότως σπείρουσιν. " Matth. 6, 26." Albert. " L. σπειρῶσιν." Wakef. Mss.]

[Συναύξοντας et συνάξοντας conf. ad Theophr. Char. 27. ubi v. Coray, Schneider., et Astium. Adde Schæf. ad Greg. Cor. 915.]

D [* Συνηγμένως, Confertim, Conjunctim, Simul. Hesych. Ἀθρόως· συνηγμένως, ὁμοῦ.]

Συναγωγὴ, (ἡ,) Collectio, Congregatio, Ipse colligendi s. congregandi actus. Thuc. 2, (18.) συναγωγὴν πολέμου appellat Collectionem eorum quæ ad bellum pertinent, Δοκῶν καὶ ἐν τῇ ξυναγωγῇ τῶν πολέμου μαλακὸς εἶναι, quod quidam interpr. Cum videretur in bello contrahendo mollior ac remissior esse. [In Ed. Bip. vertitur, In ipsis auxiliis ad bellum gerendum evocandis lentus.] ‖ Συναγωγὴ, Cœtus, Concilium, Conventus. In N. T. dicitur peculiariter de conventu Judæorum s. loco ipso in quem convenire solebant ad Scripturam tractandam. Quidam Collegium interpretatus est. Matth. 10, 17. συνεδρίων et συναγωγῶν fit mentio, Παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς. Ubi annotat Beza, συνέδρια, Gentium, ut συναγωγὰς Judæorum fuisse. Hinc ἀποσυνάγωγος et ἀρχισυνάγωγος, de quibus infra. ‖ Συναγωγὴ, Cumulus, Acervus. Bas. Homil. 4. in Hexaëm.

Παρέλκοι ἂν τὸ πρόσταγμα τὸ κελεῦον συναχθῆναι εἰς συναγωγὴν μίαν. Apud Alex. Aphr. συναγωγὴ τοῦ γάλακτος exponitur etiam Copia lactis, quæ significatio vicina est. || Συναγωγὴ, Contractio, ut, (Isocr. Evag. Laud. 2, 298. Auger.) Σεμνὸς ὢν οὐ ταῖς τοῦ προσώπου συναγωγαῖς, ἀλλὰ ταῖς τοῦ βίου κατασκευαῖς, [Contractione supercilii.] Συναγωγὴ, Conclusio, συμπέρασμα, ut συνάγειν est συμπεραίνειν, ap. Themist.

[Συναγωγὴ, " 1. proprie, Collectio, Congregatio, Coacervatio, (Polyb. 1, 17. 9. τοῦ σίτου, Messis, et 27, 12. 2. χρημάτων, Corrogatio pecuniæ, de præfecto redituum,) Contractio, interdum adeo Ea ipsa, quæ colliguntur vel collecta sunt, v. c. ap. Antig. Caryst. 32. Ἐκ τῆς τοῦ Ἀριστοτέλους συναγωγῆς, Ex Aristotelis collectaneis. Alex. Job. 8, 17. ἐπὶ συναγωγῇ λίθων. Jes. 19, 6. 37, 25. συναγωγὴ ὑδάτων. Strabo 2. p. 177. Πολλὴ γὰρ συναγωγὴ τοῦ πλάτους πρὸς τοῖς ἄκροις εὑρίσκεται, et ap. Diogen. 2, 129. συναγωγὴ de Congregatione philosophorum ad convivium usurpatur. De Convocatione populi legitur apud Polyb. 4, 7. 6. 2. per metonymiam, Locus congregationis, Locus, in quo conventus et consessus habetur, et speciatim, Locus publicus, in quo Judæi convenire solebant, ut instituerentur in lege Mosaica et preces peragerentur, qui a Judæis בית הכנסת dictus est. Primitus ædificia hæc, conventibus sacris ap. Judæos destinata, in campis et agris exstruebantur, juxta glossam ad Babyl. Berachoth s. 21. postea vero, cum in urbes introducerentur, ibi tamen in altioribus locis posita sunt, ut reliquas ædes eminerent. Hierosolymis cccclxxx. synagogas fuisse, traditur a Rabbinis, v. c. in Cod. Megilla f. 73. et Pesichta R. Menahem. In synagogis, quæ tanta in reverentia Judæis erant, ut in illis nec edere nec garrire liceret, imo nec præterire eas precum tempore permissum esset, ordinario conveniebant Judæi septimo, quinto et secundo singularum hebdomadum die. Cf. Buxtorf. de Synagoga Judaica. Lightfooti Hor. Hebr. et Talm. 72. 251. Vitringam de Synag. Vet. Franeck. 1696. 4. Wetsten. N. T. 1, 278. et alios Scriptt., quos laudat Wolfius in Bibl. Hebr. 2, 924. 4, 446. et Kœcher. in Nova Bibl. Hebr. P. II. p. 166. seq. Matth. 4, 23. Διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, Docens in synagogis Judaicis Galilææ. 6, 2. 5. 9, 35. 10, 17. Ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς, Et in synagogis suis vos flagellabunt. In synagogis Judæorum fuisse sumtas pœnas civiles et speciatim flagellandi pœnam inflictam, partim ex h. l. partim ex Act. 22, 19. satis constat. Vide Selden. de Synedrio 1, 7. p. 105. et Vitringam de Synag. Vet. 774. et in Archi-Synagogo p. 351. Non opus itaque est, ut συναγωγὴ h. l. de Conventu civili et juridico cum Grotio accipiatur; nam diserte a συνεδρίῳ distinguitur. Matth. 12, 9. 13, 54. Ἐδίδασκεν αὐτοὺς ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν: 23, 6. Πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς Primam in synagogis sedem: 34. Μαστιγώσετε ἐν ταῖς συναγωγαῖς ὑμῶν. Marc. 1, 21. 23. 29. 39. 3, 1. 6, 2. 12, 39. 13, 9. Luc. 4, 15. 16. 20. 28. 33. 38. Ἀναστὰς δὲ ἐκ τῆς συναγωγῆς, Discedens vero e synagoga: 44. 6, 6. 7, 5. 8, 41. ἄρχων τῆς συναγωγῆς. Vide Ἄρχων et Ἀρχισυνάγωγος. Ibid. 11, 43. 12, 11. 13, 10. 20, 46. 21, 12. Jo. 6, 59. 18, 20. Act. 6, 9. 9, 2. 20. 13, 5. 14. 42. 14, 1. 15, 22. 17, 1. 10. 17. 18, 4. 7. 19. 26. 19, 8. 22, 19. 24, 12. 26, 11. Jacob. 2, 2. συναγωγὴ est Locus, in quo conventus sacri Christianorum habebantur. 3. Cœtus, In synagoga congregatus. Act. 3, 43. Λυθείσης δὲ τῆς συναγωγῆς dimissa synagoga. 4. Sectatores, qui ad cœtum aliquem pertinent, Apoc. 2, 9. 3, 9. συναγωγὴ τοῦ Σατανᾶ, Homines impii, ad regnum Satanæ quasi pertinentes." Schleusner. Lex. in N. T.]

[" Συναγωγὴ, hæc vox æque late patet, atque Hebræa עדה, et Lat. Conventus. Omnis enim hominum cœtus, qui ex instituto est, s. judiciorum, s. publici consilii, s. rerum sacrarum gratia, hoc nomine appellatur. Deinde vero cœpit et ad loca transferri, in quibus isti conventus habebantur. Augustinus, in enarratione Psalmorum lxxx. vult 'Ecclesiam Judæorum dictam esse Synagogam, i. e. Congregationem, quod congregari et pecora soleant, atque ipsa proprie, quorum et greges proprie dicamus:' Christianorum vero Ecclesiam, 'i. e. Convocationem, quia convocari magis sit utentium ratione.' Hoc Bellarmin. et alii satis avide arripuerunt. Quod quam frivolum sit, Casaub. docet, Exerc. 16, 42. In eo etiam fallitur idem S. Augustinus, quod in Ps. lxxvii. scribit: 'Nostram Apostoli nunquam dixerunt Synagogam, sed semper Ecclesiam.' Nam huic assertioni contradicit Jacobus 2, 2. Ἐὰν γὰρ [illegible] εἰς τὴν συναγωγὴν ὑμῶν, Si ingrediatur vestram [illegible] gogam, i. e. Ecclesiam, ubi conventus Christianorum est. Suffragatur Ignat. in Epist. ad Trall. [illegible] p. 5. Χωρὶς πρεσβυτέρων Ἐκκλησία ἐκλεκτὴ οὐκ ἔστιν, [illegible] συνάθροισμα ἅγιον, οὐ συναγωγὴ [illegible], Sine presbyteris Ecclesia electa non est, nulla congregatio sanctorum, lego enim ἁγίων, nulla collectio sanctorum. Et in Ep. ad Polycarp. 207. Πυκνότερον συναγωγαὶ γινέσθωσαν, Crebrius celebrentur conventus. Ita Clem. Alex. Str. [illegible] Ἡ τοῦ λόγου δυναμις, ῥῆμα Κυρίου φωτεινὸν, ἀλήθεια οὐρανόθεν ἄνωθεν ἐπὶ τὴν συναγωγὴν Ἐκκλησίας ἀφιγμένη, διὰ φωτεινῆς τῆς προσεχοῦς διακονίας ἐνήργει, Ad congregationem Ecclesiæ." Suicer. Thes. Vide Grot. in Matth. p. 29. 110.]

[" Συναγωγὴ, Collegium, Collectus, Conventus, Concilium, Cœtus, Congregatio, Aggregatio, Conventio." Glossæ. "Valck. ad Hippol. p. 176, a. Coarctatio, Diod. S. 1, 72. ('Συναγωγὴν δ' ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον λαμβάνουσα μέχρι τῆς κορυφῆς. Sic L. 3. c. 40. Ἄρχεται συναγωγὴν λαμβάνειν ὁ κόλπος, estque frequentissimum in omnibus illis, quæ in arctum coeunt. Apollodor. Poliorcet. p. 38. Κλίμακες ἄνω συναγωγὴν λαμβάνουσαι. Strabo de Pyramo, Ἐπειδὰν συνάψῃ τῷ Ταύρῳ, παράδοξον λαμβάνει τὴν συναγωγὴν, 12. p. 810. cujus et 2. p. 177. a. 8. p. 517. b. et Athenæum de Machin. p. 4. vide.') 2, 278. (Ὁ δὲ τρίτος ἱππέων ἴλας, μιμουμένας τὰς ἐν ταῖς παρατάξεσι συναγωγὰς, (vertitur, Qui conglomerationes acierum imitarentur.) Heindorf. ad Plat. Phædr. 313." Schæf. Mss. Ἡ συναγωγὴ τῆς διανοίας e Chrys. affert Abresch. in Συνάγω citatus. " Συναγωγὴ, Collectio, Volumen, ad Att. 9, 13. 16, 5" Ernest. Clav. Cicer. Longin. Fr. 5. Τῶν δ' οὖν γραψάντων οἱ μὲν οὐδὲν πλέον ἢ συναγωγὴν καὶ μεταγραφὴν τῶν τοῖς πρεσβυτέροις συντεθέντων ἐποιήσαντο, καθάπερ Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Προκλῖνος. Paulo post: Τοὺς μὲν γὰρ λοιποὺς τί τις ἂν κινεῖν οἴοιτο δεῖν, ἀφεὶς ἐξετάζειν ἐκείνους, παρ' ὧν ταῦτα λαβόντες οὗτοι γεγράφασιν, οὐδὲν αὐτοὶ παρ' αὐτῶν προσθέντες, οὐχ ὅτι τῶν κεφαλαίων, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἐπιχειρημάτων, οὐδ' οὖν ἢ συναγωγῆς τῶν παρὰ τοῖς πλείοσιν, ἢ κρίσεως τοῦ βελτίονος ἐπιμεληθέντες; " Ἀνακεφαλαίωσις, Recapitulatio.—Huc et pertinet, quæ Græcis συναγωγη dicitur, Latinis Collectio, si quis enumerat quæ contra dicta sunt, et quæ ipse dixit. Cf. Cic. Brut. 88. Quintil. 6, 1. p. 267. Cicero de Invent. 1, 52. Enumerationem vocat." Ernest. Lex. Rhet. 19. Hippocr. 377, 33. Συναγωγὴ καὶ κατάψυξις ἀκρωτηρίων, Contractio: 430, 13. Μετώπου συναγωγή: 503, 48. Ἐκ πολλοῦ δέ τινος δεῖ τὴν συναγωγὴν καὶ ἐκ προσαγωγῆς τὴν πίεξιν τὸ πρῶτον ἥκιστα, κ. τ. λ. Aretæus 12, 12. Ἔνθα καὶ ἀναγωγῆς καὶ πτύσιος ξυναγωγὴ, In quem rejectio et sputum conveniunt: 111, 22. Ξυνδιδοῖ δὲ τὰ ὑμένια ἐς ἀπόστασιν καὶ ξυναγωγὴν, ὅκως νηὸς λαίφεα: 97, 21. Ἡ τοὺς ὀχετοὺς τοῦ ῥόου δῆσαι ξυναγωγῇ καὶ πιέσι τῶν ἀγγείων, Cogendo vascula et comprimendo: et paulo post, Στύψις μὲν ἰητρείη ἐς τὴν ξυναγωγὴν τῶν χειλέων, Ut labia committantur. Joseph. 407. b. J. Poll. 1, 226. Καρπῶν συλλογὴ, συλλογὴ τροφῆς, τρύγη, σταφυλῶν θλίψις, οἴνου συναγωγὴ, ἐλαίας τριβή: 3, 129. Συλλογὴ, συναγωγὴ, ἔρανος, καὶ σύστασις: 9, 143. Τάχα δὲ καὶ συναγωγὴ καὶ συλλογὴ,—ναυτῶν συναγωγή. " Συναγωγὴ ὕδατος, Congregatio aquæ, Es. 19, 6. 37, 25." Biel. Thes. ubi plura de v. συναγωγὴ habes.]

Συναγωγὸς, ὁ, ἡ, Collectivus, Aptus ad colligendum vel conjungendum. Plato Timæo, (31=307.) Δεσμὸν γὰρ ἐν μέσῳ δεῖ τινὰ ἀμφοῖν ξυναγωγὸν γίνεσθαι. Quod Cic. interpretatur, Quasi nodum vinculumque desiderant. Συναγωγὸς, Collectivus, ap.

Areopagitam, inquit Bud. Porphyrius, Συναγωγὸν γὰρ τῶν πολλῶν εἰς μίαν φύσιν τὸ γένος, Congregativum. [Aretæus 79, 17. Φύσεων γὰρ συναγωγὸν λήθαργος. Jambl. ap. Stob. T. 3. p. 402. Heeren. Βέλτιον οὖν ἀφορίζεσθαι, ἢ τύχη τῶν πλειόνων τάξεων, ἢ καὶ ἄλλων δή τινων, ἥ ἐστιν ἔφορος, καὶ συναγωγὸς αἰτία, πρεσβυτέρα τῶν συνιόντων, ἣν ποτὲ μὲν θεὸν ἐπικαλοῦμεν, ποτὲ δὲ δαίμονα παρειλήφαμεν, ubi v. Heeren. "Συναγωγότατος, Aristid. 5." Wakef. Mss. Etym. M. 736. Καλεῖται δὲ καὶ φιλίτια, ἐπεὶ καὶ φιλίας ἐστὶ συναγωγά. Hesych. Συνέστιοι· συναγωγοὶ, ὁμοτράπεζοι. Vide Plat. in Προαγωγεία citatum.]

[* Συναγωγία, ἡ, Plut. 8, 504. Vide Ἀγωγία et Προαγωγεία.]

Συναγωγεὺς, (έως, ὁ,) Collector, Coactor. Lysias (412) Συναγωγεῖς μὲν τῶν πολιτῶν, ἄρχοντες δὲ τῶν συνωμοτῶν. Item, Congregator et Conciliator, ap. Plat. Symp. Ἔστι δὴ οὖν ἐκ τοσούτου ὁ ἔρως ἔμφυτος τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τῆς ἀρχαίας φύσεως συναγωγεύς. [" Liban. 192. Phot. Princeps synagogæ, Lucian. 3, 333. (de Christianis, Καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ θιασάρχης, καὶ ξυναγωγεὺς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὤν. Vertitur Concionator. 'Christianorum collector,' Valck. ad Scap. marg.) Max. Tyr. 7, 3. (Ἀλλ' αἰπολίον μὲν ἂν ἀποστήσας τὸν ποιμένα, καὶ ἀφελὼν τὴν σύριγγα, διέλυσας τὸ αἰπόλιον· τῆς δὲ τῶν ἀνθρώπων ἀγέλης ἐὰν ἀποστήσῃς τὸν ἡγεμόνα τοῦτον καὶ συναγωγέα λόγον, τί ἄλλο δράσεις;) Hierocles 116. (Τούτων δὲ συναγωγέα εἶναι τὸν νόμον.)" Wakef. Mss. Maximi Scholia in Dionys. Areop. 151. Ὡς τοῦ παντὸς οὖν συναγωγεύς: 274. Θεὸν ἐφίστησι τοῦ παντὸς καὶ ποιητὴν καὶ συναγωγέα. Procl. in Hesiod. p. 30. b. Οἰκείως ὁ Ἑρμῆς εἴληπται συναγωγεὺς τῶν δύο ψυχῶν, τῆς ἀλόγου καὶ λογικῆς, εἰς τὴν πρὸς τὸ σῶμα κοινωνίαν, μέσος γάρ ἐστι ὡς ἄγγελος. Hadriani Rhetoris Declamatiuncula in Leon. Allatii Excerptis Variis Gr. Sophistarum ac Rhetorum 248. Προσῆν δὲ τούτοις ἐγὼ τῆς μοιχείας συναγωγεὺς, ὁ τοῦ κάλλους ἑρμηνεύς. Glossæ: Συναγωγεύς· Conciliator. Eust. 1660. Τοῦ δὲ ὁμῶ ὁμόσω πολλῶν ὄντων συνθέτων, * ἐνθυμητέον ἐνταῦθα τὸν συνωμότην, περὶ οὗ φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι συνωμότης μὲν, ὁ κατὰ τοῦ δήμου ἀνιστάμενος, ξυναγωγεὺς δὲ, ὁ τοὺς τοιούτους ὑποδεχόμενος. Hæc e Lexico Rhetorico ab Eust. sumta sunt. Respicitur enim ad Lysiæ locum supra citatum. Legitur et in Hippocrate, teste Schneidero in Lex. sed locum nondum reperimus.]

Συναγώγιον, (τὸ,) Convivium, Compotatio, ut συνάγειν est Compotare. Athen. 8, (365.) Ἔλεγον δὲ Συνάγειν καὶ τὸ μετ' ἀλλήλων πίνειν, καὶ Συναγώγιον, τὸ συμπόσιον. Sed convivium intelligendum est quod e symbolis fit. Addit enim Athen., interjecto Menandri loco, Μή ποτε δὲ τοῦτ' ἔστιν τὸ ἀπὸ συμβολῶν καλούμενον. Vide Συναγώγιμα δεῖπνα statim post. [" Coray ad Theophr. Char. 339." Schæf. Mss. Vide Eust. in Συνάγω citatum. J. Poll. 6, 7. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τῶν συμποτικῶν ὀνομάτων ἀμελητέον, χρὴ λέγειν, τὸ μὲν συμποτικὸν χωρίον, συμπόσιον, καὶ ἀνδρῶνα, καὶ συσσίτιον, καὶ τρίκλινον οἶκον, ἢ πεντάκλινον, ἢ * δεκάκλινον, καὶ παστάδα δὲ ἀπὸ τοῦ πάσασθαι, καὶ συναγώγιον.]

[" Συναγώγιον, Cœtus, Philo J. 1035. 1125. 1675." Wakef. Mss.]

Συναγώγιμος, ὁ, ἡ, Collectilis, Collatitius, ut συναγώγιμα δεῖπνα ap. eundem Athen. (365.) Ibidem τὰ συναγώγια, Collatitia convivia, Quæ e collatis symbolis fiunt, vel Collectitia, quæ e collectis symbolis. [Vide Eust. in Συνάγω citatum. Glossæ: Συναγώγιμος· Collativus.]

" Ἀσυνάγωγος, (ὁ, ἡ,) A synagoga alienus, s. A " synagoga motus, A synagoga exclusus, Cui syna- " goga interdictum est."

Ἀποσυνάγωγος, ὁ, ἡ, Synagoga motus, Cui interdictum est synagoga, eo sensu quo dicebatur aliquis a Lat. Senatu moveri. Jo. 9, 22. Ἤδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστὸν, ἀποσυνάγωγος γένηται, Jam enim constituerant Judæi, ut, si quis eum confiteretur esse Christum, synagoga moveretur, ut vertit Beza. Videtur autem fuisse ap. Judæos idem genus pœnæ ἀποσυνάγωγον γίγνεσθαι, atque ap. Christianos Excommunicari.

[Ἀποσυνάγωγος. " Quia vox συναγωγὴ latissime patet, et non solum Conventus sacros et religiosos, sed etiam Societatem civilem et familiarem consuetudinem significat, interdum adeo Locum, in quo homines convenire solent quacunque de causa, indicat, videtur etiam adjectivum ἀποσυνάγωγος æque late patere, et notare omnem, qui sacris prohibebatur ap. Judæos, et e cœtu adeo et consuetudine Judæorum ejiciebatur excommunicatus, de synagoga ejectus. Ter tantum legitur in N. T. Jo. 9, 22. Συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστὸν, ἀποσυνάγωγος γένηται: 12, 42. Ἵνα μὴ ἀποσυνάγωγοι γένωνται: 16, 2. Ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς. Ap. Judæos vero illum, cui conventibus religiosis in templo et synagogis interesse non licebat, quem unusquisque ceu pestem fugiebat, ut adeo ab hominum consortio plane exclusus esset. Cf. Selden. de Synedriis 1, 7. et de Jure Nat. et Gent. 4, 19. Pfaff. Origines Juris Eccles. p. 99. Excommunicatio ipsa a Judæis חרם et שמתא vocabatur. In usu autem ap. Judæos legimus tres excommunicationis species fuisse, quarum prima, dicta נדוי, quæ mensis tantum spatium durabat, ab uxoris adeo et domesticorum consuetudine ad quatuor cubitos excludebat. Secunda species excommunicationis חרם dicebatur, et erat exclusio a conventibus sacris solennis cum maledictionibus ac diris, quæ fieri solebat a cœtu Decemvirorum. Tertia denique excommunicationis species שמתא vocabatur, quæ erat durissima et gravissima, utpote qua efficiebatur, ut homo nunquam ad cœtum Judæorum redire posset. Cf. Buxtorf. Lex. Talmud. et Rabbin. 827. 1303. et 2462. Wetsten. N. T. 1, 904." Schleusner. Lex. in N. T. Epiphanius adv. Hær. 806. Οὐκέτι ἀρνούμενοι τὸν Κύριον, εἰ καὶ ἀποσυναγώγους ἡμᾶς ποιήσωσιν οἱ τῆς * Ἀρείου φρατρίας, καὶ Ἰουδαίων διάδοχοι.]

Ἀρχισυνάγωγος, ὁ, (ἡ,) Princeps synagogæ, vel Præfectus synagogæ, ap. Marc. et Luc. Erant autem plures hoc nomine, ut apparet e Marci c. 5. Ἰδοὺ ἔρχεται εἷς τῶν ἀρχισυναγώγων. Hos putant fuisse certos homines qui multitudini moderabantur in singulis synagogis. || Ἀρχισυνάγωγος εἰρήνη ap. Areopagitam adjective ponitur, Quæ est præcipue auctor congregationum. Bud. [Maximi Scholia 273. Ἀρχισυνάγωγον εἰρήνην· σημείωσαι ὅτι τὸν Θεὸν ἐκάλεσεν ἀρχισυνάγωγον.]

[" Ἀρχισυνάγωγος, Synagogæ Judaicæ præfectus et præpositus, qui interdum in N. T. ἄρχων τῆς συναγωγῆς, Luc. 8, 41. interdum etiam simpliciter ὁ ἄρχων, vide infra sub Ἄρχων, vocatur, et Hebraice ראש הכנסת appellabatur. Ex ejus jussu et præscripto omnia in synagoga peragebantur, et, ut omnia decore et ex instituto majorum in ecclesia gererentur, curæ ejus commissum erat. Inprimis autem Archisynagogis incumbebat officium non solum deligendi idoneos, qui munere lectoris legis et prophetarum in synagoga fungerentur, ne confusio et perturbatio e promiscuo accessu, nulli enim stati erant in synagoga lectores prophetarum et legis, sed facultas erat unicuique idoneo munus hoc peragendi, oriri posset; sed etiam designandi et nominandi eos, quibus dicendi et docendi in synagoga libertatem concedi tuto posse credebant, Act. 13, 15., eorumque sermones examinandi et dijudicandi. Eosdem e monumentis veterum etiam constat potestatem habuisse in synagoga flagris cædendi et excommunicandi, omninoque de causis, ad religionem Judaicam pertinentibus judicandi; quemadmodum nec negari potest, interdum vel in una synagoga plures fuisse Archisynagogos, et numerum horum Presbyterorum ipsos ap. Judæos determinatum nullum extitisse. Uberiorem officiorum Archisynagogis incumbentium descriptionem dedit Vitringa de Synag. Vet. 2, 11. et in Archisynagogo Obss. novis illustrato, Franeq. 1685. 4. Marc. 5, 22. 35. ἀπὸ τοῦ ἀρχισυναγώγου, E præfecti domesticis. Syrus bene: ܡܢ ܒܝܬ ܪܝܫ ܟܢܘܫܬܐ, E domesticis principis synagogæ. Ib. v. 36. 38. Luc. 8, 49. 13, 14. Act. 18, 8. 17. Sæpius non legitur in N. T." Schleusner. Lex.]

[Ἀρχισυνάγωγος· ὁ ἀρχηγὸς, Suid. et Zonar. Euseb. H. E. 7, 10. Ἀποσκευάσασθαι δὲ παρέπεισεν αὐτὸν ὁ διδάσκαλος καὶ τῶν ἀπ' Αἰγύπτου Μάγων ἀρχισυνάγωγος.]

[* "Ἀρχισυναγωγεὺς, (έως, ὁ,) Dorvill. Inscript." Kall. Mss.]

Εὐσυνάγωγος, ὁ, ἡ, Qui facile congregari potest. In VV. LL. exponitur, Commodus hominum concilio et conventui. Item, Εὐσυνάγωγος τόπος τοῖς πεμπομένοις, Aristot. Pol. 7. Locus in quem facilis est importatio.

Σύναγμα, ατος, τὸ, Sedimentum lotii, quasi Collectio. A Galeno exp. ἐπίπαγός τις, ἢ ἐναιώρημα, ἢ ὑπόστασις, ἢ πῶρος. Citatur ex Hipp. Epid. 6. [" Σύναγμα, Concretio, Coitio, Coagmentatio, L. 6. Epid. Sect. 3. Aphor. 11. Τὸ μετ' οὔρησιν παιδίοισι μᾶλλον, Post mictionem coitio pueris magis contingit. Ubi τὸ μετ' οὔρησιν σύναγμα, Post mictionem coitionem aut concretionem calculum in vesica puerorum vocat, eorum, quæ in vesica post mictionem remanent, concretionem et subsidentiam intelligens, atque adeo calculum, qui ex illa subsidentia post mictionem in vesica relicta gignitur. Illicque τὸ σύναγμα τὴν σύστασιν καὶ πῆξιν significat, ut exponit ibidem Galen., ut sit σύστασις καὶ ὑπόθεσις τῶν ἐν κύστει μετὰ τὴν οὔρησιν, Eorum, quæ post urinæ mictionem remanent, concretio quædam ac depositio aut subsidentia. Eaque notione σύναγμα hic pro Calculo accipi testatur in Exeg. Gal.: Σύναγμα· ἤτοι ἐπίπαγός τις, ἢ ἐναιώρημα, ἢ ὑπόστασις, ἢ πῶρος. Καὶ οὕτως ἄμεινον ἐν τῷ ἕκτῳ τῶν Ἐπιδημιῶν λέγεται. Sic enim ap. Galen. leg. existimo. (Καὶ ἐν, Ms. D. et Cod. Mosq.) Σύναγμα aut concretionem quandam significat, aut in medio urinæ suspensum quiddam, aut in ea subsidens, aut callum et tofum, eoque modo melius dicitur L. 6. Epid. Gal. in Com. illius sent. σύναγμα etiam agnoscit e L. 7. Epid. (p. 363, 28.) sed σύστημα passim legitur." Foës. Œcom. Hippocr.]

[* Σύναγμα, Congregatio. " Schol. Eurip. Hec. 313. (Ἐὰν πάλιν γένηται σύναγμα στρατοῦ καὶ ἀνάγκη τῶν πολεμίων.)" Boissonad. Mss.]

Σύναξις, (εως, ἡ,) Collectio, Congregatio, Conventus. Eust. 1335. Ὅτι οἰκεῖον λύσει ἀγῶνος ἢ ἁπλῶς συνάξεως λαοῦ, τὸ, λῦτο δ' ἀγών. [Schol. Eurip. Hec. 311. Ἄθροισις· συναγωγὴ, σύναξις. Glossæ: Σύναξις· Collectum. Αἱ συνάξεις· Conventicula.] || Σύναξις peculiariter dictus est a quibusdam Theologis Conventus qui fiebat ad celebrandam cœnam Domini, item Celebratio ipsius cœnæ.

[" Proprie σύναξις, ut observat Casaub., idem prorsus est ac συναγωγὴ, nam et Synaxis et Synagoga ab eodem verbo deducuntur. Sed videntur primi Christiani de industria vocis formationem novam usurpasse, ut discrimen ponerent inter Christianas Synaxes, et Judaicas Synagogas. Nam ante principium Christianismi parum usitata fuit v. σύναξις, neque ap. vetustiorem aliquem scriptorem observatur, cum ap. omnes veteres Græcos nomen συναγωγὴ sit usu tritissimum. Confirmat hoc analogiæ observatio in vv. similibus. Exempli gratia, ἀπαγωγὴν dixerunt veteres, ἄπαξιν nemo. Dixerunt ἀγωγὴ, non ἄξις: ἀναγωγὴ, non ἄναξις: εἰσαγωγὴ, non εἴσαξις: ἐξαγωγὴ, non ἔξαξις. Ita in multis aliis. Hinc dubitandum non videtur, quin v. σύναξις vel ab Hellenistis primo fuerit excogitatum, ut alia multa, vel a novis Christianis, propter supra allatam causam, usurpatum. Est tamen, ubi etiam pro Synagoga Judaica ponitur. Theophyl. in Matth. 27, 62. p. 176. Οἱ παράνομοι Ἰουδαῖοι πρὸς τὸν ἀλλόφυλον Πιλάτον συνάγονται, ἀντὶ τῆς νενομισμένης συνάξεως, Loco Synagogæ, quam lex ordinarat. Alioqui illud verissimum est, primos Christianos nomen σύναξις usurpasse, ut cœtus suos ipso etiam nomine discernerent a Synagogis Judaicis, vel hæreticorum. Nam auctor est Epiphan. in disputatione contra Ebionitas, hæreticos, de quibus ibi loquitur, suos conventus appellasse Synagogam, non Ecclesiam, et suos præpositos Archisynagogos. Sed videamus loca, ubi σύναξις notat Congregationem populi. Apud Chrysost. legas * ὀλιγάνθρωπος et πολυάνθρωπος σύναξις. Idem Homil. 29. in Act. p. 777. Τί κόπτομαι εἰκῇ καὶ ληρῶ, εἰ μέλλοιτε ἐπὶ τῶν αὐτῶν μένειν, εἰ μηδὲν αἱ συνάξεις εἰς ὑμᾶς ἐργάζονται ἀγαθόν; Ναὶ, φασὶν, εὐχόμεθα. Καὶ τί τοῦτο ἂν ᾖ χωρὶς ἔργων; Idem Hom. 14. T. 5. dicit καταλιμπάνειν τὰς συνάξεις, Conventus deserere. Idem Hom. 5. in Matth. p. 30. Οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς συνάξεως ἀναχωροῦντας εἰς τὰ μὴ προσήκοντα τῇ συνάξει ἐμβάλλειν ἑαυτοὺς πράγματα· ἀλλ' εὐθέως οἴκαδε ἐλθόντας τὸ βιβλίον μεταχειρίζεσθαι, καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ παιδία πρὸς τὴν κοινωνίαν τῆς τῶν εἰρημένων καλεῖν συλλογῆς, [illegible] τότε τῶν βιωτικῶν ἅπτεσθαι πραγμάτων. In his tamen veterum scriptorum locis, ubi v. σύναξις occurrit, judicio opus est. Nam quod affirmat Dionys. Areop., ut post videbimus, ipsam Cœnæ Dominicæ celebrationem, Synaxin peculiari nomine appellari, verum id quidem est, sed non ubique locum habet. Ipse Dionys. in tractatu de Sacramentis sic semper accipit. Itaque observat Pachymer. σύναξιν Dionysio non significare Congregationem populi, ut ipsius ætate ea vox accipiebatur, sed Conjunctionem cum Christo, quæ fit per hujus Sacramenti participationem; sic enim ille ad Eccl. Hier. 3. p. 266. Σύναξιν * νοητέον, οὐ τὴν τοῦ λαοῦ, καθὼς τὴν λέξιν σήμερον ἐκλαμβάνονται, ἀλλὰ τὴν πρὸς Θεὸν συναγωγὴν καὶ κοινωνίαν. Et clarius ad c. 4. p. 294. Σημείωσαι, ὅτι σύναξιν μόνην τὴν λειτουργίαν φησὶ, καθ' ἣν τῶν θείων μυστηρίων κοινωνοῦσιν οἱ ἄξιοι· ἐπὶ τούτῳ γὰρ καὶ τὸ ὄνομα λαμβάνει, οὐ διὰ τὸ συνάγεσθαι τὸν λαὸν, καθὼς οἰηθείη τις, ἀλλὰ διὰ τὴν πρὸς τὸ ἓν κοινωνίαν, καθ' ἣν τῷ σωτῆρι Χριστῷ, ὡς μέλη τῇ κεφαλῇ, συναγόμεθα. Hæc observatio vera est; nam ipsum Deum, qui per Sacramenta hanc conjunctionem operatur, Dionys. συναγωγὸν propterea appellat, Hier. Cœl. p. 2. Καὶ ἐπιστρέφει ἡμᾶς πρὸς τὴν τοῦ συναγωγοῦ πατρὸς ἑνότητα καὶ θεοποιὸν ἁπλότητα. Aliis tamen scriptt. vv. συνάγειν et σύναξις simpliciter usurpantur de Conventibus Christianis, sine respectu ad Eucharistiam. Exempla quædam jam vidimus: alia adhuc addimus. Cyrill. Jerosolymit. Catechesi 18. p. 177. Ἐκκλησία καλεῖται φερωνύμως, διὰ τὸ πάντας ἐκκαλεῖσθαι, καὶ ὁμοῦ συνάγειν. Αἰσθητὴ σύναξις, Sensilis conventus, ap. Basil. M. Homil. 1. in Ps. 28. p. 171. Ὁ θεοποιῶν κοιλίαν, ἢ δόξαν, ἢ ἀργύριον, ἢ ἄλλο τι, ὃ πάντων μᾶλλον τετίμηκεν, οὔτε προσκυνεῖ τῷ Κυρίῳ, οὔτε ἐν τῇ αὐλῇ ἐστὶ τῇ ἁγίᾳ, κἂν ἄξιος τῶν αἰσθητῶν συνάξεων εἶναι δοκῇ. Hic αἰσθητὴ σύναξις est, quam Theologi appellant Ecclesiam visibilem. Aliquando diserte Synaxis distinguitur a celebratione Sacramenti. Socrates 5, 22. p. 249. b. de Ecclesia Alexandrina, Πάντα τὰ συνάξεως γίνεται, δίχα τῆς τῶν μυστηρίων τελετῆς, Omnia, quæ ad conventum Ecclesiasticum pertinent, fiunt, excepta mysteriorum celebratione. Vide Casaub. Exerc. 16, 42. Eodem sensu vocatur σύλλογος. Chrysost. Hom. 5. T. 5. p. 18. Καθημερινοὺς συλλόγους dicit. Homil. 11. ejusdem Tomi, Οἱ σύλλογοι καὶ αἱ διατριβαὶ αἱ κοιναί. Apud Justin. M. Apolog. ad Anton. Pium p. 162. συνέλευσις vocatur: Τῇ τοῦ ἡλίου λεγομένῃ ἡμέρᾳ, πάντων κατὰ πόλεις ἢ ἀγροὺς μενόντων ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνέλευσις γίνεται. Mox: Τὴν δὲ τοῦ ἡλίου ἡμέραν κοινῇ πάντες τὴν συνέλευσιν ποιούμεθα.——Cœna Domini vocatur σύναξις, idque frequentissime. Loca e Dionysio Areop. et ejus Paraphrasta Pachymere jam consideravimus. Addimus alia. Dionysii Areop. c. 3. Hier. Eccl. p. 240. hunc habet titulum, Περὶ τῶν ἐν συνάξει τελουμένων. In ipso hujus capitis contextu etiam vocatur σύναξις. Σύναξις φρικωδεστάτη vocatur a Chrysost.: σύναξις ἁγία ab Eodem, Hom. 11. de statuis." Suicer. Thes.]

[* Συναξάριον, τό. " Συναξάρια sunt Vitæ Sanctorum et Martyrum in compendium redactæ, et succincta expositio solemnitatis, de qua agitur. Antequam Menæa, aliique Græcorum libri ecclesiastici typis evulgarentur, omnibusque paterent, similes discursus et Sanctorum vitæ peculiari libro dispositæ, peculiare quoque sibi volumen poscebant, ut etiam ad hæc tempora e Mss. colligitur: postquam vero omnibus communia facta sunt, Synaxaria ejuscemodi una cum libris, officiis inservientibus, edita sunt. Dicuntur συναξάρια a συνάγω, quasi diceres Collectiones et contractiones. Res siquidem latius patentes, et longa narrationum serie prolixæ in angustiores

terminos colliguntur et contrahuntur. Gennadius c. 6. Τοῦτο ἐν τῷ Συναξαρίῳ τοῦ ἁγίου Μαξίμου γέγραπται, καὶ ἀναγνώτω ὁ βουλόμενος. Sæpius in Typico, et alibi ejus mentio. Meursius duplicia fuisse notat, et hæc quidem Xanthopuli dici, illa Triodii, observatque ex ipso Triodio, Πρόλογος ἐν ἐπιτόμῳ τῶν Συναξαρίων τοῦ Ξανθοπούλου εἰς τὰ τοῦ * Τριωδίου Συναξάρια. At negat Allatius hoc inde colligi. Probat e Prologo Synaxariorum, qui ita concipitur: Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου Συναξάρια εἰς τὰς ἐπισήμους ἑορτὰς τοῦ Τριωδίου μίαν ἑκάστην αὐτῶν αἰτιολογοῦντα, πῶς ποτὲ κατ' ἀρχὰς γέγονε, καὶ δι' ἣν αἰτίαν οὕτω νῦν ἔχουσι, καὶ παρὰ τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἐτάχθησαν μετά τινων ἐπιστάσεων μερικῶν, ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, καὶ καταλήγοντα μέχρι τῶν ἁγίων πάντων. ‘ Nicephori Callisti Xanthopuli in præcipuas Triodii festivitates Synaxaria, quæ illarum causas reddunt, unde originem habuerunt, et quamnam ob causam hoc tempore ita se habeant, et a divinis Patribus ita dispositæ sint, cum nonnullis circumstantiis particularibus. Ordiuntur a Publicano et Pharisæo, finiunt a solennitate omnium Sanctorum. Ergo Synaxaria hæc Xanthopuli fieri ab eo in solennitatibus Triodii confecta, et Triodio locis suis inserta, quæ a Publicani Dominica incipiunt, et finiunt in Dominica omnium Sanctorum. Ergo Synaxaria Triodii et Pentecostarii, non quia diversa ab iis, quæ Xanthopulus composuit, sed quia Triodio et Pentecostario assuuntur, Xanthopuli sunt, et frustra alia in his duobus libris quæres. Sic item dicimus Troparia et Canones Triodii et Pentecostarii, quia in Triodio et Pentecostario habeantur, licet eorum auctores alii atque alii fuere. Non itaque alia Xanthopuli Synaxaria, alia Triodii, sed ea quæ Triodii esse asseruntur, quæ in Triodio leguntur, Xanthopuli erunt, quia auctor eorum Xanthopulus fuit, qui in illis pleraque e recentiorum Græcorum penu inspersit, digna animadversione ecclesiastica. Hoc confirmat Gennad. c. 2. de Azymo, asseveratque præterea ea in Constantinopolitana Ecclesia non legi: Ὡς ἂν δὲ Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου μνησθῶ, ἔπεισί μοι καὶ σφόδρα γελᾶν, ὃς ἐφιλοτιμήθη μὲν συγγράψαι τὰ ἐν τῷ Τριωδίῳ νῦν εὑρισκόμενα Συναξάρια· τῇ ῥύμῃ δὲ τῆς κακίας τοῦ σχίσματος κινηθεὶς ἔγραψε καὶ περὶ τῆς προκειμένης ἡμῖν ὑποθέσεως μεγάλα καὶ θαυμαστά· ὅτι δὲ ταῦτα ἐν Κωνσταντινουπόλει οὐκ ἀνεγινώσκοντο, ἴσασι πάντες, καὶ οὐ δεῖ με περαιτέρω προβαίνειν. Ἐν ταύτῃ μόνον τῇ πόλει τινὲς κατέταξαν ἐν τῷ Τριωδίῳ, ὡς εὑρίσκονται. ‘ Ut vero et Nicephori Callisti Xanthopuli mentionem faciam, sane illud ridiculum mihi videtur, quod ille Synaxaria, quæ nunc in Triodio sunt, componere ambitioso studio conatus est: verum impetu perniciosi schismatis motus scripsit, et de proposita hac materia ingentia et admirabilia. At Synaxaria illa Constantinopoli non fuisse lecta omnes norunt, nec oportet me ultra procedere. In hac tantum civitate nonnulli Triodio assuerunt modo, quo nunc reperiuntur." Suicer. Thes.]

[* Συνάξιμος, ὁ, ἡ. Eust. ad Il. Λ. p. 881. Συμφέρεσθαι δὲ μάχῃ, τὸ συμβάλλειν εἰς πόλεμον καὶ συνάγεσθαι, ἀφ' ὧν συμβολή τε ὁ πόλεμος, καὶ τὸ, Ξυνάγομεν Ἄρηα, καὶ Συμφερτὴ ἀνδρῶν ἀρετὴ, ὅ ἐστι συνοιστὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, εἰπεῖν δὲ ἰδιωτικώτερον, συνακτή: 929. Ἔστι δέ τις ὅμως καὶ αὐτῶν ἀρετὴ, ἐὰν συμφερτὴ γένοιτο, ὅ ἐστι συμφορητὴ καὶ συνάξιμος ἐκ πολλῶν, καὶ ὡς οἱ παλαιοί φασι συνοιστή. Hesych. Συμφερτή· συμφορητὴ, συνακτή.]

Συνακτὴρ, ῆρος, ὁ, proprie Collector, vel Contractor et Astrictor. Peculiariter sic vocatur Subligaculi s. Femoralium quoddam genus, quod ita describitur ab Josepho A. J. (p. 139.) Ὅταν δὲ προσίῃ ταῖς ἱερουργίαις ὁ ἱερεὺς, ἡγνευκὼς ἣν ὁ νόμος ἅγνειαν προσαγορεύει, πρῶτον μὲν περιτίθεται τὸν μαναχασὴν λεγόμενον· βούλεται δὲ συνακτῆρα μὲν δηλοῦν, διάζωμα δ' ἐστὶ περὶ τὰ αἰδοῖα ῥαπτὸν ἐκ βύσσου κλωστῆς εἰργνύμενον, ἐμβαινόντων εἰς αὐτὸ τῶν ποδῶν, ὥσπερ ἀναξυρίδας· ἀποτέμνεται δὲ ὑπὲρ ἥμισυ, καὶ τελευτῆσαν ἄχρι τῆς λαγόνος περὶ αὐτὴν ἀποσφίγγεται. "Εἰργνύμενον, poeticum tamen istud dicunt Grammatici, εἰρυμένον esse Atticum. Contextum vero exponunt Hieron. Epiphaniusque Latinus." Bern. "Forte εἰργασμένον." Cocc.]

Συνακτήριον, τὸ, Accumulatio, Cumulus, * συνάθροισμα, Hes.

Συνακτικὸς, ή, όν, Collectivus, Coactivus, Congregativus, Aptus ad colligendum s. cogendum; unde Συνακτικὴ δύναμις, Vis cogendi aut contrahendi. [Lucian. Enc. Demosth. T. 3, 514. Εἰ καὶ μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ παραβάλλειν τῷ τούτου κρότῳ, καὶ τόνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμίᾳ, καὶ ταῖς τῶν διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχείαις ἀποδείξεων, καὶ τῷ συνακτικῷ γε, καὶ κρουστικῷ. Vertitur, Illam cogendi pariter atque impellendi vehementiam. Fl. habet συνεκτικῷ. Quam lectionem omnino amplectendam esse censemus. "Συνεκτικὰ in oratione dicuntur, Quæ habent vim firmandi, tuendi, continendique causam. Unde eadem τὰ ἰσχυρὰ dici solent. Sic Ulpian. ad Demosth. Olynth. 1. sub fin. Δεῖ ἐκ τῶν ἰσχυρῶν ἀεὶ καὶ τῶν συνεκτικῶν τὰς ἀνακεφαλαιώσεις καὶ τοὺς ἐπιλόγους λαμβάνειν." Ernest. Lex. Rhet. Sed et vox κρουστικὸς, cum qua hic conjungitur, lectioni συνεκτικῷ unice patrocinatur. "Κροῦσις ap. Aristoph. Nub. 317. inter ea refertur, quæ arti rhetoricæ attribui possint, notatque explicante quidem Schol. ad h. l. ἀπάτην et παραλογισμὸν, Fraudem, quæ fucato orationis nitore, vel futili ratiocinatione, vel veteratoria decipit. Cf. Cresoll. Theatr. 1, 14. p. 96. Alius Schol. intelligit τὸ συναρπάζειν τὸν ἀκούοντα. Unde ὁ κρουστικὸς in Equit. 1376. dicitur orator vehemens, Τὰ ὦτα τῶν ἀκροωμένων κρούων τῇ σφοδρότητι τῶν λόγων. Suid. expl. ἁρπαγὴν, pro quo Kust. e Schol. Aristoph. ἀπάτην reponendum existimat. Sed et illud sanum esse potest, si statuamus glossema factum e mente illius Schol. qui συναρπάζειν τὸν ἀκούοντα scripserat. Hesych. Κροῦσις· τὴν πρὸς τὸ λεγόμενον ἐν ταῖς ζητήσεσι ἀντίῤῥησιν καὶ παράκρουσιν οὕτω φασίν." Idem. Schneiderus in Lex., quem omnino vide, affert e Plutarcho Stobæi S. 61. p. 393., de Amore, Ἔχει τινὰ κρουστικὸν καὶ κινητικὸν αἰτίαν, Cod. αἴτιον, et ex Aristot. Probl. 10. Κρουστικὰ μᾶλλον τοῦ στόματος, quæ sic expl. Chabanon, Memoires de l'Acad. des Inscr. 46. p. 316., Ont quelque chose de plus leger et de plus gazouillant, fredonnant, que la voix humaine. In Lex. Hedericiano τὸ συνακτικὸν vertitur, Vis conciliandi in oratore, s. persuadendi. Respicitur proculdubio ad Luciani locum. Sed v. συνακτικὸς hoc sensu nusquam alibi legitur, nec v. συνάγω tali potestate gaudet. "Συνακτικὸς, Concludendi vim habens. Λόγοι συνακτικοὶ, Enchirid. 44. n." Ind. Gr. in Epictet. Sext. Empir. 104. Διὰ ταῦτα μὲν οὖν ἀνεπίκριτός ἐστιν ὁ παρὰ τοῖς διαλεκτικοῖς συνακτικὸς καλούμενος λόγος. Ibidem legitur: Εἰ τοίνυν ἡ ἀπόδειξις λόγος εἶναι λέγεται κατὰ συναγωγὴν, τουτέστι συνακτικὸς διά τινων ὁμολογουμένως ἀληθῶν, ἐπιφορὰν ἐκκαλύπτων ἄδηλον, ὑπεμνήσαμεν δὲ ἡμεῖς ὅτι οὔτε λόγος τίς ἐστιν, οὔτε συνακτικὸς, οὔτε ἀληθὴς, οὔτε διά τινων προδήλων ἄδηλον συνάγων, οὔτε * ἐκκαλυπτικὸς τοῦ συμπεράσματος, φανερόν ἐστιν ὅτι ἀνυπόστατός ἐστιν ἡ ἀπόδειξις: 111. Τό τε γὰρ, εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστὶ, συνακτικόν ἐστιν, ὥς φασι, τοῦ, φῶς ἐστί. Glossæ: "Συνακτικός· Conciliabundus."]

[* Συνακτέον. "Lucian. 2, 59. (Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ, οὐχ ὡς ἔτυχε συνακτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνακρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα.)" Schæf. Mss. "Συνακτέον dedimus e Codd. M. A. G. W. P. * Συντακτέον Edd. omnes male." Reitz. Vertitur, Non temere connectere oportet. "Mallem e nostro et Anglicano Cod. συνακτέον, Res ipsæ non sunt temere congerendæ, corradendæ. Nam συντακτέον, quod in editis habetur, curam et ordinem notat, quæ in componendo adhibetur, quod tamen sententiæ hujus loci adversatur." J. G. G. Quem secutus est J. H. Maius Spec. Suppl. Thes. G. L. 197. Imo συνακτέον hic significat Describendæ, Narrandæ. Nam συνάγω, ut ex Appiano in voce vidimus, est Res gestas continua narratione complector. Unde συναγωγαὶ, Collectanea. Epictet. Diss. 2, 17, 40. Εἰ δὲ μὴ, οὐδ' ἐγγὺς ἐσόμεθα τοῦ προκόψαι, κἂν πάσας τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς συντάξεις τὰς Χρυσίππου μετὰ τῶν

Ἀντιπάτρου καὶ Ἀρχεδήμου διέλθωμεν. " Συναγωγὰς A vertunt Collectanea: ego fere nullus dubito εἰσαγωγὰς leg. Cf. 2, 16, 34. ibique notata: (' Ὅτι εἰσαγωγὰς ἔπραξά τινας, καὶ * Χρυσίππεια ἀνέγνων. Eadem phrasi, εἰσαγωγὴν πράττειν, usus est Philosophus noster, 1, 29, 23. Erat vocabulum Dialecticis maxime proprium, εἰσαγωγαί, quo designabant Breves commentariolos, quibus artis suæ elementa tradebant, quas hodieque Introductiones, et Doctrinæ compendia, et Elementa appellamus. A. Gell. 16, 8.: Cum in disciplinas dialecticas induci atque imbui vellemus, necessum fuit adire atque cognoscere quas vocant Dialectici Εἰσαγωγάς. Quo e genere Porphyrii Isagoge in quinque Voces ad nostram etiam ætatem pervenit. Verbum πράττειν generali quadam neque ea inusitata notione accipio, pro Tractare, Pertractare, Operam dare.') Pro συντάξεις perperam συνάξεις habet pb." Schweigh. At loci, quem V. D. affert e 2, 16, 34. diversa est ratio. In hoc enim agitur de eo, qui e Chrysippi aliorumque philosophorum libris εἰσαγωγὰς πράττει. At in illo, quem nunc tractamus, B sermo est de eo, qui legit Chrysippi, Antipatri, et Archedemi libros, τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς συντάξεις. Recte igitur se habet vulg. συναγωγὰς, quod voci συντάξεις melius convenit, quam lectio a Schweigh. proposita εἰσαγωγάς. Fatendum est tamen Chrysippum multos scripsisse libros, quorum titulus fuit Εἰσαγωγή, ut e Diog. L. in Chrysippo satis constat. " Συνακτέον, Hippocr. de Humor. p. 51, 29." Scott. App. ad Thes. Aristoteles in Rhet. 1, 15. T. 4. p. 160. Buhl.: Ἐνταῦθα οὖν συνακτέον καὶ τὸ ἐπιορκεῖν· ὅτι ἐστὶ τὸ τῇ διανοίᾳ, ἀλλ' οὐ τῷ στόματι, ubi vertitur, Recurrendum igitur eo est. " Eodem tempore dicendum." Wakef. Mss. Cf. Eust. ad Il. Z. p. 628, 24.: Συνακτέον δ' ἐντεῦθεν, καὶ ὡς οὐ μόνον ἅρματος ἄντυξ ἐστὶν, εἴ γε καὶ ἀσπίδος λέγεται.]

[* Συνακτός. Vide Συνάξιμος. " Heyn. Hom. 6, 412." Schæf. Mss. " Porph. 71." Wakef. Mss.]

Ἀσύνακτος, ὁ, ἡ, Qui congregari non potest, Insociabilis. Ab Hesychio exponitur ὁ μὴ συναγόμενος, et ἐξάβλητος voce corrupta. [" L. ἐξώβλητος." Salmas. C et sic correxerat Musurus, sed correctionem typotheta neglexit, ut ait Schow. * Ἐξαπόβλητος legi jubet Soping.] || In VV. LL. affertur ex Epicteto ἀσύνακτοι λόγοι, pro Sermonibus incongruentibus. Ego ἀσυνάκτους active, [sed contra Gr. linguæ analogiam, vide Θεοσύνακτος,] dici puto τοὺς μὴ συνάγοντας, i. e. συμπεραίνοντας, de qua signif. verbi συνάγειν supra dictum est. [" Non congruentibus," Wakef. Mss. Respicitur ad Epicteti Enchir. 44=66. p. 485. Οὗτοι οἱ λόγοι ἀσύνακτοι· Ἐγώ σοῦ πλουσιώτερός εἰμι, ἐγὼ σοῦ ἄρα κρείσσων· Ἐγὼ σοῦ λογιώτερος, ἐγὼ σοῦ ἄρα κρείσσων· Ἐκεῖνοι δὲ μᾶλλον συνακτικοί· Ἐγὼ σοῦ πλουσιώτερός εἰμι, ἡ ἐμὴ ἄρα κτῆσις τῆς σῆς κρείσσων· Ἐγὼ σοῦ λογιώτερος, ἡ ἐμὴ ἄρα λέξις τῆς σῆς κρείσσων. Σὺ δέ γε οὔτε κτῆσις εἶ, οὔτε λέξις. " Ratiocinia non concludentia," Schweigh. Ind. Gr. ubi et Diss. 2, 1, 3. citatur, Τὸ δὲ φαινόμενον πολλοῖς ἐν τῷ τόπῳ παράδοξον, δοκεῖ μοι τοιούτου τινὸς ἔχεσθαι· εἰ μὲν γὰρ πρὸς τὰ αὐτὰ ἠξιοῦμεν χρῆσθαι τῇ τ' εὐλαβείᾳ καὶ τῷ θάρσει, δικαίως ἂν ἡμᾶς ᾐτιῶντο, ὡς τὰ D ἀσύνακτα συνάγοντες, Ut qui res conjungeremus, quæ conjungi non possent. Schneider. Lex. consuli jubet Arriani Diss. 1, 7, 12. Οὐκοῦν ἐλήλυθεν ἡμῖν ἡ περὶ τῶν συναγόντων λόγων καὶ τρόπων πραγματεία καὶ γυμνασία, καὶ ἀναγκαία πέφηνεν. Adde Sext. Empir. 97. Τῶν δὲ λόγων οἱ μὲν εἰσι συνακτικοὶ, οἱ δὲ ἀσύνακτοι· συνακτικὸς μὲν, ὅταν τὸ συνημμένον, τὸ ἀρχόμενον μὲν ἀπὸ τοῦ διὰ τῶν τοῦ λόγου λημμάτων συμπεπλεγμένου, λῆγον δὲ εἰς τὴν ἐπιφορὰν αὐτοῦ, ὑγιὲς ᾖ, οἷον, ὁ προειρημένος λόγος συνακτικός ἐστιν, ἐπεὶ τῇ διὰ τῶν λημμάτων αὐτοῦ συμπλοκῇ ταύτῃ, ἡμέρα ἐστὶ, καὶ εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστὶν, ἀκολουθεῖ τὸ, φῶς ἐστὶν, ἐν τούτῳ τῷ συνημμένῳ, εἰ ἡμέρα ἐστὶ, καὶ εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστίν. Ἀσύνακτοι δὲ οἱ μὴ οὕτως ἔχοντες: 99. Οἵ γε μὴν διαλεκτικοί φασιν ἀσύνακτον λόγον γίγνεσθαι ἤτοι παρὰ * διάρτησιν, ἢ παρὰ ἔλλειψιν, ἢ παρὰ τὸ κατὰ μοχθηρὸν ἠρωτῆσθαι σχῆμα, ἢ παρὰ παρολκήν· οἷον, κατὰ διάρτησιν μὲν κ. τ. λ. 110.: Δι' ἧς ἐνδέχεται δεικνῦναι ὅτι πάντες οἱ ἀποδεικτικοὶ λόγοι τῶν τε Στωϊκῶν καὶ τῶν Περιπατητικῶν ἀσύνακτοι τυγχάνουσιν ὄντες.]

[Ἀσύνακτος, Qui se abstinet a συνάξει s. communione Christiana, s. ab ea arcetur. Hoc forte sensu sumenda sunt Hesychii verba a Nostro supra citata.]

" Δυσσύνακτος, (ὁ, ἡ,) Qui difficulter cogi s. colligi " potest."

[* " Θεοσύνακτος, ὁ, ἡ. " Qui Deo conjungi, qui ad Deum aggregat, s. colligit. Cyrill. Alex. Or. . Mysticam Cœnam p. 377. Ποθήσωμεν τὴν * ὑψηλοφερῆ ταπείνωσιν, τὴν θεοσύνακτον ἀγάπην." Suicer. Thes. Sed cum v. θεοσύνακτος active sensu sumta Gr. linguæ analogiæ prorsus adverset, reponendum censemus * θεοσυνακτικόν. Cf. Ἀσύνακτος.]

[* Λαοσυνάκτης, ὁ. " Inter officia et dignitates magnæ Ecclesiæ Constantinopolitanæ erat officium Laosynactarum, qui Diaconos congregabant, et intonabant, ne quis ex ipsis abesset; convocabant etiam Principes et populum in Ecclesiam." Suicer. Thes. Citatur in Ψάλτης Jo. Episcopus Citri in Resp. Ἀναγνωστῶν δὲ ὀφφίκια ταῦτα· ὁ δομεστικὸς τοῦ δεξιοῦ χοροῦ, ὁ δομεστικὸς τοῦ ἀριστεροῦ, λαοσυνάκτης ὁμοίως, ὁ παρά τινων λεγόμενος * πρωτοψάλτης.]

[* " Λαοσυναξία, Conjuratio. In Quæstionibus ad Nicetam, Metropolitanum Thess. ... censem: Ὁ λαοσυναξίας ἐκμελετῶν, τίνι ἄρα ἐπιτιμίῳ ὑποκεῖται; Qui conjurationes meditatur, cuinam pœnæ subest? Quod in Quæstione est λαοσυναξία, id in Responsione appellatur συνωμοσία et φρατρία, Conjuratio, Conspiratio." Suicer. Thes.]

[* Ἀντισυνάγω. " Canon 6. Concilii Constantinop. (Αἱρετικοὺς λέγομεν—τοὺς τὴν πίστιν μὲν τὴν ὑγιῆ προσποιουμένους ὁμολογεῖν, ἀποσχίσαντας δὲ καὶ ἀντισυνάγοντας τοῖς κανονικοῖς ἡμῶν Ἐπισκόποις, 'Adversus canonicos nostros Episcopos congregationem faciunt,' Suicer. Thes. 1, 124.)" Kall. Mss.]

[* Ἀντισύναξις, εως, ἡ, Contrarius conventus. " Theodorit. H. E. 5, 9. (ex Epistola Synodica Concilii Constantinop. Καὶ γὰρ εἰ τὰ μάλιστα δοκοῦμεν τῆς τῶν διωγμῶν ἀπηλλάχθαι σφοδρότητος, καὶ τὰς ἐκκλησίας χρονίως παρὰ τῶν αἱρετικῶν κατασχεθείσας ἀρτίως ἀνακομίζεσθαι, πλὴν ἀλλὰ βαρεῖς ἡμῖν λύκοι, καὶ μετὰ τὸ τῆς μάνδρας ἐξωσθῆναι, κατὰ τὰς νάπας τὰ ποίμνια διαρπάζοντες, ἀντισυνάξεις τολμῶντες, δήμων κινοῦντες ἐπαναστάσεις, ὀκνοῦντες οὐδὲν εἰς τὴν τῶν ἐκκλησιῶν βλάβην.)" Kall. Mss.]

Ἀποσυνάγω, Disgrego, Dispello. Ita enim vertendum puto ad verbum in hoc loco, Regum 4, 5. Καὶ ἀποσυνάξει ἀπ' αὐτοῦ τὴν λέπραν αὐτοῦ, Ab eo disgregabit vel separabit lepram, i. e. Auferet. At paulo post inversa constructione, Καὶ ἀποσυνάξεις αὐτὸν ἀπὸ τῆς λέπρας, exponitur Curabis eum a lepra, vel Sanabis. Ego ad vim verbi respexisse LXX. Interprr. puto, perinde ac si diceremus, Recolliges eos a lepra, ut Lat. dicitur Recolligere se a morbo. [" Ἀποσυνάγω, Disgrego, Dispello, Aufero, Sejungo, 4 Reg. 5, 3. 6. 7. 11." Biel. Thes. Bernardi et Tittmanni Glossæ Iatr.: * Ἀπόστεμμα· τὸ ἀθροιζόμενον τοῦ ὑγροῦ, τουτέστιν ἀποσυναγόμενον. Istud ἀπόστεμμα deducendum esset ab ἀποστέφω, Corona privo, ut tradunt Lexica, (sic ἀποστεφανόω, Lucian. 2, 653. Ἀλλὰ νῦν ὄψει κἀκεῖνον ἐν τοῖς ζευγίταις που καθήμενον, ἀπεστεφανωμένον γε ὑπὸ τῶν λῃστῶν,) quod ad rem medicam non pertinet. An legendum ἀπόστημα? Viderint medici eruditiores.]

[* Ἀποσύνακτος, ὁ, ἡ. " I. q. ἀποσυνάγωγος in N. T., A congregatione exclusus. Cyrill. Alex. in Jo. Lib. 6. p. 615. dicit cæcum, qui a Christo erat sanatus, et propterea factus ἀποσυνάγωγος Jo. c. 9. fuisse ἀποσύνακτον." Suicer. Thes. Epiphan. adv. Hær. 806. Ἔθεντο γὰρ καὶ οὗτοι, καθάπερ κἀκεῖνοι, πάντα τὸν ὁμολογοῦντα τὸν Κύριον ἀποσυνάγωγον αὐτῶν γενέσθαι, ἵνα δείξωσι τὸν ἀναβλέψαντα ἔλεγχον γεγονότα τῶν ἀβλεπτούντων· εἰ μὴ γὰρ ἦν ἡ συναγωγὴ αὐτῶν τυφλὴ ὅλη, οὐκ ἂν, οὐ ἠνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ, ἀποσύνακτον ἐποίουν. Idem ib. 916.: Καὶ ἀποσύνακτος γενόμενος διήλεγχεν ἐπὶ τοῦ βασιλέως τότε.]

Ἐπισυνάγω, Aggrego, Post alium colligo, s. congrego, vel Insuper colligo. Interdum simpliciter pro συνάγω. Polyb. 5. Ἀσφαλισάμενος δὲ ταύτην τὴν πόλιν, Χρυσόγονον μὲν ἐξαπέστειλε κατὰ σπουδὴν ἐπι-

συνάξοντα τοὺς ἄνω Μακεδόνας. Idem lib. 1. Καὶ τοὺς ἐπισυνηγμένους τῶν μισθοφόρων. [" Οἱ συνηγμένοι τῶν μισθοφόρων, Qui insuper coacti erant, 1, 75, 2. 14, 2, 8. Sic ἐπισυναγαγόντες τοὺς Δυμαίους, 5, 95, 7. Insuper congregantes, sc. præter mercenarios, qui mox ibidem commemorantur, ni malis, Congregantes adversus irruentes Ætolos." Lex. Polyb. Pseudo-Longin. 24, 1. Ἀλλὰ μὴν καὶ τοὐναντίον τὰ ἐκ τῶν πληθυντικῶν εἰς τὰ ἑνικὰ ἐπισυναγόμενα ἐνίοτε *ὑψηλοφανέστατα. Plut. 9, 540. Ἀναξιμένης νέφη μὲν γίνεσθαι, παχυνθέντος ὅτι πλεῖστον τοῦ ἀέρος, μᾶλλον δ' ἐπισυναχθέντος, ἐκθλίβεσθαι τοὺς ὄμβρους, ubi ἐπισυνάγω notat Cogo, Condenso. Æsop. Fab. 142, p. 78. Schæf. Ἦν τις σαλπιστὴς στρατὸν ἐπισυνάγων, Congregans. Suid. Σφηκώδεις· σκληροὶ, κάτισχνοι τοῖς σώμασι, καὶ (leg. καὶ γὰρ, ut in Ed. Mediol.) οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἔχουσιν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (301.) Μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον. Ἤγουν ξύλον ὠξυμμένον, ἐπεὶ καὶ ὁ σφὴξ ὀξὺς ἐκ τῶν ὄπισθεν. Ἐπιτετήδευται ἡ λέξις παρὰ τὸν σφῆκα· τὰ γὰρ μικρὰ τῶν ξύλων, καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα, σφηκίσκους καλοῦσιν· ἐπεὶ καὶ τοὺς λαγαροὺς τοῖς σώμασιν ἀνθρώπους, καὶ μὴ προκοιλίους, σφηκώδεις φασί. Zonar. Σφηκώδεις· οἱ εὔζωνοι, (" hæc interpretatio quid sibi velit, nescio." Tittmann. Suidas habet σκληροὶ, v. nos infra) καὶ οἱ κάτισχνοι τοῖς σώμασι· καὶ γὰρ οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἔχουσι. Καὶ σφῆκες καὶ σφηκίσκοι τὰ μικρὰ (adde, καὶ) εἰς ὀξὺ συνημμένα (l, συνηγμένα) ξύλα. Καὶ σφὴξ, σφηκός. Phot. Σφῆκες· οἱ τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἔχοντες. Σφηκώδεις· οἱ κάτισχνοι τοῖς σώμασιν. Σφῆκες καὶ σφηκίαι· τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα ξύλα. Οὕτως Φερεκράτης. Hesych. Σφηκίσκος· τὰ μικρὰ τῶν ξύλων, καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα, σφηκίσκους λέγουσιν· ἐπεὶ καὶ οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἄγαν ἔχουσιν· καὶ τοὺς λαγαροὺς τοῖς σώμασιν ἀνθρώπους, καὶ (μὴ) προκοιλίους (supple φασὶ, cum Nostro in Σφηκίσκος.) Σφηκοί· οὐ κεχυμένοι τῇ σαρκώσει, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι, ἔνιοι δὲ ῥωμαλέους. Etym. M.: Σφῆκες· καὶ τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα ξύλα. Σφηκώδεις· οἱ κάτισχνοι τοῖς σώμασι, καὶ γὰρ οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἔχουσι. Ad priorem glossam hæc notavit Sylburg.:—" Innuere videtur, σφῆκες etiam pro σφῆνες capi." Eust. ad Il. M. p. 897. Ἀπὸ δὲ τῶν σφηκῶν οὐ μόνον σφηκίσκοι ἀριθμητικὸν σχῆμα, ἀλλὰ καὶ ξύλα μικρὰ (καὶ) εἰς ὀξὺ συνηγμένα· καὶ σφηκώδεις, οἱ λαγαροὶ τοῖς σώμασι καὶ συνεζωσμένοι, ἐπεὶ καὶ οἱ σφῆκες ἔχουσιν ἐντομὴν κατὰ τὸ μέσον· δι' ἣν καὶ καλοῦνται οὕτως ὡς ἀπὸ τοῦ σφάζω σφάξω, ἐξ οὗ καὶ ἡ διασφὰξ ἐπὶ σχισμάτων λεγομένη, ὡς καὶ ὁ Ὀππιανὸς δηλοῖ σαφέστατα, καὶ ὁ τὸ θῆλυ μόριον οὕτω καλέσας· ἐκεῖθεν δὲ καὶ ὑποσφὰξ κοιλότης ὁμοία καὶ αὐτὴ ὑποίαν πάσχουσι τὰ σφαζόμενα, ἔνθα γίνεται ἡ σφαγή. Schol. ad Aristoph. l. c. Ἡμμένον σφηκίσκον· ἐπιτετήδευται ἡ λέξις παρὰ τὸν σφῆκα· τὰ γὰρ μικρὰ τῶν ξύλων καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα σφηκίσκους καλοῦσιν, ἐπεὶ καὶ οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν *ἐπισυνεσταλμένην ἔχουσιν, ἰσχνοὶ ὄντες ὄπισθεν· καὶ τοὺς λαγαροὺς δὲ τοῖς σώμασιν ἀνθρώπους καὶ μὴ προκοιλίους, σφηκώδεις φασίν. Ἄλλως. Σφηκίσκον, ὠξυμμένον ξύλον, ἐπεὶ καὶ ὁ σφὴξ ὀξὺς ἐκ τῶν ὄπισθεν. Hesych. solus μακρὰ pro μικρὰ habet. Albertius μικρὰ edidit, ut scribi jubent D. Heins. et Is. Voss. At contra Kustero, de cujus sententia prorsus silere non debebat Albert., μακρὰ magis placet, idque optimo jure. Quonam enim modo veteres Glossographi vocem σφηκώδεις interpretari potuissent τοὺς κατίσχνους τοῖς σώμασι, i. e. Graciles, si simul scripsissent, Σφῆκες· τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα ξύλα? Non bene conveniunt nec in una sede morantur parvum et gracile. Si σφῆκες recte dicantur τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα ξύλα, proculdubio erravit Aristoph., qui vocem σφηκώδης usurpavit pro Gracili, Plut. 559. παρὰ τῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶντες, Καὶ γαστρώδεις, καὶ παχύκνημοι, καὶ πίονές εἰσιν ἀσελγῶς· Παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχνοὶ, καὶ σφηκώδεις, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαροί. Scholia ibi: Λεπτοὶ κατὰ τὸ μέσον, ὡς σφῆκες, ἢ πικροὶ, ἐπεὶ καὶ τὸ ζῶον πικρόν ἐστι σφόδρα· ἅμα μὲν ὅτι καὶ δριμύτεροι, ἅμα δὲ ὅτι καὶ ἰσχνότεροι γίνονται οἱ λιμώττοντες, ὡς σφῆκες. Ἄλλως, σκληροὶ, ἢ λεπτοὶ, μάλιστα τὰ κάτω τῶν γαστέρων, διὰ τὸ γοργὸν καὶ εὐκίνητον, τοιοῦτοι γὰρ οἱ σφῆκες τὸ μέσον. (Cf. Eust. l. c. Αἰόλοι δὲ τὰ μέσα οἱ σφῆκες ἢ ὡς εὐκίνητοι διὰ τὴν ἐντομὴν καὶ τὴν ἐκεῖθεν πτέρωσιν, ἢ διότι παμφάγοι ὄντες ποικίλοι καὶ ἐπίξανθοι τὴν χρόαν εἰσίν.) Sed et nostram sententiam plane confirmabit consideratio instrumenti Cunei dicti. Quid enim est Cuneus nisi Lignum oblongum et in acutum desinens? τὸ μακρὸν καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένον ξύλον. Ovid. M. 13, 778.: Prominet in Pontum cuneatus acumine longo Collis. Stare potest in Zonaræ glossa vocabulum εὔζωνοι, (Σφηκώδεις· οἱ εὔζωνοι,) cujus sensum Tittmann. parum percepit. Εὔζωνοι enim est Expediti, Agiles; i. q. Eustathio συνεζωσμένοι: εὐκίνητοι, ut vespæ.: Schol. Aristoph. supra, Σφηκώδεις· λεπτοὶ, μάλιστα τὰ κάτω τῶν γαστέρων, διὰ τὸ γοργὸν καὶ εὐκίνητον, τοιοῦτοι γὰρ οἱ σφῆκες τὸ μέσον. Eust. l. c. Αἰόλοι δὲ τὰ μέσα οἱ σφῆκες ὡς εὐκίνητοι διὰ τὴν ἐντομὴν καὶ τὴν ἐκεῖθεν πτέρωσιν. Cf. Liv. 9, 40., " Forma erat scuti, summum latius, qua pectus atque humeri teguntur, fastigio æquali, ad imum cuneatior mobilitatis causa," i. Paulatim angustior, decrescente latitudine, notante Gesnero Thes. L. L. " Homines σφηκώδεις et λαγαροὶ, Qui concinna et expedita figura sunt corporis, non obesi, neque ventriones." Casaub. Anim. ad Athen. 7, 16. Apprime huc facit Ennii versus. Festus:—" Cracentes, graciles. Ennius: Succincti gladiis, media regione cracentes." H. e. σφηκώδεις τὰ κάτω τῶν γαστέρων, Graciles, atque adeo ad agendum parati, γοργοὶ καὶ εὐκίνητοι. " A Craceo, Craber, qui postea Crabro, σφήξ. Cracere significat Gracilem esse Ennio; et σφηκώδεις Graciles dicuntur ap. vett. Comicos." Scalig. Conject. in Varr. 37. Suidas: Ἀκρίς· εἶδος ζωυφίου. Ἤσθιε δὲ ἀκρίδας ὁ Πρόδρομος. καὶ μέλι ἄγριον, ὅπερ, ἀπὸ τῶν δένδρων ἐπισυναγόμενον, Μάννα τοῖς πολλοῖς προσαγορεύεται. Const. Manass. in Meursii Opp. T. 7. p. 512. Καὶ μᾶλλον καλλικέλαδος *νεοττοτρόφος ὄρνις, Στρουθοὺς ἐπισυνάγουσα πάντοθεν τοὺς ἀπτέρους.] Apud. Matth. 23. ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου. Apud Marc. 13. Ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυνάξαι τὰ τέκνα σου;

[" Ἐπισυνάγω, Colligo, Congrego, Cogo in eundem locum, Ad eundem cœtum conduco. Matth. 23, 37. Ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου, ὃν τρόπον ἐπισυνάγει ὄρνις τὰ νοσσία ἑαυτῆς; Quoties incolas tuos ad cœtum civium meorum conducere volui, quemadmodum gallina congregat pullos suos sub alas suas? Luc. 13, 34. Matth. 24, 31. Καὶ ἐπισυνάξουσι τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ, Et congregabunt veros Christi cultores. Marc. 13, 27. Passivum ἐπισυνάγομαι, Congrego me, Confluo, Convenio ad aliquem locum, Coëo. Marc. 1, 33. Ἡ πόλις ὅλη ἐπισυνηγμένη ἦν πρὸς τὴν θύραν, Et omnes fere incolæ urbis congregati erant ad ostium. Luc. 12, 1. Sæpius non legitur in N. T. In versione Alex. respondet Hebraico קהל, 2 Chron. 20, 26. כנס, Psalm. 147, 2. קבץ, 1 Regg. 18, 20. et אסף, Ies. 52, 12. etc." Schleusner. Lex. in N. T.]

Ἐπισυναγωγὴ, (ἡ,) Aggregatio, ut 2. ad Thessal. 2. Ὑπὲρ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμῶν ἐπισυναγωγῆς ἐπ' αὐτόν. [" Ἐπισυναγωγὴ non differt a v. συναγωγὴ, et 1. Congregationem, Collectionem in unum locum vel cœtum, in significatione activa significat, a præcedente ἐπισυνάγω. 2 Thess. 2, 1. Καὶ ἡμῶν ἐπισυναγωγῆς ἐπ' αὐτὸν, Quo tempore etiam ad Christum congregabimur. 2. Conventus quilibet, maxime conventus sacer. Hebr. 10, 25. Μὴ ἐγκαταλείποντες τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν, Ne subducatis vos conventibus sacris Christianorum. Cf. H. Scholzii Disq. de Genuina vocis ἐπισυναγωγὴ ad Hebr. 10, 25. Notione, in Nova Bibl. Lubec. V. 1. p. 54. et C. G. Haubold. de Voce ἐπισυναγωγῆς ad Hebr. l. l. Lips. 1779. 4. Sæpius non legitur in N. T. Nuspiam Alexandrini hac voce usi fuerunt, sed legitur 2 Macc. 2, 7. Ἕως ἂν συναγάγῃ ὁ Θεὸς ἐπισυναγωγὴν τοῦ λαοῦ. Ib. v. 13. 14. 18. et 4, 39. Phavor. Ἐπισυναγωγήν· τὴν συμφωνίαν ἐκάλεσεν ὁ Ἀπόστολος, e Theodoreto ad Hebr. 10, 25." Schleusner. Lex. in N. T. Sua sumsit Phavor. e Zonara, cujus hæc sunt verba: Ἐπισυναγωγήν· τὴν συμφωνίαν ἐκάλεσεν ὁ Ἀπόστολος, Μὴ ἐγκαταλιπόντες τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν. " Cod. D.

ἐγκαταλείποντες, ut vulgo editur l. c." Tittmann. Chrys. T. 1. Op. 701. C2. ap. Abresch. Diluc. Thuc. 746., Τὸ δὲ αἴτιον, οὐδέποτε τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν κατελίμπανον. Glossæ: Ἐπισυναγωγή· Congregatio.] A

[* "Παρασυνάγω, Illicitos conventus agito. Zonar. ad Can. 31. in Trullo p. 155. Ὁ ἐν Εὐκτηρίῳ λειτουργῶν, ἢ βαπτίζων ἐντὸς οἰκίας παρὰ γνώμην τοῦ Ἐπισκόπου τῆς πόλεως ἐκείνης, παρασυνάγει, Qui in Oratorio ministrat, vel intra domum baptizat præter Episcopi sententiam civitatis illius, a congregatione divertit, vel, Illicitum conventum agitat. Idem ad Can. 10. Carthag. p. 400. Ὁ ς' τῆς ἐν Γάγγρᾳ συνόδου κανὼν ὑπὸ ἀνάθεμα τοὺς παρασυνάγοντας ἐποιήσατο, Qui seorsim congregationes instituunt. Eodem verbo ad eund. Can. usus est Balsamo. Quod his est παρασυνάγειν, id Can. Apostol. 31. est χωρὶς συνάγειν, Seorsim congregationes agitare, quod Alexius Aristinus in Synopsi Canonum exprimit ἐξ ἀναιτίου σχίζεσθαι, Sine causa se ab aliis segregare: Can. 6. Gangr. Παρὰ τὴν ἐκκλησίαν ἰδίᾳ ἐκκλησιάζειν, Extra Ecclesiam privatim ecclesiasticos conventus habere: B Can. 10. Gangr. * κεχωρισμένως ἅγια τῷ Θεῷ προσφέρειν, Separatim Deo sancta offerre." Suicer. Thes. Male Schneider. Lex. hoc verbum pro dubio habet.]

[* "Παρασυναγωγή, (ἡ,) Falsa Synagoga, Illicitus conventus. Id docet Basil. Cæs. Epist. Can. 1. ad Amphilochium p. 758., quando dicit τοὺς παλαιοὺς nominasse παρασυναγωγὰς, τὰς συνάξεις τὰς παρὰ τῶν ἀνυποτάκτων Πρεσβυτέρων, ἢ Ἐπισκόπων, καὶ παρὰ τῶν ἀπαιδεύτων λαῶν γινομένας. Pergit: Οἷον εἴ τις ἐν πταίσματι ἐξετασθεὶς, ἐπεσχέθη τῆς λειτουργίας, καὶ μὴ ὑπέκυψε τοῖς κανόσιν, ἀλλ' ἑαυτῷ ἐξεδίκησε τὴν προεδρίαν καὶ τὴν λειτουργίαν, καὶ * συναπῆλθον τούτῳ τινὲς καταλιπόντες τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν, παρασυναγωγὴ τὸ τοιοῦτον. Nicetas de Fide Orthodoxa 5., interprete Morellio: Id consecutus est, ut et martyrii corona exciderit, et a divis Patribus, qui Nicæam convenerant, eo nomine condemnatus sit, quia seorsum parasynagogas convocaret. Suffecisset dixisse, Parasynagogas, vel, Seorsum synagogas." Suicer. Thes.: Etiam hoc nomen in dubiorum numerum retulit Schneider. Lex.] C

[* "Παρασύναξις, (ἡ,) idem significat. Balsamo in Nomoc. Photii, t. 12. c. 2. p. 174. e. c. 27. t. 1. lib. 1. Basil. Πάντες γενικῶς οἱ αἱρετικοὶ μήτε παρασυνάξεις ἢ * παραβαπτίσματα ποιείτωσαν, Omnes generaliter hæretici nec illegitimas congregationes, nec adulterata baptismata faciant. Act. 5. Conc. sub Menna p. 698. Τολμήσας καὶ παρασυνάξεις καὶ * παραφωτίσματα πληρῶσαι, Qui ausus fuerit illegitimas congregationes et adulteratos baptismos celebrare." Suicer. Thes. Male Schneider. Lex. hoc quoque vocabulum inter dubia et adespota posuit.]

["Παρασυναγωγὴ, Ruhnk. ad Rutil. Lup. 153. (" Diatyposis, descriptio, vel formatio, ubi rebus subjectis personarum et formas ipsas et habitus describimus, et exprimimus. Hæc est lectio Edd. Ven. et Ald. Multum abit Ed. Rhen., Ubi rebus delectis personarum: cujus scripturam R. Steph. ineptissime sic immutare maluit, Ubi rebus derelictis personarum, quam veram lectionem petere e Mart. Capella, Ubi D rebus subjectis personisque. Eam confirmat Alexander 1, 24. p. 50. Ὅταν ἅμα προσώπων καὶ πραγμάτων παρασυναγωγὴν ποιησάμενοι, μὴ τοὺς λόγους μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ * ἐναργήματα, καὶ τὰ πάθη, καὶ τὰ ἤθη διατιθώμεθα.')" Schæf. Mss. Vox παρασυναγωγὴ in Ernestii Lex. Rhet. desideratur. Habet tamen Alexandri locum in v. Διατύπωσις.]

[* Περισυνάγω, Congrego circa. Schol. Oppian. H. 3, 231. Ἀμφαγέρονται· κύκλῳ συνέπονται, P. 2. περισυνάγονται, S. Epiphanius adv. Hær. 780., Ὁ ἐκ τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος τοσοῦτον γένος τῶν ἀνθρώπων περισυναγαγὼν ἐν ἀγαθότητι.]

Ὑπάγω, Subduco, Clam eximo. Hom. Il. Λ. (163.) Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης. Ubi Eust. ὕπαγε exponit ὑπεξῆγε. [Pseudo-Did. Ὕπαγε· ὑπεξῆγεν, ὑπεξέφερε.] Et ut Subducere alvum dicit Celsus metaphorica significatione, sic ὑπάγειν κοιλίαν Dioscor.: Galen. ὑπάγειν τὴν γαστέρα etiam dicit. At in VV. LL. pro eadem signif. citatur, ἐπάγειν κοιλίαν, pro Alvum ciere, dejicere, e Dioscor.; sed vitiosam esse hanc scripturam plerique alii loci probant, et illi adeo, in quibus ὑπαγωγὴ κοιλίας legitur, et ὑπαγωγός. Apud eund. Hom. ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους, quod ejus posteri dixerunt, ut annotat idem Eust., ὑπάγειν ζυγῷ, Ducere sub jugum, Subdere jugo. Il. Π. (148.) Τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους. Et Ψ. (291.) Ἵππους, δὲ Τρωοὺς ὕπαγε ζυγόν. Est autem intelligendum ὑπάγειν ζυγὸν, pro ἄγειν ὑπὸ ζυγὸν, ostendit versus, qui statim post sequitur, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους. Ut autem ὑπάγειν ζυγῷ ἵππους dicitur, et passive etiam, ὑπαχθησόμενος τῷ ζυγῷ, ap. Lucian., (3, 369.) sic Idem ὑπάγειν θησαυρὸν τῇ δικέλλῃ dixit in Timone p. 18(=151.) Σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ. || Ὑπάγω, Subjicio. Gr. ὑπάγειν τούτων τινὶ τῶν γεννήσεων τὴν θείαν. Aristides, Καὶ τὰ δῆλα τοῖς ἀδήλοις ὑπάγειν. Et ὑπάγεσθαι, pro Subjicere sibi, Subjugare. || Ὑπάγω, Clam induco, vel paulatim, Compello paulatim, Perpello, Perlicio. Xenoph. Hipp. Πειρᾶσθαι τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν. Dem. Ὑπάγουσιν ὑμᾶς ἐπὶ ταῦτα, [p. 37. ubi hodie legitur ἐπάγουσιν. Vide Ἐπάγω.] Et ὑπάγεσθαι pro eodem, ut ap. Herodian. (2, 9, 14.) Εὐμαρῶς αὐτοὺς ἐφ' ἃ ἐβούλετο ὑπηγάγετο. Apud Eund. (4, 7, 3.) ὑπάγεσθαι εἰς φιλίαν legitur, Ὠικειώσατο δὲ καὶ πάντας τοὺς ἐπέκεινα Γερμανοὺς, ἔς τε φιλίαν ὑπηγάγετο. Et alibi (2, 14, 8.) Τοιαῦτά τινα λέγων, ὑπηγάγετο τοὺς πλείστους εἰς εὔνοιαν καὶ πίστιν, ὧν ὑπισχνεῖτο, [" Illexit: 2, 15, 9. Ὡς ἂν μᾶλλον εἰς πίστιν ὑπαγάγοιτο, Adduceret: 2, 9, 17. Μεγάλαις πάντας ὑποσχέσεσιν—ἀναπείθων, ῥᾳδίως ὑπηγάγετο sc. αὐτοὺς, Illexit, In suas partes adduxit: 3, 12, 21. Ἠρέμα πως ὁ Σεβῆρος ὑπήγετο πειθοῖ τῶν—λεγομένων, Adducebatur: 6, 2, 3. Πάντα τὰ—βάρβαρα χειρώσασθαι, καὶ εἰς φόρου συντέλειαν ὑπάγεσθαι, Sibi vectigales fecisset." Irmisch. ad Herodian. Ind. Gr.] Isocr. ad Phil. [100. d.] Τοιαύταις ἐλπίσιν ὑπαγόμενος, Cum alliceret, s. perliceret proponendo has spes. Demosth. autem pro Corona dixit, (291.) Εἰς ἔχθραν καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων, pro Impulsis et provectis, inquit Bud. Etiam cum infinitivo citatur e Demosth. in hac signif. ὑπαχθῆναι πόλεμον ἐκφέρειν, Impelli ad bellum inferendum. Bud. ὑπάγειν pro Cogere etiam et ὑπάγεσθαι pro Cogi aliquando poni, annotavit, in qua signif. plane Latinis Subigere et Subigi respondent, ideoque per illa interpretari mallem, nisi in hac signif. poetica potius essent. Æschines autem in Timarch. ὑπὸ τῆς ἀπάτης ὑπάγεσθε dixit, pro Dolo adducimini, Fallimini: [172. Ἐν δὲ ταῖς ἐκκλησίαις καὶ τοῖς δικαστηρίοις πολλάκις ἀφέμενοι τῶν εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα λόγων, ὑπὸ τῆς ἀπάτης καὶ τῶν ἀλαζονευμάτων ὑπάγεσθε.] Significat autem ὑπὸ Dolum in hoc verbo ὑπάγομαι, sicut et in ὑπέρχομαι. Sed et per se hoc verbum id significat; nam Suid. in hoc quem affert loco, Γυναίου ἀκολάστου καὶ τυραννικοῦ διαβολαῖς ὑπαγόμενος, vult ὑπαγόμενος esse πειθόμενος, vel ἀπατώμενος. Itidem ap. Plut. Solone ὑπαχθέντες τῇ ὄψει exponitur Decepti. Idem Suidas ὑπάγει ait esse ἐξαπατᾷ vel ὑποτάσσει.

Ὑπάγειν et Ὑπάγειν εἰς δίκην, Deferre, In judicium adducere. Plato in Apol. Ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ὑπάγειν τῶν ῥητόρων. Xen. Ἡμεῖς μὲν οὖν τοῦτον ὑπάγομεν ὡς προδιδόντα ὑμᾶς, Postulamus proditionis, vel Reum facimus. Eodem modo dixit Hermog. Ὡς ἱερόσυλος ὑπάγεται, Sacrilegii accusatur. Ὑπάγειν εἰς δίκην, Thuc. (3, 70.) Ὑπάγουσιν αὐτὸν οὗτοι οἱ ἄνδρες εἰς δίκην. Ὑπάγειν, inquit Bud. in Lex. Objicere judicibus damnandum; et exemplum addit e Xenoph. Hell. 2. Καὶ τοὺς ὁμολογουμένους συκοφάντας ὑπάγεσθαι. Idem Bud. in Comm. 390. ὑπάγειν εἰς δίκην exponit Deferre et ad judicium exhibere judicandum. Ceterum ut Herod. (6, 136.) dixit ὑπάγειν θανάτου Μιλτιάδεα ὑπὸ τὸν δῆμον, ita cum eodem genitivo Xenoph. Hell. 2. Συλλαμβάνοντες ὑπῆγον θανάτου. Et in 1. Ὃς ὑπαγόμενος θανάτου ὕστερον ἐν Λακεδαίμονι. Exponitur autem in VV. LL. ὑπάγειν θανάτου, Accusare mortis, cum potius dicendum sit, Accusare criminis capitalis. Porro ut ibi Hero-

dotus adducit ὑπὸ τὸν δῆμον post ὑπάγειν, sic alibi (6, 82) ὑπάγειν ὑπὸ τοὺς Ἐφόρους. Lucian. autem ὑπάγειν δικαστηρίοις dixit, quasi Subjicere judiciis, aut Sub judicia adducere; et Aristides, ὑπάγειν ταῖς πρεπούσαις ζημίαις. In VV. LL. legitur etiam ὑπαχθεὶς ὑπὸ δικαστήριον e Demosth. [Ἐσάγειν ὑπὸ δικαστήριον, Herod. 6, 104. Ὑπάγειν ὑπὸ δικαστήριον, 6, 72.]

Ὑπάγειν, neutraliter positum, Se subducere, Retrocedere. Aristot. de leone, Ἀλλ' ἐὰν καὶ διὰ πλῆθος ἀναγκασθῇ τῶν θηρευόντων ὑπαγαγεῖν. Citatur ex Aristoph. (Ran. 174.), ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, pro Subducite vos e via: [Av. 1017. Ὑπάγοιμι γὰρ ἄν γε, νὴ Δί'.] || Ὑπάγειν, de animalibus dictum, Subsidere, Demitti, et clunem submittere in coitu, ut tradit Bud. C. 388, ex Aristot.

Ὑπάγειν pro προάγειν, Procedere, Progredi. Bud. e Plut. Vide 388. Suidas ὑπάγουσι pro προάγουσι citat e Philipp. Demosth. [Vide infra.] Sed et passiva voce ac significatione ὑπῆκται, Productus est, vel adductus, protrusus, exponitur a Budæo in Demosth. (423.) Ἀλλὰ καὶ διακρουόμενος ἅπαντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον εἰσελθεῖν, εἰς τοιοῦτον ὑπῆκται καιρόν. || Ὑπάγειν, pro simpliciter Ire. Citatur ex Aristoph. Nub. ὕπαγε· τί μέλλεις; Ap. Matth. et Marc. frequens. Ammon. ex Eupolide affert, Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τοὔμπροσθεν. Ὑπάγειν, Hes. exponit ἡσύχως πίνειν, Potare quiete aut tranquille; et sic accipi posse videtur ap. Theognin, inquit Bud. [Locus est v. 920. Εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ἦν γαστρὶ χαριζόμενος· Χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ', ὑπάγω φρένα τέρψας. At alio sensu verba hæc accepit Brunck. cujus hæc est annotatio:—" Ὑπάγω significat προάγω, Progredior, i. e. Ævum duco, Je vais devant moi, quod proprium est animi curis vacui, et de eo, quod futurum sit, minime solliciti." Vide Ἄγω et Συνάγω.]

Ὑπάγεσθαι, præter significationes supradictas, Subjugare significat ap. Lucianum, teste Budæo. Sic autem et Philo de Mundo, dixit, Οὐδὲν παρὰ θεῷ μέλλον, τῷ καὶ τὰ τῶν χρόνων ὑπηγμένῳ πέρατα, Qui in suam potestatem redegit. In hac autem significatione optime respondet Lat. verbo Subigere, sicut et cum pro Cogi ponitur. || Idem ὑπάγεσθαι pro Suadere affert e Xenoph. K. A. 2. Ὁ δὲ Κλέαρχος ταῦτα ὑπήγετο, βουλόμενος, etc. || Item ὑπάγεσθαι sine casu pro Insurgere, ut vult Bud., in hoc Xenoph. loco, Ἐξορμήσας ὑμᾶς τοῖς πρώτοις ὑπαγομένοις ἐς ἡμᾶς, δίκην ἐπιτιθέναι, Insurgentibus in nos, de triginta tyrannis loquens.

[" Ὑπάγειν, ¶ 1. Ducere. K. 5, 15. ὑπάγοντα τὰς κύνας ἐκ τῶν ἔργων. 10, 4. ὑπάγειν τὸν κυνηγέσιον. Gail: Amener avec ruse, avec précaution. ¶ 2. Dolo pertrahere, Pellicere, Decipere. Suid. et Phavor.: Ὑπάγει· ἐξαπατᾷ. Π. 1, 6, 19. p. 79. τοὺς πολεμίους ἐς δυσχωρίαν φυγῇ ὑπαγαγόντες. 3, 2, 4. ἐπειδὰν ὑπάγωσι τοὺς πολεμίους. Ιπρ. 4, 12. ¶ 3. Accusare. Hesych.: Ὑπάγων· ὑπὸ δίκην ἄγων. Timæus Lex. Plat.: Ὑπάγειν· εἰς δίκην ἐνάγειν. Pierson. ad Herodian. 478. plene dicendum fuisse dicit εἰς δίκην ὑπάγειν, uterque Portus δίκην ὑπάγειν. E. 2, 3, 17. p. 94. τοῦτον ὑπάγομεν ὡς ἐπιβουλεύοντα. §. 18. p. 96. τοὺς συκοφάντας ὑπάγεσθαι. c. gen. E. 1, 3, 12. ὑπαγόμενος θανάτου—διὰ τὴν προδοσίαν ἀπέφυγεν, Cum capitis accusaretur. 2, 3, 8. Sic E. 5, 4, 24. pro ἀπῆγον θανάτου VV. DD. restituunt ὑπῆγον θ. Cf. Fischer. ad Plat. Apol. Socr. 20, 10. et Valck. ad Herod. 9, 93. c. εἰς, E. 2, 3, 17. p. 91. τοῖς ὑπαγομένοις εἰς ἡμᾶς δίκην ἐπιτιθέναι. ¶ 4. Modice et pedetentim subsequi. A. 4, 2, 11. Ξενοφῶν —ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἄκρον, τοὺς δ' ἄλλους ἐκέλευσεν ὑπάγειν, ὅπως οἱ τελευταῖοι—προσμίξειαν. ¶ 5. Procedere. Harpocr. et Suid.: Ὑπάγουσι· ἀντὶ τοῦ προάγουσι. Eodem modo Thom. M. et Ammon. explicant verbo προάγειν, cui Ammon. addidit interpretamentum: τουτέστιν εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι. A. 3, 4, 29. τοῖς ἔμπροσθεν ὑπάγειν, all. ὑπάγων, παρεκελεύετο, τοῖς δὲ ὄπισθεν παριέναι. C. ὑποχωρεῖν nr. 4.

Ὑπάγεσθαι, ¶ 1. Subjicere, Suggerere, Monere. A. 2, 1, 13. ὁ Κλέαρχος ταῦτα ὑπήγετο, βουλόμενος καὶ αὐτὸν συμβουλεῦσαι. Suidas, ubi laudat hunc

A locum, legit ὑπῆγε, quod ait positum esse ἀντὶ τοῦ ὑπετίθετο. Cf. Bos. Animadv. c. 49. ¶ 2. Dolose suadere. Hesych.: Ὑπηγάγετο· ἠπάτησεν. Suid.: Ὑπαγόμενος· ἐξαπατῶν. Cf. T. H. ad Aristoph. Plut. p. 58. et Dorv. ad Char. p. 46. A. 2, 4. 2. rex νῦν μὲν ἡμᾶς ὑπάγεται μένειν." Lex. Xenoph.]

[" Ὑπάγω, 1. proprie et active usurpatur ac notat, Subduco alterum, Exod. 14, 21. Thom. M. Τὸ ὑπάγω μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ζυγὸν ἄγω. Ὅμηρος, (Il. Π. 148.) ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους κ. τ. λ.) et intransitive: Subduco me, Abeo, Discedo. In N. T. tantum intransitive usurpatur, v. c. Matth. 5, 24. καὶ ὕπαγε, Et discede. ibid. 8, 4. 13. ὕπαγε, Domum redi. ibid. 32. 9, 6. ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου. ibid. 13, 44. 20, 14. ἆρον τὸ σὸν καὶ ὕπαγε. ibid. 27, 65. 28, 10. Marc. 1, 44. 2, 11. 5, 19. 6, 31. ἦσαν γὰρ οἱ ἐρχόμενοι καὶ οἱ ὑπάγοντες πολλοί. ibid. 33. 38. 7, 29. 10, 52. 16, 7. Luc. 10, 3. 17, 14. ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτούς, Et postquam abierant. Jo. 3, 8. καὶ ποῦ ὑπάγει. Et quo abeat, sc.

B ventus. ibid. 4, 16. 6, 67. μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν; Num etiam vos me deseretis? ibid. 7, 33. καὶ ὑπάγω πρὸς τὸν πέμψαντά με, Et redibo ad Deum, qui me misit. ibid. 8, 14. ὅτι οἶδα, πόθεν ἦλθον καὶ ποῦ ὑπάγω, Nam ego scio, unde venerim et quo discedam. ibid. 21. 22. 9, 7. 13, 3. καὶ ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐξῆλθε, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπάγει, Seque a Deo exiisse et ad eum rediturum esse. ibid. 33. 14, 5. 16, 5. 10. 16. 17. 18, 8. 21, 3. 1 Jo. 2, 11. Apoc. 10, 8. 13, 10. εἰς αἰχμαλωσίαν ὑπάγει, Captivus abducetur. ib. 14, 4. 16, 7. 17, 8. 11. 2) Eo, Proficiscor, Iter facio, et si de navigio sermo est, Tendo. Matth. 5, 41. ὕπαγε μετ' αὐτοῦ δύο, Cum illo eas vel duo ibid. 20, 4. ὑπάγετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνα. ibid. 7. 21, 28. 26, 18. ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν, κ. τ. λ. Marc. 11, 2. 14, 13. Luc. 8, 42. ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτόν. Syrus: ܘܟܕ ܐܙܠ ܥܡܗ, Et cum iret cum illo. 12, 58. 19, 30. Jo. 7, 3. 9, 11. 11, 8. 31. 44. 12, 35. 15, 16. ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε, Ut per omnes terras proficiscamini, i. q. πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα. Marc. 16,

C 15. Jo. 6, 21. εἰς ἣν ὑπῆγον, Ad quam cursum navigii direxerant, coll. 17. 3. Ὑπάγω pleonastice interdum ponitur. Matth. 18, 15. 19, 21. Marc. 10, 21. Jo. 12, 11. ubi tamen ὑπῆγον etiam commode reddi potest, Partes Pharisæorum et reliquorum adversariorum J. C. deserebant. 4. Ὕπαγε ὀπίσω μου est formula solennis aut aversantium, qui aliquem jubent abire e conspectu, Apage te a me, aut eorum, qui alios monent, ne sibi molesti sint. Matth. 4, 10. 16, 23. Marc. 8, 33. Luc. 4, 8. Cf. Fischer. Prol. 15. de Vitiis Lexx. N. T. s. 3. p. 377. 5. Ὕπαγε εἰς εἰρήνην, s. ἐν εἰρήνῃ, Abi salvus et incolumis, Contingat tibi prosperitas, formula bene precandi abeuntibus, solennis ap. Judæos, quæ etiam interdum concedentis est, et ei dicitur, cui, quod petierat, conceditur. Marc. 5, 34. ὕπαγε εἰς εἰρήνην, Contingat tibi, quod petiisti. Eodem modo sumitur quoque formula לכי לשלום, 1 Sam. 1, 17. 20, 42. Jac. 2, 16. ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ, Feliciter res vestras agite. 6. Ὑπάγω, sc. ἐκ τοῦ βίου, vel ἐκ τοῦ ζῆν, Morior, E

D vita discedo. Matth. 26, 24. ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάγει, καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ, Filius quidem hominis mox morietur, uti prædictum est de eo. Marc. 14, 21. Jo. 8, 21. ἐγὼ ὑπάγω, Mox moriendum mihi erit et secedendum ad Deum. ibid. 14, 28. Cf. Gen. 25, 32. 1 Reg. 2, 2. Eccl. 12, 5. Eodem modo ἀπέρχεσθαι et πορεύεσθαι usurpatur, ut multis exemplis docuit Palairet. Obs. Philol. 88 seq. Elsner. Comment. in Matth. T. 2, p. 251. et Casaub. ad Diog. L. 3, 6. Sæpius in N. T. non legitur." Schleusner. Lex. in N. T.]

[Ὑπάγω, Dorv. ad Char. 226. 319. D. R. ad Longin. 255. Toup. Opusc. 1, 521. 2, 92. ad Androm. 429. 900. Herodot. 471. 475. cf. 486. ad 501. 734. Fac. ad Pausan. 1, 347. Luzac. Exerc. 191. Cattier. 92. Porson. Orest. 1184. Kuster. Aristoph. 5. a. ad Diod. S. 2, 249. 392. Heyn. Hom. 5, 131. 6, 152. 7, 166. ad Dionys. H. 2, 1106. 3, 1429. Charit. 714. Recedo, Abeo, Wakef. S. C. 4, 107. 5, 44. Jacobs. Anth. 10, 15. Brunck. Aristoph. 3,

189. ad Diod. S. 2, 576. Decipio, Huschke Anal. 23. Schneider. ad Anab. 91. T. II. ad Schol. Aristoph. Plut. p. 58. (' *Δόξειε δ' ἂν ἐρᾶσθαι τῆς Λαΐδος ἐκείνης ὑπαγομένης αὐτόν.* Hoc in A. sola. Fracinus in Flor. quam ceteræ sequuntur, unius literæ mutationem intulit *ἐπαγομένης*, quod si veterum librorum fide factum constaret, amplecteremur forte. Est enim *ἐπάγεσθαι* aliquando Allicere, Blanditiis ad se perducere, meretrici verbum utique conveniens; a qua potestate illa itidem dicuntur *ἐπαγωγὰ*, quæ vim pellacem, magnumque lenocinium habent. Verum cur ab Editionis castigatissimæ, qualem merito Gelenius prædicat, vestigiis abeamus, nihil est causæ: nam in *ὑπάγεσθαι* residet diversa quidem parumper, sed affinis tamen significandi virtus, Dolis aliquem capere, deceptumque suæ potestatis facere, quod a Laidis insidiis, quas non tam Philonidæ, quam divitiis ejus struebat, minime abhorret. Jambl. in Protr. e Platone, *Ἐνεδρεύει καὶ θηρεύεται τὴν δόξαν ἐπὶ ἀπάτῃ, καὶ ἃ ποιεῖται, ταῦτα καλλωπίζεται ὑπαγόμενος τοὺς ἀνθρώπους.* Commode Schol. ad Eq. 269. *ὑπέρχεται* exponit, *ὑπάγεται τὸν δῆμον ὑποτρέχων, καὶ κολακεύει.* Eleganter Ion ap. Athen. 604. *Ὡς εὖ ὑπηγάγετο τὸν παῖδα*, Se bene callido commento decepisse puerum,' v. Burmann. ad Quintil. 561., a Valck. Mss. citatum. ' Hæc pro vet. lect. firmanda sunt satis.' Vide et notata in *Ἐπάγω*.) Bast. Lettre 205. Lobeck. ad Ajac. p. 249. Schneider. ad Anab. 110. Med.; ad Dionys. H. 1, 206. 2, 969. 3, 1383. Ruhnk. ad Vellei. 401. (e Cass. Dione 5. p. 783. afferens, *Ἄδδων γάρ τις, τὰ Ἀρτάγειρα κατέχων ὑπηγάγετο παρὰ τὸ τεῖχος τὸν Γάϊον.*) *Ὑπάγομαι* cum infin., Dionys. H. 5, 111. Fut. Med., Plut. 6, 234. Ed. Hutt. Suggerendo impello, ad Dionys. H. 2, 709. Ventrem solvo, Thom. M. 505. (*Κατὰ κοιλίας ποιεῖν, οἱ γυμναστικοὶ λέγουσιν, οὐκ οἶδ' ὅθεν λαμβάνοντες· οἱ γὰρ παλαιοὶ τὴν γαστέρα ὑπάγειν λέγουσι*:) Phrynich. 136. (*Κατὰ κοιλίας ποιεῖν, οἱ γυμναστικοὶ λέγουσιν· ὁπόθεν δὲ λαβόντες φασὶν, ἄδηλον· οἱ γὰρ παλαιοὶ ὑπάγειν τὴν γαστέρα λέγουσιν.*) *Ὑπάγω* sc. *ἑαυτὸν*, Albert. Peric. Crit. 94. Addo, Heyn. ad Apollodor. 1052. [illegible], Heyn. Hom. 3,252." Schæf. Mss.]

[*Ὑπάγω.* Thom. M. *Τὸ ὑπάγω μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ζυγὸν ἄγω. Ὅμηρος* (l. c.) *Ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους. Οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασὶν, ὅτι ὑπάγειν λέγεται τὸ προάγειν· ὥσπερ ὑφηγητὴς ἀντὶ τοῦ προηγητὴς καὶ ὑπογραμμὸς ἀντὶ τοῦ * προγραμμὸς, ὥς φησι καὶ Ἀριστοφάνης, Ἐγὼ ὑπαίρω τὸν ὅρκον, ἀντὶ τοῦ προαίρω· καὶ ὑποτίμησις, ἢ προτίμησις· καὶ ὑπειπεῖν, ἀντὶ τοῦ προειπεῖν· καὶ ὑπολαβὼν, ἀντὶ τοῦ προλαβὼν, ὡς Θουκυδίδης* (1, 68.) *Οὐ γὰρ ἂν Κέρκυραν* (*Κέρκυράν τε*, hodie legitur in Thuc.) *ὑπολαβόντες βίᾳ ἡμῶν εἶχον*, (" sed vide illic Comm. et Schol. ad Aristoph. Ran. 175." Oudend.) *Οὕτως οὖν καὶ ὑπάγειν λέγομεν, ἀντὶ τοῦ προάγειν. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις* (l. c.) *Ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ. Καὶ Εὔπολις ἐν Βάπταις· Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τοὔμπροσθεν. Καὶ Θουκυδίδης· Παραινέσας ὑπῆγε τὸ στράτευμα*, (" 4, 127. *Τοιαῦτα ὁ Βρασίδας παραινέσας ὑπῆγε τὸ στράτευμα.* At illic non significat *προῆγε*, sed Reduxit, Subduxit exercitum, s. Retro cessit cum copiis." Oudend. " Thom. M. *ὑπάγειν* hic exponit *προάγειν*, et vetat *ὑπάγειν* dici pro *ἀπέρχεσθαι*. Non dubium est, quin *ὑπάγειν* sæpe ponatur pro *προάγειν*, i. e. *εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι*, quod etiam Harpocr. e Demosth.," imo Demosth. locus, ad quem respexit Harpocr., alio spectat, ut infra ostendemus, " Ammon. ex Eupolide et Schol. Demosth. ad Chersonesiac. p. 62. docent. Sed sententia h. l. non patitur, ut *ὑπάγειν* aliter accipiatur, quam pro *ὑποχωρεῖν*. Hoc apparet ex iis, quæ in fine c. 125. dicit Thuc., *Ὑποχωρῶν τοῖς τῶν ἐναντίων πρώτοις προσκεισομένοις*, et quæ mox cap. seq. *Νομίσαντες φεύγειν αὐτὸν*, et, *Ἡσυχαζόντων δὲ αὐτοὶ ὑπεχώρουν*. Nam hæc plane ostendunt, Brasidam cum suis non progredi, sed paulatim retro cedere voluisse. Eadem est significatio hujus verbi in iis, quæ paulo superius leguntur, *Κόσμῳ καὶ τάξει αὖθις ὑπαγαγόντες*, et 5, 10. *Ὑπάγειν ἐπὶ τῆς Ἠιόνος.* Ap. Aristoph. quoque Nub. 1301. *Ὕπαγε, τί μέλλεις*; *ὕπαγε* est Abi, Discede, ut intelligitur e [illegible], quod præcedit, *Οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς [illegible]*; Sic *ὑπαγωγὴ* pro *ἀναχώρησις*, Thuc. 3, 97. *Καὶ ἦν ἐπιπολὺ τοιαύτη ἡ μάχη, διώξεις τε καὶ ὑπαγωγαί.*" Duker.) *Ὑπάγω καὶ τὸ ὑποβάλλω. Ἀριστείδης* (2, 333.) *ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· Καὶ τὰ δῆλα τοῖς ἀδήλοις ὑπάγειν.* Hermanni Libellus de Constr. Verb. 361.: *Ὑπάγει· ἀμετάβατον, τὸ ἤρεμα* (l. *ἠρέμα*) *καὶ κατὰ μικρὸν ἄπεισιν. Ὑπάγει καὶ τὸ ὑποβάλλει καὶ ὑποτίθησιν, αἰτιατικῇ, οἷον, Ὑπάγει σοι λογισμοὺς ὁ Χρυσόστομος*, (vide et *Ὑπαγορεύω*.) *Καὶ, Ὑπάγει τὴν κρηπῖδα τῷ τοίχῳ, ἀντὶ τοῦ ὑποτίθησι.* Hinc sua sumsit Phavor.: *Ὑπάγει· τὸ ἠρέμα καὶ κατὰ μικρὸν ἄπεισιν. Ὑπάγει, καὶ τὸ ὑποβάλλει, καὶ ὑποτίθησιν, οἷον, Ὑπάγει συλλογισμοὺς ὡς ἐχθρὸς, ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλει. Καὶ, Ὑπάγει τὴν κρηπῖδα τῷ τοίχῳ, ἀντὶ τοῦ ὑποτίθησιν.* Ammon.: *Ὑπάγειν καὶ πορεύεσθαι διαφέρει· ὅτι τὸ πορεύεσθαι μέν ἐστι τὸ βαδίζειν, ὑπάγειν δὲ, τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν βοῦς ἢ ἵππους, ἤ τι τῶν τοιούτων, ὡς Ὅμηρος· Ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους.* (" Eadem ratione Thom. M. Nonnihil diversa Moschop. quorum tamen uterque pleraque omnia, quæ hic notantur, descripsit. Mosch. *Ὑπάγειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑπόζυγον ἄγειν, καὶ δουλοῦν βόας ἢ ἵππους*, ubi pro *ὑπόζυγον* leg. *ὑποζύγιον*. Lucian. Dial. Marin. 6. *Ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν.*" Valck. Imo lege, ne litera quidem addita, *τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν*, neque aliter legerat Phavor., qui Moschopuli verba descripsit: *Τὸ ὑπάγειν τοῦ πορεύεσθαι διαφέρει· ὑπάγειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν, καὶ δουλοῦν βόας ἢ ἵππους. Καὶ Ὅμηρος· Ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους.* K. τ. λ. An Græce dici possit *τὸ ὑποζύγιον ἄγειν*, viderit ipse Valck. Tittmanni Technoll. Mss.: *Ὑπάγω· τὸ προάγω, καὶ τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγω.* Max. Tyr. p. 15., *Ὑπάγω βοῦν ἅρματι.* Eust. ad Il. Π. p. 1050. *Ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ οἱ μεθ' Ὅμηρον ὑπάγειν ζυγῷ φασὶν ἐν δοτικῇ συντάξει, ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους, ταὐτόν ἐστι τῷ, ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν*: ad Il. Ψ. p. 1301. *Φησὶ γὰρ, Ἵππους δὲ Τρωοὺς ὕπαγε ζυγὸν, ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἦγεν ὡς κατωτέρω ἐρεῖ· ἄλλως γὰρ ἡ κοινὴ χρῆσις δοτικῇ τὸ ὑπάγειν συντάσσει.*) *Οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασὶν*, (" id in v. *Σταφυλὴν* dicitur *βοηθεῖν τῇ συνηθείᾳ*, quæ pro Ammonii scopo indagando usui esse possunt." Valck.) *ὅτι ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν· ὥσπερ ὑφηγητὴν, ἀντὶ τοῦ προηγητὴν, καὶ ὑπογραμμὸν, ἀντὶ τοῦ * προγραμμόν· ὥς φησι καὶ Ἀριστοφάνης, Ἐγὼ δὲ ὑπαίρω τὸν ὅρκον, ἀντὶ τοῦ προαίρω. Οὕτως οὖν καὶ ὑπάγειν λέγομεν, ἀντὶ τοῦ προάγειν, τοῦτ' ἐστὶν εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι. Κέχρηται τῇ λέξει Εὔπολις ἐν Βάπταις· Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τοὔμπροσθεν.* " *Τουτέστιν εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι* non agnovit Thom. M. Eupolidis verba emendatius scribit Moschopul. *Σὺ δ' ὕπαγ' εἰς τοὔμπροσθεν*: quin et Phavor. *Σὺ δ' ὑπάγεις* τ. Demosth. Olynth. 3. p. 14. *Ὑπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα.*" Valck. Egregie fallitur V. D. Locus integrior est p. 37. Reisk. *Οἱ δ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθείρξαντες ὑμᾶς, ὑπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα, καὶ τιθασσεύουσι χειροήθεις αὐτοῖς ποιοῦντες.* *Ὑπάγουσιν* non hic, ut Valck. per errorem satis crassum putabat, est verbum intransitivum, notans i. q. *προάγουσι*, i. e. *εἰς τοὔμπροσθεν πορεύονται*, sed verbum activum, Impellunt, Stimulant. *Ὑπάγουσιν* est in Edd. Genev. 1607. Basil. 1532.; sed in Variis Lectt. huic Editioni subjectis positum est e Codice nescimus quo alia lectio *ἐπάγουσιν*, et in Variis Lectt. prioris Editionis, ex Augustano Codice a M. Simone Fabricio Marcopibertano, Franco, diligenter observatis, eadem scriptura reperitur, quam et Reisk. secutus est altera lectione non memorata. Sic et nos scripsimus in *Ἐπάγω*, et sic sane scribendum est. Non enim *ὑπάγεσθαι*, sed *ἐπάγεσθαι*, i. e. Feræ alicui immitti, canis dicitur, ut ostendunt exempla a nobis ibi allata. Pergit Valck.:—" Harpocr. *ἀντὶ τοῦ προάγουσιν.* Adde Eurip. Cycl. 505. Hel. 832." Et Harpocrationem quoque perperam huc traxit V. D. Verba sunt hæc:—*Ὑπάγουσιν· ἀντὶ τοῦ προάγουσι. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.* Eadem habent Suid. Phot. et Zonar. ubi recte Tittmann.:—" Philipp. 3, 127. *Ἢ γὰρ* " *ἐξεπίτηδες, ἢ δι' ἄγνοιαν, εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα*

ὑπάγουσι τὴν πόλιν, quo loco simpliciter est Impellunt, ut προαγαγέσθαι εἰς γέλωτα ap. Herod. 2, 4. et Xenoph. Hist. 2, 3, 17. προάγειν τοὺς ξυνόντας εἰς πράγματα. Cf. Thom. M. (l. c.) Valck. ad Ammon. 190." Sed vir doctus lectores suos non debebat remittere ad Valck., qui locum hunc perperam interpretatus est. "Aristoph. verba, quæ in Lexicon recepit Phavor., obscura videntur, quin et minus sincera, (Ἐγὼ δὲ ὑπαίρω τὸν ὅρκον,)" inquit idem Valck. in nota ad Ammon. l. c. "Valckenaerio Aristoph. verba haud immerito obscura minusque sincera videntur. Wolfius (i. e. J. C. Wolfius) conjecit * ὑπερῶ, sine dubio tunc legi quoque volens * προερῶ in seq. Mihi non liquet." Oudend. Recte omnino Wolfius conjecit. "Recepta erat Ammonii ævo consuetudo, verbum ὑπάγειν usurpandi pro πορεύεσθαι, quam loquendi rationem, a Grammaticis plerisque damnatam, alii tamen hoc argumento tuebantur, ut ὑπάγειν dici posset ἀντὶ τοῦ προάγειν: Ὥσπερ ὑφηγητὴν ἀντὶ τοῦ προηγητὴν, καὶ ὑπογραμμὸν ἀντὶ τοῦ προγραμμόν· ὥς φησι καὶ Ἀριστοφάνης, Ἐγὼ δὲ ὑπαίρω τὸν ὅρκον, ἀντὶ τοῦ προαίρω. Verba Aristoph. antea a me non intellecta, postquam paulo propius considerare cœpi, levissimo opere emaculari posse videbantur. Eadem autem in Ammonii Codd. quos Thom. M. et Moschop. tractarunt, si jam depravata fuisse dixero, nihil affirmavero, quod non vero videatur simillimum. Uterque enim alium locum ex Aristoph. Ran. 175. eundem in usum advocavit. Diversum etiam Etymologus in Ὑπογραμμὸς ex eadem Aristoph. Fabula v. 898. Ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπᾴσατε. Eo modo in edito Aristoph. corrigendum esse pro προσᾴσατε ex Etym. animadvertit Kuster. qui tamen minus recte scholion constituit, Τὸ ὑπᾴσατε ἴσον τῷ προσᾴσατε, cum scribi debeat, ἴσον τῷ προᾴσατε. ('Ὑπᾴσατε, sic tres Regii, ut perite Kust. legendum esse censuit. Meus ἐπᾴσατε, eodem errore, qui notatus ad v. 366. Vulgo προσᾴσατε. Etym. Ὑπογραμμός· * προγραμμός τις ὤν, ἡ γὰρ ὑπὸ ἀντὶ τῆς πρὸ, ὡς καὶ ἐν Βατράχοις Ἀριστοφάνης, Ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπᾴσατε, ἀντὶ τοῦ προᾴσατε. Ex hac observatione supplendum et emendandum esse Schol. Comici recte monuit Kust. Olim glossa erat προᾴσατε, quæ in textum primo invecta, postmodum depravata fuit et mutata in προσᾴσατε.——Ὑπᾴσατε, perperam Cod. sed vero propius ἐπᾴσατε, ut est meo. Ὑπὸ in compositione sæpe tantundem valet ac πρό. Sic Reisk. ὑπολαβὼν accipit in Æschinis Or. c. Timarch. p. 51.' Brunck.) Sed ut ad illam Aristoph. ῥῆσιν, cujus causa hanc notam exorsus sum, deveniam, primum eam e deperdita comœdia decerptam esse auguror, hoc autem modo corrigendam, Ἐγὼ δ' * ὑπερῶ τὸν ὅρκον, ἀντὶ τοῦ * προερῶ, Præibo verba jusjurandi. (Et sic correxit Wolfius supra citatus. Correctionem probat Brunck. ad Aristoph. Fragmm.) Hoc autem ut verum credam, facit Hesychii annotatio, itidem corrupta: Ὑπερορῶ· ὑπερβάλλω, ἀντὶ τοῦ προορῶ. Primum ordo literarum in Hesychio minime spernendus poscit, Ὑπερῶ, (et sic legitur in Codice, Schowio teste.) Ad hoc indicium facile ita locum constitues, Ὑπερῶ· ὑποβαλῶ, ἀντὶ τοῦ προερῶ, Verba, quibus jurandum sit, subministrabo." Valck. Anim. ad Ammon. 219. Aliam lectionem præbet Etym. Gud.: Ὑπάγειν τοῦ πορεύεσθαι διαφέρει· πορεύεσθαι μέν ἐστι τὸ βαίνειν, ὑπάγειν δὲ τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν βοῦν, ἢ ἵππον, ἢ ἄλλο τι, ὡς Ὅμηρος. Οἱ δὲ βοηθοῦντες ταύτῃ τῇ λέξει φασὶν ὅτι ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν εἰς ὑπογραμμὸν ἡγητὴν, ἀντὶ τοῦ προηγεῖσθαι, (supple et corrige ex Ammonio, Thoma M. et Moschopulo. Nempe leg. hoc modo, Ὥσπερ γὰρ ὑπογραμμὸν ἀντὶ τοῦ προγραμμὸν, καὶ ὑφηγητὴν ἀντὶ τοῦ προηγητὴν, οὕτω καὶ ὑπάγειν ἀντὶ τοῦ προηγεῖσθαι.) Ὥς φησιν Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός· Σὺ δ' ὑπάγεις τὸν ὅρκον, ἀντὶ τοῦ ὑπάγῃς (l. προάγεις.) Κέχρηται αὐτῇ τῇ λέξει (f. l. τῇ αὐτῇ λέξει) Εὔπολις, ἐμβατοὺς λέγων· Σὺ δ' ὑπάγεις εἰς τὸ ἔμπροσθεν. In Phavor., ut et Valck. supra citatus notat, Eupolidis versus scribitur, Σὺ δ' ὑπάγεις τοὔμπροσθεν. Illud ὑπάγεις fortasse verum est. Stare quidem an possit lectio Aristo-

A phanici versus, quam exhibet Etym. Gud., Σὺ δ' ὑπάγεις τὸν ὅρκον, viderint alii: J. Poll. 4, 30. Ὁρκίσαι δὲ, καὶ ὅρκους ἐπαγαγεῖν, δοῦναι, λαβεῖν, ἀπολαβεῖν, "Chrysost. Homil. 16. ὅρκον ἐπαναγαγεῖν dicit, Juramentum deferre," inquit Vales. apud nos supra in Ἐπακτὸς allatus. Sed Valck. emendatio lectionis, quam præbent Ammon. et Thom. M., Ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὅρκον, nobis unice placet ob Hesychianæ glossæ auctoritatem, Ὑπερῶ· ὑποβαλῶ, ἀντὶ τοῦ προερῶ. Wakef. ad marg. legit, Ὑπερορῶ· * ὑπερβλέπω (pro vulg. ὑπερβάλλω,) ἀντὶ τοῦ προορῶ. "Ὑπόδειγμα, in usu Exemplum, proprie Id est, quod præmonstratur. Eam habet in multis verbis vim præp. ὑπὸ, quæ alias propria est præpositioni πρό. Ita ὑπάγειν ponitur pro προάγειν: ὑφηγεῖσθαι præceptor dicitur, qui viam discipulo præmonstrat: ὑπειπεῖν Aristophani Vesp. 55. et in Fragm. ap. Ammon. tantundem significat, ac προειπεῖν. De hac virtute præpositionis in compositis egit H. Steph. in App. Thes. 185." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 478.]

B ["Ὕπαγε· πορεύου. Ἡρόδοτος τετάρτῳ, Ἀριστοφάνης Βατράχοις. Bekkeri Anti-Atticista. Ὕπαγε non legitur in Ranis, sed in Nub. 1298. Ὕπαγε, τί μέλλεις; οὐκ ἐλᾷς, ὦ σαμφόρα;]

["Ὑπάγω, Succedo in acie, pugnæ conserendæ causa, 11, 16, 1. (Ὁ δὲ Φιλοποίμην ἅμα τῷ παραπεσεῖν κατὰ τῶν ὑπεναντίων τὸν ἐκ πολλοῦ χρόνου τηρούμενον ὑπ' αὐτοῦ καιρὸν, τότε πᾶσιν ὑπάγειν τοῖς φαλαγγίταις καταβαλοῦσι τὰς σαρίσσας παρήγγειλε.)" Lex. Polyb. "Ὑπάγειν, Succedere, bene habet, nec opus videtur, ut ἐπάγειν corrigamus cum Arcerio ad Æliani Tact. 32. et Gronov. in Notis MSStis." Schweigh. Sed talis usus exempla desiderantur.]

[Ὑπάγειν· εἰς δίκην ἐνάγειν, Timæi Lex. De forensi usu verbi ἐνάγειν alibi locuti sumus. "Apolog. 365. Καὶ ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ὑπάγειν τῶν ῥητόρων, καὶ ὑμῶν κελευόντων καὶ βοώντων. Cass. Dio 40. p. 256. Ὑπαχθεὶς δὲ ἐπὶ ἐκείνῳ (ἐγκλήματι) ἑάλω. Max. Tyr. 18, 219. Εἰ καὶ οἱ παῖδες νόμους πρὸς ἀλλήλους θέμενοι, καθίσαντες δικαστήριον

C ἑαυτῶν, ὑπάγοιεν ἄνδρα κατὰ τοὺς αὐτῶν νόμους, κᾆτα, εἰ δόξαι ἀδικεῖν, ψηφίζοιντο αὐτὸν ἄτιμον εἶναι ἐν τῷ τῶν παίδων δήμῳ, δημεύοιεν δὲ αὐτοῦ τὰ παιδικὰ χρήματα, τοὺς ἀστραγάλους, καὶ τὰ παίγνια, τί εἰκὸς πρᾶξαι τὸν ἄνδρα; ubi v. Davis. (' T. H. ad J. Poll. 9, 110. mavult ἀπάγοιεν, sed immerito. Vide modo Plat. Apol. 14. ac Etym. v. Ἔνδειξις.' Locus est hic: Ἔνδειξις· εἶδος δίκης δημοσίας, ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν, ἢ τόπων, ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχοιντο αὐτῶν, ὑπῆγον εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ἐδείκνυον εἶναι . . Δημοσθένης Κατ' Ἀριστογείτονος. ' In vacuo desideratur ὑπευθύνους, ἐπιζημίους, ἐνόχους, vel simile quid. A Suida et Harpocr. abest totum hoc commation.' Sylburg. ' Emend. Harpocr.' Valck. Mss. Verba sunt: Ἔνδειξις· εἶδος δίκης δημοσίας, ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν, ἢ τόπων, ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχοιντο αὐτῶν, ὑπῆγον. Πολλοὶ μὲν οὖν εἰσὶ λόγοι ἐνδείξεως, γνωριμώτατοι δὲ οἱ Κατ' Ἀριστογείτονος Δημοσθένους. Sic edidit Jac. Gronov.: at in Ed. Lug. B. 1683. exhibetur ἀπῆγον, ad quam

D lectionem respexisse videtur Valck. Suidas, et Zonar.: Ἔνδειξις· εἶδος δίκης δημοσίας, ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν, ἢ τόπων, ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχοιντο αὐτῶν, ὑπῆγον. Δημοσθένης Κατ' Ἀριστογείτονος. Verba Κατ' Ἀ. in Zonara desunt. Verum re accuratius perpensa lect. ἀπῆγον probandam esse omnino censemus. Audi Salmas. de M. U. 780.:—' Harpocr. sub ἐνδείξεως appellatione videtur etiam ἀπαγωγὴν comprehendisse: Ἔνδειξις· εἶδος δίκης δημοσίας, ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν, ἢ τόπων, ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχοιντο αὐτῶν, ἀπῆγον, Genus publicæ accusationis, qua eos, qui e legibus, locis certis, aut rebus abstinere erant jussi, nisi his temperarent, abducebant. Pene confundit cum ἀπαγωγῇ. Nam ita leg. in Harpocr., non ὑπῆγον. Quinimo ἀπαγωγὴν Suidas iisdem verbis definit, quibus ἔνδειξιν Pollux. Ἀπαγωγὴ, inquit ille, μήνυσις ἔγγραφος, διδομένη τῷ ἄρχοντι, περὶ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα, Abductio, Delatio conscripta, magistratui tradita, de aliquo ducendo.' Plura habebis in Ἐν-

δειξις.) Liban. 1, 882. Καὶ ὁ ῥήτωρ ὑπάγεται τῷ νόμῳ. A Hesych. Ὑπάγων· ὑπὸ δίκην ἄγων. (Ubi Toup. Emendd. 3, 283. affert e Porphyrio de Abst. 2, 40. p. 84. Καὶ τὸν ἄριστον θεὸν τούτοις τοῖς ἐγκλήμασιν ὑπάγειν.) Multo frequentior est plena locutio, εἰς δίκην ὑπάγειν. E Timæo castigabis Suidam, ubi sic editur, Ὑπάγειν ἐς δίκην· τὸ ἄγειν, nisi forte alium Lexicographum secutus sit. Addit enim: καὶ Θουκυδίδης καὶ ἄλλοι." D. R. Photius: Ὑπάγειν εἰς δίκην· τὸ ἄγειν, καὶ Θουκυδίδης καὶ ἄλλοι. "Scr. Ὑπάγειν· εἰς δίκην ἐνάγειν." Schleusner. Sed hæc correctio duplici laborat vitio, quorum unum est, quod sic scribendo Thucydidi tribueretur locutio ὑπάγω pro ὑπάγειν εἰς δίκην, cum Historicus ille posteriorem phrasin usurparit, vide eum ap. Nostrum supra; alterum autem, quod εἰς δίκην ἐνάγειν ne Græcum quidem sit. Dicitur ἐνάγω δίκην, ut ἐπάγω δίκην: "ἐπάγω δίκην φόνου τινὶ, Apollodor. 2. p. 83. Harpocr. v. Ἐξούλης, et plurima Elsner. 1, 383. Ἐνάγω usu forensi, ut ἐπάγω. Apollod. 3. p. 190. Ποσειδῶνος δὲ ἐπάγοντος ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ." Valck. ad B Scap. marg. Suidas et Zonar. Ἀγωγεύς· ὁ ἐνάγων τὴν δίκην, ὁ διώκων. At nusquam legitur, nec legi potest phrasis ἐνάγω εἰς δίκην, cum ἐνάγω de judiciis dictum, nihil aliud significet quam Intendo, ut Lat. Intendo litem alicui. Et quis diceret Intendo litem in litem, ἐνάγω δίκην εἰς δίκην? Corruptus est Schol. Aristoph. Vesp. 240. Τοῦτο δέ φησιν, ὡς τοῦ Κλέωνος εἰς δίκην ἐπαγαγόντος τὸν Λάχητα. "Corrigendum ὑπαγ. Nam ita ὑπάγειν dixerunt, non ἐπάγειν. Pausan. 3, 7, 8. et 1, 24, 4. est ὑπάγεσθαι et ὑπάγειν ἐς δίκην, in posteriore loco Cod. Vind. perperam ἐπάγειν exhibet: et 3, 5, 3. ὑπάγειν ἐς κρίσιν." Siebel. ad Philochori Fragmm. p. 58. Miramur igitur Ruhn. Timæi glossam sic edidisse, Ὑπάγειν· εἰς δίκην ἐνάγειν, cum leg. sit Ὑπάγειν εἰς δίκην· ἐνάγειν, ut in Suida et Photio est, Ὑπάγειν εἰς δίκην· τὸ ἄγειν, pro quo malimus cum Schleusnero ἐνάγειν. Obstat tamen huic sententiæ, quod in Plat. loco, ad quem respexisse videatur Timæi glossa, reperiatur ὑπάγειν absolute, sine εἰς δίκην: Καὶ ἑτοίμων ὄντων C ἐνδεικνύναι με καὶ ὑπάγειν. Sed ibi "Bas. 2. ἀπάγειν, quod etiam in margg. Steph. extat, non omnino male, (imo omnino recte; nusquam enim alibi repereris juncta ἐνδεικνύναι καὶ ὑπάγειν, at sæpissime ἐνδεικνύναι καὶ ἀπάγειν. Vide Salmasii verba supra citata: plura olim ex Eodem afferemus in Ἔνδειξις.) At Timæus quoque legit ὑπάγειν: nam in ejus Glossis extat etiam hæc, Ὑπάγειν· εἰς δίκην ἐνάγειν, quam huc pertinere certum est, cum nusquam alibi ap. Plat. verbum illud sic occurrat, ut sit Accusare. Pausan. 3, 5. dixit ὑπάγειν ἐς κρίσιν, ap. quem 3, 7. p. 221. etiam ὑπάγεσθαι ἐς δίκην legitur: et Herod. 9, 93. ὑπάγειν ὑπὸ δικαστήριον. Suid. Ὑπάγειν ἐς δίκην· τὸ ἄγειν, καὶ Θουκυδίδης, καὶ ἄλλοι. Sed Max. Tyr. tamen, imitator Platonis, 2, p. 26. ita simpliciter dixit ὑπάγειν, (p. 17. Davis. Ἐνέφυσέ τι αὐτῷ, nempe τῷ ἀνθρώπῳ, ζώπυρον ἀφανὲς πρὸς σωτηρίαν βίου, ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι νοῦν, ᾧ διατελεῖ σωζόμενον καὶ τὰς ἀπορίας ἐξιώμενον τοῦ βίου, καὶ θεραπεῦον τὴν ἔνδειαν τῶν σωμάτων, καὶ ἀντιτεχνώμε- D νον ταῖς τῶν ἄλλων ζώων πλεονεξίαις, καὶ πάντων κρατοῦν, καὶ ὑπάγον τῷ τοῦδε νόμῳ καὶ λόγῳ. At hic ὑπάγειν non ponitur, ut V. D. credebat, pro Accusare, sed pro Subjicere: Cuncta sibi subjicit. Et forte eodem sensu dixit Liban. in loco, quem D. R. supra adduxit, Καὶ ὁ ῥήτωρ ὑπάγεται τῷ νόμῳ, Se subjicit; sed Editione, qua usus est, hodie caremus, atque adeo judicium ferre de eo, tota sententia non considerata, pene periculosius est.) Etiam ap. Xenoph. Hist. 5, 4, 24. pro ἀπῆγον θανάτου VV. DD. reponi jussere ὑπῆγον θανάτου. ("Eximendum v. ἀπάγειν e Xenoph. 5. p. 570. Οἱ δ' Ἔφοροι ἀνεκάλεσάν τε τὸν Σφοδρίαν, καὶ ἀπῆγον θανάτου. Interpres recte ad sensum: Capitis in eum judicium constituerunt. Sequitur enim ἀπέφυγε, Absolutus est. Litera mutata scr. ὑπῆγον θανάτου, qua loquendi formula alibi utitur Xenoph. Est autem elliptica pro ὑπάγειν εἰς δίκην θανάτου." Pierson. ad Mœr. 478. Cf. Lex. Xenoph. supra.) Et supra Plato dixit εἰσάγειν εἰς δικαστήριον. Sed apud Cass. Dion. 39.

A p. 95. Wechel. est simpliciter εἰσάγειν, ut ap. Plat. Ep. 7. p. 1277. Francof." Fischer. "Emend. Antipho 139. Καθ' οὓς ὑπήχθην νόμους. Sæpe Hermog. et p. 45. Ὡς ἐξειπὼν ὑπάγεται, Fit reus: 79. ὑ. τῷ νόμῳ. Lysias 112 = 105 = 215. Ὁ δὲ θεὸς ἐπῆγεν αὐτὸν, ἵνα ἀφικόμενος εἰς τὰ ἁμαρτήματα, ἐπὶ τῇ ... προφάσει, δῷη δίκην, in pœnam." Valck. ad Scap. marg. Ubi Tayl. ex Herod. 8, 106. ... σε ποιήσαντα ἀνόσια, ... ὑπήγαγον ἐς χέρας τὰς ἐμάς. "V. ὑπάγειν in hac re proprium est: sub. τῷ δικαστηρίῳ, aut τῇ κολάσει." Reisk.]

[Ὑπάγω. "Εἰς τοῦθ' ὑπηγμένα πάντα τὰ πράγματα καὶ προειμένα ὁρῶ, Per negligentiam et socordiam eo deducta, ad conditionem tam lamentabilem delapsa, 110. Συμβαίνει τοῖς χρόνοις εἰς τοῦθ' ὑπηγμένα τὰ πράγματα ἤδη, 678. Φιλονεικίᾳ ὑπάγεσθαι, Ab impetu contentionis vel æmulationis efferri, 555. Ὑπάγεσθαι κατὰ μικρὸν, 1262." Reisk. Ind. Gr. Demosth.]

[Ὑπάγω. Suid. Ὑπάγει· ἐξαπατᾷ, ἢ ὑποτάσσει. B Ὑπάγει τὰ προβλήματα τοῖς γενικοῖς. Ὑπάγοντος δὲ αὐτὸν τοῦ κέρδους, καὶ ἐπὶ μᾶλλον ὑφηγοῦντος. (An Græce dici possit ἐπὶ μᾶλλον, jure optimo dubitaveris. Repone ἔτι μᾶλλον, Etiam magis, ut "Hier. 2, 18. Φυλάττεται ἔτι μᾶλλον, ἢ τὸ πρόσθεν. Sic K. A. 7, 3, 15. Μᾶλλον ἔτι ἐμοῦ legitur in nonnullis, cum all. ἔτι omittant." Lex. Xenoph.) Ὑπαγόμενος· ἐξαπατῶν. Ὑπαγόμενος· ἐξαπατῶν. Ὑπαγόμενος δὲ τοὺς παῖδας προσωτέρω τῆς πόλεως. Ὑπάξεσθαι· ὑπαγαγεῖν, ὑποτάξαι. Ὑπισχνεῖτο δὲ πολλὰ μὲν ὑπάξεσθαι αὐτῷ τῶν ἐπὶ τῆς ὄχθης ἐρυμάτων. Ὑπαχθέντες· ἀπατηθέντες. Hesych. Ὑπαχθέντες· ὑποβληθέντες, πεισθέντες, ἀπατηθέντες. Etym. Gud. Ὑπαχθέντες· ὑποβληθέντες, ὑποσυρέντες, ἀπατηθέντες. Phot. Ὑπαχθέντες· ἀπατηθέντες. Etym. M. Ὑπάγει· ἐξαπατᾷ, et sic Phot. et Zonar. "Pro ἀπατᾷν usitatum quoque ὑπάγειν, ut videre est e Suida. Et ita occurrit in Eurip. Andr. 428. ubi v. Schol. (Ὡς ὑπήγαγον· ᾧ λογισμῷ σε ἔπεισα, καὶ ἐδελέασα, καὶ ἐξηπάτησα, καὶ προετρεψάμην:) 1155. Aristide, aliisque. Signi- C ficationem istam haud assecutus Interpres Herodoti 9, 93. male reddebat ταύτῃ τε ὑπάγοντες, Ita introducta ejus rei mentione, cum permutetur ibi cum ἐξαπατᾷν, unde verum ejus sensum facile erat colligere." Abresch. Diluc. Thuc. 526. Vide ibi Wessel. Suid.: Ὑπῆκτο. Ἡ δὲ Λιβανία τὸ θρασὺ αὐτοῦ καὶ γενναῖον ἀποκόψασα, αἰχμάλωτον ὑπῆκτο. Ἀντὶ τοῦ ὑπηγάγετο. Ὑπῆγεν· ἀντὶ τοῦ ὑπετίθετο. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ Κλέαρχος ταῦθ' ὑπῆγε, βουλόμενος καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα πρεσβεύειν συμβουλεῦσαι μὴ παραδοῦναι τὰ ὅπλα. Vide Lex. Xenoph. supra, et Oudend. ad Thom. M. 737. Ad h. Xenoph. l. respexisse videtur Phot.: Ὑπήγετο· ἀνέπειθεν. Hesych. Ὑπηγάγετο· ἠπάτησεν, ὑπέμεινεν. Ὑπήχθην· ἦλθον. Ὑπαγμένοι· δοῦλοι, ὑπουργοί. "Pro ὑπηγμένοι, Subacti proprie. Sed locum alienum occupat hæc glossa. Forte ὑπαγόμενοι scribendum, pro quo vitiose ὑπατόμενοι, T pro Γ, ut sæpe, alibi (f. l. alicubi) reperit, quod ordini alphabetico h. l. respondet; idque deinde correctum, tandem extrito ο in ὑπαγμένοι mutatum. D Longius abit, quod aliquando conjiciebam, ὑποτεταγμένοι, ut media pars vocabuli interciderit, cujusmodi mutilationes sæpius in hoc libro." Albert. Ὑπαγόμενοι corrigit Wakef. ad marg.]

[Ὑπάγω. Lucian. supra 976. b. allatus, Λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη, Ubi ex altero in alterum subit.]

[Ὑπάγω. Plut. 7, 235. Δόλῳ ὑπῆγε τὸν δεσπότην, Fraude aggressa est herum, sic vertit Reisk. in Indice.]

["Ὑπάγω· ὑποτάττω, Redigo, Subduco, πορεύομαι, Vado. Ὑπάγεις· Abis. Ὕπαγε· I, Vade, Duc te. Ὑπάγομαι· Persuadeo. Ὑπήγαγεν· Redegit. Ὑπηγάγετο· Subegit. Ὑπαχθείς· Inductus. Ὑπαχθησομένην· Feriendam." Glossæ.]

[Ὑπάγω. J. Poll. 1, 125. Καὶ τὸ μὲν εἰς ἐμβολὴν ὑπαγαγεῖν εἰς τοὐπίσω τὴν ναῦν, ἀνακρούσασθαι· τὸ δὲ εἰς φυγὴν, πρύμναν κρούσασθαι. ("P. V. cum A. ita: εἰς ἐμβολὴν ὑπαγαγεῖν, P. R. ἐπαγ., εἰς τοὐπ." Seb. "Recte C. A. non agnoscit distinctionem ullam post ἐμβολὴν, quod Interpr. perpulit, ut ver-

erit: Et hoc quidem in congressum dicitur, Navim retro agere, repellere; de fuga autem dicimus, Detinere puppim, vel Puppim ferire: sine ullo sensu. Melius ita:—Ad faciendum impetum navim retro agere, ἀνακρούσασθαι, ad fugam vero, πρύμναν κρούσασθαι est. C. Salmasii, ἀπαγαγεῖν." Kuhn. "Ms. sic distinguit, εἰς ἐμβολὴν ὑπαγαγεῖν, εἰς τοὐπίσω τὴν ναῦν ἀνακρούσασθαι, recte, ni fallor, et sic etiam Pal. vet. et Aug. Seberi." Jung.) 151. Πολέμους ἀκηρύκτους ὑπάγοντες, ἀκηρύκτως πολεμοῦντες. (" Salm. e V. C. πολέμους ἀκηρύκτους πολεμοῦντες ἀκηρύκτως, ἐνάγοντες." Kuhn. Lege, Πολέμους ἀκηρύκτους ἐπάγοντες, ἀκηρύκτως πολεμοῦντες. Phrasis, ὑπάγω πόλεμον, ne Græca quidem est.) 3, 92. de proficiscendo: Προάγει, προάγων, ὑπάγει, ὑπάγων· ἔστι δὲ, τὸ οἷον ἡγεῖται καὶ ἄγει. (" In Ms. deest προάγει cum ceteris usque ad ἀνάβασις. Quod vero hic in vulgatis, ἔστι δὲ τὸ οἷον ἡγεῖται καὶ ἄγει, cum forte respicerem ad Interpretem, quamvis illum fere nihil sani afferre nossem, tamen hic plane insanire videtur, qui Polluci affingit eum contundere Quod ducitur et ducit. Scilicet non intellexit bonus vir v. ὑπάγειν hic; nec enim si et ego recte capio, illud significatione discrepat a προάγειν, sed etiam est explicandum per Procedere, vel Ducere. Ideoque noster Pollux voluit explicare, οἷον dicas ἡγεῖται vel ἄγει. Suid. ex Harpocr.: Ὑπάγουσιν· ἀντὶ τοῦ προάγουσι, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. Idem ex Hesychio, puto: Ὑπάγειν ἐς δίκην· τὸ ἄγειν, καὶ Θουκυδίδης, καὶ ἄλλοι." Jung. Imo longe aliter accipiendam esse priorem Suidæ glossam supra docuimus.) 4, 28. Τιθασσεῦσαι, ὑπαγαγέσθαι: 49. Θεραπεύειν, *ὑπερθεραπεύειν, ὑπιέναι, ὑπάγεσθαι, ὑπέρχεσθαι: 5, 11. de feris, Ὑποφεύγειν, περιφεύγειν, ὑπάγειν, ἀποδιδράσκειν: 9, 141. Ὥσπερ καὶ τὸ χειρώσασθαι, καὶ παραστήσασθαι, καὶ ὑπαγαγέσθαι.]

[* Ὑπεχθέομαι, verbum dubium. " Ὑπεχθῆται, iii. 21. a Cretico-Dorico ὑπεχθέομαι, i. e. ὑπάγομαι: unde * ὑπεχθεσίμων, ὑπεχθησίμων juxta Pricæum, 25., i. e. ὑπαγωγίμων. Sic Chishull. p. 528, 53. Verbum aliud est huic et sono et forsan sensu satis affine, * ὑπάχθομαι, quod compositum quidem non invenio, sed simplex ἄχθομαι, ἀχθήσομαι, vel ἀχθέσομαι H. Steph. Thes. Ἀχθήσας· γομώσας, Hesych. (Vide Nostrum in Ἀχθέομαι.) Γόμος Onus, Merces significat. Quidni ergo ὑπάχθεσθαι, Merces subvehere? Sed oportet rescribere ὑπαχθῆται, ὑπαχθεσίμων. Verbum huic formatura non absimile occurrit ap. Gruter. ccxvi. col. 1. l. 24. συναχθησοῦντι pro συναχθήσονται, a * συναχθέω. Sed συνάχθομαι tantum affert H. Steph. Thes. ex Isocr. cujus verbi significatio, Condoleo, nihil ad nostri Marmoris locum pertinet. Non autem ausim conjecturis meris nimis indulgere: quod audacioribus criticis lubentissime relinquo." Maittair. in Indice Marmor. Oxon. p. 663.]

Ὑπαγωγή, (ἡ,) Subductio. Et quidem in ea etiam significatione, qua dicit Celsus Subducere alvum: nam a Diosc. ὑπαγωγὴ κοιλίας appellatur cum alibi, tum 3, 30. Βιβρώσκεται δὲ καὶ μετὰ χλωρῶν σύκων λείων, πρὸς ὑπαγωγὴν κοιλίας. Et subjungit, Σφοδρότερον δὲ καθαίρει μιγέντος αὐτῷ καρδαμώμου, ubi καθαίρει nihil est aliud quam κοιλίαν ὑπάγει. Est etiam ἀναχώρησις, quod fit, cum receptui canitur, ut ap. Thuc. (3, 97.) ἡ ὑπαγωγὴ opponitur τῇ διώξει, quæ quia interdum subdola est ad pelliciendum hostem in insidias, ideo ὑπαγωγὴ ponitur ἀντὶ ἀπάτης, Pro deceptione. Vel ideo dicta est ὑπαγωγή, quod ὑπάγω significat ἐξαπατῶ et pellicio, inquit Bud. [" Thuc. 3, 98. Τοξευόμενοι γὰρ οἱ Αἰτωλοὶ ἄνθρωποι ψιλοὶ ἀνεστέλλοντο. Spectare huc videtur Hesych. Ἀνεστέλλοντο· ὑπεχώρουν, quod Schol. illustrat per ἀνεχώρουν, ut vs. 11. (l. c.) ὑπαγωγὰς ille per ὑποχωρήσεις, hic ἀναχωρήσεις." Abresch. Diluc. Thuc. 369. Suidas: Ὑπαγωγάς· τὰς ἀναχωρήσεις. Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγάς φησι Θουκυδίδης, (3, 97. Καὶ ἦν ἐπιπολὺ τοιαύτη ἡ μάχη, διώξεις τε καὶ ὑπαγωγαί, ἐν οἷς ἀμφοτέροις ἥσσους ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι.) Καὶ αὖθις· Καὶ πέρα τοῦ μετρίου δειμαίνοντας ἐς ὑπαγωγὴν μετανίστασθαι, ἀντὶ τοῦ, ὑπαναχώρησιν. (Vertitur, Eosque ultra modum formidantes sese recipere jussit. " Hoc Fragm. legitur ap. Agathiam 2. p. 55. quem vide; nam noster Interpres haud parum hallucinatus est." Toup. Emendd. 2, 297.) Ὑπαγωγαί· ἀπάται. Ὑπαγωγή· ὑποχώρησις. Ὅπως μὴ ἐθελοκακοῦντες ἐς ὑπαγωγὴν ὀξύτεροι εἶεν, τῶν ἵππων ἀπεβίβαζεν. Zonar. Ὑπαγωγή· ἡ ἀπάτη. Ὑπαγωγή, καὶ ἡ ὑποχώρησις· καὶ ταῖς ναυσὶ σκέπη καὶ προσόρμισις (leg. ex A. * προσόρμησις, cf. Abresch. Diluc. Thuc. 279.) οἷον ὕφορμός τις. " D. numero plurali. Sic Suid. (Phot. et Etym. M.) Demosth. de Falsa Leg. 444. Τὴν μὲν τοίνυν εἰρήνην, ταύταις ταῖς ἐλπίσι, καὶ ταῖς παρασκευαῖς, καὶ ταῖς ὑπαγωγαῖς, εὕρετο παρ' ὑμῶν ἄνευ Φωκέων." Tittm. Phot. Ὑπαγωγαί· ἀπάται. Ὑπαγωγάς· τὰς ἀναχωρήσεις. Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγάς φησι Θουκυδίδης. Ὑπαγωγή· ἡ ταῖς ναυσὶ σκέπη καὶ προσόρμησις, οἷον ὕφορμός τις. Ὑπαγωγή· ὑποχώρησις. Etym. M. Ὑπάγει· ἐξαπατᾷ. Καὶ ὑπαγωγαί, αἱ ἀπάται. Καὶ ὑπαγωγή, ἡ ὑποχώρησις. Καὶ ὑπαγωγάς, τὰς ἀναχωρήσεις. Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγὰς Θουκυδίδης φησί. Καὶ ὑπαγωγὴ δὲ λέγεται ἡ τῶν νηῶν σκέπη καὶ * προσόρμησις, οἷον ἐφόρμησις. Pro ultima voce ἐφόρμησις Phot. et Zonar. exhibent ὕφορμός τις, recte forsan; minus enim accurate diceretur προσόρμησις—οἷον ἐφόρμησις. Sed illud Etymologi ἐφόρμησις nos induxit, ut in Photio et Zonara legeremus ἔφορμός τις. Vide Nostrum et a nobis notanda in Ἔφορμος et Ὕφορμος, atque Abresch. l. c. Omnino huc facit Hesych.: Ἐπιωγαί· ἀνειμένοι τόποι, ἐφ' οὓς δύναται ἡ ναῦς ἐπέρχεσθαι. Vide nos paulo post Sic ἐπιωγὴ et ὑπιωγή, de quibus vocabulis mox agemus. Etym. Gud. Ὑπαγωγή· ἀπάτη, ἀναχώρησις, δίωξις, ὑποχώρησις, γέγονε δὲ παρὰ τὸ ἄγω, συντάσσεται δὲ μετὰ αἰτιατικῆς. Quam graviter lapsus sit iste Grammaticus, ὑπαγωγὴν interpretatus τὴν δίωξιν, ostendit Thuc. l. c., Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγαί, q. l. in animo habebat, sed, dum sua scribebat, ejus verba non inspexit. Glossæ Herod.: Κυματωγή· ὑπαγωγή, αἰγιαλός. Hesych. Κυματωγή· ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπαγωγή. Græv. ad Lucian. 1, 828. tacite scripsit * ὑπεραγωγή. Sed vulg. jure retinet T. H. ad Luciani Dial. Select. 116=81. in nota, quæ longe aliter habetur in Reitzii Edit. Apollon. Lex. Ἐπιωγαί· οἱ ἀλίμενοι τόποι, ὑπαγωγὰς δὲ ἔχοντες καὶ σκέπην ὑπὸ ἀνέμων. " Emendandus ex Apollonio videtur Hesychius: (Ἐπιωγαί· οἱ ἀνειμένοι τόποι, ὑπαγωγὰς δὲ ἔχοντες, καὶ * ὑποσκεπὴν, καὶ καταγωγάς. Ἐπιωγάς· ἀνειμένοι τόποι, ἐφ' οὓς δύναται ἡ ναῦς ἐπέρχεσθαι.)" Herm. Toll. Codex habet, Ἐπιωγαί· οἱ ἀ. τόποι (καὶ ἀμμένοι,) ὑ.' " Verba, καὶ ἀμμένοι, male ejecit; pertinet enim ad glossæ interpretationem: reponenda itaque et scribenda sunt, καὶ ἀλίμενοι, Portubus carentes. Cf. VV. DD." Schow. Respicitur ad Odyss. E. 404. Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί, Ἀλλ' ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε, πάγοι τε, ubi Pseudo-Did. ΕΠ. οἱ ἀνέμου σκέπην ἔχοντες τόποι, ἢ αἱ ἐξοχαὶ καὶ οἱ πλατεῖς αἰγιαλοί. ΑΚ. ἐξοχαί. ΠΡΟ. αἱ προβεβλημέναι τῆς θαλάσσης πέτραι. ΣΠΙ. αἱ διεσχισμέναι καὶ * κεκοιλωμέναι πέτραι, ὑπὸ τῆς πλήξεως τῶν κυμάτων. ΠΑ. οἱ ὀξεῖς τόποι, αἱ πετρώδεις ἐξοχαί, ἢ εἰς ὕψος ἀνέχουσαι πέτραι, ἀνατεταμένοι τόποι. Unde in Hesychio pro ἀνειμένοι τόποι corrigendum est ἀνατεταμένοι. Ἀνειμένοι τόποι Græcis nihil aliud sonarent præter Relicta et deserta cultoribus loca, Inculta, Deo cuipiam dicata et consecrata, ut docuit Noster in Ἀνίημι. Vulgatum tamen sine corruptelæ suspicione affert Brunck. ad Apollon. R. 4, 1640.] " Ἐπιωγαί, " Loca, in quibus stantes naves a ventorum injuria " tutæ esse possunt. Od. E. (l. c.) Ubi Eust. ἐπιωγαὶ " exponit πλατεῖς αἰγιαλοί, et quidem e veterum " auctoritate, addens, μάλιστα δὲ τόποι ἀνέμον σκέ" πην ἔχοντες, ubi videlicet ἰωή, i. e. πνοή, ἄγνυται, " quod non possit illuc pervenire, et κυματωγὴ ad " imitationem hujus nominis dictum esse ab Hero" doto pro ἀκτή, ubi τὰ κύματα ἄγνυνται." [Verba sunt: Ἐπιωγαὶ δέ, ἐξοχαὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ πλατεῖς αἰγιαλοί, μάλιστα δὲ τόποι ἀνέμον σκέπην ἔχοντες, ἔνθα καὶ ἰωή, τουτέστι πνοή, ἄγνυται μὴ δυναμένη δηλαδὴ προϊέναι· καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου καὶ κυματωγὴ παρ' Ἡροδότῳ ἡ ἀκτή, ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυνται. Etym. M. Ἐπιωγαί· οἱ συγκλει-

σμοὶ, οἱ παραθαλάσσιοι τόποι, οἷς τὰ κύματα * προσάγνυνται, ἀπὸ τοῦ ἐποῖσαι, ὅ ἐστι συγκλεῖσαι. (" Aptius pene ab ἐπιῶξαι deduxerimus τὰς ἐπιωγὰς, ut ex eo dictæ sint ἰωγαὶ et ἐπιωγαὶ, quia partim a fluctibus, partim ab iis quos premunt fluctus, magno clamore petuntur, παρὰ τὸ ἰῴζειν s. ἰώσσειν. At ἰωκὴ et ἰωχμὸς sunt potius ab ἰώκω τὸ διώκω, Insequor s. Insector." Sylb.) Zonar. Ἐπιωγαί· σκέπαι, καταδύσεις, σύγκλεισμοι (leg. ut in Etym. M. συγκλεισμοὶ,) παραθαλάσσιοι τόποι, οἷς τὰ κύματα * προάγνυνται (l. προσάγν.), ἀπὸ τοῦ ἐποῖσαι, ὅ ἐστι συγκλεῖσαι. Etym. G. Ἐπιωγή· ἐκ τοῦ ὠγὴ, ὁ ὑψηλὸς τόπος, λέγεται. Apollon. Lex. Ἰωγή· ὁ αἰγιαλὸς, καὶ ἡ ὑποκάτω γῆ· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, * ὑποσκέπη. " Sic una voce legitur in Cod. Ms. ὑποσκέπη, quod vocabulum ab omnibus quidem Lexicis exulat, sed ideo non rejiciendum esset, cum id multis aliis accidat. (Recte omnino ὑποσκέπη, quam vocem ex Hesychio supra protulimus in loco, de cujus sanitate nemo dubitare possit.) Sed vide an non melius scriberetur, ut et edidit Albert., ὑπὸ σκέπῃ. Tunc enim alluderet ad hunc Hom. versum, ab Hes. laudatum, Od. Ξ. 533. Πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὗδον Βορέω ὑπ' ἰωγῇ. Hic vides τὸ ὑπὸ σκέπῃ esse glossam τοῦ ὑπὸ ἰωγῇ." Villois. " Ἰωγὴ, ἡ ὑποκάτω γῆ, corrigendum videtur ἡ ὑπαγωγή." Herm. Toll. Recte et hoc. Nam Etym. M. Ἰωγή· ἡ σκέπη, ἀπὸ τοῦ ἰέναι, τὸ γὰρ σκέπον ἐπὶ πᾶν, ὃ σκέπει, ἴεται (l. ἴεται, " convenientius ἴεται hoc quidem loco," Sylb.) καὶ * ὑπιωγαὶ δὲ, αἱ ὑπαγωγαὶ καὶ σκέπαι. (Pro ὑπιωγαὶ leg. ἐπιωγαὶ, quem errorem Sylburgium non correxisse miramur.) Et Etym. G. Ἰωγή· ἡ σκέπη Βορέου, ὑπιογὴ (l. ἐπιωγὴ,) ἀπὸ τοῦ ἰέναι· τὸ γὰρ σκέπον ἐπὶ πᾶν, ὃ σκέπει, ἴεται, καὶ ὑπίωγαὶ (l. ἐπιωγαὶ) δὲ, αἱ ὑπαγωγαὶ καὶ σκέπαι. Zonar. Ἰωγή· ἡ σκέπη. Βορέω ὑπ' ἰωγῇ. Ἀπὸ τοῦ ἰέναι· τὸ γὰρ σκέπον ἐπὶ πᾶν, ὃ σκέπει, ἴεται. Eustath. 472. Ἰωὴ δὲ, ἡ τοῦ ἀνέμου πνοὴ, πρὸς ἀναλογίαν τοῦ ἐρωὴ καὶ ζωὴ, ἀπὸ τοῦ ἴω, καθὰ δηλοῖ τὸ, Φαίνεται ἰὸν κατὰ πόντον, (Il. Δ. 278. Φαίνετ' ἰὸν κ. π.) ἐξ αὐτῆς δὲ ἡ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἰωγὴ, καθὰ δηλοῦται ἀκριβῶς ἐκεῖ: 846. Ἐκ δὲ τῆς ἐνταῦθα ἰωῆς, ὅ ἐστι πνοῆς, ᾗ καὶ αὐτῇ δύναται συμβιβάζεσθαι τὸ πολύπλαγκτος, γίνεται ἡ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἰωγή: 794. Ἔστι δὲ ἰωὴ ἡ φωνὴ, τουτέστιν ὁ προφορικὸς λόγος ὁ τοῦ στόματος προϊὼν, δοκεῖ δὲ ἡ λέξις κεῖσθαι καὶ ἐπὶ ἁπλῶς ἦχον, ὅθεν ἐν Ὀδυσσείᾳ ἰωγὴ, ἔνθα ἡ τοῦ ἀνέμου ἰωὴ ἄγνυται, ἤτοι κλᾶται: 1046. Τὸ δὲ περιάγνυνται, ἀντὶ τοῦ κλᾶται, ὡς μὴ μόνον τοὺς κατ' εὐθὺ ὄντας ἀκούειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς κατ' Ἀχιλλέα ἐκ πλαγίων διὰ τὸ περιάγνυσθαι τὴν ἠχὼ· ἀφ' ἧς ἐννοίας ἡ ἀλλαχοῦ ἰωγὴ σύγκειται, ὅπερ ἐστὶν, ἰωῆς, ἤγουν φωνῆς, κλάσις καὶ ἀντανάκλασις: 1771. Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, τουτέστι σκέπῃ, ἔνθα ὁ Βορέας ἰὼν ἄγνυται καὶ οὐ διεισιν ἐνδοτέρω· κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, καὶ ἔχει ὁμοίαν αὐτῇ τὴν κυματωγὴν, ὡς προδεδήλωται.] " Ἰωγὴ, Hesychio est σκέπη, ut Suidæ quoque, κα" ταγωγὴ, αἰγιαλὸς, Tegmen, Deversorium, Litus," [an leg. ὑπαγωγή? nam καταγωγὴ, Deversorium, huc non pertinere videtur, cum Glossographo in animo esset Locus stationi navium accommodatus; at lectionem suam ipse Hesych. satis tuebitur, alibi scribens, Ἐπιωγαί· οἱ ἀνειμένοι τόποι, ὑπαγωγὰς δὲ ἔχοντες, καὶ ὑποσκέπην, καὶ καταγωγάς: sed in utroque loco per v. καταγωγὴν intellige Appulsum in portum, in stationem :] " item ἡσυχία, Quies: necnon πνοὴ, " φωνὴ, βοὴ, Flatus, Vox, Clamor. Apud Hom. Od. " (l. c.) Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, Aristarchus et cum eo Pseu" do-Did. exp. σκέπῃ, Sub tegmine Boreæ." [Apollon. R. 4, 1638. Τοὺς δὲ Τάλως χάλκειος, ἀπὸ στιβαροῦ σκοπέλοιο Ῥηγνύμενος πέτρας, εἶργε χθονὶ πείσματ' ἀνάψαι, Δικταίην ὅρμοιο κατερχομένους ἐπιωγήν. Schol. editus: Ἐπιωγήν· σκέπην, ὑφ' ἧς ὁ ἄνεμος ἄγνυται. Schol. e Cod. Par. Ἐπιωγὴ δὲ λέγεται ἡ σκέπη, παρὰ τὸ τοὺς ἀνέμους ἄγνυσθαι ἐν αὐτῇ. " Flor. et al. Edd., ut et Vr. 2. Vatt. ἐπ' ἰωγήν." Beck. " Male in Flor. Ed. et exinde in ceteris ἐπ' ἰωγήν. Perite Hoeltzlin. duas voces in unam contraxit. Hesych. Odyss. (ll. cc.) Oppian. H. 2, 549. σκιεροὶ δὲ μυχοὶ, χθαμαλαί τε χαράδραι Στείνονται, λιμένες τε καὶ ἠϊόνων ἐπιωγαὶ Πάντοθεν εἰλομένων. Glossa, καταδύσεις." Brunck. Adde Suid. Ἐπιωγή· ἡ σκέπη. Iterum Oppian. H. 1, 600., a Wakef. Mss. indicatus: Κεῖνος γὰρ πάσης γλυκερώτερος Ἀμφιτρίτης Κ[λ]ῶπος, ἀπειρεσίοισι καὶ εὐύδροις ποταμοῖσιν Ἀρδόμενος, μαλακαὶ δὲ * πολυψάμαθοί τ' ἐπιωγαί· Εἰ δέ οἱ εὐφυέες τε νομαὶ, καὶ ἀκύμονες ἀκταὶ, Πέτραι τε γλαφυραὶ, καὶ χηραμοὶ ἰλυόεντες, Ἄκραι τε σκιεραὶ, καὶ ὅτ' ἰχθύσι φίλτατ' ἔασιν, ubi Scholia Rittershusii: Ἐπιωγαί· καταδύσεις, P. 1. καταδύσεις εἰσὶν ἐκεῖ, P. 2. καταδύσεις, σκέπαι, αἰγιαλοὶ, S. Ceterum, etsi Brunckius ἐπιωγὴν recte pro ἐπ' ἰωγὴν Apollonio restituisse censeamus, non tamen ipsum per se vocabulum ἰωγὴ, quamvis illi loco satis ineptum, damnandum videtur, quippe quod extet in Odyss. l. c. Πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὗδον Βορέω ὑπ' ἰωγῇ. Sed, ut verum fateamur, versum hunc, a veteribus criticis pro sano habitum, haud satis sanum judicamus, cum propter vocem ipsam ἰωγὴ, quæ nusquam alibi legitur, tum propter repetitionem istam admodum inelegantem præpositionis ὑπὸ, et ab Homeri stylo forte abhorrentem: Sub rupe cava—sub tegmine Boreæ. An igitur leg. Βορέω ἐπιωγῇ, i. q. σκέπας ἀνέμοιο, Od. E. 443., " A shelter against the wind?" Nempe πέτρα illa γλαφυρὰ erat Βορέω ἐπιωγή. Viderint eruditi. " Al. ὑπ' ἰωγῆς," Ernest. " Ἰωγὴ, Quod ulteriorem progressum impedit, item, Quod vocem repercutit et resonare facit, et in genere, Ubi progressus fluidi cujusdam impeditur; nam est ab ἡ ἰωὴ, quatenus ea in genere Processum fluidi notat: sic tamen, ut e v. ἄγνυμαι τὸ γ inesse videatur: ἔνθα ὁ ἄνεμος ἰὼν ἄγνυται, καὶ οὐ διεισιν ἐνδοτέρω. Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, Od. Ξ. 533., quod aliis verbis exprimit E. 441. Ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο Ἷξε νέων, τῇ δή οἱ ἐείσατο χῶρος ἄριστος, Λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, Aderat, ἐπῆν, tegmen a vento: ut ergo ἰωγὴ sic ἡ σκέπη, et ubi est ἰωῆς κλάσις. Apud Herod. est ἡ κυματωγὴ, i. e. ἡ ἀκτὴ, ἔνθα τὰ κύματα ἄγνυνται." Damm. Lex. Porphyr. Quæst. Hom. 29.: Κυρίως οὖν ἰωῆς τῆς πνοῆς οὔσης, καὶ τοῦ ἄγνυσθαι σημαίνοντος τὸ κλᾶσθαι, ἰωγὴ λοιπὸν ἡ τῆς πνοῆς ἂν εἴη κλάσις. Ἔφη οὖν που, Εὗδον Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, ὅπου ἄγνυται ἡ τοῦ Βορρᾶ πνοή. Intelligemus quidem quid sit Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, si cum Pseudo-Did. Eust. aliisque verteris, Sub tegmine Boreæ, " Under cover from the wind;" at quid sit ὑπὸ τῇ τῆς πνοῆς κλάσει, si cum Porphyrio senseris, parum percipiemus, nisi sic subintellexeris, ἔνθα ὁ Βορέας ἰὼν ἄγνυται καὶ οὐ διεισιν ἐνδοτέρω.] " Ὑπιωγαὶ, in signif. τοῦ ἐπιωγαὶ, " ap. Hes. Vide Ἐπιωγή. At vero ὑπιωγὴ pro σκέ" ψις ap. Suid. mendo carere non videtur." [Pro σκέψις Kust. recte reponit σκέπη. Zonar.: Ὑπιωγή· ἡ σκέπη. ** Ὑπιωγαὶ quidam pro ἐπιωγαὶ Od. E. 404. ὑπ' ἰωγῇ Od. Ξ. 53. Etym. 481, 21. (supra.)" Tittm. Hesychii verba sunt hæc: Ὑπιωγαί· ὑπαγωγαὶ, ὑποδρομαὶ τῆς πέτρας διὰ σκέπην, σκεπηνὰ μέρη. Vide Bos. Obs. Cr. 100.]

[" Ὑπαγωγὴ, Subductio, Deductio. K. 6, 12. Πρὸς τὴν ὑπαγωγὴν τοῦ κυνηγεσίου, Ut canes ducat, np. ad locum ubi esse putat feram, Leuncl. Ad prædam in casses adducendam. Omnibonus: Ad saltus indaginem. Gail: Prædam caute deducturus in casses." Lex. Xenoph.]

Ὑπαγωγὴ, Submissio et succidua exceptio maris. Unde ὀχείαν ποιεῖσθαι ἐξ ὑπαγωγῆς. Aristot. H. A. 6, [26=29. Ἡ δ' ἔλαφος τὴν μὲν ὀχείαν ποιεῖται, καθάπερ ἐλέχθη πρότερον, τὰ πλεῖστα μὲν ἐξ ὑπαγωγῆς· οὐ γὰρ ὑπομένει ἡ θήλεια τὸν ἄρρενα πολλάκις, διὰ τὴν συντονίαν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὑπομένουσαι ἐνίοτε ὀχεύονται, καθάπερ τὰ πρόβατα. " Vulg. ἐπαγωγῆς e Med. Canis. versione Thomæ correxit Camus. E subductione, Thomas; Subsidens male Gaza vertit. Cf. 5, 3. Τῶν δὲ ζωοτόκων καὶ μέγεθος ἐχόντων οὔτε τοὺς ἄρρενας ἐλάφους αἱ θήλειαι ὑπομένουσιν εἰ μὴ ὀλιγάκις, οὔτε τοὺς ταύρους αἱ βόες, διὰ τὴν τοῦ αἰδοίου συντονίαν, ἀλλ' ὑπάγοντα τὰ θήλεα δέχεται τὴν γονήν· καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ἐλάφων ὦπται τοῦτο συμβαῖνον τῶν γε τιθασσῶν." Schneider. J. Poll. 4, 50. Παράκρουσις, παραγωγὴ, παρατροπὴ, φενακισμὸς, ὑποδρομὴ, ὑπαγωγὴ, ταπεινότης: 9, 142. Καὶ αἵρεσις, καὶ καθαίρεσις· βιαιοτέρα γὰρ ἡ ἐπικράτησις παρὰ Θουκυδίδῃ ἢ παρομοίαν ἄν τις εἶναι φαίη τὴν κατακράτησιν, καὶ τὸν καταγωνισμὸν, ἐκείνου ἀγωνισμὸν εἰπόντος, καὶ τὴν καταπολέμησιν, τὴν διαπολέμησιν εὗρον· ὑπαγωγὴ γὰρ,

καὶ προσαγωγή, ἀνεκτά. "Desunt ista, ὑπαγωγή—ἀνεκτά, in Ms." Jung. Vertitur Subactio et subjectio. Glossæ: Ὑπαγωγή· Captio. "Ὑπαγωγή, Musgr. Hel. 411. Plutarch. Alex. 159. Schm. cf. 152. Toup. Opusc. 1, 512." Schæf. Mss.]

Ὑπαγωγὸς, ὁ, ἡ, Subductivus, Vim habens subducendi, ut ὑπαγωγὸς κοιλίας e Diosc. citatur, sicut et præcedens ὑπαγωγὴ κοιλίας, pro Vim habens subducendi alvum, vel Utilis ad subducendam alvum. Pro quo male alicubi legitur ἐπαγωγός. [Aretæus 117. Λαχάνων δὲ ἑφθῶν μὲν, ὁκόσα οὔρων καὶ κοιλίας ὑπαγωγά.]

Ὑπαγωγεὺς, (έως, ὁ,) Instrumentum fabrile, ut volunt Pollux et Aristoph. Schol., sed de ejus usu non consentientes. Hunc vide in Av. (1148.) Καὶ νὴ Δί' αἱ νῆτταί γε περιεζωσμέναι Ἐπλινθοφόρουν· ἄνω δὲ τὸν ὑπαγωγέα Ἐπέτον τ' ἔχουσαι κατόπιν, ὥσπερ παιδία, Τὸν πηλὸν ἐν τοῖς στόμασιν αἱ χελιδόνες. Ubi sunt qui Tomentum esse putent, aut aliquid hujusmodi, quod calones cæteri supponunt, ut pulvini usum præstet, quale est quod Festus Cesticillum appellat: [Cesticillus appellatur circulus, quem superponit capiti, qui aliquid est laturus in capite.] Quod convenit cum una ex interpretationibus quam affert, ut videlicet πῖλον significet: nam pro πηλὸν reponendum est πῖλον e Suida. [Schol. verba sunt hæc: Ὑπαγωγέα δὲ, τὸν ξυστῆρα, πλατὺ δέ ἐστι σίδηρον, ᾧ ξύουσι τὸν πηλόν. Ἔχουσαι κατόπιν· ὥσπερ παιδία βαστάζουσαι αὐτόν· ὡς εἰώθασι βαστάζειν τὰ παιδία. Ἀσαφῶς δὲ λέγει· λέγει γὰρ τὰς χελιδόνας τὸν ὑπαγωγέα ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτὰς κομίζειν, τὸν δὲ πηλὸν ἐν τοῖς στόμασι· καὶ ποιοῦσι τοῦτο, ὅταν τὰς νεοσσιὰς κατασκευάζωσιν. Ὁ δὲ ὑπαγωγεὺς, ὥς τινες, σιδηροῦν τι, οἷον * πτυΐδιον, ᾧ ἐχρῶντο οἱ κονιαταί· οἱ δὲ, ἐργαλεῖον οἰκοδομικὸν, ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας· τινὲς δὲ αὐτὸ παράξυστον καλοῦσιν· ... μὴ ἄρα πηλόν τινα ὑπαγωγέα καλοῦσι. Τοιοῦτον γάρ τι καὶ Ἕρμιππος ἐν τοῖς Τριμέτροις ἐμφανίζει.] "Παράξυστον, (τὸ,) "a quibusdam vocatur ὁ ὑπαγωγεὺς, quod est ἐργαλεῖον οἰκοδομικὸν, ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας, ut tradit Schol. Aristoph. Dictum igitur "ex eo, quoniam servit lateribus in structura radendis." [Ex Aristoph. Schol., pleniore quam qui hodie legitur, sua sumsit Suid.: Ὑπαγωγεύς· ἐργαλεῖόν τι τεκτονικόν· ὥς τινες, σιδηροῦν, οἷον πτυΐδιον, ᾧ χρῶνται οἱ κονιαταί· οἱ δὲ, ἐργαλεῖον οἰκοδομικὸν, ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας, ὅ τινες παράξυστον καλοῦσιν· οἱ δὲ, πηλόν τινα· καθὼς καὶ Ἕρμιππος, Ξύνεστι γὰρ θεσμῷ μὲν οὐδενὶ, τοῖσι δ' ὑπαγωγεῦσι τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις. Καὶ Ἀριστοφάνης Ὄρνισι, l. c. Suidæ hunc locum affert Schneider. Lex. v. Ξυστὸν, sed per errorem tanquam ex Aristoph. Schol. "Πηλὸν, sic habet antiquissimus Ms. A. itemque Schol. Aristoph. et Hesych. (Ὑπαγωγεύς· πρὸς πλίνθων οἰκοδομὴν πηλός.) At Mss. B. et C. itemque priores Edd. minus recte πῖλον." Kust. Lectionem istam πῖλον probat Noster supra, atque e Suida Aristoph. Scholiastæ restituendam censet, quoniam in Festo legere est, Cesticillus appellatur circulus, quem superponit capiti, qui aliquid est laturus in capite, sed πηλὸν omnino tuetur Hesychii glossa, et firmant Aristoph. verba, ἄνω δὲ τὸν ὑπαγωγέα Ἐπέτοντ' ἔχουσαι κατόπιν, ὥσπερ παιδία, Τὸν πηλὸν ἐν τοῖς στόμασιν αἱ χελιδόνες, et ipsius Schol. verba, et Hermippi versus. Adde Phot. et Etym. M. Ὑπαγωγεύς· ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν: Zonar. ἐργαλεῖον οἰκοδομικὸν, * πτυάριον ἢ ἄλλο τι, "D. πτυάριον. Οἷον πτυΐδιον Suid. recte, et Schol. Aristoph." Tittmann.: J. Poll. 10, 147. Οἰκοδόμου δὲ σκεύη,—μολύβδαινα, ὑπαγωγεὺς, (ubi vertitur Malleus politor,) 7, 125. Ἐργαλεῖα δὲ αὐτοῦ (τοῦ οἰκοδόμου) σὺν τοῖς ξυλουργικοῖς,—ὑπαγωγεὺς, ᾧ παρέξεον, πέλεκυς, στάθμη, μολύβδαινα, κανὼν, διαβήτης. "Hesych. Ὑπαγωγεύς· πρὸς πλίνθων οἰκοδομὴν πηλός. Atqui Noster ait, ᾧ παρέξεον. Sed emendandum forte πῖλος e Suida: ut et ex Eodem ap. Aristoph. Schol., qui etiam πηλὸν habet, emendat H. Steph." Jungerm. Neque aliter corrigit Is. Voss. ap. Albert. Imo recte omnino se habet Hesychii lectio vulgata πηλός. Non enim πίλῳ, sed πηλῷ πρὸς πλίνθων οἰκοδομὴν utuntur. "Quod Suid. ait ἀπευθύνουσι, Noster παρέξεον dixit, quod abradendo nempe illa ἀπεύθυνσις fiebat. Inde, a παραξέειν inquam, vel παραξύειν, et παράξυστον nominatum fuit." Idem. "Instrumentum esse constat τὸν ὑπαγωγέα, quo accommodare solent inter sese lapides οἱ κονιαταὶ, s. Cæmentarii. Sed secutus est Hesychius Hermippum, qui πηλόν τινα, h. e. Peculiare quoddam luti aut cæmenti genus, ita dixerat ἐν τοῖς Τριμέτροις, (teste Schol. Aristoph.)" D. Heins. "Ὑπαγωγεὺς Instrumentum est, quo exæquare lateres solent οἱ κονιαταὶ, s. Cæmentarii. Quæ autem instrumentum illud ferebant, ipsæ erant cæmentariæ anates. Scilicet verba ἐπλινθοφόρουν et ἐπέτοντο ad idem substantivum αἱ νῆτται pertinent. Præcinctas eas esse facete fingit Comicus, quia, ut Suid. et Schol. observant, pictarum hujus avis plumarum dispositio albæ zonæ speciem refert: Ἐζωσμέναι δὲ αἱ νῆτται, διὰ τὸ ἔχειν ζώνην λευκήν. Plumarum vero in summo tergo, alis expansis, figura ad ὑπαγωγέως, quem Gallice Une truelle appellamus, (Anglice, Trowel, 'est Lat. Trua, Mauerkelle, La truelle, nonnulli jam inter veteres ὑπαγωγέα putarunt dici τὸν πηλὸν, quod incommodum est.' Beck.) figuram accedit. Versus 115. Τὸν πηλὸν ἐν τοῖς στόμασιν αἱ χελιδόνες spurius est, et a mala manu additus, prorsus deleri debuit: cum præcedentibus nullo nexu cohæret, et plane inutilis est. Quorsum enim avium lutum ferentium mentionem iterare, postquam supra 1142. fulicas lutum apportasse nuntius narravit? ('Reponi tamen potest, supra etiam 1141. jam ciconias dici πλινθοφορεῖν, et tamen idem h. l. anatibus tribui; deinde supra fulicas dici lutum pelvibus apportasse, h. l. hirundines cæmentum ore gustasse. Post στόμασιν commate est interpungendum.' Beck. Porro versum istum agnoscunt Scholia, atque ex eo veteres Critici, qui ὑπαγωγέα per πηλὸν interpretati sunt, interpretationem suam sumserunt.) Sic verti debuit h. l.: Atque edepol anates etiam præcinctæ lateres apportabant; sursum autem volabant, tergo impositam trullam gerentes, tanquam pueruli." Brunck. ad Aristoph. l. c. "Hemst. et Bergl. reddunt, Cæmentum habentes: Brunck. Malleum dorso alligatum habentes: Wiland. Mit den Kellen auf dem Rücken." Beck.]

[* Ὑπαγωγεὺς, in re musica. Nicom. Geras. 2, 27. p. 148. Ὥσπερ δὲ ἐν τῇ τοῦ μουσικοῦ κανόνος κατατομῇ χορδῆς μιᾶς τεταμένης ἢ αὐλοῦ μήκους ἑνὸς ἐκκειμένου τῶν ἄκρων ἀμετακινήτων ὑπαρχόντων, μεταλαμβανούσης δὲ τῆς μεσότητος ἐν μὲν τῷ αὐλῷ διὰ τρυπημάτων, ἐν δὲ τῇ χορδῇ δι' ὑπαγωγέως, ἄλλον ἐξ ἄλλου τρόπον ἀποτελεῖσθαι δύνανται αἱ προλεχθεῖσαι τρεῖς μεσότητες, ἀριθμητική τε, καὶ γεωμετρικὴ, καὶ ἁρμονικὴ, ἵνα εἰκότως καὶ ἐτυμώτατα ἂν καλοῖντο, διὰ τὴν τοῦ μέσου μετάστασίν τε καὶ μεταγωγὴν διαφόρως συντελούμεναι, κ. τ. λ. "Ὑπαγωγεὺς dicebatur Fulcrum, vel Ponticulus mobilis, canoni suppositus; μαγὰς vero, Ponticulus fixus, super quo citharæ nervi contendebantur. Schol. Ms. in Harm. Ptolem. 1, 8. quod Bullialdus ad Theon. Smyrn. 260. excitavit: Μαγὰς, ἡ μὴ ἀγομένη· ὑπαγωγεὺς δὲ, ὁ ἀγόμενος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ (adde ἡ) μαγὰς λέγεται ὑπαγωγεύς. Sic Nicom. Harm. Man. 1. p. 18. Ἀποληφθείσης τῆς χορδῆς ὑπαγωγεῖ. Idem est, quod Theo Smyrn. 16. p. 107. ὑποβολεὺς vocat: Ἐπὶ γὰρ τοῦ κανόνος αἰσθητὸς ὢν ὁ ὑποβολεὺς πάντως ἕξει τι πλάτος, ubi Bulliald. annotat:—'Μαγὰς est Hemisphærium fixum, super quo chordæ ex altera parte tensæ sunt; ὑπαγωγεὺς est Hemisphærium mobile, quo utebantur in canone per numeros distributo, ut partes quaslibet interciperent chordæ illiusque sonum. Canonem quoque vocant πῆχυν.'" Fr. Astius. "Ὑπαγωγεὺς, ein beweglicher Steig an Saiteninstrumenten, auch ὑποβολεὺς, bey Theo de Mathem. Platonis c. 16. u. Ptol. Harm. 1, 8. wo aber τὸ * ὑπαγώγιον steht." Schneider. Lex.]

[* Ὑπακτικὸς, ή, ὸν, Vim ciendi, subducendi, v. gr. alvum, habens. Athen. 92. e Mnesitheo Atheniensi de Comestibilibus: Διόπερ ὠμὰ μὲν ἐσθιόμενα, κοιλίας ἐστὶν ὑπακτικὰ διὰ τὴν ἁλυκότητα ——. Διόπερ αἱ μὲν ὑγρότητες, ἐν αἷς ἂν ἑψηθῇ τι τῶν ὀστρέων, ταρακτικαὶ καὶ ὑπακτικαὶ κοιλίας ἐστίν: 357. Βέλτιω δ' ἐστὶν ἑψόμενα, τῆς δὲ κοιλίας ἐστὶν ἀνωμάλως ὑπακτικά:

358. Τῆς μὲν κοιλίας καὶ τῆς οὐρήσεως ὑπακτικώτερα A ταῦτ' ἐστὶν ἐκείνων. " Casaub. ad Athen. 143." Schæf. Mss.]

[* Ὑπακτέον. " Geopon. 16, 5, 6. Clem. Alex. 246." Kall. Mss. Phot. Ὑπακτέον· πορευτέον. Etym. M. Ὑπακτέον· πορευτέον, ἐκ τοῦ ἄγω ἀκτέον, καὶ ὑπακτέον. Zonar. Ὑπακτέον· πορευτέον, ἐκ τοῦ ἄγω ἀκτέον.

Ἀνθυπάγω, Recriminor, Vicissim accuso. Thuc. 3, (70.) Καὶ ἦν γὰρ Πειθίας ἐθελοπρόξενός τε τῶν Ἀθηναίων, καὶ τοῦ δήμου προειστήκει, ὑπάγουσιν αὐτὸν οὗτοι οἱ ἄνδρες εἰς δίκην, λέγοντες Ἀθηναίοις τὴν Κέρκυραν καταδουλοῦν· ὁ δὲ, ἀποφυγὼν, ἀνθυπάγει αὐτῶν τοὺς πλουσιωτάτους πέντε ἄνδρας, φάσκων τέμνειν χάρακας ἐκ τοῦ τε Διὸς τεμένους καὶ τοῦ Ἀλκίνου. " Ἀνθυπάγω, Aliud oppono alii verbo. Hæc significatio in Apollonio Dysc. de Pronom. p. 276. B. 1. p. 280. C. 8. p. 294. ibid. non invenitur, cum par ἀνθυποφέρω p. 289. C. 3. rectius definiatur." Fr. Spitzner. de Versu Gr. Heroico 191. "Aristid. 146." Wakef. Mss.]

" Ἀνθυπαγωγαὶ ὀνοματικαὶ γίνονται, ex Apollon. " Grammat. affertur pro Respondetur per nomina." B

[* Καθυπάγω. " Euseb. H. E. 420." Kall. Mss. " Euseb. V. Const. 1, 26. (Εἶθ' ὥσπερ μέγα σῶμα τὸ πᾶν τῆς οἰκουμένης ἐννοήσας στοιχεῖον, κἄπειτα τὴν τοῦ παντὸς κεφαλὴν, τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς τὴν βασιλεύουσαν πόλιν, τυραννικῇ δουλείᾳ συνιδὼν καθυπηγμένην.) Const. Manass. Chron. p. 17. (Ed. Par. 1655.)" Boissonad. Mss. " Const. Manass. p. 34. Meurs. 108." Schæf. Mss. Const. Manass. p. 57. Ed. Par., (in Meursii Opp. T. 7. p. 441., Τὸν δὲ Χρυσάφιον πικρῷ θανάτῳ καθυπάγει. " Eustath. Il. 844, 50." Wakef. Mss. Vide Eust. supra p. 737. a nobis citatum.]

[" * Προϋπάγεσθαι, Antea sibi subjicere. Hist. 7, 1, 29. Ἐπαμινώνδας βουληθεὶς τοὺς Ἀχαιοὺς προϋπαγαγέσθαι—ἔγνωκε * στρατευτέον ἐπὶ τὴν Ἀχαΐαν. Morus: Arte quadam impellere. Minus bene, ut videtur. Schneider. malit προσαγαγέσθαι." Lex. Xenoph. Forte leg. προεπαγαγέσθαι, Antea arcessere sibi in auxilium, Sibi adjungere, Ditionis suæ facere. Vide notata in Ἐπάγω. " Προϋπάγω, et—ομαι, C Ante induco ad aliquid, Pellicio, Arte quadam impello. In activo etiam, Ante decedo, Subduco me." Lex. Hederic. Ed. Lips. 1796.]

[* Συνυπάγω, Subjicio, Addo, Annecto, i. q. *συνυποφέρω, verbum Gramm. Schol. Soph. El. 147. " Schol. ad Orest. 741. 852. Moschop. ad Hesiod. p. 137. a. Cyrill. Vit. Sabæ in Monum. Eccl. Gr. 3, 227." Boissonad. Mss.]

" Ὑπεράγω, Exupero, Excello. Suid. ὑπεράγοντα " exp. ὑπερέχοντα in quodam quem affert loco:" [Τὸν δὲ ὑψηλὸν ἡλικίᾳ ὄντα, καὶ ὑπεράγοντα τὸν Ἐπίσκοπον, τὴν βλάβην τῇ κεφαλῇ δέξασθαι.] " Quæ " expositio convenit et isti Athenæi loco, Ζῶα ὑπε- " ράγοντα τῷ μεγέθει." [" Diod. S. p. 97." Scott. Append. ad Thes. " Ὑπεράγω, Exupero, Excello, Supero, Emineo. Sir. 33, 27. Ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου γίνου ὑπεράγων, In omnibus operibus tuis esto excellens. (' Est potius Tenere dominium, Dominum se gerere. Monet enim, ne paterfamilias uxori aut filiis tradat potestatem et bona, vide v. 19—21. et D sqq. additque hæc, Omnium rerum domesticarum, ἔργα, dominium et gubernationem tibi serva, ne per uxorem et filios macula aspergatur honori tuo. Lindius bene vertit: Bleibe dein eigener Herr. Syrus: Elatus, i. e. Qui regnat. Arabs: Nobilis, Princeps.' Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil.) 36, 22. Ὑπὲρ πᾶσαν ἐπιθυμίαν ἀνθρώπου ὑπεράγει, Omnem concupiscentiam hominis, h. e. Omne quod concupiscere potest homo, superat. 1 Macc. 6, 43. Καὶ ἦν ὑπεράγον πάντα τὰ θηρία, Et erat eminens super ceteras bestias. Hesych. Ὑπεράγον· διαφέρον." Biel. Thes. Albertii Cyrill. Lex. Ms. Ὑπεράγον· ὑπεραίρον, διαφέρον. " Athen. 202. (Καὶ θηρία ὑπεράγοντα τοῖς μεγέθεσι. Huc forte Noster respexit.) Wessel. ad Diod. S. 1, 201. ('Τοῖς δὲ ὀδοῦσι πάντων ὑπεράγει. Non deerunt, qui πάντας præoptabunt. Joseph. A. J. 15, 7, 6. Κάλλει δὲ σώματος—αὐτὴν ὑπερῆγεν, ubi sane causa non erat, cur ὑπερῇρεν præferretur. Noster 3, 44. Τῇ εὐχρηστίᾳ πολὺ τοὺς ἄλλους ὑπεράγων. Neque ego dissentirem, nisi 4, 87. Orionei ῥώμῃ πολὺ τῶν μνημονευομένων ἡρώων ὑπεράγοντα dixisset.')" Valck. Mss. " Diod. S. 1, 168. Ὑπεράγων, Immensus, Diod. S. 1, 614. Καὶ παντοίων ἀνδριάντων φιλοτέχνως δεδημιουργημένων ὑπεράγων ὁ ἀριθμός: et sic alibi. Polyæn. 325(=114 'Αλέ[illegible] ἐστρατήγει πάντας ἀνθρώπους εἰς εὔνοιαν [illegible]γεσθαι· καὶ δὴ διέγνω πάντας ἀντὶ βροτῶν, καὶ ἀνδρῶν, καὶ φωτῶν, καὶ μερόπων, καὶ ἀνθρώπων, Ἀλεξάνδρου [illegible]λεῖν.)" Wakef. Mss. " Ὑπεραγαγέσθαι, Ita edidi pro vulgato ὑπάγεσθαι, cum Mss. Codd. Casauboni ὑπεράγεσθαι." Maasvic. Vertitur, Ut omnes homines benevolentia superaret. At sic scribendum esset, [illegible] Gr. linguæ ratione, εὐνοίᾳ, vel κατὰ τὴν εὔνοιαν, (ut Diod. S. 1, 212. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν εὐχρηστίαν πολὺ τοὺς ἄλλους ὑπεράγων. " Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν εὐχρ. Co. Mut. Vat. Reg. Clar. 2. tum ὑπερέχων Co. Mut. vulgo ἀλλαὶ καὶ τῇ εὐχρηστέᾳ pari sententia." Wessel.) Recte igitur ὑπάγεσθαι restituit Corai., quod et sensus postulat, Operam dabat, ut hominum benevolentiam sibi alliceret: εὐεργετῶν ἀνθρώπους εὔνοιαν ἐξ αὐτῶν κτᾶσθαι καὶ φιλίαν, ut dixit Xenoph. K. II. 8, 2, 11. " Diod. S. 1, 327. 343. 580. 2, 179. 218. 231. 465. 481." Schæf. Mss. Pseudo-Did. ad Il. P. 330. Erotian.: Ὑπερτέρη· ὑπερβάλλουσα καὶ ὑπεράγουσα. Philosophus ap. Stob. Ecl. 2, 7. T. 3. p. 148. Heeren. Οἷον εὐφυΐαν ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπεράγειν τῆς τοῦ σώματος εὐφυΐας. " Ὑπεράγειν τινὸς καὶ διαφέρειν, Præstare, Antecellere, 11, 13, 5. n. (Ubi: ' Rarioris usus verbum, idem sonans ac ὑπερέχειν, ut Suid. notavit.') Suid. Ὑπεράγοντα· ὑπερέχοντα, sed exemplum citat, ubi cum accus. construitur, notatque Eminere statura supra caput alterius." Lex. Polyb. Etym. G. Ὑπεράγονται· * ὑπερθαυμάζουσιν, ἢ φθονοῦσι, τὸ γὰρ ἀγῶ οὐ μόνον τὸ θαυμάζω δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ φθονῶ. Ὅμηρος (Od. E. 129.) Ὣς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε, θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι· ἀντὶ τοῦ φθονεῖν. Ἄγω οὖν τὸ θαυμάζω, καὶ ἐκπλήττομαι, ἀπὸ τοῦ χαίρειν (l. χαίν.), ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγη· ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἄκη, ἐκ τῆς παρεπομένης ἀφωνίας τῇ ἐκπλήξει. Scribe, Ὑπεράγανται—. Ἀγῶ οὖν τὸ θαυμάζω. Orio Theb. 629. Ὑπεράγανται· ὑπερθαυμάζουσιν, ἢ φθονοῦσι· τὸ γὰρ ἀγῶ οὐ μόνον τὸ θαυμάζω δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ φθονῶ. Οὐδ' ἂν νῦν μοι ἄγασθαι, (scr. Ὣς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε·) ἀντὶ τοῦ φθονεῖν. Τὸ δὲ ἀγῶ, τὸ θαυμάζω καὶ ἐκπλήττομαι, γίνεται παρὰ τὸ χαίνω κατ' ἐπίτασιν τοῦ α· συμβαίνει γὰρ τοῖς ἐκπληττομένοις χαίρειν, l. χαίνειν.]

" Ὑπεραγόντως, q. d. Exuperanter, Supra mo- "dum." [" Heyn. Hom. 7, 98." Schæf. Mss. Hesych. Ἐσχάτως· ὑπεραγόντως, ἄκρως. Ὑπερδεᾶ· ὑπεραγόντως ἐνδεᾶ, ἢ ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν, (ubi v. Interprr.) Ὑπερφυῶς· ὑπεραγόντως. " Ὑπεραγόντως, Exuperanter, Excellenter. 2 Macc. 7, 20." Biel. Thes.]

[* Αἱμαγωγὸς, ὁ, ἡ, Sanguinem educens. Diosc. 3, 137. Ἥτις λεῖα ποθεῖσα, καὶ σὺν μέλιτι ἐν ἐρίῳ προστεθεῖσα, πεσσός ἐστιν ὑδραγωγὸς καὶ αἱμαγωγός: et p. 460.]

" Γλευκαγωγὸς βύρσα, ap. J. Poll. 7, (192.) pro " Utre coriaceo, in quo vehitur mustum:" [Ἴσως δ' ἂν καὶ βύρσαν γλευκαγωγόν τινα φαίης· ἐπίπρασκον δ' οὗτοι τὸ γλεῦκος, ἐφ' ἁμαξῶν εἰς τὴν ἀγορὰν κομίζοντες. Φερεκράτης δ' εἴρηκεν ἐν Ἀγρίοις, Βύρσας, (Ms. Jung. Βύρσης) γλευκαγωγούς. " Γλευκαγωγόν τινα, l. γλευκαγωγῶν τινα· sequitur κ. οὗτοι. Pherecrates vero ipsam βύρσαν dixit, γλευκαγωγὸν, Utrem musto vehendo aptum." Kuhn. " Ut quid mihi videatur, indicem, arbitrer locum melius habiturum, si v. βύρσαν absit, ut ibi non de βύρσᾳ γλευκαγωγῷ, sed de ipso homine γλευκαγωγῷ sit sermo; quendam nempe inter τεχνίτας dicere te posse, ait Pollux, γλευκαγωγόν: quod ne absque auctoritate facias, in eam rem vocabuli similem χρῆσιν e Pherecrate profert. Et nostram sententiam videtur confirmare MS. qui habet, Γλευκαγωγὸς ὁ τὸ γλεῦκος ἐπ' ἁμάξης ἄγων καὶ πιπράσκων." Jung. " Delessem βύρσαν, si per MSS. licuisset; sed cum ii non faveant, patiamur inutilem vocem in textu remanere. Ita vero legerem: Ἴσως δ' ἂν κ. γλ. τ. φ. ἐπ. δ. οὗ. τ. γλ. ἐ. ἁμ. βύρσαις εἰς τ. ἀ. κ." Lederlin.]

[* Δικτυαγωγὸς, ὁ, ἡ, Retiarius. J. Poll. 5, 17. Καὶ

συνεργοὶ μὲν κυνηγέτου, κύνες, ἵπποι, κυναγωγοὶ, ἱππαγωγοὶ, δικτυαγωγὸς, λινόπτης, ὁ τὰ ἐμπίπτοντα ἀποσκοπούμενος.] A

[* Δραπεταγωγὸς, ὁ, ἡ, Fugitivum retrahens. Antiphanes ἐν Δραπεταγωγῷ citatur ab Athen. 161. In Schneideri Lex. perperam scribitur Δραπετάγωγος.]

[* Εἰρηναγωγὸς, ὁ, ἡ, UNDE * Εἰρηναγωγέω, Pacifice deduco. Clem. Alex. Pæd. 1. p. 137. Ἐπὶ τὴν ἱερὰν τῆς πολιτείας ὁμόνοιαν εἰρηναγωγεῖ.]

"Ἰακχαγωγὸς, ὁ, ἡ, Dicitur ὁ τὸν ἴακχον ἐξάγων. "Legitur ap. J. Poll. 1, (35.) tit. Περὶ Μυστηρίων "τελούντων καὶ τελουμένων: sed sine expositione. "Tantum dicit Atticum esse. Vide Ἴακχος." [Verba sunt: Ἰακχαγωγὸς γὰρ, καὶ κουροτρόφος τις, καὶ Δαειρίτης ("Α. δειρῖτις," Seb.), καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἴδια τῶν Ἀττικῶν. "C. A. Ἰακλαγωγὸς legit, sed λ lineola subnotatum. Est autem Ἰακχαγωγὸς, Qui hymnum præcinit Iaccho, ejusque festum celebrat." Kuhn. "Ἰακχαγωγὸς Bacchi mysteriis initiatus dicitur. Κουροτρόφος vero Is videtur, qui juvenum ad sacra destinatorum nutritor est, s. pædagogus. B Δαειρίτην autem Proserpinæ mystam appellaveris. Δάειρα n. Atticorum lingua Proserpinam significat." GU. H. St. "Ἰακχαγωγοὶ, Qui Bacchum deducunt et celebrant hymnis Bacchicis, quos Plut. Alcib. *παραπέμποντας τὴν τελετὴν*, et *μυσταγωγούς*. De Δάειρα v. Etym." Seb. 2. De Δάειρα v. et nos supra 236. b. et n. 2. "Ἰακχαγωγὸς, Mystagogus, Minister in Orgiis, s. Qui Bacchi imaginem in Orgiis portat." Lex. Hederic.]

[* Ἱεραγωγὸς, ὁ, ἡ. "Ἱεραγωγὸς ναῦς, Quæ sacra defert, 31, 20, 11. (Οὗτος μὲν οὖν εἰρὼν ἐν τῷ στόματι τοῦ Τιβέριος ὁρμοῦσαν Καρχηδονίαν ναῦν ἱεραγωγὸν, ταύτην ἐναυλώσατο.)" Lex. Polyb. "Wessel. ad Diod. S. 1, 497. ('Polyb. Exc. Lega. C. 114. Carthaginiensium ναῦν ἱεραγωγὸν habet, ἐφ' ᾗ εἰς τὴν Τύρον ἐκπέμπουσιν οἱ Καρχηδόνιοι τὰς πατρίους ἀπαρχὰς τοῖς θεοῖς:') 2, 415. ('Quotannis τὰς πατρίους ἀπαρχὰς selectissima navi, quam ἱεραγωγὸν vocant Græci, Tyrum religiosissime mittebant. Vide Polyb. Exc. Legat. 113. p. 1310.') Hedyl. Epigr. 8(=4.)" C Schæf. Mss. Hedyli verba extant ap. Athen. 497. Νεῖλος ὁκοῖον ἄναξ μύσταις φίλον ἱεραγωγοῖς Εὗρε μέλος θείων πάτριον ἐξ ἀδύτων.]

"Κουφαγωγὸς, Leve onus ferens. Xenoph. de R. E. "(7, 10.) Ἡνιοχείσθω δὲ, ἣν μὲν κουφαγωγότερος ᾖ ὁ "ἵππος, ἀνωτέρῳ ταῖς χερσίν." ["Κυφαγωγὸς, Cernuus. Ἱπ. 7, 10. κυφαγωγότερος ἵππος. Oppon. ἀνακεκυφώς. Ita enim emendant VV. DD. ad Poll. 1, 197. pro κουφαγ. quanquam hoc Salmasius e Xenophonte restitui vult in Polluce." Lex. Xenoph. Vide Noster in Κυφαγωγός.]

[*Κυμαγωγία, ἡ, vox nihili, Joseph. A. J. 15, 9, 6. Vide Κυματωγή. * Κυμαγωγὴ, Schol. ad Lucian. 3, 254.]

[* Λαρκαγωγὸς, ὁ, ἡ, Corbem gestans. Eurip. Fr. Autol. 1. ap. J. Poll. 10, 111. Τοὺς ὄνους τοὺς λαρκαγωγοὺς οἰσεῖν ἐξ ὄρους ξύλα. "Versus trochaicus est, nisi quod οἴσειν e loco suo ejectum sit: lege, Τοὺς ὄνους τοὺς λαρκαγωγοὺς ἐξ ὄρους οἴσειν ξύλα, vel forte, ut sententia continuetur, λαρκαγωγοὺς, οἴσιν ἐξ ὄρους ξύλα." Bentl. Epist. ad T. H. p. 64. Ed. Lug. Bat. 1807.] D

[* Λιθαγωγὸς, ὁ, ἡ. J. Poll. 10, 148. Εἴποις δ' ἂν καὶ μηχανὴν λιθαγωγὸν, Machinam saxigeram.]

[* Μειαγωγὸς, ὁ, ἡ, Introductor victimæ pro puero in tribum recipiendo.]

"Μειαγωγέω, significat τὸ μεῖον ἄγω, Minus pon- "dero. In Apaturiis patres pro filiis offerebant ovem: "eam ferunt oportuisse aliquanto minus pendere soli- "to pondere; ideoque τοὺς φράτορας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ "τοῦ ἱερείου ἐπιφωνῆσαι μεῖον. Inde μειαγωγεῖν est "dicere ἄγειν μεῖον, Pendere minus. Aristoph. "Ran. (798.) Τί δέ; μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν;" ["Gl. ζυγοστατήσουσι," Brunck.] "Et ap. Synes. "(Ep. 147.) Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ τοὔλαιον ζυγοστατοῦσι, "ῥοπῇ τὴν ἀρετὴν ἐξετάζοντες, καὶ τὸ μειαγωγοῦν "ἐν πλεονεκτήματος μοίρᾳ λογίζονται, Quod minus "ponderet." ["Scilicet verbum hoc proprie significavit, μεῖον, Victimam leviorem definito pondere, tum omnino Victimam ad sacrificium, ubi quis inter φράτορας recipiebatur, adducere, offerre; inde, quoniam ejus pondus explorabatur, Ponderare instar victimæ talis, ovis aut capræ; Ponderare omnino: v. Petit. LL. Att. 224. et Ignarra de Phratr. 45. f." Beck. "Synes. in Dione p. 55. de appensa causas acturis clepsydræ mensura, Ὅ τις ἂν ὑπηρέτης μειαγωγήσῃ δημόσιος, Quam publicus aliquis actor appendat." Spanh. ad Aristoph. l. c., ubi Schol.: Μεῖον λέγουσι τοὺς ὑπὲρ τῶν υἱῶν εἰς τὰ Ἀπατούρια ὄϊς ὑπὸ τῶν πατέρων εἰσφερομένους, διὰ τὸ ἐπιφωνεῖν τοὺς φράτορας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱερείου, Μεῖον (Μεῖον, Μεῖον, Brunck. et Vales. ad Harpocr.) Ὅτι δὲ ἵσταντο, Ἀριστοφάνης ἐν Δράματι (l. Δράμασι, cum Brunckio et sic ante eum legerat Vales.) δεδήλωκε. Τοῦτο δὲ κέκληται * Κουρεῖον, ἀπὸ τῶν κούρων, ὑπὲρ ὧν ἐθύετο. Μεῖον δὲ, διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν· καὶ ἐπιζήμιόν τι τοῖς ἧττον εἰσάγουσιν ἀπεδέδοκτο, καθάπερ αὐτός φησιν Ἀριστοφάνης, Ἀλλ' εὔχομαι ἔγωγ' ἑλκύσαι σε τὸν σφυγμὸν, Ἵνα μή με * προσπράττωσι γραῦν οἱ φράτορες, (l. τὸν σταθμὸν, "male legitur τ. σφυγμὸν, quod admodum ineptum est." Brunck.) Μειαγωγὸς δὲ ἐλέγετο, ὁ προσαγαγὼν τὸ ἱερεῖον· ὅτι μεῖον τὸ ἱερεῖον ἔλεγον, τὸ παριστάμενον ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς φράτορας ἐκφερομένων. Μεῖον δὲ ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος· ἔδει γὰρ αὐτὸ (μὴ, addit Vales.) ἔλαττον ἔχειν (ἄγειν habet Vales.) σταθμοῦ τινὸς ἀπὸ τοῦ ὡρισμένου διὰ τοὺς φιλοδοξοῦντας. Οἱ δὲ φράτορες, ἵνα μείζους νέμωνται μερίδας, ἐπεφώνουν, οὐκ ἐῶντες ἱστάναι, διὰ τοῦ μεῖόν ἐστιν, (corrupta sunt hæc, e Suida et Harpocr. corrigenda. Vales. habet, διὰ τοῦ μεῖον εἶναι.) Ἄλλως. Ἐάν τις εἰσάγῃ εἰς τοὺς ἰδίους φράτορας υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ (ἐνήλικα, Suid.) γενόμενον, παρίστα αὐτοῖς ἐπὶ (ἐν, Suid.) ὡρισμένῳ σταθμῷ ἱερεῖον, πρὸς ὃν ἔδει προσάγειν· καὶ οὐκ ἐξῆν μεῖον παρασχεῖν. Ὅτε δὲ ἐντεθείη τὸ ἱερεῖον εἰς τὸν ζυγὸν, οἱ περιεστῶτες ἐβόων, Μεῖον, Μεῖον τοῦτο, Δῆλον ὅτι (l. e Suida δηλονότι) ἔλαττόν ἐστι. Παρὰ τοῦτο οὖν λέγει καὶ μειαγωγεῖν τὴν τραγῳδίαν· τουτέστι πρὸς τὸν ζυγὸν προσάξουσι καὶ στήσουσιν. Ἄλλως. Ἐπεὶ εἰώθασι προσφέρειν οἱ εἰς τοὺς φράτορας γραφόμενοι πρόβατον, καὶ οἱ ἱστάμενοι ἔλεγον, Μεῖον, Μεῖον· καὶ τὸν εἰσάγοντα μειαγωγὸν ἐκάλουν. Suidas: Μειαγωγεῖν· τὸ ἔλαττον φέρειν. Μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν. Ἐάν τις εἰσήγαγεν εἰς φράτορας υἱὸν * ἐνήλικα (ἐν ἡλικίᾳ, Schol.) γενόμενον, ἱερεῖον παρίσατο αὐτῷ (l. αὐτοῖς e Schol.) ἐν (ἐπὶ, Schol.) ὡρισμένῳ σταθμῷ, πρὸς ὃ (l. ὃν, e Schol.) ἔδει προσάγειν, καὶ οὐκ ἐξῆν μεῖον παρασχεῖν. Ὅτε δὲ ἐντεθείη τὸ ἱερεῖον εἰς τὸν ζυγὸν, (οἱ) περιεστῶτες ἐβόων, Μεῖον, Μεῖον· τοῦτο δηλονότι (δῆλον ὅτι, Schol. corrupte) ἔλαττόν ἐστι. Παρὰ τοῦτο οὖν λέγει, Μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν· πρὸς τὸν ζυγὸν προσάξουσι καὶ στήσουσι. Καὶ ὁ τὸ πρόβατον εἰσάγων, μειαγωγὸς ἐκαλεῖτο, Κουρεῖον, ("supple et scribe, τὸ δὲ ἱερεῖον τοῦτο καὶ κουρεῖον ἐκαλεῖτο," Kust.) Ἔδει δὲ αὐτὸ (μὴ) ἔλαττον ἴσχειν σταθμοῦ τινὸς, διὰ τοὺς φιλοδοξοῦντας. Photius: Μειαγωγῆσαι· θῦσαι. Μεῖον γάρ ἐστι τὸ ἱερὸν (l. ἱερεῖον) τὸ θυόμενον, ἐπειδὰν εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας εἰσάγωσιν. Μεῖον· τὸ ὑπὲρ τῶν ἐγγραφομένων παίδων εἰς τοὺς φράτορας θυόμενον ἱερεῖον, οὐ μεῖζον (l. μεῖον) ἀποδεδειγμένον τινὸς σταθμοῦ, ᾧ ἐπεφθέγγοντο οἱ φράτορες, εἰ (B. omittit εἰ) καὶ μεῖζον (l. μεῖον) εἴη, ὅτι μεῖον· καὶ μειαγωγὸς, ὁ τοῦτο παρέχων. Bekkeri Λέξεις ῥητορικαί: Μειαγωγῆσαι· θῦσαι. Μεῖον· τὸ θυόμενον ἱερεῖον, ὅταν εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας εἰσαγάγωσιν. Harpocr.: Μεῖον, καὶ μειαγωγὸς, Ἰσαῖος ἐν τῷ Πρὸς Στρατοκλέα. παρέστησε μεῖον. (Sic edidit Jac. Gronov. sed rectius sic distingueris, μειαγωγός. Ἰσαῖος ἐν τῷ Π. Στρατοκλέα· Παρέστησε μεῖον.) Θῦμά ἐστιν ὃ τοῖς φράτορσι παρεῖχον οἱ τοὺς παῖδας εἰσάγοντες εἰς τούτους. Ἐρατοσθένης δ' ἐν τοῖς Περὶ Κωμῳδίας φησὶν οὕτως· Νόμον ὄντος μὴ μεῖον εἰσάγειν ὡρισμένου τινὸς, ἐπισκώπτοντες μετὰ παιδιᾶς πάντα τὸν εἰσάγοντα Μεῖον ἔφασαν εἰσάγειν, ὅθεν τὰ μὲν ἱερεῖα (l. τὸ μ. ἱερεῖον) μεῖον προτηγορεύθη, μειαγωγὸς δὲ ὁ εἰσάγων. Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Περὶ Θεῶν, οἱ φράτορες, φησὶν, ἵνα μείζονας νέμωνται μερίδας, ἐφώνουν ἑστῶτες, Ἱστάνειν δεῖν, μεῖον γάρ ἐστι, (leg., ut in Ed. Lug. 1683. legitur, ἐπεφώνουν, deinde leg. περιεστῶτες, quod et Heyn. ad Apollodori Fr. p. 398. proposuit, postremo

leg. δεῖ,) μεῖον γάρ ἐστι. Περὶ δὲ τοῦ μειαγωγοῦ Εὔπολις ἐν Δήμοις· τοιγαροῦν Οὐδεὶς στρατηγὸς ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου Δύναιτ' ἄν, ὥσπερ μειαγωγὸς ἐστιῶν, Τῆς τοῦδε νίκης πλείονα ἑλκύσαι σταθμόν. (Porson. ad Hecub. 1175., a Schæf. Mss. indicatus: —"Δύνανται Ald. et plerique Codd. δύναιντ' ἂν Ms. Leid. teste Valck. Hippol. 294. Sic in Eupolidis versu, ubi Mss. dant Δύναται, feliciter Jac. Gronov. Δύναιτ' ἄν.") Μειαγωγῆσαι δέ ἐστι, τὸ ἐπιδοῦναι (sic et Phot., at Suid. ἀποδ.) τοῖς φράτορσι τὸ μεῖον, ὡς Λυσίας ἐν τῷ Κατὰ Δημοσθένους Ἐπιτροπῆς. "In v. Μεῖον, cum in distinguendo fluctuantibus ante VV. DD., nuperus sustineret hinc edere θῦμα δ' ἐστὶν et παρέστη, cum editi et scripti retinerent παρέστησε, opinor lenissima ratione me satisfecisse Harpocrationi et veritati. Sed et infra habebat Ms. Mediceus, Μειαγωγὸς ὁ εἰσάγων, etiam sine adversativa, quam Edd. inculcant. (At illud δὲ, Θῦμα δέ ἐστιν agnoscit Phot., et quidem recte.) Præterea ἱστάνειν δεῖν, non δεῖ, innuens vel ipsos, qui clamarent, infinitivo usos, vel se scripsisse e sua persona, quemadmodum illi φράτορες ἐφώνουν δεῖν ἱστάνειν. Major molestia est in versiculis Eupolidis, ubi novissimus e Frisia concinnat Δύναται μὲν, ὥσπερ μειαγωγὸς ἐστιῶν, interposita vocula μὲν, quæ non in editis, non in scriptis antiquis extat; sed ut trivialem in modum ab homine prorsus puero in studiis pes versiculi, ut stare posset, fulciretur, ineptam hanc spissationem immissam agnosce. Itaque cum videatur nunc poeta jambis usus, lenissime succurrens edidi δύναιτ' ἄν, ὥσπερ. Possis etiam δύνητ' ἄν." Jac. Gronov. "Quod in Harpocr. corrigo παρέστησε μεῖον, id non absque judicio facio. Existimavi enim ipsa esse verba Isæi; nam παριστάναι proprium in hac re vocabulum fuit teste Schol. Aristoph.—Apud Suid. leges Isæi verba, uti distinxi, nisi quod παρέστη habet: (* Μειαγωγία, καὶ μειαγωγός· ὁ εἰσάγων. Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Περὶ Θεῶν· Οἱ φράτορες, ἵνα μείζους νέμωνται μερίδας, ἐπεφώνουν ἑστῶτες, Ἱστάνειν δεῖ· μεῖον γάρ ἐστι. Μειαγωγῆσαι δέ ἐστι τὸ ἀποδοῦναι τοῖς φράτορσι τὸ μεῖον.)" Vales. Photius: Μεῖον, καὶ μειαγωγός. Ἰσαῖος ἐν τῷ Πρὸς Στρατοκλέα φησίν· Παρέστη (l. Παρέστησε) μεῖον. Θῦμα δέ ἐστιν, ὃ τοῖς φράτορσι παρεῖχον οἱ τοὺς παῖδας εἰσάγοντες εἰς τούτους· ὅθεν τὰ μὲν ἱερεῖα (l. τὸ μ. ἱερεῖον) μεῖον προσηγορεύθη. Μειαγωγός· ὁ εἰσάγων. Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Περὶ Θεῶν· Οἱ φράτορες, ἵνα μείζονος μερίδος (l. μείζονας νέμωνται μερίδας, ut etiam Schleusner. monuit,) ἐπεφώνουν ἑστῶτες κτανεῖν δεῖος μεῖον γάρ ἐστι, (D. δεῖ ὅς μείων, leg. notante eodem Schleusnero, qui tamen ἑστῶτας pro ἑστῶτες scripsit, ἱστάνειν δεῖ, μεῖον γάρ ἐστι.) Μειαγωγῆσαι δέ ἐστι τὸ ἐπιδοῦναι (sic et Harpocr., at Suid. perperam ἀποδ.) τοῖς φράτορσι τὸ μεῖον. Hesych. Μειαγωγὸς, (l. Μειαγωγεῖν·) οὕτως ἔλεγον τὸ εἰσαγαγεῖν τὸ ἱερεῖον τὸ ἐκλεγόμενον (Cod. Marc. ἔριον τὸ λεγόμενον) ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων εἰς τοὺς φράτορας. Vide Toup. Emendd. 3, 525. J. Poll. 3, 52. Ἡ δὲ ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγομένων παίδων οἴνου ἐπίδοσις, οἰνιστήρια ἐκαλεῖτο. Τὸ δὲ ἱερὸν τὸ ὑπὲρ αὐτῶν, μεῖον· καὶ μειαγωγεῖν, τὸ εἰσάγειν ἱερεῖον. ("Dies, quo hoc solenne, ne quis ad οἰνιστήρια forte respiciat, dicebatur κουρεῶτις, ut in Κούρειον Etym. docet: e quo aliquis etiam suspicari posset hic pro ἱερὸν leg. ἱερεῖον, ut et mox est. Verum ἱερὸν etiam θῦμα significare notum est; et sic ipse Poll. 1, 31. ut quidem Ms. ibi habet." Jung. At nostra sententia, neque ἱερὸν pro ἱερεῖον, salva Gr. sermonis lege, usurpari potest, nec Poll. in initio sententiæ τὸ δὲ ἱερὸν τὸ ὑπὲρ αὐτῶν, Victima pro illis oblata, dicere potuit, et in fine τὸ εἰσάγειν ἱερεῖον, Victimam adducere. De una eademque re in eadem sententia scribens, unum idemque vocabulum adhibere debebat.) Κέκληται δὲ, ἢ ὅτι ἔσκωπτον ὡς μεῖον τοῦ δέοντος, ἢ ὅτι κεκωλυμένον ἦν εἰσάγειν, ("nescio an hæc integra; nec enim prorsus vetitum τὸ εἰσάγειν puto, sed μὴ εἰσάγειν τοῦ ὡρισμένου τινὸς lex quidem erat: an itaque forte πλέον deest? ut fuerint qui ambitione tracti plus inferrent; et licet lex vetaret, οὐδὲν ἧττον ἐφιλοτιμοῦντο, ut ait Noster." Jung. Imo vel deest μεῖον, vel subintelligi potest e præcedentibus, ἢ ὅτι

A ἔσκωπτον ὡς μεῖον τοῦ δέοντος.) ὡς μὴ ἁμιλλῷντο, μηδ' ἐμπίπτοιεν εἰς ἔριν, καὶ ταραχήν· οἱ μὲν γὰρ οὐδὲν ἧττον ἐφιλοτιμοῦντο, οἱ δὲ ἐπεβόων, μείονος, οὐχ ὑπερβαινόντων αὐτῶν τὸ μέτρον τοῦ νόμου. "Meurs. ... Fer. 1. e Schol. Aristoph. corrigit, οἱ δὲ ἐπεβόων Μεῖον, ὡς οὐχ ὑπερβαινόντων αὐτῶν τὸ μέτρον τοῦ νόμου. In Mss. nihil opis hic est." Kuhn. ... γάρ ἐστι, οὐχ κ. τ. λ. Cf. Gramm... cos supra citatos. "Duplex sententia est, cur dictum sit μεῖον· prima et vulgatior, quam r... tert Eratosthenes (ap Harpocr. l. c.) secunda est, dictum esse ex eo, quod vetitum erat adducere ovem majorem certo quodam pondere, idque propter ambitionem quorundam, qui uter grandiorem afferret, contendebant. Id sibi vult Pollux. Notandum, quod scribit (Aristoph. Schol.) ovem dictam esse κουρεῖον, unde explicandus est Isæi locus Περὶ Φιλοκτήμονος Κλήρου (p. 135. Reisk.) Καὶ οὕτω διετέθη εἴθ' ὑπὸ φαρμάκων, εἴθ' ὑπὸ νόσου, εἴθ' ὑπ' ἄλλου τινὸς, ὥστε ἀνεπείσθη ὑπ' αὐτῆς τὸν πρεσβύτερον τοῖν παίδοιν εἰσάγειν (εἰσαγαγεῖν, Reisk.) B εἰς τοὺς φράτορας ἐπὶ τῷ αὐτοῦ ὀνόματι· ἐπειδὴ δὲ οὐδ' οὕτως αὐτῷ Φιλοκτήμων συνεχώρει, οὔθ' οἱ φράτορες * συνεδέξαντο, ("imo vero ἀνεδέξαντο," Reisk.) ἀλλ' ἀπηνέχθη τὸ * κούριον κ. τ. λ." Vales. "Palmer. sic interpretatus, Sed puer ablatus fuit, hanc ascripsit h. l. annotationem. (Hæc vox κούριον raro occurrit; fuit autem, ut ex h. l. conjicio, Codex s. Liber publicus τῶν φυλετῶν καὶ φρατόρων, ubi inscribebantur nomina adolescentium, qui in quaque familia e legitimo matrimonio nati, a patre vel aliis cognatis, consentientibus et approbantibus ex eadem gente propinquis, in album τῶν φρατόρων inferebantur. Nomen factum e κοῦρος et κούρη, quæ Adolescentulum et Adolescentulam, Puerum et Puellam significant. Lycurgus rhetor alium Codicem τὸ ληξιαρχικὸν vocat, quod est juvenum epheborum, qui inter viros censendi erant, et eos, qui jam ad functiones publicas petendas admittebantur, ἀπὸ τοῦ λαγχάνειν τὰς ἀρχὰς, Ab eo, quod magistratus sortiebantur.) Poterant hæc omnia potius non scripta manere, aut in spongiam incumbere, C partim aliena ab h. l. pleraque falsa. Melius h. l. exposuit Vales. (l. c.) e Polluce et Schol. Aristoph., unde constat, κούριον, vel potius κούρειον, fuisse Sacrum, vel Victimam, oblatam pro adolescente in album phratorum inferendo. Quid Scaliger in mente habuerit, κόριον ascribens, ipse quisque arbitrator. Mihi non liquet, præterquam hoc unum, falsum eum fuisse." Reisk. Scaligero forte hoc unicum in animo erat, κούριον, Adolescentulus, non satis Atticum sonare, atque adeo pro eo scribendum esse κόριον, et sane, si id volebat, recte correxit: v. Phrynichi Ecl. 24. J. Poll. 2, 17. Thom. M. 548. Hesych. et notanda in Κόριον. Sed verum vidit Vales., atque ex eo Jungerm. ad J. Poll. 8, 107. et Reisk. modo scribas κουρεῖον pro κούριον. Veteres enim Attici, prosa oratione utentes, nomina semper efferebant παραγωγικῶς, quæ recentiores sæpissime ὑποκοριστικῶς pronuntiabant. Vide notata in Lex. Vocc. peregr. v. Σμυρνεῖον. Sed quid est, Ἀλλ' ἀπηνέχθη τὸ κουρεῖον? "Ἀποφέρειν, Perferre, quo D oportet, vel pro simplici Offerre, Ἀπηνέχθη τὸ κούριον." Reisk. Ind. Gr. Isæi. Imo sensus est, ut Interpretatio Latina dedit, Sed sacrificium ab Euctemone pro impetranda pueri receptione oblatum repudiabant. "Φράτορες sunt ejusdem curiæ participes. Φρατίαρχος vero, ap. quem pueri et virgines nomen suum profitebantur. Antequam inscriptio fieret in album phratorum, parens jurabat se introducere genuinos liberos, natos e se et cive Attica: si alienum filium suo nomine a parente introduci scirent phratores, non recipiebant introductum, καὶ ἀπηνέχθη τὸ κόριον, et sacrificium, quod pro filii receptione dabatur, κούριον dictum, auferebatur ab ara Jovis Phratoris. Demosth. c. Macart." Kuhn. ad J. Poll. 8, 107., cujus hæc sunt verba περὶ Φρατόρων: Εἰς τούτους τούς τε κούρους, καὶ τὰς κόρας εἰσῆγον· καὶ εἰς ἡλικίαν προελθόντων ἐν τῇ καλουμένῃ κουρεώτιδι ἡμέρᾳ, ὑπὲρ μὲν τῶν ἀρρένων τὸ κούριον ἔθυον, ὑπὲρ δὲ τῶν θηλειῶν, τὴν γαμηλίαν. "Interpres: Coriandrum offerebant. Sed lege κούριον, vel potius κου-

εῖον, ut Suid. (l. c.)" Vales. Noster in Κόριον, Pupa, Puellula, habet κόριον, quod interpretatur Sacrificium pro pueris juvenculis; sed κόριον sensu hoc gaudere nequit. " C. A. κούριον, alii κούρειον et κουρεῖον." Kuhn. " Ms. τὸ κούριον ἔθυον. Et κούριον sane videtur emendandum; κόριον enim potius Puellum significat. Fuit itaque hoc θῦμα, κούριον, vel κούρειον dictum." Jung. " Κούριον emendavi, et ita quoque Vales. Vide Sophoclis versum ap. Hesych. v. Κούριον, in quo tam emendando, quam explicando cæspitarunt viri eruditi: nos alibi." T. H. De hac T. H. sententia nihil notavit Albert. Ceterum pro κούρους, ut dedit Vales., lege κόρους e Seb. Kuhn. et Jung. Mss., ut hodie editur. Vide Jung. notam. Etym. M. Κοροπλάστης· ὁ τὰ ζῶα διαπλάττων, οὐ γὰρ μόνον κούρους ἢ κόρας ὁμοίας πλάσσει, ἀλλὰ πᾶν ζῶον· καὶ κοροπλάθους, τοὺς ἐκ κηροῦ ἢ πηλοῦ, ἢ τοιαύτης τινὸς ὕλης, πλάττοντας κόρας ἢ κούρους· κόρη γὰρ τὸ σμικρὸν ἀγαλμάτιον, τὸ * γύψινον ἢ πήλινον. Vide nos supra 296. b. Lege διαπλάσσων—κόρου —ὁμοίως — πλάσσει — πλάσσοντας —κόρους. Etym. G. Κοροπλάστης· ὁ τὰ ζῴδια πλάσσων, οὐ γὰρ μόνον κούρους, ἢ ὁμοίως κόρας πλάσσει, ἀλλὰ πᾶν ζῶον. Lege κόρους. Eodemque modo corrigendi sunt Suid. Κοροπλάθοι· οἱ τοὺς κόρους πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ, " malim ἐκ κηροῦ ἢ γύψου," Kust. τουτέστι, τὰ ζῶα πάντα· οἱ κατασκευάζοντες εἴδωλα βραχέα ἐκ πηλοῦ πάντων ζώων, οἷς ἐξαπατᾶσθαι τὰ παιδάρια εἴωθεν, οὗτος κοροπλάθος καλεῖται. Κοροπλάθους λέγουσι τοὺς ἐκ πηλοῦ τινὸς, ἢ κηροῦ, ἢ τοιαύτης τινὸς ὕλης πλάττοντας κόρας, ἢ κούρους, l. κόρους: et Harpocr. Κοροπλάθος· Ἰσοκράτης ἐν τῷ Περὶ τῆς Ἀντιδόσεως. Τοὺς ἐκ πηλοῦ, ἢ κηροῦ, ἢ τινος τοιαύτης ὕλης πλάττοντας κόρας, ἢ κούρους, l. κούρους, οὕτως ὠνόμαζον. Recte Lexicon Timæi: Κοροπλάθοι· οἱ τοὺς κόρους πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ. "Timæi glossam Suidas in Lexicon suum retulit, in qua Kust. sine causa corrigit, ἐκ κηροῦ ἢ γύψου." D. R. Corrige et Schol. Aristoph. Acharn. 146. Λέγει δὲ νῦν Ἀπατουρίων, ἑορτῆς ἐπισήμου δημοτελοῦς, ἀγομένης παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις κατὰ τὸν Πυανεψιῶνα μῆνα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· καλοῦσι δὲ τὴν μὲν πρώτην Δόρπειαν, ἐπειδὴ φράτορες, ὀψίας συνελθόντες, εὐωχοῦντο· τὴν δὲ δευτέραν, Ἀνάῤῥυσιν, sic leg. non ut editum est Ἀνάῤῥουσιν, ἀπὸ τοῦ θύειν· ἔθυον δὲ Διῒ Φρατρίῳ, καὶ Ἀθηνᾷ· τὴν δὲ τρίτην, Κουρεῶτιν, ἀπὸ τοῦ τοὺς κούρους καὶ τὰς κόρας ἐγγράφειν εἰς τὰς φρατρίας. Lege κόρους, et sic legerat Sylb. ad Etym. 533. ubi sunt, Τῇ δὲ τρίτῃ τοὺς κούρους, l. κόρους, εἰσάγουσιν εἰς τὴν ἑορτὴν, καὶ συνιστῶσι τοῖς συγγενέσι καὶ γνωρίμοις, καὶ ἐγγράφουσιν εἰς τὴν πολιτείαν, ἡ δὲ ἑορτὴ καλεῖται Κουρεῶτις. In Schol. illo pro τὴν δὲ δευτέραν Ἀνάῤῥυσιν ἀπὸ τοῦ θύειν, quod etiam Sylb. sine defectus suspicione repetit, leg. ἀπὸ τοῦ ἀναῤῥύειν τὸ θύειν, et sic Kust. edidit in Suida v. Ἀπατούρια, scribens in nota: " Vox ἀναῤῥύειν a prioribus Edd. abest, quam negligentia Librariorum omissam esse existimo." Forma κοῦρος poetis solis relinquenda est.) Etym. M. Κούρειον· τὰ διὰ τοῦ ειον τρισύλλαβα ἰδιάζοντα, τουτέστιν ἐνὶ τύπῳ μόνον λεγόμενα, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται καὶ προπαροξύνεται· οἷον, *Λάγειον, τὸ ἱπποδρόμιον Ἀλεξανδρίας, ἀπὸ Λαγοῦ τινος· Χλούνειον, τόπος ἐν Αἰτωλίᾳ, ὅπου ἦν ὁ χλούνης· Λαύρειον, τόπος ἐν Ἀττικῇ ἔχων μέταλλα· οὕτω καὶ Κούρειον· οὕτω δὲ καλεῖται ἐν Ἀττικῇ τὸ ἱερεῖον τὸ θυόμενον, ἡνίκα ἐγράφοντο οἱ κοῦροι, l. κόροι, εἰς τοὺς φράτορας· τοῦτο δὲ καὶ Μεῖον ἐλέγετο· καὶ Μειαγωγὸς, ὁ τοῦτο εἰσάγων· ἐκλήθη δὲ, ὅτι τὸ ἱερεῖον (εἰς τὸν ζυγὸν ἐντιθέντες, supplet Sylb. e Suida,) ἔκραζον, Μεῖον, Μεῖον, τουτέστιν ὀλίγον· ἡ δὲ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἐποιοῦντο, ἐλέγετο Κουρεῶτις. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Κουρεῖον· κοινῶς μὲν τὸ τῶν κουρέων ἐργαστήριον, ἰδίως δὲ καὶ τὸ διδόμενον ὑπὸ τῶν πατέρων τοῖς φράτορσιν, ὅταν εἰσφέρωσι τοὺς παῖδας εἰς φρατρίας· τὸ οὖν θυόμενον τότε ἱερεῖον Κουρεῖον ἐκαλεῖτο. Schol. Aristoph. l. c. Τοῦτο δὲ κέκληται Κουρεῖον ἀπὸ τῶν κούρων, ὑπὲρ ὧν ἐθύετο. Sed, cum forma κοῦρος, ut supra monuimus, poetis solis in usu sit, et κουρεῖον non tam sit vox poetica, quam ritus Atticus, rectius id deduxeris a κουρὰ, Tonsura, adeo ut κουρεῖον sit Sacrificium, cum tondentes puerorum capillos Dianæ sacrificant. Vide

A Nostrum in Κουρεῶτις. " Κούρειον, Victima, Brunck. Soph. 3, 399. (' Hesych. Κούρειον· Σοφ. Ἀνδρομέδᾳ· Ἡμῖν σύ τοι κούρειον ἠρέθης πόλει· Νόμος γάρ ἐστι τοῖσι βαρβάροις Κρόνῳ Θυηπολεῖν βρότειον ἀρχῆθεν γένος. Videndi Hesychii Interprr. Κούρειον, juxta Etym., καλεῖται ἐν Ἀττικῇ τὸ ἱερεῖον τὸ θυόμενον, ἡνίκα ἐγράφοντο οἱ κοῦροι εἰς τοὺς φράτορας. Sophocles hic aliter accepisse videtur pro Humana victima Saturno offerenda. Chori videntur esse verba ad Andromedam.') Aristoph. Fragm. 245." Schæf. Mss.]

" Ἀμειαγώγητον χρῆμα, Res quæ non minus ponderare dicitur, s. Quæ non ponderatur, Cujus pondus non examinatur. Vide et Μεῖον." [Vox hæc neque in Hedericiano, neque in Schneideriano Lexico reperitur. " Ἀμειαγώγητος, Non diminutus, Synes. 168." Wakef. Mss. " Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss.]

" Μυριαγωγὸς ναῦς, Navis, quæ decem millia hominum vehere queat, quæ et μυριοφόρος. Sic μυριαγωγὸς ὁλκὰς, ap. Chrysost." [" Strabo (3, 3, B 405.) Philo J. 1, 333 (=3, 98. Δεινὸν γὰρ, εἰ τυφῶσι μὲν καὶ ἁρπυίαις αὐτόπρεμνα δένδρα πρὸς ἀέρα ἀνασπᾶται, καὶ μυριαγωγὰ σκάφη βρίθοντα φόρτῳ, καθάπερ τινὰ τῶν κουφοτάτων ἐκ μέσων τῶν πελαγῶν ἀναρπάζεται, καὶ λίμναι, καὶ ποταμοὶ μετάρσιοι φέρονται, τοὺς γῆς κόλπους ἐκλιπόντος τοῦ ῥεύματος, ἅπερ ἀνιμήσαντο αἱ τῶν ἀνέμων κραταιόταται καὶ πολυπλοκώταται δῖναι· τῇ δὲ τοῦ θείου πνεύματος καὶ πάντα δυνατοῦ καὶ τὰ κάτω νικῶντος φύσει, κοῦφος ὁ νοῦς ὢν, οὐκ ἐπελαφρίζεται, καὶ πρὸς μήκιστον ὕψος ἐξαίρεται, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ φιλοσοφήσαντος ἀνόθως. Ubi recte vertitur, ut e v. φόρτῳ satis constat, Navigia, decem millium amphorarum capacia, mercibus onusta. Sic Anglice dicitur, A ship of 100 tons' burden. J. Poll. 1, 82. Μυριοφόρος ναῦς, τὸ δὲ μυριαγωγὸς εὐτελές. " Μυριοφόρος, Interpr. Navis decem millia hominum vehens, quod est monstrum horrendum, ingens. (Noster, qui v. μυριαγωγὸς minus recte interpretatus est, satis accurate tamen v. μυριοφόρος explicuit.) Μυριοφόρος ναῦς est, Quæ capit μυρία κεράμια ταρί- C χων vel aliarum mercium; Navis magnorum onerum vel myriadis mercium capax, quæ et μυριάμφορος dicitur. A navi itaque desumta est metaphora, quando Aristoph. Pac. (521.) ῥῆμα vocat μυριάμφορον, Ingens et vastissimum verbum. Dionys. Hal. A. R. 3, (44.) Αἱ μὲν οὖν ἐπίκωποι νῆες, * ὁπηλίκαι ποτ' ἂν οὖσαι τύχωσι, καὶ τῶν ὁλκάδων αἱ μέχρι τροχιλιοφόρου, l. * τρισχιλιοφόρου, εἰσάγουσί τε διὰ τοῦ στόματος αὐτοῦ, καὶ μέχρι τῆς Ῥώμης εἰρεσίᾳ καὶ ῥύμασι παρελκόμεναι κομίζονται, Et onerariæ usque ad illas, quæ tria millia urceorum vehunt, si modo aliquid mutandum. (' Τροχιλιοφόρου perperam in Ed. Steph. Versio Lapi minus mendose habet Trichiliophoram. Sylb. Optime in Cod. Vat. τρισχιλιοφόρων.' Reisk.) Athen. 5. de navi Hieronis, Σίτου δ' ἐνεβάλλοντο εἰς τὴν ναῦν μυριάδας ἕξ, ταρίχων δὲ Σικελικῶν κεράμια μυρία κ. τ. λ. Μυριάμφορος Thucydidis est, 7. p. 500." Kuhn. Imo in Thuc. loco est μυριοφόρος, non μυριάμφορος. " Καὶ μυριαγωγὸς ναῦς, ait Cæl. Calcagn. Commentatione sua de Re Nautica ad L. Gyrald., i. e. Decies mille ferens, et Decies mille agens D navis. Quæ referens Brodæus Misc. 9, 21. ' Verba cujusdam,' ait, Cælium intelligens, additque. ' Hoc vero quid sit, non explicat. Ego vero id ad amphoras referendum censeo, non ad homines, ut docent plerique; qui enim fieri potest? Latini aliquando non amphoris, sed modiis navium capacitatem metiti sunt. Nos Galli Græcam consuetudinem imitamur, atque eorum magnitudinem doliis exprimimus.' Quod ad amphoras attinet, locus est Ciceronis in Epist. Lentuli L. 12. nec unicus, ut quidam doctissimus juvenis putat in suo Auctario Philologico. Sunt enim et alibi in hanc rem, et ap. Liv. 6. in fine: ' Lex a Q. Claudio Trib. Pl. lata, Ne quis Senator, quive Senatoris pater fuisset, maritimam navem, quæ plusquam trecentarum amphorarum esset, haberet, id satius habitum ad fructus ex agris vectandos." Jung. Rem conficit Schol. ad Thuc. locum, ubi μυριοφόρος ναῦς explicatur, μεγάλη, δυναμένη δέξασθαι μύριον φόρτον.]

[* Μυριαγωγέω, Decem millia veho. J. Poll. 4,

165. Μυριάκις, μυρίανδρος, μυριοφόρος, ὡς Θουκυδίδης, ὡς δὲ Δείναρχος, μυριαγωγοῦσα.]

[* Ὀχεταγωγὸς, ὁ, ἡ, Aquam deducens. J. Poll. 1, 221. Εἶτα φυτουργοὶ, νεοῦντες, ἢ νεάζοντες, ἢ * νεοποιοῦντες, ὀχεταγωγοὶ, σκαλεῖς, ἀρόται, ἀγρόται, σπορεῖς, ἀμητῆρες, οἱ δὲ ἀμῶντες ποιητικώτερον. "Ὀχεταγωγοὶ, Elicum ductores, Aquilices, certo modo." Kuhn.]

[* Ὀχεταγωγέω, Irrigo. J. Poll. 1, 224. Ἐρεῖς δὲ, ἄμπελον τεμεῖν, γυρῶσαι, ταφρεῦσαι, ἀμῆσαι, κλάσαι, κλαδεῦσαι, ἄρδειν, ὀχεταγωγεῖν, ἀνακαθῆραι τὴν ὑδρορρόην.]

[* Ὀχεταγωγία, ἡ, Aquæ ductus. "Plato de LL. 2, 844. Πλὴν αὐτῆς τῆς ὀχεταγωγίας." Scott. App. ad Thes.]

[* Σειραγωγεὺς, έως, ὁ, Catena, Funis, quo quis ducitur vel trahitur. J. Poll. 1, 216. Ἔστι δὲ ἱππικὰ ὄργανα, σειραγωγεὺς, ῥυταγωγεύς. "Interpr. σεῖρα, ἀγωγεύς. Verum uti ῥυταγωγεὺς notat Lorum, quo ducitur equus, ita σειραγωγεὺς Catena est, ut ita dicam, ductoria." Kuhn.]

[* Σκυμναγωγέω, i. q. ἐπιφέρω σκυμνούς. "Eustath. 1131, 41. (Οἱ δὲ τοῦτο λέγοντες ἱστοροῦσι καὶ ὅτι λέων ἄῤῥην οὐ σκυμναγωγεῖ. Διὸ Ζηνόδοτος οὐ παρεδέχετο τοὺς ἐνταῦθα στίχους, λέοντα μὲν αὐτὸς τὸν ἄῤῥενα νοῶν, λέγων δὲ μὴ σκυμναγωγεῖν τὸν ἄῤῥενα· καὶ μὴν Ἀντίμαχος καὶ ἄλλοι σκυμναγωγεῖν ἱστοροῦσι καὶ τὸν ἄῤῥενα λέοντα.) Pseudo-Did. ad Il. P. 133. (ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν, Ὧι ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ Ἄνδρες ἐπακτῆρες· ἐπιφερομένῳ τοὺς σκύμνους, σημειωτέον δὲ, ὅτι καὶ οἱ ἄῤῥενες τῶν λεόντων σκυμναγωγοῦσιν.)" Wakef. Mss. Scholia Ven. ad eund. loc.: Ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἐκ τούτου πλανηθεὶς, ᾠήθη καὶ τὸν ἄρσενα σκυμναγωγεῖν.——Φασὶ δὲ μὴ σκυμναγωγεῖν τὸν λέοντα. "Heyn. Hom. 7, 311. 479. 8, 40." Schæf. Mss.]

[* Σπονδαγωγὸς, ὁ, ἡ. Bekkeri Phrynichus: Σπονδαγωγοὶ κήρυκες· οἱ σπονδὰς φέροντες. I. q. σπονδοφόροι. Ejusdem Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Σπονδοφόροι· οἱ τὰς σπονδὰς φέροντες τοῖς πολεμίοις.]

[* Φλεγμαγωγὸς, ὁ, ἡ, Pituitam subducens. Trall. 2. p. 184. Vide Castig.]

[* Φυγαγωγὸς, ὁ, ἡ, Captivi ductor. Polyæn. 8, 16, 6. Σκηπίων, δορυάλωτον λαβὼν ἐν Ἰβηρίᾳ πόλιν Φοίνισσαν, ὡς οἱ φυγαγωγοὶ παρθένον ἤγαγον κάλλους ὑπερφυῶς ἔχουσαν, τὸν πατέρα αὐτῆς ἀναζητήσας, ἐχαρίσατο αὐτῷ τὴν θυγατέρα.]

[* Φυταγωγέω. Etym. M. Πράμνειος οἶνος· πραϋμένης, ὁ πραΰνων τὸ μένος καὶ στέλλων, οἱ δὲ, τὸν ἐπὶ τοῖς πρέμνοις φυταγωγούμενόν φασιν.]

Ἄ cum nominibus compositi exempla sunt hæc:

Ἀγήσανδρος vocatur Orcus, tanquam adducens homines ad se, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς ἄνδρας. Eodemque sensu Ἀγησίλαος vel Ἀγεσίλαος appellatur idem, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς λαούς. Etym. M. Ἀγεσίλαος· ἐπώνυμον τοῦ Ἀΐδου. Καλλίμαχος· Φοιτῶσι μεγάλῳ Ἀγεσιλάῳ. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς λαοὺς, ἄρχει γὰρ τῶν θανόντων. Οὕτω Μεθόδιος. [" Metrum postulare videtur μεγάλῳ Ἀγελάῳ." Sylb. Respicitur ad Lav. Palladis v. 129. Καὶ μόνος, εὖτε θάνῃ, πεπνύμενος ἐν νεκύεσσι Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ. "Præter Etym. meminit et Hesych. Ἀγεσίλαος· ὁ Πλούτων. Ἀγήσανδρος· ὁ Ἀΐδης. ('Ἀγήσανδρος, Jacobs. Anth. 7, 176. ad Callim. 2, 12.' Schæf. Mss.) Lactantius de Falsa Relig. 1, 11. 'Ergo illud in vero est, quod regnum Orbis ita partiti sortitique sunt, ut Orientis imperium Jovi cederet; Plutoni, cui nomen Agesilao, pars occidentalis obtingeret. Athen. 99. Οἶδα δ' ὅτι καὶ Σιμωνίδης που ὁ ποιητὴς * Ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν Αἴδην Ἀγεσίλαον, Νίκανδρος δὲ ὁ Κολοφώνιος * ἰοχέαιραν τὴν ἀσπίδα τὸ ζῶον. ('Ἀγεσίλαος, Dux populorum,' Casaub. 'Possis, Qui cogit populos, interpretari, ut ἄγειν idem atque συνάγειν intelligatur.' Schweigh.) Nicander ap. Eund. (683.) Σαύρην τ', ἢ χθονίου πέφαται στέφος Ἡγεσιλάου. ('Ἀγεσιλάου maluit Casaub. Vocalem Ionicam cum Salmasio retinuit Schw.' Schneider. ad Nicandri Fragmm. 299. De hoc versu multa diximus supra cccxlviii.) Vetus Epigramma ap. Gruter. p. MCXXX. ΜΗ ΜΟΥ ΕΝΥΒΡΙΣΗΣ ΑΓΝΟΝ ΤΑΦΟΝ Ω ΠΑΡΟΔΙΤΑ ΜΗ ΣΟΙ ΜΗΝΙΣΗ ΠΙΚΡΟΝ * ΕΠΑΓΕΣΙΛΗ ΠΕΡΣΕΦΟΝΑ ΤΕ ΚΟΡΑ ΔΑΜΑΤΕΡΟΣ ΑΜΑ ΠΑΡΕΡΠΩΝ ΕΙΠΩΝ ΑΡΑΤΕΙΩ ΓΑΙΑΝ ΕΧΟΙΣ ΕΛΑΦΡΑΝ. Lege: Μή μου ἐνυβρίσῃς ἁγνὸν τάφον ὦ παροδῖτα, Μή σοι μηνίσῃ πικρὸν ἐπ' Ἀγεσίλᾳ, Περσεφόνα τε κόρα Δαμάτερος· ἀλλὰ παρέρπων Εἴπῃς Ἀρατείῳ, Γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν. At Scaliger, in Indice Inscriptt., commentitiam illam Epagesilam mirifica quadam ἀποθεώσει inter deas collocavit." Bentl. "Cf. Valck. ad Herod. 462. Sed in Epigr. rectius cum T. H. legetur, Μή σοι μηνίσῃ πικρὸν ἐπ' Ἀγεσίλας, Περσεφόνα τε, κόρα Δαμάτερος." Blomfield. "Pulcerrime Pastor optimus, Jesus, Petro dicitur ὁ ἀρχιποίμην, 1 Petr. 5, 4. quam vocem rarissimam adhibet Hesych. observans, Cretenses τὸν ἀρχιποίμενα, s. Pastoribus ceteris præfectum, appellasse Ἀρχίλαν. Est autem Ἀρχίλας in dialecto Cretensi, qui vulgo diceretur Ἀρχίλαος, ut Ἀγησίλαος dicebatur et Ἀγησίλας. Hoc nomine velut appellativo utitur in Fragm. quodam Callim., cui Inferus Jupiter, s. Pluto, ad quem omnium animæ a Mercurio deduci censebantur, dicitur Ἀγησίλας." Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 74.] Existimo autem Callimachum hoc epithetum s. cognomentum ex Æschylo esse mutuatum, quem eo usum testatur Athen. (l. c.) Est præterea Ἀγησίλαος, nomen proprium notissimum. [" Ἀγεσίλας, ad Callim. 1, 229. 2, 12. Ἀγεσίλαος, Jacobs. Anthol. 7, 176. 12, 339. Valck. ad Phœn. p. 550. Plurimum nocuit Spartæ, Valck. ad Herod. 225. Ἀγησίλαος, ad Diod. S. 1, 711. 716." Schæf. Mss. Zonar. Ἀγεσίλαος· κύριον καὶ ἐπώνυμον τοῦ Ἀΐδου, εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς λαούς· ἄρχων γάρ ἐστι τῶν θανόντων. "Phavor. Ἀγεσίλαος· ὁ Πλούτων, ἐπώνυμον τοῦ Ἀΐδου, εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς λαοὺς, ἀρχὼν (l. ἄρχων) γάρ ἐστι τῶν θανόντων. Hesychium conjunxit, ut solet, cum Etymologo." Albert. ad Hes. Imo e Zonaræ loco sua sumsit Phavor.] "Ἀγεσίλαος Hesychio est ὁ Πλούτων, fortasse quoniam mortales ἑαυτῷ προσάγει."

"Λαγέτης, ου, ὁ, Dux, Ductor populi. Eustath. (453.) Ἀγελείη Ἀθηνᾶ, οὐκοῦν, ἀπὸ τοῦ τὰ ἄγη ἐλαύνειν εἴη ἂν, ἵνα μὴ δασυνθῇ οὕτως ἡ ἄρχουσα· εἴρηται δὲ μᾶλλον, ἢ ἀπὸ τοῦ λίαν ἄγειν, ληΐτης γάρ ἐστιν, ἢ παρὰ τὸ λεὼν ἄγειν, ἤτοι λαὸν, ὡς ἡγεμονική· ἀφ' ἧς ἐννοίας καὶ τὸν στρατηγὸν λαγέταν ἡ ποίησις ἔφη· ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὰ κύρια ὁ Ἀγησίλαος, καὶ ὁ Ὁμηρικὸς Ἀγέλαος:" [790. Τὸ δὲ λαὸν ἄγων, τὸν παρὰ τῇ Τραγῳδίᾳ λαγέταν, ὅ ἐστι λαοῦ ἡγεμόνα, παρήγαγε.] "Hesych. Λαγέτης· ἡγεμὼν, ὄχλον συναγαγών." [Pind. Pyth. 3, 151. Λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρκεται, Εἴ τιν' ἀνθρώπων, ὁ μέγας Πότμος, Schol. Τὸν γὰρ δὴ τῶν λαῶν ἡγούμενον Πλοῦτον καὶ τύραννον ἡ ἐξ ἀρχῆς ἐδωρήσατό σοι καταβολὴ, καὶ ὁρᾷ σε, εἴπερ τινὰ ἄλλον, εὐδαίμονα. Λαγέταν γὰρ τύραννον· τὸν γὰρ Λαγέτην τύραννον ἔχεις Πλοῦτον· Λαγέτας δὲ, ὁ Πλοῦτος, ἐπεὶ πάντας ἄγει τοὺς λαούς· ὑποτάσσονται γὰρ αὐτῷ πάντες.) 4, 190. τάν ποτε Ζεὺς ὤπασεν λαγέτᾳ Αἰόλῳ καὶ παισὶ, τιμάν: 10, 49. Παρ' οἷς ποτὲ Περσεὺς Ἐδαίσατο λαγέτας, δώματ' εἰσελθών: Ol. 1, 144. Τέκε δὲ λαγέτας ἓξ Ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱοὺς, ubi Schol. λαγέτας ἓξ, ἤγουν ἡγεμόνας τῶν λαῶν ἡγουμένους. "Heyn. Hom. 5, 729." Schæf. Mss.]

[* Ἀγησίπολις. "Personalia, aut propria, aut actum significantia, in diversos flexus exeunt, Ἀγησιπόλιδος, * Εὐπόλιδος, * Νικασιπόλιδος, φιλοπόλιδος Appian. de Reb. Syr. 598., cui contrarium est οἱ φιλοπόλεις Æschyl. S. c. Th. 178." Lobeck. Diss. ad Phrynichi Ecl. nondum edita.]

Ἀγησίχορος, (ὁ,) ap. Pindar. Ductor chori, Ducens chorum vel auspicans, ut ἀγησίχορα προοίμια, eodem sensu et eadem compositionis forma, qua Stesichorus * ἀρχεσίμολπον appellavit Musam: [Eust. 1480. Καὶ Στησίχορος δὲ καλεῖ τὴν Μοῦσαν ἀρχεσίμολπον, καὶ Πίνδαρος, ἀγησίχορα τὰ προοίμια. Respicitur Athen. 180. Καλεῖ δὲ Στησίχορος μὲν τὴν Μοῦσαν, ἀρχεσίμολπον· Πίνδαρος δ' ἀγησίχορα, τὰ προοίμια. Nempe in Pyth. 1, 6. Ἀγησιχόρων ὁπόταν τῶν φροιμίων Ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα, ubi Schol. Ὅταν τῶν προοιμίων, τῶν ἡγουμένων τῶν χορῶν, τὰς προαναφωνήσεις καὶ κρούσεις διακινουμένη κατασκευάζῃς. Πέδα

ἀρχέχορον affert Heyn. ex Eurip. Troad. 151. "'Αγεσίχορος, Wolf. Prol. 264." Schæf. Mss.]

"'Αγεσίφρων, Hesychio est τὰς ὀφρῦς ἐπαίρων, "Qui supercilia tollit." [" L. ἀγεσόφρων." Is. Voss. et sic Ruhnk. in Auct. Emendd. neque aliter postulat verborum ordo.]

'Αγέστρατος, (ὁ, ἡ,) Dux exercitus, Minervæ epitheton, Hesiod. Theog. (925.) Δεινὴν, ἐγρεκύδοιμον, ἀγέστρατον, ἀτρυτώνην. Fit ex ἄγω et στρατός. [Ubi Allegor.: 'Αγέστρατος δὲ, καὶ 'Αγελεία λέγεται, διὰ τὸ ἄγειν λαοὺς, καὶ μετάγειν στρατόπεδα· τῇ γὰρ φρονήσει, καὶ στρατόπεδα διϊθύνεται, καὶ οἰκονομοῦνται οἰκίαι, καὶ εὐνομοῦνται πόλεις ταῖς νομοθεσίαις. " Nonn. Dionys. 13, 36. adjective: et alibi." Wakef. Mss. " Kuster. Bibl. Chois. 96." Schæf. Mss.]

"'Αγεστρατὸν, Hesychio κάλλυντρον, ἤγουν * κοσμητήριον, Id quo aliquid pulcrius redditur et exornatur. Quanquam κάλλυντρον et Scopas peculiariter significat." [" L. * ἀγέσσαρον. Hinc Io, Παλαιὸν ὡς ἀγέσσαρον. Vide Σαρόν. " *'Αγέσυρτον. Vide Laert. Pittaco. Vide quoque notata ad 'Ασυρῆ. Cyrillo 'Αγάσυρτος· ἀκάθαρτος." Is. Voss. Zonaras: 'Αγάσυρτος· ὁ ἀκάθαρτος.] "'Αγάσυρτον, in meo Lex. " vet. ἀκάθαρτον, Immundum, Sordidum." [* 'Αγέστρωτον: nam στρωτὸς, Stercus, Lat. Struntus, et Teutonice Stront, i. q. στέργανος. ('Στεργανὸς, Fimus, κόπρος, Hesych.' H. St. Albertius edidit στεργάνος. Codex habet: Στεργάνος· κόπρων. 'Leg. suspicor, κοπρὼν, Sterquilinium.' Schow. Cf. Σάργανος et Τέραμνος.) Quodsi vulgata recta sit lectio, potest formari a στέαρ. Vide Στάρτοι, et Στρατός." Is. Voss. " Spanh. ad Callim. 455. legit, "Αγε, vel, "Αγες σάρον. Idque rejiciendum non videtur. Infra enim Σάρον Byzantiis ait notare κάλλυντρον. Κάλλυντρα autem explicat * κοσμητήρια. Præterea "Αγες paulo superius pro ἄγε, φέρε (poetice) usurpari indicavit. Quod hoc forte exemplo probat. Sensus itaque est, Affer scopas, quod ex Ionis Argivis citatur in Σάρον, ubi alia plura leges." Albert.]

[* 'Αγέχορος, " Brunck. Aristoph. 1, 76." Schæf. Mss.]

"'Αγώνυμος Hesychio idem est cum φερώνυμος, " Nomen cum re gerens, Recto nomine appellatus." " Γώνυμος, Eidem est φερώνυμος." [" Forte utrumque pro ἐπώνυμος." Albert. in Auct. Emendd. " Pro πώνυμος, quod pro ἐπώνυμος. Sic πιτίμια pro ἐπιτίμια, et similia." Salmas. " Pro ὤνυμος, ab ὤνυμα." G. " Eadem glossa in Cyrilli Lex. Ms. et Suida, (et Zonara, ubi Tittmann. 'Consentiunt Cyrillus meus et Hesych.') Non incommoda videtur Salmasii sententia. Passim enim Γ, sive Π, et Γ permutarunt Librarii; ut notum est, etiam in Sacris. Hinc Πώνυμος, pro ἐπώνυμος, migrare facile potuit in Γώνυμος. Supra tamen legitur: 'Αγώνυμος· φερώνυμος. Nisi et illud ex ἐπώνυμος corruptum sit, ut α et ε, in initio vocis, non raro ante π confuderunt. Sic ἐπευωνίζειν pro ἀπευωνίζειν Luciano reddidit T. H. ad Nigrin. p. 62. ut ἐπὶ et ἀπὸ sæpissime confunduntur in hoc Lex." Albert. in nota ad v. Γώνυμος.]

¶ 'Αγέομαι, οὖμαι, unde ἀγεόμενος ap. Herod., pro ἀγόμενος, Ductus, vel Qui ducitur. [" Ad Herod. 200." Schæf. Mss.]

"Αγημα, ατος, τὸ, Agmen elephantorum, equorum et peditum, quod regem anteibat, Hesych., Suid. sed pro ἵππων apud utrumque melius legeretur fortasse ἱππέων, Equitum. Ælius Dionysius ap. Eust. ἄγημα exp. Cohortem e selectis equitibus et gravis armaturæ militibus. Plut. in Eumene, Τοὺς ἐῤῥωμενεστάτους ἱππεῖς τριακοσίους εἰς ἄγημα συντάξας. E quo loco possunt emendari eo modo quo dixi exemplaria Hesychii et Suidæ, reponendo ἱππέων pro ἵππων: nam ἵππος quidem fœminino genere Equitatum significat, at ἵπποι in plurali, minime, quod sciam. Sed et quod dicit Plut., ἐῤῥωμενεστάτους ἱππεῖς convenit cum eo quod est ap. Suid. Plut. ibidem, 'Επὶ δὲ τούτοις ἄγημα τρίτον οἱ λογάδες τῶν Μακεδόνων. Xenoph. Laced. Polit. Λαβὼν τὸ ἄγημα τῆς πρώτης μοίρας ὁ βασιλεύς. Polyb. quoque 5. ἄγημα regibus tribuit, scribens, Εὐρύλοχος μὲν γὰρ ὁ Μάγνης ἡγεῖτο σχεδὸν ἀνδρῶν τρισχιλίων, τοῦ καλουμένου παρὰ τοῖς βασιλεῦσιν ἀγήματος. Athen. etiam elephantorum
A ἄγημα dicit, 12. Eustath., 'Ιστορεῖται γάρ που ὥσπερ ἄγημα στρατιωτῶν ἀθανάτων καὶ μηλοφόρων, οὕτω καὶ ἄγημα ἐλεφάντων. Ceterum quin ab ἄγομαι deductum sit ἄγημα, vel potius ab ἀγέομαι pro ἄγομαι, ut πέσημα formatur a πεσῶ pro πίπτω, minime dubitandum puto; licet Eustath. tradat ἄγημα dictum quasi ἀγητὸν, Admirabile, ab ἀγῶ, ἀγήσω: [vide infra.]

[""Αγημα, Agmen. Est vocabulum Doricum, atque adeo Macedonicum pro ἥγημα. Hesych. et Suid.: "Αγημα· τὸ προϊὸν τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλεφάντων καὶ ἵππων (l. cum Nostro, ἱππέων, ut patet e seq. v. πεζῶν) καὶ πεζῶν. Οἱ δὲ, τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως, κραταιὸν ὁπλίσει καὶ σωμάτων εὐεξίᾳ. Eust. ad Od. A. p. 1399, 62. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν, ἄγημα παρὰ Μακεδόσι, τάγμα ἀπόλεκτον ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν· τοῦτο δὲ ἴσως οὐδὲ ἀπὸ τοῦ ἄγειν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀγητὸν εἶναι. Legitur Agema etiam ap. Curt. et Liv. (Curt. 4, 13. In dextro cornu locati sunt equites, quos agema appellant, ubi v. Interprr. et Freinsh. in Indice.) In Xenophonte
B occurrit tantum in rebus Lacedæmoniorum. Fr. Portus intelligit Manum militum, quæ cum imperatore præcedit. Α. 2, 9. Στρέψαντες τὸ ἄγημα ἐπὶ κέρας, ἐξελίττουσι: 13, 6. Λαβὼν τὸ ἄγημα τῆς πρώτης μόρας ὁ βασιλεὺς, ἄγει συστρέψας." Lex. Xenoph. " Agema Macedonicum, distinguitur a cetratis in exercitu Philippi, 5, 25, 1. a cetratis pariter et a phalange diserte distinguitur in exercitu Ptolemæi Philopatoris, ubi Agema e tribus fere millibus constabat, 5, 65, 1. sqq. 84, 4. validissimum habebatur equitum corpus, 31, 3, 8." Ind. Hist. et Geogr. Polyb. Vide Leopard. Emendd. 1, 23. Eustath. 1236. Ζητητέον δὲ εἰ καὶ ἡ στρατιωτικὴ λέξις τὸ ἄγημα, οἷον, ἱππέων ἄγημα, ἐκ τοῦ τοιούτου ἄγω γίνεται, πρὸς ἀναλογίαν τοῦ πέσημα: 1877. Περιᾴδεται οὖν καὶ αὐτὴ οὐδὲν ἧττον ἤπερ αἱ θεωρικαὶ ξυνωρίδες τῶν ἐλεφάντων, καὶ τὰ κατὰ πόλεμον ἀγήματα τῶν αὐτῶν· ἱστορεῖται γάρ που ὥσπερ ἄγημα στρατιωτῶν ἀθανάτων καὶ μηλοφόρων, οὕτω καὶ ἄγημα ἐλεφάντων· τακτικὴ δὲ λέξις τὸ ἄγημα· ἴσως μὲν, παρὰ τὸ ἄγειν γεγονυῖα, ἴσως δὲ,
C παρὰ τὸ ἀγῶ ἄγημα, διὰ τὸ ἐκπλήττειν καὶ θαυμάζεσθαι. Etym. M. "Αγημα· τὸ προϊὸν τοῦ βασιλέως τάγμα, οἱ δὲ, τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως. Zonar. "Αγημα· τὸ προϊὼν (l. προϊὸν) τοῦ βασιλέως τάγμα, ubi Cod. K. præbet "Αγαμον. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: "Αγημα· τὸ προϊὸν τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλεφάντων, καὶ ἵππων, (l. cum Nostro, ἱππέων,) καὶ πεζῶν, οἱ δὲ, τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως. Polyb. ap. Athen. 194. Οἷς ἐπηκολούθει τὸ καλούμενον ἄγημα, κράτιστον εἶναι δοκοῦν σύστημα τῶν ἱππέων, περὶ χιλίους. Glossæ: "Αγημα· Vehementia, Stupor. Vide Toup. Emendd. 4, 211. " Ad Diod. S. 2, 204. 338. Casaub. ad Athen. 107." Schæf. Mss. " Polyæn. 344." Wakef. Mss.]

'Αγητὴρ, ῆρος, ὁ, Vector. 'Αγητὴρ dicitur Pars colli quæ est inter πρηστῆρας et φάρυγγα, a vehendo, ut quidam putant. Vide J. Poll. [2, 134. ubi hodie rectius legitur ἀγκτήρ. Vide notata ibi. Vide et nos in 'Αγκτήρ.]

[* 'Αγὸς, ὁ, ἡ, Dux. Apollon. Lex. 'Αγός· ἡγε-
D μὼν, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς ὑποτεταγμένους. Il. Γ. 231. ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθονται, ubi Pseudo-Did. παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς ὑποτεταγμένους: (Eust. 409. 'Αγοὺς ἐνταῦθα τοὺς ὑπὸ βασιλεῖ στρατηγοὺς λέγει.) Δ. 265. Τὸν δ' αὖτ' 'Ιδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα, ubi Idem, ἡγεμὼν, παρὰ τὸ ἄγω, ῥῆμα: 519. βάλε δὲ Θρῃκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν Πείροος 'Ιμβρασίδης, ubi Idem, ἡγεμών. Hesych. 'Αγός· ἡγεμὼν, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τὰ πλήθη, καὶ ἡγεῖσθαι αὐτῶν, οἱονεὶ ἀγωγός. Καὶ ἐν Πέργῃ (ἡ) ἱέρεια 'Αρτέμιδος. "Αγον· ἐν Πέργῃ τὴν ἱέρειαν οὕτως καλοῦσιν. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: 'Αγός· ἡγεμὼν, βασιλεὺς, καὶ ἐν Πέργῃ ἡ ἱέρεια τῆς 'Αρτέμιδος: Συναγ. Λεξ. χρησ., 'Αγός· ἡγεμών. * "Αγος· ὁ Ζεὺς παρὰ Κυζικηνοῖς. Etym. M. 'Αγός· ἡγεμὼν, παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς ὑποτεταγμένους. 'Αμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθοντο, (ex Il. l. c.) 'Αρχός· ὡς ἀπὸ τοῦ ἄγω ἀγὸς, οὕτω καὶ ἄρχω ἀρχὸς, ὁ ἡγεμὼν, παρὰ τὸ ἄρχειν. Etym. G. 'Αγοὶ Κρητῶν· οἱ ἡγεμόνες τῶν Κρητῶν, ἀγὸς δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς ὑποτεταγμένους. Suid. "Αγος· μίασμα, ἢ ἀγκών.—— 'Αγὸς δὲ, ὀξυτόνως, ὁ ἡγεμών. Hesych. 'Αγοί· ἡγε-

μόνες. Ἄγος· κλάσμα, τραῦμα, ἀρχηγός. Ἀγὸς ἀσπιστάων· ἡγεμὼν τῶν ὁπλιτῶν. "Est ex Il. Π. 490. (Ὡς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων Κτεινόμενος μενέαινε.) Non inepta est Pergeri emendatio, (in fine, e superiore glossa, vocem ἀρχηγὸς addentis.) Phavor. etiam in v. Ἄγος omisit ἀρχηγός. Et tamen stare poterit, si respiciamus Ἀγὸς, ὀξυτόνως, quod et supra. Accentuum enim rationem sæpe non habet Hesych., dum varias unius vocis signiff. exhibet. Vide Ἀγοί. Cf. Phavor. Et in eo acquiesco. Posset alioquin legi, Ἀγός· ἀρχηγὸς, quod exemplo probet, Ἀγὸς ἀσπιστάων. D. Heins. ἀρχηγὸς ante ἡγεμὼν ponit: ut ex autographo liquet, silente Verweio." Albert. Hesych. * Ἀφεστής· ἀγαθός. "Puto, Ἀφεστήρ· ἄγος. (Ita in marg. Hesych.:) Lego, Ἀφεστήρ· ἄγος. Nam ἄγος idem ac ἄρχων, Magistratus. Vide Plut. Quæst. Gr. 292." Toup. Emendd. 4, 328. Saltem scribendum esset ἀγός. Cf. Olear. Soping. et Albert. Hesych.: Βάγος· κλάσμα ἄρτου, μάζης, καὶ βασιλεὺς, καὶ στρατιώτης. Λάκωνες. Æschyl. Suppl. 255. Ἐγὼ δὲ πρός σε πότερον ὡς ἔτην λέγω, Ἢ * τηρὸν ἱεροῦ ῥάβδον, ἢ πόλεως ἀγόν; 911. Ἰὼ πόλεως ἀγοὶ, Πρόμοι, δάμναμαι. Vide Hermann. ad Orph. Argon. 869. Teste Abresch. ap. Albert. ad Hes. v. Ἀγοὶ, sæpe legitur in Pindaro, sed in Heynii Indice non invenimus. Extat in Nem. 1, 77. Ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλκέοις σὺν ὅπλοις ἀθρόοι ἔδραμον. Glossæ: Ἀγοί· Ductores, Duces. "Heyn. Hom. 4, 379. 8, 390. Gesner. Ind. Orph. (sed cf. Hermann. in textu.) Valck. Diatr. 94. Dawes. Misc. 245. ad Il. Ψ. 160. (παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων.)" Schæf. Mss. Diodor. Epigr. 6. "Ab Ἄγω, duco, derivatum proximum Ἀγὸς ap. Hom. occurrit, Ducem significans Il. Δ. 265. et alibi sæpius. Quando autem Hesych. in v. notat, sacerdotem feminam Dianæ ap. Pergenses sic dictam, nihil tamen aliud notat nisi Ducem. Sacerdos nempe ista princeps in Urbe illa fuit Mulier; ideo Ἀγὸς, Dux, dicebatur. Ap. eund. Hesych. alia extat Glossa. Ἀγόρ· ἀετός· Κύπριοι. Cypriis Aquila Ἀγὸρ vocabatur. Cur autem? quod eam Jupiter ceterarum avium Regem constituisset. V. Horat. Od. 4, 4, 4. Cyprii autem, æque atque Eretrienses, Tarentini, Lacedæmonii, literam asperam ρ ponebant, ubi ceteris Græcis litera lenis ς placebat. Superest a Boëthio in opere de Musica custoditum Laconicum SCtum ad istam rationem scriptum; et suppeditabit in eamd. rem unicum Hesychii Lexicon exemplorum affatim: inter cetera hoc quoque Βουάγορ· ἀγελάρχης, ὁ τῆς ἀγέλης ἄρχων παῖς. Λάκωνες." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 435.]

[* Κοσμαγὸς, ὁ. "Ex Auctore Fragmenti, quod nuper offendi in Cod. Ms., hæc ascribam, alibi daturus integrum: Ἐκ μὲν γὰρ ἀρχῆς πάντα γεγέννηται, ὡς τὰ ἱερά φασι Λόγια· καὶ οὐχ ἕτερον ἀφ' ἑτέρου, ὡς τὰ Πορφυρίου καὶ Ἰαμβλίχου ληροῦσι περὶ τῶν προόδων συντάγματα· ἀποπεμπέσθωσαν δὲ ἡμῖν καὶ αἱ τοῦ Πρόκλου περιττολογίαι περὶ τῶν * ἀπογεννήσεων· καὶ μήτε τὸν πατρικὸν βυθὸν παραδεξώμεθα τὰς ἴυγγας ἀπογεννῶντα, μήτε ταύτας ἀποτικτούσας τὰς * τελετάρχας, (an sana sunt hæc, de quibus vir doctissimus altum silet? Nobis quidem τὰς τελετάρχας vox nihili videtur. F. l. τελεταρχίας. Zonar. Τελεταρχία· ἡ τῶν τελετῶν, ἢ τῶν τελουμένων ἄρχουσα. 'K. * τελαρχία. Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 1, 3. 3, 2.' Tittmann.) μήτ' ἐκείνους τοὺς συνοχεῖς, cf. Procli Theol. Plat. 212. 213. 218. 222. 252., κρυπτέσθωσαν δὲ καὶ οἱ κοσμαγοὶ, si sana vox, addenda est Lexicis, καὶ ἡ * πολυμετρὴς, f. πολυμερὴς, Ἑκάτη καὶ ὁ ἅπαξ καὶ δὶς ἑκατέρωθι· καὶ αἱ πολλαὶ τῶν ὄντων πηγαί· τί γὰρ δεῖ τὸ ἅπαξ παρὰ τῆς πρώτης γεννηθὲν τελειότατον ἀπογεννᾶσθαι αὖθις παρὰ τῶν ἐφεξῆς;" Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 171. "Κοσμαγὸς, Synes. Hymn. 3, 271. (Σὲ μὲν κοσμαγοὶ * Ὀμματολαμπεῖς Νόες ἀστέριοι Ὑμνοῦσι μάκαρ, Οὓς πέρι κλεινὸν Σῶμα χορεύει.)" Boissonad. Mss.]

[* Πρωτάγος, ὁ. "Πρωτάγοι, Primum agmen. K. A. 2, 2, 8. Cod. Par. et marg. Steph. habent, Τοὺς πρωτάγους ἄγων, pro, Τοὺς πρώτους ἔχων." Lex. Xenoph. "Πρωταγὸς, Schneider. ad Xenoph. K. A.

A 98." Schæf. Mss.]

[* Τέναγος· τὴν ἱερὰν ὀργάδα τοῦ θεοῦ, Bekkeri Λεξ. ῥητορ. Sed hoc forte pertinet ad Ἄγος.]

"Ἄκτωρ, ορος, ὁ, Ductor. Hesychio ὁ ἀγωγεὺς, "ἱμὰς, σχοινίον, Lorum, aut, Funis, quo ducimus "aliquid. Est et nomen proprium." [Æsch. Eum. 402. Ἀχαιῶν ἄκτορές τε καὶ πρόμοι: Pers. 554=560. Τί ποτε Δαρεῖος μὲν οὔ Πω τοτ' ἀβλαβὴς ἐπῆν Τόξαρχος πολιήταις, Σουσίδαις φίλος ἄκτωρ; (Schol. A. ὁ φίλος ἄκτωρ καὶ βασιλεὺς τοῖς Σουσίδαις. 'Rectius explicuisset, ἄκτωρ φίλος τοῖς Σ.' Blomfield. Schol. B.: Ἄκτωρ· ἡγεμών:) Sept. c. Th. 561=551. Ἄκτωρ, ἀδελφὸς τοῦ πάρος λελεγμένου. Apollon. R. 1, 69. Καὶ μὴν Ἄκτωρ υἷα Μενοίτιον ἐξ Ὀπόεντος Ὦρσεν, ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νέοιτο. Etym. M. Ἄκτωρ· ὃς ἦν πατὴρ Μενοιτίου. Ἄγω βαρύτονον, ἐξ οὗ ἀγάγω, καὶ, Ἐπὴν ἀγάγωμι πόλιν, εἰς μι, (v. nos supra 799. b.) Ἄγω, ὁ παρακείμενος, ἦκται, ἄκτωρ, ὁ διακομίζων, ἡ γενικὴ ἄκτορος, καὶ ἀνατρέχει εἰς εὐθεῖαν. Ἔστι δὲ καὶ προσηγορικὸν, καὶ κύριον· ὅ φασί τινες ἀπὸ

B τοῦ ἄγω, τοῦ κλῶ, ἀφ' οὗ, Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι, (Il. Δ. 214.) Ἄγω οὖν ἦκται, ἄκτωρ. Φασὶ τὸν πατέρα τοῦ Ἄκτορος Ἀζέα, πρὸς τὸν Γλαῦκον τοῦ Σισύφου, ("verius fortasse τὸν Σισύφου, vel, geminato articulo, τὸν τοῦ Σ." Sylb.) διαγωνιζόμενον Ὀλύμπια, κατεάξαι αὐτοῦ τὸ ἅρμα, καὶ ἐπὶ τῇ πράξει ὀνομάσαι τὸν υἱόν. Μεθόδιος. "Τῶν μεγάλων * ἔρκτορες εἰσὶ κακῶν. Advocat hunc pentametrum capite truncatum Etym. 375. ubi ἕρκτωρ explicat ὁ πρακτικὸς, et ab ἕρξω eodem modo deducit ἕρκτωρ, ut ab ἄξω ἄκτωρ, ab ἕξω ἕκτωρ. Nam sic Etym. leviter corrigi debebit. Possem, si hic locus esset, ostendere, formam ωρ de agente aliquo antiquitus valde frequentatam fuisse, cum contra rarius in serioribus scriptoribus occurrat. Mansit ea tamen, ut alia Græcorum antiquissima, Latinis communior. Pertinent huc, præter jam adducta, κοσμήτωρ, πράκτωρ, * βασιλεύτωρ, (de hoc postremo vir doctus egerat ad Fr. iv. p. 55.) cum similibus multis. Ἄκτωρ extat ap. Æsch. Eum. 402. ubi v. Interprr. et reponendum

C forte est in Hom. Hymn. 6(=7,) 55. ubi nunc legitur δῖε κάτωρ, (Θάρσει, δῖε * κάτωρ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,) ut scribatur δῖ' ἄκτωρ, aut e Cod. Mosc. ap. D. R. Epist. Crit. 60. exsculpendum δῖ' ἐλατὴρ, quod me docuit egregius noster Wolf. et omnino magis placet de Gubernatore navis. Nam forma solennis est ἐλαύνειν νῆα, ut in Odyss. sæpe. (Vide Nostrum in Ἐλατὴρ et Ἐλάτης. Δῖ' ἄκτωρ edidit Matthiæ. Hermann.:—'Cod. Mosc. δῖ' ἑκάτωρ. Paris. A. δῖ' ἑκάτωρ. Edd. Flor. Aldd. Ceph. δῖε κάτωρ. Nulla harum Edd. πάτωρ habet, quæ cujusdam conjectura est. Alii legunt κράτωρ. Ilgenius, δῖ' ἄκτωρ, quod nomen de belli duce usurpavit Æsch. Pers. 555. Eum. 396. Nam quis afferat Sept. ad Th. 557=561. ubi Ἄκτωρ nomen proprium est? Ab hymni scriptore ἄκτωρ hic positum esse eo magis dubito, quod id nomen de domino navis, non de gubernatore, intelligendum fuisset. Atqui, ut hic rem narrat, diversi sunt ἀρχὸς et κυβερνήτης.' De Wolfii conjectura, quæ nobis maxime arridet, Hermann.

D silet. Ruhnkenii verba sunt hæc:—'Κάτωρ legitur in Mss. Regiis et Ed. pr., quod recentiores in κράτωρ mutarunt. Cod. Mosc. habet, δῖ' ἑκάτωρ, e quo alius, ut spero, veram lectionem aliquando extundet. Martin. Var. Lect. 4, 3. κάτωρ, monstrum vocis, a κάζω repetens, explicat Gubernatorem. Sed hic κάτωρ νηὸς æque ridiculus est, ac Cator formularum, quem ille Ciceroni de Orat. 1, 55. obtrudebat.') In Antimachi versu Etym. M. Ms. Batav., notante Valck. ad Phœn. p. 607., præbet οἱ τῶν, unde ab Eodem restituitur integrum caput, Ὅσσοι τῶν μεγάλων ἔρκτορες εἰσὶ κακῶν. An alia auctoritate poetæ ἕρκτωρ hodie possit muniri, equidem nescio. Versum probabiliter e Lyde petitum esse, opinatur Valck. l. c." Schellenberg. ad Antimachi Reliqq. 83. "Ἄκτωρ, Brunck. ad Pers. 555." Schæf. Mss.]

"Ἀκτορίδης, et Ἀκτορίων, patronymica sunt ab "Ἄκτωρ, i. e. Filius s. Nepos Actoris, Qui ab Actore "ortum ducit." [Hesych. Ἀκτορίονε· Ἄκτορος παῖδε. "L. Ἀκτορίονες· Ἄκτορος παῖδες." Brunc. "Ita

quidem Phavor. at malim 'Ακτορίωνε, ut Il. Λ. 749. ubi Schol. Ἄκτορος παῖδες, Κτέατος et Εὔρυτος. Cf. Il. Ψ. 368. Παῖδε vero, ut 'Ακτορίωνε, est dualis num." Albert. Codex exhibet: 'Ακτορίονε [es]. Ἄκτορες παῖδε. Vide Eustath. 882.: et 1321. 'Ακτορίωνες δὲ, παῖδες Ἄκτορος, Κτέατος καὶ Εὔρυτος, ἀνδρεῖοι καὶ * ἡνιοχικοὶ [illegible]ηθέντες που καὶ Μολίονες παρ' Ὁμήρῳ, παρα [illegible] ὕστερον, * Μολιονίδαι.]

[* Ἄγδην, Raptim. Lucian. 2, 335. Εἶτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δᾳδούχῳ τε, καὶ ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀῤῥητοποιοῖς, Δεινίαν σύρουσιν ἄγδην ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἔγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνόμαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὗπερ ὡσιώθησαν, ἀνώνυμοί τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὡς ἂν ἱερώνυμοι ἤδη γεγενημένοι. "Ἄγδην, τάκτικος (sic,) vox Cretensis, de qua v. Interpr. xii. Tabb." J. B. "Ἄγδην, Obtorto collo, Par les epaules." F G.]

[* "'Ακτὸς, Lex. Herod. 175. (Περιφόρητα· ἀκτά.) Heyn. Hom. 6, 229." Schæf. Mss.]

[* Βοαγίδης, Herculis cognomen. Etym. M. Βοαγίδας· ὁ Ἡρακλῆς, ὁ τοὺς βόας τοῦ Γηρυόνου ἄγων τῷ Διΐ. "Convenientius Βοαγίδας, nempe παρὰ τὸ βόας ἄγειν, Boum abactor." Sylb. Et sic ordo verborum postulat; nam sequitur: Βοάγρια· τὰ ἐκ βοῆς ἀγρευόμενα λάφυρα. Respicitur ad Lycophr. 652. Τοῦ στερφοπέπλου * Σκαπανέως Βοαγίδα, ubi Schol. Βοαγίδα· ὅτι τὰς βόας τοῦ Γηρυόνου ἦγεν ἐξ Ἐρυθείας, τῆς περὶ τὸν Ὠκεανὸν νήσου. "Lobeck. Ajac. p. 367. Heyn. Hom. 6, 516." Schæf. Mss.]

[* 'Αγέλαος, nomen proprium ap. Hom. Il. Θ. 257. Λ. 302. Od. Χ. 131. 247. ubi al. 'Αγέλεως, 327. Υ. 321. Χ. 212. 241. Vide nos supra 643. d. Vide et Eustath. supra 1036. c. citatum.]

¶ 'Αγινέω, poeticum pro ἄγω, a quo fit ἀγνῶ, ut οἰχνῶ ex οἴχω, deinde per pleonasmum literæ ι, ἀγινῶ. Eust. [ad Od. Κ. 104. p. 1650. vide Καταγινέω:] Ἔστι δὲ ἀγινεῖν, κυρίως μὲν τὸ ἄγειν, ἐκ τῆς τοῦ ἄγω παραγωγῆς, νῦν δὲ τὸ καταφέρειν. [Τὸ δὲ ἀγινεῖν παράγωγον ὂν τοῦ ἄγειν, σεσημείωται τοῖς παλαιοῖς, ὡς ἀεὶ ἐκτείνει τὴν γι συλλαβήν· οἷον, Ἕκαστος μῆλον ἀγινεῖ, καὶ, Πάροιθεν ἀγίνεσκον, (Od. Ρ. 294. τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες Αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας·) καὶ, Ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, (Il. Σ. 492. Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων Ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ·) ἔνθα ἡ γι συλλαβὴ μετὰ τῆς ὄπισθεν αὐτῆς ἀπαρτίζουσα σπονδεῖον, τὰς ἐφεξῆς τέσσαρας προκοιλίου στίχου λόγῳ, * δακτυλικῶς ποδίζει.] Affero, Apporto, Adveho. Od. Ξ. (105.) Τῶν αἰεί σφιν ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ, [Pseudo-Did. ἄγει, κομίζει, Eust. 1753. Τὸ δὲ ἀγινεῖ, ἀχρεῖον μὲν εἰς * πεζογραφίαν, ἐκτείνει δὲ τὴν παραλήγουσαν. Et Il. Ω. (784.) Ἐννῆμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην, [ubi Pseudo-Did. ἦγον. Eust. 1376. Καὶ ὅτι ἐν τῷ ἀγινέμεν ὕλην, ὅ ἐστιν ἄγειν, φέρειν, μετακομίζειν, δηλοῦται ὡς καὶ τὸ ὕλην ἀξέμεν, τὸ ἀγαγεῖν μᾶλλον δηλοῖ, οὐ μὴν τὸ κλάσαι· πάντως γὰρ ἀγινεῖν, μόνον τὸ ἄγειν, οὐ μὴν καὶ τὸ κλᾶν. Hesych. 'Αγίνεον (Cod. 'Αγειναιός·) ἦγον, τὸ ἐπὶ νεῶν ἄγειν, καὶ ἐν ναυσὶ κυρίως. "Ex Il. Ω. 784. In seqq. τὸ 'Αγινεῖν supplendum, aut forte retrahendum e superioribus. Cetera cf. Horrei Obs. Crit. 216." Albert. Od. Υ. 213. Τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σφίσιν αὐτοῖς Ἔδμεναι, ubi Pseudo-Did. ἄγειν, κομίζειν.] Et Od. Χ. 198. ἡνίκ' ἀγινεῖς Αἶγας μνηστήρεσσι δόμον κάτα, ubi Eust. (1924.) pro futuro ἄξεις poni tradit, vel pro ἀγάγῃς. [Il. Σ. l. c. Νύμφας—Ἠγίνεον. Eust. 1157. Εἰ μὲν γὰρ λαοῦ ἀγορὰ ἡ λαοφόρος νοηθείη, συμπληροῖ ὁ λόγος τὴν τοῦ γάμου ἔκφρασιν καστασταθεὶς εἰς τοὺς θεατὰς λαοὺς τῆς * νυμφαγωγίας, ἣν δηλοῖ * διαλελυμένως τὸ, νύμφας ἀγινεῖν. Apollon. Lex.: 'Αγείνεον· ἦγον, καὶ ἀγινεῖν, ἄγειν. "L. ἀγίνεον, ut est Il. Ω. (l. c.) pro ἀγινεῖν f. l. ἀγινεῖ, (et pro ἄγειν, ἄγει:) nam ἀγινεῖν nusquam in Homero." Villois. Apollon. Lex.: Ἠγίνεον· ἦγον. Ἠγίνεον κατὰ ἄστυ. "Il. Σ. 493. ubi legitur ἀνὰ pro κατά." Idem. "Verborum productorum exempla Homeri opera suppeditant hæc fere: Od. Β. 323. ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν: Il. Ψ. 492. ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν. Nam Il. Σ. 493. ἠγίνευν ἀνὰ ἄστυ, Od. Κ. 204. ἠρίθμευν, ἄρχον, scri-

A bendum statuo: certe hæc ita eloquenda esse, et mensura verbi ἀγινέω, cujus ι in epicis constanter producitur, et correptio ante θμ, quæ in heroico versu antiquo haud toleranda erit, evincunt. Veteres de eorum lectione ipsos ambigue judicasse, auctor est Eust. ad h. l. p. 1655." Spitzner. de Versu Gr. Heroico p. 62. Suidas: 'Αγίνεον· ἔφερον, ἀγινῶ γὰρ, ὁ ἐνεστώς. Etym. M. 'Αγινῶ· ἐκ τοῦ ἄγω, τὸ φέρω, γίνεται, πλεονασμῷ τοῦ ν· πέφυκε γὰρ πλεονάζειν τὸ ν ἐν τοῖς ῥήμασι· καὶ εἰ μὲν εὑρεθῇ φωνῆεν ἀλλεπάλληλον, φυλάττεται ἡ βαρεῖα τάσις· οἷον, θύω, θύνω, δύω, δύνω· ἐπὰν δὲ μὴ εὑρεθῇ ἀλλεπάλληλον φωνῆεν, ἀλλὰ σύμφωνον πρὸ τοῦ ν, περισπᾶται· οἷον, ἵκω, ἱκνῶ, οἴχω, οἰχνῶ· οὕτως ἄγω ἀγνῶ, καὶ ἀγινῶ, πλεονασμῷ τοῦ ι· ἢ ἐκ τοῦ ἄγω, ὃ σημαίνει τὸ ἐκπλήττομαι. Τὸ ι μακρόν. Περὶ δ' οὐρανὸς αὐτὸν ἀγινεῖ, φησὶν Ἄρατος, Phænom. 23. ("Quo in loco neutralem significationem habet, ut passim ap. Nostrum aliosque δινεύω." Brunck. ad Apollon. R. 1, 613.) Adde 38. Ἑλίκῃ γε μὲν ἄνδρες 'Αχαιοὶ Εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται, ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν, Naves dirigere, Schol. ἤγουν στρέφειν: 111. Καὶ βίον οὔπω νῆες ἀπόπροθεν ἠγίνεσκον, ubi vertitur, Victum ducebant: 356. τὸ δέ οἱ νότος ἐχθρὸν ἀγινεῖ Κῆτος: 792. Εἰ δ' αὕτως ὀρθὴ καὶ τέτρατον ἦμαρ ἀγινοῖ. Est v. 788. Εἰ δέ κ' ἐπ' ἀμφοτέρων κεράων τρίτον ἦμαρ ἄγουσα. Etym. G. 'Αγινεῖν ἀπαρέμφατον, ὃ σημαίνει τὸ ἄγειν, ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἄγω, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι μακροῦ γίνεται ἀγινεῖν. 'Αγίνεον· ἔφερον. Zonar. 'Αγινεῖ· ἀντὶ τοῦ φέρει. Ἐκ τοῦ ἄγω, τὸ φέρω, γίνεται, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν, ἄγω ἀγνῶ καὶ ἀγινῶ· τὸ δὲ ν πέφυκε πλεονάζειν. Hesych. 'Αγινεῖν· ἄγειν ἐν νηΐ. "Est quasi ἀγειν[ν]εῖν, quod series posceret, (in Cod. est Ἄγειναν pro 'Αγινεῖν.) Respexit forte illud Arati (l. c.) ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν." Albert. Imo aliud ἄγειν ἐν νηΐ, Vehere in navi; aliud νῆας ἀγινεῖν, Dirigere naves. "Cogita Manethonem Ionice loqui, unde σφαίρης pro σφαίρας 2, 29.: inde sæpius, saltem rectius, etiam Ἑρμείης, quam Ἑρμείας. Sic Τιτήν. Idem mox dicit v. 63. τάπερ αὐτὸς ἀτειρὴς αἰὲν ἀγινεῖ

C Οὐρανὸς ἐν στροφάλιγγι περὶ χθόνα δῖαν ἑλίσσων. Nam ἀγινεῖ est Ἰωνικώτερον, quam ἀγίνει." Dorv. ad Char. 261=103. 'Αγίνω, nostra saltem sententia, est verbum nihili. Vide Nostrum infra." "Brunck. ad Apollon. R. p. 28. Wessel. Diss. Herod. 115. ad Herod. 104. 245. 246. Valck. Animadv. ad Ammon. 132. ('Gloss. Philox.: Aginare. Στρατεύεσθαι. Aginat. Στρατεύει. Ingeniosa est et docta Scaligeri ad Fest. emendatio; vera, quam libri sui oræ alleverat, στραγγεύεσθαι et στραγγεύει. Aginare est Gr. ἀγινεῖν, Circa eundem locum versari, et in se veluti revolvi. Agina est Foramen, in quo trutina se vertit. Vide Festum. Gloss. Lat. Ms. Aginat. Fugat.') Ernest. ad Hymn. p. 6.: in Apoll. p. 57. Ilgen. ibid. Ruhnk. Ep. Cr. 10. Lennep. ad Phal. 45. ad Il. Σ, 493. ad Callim. 1. p. 47. 59. 'Αγίνω, Dorv. (l. c.) ad Callim. 1. p. 59." Schæf. Mss.] "'Αγίνεσκον, Ionice "pro ἠγίνεον, detracto augmento et inserto σκ, ut "τύπτεσκον pro ἔτυπτον: nisi malis esse ab ἀγίνεσκω." [" Hippodamus Pythag. de Rep. ap. Stob. 249.

D 'Εσεῖται δὲ τοῦτο, αἴκα τὰ πάθεα τᾶς ψυχᾶς παιδεύηται τῶν νέων, καὶ ἐς τὸ μέτριον ἀγινῆται, τοῖς ἀδέσι τε καὶ λυπαροῖς." Valck. Mss. Herod. 7, 33. Ὃς καὶ ἐς τοῦ Πρωτεσίλεω τὸ ἱρὸν ἐς Ἐλαιοῦντα ἀγινεόμενος γυναῖκας, ἀθέμιστα ἔρδεσκε. In Schweigh. Ed. vertitur Ductis mulieribus. H. Steph. Recens. Vocc. Herod. ἀγινεόμενος h. l. passivum activa censet significatione, sed melius fortasse intellexeris in sensu medio: ἀγινεόμενος, Qui mulieres in templum adducendas curavit. 'Αγινέω ἀγώγιμα, Affero merces, Arrian. Ind. 8, 9. et 41, 7.: et 32, 7. Ἔνθεν τὰ κιννάμωμά τε καὶ ἄλλα τοιουτότροπα ἐς 'Ασσυρίους ἀγινέεσθαι, l. ἀγινέεσθαι.]

'Απαγινέω, i. q. simplex ἀγινέω, ut ἀπαγινέειν φορτία apud Herod. (1, 1.) Apud Eund. autem ἀπαγινέειν ἀργύριον, vel φόρον, (3, 89. 94. bis,) Pendere tributum, habente præpositione ἀπὸ eandem vim, quam habet in ἀποφέρω, cum eidem nomini jungitur. [Vide et 3, 92. Sic ἀπαγωγὴ φόρου ap. Eund. occurrit, pro Tributi pensio. Vide 'Απαγωγή. "Wessel.

ad Herod. 245. 246. ad Callim. 1, 59." Schæf. Mss.]

[* Ἐξαγινέω, Congrego. Herod. 6, 128. Καὶ ἐς γυμνάσιά τε ἐξαγινέων ὅσοι ἔσαν αὐτέων νεώτεροι. "Ad Callim. 1, 59." Schæf. Mss.]

"Ἐπαγινέω, Adduco, Admoveo. Herod. Ἐπαγι- "νέειν σφίσι αἶγας, Admovere ipsis capras." [" Wessel. ad Herod. 104." Schæf. Mss. " Quint. Cal. 6, 235. (Τῷ δ' ἄρα θεσπεσίοιο βαθὺν ῥόον Ἀλφειοῖο Ὄμβριμος Ἡρακλέης ἐπαγίνεεν.)" Wakef. Mss.]

Καταγινέω, Deorsum fero, vel, Deorsum veho, Deveho, E loco superiore fero. Odyss. K. (103. ᾗπερ ἅμαξαι Ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην, [ubi Pseudo-Did. κατέφερον. Suid. Καταγινέων· καταλύων. Ἡρόδοτος. Glossæ Herod.: Καταγινέων· καταλύων. " Ambo verius κατάγων explicuissent. Cf. Hesychii Κατάγειν." Wessel. " Ad Herod. 476." Schæf. Mss.]

[* " Συγκαταγινέω, Defero cum. Quint. Cal. 14, 11. (Σὺν δ' ἄρα Τρωϊάδας καταγίνεον ἄλλοθεν ἄλλας.)" Wakef. Mss.]

[* Περιαγινέω, Circumagito. " Arat. 23." Wakef. Mss. Vide notata in Ἀγινέω.]

[* Συναγινέω, Colligo. Arrian. Hist. Ind. 8, 10. Τὸν γὰρ Ἡρακλέα, ὡς καλόν οἱ ἐφάνη τὸ φόρημα, ἐκ πάσης τῆς θαλάσσης ἐς τὴν Ἰνδῶν γῆν συναγινέειν τὸν μαργαρί[illegible]δὴ τοῦτον, τῇ θυγατρὶ τῇ ἑωϋτοῦ εἶναι κόσμον.]

¶ Ἀγνῶ pro ἄγω, Cretensium esse tradit Hesych.: quod tamen Etym. non scribit, cum ejus facit mentionem, dicens ex ἄγω fieri ἀγνῶ, deinde ἀγινῶ interjecto ι. [Hesych. Ἀγνεῖ· λαμβάνει. " I. e. ἄγει." Guyet. " Ἀγινεῖ forte." Arcer. " Ἄγνει, i. q. ἄγρει." Is. Voss. " L. ἀγρεῖ." Toll. in Auct. Emendd. " Pro ἀγινεῖ, uti scribitur apud Od. Ξ. 105. quo Hesych. respexisse puto. Certe ἀγινεῖ ibi signif. illam habet, quam τῷ ἀγνεῖ hic tribuit Hesych." Kust. Hesych. Ἀγνείετε, (Cod. Ἀγνείοτε·) ναῦς στρογγύλας. " Forte ἀγνείωτα, Naves rotundas, vel καμαρωτὰς, Concameratas, vel, In curvaturam fractas tectasve, quas Strabo vocatas ait καμαρωτὰς, Tacitus Cameras. M. Brutus Epist. 62. (61.) Ἀκύλαν τὸν ἐμὸν φίλον ἔπεμψα πρὸς ὑμᾶς κατασκευάσοντά μοι ναῦς στρογγύλας ν' etc." Perger. " Supra legitur: Ἀγινεῖν· ἄγειν ἐν νηΐ. Unde suspicor, h. l. ita scr. et supplendum esse, Ἀγνεῖτε, pro Ἀγινεῖτε ab ἀγινεῖν, ναυσὶ στρογγύλαις ἄγετε." Kust.]

¶ Ἄξω, pro ἄγω, formatum e futuro, ut οἴσω pro φέρω. Od. Ξ. (414.) Ἄξεθ' ὑῶν τὸν ἄριστον. Et Il. Ω. (778.) Ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε. Et Il. Π. [imo Il. Ψ. 50. Od. Ψ. 221.] ἀξέμεναι. Et ἄξασθε, Il. Θ. (505.) Ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας.

Ἀνάξω itidem pro ἀνάγω: unde Ἀναξιδώρα dicitur Ceres, ἡ ἀνάγουσα τὰ δῶρα ἐκ γῆς, Quæ munera e terra subvehit et submittit, i. e. Fruges: ἡ ἀνάγουσα καὶ ἀνιεῖσα τοὺς καρποὺς ἐκ γῆς Δημήτηρ, inquit Hesychius, δῶρα videlicet exponens τοὺς καρπούς. Ego autem δῶρα puto dici eo modo quo Lat. poetæ has ipsas fruges Cerealia dona, vel munera appellant. [Cf. Hesych. Ἀνησιδώρα· ἡ γῆ, διὰ τὸ τοὺς καρποὺς ἀνιέναι. Vide Nostrum in Ἀνησίδανος, et Ἀνησιδώρα, et Pausan. ap. nos supra 243. n. 1. Ἀναξιδώρα autem in Lex. Hederic. exponitur:—" Munera e terra submittens, cognomen Cereris ab ἀνάγω, Submitto, et δῶρον, Munus, vel, Principatum tenens in liberalitate munerum elargiendorum ab ἀνάσσω. Vide Ἀναξιφόρμιγξ."]

ἈΓΥΙΑ, ᾶς, ἡ, ab ἄγω Eustathio et Etym., Vicus, Via, ea significatione qua dicuntur Viæ urbis pro Vicis. Il. E. (642.) Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς. Xenoph. K. Π. 2. Ἐπεὶ δὲ κατενόησε τὴν ἀγυιὰν τὴν πρὸς τὸ βασίλειον φέρουσαν στενωτέραν οὖσαν ἢ ἐπὶ μετώπου πάντας ἰέναι. Sunt qui ἀγυιὰν et στενωπὸν idem significare velint; sed distingui solent: ut hic a Theodorito Eccl. Hist. 3. Περιῄει τὰς ἀγυιὰς καὶ τοὺς στενωπούς. Macrob. Saturn. 1, 9.: Græci vias, quæ intra pomœria sunt, ἀγυιὰς appellant. Hesych. ἀγυιὰν ait appellari ab ἄγειν et γυῖα, quod per eam ducamus γυῖα, i. e. Membra, i. e. Incedamus. Suidas autem ἀγυιαὶ exponens αἱ ἐπιμή-

A κεις ὁδοὶ, i. e. Longæ viæ, subjungit, quod non habeant γυῖα, i. e. Membra, neque κάμψεις, i. e. Flexus, Anfractus. Vel ab ἀΐσσω derivatur, ut Stephanus ex Heracleone refert. Ego illam, quam ex Eust. et Etym. attuli etymologiam, secutus sum, ut minus longe petitam et verisimiliorem.

Ἀγυιὰ, Vicinia, γειτονία, inquit Hesych. addens ἀγυιὰς a quibusdam exponi etiam στενωπούς. Sed distinguuntur, ut modo dictum est. Idem ἀγυιὰν explicat ἄμφοδον, quod et ipsum diversum est, ut suo loco ostendetur.

[" Ἀγυιὰ, Via urbis, Plat. Hesych.: Στενωπός· ἡ ἀγυιὰ, καὶ πλατεῖα, καὶ ἄμφοδος. Ἀγυιά· ἄμφοδος, ῥύμη, ὁδός. Suid.: Ἀγυιάν· τὸν στενωπόν. Ξενοφῶν. Καὶ ὅλως πολλὰ τὰ γλωσσηματικὰ παρ' αὐτῷ. Sed est vocabulum Homericum, et Suidas, ut in priore loco Hesych., respexit fortassis simul ad adjectivum στενωτέραν, quod in Xenophonte additum est. Pollux 9, 35. Ἐντείχιος τόπος εἴσω τείχους, καὶ ἐντὸς τείχους· τὰ δὲ ἔνδον, ἀγυιαὶ μὲν κατὰ Ξενοφῶντα καὶ καθ'

B Ὅμηρον. Idem docet Macrob. Saturn. 1, 9. Cf. Interpp. ad Horat. Od. 4, 6, 28. et Zeun. ad K. Π. 2, 4, 2. Τὴν ἀγυιὰν τὴν πρὸς τὸ βασίλειον φέρουσαν, στενωτέραν οὖσαν, ἢ ὡς ἐπὶ μετώπου πάντας ἰέναι: §. 3. ἐπὶ στόμα τῆς ἀγυιᾶς." Lex. Xenoph.]

[Ἀγυιά. Hesych. Ἀγυιά· ἄμφοδος, ῥύμη, ὁδὸς, γειτονεία. (Cod. γειτνεῖα, Phavor. γειτονία, et sic Noster supra.) Ἀγυιάς· ἄμφοδα, ῥύμας. (" Rimas," Maussac. Codex habet, Ἀγυϊάς· ῥύμας, θήρας.) Ἀγυιαί· ἄμφοδοι, ῥύμαι, ὁδοὶ, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ἄγειν ἡμᾶς τὰ γυῖα, τουτέστιν πορεύεσθαι. Χρῆται γὰρ καὶ τῷ ἄγειν, ἀντὶ τοῦ φοιτᾷν, Ὅμηρος δὲ καὶ ἔρχεσθαι, (" καὶ ἔρχεσθαι scr. videtur post πορεύεσθαι, vel post φοιτᾷν, ut omittatur δέ. Vide Ἄγουσαν. Kuster.: ' Hæc turbata sic in ordinem restituo, ἀντὶ τοῦ φοιτᾷν καὶ ἔρχεσθαι Ὅμηρος. Phavor. omittit illa, δὲ καὶ ἔρχεσθαι.'" Albert. " Ita h. l. legerem: Χρῆται γὰρ καὶ τῷ ἄγειν ἀντὶ τοῦ φοιτᾷν Ὅμηρος, καὶ τοῦ ἔρχεσθαι." Berkel. ad Steph. Byz. v. Ἀγυιά.) ὡς ὅταν λέγῃ· Λαοδίκην ἐσάγουσα. Οἱ δὲ στενωπούς. Codex exhibet στενῶ περ

C pro στενωπούς. " Il. Z. 252., An ἐς ἄγουσα?" Steph. " Schol. l. c. πρὸς Λαοδίκην πορευομένη. Quod descripsit Noster in Λαοδίκην." Albert. Vide Εἰσάγω. " Arat. Phænom. 2. μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. Schol. Il. B. 12. Εὐρυάγυιαν· * πλατυάμφοδον, μεγάλην. Ἀγυιαὶ γὰρ, τὰ ἄμφοδα, et Il. E. 642. Ἀγυιάς· ὁδοὺς, pro quo infra Γύαι· ὁδοί. Alia vide in Ulpian. Enarr. ad Demosth. 162. b." Idem. Suid. et Zonar.: Ἀγυιαί· ἄμφοδα, ῥύμαι, ἢ ἐπιμήκεις ὁδοὶ, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πως γυῖα, καὶ μέλη, καὶ κάμψεις. Τὰ δὲ ἄμφοδα ἔχουσιν ἑκατέρωθεν διεξόδους, καὶ ταύτῃ διαφέρουσιν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγυιαί· ἄμφοδα, ῥύμαι, καὶ Ὅμηρος εὐρυάγυιαν λέγει τὴν * πλατυάμφοδον, οἷον· Νῦν γάρ κεν ἕλοις (l. ἕλοι) πόλιν εὐρυάγυιαν, (Il. B. 12.) Ἢ ἐπιμήκεις ὁδοὶ, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πως γυῖα, καὶ μέλη, καὶ κάμψεις· τὰ δὲ ἄμφοδα ἔχουσιν ἑκατέρωθεν διεξόδους, καὶ ταύτῃ διαφέρει, (vel leg. ἔχει—διαφέρει, vel ἔχουσιν—διαφέρουσιν.) Ἢ παρὰ τὸ ἄγω, τὸ πορεύομαι, οἷον· Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, (Il. Z. 252.)

D Οὕτως Ὠρίων. Apollon. Lex. Ἀγυιαί· αἱ ὁδοὶ, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ἄγειν, ὅ ἐστι πο . . . . εσθαι, καθ' ὅ φησι· Λαοδίκην ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην· ἀντὶ τοῦ, πρὸς Λαοδίκην πορευομένη. " Aliquot literæ desunt. Lege πορεύεσθαι cum Hes. qui eandem etymologiam, eundemque versus Homerici sensum affert." Villois. Etym. M. Ἀγυιά· ἡ ὁδὸς, παρὰ τὸ ἄγω, τὸ πορεύομαι. Τὰ διὰ τοῦ υια θηλυκὰ ὀνόματα ὑπὲρ β' συλλαβὰς (ὑπὸ β' συλλαβῶν, Cod. Dorv. teste Gaisford.) προπαροξυνόμενα, τῷ ι θέλει παραλήγεσθαι· οἷον, ἅρπυια, αἴθυια, ἄγυια, (dele ἄγυια,) Ὠρείθυια, Εἰλείθυια. Σεσημείωται τὸ μητρυιὰ, καὶ ὀργυιὰ, καὶ ἀγυιὰ ἡ ὁδὸς, παραληγόμενα τῷ ι καὶ ὀξυνόμενα· ἀναλογώτερον δέ ἐστι τὸ ἄγυια. Μέσην ἐς ἄγυιαν ἰοῦσαι, ex Il. Υ. 254. ubi Pseudo-Did. εἰς μέσον τὸ ἄμφοδον προελθοῦσαι. Etym. G.: Ἀγυιά· ἡ ῥύμη, παρὰ τὸ ἰάσσειν (l. ἀΐσσειν, v. Steph. Byz. infra,) καὶ ἄγεσθαι δι' αὐτῆς. Ἀγυιά· ἀγορὰ, ἀμφόδια, ἐμβολὴ, ῥύμη, ὁδός. Τὰ διὰ τοῦ υια θηλυκὰ ὀνόματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παροξυνόμενα (sic, sed cf. Etym.) τῷ ι θέλει παραλήγεσθαι,

οἷον, ἅρπυια, Εἰλήθυια. Etym. M. 305.: Ἐπειδὴ κανών ἐστιν ὁ λέγων, ἐπὶ τῶν εἰς α βραχυκαταληκτούντων εἰώθασιν οἱ Ἴωνες βαρύνειν τὰς λέξεις, ὡς καὶ ἡμεῖς, οἷον, ἄγυια, ὄργυια, Πλάτεια, Θέσπεια· ὅταν δὲ γένηται ἡ τελευταία συλλαβὴ μακρὰ, Ἰωνικῷ ἔθει καταβιβάζεται ὁ τόνος, οἷον, ἀγυιὰ, ὀργυιὰ, Θεσπειά. Hinc forte in priore Etym. M. glossa, ἅρπυια, αἴθυια, ἄγυια, nihil est mutandum. Zonar. Ἀγυιά· ῥύμη, ἄμφοδος, παρὰ τὸ ἄγω, τὸ πορεύομαι, τινὲς δὲ περισπῶσι τὸ ἀγυιᾶ ἐπ' εὐθείας. Albert. ad Hes. ex J. Zonaræ Lex. Ms. affert, Ἀγυιάν· τὸν στενωπὸν εἶπε Ξενοφῶν, quæ verba in Tittmanni Zonara frustra quæsiveris. Vide Lex. Xenoph. supra. Nicand. Alex. 189. Ἴχνεσι δὲ σφαλεροί τε καὶ ἐμπλάζοντες ἀγυιαῖς Χερσὶν ἐφερπύζουσι. Eutecnius: Πόδες τε οὐκ ἔτι δύνανται αὐτοῖς τὸν χρώμενον φέρειν, καὶ αἱ χεῖρες, ὡς αἱ τῶν ἐν τῷ σκότῳ βαδιζόντων ἀνὰ τοὺς στενωποὺς πλανώμεναί εἰσι, καὶ ἐπαφωμένων τὸν ἀέρα. Eustath. 166. Ὅτι τὴν Τροίαν παραφράζων, πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων καλεῖ· ἔστι δὲ εὐρυάγυια, ἡ * πλατύῤῥημος· ἀγυιὰ γὰρ ἡ κοινῶς λεγομένη ῥύμη, ἀφ' ἧς καὶ ἀγυιεὺς, κίων ἱερὸς Ἀπόλλωνος πρὸ θυρῶν ἑστὼς, λήγων εἰς ὀξύ· γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἄγειν, ὅθεν καὶ ὁ ἀγὼν, καὶ ἡ ἀγορά· ἐναντία δὲ ἡ εὐρυάγυια ταῖς στενωποῖς· ἔφη δέ τις καὶ ἀγυιάτιδας θεραπαίνας, τοὺς πρὸ τῶν θυρῶν βωμοὺς, οἳ πρὸς χάριν Ἀγυιέως Ἀπόλλωνος ἵδρυντο, τιμωμένου πρὸ πυλῶν, ὡς ἀλεξικάκου· ὅτι δὲ καὶ προπαροξύνεται ἡ ἀγυιὰ, δηλωθήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς: 652. Τὸν δὲ Ἀρίσταρχόν φασι καὶ ἄλλα πολλὰ παρὰ τὴν ἀναλογίαν καινοτέροις τόνοις ὑποβαλεῖν· ὃς καὶ μέσην ἐς ἄγυιαν * προπαροξυτόνως ἀναγινώσκων ἐν τοῖς ἑνικοῖς, τὸ εὐκτιμένας κατ' ἀγυιὰς ὀξυτόνως προέφερεν· ὁποῖόν τι πάσχει κατ' ἄλλους, ὡς προεγράφη, καὶ τὸ θέσπιαι καὶ θεσπιαὶ, καὶ πλάταια καὶ πλαταιαί. (Lege, Θέσπεια καὶ Θεσπειὰ, καὶ Πλάτεια καὶ Πλατειά. Cf. Etym. M. supra citatum. Adde Etym. G. v. Εἷς: Ἐπειδὴ κανών ἐστι ὁ λέγων περὶ τῶν εἰς α βραχυκαταλήκτων, εἰώθασιν οἱ Ἴωνες βαρύνεις, l. βαρύνειν, τὰς λέξεις, ὡς καὶ ἡμεῖς, οἷον, ἀγυῖα, ὀργυῖα, Πλατυῖα, Θεσπεία, l. ἄγυια, ὄργυια, Πλάτεια, Θέσπεια· ὅταν δὲ γένηται ἡ τελευταία συλλαβὴ μακρὰ, Ἰωνικῷ ἔθει καταβιβάζεται ὁ τόνος, οἷον, ἀγυιὰ, ὀργυιὰ, Θεσπειά.) 1206. Τὴν δὲ ἀγυιὰν πολλοὶ τῶν παλαιῶν, ὡς καὶ προείρηται, προπαροξύνουσιν, καὶ οὐκ ἀναμφιλέκτως ὀξύνεται ἀεί: 1631. Ὄργυιαν δὲ * προπαροξυτόνως ἡ παλαιὰ λέγει Ἀτθὶς, ὥσπερ καὶ ἄγυιαν, οἱ δὲ ὕστερον τὸν τόνον κατάγουσι. “Diphthongus υια, si in finem nominum incidit, cum tum quoque α breve sit, et verba, quæ hunc exitum affingunt, vel circumflexum in secunda, vel acutum tonum in tertia ab extrema syllaba agnoscant, mutari nequit. Leguntur ideo Il. Π. 150. Ἅρπυια, Od. Δ. 246. εὐρυάγυιαν, Il. Φ. 421. κυνάμυια, Δ. 131. μυῖαν, Hesiod. Th. 922. Εἰλείθυιαν. Quorum ad normam participia ejus formæ, qua Od. M. 85. λελακυῖα est, dicuntur. At ἄγυια et ὄργυια, quorum in sermone Atticorum ultima acuebatur, ex Ionum dialecto, v. Etym. M. et Eust. (ll. cc.) Atticorum quoque veterum in lingua proparoxytona fuerunt. Idem fatetur Draco 19. (Ἀθηνᾶ * μακροκαταληκτεῖ· πᾶν γὰρ εἰς α λῆγον θηλυκὸν ὀξυνόμενον, ἢ περισπώμενον μακρῷ χρῆται τῷ α, οἷον, φοβερὰ, Ἀθηνᾶ, καὶ τὸ ἀγυιά· ἐὰν δὲ μεταβάλλῃ τὸν τόνον, μεταβάλλει καὶ τὸν χρόνον.) Quæ si perpetua Iados consuetudo viguerit, ne Il. E. 642. Z. 391. ἀγυιὰς ab accentu depravatum sit, vereor. Contrarium hisce, utpote oxytonum, Il. E. 389. μητρυιὴ, Homero proprium fuisse intelligimus.” Spitzner. de Versu Gr. Heroico 31. “Quint. Smyrn. 2, 200. ἀμφὶ δ' ἀγυιὰ Στείνετ' ἐπεσσυμένων. Ex Iados præcepto scribendum esse ἄγυια patebit, si conferre placuerit, quæ p. 31. (l. c.) super h. v. disputavimus.” Idem in Quint. Smyrn. p. 217. “Nonn. Dionys. 39, 9. Πόντον ἀμοιβαίῃσιν ἐπιῤῥήσσοντες ἀγυιαῖς. L. ἐρετμοῖς, cl. v. 307.” Idem de Versu Gr. Her. 58. Steph. Byz.: Ἀγυιά· τόπος δηλῶν τὴν ἐν τῇ πόλει πορευτὴν ὁδόν. Ἡρακλέων δὲ ὁ Γλαύκωνος, (“in v. Ἀρέθυσα legitur ὁ Γλαύκου, sed nihil refert quomodo scribatur, v. Eust. ad Il. B. p. 369.” Berkel.) παρὰ τὸ ἀΐσσω φησίν. Ἔστι δὲ, ὡς παρὰ τὸ ἅρπη ἅρπυια, ὀρέγω ὀρέγυια. “Salmas. legit ἅρπω, et hoc sequentibus convenit.” Holst.

A “Hæc partim sunt mutila, partim corrupta, quæque proculdubio hoc modo sunt restituenda: Ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἄγω ἄγυια, ὡς ἅρπω ἅρπυια, ὀρέγω ὀρέγυια. Quia Heracleonis derivationem παρὰ τὸ ἀΐσσω non approbat, necessario aliam debebat indicare, estque hæc παρὰ τὸ ἄγω ἄγυια, aliis Grammaticis familiarissima. Etym. M. Ἅρπυιαι——αἱ ἁρπακτικαὶ θεαὶ, παρὰ τὸ ἅρπω τὸ ἁρπάζω, ἅρπυια, ὡς αἴθω αἴθυια, καὶ ἄγω ἄγυια.” Berkel. In Sylburgii Etym. est, καὶ ἄγω ἀγυιά. Schol. Pind. Olymp. 9, 53. Κοίλαν πρὸς ἀγυιάν· ὥσπερ παρὰ τὸ αἴθω αἴθυια, οὕτω καὶ παρὰ (τὸ) μύω μυῖα, καὶ παρὰ τὸ ἄγω ἀγυιά. Cf. E. Schmidii Comm. ad Pind. Pyth. p. 89. Vide Orph. Argon. 1135. “Ἀγυιὰ, deest in Thesauro Bielii, Platea, Omnis via publica urbis. 3 Macc. 1, 17. Αἵ τε κατὰ τὰς ἀγυιὰς —ἠθροίζοντο, Aliæ per plateas congregabantur: 4, 3. Ἢ τίνες ἀγυιαὶ κοπετοῦ καὶ γόων ἐπ' αὐτοῖς οὐκ ἐμπιπλῶντο; Lexicographi veteres in constituenda notione vocabuli consentientes, in etymologia ejusdem tradenda valde dissentiunt.” Schleusner. Lex. in V.
B T. Spicil. post Biel. “Wakef. Ion. 188. Cattier. 21. Brunck. Soph. 3, 410. Pausan. 414. Heyn. Hom. 5, 117. 8, 64. Toup. Emendd. 1, 191. Zeun. ad Xenoph. K. Π. 216. Dawes. Misc. 291. ad Od. B. 388.” Schæf. Mss.]

[Ἀγυιᾶ, μακρῶς, Ἀττικῶς· ἀγυιὰ, Ἑλληνικῶς, Mœris. “Ἀγυιέα μ. Ἀ. ἀγυιέα (βραχέως) Ἑλ. Ita e conjectura: ad quam firmandam vide, quæ attulimus in Annott. ad v. Ἱππέα. In Ms. Ἀγυιᾶ, μακρῶς, Ἀττικῶς. ἀγυιὰ, Ἑλληνικῶς.” Hudson. “Locus difficilis emendatu est, in quo Codd. Mss. parum aut nihil juvant. Hudsoni conjectura probanda non est. E Coisl. et Reg. nihil varietatis enotatum. In Ms. Leid. et Coll. Gron. legitur: Ἀγυιᾶ, μακρῶς τὴν ἐπὶ τέλει, Ἀττικῶς· Ἀγυιὰ, Ἑλληνικῶς. Suspicor Mœrin scripsisse: Ἀγυιᾶς, μ. Ἀ. Ἀγυιὰς, Ἑλλ. Harpocr. Ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι θηλυκῶς χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδοὺς, βελτίον δὲ περισπᾷν· ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας, et paucis interjectis, Ἔστιν οὖν τὸ ὁλόκληρον ἀγυιέας, καὶ κατὰ τὴν Ἀττικῶν διάλεκτον ἀγυιᾶς. Cf. Suid. et
C Steph. Byz. v. Ἀγυιὰ, et literatorum principem, T. H. ad Lucian. Prometh. 1, 202. cui tamen altera scribendi ratio ἀγυιὰς magis probatur. Etymologi observatio p. 14. l. 21. an huc faciat, et Mœridi lucem accendat, videant alii. An vero scribendum? Ἀγυιᾶ μ. Ἀ. Ἀγυιέα Ἑ. ut Εὐβοιᾶ, Πειραιᾶ, Στειριᾶ, pro Εὐβοιέα, Πειραιέα, Στειριέα. Accusat. singul. Ἀγυιᾶ legitur in Aristoph. Thesm. 496.” Pierson. Cf. Zonar. Τινὲς δὲ περισπῶσι τὸ ἀγυιᾶ ἐπ' εὐθείας.]

[Ἀγυιὰς κνισσᾷν. J. Poll. 1, 28. de donis sacris: Ἡ δὲ Πυθία καὶ κνισσᾷν ἀγυιὰς ἀνῄρει. “Demosth. κ. Μειδίου (530.) Ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι τοὺς χοροὺς ὑμεῖς ἅπαντας τούτους, καὶ ὕμνους τῷ θεῷ ποιεῖσθε, οὐ μόνον κατὰ τοὺς νόμους τοὺς περὶ τῶν Διονυσίων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς μαντείας, ἐν αἷς ἁπάσαις ἀνῃρημένον εὑρήσετε τῇ πόλει, ὁμοίως ἐκ Δελφῶν καὶ ἐκ Δωδώνης, χοροὺς ἱστάναι κατὰ τὰ πάτρια, καὶ κνισσᾷν ἀγυιὰς, καὶ στεφανηφορεῖν. (‘Κνισσᾷν: τιμᾷν,’ Cod. Reg. ε. quod displicet nostro Wolfio, ut decebat. Ille tamen conjicit, aliquando legi potuisse pro τιμᾷν, θυ-
D μιᾷν, ut esset Scholion. Hoc quidem eleganter.’ Tayl. Sic ad Lucian. 1, 202. Schol. Κνισσᾷν· θυμιᾷν.) Ἀνάγνωθι δέ μοι λαβὼν αὐτὰς τὰς μαντείας. Μαντεῖαι. Αὐδῶ Ἐρεχθείδεσσιν ὅσοι Πανδίονος ἄστυ Ναίετε, καὶ πατρίοισι νόμοις ἰθύνεθ' ἑορτὰς, Μεμνῆσθαι Βάκχοιο, καὶ εὐρυχόρους κατ' ἀγυιὰς Ἱστάναι ὡραίων Βρομίῳ χάριν ἄμμιγα πάντας, Καὶ κνισσᾷν βωμοῖσι κάρη στεφάνοις πυκάσαντας. Περὶ ὑγιείας θύειν καὶ εὔχεσθαι Διῒ Ὑπάτῳ, Ἡρακλεῖ, Ἀπόλλωνι Προστατηρίῳ· περὶ τύχας ἀγαθᾶς, Ἀπόλλωνι Ἀγυιεῖ, Λατοῖ, Ἀρτέμιδι, καὶ κατ' ἀγυιὰς κρατῆρας ἱστάμεν καὶ χοροὺς, καὶ στεφανηφορεῖν, κατὰ τὰ πάτρια, θεοῖς Ὀλυμπίοις πάντεσσι καὶ πάσαις ἰδίας δεξιὰς καὶ ἀριστερὰς ἀνίσχοντες, καὶ * μνασιδωρεῖν. (Adde, π. Μακαρτ. 1072. Ἀνάγνωθι δή μοι τὰ ἐκ τῆς μαντείας, τῆς ἐκ Δελφῶν κομισθείσης παρὰ τοῦ θεοῦ, ἵν' αἴσθησθε, ὅτι ταὐτὰ λέγει περὶ τῶν προσηκόντων τοῖς νόμοις τοῖς τοῦ Σόλωνος. Μαντεία. ——Θύοντας καλλιερεῖν Διῒ Ὑπάτῳ,—— Ἀπόλλωνι Ἀγυιεῖ, Λητοῖ, Ἀρτέμιδι, καὶ τὰς ἀγυιὰς κνισσῆν, καὶ κρατῆρας ἱστάμεν καὶ χορούς· καὶ στεφα-

A νηφορεῖν καττὰ πάτρια θεοῖς Ὀλυμπίοις καὶ Ὀλυμπίαις, πάντεσσι καὶ πάσαις, δεξιὰς καὶ ἀριστερὰς ἀνίσχοντας * μνασιδωρεῖν, καττὰ πατρῷα Ἥρῳ ἀρχηγέτᾳ, οὗ ἐπώνυμοί ἐστε, θύειν καὶ * δωροτελεῖν, καττὰ πάτρια.) Inde et Aristoph. Eq. extr. (1319.) Ὦ ταῖς ἱεραῖς ἐπίκουρε φανεὶς νήσοις, καὶ φέγγος Ἀθήναις, Τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ' ὅτῳ κνισσῶμεν ἀγυιάς;" Jungerm. Scholia: Ἐφ' ὅτῳ κνισσῶμεν ἀγυιάς· ἔθυον γὰρ πρὸ τῶν εὐαγγελίων πρὸ τῶν πυλῶν ἕκαστος. Ἀγυιὰς δὲ, τοὺς * ἀγυιοὺς θεοὺς, (pro voce nihili ἀγυιοὺς leg. * ἀγυιαίους,) ἀντὶ τοῦ, θυσίας ἐπιτελοῦμεν τοῖς θεοῖς. Ἄλλως. Ἔθος ἦν τοῖς ἐν ἀγυιαῖς ἱσταμένοις θεοῖς ἐπὶ ταῖς ἐρχομέναις ἀγγελίαις θύειν· ὡς ἂν, εἰ ἀγαθαὶ εἶεν, ἐπινεύσαιεν ταύταις· εἰ δὲ τοὐναντίον, ἀποτρέψαιεν. Aristoph. Av. 1230. πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ τοῦ πατρὸς, Φράσουσα θύειν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς, Μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις, Κνισσᾶν τ' ἀγυιάς. "Κνισσᾶν ἀγυιὰς est In vicis, vel Ante fores ædium Diis sacrificare. Alii tamen scribendum censent ἀγυιᾶς, cum circumflexo in ultima, tanquam a nominativo ἀγυιεὺς, inter quos est Harpocr. v. Ἀγυιᾶς." Kust. Scholiastam quidem ἀγυιᾶς legisse in Eq. l. c., satis patet ex ipsius verbis, ἀγυιὰς (l. ἀγυιᾶς) δὲ, τοὺς ἀγυιαίους θεούς. Themist. 13. p. 178. * Μετένδυνε οὖν ἤδη, ὦ πολυτίμητον θρέμμα Ῥωμύλου, τὴν λευκὴν ἐσθῆτα ἐπὶ λευκῇ βασιλείᾳ, καὶ λευκαῖς ἡμέραις, (v. Pierson. ad Herodian. 477.) καὶ χορεύειν, καὶ κλισιάζειν, καὶ κνισσᾶν ἀγυιὰς προτρεπομέναις, καὶ εὐφημούσαις τὰ ἐμὰ παιδικά. Vide Dorv. ad Char. 247=350. "Scribendumne sit ἀγυιὰς, an ἀγυιᾶς, ipsi veteres in diversum abierunt: utriusque sententiæ meminit ad Demosth. Midian. 611. c. Ulpian. 653. a. Pro posteriore stant Harpocr. et Schol. Aristoph. Eq. 1317. ubi v. Kust. (l. c.) Priorem ego amplector, ad quam constabiliendam pluribus opus foret, quam quæ capiat lex notarum præscripta: Lucian. in eadem fuisse opinione, e multis ejus locis plane colligi potest." T. H. ad Lucian. 1, 202. "Pluribus contendit Harpocr. legendum esse ap. Dem. non ἀγυιὰς cum gravi, sed circumflexe ἀγυιᾶς, a recto ἀγυιεὺς, κνισσᾶν non Vicos et compita, sed Statuas compitalitias ante fores positas. Hominem vide. Cujus tamen crisin refellere videtur Oraculum a Dem. allegatum in Or. c. Macart., iisdem fere verbis conceptum, quibus illud, in quo expoliendo jam exercemur. Et clarissime refellit epitheton εὐρυχόρους in hoc Oraculo. Quales enim, Dii boni! sunt Statuæ, in quibus Lati chori duci possunt?" Tayl. ad Dem. Midian. 590.]

Εὐρυάγυιος, ὁ, ἡ, Latas vias habens, ut—πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων, Il. B. (12.) i. e. * πλατύῤῥυμον, inquit Eust. (l. c.) * ἀγυιὰ γὰρ ἡ κοινῶς λεγομένη ῥύμη. At Hesych. habet, Εὐρυάγυια· μεγάλη καὶ πλατεῖα ῥύμη, quasi videlicet εὐρυάγυια idem valeat quod εὐρεῖα ἀγυιά: nisi forte mendosa hic sunt Hesychii exemplaria. [Additur in Hesychio, πλατὺ ἄμφοδον. "Etym. εὐρυάγυιαν interpretatur * πλατυάμφοδον, una voce, (Εὐρυάγυιαν· πλατυάμφοδον, μεγάλην, ἀγυιαὶ γὰρ τὰ ἄμφοδα:) et quidem rectius, quam Hesych. duabus vv. πλατὺ ἄμφοδον. Nam εὐρυάγυια non est Vicus latus, sed Vicum latum habens; neque πλατεῖα ῥύμη, sed potius πλατεῖαν ῥύμην ἔχουσα: ut vel e Lexx. vulg. discere licet." Kust. "Hausit sua Etym. e Schol. ad Hom. Il. B, 12. ubi pariter una voce πλατυάμφοδον, qua carent Lexx. Cum vero ita explicent v. εὐρυάγυιαν in accusativo, hic in nominat. πλατυάμφοδος rescribendum est, ut conveniat cum εὐρυάγυια. Neque enim dubitavi sua sede reponere, post ῥύμη. Infra: Εὐρυόδεια (l. Εὐρυοδεία·) μεγαλάμφοδος. Suid. Εὐρυάγυια· πλατυάμφοδος. Cf. not. in v. Βάρις (Βᾶρις)—περιάμφοδον. Suspicabar tamen olim, in expositione sua respexisse Hesych. ad simplicia, εὐρὺς et ἀγυιὰ, unde v. εὐρυάγυια composita est, atque ita stare posse illud πλατὺ ἄμφοδον, plane respondens τῷ πλατεῖα ῥύμη. Supra: Ἀγυιάς· ἄμφοδα, ῥύμας. Ἀγυιά· ἄμφοδοι, ῥύμαι. Dicitur enim ἡ ἄμφοδος, et τὸ ἄμφοδον. Infra: Εὐρύ· πλατὺ, μέγα. Cf. expositionem, ab hoc articulo pariter divulsam, in v. * Εὐρυάνασσα (ἡ ἥβη, καὶ ἡ πλατεῖα, καὶ ἡ μεγάλη ἐν τῷ πλανᾶσθαι ὁδός. Spanh. ad

A Callim. 722. legit Ἥρη, Juno; Junoni enim, quæ erat regina cœli, non Hebæ, convenit hoc epitheton εὐρυάνασσα. Quam sententiam probat Kust. Sed in autem β et ρ confuderunt. Vide not. in v. [illegible] Infra: * Εὐρωπία· ἡ Ἥρα.) Similis autem est glossa Suidæ: Εὐρυπύλης· πλατείας πύλης, [illegible] Eust. et Noster, πλατεῖαν πύλην ἔχοι." Alberti. Etym. G. Εὐρυάγυιαν· πλατεῖαν, μεγάλην, [illegible] παρασύνθετον, παρὰ τὸ εὖρος, τοῦτο [illegible] ἐστιν εὐκόλως φέρεσθαι. J. Poll. 9, 19. [illegible] ἐν ὁμαλεῖ (πόλιν ἐπαινῶν εἴποις ἂν—) καθ' Ὅμηρον, εὐρυάγυιαν. ("Laudi enim ducitur, si urbs latas habeat ac liberas vias: consule Eust. ad Hom., quem secuti alii poetæ sæpissime isthoc epitheto pulcras ac concinne structas urbes condecorant." T. H. [illegible] Εἴσω δὲ παρελθόντων, τὸ μὲν σύμπαν, [illegible] πος, εἴσω τείχους, καὶ ἐντὸς τείχους· τὰ δὲ [illegible], ἀγυιαὶ μὲν, κατὰ Ξενοφῶντα, καὶ καθ' Ὅμηρον· ἀφ' ὧν ἡ εὐρυάγυια Ὁμήρῳ πεποίηται, καὶ Ἀπόλλων Ἀγυιεύς. "Hom. H. in Cer. 16. coll. 428.' Schæf. Mss.]

B Ἀγυιεὺς, έως, ὁ, Ara stans pro foribus, formam columnæ habens, Hesych. Itidem Schol. Aristoph. Vesp. (875.) Ὦ δέσποτ' ἄναξ, γεῖτον Ἀγυιεῦ Τοὐμοῦ προθύρου, annotat ἀγυιεῖς dici apud Atticos, Aras quæ pro foribus erant. Idem tamen, sicut et Harpocr., Steph. Byz., Suid., et Eust., dicit ἀγυιέα esse Columnam ante fores stantem, in summa parte acutam. Hujusmodi autem columnas ait secundum quosdam Apollinis proprias fuisse, secundum alios, Bacchi: juxta quosdam vero, illis duobus esse proprias. Eustath. autem, ἀγυιεὺς, inquit, Columna Apollini sacra, stans pro foribus. Stephanus ait ἀγυιεῖς Eupolidi esse Obeliscos diis dicatos: qui ὀβελίσκους videtur appellare quod ipse, sicut et alii modo nominati, vocat Columnas in acumen desinentes. Apollo quoque, inquit Idem, dicitur Ἀγυιεὺς et Ἀγυιάτης, h. e. Ἐφόδιος, ubi ἐφόδιος pro simplici ὅδιος accipere eum puto, ut sit ἐφόδιος, Qui in viis colitur, quasi Viarius Latine dicas, a via: ut ab ὁδὸς dicitur ὅδιος. Item Aristoph. Schol. ait, Aliquando ipse deus Apollo, Ἀγυιεὺς dicitur. Pherecrates,
C Ὦ δέσποτ' ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου: et ita accipi etiam in illo Aristoph. versu modo citato manifestum est. Macrob. Sat. 1, 9.: Idem Apollo apud illos (Græcos) et Ἀγυιεὺς nuncupatur, quasi Viis præpositus urbanis; illi enim vias quæ inter pomœria sunt, ἀγυιὰς appellant. Hæc Macrob. Habetur autem et hoc cognomentum ap. Demosth. adv. Midian, Ἀπόλλωνι Ἀγυιεῖ, Λατοῖ, Ἀρτέμιδι. [Vide Ἀγυιά.]

Ἀγυιεὺς in accusativo plurali ἀγυιέας facit, et ἀγυιᾶς per synæresin, ut inquit Steph. Byz.: Suidas autem dicit per synalœphen, Harpocrationem sequens, qui et Atticis eam in hujusmodi locis ait esse propriam. Aristoph. Eq. (1320.) Τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ' ὅτῳ κνισσῶμεν ἀγυιάς; ubi Schol. ἀγυιὰς exponit ἀγυιοὺς θεοὺς, et stantes ἐν ἀγυιαῖς, i. e. In viis: atque ita exponens, ostendit se ἀγυιᾶς circumflexa ultima legere. Nam ἀγυιὰς acuta ultima sonaret vias. [Vide nos in Ἀγυιά.] Harpocr. quoque ap. Demosth. κ. Μειδίου κνισσᾶν ἀγυιᾶς, et in
D loco quem ex ejusdem Aristoph. Av. citat, κνισσᾶν τ' ἀγυιᾶς, cum circumflexo in ἀγυιᾶς legere mavult, non explicans tamen hujus nominis in illis locis significationem. Ceterum ut in Aristoph. textu melius legetur ἀγυιᾶς ultima circumflexa, quam ἀγυιὰς acuta; ita apud ejus Schol. ἀγυιεῖς rectius quam ἀγυιοὺς, ni fallor, ut sit ἀγυιεῖς, quod paulo post dicitur, τοὺς ἐν ἀγυιαῖς ἱσταμένους. Nam ἀγυίους, cum acuto in penultima, non in ultima, ut illic legitur, esset potius quasi a γυῖον, i. e. Membrum, præfixo α privativo: ut ἀγυίους esset quasi Carentes membris. De qua etymologia nihil apud ullum eorum quos citavi reperio.

[Ἀγυιεύς. Hesych. Ἀγυιεύς· ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἑστὼς βωμὸς ἐν σχήματι κίονος. Steph. Byz. Ἀγυιά· τόπος δηλῶν τὴν ἐν τῇ πόλει πορευτὴν ὁδόν. Ἡρακλέων δὲ, ὁ Γλαύκωνος, παρὰ τὸ ἀΐσσω φησίν. Ἔστι δὲ, ὡς παρὰ τὸ ἅρπη (ἅρπω) ἅρπυια, ὀρέγω * ὀρέγυια, (adde ὅθεν ὄργυια, Etym. M. Ὀρόγυια· ὀρέγω τὸ ἐκτείνω, ὁ μέσος παρακείμενος, ὤρεγα, ἡ μετοχὴ, ὠρεγὼς, τὸ θηλυκὸν,

ὠρεγυῖα, συστολῇ καὶ τροπῇ, ὀρόγυια. "Quid sit, non "exponit. Forsan ὀργυιὰν quasi ὀρόγυιαν dictam "esse indicare vult." Photius: Ὀρογυίας· λέγουσιν, οὐχὶ ὀργυίας. Ἀριστοφάνης. Cf. Schneider. Lex. v. Ὀργυιά.) Ὁ * τοπίτης, ἀγυιεύς. Λέγονται καὶ (ἀγυιεῖς) ὀβελίσκοι θεοῖς ἀνειμένοι, ὡς Εὔπολις· καὶ κατὰ συναίρεσιν ἀγυιέας, ἀγυιᾶς· λέγεται καὶ κίων ἀγυιεὺς εἰς ὀξὺ ἀπολήγων, ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἱστάμενος. (Voss. Cod. et Palatt. ἱστορούμενος, sed perperam, notante Berkelio.) Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (v. 488. εἶτ' ἠρειδόμην Παρὰ τὸν Ἀγυιᾶ, κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης.) Καὶ ὁ Ἀπόλλων Ἀγυιεύς, καὶ Ἀγυιάτης, τουτέστιν ὁ Ἐφόδιος, καὶ θηλυκῶς Ἀγυιᾶτις, ὡς καὶ τὰ προπύλαια τοῦ Ἀγυιέως Ἀγυιάτιδες λέγονται. Τὸ τοπικόν, * ἀγυιαῖος. Σοφοκλῆς Ἑρμιόνῃ· Ἀλλ' ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιαίου πέδον. Ἔστιν οὖν τὸ μὲν ἀγυιεύς, ἀπὸ τοῦ ἀγυιά, ὡς Τρύφων φησὶν ἐν Παρωνύμοις, πᾶν εἰς α θηλυκὸν * ἰσοσύλλαβον ἔχει τῇ εὐθείᾳ καὶ τῇ γενικῇ τὸ παρώνυμον. * Μοψοπία * Μοψοπιεύς, * Ἐρετριεύς, * Φωκαεύς, * Θεσπιεύς. Τὸ δὲ ἀγυιάτης, ὡς * Κορώνεια * Κορωνειάτης, * Καρνειάτης, * Καυλωνειάτης. Τὸ δὲ ἀγυιαῖος, ὡς ἀρουραῖος. "Καρνειάτης optime rescripsit Xylander pro Καρνάτης, uti habent aliæ Edd. et etiam nobis Voss. Cod. exhibuit." Berkel. "Videtur scr. Καρυάτης. Vide Κάρυα." Holst. Harpocr.: Ἀγυιᾶς, Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Μειδίου (v. Ἀγυιά,) Κατὰ τὰ πάτρια καὶ κνισσᾶν ἀγυιᾶς. Ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι θηλυκῶς χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδούς, βέλτιον δὲ περισπᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας, ὡς σαφὲς ποιοῦσιν Ἀριστοφάνης τε ἐν Σφηξὶ (v. 875.), καὶ Εὔπολις. Ἀγυιεὺς δέ ἐστι κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν· ἰδίους δὲ εἶναί φασιν αὐτοὺς Ἀπόλλωνος· οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. Ἔστιν οὖν τὸ ὁλόκληρον ἀγυιέας, καὶ κατὰ τὴν Ἀττικῶν διάλεκτον ἀγυιᾶς· καθὰ καὶ Στειριᾶς, καὶ Μηλιᾶς, καὶ τὰ παραπλήσια λέγουσιν ἐν συναλοιφῇ. Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι (v. 1233.) Μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις, Κνισσᾶν τ' ἀγυιάς.—Φασὶ δ' αὐτὸ ἴδιον εἶναι Δωριέων, ὡς δῆλον ποιεῖ * Διευχίδας ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Μεγαρικῶν. Εἶεν (δ') ἂν καὶ οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί· ὥς φασι Κρατῖνος, καὶ Μένανδρος, καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Λαοκόωντι, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησί· Λάμπει δ' Ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ Σμύρνης σταλαγμοῖς (σταλαγμοὺς) βαρβάρων εὐοσμίας. "Sunt verba Demosth., Κατὰ τὰ πάτρια καὶ κνισσᾶν ἀγυιάς. Vertit Latine, Et ritu patrio lustrare vicos. Primo an vocem postremam sic nobis persuadere vult usurpatam a Demosth.? Atqui contrarium docet Harpocr. per exempla Aristoph. et Eupolidis. Sed nempe Noster priores audit, et accipere mavult θηλυκῶς. Atqui tum debebat ὀξύνειν, quod clare dicit auctor eos facere; et hodieque fit apud Lucian. (Prometh. 19. Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρί, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγυιάς, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιᾶν, καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. Schol. Κνισσᾶν· θυμιᾶν, V. ἀντὶ τοῦ θύειν, G.) Deinde qua auctoritate hic Interpres ausus est copulam omnibus præmittere, et quasi recte conjuncta edere, Ritu patrio lustrare vicos? Κνισσᾶν longinquum est a Lat. Lustrare. Sed nec Græci dixerunt κνισσᾶν κατὰ τὰ πάτρια, verum haud dubie hæ postremæ voces habent aliud quid, quo spectent, quodque e ritu patrio solitum fieri dicebant Athenienses. In Goesiani Codicis margine aliquis istorum heroum ascripsit haud dubie censens ita edi debere duo quædam ap. Demosth. præcedentia verba, nempe χοροὺς ἱστάναι, quod omnino ab auctore nostro additum reor, quomodocunque exciderit. Græci enim habebant passim in omnibus oppidis χορούς, et singuli κατὰ τὰ πάτρια, non ἐκνίσσων κατὰ τὰ πάτρια, quod faciebant non Græci tantum, sed universæ aliæ nationes. At chorum statuere in sacris non ita solebant peregrinæ nationes, ut quidem Græci, quod clare nos docet Herod., si voces ejus non corruptæ ad nos venissent et viris doctis fuissent intellectæ." Jac. Gronov. "Τὸ ὁλόκληρον. Multa hic sunt quæ sicco pede transire nefas esse existimavimus. Ἔστιν οὖν, inquit Harpocr., τὸ ὁλόκληρον ἀγυιέας etc. quæ verba repetiit Suid., sed in fraudem eruditissimi viri, qui eo-

A rum mentem, in lucubrationibus suis ad Vespas Comici, nunquam videre potuit. Uno verbo hæc ita debent explicari, ἀγυιᾶς contractum est a simplici et primitivo ἀγυιέας: simplicia nomina Grammaticis ὁλόκληρα sunt, si cum contractis comparentur, quæ ὁλόκληρα non sunt. Igitur ἀγυιέας ὁλόκληρον est, ἀγυιᾶς contractum, τοῦ ἀγυιέας. Hæc Suidæ mens, qui ista e Nostro descripsit, et integriora retulit quam hodie legantur in omnibus excusis; ait enim: Ἔστιν οὖν τὸ ὁλόκληρον ἀγυιεύς, καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἀγυιέας, ἐν συναλοιφῇ δὲ ἀγυιᾶς. ('Sic ap. Schol. Comici in Vesp. 533. ad illa, Ἀλλ' οὖν σὺ μέμνησ' αὐτὸς ἃ 'ν ἀπεκρίνατο, notat, ἃ 'ν τὸ ἐντελὲς ἃ ἄν. Suidas in Ἐὰν ait, Interpretes Thucydidis scribere ἐὰν * ὁλοκλήρως scribi, cum præcedit ἤ, ut ἢ ἐάν, alias * συνῃρημένως efferri, i. ἄν.' Vales.) Rectum ἀγυιεὺς ὁλόκληρον est, reliqui casus tum simplices tum contracti ὁλόκληροι non sunt, quomodo Δ, Ο, στοιχεῖα non sunt ὁλόκληρα, ut A et B." Maussac. "Hæc plane non intelligo. Sumsit autem Maussacus ex Ammonio Grammatico
B v. Γράμμα, sed non intellexit quid sibi vellet Ammon. Ait enim Ammon. eo loco differre γράμμα et στοιχεῖον: γράμμα enim esse Typum ac formam, στοιχεῖον autem esse ἐκφώνησιν καὶ φθόγγον, i. e. Sonum, quo illi typi ac formæ efferuntur, ac pronuntiantur; ut in trigono γράμμα Δ, at στοιχεῖον est δέλτα. Addit Ammon.: Τὸ δὲ στοιχεῖον τὸ ὁλόκληρον, οἷον α β, καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα καταχρηστικῶς γράμματα, i. e. Integrum etiam Alphabetum 24. literarum, ut α, β, et ceterarum abusive vocari γράμματα, i. e. Literas. Scribe igitur in Græco ἄλφα, βῆτα. Nam si α et β scribas, non procedit, quod ait Ammon., cum α et β et Δ et C sint vere γράμματα. At vero ἄλφα, βῆτα, γάμμα, etc. proprie στοιχεῖα, non γράμματα, nisi improprie. Eundem locum restituimus, ut ibi vide. Diog. L. Zenone 471. Τῆς δὲ λέξεως στοιχεῖά ἐστι τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα· τριχῶς δὲ λέγεται (supple στοιχεῖον.) τὸ γράμμα, ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ στοιχείου, καὶ τὸ ὄνομα, οἷον α. Lege ἄλφα: hoc enim ὄνομα, indeclinabile. Non pudet nos hæc
C tractare, quæ Stoicos philosophos gravissimos viros in scriptis suis tractare non puduit. Adde Boëtium in Librum de Interpretatione p. 297. ubi discrimen affert inter elementum et literam. Dionys. Hal. περὶ Δημοσθ. Δειν. sub finem (1115. Reisk.) Οἷόν τι γίνεται καὶ περὶ τὰς ἄλλας τέχνας, μάλιστα δὲ (καὶ οὐχ ἥκιστα, in Reiskii Ed.) περὶ τὴν καλουμένην γραμματικήν· ἱκανὴ γὰρ αὕτη καὶ τὰς ἄλλας τεκμηριῶσαι, φανερωτάτη πασῶν οὖσα καὶ θαυμασιωτάτη· ταύτην γὰρ ὅταν ἐκμάθωμεν, πρῶτον μὲν τὰ ὀνόματα τῶν στοιχείων τῆς φωνῆς ἀναλαμβάνομεν, ἃ καλεῖται γράμματα· ἔπειτα τύπους τε αὐτῶν καὶ δυνάμεις. Et hic dissentit ab Ammonio. Cum Ammonio facit Priscian. L. 1.:—Hoc ergo interest inter elementa et literas, quod elementa proprie dicuntur ipsæ pronuntiationes; notæ earum, literæ. Abusive tamen et elementa pro literis, et literæ pro elementis vocantur. Mox: Sunt igitur figuræ literarum, quibus nos utimur, 23.; ipsæ vero pronuntiationes earum multo ampliores, etc. Eadem habet Diomed. 2. initio." Vales. Quod ad Diog. L. locum
D attinet, eum sic edidit Menag. Τριχῶς δὲ λέγεται τὸ γράμμα· τό τε στοιχεῖον, ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ στοιχείου, καὶ τὸ ὄνομα, οἷον, ἄλφα: vertitur, Dicitur litera tripliciter; elementum, figura elementi, et nomen, ut alpha. "Legebam διχῶς, sed admonuit me P. Gales. legendum potius esse, ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ στοιχείου, τό τε στοιχεῖον, καὶ τὸ ὄνομα, cui assentior." Is. Casaub. "Quanto melius H. Vales. ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ στοιχείου, καὶ τὸ ὄνομα, οἷον ἄλφα!" Menag. Imo ante Vales. legebatur, ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ στοιχείου, καὶ τὸ ὄνομα, sed Valesii lectio est hæc, Τριχῶς δὲ λέγεται στοιχεῖον, τὸ γράμμα, ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ στοιχείου, καὶ τὸ ὄνομα, οἷον ἄλφα. — Quæ tamen proculdubio falsa est. Nam ipsi Valesio γράμμα est Typus ac forma. Et quid est Typus ac forma, nisi ὁ τοῦ στοιχείου χαρακτήρ? At idem Vales., legendo τὸ γράμμα, ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ στοιχείου, discedit a se ipso, et inter τὸ γράμμα, et τὸν χαρακτῆρα τοῦ στοιχείου distinguit! Omnino igitur leg. cum P. Galesio et Is. Casaub., Τριχῶς δὲ λέγεται τὸ γράμμα, ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ στοι-

χείου, τό τε στοιχεῖον, καὶ τὸ ὄνομα, οἷον ἄλφα. Paulo facilius τό τε στοιχεῖον excidere potuit post τοῦ στοιχείου, quam, ut Vales. censebat, στοιχεῖον post λέγεται. Verba autem hæc vertenda sunt: Dicitur litera tripliciter, elementi figura, elementum, et nomen, ut alpha. Interpres alium ordinem secutus est, Elementum, elementi figura, et nomen, ut alpha: nec male. Ceterum cf. Valck. ad Ammon. 37. "Verum ex istis tricis Grammaticis, ascendamus ad majora, et tentemus, dum vacat opportune, quibusdam locis, male affectis hactenus, vitam dare. Dieuchidæ Megaricarum rerum scriptoris nomen h. l. jam vindicatum fuit ab Is. Casaub. ad Diog. L. sed deprehendimus nos in multis auctorum locis corruptissimum adhuc extare hujus scriptoris nomen: præsertim ap. enarratores Apollon. R., Aristoph. et Pindari. E quo autem literis operam navare cœpi, nihil me diutius exercitum habuit, quam verba, quæ in Scholiaste Comici fœdissime deturpata inveni: locus est notatu dignissimus tum ob errorem, in quo huc usque cubavit, tum ob felicem conjecturam, qua sine dubio ad veram sensus εὐστοχίαν collimatum est. Περὶ τοῦ Ἀγυιέως Ἀπόλλωνος, ait ille ad Vesp. (875.) γεῖτον Ἀγυιεῦ: Ἰδίως * Εὐτυχίας οὕτω γράφει, Ἐν δὲ τῷ ἰατρῷ τοῦτο διαμένει, καὶ ἔτι καὶ νῦν ἐστὶν ὡς Ἀγυιεὺς τῶν Δωριέων οἰκησάντων ἐν τῷ τόπῳ ἀνάθημα. Καὶ οὕτω καταμηνύει, ὅτι Δωριέων εἰσὶ τὰ Ἑλλήνων· τούτοις γὰρ ἐπὶ τὰς στρατιὰς φάσματος οἱ Δωριεῖς μιμούμενοι τὰς ἀγυιὰς, ἱστᾶσιν ἔτι καὶ νῦν Ἀπόλλωνι. Ἄλλως. Πρὸ τῶν θυρῶν ἔθος εἶχον κίονας εἰς ὀξὺ λήγοντας, ὡς ὀβελίσκους, ἱδρύειν εἰς τιμὴν Ἀπόλλωνος Ἀγυιέως. Ἄλλως. Ἀγυιεὺς, κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν· ἰδίους δέ φασιν αὐτοὺς εἶναι Ἀπόλλωνος, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. Ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. Εἶεν δ' ἂν οἱ παρ' Ἀττικοῖς λεγόμενοι Ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί· ὡς Σοφοκλῆς μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν φησί· Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς, ἀλμίζων (l. ἀτμίζων) πυρὶ Σμύρνης σταλαγμοὺς, βαρβάρους (l. βαρβάρων) εὐοσμίας. Ἄλλως. Ἀγυιεὺς, ὁ πρὸ τῶν αὐλείων θυρῶν κωνοειδὲς (l. κωνοειδὴς) κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς θεός. Φερεκράτης Κραπατάλλοις· Ὦ δέσποτ' Ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου. Nos breviter et sine venditatione asserimus restituendum esse: Ἰδίως * Διευχίδας οὕτω γράφει, ἐν δὲ τῷ τρίτῳ τοῦτο διαμένει: Sensus, De Agyæo Apolline peculiariter Dieuchidas sic scribit, in tertio autem illud extat aut legitur. I. e. ut omnes ad unum hæc percipiant, Dieuchidas rerum Megaricarum libro tertio hæc refert de Agyæo Apolline, quid amabo te refert? ὡς Ἀγυιεὺς τῶν Δωριέων οἰκησάντων (l. οἰκισ.) ἐν τῷ τόπῳ ἀνάθημα, et quæ sequuntur: hoc est quod voluit Harpocr., cum dixit, Φασὶ δ' αὐτὸ ἴδιον εἶναι Δωριέων, ὡς δῆλον ποιεῖ Διευχίδας ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Μεγαρικῶν. Quæ aut omnino expungi debent, aut censura nostra et restitutio probanda." Maussac. "Dele ἰδίως. Nam ἰδίως εὐτυχ. corrupte scriptum erat pro ὁ Διευχ. Quæ sequuntur, verba sunt Dieuchidæ: Ἐν δὲ τῷ ἱερῷ, (sic lego, non ἰατρῷ, nam sæpe hæc duo a Librariis confusa animadverti,) τοῦτο διαμένει, καὶ ἔτι καὶ νῦν ἐστιν ὁ ἀγυιεὺς, &c. Nihil certius. Sequitur: Καὶ οὕτω καταμηνύει, ὅτι Δωριέων εἰσὶ τὰ Ἑλλήνων· τούτοις γὰρ ἐπὶ στρατιᾶς φάσματος οἱ Δωριεῖς μιμούμενοι τὰς ἀγυιὰς ἱστᾶσι καὶ νῦν ἔτι τῷ Ἀπόλλωνι, (in Kust. Ed. legitur, τὰς στρατιὰς—ἔτι καὶ νῦν,) quæ sunt mendosissima: postea addit quædam plane eadem, quæ hic ab Harpocr. dicuntur." Vales. "Ita ap. Schol. Apollon. R. p. 24. Ed. H. St. * Διρηχίδας ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς inepte legitur et insulse: reponendum Διευχίδας, ut ap. Pindari Interpretem, pro * Διευτιχίδας, Διεύχίδας." Maussac. Διευχίδας δὲ ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς exhibet Schol. e Cod. Par. "Parthen. 13. Ἱστορεῖ Εὐφορίων Θρακὶ καὶ Δεκτάδας. Codex θράικὶ, i. e. θρᾳκί. Pro * Δεκτάδας, quæ vox verisimiliter corrupta est, proponit Galeus Διευχίδας. Cf. de hoc auctore Maussac. ad Harpocr. 10. Hicce criticus felici ingenio nomen Διευχίδας pluribus veterum quorundam Scholiastarum locis restituit. Quod attinet Schol. Apollon. R. 1, 517. ubi usque ad hodiernum diem legebatur Δηριχίδας, (imo Διρ.) Cod. Par.

A 2727. ejus correctionem confirmat. Nescio v. Διευχίδας an nostro loco conveniat. Antequam Galei notam legeram, legendum esse * Ἀθανάδας conjeceram, auctoris nomen, quem Anton. Lib. in c. 4. Metamorphosium transcripsit. Certe fabula de Harpalyce itidem transmutatione hujus in avem finitur. Interpres Franco-Gallicus v. Δεκτάδας habuisse videtur nomen familiæ cujusdam, cui literas miserit, et invicem missas acceperit Euphorion. Vertit ille: Euphorionis escript cecy à Trax et aux Dectades. Ita quoque versionem Cornarii intellexit. Scribit Euphorion ad Thracem et Dectadas." Gaisf. Ep. Cr. 230. Cf. Schol. Apollon. R. 1, 418. Ὥς φησι Διευχίδας, pro quo Schol. e Cod. Par. habet, Ὥς φησιν Διρυχίας. Leg. Διευχίδας. Et sic legitur in Indice Scriptorum in Scholiis illis citatorum, a Schæfero edito. Suid. ex Harpocr. et e Schol. Aristoph. Vesp. l. c.: Ἀγυιᾶς δὲ ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι, θηλυκῶς δὲ χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδούς· βέλτιον δὲ περισπᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας. Ἀγυιεὺς δέ ἐστι κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν B ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν· ἰδίους δέ φασιν αὐτοὺς εἶναι Ἀπόλλωνος, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. Ἔστιν οὖν τὸ ὁλόκληρον ἀγυιεὺς, καὶ ἡ αἰτιατικὴ, ἀγυιέας, ἐν συναλοιφῇ δὲ, ἀγυιᾶς. Ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. Εἶεν δ' ἂν οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί· ὡς Σοφοκλῆς, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησί· Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς, ἀτμίζων πυρὶ Σμύρνης σταλαγμοὺς, βαρβάρους εὐοσμίας. ("Solebant veteres in aris ἀγυιεῦσι, s. ante fores ædium collocatis, odores incendere, vel victimas immolare, ut lætum nuntium a Diis impetrarent." Vide Aristoph. Eq. cum Scholiis, in Ἀγυιά citatum. "De hoc more videtur accipiendum esse Fragm. illud Sophoclis, quod emendatius ap. Harpocr. legitur." Kust.) Καὶ ἀγυιεὺς, ὁ πρὸ τῶν αὐλίων (Schol. Aristoph. rectius, αὐλείων) θυρῶν κωνοειδὴς κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς θεός. Φερεκράτης Κραπατάλοις (l. Κραπατάλλοις·) Ὦ δέσποτ' Ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου. Zonar. Ἀγυιᾶς δὲ ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι, θηλυκῶς χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδούς· βέλτιον δὲ περισπᾶν, C ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας, ἐν συναλοιφῇ δὲ ἀγυιᾶς. Ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. Εἶεν δ' ἂν οἱ παρὰ Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί· ὡς Σοφοκλῆς, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησί· Λάμπαδ' (l. Λάμπει δ') ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ Σμύρνης σταλαγμοὺς, βαρβάρους εὐοσμίας. Καὶ ἀγυιεὺς ὁ πρὸ τῶν αὐλίων (Schol. Aristoph. αὐλείων) θυρῶν κωνοειδὴς κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς θεός. Φερεκράτης Κραπατάλοις (l. Κραπατάλλοις·) Ὦ δέσποτα Ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου. Ἀγυιεύς· κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστῶσι (l. ἱστᾶσι) πρὸ τῶν θυρῶν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγυιᾶς· ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι θηλυκῶς χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδούς· βέλτιον δὲ περισπᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας· ἀγυιεὺς δ' ἐστὶ κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν· ἰδίους δὲ αὐτούς φασιν εἶναι Ἡλίου, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. Ἔστιν οὖν τὸ ὁλόκληρον ἀγυιεὺς, καὶ κατὰ τὴν αἰτιατικὴν ἀγυιέας, καὶ κατὰ συναίρεσιν ἀγυιᾶς· σημαίνει δὲ τοὺς πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοὺς, ὡς Σοφοκλῆς, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησί· Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς, ἀτμίζων πυρὶ D Σμύρνης σταλαγμοὺς, βαρβάρους εὐοσμίας. In Harpocr. est, Σμύρνης σταλαγμοῖς, βαρβάρων εὐοσμίας. Unde forsan Meurs. ad Hellad. Besant. 70. tacite correxit: Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς, ἀτμίζων πυρὶ, Σμύρνης σταλαγμοῖς, βαρβάροις εὐοσμίαις. Quam correctionem nos quidem omnino rejiciendam censemus, cum dativus σταλαγμοῖς referendus esset ad λάμπει, interposito alio dativo πυρὶ, ad interpositum aliud v. ἀτμίζων spectante, quæ constructio durior est. Melius ergo legit Brunck. Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς, ἀτμίζων πυρὶ Σμύρνης σταλαγμοὺς, βαρβάρων εὐοσμίας. Illud βαρβάρων reperitur in solo Harpocr.; nam in Schol. Aristoph., Suida, Zonara, et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. est βαρβάρους εὐοσμίας, quod sane ob hunc ipsum Grammaticorum consensum nobis præferendum videtur; neque aliter judicabat Blomfield. Gloss. ad Æsch. Agam. 87. Eudocia p. 10.: Ἀγυιεὺς δ' ἐπονομάζεται δεόντως, ἱδρυνθεὶς ἐν ταῖς ἀγυιαῖς· καταυγάζει γὰρ ταύτας, καὶ πληροῖ φωτὸς ἀνατέλλων: 11. Ἐνοδία δέ ἐστι οὐ δι' ἄλλο τι ἢ Διὸς καὶ Ἀπόλλω-

νος ἀγυιεὺς, in quo loco latet vitium, quod aliis tollendum relinquimus. Hellad. Besant. Chrestom. 25.: Τὸν Λοξίαν γὰρ προσεκύνουν, ὃν πρὸ τῶν θυρῶν ἕκαστος ἱδρύοντο· καὶ πάλιν βωμὸν παρ' αὐτῷ στρογγύλον ποιοῦντες, καὶ μυρρίναις στέφοντες, ἵσταντο οἱ παριόντες· τὸν δὲ βωμὸν ἐκεῖνον Ἀγυιὰν Λοξίαν ἐκάλουν, τὴν τοῦ παρ' αὐτοῖς θεοῦ προσηγορίαν νέμοντες τῷ βωμῷ· τὸ δὲ κνισᾶν ἀγυιὰς παρὰ Ἡσιόδῳ, τοῖς θεοῖς θύειν λέγει. "Apollo non Λοξίας, sed Ἀγυιεὺς, ante fores colebatur. Itaque Helladii hic manifestus certe error." Meurs. Quicquid vero de eo statuatur, confitendum erit vel Helladium, vel Librarios, qui ejus opusculum descripserunt, errasse, phrasin, κνισᾶν ἀγυιὰς, Hesiodo tribuentes, cum neutra vox in Hesiodi operibus et operum deperditorum Fragmentis, a Gaisfordio editis, extet. Lege igitur παρ' Ἀριστοφάνει, qui locutione ea usus est, ut supra notavimus. Etym. M. Ἀγυιεύς· ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἱστάμενος ἐν σχήματι κίονος, καὶ βωμός. "E Cod. Aug. del. καὶ ante βωμός." Tittm. cxxii. Bekkeri Σ. Λ. χ.: Ἀγυιεύς· κίων εἰς ὀξὺ ἀπολήγων, ὃν πρὸ τῶν θυρῶν ἵστασαν. Vide Toup. Emendd. 3, 316. 436. nescimus quid nugarum meditantem. Eurip. Phœn. 634. Καὶ σὺ, Φοῖβ' ἄναξ Ἀγυιεῦ, καὶ μέλαθρα χαίρετε, ubi "Schol. Ἀγυιεῦ· ἐν τοῖς προπυλαίοις καὶ οἰκήμασιν ἱδρυμένε, ὅτι τὸν Ἀγυιέα πρὸ πυλῶν ἵστασαν, κίων δὲ οὗτος ἦν εἰς ὀξὺ λήγων. (Plura Scholia, ut videtur, commiscet Flor. 53. Ἀγυιεῦ· τὸν Ἀγυιέα πρὸ τῶν πυλῶν ἔστησαν, κίων δὲ οὗτος ἦν εἰς ὀξὺ λήγων· ἐπεὶ πρὸ τῶν πυλῶν ἔστησαν ἀγάλματα Ἀπόλλωνος ὡς ἀλεξικάκου καὶ φύλακος τῶν ὁδῶν, διὰ τοῦτο Ἀγυιεύς. Ἀγυιεῦ· Ἀπόλλων ὁ ἐν ταῖς ἀγυιαῖς προπύλαιος ἱδρυμένος ἀλεξίκακος φύλαξ τῶν ὁδῶν, ὅτι τὸν Ἀγ. πρὸ τῶν ὁδῶν ἔστησαν, κίων δὲ ἦν οὗτος εἰς ὀξὺ λήγων. Media κίων—τοῦτο Ἀγυιεὺς sunt etiam in Aug. et Taur. nisi quod ille δὲ post κίων om. Tum uterque οὗτός ἐστιν εἰς ὀ. καταλήγων, et post ἀλεξικάκου interponit δεσπότου, denique διὰ γὰρ τοῦτο Ἀγ.) Ἀγυιεῦ· εἰώθασιν· οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς στενωποῖς τὸν Ἀπόλλωνα γράφειν· εἰ γὰρ οὗτος ἀλληγορεῖται εἰς ἥλιον, ὁ δ' ἀνίσχων πρώτοις (πρῶτον edidit Valck.) προσβάλλει τοῖς στενωποῖς, εἰκότως ἀγάλματα Ἀπόλλωνος τοῖς προπυλαίοις Ἀγυιέως ἵστασαν· (ἃ καὶ ἐκαλοῦντο Ἀπόλλωνος Ἀγυιέως ἀγάλματα add. Baroc.) Baroc. 74. Gu. m. 2." Matthiæ. Æsch. Agam. 1089. ΚΑ. Ἄπολλον, Ἄπολλον, Ἀγυιᾶτ', ἀπόλλων ἐμός· Ἀπώλεσας γὰρ οὐ μόλις τὸ δεύτερον. ΧΟ. Χρήσειν ἔοικεν ἀμφὶ τῶν αὑτῆς κακῶν. Μένει τὸ θεῖον, δουλίᾳ περ ἐν φρενί. ΚΑ. Ἄπολλον, Ἄπολλον, Ἀγυιᾶτ', ἀπόλλων ἐμός· Ἆ, ποῖ ποτ' ἤγαγές με; πρὸς ποίαν στέγην; "1090. Ἀγυιά τ', Ald. ἀγυιᾶτα, Rob. ἀγυιᾶ τ', Med. ἀγυιεῦ τ', Turn. ceteri. 1095. ἀγυιά τ', Ald. ἀγυιᾶτ', Rob. ἀγυιεῦ τ', Turn. Sed, cum hæc notior forma sit, in alteram a Librariis mutari vix potuit. Steph. Byz. v. Ἀγυιά: Καὶ ὁ Ἀπόλλων Ἀγυιεὺς, καὶ Ἀγυιάτης, τουτέστιν ὁ Ἐφόδιος,—τὸ δ' Ἀγυιάτης, ὡς Κορώνεια Κορωνειάτης, Καρνειάτης (rectius V. D. cum L. Holstenio scripserit *Καρνάτης), *Καυλωνιάτης, (sic V. D. tacite correxit; nam editum est a Berkelio Καυλωνειάτης.) Sic etiam legit Hermann. Elem. Metr. 265." Blomfield. "Horat. Od. 4, 6, (26.) Phœbe, qui Xantho lavis amne crines, Dauniæ defende decus camœnæ, Lævis Agyieu.—Quare vero Apollo hoc nomine colebatur (coleretur,) docet Varro, Porphyrioni laudatus, nempe, 'quod e responso oraculi sui in viis publicis urbis suæ Athenienses statutis altaribus sacrificare Apollini instituerunt.' Et Macrob. Sat. 1, 9. (l. c.) Enimvero Agyiea, ut et Apollinem, inclamat Cassandra, non otioso cognomine, sed etymologiam respiciens; quippe τὸ ἀγυιεὺς ἀπὸ τοῦ ἄγειν derivari videtur. Multus est in hisce allusionibus Æschylus noster, Ἀγυιεῦ, inquit, ἆ ποῖ ποτ' ἤγαγές με; ita, Ἀπόλλων ἐμός· ἀπώλεσας γάρ." Stanl. "Originem vocis Grammatici arcessunt a vicis et angiportubus, quos ἀγυιὰς vocant, ut Troja dicitur εὐρυάγυια, quia illic erigi et coli solebat Apollo. Ἀγυιὰς autem dictas putant ἀπὸ τοῦ ἄγειν, quia per eas aguntur τὰ γυῖα, i. e. Membra, quod etymon præter Hesych. etiam Eustathius probat, et addit indidem dici ἀγῶνα, et ἀγοράν. Quin Hesych. ἄγειν

A esse φοιτᾶν et ἔρχεσθαι, probat ex Homeri loco, Λαοδίκην ἐσάγουσα. Hoc veriloquium mihi videtur φορτικώτερον, præsertim quod non tam in vicis et plateis statuebatur Apollo, quam in cujusque ædium liminibus. Sed, cum τὸν ἀγυιέα ap. Suid. videam exponi τὸν ὁλόκληρον, quod idem videtur esse atque τὸν ὑγιέα, vel ὑγιῆ, eo labor ut existimem, qua ratione dicta ipsius soror Artemis, quia ἀρτεμέοντας facit, i. γυαλκεῖς et ὁλοκλήρους, eadem dictum Apollinem fratrem Ἀγυιέα, i. e. Alios reddens ὑγιεῖς. Nam propterea Pæon dicitur." Flor. Christ. ad Aristoph. Vesp. 870. Imo per Suidæ τὸν ὁλόκληρον longe aliud innuitur, ut ostendit Maussac. l. c. J. Poll. 4, 123. de Partibus Theatri: Ἐπὶ δὲ τῆς σκηνῆς καὶ ἀγυιεὺς ἔκειτο βωμὸς πρὸ τῶν θυρῶν: 9, 35. locus in Ἀγυιὰ citatus est. Clem. Alex. Pædag. 44. Ἑρμῆν προσκυνοῦσιν ὡς θεὸν, καὶ τὸν Ἀγυιέα, θυρωρὸν ἱστάντες. Vide Meurs. Auctar. Philol. c. 2. (ubi a Plauto appellari Vicinum Apollinem docet,) Spanh. ad Callim. H. in Dian. 144. (qui consuli jubet
B Aristidem in Smyrnam 1, 407.) Turneb. Advers. 208. Selden. de Diis Syr. 134=224. Pierii Hieroglyph. p. m. 531. "Wakef. Ion. 188. Musgr. 186. Brunck. Œd. T. 16. Zeun. ad Cyrop. 217. Interprr. ad Mœr. 5. (in Ἀγυιὰ citatos.) Ilgen. Hymn. 604. Fac. ad Pausan. 1, 248. (Ἐπὶ τούτοις ἐστὶν Ἀπόλλων Ἀγυιεύς.)" Schæf. Mss. Adde Pausan. L. 1. c. 31. Ἔστι δὲ Ἀχαρναὶ δῆμος· οὗτοι θεῶν Ἀπόλλωνα τιμῶσιν Ἀγυιέα καὶ Ἡρακλέα: 8, 53. Τῷ δὲ Ἀπόλλωνι οἱ Τεγεάται τῷ Ἀγυιεῖ τὰ ἀγάλματα ἐπ' αἰτίᾳ φασὶν ἱδρύσασθαι τοιᾷδε κ. τ. λ. Vales. laudat et ejusdem Eliac. 159. sed locus in Indice Facii frustra quæsitus est.]

[*Ἀγυιαῖος, αία, αῖον, Ad vicum pertinens. Vide Sophoclem in Ἀγυιὰ citatum. Glossæ: Θεῶν ἀγυιαίων ἑορταὶ, αἱ γινόμεναι ἐν ταῖς ὁδοῖς ὑπὸ τῶν προσηκόντων τοῖς νεκροῖς· Compitalia. Fr. Passov. in Beckii Act. Seminar. Reg. V. 1. p. 95. scripsit, ἀγυιαῖος, α, ον; sed in Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbucher p. 18. habet,
C ἀγυίαιος, ὁ, ἡ, minus recte, ut nobis videtur.]

Ἀγυιάτης, (ὁ,) Apollo dictus, eadem signif. qua Ἀγυιεὺς, ut modo e Steph. Byz. docui. ["Ilgen. Hymn. 604." Schæf. Mss. "Ἀγυιάτης, Qui vicis præest. Vide notas, (in Ἀγυιεὺς citatas.) Notior forma est Ἀγυιεύς." Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 1048.]

"Ἀγυιῆται, Hesychio sunt κωμῆται, Vicini, Pagani." [Etym. M. Ἀγυιῆται· κωμῆται, γείτονες.]

Ἀγυιᾶτις, ιδος, ἡ, ut ἀγυιάτιδες θεράπαιναι, ad verbum Agyiatides famulæ, i. e. Aræ pro foribus in gratiam Agyiei Apollinis erectæ, qui ante portas colebatur, ut ἀλεξίκακος, i. e. Malorum depulsor, inquit Eustath., e quo emendandum puto Hesych., in quo θεραπεῖαι legitur: et ἀγυιάτιδες, quasi per se significans, αἱ πρὸ τῶν θυρῶν θεραπεῖαι. At Steph. Byz. dicit propylæa Agyiei dici ἀγυιάτιδας, cui potius assentior. [Hesychii verba sunt, Ἀγυιάτιδες· αἱ πρὸ τῶν θυρῶν θαραπεῖαι. "L. θεράπαιναι." Heins. "H. St. monet ex Eust. ap. Hes. pro ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι scribendum esse ἀγ. θεράπαιναι, (atque ex eo
D Maltbius Lex. Prosod.) Sed fallitur. Nam contra potius ap. Eust. scribendum est Ἀγυιάτιδας θεραπείας, ex Eurip. Ion. 186. (Οὐκ ἐν ταῖς ζαθέαις Ἀθάναις Εὐκίονες ἦσαν αὐλαὶ Θεῶν μόνον, οὐδ' ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι,) ubi ῥήσεως hujus sedes est, quod H. Stephano latebat. Appellat autem Eurip. ἀγυιάτιδας θεραπείας, Honores, quibus Apollo in viis urbium colebatur, s. Aras, quæ in viis ante fores ædium erigebantur in honorem Apollinis, qui inde Ἀγυιεὺς, q. d. Vialis, appellabatur. Res ipsa satis nota est e veteribus Scriptt. et Grammaticis. Lex. Ms. Coisl. (in Bekkeri Anecd. Gr. 340.) Ἀγυιάτιδες· παρ' Εὐριπίδῃ οἱ πρὸ τῶν θυρῶν βωμοί. Recte, dummodo ex Eurip. addatur θεραπεῖαι." Kust. "Gemina monuit J. Barnes. ad Eurip. l. c. Sequentia leguntur in Cod. Ms. Grab.:—'Putabam primo hic supplendam vocem θεράπαιναι, (quod monuerat etiam H. St.) et addendam vocem ex Eust., qui monet ἀγυιάτιδας θεραπαίνας ita dici βωμοὺς, qui πρὸ θυρῶν. Sed monuit me Salmas. vulg. lect. commode retineri posse; nisi

quis malit ita emendare: Ἀγυιάτιδες· οἱ πρὸ τῶν θυρῶν βωμοί. Quam lect. non possim admittere, cum hæc v. Ἀγυιάτιδες non quosvis Deos respiciat, sed Apollinem tantum, Ἀγυιέα dictum. Et ita exponit hanc vocem Eust.' Similiter vero Maussac.: ' Ἀγυιάτιδες θεράπαιναι, Agyatides famulæ, i. e. Aræ in honorem Apollinis Agyæi præ foribus erectæ. Sic Eust.'" Albert. Adde Vales. ad Harpocr.:— " Eust. (l. c.) Ἔφη δέ τις καὶ ἀγυιάτιδας θεραπαίνας τοὺς πρὸ τῶν θυρῶν βωμοὺς, οἳ πρὸς χάριν Ἀπόλλωνος Ἀγυιέως, (imo leg. ut in ipso Eust. Ἀγυιέως Ἀ.) ἵδρυντο. Lege θεράπνας." Pind. Pyth. 11, 1. Κάδμου κόραι, Σεμέλα Μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις, ubi Schol. Τὸ δὲ ἀγυιᾶτις, ἀντὶ τοῦ, ὦ ἀγυιᾶτις, (l. ἀγυιᾶτι,) ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Il. Γ. 277.) Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς. Καὶ (Od. P. 415.) Δὸς, φίλος. Ἀγυιᾶτις οὖν, ἀντὶ τοῦ, σύνοικε τῶν θαλαττίων Νηρηΐδων. Vide Berkel. ad Steph. Byz. " Jacobs. Anthol. 9, 402. Jacobs. Exerc. 2, 145." Schæf. Mss.]

Ἀγυιώ, Eo, quasi quis formet verbum Vio, vias, a nomine Via. Conjugatur autem usque ad præteritum imperfectum duntaxat, ut ὀπυίω, et alia eodem modo terminata. VV. LL.

[* Ἀγυιοπλαστέω, In vico, via, fingo, de avibus, v. g. hirundinibus, nidos ponentibus. Lycophr. 598. Ῥάμφεσσι δ' ἀγρώσσοντες ἐλλόπων θοροὺς, Φερώνυμον νησίδα νάσονται πρόμου, * Θεατρομόρφῳ πρὸς κλίτει γεωλόφῳ Ἀγυιοπλαστήσαντες ἐμπέδοις τομαῖς Πυκνὰς καλιὰς, Ζῆθον ἐκμιμούμενοι. Tzetz. Ἀγυιοπλαστήσαντες· ἤτοι κτίσαντες. " Schol. min. * ἀμφοδοποιήσαντες, Nidis, Domunculis positis vel ad vias s. oras maritimas, vel, quod magis placet, in modum viarum et vicorum, h. e. juxta se, aliis post alias, una et longa serie, sicut domus contiguæ poni solent." Muller.]

ἌΓΩ, pro quo ἌΓΝΥΜΙ et ἈΓΝΥΩ, f. ξω, p. ἦχα, medium autem ἦγα, quorum utrumque inusitatum; sed hinc formatum Atticum præteritum ἔαγα in usu est. Aoristus 1. ἦξα, et Attice ἔαξα: unde κατέαξα. Significat Frango, Rumpo. Eustath. ait ap. Hom. ὕλην ἄγειν exponi posse κλᾶν, i. e. Frangere: [1275. Ὅτι ἐπὶ ἀψύχου τοῦ Ἕκτορος τὸ ἄγειν ἐνταῦθα κεῖται· φησὶ γὰρ, Τόνδε δ' ἄγωμεν· οὕτω καὶ ἐν τῇ Ψ' ῥαψῳδίᾳ ἡ λέξις εὕρηται ἐν τῷ, Ὕλην ἄγειν· ἔστι δ' ἐνταῦθα τὸ μὲν ἄγωμεν, ἀντὶ τοῦ ἀπάγωμεν· τὸ δὲ ὕλην ἄγειν δύναται καὶ ἀντὶ τοῦ κλᾶν καὶ θραύειν εἶναι, κατὰ τὸ, Νέα μέν μοι ἔαξε Ποσειδῶν· τὸ δὲ τοιοῦτον ἄγειν, καὶ ἀγνύειν λέγεται. Respicitur ad Od. I. 283. Νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.] Hinc et ἄγη, Fractum est, tanquam a passivo ἄγομαι. Il. Π. (801.) ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος. Et ἄγεν, Il. Δ. (214.) Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι, pro ἐάγησαν, Fracti sunt, ut τράφεν pro ἐτράφησαν. Il. P. (63.) Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε. Grammatici faciunt ἄγνυμι anomalum verbum, quod sua tempora ab ἄγω accipiat: ideo videlicet quod ἄγω in præsenti tempore vix reperiatur, at ἄγνυμι passim. Unde et ἀγνυμενάων, Od. K. (123.) Ἀνδρῶν ὀλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων: a passivo v. ἄγνυμαι, i. e. Frangor. Hesiod. (Sc. 279.) περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ: [cf. 348. περὶ δέ σφιν ἄγνυτο ἠχὼ, ubi Harl. σφίσιν, et sic Cod. Mediceus ap. Gaisford. p. 200. " Ἄγνυμι, Resono. Hesiod. Sc. (203.) Θεῶν δ' ἕδος ἄγνυτ' Ὄλυμπος, (ut restituit D. Heins. probante Grævio Lect. Hesiod. c. 20. pro vulg. ἁγνός.) Quod Latini imitantur. Virg. (G. 3, 328.) Et cantu querulæ rumpent arbusta cicadæ. Juvenal. (1, 18.) convulsaque marmora clamant Semper, et assiduo ruptæ lectore columnæ: (7, 86.) sed cum fregit subsellia versu." Brunck. Mss.] Herod. Ποταμὸς περὶ καμπὰς πολλὰς ἀγνύμενος. Dicitur et Ἀγνύω, quod quidem ἄγνυμι præcedit, si Eustathio credimus. Ait enim (p. 57.) primum esse ἄγω, cui inserto ν ἄγνω, inserto et υ, ἀγνύω, unde ἄγνυμι. Sed quæcunque sit formatio, hoc saltem constat, ἄγνυμι et ἀγνύω in prosa usurpari, et hujus imperfectum quoque; sed ab ἄγω cetera tempora sumi. Unde et ap. Plat. κατάξαι, Frangere, et κατέαξεν, Fregit, et καταγῇ, Frangatur, ut dicetur in κατάγω. Frequentius enim usurpant compositum. Ceterum verbalia etiam nomina hinc derivantur, et ipsa tanquam ab ἄγω, non tanquam ab ἄγνυμι, formantur, quæ quidem proxime sequuntur.

[" Ἄγω, Ilgen. Hymn. 290. ad Herod. 737. Dawes. Misc. 56. Heyn. Hom. 7, 270. 379. 8, 381. 439. Valck. Animadv. ad Ammon. 117. De quant., Heyn. Hom. 4, 526. 598. 6, 155. Ἄγη, ἐάγη, Heyn. Hom. 4, 526, 6, 401. Ἔαξα, Heyn. Hom. 4, 527. 6, 414. 643. Ἆξον, Heyn. Hom. 5, 257. Ἄγνυμι, Brunck. Aristoph. 3, 102.: de augm., 3, 101. Heyn. ad Apollodor. 1403. qui Brunck. non intellexit. Toup. Opusc. 2, 45. Dorv. ad Char. 269. Valck. Diatr. 234. Ἐαγὸς, ad Herod. 624." Schæf. Mss. " Bion. 1, 82. Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δ' εὔπτερον ἆγε φαρέτραν, (ἆγε edidit Gaisford. ὢσ δ' εὔπτερον αὖ γε C. apud Eund.) Clem. Alex. 492. (e Diogenis quadam Tragœdia:) Τρυφῆς ὑφ' ἡδοναῖσιν ἀχθέντες κέαρ." Valck. Mss. " De prima, cui in capite appositum fertur digamma, voce ἀγή, Litus, priore producta, nihil certi ex Homericis constat. Verbum autem ἄγω, ἄγνυμι sæpius hiatum admittit, ut Il. E. 161. Θ. 403. Ψ. 341. Od. K. 123. Præterea Heyn. putabat, cf. Obss. V. 4. p. 526. 7. primam ejus syllabam semper longam esse: hinc vult ἐαγὼς, ubi anapæstum constituit, corrigere: cf. Eund. in Obss. singulis, maxime ad Il. Γ. 367. ἐν χείρεσσ' ἐάγη ξίφος. Similia vero inveniuntur Il. N. 162. P. 607. Od. K. 560. Λ. 65. Il. Π. 807. ἐν χείρεσσιν ἄγη. Δ. 214. πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι. De suis emendationibus et vocis mensura omnibus fere locis Heyn. monuit, confer autem cum hisce censuram laudatam p. 254. At nullum excitare potuit locum, in quo ἄγη longa adsit mensura. Operosa autem molestia his omnibus succurrere studet, atque Il. Δ. 214. qui pertinaciter renititur, a sciolo adjectum conjecit. Si quid vero momenti recentiorum consuetudo est, etiam Apollon. R. 3, 954. Ἦ θαμὰ δὴ στηθέων ἐάγη κέαρ. Neque aliter alii. Digammatis vero hi impatientes sunt loci: Od. T. 539. πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε. Hesiod. Sc. 203. ἕδος ἄγνυτ' Ὄλυμπος. Nam ejusdem Oper. 434. emendandus est." Spitzner. de Versu Gr. Heroico 113.]

[Ἄγω. Hesych. Zonar. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄγνυται· κλᾶται. Suid. Ἄγνυται· κλᾶται. Καὶ ἄγνυτον, ὁμοίως. (Sedes glossæ est Il. M. 148. Δοχμώ τ' ἀΐσσοντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην.) Καὶ ἀγνυμενάων· συντριβομένων. " Od. K. 123. νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων, ubi Schol. συντριβομένων, q. l. proinde Suid. respexit." Kust. Apollon. Lex.: Ἀγνυμενάων· συντριβομένων. Νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων. Zonar. Ἀγνυμένων (l. Ἀγνυμενάων·) συντριβομένων. Hesych. Ἀγνυμενάων· κλωμένων, συντριβομένων. (" Il. Π. 769. Schol. κατασσομένων, κλωμένων, et Od. K. 123. ubi Schol. συντριβομένων. Conjunxit hæc Hesych." Albert.) Ἀγνύμενον· κλώμενον. Ἄγνυσθαι· συντρίβεσθαι. Ἀγνύμενα· πηδάλια. Ἀγνύμενα· θρυπτόμενα. (" Is. Voss. conjungit cum seq. ita, Ἀγνύμενα· θρυπτόμενα. Ἀγνύμενα πηδάλια, sublata distinctione." Albert.) Ἄγνυτον· κτεάσσουσιν, κλῶσιν. " Ἄγνυτον est verbum δυϊκὸν, et legitur Il. M. 148. ubi glossator expl. κατακλῶσι, * κατάσσουσι, κατατάσσουσι. Puto leg. καταράσσουσιν." Coccei. " Lege, κατακλάζουσιν, κατακλῶσιν. Locus est Il. M. (l. c.) Schol. κατακλῶσι, κατατάσσουσι, quæ postrema vox est suspecta." Heins. " L. κατάγουσιν, κλῶσιν. Etym. M. Καταγνύναι· κατάσσειν, κατακλᾶν, συντρίβειν, ἀπὸ τοῦ ἄγνυμι. Hinc κατάκτρια infra." Is. Voss. " Ad Schol. Il. M. (l. c.) hæc notat Editor Cantabr. p. 764.:—' Pro κατατάσσουσι lege aut καταράσσουσι cum Cocceio, aut κατάσσουσι cum Edit. Hack. et Oxon. Et hoc sane videtur verisimilius: nam Etym. 494. Καταγνύναι· κατάσσειν, κατακλᾶν, etc.' Vide infra in Ἀκτὴ, Ἄξαντες, Ἐνιῆλαι, Καταρράξαι, etc. Schol. ad Il. N. 322. Δημήτερος ἀκτὴν explicans, τὸν σῖτον, addit, Ἐπεὶ κατασσόμενος καὶ ἀλούμενος, ἄρτος γίγνεται: ad Il. Π. 769. Ἀγνυμενάων· κατασσομένων, κλωμένων. Infra: *Ἄσσει· κατάσσει, (ubi v. notata.) Il. Λ. 630. (ubi Pseudo-Did. Ἀκτὴν· ἤτοι ἄλφιτα περιφραστικῶς, ἀπὸ τοῦ κατασκευάσματος, ὅ ἐστιν, ἄλευρον. Δηλοῖ δὲ ἡ λέξις ὁτὲ μὲν τὸ ἄλευρον, ἀπὸ τοῦ κατάγνυσθαι, καὶ ἀλεῖσθαι τὸν σῖτον, ὁτὲ δὲ αἰγιαλὸν, ἀπὸ τοῦ περικατάσσεσθαι, ἢ κατάγνυσθαι τὰ κύματα.) Simpliciter itaque κατάσ-

σουσιν, κλῶσιν, legerim. Apud Artemid. 1, 68(=66.) habes εὐκατέακτον, κατεασσῆται (κατάσσηται cum Reiskio edidit Reiffius,) κατάσσειν, et κατασσόμενα, eadem pag.; ut κατασσομένη, 2, 24. p. 111. et ἀγάλματα κατασσόμενα, 2, 44. p. 140. Cf. Kust. ad v. Ἐνιῆλαι, post Ἐνίησιν. Quare minus placet κεάζουσιν, quæ Wesselingii conjectura erat, quia infra: Κεάζω· διασχίζω, ἢ κλῶ. Κατάσσουσιν emendaverat etiam Pancr. Maasvic. ad oram libri sui." Albert. Et sic Wakef. ad marg. Iterum Hesych.: Ἆξαι· κολάσαι. (Codex κλάσαι, ut et VV. DD. conjecerant. "Hesychio ergo, quod suum est, redde; nam vulgatum κολάσαι mendum typothetæ est." Schow. Respicitur ad Il. Φ. 178. ἆξαι δόρυ.) Ἄξαντες· κατεάξαντες. "Forte dualiter scripserat, Ἄξαντε. Apollon. Lex. Ἄξαντε· δυϊκῶς κατάξαντες, οἱ δύο ἵπποι. Il. Z. 40. (ἀγκύλον ἅρμα Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, ubi Pseudo-Did. θραύσαντες, et Π. 371.)" Albert. Apollon. Lex. Ἆξον· κάταξον. Ἆξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, (Il. Z. 306.) Etym. M. Ἆξον· ἐκ τοῦ ἄσσω τὸ κλάνω, ὁ μέλλων, ἄξω, ὁ ἀόριστος, ἦξα, καὶ τὸ προστακτικὸν, ἆξον. B Διατί περισπᾶται; διὰ τὴν * συνέμπτωσιν· ἔστι γὰρ ἄξον ἀπὸ τοῦ ἄγω (ἐπὶ, pro ἀπὸ τοῦ ἄγω, legitur in Cod. Dorv. teste Gaisfordio,) τὸ κομίζω, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἦγον, τὸ παθητικὸν, ἤγην, καὶ τὸ ποιητικὸν, ἄγειν. "Calliergis Ed. ἄγην, (et sic Cod. Dorv. teste Gaisfordio:) rectius ἄγεν, ut significet, poetice ἄγεν usurpari pro ἤγησαν, Fracti sunt, ut infra 20, 40. 282, 39. 373, 9. 532, 30. 40." Sylb. Cf. Etym. G. Ἀγή· ἡ κλάσις τοῦ ξίφους, ἐκ τοῦ ἄσσω τὸ κλάνω, ὁ μέλλων ἄξω, ἦξα, καὶ τὸ προστακτικὸν ἆξον. Τὸ α περισπᾶται διὰ τὴν *συνεκφώνησιν, ἤγουν τὴν *συνέμπτωσιν· ἔστι γὰρ τὸ ἐπὶ τὸ κομίζω, (corrige et supple ex Etym. M. ἔστι γὰρ ἄξον ἀπὸ τοῦ ἄγω, τὸ κομίζω,) καὶ ὀξύνεται, καὶ ὁ β' (sc. ἀόριστος, ut in Etym. M. supra et infra,) ἦγον, καὶ τὸ παθητικὸν, ἤγην, καὶ * ποιητικῶς ἄγην, ἀγηοχώς. Secundum hunc igitur canonem corrigenda est vulg. scriptura in Il. Z. 306., ubi etiam accuratissimus Wolf. in sua recensita Edit. edidit, Ἆξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, pro Ἄξον. Etym. M.: Ἄγω·—καὶ τὸ κλάνω, ὡς τὸ, Ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδου. C Idem: Ἐάγη· ἔστιν ἄγω τὸ κλάνω, ὁ μέλλων, ἄξω, ὁ ἀόριστος, ἦξα, ὁ β', ἦγον, ὁ παθητικὸς, ἤγην, ἤγης, ἤγη, καὶ κατὰ διάλυσιν, ἐάγη. Zonar. Ἐαγῆναι· συντριβῆναι. Ἐάγη· συνετρίβη. Ἄσσω, τὸ κλῶ, ὁ μέλλων ἄξω, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἄγον (l. ἦγον,) ὁ παθητικὸς, ἤγην, ἤγης, ἤγη, καὶ κατὰ διάλυσιν τοῦ η, ἐάγη. Eust. 424. Τὸ δὲ ἄγη, Ἀττικοὶ ἐάγη φασίν: 1120. Τὸ δὲ ἐάγη δύναται καὶ *δισυλλάβως ἐνταῦθα γραφῆναι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, διφορεῖται γάρ· καὶ ἔστι ποιητικὸν μὲν Ἰωνικῶς τὸ ἄγη, Ἀττικὸν δὲ τὸ ἐάγη: 1151. Τὸ δὲ εὔαδεν ἢ κατὰ διάλυσιν ἀπὸ τοῦ ἥδω γίνεται, ὁμοίως τῷ ἦξεν, ἔαξε, ἤγη, ἐάγη, ἧλω, ἑάλω, κ. τ. λ. Suid. Ἐάγη· ἐθραύσθη, ἐκλάσθη. Hesych. Ἐαγῇ· κλασθῇ, κατεαγῇ, θραυσθῇ, συντριβῇ. ("Schol. Il. Γ. 367. Ἐάγη· κατεάγη, συνετρίβη." Wakef. ad marg.) Ἐάγη· κατεάγη, κατὰ τὰ αὐτά. ("Scr. καὶ τοιαῦτα." Heins. "Vel, καὶ τὰ αὐτὰ, (et sic Wakef. ad marg.) Quæ sc. modo sunt allata." Albert. Cf. Hesych. * Σιπαλός· χαλεπὸς, καὶ τὰ ὅμοια. Idem: Ἔαξεν· ἔκλασε, συνέτριψεν. (Od. E. 385. πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν.) Ἑαλός· τεθραυσμένος. "Scribere Hes. debuit, sed alio loco, Ἐαγός· τεθραυσμένον." Kust. "Phavor. Ἑαλώς. D Unde lego: Ἐαγώς· τεθραυσμένος." Albert. Ἐαγὼς est contra verborum ordinem. Lege, Ἑαλώς· τεθραυσμένος, vel, Ἑαλός· τεθραυσμένον. Tittmanni Cyrillus: Ἐαγός· τεθραυσμένος. Scribe vel Ἐαγὼς, vel τεθραυσμένον. Alicubi corrupte sic scriptum legerat Hes. pro Ἐαγώς, vel, Ἐαγός. Idem Hesych.: Ἀγέν· κατεαγὲν, θραυσθὲν, ὡς τὸ, Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι, (Il. Δ. 214.) καὶ ἦγεν, ὡς τὸ, Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας, ex Il. B. 557. Etym. M. Ἄγνυμι· οἷον, Πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων, (Il. Π. 769.) συντριβομένων. Γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀγνύω. Ἔστιν ἄγω τὸ κλῶ, καὶ ἀγνῶ, ἀγνύω, καὶ ἄγνυμι, καὶ περιαγνύμενος, σημαίνει τὸ περιτριβόμενος, περικλώμενος. Orio Theb. 628. Ἀγνύμενος· περιτριβόμενος, περικλώμενος, ὅπερ ἔσχε τὴν γένεσιν ἀπὸ τοῦ ἄγω, ὃ σημαίνει τὸ κλάνω, ἀποβολῇ τοῦ ν, κλῶ· ἄγω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀγνῶ, ἐκ τούτου ἀνύω (l. ἀγνύω,) καὶ παράγωγον ἄγνυμι. Excerpta Apionis Gloss. Homer. 603.:

A Ἄγη· κατεάγη, καὶ κατεπλάγη. Respicitur ad Il. Π. 801.]

Ἀγὴ, ῆς, ἡ, Fractio, Ruptio. Fractio fluctus, inquit Suid. et Etym. ἀγαὶ ἁρμάτων, Curruum fracturæ s. Fractiones, Euripidi. [Suidæ verba dedimus supra 90. d. Etym. M. Ἄγη· Ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν, (Il. Φ. 221.) σημαίνει δὲ τὴν ἔκπληξιν, καὶ τὸ θαῦμα, γέγονε δὲ παρὰ τὸ ἄζω ἢ ἀγῶ, τὸ θαυμάζω· οἱ γὰρ ἐκπληττόμενοι, εἴς τι ὑπερέχον ἄγονται. Ἔστι δὲ ἄκλιτον· ἐπειδὴ τὰ εἰς γη ἰαμβικὰ οὐδέποτε ἀπὸ φωνήεντος ἄρχονται· οἷον, στέγη, ταγὴ, φυγὴ, (f. l. ταφὴ, quod extat in Soph. Aj. 1090. ὅπως Μὴ, τόνδε θάπτων, αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσῃς, imo recte ταγὴ, ut ap. Aristoph. Lys. 105. Ὁ δ' ἐμός γα, κἂν ἐκ τᾶς ταγᾶς ἔλσῃ πόκα, vide Blomf. ad Æsch. Agam. 109.) πρόσκειται ἰαμβικὰ διὰ τὸ ἀγὴ, ὃ σημαίνει τὴν * ἀπόκλασιν τοῦ κύματος· τοῦτο γὰρ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἰαμβικὸν, ἀλλὰ σπονδειακόν· τὸ γὰρ α μακρὸν ἔχει· ἐπεὶ οὖν τὸ ἄγη ἐστὶν ἰαμβικὸν καὶ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται, εἰκότως, ὡς μὴ ἔχον τι μιμήσασθαι, ἄκλιτον B ἔμεινεν. Ἡ ἄγη, ἀπὸ τοῦ ἀκὴ, ἐκ τῆς παρεπομένης ἀφωνίας τῇ ἐκπλήξει· τὸ δὲ ἀγῶ, ἀπὸ τοῦ χῶ χαίνω, κατὰ ἐπίτασιν τοῦ α· συμβαίνει γὰρ τοῖς ἐκπληττομένοις χαίνειν. Etym. G. Ἄγη· ἡ ἔκπληξις, οἱ γὰρ ἐκπληττόμενοι ἀκίνητοι καὶ ἄφωνοι μένουσι. Καὶ ἀγὴ, ἡ κλάσις τοῦ κύματος, τροπῇ τοῦ κ εἰς γ, ἀκὴ καὶ ἀγὴ, ἐκ τῆς παρεπομένης ἀφωνίας τῇ ἐκπλήξει. Etym. M. Ἀγή· ἡ κλάσις τοῦ κύματος, ἀπὸ τοῦ ἀγῶ τὸ κλάνω, ἀγὴ, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄσσω καὶ κατάσσω, τὸ κλῶ, καὶ ἑαγὸς, τὸ κατεαγὸς καὶ κεκλασμένον. Οὕτω Μεθόδιος. ("Rectius ἄγω τὸ κλάνω barytonως videlicet, ut cum alibi, tum 1, 50. 15. 22. nam circumflexum ἀγῶ significat potius τὸ ἐκπλήττομαι, ut 10, 7. 15, 24. 41." Sylb. Ἄγω, Cod. Aug. ap. Tittm. cxxii.) Ἀγαί· ἠιόνες, καὶ τραύματα, καὶ τρώσεις, λέγονται δὲ καὶ αἱ ζηλώσεις. Draco 10. Ἀγή· ὃ σημαίνει τὴν * ἀπόκλασιν τοῦ κύματος τὸ α μακρὸν ἔχει, ἄγη δὲ παρὰ Τραγικοῖς ὁ σεβασμὸς τὸ α βραχὺ, καὶ ἔστιν ἰαμβικόν. Vide nos supra 91. c. 112. n. 1. Zonar. Ἀγή· ἡ κλάσις τοῦ κύματος, ἀπὸ τοῦ ἄγω, τὸ κλῶ, ἀγή. Etym. G.: Ἀγαί· τραύματα, τρώσεις, ἀπὸ τοῦ C κατάσσω. Ἀγαί· αἰγιαλοὶ κατὰ τοὺς Ἴωνας. Hesych. Ἀγαί· ἠιόνες, τρώματα, τραύματα, ubi Wakef. ad marg. perperam corrigit θραύσματα. "Cf. Ἀαγὲς, et Ἄακτον. Cyrilli Lex. Ms. Vossii: Ἄγαι (l. Ἀγαί·) αἰγιαλοὶ κατὰ τοὺς Ἴωνας. Abresch. Misc. Obs. V. 1. p. 82. Ἀγαὶ pro Fractura extat in Eurip. Suppl. 693. (Πρὸς ἁρμάτων τ' ἀγαῖσι λειπόντων βίον.)" Albert. Æsch. Pers. 430. Οἱ δ', ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον, Ἀγαῖσι κωπῶν, θραύσμασίν τ' ἐρειπίων Ἔπαιον, ἐρράχιζον. "Ἀγὴ, Fractura, hic vero pro Fragmento ponitur. Lex. S. Germ. 336. Ed. Bekker.: Ἀγαί· οἱ Τραγικοὶ τὰς τρώσεις οὕτως ἐκάλουν, καὶ τὰ τραύματα, καὶ γὰρ τὸ τραῦμα οἷον κάταγμα γίνεται. Virg. Æn. 5, 209. Fractosque legunt in gurgite remos. Horat. Ep. 10, 5. Niger rudentes Eurus inverso mari, Fractosque remos differat." Blomf. Apollon. R. 1, 554. πολιῇ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ Τέγγε πόδας, ubi Schol. ed. τῷ αἰγιαλῷ, ἔνθα τὰ κύματα περιάγνυται, Schol. e Cod. Par. ἀγὴν λέγει τὸν αἰγιαλὸν, ὅτι ἐν αὐτῷ ἄγνυται καὶ ῥήγνυται τὰ κύματα:) 4, 941. Ὑψοῦ ἐπ' D αὐτάων σπιλάδων καὶ κύματος ἀγῆς Ῥώοντ' ἔνθα καὶ ἔνθα διασταδὸν ἀλλήλῃσι, Schol. ed. ἄνωθεν τῶν πετρῶν καὶ τῆς τοῦ κύματος ἀνακλάσεως ἐκινοῦντο, Schol. e Cod. Par. ὑπεράνω τῶν σπιλάδων καὶ τῆς ἀγῆς κλάσεως τοῦ κύματος. "L. καὶ κλάσεως, καὶ posito pro ἤγουν: v. Bast. in Bredowii Epist. Par. 51. Nimirum ultima vocis antecedentis litera particulam elisit. Tetigi nuper in Append. ad Aristoph. Pl. p. 491." Schæf.] "Ἄγη, Litus; item, Vulnus: nam Hesych. "ἄγαι affert pro ἠιόνες, τρώματα, τραύματα, in quibus "signif. est ab ἄγνυμι, s. ἄγω, Frango. Nam ἄγη "Litus dicitur, quoniam ibi fluctus infringuntur; et "ἄγη, Vulnus, quasi Fractura cutis. Verum Suid. "et Etym. in hac signif. προπαροξύνουσιν hoc vocabu- "lum. Est et verbum, de quo inter Anomala." [" Moschi Europa v. 36. Τερπόμεναι ῥοδέῃ τε φυῇ καὶ κύματος ἠχῇ, ubi non Undarum sonitu, sed puellas delectatas fuisse suspicor Litore fluctifrago, quo primulos pedes tingere amabant. Lego itaque, καὶ κύματος ἀγῇ. ('Quod jam olim protuli necdum displicet, κύματος ἀγῇ: hoc Brunck. recepit.' Valck. ad

Mosch. 2, 36. ‘Præclare Valck. emendavit ἀγῇ pro ἠχῇ, quod Brunck. recipere non dubitavit.’ Jacobs. Anthol. 12, 96. Ἠχῇ tamen edidit Gaisford.) Apollon. R. eadem utitur loquendi ratione 1, 554. Is. Casaub. pro vulg. scriptura ἄγνῃ in Numenii versu ap. Athen. 305. emendavit, ἐπ᾽ ἄκρῃ κύματος ἀγῇ, eodem Apollon. R. loco inductus, quem sine auctoris nomine ap. Etym. (749.) vir inclytus repererat.” Valck. Anim. ad Ammon. 204. “Ἀγῇ legendum (in Numenii versu) jam viderat Gesner. de Aquat. 695. Ipsam autem hanc scripturam verissimam uterque noster Cod. Ms. agnoscit.” Schweigh. Epigr. adesp. 396. Οὐ γάρ σοι * σκεπανή τις * ὑφόρμισις, οὔτε βόρειον Ἐς κλίτος, οὔτ᾽ ἀγὴν κύματος ἐς νοτίην. “Nullum habes portum, quo naves tuto morari possint, nec versus borealem, nec ad australem plagam. * Ἐφόρμισις, Ap. Guy. et R. (omnino cf. quæ supra in Ὑπαγωγὴ diximus.) Ἄγειν. Vat. C. Jens. Holst. ἀγὴν, quod Ap. Guy. et R. exhibet, Salmasii sagacitati deberi videtur. Νοτίη ἀγὴ κύματος est Circumscriptio maris australis plagæ. Cf. quæ de κυματωγὴ monuit Wessel. Diss. Herod. 207. Valck. ad Herod. 367.” Jacobs. “Restituenda hæc vox Achilli Tatio 1, 1. p. 7. Ed. Bip. (Τῆς δὲ θαλάττης ἡ χροιὰ διπλῆ· τὸ μὲν γὰρ πρὸς τὴν γῆν ὑπέρυθρον, κυάνεον δὲ τὸ πρὸς τὸ πέλαγος, sed stare potest vulgatum τὴν γῆν.)” Idem ad Anthol. Pal. 396. “Valck. ad Adoniaz. 284. (‘Hesych. * Σίμιον· αἰγιαλός. Vere, ut puto, jam olim correxi, * Σίν· ἠϊὼν, αἰγιαλός. Supra legitur, Θίν·—ὁ αἰγιαλὸς, et, Ἀγαί· ἠϊόνες: sunt κυμάτων ἀγαὶ, atque adeo ἀκταὶ, Actæ, sed ἀκταὶ eximie secundum Ammon. sunt Littora lapidosa; θῖνες, Arenosa, s. Cumuli arenarum vi maris frangendæ oppositi: Θῖνες·—οἱ ἀμμώδεις, s. ψαμμώδεις αἰγιαλοί. Ψάμαθον καὶ ἠϊόνα jungit Bio Fragm. Carm. 12, 2.’ Pro Σίμιον l. Σιμὸν, inquit Heins. in Arist. S. 328=864. ap. Albert.) Wakef. S. C. 1, 87.” Schæf. Mss. Wakefieldii verba sunt:—“De v. θλίβειν ingeniose atque docte, ut semper, noster Toup. ad Theocr. 21, 18. qui adeundus est: πάντᾳ δὲ παρ᾽ αὐτὰν Θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν * προσέναχε θάλασσα, ubi quid sibi vult (velit) Brunck. reponens πενίᾳ,” sic Ald. Cod. Vat. et Gaisfordii C. 10. 11., “pro πάντᾳ, utinam nobis dixisset vir ornatiss. Ipse quidem nequeo satis discernere. Neque etiam, quæ mea est mentis hebetatio, vim vocis προσέναχε compertam habeo: quam dum nobis critici dabunt (dederint,) locus Theocr. ita mihi videbitur refingendus, πάντᾳ—* προσέναγε, Undique ad casam mare frangebatur. (‘Παντᾶ H. Steph. pro πάντῃ, quod est in Flor.’ Valck. Et sic edidit Gaisf. qui et tacite προσέναγε dedit, tantum notans in C. legi προσέναχθε.) Huc refer κυματωγὴ, Littus, ap. Hes. et Suid. de quo v. Interprr. et ap. hunc, Ἀγή· ἡ κλάσις τοῦ κύματος: ut Apoll. R. 1, 555. πολιῇ δ᾽ ἐνὶ (vulg. ἐπὶ) κύματος ἀγῇ Τέγξε πόδας, ut rescribere debemus istum versum.” Et nobis quoque placet illud τέγξε, quamvis vulg. τέγγε receptum sit a Valck. l. c. et Brunckio, et extet in Etym. M. l. c. Locus integer est: Αὐτὰρ ὅ γ᾽ ἐξ ὑπάτου ὄρεος κίεν ἄγχι θαλάσσης Χείρων Φιλυρίδης, πολιῇ δ᾽ ἐπὶ κύματος ἀγῇ Τέγξε πόδας, καὶ πολλὰ βαρείῃ χειρὶ κελεύων, Νόστον ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νισσομένοισι. Sed vulg. ἐπὶ in ἐνὶ mutandum minime putamus. Numenius l. c., ὁππότε πέτραι Ἀμμώδεις κλύζονται ἐπ᾽ ἄκρῃ κύματος ἀγῇ.]

Ἀαγὴς, έος, ὁ, ἡ, Qui frangi non potest, Infrangibilis, vel Latinius Infragilis. Od. Λ. (574.) Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον * παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές. [Pseudo-Did. τὸ μηδέποτε καταγνύμενον, ὅ ἐστι, κλώμενον. Alibi in Homero non legitur. Eust. 1699. Ἀαγὲς, ἤγουν ἄκλαστον, ἄθραυστον, μὴ ἀγνύμενον.] Hesych. ἀαγὲς exponit ἄθραυστον, ἰσχυρὸν πάνυ, Quod rumpi non potest, Validissimum. Etym. addit, ἢ τὸ πολύθραυστον, ut videlicet α vim augendi habeat: (Ἀαγές· ἄθραυστον, ἀπὸ τοῦ ἄγω, τὸ κλάνω, ἀγὴς, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀαγὴς, τὸ οὐδέτερον, ἀαγές. Ἢ τὸ ἄθραυστον κατὰ στέρησιν, ἢ τὸ * πολύθραυστον.) Apoll. R. (3, 1250.) δόρυ ἀαγὲς dixit, ut Hom. ῥόπαλον ἀαγὲς, pro ἄθραυστον, vel, ut Schol. ap. eum exponit, pro ἀκαμπές. [Suid. et Phot. Ἀαγές· ἄθραυστον, ἰσχυρόν, Zonar. Ἀαγές· ἄθραυστον, ἰσχυρὸν, ἄγω γὰρ τὸ κλῶ, ἀγὲς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀαγές. Tittmanni Cyrillus: Ἀαγές· ἰσχυρὸν, πάνυ σκληρόν. Apollon. Lex. Ἀαγές· ἄθραυστον, ἰσχυρόν.]

Ἄγμα, ατος, τὸ, Fractio, vel potius Fragmentum, κλάσμα. Hesych. exponit etiam κάταγμα, i. e. τὸ κατειργασμένον ἔριον, Lana exculta, ut et Ovid. loquitur. Explicat item κλέμμα, h. e. Furtum. Eustath. quoque e Rhetorico Lex. docet ἄγμα esse interdum i. q. κάταγμα, sed illius tertiæ significationis non meminit. Notandum est autem, quod ad eam attinet qua pro κάταγμα ponitur, non a v. ἄγω, Frango, tum derivari, aut ego valde fallor, sed ab ἄγω, Duco. Unde et κατάγω eo sensu, quo Deduco Latine: ut κατάγω κρόκην, Filum deduco nendo. [Vide Κάταγμα, a κατάγω, Deduco. “Ἄγμα, Wessel. Itin. 60. Wakef. Trach. 695.” Schæf. Mss. Suid. et Zonar. Ἄγμασι· κλάσμασι, τροπαῖς, (l. τρύπαις.) Ἄγματα ἀμφορέων εἰς τὰ ἑλώδη τῶν χωρίων λάθρα ἐβεβλήκεσαν, l. ἐμβεβλήκεσαν, ut in Zonara.]

[“Ἔαγμα, i. q. ἄγμα. Suid. Αἴαγμα· θρῆνος, καὶ σύντριμμα. Confundit αἴαγμα et ἔαγμα. Vide notata in Κάταγμα, a κατάγω, Deduco.]

Ἀγμὸς, ὁ, i. q. ἄγμα, Fractio, unde Hippocr. Liber Περὶ Ἀγμῶν.

Ἀγμοὶ, Loca montosa et præcipitium habentia, Suidæ. Abrupta s. Prærupta loca, Hesych. Nicand. Th. (146.) Κοίλη τε φάραγξ καὶ τρηχέες ἀγμοί. [Schol. Τρηχέες ἀγμοί· οἱ τραχεῖς καὶ πετρώδεις τόποι, παρὰ τὸ κατάγνυσθαι.] || Apud Eund. Alex. (391.) ἀγμοὶ, Littora, Κνώδαλα φυκιόεντας ἀεὶ περιβόσκεται ἀγμούς. Hic enim Schol. ἀγμοὺς exp. αἰγιαλούς. Suid. et Zonar. Ἀγμούς· τοὺς ὀρείους καὶ κρημνώδεις τόπους. Etym. M. Ἀγμούς· τοὺς ὀρεινοὺς καὶ κρημνώδεις τόπους, ἢ ῥαχίαι, * περιθραύσεις, ἀποῤῥῶγες, καὶ ἄγμα, σύντριμμα, οἱ δὲ πάγος. Hesych. Ἀγμοί· ῥαχίαι, * περιθραύσεις, ἀποῤῥῶγες. “Ἀγμὸς ap. Gr. antiquos dicebatur Locus κρημνώδης, s. Præruptus, ut clare testatur Steph. Byz. v. Ὄαξος, ubi Oaxum, urbem Cretæ, secundum quosdam ita appellatam tradit, διὰ τὸ κρημνώδη εἶναι τὸν τόπον. Addit deinde, Καλοῦσι γὰρ (Cretenses) τοὺς τοιούτους τόπους * ἄξους, καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἀγμούς.” Kust. (“Hinc forte ratio petenda, cur Noster supra hanc ipsam urbem vocaverit * Ἄξον, cujus tamen testem falso ibi laudat Herodotum. Hesych. Ἄξος· ὕλη παρὰ Μακεδόσιν.” Holsten. Vide Lex. Vocc. peregr. clxii. b.) Hesych. * Ἄγαμος· τόπος, ὄρος κρημνῶδες. Ordo verborum postulat, ut legatur Ἄγανος. “Scribo et distinguo, Ἄγανος τόπος· ὄρος κρημνῶδες, quia ἄγανον aliis φρυγανῶδες.” Heins. Vide Nostrum mox in Ἄγανος. “Conjunge, Ἄγαμος τόπος.” Is. Voss. “‘Animadvertendum primo, quod Ἀγαμὸς sit nomen Loci, vel Urbis, ut testatur Steph. Byz. Sed deinde, quis illud Hesychio credat, v. ἄγαμος significare ὄρος κρημνῶδες, Montem præruptum? Legendum igitur foret Ἀγμὸς, quam vocem Eurip. usurpavit, Bacch. 1092. Πᾶσαί τε Βάκχαι· διὰ δὲ χειμάῤῥου νάπης Ἀγμῶν τ᾽ ἐπήδων θεοῦ πνοαῖσιν ἐμμανεῖς. Ἀγμὸς igitur est Locus præceps, præruptus. At Hesych., cui ludum fecit affinitas soni vocum Ἀγμὸς et Ἀγαμὸς, utrumque confudit,’ Ita in Paris. Specim. Ms. præeunte Kust. estque sententia elegans et verissima. Hes. ipse: Ἀγμοί·—— ἀποῤῥῶγες.” Albert. Etym. M. Ὄγμος· ἡ * ἐπίστιχος φυτεία τῶν δένδρων, καὶ κατὰ τάξιν ἀγωγή· ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ δαΐζω γίνεται * δαϊγμὸς, καὶ παρὰ τὸ φράζω φραγμὸς, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἄγω ἀγμὸς, καὶ ὄγμος, κατὰ μετάθεσιν τοῦ α εἰς ο Αἰολικῶς, καὶ παροξύνεται. Zonar. Ὄγμος· ἡ τάξις, ἢ ἐπίστιχος φυτουργία τῶν δένδρων, καὶ κατὰ τάξιν ἀγωγή· ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ δαΐζω γίνεται δαϊγμὸς, καὶ παρὰ τὸ φράζω φραγμὸς, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἀγμὸς ὄγμος, (l. τὸ ἄγω ἀγμὸς, καὶ ὄγμος,) μεταθέσει τοῦ α εἰς ο Αἰολικῶς, καὶ * παροξυτόνως. “Ad Herod. 348. Wessel. Itin. 60. Markl. Iph. p. 260.” Schæf. Mss.]

Ἀγμιεῖς, i. q. ἀγμοὶ, Præruptiones, aut, Prærupturæ, si dici posset. Hes. [Ἀγμιεῖς· * παραθραύσεις. Lege, Ἀγμοί· * περιθραύσεις.]

Ἀγμίζω, Frango, Concutio. VV. LL. [Respicitur ad Hes. Ἀγμιεῖς· παραθραύσεις, ubi Cod. Ἀγμίεις·

παραθραυ. s "Ἀγρίζω, f. ίσω, Hesych., i. q. παραθραύω." Schneider. Lex. Imo leg. Ἀγμοί· περιθραύσεις. Idem Hes. alibi, Ἀγμοί· ῥαχίαι, παραθραύσεις, ἀποῤῥῶγες, ubi Etym. M. rectius περιθραύσεις.]

[* Ἔναγμος, ὁ, ἡ, Acuminatus. Soran. de Sign. Fract. 47. Ὥστε περιφέρειαν ἔναγμον γίνεσθαι σχήματι ὄνυχος παραπλησίαν.]

[* Ἄγος, τὸ, i. q. ῥῆγμα. Vide Ἀγαλέος, et notata supra 933. c.]

Ἀγαλέος, (α, ον,) pro quo [a poetis] dicitur ἠγαλέος. Hesych. ἠγαλέον exponit Mutilum, Fractum, Cavum, Quod facile frangi potest: (κολοβὸν, κατεαγὸς, κοῖλον, * εὔθλαστον.) Etym. citatis his ex aliquo pentametro verbis, Ἠγαλέην κάλπιν ἀειραμένην, vult ἠγαλέην significare Ruptam, aut Mutilatam, aut Excavatam, ut ab ἄγω, i. e. Frango, fit ἄγος Ruptio, et inde ἀγαλέος, ut a τάρβος factum est ταρβαλέος: [Ἠγαλέην κάλπιν ἀειρομένην (Noster, ἀειραμ.)· τὴν κατεαγεῖσαν, ἢ κολοβωθεῖσαν, ἢ * κοιλωθεῖσαν, παρὰ τὸ ἄγος, ὃ σημαίνει τὸ ῥῆγμα, ἐκ τοῦ ἄγω τὸ κλάνω, ἄγος ἀγαλέος, ὡς τάρβος ταρβαλέος.]

"Ἄακτον, Infractum, Incolume, ἄθραυστον, ὑγιὲς, " Hesych. Videtur esse ab ἄγνυσθαι pro Frangi, " tempora sumente ab ἀγεσθαι: a quo sunt itidem " κατακτὸς et δυσκάτακτος. Dicendum autem erit " præfixum illi ἄακτον esse ᾶ privativum." [Tittmanni Cyrillus: Ἄακτοι· ἀβλαβεῖς.]

Ἄγανος, accentu in antepen. Fractus. Suidæ ξύλον ἄγανον vocatur Fractum, vel, Virgulta quæ facile franguntur. Sic κάγκανα ξύλα vocantur secundum quosdam τὰ εἰς τὸ καίεσθαι καινόμενα, i. e. κοπτόμενα. [Suidæ verba sunt hæc: Ἄγανον· * προπαροξυτόνως, τὸ κατεαγὸς ξύλον, ἢ τὸ φρυγανῶδες, καὶ ἕτοιμον πρὸς τὸ κατεαγῆναι, οἱ δὲ, τὸ ἀπελέκητον. Zonar. Ἄγανον· τὸ φρυγανῶδες ξύλον, καὶ ἕτοιμον κατεαγῆναι. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄγανον· τὸ κατεαγὸς, ἡ πρώτη ὀξεῖα, καὶ τοῦτο τραγικώτερον τὸ ὄνομα. Cf. Eustath. ad Il. B. (189. Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστὰς) p. 199. Ἀγανοὶ μὲν λόγοι οἱ προσηνεῖς, παρὰ τὸ α ἐπιτατικὸν καὶ τὸ γάννυσθαι, οἷς τις ἄγαν γάννυται, ἤγουν χαίρει, ὅθεν καὶ γάνος ἡ χαρά· ἐν δὲ Ῥητορικῷ Λεξικῷ γράφεται ταῦτα· Ἀγανὸν, τὸ καλὸν, καὶ ἡδὺ, καὶ προσηνὲς, ποτὲ δὲ καὶ κατὰ ἀντίφρασιν, τὸ χαλεπόν· ἐν ἑτέρῳ δὲ ὅτι, ἔστι καὶ ἄγανον * προπαροξυτόνως, καὶ δηλοῖ τὸ κατεαγός. τραγικώτερον δέ φησι τὸ ὄνομα τοῦ ἐρητύσασκεν. Hinc corrigendus et supplendus est Grammaticus ille S. Germ. modo citatus. Hesych. Ἀγανόν· τὸ κατεαγὸς ἀπὸ ἄλλου.]

[* Ἀπάγνυμι, Abrumpo. UNDE * Ἄπαγμα, τὸ, Abruptio. " Oribas. de Fract. 86. (Οὐχ ἕτερόν τι γένος πάθους ἐστὶν τὸ ἄπαγμα τοῦ κατάγματος, ἀλλ' ἔστιν τὸ ἄπαγμα κάταγμα κατὰ τὸ τῆς διαρθρώσεως χωρίον γιγνόμενον· ἐν δὲ τῇ κατ' ἀγκῶνα διαρθρώσει ποτὲ μὲν τὸ τοῦ πήχεος ὀστοῦν ἀπάγνυται, ποτὲ δὲ τὸ τοῦ βραχίονος. Ἀπάγνυται δὲ ὁ πῆχυς κατὰ τρεῖς ἑαυτοῦ τρόπους.) Galen. Defin. 323." Kall. Mss. " Galen. Meth. Med. 6, 5. Περὶ μὲν οὖν τῶν ἄλλων μορίων τοῦ σώματος αὐτάρκως εἴρηται. Περὶ δὲ τῶν ὀστῶν ὑπόλοιπον ἂν εἴη λέγειν· ἐγγίνεται γὰρ δὴ καὶ τούτοις τὸ προκείμενον ἐν τῷ λόγῳ νόσημα, τὸ καλούμενον ὑφ' ἡμῶν ἑνώσεώς τε καὶ συνεχείας λύσις. Ὄνομα δὲ ἴδιον αὐτῷ κεῖται κατὰ ταῦτα τὰ μόρια, κάταγμα, σχεδὸν πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅσοι γε τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐπίστανται, σύνηθες. Ἄπαγμα δὲ τῶν ἰατρῶν ἴδιον ὄνομά ἐστι, τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις ἀηθες· εἰώθασι δὲ οὕτως προσαγορεύειν, ὅταν ἀποκαυλισθῇ τι πέρας ὀστοῦ, καθ' ὃ διαρθροῦται μάλιστα. Καὶ μὲν δὴ καὶ τῶν καταγμάτων, ὅσα τελέως διέστησε τὰ μέρη τοῦ κατεαγότος ὀστοῦ, καυληδὸν γεγονέναι φασίν. Εὔδηλον δὲ ὡς ἐγκάρσιος ἡ διαίρεσις, ὥσπερ ἑτέρα, κατὰ τὸ μῆκος μᾶλλόν ἐστιν, οὐ διακόπτουσα παντάπασιν ἀπ' ἀλλήλων τὰ μόρια τῶν οὕτω παθόντων, ἀλλ' οἷον σχίζουσα κατ' εὐθυωρίαν, ἣν ὀνομάζειν αὐτοῖς ἔθος ἐστὶ σχιδακηδόν. Idem in Lib. Hip. De iis, quæ in Med. fiunt, Com. 3. Τὰ δὲ ἀποσπάσματα τῶν ὀστῶν γίγνεται, καθάπερ αὐτὸς ἐπ' ἀκρωμίου διῆλθεν, ὅταν τῶν συνδούντων αὐτὰ διασπασθέντων ἀποχωρισθῇ πλεῖστον ἀπ' ἀλλήλων συνεχόμενα πρότερον· τὰ δὲ * ἀποκλάσμα-

A τα καλεῖται μὲν ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἀπάγματα· μέμνηται δὲ αὐτῶν ἐπὶ τέλει ἐν τῷ Περὶ Ἀγμῶν, καὶ ταῖς περὶ ἀγκῶνος εἶναι ἵνεσι καὶ τὸ ἄπαγμα γέγραφεν αὐτός· ὅθεν ὁρμηθέντες οἱ μετ' αὐτὸν ἀπάγματα προσηγόρευσαν, ὅσα πλησίον τῆς διαρθρώσεως γίγνεται κατάγματα δι' ὅλου τοῦ πάχους τῶν ὀστῶν, ὡς ἀπ' ἀλλήλων διαστῆναι τὰ μεγάλα· καὶ καλοῦσιν οἱ νεώτεροι αὐτὰ κατάγματα καυληδὸν γεγονέναι. Idem in Def. Med. Ἄπαγμά ἐστιν ὀστοῦ διακοπὴ ἐπιπόλαιος, ἢ καὶ βαθεῖα, κατ' ἀντικείμενα μέρη τοῦ τραύματος." H. St. Dict. Med. 220.]

[* Ἐνάγω, "Infringo. Anthol. 2. p. 13. (Αὐτὰρ ὁ θαμβήσας φθόγγον βαρὺν, ἐν μὲν ἅπαντα Ἐν στέρνοις ἐάγη θυμὸν ὀρινόμενον.)" Wakef. Mss. Vide Ἐξάγνυμι.]

[* Ἐξάγνυμι, Abrumpo. Apollon. R. 4, 1684. ἡ δ' ὑπὸ νυκτὶ Ῥιπῇσι μὲν πρῶτα τινάσσεται, ὕστερον αὖτε Πρυμνόθεν ἐξεαγεῖσα κατήριπεν. " Il. E. 161. (Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν ἐξ αὐχένα ἄξει Πόρτιος, ἠὲ βοὸς, ξύλοχον κάτα βοσκομενάων, ubi Pseudo-Did. κατάξει,

B συντρίπτει, καταγνύει, l. συντρίβει.)" Schæf. Mss. Antipatri Epigr. in Anthol. Pal. T. 1. p. 256. ἐκ μὲν ἅπαντα Ἐν στέρνοις ἐάγη θυμὸν ὀρινόμενον. " Duplex ἐν nimis patienter tulerunt Editores. Scripsi ἐκ μὲν, i. e. ἐξεάγη. Il. Λ. 175. et P. 63. τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε. Od. M. 422. Ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἔαξε κατὰ τρόπιν." Jacobs.]

[* Ἐπάγνυμι. Hesiod. Op. 532. Οὗ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε. Moschop. Οὗτινος τὰ νῶτα ἐπέαγε [illegible] ἐπικέκλασται.]

Κατάγω, pro quo dicitur καταγνύω et κατάγνυμι, unde κατέαξα pro κατῆξα, sicut ab ἄγω, ἔαξα: item præteritum medium κατέαγα, unde participium κατεαγώς. Ap. Matth. autem c. 12, in Esaiæ testimonio legitur etiam futurum habens insertum ε: ibi enim habetur κατεάξει, quod vix alibi reperiri puto. Significat Confringo, Perfringo, Diffringo, vel simpliciter, Frango. Καταγνύναι, a κατάγνυμι, ap. Plat. Phædro, Καὶ μὴ ἐπιχειρεῖν καταγνύναι μέρος μηδὲν, κακοῦ μαγείρου τρόπῳ χρώμενον. Καταγνύουσι autem a καταγνύω dixit Xenoph., περὶ τῶν

C βαναυσικῶν τεχνῶν ita loquens, Ὅτι καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνεσθαι δοκοῦσι, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι, ubi hoc verbo metaphorice utitur, pro eo quod alibi dicit, θηλύνειν et ἀῤῥωστον ποιῆσαι, sicut et Lat. Frangere et Infringere dicunt pro Enervare et Effœminare. [" Debilito. O. 6, 5. quod explicatur ibid. 4, 2. verbis, Αἱ ψυχαὶ ἀῤῥωστότεραι γίγνονται." Lex. Xenoph.] Ab ἄγω autem est κατάξαι ap. Plat., et κατέαξεν, et ἐὰν καταγῇ, Si frangatur: ap. Galen., καταγὲν ὀστοῦν, et κατεαγὸς ὀστοῦν: ap. Lucian., κατέαγα τῆς κεφαλῆς: ap. Aristoph., κατεαγῶσι. Sic in participio κατεαγὼς et κατεαγυῖα: ut ap. Philostr. Her., κατεαγὼς τὰ ὦτα, Aures fractus, pro Fractas habens aures. Dicitur et κατέαγμαι, unde participium κατεαγμένος ap. Luc. Timone. (118.) Κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ (τοῦ κεραυνοῦ) καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες. || Interdum κατεαγὼς ponitur pro Fracto i. e. Effœminato, sicut καταγνύουσι in loco Xenoph. proxime præcedente.

D [" Καταγνύω, Frango. K. A. 4, 2, 13. Ἑνὸς μὲν κατέαξαν τὸ σκέλος: De crurifragio adhiberi hoc verbum, dicit Phavor.: v. Interprr. Thom. M. 500. Sed Mœris 233. dicit: Κατέαξα τῆς κεφαλῆς, Ἀττικῶς· κατέαξά τὴν κεφαλὴν, Ἑλληνικῶς." Lex. Xenoph. " Herodian. Philetæro: Κατεαγὼς τῆς κεφαλῆς, οὔτε μὴν πᾶσαν τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ μέρος τι αὐτῆς. Εὔπολις· Οὐ γὰρ κατάξεις τῆς κεφαλῆς τὰ ῥάμματα. Rarior et Attica construendi ratio occurrit in Aristoph. Vesp. 1419. Platonis Gorg. 320. d. Similiter ξυντετρίβην Aristoph. Pac. 70. etc. Altera cum accusativo, ap. Lysiam semper, Andocid. p. 9. Demosth. adv. Conon. 732. a. et alios, quos ad Thomam excitarunt Interprr." Pierson. " Ῥάμματα κεφαλῆς Capitis suturæ sunt, quæ alibi sæpissime ῥαφαὶ dicuntur: v. J. Poll. 2, 36. Plutarch. 2. p. 82. d. Ælian. H. A. 4, 40." Idem ad Herodiani loc.]

[Κατάγνυμι. Thom. M. Καταγῆναι, καὶ κατεαγέ-

ναι, καὶ κατάξαι. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ·[1] Κἄν τινα δόξῃ μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγέναι δεῖν, κατεαγὼς ἔσται αὐτίκα (μάλα·) οὐ κατεαγῆναι,[2] οὐδὲ κατεάξαι· βάρβαρα[3] γὰρ ἀμφότερα. ἀποβάλλειν[4] γὰρ ὀφείλει τὸ ἀπαρέμφατον· ἐπεὶ τὸ κατέαξα αὔξησις οὖσα πρῶτον, κατῆξα γὰρ ἦν, καὶ κατὰ Ἀττικὴν διάλυσιν κατέαξα γέγονεν. ἴσμεν δὲ ὡς αἱ μετοχαὶ, καὶ τὰ ἀπαρέμφατα, καὶ τὰ ὑποτακτικὰ τοῦ ἀορίστου, καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἀποβάλλουσι τὰς αὐξήσεις. ἔτυψα γὰρ, τύψας· καὶ ἔτυπον, τυπὼν λέγομεν, μόνου δὲ τοῦ παρακειμένου καὶ τοῦ παθητικοῦ καὶ τοῦ μέσου αἱ αὐξήσεις, καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς χρόνοις τηροῦνται. κατέαγα γὰρ, καὶ κατεαγὼς, καὶ τἄλλα. ὥστε καὶ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ[5] κατεάγωσιν δεῖ λέγειν, ὡς τετύπωσιν,[6] οὐ κατεαγῶσι· τοῦτο γὰρ, ὡς ἐδείξαμεν, βάρβαρον. ὡς οἴονταί[7] τινες, κανονίζεται[8] τοῦτο ἀπὸ τοῦ κατεάγην παθητικοῦ ἀορίστου. ἐκεῖνος γὰρ ἀποβάλλει τὴν αὔξησιν ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὡς ἔφημεν. Ἰστέον δὲ, ὅτι, κατέαγα τῆς κεφαλῆς,[9] Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ τὴν κεφαλήν·[10] ἤγουν, κατὰ τῆς κεφαλῆς τὴν πληγὴν ἐδεξάμην. Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι· Κατέαγα τοῦ κρανίου. Καταγνὺς τὸ σκεῦος κάλλιον λέγειν, ἢ συντρίβων.[11] "Plato Cratylo 389. a. Ἂν καταγῇ αὐτῷ ἡ κερκὶς ποιοῦντι, πότερον πάλιν ποιήσει ἄλλην, πρὸς τὴν κατεαγυῖαν βλέπων, ἢ πρὸς ἐκεῖνο τὸ εἶδος, πρὸς ὅπερ καὶ ἣν κατέαξεν ἐποίει; T. 2. p. 79. a. καταγνύναι." Valck. Annott. in Thom. M. 165. Grammaticus S. Germ. Περὶ Συντάξεως in Bekk. Anecd. Gr. 1, 153.: Κατεάγη· γενικῇ Προκόπιος. Ἐκ τῆς Μονῳδίας Ἀντιοχείας· Ἄλλος κατεάγη τῆς κεφαλῆς, τοῦ σώματος τὰ καίρια παρασπώμενος. Hermanni Fragm. Lex. Gr. 338.: Ἄγω· τὸ φέρω, καὶ ἄγω, τὸ συντρίβω, ὡς παρὰ Λουκιανῷ· Σκληρότερον κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας τὸν *ἐκκοπέα, κατεάγη ἡ πλάξ. "Τὸν ἐκκοπέα, verba hæc absunt in Luciani Somnio p. 5. Mox Cod. κατεάγειν." Hermann. Locus est: Καὶ τόγε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἠρέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινὸν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ πλάξ. Suid. Κατεάγη καὶ κατεαγότα· κεκλασμένα. Κατεαγότων. Αὕτη τοίνυν ἡ προθυμία ἐνίοις τῶν τὰ ὦτα κατεαγότων, καὶ ἅμα διεφθαρμένων τὰς διανοίας, ἐπὶ κωμῳδίαν ἐτράπη καὶ γέλωτα πολύν. "H. l. decerptus est e Damascio in Vita Isidori, ut nos docet Photius in Excerptis p. 1045. Hinc autem Excerpta Photiana, quæ manifesto laborant, nonnihil suppleri atque ampliari poterunt, quod notabit lector eruditus: (Ἤδη γὰρ ἐνίοις τῶν τὰ ὦτα κατεαγότων, καὶ ἅμα διεφθαρμένων τὰς διανοίας, εἰς κωμῳδίαν ἐτράπη καὶ γέλωτα πολὺν τὰ τῆς φιλοσοφίας ἀπόρρητα.)" Toup. Emendd. 1, 324. Zonar. Κατεαγώς· καταθλάσας. Phot. Κατάξαι· συντρίψαι. Κατεαγότα· κεκλασμένα. Etym. M. Καταγνύναι· κατάσσειν, κατακλᾶν, συντρίβειν, ἀπὸ τοῦ ἄγνυμι. Hesych. Καταξόμενα· καταλυσόμενα. "Jungo scriboque Καταξόμενα, a κατάγω, Perfringo." Jens. Et sic Wakef. ad marg. Photius: Κατάξεται· καταλύσει. Hesych. Κατεαγότα· κατενηνεγμένα, κατατεθλασμένα. Κατεάχθη· κατεθλάσθη.] "Κατεάχθη, Fractus est, a κατάγω s. κατάγνυμι, Attice s. Ionice pro κατήχθη." [Respicitur Jer. 48, 25. Κατεάχθη κέρας Μωὰβ, ubi sequitur συνετρίβη. "Pro Molli et effeminato v. H. Jun. Cent. 6, 24. Eustath. ad Il. B. p. 364, 16. Ὀσφὺν κατηγώς. Sic Ms. Bonon. ap. H. Jun. Cent. 6, 68. pro κατεαγ. ut inf. in v. Σαμιακὸς τρόπος." Albert. Auct. Emendd. Hesych.: Ἰωνικόν· τρυφερὸν, ἢ ἐπὶ τοῦ κατεαγότος, καὶ θηλυκοῦ. Toup. Emendd. 1, 167. quem vide,

[1] "Πλατ. ἐν Γοργ. Locus sic habet p. 469. d. Κἄν τινα δόξῃ μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγῆναι δεῖν, κατεαγὼς ἔσται αὐτίκα μάλα. Perperam autem hic κατεαγῆν, e Nostro corrigendum." Stæb. "Platonis verba, quæ citat, habentur p. 290. b. Ed. Lugd. verum editur ibi κατεαγῆναι. ut ap. Lys. p. 35. Ed. Tayl. minoris κατεαγεὶς, pro καταγεὶς, quomodo Ald. at ibid. utraque κατεάξαντες." Abresch. "Leidd. inverso ordine κατεαγέναι, καὶ καταγῆναι." Oudend. "Invertit ordinem B." Bernard. in Addendis.

[2] "Οὐ κατεαγῆναι, etc. Sed cur ambo hæc verba barbara sint, causam nullam addit Auctor, uti tamen debebat: inprimis cum istæ verborum flexiones passim quoque occurrant apud optimos quosque Auctores. Sic enim ipse Aristot. de Anim. Part. 1, 1. p. 3. Ῥάχιν ἔχειν, ὅτι στραφέντος κατεαγῆναι συνέβη: quod et alibi repetit in sequentibus; quod et de τῷ κατεάξαι valet, quod pariter ignotum non est; de utroque v. Misc. Lips. Nov. V. vi. Pt. i. p. 109. ut Budæum aliosque jam taceam, qui idem passim observarunt." Triller. "Thomam exemplis ex Aristoph. excitatis refellit J. Barbeyrac Epist. ad Jac. Bernard. in Novell. Reip. Literar. Mense Nov. 1702. p. 516. cf. L. Bos Prolegom. ad LXX. Interpr. ad Habac. 3, 12." Bernard.

[3] "Βάρβαρα γὰρ ἀμφότερα. At vide tamen J. Taylor. ad Lys. p. 85. Κατεαγεὶς τὴν κεφαλὴν ὑπ' αὐτοῦ. Ælian. H. A. 10, 10. Τὰ δένδρα κατεάξαντες." Oudend.

[4] "Ἀποβάλλειν γάρ. Forte addendum τὴν αὔξησιν." Wolf. "Sic et alii VV. DD. supplent. Puto latere vitium in seqq. vv. ἐπεὶ τὸ κατέαξα αὔξησις οὖσα πρῶτον. Leid. pr. κατέξω sec. πρότερον. Sensus Thomæ sine dubio est: Infinitivum abjicere elementum ε, quia augmentum est in κατέαξα· cum primum κατῆξα fuerit, et Attice κατέαξα sit factum. Fors: τὸ ε, ἐν τῷ, vel cum Hemsterhusio, τὸ ἐψὶ (sic) τοῦ κατέαξα αὔξησιν οὖσαν. πρῶτον γὰρ etc. καὶ κατὰ vel simili modo." Oudend.

[5] Ἐν τῷ Εὐαγγελ. Jo. 19, 31.

[6] Τετύφωσιν. "Mss. Leidd. τετύπωσιν. Quod prætuli: quia agit de subjunctivo præteriti medii κατεάγω." Oudend. "Ms. B. τετύπωσι." Bernard. "Τετύπωσιν, sic B." Idem in Addendis.

[7] "Ὡς οἴονταί τινες etc. Hæc verborum et disputationis Thomæ appendix non comparet in Leid. pr. Et recte, ut opinor. Nihil enim hic dicitur quod non dictum sit prius. Ab Oxon. Cod. superiora ὡς ἐδείξαμεν βάρβαρον absunt, inque eo exaratur κανονίζοντες. Bene: quando illa τοῦτο γ. ὡ. ἐδ. βάρβαρον parenthesi possent includi." Oudend. "Desunt sequentia in Ms. B." Bernard. "Ὡς οἴονταί τινες, desunt B." Idem in Add.

[8] Κανονίζεται. Ms. A. κανονίζοντες.

[9] "Κατέαγα τῆς κεφ. Idem error tenet Schol. Lucian. ad loc. a Nostro cit. 1, 160. Κατέαγα τοῦ κρανίου, καὶ τοῦτο Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ ἀεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασι λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. Οὕτως οὖν καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. ['Vide H. Steph. Anim. ad L. de Dial. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον, structura minus Attica, ut quidem sanciunt Grammatici, Alciphr. 3, 54.' T. H. Vide ibi Wagner.] Cf. Eund. T. c. p. 496. [Συντριβέντες τῶν κρανίων· Ἀττικὴ ἡ σύνταξις, τὸ δὲ κοινὸν, συντριβέντες τὰ κρανία· τὰ γὰρ πρὸς πεῖσιν ἢ δράσιν (l. δρᾶσιν) αἰτιατικῇ συντάσσεται, ἔπαθον τὴν ψυχὴν, συνέτριψα τὴν λήκυθον. Οὕτως οὖν καὶ τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἔδει ἀποδοθῆναι· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται, ὡς τὸ, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, οὕτως κἀνταῦθα, συντριβέντες τῶν κρανίων.] Quem tamen fugere non debuit locus a Sallierio e Luciano adductus; cui addi possunt exempla plurima ex Aristoph. Demosth. et Lysia petita, quæ videsis ad Lys. p. 84. Tayl. Utramque constructionem habes ap. Plut. Camill. p. 140. Ἥψατο τοῦ γενείου, καὶ κατῆγε τὴν ὑπήνην βαθεῖαν οὖσαν." Stæb. "Artemidor. 1, 5. p. 12. Gregor. Naz. Epist. p. 122. κατεαγῆναι τὸ σκέλος. Cf. Duker. ad Oribasii Anatom. p. 130." Bernard.

[10] "Οὐ τὴν κεφαλήν. Id non semper verum est. Lysias Ἀττικώτατος in Orat. c. Simon. p. 39. Καὶ καταγεὶς τὴν κεφαλὴν ὑπ' αὐτοῦ, et repetit in ead. pag.; et Aristoph. in Pluto p. 57. στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος. Adde Schol. p. 32. p. 426. ac Schol. Lucian. T. 1. p. 35. 619. et ipsum in Pseudom. 756. Κατάξας αὐτὸ (ᾠὸν) ἐς κοίλην τὴν χεῖρα." Torren. "Temere, nam cum utroque casu construi solet. Accusativi exemplum habes ap. Eurip. Cycl. 679. κακόν γε πρὸς κακῷ, τὸ κράνιον Παίσας κατέαγα. Κράνιον enim non ad παίσας, sed ad κατέαγα pertinet; neque aliter Xenoph. 834. Πάσας μὲν οὖν τὰς ἐπιστήμας οὔτε μαθεῖν οἷόν τε ἡμῖν ἐδόκει, * συναποδοκιμάζειν τε ταῖς πόλεσι τὰς βαναυσικὰς τέχνας, ὅτι καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνεσθαι δοκοῦσι, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι. Utriusque autem vestigiis insistens Lucian. ait 2, 873. Καὶ πολλοὶ ἂν εὖ ἴσθι ἔπεσον, εἰ μὴ κατέαξε τὴν βακτηρίαν." Sallier. "Cum Thoma facit Mœris. Sed incassum; ut innumera exempla docent. Theophr. Char. c. 27. τὴν κεφαλὴν κατεαγέναι; ubi sensu suo distinguit Pauw. horum casuum diversitatem. Sed utrisque eodem sensu quoque usus est Liban., 795. et 797." Oudend.

[11] "Non absimili tamen loquendi ratione ait Lucian. 2, 754. Καὶ τούς τε αὐλούς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτρεψε. Ita quoque Achill. Tat. Ἐρωτ. 263. Ὥστε ταχὺ μὲν ἐκομίσθη, παρόντων δὲ ἡμῶν συνέτριψεν πάντα ὁμοῦ. Quod si de aliis rebus sermo sit, v. συντρίβω etiam ab illis, qui non infimum inter scriptores Atticos locum tenent, usurpatum reperias, e quorum numero Lys. 27. Ἀριστοκρίτῳ δὲ, ὃς παρ' ἐμὲ ἦλθε μετ' αὐτοῦ, βαλὼν λίθῳ συντρίβει τὸ μέτωπον." Sallier. "Non plane hoc damno; sed multo elegantius est, quod præbet Phavorinus, τὸ σκέλος. Crurifragium innuit, quo præamarunt Attici et elegantiores dicere καταγνύναι, quam συντρίβειν, quod adhibent in ea re Polyb. aliique. Utrumque in Evang. Jo. 19, 31. Κατεαγῶσι τὰ σκέλη, et v. 36. συντριβήσεται. Vide Raphelium. Euseb. H. E. 8, 21. Τὰ σκέλη καταγνυμένων. Verum et Attici συντρίβειν τὰ σκέλη dixerunt, ut Xenoph. K. A. p. 336. Ἔδειξεν αὐτῷ συντετριμμένους ἀνθρώπους καὶ σκέλη καὶ πλευράς. Ælian. H. A. 8, 22. Καὶ τοῖν σκελοῖν συντρίβει τὸ ἕτερον. De vase vero s. σκεύει passim κατάγειν, s. καταγνύναι. Theophr. Char. 10. Χύτραν ἢ λοπάδα κατάξαντος. Aristoph. Vesp. 1427. κατέαξ' ἐχῖνον; Thesm. 410. τῷ κατέαγεν ἡ χύτρα." Oudend. "Anonymus de Errorib. Ulix. p. 22. Χερμαδίοις λίθοις βάλλειν τὰς ναῦς καὶ τὰς μὲν καταγνύναι." Bernard.

habet minus recte ἡ θηλυκοῦ, pro vulg. καὶ θηλυκοῦ. Vide nos supra 40. a. et n. 3.: 42. b. et n. 4. J. Poll. 2, 83. Ἐπὶ δὲ τῶν ἐν γυμνασίοις πληγῶν, τὰ ὦτα κατεαγέναι, καὶ ὠτοκάταξις. "Convicium jactum in eos, qui unice dediti erant palæstræ, probeque contusas aures gerebant. Dicuntur et ὠτοθλαδίαι. Vide Suid. et Eustath. 1324." Kuhn. "Vide Turnebi Advers. 24, 23. inde vero * ὠτοκαταξίας infra 4, 144.: et 4, 148. Κόλαξ δὲ, καὶ παράσιτος, μέλανες, οὐ μὴν ἔξω παλαίστρας, ἐπίγρυποι, συμπαθεῖς. Τῷ δὲ παρασίτῳ μᾶλλον κατέακται τὰ ὦτα, καὶ φαιδρότερός ἐστιν, ὥσπερ ὁ κόλαξ. (In palæstra credo; nam eo sectatos dominos patet etiam e modo præcedentibus, et 2, 83. Etym. Ὠτιοφόροι δὲ, οἱ τὰ ὦτα συντεθλασμένοι, οἷον, ὠτοκατάξιδες· ἦσαν δὲ τοιοῦτοι ἀπὸ παλαίστρας. Plato Protagora: Καὶ οἱ μὲν ὦτά τε κατάγνυνται, μιμούμενοι αὐτοὺς, Lacedæmonios, καὶ ἱμάντας περιειλίττονται, καὶ φιλογυμναστοῦσι, καὶ βραχείας ἀναβολὰς φοροῦσι.) Meminit ejus phrasis et de morbis, 4, 185. (Ὠταλγία, κατεάχθαι τὰ ὦτα.)" Jung. J. Poll. 4, 187. Θραῦσις, κλάσις, ὀστοῦν κατεάχθαι, συντετρίφθαι: 188. Τὴν κλεῖν κατεαγέναι. "Κλεὶς Jugulum est. Τὴν κλεῖν κατεαγότα Philippum dicit e Demosth. (247. Reisk.) [illegible] de eodem Plutarch. Τῆς κλειδὸς αὐτῷ κατεαγείσης ἐν πολέμῳ, καὶ τοῦ θεραπεύοντος ἰατροῦ πάντως τι καθ' ἡμέραν αἰτοῦντος, Λάμβανε, ἔφη, ὅσα βούλει, τὴν γὰρ κλεῖν ἔχεις, Apophthegm. 107. jocus ex ambiguitate; nam κλεὶς Clavem quoque designat." Seb. J. Poll. 10, 23. Ὅτι καὶ παρὰ Δημοσθένει ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ σώματι μέρους εἴρηται, τὴν κλεῖν κατεαγότα. Glossæ: Κατεαγώς· Confragosus, Quassus. Κατεάσσω· Frango, Infringo.]

[Κατάγνυμι. Aristoph. Pl. 545. Ἀντὶ δὲ θράνου, στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος. Schol. Τὸ δὲ στάμνου δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρῆσθαι, ὡς δηλοῖ τὸ κατεαγότος, οὗ τὸ θέμα ἄγω, τὸ κλῶ, παρακείμενος ἦχα, ὁ μέσος ἦγα, καὶ ἐν διαλύσει ἔαγα, ὅθεν μετοχὴ, ὁ ἐαγὼς, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. Hinc sua sumsit Phavor. Κατεαγώς· ἔχει θέμα ἄγω, τῷ (sic etiam Biel. Thes. v. Κατάγω exhibet, sed l. τὸ) κλῶ, παρακείμενος ἦχα, ὁ μέσος ἦγα, καὶ ἐν διαλύσει ἔαγα, ὅθεν μετοχὴ ὁ ἐαγὼς, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ κατεαγώς. Lege in Schol. et Phav., καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ, κατεαγώς. Aristoph. Acharn. 943. Ἰσχυρόν ἐστιν, ὦ 'γάθ', ὥστ' Οὐκ ἂν καταγείη ποτ', εἴ-Περ ἐκ ποδῶν Κατωκάρα κρέμαιτο. "Thom. M. Καταγῆναι, καὶ κατεαγέναι, καὶ κατάξαι,— οὐ κατεαγῆναι, οὐδὲ κατεάξαι· βάρβαρα γὰρ ἀμφότερα. Nihil verius. Aoristorum verbi ἄγνυμι augmentum η solvitur in εα, quod in solo indicativo locum habere potest. In aliis enim modis, in quibus aoristi non augentur, augmenti, quod nullum est, solutio fieri non potest. Itaque Græce dicitur κατεάγην, καταγείην, καταγῶ, καταγῆναι, καταγείς. Barbara sunt κατεαγείην, κατεαγῶ, κατεαγῆναι, κατεαγείς. Sicubi formæ illæ occurrunt, Librariorum imperitiæ tribui debent. Miror sane Taylor., virum eruditum, Thomæ oblocutum fuisse ad Lysiam p. 157. Reisk. ubi quæ e Comico nostro profert exempla, nihil ad rem faciunt. Nam κατεάγη in indicativo dici, et κατέαξε, nec Thomas negat, nec quisquam alius: sed aoristum primum activum, et aoristum secundum passivum non augeri extra indicativum contendit, quod verum est. Ut Thomæ fides elevaretur, afferendum erat exemplum aliquod ex Attico poeta, ejus decreto contrarium, quod a nemine adhuc factum fuisse existimo. Nam solutæ orationis auctores nihil moror, quorum in scriptis tam libere grassati sunt Librarii." Brunck. Theophr. Char. 27. Καὶ πεσὼν τὴν κεφαλὴν κατεαγέναι. "Cod. Palat. confirmat, quod Clericus A. C. 3, 1, 8. correxerat, κατεαγέναι. Casaub., qui in libris suis Palatinis κατεσχέναι invenerat scriptum, corrigebat καταισχῦναι, Il. Σ. 24. χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον, quod Scheffer. Gal. Schmid. Fischer. Nast. Cor. et Bloch. receperunt, linguæ usu propemodum refragante; solenne est enim hac in re κατεαγέναι τὴν κεφαλὴν, vel τῆς κεφαλῆς, Caput rumpere, h. e. Concutere et lædere. Sic Aristoph. Vesp. 1419(= 1428.) Καί πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα· Ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων τῆς ἱππικῆς. Andoc. de Myst. 29. Reisk. Ὕστερον δ' ἐγὼ μὲν ἐν Κυνοσάργει ἐπὶ πωλεῖον, ὅ μοι ἦν, ἀναβὰς ἔπεσον, καὶ τὴν κλεῖν συνετρίβην, καὶ τὴν κεφαλὴν κατεάγην. Solet enim κατεαγέναι et genitivo et accusativo, (sic ap. Andoc. l. l. adde Lys. 144. T. 5. Reisk. al.) jungi, licet Attici scriptores, ut Aristoph. l. l. Acharn. 1179. (Καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορρον ἐξεκόκκισε, Καὶ τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεσών.) Plat. Gorg. 469. d. al., cum genitivo conjungere ament. Vide Matthiæ Gr. Gr. 435. Quocirca Clericus sine causa idonea τῆς κεφαλῆς pro τὴν κεφαλὴν scribi jubebat. Palmer. Exerc. 621. corrigebat κατεαγῆναι, et hoc in Plat. Gorg. l. l. vulgo, etiam in exemplo Heindorfiano, reperitur, ubi tamen Findeisen. recte κατεαγέναι e Thom. M. reposuit: v. Brunck. ad Aristoph. Acharn. 945. et Lex. Xenoph. (ll. cc.)" Astius. "Utroque modo loquuntur Attici; sed κατεάγη τῆς κεφαλῆς elegantius est." Brunck. ad Aristoph. Vesp. 1428. Vide Elmsl. ad Acharn. 1167.]

[Κατάγνυμι. Steph. Byz. Ὄαξος—τινὲς δὲ διὰ τὸ * κατάκρημνον εἶναι τὸν τόπον. "Ita concipiebat h. l. Salmas. in Plin. Exerc. et sui Stephani ora, qui in omnibus libris fœdissime depravatus circumferebatur, τινὲς δὲ διὰ τὸ κατὰ γῆν εἶναι τὸν τόπον, καὶ κρημνώδη ὑπάρχειν. Censet Salmas. a glossatore adjectum, καὶ κρημνώδη ὑπάρχειν, et reliqua esse emendanda, quemadmodum edi curavimus." Berkel. "Omnes Edd. vett. habent, διὰ τὸ κατὰ γῆν εἶναι τὸν τόπον, καὶ κρημνώδη ὑπάρχειν. Scr. διὰ τὸ κατάγη εἶναι τ. τ. Ideo quod locus esset præceps et præruptus. Nimirum e κατάντη primo factum fuit κατάνγη, τῷ Τ mutato in Γ, quo errore in vett. libris nihil frequentius. Κατάνγη autem, cum nihil significaret, postea a sciolo aliquo per unius literæ transpositionem mutatum fuit in κατὰ γῆν: unde factum, ut locus jam ante corruptus magis adhuc corrumperetur. Salmas. pro κατὰ γῆν εἶναι legit, κατάκρημνον εἶναι, mutatione non solum minus molli, quam est nostra, sed etiam propter ταυτολογίαν non admittenda. Nam sequitur proxime, καὶ κρημνώδη ὑπάρχειν. Salmas. quidem, modo laudatus, verba postrema, tanquam glossema, delenda putat; sed mihi tam violento remedio hic minime opus esse videtur. Quare probare non possum, quod Berkel. pravam correctionem Salmasii in contextum recepit, veterum librorum lectione postposita." Kuster. ap. Albert. ad Hes. v. Ἀγμοί. "Ego leg. existimo καταγῆναι, Contractum esse, a κατάγνυμι. Nisi quis καταγῆ εἶναι malit, ut καταγὴς dicatur, quemadmodum περιαγὴς, (imo * καταγὴς—περιαγὴς,) sitque i. q. κατεαγὼς, vel καταγείς: unde ap. Galen. καταγὲν et κατεαγὲν ὀστοῦν, Os confractum. Et Heliodor. 1. init. Ἔκειντο δὲ ὁ μὲν πελέκει τετρωμένος, ὁ δὲ κάχληκι βεβλημένος, αὐτόθεν ἀπὸ τῆς ῥαχίας πεπορισμένος, ἕτερος ξύλῳ κατεαγὼς, ὁ δὲ δαλῷ * καταφλεκτος, καὶ ἄλλος ἄλλως. Certe hanc lectionem sequentia manifestissime confirmant." Holsten.]

["Κατάγω, κατάγνυμι, vel καταγνύω, f. κατεάξω. pro κατάξω, aor. 1. κατέαξα, aor. 2. pass. κατεάγην, Frango, Confringo, Perdo, Destruo. Legitur in N. T. Matth. 12, 20. Κάλαμον συντετριμμένον οὐ κατεάξει, Arundinem contritam non plane confringet. Cf. Κάλαμος. Aristæn. 1, 7. Jo. 19, 31. Ἵνα κατεαγῶσιν αὐτῶν τὰ σκέλη, Ut frangerentur eorum ossa: ibid. v. 32. et 33. Scilicet crura cruci affixorum frangebantur, mortis eorum accelerandæ causa, ut docuit Lips. de Cruce 2, 14. Sæpius non legitur in N. T. In Vers. Alex. pro ימחץ legitur Deut. 33, 11. Cf. Biel." Schleusner. Lex. in N. T. Adde Schwartz. Comm. Cr. G. L. 759.]

["Κατάγω. Sappho Longini p. 78. Thuc. 245. Τὰς ναῦς καταγνύναι ἐκέλευε. Liberal. 14. p. 122. Κατάγνυσι αὐτῶν τὰ ᾠά. Apollod. 2. p. 107. Τὰς πλευρὰς κατεάξας, ab ἔαγα pro ἦγα, ἐάγω, κατεάγω. Duport. ad Theophr. 354." Valck. Mss. Duporti verba sunt hæc:—"Ἄγω, Duco, et ἄγω, Frango, coincidunt in præsenti et in futuro, ἄξω. Sed de aoristo hoc discrimen observare licet. Aor. 1. ἦξα, ἆξον, ἄξαιμι, semper est ab ἄγνυμι, vel ἄγω, Frango,

et aor. 2. ἦγον et ἤγαγον semper est ab ἄγω, Duco. Licet ἄγω, Duco, legatur in fut. ἄξω, tamen vix unquam reperimus aor. primum ἦξα, ἆξον, in illa significatione. Sed semper in hac altera signif. Frangendi, uti h. l. κατάξαντος. Certe in Homero ἄξαι, et ἄξας, etc. semper in hac Frangendi notione; nec aliter occurrit: (Il. Ψ. 467.) σύν θ' ἅρματα ἄξαι, (Φ. 178.) Ἆξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο, (Z. 39.) ἀγκύλον ἅρμα Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, (et Π. 371. Et Z. 306.) Ἆξον δὴ ἔγχος Διομήδεος. Atque ita semper in hoc tempore, nec unquam in altera illa signif. Ducendi. Contra ἦγον et ἤγαγον in aor. 2. semper ab ἄγω, Duco, nec unquam ab ἄγω, Frango. Sed in hac signif. pro ἦγον dicitur ἔαγον per resolut. longæ vocalis, et frequentius in pass. ἐάγην, ut etiam in præt. med., pro ἦγα, ἔαγα, unde verbum ἐάγω, ἐάξω, revocando præt. med. ad præsens, fit novum; cujus compositum legitur in Matth. 12, (20.) Κάλαμον συντετριμμένον οὐ κατεάξει." "Abresch. ad Cattier. 12(=7. Ἀ κέκραγα, Clamavi, fit κεκράγω, Clamo; a κατέαγα, Fregi, κατεάγω, Frango, inde κατεάξει Matth. 12, 20. nisi deducere mavis a κατεάσσειν, quo utitur Basil. 2, 517. d. Artemid. 4, 68. ubi simul κατάσσειν habetur, quod et novit Etym. M. v. Καταγύναι, et εὐκατέακτος. Hoc si perpendisset Thom. M. v. Καταγῆναι ceu barbara non improbasset κατεαγῆναι et κατεάξαι, præterquam quod occurrant ap. Plat. Lys. et Hippocr. Cf. Eust. ad Il. M. p. 852, 23. et Ⅱ. 1055. ult.') Κατάσσεις, Epictet. ap. Cels. in Orig. 7. p. 368. a. (Οὐκοῦν Ἐπίκτητον; ὃς, τοῦ δεσπότου στρεβλοῦντος αὐτοῦ τὸ σκέλος, ὑπομειδιῶν ἀνεκπλήκτως ἔλεγε, Κατάσσεις, καὶ κατάξαντος, Οὐκ ἔλεγον, εἶπεν, ὅτι κατάσσεις;) Κατάσσειν, ad Hesych. 59. et 1243. (vide notata in Σπατίακτος.) Sic πήσσω pro πηγνύω. Apud Athen. 524. Molles et luxuriosi κατεαγότες. Clem. Alex. 872. Καταγνύουσι τὸ ἀκαμπὲς τῆς ἐγκρατείας εἰς τὰς ἡδονάς. Dio Chrys. 380. c. Κατάξαντες τὸ σεμνὸν τοῦ μέλους. Κάταγε, Submisse loquere, Eurip. Or. 149. (ΧΟ. Ἴδ', *ἀτρεμαίαν ὡς *ὑπόροφον φέρω βοάν. ΗΛ. ναὶ οὕτω. Κάταγε, κάταγε, πρόσιθ' ἀτρέμας, ἀτρέμας ἴθι.)" Valck. Mss.]

["Καταγώ, Valck. Diatr. 234. Κατέαξα τῆς κεφαλῆς, τὴν κεφαλὴν, Kœn. ad Gregor. 51. Heindorf. ad Gorg. 78. Κατέαγε, ad Charit. 381. Κατεαγὼς, Heyn. ad Apollod. 435. Toup. Opusc. 1, 214. Wyttenb. Select. 247. ad Diod. S. 2, 137. ad Herod. 501. Κατάγω, Phrynich. 205. Thom. M. 536. Brunck. Aristoph. 3, 101. Aristoph. Fragm. 279. Porson. Med. p. 59. ('Καταγνύει et κεραννύει reddenda Eubulo et Theophilo Athenæi 450. a. 472. d.') Κατεαγῆναι, Heindorf. ad Gorg. 78. Schneider. ad Xenoph. Œcon. p. 36. Heindorf. ad Hipp. 175. Κατεαγεὶς, Phrynich. 205. Καταγεὶς, Epigr. adesp. 470. Κατεαγότες ἄνθρωποι, Dionys. Hal. 5, 128. Κατεαγὼς, Phrynich. 204. Jacobs. Anim. 314. T. H. ad Aristoph. Pl. 365. Heyn. Hom. 4, 527. Κατέαγα κρανίου, Thom. M. 351. Wakef. Trachin. 394. Brunck. ad Lucian. 2, 224. (ubi Schol. Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτὸς δεχόμενον· Ἀττικὴ ἡ σύνταξις, τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀθηναίων, οἷον, Ἔφαγεν τοῦ ἄρτου, Κατέαγα τοῦ κρανίου.)" Schæf. Mss.]

Κανάξαις sunt qui putent ab Hesiodo metri causa dictum pro κατάξαις, in Op. (663.) οὔτε κε νῆα Κανάξαις. Alii thema faciunt Καναζω, Frango. [Idem ib. 690. Δεινὸν δ' εἴ κ' ἐφ' ἅμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας Ἄξονα κανάξαις. Idem ib. v. 432. Εἴ χ' ἕτερόν γ' ἄξαις, ἕτερόν κ' ἐπὶ βουσὶ βάλοιο. "Γ' post prius ἕτερον fortasse natum est e digamma, quod in hoc verbo novisse poësin Hesiodeam docet bis positum κανάξαις, h. e. καϜϜάξαις." Schæf. Gnom. Poët. Gr. 231. Sed paulo aliter accepit J. Tzetz. p. 147. a. Κανάξαις· κατάξαις, συντρίψαις, Αἰολικῶς· οἱ γὰρ Αἰολεῖς μετὰ ἄλφα, ἂν ᾖ φωνῆεν, προστιθέασιν τὸ υ, οἷον, ἀὴρ αὐὴρ, ἀὼς αὐὼς, ἅγιος αὔγιος, ἀάτην, τὴν βλάβην καὶ τὴν ἀκόρεστον, αὐάτην, καὶ τὰ ὅμοια· συμφώνου δ' ὄντος μεταξὺ, οὐκέτι. "Tzetzæ observatio, ubi fortasse scr. ἀγαοὸς ἀγαυὸς, pro ἅγιος αὔγιος, ex Etym. M. 6. (Ἀγαυός· ὁ λαμπρὸς καὶ ἔνδοξος, ἐκ τοῦ ἀγῶ, τὸ θαυμάζω, γίνεται ἄγημι, ἄγαμαι, ἄγασαι, ἄγαται, ἀγαὸς, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ υ, ἀγαυὸς, Αἰολικῶς, ὡς ναὸς ναυός.) paucis mutatis tota extat in Etym. Leid. Ms. v. Κανάξαις." Kœn. ad Greg. 612. "Quem Kœn. citat locum Etymologici, sumtus est ex Orione, ubi hic legitur articulus: Ἀγαυός· παρὰ τὸ ἄγαμαι ἀγαὸς, καὶ πλεονασμῷ Αἰολικῷ τοῦ υ ἀγαυος· ὁ δὲ τόνος τοῦ ἀγαυὸς οὐκ Αἰολικῶς ὡς ναῦς, corr. ναὸς, ναυός." Bast. Sed in Sturzii Orione Thebano verba hæc nondum reperimus. In Etym. G. est: Ἀγαυός· θαυμαστὸς, λαμπρὸς, ἢ ὁ ἥλιος, παρὰ τὸ ἀγῶ, τὸ θαυμάζω, γίνεται ῥῆμα εἰς μι ἄγημι, τὸ παθητικὸν, ἄγαμαι, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀγαὸς, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ υ, Αἰολικῶς ἀγαυός.]

Κάταγμα, ατος, τὸ, Fractura. Apud Diosc. τὰ κατάγματα, quod Plinius Ossa fracta. Idem Diosc. 2. Τὰ ἐν κεφαλῇ τραύματα καὶ κατάγματα: 1. Κατάγματα πωροῖ τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων, Decoctum foliorum ossa confracta solidat. Ubi Marcellus annotat τὰ κατάγματα de confractis tantum ossibus dici. In VV. LL. κάταγμα exp. etiam Fragmen et Fragmentum, quæ interpretatio his et similibus locis non convenit.

["Κάταγμα, Kuster. Aristoph. 127. a. Heyn. Hom. 6, 228. Schol. Aristoph. Pl. 621. (Ἄγωμεν εἰς Ἀσκληπιοῦ· ἄγειν, τὸ διεξάγειν στράτευμα, ὅθεν καὶ ἀγὸς ποιητικῶς ὁ ἡγεμών. Καὶ, Τοσαῦτα πράγματα ἄγει τις, ἤτοι διευθετεῖ. Ἄγειν, τὸ νομίζειν καὶ ἡγεῖσθαι, ὡς παρὰ Συνεσίῳ· Ἡμέρα μὲν οὖν ἦν, ἥντινα ἄγουσι Ἰουδαῖοι παρασκευήν. Ἄγειν, καὶ τὸ φέρειν ἐπὶ ἐμψύχων, ὡς τὸ, Ἄγει τὸν νέον εἰς τὸ διδασκαλεῖον. Ἄγειν, καὶ τὸ συντρίβειν, ἀφ' οὗ τὸ κατέαγε καὶ κατεαγὼς, καὶ παρ' ἰατροῖς κάταγμα, τὸ τῶν ὀστῶν σύντριμμα.)" Schæf. Mss. "Quæ de varia verbi ἄγειν signif. notata vides, e recentioribus Grammaticis, præsertim Moschopulo, congesta satis alieno loco inculcantur. Apud Synes. Ep. 4. p. 161. d. ἄγειν est Celebrare, Observare, ut in ἄγειν ἑορτήν. Non nimis accurate Petav.: Quam Judæi Parasceven vocant. Sequitur in Synesio, ἄγουσιν ἀπραξίαν." T. H. Vide Foës. Œcon. Theoph. Nonn. c. 28. Γίνεται δὲ κάρος διὰ πληγὴν, ἢ ὀδύνην τῆς κεφαλῆς, καὶ κάταγμά του ὀστέου, θλίβοντος τὸν ἐγκέφαλον. H. Steph. Lex. Med. 220. 526. (cf. Ἄπαγμα.) Hippocr. ap. Erotian. v. Δίκαιον. Soran. de Sign. Fract. 44.: Κάταγμά ἐστι διαίρεσις ὀστοῦ, κατ' εἶδος δὲ ἐπὶ κρανίου, τὸ μὲν ὠνόμασται ῥωγμὴ, τὸ δὲ ἐγκοπὴ, τὸ δὲ καμάρωσις, τὸ δὲ *ἐγγείσωμα, τὸ δὲ *ἐμπίεσμα, τὸ δὲ ἀποσκεπαρνισμὸς, ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, καὶ ἀπήχημα, καὶ ἔλιγμα. Ubi Cocch. ex Herodoro, (seu quisquis est Auctor Libri Introductionis vel Medici, qui inter Galenicos habetur T. 4, 372. Ed. Bas.) affert: Τῶν δὲ ἐν τῷ σώματι τὸ μὲν τῷ τόπῳ ἀλλότριον, ὡς ὑπόχυμα, καὶ ἐξάρθρημα, καὶ κάταγμα, ἅπερ ἐνδείκνυται τὴν μετάθεσιν, ἢ ἀποκατάστασιν, εἰς τὸν ἴδιον τόπον. "Clem. Alex. Str. ult. 931." Routh. Mss. "Κάταγμα, Fractura. Incert. Ps. 146, 3." Biel. Thes. J. Poll. 7, 29. 209. Vide Κάταγμα a κατάγω, Deduco. Gl. *Κατέαγμα· Fragmentum.]

"Κάτηγμα, ατος, τὸ, Ionice pro κάταγμα, Fractura. "Hipp. in Coac. Progn. Πλέονες ἰδέαι γίνονται τοῦ "κατήγματος ἐν τῇ τρώσει: de Morb. Τὰ κατήγματα, "καὶ τὰ ἐκπτώματα: de Fract. Ἐκπτωσίων τε, καὶ "κατηγμάτων."

[*Καταγματικὸς, ἡ, όν, Ad fracturam pertinens, Oribas. de Fract. 77. Ἅμα μὲν τῷ καταγματικῷ τρόπῳ χρώμενοι τῆς ἐπιδέσεως: de Luxat. 145. Χρὴ δὲ τὴν ἐπίδεσιν ἐπὶ τῶν τοιούτων παθημάτων γίγνεσθαι καταγματικήν.]

[*Κάταξις, ἡ, Confractio. Hippocr. de Artic. 790. Paul. Silent. Epigr. 74. p. 97=67. Ἄλλος δὲ ῥοῦς μικρός σοι, Ὃς σωμάτων τὰς θλάσεις, Ὀστῶν τε τὰς κατάξεις Σφίγγει, στρέφει, πιαίνει. Artemid. 5, 78. Τῇ τοῦ κεραμίου κατάξει. "Sic leg. pro vulg. τάξει. Κάταξις autem et θραῦσις proprie inter se differunt secundum Aristot. Meteor. 4, 9. Καὶ τὰ μὲν κατακτὰ, καὶ θραυστὰ, ἅμα ἢ χωρίς· οἷον ξύλον κατακτὸν μὲν ὂν, θραυστὸν δ' οὔ· κρύσταλλος δὲ καὶ λίθος θραυστὸν, κατακτὸν δ' οὔ· κέραμος δὲ καὶ θραυστὸν, καὶ κατακτόν· διαφέρει δὲ, ὅτι κάταξις μέν ἐστιν εἰς μεγάλα μέρη διαίρεσις καὶ χωρισμὸς, gl. marg. γρ. χώρισις, θραῦσις δὲ, ἡ εἰς τὰ τυχόντα, καὶ πλείω δυοῖν." Reiff. "Thom. M. 453. (ubi Sallier.: — Θλάσις, proprie Contusio,

minime vero Fractura, quod discrimen satis declarant hæc Theophrasti 467. *Διότι δὲ τὰ ὑγρὰ σώματα κοπιαρώτερα τῶν μὴ ὑγρῶν· ἀσθενέστερα γάρ· τὸ δὲ σκληρὸν, τὸ δ' ἰσχυρότερον μὲν, ἀπαθέστερον δὲ, οὐ πρὸς ἅπασαν ἀπάθειαν, οἷον πρὸς θραῦσιν, ἢ κάταξιν, ἢ θλάσιν, ἢ διάσπασιν· ἀλλὰ γλισχρότερα.* Differunt igitur *θλάσις* et *κάταξις*. Hinc lux Dioscoridi 2, 200.')" Schæf. Mss. In Diosc. loco tantum legitur: *Ποιοῦσι δὲ καταπλασσόμενοι πρὸς στρέμματα, θλάσματα.— Πρὸς δὲ ὤτων θλάσματα σὺν ἀλφίτῳ καὶ πρὸς θλάσεις ὀνύχων.* Vide supra 933. c. Glossæ: * Κατέαξις· Confractio. "Orig. c. Cels. 368. (Ἐπὶ τῇ κατάξει τοῦ σκέλους.) Hesych. v. 'Ακτή." Wakef. Mss.]

Κατακτὸς, ἡ, ὸν, Fragilis: cui opponitur Δυσκάτακτος, ap. Diosc., Difficilis fractu. || Item Κατακτὸς κότταβος vide in Κότταβος. [Vide Κάταξις.]

["Δυσκάτακτος, (ὁ, ἡ,) Æl. Dionys. ap. Eust. Od. E. p. 214, 27. (Περὶ οὗ φησὶν Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι ἀκέανοι, τὰ ἐν φακοῖς στρογγύλα καὶ δυσκάτακτα ὄσπρια.)" Valck. Mss. Theophr. 1, 97. Stackh.]

[* Εὐκάτακτος, ὁ, ἡ, Facilis fractu. Philo J. 2, 809." Wakef. Mss.]

[* Κατεακτέος. Gl. Κατεακτέας· Perfringendas.]

[* Δυσκατέακτος, et * Εὐκατέακτος, ὁ, ἡ. Artemid. 1, 66. Τὰ δὲ ὑάλινα μοχθηρὰ διὰ τὴν ὕλην· ἔστιν ὅτε δὲ καὶ κινδύνων προαγορευτικὰ διὰ τὸ εὐκατέακτον. "Cattier. 12." Schæf. Mss.]

"Κατάκτης, (ου, ὁ,) Fractor."

"Ἀμυγδαλοκατάκτης, (ου, ὁ,) Amygdalarum s. Amygdalorum fractor, et de homine nimirum, et de "instrumento ligneo, aut lapideo, quo confringuntur. "Legitur hoc vocabulum ap. Athen. 2. (53. b.) ubi "scribit Pamphilo auctore Laconica dialecto *μουκηρόβατον*" [l. *μουκηροβάταν*, ut monet Schweigh. post Casaub.] "dici *τὸν καρυοκατάκτην* s. *ἀμυγδαλοκατάκτην*, quoniam Lacones *μουκήρους* appellant *τὰ ἀμύγδαλα*. Ubi etiam nota, synonymως poni *καρυοκατάκτην* et *ἀμυγδαλοκατάκτην*: ut et Heracleo Ephesius "ibid. paulo ante (52. b.) dicit: *Κάρυα ἐκάλουν καὶ τὰς ἀμυγδάλας, καὶ τὰ νῦν καστάνεια.*" ["Avis videtur intelligenda: cf. 'Οστοκατάκτης." Schæf. Mss. Sed melius intellexit Casaub.:—"De instrumento isto egit Aristot. Quæst. Mechan. 24(=23.) T. 1. p. 1194(=2. p. 773.) Duvall. (*Διὰ τί τὰ κάρυα ῥᾳδίως καταγνύουσιν ἄνευ πληγῆς ἐν τοῖς ὀργάνοις, ἃ ποιοῦσι πρὸς τὸ καταγνύναι αὐτά; πολλὴ γὰρ ἀφαιρεῖται ἰσχὺς ἡ τῆς φορᾶς καὶ βίας, ἔτι δὲ σκληρῷ καὶ βαρεῖ συνθλίβων, θᾶττον ἂν κατάξῃ, ἢ ξυλίνῳ καὶ κούφῳ τῷ ὀργάνῳ. Ἢ διότι οὕτως ἐπ' ἀμφότερα θλίβεται ὑπὸ δύο μοχλῶν τὸ κάρυον, τῷ δὲ μοχλῷ ῥᾳδίως διαιρεῖται τὰ βάρη; τὸ γὰρ ὄργανον ἐκ δύο σύγκειται μοχλῶν, ὑπομόχλιον ἐχόντων τὸ αὐτὸ κ. τ. λ.*)" Vide Καρυοκατάκτης.]

[* 'Οστοκατέακτης, ου, ὁ. Glossæ: 'Οστοκατέακτης, ὄρνεον· Ossifragus. * 'Οστοκλάστης· Ossifragor, Ossifragus. 'Οστοκόπος· Ossifragus, Osfragor. * 'Οστοκόραξ· Ossifragus. "Muncker. Anton. Lib. p. 46. ('E Lat. vocabulo, Ossifraga, Græcum finxit Glossographus.')" Schæf. Mss. Plura ap. Munck. ipsum vide.]

'Επικατάγνυμι, pro Insuper frango, ex Aristot. affertur in VV. LL.

Περικατάγνυμι, quasi dicas, Circumfringo, pro Circumquaque frango, vel in circuitu. Interdum pro κατάγνυμι, aut simplici ἄγνυμι. Theophr. (H. P. 3, 8.) *Περικαταγνύμενον δὲ ἔνδοθεν ἔχει πυρῆνα*, quod Plinius, Quibus fractis inest nucleus olivæ similis. [Glossæ: Περικατεαγώς· Amfractus. "Dionys. H. 3, 1665. (*Ἦν δὲ ὁ χῶρος ὁ μεταξὺ τῶν στρατοπέδων, ἐν ᾧ τὴν μάχην ἔδει γενέσθαι, λόφος πετρώδης πολλαχῇ περικατεαγώς.*) Athen. 1. p. 28(=17. *Αἰσχύλος οὖν ἀπρεπῶς που παράγει μεθύοντας τοὺς Ἕλληνας, ὡς καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις περικαταγνύναι.*) Alciphr. 374. (*Ἀκούω γὰρ καὶ τὸν καταπύγωνα καὶ θηλυδρίαν περικατεάξαι σοι τὴν φιάλην, ὡς τὰ θραύσματα λωβήσασθαί σοι τὴν ῥῖνα καὶ τὴν δεξιὰν σιαγόνα, καὶ τοῦ αἵματος ἀναχθῆναι κρουνοὺς, οἵους ὕδατος ἐν Γερανίᾳ πέτραι σταλάσσουσι.* 'Potest et ἀναχυθῆναι.' Bergl. 'Sed monet Gloss. Eichstaedt. ἀναγωγὴν αἵματος esse ap. Polyb. 2, 70. ubi tamen de *αἱμοπτύσει* accipiendum est.' Wagn. Vide notata in 'Ανάγω et 'Αναγωγή.)" Schæf. Mss. Aristoph. Lys. 357. *Οὐ περικατάξαι τὸ ξύλον τύπτοντα χρῆν τιν' αὐτάς;*]

[* Περικατεάσσω, s. * Περικατάσσω. Glossæ: Περικατεάσσω· Fringo, Infringo. Pseudo-Did. ad Il. Λ. 630.: 'Απὸ τοῦ περικατάσσεσθαι, ἢ κατάγνυσθαι τὰ κύματα.]

[* Προκατάγνυμι, Ante frango, quam sc. incidat. Pseudo-Did. ad Od. Γ. 296. *Τὸ γὰρ ὑπὸ τοῦ νότου κῦμα τὴν Φαιστὸν ἂν ἐποίει ἀλίμενον, εἰ μὴ προκείμενος ὁ λίθος ἐκώλυεν ἐντὸς μέγα γίγνεσθαι κῦμα προκαταγνυμένων περὶ αὐτὸν τῶν κυμάτων.*]

[* "Συγκατάγνυμι, Confringo. Sym. Ps. 67, 24. συγκατεάξῃ." Biel. Thes. "Jul. p. 60." Wakef. Mss.]

[* Παράγνυμι. Hippocr. Mochl. 511, 34. *Καὶ οἷσιν ἡ κοτύλη παρεάγη, καὶ οἷσι νευρίον ἀπεσπάσθη, καὶ οἷσιν ἐπίφυσις* * *ἀπεάγη*.]

Περιάγνυμι, vel Περιαγνύω, Circumfringo, Confringo torquendo, Contorqueo. Chio Epist. ad Matrid. (13.) *Καὶ τολοιπὸν δὴ λακτίζων καὶ περιαγνύων τὸν βραχίονα, ἐξέβαλον αὐτοῦ τὸ ξίφος*, Extortam ei sicam abjeci, i. Contorto brachio ereptam, Bud. Apud Apollon. R. 2, (791.) *Ὅσσους Βιλλαίοιο μέλαν περιάγνυται ὕδωρ* exp. Interrumpit et dirimit. ["Appian. 2, 384. Zenob. 2, 48." Wakef. Mss. "Fischer. ad Palæph. 179." Schæf. Mss. Hesiod. Sc. 279. *Περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχὼ*, de q. l. vide quæ in Ἄγνυμι diximus. Hesych. Περιάγνυτο· περιεκλᾶτο, καὶ τὰ ὅμοια. Περιάγνυται· περικλᾶται, συντρίβεται, περιέρχεται, περιηχεῖ. "Respexit ad Il. Π. 78. ubi de voce Hectoris, Trojanos adhortantis, usurpatur, Pseudo-Did. *περιῤῥήγνυται, ἐξ οὗ, περιηχεῖ*. Apollon. Lex. Περιάγνυται· * *περικατακλᾶται, καὶ οἷον περιέρχεται.* Cyrill. Lex. Ms. Περιάγνυται· περικλᾶται, περιηχεῖ, περιέρχεται. Cf. Suid. (Περιάγνυται· περικλᾶται, οἱονεὶ περιΐσχεται, καὶ, Περιαγνυμένον· περικλωμένον. *Πρὸς τὴν ἑσπερίαν τοῦ κόλπου ἀκτὴν, τοῦ πρὸς τῇ Αἴνῳ τῇ πόλει περιαγνυμένου.*)" Albert. Phot.: Περιάγνυται· * *περικατακλᾶται*, (D. *περικλᾶται*,) *οἱονεὶ περιΐσχεται*. "Loco *περιΐσχεται*, (quod et Suid. habet,) scr. videtur *περιέρχεται* ex Hes. Cyrilli Lex. Ms. et Apollon. Lex. Cf. Eustath. 1046, 45. (*Τὸ δὲ περιάγνυνται, ἀντὶ τοῦ κλᾶται, ὡς μὴ μόνον τοὺς κατ' εὐθὺ ὄντας ἀκούειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς κατ' Ἀχιλλέα ἐκ πλαγίων διὰ τὸ περιάγνυσθαι τὴν ἠχώ· ἀφ' ἧς ἐννοίας ἡ ἀλλαχοῦ ἰωγὴ σύγκειται, ὅπερ ἐστὶν, ἰωῆς, ἤγουν φωνῆς, κλάσις καὶ ἀντανάκλασις.*" Schleusner. "Heyn. Hom. 7, 152." Schæf. Mss. Etym. M. 12. Περιαγνύμενος· σημαίνει τὸ περιτριβόμενος, περικλώμενος. Etym. G. Περιαγνύμενος· περιτριβόμενος, περικλώμενος, ἀπὸ τοῦ ἄγνυμι, ὅπερ ἔσχε τὴν γένεσιν ἀπὸ τοῦ ἄγω, ὃ σημαίνει τὸ κλάνω, πλεονασμῷ τοῦ ν ἀγνῶ, ἐκ τούτου οὖν ἀγνύω, καὶ κατὰ παραγωγὴν ἄγνυμι.]

[* Περίαξις, εως, ἡ. Plut. 6, 149. *Αἱ δὲ τῶν πολλῶν διαλέξεις καὶ μελέται σοφιστῶν, οὐ μόνον τοῖς ὀνόμασι παραπετάσμασι χρῶνται τῶν διανοημάτων, ἀλλὰ καὶ τὴν φωνὴν ἐμμελείαις τισὶ καὶ μαλακότησι καὶ περιάσεσιν ἐφηδύνοντες ἐκβακχεύουσι καὶ περιφέρουσι τοὺς ἀκροωμένους.* Turn. et Vulcob. *περιάξεσιν*. "Salmas. conjecerat *πλάσεσι*: mallem *περικλάσεσι*: id de fracta voce tam in cantu, quam in elocutione, mollitiemque et nimium artificium affectante, proprium est. (Vide Nostrum et Schneider. Lex. v. Περίασις.) Rectum est, quod aliqui (sc. Turn. et Vulc.) dant *παραφέρουσι*, In transversum agunt, Abripiunt a recto tramite." Reisk.]

[* Περιαγή, ἡ, Circumactus. Arat. Phœn. 687. *Ἀλλ' ἤτοι Περσεὺς μὲν, ἄτερ γουνός τε ποδός τε δεξιτεροῦ δύεται· πρύμνης δ' ὅσον ἐς περιαγήν.* Ubi Schol. *Ὅσον εἰς τὴν περίκλασιν καὶ καμπὴν τῆς πρύμνης.* "* 'Επιαγή, ἡ, i. q. ἐπικαμπή, Arat. 688." Schneider. Lex. Sed in qua Arati edit. V. D. *ἐπιαγὴν* pro vulg. *περιαγὴν* repererit, nescimus.]

Περιαγής, (έος, ὁ, ἡ,) pro Circumfracto citatur ex Anth. Epigr. vel, ut alii, *περιαγεὶς* participium. [Meleag. 115. *Οὔτε γὰρ αἰγανέαι περιαγέες, οὔτε τι πήληξ Ἄλλοφος, οὔτε φένῳ χρανθὲν ἄρηρε σάκος.* "Circumactus, Leon. Tar. 28. (*Καὶ πέλεκυν, ῥυκάναν τ' εὐαγέα, καὶ περιαγὲς Τρύπανον.*) Rotundus, Plut. 2, 494. Adamant. 413." Wakef. Mss. "Callim. 1, 430. 572. Heyn. Hom. 5, 110. Toup. Opusc. 1,

237. 559." Schæf. Mss. Vide notata in Περιηγής. Phot.: Περιαγές· ἐπικαμπές. Etym. M. 545. Παρὰ τὸ κῦφον, τουτέστι τὸ περιφερὲς καὶ περιαγές. "T. H. ad Eurip. Suppl. T. 3. p. 351. b. Beck. (in Εὐαγὴς citandus.)" Schæf. Mss.]

[* Περιάγητος, ὁ, ἡ, i. q. περιαγής. "Dicitur εὐαγὴς et εὐάγητος, ut περιηγὴς s. περιαγὴς et περιάγητος." Toup. Emendd. 2, 366., a Schæf. Mss. citatus.] "Περιήγητος Hesychio ὁ περιπόρφυρος χι- "τὼν, Prætexta." [" Ad verbum cum Hes. convenit Phot. Lex. quamvis male περιήτητος ibi pro—γητος exaratum, (neque aliter editum est ab Hermanno.) Cf. inf. v. Περινήσσαια." Albert. J. Poll. 7, 57. Ἔστι δὲ καὶ χιτὼν ἀμοργικός. Ἀντιφάνης δέ φησιν ἐν Μηδείᾳ, Ἦν χιτὼν ἀμόργινος· ἕτερος δὲ, περιηγητός ἐστιν. Οὑτοσὶ δ' ἄρα ὁ περιηγητὸς, εἶδος χιτῶνος. "An ista, ἕτερος δὲ, περιηγητός ἐστιν, novi versus initium sint ap. Antiph.? an, quod potius mihi videtur, hoc dicat, Alium nescio quem poëtam dicere, περιηγητός ἐστιν? cui subjungat Pollux explanandi gratia, Hunc vero περιηγητὸν, vel περιήγητον, ut Hesych., Speciem tunicæ esse." Jung.]

[* "Προάγω, Ante frango. Od. E. 385. (πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν, ubi Pseudo-Did. κατέαξε τὰ τῶν ἄλλων ἀνέμων κύματα, ἐπιφέρει γὰρ, Μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.)" Wakef. Mss. Vide Ὑπαγωγή.]

[* Προσάγνυμι, i. q. προσαράσσω, Allido. Quint. Smyrn. 8, 166. " Quint. Cal. 3, 509. (Ὡς δ' ὅτε κύματα μακρὰ βίῃ μεγάλου ἀνέμοιο Ὀρνύμεν' ἐκ πόντοιο, ποὸς ἠϊόνας φορέονται Σμερδαλέον, πάντη δὲ προσαγνυμένης ἁλὸς αἰεὶ, Ἀκταὶ ὁμῶς ῥηγμῖσιν ἀπειρέσιαι βοόωσι:) 14, 625. (ἀνιηρῇσι προσαγνύμενοι περὶ πέτρῃς Νυκτὶ θοῇ.) Etym. M. 362, 41." Wakef. Mss. Vide Ὑπαγωγή.]

"Συνέαξα, Confregi; nam ab ἄγω est ἔαξα, unde "συνέαξα, præpositione assumta. Od. Ξ. (383.) "Νῆας ἀκειόμενον, τάς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι." [Il. Λ. 113. Ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα Ῥηϊδίως ξυνέαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν, ubi Pseudo-Did. συνέτριψε: Il. N. 166. Ἀμφότερον, νίκης τε, καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξε. "Heyn. Hom. 6, 401. Ξυνέαξον, Merrick. Tryph. Angl. p. 23." Schæf. Mss. "Quint. Cal. 6, 288." Wakef. Mss. Il. Ψ. 467. Ἔνθα μιν ἐκπεσέειν ὀΐω, σύν θ' ἅρματα ἆξαι.]

[* Ὑπάγνυμι, Infringo. Oppian. H. 4, 652. Εἰλεῦσι νεπόδων δειλὰς στίχας εἰς ἕνα χῶρον * κοιλοφυῆ, κευθμῶσιν ὑπαγνύμενον θαμέεσσιν, ubi Schol. μεριζόμενον.]

[* Σπατίακτος. Hesych. Σπατίακτον· διεσπασμένον καὶ εὔχροον. "Videtur compos. e * σπατίον, diminutivo verbi σπάτος, et ἄγω, pro ἄγνυμι, Frango, Rumpo: unde recte reddit per διεσπασμένον, Scuticis et loris dilaceratum. Quod de servo adhibere potuit Comicus. An itaque pro εὔχροον scr. ἄχροον?" Albert.]

[Εὐαγὴς, έος, ὁ, ἡ. Vide Εὐαγὴς, ab ἄγος.]

[* Σκελιαγὲς, ἤγουν * σκελοκοπία· Crurifragium. Glossæ.]

["Ἄγνυθες est a sing. ἄγνυς, et hoc proxime ab ἄγνυμι, quod ab ἀγνύω, hoc ab ἄγνω, cujus stirps ἄγω, Frango. Dicti autem ἄγνυθες eximie Lapides, quos stamini appendebant textores, proculdubio a Fragilitate, quæ est lapidum durorum. Similis certe significationis ratio est in v. κλῆρος, eximie significante Calculum, vel Lapillum. Dicitur autem a Duritie et fragilitate, quæ notio verbo κλάω, unde oritur, inest. Notat enim Frango." Etymol. Ling. Gr.]

"Ἄγνυθες, Lapides, quos stamini inter texen- "dum appendunt textores, qui et λεῖα nominantur. "Ita enim J. Poll. 7, c. 10. (s. 36.) Ἄγνυθες δὲ, "καὶ λεῖα, οἱ λίθοι οἱ ἐξηρτημένοι τῶν στημόνων κατὰ "τὴν ἀρχαίαν ὑφαντικήν." [Falckenburgius pro λεῖα habet λεῖοι. Scribe λεῖαι. Vide Seb. et Jung. Idem J. Poll. 10, 125. de gynæcei vasculis: Καὶ λείας, τὰς καὶ ἀγνύθας, καὶ σπάθας. Ubi v. notata.] "Apud "Hesych. vero legimus: Ἀγνύστας· λείας, οἱ δὲ τὰς "ὤας τῶν ἱστῶν. Ubi illud λείας non omnino suspe- "ctum haberi debet, cum paulo ante quoque ap. "Eum reperiatur, Ἀγνίθες· λεῖαι. Pro ἀγνύστας "autem fortasse scribendum, Ἀγνύθας: præsertim "cum paulo ante quoque legi apud Eum dixerim "Ἀγνίθες, paroxytonως. Ita certe reperio in quo- "dam Lexico meo vet. Ἀγνύθες· οἱ λίθοι τοῦ ἱστοῦ." [In Cod. Ven. pro Ἀγνίθες· λεῖαι, est Ἀ. λῖαι. Vide Interprr. ap. Albert. Suidas: Ἄγνυθες· οἱ λίθοι τοῦ ἱστοῦ. "Lapides illos textorios s. ἄγνυθας Seneca Ep. 90. vocat Pondera: Deinde, quemadmodum tela suspensis ponderibus rectum stamen extendat." Kust. Zonaras: Ἄγνυθες· οἱ λίθοι τοῦ ἱστοῦ. "Antiquissimam et primam textrini rationem, ubi tela pendula texebatur a stante, per partes explicare conabor. Tria sunt, quæ maxime in ea discrepant a tela plana. Primum telæ a [illegible] stamina a ligno transverso suspensa infra appensis lapidum ponderibus extendebantur. Deinde licia inferius tramæ fila alterna implicabant, supra vero ea textum perficiebatur. Denique subtemen inter tramæ stamina immissum sursum versus spatha, quam textrix manu regebat, impulsum percutiebatur, atque ita tela densabatur. De ponderibus infra appensis tramæ testatur Aristot. de Gener. Anim. 1, 4. ubi testiculos ductibus seminalibus appensos comparat cum lapidibus tramæ staminibus in tela appensis: Οὐδὲν γάρ εἰσι μόριον τῶν πόρων οἱ ὄρχεις, ἀλλὰ προσκεινται, καθάπερ τοὺς λᾶας προσάπτουσιν αἱ ὑφαίνουσαι τοῖς ἱστοῖς. Ubi Versio vetus Latina e Græco facta λᾶας recte Lapides, ἱστοὺς autem male Liciatoriis interpretatur. Iterum Philosophus 5, 7. Ὥσπερ ἂν εἴ τις χορδὴν κατατείνας σύντονον ποιήσειε τῷ ἐξάψαι τι βάρος, οἷον αἱ τοὺς ἱστοὺς ὑφαίνουσαι· καὶ γὰρ αὗται τὸν στήμονα κατατείνουσαι προσάπτουσι τὰς καλουμένας λαίας· οὕτω γὰρ καὶ ἡ τῶν ὄρχεων φύσις προσήρτηται πρὸς τοὺς σπερματικοὺς πόρους. Quem locum respiciens Galen. de Semine 1. Καθάπερ αἱ λεῖαι τοῖς ἱστοῖς, οὕτως οἱ ὄρχεις κ. τ. λ. Vetus Versio Latina Aristotelis e Græco facta, Lapides vocatas layas, habet, quasi legerit scriptum Interpres, λᾶας, τὰς καλουμένας λαίας. Atque huc ducit Hesychii locus: Λέας· τὰς ἀπὸ τῶν ἱστῶν κρεμαννυμένας ἄκρας. (Editum est, Λεάς·—κρεμαννυμένας.) Alio loco: Ἄγνυστας· λείας, οἱ δὲ τὰς ὤας τῶν ἱστῶν. Eosdem igitur lapides alii λᾶας, λαίας, λείας, alii ἄγνυθας vocarunt. Ita etiam tradit J. Poll. 10, 125. et 7, 36. Ἄγνυθες καὶ λεῖα, οἱ λίθοι, οἱ ἐξηρτημένοι τῶν στημόνων κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὑφαντικήν. I. e. Agnythes et Leiæ vocantur Lapides, quos antiqua texendi ratio staminibus appendebat. Hos eosdem lapides staminibus appensos telæ rectæ Islandicæ pictæ ostendit Olavius Danus in Tabula 12. addita Descriptioni Islandiæ, quam sermone vernaculo versam et editam Lipsiæ 1787. legi. Eadem pictura situm liciorum et formam spathæ ostendit." Schneider. Rei Rust. Scriptt. T. 7, p. 380. "Sallier. ad Mœrin 170. (e Plut. Mor. 146 = 6, 592. Reisk. afferens: Ὑφάντης γὰρ ἂν, οἶμαι, χλαμύδα ποιήσαι μᾶλλον ἔργον αὐτοῦ καὶ ἱμάτιον, ἢ κανόνων διάθεσιν καὶ * ἀνέγερσιν ἀγνύθων, χαλκεύς τε κόλλησιν σιδήρου καὶ στόμωσιν πελέκεως μᾶλλον ἤ τι τῶν ἕνεκα τούτου γενομένων ἀναγκαίων, οἷον ἀνθράκων ἐκζωπύρησιν, ἢ λατύπης παρασκευήν.)" Schæf. Mss. Fallitur ibi idem Sallier., scribens Lexicographos nomen ἐκζωπύρησις non notasse, cum Noster in voce illum ipsum Plutarchi locum attulerit.]

ἈΚΤΗ, ἡ, Littus, fit etiam ab ἄγω, Frango, ut volunt Gr. Grammatici, quod videlicet undæ littori allisæ frangantur. Il. Σ. (68.) Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερὼ, [ubi Pseudo-Did. παραθαλάσσιον τόπον, αἰγιαλόν.] Od. O. (36.) πρώτην ἀκτὴν Ἰθάκης. Distincte autem ponuntur ab Eodem λιμένες et ἀκταὶ, Il. M. (284.) λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς. Actam pro littore dixit et Virg. Æn. 5, (613.) At procul in sola secretæ Troades acta. Ἀκταὶ, ut Ammon. tradit, sunt Petricosa maris loca, θῖνες autem, Arenosa. Est porro hæc vox ἀκτὴ non solum in carmine, sed et in soluta oratione usitata. Strabo de littoribus sinus Corinthiaci loquens, dicit, Ἐνταῦθα συναγωγὴν ἀξιόλογον λαμβάνουσιν αἱ ἑκατέρωθεν ἀκταί. Utitur et Lucian. [In Indice Lucianeo non legitur.] || Ἀκτὴ est etiam Maritimus locus, ut Hesych. scribit. Apud Herod. sæpe pro Ora, i. e. Littorali regione.

Ἀκτὴ, Fructus, vel potius Fruges, ut Il. N. (322.)

καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν, Cereris fruges. Sic ap. Hesiod. sæpe,—Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν. Ubi ἀκτὴν quidam putant masculino genere poni. Nam profertur etiam ἀκτὴς nominativus, ut Eustath. tradit: qui tamen alibi eôs reprehendit, qui ap. Hesiod. masculinum esse censuerint ἀκτήν. Quæ tamen fuit Tzetzis postea sententia; declinavit enim ἀκτὴς, ἀκτοῦ, et δώρημα interpretatus est, illum Hesiodi locum exponens. Alibi idem Eust. dicit Δημήτερος ἀκτὴν esse Cibum e tritico et triticeis, s. frumento et frumentaceis; aliter enim vertere non possum. τὴν ἀπὸ σίτου καὶ τῶν σιτωδῶν τροφήν. Et fit, inquit, ab ἄγω, Frango; nam molitum frumentum aptum ad esum: ut sit ἀκτὴ Δήμητρος Fragmentum panis. Quanquam non video cur hoc dicat, ἀκτὴν Δήμητρος esse Panis fragmentum, ex eo quod molatur frumentum; molendo enim fit farina, non autem panis fragmenta. Legitur autem ap. eund. poëtam ἀλφίτου ἀκτὴ, Od. Ξ. (429.) παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ. Od. B. (355.) Εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς, ubi Eustath. ἀκτὴν ἀλφίτου ait, juxta veteres, esse Farinæ munus, παρὰ τὸ *προσάγεσθαι ἢ *προάγεσθαι, aut κλάσμα ab ἄγω. Idem Hom. Il. Λ. (630.) παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν. Ubi ille ait, ἀκτὴ est δωρεὰ, i. e. Munus, quam quis alicunde ἄγεται, i. e. Apportat s. Accipit. Sunt, inquit, et qui Δήμητρος ἀκτὴν velint dictam διὰ τὸ προῆχθαι τῶν ἄλλων, i. Quod prælata sit aliis. Idem vero exponens hunc Il. N. locum, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν, non dicit ἀκτὴν significare δωρεὰν, i. Munus, sed subaudiri post ἀκτήν: ut perfecta oratio sit Δημήτερος ἀκτὴν δωρεάν: ut, inquit, cum dicitur ξυστὸν, subintelligitur δόρυ: et cum διπλόη subauditur χλαῖνα. Tam parum sibi constat in expositione hujus vocabuli hic Grammaticus. Certe nec illud perpetuo verum reperietur, dici ἀκτὴν Δημήτερος, Fruges, aut Ipsum panem, ex eo quod frangatur et comminuatur frumentum molendo, cum et Segetes ipsas Hesiod. Δημήτερος ἀκτὴν appellet.

'Ακτὴ, Attica fuit dicta ab Actæo rege, ut tradit Steph. Byz., aut Actæone, ut Suid., vel quod ejus bona pars sit litoralis, et maritima. Vide Steph. Est 'Ακτὴ et aliorum locorum nomen proprium, ut te Idem docebit. Vide "Ακτιος, quod proxime sequitur. || 'Ακτὶς etiam dictæ sunt Athenæ primo, ut tradit Serv.

["'Ακτὴ, Fac. ad Paus. 1, 310. Sylburg. ad Paus. l. l. vertit, Salebris ac rupibus præceps littus. Ad Herod. 406. ad Dionys. Hal. 4, 2132. Heyn. Hom. 7, 730. 8, 126. 'Επ' ἀκτᾷ, Eichstaedt. Quæst. p. 7. Λευκὴ ἀκτὴ, Musgr. Andr. 1263. 'Ακτὴ, Gesner. Ind. Orph. Valck. Adoniaz. 284. ad Hippol. p. 246. Steinbr. Mus. Tur. 1, 159. Heyn. ad Virg. Bucol. p. 41. Dawes. Misc. 161. Wessel. ad Herod. 297. Jacobs. Spec. p. 16. 'Επ' ἀκταῖς, Musgr. ad Hecub. 28. Steinbr. l. c.: etiam de ἐπ' ἀκτῆς. Δημήτερος ἀκτὴ, D. R. ad H. in Cer. 496. De Attica, ad Corn. Nep. 229. Musgr. Hel. 1689. De frugibus, Toup. Opusc. 2, 105. (Emendd. 2, 560.) Valck. Anim. ad Ammon. 117. ad Hippol. p. 181. b. Græv. Lect. Hesiod. 611. Musgr. Cycl. 239. 'Ακτὴ, i. q. βωμὸς, Schol. Œd. C. 1047. 'Ακτὴ, Muret. 2. p. 12. Markl. Iph. p. 112. 342. Jacobs. Anth. 8, 168. 241. 10, 20. 24. 284. 12, 126. Wakef. Phil. 714. Jacobs. Anim. 114. ad Diod. S. 1, 507. 526. 2, 266. 'Η ἀκτὴ τοῦ αἰγιαλοῦ, Boissonad. in Philostr. 452. Heyn. Hom. 6, 228. 430. "Ακτη, ad Diod. S. 2, 26. 'Ακτὴ et αὐτὴ conf. Heyn. Hom. 7, 101. Wolf. Prol. 239. 'Ακτὴ et αὐλὴ conf. ad Diod. S. 1, 272. 'Ακτὴ et ἄκρη conf. Struchtm. Anim. Cr. p. 30. Ilgen. Hymn. 571. ad Herod. 484. 593. Valck. Callim. 166. Brunck. Androm. 1259. Markl. Iph. p. 258." Schæf. Mss. Vide et Pierson. Verisim. p. 16. Interprr. ad Hesych. p. 212. n. 11. et 13.]

['Ακτή. Hesych. 'Ακτάς· αἰγιαλοὺς, πετρώδεις τόπους. ("Eur. Cycl. 698." Wakef. Mss.) 'Ακτή· τροφή. (Il. N. 322. Δημήτερος ἀκτὴν, Pseudo-Did. Τὸν σῖτον, ἐπεὶ κατασσόμενος καὶ ἀλούμενος, ἄρτος γίνεται: Il. Φ. 76. ubi Idem, τὸν ἄρτον περιφραστικῶς.) 'Ακτῇ ἐπὶ προὐχούσῃ· ἐν τῷ ἐξέχοντι μέρει τοῦ αἰγιαλοῦ. (Od. Ω. 82.) 'Ακτῶν· αἰγιαλῶν. 'Ακτή· ὁ A αἰγιαλὸς, καὶ ὁ παραθαλάσσιος τόπος, τῷ προσαράσθαι αὐτῷ τὰ κύματα, ὅ ἐστι, ῥήγνυσθαι καὶ καταράσσεσθαι. (VV. DD. corrigunt sic προσαράσσεσθαι, προσάγεσθαι, vel προσάγνυσθαι—καταράσσεσθαι—κατάσσεσθαι, afferentes e Pseudo-Did. ad Il. B. 395. 'Ακτὴ, ὁ παραθαλάσσιος καὶ πετρώδης τόπος, ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν ἄγεσθαι, ὅ ἐστι, ῥήσσεσθαι καὶ περικλᾶσθαι τὰ κύματα, et ad Il. Λ. 630. 'Αλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν· ἤτοι ἄλφιτα, περιφραστικῶς, ἀπὸ τοῦ κατασκευάσματος, ὅ ἐστιν, ἄλευρον. Δηλοῖ δὲ ἡ λέξις ὁτὲ μὲν τὸ ἄλευρον, ἀπὸ τοῦ κατάγνυσθαι καὶ ἀλεῖσθαι τὸν σῖτον· ὁτὲ δὲ αἰγιαλὸν, ἀπὸ τοῦ περικατάσσεσθαι, ἢ κατάγνυσθαι τὰ κύματα. Schol. Ven. ad Il. B. 395. "Εστι δὲ ἀκτὴ, adde ὁ, παραθαλάσσιος καὶ πετρώδης τόπος, ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν ἀΐσσεσθαι, l. vel ἄσσεσθαι vel ἄγεσθαι, ὅ ἐστι ῥήσσεσθαι καὶ περικλᾶσθαι τὰ κύματα.) Διὸ καὶ ῥηγμῖνα τὸν αὐτὸν τοῦτον τόπον ἐνίοτέ φησι, διὰ τὴν γιγνομένην τῶν κυμάτων περὶ αὐτὸν ῥῆξιν καὶ *ἄραξιν. 'Ακτὴν δὲ καὶ τὸ τελευταῖον τοῦ ἀλφίτου κάταγμα καλεῖν εἴωθεν "Ομηρος, διὰ τὴν *κάταξιν, ὡς ὅταν λέγῃ, 'Αλ- B φίτου ἀκτήν. Λέγομεν οὖν καὶ αὐτοὶ, παρὰ τῶν πλωτήρων μάθοντες, ἀκτὰς τοὺς τοιούτους τόπους. Οἶδε δὲ καὶ ἄλλο τι ἡ συνήθεια, καλούμενον ἀκτὴν, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος οἶμαι τοῖς πλοϊζομένοις λαβοῦσα. 'Εκεῖνοί τε γὰρ εἰς τοὺς τοιούτους τῶν τόπων ἀποβάντες ἐστιῶνται, αὐτή τε τοὺς ἐπ' εὐωχίαις ἀφωρισμένους τόπους ἀκτὰς καλεῖ, κἂν τύχωσι μὴ παραθαλάσσιοι ὄντες. "Εστι δὲ καὶ πόλις Πελοποννήσου. Etym. M. 'Ακτή· ἡ 'Αττική, οἱ μὲν ἀπό τινος βασιλεύοντος 'Ακταίωνος· οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ τὰ πλείονα μέρη εἰς θάλασσαν ἐκνενευκέναι, σημαίνει δὲ τρία. Λέγεται δὲ καὶ ὁ καρπὸς, παρὰ τὸ κατάγνυσθαι ἐν τῷ ἀλήθεσθαι Δημήτερος ἀκτήν. Ζήτει εἰς τὸ πρῶτον. 'Ακτὴ καὶ ὁ αἰγιαλὸς τῆς θαλάσσης, ὁ παρὰ θάλασσαν, l. παραθαλάσσιος, καὶ πετρώδης τόπος, παρὰ τὸ ἄγω τὸ κλάνω, παρὰ τὸ κατάγνυσθαι καὶ κλᾶσθαι εἰς αὐτὴν τὰ κύματα. 'Ακτή· ἡ τροφὴ, ἄλφιτον κριθῆς. "Cum infra in "Αλφιτον exponantur quæ huc faciunt, suspicetur aliquis, primum decurtate scriptum fuisse ἀλφ—: post ab alio exscriptore id mutatum in α: deinde a tertio in ejus locum substi- C tutum esse πρῶτον. Sed recte locus habet; significatur enim hic Primum Lexicon, quod in hujus operis collectione secutus est auctor, ut manifeste apparet ex 315, 41, 55: ubi Secundum et Tertium nominantur. Itidemque alibi quoque τὸ Διογένους et τὸ 'Ρητορικὸν, et ejus generis alia passim citantur: τὸ ἄλλο 'Ετυμολογικὸν 670, 30. 780, 24. 789, 7. 802, 42. 814, 22." Sylb. Etym. G. 'Ακτή· ἡ 'Αττικὴ, ἀπὸ πλείονα μέρους αὐτῆς εἰς θάλασσαν ἐκνενευκέναι. (L. ἀπὸ τοῦ τὰ πλείονα μέρη αὐτῆς.) 'Ακτή· παρὰ τὸ κατεάχθαι καὶ καταλελύσθαι, σημαίνει δὲ δύο, τὸν αἰγιαλὸν, ὡς τὸ, 'Ακτῇ ἐφ' ὑψηλῇ (Il. B. 395.) καὶ γίνεται παρὰ τὸ κατάσσαθαι (l. *καράσσεσθαι, cf. Etym. M. et Sylb. infra) εἰς αὐτὴν τὰ κύματα. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ λεπτώματον τοῦ ἀλεύρου, (l. λεπτότατον,) ὡς τὸ, Δήμητρος ἀκτὴν, γίνεται δὲ παρὰ τὸ κατάσσεσθαι αὐτὴν ἐν τῷ ἀλήθεσθαι. Excerpta Apionis Gloss. Homer., ad calcem Etym. G. 604.: 'Ακτὴ β, τὸ κάταγμα τοῦ ἀλφίτου, καὶ ὁ αἰγιαλός. Etym. M. 266. Δημήτερος ἀκτή· διὰ τὸ κατάγνυσθαι ἐν τῇ ἅλῳ τὸν στάχυν τὸν εὐαγῆ, ἢ D αὐτὸν τὸν σῖτον ἐν τῷ μύλῳ θραύεσθαι: 73. "Αλφιτον· —καὶ ἀλφιταμοιβοὶ, οἱ πωλοῦντες τὴν ἀλφίτου ἀκτὴν, κατὰ ἀφαίρεσιν, εἶναι γὰρ μακτήν· οἱ δέ φασιν, ὅτι ἄκρον ἐκάλουν τὸν καρπὸν, ἔνθεν καὶ ἀκρόδρυα· ἢ ὅτι, ὥσπερ ὁ εἰς θάλασσαν καθήκων τόπος, ἔσχατος ὢν τῆς ἠπείρου, ἀκτὴ λέγεται, οὕτω καὶ τὸ ἔσχατον τοῦ ἀλεύρου, προπονηθέντα ἔχον τὸν καρπὸν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄσασθαι, ("verius, opinor, scribemus *ἄσσεσθαι, Frangi," Sylb.) ὑπὸ τοῦ μύλου, καθὰ καὶ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς, ὃς ἀκτὴ καλεῖται. "Congruentius τῷ αἰγιαλῷ, singulari numero, ut indicat relativum ὅς." Sylb. J. Poll. 1, 99. Χωρία ἐπιθαλαττίδια, οἷς ἐστὶ προσχεῖν, ἀκτὴ, ἠὼν, αἰγιαλὸς, χηλὴ, ὕφορμος, ὅρμος, λιμὴν, ἢ καταγωγή: 9, 28. Μέρη δὲ πόλεων, τὰ μὲν ἐκ θαλάττης, αἰγιαλὸς, ἀκτὴ, ἠϊὼν, λιμὴν, κ. τ. λ. "Schol. Eurip. Hipp. 137. (Δήμητρος ἀκτὰς δέμας ἁγνὸν ἴσχειν· περιφραστικῶς μὴ ἐσθίειν τροφῆς τῆς γῆς, λέγει δὲ τὴν οἱονεὶ ἀγὴν καὶ κλάσιν τοῦ σίτου διὰ τὸ κατάγνυσθαι ἐν ἅλωνι, ἐν τῷ μύλωνι θραύεσθαι.)" Wakef. Mss. Moschopul. ad

Hesiod. p. 17. a. Τὸν..γαῖα φέρει Δημήτερος ἀκτήν· ἀκτὴν ὄντα τῆς Δήμητρος, ἀντὶ τοῦ ἐξαίρετον δῶρημα. Procl. Δημήτερος δὲ ἀκτὴν ἐκάλεσεν οὐ μόνον τῶν ἰδίως λεγομένων Δημητριακῶν, οἷον πυρῶν καὶ κριθῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων· τὴν γὰρ γῆν, ἀφ' ἧς οἱ καρποὶ πάντες, Δήμητραν ὠνόμαζον οἱ παλαιοί. Tzetz. Δημήτερος ἀκτήν· ἤτοι τῆς γῆς τὸ δῶρημα, Δημήτηρ γὰρ ἡ γῆ, Δωρικῶς· οὗτοι γὰρ ἀντὶ τοῦ γ, δ τιθέασι, δνοφερὸν * γνοφερὸν, καὶ Δήμητραν Γήμητραν λέγοντες. Ἀκτήν· ἀκτὶς, θηλυκὸν, ἡ τοῦ ἡλίου, καὶ ἀκτὴ ὁ αἰγιαλὸς λέγεται. Τὸ δὲ δῶρημα, ὁ ἀκτὴς, τοῦ ἀκτοῦ, τὸν ἀκτὴν, ἐκ τοῦ ἄγω τὸ φέρω. Eust. 868.: Ἀλφίτου δὲ ἀκτὴ, οὐ μόνον περιφραστικῶς ὁ ἄρτος, ὃν καὶ ἄλφιτα καλὰ μετ' ὀλίγα φησὶν, ἀλλὰ καὶ μάλιστα τὸ ἄλευρον, παρὰ τὸ ἄγω τὸ κλῶ. Διὸ καὶ κάταγμα ἑρμηνεύουσι τὴν ἀκτὴν οἱ παλαιοί· λέγοιτο δ' ἂν οὕτω καὶ κλάσμα, καὶ ἔστιν οὕτω κρεῖττον νοῆσαι ἤπερ ἐπὶ ἄρτου, ὡς δηλοῖ κατωτέρω καὶ τὸ, Ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν, ὅ ἐστιν, ἐπέπασεν, ἀφ' οὗ καὶ πάλη, καὶ παιπάλη, καὶ τὸ * παίπαλον, ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται. Ἔνθα ὅρα ὅτι καὶ ἄλφιτον ἑνικῶς εἶπε καὶ ἄλφιτα πληθυντικῶς· ὅτι δὲ καὶ οὐχ ἁπλῶς ἄλφιτον τὸ ἄλευρον, ἀλλὰ κυρίως τὸ κρίθινον, πολλοὶ λέγουσιν· ὁμοίως καὶ ὡς ἀκτὴ, ἡ δωρεά· ἣν δηλαδὴ ἄγεταί τις ποθέν· ἢ καὶ ὡσανεὶ μακτὴ, ἀπὸ τοῦ μάττειν, ὅθεν καὶ ἡ μᾶζα καὶ ἡ μάκτρα, (cf. Etym. M. supra.) Ὡς δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ προῆχθαι, ἤγουν προτετιμῆσθαι τῶν ἄλλων τροφῶν ἡ τῆς Δήμητρος ἐρρέθη ἀκτὴ, καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται· δύναται δὲ οὕτω λεχθῆναι, καὶ διὰ τὸ κατ' αὐτὴν ἐπαγωγόν. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς οἱ μὲν ἀλφίτου ἱεροῦ γράφουσιν ἀκτὴν, οἱ δὲ ἱερὸν ἀκτὴν Ἀττικῶς καθ' ὁμοιότητα τοῦ κλυτὸς Ἱππόδαμεια, καὶ Χρειὼ—ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτὸς, (Il. K. 118.) καὶ ὡς ἀλλαχοῦ Δημήτερος ἀκτὴν λέγει· καὶ ὡς ἔνιοι ἀρσενικῶς τὸν ἱερὸν ἀκτὴν λέγουσιν· ἀληθῶς γὰρ διφορεῖται κατὰ γένος τὸ ἀκτήν· καὶ προφέρεται μὲν καὶ ἀρσενικῶς ὁ ἀκτὴς, κατὰ τὸ ταρακτὴς, ὃ κεῖται παρὰ Λυκόφρονι (v. 43.) μάλιστα δέ φασι κατὰ γένος θῆλυ λέγεται ἡ ἀκτή· ὡς δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ Εὐριπίδης ὁ γλυκὺς, εἰπὼν, (Fr. inc. 14.) Καίτοι, (al. Ἐπεὶ) τί δεῖ (βροτοῖσι,) πλὴν δυοῖν μόνων (al. μόνοιν,) Δήμητρος ἀκτῆς, πώματός θ' ὑδρηχόου, Ἅπερ πάρεστι καὶ πέφυχ' ἡμᾶς τρέφειν; Ἤγουν τί χρεία περιουσιασμοῦ πλὴν ἄρτου καὶ ὕδατος, δι' ὧν ἐστὶ τρέφεσθαι. Idem p. 934. Δημήτερος δὲ ἀκτὴν, τὴν ἀπὸ σίτου καὶ τῶν σιτωδῶν λέγει τροφὴν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἤτοι κλῶ καὶ συντρίβω· μυλήφατος γὰρ σῖτος, χρήσιμος εἰς τροφήν· ἵνα ᾖ ἀκτὴ Δήμητρος τὸ κλάσμα τοῦ ἄρτου· ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ φέρω, ὃν ἡ Δημήτηρ ἄγει· μάλιστα δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ προάγω καὶ προτιμῶ, ἡ προαχθεῖσα καὶ προτιμηθεῖσα τῶν ἄλλων· λείπει δὲ ἐνταῦθα τὸ, δωρεὰν, ὡς ἂν εἴη τὸ πλῆρες τοῦ λόγου, Δημήτερος ἀκτὴν δωρεάν· ὡς καὶ ἐν τῷ, ξυστὸν, λείπει τὸ δόρυ, καὶ ἐν τῷ, διπλόη, συννοεῖται ἡ χλαῖνα, καὶ ἐν τῷ, ἐν γ' αὐτοσταδίῃ, λείπει ἡ μάχη, ὡς δηλοῖ τὸ, ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ· πλῆρες δὲ αὐτό· καὶ ὁ ἑανὸς δὲ, ἔχει τὸν πέπλον ἐλλείποντα· οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ Ποικίλῃ, ἐλλείπει ἡ στοὰ, καὶ ἐν τῷ βροτὸς λείπει τὸ ἀνὴρ, καὶ ἐν τῷ χείμαρρος, λείπει τὸ ποταμός· ἄλλοι δὲ ἀρσενικῶς λέγουσι τὸν ἀκτήν· τινὲς δὲ ἀκτὴν φασὶ, τὸ οἱονεὶ ἐξέχον τῶν ἄλλων σπορίμων, ἐκ μεταφορᾶς τῆς θαλαττίας ἀκτῆς, ἥτις ἐξέχει τοῦ ὕδατος. Idem p. 1224. Δημήτερος δὲ καὶ νῦν ἀκτὴ, ἢ κλάσμα ἄρτου, ὅ ἐστι ψωμὸς, εἰπεῖν δὲ καὶ ἄλλως βλωμὸς, παρὰ τὸ ἄγω τὸ κλῶ· ἢ ἡ ἄγουσα ἡμᾶς καὶ ποιοῦσα πορεύεσθαι. Idem p. 1450. Ἀκτὴ δὲ ἀλφίτου, ἡ δωρεὰ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, παρὰ τὸ προάγεσθαι ἢ προσάγεσθαι, ἢ τὸ κλάσμα, παρὰ τὸ ἄγω τὸ κλῶ· οὗ ἔμφασιν ἔχει οὐ μόνον τὸ ἄλφιτον, ὡς προεδηλώθη, ἀλλὰ καὶ τὸ μυλήφατον· ὃ δηλαδὴ κλᾶται ὑπὸ μύλης· ἔστι γὰρ ἡ τοῦ μυληφάτου παραγωγὴ, ὁμοία τῇ τοῦ προσφάτου νεκροῦ, καὶ ἀρτιφάτου, καὶ τῶν τοιούτων· εἴρηται δὲ περὶ τούτου κρεῖττον ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα· ἐν ᾗ καὶ Δήμητρος ἀκτὴ ἐρρέθη που μετωνυμικῶς· ὡς γὰρ μετωνυμία ἦν, εἰπεῖν ἀντὶ πυρὸς, Ἥφαιστον τὸν ἐπιστατοῦντα τῷ πυρὶ, οὕτω μετωνυμικόν ἐστι καὶ τὸ ἀντὶ ἀλφίτου ἀκτῆς, εἰπεῖν ἀκτὴν Δήμητρος, ἢ τῶν ἀλφίτων αἰτία ἐστί· κατὰ τοιοῦτον τρόπον καὶ τὸν ἄρτον Ὀππιανὸς Δήμητραν λέγει ἐν τῷ, Τυρὸν ὁμοῦ Δήμητρι μεμιγμένον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἀλφίτου ἀκτῆς, θηλυκοῦ οἶδε γένους τὴν ἀκτήν· ὅθεν οὐδὲ εὐοδοῦται ὁ ἐν Ἡσιόδῳ τὸ Δήμητρος ἀκτὴν, κατὰ γένος νοήσας ἀρσενικόν. Idem p. 306. Τὰ γοῦν ῥηθέντα Κροκύλεια, ἐν τοῖς Ἀκαρνᾶσί φησιν εἰσί· καὶ ἡ Λευκὰς δὲ, ἥν φησι τὸ παλαιὸν χερρόνησος τῆς τῶν Ἀκαρνάνων γῆς· καλεῖ δὲ ὁ ποιητὴς αὐτὴν, ἀκτὴν ἠπείρου· ἤπειρον καλῶν, τὴν περαίαν Ἰθάκης καὶ Κεφαλληνίας, ὡς εἶναί φασι ταὐτὸν ἀκτὴν ἠπείρου εἰπεῖν καὶ Ἀκαρνανίαν.]

[Ἀκτή. Ammon. Ἀκταὶ καὶ θῖνες διαφέρουσιν· ἀκταὶ μὲν γάρ εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι τῆς θαλάσσης, θῖνες δὲ, οἱ ἀμμώδεις. "Differentiam pleuius exhibet Ptol. Ascal. 14. Ἀκταὶ μέν εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι παρακείμενοι τῇ θαλάσσῃ, ἀπὸ τοῦ ἄγνυσθαι τὰ κύματα ταῖς πέτραις προσαρμοσσόμενα· θῖνες δὲ, οἱ ἀμμώδεις αἰγιαλοί. Leg. προσαρασσόμενα. (Et sic correxit Albert. ad Hes. v. Ἀκτάς.) Cf. Schol. Il. P. 430. (Θείνων· τύπτων, ὅθεν καὶ θὶς ὁ αἰγιαλὸς, παρ' ὅσον τύπτεται ὑπὸ τῶν κυμάτων.) Schol. Soph. Aj. 414. (Ἀκτὴ, ὁ κρημνώδης τόπος ἐν θαλάσσῃ, αἰγιαλὸς δὲ, ὁ ἐπίπεδος καὶ ὁμαλός.)" Valck. Eran. Philo 161. Ἀκταὶ μὲν οἱ πετρώδεις τόποι ἐν τῇ θαλάσσῃ, θῖνες δὲ, οἱ αἰγιαλοί. Etym. M. 651. Παρὰ θῖν' ἁλὸς, (Il. A. 316. 327. 350. Ω. 12.) Ἡ παρὰ τὸ ἔξω δηλοῖ, ὥσπερ καὶ παραπλεῖν, τὸ ἔξω πλεῖν. Αἰγιαλὸς μὲν οὖν εἴρηται κοινῷ ὀνόματι, παρὰ τὸ αἶαν ἔχειν ἐγγὺς ἁλός· ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς, ἀκτῖνα, καὶ ῥηγμῖνα, καὶ θῖνα. Ἀκτὶν μὲν οὖν εἴρηται ὁ πετρώδης αἰγιαλός· ῥηγμὶν δὲ, ὁ πρὸς ἄνεμον αἰγιαλός· θὶν δὲ, ὁ εὔδιος καὶ ἥσυχος αἰγιαλὸς, παρὰ τὸ μετὰ γαλήνης καὶ νηνεμίας ἐκεῖσε τὰ κύματα ἀποτίθεσθαι. "Ἀκτῖνα—ἀκτὶν, pro ἀκτὴν—ἀκτὴ, Librariorum magis errore, quam Auctoris voluntate, ut patet e superioribus, 54, 18." Sylb. Sic et Etym. G., cujus hæc sunt verba: Παρὰ θῖνα· παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης, ὃς οὕτω κέκληται ἀπὸ τοῦ θείνεσθαι, ὅ ἐστι, τύπτεσθαι τῇ * προσρήξει τῶν κυμάτων. Παρὰ θῖνα· ἢ (l. ἡ) παρὰ τὸ ἔξω δηλοῖ, ὥσπερ καὶ παραπλεῖν τὸ ἔξω πλεῖν. Αἰγιαλὸς μὲν οὖν κοινῷ εἴρηται ὀνόματι, καὶ ἔστι παρὰ τὴν (l. τὸ) αἶαν ἐγγὺς ἁλὸς ἔχειν· ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς, ἀκτῖνα, καὶ θῖνα, καὶ ῥηγμῖνα. Ἀκτῖνα (l. Ἀκτὶς) μὲν οὖν εἴρηται ὁ πετρώδης αἰγιαλὸς παρὰ τὸ ἄγνυσθαι καὶ κλᾶσθαι ἐκεῖ τὰ κύματα. Reliqua omissa sunt. Sed recte Schol. Ven. ad Il. A. 316.: Παρὰ θῖνα· ἡ παρὰ τὸ ἔξω δηλοῖ, ὥσπερ καὶ παραπλεῖν τὸ ἔξω πλεῖν. Αἰγιαλὸς μὲν οὖν κοινῶς (l. κοινῷ) εἴρηται ὀνόματι· καὶ ἔστι παρὰ τὸ αἶαν ἐγγὺς ἁλὸς ἔχειν· ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς, ἀκτὴν, ῥηγμῖνα, καὶ θῖνα. Ἀκτὴ μὲν οὖν εἴρηται ὁ πετρώδης αἰγιαλὸς, παρὰ τὸ ἄγεσθαι καὶ κλᾶσθαι ἐκεῖ τὰ κύματα. Ῥηγμὶν δὲ, ὁ πρὸς ἄνεμον αἰγιαλὸς, παρὰ τὸ ῥήσσεσθαι ἐκεῖ τὰ κύματα. Θὶν δὲ, ὁ ἔνδιος (l. εὔδιος) καὶ ἡσύχιος αἰγιαλὸς, παρὰ τὸ μετὰ γαλήνης καὶ νηνεμίας ἐκεῖ τὰ κύματα ἀποτίθεσθαι. "Ap. Græcos veterrimo ævo θὶς, et θῖν Acervum significabant. Θῖνες in usu Moles arenæ in maris litoribus, Duinen. Hoc sensu intelligendi sunt Grammatici, cum θῖνα Homericum interpretantur αἰγιαλόν. Distinguuntur ab iisdem θῖνες et ἀκταὶ, ut θῖνες sint Cumuli arenacei furori maris a summo Opifice oppositi, ἀκταὶ vero Litora scopulosa. Ita distinxit Grammaticus in Cod. quod. Bibl. Vat., e quo notam excerpserat L. Holst. Isthoc sensu θὶς reperietur in Il. N. 682. Philoct. Soph. 1119. Dedit in eam rem nonnulla Stanl. ad Æsch. Pers. 820. Vocem autem, in genere significantem Acervum, usus loquendi transtulit ad Acervum frumenti." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 517. Hellad. Bes. 20. Καὶ αἰγιαλὸν μὲν καὶ ἀκτὴν ἁπλῶς τὰ παραθαλάττια πάντα λέγομεν, ἰδικώτερον δὲ τὴν Ἀττικὴν ἀκτὴν λέγουσιν. Ὡσαύτως καὶ αἰγιαλὸν * ἐξῃρημένως φασὶ τὸ περὶ τὴν Ἑλικὴν παράλιον μέρος· ἔστι δὲ τῆς Ἀχαΐας, ἀφ' οὗ καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς αἰγιαλούς τινες εἰώθασι καλεῖν. "Steph. Byz. Ἀκτή· οὕτως ἡ Ἀττικὴ ἐκαλεῖτο. Lycophr. (110.) Νήσῳ δ' ἐνὶ δράκοντος ἐχέας πόθον, Ἀκτῆς διμόρφου γηγενοῦς * σκηπτουχίας. Tzetz. Ἀκτῆς· τῆς Ἀττικῆς, τῶν Ἀθηνῶν. Ἀκταὶ δὲ λέγονται αἱ Ἀθῆναι, ὅτι * Ἀκτεὺς (Pausaniæ 1, 2. Ἀκταῖος, Marm. Arund. ΚΕΚΡΟΠΙΑ ΕΚΛΗΘΗ ΤΟ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΑΚΤΙΚΗ ΑΠΟ ΑΚΤΑΙΟΥ ΤΟΥ ΑΥΤΟΧΘΟΝΟΣ. Ἀκτεὺς in Tzetzæ glossa edidit Mullerus, sed Ἀκταίων legerat L. Holst. ad Steph. B. v. Ἀκτή.) αὐτῶν ἐβασίλευσεν, ἢ ὅτι ἀκτή ἐστιν ἡ Ἀττικὴ, τουτ' ἔστι προβεβλημένη καὶ

κειμένη τὸ πλεῖον μέρος εἰς θάλασσαν. (Idem Poëta v. 1339. Καὶ πᾶσαν ἀκτὴν ἐξεπόρθησαν δορί.) Plene ea de re dixi de Reg. Athen. 1, 3." Meurs. Vide Nostrum infra.]

[Ἀκτή. Harpocr. Ἀκτή, ἐπιθαλαττίδιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς,· Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ταρίχους· ὅθεν καὶ ὁ Ἀκτίτης λίθος· ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τὴν Ἀττικὴν οἱ μὲν, ἀπό τινος *Ἀκταίωνος βασιλέως, οἱ δὲ διὰ τὸ τὴν πλείω μοῖραν τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι. "Cum in Ms. hic sit ora paginæ inferior, ascriptum his est alia manu, Ἀκτὶς ἡ τοῦ ἡλίου λαμπηδὼν, ἐπὶ θηλυκοῦ: et Ἀκτή, ὁ αἰγιαλὸς τῆς θαλάσσης, καὶ ἀκτὴν τὸ δῶρον. Paulo ante etiam in Ms. erat ἐπιθαλαττίδιος μοῖρα, sine vocula τις, quam vulgo addunt." Jac. Gronov. Suid. Ἀκτή· αἰγιαλὸς παραθαλάσσιος. Ἀκτή· ἰδίως, ἐπιθαλαττίδιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς· ὅθεν καὶ ὁ ἀκτίτης λίθος· ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τὴν Ἀττικὴν, οἱ μὲν ἀπό τινος Ἀκταίωνος (" imo potius Ἀκταίου, ut legitur ap. Steph. B. vide etiam Pausan. p. 7. et Eust. ad Dionys. P. 423." Kust.) βασιλέως, οἱ δὲ διὰ τὸ τὴν πλείω μοῖραν τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀκτή· ἰδίως ἐπιθαλαττίδιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν καὶ (adde, ὁ) ἀκτίτης λίθος, ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τὴν Ἀττικὴν, οἱ μὲν ἀπό τινος Ἀκταίονος (l. Ἀκταίωνος) βασιλέως, οἱ δὲ διὰ τὸ τὴν πλείω τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι. Ubi notandum, deesse illud μοῖραν, quod Kust. ex Harpocr. Suidæ restituit.]

["Ἀκτή, Acte, Litus. A. 6, 2, 1. τὴν Ἰασωνίαν ἀκτήν. Larcher legi jubet ἄκραν, quia ab aliis scriptoribus ἄκρα s. ἄκρον et Promontorium nominatur. Ἀθ. 2, 13. Παρὰ πᾶσαν ἤπειρόν ἐστιν ἡ ἀκτὴ προέχουσα, ἡ νῆσος." Lex. Xenoph.]

[Ἀκτὴν et ἄκραν distinxit Oppian. H. 1, 603. Ἐν δέ οἱ εὐφυέες τε νομαὶ, καὶ ἀκύμονες ἀκταὶ, Πέτραι τε γλαφυραὶ, καὶ χηραμοὶ ἰλυόεντες, Ἄκραι τε σκιεραὶ, καὶ ὅσ' ἰχθύσι φίλτατ' ἔασιν. Schol. Ἀκταί· αἰγιαλοί. —Ἀκταί· ἄκραι, ἐπαναστάσεις, ἀκρωτήρια, S. Ἄκραι· ἀκρωτήρια, P. 1.]

[Ἀκτή. "Τύμβον a Schol. hic (v. 313.) et vv. 335. et 613. de Templo, vel Ara explicatur, quæ vis hujus voc. propria videtur Lycophroni. Etymologi docent τύμβος a Tumendo, τυμεῖν, esse dictum: ergo de Quocunque loco elato, sublimi, cujusmodi non solum Tumulus, s. Sepulcrum, sed Templum quoque ac ara. Simili modo Hom. H. in Merc. 135. μετήορα, Loca editiora, h. e. Aræ, dicuntur, et Columellæ de R. R. 8, 3, 3. Sublimitas dic. Locus terra aggesta elatus. Schæf., uti mecum communicavit, Aras inprimis τύμβους fuisse appellatas, in monumentis vel juxta monumenta heroum excitatas, uti patere videatur ex Eurip. Hec. 120. διδόναι τύμβῳ σφάγιον, ubi τύμβος et Sepulcrum, et Aram simul significet, et hinc forsitan factum esse, ut hæc vis ad Quamcunque aliam aram transferretur. Huc accedit, quod Soph. Œd. T. 183. exhibet ἀκτὰν παρὰ βώμιον, h. e., ut Schol. explicat, ἐπὶ τὴν παρὰ τοῖς βωμοῖς ἐξοχὴν, quam lectionem Brunck. male mutavit in ἀὐτὰν παραβώμιον, ad q. l. is, qui Editionem hujus Dramatis, a Barby curatam, in Annall. Liter. Heidelberg. nuper recensuit, ἀκτὴ et βωμὸς haud dubie fuisse Græcis observat, quæ fuerint Romanis Altaria et Aræ. Quam vero conjecturam confirmat Æsch. Choëph. 718. ἀκτὴ χώματος non Litus, sed ἐξοχὴ tumuli, ut in loco Soph. modo laudato." Muller. ad Lycophr. T. 1. p. 57.]

[Ἀκτή. Chœrilus Samius ap. Athen. 464. χερσὶν Ὄλβον (ἄνολβον) ἔχω, κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἐαγὸς, Ἀνδρῶν δαιτυμόνων ναυάγιον, οἷά τε πολλὰ Πνεῦμα Διωνύσοιο πρὸς Ὕβρεος ἔκβαλεν ἀκτάς. "Merum large profusum provocabat imaginem maris. Hinc compotores remiges s. nautæ, pocula naves s. cymbæ dicebantur. Apparet, in his metaphoram esse perversam, sed in eo non argutandum.——Hoc longe audacissime dictum est, Ὕβριος ἀκτάς. Tamen hæc omnia egregie conciunnt. Modico vini usui, ὀλίγῳ οἴνῳ, Clemens 152. d. Colon. opponit τοὺς ὕβρεως κρατῆρας. Qui sint ὕβρεως κρατῆρες, cum alii docent ap. Athen. 36. tum elegantissimis versibus Panyasis ap. Schweigh. 1, 138-9. ubi quasi dea
A quædam Ὕβρις fingitur. Ut ap. Chœrilum quoque scripsi Ὕβριος, litera longa. Quod autem ad insolentiam metaphoræ Chœrileæ vel e longinquo accedat, non habeo præter Empedoclis versum ap. Simplic. in Aristot. Phys. 8. p. 258. Πλάζεται ἄνδιχ' ἕκαστα περὶ ῥηγμῖνι βίοιο. Versus est 224. e Sturzii collectione. Sunt in his Empedoclis versibus et alia non ubivis obvia: *ὑδρομελάθροις, et, quod audacissimum, *πτεροβάμοσι κύμβαις, de quo cf. Hesych." Naek. ad Chœrili Samii Fragm. 165-7.]

[Ἀκτή. "Ἡ δὲ Λευκανία ἐστὶν ἀκτή. Nobis certum est ἀκτὴν hic significare Peninsulam s. Terram, quæ utrinque mari alluitur, ut est Lucania, atque Attica, quam Ἀκτὴν dictam primo ap. Steph. B. Apollodorus docet, Διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς καθικνεῖσθαι εἰς θάλασσαν· τριγώνου γὰρ οὔσης, αἱ συννεύουσαι ὑπὸ τὸ Σούνιον ἑκατέρωθεν δύο πλευραὶ παράλιοι τυγχάνουσι: Attica igitur, quoniam erat ἀκτή, s. Peninsula, Attica appellata est. ('Acta, vel Acte, Attica regio, ut testantur Gell. 14, 6. Plin. 4, 7. Causam
B nominis indicat Strabo 9. Nempe Atticam ap. veteres Acten, i. e. Litus, appellatam esse, et nomine derivato pro Actica, Atticam esse nuncupatam, quoniam illius pars ad mare est extenta et angusta, oblonga vero satis et porrecta montibus usque Sunium subjicitur.' Gesner. Thes. L. L.) Sic ἀκτῆς vocem Scylax sæpe usurpat. Infra, ubi Hermæum promontorium describit, Ἐστὶ δὲ ἀκτὴ, δι' ἧς ἰσθμός ἐστι: nullus enim esset verborum horum sensus, ni hic ἀκτὴ pro Peninsula sumatur. Herod. quoque Melpom. (4, 38.) binas Asiæ Peninsulas ἀκτὰς appellat, quamvis totus ille locus pessime habitus sit ab Interpretibus. Unius peninsulæ bina crura sunt hæc; unum est, quod a Phaside usque Sigeum excurrit, alterum, quod a Sigeo, s. Mariandynam sinu, Phœnicen usque protenditur, eaque est Asia Minor: hoc enim pacto Herodoti verba emendanda, Ἡ αὐτὴ ἀκτὴ ἀπὸ τοῦ Μαριανδυνῶν κόλπου, μέχρι τοῦ πρὸς Φοινίκην κειμένου, τείνει τὰ ἐς θάλασσαν μέχρι Τριοπίου ἄκρης. Ineptum est, quod vulgo legitur.
C (Aliter Wessel. quem vide, et cf. Schweigh. Var. Lect. et Annot.) Alteram peninsulam faciunt Sinus Persicus et Arabicus, nimirum Arabiam. Paulo post Libyam similiter ἀκτὴν appellat, quod sit περίῤῥυτος, præterquam ubi Asiæ jungitur. Libya igitur est ἀκτή, δι' ἧς ἰσθμός ἐστι. Scylax infra: Λέγουσι δέ τινες τούτους τοὺς Αἰθίοπας παρήκειν συνεχῶς οἰκοῦντας ἐντεῦθεν εἰς Αἴγυπτον, καὶ εἶναι ταύτην θάλατταν συνεχῆ, ἀκτὴν δὲ εἶναι τὴν Λιβύην. Hesych. Ἀκτῇ ἐπὶ προὐχούσῃ (Od. Ω. 82.) ἐν τῷ ἐξέχοντι μέρει τοῦ αἰγιαλοῦ. Inde patet non Peninsulas tantum, sed etiam Quævis promontoria ita appellari. Sane Apollon. R. Acherusium promontorium ἀκτὴν appellat. (Respicitur 2, 354. Ἄκρη τε προβλὴς *Ἀχερουσιὰς ὑψόθι τείνει, 808. Νόσφι δὲ Τυνδαρίδαις Ἀχερουσίδος ὑψόθεν ἄκρης, ubi olim perperam legebatur ἀκτὴ—ἀκτῆς. Vide Schol. ad utrumque locum, Brunck. et Pierson. Veris. 16. Cf. 2, 728. 744. 750. 844.) Item Nicandri est ap. Steph. Καναστραίης πάρος ἀκτῆς, (Fr. 26. p. 286. Schneider.) Et Hesych. Κωλιάς·
D ἀκτὴ εἰς θάλασσαν ἐξέχουσα, et sexcenta hujusmodi. At ap. Dicæarchum ἀκτὴ aliud est. Pro Amœniis namque utitur h. v. versus sunt Posidippi de Platæis: Ναοὶ δύο εἰσὶ, καὶ στοὰ, καὶ τοὔνομα, Καὶ τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ Σαράμβου κλέος, Τὸ πολὺ μὲν ἀκτὴ, τοῖς δ' Ἐλευθερίοις πόλις. Vulgo postremus ille versiculus pessime sic legitur, Τὸ πολὺ μὲν ἀκτὴ, τοῖς δ' ἐλευθέροις πόλις, quorum verborum sensus est nullus. (Vide Nostrum in Dicæarchi Geographicis quibusdam p. 39—40. ubi hæc leguntur:—' De urbe versus Posidippi Comici affert, e quibus non magni faciendam esse discamus, ut quæ nec magna sit, nec opulenta. Eo enim spectare videntur, quæ versibus illis dicuntur. Ἡ δὲ πόλις, inquit, κατὰ τὸν κωμῳδιῶν ποιητὴν Ποσείδιππον· Ναοὶ δύο εἰσὶ, καὶ στοὰ, καὶ τοὔνομα, Καὶ τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ Σηράμβου κλέος, Τὸ πολὺ μὲν ἀκτὴ, τοῖς δ' ἐλευθέροις πόλις. Nam cum nihil aliud eam esse dicit quam duo templa et porticum, hyperbole ad ostendendam ejus exiguitatem utitur. Fuisse autem Græciæ urbes templis optime

instructas, atque interdum etiam vel majoribus vel pluribus quam pro frequentia vel magnitudine urbium, i. e. quam ut urbium magnitudo illi magnificentiæ responderet, cum aliunde, tum ex eo, quod de Stratonico citharœdo narratur, discimus: eum, cum Mylassa venisset, et magnum quidem templorum numerum, sed non magnam hominum frequentiam ibi esse cerneret, in medio stantem foro, clamasse, Audite templa. Quod autem ad verba sequentia attinet, *καὶ τοὔνομα, Καὶ τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ Σηράμβου κλέος*, dubitari possit an hæc duo priora nomina *τοὔνομα* et *τὸ βαλανεῖον*, seorsum accipienda sint, an cum *Σηράμβου* jungenda, sicut et *κλέος* illi jungitur. Non male fortasse et illa tribuerentur eidem. Alioqui *τοὔνομα* referendum crediderim ad eam, quam nomen hujus urbis habebat celebritatem, ob quam etiam non parum sibi placerent. Quod innuere videtur et hic scriptor illis, quibus descriptionem claudit, verbis. Sed quis hic * *Σήραμβος* fuit? Non absimile vero est nominari *Σήραμβον*, qui ab alio Comico ap. Athen. appellatur * *Σάραμβος*; et cujus, tanquam nobilis cauponis, nam dicitur *κάπηλος*, fit mentio. Atque ita perinde fuerit, ac si dixisset, *καὶ τὸ καπηλεῖον*, Caupona. Facete enim et apte, meo quidem judicio, Quævis caupona vocari potuit Sarambi decus, ab ea, quæ Sarambo famam compararat, s. in qua ipse famam collegerat. At vero tertius versus, cum mendi suspectus sit, nisi potius aperte mendosus esse dicendus est, nemini auctor fuerim, ut in sensu eruendo ex eo multum operæ ponat.' Casaub. ap. Eund. in calce libelli:—' Non puto locum esse mendosum. *Ἀκτὴν* vocat urbem incolis destitutam et solam.') *Ἀκτὴν* hic accipe pro Amœniis. Glossæ: *Ἀκτὴ, ἡ τῆς θαλάσσης·* Actula, Ora, Litus. *Αἱ ἀκταί·* Amœnia. Sensus vero horum verborum est, urbem non esse, quod vacua et incolis destituta sit, maximaque parte ex amœniis constet; ubi vero Eleutheria celebrantur, quia magnus tum hominum ibi sit concursus, fieri urbem: Eleutheria namque quoque quinquennio Platæis agitabantur, ut a veterum plurimis traditum est. Sed v. *ἀκτῆς* potius hic accipe pro Secreto et abdito loco, ut explicat Salmas.; non enim putat Latinum esse Amœnia, de Locis sine mœnibus; neque Græcos unquam hoc sensu usos eo verbo: vel pro Amœnia in illis Glossis scr. Amœna, vel certe, hoc Amœne et Amœnum dixisse veteres, ut Hilare et Hilarum, Acre et Acrum: sed Amœna, vel Amœnia, Græcis *ἀκτὰς* vocari Secretorum litorum recessus, in quibus *ἀπόψει* maris fruebantur, ac epulabantur ut plurimum voluptarii homines, quod *ἀκτάζειν* dicebant, unde Proverbium, *Σήμερον ἀκτάσομεν*, Cras in litore epulabimur et genio indulgebimus, cujus meminit Plut. Actas Latinos vocasse has Litorum amœnitates, Serv. ad Æn. (l. c.) At procul in sola secretæ Troades acta. Idem confirmat Glossarium: Acta, Litora amœna. Hinc Actare, Consistere in litore, *ἀκτάζειν*: neque hoc tantum capitur de litoralibus locis, sed etiam aliis, quanquam sint mediterranei: locupletissimus est testis Hesych. *Οἶδε δὲ καὶ ἄλλο τι ἡ συνήθεια, καλούμενον ἀκτὴν, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος, οἶμαι, τοῖς πλοϊζομένοις λαβοῦσα· ἐκεῖνοί τε γὰρ εἰς τοὺς τοιούτους τῶν τόπων ἀποβάντες ἑστιῶνται· αὐτή τε τοὺς ἐπ' εὐωχίαις ἀφωρισμένους τόπους ἀκτὰς καλεῖ, κἂν τύχωσι μὴ παραθαλάσσιοι ὄντες.* Ita lege, (neque aliter legit Albert.) Sic itaque capienda est v. *ἀκτὴ* ap. Dicæarchum; nam Platææ urbs in mediterraneis est. Latini Litora vocant Locos solitarios et desertos. Cicero de Quincto fratre (Attic. 1, 18.) Metellus non homo, sed litus, atque aër, et solitudo mera, (' h. e. tam non idoneus levandæ tristitiæ, et consulendo, consolandoque, quam est litus; aër, solitudo. Alii aliter interpretantur. Est enim locus variis tum conjecturis, tum lectionibus exagitatus.' Forcellin. Lex.) Ita quoque intelligendus locus ille Petronii (in Satyr. 81.) Nec diu tamen lacrymis indulsi, sed veritus, ne Menelaus etiam antescholanus inter cetera mala solum me in deversorio inveniret, collegi sarcinulas, locumque secretum et proximum litori, mœstus conduxi. Nihil certius." Is. Voss. in Scylacis Peripl. ap. Jac. Gronov. Geogr. Ant. Lug.

A B. 1700. p. 6—8. " Acta, *ἀκτή*, Litus, vel speciatim potius Litorum virides vestitus ac amœnitates, est ab *ἄγνυμι*, Frango, quia ad litus franguntur undæ. ' Secretum et amœnum litus. Nep. 17, 8. Cum in acta cum suis accubuisset. Prudent. adv. Symmach. 1, 136., Invenit expositum secreti in litoris acta. In primis ad voluptarium secessum refertur, ut Cic. Verr. 5, 63. c. 25. Tametsi in acta cum mulierculis jacebat ebrius: de eadem re n. 96. c. 37. Ac primo ad illa æstiva prætoris accedunt, ipsam illam ad partem litoris, ubi iste per eos dies tabernaculis positis castra luxuriæ collocarat. Eadem, inquam res est, de qua ibid. 82. c. 31. Ipse tamen cum vir esset Syracusis, uxorem ejus parum poterat animo soluto ac libero tot in acta dies secum habere. Cic. Pam. 9, 6. Delectatio omnibus et actis et voluptatibus anteponenda.' Gesner. Thes. L. L. ' Cic. Verr. 7. c. 25. et c. 31. Plerique Lexicographi docent h. v. significari Litoris secessum amœnum, et deliciarum causa excultum, sed non probant.' Forcellin.) In Culice B usum putat Scaliger. Sed conjectura ejus non usque adeo certa est. Porro, non quia Cicero et Maro utuntur, idcirco passim Actam pro Litore dicere liceat. Quippe uterque horum de Sicilia loquitur. In rebus autem externis sua res lingua licet appellare. (' Parco aliis, qui usi hac voce, videlicet Turpilio, citato a Nonio, Val. Flacco Arg. 5., Victorino de Metris e Poëta incerto, S. Ambros. Exham. 5. Tale quiddam est auctores usos voce Astu, quæ Græca omnino, et Plin. 7, 2. dixisse Probata, Gr. *πρόβατα*, 6, 27. Arabia Eudæmon, pro Lat. Arabia Felix, c. 31. Hesperium Ceras, pro Cornu, et 2, 37. Corybantian, pro *κορυβαντιᾶν*. Prudent. II. 10. Peristeph. Charaxat, i. e. Sulcat. Plautus in Pseud. Prothyme, i. e. *προθύμως*. Martial. 2. Edidipnidas, utique *ἐπίδειπνα* et *ἐπιδειπνίδας*. Itaque usitatum fuit inserere Latino sermoni Græcum, et Latinis literis. Sed adhuc in Siculis hoc peculiare fuit, qui utebantur eo sermone, qui permistus esset e Gr. et Lat. vocibus.' Cerda ad Virg. Æn. 5, 613.) Imo, ut dixi, proprie C ita vocabant Amœnitates litoris. Nam Serv. interpretatur Secreta et amœna locorum; ac in veteri quoque Glossario legas, Amœnia, *αἱ ἀκταί*. Porro, quia veteres, quando genio indulgere vellent, Actam partim piscium gratia, partim ob eorum amœnitatem, sectabantur, inde est, quod formarint verbum *ἀκτάζειν*, quod nova voce Actari dixeris. Itaque quoties sese liberalius invitare vellent, proverbialiter dicebant, *Σήμερον ἀκτάσομεν*, Hodie actabimur." Ger. I. Voss. Etym. L. L. Vide E. H. Barker. in Classical Journal 18, 320—4. Sueton. Aug. 72.: E secessibus præcipue frequentavit maritima, insulasque Campaniæ, aut proxima urbi oppida, Lanuvium, Præneste, Tibur. " Romani proceres, quod e Cicerone aliisque notum, soliti Roma per æstatem exire, et in aliquod Campaniæ oppidum secedere, in quo tractu sua prætoria habebant: præcipue vero frequentabant oram maritimam. Quare etiam Amœna hujusmodi loci *κατ' ἐξοχὴν* dicti. Gl. Amœnia, *αἱ ἀκταί*. Scr. Amœna, et *ἀκταὶ* accipe non pro Quovis D litore, sed quo modo a Latinis usurpatur, ut Cic. Verr. Veteres Glossæ Turnebo descriptæ: Actæ, Litora amœna. Serv. (ad Æn. 5, 734.) Amœna sunt loca solius voluptatis plena, quasi Amunia, unde nullus fructus exsolvitur, unde etiam nihil præstantes Immunes vocamus, (Itaque et Varronem, et Carminium docere, Idem ad Æn. 6. observat.) Tacit. Hist. 3, (76.) Noctu dieque fluxi et amœna litorum personantes: (Ann. 3, 7. Per amœna Asiæ atque Achaiæ.) Victor in Aurelio Antonino: Quæ in tantum petulantiæ proruperat, ut in Campania sedens, amœna litorum obsideret. (' In vet. Gl. puto Amœna, non Amœnia leg., quod et Jo. I. Pontano videtur placuisse ad Macrob. Sat. 2, 12. Vossius tamen f. 25. Etym. retinet Amœnia, et h. v. etiam Apuleio it assertum. Festus: Amœna dicta sunt loca, quæ ad se amanda alliciant, i. e. trahant: aliis dicta videntur ab *ἀμείνων*, Melior, Jucundior.' Faber Thes. Erudit. Schol.) Propter hanc litoralem amœnitatem conqueritur Horatius submoveri maria, quod et Themist.

oratione quadam novæ Romæ civibus objicit, qui amore deliciarum hoc genus veteribus Romanis nihil cesserunt. Pro Campaniæ ora fuit iis Propontis vicina, et Princeps, Prota, aliæque adjacentes insulæ. In ora illa æstivabant Imperatores in magnificentissimis prætoriis; quorum amorem et desiderium rebus magnis sæpe impedimento fuisse queritur Nicetas. Observat autem Hesych. ab hoc principio obtinuisse, ut Omnes loci, in quibus genio indulgetur, Actæ vulgo dicantur, licet a mari procul." Casaub.]

["'Ακτὴ est le nom, 1. d'une ville maritime de l'Acarnanie, 2. de l'Attique, qui avec le temps a perdu son ancien nom d'Actè, 3. d'un pays de l'Epithrace, qui a reçu tard son nom d'Actè. On appeloit encore Actè-Leucé, côte blanche, 1. le promontoire sud de l'Eubée, distant de trois cents stades de Sunium, 2. une côte de la Propontide, dont fait mention Lysias, dans une de ses Harangues contre Alcibiade: voy. H. de Larcher, 7, 25. n. 53. 'Ακτὴ * Σισυφὶς, Théocrite 22, 158. désigne ainsi la Corinthie; et Warton soupçonne qu'il faut lire *αἶα* au lieu d' *ἀκτή*. Mais, en parlant d'un pays maritime, *ἀκτὴ* ne devoit pas plus se corriger que l' ἀκτὴν 'Αργολίδα de Pausan. 2, 1. p. 130. et l' ἀκτὴν de Diodore S. 18, 11. T. 2. p. 266. 'Ακτὴ de Strabon. Strabon p. 709. cite l' *ἀκτὴν ἠπείροιο* d'Homère, Od. 24, 376. et M. Dutheil traduit, Ceux qui occupoient l'Epire. Mais, pour éviter deux inexactitudes, je proposerois, Ceux qui habitoient la côte du continent, et non l'Epire, car, quoi qu'en dise Dutheil d'après Paulmier, Exerc. 328. le nom d'Epire est de beaucoup postérieur à Homère. J'ai lu à l'Académie une Dissertation sur le mot Epire, considéré chronologiquement. Les Rapports de l'Institut en ont fait mention. Des commençans pourroient dire: Voilà un terme, dont les nombreuses acceptions sont difficiles à retenir. Mais je leur répondrois en leur rappelant la racine *ἄγω*, Frango, dont le participe passif, *ἦγμαι, ἦξαι, ἦκται*, a produit *ἀκτὴ*, substantif elliptique, qui signifie Lieu battu des flots; donc Rivage, Côte, Promontoire, Péninsule; donc Actè, nom de l'Attique, de la Corinthie, d'un pays de l'Epithrace, etc. Voy. ci-après l'article Actè, Province, et Rech. T. 1. p. 24." Gail. in Libro, cui titulus Le Philologue T. 4. p. 198—200. "'Ακτὴ, Litus, Rivage, telle est l'acception vulgaire. J'en proposerois une autre, que ne donne pas H. Etienne, celle de Colline, Hauteur. (Vide Mulleri verba supra citata.) "Οχθη et *ὄχθος* signifient Rivages et Bords d'une rivière, et par extension, Hauteur, Elévation, Tumeur, Colline, Lèvres d'une plaie, lesquelles seroient dures et relevées, Berge. 'Ακτὴ ne pourroit-il pas signifier de même par analogie, Rivages; et ensuite, Bords relevés, qui encaissent une rivière; et par extension, Colline, Hauteur, Promontoire, Pointe de terre élevée et avançant dans la mer? (Tittmanni Technoll. Mss. 'Ακτὶς *καὶ ἀκτίν· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀκτὴ δὲ ὁ αἰγιαλός.* 'Ιστέον *δὲ, ὅπερ ἐπὶ θαλάσσης ἐστὶν ἡ ἀκτὴ, ὁ κρημνώδης δηλαδὴ τόπος, τοῦτο ἐπὶ ποταμοῦ ὄχθη· ὅπερ δὲ ἐπὶ θαλάσσης αἰγιαλὸς, ὁ ἐπίπεδος δηλονότι καὶ ὁμαλὸς, τοῦτο ἐπὶ ποταμοῦ πλαταμών.* Pind. Nem. 9, 96. * Βαθυκρημνοῖσι δ' ἀμ-Φ' *ἀκταῖς* 'Ελώρου, Valde altis et præcipitibus. Vide Damm. Lex. in voce.) Le sens de hauteur, je le donnerois à Πυθίαις *ἀκταῖς* de Sophocle, Œd. C. 1102. Celui de promontoire, le géographe Riga l'attribue fréquemment à *ἀκτή*. Ne conviendroit-il pas de l'adopter pour * 'Ιασωνίαν *ἀκτὴν* de Xenophon K. A. 6, 2, 1. et de traduire par promontoire cet *ἀκτὴν*, que M. Larcher, contre la foi de tous les Mss., remplace par 'Ιασωνίαν *ἄκραν*, correction gratuite, je pense? (Cf. Lex. Xenoph. supra.) Aussi gratuite me semble la correction de Brunck., qui dans Théocrite, 22, 158. remplace * *Σισυφὶς ἀκτὴ* par Σ. *αἶα*. Sisyphe ayant fondé Ephyre, depuis appelée Corinthe, *ἀκτὴ* qui exprime que Corinthe est voisine de la mer, n'est-il pas meilleur que *αἶα*, Terra, terme vague, qui convient plus à un pays continental qu'à une plage maritime? On sait que toute la partie de l'Isthme étoit basse et unie. Les Editeurs, qui ont suivi la correction de Brunck, se sont donc mépris, je crois. Ce point de

A critique se trouve développé dans mon ouvrage intitulé Recherches Hist. Mil. et Géogr." Idem V. D. in Classical Journal 26, 406.]

['Ακταί· *οἱ ζωγράφοι.* Zonar. "Hoc quid sibi velit, plane nescio." Tittm.]

'Ακτὴ, Sambucus, de qua Diosc. 4, 174. '*Ακτὴ δισσή ἐστιν· ἡ μὲν γάρ τις ἐστὶ δενδρώδης, κλάδους καλαμοειδεῖς ἔχουσα*, etc. Dicitur et 'Ακτὶς ab eodem Diosc., qui 2, 187. loquens *περὶ βράβης*, scribit, '*Επ' ἄκρον δὲ σκιάδιον, καθάπερ ἀκτίς.* Vocatur eadem et '*Ακτέος*, si mendosæ non sunt Theophrasti vulg. Edd. legitur enim ap. Eum H. P. 3, 6. *πρωΐβλαστα δὲ, καὶ καρύα, καὶ δρῦς, καὶ ἀκτέος.* [Lucian. 3, 648. *Κάρηνα φύλλοις ἀκτέας* * *καταστεφεῖς*, ubi v. notata. "Ad Timæum p. 20." Schæf. Mss. Vide '*Ακταίνω.* "Sambucus Ebulus, *ἀκτῇ*, Hippocr. Morb. 2, 468. Folia alvum laxare dicebantur: Sambucus Nigra, Theophr. H. P. 3, 13. egregia descriptio: Sambucus Nigra, Diosc. 4, 174. Sambucus Ebulus, *χαμαιάκτη*, 4, 175." Sprengel. H. R. H. 1, 41. 87. 168. Pro *ἀκτὴ* in Diosc.

B forte leg. *ἀκτῇ*, sed formæ *ἀκτῇ* obstare videtur compositum *χαμαιάκτη*.]

"'Ακτέα, Hesych. affert pro *δόρατα*, Hastæ, item "*κάμαξ*, Pertica, forsan confecta ex ea arbore, quæ "*ἀκτὴ* nominatur." ["'Ακταῖα, et *ἀκταία, ἡ*." Guyet. "Phavor. *ἀκταία.* Ita Bruno. Vel *δόρυ*, vel *κάμακες* leg. Inf. *Κάμαξ· δόρυ.*" Albert.]

"'Ακτινος, ου, ὁ, Sambucinus, Qui e sambuco est, "ut *ἄκτινον ξύλον* ap. Theophr. H. P. 5, 4. '*Ακτῖνος* "autem pro *ἀκτὶν* dici, nescio qua auctoritate VV. "LL. probatura sint."

"'Ακτὴ, olim dicebatur etiam Attica regio, quoniam major ejus pars ad mare sita est. Unde "'*Ακταῖος* dicitur ejus incola, et '*Ακταία*, fem. gen. "necnon '*Ακταΐς.* Item '*Ακτίτης* dicitur *ὁ* '*Ακταῖος*: "unde ap. Tragicum '*Ακτίτου πέτρα*, pro '*Αττικοῦ*, "teste Steph. Byz. Hesychio autem '*Ακτίτης λίθος* di-"ctus est *ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτῆς.* Item "*Ακτιος* "*Αἰγεὺς* hinc nominatus est: necnon '*Ακτιὰς* fem. "genere, Attica. "*Ακτιον* quoque hinc dictum, a

C "quo '*Ακτιώτης*: nisi id potius sit ex fem. '*Ακτία*."

['Ακτή. Steph. B. '*Ακτή· οὕτως ἡ 'Αττικὴ ἐκαλεῖτο, ἀπὸ* * '*Ακταίου τινὸς, ἀνὴρ δὲ ἦν αὐτόχθων, ὡς Φαβωρῖνος, ὃς ἐβασίλευσεν ἐκεῖ, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ οὕτω τὴν χώραν ὠνόμασε, καὶ τοὺς λαούς. 'Απολλόδωρος δὲ τἀναντία φησίν· οὕτω γὰρ ἐκλήθη* (*παρὰ τὴν ἀκτὴν* supplet Berkel. cf. Eust. infra,) *διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς καθικνεῖσθαι εἰς θάλασσαν. Τριγώνου γὰρ οὔσης, αἱ συννεύουσαι ὑπὸ* (l. *ἐπὶ* cum Holstenio, quem vide,) *τὸ Σούνιον ἑκατέρωθεν δύο πλευραὶ παράλιοι τυγχάνουσι, δι' ἃς τῶν ἐπὶ Κέκροπος φυλῶν τεττάρων οὐσῶν, δύο προσηγόρευσαν, 'Ακταίαν καὶ Παραλίαν, Τὸ ἐθνικὸν 'Ακταῖος, καὶ 'Ακταία, καὶ 'Ακταΐς* (l. ut ap. Nostrum '*Ακταῖς*), *καὶ 'Ατθὶς* ("Is. Casaub. * '*Ακτὶς*," Holst. omnino recte,) *καὶ 'Ακτίτης, ἐξ οὗ τὸ 'Ακτίτου πέτρα ἐν τῇ Τραγῳδίᾳ, ἀντὶ τοῦ 'Αττικοῦ, ὡς * Αὐλὴ * Αὐλίτης. "Εστι καὶ "Ακτιος Αἰγεὺς, ὡς Εὐφορίων Διονύσῳ.* ("Ægeus in divisione totius Atticæ regionis a Pandione inter quatuor filios facta, *τὴν 'Ακτὴν* obtinuit, qua de re Strabo eleganter Sophoclis versus adducit, sub

D ipsius Ægei loquentis persona, 9. p. 392. Inde igitur *Αἰγεὺς "Ακτιος.*" Holst.) *"Εστι καὶ 'Ακτιὰς, καὶ τὸ "Ακτιον, ἀφ' οὗ τὸ 'Ακτιώτης, ὡς * Πηλιώτης, Ζεφυριώτης· ἄμεινον δὲ τοῦτο εἶναι ἀπὸ τοῦ 'Ακτία, τοῦ δηλοῦντος τήν τε χώραν, καὶ τὴν γυναῖκα, ὡς Πελασγία, Πελασγιώτης. "Εστι καὶ 'Αττικὸς, καὶ 'Αττικὴ κατὰ τροπὴν, διὰ τὴν εὐφωνίαν. "Εστι καὶ 'Ακτὴ Μαγνησίας, ἀφ' ἧς "Ακτιος, καὶ 'Επάκτιος 'Απόλλων τιμᾶται. "Εστι καὶ ἑτέρα 'Ακαρνανίας, ἧς μέμνηται Δημάγητος,* ("Mss. *Δαμάγητος*," Holst. *Δημάρατος* corrigit Berkel. quem vide.) *"Εστι καὶ Πελοποννήσου, ὡς Θουκυδίδης.* (Vide Holst. et Berkel.) *Καὶ ἄλλη ἐν Βοσπόρῳ. Καὶ ἕκτη ἐν 'Ιωνίᾳ. Δημήτριος δὲ τῆς σημαντικῆς τοῦ αἰγιαλοῦ, καὶ τῆς περὶ τὸν "Αθω χώρας μόνον ἐμνημόνευσεν*, sed v. Berkel. Hesych. '*Ακτή· ἡ περὶ τὸν "Αθω χώρα.* Etym. M.: '*Αττικός· τὸ ἐθνικὸν, ὁ 'Αθηναῖος, εἴρηται παρὰ τὸ 'Ακτὴ, 'Ακτικὸς, καὶ 'Αττικός. 'Ακτὴ γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ 'Αττικὴ, ὅθεν καὶ 'Ακταῖοι οἱ 'Αθηναῖοι ἐκαλοῦντο.* Etym. G.: '*Αττική· παρὰ τὸ 'Ακτὴ, οὕτως ἐλέγετο τὸ παλαιὸν, παραθαλασσία γάρ.* Etym. Ms. Bibl. Reg. Par. ap. Ernest. ad Callim. 1,

554. Ἀττική· παρὰ τὴν ἀκτὴν, καὶ γὰρ παραθαλασσία. Καὶ Καλλίμαχος· Ἀκταίην τις ἔναιεν. Vide Eust. in Ἀκταία citandum. Eust. ad Dionys. P. 423. Ἀττικὴ δὲ ἡ κατὰ Ἀθήνας χώρα λέγεται, καὶ Ἀτθίς· τοῦτο μὲν ἀπὸ Ἀτθίδος τῆς θυγατρὸς * Κραναοῦ, ἀφ' οὗ καὶ * Κραναὴ λέγεται· ἐκεῖνο δὲ ἀπὸ * Ἀκταίωνος, ἢ ἀπὸ * Ἀκταίου αὐτόχθονος· ἀφ' οὗ καὶ παρὰ Λυκόφρονι Ἀκταῖοι, οἱ Ἀττικοί, (Lycophr. 503. ἡ μόνη ζυγὸν Δούλειον * ἀμφήρειcαν Ἀκταίων λύκοι.) "Ἡ παρὰ τὴν ἀκτήν· τριγώνου γάρ φασιν οὔσης αὐτῆς, πολὺ μέρος καθικνεῖται εἰς τὴν θάλασσαν· διὸ καὶ μία τῶν ἐπὶ Κέκροπος τεσσάρων φυλῶν Παραλία ἐκλήθη, καὶ ἄλλη Ἀκταία. Ἐκλήθη δὲ πάλαι ποτὲ καὶ Ἀκτὴ, καὶ * Ἀκτική· καὶ μὴν καὶ * Ποσειδωνία, καὶ Ἀθήνα, ἀπὸ ὁμωνύμων προσώπων· καὶ * Ἰωνία δὲ ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου, καὶ * Μοψοπία ἀπὸ * Μόψου, ἄλλου παρὰ τὸν μάντιν τὸν τοῦ Τειρεσίου. Κραναὴ μέντοι ἡ Ἀττικὴ οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ Κραναοῦ, ὡς ἐῤῥέθη, ἀλλὰ καὶ διότι τραχεῖα, καὶ τὸ πλεῖον αὐτῆς ὄρεσιν ὑποπέπτωκε. Τὴν δὴ ἀνωτέρω γραφεῖσαν Ἀτθίδα πρεσβυτάτῳ τῷ Κραναῷ γενέσθαι φασίν· ἣν, παρθένον οὖσαν καὶ ὡραίαν γάμου, θανοῦσαν θάψας λαμπρῶς ὁ πατὴρ, ἀπ' αὐτῆς τὴν χώραν ὠνόμασε. Τὴν δὲ τῶν Ἀθηναίων ἀκρόπολιν, Κεκροπίαν ποτὲ κληθῆναί φασι, πόλιν οὖσαν μίαν τῶν ἐπὶ Κέκροπος ἐκτισμένων. Tzetz. ad Lyc. l. c.: Ἀκταίων λύκοι· οἱ τῶν Ἀθηνῶν ἅρπαγες καὶ πορθηταὶ, λέγει δὲ τοὺς Διοσκόρους. Ἀκτὴ δὲ ἐκαλεῖτο ἡ Ἀττικὴ, ἢ ἀπ' Ἀκταίου βασιλέως, ἢ ὅτι τὸ πλεῖον μέρος τῆς Ἀττικῆς ἀκτὴ, ἤτοι παραθαλάσσιόν ἐστιν. " Ἀκταίου pro Ἀκταίωνος, quod nostri cum vulg. tuentur, Seb. emendavit. Paus. 1, 2, 5. et Steph. Byz. ad Ἀκτή, et Marmor. Arundel. 1, 4. dic. Actæus. Verum, cum Steph. ibi habeat, ἀπὸ Ἀκταίου τινὸς, h. l. forsitan sic quoque leg. videtur; nam facili lapsu ex Ἀκταίου τινὸς fieri poterat Ἀκταίωνος. Attamen vocatur etiam Ἀκταίων, ut Thryllit. observat, ab Etym. M. et Eust. ad Perieg. ἀπὸ Ἀκταίωνος ἢ ἀπὸ Ἀκταίου αὐτόχθονος. Unum ergo idemque esse videtur Ἀκταίων et Ἀκταῖος, nec vulgata solicitanda. Cf. quoque Siebel. Symb. Crit. et Exeg. ad Hellenica 170." Muller. In Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 370. legitur Ἀκταίονος.]

" Ἀκταίων, ονος, ὁ, Nomen venatoris, a suis ca- " nibus discerpti. Unde Ἀκταιονὶς, possessivum, " in Epigr. Ἀκταιονίδων ἐσσὶ μία σκυλάκων, Una e " canibus Actæonis." [Suid. Ἀκταίων, Ἀκταίωνος, ὄνομα κύριον, καὶ Ἀκταιονίδων. Τῶν Ἀκταιονίδων ἐσσὶ μία σκυλάκων, ἐν Ἐπιγράμματι. Συνέστειλε δὲ τὸ ω, διὰ τὸ μέτρον. " Jacobs. Anth. 11, 118." Schæf. Mss. " Const. Manass. 194. 5013." Kall. Mss. J. Poll. 4, 141. de personis tragicis: Τὰ δὲ ἔνσκευα πρόσωπα, (l. ἔσκευα,) Ἀκταίων ἐστὶ κερασφόρος, ἢ Φινεὺς τυφλὸς, ἢ Θάμυρις, τὸν μὲν ἔχων γλαυκὸν ὀφθαλμὸν, τὸν δὲ, μέλανα. " Ἀκταίων, ad Diod. S. 1, 324. Ἀκταίων, Ἀκταιονὶς, Fischer. Ind. Palæph." Schæf. Mss.]

" Ἄκτιος, ὁ, ἡ, Litoralis. Ἄκτιος Pan ap. Theocr. (5, 14. Οὐ, μὰ τὸν τὸν Πᾶνα τὸν Ἄκτιον,) ὁ ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς ὑπὸ τῶν ἁλιέων ἱδρυμένος. Vel pro Venator: nam et ἐπακτῆρες appellantur Venatores. Vel, Qui Athenis colitur. Etym. ["Ἄκτιος· Ἄκτιον τὸν Πᾶνα Θεόκριτος εἴρηκεν. Ἄκτιος, ἢ ὁ θηρατὴρ, καὶ γὰρ ἐπακτῆρες οἱ θηραταί· ἢ ὁ ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς ὑπὸ τῶν ἁλιέων ἱδρυμένος, ἀγρευτὴς γὰρ ὁ θεὸς, ἐν Ἀθήναις τιμώμενος. Schol. Theocr. Ἄκτιον· ἀντὶ τοῦ τὸν κυνηγὸν, ἐπακτῆρες γὰρ οἱ κυνηγοὶ, ὥς φησιν Ὀππιανὸς, ἢ ὥς φησι Φιλοστέφανος, ἔστι Πανὸς ἱερὸν πλησίον Κράθιδος ποταμοῦ. Τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνά φασι τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱδρυμένον. Φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἁλιέων αὐτὸν φροντίζειν. Ἢ τὸν περὶ τοὺς πετρώδεις αἰγιαλοὺς διάγοντα, ἤγουν, τὸν κυνηγόν. Ἢ Ἄκτιον, κατά τινας, τὸν Ἀττικόν. Gaisfordius conferri jubet Æsch. Pers. 447. Νῆσός τις ἐστὶ πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων, Βαιὰ, δύσορμος ναυσὶν, ἣν ὁ φιλόχορος Πὰν ἐμβατεύει, ποντίας ἀκτῆς ἔπι. Ubi v. Schol. et Stanl.] || Item Ἄκτιος et Ἐπάκτιος Apollo a loco quodam Magnesiæ dicto Ἀκτή: Auctor Steph. B. Vide Ἐπάκτιος. [" Harles. ad Theocr. 83. Toup. Opusc. 2, 13. Emendd. 2, 425. Jacobs. Anth. 7, 228. 9, 170. 215. Brunck. Apollon. R. p. 22. Lobeck. Aj. p. 323." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 763. (11, 8. Ἐν δὲ τῇ Λευκάδι ἄκρα μέν ἐστιν ὑψηλὴ, νεὼς δὲ Ἀπόλλωνι ἵδρυται, καὶ Ἄκτιόν γε αὐτὸν οἱ τιμῶντες ὀνομάζουσιν.)" Wakef. Mss.]

" Ἄκτια, (τὰ,) Genus certaminis antiquum, ut " Harpocr. et Suid. tradunt e Callimachi Libro Περὶ " Ἀγώνων scripto. Sed si Stephano credimus, Ἀκτία " dicta fuit Urbs quædam Acarnaniæ, in qua Ἀπόλ- " λωνος γυμνικὸς ἀγὼν καὶ ἱππικὸς καὶ πλοίων ἅμιλλα " διὰ τριετηρίδος ἦν. Unde Apollinem nominari " Ἀκταῖον et Ἀκτιακὸν ait. Alioquin Ἀκταῖος dici- " tur civis etiam ejus urbis, et fem. gen. Ἀκταιῶτις, " teste Eodem. Quidam urbem vocant Ἄκτιον, et " festum Ἄκτια, plur. num. gen. neutro." [Steph. Byz. verba sunt hæc: Ἄκτια (l. Ἄκτιον, v. Berk. et Holst.) πόλις Ἀκαρνάνων, ἀπὸ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἀρξαμένοις. Ἐν ταύτῃ Ἀπόλλωνος γυμνικὸς ἀγὼν, καὶ ἱππικὸς, καὶ πλοίων ἅμιλλα διὰ τριετηρίδος ἦν. Ὁμωνύμως δὲ λέγεται καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἡ ἄκρα ἡ ποιοῦσα τὸ στόμα τοῦ κόλπου, καὶ ἡ πόλις, καὶ ὁ Ἀπόλλων, καὶ ὁ πολίτης. Λέγεται καὶ Ἀκταῖος Ἀπόλλων, καὶ Ἀκτιακός. Λέγεται καὶ Ἀκταιῶτις θηλυκόν. Ἀρκάδιος δ' ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ φησὶν, Ἀκτία, καὶ ἡ πόλις, καὶ ἡ ἑορτή. Ἀλλ' ἡ μὲν ἑορτὴ βαρύνεται, τὰ Ἄκτια, ἡ δὲ πόλις λέγεται οὐδετέρως, τὸ Ἄκτιον. Vide notas Berk. et Holstenii ad h. l. Harpocr. Ἄκτια, Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολυεύκτου Στρατηγεῖν. Ἄκτια ἀγὼν παλαιὸς ἦν, ὡς δῆλον ποιεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ Περὶ Ἀγώνων. (Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄκτια· ἀγὼν παλαιὸς, ὡς Καλλίμαχος ἐν τῷ Περὶ τῶν Ἀγώνων δῆλον ποιεῖ.) Vide Maussac. ad h. l. " Callim. T. 1. p. 416." Schæf. Mss.]

Ἀκτίτης, ου, ὁ, Litoralis, Commorans in litore, ut ap. Phaniam in Anthol. ἀκτίτης καλαμευτὴς, hoc in versu, Ἀκτίτα καλαμευτὰ ποτὶ ξερὸν ἕλθ' ἀπὸ πέτρας, [Epigr. 7. " Jacobs. Anth. 7, 145. 9, 215. Toup. Opusc. 2, 14. (Emendd. 2, 425.)" Schæf. Mss.]

Ἀκτίτης, Atticus, unde Ἀκτίτου πέτρα, i. Ἀττικοῦ, inquit Steph. B. [Hesych. Ἀκτίτης λίθος· ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτῆς, Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ.]

Ἀκταῖος, (αία, αῖον,) Litoralis, Maritimus; nam ἀκταῖον Hesych. explicat παραθαλάσσιον. Ap. Eund. ἀκταῖοι ἰχθύες, Litorales pisces. [Locus est: Ἀκταῖοι ἰχθύες· οἱ μὴ πελάγιοι, ἀλλ' * αἰγιάλιοι. Etym. M.: Ἀκταῖοι· ἰχθῦς οἱ * αἰγιάλιοι.] Virgilius ut substantivum Acta, ita et adject. Actæus pro Litorali usurpat, Ecl. 2., Amphion Dircæus in actæo Aracyntho. Nam Serv. scribit: Sane Aracynthus mons est Thebanus; unde Actæo litorali debemus accipere: ut, At procul in sola secretæ Troades acta.

Ἀκταῖος, Atticus, Atheniensis. Unde, ut idem Serv. tradit, Actæo, in proxime præcedente Virg. loco, pro Atheniensi plerique accipiunt: non quod Aracynthus ap. Athenas est, sed ut ostendatur rustici imperitia. || Ἀκταία, Vestis genus. Item, Nereis quædam ita dicta. Utrumque ap. Eustath. [1130. * Νησαίη δὲ, καὶ Ἀκταίη, καὶ * Σπειὼ, διὰ τὰς παρὰ θάλασσαν νήσους, καὶ τὰς ἀκτὰς, καὶ τὰ κατ' αὐτὴν σπέη, ὅ ἐστι σπήλαια, ὁποῖα πολλὰ ἐκεῖ: 1390. Ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ ἀκτῆς θαλασσίας παρώνυμον ἦν τι φόρημα, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας τὸ, Φοροῦντες δὲ καὶ ἀκταίας. Ἔστι δέ φασι τοῦτο, σπαθητὸν ἰσχύος καὶ κουφότητος χάριν· εἰ μή που ἐκ τοῦ ἄγω, τὸ κλῶ, ἡ εἰρημένη ἀκταία γίνεται, κατακλῶνται γὰρ τὰ σπαθώμενα. Respicitur Democritus Ephesius 1. de Templo Ephesio, ap. Athen. 525.: Ἴδοι δ' ἄν τις φησὶ καὶ τὰς καλουμένας ἀκταίας, ὅπερ ἐστὶ καὶ πολυτελέστατον ἐν τοῖς Περσικοῖς περιβλήμασι· ἔστι δὲ τοῦτο, σπαθητὸν ἰσχύος καὶ κουφότητος χάριν· καταπέπλασται (καταπέπασται legebat Schweigh.) δὲ χρυσοῖς κέγχροις· οἱ δὲ κέγχροι νήματι πορφυρῷ πάντες εἰς τὴν εἴσω μοῖραν ἅμματ' ἔχουσιν ἀνὰ μέσον. " Athenæo auctore, Actæa vestis dicta est Græcis ἡ σπαθητὴ, Densa, et contraria Rallæ. Plin. (8, 48, 74. ubi v. Harduin.) vocat Crebram papaveratam. De v. ἀκταία multa Eust." Casaub. " De v. ἀκταία egit Brisson. de R. P. 551. ubi et Eust. verba apposuit, quæ tamen ad declarandam vocabuli vim nihil promovent. Videtur nomen esse origine Persicum, a Græcis in formam Græcæ similem detortum. Ἡ σπάθη, unde ductum v. σπαθᾶν, et adject. verbale σπαθητὸς, tum alia significat, tum Instrumentum textorium, quo licium telæ firmiter

inculcabatur: quod quale fuerit, nescio, sed diversum fuisse a Pectine, quo vulgo utuntur textores, diserte Hesych. annotavit in Σπαθατόν." Schweigh. "Est ap. Hesych. locus, ubi κτεὶς dici idem videtur in usu textorio, quem Lat. scriptt. Pectinem vocarunt: Σπαθατόν· τὸ ὄρθιον ὕφος σπάθῃ κεκρουμένον, οὐ κτενί. Voluit igitur in tela recta stantes textrices olim spatha fuisse usas, contra in tela plana sedentes stamina pectine, non spatha, κτενὶ, percussisse et densasse. Idem Hes. σπάθημα interpretatur πύκνωμα, ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕφη. Idem cum Polluce 7, 36. σπαθίδα esse ait Vestem cum spatha textam, σπάθῃ ὑφασμένον ἱμάτιον. Plut. Conviv. Quæst. 6. * λεπτοσπαθήτοις χλανιδίων ἐρειπίοις e Tragico posuit. E Sophocle ἀσπάθητος χλαῖνα cum Polluce l. c. posuit Hesych. et Pausan. ap. Eust. ad Il. K. p. 787. Σπαθᾶν τὸν ἱστὸν σπάθῃ dixit Philyllius Comicus ap. Pollucem 10, 126." Schneider. ad Rei Rust. Scriptt. 7, 371. b.]

['Ακταῖος. Suid. 'Ακταίη· ἡ παραθαλασσία, ἐν Ἐπιγράμματι, Δώρῳ παρ' ἀκταίης σοὶ τάδ' * ἐπωφελίης. Καὶ αὖθις· Καὶ βατράχων ὅμιλον εἶδον ἀκταίων. " Toup. Opusc. 2, 12. sqq. 300. Emendd. 2, 425. Jacobs. Anth. 7, 144. 228. 349. 9, 5. 214. 218. ad Corn. Nep. 229. Heyn. ad Virg. Bucol. 41. Boissonadii Philostr. 534. (Τὸν Ἀχιλλέα στρατεύοντα ἐπὶ τὰς νήσους καὶ τὰς ἀκταίας πόλεις, ubi Schol. παραθαλασσίας.)" Schæf. Mss. " Oppian. H. 2, 127." Wakef. Mss. Orph. Argon. 345. Δαίμονας εἰναλίους τε μιγαζομένους ἥρωσιν, Ἀκταίους τε θεοὺς, ποταμῶν θ' ἁλμυρέα ῥεῖθρα.]

['Ακταία φυλή. J. Poll. 8, 109. Καὶ αἱ φυλαὶ τέως μὲν ἐπὶ Κέκροπος, ἦσαν τέσσαρες, * Κεκροπὶς, Αὐτόχθων, Ἀκταία, Παραλία.]

['Ακταία, Attica. Eustath. 84. Καὶ τὴν ἀλκὴν ἀλκαίαν, ὡς ἐπὶ λέοντος, καὶ τὴν πέρην περαίαν, καὶ τὴν ἀκτὴν ἀκταίην, ὡς ἐπὶ Ἀττικῆς παρὰ Καλλιμάχῳ: 474. Καὶ ἡ πέρα περαία, καὶ ἡ ἀλκὴ ἀλκαία ἐπὶ λέοντος, καὶ ἡ προνομὴ προνομαία ἐπὶ ἐλέφαντος, καὶ ἡ ἀκτὴ ἀκταία ἐπὶ Ἀττικῆς παρὰ Καλλιμάχῳ. (" Particula versus servata est in Etym. Ms. Bibl. Reg. Par. Ἀττική· παρὰ τὴν ἀκτὴν, καὶ γὰρ παραθαλασσία. Καὶ Καλλίμαχος· Ἀκταίη, scr. Ἀκταίην τις ἔναιεν." Ernest. ad Callim. Fr. 348.) 754. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ὅτι καὶ Ἴωνες ἐκαλοῦντο, καὶ Ἰάονες δὲ, ὡς προεγράφη, καὶ Ἀττικοὶ, καὶ Ἀκταῖοι δὲ, ἐπεὶ καὶ ἡ χώρα ἀκτὴ καὶ ἀκταία, δῆλόν ἐστι. Hesych. Ἀκταία· ἡ Ἀττικὴ πρώτως οὕτως ἐκαλεῖτο, καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀκτίτου λίθου κατασκευασθεῖσα τοῦ * Πεντελικοῦ. Ubi v. notata.]

['Ακταῖος. Lycophr. 1334. Καὶ χεῦμα Θερμώδοντος, Ἀκταῖόν τ' ὄρος. Tzetz. Ἀκταῖον δὲ ὄρος Σκυθίας, neque aliter intelligit Muller. quem vide. At Toup. Emendd. 2, 424. Ἀκταῖον vertebat Litorale.]

[* 'Ακταία, τὸ δένδρον, Sambucus, Glossæ. Tittmanni Glossæ Iatr.: Ἀκταίας χυλός· * κουφοξυλαίας, τῆς καὶ σάβουκος λεγομένης, ὀζόμενος. Sed Bernardi Glossæ exhibent: Ἀκτέας χυλός· * κουφοξυλέας τις καὶ σάβουκος λεγομένη, ὀζομός. Cf. Ducang. vv. * Κουφόξυλον, Κουφοξυλέα, et Κουφοξυλαία.]

" 'Ακτήρια, Achæus in Iride nominavit τὴν βακτηρίαν, Baculum, Scipionem, teste Polluce 10, (157.) " qui etiam addit, Eundem sic vocare etiam τὸν ῥυμὸν τοῦ ἅρματος, τὸ τῆς ἁμάξης ἀνέχον ξύλον, ὅταν ἄζευκτος ᾖ, Temonem currus." [Hodie legitur in Poll. Ἀκτηρίδα δὲ τὴν βακτηρίαν Ἀχαιὸς ἐν Ἴριδι ὠνόμασε· καλεῖται δὲ οὕτω καὶ τὸ τὸν ῥυμὸν τοῦ ἅρματος, ἢ τῆς ἁμάξης ἀνέχον ξύλον, ὅταν ἄζευκτος ᾖ, ὃ στήριγγα καλεῖ Λυσίας· ὥσπερ καὶ τὴν κνήμην τῆς ἁμάξης ὁ αὐτὸς ὠνόμασε κνημίαν. " Quæ ἀκτηρὶς dicatur, eam στήριγγα vocasse Lysiam ait, optime: videtur et Hesych. firmare: Στήριγγες· ἐρείσματα, οἱ δὲ τὸ δίκρουν, ὅπερ ὑποτιθέασι τῷ τῆς ἁμάξης ζυγῷ, οἱ δὲ βάκτρον. Nec igitur illo Plut. Probl. Rom. ubi quærit, cur damnatos furti vel alius servilis delicti, φουρκίφερας vocent, loco, Ὁ γὰρ οἰκότριβος ἰδίου καταγνοὺς τινα μοχθηρίαν, ἐκέλευε διπλοῦν ξύλον, ὃ ταῖς ἁμάξαις ὑφιστᾶσιν, ἀράμενον, διὰ τῆς συνοικίας ἢ τῆς γειτνιάσεως διεξελθεῖν—τὸ δὲ ξύλον ἡμεῖς μὲν στήριγγα, Ῥωμαῖοι δὲ φοῦρκαν ὀνομάζουσι: id mutandum temere in στήριγμα, ut jussit ibi Xyl., hoc Pollucis loco vulgato potissimum nixus; idemque visum fere fuit et

A H. Stephano in Thes. Sed probam voculam, quam Ms. Pollux et Hesych. firmant, ejiciendi causa non erat. Nec nimis abibat, si ductus literarum spectes, Petavii liber, qui eo loco Plutarchi exhibet στήρηκα. Inde potius et in altero loco Plutarchi, qui in Coriolano est, ubi quoque ξύλον ἁμάξης, ᾧ τὸν ῥυμὸν ὑπερείδουσιν, de eadem servili pœna, Ὁ γὰρ οἱ Ἕλληνες ὑποστάτην καὶ στήριγμα, τοῦτο Ῥωμαῖοι φοῦρκαν ὀνομάζουσι, leg. videatur στήριγγα, quamvis nec alterum loco temere movere velim." Jung. Vide notanda in Στήριγξ. " Utrumque Plut. locum tetigit et Lipsius de Cruce c. 4." T. H. Hesych. Ἀκτεροί· ἄφατοι, αἱ * κράνιοι ῥάβδοι, ἢ περὶ τὸν Ἀθῶ χώρα. " Pro κράνιοι, rectius κράνειοι, vel κρανέϊνοι ῥάβδοι, Baculi cornei, s. E corno arbore facti. Nimirum ἀκτερὸς etiam Baculum significat, pro quo tamen ἀκτερὶς scribit J. Poll. Ἀκτηρίδα τὴν βακτηρίαν Ἀχαιὸς ἐν Ἴριδι ὠνόμασε. Sic Ed. ult. et optima Mss. (et Is. Voss. ap. Albert.) Nam Edd. pro ἀκτηρίδα habent ἀκτήρια, pro quo Salmas. corrigebat ἀκτηρίαν." Kust.

B Idem Hesych. * Ἄκτενος· ὀριὸς, ἀξίνης κροῦσμα. " Scr. ὀρεύς." Perg. . " L. Ἄκτενος· κριὸς, Impexus, ὀξίνης κροῦσμα. Ὀξίνης, Genus pulsus asperi in cithara sine pectine." Is. Voss. " Series literarum requirit ἄκτερος. Quid autem hoc? Quid item ea, quæ sequuntur, ὀριὸς, ἀξίνης κροῦσμα? Sane totus h. l. densis involutus est tenebris. Suspicabar aliquando, pro ἄκτερος hic leg. esse ἀκτερὶς, idque ab Hesychio forsan expositum fuisse ἁμάξης ἔρεισμα, Currus fulcrum. Sane Pollux testatur ἀκτηρίδα dici τὸ τὸν ῥυμὸν τῆς ἁμάξης ἀνέχον ξύλον, Lignum sustinens temonem currus, quod etiam στήριγγα appellari addit. Atqui στήριγγες ab ipso Hes. infra exponitur ἐρείσματα: ἔρεισμα autem et κροῦσμα scriptura non multum inter se discrepant." Kust.]

'Ακταιωρέω, Litora custodio, Sum custos litorum, Hesych. ['Ακταιωρεῖν· ἀκτὰς φυλάττειν.] Idem Ἀκτωρεῖ trisyllabe scribit, et explicat τὰ παρὰ θάλασσαν φυλάττει, Maritima custodit, quod eodem modo Etym. habet, nisi quod infinitivus est ἀκτωρεῖν ap.

C eum.

'Ακταίωρος, (ὁ, ἡ,) Litorum custos, ab ἀκτὴ et οὐρεῖν, mutato ου in ω, ut habet Etym. Hesych. autem scribit ἀκτωροὺς trisyllabe, exponens γεωργοὺς ἢ φύλακας, Agricolas aut Custodes. Sic et Etym. in ἀκταίωρος, sed sine particula ἤ. [Etym. M. Ἀκταίωρος· παρὰ τὸ τὴν ἀκτὴν οὐρεῖν, ὅ ἐστι φυλάττειν, τροπῇ τῆς ου εἰς ω, καὶ ἀκτωρεῖν, τὸ παρὰ θάλασσαν φυλάττειν, σημαίνει φύλακας, γεωργούς. Etym. G. Ἀκταίωρος· ὁ φύλαξ παρὰ τὸ (τὴν) ἀκτὴν ὠρεῖν, ὅ ἐστι φυλάσσειν. Orio Theb. 618. Ἀκταίωρος· παρὰ τὸ τὴν ἀκτὴν οὐρεῖν, ὅ ἐστι φυλάττειν τροπῇ τῆς ου εἰς ω. Zonar. Ἀκταίωρος· παρὰ τὸ τὴν ἀκτὴν ὠρεῖν, ὅ ἐστι φυλάσσειν.]

" 'Ακτώρια, (τὰ,) Hesych. esse dicit ἀκτὰς vel φυ-" λακὰς, Litora, vel Custodias, nisi potius volunt di-" cere litorales custodias."

" 'Ακτωροὺς, Idem esse ait γεωργοὺς vel φύλακας, " Agricolas vel Custodes; proprie enim ἀκτωροὶ sunt " Qui in litore excubias agunt, Qui litora custodiunt,

D " dicti etiam ἀκταιωροί."

" 'Ακταΐζων, ἀκτάζων, προθυμούμενος. Ita Hesych., " innuens ἀκταΐζω s. ἀκτάζω esse Promto et alacri " sum animo, mox tamen active etiam exponens ὁρμῆς " πληρῶν, Animo et impetu implens, item μετεωρίζων, " In altum extollens, In sublime evehens; itidemque " ἀκταϊσμένον affert pro προῃρμένον. Forsan autem " ἀκταΐζειν proprie est Altiorem reddere in modum " τῶν ἀκταίων, quæ τῆς θαλάσσης ὑπερέχουσι, quo " sensu et ἀκταίνειν dicitur, quod vide." [Etym. M. Ἀκτάζων· ἀντὶ τοῦ ἐξανιστάμενος, ἀπὸ τοῦ ἄττω ἀττάζω, καὶ ἀκτάζω, τροπῇ τοῦ τ εἰς κ, ὡς Ἀττικὴ Ἀκτικὴ, καὶ νυττέλιος καὶ νυκτέλιος, ἢ παρὰ τὴν ἀκτήν. Etym. G. Ἀκτάζων· ἀντὶ τοῦ ἐξανιστάμενος, ἀπὸ τοῦ ἄττω ἀττάζω, καὶ ἀκτάζω. Zonar. Ἀκτάζων· ἐξανιστάμενος. Orio Theb. 618. Ἀκτάζω (l. Ἀκτάζων·) ἐξανιστάμενος, ἀπὸ τοῦ ἄττω ἀττάζω, καὶ ἀκτάζω.]

" 'Ακταίνειν, Hesychio est μετεωρίζειν. Idem ta-" men ἀκταίνουσα exp. etiam τρέμουσα, et ἀσφαλῶς " κρατοῦσα, Tremens, Firmiter tenens. Suidæ autem

" ἀκταίνειν est ἀκολασταίνειν, γαυριᾶν καὶ ἀτάκτως " πηδᾶν, vel πρὸς συνουσίαν ὁρμᾶν, Lascivire, Fero- " cire. Incomposite saltare, In venerem ruere et " impetu ferri. Etym. quoque utriusque verbi me- " minit, et hujus nimirum et præcedentis; annotat " enim, ἀκταίνειν de equis dici, et significare τὸ " μετεωρίζεσθαι καὶ ἐπαίρεσθαι καὶ γαυριᾶν: derivari " autem ab ἄγω, e quo primum fieri ἀκτὸς, deinde " verbum ἀκτῶ, significans κουφίζω ap. Æschylum, " ex hoc autem, ἀκταίνω. Quibus subjungit, Καὶ " Ἀκταῖνον μένος, τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν. " Alterum tamen verbum huic synonymum, nimirum " ἀκτάζων, non ab eadem deducit origine, sed ab " ἄττω, e quo ἀττάζω fieri ait, indeque ἀκτάζω, " verso τ in κ, ut Ἀττικὴ pro Ἀκτική. Porro ἀκτά- " ζων exp. ἐξανιστάμενος, Exurgens, Sese elevans. " Plut. vero Symp. 4, 4. Τί δ' οἱ πολλοὶ βούλονται " πρὸς θεῶν, ὅταν ἡδέως γενέσθαι παρακαλοῦντες ἀλλή- " λους λέγωσι, Σήμερον ἀκτάσωμεν; οὐχὶ τὸ παρ' " ἀκτῇ δεῖπνον ἥδιστον ἀποφαίνουσιν, ὥσπερ ἐστίν; " quia nimirum piscium copiam præbet. Innuit " igitur ἀκτάζειν esse In litore indulgere genio." [Proverbium hoc explicat H. Junius Batav. c. 15. p. 204. et Casaub. in Athen. 846. notante Albertio ad Hes. " In actis esse, Convivari, Clavis Ciceron. (' Actæ commemorantur inter instrumenta voluptatis, propter earum amœnitatem. Cœl. 15. Att. 14, 8. In actis esse, i. e. In prædiis maritimis, s. in territoriis in litore amœno positis, ut Verris in litore Siciliæ.) Philodemi Epigr. 30. (Ἡμεῖς δ' οὔτ' ἀκτῆς ἐπιβαίνομεν, οὔτ' ἐν ἀπόψει Γινόμεθ', ὡς αἰεὶ, Σώσυλε, τοπρότερον.)" Schneider. Lex. Jacobsius in Ind. Verb. quæ in Anthol. occurrunt T. 13. p. 162.: " Ἀκτάζω, Philodem. 13." Sed v. ἀκτάζω ibi non legitur.]

[Ἀκταίνειν· γαυριᾷν, καὶ ἀτάκτως πηδᾷν. Timæi Lex. " Verbi ἀκταίνειν, vel * ἀκταινοῦν, in vulg. Platonis exemplaribus nullum vestigium est. At ubi nunc Legg. 2. p. 583. g. legitur, Ἐν ᾧ χρόνῳ μήπω κέκτηται τὴν οἰκείαν φρόνησιν, πᾶν μαίνεταί τε καὶ βοᾷ ἀτάκτως· καὶ ὅταν ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ, καὶ τάχιστα ἀτάκτως αὖ πηδᾷ: tres Codd. Par. Leidens. et alius, quo H. St. usus est, item Stobæus Ms. et Schol. Plat. ad h. l. hanc lectionem produnt, καὶ ὅταν ἀκταινώσῃ ἑαυτὸ, ταχιστα ἀτάκτως αὖ πηδᾷ. (Schol. Plat. 225.: Καὶ ὅταν ἀκταινώσῃ ἑαυτό· ἀκταίνειν, γαυριᾶν, ἀτάκτως πηδᾶν, ἢ μετεωρίζειν, ἢ ὁρμᾶν, ἢ ἐξάττειν, ἀπὸ τοῦ * ἐξαΐειν καὶ ἰσχύειν. Ἀπὸ τούτου οὖν τὸ ἀκταινώσῃ. Pro ἐξαΐειν l. ἐξαΐσσειν. Vide Schneider. Lex. v. Ἀκτάζω.) Jam huic verbo, proximum est, ut, quæ vis potestasque subjecta sit, quæramus. Phrynich. Προπαρ. Σοφ. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. 23.) Ἀκταινῶσαι· σημαίνει μὲν τὸ ὑψῶσαι καὶ ἐπᾶραι καὶ μετεωρίσαι, εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, τοῦ φυτοῦ, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται, καὶ ἐπεὶ τὰ ἀκόντια εἰς ὕψος αἴρεται ἀφιέμενα, διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ παντὸς ὑψουμένου καὶ πηδῶντος μεθ' ὁρμῆς ἐτέθη τὸ ἀκταινῶσαι. Αἰσχύλος, Οὐκέτ' ἀκταίνω, φησὶ, βαρυτόνως, οἷον οὐκέτι ὀρθοῦν δύναμαι ἐμαυτήν. Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι ὡς ἀπὸ περισπωμένου. (Cf. Hesych. Ἀκτέα· δόρατα, ξάμαξ. De qua glossa supra actum est.) In Phædone cum huic glossæ non satis aptum locum reperirem, oborta mihi suspicio est, Phrynichum ἐν τῷ Φαίδρῳ scripsisse, propterea quod in illo Dialogo plura, quam in ullo alio, πεποιημένα, καὶ ξένα, καὶ ἀρχαιοπρεπῆ, quæ in Platone, reprehendit Dionys. H. Epist. ad Pomp. p. 27. reperiuntur. Sed ne hic quidem verbi sedem ita demonstrare licet, nihil ut dubitationis supersit. Et erunt fortasse, qui Phrynichum memoriæ lapsu Phædonem pro Libris de Legg. laudasse dicant. Eundem Grammaticum, ut sæpe solet, exscripsit Auctor Lexici S. Germ. Ms. (in Bekkeri l. c. 373.) Ἀκταινῶσαι· ἀντὶ τοῦ ὑψῶσαι καὶ ἐξᾶραι καὶ μετεωρίσαι, πεποίηται δὲ οὕτως. Ἔστι δένδρον, ὃ καλεῖται ἀκτὴ, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται. Οὕτως Ἀνακρέων. (Verbum hoc non legitur in Fischeriano Anacreontis Indice.) Schol. Plat. (l. c.) Ἀκταίνειν· γαυριᾶν, ἀτάκτως πηδᾶν, ἢ μετεωρίζειν, ἢ ὁρμᾶν, ἢ ἐξάττειν. Suid. Ἀκταίνειν· ἀκολασταίνειν, γαυριᾶν, καὶ ἀτάκτως πηδᾶν, ἢ πρὸς συνουσίαν ὁρμᾶν.

A (Cf. Zonar. Ἀκταίνειν· γαυριᾶν, ἀκολασταίνειν, καὶ ἀτάκτως πηδᾶν.) Quocum convenit Lex. S. Germ. Ms. (in Bekkeri l. c. 370. ubi tamen ἀκολασταίνειν desideratur.) Egregie Etym. M. Ἀκταίνω· ἐπὶ ἵππων. Ἀκταίνειν, τὸ μετεωρίζεσθαι, καὶ ἐπαίρεσθαι, καὶ γαυριᾶν. Παρὰ τὸ ἧκται * ἀκτὸς, καὶ ῥῆμα * ἀκτῶ, (' * ἀκτάω, Plut. 2, 668.' Wakef. Mss.) ἀφ' οὗ τὸ κουφίζω παρὰ Αἰσχύλῳ, ἐξ οὗ ἀκταίνω, l. ἀφ' οὗ ἀκταίνω, τὸ κουφίζω, παρὰ Αἰσχύλῳ, (et sic Noster legerat,) καὶ ἀκταῖνον μένος, τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν. Mirum est viro huic docto atque, ex eo, Schutzio ad Æsch. Eum. 36., non suboluisse veram lectionem, ἀκταινόμενον, τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν. Vulgatum, ἀκταῖνον μένος, parum Græcum videtur. Cf. Etym. G., qui conjecturam nostram satis firmat: Ἀκταίνειν· τὸ μετεωρίζεσθαι, καὶ ἐπαίρειν, παρὰ τὸ ἧκται ἀκτὸς, τὸ ῥῆμα ἐξ αὐτοῦ ἀκτῶ, ἀφ' οὗ τὸ κουφίζω παρ' Αἰσχύλῳ, ἀφ' οὗ ἀκταίνω, μετοχὴ ἀκταινόμενον, τὸ ἀνάγον καὶ δυνάμενον ἀνορθοῦν. Orio Theb. 618. Ἀκταίνειν· περὶ (l. παρὰ) τὸ ἀκτὴ ἀκτὸς, καὶ ῥῆμα
B ἀκτῶ, ἀφ' οὗ τὸ κουφίζω παρ' Αἰσχύλῳ, l. ἀκταίνω, τὸ κουφίζω, παρ' Αἰσχύλῳ.) Æschyli locus, quem hic Grammaticus et Phrynichus respiciunt, (imo Phrynichus, cujus hæc sunt verba, Αἰσχύλος, Οὐκέτ' ἀκταίνω, φησὶ, βαρυτόνως, οἷον οὐκέτ' ὀρθοῦν δύναμαι ἐμαυτὸν, plane respexit ad versum quendam deperditæ Fabulæ,) est in Eum. 36. Ὡς μήτε σωκεῖν, μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν, ubi Scholio subjecto, (Σωκεῖν· κουφίζειν, σημαίνει δὲ καὶ τὸ γαυριᾶν, καὶ ἀτάκτως πηδᾶν. Ἄλλως, σωκεῖν διὰ τὸ γῆρας.) ἀκταίνειν præponendum est, non σωκεῖν. (Recte: nam v. σωκεῖν, cum sit intransitivum, non potest significare τὸ κουφίζειν. Pauw.:—' Ut neque valeam, neque me erectam tenere possim gradiens, τρέχω δὲ χερσὶν aptissime sequitur: et animo et corpore perturbata erat vetula. Σόω, σῶκος, σώκειν, Corpore valenti esse.' Vide Nostrum in Σωκέω, et Eustath. 854. Huc refer Hesych. Ἀκταίνειν· μετεωρίζειν.) Hesych. Ἀλεκταίνει· ἰσχύει, γαυριᾷ, μετεωρίζει. (' Quo significatu habuimus supra ἀκταίνειν et ἀκτά-
C ' ζειν s. ἀκταΐζειν.' Noster in Thes. Ind.) Sic ipse male scripsit, (s. potius scriptum invenit,) pro ἀκταίνει. Apud Eund. est multo rarius compositum * ἀπακταίνειν: Ἀπακταίνων· ὁ κινεῖσθαι μὴ δυνάμενος. (Sic et Is. Voss. et Kust. pro vulgato ἀπακτένων. Adde Ἐπακταίνω. ' Ἐπάκτισεν, Hesychio ' ἐπέδραμεν. Sed puto eum scripsisse ἐπάκτασεν, ' cum ea scriptura seriei alphabeticæ convenientior ' sit, et etymo affinior; credo nam esse ab ἀκτάζω.' ' L. ἐπάκτασεν, vel * ἐπακτάϊσεν, aut - - - ζεν.' Is. Voss. ' Series liter. requirit ἐπάκτασεν, quod foret ab ἀκτάζω, idque ab ἀκτή.' Kust. ' Forte ἐπάκρισεν, Incursavit.' Perg. ' Legi posset ἐπάκρισεν: nam ἀκρίζω, τὰ ἄκρα ἐπιπορεύομαι. Utitur voce Æsch. Choëph. 933. alia tamen notione, nempe ea, quæ inferius tribuitur τῷ ἐπήκρισεν. Consule Tragici Schol. et Eust. ad Od. I. p. 365. fin. ubi et Eurip. usurpasse monet, respiciens credo ejus Orest. 275. Cf. Etym. v. Ἀκρίσιος.' Abresch. Pro ἐπέδραμεν Wakef. Mss. conjicit * ἐπηδραίωσεν.) * Παρα-
D κταίνειν Lex. S. Germ. Ms. conservavit: Παρακταίνων· * παραμετεωρίζων. (Locus in Bekkeri Anecd. Gr. non legitur.) In nostris Hom. exemplis Od. Ψ. 3. legitur, Γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο, πόδες δ' * ὑπερικταίνοντο. At Hesych. aliam prodit lectionem: * Ὑποακταίνοντο· ἔτρεμον. (' Glossa pertinet ad Od. Ψ. 3. ubi hodie legitur ὑπερικταίνοντο. Atque ita h. l. Barnes. ibi leg. monuit: Ad vulg. lect. faceret Suidæ: Ἀκταίνειν·—ἀτάκτως πηδᾶν.' Albert. Ὑποακταίνοντο probat Toup. Emendd. 3, 424.) Quam ipsam, non vulgatam, ob oculos habuit vetus Criticus, Lysanias ap. Etym. 739. (779.) Ὑπερικταίνοντο. Πόδες δ' ὑπερικταίνοντο. Κράτης τὸ ἄγαν ἐφάλλοντο, ὑπερικταίνοντο. Λυσανίας ἐπὶ τοῦ τρέμειν φησὶ τετάχθαι. Ἢ δασύνεται, ὥστε εἶναι * ὑπερικνοῦντο. Ἢ ψιλοῦται. Οἱ δὲ πόδες διϊκνοῦντο διὰ τὴν χαρὰν ὑπὲρ τὸ μέτρον τῆς δυνάμεως. Hesych. Ὑπερικταίνοντο· ἔνιοι ὑπὲρ δύναμιν ἵκνουν, * ὑπερικνοῦντο διὰ τὴν χαρὰν, ὅ ἐστιν, ἐξετείνοντο. Editum est ὑπερίκνοντο. Cod. exhibet ὑπικταίνοντο. ' Glossa ex Od.

Ψ. 3. petita est, et ita scribenda, ὑπερικταίνοντο. A Cf. VV. DD. qui veram scripturam indagarunt. In ὑπικταίνοντο compendium omissum est; nam ὑπὲρ in libris scriptis ita exaratur, ὑπ.' Schow. Omnino v. Bast. Comment. Palæogr. 846. rectius de hac re scribentem. 'Lego, Ὑπερικταίνοντο, ἔνιοι ὑπὲρ δύναμιν ἰκνοῦντο, ὑπερικνοῦντο.' Toup. l. c. M. Apostol. Lex. Gr. Lat. Ms.: Ὑπερικταίνοντο· Pedes cito commovebant propter lætitiam. Pseudo-Did.: Ἀρίσταρχος, ἀνεπάλλοντο καὶ ἐκινοῦντο, προθυμουμένης αὐτῆς βαδίζειν ταχέως, μὴ δυναμένης δὲ, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ, διὰ τὸ γῆρας, οἱ δὲ, ὑπερεξετείνοντο, ἄμεινον δῆθεν ἐκινοῦντο, παρὰ τὸ ἴκταρ, ὅ ἐστιν, ἐγγύς· καὶ γὰρ προείρηκε, Γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο· ταχέως οὖν * ὑπερικνοῦντο, ὅ ἐστι, παρεγίνοντο. Eust. 1936. Τὸ δὲ ὑπερικταίνοντο, ἀντὶ τοῦ ἀνεπάλλοντο κατὰ Ἀρίσταρχον, ἢ ὑπερεξετείνοντο, ἄγαν ἰκνοῦντο, παρὰ τὸ ἴκταρ, ὅ ἐστιν, ἐγγὺς, ὡς ἡ παροιμία, Οὐδ' ἴκταρ βάλλει, ἀντὶ τοῦ, οὐδ' ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ γίνεται. Καὶ τὸ μὲν τοιοῦτον ἴκταρ εὐλόγως τε δασύνεται, καὶ ἐπίῤῥημά B ἐστιν ὡς τὸ ὑπέρ. Apollon. Lex.: Ὑπερικταίνοντο· τῶν ἅπαξ εἰρημένων, ἐν τῇ Ψ' τῆς Ὀδυσσείας, Πόδες δ' ὑπερικταίνοντο. Ὁ γὰρ, 'tolle γὰρ superfluum, nisi hic aliquid præcedens a Librario omissum fuerit,' Villois. Ἀρίσταρχός φησι, ἄγαν ἐπάλλοντο, προθυμουμένης αὐτῆς βαδίζειν μὲν ταχέως, μὴ δυναμένης δὲ, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ, διὰ τὸ γῆρως. Φαίνεται τοίνυν τὸ πλῆρες, κατὰ Ἀρίσταρχον, ἐρικταίνοντο· καὶ δῆλα τὰ τῆς ἀναγνώσεως. Ἔνιοι δὲ ἑτοιμότερον, * ὑπερεσχίζοντο κατὰ τὴν πορείαν. Οἱ γὰρ * σπουδαστικῶς ἔχοντες, κατὰ διάβασιν ὁρῶνται ὡς * περισχισμόν τινα ποιούμενοι τῶν ποδῶν ἕνα παρ' ἕνα. Ἐρίξαι δὲ κυρίως, τὸ διασχίσαι. Ἤρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς, Il. P. 295. Καὶ ἡμεῖς ἔτι ἐρεγμὸν λέγομεν τὸν ἐσχισμένον κύαμον. Ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, * ὑποκατεκλῶντο οὐκ εὐτονοῦντες. Ἄλλοι δὲ, ὑπερικνοῦντο διὰ τὴν προθυμίαν. 'Hic innuit τὸ ὑπερικταίνοντο componi ex ὑπὸ et * ἐρικταίνοντο, non vero ex ὑπὲρ et ἰκταίνοντο. Sic p. 446. habet, τὸ δὲ πλῆρες μάστακι, ubi legimus, μάστακα, ut innuat μάστακ' in Homero per aphæresin dici pro C μάστακα, quod πλῆρες est.' Villois. In verbis, Ὁ γὰρ Ἀρίσταρχός φησι, ἄγαν ἐπάλλοντο, corruptela latet, quam VV. DD. ad hodiernum usque diem non perceperunt. Si enim Aristarchi lectio erat ὑπερικταίνοντο, tanquam ex ὑπὸ et ἐρικταίνω composita, non diceret ille Criticus ἄγαν ἐπάλλοντο, ut Villois. edidit, sed ἀνεπάλλοντο, quod exhibent Eust. et Pseudo-Did. 'Ὑπερικταίνομαι, Ilgen. Hymn. 217.' Schæf. Mss.) Hesych. Ἀκταίνουσα· τρέμουσα, ἢ ἀσφαλῶς κρατοῦσα. ('F. τρέχουσα, ἢ σφαδάζουσα, σκιρτῶσα.' Wakef. ad marg. Nihil mutandum est. Orph. Lith. 375. Χρὴ δέ σε τετληῶτι νόῳ ἀκταινέμεν αἰεὶ, Μήπως ἠπεδανοῖο λυθεὶς ὑπὸ δείματος ἔξω Ἐκ χειρῶν οὐδάσδε βαλὼν, χόλον αἰνὸν ὀρίνῃς ἀθανάτων. 'Pro αἰνέμεν, quod aperte mendosum est, conj. κηδαινέμεν Bernard. ad Thom. M. 177. Sed magis placeret μελεδαινέμεν, eodem sensu.' Tyr. 'De corrupto αἰνέμεν equidem probabilius esse existimo, verbum, quo Firmiter tenere, quam quo Curare, Cavere, indicetur, positum esse. D Præterea in tali loco non est mutatio facienda, nisi quæ literarum similitudine sese tueatur. Quare neque κηραινέμεν, nec μελεδαινέμεν placet. Propius ad AINEMEN accedit AKTAINEMEN. Itaque hoc reposui.' Hermann. Sequentia hæc loca indicavit Schæf. Mss. 'Nauci est, quod vulgo scribitur, Theocr. 8, 51. Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος. Explicant Scholiastæ, Ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἢ ἐν ἐκείνῳ, τῷ ὕδατι δηλονότι. Quorum hoc structuræ verborum congruit, sensui adversatur; illud sensui accommodari utcunque potest, sed structura repugnat. Præcesserant enim hæc, δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι. Quid multa? reposui verbum, et rarius, et quod sententiarum tenor postulare videretur, ἀκταινοῖ. Nimirum ἀκταίνειν et ἀκταινοῦν, quod Grammaticis exponitur γαυριᾷν καὶ ἀτάκτως πηδᾷν, admodum significanter exprimit mores et gestus pueri insolescentis, jactantisque sese intolerantius.' Eichstaëdt. Quæst. Philol. 53. 'Liban. Declam. 21. p. 534. Τοῖς δὲ υἱέσιν, ἂν ὑπὸ τῆς εὐφυΐας ἐκτείνονται, τὴν οἰκίαν ἀλλοτρίαν καταστήσομεν. Morell.: Si præ bonitate naturæ laxentur. Itaque non suspectam habuit vocem. Verum, nisi egregie fallor, scripsit Liban. ἀκταίνονται: nam in antecedentibus juvenes cum equis exultantibus comparavit: hæc ergo vox et sententiam mirifice juvat, et Libanium decet; qui, judice quidem Eunapio, exquisitis delectatur vocabulis, p. 134.' Wyttenb. Ep. Cr. 59=274. Musgr. Orest. 156. Abresch. Æsch. T. 2. p. 4.) Ab ἀκταίνειν non nisi forma differt ἀκταΐζειν, vel ἀκτάζειν. Hesych. Ἀκταΐζων· ἀκτάζων, προθυμούμενος, ἢ ὁρμῆς πληρῶν, ἢ μετεωρίζων. Ἀκταϊσμένον· προῃρμένον. Etym. M.: Ἀκτάζων· ἀντὶ τοῦ ἐξανιστάμενος. Hæc forma fœde corrupta est ap. Hesych. Ἀνακτίσκειν· ἀναπηδᾷν. Lege * ἀνακταΐζειν. Sed, ut tandem ad Platonem redeamus, locus, quem tractamus, etiam post restitutum ἀκταινώσῃ, obcurus est; ac veremur, ne gravius ulcus lateat." Ruhnk. "Hanc rarissimam vocem e Plat. expulit sciolorum imperitia, dicam, an audacia? Neque hujus rei testem dabo Timæum, cujus hac parte fides propter crebras interpolationes vacillat, sed alium locupletiorem, omnique majorem exceptione, Phrynichum Arabium Προπαρ. Σοφ. Ms. aliquando, si Deus sierit, a nobis luce donandum: Ἀκταινῶσαι· σημαίνει μὲν τὸ ὑψῶσαι, καὶ ἐπᾶραι, καὶ μετεωρίσαι.—Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι, ὡς ἀπὸ περισπωμένου. At enimvero liquide mihi videor posse affirmare, verbi ἀκταίνειν nullum in Phædone vestigium reperiri, quin ne locum quidem, cui satis apte conveniat, nisi forte huc referre velis p. 398. Περὶ ἐκεῖνο πολὺν χρόνον ἐπτοημένη, καὶ περὶ τὸν ὁρατὸν τόπον πολλὰ ἀντιτείνασα, καὶ πολλὰ παθοῦσα. Scripsit igitur Phrynichus, ni fallor, ἐν Φαίδρῳ. In quo Dialogo plura sunt, quam in quovis alio, πεποιημένα, καὶ ξένα, καὶ ἀρχαιοπρεπῆ, quibus Philosophum, quando se attollit, delectari notat Dionys. H. Ep. ad Pomp. 127. Neque in Phædro commodæ verbo sedes diu quærendæ sunt. Ecce enim 348. Ὥστ' ἐπὶ τὰ ἰσχία ἄμφω καθίσαι τὼ ἵππω, τὸν μὲν, ἑκόντα διὰ τὸ μὴ ἀντιτείνειν· τὸν δὲ ὑβριστὴν, μάλα ἄκοντα. Quid? si hic olim Grammatici legerint, διὰ τὸ μὴ ἀκταίνειν. Ibidem pergit Plato: Βιαζόμενος, χρεμετίζων, ἕλκων ἠνάγκασεν αὖ προσελθεῖν τοῖς παιδικοῖς. An hic pro ἕλκων quondam scriptum fuit ἀκταίνων, vel, ut Phrynichus jubet, ἀκταινῶν? Vitii certe suspicionem movet Cod. Voss. quem in Bibliotheca Leidensi contuli, ἕλκων prorsus omittens. Sed viderint acutiores. Timæi glossam cum Suid. describeret, aliam quoque interpretationem, quæ Platonis loco mirifice convenit, adjecit, ἢ πρὸς συνουσίαν ὁρμᾷν." Ruhnk. ad Timæi Lex. Ed. pr.]

[* Ἐπακταῖος, αία, αῖον, i. q. ἐπάκτιος, Ad litus pertinens. Leon. Tar. Epigr. 93. Πάρμις ὁ Καλλιγνώτου ἐπακταῖος καλαμευτὴς Ἄκρος, καὶ κίχλης καὶ σκάρου ἰχθυβολεύς. "Ἐπάκτειος Vat. ἐπάκτιος ὃς κ. Plan. ὃς, quod constructionem turbat, merito ejectum. Fortasse * ἐπακτίτης olim legebatur, ut ap. Phaniam Ep. 7. ἀκτίτα καλαμευτά." Jacobs. "Forma ἐπακταῖος est ap. Oppian. H. ('2, 127. Πείσματ' ἐπακταίῃσιν ἀναψαμένη σπιλάδεσσι,' Wakef. Mss. 'Ὑπ' ἀκτ. Sylb. Pal. 2.' Schneider. qui edidit ἐπ' ἀκταίῃσιν. Schol. Ἐπακταίῃσιν· ταῖς παρ' αἰγιαλοῖς.) 4, 273. (Ἔνθα γὰρ ἀγλαόκαρπος ἄλλος σχεδόν ἐστιν ἐλαίη, Γείτοσιν ἐν γουνοῖσιν ἐπακταίῃ τεθαλυῖα, Schol. παραθαλασσία,) sed frequentior multo est ἐπάκτιος, (sed cf. Παρακταῖος,) quod vel ob rhythmum versus præferendum erat: præterea scripsi ὡς καλαμευτὴς, quod Planudem quoque voluisse suspicor." Idem ad Anthol. Pal. 351. Adde Oppian. C. 1, 74.]

"Ἐπακταῖος, Neptuni in Samo cognomentum, "quod videlicet coleretur, vel templum haberet ἐπ' "ἀκτῆς, in litore. Hesych." [Ἐπακταῖος· Ποσειδῶν, ἐν Σάμῳ. * Ἐπάκτιος· ὁ Ἑρμῆς ἐν Σικυῶνι. * Ἐπακμόνιος· Ποσειδῶν, ἐν Βοιωτίᾳ.]

Ἐπάκτιος, ὁ, ἡ, quasi ἐπ' ἀκτῇ ὤν, Ad litus situs, Litoreus, Litoralis, Maritimus, ut ap. Soph. Trach. (1153.) ἐπακτίᾳ Τίρυνθι Schol. exponit παραθαλαττίᾳ.

Sic ἐπάκτιος οἶκος, quæ a Martiale Litorea domus, i. e. Ad litus sita. At ἐπάκτια πώεα, Oves juxta litus pascentes, exponitur. Apollo autem Ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος, ap. Apollon. R. 1, (403.) Νήεον αὐτόθι βωμὸν ἐπακτίου Ἀπόλλωνος, Ἀκτίου, Ἐμβασίοιό τ' ἐπώνυμον. Sed quod dicit ibi Schol., ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος, non videtur intelligendum ut in VV. LL. exponitur, Qui in litore colitur, sed Qui colitur in quodam loco Magnesiæ, qui Acte nominatur, ut e Stephano Byz. annotavi in Ἄκτιος. [Scholiastæ editi verba sunt hæc: Ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος. * Sed Schol. e Cod. Par. habet: Δύο δὲ βόας θύουσιν Ἀκτίου καὶ Ἐμβασίου Ἀπόλλωνος· λέγεται δὲ Ἄκτιος καὶ Ἐπάκτιος ὁ Ἀπόλλων ὡς ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος. Brunck. edidit βωμὸν ἐπάκτιον:—" Sic e v. 359. (Τείως δ' αὖ καὶ βωμὸν ἐπάκτιον Ἐμβασίοιο Θείομεν Ἀπόλλωνος, ubi Idem:—' Ἐπάκτιον, sic Codd. omnes et Edd. vett. Batavus munifice duplici epitheto Apollinem condecoravit edendo Ἐπακτίου, quæ Stephani conjectura fuerat, non attendentis hujus versus lectionem e v. 403. B mutandam non esse, sed vice versa.') et 2, 689. (Βωμὸν ἀναστήσαντες ἐπάκτιον,) legi oportere manifestum est. Νήεον αὐτόθι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς βωμὸν Ἀπόλλωνος Ἀκτίου καὶ Ἐμβασίου ἐπώνυμον. Apollinis cognomen est Ἄκτιος, non Ἐπάκτιος, (sed v. nos mox.) Si pro cognomine haberetur ἐπακτίου, invenusta esset repetitio truncati nominis illius in seq. v. Ἀκτίου. Expono autem ἐπάκτιον, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, cum non putem huc referri debere aliam hujus adjectivi interpretationem ap. Etym. Ἐπάκτιον· μέγαν, ὑψηλὸν, quam nescio, an alicubi locum habeat." Idem Apollon. R. 2, 178. Ἐνθάδ' ἐπάκτιον οἶκον Ἀγηνορίδης ἔχε Φινεύς. (Huc respexit Noster supra.) 2, 657. ἐπάκτια πώεα φέρβων. Hunc quoque locum in animo habuit idem Noster supra. Lycophr. 118. ὁ Θρήκης ἔκπορ' εἰς ἐπακτίαν, Τρίτωνος ἐκβολαῖσιν ἠλοκισμένην Χέρσον: 1405. ἥ τ' ἐπάκτιος Στόρθυγξ Τίτωνος. Vide Jacobs. ad Anthol. in Ἐπακταῖος citatum. " Jacobs. Anim. 48. Exerc. 1, p. 67: Toup. Emendd. 2, 425. Brunck. Andr. 847." Schæf. Mss. Soph. Ajac. C 405. Ἰὼ Πόροι ἁλίρροθοι, πάραλά τ' ἄντρα, καὶ νέμος ἐπάκτιον. Schol. Νέμος ἐπάκτιον· χωρίον παραθαλάσσιον, νομὴν ἔχον εἰς βόσκησιν. Ἀκτὴ, ὁ κρημνώδης τόπος ἐν θαλάσσῃ· αἰγιαλὸς δὲ, ὁ ἐπίπεδος καὶ ὁμαλός. Νέμος ἐπάκτιον· ἤτοι χωρίον ἐν τῇ ἀκτῇ, νέμος, ἤτοι βόσκημα καὶ τροφὴν ἔχον τοῖς ζώοις, ὡς * ποηφόρον, ἢ καὶ αὐτὴν ἐκ τῆς πόας τροφὴν λέγει καταχρηστικῶς. Alia Scholia viderat Suid.: Νέμος ἐπάκτιον· τὸ ἄλσος, τὸ ὄρος τὸ παράλιον. Σοφοκλῆς· Πάραλά τ' ἄντρα, Καὶ νέμος ἐπάκτιον. Οἱ δὲ ἀγχοῦ τῆς χηλῆς τοῦ ὄρους ηὐλίζοντο, ὡς τὴν ὕλην, καὶ τὸ ἐκ ταύτης νέμος, πρόβλημα εἶναι. Steph. Byz. Ἔστι δὲ καὶ Ἀκτὴ Μαγνησίας, ἀφ' ἧς Ἄκτιος, καὶ Ἐπάκτιος Ἀπόλλων τιμᾶται. Ἄκτιον, πόλις Ἀκαρνάνων,—ὁμωνύμως δὲ λέγεται καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἡ ἄκρα ἡ ποιοῦσα τὸ στόμα τοῦ κόλπου, καὶ ἡ πόλις, καὶ ὁ Ἀπόλλων, καὶ ὁ πολίτης· λέγεται καὶ Ἀκταῖος Ἀπόλλων, καὶ Ἀκτιακός. " Idem Ἐπάκτιος vocatur ab Orpheo 1296 (=1305. Πείσματα δ' ἀψάμενοι πορσύναμεν ἱερὰ θέσθαι Ζηνὶ Πανομφαίῳ, καὶ Ἐπακτίῳ Ἀπόλλωνι,) quanquam ipse D hujus templum in Corcyra ponere videatur. In Numo Neronis circum caput Apollinis laureatum cum pharetra et stella ante collum, ΑΚΤΙΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝ." Holsten.]

[* Ἑπταεπάκτιος, ἡ, nomen poematis, quod Homero tribuebatur. " Jo. Tzetz. in Iliade Interpretata allegorice, quæ nondum edita est: Καὶ τοὺς Ἑπτὰ ἐπάκτων, καὶ τὰς * Ἐπικιχλίδας. Aliud exemplar non τοὺς habet, verum τὴν ἑπτὰ ἐπάκτιον. Aut ego plane desipio, aut leg. est, Καὶ τὴν Ἑπταεπάκτιον, καὶ τὰς * Ἐπικιχλίδας. Postremam enim vocem non Suid. tantum, sed et Herod. ita exhibet, et Athen. 2. et 14. Quin etiam ap. Suid. illud * Ἑπταπάκτιων ad hoc exemplum corrigendum est; et pro * Ἠθιέπακτος ser. videtur ἡ Ζεπάκτιος, i. e., ἡ Ἑπταεπάκτιος: nam Ζ notat ἑπτά. Sic ap. Hesych. Ἐννεωρός· θέτης. Lege θετης, i. e. ἐνναέτης, quia θ' significat ἐννέα, et verbo uno interjecto, Ἐννήης· σώφρων, ἀληθὴς, ἀγαθὸς, πατρῷος. A Librarii, ut compendium operæ faciant, πηρ scribunt pro πατὴρ, et pro πατρῷος, πρῶος, quod in h. l. depravatum est e πρῷος. Vide Hesych. in Ἐννής. Ceterum de notatione τῆς Ἑπταεπακτίου, ut et illud attingam, facillimum est multa comminisci: proxime tamen, opinor, ad verum accedent, qui Homerum putaverint in Opusculo illo lusisse de hominibus quibusdam numero septem, qui ἐπ' ἀκτῆς, In litore, cibo vel somno curabant corpora, vel aliud quid jocosi et ridiculi faciebant. Hom. ipse in Certamine cum Hesiodo: Ἀνδράσι ληϊστῆρσιν ἐπ' ἀκτῆς δόρπον ἑλέσθαι. Et Od. Υ. Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὗρε καθήμενον. Et Herod. in Vita Homeri: Καὶ οὕτως ἀναλαβόντες αὐτὸν ἀνήχθησαν, καὶ ἴσχουσι ἐπ' ἀκτῆς· οἱ μὲν δὴ ἁλιεῖς πρὸς ἔργον ἐτράπησαν, ὁ δὲ Ὅμηρος τὴν νύκτα ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ κατέμεινεν. Et aliquanto inferius: Καὶ ἀναχθεὶς μετά τινων ἐγχωρίων ἀπηνέχθη εἰς τὴν Ἴον, καὶ ὡρμίσθησαν οὐ κατὰ πόλιν, ἀλλ' ἐπ' ἀκτῆς. Atque hanc vel illam rem verisimile est argumentum, et occasionem poëmati dedisse." Bentl. Ep. ad Mill. 63.]

[* Μεσάκτιος, ὁ, ἡ. Æsch. Pers. 890. Καὶ τὰς ἀγχιάλους Ἐκράτυνε * μεσάκτους. (Cf. Æsch. Fr. ap. Athen. 394.) Schol., A. Τὰς ἄγχι τῆς θαλάσσης κειμένας καὶ πρὸς τὸν αἰγιαλὸν, μεσάγκτους δὲ, μεσακτίους, mox, Λῆμνος Θρᾴκης ἐστί· αὗται δέ εἰσιν αἱ μεσάκτιοι: B. Ἐπειδὴ τὰ κύκλῳ τῶν νήσων ἀκταί εἰσι, διὰ τοῦτο μεσάκτους τὰς νήσους καλεῖ. " Μεσάκτους Colb. 1, 2. Cant. 1, 2. Guelph. Ald. Turn. Sed μεσακτίους, non μεσάκτους ab ἀκτὴ deduci monet Pauw." (imo μέσακτος ab ἀκτὴ, ut μέσαυλος ab αὐλὴ, * μεσάγκυλος ab ἀγκύλη, quamvis Etym. M. 113. dixerit, Ἀγκύλος, μεσάγκυλος:) " itaque vulgatam tdetur, interpretatus, ' Obtinuit medias,' ut Tenere medium, h. e. Medio constrictas totas, quod opponitur illis, quæ de Cypro sequuntur, quam non tenebat totam, sed urbes ejus modo tres. Μεσακτίους, Medias inter Asiæ Thraciæque ἀκτᾶς, mavult Heath. interpretationem Pauwii merito pro nihilo habens. Sic etiam Brunck. Schutz. Pulcre Dutheil. Les îles plus avancées dans les mers. C Μεσάγκτους tamen tueri videtur Dorv. ad Charit. 660. Sed veram lect. nobis præbebit Hes. Ἄγκος· νῆσον πολλὰ ἄγκη ἔχουσαν." (Wakefieldius ad marg. consuli jubet Apollon. R. 3, 349. Τῇ δ' * ἐναγειράμενος Παναχαιΐδος εἴ τι φέριστον Ἡρώων, τεὸν ἄστυ μετήλυθε, πόλλ' ἐπαληθεὶς Ἄστεα, καὶ πελάγη στυγερῆς ἁλὸς, εἴ τι ὀπάσσοις. Voluit igitur Wakef. pro ἄστεα legi ἄγκεα, et quidem vulgatum ἄστυ—ἄστεα non nimis nobis arridet. Sed sic legendo nulla manet oppositio inter terram et mare, quam affectabat poeta, ut censet Brunck. afferens e Virg. Æn. 1, 3. Multum ille et terris jactatus et alto. Vide Ἄγκος.) Leg. igitur μεσάγκους, Insulas multos sinus reductos habentes." (Vide notata in Μετάγκεια.) " Nec displiceret etiam * μεσάγκλους. Hes. Ἄγκλον· σκόλιον. Hinc Ζάγκλη, ni fallor," (et sic G. ap. Albert.) " quicquid contradicant aliqui, a ζα et ἄγκλος, i. q. ἀγκύλος." Butler. Vel incuria, vel correctione V. D. ἄγκλον dedit pro vulg. ἀγκλόν. Blomfield. paulo audacius conjicit ἐπάκτους. Glossæ Gr. Lat.: Μέσατος· Me- D dianus. Sed in Glossis Lat. Gr. legitur: Μέσακτος· Medianus. Μέσακτος derivandum esset vel a μέσος et ἀκτὴ, vel a μεσάζω. " Μεσάκτιος, Brunck. ad Æsch. Pers. 886." Schæf. Mss.]

[* Παρακταῖος, (αία, αῖον,) Litoralis, ut παράκτιος, " in Epigr." [Vide Jacobs. Anthol. 9, 218. Oppian. H. 4, 316. Οἶδε τότε βληχήν τε παρακταίην ἀΐοντες Αὐδήν τ' αἰπολίων βαρυηχέα.]

Παράκτιος, ὁ, ἡ, i. q. ἐπάκτιος, Litoreus, Litoralis, Maritimus. Æschyl. Prom. p. 51. (v. 861.) Ἐντεῦθεν οἰστρήσασα τὴν παρακτίαν Κέλευθον. Sic Sophocles παρακτίους λειμῶνας dixit. [" Toup. Opusc. 2, 13. 214. Jacobs. Anthol. 7, 144. Brunck. Soph. 3, 413. 439." Schæf. Mss. Lycophr. 243. Καὶ δὴ στένει Μύρινα καὶ παράκτιοι Ἵππων φριμαγμὸν ἠόνες δεδεγμέναι: 727. τὴν δὲ ναυάται Κρόκαισι ταρχύσουσιν ἐν παρακτίαις. Epigr. Agath. 28.]

Παρακτίδιος, (ὁ, ἡ,) pro παράκτιος, eodem modo quo παραθαλασσίδιος dicitur pro παραθαλάσσιος, ut

παρακτίδιον κῦμα in Anthol. Epigr. Litoreus fluctus, i. e. Qui ferit litus, ut loquitur Virg. [Epigr. ἀδεσπ. 417.]

[* "Προσάκτιος, Heyn. Hom. 4, 414." Schæf. Mss.]

Ἀκτὶν, ῖνος, ἡ, itidem ab ἄγω, Frango, secundum quosdam, Radius solis. Luc. in Anacharside, Οὐκέτι πίλου δεόμεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. I. e. Non amplius galero indigemus, qui radium solis ad nostrum caput pertingere prohibeat. Apud Hom. pluralis dativus ἀκτῖσι et ἀκτίνεσσι: ut Od. E. (479.) Οὐδέποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν: Il. K. (547.) Αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο. Hesiod. Theog. (760.) οὐδέποτ' αὐτοὺς Ἠέλιος φαέθων ποτιδέρκεται ἀκτίνεσσιν. [Hodie legitur ἐπιδέρκεται.] ‖ Capitur et pro Radio κεραυνοῦ, Fulminis. Luc. in Timone (118.) Κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ (τοῦ κεραυνοῦ) καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται.

Ἀκτὶς etiam dicitur in nominativo. Antiphilus in Anthol. (Epigr. 19.) Ἤδη σβεννυμέναν με νέα κατεφώτισεν ἀκτίς. Serv. in Virg. Græci, inquit, ἀκτὶν et ἀκτὶς dicunt, δελφὶν et δελφὶς, Ἐλευσὶν et Ἐλευσίς: sed verius in ν desinunt, quod in obliquis habent, ut ἀκτῖνος, Ἐλευσῖνος et δελφῖνος.

Ἀκτὶς habet et alias significationes; nam et Sambucus ap. Diosc. 2. exponitur, Ἐπ' ἄκρου δὲ σκιάδιον, καθάπερ ἀκτίς. Et ita ἀκτὶς idem fuerit, quod ἀκτή. ‖ Sic etiam vocatur, teste Pausania ap. Eustath., Vas in quod conjiciuntur oboli. ‖ Est et οἰκέτου ὄνομα, i. e. Servi nomen, ut Idem ibidem testatur. [P. 823. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁμώνυμον καὶ τὸ Ἀκτίς. Πανσανίας γοῦν φησὶν ὅτι ἀκτὶς, καὶ οἰκέτου ὄνομα, καὶ ἀγγείου δὲ, ἐφ' οὗ οἱ ὀβολοὶ ῥιπτοῦνται.] Apud Xenophontem autem in Cyneg., Canis est nomen.

" Ἀκτὶς, Hesychio teste est etiam Servi nomen, ap. " Syracusanos autem ὁδηγὸς, Dux viæ, pro quo su-" pra ἀκτεῖνὸς, vel ναῦς, Navis." [" Actuaria navis," Lindan. ab ἄγω nempe, Veho.]

[" Ἀκτὶν, Ruhnk. Ep. Cr. 281. Act. Traj. 1, 204. Ἀκτῖνες ὄσσων, Valck. ad Phœn. p. 527. De quantitate, Dorv. ad Char. 308. In capite, ad Lucian. 1, 425. Radius rotæ, Heringa Obs. 184. Ἀκτὶς, Ruhn. ad H. in Cer. 70. Markl. Suppl. p. 223. Wakef. Trach. 1086. Ἀκτὶν, Jacobs. Anth. 6, 58. 8, 321. 403. Markl. Suppl. p. 223. Charit. 750. Wakef. Ion. 1155. Boissonad. in Philostr. 596. In capite statuæ, Kuster. Aristoph. 194. b. Πρὸς ἀκτῖνα, Lobeck. Aj. p. 367. ('Τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν. Eurip. Or. 1263. ἀφ' ἡλίου βολῶν. Multum usus hanc ellipsin versavit. Hesych. Πρὸς ἡλίου· πρὸς ἀνατολήν. Suid. Πρὸς ἀκτῖνα· πρὸς ἀνατολήν. Sic usurparat Philostr. V. A. 6, 4. p. 233. Τὸ δὲ ἄγαλμα τετράφθαι πρὸς ἀκτῖνα. Itidem Photius Bibl. 131. οἰκεῖν πρὸς ἀκτῖνα ἡλίου, et sæpius Dionys. P. πρὸς αὐγὰς ἠελίοιο, Versus orientem. Οἱ ἀφ' ἡλίου Αἰθίοπες, Herod. 7, 70.' Photius: Πρὸς ἀκτῖνα· ἀνατολή. ' Scr. e Suida, πρὸς ἀνατολήν.' Schleusner.)" Schæf. Mss. " Radius solis, Ælian. V. H. 196. Fulgur, Soph. Trach. Dies, Nicand. Alex. 400. (ἐν δὲ μονήρει Ῥηϊδίως ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα, Schol. μονήρει γὰρ ἀκτῖνι, ἀντὶ τοῦ, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.) Oriens, Philostr. 57. De vividis florum coloribus, Pind. Olymp. 6, 91. (ἴων ξανθαῖσι καὶ * παμπορφύροις Ἀκτῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν σῶμα, Schol. V. ἀκτῖνας λέγει τὰς ἀποπιπτούσας ἀπὸ τῶν ἀνθέων δρόσους, ἢ λαμπηδόνας τῶν ἀνθῶν, Schol. R. ἤγουν λαμπρότησι διαυγέσι ξανθαῖς καὶ κατὰ πολὺ πορφυροῖς, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ διαυγῶν ἴων ξανθῶν, καὶ κατὰ πολὺ πορφυρῶν, βεβρεγμένος, ἤγουν δεδροσισμένος, τὸ τρυφερὸν σῶμα. ' Pauw. emendat ἄκραισι. Hoc est, χαλκᾷ ἀντὶ χρυσῶν. Pindaricam audaciam non agnoscere modo, sed et mirari amplectique debebat in Roris guttis sole adverso rubescentibus et splendentibus. Hac imagine adjuncta δρόσους, quibus humectatur puellus, βρέχεται, præclare ἀκτῖνας dixit ξανθὰς καὶ παμπορφύρους.' Heyn.)" Wakef. Mss.]

['Ἀκτίς. " Probus ad Virg. Ecl. 6, 31. ex Ennii Medea citat: Juppiter, tuque adeo summe Sol, res omnes qui inspicis, quique lumine tuo maria, cœlum, ac terras contines, inspice hoc facinus, priusquam fiat, prohibe scelus. Quod ductum procul dubio ex (Eurip. Med.) 1246. sic digerendo: Ἰὼ Γᾶ τε καὶ παμφαὴς Ἀκτὶς Ἀελίου κατίδετ', ἴδετε τὰν ὀλομέναν γυναῖκα, πρὶν φοινίαν Τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον.—Enniano hoc Fragmento latuisse creticos, miror VV. DD. fugisse, disponendos in hunc modum: Juppiter, tuque adeo summe Sol, res qui omnes Inspicis, quique tuo lumini mare, terram, Ac cœlum contines, inspice hoc facinus prius Quam fuat, prohibe scelus.—Jovem, qui cur loco Γᾶς Euripidis substitutus sit, quæri potest, poëta videtur sumsisse e v. 762., nisi mavis e priori fabulæ recensione, ubi alia fortasse contexta ferebantur." Osann. Anal. Cr. 121—3.]

['Ἀκτίς. Tittmanni Technoll. Mss. Ἀκτὶς, καὶ ἀκτὶν· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀκτὴ δὲ ὁ αἰγιαλός. Etym. M. Ἀκτὶς τοῦ ἡλίου· παρὰ τὸ ἄγω, τὸ φέρω, ἄξω, ἦχα, ἦγμαι, γέγονεν ἀκτὶς, οἱονεὶ ἡ πανταχοῦ φερομένη, πάνυ γάρ ἐστιν ἐκτεταμένη. Ἢ παρὰ τὸ ἀΐσσω, ἀΐξω, ἤϊχα, ἤϊγμαι, ἤϊκται, ἀκτὶς, ὁρμητικὴ γάρ ἐστιν, ἐπειδὴ ὅπου εὕρῃ ὀπὴν, εἰσέρχεται. Zonar. Ἀκτίς· παρὰ τὸ ἄγω, ἄξω, ἦχα, ἦγμαι, γέγονεν ἀκτὶς, οἱονεὶ ἡ πανταχοῦ φερομένη καὶ συστρεφομένη, ἡ γὰρ ἀκτὶς τοῦ ἡλίου πάνυ ἐστὶν ἐκτεταμένη. Ἢ ἀπὸ τοῦ ἀΐσσω, ἀΐξω, ἤϊχα, ἤϊγμαι, ἤϊκται, ἀκτὶς, ἡ οὖσα ὁρμητική. Etym. G. Ἀκτίς· παρὰ τὸ κτεάγνυσθαι, l. κατάγνυσθαι, τὰ κύματα, καὶ εἰς τὸ Παρὰ θῖνα. Confundit Grammaticus iste ἀκτῖνα et ἀκτήν. Vide quæ de ea confusione diximus in Ἀκτή. Etym. G.: Ἀκτίς· διὰ τοῦ ι μακροῦ, ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἄξω, ἦχα, ἦγμαι, ἦξαι, ἦκται, ἀκτὶς, οἱονεὶ ἡ πανταχοῦ φερομένη, ἢ ἐκ τοῦ ἥκτω, l. ἀκτῶ, ἀκτὸς, καὶ ἐκ τούτου ἀκτίς. Δεῖ γινώσκειν ὅτι τὸ ἀκτὶς σημαίνει τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου, καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται, ἐπειδὴ δικατάληκτόν ἐστι, λέγεται γὰρ ἡ ἀκτὶς καὶ ἡ ἀκτὶν θηλυκῶς· πάντα δὲ τὰ εἰς ις δικατάληκτα διὰ τοῦ ι γράφεται, οἷον, δελφὶν δελφὶς, θὶν καὶ θὶς, (adde ῥὶς ῥὶν, ἴς * ἴν; v. Valck. in Ἀκτὴ citatum.) Σημαίνει δὲ τὸν αἰγιαλὸν καὶ τὸν σωρὸν, (iterum vide confusa ἀκτὴν et ἀκτῖνα.) Σωρὸν δὲ εἴτε χρημάτων, εἴτε σίτου, καὶ κριθῆς, εἴτε ὀστέων, θηλυκῶς δὲ λεγόμενον ἡ σορὸς τὸ μνῆμα σημαίνει, καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται. Οὕτω δὲ ἀκτὶς διὰ τοῦ ι. Δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἀκτὶς ἐτυμολογεῖται διαφόρως· ἢ γὰρ παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἀκτὶς, ἡ πανταχοῦ ἀγομένη, ἡ γὰρ ἀκτὶς τοῦ ἡλίου πανταχοῦ φέρεται· ἢ παρὰ τὸ ἐκτείνω . . . . . ἑακτὶς, καὶ ἀκτὶς, πανταχοῦ γὰρ * ἐφήπλωται· ἢ παρὰ τὸ ἀΐσσω, τὸ ὁρμῶ, ἡ γὰρ τοῦ ἡλίου λαμπηδὼν ὁρμητική ἐστιν· ἢ παρὰ τὸ ἄγω ἀκτὸς, καὶ ἀκτὶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐρήσω (sic) ῥηγμὸς καὶ ῥηγμὶν, ὁ αἰγιαλὸς, παρὰ τὸ ἐκεῖ ῥήγνυσθαι τὰ κύματα. Etym. M. 518. Ἀκτὶς, * χρυσάκτις ἥλιος: Etym. G. 327. Ἀκτὶς, καὶ ὁ χρυσάκτις ἥλιος. Etym. M. 603. Καὶ ἄξιον ζητεῖν, διατί τὸ * νηλήτης διὰ τοῦ η γράφεται, τὸ δὲ ἀλιτεῖν διὰ τοῦ ι; ὅτι Αἰολικῶς ἐτράπη τὸ ι εἰς η. Οὕτω γὰρ καὶ τὸ ἀκτὶν καὶ τὸ ψιμμύθιον διὰ τοῦ η προφέρουσιν Αἰολεῖς.]

['Ἀκτῖνα et ἱκέτην conf., v. Jacobs. ad Anthol. Pal. 752.]

Ἀκτινωτὸς, οῦ, ὁ, (ἡ,) ὸν,) Radiatus, tanquam a v. ἀκτινόω. ['Ἀκτινωτὸς τροχὸς,' Hero Spirital., a Schneidero in Lex. citatus. " Philo J." Wakef. Mss.]

Ἀκτινηδὸν, adv. In formam radiorum, vel radii, ap. Lucian. [" de Salt. 505. b. Περιδέοντες αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη." Scott. App. ad Thes. In Reitzii Indice non legitur.]

Ἀκτινοειδὴς, [s. Ἀκτινώδης,] έος, ὁ, ἡ, Radiorum formam habens. [" Philo J. 2, 559. Philostr. 151. (V. A. 3, 46.)" Wakef. Mss.]

[* " Ἀκτινοειδῶς, Acta Jun. Bacchi Ed. Combef. 115." Boissonad. Mss.]

Ἀκτινοβόλος, ὁ, ἡ, Radios jaciens, Radios ejaculans.

Ἀκτινοβολέω, Radios jacio, Radios ejaculor, Radio. [" Philo J. 582. 1, 638." Wakef. Mss. Const. Manass. in Meursii Opp. 7, 357. Ὁπόσον περιπόρφυρον καὶ * λευκαυγὲς ἐν ῥόδοις, Ὡς ἄστρον ἀκτινοβολοῦν ἀνέτελλε χαμόθεν.] Et pass. ἀκτινοβολέομαι, Irradior. Athen. (94. ex Isidoro Characeno:) Ἡ δὲ ἐπιπολάζουσα, καὶ ἀνωφερὴς, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀκτινοβολεῖσθαι δύσχρους καὶ ἥσσων. [Glossæ: Ἀκτινοβολῶ· Radio. Ἀκτινοβολεῖσθαι· Radiari.]

Ἀκτινοβολία, (ἡ,) Radiorum ejaculatio, ap. Plut. 9, 122. Νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς τοῖς ἀπομιμουμένοις βρον-

τὰς, καὶ κεραυνοὺς, καὶ ἀκτινοβολίας. " Eust. in Il. Maneth. 1, 322. 4, 166. (νῦν δέ με χρειὼ 'Ακτινηβολίας ὁρίων τ' * αἴθωπα κέλευθα, Δωδεκατημορίων τ' * ἀστροκυκλόεσσαν ἐνισπεῖν Ζωδιακήν. ' Sane nescio, quid permoverit Editorem scribere αἴθωπα, primo quod Cod. habet * αἰθρωπὰ, æque bonum, imo hic præstantius, quam αἰθωπά: sic passim * αἰθροβολεῖν, sic * αἰθροβάτης, * αἰθροδόνητος, ita ἀστερωπὸς, * σκολιωπός.' Dorv. ad Char. 224.) 396." Wakef. Mss.]

[* 'Ακτινογραφία, ἡ. " Vitruv führt unter diesem Titel ein Buch des Demokritus von den Strahlen des Lichts an." Schneider. Lex.]

[* " 'Ακτινολαμπέω, Theodor. Studita ap. Sirmond. not. ad Goffridum p. 84." Boissonad. Mss.]

[* 'Ακτινοφόρος, ὁ, ἡ, Radiatus, Gl. " Nom d'une espèce de limaçon, voy. Xenocr. Περὶ τῆς ἀπὸ τ. 'Ε. Τροφῆς p. 12. de mon Edition." Coray. Mss.]

" Εὐάκτιν, (ινος, ὁ, ἡ,) Pulcros habens radios, ap. " Moschop." [Etym. M. 491. et Etym. G. 300. Τὰ γὰρ εἰς ις σύνθετα τὴν τῶν ἁπλῶν (τοῦ ἁπλοῦ Etym. G.) φυλάττει κλίσιν, οἷον, ἀκτὶν ἀκτῖνος, εὐάκτιν εὐάκτινος, γλώχιν γλώχινος, τριγλώχιν τριγλώχινος.]

[* 'Επτάκτιν, ὁ, ἡ, Septem radios emittens, Septem radiis insignis, Julian. Or. 5. p. 172. a nobis supra 824. b. citatus.]

"ΑΞΩΝ, ονος, ὁ, ab ἄξαι aor. 1. verbi ἄγω, Axis rotæ. Il. Λ. (534.) αἵματι δ' ἄξων Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον: N. (30.) οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων. Xenoph. K. Π. 6, (1, 17. ter, 6, 2, 7. p. 366.) de bellicis curribus loquens, Τροχοῖς τε ἰσχυροῖς, ὡς μὴ συντρίβηται, ἄξοσί τε μακροῖς: [" K. A. 1, 8, 7. In freno, Idem in 'Iπ. 10, 9. et 10. bis." Lex. Xenoph.] Per metaphoram itidem ἄξων τοῦ κόσμου vocatur Axis mundi. Proclus enim ita, post Aristot. de Mundo, scribit, "Αξων καλεῖται τοῦ κόσμου ἡ διάμετρος αὐτοῦ, περὶ ἣν στρέφεται, Axis mundi appellatur ejus dimetiens, circa quam volvitur.

"Αξων vocatur Spondylorum secundus, qui est immobilis. Τῶν δὲ σπονδύλων, inquit J. Poll., ὁ δεύτερος ἀκίνητος ὢν, ἄξων ὀνομάζεται.

"Αξονες erant ap. Athenienses, velut ap. Romanos, Leges duodecim tabularum; nam ἄξονες erant Axes ligneæ, in quas leges Solonis incisæ erant. Gell. 2, 12.: In legibus Solonis illis antiquissimis, quæ Athenis axibus ligneis incisæ sunt, quasque latas ab eo Athenienses, ut sempiternæ manerent, pœnis et religionibus sanxerunt, legem esse Aristoteles refert scriptam ad hanc sententiam, Si ob discordiam, etc.

"Αξων pro Decem tabulis, inquit Bud., citans hunc e Demosth. adv. Aristocr. locum, 'Ως ἐν τῷ ἄξονι εἴρηται, (630.) Plut. in Solone: 'Ο δὲ τρισκαιδέκατος ἄξων τοῦ Σόλωνος τὸν ὄγδοον ἔχει νόμον οὕτως γεγραμμένον. Idem in Numa: 'Εν τῇ περὶ τῶν ἀξόνων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφῇ. Solent autem vulgo ἄξονας Σόλωνος Tabulas Solonis interpretari: ut in modo citato Plut. loco, ὁ τρισκαιδέκατος ἄξων, Decimatertia tabula. Idem vero testatur leges illas Solonis inscriptas fuisse εἰς ξυλίνους ἄξονας, in ipsius Solonis Vita. Hos autem ἄξονας quadratam figuram habuisse auctor est Suid., qui itidem ab iis ipsas quoque leges in eos inscriptas nomen accepisse testatur. Pollux vero ante Suidam annotavit quadrata fuisse forma, sed ait fuisse χαλκοῦς, i. e. Æneos. Quæ sit autem differentia inter ἄξονας et κύρβεις, videbis in Κύρβεις.

"Αξων, in Solomonis Parabolis bis (2, 9. 18.) legitur pro Tramite et orbita: ubi semita Latine habetur. Alibi, Τοὺς δὲ ἄξονας τοῦ ἰδίου γεωργίου πεπλάνηται, Aberravit a sulcis suæ segetis. Bud. [Incert. Prov. 3, 17. teste Bielio.]

["Αξων, Wolf. Prol. Hom. 84. Aristoph. Fragm. 236. Heyn. Hom. 5, 714." Schæf. Mss. Barnes. ad Eurip. Hippol. 1252. J. Poll. 1, 144. de Partibus Currus, Τὸ δὲ ὅλον ἐπίθεμα καλεῖται ὑπερτερία, τὸ δ' ὑποτεινόμενον, ἄξων: 2, 132. de Collo et Vertebra: Τῶν δὲ σφονδύλων ὁ δεύτερος, ἀκίνητος ὢν, ἄξων ὀνομάζεται· προβολὰς δὲ ἔχει δύο, μίαν ἑκατέρωθεν, τὴν μὲν τῷ πρώτῳ, τὴν δὲ τῷ τρίτῳ τῶν σφονδύλων ἐνηρμοσμένην, καλοῦνται δὲ κάτοχοι. " Vide Jun. Nomencl. in Verticuli." Jung. Timæus: "Αξων· τὸ τοῦ ἅρματος ξύλον, περὶ ὃ δινοῦνται οἱ τροχοί. " Respicit locum Theætet. 141. f. 'Αλλ' ἀγαπῶμεν ἂν ἐρωτηθέντες ὅ, τι ἐστὶν, ἅμαξα, εἰ ἔχοιμεν εἰπεῖν, τροχοὶ, ἄξων, ὑπερτερία, ἄντυγες, ζυγὸς, vel Polit. 3. p. 430. f." Ruhnk. Zonar. "Αξων· τὸ διῆκον διὰ τῶν τροχῶν ξύλον. Hesych. "Αξονα· ξύλον τὸ τοὺς τροχοὺς φέρον. Etym. M. "Αξων· ἄξων καλεῖται τὸ διῆκον διὰ τῶν τροχῶν ξύλον, παρὰ τὸ ἄγω. Ammon. "Αξονες καὶ κύρβεις διαφέρουσιν· οἱ μὲν ἄξονες ἦσαν τετράγωνοι, οἱ δὲ κύρβεις, τρίγωνοι· καὶ οἱ μὲν ἄξονες εἶχον τοὺς ἰδιωτικοὺς νόμους ἐγγεγραμμένους, οἱ δὲ κύρβεις δημοσίας ἱεροποιΐας, καὶ εἴ τι ἕτερον τοιοῦτον. " Νόμους textus habet e Ms. nam in Edd. legebatur ἰδιωτικοὺς ἐγγεγρ. neque tamen Salmasius νόμους inserendum monuit. Unius Thomæ M. verba adscribam, qui Ammonii notam contraxit: "Αξονες· τετράγωνοι ὄντες, εἶχον ἰδιωτικοὺς νόμους ἐγγεγραμμένους, κύρβεις δὲ, τρίγωνοι οὖσαι, εἶχον δημοσίους νόμους καὶ ἱεροποιΐας. Ista, δημοσίους νόμους καὶ, ex Amm. forsan exciderunt." Valck. " V. νόμους deest in Oxon. sicut et abest ab Ammonio." Oudend. " In hac differentia declaranda elaborarunt Meursius, Petitus, Valesius, Menagius, Berkelius, Spanhemius, forsan plures: verum aliorum diligentiam facile superavit Salmasius, qui hanc materiam copiose pertractavit de Modo Usur. c. 3. p. 98—104." Valck. " Ammon. 102. Valck. Anim. ad Ammon. 174." Schæf. Mss. Harpocr.: "Αξονες· οἱ Σόλωνος νόμοι ξυλίνοις ἦσαν ἄξοσι γεγραμμένοι. Δημοσθένης ἐν τῷ Κατ' 'Αριστοκράτους· 'Ως ἐν τῷ ἄξονι εἴρηται. ῏Ησαν δὲ, ὥς φησι Πολέμων ἐν τοῖς Πρὸς 'Ερατοσθένην, τετράγωνοι τὸ σχῆμα, διασώζονται δὲ ἐν τῷ Πρυτανείῳ, γεγραμμένοι καθ' ἅπαντα τὰ μέρη. Ποιοῦσι δ' ἐνίοτε φαντασίαν τρίγωνον, ὅταν ἐπὶ τὸ στενὸν κλιθῶσι τῆς γωνίας. " Cum in angulos inclinati oculis occurrerent. Itane tignum quadratum et utroque capite alicui rei innitens inclinari potest? Itane in angulos inclinari potest? Itane anguli nominantur in Harpocr.? Ms. Mediceus habet τεθῶσι. Quod vel rectum est, vel ex eo vulgatum κλιθῶσι debet intelligi, nempe, Cum in acutam anguli partem axones sunt positi, versi et commoti; nam κινεῖσθαι καὶ μεταστρέφεσθαι alii de illis dixerunt, ut patet e Valesianis. Certe enim, cum unus angulorum obversus esset conspectui astantis, tres anguli apparebant, quartus a postica latebat. Sed neque taceri debet, glossam ipsam in Ms. non concipi "Αξονες, sed "Αξονι, ut est etiam in Edit. Ald., quod ego temere mutatum opinor, cum e verbis Demosthenis, quæ citat auctor, appareat, quo respexerit in hoc dativo." Jac. Gronov. " Vide quæ notabimus ad v. Κύρβεις, interim adverte ἄξονας fuisse Tabulas ligneas, in quibus leges privatorum inscribebantur, ut Solonis, et Draconis, unde Solonis Axones ap. auctores classicos citantur, et ἄξονες simpliciter, ut ap. Stephani mutilatorem v. 'Αγνοῦς. Ceterum ut plurimum ἄξονες τετράγωνοι erant, ipso Polemone ἐν τοῖς Πρὸς 'Ερατοσθένην, ut refert Harpocr., teste, unde discrimen hoc unum est quod Grammatici constituerunt inter ἄξονες et κύρβεις, quod ἄξονες τετράγωνοι essent, κύρβεις τρίγωνοι, quod tamen levissimum videri debet, vel ex eo, quod certum sit ἄξονας aliquando τριγώνους fuisse. Harpocr. Ποιοῦσι δ' ἐνίοτε φαντασίαν τρίγωνον, ὅταν ἐπὶ τὸ στενὸν κλιθῶσι τῆς γωνίας. Discrimen aliud, quod Ammon. affert, mihi probabilius videtur; vult enim ἐν ἄξοσι privatorum leges fuisse descriptas, κύρβεις vero continuisse δημοσίας ἱεροποιΐας, et alia ejusmodi. Aliud addere possemus nos e verbis Polemonis et Aristotelis; hic enim κύρβεις erectos fuisse ἐν τῇ στοᾷ, τῇ βασιλείᾳ, ille vero ἄξονας ἐν πρυτανείῳ γεγραμμένους, in hoc auctoris nostri Lexico testantur apertissime. Plura dicemus voce Κύρβεις." Maussac. " Ammon. e Thoma supplendum putavit Valck. Qua quidem opera egere potius videtur J. Poll., qui 8, 128. nullum, nisi quod inter figuram intercedit, discrimen profert: (Δέλτοι χαλκαῖ, αἷς ἦσαν πάλαι ἐντετυπωμένοι οἱ νόμοι οἱ περὶ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν πατρίων. Κύρβεις δὲ, τρίγωνοι σανίδες πυραμοειδεῖς, οἷς ἦσαν ἐγγεγραμμένοι οἱ νόμοι. "Αξονες δὲ τετράγωνοι χαλκοῖ ἦσαν, ἔχοντες τοὺς νόμους· ἀπέκειντο δὲ οἵ τε κύρβεις, καὶ οἱ ἄξονες ἐν 'Ακρο-

πόλει πάλαι· αὖθις δ' ἵνα πᾶσιν ἐξῇ ἐντυγχάνειν εἰς τὸ A Πρυτανεῖον καὶ τὴν ἀγορὰν μετεκομίσθησαν· διὰ τοῦτο ἔλεγον τὸν κάτωθεν νόμον ἀντιθέντες πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν. 'Quod in Acropoli repositas fuisse olim cyrbes et axones Noster affirmet, illustrat Petit. Prol. ad LL. Att. et Meurs. LL. Attic., alibique sæpe: pro μετεκομίσθησαν vero Meursius habet μετηνέχθησαν.' T. H.) Quam levitatem Grammaticis tribuere non debuisset Maussac. siquidem in eorum numerum referendum cum Thoma Ammonium censet. Adde Harpocr. v. Κύρβεις, et ad eum Vales." Stœber. ad Thom. l. c. "Etym. Ἄξονες ξύλα ἦν τετράγωνα, ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ὀρόφου διήκοντα, καὶ διά τινος περόνης στρεφόμενα, ἐφ' ὧν οἱ Σόλωνος νόμοι ἐπεγράφοντο, (editum est a Sylb. ἀπεγρ.) τοῖς τῶν ἁμαξῶν ἄξοσιν ὁμοίως κώδιξι στρεφόμενοι. Λέγονται δὲ καὶ ἐν τοῖς μαθήμασιν ἄξονες, περὶ οὓς νοοῦνται τὰ σχήματα, οἷον σφαῖραι, καὶ κύλινδροί τε καὶ τὰ τοιαῦτα, (adde, ἃ) καὶ στρέφονται, καὶ συνίστανται. At κύρβεις sunt, quos Libros sacrorum vocat Varro de L. L. 4. Athenis in libris sacrorum scriptum est κάπρῳ καὶ πόρκῳ. Vide Or. Lysiæ c. Nicomach. Scribam, et quæ ibi notavi." Vales. Suid.: Ἄξονες· οὕτως ἐκάλεσαν Ἀθηναῖοι τοὺς Σόλωνος νόμους, διὰ τὸ ἐγγραφῆναι αὐτοὺς ἐν ξυλίνοις ἄξοσιν, ἦσαν δὲ τετράγωνοι τὸ σχῆμα. Μέμνηται τῆς λέξεως Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Ἀριστοκράτους. Ἄξονες δὲ καὶ κύρβεις διαφέρει, (l. διαφέρουσιν, ut in Ammonio.) Ἄξονα δὲ λέγει Ὅμηρος τὸν τῆς ἁμάξης. Zonar. Ἄξονες· ἐν οἷς οἱ ἰδιωτικοὶ ἐνεγράφοντο νόμοι, οἳ καὶ τετράγωνοι ὑπῆρχον πίνακες. Ἄξονες, καὶ αἱ πράξεις τῶν ἀρετῶν. " Ἀρετῶν. Non dubito, quin hæc interpretatio referenda sit ad Prov. 2, 9. Τότε συνήσεις δικαιοσύνην, καὶ κρίμα, καὶ κατορθώσεις πάντας ἄξονας ἀγαθούς. Proprie enim h. l. pro Via s. Semita dicitur, ut v. 18. Ἔθετο παρὰ τῷ Ἅιδῃ τοὺς ἄξονας αὐτῆς, ubi Theodot. ὁδούς." Tittm. Etym. M. Κύρβεις· αἱ τὰς τῶν θεῶν ἑορτὰς ἔχουσαι, ἤτοι ἀπὸ κατασκευῆς, εἰσὶ γὰρ κυρβασταὶ, ἢ κύρβιες· ἐπεὶ τὰ τῶν θεῶν ἀποκρυπτόμενα δεῖ εἶναι. Ἀσκληπιάδης δὲ ἀπὸ Κύρβεως τοῦ τὰς οὐσίας ὁρίσαντος, ὥς φησι Φανίας ὁ Ἐφέσιος· ἢ ἀπὸ τοῦ C ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασιν. Ἐρατοσθένης τριγώνους αὐτὰς φησὶν εἶναι, οὐ τετραγώνους· Ἀριστοφάνης δὲ ὁμοίας εἶναι τοῖς ἄξοσι· πλὴν ὅτι οἱ μὲν ἄξονες, νόμους· αἱ δὲ κύρβεις, οὐσίας ἔχουσιν, ἀμφοτέρων δὲ τὸ κατασκεύασμα τοιοῦτον, πλινθεῖον μέγα ἀνδρόμηκες, ἡρμοσμένα ἔχον ξύλα τετράγωνα τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα, καὶ γραμμάτων πλήρεις, ἑκατέρωθεν δὲ δόνακας, ὥστε κινεῖσθαι καὶ περιφέρεσθαι ὑπὸ τοῦ γράφοντος. "Κυρβασταὶ quid velit, non capio: aptius * κορυφωταί: ut Suidas τὰς κύρβεις nominatas scribit παρὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, εἰς ὕψος ἀνατεταμένας. Mox etiam rectius legemus ex eodem Suida, ἢ κρύβιές τινες οὖσαι. Mascul. gen. Apoll. R. 3, (imo 4,) 280, Κύρβιας, οἷς ἔνι πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἔασιν Ὑγρῆς τε τραφερῆς τε." Sylb. Timæi Lex.: Κύρβις· στήλη τρίγωνος πυραμοειδής, νόμους ἔχουσα περὶ θεῶν. "Politic. 187. Γράψαντας ἐν κύρβεσί τισι καὶ στήλαις, τὰ δὲ καὶ ἄγραφα πάτρια θεμένους ἔθη, ubi v. Schol. (38. Κύρβεσι· τρίγωνοι πίνακες οἱ κύρβεις, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν, καὶ πολιτικοί. D Ἄξονες δὲ, τετράγωνοι, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν. Τινὲς δὲ ἀδιάφορα ταῦτά φασιν.) Libet hic apponere eruditam glossam Etymologici Ms. in Bibl. Regia, (sed ubi est eruditio illa propria hujus Etymologici, cum glossa hæc non modo in Etym. M. totidem fere literis extet, verum etiam in ceteris Grammaticis, ut mox ostendetur?) ut ex ea Etym. M. et emendetur et suppleatur: Κύρβεις· αἱ τὰς τῶν θεῶν ἑορτὰς ἔχουσαι, ἤτοι ἀπὸ τῆς κατασκευῆς, εἰσὶ γὰρ κυρβαταὶ ἢ κρύβιες, ἐπεὶ τὰ τῶν θεῶν ἀποκρυπτόμενα δεῖ εἶναι. Ἀσκληπιάδης δὲ ἐν τοῖς Ἀξόνων Ἐξηγητικοῖς, ('Probabile itaque Vernam a Solone οἰκέτην nuncupatum; idque Ammon. videtur hausisse e veterum, qui in Solonis Axes olim ferebantur, Commentariis, a Fabric. Bibl. Gr. 2, 14, 17. memoratis. Iisdem, nisi fallor, pleraque etiam accepta ferimus, quæ Grammaticorum nobis diligentia conservavit.' Valck. Anim. ad Ammon. 174. Vide E. H. Barker. Ep. Cr. ad Th. Gaisford., in Classical Journal 28, 287—8.) ἀπὸ Κύρβεως, τοῦ τὰς οὐσίας ὁρίσαντος, ὥς φησι

A Φανίας ὁ Ἐφέσιος· ἢ ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασιν. Ἐρατοσθένης δὲ τριγώνους φησὶν αὐτὰς εἶναι, οὐ τετραγώνους. Φησὶν Ἀριστοφάνης ὁμοίας εἶναι τοῖς ἄξοσι· πλὴν ὅτι οἱ μὲν ἄξονες, νόμους, οἱ δὲ κύρβεις, οὐσίας ἔχουσιν. Ἀμφοτέρων δὲ τετραγώνων τὸ κατασκεύασμα, οἷον, (l. τοιοῦτον,) πλινθίον τι μέγα, ἀνδρόμηκες, ἡρμοσμένα ἔχον τὰ τετράγωνα ξύλα, τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα, καὶ γραμμάτων πλήρεις, καὶ ἑκατέρωθεν δὲ κνώδακας, ὥσπερ κινεῖσθαι καὶ περιφέρεσθαι ὑπὸ τῶν ἀναγόντων. Etymologi locum tractavit Salmas. de Modo Usur. 98. ubi pro * κυρβασταὶ ἢ κύρβεις legit * κρυβασίαι, ἢ κρύβιες. (Κρύβιες antea legerat et Sylb. l. c.) Malim * κρυβασταὶ, a κρυβάζω. Mox pro οὐσίας bis bene scribit θυσίας, et pro Ἐφέσιος, Ἐρέσιος, (ut etiam Noster, mox afferendus, tacite ap. Suid. legerat.) Sed nihil melius, quam quod pro δόνακας leg. vidit κνώδακας, ut totidem literis habet Etym. Ms. Denique e vitiosa lectione, τοῦ γράφοντος, vel, ut in Ms. est, τῶν ἀναγόντων, corrigo, τῶν ἀναγινωσκόντων, ut est ap. B Suid." Ruhnk.] "Κύρβις, εως, ὁ. Athenis κύρβεις "dicebantur τρίγωνοι σανίδες πυραμοειδεῖς, Tabulæ "triangulæ pyramidum forma, quibus inscriptæ "erant leges; ἄξονες autem erant Quadranguli et "ærei, continentes etiam ipsi leges. Et οἱ κύρβεις "vero et οἱ ἄξονες in Arce olim erant repositi; inde "in Prytaneum et in Forum postmodum translati "sunt, ut quibusvis eos legere et inspicere liceret. "Ita Poll. 8. (l. c.) Apollod. de Diis, tradit etiam "ipse τοὺς κύρβεις habuisse ἐγγεγραμμένους τοὺς νόμους: esse autem ipsos λίθους ὀρθοὺς ἑστῶτας, ita "ut ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος "ἀναστάσεως, διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις vocarint, "ut et κυρβασίαν τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθεμένην. Sic "sane et Aristot. in Atheniensium Rep. ait, Ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις, ἔστησαν ἐν "τῇ στοᾷ τῇ βασιλείᾳ: testis Harpocr., et ex eo "Suid. Idem Suid. et hæc affert, Κύρβεις, inquit, "erant τρίγωνοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν πολιτικοὶ, ἄξονες autem ap- C "pellabantur οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἔχοντες τοὺς νόμους, καὶ τετράγωνοι. Quibus aliquanto post subjungit ex Etym., κύρβεις fuisse τὰς ἐχούσας τὰς τῶν "θεῶν ἑορτὰς, quasi κρύβιας quaspiam, utpote in "quibus τὰ τῶν θεῶν oporteret esse ἀποκρυπτόμενα: "Asclepiadem denominatos velle ἀπὸ Κύρβιος τοῦ "τὰς οὐσίας ὁρίσαντος: Phaniam Eresium ἀπὸ τοῦ "ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασιν: Eratosthenem "eas esse dicere τριγώνους: Aristophanem, similes "τοῖς ἄξοσι, nisi quod οἱ ἄξονες νόμους, αἱ κύρβεις "autem οὐσίας εἶχον. Amborum vero hujusmodi "fuisse κατασκεύασμα: fuisse quoddam πλινθίον μέγα ἀνδρόμηκες, ἡρμοσμένα ἔχον τετράγωνα ξύλα, "τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα καὶ γραμμάτων πλήρεις· ἑκατέρωθεν δὲ κνώδοντας, Etym. habet δόνακας, "ὥστε κινεῖσθαι καὶ μεταστρέφεσθαι ὑπὸ τῶν ἀναγινωσκόντων. Notandum porro, Aristot., Aristoph., "Apollod., Polluc., Harpocr., et alios, masculino "genere τοὺς κύρβεις dicere, Suid. et Schol. Aristoph. feminino τὰς κύρβεις: qui Schol. Aristoph. D "scribit etiam ipse κύρβιν fuisse τὴν σανίδα ἔνθα "ἦσαν οἱ νόμοι γεγραμμένοι. Idem ex Apollod. "tradit πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους appellari "κύρβιν: et quoniam veteres λίθους ἱστάντες τὸ δόξαν "ἀνέγραφον, hos quidem lapides ἀπὸ τῆς στάσεως "appellasse στήλας: κύρβεις autem, ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος "ἀναβάσεως: postea vero temporis eos τὰ ξύλα λελευκωμένα γράφοντας, similiter nominasse. His "subjungit, κύρβιν igitur esse τὴν περιέχουσαν τὰς "ἱερὰς γραφὰς στήλην: Hesychius vero στήλην τρίγωνον ἢ ξύλινον ἄξονα, ἐν ᾧ τὸ παλαιὸν οἱ νόμοι "ἐγράφοντο. Quo modo et Zenodotus scribit, et "eo Suidas, κύρβεις ap. Athenienses vocatas fuisse "σανίδας τριγώνους, ἐν αἷς τοὺς νόμους ἀνέγραφον, καὶ "τὰς κατὰ τῶν ἀδικούντων τιμωρίας: unde Κύρβεις "κακῶν Proverbio dictum fuisse ἐπὶ τῶν σφόδρα πονηρευομένων, De vehementer improbis. "His ceu colophona addam Plutarchi testimonium "de hisce legum tabulis, quæ κύρβεις et ἄξονες di- "cuntur. Sic igitur ille in Solone, p. 167. Ἰσχὺν "δὲ, inquit, τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἑκατὸν ἐνιαυτοὺς

" ἔδωκε, καὶ κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας, ἐν " πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους· ὧν ἔτι πρὸς ἡμᾶς " ἐν Πρυτανείῳ λείψανα μικρὰ διεσώζετο, καὶ προση- " γορεύθησαν, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, κύρβεις. Paulo " post allatum Cratini testimonium subjungit, esse " qui dicant, proprie κύρβεις nominatos fuisse ἐν " οἷς καὶ θυσίαι περιείχοντο, ἄξονας autem, τοὺς ἄλλους. " Hæc ille, et ex eo Schol. Aristoph. ad verbum, " nisi quod * ἐγκατεγράφησαν habet pro κατεγράφη- " σαν, et λείψανά τινα pro λείψανα μικρὰ, eodem " alioqui sensu. Idem rursum Schol. scribit, κύρβεις " secundum quosdam esse ἄξονας τριγώνους ἐν οἷς " ἦσαν οἱ τῶν πόλεων νόμοι γεγραμμένοι καὶ αἱ δη- " μόσιαι ἱεροποιΐαι: denominatos ἀπὸ τῶν Κυρβάντων " s. Κορυβάντων: eorum enim inventum id esse, te- " stari Theopompum ἐν τῷ Περὶ Εὐσεβείας." [Vide Jac. De Rhoer infra citandum.] " ‖ Aristoph. vero " κύρβιν vocat etiam Leguleium, Legum peritum, Qui " leges deblaterare novit: in Nub. (444.) Τοῖς ἀν- " θρώποις τ' εἶναι δόξω—Εὑρεσιεπὴς, περίτριμμα " δικῶν, Κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη. I. e. " ἔμπειρος τῶν νόμων, s. Videar leges in memoria " ita habere inscriptas, ut ὁ κύρβις in suis tabulis."

[Κύρβις. Harpocr. Κύρβεις· Λυκοῦργος ἐν τῷ Περὶ τῆς Ἱερείας. Κύρβεις φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Περὶ Θεῶν, ἔχειν ἐγγεγραμμένους τοὺς νόμους, (" aliquid deest: forte supplendum, τοὺς περὶ θυσιῶν νόμους." Salmas. l. c.) εἶναι δ' αὐτοὺς λίθους ὀρθοὺς ἑστῶτας, ὡς (l. οὓς cum Scholio Aristoph. monente Valesio, atque ex eo, Heyn. ad Apollod. 397.) ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως, στήλας· ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος ἀναστάσεως (ἀνατάσεως conjicit Heyn. et quidem recte) διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις ἐκάλουν, ὥσπερ καὶ κυρβασίαν τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθεμένην (l. τεθειμένην.) Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων Πολιτείᾳ φησίν· Ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ Βασιλείᾳ. Schol. Aristoph. Nub. 447.: Κύρβις· ἡ σανὶς, ἔνθα ἦσαν οἱ νόμοι γεγραμμένοι. Λέγει οὖν, εἰ τά τε ἄλλα δόξαιμι τοῖς πολλοῖς καὶ ἔμπειρος εἶναι τῶν νόμων καὶ τῶν λόγων, ἡδέως ἂν ὑπομείναιμι πᾶν ὁτιοῦν παθεῖν. Ἄλλως. Κύρβις· ὁ περίεργος, ὃν οὐκ ἔστι λαβεῖν, ἢ μνήμων, καὶ γὰρ αἱ κύρβεις πρὸς μνήμην εἰργάζοντο. (Hinc sua sumsit Suid.: Κύρβις· ὁ περίεργος, ὃν οὐκ ἔστι λαθεῖν, in Schol. perperam editum est λαβεῖν, ἕνεκα γὰρ μνήμης ἀνέγραφον εἰς τὰς κύρβιας, l. κύρβεις, ἦν δὲ σανὶς, ἔνθα οἱ νόμοι γεγραμμένοι ἦσαν. Ἢ οὕτως· ἡδέως ἂν ὁτιοῦν ὑπομείναιμι, ἵνα δόξω τοῖς πολλοῖς λόγων ἔμπειρος εἶναι, καὶ νόμους εἰδέναι.) Ἀπολλόδωρος δέ φησι, πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους κύρβιν καλεῖσθαι, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λίθους ἱστάντες, τὸ δόξαν ἀναγράφοντες (" f. ἀνεγράψαντο," Heyn. " ne oratio suspensa sit, scr. est ἀνέγραφον," Kust.) οὓς μὲν ἀπὸ τῆς στάσεως στήλας, κύρβεις δὲ ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναβάσεως, (" post ἀναβάσεως, sensus supplendi gratia addendum est ἐκάλουν, vel verbum simile," Kust. Ἐκάλουν quidem exhibetur ap. Vales. ad Harpocr. E seqq. subaudi potest ἐκάλεσαν.) ὕστερον δὲ (adde cum Heynio, εἰς) τὰ ξύλα λελευκωμένα γράφοντες, ὁμοίως ἐκάλεσαν, (l. e Schol. Apoll. R. 4, 280. κύρβεις ὁμοίως ἐκάλεσαν καὶ αὐτά.) Κύρβις οὖν, ἡ περιέχουσα τὰς ἱερὰς γραφὰς, στήλη· ἢ ὡς Ἐρατοσθένης φησὶν, ἄξων Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος, ἐν ᾧ οἱ νόμοι περιέχονται. Πλούταρχος δὲ ἐν τῷ Σόλωνος Βίῳ περὶ αὐτοῦ λέγων, " Ἰσχὺν δὲ, φησὶ, τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἑκατὸν ἔδωκεν ἐνιαυτοὺς, (ap. Plut. 1, 366. editum est, εἰς ἑ. ἐνιαυτοὺς ἔδωκε,) καὶ * ἐγκατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας, ἐν πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους, (Salmas. l. c. 103. legit, ἐν πλαισίοις κνώδαξι, vel περόνῃ στρεφομένοις. " Ἐν πλαισίοις, Tabulis ligneis formæ quadratæ, περὶ ἥλους στρεφομένους, qui converti, in orbem circumagi possent, circa clavos item ligneos." Reisk.) Ὧν ἔτι καθ' ἡμᾶς ἐν Πρυτανείῳ λείψανά τινα διεσώζετο· καὶ προσηγορεύθησαν, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, κύρβεις· καὶ Κρατῖνος ὁ κωμικὸς εἴρηκέ που περὶ τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος· Οἷσι νῦν (" f. ὧν τανῦν, ut ὧν construatur cum τοῖς κύρβεσι, Quorum cyrbibus nunc milium torrent," Reisk. Apud Salmas. l. c. 100. est αἷσι νῦν, fuse de hoc versu agentem.) φρύγουσιν ἤδη τὰς κάγχρυς τοῖς κύρβεσιν. Ἔνιοι δέ φασιν ἰδίως, ἐν οἷς ἱερὰ καὶ θυσίαι περιέχονται, κύρβεις· ἄξονας δὲ, τοὺς ἄλλους ὠνομάσθαι." " Verumtamen, quia leges Solonis, si non in tabulis illis primigeniis, attamen in collectionibus calamo exaratis ætate Plutarchi adhuc supererant, potest fieri, ut Plut. hos scriptos Codices in mente habens, præsenti tempore usus, dixerit περιέχονται." Reisk. Quod autem ad Cratini fragm. attinet, de eo sic scribit Bryan. " E Plutarcho, (ubi legitur, Πρὸς τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος, οἷσι νῦν Φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρυς ταῖς κύρβεσιν,) Scholiastes emendandus est, quod Kust. non animadvertit, ap. quem jam extat hoc modo, εἴρηκέ που περὶ τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος, tanquam non esset senarii particula; nam certe πρὸς, ut habet Noster, quantivis est pretii, quo notatur comici juramenti formula. Male etiam ap. Eund. est κάγχρυς pro κάχρυς." Κάγχρυς dat etiam Bobl. 3. " Mira hæc etymologia vocis κύρβις, eam sc. derivare ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναβάσεως. Quæ enim est soni affinitas inter κύρβις et ἀνάβασις? Quare Schol. emendandum et supplendum censeo e Suida, qui sic habet, Ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος παρατάσεως, διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις. Nimirum κύρβεις quidam dictas censebant, tanquam κορύφεις, a κορυφοῦσθαι, quam tamen etymologiam, ut hoc obiter dicam, ineptam et falsam esse existimo." Kust. Idem Schol. ad Av. 1354. Ἐν ταῖς τῶν πελαργῶν κύρβεσιν· κύρβεις, χαλκαῖ σανίδες, ἔνθα τοὺς νόμους γράφουσι, κατὰ δὲ ἐνίους, ἄξονες τρίγωνοι, ἐν οἷς ἦσαν οἱ τῶν πόλεων νόμοι γεγραμμένοι, καὶ αἱ δημοσίαι ἱεροποιΐαι, καθάπερ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων Πολιτείᾳ φησὶ, καὶ Ἀπολλόδωρος. Κύρβιες (l. Κύρβεις) δὲ, ἤτοι παρὰ τὸ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος ἀνατεταμένον (l. ἀνατεταμένας·) ἢ ἀπὸ τῶν Κορυβάντων, ἐκείνων γὰρ εὕρημα, ὥς φησι Θεόπομπος ἐν τῷ Περὶ Εὐσεβείας. Porphyr. de Abst. 21. p. 138. Μαρτυρεῖται δὲ ταῦτα οὐ μόνον ὑπὸ τῶν ἐν κύρβεων στηλῶν, αἳ τῶν Κρήτηθεν εἰσὶ Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἷον ἀντίγραφα τὰ (Ruhnk. malebat ἅττα, vel τινὰ) πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἐμπεδοκλέους. " Nostro vocem κύρβεις, (a Valent. suspectam,) sub calamum venisse liquet e Theophr. ap. Phot. Lex. Κύρβεις· τρίγωνοι ἄξονες, ἢ πίνακες ἔχοντες τοὺς πολιτικοὺς νόμους καὶ τὰς δημοσίας ἀναγραφάς. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος, ἢ * κατασκειρῶσθαι, (v. Heyn. infra,) ὡς Ἀπολλόδωρος. Θεόφραστως, l. Θεόφραστος, (et sic edidit Hermann.) δὲ ἀπὸ τῶν Κρητικῶν Κορυβάντων, τῶν γὰρ Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἷον ἀντίγραφα αὐτοὺς εἶναι. Qui locus magni nobis est pretii, quia docet quoque hæc Theophrasti esse, e quo et paulo ante, et in superioribus multa Porphyr. Sumta autem sunt e Theophrasti Lib. Περὶ Εὐσεβείας, (sed cf. Suid. ap. nos infra 1102. c.) ut commode humanissimis in literis monebat Ruhnk. vir insignis, ita ille. Didici hoc e Schol. Aristoph. Av. 1354. Κύρβεις, ἀπὸ τῶν Κορυβάντων, ἐκείνων γὰρ εὕρημα, ὥς φησι Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ Εὐσεβείας. Ne tu dixeris, me mala fide agere, qui in Schol. Θεόφρ. scribam, cum in omnibus Edd. legatur Θεόπομπος. Satis ex illis, quæ disputavi, patet, nullum hic Theopompo locum esse. Delendus igitur Liber Περὶ Εὐσεβείας e Catalogo Operum Theopompi Historici, in quem Meurs. ad Apoll. Dysc. 110. Vossius, aliique, corrupta lectione decepti, eum retulerunt. Hactenus Ruhnk. Eidem στηλῶν e textu ejiciendum videbatur, quippe quod e glossemate irrepserat. Si res mei esset arbitrii, rescriberem, ὑπὸ τῶν, sc. θυσιῶν, nisi illa vox exciderit, ἐκ κύρβεων καὶ στηλῶν. Jungit sic Plato Polit. 555. b. Γράψαντας ἐν κύρβεσι καὶ στήλαις. Euseb. V. C. 1, 1, (imo, 3.) Οἱ δὲ κύρβεσι καὶ στήλαις βαθείας γραμμὰς ἐγχαράξαντες μνήμαις ὑπέβαλον αἰωνίοις τὰς τῶν τιμωμένων ἀρετὰς παραδιδόναι. Abresch., qui mecum idem sentiebat, ascripserat e Themistii Or. 30. Ὡς χρὴ θύειν τὰς θυσίας, τὰς ἐκ τῶν κύρβεων, καὶ τῶν στηλῶν, κατὰ τὰς συγγραφάς. Sic enim eum constituit Tayl. De Cyrbesi e Poll. Suida et centum aliis omnia sunt pervulgata: ap. seriores in primis, Omnia memoriam rei alicujus testantia monumenta sic dicuntur. Vide T. H. ad Poll. 8, 128. (' De κύρβεσι Moschopul. Sched. p. 5. Quævis vero me-

moriam alicujus testantia monumenta isthoc appellari nomine obtinuit: ita ap. Eccles. Hist. scriptt. occurrit haud raro: Euseb. l. c.') Ceterum ascriptum erat Cod. Lips. et Meerm. Κύρβεις· τρίγωνοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι, καὶ (adde, οἱ) πολιτικοί· ἄξονες δὲ, ἐν οἷς οἱ ἰδιωτικοί. (Cf. Schol. Plat. supra, quem secutus est Photius: Κύρβεις· τρίγωνοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν, καὶ οἱ πολιτικοὶ, καὶ ἄξονες δὲ ἐκαλοῦντο, οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἔχοντες τοὺς νόμους, καὶ τετράγωνοι. Et Zonar. Κύρβεις· τρίγωνοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν καὶ πολιτικῶν νόμων ἐγγεγραμμένοι ἦσαν. Plenius glossam hanc exhibet Suid.: Κύρβεις· τρίγωνοι πίνακες, ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν, καὶ πολιτικοὶ, l. καὶ οἱ π., καὶ ἄξονες δὲ ἐκαλοῦντο οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἔχοντες τοὺς νόμους, καὶ τετράγωνοι. Τὰς δὲ κύρβεις φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐγγεγραμμένους ἔχειν τοὺς νόμους, εἶναι δὲ λίθους ὀρθοὺς ἑστῶτας, ὡς, l. οὓς, ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας καλεῖσθαι, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος παρατάσεως, διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις, ὥσπερ καὶ τὴν κυρβασίαν, τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τεθειμένην. Ἀριστοτέλης δέ φησιν ἐν τῇ Ἀθηναίων Πολιτείᾳ· Ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τὰς κύρβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ Βασιλίδι. In Harpocr. est Βασιλείᾳ. 'Malim, εἰς ὕψος ἀναβάσεως, ut habet Schol. Aristoph. Nub. 447.' Kust. Idem tamen ad Aristoph. locum, jam supra citatus, vocem ἀναβάσεως damnavit. Lege, cum Heynio, ἀνατάσεως Phot.: Κύρβεις· τοὺς κύρβεις φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐγγεγραμμένους ἔχειν τοὺς νόμους, εἶναι λίθους ὀρθοὺς ἑστῶτας, ὡς, l. οὓς, ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας καλεῖσθαι, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος παραστάσεως, διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις, ὥσπερ καὶ κυρβασίαν, τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τεθειμένην. Ἀριστοτέλης δέ φησιν ἐν τῇ Ἀθηναίων Πολιτείᾳ· Ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ Βασιλίδι. 'In Harpocr. pro παραστάσεως rectius ἀναστάσεως exhibetur.' Schleusner. Imo leg. παρατάσεως—ἀνατάσεως.) In margine Bodl. correctum erat ἐν κύρβεσι. De more antiquissimo, ut præclara inventa, leges aliaque posteris traderent in columnis, saxis, parietibus, tabulis æneis, nihil hic dici debet. Notet tamen tiro, per στήλας non intelligi Columnas, proprie sic dictas, sed Lapides, qui erant plerumque quadrati, arte politi et levigati. Usus earum ab Ægyptiis propagatus in alias gentes, qua de re Jablonsk. Panth. Æg. 5, 5." Jac. De Rhoer. Schol. Apoll. R. 4, 280. (Κύρβιας, οἷς ἔνι πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἔασιν Ὑγρῆς τε, τραφερῆς τε·) Κύρβιας· στήλας, λέγει δὲ τοὺς ἄξονας, ἐν οἷς οἱ νόμοι γράφονται, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός. Ἀπολλόδωρος δέ φησι, πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους κύρβιν καλεῖσθαι, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λίθους ἱστάντες εἰώθεσαν τὰ δόξαντα ἐν αὐτοῖς ἀναγράφειν. Κύρβεις, οἱονεὶ κορύφεις, κατὰ συγκοπὴν, καὶ μεταθέσει καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β, κύρβεις. Ὕστερον δὲ (εἰς, addit Heyn.) ξύλα λελευκωμένα γράφοντες, κύρβεις ὁμοίως ἐκάλεσαν καὶ αὐτά. Κύρβεις μὲν οὖν, αἱ περιέχουσαι τὰς ἱερὰς ἀναγραφάς. Κύρβεις λέγουσιν, ὡς Ἐρατοσθένης φησὶ, καὶ τοὺς ἄξονας καλουμένους Ἀθήνησιν, ἐν οἷς οἱ νόμοι περιέχονται. Οἱ δὲ ἀκριβέστεροι, ἄξονας μὲν, τετραγώνους λίθους, κύρβεις δὲ, τριγώνους· ἐν ἀμφοτέροις δὲ νόμοι ἦσαν γεγραμμένοι Ἀθήνησι. Schol. e Cod. Par.: Κύρβεις δέ εἰσι στῆλαι, ἐν αἷς νόμοι εἰσὶ γεγραμμένοι, ὡς φησιν ὁ Κωμικός. Ἀπολλόδωρος δὲ, πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμον κύρβεις καλεῖσθαι. Εἰώθεσαν γὰρ οἱ παλαιοὶ λίθους ἱστάντες τὰ δόξαντα γράφειν ἐν αὐτοῖς, οὓς ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας ὠνόμαζον, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος ἀνατάσεως κύρβεις, οἱονεὶ κορύβεις, (l. κορύφεις,) καὶ, κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β, κύρβεις. Ὕστερον δὲ καὶ ἐν ξύλοις λελευκωμένοις γράφοντες κύρβεις κἀκεῖνα ἐκάλεσαν. Οἱ μὲν οὖν κύρβεις φασὶν, ἐν αἷς εἰσὶν ἱεραὶ ἀναγραφαί· ὁ δὲ Ἐρατοσθένης κύρβεις φησὶ καλεῖσθαι τοὺς ἄξονας καλουμένους Ἀθήνησιν, ἐν οἷς νόμοι γεγράφαται. ("Forma hac ipse Eratosthenes videtur usus esse; nam Schol. sponte ad talia delabi potuisse parum probabile est." Schæf.) Οἱ δὲ ἀκριβέστεροι ἄξονας μὲν τετραγώνους λίθους, κύρβεις δὲ τριγώνους· ἐν ἀμφοτέροις δὲ νόμοι A ἦσαν γεγραμμένοι Ἀθήνησιν. Ἐνταῦθα δὲ κύρβιας φησὶ πίνακάς τινας γῆς περίοδον περιέχοντας. Suid.: Κύρβεις· αἱ τὰς τῶν θεῶν ἑορτὰς ἔχουσαι, κύρβιές τινες οὖσαι (l. κρύβιες,) ἐν αἷς (Etym. M. ἐπεὶ exhibet, pro ἐν αἷς) τὰ τῶν θεῶν ἀποκρυπτόμενα ἔδει εἶναι. Ἀσκληπιάδης, ὅτι ἀπὸ Κύρβιος, τοῦ τὰς οὐσίας ὁρίσαντος, ὥς φησι Φανίας ὁ Ἐφέσιος, l. Ἐρέσιος. ("Sic etiam habet Etym. M.; sed male. Scribendum enim est θυσίας, ut recte monuit Salmas. l. c. 99. In cyrbibus enim leges de religione et sacris publicis scripta erant, ut e Grammaticis constat. Uti autem hic οὐσίας pro θυσίας scriptum est, sic contra in prioribus Edd. Suidæ θυσίαν pro οὐσίαν male legitur supra v. Ἐδήμευσαν, ut lectorem ibi monuimus. Est enim inter duas istas vv. ΟΥΣΙΑ, ΘΥΣΙΑ ingens affinitas, quæ ratio est, quare eas Librarii non raro inter se confundant." Kust.) Ἢ ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασιν. Ἐρατοσθένης δὲ τριγώνους αὐτάς φησιν εἶναι. Ἀριστοφάνης δὲ ὁμοίας εἶναι φησὶ τοῖς ἄξοσι· πλὴν ὅτι οἱ μὲν ἄξονες νόμους, αἱ δὲ B κύρβεις οὐσίας εἶχον, ("et hic θυσίας scr. est." Kust.) Ἀμφοτέρων δὲ τὸ κατασκεύασμα τοιοῦτον· πλινθίον τι μέγα, ἀνδρόμηκες, ἡρμοσμένα ἔχον τετράγωνα ξύλα, τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα, καὶ γραμμάτων πλήρεις· ἑκατέρωθεν δὲ κνώδακας, ὥστε κινεῖσθαι καὶ μεταστρέφεσθαι ὑπὸ τῶν ἀναγινωσκόντων. ("Κνώδακας, sic duo Mss. Paris. at priores Edd: κνώδοντας, quod merito damnat Salmas. l. c. 102.:—'Perperam ap. Suid. scribitur κνώδοντας pro κνώδακας. Alii enim κνώδοντες, alii κνώδακες. Gr. κνώδων est Ensis mucro, unde et pro Ense a poetis usurpatur. At Cnodax, qua voce etiam utitur Vitruv., Fibula est ferrea, velut subscudica, in capitibus axium vel scaporum affixa et applumbata, per quam in armillis scapi vel axes versantur. Κνωδάκων mentio in hoc sensu ap. Heronem. Utrumque tamen ab eadem origine fluere videtur. Nam κνώδων est Mucro teli; κνώδαξ, Acutum quid e ferro, ut fibula ferrea, quæ immittitur in armillam. Hesych. Κνώδαξ· κέντρον ἄξονος, γνώμων. Ita scr. Ἄξων certe non est, nisi C sit versatilis, i. e. ligneas circa tabulas habeat, quæ per Cnodacas in axe versentur.' Hæc Salmas. qui recte κνώδακας pro κνώδοντας ap. Suid. reponendum esse monuit, Mss. Par. conjecturam ejus egregie confirmantibus. Eadem vox restituenda etiam est Etymologo, ap. quem male hodie legitur δόνακας." Kust.) Καὶ παροιμία, Κύρβεις κακῶν. Σανίδες εἰσὶ παρ' Ἀθηναίοις τετράγωνοι, ("imo τρίγωνοι, ut est ap. Zenob., e quo Suidas. Cyrbes enim triquetras fuisse, non vero quadratas, plures scriptores testantur." Kust.) ἐν αἷς τοὺς νόμους ἔγραφον, καὶ τὰς κατὰ τῶν ἀδικούντων τιμωρίας ἐποίουν. ("Hæc vox ἐποίουν supervacanea est, nec agnoscit eam Zenob., quam proinde per me deleas licet." Kust.) Ἐπὶ τοίνυν τῶν σφόδρα πονηρῶν ἡ παροιμία. Κύρβεις οὖν παρὰ τὸ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος ἀνατεταμένας· ἢ ἀπὸ τῶν Κορυβάντων, ἐκείνων γὰρ εὕρημά φησι καὶ Ἀπολλόδωρος. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Κάτωθεν νόμος· κάτωθεν νόμος ἐστὶν ὁ ἑξῆς καὶ μετὰ τοῦτον κάτωθεν ἄξονος γεγραμμένος. Vide J. Poll. 8, 128. l. c. Meurs. Lectt. D Att. 1, 22. et Kuhn. ad Poll. locum. Harpocr.: Ὁ κάτωθεν νόμος· Δημοσθένης ἐν τῷ Κατ' Ἀριστοκράτους, (629. Καίτοι ταῦτα πάντα ἀπείρηκεν ἄντικρυς καὶ σαφῶς ὁ κάτωθεν νόμος μηδὲ τοὺς ἑαλωκότας καὶ δεδογμένους ἀνδροφόνους ἐξεῖναι ποιεῖν. Ubi de hac locutione fuse eruditeque egit Tayl.) Δίδυμος, ἤτοι, φησὶ, τὴν Ἡλιαίαν λέγει ὁ ῥήτωρ, διὰ τὸ τῶν δικαστηρίων τὰ μὲν ἄνω, τὰ δὲ κάτω ὀνομάζεσθαι· ἢ διὰ τὸ σχῆμα τῆς ἐν τοῖς ἄξοσι γραφῆς βουστροφηδης (sic in Jac. Gronov. Ed. at in Ed. 1683. est βουστροφηδὸν) γεγραμμένης, ἢ (sic Jac. Gronov. "Vocula ἢ deleatur," inquit Vales.) τὸν ἀπὸ τῶν εὐωνύμων ἀρχόμενον νόμον, κάτωθεν ὀνομάζει ὁ Δημοσθένης· ὅτι γάρ φησι βουστροφηδὸν ἦσαν οἱ ἄξονες καὶ οἱ κύρβεις γεγραμμένοι, δεδήλωκεν Εὐφορίων ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ ("Euphorio ἐν Ἀπολλοδώρῳ ap. Parthen. Erot. 28. Schol. Apoll. R. 1, 1063. de Cyzico, et ap. Schol. Lycophr. 513. cf. Meurs. ad Hellad. p. 312. Opp. Simile scriptum designari videtur, quale fuit Apollodori super Epicharmo et alia aliorum haud dissimilia. Nec assentior

Galeo, qui in Parthen. 316. partem τῶν Ἀτάκτων fuisse autumat." Heyn. l. c. 459.) Ἢ ἐπεί φησι τοὺς ἄξονας καὶ τοὺς κύρβεις ἄνωθεν ("lege ἄνωθεν ἐκ τῆς, J. Poll. 8. c. 10." Vales.) τῆς Ἀκροπόλεως εἰς τὸ Βουλευτήριον καὶ τὴν Ἀγορὰν μετέστησεν Ἐφιάλτης, ὥς φησιν Ἀναξιμένης ἐν Φιλιππικῷ. Paulo aliter hæc glossa extat in Suida: Ὁ κάτωθεν νόμος· Δημοσθένης ἐν τῷ Κατ' Ἀριστοκράτους ἢ τὴν Ἡλιαίαν λέγει, διὰ τὸ τῶν δικαστηρίων τὰ μὲν ἄνω, τὰ δὲ κάτω ὀνομάζεσθαι· ἢ διὰ τὸ σχῆμα τῆς ἐν τοῖς ἄξοσι γραφῆς βουστροφηδὸν γεγραμμένης· ἢ τὸν ἀπὸ τῶν εὐωνύμων ἀρχόμενον νόμον κάτωθεν ὀνομάζει ὁ Δημοσθένης, ὅτι γὰρ βουστροφηδὸν ἦσαν οἱ ἄξονες καὶ οἱ κύρβεις γεγραμμένοι, δεδήλωκεν Εὐφορίων ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ, ἐπεί φησι τοὺς ἄξονας καὶ τοὺς κύρβεις ἄνωθεν ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως εἰς τὸ Βουλευτήριον καὶ τὴν Ἀγορὰν μετέστησεν Ἐφιάλτης, ὥς φησιν Ἀναξιμένης ἐν Φιλιππικῷ. Idem articulus in Photio legitur, sed valde corruptus. "Ὁ κάτωθεν νόμος· Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Ἀριστοκράτους. Δίδυμος ἤτοι φησὶ, τὴν Ἡλιαίαν λέγει ὁ ῥήτωρ, διὰ τὸ κ. τ. λ. Ita partim interpungendum, partim supplendum esse h. l., qui nunc in Hermanni Ed. ita legitur: Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Ἀριστοκράτους ἢ τὴν Ἡλιαίαν λέγει, διὰ τὸ κ. τ. λ., vel ex Harpocr. disci potest. Ex Eodem in sequentibus, sublata distinctionis majoris nota, post γεγραμμένης, loco verborum, ἢ ἀπὸ τῶν εὐωνύμων ἀρχομένων νόμων κάτωθεν ὀνομάζει ὁ Δημοσθένης, quæ nullum sensum habent, scr. est, τὸν ἀπὸ τῶν εὐωνύμων ἀρχόμενον νόμον κάτωθεν ὀ. ὁ Δ. In verbis seqq., ὅτι γάρ φησι βουστροφηδὸν κ. τ. λ. illud φησὶ delendum est, quod etiam post ante τοὺς ἄξονας inepto loco positum reperitur. Ceterum cf. Langbæn. ad Longin. p. 36. Toll. Schleusner. Langbænii verba sunt hæc:—"Habuerunt Athenienses Tabulas suas æneas, δέλτους χαλκᾶς, quibus olim insculpti et ritus patrii, et leges sacrorum, (J. Poll. 8. c. 10.) necnon et κύρβεις suas ejusdem figuræ Tabulas, primo lapideas, postea e ligno dealbato confectas, (Schol. Apoll. R. l. c.) quas et στήλας vocabant, ('Schol. Aristoph. ll. cc. At Comment. anon. in Arist. Rhet. 2, 23. refert Athenis στήλην, Columnam erectam, ἐν ᾗ ἔθεντο κύρβι, l. κύρβιν, in qua Tabulam suspendebant proditorum nominibus inscriptam.' Toll.) et ἄξονας, in quibus Solon leges suas perscripsit, (Plut. in Vita.) Hesych. (Κύρβις· στήλη τρίγωνος, ἢ ξύλινος ἄξων, ἐν ᾧ τὸ παλαιὸν οἱ νόμοι ἐγράφοντο.) et alii Axones et Cyrbes confundunt; qui autem accuratius loquuntur, has triangulares, illos tetragonos fuisse volunt, (Schol. Apoll. R. l. c.) deinde in his οὐσίας, (pro quo θυσίας scr.) Censum civium, (Etym. M.) in illis leges exaratas: addit inter cetera Suid. Cyrbes leges de rebus sacris, Axones de privatis continere. Qui alibi etiam leges in eis βουστροφηδὸν scriptas fuisse refert, (in Ὁ κάτωθεν νόμος,) quod fit cum superiori versu a sinistra ad dextram exarato, inferior a dextra regreditur ad sinistram, (Paus. in Eliacis:) unde fit, ut ὁ κάτωθεν νόμος ap. Demosth. de lege, quam inferior Axonis versus præferebat, exponatur. Totum illud Suidæ ex Harpocr. tralaticium est." "In etymologia vocis κύρβις Apollodori auctoritas sæpe laudatur. Ita leges Solonis appellatas, notum est: vide vel Meurs. Solone 24. Ad Libros Περὶ Θεῶν eam disputationem pertinuisse, discimus ex Harpocr., qui reliquis diligentius Grammaticum exscripsit.—Miræ etymologiæ hæ et aliæ plures (Suidæ), cum in promtu sit κύρω, Sancio, κύρις, κύρβις, (et sic vocem derivarunt quidam e Grammaticis veteribus, ut Etym. M. et Suid. Ἢ ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασιν.) At Apollod. κορυφὴν in κύρβις quæsivit, quod columna, legibus inscripta, stabat erecta, κύρβις qs. κορυφίς. Ἀνάτασις et παράτασις εἰς ὕψος recte, mox ἀνατεταμένας eodem modo dixit. Minus bene Kust. e Schol. Aristoph. præfert ἀνάβασις.—Etym. M. Apollodori etymologiam non memorat; Apollodori rationem ut assequaris, tenendum, eum κορφὴν, κυρφὴν, flexisse, unde κύρβις factum sit; etiam κόρση, si vera habet Etym. M. v. Κόρση. Sed * κατεσκειρῶσθαι quid sit (in Photio, Κύρβεις—εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ κεκυρφῶσθαι εἰς ὕψος, ἢ κατεσκειρῶσθαι, ὡς Ἀπολλόδωρος.) et an

A Apollodori sit, dubito: videri potest ad antiquam v. σκιροῦσθαι, σκιρὸν, σκειρὸν, σκυρὸν, Durum, spectare, et κατεσκιρῶσθαι, Induruisse, Rigere, Stare, fuisse: v. Hesych. in Σκειρώσασθαι et similibus, Σκυρωθῶσι· λιθωθῶσι. In interpretatione Apollodorea tamen tantum τὸ κορυφοῦσθαι memorant ceteri." Heyn. Hesych.: Ληρώδεις· σανίδες, ἐν αἷς οἱ νόμοι γράφονται. "Donec alii veriora docuerint, legam κύρβεις, quod alio loco ponendum erat. Ut enim H et Υ, Δ et B facile permutantur, sic K et Λ, ut in v. Ἀπαλαιπωρως, ubi ἀΛοπιάστως pro ἀΚοπιάστως. Plura G. Canter. de Rat. Emend. Gr. Auct. 20. Κύρβεις autem explicationi optime convenire, nemo dubitaverit. Totidem fere verbis Zenob. 4, 77. et ex eo Suid.: Κύρβεις·— σανίδες εἰσὶ παρ' Ἀθηναίοις, ἐν αἷς τοὺς νόμους ἔγραφον etc. Si cui forte audacior videatur correctio, et vocem Ληρώδεις retinere malit, ob seriem, excidit omnino ejus interpretatio, scribendumque Ληρώδεις . . . Ut sequentia tamen, σανίδες etc. referantur ad κύρβεις, ratione manifesta, undecunque etiam in h. l. B irrepserit glossa." Albert. Zonar.: Κύρβεσις· ἑορτή τις, καὶ τὸ πινακίδιον. "Hæc glossa non uno vitio laborare videtur, forte sic restituenda: Κύρβασις· ὀρθὴ τιάρα. Κύρβις· τὸ πινακίδιον. Cf. Suid. v. Κύρβασις, et Hesych. v. Κυρβασία." Tittmann. "Consentit Cod. Monac." Idem in Addendis. "Voce κύρβις tam Æneas tabulas, quam Lapideas pilas, vel columnas, quibus leges ex æquo inscriberentur, dictas, notant vett. Grammatici tum h. l. tum ad Av. 1354. De Lapideis vero columnis eandem vocem explicant tantum Harpocr. et Schol. Apoll. R. 4, 280. E quo insuper Apollonii loco liquet, id non de Atheniensium solum legibus dictum, quod illæ in κύρβεσι, e Solonis instituto, essent descriptæ, prout ceteroquin de sacrorum legibus observat Lys. adv. Nicomach. (852. 855. T. 5. Orr. Gr. Reisk. s. 218. 220. T. 2. Auger.) τὰ ἐκ τῶν κύρβεων θύειν, θύειν τὰς θυσίας τὰς ἐκ τῶν κύρβεων: et de Deliastis, s. Qui Athenis in Delum mittebantur θεωροὶ, Athen. 234(=401. T. 2. Schweigh.) Ἐν δὲ τοῖς κύρβεσι, C (In publicis tabulis s. columnis legum,) περὶ τῶν Δηλιαστῶν οὕτως γέγραπται." Spanh. ad Aristoph. Nub. 447. "Aristæn. 1, 17. Κύρβις γὰρ ἑταιρικῶν ἐστὶ κακῶν, de quo Proverbio v. (Suid. supra,) Parœmiographi vett. et Erasm. Adag. Cyrbes malorum (p. 378. Ed. Frf. 1670.)" Bergl. Plutarchus Solone 19. Ὁ δὲ τρισκαιδέκατος ἄξων τοῦ Σόλωνος τὸν ὄγδοον ἔχει τῶν νόμων οὕτως αὐτοῖς ὀνόμασι γεγραμμένον. Ubi Noster:—"Hic addam obiter, quæ de v. ἄξων, quæ hic legitur, necnon de v. κύρβεις, margini cujusdam exemplaris uscripta erant: Ἄξονες· ξύλα τετράγωνα ἦσαν, εἰς οὓς οἱ νόμοι ἐγράφησαν πρὸ τῆς τῶν διφθερῶν, ἤτοι δέῤῥεων εὑρέσεως, καὶ ἐν τούτοις μὲν τοῖς ἄξοσιν οἱ πολιτικοὶ νόμοι ἐγράφοντο, οἱ δὲ στρατιωτικοὶ κατάλογοι ἐν ταῖς κύρβεσιν, ὃ τρίγωνον ἦν ξύλον. Quidam tamen ἄξονας non distinxerunt ἀπὸ τῶν κύρβεων. Atque adeo ipse Plut. in quodam hujus Vitæ loco, qui extat postea (l. c.) ἄξονας appellatos fuisse tradit κύρβεις, Aristotelis testimonio nitens. Sed eum locum postquam attulit Schol. D Aristoph., addit, (imo non de suo addit, sed ex ipso Plutarcho affert:) Ἔνιοι δέ φασιν ἰδίως ἐν οἷς ἱερὰ καὶ θυσίαι περιέχονται, κύρβεις, ἄξονας δὲ τοὺς ἄλλους ὠνομάσθαι. Sed in multis aliis nominibus usu venit, ut tam levis in significatione discriminis ratio a scriptoribus non habeatur, potiusque Grammaticis relinquatur." "Wakef. S. C. 2, 45. Toup. Emendd. 2, 139. Invern. ad Aristoph. 1, 455. Jacobs. Anth. Proleg. 56. (ex Agathia, Καὶ μὴν καὶ * κυανωπὸν, f. l. κυανῶπιν, ὑπὲρ δύσιν ἄτρυμος ἕρπων Κύρβιας Ἀλκείδαο μετέρχεο, Columnas Herculis. 'De Codice Homeri Cosmas Schol. infra p. 696. n. 36. de Tabula inscripta Agath. p. 87. Στῆλαι, καὶ γραφίδες, καὶ κύρβιες, de Charta geographica Apoll. R. 4, 280.' Idem ad Anthol. Pal. p. 48.) Anth. T. 11, 26. 90. Brunck. Apoll. R. 148(=350.) Boissonad. in Philostr. 661. ('Euseb. V. C. 1, 3. p. 406. d. Οἱ μὲν σκιαγραφίαις * κηροχύτου γραφῆς ἄνθεσιν, οἱ δὲ γλυφαῖς ὕλης ἀψύχου ἀνδρείκελα σχήματα τεκτηνάμενοι, οἱ δὲ κύρβεσι καὶ στήλαις βαθείας γραμμὰς ἐγχαράξαντες, μνή-

μαις ὑπέβαλον αἰωνίοις τὰς τῶν τιμωμένων ἀρετὰς παραδιδόναι. Repono, ὑπέλαβον, Crediderunt, quod ad sensum est aptissimum. Notum est quam frequens sit horum verborum sub his temporibus permutatio. Sed nec sententiæ initium caret difficultate. Vellem inseri καὶ ante κηροχύτου.' De v. σκιαγραφία vide Wyttenb. Plat. Phæd. 170.) Ruhnk. Hist. Or. Gr. 88. (' Cave τὸν Περὶ Εὐσεβείας, quem laudat Schol. Aristoph. Av. 1354. vel orationem Theopompi putes, vel librum, ut Meurs. ad Apoll. Dysc. Hist. Mirab. 99. et Voss. de Hist. Gr. 1, 7. Scholiastæ locus hic est: Κύρβεις·—ἀπὸ τῶν Κορυβάντων, ἐκείνων γὰρ εὕρημα, ὥς φησι Θεόπομπος ἐν τῷ Περὶ Εὐσεβείας. Q. l. ad verbum descripsit Tzetz. Chil. 12, 406. Οἱ ἄξονες τετράγωνοι, τρίγωνοι δὲ αἱ κύρβεις, Εἶχον δὲ οἱ μὲν ἄξονες νόμους τοὺς ἰδιώτας· Αἱ κύρβεις εἶχον νόμους δὲ, τοὺς περὶ δημοσίων, Στρατηγιῶν τε, καὶ ἀρχῶν, καὶ ἱεροποιΐας, Καὶ εἴ τι τοιουτότροπόν ἐστι τῶν δημοσίων. Καὶ ἔτι, οἱ μὲν ἄξονες ὑπῆρχον ἀπὸ ξύλων· Αἱ κύρβεις ἦσαν δὲ χαλκαῖ, οὐ μέν τι ἀπὸ ξύλων. Εὗρον γ' αὐτὰς Κορύβαντες, ὅθεν καλοῦνται κύρβεις, Θεόπομπος ὡς ἔγραψε, τῷ Περὶ Εὐσεβείας, Ἢ ὅτι κεκορύφωνται ἄνω τε καὶ πρὸς ὕψος. Verum nemo dubitet, quin Schol. scripserit, ὥς φησιν Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ Εὐσεβείας. Inter Theophrasteos hic liber recensetur a Diog. L. 5, 50. Emendationem vero plane confirmant Porphyr. et Phot. illa ipsa verba, quibus κύρβεις a Corybantibus nomen invenisse dicuntur, e Theophr. afferentes. Alter de Abst. 2, 21. Μαρτυρεῖται δὲ ταῦτα οὐ μόνον ὑπὸ τῶν κύρβεων, αἱ τῶν Κρήτηθεν εἰσὶ Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἷον ἀντίγραφά τινα πρὸς ἀλήθειαν. Sic ille locus scribendus. Alter Lex. Ms. Κύρβεις·——Θεόφραστος δὲ ἀπὸ τῶν Κρητικῶν Κορυβάντων, τῶν γὰρ Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἷον ἀντίγραφα αὐτοὺς εἶναι. Ex eodem Theophr. libro ductum est, quod Porphyr. 2, 16. ubi parem Librariorum errorem deprehendimus. Nam pro Θεόπομπος ἱστόρηκεν leg. Θεόφραστος ἱστόρηκεν.' Cf. quæ de Porphyr. loco supra citatus dixit Jac. De Rhoer.) Toup. Emendd. 1, 213. (' Plut. Solone 201. Bryan. Καὶ Κρατῖνος ὁ Κωμικὸς εἴρηκέ που, Πρὸς τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος, οἷσι νῦν Φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρυς ταῖς κύρβεσιν. Hæc autem verba Schol. Aristoph. Nub. 447. ita disposuit, Καὶ Κρατῖνος ὁ Κωμικὸς εἴρηκέ που περὶ τοῦ Σόλωνος καὶ Δράκοντος· Οἷσι νῦν φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρυς τοῖς κύρβεσιν. Recte. Est versus trochaicus. Sed v. Valck. Diatr. 221.')" Schæf. Mss. Valckenaerii verba sunt hæc:—" Duo Cratini senarii latent in Plut. Solone p. 92. Πρὸς τοῦ Σόλωνος, καὶ Δράκοντος, οἷσι νῦν Φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρυς ταῖς κύρβεσιν. Hinc restituendi Scholiis in Aristoph. Nub. 447." Cf. Jung. ad J. Poll. 8, 128. Salmasius l. c. 100. habet: Αἷσι νῦν φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρυς ταῖς κύρβεσι. " Synes. 197. Κύρβις, εως, vel ιδος, Nonn. Dionys. 12, 37. (sed locum ibi frustra quæsivimus.)" Wakef. Mss. Hellad. Chrestom.: "Ὅτι τὸ κύρβεις οἱ μὲν Ἀττικοὶ ἀρρενικῶς ἐκφωνοῦσι, Καλλίμαχος δὲ οὐδετέρως, nempe scribendo *κύρβος, τὸ, Fr. 496. Plut. in Numa 22. Δύο δὲ ποιησάμενοι λιθίνας σορούς, ὑπὸ τὸν Ἰάνοκλον ἔθηκαν, τὴν μὲν ἑτέραν ἔχουσαν τὸ σῶμα, τὴν δ' ἑτέραν τὰς ἱερὰς βίβλους, ἃς ἐγράψατο μὲν αὐτὸς, ὥσπερ οἱ τῶν Ἑλλήνων νομοθέται τοὺς κύρβεις, ἐκδιδάξας δὲ τοὺς ἱερεῖς ἔτι ζῶν τὰ γεγραμμένα, καὶ πάντων ἕξιν τε καὶ γνώμην ἐνεργασάμενος αὐτοῖς, ἐκέλευσε τὰς ἱερὰς βίβλους συνταφῆναι μετὰ τοῦ σώματος, ὡς οὐ καλῶς ἐν ἀψύχοις γράμμασι φρουρουμένων τῶν ἀπορρήτων. " Ἱερὰς βίβλους, alii κύρβεις, (ita S. Germ.) illud vero recte præfert Steph. quoniam, ut notat Mezir., Plinius hos Numæ libros chartaceos fuisse asserit." Bryan. " Pro τὰς ἱ. κύρβεις reposui τὰς ἱ. βίβλους, quædam e nostris exemplaribus secutus. Neque vero quod præcedat hoc ipsum vocabulum κύρβεις, ideo fuisse et hic retinendam istam lectionem putandum est; quoniam illic κύρβεις tribuit Græcorum legislatoribus, at hic de illis non loquitur. Adde, quod masculino genere illic effert istud nomen, hic feminino; qua mutatione illum in tam vicinis usurum fuisse, minime credibile est. Alioqui quod ad nominis hujus attinet genus, e meo Thes. Gr. L. disces, Aristoph. Apollod. Aristot. Pollucem, Harpocr. et

A alios quosdam masculino genere dicere τοὺς κύρβεις, at Suid. et Schol. Aristoph. τὰς κύρβεις. Verum utriusque istorum testimonium pro unico habendum fuerit, cum unum ex altero sumsisse plurimis e locis manifestum sit." H. St. " Dabo itaque et alterum, qui feminino genere usus fuerit, ut duo sint; nam Etymologici auctorem etiam Suidæ aggregabimus, cum et horum duorum uter alterum transcripserit, mehercle valde incerti judicii sit, Agathiam vero inquam, scriptorem, qui hoc serio agit, ut dictio sua selecta sit. Is L. ii. Ἱστορ. Epigr. de clade Franca referens, ait ἐλεγεῖόν τι ἐς κύρβιν τινὰ λιθίνην ὑπό του γεγράφθαι, ἀμφὶ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἱδρυμένην. Quod autem de Schol. Aristoph. ait H. St., apud eum in Νεφέλαις, ad v. κύρβεις, sane est αἱ κύρβεις, affert tamen idem e Cratino (l. c.) χρῆσιν, ubi pariter masculinum est, (sed ap. Plutarch., cujus verba Scholiasta ille citat, est ταῖς κ.) Accedat et tertius, scriptor elegantissimus, Synesius ἐν Καταστάσει πρὸς Θαλέλαιον: Ὤμοι Κυρήνης, ἧς αἱ δημόσιαι κύρβεις μέχρις ἐμοῦ κατάγουσι τὰς ἀφ' Ἡρακλέους διαδοχάς." Jung.
B " Ἐν ταῖς—κύρβ. pro vulg. ἐν τοῖς dedit Inv. e Rav. usurpatur tamen h. v. alibi ut masculinum: v. Leopold. ad Plut. Num. 22. p. 339. Occurrit vero etiam ap. Suid. (et ap. Tzetz. supra) ut femininum." Beck. ad Aristoph. Av. 1360. Thom. M.: Κύρβεις τρίγωνοι οὖσαι. " Ita in fem. gen. Aristophani in Av. 1354. sed Ed. Kust. habet τοῖς. Verum et Ælian. ait H. A. 15, 9. Τρίγωνοι δὲ, φησὶ, ἦσαν ὥσπερουν αἱ κύρβεις." Bernard. Addend. ad Thomæ loc. Vide et Maittair. Gr. L. Dial. p. 51=38. Κύρβις, ὁ, nostra quidem sententia, est vox nihili, quæ e Librariorum vel negligentia, vel inscitia ortum habuerit. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Κύρβεις· κατασκευάσματα ξύλινα, ἐν οἷς ἐγγεγραμμένοι τὸ παλαιὸν ἦσαν οἱ νόμοι, εἰσὶ δὲ τρίγωνοι τὸ σχῆμα, διαφέρουσι δὲ τῶν ἀξόνων, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν τετράγωνοί εἰσιν, οὗτοι δὲ τρίγωνοι, πυραμίδι ὅμοιοι. Ἄξονες· ξύλα τετράγωνα, ἀπὸ γῆς κάτωθεν ἄνω διήκοντα μέχρι τοῦ ὀρόφου, καὶ στρεφόμενα ἀπό τινος περόνης. Ἐπὶ τούτων οἱ νόμοι ἀνεγράφοντο. E-
C jusdem Bekkeri Συναγ. Λεξ.: Ἄξονες· ξύλα τετράγωνα ἦν, ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ὀρόφου διήκοντα, καὶ διά τινος περόνης στρεφόμενα, ἐφ' ὧν οἱ Σόλωνος νόμοι ἀνεγράφοντο. Μέμνηται δὲ τῆς λέξεως Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Ἀριστοκράτους. Λέγονται δὲ καὶ ἐν τοῖς μαθήμασιν ἄξονες, περὶ οὓς σφαῖραι, καὶ κύλινδροι, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ στρέφονται καὶ συνίστανται. Καὶ τῶν ἁμαξῶν δὲ, οἷς οἱ τροχοὶ συνεχόμενοι περιστρέφονται. Glossa hæc in Etym. M. minus recte exhibetur, ut jam supra notavimus: ubi, pro τοῖς τῶν ἁμαξῶν ἄξοσιν ὁμοίως κώδιξι στρεφόμενοι, l. κνώδαξι. " Qui sunt isti κώδικες, quibus versabantur leges Solonis in lignis quadratis? Mendum est, et tolletur legendo κνώδαξι." Salmas. l. c. 102. Harpocr. l. c.: Ἦσαν δὲ, ὥς φησι Πολέμων ἐν τοῖς Πρὸς Ἐρατοσθένην, τετράγωνοι τὸ σχῆμα, διασώζονται δὲ ἐν τῷ Πρυτανείῳ. " I. e. Adversus Eratosthenem. Hic Polemo libros scripserat adversus plurimos auctores, ut ex Athen. et Suida discimus, Πρὸς Τίμαιον, qui liber laudatur a Schol. Soph. Œd. Col. p. 274. idem Πρὸς Ἐρατοσθ.
D scripserat. Unde corrigendus est idem Schol. p. 288. Πολέμων ἐν τοῖς Περὶ Ἐρατοσθένην. Lege Πρός. Hic Polemo Eratosthenem in suis libris passim lacerabat, quanquam non ita εὐκαταφρόνητος est Eratosthenes, ut Polemo vult, qui eum ne Athenas quidem venisse asserebat teste Strab. i. Intelligit autem Strabo libros Polemonis Περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἐρατοσθένους ἐπιδημίας, qui laudantur a Schol. Aristoph. Av. init. Ex hoc maledicendi et reprehendendi morbo *Στηλοκόπας dictus esse Polemo mihi videtur, quod omnes scriptores proscriberet, ἐστηλίτευε. Certe hæc ratio probabilior est, quam ea, quæ a Casaub. affertur in Notis ad Athen. quod scilicet Polemo studiosus erat in colligendis publicis monumentis et inscriptionibus, quæ erant in Acropoli. Is Polemo Eratosth. reprehenderat, quod κύρβεις τριγώνους esse dixerat, ἄξονας τετραγώνους. Suid. v. Κύρβεις· Ἐρατοσθένης δὲ τριγώνους αὐτάς φησιν εἶναι, Ἀριστοφάνης δὲ ὁμοίας εἶναί φησι τοῖς ἄξοσι, πλὴν ὅτι οἱ μὲν ἄξονες νόμους, αἱ δὲ κύρβεις οὐσίας, l. θυσίας, sic et supra emendo, εἶχον· ἀμφοτέρων δὲ τὸ κατασκεύασμα τοιοῦτον· πλινθίον

τι μέγα ἀνδρόμηκες, ἡρμοσμένα ἔχον τετράγωνα ξύλα, τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα καὶ γραμμάτων πλήρεις, ἑκατέρωθεν δὲ κνώδοντας, ὥστε κινεῖσθαι καὶ μεταστρέφεσθαι ὑπὸ τῶν ἀναγινωσκόντων. Quibus verbis lucem accipiunt illa Polemonis (ap. Harpocr.): Ποιοῦσι δὲ φαντασίαν τρίγωνον. Errat Maussacus; non enim dicit Polemo τοὺς ἄξονας in Prytaneo propositos, sed sua ætate quasdam axonum reliquias ibi asservari, ut Plut. Certum enim est olim in porticu propositas. Isocr. Areop. 292. Pausanias p. 12. cum Plutarcho sentit." Vales.]

'Αξόνιος, ὁ, ἡ, Ad axem pertinens. Ex Anthol. Epigr. citatur ἀξονίοις δεσμοῖς, pro Vinculis axi alligatis, [Stat. Flac. 10. Bredow. Epist. Par. 190. (e Pappi Alex. Theoremate de Duplicatione Cubi: Καὶ κατὰ τὸ β' σημεῖον * τρηματίου γενομένου, ἐμβεβλήσθω εἰς αὐτὸ ἀξόνιον κυκλοτερὲς, καὶ περὶ τὸ ἀξόνιον περιβεβλήσθω κανὼν, διατρηθεὶς καὶ αὐτὸς, ὡς ὁ βθζη', ὥστε εὐλύτως περὶ τὸ β' κέντρον περιάγεσθαι, περόνης ἐμβληθείσης εἰς τὸ ἀξόνιον, τῆς κατεχούσης ἐν τῇ περιαγωγῇ τὸν κανόνα.)" Schæf. Mss. J. Poll. 10, 31. Μέρη δὲ τροχαλίας, * τονία, τοπία, ἀξόνια: 53. Καὶ οὐδὲν δεῖ περὶ μερῶν ἐπιλέγειν, οἷον σῶστρα, ἐπίσωστρα, ἀψίδας, πλήμνας, κνήμας, παραξόνια, κερκίδας, * παρακύκλους, * παράκυκλα, ἄξονας, ἀξόνια, καὶ πάνθ' ὅσα τοιαῦτα ἄλλα, περὶ τούτων καθέκαστον προείρηται.]

'Ακραξόνιον, τὸ, i. τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, Summa pars axis, ap. Interpr. Apollonii [1, 752. 'Ελθόντος δὲ τοῦ Πέλοπος ἐπὶ τὸν ἆθλον μετὰ ἵππων δεδομένων αὐτῷ ὑπὸ Ποσειδῶνος, ἐρασθεῖσα ἡ Ἱπποδάμεια Πέλοπος, ἔπεισε Μυρτίλον, τὸν Ἑρμοῦ μὲν παῖδα, ἁρματοπηγὸν δὲ καὶ ἡνίοχον Οἰνομάου, ἐμβαλόντα κήρινον ἔμβολον ἐπὶ τοῦ ἀκραξονίου, ἢ οὐδ' ὅλως ἐμβαλόντα τὸν ἔμβολον, ὡς Φερεκύδης ἱστορεῖ. In Schol. e Cod. Par. est: Ὡς δὲ ἀφίκετο καὶ Πέλοψ ἐπὶ τὸν ἆθλον μετὰ ἵππων δεδομένων αὐτῷ ὑπὸ Ποσειδῶνος, ἐρασθεῖσα ἡ Ἱπποδάμεια Πέλοπος, πείθει Μυρτῖλον (sic,) τὸν υἱὸν Ἑρμοῦ, ἁρματοποιὸν δὲ καὶ ἡνίοχον Οἰνομάου, ὥστε καταρροχίσαι (" Lexica compositum ignorant, videtur esse, Rotarum circumactu necare, nostrum Rädern," Schæf.) Οἰνόμαον ἐμβαλόντα τὸν ἔμβολον, ὡς Φερεκύδης ἱστορεῖ.] Apud Poll. autem ἀκροξόνια. " 'Ακροξόνια, ap. Poll. 1, esse dicuntur τοῦ ἄξονος τὰ ἑκατέρωθεν τέλη, Extremitates axis quæ utrinque sunt, " pro quo scr. ἀκραξόνια," [1, 145. 'Ακραξόνια corrigit et Seb. " Uterque Cod. ἀκροξόνια, quod præferendum vulgato." Kuhn. " Ms. ἀκραξονία (sic), et sic emendavit etiam H. St. in ora Codicis sui." Jung. 'Ακροξόνια est vox nihili, Gr. linguæ rationi repugnans, quippe quæ derivanda esset ab ἄκρος et ξονια. Ceterum v. ἀκραξόνια in Pollucis Indice desideratur. Vide Schol. Æsch. in Παραξόνιος. Jo. Diacon. in Hesiod. Scut. p. 214. a. Πλήμνη, ἡ τοῦ τροχοῦ πρύμνη, ἡ πληρουμένη ὑπὸ τῶν ἀξονίων, αἱ πλῆμναι αὐτὰ τὰ ἀκροξόνια, l. ἀκραξόνια. Apud T. H. ad J. Poll. 10, 53. est ex hoc Diaconi loco, πλημναὶ, τὰ αὐτὰ ἀκροξόνια.]

[* 'Επαξόνιος, ὁ, ἡ, Qui circa axem volvitur. Theocr. 25, 247. Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων, Ὅρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο, (l. e Mss. εὐκάμπτοιο,) Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ. Reisk. edidit, ἐπ' ἀξονίῳ: Br. * ἐναξονίῳ. " 'Εναξονίῳ, Vat. C. W. ἐναξονίῳ, 10." Gaisford.]

Παραξόνιος vide in 'Επίβολος. [J. Poll. 1, 145. Τὸ δὲ κωλῦον ἐκπίπτειν τὸν τροχὸν ἐμπηγνύμενον τῷ ἄξονι, παραξόνιον, ἢ, ὡς Γοργίας, ἐπίβολος, ἢ, ὡς 'Ερατοσθένης, ἔμβολος. " * Παράξονα, quod in Ms. Palatino margini appositum erat, ut adderetur textui, sic satis commodum videtur vocabulum; pluraque sunt ejus formæ: super istis autem Schefferus adeundus de R. V. 1, 5. Παραξονίτιδας etiam invenio in Commentatore vetusto ad Æsch. Sept. c. Th., ibique et ἀκροξόνια. Diaconus ad Hesiodi Scut.: Πλημναὶ, τὰ αὐτὰ ἀκροξόνια." T. H. Παραξονίτιδες Schneidero in Lex. sunt Modioli rotarum. Aristoph. Ran. 818. Ἔσται δ' ὑψιλόφων τε λόγων κορυθαίολα νείκη, Σκινδαλμῶν τε παραξόνια, σμιλεύματά τ' ἔργων, Φωτὸς ἀμυνομένου φρενοτέκτονος ἀνδρὸς Ῥήμαθ' ἱπποβάμονα. Schol. Παραξόνια δὲ, οἷον κινδυνώδη καὶ παράβολα, παρὰ τὸν τροχὸν ἑλκύμενα, καὶ ἄνω ἔφη ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Εὐριπίδου· Τοιοῦτον εἴ τι παρακεκινδυνευμένον. Ἄλλως. Παραξόνια, κινδυνώδη, ἀπὸ τοῦ ἄξονος, ἀεὶ γὰρ τὸ μέρος τοῦτο κινδυνεύει. " Valck. Hippol. p. 297. (" Eust. in Il. E. p. 455. cum multa dixisset de rotarum fistulis s. modiolis, et clavo rotæ continendæ præfixo, axisque extremitati infixo, hæc etiam attigit Euripidis, v. 40. Φασὶν, sc. οἱ παλαιοὶ, ὅτι σύριγγες, χοινικίδες, πλῆμναι· ἐνήλατα δὲ, τὰ ταῖς χοινικίσιν ἐμβαλλόμενα, ἢ πασσαλίσκοι κωλύοντες ἐξιέναι τὸν τροχὸν, τὰ καλούμενά φασιν ἁμαξηδόνια. Hinc ἁμαξηδόνια nobis enotarunt H. St. Thes. G. L. et Scheffer. de R. V. 1, 5. p. 38. Mihi quidem suspecta vocis est compositio, quam in Schol. ad Eurip. inventam præbuit, qualem illic legerat, Eust.; vera vocis scriptio fortasse videbitur παραξόνια.)" Schæf. Mss.]

[* 'Υπαξόνιος, ὁ, ἡ. Callim. L. P. 14. ubi v. Spanh. Cf. Stanl. ad Æsch. Suppl. 189.]

[* 'Αξονήλατος, ὁ, ἡ, Axe agitatus, ἀξονήλατος συριγξ, Æsch. Suppl. 189. ubi v. Stanl.]

" 'Αντιάξων, ονος, ὁ, Axis s. Polus, qui nostro op" positus est, qui ἀνταρκτικὸς quoque dicitur. Bu" dæo Ora australis nobis ignota, e Cic. Tusc. " Quæst." [Vide Nostri Lex. Cicer. Gr. Lat. 168. ubi legitur ἀντάξονα.]

" 'Αμφαξονεῖν, inquit Eust., proverbialiter ἀπὸ " τοῦ ἄξονος, καὶ τῶν ἐχόντων αὐτὸν, εἴτε ἁρμάτων, εἴτε " ἁμαξῶν, dicitur τὸ μὴ πορεύεσθαι κατ' εὐθὺ, Non " recta incedere s. progredi, quod Augustin. vocat " Exorbitare. Secundum Paus. vero usurpatur ἐπὶ " τῶν τὰ γόνατα ἀσθενούντων καὶ * ἐκκλωμένων, de " iis quibus genua infirma et fracta sunt: ut Hesych. " quoque ἀμφαξονεῖν, perperam enim apud eum " scriptum ἀμφαζονεῖν, exp. τὰ γόνατα περικεκλάσθαι " καὶ μὴ εὐτονεῖν. Sunt qui interpr. Genibus labare " et poplitibus succidere, quod Ciceroni est Divari" care." [" H. St. legit ἀμφαξονεῖν, optime. Metaphora ducta a curribus, qui duo vestigia notant, et non rectis insistunt orbitis." Palmer. ap. Albert. Auct. Emendd. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: 'Αμφαξονεῖν· τὸ * περινεύειν εἰς θάτερον μέρος, ὅπερ ἐστὶν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν, τῶν κλινομένων εἰς θάτερον μέρος.]

[* 'Εναξονίζω, i. q. * ἐμπολίζω, Ptolemæo. Vide Schneideri Lex.]

[* 'Επαξονέω, s. * 'Επαξονόω, " In tabulas refero. התילד hithp. Natales profiteor, al. Num. 1, 18. Καὶ πᾶσαν τὴν συναγωγὴν συνήγαγον ἐν μιᾷ τοῦ μηνὸς τοῦ δευτέρου ἔτους, καὶ ἐπηξονοῦσαν, vel, ut Bonfrerio ad h. l. p. 732. reponendum videtur, ἐπεξόνωσαν, κατὰ γενέσεις αὐτῶν, Et omnem congregationem congregabant primo die mensis anni secundi, et in tabulas referebant juxta genera ipsorum. Est ab ἐπὶ et * ἀξονόω, et hoc ab ἄξων, Tabula. Vide Fabric. B. Gr. L. 2, c. 14. p. 545. n." Biel. Thes. " Quo magis, Grammaticis antiquis auctoribus, constat, et quo pluribus confirmatum exemplis habetur, tertiam personam pluralem imperfecti, aoristique secundi, indicativi activi, ut aliorum verborum, ita etiam eorum, quæ vulgus Grammaticorum contracta appellat, in lingua Alexandrinorum syllabis οσαν esse terminatam: eo vehementius sane mirandum esse intelligo, Erasm. Schmid. virum Græce haud indoctum, in Epist. ad Rom. 3, 13. pro ἐδολιοῦσαν edere ἐδολίωσαν ita ausum esse, ut nec ullam hujus correctionis sc. causam attulerit. Etenim meminisse debebat, primum verba Davidis 5, 10. ab Apostolo laudata esse e Vers. Septuagintavirali, cujus in exemplis ad unum omnibus scriptum ἐδολιοῦσαν ita legeretur, ut hæc ipsa imperfecti forma etiam ab Etym. M. notata esset; deinde in eadem illa librorum V. T. versione plura alia ejusdem generis imperfecti verborum similium exempla, velut (ἐγεννῶσαν Gen. 6, 4.) ἐπηξονοῦσαν Num. 1, 18. (ἠνόμοῦσαν Ez. 22, 11. παρετηροῦσαν Susan. v. 12.) inveniri. In exemplo Complut. legitur ἐπεσκέψαντο, et in Cod. Alex. atque Lips. ἐπεσκέπησάν. Videtur autem ἐπαξονεῖν, non ἐπαξονοῦν, esse, non tam In tabulas referre, quam potius In tabulas referendum curare, quod fere ἀπογράφεσθαι dicitur: v. Montefalcon. ad h. l. Verbum ipsum in Lexx. Gr. non est notatum. Sic vero apparet, nec Bon-

frerium acute vidisse, qui, auctore Bielio, pro ἐπηξονοῦσαν reponi jussit ἐπεξόνωσαν. Certe scribi ἐπηξόνωσαν debebat." Fischer. Prolus. 30. p. 680.]

[* Εὔαξις, ὁ, ἡ, " Qui facile frangitur vel flectitur, Schol. Nicand. T. 648. (Εὔκνημον δὲ οὐδὲν ἐστιν ἀκοῦσαι, ἢ οἱονεὶ κνήμας ἢ κλάδους εὐαξεῖς ἐχούσης.)" Wakef. Mss. Toup. Emendd. 4, 53.]

[* Εὔαξος, ὁ, ἡ, Geopon. 10, 57. "Ενιοι δέ φασιν εὐαυξότερον γίνεσθαι τὸ φυτὸν, νάρθηκος εἰς τὸν βόθρον προεμβληθέντος. " Vix dubito quin εὐαυξότερον legendum sit. Nux Tarentina dicitur, quæ ita mollis est, ut vix attrectata frangatur, teste Macrob. Sat. 2, 14. Itaque φυτὸν εὐαξότερον, ab ἄγνυμι, ἄξω, amygdala erit, quæ nuces ferat molles, et putamine fragili, quod Plin. 15, 22, 24. Tarentinis tribuit, unde etiam Molluscæ dictæ sunt. Conjecturam firmat Gottorp. Scio in libris nostris esse etiam εὐαυξῆ φυτὰ, sed inde esse hic deberet εὐαυξέστερον. Cf. et c. 66." Niclas.]

'ΑΓΩΝ, ῶνος, ὁ, Certamen, Solennes ludi, vel simpliciter Ludi. Nam ita quoque exponitur ἀγών. Sed malim ἀγῶνας aut simpliciter Certamina, aut Certamina ludorum interpretari, ex Ovidio, ad restringendam, quæ paulo alioqui latius patet, ludorum significationem. 'Αγῶνας possumus etiam Commissiones e Suetonio interpretari, ut opinor. Athen. 5. Ἐπιτελεσθέντων δὲ τῶν ἀγώνων καὶ μονομαχιῶν. Dem. Epit. Καὶ θυσιῶν καὶ ἀγώνων ἠξιωμένους ἀθανάτων. Intelligit autem de iis, qui ἀγῶνες ἐπιτάφιοι vocabantur, quasi dicas Certamina funebria, eo sensu quo dicuntur Laudationes funebres, et Orationes funebres, qualibet ap. Hom. ornatur Patrocli funus. Varia autem ἀγώνων genera, de quibus dicuntur ἀγωνοθέτης et ἀγωνοθετεῖν, distinguuntur additis adjectivis, ut γυμνικοὶ ἀγῶνες, et μουσικοὶ, et ἱππικοὶ, qui et ἱππέων ἀγῶνες Dem. in Midiam, ut ap. Xen. Hell. 3. ἀγὼν ἱππικὸς καὶ γυμνικὸς, Certamen equestre et gymnicum. Aristoph. Plut. ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικοὺς, q. l. vide et in 'Εναγώνιος. Notandus est autem vel ob id, quod Pollux scribit, Atticos vix dicere ἀγῶνας μουσικοὺς, sed potius ἀγῶνας μουσικῆς. De his autem Plut. in Alex. Πλείστους γέ τοι θεὶς ἀγῶνας οὐ μόνον τραγῳδῶν καὶ αὐλητῶν καὶ κιθαρῳδῶν, &c. Apud eund. Plut. in eodem Alex. memoratur ἀγὼν ἀκρατοποσίας: sic ap. Athen. 10. ἀγὼν πολυποσίας et ἀγὼν πολυφαγίας. Interdum autem per ἀγῶνας intelliguntur peculiariter ἀγῶνες cognominati ἱεροὶ, i. Certamina sacra, quæ quatuor erant, Nemeæa, Pythia, Isthmia, Olympia: vel Pythica, Isthmica, Olympica. Inter ἀγῶνας alii, ut docet Poll. 3., στεφανῖται et φυλλῖναι fuerunt appellati, alii ἀργυρῖται, ex iis videlicet qui nominabantur θεματικοί. Quo alludens Plut. in Pol. Præc. dixit, "Ωσπερ οὐκ ἀργυρίτην οὐδὲ δωρίτην ἀγῶνα πολιτείας ἀγωνιζομένης, ἀλλὰ ἱερὸν ὡς ἀληθῶς καὶ στεφανίτην. De his quatuor certaminibus extat Epigr. Archiæ, quod primum est in Anthol. Ἔξω τοῦ ἀγῶνος ap. Lucian. in Anach. metaphorice, Quæ aliena sunt a re de qua agitur, s. a sermone instituto, pro quo dicit ἔξω τοῦ πράγματος eodem in loco: Καί τοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα, οὐ γὰρ κ. τ. λ. Paulo post: "Ος ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχῃ ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος. Idem alibi composita voce ἐξαγώνια in eadem signif. usus est, adjungens καὶ πόῤῥω τοῦ πράγματος. De hujus autem nominis etymo vide sectionem sequentem.

'Αγὼν non solum τὸν ἄθλον significat, i. e. Ipsum certamen, pro quo male ap. Etym. legitur τὸ ἆθλον, verum etiam Locum in quo certamen ipsum editur. Imo vero et alia multa declarat, si Eustathio credimus hæc e vet. Gramm. afferenti, ἀγὼν, ὅμιλος, κύκλος, μάχη, ἔρις, ἀγορὰ, συναγωγὴ, καὶ ἐπίδειξις. Idem vero ναὸν hac voce significari, alibi scribit. Etym. autem tradit ἀγῶνα esse τὸν τόπον, item τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν, item τὸ ἄθροισμα, præterea τὸν ἄθλον, sed ibi mendose legitur τὸ ἆθλον in nominat. pro ὁ ἆθλος, necnon τὸν ναόν. Invenio præterea e quopiam Grammatico citatum, ἀγῶνα significare τὸ ἄθροισμα, τὸν ἆθλον, τὸν τόπον, τὸ πλῆθος, τὸν κίνδυνον, τὴν κρίσιν. Quæ significationes, septem quidem sunt numero, ut et ap. Eust., sed non omnes

A eædem. Ego autem quomodo hæ tot signiff. ad paucas restringi possint ostendam, lectorem simul admonens, in aliis itidem multis vocabulis id me fecisse, nec hujusmodi tantum, sed et aliis multis Grammaticorum tricis in hoc opere eum exoluisse. Dico igitur ἀγῶνα esse in una eademque prima significatione, τὸν ἄθλον, et τὴν μάχην, et τὴν ἔριν, necnon τὴν ἐπίδειξιν, quia ὁ ἀγωνιζόμενος, is μάχεται, is ἐρίζει, is ἐπιδείκνυται, i. e. Qui certat, is pugnat, is contendit, is specimen suarum virium aut suæ industriæ edit. Hujus autem primæ significationis velut appendicem esse illum usum, quo τὸν κίνδυνον et τὴν κρίσιν declarat, ut infra docebimus. Quemadmodum autem ἀγορὰ non tantum significat Concionem, sed et Turbam hominum ad illam audiendam congregatorum, necnon Illum, in quem congregati sunt, locum, ita et ἀγῶνα non Certamen duntaxat, sed et Ipsam spectantium certamen multitudinem, et Locum præterea, in quem ad spectandum conveniunt, in quo videlicet certamen editur, declarare. Ab hac autem B significatione, qua pro Multitudine congregatorum spectatorum ponitur, manare has expositiones, τὸ ἄθροισμα, τὴν συναγωγὴν, τὸν ὅμιλον, τὸ πλῆθος, atque adeo τὴν ἀγοράν: at Locum, in quem coacti sunt, esse quod dicunt τὸν τόπον: et ab hoc significato illas etiam duas expositiones pendere, τὸν ναὸν et τὸν κύκλον, necnon et tertiam Hesychii τὸ στάδιον. Nunc ad exempla veniendum est. 'Αγὼν pro Multitudine spectantium certamen: ut probat Etym. ex hoc versu, qui est initio Il. Ω. Λῦτο δ' ἀγὼν, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι Ἐσκίδναντ' ἰέναι. Ubi Eust. annotat ἀγῶνα esse τὸ πλῆθος, addens, e veterum auctoritate, ἀγορὰν a Bœotis appellatam esse ἀγῶνα. 'Αγὼν, pro Multitudine, de navibus etiam dictum est, ut Il. Π. (239.) Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι. Ubi ἀγῶνα Eust. esse ait ἄθροισμα, quod interpretor Congregationem navium, vel potius Multitudinem congregatarum navium. [Pseudo-Did.: Ἐν τῷ ἀθροίσματι τῶν νηῶν, ἐν τῷ ναυστάθμῳ.] Pro qua signif. ab Etym. affertur hic ejusdem Hom. versus, "Ηρη C μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς 'Αθήνη, [Il. Υ. 33. ubi Pseudo-Did. Τὴν συναγωγὴν τῶν πλοίων.] At Il. O. (428.) ubi legitur νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα, tradit idem Eust. posse hic ἀγῶνα accipi et pro Ipsa concertatione, quæ fit in prælio: rectius tamen, sequendo veteres, sumi pro Multitudine et congregatione. [Pseudo-Did. Ἐν τῷ ἀθροίσματι τῶν νεῶν, τῷ ναυστάθμῳ.] Hæc illi. Quibus addo, posse, meo judicio, ἀγῶνα hic quoque exponi τὸν τόπον, ut mox docebo. ‖ 'Αγὼν, Locus in quo spectatores certaminis congregantur, in quo videlicet editur ipsum certamen, ita tamen, ut aliquando ad spatium illud, quod certantibus relinquitur, restringi videatur, i. e. ad ipsum στάδιον, ut Hesych. exponit. Od. Θ. (260.) Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα. Sic Il. Ψ. (495.) 'Αλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε Ἵππους. Hesiod. (Sc. 312.) Τοῖσι δὲ καὶ προὔκειτο μέγας τρίπος ἐντὸς ἀγῶνος. Suidas quoque ἀγῶνα dicit Locum significare, in quo certatur, proferens hunc e Thuc. 5, (50.) locum, Προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα, ἀνέδησε D τὸν ἡνίοχον. Ut autem in his locis ἀγὼν de Loco dicitur congregatorum hominum, ita et paulo ante ἀγὼν νεῶν videtur ita significare Congregatarum navium multitudinem, ut simul intelligamus Locum, in quo illa multitudo erat. 'Αγὼν autem pro Templo in hoc ejusdem Poetæ versu ponitur, ut volunt Etym. et Eust., Il. H. (298.) Αἵ τε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα. Sed hanc significationem sub proxime præcedente comprehendi, tanquam speciem sub genere, vel ex eo apparet quod ipsemet Eust. addit, videlicet ἀγῶνα hic accipi ἀντὶ τοῦ ναοῦ, quatenus hic sit θεῖον καταγώγιον καὶ ἀθροιστήριον, διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἀγάλματα. Jam vero et cum ἀγῶνα vett. interpretati sunt κύκλον, de Loco intellexisse vocem κύκλον credibile est, cum alioqui ἀγὼν putetur hoc etymum habere, ut sit ὁ γωνίαν οὐκ ἔχων τόπος, et proinde κυκλοτερής: præfixo videlicet α privativo. Cujus etymi Eust. quoque meminit p. 1335.: ponens et alia duo, videlicet vel παρὰ τὸ ἄγω, vel ἀπὸ 'Αγώνου, ἡνιόχου Πέλοπος. Sed ego aut primitivam esse hanc vocem ἀγὼν, unde et literis majusculis eam hic scripsi, aut non aliunde

quam a *γωνία* deductam existimo. *Κύκλον* tamen pro Loco rotundam habente formam legere me non memini. Sed videat lector an juvare nos possit, quod locus Romæ dictus Circus Flaminius, vocatus est *ἀγών*: nam scio et aliam hujus appellationis causam reddi.

'Αγὼν, Bellum, Belli certamen, ut loquuntur interdum Latini; item, Concertatio quævis, aut Contentio. J. Poll. 1, 10, (s. 150.) *Χρηστέον δέ ποτε καὶ τῷ ἀντίπαλοι, εἴ γε καὶ τὸν πόλεμον ἀγῶνα κλητέον.* Demosth. pro Cor. *Πρὸς τὸν Φίλιππον ἦν ἡμῖν ὁ ἀγών.* Ibidem *ἀγῶνα ποιεῖσθαι* dicit, *Καὶ γὰρ τὸν ἀγῶνα μεθ' ὑμῶν μᾶλλον ἢ πρὸς ὑμᾶς ἑλόμενοι ποιήσασθαι.* In qua signif., videlicet pro Belli certamine, sumi *ἀγῶνα* quidam volunt in his Proverbiis, *'Αγὼν οὐ δέχεται σκήψεις*, et *'Αγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει*, quorum meminit Suid., et post eum Erasmus, qui exponit Certamen. In VV. tamen LL. annotatur *ἀγῶνα* hic pro Discrimine accipi posse, ut sit sensus, Cum agitur de periculo, non licet tergiversari, aut, non oportet expectare occasionem. Sed ego *ἀγῶνα* existimo pro Discrimine nonnisi certa cum constructione poni, et referenda hæc Proverbia ad id quod Curtius dixit, Bellum raro permittit tempora legere. Ceterum, quoniam *ἀγὼν* de variis certaminum generibus dicitur, interdum addito adjectivo *πολεμικὸς* ad belli significationem restringitur, ut ap. Synes. Epist. 40. *Χρήσῃ δὲ ὅταν ἐπὶ θήραν ἐξάγῃς καὶ ἐν ἀγῶσι πολεμικοῖς.*

Est *ἀγὼν* et generaliter Concertatio quævis s. Contentio, Studium et Contentio vehemens circa rem quampiam, qua in signif. Isocr. pluralem etiam numerum usurpat, s. pro Conatibus qui summa contentione fiunt. Demosth. pro Cor. (295.) *Τὸν δ' ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι ταῦτα ἀγῶνα ἕτεροι χωρὶς ἡμῶν ἦσαν πεποιημένοι.* Quod ita dictum puto ut Lat. Pugnavi ne hoc fieret, vel Contendi ne, &c. Et *εἰς ἀγῶνα καθίστασθαι περί τινος*, quod Cic. In contentionem venire de re aliqua. Plut. in Symp. Sap. de vulpe loquens, *'Εκείνη μὲν γὰρ εἰς ἀγῶνα ποικιλίας καταστᾶσα πρὸς τὴν πάρδαλιν*, ubi etiam observandum *ποικιλίας* pro *περὶ ποικιλίας*. Dicitur et *ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι*. Cicero *ἀγῶνα* Studium contentionis interpretatus est: ad Att. 1. Cetera non possunt habere eandem neque vim, neque venustatem, remoto illo studio contentionis, quem *ἀγῶνα* vos appellatis. ["'Αγὼν, Certamen, Contentio, ad Att. 14, 7. 1[illegible] 16. est Studium contentionis, quod in oratione adhibetur, unde ipsæ orationes in causis veris, et quidem in primis in forensibus, *ἀγῶνες* dicuntur, et declamationibus umbraticis opponuntur: v. Longin. 11, 1. plura ap. Cresoll. Theatr. Rhet. 3, 17. Spanh. ad Julian. Or. 1. p. 11. 12. 13. Olear. ad Philostr. V. S. 1, 22, 1. n. 4." Ernest. Ind. Gr. Lat.]

'Αγὼν, Actio fabulæ in scena, quæ significatio ad primam reduci potest. Non enim est simpliciter Actio fabulæ, sed de qua certatur in theatro. Aristot. Poet. *'Η γὰρ τῆς τραγῳδίας δύναμις καὶ ἄνευ ἀγῶνος καὶ ὑποκριτῶν ἐστί.*

'Αγὼν, Actio forensis. *'Αγῶνες*, inquit Bud., dicuntur à Plut. Actiones forenses, i. e. *δίκαι*. Sed exemplum non profert: puto autem hunc ipsius Plut. locum in Alcibiade pro exemplo nobis esse posse, *'Εντευκτικὸς γὰρ ἰδίᾳ καὶ πιθανὸς ἐδόκει μᾶλλον ἢ φέρειν ἀγῶνας ἐν δήμῳ δυνατός.* Sic Isocr. in Paneg. *"Ωστε οὐ τοὺς πρὸς ὑπερβολὴν πεπονημένους (λόγους) πρὸς τοὺς ἀγῶνας τοὺς περὶ τῶν ἰδίων συμβολαίων σκοποῦσι.* ‖'Αγὼν, inquit Bud., Judicium, Periculum, ut *καταστῆσαι εἰς ἀγῶνα*: et *καταστὰς εἰς ἀγῶνα*, Postulatus, Reus, Qui in reatu est, ut Periculum Latine Reatum significat. Demosth. adv. Neæram 245. et alibi. Sic et Lys. Apud Plat. Pol. 6. *εἰς ἀγῶνα καθιστάναι*, Periculum creare, In discrimen vocare, Accusare, cum dicit, *Καὶ ἰδίᾳ ἐπιβουλεύοντες, καὶ δημοσίᾳ εἰς ἀγῶνα καθιστάντες.* Hactenus Bud. qui interpretatur etiam Negotium facessere: sed hanc interpretationem omisi, ut quæ significationem det his verbis nimis late patentem. Liban. *ἀγῶνα παρανόμων ἀπαγγέλλειν* dicit. Notandum est autem *ἀγῶνα* et *κρίσιν* ab Isocr., itidem *ἀγῶνας* et *κρίσεις* a Demosth. copulari: cum dicit in Or. pro Cor. *Εἰσὶ νόμοι περὶ πάντων, καὶ τιμωρίαι, καὶ ἀγῶνες, καὶ κρίσεις, πικρὰ καὶ μεγάλα ἔχουσαι τὰ ἐπιτίμια.* Isocr. in Panath. *Εἰς ἀγῶνα καὶ κρίσιν καταστάντων.* Idem Demosth. c. Mid. *ἀγῶνα* et *κίνδυνον* copulat, dicens, *Εἰ μηδ' εἰς ἐπῆν ἀγὼν, μηδὲ κίνδυνος.* ‖Sciendum est et hoc, *ἀγῶνα* non significare Periculum eo duntaxat sensu quo pro Reatu usurpatur a Latinis, sed et secundum primam vocabuli ipsius signif.: ut ap. Xenoph. K. Π. 3. *Νῦν γὰρ περὶ ψυχῶν τῶν ὑμετέρων ὁ ἀγὼν*, Nunc enim vita uniuscujusque vestrum adducitur in periculum, Nunc quisque vestrum venit in discrimen de vita. Sic et ap. Eurip. Med. (235.) *Κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν, *Η χρηστὸν*, Et hac in re magnum discrimen est, vel potius, ut ego alibi interpretatus sum, Res est plena aleæ et periculi. Eodem modo usus est Thuc. hoc nomine, cum duobus infinitivis, præfixam habentibus particulam *ἢ*, 2. *'Ο δὲ ἀγὼν μέγας ὑμῖν ἢ καταλῦσαι Πελοποννησίων τὴν ἐλπίδα τοῦ ναυτικοῦ, ἢ ἐγγυτέρω καταστῆσαι.* Existimo Ciceronem ad istam signif. vocis hujus alludentem, Certamen et Discrimen aliquando copulasse. Sed et Dimicationem eodem sensu et eodem respiciens usurpasse mihi videtur, cum dixit: Qui me amor subvenire olim coegit impendentibus periculis, maxima cum dimicatione capitis. ‖*'Αγῶνα παρέχειν ἀνθρώποις* Molestiam exhibere hominibus, citatur ex Es. 7, [13. Cf. Keuchen. ad Luc. 13, 24. p. 137. et Biel. Thes.]

["'Αγὼν, Certamen. Sed late patet: v. Phav. Etiam Xenoph. memorat varias ejus species. O. 7, 9. *γυμνικὸν ἢ ἱππικὸν ἀγῶνα.* Ιερ. 9, 11. *ἐν ἱππικοῖς καὶ γυμνικοῖς καὶ χορηγικοῖς ἀγῶσι.* E. 3, 2, 16. in ludis Olympicis mentio fit *τοῦ ἱππικοῦ καὶ τοῦ γυμνικοῦ ἀγῶνος.* Et sæpius occurrit *ἀγὼν γυμνικὸς*, ut A. 4, 8, 18. Græci cum ad mare pervenissent, *'Εποίησαν ἀγῶνα γυμνικὸν, εἵλοντο δὲ Δρακόντιον δρόμου ἐπιμεληθῆναι, καὶ τοῦ ἀγῶνος προστατῆσαι.* Cf. *'Επιστάτης* et §. 19. sq. 5, 5, 5. iidem *πομπὰς ἐποίησαν καὶ ἀγῶνας γυμνικούς.* Aπ. 1, 2, 24. *οἱ τῶν γυμνικῶν ἀγώνων ἀθληταί.* 2, 6, 26. *οἱ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι—τοὺς ἀγῶνας ἐνίκων.* Λ. 4, 2. Ιπρ. 8, 5. *οἱ εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας ἀσκοῦντες.* Cf. *Γυμνικός.* Aπ. 3, 7, 1. *τοὺς στεφανίτας ἀγῶνας νικᾶν*, i. e. Quorum præmium est corona: v. Ern. qui inprimis laudat T. H. ad Thom. v. *Στεφανίτης.* Cf. Etym. M. et Suid. et Jung. ad J. Poll. 1, 153. Dabatur autem corona cum in Olympicis, tum in ceteris Gr. ludis. c. verbis, quæ significant Instituere, Celebrari jubere, Moderari, ut c. *διατιθέναι*, v. *Διατιθέναι.* c. *καθιστάναι*, 'Αγ. 1, 8. *μὴ περὶ τῆς 'Ελλάδος, ἀλλὰ περὶ τῆς 'Ασίας τὸν ἀγῶνα καθιστάναι* dicitur Agesilaus in Asiam potius trajiciens. c. *εἰς*, Λ. 8, 4. Ephori dicuntur *εἶρξαί τε καὶ περὶ τῆς ψυχῆς εἰς ἀγῶνα καταστῆσαι*, In causa capitis in jus vocare. Sed aor. 2. passive, E. 6, 3, 6. p. 388. *εἰς τοιοῦτον ἀγῶνα μηδέποτε καταστῆναι*, In tale bellum descendere. c. *ποιεῖν*, v. supra, et Π. 6, 2, 3. *ὅσα πολέμου ἕνεκα μελετῶσιν, τούτων ἀγῶνας ἐποίει.* Λ. 1, 4. *δρόμου καὶ ἰσχύος, ὥσπερ τοῖς ἀνδράσιν, οὕτω καὶ ταῖς θηλείαις, ἀγῶνας πρὸς ἀλλήλους ἐποίησε.* E. 4, 5, 2. in ludis Isthmicis *ἐποίησαν τῷ Ποσειδῶνι τὴν θυσίαν καὶ τὸν ἀγῶνα.* c. *προαγορεύειν* vel *προειπεῖν*, Π. 1, 6, 15. *ἀγῶνας προειπὼν ἑκάστοις, καὶ ἆθλα προτιθείς.* 2, 1, 9. 8, 2, 13. *προηγόρευε ἀγῶνας καὶ ἆθλα προὐτίθει.* c. *τιθέναι.* Nam *ἆθλα τίθεσθαι* dicuntur. A. 1, 2, 10. *Λύκαια ἔθυε, καὶ ἀγῶνα ἔθηκε, τὰ δὲ ἆθλα* etc. Aπ. 3, 12, 2. *ὁ περὶ τῆς ψυχῆς πρὸς τοὺς πολεμίους ἀγὼν, ὃν οἱ 'Αθηναῖοι θήσουσι, ὅταν τύχωσι.* Non bene Ern. vertit Obibunt. Π. 3, 3, 20. *περὶ ψυχῶν τῶν ὑμετέρων ὁ ἀγὼν* etc. Utroque loco est Certamen de vita in prœlio, sed Λ. 8, 4. in judicio. v. supra. Ita etiam intelligit uterque Portus Λ. 10, 2. *Λυκοῦργος θεὶς τοὺς γέροντας κυρίους τοῦ περὶ τῆς ψυχῆς ἀγῶνος*, Dum dedit s. commisit senibus causas capitales. Quam interpretationem juvare videntur verba Plutarchi in Lycurgo c. 26. *κύριον ὄντα καὶ θανάτου καὶ ἀτιμίας.* Possit tamen fortasse rectius explicari sic: Dum senibus potestatem fecit certandi de animo s. de animi virtute, np. ut non nisi qui dignissimus apparuisset, in senatum legeretur. Saltem sic est §. 3. *ὁ περὶ γεροντίας ἀγὼν ψυχῶν ἀγαθῶν κρίσιν παρέχει—οἱ ἀγῶνες τῶν ψυχῶν, ἢ οἱ τῶν σωμάτων ἀξιοσπουδαστότεροι.* Λ. 11, 3, et 13, 8. *ὁ ἐν ὅπλοις ἀγὼν*, Armorum certamen, sunt Prœlia depu-

gnanda. Et sæpe ἀγὼν simpliciter est Pugna belli, ut Π. 2, 3, 2. ὁ ἀγὼν ἡμῖν ἐγγύς· προσέρχονται γὰρ οἱ πολέμιοι. Ε. 7, 1, 2. p. 437. μεγίστους ἀγῶνας ἠγωνισμένοι κατὰ θάλατταν, πλείστους ἀγῶνας ἐν τῇ γῇ ἠγωνισμένοι. Απ. 3, 12, 4. ἐκ τῶν πολεμικῶν ἀγώνων σώζονται. §. 5. ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἀγῶνι. Ιπρ. 6, 1. περὶ τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους ἀγώνων. Π. 6, 4, 5. εἰς τὸν ἀγῶνα ἰέναι. Α. 1, 7, 4. εἰς οἷον ἔρχεσθε ἀγῶνα. Cf. supra. Dicitur varie de variis, ut Π. 1, 2, 12. εἰσὶ δημόσιοι τούτων ἀγῶνες. Αγ. 10, 1. ὅπου ἀνδρείας ἀγὼν, pro quo ibidem dicitur καιρὸς et ἔργον. Π. 3, 3, 20. περὶ ψυχῶν ὁ ἀγὼν, καὶ περὶ γῆς—καὶ περὶ οἴκων—καὶ περὶ γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων, καὶ περὶ πάντων ὧν κέκτησθε ἀγαθῶν. Απ. 2, 3, 17. προκαλούμενον εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον. Cf. Ιερ. 11, 7. ubi est paulo aliter. Σ. 5, 1. εἰς τὸν περὶ κάλλους ἀγῶνα πρὸς Σωκράτην οὐκ ἀνθίστασαι." Lex. Xenoph.]

["'Ἀγῶνες, Orationes forenses, ut εἰρηκέναι ἀγῶνας ap. Dionys. ad Amm. 1, 2. Quæ sunt in actu et contentione, ait Quintil. 11, 1, 48. suasoriæ, et judiciales. Ab his eximendæ sunt demonstrativæ materiæ, ad voluptatem audientium compositæ.—Longin. 15. τὸν ἀγῶνα dixit Vim, Vehementiam, junxitque τῷ ὄγκῳ et μεγαληγορίᾳ: v. Ἐναγώνιος. Eidem c. 26. ἀγῶνος ἔκπλεως auditor est, cum veluti occupatur oratione ita ut in societatem affectus et actionis ejus, qui dicit, adducatur. Hoc fit* ἀντιμεταθέσει, de qua suo loco. Deinde ἀγῶνες etiam dicuntur Confirmationes, vel Is locus orationis, ubi orator cum adversario contendit de causa. Sic Phot. Bibl. Cod. 165. ubi, cum Himerium dixisset subinde uti exemplis ex historia et mythologia petitis, iisque orationes suas varie ornare, addit: Τὰ προοίμια δὲ καὶ οἱ ἐπίλογοι καὶ οἱ οἷον ἀγῶνες ἀπὸ τούτων αὐτῷ διασκευάζοντες. Unde simul patet, improprie ἀγῶνες et veluti tropice Phot. dixisse de Contentionibus et confirmationibus causæ, quatenus ea peculiaris orationis pars est. Sed et ceteris Rhetoribus solennis hic vocis usus fuit. Auctor Συνοπτικῆς Παραδοσ. Ῥητ. quæ vulgo Matth. Camariotæ tribuitur, p. 4. Ἑκάστη τῶν στάσεων ἐκ τεσσάρων μερῶν σύγκειται, προοιμίων, διηγήσεων, ἀγώνων, καὶ ἐπιλόγων. Τινὲς δὲ πέντε ταῦτά φασιν ἀγῶνας μὴ ὀνομάζοντες, ἀντὶ ἀγώνων ἀντιθέσεις καὶ λύσεις κ. τ. λ. Et mox: Οἱ ἀγῶνες δὲ διαιροῦνται εἰς ἀντιθέσεις καὶ λύσεις. Definit autem hoc modo: Ἀγών ἐστι πίστις καὶ ἀπόδειξις τῶν οἰκείων κεφαλαίων: v. Schol. ad Aphth. Prog. Rhet. Ald. 2. ubi tertiam partem orationis, quæ in argumentatione, confirmatione, refutatione versatur, definit τῷ πρὸς πίστιν ἀγωνίζεσθαι. Cf. Tzetz. Chil. 6, 79. Hinc etiam ὁ ἀγὼν simpliciter dicitur Ipsum caput rerum dicendarum, quod in causa primarium est: v. Himer. Orat. 2. §. 14. et ibi Wernsdorf. Omnino ad sensum vocis ἀγὼν declarandum pertinet locus Sopatri Rhetoris in Proleg. ad Aristidem, ubi inter alia, Κυρίως, inquit, τὸ τῶν ἀγώνων ὄνομα ὑπὸ δικανικῆς ὑποθέσεως τέτακται, ἐπειδὴ πρὸς ἀλλήλους ἀγωνίζονται περὶ τῆς νίκης ἀμφότεροι. Cf. Cresoll. Theatr. 3, 17. p. 256." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

["'Ἀγὼν, Valck. Phœn. p. 221. Græv. Lect. Hes. 612. 620. Wessel. ad Herod. 241. 704. De ludis Græciæ solennibus, ad Xenoph. Mem. 3, 7, 1. Ἀγῶνες γυμνικοὶ, Xenoph. Mem. 2, 6, 26. Valck. Diatr. 220. Brunck. Aj. 811. Ἀγὼν, Cœtus, Wolf. ad Hesiod. 74. De quant., Brunck. Electr. 1492. Or. 857. Ἀγὼν Δώριος, Toup. in Schol. Theocr. 220. b. Ἀγῶνες Herculis, Fischer. ad Anacr. p. 5. Ἀγὼν λόγων, Valck. ad Phœn. p. 344. Ἀγῶνα τίθεσθαι ἐπὶ, Abresch. Lect. Aristæn. 98. Græv. Lect. Hes. 582. Templum, ad Il. H. 298. Cœtus, ad Il. Ω. 1. Græv. Lect. Hes. 612. Brunck. El. 682. Ἀγῶνα τρέχειν, Brunck. Orest. p. 193. ad Herod. 653. Musgr. Or. 846. Ἀγῶνες, Facinora, ad Charit. 294. Ὑπομένειν τὸν ἀγῶνα, ad Herod. 471. Ἀγῶνες πολεμικοὶ, ad Diod. S. 1, 262. Ἀγὼν, Thom. M. 12. et n. ad Phalar. 283. Markl. Suppl. 665. Charit. 548. Markl. Iph. p. 153. 136. s. Musgr. 973. Rhes. 820. Wakef. Ion. 881. Alc. 500. Trach. 29. Corai. Theophr. 182. Porson. Orest. 485. 837. Heyn. Hom. 5, 356. s. 7, 73. 185. 227. De quant., Markl. Suppl. 754. Charit. 657. Brunck. Aristoph. 1, 191. Μάχης ἀγὼν, Heracl. 798. Wakef. Trach. 20. Lobeck. Ajac. p. 398. Ἀγὼν πολέμου, Pausan. 3. p. 221. Ἀγ. pro ὁ ἀγ., Eumen. 680. Wakef. 747. sed v. Brunck. Aristoph. 3, 175. Porson. Orest. 851. Judicium, Luzac. Exerc. 177. Propr. particip., Cattier. p. 19. Ἀγῶνας συντελεῖν, ἐκτελεῖν, Diod. S. 2, 582. s. Ἀγῶνα ποιεῖν, ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 96. Ἀγὼν Ὀλύμπια, Διονύσια, Bentl. Aristoph. 320. a. ad Liv. 1. p. 50. a. Pausan. 417. Νεῶν ἀγὼν, Heyn. Hom. 7, 227." Schæf. Mss.]

[Ἀγών. Apollon. Lex. Ἀγών· ὁ τόπος, εἰς ὃν συνάγονται. Καὶ ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον, (Il. Τ. 42.) Καί· Αὐτόματοι θεῖον δύσονται ἀγῶνα, (Il. Σ. 376. "In editis exemplaribus pro δύσονται Ionica exhibetur forma δυσαίατο, i. e. δύσαιντο. Sed Nostri lectionem Codd. Eust. et Schol. tuentur. Vide Barnes." Toll. "Ἀγῶνα, sic templa deorum vocata fuisse existimat Anna Daciera, quod statuis deorum replerentur." Villois.) Τὸ δὲ ἄθροισμα τῶν συναγομένων. Λῦτο δ' ἀγὼν, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι Ἐσκίδναντ' ἰέναι, (Il. Ω. 1.) Suid. Ἀγών· ἡ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησις. Ἀγῶνα δὲ Ὅμηρος τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἀγωνίζονταί φησι. Θουκυδίδης πέμπτῃ (c. 50.) Προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα, ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον. Ἀγώνων ἐπιταφίων, ἀγόνων δὲ χοῶν. Cf. Eund. in Ἀγώνιος citandum. Photius: Ἀγῶνα· καὶ Ὅμηρος τὸν τόπον αὐτὸν, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται. Θουκυδίδης ε'· Προσελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον. ("L. προελθὼν ἐς." Schleusner. Προελθὼν leg. esse e B., monuerat et Hermann. in Corrigendis, Præfationi subjunctis.) Ἀγῶνα· καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησιν. Ἀγών· ὄνομα κύριον δηλοῖ, (v. Hermanni Corrigenda,) ὡς Δοῦρις ἱστορεῖ, σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀγωνίαν, καὶ τὸ ἄθροισμα, καὶ τὸν ναὸν, ἔνθα ἀθροίζονται, καὶ τὸν τόπον, ἔνθα ἀθροίζεται τὸ πλῆθος. Ἀγῶνα· τὴν συναγωγὴν, οὕτως Ἀριστοφάνης. Suid. v. Ἀγωνάρχαι: Καὶ παροιμία· Ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις, τάττεται ἐπὶ τῶν μηδὲν ὀνιναμένων εἰ σκήψαιντο. Καὶ, Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει, ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν φύσει ῥαθύμων καὶ ἀμελῶν, ἢ ἐπὶ τῶν μὴ προσιεμένων τοὺς λόγους τῶν προφασιζομένων. "Vide Zenob., vel potius Zenodotum, ut eum Schol. Aristoph. vocat, Cent. 2. Prov. 45. et ibi Andr. Schottum." Kust. Photius: Ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις· τάττεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ὀνησαμένων εἰς σκήψιν. Scholia ad Plat. in Cratylo p. 15.: Προφάσεις ὁ ἀγών· ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει, ἐπὶ τῶν φύσει ῥαθύμων καὶ ἀμελῶν, ἤτοι ἐπὶ τῶν μὴ προσιεμένων τοὺς λόγους τῶν προφασιζομένων. Μέμνηται δὲ αὐτῆς Πλάτων ἐνταῦθα οὕτως· Οὐ μέντοι μοι δοκεῖ προφάσεις ἀγὼν δέχεσθαι. Καὶ ἐν Νόμων ἕκτῳ· Ἀλλὰ γὰρ ἀγῶνα προφάσεις οὐ πάνυ δέχεσθαι. Αἰσχύλος δέ φησι Γλαύκῳ Ποτνιεῖ· Ἀγὼν γὰρ ἄνδρας οὐ μένει λελειμμένους. Καὶ Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β'. Æschyli versum sic vertit Chardon de la Rochette in Mélanges de Critique et de Philologie T. 2. p. 406. "On n'attend point les traînures pour commencer le combat. Un Proverbe Grec disoit, Le combat et l'amitié n'admettent point d'excuse: Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἐπιδέχεται, οὔτε φιλία." Etym. M.: Ἀγών· οὐχ εὗρον αὐτοῦ ἐτυμολογίαν, ἐγὼ δέ φημι, παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἀγὼν, ὁ φέρων πολλὴν ὄχλησιν καὶ ἀδημονίαν. Σημαίνει ε'· Ἀγὼν, ὁ τόπος. Λεῖηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα, (Od. Θ. 260. ubi Pseudo-Did. τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἠγωνίζοντο. Il. Ψ. 258. Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα, ubi Schol. Ven. Ἀγῶνα· τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἠγωνίζοντο, λείπει δὲ ἡ εἰς.) Ἀγὼν, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν. Λῦτο δ' ἀγὼν, (Il. Ω. 1. ubi Pseudo-Did. νῦν, τὸ ἄθροισμα τῶν θεατῶν. Recte hic Barnes.: "Λῦτο pro ἐλύετο Attice; nam λύτο pro ἐλέλυτο primam corripit." Vide ad Φ. 114. Sic et in J. Poll. 3, 155. et in Nonni Dionys. 20. Sed F. A. Wolf. etiam in recensita Ed. dedit λύτο.) Ἀγὼν, καὶ τὸ ἄθροισμα. Ἤρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη, (Il. Υ. 33. ubi Pseudo-Did. τὴν συναγωγὴν τῶν πλοίων.) Ἀγὼν, καὶ τὸ ἆθλον, (Noster supra correxit ὁ ἆθλος, sed v. Zonar. et Schol. Ven. infra,) καὶ ὁ ναός. Θεῖον δύσονται ἀγῶνα, (Il. Σ. 376. ubi Pseudo-Did. εἰς τὰ τῶν θεῶν κατελεύσονται τεμένη καὶ ἀθροίσματα.) Οὕτως εὗρον Σχόλια ἐν Ὑπομνήμασιν Ἰλιάδος. Ἐγὼ δὲ εὗρον τὸν ἀγῶνα ἐτυμολογούμενον οὕτως. Ἀγὼν λέγεται ὁ κυκλοτερὴς καὶ γωνίαν οὐκ ἔχων τόπος, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ

συνάγεσθαι. Zonar. Ἀγών· παρὰ τὸ ἄγω γίνεται ἀγὼν, ὁ φέρων πολλὴν ὄχλησιν καὶ ἀδημονίαν. Σημαίνει δὲ τὸ ἀγὼν δ'. Ἀγὼν, ὁ τόπος, Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα. Ἀγὼν, καὶ τὸ πλῆθος, Λῦτο δ' ἀγών. Ἀγὼν, καὶ τὸ ἄθροισμα, Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν. Ἀγὼν, καὶ τὸ ἆθλον, καὶ ὁ ναὸς, Θεῖον δύσονται ἀγῶνα. Ἀγὼν, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησις. Ἀγῶνα καὶ Ὅμηρος λέγει τὸν τόπον αὐτὸν, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται. Schol. Ven. ad Il. Σ. 376. Ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα: Νῦν τὸν ναὸν λέγει, ἀγὼν δὲ σημαίνει ε', τὸν τόπον, ὡς τὸ, Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα· τὸ ἄθροισμα, Ἦλθε (l. Ἥρη μὲν) μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη· τὸ πλῆθος, ὡς τὸ, Λῦτο δ' ἀγών· τὸ ἆθλον, ἀγῶνος ἆθλα· τὸν ναὸν, ὡς ἐνταῦθα, καὶ, Αἴ τέ μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα, ex Il. H. 298. Ubi Pseudo-Did. εἰς τὸ τῶν θεῶν ἄθροισμα εἰσελεύσονται, λέγει δὲ τὰ ἱερά. Schol. Ven. ad eund. vers.: Ἡ διπλῆ, ὅτι οὕτως τὴν ἄγυριν καὶ συναγωγὴν τῶν θεῶν, διὰ τὸ πολλῶν θεῶν ἐν ταὐτῷ εἶναι ἀγάλματα. Schol. B.: Θεῖον ἀγῶνα, τὸν περὶ τὰ ἱερὰ, ἔνθα οἱ θεοὶ αὐλίζονται διὰ τὰ ἀγάλματα, γράφεται δὲ καὶ θύονται, ὡς Ἡρωδιανὸς, οὕτω γὰρ ἄμεινον. Idem Schol. Ven. ad Il. Ω. 1.: Λῦτο δ' ἀγών· ἢ τὸ πλῆθος, ὡς τὸ, Ἀν' ἀγῶνα νεῶν, ἢ αὐταὶ αἱ ἀγωνίσεις, παρὰ δὲ Βοιωτοῖς ἀγὼν, ἡ ἀγορὰ, ὅθεν καὶ ἀγωνίους θεοὺς Αἰσχύλος τοὺς ἀγοραίους· ἔστι δὲ καὶ ἀγὼν ὁ κυκλοτερὴς τόπος καὶ μὴ ἔχων γωνίαν, οἱ δὲ ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἄγω ἀγὼν, ὡς ἀείδω ἀηδών. Vide Porphyr. ad Syntipæ calcem p. 84. De Æschyli loco vide quæ habet Albert. ad Hes. v. Ἀγώνιοι θεοί, et Blomf. in Gloss. ad Æsch. Agam. 496. Hesych.: Ἀγών· ὀξύτονον, στάδιον, ἄθροισμα. ("Eurip. Or. 848. 879. Phœn. 787. Cf. Græv. Lect. Hes. 107." Albert. "Ἄθροισμα, sic præter alios Pind. Pyth. 10, 46. ubi cf. Schol." Abresch.) Ἀγών· ὁ τόπος, ἔνθα ἀθροίζονται οἱ ἀγωνισταί. Ἀγὼν ἔρημος· οὐκ ἔχων ἀντίδικον. Ἀγὼν χαλκεῖος· τὰ ἐν Ἄργει Ἑκατόμβαια. Cf. Meurs. Gr. Fer. 131. 135. Schol. Pind. Ol. 7, 152. Nem. 10, 41. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγών· ὁ τόπος, τὸ πλῆθος, τὸ ἐνέργημα. Ejusdem Λεξ. ῥητορ.: Ἀγών· τόπος ἐν ᾧ ἀθλοῦσι, καὶ τόπος δὲ ἐν Χίῳ οὕτω καλεῖται, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν, καὶ ἡ ὀρχήστρα, καὶ ὁ τόπος, καὶ ἡ ὑπόκρισις τῶν τραγῳδῶν. Ejusdem Anti-Atticista: Διὰ πάντων ἀγών· λέγεται ὁ ἔσχατος. Κρατῖνος Πανόπταις. Eust. 682. Ὅτι θεῖον ἀγῶνα ἐνταῦθά φησιν ὁ ποιητὴς, ἢ τῷ * ἀγωνίως καὶ προθύμως εὔχεσθαι, ἢ τὸν ναὸν αὐτὸν, ὡς θεῖον καὶ καταγώγιον καὶ ἀθροιστήριον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἀγάλματα· ὅτι δὲ πενταχῶς λέγεται ὁ ἀγὼν, ἀριθμοῦσιν οἱ παλαιοί: 1023. Ὅτι ἐν τῷ, Νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα, ἔστι μὲν νοῆσαι ἀγῶνα καὶ τὸ τῆς μάχης ἐναγώνιον· κρεῖττον δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, νεῶν ἀγῶνα εἰπεῖν τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ὡς εἰπεῖν ἄγυριν καὶ ἄθροισιν καὶ σύναξιν δὲ, τὴν ὁμοίως τῷ ἀγῶνι ἐκ τοῦ ἄγειν παρηγμένην: 1058. Τὸ δὲ νηῶν ἐν ἀγῶνι, οὐ διχῶς ἐνταῦθα νοεῖται ὡς ἐν τοῖς πρὸ τούτου, ἀλλὰ νηῶν ἀγῶνα τὸ ἄθροισμα λέγει, ἀγωνίαν γάρ τινα μάχης αἱ τῶν Μυρμιδόνων νῆες οὐκ ἔχουσιν· οὕτω πού καὶ τὸ, Θεῖον δύσονται ἀγῶνα, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὰ τῶν θεῶν ἱερὰ εἰσέλθωσιν, ἀγῶνος θείου λεγομένου τοῦ ναοῦ, ἔνθα θεῶν ἄθροισις, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, νηῶν ἀγών: 1080. Ὅτι τὸ, Σαρπηδόνα κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει, καθ' ὁμοιότητα εἴρηται τοῦ, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα, ἵνα ᾖ ταὐτὸν ἀγὼν καὶ ἄγυρις, ἔστι δὲ ταὐτὸν, νεκύων ἀγύρει εἰπεῖν καὶ νεκάδι, ὃ ἀλλαχοῦ κεῖται ὡς περιεκτικόν: 1148. Ὁ δὲ ἀγὼν, πολυσήμαντος λέξις κατὰ τοὺς παλαιούς· ἀγὼν γάρ φασιν, ὅμιλος, κύκλος, μάχη, ἔρις, ἀγορὰ, συναγωγὴ, καὶ ἐπίδειξις: 1194. Ἀγῶνα δὲ νεῶν καὶ ἐνταῦθα τὴν ἄθροισιν λέγει, καὶ ὡς οἱ μεθ' Ὅμηρόν φασι, συναγωγήν: 1335. Ὅτι οἰκεῖον λύσει ἀγῶνος ἢ ἁπλῶς συνάξεως λαοῦ, τὸ, Λῦτο δ' ἀγὼν, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι Ἐσκίδναντ' ἰέναι· ἀγὼν δὲ καὶ νῦν, τὸ πλῆθος, παρὰ δὲ Βοιωτοῖς ἀγὼν κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ἀγορά· ὅθεν καὶ ἀγορανόμος ὁ ἀγωνάρχης· καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἀγώνιοι θεοί, οἱ ἀγοραῖοι. Ἐτυμολογεῖται δὲ ἀγὼν, ἢ παρὰ τὸ ἄγω, ἢ ἀπὸ Ἀγώνου ἡνιόχου φασὶ Πέλοπος· ἢ παρὰ τὴν α στέρησιν καὶ τὴν γωνίαν, ἀγὼν, οἱονεὶ τόπος κυκλοτερὴς γωνίαν οὐκ ἔχων, καὶ διὰ τοῦτο εὐρύς· καὶ Ὅμηρος γὰρ φθάσας, ἱερὸν κύκλον ἔφη τὴν ἀγοράν· καὶ Σοφοκλῆς δέ που, Κυκλόεντα θῶκον ἀγορᾶς εὐκλεῆ λέγει· καὶ Εὐριπίδης δὲ οὕτως οἶδεν ἐν τῷ, Ἀγορᾶς χραίνων κύκλον. (Vide quæ in Ἀγορὰ diximus.) 1595. Τὸ δὲ ὅμοιον, καὶ ἐπὶ ἀγῶνος καὶ ἀγορᾶς· διὸ ἀγῶνα κἀνταῦθα τὸν τόπον λέγει, περὶ ὃν οἱ ἄεθλοι· οὐ πάνυ δὲ ἀλλότριον τοῦ εἰρῦνεσθαι ἀγῶνα καὶ τὸ εὐρυάγυια. J. Poll. 3, 140. Ἀγώνων διάθεσις, ἄθλων ἐπιμέλεια, προστασία, ἔποψις, καὶ ἀθλοθετεῖν, ἀγῶνας διατιθέναι, ἄθλων ἐπιμελεῖσθαι, ἆθλα ἐφορᾶν, ἀγώνων προεστάναι, καὶ προεστηκέναι, καὶ ἄρχειν, καὶ πρυτανεύειν τὰ περὶ τοὺς ἀγῶνας, καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως: 142. Τῶν δὲ ἀγώνων οἱ μὲν γυμνικοὶ, οἱ δὲ καλούμενοι σκηνικοὶ, ὀνομασθεῖεν ἂν Διονυσιακοί τε, καὶ μουσικοί· οἱ δ' Ἀττικοὶ οὐ ῥᾳδίως λέγουσιν ἀγῶνας μουσικοὺς, ἀλλὰ μουσικῆς. Καὶ τὸ μὲν πρᾶγμα, ἀγὼν, καὶ ἀγωνία. (Vertitur οὐ ῥᾳδίως, Non libenter. "Οὐ ῥᾳδίως, Non temere." Sylb. "Illa οὐ ῥᾳδίως λ. dupliciter H. Steph. ad oram interpretatus est, sc. Vix dicunt, et Non temere reperitur ap. Atticos. In fine vero Codicis insuper notat vero et Pollucem ita affirmantem. Ita enim esse ap. Aristoph. Pluto, ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς. Quamobrem etiam Pollucem notavit in fine Codicis, et in Thesauro suo in Ἀγὼν, et fine c. 17. Append. de Dial. Att." Jung. Οὐ ῥᾳδίως hic esse Vix, patet ex ἀλλὰ, cum ad alterum sensum, Non temere, efficiendum aliquid post ἀλλὰ inserendum sit. Sed falsus est Onomasticographus, cum, præter Aristoph. a Jung. excitatum, legi possit in Thuc. 3, 104. Καὶ ἀγὼν ἐποιεῖτο αὐτόθι καὶ γυμνικὸς καὶ μουσικός.) 155. Ἤδη δέ τινες τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας σεμνότερον Ἡρακλείους ἀγῶνας ἐκάλεσαν. Λῦτο δ' ἀγὼν, (ex Il. Ω. 1., quem imitatus est Nonn. Dionys. 20. Λῦτο δ' ἀγὼν, Σάτυροι δὲ σὺν * εὐθύρσῳ Διονύσῳ Βότρυος ἀφνειοῖσιν ἐναυλίζοντο μελάθροις.) 8, 143. Ἐξέλιπε τὸν ἀγῶνα, οὐκ ἐπεξελθών. Nicephorus Gregoras de Grammatica ap. Matth. Gloss. Gr. Min. T. 1. p. 5. et ap. Hermann. Gr. Gr. 326.: Κυρίως ἀγωνία καὶ ἀγὼν ὁ τόπος λέγεται, ἐν ᾧ ἠγωνίζοντο οἱ ἀθληταὶ τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὸ κυκλοτερὲς, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν γωνίαν, εἰς τύπον δὲ τούτου καὶ στέφανοι κυκλοτερεῖς τοῖς νικῶσιν ἐπετίθεντο. Vide quæ de illo Nicephoro Gregora dixit Hermann. in Præf. Gr. Gr. xv. Excerpta Apionis Gloss. Hom. ad calcem Etymologici G. 603.: Ἀγών· τὴν σπουδὴν, καὶ τὸν τόπον, καὶ τὸ ἄθροισμα. Hesiod. Theog. 91. Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὥς, ἱλάσκονται Αἰδοῖ μειλιχίῃ. "Schol. variam lect. memorat ἀν' ἀγῶνα, quam receptæ prætulit Grævius. Wolfius contra vulgatam defendit ex Homeri Od. Θ. 171." Gaisford. Scholiastæ verba sunt hæc: Ἀνὰ ἄστυ· γρ. ἀν' ἀγῶνα, ἀντὶ τοῦ, ἀνὰ τὸ ἄθροισμα, λέγεται δὲ τριχῶς, αὐτὸ τὸ χωρίον, ὁ ἐν αὐτῷ ὄχλος, καὶ τὸ ξυναμφότερον, ὥσπερ καὶ πόλις ἐτυμολογεῖται, διὰ τὸ μὴ γωνίαν ἔχειν, ἀλλ' εἶναι περιφερῆ. Οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἀθροίσματος ἄγυριν λέγουσι, ὡς Ὅμηρος, Νηῶν ἀγύρει, ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀγῶνι. Vide nos in Ἄγυρις.]

[" Ἀγὼν, 4 Macc. 9, 23. emend. Ἐκείνων ὁ ἀγὼν, οὐκ ἐμὸς, Demosth. 391., Non meum est, sed eorum. Plato Protag. 335. a. Ἐγὼ πολλοῖς ἤδη εἰς ἀγῶνα λόγων ἀφικόμην ἀνθρώποις. Soph. Ajac. 1182(=1142.) Ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών: El. 1468(=1487.) Πρὸς δίκας ἀγῶνα: 1521(=1487.) Χωροῖς ἂν εἴσω ξὺν τάχει· λόγων γὰρ οὐ Νῦν ἐστ' ἀγὼν ἔτ', ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι. (Cf. Eurip. Phœn. 597. Pors. Μῆτερ, οὐ λόγων ἀγὼν ἐστ', ἀλλ' ἀνάλωται χρόνος Οὑν μέσῳ μάτην, περαίνει δ' οὐδὲν ἡ προθυμία.) Trach. 20. Ὃς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης, Ἐκλύεταί με. Theocr. 21, 48. εὗρον ἀγῶνα Πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθύν. Lucian. 1, 49. παρὰ τὸν ἀγῶνα, Cum in rem ipsam ventum erit. Ἀγῶνες λόγων, veterum oratorum Causæ civiles et forenses, Spanh. ad Julian. 11." Valck. Mss.]

[Ἀγὼν μουσικὸς, ἀγὼν μουσικῆς. Vide quæ Noster habet, quæque nos diximus supra. Aristoph. Pl. 1164. Ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς. "Μουσικάς· χορούς. Γυμνικούς· παλαίστρας. C. D'O. quæ scriptura nescio an propius ad μουσικῆς accedat; nam vere simul et caute Pollucem annotasse existimo 3, 141. Atticos οὐ ῥᾳδίως λέγειν ἀγῶνας μουσικοὺς, ἀλλὰ μουσικῆς, quod satis firmatur ex iis, quæ Spanh. ad

h. l. attulit; licet alioqui Pollux ipse non spreverit ἀγῶνας μουσικοὺς 3, 145. 8, 93. utpote sumtos ex usu communi. Sic enim Diod. S. 15. p. 556. Ἀγῶσι μουσικοῖς, καὶ ἱππικοῖς, καὶ γυμνικοῖς. Arrian. A. A. 7, 14. H. I. 18. aliique plures. Verum in Platone non aliter inventum iri puto, quam ἀγῶνας μουσικῆς, in Menex. 528. Ἀγῶνας γυμνικοὺς, καὶ ἱππικοὺς τιθεῖσα, καὶ μουσικῆς πάσης. Ælian. V. H. 2, 41. Ἀγῶνα μουσικῆς, καὶ ἱππικὸν, καὶ ἀθλητῶν διέθηκε. Sic enim, quod volebat J. Gronov., sine dubio legendum est pro ἱππικῶν, cujus loquendi formæ nullum usquam exemplum extare memini. Quare hac quidem in parte Pollucis censura supersedere potuisset H. St. Append. de D. A. 232. ubi hunc Aristoph. versum contra eum allegat: fatetur tamen, forte aliquem patrocinari posse Polluci respondendo, genuinam in nostris exemplaribus non extare scripturam." T. H. Vide Ἀγωνοθέτης.]

[Ἀγών. " Passim confusa sunt πολεμικὸς et πολιτικός. Dionys. H. Ant. Rom. 4, 45. Ἐδόκει δὲ τὰ πολιτικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις εἶναι. Al. perperam τὰ πολεμικά: nam sequitur, Καὶ πολέμους στρατηγεῖν ἱκανός. Athen. T. 5. p. 273. Ἐκαυχήσατο τὸ δύνασθαι μετέχειν τῶν πολιτικῶν ἀγώνων. Imo l. πολεμικῶν. Nota hanc verbi καυχᾶσθαι constructionem, cujus exempla hucusque tantummodo in Hellenistica Græcitate reperi. Nisi forte in Athenæo corrigendum τῷ. Sic Diod. S. 4, 16. Διὰ τὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἀγῶσιν ἀνδραγαθίαν, ubi v. Wessel. Similiter Pausan. 10, 21. Καὶ τότε ἐς ἀγῶνα ἐλθὼν πολέμου πρῶτον. Xenoph. K. Π. 1, 5, 12. Κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολιτικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε. Al. πολεμικώτατον, quod mihi quidem non præferendum videtur. Cf. Athen. l. c. Οἱ παλαιοὶ τὴν ἀνδρείαν ὑπελάμβανον εἶναι μεγίστην τῶν πολιτικῶν ἀρετῶν. Adde Dorv. ad Char. 703." Schæf. ad Greg. Cor. 934.]

[" Ἀγὼν, 1. de Prælio, persæpe, veluti νεανικὸς ἀγὼν, 10, 31, 2. οἱ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνες, 2, 35, 7. συστάντος ἀγῶνος, 1, 27, 11. χωρὶς τῶν λοιπῶν ἀγώνων, 1, 63, 5. 2. de Ludis solennibus, ἀγῶνας ἄγειν καὶ πανηγύρεις, 16, 23, 7. γυμνικοὶ ἀγῶνες, 7, 10, 2. 5, 101, 6. ὁ τῶν Ἀντιγονείων ἀγὼν, 28, 16, 3. ἀγῶνες ἐπινίκιοι, 30, 13, 1. ἀγῶνες ἐν Μακεδ. συντετελεσμένοι, 31, 3. seq. et c. 5, 1. 3. de Contentione oratorum in foro, vel in senatu. Πλείστων μετεσχηκὼς πολιτικῶν ἀγώνων, Qui plurimas causas egit, Qui in plurimis contentionibus forensibus versatus est; 12, 27, 8. πρεσβευτικοὶ ἀγῶνες, Disceptationes legatorum, a diversis populis missorum, 9, 32, 4. 4. Ἐν ἀγῶνι εἶναι, μὴ κ. τ. λ. 4, 56, 4. n. In periculo esse, ne, si modo vera scriptura. Perspecte Ernest.: ' Etsi ἀγῶνα sic dici scio, tamen constructionis forma propemodum suadet legere ἀγωνίᾳ." Lex. Polyb.]

[Ἀγών. " Wolfius in versu Hegemonis, Δεινὰ παθοῦσα φακῆ, βδελυρὴ, χωρεῖς τὸν ἀγῶνα, probavit cum Casaub. Schweighæuseroque χώρει,'s. Hoc valde esse imbecillum arbitror. Libri exhibent partim χώρ' εἰς, partim χωρεῖς. Illud factum ab eis puto, qui sententiæ perspicuitatem vellent adjuvare. Est autem quædam diversitas scripturæ in proximo nomine. Apud Athen. 15. extat βδελυρά. Ego autem videor mihi inde auctoris orationem perspicere, βδελύρ', οὐ χωρεῖς τὸν ἀγῶνα; Per eandem figuram adhortandi dictum est in Aristoph. Pl. σὺ δ' οὐ βαδίζεις; Qui certamen jubetur ingredi, vocatur in locum concertandi, in quam partem accipiendum est nomen ἀγών: τόπος, ἐν ᾧ ἀθροίζονται, uti est ap. Hesych. Compellasse autem similiter Hegemonem ante narratur aliquis, οὐ πάντων ἀνθρώπων βδελυρώτατε; Quin etiam accommodatius hic mori Græcorum masculinum est. Cum enim personam circumlocutione significant Græci, quam citissime ad ipsam personam revertuntur, inquit Pors. ad Hec. 297. Nam in eis verbis, quæ contra protulit Schæf. ad h. l., ecquis est, qui dubitare possit, quin sua Luciano dicta reddiderit Hermann., δαμεὶς ἄθεον φρένα? In consimili causa vertitur Horatii illud in Sat. 1, 1, 63. At bona pars hominum—. Quid facias illi? Jubeas miserum esse—, ubi belle Wolf. astrictam

A nimis Bentleii gracilitatem sensit minime Latinum esse, ac scite aspernatus est." Reisig. Syntagm. Cr. 25.]

[Ἀγών. " Adde Wetsten. ad Philipp. 1, 30. 1. Proprie, Certamen, Certamen ludorum significat, quo Græci veteres mirifice delectabantur, adeoque quinque certaminum-genera, Πένταθλον vocata, δρόμον, δίσκον, ἅλμα, πυγμὴν, πάλην complecti. 2. Est Locus ipse, in quo certamen ludorum suscipiebatur, Stadium. Thuc. 5, 50. προελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα, et ibi Duker. Cf. etiam Græv. ad Hesiod. Clyp. 312. p. 107. c. 19. et J. Lydii Agonistica SS. c. 27. Etym. M. Ἀγὼν λέγεται ὁ κυκλοτερὴς καὶ γωνίαν οὐκ ἔχων τόπος. Sed in N. T. metaphorice accipitur et 3. notat, Munus, Officium, quod alicui injunctum et demandatum est. 1. Tim. 6, 12. Ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως, Strenue fungaris munere doctoris Christiani gravissimo, tibi demandato. 2. Tim. 4, 7. Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, Omni e parte muneri meo satisfeci, ubi v. Wetsten. Hebr. 12, 1. Δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, Constan-
B ter emetiamur stadium propositum, h. e. Constantes maneamus in religionis Christianæ studio, ubi v. Wetsten. 4. Solicitum studium, Ardor, Contentio, Cura, cum molestia conjuncta. Coloss. 2, 1. Ἡλίκον ἀγῶνα ἔχω περὶ ὑμῶν, Quantopere annitar pro vobis. Imo Ipsam molestiam, quæ alteri facessitur, notat ap. Alex. Jes. 7, 13. ubi ἀγῶνα παρέχειν bis Hebraico הלאות respondet. Eurip. Med. 235. Thuc. 2, 89. 5. Discrimen, Vitæ periculum, Calamitas, Miseria, Ærumna, et speciatim, Molestia, quæ certamen comitatur. Philipp. 1, 30. Τὸν αὐτὸν ἀγῶνα ἔχοντες, Easdem miserias et calamitates perfertis. 1. Thess. 2, 2. Ἐν πολλῷ ἀγῶνι, Multa inter mala et pericula. Arrian. de Exp. Alex. 3, 15. 1. Ὅτι ἐν ἀγῶνι ξυνέχεται τὸ κατὰ σφᾶς, καὶ βοηθεῖν δεῖ." Schleusner. Lex. in N. T.]

[" Ἀγὼν, Heyn. Hom. 7, 490. 491. 605. 8, 12. 406. 447. 460. 528. 582.". Schæf. Mss.]

[Ἀγὼν στεφανίτης. Jambl. V. P. 10. p. 106. Συγκεχωρῆσθαι δὲ καὶ τῶν στεφανιτῶν ἀγώνων τινὰς
C τεθῆναι διὰ παῖδας, Ludos, in quibus victores coronantur. " De formula στεφανίτης ἀγὼν v. Ernest. ad Xen. Mem. 3, 7, 1. Siebelis. ad Hellen. not. p. 156." Kiessl. " Quidam ἀγώνων στεφανῖται sunt, quidam autem ἀργυρῖται, qui et dicuntur * χρηματῖται, ut de Pythico ludicro legimus, prius χρηματίτης cum esset, στεφανίτην postea factum, h. e. aliis ludicris coronam, aliis pecuniam præmium fuisse." Yvonis Villiomari (i. e. Jos. Scalig.) in Locos controversos R. Titii Animadversorum Liber 5, 16. p. 110. Vide Boiss. in Philostr. 403.]

[Ἀγὼν et αἰὼν conf. ad Jambl. V. P. 28. p. 296.]

" Ἄγωνος, Æoles dicunt pro ἀγὼν, teste Hesych.: " qui Ἄγωνον ait et Fluvium esse prope Æthiopiam." [" Phot. Lex. Ms. Ἄγωνος· κατὰ σχηματισμὸν, Per figuram, ἀντὶ τοῦ, ὁ ἀγὼν, ἀπὸ δὲ γενικῆς ἐσχηματίσθη. Οὕτως Ἀλκαῖος ὁ λυρικὸς πολλάκις ἐχρήσατο. Ergo a genitivo, ἀγὼν, ἀγῶνος, formatum deinde ἄγωνος, ap. Alcæum. Photii verba, ut nunc video, adduxit etiam Kust. addens: ' Hæc e bonis fontibus hausta,
D observationem Hesychii egregie confirmant.'" Albert. Grammaticus Leidens. de Dial. Æol. 638.: Ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὴν βουλὴν βωλὰν λέγουσι, καὶ τὸν ἀγῶνα ἄγωνον λέγουσι, τὴν δὲ γῆν γᾶν, τὸν δὲ Πρίαμον Πέρραμον, καὶ ἄλλα πολλὰ ἰδίως σχηματίζουσι. Excerpta e Cod. Vat. p. 689.: Ἔσθ' ὅτε καὶ τὴν βουλὴν βωλὰν (editum est a Schæf. βωλὴν) λέγουσι, τὸν δὲ ἀγῶνα ἄγωνον λέγοντες, τὴν δὲ γῆν γᾶν, τοῦτο δὲ καὶ τῶν Δωριέων, καὶ τὸν Πρίαμον Πέρραμον. Omnino v. Kœn. ad Greg. C. 17. p. 592.]

[* Ἀγωνίς· ὄνομα ἑταίρας. Suid.]

Προαγὼν, q. d. Præcertamen, Præludium certaminis, ut Plut. Δεινοῦ γενομένου τοῦ προαγῶνος, οὐκ ἔσχεν ὁ ἀγὼν τέλος ἐπιεικέστερον. Idem in Bruto Προαγῶνες, Excursiones ante pugnam, inquit Bud. [c. 39. Καὶ τότε τοὺς περὶ αὐτὸν ἱππεῖς ὁρῶν ἐν τοῖς προαγῶσι καὶ ταῖς ἀψιμαχίαις εὐημεροῦντας καὶ κρατοῦντας, ἐξῆρτο τὸ φρόνημα.] || Προαγὼν, Prælusio actionis oratoriæ, inquit idem Bud. Sic δίκης προαγῶνες, Plut. in Pompeio, Ἐγένοντο δὲ αὐτῷ τῆς δίκης προαγῶνες οὐκ

ὀλίγοι πρὸς τὸν κατήγορον. Æsch. 61. [c. Ctesiph. 455. Ὁ γὰρ μισαλέξανδρος νυνὶ φάσκων εἶναι, καὶ τότε μισοφίλιππος Δημοσθένης, ὁ τὴν ξενίαν ἐμοὶ προφέρων τὴν Ἀλεξάνδρου, γράφει ψήφισμα, τοὺς καιροὺς τῆς πόλεως ὑφαιρούμενος, ἐκκλησίαν ποιεῖσθαι τοὺς Πρυτάνεις τῇ ὀγδόῃ ἱσταμένου τοῦ Ἐλαφηβολιῶνος μηνὸς, ὅτε ἦν τῷ Ἀσκληπιῷ ἡ θυσία, καὶ ὅτ' ἦν (adde ὁ) προαγὼν, ἐν τῇ ἱερᾷ ἡμέρᾳ, ὃ πρότερον οὐδεὶς μέμνηται γενόμενον, τίνα πρόφασιν ποιησάμενος; Ubi προαγὼν non est, ut e Nostro colligi potest, Prælusio actionis oratoriæ, sed locus sic vertendus est, Cum Æsculapii dies festus ageretur, et præludia celebrarentur.] Demosth. 255. Κατὰ Ἀνδροτίωνος, [611. Οὕτω δ' ἐστὶν ἀναιδὴς, ὥστ' ἐν τῷ δήμῳ, προάγωνας ἀεὶ κατασκευάζων ἑαυτῷ τῆσδε τῆς γραφῆς, ἐτόλμα λέγειν κ. τ. λ. Sic edidit Reisk. sed leg. προαγῶνας.] Erant autem προαγῶνες ap. θεσμοθέτας καὶ τοὺς εἰσάγοντας τὰς γραφὰς, τοὺς προδιαγινώσκοντας, ut notatur ap. Demosth. 203. VV. LL. testantur in priore illo Plut. loco προάγωνος legi, non προαγῶνος: sed mendosa est illa scriptura. [" Προαγὼν, 1, 148. (Ἐκείνου δὲ πάρεργα καὶ προαγῶνες ἦσαν, ὁ Σκίρων, ὁ Σίννις, ὁ Προκρούστης, ὁ Κορυνήτης,) sed προάγων 5, 413. et sæpius." Ind. Gr. in Plut. Vitas Parallelas. " Plutarch. Pelop. 16. in. ad Diod. S. 2, 66." Schæf. Mss. " Philo J. 1, 164(=2, 74. Καὶ γὰρ τὰς μαχομένας δύο φύσεις ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ συλλαβοῦσα, καὶ ἑκατέραν ἄκρως φαντασιωθεῖσα κατὰ τὴν τῆς φρονήσεως * ἐπικέλευσιν, ἀνασκιρτώσας αὐτὰς ἰδοῦσα, καί τινα τοῦ μέλλοντος πολέμου δι' ἀκροβολισμῶν προάγωνα ποιησαμένας, ἱκετεύει τὸν θεὸν τί τό ἐστι τὸ πάθος αὐτῇ παραστῆσαι, καὶ τίς ἂν ἴασις αὐτοῦ γένοιτο. Sic edidit Pfeiffer. sed l. προαγῶνα.) Clem. Alex." Wakef. Mss. Glossæ: Προαγών· Præfatio. " Προαγῶνας τῆς γραφῆς κατασκευάσαι, i. Præparare actionem suam sæpe jactando se illum et illum accusaturum, aut aliud quid faciendo, ut calumniando eos homines, quos accusare velis, et testes adversus eos exarando, Demosth. c. Androt. (l. c.) ibique Ulpian. Est et Proagon, Pars quædam in Comœdia. Sic Proagonem Acharnensium dicit Schol. Comici p. 435. Occurrit etiam ap. Demosth. ut certo scio, forte ἐν τῷ Περὶ Παραπρ. imo ap. Æschinem p. 61. c. Ctesiph. at Ulpianus in Leptinianam versus finem pro Præjudiciis usurpat, et * προδιαγνώσεσι utitur Plato de LL. 796." Vales. ad Harpocr. 345. In Ernestii Lex. Technol. Gr. Rhet. non legitur. Apud J. Poll. 3, 141. editum est προάγων, sed A. προαγὼν, teste Sebero. Aristophanes Προαγῶνι citatur in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 411. Vide Brunck. Aristoph. Fragmm.]

[* Δυσάγων στρατηγία, Multorum atque molestorum certaminum plena, Plut. 2, 234. Οὕτω παρὰ τὴν Ἐπαμινώνδου στρατηγίαν, καὶ τὴν Ἀγησιλάου, πολυπόνους γενομένας καὶ δυσάγωνας, ἡ Τιμολέοντος ἀντεξεταζομένη, κ. τ. λ.]

[* Εὐάγων, ωνος, ὁ, ἡ. Pind. Nem. 10, 69. Ἕπεται δὲ, Θειαῖε, ματρώων πολύγνωτον γένος ὑμετέρων Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις * θαμάκις, Schol. εὐάγων τιμὴ, τουτέστιν, ἡ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι τοῖς εὖ ἀγωνισθεῖσιν, ἢ εὖ καὶ καλῶς, τιμή. " Si ab ἀγὼν ductum est, ut sic ἐν τοῖς ἀγῶσιν εὖ ἀγωνισθεὶς, dicas, quid ni εὐαγὼν scribitur? Scilicet eodem modo, ut ab αἰὼν est εὐαίων, erit εὐάγων. Jungo autem εὐάγων θαμάκις, Sæpe victoriis illustrata gloria. Εὐαγῶν, ab εὐαγὴς, Agilis, Benedictus scripsit. De h. v. vide (T. H. ap.) Musgr. Eurip. Suppl. 654." Heyn.]

[* Φιλάγων, ὁ, ἡ. Dioscor. Epigr. 30. Τῷ * κωμῳδογράφῳ, κούφη κόνι, τὸν φιλάγωνα Κισσὸν ὑπὲρ τύμβου ζῶντα Μάχωνι φέροις. " Φιλάγωνα est in Vat. Cod. Sic hedera vocatur, qua poëtæ coronantur in certaminibus. Apud Athen. φιλάοιδον legitur." Jacobs. Pro φιλάοιδον rectius, cum Nostro et Schneidero in Lex., scripseris φιλαοιδόν.]

Ἀγωνάρχης, ου, ὁ, Certaminum præses. Soph. Ajac. (569.) Καὶ τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς Θήσουσ' Ἀχαιοῖς. Suidas ἀγωνάρχαι exp. per ἀγωνοθέται, quod nomen paulo post declarabitur, [et per ἄρχοντες τῶν ἀγώνων.] Eust. (1335.) ait Bœotis ἀγῶνα dici ἀγορὰν, unde ἀγορανόμος, qui ἀγωνάρχης.

Ἀγωνοδίκης, ου, ὁ, Designator: nam ἀγωνοδίκας Hesych. exp. βραβευτάς. Designatores, inquit Ulpianus, quos Gr. βραβευτὰς appellant. Videtur autem ἀγωνοδίκης ex ἀγὼν et δίκη esse compositum, ut sit Judex certaminum. Βραβευτὴς tamen potius respondet τῷ ἀθλοθέτης, i. e. Munerarius. Vide aliud compositum ἀγωνοθέτης, quod proxime sequitur.

Ἀγωνοθέτης, ου, ὁ, Agonum præses et judex, i. e. Certaminum, Certaminum arbiter, Certaminum moderator. Componitur ex ἀγὼν et θέτης, quod in compositione tantum usurpatur, et Positorem significat, ut in νομοθέτης: sed hic Dispositorem potius sonat: nam Eust. ἀγωνοθέται exp. οἱ τοὺς ἀγῶνας εὖ διατιθέμενοι, i. e. Qui certamina bene disponunt et administrant, h. e. Omnia quæ ad certamina pertinent. Luc. Nigrino (p. 53.) Ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει, i. Judicem ludis præsidentem, B.

Ἀγωνοθέτην, inquit Valla, Græci vocant Eum qui certamini præsidet propositis præmiis, ut ap. Hom. Achilles, et ap. Virg. Æneas. Idem Valla Munerarium vertit. Sed Munerarius potius est ἀθλοθέτης, siquidem ἀθλοθετης ex ἆθλον et θέτης est factum, quasi Præmii aut Præmiorum positor. Ait autem Suid. ἀγωνοθέτην esse in scenicis, sub. certaminibus; ἀθλοθέτην in gymnicis. Hesych. e Nicandro eandem differentiam affert, Musica vocans, quæ Suidas Scenica.

[Ἀγωνοθέτης. Hesych. Ἀγωνοθέτης· ἀρχῆς ὄνομα Ἀθήνησιν, ὡς δὲ Νίκανδρος, ἀθλοθέτης ὁ μόνα (τὰ) γυμνικὰ, ἀγωνοθέτης δὲ, ὁ τὰ μουσικὰ ἀκροάματα διατιθέμενος. " Est Nicander Thyatirenus, qui scripsit Ἐξηγητικὰ Atticæ dialecti, cujus meminit aliquoties Harpocr. et alii Grammatici. Vide Κλίσις." Soping. Vide Lips. Saturn. 1, 7. Ant. Van Dale Diss. 7. de Antiq. et Marmor. 517. 538. Suid. Phot. et Zonar.: Ἀγωνοθέτης· ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς, ἀθλοθέτης δὲ, ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς. In Zonara δὲ perperam omissum est. Tittmanni Technoll. Mss.: Καὶ ἀθλοθέτης καὶ βραβεὺς, ὁ τὰ βραβεῖα τοῖς νενικηκόσι διδούς· οὐκ ἀγωνοθέτης, οὐδὲ βραβευτής. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγωνοθέτης· ἀγωνοθέτης μὲν κυρίως ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς, ἀθλοθέτης δὲ ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς. Ammon. Ἀγωνοθέται μὲν ἐπὶ τῶν σκηνικῶν λέγονται, ἀθλοθέται δὲ, ἐπὶ τῶν γυμνικῶν. " Differentiam tradit Nicand. ap. Hesych. cum Polluce 3, 142. (Τῶν δὲ ἀγώνων οἱ μὲν γυμνικοὶ, οἱ δὲ καλούμενοι σκηνικοὶ, ὀνομασθεῖεν ἂν Διονυσιακοί τε καὶ μουσικοὶ,) qui tamen nullum significandi discrimen agnovit 3, 140. (Ἀγωνοθέται, ἀθλοθέται, ἀγώνων διαθέται, ἄθλων ἐπιμεληταὶ, ἔφοροι, ἐπόπται, προστάται, ἐπίσκοποι.)" Valck. Thom. M.: Ἀθλοθέτης· κρεῖττον, ἢ ἀγωνοθέτης. " Sic etiam Mœris. Alii Grammatici distinguunt, quod prior dicatur Judex Gymnicorum, alter Musicorum certaminum. Errant omnes; nam voce ἀγωνοθέτου usus est ἀττικώτατος Xenoph. nihil minus quam musicos ἀγῶνας tangens, K. A. 3. p. 296. Ἐν μέσῳ γὰρ ἤδη κεῖται ταῦτα τὰ ἀγαθὰ ἆθλα, ὁπότεροι ἡμῶν ἄνδρες ἀμείνονες ὦσιν· ἀγωνοθέται δ' οἱ θεοί εἰσιν. Unde patet promiscue has voces adhibitas esse, et vera esse synonyma, ut occurrunt ap. Polluc. (l. c.)" Oudend. " Rectius opinor Ammon. et quos ad eum citat Valck. Neque fortasse inveniatur ἀθλοθέτης ἐπὶ τῶν σκηνικῶν, sed ἀγωνοθέτης tam de scenicis, quam gymnasticis, idque more suo videtur docere voluisse Ammonius. Cf. Budæus C. Gr. L. 832. Verbum tamen ἀγωνοθετεῖν non refugit Thuc. 3, 38." Abresch. " Ἀγωνοθέτης tamen est ap. Luc. 1, 25. Græv. Synes. p. 28. c. Lib. 1, 462. a. 2, 540. d. et verb. ἠγωνοθέτει ap. Luc. Ver. H. 2. T. 2. p. 119. Hemst." Stœb. " Cf. Noster v. Βραβεύς. Demophilus Simil. p. 120. Ἡ τύχη ἔοικε φαύλῳ ἀγωνοθέτῃ. Athenag. Leg. pro Christian. p. 56. Οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τῶν ἀγωνιστῶν παραλιπόντες οἱ ἀθλοθέται τοὺς κιθαριστὰς, τὰς κιθάρας στεφανοῦσιν αὐτῶν." Bernard. Mœris: Ἀθλοθέτης, Ἀττικῶς· ἀγωνοθέτης Ἑλληνικῶς. " Ita quoque Thom. M. Sed neuter audiendus, ut ostendunt hæc Demosth. de Cor. 319. Δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ στεφανῶσαι Χαρίδημον, καὶ Διότιμον χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεῦσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν

τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς· τῆς δὲ ἀναγορεύσεως ἐπιμεληθῆναι θεσμοθέτας, πρυτάνεις, ἀγωνοθέτας. Quæ vox etiam occurrit 330. (' Ἀγωνοθέτης, Qui in certaminibus victoribus palmas dispensaret, ut in Liberalibus poëtis et histrionibus: curabat item, ut a populo coronandorum nomina per præconem significarentur. Τῆς δὲ ἀναγορεύσεως τοῦ στεφάνου ἐπιμεληθῆναι τὴν πρυτανεύουσαν φυλὴν, καὶ τὸν ἀγωνοθέτην, 253. 266. 267.' Reisk. Ind. Gr. Demosth. Vide Ἀγωνοθετέω.) Mœridi autem errandi locum videntur præbuisse nonnulla veterum testimonia, a quibus ἀθλοθέται appellabantur Certaminum præsides, quæ Panathenæis edi consueverant. Sic enim dictos esse, auctor est Pollux, 8, c. 9. (s. 93.) Ἀθλοθέται δέκα μέν εἰσιν, εἷς κατὰ φυλήν· δοκιμασθέντες δὲ, ἄρχουσι τέσσαρα ἔτη, ἐπὶ τῷ διαθεῖναι τὰ Παναθήναια, τόν τε μουσικὸν, καὶ τὸν γυμνικὸν, καὶ τὴν ἱπποδρομίαν. Hinc Mœridis, ni fallimur, de nomine ἀθλοθέτης regula, quasi ea tantum uti solerent Attici scriptt., cum de iis, qui præessent certaminibus, verba facerent. Quam vere, constat e Demosth., qui Agonothetam inter Atheniensium magistratus, non secus ac Thesmothetas numerat. Recte igitur Hesych.: Ἀγωνοθέτης· ἀρχῆς ὄνομα Ἀθήνησιν. Idem pessime addit e Nicandro: Ὡς δὲ Νίκανδρος, ἀθλοθέτης, ὁ μόνα (τὰ) γυμνικὰ, ἀγωνοθέτης δὲ, ὁ τὰ μουσικὰ ἀκροάματα διατιθέμενος. Nam discrimen illud, quod Agonothetas inter et Athlothetas statuit, nequit cum Platone consistere, cui Musicis certaminibus præfecti ἀθλοθέται dicuntur, de LL. p. 764. Ἀγωνιστικῆς μὲν οὖν ἀνθρώπων τε καὶ ἵππων τοὺς αὐτούς. Μουσικῆς δὲ ἑτέρους μὲν τοὺς περὶ τὴν μονῳδίαν τε καὶ μιμητικὴν, οἷον ῥαψῳδῶν, καὶ κιθαρῳδῶν, καὶ αὐλητῶν, καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἀθλοθέτας πρέπον ἂν εἴη γίγνεσθαι. Nec minus diserte legas 8. p. 835. Τότε καὶ τοὺς μουσικῆς ἀγῶνας χρὴ προσδοκᾷν κατὰ μέρος ἀγωνιεῖσθαι ταχθέντας, ὑπό τε ἀθλοθετῶν, καὶ τοῦ παιδευτοῦ τῶν νέων. Sed et Plut. audire juvat, a quo Pericles, quem primum Musicis certaminibus a se institutis præfuisse ferunt, ἀθλοθέτης in ejus Vita appellatur: Φιλοτιμούμενος δὲ ὁ Περικλῆς τότε πρῶτον ἐψηφίσατο μουσικῆς ἀγῶνα τοῖς Παναθηναίοις ἄγεσθαι, καὶ διέταξεν αὐτὸς ἀθλοθέτης αἱρεθείς. Quis itaque non miretur, Nicandro assensum præbere potuisse Suid. et Ammon., qui ea de voce sic disputat? Ἀγωνοθέται μὲν ἐπὶ τῶν σκηνικῶν λέγονται. Ἀθλοθέται δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν." Sallier. "Ἀγωνοθέτης æque frequenter ap. scriptt. Atticos occurrit, atque ἀθλοθέτης. Nec differentiam istam accurate observarunt auctores, ut multis posset exemplis ostendi. Verum Mœris ad singularem aliquem veteris scriptoris locum videtur respexisse. Sed tanti non est." Pierson. "Ἀγωνοθέτης, Ammonio et Suida auctoribus, proprie est Moderator in ludis scenicis, ἀθλοθέτης vero in gymnicis. Hesych. ὡς δὲ Νίκανδρος,—' ἀγωνοθέτης ὁ τὰ μουσικὰ ἀκροάματα διατιθέμενος, interpretatur tamen nomen ἀθλοθέτης nomine ἀγωνοθέτης. Et sæpe hæc nomina confundi ostendit Hutch. Thomas M. et Mœris ἀθλοθέτης potius dici jubent. Sed legitur ἀγωνοθέτης, improprie quidem, K. A. 3, 1, 14. ἀγωνοθέται οἱ θεοὶ ἔσονται, Ob pietatem nobis victoriam præmii loco daturi." Lex. Xenoph. Glossæ: Ἀγωνοθέτης· Munerarius. Thom. M. 171. Βραβεύς· οὐ βραβευτής. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ. (v. 683. ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς Δρόμων διαύλων. Ἔστι δὲ ὁ ἀγωνοθέτης, ὁ τὰ βραβεῖα τοῖς νικῶσι διδούς.' Schol. ad Soph. loc.: Βραβεὺς (l. Βραβεῖς) καὶ βραβευταὶ οἱ διοικηταὶ τοῦ ἀγῶνος, οἱ δὲ αὐτοὶ ἂν εἶεν καὶ ἀγωνοθέται, καὶ ἀθλοθέται, ἆθλον δὲ τὸ βραβεῖον, καὶ ἔπαθλον τὸ αὐτό. "Thom. M. 437. ad Charit. 404." Schæf. Mss. Æschines c. Ctesiph. 569. Ὑπολάβετε τοίνυν ὑμᾶς αὐτοὺς εἶναι ἀγωνοθέτας τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς. Artemid. 5, 78. Παρῆν δὲ εἰκάζειν τὴν μὲν κρήνην τῷ ἀγῶνι, τὸν δὲ ὀχετὸν τῷ ἀγωνοθέτῃ, τὸ δὲ ὕδωρ τῷ στεφάνῳ, τὸ δὲ κεράμιον τῇ ἀσκήσει, καὶ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ὕδατος διὰ τὸν οὐ παρέχοντα ὀχετὸν τῇ ἀποτυχίᾳ τοῦ στεφάνου διὰ τὸν κατασπεύδοντα ἀγωνοθέτην, τὴν δὲ ματαίαν ἄσκησιν τῇ τοῦ κεραμίου κατάξει.]

[* " Ἀγωνοθετήρ, ὁ, Dorv. Inscr. Sicul. 577. (' In muro quodam legitur Catanæ hæc Inscr. aliquanto emendatior, quam publicata fuit a Gualthero p. 8.' et a J. Brevalio, Equite Anglo, Itin. T. 4. p. 15. ' ΕΥΣΕΒΕΩΝ ΚΑΥΤΟΝ ΑΣΤΥ ΠΑΝΟΛΒΙΟΝ ΑΝΔΡΑ ΑΝΕΘΗΚΕ ΖΩΣΥΜΙ ΑΝΕΔΗΝ ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΡΑ ΣΕΒΗΡΟΝ ΟΦΡΑ ΚΑΙ ΕΣΣΟΜΕΝΟΙΣΙ ΠΡΟΠΟΣ ΑΙΖΕ ΒΡΟ. . . Supple βρότοισι, et f. l. ἀοίδιμος ἦσι βρότοισι. In Epigr. ex Anthol. Ms. εἰς Μάρκελλον', v. Kust. ad Suid. in Μάρκελλος: ' Ὄφρα καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνδράσι κῦδος ἄροιτο Εἵνεκεν εὐεπίης, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων. Ut ἀθλοθετὴρ pro ἀθλοθέτης, sic διαθετὴρ, ἀγωνοθετὴρ pro ἀγωνοθέτης. Vide H. St. in Ἆθλα T. 1. p. 110. ἀεθλητὴρ in Anthol. Gr. p. 176. * ἀγωνοθέτις in Inscr. Sponiana p. 246. de Agonotheta Dalen p. 246. Demosth. c. Phil. 3.' p. 119. Reisk., ' Οὐ, πρὸς τῷ πόλεις Ἑλληνίδας ἀνῃρηκέναι, τίθησι μὲν τὰ Πύθια, τὸν κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνα, κἂν αὐτὸς μὴ παρῇ, τοὺς δούλους ἀγωνοθετήσοντας πέμπει; Imperatores autem ipsi Agonothetæ fuere. Vide Dalen p. 534—6. Ita reprehendit Suetonius in Claud. 28. præsedisse ludis libertos.')" Kall. Mss.]

Ἀγωνοθετέω, Præsum certaminibus, Omnia moderor et rego in certaminibus. Thuc. (3, 38.) Αἴτιοι δ' ὑμεῖς, κακῶς ἀγωνοθετοῦντες, Qui perperam hæc certamina constituitis, ut vertit Bud.

[Ἀγωνοθετέω. " Dorv. ad Char. 206. ad Thom. M. 16. (vide Ἀγωνοθέτης.) 170. Jacobs. Anth. 7., 117. 11, 384. Lucillius 13. Strato 94. ad Char. 404. 494. * Ἀγωνοθήσαντα extat in Inscr. ap. St. Croix des Gouvern. Fédér. 132." Schæf. Mss. " Myth. 478." Wakef. Mss. " Ἀγωνοθετέω, Ludos gymnicos, aut per se, aut per legatos, instituere, curare, apparare, præsidere in iis, palmas et proponere et distribuere. Τοὺς δούλους ἀγωνοθετήσοντας πέμπει, 119." Reisk. Ind. Gr. Demosth. " Ἀγωνοθετεῖν τινὰς καὶ συμβάλλειν, Aliquos veluti spectaculi causa committere inter se, ut bella invicem gerant, 9, 34, 3. n. ' Unde simpliciter pro Incitare ad pugnandum dicitur. Jos. Ant. 17, 3, 1. ἀγωνοθετεῖν στάσιν, Seditionem ciere. Item ἀγωνοθετεῖν τινὰ simpliciter est Alicui bellum contrahere, et eum quasi præmium ponere, quod bello petendum sit.' Ern. Cf. Διαγωνοθετέω." Lex. Polyb. Polyænus 228. Corai.: Ἀρταξέρξης τὸν πόλεμον ἠγωνοθέτει τοῖς Ἕλλησιν, ἀεὶ προστιθέμενος τοῖς ἡττωμένοις. Ἀεὶ γὰρ ἐπανισῶν τὸ ἐλαττούμενον, τὴν ἰσχὺν τοῦ νικῶντος κατέλυεν. Vide Reimar. Ind. Cass. Dion. et Ind. ad Marmora Arundell. Selden. aliaque Ed. Bowyer. 1732. p. 605. Plato Conviv. 184. a. p. 34. Wolf.: Ἀγωνοθετῶν καὶ βασανίζων ποτέρων ποτὲ ἐστιν ὁ ἐρῶν, καὶ ποτέρων ὁ ἐρώμενος.]

[* Ἀγωνοθετέον. "Max. Tyr. 27. p. 51=24. p. 459. Reisk. Ἐπεὶ ταύτῃ * βασανιστέον τε καὶ ἀθρητέον τὸν ἐρωτικὸν καὶ λόγον καὶ ἄνδρα. In ἀθρ. variant libri et scripti et editi: illud reposuit Davis. (quod et Heins. olim monuit.) Tu legito, ἀγωνοθετέον. Plato Conviv. 184=34. Wolf., Ἀγωνοθετῶν καὶ βασανίζων ποτέρων ποτέ ἐστιν ὁ ἐρῶν, καὶ ποτέρων ὁ ἐρώμενος." Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 340. Illud ἀθλητέον, quod vulgo ἀθρητέον, Harleian. ἀθροιτέον, forte ortum habuerit e marginali glossa, per compendium scripta, ἀγωνοθετέον· * ἀθλοθετέον.]

Ἀγωνοθεσία, ας, ἡ, Agonothetarum munus, s. officium, Constitutio et ordinatio certaminis, i. e. eorum quæ ad certamen pertinent. [J. Poll. 3, 140. Τὸ δὲ πρᾶγμα, ἀγωνοθεσία, ἀθλοθεσία, ἢ, ὡς Ἀριστοφάνης, ἀθλοθετία, ἀγώνων διάθεσις, ἄθλων ἐπιμέλεια, προστασία, ἔποψις. Plut. 3, 662. 8, 884. Vide Lobeck. Diss. ad Phrynichi Ecll. nondum edita.]

Ἀγωνοθέτις, per ι citatur e Sophocle pro ἀγωνοθεσία. [J. Poll. 3, 141. Σοφοκλῆς δὲ τὴν ἀγωνοθεσίαν, ἀγωνοθέτιν * μοχθηρῶς ἐκάλεσεν. " Pro ἀγωνοθέτιν Ms. longe aliter * ἀγωνοθήκην habet, idque mihi longe verisimilius Sophoclem scripsisse, et Pollucem μοχθηρίας notasse, quam alterum ἀγωνοθέτις." Jung.]

[* " Διαγωνοθετέω τινὰς, Certaminibus implico aliquos inter se, 26, 7, 7. Cf. Ἀγωνοθετέω." Lex. Polyb. Imo phrasis est διαγωνοθετεῖν τὰ κατά τινας. Verba sunt: Ἐδόκουν γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι τὰ κατὰ τοὺς Ῥοδίους καὶ Λυκίους διαγωνοθετεῖν.]

[* " Ἀγωνολογία, ἡ. Galen. de Sectis, Ἀνεπίκριτον A δὲ τὴν ἐπὶ τῶν ἀδήλων ἀγωνολογίαν εἶναί φασιν, sensu dubio." Schneider. Lex.]

¶ Ἀγώνιος, ὁ, ἡ, Ad certamen pertinens. Pind. Isthm. 4. ἀγωνίους ἀέθλους vocat Labores certaminum, qui sunt circa certamina, periphrastice pro ἀγῶνας, ut opinor; alioqui enim ἄεθλος et ἀγὼν itidem Certamen significant. [Imo locus est Isthm. 5, 9. Ἐν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι ποθεινὸν Κλέος ἔπραξεν. Schol. τοῦτο οἰκείως ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἁρμάτων. "In certatoriis, etiam contentionum plenissimis, certaminibus gloriam acquisivit. Ἀγώνιος enim est et Laboriosus. Ol. 10, 72. Τίς δὴ ποταίνιόν γε λάχε στέφανον Χείρεσσι ποσίν τε καὶ ἅρμασιν, Ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος εὖχος, ἔργῳ καθελών; Gloriam optabilem e certamine." Damm. Lex.] Ἀγώνια ἀγαθὰ vocat Greg. Naz. de Vita in Solit. trans. Bona contentione summa comparanda, Bud. [Suid. Ἀγώνιος· ὁ ἐν ἀγῶνι.]

Ἀγώνιος, Mercurius a Pindaro dicitur in Isthm. 2, (imo 1, 85.) Certaminum præses: Πάντα δ' ἐξειπεῖν, ὅσ' B ἀγώνιος Ἑρμᾶς Ἡροδότῳ ἔπορεν ἵπποις. Eodem sensu Ἐναγώνιον eum appellat in Pythiis. Hesychio quoque ἀγώνιοι θεοὶ sunt Certaminum præsides. At Eust. ἀγωνίους θεοὺς vult esse ap. Æschylum τοὺς ἀγοραίους, i. e. Fori præsides, aut Qui in foro coluntur: ut Suid. Ἀγοραῖον Mercurium appellari ait ex eo, quod colatur ἐν ἀγορᾷ, i. e. In foro.

Ἀγώνιος, Angulo carens, vide infra: item Ἀγώνιος ab ἀγωνία, vide post Ἀγωνία.

[Ἀγώνιος, Æsch. Agam. 496. τούς τ' ἀγωνίους θεοὺς Πάντας προσαυδῶ. "Ἀγώνιοι θεοί, Dii qui certaminibus præsunt. Hesych. Ἀγώνιοι θεοί· οἱ τῶν ἀγώνων προεστῶτες. Suppl. 197. Πάγον προσίζειν τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν. (Ubi sic Schol. Στρογγύλα γάρ ἐστι τὰ ἱερεῖα, καὶ γωνίας οὐκ ἔχοντα. 'Alii πάγον—ἀγωνίων, Insidere tumulo horum deorum ad altare. Ἀγωνίων, Non habentis angulos.' Stanl. ad Suppl. 197. 'Aliam videtur etymologiam innuere Scholiastes l. c. satis ineptam. Quinam fuerint hi θεοὶ ἀγώνιοι e Suppl. 217. et seqq. discendum erit.' Idem ad Agam. C l. c. Nempe Jupiter, Apollo, Neptunus, Mercurius. De Apolline et Mercurio egimus ad Agam. 521. 524. Jovis Ἀγωνίου meminit Soph. Trach. 26. Τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς. De Neptuno, utpote qui Isthmiorum præses, res clara est, quem Æsch. designat per Tridentem vv. 226. 763.' Stanl. ad Suppl. l. c.) Minus bene Eust. 1335. Καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἀγώνιοι θεοί, οἱ ἀγοραῖοι. Vide Spanh. ad Aristoph. Pl. 1162. Ἀγώνιος Ἑρμᾶς, Pind. Pyth. 2, 18. (imo ibi est: Ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρ-Θένος χερὶ διδύμᾳ, "Ο τ' ἐναγώνιος Ἑρμᾶς, Αἰγλᾶντα τίθησι κόσμον, Ξεστὸν ὅταν δίφρον Ἔν θ' ἅρματα * πεισιχάλινα καταζεύγνύῃ σθένος ἵππιον, * Ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.) Ubi Schol. ex Æsch. citat, Ἐναγώνιε Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμᾶ: (Ἐναγώνιος δὲ ὁ Ἑρμῆς, ὡς τῶν ἀγώνων προστάτης, ὡς καὶ Αἰσχύλος, in Fragm. v. Stanl. ad Agam. 524., Ἐναγώνιε Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμᾶ.) Cui simile habet Simonides ap. Athen. 490. (Fragm. cxxii. p. 394. Gaisf.) Δίδωτι δ' εὖ τέ ο' Ἑρμᾶς ἐναγώνιος, Μαίας εὐπλοκάμοιο παῖς." Blomfield. Æschylus Suppl. 249. D Κλάδοι γε μὲν δή, κατὰ νόμους ἀφικτόρων, Κεῖνται παρ' ὑμῖν πρὸς θεοῖς ἀγωνίοις: 337. Τί φῂς ἱκνεῖσθαι τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν, Λευκοστεφεῖς ἔχουσα νεοδρέπτους κλάδους; 359. Ὁρῶ κλάδοισι * νεοδρόποις κατάσκιον Νέον θ' ὅμιλον τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν. "Horum ἀγωνίων θεῶν meminit Plato de LL. 6. p. 875(=783=314. Προσχρωμένους μέντοι Μούσαις τε καὶ ἀγωνίοισι θεοῖς, σβεννύναι τὴν αὔξην τε καὶ ἐπιρροήν.) Quo respexit J. Poll. 3, 141. (Ἀπὸ δὲ ἀγῶνος, ὀνόματα, ἀγώνιδες παρὰ Θουκυδίδῃ, καὶ ἀγώνισμα, καὶ ἀγώνιοι θεοί, παρὰ Πλάτωνι.)" Albert. ad Hes. locum. De θεοῖς ἀγωνίοις omnino vide quæ habet Schneider. in Addendis ad Lex. v. Ἀγώνιος. "Ζεὺς ἀγώνιος, Musgr. Heracl. 1015." Schæf. Mss.]

[* Ἀγώνιοι· φακοί. Hesych. "An τὰς γωνίας οὐκ ἔχοντες, i. e. τελέως στρογγύλοι?" Guyet. Cf. Eund.: Ἀγώνη· ὑοσκύαμος.] "Ἀγώνη, Hesychio ὑοσκύαμος, "Jusquiamus herba. Sic enim ap. Latinos recentiores "quidam vocant, corrupta voce Græca."

[* Ἀγωνίως, "Heyn. Hom. 5, 357." Schæf. Mss.]

[* " Ἀπαγώνιος, (ὁ, ἡ,) Certamine liberans. Hanc vocem Lexica non agnoscunt." Blomfield. Gloss. in Æsch. Agam. 495. Νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ἴσθι κἀπαγώνιος, Ἄναξ Ἄπολλον. "Κἀπαγώνιος positum est pro καὶ ἀπαγώνιος, Certamine liberans. Recte Schol. ἀπόμαχος. Heathius vero et Schütz. (quibus adde Schneiderum in Addendis ad Lex.) malunt ** ἐπαγώνιος, Defensor in certaminibus, quem sensum non ferret vocabulum istud, si uspiam extaret. Præco autem non amplius eget defensore in certaminibus." Blomf. in nota. Ἐπαγώνιος probat et Maltb. Lex. Gr. Prosod. ubi Suppl. 514. legitur pro Agam. 521. "Schol. ἀπόμαχος· καὶ ἀπαγώνιος sumsit. Non improbo, sed malo καὶ ἐπαγώνιος, Servator et auxiliator. De veris certaminibus accipiendum hoc, ut et sequens ἀγωνίους θεούς, Deos omnes, qui belli curam gerunt, et pugnis interesse solent. Stanleius perperam Ludicra certamina intelligit, quæ hic vere ludicra." Pauw. "Κἀπαγώνιος omnino est καὶ ἐπαγώνιος. Nullam hic haberet significationem ἀπαγώνιος." Heath.]

Ἐναγώνιος, ὁ, ἡ, Ad certamina pertinens, Certaminibus conveniens, s. ludis aut spectaculis, ut Plut. Symposio, (Sept. Sap. Conv. 613.) dixit de Arione, Τὸν γὰρ ἐναγώνιον ἐτύγχανεν ἀμπεχόμενος κόσμον, Ornatum certaminum, s. commissionum, i. e. Quo solebat uti in certaminibus et commissionibus. [Idem ib. 614. Καὶ λαβεῖν ἐντάφιον αὐτῷ τὸν ἐναγώνιον ἔτι ζῶν κόσμον. Idem in Arato 22. Βαλλομένων γὰρ ἀπὸ τῆς ἄκρας ἤδη τῶν περὶ τὸν Ἄρατον, καὶ μαχομένων, ἀλαλαγμὸς ἐναγώνιος ἐχώρει κάτω, καὶ κραυγὴ περιήχει διὰ τὴν ἀπὸ τῶν ὀρῶν ἀνάκλασιν συγκεχυμένη, καὶ ἄδηλος, ὅθεν εἴληφε τὴν ἀρχήν. Fremitus sicut prœliantium.] Lucian. autem ἐναγώνιον νόμον dixit Legem athleticam, ubi scribit, Μονομαχοῦντες παρὰ νόμον τὸν ἐναγώνιον. [Idem de Salt. 2. Καὶ ταῦτα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων σπουδαίων, εἴ τούτων τις δέοιτο τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν, καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσᾳδόντων, καὶ μάλιστα τῆς σεμνῆς τραγῳδίας, καὶ τῆς φαιδροτάτης κωμῳδίας, ἅπερ καὶ ἐναγώνια εἶναι ἠξίωται. Vertitur: Quæ etiam certaminum publicorum materia esse meruerunt. Idem ib. 26. Ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετίμησας τῆς ὀρχήσεως, τὴν τραγῳδίαν, καὶ τὴν κωμῳδίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦτα, καὶ διὰ τοῦτο σεμνὰ προσειπών, ubi vertitur, Quæ certaminis materiem, et ob ipsum honesta, appellares. Idem ib. 32. Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὄρχησις, ἐκείνην φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαι τοῖς ἀγωνοθέταις μεῖζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι.] Sic et Ἐναγώνιος appellatur Mercurius ab Aristoph. Pl. (1161.) tanquam Certaminum præfectus et ἀγωνοθέτης, vel ἀγῶνας ποιῶν, sequendo genus loquendi, quo ibidem utitur: [Ἐναγώνιος τοίνυν γ' ἔσομαι. "Ἐναγώνιος· ἐπιστάτης τῶν ἀγώνων καὶ πανηγύρεων. C. LB. Ἀγώνων καὶ πανηγύρεις ἐργάζομαι. C. D'O. quæ nullius sunt pretii, nec, si vel ἀγῶνας rescribas, et ἐργάσομαι, multum nos juvant." T. H. Schol. ad v. 1154.: Λέγεται δὲ ὁ Ἑρμῆς Στροφαῖος, Ἐμπολαῖος, Κερδῷος, Δόλιος, Ἡγεμόνιος, Ἐναγώνιος.] || Ἐναγώνιος, Qui in certamine versatur. B. e Chrysost. in Ep. ad Titum c. 1. Τοῖς μὲν παλαιοῖς ἀνδράσιν ἅπας ὁ βίος ἦν ἐνεργὸς καὶ ἐναγώνιος, ἡμῖν δὲ ῥαθυμίας μεστός. Item Ἐναγώνιος Ad certamen compositus et comparatus, Certamini accinctus. Synes. Epist. 67, Ἧκεν ἡ κυρία, καὶ ὁ δῆμος παρῆν πάλιν ἐνστάτης καὶ ἐναγώνιος. A Plut. ἐναγώνιος ἐσθὴς appellatur, quæ et στρατηγική, Lat. Paludamentum, Quæ in prœlio gestabatur, q. d. Vestis militaris. In VV. LL. e B. Epist. post. citatur ἐναγώνια ὄργανα, pro Instrumentis, quibus in bello utuntur. Et e Polybio, παρακελευσμὸς ἐξ ἀμφοῖν ἐναγώνιος, pro Certatim utrinque adhortatio. At Budæus ap. eund. Polyb. κατὰ τὰς ἐναγωνίους πυκνώσεις interpr. In pugna conferta. ["Ἐναγώνιος πύκνωσις, Condensatio militum in acie, 18, 12, 2. παρακελευσμός, Cohortatio acris, qualis fit in prœlio." Lex. Polyb.] || Et quia ἀγὼν vocatur interdum Actio forensis, ἐναγώνιος pro Forensi ponitur nonnunquam, ut a Dionys. H. qui etiam ἐναγώνιον ac δικανικὸν pro eodem interdum usurpat, ut B. observavit. In VV.

LL. e Sulpitio Victorino *ἐναγώνιος λόγος* exponitur Certativa oratio, ut idem sit quod *ἀγωνιστικός*.

Ἐναγώνιος, Trepidus, vide post *Ἀγωνία*.

[*Ἐναγώνιος*, "de Mercurio, Voss. Myth. Br. 1. p. 114. ad Il. B. 353. Toup. Emendd. 2, 547. ad Diod. S. 1, 390. ad Dionys. H. 1, 23. 1067. Boissonad. in Philostr. 402. ('*Οὗτος ἀνιὼν τὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, ἱκετεύει τὸν ἥρω χρῆσαί οἱ περὶ τῆς νίκης. Ὁ δὲ αὐτὸν κελεύει Ἀχελῴῳ Ἐναγωνίῳ χρῆσθαι.* BDEFGH. *ἐναγωνίῳ*, I. *ἐν ἀγωνίᾳ*, A. *ἐναγωνίῳ*, sed e correctione. Olear. e Laudiano edidit *ἐν ἀγωνίᾳ εὔχεσθαι*. *Ἐναγωνίῳ* multas habet auctoritates, et longe melius et elegantiæ exquisitioris est, quam *ἐν ἀγωνίᾳ*. Præterea quandam difficultatem obscuritatis habet, quæ stylum oraculorum plane redolet. Schol. optime explicavit: *Τῷ ἐφόρῳ τοῦ ἀγῶνος. Ὥσπερ λεγόμενος Ζεὺς Φίλιος, καὶ Ζεὺς Ξένιος, οὕτω καὶ Ἀχελῷος Ἐναγώνιος, ἔστι δὲ ποταμός.*') 428. ('*Τοῦτο ἵδρυται μὲν ἐν περιβλέπτῳ τοῦ Ἰλίου, πολλὰ δὲ ἐργάζεται χρηστὰ, κοινῇ τε καὶ ἐς ἕνα· ὅθεν εὔχονται αὐτῷ, καὶ ἀγῶνα θύουσιν· ὅτε δὴ θερμὸν οὕτω, καὶ ἐναγώνιον γίγνεται, ὡς καὶ ἱδρῶτα ἀπ' αὐτοῦ λείβεσθαι.* Noster in Sophistis 1, 25, 10. *Ἡ δὲ ἰδέα τοῦ Πολέμωνος λόγων θερμὴ, καὶ ἐναγώνιος, καὶ τορὸν ἠχοῦσα.*' Stephanus Niger vertit: Quando jam adeo fervida efficitur atque athletica, ut ex ipsa defluat sudor.' Sed rectius legeris, *ὁτὲ δὴ*, et verteris, Aliquando.) Jacobs. Anth. 8, 182. ad Diod. S. 2, 307. 473." Schæf. Mss. Hesych.: *Ἐναγώνιος· ὁ Ἑρμῆς.* "Vide Greg. Naz. Invect. 2. p. 104. Montac. ("*Ἂν ἴδω σου τὸν Κερδῷον, καὶ τὸν Λόγιον, καὶ*, adde *τὸν, Ἐναγώνιον, συγκαλύπτω τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ παρατρέχω σου τὸν Θεὸν αἰδοῖ τοῦ θεάματος.*) Ibique not. Cf. omnino Spanh. ad Aristoph. Pl. 1162." Albert. Æsch. Agam. 495. *Νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ἴσθι κἀπαγώνιος, Ἄναξ Ἄπολλον*, ubi Stanl. "Apollinem inter *θεοὺς ἀγωνίους* recenset in Suppl. 221. Meminit et Eust. ad Il. Ψ. 659. *Ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω, Πὺξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν· ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων Δώῃ καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί. Ἀπόλλωνος δ' ἐνταῦθα*, inquit, *μέμνηται ὁ ποιητὴς, διὰ* C *τὸ δοκεῖν ἐναγώνιον εἶναι καὶ αὐτὸν ὁμοίως τῷ Ἑρμῇ.* Videsis etiam Plut. Sympos. 8, 4. ubi eund. Hom. locum adducit, narratque Apollini pugili a Delphis, cursori a Cretensibus et Lacedæmoniis sacra fieri." Orph. Hymn. 28=27. *Κλῦθί μευ, Ἑρμεία, Διὸς ἄγγελε, Μαιάδος υἱὲ, Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, ἐναγώνιε, κοίρανε θνητῶν*: 33=32. **Εὐδύνατον καλέω Νίκην, θνητοῖσι ποθεινὴν, Ἣ μούνη λύει θνητῶν ἐναγώνιον ὁρμήν.* Pausan. Eliac. prior. 14. *Τῆς ἐσόδου δὲ τῆς ἐς τὸ στάδιόν εἰσιν ἐγγύτατα βωμοὶ δύο· τὸν μὲν αὐτῶν Ἑρμοῦ καλοῦσιν Ἐναγωνίου, τὸν δὲ ἕτερον Καιροῦ.* "Theagenem nominat Heliodorus *γυμνασίων ἀνέρα, καὶ ἀλοιφῆς ἐκ νέων ἀσκητὴν, τήν τε ἐναγώνιον Ἑρμοῦ τέχνην ἠκριβωκότα.* Horat. Carm. 1, 10, 1. Mercuri facunde, nepos Atlantis, Qui feros cultus hominum recentum Voce formasti catus et decoræ More palæstræ." Gronov. ad Stat. Sylv. 3, 1. p. 253. Ubi Handius:—"*Ἐναγώνιος* appellatur Mercurius ap. Orph. (l. c.) et ap. Athen. 11, 12. Lucan. 9, 661. Auctor liquidæ palæstræ. Serv. ad Æn. 4, 559. Deus palæstræ. Cf. Pind. D Olymp. 6, 134. ubi Schol. *Ἐναγώνιος γὰρ ὁ θεὸς, ἢ ὅτι κήρυξ, κήρυξ δὲ καὶ ἐν ἀγῶσιν, ἢ ὅτι τῆς πάλης εὑρετής.*"]

["*Ἐναγώνιον*, Contentionibus aptum dicendi genus. Dionys. Censur. 3, 2. p. 427. Jud. Isocr. 2. et cf. Jud. Thucyd. 23. p. 865. ubi *ἐναγώνιον πνεῦμα* dicit Spiritus oratorios, certaminibus aptos; et *λόγοις ἐναγωνίοις* adjungit *δημηγορίας*, quibus *τὸ παθαίνειν καὶ δεινοποιεῖν τὰ πράγματα* propositum sit. Eust. Il. I. p. 731. *Ἐναγώνιος ἡ ῥαψῳδία, καὶ πολλὴν ἔχουσα δύναμιν ῥητορείας δικανικῆς, ἐν οἷς οἱ μὲν πρέσβεις λέγουσιν, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἀντιλέγει, καὶ εἴπερ που ἀλλαχοῦ, ἐνταῦθα τὴν ἐν λόγῳ πολιτικῷ ῥητορικὴν Ὅμηρος ἐπιδείκνυται.* Demetrius Eloc. 193. eandem dicit *λέξιν ὑποκριτικὴν*, Aptam contentionibus forensibus, et publicæ actioni. Contraria est *γραφικὴ, εὐανάγνωστος*, Quæ lectioni destinata est. Sic Longin. 9. Iliadem Homeri appellat *σωμάτιον ἐναγώνιον*, quatenus plenum est carmen motus et actionis, adeoque vehementius, cui oppositum est *τὸ διηγηματικὸν*, A Odyssea, in qua tranquilliores sunt sermones, et molliores affectus actionesque. Vide Morum ad h. l. ubi plura: et cf. Eust. ad Il. Σ. p. 1154. Eidem c. 22. *ἐναγώνιον πάθος*, Vehementior affectus. Unde et ibid. *ἀγωνιστὸν* (imo *ἀγωνιστικὸν*) dicitur i. q. *παθητικόν*. Cf. c. 18. Deinde iisdem de causis c. 25. *ἐναγώνιον πρᾶγμα* dicitur, cum res ipsa geri videtur, ut si præterita narratur, tanquam præsens. Contraria est *ἡ διήγησις*, quæ vulgo temporibus præteritis instrui solet. Vide Berger. de Nat. Pulcr. Orat. p. 298." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[*Ἐναγώνιος*, quatenus deducitur ab *ἀγὼν*, Certamen, est Qui in certamine versatur, vel ad ineundam pugnam compositus est. Ita usurpatur a Chrysost. Homil. 2. ad Stagirium T. 6. p. 106. ubi ad 2 Tim. 4, 7. *Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι: Δεικνὺς ὅτι πάντα τὸν βίον ἐναγώνιον ἡμῖν εἶναι δεῖ καὶ ἐπίπονον, εἴγε μέλλοιμεν τῆς ἀναπαύσεως τῆς αἰωνίου, καὶ τῶν μυρίων ἀπολαύσεσθαι ἀγαθῶν.* Idem *πρὸς τοὺς συνεισάκτους ἔχοντας*, c. 5. post verba Apostoli 1 Cor. 9, B 27. *Ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα κ. τ. λ.*: *Ταῦτα δὲ ἔλεγε, δηλῶν τὴν ἐπανάστασιν τῆς σαρκὸς, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας λύτταν, καὶ τὸν διηνεκῆ πόλεμον, καὶ τὸν ἐναγώνιον αὐτοῦ βίον.* Et Or. 14. T. 5. Ed. Par. p. 261. de Galatis: *Τῆς πατρίδος ἐξέπιπτον, καὶ τὰς οὐσίας ἀπώλλυον, καὶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ αἵματος ἐκινδύνευον, καὶ ἅπας ἐναγώνιος αὐτοῖς ὁ βίος ἦν.* Hom. 5. in Ep. ad Hebr. *Πάν*[illegible]*ώνιον εἶναι νομίσομεν, καὶ οὐδέποτε ἀνάπαυσιν ζητήσομεν, οὐδέποτε θλιβόμενοι ξενοπαθήσομεν.* Ita etiam alibi satis frequenter." Suicer. Thes. Eccl.]

[* *Ἐναγωνίως*, Cum vehementia, ad quam [illegible]es excitat. Pseudo-Longin. 18. *Σχεδὸν γὰρ, ὡς οἱ ὑφ' ἑτέρων ἐρωτώμενοι, παροξυνθέντες, ἐκ τοῦ παραχρῆμα πρὸς τὸ λεχθὲν* [illegible]*ίως καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας* ἀνθυπαντ*[illegible]. "Toup. ad Longin. 323." Schæf. Mss. Plutarch. Amatorio 9, 88. *Τὰ μὲν οὖν ἄλλα παρὰ τῆς γυναικὸς ἐναγωνίως* συνετραγῳδεῖτο* (* *συνεξετραγῳδεῖτο*, R.) *τῇ δόξῃ τοῦ πάθους.* Vertitur, Tragœdiam hujus calamitatis uxor admodum artificiose C egit." Eust. ad Il. A. p. 26. *Καὶ οἱ μὲν ἐναγωνίως εἶχον, γηγενεῖς τινας καραδοκοῦντες ἄνδρας καὶ μεγάλην ἐκεῖθεν ἀντίταξιν.*" Scott. App. ad Thes.]

Ἐξαγώνιος, ὁ, ἡ, Ad certamen non pertinens, Qui est extra certamen, *ἔξω τοῦ ἀγῶνος*. Metaphorice *ἐξαγώνια* vocantur Quæ ad causam non pertinent, vel ad ipsam quasi concertationem causæ, aut generalius, Quæ ad rem, de qua agitur, non pertinent: quæ sunt *πάρεργα*, vel *ἀπροσδιόνυσα*. Luc. *Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξαγώνια, καὶ πόῤῥω τοῦ πράγματος*: quod alibi dicit *ἔξω τοῦ ἀγῶνος*, ut supra docui; i. e. Hæc ad rem, de qua agimus, non pertinent. Hæc sunt per digressionem dicta, ut interpr. Bud. addens, *τῷ ἐξαγωνίῳ* opponi *ἐναγώνιον*. Talem hujus vocis *ἐξαγώνιος* usum Suid. ex Æschine affert: [Luciani locus est pro Imag. 18. ubi paulo aliter legitur: *Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια, καὶ πόῤῥω τοῦ πράγματος.* Cf. Eund. de Gymn. 19. *Ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόῤῥω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ᾖ, κωλύσει οὐδὲν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο.* Suid.: *Ἐξαγώνια· ἔξω τοῦ ἀγῶνος. Οἱ μὲν πολλοὶ τοὺς ἐν ταῖς* D *σκηναῖς ἀγωνιζομένους οἴονται καλεῖσθαι δεῖν, ὅταν ἢ παραλείπωσί τι τῶν ἐξ ἀνάγκης ῥήσεων, ἢ ποιεῖν τι δόξωσι παρὰ τὸ προσῆκον. Αἰσχίνης δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἔξω τοῦ ἀγῶνος λεγομένων λόγων, τουτέστιν οὐ προσηκόντων εἰρῆσθαι.* Bekkeri *Λεξ. ῥητορ.*: *Ἐξαγωνίων· ἐξαγωνίους οἱ μὲν πολλοὶ τοὺς ἐν ταῖς σκηναῖς ἀγωνιζομένους οἴονται* (*καλεῖσθαι*) *δεῖν, ὅταν ἢ παραλείπωσί τι τῶν ἐξ ἀνάγκης ῥήσεων, ἢ ποιήσωσί τι παρὰ τὸ προσῆκον. Αἰσχίνης δὲ κέχρηται τῇ λέξει ἐπὶ τῶν ἔξω τοῦ ἀγῶνος λεγομένων λόγων καὶ οὐ προσηκόντων εἰρῆσθαι.* "*Ἐξαγώνιον*, Quicquid extra causam dicitur, nec ad præsentem quæstionem pertinet. Suid.: *Αἰσχίνης καὶ ἐπὶ τῶν ἔξω τοῦ ἀγῶνος λεγομένων λόγων, τουτέστιν οὐ προσηκόντων εἰρῆσθαι.* Ab Aristotele *τὰ ἔξωθεν* vocantur. Sic *ἐπεισόδιον* dicitur *πᾶν τὸ ἐξαγώνιον πρᾶγμα*, h. e. *τὸ ἔξω τῆς ὑποθέσεως ὄν*. Cf. Suid. in *Ἐπεισόδιον*." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Vide et Etym. M. v. *Ἐπεισόδιον*. Hesych. *Ἐξαγωνίοις· ἐξ ἀγώνων πόνον ἔχουσιν. Ἐξαγώνιος· ὁ ἔξω τοῦ ἀγῶνος, ἢ ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὤν.* "An *λέγων*? Vide Suid." Is.

Voss. " Tzetz. Exeg. in Il. p. 44. (Τὴν θυραίαν, καὶ ὑπερόριον, καὶ οἱονεὶ ἐξαγώνιον λαλιὰν ἐνταυθοῖ καταπαύω.) Heyn. Hom. 8, 420." Schæf. Mss. " Athenag. Legat. c. ult. (p. 44. Steph. Ἵνα μὴ ἐξαγωνίους τοῖς προκειμένοις ἐπεισάγειν δοκῶμεν λόγους.)" Routh. Mss.] A

[* Ἀγωνικὸς, ἡ, ὸν, Ad certamen pertinens. Dionys. H. in Arte Rhet. 6. p. 41=267. Ἡ δ' ἀπαγγελία ποικίλη, ἂν μὲν τοῖς ἀγωνικοῖς συνεστραμμένη, ἐν δὲ τοῖς ἐνδόξοις καὶ μέγεθος ἔχουσιν, οἷον ὅσα περὶ ψυχῆς, διηρμένη, καὶ μέγεθος ἔχουσα, καὶ ἐγγὺς βαίνουσα τῆς τοῦ Πλάτωνος. Ἀγωνιστικοῖς recte in Codd. Mss. reperitur. Vulgatum e compendio scribendi ortum habuit.]

¶ Ἀγωνίζομαι, et Attice ἀγωνιοῦμαι, usitatissimum, Certo, Certamen ineo, In certamen venio, Dimico. Absolute positum aliquando, ut, Ἐπειδὴ ἐν Ὀλύνθῳ ἀγωνιεῖται. Apud Philostr. nonnunquam cum accusativo, ut ἀγωνίζομαι τὰ Ὀλύμπια. Sic ἀγωνίζομαι ἀγῶνα ap. Plat., et ἀγωνίζομαι μάχην ap. Plut., et ἀγωνίζεσθαι στάδιον ap. Eund., Currere stadium, ut loquitur Cicero, i. e. Inire certamen cursus in stadio. B Sic autem et ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα, quod exponitur Agere fabulam, proprie est Actione fabulæ certare adversus alium. Vide infra. Dicitur et ἀγωνίζομαι πρός σε, aut σοι, Tecum certo, Congredior tecum, cum accusativo personæ, præfixa præpositione, aut cum dativo, ut Xen. K. Π. 1. Ἐνιά ἐστιν, ἃ οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον ... Ubi non solum accusativus est personæ, sed et accusativus rei, ut ita dicere liceat, ἀγωνίζομαι τοῦτο πρός σε, Hanc rem decerto tecum, pro, Hac de re tecum certo. Cum περὶ autem, ut Demosth. pro Cor. ἀγωνιζομένῃ περὶ πρωτείων καὶ τιμῆς καὶ δόξης. [Locus est 247. Ἀεὶ περὶ πρωτείων καὶ τιμῆς, καὶ δόξης ἀγωνιζομένην τὴν πατρίδα.] Dicitur et cum ὑπὲρ, sed alio sensu: nam ἀγωνίζεσθαι περὶ δόξης dicitur is, qui de gloria certans dimicat, aut assequenda aut conservanda: at ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ ἐλευθερίας, ap. eund. Demosth. ibid. est Dimicare pro tuenda et conservanda libertate.

Ἀγωνίζεσθαι, Prœliari, Prœlium inire, πολεμεῖν, ap. Xenoph. Mem., ut ἀγὼν significat aliquando πόλεμον. Sic ap. Thuc. 1, (36.) Δεξάμενοι δὲ ἡμᾶς, ἕξετε πρὸς αὐτοὺς πλείοσι ναυσὶν ἀγωνίζεσθαι. C

Ἀγωνίζεσθαι, Agere fabulam, i. e. ὑποκρίνεσθαι, ut ἀγὼν, Actio fabulæ, ap. Aristot. de Poet. Est autem proprie ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα, Actione fabulæ certare adversus alium, Agere fabulam proposito adversus aliquem de ea certamine; quo sensu ad primam significationem pertinet τοῦ ἀγωνίζομαι. Ponitur tamen ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα simpliciter pro ὑποκρίνεσθαι, ut ... pro eodem a Demosth. ponuntur eodem in loco Orationis Περὶ Παραπρ.: [Μόλων, histrio, ἠγωνίζετο, 418. Ἃ μὲν, sc. δράματα σκηνικὰ, πολλάκις ἠγωνίσω, 420.] Item ἀγωνίζεσθαι, διηγεῖσθαι, inquit Bud., Aristot. de poeta in persona sua loquente.

Ἀγωνίζεσθαι, Certare judicio, ut faciunt qui causam orant ap. judices. Ἀγωνίζεσθαι, inquit Bud. dicitur de oratoribus pro Orare causam ap. Demosth. unde ἐπαγωνίζεσθαι, Secundo loco orare. Sic ἀγῶνες a Plut. appellantur δίκαι. Hactenus Bud. Ita autem ap. Plut. intelligi debet ἀγωνιζομένων in lib. D de Audiendo, Δεῖ δὲ τῆς μὲν λέξεως καὶ προφορᾶς τῶν ἀγωνιζομένων εὐμενῆ καὶ ἁπλοῦν εἶναι θεατήν. Apud Lucian. autem ἀγωνίζεσθαι ἔφεσιν, Provocationis causam judicio persequi, Appellationem in judicium deducere.

Ἀγωνίζεσθαι, inquit Bud., Causam dicere, Periclitari judicio, Demostheni ubique, ut ἀγωνίζεσθαι ψευδομαρτυριῶν, Falsi causam dicere, Reum falsi esse. Et ἀγωνισάμενος ξενίας, Peregrinitatis postulatus. Quin et Κατὰ Τιμοκράτους vocat ἀγωνιζόμενον νόμον quem ipse accusat ut abrogandum. Hactenus Bud. Videndum autem num in hoc postremo loco ἀγωνιζόμενον in passiva signif. accipiendum sit, ut et in h. l. contra Midiam (516.) Ἀγωνιεῖται δὲ καὶ κριθήσεται τὸ πρᾶγμα νυνί. Ubi de re loquens hæc duo verba copulavit, ut de persona alibi, ubi dicit, Οὐ γὰρ ἐπὶ τοῖς κεκριμένοις καὶ ἠγωνισμένοις ὁ νόμος, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀκρίτοις. || Sciendum est præterea, ut ἀγὼν non solum de periculo dicitur ejus, qui adducitur in judicium et qui accusatur: sic ἀγωνίζεσθαι pro Periclitari generaliter accipi.

[" * Ἀγωνεῖσθαι, simpl. Contendere aliquid oratione, proprie tamen de oratoribus: v. Hermog. Part. p. 60. ἀγωνίζεσθαι λόγον, Habere orationem, Dicere orationem. Plut. Vit. Demosth. 15. Unde ipsa declamatio dicta ἀγώνισμα. Vide Himerii Orat. 21. §. 11. p. 749. Ed. Wernsdorf." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Verbum ἀγωνεῖσθαι nihili est.]

[" Ἀγωνίζομαι, Thom. M. 458. Kuster. V. M. 67. Musgr. Andr. 336. Ἀγωνίζομαι περὶ ψυχῆς, ad Herod. 537. Sensu forensi, ad Diod. S. 1, 87. Perf. pass. et aor. 1. med., ad Diod. S. 1, 241. De actoribus, hanc illamve personam repræsentantibus, Valck. ad Adoniaz. p. 390. Cum infin., Thom. M. 161. ad Diod. S. 2, 410. Passive, Dionys. H. 5, 391. Ἀγωνίζομαι νίκην, Philostr. 54. Boiss." Schæf. Mss. "Chrysost. de Sac. 4, 4, 178." Routh. Mss.]

[" Ἀγωνίζεσθαι, ¶ 1.) Certare. a) in ludis et similibus certaminibus, Ἀπ. 3, 12, 1. τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ μελλόντων ἀγωνίζεσθαι. Cf. 3, 7, 1. Ἱερ. 11, 5. 6. οὐ προσήκει τυράννῳ πρὸς ἰδιώτας ἀγωνίζεσθαι. A. 4, 8, 20. ἠγωνίζοντο παῖδες στάδιον. Etiam χορὸς dicitur ἀγωνίζεσθαι: v. Χορός. b) in prœlio. Π. 2, 1, 2. p. 87. ὅπως ἂν ἄριστα ἀγωνιζοίμεθα. A. 4, 6, 5. ὡς κάλλιστα ἀγωνιούμεθα. Quæ forma futuri Attica in Xenoph. semper legitur, ut A. 4, 8, 7. ὅπως ὡς κάλλιστα ἀγωνιοῦνται. 5, 2, 9. ὡς ἂν κράτιστα οἴηται ἀγωνιεῖσθαι. Ay. 1, 28. et E. 3, 4, 20. ὡς ἀγωνιούμενοι. c. περὶ, Π. 6, 2, 8. οὐ περὶ Συρίας μόνον ἀγωνιούμεθα. A. 3, 1, 30. περὶ τοῦ καλῶς ἀποθνήσκειν ἀγωνίζεσθαι. Ἱπ. 1, 19. ἀγωνίζεσθαι περί τε πόλεως καὶ εὐκλείας καὶ περὶ ψυχῆς. c. μετὰ societatis, Π. 2, 1, 5. μετὰ πλειόνων ἀγωνιεῖσθαι. c. πρὸς Contra, Π. 1, 5, 7. p. 54. ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. 2, 2, 1. p. 101. Ἰπ. 7, 4. Ἱπ. 4, 14. 8, 2. ὥσπερ γυναῖκες πρὸς ἄνδρας ἀγωνίζοιντο. §. 17. c) in venatione, quæ multa cum bello habet communia, Π. 1, 6, 19. p. 75. ἀγωνίζεσθαι πρὸς αὐτὰ, np. θηρία. d) quocunque modo, et dicitur de quavis contentione, ut Π. 8, 4, 2. οὐ φιλονείκως πρὸς ἀλλήλους ἔχοντες ἀγωνιζόμενοι πάντες. Ubi altera formula alteram explicat. 2, 3, 6. ἐμοῦ ἀγωνιουμένου cum homotimis, np. περὶ ἀρετῆς, quæ verba addita sunt 2, 3, 5. p. 117. Sic 8, 4, 15. ἐκ τῆς δυνάμεως ἀγωνίζεσθαι περὶ καλοκἀγαθίας, np. amicis benefaciendo. ¶ 2) Coram populo orationem habere, in qua contentione opus est: v. quos laudat Ern. Clav. Cic. Ind. Gr. in v. Ἀγών. Ἀπ. 3, 7, 4. opponuntur ἰδίᾳ διαλέγεσθαι et ἐν τῷ πλήθει ἀγωνίζεσθαι. Sic O. 11, 25, πῶς ἀγωνίζει; Quomodo causam tuam agis coram uxore accusatus?" Lex. Xenoph.]

[" Ἀγωνίζεσθαι, Spectaculum edere. Οὐδέπω ἡ τύχη τοιόνδ' ἠγωνίσατο ἀγώνισμα, οἷον τὸ καθ' ἡμᾶς, 1, 4, 5. Vide mox Ἀγώνισμα, et dein Ἐναγωνίζεσθαι." Lex. Polyb.]

[" Ἀγωνίζομαι, Certamen ineo, Certo, verbum proprium ap. Græcos scriptt. de iis, qui in solennibus certaminibus Græciæ se v. c. cursu, lucta, cestu, gladio, saltu, et disco exercebant in stadio et circo, et inde ἀγωνισταὶ dicebantur. 1 Cor. 9, 25. πᾶς δὲ ἀγωνιζόμενος, Qui studet optatam cursu contingere metam. Hinc 2. Depugno, Decerto, i. q. πολεμέω. Jo. 18, 36. Ὑπηρέται ἂν οἱ ἐμοὶ ἠγωνίζοντο. Vulg. Ministri mei utique decertarent, s. depugnarent pro me, me tuerentur et defenderent. Thuc. 1, 36. Ἕξετε πρὸς αὐτοὺς πλείοσι ναυσὶν ἀγωνίζεσθαι. Adde 2 Macc. 8, 16. 13, 14. 15, 26. 3. Metaphorice, Muneri et officio mihi injuncto et demandato omni e parte satisfacio. 1 Tim. 6, 12. 2 Tim. 4, 7. Cf. supra sub Ἀγών. 4. Omnibus viribus contendo, allaboro, annitor, quod facere solent, qui certamen ineunt. Luc. 13, 24. ἀγωνίζεσθε εἰσελθεῖν Omnes vires intendite, ut intretis. Coloss. 1, 29. ἀγωνιζόμενος, Summe pro hac re obtinenda contendens. Ita Pugnare ap. Cic. ad Div. 3, 10, 7, 32. In hoc sensu Chald. שדל, quod in Hithpael notat Contendere, Operam dare, Dan. 6, 15. respondet ap. Alexandrinos. 1 Macc. 7, 21. 5. Assiduus sum in aliqua re. Coloss. 4, 12. ἀγωνιζόμενος ἐν προσευχαῖς, Semper

pro vobis preces faciens." Schleusner. Lex. in N. T.]

['Αγωνίζομαι. "Quo tempore Romam venerat Apollonius, magno jam in rem musicam studio Nero ferebatur, adeoque canendi artis, et psallendi, nec non poëtices peritissimus non solum ab omnibus existimari, sed etiam prædicari volebat. Inter alia igitur delatorum et scelestissimorum hominum monstra, quorum ferax illud seculum fuit, etiam citharœdum quendam conduxerat, qui per urbem huc illuc obambulans, ipsius carmina voce et cithara caneret, et quoscunque paulo negligentius audientes animadvertisset, majestatis accusaret, et in vincula duceret. Is, præter reliquum musicum apparatum, etiam (Philostr. V. A. 4, 39.) Νευρὰν τῶν ἐφαψαμένων τε καὶ * προεντεταμένων ἀποκειμένην ἐν κοιτίδι εἶχεν, ἣν ἔφασκεν ἐκ τῆς Νέρωνος ἐωνῆσθαι κιθάρας δυοῖν μναῖν κ.τ.λ. Quo in loco, cum totius sententiæ ratio νευρὰ ἐφαψαμένη non aliter verti posse doceat, nisi Nervus tactu attritus, ut recte fecit Interpres, rarissimum hic exemplum habemus aor. 1. medii, passivo sensu usurpati. Nam quæ licentia, media ad passivum, passiva ad medium genus transferendi, in reliquis verborum formis frequentissime cernitur, eandem in hoc tempore nunquam fere admissam esse reperies, idque etiam agnovit Kuster. de V. M. p. m. 157. sq. Primo aspectu, ejusdem indolis esse videtur illud, 5, 19. Μονσωνίῳ ἔφασκεν ἐντετυχηκέναι—δεδεμένῳ τε καὶ κελευσαμένῳ ὀρύττειν. Est tamen diversum; nam inest huic verbo vis passivo-media; quamvis enim fodere jussus erat, sibi ipsi simul ad opus perficiendum stimulos addebat. Sed clarius et manifestius est exemplum in V. S. 2. p. 579. de Philagro sophista: 'Ηγώνιστό τις αὐτῷ κατὰ τὴν 'Ασίαν ὑπόθεσις, οἱ παραιτούμενοι τὴν τῶν ἀκλήτων συμμαχίαν· ταύτης ἐκδεδομένης ἤδη τῆς ὑποθέσεως, μνήμῃ ξυνελέξατο, καὶ γὰρ δὴ καὶ εὐδοκιμηκὼς ἐν αὐτῇ ἐτύγχανε. Ultima vertit Lipsiensis Editor: Hoc ante editum jam argumentum, memoriæ commendarat; erat enim memoria celebratissimus. Verte: Hoc enim argumento jam pridem in vulgus edito, memoriæ (illud) mandatum fuerat, (ab auditoribus sc.) nam eo magnas laudes meruerat. Nec sane de passiva signif. vocis ξυνελέξατο nos amplius dubitare sinunt illa, quæ ibidem sequuntur. Nam Herodes Atticus, ejusque discipuli, cum Philagrum circumvenire cuperent, eumque vetera argumenta, et jam olim a se tractata iisdem verbis repetere solere intellexissent, eandem illi ὑπόθεσιν περὶ ἀκλήτων proposuerunt; qua in declamatione dum erat occupatus, magno auditorum risu ἀνταναγινώσκετο ἡ μελέτη. Verbum ξυλλέγεσθαι, quod hic passiva potestate occurrit, media significatione restituendum Heroicis p. 751. ubi nunc legitur, 'Ως δ' ἐπιστήμην τοῦ πλεῖν * ξυνεξελέξαντο. Vulgatam, si quid video, sensus loci respuit, nec v. συνεκλέγεσθαι aut sic, aut aliter usquam usurpatum memini a Philostr., qui alterum ξυλλέγεσθαι frequenter adhibuit. Exempli loco sint Her. 666. Ξυλλεξαμένους τὸν περὶ αὐτῶν λόγον, et 687. Καὶ ξυλλέγομαι ἐς τὴν μνήμην πάντα, pro quo ἀναλέγεσθαι ἐς μνήμην dixit de V. A. 1, 14. p. 16." Hamaker. Lectt. Philostr. 90.]

['Αγωνίζομαι. Suid.: 'Αγωνιούμενοι· εἰς ἀγῶνας ἐμβαλοῦντες. Τοῖς πολεμίοις ἀγωνιούμενοι, ἀποτράποιντο ἀμαχεί. Zonar.: 'Αγωνιούμενοι· εἰς ἀγῶνας ἐμβαλοῦντες. 'Αγωνίζεσθαι περὶ πράγματος, καὶ ἀγωνίζεσθαι περὶ πρᾶγμα. 'Ανάγγειλον ἡμῖν περὶ τὸ πρᾶγμα ἠγωνίσω. "Locus incertus. Pro περὶ τὸ leg. videtur περὶ τί. Cod. D. πῶς τὸ πρ. ἠγ." Tittmann. Imo leg. πῶς τό. Bekkeri Grammaticus S. Germ. Περὶ Συντάξεως: 'Αγωνίσωνται· γενικῇ, ἐκ τοῦ Κατὰ Τιμοκράτους (741.) Ἕως ἂν τῶν ψευδομαρτυριῶν ἀγωνίσωνται. J. Poll. 3, 141. et 147. Δίαυλος, καὶ ὁ τοῦ διαύλου ἀγωνιστής, καὶ ἀγωνιζόμενος τὸ διπλοῦν στάδιον, καὶ ἵππιον δρόμον, καὶ δρόμον τὸν ἐν καμπῇ: 153. Κοινὰ δ' ἐπὶ πάντων, ἀναγκοφαγῆσαι, ἀσκῆσαι, ἀσκηθῆναι, ἀθλῆσαι, γυμνάσασθαι, πονῆσαι, ἀγωνίσασθαι. Glossæ: 'Αγωνίζομαι· Certo, Contendo, Dimico. 'Αγωνίζεται· Opitulatur. 'Αγωνιζόμεθα· Elaboramus. 'Αγωνιοῦμαι· Nemo (sic.) Εἰς πρόσωπον ἀγωνίζεσθαι· Condici.]

['Αγωνίζομαι. Harpocr.: Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς

A ἀγωνιεῖται· Λυκοῦργος ἐν τῷ Πρὸς Δημάδην, καὶ Δίδυμος· Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. "Ms. Mediceus habet, Λυκοῦργος Πρὸς Δημάδην. Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν, non καὶ Δίδυμος, παροιμ. ut solet edi." Jac. Gronov.]

'Αγωνιστέον, Adverb. positionis, Certandum est. Xenoph. K. Π. 1. Ἔνιά ἐστιν, ἃ οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον. Et 'Αγωνιστέος, στέα, στέον, quasi gerundivum nomen Latinis, Certandus, da, dum. Herodot. Terpsichore, Φάμενοι οὐ βαρβάρων ἀγωνιστέον εἶναι τὸν ἀγῶνα. ["'Αγωνιστέον, np. ἐστὶ, Certandum est. c. πρὸς Π. 2, 1, 2. p. 86. ἀγωνιστέον ὑμῖν in bello πρὸς τοὺς ἄνδρας. Sic Π. 1, 6, 9. ἔνιά ἐστιν, ἃ οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον, ἀλλὰ πρὸς αὐτὰ τὰ πράγματα, np. Laborandum est de commeatu, stipendio etc. Illud ἃ dictum est pro καθ' ἃ, In quibus. 2, 3, 5. p. 119. ἡμῖν πρὸς τοὺς ὁμοτίμους ἀγωνιστέον, np. περὶ ἀρετῆς." Lex. Xenoph. Demosth. 129. Καὶ γὰρ ἂν ἅπαντες δουλεύειν δήπου συγχωρήσωσιν οἱ
B ἄλλοι, ὑμῖν γ' ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγωνιστέον. Glossæ: 'Αγωνιστέον· Conferendum, Certandum.]

"'Αγώνισις, Certatio, Concertatio. Thuc. 5, (50.) "Καὶ ἀνακηρυχθέντος Βοιωτῶν δημοσίου κατὰ τὴν οὐκ "ἐξουσίαν τῆς ἀγωνίσεως, Quoniam ei οὐκ ἐξῆν ἀγωνί- "ζεσθαι, Non licebat ei decertare, s. in certamen "cum aliis descendere." [Vide Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 438. et cf. 'Απάγγελσις et Προάγγελσις. "Verbale ἀγώνισις frequentat Procopius. Vide B. G. 4, 23. bis: 30. extr.: 35.: Arc. Hist. Præfat." Abresch. Diluc. Thuc. 532. J. Poll. 3, 141. 'Απὸ δὲ ἀγῶνος, ὀνόματα, ἀγώνισις παρὰ Θουκυδίδῃ, καὶ ἀγώνισμα.]

'Αγώνισμα, ατος, τὸ, ab ἠγώνισμαι prima præteriti τοῦ ἀγωνίζομαι, Certatio, Certamen. Plut. Sympos. 8. Κούφων δὲ καὶ βαρέων ἀγωνισμάτων ὄντων. || Item Palma, i. e. Præmium certaminis, ut tradunt Suid. et Hesych.: et hoc fortasse significat ap. Thuc. 8. Ὑπέσχετο τὸ ἀγώνισμα προσθεῖναι. [Locus est c. 17. Καὶ τῷ ἀποστείλαντι 'Ενδίῳ, ὥσπερ ὑπέσχετο, τὸ ἀγώνισμα προσθεῖναι. Vertitur: Et Endio, a quo missus
C fuerat, hoc præclarum facinus attribuere volebat.]

'Αγώνισμα, a Suida exponitur σπουδὴ, ἐπιμέλεια, Studium, Diligentia, hoc in loco, 'Αγώνισμα τίθενται συλλαβεῖν αὐτόν. Sic Aristid. in Panath. Ἐν ἤδη τοῦτ' ἀγώνισμα ποιούμενος, In hoc unum omni studio et omni virium contentione incumbens. Apud Herod. autem ἀγώνισμα videtur sumi pro Egregio facinore (1, 140.) Καὶ ἀγώνισμα τοῦτο μέγα [μέγα τοῦτο hodie legitur] ποιεῦνται, κτείνοντες ὁμοίως μύρμηκάς τε καὶ ὄφεις.

'Αγώνισμα, Ostentatio quæ fit in turba, s. ap. turbam, ab eo videlicet qui specimen ingenii sui vult edere. 'Αγωνισμάτων enim exponit Hes. ὀχλικῶν ἐπιδείξεων. ["Latini Commissiones vocant. Vide Foës. Œcon. Hippocr." Kust.] Dicitur autem de sophistis sæpissime ἐπιδείκνυσθαι, et ἐπίδειξις: et fortasse ἀγώνισμα significationem huic affinem habet ap. Thuc. 1, (22.) Κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται, ut a sophistis translatione sumta, ingenii ostentandi causa de-
D certantibus orationum politarum et comptarum scriptione, ἀγώνισμα vocet Ludicram quandam et ostentationis plenam orationem. Ac tale quid esse videtur Commissio Latinis, quale ἀγώνισμα, exponendo cum Hesychio ὀχλικὴν ἐπίδειξιν, adeo ut ap. Sueton. Commissionibus reddi possit ἀγωνίσμασι, in Augusto (89.), Admonebatque Prætores ne paterentur nomen suum commissionibus obsolefieri. ["Commissiones sunt, quas Græci dicunt δείξεις, ἐπιδείξεις, vel ἀγῶνας." Casaub., ap. quem vide plurima exempla.] Schol. Thuc. ἀγώνισμα exponit Dulcem sermonem, itidem, ut opinor, alludens ad sophistarum orationes. Aut ἀγώνισμα, inquit, Spectaculum, Ludicrum, ita expono apud eum παιδιὰ, poëticum ἀγώνισμα Comicorum, aut Tragicorum: [locus est 1, 22. 'Αγώνισμα· τὸν γλυκὺν λόγον, αἰνίττεται δὲ τὰ Μηδικὰ 'Ηροδότου. Ἢ ἀγώνισμα· θέαμα, παιδιὰ, ποιητικὸν ἀγώνισμα κωμῳδοποιῶν ἢ τραγῳδοποιῶν. Vox hæc in Ernestii Lex. Technol. Gr. Rhet. non legitur.]

Ἀγώνισμα, Actio fabulæ. Apud Aristot., de scenicis, ἀγώνισμα ποιεῖν, pro ἀγωνίζεσθαι, Fabulam agere. Item Recitatio ab Aristot. ita dicitur, ubi loquitur de poëta narrante, ut Bud. ait. A

[Ἀγωνίσματα· ἔπαθλα. Hesych. et Etym. M. Thucyd. 7, 86. Ὁ γὰρ Γύλιππος καλὸν τὸ ἀγώνισμα ἐνόμιζέν οἱ εἶναι, ἐπὶ τοῖς ἄλλοις καὶ τοὺς ἀντιστρατήγους κομίσαι Λακεδαιμονίοις. "Hoc ita effert Plut., μέγα δ' ἡγεῖτο πρὸς δόξαν. Etiam in eo, quod supra 3, 82. dicit Thuc., Καὶ ὅτι ἀπάτῃ περιγινόμενος ξυνέσεως ἀγώνισμα προσελάμβανε, Schol. et Dionys. H. in Jud. de Thuc. 152. ἀγώνισμα interpretantur δόξαν, Laudem, vel Opinionem hominum alii gloriosam. Ἔπαθλον, Præmium, exponit Suid. ap. Aristoph. Ran. 286. ; (Ἀγώνισμα· σπουδὴν, ἐπιμέλειαν. Ἀγώνισμα τίθενται συλλαβεῖν αὐτόν. Ἀριστοφάνης· Ἐγὼ δ' εὐξαίμην ἂν, ἐντυχεῖν τινὶ, λείπει θηρίῳ, λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ. Ἔπαθλον. Versus hos sic edidit Brunck. Ἐγὼ δέ γ' εὐξαίμην ἂν ἐντυχεῖν τινὶ, Λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ. 'Apud Suid. post v. ὁδοῦ subjiciendum, τινί. Λείπει θηρίῳ. B Et, Ἀγώνισμα· ἔπαθλον. I. e. cum dixit poëta τινὶ, subauditur ac desideratur nomen θηρίῳ, quod Feram significat. Ἀγώνισμα vero, Certaminis præmium, quod victori datur. Haud enim poëtæ verba cum Scholiis et interpretatione sunt confundenda.' P. Zonaras: 'Ἀγώνισμα· σπουδὴν, ἐπιμέλειαν. Ἀγώνισμα τίθεσθαι συλλαβεῖν αὐτόν. Καὶ Ἀριστοφάνης· Λαβεῖν τ' ἀγώνισμά τι τῆς ὁδοῦ· ἔπαθλον. 'V. ἔπαθλόν Scholiastæ est; denotat enim et Certamen, et Præmium certaminis.' Tittmann. Scholiastæ editi verba sunt hæc: Ἀγώνισμα· ἆθλον κατόρθωσιν ἀξίαν.) Habet hæc vox in universum significationem laudis, et dicitur de Omnibus præclaris studiis ac facinoribus, quæ gloria consequitur. Vide Thuc. 7, 56. (Καὶ, εἰ δύναιντο κρατῆσαι Ἀθηναίων τε καὶ τῶν ξυμμάχων καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, καλὸν σφίσιν ἐς τοὺς Ἕλληνας τὸ ἀγώνισμα φανεῖσθαι:) 59. (Οἵ τε οὖν Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι εἰκότως ἐνόμισαν καλὸν ἀγώνισμα σφίσιν εἶναι ἐπὶ τῇ γεγενημένῃ νίκῃ τῆς ναυμαχίας, ἑλεῖν τε τὸ στρατόπεδον ἅπαν τῶν Ἀθηναίων, C τοσοῦτόν ὂν, καὶ μηδὲ καθ' ἑκάτερα αὐτοὺς, μήτε διὰ θαλάσσης, μήτε τῷ πεζῷ διαφυγεῖν.) 8, 17. (l. c.)" Duker. "Ἀγώνισμα, ¶ 1. Certamen. Ἱππ. 3, 5. ἀγωνίσματα sunt Decursiones equestres. Ἱπ. 11, 13. ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἀγωνίσμασι, prœliis. Αγ. 9, 7. νικηφόρος τῶν καλλίστων καὶ μεγαλοπρεπεστάτων ἀγωνισμάτων, np. vincendo amicos beneficiis, inimicos ulciscendo. Sic fere Ἱερ. 11, 7. Ἐὰν εὐδαιμονεστάτην τὴν πόλιν παρέχοις—ἔσῃ νικῶν τῷ καλλίστῳ καὶ μεγαλοπρεπεστάτῳ ἀγωνίσματι. ¶ 2. Disceptatio s. Altercatio litigantium apud judicem. Π. 8, 2, 13. τοῖς κριταῖς εἴτε δίκῃ εἴτε ἀγωνίσματι." Lex. Xenoph. "Εἴτε ἀγωνίσματι, Sive de præmio virtutis quærertur, uter utrum vicisset in hoc illove genere virtutis, utri præmium victoriæ deberetur, pertinet ad φιλονεικίας: nam ἀγώνισμα h. l. idem quod ἆθλον. Hesych. et ex eo Phavor. Ἀγωνίσματα· ἔπαθλα." Fischer. Comment. in Xenoph. K. Π. 539. "Ἀγώνισμα, Certamen, Dimicatio, 3, 4, 4. 3, 81, 2. Sigillatim de Certamine athletico usurpatur, ut 1, 58, 1. D Ὥσπερ ἀγαθὸς βραβευτὴς, ἡ τύχη αὐτοὺς ἐκ τοῦ προϋπάρχοντος ἀθλήματος εἰς παραβολώτερον ἀγώνισμα συνέκλεισεν, In periculosius certamen. Pariter ad athleticum certamen potissimum pertinet illud, Καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῶν κατ' ἄνδρα καὶ ζυγὸν ἀγωνισμάτων, 3, 81, 21. Quare cum athleticum certamen, tanquam ludus, institui consueverit spectaculi causa, ad oblectationem spectatorum; ipsum quoque vocab. ἀγώνισμα pro Ludo et spectaculo usurpatur, ut in illo 3, 31, 12. si causarum explicationem tollas ex historia, τὸ καταλειπόμενον αὐτῆς, ἀγώνισμα μὲν, μάθημα δ' οὐ γίγνεται, Quod superest illius, ludicrum est spectaculum, quod oblectari quidem in præsens potest, non autem opus ad erudiendum lectorem comparatum, quem locum e Thuc. 1, 22. imitatus est Polybius, ut jam monuit Ernestus, qui et conferri jussit Casaubonum ad Sueton. Caium c. 53. Eodem pertinet 1, 4, 5. Οὐδέπω ἡ τύχη τοιόνδε ἠγωνίσατο ἀγώνισμα, Nunquam fortuna tale spectaculum ediderat, quale nostra ætate." Lex. Polyb. Lucianus Quom. Hist. conscr. sit c. 42. Ὁ δ' οὖν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· κτῆμά τε γάρ φησι μᾶλλον ἐς ἀεὶ συγγράφειν, ἤπερ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον. "Locum Thucydidis jam attulerat Bos. Anim. Cr. p. 11. et cum Luciano compararat dicens: Thuc. 1, 22. Κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται, elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς ἀεὶ, et ἐς τὸ παραχρῆμα, In perpetuum et in præsens; sic κτῆμα et ἀγώνισμα. Κτῆμα est Res ipsa, quæ servatur et possidetur, Veritas, Historia vera. Recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. Ἀγώνισμα vero Certamen ludicrum, Fabula, Historia fabulosa, fabulis adornata, quæ auditoribus jucunda. Schol. τὸν γλυκὺν λόγον, θέαμα, παιδιὰν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κωμῳδοποιῶν ἢ τραγῳδοποιῶν. Sic ἀγώνισμα ποιεῖν, Fabulam agere, dicunt Græci. Citavit hæc verba Lucianus h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, et κτήματα per ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens, Καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσονταί σε .... οὐδὲν κολακευτικὸν, οὐδὲν δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Apposite etiam Polyb. 2. p. 197. 3. p. 257. Adde quoque Joseph. 1. contra Apion. 1035. Quorum verba Bos. adducit, quæ, quia nimia, non repeto. ('Quicquid ostentandæ artis ingeniive causa fit, Joseph. 983, 8.' Wakef. Mss.) Sed addo e marg. Ald. Historia sit κτῆμα, non ἀγώνισμα. Citat idem Plinius 5. Ep. ad Capitonem." J. F. R. "Nobilis locus est 1, 23. (22.) quem supra jam e parte tetigit, ubi vetus etiam Schol. Herodoti Medica notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel, ut est ap. Thuc., ἐς τὸ παραχρῆμα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus et victoriam auctori suo pararet, quod genus Commissiones vocari constat e Sueton. Calig. 53. ubi hoc ipsum Thucydidis ἀγώνισμα hac voce reddendum Casaub. ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult κτῆμα ἐς ἀεὶ, Possessionem, h. e. Monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam h. l. Plinius 5, 8, 11." J. M. G. "Longin. 14. Τῷ γὰρ ὄντι μέγα τὸ ἀγώνισμα, τοιοῦτον ὑποτίθεσθαι τῶν ἰδίων λόγων δικαστήριον καὶ θέατρον, καὶ ἐν τηλικούτοις ἥρωσι, κριταῖς τε καὶ μάρτυσιν, ὑπέχειν τῶν γραφομένων εὐθύνας πεπαῖχθαι. (Vertitur in Weiskii Ed.: Vere enim grave certamen est, hos scriptionis suæ judices aut spectatores sibi fingere. In Indice Rerum est: 'Ἀγώνισμα, Certamen ingenii fictum.') Pausan. 619. Ἐπηκολούθουν δὲ σφίσι καὶ οἱ ἀπὸ τῶν κεράτων, Ἄρατον, καὶ τὴν σὺν αὐτῷ στρατιὰν τρέψασθαι μέγα ἀγώνισμα ἡγούμενοι: 848. Ἦν δὲ καὶ τῷ Βρέννῳ τὰ μὲν Ἡρακλεωτῶν ἐλάσσονος φροντίδος, ἀγώνισμα δὲ ἐποιεῖτο ἐξελάσαι τε ἐκ τῶν τειχῶν τοὺς ἀντικαθημένους, καὶ παρελθεῖν ἐς τὴν ἐντὸς Θερμοπυλῶν Ἑλλάδα." Valck. Mss. J. Poll. 3, 141. (v. Ἀγώνισις:) 4, 91. Καὶ ἦν ἀγώνισμα σάλπιγγος, τὰ πρεσβύτερον. "Salmas. σάλπιγγός τε πρεσβύτερον, εἰς δὲ φ. τ. ἐπ' αὐτῷ πρ. Malim, καὶ ἦν τὸ ἀγώνισμα σ. π. dicitur quod antiquitus præcones inter se certarunt tubis solis, postea vero crescente studio hominum, voce decantata sunt carmina bonis lateribus pronuntianda." Kuhn. "Τὸ πρεσβύτερον. Deest in Ms. τό. De præconum vero ἀγωνίσματι et contentione v. Casaub. ad Sueton. Sic enim eximius Athenæi Commentator 10. Animadv. 3. 'Quod autem in illis ludis (sacris) etiam præconio et contentione vocis certaretur, satis ad Sueton. probavimus. Vide Pollucem 4, 12." Jung. J. Poll. 6, 181. Καλλώπισμα, στεφάνωμα, πέμμα, ἀγώνισμα, γέννημα, παίδευμα, θρέμμα, μάθημα. Tittmanni Technol. Mss.: 'Ἀγωνίζομαι, ἠγωνίζομεν, ἀγωνιοῦμαι, οὐ μόνον δὲ ἀγὼν, ἀλλὰ καὶ ἀγωνία καὶ ἀγώνισμα. "Thom. M. 12. et n. Marcell. de v. Thuc. p. 8. ad Sueton. 1, 700. Burm. Charit. 541. Gesner. ad Plin. 185. Porson. Orest. 837." Schæf. Mss.]

'Αγωνισμὸς, ὁ, Certatio, itidem ut ἀγώνισμα, et itidem ab ἠγώνισμαι formatum. Dion. Hist. 16. Μάχη καὶ ἀγωνισμὸς τῶν στρατιωτῶν διὰ κενῆς ἐγένετο. [V. ἀγωνισμὸς in Reimari Indice non legitur.] Hes. ἀγωνισμὸν exponit ἀντιλογίαν, Disceptationem, Altercationem. [Etym. M. 'Αγωνισμός· ἀντιλογία, ἀγωνία, καὶ ἡ ἄθλησις. J. Poll. 4, 34. de laudibus oratoris et concionatoris: Πρᾶγμα δὲ, ἀπὸ τῶν πλείστων, ὅτι μὴ εὔνοια· δημοκρατία, πίστις, πορισμὸς, προστασία· ἀγωνισμὸς γὰρ, καὶ φυλακὴ, καὶ τήρησις, καὶ πρὸς ἕτερα: 9, 142. Βιαιοτέρα γὰρ ἡ ἐπικράτησις, παρὰ Θουκυδίδῃ· ᾗ παρομοίαν ἄν τις εἶναι φαίη τὴν κατακράτησιν, καὶ τὸν καταγωνισμὸν, ἐκείνου ἀγωνισμὸν εἰπόντος, καὶ τὴν καταπολέμησιν, τὴν διαπολέμησιν εὗρον· ὑπαγωγὴ γὰρ καὶ προσαγωγὴ, ἀνεκτά. "Nisi me meus fallit animus, ita fuit etiam scriptum: ἣν παρόμοιαν ἄν τις εἶναι φαίη τῇ κατακρατήσει καὶ τῷ καταγωνισμῷ. Planum ita sensum feceris paucula mutatione: sed enim Mss. obsequamur potius, quorum equidem lectionem in textu restitui. 'Αγωνισμὸν in Thucydide reperio 7, 70. (Πολλὴ δὲ ἡ ἀντιτέχνησις τῶν κυβερνητῶν καὶ ἀγωνισμὸς πρὸς ἀλλήλους.)" T. H. "Ms. ἡ, sed alia manu ᾗ emendatum, παρ' ὁμοίαν ἄντις φ. τὴν κατακράτησιν, καὶ τῶν καταγωνισμόν· ἐκείνου ἀγωνισμὸν etc. et bene sane ᾗ videtur correctum, cum Ms. plerumque η indifferenter scribat, pro ἡ, ἣ, ᾗ, etc. locumque ita legam igitur et distinguam: Ἧι παρομοίαν ἄν τις εἶναι φαίη τὴν κατακράτησιν· καὶ τὸν καταγωνισμὸν, ἐκείνου ἀγωνισμὸν εἰπόντος· καὶ τὴν etc. Ait sic dici posse et κατακράτησιν, et κατακρατεῖν, ut dixerit Thucydidis ἐπικράτησιν, ab ἐπικρατεῖν: eadem ratione, cum ille a v. ἀγωνίζεσθαι, ἀγωνισμὸν, sic enim Ms. noster, cum vulgo non recte junctum videatur repeti, dixerit; nos καταγωνισμὸν posse a verbo, quod segm. 141. præcessit, καταγωνίζεσθαι: tum pariter καταπολέμησιν, a præcedenti, segm. 141. καταπολεμεῖν, addit Pollux, quis dicat invento nomine διαπολέμησις, vulgatum enim διαπολέμησιν εὑρὼν, non mutandum arbitror, licet in Ms. sit εὗρον. Ceterum vox ἐπικράτησις in Oratione Corinthiorum contra Corcyræos exstat 1, (41.) Καὶ ἡ εὐεργεσία αὕτη τε καὶ ἡ ἐς Σαμίους, τὸ δι' ἡμᾶς Πελοποννησίους αὐτοῖς μὴ βοηθῆσαι, παρέσχεν ὑμῖν Αἰγινητῶν μὲν ἐπικράτησιν, Σαμίων δὲ κόλασιν." Jung. "Dionys. H. 2, 1114. (Πόλεμον δ' οὐ δείδομεν τῶν 'Αρούγκων, οὔτε πρῶτον, οὔτε δεινότατον ἐσόμενον, ἀλλ' ἐν ἔθει ἡμῖν ὑπάρχει πᾶσι μάχεσθαι περὶ τῆς ἡγεμονίας καὶ ἀρετῆς, ἐν ἀγωνισμῷ τ' ἐσόμενον ὁρῶντες αὐτὸν, *ἀκαταπλήκτως δεξόμεθα.)" Wakef. Mss. Thom. M.: Οὐ μόνον ἀγὼν, ἀλλὰ καὶ ἀγωνία, καὶ ἀγωνισμός. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἑβδόμῃ· Πολλὴ δὲ ἡ ἀντιτέχνησις τῶν κυβερνητῶν, καὶ ἀγωνισμὸς πρὸς ἀλλήλους.]

'Αγωνιστὴς, οῦ, ὁ, Certator, Qui certat gymnica certamina, Athleta, Pugil. Lucian. (1, 832.) 'Ενίσταται οὖν 'Ολύμπια τὰ μεγάλα, καὶ ὁ 'Ηρόδοτος, τοῦτ' ἐκεῖνο ἥκειν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, οὗ μάλιστα ἐγλίχετο, πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν, ἁπανταχόθεν ἤδη τῶν ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸν ὀπισθόδομον, οὐ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν 'Ολυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ᾄδων τὰς ἱστορίας, καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐννέα καὶ αὐτὰς οὔσας. Libri 2 Epigr. titulus primus est εἰς ἀγωνιστὰς, In pugiles; quanquam Pugiles peculiari nomine dicuntur πύκται. Apud Plut. in Themistocle, ἵπποι ἀγωνισταὶ, Equi certatores, i. Equi ad certamina exercitati. Horat. (A. P. 84.) dixit Equum certamine primum, primum inter equos ἀγωνιστάς. || Interdum genitivo jungitur hoc nomen pro Certante de re qualibet, ut ἀγωνιστὴς ἀληθείας, ap. Plut., Certans pro veritate, ad verbum, Certator veritatis: Latine, Propugnator veritatis. Sic ap. Xenoph., ἀγωνιστὴς ἡγεμονίας.

'Αγωνιστὴς, Actor scenicus, Ludio, Histrio. 'Αγωνισταί· οἱ ὑποκριταί. Hes. ["'Αγὼν enim etiam Actionem fabulæ in scena significat. Vide Chilmead. ad Malel. P. 1. p. 417. et not. in 'Αγωνοθέτης." Albert.] Sic ap. Athen. 12. Πάντες οἱ ἀγωνισταὶ ἐσπούδαζον τέρπειν τὸν βασιλέα. Demosth. c. Midiam, Προσδιαφθείρας τοίνυν τοὺς κριτὰς τῶν ἀγωνιστῶν ἀνδρῶν.

["'Αγωνιστὴς, Qui exercenda quadam arte studiove
A contendit habitum ejus adipisci. Ἄκρον ἀγωνιστὴν Perfectum te fieri et consummatum artificem γενέσθαι, geometriæ puta, similiumve artium, τῆς σῆς ἀξίας ταπεινότερον, 1414. Τοὺς ποιητὰς, τοὺς χοροὺς, τοὺς ἀγωνιστὰς, 331. 'Αγωνιστὴς προῄρημαι μᾶλλον εἶναι τῶν πόνων, ἢ διδάσκαλος τῶν ἄθλων, 1415." Demosth. Ind. Gr. "'Αγωνιστὴς, 1. Certator, Athleta. (Glossæ: 'Αγωνιστής· Certator.)" E. 6, 3, 6. p. 388. 'Αγωνισταὶ γενόμενοι, καὶ νενικηκότες ἤδη πολλάκις. 2. Miles, Prœliator. K. Π. 1, 5, 7. p. 54. describuntur ἱκανοὶ ἀγωνισταί." Lex. Xenoph. "'Αγωνιστὴς, Certator, Propugnator. 'Αγωνιστὴς καὶ τελεσιουργὸς τῆς πράξεως, i. e. τῆς Πελοποννησίων ὁμονοίας, Φιλοποίμην, 2, 40, 2. Distinguuntur ibi tria genera virorum, qui in ea re elaborarunt: primum ἀρχηγὸς καὶ καθηγεμὼν, tum ἀγωνιστὴς καὶ τελεσιουργὸς, denique βεβαιωτής." Lex. Polyb.]

["'Αγωνιστὴς, Qui oratione decertat in judicio, vel concione. Dionys. Jud. Isæi 20. ad Amm. 1, 2. Sic Plut. Cat. 1. de Catone: Πρῶτον μὲν ὁ ἀγωνιστὴς
B εἶναι δοκῶν πρόθυμος, εἶτα καὶ ῥήτωρ ἱκανός. Vide 'Αθλητής." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

['Αγωνιστής. Pseudo-Longin. 35. Πρὸς πολλοῖς ἄλλοις ἐκεῖνο, ὅτι ἡ φύσις οὐ ταπεινὸν ἡμᾶς ζῶον οὐδ' ἀγεννὲς ἔκρινε, τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ', ὡς εἰς μεγάλην τινὰ πανήγυριν, εἰς τὸν βίον καὶ εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον ἐπάγουσα, θεατάς τινας τῶν ὅλων αὐτῆς ἐσομένους καὶ φιλοτιμωτάτους ἀγωνιστὰς, εὐθὺς ἄμαχον ἔρωτα ἐνέφυσεν ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς παντὸς ἀεὶ τοῦ μεγάλου, καὶ ὡς πρὸς ἡμᾶς δαιμονιωτέρου. Vide quæ de h. l. scripsimus supra 479. d.]

["'Αγωνιστὴς, ad Diod. S. 1, 626. Boissonad. in Philostr. 438." Schæf. Mss.]

['Αγωνιστής. J. Poll. 3, 141. Καὶ ἀγωνισταὶ, παρὰ Δημοσθένει. "Quod Noster e Demosth. affert, etiam ap. Æschinem habes, ut in ea Κατὰ Κτησιφ. Ἐκ δὲ τούτου τοῦ τρόπου συνέβαινε, τοὺς μὲν θεατὰς, καὶ τοὺς χορηγοὺς, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐνοχλεῖσθαι, et inferius (566.) 'Αμείνων ἀγωνιστὴς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ὑπάρχῃ, et statim (569.) Πολλοὺς ἀγωνιστὰς [illegible] τῆς
C ἀρετῆς: inferius, Τοὺς καθ' ἑαυτὸν ἀγωνιστάς. Demosth. vero locus est in Orat. 'Υπὲρ Κτησιφ. extr.: Τοὺς ποιητὰς, τοὺς χοροὺς, τοὺς ἀγωνιστάς." Jung. J. Poll. 3, 143. Καὶ οἱ γυμνικοὶ μὲν, κυρίως ἀθληταὶ καλοῦνται, καὶ ἀσκηταὶ, καὶ ἀγωνισταὶ, καὶ οἱ ἀντίπαλοι αὐτῶν, ἀνταγωνισταί: 144. 'Αθληταὶ δὲ μουσικοὶ, καὶ Διονυσιακοὶ τεχνῖται· ὀνομάσαις δ' ἂν καὶ τούτους κἀκείνους, ἀγωνιστάς: 147. Δίαυλος, καὶ ὁ τοῦ διαύλου ἀγωνιστὴς, καὶ ἀγωνιζόμενος τὸ διπλοῦν στάδιον, καὶ ἵππιον δρόμον, καὶ δρόμον τὸν ἐν καμπῇ: 149. Πάλη, καὶ παλαιστὴς, καὶ ἀγωνιστὴς, καὶ ὁ παλαιστικός.]

[* "'Αγωνίστρια, (ἡ,) Euseb. H. E. 5, 1." Wakef. Mss.]

[* 'Αγωνιστὸς, Certativus, et * 'Αγωνιστῶς, Certative. J. Poll. 3, 141. 'Αγωνιστῶς, * δυσανταγωνίστως. "C. A. 'Αγωνιστικῶς * δυσανταγώνιστος προάγων, Levius certamen quod decretoriæ pugnæ solet præmitti, ἐπαγωνίσασθαι." Kuhn. "Ms. pro ἀγων. δυσαντ. aliter habet et auctius ita: 'Αγωνιστικῶς, ἀγώνιστος, δυσανταγώνιστος. Videtur autem scr. ἀγωνιστὸς, ul-
D tima acuta, ut et adverbium, quod in vulgatis, ἀγωνιστῶς: quorum utrumque ad Thes. H. Steph. addi potest. 'Αγωνιστικῶς vero et 3, 145. habes." Jung. Vera lectio est, ἀγωνιστῶς, ut patet e voce δυσανταγωνίστως, quacum jungitur.]

'Αγωνιστήριον, (τὸ,) Locus certaminis, i. e. In quo certamen committitur, inquit Hesych. (τόπος, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται.) Aristid. in Panath. 'Αλλ' ὥσπερ ἀγωνιστήριον τοῖς θεοῖς ἀνεῖται. || Item ἀγωνιστήρια, Quæ dantur certatoribus, ait idem Hesych. (τὰ διδόμενα τοῖς ἀγωνισαμένοις:) et ita ἀγωνιστήριον idem valebit, quod ἔπαθλον. [Etym. M. 'Αγωνιστήριον· τόπος, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται. In Schneideri Lex. non legitur.]

[* "'Αγωνιστήριος, ὁ, ἡ, (imo ία, ιον,) Bellicosus, Promtus ad rixas. J. Poll. 4, 89. ('Αγλαῒς δὲ ἡ Μεγαλοκλέους σάλπιγγι * ὑπερεῤῥωμένως ἐχρήσατο, ἀγωνιστηρίῳ τε καὶ πομπικῇ.)" Passov. in Beckii Actis Seminarii Regii et Societ. Philol. Lips. 1, 95. "'Αγωνιστήριος, i. q. ἀγωνιστικός. Anaxippus ap. Athen. 4, 169. c. κύβηλις ἀγωνιστηρία, (Καὶ τὴν κύβηλιν τὴν

ἀγωνιστηρίαν,) eadem terminatione atque πολεμιστήριος." Schweigh. Mss. At πολεμιστήριος, ὁ, ἡ, non ία, ιον, unde Anaxippo restituendum videtur ἀγωνιστήριον pro vulg. ἀγωνιστηρίαν.]

Ἀγωνιστικὸς, ου, ὁ, (ἡ, ὸν,) Certatorius, ad ἀγωνιστὰς pertinens, i. e. certatores. Ἀγωνιστικὴ τοῦ σώματος ἀρετὴ, Aristot. Rhet. 1. Idem ibid. ἀγωνιστικὴ δύναμις, Apta corporis constitutio ad obeunda gymnica certamina. Ἀγωνιστικὸς etiam dicitur Is qui aptus est ad certamina.

Ἀγωνιστικὸς λόγος, inquit Bud., ab Aristotele dicitur sophistarum, eodem sensu quo ἐριστικὸς, qui et ipse est sophistarum, quorum ars non solum ἐριστικὴ, sed etiam περὶ λόγους ἀγωνιστικὴ a Platone dicitur. Hactenus Bud., non explicans Latine ἀγωνιστικὸς nec ἀγωνιστική: sed videtur reddi posse λόγος ἀγωνιστικὸς, Oratio altercatoria, vel Disceptatoria; itidem ars ἀγωνιστικὴ, Altercatoria. [Vide Plat. in Ἀγωνοθέτης citatum.]

["Ἀγωνιστικὴ λέξις, Genus dicendi contentiosum, quo utuntur oratores in concionibus et causis publicis: quare eadem dicitur ὑποκριτικὴ, quia cum actione conjuncta est. Contraria est γραφικὴ, Aristot. Rhet. 3, 12. Hinc τὸ ἀγωνιστικὸν i. q. παθητικὸν, Longin. 22. cf. 18, 2. et Ἐναγώνιον, it. 23, 1. ubi quæ ἀγωνιστικὰ dicuntur, eadem etiam sunt πάθους καὶ ὕψους συνεργά. Porro τὸ ἀγωνιστικὸν etiam opponitur τῷ σοφιστικῷ. Et hoc quidem cernitur in nimio et inani figurarum quarundam, ornatusque oratorii usu, qui nihil nisi artis ostentationem et auditorum lenocinia quærit. Sed τὸ ἀγωνιστικὸν dicitur, cum illi ornatus recte, modeste, et in opportuno loco adhibentur. Gregor. ad Hermog. Περὶ Δεινότ. 14. Δημοσθένης καὶ Ὅμηρος τὰ δοκοῦντα σοφιστικὰ καὶ κατ' ἐπιτήδευσιν γεγενῆσθαι, ἐποίησαν μὴ ταῦτα εἶναι δοκεῖν, ἀλλ' ἀγωνιστικὰ, ὡς ἄλλο καὶ ἄλλο σημαίνοντα, Sinnreicher Schmuck im Gegensatz des blosen Flitterstaates." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[Ἀγωνιστικός. J. Poll. 3, 141. Ἀγωνιστικὸς, * ἀνταγώνιστος, * δυσαγώνιστος, ("A. ἀγωνιστικὸς, * ἀγωνιστὸς, * δυσανταγώνιστος." Seb.) * ἀνταγωνιστικὸς, ἀναγώνιστος, * δυσανταγώνιστος.]

[Ἀγωνιστικόν· ὀχλικὸν, καὶ γὰρ ὁ ἀγὼν ἀπὸ τῆς ὀχλήσεως. Erotian. "Quarto de Artic. t. 43. p. 497, 46. Bona quidem ac justa, et secundum naturam hæc repositio est; et sane etiam aliquid ἀγωνιστικὸν, ostentationis, habens, si quis talium rerum jactatione superbire velit: sic vertit Germanus. Galeni vero Interpres vertit: Quæ nescio quid etiam ambitiosæ concertationis in se habet, si quis harum rerum ostentatione delectatur. Alii vertunt: Per quam subito fere ad finem pervenitur, si quis ostentationi studeat. Quarum expositionum nulla, meo judicio, conveniens est. Loquitur enim hic Hippocrates de repositione femoris, quæ fit, cum homo per pedes suspenditur, ideo fortasse melius esset, aut Erotianum sequi, aut vertere, Et sane etiam aliquid laboriosi habens, ne sine causa a propria significatione vocis tam longe recedamus." Eustach. "Egregie de h. v Foës. p. 4. disserit." Franz.]

["Ἀγωνιστικὸς, bey Galenus und den spätern Aerzten dreist, kuhn, kräftig; entscheidend." Schneider. Lex.]

Ἀγωνιστικῶς, Adverbium, Certatorie, Certatorum more. Bud. dixit ἀγωνιστικῶς ἔχω, pro Certare cupio, Certandi desiderio teneor. || Alex. Trall. p. 242. Ed. patris mei: Ψυχρῷ δὲ κατὰ μὲν τὴν ἀκμὴν τοῦ νοσήματος χρηστέον ἀγωνιστικῶς· οὕτω δὲ ὀνομάζειν εἰώθαμεν, ὅταν ἅπαξ τε καὶ ψυχρότατον καὶ πολὺ δοίημεν. I. e. Frigida autem in vigore morbi utendum est ἀγωνιστικῶς. Dicimus autem ἀγωνιστικῶς, cum semel et frigidissimam et multam damus. [J. Poll. 3, 145. Καὶ τὰ ἐπιῤῥήματα, μουσικῶς, ἀθλητικῶς, * ἀσκητικῶς, ἀγωνιστικῶς. "Ἀγωνιστικῶς: Mss. ἀγωνιστικῶς." Sic Seb. qui forte scripserat, * ἀγωνιστῶς, Mss. ἀγωνιστικῶς: vel, ἀγωνιστικῶς, Mss. ἀγωνιστῶς. Ætius 89, 50. Ψυχρῷ χρηστέον ἀγωνιστικῶς. Aristot. Probl. 19, 15. ἀγωνιστικῶς ᾄδειν. Plut. 3, 109.]

[* Φιλαγωνιστικὸς, ἡ, ὸν, "Certaminum gymnicorum studiosus. Schol. Pind. Isthm. 4, 47. (Ὅτι οὕτω φιλαγωνιστικοὶ καὶ φιλόδοξοι ἦσαν, ὥστε καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν κοινῶν πανηγύρεων ἀγωνίζεσθαι.)" Wakef. Mss.]

Ἀναγώνιστος, ὁ, ἡ, Qui non certat, ut ἀναγώνιστος ἀθλητὴς ap. Xenoph. Qui certamen non experitur, Iners. E Plat. autem de LL. citatur ἀναγώνιστος περὶ ἀρετῆς, pro, Ad virtutis certamen impotens s. ineptus. Sed malim abesse περί. ["Ἀναγώνιστος, Qui nullum subit certamen publicum. Suidas: Ἀναγώνιστος· ὁ μὴ ἀγωνισάμενος. Ξενοφῶν. Π. 1, 5, 7. p. 53. Εἴ τις ἀθλητὴς πολλὰ πονήσας—ἀναγώνιστος διατελέσειεν. Suidam non satis recte explicasse jam Kusterus observavit, qui scribi potius a Suida debuisse dicit τὸν μὴ ἀγωνιζόμενον. Agitur enim de athleta, qui jam ante certavit." Lex Xenoph. Vide Abresch. et T. H. in Ἀνανταγώνιστος citandos, et J. Poll. in Ἀγωνιστικὸς citatum. "Plut. 3, 622. (Τὴν δ' ἀνθυπείκουσαν τῷ ἀνελέγκτῳ χάριν, ἀργὴν καὶ ἀναγώνιστον οὖσαν, οὐκ ὀρθῶς ὁμόνοιαν λέγεσθαι, Quæ iners sit et ignava.) Clem. Alex. 937. (Μήτε μὴν αὖθις ἀνάσκητος καὶ ἀναγώνιστος μείνας, ἀκονιτὶ κἀνιδρωτὶ τῶν στεφάνων τῆς ἀφθαρσίας ἐλπιζέτω μεταλαβεῖν.)" Wakef. Mss.]

[* Δυσαγώνιστος, ὁ, ἡ, Inexpugnabilis. Vide J. Poll. 3, 141. in Ἀγωνιστικὸς citatum. Adde 5, 79. Εἴποις δ' ἂν περὶ συὸς—δύσμαχος, δυσάλωτος, δυσαγώνιστος: 105. Ἄπορον, δυσαγώνιστον, δυσκατέργαστον.]

Πρωταγωνιστὴς, Δευτεραγωνιστὴς, Τριταγωνιστὴς, Histrio, qui primas partes fabulæ, Qui secundas, Qui tertias agit; nam tres tragœdi fabulam absolvebant, ut Bud. e Laertio observavit, Comm. 123., unde vv. Πρωταγωνιστεῖν, Δευτεραγωνιστεῖν, Τριταγωνιστεῖν. Πρωταγωνιστὴς, ὁ, Qui primas partes in scena agit. Plut. in Polit. Præc. (9, 252.) Ἄτοπον γάρ ἐστι τὸν μὲν ἐν τραγῳδίᾳ πρωταγωνιστὴν, Θεόδωρον ἢ Πῶλον, ὄντα μισθωτῷ τῷ τὰ τρία λέγοντι πολλάκις ἕπεσθαι, καὶ προσδιαλέγεσθαι ταπεινῶς, ἂν ἐκεῖνος ἔχῃ τὸ διάδημα καὶ τὸ σκῆπτρον. Ubi pro τὰ τρία reponendum censeo τὰ τρίτα, ut declarabo mox in Τριταγωνιστεῖν. ["Quis est ὁ τὰ τρία λέγων? Forte, τὰ τρίτα, quomodo ὁ δεύτερα λέγων est ap. Plut. Cicerone, ut alibi docuimus; eoque minus me hujus pœnitet conjecturæ quod v. τριταγωνιστεῖν in Vita Æschinis infra legitur." Xyl. "Τὰ τρίτα recte emendavit Vales. ad Harpocr. 293. et Xyl. jam antea ad h. l. monuerat." Reisk.] Interdum additur genitivus δράματος, ut ap. Lucian. de Cal. (3, 134.) Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος· λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. Ubi Phil. Mel. πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος vertit Actus principem, et quasi præsultorem. ["Πρωταγωνιστὴς in fabula dicebatur, Qui plurima recitabat, s. Qui primas partes agebat, ut in Phormionis Prologo Terentius loquitur: Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Parasitus, per quem res geretur maxime. Huic proximus vocabatur δευτεραγωνιστής. Tertiarum vero partium τριταγωνιστής: quod Æschini quondam a Demosth. objectum fuit convicium. Erat autem τοῦ πρωταγωνιστοῦ, clariore voce uti, sic ut ceteri, etiamsi clarius possent, tamen vocem suam summitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis." J. T.] Sic ap. J. Poll. (4, 124.) πᾶν τὸ πρωταγωνιστοῦν τοῦ δράματος, ut paulo post dicetur. || Πρωταγωνιστὴς Œcumenio in Acta, est Antesignanus, Ἔνθα γὰρ πλεῖον ὁ πόλεμος, ἐκεῖ παρατάττεσθαι τοὺς πρωταγωνιστὰς ἔδει. Transfertur et ad Quemlibet, qui primum in quovis certamine atque adeo in quovis negotio locum tenet, princepsque est. Hinc Πρωταγωνιστέω, i. e. πρωταγωνιστής εἰμι, Primas partes in scena ago. || Non solum autem de actoribus scenicis dicitur, inquit Bud., sed etiam de oratoribus, ἐπὶ τῶν τὴν πρωτολογίαν λαχόντων, Primam orationem habeo in judicio. Liban. ap. Demosth. p. 190. Πρωταγωνιστοῦντος Λυκούργου, καὶ μικρὰ, μᾶλλον δὲ οὐδὲν, καταλείποντος εἰς ἀπόδειξιν τῶν πραγμάτων τῷ ῥήτορι. Sic δευτεραγωνιστῶ, pro δευτερολογῶ. || Apud Plut. Περὶ Μουσικῆς pro Primas partes obtineo, i. e. præcipuas, 661. Πρωταγωνιστούσης δηλονότι τῆς ποιήσεως. Ab Aristot. jungitur accusativo, et dicitur πρωταγωνιστῶ

τοῦτο, inquit Bud., pro Inprimis polleo hoc certamine, A vel, Primas partes hujus certaminis obtineo, Pol. 8, Ὥστε τὸ καλὸν, ἀλλ' οὐ τὸ θηριῶδες δεῖ πρωταγωνιστεῖν, In honesti certamine ante alios eminere, non in feritatis atque immanitatis, h. e. πρῶτον ἀγωνίζεσθαι τὸ καλόν.

["Πρωταγωνιστής, Valck. Diatr. 182. Tyrwhitt. ad Aristot. 133. Eichstaëdt. de Dram. 97. Böttiger. Quid sit etc. 1. p. 15." Schæf. Mss. "Schol. Il. Δ. 354. (Προμάχοισι· ἐν τοῖς πρωταγωνισταῖς γενόμενον.)" Wakef. Mss. Plut. Lysandro 23. Οἷον ἐν τραγῳδίαις ἐπιεικῶς συμβαίνει περὶ τοὺς ὑποκριτὰς, τὸν μὲν, ἀγγέλου τινὸς, ἢ θεράποντος ἐπικείμενον πρόσωπον, εὐδοκιμεῖν καὶ πρωταγωνιστεῖν, τὸν δὲ διάδημα καὶ σκῆπτρον φοροῦντα μηδ' ἀκούεσθαι φθεγγόμενον: de Fort. vel Virt. Alex. Or. 1. T. 7. p. 313. Βεβαιοῦντος αὐτοῦ τὸν Στωϊκὸν ἐκεῖνον λόγον, ὅτι πᾶν, ὃ ἂν δρᾷ σοφὸς, κατὰ πᾶσαν ἀρετὴν ἐνεργεῖ, καὶ μία μὲν, ὡς ἔοικεν, ἀρετὴ πρωταγωνιστεῖ πράξεως ἑκάστης, παρακαλεῖ δὲ τὰς ἄλλας, καὶ συντείνει πρὸς τὸ τέλος. "F. τὰς ἄλλας συντείνειν πρὸς τὸ τέλος, aut τὰς ἄλλας αὐτῇ συντείνειν." Reisk. "Πρωταγωνιστής, Princeps s. Primus certator. 1 Macc. 9, 11. 2 Macc. 15, 30." Biel. Thes. "Πρωταγωνίστης (scr. Πρωταγωνιστής,) omissum est hoc substantivum in Bielio, (imo legitur.) Notat Eum, qui primus est in certamine, qui agmen duxit, in prima acie collocatur, a πρωταγωνιστεῖν, quod teste Suida est πρῶτον ἀγωνίζεσθαι. Legitur hoc vocabulum 1 Macc. 9, 11. Καὶ οἱ πρωταγωνισταὶ πάντες οἱ δυνατοί. Vulgatus: Et primi certaminis omnes potentes. In Edit. Compl. πρoαγωνισταὶ legitur, quod eodem redit. Apud Græcos maxime de Histrione dicitur, qui primas partes fabulæ agit, sed deinde ad Omnem transfertur, qui primum in quovis negotio obtinet locum." Schleusner. Lex. in V. T. Spicil. Athen. 257. e Clearcho: Ὁ δὲ τρίτος ὁ Θὴρ ὁ γενναιότατος, ὅσπερ ἦν τῆς ὑπηρεσίας πρωταγωνιστής. Etym. M. Καὶ, Μετὰ προμάχων δαριστὺν, ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ τῶν πρωταγωνιστῶν ὁμιλίᾳ καὶ συναναστροφῇ, Ἰλιάδος Ν. (291.) "Nomina πρωταγωνιστής, δευτεραγωνιστής, τριταγωνιστής, usu a scena ducto, dicuntur de oratoribus s. causidicis, qui se in eadem causa dicendo excipiunt et adjuvant. Simili translatione Latini quoque interdum utuntur, cum dicunt Actores primarum, secundarum, tertiarum partium." F. A. Wolf. Prolegom. ad Demosth. Or. adv. Leptinem xlviii. n.]

Δευτεραγωνιστής, Qui secundas fabulæ partes agit. ‖ Lucian. metaphorice usus est in Peregr. 391 (=357.) Καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δᾷδα ἔχων, οὐ φαῦλος δευτεραγωνιστής. Demosth. itidem metaphorice δευτεραγωνιστὴν appellavit quasi Optionem et secundas partes negotii suscepti tractantem, quasi Secundarium proditorem, ἐν τῷ Περὶ Παραπρ. 144 (=344.) Καὶ ἔχων Ἴσχανδρον, τὸν Νεοπτολέμου δευτεραγωνιστήν. Sic ap. Ciceron., Marci Crassi quasi secundarius, i. e. ὃς ἦν τοῦ Κράσσου ὡσπερεὶ δευτεραγωνιστής, inquit Bud. Comm. 123. HINC Δευτεραγωνιστῶ, Secundas fabulæ partes ago. Item Δευτεραγωνιστῶ, Secundam orationem habeo in judicio, δευτερολογῶ, Bud. 123. ["Suid. v. Ἀβρογάστης: (Ἀβρογάστης Φράγγος, ὃς κατὰ ἀλκὴν σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα φλογοειδὴς ἦν, δευτεραγωνιστὴς τυγχάνων Βαύδωνος.)" Valck. Mss. Cf. Eust. ad Il. E. 513. quem sua e Suida sumsisse censet Kusterus. "Tyrwhitt. ad Aristot. 133. Eichstaëdt. de Dram. 97. Dorv. ad Char. 226. Böttiger. Quid sit etc. 1. p. 15." Schæf. Mss. Hesych. Δευτεραγωνιστής· δεύτερος ἀγωνιζόμενος. Vide Chilmead. ad Malel. P. 1. p. 417. et Barnes. de Tragœd. s. 8. p. xli. J. Poll. 4, 124. Τριῶν δὲ τῶν κατὰ τὴν σκηνὴν θυρῶν, ἡ μέση μὲν, βασίλειον, ἢ σπήλαιον, ἢ οἶκος ἔνδοξος, ἢ πᾶν τὸ πρωταγωνιστοῦν τοῦ δράματος· ἡ δὲ δεξιὰ, τοῦ δευτεραγωνιστοῦντος καταγώγιον· ἡ δὲ ἀριστερὰ, ἢ τὸ εὐτελέστατον ἔχει πρόσωπον, ἢ ἱερὸν ἐξηρημωμένον, ἢ ἄοικός ἐστιν. "Δευτερολογία, Secunda actio oratoris, qui postquam de eadem causa multi alii ante se dixissent, iterum surgit de ea dicturus. Hermog. Περὶ Δεινότ. p. 56. cf ad h. l. Gregor. 27. Reisk. Talis orator etiam dici solet δευτεραγωνιστής, nomine e veteris Tragœdiæ consuetudine, quæ et πρωταγωνιστὰς et τριταγωνιστὰς habebat, ad oratores traducto, ut sæpe ap. Demosth." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Τριταγωνιστής, Qui tertias fabulæ partes agit et ultimas, ut in Vita Æschinis legitur, Γενόμενον δὲ μειράκιόν φασιν ὑποκριθῆναι τραγῳδίαν, ὥστε τριταγωνιστεῖν. Unde hoc illi Demosthenes probrose objicit, pro Cor. πονηρὸν ὄντα πολίτην καὶ προδότην καὶ τριταγωνιστήν. Ibid. (297.) Ἐμὲ δὲ, ὦ τριταγωνιστὰ, τὸν περὶ, &c. Et in Or. Περὶ Παραπρ. dicit τριταγωνισταῖς fuisse tanquam γέρας τὶ ἐξαίρετον, τὸ τοὺς τυράννους καὶ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσιέναι. Æschinem, inquit Suid. τριταγωνιστὴν appellat Demosthenes, ὡς ἀδοκιμώτατον τῶν ὑποκριτῶν ἐν τρίτῃ τάξει καταριθμῶν. Hinc fit ut τριταγωνιστὴς de Vili et contempto homine dicatur. HINC Τριταγωνιστῶ, Tertias fabulæ partes ago, Demosth. pro Cor. (315.) Ἐτριταγωνίστεις, ἐγὼ δ' ἐθεώρουν. Sciendum est autem Demosth. τὰ τρίτα λέγειν dicere pro τριταγωνιστεῖν, paulo ante illum quem citavi ex Or. Περὶ Παραπρ. locum, ubi (418.) scribit, Τοῦτό δὲ τὸ δρᾶμα οὐδεπώποτέ οὔτε Θεόδωρος, B οὔτε Ἀριστόδημος ὑπεκρίνατο, οἷς οὗτος τὰ τρίτα λέγων διετέλεσεν· ἀλλὰ Μόλων ἠγωνίζετο, καὶ εἰ δή τις ἄλλος τῶν παλαιῶν ὑποκριτῶν. Ex hoc autem loco emendo illum Plut. a me modo citatum in Πρωταγωνιστής, et τῷ τὰ τρίτα λέγοντι repono: cujus emendationis alibi jampridem admonui. Observandum est autem, etiam Theodori histrionis ab utroque fieri mentionem. [Demosth. 403. Τὰ τελευταῖα δ' ἔναγχος ἐν χορηγίοις ἀλλοτρίοις ἐπὶ τῷ τριταγωνιστεῖν ἀγαπητῶς παρατρεφόμενον: 449. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖτε ἀτοπώτατον ἁπάντων ἂν ποιῆσαι, εἰ, ὅτε μὲν τὰ Θυέστου, καὶ τῶν ἐπὶ Τροίᾳ κακὰ ἠγωνίζετο, ἐξεβάλλετε αὐτὸν, καὶ ἐξεσυρίττετε ἐκ τῶν θεάτρων, καὶ μονονοὺ κατελεύετε οὕτως, ὥστε τελευτῶντα, τοῦ τριταγωνιστεῖν ἀποστῆναι, κ. τ. λ. Suidas: Τριταγωνιστής· Αἰσχίνης ἐν πολλοῖς σκώπτεται ὑπὸ Δημοσθένους, ὡς ὑποκριτὴς τραγῳδιῶν, καὶ τριταγωνιστὴν αὐτὸν φησὶν ὡς ἀδοκιμώτατον τῶν ὑποκριτῶν, ἐν τρίτῃ τάξει καταριθμῶν. Τριταγωνιστής, ἀπὸ Σοφοκλέους, ὃς πρῶτος ἐχρήσατο τρισὶν ὑποκριταῖς, καὶ τῷ καλουμένῳ τριταγωνιστῇ. Etym. M.: Τριταγωνιστής· ὁ Αἰσχίνης, ὡς ἀδοκιμώτατος τῶν ὑποκριτῶν ἐν τῇ (τρίτῃ) τάξει καταριθμούμενος. Vide Vales. ad Harpocr. 392—5. J. Poll. 6, 165.: * Τριμίτιον, τριταγωνιστής, τριήρης. "Hesych. Τριταγωνιστής· ὁ τρὶς ἀγωνιζόμενος. Recentior habet, ὁ τρία ἄγων. Malim ὁ τρίτος ἀ., Qui C tertius est in agendis partibus histrionum." Kuhn. "Τρία, sic Ed. Schr. at Hag. pro τρία habet τρίς. Recte Kuhn. legit ὁ τρίτος ἀ. Et sic aperte Ed. Flor. cum Ald. in fine versus τρί, rejecta, typographi lapsu, ad v. seq. syllaba τος, exhibet; unde aliis τρὶς et τρία natum. Ipsa tamen glossa, Τριταγωνιστής, de qua Suid., hic loco non suo comparet." Albert. In Ms. est Τριμηταγωνιστής· ὁ τρίτος ἀγωνιζόμενος.

τρι

"Mendosum τριμηταγωνιστὴς oritur e μεταγωνιστής. Ad ordinem legeretur τριμιταγωνιστής." Schow. Porro Codex loco suo exhibet: Τριταγωνιστής· ὁ τρίτος ἀγωνιζόμενος." Valck. Diatr. 182. Tyrwhitt. ad Aristot. 133. Eichstaëdt. de Dram. 97. Dorv. ad Char. 226. Böttiger. Quid sit etc. 1. p. 15." Schæf. Mss.]

Ἀνταγωνίζομαι, In certamine oppono me alicui, D Prœlio aliquem excipio. Cum dat. Xenoph. K. Π. 1. Πάνυ μοι δοκεῖ αἰσχρὸν εἶναι τὸ τοιούτους αὐτοὺς ὄντας ὑποπτῆξαι, καὶ μὴ ἐθέλειν ἰέναι αὐτοῖς ἀνταγωνιουμένους· Item Ἀνταγωνίζομαι, Adversor, i. e. Refragor, Thuc. ["Ἀνταγωνίζεσθαι, ¶ 1. De virtute contendere in certaminibus. Π. 3, 3, 7. ἐν οἷς ἀντηγωνίζοντο. ¶ 2. Pugnare in bello. Π. 1, 6, 8. ἰέναι αὐτοῖς ἀνταγωνιουμένους. ¶ 3. De jure disceptare. Π. 8, 2, 13. οἱ ἀνταγωνιζόμενοι, ubi εἴτε δίκῃ εἴτε ἀγωνίσματι. ¶ 4. Comparari. O. 10, 12. ὄψις ὁπόταν ἀνταγωνίζηται διακόνῳ." Lex. Xenoph. "Ἀνταγωνίζομαι, verbum medium, ut probavit Dresig. de VV. med. N, T. 1, 81. quod proprie notat, 1. Decertare, Repugnare, Adversarium esse in certaminibus, ut vel etymologia docet: 2. sensu metaphorico, Resistere, Obniti. Hebr. 12, 4. Πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀνταγωνιζόμενοι, Resistentes solicitationibus ad defectionem a religione Christiana. Sæpius non legitur." Schleusner. Lex. in N. T. "4. Macc. 17, 14." Valck. Mss. "Charit.

537." Schæf. Mss. J. Poll. 3, 141. Ἀγωνιστὴς, ἀνταγωνιστὴς, συναγωνιστὴς, ἀγωνίσασθαι, συναγωνίσασθαι, ἀνταγωνίσασθαι: 3, 40. Ἀντειπεῖν, ἀντιδικῆσαι, ἀντεξετασθῆναι, ἀνταγωνίσασθαι.]

[* Ἀνταγώνισμα, τὸ, Adversatio, Obstaculum. "Non habent Lexica. Est Certamen, Repugnantia, et, siquidem vocem fingere liceat, vel adhibere minus usitatam, Resistentia, ab ἀνταγωνίζομαι, cujus significatio vel e N. T. nota. Clem. Alex. Str. 7. p. 710(=839.) Τούτων περιγινόμενος τῶν μεγάλων ἀνταγωνισμάτων,——ἐκράτησε τῆς ἀθανασίας, Certamina, vel, Obstacula." Suicer. Thes. Eccl. "Dorv. ad Char. 226, 227." Schæf. Mss.]

Ἀνταγωνιστὴς, ὁ, Qui in certamen prodeunti se opponit, Qui certamen suscipit adversus alium, Adversarius. Plut. Alex. Τῶν περὶ αὐτὸν ἀποπειρωμένων εἰ βούλοιτ' ἂν Ὀλυμπιάσιν ἀγωνίσασθαι στάδιον, ἦν γὰρ ποδώκης, Εἴγε, ἔφη, βασιλεῖς ἔμελλεν ἕξειν ἀνταγωνιστάς. Ubi animadverte priore loco esse positum simplex ἀγωνίσασθαι, et ἀνταγωνιστὰς esse qui se opponunt τοῖς ἀγωνιζομένοις. Apud Isocr. exponitur Æmulus: Παρασκεύαζε σαυτὸν τῶν μὲν ἐλασσόνων κριτὴν, τῶν δὲ μειζόνων ἀνταγωνιστὴν, Ita te compara ut inferiorum sis judex, superiorum æmulus. Sic ἀνταγωνιστὴς περὶ τῆς βασιλείας, Æmulus regni. Dicitur et sine præpositione, ut ap. Demosth. Phil. 2. et 4. Ἄρχειν βούλετε· τούτου δ' ἀνταγωνιστὰς μόνους ὑπείληφεν ὑμᾶς, De hoc autem sibi adversus vos solos esse certamen existimat.

[" Ἀνταγωνιστὴς, ¶ 1. Adversarius. a) in certaminibus, Ιερ. 4, 6. οἱ ἀθληταὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἥττους. b) in republica, Ἀπ. 2, 6, 26. συνεργοὶ μᾶλλον ἢ ἀνταγωνισταί. ¶ 2. Hostis in bello. Π. 1, 6, 8. Ἀγ. 11, 12. βαρύτατος ἀνταγωνιστής. ¶ 3. Æmulus, Qui certat cum aliis de gloria. Π. 3, 3, 18. p. 186. σύμμαχοι—ἀνταγωνισταὶ ἄσμενοι ἡμῖν ἔσονται. Ιερ. 4, 6. ἀνταγωνιστὰς αὐτῷ τοῦ πλούτου, de divitiis." Lex. Xenoph. " Ἀνταγωνιστὴς, propr. Adversarius, ut aliis in certaminibus, ita maxime in lucta. Hesych. Ἀνταγωνιστής· ἀντίπαλος. 2. Hostis, quatenus pugnandum est contra eum: Suid. (Ἀνταγωνιστής· πολέμῳ καὶ μάχῃ * ἰσοστάδην. Ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἀνταγωνιστὴς ἀξιόμαχος ἐπιπολὺ τοῖς Ῥωμαίοις ἐγένετο. 'Hæc sunt verba Dionis de Decebalo, Dacorum rege, p. 331. eademque leguntur infra v. Δεινός.' Kust.) et Phavor. h. v. 3. Æmulus, Qui alterum vincere studet, cum non sit inimico in eum animo." Fischer. Comm. in Xenoph. K. Π. 66. Pseudo-Longin. 13. Καὶ οὐδ' ἂν ἐπακμάσαι μοι δοκεῖ τηλικαῦτά τινα τοῖς τῆς φιλοσοφίας δόγμασι, καὶ εἰς ποιητικὰς ὕλας πολλαχοῦ συνεμβῆναι καὶ φράσεις, εἰ μὴ, περὶ πρωτείων νὴ Δία παντὶ θυμῷ πρὸς Ὅμηρον, ὡς ἀνταγωνιστὴς νέος πρὸς (adde τὸν) ἤδη τεθαυμασμένον, ἴσως μὲν φιλονεικότερον καὶ οἱονεὶ διαδορατιζόμενος, οὐκ ἀνωφελῶς δ' ὅμως, * διηριστεύετο. Glossæ: Ἀνταγωνιστής· Æmulus, Adversarius. J. Poll. 3, 141. (v. Ἀνταγωνίζομαι:) 143. Καὶ οἱ γυμνικοὶ μὲν, κυρίως ἀθληταὶ καλοῦνται, καὶ ἀσκηταὶ, καὶ ἀγωνισταὶ, καὶ οἱ ἀντίπαλοι αὐτῶν, ἀνταγωνισταί. " Boissonad. in Philostr. 400. Dorv. ad Char. 252." Schæf. Mss.]

[* Ἀνταγωνιστικὸς, ἡ, ὸν, Ad adversarium pertinens. J. Poll. 3, 141.]

[* Ἀνταγώνιστος, ὁ, ἡ, Repugnans certando. J. Poll. 3, 141. Ἀγωνιστικὸς, ἀνταγώνιστος, δυσαγώνιστος, ἀνταγωνιστικὸς, ἀναγώνιστος, δυσανταγώνιστος. Vide Ἀνανταγώνιστος.]

[* Ἀνταγωνίστως, More adversantium. J. Poll. 1, 157. Πολεμικῶς, * ἀηττήτως, ἀμάχως, ἀνταγωνίστως.]

Ἀνανταγώνιστος, ὁ, ἡ, Cui nullus in certamine se opponit, vel se opponere potest, Adversus quem nemo certare potest. Unde pro Inexpugnabili et invicto ponitur, Thuc. 2, (45.) Φθόνος γὰρ τοῖς ζῶσι πρὸς τὸν ἀντίπαλον· τὸ δὲ μὴ ἐμποδὼν ἀνανταγωνίστῳ εὐνοίᾳ τετίμηται, [Schol. ἀναμφιβόλῳ.] Herodian. ἀρχὴν ἀνανταγώνιστον, et στρατὸν ἀνανταγώνιστον, Invictum, Insuperabilem, vel Inexpugnabilem dixit. [" Ἀνανταγώνιστος, phys. de pers. pass. c. subst. fem. Καὶ δύναμιν στρατιωτῶν ἀνανταγώνιστον, Invictus, 3, 15, 7. Sed de re, Μίαν ποιήσειν ἀρχὴν ἀνανταγώνιστον, 4, 10, 5. Simul c. subst. masc. et de

A pers. Εἶναι δὲ Ῥωμαίοις μὲν πεζὸν στρατὸν, καὶ τὴν διὰ δοράτων συστάδην μάχην ἀνανταγώνιστον, ib. 7." Irmisch. Ind. ad Herodian. Zosimus 5. p. 791. Καὶ ἀνανταγώνιστον ἔλεγεν εἶναι φρονήσει, καὶ ἀγχινοίᾳ μᾶλλον ἢ δυνάμει πλεονεκτοῦντα. Thuc. 4, 92. Οἷς δὲ γενναῖον τήν τε αὐτῶν αἰεὶ ἐλευθεροῦν μάχῃ, καὶ τὴν ἄλλων μὴ δουλοῦσθαι ἀδίκως, * ἀναγώνιστοι ἀπ' αὐτῶν οὐκ ἀπίασι. In Ed. Bip. vertitur, Ut isti e suis finibus sine certamine discedant. " Ἀνανταγώνιστοι, quod duo Codd. (Cl. Cass. Aug. Mosq.) præferunt edito ἀναγώνιστοι, habet Noster 2, 45. (l. c.) et inter alios quoque Aristid. 1, 75. idemque restituendum Phil. Jud. 246. ῥώμη ἀνανταγώνιστος pro ἀνταγώνιστος. Adde Procop. de Ædif. 2, 4. et ad Hesych. not." Abresch. Diluc. Thuc. 164. Imo ad Hesychii glossam, Ἀνανταγώνιστος· ἀήττητος, nihil notatum est. " Cl. ἀνανταγώνιστοι, quomodo Noster 2, 45. Joseph. 1301. Illud tamen ap. Plat. et Xenoph. extat. Hesych. tantum agnoscit Ἀνανταγώνιστος· ἀήττητος. Ἀναγώνιστος tantum Pollux. (Vide Ἀ-
B ναγώνιστος.) Neuter auctorem prodit. Scriptura Cl. a Thuc. et ejus æmulis asserta mihi placet." Wass. Lucian. Dial. Mort. 1, 448. Ἠξίους δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἁπάντων; " In Thuc. 4. p. 293. pro ἀναγώνιστοι non contemnendæ notæ libri ἀνανταγώνιστοι legunt; Wassio probatum, et Dukero monenti ἀνανταγώνιστος esse etiam ap. Lucian., qui Thucydideis crebro utitur, Dial. Mort. 321. et Hermot. 537. Cyrillo frequens, cujus unum alterumque locum notavit Suicer." T. H. Locus Hermot. in Reitzii Indice Lucianeo non legitur: occurrit autem c. 41. T. 1. p. 784. Ἐντυχὼν δὲ αὖθις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς τὸ ἀντίπαλον τῷ εὑρεθέντι, καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρις ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὁ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀνανταγώνιστον, ubi vertitur, Solitariam literam habens, cui nulla ex adverso respondet. " Illis, quæ Lexicographi de h. v. suppeditant, pauca addimus. Suidas exponit ἀκαταμάχητος: (Ἀνανταγώνιστος· ἀκαταμάχητος. Ἀνανταγώνιστος ἦν ἡ Ῥωμαίων ὁρμὴ, καὶ δυσάντητος τοῖς ἐντυγ-
C χάνουσιν. 'Fragm. hoc legitur ap. Theophyl. Simoc. 2, 6.' Kust.) Cyrillus Alex. in c. 54. Jesaiæ, p. 771. Τοῖς ἅπαξ * καινουργίαν λαχοῦσι τὴν διὰ Χριστοῦ, δοθήσεται παρ' αὐτοῦ καὶ πνευματικῆς εὐανδρίας ἀνανταγώνιστος χάρις, καὶ σύνεσις οὐκ εὐάντητος τοῖς τῆς ἀληθείας ἐχθροῖς, Illis, qui semel renovationis a Christo facti sunt participes, ab eodem dabitur etiam spiritualis generositatis inexpugnabilis gratia, et prudentia; cui hostes veritatis non possunt resistere. Idem in c. 5. Hoseæ, p. 89. Δύσοιστα, καὶ ἀφόρητα, καὶ ἀνανταγώνιστα παντελῶς τὰ ἐκ θείας ὀργῆς, Calamitates, ab irato Deo immissæ, prorsus nec ferri tolerarique, nec repelli queunt." Suicer. Thes. Eccl. Joseph. 2, 409. Αὐτόν τ' ἐπὶ πλεῖστον χρόνον Οὐεσπασιανὸν ἐπιμεῖναι τῇ Ῥωμαίων ἡγεμονίᾳ, καὶ παισὶν αὐτοῦ, καὶ τοῖς ἐξ ἐκείνων ἀεὶ γινομένοις, φυλαχθῆναι τὸ κράτος ἀνανταγώνιστον. Cass. Dio 408. Ὁ γὰρ ἀνὴρ οὗτος πρῶτον μὲν πάντων στρατηγήσας ἐν Ἰβηρίᾳ, καὶ ὕπουλον αὐτὴν εὑρὼν, οὐ περιεῖδε σφᾶς ὑπὸ τῷ τῆς εἰρήνης ὀνόματι ἀνανταγωνίστους γινομένους, κ. τ. λ.: 639. Ἐκείνη γὰρ
D ὡς οὔτε τις ἐβοήθησε σφίσι, καὶ τὸν Καίσαρα ἀνανταγώνιστον ὄντα ᾔσθετο. " Plut. Mor. 1, 95." Schæf. Mss. " Ἀνανταγώνιστον ῥοπὴν ἐποίησεν, 3, 803. Δύναμις παντελῶς ἀνανταγώνιστος, Omnino invicta, 3, 837. Δοκῶν ἄμαχός τις εἶναι καὶ ἀνανταγώνιστος, 4, 318." Ind. Gr. in Plut. Vitas Parallelas.]

[* Ἀνανταγωνίστως, Absque certamine. Plut. 10, 636. Οἱ δ' ἀκρατῶς φιλόδοξοι καὶ κατακόρως, διαβάλλουσιν ἑτέροις τὴν δόξαν, ὥσπερ ἀντερασταῖς, ἵνα τυγχάνωσιν αὐτῆς ἀνανταγωνίστως.]

Δυσανταγωνιστὴς, Molestus adversarius, VV. LL.

[* Δυσανταγώνιστος, ὁ, ἡ, Cum quo male et periculose decertatur, Fortis, Bellicosus. J. Poll. 1, 157. Δυσπολέμητοι, θαρσαλέοι, δυσανταγώνιστοι: 3, 141. Δυσαγώνιστος, ἀνταγωνιστικὸς, ἀναγώνιστος, δυσανταγώνιστος. " Non habent Lexica, i. q. ἀνανταγώνιστος, Inexpugnabilis, Invictus. Cyrillus Alex. 9. in Jo. 13, 37. p. 758.: Ἐπείπερ ἐστὶν ἐξ ἀγάπης ἀκάθεκτος, ἄμαχόν τινα, καὶ δυσανταγώνιστον τὴν εἰς τοῦτο προθυμίαν οἴσειν ἐπαγγέλλεται, Quoniam ipse totus in

caritatem effusus, invictum et inexpugnabile ad hoc studium allaturum se pollicetur. Et Homil. Paschali 1. p. 7. Πιαινομένη καὶ σπαταλῶσα σὰρξ, χαλεπή τέ ἐστι, καὶ ταῖς τοῦ πνεύματος ἐπιθυμίαις δυσανταγώνιστος, Saginata et in deliciis vivens caro, intractabilis est, et desideriis spiritus refractaria obluctatur." Suicer Thes. Eccl. " Æl. Pausan. Julian. 34. (Κελτοὶ, καὶ Γαλάται, ἔθνη καὶ τοῖς πάλαι φανέντα δυσανταγώνιστα. Diog. L. 157. (Ἦν δὲ καὶ δυσκατανόητος ὁ Μενέδημος, καὶ ἐν τῷ συνθέσθαι δυσανταγώνιστος.)" Wakef. Mss. Vertitur, In oratione componenda tanta accuratione, ut illi difficile occurreretur. Geopon. 14, 16.: Πρὸς δὲ τούτοις ὀργίλοι καὶ πολύφωνοι, ἔν τε ταῖς συμβολαῖς δυσκαταγώνιστοι. " E Barocc. ante δυσανταγώνιστοι." Needh.]

[* Δυσανταγωνίστως, Bellicose. J. Poll. 3, 141. Ἀγωνιστῶς, δυσανταγωνίστως.]

[* Συνανταγωνίζομαι, Una repugno, s. Contra pugno. " Plato Alcibiade 2. p. 119. d. (=65. Etwall. Ἢ ταῦτα μὲν ᾤου ἂν δεῖν ὑπάρχειν, ἀπέβλεπες δὲ εἰς τοὺς ὡς ἀληθῶς ἀνταγωνιστὰς, ἀλλ' οὐχ ὡς νῦν εἰς τοὺς συναγωνιστὰς, ὧν δή που περιγενέσθαι σε δεῖ τοσοῦτον, ὥστε μὴ συνανταγωνίζεσθαι, ἀλλὰ καταφρονηθέντας συναγωνίζεσθαί σοι πρὸς τοὺς πολεμίους, εἰ δὴ τῷ ὄντι γε καλόν τι ἔργον ἀποδείξασθαι διανοῇ, καὶ ἄξιον σαυτοῦ τε καὶ τῆς πόλεως.)" Scott. App. ad Thes. Vertitur, Ut non eos æmulareris.]

Διαγωνίζομαι, Decerto, Dimico, Prælior. ut διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους, Xenoph. K. Π. 1. Dicitur et διαγωνίζομαί σοι τοῦτο, ut ap. Eund., Ὅσα διαγωνίζονται οἱ ἥλικες πρὸς ἀλλήλους. [" Διαγωνίζεσθαι, Certare, ut in venatione cum feris, Π. 1. 4, 14. in exercitiis, ubi est c. πρὸς, Π. 1, 2, 12. διαγωνιζόμενοι ταῦτα πρὸς ἀλλήλους. it. 1, 4, 4. in prœlio inter se cum suis, A. 4, 7, 8. ubi fere synon. est ἐρίζειν. c. hostibus, Π. 1, 6, 19. p. 73. διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους. 5, 5, 7. Sic etiam c. dat. Aπ. 3, 9, 2. Σκύθαις ἐν τόξοις διαγωνίζεσθαι. Sed E. 6, 4, 16. ubi chorus in ludis dicitur διαγωνίσασθαι, est Ad finem perducere certamen." Lex. Xenoph.] || Item Διαγωνίζομαι, Certo ad finem, s. ad extremam dimicationem, ut διαμάχομαι, Bud. ex Æschine: [522. Οὐχ ὁ μὲν τῶν Περσῶν βασιλεὺς, ὁ τὸν Ἄθω διορύξας, ὁ τὸν Ἑλλήσποντον ζεύξας, ὁ γῆν καὶ ὕδωρ τοὺς Ἕλληνας αἰτῶν, ὁ τολμῶν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γράφειν, ὅτι δεσπότης ἐστὶν ἁπάντων ἀνθρώπων ἀφ' ἡλίου ἀνίοντος μέχρι δυομένου, νῦν οὐ περὶ τοῦ κύριος ἑτέρων εἶναι διαγωνίζεται, ἀλλ' ἤδη περὶ τῆς τοῦ σώματος σωτηρίας; (" Εὐτυχίας, Cod. Mead. quod nihili est. Suspicor autem potius istud τῆς σωτηρίας esse e marginali nota. Solent enim Græci scribere ἀγωνίζεσθαι—κινδυνεύειν etc. περὶ τοῦ σώματος, i. e. De salute, περὶ σωτηρίας: non utrumque." Tayl.) 537. Ὅτι περὶ τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν ἐν ἡμέρας σμικρῷ μέρει διαγωνιεῖται: 595. Ὥσπερ οὖν ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὁρᾶτε τοὺς πύκτας περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους διαγωνιζομένους, κ. τ. λ.] Sic e Luciano citatur διηγωνισμένος μέγαν ἀγῶνα pro Magno certamine liberatus. || Gaza διαγωνίζεσθαι accepit et pro Conari, cum ap. Cic. Tanta conati sunt, vertit τοσαῦτα διηγωνίσαντο. [Lucian. 1, 86. Οὔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο. " Διαγωνίζεσθαι, Acriter pugnare; et nude, Pugnare. Ἐπὶ πολὺν χρόνον διαγωνισάμενος, 1, 11, 14. 1, 58, 6. 2, 9, 5. Ἐκθύμως καὶ γενναίως διαγωνίζεσθαι, 3, 115, 4. Et in præt. pass. notione activa vel reciproca. Τηλικαύτας δυνάμεις ἐν θαλάττῃ διηγωνισμένας, Quæ mari inter se pugnarunt, 1, 63, 8. διαγωνίζεσθαι πρός τινα, 2, 10, 6. 2, 20, 10. Sic πρὸς τὴν τοῦ ποταμοῦ βίαν, 3, 43, 7. τινὶ, 1, 28, 2. περὶ τῆς πατρίδος, 2, 35, 8. ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, 2, 20, 10." Lex. Polyb. Ælian. V. H. 4, 13. Καὶ τῷ Διῒ περὶ εὐδαιμονίας διαγωνίζεσθαι. (" Cum ipso etiam Jove de beatitudine certare. Homerica phrasis de iis, qui insolentius se suasque vires jactant. Il. E." v. 362. et 457. " de Diomede, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διῒ πατρὶ μάχοιτο. Et alibi non semel." Kuhn.) 8, 18. Ἀφικόμενος γὰρ εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ, ὅπερ ἄβατον ἦν τοῖς πολλοῖς, διηγωνίσατο πρὸς αὐτόν. J. Poll. 1, 165. Εἶτα, μάχη κρατερὰ, σταδιαία, θυμῷ ἐμάχοντο, ἐμπλακέντες διηγωνίζοντο, ἐξώθουν ἀλλήλους, οὐ ῥᾳδίως ἀπ' ἀλλήλων ἀπελύοντο. Suid.: Διαγωνιάσαντες· * διενθυμηθέντες. Οἱ δὲ διαγωνιάσαντες, μὴ διὰ τὸ * προηττᾶσθαι δόξωσι καταπεπλῆχθαι τοῖς ὅλοις, ἐξῆγον ἅμα φωτί. Ἀντὶ τοῦ εὐλαβηθέντες. Polyb. 11, 32. Γενομένου δὲ τούτου, παροξυνθέντες οἱ βάρβαροι, καὶ διαγωνιάσαντες, μὴ διὰ τὸ προηττᾶσθαι δόξωσι καταπεπλῆχθαι τοῖς ὅλοις, ἐξῆγον ἅμα τῷ φωτὶ, καὶ παρέταττον εἰς μάχην ἅπασαν τὴν δύναμιν. Zonar.: Διαγωνίσαντες· εὐλαβηθέντες, * διενθυμηθέντες. " Sic tres Codd. Suidas, διαγωνιάσαντες. Sed mihi nullum dubium est, quin in hac glossa lateat utrumque verbum. Nam ad διαγωνιάσαντες referri quidem potest εὐλαβηθέντες. Sed quid sibi vult διενθυμηθέντες? Kust. neque vertit, neque emendavit. Levi mutatione ap. Nostrum et Suid. leg. διευθυμηθέντες, ut sit διαγωνίσαντες, Forti et alacri animo pugnantes. Sic idem Polyb. illo verbo usus est." Tittmann. " Xenoph. K. Π. p. 24. 63. ubi v. Zeun.: ad Lucian. 1, 412. ad Diod. S. 1, 455. s. 2, 374. Finio certamen, Plut. de S. N. V. 70." Schæf. Mss. " Dimico cum successu, Zos. p. 7." Wakef. Mss. Glossæ: Διαγωνίζομαι· Luctor.]

[* " Διαγωνιστέος, Diosc." Wakef. Mss.]

[* Διαγωνισμὸς, ὁ, Dimicatio, Glossæ.]

[* Προδιαγωνίζομαι. " Diod. S. 2, 581. (Ἐν δὲ τούτοις τοῖς χρόνοις προδιηγωνισμένοι πολλάκις πρὸς Περσέα.)" Schæf. Mss. Vertitur: His autem temporibus cum Perse sæpius congressi.]

[* " Προδιαγωνιστὴς, Philo J. 788." Wakef. Mss.]

Ἐναγωνίζομαι, ut ἐναγωνίζομαι τούτῳ τῷ τόπῳ, Hoc in loco certo. Plut., Τόπος εὐφυέστατος τοῖς ἱπποκρατοῦσιν ἐναγωνίζεσθαι. || Thuc. Θεοὶ καὶ ἥρωες, ὅσοι τὴν γῆν παρέσχετε εὐμενῆ ἐναγωνίζεσθαι τοῖς Ἕλλησιν, Qui favistis Græcis adversus Medos pugnantibus, Bud. [Locus est 2, 74. Θεοὶ, ὅσοι γῆν τὴν * Πλαταιΐδα ἔχετε, καὶ ἥρωες, ξυνίστορές ἐστε, ὅτι οὔτε τὴν ἀρχὴν ἀδίκως ἐκλιπόντων τῶνδε πρότερον τὸ ξυνώμοτον, ἐπὶ γῆν τήνδε ἤλθομεν, ἐν ᾗ οἱ πατέρες ἡμῶν εὐξάμενοι ὑμῖν Μήδων ἐκράτησαν, καὶ παρέσχετε αὐτὴν εὐμενῆ ἐναγωνίσασθαι τοῖς Ἕλλησιν. " Ἐναγωνίζεσθαι, ut ap. Liban. 2, 376. d. Eadem compositionis vis est in * ἐνσπουδάσαι ap. Eund. 385. b. 387. d. Adde Annot. nostram ad Luc. 22, 5." Abresch. Diluc. Thuc. 256. Plut. 7, 35. Τί μέλλετε, ἄνδρες ἀγαθοί; καλὸν τὸ θέατρον ἐν μέσῳ τῆς πατρίδος ἐναγωνίσασθαι. Herod. 2, 160. Ἐπειρώτων τοὺς Ἠλείους εἴ σφι οἱ πολιῆται ἐναγωνίζονται. " Wessel. Diss. Herod. 131. ad Herod. 694." Schæf. Mss. " Ἐναγωνίζεσθαι. Ἡ τύχη συνεχῶς ἐναγωνιζομένη τοῖς τῶν ἀνθρώπων βίοις, 1, 4, 5. n. Ἐνηγωνίζετο legendum suspicatus erat Reisk. pro simpl. ἠγωνίζετο, 5, 85, 7. n." Lex. Polyb.]

[* " Ἐναγώνισμα, (τὸ,) Schol. Eurip. Hec. 574. (Ἕως μὲν οὖν ἐναγώνισμα κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν ἦν, δαψιλὴς ἐγίνετο ἡ τῶν δωρεῶν δόσις.)" Wakef. Mss. Vide quæ de h. l. diximus supra 452.]

[* Ἐξαγωνίζομαι, Dimico, Angl. Fight out. Diod. S. 1, 599. Καὶ προεκαλεῖτο τοὺς ἐν τῇ πόλει περὶ τοῦ τροπαίου ἐξαγωνίσασθαι. Eurip. Herc. F. 155. Τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθε;]

Ἐπαγωνίζομαι, Post alium certo, ut Greg. in Encomio Macc. Προηγωνίσατο πατὴρ, ἐπαγωνιοῦνται παῖδες. Et ἐπαγωνίζεσθαι, Secundo loco causam orare, vel Perorare, ut inquit Bud., citans hæc e Libanio in argum. Orat. in Androt. Κατηγορούντων γὰρ αὐτοῦ δύο ἐχθρῶν, προείρηκε μὲν ὁ Εὐκτήμων, δεύτερος δὲ ὁ Διόδωρος ἐπαγωνίζεται τούτῳ τῷ λόγῳ. || Apud Plut. autem in Fabio, Ἐπαγωνιζόμενος τῷ Ἀννίβᾳ, exponitur, Certamen cum Annibale repetens, Iterum cum Annibale certans. Apud Eund. autem in Numa (8.) Ἑτέροις ἔξωθεν ἐπαγωνίζονται τεκμηρίοις οἱ τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρὶ συνοικειοῦντες, Nituntur externis conjecturis. Secundum quam interpretationem ἐπὶ vacaret, aut epitatica esset. [Plut. Cimone 13. Κίμων δ', ὥσπερ ἀθλητὴς δεινὸς, ἡμέρᾳ μιᾷ δύο καθῃρηκὼς ἀγωνίσματα, καὶ τὸ μὲν ἐν Σαλαμῖνι πεζομαχίᾳ, τὸ δ' ἐν Πλαταιαῖς ναυμαχίᾳ παρεληλυθὼς τρόπαιον, ἐπηγωνίσατο ταῖς νίκαις, καὶ τὰς ὀγδοήκοντα Φοινίσσας τριήρεις, αἳ τῆς μάχης ἀπελείφθησαν, †Ὕδρῳ προσβεβληκέναι πυθόμενος, διὰ τάχους ἔπλευσεν. Vulc. ἐπαιωνίσατο dat. " Constructio est hæc, παρεληλυθὼς πεζομαχίᾳ τὸ ἐν Σαλαμῖνι τρόπαιον, Cum superasset gloriam pugnæ ad

Salamina eo, quod illa careret prœlio pedestri, quod A Cimo navali suo adjunxisset, καὶ παρελθὼν ναυμαχίᾳ τὸ ἐν Πλαταιαῖς τρόπαιον, Cum superassem item gloriam pugnæ ad Platæas eo, quod præter pugnam pedestrem, cujusmodi illa Platæensis fuit, etiam classe vicisset Cimo, tamen victoriis duabus potitus, tertium iis certamen adjunxit. Ἐπαγωνίζεσθαι νίκῃ est Post victoriam jam partam tamen certare pergere." Reisk. "4 Macc. 17, 13. emend." Valck. Mss.

"Ἐπαγωνίζομαι, 1. proprie, Decerto ob aliquid, Summo studio et contentione certo, Omnes vires certamini impendo. Construitur cum dativo, vi præpositionis. 2. Metaphorice, Omni studio et diligentia in aliqua re defendenda versor, Constans sum et persevero. Sic semel legitur in N. T. Jud. 5, 3. Ἐπαγωνίζεσθαι τῇ ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις πίστει, h. e. Ut constantes maneatis, nec animum abjiciatis in calamitatibus, pro religione Christiana subeundis, eamque omni studio contra falsos doctores defendatis et tueamini. Œcumenius ad h. l.: Παρακαλεῖ αὐτοὺς ἀγωνίζεσθαι καὶ ἐμμένειν τῇ παραδοθείσῃ αὐτοῖς πίστει. Etym. M.: B Ἐπαγωνιεῖται· φιλονεικήσει, προσκαρτερήσει, ἐκ τοῦ ἐπαγωνίζω. Hesych.: Ἐπαγωνιεῖται· φιλονεικεῖ. Cf. Wetstenii N. T. 2, 733." Schleusner. Lex. in N. T. In Hes. loco pro φιλονεικεῖ Wakef. ad marg. corrigit φιλονεικήσει, et conferri jubet Euripidis Suppl. 467. Sed nihil ad rem ibi legitur. Suid.: Ἐπαγωνιεῖται· φιλονεικήσει, προσκαρτερήσει. Zonar. inverso ordine: Ἐπαγωνιεῖται· προσκαρτερήσει, φιλονεικήσει. Albertii Cyrill. Lex. Ms.: Ἐπαγωνίζεται· φιλονεικεῖ. Ἐπαγωνίζεσθαι τῇ σοφίᾳ ex Athen. 414. affert Schneider. Lex.: sed ibi legitur Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὁ Ξενοφάνης κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπαγωνίζεται. Vertitur, et quidem recte: Multa vero et alia Xenophanes pro sua sapientia acriter contendit. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 54.: Ταύτῃ γὰρ τῇ δόξῃ ἐπαγωνίζεται. " Brunck. Œd. T. 1264. Wakef. S. C. 4, 243. ad Diod. S. 2, 119. 140. Dionys. H. 5, 276." Schæf. Mss.]

[" Ἐπαγωνίζεσθαι τῇ λέξει dicuntur, qui cum aliquo affectu loquuntur, adeoque iis utuntur formis C dicendi, quæ solent isti affectui exprimendo inservire, ut si quis τὰ ἰσοδυναμοῦντα emphaseos et affectus causa adhibet. Sic Aristid. Περὶ Λογ. Πολ. p. 658. ad βραχύτητα λόγου requirit, Τὸ μὴ ἐπαγωνίζεσθαι τῇ λέξει ἐκ παραθέσεως ἰσοδυναμούντων, ἀλλὰ δηλοῦν τὸ πρᾶγμα τῇ σημαινούσῃ λέξει, καὶ εὐθὺς ἀπαλλαγῆναι καὶ ἐν ὀλίγῳ." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* " Συνεπαγωνίζεσθαι. Ἐπιμετρούσης καὶ συνεπαγωνιζομένης τοῖς γεγονόσι τῆς τύχης, sc. κατὰ Ῥωμαίων, Præter ea, quæ jam acciderunt, nova certamina Romanis ciente fortuna, i. e. Nova mala inducente, 3, 118, 6." Lex. Polyb. " Pallad. Vit. J. Chrys. p. 35." Boissonad. Mss.]

Καταγωνίζομαι, Certamine vinco, Expugno, Debello, καταπαλαίω. Lucian., Τὰ θηρία καταγωνιζόμενος, [1, 236. Ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος: 249. Τί δήποτε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας; D 2, 119. Πάλιν μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσέα περὶ τοῦ στεφάνου καταγωνισάμενος: 687. Καὶ Ἀθηνᾶ μὲν Ἄρην καταγωνίζεται: 3, 432. Ἄχρι ἀπηγόρευσε παιόμενος ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ συγκεκροτημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθείς.] Plut. Numa, καταγωνισάμενος Πομπήϊον, Qui superavit vel debellavit Pompeium. Apost. ad Hebr. 11. κατηγωνίσαντο βασιλείας. [" Καταγωνίζομαι, Debello, In certamine vinco, Devinco, Potestati meæ subjicio quocunque modo. Semel legitur in N. T. Hebr. 11, 33. κατηγωνίσαντο βασιλείας, Regna debellarunt, s. Potestati suæ subjecerunt. Lucian. D. D. 13, 1. τὰ θηρία καταγωνιζόμενος, (imo ibi τὰ non legitur.) Ælian. V. H. 4, 8. Σὺν ὀλίγοις παμπόλλους μυριάδας κατηγωνίσαντο. Hesych.: Καταγωνίζεται· νικᾷ." Schleusner. Lex. in N. T. Photius: Καταγωνίζεσθαι· νικᾶν. Suid.: Καταγωνίζεσθαι· αἰτιατικῇ, νικᾶν. " Καταγωνίζεσθαι, Bellum gerere cum aliquo, Pugnare adversus aliquem, συνεχῶς τινὰ, 2, 42, 5. Τὴν ἀλήθειαν, Oppugnare veritatem, 13, 5, 5. Debellare, Expugnare, Devincere, 2, 45, 4. 3, 4, 10. sic et tropice, 4, 77, 4. 13, 5, 6." Lex. Polyb. " Chrys. T. 4. Opusc. 77. C2. Τῶν πολλῶν δόξης οὐκ ἀπηλλαγμένος, πόλεμόν τινα πολυειδῆ, καὶ θόρυβον συνεχῆ —κατασκευάζει τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς. Ubi, quod rarius in hoc verbo, genitivus τῆς ψυχῆς regitur a præpositione, ad instar aliorum compositionis ejusdem. Ut καταγωνίζεσθαι τῶν ἀντιταττομένων Petr. Patric. Exc. P. 19. c. Καταχέειν γέλωτά τινος, Chrys. T. 1. Opusc. 164. C. 264. D. Theoph. Simoc. Hist. 2, 2. ἀχλὺν τῆς ἀθυμίας τῶν—Chrys. T. 1. Opusc. 24. ult. add. P. 161. A2. ὄνειδος τοῦ P. 473. B. τινὸς αἰσχύνην 701. E. τοῦ θεοῦ διαβολὴν 745. E." Abresch. Diluc. Thuc. 262. " Thuc. 4, 86. Οἷς τε τοὺς Ἀθηναίους ἐγκλήμασι καταπολεμοῦμεν, αὐτοὶ ἂν φαινοίμεθα ἐχθίονα κ.τ.λ. Male Steph. Thes. v. Καταπολεμῶ, dativum instrumenti verbo huic isthic junctum scribit, qui est causæ, uti post Schol. bene intellexit Interpres. Suid. καταπολεμῶ σε: at genitivum, ut καταγωνίζεσθαι Phot. Bibl. 496. τῆς ὀδύνης σφοδρῶς κατηγωνίζετο: junxit Clem. Alex. Str. 7. p. 737. d." Idem ibid. 454. J. Poll. 8, 150. Ἐξιδιώσατο, προσηγάγετο, ὑπηγάγετο, κατεκτήσατο, κατηγωνίσατο: 9, 141. Κρατεῖν, περιγίγνεσθαι, νικᾶν, ὑπεραίρειν, ὑπερθεῖν, καταγωνίζεσθαι, κατακρατεῖν, ἐπικρατεῖν, καθαιρεῖν: 1, 150. Χρηστέον δέ ποτε καὶ τῷ ἀντίπαλοι, εἴ γε καὶ τὸν πόλεμον ἀγῶνα κλητέον, καὶ τὸ νικῆσαι, καταγωνίσασθαι. Bekkeri Grammaticus S. Germ.: Καταγωνίζομαι· αἰτιατικῇ. Τοῦ Νύσης ἐκ τοῦ Περὶ Ἀρετῆς λόγου δευτέρου· Εἶτα τῇ ἐκτάσει τῶν χειρῶν καταγωνίζεται τὸν ἀλλόφυλον. Const. Manass. in Meursii Opp. 7, 424. Ὃς δὲ συμμίξας τοῖς ἐχθροῖς ὑπερωφρυωμένοις Ἐπί τε πλῆθος, καὶ στρατὸν, καὶ * φαρετροφορίαν, Τέλος κατηγωνίσατο τῶν τοξοφόρων ἔθνος. Jambl. Adhort. ad Philos. 20. p. 278. Εἰ δὲ καὶ τοὺς θηριώδεις ἀνθρώπους καταγωνίζεσθαι ὁ τῆς ἀνδρείας παραγγέλλει νόμος, καὶ τὰ βλαβερώτατα τῶν θηρίων χειροῦσθαι, κ. τ. λ. Gl. Καταγωνίζομαι· Decerto.]

[* Καταγώνισις, ἡ, Decertatio, Gl.]

Καταγωνισμὸς, (ὁ,) Expugnatio, Subactio, citatur e Thuc. [quasi Debellatio. J. Poll. 9, 142. in Ἀγωνισμὸς citatus.]

[* " Καταγωνιστής, (ὁ,) Victor, Qui vicit prœlio. Jambl. V. P. 63(=48=127.) Καὶ ἑαυτὸν δὲ ἀναμφιλέκτοις τεκμηρίοις ἀπέφαινεν Εὔφορβον γεγονέναι, Πάνθου υἱὸν, τὸν Πατρόκλου καταγωνιστήν." Brunck. Mss.]

Ἀκαταγώνιστος, ὁ, ἡ, Inexpugnabilis. Chrysost. de Sacerd. Τὸ δυσθήρατον τοῦτο καὶ ἀκαταγώνιστον καὶ ἀνήμερον θηρίον. Et Δυσκαταγώνιστος, Expugnatu difficilis, δυσκαταμάχητος, ap. Thuc. Contra Εὐκαταγώνιστος, Expugnatu facilis, unde e consequenti accipitur pro Parum valido.

[Ἀκαταγώνιστον· ἀήττητον. Hesych. Diod. S. 575. d. Rhodom. Philosophus ap. Stob. Ecl. 2, 7. T. 3. p. 200. Heeren.: Ἀήττητος ὢν καὶ ἀκαταγώνιστος, παρὸ καὶ οὔτε ἀναγκάζεται ὑπό τινος, οὔτε ἀναγκάζει τινά. Etym. M.: Ἀμαιμάκετον·—Χίμαιραν ἀμαιμακέτην, ἄμαχον, ἀκαταγώνιστον, φοβερὰν, ἀνυπόστατον, ἢ * ἀπροσμάχητον, καὶ μεγάλην. Excerpta Apionis Glossarum Homer. 604.: Ἀμεμάκετον· τὸ μέγα καὶ ἀκαταγώνιστον. Lege ἀμαιμάκετον. " Christus vocatur μέγας καὶ ἀκαταγώνιστος ἀθλητής, ab Euseb. 5, 1. p. 162." Suicer. Thes. Eccles. Supplem. 1609.]

[Δυσκαταγώνιστος, " Lexica quidem habent, sed fere sine auctoritate. Nos aliquot subjicimus. Veteres Glossæ: Δυσκαταγώνιστος· Ineluctabilis. Est Expugnatu difficilis, i. q. *δυσκαταμάχητος. Chrysost. Homil. 42. in Acta, p. 848. Σῶμα λιμῷ παλαῖον καὶ θλίψει, δυσάλωτον καὶ δυσκαταγώνιστον πρὸς ἀῤῥωστίαν, Corpus, quod cum fame ac tribulatione conflictatur, difficulter a morbo comprehenditur et expugnatur. Idem in alio loco δυσκαταγώνιστον ἁμαρτίαν, Peccatum expugnatu difficile, dicit. Cyrill. Alex. in Jo. 13. p. 724. Δυσκαταγώνιστον πρᾶγμα τὸ μὴ ὀμνύναι παντελῶς, Res prorsus ardua est, prorsus non jurare. Hic i. q. δυσκατόρθωτον. Basil. M. Or. 20., quæ est in xl. Martyres, p. 526. Σύστημα δυσκαταγώνιστον, Copiæ militares inexpugnabiles."

Suicer. Thes. Eccl. In Diod. S. Ind. Phrasium et Vocum citatur 1, 237. sed v. ἀκαταγώνιστος ibi non legitur. Scott. App. ad Thes. consuli jubet 107, 4. 119, 5. 142, 10. Rhodom. " Ælian. Stob." Wakef. Mss. Suidas: Δυσπάλαιστος· δυσκαταγώνιστος. Οὕτως Εὐριπίδης. Καὶ δυσπαλές· δυσχερὲς, δυσκαταγώνιστον. Hesych. Δυσπάλαιστος· ἀκαταγώνιστος. Synes. de Febr. 70. Καὶ τὸ καθαρὸν καὶ δυσκαταγώνιστον. Lucian. 2, 174. Οἱ μεμηνότες δὲ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνίοχητοι, καὶ τῷ ἰατρῷ ἐπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι. Dionys. H. 1, 421. Τὴν δὲ ὑμετέραν ἰσχὺν δυσκαταγώνιστον εἶναι νομίζοντα: 2, 1095. Μέγιστον δὲ πάντων ὅπλον καὶ δυσκαταγώνιστον. " Δυσκαταγώνιστα, Quæ redargui nequeunt. Dionys. Art. Rhet. 8. p. 284. (Ὥσπερ ἐν τοῖς ἁπλοῖς ἀγῶσι τὰς προτάσεις τὰς οἰκείας ἀσθενεῖς εἶναι δεῖ, τὰς δὴ τοῦ ἀντιδίκου ἰσχυρὰς, καὶ τὰ μὲν παρ' αὐτοῦ εὐδιάλυτα προβάλλεσθαι, τὰ δὲ παρὰ τοῦ ἐναντιουμένου δυσκαταγώνιστα.)" Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[Εὐκαταγώνιστος. " Afferunt Lexica, sed sine auctore, Qui facile vincitur et expugnatur. Chrysost. Hom. 2. ad populum Antiochenum: Οὐχ οὕτως ἐστὶν εὐκαταγώνιστος ὁ πένης, ὡς ἔστιν εὐκαταγώνιστος ὁ πλούσιος, Pauper non æque facile vinci potest, atque dives." Suicer. Thes. Eccl. " Εὐκαταγώνιστος, Facile debellandus, 9, 4, 8. 29, 2, 8." Lex. Polyb. " Synes. 101. Schol. Hom." Wakef. Mss. Diod. S. 748. Rhodom. Etym. M.: Εὐχερής· κυρίως ὁ εὐκαταπάλαιστος, ὁ εὐκαταγώνιστος καὶ εὐκατάγνωστος, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν ἢ πολεμιστῶν. J. Poll. 9, 161. Εὐκατέργαστα, * εὐδίδακτα, εὐκαταγώνιστα, εὐκαθαίρετα.]

Προαγωνίζομαι, Ante alium certo, aut pugno, ut in illo loco, quem modo e Gregorio citavi in Ἐπαγωνίζομαι. Προαγωνίζομαι, Antea pugno. Herodian. (3, 7.) Αἰφνιδίως αὐτοῖς ἐπιπεσούσης γενναίας καὶ οὐ προηγωνισμένης δυνάμεως, Quæ antea non pugnaverat. Sic ap. Thuc. 4, 161. Ἐξ ὧν τε προηγωνίσασθε τοῖς Μακεδόσιν αὐτῶν, i. e. προεπολεμήσατε, at Valla erravit in sua interpr. quam tamen sequuntur VV. LL. || Προαγωνίζομαι, Certo pro aliquo, s. Pugno, Propugno. Philo, Ὧν ὑπερμαχεῖν καὶ προαγωνίζεσθαι, κουφότατος πόνος. [Lucian. 2, 354. Τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο. Diod. S. 2, 338. Οἱ μὲν οὖν ἡγεμόνες ἀμφοτέρων τῶν στρατοπέδων τὸν προειρημένον τρόπον ἀλλήλους κατεστρατήγησαν, ὥσπερ προαγωνιζόμενοι περὶ συνέσεως, καὶ δεικνύοντες, ὅτι τὰς ἐλπίδας ἐν αὐτοῖς ἀντέχουσι τῆς νίκης.]

[* " Προαγωνιστέον. Plato de LL. 796. Καὶ ἀγῶνας δὴ, καὶ προαγῶνας, εἴ τινων, οὐκ ἄλλων ἢ τούτων ἕνεκα προαγωνιστέον." Scott. App. ad Thes.]

[* " Προαγώνισμα, (τὸ,) Prævium certamen. Appian. 1, 567. (Καὶ τόδε μὲν τῆς ναυμαχίας προαγώνισμα ἦν.)" Wakef. Mss.]

Προαγωνιστὴς, (ὁ,) Propugnator, Defensor. Luc. de Salt. (2, 276. Ἐν μέν γε Θεσσαλίᾳ τοσοῦτον ἐπέδωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλουν. [Vide Schleusner. in Πρωταγωνιστὴς citatum, et Plut. in Προσαγωνιστὴς citandum. " Philo J. Julian. 87. (Ἀλλ' οὐχὶ ἁρπακτῆράς τινας, οὐδὲ λυμεῶνας τῷ ποιμνίῳ, καθάπερ οἱ λύκοι, καὶ κυνῶν οἱ φαυλότατοι, τῆς αὐτῶν φύσεως, καὶ τροφῆς ἐπιλαθόμενοι, ἀντὶ σωτήρων, καὶ προαγωνιστῶν, ἀνεφάνησαν αὐτοὶ δηλήμονες.)" Wakef. Mss. J. Poll. 3, 12. de Liberis, Ἐπίκουροι ἀναγκαῖοι, βοηθοὶ, σύμμαχοι, προαγωνισταὶ, συναγωνισταὶ, καὶ τὰ ὅμοια: 4, 34. Φύλαξ τῆς ἐλευθερίας, προαγωνιστής.]

Προαγωνιστικὸν, Præjudicialis causa, VV. LL.

[* Προσαγωνίζομαι, Adjuvo. J. Poll. 3, 141. Συναγωνισάμενος—προσαγωνισάμενος, ubi vertitur Contracertans. " Philostr. 118. Boiss. (Τὸν μὲν γὰρ τῷ Αἰνείᾳ προσπεσεῖν, μεγίστῳ τοῦ Τρωϊκοῦ ὄντι, τὸν Σθένελον δὲ τῷ Πανδάρῳ προσαγωνίσασθαι, καὶ κρατῆσαι αὐτοῦ, Adversus Pandarum certasse.)" Schæf. Mss.]

" Προσαγωνιστὴς, Concertator." [Plut. Lysandro 26. Ταύτην λαβὼν ὁ Λύσανδρος ἀρχὴν, τὰ λοιπὰ παρ'

A ἑαυτοῦ * προσετεκταίνετο καὶ συνύφαινεν, οὐκ ὀλίγοις χρώμενος, οὐδὲ φαύλοις τοῦ μύθου προαγωνισταῖς, οἳ τήν τε φήμην τῆς γενέσεως τοῦ παιδὸς εἰς πίστιν ἀνυπόπτως προῆγον. " Προαγωνισταῖς dedi de meo, sine σ in prima syllaba. Noti sunt οἱ προαγῶνες, et sic quoque e προσῆγον, vetusta lectione, σ detraxi." Reisk. " Xylander vertit, Multis et non vulgaribus ad partes paratis, annotatque:—Vocabulo προσαγωνισταῖς intelligi arbitror eos, qui alias δευτεραγωνισταὶ dicerentur. Liv. 3. Fabulam compositam Volsci belli, Hernicos ad partes paratos. H. e. Subservire, δεύτερα, ut in Vita Ciceronis Noster loquitur, λέγειν. Horat., Partes tractare secundas, ait." Bryan. Cf. omnino Vales. ad Harpocr. 293.]

[* " Πρωταγωνίζω, Brunck. Aristoph. 3, 170." Schæf. Mss.]

Συναγωνίζομαι, Una cum alio certo, q. d. Concerto, Certantem adjuvo, Certaminis socius sum. Ponitur pro Opem fero, Auxilior: Thuc. 1. Καὶ αὐτοῦ ὑποσχομένου ξυλλήψεσθαι, καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος
B ἁπάσης ξυναγωνιουμένης. Sic et alibi sæpe ap. Eund. Συναγωνίζομαι τούτοις, ap. Demosth. Ad hæc conficienda operam meam una impendo. || Συναγωνίζομαι, ap. eund. Dem. pro συνηγορῶ, Patrocinor, inquit Bud. Qua in significatione citatur et e Plat. Epist. πολλοῖς συνηγωνισάμην, Multos meo patrocinio juvi. [" Ad Dionys. H. 3, 1390. Ruhnk. Diss. de Longino s. 11. Valck. ad Phœn. 443." Schæf. Mss.]

[" Συναγωνίζομαι, proprie, Una cum aliquo certo, Concerto, Certamen adjuvo, Certaminis socius sum. Thuc. 3, 64. Plut. 2, 214. Ælian. V. H. 12, 43. Cf. Elsner. ad Rom. 15, 30. 2. Metaphorice, Opem fero, Adjuvo aliquem, In societatem alicujus rei venio. Sic semel legitur in N. T. Rom. 15, 30. Adhortor vero vos συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς, Ut mecum pro salute mea preces ad Deum fundatis, aut, Ut me laborantem precibus studiose adjuvetis. Simili modo ap. Græcos συναγωνίζεσθαι de iis usurpatur, qui periclitanti in judicii certamine adsunt et
C patrocinantur, ut docuit Bisetus ad Aristoph. Thesm. 1070. et e loco Plut. 2, 212. Εἶτα κρινομένοις πάλιν οὖν βοηθῶν καὶ συναγωνιζόμενος, οἰκείους ἐποιεῖτο, satis apparet; de studiose et omni opera adjuvantibus laborantem, cf. Reitz. ad Lucian. 2, 646.; etiam de auxilium ferentibus injuria affectis, Menander p. 2. Cleric.: Εἴπερ τὸν ἀδικοῦντ' ἀσμένως ἠμύνετο Ἕκαστος ἡμῶν, καὶ συνηγωνίσατο: et omnino omnibus, qui alicui quocunque modo prosunt. Cf. Wetsten. N. T. 2, 96. Reisk. Ind. Gr. Demosth. 708. et Etym. M.: Συναγωνίζεσθαι σημαίνει βοηθεῖν, ἀλλὰ κυρίως ἐν τῷ ἀγῶνι." Schleusner. Lex. in N. T.]

[" Συναγωνίζεσθαι, Una pugnare. Il. 4, 5, 15. Ἐπὶ τῶν ἵππων συναγωνιζόμενοι, Una vobiscum." Lex. Xenoph. Lucian. 1, 841. (Καὶ τὸ * ὑπερθαυμάσαι τότε τὴν τέχνην τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο:) 2, 170. (Οὐδὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο." Valck. Mss. Glossæ: Συναγωνίζομαι· Opitulor, Concerto. J. Poll. 3, 141. Ἀγωνίσασθαι, συναγωνίσασθαι,—
D συναγωνισάμενος: 4, 30. Συνηγορῆσαι, συναγορεῦσαι, συνειπεῖν, συναγωνίσασθαι, συνεξετασθῆναι, συμπροθυμηθῆναι, συνδικῆσαι, συναγωνίσασθαι, συναγωνίσαι, συγκινδυνεῦσαι. " Denuo erratum, quod aliquoties notavimus. Scilicet συναγωνίσασθαι, cum tamen id verbi modo sit positum. Nec profecto συναγωνίσαι mihi placet. VV. DD. medicinam loco facile invenient: nobis linguæ hujus peritia tam tenuis nihil tentare permittit audacius." Jung.]

Συναγωνιστὴς, (ὁ,) Certaminis socius, Certamini opitulans. [" Charit. 704. Lucill. 14." Schæf. Mss. " Συναγωνιστὴς, Adjutor. Λαβὼν συναγωνιστὴν πρὸς τοῦτο Ἐδεκῶνα, 3, 34, 2. Συναγωνιστὴς ἀπροφάσιστος, Promtissimus et certissimus, 10, 34, 9. Συναγωνιστῇ χρησάμενος τῷ ποταμῷ, 3, 14, 5." Lex. Polyb. Dionys. H. 5, 359. Diod. S. 156. d. 367. d. 383. a. Rhod. " Ὁ δὲ ταύτης τῆς πίστεως αὐτῷ σύνεργος καὶ συναγωνιστὴς, Qui cum Philippo communiter contendit, et communia discrimina obiit, ut ei fidem hanc ap. Gr. populos astrueret 239, 21. 245, 18. 1059, 1.

'Ο τοιοῦτος φόβος προθύμους συναγωνιστὰς ποιεῖ 1464, 21." Reisk. Ind. Gr. Demosth. J. Poll. 1, 152. "Αλλης δὲ χρείας, φίλοι, σύμμαχοι, ὁμοήθεις, ὁμόφυλοι, συνασπισταὶ, συναγωνισταὶ, συστρατιῶται: 3, 12. de Liberis, Βοηθοὶ, σύμμαχοι, προαγωνισταὶ, συναγωνισταὶ, καὶ τὰ ὅμοια: 141. 'Αγωνιστὴς, ἀνταγωνιστὴς, συναγωνιστής: 4, 34. de Laudibus Oratoris et Concionatoris, *Δημοκράτης, συναγωνιστής: 6, 157. Συναγωνιστὴς, συντελής.]

[* Συναγώνισμα, τὸ, " πρός τι, Adjumentum, 10, 43, 2.". Lex. Polyb.]

" 'Υπεραγωνίζομαι, cum gen. ut ὑπεραγωνίζομαι " τῆς πόλεως, Pugno pro civitate, vel Propugno." [" Joseph. Appian. 2, 135." Wakef. Mss.]

[* 'Υπεραγωνιστὴς, ὁ, " Cyrill. Hier. 185." Kall. Mss.]

'ΑΓΩΝΙΑ, ας, ἡ, Certamen, ἀγὼν ap. Xenoph., Suida teste, qui tamen exemplum non profert; sed possit in illius K. Π. 2. inveniri. Verum et Isocr. ita usus est in Evagora, Οἱ περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντες. Sic et Plato in Gorgia, Δεῖ μέντοι, ὦ Σώκρατες, τῇ ῥητορικῇ χρῆσθαι ὥσπερ τῇ ἄλλῃ πάσῃ ἀγωνίᾳ. || Φιλονικεία, ἅμιλλα, ἀγωνία, ἔρις, pro eodem ap. Plat. de certaminibus loquentem, inquit Bud. Idem ait ἀγωνίαν pro Gymnastica poni hoc in loco, qui est libro de LL. 6. Μετὰ δὲ ταῦτα χρεὼν ἀγωνίας ἀθλοθέτας αἱρεῖσθαι τῆς περὶ τὰ γυμνάσια ἀνθρώπων τε [illegible]. Quanquam non ἀγωνία per se significat l. c. Gymnasticam, sed ἀγωνία ἡ περὶ τὰ γυμνάσια. || Hesych. ait ἀγωνίαν Palæstram significare, item Bellum, ap. Eurip. in Troadibus.

'Αγωνία, Angor, Trepidatio, Animi æstuatio. 'Αγωνία, inquit ap. Etym. Orio, de eo, qui in certamen descensurus est: per catachresin autem pro Timore simpliciter ponitur. I. e. ἀγωνία proprie est Timor, quo corripitur is, qui in certamen descensurus est; sed per catachresin ponitur pro Quovis timore. Laertius ἀγωνίαν exponit φόβον ἀδήλου πράγματος, i. e. Timorem rei incertæ ac dubiæ. Aristot. in Probl. ἀγωνίαν esse ait Timorem quendam, quo percellimur opus aliquod aggressuri. Damascenus ἀγωνίαν esse dicit φόβον ἀποτυχίας, i. e. Metum excidendi, incœpto videlicet, aut spe. Demosth. pro Cor. (236.), Οὕτω δ' ἦν ὁ Φίλιππος ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ, quo in loco aliquid amplius ἀγωνία significat quam Timorem; alioqui enim contentus fuisset Demosth. dixisse φόβῳ. Vide alia in 'Αγωνιῶ, ab hoc nomine deducta.

'Αγωνία ab Hesych. exponitur etiam Fractio, item ἀγοραία. Ut Fractionem significet, ab ἄγω deducendum est; ut ἀγοραίαν, i. e. Forensem, ab ἀγὼν Bœotorum lingua ἀγορὰν significante, sicut antea dictum est, nec pro substantivo nomine, sed pro adjectivo accipiendum est, ut sit ἀγώνιος, ἀγώνια, ἀγώνιον, quanquam et ἀγώνιος utrique generi servit.

['Αγωνία. Hesych. 'Αγωνίης· τῆς ἐν ἀγῶνι ἁμίλλης. " Videtur respexisse ad Herod. 2, (91.) p. 76. Steph. 'Αγῶνα γυμνικὸν τιθεῖσι διὰ πάσης ἀγωνίης ἔχοντα." Kust. Hesych. 'Αγωνία· ἀγοραία, καὶ ἡ θλάσις, καὶ ἡ παλαίστρα. Εὐριπίδης δὲ Τρωάσι πόλεμον. " Forte ἀγοραία ἅμιλλα. Vide 'Αγωνίης." Heins. " Imo l. ἄθλησις, vel ἡ ἄθλησις. Inf. 'Αθλῆσαι· ἀγωνίσασθαι. Etym. M. 'Αγωνισμός· ἀντιλογία, ἀγωνία, καὶ ἡ ἄθλησις. Suid. Παγκράτιον·—ἀγὼν,—ἄθλησις. Et hoc olim monui ad Gloss. N. T. 181. ubi, 'Αγῶνα· ἄθλησιν. Nunc video, Biel. et Kust. etiam correxisse, ἡ ἄθλησις, Certatio athletica. Cf. in v. Διαθέλοιμεν, l. Διαθλέοιμεν, (et sic Noster in voce,) vel Διάθλοῖμεν· διαγωνιζοίμεθα." Albert. " Glossæ: Agonia, palæstra." Salm. " Phot. 'Αγωνία· ὁ ἀγωνισμὸς, καὶ ἀγὼν, λέγεται δὲ οὕτως καὶ ἡ ἀγωνιστική. 'Αγωνία· Ξενοφῶν, ἀντὶ τοῦ ἀγών. Sc. K. Π. 2, (3, 6.) p. 54. a. ('Εν δημοτικῇ ἀγωνίᾳ. Suid. 'Αγωνίᾳ· Ξενοφῶν, ἀντὶ τοῦ ἀγῶνι. 'Αγώνιος· ὁ ἐν ἀγῶνι, καὶ θηλυκὸν, ἀγωνία, ὁ φόβος, ἀγονία δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἡ στείρωσις.) Sic et J. Zonaras in Lex. Ms. ('Αγωνία· φόβος πτώσεως, ἢ ἥττης, ἐπὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα μέλλοντος ἀπιέναι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλοῦ φόβου, Ξενοφῶν δὲ τὸ ἀγωνίᾳ ἐν τῷ, l. ἀντὶ τοῦ, ἀγῶνι, καὶ ὁ φόβος.) consentiente Lex. Reg. Ms. 'Αγωνίαν· Ξενοφῶν ἀγῶνα λέγει. Gloss. Lat. Ms. Agonia. Alacritas, Vigor. Εὐριπ. δὲ Τρωάσι πόλεμον, sic et Herod. 9, (62.=63.) Πρὸς γὰρ ὁπλίτας ἐόντες γυμνῆτες, ἀγῶνα ἐποιεῦντο, ubi ἀγῶνα Prœlium vertunt. Locus vero Eurip. est Troad. 1003. ἦν δὲ δοριπετὴς ἀγωνία, Bellicum certamen." Albert. " Ælian. H. A. 4, 1. Pro ἀγὼν, 2, 41. Pind. Olymp. 2, 93. (Τὸ δὲ τυχεῖν, Πειρώμενον ἀγωνίας, Παραλύει δυσφρόνων.) Eurip. Hec. 314. Wakef. ad Hes. marg. Locus est: Στρατοῦ τ' ἄθροισις, πολεμίων τ' ἀγωνία. Ubi Schol. a Matth. edita: " 'Αγωνία· ἄθροισις, συναγωγὴ, σύνταξις. Fl. 21. 59. 'Αγωνία· βία. Fl. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. φόβος. Fl. 59. Gu. a m. sec. 'Αγωνία· ἀγών. 'Αγὼν λέγεται ἡ μάχη, ἀγωνία δὲ, adde ὁ, φόβος ἀστοχίας γινομένου τινὸς πράγματος. Καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου γίνεται ῥῆμα ἀγωνίζομαι, ἀπὸ δὲ τοῦ δευτέρου ἀγωνιῶ. Κατὰ δὲ 'Αττικοὺς λέγεται ἀγωνία καὶ ὁ ἀγὼν, ὡς ἐνταῦθα. (ἅμιλλα, ἢ φόβος, βία, ἀνάγκη. Gu." Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αγωνίᾳ· Ξενοφῶν, ἀντὶ τοῦ, ἀγῶνι. Thom. M.: Οὐ μόνον ἀγὼν, ἀλλὰ καὶ ἀγωνία, καὶ ἀγωνισμός. Θουκυδίδης ἐν τῇ ἑβδόμῃ· Πολλὴ δὲ ἡ ἀντιτέχνησις τῶν κυβερνητῶν, καὶ ἀγωνισμὸς πρὸς ἀλλήλους. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ· Δεῖ μέντοι, ὦ Σώκρατες, τῇ ῥητορικῇ χρῆσθαι, καθάπερ τῇ ἄλλῃ πάσῃ ἀγωνίᾳ· καὶ γὰρ τῇ ἄλλῃ ἀγωνίᾳ, οὐ τούτου ἕνεκα δεῖ πρὸς ἅπαντας χρῆσθαι ἀνθρώπους. " Pergit hic Cod. A. 'Εκ δὴ τῆς ἀγωνίας ταύτης τῆς τὸν ἀγῶνα δηλούσης καὶ ἡ ἀγωνία, ἤγουν ὁ φόβος, παρήχθη." Stæber. " Πλάτων ἐν Γοργίᾳ, p. 456. d. (ubi legitur ὥσπερ pro καθάπερ.) 'Αγωνία, Plato 2, 145. c. Lib. 2. de Rep. p. 374. a. ἡ περὶ τὸν πόλεμον ἀγωνία. T. 3. Timæo p. 19. b." Valck. not. ad Thom. M. Hesychius: 'Εν ἀγωνίᾳ· ἐν μερίμνῃ. " Luc. 22, 44. ubi Pricæus: ' Pro ἐν μερίμνῃ melius forte ἐν ἀδημονίᾳ dixisset. Vide Matth.' Addo Joseph. A. J. 11, 8. p. 580. Ἦν ἐν ἀγωνίᾳ καὶ δέει. Schol. Apoll. R. 3, 471: ἐόλητο expl. ἐτετάρακτο, καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἦν." Albert. " Si glossa pertinet ad Luc. 22, 44. non satis apta explicatio est. Exprimitur enim ibi summa anxietas, et quædam veluti lucta mentis. Unde Pricæus ad h. l. putat melius dixisse Lexicographum ἐν ἀδημονίᾳ." Ernest. Gloss. SS. Hes. Cf. Schleusner. infra. " 'Αγωνία, Angor, Anxietas, 2 Macc. 3, 14. 16. 19. Hesych. 'Αγωνία· ἀγοραία, καὶ ἡ θλάσις, καὶ ἡ παλαίστρα. Εὐριπίδης δὲ Τρωάσι πόλεμον. Guietus hic pro θλάσις leg. suspicatur τλάσις s. τλῆσις. Sed, si vox corrupta, malim ἄθλησις reponere. Nam in Etym. M. ἀγωνισμὸς, qui idem est ac ἀγωνία, exponitur etiam ἡ ἄθλησις, Certamen, et ἀθλεῖν Hesychio alibi est ἀγωνίζεσθαι, Certare." Biel. Thes. Excerpta e Nicephori Gregoræ Grammatica ap. Matthæi Gloss. Gr. Min. 1, 5.: Κυρίως ἀγωνία καὶ ἀγὼν ὁ τόπος λέγεται, ἐν ᾧ ἠγωνίζοντο οἱ ἀθληταὶ τῶν 'Ελλήνων, διὰ τὸ κυκλοτερὲς, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν γωνίαν, εἰς τύπον δὲ τούτου καὶ στέφανοι κυκλοτερεῖς τοῖς νικῶσιν ἐπετίθεντο. Hermanni Fragm. Lex. Gr. 329.: 'Αγωνία δὲ, φόβος ἀποτυχίας· φοβούμενοι γὰρ ἀποτυχεῖν ἀγωνιῶμεν: 340. 'Αγωνία· ὁ ἀγὼν, καὶ ὁ φόβος, καὶ ἡ λύπη, ἀφ' οὗ καὶ ἀγωνιᾷν ἀντὶ τοῦ λυπεῖσθαι καὶ φοβεῖσθαι. Andronicus R. Περὶ Παθῶν: 'Αγωνία δὲ, φόβος διαπτώσεως, ἢ φόβος ἥττης, (cf. Zonar. 'Αγωνία· φόβος πτώσεως ἢ ἥττης, Philosophus ap. Stob. Ecl. 2, 7. T. 3. p. 178. 'Αγωνία δὲ, φόβος διαπτώσεως, καὶ ἑτέρως, φόβος ἥττης. " Verba, καὶ ἑτέρως φόβος ἥττης, e glossemate orta esse suspicari licet. Apud Diog. ἀγωνία est φόβος ἀδήλου πράγματος." Heeren.) ἢ φόβος * ἐμποιητικὸς ἐναντίων ἐλπίδων, περὶ ὧν ὄρεξιν σφοδρὰν ἔχωμεν. Etym. M. 'Αγωνία· ἐπὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα μέλλοντος κατιέναι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς φόβου. Οὕτως 'Ωρίων. Cf. Zonar. 'Αγωνία· φόβος πτώσεως, ἢ ἥττης, ἐπὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα μέλλοντος ἀπιέναι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλοῦ φόβου. J. Poll. 3, 141. Καὶ ἀγωνία, παρὰ 'Ισοκράτει, (Evag. Laud. 2, 272. Οἱ δὲ περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντες.) 142. Καὶ τὸ μὲν πρᾶγμα, ἀγὼν καὶ ἀγωνία, καὶ σεμνότερον εἴποις ἂν, ἀγωνίαι γυμνικαὶ, καὶ ἀγωνίαι Διονυσιακαί. Glossæ: 'Αγωνία· Solicitudo, Satago.]

[" 'Αγωνία, ap. Gr. scriptt. proprie est vocabulum gymnicum de veterum luctationibus et concertationi-

bus usurpatum, quod constat e Polluce inter complures voces gymnicas et hanc recensente, 3, 141. 142., adeoque partim Certamen notat, ut sit i. q. ἀγὼν et ἀγώνισμα, quibus verbis Phavor. et Suid. explicant, Xenoph. K. Π. 2, 3. 5. Ælian. V. H. 2, 41. 9, 5.; partim Angorem, Timorem animique æstuationem ejus, qui est in certamen descensurus. Etym. M.: Ἀγωνία ἐπὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα μέλλοντος κατιέναι. Deinde vero est vox media et ad Omnem vehementem affectuum motum, vel ob gaudium, vel ob metum et tristitiam transfertur. In N. T. vero est simpliciter Angor, Perturbatio animi, quæ est e metu instantis periculi. Luc. 22, 44. Καὶ γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ, Et angore correptus. Syrus usus est h. l. voce ܙܘܥܐ, quæ simpliciter Timorem, Terrorem, Pavorem notat. 2 Macc. 3, 14. 16. 17. Demosth. de Cor. 11.Ἦν δὲ (imo, Οὕτω δ' ἦν ὁ) Φίλιππος ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ. Joseph. A. J. 6, 6. 2. 11, 8. 4. Ἦν ἐν ἀγωνίᾳ καὶ δέει. Etym. M. Ἀγωνία· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς φόβου. Male igitur Intt. ad locum Lucæ laudatum per Angorem et motum animi cum morte luctantis explicarunt, quam emphasin Gr. lingua ignorat. Eleganter de h. v., pariter ac de v. ἀγὼν, exposuerunt Irmisch. ad Herodian. 2, 3. 13. et Wetsten. ad Luc. 1, 1." Schleusner. Lex. in N. T.]

["Ἀγωνία, Trepidatio, Formido de futurorum eventu. Οὕτω δ' ἦν ὁ Φίλιππος ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ, 236. Contentio, Ἅπασαν ᾤοντο δεῖν ἀγωνίαν ἐκτῖναι, Nihil sibi ad contentionem esse reliquum faciendum, 1398. I. q. ἀγών, Ταύτην τὴν ἀγωνίαν ὡς καλὴν προείλου, Quam præclarum et splendidum hoc sit genus certaminis, in quo tu tibi delegisti, ut elaborares, 1408." Reisk. Ind. Gr. Demosth. Pseudo-Longin. 19.: Τὰ γὰρ ἀλλήλων διακεκομμένα, καὶ οὐδὲν ἧττον κατεσπευσμένα, φέρει τῆς ἀγωνίας ἔμφασιν, ἅμα καὶ ἐμποδιζούσης τι καὶ * συνδιωκούσης. Vertitur Contentionis speciem. In Indice est: "Ἀγωνία, Anxietas, 19, 2. 22. 4. (Πολλάκις γὰρ τὸν νοῦν, ὃν ὥρμησεν εἰπεῖν, ἀνακρεμάσας, καὶ μεταξὺ, ὡς εἰς ἀλλόφυλον καὶ ἀπεοικυῖαν τάξιν, ἄλλ' ἐπ' ἄλλοις διὰ μέσου καὶ ἔξωθέν ποθεν ἐπεισκυκλῶν, εἰς φόβον ἐμβαλὼν τὸν ἀκροατὴν, ὡς ἐπὶ παντελεῖ τοῦ λόγου διαπτώσει, καὶ * συναποκινδυνεύειν ὑπ' ἀγωνίας τῷ λέγοντι συναναγκάσας, κ.τ.λ.)" "Toup. Opusc. 1, 245. ad Xenoph. Eph. 227. Valck. Diatr. 220. Zeun. ad Xenoph. K. Π. 206. Wakef. S. C. 1, 72. Charit. 548. 641. ad Troad. 1003. Jacobs. Anim. 54. 249. Diod. S. 2, 171. Dionys. H. 5, 268. Philostr. 54. Boiss. Plato Gorg. p. 34. Conf. cum γωνία, ad Pausan. 415." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 273. Dio Ch. 1, 518." Wakef. Mss.]

["Ἀγωνία. Πλήρης ἀγωνίας, Anxietatis plenus, 8, 21, 2. Ἐκπληκτικὸν καὶ παραστατικὸν ἀγωνίας, Terrorem, Metum, Anxietatem, Horrorem incutiens, 3, 43, 8. 18, 8, 1. ἐν ἀγωνίᾳ leg. videtur 4, 56, 4. pro ἐν ἀγῶνι. Vide Ἀγών. Mendose ἀγωνίας vulgo legebatur 7, 10, 5. pro ἀναγωγίας. Et pariter corrupte ἀγωνίας 10, 24, 3. pro ἀγωγὰς, quod restituimus." Lex. Polyb.]

[* Διαγωνία, Contentio. Max. Tyr. 1, 1. ("Οὐ γὰρ λήξει τοῖς σοφισταῖς πρόφασις λόγων, καὶ διαγωνίας, καὶ ἔριδος.)" Wakef. Mss.]

Ἀγώνιος, ὁ, ἡ, Trepidationem aut Angorem afferens, s. habens, ἀγωνίαν καὶ φόβον ἐμποιῶν. Soph. Ajace (194.) ὅπου μακραίωνι Στηρίζει ποτὲ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ, ubi tamen ἐναγωνίῳ posse significare tradit Demetr. Triclin. Alter autem Schol. priorem deductionem sequitur ex ἀγωνία. [Demetr. Triclin. Ἀγωνίῳ· ἤγουν ἐναγωνίῳ, ἐνταῦθα γὰρ διατρίβοντες τοῖς Τρωσὶ πολεμοῦμεν. Ἢ ἀγωνίῳ, τῇ ἀγωνίαν καὶ φόβον ἐμποιούσῃ σχολῇ καὶ διατριβῇ, διὰ τὸ εἰς μῆκος τοσοῦτον τετάσθαι τὸν πόλεμον, καὶ ὑποψίαν πᾶσιν ἡμῖν εἶναι τοῖς Ἕλλησιν ἐκ τούτου, ὡς οὐ παλινοστήσομεν οἴκαδε. Schol. Ἀγωνίῳ σχολᾷ· ἀγωνίαν ἐμποιούσῃ ἀνέσει. "Malim ἀγωνιῶν σχολᾷ, Otio a prœliis, a recto ἀγωνία, Prœlium. Loqui videtur Auctor de induciis tum temporis pactis ad rite procurandam mortuorum sepulturam: v. Q. Calabr. 4." Musgr. "Ἀγώνιος σχολὴ h. l. est Molestum otium." Erfurdt.]

Ἐναγώνιος, ὁ, ἡ, Pavidus. Apud Basil. 94. ἔντρομον et ἐναγώνιον pro eodem poni scribit Bud.; qui tamen miscet cum ἐναγώνιος significante Compositum vel Accinctum ad certamen: at ego ad ἀγωνία referendum putavi. ["Ἐναγώνιος deducitur ab ἀγωνία, quod Trepidationem, Angorem, Timorem significat, ἐναγώνιος est Anxius, Solicitus, Pavidus. Hujus inprimis significationis exempla, utpote parce a Lexicographis allata, diligenter observanda. Chrysost. Homil. 2. in 2 ad Cor., Διὰ παντὸς ἐναγώνιον εἶναι χρὴ τὸν βίον ἡμέτερον, Vitam nostram in perpetua cura et solicitudine esse oportet. Homil. 42. in 1 ad Cor., Ἐντεῦθεν ἐναγωνίους ποιεῖ, Hinc solicitos et anxios reddit: non, ut Interpres, Ad decertandum paratos reddit. Homil. 3. de statuis: Ὁ εἰπὼν κακῶς, ἐναγώνιος λοιπόν ἐστιν, ὑποπτεύει, καὶ δέδοικε, μετανοεῖ, καὶ κατεσθίει τὴν ἑαυτοῦ γλῶτταν, δεδοικὼς καὶ τρέμων, Detrahens continenter anxius est, suspicatur, et timet, pœnitentia ducitur, et linguam suam mandit, timens et contremiscens. Et Homil. 16. de statuis: Ὅταν ἐπὶ τῆς τραπέζης κατακείμενος ἀναμνησθῇς τῆς ῥήσεως ταύτης, ἀποπηδήσῃ ταχέως τῆς μέθης καὶ τῆς ἀδηφαγίας, μαθὼν διὰ τῆς λέξεως ταύτης, ὅτι ἐναγωνίους ἡμᾶς εἶναι χρὴ, Cum ad mensam discumbens, sententiæ hujus, quæ legitur 2 Cor. 4, 7. memineris, statim ab ebrietate crapulaque resilies, ubi didiceris ex hac sententia, quod anxios et solicitos nos esse oporteat. Idem in Psal. 8. Ἐναγώνιον ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον, Homini metum incutit. Et Homil. 45. in Jo. p. 743. Cur Deus ultimi judicii diem nobis occultum esse velit: Τοῦτο οὕτως ᾠκονόμησεν ὁ Θεὸς, ἵνα διὰ παντὸς ὦμεν ἐναγώνιοι, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀσφαλείᾳ μὴ θαῤῥῶμεν, Id propterea ita dispensavit, ut semper anxii atque soliciti simus, et ne in ipsa quidem securitate sine metu vivamus. Gemina sunt, quæ Idem de incerta nobis hora mortis scribit Homil. 36. t. 5. p. 237: Ἄδηλον τὸ μέλλον, ἵνα ἐναγώνιοι διηνεκῶς ὦμεν, καὶ πρὸς τὴν ἀποδημίαν εὐτρεπεῖς ἐκείνην, Futurum incertum est, ut semper anxii atque soliciti, et ad migrationem istam parati simus. Iterum Homil. 8. in Ep. ad Philipp. ad c. 2, 12. p. 46. Ἐπειδὰν δὲ εἶπε, Μετὰ φόβου καὶ τρόμου, καὶ ἐναγωνίους ἐποίησεν, ὅρα πῶς παραμυθεῖται τὴν ἀγωνίαν· τί γάρ φησιν; Ὁ Θεὸς ἐστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας, Quoniam vero dixit, Cum timore et tremore, ac solicitudinem injecit, vide quomodo illam mitiget. Quid enim inquit? Deus est, qui operatur in vobis et velle, et operari pro bona voluntate." Suicer. Thes. Eccl.]

¶ Ἀγωνιάω, f. άσω, p. ακα, Certo, ἀγωνίζομαι, ap. Isocr., teste Suida.

Ἀγωνιᾶν, Anxium esse, Dolere vel Angi metu, ut scribit in Lexico Budæus, citans hunc Plut. locum in Cæsare, Ἐφ' ᾧ λέγεται μὴ φαινομένῳ μὲν ἀγωνιάσαι, σωθέντος δὲ καὶ παραγενομένου πρὸς αὐτὸν, ἡσθῆναι, Doluisse tanquam ob mortuum, vel Solicitus et metuens ei fuisse. Et in Demetrio (17.) Ὡς εἰκὸς ἐστι διακεῖσθαι τοὺς περὶ τῶν πραγμάτων τηλικούτων ἀγωνιῶντας. Item Ἀγωνιᾶν, Vereri, Timere, cum accusativo. Polyb., Ἀγωνιῶν τὴν τῶν ὑπεναντίων ἔφοδον. Hactenus Bud. Notandum est autem ἀγωνιᾶν dici etiam eum, qui alioqui metu vacuus sit, ut apparet ex hoc Aristot. loco, Rhet. 1, (9.) Καὶ περὶ ὧν ἀγωνιῶσι, μὴ φοβούμενοι, (καλά ἐστι·) περὶ γὰρ τῶν πρὸς δόξαν φερόντων ἀγαθῶν τοῦτο πάσχουσι, Honesta sunt etiam ea de quibus agonia percelluntur, metu carentes; nam de bonis, quæ ad gloriam tendunt, sic animo afficiuntur. Idem libri ejusdem Rhet. 2. Ἀλλὰ δεῖ τινα ἐλπίδα ὑπεῖναι σωτηρίας περὶ οὗ ἀγωνιῶσι. Damascenus, recens quidem auctor, sed veteres, ut opinor, secutus, Ἀγωνία, φόβος διαπτώσεως, ἤγουν ἀποτυχίας· φοβούμενοι γὰρ ἀποτυχεῖν τῆς πράξεως, ἀγωνιῶμεν. [Vide auctores, quos in Ἀγωνία citavimus.] Dicendum igitur puto ἀγωνιᾶν duobus modis usurpari: nonnunquam simpliciter pro Timere, et tum non solum accusativo jungitur, ut in superiore exemplo Polybii, sed et infinitivo, ut ap. Eund., Τὰ μὲν ἠγωνία λέγειν τὸ φαινόμενον. Item cum subjunctivo, præfixa particula μὴ, ut ap. Eund. Ἀγωνιῶντες μὴ διασφαλῶσι τῆς ἐπιβολῆς. Nonnunquam vero significare Anxium esse ob dubitationem de eventu rei alicujus,

non tam ne malum aliquod nobis accidat, quam ne bonum aliquod speratum non eveniat, aut ne voti compotes esse non possimus. Brevius, ἀγωνιᾷν esse Æstuare dubitatione de sperato bono. Sic et ἀγωνίαν, cum ἀπὸ τοῦ φόβου distinguitur, Æstuantem dubitationem de sperato bono intelligemus, sequendo definitiones paulo ante expositas. Sed et Æstum vel Æstuationem simpliciter interpretari poterimus non male, cum vehementissimum quendam metum declarare voluerimus. Qui autem ἀγωνίαν reddunt Angorem, videntur voce quidem significatissima uti; sed ἀγωνία existimo esse aliquid magis repentinum quam Angorem. Nec vero prætermittendum est quod tradit Gr. quidam Grammaticus, Qui timent ne excidant eo quod cupiunt, i. e. Ne non assequi possint, dicuntur ἀγωνιᾷν, ut Hector cum Achille pugnaturus: nam alii, qui solum spectatores erant, modo non tremebant; at ille, cum in ipso periculo constitutus esset, duntaxat agonia percellebatur, utpote magna animi fortitudine præditus. || Hesychius præterea ἀγωνιῶ explicat κινδυνεύω, Periclitor. || Passivum Ἀγωνιάομαι, ῶμαι, idem valet, quod quædam exemplaria habent in loco Aristot. modo citato e Rhet. 1.; nam pro ἀγωνιῶσι legitur in illis ἀγωνιῶνται.

[Ἀγωνιῶ· κινδυνεύω. Hesych. Ubi Is. Voss.: "Schedæ Basilicæ, Ἀγωνιῶ, τὸ φοβοῦμαι. Phot. in Lex. κινδυνεύω explicat. Utrumque exhibet Suid. Cf. Gloss. (Ἀγωνιᾷ· Satagit. Ἀγωνιᾷν· Trepidare. Ἀγωνιῶντα· Suspensum.)" Albert. Hesych.: Ἠγωνίασεν· ἐφοβήθη. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγωνιᾷν· ὀρέγεσθαι, οὐ μόνον τὸ ἀγωνίζεσθαι. Ἀγωνιῶ· κινδυνεύω. Harpocr.: Ἀγωνιᾷν· τὸ ἀγωνίζεσθαι. Ἰσοκράτης ἐν τῷ Περὶ τῆς Ἀντιδόσεως. Ἀγωνιῶντες· ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ Πανηγυρικῷ. "Ἀγωνιᾷν, in significatione verbi ἀγωνίζεσθαι, ap. Isocr. in Or. de Antidosi. Itidemque ἀγωνιῶντες, significans ἀγωνίζεσθαι, ap. Eundem in Paneg. Hæc Harpocr.; sed omittere non debuit, poni itidem nomen ἀγωνία, unde factum est v. ἀγωνιᾷν, pro ἀγὼν, et quidem ap. eundem oratorem in Evagoræ Encomio. Nam ibi plurale ἀγωνίας legimus, pro ἀγῶνας, i. e. Certamina, p. 1, Οἱ δὲ περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντες. Digna autem fuerunt ἀγωνία et ἀγωνιᾷν, quorum hæc significatio notaretur, cum jam hæc obsolevisset, et aliam accepissent." H. Steph. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγωνιᾷν· Ἰσοκράτης, ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεσθαι. Ἀγωνιῶντες· ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι, ὁ αὐτός. Phot.: Ἀγωνιᾷν· Ἰσοκράτης, ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεσθαι, καὶ ἀγωνιῶντες, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι, ὁ αὐτός. Zonar.: Ἀγωνιᾷν· ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεσθαι. Οὕτως Ἰσοκράτης. Ἀγωνιῶντες· ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι. Οὕτως Ἰσοκράτης. Sed in neutra harum Orationum reperitur v. ἀγωνιᾷν, ut recte monuit Corai. ad Isocr. 2, 146. atque ex eo Schleusnerus. "Auger. Præf. ad Isocr. p. ix. ('E Lex. Harpocr. decem Oratorum auxilii nonnihil assumsimus, ut multa explicaremus et emendaremus nonnulla. Omnes fere locos, quos ille citat et explicat, accurate exscriptos, vel in ipso textu inter Notas, vel in Gr. Indice, retuli. Sunt quædam locutiones et verba, quæ Idem annotat tanquam quæ compareant in Orationibus Isocr. nunc extantibus, quæ tamen nullibi comparent. Exempli causa, ἀγωνιᾷν pro ἀγωνίζεσθαι, et ἀγωνιῶντες pro ἀγωνιζόμενοι, alterum in Or. de Antidosi, alterum in Panegyrico, comparere affirmat. Mihi tamen orationem utramque pluries et attentius legenti, neque hæ ipsæ voces, neque harum vestigia, occurrerunt. Quod miror effugisse H. Stephanum, ipsius Isocr. editorem, et multos Lexicographos, qui non videntur dubitare quin prædictæ vv. ap. Isocr. reperiantur.')" Schæf. Mss. Suid.: Ἀγωνιᾷν· Ἰσοκράτης, ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεσθαι. Ἀγωνιῶ· κινδυνεύω, καὶ τὸ φοβοῦμαι. Πολύβιος (1, 20, 6.)· Πολλαὶ δὲ πόλεις προσετίθεντο τῶν μεσογαίων τοῖς Ῥωμαίοις, ἀγωνιῶσαι τὰς πεζικὰς δυνάμεις. ("In prioribus Edd. pessime legitur Περσικὰς, cujus loco non solum ex 2 *Mss. sed etiam e Polybio,* πεζικὰς reposui. Eodem mendo *priores Edd. Suidæ* laborant in v. Τριάριοι, ubi Περσικῶν pro πεζικῶν legitur. Ceterum Casaub. cum nesciret, unde h. l. depromtus esset, corrupta Suidæ lectione deceptus, A verba ista Polybii de Perseo, Rege Macedonum, accepit, quem errorem recte notavit Jac. Gronov. Nott. ad Fragmm. Polybii, a Casaubono collecta, p. 455." Kust.) Καὶ ἀγωνιῶν, δεδιώς. Ἀγωνιῶν δὲ τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν, καὶ τὰς ἐπιβουλὰς τὰς περὶ τὸ σῶμα, (3, 78, 1. In v. Ἀθεσία legitur minus recte: Ἀθεσίαν· *παραβασίαν. Ἀγωνιῶν γὰρ τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν, καὶ τὰς ἐπιβουλὰς τὰς καὶ ἐπισειομένας.) Ἠγωνία δὲ, μὴ τοὺς στρατιώτας ἐπιλείπῃ τὰ ὀψώνια. Καὶ ἀγωνιῶντες, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι, Ἰσοκράτης. Zonar.: Ἀγωνιόντες, (l. Ἀγωνιῶντες·) ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι. Ἀγωνιῶ· τὸ κινδυνεύω, καὶ τὸ φοβοῦμαι. Ἀγύβιος (l. Πολύβιος·) Πολλαὶ δὲ πόλεις προσετίθεντο τῶν μεσογαίων τοῖς Ῥωμαίοις, ἀγωνιῶσαι τὰς πεζικὰς παρατάξεις καὶ δυνάμεις. Ἀγωνιῶν· δεδιώς. Ἀγωνιῶν δὲ τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν καὶ τὰς βουλὰς, (l. ἐπιβουλὰς,) τὰς περὶ τὸ σῶμα. "Pro παρατάξεις Cod. K. περὶ τάξεις. Sed mirum, unde illa vox irrepserit. Nam ap. Polyb. legitur tantum τὰς πεζικὰς δυνάμεις. Sine dubio Schol. vocem δυνάμεις voluit explicare alio B verbo, Polybio usitato. Utitur is enim nonnunquam vocem παράταξις pro Acie, v. c. 15, 12, 3." Tittm.]

["Ἀγωνιάω, Valde vereor. Cum accus. Timere aliquem, vel aliquid. Πόλεις ἀγωνιῶσαι τὰς πεζικὰς δυνάμεις, 1, 20, 6. ἠγωνία τὸ συμβησόμενον, 1, 44, 5. ἀγωνιῶν τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν, 3, 78, 1, ἀγωνιῶν, perperam olim ἀγανακτῶν, τὸν *ἐπιτωθασμὸν τῶν ὄχλων, 3, 80, 4. τοὺς Αἰτωλοὺς ἠγωνίων, 10, 41, 2. ἀγωνιῶντες οὐδένα, Timentes neminem, 30, 5, 9. ἠγωνία τὸν ἔκπλουν, Timebat profectionem, Verebatur proficisci, 16, 24, 2. Cum præpos. περί. Περὶ τῆς κατ' Αἴγυπτον ἠγωνίων ἀρχῆς, Timebant Ægypti regno, Soliciti de eo erant ne invaderetur, 5, 34, 9. περὶ σφῶν αὐτῶν, Sibi ipsis timebant, De se erant soliciti, 2, 6, 8. Sequente conjunct. μὴ cum subjunct. ἀγωνιῶν μὴ πιστευθῇ (ταῦτα) παρά τισιν, Veritus, ne fidem hæc ap. nonnullas invenirent, 3, 9, 2. 1, 10, 6. n. 1, 31, 4. 1, 66, 8. 18, 22, 4." Lex. Polyb.]

["Ἀγωνιάω. Charit. 130. Ind. ad Diod. S. s. v. C ad Diod. S. 2, 422. Boissonad. in Philostr. 605. ('Heliodor. 2, 18. p. 75. Ἀποδειλιῶντα δὴ πρὸς ταῦτα τὸν Κνήμωνα θεασάμενος ὁ Θεαγένης· καὶ γὰρ φράζων τὰ λεχθέντα πρὸς τοῦ Αἰγυπτίου δῆλος ἦν *ὑπεραγωνιῶν· σὺ δὲ, ἔφη, τὴν μὲν γνώμην ἐῤῥωμένος τις ἄρα ἦσθα, τὸ τλῆμα δὲ ἀσθενέστερος. Quæ descripsi longiora, ut indicandæ locus esset Platonicæ imitationi Charm. T. 5. p. 125. Bip. Ὁ Κριτίας δῆλος μὲν ἦν καὶ πάλαι ἀγωνιῶν.') Act. Traj. 1, 85. Zeun. ad Xenoph. K. Π. 206. Wakef. S. C. 1, 72." Schæf. Mss. "Longus 2. p. 92. Ἀποθανεῖσθαι μηκέτι μενούσης χλόης λέγων. Pro μενούσης corrigo νεμούσης, quem errorem etiam admissum arbitror 4. p. 108. Ὁ δὲ Δάφνις ἀγωνιῶν τῇ χλόῃ συνέμενεν. Lego συνένεμεν." Bernard. ad Synes. de Febr. 42. Alciphr. 2, 3, 98. 3, 59, 26. "Πάνυ ἠγωνία, Polyb. Una ea cura agebat, Liv. 2. p. 515. n. 8. Plato Amatoribus 133. a. alter videbatur mihi ἀγωνιᾷν amator: Protagora 333. e. videbatur mihi ἤδη τετραχύνθαι τε καὶ ἀγωνιᾷν in disputando: Lyside 210. e. ἀγωνιῶντα D καὶ τεθορυβημένον. Epist. Socr. p. 68." Valck. Mss. Aristot. Probl. 27, 3. 27, 10. 27, 11.]

Ἀγωνιάτης, ου, ὁ, pro Trepidator, Formidator, ponitur ap. Diog. L., ut notat in Lexico Bud.: hunc, ut opinor, locum intelligens, qui est in Menedemi Vita, Ἐπεὶ δ' ἥψατο τῆς πολιτείας, οὕτως ἦν ἀγωνιάτης, ὥστε καὶ τὸν λιβανωτὸν τιθεὶς διήμαρτε καὶ τοῦ θυμιατηρίου. [Est 2, 131. "Suspectum alicui possit esse v. ἀγωνιάτης, utpote cujus usus nullum aliunde exemplum afferatur; sed utrobique scriptum est in omnibus vett. Codd. Ejus autem a v. ἀγωνιᾷν origo manifesta est. Interpres tamen priore in loco, (Ἀγωνιάτης μέντοι, φασὶν, ἦν ἄλλως καὶ φιλόδοξος,) Ignominiæ metuens: in posteriore, Anxius atque solicitus. At Bud. Trepidator, Formidator." H. St. "Ἀγωνιάτης, Timidus, Anxius, Subverecundus. Suid. Ἀγωνιῶν· δεδιώς." *Menag.* * "*Ἐξαγωνίας, Arat. Schol. 147." Wakef. Mss. Sed ibi nihil tale reperimus.]*

*[*Ἀγωνίασις, ἡ, Trepidatio. Gl.]*

Διαγωνιάω, Valde anxius *sum, præpositione* διά vim τοῦ ἀγωνιῶ augente. Citatur ex 2 Macc. 3.

διαγωνιῶντες pro Trepidantes. [" Διαγωνιάω, In agone versor, Valde anxius sum, 2 Macc. 3, 21." Biel. Thes.] Item Διαγωνιάω μὴ, Vereor ne, unde διαγωνιάσαντες ap. Suid., quod exponit εὐλαβηθέντες, i. e. Veriti, in hoc, quem ex innominato Auctore affert, loco, Οἱ δὲ διαγωνιάσαντες μὴ διὰ τὸ *προηττᾶσθαι δόξωσι καταπεπλῆχθαι τοῖς ὅλοις, ἐξῆγον ἅμα φωτί. [Vide quæ de hoc Polybii loco scripsit Tittmann. in Διαγωνίζομαι citatus. " Diod. S. 2, 374. ad 469." Schæf. Mss. " Διαγωνιάω, Valde timeo, cum μὴ et subjunct. 3, 105, 5. 4, 10, 3. 10, 38, 10. 11, 32, 5. Cum accus., Διαγωνιάσας τοὺς 'Ρωμαίους, μὴ κύριοι γένωνται, 3, 102, 10. sed et id ipsum, recte si spectes, vix differt a superiori constructione; nam idem valet ac διαγωνιάσας μὴ οἱ 'Ρωμαῖοι κύριοι γένωνται." Lex. Polyb.]

[* Προσαγωνιάω, Ardeo cupiditate certandi. Artemid. 1, 48. Μόνοις δὲ τὸ ὄναρ τοῦτο δρομεῦσι συμφέρει, ὅταν προσαγωνιῶντες ἴδωσι· θᾶττον γὰρ καὶ ὡς εἰπεῖν ἐκ πυρὸς ἁρπάσουσι τὰ σκέλη. " Sic exhibet Cod. B. quem amplexus sum. Προσαγωνιᾶν est Ardere cupiditate certandi, currendi. Itaque aptius pulcriusque sequuntur verba, θᾶττον γὰρ—ἐκ πυρὸς ἁρπάσουσι τὰ σκέλη. Antea legebatur, δρομεῦσι δὲ συμφέρει, ὅταν πρὸς ἀγῶνα ὄντες κ. τ. λ." Reiff.]

Συναγωνιάω, Una cum alio anxius sum, Anxietatis alicujus vel trepidationis particeps sum, aut socius. Plut. de Socr. Dæmonio, Αὐτὸν δὲ καὶ τοὺς φίλους συναγωνιῶντας εὔχεσθαι καὶ κύκλῳ παρεῖναι. [" Συναγωνιᾶν, Simul angi, s. Molestiarum alterius participem esse, 6, 359. 361, 2. συναγωνιᾶν καὶ σπουδάζειν ὑπὲρ ἀλλήλων, 7, 896. 8, 319." Ind. Gr. in Plut. Mor. " Heyn. Hom. 8, 437. ad Char. 343." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 1, 101." Wakef. Mss. " Συναγωνιᾶν, Una timere, Timere cum altero, Timere suis. Τῶν μὲν ἰδίων, dum Rhodanum fluvium trajiciunt Pœni, συναγωνιώντων καὶ παρακαλούντων μετὰ κραυγῆς, 3, 43, 8. ubi Sed ibi Casaub.: Cum et suos Pœni acclamationibus faustis adjuvarent, voceque alta adhortarentur. Sic et Ernestus συναγωνιᾶν Adjuvare interpretatur. 'Sed pro συναγωνιώντων,' ait, 'ibi scr. συναγωνιζόντων, ut habet Ed. pr. Bas. et Ms. August. Ceterum, verbum sic dici, non abhorret ab analogia, cum et ἀγωνιᾶν pro Certare dixerit Isocrates, auctore Suida, et ἀγωνία pro ἀγὼν dicatur.'" Lex. Polyb. " Συνηγωνίων, Cum illo mœrebam, ad Att. 5, 12. ('Cui quidem valde συνηγωνίων.')" Ernest. Clav. Cicer. Diodorus Sic. 615. a. Ed. Rhod.]

[* 'Υπεραγωνιάω, Ultra modum trepido. Demosth. 1410. 'Ορῶν αὐτῶν ἐνίους καὶ μηδενὸς δεινοῦ παρόντος ὑπερηγωνιακότας. " Joseph. 715, 18." Wakef. Mss. " Boissonad. in Philostr. 605. (in 'Αγωνιάω citatus.)" Schæf. Mss. " Hierocl. 152. Ed. Lond. Joseph. A. J. 16. p. 792." Scott. App. ad Thes.]

¶ 'Αγωνιάζω, pro ἀγωνιῶ, in VV. LL. legitur: itidem 'Αγωνιάζομαι, pro ἀγωνίζομαι, e Philostr.

'ΑΔΡΟΣ, οῦ, ὁ, (ὰ, ὸν,) a Suida et Hes. exp. Multus, Magnus, Abundans, Opulentus, Crassus. A Gaza quibusdam locis Crassus redditur. Gellius 7, 13: ait tres characteres esse, i. e. tria dicendi genera, ἁδρὸν, ἰσχνὸν, μέσον: i. e., ut interpretatur, Uberem, Gracilem, Mediocrem. Apud Herod. 1, (17.) καρπὸς ἁδρὸς exp. Fruges adultæ. 'Αδρὸν δένδρον, ap. Diosc. 1., Crassa arbor, ut Hermolaus: Dura arbor, ut Ruellius: Speciosa et fortis, ut Marcellus interpretatur, annotans ἁδρὸν significare εὐτραφὲς, Pingue et feliciter nutritum, ex eoque, Cum decore validum et forte. Sumit autem Marcellus hanc expositionem ab Hesychio, qui ἁδρότερον comparativum ab ἁδρὸς, exponit μεῖζον, εὐτραφέστερον. Apud Plut. ἁδρὸς aperte Magnum significat; nam opponitur μικροτέρῳ, in Lycurgo, 'Επιτάσσει δὲ τοῖς μὲν ἁδροῖς ξύλα φέρειν, τοῖς δὲ μικροτέροις λάχανα. Sed et ap. Athen. 6, (253. b.) copulantur μέγας et ἁδρός. Idem Plut. Solone (1, 315.) πῦρ ἁδρὸν appellat Ignem validum. Ælianus ap. Suid. ἁδρὸν μισθὸν vocat Magnam mercedem, i. e. Amplam. Apud Aristoph. autem ἁδρὸς πόλεμος Magnum bellum: accipiendo Magnum pro Acri s. Vehementi. 'Αδρότερος explicatur etiam Habitior; et ἁδρότερον διαιτᾶν, Liberalius et largius cibare, Galen. Ceterum ἁδρὸς Etym. exponit χονδρὸν, derivans ab ἥδω, Delecto, nam, inquit, ἡδόμεθα τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς, Delectamur magnis et χονδροῖς. Accipit autem χονδρὸν pro Crasso, ut opinor. Gallicum nostrum Dru hinc originem habere existimo.

'Αδρὸς, ad animum translatum. Athen. 6. (l. c.) μέγας καὶ ἁδρὸς τὴν ψυχήν. Isocr. Panath., Τοῖς ἁδροτέροις αὐτῶν καὶ πολὺ βελτίοσιν εἶναι δοκοῦσι. Sed et cum dicitur χαρακτὴρ ἁδρὸς, Character uber, Gell. interpr. est metaphora ad res ad animum pertinentes.

[" 'Αδρὸν, Amplum, i. q. τὸ περιττὸν, der volle, starke Ausdruck, præsertim ob numeri quandam amplitudinem. Longin. 40, 4. ('Επὶ δὲ τῆς συρομένης ὑπὸ τοῦ ταύρου Δίρκης· εἰ δέ που Τύχοι, πέριξ ἑλίξας εἷλχ' ὁμοῦ λαβὼν Γυναῖκα, πέτραν, δρῦν, μεταλλάσσων ἀεί· ἔστι μὲν γενναῖον καὶ τὸ λῆμμα, ἁδρότερον δὲ γέγονε τῷ τὴν ἁρμονίαν μὴ κατεσπεῦσθαι, μηδ' οἷον ἐν * ἀποκυλίσματι φέρεσθαι, ἀλλὰ στηριγμούς τε ἔχειν πρὸς ἄλληλα τὰ ὀνόματα καὶ * ἐξερείσματα τῶν χρόνων, πρὸς ἑδραῖον διαβεβηκότα μέγεθος.) Proclus in Chrestom. ap. Phot. Cod. 139. tria dicendi genera statuit, τὸ ἰσχνὸν, τὸ ἁδρὸν, τὸ μέσον. Contrarium τῷ ἁδρῷ vitium est τὸ σκληρὸν καὶ ἐπηρμένον, Haerte, Bombast. (Locus integer est: Τὸ παρὸν βιβλίον διαιρεῖται εἰς δ'· καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ λέγει, ὡς αἱ αὐταί εἰσιν ἀρεταὶ τοῦ λόγου καὶ ποιήματος, παραλλάσσουσι δὲ ἐν τῷ μᾶλλον καὶ ἧττον· καὶ ὅτι τοῦ πλάσματος, τὸ μέν ἐστιν ἰσχνόν· τὸ δὲ, ἁδρόν· τὸ δὲ, μέσον· καὶ τὸ μὲν ἁδρὸν, ἐκπληκτικώτατόν ἐστι, καὶ κατεσκευασμένον μάλιστα, καὶ ποιητικὸν ἐμφαῖνον κάλλος· τὸ δὲ ἰσχνὸν, τὴν τροπικὴν μὲν καὶ * φιλοκατάσκευον σύνθεσιν μεταδιώκει· ἐξ ἀνειμένων δὲ μᾶλλον συνήρτηται· ὅθεν ὡς ἐπίπαν τοῖς γοεροῖς ἄριστά πως ἐφαρμόζει. Τὸ δὲ μέσον, καὶ τοὔνομα μὲν δηλοῖ, ὅτι μέσον ἐστὶν ἀμφοῖν· ἀνθηρὸν δὲ κατ' ἰδίαν οὐκ ἔστι πλάσμα, ἀλλὰ * συνεκφέρεται καὶ συμμέμικται τοῖς εἰρημένοις· ἁρμόζει δὲ τοπογραφίαις, καὶ λειμώνων καὶ ἀλσῶν ἐκφράσεσιν. Οἱ δὲ τῶν εἰρημένων ἀποσφαλέντες εἰδῶν, ἀπὸ μὲν τοῦ ἁδροῦ, εἰς τὸ σκληρὸν καὶ ἐπηρμένον ἐτράπησαν· ἀπὸ δὲ τοῦ ἰσχνοῦ, [illegible] τὸ ταπεινόν· ἀπὸ δὲ τοῦ μέσου, [illegible] τὸ ἀργὸν καὶ ἐκλελυμένον. Cf. Plut. in Homeri Vita c. 72. T. 5. p. 751. Wyttenb. 4to: 'Επεὶ δὲ καὶ χαρακτῆρες εἰσὶ τῶν λόγων τὰ καλούμενα πλάσματα, ὧν τὸ μὲν ἁδρὸν, τὸ δ' ἰσχνὸν, τὸ δὲ μέσον λέγεται. De his rebus v. Nunnes. et Schottus ap. Gaisford. 404—7.) Auctor Συνοπτ. Παρ. p. 4. qui tria genera scribendi appellat χαλαρὸν, ἁδρὸν, καὶ μέσον, mox ita: 'Αδρὸς δὲ, καὶ σύντονος, ὁ ἐγκατάσκευος, καὶ πυκνοτέραις κεχρημένος ταῖς ἀποδείξεσιν, προσφυὴς τῷ δικανικῷ εἴδει τελῶν. Eodem modo Fortunat. Rhet. p. 73. Pith. (=94. Capperon. ''Αδρὸν uniforme est? non; nam est aut ἀνθηρὸν, aut αὐστηρόν. 'Αδρῷ quod est contrarium? tumidum et inflatum. 'Ισχνὸν uniforme est? non; nam aut est severius aut floridius. 'Ισχνῷ quod est contrarium? aridum ac siccum. Μέσον uniforme est? non'—quæ hæc sequuntur verba, corrupta sunt, et nihil sensus habent.)" Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

['Αδρός. Hesych. 'Αδροί· πλούσιοι.* (" Sic ap. Job. 29, 9. Interpretes ap. Orig. οἱ ἄρχοντες, et 4 Reg. 10, 6. ἁδροὶ τῆς πόλεως. Es. 34, 7. ἁδροὶ vertunt Unicornes, qui tropice dicuntur pro Potentibus et magnis, ut in eodem loco κριοὶ καὶ ταῦροι." Ernest. Gloss. SS. 5.) 'Αδρόν· μέγα, δαψιλὲς, παχύ. 'Αδρός· πολὺς, μέγας, πλούσιος, παχύς. (" Jerem. 5, 5. ubi Chrysost. expl. τοὺς μεγιστάνας καὶ τοὺς βασιλεῖς in Comment. Ghisler. 941. Job. 29, 9." Ernest. Gloss. SS.) 'Αδρότερον· μεῖζον, εὐτραφέστερον. 'Αδρῷ· μεγάλῳ. Bielii Lex. Cyr. Ms. Brem.: 'Αδροί· δαψιλεῖς, μεγάλοι, παχεῖς, ἄρχοντες. Etym. M.: 'Αδρός· ὁ χονδρὸς, παρὰ τὸ ἥδω τὸ εὐφραίνω, ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ * χονδροῖς. Etym. G.: 'Αδρὰ, (l. 'Αδρός·) πλούσιος, μέγας, παρὰ τὸ ἥδω, ἡδόμεθα γὰρ τοῖς καλοῖς καὶ ἁδροῖς. Οὕτως 'Ηρωδιανὸς ἐν τοῖς 'Επιμερισμοῖς. 'Αδρός· πλούσιος, μέγας, παρὰ τὸ ἥδω, ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις, καλοῖς, καὶ ἁδροῖς. Οὕτως 'Ηρωδιανὸς ἐν τοῖς 'Επιμερισμοῖς. In Pseudo-Herodian. Partitionibus, nuper a Boissonadio editis, nihil tale reperitur. Zonar.: 'Αδρός· ὁ πλούσιος.

'Αδρόν· δαψιλὲς, μέγα, πλούσιον. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αδρόν· μέγα, δαψιλὲς, πλούσιον, καὶ ἁδρότης, ἡ * ὑψηλότης. Cf. 'Αδρύνω. Suid.: 'Αδρόν· πολὺ, μέγα, δαψιλὲς, πλούσιον. Suid.: 'Αδρόν· πολὺ, μέγα, δαψιλὲς, πλούσιον, καὶ ἁδρότης, ἡ. * ὑψηλότης. 'Αδροῖς μισθοῖς προαγαγὼν εἰς τὸ τόλμημα, τοῦτον ἀναιρεῖ. Καὶ Αἰλιανός· Τινὰς παραλαβὼν ἁδροῦ μισθοῦ ἐς Βυζάντιον ἐλθεῖν πείθει. Καὶ αὖθις· 'Εκάστου τὴν τέχνην ἐπιδεικνυμένου ἐπὶ μισθοῖς ἁδροῖς. Vide Æliani Fragmm. 1005. ubi tamen Perizon. nihil annotavit. Ælian. V. H. 8, 8. Διὰ ταῦτά τοι καὶ μισθοὺς τῶν πρὸ αὐτοῦ πρῶτος ἔλαβεν ἁδροτέρους: 12, 63. Καὶ ἁδροὺς ᾔτει μισθούς. Cf. 'Αδρόμισθος. J. Poll. 1, 236. 'Απαλοὶ δὲ ἐρεῖς, καὶ ἁδροὶ, εὐφυεῖς (κλάδοι:) 4, 71. Εἴποις δ' ἂν αὐλητὴν ἐπαινῶν, σοφὸς, ἐμμελὴς, δεξιός. 'Αλλὰ ταῦτα μὲν, κἂν ἐπὶ τῆς ἄλλης ἂν ῥηθείη μουσικῆς· ὃ δ' ἐστὶν ἴδιον, εὔπνους, ἔμπνους, μέγα φυσῶν, μέγα πνέων, ἁδρὸν, ἔντονον, ἰσχυρὸν, ὄρθιον, ῥόθιον, βίαιον, ἡδύπνουν· τὸ γὰρ λιγυρόπνουν, ποιητικόν: 94. Τὸ δὲ φθέγμα αὐτῶν, sc. τῶν κηρύκων, μέγα, ἁδρὸν, ὑψηλὸν, κ. τ. λ. "Non miraberis etiam αι et ρ interdum confundi, inprimis post literam δ, cui αι aut ρ ductu continuo annectitur. Itaque nemo dubitabit, verisimillima conjectura ductum, Koen. 149(=323. ad s. 136. Dial. Dor.) hæc scripsisse:— 'Adderem Hesychii 'Αδαιόν· δαψιλὲς, nisi ex ἁδρὸν distortum videretur.' Nimirum Librarius cum perperam legisset ἁδρὸν, barbarum illud ἀδαιὸν exaravit." Bast. ad Greg. Cor. 82. "Syllaba αι post literam δ habet, e. c. in Cod. Etym. Sorbon., nonnihil similitudinis cum litera ρ, id quod lectores facile intelligent, si nomen Δαίδαλος cum verbis δρῶ et ἔδραμον comparaverint. Itaque probo emendationem Koenii, in Hesychio corrigentis, 'Αδρόν· δαψιλὲς, pro barbaro illo ἀδαιόν." Idem in Comment. Palæogr. 752. Sed vulg. ἀδαιὸν postulat ordo verborum, atque adeo forte hic error Hesychio ipsi potius, quam ejus Librario tribuendus est. Minus feliciter dixit Noster in v. 'Αδαῖος:—"'Αδαιὸν ab Hes., apud quem fortasse male ἀδαιὸν pro [illegible], exponitur δαψιλές." "'Αδρὸς, Majusculus, [illegible]ltus. Hesych. 'Αδρός· μέγας,—παχύς. (Sed Hesychii glossam Interpretes ad Sacr. Scripturam pertinere censent.) Œcon. 17, 10. ἁδροὺς χοίρους." Lex. Xenoph. "Alexis ap. Athen. 473. Εἶθ' ὁρῶ τὸν 'Ερμαΐσκον τῶν ἁδρῶν τούτων τινὰ Κανθάρων καταστρέφοντα, πλησίον δὲ κείμενον Στρώματά τε καὶ γύλιον αὐτοῦ. Κείμενον cum γύλιον congruit: quare frustra mutat Casaub. Vulgo τῶν ἀνδρῶν τούτων. 'Αδρῶν κανθάρων, ut in Epigene 474. a.—Nico (ap. Athen.) 487. ap. J. Poll. 6, 99. Κεἰ πάνυ τις εὐκαίρως προπίνων φησί (μοι,) Μάνην δέχου, πατριῶτα, κεραμεοῦν, ἁδρὸν, Χωροῦντα κοτύλας πέντ' ἴσως, ἐδεξάμην." Porson. Advers. 126=110. Cf. notanda in 'Αδρότης. "Heyn. in Virg. 1. p. clxxviii. Heyn. Hom. 8, 162. Meurs. ad Apoll. Dysc. 79. Eldik. Suspic. p. 13. Toup. Opusc. 2, 229. Dorv. ad Char. 246. 322. Herod. p. 8, 47. 360. Wessel. ad Diod. S. 1, 41. 160. 215. Bergl. Alciphr. 353. Musgr. Suppl. 860. Markl. Suppl. 860. Diod. S. 1, 467. Charit. 752. Kuster. Aristoph. 105. b. ad Diod. S. 2, 418. Diod. S. 2, 467. 553. ad Lucian. 2, 134. Dionys. H. 5, 29. 126. Heyn. Hom. 4, 493." Schæf. Mss. Vide Buttmanni Lexilog. 205. Glossæ: 'Αδρά· Grossa. 'Αδρός· Grandis, Gravis. "Nonn. p. 522. Hephæst. p. 34. Ap. R. 1, 1121. Bacchyl. Fragm. et hinc corr. Æsch. Pers. 133. (Λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ Πίμπλανται δακρύμασι, ubi tamen vulgatum ἀνδρῶν sensus loci postulat,) 559. (sic, sed ibi est, Αἵδ' ὁμόπτεροι κυανώπιδες. An igitur V. D. respexit ad v. 532. 'Αλλ', ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, νῦν Περσῶν Τῶν μεγαλαύχων καὶ πολυάνδρων Στρατιὰν ὀλέσας? vel ad v. 541. Αἱ δ' * ἀβρογόοι Περσίδες, ἀνδρῶν Ποθέουσαι ἰδεῖν * ἀρτιζυγίαν? Certe J. Poll. ll. cc. teste, Εἴποις δ' ἂν αὐλητὴν ἐπαινῶν,—μέγα πνέων, ἁδρὸν, ἔντονον, ἰσχυρὸν,—τὸ φθέγμα τῶν κηρύκων, μέγα, ἁδρὸν, ὑψηλόν. Vulg. ἀβρογόοι non placet, cum sequatur, Λέκτρων τ' εὐνὰς ἀβροχίτωνας. Cf. quæ de v. ἀβρογόοι alibi scripsimus.) Quintil. 223. Eurip. Iph. T. 1155. Χαίτας ἀβρόπλουτον εἰς Ἔριν ὀρνυμένα. (Vide Nostrum et nos in 'Αβρόπλουτος.) Et ita ἁδρὸς, i. q. δυνατὸς, αὐτάρκης, Stob. 332." Wakef. ad Hesych. marg. "H. v. Sthenidæ Pythagorico ap. Stob. Serm. 46. p. 332. restituendam aliquando putabat Wakef. Ἄριστα δὲ καὶ μιμέοιτο (ὁ βασιλεὺς) τοῦτον (sc. τὸν Θεὸν,) εἰ μεγαλόφρονά τε, καὶ ἁδρὸν, καὶ ὀλιγοδεέα παρασκευάζοι αὐτὸν, πατρικὴν διάθεσιν ἐνδεικνύμενος τοῖς ὑφ' αὐτῷ. Edd. Gesner. et Trinc. ἀβρὸν, sed Gesnerus in marg.: 'Lego σοφόν.'" Gaisford. ad Eurip. Suppl. Ed. Oxon. 1811.]

["'Αδρὸς, Hippocrati dicitur Bene habitus, Pinguis, Feliciter nutritus, Adultus. Περὶ Γονῆς (p. 28, 13.) Καὶ τῷ παιδὶ χωρέει, ἐπὴν ἁδρὸς ἔῃ, Et puero quidem cum plene adoleverit, semen profluit. H. e. Cum habitior fuerit, aut plenior, aut major. Hesych. 'Αδρότερον· μεῖζον, εὐτραφέστερον exponit." Foës. Œcon. Hippocr. 'Αδρὸς porro in Hippocrate legitur 38, 24. 30. 44, 29. 165, 29. 257, 32. 265, 36. 285, 21. 515, 42.]

[* "'Αδροτέρως, Aphor. 9. Lib. 4. (p. 393, 47.) Plenius significat, quod Galen. σφοδρῶς, Vehementer, explicat. Τοὺς δὲ μελαγχολικοὺς ἁδροτέρως τὰς κάτω, Melancholicos plenius per inferiora purgandos, h. e. Vehementius, quod melancholicus humor sua natura piger, tenax, et terreus, vehementiora medicamenta requirat et validioribus educatur. Quod scribit Galen. Meth. Med. 14. Τῷ ἁδροτέρως vero οἱ ὑποστελλόμενοι opponi videntur, Qui cum cautione et subtimide quid agunt." Foës. Œcon. Hippocr.]

"'Αδροβατικὸν, dicitur a Plat. Animal terrestre, "quod terram, solidum elementum, calcet. Alibi "ξηροβατικὸν appellat, opponens ei ὑγροβατικόν. "Vide Ξηροβατικός." [Ξηροβατικὸς quidem legitur in Plat. Politico 8. p. 114. Fischer., sed v. ἁδροβατικὸς ibi non reperitur.]

'Αδρόβωλος, ὁ, ἡ, Plenas glebas habens, s. crassas, aut grandes. 'Αδρόβωλον de thure vel bdellio ap. Diosc. [1, 80. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον, ῥυπαρὸν, καὶ μέλαν, ἁδρόβωλον, παλαθῶδες, κομιζόμενον ἀπὸ τῆς 'Ινδικῆς.] Huic opponitur μικρόβωλος.

[* "'Αδρογόος, (ὁ, ἡ,) Æsch. Pers. 541." Wakef. Mss.]

[* "'Αδροδάκτυλος, (ὁ, ἡ,) Nicet. Eugen. 6, 558." Boissonad. Mss.]

[* "'Αδρόκερως, (ὁ, ἡ,) Chrysost. T. 9, 5." Kall. Mss.]

'Αδρομερὴς, έος, ὁ, ἡ, Crassis particulis constans, Crassiorem substantiam habens. De pane Galen., 'Ο δὲ πιτυρίτης ἄρτος, ἁδρυμερέστερος. De vino Dioscorides, 'Ο δὲ 'Αλβανὸς ἁδρομερέστερος τοῦ Φαλέρνου. Huic opponitur λεπτομερής. Fit autem ἁδρομερὴς, ex ἁδρὸς et μέρος: ut λεπτομερὴς, e λεπτὸς et μέρος. [Galen. Gl. Hippocr.: Κρίμνα· τὰ ἁδρομερέστερα τῶν ἀλφίτων. Ὅταν δ' εἴπῃ, Κρίμνα ἀλφίτου ἁδρὰ, τὰ μέγιστα τῶν ἀλφίτων δηλοῖ. "Philo J. 1, 493(=4, 62. Ἄνθρωπος μὲν οὐδεὶς δύναιτ' ἄν ποτε εἰς ἴσα διελεῖν οὐδέν· ἀλλ' ἀνάγκη τῶν τμημάτων τὸ ἕτερον ἐνδεεῖν ἢ περιττεύειν, εἰ μὴ μείζονι, ἀλλά τοι βραχεῖ μέρει πάντως· ὃ τὴν μὲν αἴσθησιν ἐκφεύγει, τοῖς ἁδρομερεστέροις ἐκ φύσεως καὶ ἔθους προσβάλλουσαν ὄγκοις, τοὺς δὲ ἀτόμους καὶ ἀμερεῖς καταλαβεῖν ἀδυνατοῦσαν.) Eust. Il. Plutarch. 2, 422." Wakef. Mss. "Diod. S. 1, 350. ('Απὸ γὰρ θερινῆς δύσεως καὶ ἄρκτου πνεῖν εἰώθασιν ἄνεμοι τηλικαύτην ἔχοντες σφοδρότητα καὶ δύναμιν, ὥστε ἀναρπάζειν ἀπὸ τῆς γῆς λίθους χειροπληθιαίους τοῖς μεγέθεσι, καὶ τῶν ψηφίδων ἁδρομερῆ κονιορτόν.)" Schæf. Mss.]

[* 'Αδρομερῶς, In crassiores partes. Galen. Gl. Hippocr. 'Ερίκιδες· αἱ ἁδρομερῶς διῃρημέναι κριθαί. Origenes Philos. Procem., pro Subtiliter, i. q. κατὰ λεπτόν. Vide Schneider. Lex. Addend.]

[* 'Αδρόμισθος, ὁ, ἡ, Qui permagnam mercedem exigit, velut meretrices deviæ. Scymnus v. 352. Vide Schneider. Lex. h. v.]

[* 'Αδρόπορος, ὁ, ἡ, i. q. ἁδροὺς πόρους ἔχων. Cassii Probl. 48.]

[* "'Αδρόσφαιρος, Arr. T. 178. in." Wakef. Mss.]

'Αδροχῶροι, [vel 'Αδρόχωροι,] Qui uberem regionem, vel uberes regiones habitant. Hesych. [οἱ ἁδρὰς ἔχοντες χώρας. Cf. 'Αδρόβωλος.]

[* 'Αδρεπήβολος, ὁ, ἡ, i. q. μεγαλεπήβολος. Pseudo-Longin. 8. 'Επεὶ δὲ πέντε, ὡς ἂν εἴποι τις, πηγαί τινές

εἰσιν αἱ τῆς ὑψηγορίας γονιμώταται, προϋποκειμένης, ὥσπερ ἐδάφους τινὸς κοινοῦ ταῖς πέντε ταύταις ἰδέαις, τῆς ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως, ἧς ὅλως χωρὶς οὐδὲν, πρῶτον μὲν καὶ κράτιστον, τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἀδρεπήβολον, ὡς κἀν τοῖς Περὶ Ξενοφῶντος ὡρισάμεθα· δεύτερον δὲ, τὸ σφοδρὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν πάθος. Ubi vertitur, Facile magnarum rerum notiones concipere posse. Cf. Μεγαλοφυής. "Etsi hæc vox nullo dum exemplo confirmata est, tamen viris doctis non minus proba videtur, quam μεγαλεπήβολος. Sed Longinus, ni fallor, scripserat, τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἁδρὰς ἐπήβολον. Error facile e scribendi compendio nasci potuit." Ruhnk. "Defendit hoc verbum Bast. contra Ruhnk., quem dicit non recte suadere ἁδρὰς ἐπήβολον, conferrique jubet Schæferi Mel. Crit. 120. ('* Μεγαλεπίβολος, Qui magna molitur, sed μεγαλεπήβολος, Qui in arduis rebus prospero utitur successu. Sic Wessel. Ind. Græcit. Diodor. Posteriori voci maxime geminum τὸ ἁδρεπήβολον Longini 8., quod D. R. tentavit conjectura minime Ruhnkeniana.')" Weisk. Addend. "Libri nonnulli, ἁδρεπίβολον. Sic volent scilicet. Idem ἐπήβολος et ἐπίβολος: εὐεπήβολος et εὐεπίβολος: δυσεπήβολος et δυσεπίβολος: μεγαλεπήβολος et μεγαλεπίβολος. Qua de re vide, præter VV. DD. ad Longin., Wesseling. subtiliter agentem ad Diod 1, 19. Emendandus hac occasione Phurnutus s. Cornutus de N. D. 22. Πάντας τοὺς βιαίους καὶ μεγαλεπιβόλους γενομένους Ποσειδῶνος ἐμύθευσαν ἐκγόνους εἶναι. Vulgo male legitur, μεγαλεπιβούλους." Toup. "V. ἁδρεπήβολος per η scribenda in media syllaba, quanquam ἐπιβολὴν per iota scribamus. Consule Eust. ad Il. Θ. p. 640. de hujus vocis orthographia. Præter allata e Porphyrio multo plura e vett. Grammatt. de h. v. affert Idem ad Od. B. p. 1448. Namque ibi et Platonis et Xenoph. habentur exempla, notaturque, οὐ ποιητικὴν λέξιν, ἀλλ' Ἀττικὴν εἶναι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ παρὰ τοῖς ὕστερον ἠμέληται. Adde etiam Suid. et Etym. M. v. Ἐπήβολος." Schurzfleisch. p. 18. "De Toupio ad h. l. judicans V. D. in Bibl. Philol. Volborthii 1, 103.:—' Obiter dicit μεγαλεπήβολος et μεγαλεπίβολος, similiaque verba idem esse. Imo differunt sic, ut illud dicatur de Eo, qui magna consequitur, hoc de Eo, qui magna molitur: v. Wessel. ad Diod. S. 2, 262.' (Sed ipse Toupius Wesselingii locum citavit, et quidem ejus sententiam tanquam subtiliorem damnavit.) Adde Schæf. Mel. Crit. 48. ('P. 246. ἐπίβολος. Ἐπήβολος V. quod recipiendum. Perpetua horum adjectivorum, forma perparum, significatione multum discrepantium, in libris scriptis commutatio. Ἐπίβολος, Qui aliquid molitur, assequi studet: ἐπήβολος, Qui assecutus est, tenet, possidet. Sic Wessel. accurate distinxit ad Diod. T. 1. p. 22. cf. not. ad Herod. 672. Quem malim sequi, quam Toupium ad Longin. 292. cui idem videtur ἐπήβολος et ἐπίβολος. Strabo 1058. Alm. Πραγμάτων μεγάλων ἐπίβουλον γεγονέναι. Leg. ἐπίβολον. Poterat uno verbo scribere μεγαλεπίβολον.') Sed rem in medio relinquit Dorv. ad Char. 511. et tantum Ionismo literam η deberi significat. Ad dijudicandam vim verbi ἁδρεπήβολον, et ad quærendam causam verborum adjunctorum, περὶ τὰς νοήσεις, etiam hoc in subsidium recte voces, quod Rhetores tria dicendi genera appellabant τὸ ἁδρὸν, τὸ ἰσχνὸν, et τὸ μέσον. Nempe quia non solis sententiis definita distinguuntur hæc dicendi genera, sed etiam eloquendi ratione, e Longini maxime disciplina, primo hic τὸ ἁδρὸν, Magnificum, proponitur τὸ περὶ τὰς νοήσεις, cum in tribus ultimis partibus tractetur τὸ περὶ τὴν λέξιν ἁδρόν. Cf. et 40, 4. (in 'Ἁδρὸς citatum.')" Weisk. "Vat. 2. τὶ περὶ τὰς νοήσεις αδρεπηβολον. ἁδρεπηκὸν ὡς κἀν τοῖς. Vat. 3. autem τὸ περὶ τὰς αδρεπηβολον· ὡς κἀν τοῖς, et in marg. ἁδρεπηκόν. Zacc. in hujus margine ἁδρεπικὸν scriptum tradit; de Vat. 2. nihil. In Par. jam legitur ἁδρεπηβολον, scilicet, 'emendatum ab ἁδρεπίβολον, ita tamen, ut merito credideris, a primo Librario hanc esse emendationem; nam idem certe atramentum est.' Ita V. D. in exemplo Lipsiensi. Plane idem nobis misit Bastius, qui et addit, quod in Præf. commemoravi

A a Pearcio monitum, a recentiori manu ascriptum esse: 'Λείπει. Desunt folia octo, s. quaternio ΚΕ.'. Ceterum Hudson. e marg. Cod. El. protulit ἁδρὸν καὶ ἐπήβολον." Idem in Var. Lect. 560.]

'Ἁδρότης, ητος, ἡ, Magnitudo, Robur, Hes. (δύναμις, μέγεθος,) Proceritas Suidæ, (ἡ * ὑψηλότης.) Exponitur etiam Crassitudo, Abundantia. Il. Π. (857.) de anima discedente de corpore, λιποῦσ' ἁδρότητα καὶ ἥβην: sed in aliis exemplaribus legitur ἀνδρότητα, et hanc lectionem agnoscit Eust. Vide igitur in 'Ἀνήρ. Constantinus Lascaris hanc vocem in ultima tradit acui, ἁδροτής, ῆτος. [" Schol. ἀνδρείαν, ut inf. in hac voce suo loco. Alii tamen ἁδρότητα ibi legunt. Vide Barnes. et Il. X. 363. ubi ἁδρότητα. Al. ἀνδρότητα. Similiter Ω. 6. (ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα Πατρόκλου ποθέων ἀδρότητά τε καὶ μένος ἠΰ.) Cf. Meibom. in Aristid. Quintil. 294. ubi eadem lectio variat." Albert. "Heyn. Hom. 6, 297. 7, 279. 8, 319." Schæf. Mss. Schol. Ven. ad Il. Π. 857. 'Ἀνδρότητα δὲ, οὐ τὴν ἀνδρείαν,

B ἀλλὰ τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν ἀνδρὸς φύσιν· ἀνδρείαν γὰρ οὐ καταλείπει, ἀρετὴν οὖσαν ἰδίαν. In Athenæo 507. e. est ἁδρότητα. "'Ἁδρότης et ἀνδρότης confusa. Wyttenb. ad Plut. 1, 65. ('Λιποῦσ' ἁδρότητα καὶ ἥβην: ἀνδρότητα, Ald. Bas. Xyl. E. C. Colleg. Nov. permutatione solenni.') Cf. ad Diod. S. 1, 215. ('Κιόνων τε ἁδρῶν περίστυλα: καὶ defit Coisl. Vindob., qui quoque ἁδρῶν optime præfert; ceteri καὶ ἀνδρῶν:') 350. ('Καὶ τῶν ψηφίδων ἁδρομερῆ κονιορτὸν, ἀνδρομερῆ Reg.') ad Od. E. 47. ('Schol. Λόγον ὀρθότητα * νοητέον τὴν τοῦ Ἑρμοῦ ῥάβδον, ὥστε ψυχὰς μὲν τεταραγμένας παύειν, ἐκλελυμένας δὲ διεγείρειν. Barnes. edidit ὀρθότητα, sed leg. sine dubio ἀθροότητα.' Clark. 'Ἀθροότητα vix Schol. dixerit: ἁδρότητα fortasse.')" Schæf. Mss. Etym. M.: 'Ἀνδρότης· Λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην, τὴν ἀνδρίαν σημαίνει καὶ τὴν ἰσχύν. Τὰ εἰς της θηλυκὰ ἅπαντα βαρύνονται, πλὴν τοῦ τραχυτῆς, βραδυτῆς, ἀνδροτῆς, δηϊοτῆς. Apollon. Lex.: 'Ἀνδροτῆτα· * ἀνδρικότητα. "L. * ἀνδρειότητα." Villois. "Glossam Apollonii ἀνδροτῆτα

C tribus locis exhibet Romana Eustathii Edit., Il. Π. 857. X. 363. Ω. 6. verum primo tantum loco sedem suam tenuit, Codicum etiam et Lexicographorum auctoritate, a Barnesio et Ernesto confirmata; quorum omnium quamvis magna sit auctoritas, tamen ad Clarkii equidem lubentius accesserim opinionem, legendum etiam in primo h. l. esse, quod in reliquis substituerunt eruditi, ἁδρότητα, cujus olim interpretamentum ἀνδροτῆτα, temere postea in contextum fuerit admissum, eodem fere modo, quo σύγγαμβρος pro σύγγαμος, ap. Eurip. Phœn. 431. ubi v. Valck. Cf. tamen Schrader. ad Mus. p. 106. et 307. (in posteriore hoc loco nihil omnino de lectione ἀνδροτῆτα legitur.) Il. præterea Ω. 6. ἀνδροτῆτα tuentur, sed simul reprobatos a nonnullis istos versiculos fuisse docent Scholia Porphyrii, edita cum Syntipæ Fabulis a Matth." Herm. Tollius. Adde Schol. Ven. "Athen. 415. (ex Amaranto Alexandrino:) Ἄργος γοῦν πολιορκοῦντος Δημητρίου τοῦ Ἀντιγόνου, καὶ οὐ δυναμένων τῶν στρατιωτῶν τὴν ἑλέπολιν προσαγαγεῖν

D τοῖς τείχεσι διὰ τὸ βάρος, ταῖς δύο σάλπιγξι σημαίνων, ὑπὸ τῆς ἁδρότητος τοῦ ἤχου τοὺς στρατιώτας ἠνάγκασε προθυμηθέντας προσαγαγεῖν τὴν μηχανήν." Valck. Mss.]

['Ἁδρότης. "Syllabæ finales in libris archetypis compendiose scribebantur ——. Ideo toties confusæ syllabæ finales τητα et τατα, cujus confusionis exempla multa congerere tædet. In Rhet. Ald. 2, 391. legitur: Οὗτοι γὰρ (τραγικοὶ) καὶ τὰ τυχόντα πολλάκις τῶν πραγμάτων, ἁδρότητα περιφράζουσιν. Anonymus in uno exemplorum Bibliothecæ Parisinæ corrigit ἁδρότητι. Sed Codex Hermogenis 1983. dat ἁδρόγατα, quomodo scribendum est." Bast. Greg. Cor. 473. Vide et Eund. in Comm. Palæogr. 790.]

[" 'Ἁδρότης, Abundantia, Opulentia, Copia, Multitudo. Semel legitur in N. T. 2 Cor. 8, 20. Μή τις ἡμᾶς μωμήσηται ἐν τῇ ἁδρότητι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ' ἡμῶν, Ne quis me dicere possit surripuisse aliquid a magna illa pecuniæ, a me collectæ, summa. Synonymum hujus vocis est ἁδροσύνη, quod de Copiosa

messe usurpavit Hesiod. Ἔργ. 471. De utraque voce v. loca collecta a Wetstenio ad 2 Cor. 1, 1. Hesych. ἀδρότης· δύναμις, μέγεθος." Schleusner. Lex. in N. T.]

Ἀδροσύνη, ἡ, i. q. ἀδρότης, ut ab ἁβρὸς dicitur ἁβρότης et ἁβροσύνη: sed ut ἁβροσύνη magis est poëticum quam ἁβρότης, ita ἀδροσύνη magis poëticum quam ἀδρότης. Hesiod. Ἔργ. (471.) Ὧδέ κεν ἀδροσύνῃ στάχυες νεύοιεν ἔραζε, Præ ubertate, Præ copia, Præ densitate. [Procl. Ἀδροσύνῃ· τουτέστι τῷ βάρει καὶ τῇ πυκνότητι, ἀδρὸς γὰρ ὁ πολύς. Tzetz.: Οὕτως καλλίστως τὰ περὶ τὸ ἄροτρον καὶ τὸν σπόρον σοῦ διατιθεμένου, ἐν τῇ ἀδρότητι καὶ τῷ βάρει οἱ στάχυες πρὸς τὴν ἔραν, ἤγουν τὴν γῆν, ἐπικλίνοιντο, τουτέστι πλήρεις καὶ εὐθαλεῖς ἔσοιντο.]

"Ἀδρεὺς, Etymologo δαίμων τις περὶ τὴν Δήμη-" τραν, denominatus ἀπὸ τῆς τῶν κάρπων ἀδρήσεως." [Hodie legitur ἀδρύνσεως.]

¶ Ἀδρύνω, f. υνῶ. Crassum reddo, In justam magnitudinem vel crassitudinem consummo, In plenum augeo, Gazæ. Theophr. de C. P. 4. Ἀδρύνει τοὺς ὄγκους, reddit Crassiores. Aliquando ἀδρύνω neutrum est, et idem valet quod ἀδρύνομαι, ut ap. Eund., Ὥστε μήτε ἀδρῦναι τὸν καρπὸν, ἀλλὰ μέχρι ἀνθῆσαι μόνον ἀφικνεῖσθαι, Proficere, ut Gaza vertit.

Ἀδρύνομαι, Passivum, Crassesco, Crassus fio, Justam crassitudinem aut magnitudinem acquiro, aut Ad justam crassitudinem pervenio, Turgesco, Grandesco. Hesych. ἀδρυνθέντος exp. μεγαλυνθέντος. Herod. 1, (193.) Ἀρδόμενον μέν τοι ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀδρύνεταί τε τὸ λήϊον. Sic ap. Nicand. Ther. (377.) Τὴν μὲν, ὅθ' ἀδρύνηται, ὀροιτύποιο βατῆρα Κόψαντες ῥάδικα πολυστεφέος κοτίνοιο. [Schneider. edidit, ὀροιτύποι, οἷα βατῆρα. "Vulg. ὀροιτύπτοιο βατῆρα correxi e M. R. L. G. ὀροίτυπτοι βατῆρα, P. βοτῆρα M. οἱ περιτυχόντες ὑλοτόμοι Sch.: eadem οἷά τινα βακτηρίαν. Hanc scripturam βατῆρα tuebatur Antigonus: contra βοτῆρα Demetrius Chlorus. Utramque scripturam Etym. M. p. 702. v. Ῥάδικα. Idem p. 18. in Ἀδρύνω, (Ἀδρύνω· τὸ αὐξάνω. Τὴν μὲν ὅθ' ἀδρύνηται. Νίκανδρος.) Auctius in Cod. Leidensi a St. Bernardo inspecto ita: Νίκανδρος ἔνθα· Ῥωγαλέον φορέουσι περιστιγὲς αἰόλον ἔρφος. Τὴν μὲν ὅθ' ἀδρύνηται ὀρίτυπτοι οἱ ἀβατῆρες κόψαντες τρ ἄδικα πολυστρέφος ε κοτίνοιο." Schneider.]

[" Ἀδρύνω, Ad maturitatem perduco. Suid. Ἀδρύνοιτο· αὐξάνοιτο. (Zonar. Ἀδρύνω· τὸ αὐξάνω.) Απ. 4, 3, 8. Τὸν ἥλιον τὰ μὲν ἀδρύνοντα, τὰ δὲ ξηραίνοντα." Lex. Xenoph. Hesych. Ἀδρύνεσθαι· αὔξεσθαι τοὺς στάχυας. "Basil. M. Hom. 5. in Hexaëm. p. 42.: Καρπὸς ἐπὶ ξηρᾶς ἤδη καὶ παχείας τῆς καλάμης· ἀδρυνόμενος. Cf. not. in v. Ἀδρεῖν." Albert. Bekkeri Phrynich. Σοφ. Προπαρ., Ἀδρῦναι· ἀδρὸν ποιῆσαι καὶ μέγαν, l. μέγα: et Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀδρῦναι· ἀδρὸν καὶ μέγα ποιῆσαι. Σοφοκλῆς. Nicand. Fragm. 2, 52. p. 279.: Ἀδρύνει δὲ τὰ βλάστα βαθεῖ ἐν τεύχεϊ καρπόν. "Βαθεῖ ἐν τάχεϊ mutatum voluit cum Scaligero Casaubonus in πάχεϊ, qua sententia, quave metri lege, equidem ignoro. Dalecampii versio, 'Sic etiam celeriter germina in profundo capitis vasculo semen amplificant,' felicissimam conjecturam præivit rei intelligentibus lectoribus, ἐν τεύχεϊ. Ceterum Hesychii Βλάστα· βλαστήματα, πλαταγώνια, et Nicandri βλαστεῖα Alexiph. 622. recte comparavit Schweigh. Articulum τὰ ipse addidi, quem metrum desiderabat." Schneider. Hippocr. 44, 25. Ὁκόταν (οὖν) ἐς τὴν ἀρχὴν τῆς τελειώσεως ἔλθῃ ταύτην, ἀδρυνομένου τοῦ ἐμβρύου, καὶ τὴν ἰσχὺν πουλὺ ἐπιδιδόντος, κ. τ. λ.: 47, 30. Ὥσπερ δὲ τοῖς ἐκ τῆς γῆς φυομένοις οἱ καρποὶ ἀδρυνόμενοι ἀποκρίνονται καὶ ἀποπίπτουσι κατὰ διάφυσιν, οὕτω καὶ τοῖσι παιδίοισι ἀδρυνομένοις τε καὶ τελείοις γινομένοις ὁ μὲν ὀμφαλὸς ξυνέμυσε, κ. τ. λ. Plutarch. 8, 689. Ἔτι δὲ καὶ καταμιγνυμένη πρὸς σῖτον ἐπίμετρον ποιεῖ δαψιλὲς, ἀδρύνουσα καὶ διογκοῦσα τῇ θερμότητι τὸν πυρόν.]

[" Ἀδρύνομαι, Crassus, Magnus, Adultus fio, Statura cresco, item, Superbio, Fastu turgeo. Jud. 11, 2. Καὶ ἡδρύνθησαν οἱ υἱοὶ τῆς γυναικὸς, Et adulti fiebant filii mulieris. 4 Reg. 4, 18. Ἡδρύνθη τὸ παιδάριον, Crescebat puer. Vide et Ruth. 1, 13. Jud.

A 13, 24. in Rom. Ed. 1 Macc. 8, 14. Ὥστε ἀδρυνθῆναι ἐν αὐτῇ, Ad superbiendum in illa." Biel. Thes. Hesych. Ἀδρυνθέντος· μεγαλυνθέντος. "Exod. 2, 10. Ἀδρυνθέντος δὲ τοῦ παιδίου. Huc Hesych. respexerit." Kust. "Cf. Hebr. 11, 24. ubi, μέγας γενόμενος." Albert.]

[" Ἀδρύνομαι. De spicis, Herod. 78, 8. Νεόφυτα ἡδρυμμένα emend. Ps. 143, (12.) e marg." Valck. Mss. Locus est, Ὧν οἱ υἱοὶ ὡς νεόφυτα ἱδρυμένα ἐν τῇ νεότητι αὐτῶν. "In nonnullis ll. est ἡδρυμένα, voci quidem Hebr. convenit ἡδρυμμένα, quod habet Ms. Alex. ut etiam est Βασιλ. β'. κεφ. ιβ'. sub principium, Καὶ ἡδρύνθη μετ' αὐτοῦ. Αq. μεμεγαλυμμένα. S. ηὐξημένα. Sch. τὸ παῖδας ἔχειν σφριγῶντας καὶ ἀκμάζοντας, ὡς νεόφυτα ἰσχυρὰ καὶ εὐθαλῆ." Bos.]

Ἄδρυνσις, ἡ, Crassatio. Apud Aristot. et Theophr. Maturitas, Perfectio fructuum. [" Aristot. Met. 11, 9." Routh. Mss. "Emend. Basil. 1, 75. e." Valck. Mss. Vide Etym. M., in Ἀδρεὺς citatum.]

" Ἐξαδρύνεσθαι, Ad perfectam venire granditatem
B " s. maturitatem. Hippocr. Πρόσθεν ἢ τελείως ἐξα-" δρυνθῆναι τὸν καρπὸν," [p. 44=255=167. Ὥσπερ καὶ τῶν ἀσταχύων, ὁπότ' ἐξεχάλασαν πρόσθεν ἀναγκαζόμενοι ἢ τελείως ἐξαδρυνθῆναι τὸν καρπόν.]

¶ Ἀδρόω, f. ώσω, p. ωκα, Ad maturitatem vigoremque perduco. Unde passivum Ἀδρόομαι, Ad maturitatem pervenio, Adolesco. Plato Pol. 6. Τῶν δὲ σωμάτων, ἐν ᾧ βλαστάνει τε καὶ ἀδροῦται, εὖ μάλα ἐπιμελεῖσθαι, [498. c=182. Ἐπιμέλεσθαι edidit Ast. consulique jubet notata ad Phædr. 288. " Athen. 657. d. (e Myrone Prienensi) τοὺς ἀδρουμένους, Obesos, ex emend. Casauboni 935. a. (Πρὸς δὲ τούτοις εἴ τινες ὑπερακμάζοιεν τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν, ἐπέθηκαν ζημίαν θάνατον, καὶ τοῖς κεκτημένοις ἐπιτίμιον, εἰ μὴ ἐπικόπτοιεν τοὺς ἀδρουμένους.)" Valck. Mss. Vulgo, ἀνδρουμένους, solenni permutatione. " Charit. 752." Schæf. Mss.]

[* Ἐξαδρόω, i. q. ἐξαδρύνω. Geopon. 4, 8. 5. Ἐξαδροῦται γὰρ μεταφυτευόμενον, ἢ * μετεγκεντριζόμενον, τῆς ἀντιδότου διαπνεομένης τῷ χρόνῳ. " Ἐξυδατοῦται
C P. quod verum videtur, et alterum alterius glossa." Niclas.]

[Ἀδρύνω et ἀδρόω. " Timæi Lex. 266. Ὑποκορίζεσθαι· πρὸς κόρην ἢ κόρον λέγειν * ἀποσμικροῦντα, οἷον, ἱππάριον, πατρίδιον. Toup. 4, 414. corrigit ἀποσμικρύνοντα. Sed forma ἀποσμικροῦντα, etsi neglecta a Lexicographis, non minus recte habet, analogiaque defenditur. Corai. ad Hippocr. Περὶ Ἀέρων 1, 134.:—' Les Grecs disoient λεπτύνω et * λεπτόω, comme ἀμβλύνω et ἀμβλόω, ἀνδρύνω et ἀνδρόω, κακύνω et κακόω, ὁμαλύνω et * ὁμαλόω, τραχύνω et * τραχόω: et dans bien des cas, les Ioniens paroissent avoir préféré la seconde de ces deux formes.' Præter σμικρύνω * σμικρόω addi possunt ἀμαλδύνω * ἀμαλδόω, et σεμνύνω * σεμνόω. Pro δασύνω Græci non dixerunt * δασόω, sed * δασυνόω: e. c. Cod. noster S. Germ. in Lex. Ms. τῆς Γραμματικῆς: Ἱππόδασυς· ὁ ἐξ ἱππείων τριχῶν δεδασυνωμένος. Schol. Cod. Harl. Odyss. A. 27. Ἀθρόοι· * δασυνητέον τὸ α, leg. * δασυντέον, quemadmodum ad Od. Δ. 800. (' Δασυντέον,
D Fischer. ad Well. Gr. Gr. 1, 244.' Schæf. Mss.) Pro δασύνω, sic usurpato, Pseudo-Herodian. Epimer. Mss. (nuper a Boissonadio editus,) interdum utitur verbo * δασυγραφέω, quo Lexx. nostra carent. Ad eandem rationem Grammatici dicunt ψιλογραφέω, * μεγαλογραφέω, * μικρογραφέω, quorum verborum usus est, ubi de ω aut ο agitur, * διφθογγογραφέω etc." Bast. App. ad Epist. Cr. 25. " Verbis ibi congestis in οω et υνω, quorum eadem est significatio, hic accedant alia ejusdemmodi. Ἀδρόω et ἀδρύνω, ἱλαρόω et ἱλαρύνω, * μακρόω et μακρύνω. Priorem formam in usu fuisse, apparet e substantivo μάκρωσις, quo Polyb. utitur. (' * Μακρυσμὸς, Bustus ad Jo. Euchaït. p 35.' Schæf. Mss.) Cf. Schweigh. Ind. * Μεγεθόω et μεγεθύνω. Priorem formam Lexicographi ignorant; sed reperitur in Apollonii Lex. Hom. 514 (=428.) Μηδέπω * ἐκκαχλάζοντι κύματι, ἀρχομένῳ δὲ μεγεθοῦσθαι. * Σκληρόω et σκληρύνω, φαιδρόω et φαιδρύνω." Idem ad Greg. Cor. 321.]

¶ Ἀδρέω, f. ήσω, p. ηκα, i. q. ἀδρόω. Nonnunquam

et neutraliter ponitur, sicut ἀδρύνω pro ἀδρύνομαι. A Unde ap. Diosc. ἡδρηκὼς, Adultus, Maturus factus. [Hesych. 'Ἀδρεῖν· αὔξεσθαι φυτόν. 'Ἀδρεῖτο· ἐβαρύνετο. 'Ἀδρώμενον· ηὐξημένον. " F. l. ἁδρωμένον, pro ἡδρωμένον, ab ἁδρόω." Guiet. " Forte pro ἀδρουμένον, ab ἀδρεῖν. *Cf. 'Ἀδρύνεσθαι: unde tamen ἀδρυνόμενον hic rescribere non licet." Albert. Lege omnino: 'Ἀδρωμένον· ηὐξημένον.]

*Ἄδρησις, ἡ, Maturitas, ap. Basil. [Vide Valck. in *Ἄδρυνσις citatum.]

[*" 'Ἀδρία, (ἡ,) Copia. Strabo 1098. (Καὶ *δυσδιάγωγον μὲν ποιεῖ τὴν πόλιν ἡ πολυπληθία τῶν βαφέων, 'scripti βαφίων, marg. Cas. sic Par. 5. Bre.: fortasse *βαφείων, marg. Cas. sic Par. 1. Med. 3. 4. Esc. Mosc.' Falc. πλουσίαν δὲ διὰ τὴν τοιαύτην ἀνδρίαν.)" Wakef. Mss. " Mosc. ἀνδρείαν." Falc. " L. εὐανδρίαν." Toup. Conjectura Wakefieldii ἀδρίαν nobis non placet, cum v. ἀδρία, si alicubi extaret, non de hominum multitudine, sed de fructuum abundantia, diceretur.]

[*Ὕφαδρος, ὁ, ἡ. J. Poll. 7, 57. Ὕφαδρον ἱμάτιον, B ubi v. nott.]

ἌΕΘΛΟΣ, ου, ὁ, Certamen. Herod. 1. 'Ἐπιτελεσάντων δὲ τῶν Περσέων τὸν προκείμενον ἄεθλον: Od. Θ. (131.) Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοις. Etym. ait significare etiam Locum certaminis. Sic ἀγὼν et pro Certamine, et pro Loco certaminis poni diximus antea. ||Ἄεθλος, Labor, ut ἄεθλοι Ulyssis, Od. A. Ubi Eust. ait ἀέθλους appellari honorifice ab Homero Ulyssis labores, tanquam certantis adversus fortunam; aut simpliciter vocari Labores; et ἀέθλους dici quasi οὓς οὐκ ἄν τις ἐθέλοι, Quos quis nolit, ut videlicet sit ex α privativo et v. ἐθέλειν conflata hæc vox. At Etym. ἄεθλον, in neutro genere pro Præmio certaminis, vult ex ἐθέλειν esse compositum et α epitatico, ut sit ἄεθλον quasi Quod quis valde velit et cupiat, τὸ πάνυ ἐθελητόν. Idem ponit et aliam etymologiam, ut videlicet a τλῶ, i. e. Tolero, factum sit τλὸν, et a præfixo ἄτλον: mutato τ in θ, ἄθλον. Quam posteriorem etymologiam tenendo, necesse C foret dicere ex ἄθλον factum esse ἄεθλον, non contra. Sequendo autem alteram, ut ἄεθλον sit quasi τὸ πάνυ θελητὸν, contra ἄθλον ex ἄεθλον factum esse diceremus. Sed ex utraque consequeretur prius nomen impositum fuisse præmio certaminis, quam ipsi certamini; loquitur enim de ἄεθλον et ἄθλον, non de ἄεθλος et ἄθλος. Atqui rationi consentaneum non est posterius etymum, ut videlicet ἄθλον, Præmium certaminis, dictum sit a tolerando. Ego igitur confusa omnia in his duabus posterioribus etymologiis cernens, primam sequor, ab Eust. duobus ll. notatam; sed ita ut illam voci ἄεθλος, non tantum cum significat Laborem, sed et cum primam significationem habet, pro Certamine, accommodandam putem; quotusquisque est enim, qui certamen non refugiat?

[" Ἄεθλος, unde? v. ad Anacr. p. 5. Fisch." Schæf. Mss. Apollon. Lex.: Ἄεθλος· διὰ παντὸς μὲν ἀρσενικῶς λέγει ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τοὺς ἀέθλους τῶν πόνων, καὶ τοὺς πόνους. Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται, (Od. X. 5.) Καὶ ἀέθλους D Πολλοὺς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' 'Ὀδυσῆος, (" Od. Θ. 22. ubi οὓς pro τοὺς legitur." Villois. Sed v. Tollium ad 'Ἀγλαΐας.) Οὐδετέρως καὶ ἄεθλα, τὰ ἔπαθλα, κατὰ τὸ πλεῖστον. Παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα. (" Duo sunt Homeri loca, quæ spectasse potuit Apollon. alterum laudavit Villois.," Il. Ψ. 701. τρίτα θῆκεν ἄεθλα Δεικνύμενος Δαναοῖσι παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς, " alterum legimus Il. Ψ. 653. Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα. Posteriorem hunc potissimum respexisse videtur Noster, memoriæ vitio pro πυγμαχίης scribens παλαισμοσύνης." Toll.) Ὅθεν καὶ 'Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει· Μεῖζον ἄεθλον, τὸ γὰρ ἔπαθλον θέλει δηλοῦν. " Hic sensus loci. Ἄεθλος in masculino significat Certamen; ἄεθλον vero in neutro, Præmium certaminis. Quod cum ita sit, in Il. Ψ. 551. Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον, ubi agitur de Præmio certaminis, non vero de Certamine, Aristarchus merito legit in neutro, μεῖζον ἄεθλον. (Hesych. Ἄεθλον·

A ἔπαθλον. Ἄεθλα· ἔπαθλα, ἀγῶνας.) Alii vero malebant in masculino, μείζον' ἄεθλον, quod notat Certamen, non vero Certaminis præmium." Villois. Schol. Ven. ad Il. Ψ. 551. Μεῖζον ἄεθλον· οὐδετέρως, εἴωθε δὲ καὶ ἀρσενικῶς λέγειν ὁ ποιητής. Eust. ad Od. A. (18. οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων, ubi Pseudo-Did. κακοπαθειῶν:) 'Ἀέθλους δὲ σεμνῶς ὁ ποιητὴς εἶπε τοὺς 'Ὀδυσσέως πόνους καὶ οἷον ἀγῶνας· ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀγωνισμάτων οἶδε τὴν λέξιν κειμένην, πολλαχοῦ φαίνεται· πρός τινα δὲ ἀντίπαλον ἦν ἀεθλεύων ὁ 'Ὀδυσσεὺς, ἢ πάντως, πρὸς τὴν ἀντικειμένην αὐτῷ τύχην· ἐνοήθη δὲ πρός τινων τὸ ἀέθλων, καὶ ἀντὶ τοῦ μόχθων καὶ πόνων, παρὰ τὸ α στερητικὸν, καὶ τὸ ἐθέλειν, οὓς οὐκ ἄν τις ἐθέλοι. Nicand. Alex. 618. ᾧ ποτε κοῦρον *ἁλίβαπτον Μελικέρτην *Σισυφίδαι κτερίσαντες ἐπηέξησαν ἀέθλους. Musæus 8. τὸν ὤφελεν αἰθέριος Ζεὺς 'Ἐννύχιον μετ' ἄεθλον ἄγειν ἐς ὁμήγυριν ἄστρων, (ubi v. Schrader.) 230. Gregor. Naz. Invect. in Jul. 2. p. 80. Οὗτος μὲν δὴ τῶν ἐμῶν λόγων ὁ πρῶτος ἄεθλος ἐκτετέλεσται καὶ διήνυσται. Respexit Homeri locum supra cit. Theocr. 21, 52.]

B Ἄεθλον, ου, τὸ, Præmium certaminis, de quo reportata est victoria. Il. Ψ. (259.) Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε, τρίποδάς τε. Theocr. 8, (11.) Χρῄσδεις ὧν ἐσιδεῖν; χρῄσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

Ἄεθλον, pro ἄεθλος videtur usurpasse Diotimus in Anth. Epigr. Τὰν ἥβαν ἐς ἄεθλα πάλας ἤσκησε κραταιᾶς, nisi forte posuerit quod consequitur, pro eo quod præcedit, i. e. Præmium certaminis pro Certamine. In eodem libro ἄεθλα pro ἄεθλοι, i. e. Labores, hoc versu, Χαῖρ' 'Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

[Ἄεθλον. Etym. M.: Ἄεθλον· ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, ἔθελόν τι ὄν· καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α ἀέθελον, τὸ πάνυ θελητόν· καὶ συγκοπῇ, ἄεθλον· καὶ κράσει τοῦ α καὶ ε ἆθλον. Καὶ τὸ ἀρσενικὸν ὁ ἆθλος λέγεται καὶ ἄεθλος. Ἢ παρὰ τὸ τλῶ τὸ καρτερῶ, τλὸν καὶ ἄτλον· καὶ τροπῇ ἆθλον. Τὸ δὲ ἄεθλον ἀρσενικῶς μὲν λεγόμενον, τὸν τόπον καὶ τὸ ἀγώνισμα δηλοῖ, οἷον, Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἄατος, (l. ἀάατος, ex Od. X. 5.) οὐδετέρως δὲ, τὸ ἐπὶ ἀγῶνος διδόμενον, νηῶν δ' 'Ἐκφέρεται τὰ ἄεθλα, λέβητάς τε, τρίποδάς τε, (l. Νηῶν δ' ἔκφερ' C ἄεθλα, ex Il. Ψ. 259.) καὶ ἀπὸ τούτου γίνεται 'Ἀεθλεύειν τὸ ἀγωνίζεσθαι. Cf. Apollon. Lex. in Ἄεθλος citatum. Etym. G.: Ἄεθλον· σημαίνει δύο, ἀρσενικῶς μὲν τὸν τόπον, καὶ τὸ ἀγώνισμα, ὡς ὁ ποιητὴς, Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος, λέγει δὲ καὶ οὐδέτερον, τὸ ἄεθλον, τὸ ἐπὶ ἀγῶνος διδόμενον, 'Ἐκὼν δ' (l. Νηῶν δ') ἔκφερ' ἄεθλον (l. ἄεθλα,) λέβητάς τε, τρίποδάς τε. Zonar.: Ἄεθλον· τὸ ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος διδόμενον, Νηῶν δ' ἔφερ' (l. ἔκφερ') ἄεθλα, ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, ἐπιτάσει τοῦ α, ἄεθλον. Orph. Argon. 578. Αὐτὸς δ' Αἰσονίδης προὐθήκατο πᾶσιν ἄεθλον, *Τυμβιδίον ἐπ' ἀγῶνος ἑταίροις ἔμμεν' ἄεθλα, Δῶρα, τά οἱ πόρεν 'Ὑψιπύλη Λήμνοιο φέρεσθαι. " Herod. 488. Ἄεθλον ἔκειτο μυρίαι δραχμαί." Valck. Mss. Archilochus in Epodis ap. Hephæst. 129.: Εὖτε πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροίζετο, 'Ἐν δὲ Βατουσιάδης. Eustath. 691. Καὶ σημείωσαι τὸ ἀθλήσαντες, ἀντὶ τοῦ κακοπαθήσαντες· ἔστι γὰρ ὅτε τὸ ἄεθλον, τὸν μὴ θελητὸν κόπον σημαίνει, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, Οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων, Od. A. 18. " Wakef. Trach. 505. Anytes Epigr. 4. Jacobs. Anthol. 8, 141. 174. Fischer. Well. 1, 127." Schæf. Mss.]

'Ἀεθλοθέτης, ὁ, Qui præmium certaminis statuit. Compositum ex ἄεθλον, et θέτης, quod in compositione Positorem significat. Vide infra 'Ἀθλοθέτης.

[* 'Ἀεθλονικία, ἡ, Victoria, quæ e certamine reportatur. Pind. Nem. 3, 10. Διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου· 'Ἀεθλονικίας δὲ, μάλιστ' ἀοιδὰν Φιλεῖ, στεφάνων ἀρετᾶν τε δεξιωτάταν ὀπαδόν. Schol. Ἡ δὲ ἐκ φιλονεικίας ἔρις, ἢ *ἀθλονεικία, μάλιστα φιλεῖ τοὺς ἐπαίνους καὶ τοὺς ὕμνους.]

[* 'Ἀεθλοπάλης, ὁ, ἡ. " Maneth. 1, 100. Ζεὺς ῥέζει κρατέοντας ἐλαιοφόροιο παλαίστρης, si λιπαρῆς interpretari licet, bene; alioqui malim ἀεθλοφόροιο. Pindaro Ol. 7, 12. ἀθλοφόροι ἄνδρες. Sic 4, 172. editur ἀθλητῆρας αἰολαπάλας τε προφανεῖ. Leg. puto, ἀεθλοπάλας τε προφαίνει, vel *ἐλαιοπάλας. Hic forte ἐλαιοβρόχοιο non disconveniret." Dorv. ad Char. 723=643.]

'Ἀεθλοφόρος, ὁ, (ἡ,) Præmium certaminis ferens,

Victor in certamine. Herod. 1, (31.) Ἀεθλοφόροι τε ἀμφότεροι ὁμοίως ἔσαν. Dicitur etiam equus ἀεθλοφόρος, s. ἀθλοφόρος: ut Il. X. (22.) Σευάμενος, ὥσθ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν, [ubi Pseudo-Did. ἀγωνιστής, Eust. 1254. Ὥστε κατ' αὐτοὺς, στικτέον εἰς τὸ ἀεθλοφόρος, ὅ ἐστι, νικητὴς λαβὼν ἔπαθλα. Il. X. 162. Ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι Ῥίμφα μάλα τρωχῶσι, ubi Pseudo-Did. ἀγωνισταὶ, ἀθληταί.] At Il. I. (123. 266.) δώδεκα δ' ἵππους Πηγοὺς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο. [Hesych. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. et Tittm. Cyrillus: Ἀεθλοφόρους· ἀγωνιστάς. "Charit. 723." Schæf. Mss. Epigr. adesp. 288. Οἷον καὶ Κρονίδης ἔσπειρέ σε τῇ * τρισελήνῳ Νυκτὶ, καὶ Εὐρυσθεὺς εἶδεν ἀεθλοφόρον: Ἀεθλοφόρων δίφρων, Stat. Athl. 10. ἵππων, Leont. 11. Callim. εἰς Δημ. Καλ. 109. Καὶ τὸν ἀεθλοφόρον, καὶ τὸν πολεμήϊον ἵππον.]

[* Δυσάεθλος, ὁ, ἡ. Eust. 740. Ἵν' ᾖ ἄθλιος, ὁ δυσάεθλος κατὰ τὸν Ὁμηρικὸν Ὀδυσσέα.]

[* Δωδεκάεθλος, ὁ, ἡ, Duodecies victor. Epigr. adesp. 286. Οὗτος ὁ πανδαμάτωρ, ὁ παρ' ἀνδράσι δωδεκάεθλος Μελπόμενος, κρατερῆς εἵνεκεν ἠνορέης.]

[* Μυριάεθλος, ὁ, ἡ. "Jacobs. Anth. 8, 147. ('Illustris fuit ille, nempe Theagenes ὁ Θάσιος ἀθλητὴς, incredibili palmarum multitudine, quas in variis certaminibus acceperat. Mille et quadringentas fuisse, narrat Pausan. 6, 11. Mille et ducentas numerat Plutarch. 2, 811. unde Μυριάεθλος vocatus est ab Oraculo, quod servavit Dio Chrys. 1, 618. Θεαγένους, l. Θειαγένους, ἐλάθεσθε ἐνὶ ψαμάθοισι πεσόντος, Κεῖθ' ὑμῖν, ὁ πρὶν μυριάεθλος ἀνήρ.')" Schæf. Mss.]

" Συνάεθλος, (ὁ, ἡ,) " Certaminis socius, Certa-" minis adjutor." [Oppian. C. 1, 195. Θυμαίνων, συνάεθλος, ἀρήϊος, ὄμβριμος ἵππος. Nonn. Dionys. p. 487. καὶ συνάεθλον ἑῆς οὐκ ἤθελε χάρμης Ἀστεροπὴν Κρονίωνος: Paraphr. p. 100. οὐ γὰρ ἐλέγχων Εἰμὶ μόνος, μεθέπω δὲ καὶ ὑψιμέδοντα τοκῆα, Ξυνὸν ἐμὸν συνάεθλον, Cod. Pal. teste Sylburgio exhibet συνάεθλον, et superne * ἀνάεθλον, 263. καὶ τί τελέσσει Οὗτος ἐμὸς συνάεθλος; 27. Εἰ μὴ οἱ συνάεθλος ἀλεξίκακος θεὸς εἴη.]

[* Φιλάεθλος, ὁ, ἡ, Certaminum studiosus. "Christodor. Ecphr. 391. Jacobs. Anth. 11, 303." Schæf. Mss.]

Ἀεθλοσύνη, ἡ, Certamen, Certatio. Item κακοπάθεια, Miseria. Ab Hesych. exp. ἀγωνία. [Ἀεθλοσύνης ἐννυχίης, Agathiæ Epigr. 8. βουπάλεως, adesp. 216.]

Ἀέθλιος, ὁ, ἡ, Præmium reportans, ἀθλοφόρος, de homine et de equo dicitur. Callim. H. in Del. (113.) οὐ μὴν ἵππον ἀέθλιον ἀμφιβέβηκας. Archias (24.) Ὃν Φοίβου χρησμῳδὸς ἀέθλιον ἔστεφε Πυθώ. Potest et ἀέθλιος ἵππος intelligi simpliciter ἀγωνιστής, Certator equus, Aptus ad certamen: ut derivetur ab ἄεθλος, et ita videtur accipi ap. Theogn. (257.) Ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη. ‖ At vero ἄθλιος, ab ἆθλος, Miserum significat, ut videbis paulo post. [Epigr. adesp. 326. Ἐνθάδε λουσαμένη δέμας ἄμβροτον αὐτίκα Κύπρις Δεῖξεν Ἀλεξάνδρῳ, καὶ ἀέθλιον ἥρπασε μῆλον.]

Ἀέθλιον, ου, τὸ, i. q. ἄεθλον, Certaminis præmium. Il. I. (123.) δώδεκα δ' ἵππους Πηγοὺς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο. Il. X. (160.) ἅ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν. Dicitur autem ἀέθλιον ab ἄεθλον, ut ἴχνιον ab ἴχνος, inquit Eust., qui alibi admonet non esse diminutivum, sed denominativum, sive derivativum ab ἄεθλον: [740. Τὸ δὲ ἀέθλια παράγωγόν ἐστιν ἐκ τοῦ ἄεθλον, ὡς ἐκ τοῦ ἴχνος, τὰ ἴχνια. Ἐνταῦθα δὲ * θεωρητέον, ὡς εἰ καὶ ἐκ τοῦ ἄεθλον κέκραται τὸ ἆθλον, ὅθεν καὶ ὁ ἀθλοφόρος, ἀλλ' οὐκ ἤδη καὶ ἐκ τοῦ παραγώγου ἀεθλίου ὡσαύτως ἐστὶ τὸ ἄθλιον· αὐτὸ γὰρ ἐπὶ δυστυχίας μόνης κεῖται· ἵν' ᾖ ἄθλιος, ὁ δυσάεθλος κατὰ τὸν Ὁμηρικὸν Ὀδυσσέα, ὃς οὐδ' ἐν τῷ νόστῳ πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων, ἐξ ὧν ὁ ἄθλιος καὶ ἡ ἀθλιότης κεκέραται· ἐξ οὗ παραχθεὶς καὶ ὁ * Ἀθλίας τὸ κύριον, εἰ καὶ ἐθέλει ἀπὸ τοῦ ἐπαινετοῦ ἄθλου κεκλῆσθαι, ὅμως κωμῳδεῖται ἄλλως ἐν τῷ, Δι' Ἀθλίου πρὸς ἄθλιον. P. 1315. Οὐχ ὑποκοριστικὸν δὲ τὸ ἀέθλιον, οὐ γὰρ εἴωθεν ἁπλῶς οὕτω σχηματίζειν ὁ ποιητὴς ὑποκορισμοὺς, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐφάνη, παρωνόμασται δὲ ἐκ τοῦ ἄεθλον, ὁμοίως τῷ ἴχνιον καὶ τοῖς τοιούτοις. Et 1897. Τὸ δὲ ἀέθλιον, οὐχ ὑποκοριστικὸν, ἀλλὰ παράγωγον, ὁμοίως τῷ ἴχνος ἴχνιον,

A μετ' ὀλίγα οὖν ἐρεῖ, Λιπόντες ἀέθλους. Callim. in Del. 187. Βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμόντος Ἐσσόμεναι. "Jacobs. Anth. 11, 41. Ammon. 5. et Valck." Schæf. Mss.]

¶ Ἀεθλεύω, f. σω. p. κα, Certo, Dimico, Pugno. Il. Δ. (389.) Ἀλλ' ὅγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο. Ἀεθλεύειν, Mala perferre, Mala tolerare, Malis exerceri, κακοπαθεῖν Eust. exponit in Il. Ω. (734.) Ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου. Ita enim legitur in vulg. Edit. Vide Ἀθλεύω.

[Ἀεθλεύω. Hesych. Ἀεθλεύων· ἀγωνιζόμενος. Il. Ω. 734. Pseudo-Did. κακοπαθῶν, πονῶν. Etym. M. 19, 30. (in Ἄεθλον citatum.) Excerpta Apionis Gloss. Hom.: Ἀεθλεύειν· τὸ ἀγωνίζεσθαι, καὶ τὸ ταλαιπωρεῖν. Zonar.: Ἀεθλεύειν· ἀγωνίζεσθαι. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. et Tittm. Cyrill.: Ἀεθλεύων· ἀγωνιζόμενος. Ἀέθλευον· ἐμόχθουν, ἠγωνίζοντο. Vide Ἀεθλέω. Rutgersii Gloss. Gr.: Ἀεθλεύουσι πριόνος· ἀγωνίζονται. " Leg. ἀθλεύουσι Πρίονος, ac subintelligendum τὸ πόνον, quod etiam ab Interprete repeten-
B dum fuisset. Nam, quamvis τὸ ἀεθλεύουσι magis fuisset Ionicum, versus tamen regula respuisset. Significatus verbi et notus est, atque ab Enarratore Æschyli p. 15. (v. 95.) qui, Ἀεθλεύσω· μετ' ἄθλον καὶ κακότητος διάξω, et Oppiani H. 1, 507. ubi eodem, quo Glossarium nostrum, exponit modo, (Ἀεθλεύουσι· ἀγωνίζονται, P. a. *ἀθλοφοροῦσι, S.) satis comprobatus, uti sileam de Hes. Etym. et Phavor. habetur Halieut. 5, 198. (Ὡς δ' ὅτε δουροτόμοι ξυνὸν πόνον ἀθλεύωσι Πρίονος ἐγκονέοντες.)" Fr. Strunz. Adde Cyneg. 2, 76. Herod. 5, 22. Ἀλεξάνδρου γὰρ ἀεθλεύειν ἑλομένου. J. Poll. 3, 144. Καὶ τὸ ἀθλεύειν, παρά τε ποιηταῖς, καὶ παρ' Ἡροδότῳ.]

[* "Ὑπεραεθλεύω, Certo pro aliquo. Oppian. H. 1, 37. (Οὐ γὰρ ἀκινήτου γαίης ὕπερ ἀθλεύουσιν, ut in Schneideri Edit. legitur.)" Wakef. Mss. Schol. Ὑπεραεθλεύουσιν· ὑπεραγωνίζονται, S. ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, ἄεθλον, ἆθλον, τοῦτο ἀπὸ τοῦ λῶ, τὸ θέλω, P. 1.]

Ἀεθλευτὴρ, ῆρος, ὁ, Certator, qui in prosa oratione dicitur ἀθλητής, Athleta.

¶ Ἀεθλέω, f. ήσω. p. ηκα, i. q. ἀθλεύω. Herod.
C 1, (67.) Κατὰ μὲν δὴ τὸν πρότερον πόλεμον συνεχέως αἰεὶ κακῶς ἀέθλεον πρὸς τοὺς Τεγεήτας, Pugnabant adversus Tegeatas. [Idem tamen 5, 22. habet ἀεθλεύειν: pro quo J. Poll. 3, 144. ex Herodoto affert ἀθλεύειν, sed leg. ἀεθλεύειν. Ad h. l. respexisse videtur Hesych. Ἀέθλεον· ἐμόχθουν, ἠγωνίζοντο. Et Hesychio et Herodoto restituendum censemus ἀέθλεον, quod diserte legitur in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀέθλευον· ἐμόχθουν, ἠγωνίζοντο. Ἀελλήσας· κακοπαθήσας. "Ἀελλήσας corrupte legitur hic pro ἀεθλήσας, quod poëticum est pro ἀθλήσας, ut bene observat Kuster. ad h. l. et olim in Diatr. Anti-Gronov. 35. Ipse Hesych. Ἀθλῆσαι· κακοπαθῆσαι." Albert. " Jacobs. Anth. 8, 75. Kuster. Bibl. Chois. 85." Schæf. Mss.]

[* Ἀεθλητὴς, ὁ, Certator. Pind. Nem. 5, 89. Χρὴ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν Τέκτον' ἀθληταῖσιν ἔμμεν. " Erat ἀεθληταῖσιν ἔμεν. At ἔμμεν Trochaicum postulat, ut et alterum, quod jam habet Ald. ἀθληταῖσιν." Heyn. Schol.: Χρὴ δὲ ἀπὸ Ἀθηνῶν τοὺς ἐπιστάτας εἶναι τῶν ἀθλητῶν.]

Ἀεθλητὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἀεθλευτήρ. [Ἀεθλητῆρες
D Ἰάκχου, Macedon. 19. " Christodor. Ecphr. 234." Schæf. Mss.]

Ἆθλος, ου, ὁ, Certamen, i. q. ἄεθλος, e quo etiam fit, crasi literarum α et ε, ut ex ἀείδω fit ᾄδω. Ἆθλοι Πυθικοὶ, Soph. in Electra, Certamina Pythica. Ἆθλοι Ἡρακλέους, qui a Latinis dicuntur Herculis labores. Isocr. ad Phil. Ἄλλοι τὴν ἀνδρείαν Ἡρακλέους ὑμνοῦντες καὶ τοὺς ἄθλους ἀπαριθμοῦντες διατελοῦσι. Apud Euseb. P. E., Ἀνδρὶ δὲ γενομένῳ τῷ Ἡρακλεῖ Εὐρυσθεὺς ὁ τὴν βασιλείαν ἔχων τῆς Ἀργείας προστάττει ἄθλους τελέσαι δώδεκα. Dicitur et de Quovis labore, s. Laborioso negotio, ut Plut. Camillo, Οὗτος ὑπέστη τὸν ἆθλον ἑκουσίως. ‖ Apud Lucian. Judicio dearum τὸν ἄθλον pro τὸ ἆθλον ponitur, aut, quod potius credo, male legitur.

[" Ἆθλος, Wakef. Trach. 80. Charit. 624. 650. Jacobs. Anth. 7, 384. 9, 320. ad Lucian. 2, 239. 3, 555. Valck. Diatr. 168. ad Diod. S. 1, 257. Ἆθλοι Herculis, Fischer. ad Anacr. p. 5. Heyn. Hom. 8, 467. 484." Schæf. Mss. Suid. Ἆθλον· ἀγώνισμα, ἡ

A τιμὴ, ὁ μισθὸς, καὶ τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον. Καὶ ἄθλος ἀρσενικῶς, τὸ ἔργον, καὶ τὸ ἀγώνισμα, καὶ τὸ ἔπαθλον. Διαφέρει δὲ τοῦτο τοῦ οὐδετέρου, ὅτι τὸ μὲν οὐδέτερον δηλοῖ κυρίως τὸ ἔπαθλον· τοῦτο δὲ τὸν ἀγῶνα. "H. L. in quo nonnulla turbata sunt, sic leg. et constituendum esse non dubito: Ἆθλον· ἡ τιμὴ, ὁ μισθὸς, καὶ τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον, καὶ τὸ ἔπαθλον. Καὶ ἆθλος ἀρσενικῶς, τὸ ἔργον, καὶ τὸ ἀγώνισμα. Bekkeri Λεξ. ῥητορ., Ἆθλος· κυρίως ὁ πόνος, καὶ τὰ ἔπαθλα: Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἆθλον· ἀγώνισμα, ἢ (l. ἡ) τιμὴ, ὁ μισθὸς, τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον. Ἆθλος· ἀρσενικῶς τὸ ἔργον, καὶ τὸ ἀγώνισμα, καὶ τὸ ἔπαθλον. Διαφέρει δέ τοῦτο τοῦ οὐδετέρου, ὅτι τὸ μὲν οὐδέτερον δηλοῖ κυρίως τὸ ἔπαθλον, τοῦτο δὲ τὸν ἀγῶνα. Etym. G.: Ἆθλος· ἀρσενικὸν, καὶ ἆθλον οὐδέτερον διαφέρει. Ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδέτερον δὲ τὸ ἔπαθλον. Ὅμηρος (Od. X. 5.) Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἄατος, l. ἀάατος, ἐκτετέλεσται. Vide Abresch. in Ἆθλον citandum. Zonar.: Ἆθλος· τὸ ἀγώνισμα, καὶ ὁ πόνος, παρὰ τὸ τλῶ, τὸ καρτερῶ, τλὸς καὶ ἄτλος, καὶ, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, ἄθλος. B Γράφεται καὶ ἄεθλος, ὡς τὸ, Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἄατος (l. ἀάατος,) καὶ ἐπὶ οὐδετέρου, ἄεθλον, τὸ διδόμενον ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος, Νηῶν δ' ἔφερ' (l. ἔκφερ') ἄεθλα, ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α ἀέθελον, τὸ πάνυ θέλον, (θελόμενον corrigit Tittm., sed vera lectio est θελητὸν, v. notata in Ἄεθλον,) καὶ συγκοπῇ ἄεθλον, καὶ κράσει τοῦ α, ε, ἆθλον· τὸ ἆθλον γὰρ λέγουσι, οὐχὶ (tollendum istud οὐχὶ monet Tittm.) τὸ ἔπαθλον. J. Poll. 3, 140. Ἀγωνοθέται, ἀθλοθέται, ἀγώνων διαθέται, ἄθλων ἐπιμεληταὶ, ἔφοροι, ἐπόπται, προστάται, ἐπίσκοποι. Τὸ δὲ πρᾶγμα, ἀγωνοθεσία, ἀθλοθεσία· ἢ, ὡς Ἀριστοφάνης, ἀθλοθετία· ἀγώνων διάθεσις, ἄθλων ἐπιμέλεια, προστασία, ἔποψις· καὶ ἀθλοθετεῖν, ἀγῶνας διατιθέναι, ἄθλων ἐπιμελεῖσθαι, ἆθλα ἐφορᾶν, ἀγώνων προεστάναι, καὶ προεστηκέναι, καὶ ἄρχειν, καὶ πρυτανεύειν τὰ περὶ τοὺς ἀγῶνας, καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως: 143. Ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν, ἆθλα οἱ πόνοι.]

["Ἆθλοι, Ludi gymnici, a tota Græcia celebrari soliti. Ἄθλων ἀπεσχημένον, 631. Ἄθλων ἱππικῶν, καὶ γυμνικῶν θεωρία, 1393." Reisk. Ind. Gr. Demosth.] C

Ἆθλον, τὸ, Certaminis præmium, quod videlicet victori datur. Xenoph. K. Π. 2. Καὶ οὕτω τὰ τῶν ἡττωμένων ἀγαθὰ πάντα τοῖς νικῶσιν ἀεὶ ἆθλα πρόκειται. Idem Hell. 4. ἆθλον et νικητήριον pro eodem ponit. Nec vero pro Certaminis duntaxat usurpatur, sed et pro Cujusvis egregii facinoris præmio. Thuc. 2. Οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμήσονται τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις ἀρετῆς, Strenui autem decorabuntur præmiis virtutis, quæ eos decebunt. Apud Thuc. Schol. ἆθλα exponit κέρδη, Lucra, 3, (82.) Τὰ μὲν κοινὰ λόγῳ θεραπεύοντες, ἆθλα ἐποιοῦντο. || In malam partem etiam usurpatur ἆθλον pro Præmio s. Mercede alicujus sceleris, i. e. Pœna: ut ap. Lysiam (47.) Οἱ γὰρ τοιαῦτα πράττοντες, ὁρῶντες οἷα τὰ ἆθλα πρόκειται τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων, ἧττον εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαμαρτήσονται, Nam qui talia perpetrant, videntes qualis merces delictis hujusmodi proposita sit, minus in alios delinquent.

["Ἆθλον pro ἆθλος, Labor, Ærumna. Antiphil. Epigr. δεκέτου τ' ἆθλα λέγει πολέμου, Labores de- D cennalis belli, s. Ærumnas. Potest etiam exponi Certamina. Apud Demosth. autem ἆθλα τοῦ πολέμου in propria significatione dicuntur Belli præmia, Præmia quæ manent victores in bello. [41, 24. Ἀλλ' οἶδεν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο καλῶς ἐκεῖνος, ὅτι ταῦτα μέν ἐστιν ἅπαντα τὰ χωρία, ἆθλα τοῦ πολέμου κείμενα ἐν μέσῳ.]

["Ἆθλον, ¶ 1) Certaminis præmium. Suid.: Ἆθλον·—ἡ τιμὴ, ὁ μισθὸς, καὶ τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον, κ. τ. λ.: v. Ammon. et quos laudat Fischer. Ind. Æschin. Scilicet ἆθλος proprie significat Certamen, ἆθλον vero Certaminis s. Pugnæ præmium. a) Dicitur varie, ut Π. 2, 3, 2. τὰ ἆθλα τῆς νίκης. A. 1, 2, 10. E. 4, 2, 4. τὰ πάντα ἆθλα οὐκ ἔλαττον ἐγένετο, ἢ ἀπὸ τεττάρων ταλάντων. Ιερ. 9, 11. ὅσα ἄνθρωποι ἄθλων ὠνοῦνται, ὁρᾷς ἐν—ἀγῶσιν ὡς μικρὰ ἆθλα κ.τ.λ. Απ. 2, 1, 19. τὰ τοιαῦτα ἆθλα τῶν πόνων sunt Feræ in venatione. b) Jungitur variis verbis, ut λαμβάνειν, Απ. 2, 6, 26. ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι τὰ ἆθλα ἐλάμβανον. Π. 8, 4, 2. μήτε κηρυχθήσεσθαι, μήτε ἆθλα λήψεσθαι. c. διδόναι. Π. 6, 2, 3. ἀγῶνας—καὶ ἆθλα τοῖς νικῶσι μεγαλοπρεπῶς ἐδίδου. E. 3, 2, 8. ἆθλα δώσειν τοῖς πρώτοις ἐκτειχίσασι. Cf. Διδόναι. c. προφαίνειν, Π. 2, 1, 10. ἆθλα προὔφηνε τοῖς ταξιάρχοις. §. 11. vocantur νικητήρια. Inprimis c. προτιθέναι, Ιερ. 9, 4. ἆθλα in choris ὁ ἄρχων προτίθησιν. §. 6. εἴ τις τούτοις ἆθλα προτιθείη καὶ εὐοπλίας καὶ εὐταξίας. §. 7. εἴ τις ἆθλα προτιθείη—τοῖς κάλλιστα τὴν γῆν ἐργαζομένοις. §. 11. ἐν πολλοῖς (πράγμασι) ἄθλων προτεθειμένων. Π. 1, 2, 12. in exercitiis bellicis ἀγῶνές εἰσι καὶ ἆθλα προτίθεται. 1, 6, 15. 8, 2, 13. ὧν προηγόρευε ἀγῶνας καὶ ἆθλα προὐτίθει. Αγ. 1, 25. E. 3, 4, 16. 4, 2, 3. ἆθλα προὔθηκε ταῖς πόλεσιν, ἥτις ἄριστον στράτευμα πέμποι. Ιπρ. 1, 26. ἆθλα προτιθέναι ταῖς φυλαῖς πάντων ὁπόσα ἀγαθὰ νομίζουσιν ἀσκεῖσθαι. Πο. 3, 3. εἰ τῇ τοῦ ἐμπορίου ἀρχῇ ἆθλα προτιθείη τις, ὅστις δικαιότατα διαιροίη τὰ ἀμφίλογα. Unde ἆθλα dicuntur προκεῖσθαι; v. Interpp. ad Hebr. 6, 18. Π. 2, 3, 2. τὰ τῶν ἡττωμένων, τοῖς νικῶσιν ἆθλα πρόκειται. §. 5. p. 119. τὰ ἆθλα τῆς ἀρετῆς ἴσα πρόκειται. 7, 1, 7. Etiam κεῖσθαι, A. 3, 1, 14. ἐν μέσῳ κεῖται ταῦτα τὰ ἀγαθὰ, ἆθλα belli. ¶ 2) Certamen, i. q. ἆθλος: v. Fischer. l. l. E. 4, 5, 2. ἔστιν ἃ τῶν ἄθλων δὶς ἕκαστος ἐνικήθη, ἔστι δὲ ἃ δὶς οἱ αὐτοὶ ἐκηρύχθησαν." Lex. Xenoph.]

["Ἆθλον, Musgr. ad Eurip. 222. a. Præmium, Xenoph. K. Π. 24. Valck. ad Phœn. p. 428. Diatr. 221. Toup. Opusc. 2, 86. Charit. 294. 624. 650. Wakef. Trach. 80. Labor, Pausan. 1, 405. Ἆθλον, Wakef. Phil. 508. Jacobs. Anth. 7, 384. 8, 141. 9, 47. 320. ad Lucian. 2, 239. 3, 555. Epigr. adesp. 609. Ex ἄεθλον contractum, Porson. Phœn. 1277. Heyn. Hom. 8, 467. 484. Ἆθλον κεῖται, Lobeck. Aj. p. 345." Schæf. Mss.]

[Ἆθλον. Tittmanni Technoll. Mss.: Ἆθλον, καὶ βραβεῖον, τὸ αὐτὸ, ὡς λῆμμα καὶ δῶρον· λέγεται δὲ οὕτω τὸ διδόμενον γέρας τῷ νικήσαντι ἀθλητῇ· ἀπὸ μὲν τῶν διδόντων αὐτὸ βραβευτῶν, βραβεῖον· ἀπὸ δὲ τῶν ἀθλούντων, ἆθλον. Οὕτως λέγεται καὶ πάθος, καὶ πρᾶγμα ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ· ἀπὸ μὲν τοῦ ποιοῦντος, πρᾶγμα· ἀπὸ δὲ τοῦ πάσχοντος, πάθος. Οἷον ὁ φόνος λέγεται καὶ πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος, καὶ πάθος ἀπὸ τοῦ πάσχοντος· καὶ ἡ * στρέβλωσις ὁμοίως, καὶ ἡ πληγὴ, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ἆθλον μὲν οὖν τὸ βραβεῖον, ἀπὸ τοῦ α ἐπίτασιν ἔχοντος, καὶ τοῦ ἐθέλω, κατὰ κρᾶσιν τοῦ α καὶ ε εἰς α μακρόν. Ἆθλος δὲ ὁ ἀγὼν, ἀπὸ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, καὶ τοῦ τλῶ, τὸ καρτερῶ. Ἀθλητὴς δὲ, ὁ ἀγωνιστής. Ἀθλοφόρος δὲ ὁ νικητὴς, ὁ τὰ ἔπαθλα ἀπενεγκάμενος. Cf. Schol. Pind. infra citandum. Etym. M.: Ἆθλον· ἐκ τοῦ τλῶ, τὸ τῷ καρτεροῦντι καὶ νικῶντι διδόμενον, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, ἔθελον, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀέθελον, τὸ πάνυ ζητούμενον, καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ α καὶ ε, ἆθλον· καὶ ἆθλος τὸ ἀρσενικόν· διὸ καὶ περισπῶνται. Etym. G.: Ἆθλον· ἀγώνισμα, παρὰ τὸ τλῶ, τὸ καρτερῶ, τλὸν καὶ ἄτλον, καὶ, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, ἆθλον, τὸ τῷ νικῶντι διδόμενον. Ἆθλον· ἐπάθλου διαφέρει. Ἆθλον μὲν γὰρ αὐτὸς ὁ ἀγών· ἔπαθλον (δὲ) τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι. Hesych. Ἆθλα· τὰ ἔπαθλα, ἀγῶνες. Ἆθλον· ἀγώνισμα, ἔργον, ἔπαθλον. Ubi Albert. consuli jubet Ulpianum ad Demosth. 35. b. Ammon.: Ἆθλος καὶ ἆθλον διαφέρει. Ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· οὐδετέρως δὲ, τὸ ἔπαθλον. Οὗτος μὲν γὰρ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται. Ἐπὶ δὲ τῶν ἐπάθλων· Ἀέθλια πόσσ' ἀνελόντες. "Od. X. 5. ubi legitur δή. Vett. Edd. Amm. ἄατος. (Pro) πόσσ' vett. Edd. ἀέθλια, πόσ' ἄν. Neutrum ap. Hom. reperies, at ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες, Il. Ψ. 736. ubi de altera scriptura πόσσ' nulla potest ratione cogitari; verum tamen eam non Librariis, sed Ammonio tribuendam putem, cujus memoria vacillaverit: ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο, et alibi, et in nona Iliade frequens." Valck. Eran. Philo: Ἆθλος· ἀρσενικῶς, καὶ ἆθλον οὐδετέρως διαφέρει. Ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· οὐδετέρως δὲ, τὸ ἔπαθλον: Ἆθλον· ἐπάθλου διαφέρει. Ἆθλον μὲν γὰρ καλεῖται ὁ ἀγών· ἔπαθλον δὲ, τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι δῶρον. "Hausit e Cyrilli Lex. ubi leguntur sequentia: Ἆθλον ἐπάθλου διαφέρει. Ἆθλον μὲν γὰρ καλεῖται ὁ αὐτὸς (l. αὐτὸς ὁ) ἀγών· ἔπαθλον δὲ τῷ νικήσαντι τὸ διδόμενον δῶρον. Infra (l. c.)

sui oblitus Ammonium describit Eranius. Veteribus A ἆθλον dicebatur, quod recentiores ἔπαθλον vocant. "Ἔπαθλα δὲ οὐχ εὕρηται εἰ μὴ ἅπαξ παρ' Εὐριπίδῃ, inquit Ulpian. in Demosth. Phil. 1. p. 41." Valck. " 1 Ep. ad Cor. 9, 24. Præmium hic dicit βραβεῖον, voce veteri et Peloponnesiaca. Vulgo Præmium vocabant ἆθλον, neutro genere; nam ἆθλος ipsum est Certamen. Assignabant præmium victori Moderatores dicti βραβεῖς, et βραβευταὶ, Sophocli Electr. 692. 713. ubi in Scholiis, ab Johnsono editis, dicuntur διοικηταὶ τοῦ ἀγῶνος, οἱ τὰ ἆθλα διδόντες. Magnifice P. 2 Tim. 4, 7.: Cursu finito corona mihi est reservata, corona Justitiæ, quam mihi porriget certaminis Moderator Deus, ὁ δίκαιος κριτὴς, vere justus ille Judex. Hic etiam respicere potuit ad Moderatores Olympici certaminis Eleos, quorum justitia in præmio decernendo valde celebrabatur." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 250. " Segaar. Ep. ad Valck. 22.: '"Αθλος tantum Certamen significat, non Præmium; ἆθλον Præmium, sed et Certamen; ἔπαθλον Præmium tantum.'" Schæf. Mss. Cf. B Abresch. Diluc. Thuc. 9.:—" Thuc. 1, 6. Πάλης ἆθλα τίθεται. Discrimen, quod hic Schol. (Ἆθλος, ὁ ἀγὼν, ἀρσενικῶς· ἆθλον δὲ, τὸ ἔπαθλον, οὐδετέρως:) post Ammon. aliosque Grammaticos, quibus paria facit Luc. Solœc. 2. hosque secuti VV. DD. inter ἆθλον statuunt et ἆθλος, restringendum tantummodo videtur ad posterius, quod nunquam Præmium significat; at prius tam Præmium, quam Certamen. Vide Pind. Ol. 1, 5. (Εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν Ἔλδεαι, φίλον ἦτορ, ubi Schol. V.: Ἆθλα νῦν εἴρηκε τὰ ἀγωνίσματα, ἔλεγον δὲ οὕτω καὶ τὰ ἔπαθλα. Ὅμηρος, Il. Ψ. 273. Ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι, ἢ ἄεθλα, τὰ ἀγωνίσματα, περιφραστικῶς τοὺς ἀγῶνας. Schol. R.: Ἆθλον, καὶ βραβεῖον, τὸ αὐτὸ, ὡς λῆμμα, καὶ δῶρον. Λέγεται δὲ οὕτω τὸ διδόμενον γέρας τῷ νικήσαντι ἀθλητῇ· ἀπὸ μὲν τῶν διδόντων αὐτὸ βραβευτῶν, βραβεῖον· ἀπὸ δὲ τῶν ἀθλούντων, ἆθλον. Ἐνταῦθα δὲ ἆθλα λέγει τοὺς ἀγῶνας.) Pausan. Phoc. 18. Τῶν ἄθλων τῶν Ἡρακλέους τὸ ἐς τὴν Ὕδραν: Lacon. 7. Πολλὰ τῶν ἄθλων: Eliac. 2, 24. Ἐσιᾶσι δὲ—με- C σούσης ἡμέρας ἐπὶ τὸ πένταθλον, καὶ ὅσα βαρέα ἄλλα ὀνομάζουσιν, ubi pro ἄλλα videri posset scr. ἆθλα, ut alibi hæc duo commutantur; verum nihil istud suspicari opus. Hesych. Ἄεθλα· ἀγῶνας. Adde Suid. v. Ἆθλον, (in Ἆθλος citatum,) cujus in verborum ordine vix quidquam requiro aliud, quam ut vv., καὶ τὸ ἔπαθλον, transponantur post βραβεῖον." "Ἆθλον, ἆθλος, Muncker. ad Anton. Lib. 86. (' Illud discrimen non solicite observant auctores. Ἆθλον est ἀγώνισμα Anthol. L. 1. c. 64. Χαῖρ', Ἰθάκη, μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης. Retinuit Gr. vocem ille, qui interpositis lemmatis quibusdam in capita Hygini mythologiam dispecuit: Herculis athla xii. ab Eurystheo imperata.') Lösner. Ind. Callim. s. v. Ernest. ad. Callim. 1, 121. (' Νῦν δ' οὐκ ἔτι τοῦτο ἄεθλον Φοῖβος ἔχει. Sic Mss. Reg. Voss. Edd. vett. Ald. Vascos. Froben. Benen. Post mutatum in τοῦτο, errore operarum, ut opinor, reliquit etiam Steph. Sed illud restituit Grævius. Mss. tamen Ambr. cum Edit. Stephani collati, cum nil D varietatis hic notatum sit, τοῦτο habere videntur. Consensus veterum librorum, et quod hiatus vitatur, suasit id præferre, non ratio Grævii, quasi ἄεθλος de Labore, ἄεθλον de Præmio laboris dicatur. Nam id discrimen non observatum a Gr. scriptt. Etiam ap. Nostrum supra 108. ἄεθλον est de Labore, et H. in Cer. 75. Ἀθαναίας ἐπ' ἄεθλα de Certamine.') ad Lucian. 1, 259. (' Τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ ἆθλον εἴσει ἀναγνοὺς τὸ μῆλον. Scr. τὸ ἆθλον, non τὸν ἆθλον, ut recte in initio hujus Dialogi scriptum est.' J. G. G. ' Τὸ ἆθλον L. et Ox. Mss. et Ed. J.' M. du S. ' Τὸν ἆθλον omnes Edd. priores.' Reitz.) ad Anton. Lib. 287. ad Herod. 631. Græv. Lect. Hes. p. 582. ad Diod. S. 1, 257. (' Ὡς τὸ ἆθλον ὑπάρχειν * ἀσυντέλεστον. Haud dubie τὸν legendum.' Rhod. ' Rhod. sequitur Ammonium, qui, Ἆθλος καὶ ἆθλον διαφέρει. Ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ ἔπαθλον. Quod discrimen etsi recentiores Græci fere observent, vetustissimis negligebatur.

Homerus certe quidem ἄεθλον s. ἆθλον pro Certamine posuit Od. T. 584. Ω. 85. Fecit et Pind. Ol. 1. c. atque alii. Unde Herculis athla in princip. Fab. 20. Hygini. Noster τὸν ἆθλον mavult: quare et hic, et c. 25. ac c. 41. corrigendum censeo. Vide Eust. 1879.' Wessel.) 271, 285." Schæf. Mss. Lucian. 3, 555. Μέγα οὖν ἆθλον κατέπραξας ἂν, εἴπερ ἔγνως, ubi Schol. ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος οὐ λέγεται τὸ ἆθλον. " Hic μέγαν ἆθλον dicendum fuit, masculino genere. Proprie igitur Lucian. Ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. Idem in Fugit. Τρισκαιδέκατον γοῦν ἆθλον οἷον τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν. Et in Deor. Jud. Τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸν ἆθλον εἴσει ἀναγνοὺς τὸ μῆλον, ubi leg. τὸ ἆθλον, ut Præmium significet. Idem in Gymn. recte, Τὰ ἆθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι. Et in Saturn., Καὶ ἆθλα ἀναιρεῖσθαι τὸν ἁλόντα. Quod autem Lucian. ἆθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id Plato de LL. 2. φέρειν νικητήρια, Accipere præmia. Ἆθλα, βραβεῖα, ἀριστεῖα, γέρα, ἐπίχειρα, ἔπαθλα, et νικητήρια idem significant propemodum. (Cf. J. Poll. 3, 143. mox citandum.) Demosth. Ep. ad Athen. de Lycurgi liberis: Καὶ μὴ γῆρας καὶ φυγὴν ἐπίχειρα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πεπονημένων ἔχων. Ammon.: Ἆθλος, καὶ ἆθλον διαφέρει. Ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ ἔπαθλον. Paria his scribunt Moschopulus et Thuc. Interpres ἀνώνυμος. Ἆθλον, inquit Moschop., τὸ βραβεῖον· ἆθλος, ὁ ἀγών." J. G. G. "Ἆθλοι, Certamina, 3, 3. Sic ἆθλοι Ἡρακλέους ap. Anacr. 1, 7. Differt ab ἆθλον, quo fere Præmium certaminis, pugnæ, significatur. Etym. M. Ἆθλον—τὸ τῷ καρτεροῦντι καὶ νικῶντι διδόμενον. Sed ap. Hom. Od. T. 584. et Ω. 85. legitur de ipso Certamine, ut ap. Xenoph. K. II. 7, 1, 7. de Præmio pugnæ in bonam et malam partem. Adde Apollon. Lex. (in Ἆθλος citatum.) Plura de his vv. earumque differentia, habentur ap. Jens. ad Lucian. 2, 240. Lectt. Luc. 263. Staver. ad Hygin. Fab. p. 81." Fischer. Ind. Æsch. Socr. Dial. Adde Cuper. Obss. 3, 20. Glossæ: Ἆθλον· Præmium, Missum. "Ἆθλον Missum exponit, cum ea vox Præmium certaminis sonet. Utique a mittendo, quod dimittebatur post ἆθλα exhibita populus, aut quod ea ipsa missa. Suid. Ἆθλον· ἀγώνισμα, ἢ τιμὴ, ὁ μισθὸς, καὶ τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον. Ratio vero cur Missum exposuerit hic, et dixerint veteres, fuisse videtur, quod varia præmia voce ἆθλον caperentur. J. Poll. L. 3. c. 30. (s. 143.) Καὶ τὰ μὲν ὀνομαζόμενα ὑπὸ τῶν πολλῶν ἔπαθλα, ἆθλα καλοῖντ' ἂν κοινῶς ἐπ' ἀμφοῖν, καὶ νικητήρια, καὶ ἐπίχειρα, καὶ γέρα· ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν, ἆθλοι οἱ πόνοι, καὶ τὸ ἀθλεῖν, κάμνειν, πονεῖν. (' Hinc ostendit Bulenger. de Theatro 2, 1. ubi prolixe de ludis scenicis et musicis, Munera, Dona, Præmia, Bravia, dici ἆθλα καὶ ἔπαθλα, non tantum in gymnicis agonibus, sed et musicis. Ἐπιχείρια καὶ γέρα etc. Aliter plane MS.: Καὶ ἐπίχειρα· καίπερ ἰδίως ἐπὶ τῶν γ. ἆθλοι οἱ π. Nec male, ni fallor; ait enim ἆθλα tam de musicis, quam gymnicis præmiis dici: ἄθλους vero proprie de gymnicis laboribus.' Jung.) Quod si malis ἀγώνισμα ipsum per ἆθλον capere, ut monent etiam Grammatici, Missum erit ἀγώνισμα unum a permittendo. Immittebantur enim quadrigæ ad cursum missu mappulæ, unde ipse agon Missus, aut Missum, dictus." Barth. Advers. 42, 6. J. Poll. 6, 186. de largitione. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δὲ λέγοιτ' ἂν, δωρεὰ, τιμὴ, ἆθλον, γέρας, μισθὸς, ἐπίχειρα, ἰδίως δὲ, ἰατρῷ μὲν, σῶστρα, σωτήρια, καὶ ἰατρεῖα, τῷ δὲ παιδεύοντι, διδασκάλια, δίδακτρα, τῷ δὲ στρατιώτῃ, ἀριστεῖα, ἐπινίκια, νικητήρια, ὡς τῷ ἀθλητῇ, ἴσως ἆθλα, καὶ χειροτέχνῃ, ἐπίχειρα. Eust. 1299.: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἄεθλα μὲν οὐδετέρως, τὰ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσιν ἔπαθλα· ἆθλοι δὲ, οἱ ἀγῶνες αὐτοί· γίνεται δὲ ἡ λέξις κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀπὸ τοῦ ἐθέλειν· αἱρετὸν γὰρ καὶ θελητὸν καὶ ὁ ἄεθλος, καὶ τὸ ἄεθλον. Et 1302. Ἀληθῶς δὲ, ἄεθλον καὶ ἐκεῖνό ἐστιν, ὡς εἰ καὶ μὴ νικῶντι, ἀλλ' ἀγωνιζομένῳ διδόμενον· ἄεθλα γὰρ τὰ τεθέντα πάντα εἶπε καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα—ἀγλαὰ ἔθηκεν ἄεθλα. Et 1879. Τὸ δὲ, Ἄεθλον τοῦτο ἐφήσω, δυνατὸν μὲν γράφειν καὶ ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω, ὡς δηλοῖ ἑξῆς τὸ, μηκέτι ἀνάβαλλε τοῦτον ἄεθλον· ἔδοξε δὲ ὅμως τῷ ποιητῇ, τὸν ἄεθλον ἐνταῦθα,

οὐδετέρως εἰπεῖν τὸ ἄεθλον, ὁμοίως τῷ ὁ λύχνος, τὸ λυχνὸν, καὶ τοῖς τοιούτοις.]

[*Ἄθλον. "Method. Conviv. 91." Routh. Mss. Plato Phædone p. 92. Wyttenb. Καλὸν γὰρ τὸ ἆθλον, καὶ ἡ ἐλπὶς μεγάλη: de Rep. 10. p. 516. c. Καὶ μὲν τά γε μέγιστα ἐπίχειρα ἀρετῆς καὶ προκείμενα ἆθλα οὐ διεληλύθαμεν.]

[*Ἄθλων, αὐτῶν, conf. "Philostr. V. A. 4, 29. p. 169. Cum ludis Olympicis interfuisset Apollonius, et omnem eorum rationem penitus cognovisset, Ἀπεδέχετο τῶν Ἠλείων, ὡς ἐπεμελοῦντο τῶν αὐτῶν, καὶ ξὺν κόσμῳ ἔδρων. Vocem αὐτῶν misere corruptam esse vel primo aspectu apparet. Turbatam sententiam restitues, si reponas ἄθλων, vel ἀθλητῶν. Eadem menda occupavit Schol. Theocr. 4, 33. Ὁ δὲ Θεόκριτος τὰ περὶ τοῦ Μιλησίου αὐτοῦ Ἀστυάνακτος ἱστορούμενα, εἰς Αἴγωνα μετήνεγκε. Pro αὐτοῦ scr. ἀθλητοῦ. Vix dubito, quin simili medicina sanandus sit locus 4, 2. Ὀρχηστῶν γὰρ ἡττημένοι, καὶ πρὸς πυῤῥίχαις αὐτοὶ ὄντες. An ἀθλεύοντες? In priore loco Philostrati, et in Theocr. Scholio vitium ortum est e compendio scripturæ, quæ in hac etiam voce plurimos errores peperit, de quibus omnino cf. Pierson. Veris. [illegible] Jacobs. Exerc. 2, 121. 129. Boissonad. ad Her. 571. quibus adde locum Nicephori Nathanaelis p. 448. Creuz. ubi pro ἀνθρώπων Cod. Vat. habet αὐτῶν." Hamaker. Lectt. Philostr. 87. Vide et not. ad Greg. Cor. p. 14. 237. 403.: Comment. Palæogr. 929. Epist. Cr. ad Boissonad. 157. 215.]

Ἀθλοθέτης, ὁ, Præmiis propositor, Præmii statutor, sed proprie Præmii certaminis, Qui certamina exhibet præmiis propositis. Munerarius a Valla exponitur; Designator ludorum, ab aliis. Sed genitivum illum omittendo Designatorem simpliciter malim appellare; cum Ulpiano, qui Designatores esse ait, quos Gr. nominant βραβευταί. Videtur autem βραβευτῶν appellatio et ἀθλοθέτας et ἀγωνοθέτας complecti, de quorum differentia diximus supra in Ἀγωνοθέτης. Quanquam, ut Bud. notat, qui præmium proponebant, iidem erant judices et arbitri: unde ἀθλοθετῶ significat etiam ἀγωνοθετῶ. Lucian. Ἀναβιοῦσι (I, 602.): Ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν εἰώθασιν, ἤν τις ὑποκριτὴς, Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκὼς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν, Athlothetæ flagris cædere consueverunt eum histrionem, qui, Minervæ, aut Neptuni, aut Jovis personam repræsentans, actione non decora nec diis digna utatur. Ubi observandum est ἀθλοθέτην significare Eum qui sit judex et arbiter in scenicis etiam certaminibus: non servata illa, quam e Grammaticis annotavimus differentia in Ἀγωνοθέτης. || Dicitur ἀθλοθέτης et Qui quodvis præmium proponit, ut et ἀθλοθετεῖν generale est, unde et Dionysius Servatorem nostrum ἀθλοθέτην vocat, ut qui sequentibus se præmium proposuerit, et quidem luculentissimum. Fit ἀθλοθέτης ex ἆθλον, et θέτης, i. e. Positor, in compositione, a τίθημι.

[Ἀθλοθέτης. Tittmanni Technoll. Mss.: Καὶ ἀθλοθέτης, καὶ βραβεὺς, ὁ τὰ βραβεῖα τοῖς νενικηκόσι διδοὺς, οὐκ ἀγωνοθέτης, οὐδὲ βραβευτής. Ἀθλοθέτης· κρεῖττον ἢ ἀγωνοθέτης. J. Poll. 3, 140. (in Ἆθλος citatus:) 8, 87.: et 93. Ἀθλοθέται δέκα μέν εἰσιν, εἷς κατὰ φυλὴν· δοκιμασθέντες δὲ, ἄρχουσι τέσσαρα ἔτη, ἐπὶ τῷ διαθεῖναι τὰ Παναθήναια, τόν τε μουσικὸν, καὶ τὸν γυμνικὸν, καὶ τὴν ἱπποδρομίαν. Vide Sigon. de Rep. Ath. 4. c. ult. Aristot. Eth. 1, 4. Μὴ λανθανέτω δ' ἡμᾶς, ὅτι διαφέρουσιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν λόγοι, καὶ οἱ ἐπὶ τὰς ἀρχάς. Εὖ γὰρ καὶ Πλάτων ἠπόρει τοῦτο καὶ ἐζήτει, πότερον ἀπὸ τῶν ἀρχῶν, ἢ ἐπὶ τὰς ἀρχάς ἐστιν ἡ ὁδός· ὥσπερ ἐν τῷ σταδίῳ ἀπὸ τῶν ἀθλοθετῶν ἐπὶ τὸ πέρας, ἢ ἀνάπαλιν. "Ἀθλοθέται stadii initio sedebant; inde est, quod ἀπὸ τῶν ἀθλοθετῶν aliquando Carceres, s. Stadii initium denotat." Wilkinson. Lucill. Epigr. 20. Εἰς ἱερόν ποτ' ἀγῶνα Μίλων μόνος ἦλθ' ὁ παλαιστής· Τὸν δ' εὐθὺς στεφανοῦν ἀθλοθέτης ἐκάλει. Themist. 158. Hesych. Ἀθλοθέτης· ἀγωνοθέτης. Vide Ἀγωνοθέτης.]

Ἀθλοθετέω, f. ήσω, p. ηκα, Præmium certatoribus propono, Sum athlotheta, Athlothetæ munus exerceo. Significat et ἀγωνοθετῶ, inquit Bud. Est autem ἀγωνοθετῶ, Sum judex et arbiter certaminis, quanquam in exemplo, quod affert Bud., non verbum ἀθλοθετῶ pro ἀγωνοθετῶ, sed nomen ἀθλοθέτης pro ἀγωνοθέτης usurpatur; est enim illud exemplum e loco Luciani petitum, modo citato in Ἀθλοθέτης. || Ἀθλοθετῶ, Præmium s. Præmia propono, generaliter cuilibet, non certatoribus duntaxat. Athen. 12. Ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἀθλοθετῶν τοῖς τὰς ἡδονὰς αὐτῷ γνωρίζουσι, Persarum rex præmia proponens iis, qui voluptatum ei cognitionem dabant.

[Ἀθλοθετέω. J. Poll. 3, 140. in Ἆθλος citatus. Suid. Ἠθλοθέτει· τοὺς ἀγῶνας διετίθει. Ἕως ὁ μέγιστος Ἑλλανοδίκης Γαϊνὰς (sic) τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἠθλοθέτει. Τουτέστι τὸν ἀγῶνα διετίθει. Zonar.: Ἠθλοθέτει· τοὺς ἀγῶνας διετίθει. Ἕως ὁ μέγιστος Ἑλλανοδίκης Γαϊνᾶς τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἠθλοθέτει. Suid.: Ἑλλανοδίκαι· οἱ κριταὶ οἱ καθήμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας. Εὐνάπιος οὕτω· Καὶ τότε ὁ μέγιστος Ἑλλανοδίκης Γαϊνᾶς τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἠθλοθέτει. Zonar.: Ἑλλανοδίκαι· οἱ κριταὶ οἱ καθήμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας. (Εὐνάπιος) οὕτω· Καὶ τότε ὁ μέγιστος Ἑλλανοδίκης Γαϊνᾶς τὸν Ῥωμαϊκὸν στρατὸν ἠθλοθέτει. Heliodor. ap. Schneider. Add. ad Lex.: Τὰ κατ' αὐτοὺς ἀθλοθετοῦσα τύχη. "Charit. 494." Schæf. Mss.]

Ἀθλοθεσία, ἡ, Præmii propositio, Præmiorum constitutio: ap. Aristoph., Ipsum munus et officium athlothetarum, ut ἀγωνοθεσία Munus et officium agonothetarum. Dionysius ἀθλοθεσίαν, ut Bud. tradit, vocat Vitam Evangelicam ab ipso judice et athlotheta institutam et propositam. || Ἀθλοθεσίαν aiunt etiam nominari Mutuam depositionem utriusque concertantium. "Ἀθλοθετία, ἡ, VV. LL. ex Aristoph. "afferunt pro Certaminis cura; sed perperam pro- "culdubio pro ἀθλοθεσία."

[Ἀθλοθεσία. J. Poll. 3, 140. Τὸ δὲ πρᾶγμα, ἀγωνοθεσία, ἀθλοθεσία, ἡ, ὡς Ἀριστοφάνης, ἀθλοθετία. Vide quæ fuse notavimus supra 837. c.—839. c. Pierson. ad Mœr. 29. Fischer. ad Plat. Politicum p. 114. n. Lobeck. in Diss. ad Phrynichi Ecll., nondum edita. Zonar.: Ἀθλοθεσία· ἡ ἀνταπόδοσις. Hinc sua sumsit Phavor.]

Ἀθλοθετὴρ, etiam dicitur pro ἀθλοθέτης, ut ἀθλητὴρ pro ἀθλητὴς, sicut modo docuimus. ["Cf. Hagenb. Epist. Epigr. 89." Boissonad. Mss. Epigr. adesp. 726. Λούκιον, ἀθλοθετῆρα πάτρης Σμύρνης ἐρατεινῆς. Zonar.: Ἀθλοθετῆρα· ἀγωνοθέτην. "Sic D. K. (et Phavor.) Cod. A. ἀθλοθέτην." Tittm.]

Ἀθλοφόρος, (ὁ, ἡ,) vide Ἀεθλοφόρος. ["Charit. 723. Ruhnk. Ep. Cr. 56. Koppiers. Obss. 69." Schæf. Mss. Pind. Ol. 7, 12. Καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν, Μοισᾶν δόσιν, ἀθλοφόροις Ἀνδράσιν πέμπων, κ. τ. λ. Schol. τοῖς νικηταῖς ἀνδράσι. Il. I. 124. et 266. Πηγοὺς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο, ubi Pseudo-Did. νικητηρίους: Λ. 698. Τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν. Orph. Argon. 588. Πυγμαχίης δὲ τάπηθ' * ἁλιανθέα δῶκε φέρεσθαι Ἀθλοφόρῳ Πολυδεύκει· ὃ γὰρ κλυτὸν ἤρατο νῖκος. "Amorem militiæ comparare, et pulcherrimas inde arcessere locutiones poëtis solenne. Nonn. Dionys. 43. p. 1136. ἧς παρὰ παστοὺς Ἀθλοφόρον γαμίοισι περιστέψω σε κορύμβοις, Ἱμερτὴν τελέσαντα παλαισμοσύνην Ἀφροδίτης." Schrader. Anim. ad Musæum p. 125. Tittmanni Technoll. Mss.: Ἀθλοφόρος δὲ, ὁ νικητὴς, ὁ τὰ ἔπαθλα ἀπενεγκάμενος. Hesych. Ἀθλοφόρους· ἀγωνιστάς. J. Poll. 1, 181. Ἵπποι ἀθληταὶ, καὶ ἀγωνισταὶ, καὶ ἀδδηφάγοι, ἁμιλλητήριοι, νικηφόροι, ἀθλοφόροι. Vide Lobeck. in Diss. ad Phrynichi Ecll., nondum edita.]

[* Ἀθλοφορικὸς, ἡ, όν. Phot. c. Manichæos ap. Wolf. Anecd. Gr. I, 187. Οὗτος γὰρ ὁ τὸν ἀθλοφορικὸν πρῶτος ἀναδησάμενος στέφανον, Coronam victricem.]

[* Ἀθλοσύνη, ἡ, i. q. ἀεθλοσύνη. Paul. Sil. 48. Τὸν χαλκοῦν τέττιγα Λυκωρεῖ Λοκρὸς ἀνάπτει Εὔνομος, ἀθλοσύνας μνᾶμα φιλοστεφάνου.]

"Ἄναθλος, ὁ, ἡ, Imbellis, Certaminibus inhabi- "lis." ["Luc." Wakef. Mss. Sed in Reitzii Ind. Lucianeo non reperitur.]

[* Ἄνταθλος, ὁ, ἡ, Qui adversus aliquem pugnat;

ut præmium obtineat. Meleag. 14. τί δ' ἐμοὶ τὸν A ἐπουρανίων βασιλῆα Ἄνταθλον νίκης τῆς ἐν ἔρωτι λαβεῖν; ubi v. Jacobs.]

[* "Ἀξιόαθλος, (ὁ, ἡ,) Nicet. Paphlag. Laud. S. Eustathii 65. m." Boissonad. Mss.]

"Ἀρίσταθλος, (ὁ, ἡ,) Præstantissimus in certaminibus, Epigr." [Archiæ 27. Ἦ γὰρ ὑφ' Ἡρακλῆος ἀριστάθλοιο δέδουπεν, Αὐχένα θηροφόνοις ἀγχόμενος παλάμαις.]

[* "Ἔναθλος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cret. 187." Kall. Mss.]

[* Ἔξαθλος, ὁ, ἡ, Qui certare ob senectutem etc. amplius non potest. Lucian. 2, 337. Ἐμὲ δὲ, ἦ δ' ὃς ὁ Εὔδημος, ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς μετεστείλατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀθλητὴς, καὶ * πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρως ἔξαθλος ὤν. In Ind. Lucianeo vox hæc desideratur. "Valck. ad Herod. 173." Schæf. Mss. "Schol. Od. Φ. 76. (Εἰ γὰρ ἐν μέσοις ἐστὶ τὸ βέλος, ἔξαθλος ἦν, ὡς ἐλλείπων τῇ δυνάμει.)" Wakef. Mss. "Clem. Alex. 957. (Ὥστε καὶ τῷ τὰ μέγιστα εὖ πεποιηκότι κατὰ τὸν βίον, ἐπὶ δὲ τοῦ τέλους ἐξοκείλαντι πρὸς κακίαν, ἀνόητοι, l. cum Pottero ἀνόνητοι, πάντες οἱ B πρόσθεν πόνοι, ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ δράματος ἐξάθλῳ γενομένῳ.)" Routh. Mss.]

Ἔπαθλον, τὸ, i. q. ἆθλον, Certaminis præmium, quod videlicet accipit victor: unde et νικητήριον exponitur. Sed accipitur generaliter pro Quovis præmio s. mercede. Herodian. 1. (17, 24.) Νεανίαν τινὰ ὀνόματι Νάρκισσον, γενναῖόν τε καὶ ἀκμαστὴν, πείθουσιν εἰσελθόντα τὸν Κόμμοδον ἀποπνῖξαι, μεγάλα δώσειν ἔπαθλα ὑποσχόμενοι.

["Ἔπαθλον, vide Ἆθλον, et Ἆθλος, Eran. Philon. 155. 163. ad Charit. 294. Valck. ad Phœn. 429. Porson. Phœn. 1277. Musgr. Electr. 625." Schæf. Mss. "Const. Ap." Routh. Mss. "Plut. in Flamin. 15. Τοῦ πολέμου φέρεσθαι τὰ ἔπαθλα: Cimonis Compar. 1. Τῶν στρατηγιῶν καὶ τῶν τροπαίων ἔπαθλον ποιουμένους εὐωχίας. Scymn. v. 354." Schneider. Lex. Adde Plut. 8, 442. "Oraculum ap. Phlegon. de Olymp. 140. Θῆκε δ' ἔπειτ' ἐροτὴν καὶ ἔπαθλα θανόντι Οἰνομάῳ. Ita leg. Vulgo male ἐροτίν." Toup. 4, 186. Epictet. 3, 24. p. 498. Ἔπαθλον οὖν οὐδέν; σὺ δὲ ζητεῖς ἔπαθλον C ἀνδρὶ ἀγαθῷ μεῖζον, τοῦ καλὰ καὶ δίκαια πράττειν; Heliodor. ap. Jung. ad J. Poll. 340.: Τἀπίχειρα παρ' Αἰθίοψι τῶν καθαρῶς βιούντων τοιάδε· θυσίαι, καὶ σφαγαὶ τὰ ἔπαθλα τῶν σωφρονούντων. Pseudo-Longin. 44.: Ἔτι γε μὴν διὰ τὰ προκείμενα ἐν ταῖς πολιτείαις ἔπαθλα ἑκάστοτε τὰ ψυχικὰ προτερήματα τῶν ῥητόρων μελετώμενα ἀκονᾶται, καὶ οἷον ἐκτρίβεται, καὶ τοῖς πράγμασι κατὰ τὸ εἰκὸς ἐλεύθερα * συνεκλάμπει. Etym. G.: Ἔπαθλον ἄθλου διαφέρει. Ἔπαθλον, τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι· ἆθλον καλεῖται αὐτὸς ὁ ἀγών. Suid.: Ἔπαθλον· νικητήριον. Zonar.: Ἔπαθλον· νικητικὸν βραβεῖον, τὸ ἐπὶ τῇ νίκῃ διδόμενον. Glossæ: Ἔπαθλον· Præmium.]

[* Εὔαθλος, ὁ, ἡ, Clarus certaminibus, Peritus certaminum. Pind. Isthm. 6, 1. Θάλλοντος ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου, Δεύτερον κρατῆρα * μοισαίων μελέων Κίρναμεν Λάμπωνος εὐά-Θλου γενεᾶς ὕπερ. "Aristoph. Fragm. 239. (Suid. in voce,) Athlet. Stat. 34. (εὐάθλων γερῶν.)" Schæf. Mss.]

[* "Μεγάλαθλος, (ὁ, ἡ,) Theodor. Prodr. Not. des D Mss. T. 8. P. 2. pp. 163. 207." Boissonad. Mss.]

"Πάνταθλος, (ὁ, ἡ,) Omnium certaminum peritus, "vel expertus."

[Πάραθλον, τὸ, i. q. πάρεργον. Schol. Pind. Nem. 3, 42. Ἰδίᾳ· ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἐπιτάξαντος Εὐρυσθέως, ἀλλὰ κατὰ τὸ φιλόπονον, αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ἠρεύνησε, ὅθεν ἦν δυνατὸν ἐπανελθεῖν τινάς. Καλλίμαχος (Fr. 120. p. 488. Ern. 236. Blomf.) Χαῖρε βαρυσκίπων, * ἐπίτακτα μὲν ἑξάκι δοιά, Ἐκ δ' * αὐταγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών. Τουτέστι, τὰ πάραθλα.]

Πεντάεθλον, s. Πένταθλον, Quinquertium, Quinque certamina, videlicet, πυγμὴ, δρόμος, ἅλμα, δίσκος, πάλη. Herodot. πένταθλον ἐπασκήσας. Sic Pausan. in Lac. p. 72, Οὕτω πένταθλον Ὀλυμπιάσιν ἀσκήσας, ἀπῆλθεν ἡττηθείς. Ubi πένταθλον appellat, quod dixerat πέντε ἀγῶνας, ambiguo tamen vocabulo. Apud Sophoclem plurali numero πεντάεθλ' ἃ νομίζεται, perinde ac si separatim πέντε ἄεθλα dixisset: [Electr. 684. Erfurdt. ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς Δρόμων διαύλων, A ὧν νόμος, * πεντάθλια, Τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια Ὠλβίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος. Ubi v. notata. "Libri omnes, πένταθλ' ἃ νομίζεται. Suid. v. Βραβεῖς Ed. Mediol. ὅσον—Δρόμον διαύλων πένταθλ' ἃ ν. Quam scripturam commemorat Triclinius. Sic etiam Suidæ Bas. nisi quod πένταλ' habet. Corruptam scripturam, infelicibus conjecturis tentatam, Porson. in Kiddii Misc. Porson. 221. ita corrigendam putabat: Δρόμων διαύλων ἆθλ' ἅπερ νομίζεται. Ac sane hoc modo et metri vitium, et illa dubitatio removetur, quam habent δρόμων διαύλων πένταθλα. Nam quis πένταθλον δρόμου dicat, cum hæc ipsa vox πένταθλον diserte non unum, sed plura certamina intelligi postulet? At manent duæ aliæ, eæque gravissimæ dubitationes. Primo enim non apparet, unde et Librarii, et Scholiastæ hic in πένταθλα incidere potuerint, nisi aliquid, quod ei rei ansam præberet, in textu fuisset. Deinde, si ἆθλα scribitur, quid aliud, quam, quod plane insolens est, dicetur, una eademque Olympiade sæpius diaulo victorem fuisse Orestem? Sed hanc quidem difficultatem nescio an tolli B liceat interpretando. Nam quod ap. Pausan. 6, 13, 2. his verbis, quorum initium deest, scriptum legitur: Καὶ τέσσαρας, ὡς ἕκαστοι συνταχθῶσιν ὑπὸ τοῦ κλήρου, καὶ οὐκ ἀθρόως ἀφιᾶσιν ἐς τὸν δρόμον· οἳ δ' ἂν ἐν ἑκάστῃ τάξει κρατήσωσιν, ὑπὲρ αὐτῶν αὖθις θέουσι τῶν ἄθλων, καὶ οὕτως σταδίου δύο ὁ στεφανούμενος ἀναιρήσεται νίκας: ex eo intelligitur, non omnes simul cursores in certamen commissos esse, sed aliquos tantum: quorum qui vicissent, deinde ipsos inter se certasse, et horum demum qui superior evasisset, pro victore esse habitum. Hinc conjiciat quis forsitan, Soph. scripsisse, Δρόμων διαύλων πεντάδ', ἣ νομίζεται. Neque enim credibile est, quatuor semper commissos esse, quia non semper par numerus erat eorum, pro quo certare vellent: quare nescio an Paus. ita scripserit, πέντε ἢ καὶ τέσσαρας, ut usitatus certantium numerus fuerit quinque. Sed hæc incerta sunt, omninoque majus quiddam et luculentius dici hic debuit. Quo minus dubitavi reponere, Δρόμων, διαύλων, πέντε θ' ὧν νομίζεται, i. e. Cursus, diauli, pentathli. Sive stadium, C inquit, s. diaulum, s. quinquertium requiras, omnia hic vicit." Hermann.] "At πεντάεθλος, Victor quin" que certaminum s. quinquertii, qui et πένταθλος." [Pind. Nem. 7, 9. σὺν δὲ τὶν Καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἀρετᾷ κριθεὶς Εὔδοξος ἀείδεται Σω-Γένης μετὰ πενταέθλοις. "Πεντάεθλος ἀνὴρ, Quinquertio. Ὅτι περικατημένην Ἀθηναίων Αἴγιναν, Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον, ἄνδρα πεντάεθλον, ἐκ προκλήσιος ἐφόνευσε, 9, 75. Quinquertionem e provocatione interfecit, i. e. Virum quinquertio victorem, quem ad certamen provocarat, aut a quo provocatus fuerat, interfecit." Port. Lex. Ionic.]

["Πεντάεθλον, ad Herod. 481. 708. Heyn. Apollodor. 308." Schæf. Mss. Glossæ: Πένταθλον· Quinquertium. "Πένταθλον, Quinquertium, h. e. Quinque certaminis genera, in ludis Græcorum usitata, πυγμὴ, δρόμος, ἅλμα, δίσκος, πάλη. Cf. Brunck. Anal. 3, 247. nr. 454. E. 7, 4, 29. in ludis Olympicis ἐπεποιήκεσαν τὰ δρομικὰ τοῦ πεντάθλου." Lex. Xenoph. Constitt. Apost. 7, 34. p. 316. Ἐκ μὲν τῶν τεσσάρων D στοιχείων, πρώτων σωμάτων, διαπλάσας αὐτῷ σῶμα, κατασκευάσας δ' αὐτῷ τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, αἴσθησιν δ' αὐτῷ πένταθλον χαρισάμενος, καὶ νοῦν τὸν τῆς ψυχῆς ἡνίοχον ταῖς αἰσθήσεσιν ἐπιστήσας. Vide Πένταθλος. Pind. Olymp. 13, 41. πεντάθλῳ ἅμα Σταδίου νικῶν δρόμον: Isthm. 1, 35. Οὐ γὰρ ἦν πένταθλον ἔτ'.]

[* Πενταέθλιον, τὸ, i. q. πεντάεθλον. Pind. Pyth. 8, 92. οἴκοι Δὲ πρόσθεν ἁρπαλέαν Δόσιν πενταεθλίου σὺν ἑορταῖς Ὑμαῖς ἐπάγαγες, ἄναξ. Et * Πεντάθλιον, ut in Soph. Electra 684. Δρόμων διαύλων, ὧν νόμος, πεντάθλια.]

Πένταθλος, (ὁ, ἡ,) Quinquertio, Qui illis quinque certaminibus victor evasit, vel Victor quinque gymnasticorum certaminum. Quidam, Vir quinque palmarum, vel omnium palmarum, quod essent tantum quinque illa solennium certaminum genera. Item, Qui se illis quinque certaminibus exercet. Pausan. Eliac. 2. Πεντάθλοις μὲν ἐν αὐτῷ καθεστήκασι καὶ δρομεῦσιν

αἱ μελέται. || Metaphorice ap. Diog. L. Democr. 465. Καὶ ἦν ὡς ἀληθῶς ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ πένταθλος, Qui omnes philosophiæ partes complexus est, Bud. [Locus est 570. Menag. Εἴπερ οἱ Ἀντερασταὶ Πλάτωνός εἰσι, φησὶ Θράσυλλος, οὗτος ἂν εἴη ὁ παραγενόμενος ἀνώνυμος, τῶν περὶ Οἰνοπίδην καὶ Ἀναξαγόραν ἕτερος, ἐν τῇ πρὸς Σωκράτην ὁμιλίᾳ διαλεγόμενος περὶ φιλοσοφίας· ᾧ, φησὶν, ὡς πεντάθλῳ ἔοικε ὁ φιλόσοφος· καὶ ἦν ὡς ἀληθῶς ἐν φιλοσοφίᾳ πένταθλος. Hinc sua sumsit Suid. v. Πένταθλος. Locus Platonis, quem respexit, est in Dial. qui hodie inscribitur Ἐρασταὶ, p. 60. Ed. Stutzmann. Erlangæ 1818.: Κἀγώ· ἔτι γὰρ αὐτοῦ ἠμφιγνόουν τὸν λόγον, ὅ, τι ἐβούλετο· ἆρα ἐννοῶ, ἔφην, οἷον λέγεις τὸν φιλόσοφον ἄνδρα; δοκεῖς γάρ μοι λέγειν, οἷον („ s. οἷοι," Weisk. ad Pseudo-Longin. (409.) ἐν τῇ ἀγωνίᾳ εἰσὶν οἱ πένταθλοι πρὸς τοὺς δρομέας, ἢ τοὺς πελταστάς. Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι τούτων μὲν λείπονται κατὰ τὰ τούτων ἆθλα, καὶ δεύτεροί εἰσι πρὸς τούτους· τῶν δὲ ἄλλων ἀθλητῶν πρῶτοι, καὶ νικῶσιν αὐτούς. Τάχ' ἂν ἴσως τοιοῦτόν τι λέγοις (λέγεις Weisk. perperam) καὶ τὸ φιλοσοφεῖν ἀπεργάζεσθαι τοὺς ἐπιτηδεύοντας B τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα· τῶν μὲν πρώτων εἰς ξύνεσιν περὶ τὰς τέχνας ἐλλείπεσθαι, τὰ δευτερεῖα δ' ἔχοντας τῶν ἄλλων περιεῖναι, καὶ οὕτω γίγνεσθαι περὶ πάντα * ὑπακρόν τινα ἄνδρα τὸν πεφιλοσοφηκότα. Τοιοῦτόν τινά μοι δοκεῖς ἐνδείκνυσθαι. Καλῶς γέ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, δοκεῖς ὑπολαβεῖν τὰ περὶ τοῦ φιλοσόφου, ἀπεικάσας αὐτὸν τῷ πεντάθλῳ. Ἔστι γὰρ ἀτεχνῶς τοιοῦτος, οἷος μὴ δουλεύειν μηδενὶ πράγματι, μηδ' εἰς τὴν ἀκρίβειαν μηδὲν διαπεπονηκέναι· ὥστε διὰ τὴν τοῦ ἑνὸς τούτου ἐπιμέλειαν, τῶν ἄλλων ἁπάντων ἀπολελεῖφθαι, ὥσπερ οἱ δημιουργοὶ, ἀλλὰ πάντων μετρίως ἐφῆφθαι. Ubi Schol. 87. Πένταθλοι· οἱ τὸν ἀγῶνα τὸν πένταθλον ἀγωνιζόμενοι. Ἔστι γὰρ (ὁ) πένταθλος οὗτος τοῖς νέοις ἀγωνία, πάλη, σίγυννος, ἅλμα, δίσκος, καὶ δρόμος. H. l. in animo habebat Pseudo-Longin. 34. de Hyperide: Ἔστι γὰρ αὐτοῦ πολυφωνότερος, καὶ πλείους ἀρετὰς ἔχων, καὶ σχεδὸν * ὕπακρος ἐν πᾶσιν, ὡς ὁ πένταθλος, ὥστε τῶν μὲν πρωτείων ἐν ἅπασι τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν λείπεσθαι, πρωτεύειν δὲ τῶν ἰδιωτῶν. „ Eadem quoque similitudine utitur Anonymus ap. C Phot. in Vita Pythag. 15. Καὶ ὥσπερ ὁ πένταθλος πάσας ἔχων τὰς δυνάμεις, ἐν ἑκάστῃ ἧττων ἐστὶ τοῦ ἕν τι ἐπιτηδεύοντος τῶν ἀθλημάτων· οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος πάσας ἔχων τὰς δυνάμεις, ἐν ἑκάστῃ λείπεται." Toup. „ Abresch. Æsch. 2, 88. ('Plut. 2, 738. Διὸ τοῖς τρισὶν, ὥσπερ οἱ πένταθλοι, περίεστι καὶ νικᾷ.') Jacobs. Anth. 6, 239. 248. 9, 446. Simonid. 69. ("Ἴσθμια καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα Ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄλμα, πάλην.)" Schæf. Mss. Sic edidit et Gaisford. Sed in Ind. Gr. in Epicteti Diss. Upton. corrigit Ἰσθμοῖ, omnino recte. Sic Fr. 67., Δύω δ' ἐν Ἰσθμοῖ, πεντέδεκ' ἐν Νεμέᾳ. Cf. Epigr. adesp. 454. a. Ἅλμα ποδῶν, δίσκον τε βολὴ, καὶ ἄκοντος ἐρωὴ, Καὶ δρόμος, ἠδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή. Eust. 1320.: Οἱ μέντοι τὰ περὶ ἱερῶν ἀγώνων ἐπισκεψάμενοι, οὕτως ἐμμέτρως τοὺς ἄθλους μετροῦσιν· Ἅλμα ποδῶν, δίσκον τε βολὴ, καὶ ἄκοντος ἐρωὴ, Καὶ δρόμος, ἠδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή. Καὶ τοῦτο ἐστὶ φασι πένταθλον. Ἕτεροι δὲ οὕτως, ἅλμα, πάλη, * δίσκευμα, κοντὸν (l. κοντὸς,) καὶ δρόμος. Epictet. 3, 23.: Τίς D εἶναι θέλεις, σαυτῷ πρῶτον εἰπέ· εἶθ' οὕτω ποίει ἃ ποιεῖς. Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ἄλλων σχεδὸν ἁπάντων οὕτως ὁρῶμεν γινόμενα. Οἱ ἀθλοῦντες, πρῶτον κρίνουσι τίνες εἶναι θέλουσιν, εἶθ' οὕτω τὰ ἑξῆς ποιοῦσιν· εἰ δολιχοδρόμος, τοιαύτη τροφὴ, τοιοῦτος περίπατος, τοιαύτη τρίψις, τοιαύτη γυμνασία· εἰ σταδιοδρόμος, πάντα ταῦτα ἀλλοῖα· εἰ πένταθλος, ἔτι ἀλλοιότερα. Οὕτως εὑρήσεις καὶ ἐπὶ τῶν τεχνῶν· εἰ τέκτων, τοιαῦτα ἕξεις, εἰ χαλκεὺς, τοιαῦτα. Ἕκαστον γὰρ τῶν γινομένων ὑφ' ἡμῶν, ἂν μὲν ἐπὶ μηδὲν ἀναφέρωμεν εἰκῇ ποιήσομεν· ἐὰν δ' ἐφ' ὃ μὴ δεῖ, * διεσφαλμένως. Plut. 8, 686. Ἀνῃρέθη δὲ καὶ παισὶ πεντάθλοις στέφανος τεθείς. „ Πένταθλος, Quinquertio, Omnia certaminum genera exercens;" v. Poll. 3, 151. (Πένταθλος, καὶ ὁ πέντε ἀγωνιζόμενος· ἴδια δὲ αὐτῷ, πηδᾶν, ἅλλεσθαι, πηδητικὸς, ἀλτικὸς, καὶ ὅθεν ἅλλεται, βατὴρ, ἀφ' οὗ καὶ τὸν βατῆρα κέκρουκε· τὸ δὲ μέτρον τοῦ πηδήματος, κανών· ὁ δὲ ὅρος, τὰ ἐσκαμμένα, ὅθεν ἐπὶ τῶν τὸν ὅρον ὑπερπηδώντων οἱ παροιμιαζόμενοι λέγουσι, Πηδᾶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα·

A ἀκοντιστικὸς, 'Ms. iterum adverbio auctius * ἀκοντιστικῶς,' Jung. Καὶ τὸ ἀκόντιον τῶν πεντάθλων καλεῖται ἀποτομεύς· τὸ δὲ δίσκον ἀφεῖναι, δίσκον ἐκπέμψαι, δίσκον ἐκρίψαι, δίσκῳ ὑποφέρεσθαι. Ἐπὶ δὲ πεντάθλου τὸ νικῆσαι, ἀποτριάξαι λέγουσιν. Ὁπλίτης δρόμος, καὶ ὁ τὸν ὁπλίτην δίαυλον θέων, καὶ ὁπλιτοδρόμος. Sed transfertur etiam ad alia. Sic Democritus philosophus ap. Diog. L. 9, 37. vocatur ἐν φιλοσοφίᾳ πένταθλος. E. 4, 7, 5. ὁ Ἀγησίπολις—ὥσπερ πένταθλος πάντῃ ἐπὶ τὸ πλέον ὑπερβάλλειν ἐπειρᾶτο. Illustrant h. l. quodammodo verba Pollucis: Ὁ ὅρος (τοῦ πεντάθλου) τὰ ἐσκαμμένα, ὅθεν ἐπὶ τῶν τὸν ὅρον ὑπερπηδώντων οἱ παροιμιαζόμενοι λέγουσιν, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. Sed Moro interprete πένταθλος tropice dicitur, Qui semper æmulatur eos, qui in suo genere excellunt, quamquam eos nunquam assequitur: ideoque postponendus est, si cum his, qui excellunt, comparetur; sed eximius est, si cum aliis, rudioribus et indoctioribus, conferatur:" Lex. Xenoph. Constitt. Apost. 8, 12. p. 347.: Κατὰ δὲ τὸ σῶμα τὴν πένταθλον ἐχαρίσω αἴσθησιν, καὶ τὴν μεταβατικὴν κίνησιν. Cf. quem ex hoc libro protulimus locum supra in Πένταθλον. Aristot. Rhet. 1, 5.: Ὁ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥιπτεῖν καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρω, δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ὦσαι τῇ πληγῇ, πυκτικός· ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Glossæ: Πένταθλος· Quinquertius, Quinquetris.]

Πενταθλέω, Quinque certaminibus me exerceo, Quinque generibus certaminum certo. Pausan. Eliac. 2. Ὃς τὸν Ἠλεῖον Τισαμενὸν πενταθλοῦντα ἐν Ὀλυμπίᾳ κατεπάλαισε. Idem paulo inferius, Πρῶτον γὰρ δὴ τότε οἱ παῖδες καὶ ὕστερον πενταθλήσαντες ἐσεκλήθησαν. [Artemidor. 1, 57. Τὸ δὲ πενταθλεῖν δοκεῖν ἐπὶ πάντων ἐτήρησα ἀποδημίαν μὲν πρῶτον ἢ τὴν ἐκ τόπου εἰς τόπον κίνησιν σημαίνειν διὰ τὸν δρόμον, ἔπειτα δὲ ζημίας τινὰς ἢ δαπάνας ἀκαίρους, ἢ * ἐξοδιασμούς τινας παρὰ γνώμην, διὰ τὸν δίσκον, ὃς χάλκεος ὢν τῶν χειρῶν ἀποῤῥίπτεται. „ V. ἐξοδιασμὸς recentioribus quidem Gr. valde usitatum; sed veteri quoque Græciæ non prorsus ignotum esse discimus ex Aristoph. Pl. 381. ad q. l. vide T. H." Reiff. Vide Πενταθλεύω, et Διαπενταθλέω.]

[* Πενταθλία, ἡ, Quinquertium. Epictet. 3, 1, 5. Καὶ γὰρ τὸ παγκρατιαστὴν οἴμαι ποιοῦν καλὸν, τοῦτο παλαιστὴν οὐκ ἀγαθὸν ποιεῖ· δρομέα δὲ, καὶ γελοιότατον· καὶ ὁ πρὸς πενταθλίαν καλὸς, ὁ αὐτὸς οὗτος πρὸς πάλην αἴσχιστος. De v. πενταθλία, sine corruptelæ suspicione ab Uptono et Schweigh. recepta, sed nusquam alibi obvia, nobis dubitare liceat.]

[* Πενταθλητικὸς, s. * Πενταθλιστικὸς, ἡ, ὸν, ut πενταθλιστικὴ νίκη, Victoria in omni genere certaminum. Schol. Pind. Nem. 7, 9. Σφόδρα δὲ ἀεὶ θέλουσί φησι τὴν ἑαυτῶν ψυχὴν συμπεπερασμένην ἔχειν τῇ νίκῃ τῇ πενταθλιστικῇ. Vera lectio est πενταθλητικῇ, quod vocabulum derivandum est a verbo, satis probo, πενταθλέω. Sed vulgatum istud πενταθλιστικῇ deducendum esset a v. * πενταθλιστὴς, quod nusquam legitur.]

[* Πενταθλεύω, i. q. πενταθλέω. Xenophanes Colophonius in Elegiis ap. Athen. 413. Ἀλλ' εἰ μὲν ταχυτῆτι („ Edd. ταχύτητι," Schweigh.: vide notata in Ἀδρότης) ποδῶν νίκην τις ἄροιτο, Ἢ πενταθλεύων, ἔνθα Διὸς τέμενος Παρ' Πίσαο ῥοῆς ἐν Ὀλυμπίῃ.—— Οὔτε γὰρ, εἰ πύκτης ἀγαθὸς λαοῖσιν ἔτ' εἴη (ἐνείη, Wakef. ἐπείη, Schweigh.), Οὔτ' εἰ πενταθλεῖν—— Εἴ τις ἀεθλεύων νικᾷ Πίσαο παρ' ὄχθας. „ Quasi ὁ * Πίσης, vel ὁ Πίσας, nomen Fontis vel Rivi esset. Apud Steph. B. habes: * Πίσα· πόλις, καὶ κρήνη τῆς Ὀλυμπίας. Ἔστι καὶ χωρίον, ἐν ᾧ ὁ τοῦ Διὸς ναὸς ἵδρυται, καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν τελεῖται." Schweigh. „ Fluvium, hoc nomine insignitum, alibi memoratum a Græcis haud reperio. Eundem fuisse suspicor cum Alpheo, et hinc explicari debere versum Maronis, Aut Alphëa rotis prælabi flumina Pisæ, Georg. 3, 180." Maltbius Lex. Gr. Prosod. 1139. Imo Pisa ap. Virg. est oppidi nomen, et Alphëa flumina Pisæ dicuntur, ut versa vice ap. Orph. Argon. 214. Ἤλυθε δ' Ἀλφειοῖο λιπὼν * Πισάτιδας ὄχθας. Schol. Pind. Ol. 1, 28.: Περὶ δὲ τῆς Πίσης, ὅτι ὁ τόπος ἐν Ἤλιδι ὑπὸ ὑψηλῶν ὄχθων περιεχόμενος, Πολέμων φησίν.

Ἔνιοι δὲ * ὑποσυγχέουσι τὴν Πίσαν καὶ τὴν Ἦλιν· οὐκ ὀρθῶς δέ. Διέστηκε γὰρ ἀπ' ἀλλήλων τὰ χωρία σταδίοις πεντήκοντα. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τῆς * Πίσης, τῆς Ἐνδυμίωνος θυγατρός.]

[* Διαπενταθλέω. Tzetz. ad Lyc. 866. Παλαιστὴν γὰρ αὐτὸν ὄντα, ἢ πένταθλον, καὶ οὕτω τοὺς ξένους ἀναιροῦντα, Ἡρακλῆς διερχόμενος, καὶ πενταθλήσας αὐτὸν, ἄρας μετέωρον κατεκρήμνισε καὶ ἀνεῖλε, καὶ οὕτως Ἔρυξ ὁ τόπος ἐκλήθη. "Vit. 1. et Ciz. διαπενταθλήσας, verbum Lexicis adhuc incognitum." Müller.]

[* Φιλοπένταθλος, ὁ, ἡ, Quinquertio esse cupiens, met. Qui excellere in omni genere cupit. Schol. Pind. Nem. 7, 16. Δύναται δὲ καὶ ἰδίως ἀκούεσθαι, ὡς φιλοπεντάθλων ὄντων τῶν Αἰγινητῶν, ἐπειδὴ Πηλεὺς δοκεῖ εὑρηκέναι τὸν πένταθλον Αἰγινήτης ὑπάρχων καὶ Αἰακίδης.]

"Πολύαθλος, (ὁ, ἡ,) Qui multa vicit certamina," [Multis certaminibus insignis. Lucian. 1, 230. Τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν, καὶ πολύαθλον θεόν.]

[* Πρώταθλος, ὁ, ἡ, Primus athleta, Hederici Lex., sed ἀμαρτύρως.]

[* "Σύναθλος, (ὁ, ἡ,) Nicet. Eugen. 5, 346." Boissonad. Mss.]

"Φίλαθλος, (ὁ, ἡ,) Amans certaminum, aut etiam "laborum." [Suid. et Phot.: Φίλαθλος· φιλόπονος. "Philo J. 1, 268(=2, 372. Φιλαργύροις μὲν γὰρ ἡ πρὸς ἀργύριον, φιλοδόξοις δὲ ἡ πρὸς δόξαν, φιλάθλοις δὲ καὶ * φιλογυμναστοῖς ἡ πρὸς ἰσχὺν πρόσοδος οἰκεία.)" Wakef. Mss. Plut. 8, 889. Ἐπεὶ καὶ φίλαθλος ἄλλως καὶ φιλόνεικος ἡμῖν ὁ θεὸς αὐτὸς ἐν κιθαρίσει, καὶ ᾠδῇ, καὶ βολαῖς δίσκων, ὡς δ' ἔνιοί φασι, καὶ πυγμῇ ἁμιλλώμενος.]

[* "Χαίραθλος, (ὁ, ἡ,) Nicet. Eugen. 3, 327." Boissonad. Mss.]

¶ Ἀθλεύω, f. σω, p. κα, Certo, Certamen ineo, ut ἀεθλεύω, ap. Apoll. R. 2. [Verbum ἀθλεύω in Apoll. R. non legitur; sed ἀεθλεύω extat 1, 1362. 3, 480. 624. 778. 783.] Aliquando significat κακοπαθῶ, i. e. Mala tolero, Exerceor malis. Sic autem fortasse et ap. Hom. legendum Il. Ω. (734.) Ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου, non ἀεθλεύων, sicut idem poeta et ἀεθλοφόρος et ἀθλοφόρος dicit, prout ratio versus poscit. ["Pronuntiabatur ἀθλεύων, quomodo et in nonnullis scriptum est." Clark. Ἀεθλεύων ediderunt Ernest. et Wolf. In Ms. ap. Ernest. in Corrigendis scriptum est ἀθλεύων. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀθλεύων· κοπιῶν. Hesych.: Ἀθλεύων· κοπιῶν, ἢ τὸν μοχλὸν ἀφαιρούμενος. "Supra: Ἀεθλεύων· ἀγωνιζόμενος. Pertinet ad Il. Ω. l. c. ubi Ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος legitur, anapæstus sc. pro spondæo, in principio versus, quasi legeretur ἀθλεύων, ut H. St. conjecerat: quomodo etiam citatur ap. Suid. v. Πρὸ, ignorante locum Kustero. Imo ἀθλεύων ap. Hom. exhibet Ms. Barocc. Vide Barnes. not. Quam lectionem servavit hic Hesych." Albert. Pseudo-Did. habet: Ἀεθλεύων· κακοπαθῶν, πονῶν. Ceterum pro Hesychii verbis, Ἀθλεύων—ἢ τὸν μοχλὸν ἀφαιρούμενος, Is. Voss. conjicit μόχθον, et sic Wakef. ad marg. In Cod. est μόχλον. "F. l. τὸν μόχλον ἀναιρούμενος, Laborem suscipiens. Sane ἀέθλεον supra exponitur ἐμόχθουν. Μοχθεῖν autem, et μόχθον ἀναιρεῖσθαι, idem. Vel interpretatio illa, τὸν μοχλὸν ἀφαιρούμενος, sic enim leg. pro —ρόμενος, referenda est ad Ἀχλεύων, quod corruptum fuerit ex ὀχλεύων, ab ὀχλεὺς, quod i. ac μοχλεύω. Vide Hesych. infra, et Etym. M. v. Μοχλός. Μοχλὸν autem ἀφαιρεῖσθαι significabit, Vectem vel Pessulum a janua removere, quod faciunt illi, qui januam apertam volunt. Phrasi hac usus est Plut. aliique." Kust. Æsch. Prom. V. 93. Δέρχθηθ' οἵαις αἰκίαισιν Διακναιόμενος τὸν μυριετῆ Χρόνον ἀθλεύσω, Schol. B. μετ' ἄθλου καὶ κακότητος διάξω. "Negotium exerceo, Oppian. H. 1, 37. (vide Ὑπεραεθλεύω.)" Wakef. Mss.]

[* Ἐναθλεύω. Greg. Naz. Invect. in Jul. 1. p. 78. Καὶ ὁ πείθων ἐγγὺς, πάντα γινόμενος διὰ τὰς γυναῖκας ὁ Ζεὺς, καὶ Φρυξὶ μειρακίσκοις ἀετὸς ἐραστὴς ὁ φίλτατος· ἵν' ὡς ἥδιστα συμποσιάζοιεν οἱ θεοὶ τοῖς Διὸς οἰνοχοούμενοι παιδικοῖς· καὶ (adde ὁ) ταῖς πεντήκοντα Θε-

A στίου θυγατράσιν ἐναθλεύων Ἡρακλῆς ἐν μιᾷ νυκτὶ ὁ Τριέσπερος, καὶ τρισκαιδέκατον ἆθλον τοῦτον ἐπιτελέσας οὐκ οἶδ' ὅπως τοῖς ἄλλοις γε οὐ συναριθμούμενον. * Θεστίου an * Θεσπίου leg. sit, vide Muncker. ad Hygin. Fab. 162. et ad Anton. Lib. c. 12. ubi hi versus citati sunt e Quinto Smyrnæo: Τὸ τρισκαιδέκατον τοῖον λυγρὸν ἔσχεν ἄεθλον, * Μουνονυχεὶ πεντήκοντα συνελέξατο κούραις. "Ad Diod. S. 1, 274." Schæf. Mss.]

¶ Ἀθλέω, f. ήσω, p. ηκα, i. q. ἀθλεύω: nam, ut ἀεθλεύω et ἀεθλέω in carmine, ita in oratione soluta ἀθλεύω et ἀθλέω pro eodem sumuntur; sed illic ἀεθλεύω, hic contra ἀθλέω frequentius est, et multa a se derivata nomina habens, quæ subjungam. Notandum est præterea ἀθλεῖν verbum id esse, a quo athletæ denominati sunt, et quod de illis certantibus dicitur. [J. Poll. 3, 144. Καὶ τὸ ἀθλεύειν, παρά τε ποιηταῖς, καὶ παρ' Ἡροδότῳ, καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἀθλεῖν. H. l. addendus est iis, quæ in Ἀεθλεύω dedimus, ubi v. notata. Hesych. Ἀθλεῖν· ἀγωνίζεσθαι, κα-
B κοπαθεῖν. "Dubium, an non potius ἀθλεύειν hic leg. pro ἀθλεῖν," Albert. præcessit enim Ἀθλεύεται. διηθεῖται. "L. Ἀθλέβεται· διηθεῖται, ut sit per literarum transpositionem pro ἀμέλβεται." Heringa Obs. 202. probante V. D. ad Greg. Cor. 338. In Cod. est: Ἀθλέβεται· διηθῆται. Etym. M.: * Ἀθέλδεται· διηθεῖται, καὶ ἀθέλγειν, τὸ ἀμέλγειν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀθέλβεται· διηθεῖται. * Ἀθέλδεται· διηθεῖται. Διοκλῆς Μελίσσαις· Καὶ διὰ τετρημένων ἀθέλδεται τύπων. Suid.: Ἀθέλσεται· παραθεῖται, * διεκλύεται. "Hic articulus non solum in duobus Mss. Paris. sed etiam in Ed. Mediol. deest. Pro ἀθέλσεται autem leg. ἀθέλγεται, quæ vox ap. Hippocr. occurrit, ut Grammatici observarunt. Phavor.: Ἀθέλγεται· διηθεῖται, διεκλύεται, παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. (Voces, παρὰ τῷ Ἱπποκράτει, de suo addidit Phavor. De talibus Phavor. interpolatt. jam plus semel in hoc opere monuimus.) Galen. Gl. Hippocr.: Ἀθέλγεται· παρίεται, * διε-
C κλύεται. Plura de h. v. lege ap. Foës. Œcon. Hippocr. Παραθεῖσα: in uno Ms. Par. scriptum est παρηθεῖσα. Sed leg. vel παρεθεῖσα, ut Porto videtur, vel παρίεται, ut ap. Galen. l. l. Posterius in versione secutus sum: (Ἀθέλσεται, Laxatur, Resolvitur.)" Kust. Imo in Suida leg. Ἀθέλσεται· παρηθεῖται, διεκλύεται: et in Galeno, Ἀθέλγεται· παρηθεῖται, διεκλύεται. "Παρηθεῖται Ms. D. et Corn. v. Hippocr. 49. 2. 16. Ald. η et leg. παρεῖται, al. παρίεται," Franz. qui edidit παρεῖται. Satis probum est v. διηθέω, de quo vide Nostrum. Zonar.: * Ἀθέλδεται· διηθεῖται. "Sic tres Codd. mei. Suidas ἀθέλσεται, pro quo Kust. legere jubet ἀθέλγεται, quod Hesych. habet, et ap. Hippocr. occurrit. Sed cf. Albert. ad Hes. v." Tittm. Imo ap. Hesych. editum est ἀθέλγηται. Plura de his glossis vide in Ἀθέλγω. "Ἀθλέω, Lennep. ad Phalar. p. 7. Hesych.: Ἀθλῆσαι· κακοπαθῆσαι, καμεῖν, ἀγωνίσασθαι. Etym. G.: Ἀθλήσαντα· κακοπαθήσαντα. Etym. M.: Ἀθλῆσαι· κοπιάσαι. Ὅτι μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐξηρυγ-
D κότων ἤδη τῶν ἀγώνων, ὡς καὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν ἐν Ἕλλησι καλῶν, ὕστερον Ἀέθλιος ὁ Ἐνδυμίωνος πατὴρ ἐπιμέλειαν ἐποιήσατο τῆς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος συστάσεως. Ἀπὸ τούτου οὖν γίνεται ἀθλῶ· ἐκ δὲ τοῦ ἀθλῶ, ἆθλα καὶ ἀθληταὶ καλοῦνται. Οὕτως Ὠρίων. Καὶ πολλά περ ἀθλήσαντα, ἀντὶ τοῦ κοπιάσαντα, κακοπαθήσαντα. Respicitur Il. O. 29. Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὖτις Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλά περ ἀθλήσαντα, ubi Pseudo-Did. κακοπαθήσαντα. Il. H. 453. Ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε, ubi Pseudo-Did. κακοπαθήσαντες, κοπιάσαντες, δυϊκῶς. J. Poll. 3, 143. Καὶ τὸ ἀθλεῖν, κάμνειν, πονεῖν: 153. Κοινὰ δ' ἐπὶ πάντων, ἀναγκοφαγῆσαι, ἀσκῆσαι, ἀσκηθῆναι, ἀθλῆσαι, γυμνάσασθαι, πονῆσαι, ἀγωνίσασθαι. "Vetus Poëta de Vir. Herb. c. 4. v. 44. p. 638. Bibl. Gr. Vol. 2. Πάντα γὰρ ἀθλήσαιο πόνον φορέων περὶ σῶμα. Leg. ἀλθήσαιο." Bernard. ad Synes. de Febr. 155. "Ἀθλεῖν, Athleticam tractare. Ἔρχου ἐπὶ τὸ ἀθλεῖν, 3, 15, 5. En. 29, 3. Εἰ νομίμως ἤθλησας, 3, 10, 8. Οἱ ἀθλοῦντες, Athletæ, 3, 23, 2. Σῶμα ὑγιαῖνον,

ἀθλοῦν, Corpus exercitatum, Exercitatione firmatum, 2, 15, 2. Passive, Ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀθλούμενος καὶ γυμναζόμενος, A Jove ad pugnam exercitatus et præparatus, 3, 22, 57. Cf. Ἐναθλέω." Ind. Gr. in Epictet. J. Poll. 3, 144.: Καὶ τὸ ἀθλεύειν, παρά τε ποιηταῖς, καὶ παρ' Ἡροδότῳ, καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἀθλεῖν.]

[" Ἀθλέω, proprie Certo, Certamen ineo in ludis publicis, vel pugione, vel cæstu, vel disco, vel lucta, vel cursu, vel alia re, cf. Poll. (l. c.) e more vet. Græcorum, quibus celebrabantur certamina Olympia, Isthmia, Nemea et Pythia, atque certantes Athletæ, dicebantur. In hac propria, nec metaphorica aliqua, (quæ locum habet ap. Arrian. Diss. Epictet. 3, 10.) ut vulgo putatur, significatione sumenda est hæc vox in 2 Tim. 2, 5. Ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τις, οὐ στεφανοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ, Etiamsi vero certat aliquis, non coronatur, nisi legitime certaverit. Hesych. ἀθλεῖν· ἀγωνίζεσθαι." Schleusner. Lex. in N. T.]

[Ἀθλέω. Geopon. 1, 5. Κατ' ἐκείνας γὰρ τὰς ἡμέρας καὶ οἱ μ' Μάρτυρες, τοῖς Παγανοῖς παραδοθέντες, ἤθλησαν. " Ἀθλέω metaphorice Martyrium patior." Needh. " Sic iidem Martyres xl. Greg. Nyss. Or. 2. de iisdem dicuntur ἀθληταί, quomodo alii appellantur etiam in Muratorii Anecd. Gr. 206. Ib. p. 17. sq. ἀεθλοφόροι, et p. 44. 64. 204. 206. ἀθλοφόροι audiunt, ut adeo ἐμαρτύρησαν, (' Mss. omnes præter Norvic. ἐμαρτύρησαν,' inquit Needh. pro ἤθλησαν. ' ἐμαρτύρησαν repræsentant etiam P. I. et G. sed Bas. mendose ἤθλισαν,' Niclas.) glossa, i. explicatio τοῦ ἤθλησαν possit videri." Niclas.]

[* Ἀθλητέον, Certandum. Erotian. Ἀσκητέον· ἀθλητέον. Τοὺς γὰρ ἀθλητὰς, ἀσκητὰς οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν.]

Ἄθλημα, τὸ, Certatio, Certamen. Aliquando Ipsum certamen athleticum, quod certatur, ut Plut. Sympos. 2. de lucta loquens, Τεχνικώτατον καὶ πανουργότατον τῶν ἀθλημάτων. Aliquando Ipsa certandi actio, i. e. ἄθλησις. || Exponitur etiam ἀθλήματα, Gesta, ap. Aphthonium. Sed Gesta non potest significare simpliciter; verum Cum labore gesta: nam ἀθλεῖν, ut et ἀθλεύειν, diximus significare κακοπαθεῖν. Fit autem ἄθλημα ex ἤθλημαι prima præteriti τοῦ ἀθλέομαι. [Plut. Lycurgo 19. Καὶ τὸ περὶ τῶν ἀθλημάτων, ταῦτα μόνα μὴ κωλύσαι ἀγωνίζεσθαι τοὺς πολίτας, ἐν οἷς χεὶρ οὐκ ἀνατείνεται. Schæferus edidit κωλύσαντος. " Κωλύσαι de meo dedi pro vulg. κωλύσαντα. In Juntina et Ald. est κωλύσαντος. Quorum neque genitivus, neque accusativus habet, quo referatur. Ad infinitivum vero potest e proximo ἔφη subaudiri. Ulterius progredi in emendando ausus ideo non sum, quia quæ sint certamina, in quibus manus attollitur, et cur Lycurgo displicuerint, haud teneo. Alias nullus dubito sic esse leg. ταῦτα μόνα κωλύσαι μὴ ἀγωνίζεσθαι. Lycurgus civibus aiebat eo solo interdixisse certaminum genere, in quo manus sursum tollitur. Num ad Atheniensium χειροτονίας, et turbulentias fori atque concionis respexerit, an solummodo ad pancratium, haud liquet." Reisk. Rem acu tetigit Xyl.:—" Obscurum est hoc. Causa in Lacon. Apophth. subjungitur, Ut ne quis labori succumbere assuescat. Videtur ergo cavisse, ne herbam, quod aiunt, quisquam porrigeret in certando; sed alia ratione certamen dirimeretur. Tale est, quod Lucian. refert, de pueris in duas partes divisis, inque loco aqua circumdato pugnantibus, tantisper dum una pars alteram usque in aquam compelleret; eo enim pacto nullum porro percutere, aut feriri." Cass. Dio 1359, 11. "Ἄθλημα, Dimicatio, Certamen, 1, 58, 1." Lex. Polyb. Theocr. 21, 8. ἐγγύθι δ' αὐτοῖν Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι. J. Poll. 3, 144. Ἀπὸ δὲ τῶν ἀθλητῶν, καὶ τὰ ἆθλα, καὶ τὰ ἀθλήματα, παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ Ἐρωτικῷ, εἰ Δημοσθένους ἐστὶ τὸ βιβλίον. Locus est 1408. Συνειδὼς τοίνυν τῶν μὲν ἄλλων ἀθλημάτων καὶ δούλους καὶ ξένους μετέχοντας, τοῦ δ' ἀποβαίνειν μόνοις μὲν τοῖς πολίταις ἐξουσίαν οὖσαν, ἐφιεμένους δὲ τοὺς βελτίστους, οὕτως ἐπὶ τοῦτον τὸν ἀγῶνα ὥρμησας.]

Ἄθλησις, (ἡ,) Ipsa certandi actio, Certatio athletarum, s. Exercitatio athletica, a secunda ἤθλησαι, ut ἄθλημα a prima ἤθλημαι. Aliquando et de Quavis certatione, s. exercitatione, pro ἄσκησις. [" Δόξα

A ἐκ τῆς ἀθλήσεως, 5, 64, 6. 7, 10, 2." Lex. Polyb. " Wakef. Philoct. 508. ad Lucian. 2, 309. Toup. Opusc. 1, 398." Schæf. Mss. Athen. 414. c. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὁ Ξενοφάνης κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπαγωνίζεται, διαβάλλων ὡς ἄχρηστον καὶ ἀλυσιτελὲς τὸ τῆς ἀθλήσεως εἶδος. Diod. S. 3. p. 116. Rhod. "Ἄθλησις, Certandi actio et modus. Τὴν ἄθλησιν ἐθαύμασε πάντων κρατήσαντος, 1, 36. Παρεκάλουν αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἄθλησιν, 2, 622. Τὴν τροφὴν ὥσπερ ἄθλησιν περὶ τὸ σῶμα τῆς ἀταξίας ἀναλισκούσης, 8, 891. sed v. not. 16." Ind. Gr. in Plutarch.]

["Ἄθλησις, proprie, Certamen quodcunque, quod fit corpore, Quævis concertatio. Sed, quemadmodum ἆθλον Græcis de Quovis labore molesto et gravi, quem aliquis sustinet, dicitur, cf. Perizon. ad Ælian. V. H. 1, 24. et, Phavor. teste, ἀθλῆσαι etiam κοπιάσαι, κακοπαθῆσαι, καμεῖν significat; ita et ἄθλησις metaphorice ei tribuitur, qui multum et indefesso studio in re aliqua gravi, molesta et periculi plena laborat, et objecta impedimenta et mala removere et
B superare vehementer conatur, de quo Lat. scriptt. non solum verbum Conflictari, Cic. ad Herenn. 2, 37. sed ipsam adeo vocem Certamen, Horat. Ep. 1, 5, 8. usurpant. Hinc explicabis Hebr. 10, 32. Πολλὴν ἄθλησιν ὑπεμείνατε παθημάτων, Cum multis et variis malis et calamitatibus vobis confligtandum fuit." Schleusner. Lex. in N. T.]

Ἀθλητὴς, οῦ, ὁ, Certator, Athleta; nam retinuerunt Latini Græcam vocem. Qui autem exponunt ἀθλητὴν Pugilem, aut Luctatorem, pro generali significatione particularem huic nomini tribuunt; neque enim Pugilem vel Luctatorem significat peculiariter, sed ex æquo Quemlibet certatorem gymnicum: adeo ut ἀθλητὴς sit Certator gymnicus, i. e. vel παλαιστὴς, Luctator, vel δρομεὺς, Cursor, vel πύκτης, Pugil, vel δισκοβόλος, Disci jaculator, vel ἁλτικὸς, Saltus velocitate valens, et de ea contendens. Gymnici, inquit Pollux, proprie athletæ dicuntur. Ἀθλητὴς ἀξιόνικος γενόμενος, Xenoph. K. Π. 1. de quolibet ex illis quinque intelligens. Sic Plut. Pericle, ἀθλη-
C τὴν νικηφόρον dixit, de quovis. Ubi autem peculiariter de aliquo ex illis quinque dicatur, præcedentia aut sequentia docere solent: ut ap. Eund. de Audiendo τοῖς ἀθληταῖς ponitur pro πύκταις, i. e. Pugilibus, quia illis dat ἀμφώτιδας.'

Ἀθλητὴς, Qui in quolibet certaminis genere exercitatus est, præsertim genitivo junctum, ut ἀθλητὴς πολέμων in loco, quem Suid. citat. Philostr., Ἀθλητής γε καὶ τούτων ὁ Ἡρακλῆς ἐγένετο, μεγαληγορίαν ἐπαινῶν.

[" Ἀθλητὴς, Athleta. Complectitur hoc nomen Omnes gymnicos certatores: v. Poll. 3, 143. Π. 1, 5, 7. p. 53. Εἴ τις ἀθλητὴς, πολλὰ πονήσας, ἀξιόνικος —ἀναγώνιστος διατελέσειεν. Ιερ. 4, 6. Ἀθληταὶ ὅταν ἰδιωτῶν γένωνται κρείττονες." Lex. Xenoph. " Ἀθλητὴς ἀδικίας καὶ βδελυρίας, e Theopompo citat Polyb. 8, 11, 8. Ἀθληταὶ ἀληθινοὶ, τέλειοι, τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων, 1, 6, 6. 2, 20, 9. 15, 9, 4. Ἀθλητὰς ἀπετέλεσε πρὸς τὸ προκείμενον τοὺς ναύτας, 1, 59, 12. Strenuos probatosque bellatores." Lex. Polyb.]

[" Ἀθλητὴς τῶν καλῶν ἔργων, Qui bonarum in ar-
D tium exercitatione strenue desudat, 799. (Ἐξ ὧν ἅπαντες ἀθληταὶ τῶν καλῶν ἔργων ἐγένοντο.) Dictio hæc a multis imitatione est expressa: v. Philostr. 685. (Ὅτι μοι δοκεῖς φρονιμώτατος ἀνθρώπων γεγονέναι, καὶ δικαιότατος ἀθλητὴς τῶν κατὰ σοφίαν πραγμάτων.)" Reisk. Ind. Gr. Demosth. " Schol. ἀσκητής. Sic infra 252. cum Vinitor Herculis epigramma quoddam recitasset, addit Phœnix, Ἀθλητής γε καὶ τούτων ὁ Ἡρακλῆς ἐγένετο. (Ad h. l. respexit Noster supra.) Icon. 850. agricolæ vocantur οἱ τῆς γῆς ἀθληταί. Vit. Apoll. 343. ἀγωνιστὴν φροντίδων οὐ χρηστόν. A habet χρηστὸν, quod e suis Olearius Codd. posuit pro χρήσιμον. Sophist. 567. ἀγωνιστὴν τῶν πολιτικῶν λόγων. Cf. Reisk. ad Dion. T. 1. p. 46. et annotata Gilberto Cognato Adag. Cent. ii. 118." Boissonad. ad Philostr. 438. Dionys. Hal. de Comp. Verb. 25. p. 414. Τοιοῦτον δὴ καὶ περὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων, καὶ περὶ τὴν εὐέπειαν τῶν κώλων * ὑποληπτέον γίνεσθαι, παρὰ τοῖς ἀθληταῖς τοῦ

ἔργον. "Quos ad finem hujus libri δεινοὺς ἀνταγωνιστὰς vocat. Ita Longin. (4.) eadem usus metaphora: Τί δεῖ περὶ Τιμαίου λέγειν, ὅπου γε καὶ οἱ ἥρωες ἐκεῖνοι, Ξενοφῶντα λέγω καὶ Πλάτωνα, καίτοι γ' ἐκ τῆς Σωκράτους ὄντες παλαίστρας, ὅμως διὰ τὰ οὕτως * μικροχαρῆ ἑαυτῶν ποτε ἐπιλανθάνονται; At Eurip. Med. (1226.) μεριμνητὰς λόγων appellare voluit." Upton. "Rhetor T. 6. p. 1007. Καίτοι γε τοῖς ἀθληταῖς τῆς ἀληθινῆς λέξεως ἰσχυρὰς τὰς ἁφὰς προσεῖναι δεῖ καὶ ἀφύκτους τὰς λαβάς. Quo loco utitur Wessel. ad Diod. S. 1, 63. (Διὸ καὶ πάντες ἀνδρωθέντες ὑπῆρξαν ἀθληταὶ μὲν τοῖς σώμασιν εὔρωστοι, ἡγεμονικοὶ δὲ καὶ καρτερικοὶ ταῖς ψυχαῖς, διὰ τὴν τῶν ἀρίστων ἐπιτηδευμάτων ἀγωγήν.) Ubi:—'Ἀθληταὶ, Usu periti. Solent Græci,' inprimis posteriores, 'Omnes eos, qui multo usu confirmati in rebus gerendis excellunt, ἀθλητὰς vocare. Ἔργων πολεμικῶν ἀθληταὶ, 12, 75. Ἀθληταὶ τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων, 18, 9. ('T. 2. p. 616. Διὰ δὲ τῆς συνήθους τῶν ἀπίστων μελέτης, ἀθλητὴς ἐγένετο τῶν κατὰ πόλεμον ἀγώνων.' Schæf. Mss.) Ἀθληταὶ πολέμων, Philoni Jud. 1. Vit. Mos. p. 642. d. sunt Rei militaris peritissimi. Adde Casaub. in Polyb. 1, 6.'" Schæf.]

["Ἀθλητὴς, κατασκευῆς, auctore quidem Wolfio, dicitur Isocr. Dionysio Hal. in Jud. Isocr. 11. quatenus magnis viribus in id incumbat, quod tractandum susceperit, animoseque perficiat, et ita quidem, ut tota ejus ratio non tam ad seriam pugnam, quam ad pompam et spectatorum voluptatem referatur. Unde sup. 2. dixerat compositionem Isocrateam esse πεποιημένην μᾶλλον εἰς σεμνότητα πομπικὴν καὶ ποικίλην. Hæc Wolfius ad h. l. Dionysii. Sed potest hic modus loquendi simplicius explicari. Nempe Lysiam moderatiorem et simpliciorem dixerat Dionysius εἰκαστὴν, veluti pictorem, qui in sola veritate exprimenda elaborat, et tranquille res suas agit. Eo autem Isocr. vehementior est, tanquam athleta quidam, qui vires suas experitur, et majore motu incedit: quamobrem huic κατασκευὴν tribuit, illi ἀλήθειαν. Deinde alio loco in Jud. Demosth. 18. p. 1007. ἀθλητὰς τῆς ἀληθινῆς λέξεως vocat eos, qui oratione simplici et vera utuntur: ut ἀθλητὴς videatur fere idem esse, qui ἀγωνιστής. Nam ἀθλητὴς Græce etiam dicitur, Qui alicujus rei studiosus est, in aliqua re elaborat. Sic Diod. S. 2, 531. et alibi v. c. ἀθλητὴς πάσης ἀρετῆς, Omnis virtutis studiosus. Ergo ἀθλητὴς παρασκευῆς dicitur orator, qui artificiosa et elaborata, operosaque elocutione utitur; Wolfiana autem interpretatio plus infert illis verbis, quam revera inest. Eodem modo Plutarcho de Aud. Poet. 2. Socrates dicitur γεγονὼς ἀληθείας ἀγωνιστὴς τὸν ἅπαντα βίον, Qui per omnem vitam veritati se consecraverat, et pro ea veluti pugnabat. Lucian. Rhet. Præc. 20. δεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν, Insuperabilem dicendi artificem, dicit. Libanius in Vit. Demosth. ad Monium Procons. de Demosthene, Ἄκρος ἀγωνιστὴς γέγονε τοῦ τε δικανικοῦ καὶ συμβουλευτικοῦ, In genere Judiciali et deliberativo magnam vim et artem declaravit." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

["Ἀθλητὴς, ad Xenoph. Mem. 3, 14, 3. Conf. cum αὐλητὴς, Jacobs. Anthol. 8, 147. Dionys. H. 5, 212. Boissonad. in Philostr. 647. Oppon. στρατιώτης, Ruhnk. ad Rutil. p. 6. ('Præter orationes, quas Rutil. laudat, Cleochares etiam scripsit quod ad artem rhetoricam pertineret, ut intelligere licet ex impedito corruptoque loco Photii Bibl. Cod. 176. p. 394. Κλεοχάρης δὲ ὁ Μυρλεανὸς, ὑπὲρ τῶν *Ἰσοκρατικῶν ἁπάντων οἶμαι λέγων, τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἐν πρὸς τὸν Δημοσθένην συγκρίσει μὴ τὰ πόρρω αὐτοῖς παρασχεῖν· φησὶ, τοὺς μὲν Δημοσθενικοὺς λόγους τοῖς τῶν στρατιώτων ἐοικέναι μάλιστα σώμασι, τοὺς δὲ Ἰσοκρατικοὺς τοῖς τῶν ἀθλητῶν,' nos contra hic nihil aliud desideramus præter τῇ ante πρὸς, μὴ τὰ πόρρω αὐτοῖς παρασχεῖν recte vertitur Non postremas illis dare. 'E quo Cleocharis dicto, nescio, an colorem duxerit Quintilian. 10, 1. p. 492. Dum in iis, de quibus erit quæstio, meminerimus non athletarum toros, sed militum lacertos esse. Idem tamen dictum Photius Bibl. Cod. 265. p. 1474. et Pseudo-Plut. de Vit. x. Oratt. 845. non Cleochari tribuunt, sed Philippo Macedoni.') Ἀθλητὴς Ἑρμοῦ, ad Diod. S. 1, 391.

A Ἀθληταὶ πολέμου, Dionys. H. 4, 2109." Schæf. Mss.]

[Ἀθλητής. Galen. in Libro, cui titulus, Ὅτι ἄριστος ἰατρὸς καὶ φιλόσοφος, p. 128. Corai.: Οἷόν τι πεπόνθασιν οἱ πολλοὶ τῶν ἀθλητῶν, ἐπιθυμοῦντες μὲν Ὀλυμπιονῖκαι γενέσθαι, μηδὲν δὲ πράττειν, ὡς τούτου τυχεῖν, ἐπιτηδεύοντες, τοιοῦτόν τι καὶ τοῖς πολλοῖς τῶν ἰατρῶν συμβέβηκεν: 130. Αὐτίκα γέ τοι τοὺς ἀθλητὰς, ἢ διὰ τὴν τοῦ σώματος ἀφυΐαν, ἢ διὰ τὴν τῆς ἀσκήσεως ἀμέλειαν, ὁρῶμεν ἀποτυγχάνοντας τοῦ τέλους· ὅτῳ δ' ἂν καὶ ἡ τοῦ σώματος φύσις ἀξιόνικος ᾖ, καὶ τὰ τῆς ἀσκήσεως ἄμεμπτα, τίς μηχανὴ μὴ οὐ πολλοὺς ἀνελέσθαι τόνδε στεφανίτας ἀγῶνας; Eust. 1472.: Οἱ ἀθληταὶ τὸν τοῦ ἀθλεῖν πάντα καιρὸν οὐκ ἐφίοντο πλησιάζειν γυναιξί. Vide Selecta e Schol. Valck. in N. T. 2, 251. Eurip. Autolyco ap. Athen. 413.: Κακῶν γὰρ ὄντων μυρίων καθ' Ἑλλάδα, Οὐδὲν κάκιόν ἐστιν ἀθλητῶν γένους. Plura ibi vide de athletarum arte inutili. Huc respexit Eust. 1299.: Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀθλητῶν ἐπισυρομένων καί τι ψόγον εἴ

B τις ἐνθυμηθείη ὡς καὶ κρέασιν ἀνωκοδομῆσθαι σκώπτονται διὰ τὸ καὶ εἰς εὐσαρκίαν τοὺς τοιούτους γυμνάζεσθαι, καὶ οὕτω * σκωπτικῶς παχεῖς καὶ αὐτοὺς λέγεσθαι, οἷα μὴ λεπτοὺς τὸν νοῦν καὶ ὀξεῖς, μηδὲ οἵους ἀρέσκειν τῷ εἰπόντι, ὅτι ξηρὴ ψυχὴ σοφωτάτη, ὅμως οἱ Ὁμηρικοὶ ἀθληταὶ, οὐ φαίνονται κατὰ τοὺς ἄλλους εἶναι, ἀλλὰ πρὸ ἔργου μὲν, ἑτεροίας ἀρετὰς τίθεσθαι· πάρεργον δέ τι ἔχειν καὶ τὸ ἀθλεῖν. Τοιοῦτος ὁ σοφὸς Νέστωρ, ὡς δῆλον ἐξ ὧν * αὐχητικῶς ἱστορεῖ. Τοιοῦτος ὁ καλὸς Ὀδυσσεὺς, ὡς ἡ Ἰλιὰς καὶ ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ. Τοιοῦτοι δὲ, ὡς εἰκὸς, καὶ ἄλλοι τῶν ἡρώων. Οὐκοῦν Εὐριπίδου εἰπόντος τὸ, Κακὸν (l. Κακῶν) γὰρ ὄντων μυρίων καθ' Ἑλλάδα, Οὐδὲν κάκιόν ἐστιν ἀθλητῶν γένους, καὶ κατασκευάσαντος τὴν γνώμην καλῶς εἰς πλάτος· ἑτέρου δέ τινος φαμένου ὡς τὰ τῶν ἀθλητῶν οὐ παίνει μυχοὺς πόλεως, κεῖται παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ τὸ, (414. c. e Xenophanis Colophonii Elegiis, Οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλεως,) οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ ταῦθ' οὕτως ἔχει, οἱ γοῦν Ἕλληνες, οὐκ ἦσαν αὐτὸ τοῦτο ἀθληταὶ, ἀλλὰ καὶ μαχηταὶ ἄριστοι καὶ δεξιοὶ ἀθλεῖν ὅτε καιρός. Cass. Dio 921.:

C Ἦγον δὲ αὐτὸν οἱ ἀθληταὶ ἵπποι ἀξιονικότατοι. J. Poll. 1, 181.: Εἶτα ἵπποι φορβάδες, ἵπποι ἀγελαῖοι, ἵπποι ἀθληταὶ, καὶ ἀγωνισταὶ, καὶ ἀδδηφάγοι, ἁμιλλητήριοι, νικηφόροι, ἀθλοφόροι, κυνηγετικοὶ, πολεμιστήριοι, ὁδοιπορικοὶ, στρατιωτικοὶ, πομπικοὶ, καὶ τὰ ὅμοια. Suid.: Ἀθλητής· ὁ τοὺς ἄθλους ἐξησκηκώς. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἄνδρα πολέμων ἀθλητὴν ὡς τὸν Ἀννίβαν ἐκπέμπουσιν. Ἀθλητάς· ἀγωνιστὰς, ἀσκητάς. Αἰλιανός· Τοιγαροῦν οὐ μόνον τοῦτ' ἔχειν αὐτοὺς παρεσκεύαζεν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης ἀδικίας καὶ βδελυρίας ἀθλητὰς εἶναι. Τί γὰρ τῶν αἰσχρῶν καὶ δεινῶν αὐτοῖς οὐ προσῆν; ἢ τί τῶν καλῶν καὶ σπουδαίων οὐκ ἀπῆν; "Nescio quomodo nomen Æliani in h. l. irrepserit. Verba enim non sunt Æliani, sed Theopompi ap. Polyb. in Excerptis Peiresc. p. 22. (8, 11, 8. T. 3. p. 28. Schweigh. Τοιγαροῦν οὐ μόνον ταῦτ' ἔχειν αὐτοὺς παρεσκεύαζεν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης ἀδικίας καὶ βδελυρίας ἀθλητὰς ἐποίησεν. Τί γὰρ τῶν αἰσχρῶν ἢ δεινῶν αὐτοῖς οὐ προσῆν; ἢ τί τῶν καλῶν καὶ σπουδαίων οὐκ ἀπῆν; Idem Fragm. Theopompi legitur etiam ap. Athen. 260. (Τοιγαροῦν

D οὐ μόνον αὐτοὺς τοιαῦτ' ἔχειν παρεσκεύαζεν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης ἀδικίας καὶ βδελυρίας ἀθλητὰς ἐποίησεν. Τί γὰρ τῶν αἰσχρῶν ἢ δεινῶν αὐτοῖς οὐ προσῆν; ἢ τί τῶν καλῶν καὶ σπουδαίων οὐκ ἀπῆν;)" Kust. "Τί γὰρ τῶν αἰσχρῶν κ. τ. λ. Verba hæc usque ἀπῆν habet etiam Cod. Urbin. ad oram Excerptorum Antiquorum. Eadem verba, simul cum superioribus, Τοιγαροῦν οὐ μόνον ταῦτ' ἔχειν κ. τ. λ. protulit Suid. in Ἀθλητὰς, ubi perperam Æliano hæc tribuuntur; nisi forte eadem e Theopompo Ælianus alicubi citavit. Apud Suid. igitur ibi pariter τοιγαροῦν legitur, quemadmodum ex Athen. jam correxerat Vales. pro τοίγαρ, quod erat in Cod. Peiresc. Pro ταῦτ' ἔχειν ap. Athen. (in utroque Schweigh. Cod. Ms.) est τοιαῦτ' ἔχειν: ap. Suid. vero in Kusteri quidem Edit. τοῦτ' ἔχειν, sed Ed. princeps Mediolanensis in ταῦτ' ἔχειν cum Cod. Peiresc. consentit." Schweigh. ad Polyb. loc. Tittmanni Technoll. Mss.: Ἀθλητὴς δὲ, ὁ ἀγωνιστής, ἀθλοφόρος δὲ, ὁ τὰ ἔπαθλα ἀπενεγκάμενος. J. Poll. 3, 143.: Καὶ οἱ γυμνικοὶ μὲν κυρίως ἀθληταὶ καλοῦνται, καὶ ἀσκηταὶ, καὶ ἀγωνισταὶ, καὶ οἱ ἀντίπαλοι αὐτῶν,

ἀνταγωνισταί: 144. Βιαζόμενος δ' ἂν καὶ ἐπ' ἐκείνων εἴποι τις, Διονυσιακῆς ἀγωνίας ἀθληταί· ἀθληταὶ δὲ μουσικοί, καὶ Διονυσιακοὶ τεχνῖται· ὀνομάσαις δ' ἂν καὶ τούτους, κἀκείνους, ἀγωνιστάς. "Βιαζόμενος. Vis affertur proprietati sermonis, quando Athletæ dicuntur Scenici artifices etc. id enim proprium est Scenicis, Comœdis, Tragœdis, Musicis, etc." Kuhn. "Pro ἀθληταὶ δὲ Ms. melius, ni fallor, καὶ καλοῦνται μουσικοί, καὶ Δ. τεχνῖται. Non enim μουσικοὶ ἀθληταὶ dicebantur, sed μουσικοὶ τεχνῖται, si recte puto. Imo rectissime, ut et tibi patebit e locis, quos H. St. in Thes. v. Τεχνίτης collegit; et P. Faber, credo, in suo Agonistico (1, 2.) omnium eruditiss., quod opus tamen nobis non ad manus, ut locum inquireremus. Quamvis alias non ignorem, quod Platonem annotant, τοὺς περὶ τὴν μουσικὴν ἀθλητὰς vocare. Ceterum hic auctoritate Ms. accedente, illud malim. Ne quid dicam, quod et Dionysiacis τὸ ἀθληταὶ conveniat, ut modo nominavit Pollux, Διονυσιακῆς ἀγωνίας ἀθλητάς, itaque potuisset, si et μουσικοὺς ἀθλητὰς dici approbasset, illud ἀθλητὰς mox cum ἀγωνιστάς, quod utrisque convenire ait, conjungere. De Dionysiacis τεχνίταις v. etiam Rigalt. Not. ad Artemid. 19." Jung. J. Poll. 6, 177.: Στάσις εἰκόνων, ἀνακήρυξις ἀθλητῶν. "Christus vocatur μέγας καὶ ἀκαταγώνιστος ἀθλητὴς ab Euseb. 5, 1. p. 162." Suicer. Addend. ad Thes. Eccl.]

[" Athleta, ἀθλητής, Qui in gymnicis certaminibus, lucta, pugilatu, cursu, saltu, et hujusmodi pugnat, et præsertim qui lucta aut pugilatu. Ita enim videtur a Latinis plerumque usurpari. Est ab ἆθλος, Certamen, vel ab ἀθλέω, Certo, Pugno. Certabant athletæ in Circo, in Gymnasiis, in Amphitheatris, subligaribus virilia tecti, cetera nudi, oleo s. ceromate uncti, et pulvere conspersi corpus, cujus vires ut alerent, servarentque, simplici cibo, et ad nutriendum, saginandumque apto utebantur, summoque studio ab iis abstinebant, quæ viribus officere possent; artem vero athleticam diligenter perdiscebant a magistris, assiduisque exercitatt. excolebant.——¶ Translate, Varro de R. R. 2, 1. Vos, qui estis Epirotici, pecuarii athletæ, h. e. diligentes et strenui in re pecuaria procuranda. Sic 3, 5.: Nos athletæ comitiorum. Sic Justinian. in Ep. ad Theophil. Doroth. etc. præfixa libris Digest. a med. Optimi athletæ judiciorum, h. e. Strenue pugnantes in forensibus judiciorum certaminibus. ¶ Athletas, qui non lucri, sed virtutis causa se exercent, artem ludicram non facere, statuunt Jurisconsulti ap. Ulpian. Dig. Lib. 3. Tit. 2. Leg. 4." Forcellin. Lex. Lat. " Athla ap. Astrologos sunt Opera, Res, Labores, Studia, Certamina, et Quicunque casus in vita humana possunt contingere, quorum duodecim classes fecerunt Astrologi, et singulis signis cœlestibus assignarunt. Manil. 3, 162. 172. 193. etc." Idem. " Manilio athla sunt Omnia, quæcunque homines facere, aut pati possunt, in xii. illa domicilia Zodiaci divisa. Sic enim 3, 160.: Et quoniam certo digestos orbe labores Nominaque in numerum, viresque exegimus omnes, Athla vocant Graii, quod cuncta negotia rerum In genera et partes bis sex divisa coërcent. Nempe qui nomen hoc imposuere huic rei, ad xii. labores Herculis respexere, quibus etiam transitum solis per xii. signa indicari, notum est. Recurrit nomen v. 172. it. 193. et 201. Vide Scal. p. 193." Gesner. T. L. L.]

Ἀθλητήρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἀθλητής, Certator, sed poëticum est. Od. Θ. (164.) οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας, i. e. ἄθλων δαήμονι, Perito certaminum, ut paulo ante dixerat. [Pseudo-Did. ἀγωνιστῇ. Orph. Lith. 25. Οὐδὲ οἱ ἀθλητῆρι κονισσαμένῳ ἐν ἀγῶνι Ἀντιβίην τινὰ θυμὸς ἐφορμήσει μενεαίνειν. Etym. M. 138, 57.: Ἀρεστήρ· εἶδος πλακοῦντος, τοῖς θεοῖς ἀφιερωμένος (sic), ὥσπερ καὶ τὸ πόπανον, παρὰ τὸ ἀρέσκω, ὁ τοῖς θεοῖς ἀρέσκων. Ἀρέσω οὖν, ὁ παρακείμενος, ἤρεσμαι, * ἀρεστὴς καὶ ἀρεστήρ, ὡς ἤθληται, ἀθλητὴς καὶ ἀθλητήρ.]

[* Ἀθλήτρια, ἡ, Athletrix, si ita loqui licet, " Athan. 2, 166." Kall. Mss.]

Ἀθλητικός, (ἡ, όν,) Athleticus, Ad athletas pertinens, ut ap. Plut. Symp. 8. ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, Athletica certamina: [T. 8. p. 891.: Τοῦτο δὴ καὶ περὶ τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνάς ἐστι· τοὺς μὲν γὰρ ὑπ' ἀσθενείας καὶ μαλακίας εἴκοντας αὐτοῖς πιέζουσι κάμπτοντες, οἱ δ' ἐῤῥωμένως ὑπομένοντες τὴν ἄσκησιν, οὐ μόνον τοῖς σώμασιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς φρονήμασιν, ἐπαίρονται καὶ αὔξονται. "Appellat hos ἀγωνιστὰς ideo ἀθλητικούς, quia multa genera sunt ἀγωνιστῶν. In omni re, ubi specimen sui dandum, aut contendendum alicui cum altero, judiciumque astantium subeundum et de fama periclitandum est, dicitur ἀγωνίζεσθαι et ἀγωνιστής, in cantu, in fidibus, et tibia, in causis in foro dicendis. Sed qui gravibus corporis exercitiis in gymnasiis operam dant, eorumque edunt in suo corpore publica specimina, illi soli sunt ἀγωνισταὶ ἀθλητικοί." Reisk.] Idem Symp. 3. (596.) ἀθλητικὰ dicit Athletis convenientia. || Ἀθλητικὴ ἕξις, Athletica corporis habitudo, i. e. Firma et robusta. Sunt qui Corpulentam habitudinem exponant; sed Habitudo hac in significatione fere adjunctum habet genitivum corporis; dicitur enim Habitudo corporis bona: verum Habitudo corporis corpulenta, dure diceretur. Præterea Corpulentum Festus exponit Obesum, quo sensu convenire huic explicationi non potest. Aristot. Pol. 8. Νῦν μὲν αἱ μάλιστα δοκοῦσαι τῶν πόλεων ἐπιμελεῖσθαι τῶν παίδων, αἱ μὲν ἀθλητικὴν ἕξιν ἐμποιοῦσιν. Sic Plut. in Fabio ἀθλητικὸν σῶμα dixit Firmum ac robustum corpus, quanquam et simpliciter alicujus athletæ corpus intelligi potest: [1, 714. Φάβιος δέ, τῶν πρώτων ἐχόμενος λογισμῶν ἐκείνων, ἤλπιζε μηδενὸς μαχομένου, μηδ' ἐρεθίζοντος τὸν Ἀννίβαν, αὐτὸν ἐπηρεάσειν ἑαυτῷ, καὶ καταρριβήσεσθαι περὶ τὸν πόλεμον, ὥσπερ ἀθλητικὰ σώματα, τῆς δυνάμεως ὑπερτόνου γενομένης καὶ καταπόνου, ταχύτατα τὴν ἀκμὴν ἀποβάλλοντα. "Sub. ποιεῖ, vel εἴωθε ποιεῖν, vel καταρρίβεται αὐτὰ περὶ ἑαυτοῖς. Suffeci meo arbitratu nominativum, pro vulg. ἀθλητικοῦ σώματος." Reisk. Sed ἀθλητικοῦ σώματος recte restituit novissimus Editor Schæf., qui et ἀποβαλόντα, quod in Vulcob. legitur, reposuit. Idem Plut. in Philopœm. 3. Τῶν δὲ φαμένων, ὅπερ ἦν, ἀθλητικὸν στρατιωτικοῦ σῶμα καὶ βίον διαφέρειν τοῖς πᾶσι, μάλιστα δὲ δίαιταν ἑτέραν καὶ ἄσκησιν εἶναι, κ. τ. λ. Glossæ: Ἀθλητικός· Gladiatorius. Aristot. Rhet. 1, 11. Ἐπεὶ δὲ τὸ νικᾶν ἡδύ, ἀνάγκη, καὶ τὰς παιδιὰς ἡδείας εἶναι τὰς μαχητικάς, καὶ τὰς αὐλητικάς, καὶ (τὰς) ἐριστικάς· πολλάκις γὰρ ἐν αὐταῖς γίγνεται τὸ νικᾶν· καὶ ἀστραγαλίσεις, καὶ σφαιρίσεις, καὶ κυβείας, καὶ πεττείας. Ubi silet Buhl. Pro καὶ ἐριστικὰς "lege καὶ κιθαριστικάς.—Ita leg. et distinguendus est iste locus, de quo non est quod dubitent viri eruditi." Toup. Emendd. 2, 227. "Malim in antecedentibus legere ἀθλητικάς." Tyrwhitt. in Toupii Emendd. 4, 422. notante Schæfero in Mss. Imo, nostra saltem sententia, probanda est Toupii conjectura, καὶ τὰς αὐλητικάς, καὶ τὰς κιθαριστικάς, modo addas τὰς ante κιθ.]

Ἀθλητικῶς, Adverbium, Athletice, Athletarum more. Plut. in Apophth. Σῶμα γεγυμνασμένον οὐκ ἀθλητικῶς μόνον, ἀλλὰ καὶ στρατιωτικῶς, Corpus exercitatum non athletico tantum, sed et militari modo. Plaut. (Bacch. 2, 3, 14.) Athletice valere dixit, pro Optima corporis habitudine esse et firmissima, eo sensu quo Aristoteles vocat ἀθλητικὴν ἕξιν, ut modo dictum est. Idem et (Epid. 1, 1, 18.) Pugilice valere dixit pro eodem, a generali videlicet appellatione ad particularem veniens. [J. Poll. 3, 145. Καὶ τὰ ἐπιῤῥήματα, μουσικῶς, ἀθλητικῶς, * ἀσκητικῶς, ἀγωνιστικῶς.]

[* "Δυσάθλητος, (ὁ, ἡ, Ineluctabilis,) Wakef. Phil. 267." Schæf. Mss. "Quint. Cal. 9, 387. (Ὡς τοῦ * ὑπίχνιον ἕλκος ἀέξετο πυθομένοιο Ἰοῦ ἀπὸ στυφελοῖο, τόν οἱ ἀπομόρξατ' ὀδοῦσι Λυγρὸς ὕδρος, τόν φασιν ἀναλθέα τε, στυγερόν τε Ἔμμεναι, ὁππότε μιν τέρσῃ περὶ χέρσον ἰόντα Ἠελίοιο μένος· τῷ καὶ μέγα φέρτατον ἄνδρα Τεῖρε δυσαθλήτοισιν ὑποδμηθέντ' ὀδύνῃσιν.)" Wakef. Mss. "Scr. videatur e dictis, δυσαλθήτοισιν, (quod nobiscum probant et Rhod. et Pauw.) Sed δυσαθλήτοισιν expono Ineluctabilibus, Intolerabilibus malis. Eadem ex utrovis nascitur sententia." Dausq.]

[* Φιλαθλητής, ὁ, Certaminum studiosus. Eust. 854. Bas.: Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ εἰς ης ὑπὲρ μίαν συλλα-

βὴν ὀξύτονα κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ ἐν τῇ συνθέσει ὀξύνονται, οἷον, σαφὴς ἀσαφὴς, ἀθλητὴς φιλαθλητὴς, ἐραστὴς ἀντεραστὴς, ψευδὴς φιλοψευδὴς, χωρὶς τοῦ ἀληθής· τούτου γὰρ τὸ σύνθετον, φιλαλήθης· καὶ τὸ κριτὴς δέ φασιν· ἐν τῷ * ξενοκρίτης, μεταβολὴν τόνου ἔπαθεν, ὥσπερ καὶ τὸ ὀνειροκρίτης. Plut. 6, 530. (a nobis supra 148. d. citatus, ubi per errorem est φιλαθλῆται pro φιλαθληταί :) 8, 497. Ἥδιον δὲ καὶ περὶ κυνῶν ἄνδρα θηρευτὴν ἐρωτᾷν, καὶ φιλαθλητὴν περὶ γυμνικῶν, καὶ περὶ καλῶν ἐρωτικόν.]

" Διαθλέω, Certo s. Concerto, aut Laboro. Hesych. enim διαθλέοιμεν exponit non solum διαγωνιζοίμεθα, sed etiam κάμοιμεν et ἐργαζοίμεθα: quoniam videlicet ἆθλος sit et τὸ ἔργον et τὸ ἀγώνισμα :" [Διαθέλοιμεν· διαγωνιζοίμεθα, κάμοιμεν, ἐργαζοίμεθα, ἆθλος δὲ, τὸ ἔργον, καὶ τὸ ἀγώνισμα, καὶ τὸ * ἐπαθλεῖν. " L. διαθλοῖμεν." Soping. Palmer. " L. διαέθλοιμεν, vel potius διαθλέοιμεν." Arcer. " Aut διαθέλοιμεν ponitur pro διαέθλοιμεν, aut additum alieno loco, ut omnes longiores expositiones, si verum sit τὸ διαθλοῖμεν." Is. Voss. Διαθλέοιμεν cum Nostro exhibet Abresch. in Misc. Obs. V. 3. p. 87. Sed vulg. διαθέλοιμεν satis tuetur literarum ordo. Scilicet corrupte sic scriptam hanc vocem alicubi legerat Lexicographus. " Ἐπαθλεῖν, l. ἔπαθλον." Is. Voss. " Sic Phavor. Noster etiam supra: Ἆθλον· ἀγώνισμα, ἔργον, ἔπαθλον. Vide Gloss. N. T. 181. Retinere tamen posses τὸ ἐπαθλεῖν, infin. pro substantivo." Albert.] " Suidas quoque διαθλοῦντες exp. πονοῦντες, addens, διαθλῶ cum accus. construi :" " Διαθλοῦντες· πονοῦντες, καὶ διαθλῶ, αἰτιατικῇ. Tria postrema verba perperam, ut alia quamplurima, novissima Ed. omisit. Cum accus. junctum reperies ap. Hierocl. 120. Ἑλομένη δὲ διαθλεῖν γενναίως πάντας τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς ἀγῶνας." Abresch. l. c. " Sibi vim ferre in aliqua re, Heliodor. 307 (=261. Καὶ τὸν λῃστρικὸν διαθλήσεις βίον.)" Wakef. Mss. " Ad Charit. 294. Mitsch. Cer. 155. 260." Schæf. Mss. " Διαθλέω πρός τινα, τινὶ δ. Ælian. V. H. 5, 6. Cono 12." Schneider. Lex.]

[* " Διαθλητέον, Phil." Wakef. Mss. Philonem an Philostratum in animo haberet V. D. nescimus.]

[* Ἐναθλέω, Exerceo me in aliqua re. Heliod. 352, c. Ælian. V. H. 2, 4. Ἐμβληθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Φαλάριδος εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ στρεβλούμενος, ἵν' εἴπῃ τοὺς συνεγνωκότας, ὁ δὲ (l. ὅδε) ἐνεκαρτέρει καὶ ἐνήθλει ταῖς βασάνοις, ubi vertitur, Fortiter se gessit in illis cruciatibus, " Fortiter restitit. Joseph. Facio contendere, Zenod. (Epigr. Vide Jacobs. Anth. 8, 197. Lobeck. ad Ajac. p. 294.)" Wakef. Mss. " Eumath. 113." Boissonad. Mss. " Lennep. ad Phalar. 149. Charit. 650. Diod. S. 1, 179. (Οὐκ ὀλίγοι δ' αὐτῶν καὶ ταῖς τοξείαις ἐνηθληκότες τῶν πτηνῶν, εὐστόχως πολλὰ τοξεύουσι, δι' ὧν τὴν τῆς φύσεως ἔνδειαν ἀναπληροῦσιν. Sic 1, 54. ἐνηθληκότες τοῖς πολεμίοις, Qui longo usu rei militaris peritiam sibi pepererunt: 17, 9. ἐνηθληκότες τοῖς πολεμικοῖς κινδύνοις. Præpositionem addit 16, 44. πλῆθος ἐν γυμνασίοις καὶ πόνοις ἐνηθληκός :) 2, 166." Schæf. Mss. Cf. Munth. Obs. Philol. 514. " Ἐναθλέω, Exerceo me in aliqua re, ut eam in promtu et usu habeam. Πήξατε ὑμῶν τὰς ὑπολήψεις, καὶ ἐναθλεῖτε αὐταῖς, 3, 16, 13." Ind. Gr. in Epictet. Suidas et Zonar.: Ἐνήθλει· ἐνεκαρτέρει. Καὶ ὁ μὲν ἐπὶ τούτοις τῇ πενίᾳ ἐνήθλει. Hesych.: Ἐναθλοέι· ἀθλῶει. " Scr. Ἀθλόει." Brod. in Thes. Crit. 4, 77. " Ita Phavor. Neutrum placet. Supra: Ἀθλοίζει· συνάγει. Quod alienum quoque videtur. Conjiciebam: Ἐναθλέει· ἀθλεύει. Quod ex Josepho afferunt. Nisi potius fuerit: Ἐν ἀέθλῳ· ἄθλῳ, ut Cyrill. Lex. Mss." Albert.]

" Καταθλέω, Athleticis exercitationibus operam " do. Plut. de Liber. Educ. τοῖς γεγυμνασμένοις καὶ " καταθλήσασι :" [6, 6. Τίς δ' ἀσθενὴς φύσις οὐ τοῖς γυμνασαμένοις (γεγυμνασμένοις, Ald. et Bas.) καὶ καταθλήσασι πλεῖστον εἰς ἰσχὺν ἐπέδωκε; 6, 174. Ἀλλὰ καὶ γελασθῆναι δεῖ πολλὰ, καὶ ἀδοξῆσαι, καὶ σκώμματα καὶ βωμολοχίας ἀναδεξάμενον, ὤσασθαι παντὶ τῷ θυμῷ, καὶ καταθλῆσαι τὴν ἀμαθίαν, " Exercitationibus vincere." Reisk. Ind. Gr.] " Idem in eodem libro ali-

A " quanto post dicit, Ἐν ἀκοντισμοῖς αὐτοὺς καταθλοῦν-" τας καὶ τοξείαις, Jaculandi et sagittas mittendi peri-" tia inter se certantes." [Locus est p. 28. Wyttenb. Πρὸς γὰρ τοὺς στρατιωτικοὺς ἀγῶνας τοὺς παῖδας ἀσκητέον, ἐν ἀκοντισμοῖς αὐτοὺς καταθλοῦντας, καὶ τοξείαις, καὶ θήραις.] " Affertur καταθλῆσαι et pro Vincere, " athletico videlicet certamine. Hesych. certe κα-" ταθλήσαντες exp. καταγωνισάμενοι." [Suid. et Phot.: Καταθλήσαντες· καταγωνισάμενοι. Suid.: Κατηθλημένων· ἐγγεγυμνασμένων. Ἄγοντες ἐκ τῶν ἐπιλέκτων καὶ κατηθλημένων ἐν τοῖς πολέμοις στρατιωτῶν τέσσαρα τάγματα ἐντελῆ. Plut. 2, 852. Οὕτω δ' ἦσαν διάπονοι τὰ σώματα καὶ κατηθληκότες, ὡς μήτε ἱδροῦντά τινα, μήτ' ἀσθμαίνοντα Ῥωμαίων ὀφθῆναι, διὰ πνίγους τοσούτου καὶ μετὰ δρόμου τῆς συῤῥάξεως γενομένης.]

[* Μοναθλέω, UNDE * Μοναθλία, ἡ, i. q. μονομαχία, Nicet. Annal. 1, 6.]

[* Προαθλέω, Euseb. H. E. 4, 15. Ἔνθα ὡς δυνατὸν ἡμῖν συναγομένοις ἐν ἀγαλλιάσει καὶ χαρᾷ, παρέ-
B ξει ὁ Κύριος ἐπιτελεῖν τὴν τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ ἡμέραν γενέθλιον, εἴς τε τῶν προηθληκότων μνήμην, καὶ τῶν μελλόντων ἄσκησίν τε καὶ ἑτοιμασίαν, In memoriam eorum, qui glorioso certamine perfuncti sunt.]

" Συναθλέω, Simul certo, Sum particeps certami-" nis, s. socius, aut adjutor. E Chrysost. de Sa-" cerd." [Eunap. 180. Χρόνον δὲ ἱκανόν τινα περὶ ταῦτα διατρίψας, καὶ συναθλήσας τῷ Μαξίμῳ πολύ τι, τὸν κοινωνὸν ἀπέλιπεν. " Wakef. Ion. 202." Schæf. Mss. " Emend. 4 Macc. 17, 13." Valck. Mss. " Συναθλέω, H. St. e Chrys. de Sacerd. et ἀθλεύων, sic enim legit, non ἀεθλεύων, ex Il. Ω. 734. * συνήθλευσαν, cum accusativo, τὸν ἀγῶνα, I. 37. p. 210, l. 14. p. 410, l. 23." Maittair. Ind. ad Marm. Oxon. p. 658. Ed. 1732. " Res συνηθλημένη dicitur, quam quis exercitatione callet. Diod. S. 3, 4. de hieroglyphica scriptura: Οὐ γὰρ ἐκ τῆς τῶν συλλαβῶν συνθέσεως ἡ γραμματικὴ παρ' αὐτοῖς τὸν ὑποκείμενον λόγον ἀποδίδωσιν, ἀλλ' ἐξ ἐμφάσεως τῶν μεταγραφομένων καὶ μεταφορᾶς μνήμῃ συνηθλημένης. (Schol.: Τουτέστιν
C ἀπὸ τροπῆς καὶ τύπων ζώων τινῶν ἀπομνημονευομένων τοῖς πᾶσι καθεκάστην διὰ κοινότητα.)" Brunck. Mss.]

[" Συναθλέω, 1. proprie quidem notat Una, vel Simul certare, Socium et adjutorem certaminis esse, aut, Una cum aliis se exercere in gymnasio, e σὺν et ἀθλέω, Certo, Certamen ineo, quod vide supra. 2. Vero metaphorice significat Una cum aliquo laborare, Communem operam dare, Studiose et omni opera adjuvare laborantem. Sic bis tantum in N. T. legitur. Philipp. 1, 27. Μιᾷ ψυχῇ συναθλοῦντες τῇ πίστει τοῦ εὐαγγελίου, Unanimi consensu operam dantes observationi religionis Christianæ, s. propagationem religionis Christianæ adjuvantes: ibid. 4, 3. Αἵτινες ἐν τῷ εὐαγγελίῳ συνήθλησάν μοι, Quæ me in doctrina Christiana tradenda et propaganda omnibus modis adjuverunt." Schleusner. Lex. in N. T. Hesych.: Συνήθλησαν· συνηγωνίσαντο.]

[* " Συναθλητής, (ὁ,) Acta Jun. Bacchi Ed. Combef. 125." Boissonad. Mss.]

D [* Ὑπεραθλέω, Certo pro aliquo. Carmen de St. Theodoro 25. Σὺ καὶ πάλαι ζῶν καὶ παρῶν, μάρτυς, χθόνα, Κἂν οὐρανόφρων ἦσθα καὶ γῆς ἠρμένος, Τυραννικῆς ἔθραυσας ὀφρύος θράσος, Ὡς ὑπεραθλῶν εὐσεβῶν θεσπισμάτων.]

¶ Ἄθλιος, (ία, ον,) Miser, Ærumnosus, Malis exercitus, a v. ἀθλέω, quod, uti dictum est, significat nonnunquam κακοπαθῶ, Malis exerceor, Malis conflictor. Ita quidem nonnulli; sed rectius cum Eustathio ab ipso nomine ἆθλος, quam a verbo ex eo formato ἀθλέω, deducetur nomen ἄθλιος, ut ab ἄεθλος fit ἀέθλιος, de quo paulo ante dictum est. Scimus autem ἆθλον significare Laborem, Ærumnam. Ἄθλιος vertitur Miser a Cicerone, ap. Plat. in Gorgia. Nam hæc vv., Ἄθλιος ἄρα οὗτός ἐστιν ὁ Ἀρχέλαος, interpretatur, Miser ergo Archelaus? Isocr. ad Nic. copulat ἀθλιωτάτους et δυστυχεστάτους. Xenoph. K. Π. 7. ἀθλιώτατον et ἡδυπάθειαν opponit, accipiens ἀθλιώτατον pro Re miserrima. Videtur autem de industria ἡδυπάθειαν illi opposuisse quasi idem significanti,

quod κακοπάθεια. Apud Plat., ἀθλία συμφορὰ, Misera calamitas. Etsi Latine melius sonaret, Miseranda calamitas.

"Ἄθλιος, Miser. Hesych.: Ἄθλιος· ταλαίπωρος. Π. 5, 1, 7. amantes sunt μοχθηροὶ—καὶ εὔχονται ἀεὶ ὡς ἄθλιοι ὄντες ἀποθανεῖν. Ιερ. 4, 10. ἄθλιοι καὶ πένητες. Απ. 1, 7, 3. Jactatorem esse, λυπηρὸν, εἰ δὲ πείσειεν, ἔτι ἀθλιώτερον, np. ἐστί. Opponit Π. 3, 3, 24. p. 193. τοὺς ἀγαθοὺς καὶ εὐκλεεῖς εὐδαιμονεστάτους, τοὺς δὲ κακοὺς καὶ δυσκλεεῖς ἀθλιωτάτους. Ιερ. 2, 3. Π. 7, 5, 26. p. 455. νομίζουσι τὸ πονεῖν ἀθλιώτατον, τὸ δὲ ἀπόνως βιοτεύειν, ἡδυπάθειαν. Ε. 1, 6, 6. ἀθλιωτάτους ὅτι κολακεύουσι. Ιερ. 7, 12. ταύτῃ ἀθλιώτατόν ἐστιν ἡ τυραννὶς, np. quia difficulter se quis ea liberare potest." Lex. Xenoph. "Ἄθλιος, Miser. Ἄθλιος καὶ ταλαίπωρος, de Aristarcho Moschi 548, 12. Sceleratus, Improbus. Οὐδεὶς οὕτως ἄθλιος, οὐδ' ὠμὸς εἶναι δοκεῖ τὴν γνώμην, 142, 18. Οὐ γὰρ ἔγωγε οὕτως ἄθλιος, οὔτε ἄφρων ἦν, 395, 16." Reisk. Ind. Gr. Demosth. "Ἄθλια σώματα, 2, 151. (Ὁρᾷς μὲν, ὦ παῖ, κἂν αὐταὶ μὴ λέγωμεν, ἐσθῆτι καὶ μορφῇ τῶν ἀθλίων σωμάτων τεκμαιρόμενος, οἵαν οἰκουρίαν ἡμῖν ἡ σὴ φυγὴ περιεποίησε:) ἄθλιοι πολῖται, 380. (Ὡς ἄτοπός ἐστι τοὺς μὲν ἀθλίους πολίτας καὶ μηδὲν ἀδικοῦντας ὁσημέραι στρεβλῶν καὶ φονεύων.) Ἄθλιος ζωγράφος, Pictor ineptus, Artis non bene gnarus, (Angl. A wretched painter,) 6, 21. et ita σύγγραμμα ἄθλιον, Non bene elaboratum, 6, 220." Ind. Gr. in Plut. Eurip. Herc. F. 1386. Ἔν μοί τι, Θησεῦ, σύγκαμ' ἀθλίῳ. "Wakef. Herc. F. 1389. Philoct. 265. 291. 1132. Cum gen., Markl. Iphig. p. 419. Wakef. Herc. F. 114. Porson. Phœn. 1730. Valck. Phœn. p. 540. Dorv. ad Char. 277." Schæf. Mss. "Epist. Socr. p. 32, 11. ὁ λόγος ὁ ἄθλιος, Hoccine flagitium." Valck. Mss. Thom. M.: Ἄθλιος, Ἀττικῶς. Ἀτυχὴς, Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς. "Ἄθλιος, vox inprimis Attica." Pierson. Thom. M.: Ἄθλιος κάλλιον, ἢ ἀτυχής· τὸ δὲ ἀτυχὴς ἐπαίνων, ἀντὶ τοῦ ἀμέτοχος, κάλλιον, ὡσαύτως καὶ τὸ, εὐτυχὴς ἐπαίνων. "Ἄθλιος et εὐτυχὴς opponuntur ap. Aristoph. Pl. 826." Bernard. "Ἀτυχὴς tamen eo sensu, quo ἄθλιος, usurpatur ab Epict. Enchir. c. 6. p. m. 12. Berkel. Nostro patrocinatur Plato Gorg. 470. Εὐδαίμων οὖν σοι δοκεῖ ἢ ἄθλιος; ubi quid sit ἄθλιος ex oppositione judicabis." Stœb. "Τὸ δὲ ἀτυχὴς, cur illam vocem alteri Thomas prætulerit, divinare non possumus, præsertim cum legatur ap. Thuc. p. 24. ἐγκλημάτων ἀμέτοχος. Eodem adjectivo utitur Philo, scriptor inprimis elegans, p. 793. Utuntur et alii complures, quos inter Basilius 2, 83. et Greg. Nyss. 1, 903. Quamobrem dubitari nequit, quin ἀμέτοχος in optimarum vocum censum venire debeat, cum Hominem alicujus rei expertem significat." Sallier. Hesych.: Ἀθλίων· ἀτίμων, ἐπιπόνων. Etym. M.: Ἄθλιος· ὁ ταλαίπωρος, παρὰ τὸ ἀθλεῖν, τὸ ἀγωνίζεσθαι, ὅ ἐστι, τὸ κακοπαθεῖν. Zonar.: Ἄθλιος· ὁ ἐν ἀγωνίᾳ καὶ θρήνῳ ὢν, καὶ μηδόλως ἄνεσιν ἔχων. Tittmanni Technoll. Mss., in Ἀθλιωτάτως citandæ. J. Poll. 3, 116. de Parco, Prodigo, et Liberali, Οἰκτρὸς, στενὸς, ἄθλιος, κακοδαίμων, ταπεινὸς, ἐλεεινός: 5, 163. Ἄδηλος, ἄπορος, κακοδαίμων, ἄθλιος: 9, 24. Εἰ δὲ ψέγοις, στενὴν, βραχεῖαν, ἀθλίαν, ταλαίπωρον. Eust. 740.: vide Ἀέθλιον, et Δυσάεθλος. Glossæ: Ἄθλιος· Miser. Ἄθλιε· Nequissime. Ἀθλιωτάτους· Ærumnosos. Anonymus Atticista de Atticismis, in Villoisoni Anecd. Gr. 2, 79: Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἀθλιώτατος γέγονεν, εἰς ἔσχατον ἀθλιότητος ἧκε, λέγουσιν. "Schol. Pind. Ol. 1, 130. (Τὰ δὲ ἐπικίνδυνα πραγμάτων οὐ δεῖται ἀτόλμων καὶ ἀθλίων ἀνθρώπων.)" Wakef. Mss.]

Ἀθλίως, Adverb. Misere, Ærumnose. Ἀθλίως διάκειμαι, Misere me habeo. Dem. pro Cor. (276.) Ἀλλὰ καίπερ ἀθλίως καὶ κακῶς τῶν στρατηγῶν τῶν ὑμετέρων πολεμούντων αὐτῷ. [Glossæ Gr. Lat. Ἀθλίως· Miserator: Lat. Gr. Misere. Ἀθλίως. "Wakef. Trach. 1130." Schæf. Mss. Eurip. Herc. F. 1385. Οὐ *λειπτέον τάδ', ἀθλίως δὲ *σωστέον. Æsch. Choëph. 978.]

[* Ἀθλιωτάτως διάγει· ἀντὶ τοῦ δυστυχῶς. Ἄθλιος γὰρ ὁ τληπαθὴς, ὁ πολλὰ δυσχερῆ ὑφιστάμενος, ὃς καὶ σχέτλιος λέγεται. Tittmanni Technoll. Mss.]

A Ἀθλιότης, ητος, ἡ, Miseria. Ut ἄθλιος et δυστυχὴς copulata ostendimus, ita nonnunquam ἀθλιότης et δυστυχία copulantur. [Plato 1 Alcib. 27. p. 101. Etwall. Σωκ. Κακῶς δὲ πράττων, οὐκ ἄθλιος; Ἀλκ. Σφόδρα γε. Σωκ. Τί δ' οἷς οὗτος πράττει; Ἀλκ. Καὶ οὗτοι. Σωκ. Οὐκ ἄρα οἷόν τε, ἐὰν μή τις σώφρων καὶ ἀγαθὸς ᾖ, εὐδαίμονα εἶναι. Ἀλκ. Οὐχ οἷόν τε. Σωκ. Οἱ ἄρα κακοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄθλιοι. Ἀλκ. Σφόδρα γε. Σωκ. Οὐκ ἄρα οὐδ' ὁ πλουτήσας ἀθλιότητος ἀπαλλάττεται, ἀλλ' ὁ σωφρονήσας. Plut. 6, 426.: Εἰ μὲν γὰρ ἀεὶ μενεῖς ἐπὶ τῇ δυσπαθείᾳ ταύτῃ, τελείαν ἀθλιότητα σεαυτῷ παρέξεις, καὶ πικροτάτην κακοδαιμονίαν, διὰ ψυχῆς ἀγεννείαν καὶ μαλακίαν. Vide Anonymum Atticistam, in Ἄθλιος citatum. Glossæ: Ἀθλιότης· Miseria. Zonar.: Ἀθλιότης· ἡ ἐν τοῖς λυπηροῖς καὶ ἀβουλήτοις πάθεσι ταλαιπωρία. J. Poll. 3, 116.: Δουλοπρέπεια, κακοδαιμονία, ἀθλιότης, *οἰκτρότης. "Plato Theæt. 1, 175. c. Herodian. 2, 11. p. 56." Scott. App. ad Thes. Isaacius Porphyrogenneta de Prætermissis ab Hom., in L. Allatii
B Excerptis Variis Gr. Soph. ac Rhet. p. 294.: Καλῶς οὖν ὁ Εὐριπίδης τὸν Νεοπτόλεμον μιαιφόνον ὠνόμασεν, ὡς ἀνοσίῳ μιανθέντα καὶ *δυσθρησκεύτῳ φόνῳ τοῦ γέροντος· τοῦτο γὰρ τέλος φευκτὸν πολυπλόκων δυστυχημάτων τῇ τοῦ γέροντος ἀθλιότητι πέπρωτο. "Dio Chrys. 2, 302. (Σύ γέ μοι δίδως κέρας τι, καὶ νεῦρον, καὶ μικρὰ σιδήρια ἐπὶ λεπτοῖς *δονακίοις· ὥσπερ ὄρνιθας θηρεύειν μέλλοντι, οὐκ ἀνδράσιν, οὐδὲ θηρίοις μάχεσθαι· γνοίη δ' ἄν τις τὴν ἀθλιότητα τῶν ὅπλων, εἴ ποτε ἐγγὺς γένοιτο, καὶ ἀναγκασθείη αὐτοῖς ἐκ χειρὸς μάχεσθαι.)" Wakef. Mss. "Γρ. ἀθλότητα (sic) ὅσα τὰ ὅπλα, et ἴσ. ἁπλότητα margo Mor." Reisk.]

[* "Ἀθλιόθεατος, (ὁ, ἡ,) Lysias 144. Ed. Ald." Kall. Mss.]

[* "Ἀθλιόπαις, (ὁ, ἡ, Miser ob prolem,) Eumath. 213(=250. Καλλίπαις ἧκον ἐξ Αὐλικώμιδος, πατρίδος ἐμῆς, καὶ νῦν ἀθλιόπαις ἐν Εὐρυκώμιδι.)" Boisson. Mss.]

[* Δυσάθλιος, Valde miser: ὁ, ἡ, inquit Schneider. Lex. sed fallitur; nam in Soph. Œd. C. 328. Ὦ δυσάθλιαι τροφαί.]

C Πανάθλιος, Omnino miser, Omnibus modis miser, Miserrimus. Soph. Philoct. (1026. ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον Ἑκόντα πλεύσανθ', ἑπτὰ ναυσὶ ναυβάτην, Ἄτιμον ἔβαλον, ὡς σὺ φῄς, κεῖνοι δὲ σέ.) Sic πανάθλία in fem. Eurip. (Hec. 658. cf. Andr. 67. Æsch. Choëph. 693. Φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν πανάθλίαν: Sept. c. Th. 976. ἈΝ. Ἰὼ πανδάκρυτε σύ. ἸΣ. Σὺ δ' αὖ καὶ πανάθλιε. "Aristoph. Thesm. 1118. Dionys. H. 1, 151." Scott. App. ad Thes.]

ἈΕΙ, pro quo dicitur et αἰεὶ et αἰὲν, nam reliqua illa ἀὲν, ἀϊὲς, αἰὶ, αἰὶν, αἰῆ, ἀὲ, ἀὲς, obsoleta sunt, Adverbia temporis, Semper, Perpetuo. Xenoph. Hell. 3: Ἀεὶ ἦγε δῶρα αὐτῷ, Semper munera ei afferebat. Demosth. c. Midiam, Ἀεὶ καὶ πανταχοῦ θεοῖς ἐχθρὸν καὶ βδελυρὸν, Semper et ubique diis invisum et execrabilem. Idem pro Cor., Ὑπὲρ οὗ καὶ τότε, καὶ νῦν, καὶ ἀεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεσθαι τούτοις, Et tunc, et nunc, et semper bellum gerere cum his. Notant autem Grammatici quidam omnibus
D temporibus jungi ἀεί. Quanquam Eust. in Il. Φ. (263.) Ὡς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο, vult κιχήσατο esse pro ἐκίχανε præterito imperfecto. || Θεοὶ ἀεὶ ὄντες, ap. Xenoph. K. Π. 1. Dii qui semper sunt, pro Dii immortales, quod ex Hom. sumsit, a quo dicuntur θεοὶ αἰὲν ἐόντες. Aliquando ὁ ἀεὶ, subaudito participio ὢν, idem est quod Æternus: ut ap. Xenoph. ὁ ἀεὶ χρόνος, Æternum tempus. || Nonnunquam dicitur ἀεί ποτε, pro ἀεὶ simpliciter, vacante videlicet ποτέ. Thuc. 2. Ἀεί ποτε πολεμίους ὄντας. || Interdum præfigitur præpositio εἰς, s. ἐς, et dicitur ἐς ἀεὶ pro ἀεὶ simpliciter. Lucian., Παῖδα δ' ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλω. Aliquando significat In perpetuum, et quidem ut plurimum hanc significationem habet, junctum videlicet cum futuro, ut ap. Soph. Ajace (333.) ἢ τὸν εἰσαεὶ Λεηλατήσει χρόνον; In q. l. annotat Schol. futuro jungi solere: (Ἢ τὸν εἰσαεί· ἤγουν κατὰ τὸν ἑξῆς χρόνον πάντα. Τὸ ἀεὶ λέγεται ἐπὶ ἐνεστῶτος, καὶ παρεληλυθότος, καὶ μέλλοντος· τὸ δὲ εἰσαεὶ ἐπὶ μέλλοντος ἀεί.) Observandum autem hic

εἰσαεὶ scriptum conjunctim; nam utraque invenitur A scriptura, sed frequentius εἰσαεὶ conjunctim, si bene memini.

Ἀεὶ, pro Sine ulla intermissione. Od. B. (22.) δύο δ' αἰὲν ἔχεν πατρώϊα ἔργα. Nam ait Eust. αἰὲν hic indicare τὸ συνεχές.

Ἀεὶ dicitur etiam de brevi tempore, ut docet Suid., hæc citans Hom. verba,—ἔχων κότον ἐμμενὲς ἀεί. Citat et Soph. hæc verba, quæ sunt ex Œd. C. (1583.) ὡς λελοιπότα Κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἐξεπίστασο, ubi τὸν ἀεὶ βίοτον, i. e. Sempiternam vitam, ad verbum, appellat Longam senectutem, aut vitam. Sed ap. Suid. error est; legitur enim ap. eum τῆς ζωῆς, pro ἢ τὴν ζωὴν, ut e Soph. Schol. liquet. [Suidæ verba in Kusteri Ed. sunt hæc: Ἀεί· εἰώθασι γὰρ τὸ ἀεὶ καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνου τάττειν, ὡς καὶ Ὅμηρος, Ἔχων κότον ἐμμενὲς αἰεί. (Il. N. 517. δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί.) Καὶ Σοφοκλῆς· ὡς λελοιπότα Κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἐξεπίστασο· τουτέστι, τὸ μακρὸν γῆρας τῆς ζωῆς. Schol.: Τὸν ἀεὶ βίοτον· τὸ μακρὸν γῆρας, ἢ τὴν ζωήν. Εἰώθασι γὰρ τὸ ἀεὶ καὶ ἐπ' ὀλίγου B χρόνου τάσσειν. Ὅμηρος· Ἔχεν κότον ἐμμενὲς ἀεί. Cf. Hermann. infra citandum.] Eust. quoque in Il. Ψ. (502.) Αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον, annotat αἰεὶ de brevi tempore usurpari, tum h. l., tum in aliis nonnullis ejusdem poëtæ. Sic et εἰσαεὶ in hoc Soph. loco, τὸν εἰσαεὶ Λεηλατήσει χρόνον. At Od. Φ. (69.) ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεὶ, capitur quidem αἰεὶ pro πολὺν χρόνον, i. e. Longo tempore; sed longum hoc tempus perbreve est cum sempiternitate comparatum. Sic et Lat. Semper, et Gall. Toujours. Dicitur et ἐς ἀεί.

Ἀεὶ interdum Latine resolvendum per particulam, ut Thuc. (3, 77.) Καὶ τὰς ἀεὶ πληρουμένας ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς ἐναντίους, Et unamquamque navem, ut instructa fuerat, mittebant, vel, Ut quamque instruxerant. Gall. diceretur, Et à mesure qu'on les équippoit; vel, Fait à fait qu'on les équippoit. Ex ἀεὶ composita, ut ἀειβλαστὴς, ἀειθαλὴς, ἀεικίνητος, ἀείμνηστος, et alia multa, quæ omnia in Indice ordine ponentur, explicata reperies suis singula locis, ut ἀειβλαστὴς in Βλαστέω, et ἀειθαλὴς in Θάλλω, et ita de ceteris. In quibusdam autem compositis amittitur ι, ut in ἀέναος, quod vide in Νάω.

Εἰς ἀεὶ, vel Εἰσαεὶ, pro In perpetuum, vide paulo ante.

[" Ἀεὶ, ¶ 1) Semper. Interdum legitur Ionice αἰεὶ, ut Π. 4, 1, 2. p. 201. 202. 5, 1, 11. 5, 3, 16. p. 301: ubi paulo post est ἀεί. Et sic Zeun., quo sibi constet Xenoph., semper edidit: v. tamen Dorv. ad Char. 133. Sæpissime ἀεὶ, ut Π. 1, 4, 15. Interdum in fine sententiæ, ut Π. 1, 5, 7. p. 56. ἀπὸ θεῶν ὁρμᾶσθαι ἀεί. E. 1, 2, 7. ἔδοσαν τῷ βουλομένῳ ἀεί. O. 19, 19. Sic Π. 8, 3, 20. προσέφερέ τι αἰεί. Zeun. ἀεί. Jungitur nominibus temporis, Π. 8, 2, 1. διὰ παντὸς ἀεὶ τοῦ χρόνου. Ubi redundare videtur, ut E. 1, 4, 6. ἀεὶ παρ' ἑκάστην ἡμέραν. Sed Π. 8, 1, 8. ἀεὶ τῇ ἡμέρᾳ reddi potest Singulis diebus. A. 8, 4. ἀεὶ ἄρχειν τὸ ἔτος, Per annum integrum. e. εἰς, E. 6, 5, 38. p. 429. θεοὶ πάντα ὁρῶντες καὶ νῦν καὶ εἰς ἀεί. K. 13, 7. Sic εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον: v. Χρόνος nr. 1. De formula ἀεί ποτε, v. Ποτὲ nr. 5. ¶ 2) c. articulo D reddendum est adjectivo: Assiduus, Perpetuus, Π. 8, 1, 13. διὰ τὴν ἀεὶ μελέτην. vel Sempiternus, Æternus, Π. 8, 7, 3. p. 548. θεοὺς τοὺς ἀεὶ ὄντας. Sic τὸν ἀεὶ χρόνον: v. Χρόνος nr. 1. Item omisso articulo, Π. 1, 6, 19. extr. θεοὶ αἰεὶ ὄντες. ¶ 3) inter articulum et participium vel adjectivum ponitur de iis, qui sibi succedunt: v. Interpp. ad Thuc. 4, 68. et Valck. ad Herod. 2, 98. et 4, 162. Π. 6, 3, 6. τῶν ἀεὶ περὶ αὐτὸν ὄντων ἱππέων, Qui quoque tempore ei præsto erant. Cf. Βασιλεύειν, et Βασιλεύς. A. 5, 4, 7. οἱ ἀεὶ τοῦτ' ἔχοντες, Die jedesmaligen Besitzer. Π. 3, 3, 22. τοῖς ἀεὶ ἔξω ἰοῦσι, Ut quique castris exierant. 6, 1, 14. οἱ ἀεὶ μένοντες. A. 4, 7, 17. οἱ ἀεὶ ἐπιόντες —τοὺς ἀεὶ βοῶντας. 7, 5, 9. οἱ ἀεὶ πειθόμενοι. Interdum sic verti potest Quicunque, Quandocunque, etc. Π. 8, 2, 7. τοῖς ἀεὶ παροῦσιν. 8, 4, 15. τῷ ἀεὶ καλόν τι ποιοῦντι. A. 3, 2, 20. A. 2, 11. E. 1, 1, 18. c. superlativo, Π. 7, 5, 26. p. 457. τοῖς ἀεὶ ἐγγυτάτω οὖσι. A. 5, 8. τὸν ἀεὶ πρεσβύτατον. Sic Zeun. Π. 4, 6, 7. ubi vulgo ἀεὶ deest, e Codd. recepit ὁ ἀεὶ μάλιστα δεόμενος. Interdum eadem fere notione vel ante articulum, vel sine articulo ponitur, ut Π. 5, 3, 16. extr. ἀεὶ τῷ κατ' οὐρὰν, Ut quisque ultimus s. Quicunque ultimus incedit. 6, 3, 3. ὅ τι ἂν ἀεὶ καινὸν ὁρῶσιν, Quicquid subinde. §. 10. ὅ τι πράττειν καιρὸς ἀεὶ ᾖ. 8, 2, 2. διεδίδου οἷς ἀεὶ βούλοιτο, Quibuscunque. A. 4, 5, 22. ὅπου τινὰ ἴδοι—ἀεὶ ἐλάμβανεν, Ubicunque—eum subinde. 7, 3, 19. ὁποῖον ἀεὶ πρὸς τὴν χώραν συμφέρει, Quæcunque pars exercitus loco cuivis convenit. E. 2, 4, 5. τὸν ἀπογραψάμενον ἀεὶ ἐξιέναι—τὸν ἐξιόντα ἀεὶ ξυνέδουν, Ut quisque—tum statim s. eum tum statim. 2, 1, 3. ἐρρίπτουν ἀεὶ ὁ ἀκούων. Ιερ. 7, 2. ὅν τινα ἀεὶ τιμῶντες τυγχάνουσι, Quemcunque quocunque tempore s. utcunque. Sic Π. 4, 1, 2. Zeun. e Cod. Guelf. et aliis edidit ὧν ἂν ἀεὶ ἔχωμεν. c. superl. Π. 7, 1, 1. μετεδίδου ἀεὶ τῷ μάλιστα δεομένῳ, Ut quisque s. Quo quisque maxime egebat. ¶ 4) Subinde, Sæpe. Π. 1. 4, 27. προσελθεῖν ἀεὶ βουλόμενος. 3, 3, 9. p. 181. ὁ πατὴρ ἀεὶ λέγει. Cf. nr. 3. ¶ 5) In var. lect. permutatur c. δεῖ: v. Δεῖ nr. 2. h." Lex. Xenoph.]

[" Ἀεὶ, et αἰεὶ. In scripturam αἰεὶ 1, 20, 7. 1, 83, 10. 5, 75, 4. consentiunt vett. Libri Mss.: sic et passim alias unus et alter, v. c. Flor. 1, 82, 7. Ceterum plerumque omnes ἀεὶ præferunt, quod utique perinde est. Usurpari hæc particula amat de eo, quod fit Quavis occasione, Subinde, Identidem, Quovis loco, Ubi res fert vel poscit, ut 1, 15, 13. 1, 23, 6. 1, 26, 12. 1, 50, 4. 1, 83, 10. 20, 4, 2. etc. Sic συνεχῶς ἀεὶ, 3, 70, 11. Αἰεὶ, vel ἀεὶ, καὶ μᾶλλον, Indies magis, Magis magisque, 1, 20, 7. 1, 42, 10. 3, 11, 3. 3, 70, 11." Lex. Polyb.]

[" Ἀεὶ, Adverbium temporis, Semper, Perpetuo, ita ut et de tempore indefinito, et de tempore certo et limitato, s. longiore illo, s. breviore, dicatur. Suid.: Εἰώθασι γὰρ τὸ ἀεὶ καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνου τάττειν. Marc. 15, 8. Καθὼς ἀεὶ ἐποίει αὐτοῖς, Ut quotannis singulis sacris paschalibus inde a longo tempore iis facere consueverat. Act. 7, 51. 2 Cor. 6, 10. C ἀεὶ δὲ χαίροντες, Semper autem tranquillo animo. Tit. 1, 12. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, Cres semper mendax, h. e. Cretenses habitum mentiendi sibi contraxerunt. Hebr. 3, 10. 1 Petr. 3, 15. Quandoque rebus, quæ ut plurimum fieri solent, tribuitur, adeoque per adverbia, Sæpe, Frequenter, Assidue, vertendum est. 2 Cor. 4, 11. Ἀεὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ τὸν Ἰησοῦν, Haud raro ob religionem Christianam in summis vitæ periculis versamur. 2 Petr. 1, 12. ὑμᾶς ἀεὶ ὑπομιμνήσκειν, Vobis quavis data occasione in memoriam revocare. Hesych. Ἀεὶ (imo Αἰεί·) πυκνῶς. Xenoph. K. Π. 1, 4, 27. 3, 3, 9. Cf. etiam Abresch. ad Æsch. 178. ('Thom. M.: Εὐμένεια δὲ ἀεὶ ἀπὸ τοῦ μείζονος πρὸς ἐλάττονα, εὕρηται δὲ καὶ τὸ ἐναντίον. Αἰσχύλος ἐν τοῖς Πέρσαις, v. 175. Εὐμενεῖς δ' ἡμᾶς καλεῖς. Si ἀεὶ, quomodo in contrarium ipse affert exemplum? Sed posuit sc. ἀεὶ pro ὡς τὸ πλεῖστον, Plerumque, Vulgo, Ut plurimum. Hesych. αἰεὶ inter alia illustrat πυκνῶς, et ita Lat. Semper pro Sæpe. Vide Vorst. de Lat. F. S. 18. Neque dubito, quin sæpius ita obvium reperturi sint, eo qui inter legendum volent attendere; monere tamen volui, ut si alibi ap. Thom. aliosve Grammaticos simili modo quidpiam improbatum occurrat, quod exemplis quibusdam paucis se tuetur, in mitiorem partem accipiamus ejusmodi præcepta.')" Schleusner. Lex. in N. T. " Ita reperitur ap. Schol. Thuc. 2, 4. (Ἄντικρυς· τὸ ἄντικρυς ἐνταῦθα μὲν ἐξεναντίας, ἀεὶ δὲ ἐπὶ τοῦ φανεροῦ κεῖται.)" Abresch. ad Thom. loc. " Illud ἀεὶ ne offendat, Plerumque, non Semper, voluit dicere Thomas, nisi sibi ipse obloqui voluerit. Contra ἅπαξ, Raro." Oudend. " Abresch. Auct. Diluc. Thuc. 214. Oudend. ad Thom. 679." Schæf. Mss.]

[" Ἀεὶ, Porson. Præf. ad Hec. p. iv.: 'Ἀεὶ, Piersono jubente (ad Mœr. 231.), Brunckio non nolente, semper sine diphthongo scripsi, idem facturus in ἀετὸς, κλάω, et κάω. De variis formis hujus vocab. Koën. ad Greg. Cor. 160. Wakef. Diatr. 37. Irmisch. ad Herodian. 2, 1065. Bergl. ad Alciphr. 175. 'Ἀεὶ,

Schweigh. ad Appian. 3, 157. De quant., Porson. ad Hec. 1172. Wakef. Diatr. 36. Brunck. ad Æsch. Pers. 174. Phœn. 84. Διαπαντὸς ἀεὶ, Musgr. ad Hec. 489. Porson. 493. Ἀεὶ, καὶ καθ' ἡμέραν, ἀεὶ καθ' ἡμέραν, ἀεὶ κατὰ μικρὸν, ἀεὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, ad Xenoph. Eph. 124. Ἀεί ποτε, Valck. ad Hipp. 315. Diatr. 91. 200. Herod. 27. 128. 550. 633. Belin. ad Lucian. 1. p. cxxx. Vide ad Ποτέ. Wyttenb. Select. 209. Orest. 865. Alcest. 572. Thom. M. 824. Iphig. A. 870. Ἀεί που, ad Herod. 651. Ἀεί πως, Cattier. 85. Ὁ ἀεὶ χρόνος, Valck. Diatr. 141. Ἀεὶ μᾶλλον, ad Diod. S. 1, 337. 397. Ἀεὶ, Monthly Review Apr. 1799. p. 442. Huschk. Anal. 242. Jacobs. Anth. Proleg. 104. Brunck. Aristoph. 1, 74. Steph. Dial. Attic. p. 14. Porson. Phœn. 85. 340. Brunck. Aristoph. 2, 91. Porson. Med. p. 40. 64. Ὁ ἀεὶ χρόνος, ad Charit. 409. Hermann. ad Orph. Hymn. 62=61. p. 331. (' Ὡς ἂν ἀεὶ βιοτῆς τὸ πεπρωμένον ἦμαρ ἐπέλθῃ. Versus hic ita intelligendus: Perpetuo simul ac dies quisque, quem adjiciunt fata, successerit. De ista signif. particularum ὡς ἂν v. Hoogeveen. p. 1225. viii. Similiter infra H. 86, 17. Ἀεὶ, ita ut hic positum, illustrat H. St. Thes. 1, 113. (supra,) quo pertinet Sophoclis τῶν ἀεὶ λόγων in Philoct. 131. Non magis enim ἀεὶ βιοτῆς hic conjungenda, atque τὸν ἀεὶ βίοτον, in Œd. C. 1583. ὡς λελοιπότα Κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο, quæ conjunxit Suid. in Ἀεί. Nam τὸν αἰεὶ dixit, intellecto χρόνον, ut in Electra 1075.' Cf. Nostrum supra, aliter Soph. verba intelligentem.) Ἀεί τοι, Heindorf. ad Gorg. 178. Ἀειδήποτε, Reiz. Belg. Gr. 629. Matth. Anecd. 1, 48. Αἰεὶ δὴ, Il. 12, 323. De quant., Porson. Hec. p. xvi. sq. Ed. 2. Heyn. Hom. 6, 313. Ἀεὶ—δεῦρο, Boeckh. in Min. 102. Ξὺν ἀεί τινι βίᾳ, Plato de LL. 302. Ast. ad q. l. vide not. Eurip. Hel. 1670. Εἰς μὲν γὰρ ἀεὶ τὸν παρόντα νῦν χρόνον. Αἰεὶ i. q. συνεχῶς, Heyn. Hom. 7, 117. Ἀεὶ, Heyn. Hom. 6, 465. 8, 459. Formæ variæ adverbii ἀεὶ, Porson. Hec. p. xvii. lix. Ed. 2. Heyn. Hom. 6, 638. Ἐμμενὲς αἰεὶ, Heyn. Hom. 6, 464. Νωλεμὲς αἰεὶ, Il. 9, 317. Ἀεὶ πᾶσαν ὥραν, Aristot. H. A. 438. Schneider. Ἀεὶ ἑκάστοτε, Aristoph. Nub. 1458. Porson. Hec. p. 72. Ed. 2. Ἀεὶ πανταχοῦ, Matth. Anecd. 1, 15. Eurip. Hec. 839. Πανταχοῦ ἀεὶ, διαπαντὸς ἀεὶ, ἐνδελεχῶς ἀεὶ, Porson. Phœn. 1422. Eq. 568. Συνεχέως αἰεὶ, Herod. 1, 67. Μᾶλλον ἀεὶ, Diod. S. 2, 249. Boeckh. in Min. 153. Ἀεὶ, Plerumque, Thom. M. 679. ("Ὅτε δέ ἐστιν ἀντὶ τῆς εἰς, οὐκ ἐπὶ κινήσεως ἀεὶ τίθεται, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ χωρὶς κινήσεως.) Heyn. Hom. 4, 471. Ἀεί τε καὶ τότε; Plato Phædro 274. Ἀεὶ καὶ μᾶλλον, Diod. S. 1, 422. et Wessel. Diod. S. 1, 715. ad 2, 133. 356. 391. Elog. de Thucyd. p. 13. Diod. S. 2, 587. 592. Schneider. ad Aristot. H. A. 2, 296. Ἀεί ποτε, Rhes. 610. 653. Heracl. 330. Ion. 1349. Jacobs. Anim. 41. ad Dion. Cass. 1, 507. Ἐς αἰεὶ, Eumen. 839. ad Lucian. 2, 7. Epigr. adesp. 451. Pro ἕως, Kuster. Aristoph. 240. a. Heyn. Hom. 6, 638. Ἀεί πως, Pausan. 3. p. 53. Dionys. H. 2, 1012. Ἀεὶ, de continua successione temporis et loci, ad Diod. S. 2, 456. Schneider. Anab. 191. Ἀεὶ, cum participio, Ion. 334. Xenoph. Hier. 7, 2. Τὰ ἀεὶ παρόντα, τὸ ἀεὶ τιτρώσκον, Toup. ad Longin. 379. ubi omnino de talibus. Sic εἰσαεὶ, cum participio, ad Herod. 605. Steinbr. Mus. Tur. 1, 333. omnino Reimar. ad Dion. Cass. 2, 1703. Valck. Diatr. 217. ad Herod. 147. 744. 738. 553. 353. 533. Koën. ad Greg. C. 80. Zeun. ad Cyrop. 419. ad Diod. S. 1, 283. cf. Diod. S. 1, 286. 317. Auger Discours 1, 313. Brunck. Œd. C. 1532. Thom. M. 466. Ἀεὶ, Successive, Bernard. in Actis Societ. Traj. 1, 204. Οἱ ἀεὶ ὄντες, Valck. ad Theocr. Adoniaz. 197. 273. Toup. ad Longin. 380. ad Lucian. 1, 385. ad Diod. S. 1, 198." Schæf. Mss. " Apud Athen. 235. a. (em. Ciceron. p. 6.) Τὸν βασιλέα τὸν ἀεὶ βασιλεύοντα, Quisquis rex erit. Casaub. 412. a. Ἀεὶ, Continuam successionem in talibus notat. Wessel. Diod. S. 2, 456. Herod. 123, 34. 225, 46. Vide et Athen. 368. fine, 391. f. ex emend.: 613. c. d. Venuste Inscr. Corcyræa p. 413, 12. Οἱ * ἑκαστάκις ἐόντες ἄρχοντες, et alibi: Cretensis Pricæi v. 40. Οἱ τόκ' ἀεὶ κοσμόντες. Plut. 2, 482. d. de Spartanis senatoribus, 791. e. Ὑπὸ τῶν ἀεὶ κρατούντων: 850. d. 851. d. in decretis τῶν ἐκγόνων ἀεὶ τῷ πρεσβυτάτῳ: 843. c. emend. 852. e. Herod. 154. Τοῖσι ἀεὶ δορυφ. 414, 17. 552, 16. Τοῦ ἀεὶ βασιλ. Demosth. 379., Οἱ ἀεὶ δικάζ. 483. Eurip. Phœn. 1548., Τὸν ἀεὶ χρόνον: Herod. 20, 24. Ἐς τὸν ἀεὶ χρόνον. Omnes Siciliæ semper prætores, Cicer. Orat. 1, 2. p. 318. (' Cicero, quantum recordor, semel dixit, Omnes Siciliæ semper prætores, in Verr. 5, 12. qualia neque in Thesauros referunt, neque in Indices.' Valck. Adoniaz. p. 197.) Livius 3. p. 581.: Consules qui nunc essent, quive postea futuri essent. Herod. 44, 17. Τούτων αἰεὶ ἐκγόνοισι: 194, 30. Οἱ ἀπ' ἐμεῦ αἰεὶ γενόμενοι: emend. 274, 29. Thuc. 277, 78., Ὁ ἀεὶ ἐντὸς γενόμενος, Successive. Emend. Xenoph. 187, 20. ad 260, 4. Xenoph. 50, 4. Τοῖς ἀεὶ ἔξω ἰοῦσι, Continua serie: 133, 26. Τῷ ἀεὶ ὑμῶν καλόν τι ποιοῦντι, 140, 22. 187, 20. Demosth. 356. 372. Eurip. Ion. 323. Βωμοί μ' ἔφερβον οὑπιών τ' ἀεὶ ξένος." Valck. Mss. " Αἰὲν ἀφ' ὑμετέρης γενεῆς εἶδός τε φυήν τε. Vulgo αἰεί. Duabus maxime formis hujus adverbii utuntur Poëtæ epici, αἰεὶ, cum ultima producitur, et ideo etiam in fine versus; et αἰὲν, cum ultima corripienda est. Quare et hic, et Il. A. 520. (Ἡ δὲ καὶ αὔτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,) αἰὲν scribendum. (Αἰεὶ edidit F. A. Wolf. etiam in recensita Editione.) Tertia forma ἀεὶ rara ap. Hom. est, nec frequens ap. alios epicos." Hermann. ad Hymn. Hom. in Ven. 202. Hymnus in Apoll. 87. Ἦ μὴν Φοίβου τῇδε θυώδης ἔσσεται αἰεὶ, ubi Idem: "Vulgo αἰέν. Recte Barnes. αἰεὶ, ut in fine versus. Vide Præf. ad Orph. p. 9. (' Literam ν paragogicam in fine versuum, etiam ubi aberat a libris, ascripsi, quemadmodum olim censui faciendum in L. 1. de Em. Rat. Gr. Gr. p. 22. Quam rationem etiam Wolfio in novissima Iliadis Edit. placuisse video. Causa, quare ita scribi debeat, late patet. Nunc quidem satis habeo hæc duo commemorare. Unum, cujusmodi alia inveniuntur multa: Κλῦθί μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἥτε μοι αἰεὶ Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι. Non dixit αἰέν.')" " Ex hoc genere sunt etiam illa, quod σφὶν ante vocalem dicitur, non σφίσ', ut recte monuit Erfurdt. ad Soph. Electr. 1066=1070.; quod ἀπαὶ, ὑπαὶ, et similia nunquam ante vocalem ponuntur, ultima correpta; quod αἰεὶ ultima producta, non αἰὲν dicitur, unde corrigi debent Leon. Tar. 16. Epigr. incert. 743. Eurip. Phœn. 346. Porson." Hermann. de Hiatu, ad Orph. p. 723. Soph. Electr. 150. Ἰὼ παντλάμων Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεὸν, Ἅ τ' ἐν τάφῳ πετραίῳ, Αἶ αἶ, δακρύεις. " Αἰεὶ, quod Brunck. atque Erfurdt. ediderunt, Triclinio deberi puto, qui eam scripturam commemorat. Sic Livineii Ms. v. Brunckii Codex αἰεὶ, cum glossa ἀεὶ. In Aug. b. qui cum ceteris libris αἶ αἶ habet, ascriptum, γρ. αἰέν. Etiam Eust. αἶ αἶ legisse conjicias, qui sic scribat 1368, 27=1508, 10. Ἔνθα φησὶν ἐν πετραίῳ τάφῳ τὴν Νιόβην δακρύειν. Non improbo Brunckii, Musgravii, Erfurdtii judicium, αἰεὶ præferentium, quod hoc adverbium ad rem accommodatissimum sit. Sed movet me tamen et librorum auctoritas, et quod in stropha eodem in loco istæ voculæ sunt, ut genuinum esse putem αἶ αἶ." Hermann. " Ἀεὶ, vocibus præfigitur. M. Anton. (2, 3.) p. 40. Ταῦτά σοι ἀρκείτω, ἀεὶ δόγματα ἔστω. Callim. H. in Jov. 2. ἀεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα: in Apoll. 35. Καὶ μὲν ἀεὶ καλὸς, καὶ ἀεὶ νέος: in Del. 314. Ἔνθεν ἀειζώοντα θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ. Eurip. Hel. 721. τῆς ἀεὶ τυχῆς. Faber in Ecclesiaz. 115. 3 Macc. 3, 21. Τῶν ἀεὶ ἱερῶν ἀεὶ καταφρόνησις, Perpetuus contemptus. Orph. H. (7=6.) Ἀνταυγεῖς, πυρόεντες, ἀεὶ γενετῆρες ἁπάντων. (Argon. 15. Νυκτὸς * ἀειγνήτης υἷα κλυτὸν, ubi Gesner. in Indice: 'Quæ semper fuit, Æternæ. Formatum nomen, ut κασίγνητος.') Ἀειναῦται ap. Miles. Plut. 2. p. 298. c. Ἀειπαρθένους, Ignatius 13. p. 89. et * ἀείπαις. Philo p. 43. Τῇ ἀεὶ παρθένῳ. * Ἀείλιχνος vide. * Ἀειδικαστῶν βουλευτήριον, Areopagus, Æsch. Eumen. 687. em. Canter. Τὴν ἀεὶ φιλίαν, Thuc. 225, 57. τὴν ἀεὶ ἐρημίαν, 257, 82. 260, 33. Duker. Ælianus N. A. 15. 28. Καλλίμαχος δὲ δύο φησὶν εἶναι γένη σκωπῶν, καὶ τοὺς μὲν φθέγγεσθαι, τοὺς

δὲ συγκεκληρῶσθαι σιωπῇ, καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν λέγεσθαι σκῶπας, τοὺς δὲ ἀείσκωπας. (Ubi v. quos Schneiderus attulit auctores.) Ἀεὶ, Plerumque. Schol. Œd. C. 1580. Ἀεὶ καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνου poni. Plura Eust. ad Il. N. 920. Sic πάλαι, Eust. ad Il. Ψ. p. 1431. ἐπὶ καιροῦ ὀλίγου, et πάλαι Attice. Εἰσαεὶ, Thom. M. in Ἀεί. Vide Hes. em. Callim. A. 36." Valck. Mss.]

[Ἀεί. Eurip. Med. 443. Κἀγὼ μὲν ἀεὶ βασιλέων θυμουμένων Ὀργὰς ἀφῄρουν, ubi Elmsl. "Omnes Rom. Lasc. ἀεὶ, quod admisit Porson. Eadem varietas v. 809. 816. 991." Eurip. ibid. 809. ἀεὶ διὰ λαμπροτάτου Βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος, ubi Idem: "Rom. C. αἰεί. Rom. A. B. Lasc. Par. A. ἀεὶ, quod admisit Brunck." Idem ad v. 816.: "Ἀεὶ δ' ἐπὶ βαλλομέναν. Lasc. ἀεὶ δ' ἐπὶ βαλλομένα. Hervagiana secunda et sequentes ante Brunckium αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν. Rom. A. C. ἀεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν, quod admisit Brunck. Par. A. etiam ἀεί." Idem ad v. 1041.: —" Iph. T. 481. Μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεσθ' ἐκεῖ κάτω. Ita pro ἀεὶ κάτω leg. monui Mus. Crit. Cant. 2, 288. Contrarium errorem exhibet Noster Ion. 24. ὅθεν Ἐρεχθείδαις ἐκεῖ Νόμος τίς ἐστιν, ὄφεσιν ἐν χρυσηλάτοις τρέφειν τέκν'. Lego, ἀεὶ Νόμος." Idem ad v. 995.:—" Schol. Εὐνὰς ἀγῆλαι· Φρυνίχος (Φρύνιχος, Matthiæ,) ἀγῆλαι ἀντὶ (τοῦ) εὔξασθαι. Καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει· Διὰ παντὸς, ὦ δέσποιν', ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς σ' ἀεί. Καὶ Ἕρμιππος Ἀρτοπώλοισιν (imo Ἀρτοπώλισιν, ' Junt. Basil. ἀρτὸς πώλοισιν, Flor. 15. ἀρτοπώλιτι, Flor. 6. ἀρτοπώλιδι, correxit Barn. prout hic idem locus citatur a Grammatico ap. Bekk. Anecd. 328.' Matthiæ,) Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἔσω. Aristoph. verba ita in metrum redegit Kust. ad Suid. 3, 717. Διὰ παντὸς, ὦ δέσποιν', ἀγηλοῦμέν σ' ἀεὶ Ἡμεῖς. Quam recte, mox videbimus. Plura Comicorum testimonia attulerat Phrynich., quæ ut recte constituantur, cum Grammatico nostro conferendi sunt Suid. Etym. M. atque alius Grammaticus ap. Bekk. Anecd. (l. c.) 1. Eupolis Δήμοις: A. Ἀναθῶμέν νυν χἠμεῖς τούτοις τασδὶ τὰς εἰρεσιώνας, Καὶ * προσαγήλωμεν ἐπελθόντες· χαίρετε πάντες. B. Δεχόμεσθα. Ita pro τὰς διττὰς εἰρεσιώνας Porson. ap. Gaisford. ad Hephæst. 278. 2. Aristoph. Pac. 395. Καί σε θυσίαισιν ἱέ-Ραῖσι προσόδοις τε μεγά-Λαισι διὰ παντὸς, ὦ Δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί. Ita fere vulgo, rectius quam ap. Grammaticos. (Cf. Toup. Emendd. 3, 12. Porson. in App. ad Toup. 4, 496. et Matthiæum ad Eurip. Schol. h. v.) 3. Hermippus Ἀρτοπώλισι: Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἐγὼ, Καὶ θυμιάσω, τοῦ τέκνου σεσωσμένου. Alii οἵους ἐγὼ, alii ἰοῦσ' ἔσω. Legendum ἰοῦσ' ἐγὼ jam monui ad v. 88. (ubi V. D. affert ex Aristoph. Pl. 768. Φέρε νυν ἰοῦσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα Ὥσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ.) 4. Theopompus Penelopa: καί σε τῇ νουμηνίᾳ Ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν ἀεὶ καὶ δάφνῃ. Hactenus hæc. Nostro loco ἀγῆλαι significat κοσμῆσαι, de quo sensu consulendus Ruhnk. ad Tim. 4. Gl. in Par. B. θεάσασθαι a Grammatico valde indocto profecta est. (Florr. ap. Matthiæ. Δηλοῖ καὶ τὸ τιμῆσαι· ἄγειν γὰρ τὸ τιμᾷν φασίν. Cf. Excerpta e Grammatica G. Lecapeni ap. Matthiæ. Lectt. Mosq. 1, 57.) Hesych. Ἀγῆλαι· σεμνῦναι, ἀναθεῖναι, κοσμῆσαι, καὶ εἰς ἀγέλην ἀγαγεῖν." Vir doctus nos quoque in v. Ἀγάλλω consulendos esse dicere debebat. Ibi enim non modo Ruhnk. verba integra dedimus, verum etiam aliorum Criticorum observationes nostris admixtis protulimus. Sed cf. eund. Elmsl. supra 847. b. citatum.]

"Ἄει Hesych. exp. Ζήτει, Quære. Idem ἄει a " Phrynicho et Eurip. in Medea usurpatum tradit " pro ἕως, quemadmodum ἄε quoque paulo ante et " pro ἀεὶ et pro ἕως usurpari annotavit. Sed in ea " signif. scribendum potius ἀεὶ, oxytonως, atque " adeo ita scriptum est in loco Euripidis quem af- " fert,—ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον; Ubi etiam " pro ἕως accipitur non per se, sed quia adjunctum " habet δεῦρο: nam δεῦρο ἀεὶ ibi pro ἕως ἄρτι posi- " tum est, Hucusque. Rursum ἀεὶ oxytonon idem " Lexicographus exp. non solum διὰ παντὸς, Usque- " quaque, Jugiter, verumetiam ἀκούει, Audit. In

A " qua tamen posteriore signif. scribendum est vel " ἄει, vel ἀΐει, vel saltem ἀεῖ." [Ἀεί. Hesych. Ἄε· ἐπὶ τοῦ ἀεὶ, ἕως. "Distingue, ἐπὶ τοῦ ἀεὶ, καὶ ἕως." Kust. "Vel ponenda distinctio inter ἀεὶ et ἕως." Albert. Leg. ἀὲ, non ἄε: v. Koën. mox citandum. Hesych. Ἄει· ζήτει. "Scr. ζήτει Αἰεί. Corruptus locus, qui multis tamen persuadebit ἀεὶ esse τὸ ζήτει, quod Grammaticus ne ἐν ὀνείροις cogitavit, (scr. vel, nec ἐν ὀνείροις, vel ne ἐν ὀνείροις quidem,) ut arbitror. Sed ille simpliciter lectores monet, ut ἀεὶ, et ejus signiff. quærant paulo post in Αἰεὶ, et scripsit ille procul dubio: Ἀεί· ζήτει ἐν τῷ Αἰεί. Nam ibi plene et multis ea de voce agit." Heins. "Ἄε corrigit Is. Voss. Sed placent Heinsiana. Malim autem simpliciter hæc et præcedentia ita legere: Ἄε, (imo Ἀέ·) ἐπὶ τοῦ ἀεὶ, ἕως. Ἀεὶ ζήτει, vel, ζήτει Ἀει. Ut sensus sit, ἄε poni pro ἀεὶ, i. e. ἕως, idque quærendum mox in Ἀεί. Vel, ἄε et pro ἀεὶ, et pro ἕως poni. Pessime ex h.l. H. St. Ἀέω, Quæro, retulit in Indicem suum." Albert. Pessime quoque Wakef. B ad marg. ζάει posuit pro ζήτει, consuli jubens Oppiani Schol. ad H. 1, 154. Cf. Suid.: Ἄει· πνέει, ἀεὶ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἕως, καὶ ἀντὶ τοῦ μέχρι. Hesych.: Ἀεί· ἀντὶ τοῦ ἕως. Φρύνιχος Κοννῷ, (olim legebatur Κοννώῃ, in Cod. est Κοννώῃ, " Κοννώῃ ortum est e Κόννωι, jota dativi, ut in antiquioribus Mss. fieri solet, voci affixo: cf. VV. DD." Schow.) καὶ Εὐριπίδης Μηδείᾳ (670.) ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον; "Schol.: Δεῦρ' ἀεί· ἀντὶ τοῦ, μέχρι τοῦ νῦν (sic et Kust. ad Aristoph. Lys. 1137. At Matthiæ edidit μέχρι νῦν) ἄπαις ὑπάρχεις; Τὸ δὲ ἀεὶ ἀντὶ τοῦ, ἕως νῦν, (Matth. τοῦ νῦν.) Σεσημείωται δὲ, ἐπεὶ τὸ δεῦρο χρονικὸν εἶπεν. Ἢ οὕτως, ἀντὶ τοῦ, ἕως χρόνου τούτου ἄπαις τυγχάνεις; Τὸ δὲ ἀεὶ Εὐριπίδης ἐπὶ χρόνου (" leg. videtur τόπου," Matth.) τάσσει, ἀντὶ τοῦ, ἕως τοῦ δεῦρο, νῦν δὲ ἐπὶ χρόνου. Καὶ σημείωσαι." Heins. Postrema sic exhibentur ap. Kust.: Τὸ δὲ ἀεὶ Εὐριπίδης ἐπὶ χρόνου τάσσει, ἀντὶ τοῦ, ἕως τοῦ δεῦρο, καὶ σημείωσαι. "Cf. Aristoph. Lys. 1137. Eurip. Ion. 56. ubi iterum δεῦρ' ἀεὶ, Usque adhuc. Adde Phœn. C 1215. (Ἔα τὰ λοιπά· δεῦρ' ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς.) Galen. Lex. Hippocr. (vide Αἰεί.) Cf. H. St. (supra) et Misc. Obs. Nov. et Dec. 1733. p. 326." Albert. Schol. ad Eurip. Phœn. l. c.: Δεῦρ' ἀεί· ἀντὶ τοῦ μέχρι τοῦ νῦν, ἕως τούτου. "Hunc quoque versum Kust. ad illustrandam Atticam formulam δεῦρ' ἀεὶ, ἕως τοῦ δεῦρο significantem, adhibuit in Aristoph. Lys. 1137. et ad Hesych. v. Ἀεὶ, ubi plura dedit Albert. Præ ceteris formulam frequentavit Eurip.; legitur enim præterquam in locis, ab aliis jam designatis, in Or. 1701. Suppl. 786. Hel. 767. qui versus nostro simillimus est: Εἶεν· τὰ μὲν δὴ δεῦρ' ἀεὶ καλῶς ἔχει. Attigit hæc pleraque Gul. Canter. in Æschyli Diras v. 599. ubi Schol. Atticum usum affirmat eodem incerti Tragici senario, qui viros eruditos eo habuit in Harpocr. exercitatos, quod legi verba viderentur tanquam Thucydidea: Οὗτος, sic recte Stanl. corrigit, μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγους. Ad hæc Hesychium in Ἀεὶ comparanti versus videri poterit Phrynichi." Valck. Harpocrationis D nis verba sunt hæc: Ἀεί· ἀντὶ τοῦ ἕως, παρ' Ἀντιφῶντι * Σαμοθρακικῷ. Πολλὴ δὲ χρῆσις αὐτοῦ. Καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ προοιμίῳ οὕτως ἤρξατο. Οὕτω μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγους. "Aldus edidit οὕτω, et non aliter Ms. quod ideo retinui. Verum Stanl. judicat non esse Thuc. verba, sed potius senarium e Poëta aliquo desumtum, et principium jubet legi οὗτος μέν." Jac. Gronov. "Non est verum Thuc. in proœmio historiæ suæ ita locutum esse, Οὕτως μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγους, nec invenies unquam ἀεὶ pro ἕως usurpari, quin jungatur statim cum δεῦρο: et tamen simplex ἀεὶ dixit Harpocr. pro ἕως multoties sumi, crebrumque ejus usum esse. Atqui in ipsomet exemplo supposititio, quod e Thuc. profert, contrarium apparet; δεῦρ' ἀεὶ enim illic legitur, non ἁπλῶς, ἀεί. Nunquam, ut verum fatear, verum hujus notæ sensum venari potui: quare hic se exerceant acutiores et videant utrum hæc ænigmata solvere possint. Schol. Æsch. Eum. (599.) aliquid subsidii afferre videtur: Καὶ δεῦρό γ' ἀεί· ἕως δεῦρο. Τὸ

ἀεὶ ἐπὶ τοῦ ἕως τάττουσιν οἱ Ἀττικοὶ πολλάκις. Δεῦρο μέν μοι τὸν δ' ἀεὶ τείνοι λόγον. Quisnam ille Atticus, qui ita loquitur? an Thuc.? ita censet Harpocr. Videndus Thom. M. diligenter, qui ex eo etiam aliquid ad horum illustrationem proferre videtur." Maussac. De locis, a veteribus quibusdam scriptoribus interdum sub nomine Thucydidis laudatis, quæ in eo frustra quæras, omnino vide Duker. Præf. ad Thuc. ci. Ed. Bip. "Ἀεὶ pro ἕως sumit s. τέως. Thuc. locus in procemio, quem intelligit Harpocratio, is est, (1, 22.) Ὡς δ' ἂν ἐδόκουν μοι ἕκαστοι περὶ τῶν ἀεὶ παρόντων τὰ δέοντα μάλιστα εἰπεῖν." Vales. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀεί· κοινότερον μὲν ἐπὶ τοῦ κατὰ πάντα χρόνον καὶ ἐν παντὶ καιρῷ, ἔστι δὲ ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ ἕως καὶ μέχρι. Πλάτων ἐν Συμποσίῳ· Ἐπειδὴ δεδειπνήκαμεν, διελεγόμην ἀεὶ πόρρω τῶν νυκτῶν· καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. Καὶ Εὐριπίδης ἐν Μηδείᾳ· Ἅπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον. Πολλοὶ ἄλλοι. Platonis locus est Sympos. 33. p. 192. Fischer., ubi est: Αὖθις δὲ ἐπιβουλεύσας, ἐπειδὴ ἐδεδειπνήκει, διελεγόμην πόρρω τῶν νυκτῶν. " Suid. Δεῦρο ἀεί· ἀντὶ τοῦ, μέχρι τοῦ παρόντος, et paulo ante: Δεῦρ' ἀεί· ἀντὶ τοῦ, ἕως τούτου. Πλάτων Νόμων ζ, Πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἐξ ἕω μέχρι δεῦρο ἀεὶ διεληλύθαμεν. Τινὲς ἀντὶ τοῦ ὡδὶ τιθέασιν. (Zonar. Δεῦρ' ἀεί· ἀντὶ τοῦ ἕως τούτου.) Locus Platonis extat Ed. Ald. 285, 35. Bas. 577. fin. HSt. 811. c. Læmar. 637. init. sed ibi mendose δεῦρο δὴ editur. Adde Plat. Politico 177, 1. Ald. 130, 21. Bas. 292. c. HSt. 551. b. Frft. 184. e. Læmar. Aristid. 3. p. 723. Canter. 2. p. 420. Jebb. Hanc phrasin post alios, Canter. Kust. Albert. Valck. breviter illustremus. Hæc vox δεῦρο sc. quæ plerumque locum significat, hic de tempore ponitur, (nempe Or. 1678. ἥ σε μυρίοις Πόνοις διδοῦσα δεῦρ' ἀεὶ διήνυσε.) Mixta quodammodo notione sumitur in Heracl. 850. τἀπὸ τοῦδ' ἤδη κλύων Λέγοιμ' ἂν ἄλλων, δεῦρο δ' αὐτὸς εἰσιδών. Æsch. Eum. 599. Καὶ δεῦρό γ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι. Schol. Ἕως δεῦρο. Τὸ ἀεὶ ἐπὶ τοῦ ἕως τάττουσιν Ἀττικοὶ πολλάκις. Δεῦρο μέν μοι τόνδ' ἀεὶ τείνει λόγον. (Vulgo legitur τείνοι, neque aliter exhibet Maussac. ad Harpocr. l. c.) Quem locum diversum puto ab eo, quem citat Harpocr.; unumque ita leg. Καὶ δεῦρο μέν μοι τόνδ' ἀεὶ τείνει λόγον: alterum, Οὗτος μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγους. Aristoph. Lys. 1137. Εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται. Noster Suppl. 788. Ἀγαμόν μ' ἔτι δεῦρ' ἀεὶ Χρόνος παλαιὸς πατὴρ Ὤφελ' ἁμερᾶν κτίσαι. Ion. 56. ἐν δ' ἀνακτόροις Θεοῦ καταζῇ δεῦρ' ἀεὶ σεμνὸν βίον. In Helen. 1670. venusta circuitione usus est: Εἰς μὲν γὰρ ἀεὶ τὸν παρόντα νῦν χρόνον. Ubi male Musgr. corrigere hyperbaton vult." Porson. ad Orest. 1679. et ad Phœn. 1224.]

[Ἀεί ποτε· Θουκυδίδης τετάρτῳ. Bekkeri Anti-Atticista. Locus est 4, 57. Αἰγινήτας δὲ ἀποκτεῖναι πάντας, ὅσοι ἑάλωσαν, διὰ τὴν προτέραν ἀεί ποτε ἔχθραν: 103. Καὶ ἀεί ποτε τοῖς Ἀθηναίοις ὄντες ὕποπτοι. Vide Herod. in Αἰεὶ citandum.]

[Ἀεί. Thom. M.: Ἀεί· καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων τίθεται, τὸ δὲ ἐσαεὶ ἐπὶ μέλλοντος, καὶ ἐπὶ ἐνεστῶτος δὲ, ὅταν * διηνέκειαν δηλοῖ. (" Sic Cod. A. Distinctius Cod. B. τὸ δ' ἐς ἀεί. Neque enim ἐσαεὶ cum præpos. compositum probari Thomæ potest, siquidem sibi constat in v. Ἔκπαλαι, ubi vide." Stœber.) Ἀριστείδης ἐν τῷ Εἰς Δία (p. 3. Jebb.) Ἀλλ' ἦν τε ἄρα ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἔσται ἐσαεί. (" Ubi vulgo εἰσαεὶ, sed Ms. ibi ἐσαεί." Oudend.) Θουκυδίδης ἐν πρώτῃ, (129.) Κεῖταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάγραπτος. (" Verum ibi non κεῖται legitur, sed κείσεται, uti hic Mss. Leidd. at ibi Mss. duo vulgatis hic accedunt, ut 1, 22. Κτῆμά τε ἐσαεὶ ξύγκειται. At parum refert: v. Soph. Trach. 1209. Pind. Ol. 11, 10." Oudend.) Λουκιανὸς ἐν τοῖς Ἀληθινοῖς· Θάλλουσα ἐσαεί. " 1, 655. Græv. 2, 89. Hemst. ubi θάλλουσα ἐς ἀεὶ καὶ etc. In nostr. ob fin. versus scrib. ἀεί. Apud Lib. 1, 475. d. legitur εἰσαεί. Cognatum τοῦ ἀεὶ est αἰεὶ Poëtis alias usitatum Il. A. 52. quod ap. Thuc. 3. p. 230. legitur." Stœber. " Εἰσαεί, Toup. Opusc. 2, 73. Auger Discours 1, 313. Thom. M. 285. ad Charit. 438. Markl. Suppl. 374. Jacobs. Anim. 79. Leonid. Al. 20. Brunck.

A Apoll. R. 82. Ἐσαεί, εἰσαεὶ, Schweigh. ad Appian. 3, 157." Schæf. Mss. Cum Thoma cf. Tittmanni Technoll. Mss.: Τὸ ἀεὶ, ὅπερ καὶ αἰεὶ γράφεται, λέγεται καὶ ἐπὶ παρατατικοῦ, καὶ ἐπὶ ἐνεστῶτος, καὶ μέλλοντος, ἐπὶ δὲ ἀορίστου οὐδέποτε· τὸ δὲ ἐσαεὶ ἐπὶ μόνου μέλλοντος, οἷον ἐσαεὶ ἐργάσομαι. Vide supra cxcvii. Æsch. Prom. 731: Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰς ἀεὶ λόγος μέγας Τῆς σῆς πορείας. Ubi Cant. 1. ἐσαεί. Εἰς ἀεὶ edidit Blomfield. sic scribens:—" Εἰς ἀεὶ divisim Steph. B. v. Βόσπορος. Εἰσαεὶ Edd. omnes. Vide ad v. 775." Ibi leguntur hæc: " Κρεῖσσον γὰρ εἰς ἅπαξ θανεῖν, Ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς. Εἰσάπαξ Turn. εἰς ἅπαξ Ald. Rob. Divisim videtur legisse Cicer. ad Quint. Fr. 1, 2, 4.: Quam vellem ὀρθὰν τὰν ναῦν, et ἅπαξ θανεῖν. Atque divisim laudat Pors. ad Phœn. 986. etsi εἰσάπαξ h. l. edi permisit."]

[Ἀεί. Hesych. Ἀεί· ἀκούει, ἢ διαπαντός. " Τὸ ἀΐει cum ἀεὶ confundere videtur." Guiet. " Imo duo ista confundit, ut solet, quod et Kust. notavera-
B rat. Sed in priore signif. scr. ἄει, (et sic Cod., teste Schow.) vel ἀΐει, vel saltem ἀεῖ, ut H. St. in Ind. jam monuit. Cf. Horrei Obs. Crit. 246. Inf. Ἀΐει· ἀκούει. Cf. in Ἀεικὲς, et Ἀϊὲν, post Αἰέσχλος." Albert. Tittmanni Cyrill. Lex. Ms.: Ἀεί· διαπαντός.]

[Ἀεί. Suid. Ἀεί· τούτου ια' φωναί. (" Quis sit horum verborum sensus, ignorare me fateor. Porti autem ad h. l. observatio quam sit frigida et inepta, quivis lector, etiam parum acutus, facile animadvertet." Kust. Sensus satis manifestus est, ut ex Etym. G. et Etym. Reg. Par. Ms. mox patebit; sed pro ια' leg. ιβ'.) Ἀεὶ δὲ χρὴ τὸν σοφὸν εἶναι ὅμοιον, ἐν ἀλγηδόσιν ὀξείαις, ἐν ἀποβολῇ τέκνων, ἐν μακραῖς νόσοις. " Hoc Fragm. depromtum est e M. Anton. 1, 8. (Παρὰ Ἀπολλωνίου, τὸ ἐλεύθερον καὶ ἀναμφιβόλως * ἀκύβευτον, καὶ πρὸς μηδὲν ἄλλο ἀποβλέπειν, μηδ' ἐπ' ὀλίγον, ἢ πρὸς τὸν λόγον· καὶ τὸ ἀεὶ ὅμοιον, ἐν ἀλγηδόσιν ὀξείαις, ἐν ἀποβολῇ τέκνου, Suid. habet τέκνων, ἐν μακραῖς νόσοις.) Ubi tamen verba illa, οἷος ἦν Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς, non reperiuntur. Ea enim
C sunt assumentum inept. cujusdam hominis, qui, cum eodem loco Apollonii cujusdam mentionem factam vidisset, a quo M. Anton. se didicisse profitetur ea, quæ toto illo paragrapho recenset, putavit de Apollonio Tyaneo ibi verba fieri. In quo tamen eum ratio fefellit. Nam Apollon. Tyan., quem sub Nerone jam floruisse constat, non potuit ad M. Anton. ætatem usque pervenire; ne dicam, e vett. scriptt. satis constare, alium esse Apollon., quem ibi M. Anton. inter præceptores suos refert." Kust. " Suid., vel alius quis ap. Suid., Apollonio Tyanensi tribuit, quæ de Chalcidensi Marcus istic. Ad q. l. Portus mirum in modum, sed incassum, se torquet." Gataker.]

[Ἀεί. Suid. Ἀεὶ—καὶ παροιμία· Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι· ἐπὶ τῶν ἀξίως καὶ εἰς πάντα εὐδαιμονούντων, (v. Eust. ad Od. 897, 18. Bas.) οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρουμένων. In hoc " sensu Proverbium istud usurpavit Eurip. in Fragm. ap. Stob. Ecl. Phys. 1, 7. p. 9." Kust.]

[Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος· ἐπὶ τῶν ἐλπίδι
D μὲν ἀεὶ τρεφομένων ἀπαλλάττεσθαι τῶν δεινῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων. Suid.]

[Ἀεί με τοιοῦτοι πολέμιοι διώκοιεν· ἐπὶ τῶν ἀνάνδρων, καὶ μηδενὸς λόγου ἀξίων. Suid.]

[Ἀεί τις ἐν Κύδωνος· ἐπὶ τῶν * φιλοξένων, καὶ πρὸς ὑποδοχὴν ἑτοίμων, παρόσον Κύδων Κορίνθιος φιλοξενώτατος ἐγένετο. Suid. " Hæc repetuntur v. Τίς. (Ibi tamen est: Καὶ παροιμία· Ἀεί τις ἐν Κύδωνος· ἐπὶ τῶν φιλοφρόνως δεχομένων τοὺς ξένους, ἀπὸ Κύδωνος Κορινθίου, * φιλοξένως διατεθέντος * ὑπερβαλλόντως.)" Kust.]

[Ἀεί. Æsch. Prom. 973. Σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί. " Optime reddidit Butler. Unumquemque regnantem. Angl.: Whoever happens to be in power. Hæc vis τοῦ ἀεὶ cum ap. scriptt. Atticos, præsertim oratores, frequentissima sit, sæpius tamen minus perspecta Interpretes in errorem duxit. Thuc. 2, 11. Ἀπὸ θεραπείας τῶν ἀεὶ προεστώτων. Eurip. Hec. 1164. Ὁ δ' ἀεὶ ξυντυχὼν ἐπίσταται. Cf. Valck. Adoniaz. p. 272. Koën. ad Greg. C. 80.

Toup. ad Longin. 44." Blomfield. Cujus sententiam calculo suo comprobavit Elmsl. in Censura Edinensi. Sed E. H. Barker. in Classical Recreations 182. demonstravit ἀεὶ nusquam hunc sibi sensum sumere, nisi inter articulum et participium ponatur, deinde ex Eurip. Alcm. ap. Stob. 60. p. 384. locum affert, ubi in eadem exprimenda sententia, quam expressit Æschylus, reperitur quidem ἀεὶ, sed vulgari sensu τοῦ Semper: Ἀεὶ δ' ἀρέσκειν τοῖς κρατοῦσι· ταῦτα γὰρ Δούλοις ἄριστα. Vide omnino quæ nos in Censuram Thesauri nostri, ab Hermanno conscriptam, disputavimus in Classical Journal 37, 104—7.]

¶ Αἰεὶ, ap. Poëtas pro ἀεὶ, sicut αἰετὸς pro ἀετός. Nonnulli tamen ἀεὶ ex αἰεὶ factum esse contendunt, ι abjecto; sed magis recepta est opinio, præcedere ἀεί. Il. B. σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεί. Jungitur cum adverbiis sæpe: ut Il. T. Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν, I. νωλεμὲς αἰεί. Od. Φ. ἐμμενὲς αἰεί. Herod. quoque hoc utitur, ut L. 1. Αἰεί ποτε τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέεται, Semper eadem lingua utitur: [et 2, 50.]

Αἰεὶ quoque sua composita habet, ut αἰειγενέτης, αἰειναῦται, αἰείφρουρος: quæ vide in nominibus, cum quibus adverbium ipsum compositum est.

Αἰὲν, i. q. præcedentia αἰεὶ et ἀεὶ, et ipsum in usu ap. Poëtas, ut Od. Z. (458.) ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος. Et Il. A. atque alibi, θεοὶ αἰὲν ἐόντες, Dii qui semper sunt, pro ἀθάνατοι immortales. Soph. Œd. C. λόγος αἰὲν ἀνέχει. Ut autem dicitur εἰς vel ἐς ἀεί, ita et εἰς vel ἐς αἰὲν dixit Apoll. R. 2, (715.) ἦ μὲν ἀρήξειν Ἀλλήλοισιν ἐς αἰὲν ὁμοφροσύνῃσι νόοιο. ["Ἀλλήλοισιν ἐσαιέν: inconcinne vulgo, ἀλλήλοις εἰς αἰέν." Brunck. Idem 1, 1138. ἔνθεν ἐσαιεὶ Ῥόμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται. Vide notata in Εἰσαεί.]

Ex Αἰὲν compositum est αἰέννυπνος, quod vide in Ὕπνος: item αἰέναος pro ἀέναος, quod vide in Νάω.

["Αἰεὶ, Brunck. Aristoph. 1, 36. 74. 198. 2, 91. Steph. Dial. Att. p. 14. Diod. S. 2, 20. 23. 25. ad 2, 101. 145. Porson. Hec. p. xvii. Ed. 2. Marcell. de V. Thuc. p. 8. ad Lucian. 2, 206. Heindorf. ad Theæt. 315. Plato ibid. Markl. Suppl. 82. Bast. Ub. Plat. Gastm. (i. e. Plat. Sympos.) 3. 148. Verheyk. Anton. Lib. 296. Valck. Adoniaz. 363. Brunck. ad Eurip. Or. p. 186. et ad Æsch. Pers. 174. Phœn. 84. Schweigh. ad Appian. 3, 157. Dorv. ad Char. 280. Zeun. ad Cyrop. 193. 283. 299. 328. 436. ad Herod. 513. ad Mœrin. 76. 231." Schæf. Mss. Galen. Lex. Hippocr.: Αἰεί· σημαίνει ποτὲ παρὰ τῷ Ἱπποκράτει, καὶ τὸ ἕως, καὶ παρὰ πολλοῖς τῶν παλαιῶν. Zonar.: Αἰεί· ἀντὶ τοῦ ἀεί. Αἰεὶ γὰρ ἡ γυνή σ' ἔχει διὰ στόμα· ἀντὶ τοῦ διὰ στόματος. (Ex Aristoph. Lys. 855. ubi Brunck. edidit ἀεί. Cf. Schol.) Αἰέν· διαπαντός. Αἰεί· ὁμοίως. Leg. puto: Αἰέν· ἀεί, διὰ παντός. Ὅμηρος. Nam ex Ὅμηρος propter compendium scribendi sæpe in Codd. factum ὁμοίως et ὅμως, jam alii notarunt. Vide Kust. ad Suid. v. Ἀκιδνόν." Tittm. Etym. M.: Αἰεί· ἀντὶ τοῦ νεωστί. (Il. B. 87.) Ἠΰτε ἔθνεα ᾖσι μελισσάων ἀδινάων Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς, αἰεὶ νέον ἐρχομενάων, ("pro ᾖσι vulg. Edd. et Schol. Il. B. habent εἶσι, Eunt," Sylb.) Σημαίνει οὖν, τὸ συνεχῶς προΐστασθαι, ὡς δοκεῖν νεωστὶ αὐτὰς ἔρχεσθαι· καὶ γὰρ τοῖς μὲν ἄλλοις ζώοις ἡ πτῆσις ἀποτεταγμένη γίνεται, αἱ δὲ μέλισσαι, βραχεῖαν τὴν κίνησιν ποιούμεναι, * ἐφίζουσι τοῖς ἄνθεσι· καὶ ἐπαρθεῖσαι, πέτονται πάλιν, καὶ πάλιν ἐφίζουσι. Κατ' ὀλίγον οὖν ἡ πτῆσις, ὥσπερ ἄρτι ἐρχομένων γίνεται· ὥστε καὶ φαντασίαν ποιεῖν, ὡς ἄρτι ἐξορμᾶσθαι. Schol. Ven. A. B. et L.: Αἰεὶ νέον ἐρχομενάων· οἱ μὲν πρὸς τὸ πλῆθος τοῦτο εἰρῆσθαι θέλουσιν, ὅτι συνεχῶς οὕτω προΐασι πολλαὶ, ὡς νεωστὶ δοκεῖν αὐτὰς ἄρχεσθαι τῆς ἐξόδου. οἱ δὲ, νέον τὸ ἔαρ φασί· ἄμεινον δὲ λέγειν, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις ζώοις αἱ πτήσεις ἀποτεταμέναι (hinc corrige Etym. M.) γίνονται, αἱ δὲ μέλισσαι, βραχεῖαν τὴν κίνησιν ποιησάμενοι, ἐφιζάνουσι τοῖς ἄνθεσι, καὶ ἐπαρθεῖσαι, πέτονται πάλιν, καὶ πάλιν * ἐφίζουσι, (l. ἐφιζάνουσι.) Κατ' ὀλίγον οὖν ἡ πτῆσις αὐτῶν, ὥσπερ ἄρτι ἀρχομένων (Etym. M. ἐρχ.) γίνεται. Cf. Schol. Ven. A.: Συμβέβηκε δὲ καὶ ἄλλο ταῖς μελίτταις ὁμότονον ἀεὶ τὴν πτῆσιν ποιεῖσθαι, ἀπ' ἀρχῆς ἕως πέρατος οὐ καταληγούσαις κατ' ὀλίγον, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα πτηνὰ καὶ χερσαῖα ζῶα. Πάντα οὖν τὸν καιρὸν αὐτῶν τῆς

A πτήσεως ἐπισημαίνεται ὡς ἄρτι γινομένης. Et Schol. Ven. B.: Νέον ἐρχομενάων· τὸ νέον ἐρχομενάων ἀποδεδώκασιν ἀντὶ τοῦ νεωστὶ ἐρχομένων ἀεὶ, ὡς τό· Κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰληλούθει. Τὸ νεωστὶ ἐξηγούμενοί φασιν, ὅτι τὰς πτήσεις οὐ διηνεκεῖς ποιοῦνται, ἀλλ' εἰς βραχὺ, ὥστε φαντασίαν ἀεὶ παρέχεσθαι ὡς ἀρτίως ἐξορμωμένων. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τὴν ὥραν μηνύειν μᾶλλον ὅτε πέτονται, πέτονται δὲ τοῦ ἦρος ἀεί· νέον δὲ τὸ ἔαρ ἐκάλουν, καὶ νέον ἔτος ἀπὸ τοῦ ἦρος προσηγόρευον· αὐτός τε ἐν ἄλλοις ἐκ πλήρους ἔφη, (Od. T. 519.) Ἔαρος νέον ἱσταμένοιο· * πατέρα τε τῶν καιρῶν τὸν χειμῶνά Πυθαγόρας καλεῖ. Αὗται οὖν κατὰ τὸ νέον ἔαρ ἄρχονται· ὅτι γὰρ τὸ νέον, ἔαρ δηλοῖ, ἐπάγει, Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν. Ex his conjicere licet olim in Homero lectum esse ἀρχομενάων pro ἐρχ. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰεὶ νέον ἐρχομενάων· οἱονεὶ διὰ παντὸς νεωστὶ ἐρχομένων. Hesych.: Αἰεὶ νέον ἐρχομενάων· διαπαντὸς νεωστὶ ἐρχομένων, ἀθρόως γὰρ εἰσελθοῦσαι ἐπὶ λειμῶνα ἀνθῶν ἢ ἀλλαχοῦ που αἱ μέλισσαι, μικρόν τι τῆς πτήσεως

B μετελθοῦσαι διϊστῶσιν, ὡς ὁμοίως καὶ δευτέραι πετασθεῖσαι, καὶ αὖ πάλιν τρίται, εἶτα τῇ τάξει ἀναπέτονται πάλιν, ὡς δοκεῖν αὐτὰς κατ' ὀλίγον ἀναπετομένας, ἀρχὴν τῆς πτήσεως λαμβάνειν. Idem et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰεί· ἀεὶ, διαπαντὸς, συνεχῶς, ἔστι δὲ καὶ δι' αἰῶνος, (in Bekk. tantum legitur, Αἰεί· δι' αἰῶνος.) Θεῶν αἰειγενετάων (Il. B. 400.) Καὶ τὸ μετὰ χρόνων ("l. χρόνον," Scal. in Bekk. est κατὰ χρόνον,) καὶ τὸ συνεχῶς, καὶ πυκνῶς, καὶ τὸ δι' ὅλου. Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἄπο νόσφιν ἐόντα, (Il. A. 541.) Καὶ τὸ καθ' ὥραν τεταγμένην συμβαῖνον. Μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ, (Od. I. 134.) Καὶ τὸ ἐν βραχεῖ χρόνῳ συνεχές. Αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον, (Il. Ψ. 502.) Eust. 1040. Τὸ δὲ αἰεὶ, οὐδ' ἐνταῦθα ἔχει τὴν κυρίαν χρονικὴν σημασίαν τὴν * πλατικὴν ἐν τῷ, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ Τρῶας ἄμυνεν, ὅτις, ἤγουν ὅστις, φέροι πῦρ, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ νῦν, ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κεῖται, καθὰ καὶ ἐφεξῆς ἐν τῷ, Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων, καὶ πρὸ τούτου ἐν τῷ, ἀσφαλὲς αἰεὶ Θρώσκων: 1236. Τὸ δὲ κιχήσατο, ἀντὶ τοῦ ἐκίχανε κεῖται, καὶ οὕτως ἂν, οὐ μὴν

C ἄλλως ὀρθῶς λέγοιτο τὸ, αἰεὶ κιχήσατο· ἑτέρως γὰρ οὐκ ἔστι τὸ αἰεὶ συνταχθῆναι τῷ κιχήσατο: 1313. (ad Il. Ψ. l. c.) Ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ τὸ αἰεὶ, ἐπὶ καιροῦ ὀλίγου λεχθὲν, κατά τινα ὁμοιότητα τοῦ, Αἰεὶ πυραὶ νεκύων καίοντο, καὶ τοῦ, Αἰεὶ ῥίμφα θέων, καὶ τοῦ, τὸν εἰσαεὶ Λεηλατήσει χρόνον, παρὰ Σοφοκλεῖ (Aj. 342.) Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ πάλαι πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, οὐδ' αὐτὸ δηλοῦν ἀεὶ χρόνου μακρότητα: 1901. Τὸ δὲ ἐμμενὲς τὴν * ὁλόψυχον καὶ ἀγήνορα βίαν δηλοῖ· τὸ δὲ αἰεὶ, ταὐτὸν τῷ, πολὺν χρόνον. Etym. G.: Αἰεί· ἀεὶ, διὰ παντός· τὰ εἰς η (ι corrigit Sturz.) λήγοντα ἐπιρρήματα, εἰ μὲν καθαρὰ, ἢ διπλῆ παραλήγει, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οἷον, αὐτοβοεὶ, ἀντὶ τοῦ παραχρῆμα, * αὐτοθεεὶ, αὐτολεξεὶ, αὐτοψεί. Τὰ δὲ εἰς ι δισσύλλαβα ὀξυνόμενά εἰσι· σεσημείωται τὸ ἀγρεὶ, καὶ τὸ ἐκεῖ, ὅπερ ἐστὶν ἐξ ἀποκοπῆς.]

[Αἰέν. Hesych. Αἰέν· διαπαντός. Cf. Zonar. in Αἰεὶ citatum. Etym. M.: Αἰέν· ἐπίρρημα χρόνου δηλωτικὸν, σημαίνει δὲ τὸ διηνεκῶς, καὶ ἔστι ποιητικόν. Τριχῶς δὲ οἶδε τοῦτο ὁ ποιητὴς, ἀεὶ, αἰεὶ, αἰέν. Etym.

D G.: Αἰέν· σημαίνει τὸ διηνεκῶς, ἔστι δὲ ἐπίρρημα χρόνου δηλωτικὸν, ποιητικὸν δέ ἐστι. Γίνεται ἀεὶ, αἰὲν, αἰεὶ, ἀεί. Leg. ἀεὶ, αἰεὶ, αἰέν. Etym. M.: Εἴνατος· ἐκ τοῦ ἔνναρος, κατὰ μεταβολὴν τοῦ ν εἰς ι· καὶ ἡ μὲν τῶν Ἀργείων διάλεκτος μεταβάλλει τὸ ι εἰς ν· καὶ γὰρ τὸ σπείδω σπένδω λέγουσι, καὶ τὸ αἰεὶ, αἰέν· ἡ δὲ τῶν Σικελῶν, τὸ ἀνάπαλιν, τὸ ν εἰς ι μεταβάλλει· τὸ γὰρ ἐννάνυχον, εἰνάννυχον λέγουσι· καὶ τὸ ἔνδον, ἐνδοῖ. Etym. G.: Εἴνατος· ἐκ τοῦ ἔνατος κατὰ μεταβολὴν τοῦ ν εἰς ι· ἦν γὰρ τῶν Ἀργείων διάλεκτος μεταβάλλειν τὸ ν εἰς ι· τὸ γὰρ σπένδω σπείδω λέγουσι, καὶ τὸ ἔνδον εἶδον, l. ἐνδοῖ. Etym. M. 135.: Καὶ ἔθος ἐστὶ τῇ τῶν Ῥηγίνων διαλέκτῳ, τὸ ι τρέπειν εἰς ν· τὸ γὰρ σπείδω σπένδω λέγουσι, καὶ τὸ ἐνδοῖ ἔνδον, καὶ τὸ ἐρεβεινὸς, ἀπὸ τοῦ ἔρεβος, ἐρεβεννός· οὕτως ἀργεινὸς ἀργεννός. Οἱ δὲ Σικελοὶ τὸ ἐναντίον· τὸ μὲν γὰρ σπένδω, σπείδω λέγουσι, ("ordine inverso leg. σπείδω, σπένδω λέγουσι," Sylb. imo nihil mutandum,) καὶ τὸ οὐμένται, οὐμένοι. Etym. G. 73.: Καὶ ἔθος ἐστὶ (τῇ) τῶν Ῥηγίνων διαλέκτῳ τὸ ι τρέπειν εἰς ν, τὸ γὰρ σπείδω

σπένδω λέγουσι, καὶ τὸ ἔνδοι, ἔνδον, καὶ τὸ ἐρεβεινὸς ἐρεβεννὸς, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἔρεβος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἀργεινὸς ἀργεννός· Οἱ δὲ Σικελοὶ τὸ ἐναντίον· τὸ γὰρ σπένδω, σπείδω λέγουσι, καὶ τὸ οὐμέντον, οὐμέντοι. Etym. M. 339.: Καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ αἰεὶ γίνεται αἰὲν, τροπῇ τοῦ ι εἰς ν, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἐνείκω γίνεται ἐνέγκω διὰ τοῦ γ. "'Ο δεύτερος, i. e. ὁ ἐκ τοῦ ἑτέρου, Qui est ex altero, nempe ab ἐνέκω. Sic διὰ τοῦ γ dictum pro, τροπῇ τοῦ ι εἰς γ, ut infra 357, 6." Sylb. Cf. Etym. G.: Καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ αἰεὶ γίνεται αἰὲν, τροπῇ τοῦ ι εἰς ν, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἕνεικα γίνεται ἕνεγκα, διὰ τοῦ γ δὲ γράφεται, ἐπειδὴ ἐπιφέρει τὸ κ. Eust. 1431, 59. ad Od. B. 22. δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα: Ὅρα δὲ τὸ αἰὲν, τὸ συνεχὲς δηλοῦν τῆς τῶν παίδων τοῦ Αἰγυπτίου σπουδῆς ἐπὶ τοῖς πατρῴοις ἔργοις. "Valck. ad Mosch. 369. ad Adoniaz. 363. Musgr. ad Hippol. 469. Porson. Phœn. 345. Hec. p. xvii. Ed. 2." Schæf. Mss.]

["Αἰὲs, Brunck. Aristoph. 3, 88. Porson. Hec. p. xvii. Ed. 2. Valck. ad Bion. p. 3@8." Schæf. Mss. Etym. M. 405.: Πῶς οὖν τὸ χθὲς βραχύνεται; ἐὰν οὖν εἴπωμεν χθὲς, ἠλόγηται· ἐὰν δὲ ἐχθὲς, μιμεῖται τὸ αἰές. "Αἰὲs, Hermann. Præf. ad Eur. Hec. p. 23. Gregorius Æolicam quoque formam ἀῒ attulit. Adde Maittair. de Dial. 321. Sturz. Αἰὲs, i. q. αἰεὶ, forma rarissima. Schæf. ad Bion. 11, 1. ('Ἐκ θαμινῆς ῥαθάμιγγος, ὅκως λόγος, αἰὲν ἰοίσας Χ' ἁ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται . . . . Αἰὲs Codd. pro vulg. αἰέν. Aristoph. Lys. 1266. Νῦν δ' αὖ Φιλία τ' αἰὲς εὔπορος εἴη Ταῖς συνθήκαις. Vulgo φιλία δ' αἰές.')" Passow. Symb. ad Schneideri Lex. in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 100.]

[Αἰές. Gregor. Cor. 345.: Κρῆτες δὲ τὸ διαπαντὸς αἰές. "Meerm. αἰὲν habet pro αἰές. ('Cod. c. Κρ. δ. τ. δ. αἰὲν λέγουσι.' Schæf. et totidem verbis Grammaticus Meermannianus 658.) Bonæ frugis est observatio in Etym. Reg. Par. Ms.: Ἰστέον, ὅτι ιβ' φωναί εἰσι τοῦ ἀεί. Ἔστι γὰρ αἰεὶ καὶ αἰὲν, καὶ αἰὲs * ποιητικῶς, καὶ ἀεὶ συνεσταλμένον, καὶ ἀεὶ, sic, forte ἀῒ, ('Porson. Præf. ad Hec. p. xvii. probat hanc conjecturam, vidi ἀῒ in Inscr. Ephesi reperta, cujus descriptio est penes Choiseul de Gouffier.' Boissonad.) παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, καὶ ἀῒν παρ' αὐτοῖς, ἐξ οὗ καὶ ἀΐδιος διὰ τοῦ ι, καὶ διὰ τοῦ αι, καὶ (διὰ) τοῦ η. Οἱ δὲ Ταραντῖνοι ἄποικοί εἰσι τῶν Δωριέων. Ἔτι καὶ ἀὲs παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. Ταῦτα μὲν * ἀπαρένθετα. Καὶ ταῦτα ιβ' φωνὰς λέγουσιν εἶναι, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀὲ παρὰ Πεισάνδρῳ. Sed numero quædam desunt. Ἄε· ἐπὶ τοῦ ἀεὶ, (leg. Ἀὲ, ut jam supra monuimus, et ut legit Ruhnk. mox citandus,) annotavit etiam Hesych. cujus scriptura frustra suspecta est Pauwio

A ad Pindar. 222. Αἰὲs Laconi tribuit Aristoph. Lys. 1269. ΑΕΣ est in Tabula Heracleënsi I. v. 86. J Meursius, hinc tradens in Creta 4, 15. p. 255. Cretenses dixisse διαπαντὸς pro αἰεὶ, ad potestatem articuli τὸ, ante διὰ παντὸς positi, non attendit. Communis vocula reponenda est in Orphei H. 10(=9.) * Παντοκράτειρα, τετιμένα, παννπέρτατε πᾶσιν. Leg. τετιμέν' ἀεί. Sic H. 8(=7.) * Πιστοφύλαξ, αἰεὶ παννπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ." Koën. "Bene Koën. correxit τετιμέν' ἀεὶ παννπέρτατε πᾶσιν, ex H. 8, 17. Sed πᾶσιν, ut correctio illa stare posset, in δαῖμον mutandum erat. H. 4, 8. Πανδερκὲs, * Κρονότεκνε, μάκαρ, παννπέρτατε δαῖμον: 61, 9. Ἐν σοὶ δ' εἰσὶ δίκαι θνητῶν, παννπέρτατε δαῖμον." Hermann. "Etym. Par. Ms. locus, quo Koën. utitur, in viri doctissimi nota partim vitiose expressus est. Apponam hic plane sic scriptum, ut in Cod. legitur, nonnullasque notas adjungam. Hæc igitur Codex habet: Ἀεί· διὰ διφθόγγου αι γράφεται, εὕρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ι, οἷον, Θεοὶ ἐὲν
B ἐόντες, (Il. A. 290.) Τὰ δὲ παρὰ τὸ ἀεὶ συντεθέντα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οἷον, ἀείμνηστος, ἀειπαρθένος, ἀειθαλής. Ἰστέον ὅτι ιβ' φωναί εἰσι τοῦ ἀεί. Ἔστιν γὰρ αἰεὶ, καὶ αἰὲν,[1] καὶ αἰὲs * ποιητικῶς, καὶ ἀεὶ συνεσταλμένον,[2] καὶ ἀεὶ, Koën. corrigit ἀῒ, quod etiam Porsono et Hermanno placet, (atque etiam Boissonadio l. c. Ἀῒ diserte legitur in Etym. G. mox afferendo.) παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, καὶ ἀῒν παρ' αὐτοῖς, f. παρὰ τοῖς αὐτοῖς sc. Αἰολεῦσιν, (παρ' αὐτοῖς Etym. G.) ἐξ οὗ καὶ ἀΐδιος διὰ τοῦ ι· καὶ παρὰ τοῖς Βιωτοῖς, l. Βοιωτοῖς,[3] δὲ διὰ τοῦ ι, καὶ η, καὶ παρὰ τοῖς Τεραντίνοις, l. Ταραντίνοις, διὰ τοῦ αι, καὶ τοῦ η· οἱ δὲ Τεραντῖνοι, l. Ταρ., ἄποικοί εἰσι τῶν Δωριέων. Ἔστι καὶ ἀὲs παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. Ταῦτα μὲν ἀπαρένθετα.[4] Καὶ ταῦτα ιβ'[5] φωνὰς λέγουσιν εἶναι, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀὲ παρὰ Πεισάνδρῳ." Bast. Cf. Etym. G.: Ἀεί· διὰ διφθόγγου γράφεται, εὕρηται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ι, οἷον, Θεοὶ αἰὲν ἐόντες. Τὰ δὲ παρὰ τὸ ἀεὶ συντεθέμενα, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· οἷον, ἀείμνηστος, ἀειπάρθενος, ἀειθαλής. Ἰστέον δὲ, ὅτι ιβ' φωναί εἰσι τοῦ ἀεί· Ἔστι
C γὰρ αἰεὶ, καὶ αἰὲν, καὶ αἰὲs ποιητικῶς, καὶ ἀεὶ συνεσταλμένον, καὶ ἀῒ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, (καὶ) ἀῒν παρ' αὐτοῖς, ἐξ οὗ καὶ ἀΐδιος, διὰ τοῦ ἰῶτα. Παρὰ τοῖς Ταραντίνοις διὰ τοῦ αι γράφεται, καὶ τοῦ η. Οἱ δὲ Ταραντῖνοι ἄποικοί εἰσι τῶν Δωριέων. Ἔστι δὲ καὶ ἄες (ἀὲs) παρὰ Δωριεῦσι. Ταῦτα μὲν ἀπαρένθετα, καὶ ταῦτα ιβ' φωνὰς λέγουσι εἶναι· ἐπειδή ἐστι καὶ τὸ ἀεὶ παρὰ Πεισάνδρῳ. "Pro Πεισάνδρῳ leg. Πινδάρῳ. Ruhnken. in nota ad Heynii Excurs. 1. in Virg. Æn. V. 2. p. 319. Lips. 1803. (=V. 4. p. 257.):—'Agit Etym. (v. Κεραννὺs) hoc, ut doceat veteres κέρατε ἀντὶ προχόου

[1] "Etym. M. 302.: Ἡ τῶν Ἀργείων διάλεκτος μεταβάλλει τὸ ι εἰς ν· καὶ γὰρ τὸ σπείδω σπένδω λέγουσι, καὶ τὸ αἰεὶ αἰέν. (Cf. alia loca ex Etym. M. et G. citata ap. nos supra.) Hesych. Αἰέν· διαπαντὸς, ἐπαισθάνεσθαι. Interprr. ad hanc glossam recte monent, ut vox significare possit ἐπαισθάνεσθαι, cogitandum esse de ἀΐεν, Dorice pro ἀΐειν. Sic Hesych. non raro solet. Cf.: Ἀεί· ἀκούει, (aut, ut scr. secundum Schow. Ἄει· ἀκούει,) ἢ διαπαντὸς, sc. si ὀξυτόνως scribas ἀεί. Homerus tantummodo tres formas adverbii ἀεὶ novit. Etym. M. 31.: Τριχῶς δὲ οἶδε τοῦτο ὁ Ποιητὴς, ἀεὶ, αἰεὶ, αἰέν." Bast.

[2] "Porson. Suppl. Præf. ad Hec. p. xvii. h. l. inserenda censet, καὶ ἀεὶ ἐκτεταμένον. Hanc rationem propterea non probo, quia sic ἀεὶ bis numerandum est. Sed e nota 5. satis apparebit, inter duodecim illas φωνὰs, ut in Grammaticorum libris servatæ sunt, formam ἀεὶ modo semel numerari." Bast.

[3] "Quæ h. l. traduntur de formis Bœotiis et Tarentinis, Koenii nota omisit, in qua plus quam unus versus excidit. Duæ hæ formæ fuerunt ἠῒ et αἰῆ. Vide notam 5. Itaque pro διὰ τοῦ ι καὶ η legere malim διὰ τοῦ η καὶ ι." Bast.

[4] "V. ἀπαρένθετος, nusquam mihi lecta, quid h. l. significet, ignoro. Scribendumne * ἀπαράθετα? Παρατίθεμαι in Grammaticorum libris passim significat Scriptoris loco aliquid confirmo. Igitur ἀπαράθετα, de certis adverbii ἀεὶ formis dictum, indicaret, has formas non posse firmari scriptorum veterum testimoniis, quemadmodum formam ἀὲ tueri licet Pindari auctoritate, sed soli παραδόσει Grammaticorum inniti." Bast. "Ἀπαράθετος, epith. libri, in quo nulla ex aliis loca afferuntur, ap. Diog. L." Hederic. Lex. Schol. Aristoph. Pl. 720., Ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς παράκειται ἐκ τῶν Θεοφράστου, ubi T. H.:—"Kusterum secutus sum, qui sic in Ed. octavæ formæ nescio qua legi notavit: præcedentes, quæ quidem nobis ad manum sunt, habuerunt περίκειται. Παράκεῖσθαι verba dicuntur et testimonia scriptorum ad probandum citata: παρατίθεσθαι, vel παραθέσθαι is, qui profert et in medium adducit. Pro περιθέμενος ap. Harpocr. in Γαμηλία, quod Meursium in errorem induxerat AA. LL. 3, 1. recte Valesius παραθέμενος p. 33. (Jac. Gronov. παρατιθέμενος edidit.) Dalecampium sæpenumero fefellit in Athenæo, non tantum 485. f., ut ante Valesium Casaubono fuit observatum, sed etiam 219. c. Hinc Chrysippus πλείστῃ τῶν μαρτυριῶν παραθέσει χρώμενος in quodam scripto totam fere Eurip. Medeam παρετίθετο: contra τὰ Ἐπικούρου οἰκείᾳ δυνάμει γεγραμμένα καὶ ἀπαράθετα, auctore Diog. L. 7, 180. 181., i. e. ut Idem exponit 10, 26. γέγραπται μαρτύριον ἐν αὐτοῖς ἔξωθεν οὐδέν. Eam verbi vim minime perceperunt Interprr. ap. Luc. A. A. 17, 3. Διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν διανοίγων, καὶ παρατιθέμενος, ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν κ. τ. λ. Vertendum erat: Locis ex antiqui Fœderis volumine testimoniisque prolatis affirmans."

[5] "Ita etiam editum Etym. 31, 25. Τοῦ δὲ αἰεὶ δώδεκά εἰσιν αἱ φωναὶ, ἃs εὑρήσεις εἰς τὸ Ἀκτῖνα. Ubi qui citatur articulus Ἀκτῖνα, nusquam extat. (Verba ista, Τοῦ δὲ—Ἀκτῖνα, in Cod. Augustano ap. Tittmann. Proleg. ad Zonar. cxxiii. desunt. Locus Etymologici M. sic vulgo legitur: Αἰέλιοι· οἱ ἀδελφὰs γυναῖκας ἔχοντες, οἱ δὲ, συγγενεῖς καλοῦσιν αὐτὰς καὶ ἀελίους. Τοῦ δὲ αἰεὶ δώδεκά εἰσιν αἱ φωναὶ, ἃs εὑρήσεις εἰς τὸ Ἀκτῖνα. Tum sequitur nova hæc glossa: Αἰέν· ἐπίρρημα χρόνου δηλωτικὸν, σημαίνει δὲ τὸ διηνεκῶς, καὶ ἔστιν ποιητικόν. Τριχῶς δὲ οἶδε τοῦτο ὁ Ποιητὴς, ἀεὶ, αἰεὶ, αἰέν. Sed tu sic legeris: Αἰέλιοι· οἱ——ἀελίους. Αἰέν· ἐπίρρημα χρόνου δηλωτικὸν, σημαίνει δὲ τὸ διηνεκῶς, καὶ ἔστι ποιητικόν. Τριχῶς δὲ οἶδε τοῦτο ὁ Ποιητὴς, ἀεὶ, αἰεὶ, αἰέν. Τοῦ δὲ ἀεὶ, non αἰεὶ, δώδεκά εἰσιν αἱ φωναί. Delenda sunt ista, ἃs εὑρήσεις εἰς τὸ Ἀκτῖνα, quippe quæ Librarii inepti additamenta esse videantur.) Quod Koen. monet, 'Numero quædam desunt,' verum manet, etiamsi addideris quæ, ab illo omissa, ego supplevi. Sed felici casu tria alia Lexx. Paris. Mss. num. 2640. 2667. et 2668. duodecim formas adverbii ἀεὶ omnes servarunt: ('v. Zonaram 75. coll. Tittmanni nota, et Præf. lvii.' Schæf.) Sunt autem hæc: αἰεὶ, αἰὲν, αἰὲs, ἀεὶ, αἰῒ, αἰῒν, ἀῒν, ἀῒ, ἠῒ, αἰῆ, ἀὲ, et ἀές." Bast. Vide Ἀΐδιος.

usos esse. Pro Πείσανδρος autem leg. Πίνδαρος. Ecce tibi Pindari locum, quo Etymologi glossa pertinet, ap. Athen. 476. αὐτόματοι δ' ἐξ Ἀργυρέων κεράτων πί-Νοντες ἐπλάζοντο, (sic versus disposuit Hermann. ap. Heyn. ad Pind. Fr. inc. 60. T. 2. p. 82. Cf. Gataker. Misc. Postum. 5. p. 453.) Contrario errore peccatum est in Zenobio 6, 49. Ὥς φησι καὶ Πίνδαρος ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς Περὶ Ἡρακλέους. Repone Πείσανδρος. Versus, quos respicit Zenob., servavit Schol. Aristoph. Nub. 1047. Idem error ap. Etym. Ms. Bibl. Reg. Par. qui, cum forsan ἀὲς pro ἀεὶ Doribus tribuisset, statim addit, Ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀὲ παρὰ Πεισάνδρῳ, ubi scr. Πινδάρῳ, quem Dorice scripsisse scimus. Ad Pindarum igitur referenda Hesychii glossa, Ἀέ· ἐπὶ τοῦ ἀεὶ, καὶ ἕως.' (Vulgo deest καὶ, quod V. D., duce Kustero, tacite reposuit.) De commutatione vocum Πίνδαρος et Πείσανδρος v. etiam Koppiers. Obs. Philol. 110. ('Etym. G. Ms. ap. Kulenkamp.: Ἐξεστηκώς· διχῶς λέγεται παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Πινδάρῳ, ὁτὲ μὲν τὸ μαίνεσθαι καὶ ἔκφρονα εἶναι, ὁτὲ δὲ τὸ ὑπαναχωρεῖν, καὶ ὑπεξέρχεσθαι, ἢ ἀφίστασθαι.' In edito Etym. G. male legitur, ὅτε—ὅτε—ἔμφρονα. 'Huc etiam referam quæ ex Etym. Ms. Bibl. Reg. Par. retulit Ruhnk. in Ep. ad Heyn., ubi in Etym. Ms. tradi ait de forma ἀὲς pro ἀεὶ Doribus propria, deinde statim addi, Ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀὲ παρὰ Πεισάνδρῳ. Ubi V. D. recte emendat Πινδάρῳ, atque eodem refert Hesychii glossam, Ἀέ· ἐπὶ τοῦ ἀεὶ καὶ ἕως. E Dorico ἀὲς pro ἀεὶ, ἕως, fluxisse videtur altera forma ἆς pro ἕως, qua utitur Pind. Ol. 10, 61. ad q. l. plura olim dicemus.' Schneider. ad Pind. Fr. inc. 132=142. p. 100=105.) Ceterum cum articulus iste Etymologici Parisini variis laboret difficultatibus, jure doleas, ab Etym. Sorbon. Ms., pæne ἀδελφῷ Parisini, auxilii plane nihil peti posse. Nam ab initio libri aliquot folia Sorbonico desunt, quæ lacuna etiam articulum nostrum hausit. Id nisi esset, quidquid superest dubitationis, fortasse tolli posset. Num quid opis ferant Etymologica Ms., quæ possident Bibliothecæ Trajectina et Leidensis, mox spero me ab amicis Batavis cogniturum esse. Denique non injucundum erit intelligere, qua ratione Hermann. Præf. ad Hec. p. xxiii. hunc locum, etsi usus ille textu mutilo, integrare conatus sit. Sic enim V. D.:—'Is locus ita videtur corrigendus: Ἰστέον ὅτι ιβ' φωναὶ . . . . καὶ ἀῒ παρὰ Αἰολεῦσι, καὶ ἀῒν παρὰ Ταραντίνοις· ἐξ οὗ καὶ ἀΐδιος· διὰ τοῦ ι, καὶ διὰ τοῦ αι, καὶ διὰ τοῦ η. . . . . ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀὲ παρὰ Πινδάρῳ. Pindarus ἀὲ habet Pyth. 9, 154. (Μηδὲ * Διρκαίων ὑδάτων Ἀεὶ μέμναται. 'Metrum in capite versus laborat: nisi pro dactylo bacchius est. Schmid. emendavit tacite ἀῒ, quæ forma vix occurrit: v. Koën. ad Greg. Cor. 160. Pauw. ἀναμέμναται.' Heyn. 'Vereor ne aut ἀὲ, aut cum Schmidio ἀῒ leg. sit, quod eo lubentius arripiam, quo rarius est. Firmatur autem utrumque Grammaticorum testimonio, allata ipsius Pindari auctoritate de altera forma ἀέ. Vide Koën. l. c. Nam in Etym. non dubium, quin pro Πεισάνδρῳ legi debeat Πινδάρῳ, idque jampridem demonstravit Ruhnk. Scholiastes quidem hoc vocabulum in sua explicatione non expressit.' Hermann. Comm. de Metr. Pind. P. 2. p. 84.) Quod Koën. ait, quædam deesse numero, non est verum, si illa recte intelligantur, καὶ διὰ τοῦ αι, καὶ διὰ τοῦ η. Hoc enim dicit Grammaticus, formas adverbii eas, quæ ι in posteriore syllaba habeant, in priori etiam αι et η habere, ita ut istæ formæ omnes hæ sint: ἀῒ, αἰῒ, ἠῒ, ἀῒν, αἰῒν, ἠῒν. Sic igitur duodecim omnino formas hoc adverbium habebit, quem numerum etiam commemorat Etym. editum 31, 24. Suid.: Ἀεί· τούτου εἰσὶν ια' φωναί. Quæ verba ex illa Etymologici Ms. annotatione lucem accipiunt. Undecim enim sunt, si ἀὲ Pindaricum excipiatur, quod videntur quidam veterum ignorasse: unde Grammaticus dicit, Ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀὲ παρὰ Πινδάρῳ. Igitur in his duodecim commemoratur ἀεὶ συνεσταλμένον, quod Grammaticus non fuisset συνεσταλμένον vocaturus, si anceps esset: neque vero propterea sic vocat, quia aliud extet priore syllaba producta, sed quia ἀεὶ opponit iis, quæ antea memorarat, αἰεὶ, αἰὲν, αἰές. In his Her-

A mann. recte interpretatum esse verba, καὶ διὰ τοῦ αι, καὶ διὰ τοῦ η, neque ipse, neque alius quisquam mihi persuadebit. (Verba illa ad aliquid respiciunt, quod e textu excidit, ut satis patet ex his Etym. G. Παρὰ τοῖς Ταραντίνοις διὰ τοῦ αι γράφεται, καὶ τοῦ η, atque ex iis, quæ Bast. in Addendis ad Gregor., mox citandis, disputavit.) E Grammaticorum regula Attici scriptt. usurpant ἀεὶ, non item αἰεί. Tamen in eorum scriptis etiam αἰεὶ reperitur. Dorv. ad Char. 280.:—Αἰεὶ ipsis Platoni, Thuc. Isocr. Luciano 2, 925. non infrequens. Sed, cum perpetua sit scribarum inter ἀεὶ et αἰεὶ fluctuatio, non mirum, in iis libris, quorum numerosa habemus apographa, vix locum dari, ubi, pluribus Codd. αἰεὶ tuentibus, hujus formæ fides, auctoritate unius itemque alterius Codicis, ἀεὶ tenentis, elevari nequeat. Itaque Editori, ἀεὶ unice probanti, vix unquam deerit liber manu scriptus, cujus testimonio rationem suam comprobet. In Euripide, Porson. inquit Præf. ad Hec. p. iv. ''Ἀεὶ, Piersono jubente, Brunckio non no-
B lente, semper sine diphthongo scripsi, idem facturus in Ἀετὸς, Κλάω, et Κάω.' Contra Porsonum Hermannus Præf. ad Hec. p. xxi. copiose disputat, certum esse negans 'in ἀεὶ utramque syllabam produci ab Atticis scriptt.' E contrario huc videtur inclinare, ut Atticos poëtas, ubi opus sit prioris syllabæ productione, αἰεὶ scripsisse putet, antestans 'silentium Grammaticorum adverbium ἀεὶ non commemorantium, ubi exempla afferunt producti α post omissionem conjunctæ vocalis.' Hæc argumentatio non sic, opinor, comparata est, ut legentem assentiri cogat. Certe in Apollonio Ms. Περὶ Ἐπιῤῥημάτων, (Bekk. An[illegible] Gr. 2, 600.) hæc reperi: Τὰ ἐκ διφθόγγου γινόμενα (ἐπιῤῥήματα) τὸ * ληκτικὸν φωνῆεν (βραχὺ inter uncos positum exhibet Bekk.) καταλαμπάνει, τηλοῦ τηλόθεν, αὐτοῦ αὐτόθεν, οἴκου οἴκοθεν. Σαφὲς οὖν, ὅτι δεῖ καὶ παρὰ τὸ χάμαιθεν χάμαθεν, ('f. χαμαὶ * χαμάθεν,' Schæf. imo * χαμαῖθεν χαμάθεν, ut in Bekk: sic paulo ante legitur, Ἐπιστατέον οὖν τῷ χαμαῖθεν, καὶ ἔτι τῷ παρὰ Ἀττικοῖς * χαμᾶθεν,) ἐν
C βραχεῖ τῷ α. Ἀλλ' ἐκεῖνο ἀληθές ἐστιν, ὡς Ἀθηναῖοι ἐκτετατικοὶ, sic, leg. * ἐκτατικοί (ut in Bekk.) εἰσι τῶν φωνηέντων, καὶ ἔτι ἐκεῖνο ἀληθές ἐστιν, ὡς ἀεὶ ἡ ὑποστολὴ τοῦ ι, δευτερεύοντος τοῦ φωνήεντος, ἔκτασιν ποιεῖται τοῦ α. Οὕτως ἔχει καὶ τὸ, Ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα (Od. Ξ. 203.) παρὰ τὸ ἰθαίνω. Οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἀεί· τὸ γὰρ ἀναλογώτερον ἐν μακρῷ τῷ α. Οὕτως ἔχει καὶ τὸ κλάω παρὰ Ἀττικοῖς, καὶ τὸ φανῶ; καὶ τὸ ῥανῶ, κατά τι παράλογα ὄντα, ὅτι μακρᾷ παρεδρεύεται· ἔχει (δὲ) ἀπολογίαν, καθὸ ἡ τοῦ ι ὑποστολὴ ἔκτασιν τῷ α παρέχει." Bast. Draco Straton. 120.: Τὰ δὲ ἀδιάφορον ἔχοντα τὸ δίχρονον, ταῦτά εἰσι· ἀνεψιὸς, τὸ ι· Ἀσκληπιὸς, τὸ ι· Ἀφροδίτη, τὸ ι· ἁλμυρὸν, τὸ υ· Ἀπόλλων, τὸ α· ἀεὶ, τὸ α· Ἀωρίων, ("scr. Ὠαρίων," Hermann.) * τετρασυλλάβως τὸ ι συστέλλει ἀεὶ, * τρισυλλάβως δὲ ἀδιάφορον αὐτὸ ἔχει, Ὠρίων. "Articulus Ἀεὶ, (ut in Etym. Reg. Par. Ms. legitur,) reperitur etiam in Codd. Guelpherb. et Paris. 2636. sed scripturæ varietate nulla, quæ quidem gravioris momenti sit. ('Adde Heyn. Hom. 6, 638. Cf. Her-
D mann. Præf. ad Eurip. Herc. F. p. iii.' Schæf.) Pro συντεθέντα Guelpherb. dat συντεθειμένα, (et Etym. G. συντεθέμενα,) sed Paris. σύνθετα. Guelpherb. recte habet ἀῒ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, pro ἀεὶ π. τ. A. Deinde Paris. 2636. dat, καὶ παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς διὰ τοῦ ι καὶ

ε

η γράφονται, καὶ παρὰ τοῖς Ταραντίνοις διὰ τῆς ται, leg. αι; καὶ τοῦ η. Guelpherb., omittens verba, καὶ παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς δὲ διὰ τοῦ ι καὶ η, dat hæc, ἐξ οὗ καὶ ἀΐδιος διὰ τοῦ ι, παρὰ τοῖς Ταραντίνοις διὰ τῆς αι διφθόγγου, καὶ τοῦ η. In reliquis Guelpherb. nihil ostendit diversitatis.' In Paris. 2636. finitur articulus verbis, παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν." Bast. in Addend. ad Gregor. 894.]

[Ἀεὶ κατακόρως, et similia. Gregor. Cor. 168. de Dial. Att.: Καὶ ταῖς συναλοιφαῖς ἀεὶ κατακόρως χρῶνται· τὸ γὰρ ἱμάτιον θοἰμάτιον λέγουσι. "Voculam ἀεὶ de Mss. adjeci, et habet J. Grammat., qui et alibi ea utitur. ('*Ea* quomodo intelligendum? voluitne intelligi vocem ἀεὶ, an totam phrasin, ἀεὶ κατακόρως?' Bast.) Κατακόρως Sæpe est, ita usur-

patum etiam ab Heraclito, ('imo Heraclide,' Bast. 'Heyn. Hom. 6, 564.:—Laudatur in eodem Porphyrii Scholio, ap. Schol. Ven. ad 14, 200., Heraclitus, qui est auctor Allegoriæ Homericæ; nam in c. 47. libelli habentur ea, ad quæ auctor respicit: ut adeo hinc quoque nomen auctoris vindicetur contra vulgarem scripturam Heraclidis.' Schæf.) Allegor. Hom. 413. Κατακόρως ἐν ταῖς ἀλληγορίαις ὁ νησιώτης θαλασσεύει, a Theone Progymn. p. 29. p. 47. Hesych. v. Ἐρετριέων ῥῶ etc. Vide T. H. ad Schol. Aristoph. Pl. p. 140." Koën. "Vellem Koën. alia exempla hujus locutionis (ἀεὶ κατακόρως) citasset. Quæ si recte habet, quod non negem, comparari potest cum ἴσως τυχὸν, similibusque locutionibus pleonasticis. Grammaticus quidem Leidensis de Dial. Att. 3., item Meermannianus de Dial. Att. 10. dicunt modo κατακόρως, non ἀεὶ κατακόρως. In Aristide 2, 436. reperi conjuncta ἀεὶ συνεχῶς, quanquam præferam, quod habet bonæ notæ Codex Paris. 3018. ἀεὶ καὶ συνεχῶς. Nam Aristides duo adverbia similis significationis per copulam καὶ conjungere solet.' Sic e. c. 1, 293. Διεσώθημεν ἀγαπητῶς καὶ μόλις. Hanc phrasin si meminisset Gronov. ad Ælian. N. A. 16, 12. Ἐκ τοῦ ὀλίγου ὕδατος ἀγαπητῶς καὶ μόλις ἀποζῶντας, non suspicatus esset leg. οὐκ ἀγαπητῶς. Schneiderum miror hanc conjecturam non confutasse. Ceterum κατακόρως in Grammaticorum scriptis satis frequenter reperias. Etym. Par. Ms.: Ἀτεχνῶς· σημαίνει τὸ ἀπλάστως, εἴρηται δὲ παρὰ πᾶσι τοῖς κακοῖς κατακόρως. Κακοῖς corruptum est. Etym. Sorbon. dat Κωμικοῖς, quomodo leg. Photius Lex.: Ξενοφῶν δὲ ἤως λέγει * ποιητικῶς κατακόρως ἐν Κύρου Παιδείᾳ. Neque soli Grammatici, sed etiam Philosophi et Rhetores hoc adverbium frequentarunt. Procl. ad Plat. Tim. p. 19.: Πλάτωνα δὲ ἐν μὲν τῇ χρήσει τῶν ὀνομάτων ᾐτιάσαντό τινες, ὡς μεταφοραῖς χρώμενον. Ruhnk. Diss. de Longino 6. p. 15. Oxon. :—'Verbum, quod excidit, sic revocandum videtur, ὡς μεταφοραῖς κατακόρως χρώμενον. Dionys. H. de Thuc. 161. Ὅταν μὲν αὐτῇ χρήσηται κατακόρως. Jo. Siceliota Commentario Ms. in Hermog., de Procopio Gazæo: Ἀκαίρως μὲν καὶ κατακόρως χρώμενος ταῖς τροπαῖς καὶ ἐπιθέτοις ἐν τοῖς λόγοις. Rhetor Ms. in Bibl. Medicea: Οὐ δεῖ κατακόρως ταῖς γνωμολογίαις κεχρῆσθαι." Bast. "Κατακόρως καταχρῆσθαι, Heindorf. ad Plat. Gorg. 64. Valck. ad Hippol. p. 173." Schæf. Mss. "Demosth. (289, 16.) M. Anton. 1, 16. Artemid. 214. Clem. Alex. Schol. Nicandri, Plutarch. (4, 371. 757. 8, 41. 10, 21.) Lucian. (3, 100.)" Wakef. Mss. "De κατακόρως et ἀεὶ κατακόρως adde H. St. Anim. in Lib. de Dial. p. 16. et 58. In Aristide autem sive scribas, quod ediderunt, ἀεὶ συνεχῶς, sive, quod Codex Paris. habet, ἀεὶ καὶ συνεχῶς, perinde est. Herod. 1, 67.: Κατὰ μὲν δὴ τὸν πρότερον πόλεμον συνεχέως αἰεὶ κακῶς ἀέθλεον (l. ἀέθλευον, vide notata in Ἀεθλέω et Ἀεθλεύω,) πρὸς τοὺς Τεγεήτας. Jam Hom. Od. 9, 74. ἔνθα δύω νύκτας, δύο τ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ Κείμεθ'. Ejusdemmodi sunt formulæ hæ: Herod. 9, 38. Λέγων, ὡς ἐπιρρέουσι οἱ Ἕλληνες αἰεὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην. Similiter, sed copula interposita, Xenoph. Ephes. init. Οὗτος ὁ Ἀβροκόμης ἀεὶ μὲν καὶ καθ' ἡμέραν εἰς κάλλος ηὔξετο, ubi non opus cum Hemsterhusio καὶ delere. Aristoph. Nub. 1279. Πότερα νομίζεις καινὸν αἰεὶ τὸν Δία Ὕειν ὕδωρ ἑκάστοτ'. Ibid. v. 1458. Ἀεὶ ποιοῦμεν ταῦθ' ἑκάστοτ', coll. Porsono ad Eur. Hec. 1175. Hom. Il. 13, 517. δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί: 9, 317. Μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί. Porson. ad Eur. Phœn. 1422.: 'Dum de crasibus loquimur, non abs re fortasse erit monere, καὶ nunquam cum ἀεὶ crasin facere, quod cum ignorabat Pierson. ad Mœr. 105. in Pherecratis versu ap. Harpocr. v. Βωμολόχος, Ἔπειθ', ἵνα μὴ πρὸς τοῖσι βωμοῖς πανταχοῦ Ἀεὶ λοχῶντες βωμολόχοι καλώμεθα, dupliciter peccavit, legendo Κἀεὶ, primo ob causam, quam dixi; deinde, quia hujusmodi pleonasmos semper sine copula adhibent Attici, ut πανταχοῦ ἀεὶ Hec. 839. Aristoph. Eq. 565 (=568.) διαπαντὸς ἀεὶ Pac. 397. ἐνδελεχῶς ἀεὶ Menand. ap. Ammon. v. Ἦς.' *Semper* copulam omitti, non dixerim.

A Sic reperitur et ἀεὶ μᾶλλον, et ἀεὶ καὶ μᾶλλον. Frequentatur a Gr. scriptt. ἀεὶ καὶ μᾶλλον: v. Strab. 1021. c. Alm. Diod. S. 5, 9. (ubi, quod miror, καὶ Wesselingio minus probatur, quanquam fatendum etiam ἀεὶ μᾶλλον sat crebri usus esse:) 11, 23. quo loco copula etiam Rhodom. offendit: 16, 15. Excerpt. de Virt. et Vit. 2, 587. Denique cum formula ἀγαπητῶς καὶ μόλις conferas simillimam ἀκριβῶς καὶ μόλις, qua utitur Plut. Alexandro 16. Τὸ δὲ κράνος πρὸς τὴν πληγὴν ἀκριβῶς καὶ μόλις ἀντέσχεν. Male Interpres: Probe quidem, sed ægre tamen. Rectius Viger. de Idiot. 376. Vertas: Vix ac ne vix quidem." Schæf. ad Gregor. 169. et 52.]

[Ἀεὶ et δεῖ, confusa. "Alpha et delta ductu non dissimili scribuntur tam in alphabeto unciali, quam in minusculo.—Hæ literæ facile commutantur, nisi sensus verborum, seriesque orationis manifesto docet, utra intelligenda sit. Exempla hujus commutationis—reperias—in vv. ἀεὶ et δεῖ: v. Append. 50. (: Literæ α et δ millies commutatæ sunt. Schol. Ven.

B Il. B. 380. Οὐδ' ἠβαιόν· οἱ μὲν τὸ πλῆρές φασι βαιὸν, οἱ δὲ, ἠβαιόν. Ἔστι δὲ εἰπεῖν, ὡς, Cod. Marc. ὅτι, παρὰ μὲν τῷ Ποιητῇ ἀπὸ τοῦ η ποιεῖ τὴν ἀρχήν· Ἀεὶ δ' ἐλθόντες δ' ἠβαιόν. Ita textus Villoison. Codex Marc., ἀπὸ τοῦ η ποιεῖν τὴν ἀρχὴν ἀεί· Ἐλθόντες δ' ἠβαιόν. Corrigendum, ὅτι παρὰ μὲν τῷ Ποιητῇ ἀπὸ τοῦ η ποιεῖν τὴν ἀρχὴν δεῖ· Ἐλθόντες δ' ἠβαιὸν, Od. I. 462.')" Bast. Comment. Palæogr. 703.]

"Ἀειεστὸς, Sempiterna substantia, aut æternitas. "Nam Hesych. ἀειεστὸν per accusativum ita exp. "τὴν αἰώνιον οὐσίαν, ἢ ἀϊδιότητα. Sed puto scr. "ἀειεστώ." [Sic Salm. Maussac. D. Heins. Is. Voss. et Albert. Cf. Εὐεστὼ et Αἰένυπνος.]

"Ἀειεστὼ, Sempiternitas, Æternitas, ap. Antiph. "ut ait Suid., et Permansio in eodem statu: τὸ ἐπὶ "τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι, ait Idem, In iisdem semper "stare. Ex ἀεὶ et ἑστὼς, participio verbi ἵστημι, "unde fit et εὐεστὼ, significans εὐδαιμονίαν. Affert "autem vocabulum hoc Harpocr. e Diogeniano." [Harpocr. Ἀειεστώ· Ἀντιφῶν τὴν ἀϊδιότητα καὶ τὸ

C ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι, ὥσπερ καὶ εὐεστὼ ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. Ἡ λέξις παρὰ τῷ Διογενιανῷ, ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ Ἀντιφῶντος. "Servato ordine alphabetico vocem ἀειεστὼ reposuimus ante v. Ἀειλογία, licet repugnarent et reclamarent Mss. omnes; quis enim non videt v. Ἄϊδρις e suo loco etiam male divulsam? Nos post Αἰδέσασθαι censuimus collocandam, et in h. v. ἀειεστὼ nomen Antiphontis restituendum; nam sine eo absurdus plane sensus e verbis truncatis excusorum eliciebatur. Ἡ λέξις παρὰ τῷ Διογενιανῷ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ excusum erat: addidimus nos Ἀντιφῶντος, Orationum enim de Veritate auctor Antipho. Conjecturæ nostræ suppetias venit Suid., ap. quem male separatim legitur, ἀεὶ, ἑστὼ, alibi quidem recte ἀειεστὼ uno verbo legitur, sed male ut hic, deest vox Ἀντιφῶντος. Quis autem sit Diogenianus iste, de quo Harpocr. h. l., abunde te docebunt Suidas in ejus Vita, et Hesych. in Epist. quam ad Eulogium socium suum scribit. Certe e verbis auctoris nostri colligi posse videtur, de h. v.

D ἀειεστὼ egisse illum in opere quod inscriptum erat, Λέξεις παντοδαπαὶ κατὰ Στοιχεῖον, ubi sine dubio ex Antiphonte in Or. secunda de Veritate, retulerat ἀειεστὼ τὴν ἀϊδιότητα significare. Quod additur de εὐεστὼ adeo verum est, ut ab ipsis Herodoti Glossis tanquam legitimum dignoscatur, εὐεστή, inquiunt, ἡ εὐημερία, εὐετηρία, ἡ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγή. Διογενιανὸς ἄνευ τοῦ σ γράφει. Quid si pro εὐεστὴ legas εὐεστώ? hæc est sententia nostra." Maussac. "Εὐεστὼ vox est a Democrito cusa, qui librum eo nomine ediderat teste Laërtio. Melius autem legas h. l., Ἀειεστώ· Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείας β' κ. τ. λ. usque ad Διογενιανῷ." Vales. "Ἀειεστώ. Hæc vox plane non videtur accurate satis tractata. Nam quod ad Maussac. attinet, cur ille tam insultet truncatis ante ipsum verbis, ac glorietur se addidisse vocem Ἀντιφῶντος, nulla causa adhibita, nisi quod hic Auctor, ut ait, Orationum de Veritate? Id sane et Harpocr. et Diogenian. et multi lectores Harpocrationis ante eum noverunt: etiam docta manus in libro Goësiano

ascripsit. Sed hinc non evincitur addendum his id vocabulum. Sufficit prorsus in principio hujus capituli addidisse, quo auctore hanc vocem probet. Ibi statim dixit non nisi Antiphontem ea uti pro ἀϊδιότης: ejus deinde analogiam ut probet, interserit vocem similis derivationis; et tunc addit, eandem observatam in hoc Antiphonte fuisse ante se a Diogeniano, qui eam adducit e parte secunda de Veritate, profecto non alterius, sed ejusdem, quem in principio collocavit, Antiphontis, ap. quem et extare meminerat. Quapropter plane a fine hujus tmematis repellenda est ea appellatio. Quin etiam fortassis hæc tria vocabula ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ sunt transferenda, ut interserantur inter primam vocem Ἀειεστὼ et secundam Ἀντιφῶν. Sic fecisse item alios existimo in v. Ἀλέξανδρος, ubi in fine commatis illius edunt, οὗ πάλιν Δημοσθένης μνημονεύει κ.τ.λ. At in Ms. vox Δημοσθένης non extat, plane non necessaria, cum paulo ante citarit. Ceterum, quamvis hæc gemina vox ἀειεστὼ et εὐεστὼ sit bene Græca, ac fieri possit, ut vere nunc legatur ita in Harpocrationis exemplaribus; nequeo tamen aspernari, quod in Ms. exhibetur hoc modo: Ἀεὶ αἰεί ἐστιν. Αἰεί φησι τὴν ἀϊδιότητα καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι, ὥσπερ καὶ τὸ εὖ εὖ ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. Magnam et vim et elegantiam in eruditis prioribus linguis habuerunt hæ repetitæ particulæ. Novimus Christiani illud ἀμὴν ἀμὴν notasse Veritatem. Apud Gentiles αἲ αἲ dicebatur pro Gravi luctu. Sic θεὸς θεὸς, et Lat. Deus Deus, de quo alibi." Jac. Gronov. " Illud Ἀντιφῶντος est e Maussaco. Quin et illa, ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ, sunt e manu annotatoris cujusdam, qui in margine ea ascripserat; et hic non suo loco ingesta sunt." Toup. Emendd. 4, 402. Suidas: Ἀειεστώ· Ἀντιφῶν τὴν ἀϊδιότητα, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι, ὥσπερ καὶ εὐεστὼ ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. Ἡ λέξις παρὰ τῷ Διογενιανῷ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ. " Maussac. h. l. sic leg. et supplendum esse recte monuit, παρὰ τῷ Διογενιανῷ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ Ἀντιφῶντος. Non enim Diogenianus, sed Antipho libros de Veritate scripserat; Diogenianus vero in Lexico suo notarat, vocabulum illud legi ap. Antiphontem L. 2. de Veritate. Hunc enim esse verum h. l. sensum vel ex ipso Suida patet, ap. quem infra in diphthongo AI, ubi eadem vox repetitur, sic legitur: " Αἰειεστώ· Ἀντιφῶν τὴν ἀϊδιότητα, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι, ὥσπερ καὶ εὐεστὼ ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. Ἡ λέξις Διογενιανοῦ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ τοῦ Ἀντιφῶντος." Kust. " Si vera est conjectura Reinesii Var. Lect. 2. p. 128. scribendum erit ἐν Ἀμαλθείας δευτέρῳ, et seqq. illa, τοῦ Ἀντιφῶντος, tanquam supervacanea, e textu ejicienda sunt. Scripserat enim Diogenianus Lexicon variarum vocum, ut ex Hesychio et Suida constat, cui operi nomen Ἀμάλθεια, vel Κέρας Ἀμαλθείας ab auctore inditum fuisse, idque ipsum a Suida hic designari, modo laudatus V. D. suspicatur. Sed conjecturæ huic, quamvis ingeniosæ, haud temere tamen subscripserim, existimoque potius h. l. sic constituendum et leg. esse, ἡ λέξις Διογενιανοῦ ἐξ Ἀντιφῶντος ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ. Vel, si hoc non placeat, simpliciter dicendum est, Diogenianum opus aliquod Περὶ Ἀληθείας conscripsisse, et verba illa ultima, τοῦ Ἀντιφῶντος, adjecta esse a sciolo quodam, qui, cum legisset, Antiphontem de simili argumento orationes composuisse, scriptorem illum a Suida hic designari existimabat. Certe ap. Harpocr. v. Ἀειεστὼ, unde Suid. hæc descripsit, τὸ Ἀντιφῶντος initio deerat, quam vocem Maussacus postea e Suida adjecit; quod conjecturam, ultimo loco a me propositam, non parum confirmare videtur." Idem ad Suid. v. Αἰεστώ. Zonar.: Αἰειεστώ· Ἀντιφῶν τὴν ἀϊδιότητα, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι, ὥσπερ καὶ εὐεστὼ ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. Ἡ λέξις Διογενιανοῦ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ τοῦ Ἀντιφῶντος. " Valck. ad Phœn. p. 168. Musgr. ad Eurip. p. 192. a. ad Herod. 42. Lex. Herod. 173." Schæf. Mss. Cf. Εὐεστώ.]

¶ Ἀΐδιος, ὁ, ἡ, Sempiternus, Perpetuus, Æternus, ut Cicero interpretatur. Aristot., κόσμος ἀΐδιος, Mundus æternus. Idem, Κινούμενος κίνησιν ἀΐδιον, Qui

A perpetuo movetur motu. [" Τὸ ἀΐδιον, The perpetual, is That, which subsists always, but is connected with the three parts of time, the past, present, and future. Hence the fabricator of the world is eternal, but the world is perpetual." Th. Tayl. ad Aristot.] Ἀΐδιος δόξα, Immortalis gloria, Plut. Pericle. In quibus exemplis notandum est feminino genere esse enuntiatum. In usu est ap. poëtas etiam: ut ap. Hesiod. (Sc. 310.), Οἱ μὲν ἄρ' ἀΐδιον εἶχον πόνον. [In Hesiodo alibi non legitur. Hom. Hymn. 29, 3. Ἕδρην ἀΐδιον ἔλαχες, * πρεσβηίδα τιμήν. Ubi v. Ernest. et Hermann. in Præf. cxv.] || Ἀΐδιον pro substantivo ponitur, et Æternitas a Cic. exponitur, ap. Plat. Timæo, Δῆλον ὡς πρὸς τὸ ἀΐδιον ἔβλεπεν, Non igitur dubium quin æternitatem maluerit exequi, ut ipse interpretatur. Hinc ἐξ ἀϊδίου pro ἐξ ἀϊδιότητος, Ab æterno, Ab ævo: ἐς ἀΐδιον, In æternum, In ævum, ut Ἧς ἐς ἀΐδιον μνήμη λήψεται. || Eust. (153.) ait dici ἀΐδιος, quasi ὁ μὴ ἵζων, ἀλλὰ βέβαιος καὶ στάσιμος, Non subsidens, sed firmus et stabilis: intelligens, B opinor, ex α privativo et v. ἵζω fieri, mutato videlicet ζ in δ, ut in ἕδρα ab ἕζω, et aliis. Non tamen pro Firmo et stabili usurpatur ab auctoribus ἀΐδιος, sed pro Perpetuo et sempiterno, uti dictum est, verum firma stabiliaque sint necesse est, quæ æterna futura sunt. Ceterum ego contra Eustathii opinionem, ab adverbio ἀεὶ derivo ἀΐδιος, ut sit pro ἀείδιος, quod et ipsum ap. Hes. invenitur, ideoque illi subjungo. Sic autem ab ἀεὶ fieri ἀΐδιος, ut Sempiternus a Semper, verisimile est.

[" Ἀΐδιος, æternus. Π. 7, 5, 26. p. 454. νόμος ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀΐδιός ἐστι, Est consuetudine gentium perpetua lex recepta. Πο. 1, 4. ἀΐδια ἀγαθὰ ἔχει ἡ γῆ. Intelligitur marmor. Oppon. τοῖς ἐπ' ἐνιαυτὸν θάλλουσί τε καὶ γηράσκουσι. Αγ. 11, 16. ἀΐδιος οἴκησις est Sepulcrum: v. Wessel. ad Diod. S. 1, 51." Lex. Xenoph.]

[Ἀΐδιος. Etym. G.: Ἀΐδιος· διὰ τοῦ ι, παρὰ τὸ ἵζω γέγονεν ἴζιος, καὶ ἀΐδιος, (l. ἵζω—ἴζιος.) Ἀΐδιος· παρὰ τὸ εἴδω, τὸ βλέπω· ὃ παρὰ τὸ φαίνω· ὁ πάντοτε φαινό-
C μενος καὶ ζῶν. Κατ' ἀντίφρασιν ὁ ἀθεώρητος καὶ αἰώνιος. Glossæ: Ἀείδιος· Perennis, Eternus, Perpetuus, Sempiternus. Ἀΐδιος· Perpetuus, perennis. Ἀΐδιον· Perenne. Hesych.: Ἀειδίης· ἀεὶ οὔσης. Ἀείδιον· ἀέναον, ἀεὶ ὄν. Ἀΐδιον· ἀεὶ ὄν, ἀεὶ ὑπάρχον. Ἀϊδίων· αἰωνίων. " Sap. 7, 26." Biel. Thes. Zonar.: Ἀΐδιον· τὸ διαιωνίζον, καὶ λῆξιν μηδαμῶς ἔχον. (Unde sua sumsit Phav.) Ἀΐδιον· τὸ ἀρχὴν μὲν ἔχον, τέλος δὲ μὴ ἔχον. Ἔστι καὶ ἀΐδιον, τὸ ἀρχὴν μὲν μὴ ἔχον, τέλος δὲ ἔχον. Ἔστι δὲ ἀΐδιον τὸ μήτε ἀρχὴν, μήδε τέλος ἔχον, ὥσπερ ὁ θεός. Ἀΐδιόν ἐστι τὸ μὴ ἑαυτὸ, ὅ ἐστι κατ' οὐσίαν, νοηθῆναι δυνάμενον. Ἀΐδιον δὲ λέγεται τὸ ἀεὶ διὸν, ἤγουν τὸ μηδέποτε ἀρξάμενον, μηδὲ λῆγον· οὐ πᾶν γὰρ ἀτελεύτητον πάντως καὶ ἄναρχον· οἱ γὰρ ἄγγελοι καὶ αἱ ψυχαὶ ἀρχὴν μὲν ἔσχον τοῦ εἶναι, τέλος δὲ οὐκ ἔχουσι. Ἀΐδιον οὐδὲν ἄλλο ἢ μόνον ἡ θεότης. " Cf. Libell. de Definit. in Opp. Athanas. 243." Tittmann. Butheri Fragm. ap. Stob. Ecl. 1, 2. T. 1. p. 12. Heeren.: Ἀριθμὸς ἐκ μονάδων σύγκειται, ὅπερ ἐστὶν ἀρχὴ τῶν ὄντων, καὶ μέτρον, καὶ ἀσύνθε-
D τον, καὶ ἀγέννητον, καὶ ἀΐδιον, καὶ μόνον, καὶ εἰλικρινὲς, κ.τ.λ.]

[" Ἀΐδιος, Charit. 710. 730. Wakef. Ion. 1239. Dionys. H. 1, 545. Ἐς ἀΐδιον, Epigr. adesp. 491. Ἀΐδιος, Wessel. Obs. 47. ubi et de ejus confusione cum ἴδιος, item ad Phalar. 214. Ruhnk. Ep. Cr. 255." Schæf. Mss.]

[Ἀΐδιος. Zonar. et Phavor.: Ἀΐδιος· ὁ ἀεὶ διὼν (ὢν Phavor.), ὁ μηδέποτε ἀρξάμενος, μηδὲ λήγων. Τὰ παρὰ τὸ ἀεὶ σύνθετα δίφθογγον ἔχουσιν, οἷον, ἀείμνηστος, ἀείφρουρος, πλὴν τοῦ ἀΐδιος. Δώδεκα δὲ φωναὶ εἰσι τοῦ ἀεί· ἔστι γὰρ ἀεὶ, καὶ αἰὲν, καὶ αἰὲς, καὶ ἄει (l. ἀὲ,) αἰεὶ (αἰὶ Phav.) αἰὶν, καὶ ἄϊν, καὶ ἀΐ, ἐξ οὗ τὸ ἀΐδιος (ἀΐδιον Phav.) καὶ ἀεὶ (ἢ Phav.) καὶ ἀὲ (καὶ αἰὴ, καὶ ἀὲ, Phav.) καὶ ἀές. " En tandem xii. formas τοῦ ἀεὶ, diu desideratas, et frustra quæsitas. Nam, quanquam in singulis Codd. nostris confunduntur propter accentus non recte positos, facili tamen negotio disponi possunt. Sunt igitur hi in

Cod. Aug.: 'Αεὶ, αἰὲν, αἰὲς, ἄει, αἰεὶ, αἶϊν, ἄϊν, ἀΐ, A αἶΐ, ἀὲ, ἀές. Cod. D.: 'Αεὶ, αἰὲν, αἰὲς, ἄει, αἶΐ, αἶϊν, ἄϊν, ἀΐ, ἠΐ, αἰῄ, ἀὲ, ἀές. Cod. K.: 'Αεὶ, αἰὲν, αἰὲς, αἰεὶ, αἶΐ, αἶϊκ, ἄιν, ἀΐ, ἠΐ, αἰῄ, ἀὲ, ἀές. Cod. A. undecim habet; deest enim ἠΐ, et αἰῄ. Sed Codd. D. K. tredecim habent; bis enim legitur (post αἰὲς) ἀεί. Cod. autem D. habet ἄει, quod deest in Cod. K. contra is αἰεὶ habet, quod abesse non debebat a Cod. D. Verum utut numeraveris, formæ sunt tredecim hæ: αἰεὶ, αἰὲν, αἰὲς, αἶϊν, αἶΐ, αἰῄ, ἀεὶ, ἄει, ἄϊν, ἀΐ, ἀὲ, ἀὲς, ἠΐ. Sed duplex ratio conficiendi calculi cogitari potest. Aut ἀεὶ spectatur tanquam communis stirps, cujus formæ sint reliquæ duodecim, quod Grammatici indicasse videntur: v. Koën. ad Gregor. 160. (in Αἰὲς citatum,) et Etym. qui dicit (p. 31. v. Αἰέλιος) se duodecim formas τοῦ ἀεὶ explicuisse v. 'Ακτῖνα, sed hæc vox non ap. eum reperitur, neque est in Etym. (August.) Ms. Aut ἄει illud omittendum est, mihi quidem vel propterea suspectum, quod non differt a v. ἄει ab ἄω, quam confusionem non pati Græcorum ratio videtur, quos constat diligentissime B cavisse, ne pronuntiatione incerta verborum dubia sententia redderetur. Quodsi omittatur illud ἄει, prodibunt formæ duodecim, quarum sex incipiunt cum αἰ, sex sunt ab ἀεὶ, quod Etym. Reg. Ms. ap. Koën. l. c. dicit συνεσταλμένον: αἰεὶ, αἰὲν, αἰὲς, αἶϊν, αἶΐ, αἰῄ: ἀεὶ, ἀὲ, ἀὲς, ἄϊν, ἀΐ, ἠΐ. Cf. quæ subtilissime disputavit Hermann. Præf. ad Eur. Hec. p. xxiii—iv." Tittmann. "Illud addam, quod præcipuam Zonaræ laudem conciliat, de ingenti multitudine observationum grammaticarum et etymologicarum, quæ ap. Suid. non reperiuntur. Quæ quanquam magno numero etiam ap. Etym. leguntur, multæ tamen et optimæ Nostro propriæ sunt, haustæ e Lexicis et Grammaticorum libris nunc deperditis. Unum h. l. exemplum sufficiat, sed luculentissimum. Scilicet quæ ap. omnes Grammaticos desiderantur, et ap. Phavor. non quæsitæ sunt, e Nostro tandem prodeunt nunc primum δώδεκα τοῦ ἀεὶ φωναί. Has Etym. quidem v. Αἰέλιοι p. 31. dixit reperiri in v. 'Ακτῖνα: sed ne vox quidem ista ap. eum reperitur, C quatuor tantum formas notavit, αἰὲν, αἰεὶ, ἀεὶ, et αἰὲς, 405, 35. Perquam commode igitur Koën. l. c. attulerat locum ex Etym. Reg. Ms. in quo enumerantur formæ illæ, sed paulo obscurius, ita ut ipsi Koënio quædam deesse viderentur. Leguntur hæc: 'Ιστέον ὅτι ιβ' φωναί εἰσι τοῦ ἀεί· ἔστι γὰρ αἰεὶ, καὶ αἰὲν, καὶ αἰὲς * ποιητικῶς, καὶ ἀεὶ· συνεσταλμένον, καὶ ἀεὶ, l. ἀΐ, παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, καὶ ἀὶν παρ' αὐτοῖς, ἐξ οὗ καὶ ἀΐδιος διὰ τοῦ ι· καὶ διὰ τοῦ αι, καὶ διὰ τοῦ η·—ἔτι καὶ ἀὲς παρὰ Δωριεῦσι· ταῦτα μὲν ἀπαρένθετα· καὶ ταῦτα ιβ' φωνὰς λέγουσιν εἶναι, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀὲ παρὰ Πεισάνδρῳ. De q. l. subtiliter disputavit Hermann. Præf. ad Hec. p. xxiii. Probat enim Koënii emendationem, sed negat deesse formas quasdam; verba enim Grammatici, καὶ διὰ τοῦ αι καὶ διὰ τοῦ η, ita intelligenda esse, ut formæ eæ, quæ in postrema syllaba ι habeant, in priori vel per αι, vel per η scribantur; sic formas prodire duodecim has: αἶΐ, ἠΐ, ἀὶν, αἶϊν, ἠῒν, αἰεὶ, αἰὲν, αἰὲς, ἀΐ, ἀεὶ, ἀὲς, ἀέ. Sed quas Nostri Codices formas proferunt, jam omnes videre possunt p. 75. D (l. c.) In quibus etsi reperiatur, in quo hærere quis possit, in primis formæ ἄει et αἰῄ, non inepte tamen calculus iniri videtur sic, ut sint bis sex formæ, quarum veluti communes stirpes sint αἰεὶ et ἀεὶ, συνεσταλμένον. Quare sic illas describendas putavi l. c. αἰεὶ, αἰὲν, αἰὲς, αἶΐ, αἶϊν, αἰῄ: † ἀεὶ, ἀὲ, ἀὲς, ἀΐ, ἀὶν, ἠΐ. Si quis tamen pro sexta prioris classis forma αἰῄ scribere malit cum Hermanno ἠῒν, non magnopere repugnabo." Idem in Proleg. ad Zonaræ Lex. lvi. "Etym. M. 31. Τοῦ δὲ αἰεὶ δώδεκά εἰσιν αἱ φωναὶ, ἃς εὑρήσεις εἰς τὸ 'Ακτῖνα, ubi qui citatur articulus 'Ακτῖνα, nusquam extat: (de h. l. vide quæ diximus in Αἰές.) Quod Koënius (Etym. Reg. Ms. citato) monet, 'numero quædam desunt,' verum manet, etiamsi addideris quæ, ab illo omissa, ego supplevi. Sed felici casu tria alia Lexx. Par. Mss. 2640. 2667. et 2668. duodecim formas adverbii ἀεὶ omnes servarunt. Sunt autem hæc: αἰεὶ, αἰὲν, αἰὲς, ἀεὶ, αἶΐ, αἶϊν, ἀὶν, ἀΐ, ἠΐ, αἰῄ, ἀὲ, et ἀές. En ipsa verba Codicum, quorum emendatissimus est 2640.: 'Αΐδιος· ὁ ἀεὶ ὤν, ita Cod. 2668. ceteri ὁ ἀεὶ διὼν, quod Hasius, v. cl., mutat in ὁ ἀεὶ αἰὼν, i. e. ὁ ἀεὶ χρόνος, ('recte ceteri, item Zonar., ὁ ἀεὶ διὼν, quo clarius appareat origo ac compositio adjectivi ἀΐδιος, quod παρὰ τὸ ἀεὶ σύνθετον esse, paulo post traditur. Utaris hoc Lexicorum istorum loco ad tuendam vulgarem in Xenoph. scripturam Mem. 2, 1, 24.' Schæf. De illo Xenoph. loco omnino v. Comment. Palæogr. 895. ubi et hæc afferuntur:—'Apollon. Dysc. ἀΐδιος non habet pro voce composita ex ἀεὶ et διὼν, a δίειμι, sed, quod multo probabilius et verius, derivat a solo adv. ἀεί. Sic enim in Lib. Περὶ 'Επιῤῥ. disputat,' in Bekk. Anecd. Gr. 2, 567. '"Ον τρόπον τῷ ὄπισθεν τὸ * ὀπισθίδιος παράκειται, ἔμπροσθεν * ἐμπροσθίδιος, μαψίδιος, ἀΐδιος, οὕτω παρὰ τὸ ῥέα κ. τ. λ. H. e. quemadmodum a μὰψ derivatur μαψίδιος, ab ἀεὶ ἀΐδιος.') ὁ μηδέποτε ἀρξάμενος, μηδὲ λήγων. Τὰ παρὰ τὸ ἀεὶ, (Cod. 2640. male τὰ περὶ ἀεὶ,) σύνθετα δίφθογγον ἔχουσιν, οἷον, ἀείμνηστος, ἀείφρουρος, (Cod. 2667. male ἀείφρουρος, 2668. vocem plane omittit,) πλὴν τοῦ ἀΐδιος. Δώδεκα δὲ φωναί εἰσι τοῦ ἀεί· ἔστι γὰρ αἰεὶ, (Cod. 2668. male ἀεὶ,) καὶ αἰὲν, καὶ αἰὲς, (Codd. 2667. et 2668. male ἀὲς,) καὶ ἀεὶ, (sic clare Cod. 2640.; mendose 2667. ἀεῖεν, et 2668. ἄδεν,) αἶΐ, αἶϊν, καὶ ἀὶν, καὶ ἀΐ, (Cod. 2667. male ἀεὶ,) ἐξ οὗ τὸ ἀΐδιος, (Cod. 2667. ἀΐδιον,) καὶ ἠΐ, καὶ αἰῄ, (omittit Cod. 2668.) καὶ ἀὲ, καὶ ἀές. H. St. Thes.:—''Αεὶ, pro quo dicitur et αἰεὶ et αἰὲν, nam reliqua illa ἀεὲν, (imo ἀὲν, et sic ipsum Steph. in Corrigendis suis leg. esse monere, jam supra docuimus,) ἀὲς, αἶΐ, αἶϊν, αἰῄ, ἀὲ, ἀὲς obsoleta sunt; adverbium temporis etc.' Quas obsoletas dicit formas, unde sumserit, ignoro. (e Phavor. in v. 'Αΐδιος, sua sumsit Noster.) Suidas v. 'Αεί: *Τούτου ια' φωναί.* Kust.: '*Quis sit horum verborum sensus, ignorare me fateor.*' Non ignorasset V. D., *si legisset quæ nunc publici juris facta* sunt. Ceterum numerus ια' in Suidæ Lex. ab errore scribæ, opinor, natus est mutandusque in ιβ'. Nam alpha et beta, *u*, haud raro confunduntur. Etenim si α superne nonnihil hiat, *u* videre tibi videaris; pariterque, si literæ *u* prior ductus ad alterum superne justo propius inclinat, facillime fit, ut quod beta est, pro alpha habeatur." Bast. ad Gregor. 348.]

'Αϊδίως, Sempiterne, In perpetuum. ["Symm. Mich. 7, 18." Biel. Thes.]

'Αϊδιότης, ητος, ἡ, Æternitas, Perpetuitas, ut ap. Aristot. 2. de Mundo, ἀϊδιότης τῆς ψυχῆς, Æternitas animæ. Ibidem, ἀϊδιότης τοῦ κόσμου, Æternitas mundi. [Glossæ: 'Αειδιότης· Æternitas, Perpetuitas, Perennitas. 'Αϊδιότης· Perennitas. Philosophus de Ortu et Interitu ap. Stob. Ecl. 1, 21. T. 1. p. 414.: Παναίτιος πιθανωτέραν εἶναι νομίζει καὶ μᾶλλον ἀρέσκουσαν αὐτῷ τὴν ἀϊδιότητα τοῦ κόσμου, ἢ τὴν τῶν ὅλων εἰς πῦρ μεταβολήν. "Suppl. videtur λέγει, vel simile verbum; vix enim ad νομίζει trahi potest." Heeren. "'Αϊδιότης, Æternitas, Sap. 2, 23. Hæc Bielius. Sed hæc lectio quorundam Codd. respuenda, et ἰδιότητος, ut etiam Vulg. Ar. et Syr. legerunt, præferendum. Quare etiam Hasse, Nachtigal, et Kleuker hanc lectionem sunt secuti, quæ eo quoque commendatur, quod auctorem ad Genes. 1, 27. respexisse, verisimile est. Vide Hasse ad h. l." Bretschneider. Lex. in Interprr. Gr. V. T. Spicil. Vide Schæf. in 'Αΐδιος citatum.]

[* 'Αϊδίζω, Perpetuo, Glossæ.]

Συναΐδιος, Coæternus, Una æternus, ut Christus a Theologis dicitur Patri συναΐδιος. Ab Hesychio exponitur συνυπάρχων. [Const. Manass. in Meursii Opp. 7, 413. 'Ο συναΐδιος Πατρὶ, καὶ * κοσμοκτίστωρ Λόγος.]

'ΑΕΙΔΩ, f. σω, p. κα, Cano, Canto, Carmine celebro ap. Poëtas, e quo fecerunt Scriptt. prosæ ᾄδω, facta contractione, et ι subscripto ipsi α. Interdum sine casu, ut Od. Θ. (45.) ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν. Sæpe cum casu, accusativo videlicet, ut eod. lib. (73.) Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν. Sic Il. initio, Μῆνιν ἄειδε θεά. Et cum accus. personæ, Theocr. in Char. (17, 3.) Μῶσαι μὲν

θεαὶ ἐντὶ, θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι. Item, ἀείδω σοι, Cano tibi, A i. e. In tuam gratiam: Od. X. (346.) ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω. Proprie dicitur de Poëtis, ut de Oratoribus λέγειν. Fit autem ἀείδω ex α epitatico et v. εἴδω, Cognosco, quod rerum multarum cognitio Poëtis tribueretur. Hinc factum volunt, ut proprium sit Poëtarum ἀείδω, sicut Oratorum λέγω.

[" 'Αείδω, Jacobs. Anth. 1, 1. 49. Callim. Ep. 46. Antip. Sid. 87. Apollonid. 2. Heyn. Hom. 5, 523. Musgr. Iphig. A. 1190. Hel. 188. Wakef. Ion. 770. Jacobs. Anim. 246. Huschk. Anal. 219. Callim. 1, 460. Lucian. 3, 604. Jacobs. Anth. 12, 322. Ilgen. Hymn. p. 585. Valck. ad Il. 22. p. 55. b. Wakef. ad Bion. 1, 36. S. C. 3, 98. Futur., Valck. Diatr. 287. Casaub. ad Athen. 1. p. 15. Passiv., ad Callim. T. 2. p. 9. De quant. primæ, Ruhnk. Ep. Cr. 61." Schæf. Mss. Pierson. Veris. 227. Χείλεσιν ἀείδειν, Orph. de Lapidibus 315. ap. Lobeck. ad Ajac. 308. " Forma ἀείδειν in Longo non ferenda," Schæf. ad Longum 376. Theognis 3., 'Αλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἔν τε μέσοισιν 'Αείσω, ubi Schæf.:—" Infra B 921. 'Εγγύθεν αὐλητῆρος ἀείσομαι, et 237. ᾄσονται, (Καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες Εὐκόσμως ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα "Αισονται,) quæ forma multo magis frequentatur. Cf. Dawes. Misc. Crit. p. iii. et 285. Oxon." Vide et Gail. in Le Philologue T. 2. p. 218—22. Orph. Argon. 1283. "Ηειδον δὲ λιγὺ κλάζων ὀπὶ θέσκελον ὕμνον. " Cum λιγὺ non possit a κλάζων separari, cæsura est in quarto pede. Sed illa lectio debetur Hermanno. In libris est κλάζων διὰ θέσκελον ὕμνον. Lege, "Ηειδον δὲ λιγὺ κλάζων Δία θέσκελον ὕμνον, Hymnum cantavi in Jovem. Rara structura ἤειδον Δία ὕμνον, sed amat ille rariora. Eandem agnosco in Callim. H. in Apoll. 20. Οὐδὲ Θέτις 'Αχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ. Æsch. Agam. 168. Οὐδ' ὅστις πάροιθεν ἦν μέγας, Παμμάχῳ θράσει βρύων, Οὐδὲν ἂν, sic, λέξαι πρὶν ὤν· "Ος δ' ἔπειτ' ἔφυ * τρια-Κτῆρος οἴχεται τυχών. Ζῆνα δέ τις * προφρόνως ἐπινίκια κλάζων Τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν. Ita enim digerendi isti versus, et proinde etiam in stropha hexametri exhibendi, (v. Corrig. C 237.) Æsch. ap. Plat. Rep. 2. p. 383. θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας Παιὼν' ἐπευφήμησε. Eurip. Iph. A. 1468. 'Υμεῖς δ' ἐπευφημήσατ', ὦ νεάνιδες, Παιᾶνα, τῇ 'μῇ συμφορᾷ, Διὸς κόραν "Αρτεμιν: Herc. F. 687. Παιᾶνα μὲν Δηλιάδες 'Υμνοῦσ' ἀμφὶ πύλας τὸν Λατοῦς εὔπαιδα γόνον. Altera lectio αὐδὴν, ἀοιδὴν, orta ex ᾠδὴν, et hoc ex interpretatione verbi ὕμνον." Gerhard. Lectt. Apoll. 131. Etym. M.: 'Αείδω· τὸ ει δίφθογγον, * ἀντιπαράκειται γὰρ αὐτῷ τὸ ἀοιδὴ, εἴδω τὸ ἐπίσταμαι, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ἄλφα, ἀείδω, τὸ πάνυ ἐπίσταμαι· τὸ δὲ εἴδω συντεθὲν εἰς ὄνομα, ἀποβάλλει τὸ ε· νῆϊς, ὁ ἄπειρος· καὶ πολύϊδος· καὶ παραγόμενον, οἷον ἴδμων, ἵστωρ. 'Ιστέον ὅτι κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον, τὰ ἀπαθῆ οὐ λέγεται, οἷον τὸ πατέρος καὶ μητέρος καὶ ἀνέρος, ἀλλὰ τὰ πεπονθότα, οἷον τὸ πατρός· οὕτω καὶ τὸ ἀείδω ᾄδω, εἰς α μακρὸν, κράσει τοῦ ε καὶ α, καὶ συναιρέσει τοῦ αϊ εἰς τὴν ᾳ δίφθογγον. Διατί βαρύνεται; τὰ εἰς δω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς φωνῆεν λήγουσαν, περισπᾶται, εἰ μὴ τύχοι ἡ ει δίφθογγος, οἷον, πηδῶ, * ἀοιδῶ, * ληρῳδῶ (l. D * λυρῳδῶ,) καὶ τὰ ὅμοια· ἐξέφυγεν ἄρα τὸ ἀείδω καὶ ἐρείδω. Etym. G.: "Αειδε· προστακτικὸν, τὸ θέμα εἴδω γράφεται διὰ τῆς ει διφθόγγου, * ἀντιπαράκειται γὰρ αὐτῷ τὸ ἀοιδή· ἅτε γὰρ ἔχοντα τὸ ε ἐγκείμενον ἐν τοῖς ῥήμασιν ἔχουσι τὸ ο ἀντιπαρακείμενον ἐν τοῖς ὀνόμασιν, οἷον, λέγω λόγος, φέρω φόρος, λείβω λοίβη, ἀλείφω ἀλοιφή· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἴδω, τοῦ σημαίνοντος τὸ ἐπίσταμαι, καὶ τοῦ α ἐπιτατικοῦ μορίου, ἀείδω, τὸ πολλὰ γινώσκω· ὁ παρατατικὸς ἤειδον· τὸ προστακτικὸν ἄειδε. Οἱ "Ιωνες γὰρ συναρχόμενοι τοὺς παρῳχημένους ποιοῦσι τοῖς ἐνεστῶσι, καὶ κατὰ κράσιν τοῦ α καὶ ε εἰς α μακρὸν ἄειδε, l. ᾆδω. Καὶ μὲν εἰ τὸ ι προσγεγραμμένον· καὶ τὸ ᾠδὴ γέγονεν ἀπὸ τοῦ ἀοιδή· καὶ κράσει τοῦ α ο εἰς ω ᾠδή. Τὰ εἰς δω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους εἰς φωνῆεν λήγουσαν περισπᾶται, εἰ μὲν τύχῃ ἡ ει δίφθογγος· οἷον, ὀπηδῶ, (hinc in Etym. M. corr. ὀπηδῶ pro πηδῶ,) ἀοιδῶ, τραγῳδῶ, λοιδορῶ, ὁμαδῶ, ἀφ' οὗ καὶ ὁμάδης, ἐκ τοῦ ὁμαδὸς, τοῦτο παρὰ τὸ ὁμοῦ. Αὐδᾶν καὶ * κελαυδᾶν, τὸ γὰρ κελάδων, κελάδοντος,

A ἑτέρῳ λόγῳ· κατώρθωται· ἐξέφυγε δὲ τὸ ἀείδω καὶ ἐρείδω. 'Αείδω· εἴδω, τὸ ἐπιτατικὸν τὸ α· καὶ γὰρ ἀείδως ὁ πολλὰ εἰδὼς, πολύπειρος· Καὶ δή φησιν "Ομηρος· 'Αλλ' ὅγε τερψάμενος· εἴ τε καὶ πλείονα εἰδώς. Est ex Od. M. 188. ubi legitur τερψ. νεῖται, καὶ π. εἰδώς. Etym. M.: 'Αειδέμεναι· παραγωγὴ ποιητικὴ, οὐ Δωρικὴ διάλεκτος. Τὸ α τοῦτο, συνεσταλμένον ἐστὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ· ἅπαξ δὲ ἐκτεταμένον, ἐν τῷ, 'Αείδει δεδαώς. Etym. G.: 'Αειδέμεναι· γινώσκειν, παραγωγὴ ποιητικὴ, οὐ Δωρικὴ διάλεκτος. Τὸ α τοῦτο συνεσταλμένον ἐστὶ παρ' αὐτῷ (l. παρὰ τῷ) Ποιητῇ· ἅπαξ δὲ ἐκτεταμένον, ἐν τῷ, 'Αείδη δεδαώς. Respicitur Od. Θ. 73. Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν, ubi Pseudo-Did. ᾄδειν: et P. 518. ὅς τε θεῶν ἒξ 'Αείδει δεδαὼς ἔπε' ἱμερόεντα βροτοῖσι. Eustath. 8. ad Il. A. 1. Μῆνιν ἀείδε.: "Οτι τὸ ἀείδειν, ὃ πρωτότυπόν ἐστι καὶ ἐντελέστερον τοῦ ᾄδειν, κυρίως ἐπὶ ποιημάτων διὰ τὸ ἐμμελὲς τῆς ποιήσεως· καὶ οὐκ ἔστι καιριωτέραν τούτου λέξιν ἐνταῦθα εἰπεῖν, οὔτε τὸ φάσθαι, οὔτε τὸ μυθεῖσθαι, οὔτε ἄλλο τι τοιοῦτον, ὁποῖον καὶ τὸ λέ- B γειν· ὅπου γε καὶ ἡ ἁρμονικὴ σοφία διαφορὰν οἶδε τοῦ ᾄδειν καὶ τοῦ λέγειν· τὸ μὲν ᾄδειν ἀπονέμουσα τῇ ἐμμελείᾳ, τὸ δὲ λέγειν τῷ ἀμελεῖ λόγῳ διδοῦσα. 'Αείδεσθαι γοῦν φαμὲν τὰ ποιήματα· ἀείδειν δέ ἐστι τὸ ἐμμελῶς λέγειν· καὶ ᾠδὴ, ὁ μεμελισμένος λόγος, ὃς καὶ ἔξαρμα ἔχει, ἤγουν, ὕψος, ὄγκον, μέγεθος· καί πως διὰ τὸ ὑπερηρμένον, ἔποχος ὁ τοιοῦτος λόγος εἶναι δοκεῖ· διόπερ ὁ μὴ τοιοῦτος, πεζὸς λέγεται διὰ τὸ ταπεινὸν, καὶ τὸ, ὡς ἀπὸ ὕψους τινὸς καὶ ὀχήματος καταβῆναι εἰς τοὔδαφος. Οἱ γὰρ περὶ Φερεκύδην καὶ 'Εκαταῖον λύσαντες μὲν τὸ μέτρον, ἄλλα δὲ φυλάξαντες, τὰ ποιητικὰ συνέγραψαν· εἶτα οἱ ὕστερον ἀφαιροῦντες ἀεί τι τῶν τοιούτων, εἰς τὸ νῦν εἶδος κατήγαγον ὡς ἀπὸ ὕψους τινός. Ταῦτα ὁ Γεωγράφος. "Εοικε δὲ καὶ 'Ηρόδοτος τῷ Φερεκύδῃ καὶ 'Εκαταίῳ εἶναι ὅμοιος τοῖς καταβαλλοῦσι (" l. καταβαλοῦσι," Polit.) τὸ τῆς ποιήσεως εὐδόκιμον, ὅπερ εἶχεν, ὅτε πρῶτον εἰς μέσον παρῆλθε. Δοκεῖ δὲ καὶ τὸ ἐνέπειν ἰσοδυναμεῖν τῷ ᾄδειν, ὡς δηλοῖ τὸ, "Ανδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, καὶ παρ' 'Ησιόδῳ, (Opp. init.) Μοῦσαι—ἐννέπετε· ἐξ οὗ καὶ ἔπη τὰ ποιήματα λέγον- C ται. Οἰκειότερον δὲ τῇ ἐμμελείᾳ τὸ ᾄδειν· ὅθεν καὶ ἐπὶ μουσικῶν ὀρνίθων ᾄδειν λέγομεν, οὐ μὴν ἐνέπειν, ὥσπερ οὐδὲ λέγειν· περὶ ἀλεκτρυόνων γὰρ ᾠδὰς φαμὲν, καὶ ὄρνεις ᾠδικούς τινας λέγομεν· καὶ ἡ ἀηδὼν δὲ ἐκ τοῦ ἀείδειν παρετυμολογεῖται, τροπῇ φασὶν Αἰολικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς η. Διὸ καὶ τὰς σειρῆνας, ὡς καλὸν ἀειδούσας, ἀηδόνας ὁ Λυκόφρων ἐκάλεσε. (Vide 'Αηδών.) Γίγνεται δὲ τὸ ἀείδειν ἐκ τῆς α ἐπιτάσεως, καὶ τοῦ εἴδω τὸ γινώσκω. Πάνυ γὰρ εἰδότες, καὶ ἐπιστήμονες, ὡς φιλόσοφοι, ἐδόκουν οἱ ποιηταί. "Οθεν καὶ τὸν ἐν 'Οδυσσείᾳ ἀοιδὸν, τὸν τῆς Κλυταιμνήστρας φύλακα, φιλόσοφόν τινες ἡρμηνεύκασιν, ὡς εὖ εἰδότα τὰ πάντα ἐκ μουσῶν· καὶ μαντικοὶ δὲ διὰ σοφίαν οἱ ἀοιδοὶ ἐνομίζοντο, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ φανήσεται· οὗ σύμβολον καὶ ἡ ἐκ δάφνης ῥάβδος, ἡ τοῦ 'Απόλλωνος, ἣν, ὡς προεῤῥέθη, κατεῖχον ᾄδοντες οἱ ῥαψῳδοί. Τὴν τοιαύτην πρόγνωσιν ὑπεμφαίνει καὶ Πίνδαρος, εἰπὼν, ὡς κατωτέρω ῥηθήσεται, Μαντεύεο, Μοῦσα, (l. Μοῖσα. Vide Pind. Fr. inc. 135=139. cf. Schol. Ven. ad Il. A. 1. ubi perperam legitur μαντεύο pro μαντεύεο.) 'Ιστέον δὲ, D ὅτι τε παρὰ τῇ κοινῇ διαλέκτῳ ἀργεῖ τὸ ἀείδειν, καὶ ἡ ἐκεῖθεν ἀοιδή· ἐνεργεῖται δὲ τὸ ᾄδειν, καὶ ἡ ᾠδὴ, τὰ παθόντα κράσιν καὶ συναίρεσιν· ὥσπερ καὶ ἀντὶ τοῦ πατέρος, καὶ μητέρος, τῶν κοινῶς ἀπαθῶν, τὰ κατὰ πάθος φασὶ πατρὸς, καὶ μητρός. Καὶ ὅτι ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἀχρήστου ἀείδειν, ἤγουν μὴ βλέπειν, ἑτεροῖα (sic et Polit. edidit, sed leg. ἑτεροία) ἡ κράσις, ὡς ἐκφωνοῦσα τὸ ι ἐν τῷ αἴδω, καὶ αἰδῶς· ὁμοίως τῷ ἀεικίζω αἰκίζω, ἀείρω αἴρω, φαείνω φαίνω. Καὶ ὅτι διὰ τὸ ἐνέπειν ἰσοδυναμεῖ τῷ ᾄδειν καὶ τὸ εἰπεῖν, οἷον, Εἰπὲ, θεὰ, Κρονίδαο διάκτορον αἴθοπος εὐνῆς. Schol. Ven. ad Il. A. 1.: 'Αειδέ· ᾄδειν ποιεῖ, μετωνυμικῶς, ὡς, Πάντας μέν ῥ' ἔλπει, (Od. B. 91.) "Ηιδον γὰρ αὗται, καὶ εἰπεῖν θέλει δυσχερῆ ὄντα. Περὶ δὲ τοῦ ῥήτορος λέγων, ἔννεπε, φησίν. "Αειδε, ἀπὸ τοῦ εἴδω, τοῦ σημαίνοντος τὸ ἐπίσταμαι, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀείδω, τὸ λίαν γινώσκω. Apollon. Lex. Hom.: "Αειδε· αἶδε (l. ᾆδε,) ὕμνει, δύναμιν περιποίησαι ὥστε ᾆσαι. Μῆνιν ἄειδε, θεά. Τινὲς δὲ εἰς τὸ λέγειν μετέβαλον τὴν λέξιν· ἐπὶ μὲν τῶν καταλογάδην προφερομένων, τῷ λέγε καταχρω-

μένου, καὶ τῷ εἰπεῖν· τῷ δὲ ἄειδεν, ἐπὶ μὲν μετ' ᾠδῆς· A
Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππον κόσμον ἄειδε, (Od. Θ. 492. "ubi tamen pro ἄειδε legitur etiam ἄεισον, quod et Plut. habet de Aud. Poët., uti observatum est a Clarkio." Herm. Tollius.) Ταῦτα δ' Αἴσωπος ὁ Σαρδιηνὸς εἶπεν· Ὄντιν' οἱ ἀδελφοὶ ᾄδοντα μῦθον οὐ καλῶς ἐδέξαντο, ἀντὶ τοῦ λέγοντα. Ὁ γὰρ Αἴσωπος λογοποιός. "Jam tamen observatum est ap. Poëtas τὸ λέγειν idem esse, quod Canere, et in stylo sublimiori usurpari, sic ap. Theocr. 17. Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λέγεσθω: Anacr. 1. Θέλω λέγειν Ἀτρείδας, et 16. Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης. Quod ipsum, annotante Anna Daciera, expressit Horat., dum primum Odysseæ versum sic redderet, Dic mihi, Musa, virum captæ post tempora Trojæ. Pro καὶ τῷ εἰπεῖν· τῷ δὲ ἄειδεν, lege, καὶ τῷ εἶπε (sic,) τῷ δὲ ἄειδε." Villois. "Imo vero omnem locum a male sedulis misere distortum, ita recte compones: Ἐπὶ μὲν τῶν μετ' ᾠδῆς προφερομένων, τῷ λέγε καταχρωμένου, καὶ τῷ εἰπέ· τῷ δὲ ἄειδε, ἐπὶ τῶν καταλογάδην. Qui sc. Il. A. 1. ἄειδε accipiunt pro λέγε B
hoc utuntur argumento, quod soleant sæpe Græci proprium harum formarum usum negligere; λέγε atque εἰπὲ de ligata, et contra ἄειδε de prosa oratione usurpare. Posteriorem usum mox ipse Apollon., priorem probat Villois. Quæ vero Apollonius contra communem scriptorum consuetudinem fieri observarat, temere Librarii, consilium Grammatici parum perspicientes, ad usus vulgaris præcepta revocando, corruperunt. Ὄντιν'.... ἐδέξαντο: Æsopus, qui non Σαρδιηνὸς certe, sed Σαρδιανὸς, dictus fuit ab Apollonio, scripserat hæc forte in libris istis, quibus enarravit τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῷ συμβάντα, teste Suida v. Αἴσωπος, e quo in hoc ipso fragm. pro οἱ ἀδελφοὶ facile leg. esse largieris οἱ Δελφοί. Ceterum non versus hic est, quod censuisse videtur Villois., sed prosa." Tollius. "Quis ille Babrius, quibus temporibus et locis vixerit, nondum compertum est. Suidas, qui ex opere ejus multa protulit, de ipso hæc pauca notat: Βαβρίας, ἢ Βάβριος. Μύθους, ἤτοι * Μυθιάμβους· εἰσὶ γὰρ διὰ χωλιάμβων ἐν βιβλίοις δέκα. Οὗτος ἐκ τῶν Αἰσωπείων μύθων μετέβαλεν ἀπὸ τῆς αὐτῶν C
λογοποιΐας εἰς ἔμμετρα, ἤγουν τοὺς χωλιάμβους. Bentl. (Diss. upon Æsop. s. 7.) ponit eum in ultima ætate bonorum auctorum. Quod vagum est, et nullo, quantum video, argumento fundatum. Si crisis illa, quam nuper proposui (Archæol. 3, 235. de loco Apollonii in Lex. Hom. v. Ἄειδε, vera sit, ut verissimam credo, juvabit nonnihil ad ætatem Babrii accuratius paulo determinandam. Locus iste e conjectura nostra in metra choliambica distribuendus est, et sic leg.: ταῦτα δ' Αἴσωπος Ὁ Σαρδιηνὸς εἶπεν, ὅντιν' οἱ Δελφοὶ, vulg. ἀδελφοὶ, Ἄιδοντα μῦθον οὐ κακῶς (vulg. καλῶς) ἐδέξαντο. Hæc Babrii esse et metrum et sensus clamant. Hunc igitur Apollonio antiquiorem tuto statuamus; Apollonium autem circa tempora Augusti floruisse, cum ejus editore verisimillimum arbitror; aut etiam aliquanto prius. Ætati autem Babrio sic assignatæ suffragatur Avienus, qui eum ante Phædrum collocat, Præf. Fab. Avieni:—'Quas, (fabulas sc. Æsopi,) Græcis iambis Babrius D
repetens in duo volumina coartavit; Phædrus etiam partem aliquam quinque in libellos resolvit.' In hoc autem ab Avieno Suidas discedere videatur, cum alter Babrio duo volumina, alter decem libros tribuat; sed non constat, Avienum Volumina posuisse eodem sensu, quo Suidas βιβλία, et præterea numeri in Codd. Mss. non raro turbantur." Tyrwhitt. Diss. de Babrio p. clx. Ed. Fr. De Furia. Suid.: Ἄειδε· ᾆδε (l. ᾆδε,) λέγε. Hesych.: Ἄειδε· ᾆδε, καὶ λέγε. "Respicit initium Iliados, ubi similiter Schol. ᾆδε, λέγε, quod hic pro ᾆδε rescripsi. Cf. Misc. Obs. 3. p. 326. Quod autem ᾆδε legatur in Edd. forte inde est, quod olim αἶδε scripserint, pro ᾆδε. Apollon. Lex.: Ἄειδε· αἶδε, sic, ὕμνει, δύναμιν περιποίησαι ὥστε ᾆσαι. Μῆνιν ἄειδε, θεά." Albert. "Αἶδε sic scribitur; sed leg. ἆδε. Jota enim, ut in antiquis Inscrr., sic et in hoc Codice, aliquando non subscribitur, sed ad latus continenti serie apponitur." Villois. Hesych: Ἄειδε δ' ἄρα· ἦδε δὲ, ᾠδὴν ἔλεγεν. (Ex Il. I. 189., Τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.) Ἀείδειν μετ' ᾠδῆς λέγειν. Ἄειδον· ᾖδον. Ἀείδοντες· ᾄδοντες. (Il. A. 473. Καλὸν ἀείδοντες Παιήονα.) Ἀείδων· ᾄδων. (Il. I. 191. ὁπότε λήξειεν ἀείδων.) Ἄεισεν· ᾖσεν. (Od. Φ. 411. Ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε.) Ἀείσω· ᾄσω, ὑμνήσω. Ἀεῖται· ὑμνεῖται. Tittmanni Cyrillus: Ἄειδε· ᾆδε, καὶ λέγε. Zonar.: Ἀείδω· τὸ λέγω. Ἀείσωμεν· ὁδεύσομεν, "l. ὁδεύσωμεν," Tittmann. An ὑμνήσωμεν? Vide Ἄισμα. Ἀείδω, ut notavit quidam V. D., simplicem narrandi notionem nunquam habet. Alia quædam notio latet, quæ vel ad cantus, vel ad carmina plus minus pertinet. Grammaticus Meermannianus de Dial. Dor. 659.: Οὐρανὸν, ὠρανόν. Ubi Bast.:—"In Excerptis Apollonii Dysc. 570. Sturz. ex Alcmane οὐρανιόφιν pro οὐρανία in vocativo citatur. Corrigendum ὠρανίαφι. Schol. Ven. ad Il. N. 588.: Ἐπὶ δὲ κλητικῆς Ἀλκμὰν ὁ μελοποιὸς οὕτως· Μῶσα Διὸς θυγάτηρ, Cod. θύγατερ, ὠρανίαφι λίγ' ἀείσομαι· ἔστι γὰρ οὐρανία. Eodem modo leg. in Schol. Ven. ad Il. B. p. 59. ubi perperam legitur οὐρανιάφι φίλη γ' ἀείσομαι." Vide Welcker. ad Alcmanis Fr. p. 22. et 89. J. Poll. 1, 26.: Θυηπολεῖν, παιᾶνας ἀεῖσαι, ὕμνον ᾆσαι, ἱερῶν προκατάρξασθαι. "Ἀείδω, ab ἄω, idem ac ὕω, unde ὕμνος, T. H. 184. a. Ἀείδομαι, ἀείδει, Celebraris, ut κλῄζει, Bentl. ad Callim. 463. Emend. Callim. Del. 191. νῆσος ἀειδομένη." Valck. Mss. Locus est: Ἔστι διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος ἀραιή, Πλαζομένη πελάγεσσι. Ubi Blomfield.: "Recte Schol. φαινομένη. Ad nomen Δῆλος respici monet Ernest. (quem vide.)" "Gallice explica: Qu'on voit tantôt ici, et tantôt là." A. Fabri.]

"Ἄεισμα, (τὸ,) i. q. ᾆσμα, ut ἀείδω i. q. ᾄδω, i. e. "Cantilena s. Canticum, ut οἰκτρὸν ἄεισμα ap. Greg." ["De οὕνεκα ejusque differentia ab ἕνεκα s. εἵνεκα, quam etiam Ammon. commemorat, Apollonius multis agit in Lib. Περὶ Συνδέσμων. Inter alia habet hæc, (in Bekkeri Anecd. Gr. 2, 505.) Ἐπίμεμπτοι οὖν οἱ τὰς τάξεις (συντάξεις Bekk.) * παρασυγχέοντες, ὧν ἐστὶ Καλλίμαχος, οιδενεκευρυνομητιτηνιασ, εινεκεν ουχεναεισμα, sic. Φέρεται γὰρ ὁ σύνδεσμος ἐπὶ τὸ ἤνυσα, καὶ δέον τῷ οὕνεκα καταχρήσασθαι. Duo hic leguntur ἀποσπασμάτια Callimachi. Prius, quod in Edit. Ernestii frustra quæsivi, (et quod in Blomf. Ed. frustra quæretur,) sic mihi videtur leg., Οἱ δ' ἕνεκ' Εὐρυνόμη * Τιτηνιὰς, Illi vero, quoniam Eurynome Titania. (Bekk. habet: οὐδ' ἕνεκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς, Εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄεισμα.) Posterius, εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄεισμα, Ernest. Ed. habet p. 539. (et Blomf. p. 279.) ubi ex Ammonio sumtum est. Ex iis, quæ Apollon. addit, intelligitur, in Callimachi contextu post secutum esse v. ἤνυσα. Ἄλεισμα, quod Codd. Ammonii dant, Bentleio jure visum est vox nihili. Qui quod emendavit ἄεισμα, Codex Apollonii confirmat." Bast. ad Greg. C. 898. Vide Gerhard. Lectt. Apoll. 55. Callim. Epigr. 28.: Ἡσιόδου τό τ' ἄεισμα, καὶ ὁ τρόπος. Zonar.: Ἄεισμα καινόν· ὕμνος καινός. "Pro ᾆσμα. Alex. Ps. 32, 3. 39, 4." Tittm. Vide Ἄισμα. "Toup. ad Longin. 312." Schæf. Mss. Welcker. ad Alcmanis Fr. p. 8.]

Ἀοιδή, ἡ, Cantio, Cantilena, Carmen, ut ἀοιδὴ νεωτάτη, Od. (351. Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται,) et Od. Σ. (303.) Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν, et Od. Φ. (406.) Ὡς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς, Θ. (429.) καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων. Eod. lib. (498.) Ὡς ἄρα σοὶ πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν. Ubi observandum est ex ὕμνος ἀοιδῆς compositum postea fuisse v. ὑμνῳδεῖν, ut θεσπιῳδεῖν e θέσπις ἀοιδή, verso videlicet nomine ἀοιδή in ᾠδή.

Ἀοιδή nonnunquam Fama, φήμη, ut exp. Scholia Gr. Hom. κλέος et ἀοιδὴν copulat, Od. Γ. (204.) καί οἱ Ἀχαιοὶ Οἴσουσι κλέος εὐρὺ, καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδήν. Od. Ω. (199.) ἀοιδὴν et φῆμιν: στυγερὴ δέ τ' ἀοιδὴ Ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους, χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὄπασσε Θηλυτέρῃσι γυναιξί. Hanc autem signif. ἀοιδῆς retinet ἀοίδιμος, ut paulo post docebo.

Ἀοιδή, Incantatio, sed frequentius ἐπαοιδή: et ap. Hom. Od. T. (457.) non ἐπ' ἀοιδῇ leg. est, ut in multis Edd. habetur, sed ἐπαοιδῇ uno verbo: ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν Ἔσχεθον. In prosa dicitur ἐπῳδή.

[Et sic hodie legitur. Vide Ἐπαοιδή.]

[" Ἀοιδή, Markl. Suppl. 975. 1225. Wakef. Herc. F. 350. Musgr. 1025. El. 143. Fischer. ad Anacr. p. 4. Ruhnk. ad H. in Cer. p. 2. b. Ilgen. Hymn. 199. 583. ad Callim. 1, 152." Schæf. Mss. Hesych.: Ἀοιδάων· ᾠδῶν, φωνῶν. Ἀοιδή· ᾠδή, φωνή. Suid. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. et Tittmanni Cyrillus: Ἀοιδή· ᾠδή. Zonar.: Ἀοιδή· ἡ ᾠδή.]

" Ἀοιδοθέτης, Poëta," [Qui componit cantilenam,] "ex Anthol., ea forma dictum, qua νομοθέτης, et " θεσμοθέτης, atque alia," [Archimeli Epigr. 2. Τὴν Εὐριπίδεω μήτ' ἔρχεο, μήτ' ἐπιβάλλου, Δύσβατον ἀνθρώποις οἶμον, ἀοιδοθέτα. " Ἀοιδοθέτης formatum ad analogiam τοῦ ὑμνοθέτης, de quo v. ad Meleagr. 1." Jacobs.]

[* Ἀοιδομάχος, ὁ, ἡ, Qui cantando certat. Lucill. 28. Τούτοις τοῖς παρὰ δεῖπνον ἀοιδομάχοις λογολέσχαις. " Ἀοιδομάχοι Grammatici vocantur, qui, Homeri aliorumque vetustatis Poëtarum versibus armati, de verbis inter se pugnant et digladiantur." Jacobs.]

Ἀοιδοπόλος, ὁ, (ἡ,) Poëta, ὁ περὶ τὰς ἀοιδὰς πολούμενος, i. e. ὁ περὶ τὰς ᾠδὰς ἀναστρεφόμενος, ut habet Hesych., Qui versatur circa carmina. Idem valet μουσοπόλος, e μοῦσα et πολέω, ut illud ex ἀοιδή et πολέω. Eust. et Hesych. ὀνειροπόλος, quod ab eadem est origine, exp. ὁ περὶ τοὺς ὀνείρους πολούμενος, Qui circa somnia versatur et volvitur, accipiendo Versatur, passive. Quod si esset, ὁ τοὺς ὀνείρους πολῶν significaret Qui versat et volutat somnia. Ac videri possit hoc nomen exprimere voluisse Poëta, Propert., si bene memini, cum dicit, (2, 4, 16.) Quæ mea non decies somnia versat anus? Sic igitur ἀοιδοπόλος esset Qui versat carmina. Hes. autem, cum exponit, ὁ περὶ τὰς ᾠδὰς ἀναστρεφόμενος, intelligit Qui versatur circa carmina, ut dicimur Latine Versari circa negotium aliquod, vel in aliquo negotio.

[Ἀοιδοπόλος. Tull. Laur. Epigr. 3. Αἰολικὸν παρὰ τύμβον ἰών, ξένε, μή με θανοῦσαν Τὰν Μιτυληναίαν ἔννεπ' ἀοιδοπόλον. Antip. Th. 9. ἐποιήθης δ' ἔργον ἀοιδοπόλων. Jul. Æg. 63. Μνῆμα σόν, ὦ Θεόδωρε, πανατρεκές, οὐκ ἐπὶ τύμβῳ, Ἀλλ' ἐν βιβλιακῶν μυριάσιν σελίδων, Αἷσιν ἀνεζώγρησας ἀπολλυμένων, ἀπὸ λήθης Ἁρπάξας, νοερὸν μόχθον ἀοιδοπόλων. Adde Leon. Alex. 26. " Fischer. ad Anacr. p. 4. Valck. Phœn. p. 508. Jacobs. Anth. Proleg. 57." Schæf. Mss. " Nonn. Dionys. 19, 109." Wakef. Mss.]

[* Ἀοιδοτόκος, ὁ, ἡ. Nestor. 1. Σπείσατέ μοι, Μοῦσαι, λιγυρὴν εὐτερπέα φωνήν, Ἡδὺν ἀπὸ στομάτων * Ἑλικωνίδος ὄμβρον ἀοιδῆς· Ὅσσοις γὰρ προχέουσιν ἀοιδοτόκον πόμα πηγαί, Ὑμετέρων ἐπέων λιγυρῇ τέρπονται ἀοιδῇ. " Ὅσσοι—ἀοιδοτόκον, Vat. Cod. et Editores. Reiskius emendavit, Ὅσσοι γὰρ ποθέουσιν ἀοιδοτόκου πόμα πηγῆς. Quod haud scio an Brunckii lectioni præferendum sit: Quicunque enim poëtici fontis haustum appetunt, ii omnes vestrorum carminum suavitate gaudent. Si Brunckium sequimur, v. 3. poëtarum circumscriptionem continet, Quibus fons Pierius fluit." Jacobs. " ' Dedi lectionem Cod. Pal. Ὅσσοις γὰρ προχέουσιν ἀοιδοτόκοι πόμα πηγαί.' Br. quæ nimia est mutatio. Ποθέουσιν probabiliter corr. Reisk." Idem ad Anth. Pal. 543.]

Ἀοιδός, ὁ, Cantor. Ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ sunt a Musis et Apolline, inquit Hesiod. Th. (95. Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί.) Od. Ψ. (133.) Αὐτὰρ θεῖος ἀοιδός, ἔχων φόρμιγγα λίγειαν: Θ. (73.) Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν.

Ἀοιδός, Poëta. Apoll. R. 1, (18.) Νῆα μὲν οὖν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουσιν ἀοιδοί, Antiqui poëtæ, Superiorum temporum poëtæ.

Ἀοιδός, ὁ, ἡ, adjectivum nomen, Canorus, de avibus, ut in prosa dicuntur ᾠδικοὶ et ᾄδειν. Hesiod. E. κ. H. (206.) Τῇ δ' εἶς, ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω, καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν. Verba sunt accipitris ad ἀηδόνα, Lusciniam: Vadis qua mihi libeat te ducere, quamvis canoram; vel, ut alii, Cantricem s. Cantatricem. Callim. H. in Del. (252.) usus est superlativo, Μουσάων ὄρνιθες ἀοιδότατοι πετεηνῶν, Maxime canoræ inter aves. Et in illo quoque Hesiodi loco ἀοιδὸν malim exponere Canoram, quod lusciniæ optime conveniat hoc epithetum, et videatur Hesiodus, ἀηδόνα appellans ἀοιδόν, ad ipsius nominis etymologiam allusisse.

Ἀοιδός, Celeber, Magni nominis; nam ἀοιδοὶ Hesych. exp. περιβόητοι, ὀνομαστοί. Igitur et in hac signif. ἀοιδὸς adjectivum nomen erit, idem valens quod ἀοίδιμος.

Ἀοιδὸς in VV. LL. exp. etiam Philosophus, quæ interpretatio nata est ex eo, quod tradit Athen., ap. veteres ἀοιδοὺς aliquid habuisse commune cum philosophis, præsertim quod ad temperantiam attinet. Aut huic interpretationi occasionem præbuit quod ait Eust. ἀοιδὸν Clytemnestræ custodem ap. Hom. nonnullos accepisse pro Philosopho, ut qui a Musis omnium rerum cognitione instructus esset. Sed nequaquam putandum est tamen ἀοιδὸν generaliter pro Philosopho usurpari. [Vide Eust. in Ἀείδω citatum.]

Ἀοιδός, ὁ, Eunuchus, inquit Hes. Ἀοιδόν, inquit Eust. nonnulli ap. Hom. sinistre intellexerunt dici Eunuchum: videlicet ἀοιδὸν quasi Non habentem αἰδοῖα, i. Verenda. Hæc Eust. Sed hanc sequendo significatione non ab ᾄδω derivaretur hoc nomen, sed ab αἰδώς, unde et αἰδοῖον.

[Ἀοιδός. Eust. 1466.: Τοὺς δὲ ἀοιδοὺς οἱ παλαιοί, ὧν ἐστι τοὺς περὶ μουσικὴν καὶ ποιητικήν, ἐν μοίρᾳ φιλοσόφων ἔταττον, καὶ διδασκάλοις ἐχρῶντο· διὸ καὶ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ φύλαξ ἀοιδὸς ἦν, κεχρημένη μὲν καὶ φρεσὶν ἀγαθαῖς, χρῃζούσῃ δὲ καὶ τούτου· διὸ ἔφη, Πὰρ γὰρ ἔην καὶ ἀοιδός· οὔτε γὰρ ἀγαθὴ φρὴν ἀνενδεὴς ἀοιδοῦ τοιούτου, καὶ ὁ ἀοιδὸς δὲ ἀγαθὰς ἂν φρένας διδάξῃ. Ἀποσεμνύνει δὲ ὁ Ποιητὴς ἐνταῦθα τὴν κατ' αὐτὸν τέχνην, εἴγε καὶ αὐτὸς ἀοιδός ἐστιν. Ἀπολύτως δὲ ἀοιδὸς ὁ τοιοῦτος λέγεται, κατὰ τρόπον ἐξοχῆς. Οἱ μέν τοι ἀοιδοὶ τῶν θρήνων, καὶ οἱ περὶ γάμους, καὶ εἴ τινες τοιοῦτοι, ἑτεροῖόν τι γένος ἦσαν ἀοιδῶν. Τινὲς δὲ ἀοιδὸν τὸν εὐνοῦχον παρενόησαν, ὡς αἰδοῖα μὴ ἔχοντα.—— Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ὁ Ἀθήναιος ἀποσεμνύνων τοὺς ἀοιδοὺς καὶ βιωφελὲς εἶναι τὸ κατ' αὐτοὺς φῦλον παραδιδούς, λέγει, ὅτι σῶφρον ἦν τι τὸ τῶν ἀοιδῶν γένος, καὶ φιλοσόφων διάθεσιν ἐπέχον. Ὁ βασιλεὺς οὖν ἀοιδὸν καταλείπει τῇ γυναικὶ φύλακα καὶ * παραινετῆρα· ὃς πρῶτα μέν φησιν, ἀρετὰς γυναικῶν διερχόμενος, καθὰ δηλαδὴ Ἀχιλλεὺς ἄειδε κλέα ἀνδρῶν, ἐνέβαλλέ τινα τῇ βασιλίδι φιλοτιμίαν εἰς καλοκαγαθίαν, εἶτα διατριβὴν παρέχων ἡδεῖαν, ἀπεπλάνα τὴν διάνοιαν φαύλων ἐπινοιῶν. Διὸ Αἴγισθος οὐ πρότερον διέφθειρε τὴν γυναῖκα, πρὶν τὸν ἀοιδὸν ἐκποδὼν ἔθετο. Τοιοῦτος καὶ ὁ παρὰ τοῖς μνηστῆρσι Φήμιος, ὃς ᾔειδεν ἀνάγκῃ, τοὺς ἐφεδρεύοντας τῇ Πηνελόπῃ βδελυττόμενος. Κοινῶς δέ που πάντας τοὺς ἀοιδοὺς αἰδοίους ἀνθρώποις εἶναί φησι καὶ μουσῶν μαθητάς, καὶ φίλους. Εἰ δὲ ὁ παρὰ Φαίαξι Δημόδοκος μοιχείαν Ἄρεος ᾄδει ἐπὶ Ἀφροδίτῃ, οὐκ ἀποδεχόμενός φησιν ᾄδει, ἀλλ' ἀποτρέπων αὐτοὺς παρανόμων ὀρέξεων, εἰδὼς ἐν τρυφερῷ βίῳ τεθραμμένους, κἀντεῦθεν ὅμοια τοῖς τρόποις αὐτῶν προσφέρων (l. προφέρων·) καθὰ καὶ τοῖς μνηστῆρσιν ὁ Φήμιος, πρὸς τὴν αὐτῶν βουλὴν ᾄδει νόστον Ἀχαιῶν· οὕτω δὲ καὶ αἱ Σειρῆνες τῷ Ὀδυσσεῖ τὰ τέρψοντα ὡς οἰκεῖα τῇ αὐτοῦ φιλοτιμίᾳ καὶ πολυμαθείᾳ. Athenæi locus est p. 14.: Ἐχρῶντο δ' ἐν τοῖς συμποσίοις, καὶ κιθαρῳδοῖς καὶ ὀρχησταῖς, ὡς οἱ μνηστῆρες, καὶ παρὰ Μενελάῳ, Ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός. Δύω δὲ κυβιστητῆρες μολπῆς ἐξάρχοντες, ἐδίνευον. Μολπῆς δέ, ἀντὶ τοῦ παιδιᾶς. Σῶφρον δέ τι ἦν τὸ τῶν ἀοιδῶν γένος, καὶ φιλοσόφων διάθεσιν ἐπέχον. Ἀγαμέμνων οὖν τὸν ἀοιδὸν καταλείπει τῇ Κλυταιμνήστρᾳ φύλακα, καὶ παραινετῆρά τινα· ὅς, πρῶτον μέν, ἀρετὰς γυναικῶν διερχόμενος, ἐνέβαλλέ τινα φιλοτιμίαν εἰς καλοκαγαθίαν· εἶτα, διατριβὴν παρέχων ἡδεῖαν, ἀπεπλάνα τὴν διάνοιαν φαύλων ἐπινοιῶν. Διὸ Αἴγισθος οὐ πρότερον διέφθειρε τὴν γυναῖκα, πρὶν τὸν ἀοιδὸν ἀποκτεῖναι ἐν νήσῳ ἐρήμῃ. Τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παρὰ τοῖς μνηστῆρσιν ἀείδων ἀνάγκῃ· ὃς τοὺς ἐφεδρεύοντας τῇ Πηνελόπῃ ἐβδελύττετο. (Od. A. 154.) Κοινῶς δέ που πάντας τοὺς ἀοιδοὺς αἰδοίους τοῖς (illud τοῖς Eustathio reddendum est) ἀνθρώποις εἶναί φησι, τοὔνεκ' ἄρα σφέας Οἴμας Μοῦσ' ἐδίδαξε, φίλησέ τε φῦλον ἀοιδῶν. (Od. Θ. 480.) Ὁ δὲ παρὰ Φαίαξι Δημόδοκος (Od. Θ. 266.) ᾄδει Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης συνουσίαν, οὐ διὰ τὸ ἀποδέχεσθαι τὸ τοιοῦτον πάθος, ἀλλ' ἀποτρέπων αὐτοὺς παρανόμων ὀρέξεων· εἰδὼς ἐν τρυφερῷ τινι βίῳ τεθραμμένους, κἀντεῦθεν ὁμοιότατα τοῖς τρόποις αὐτῶν τὰ πρὸς ἀνά-

παυσιν προφέρων, (v. Schweigh.) καὶ τοῖς μνηστῆρσιν ᾄδει πρὸς τὴν αὐτῶν βουλὴν (v. Schweigh.) ὁ Φήμιος νόστον Ἀχαιῶν· καὶ αἱ Σειρῆνες δὲ (Od. M. 184.) ᾄδουσι τῷ Ὀδυσσεῖ τὰ μάλιστα αὐτὸν τέρψοντα, καὶ τὰ οἰκεῖα τῇ φιλοτιμίᾳ αὐτοῦ καὶ πολυμαθείᾳ λέγουσαι. Ἴσμεν γάρ, φασί, τά τ' ἄλλα, καὶ Ὅσσα γένηται ἐν χθονὶ πολυβοτείρῃ. Od. M. 191.: Ὅσσα γένηται ἐπὶ χ. πουλυβ. "Poëtas initio fuisse temperantiæ, atque omnium virtutum magistros, multi e vett. scriptt. testantur. Schol. Od. Γ. (267.) Τὸ γὰρ ἀρχαῖον οἱ ἀοιδοὶ φιλοσόφων τάξιν ἐπεῖχον. Multa in hanc sententiam Strabo (p. 7. a. et 15. d. et sq. Ed. Casaub.) et Quintil. 1, 10. Propterea Poëtæ olim σοφοὶ et σοφισταὶ dicti. Pind. Isthm. 5, (36.) μελέταν δὲ σοφισταῖς Διὸς ἕκατι πρόσβαλλον (πρόσβαλον.) Schol. Σοφιστὰς καὶ σοφοὺς ἔλεγον τοὺς ποιητάς. Vide Clem. Alex. Str. 1. (p. 237.)" Casaub. Suid. 1, 375.: Ἀοιδός· ὁ μελῳδός, καὶ ὁ ποιητής. Ὅτι καὶ τὸ τῶν ἀοιδῶν γένος σῶφρον ἦν τὸ παλαιόν, καὶ φιλοσόφων διάθεσιν ἔχον. Ἀγαμέμνων γὰρ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ σωφρονιστῆρα τοῦτον ἀφίησιν· ὃς πρῶτον ἀρετὰς γυναικῶν διερχόμενος, ἐνέβαλλέ τινα φιλοτιμίαν εἰς καλοκαγαθίαν· εἶτα διατριβὴν παρέχων ἡδεῖαν, ἀπεπλάνα τὴν διάνοιαν φαύλων ἐννοιῶν. Διόπερ Αἴγισθος οὐ πρότερον διέφθειρε τὴν γυναῖκα, πρὶν τὸν ἀοιδὸν ἀποκτεῖναι. Ὁ δὲ Δημόδοκος ᾄδει τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος συνουσίαν, οὐ διὰ τὸ ἡδὺ καὶ τὸ ἀποδέχεσθαι τοῦτο τὸ πάθος, ἀλλ' ἀποτρέπων αὐτοὺς παρανόμων ὀρέξεων, εἰδὼς ἐν τρυφερῷ βίῳ τεθραμμένους· αἰεὶ γὰρ αὐτῷ δαίς τε φίλη, κίθαρίς τε· ὁμοιότητα τοῖς τρόποις αὐτοῦ τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν φέρων, (h. l. corrigendum esse ex Athen. monet Kusterus.) Καὶ τὸν Φήμιον ποιεῖ ᾄδοντα πρὸς τὴν βουλὴν αὐτῶν· καὶ αἱ Σειρῆνες δὲ ᾄδουσι τῷ Ὀδυσσεῖ τὰ μάλιστα αὐτὸν τέρψοντα, καὶ τὰ οἰκεῖα τῇ φιλοτιμίᾳ αὐτοῦ καὶ πολυμαθείᾳ. Λέγουσι δέ, ὅτι πᾶς ὁ τῆς ᾠδῆς αὐτοῦ (l. αὐτῶν, notante Kust.: vide Od. M. 188.) κατακούσας, Τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς. "Notandus hic est mos antiquissimus veterum Græcorum, qui peregre profecturi uxoribus suis quendam ex amicis vitæ et morum inspectorem relinquere solebant. Sic Hippocrates, Abderam profecturus, Dionysio cuidam uxoris suæ curam committit, eumque rogat, ut vitam moresque ejus observet. Verba ejus Epist. 16. hæc sunt: Ἐπισκόπει δὲ ὅμως καὶ τὰ ἐκείνης, ὅκως διάγῃ σωφρόνως, καὶ μὴ τῇ ἀνδρὸς ἀπουσίῃ ἄλλους ἄνδρας νομίσῃ. Et paulo post: Ἀλλ' ὅμως ἀεὶ χρήζει γυνὴ σωφρονίζοντος· ἔχει γὰρ φύσει τὸ ἀκόλαστον ἐν ἑωυτῇ, ὅπερ εἰ μὴ καθ' ἡμέραν ἐπικόπτοιτο, ὡς τὰ δένδρα καθυλομανέει." Kust.]

[Ἀοιδός. Hesych.: Ἀοιδοί· περιβόητοι, ὀνομαστοί, ἢ εὐνοῦχοι. ("F. Ἀοίδιμοι, Pind. Ol. 14, 3. Iliad. Z. 358." Wakef. ad marg. omnino recte; nam ipse Lexicographus habet paulo ante: Ἀοίδιμος· ἀείμνηστος, διαβόητος, ἀεὶ ᾀδόμενος, εὐκλεής, ὀνομαστός. Sedes glossæ est Il. Z. l. c. ut in Ἀοίδιμος demonstrabitur.) Ἀοιδός· ᾠδός, κιθαρῳδός, καὶ ὁ ποιητής, καὶ ὁ θρηνῳδὸς ("Soph. Antig. 895." Wakef. ad marg.) ὁ εὐνοῦχος, ποδῶν. "L. καὶ ὁ εὐνοῦχος, σπάδων. (In Cod. est, εὐνοῦχος ποδῶν. 'Emendationi, εὐνοῦχος, σπάδων, Codicis scriptura favere videtur.' Schow.) Hoc ut recte emendatum credas, rationem nostram audi. Ἀοιδοὶ ap. antiquos erant homines casti et continentes, s. eunuchi, qui mulierum et dominarum præsidio a viris peregre proficiscentibus relinquebantur, tanquam σωφρονισταί. Suid. Τὸ ἀοιδῶν γένος σῶφρον ἦν τὸ παλαιόν, καὶ φιλοσοφίας διάθεσιν ἔχον. Sic Agamemno olim uxori Clytæmnestræ ἀοιδὸν misit, qui custos ipsius pudicitiæ esset, quo nisi interfecto non potuit Clytæmnestram ullis rationibus flectere Ægisthus. Erat igitur hoc antiquis τῶν ἀοιδῶν munus, e quibus εὐνούχους fuisse liquet, vel etiam σπάδονας. Atque hinc Hesych. Ἀοιδός——εὐνοῦχος, ἢ σπάδων. Vel quod illi ἀοιδοὶ ut eunuchi vel spadones mulieres servarent; vel, quod revera fuerint. Nam eunuchos quod attinet, ii antiquis simpliciter παρὰ τὸ εὖ καὶ νοῦν ἔχειν dicebantur, quod a rebus Venereis abstinerent. Putabant enim veterum prudentiores, Venerem esse dictam non ab ἀφρῷ, sed ἀφροσύνῃ. Recte Eurip. Troad. (989.) Τὰ μῶρα γὰρ πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς, Καὶ τοὔνομ' ὀρθῶς ἀφροσύνης ἄρχει θεᾶς. Unde μωραίνειν, τὸ ἀφροδισιάζειν, et ἀνόητα, τὰ ἀφροδίσια, ut recte docent Grammatici ex illo Aristoph. loco, (Nub. 416.) Ὕπνου τ' ἀπέχεσθαι, καὶ τῶν ἀνοήτων πάντων. (Scripsit Comicus, Οἴνου τ' ἀπέχει, καὶ γυμνασίων, καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων.) Eunuchi igitur et ἀοιδοί, qui postea Plauto, Propertio, Nasoni, aliisque Custodes dicti. Aliter quam Hesychius sentit Didymus, quem v. ad Od. Γ. (267. Πὰρ γὰρ ἔην καὶ ἀοιδὸς ἀνήρ: Συμπαρῆν δὲ αὐτῇ καὶ ἀοιδός· τὸ γὰρ ἀρχαῖον οἱ ἀοιδοὶ φιλοσόφων τάξιν ἐπεῖχον· τινὲς δέ, κακῶς νοήσαντες, τὸν εὐνοῦχον ἀπέδοσαν.) Cf. ibid. Eust. (l. c.)" Heins. "Eadem scripsit Introd. in Hesiod. Op. et Dies c. 6. p. 14(=225.) approbante mirum in modum, ait, maximo Scaligero. Repetiit et confirmavit etiam postea in Exercc. SS. ad Act. 9, 27. p. 286. Emendatio certa est. Σπάδων legit quoque e Cyrillo Is. Voss. Sic et Stephanus, (et Funger.) item Perger. addens, 'Ut infra in * Δοῖδος, quod nescio an vitiose scriptum sit pro Ἀοιδός:' (Δοῖδος· σπάδων. 'Cuncti tacent. Tu producto utroque literæ prioris latere veram lect. adipisceris: Ἀοιδός· σπάδων. Vide Ἀοιδοὶ et Ἀοιδός.' T. H. in literis ad Albert. datis. 'Idem emendat Bruno, conjeceratque Perger. sup. in v. Ἀοιδός. Neque fugerat Kusterum, ita scribentem: Repetit ex Hesychio Phavor. non observans δοῖδος turpissimo errore hic scriptum esse pro ἀοιδός, quod supra exponitur, εὐνοῦχος, σπάδων.' Albert.) Egregia emendatio, quam nollem dubitanter proposuisset V. D. Eadem Brunoni in mentem venerat. Cf. Εὐνοῦχος. Non placet enim Barthii ποδοχῶν, in Advers. 42, 26." Albert. "L. σπάδων, Spado, quod idem ac εὐνοῦχος. Infra: Δοῖδος· σπάδων. Corrupte pro ἀοιδός. Vide etiam v. Σπάδων. Nimirum τὸ α vocis σπάδων initiale hic absorptum est a sigmate finali vocis præcedentis εὐνοῦχος. Ceterum interpretatt. hæ, εὐνοῦχος, σπάδων, notæ sunt e conjectura Interprr. Homericorum, cum ap. Od. Γ. 267. legissent, Agamemnonem ad Trojam proficiscentem curam et custodiam uxoris suæ commisisse ἀοιδῷ, existimarunt ἀοιδὸν ibi esse Eunuchum, s. Spadonem; quod aliis viris uxores absentium maritorum vix tuto credi soleant. Sed falluntur. Nam ἀοιδὸς ap. Hom. nusquam accipitur pro Eunucho; sed semper, quod et vox proprie notat, pro Cantore. Illi autem cantores erant simul viri sapientes, graves, et ætate venerabiles, quos priscis temporibus mariti uxoribus suis custodes addere solebant. Vide Athen. 1. p. 14. et, qui sua ex Athen. descripsit, Suid. v. Ἀοιδὸς (1, 375.) Adde his Eust. ad Od. Γ. p. 1466. ubi præter alia et hæc notat: Τινὲς δὲ ᾀοιδὸν τὸν εὐνοῦχον παρενόησαν, ὡς αἰδοῖα μὴ ἔχοντα. Nimirum secundum illos ἀοιδὸς dictus fuit quasi ἀναίδοιος, ex α priv. et αἰδοῖον, sed quod ineptissimum est commentum." Kust.]

["Ἀοιδός· ᾠδὸς——ποδῶν. Hesych. Loco ποδῶν lege ἄπωγων (ἀπώγων,) ποτῶν, vel [illegible], vel πόθων, aut ποδηγῶν. Sed recte Heins. Exercc. SS. 286. legit σπάδων. Vide infra 267. (sic) ubi, Δοῖδος· σπάδων, nempe vitiose pro ἀοιδὸς, ut sæpissime A et Δ confunduntur. Vide Schmutzeri Progr. de Homero Eunucho Lips. 1783. p. 14. sq. in quo aliqua quidem est doctrina, et vett. auctorum lectio, sed male collocata et ridicule ingeniosa, adeo ut nos merito pigeat legisse doctas illas quisquilias." Schleusner. Mss.]

["Ἀοιδὸς, Compar. Dioscor. 20. Jacobs. Anth. 8, 188. Ἀοιδὸς, Musgr. El. 471. Jacobs. Anth. 12, 161. De superl., Barnes. Hel. 1115. Jacobs. Anth. 7, 227, 9, 95.: ἡ, 7, 14. 66. Leon. Tar. 65. Jacobs. Anth. 8, 30. Brunck. Aristoph. 1, 212. ('ἡ ἀοιδός, Soph. Œd. T. 36. Theocr. 15, 97. Matro ap. Athen. 4. p. 136. a.' Passow.) Valck. ad Phœn. p. 574. Wolf. Prol. Hom. 42. Ἀοιδὸς et αὐτὸς conf., Toup. Emendd. 4, 452. Τᾶν ἀοιδᾶν, Musgr. Hippol. 743. Ἀοιδότερος, Valck. Phœn. p. 146. Ἀοιδοτάτη, Ruhnk. Ep. Cr. 302." Schæf. Mss. Phanocles Stobæi Serm. 62. "Diog. L. 4, 30. (Arcesilai Epigr. Ἔσσεται εἰσαῦθις πολλὸν ἀοιδοτέρη.)" Wakef. Mss.]

[Ἀοιδός. Schol. Plat. 248. Πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί· παροιμία, ὅτι πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί, ἐπὶ τῶν κέρδους ἕνεκα καὶ ψυχαγωγίας ψευδῆ λεγόντων. Φασὶ γάρ,

τοὺς ποιητὰς πάλαι λέγοντας τἀληθῆ, ἄθλων ὕστερον αὐτοῖς ἐν τοῖς ἀγῶσι τιθεμένων, ψευδῆ καὶ πεπλασμένα λέγειν αἱρεῖσθαι, ἵνα διὰ τούτων ψυχαγωγοῦντες τοὺς ἀκροωμένους, τῶν ἄθλων τυγχάνωσιν. Ἐμνήσθη ταύτης καὶ Φιλόχορος ἐν Ἀτθίδος α', καὶ Σόλων Ἐλεγείαις, καὶ Πλάτων ἐνταῦθα. Vide Plut. 6, 55.]

[Ἀοιδός. "Ἐν ᾠδαῖς, i. e. ἐν ἐπῳδαῖς. Sic ἀοιδὸς pro ἐπῳδὸς, Soph. Trach. 1003. ubi v. Schol." Schæf. ad Longum 356. "Orph. Hymn. 75, 10. Πολύμνια (Πολύμνιά τ'), Οὐρανίη τε, Καλλιόπη σὺν, μητρί τ', ἀοιδόταται θεαὶ ἁγναί. I. e. σὺν Καλλιόπῃ καὶ μητρί. Vulgo, Καλλιόπη σὺν μητρὶ, καὶ * εὐδυνάτῃ θεᾷ ἁγνῇ. (' Non dubitavi optimam lectionem recipere, quæ est ap. Dinner. εὐδύνατοι θεοὶ ἁγναὶ, καὶ in μάλ' mutato, quod similiter supra 15, 27. in κάλ' erat conversum. Vulgata lectio, καὶ εὐδυνάτῃ θεᾷ ἁγνῇ, non posset aliter stare, nisi si versus excidisse putaretur, in quo mentio facta esset Mnemosynes, quæ ista esset θεὰ εὐδύνατος ἁγνή.' Hermann.) In Hesiodi Th. 76. (79.) unde hic totus Hymnus expressus est, Musarum recensio ita explicit: Καλλιόπη θ', ἡ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων, pro quo ap. Diod. S. 4, 7. ἣ σφέων legitur. Nisi censemus huc pertinuisse postremum versum Hymni 23. Καλλιόπῃ σὺν μητρὶ καὶ Ἀπόλλωνι ἄνακτι. Quibus isthic nihil loci esse potest. Verum hæc aliena sunt firmæ assensionis. Sed in quinto versu, Θρέπτειραι ψυχῆς διανοίας * ὀρθοδότειραι, non dubito, quin scr. sit * ὀρθώτειραι. Sic sæpissime Librarii, modo contrahendis, modo dilatandis syllabis, priscorum exemplarium nitorem deformarunt." Lobeck. ad Ajac. p. 283.]

[Ἀοιδός. Etym. M.: Ἀοιδὸς, καὶ ἀοίδιμος· παρὰ τὸ ἀείδω, ἀοιδὸς, τὸ ἀείδω, κατὰ συναλοιφὴν γέγονεν ᾄδω· ὁμοίως τὸ ἀοιδὸς, ᾠδὸς· καὶ τὸ ἀοιδὴ, ᾠδή. Ἀπὸ τοῦ ἀοιδὸς, * ἀοιδῶ ῥῆμα παρῆκται, εἶτα ὡς κνήθω κνηθιῶ, μείδω μειδιῶ, οὕτως ἀοιδῶ ἀοιδιῶ, καὶ κατὰ παραγωγὴν ἀοίδιμος. Ἢ παρὰ τὴν ἀοιδὴν ἀοίδιμος, ὡς τροφὴ τρόφιμος· τουτέστιν ὁ ἀεὶ ἐν ᾠδαῖς ὀνομαζόμενος ἢ μνημονευόμενος, ἤγουν διαβόητος καὶ θαυμάσιος· ὡς τὸ, — ὀπίσσω Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισιν. Ex Il. Z. 357. Etym. G.: Ἀοιδός· ἐπίθετον, παρὰ τὸ ἀείδω ἀοιδὸς, καὶ τὸ ἀείδω κατὰ συναλοιφὴν γέγονεν ᾄδω· ὁμοίως καὶ τὸ ἀοιδὸς ᾠδὸς, καὶ τὸ ἀοιδὴ ᾠδή. Ἀπὸ τοῦ ἀοιδὸς παρῆκται ῥῆμα ἀοιδῶ· εἶτα ὡς κνήθω κνηθιῶ, μείδω μειδιῶ, οὕτω καὶ ἀοιδιῶ κατὰ παραγωγὴν, ἀοίδιμος, (l. καὶ κατὰ παραγωγὴν ἀοίδιμος,) ἐξ οὗ καὶ ἐπαοιδός. [Zonar.: Ἀοιδός· ὁ κιθαρῳδὸς, τραγῳδὸς, ἀπὸ τοῦ ἀείδω ἀοιδός. Ἀοιδός· κιθαρῳδός. Προκατάρχει ῥῆμα τὸ ἀείδω. Ἔφαμεν δὲ, ὅτι ἔθος ἔχουσιν οἱ ποιηταὶ παρατιθέναι τὰ ὀνόματα τοῖς ἀφ' ὧν γεγόνασιν· πτολίεθρον πόλις, μάχην ἐμάχοντο, βοῦς βουκολέεσκεν. Οὕτω καὶ ἐνταῦθα. ἀοιδὸς ἀοιδέμεναι (sic.) Ἀοίδω καὶ Ὅμηρος· Καλὸν ἀοιδιάει. "Ἔφαμεν δέ: hæc unde hausta sint, velim scire. Spectant ad Il. Θ. 73. Exempla, quæ afferuntur, ex Hom. desumta sunt, Il. Υ. 217. M. 175. H. in Ven. 55. Desunt a Cod. K. Pro ἀοίδω l. ἀοιδιάω, (vel potius ἀοιδιῶ.) Locus est Od. K. 227. Hic in margine Cod. A. hæc legebantur: * Οὐδὲ γὰρ ἄλλο τί ποτέ ἐστι προφητεία, ἀλλ' ἢ τῶν μελλόντων προαναφώνησις. Sed asteriscus quo pertineret in textu, reperire non potui." Tittmann. Cyrilli Lex. Ms. ap. eund. Tittm. ad Zonaræ Proleg. pag. c.: Ἀοιδός· κιθαρῳδὸς, λέγεται δὲ καὶ ὁ εὐνοῦχος, διὰ τὸ μὴ ἔχειν αἰδοῖα. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀοιδός· ποιητής.]

[Ἀοιδός. "Homerus, Χῖος ἀοιδός. Callim. Epigr. 6. emend. (Κρεωφύλου πόνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὅμηρον Δεξαμένου. Ubi Interpretibus nihil vitii subesse videtur.) Γέρων ἀοιδὸς, Eurip. ap. Athen. 608." Valck. Mss.]

"Περιάοιδος, (ὁ, ἡ,) Hesychio et Suidæ est ἡ "ἐγκύκλιος ᾠδὴ, ap. hunc oxytonωs scriptum," [et recte. Phot. Περιάοιδος· ἐγκύκλιος ᾠδή. Scr. Περιαοιδός.]

[* Συναοιδὸς, ὁ, ἡ, Concentor. "Musgr. Herc. F. 786." Schæf. Mss.]

[* Ὑπεράοιδος, ὁ, ἡ. Arcad. Grammaticus Ms. ap. E. H. Barker. in Classical Journal 29, 166.]

"Φιλαοιδὸς, ὁ, ἡ, Amator cantorum s. poëtarum, "vel, Amator cantus. Est alicubi epithetum ἀη"δόνος, Lusciniæ. Item φιλαοιδὸς κισσὸς pro Hedera "poëtarum amante, affertur ex Epigr." [Epigr. adesp. 419. Λεπτὸν ὑφηναμένα ῥαδινοῖς ὑπὸ ποσσὶν ἀράχνα Τέττιγα σκολιαῖς * ἔνδετον εἶχε πάγαις. Ἀλλ' οὐ μὰν λεπταῖσιν ὑπαιάζοντα ποδάγραις Τὸν φιλαοιδὸν ἰδὼν παῖδα παρετρόχασα· Λύσας δ' ἐκ βροχίδων ἀπεκούφισα, καὶ τόδ' ἔλεξα· Σώζου μουσείῳ φθεγγόμενος κελάδῳ. Antip. Sid. 9., φιλαοιδὸν κερκίδα. "Jacobs. Anth. 7, 400." Schæf. Mss. Theocr. 28, 23. "Nonn." Wakef. Mss.]

Ἀοιδοσύνη, ἡ, i. q. ἀοιδή.

Ἀοίδιμος, ὁ, ἡ, Decantatus, Carminibus celebratus, vel, Celeber, ut nomen reddatur nomine, potius quam participio. Sed accipitur generaliter pro Eo, qui quovis modo celebratur, vel celebris factus est, et cujus clarum est nomen. Et tam de re, quam de persona dicitur, ut ap. Plut. ἀοιδιμώτατον ἔργον, Factum celeberrimum. || Apud Hom. in malam partem usurpatur ἀοίδιμος, Il. Z. (357.) ὡς καὶ ὀπίσσω Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι, Famosi. Sic et Nobilis ap. Latinos in utramque partem sonat.

[Ἀοίδιμος. Pseudo-Did. ad Il. Z. l. c.: Ἀοίδιμοι· μετ' ᾠδῆς μνημονευόμενοι, διαβόητοι, καὶ οἷον ἀειδόμενοι καὶ θαυμαζόμενοι. Vide Etym. M. et G., in Ἀοιδὸς citatos. Zonar.: Ἀοίδιμος· ὁ ἀείμνηστος, παρὰ τὴν ἀοιδὴν ἀοίδιμος, ὡς τροφὴ τρόφιμος, τουτέστι ὁ ἐν ᾠδαῖς ἀεὶ ὀνομαζόμενος, ἢ μνημονευόμενος, ἢ ὀνομαζόμενος. Bekkeri Λεξ. ῥητορ., Ἀοίδιμος· διαβόητος, ὀνομαστὸς, * ὑμνητός: Συναγ. Λεξ. χρησ., Ἀοίδιμος· * ὑμνητός. Tittmanni Cyrillus: Ἀοίδιμος· ἀείμνηστος, * διαπεριβόητος. Hesych. Ἀοίδιμος· ἀείμνητος, διαβόητος, ἀεὶ ᾀδόμενος, εὐκλεὴς, ὀνομαστός. Ἀοί· νέοι, ἀείμνητοι. Ubi recte Sopingius, probante etiam Albertio, restituit, Ἀοίδιμοι· ἀείμνηστοι. "Bene; facile abit ΔΙ in N." Wakef. ad marg. Idem Wakef. pro vulg., Ἀοιδοί· περιβόητοι, ὀνομαστοὶ, ἢ εὐνοῦχοι, feliciter conjicit, Ἀοίδιμοι. "Leg. puto ἀείμνηστος—ἀείμνηστοι. Non ignoro, in quibusdam vocabulis terminationem communem—στος in—τος mutari; sed quæ rariora sunt, aut poëtica, non libenter Grammatico in expositione, quæ simplicitatem amat, ascripserim." Albert. "Pro ἀείμνητος scr. * ὑμνητός. Lex. Rhet. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. 215.) Ἀοίδιμος· διαβόητος, ὀνομαστὸς, ὑμνητός." Ruhnk. Cf. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. l. c. Etym. G.: Ἀοίδιμος· ὥσπερ παρὰ τὸ βουλὴ γίνεται βούλιμος, οὕτω καὶ ἀοίδιμος παρὰ τὸ ἀοιδή· ὡς τροφὴ τρόφιμος· καὶ ἀοίδιμος, ὁ περιβόητος. Ἀοίδιμος· ὀνομαστὸς, περιβόητος, μακάριος, παρὰ τὸ ἀείδω. Eust. 647.: Ὅτι τὸ ἀοίδιμος μέση λέξις ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀεὶ ἐπὶ ἐπαίνου λαμβάνεται. Φησὶ γοῦν ἡ Ἑλένη, ὅτι κακὸς μόρος, ὅ ἐστι κακὴ τύχη, ἐμοί τε καὶ Ἀλεξάνδρῳ πρὸς Διὸς, ἤτοι εἱμαρμένης, ἐτέθη, ὡς καὶ ὕστερον ἀνθρώποισι πελώμεθα ἀοίδιμοι ἐσσομένοις, ὅ ἐστιν ἐν ᾠδαῖς φερόμενοι, ταῖς ἐπὶ δυσκλείᾳ δηλαδή: 1394. Κλέος δὲ ἐσθλὸν, ἡ εὔκλεια, ὡς εἴ τις εἴπῃ, φήμη ἐσθλή· τὸ μέντοι μὴ ἐσθλὸν, δύσκλειά ἐστιν· οὕτω καὶ ἀοίδιμος μέσως ἔχει, καθὰ καὶ τὸ κλέος, ἕως ἐρεῖ τις ἀοίδιμόν τινα ἐπὶ καλοῖς, ἢ ἀοίδιμον ἐπὶ κακοῖς.]

[Ἀοίδιμος. Appian. 1, 107. Ἀννίβαν, τὸν οὐ πολὺ ὕστερον ἀοίδιμον ἐπὶ στρατηγίαις, Summi imperatoris sibi nomen comparavit. "Ælian. N. A. 12." Schleusner. Mss. Joseph. 1, 921. "Decantandus, Celebrandus, Illustris, Celeber, Inclytus. Ἀοίδιμοι καὶ περιβόητοι πράξεις, 4, 33. Ἔργον ἐν τοῖς ἀοιδιμωτάτοις γενόμενον, 5, 160. Ἡ ἀοίδιμος καὶ πολυήρατος vocatur Lais 9, 75. Παρασιωπήσας μέγα κατόρθωμα καὶ ἀοίδιμον, 9, 417." Ind. in Plutarch. Pindarus, notante Blomf. ad Æsch. Agam. 399. vocat se ἀοίδιμον Πιερίδων προφάταν. Vide Fragm. inc. 86. p. 91=68. Vox extat in Olymp. 14, 3. Pyth. 8, 85. Nem. 3, 136. Orph. Hymn. 71=72. * Τυμβιδίην, πολύπλαγκτον, ἀοίδιμον ἀνθρώποισιν. "Theocr. 13, 9. Vide 12, 11. Euseb. P. E. 227. c. Herod. 140, 25. Emend. Aristides 2, 310. 4 Macc. 10, 11. τὸν ἀ. θάνατον. Philo 123. τὰς ἀ. πανηγύρεις ἡμῶν, 262. 491. 510. 817. 856. 885. 893. 907. Nazianz. 1, 368. Lucian. 1, 504. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα καὶ περιμάχητον, (ubi Schol. * ὑμνητὸν,) et alibi, (1, 100. 150. 2, 27. 216.)" Valck. Mss. "Bibl.

Crit. 3, 1. p. 49. Toup. Opusc. 1, 277. Wessel. ad Herod. 140. Ilgen. Hymn. 304. ad Lucian. 1, 504. a. Valck. Callim. 226. Musgr. El. 471. Jacobs. Anth. 12, 165. Thom. M. 935. (Ὠφέλιμον· τὸ ὠφέλειαν ἐμποιοῦν. Τὰ γὰρ εἰς μος, τὰ μέν εἰσιν ἐνεργητικὰ, οἷον ὠφέλιμος, τὰ δὲ παθητικὰ, οἷον τρόφιμος, ὁ τρεφόμενος ὑπό τινος· καὶ πάλιν, τὰ μὲν αὐτῶν εἰσὶ δυνάμει, οἷον ἰάσιμος, ὁ δυνάμενος ἰαθῆναι, τὰ δὲ ἐνεργείᾳ, οἷον ἀοίδιμος, ὁ ἀεὶ ᾀδόμενος καὶ ὑμνούμενος.)" Schæf. Mss. "* Λόγχιμος, Ad hastam pertinens. Similes formæ sunt ἔχθιμος, Soph. Τυροῖ ap. Hesych.: ποίνιμος, Trachin. 810.: δόκιμος, Pers. 89.: πόμπιμος, Theb. 854.: τρόφιμος, Eurip. Troad. 1302.: ἁρπάγιμος, Callim. H. in Cer. 9.: κάρπιμος, Eurip. sæpius: μόνιμος, Eurip. Or. 334.: παραμόνιμος, Xenoph. Mem. 3, 11, 11.: συναγώγιμος, Alexis ap. Athen. 315. (vide Συναγώγιμος:) ἄλκιμος, passim: κάλλιμος, Odyss. Λ. 639.: κύδιμος et ὠφέλιμος, passim: ἀοίδιμος, Il. Ζ. 358. De alia classe adjectivorum in ιμος exeuntium vide ad v. 9." Blomf. Gloss. in Æsch. Agam. 395. Glossæ: Ἀοίδιμος· Memorabilis.]

['Αοίδιμοι: Julian. Or. 1. p. 11=8. Καλὸν ἴσως ἐνταῦθα καὶ τῶν ἀοιδίμων Ἀθηνῶν μνησθῆναι. "Non temere aut casu Athenas vocat ἀοιδίμους, quippe celebratum est hoc urbis cognomen a principe Pindaro, quem posteriores deinceps secuti sunt. Dictum illud in perditis Lyrici scriptis proditum, (Fr. inc. 10. ubi v. Schneider. et Heyn.) nunc quidem tenemus ex Æschinis Epist. 4. p. 123. a.: Αἵ τε λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθᾶναι. De quo notavit quædam T. H. ad Lucian. 1, 162. Τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων (laudato Libanio Socr. Apol. 657. d.) Quæ quidem non minus e Pindarico hoc, quam e Sophocle ducta videntur Œd. C. 58. ἔρεισμ' Ἀθηνῶν. Sed, ut in rem præsentem redeam, Pindari imitatione frequenter Athenæ ἀοίδιμοι vocantur. Plut. Thes. p. 1. Τῶν καλῶν καὶ ἀοιδίμων Ἀθηνῶν. Philostr. Icon. 2, 12. p. 830. de apibus, quæ infanti Pindaro mel attulerunt: Ἐξ Ὑμηττοῦ τάχα ἥκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ ἀοιδίμων Ἀθηνῶν· καὶ γὰρ τοῦτο αὐτὰς οἶμαι ἐνστάξαι Πινδάρῳ. Quem locum ab Oleario, et Grævio ad Lucian. 2, 21. male acceptum, recte vindicavit M. du S. ad Lucian. Encom. Dem. 3, 498.: Οὐκ Ἀθῆναι μὲν αὐτῷ πατρὶς αἱ λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, καὶ (τὸ) τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα. Damascius ap. Suid. v. Σουπηριανός: Ἐν ταῖς λιπαραῖς καὶ ἀοιδίμοις Ἀθήναις ἠγορεύετο σοφιστής. Isidor. Pelus. 4, 32.: Τὸν ἀοίδιμον σταυρὸν δίκαιον προσειπεῖν οὐ μόνον γῆς, ἀλλὰ καὶ οὐρανοῦ ἔρεισμα. Ex eadem imitatione est ἔρεισμα ap. Plut. 2, 350. a. 232. e. Aristid. 1, 196. 267. 405. Λιπαραὶ ap. Eurip. Alcest. 452. Troad. 801. Aristoph. Eq. 1326. ubi v. Schol.; Nub. 298. ibique Spanh.: et ad Acharn. 639. Berglerus: Paus. Attic. p. 20. cum animadversione Kühnii." Wyttenb.]

"Παναοίδιμος, (ὁ, ἡ,) Decantatissimus, Celeberrimus." [Παναοίδιμον κῦδος, Epigr. ἀδ. Byz. 14.]

Ἀοιδιάω, i. q. ἀείδω. Od. Κ. (227.) Καλὸν ἀοιδιάει, [ubi Pseudo-Did. ᾄδει:] Ε. (61.) ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ, (ubi Pseudo-Did. ᾄδουσα. Apollon. Lex. Hom.: Ἀοιδιάει· μετὰ τέρψεως ᾄδει. Eust. 1655.: Τὸ δὲ καλὸν ἀοιδιάει, λίγ' ἀείδειν μετ' ὀλίγα φησίν· ἀσύνηθες δὲ τὸ ἀοιδιάειν· ἀείδειν γὰρ τὸ κοινόν. Hesych. Ἀοιδιάει· ᾄδει, ὑμνεῖ. "Musgr. Iph. T. 1144. Ruhnk. Ep. Cr. 287." Schæf. Mss.]

"Ἱμαοιδὸς, ὁ, Qui τὸν ἱμαῖον canit, Cantilenam molentium aut aquam e puteo trahentium. Hesychio ὁ πρὸς τῇ μύλῳ καὶ τῷ ἀντλήματι ᾄδων." [In Cod. est ἰλάοιδος, sed contra literarum seriem. Idem: Ἰλλαοιδός· * ἐπιμυλίδιος ᾠδός. "Pro ἱμαοιδός." Is. Voss. "E confusis Μ et λλ natam lectionem monui in Peric. Cr. Recte suo loco ἱμαοιδός." Albert. Photius: Ἱμαοιδός· ἢ (l. ἡ) ἐπιμύλιος ᾠδὴ (l. ᾠδός.) Ἱμαλία γὰρ ἡ τροφὴ, καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλεύρων. "Etymologia ac analogia linguæ Græcæ ducibus scr. esset ἱμαλῳδὸς, quanquam hanc vocem Græcia ignorat. Ἱμαῖος enim reponere vetant verba, quæ sequuntur." Schleusner. Sed v. Eust. 1236. J. Poll. 4, 53.: Ἐπιμύλιος ᾠδὴ, ἵμερος, καὶ ἵμαδος, ὁ δὲ ᾄδων ἱμαοιδός. Ubi v. nott.]

[* Λογαοιδικὸς, ἡ, όν. Hephæst. p. 43.: Ἔστι δέ τινα καὶ λογαοιδικὰ καλούμενα δακτυλικὰ, ἅπερ ἐν μὲν

A ταῖς ἄλλαις χώραις δακτύλους ἔχει· τελευταίαν δὲ τροχαϊκὴν συζυγίαν· ἔστι δ' αὐτῶν ἐπισημότατα, τό τε πρὸς δύο δακτύλοις ἔχον τροχαϊκὴν συζυγίαν, καλούμενον δὲ * Ἀλκαϊκὸν * δεκασύλλαβον· Καί τις ἐπ' ἐσχατιαῖσιν οἰκεῖς (C. M. οἰκοῖς·) καὶ τὸ πρὸς τρισὶ, καλούμενον * Πραξίλλειον, (Ursin. 53.) Ὦ διὰ τῶν θυρίδων καλὸν ἐμβλέποισα, Παρθένε τὰν κεφαλὰν, τὰ δ' ἔνερθε νύμφα. Schol.: Λογαοιδικὰ ταῦτα καλεῖται, ὅτι ὁ μὲν δάκτυλος ἀοιδοῖς μᾶλλον ἐπιτήδειος, ὁ δὲ τροχαῖος λογογράφοις. Λογαοιδικὸν οὖν καλεῖται τὸ μέτρον ὡς ἐκ δακτύλου καὶ τροχαίου συγκείμενον, * ἀοιδικὸν μὲν διὰ τὸν δάκτυλον, ἐπειδὴ εὔρυθμος· λογικὸν δὲ διὰ τὸν τροχαῖον. Διὸ καὶ οἱ παλαιοὶ κέχρηνται αὐτῷ, ὅτι θέλουσι τρέχειν λόγον· τοιαύτη δὲ ἡ ῥητορικὴ καταλογάδην οὖσα. Vide et p. 49. Ὥσπερ δὲ ἐν τῷ δακτυλικῷ ἦν τι λογαοιδικὸν, οὕτω κἂν τοῖς ἀναπαιστικοῖς τὸ εἰς βακχεῖον περαιούμενον. Schol. p. 176. Τὸ δακτυλικὸν βαίνεται μὲν κατὰ * μονοποδίαν, αὔξεται δὲ μέχρι ποδῶν ἕξ· ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς· τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ ἐστι κοινὸν, τὸ δὲ Αἰολικόν, τὸ δὲ λογαοιδικόν. Aristid.
B Quintil. de Musica p. 194. Gaisf.: Πάλιν τὰ μὲν αὐτῶν ἐξ ὁλοκλήρων ἄρχεται τῶν ποδῶν, ὧν τὰς ἐπωνυμίας ἔχει, τὰ δὲ ἐξ ἐλαττόνων, ὡς τὰ λογαοιδικά: 196. Τινὲς δὲ κἂν ταῖς πρώταις χώραις μόναις ἀμείβοντες τὸν δάκτυλον, καὶ τοὺς * ἀνισοχρόνους αὐτῶν δισυλλάβων τίθενται, ποιοῦσι τὰ καλούμενα λογαοιδικά. Sic edidit Gaisf.: an recte editum sit, viderint alii. Schol. Eurip. Or. 1381.: Τὸ τε ὅμοιον ἐφθημιμερὲς, ὃ καλεῖται λογαοιδικὸν, διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τῷ τέλει τροχαϊκὴν συζυγίαν.]

"Νεαοιδὸς, (ὁ, ἡ,) Recens s. Novus poëta, Epigr." [Leon. Tar. 81. νεαοιδὸν μέλισσαν.]

[* Τετραοίδιος, Modus musicus citharœdicus. Plut. 10, 653. Οἱ δὲ τῆς κιθαρῳδίας νόμοι πρότερον πολλῷ χρόνῳ τῶν αὐλῳδικῶν κατεστάθησαν ἐπὶ Τερπάνδρου. Ἐκεῖνος γοῦν τοὺς κιθαρῳδικοὺς πρότερος ὠνόμασε, * Βοιώτιόν τινα καὶ Αἰόλιον, τροχαῖόν τε καὶ ὀξὺν, * Κηπίωνά τε καὶ * Τερπάνδριον (* Τερπάνδρειον, Petav.) καλῶν, ἀλλὰ μὴν καὶ τετραοίδιον. J. Poll. 4, 65.: Νόμοι δὲ, οἱ Τερπάνδρου, ἀπὸ μὲν ἐθνῶν ὅθεν ἦ, Αἰό-
C λιος, καὶ Βοιώτιος· ἀπὸ δὲ ῥυθμῶν, ὄρθιος, καὶ τροχαῖος· ἀπὸ δὲ τρόπων, ὀξὺς, καὶ * τετραοιδός· ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ τε καὶ τοῦ ἐρωμένου, * Τερπάνδρειος, καὶ * Καπίων. "C. A. Ὀξύς τε καὶ τετραοιδός: deinde, ἀπὸ δὲ αὐτοῦ τε καὶ τοῦ ἐρωμένου τ. καὶ κάμπτων. Postremum habet et C. V. Integer locus ita accipiendus: Nomi Terpandri a gentibus, unde oriundus erat, Æolius et Bœotius; a rythmo vero, ὄρθιος et trochæus; a modulis, acutus et τετραοιδός; ab ipso denique et deliciis ejus, Terpandrius et Capion. Quidam enim Terpandrum faciunt Bœotium Arna, alii Æolium Cuma oriundum; ejus discipulus, quem etiam in deliciis habuit, Καπίων vel Κηπίων erat. Salmas., καὶ Κηπίων, C. V. κάμπτων." Kühn. "Καπίων. Ms. plane alia voce: pro Καπίων, habet κάμπτων. Tamen et ap. Hesych. lego: Καπίων· κιθαρῳδικοῦ νόμου ὄνομα. Jul. Scal. Poët. 1, 48. Κηπίωνα scribit, uti et ap. Plut. est: ibi Σχοινίων et Κηπίων inter alios enumerantur. ('Emendandus videtur Clem. Alex. Protrept. p. 3. Oxon. ubi jungit τὸν Τερπάνδρου νόμον,
D et τὸν * Καπίτωνος, l. Καπίωνος, vel Κηπ.' Albert.) Ms. τετράοιδος, antepenacute. Scal. l. c. exponit: Qui erat ex horum quatuor compositus, Æolio, Terpandrio, Cepione, Bœotio. Apud Suid. in Νόμος· ὁ κιθαρ. est τετράδιος, quod igitur forte mendosum et mutandum in τετράοιδος, ut noster Pollux habet. Apud Plut. τετραοίδιος nominatur." Jung. Vide Prideaux in Marm. p. 401. Ed. Bowyer. 1732.]

ΑΙΔΩ, f. ᾄσω, et ᾄσομαι, p. ᾖκα. Ex ἀείδω factum, quod retinuerunt Poëtæ, unde et α habet ι subscriptum. Significat Canto, Cano. Lucian., Τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι ἢ ταῖς Μούσαις ᾀδούσαις, Apollini citharam pulsanti, aut Musis canentibus. Ἄιδειν πρὸς αὐλὸν, Canere ad tibiam, ap. Athen. 4. || Item cum accusativo, nonnunquam pro Cano: interdum vero pro Decanto, i. e. Celebro. Ἄιδειν τὰ ἐλεγεῖα, ap. Demosth. Cantare elegos versus. Sic Plut. Sympos. 9. Ἄισαντος δὲ τὰ πρῶτα τῶν Ἔργων, ubi Ἔργων significat libri Hesiodi, qui inscribitur Ἔργα. Sic ᾄδειν

ἐγκώμιον, Aristoph. Nub. Canere carmen de laudibus alicujus. Pro Celebro autem in passiva præsertim voce ponitur, ut Luc. Somnio, Ὁρᾷς τὸν Σωκράτην ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται; Sic ap. Gregor. ᾀδόμενον et μνημονευόμενον pro eodem. Proprie autem ᾄδεσθαι dicitur quod a poëtis celebratur, et quod versibus decantatur, ut ap. Pausan. Corinth. de Atreo, Καὶ τῶν Θυέστου παίδων σφαγὰς καὶ τὰ ᾀδόμενα δεῖπνα ἐξειργάσατο.

Ἄδειν dicuntur etiam galli gallinacei, unde et περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς dicunt Græci, Circa gallicinium, Circa id tempus, quo galli solent cantare. Latini quoque Cantum dant gallo. Ovid. Jam dederat cantus lucis prænuntius ales.

" Ἀΐδω, i. q. ᾄδω, atque adeo hoc ᾄδω ex illo " factum est, subscripto ι et facta crasi, i. e. Cano, " Canto. Annotatque Hesych. ἀΐδειν Atticos peculi- " ariter de gallinaceis dicere, non autem κοκκύζειν, " nisi forte extraneum quempiam irridentes. Idem " proverbialiter Ἀΐδειν πρὸς μυῤῥίνην, dici scribit, " quoniam moris fuerit in conviviis τὸν μὴ δυνάμενον " ᾆσαι, δάφνης κλῶνα ἢ μυῤῥίνης λαβόντα, πρὸς αὐτὴν " ἀΐδειν. Affert Idem præterea, Ἀΐδειν Αἴαν παῖ " Τελαμῶνος, dicens id fuisse initium Scolii cujusdam " in Ajacem conscripti. Insuper ἀΐδεις ἔχων affert " pro μάτην λέγεις καὶ ληρεῖς, annotatque ἀΐδειν " significare etiam λέγειν, ὀνομάζειν: quemadmodum " aliquanto etiam post ἀΐδων affert pro λέγων."

[" Ἄιδω, Schol. ad Aristoph. Pl. 173. (Διπλῶς ᾄδεται ἡ ἱστορία. (Vide et p. 496.) T. H. ad Plut. p. 89. ('Κιθαρίζοντα τὴν Γαλάτειαν: amplius Suid. κιθ. καὶ ἐρεθίζοντα, quod probo, etsi me non præteread αὐλεῖσθαι, ᾄδεσθαι eos dici, qui tibiæ vocisque cantum audiunt: frequentius tamen κατᾴδεσθαι, καταυλεῖσθαι.') Boisson. in Philostr. 338. 363. 417. 444. 469. 596. Futur., Antiphil. 37. Brunck. Aristoph. 2, 248. 3, 159. Boisson. in Philostr. 569. Liebel. Archil. p. 4. Invern. ad Aristoph. 2, 97. Boeckh. de Metr. Pind. 262. Philostr. 184. Boiss.: Ἀπὸ Διὸς Αἰακίδας ᾄδεσθαι. Ἄισῃ, aor. conj. Porson. Med. 21. b. Ἤισας, Valck. Opusc. 1, 252. Ἄιδω et αὐδῶ conf., Jacobs. Anth. 12, 153.: ᾄδειν et ἰδεῖν conf., Porson. Hec. p. 80. Ed. 2.: ᾄδειν et διδόναι conf., Hermann. ad Aristot. Poët. 163. Sic leg. in Platone 6, 220. Φρουρᾶς ᾄδειν, Brunck. Aristoph. 2, 97. Μαντείας ᾄδειν, T. H. ad Plutum p. 15. Ἄιδειν εἴς τινα, Brunck. Aristoph. 1, 74. Ἄιδω, ad Phalar. 369. Charit. 518. Musgr. Iph. A. 1190. Jacobs. Anth. 8, 82. De fut. contra Dawes. Markl. Suppl. 932. cf. Musgr. Iph. A. 1190. Plato de LL. p. 70. Ast. Τὸ ᾀδόμενον, Charit. 536. Schol. ad Soph. Œd. R. p. 204. Erf. Ἀισθεὶς, Plato Lys. p. 10. Plutarch. 3, 112. Cor. Oppos. λέγειν, Corai. Theophr. 316. Plato Lys. p. 10. Σιτάλκαν ᾄδειν, Jacobs. Anth. 7, 372. Ἄιδω, Fischer. Ind. Palæph. ad Anacr. p. 4. 5. Thom. M. 65. ('Ἀνεβαλόμην ἐπὶ μέλους κάλλιον, ἢ ᾖσα, ὡς Ἀφθόνιος ἐν τοῖς Προγυμνάσμασιν· Οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀνεβάλοντο σύντονον. Ubi e Philostr. V. S. 1, 9. p. 540. affertur: Καὶ μηδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι αὐτοῦ ἥδιον, ὁπότε πρὸς τὸ ᾄδειν τράποιτο.) Ἄιδω, Sæpissime dico, Musgr. Androm. 620. (Schol. Cod. Paris. ad Aristoph. Pl. 354. p. 514. Οὕτως ὑπερπλουτεῖν· ὡς ᾄδεται, καὶ ὡς αὐτὸς λέγεις.) De arbore, Villois. ad Longum p. 50. (' Moschus 5. εὔσκιος εὔαδεν ὕλα, Ἔνθα καὶ ἢν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἁ πίτυς ᾄδει. Achill. Tat. Leucipp. 450. Boden. Λιγυρὸν δὲ συρίζει περὶ τοὺς κάλους καὶ τὸ πνεῦμα· ἐμοὶ μὲν ὑμέναιον ἄγειν, ubi omnino leg. ᾄδειν, δοκεῖ τὰ τῶν ἀνέμων αὐλήματα.') Plut. Mor. 1. p. 5. Oxon. Ἄιδειν non semper de poëtis dicitur: v. Sturz. Hellan. Fr. p. xv. sq. Ἄιδειν τινὰ, hominem, Valck. Adoniaz. p. 390. Λέγω καὶ ᾄδω, vide Λέγω: Valck. Phœn. p. 468. Ἄιδω et δίδωμι conf., Valck. Phœn. l. c. et ad Herod. 631. Ἀισθὲν, part. v. Salmas. ad Achill. Tat. 548. Ἄιδω, Mitsch. Cer. 128. De fut. et aor. v. ad Ἀπολαύω. De fut. v. Koën. ad Gregor. p. 49. Theogn. 921. Dawes. Misc. 232. 285." Schæf. Mss. " Ἄιδειν, vitium oratorum, ad Dion. Chrys. 363. Certando laborem * ἐπελαφρύνειν, Ælian. 593. a." Valck. Mss. " Perf. pass. ᾖσμαι, Philost. 702. Ἠισθην, aor. 1. Clem. Alex. 83, 18. Ælian. H. A. 199. 461. 713." Wakef. Mss. " Ἄιδειν, πρὶν νενικηκέναι, Heindorf. ad Plat. Theæt. 356." Schæf. Mss.]

[" Ἄιδειν, ¶ 1) Canere, Decantare. Π. 3, 3, 24. p. 194. ᾆσμα καλῶς ᾀσθέν. it. omisso nomine ᾆσμα vel ὕμνος, Λ. 12, 7. Lacedæmonii in castris δειπνοποιεῖσθαι, καὶ ἐπειδὰν ᾄσωσιν εἰς θεοὺς, οἷς ἂν κεκαλλιερηκότες εἶεν—ἀναπαύεσθαι. Σ. 3, 1. ἐκιθάρισεν ὁ παῖς καὶ ᾖσεν in convivio. 7, 1. νῦν ἂν μάλιστα καὶ ἅμα ᾄσαιμεν. §. 2. ἐπεὶ δ' ᾖσεν Socrates. Αθ. 1, 13. ᾄδων ὁ δῆμος in choris. Canere item barbari solebant ante prœlium: v. Interpp. ad Tacit. Germ. 3. etc. Α. 4, 3, 20. Καρδοῦχοι—ἐπῄεσαν ᾠδάς τινας ᾄδοντες. 4, 7, 11. Χάλυβες ᾖδον καὶ ἐχόρευον, ὁπότε οἱ πολέμιοι ὄψεσθαι αὐτοὺς ἔμελλον. Sic 5, 4, 7. Mosynœci, et §. 8. iidem post victoriam νόμῳ τινὶ ᾄδοντες. ¶ 2) Carminibus celebrare. Sc. Persæ aliique barbari solebant clarorum virorum laudes cantilenis celebrare, maxime in conviviis et concionibus: v. Hutch. et Cic. Tusc. 4, 2. Π. 1, 4, 25. φῦναι λέγεται καὶ ᾄδεται Cyrus ὑπὸ τῶν βαρβάρων κάλλιστος. Α. 6, 1, 3. v. Σιτάλκας." Lex. Xenoph.]

[" Ἄιδω, pro ἀείδω, 1. Cano, sive assa voce, Apoc. 5, 9. Καὶ ᾄδουσι ᾠδὴν καινὴν, Iidem novum plane carmen canunt. 14, 3. 15, 3. (respondet Hebraico שור in Vers. Alex. sæpissime, ut, Ex. 15, 1. 21. 2 Sam. 19, 35.: s. fidibus. Ælian. V. H. 8, 7. 9, 38. 2. Laudo, Celebro. Ephes. 5, 19. Ἄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ. Coloss. 3, 16. Hos. 7, 2. Alex. Ὡς ᾄδοντες τῇ καρδίᾳ αὐτῶν. Jerem. 30, 19. ויצא מהם תודה Iidem, Καὶ ἐξελεύσονται ἀπ' αὐτῶν ᾄδοντες. Ælian. V. H. 7, 1. et 14. Hesych. Ἄισω· ψαλῶ, αἰνέσω, ὑμνήσω." Schleusner. Lex. " Sine dubio e Psalmorum textu, ubi et glossemata illa passim junguntur, ut Ps. 26, 11. Ἄισω καὶ ψαλῶ τῷ Κυρίῳ." Ernest. ad Suidæ et Phavor. Gloss. SS. 23.]

[Ἄιδω. Etym. M.: Ἄιδω· ἀπὸ τοῦ εἴδω γίνεται ἀείδω· καὶ κράσει, ᾄδω. Ἄξιον δέ ἐστι ζητῆσαι, διὰ τί τὸ α, μακρὸν ὂν, τρέπεται ἐν τῷ παρατατικῷ; καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι εἰς τὰ τελεώτατα μεγέθη δεῖ τὰς ἐπεκτάσεις γίνεσθαι, τὰ δὲ φύσει μακρὰ, τὸ τελεώτατον ἔχει μέγεθος. Οὕτω Ζηνόβιος. Etym. G.: Ἄιδω· σημαίνει τρία, τὸ ψάλλω, τὸ ὀρχοῦμαι, καὶ τὸ ὑμνῶ. Παρὰ τὸ εἴδω τὸ γινώσκω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α ἀείδω, τὸ πάνυ γινώσκω· καὶ συναιρέσει τοῦ αε εἰς α μακρὸν ᾄδω, καὶ μένει τὸ ι μὴ ἐκφωνούμενον. Ἤιδον· σημαίνει τὸ ἔψαλλον, καὶ εἰς τὸ Ἄιδω. Tittmanni Technoll. Mss.: Ἄιδω τῷ θεῷ· ὅταν ὕμνον ἀνάγω αὐτῷ. Ἄιδω δὲ τὴν πόλιν ἢ τὴν γῆν, ὅταν αὐτὴν ποιήσω ᾠδὴν, ἤγουν ὁ ταυτὰ κατὰ τὴν γῆν ᾄδω καὶ τὴν πόλιν. Sic; sed cf. Phavor.]

[Ἄιδω. Suid.: Ἄιδειν κελεύονθ' ὡσπερεὶ τέττιγα ἑστιῶντα· διότι * πολυλάλον ἐστὶ τὸ ζῶον. Ἀδεῖν δὲ ἀρέσαι. Corrige ex Aristoph. Nub. 1360. Ἄιδειν κελεύονθ', ὡσπερεὶ τέττιγας ἑστιῶντα. Ubi Schol. Παρεποίησε τὸ ᾄδειν, καί φησιν, ὅτι τὸ ᾄδειν, φλυαρεῖν, ὡς τέττιγας, καὶ οὐδὲν ἄλλο· ἢ ὡς γυναῖκας ᾄδειν ἀλετρευούσας.]

[Ἄιδεις, ὥσπερ εἰς Δῆλον πλέων· ἐπὶ τοῦ ἀφροντίστου καὶ φιληδοῦντος. Suid. Zenobius addit: Εὐχερὴς γὰρ ὁ πρὸς τὸν Δῆλον πλοῦς, καὶ οἱ ἐκεῖσε καταίροντες ἀφροντίστως πλέοντες ᾖδον.]

[Ἄιδω. Mœris: Ἀγόντων, ᾀδόντων, Ἀττικῶς· ἀγέτωσαν, ᾀδέτωσαν, Ἑλληνικῶς. Vide Ἄγω.]

[Ἄισεται, παθητικῶς, Ἀττικῶς· ᾄσει, * ἐνεργητικῶς, Ἑλληνικῶς. " Vide Aristoph. Acharn. 14. 260. Pac. 1266. Eccles. 882. Futurum activum verbi ᾄδειν Atticos non agnoscere observat Dawes. Misc. 290., qui in Aristoph. Pac. 1295. recte ᾄσει pro ᾄσεις reponit." Pierson.]

[Ἄιδειν ἄλλως. " Phrynich. Ms. (Σοφ. Προπαρ. in Bekkeri Anecd. Gr. 1, 13. Ἄιδειν ὅμοια· σημαίνει τὸ μάτην λέγειν, τὸ γὰρ ᾄδειν ἐπὶ τοῦ μάτην λέγεις. (In Bekk. est: Ἄιδειν ὅμοιον· σημαίνει τὸ μάτην λέγειν, τὸ γὰρ ᾄδειν ἐπὶ τοῦ μάτην λέγειν.) Scribe et distingue: Ἄιδειν ἄλλως· ὅμοια σημαίνει τῷ μάτην λέγειν, τὸ γὰρ ἄλλως ἐπὶ τοῦ μάτην λέγεται. Proverbium ex Append. Vat. 1, 3. Ἄλλως ᾄδεις ἔχων· ἀντὶ τοῦ, μάτην λέγεις, καὶ ληρεῖς. Ubi ἄλλως eodem errore elapsum restituit Valck. ad Herod. 4, 77. Zenobius 1, 72.: Ἄλλως ᾄδεις· ἐπὶ

τῶν μάτην πονούντων. Ad hoc proverbium allusit Aristæn. 1, 27.: Πολλὰ τὸν ἐμὸν στενωπὸν διέρχεται μάτην· ᾄδει δὲ ἄλλως, καὶ τοῖς ἐμοῖς ὠσὶν ἀπιθάνως. Ubi tolle μάτην, tanquam explicationem vocis ἄλλως." Ruhnk. ad Tim. 199. "Vulg. lect. (in Meleagri Carm. 93.) Καὶ τί προσηκάτην αὐδῶ, diligenter rimantibus probabilis fortasse videbitur emendatio nostra: Καὶ τί πέτροισι μάτην ᾄδω; Quid lapidibus frustra cano? Quantillum intersit inter προση et πέτροισι, non ignorant, qui verborum compendia in Codicibus noverint. Inter plurima, quibus labores frustra susceptos significabant Græci, Proverbium erat etiam, Λίθῳ διαλέγεσθαι, quod attigit Erasm. Cent. 5. Chil. 1. n. 89. Etiam μάτην ἀείδειν parœmiacum est. Zenob. 1, 72. Ἄλλως ᾄδεις· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων, unde similia egregie correxit Ruhnk. (l. c.) His jam scriptis in manus mihi veniunt conjecturæ Jos. Scaligeri margini Aldinæ ascriptæ, interque eas etiam h. l. emendatio, Καί τοι πρὸς τί μάτην αὐδῶ; ubi, si ᾄδω scripseris, veram fortasse Meleagro lect. restitues." Jacobs. Anth. 6, 107.]

[Ἆισαι Βακχέβακχον. Zonar.: Βακχέβακχον ᾆσαι· εὐφημῆσαι τὸν Διόνυσον. Aristoph. Eq. 406.]

[Ἄιδω. J. Poll. 1, 26. Θυηπολεῖν, Παιᾶνας ἀεῖσαι, ὕμνον ᾆσαι, ἱερῶν προκατάρξασθαι: 29. Παιανίσαι, Παιᾶνα ᾆσαι.]

[Ἄιδω. Hesych. Ἄιδει· ὑμνεῖ, ἢ ἀνιᾶται. ("Quando pro ἀνιᾶται sumitur, scr. ἀδεῖ, ex ἀαδεῖ." Albert.) Ἄιδεις ἔχων· ἴσον τῷ μάτην λέγεις, καὶ ληρεῖς. Vide Ruhnk. et Jacobs. supra citatos, de Proverbio, Ἄλλως ᾄδειν, scribentes. "Pro ἔχων, Is. Voss. ἑκὼν scribit. Dubito an vere. Vide Append. Vat. 1, 3. ibique Schott.' Est phrasis Attica, ᾄδεις ἔχων, pro ᾄδεις, respiciturque locus alicujus scriptoris. Sic Aristoph. Av. 341. ληρεῖς ἔχων, Deliras: Nub. 509. κυπτάζεις ἔχων, Circumspectas. Schol. Ἀττικῶς περιττεύει τὸ ἔχων. Versa etiam vice ἔχει cum participio alterius verbi jungitur. Il. A. 356. ἑλὼν ἔχει, pro εἷλε. Eurip. Med. 33. ἀτιμάσας ἔχει. Schol. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἠτίμησε· τὸ γὰρ ἔχει ἐκ περισσοῦ. Καὶ Σοφοκλῆς· Παῖδας γὰρ, οὓς ἔφυσ', ἀναλώσας ἔχει, (Fragm. Brunck. p. 695.) Καὶ πάλιν· Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἐγώ. Pro ἀνήλωσε et ἐκήρυξα. Vide Schol. Antig. 32. et Philoct. 1355. Eurip. Troad. 318. ibique Æm. Port. et Orest. 1396. Aristæn. sub init. Aristoph. sæpe. Alia exempla dedit Wessel. Obs. 1, 24. Cf. H. St. Append. de D. A. 54. et 170." Albert.]

[Ἄιδειν, Αἶαν παῖ Τελαμῶνος. Ἦν τι Σκόλιον γεγραμμένον εἰς Αἴαντα. Hesych. "Scolium hoc de virtute Ajacis ita erat: Παῖ Τελαμῶνος Αἶαν αἰχμητὰ, Λέγουσί σ' εἰς Τροίαν ἄριστον Ἐλθεῖν Ἀχαιῶν, μετ' Ἀχιλλέα. Vide J. C. Scal. Poët. 1, 44." Albert.]

[Ἄιδειν πρὸς μυῤῥίνην· ἔθος ἐν τοῖς συμποσίοις, τὸν μὴ δυνάμενον ᾆσαι, δάφνης κλῶνα ἢ μυῤῥίνης λαβόντα, πρὸς αὐτὴν ᾄδειν. Hesych. "De proverbio v. Zenob. 1, 19. ibique Schott. et Apostol. 1, 32. qui pro κλῶνα habet κλάδον. Cf. Αἴσακος, Μυῤῥίνης, et Τὴν ἐπιδεξίαν." Albert. "Lege μὲν," (pro μὴ δυν.) Palmer. "Omnes Edd., ut et Parœmiographi, negativam agnoscunt. Et retineri potest, si ᾆσαι sumatur pro Apte compositeque ad lyram vel citharam canere." Albert.]

[Ἄιδειν· ἐπὶ τῶν ἀλεκτρυόνων λέγουσιν Ἀττικοὶ, κοκκύζειν δὲ οὔ φασιν ἐπ' αὐτῶν, πλὴν μωκώμενοί τινα ξένον. Δηλοῖ δὲ καὶ λέγειν, ὀνομάζειν. Hesych.: ("Cf. Obss. meas Philol. ad Luc. 2, 14. et inf. v. Ὕδειν." Albert.) Ἀΐδων· λέγων. "Imo αὐδῶν leg. videtur." Schleusner. Mss. Imo "ἀΐδων est pro ἀείδων, vel ᾄδων, notante etiam Kust. (et Sopingio.)" Albert. Tittmanni Technoll. Mss.: Τὸ ᾄδειν ποτὲ μὲν τὸ ψάλλειν δηλοῖ, ἐνιότε δὲ τὸ φημίζειν, οὐδέποτε δὲ τὸ ἁπλῶς λέγειν. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ἄιδειν ἀλεκτρυόνας· Ἀττικῶς, τὸ δὲ κοκκύζειν Κωμικοὶ λέγουσιν. Plato Sympos. 203. Fisch. Ἤδη ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων. Vide Longum p. 67. ubi notavit Villois. Zenodotus ap. Valck. ad Ammon. 228.: Ἐπὶ ἀλεκτρυόνων ᾄδειν.—Ἀλεκτρύων ᾄδει, κοκκύζει.—* Γλαῦκος ("positum pro γλαὺξ, ut antea * αἶγα pro αἴξ."

A Valck.)—Κύκνος ᾄδει. "Ms. κοκύζει Schol. Aristoph. ad Vesp. 813. Κυρίως τὸ ᾄδειν ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρύονος· κοκκύζειν δὲ ἐπὶ τοῦ κόκκυγος. Pari ratione bina discernit Pollux, Hyperidem tamen et Demosthenem, ἐπ' ἀλεκτρυόνων, τὸ κοκκύζειν usurpasse observans, (5, 89. Ἀλεκτρυόνας ᾄδειν, καὶ κόκκυγας κοκκύζειν. Ὑπερίδης δὲ, καὶ Δημοσθένης ἐπ' ἀλεκτρυόνων τὸ κοκκύζειν εἶπον—κύκνους ᾄδειν,—γλαῦκας *νύζειν. 'C. A. γλαῦκας νύζειν. Salmas. e Mss. νίζειν.' Kuhn. 'Ms. * νίζειν: Pius habet * ὕζειν. Nos Hu hu dicimus inde illas aves.' Jung.) In Theocr. 7, 125. occurrit ἀλέκτωρ κοκκύσδων. Alciphro in Epistola inedita: Μισῶ τὸν ἐκ τῶν γειτόνων ἀλεκτρυόνα· κοκκύσας ἀφείλετο τὴν παροιμίαν, ἔδει ἀπολαῦσαί σε. Gallo cantu victoriam indicanti τὸ ᾄδειν ascribit Demosth. c. Conon. 728. Ἦιδε γὰρ τοὺς ἀλεκτρυόνας μιμούμενος τοὺς νενικηκότας." Valck. Cf. Tittmann. ad Zonar. Proleg. xiii. et Boisson. ad Pseudo-Herodiani Partitt. 285. 291. Aristot. de Mirab. Ausc. 71. Φασὶ δὲ καὶ ἐν Σερίφῳ τοὺς βατράχους οὐκ ᾄδειν· ἐὰν δὲ εἰς ἄλλον τόπον

B μετενεχθῶσιν, ᾄδουσιν. Theophr. 440. Γλαὺξ ἡσυχαῖον φθεγγομένη ἐν χειμῶνι εὐδίαν ὑποσημαίνει· καὶ νύκτωρ χειμῶνος ἡσυχαῖον ᾄδουσα· θαλαττία δὲ γλαὺξ ᾄδουσα, χειμῶνος μὲν εὐδίαν σημαίνει, εὐδίας δὲ χειμῶνα. In eadem re idem verbum ᾄδειν usurpant Ælian. H. A. 7, 7. Geopon. 1, 2, 6. Himer. Or. 14. p. 626.: Ἄιδουσι μὲν ἀηδόνες αὐτῷ ὁποῖον εἰκὸς ᾆσαι παρ' Ἀλκαίῳ τὰς ὄρνιθας· ᾄδουσι δὲ καὶ χελιδόνες καὶ τέττιγες, οὐ τὴν ἑαυτῶν τύχην τὴν ἐν ἀνθρώποις ἀγγέλλουσαι, ἀλλὰ πάντα τὰ μέλη κατὰ θεοῦ φθεγγόμεναι. Vide Lobeck. Ajac. p. 295. Antig. Caryst. Hist. Mir. 1. Τῶν τεττίγων τοὺς μὲν ἐν τῇ Λοκρικῇ ᾄδειν. De vocibus animalium eruditissimas Proluss. scripsit Sturz., quem omnino vide.]

[Ἄιδειν ὑμέναιον, Toup. Emendd. 2, 292—3. 4, 477. Jacobs. Anth. 1, 51. Ἄιδειν ἐμβατήρια, Cuper. Obs. 3, 13.]

[Ἄιδειν ἐνδόσιμον. "Gatak. Adv. Misc. Posth. 19. p. 635. more suo, i. e. exquisita doctrinæ copia, docet, ἐνδιδόναι, quod alias Remittere significat, vel

C ἐνδόσιμον ᾄδειν, sæpe notare Canticum exordiri, atque hinc ἐνδόσιμον in musicis esse Exordium s. Suscitabulum." Luzac. Lectt. Att. p. 23.]

[Ἄιδω, contractio verbi ἀείδω in versibus scazontibus, v. Naek. ad Chœrili Samii Fragm. p. 230.]

[Ἄιδω. Παρὰ κωφὸν ᾄδειν δοκεῖς, Surdo fabulam narrare, Proverbium, ex Aristæneto affert Barth. Advers. 2586.]

[Ἄισομαι. "In Pace 1295. recte Dawes. Misc. Cr. 290. reposuit Οὐ πράγματ' ᾄσει, pro ᾄσεις: nam s e sequenti voce σώφρονος adhæsit. In Vesp. 1223. pro Τουτὶ σὺ δράσεις; vir quidam cl. conjicit Τουτὶ σὺ δ' ᾄσεις; sed qui futurum medium ᾄσομαι posuerat v. 1226. eum loco tam vicino ᾄσεις scripsisse, probabile non est. Non displiceret, Τουτὶ σύ γ' ᾄδεις; quoniam præsens tempus est et v. 1220. Ἄιδω δὲ πρῶτος." Schæf. ad Greg. Cor. 119.]

[Ἄιδω. Theophr. Char. 15. Περὶ Αὐθαδείας: Καὶ οὔτε ᾆσαι, οὔτε ῥῆσιν εἰπεῖν, οὔτε ὀρχήσασθαι ἂν ἐθελῆσαι. "Notum, veteres Græcos solitos usurpare in

D suis conviviis quæ hic commemorantur. Cantabant enim vel scolium aliquod, vel odam aliquam, sive μέλος, aut aliquem e poëta quopiam locum. Sic etiam ap. antiquissimos Romanos fuerunt carmina quædam in epulis a singulis conviviis cantitata de clarorum virorum laudibus, ut in Originibus scriptum reliquerat Cato. Saltatio sequebatur comes extrema convivii mensis remotis; non enim nisi bene poti saltabant. Interpretes, quid esset ῥῆσιν εἰπεῖν, assecuti non sunt: est autem, Locum ex aliquo poëta recitare oblectationis gratia et διαγωγῆς χάριν. Id veteres factitabant alias quidem assa voce, quod est ᾄδειν, alias vero ad tibiam, vel aliud musicum organum, quod ψάλλειν Græci dicunt; et cantabant interdum quidem omnes confertim, interdum vero singuli per vices, quod eleganter vocat Clemens ἐν μέρει περιελίττειν τὰς προπόσεις τῇ ᾠδῇ." Casaub.]

[Ἄιδομαι et δίδομαι conf. "In verbo ᾄδομαι interdum δι legebant pro ᾳ. Vide supra Alpha. Hermann. ad Aristot. Poët. 163.: 'Scripsi cum

Madio ᾀδόμενα, quod a vulg. διδόμενα unius tantum lineolæ accessione differt.' ('Adde not. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 246.' Schæf.) Quod si discrimen inter Alpha et Delta oculos plane fugit, ᾀδόμενα solo spiritu agnosci potest." Bast. Comment. Palæogr. 719.] A

["Αἴσεται, οἴσεται, conf. Elmsl. ad Eurip. Med. p. 84.: ᾄδωμεν, κλείωμεν, Schæf. Theocr. 194.]

Ἀστέον, Adv. positionis, Canere oportet, Canendum est. Aristoph. Nub. ᾀστέον ἐγκώμιον.

Ἆισμα, τος, τὸ, Canticum, Cantio, Cantilena, Carmen, ut ᾆσμα ἐρωτικὸν, Luciano, Cantilena amatoria, αἰσχρῶν ᾀσμάτων ποιηταὶ, Dem. μοχθηρῶν ᾀσμάτων ποιηταὶ, Athen. 14. ᾄδειν ᾆσμα, ut Lat. Canere cantilenam. Plut. Pericle, Πολλοὶ δ' ᾖδον ᾄσματα καὶ σκώμματα. Non solum autem ᾆσμα dicitur ᾄδεσθαι, sed et αὐλεῖσθαι, et κιθαρίζεσθαι ab Aristot. ut etiam modo citavi ex Athen., ᾄδειν· πρὸς αὐλόν. Fit ab ᾖσμαι prima præteriti τοῦ ᾄδομαι, ut ᾀστέον adverb. proxime præcedens a tertia ᾖσται.

Ἆσμα Suid. ait significare etiam δίασμα, sed tum ab ἄττειν videtur existimasse deduci, quod pro διάζεσθαι ait a Sophrone usurpari: [Ἆισμα· τὸ μέλος, ἡ ᾠδὴ, σημαίνει δὲ καὶ τὸ δίασμα. Καὶ Σώφρων. Καὶ ἄττεσθαι, ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι, μεταβολῇ τῶν δύο σσ εἰς τὸ ζ ἐγένετο.] B

["Ἆισμα, Toup. in Schol. Theocr. 219. a. Fischer. Ind. Palæph. Bibl. Crit. 3, 2. p. 5. I. q. ἀπόφθεγμα, Davis. ad Max. Tyr. 1. p. 2. Charit. 518. Ἆσμα, i. q. δίασμα, Valck. Adoniaz. p. 203. 205." Schæf. Mss. "Carmen, K. Π. 3, 3, 24. p. 194. Ἆισμα καλῶς ᾀσθέν." Lex. Xenoph. Himerius ap. Welcker. ad Alcmanis Fragm. p. 48. Leon. Allatii Exc. 161. Const. Manass. in Meursii Opp. T. 7. p. 513. Pierson. Veris. 147. Auctor Vitæ Pindari, ap. Schneider. Præf. ad Nicand. p. xvii.: Γήμας δὲ Μεγάκλειαν, τὴν Λυσιθέου καὶ Καλλίνης, ἔσχεν υἱὸν Διόφαντον, ᾧ καὶ Δαφνηφορικὸν ᾆσμα ἔγραψεν. "Inter scripta Pindari Suidas Δαφνηφορικὰ nominavit, quorum nullum extat hodie fragm." Schneider. Ælian. V. H. 9, 4. Τὸ δὲ ᾆσμα, τὸ ἐπὶ τῷ πάθει τῆς κόμης, Ἀνακρέων ᾀσάτω· ἐμοῦ γὰρ αὐτὸς ἄμεινον ᾄσεται: 12, 23. Τῶν ᾀσμάτων οὖν ὑποθέσεις ποιοῦνται τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἀποθανόντας ἐν τῷ πολέμῳ καλῶς. Gregor. Naz. Invect. 2. in Julian. 107. Toup. Emendd. 1, 419. Vide Suicer. Thes. Eccl. h. v. et in Addendis. Glossæ: Ἆισμα· Cantio, Cantus, Canticum, Canor. Ἄισματα· Cantiones. "Μηδὲ καθάπερ ᾄσματα καὶ μύθους ὑπὲρ τῶν ἀρετῶν ἀκούῃ λόγους. Fuit cum mallem πλάσματα, quippe quæ cum μύθοις frequenter jungantur. Julian. Cæs. 306. c. Plutarch. Thes. 1. p. 13. d. Ἔοικε μύθῳ καὶ πλάσματι: 2. p. 305. a. 558. e. 557. e. 993. c. Habet tamen ᾄσματα, quo se tueatur. Cicero de Or. 1, 23.: Neque e scholis cantilenam requirunt. Significantur præcepta, quibus in schola puerorum aures personant. Ita quod semper iteratur dictum ap. Terent. Phorm. 3, 2, 10. Cantilenam eandem canis." Wyttenb. in Julian. Or. 1. p. 167.] C

[Ἆισμα. Zonar.: Ἆισμα· ὕμνος, ᾠδή. Hesych. Ἆισμα· ᾠδὴ, ὕμνος. Ὠιδὴ, ᾆσμα, καὶ μέλος ᾠδῆς. "Ὕμνος ᾠδὴ, ᾆσμα καὶ μέλος ᾠ. Sic Ven. et Flor. at Hag. distinguit post ὕμνος. Recte. Neque tamen opus est delere prius illud ᾠδὴ, quod Phavor. fecit, ita scribens: Ἆισμα· ὕμνος, ᾠδὴ, καὶ μέλος ᾠδῆς. Optime quidem, quod ad sensum. Sed idem voluit Hesych. si distinguas nobiscum, ut vides in textu: Ἆισμα est ᾠδὴ, et μέλος ᾠδῆς." Albert. In Cod. est ὠδίασμα pro ᾠδὴ, ᾆσμα. Cf. Zonar. 53.: Ἀείσωμεν· ὁδεύσομεν. (Ubi Tittm. corrigit ὁδεύσωμεν.) Et 54.: Ἀείσαμεν· ὁδεύσαμεν, ἢ ἠκούσαμεν, δι' ι. "Deest in Cod. D. Cod. K.: Ἀείσωμεν· ὁδεύσωμεν. Vide supra: (Ἀείσωμεν· ὁδεύσομεν.) Cod. A.: Ἀείσαμεν, superscripta ο, ἠκούσαμεν, sc. ἀΐσαμεν." Tittmann. Ceterum Hesychii glossa hunc in modum refingenda est: Ἆισμα· ᾠδὴ, ὕμνος. Ἆισμα, καὶ μέλος ᾠδῆς.] D

"Αἶσμα Hesychio est ᾆσμα, Cantilena, s. Canticum, "pro quo supra habuimus ἄεισμα. Sed potius scr. "ἄϊσμα, ab ἀΐδειν." [J. Poll. 2, 100. Εὔστομος ἵππος, καὶ αὐλὸς, καὶ ᾆσμα: 4, 52. Τὰ δὲ ποιήματα, καὶ ᾠδαὶ, καὶ ᾄσματα, καὶ μέτρα: 63. Κρούματα, πρόσχορδα ᾄσματα, πολύχορδον.—Τὸ δὲ ᾆσμα, καὶ ᾀσμάτιον Πλάτων εἴρηκεν ὁ Κωμικὸς, καὶ ᾀσμόν. ("Ἀισμὸς magis ad regularem formationem quadrat." H. St. Seb.) 111. Τῶν δὲ χορικῶν ᾀσμάτων τῶν Κωμικῶν ἦν τι καὶ ἡ παράβασις: 6, 108. Καὶ παροίνια δὲ ᾄσματα ἦν, καὶ σκολία: 123. Ποιητὴς αἰσχρῶν ᾀσμάτων: 182. Πονήρευμα, ᾆσμα, ὀδύρματα.]

Ἀισμάτιον, τὸ, Cantiuncula. [J. Poll. 4, 64. Vide Ἆισμα. Glossæ: Ἀισμάτιον· Cantilena.]

"Ἀισμὸς, ὁ, Cantio. Annotat J. Poll. 4, 9, (s. 64.) "Platonem Comicum τὸ ᾆσμα vocasse etiam ᾀσμά-"τιον et ᾀσμόν. Ita enim potius scribendum, quam "ᾆσμον: nam solent verbalia in μος finita ὀξυτονεῖ-"σθαι." [Vide Ἆισμα.]

[* "Ἆισις, (ἡ,) Eust. Il. Ψ. p. 1430, 11. (Ὅρα δὲ ἐν τούτοις ἀσύνηθες ὂν τὸ, ἡ σκῶψις, καθὰ ἡ ᾆσις ἡ ἁρμονικὴ ἡ παρὰ Πτολεμαίῳ, ἡ δηλοῦσα τὴν ᾠδήν· οὐ μὴν ἡ Ὁμηρικὴ, ἐξ ἧς καὶ ὁ ἄσιος λειμὼν, καὶ ἡ ἀσία χώρα, ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται.)" Valck. Mss.]

[* Ἀιστὴς, Cantator, Cantor, Gl.]

[* Ἀιστικὸς, ἡ, ὸν, ὁ ᾄδων, Canorus, Gl.]

[* "Ἀιστὸς, Wakef. Eum. 568." Schæf. Mss.]

[* Ἀισματογράφος, ὁ, ἡ. Tzetz. Lycophr. T. 1. p. 259. Muller.: Ἀισματογράφων δὲ, τῶν καὶ ἀοιδῶν, (Vitt. 2. et 3. ποιητῶν καὶ ἀοιδῶν,) γνωρίσματα, τὸ ᾄσματα, καὶ ᾠδὰς γράφειν πρὸς μουσικὴν, καὶ φόρμιγγα, καὶ βάρβιτον, καὶ κιθάραν, καὶ πᾶν ὄργανον μουσικῶς ᾀδόμενον· οἷοίπερ ἦσαν ποιηταὶ, ὡς ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος γράφει, Αὐτομήδης, καὶ Δημόδοκος, καὶ Χαῖρις, οἱ Κερκυραῖοι, καὶ ὁ Ἰθακήσιος Φήμιος, καὶ οἱ λοιποὶ, οὓς ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος γράφει. Legitur et in Const. Manass. Chron.; sed locus nobis hæc scribentibus non occurrit.]

[* Ἀισματολογέω. Artemid. 1, 76. Τὸ δὲ ἐν ἀγορᾷ ἢ πλατείαις ᾀσματολογεῖν πλουσίοις μὲν ἀσχημοσύνας καὶ καταγέλωτας σημαίνει, πένησι δὲ μανίαν. Vertitur Cantationes modulari.]

Ἀισματοποιὸς, ὁ, (ἡ,) Cantilenas faciens, Cantilenarum s. Canticorum artifex. Athen. 14. Ὁ γοῦν Ὀδυσσεὺς προσέχει τοῖς τῶν Φαιάκων ᾀσματοποιοῖς. [Imo verba hæc leguntur 5. p. 181. notante Wakef. Mss.]

¶ Ὠιδὴ, ἡ, Carmen, Cantio, Cantilena, i. q. ᾆσμα. Ὠιδὰς Dion. Hal. interpr. Carmina; ait enim Arch. 1. p. 20. Ed. paternæ, Τὰς μὲν γὰρ ᾠδὰς καλοῦσι Ῥωμαῖοι κάρμινα. Xenoph. K. Π. 1. Διὰ στόματος εἶχον καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν ᾠδαῖς. Athen. 14. (imo 15. p. 697. b.) Οὗτος γὰρ τὰς καπυρωτέρας ᾠδὰς ἀσπάζεται μᾶλλον τῶν ἐσπουδασμένων, οἷαί εἰσιν αἱ Λοκρίαι καλούμεναι, [* Λοκρικαὶ in Schweigh. Ed. Cf. 14. p. 639. a. Κλέαρχος δ' ἐν δευτέρῳ Ἐρωτικῶν, τὰ ἐρωτικά φησιν ᾄσματα καὶ τὰ Λοκρικὰ καλούμενα, οὐδὲν τῶν Σαπφοῦς καὶ Ἀνακρέοντος διαφέρειν.] Dicuntur et ᾠδαὶ ἀλεκτρυόνων, Gallorum cantus, ut paulo ante dixi in Ἄιδω.

["Ὠιδὴ, ¶ 1) Cantilena. Π. 1, 4, 25. διὰ στόματος εἶχον καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν ᾠδαῖς. A. 4, 3, 20. οἱ Καρδοῦχοι ante pugnam et inter pugnandum—ᾠδάς τινας ᾄδοντες. Ιερ. 6, 2. ᾠδαῖς καὶ θαλίαις καὶ χοροῖς. Σ. 6, 4. ἡ ᾠδὴ ἡδίων πρὸς τὸν αὐλόν. 7, 1. Cf. Ἄιδειν et Χορός. ¶ 2) Carmen. Π. 2, 2, 6. ἐν ᾠδαῖς καὶ ἐν λόγοις οἰκτρὰ ἄττα λογοποιοῦντες." Lex. Xenoph.]

["Ὠιδὴ, Ode, generatim Carmen, Canticum quodcunque notat; speciatim vero de Hymno, s. Carmine, quod canitur in honorem Dei, usurpatur. Factum est hoc vocabulum per contractionem ex ἀοιδὴ, idem, quod est a præt. med. ἤοιδα, verbi ἀείδω, Cano. Similiter pro ἀοιδὸς, Cantor, contracte ᾠδὸς dicitur, α et οι in ω per crasin coëuntibus, jota vero subscripto. Ephes. 5, 19. Ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, Hymnis et carminibus religiosis. Coloss. 3, 16. Apoc. 5, 9. Καὶ ᾄδουσιν ᾠδὴν καινὴν, Et canebant hymnum novum, s. præstantissimum: ibid. 14, 3. ubi ᾠδὴ Μωσέως est Hymnus eucharisticus, qualem olim Moses ad Mare Rubrum cecinisse memoratur Ex. 15. ᾠδὴ τοῦ ἀρνίου autem est Hymnus in Messiam. Apoc. 15, 3. Sæpius in N. T. non legitur. Alexandrini usi sunt hac voce pro שיר, Canticum, et in femin. שירה, idem, Ex. 15, 1. Deut. 31, 19. 21. 22. 30. Judd. 5, 12. et מזמור, Psalmus. Ps. 4, 1. 64, 1. Ὠιδὴν etiam ap. Gr. scriptt. de Carmine usurpari, quod in Dei honorem canitur, Spanh. docuit ad Callim. H. in Jov. 1." Schleusner. Lex.]

[" Ὠδή, Valck. Phœn. p. 373. Ilgen. Hymn. 583. Xenoph. Mem. 3, 4, 4. ad Charit. 410. Wakef. Trach. 999. Markl. Suppl. 1225. Musgr. Herc. F. 1025. Boisson. in Philostr. 619. Ὠδὴν ποιεῖσθαί τι, Boisson. in Philostr. 544. Ὠδὴ χρησμῶν, Boisson. in Philostr. 571." Schæf. Mss.]

[Ὠιδή. Suid. Ὠιδή· τραγῳδία. "Suid.: Προανεκρούετο. Ἄποινον ὁ θεόπτης Μωϋσῆς τῷ Ἰσραὴλ προανεκρούετο. ʻV. ἄποινον mihi suspecta est. F. I. ὕμνον.' Nihil minus. Ἄποινον προανακρούεσθαι est Carmen retributionis præcinere, A psalm of thanksgiving. Subintelligitur enim, ut solet, v. ᾠδήν. Etym. M. v. Ποινή: Καὶ ἄποινον ᾠδὴν τῷ Κυρίῳ ὁ θεόπτης ᾖσε Μωϋσῆς ὑπὲρ τῶν Ἰσραηλιτῶν ῥυσθέντων τοῦ παρ' Αἰγυπτίων φόνου, καὶ εἶπεν· Ἄισωμεν τῷ Κυρίῳ. Quæ petita sunt e Commentatore aliquo ad Ex. 15, 1. Τότε ᾖσε Μωϋσῆς καὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὴν ᾠδὴν ταύτην τῷ Κυρίῳ, καὶ εἶπαν, Ἄισω μὲν τῷ Κυρίῳ. Ubi Ms. Vat. ᾄσωμεν. (Etym. G. Ποινή· —ἐξ οὗ καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἄποινον, ὡς τὸ, Ἄποινον ὁ θεόπτης, σημαίνει δὲ τὸ ὑπὲρ τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ φόνου προσαγόμενον δῶρον, καθ' ὃν Μωϋσῆς ᾖσεν ᾠδὴν τῷ θεῷ, Ἄισωμεν τῷ Κυρίῳ. Hinc in Zonara p. 53. pro edito Ἀείσωμεν· ὁδεύσομεν, lege, non cum Tittmanno ὁδεύσωμεν, sed, Ἄισωμεν· ὑμνήσωμεν. Cf. Zonar. 54. Ἀείσαμεν· ὁδεύσομεν, ἢ ἠκούσαμεν, δι' ι. ʻ Deest in Cod. D. Cod. K. Ἀείσωμεν· ὁδεύσωμεν. Cod. A. Ἀείσαμεν, superscripta ο, ἠκούσαμεν, sc. ἀΐσαμεν.' Tittm.) Huc facit Joseph. A. J. 2. p. 115. Καὶ Μωϋσῆς ᾠδὴν εἰς τὸν Θεὸν, ἐγκώμιόν τε καὶ τῆς εὐμενείας εὐχαριστίαν περιέχουσαν, ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ συντίθησιν. Ceterum fons hujus locutionis, quod nemo vidit, est ap. Schol. Pind. (imo ap. ipsum Pind.) Pyth. 2, (24.) Ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσσεν ἄλλος ἀνὴρ Εὐαχέα βασιλεῦσιν ὕ-Μνον, ἄποιν' ἀρετᾶς, ubi recte Schol. ὄντα τὸν ὕμνον ἀμοιβὴν καὶ λύτρα τῆς ἀρετῆς." Toup. Emendd. 2, 102.]

[" Ὠιδή, Demetrio Eloc. §. 70. est Cantus ille, et veluti modulatio sonora et numerosa, quæ subinde e concursu vocalium oritur: antea εὐφωνίαν dixerat. Mox μελίσματα et ᾠδὰς ἐπεμβαλλομένας ᾠδαῖς appellat. Deinde ᾠδὴν Rhetores dixere, quam Scenicam modulationem vocat Quintil. 11, 3. quæ quidem nitebatur τῇ ἐπιτάσει τοῦ λόγου, ut tradit Philostr. in Vita Favor. 1. p. 491. Idem in Vita Isæi p. 513. dicit Isæum reprehendisse Dionysium Milesium, qui cantillando declamasset, μελέτας σὺν ᾠδῇ ποιούμενον. Alio loco in Vita Vari 2. p. 620. καμπὰς ᾀσμάτων appellat. Cf. omnino Cresoll. Theatr. 3, 18. et Vacatt. autumnales, ubi ex instituto omnem Sophistarum pronuntiationem illustravit." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[Ὠιδή. Athen. 619. Καὶ γίνεται ἐπ' αὐτῇ παρθένοις ᾠδῆς ἀγὼν, ἥτις * Ἁρπαλύκη καλεῖται. Orph. Hymn. 55=56. Ἁβροκόμη, φιλέρημε, βρύων ᾠρῃσι ποθειναῖς, ut Hermann. ex emendatione Ruhnkenii Ep. Cr. 2, 88. edidit; vulgo enim legitur ᾠδαῖσι: Lith. 315. Χείλεσιν ἀείδων * θελξίμβροτον ἀτρέμας ᾠδήν: 160. Ὕδωρ ἀέναον λισσῆς ὑπὸ πύθμενα πέτρης Λευκὸν ἀναβλύζον κελαρύζεται εἴκελον ᾠδῇ. Longus p. 41. Schæf. Ἔρωτος γὰρ οὐδὲν φάρμακον, οὐ πινόμενον, οὐκ ἐσθιόμενον, οὐκ ἐν ᾠδαῖς λαλούμενον, ὅτι μὴ φίλημα, καὶ περιβολὴ, καὶ συγκατακλιθῆναι γυμνοῖς σώμασι. Ubi doctus Editor:—" I. e. ἐν ἐπῳδαῖς. Sic ἀοιδὸς pro ἐπῳδὸς in Soph. Trach. 1003. ubi v. Schol."]

[Ὠιδή. Glossæ: Ὠιδή· Cantus, Canticum. Ὠιδαί· Cantiones.] "Ὠΐδαν, Hesych. ᾠδὴν, Cantum, quæ " et ἀοιδή." [Idem: Ὠιδαῖς· ὑμνῳδίαις, ᾄσμασιν. Ὠιδή· ᾆσμα, ὑμνῳδία. Zonar.: Ὑμέναιος ᾠδή· ᾆσμα * γαμητικόν. Ὠιδή. Ὅσα θεωρίας ἔχεται ψιλῆς καὶ θεολογίας· ὥστε ὁ ψαλμὸς λόγος ἐστὶ μουσικὸς, ὅταν εὐρύθμως κατὰ τοὺς ἁρμονικοὺς λόγους πρὸς τὸ ὄργανον κρούηται. Ἡ ᾠδή ἐστι φωνὴ ἐμμελὴς, ἀποδιδομένη ἐναρμονίως ἄνευ τῆς * συνηχήσεως τοῦ ὀργάνου. Etym. M. v. Προσῳδίαι: Ὠιδὰς γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα ἐκάλουν. Ὠιδή· παρὰ τὸ εἴδω, τὸ γινώσκω, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀείδω, τὸ πάνυ γινώσκω, ἐξ αὐτοῦ ὄνομα ἀοιδὴ, καὶ κράσει τοῦ αο εἰς ω μέγα, ᾠδή. Etym. G.: Ὠιδή· ἀπὸ τοῦ ἀοιδὴ, τοῦ α

A καὶ οι εἰς ω ἐκταθέντος γέγονεν ᾠδή. Ἡ παρὰ τὸ εἴδω, τὸ γινώσκω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀείδω, τὸ πάνυ γινώσκω, καὶ κράσει τοῦ α καὶ ε εἰς α μακρὸν ᾄδω, καὶ ᾠδή. Καὶ εἰς τὸ Ἀείδε. Ὠιδὴ, καὶ ἐπῳδή· ᾠδὴ ὁ ὕμνος, ἐπῳδὴ ἡ μαντεία. Ὠιδή· προστίθησι τῷ ω, τὸ ἰῶτα, διὰ τὴν ἀοιδὴν, καὶ παρὰ πάντα, τὰ παρὰ τούτων γινόμενα, οὕτως ἔχει, κωμῳδία, μελῳδία, ῥαψῳδία, τραγῳδία. Γέγονε δὲ καὶ ᾠδὴ οὕτως· ἀπὸ τοῦ ἀοιδὴ τοῦ α καὶ τοῦ οι εἰς ω ἐκταθέντος, γέγονεν ᾠδή. Ὠιδή· ἔστιν ἐπινίκιος κατ' ἐχθρῶν, καὶ εὔρυθμος εὐχαριστία, ἢ φωνὴ ἐμμελὴς μετ' ἐργασίας, ἢ χωρὶς * ἐνηχήσεως ὀργάνου, ἢ θεολόγον εἰς θεόν· ἔστι καὶ συνώνυμον. Eust. 9.: Καὶ ᾠδὴ, ὁ μεμελισμένος λόγος, ὃς καὶ ἔξαρμα ἔχει, ἤγουν ὕψος, ὄγκον, μέγεθος. (Plura vide in Ἀείδω citata.) 137. Ὅτι ᾠδαὶ διάφοροι παρὰ τῷ Ποιητῇ, αἱ μὲν, ἐπὶ θείοις (Philemonis Lex. θεῶν,) οἷον, Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο Καλὸν ἀείδοντες, μέλποντες· ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων. Οἰκεῖος δὲ ὁ λόγος ἐπὶ ἐνδελεχοῦς θείας μολπῆς· ἕτεραι δὲ ᾠδαὶ, ἔν τε γάμοις, καὶ εἰλαπίναις, καὶ ἁπλῶς ἐν εὐωχίαις· ὁποία ἡ ἐν τῇ

B ὁπλοποιΐᾳ μουσικὴ, καὶ ἡ παρὰ τοῖς μνηστῆρσί τε καὶ τοῖς Φαίαξιν. Ἀχιλλεὺς δὲ προϊόντος τοῦ λόγου, ἄλλον τρόπον μεταχειρίζεται τὴν ᾠδὴν, ἀείδων κλέα ἀνδρῶν. Εἰσὶ δὲ καὶ πενθητήριοι ᾠδαὶ, καὶ ἀοιδοὶ θρήνων ἔξαρχοι παρὰ τῷ Ποιητῇ. Ὅλως δὲ ὡς οἱ παλαιοὶ σημειοῦνται, πέντε εἰσὶν ᾠδαὶ παρὰ τοῖς ἥρωσι. * Σωφρονιστικὴ, ὁποία ἡ τοῦ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ συνόντος ἀοιδοῦ· ἐγκωμιαστικὴ, ὡς ἡ ῥηθεῖσα τοῦ Ἀχιλλέως· θρηνητική· * ὀρχηματικὴ, ὡς ἡ τοῦ νεανίου, τοῦ ἐν τῇ ὁπλοποιΐᾳ ᾄδοντος· καὶ * Παιανικὴ, ὁποία ἐστὶν ἡ νῦν αὕτη παρὰ τῷ Ποιητῇ· φησὶ γὰρ, Καλὸν ἀείδοντες Παιήονα. Ἔστι δὲ Παιήων, ὕμνος τίς φασιν εἰς Ἀπόλλωνα: 1163. Λίνος δὲ, εἶδος ᾠδῆς κατὰ Ἀρίσταρχον, ἢ ὕμνου, ὡς καὶ ὁ Παιὰν, καὶ ὁ διθύραμβος: 1164. Ὡς δὲ καὶ πολλαὶ ᾠδαὶ ἦσαν, οἷον ἴουλος, ἡ τῶν γαλασιουργῶν ἢ ἐριουργῶν, καὶ λιτυέρσης, ἡ τῶν θεριστῶν, ὡς ἔστι καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ (10, 41.) εὑρεῖν, καὶ ὀλοφυρμὸς, ἡ ἐπὶ θανάτοις καὶ λύπαις, καὶ βουκολισμὸς, ἡ τῶν βοσκόντων, καὶ ἐπιμύλιος, ἡ περὶ τοὺς ἀλετοὺς, ἔστι σὺν καὶ ἄλλαις ἐκ τῶν παλαιῶν ἀναλέξασθαι: 1236. Τρύφων, ὃς καὶ ᾠδῆς ὀνομασίας κατα-

C λέγει τάσδε· ἱμαῖος, ἡ καὶ ἐπιμύλιος, ἣ μυλωθρὸς, ἣν παρὰ τοὺς ἀλετοὺς ᾖδον· εἶτα ἐτυμολογῶν, φησὶ κληθῆναι ἱμαῖον ἴσως ἀπὸ τῆς ἱμαλίδος, ἱμαλὶς δέ φησι παρὰ Δωριεῦσιν ὁ νόστος καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλετῶν, (hinc igitur corrigendus est Schleusner., in Ἱμαοιδὸς citatus,) ὡς δὲ ᾠδῆς ὄνομα καὶ ὁ αἴλινος, καὶ ὁ λιτυέρσης, καὶ ὁ ὑμέναιος, καὶ ἄλλα τινὰ, προδεδήλωται: 1275. Ἐν τούτοις δὲ * ἀναμνηστέον καὶ ὅτι τοῦ ᾄδειν μὲν καὶ μέλπειν, οὐ δοκεῖ διαφορὰ εἶναι· τὸ μέν τοι ψάλλειν ἀμφοῖν διαφέρει, καθὰ δηλοῖ ὁ φράσας τὸ, Παρὰ τὸ δεῖπνον ᾄδουσι καὶ ψάλλουσιν αἱ παλλακαὶ τῷ βασιλεῖ, καὶ μία μὲν ἐξάρχει, αἱ δὲ ἄλλαι ἀθρόως ᾄδουσιν. Ἔστι δὲ ᾠδὴ, ἡ παρὰ τὸ ᾄδειν, λόγος μεμελισμένος· ψάλλειν δὲ, τὸ δι' ὀργάνων μουσικῶν, καὶ μάλιστα τοῦ ἰδίως λεγομένου ψαλτηρίου. Philemo Lex. Ὠιδή· τὸ ᾆσμα· διάφοροι δὲ ᾠδαὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ, αἱ μὲν, ἐπὶ θεῶν· οἷον, Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, καὶ τὰ ἑξῆς. Ἕτεραι δὲ ᾠδαὶ, ἔν τε γάμοις καὶ εἰλαπίναις, καὶ ἁπλῶς εὐωχίαις· ὁποία ἡ ἐν τῇ ὁπλοποιΐᾳ μουσικὴ, καὶ ἡ παρὰ τοῖς μνηστῆρσί τε καὶ τοῖς Φαίαξιν. Ἀχιλ-

D λεὺς δὲ προϊόντος τοῦ λόγου ἄλλον τρόπον μεταχειρίζεται τὴν ᾠδὴν, ἀείδων κλέα ἀνδρῶν· εἰσὶ δὲ πενθητήριοι ᾠδαὶ, καὶ ἀοιδοὶ θρήνων ἔξαρχοι, παρὰ τῷ Ποιητῇ. Ὅλως δὲ, ὡς οἱ παλαιοὶ σημειοῦνται, πέντε εἰσὶν ᾠδαὶ παρὰ τοῖς ἥρωσι· * σωφρονιστικὴ, ὁποία ἡ τοῦ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ συνόντος ἀοιδοῦ· ἐγκωμιαστικὴ, ὡς ἡ ῥηθεῖσα τοῦ Ἀχιλλέως· θρηνητική· * ὀρχηματικὴ, ὡς ἡ τοῦ νεανίου, τοῦ ἐν τῇ ὁπλοποιΐᾳ ᾄδοντος· καὶ * Παιανικὴ, ἡ εἰς τὸν Παιήονα, ὡς λέγει, Καλὸν ἀείσαντες Παιήονα οἱ κοῦροι τῶν Ἀχαιῶν τὸν θεὸν ἔτερψαν. Παράγεται δὲ ᾠδὴ παρὰ τὸ ἀείδειν· λόγος δέ ἐστι μεμελισμένος. Ὠιδὴ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ἐν παραβάσει καὶ στροφὴ ὀνομάζεται ἐν Νεφέλαις, διὰ τὸ στροφήν τινα ποιεῖσθαι τὸν χορὸν ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς θεατὰς ὁρᾶν, καὶ ᾄδειν εἰς ἕτερον ἀφορῶντα μέρος· ἔστι δὲ ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς θεοὺς ἡ ᾠδὴ, ἣν καὶ ὑμνῳδίαν καὶ ᾆσμα καλέσαι δυνάμεθα. Κυρίως δὲ ὁ ὕμνος ἐπὶ θεοῦ λέγεται, ὡς ἐγκώμιον καὶ ἔπαινος ἐπὶ ἀνθρώπων. Hinc sua sumsit Phavor. J. Poll. 1, 38.: 71. de Partibus Noctis, Περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς, ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων, ὑπὸ τὸν ᾠδὸν

ὄρνιθα. " Heliodor. vii. εἰς ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς, vocat: Εἰς ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς, inquit, τετελευτηκότα γνωσθῆναι. Sic et Aristæn. 34. ut ad Longum notavi 3. ubi ait Longus περὶ ᾠδὰς ἀλεκτρυόνων. Excerpta e vet. Gloss.: Gallicinium. ἀλεκτροφώνιον. Et pulcre Plato, cujus sunt illa, ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων, ap. Pollucem, fine sui Symposii: Καὶ καταδαρθεῖν πάνυ πολὺ, ἅτε μακρῶν τῶν νυκτῶν οὐσῶν· ἐξέγρεσθαι δὲ πρὸς ἡμέραν, ἤδη ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων. Vide et Heins. Lectt. Theocr. c. 12." Jung.) 4, 52. Εἰς μέτρα ἐπίπνους, εἰς ᾠδὰς ἔνθεος, κάτοχος ἐκ Μουσῶν.—Τὰ δὲ ποιήματα, καὶ ᾠδαὶ, καὶ ᾄσματα, καὶ μέτρα: 7, 180. ἐπιμύλιος ᾠδή.]

[* Ὠιδάριον, τὸ, dimin. Glossæ: Ὠιδάριον· Cantilena. " Ὠιδάριον, Cantiuncula, dimin. cum contemtu positum, 41. (Καὶ ἔτι τούτων τὸ χείριστον, ὅπως, ὥσπερ τὰ ᾠδάρια τοὺς ἀκροατὰς ἀπὸ τοῦ πράγματος ἀφέλκει, καὶ ἐπ' αὐτὰ βιάζεται.)" Weisk. Ind. in Longin. Vide et Epictet. 3, 23, 21.]

Ὠιδὸς, ὁ, Cantor. Plato de LL. 7. Τοὺς Διονύσου ἑξηκοντούτεις ᾠδούς. Idem in Phædro (252.), de cicadis loquens, οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ᾠδοὶ, Quæ super capita nostra canunt.

B Ab ᾠδὸς compositum κιθαρῳδὸς, a quo v. κιθαρῳδέω, vide in Κιθάρα, itidem λυρῳδὸς in Λύρα, et ὑμνῳδὸς in ὕμνος: sic τραγῳδὸς, etc. in Τράγος, ut κωμῳδὸς, etc. in Κώμη. Sic et cetera composita suis locis quære.

Ὠιδὸς dicebatur Poculum, quod pro scolio, i. e. Cantilenæ genus, dabatur. Trypho ap. Athen. 11. [p. 503. Ὠιδὸς, οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ποτήριον, φησὶ Τρύφων ἐν τοῖς Ὀνομαστικοῖς, τὸ ἐπὶ τῷ σκολιῷ διδόμενον· ὡς Ἀντιφάνης παρίστησιν, ἐν Διπλασίοις· Α. Τί οὖν ἐνέσται τοῖς θεοῖσιν; Β. οὐδὲ ἕν, Ἐὰν (Ἢν corrigit Maltb. Lex. Gr. Prosod. 1142. b.) μὴ κεράσῃ τίς. Α. ἴσχε· τὸν ᾠδὸν λάμβανε. Ἔπειτα μηδὲν τῶν ἀπηρχαιωμένων Τούτων, περάνης, τὸν Τελαμῶνα, μηδὲ τὸν Παιᾶνα, μηδ' Ἁρμόδιον. Huc respexit Eust. 868. Μέλη δὲ διὰ τοῦ η κατὰ θῆλυ γένος, ποτηρίου εἶδος ἦν, ὡς ἐν τοῖς Ἀθηναίου φέρεται, καὶ ἴσως παρὰ τὸ μέλος, ὃ δηλοῖ τὴν ᾠδὴν· ἐπεὶ καὶ ᾠδὸς παρὰ τῷ αὐτῷ ποτηρίον τι. Vide Santen. ap. Gaisf. ad Hephæst. 228.]

C [Ὠιδός· Cantor, Glossæ. Plut. 8, 208. " Huschk. Anal. 9. Paul. Silent. 48. et Jacobs. Jacobs. Anth. 11, 174. 389. Valck. Phœn. p. 574. Köppen Blumenl. 2, 93." Schæf. Mss. " Χρησμῶν γὰρ ᾠδοὺς φησι σημαίνειν ὅδε, Eurip. Heracl. 489. et 404. emend. (Χρησμῶν δ' ἀοιδοὺς πάντας εἰς ἓν ἁλίσας. Sic ediderunt Elmsl. et Matthiæ. 'Χρησμῶν γὰρ ἀοιδοὺς,' inquit ille, ' Hervagiana prima et seqq. ante Barnes. qui Aldinam scripturam revocavit. Χρησμῶν γὰρ ᾠδοὺς e v. 489. emendarat Duport.') Μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν, emend. Zenob. 5, 9." Valck. Mss. Suid.: Ὠιδόν· ᾠδικὸν, ψάλτην. Ἐν Ἐπιγράμματι· Χάλκεον ᾠδὸν ἱδρύσας ὑπὲρ κιθάρας. " Neh. 11, 23. Al. 1 Par. 15, 19. ᾠδοί. שָׁר part. Kal, 2 Par. 9, 11. שִׁיר masc. Al. 2 Par. 23, 13. Lex. Cyrilli Ms. Brem.: Ὠιδοί· ᾄδοντες. Gloss. Mss. in Proph.: Οἱ ᾠδοί· οἱ ψαλτῳδοὶ, οἱ τὰς ᾠδὰς ψάλλοντες." Biel. Thes. Etym. G.: Ὠιδός· θρῆνος, ἢ ὁ κιθαρῳδός. J. Poll. 1, 72. de Partibus Noctis: Περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς, ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων, ὑπὸ τὸν ᾠδὸν ὄρνιθα. Et 4, 52. Ποιητὴς, ποιητικὸς, ᾠδὸς, ᾠδικὸς, μέτρων συνθέτης.]

D [* Ὠιδοποιὸς, ὁ, ἡ, Qui odas conficit, Cantor. Theocr. Epigr. 15. ap. Jacobs. Anth. 1, 198. Τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν.]

Ὠιδικὸς, (ἡ, ὸν,) Canorus, ut ᾠδικώτερος τῶν κύκνων, ap. Lucian. Magis canorus cycnis. || Ὠιδικὸς, Cantandi peritus, Musices peritus. Athen. 12., Ἑταίρας δὲ τὰς μὲν ᾠδικὰς, τὰς δὲ ὀρχηστικάς. Ubi observa ὀρχηστικὰς itidem significare Saltandi peritas. Apud Plut. quoque videtur ita sumi ᾠδικὸς, Symp. 1. (T. 8. p. 460.) Προστάσσοντας ᾠδικοῖς ᾆσαι, ῥητορικοῖς εἰπεῖν: [8, 245. ᾠδικὸν ζῷον. Lucian. 1, 291: 3, 89. ᾠδικώτερον ἄλλου δόξαι 3, 387. " Ὠιδικὸν, πρᾶγμα, Materia vel argumentum, quod veluti cantabile sit, et μέλος admittat. Lucian. Rhet. Præc. 19. ubi Rhetores πάντα ᾄδοντας exagitat." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. " Χορὸς in convivio ex emend. Athen. 642. Clem. Alex. p. 1. ambo erant ᾠδικώ. Nazianz. 1, 553. Si essem ᾠ. Dio Chrys. 367. b. Alciphro p. 50. Ἦν ᾠ. τὸ πέλαγος." Valck. Mss. Artemid. 1, 76. Ἄισματα δὲ δοκεῖν ᾄδειν καλῶς καὶ εὐφώνως

A καὶ τοῖς ᾠδικοῖς, καὶ (τοῖς) μουσικοῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ἀγαθόν. Ælian. H. A. 1, 20.: Τὰ μὲν ἄλλα τῶν ᾠδικῶν ὀρνέων εὐστομεῖ, καὶ τῇ γλώττῃ φθέγγεται, δίκην ἀνθρώπου. " Emendationem Bocharti Hieroz. 1. p. 508. veluti certissimam recepi pro vulg. Ἰνδικῶν." Schneider. Pausan. 8, 17. Bekkeri Anti-Atticista: Ὠιδικός· εὖ ᾄδων. Zonar.: Ὠιδικός· μουσικὸς, εὔλαλος. Καὶ ὁ ὄρνις ἦν ᾠδικός. Hesych.: Ὠιδικός· μουσικός. Etym. G.: Ὠιδικώτερος· ἐκ τοῦ ἀείδω. J. Poll. 4, 52. Ποιητὴς, ποιητικὸς, ᾠδὸς, ᾠδικὸς, μέτρων συνθέτης: 64. Καὶ * φωνάριον ᾠδικὸν, καὶ καμπτικὸν, καὶ ᾀσματοκάμπτας.]

Ὠιδικῶς, Canore. Aristot.

Ὠιδεῖον, τὸ, ad verbum, Cantilenarium. Locus, inquit Hes., in quo rhapsodorum commissiones fiebant, item citharœdorum, priusquam theatrum esset constructum. Suidas autem ait, Ὠιδεῖον Athenis velut Theatrum, quod construxit Pericles musicis, unde et Ὠιδεῖον dictus fuit ἀπὸ τῆς ᾠδῆς. Ibi autem judicium exercebat is, qui ἄρχων appellatur. Mensurabantur

B etiam ibi farinæ. Aristoph. Vesp. (1108.) Οἱ μὲν ἡμῶν, οὗπερ ὁ ἄρχων, οἱ δὲ παρὰ τοὺς Ἕνδεκα, Οἱ δ' ἐν Ὠιδείῳ δικάζουσ', οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις. Ubi Schol. ait, ᾠδεῖον Locus est formam theatri habens, in quo solent poëtæ sua poëmata recitare, antequam in theatro recitent. Nec addit quod ap. Suid. habetur, ibi tribunal esse archontis, quod ex hoc Aristoph. loco fortassis collegit, sed subjungit, perinde esse ac si dixisset Aristoph. In omnibus Atticæ locis inveniuntur judices. Ceterum quod Suid. ait mensurari solitas in Odeo farinas, id vero e Demosth. sumsit, ut opinor, cujus in Orat. πρὸς Φορμίωνα (918.) hæc sunt verba, Ἔτι δ' ἐν τοιούτῳ καιρῷ, ἐν ᾧ ὑμῶν οἱ μὲν ἐν τῷ ἄστει οἰκοῦντες διεμετροῦντο ἄλφιτα ἐν τῷ Ὠιδείῳ: [Κατὰ Νεαίρας 1362. Λαχόντος δὲ τοῦ Στεφάνου αὐτῷ δίκην σίτου εἰς Ὠιδεῖον κατὰ τὸν νόμον, ὃς κελεύει, ἐὰν ἀποπέμπῃ τὴν γυναῖκα, ἀποδιδόναι τὴν προῖκα· ἐὰν δὲ μὴ, ἐπ' ἐννέ' ὀβολοῖς τοκοφορεῖν, καὶ σίτου εἰς Ὠιδεῖον εἶναι δικάσασθαι ὑπὲρ τῆς γυναικὸς τῷ κυρίῳ· γράφεται ὁ Φράστωρ Στέφανον τουτονὶ γραφὴν πρὸς τοὺς θεσμο-

C θέτας, Ἀθηναῖον ὄντα ξένης θυγατέρα αὐτῷ ἐγγυῆσαι ὡς αὐτῷ προσήκουσαν, κατὰ τὸν νόμον τουτονί.] Pausan. Atticis, Τοῦ θεάτρου δὲ, ὃ καλοῦσιν Ὠιδεῖον, ἀνδριάντες, etc. Theatri, quod appellant Odeum. Plut. de Audiendo, Μεμνημένον ὡς οὐκ εἰς θέατρον οὐδὲ Ὠιδεῖον, ἀλλ' εἰς σχολὴν καὶ διδασκαλεῖον ἀφῖκται, Recordantem se non in theatrum nec Odeum, sed in scholam et didascaleum venisse. Idem in Pericle, Ὠιδεῖον πολύεδρον καὶ πολύστυλον, Odeum multa sedilia et multas columnas habens. Xen. Hell. 2. *Ἐξεκάθευδον δὲ καὶ οἱ ἱππεῖς ἐν τῷ Ὠιδείῳ, Somnum capiebant etiam equites in Odeo.

[Ὠιδεῖον. Schol. Aristoph. l. c. Οἱ δ' ἐν Ὠιδείῳ· τόπος ἐστὶ θεατροειδὴς, ἐν ᾧ εἰώθασι τὰ ποιήματα ἀπαγγέλλειν, πρὶν τῆς εἰς τὸ θέατρον ἀπαγγελίας. Τοῦτο δέ φησιν, ὅτι εἰς πάντα τόπον εὑρήσει τις δικαστὰς ἐν τῇ Ἀττικῇ. Τοῦτο δὲ οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ πλῆθος τῶν δικῶν. Τάχα δὲ καὶ τὰς διαίτας δηλοῖ. " Male Schol. hæc non dici e vero." Kuhn. ad J. Poll. 8, 33. Suid.: Ὠιδεῖον· Ἀθήνησιν ὥσπερ θέα-

D τρον, ὃ πεποίηκεν, ὥς φασι, Περικλῆς εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τοὺς μουσικούς. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ Ὠιδεῖον ἐκλήθη, ἀπὸ τῆς ᾠδῆς. Ἔστι δὲ ἐν αὐτῷ δικαστήριον τοῦ ἄρχοντος. Διεμετρεῖτο δὲ καὶ ἄλφιτα ἐκεῖ. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Ὠιδεῖον· θέατρον Ἀθήνησιν, ὃ πεποίηκε Περικλῆς εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τοὺς μουσικοὺς, ἐν ᾧ καὶ δικαστήριον ἦν σίτου, καὶ ἄλφιτα διεμετρεῖτο ἐκεῖ. Hesych.: Ὠιδεῖον· τόπος, ἐν ᾧ, πρὶν τὸ θέατρον κατασκευασθῆναι, οἱ ῥαψῳδοὶ καὶ οἱ κιθαρῳδοὶ ἠγωνίζοντο. Zonar.: Ὠιδεῖον· τὸ σχολεῖον. " Male: accuratius Suid." Tittm. Phot.: Ὠιδεῖον· Ἀθήνησιν ὡς παρὰ θέατρον, ὃ πεποίηκεν, ὥς φασιν, Περικλῆς εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τοὺς μουσικούς. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ Ὠιδεῖον ἐκλήθη ἀπὸ τῆς ᾠδῆς. Ἔστι δὲ ἐν αὐτῷ τὸ δικαστήριον τοῦ ἄρχοντος. Διεμετρεῖτο δὲ καὶ ἄλφιτα ἐκεῖ. " In B. annotatum, in margine legi: Ὠιδεῖον· μουσαῖον, ἢ σχολεῖον." " Lege ὥσπερ θέατρον." Schleusner. Animadvv. " Loco ὡς reponendum sine dubio est τόπος. Schol. ad Demosth. Orr. Gr. 2, 108. ὥσπερ θέατρον habet, quod magis adhuc ad lectionem impressam accedit." Idem in Cur. Nov. Etym. G.: Ὠιδεῖον· τὸ μουσεῖον,

τὸ δει διφθόγγῳ, ἐν ᾧ ᾄδουσι καὶ ψάλλουσι τὰς ᾠδάς. Thom. M.: Ὠιδεῖον· τόπος ἦν Ἀθήνησιν εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τοὺς μουσικοὺς, ὅθεν καὶ Ὠιδεῖον ἐκλήθη. Διεμετρεῖτο δὲ ἐν τῷ τοιούτῳ τόπῳ καὶ ἄλφιτα. J. Poll. 8, 33. Τὰς δὲ ἐπὶ τῷ σίτῳ δίκας ἐν Ὠιδείῳ ἐδίκαζον: 9, 44. Ἐπὶ θεάτρῳ δὲ καὶ στάδιον, ἱππόδρομον, ᾠδεῖον, βουλευτήριον. Etym. M.: Λογεῖον· σημαίνει εἶδος κρατῆρος, καὶ τὸν τόπον τοῦ θεάτρου. Ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ αἰδῶ γίνεται αἰδεῖον, κείρω κουρεῖον, σκάφω σκαφεῖον, γράφω γραφεῖον, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ λέγω λογεῖον. Καὶ γὰρ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ω ῥημάτων διὰ τοῦ ειον παραγόμενα, * προπερισπᾶται, καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. "Procul dubio verior lectio est, ἀπὸ τοῦ ᾄδω γίνεται ᾠδεῖον, ubi etiam hoc notandum, in vulg. lect. apparere manifesta documenta veteris consuetudinis, qua ι impropriis diphthongis non subscribi, sed ad latus ascribi solebat." Sylb. Glossæ: Ὠιδεῖον· Odeum.]

[" Ὠιδεῖον, Odeum. Fuit Athenis ædificium publicum, in modum theatri, v. Schol. Aristoph. Vesp. 1104., vel tabernaculi regis Persarum, v. Plut. Pericle 13. exstructum a Pericle, vel, ut alii perperam tradunt, a Themistocle, multis sedibus, v. Plut. l. l. et columnis lapideis, v. Theophr. Char. 3, 2. Vitruv. 5, 9. exornatum, in quo concentus musici fiebant, et poëmata, maxime dramatica, a poëtis recitabantur, antequam in theatrum producerentur, vel ante exstructum theatrum, v. Hesych. Habuit etiam alios usus, v. c. caritatis tempore frumenta ibi et farina pauperibus dividebantur, v. Thom. M. Suid. et Casaub. ad Theophr. l. l., controversiæ omnes ad rem frumentariam pertinentes ibidem disceptabantur, v. Poll. 8, 33. ibique Interpp. Omnino v. Ge. Henr. Martini von den Odeen der Alten, Lips. 1767. 8. Cf. Meurs. Lectt. Att. 4, 28. et Ceramic. gemin. 11. it. Interpp. ad Thom. M. in h. v. et Barthelémy Voyage du jeune Anacharsis en Grèce T. 2. p. 340. sqq. Ed. Bipont. E. 2, 4, 6. Εἰς τὸ Ὠιδεῖον παρεκάλεσαν τοὺς ἐν τῷ καταλόγῳ ὁπλίτας, καὶ τοὺς ἄλλους ἱππέας—οἱ δὲ Λακωνικοὶ φρουροὶ ἐν τῷ ἡμίσει τοῦ Ὠιδείου ἐξωπλισμένοι ἦσαν. §. 15. * Ἐξεκάθευδον οἱ ἱππεῖς ἐν τῷ Ὠιδείῳ, τούς τε ἵππους καὶ τὰς ἀσπίδας ἔχοντες, καὶ δι' ἀπιστίαν ἐφωδεύοντο. Martini l. l. p. 29. docuit, Odeum etiam locum arcis s. castelli tenuisse, et verisimile putat, non modo ædificium ipsum, sed et aream omnem, quæ Odeum cinxit, dictam esse Ὠιδεῖον, et hanc aream spatiosam intelligendam esse in locis Xenophontis. Vide Morum." Lex. Xenoph.]

[" Ὠιδεῖον, Boisson. in Philostr. 662. (' Sic editur Dicæarchus Geogr. Min. 2, 8. Ὧδε ἦν τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ κάλλιστον θέατρον ἀξιόλογον μέγα καὶ θαυμαστόν. Critici incassum se torquent. Athenæ describuntur. Lego Ὠιδεῖον τῶν.' Emendationem hanc probat Maltb. Lex. Gr. Prosod. 1093. Uterque ignorabat, Hemsterh. jam olim sic correxisse. Vide Wessel. infra citandum.) Fac. ad Pausan. 1. p. 30. Wessel. ad Diod. S. 1. p. 58." Schæf. Mss. Vide Xyland. ad Plut. 1, 621. Reisk.: Montfaucon. Diar. Ital. 230. Marmora Oxoniensia Ed. Bowyer. 520. Wessel. Probab. 335.:—" Vitruv. 5, 9. ' Et exeuntibus e theatro sinistra parte Odeum, quod Athenis Pericles columnis lapideis disposuit, naviumque malis et antennis e spoliis Persicis pertexit. Idem autem etiam incensum Mithridatico bello rex Ariobarzanes restituit, Zmyrnæ strategeum, (* Stratoniceum.)'— De loco Vitruv. id monere oportet, Codicem nostrum priora edere: Et exeuntibus e theatro sinistra parte Odeum, quod Themistocles columnis lapideis dispositis etc. Ultimum non improbavero, quanquam de Themistocle aliter sentio. Falsum enim est, huic auctori Odeum Atticum deberi. Omnes Pericli ascribunt. (' Exeuntibus e theatro sinistra parte Odeum, quod Themistocles, columnis lapideis dispositis, navium malis et antennis e spoliis Persicis pertexit. Sic lego e Mss. O. Vulgo Athenis, (quæ vox præcessit,) Pericles, (ut alii perhibent,) disposuit, naviumque—pertexuit.' Oudend. ad Thom. M. 930. ' Et exeuntibus: copulam Sulp. omisit. Deinde, Quod Themistocles, e Sulp, et Codd. Vatic. Fran. Arundel. Guelf. restitui. Themistoclas Fran. centistocles Wrat. Jocundus ineptissime, quod Athenis Pericles, refinxit; ita enim Athenis abundat, et sequentia Periclis ætati disconveniunt. Periclem quidem Odei auctorem perhibet Plutarch. cum aliis; sed videtur Vitruv. alios secutus auctores esse. Ita ad h. l. Fea, qui scripturam eandem in Codd. omnibus a se inspectis reperit. Etiam Ciseranus scripturam Themistocles utpote in pluribus libris a se repertam prætulit. Columnis dispositis; ita Sulp. Fran. Cotton. Guelf. Wrat. Jocundus temere, disposuit naviumque, edidit, quod factum improbavit etiam Fea. Antepnis et malis Wrat. Postea, et spoliis, Sulp. Perspicis, Wrat. Denique, pertexti, Voss. Idem autem incensum: vulgo intersertum, etiam, omisi cum Sulp. Wrat. et pluribus Codd. a Fea inspectis. Deinde, Ariobarzantes, Wratisl. Inscriptio Athenis reperta, et a Gallo Belley publicata in Mémoires de l'Acad. des Inscr. T. 23. Historiæ p. 189. nominat Ariobarzanem Philopatorem, filium Ariobarzanis Philoromæi et reginæ Athenaidis Philostorgi, qui Odei refectionem mandaverit Caio et Marco Stalliis, Caii Stallii filiis, cum Menalippo. Ibi est οἱ κατασταθέντες ἐπὶ τὴν τοῦ Ὠδείου κατασκευήν. Annotavit hæc Fea.' Schneider.) Atque hic negligere nolo egregiam opem, quam Dicæarcho Hemsterh. noster tulit. Ita Dicæarchus scribit, Ὧδε ἦν τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ κάλλιστον θέατρον, ἀξιόλογον, nulla justa sententia. Quanto rectius hoc est? Ὠιδεῖον τῶν ἐν τῇ πόλει κάλλιστον· θέατρον ἀξιόλογον· μέγα καὶ θαυμαστὸν Ἀθηνᾶς ἱερόν. Ego certe non vereor, hanc ipsam Dicæarchi scripturam profiteri." Boissonadius, probante Maltbio l. c., male legit: Ὠιδεῖον τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ κάλλιστον θέατρον ἀξιόλογον μέγα καὶ θαυμαστόν. "Illud adjectivum ἀξιόλογον cum vel ad theatrum, vel ad Minervæ templum referri possit, ad hoc potius, quam ad illud pertinere crediderim: quod postquam dictum est, κάλλιστον τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ θέατρον, oratio non crescere, sed potius decrescere videatur, si idem dicatur esse ἀξιόλογον." HSt. in Dicæarchi Geogr. quædam p. 6. Alexis ἐν Ἀσωτοδιδασκάλῳ ap. Athen. 337.: Τί ταῦτα ληρεῖς, φληναφῶν ἄνω κάτω Λύκειον, Ἀκαδημίαν, Ὠδείου πύλας, Λήρους σοφιστῶν; οὐδὲ ἓν τούτων καλόν. Theophr. Char. 3. περὶ ἀδολεσχίας: Καὶ πόσοι εἰσὶ κίονες τοῦ Ὠδείου. Ubi v. Casaub. et Ast.]

Ἀντᾴδω, Contra cano, Occino. Apud Lucian., teste Budæo, capitur etiam pro Compono carmen adversus aliquem. [In Ind. Lucianeo v. ἀντᾴδω non legitur.] Hesych. ἀντᾴδεται exp. ἐναντιοῦται. [" Brunck. Aristoph. 2, 49." Schæf. Mss. " Schol. Theocr. Ælian. H. A. 189." Wakef. Mss. Aristot. de Mir. Ausc. 162. Γυναῖκα κύκλον γράψασαν, καὶ τὰ φάρμακα θεῖσαν, εἰσβῆναι εἰς τὸν κύκλον, αὐτὴν καὶ τὸν υἱὸν, εἶτα μιμεῖσθαι τὴν φωνὴν τοῦ θηρίου, (sacri serpentis,) τὸ δὲ ἀντᾴδειν, καὶ προσιέναι, ᾄδοντος δὲ καταδαρθεῖν τὴν γυναῖκα, καὶ ἐγγυτέρω προσιόντος μᾶλλον, ὥστε μὴ δύνασθαι κρατεῖν τοῦ ὕπνου. " Maga serpentem evocatura sonum ejus aut vocem imitata est, qua arte et aves et feras advocare ac decipere solent venatores. Incantationi obluctari credebatur serpens, cum recanebat. Est vero Recanere, ἀντᾴδειν, vel Recantare, si mavis, Contrario sibilo incantationem repellere et retorquere. Serpens recanens credebatur creare periculum mago. Sic cum Thessalæ veneficæ sacer serpens occineret, parum abfuit, quin in soporem letiferum illa dilaberetur. Hoc lumen affert Plinio 28, 2. p. 446.: Non pauci etiam serpentes ipsas recanere; et hunc unum illis esse intellectum, cet. Cf. Turnebi Advers. 23, 11. p. 469." Beckmann. Ælian. H. A. 4, 16.: Ὁ δὴ τῶν ἀγρίων κορυφαῖος ἀντᾴσας πρὸ τῆς ἀγέλης, ὡς μαχούμενος ἔρχεται.]

Ἀντῳδή, (ἡ,) Cantus quo alteri occinitur, Cantus alteri respondens. In VV. LL. exponitur e Quintil., Canticum alternis modulatum. Apud Comicos autem sic vocatur ἀντιστροφή, inquit Suid. [Ἀντῳδή· παρὰ τοῖς Κωμικοῖς ἡ ἀντιστροφή. Schol. Aristoph. Vesp. 1086. Ἡ ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφὴ ὁμοία ἐστὶ τῇ ᾠδῇ. Inter Federici Turrisani Dictiones, quas, suis cum etymologiis, Etymologico Magno addidit, sin-

gulis asterisco apposito, (v. ejus Præf. p. xv. et Sylburgii Præf. p. vii. Ed. Schæf.) est hæc: Ἀντῳδή· λόγος μεμελισμένος ἐν ταῖς Κωμῳδίαις, ὅτε μέρος χοροῦ τῷ ἑτέρῳ μέρει ἀποκρίνεται, παρὰ τὸ ἀντὶ, καὶ τὸ ᾄδειν. "Plato Phæd. 37." Wakef. Mss. Hermann. Elem. Doctr. Metr. 722.]

Ἀντῳδὸς, (ὁ, ἡ,) Qui cantu mutuo respondet, Qui occinit. Suid. κατάλληλον exponit, subjungens ex Epigr. [Πολλάκι δὲ κρέξασα πολύθροον, οἷά τις ἠχὼ, Κέρτομον ἀντῳδοῖς χείλεσιν ἁρμονίαν. In v. Κερτόμιος Suidas exhibet δὴ pro δέ. "Jacobs. Anth. 6, 122. 8, 267. 10, 400." Schæf. Mss. Aristoph. Thesm. 1059. Ἠχὼ λόγων ἀντῳδὸς * ἐπικοκκύστρια. Ælian. H. A. 4, 16. Ἐὰν ᾖ θῆλυς ὁ παλεύων, ἵνα μὴ ἐμπέσῃ ὁ ἄῤῥην, αἱ ἔξω θήλειαι μέλος ἀντῳδὸν ἠχοῦσι.]

Ἀπᾴδω, In cantu discrepo, Dissono, Sum absonus, quod Gaza uno verbo dicit Absono. Aristot. in Probl. Διὰ τί τῶν ᾀδόντων οἱ βαρύτερον ᾄδοντες τῶν ὀξὺ ᾀδόντων, ἐὰν ἀπᾴδωσι, μᾶλλον κατάδηλοι γίνονται; Ubi sine casu ponitur. Apud Plat. cum dativo, de LL. 7. Δεινὸν γὰρ ὅλῃ τῇ ἁρμονίᾳ ἀπᾴδειν, ἢ ῥυθμῷ **B** ἀῤῥυθμεῖν. Sic ap. Dionys. Areop. pro Discrepo, Dissentio: Ἔστι γὰρ οὖν οὐκ ἀπᾳδούσας ἀναπλάσαι τοῖς οὐρανίοις μορφὰς κἀκ τῶν ἀτιμοτάτων τῆς ὕλης μερῶν. Idem ἀπεμφαινούσας μορφὰς pro eodem dixit. Jungitur et genitivo ap. Justin. Martyrem, Τῆς Ὀρφέως ἀπᾴδει ποιήσεως, Ab Orphei poësi discrepat, vel dissentit. Plut. Lycurgo (1, 223.) præpositioni πρὸς jungit habenti accusativum, Ἀπᾳδούσας πρὸς τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν, ὥσπερ ἁρμονίαν. Apud Lucian. autem ἐν εἰκόσιν ἀπᾴδων sine casu positum pro Abhorrens, (2, 463.) Ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τινὰ συνθεὶς, οὐκ ἀπᾴδουσαν ἀπεργάσεται. Hesych. itidem ἀπᾴδοντα exp. ἀλλότρια, Aliena, Abhorrentia. [Lucian. 2, 886. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπᾴδοντα.]

Ἀπᾴδω citatur ex Aristot. et in alia significatione, in Problematis, Διὰ τί ἐπὶ τὸ ὀξὺ ἀπᾴδουσιν οἱ πλεῖστοι; Cur plurimi in acutum cantum desinunt? Vel, ut Gaza interpr., Cur in acutum magna e parte vox **C** aberrare consuevit? Sed enim ἐπᾴδουσιν in vulgatis exemplaribus legitur, non ἀπᾴδουσιν. Licet videatur desinentia, ut ita loquar, aptius præpositione ἀπὸ, quam ἐπὶ significari.

[Ἀπᾴδω. Suid.: Ἀπᾴδει· ἀπαρέσκει. Καὶ ἀπᾷδον, οὐ συνᾷδον, ἀπαρέσκον. Τὰς σπονδὰς ἀποπέμπεσθαι, ὡς ἀπᾳδούσας τῆς Ῥωμαίων μεγαλειότητος. Ἀντὶ τοῦ ἀναξίους οὔσας. Καί· Στησίχορος δὲ οὐκ ἀπᾴδει αὐτῶν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀπᾷδον, οὐ συνᾷδον. Zonar.: Ἀπᾴδοντες· ἀπαρέσκοντες. Ἀπᾴδει· ἀπαρέσκει, ἐναντιοῦται, οὐ συμφωνεῖ. Hesych.: Ἀπᾷδον· ἀπρεπὲς, οὐχ ἁρμόζον. Ἀπᾴδοντα· ἀλλότρια. Ἀπαίδειν· τὸ μὴ λέγειν προσόμοια. "Nata lectio ex jota subscripto, quod a latere ponitur in majusculis. Ita sæpissime in hoc Lexico." Albert. Ad postremam glossam notavit Schleusner. Mss.:—"Vide Dionys. H. 2. p. 37." Hesych.: Οὐκ ἀπᾴδοντα· οὐκ ἀλλότριον. J. Poll. 4, 63. Προσᾴδειν, ἐπᾴδειν, ὑπᾴδειν, συνᾴδειν, ἀπᾴδειν: 6, 118. de Consentire et Contra, Τάχα δὲ * τακτέον, ἐπὶ μὲν τοῦ προτέρου, τὸ συνᾴδειν· **D** ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου, τὸ ἀπᾴδειν. Macho ap. Athen. 349.: Κλέων τις ἦν κιθαρῳδὸς, ὃς ἐκαλεῖτο Βοῦς, Δεινῶς ἀπᾴδων, τῇ λύρᾳ τ' οὐ χρώμενος. "A legitimo aberrans sono. Plut. 2, 451. Ὅμοιόν τι πράττουσι τοῖς . . . , πρὸς τὸ ᾄδειν διὰ τὸ ἀπᾴδειν ἀπεχθῶς ἔχουσιν. Hoc sensu Dio Chrys. 27. p. 527.: Ἄλλοι (τῶν συμποτῶν) ἀναισθήτους καὶ μακροὺς διατίθενται λόγους· οἱ δὲ ᾄδουσι καὶ ἀπᾴδουσι, σφόδρα ἄμουσοι ὄντες, καὶ σχεδόν τι μᾶλλον λυποῦσι τῶν μαχομένων καὶ λοιδορουμένων. Q. l. male solicitat Reisk., ἀντᾴδουσι scribens." Jacobs. Add. Animadv. in Athen. 194. Ælian. V. H. 3, 8. Πιστεύσαντες, ὅτι τῶν πολεμικῶν ἔργων ἡγήσεται καλῶς, καὶ εἰς δέον, ὅπου μὴ ἀπᾴδοντα (Absona) τοῖς ἐνοπλίοις ἀνδράσιν εἰργάσατο τὰ ἐν τῷ δράματι μέλη τε καὶ ποιήματα: 12, 1. Καὶ μὴ ἀπᾴδειν (Abhorrere) Ἑλληνικοῦ γάμου ὁμονοίας τε καὶ σωφροσύνης. Glossæ: Ἀπᾴδω· Absono. Ἀπᾴδει· Abhorret, Discrepat. "Wakef. S. C. 4, 90. Plato Hipp. 153. Thom. M. 225. ad Charit. 414. Wakef. Ion. 257.

A Philoct. 1314. Jacobs. Anth. 7, 122. Acta Traj. 1, 217. Abresch. Lect. Aristæn. 57. (L. 1. Ep. 10. ubi pro ἀπᾴδουσαν olim legebatur ἐπᾴδουσαν.) Valck. Diatr. 223. Plut. Mor. 1, 429." Schæf. Mss. "In choro ᾄδειν et ἀπᾴδειν, Dio Chrys. 230. 286. 418. opponitur συμφωνεῖν. Clem. Alex. 78. Πολύ τι τῆς ἀληθείας ἀπᾴδων. Plato 3, 292. Εἰπέ μοι, φήσει, ὦ Σώκρατες, οἴει ἂν ἀδίκως πληγὰς λαβεῖν, ὅστις διθύραμβον τοσουτονὶ ᾄσας οὕτως ἀμούσως, πολὺ ἀπῇσας ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος; Emend. Ælian. 843. Στολὴν δὲ ἤσθητο ἀπράγμονα, καὶ τοιαύτην, οἵαν μὴ ἀπᾴδειν τῆς Ἀρτέμιδος. (In Perizonii Ed. est ἀποδεῖν. Vertitur ibi: Qui non erat infra Dianam. Corai. edidit ἀποδεῖν, in nota scribens, Διορθοῦνταί τινες, Οἵαν μὴ ἀπᾴδειν.) Emend. Plut. 1, 162. Ἀπᾴδοντα ταῦτα τῆς σοφίας Ἀναξ." Valck. Mss.]

[* Ἀπᾳδόντως. Hesych. Οὐκ ἀπᾳδόντως· ὅμοιον.]

Ἀπῳδὸς, ὁ, ἡ, Absonus, Dissonus. Item Abhorrens. Suidæ melos ἀπῳδὸν est τὸ τῆς ᾠδῆς ἀλλότριον. Item τὸ μὴ ἀρέσκον, Quod non placet. Item ἀπῳδὸς **B** Is dicitur, qui est, κακόηχος, Malum sonum edit. Annotant præterea quidam ἀπῳδὸν dictum Cantum gallorum immaturum. Ab hoc nomine fit VERBUM ἀπῳδέω, δῶ, idem valens, quod ἀπᾴδω.

[Ἀπῳδός. Suid.: Ἀπῳδὸν μέλος· τὸ μὴ ἀρέσκον, τὸ τῆς ᾠδῆς ἀλλότριον. Καὶ, ἀπῳδὸς, ὁ * κακόηχος, ὁ ἀπὸ τῆς ᾠδῆς. "Scr. ὁ ἄπο, vel, secundum Cod. Par. 2551. ὁ ἄπωθεν. Wernsdorfium non intelligo, de hoc Suidæ loco ad Himer. 758. (ubi, Συντριβείσης δὲ αὐτῷ τῆς χειρὸς συχνόν τινα χρόνον ἀπῳδὸν γενέσθαι, τὴν λύραν δὲ ἀναθεῖναι Ἀπόλλωνι,) ita disputantem:—' V. ἀπῳδὸς ejusdem formæ ac ἀπόμαχος in Orat. 19, 1. legitur c. v. ap. Lucian. Lexiph. 6. Ἀλεκτρυὼν ἤδη ἀπῳδὸς, Gallus, qui jam desiit canere. Emendandus hic Suid.: Ἀπῳδος ὁ κακοητος και ὁ ἀπαι της ᾠδης: nam leg. ὁ κακακοητος, Qui malum sonum edit.'" Bast. Append. ad Ep. Cr. 42. "Alio loco Codicis 2551. legitur articulus: Ἀπῳδός· * ἄπηχος. Cui manus paulo recentior ascripsit * ἔξηχος." Idem ad Greg. C. 211. ubi multa de v. ἔξηχος, pro Absonus, **C** Absurdus, dicuntur. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀπῳδόν· τὸ τῆς ᾠδῆς ἀλλότριον. " "Wakef. Alc. 772. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 154. ad Lucian. 2, 331. (Καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη ἀπῳδὸς, ubi vertitur, Qui jam canere desiit, Schol. τὸν παρηβηκότα. Ad h. l. respexit Noster supra.)" Schæf. Mss. "Lucian. 3, 143. Τό τε ἀξιόπιστον τῆς διαβολῆς οὐχ ὡς ἔτυχεν ἐπινοοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἐστιν ἔργον, δεδοικόσι τι προσάψαι ἀπῳδὸν, ἢ καὶ ἀλλότριον. Phalar. p. 62. Καὶ ὑμῖν δὲ ἐπισκήπτω λιπαρῶς ὡς οἷόν τε, ὦ Ἱμεραῖοι, μὴ κατασύρειν αὐτὸν εἰς ἐκμελῆ καὶ ἀπῳδὰ τῶν ἐσχάτων αὐτοῦ πολιτευμάτων." Valck. Mss. Absona absurdaque acta in rep., ut vertit Wernsdorf. ad Himer. 758. Lucian. 1, 290. Ἐμελῴδει ἄμουσόν τι καὶ ἀπῳδὸν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπήχει. Glossæ: Ἀπῳδός· Absonus. Ἀπῳδόν ἐστιν· Abhorret.]

Διᾴδω, itidem pro ἀπᾴδω, Dissono, ut Heracl. ap. Aristot. Συνάψειας συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συνᾷδον καὶ διᾷδον.

[Διᾴδω. "Tyrwhitt. ad Aristot. 215 (=217. **D** 'Πρῶτον μὲν οὖν οὐ τῆς ποιητικῆς ἡ κατηγορία, ἀλλὰ τῆς ὑποκριτικῆς· ἐπεί ἐστι περιεργάζεσθαι τοῖς σημείοις καὶ ῥαψῳδοῦντα, ὅπερ ἐποίει Σωσίστρατος· καὶ διᾴδοντα, ὅπερ ἐποίει Μνασίθεος Ὀπούντιος. Vim verbi minus ceperunt Interprr., qui vertunt simpliciter Canentem. Διᾴδειν enim est Certatim s. In certamine canere. Idem valet τὸ διὰ cum aliis verbis compositum. Plut. de Discr. Adul. et Am. 101. Ὥσπερ Κρίσσων ὁ Ἱμεραῖος ἀπελείφθη διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον. Hedyli Epigr. ap. Athen. 486. Ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσι. Plura dabit Valck. Herod. 5, 18.') Διαείδω, Cantando certo, Valck. ad Theocr. x. Idyll. p. 4. b. (' Theocr. 5, 22. ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπῃς, Tamdiu tecum cantando certabo, dum victum te dederis:') p. 95. (' Qua vi ponatur διαθρύπτεται, tradit T. H. in Misc. Obs. 5, 3. p. 53. De hoc genere verborum, quibus præpositio vim indit certandi, nonnulla prostant etiam ad Herod. 5, 18. et in Toupii Emendd. 3, 285. In Theocr. 5, 22. διαείσομαι recte Schol. reddiderat, Ἀλλά σοι ᾄδων ἐρίσω, διακρινῶ,

ἕως ἂν ἀπαγορεύσῃς, τὴν ἧτταν ὁμολογήσῃς.') Ad Xenoph. Eph. 214." Schæf. Mss. " Parthen. 4. Ὁ δὲ—διατοξευόμενος Φιλοκτήτῃ, τιτρώσκεται. Legrand.:—' Jaculo a Philoctete petitus vulneratur. Sic Interpres. Forte: Sagittis cum Philoctete certans.' Nihil restat dubii, quin posterior explicatio sit vera. Dio Chrys. Diss. 11. T. 1. p. 353. Reisk. Καὶ Ἀλέξανδρος ἀποθνήσκει, Φιλοκτήτῃ διατοξευόμενος. ' Præpositio διὰ,' Wyttenb. ait Select. Princ. Hist. 379., ' verbis nonnullis significationem certaminis adjungit.' Cf. auctores, quos attulit, et præsertim T. H. in Xenoph. Eph. l. c. Proximus inter alia de v. διαείδομαι sensu ᾄδων ἐρίζω loquitur. Phrynich. Προπαρ. Σοφ. Ms.: Διαίσασθαι, i. e. Διᾴσασθαι· τὸ διαμυλλήσασθαι ἐν ᾠδῇ τινί. Lege διαμιλλήσασθαι." Bast. Ep. Cr. 215. Locus in Bekkeri Anecd. Gr. 1, 37. sic editur: Διᾴσασθαι· τὸ διαμυλλήσασθαι ἐν ᾠδῇ τινί.]

Ἐξᾴδω, Excanto, Incantatione libero, Carmine obligatum alio carmine solvo, in qua signif. opponitur τῷ ἐπᾴδω. Item, Incantationibus s. Cantibus ejicio aut expello. Luc. (3, 43.) Ἐγὼ γοῦν ἡδέως ἂν ἐροίμην σε, τί περὶ τούτων φῄς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξᾴδοντες καὶ τὰ φάσματα ;

Ἐξᾴδω, Percanto, Decanto, ut exp. Bud. in hoc Plut. loco in Symp. (6, 614.) ubi de Arione loquens, scribit, Ἐξᾶσαι δὲ καὶ τῷ βίῳ τελευτῶν, καὶ μὴ γενέσθαι κατὰ τοῦτο τῶν κύκνων ἀγενέστερος. [" Simul cum cantu vitam finire constituisse." Reisk. Ind. in Plut. Schneiderus in Lex. habet βίον.] Idem hunc locum Platonis affert, in Phædro, Οἱ δὲ τῶν κύκνων καταψεύδονται, καί φασιν αὐτοὺς θρηνοῦντας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξᾴδειν, i. e., inquit, Occinere, vel Canere. Supra enim ᾄδειν dixerat. [Locus, qui est Phædonis, sic legitur p. 227. Forster.: Οἱ δὲ ἄνθρωποι, διὰ τὸ αὐτῶν δέος τοῦ θανάτου, καὶ τῶν κύκνων καταψεύδονται, καί φασιν κ. τ. λ. Idem p. 35. Wyttenb.: Ἀλλὰ χρή, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἐπᾴδειν αὐτῷ ἑκάστης ἡμέρας, ἕως ἂν ἐξιάσηται. " Postremum hoc verbum a Plat. scriptum videtur ἐξᾴσεται, Excantabitur, ut reddidit Augustinus huc spectans Soliloq. 2, 26. T. 1. p. 283.: Quem credo jam otio Transalpino perfecisse carmen, quo mortis metus excantatus effugiat. Rarius hoc sensu verbum, tamen habet Lucian. (l. c.) Audaciore tralatione posuit, pro Aliquem cantandi facultate privare, Synes. Dione p. 55. Βούλοιντο μὲν ἂν αὐτὸν ἐξᾶσαι· γελῷεν γὰρ ἄν: quanquam aliter reddidit Interpres, et Cod. Augustanus dat ἐξῶσαι. Et in hoc Platonis loco vett. libri variant. Schol. Ruhnk. habet ἐξεπᾴσεται, ἐξιάσεται pro varia lect. annotat: (p. 10. Ἕως ἂν ἐξεπᾴσηται· γράφεται καὶ ἐξιάσηται. Illud ἐξεπᾴσηται nobis unice verum videtur. Vide Ἐξεπᾴδω.) Codd. Vindob. A. et B. ἐξεπιάσηται, et in marg. γρ. καὶ ἐξιάσηται: D. ἐξιάσηται eraso vetere ἐξεπιάσηται: Venet. A. ἐξαπαίσητε, et eadem manu in marg. ἐξιάτητε." Wyttenb. " Cantum finio, vel, Absone loquor, Synes. 55. Plut. 2, 161. Omnino celebro, Dio Chrys. T. 2. p. 30. (Ποῖος οὖν Ὅμηρος, ἢ τίς Ἀρχίλοχος ἰσχύει τὰ κακὰ ταῦτα ἐξᾆσαι ;)" Wakef. Mss. " Eurip. Troad. 472. Πρῶτον μὲν οὖν μοι τἀγάθ' ἐξᾆσαι φίλον, Numerare." Valck. Mss. Lucian. Tragopodagra 172. Ἄλλος ἐπαοιδαῖς *ἐπιθετῶν ἐμπαίζεται· Ἰουδαῖος ἕτερον μῶρον ἐξᾴδει λαβών. Ubi vertitur Excantat. " Musgr. Troad. 472." Schæf. Mss. " Ἐξᾴσαι (imo Ἐξᾆσαι) τὸ κύκνειον, 31, 20, 1. n." Polyb. Lex. Joseph. 1, 333. 339. Glossæ: Ἐξᾴδω· Excanto.]

Ἐπᾴδω, et poëtice Ἐπαείδω, Accino. Luc. in fine Dialogi Plutonis, Menippi, et Crœsi (1, 337.) Ἐγὼ δὲ τὸ Γνῶθι σαυτὸν πολλάκις συνείρων, ἐπᾴσομαι ὑμῖν· πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾳδόμενον. Sic ap. Xen. Ἃ μὲν αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον τῷ Ὀδυσσεῖ, ἠκούσας Ὁμήρου. Idem: Ἀλλὰ τοῖς ἐπ' ἀρετῇ φιλοτιμουμένοις οὕτως αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον. Apud Eund., ἐπῳδὰς ἐπᾴδειν τινί. Plut. Romulo dixit τὸν Ὑμέναιον ἐπᾴδουσι τοῖς γάμοις, Cantando invocant. Apud Plat. Theæteto ἐπᾴδουσαι μαῖαι, Incantationibus utentes, et, ut Camer. exponit, Carminibus lenientes dolores, atque accelerantes partum gravidarum mulierum. || Ἐπᾴδειν, Incantare. Chrysost. Κἂν μυριάκις ἡμῶν ἐπᾴδωσι τὰς ἀκοάς. Qua in signif. ἐπᾴδειν et ἐξᾴδειν proxime præcedens opponuntur. Ετ pass. Ἐπᾴδομαι, Incantor, Carmine illicior, ut Ὥστε μὴ ἀπιέναι ἀπ' αὐτῶν τοὺς ἐπᾳσθέντας.

A Ἐπᾴδω σοι τοῦτο, pro Inculco tibi hoc, Bud. e Plat. 298. et 351. Et 266. pro Admoneo frequenter et insto adhortando, ut vult Idem. Sic et Gall. dicitur, Je lui chante tous les jours cette leçon, pro Quotidie hoc præceptum illi inculco, vel hanc admonitionem. In Phædro autem præfixit particulam ὥσπερ, p. 61.: Καὶ χρὴ τὰ τοιαῦτα ὥσπερ ἐπᾴδειν ἑαυτῷ.

[Ἐπᾴδω. Plato Phædone p. 35. Wyttenb.: Ἀλλὰ χρή, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐπᾴδειν αὐτῷ ἑκάστης ἡμέρας, ἕως ἂν ἐξιάσηται. Leg. ἐξεπάσηται, ut in Ἐξᾴδω diximus. " Ἐπᾴδειν, Incantare, consolandi, monendi, docendi, notione frequens Platoni: infra s. 92.: Theæteto 117.: LL. 2. p. 580.: 8. p. 646. Jamblichus item V. Pythag. s. 114. Propria signif. Lucianus loco corrupto de Morte Peregrini 3, 361. Ἐννόει τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσεσθαι, ποίας μὲν
B οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας οὐκ ἐπαγαγέσθαι, l. ἐπᾴσεσθαι, τίνας δὲ κορώνας οὐκ ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον, καὶ τὰ τοιαῦτα ;" Wyttenb. Cf. Κατεπᾴδω.]

[" Ἐπᾴδω, Jacobs. Exerc. 2. p. 41. ad Herod. 595. ad Mœrin 113. (' Γόητες ἐπᾴδοντες, Maximo Tyrio 36. p. 429.') Musgr. Eurip. p. 202. a. Brunck. Aristoph. 1, 192. Boisson. Philostr. 348. (Παῖς μὲν γὰρ ὢν ἔτι, ἐπίστευον τοῖς τοιούτοις, καὶ κατεμυθολόγει με ἡ τίτθη, χαριέντως αὐτὰ ἐπᾴδουσα, καί τι καὶ κλάουσα ἐπ' ἐνίοις αὐτῶν.) Ad Phalar. 369. Jacobs. Anim. 222. Anth. 10, 122." Schæf. Mss. " Ἐπαείδειν, Incantare, Incantationibus ducere vel movere aliquem. Καταγκηληθέντες καὶ ἐπαεισθέντες ὑπὸ τῶν Στωϊκῶν, 2, 20, 12." Ind. in Epictet. Aristoph. Eccl. 1152. ἐν ὅσῳ δὲ καταβαίνεις, ἐγὼ Ἐπᾴσομαι μέλος τι * μελλοδειπνικόν. " Accino, cum gen. Ælian. H. A. 669. Callim. H. in Del. 251. (ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ Μουσάων ὄρνιθες, ἀοιδότατοι πετεηνῶν· Ἔνθεν ὁ παῖς τοσάσδε λύρῃ ἐνεδήσατο χορδὰς Ὕστερον, ὁσσάκι κύκνοι ἐπ' ὠδίνεσσιν ἄεισαν.)" Wakef. Mss. Æsch.
C Agam. 987. Τὸ δ' ἐπὶ γᾶν πεσὸν ἅπαξ θανάσιμον προπάροιθ' ἀν-δρὸς μέλαν αἷμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων; " Ἐπαείδω, Incanto. Hoc enim modo sanguinem e vulnere erumpentem sisti posse credebant. Hoc igitur ait Chorus, idem remedium, quod ad sanguinem e vulnere recens facto profluentem cohibendum valet, cruorem vitalem semel emissum revocare non posse. Cum hoc loco comparandus Eurip. Suppl. 776." Blomf. Plura vide in Ἐπαοιδή, et ap. Dausq. ad Sil. Ital. 5. p. 228.:— " Nonni Bassaricωn 29. sanguis cantu sistitur, Καὶ Σταφύλης χυτὸν αἷμα κατεπρήϋνεν ἀοιδῇ. Alex. Trallian. cunctos pene morbos sanat etiam carmine aut superstitione."]

[Ἐπᾴδειν, ¶ 1) Incantare, c. dat. Απ. 2, 6, 11. Ἃ αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον τῷ Ὀδυσσεῖ—ταύτην τὴν ἐπῳδὴν—καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἐπᾴδουσαι—ὥστε μὴ ἀπιέναι τοὺς ἐπᾳσθέντας, quædam Edd. ἐπαινεθέντας, quod est glossema,—τοῖς ἐπ' ἀρετῇ φιλοτιμουμένοις
D ἐπῇδον. §. 31. ¶ 2) Eleganter significat, Amicos conciliare illecebris quibusdam. Απ. 2, 6, 10. Ἐπῳδὰς, ἃς οἱ ἐπιστάμενοι ἐπᾴδοντες οἷς ἂν βούλωνται, φίλους ποιοῦνται. §. 12. 13." Lex. Xenoph.]

[Ἐπᾴδω. Glossæ: Ἐπᾴδω· Incanto, Præcanto. J. Poll. 4, 63.: Προσᾴδειν, ἐπᾴδειν, ὑπᾴδειν, συνᾴδειν, ἀπᾴδειν. Zonar.: Ἐπάσω· λέξω. " Deest a Cod. K. Leg. ἐπᾴσω. Nonnunquam enim ἐπᾴδειν est Aliquem monere, ut ap. Plat. ἐπᾴδω σοι τοῦτο." Tittm. Suidas: Ἐπᾴδοντος· φαρμακοῦ, γόητος. Hesych.: Ἐπᾴδοντος· φαρμακοῦ. " Nos Sylv. Cr. 1, 5. alii passim. Vide Stob. p. 147." Wakef. ad marg. " Vide Sup. v. Γοητεύει. Pro φαρμάκου rescripsi φαρμακοῦ, a φαρμακός, Veneficus, Incantator, Magus. Ita Deut. 18, 11. Φαρμακὸς ἐπαείδων, al. ἐπᾴδων, ἐπαοιδήν. Vide inf. v. Ἐπαοιδοί. Lex. Reg. Ms. (i. e. Zonaras, p. 821. Tittm.) Ἐπᾴδοντος· φαρμακοῦ, γόητος. Τοῦ Δαβίδ· Φωνῆς ἐπᾳδόντων. E Ps. 57, 5. ubi omnino v. Not. in Ed. L. Bos. Glossæ Mss. in Ps.: Ἐπᾳδόντων· ἐπαῄδων, l. ἐπαοιδῶν, φαρμακῶν." Albert.

" Phavor.: Ἐπᾴδοντος· φαρμακοῦ, γόητος. Δαβίδ· Φωνὴν ἐπᾳδόντων. Ad Ps. 57, 5. quamvis ibi est alius casus. (E Zonara sua sumsit Phavor.) Ergo, qui h. l. Psalmi ascripsit, declarare voluit glossemata illa plane convenire illi loco, quod et in aliis talibus glossis factum vidi. Ceterum eandem glossam habet Lex. Cyrill. Ms. auctore Alberto, (imo Albertius Lex. Reg. Ms. i. e. Zonaram, citat, non Lex. Cyrill. Ms.) Qui etiam e Glossis Mss. in Ps. hanc exhibet: Ἐπᾳδόντων· ἐπαοιδῶν, φαρμακῶν. Hæc vero non extabat in iis, quas e Catal. Bibl. Taurinensis ad calcem Hesychii Sacri edidi." Ernest. ad Suidæ et Phav. Gloss. SS. " Ἐπᾴδων, Incantans, Incantator. Eccl. 10, 11. Deut. 18, 11." Biel. Thes. Hesych.: Ἐπᾶσαι· ᾆσμα εἰπεῖν, γοητικὸν * ἐπιλαλῆσαι. (Jer. 8, 17. Ἐξαποστέλλω εἰς ὑμᾶς ὄφεις θανατοῦντας, οἷς οὐκ ἔστιν ἐπᾶσαι.) Ἐπῆσται· ἐπιλέκεται ἐπῳδῇ. " L. ἐπιδέδεται, Magica incantatione devinctus est. Τὸ Δ facile et sæpissime a Librariis mutatur in Α, ut constat. Δεῖσθαι autem, ἐπιδεῖσθαι, et καταδεῖσθαι ap. vett. scriptt. de magicis incantatt. passim usurpatur. Vide saltem Harpocr. v. Καταδεδέσθαι. Vel legere etiam possis ἐπιτέθελκται, ab * ἐπιθέλγω, quod verbum itidem incantationibus convenit." Kust. " Cf. not. in v. Ἀναλῦσαι. Ita Plato de Rep. 2. de circulatoribus loquens, ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις conjunxit. Quomodo Hebr. חברים, i. e. καταδεσμοί, a חבר, Sociare, Constringere, pro Incantamentis. Similiter Jul. Paullus Recept. Sentent. 5, 23, 9. Obcantare et Obligare conjunxit. Alia exempla dabit Vales. ad Harpocr. v. Καταδεδέσθαι. Cf. Valck. ad Ammon. 112. Salmas. in Solin. 766. Kust. ad Suid. v. Καταδεδέσθαι, (Gesner. ad Orph. Lith. 582. Toup. App. Nott. atque Emendd. in Theocr. p. 7.) Sed ἐπιδεδέσθαι eo sensu nondum liquet. Vide ergo, num ἐπιλέλεκται reddi queat, Hy is beleezen, Incantatus est. Suid.: Ἐπῄσθη· ἐλαλήθη. Phavor. ἐπιλέγειν reddit τὸ ἐπᾴδειν, addens, δοτικῇ συντάσσεται.' Ita hic sequitur ἐπῳδῇ. Gloss. Mss. in Sirach.: Ἐπαοιδόν· ἐπᾴδοντα, * ἐπιλαλοῦντα. Quæ ultima vox, in Lexicis quidem non obvia, convenit cum ἐπιλέγοντα. Cf. Ἐνσείεις· ἐπιλαλεῖς, et Ἐπιγλωσσώμεναι· ἐπιλαλοῦσαι. Quid si simpliciter, mutato casu, legas, ἐπιλέλεκται ἐπῳδῇ? Inf. Ἐπιτρύζουσιν·——ἐπιλέγουσιν." Albert. In Codice, teste Schowio, reperitur ἐπιλέλυκται, pro vulg. ἐπιλέλεκται.]

[* " Ἐπᾳστέον. Plato Charm. 71." Schæf. Mss.]

Ἔπᾳσμα, (τὸ,) pro ἐπῳδὴ, Incantamentum. Greg. Μὴ κλείσῃς τὰ ὦτα ὡς ἀσπὶς πρὸς τὰ ἐπᾴσματα. Idem alibi, de baptismo: Οὐδὲν δεῖ σοι περιαμμάτων καὶ ἐπᾳσμάτων, οἷς ὁ πονηρὸς συνεισέρχεται· τῇ καθάρσει σφραγίσθητι. Vocantur item ἐπᾴσματα Cantilenæ, quales pueris nutrices canunt. VV. LL.

[Ἔπᾳσμα. Zonar.: Ἐπᾴσματα· τὰ ὑπὸ τῶν γραῶν τοῖς νηπίοις ἐπᾳδόμενα, αἵτινες καὶ τὰ μέτωπα τῶν παίδων ἀποπτύουσι καὶ ἀναλείχουσι, καὶ πρὸς ἀστέρας καὶ σελήνην βλέπουσιν. Hinc sua sumsit Phavor. Vox extat quidem in Hesychio, sed caret interpretatione. " Rei Accipitrariæ Scriptt. 162. (Καὶ τῶν ἐπᾳσμάτων τῶν περδίκων ἐπακροᾶσθαι τῷ μήπω θηρατῇ ἱέρακι.)" Wakef. ad marg. Tzetzes Chil. 13, 263. in Ἀγύρτης citatus.]

[* " Ἐπᾳστής, (ὁ,) Sym. Ps. 57, 6." Kall. Mss.]

Ἐπῳδὴ, (ἡ,) et ap. poëtas Ἐπαοιδὴ, et Ἐπαοιδία, Incantatio, Cic. Cantio, et Gell. Incentio: Incantamentum, Carmen ad amoliendum aliquid noxium, vel simpliciter Carmen. Od. Τ. (457.) ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν Ἔσχεθον. Ubi Eust. ἐπαοιδὴ scribit πρωτότυπον esse τῆς ἐπῳδῆς: [1872. Ἐν δὲ τῷ, ἐπαοιδῇ δ' αἷμα ἔσχεθον, ἔστι νοεῖν ὅτι, καθάπερ τὰ περίαπτα· τοιοῦτον γάρ τι ὁ κεστὸς ἐν τῇ Ἰλιάδι· οὕτω καὶ τὴν δι' ἐπαοιδῶν θεραπείαν οἶδεν ὁ ποιητής. Πρωτότυπον δὲ τῆς ἐπῳδῆς, ἡ ἐπαοιδή. Pseudo-Did.: Διοκλῆς ἐπαοιδὴν παρέδωκε τὴν παρηγορίαν· ἴσχαιμον γὰρ εἶναι ταύτην, ὅταν τὸ πνεῦμα τοῦ τετρωμένου προσεχὲς ᾖ, καὶ ὥσπερ προσηρτημένον τῷ παρηγοροῦντι, ὡς καὶ δι' ἑτέρων· Ἀλλά σε μὲν θεράπων ποτιτερπέτω, (Il. Ο. 401.) Ἰστέον, ὅτι ἀρχαία ἐστὶν ἡ διὰ τῆς ἐπαοιδῆς θεραπεία, ὥστε καὶ Πίνδαρος (Pyth. 3, 91.) ἐπὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, μαλακαῖς Ἐπαοιδαῖς, λέγει. Etym. M. Ἐπαοιδή· ἰστέον, ὅτι

A ἀρχαία ἐστὶν ἡ διὰ τῆς ἐπαοιδῆς θεραπεία. Ὅμηρος· ταῦτε δ' ἐπαοιδῇ (l. ἐπαοιδῇ δ' pro τ. δ' ἐπαοιδῇ) αἷμα κελαινόν. Καὶ Πίνδαρος ἐπὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ· τοὺς μὲν μαλακαῖς Ἐπαοιδαῖς. " Dixit Homerus, profluvium sanguinis vulnerato femine Ulixem inhibuisse carmine; Theophrastus ischiadicos sanari; Cato prodidit luxatis membris carmen auxiliari; M. Varro podagris." Plin. H. N. 28, 2.] Hes. ἐπαοιδίαν exp. φαρμακείαν et γοητείαν. Soph. Aj. (579.) οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ, Θροεῖν [Θρηνεῖν] ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι. Ubi notandum est, sicut et in illo Hom. loco, ἐπῳδὴν pro Medicina adhiberi. Polyb. ap. Suid. Πάσης ἐπῳδῆς καὶ γοητείας καὶ περιάμματος πεῖραν ἐλάμβανον. Et οἱ περὶ τὰς ἐπῳδὰς, Professores artis incantamentorum. Chrysost. de Off. Episc. αἱ τῆς μητρὸς ἐπῳδαί, Matris blanditiæ, quæ videlicet illiciunt sicut incantamenta.

Ἐπῳδὴ, Versus intercalaris, qui et * ἐπιμελῴδημα, et πρόᾳσμα, ut scribit Schol. Theocr. ap. quem talis est versus Idyll. 1. Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι,
B ἄρχετ' ἀοιδᾶς. Apud Virg. autem talis hic, Incipe Mænalios mecum, mea tibia, versus. Et hic, Ducite ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnim. Gall. Le refrain de la balade. In lyricis autem versibus post στροφὴν et ἀντιστροφὴν accinitur ἐπῳδή.

[" Ἐπῳδὴ, Valck. Phœn. p. 427. ad Herod. 595. Wakef. Alc. 1003. ad Dionys. H. 5, 131. Plato Charm. 69. 116. Callim. Ep. 14. Ἐπαοιδὴ, Wakef. Trach. 999. Phil. 44. Callim. Ep. 14. Brunck. Aristoph. 3, 163. Aristoph. Fr. 218. Ammon. 142. (Γοητεία δὲ, ἡ ὑπὸ ἐπικλήσεώς τε καὶ ἐπαοιδῆς.) Valck. Callim. p. 82." Schæf. Mss. " Ἐπῳδὴ, Incantatio. Metaph. de suavissimo cantu Sirenum, Απ. 2, 6, 11. de conciliatione amicorum, Απ. 2, 6, 10. 13. it. amasiorum, Απ. 3, 11, 16. 17." Lex. Xenoph. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ἐπῳδαὶ καὶ ἐπῳδή· τῷ ἐπαοιδὴ καὶ ἀοιδὴ οὐ χρηστέον, κἂν Ὅμηρος εἴπεν. Thom. M.: Ἐπῳδὴ, οὐκ ἐπαοιδή· καὶ ἐπῳδὸς, οὐκ ἐπαοιδός. " Phrynich. 102. Ἐπαοιδὴ ἰδιώτης λέγων οὐχ ἁμαρτάνει. Λέγε σὺ ὀρθῶς ἐπῳδή· ἐπεὶ τὸ διαιρού-
C μενον ποιητικόν. (Ubi in Pauwii Ed. est λέγε οὖν. ' Ἰδιώτης λέγων οὐκ ἁμαρτάνει, quia sc. ἰδιώτης. Sed acumen hoc incongruum hic, ubi ἁπλῶς sequitur λέγε οὖν, non addita voce, quæ τῷ ἰδιώτης opponatur. Quare scr. puto, vel, ἰδιώτης λέγων ἁμαρτάνει, vel, ἰδιώτης λέγων οὕτως ἁμαρτάνει. Similiter οὕτω λέγει sequitur in articulo sequenti de Phavorino.' Pauw.) At ἐπαοιδὴν dixit Herodot. 1, 132. Imo Ælian. semel ἐπῳδὴ H. A. 1, 34. sed aliquoties ἐπαοιδὴ scripsit, ut 1, 29. 2, 18. 6, 33. De ἐπαοιδὸς v. ad Hesych." Oudend. " Ἐπαοιδὴ, Es. 45, (' Ἐπαοιδὴ, Incantatio, חבר, Deut. 18, 11. Es. 47, 12. Aqu. Ps. 57, 6.' Biel. Thes.) Pind. Dio Chrys. Bas. M. Clem. Al. Ἐπαοιδία, Lucian. Philopatre, Bas. M. 233. Ἐπαοιδὸς, Ex. 7. Lev. 19. Es. 47. Philo, Basil. M. Ἐπῳδὴ, Diod. S. Lucian. Philo, Clem. Alex." Hœschel. ad Phryn. l. c. " Ἐπῳδὴ, Incantatio, Incantamentum חבר, Sym. Ps. 57, 6. לחש, Mussitatio, Susurrus, Aqu. Eccl. 10, 11. ἐπῳδῆς. Theod. Es. 3, 3." Biel. Thes. Joseph. 1, 420. " Plato Gorgia 484. Μαγγανεύματα, καὶ ἐπ.
D καὶ νόμους τοὺς παρὰ φύσιν ἅπαντας. Æsch. Prom. 172. (Καί μ' οὔτε μελιγλώσσοις πειθοῦς Ἐπαοιδαῖσιν θέλξει.)" Valck. Mss. " Ἐπαοιδὴ, Incantatio, i. q. ἐπῳδὴ, Cantilena magica, per quam morbos depelli credebant, cui opponitur μάγευμα, Medicamentum magicum." Blomfield. Orph. Lith. 585. εἴθ' ὅσα λύματ' ἐπὶ σφίσιν ἠδ' ἐπαοιδὰς Σχέτλιοι ἀλλήλοισι μεγαίροντες τελέουσιν. Glossæ: Ἐπῳδή· Præcantatio, Blanditiæ, Incantatio. Ἐπῳδαί· Devotiones. Synes. Epist. 21. Ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα, καὶ καταδέσμους, καὶ ἐρωτικὰς κατανάγκας, αἷς οὐκ εἰκὸς ἀντισχεῖν οὐδὲ πρὸς βραχὺ τὴν Γαλατείαν. Suid.: Ἐπῳδή· ἡ γοητεία. Schol. Plat. (in Charm.) p. 93.: Ἐπῳδῆς· γράφεται καὶ * ἐπῳδίας.]

[Ἐπαοιδία, ἡ, Incantatio. Hesych.: Ἐπαοιδία· φαρμακεία, γοητεία. Exod. 8, 7. Lucianus Philop. 3, 594. Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτομήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν ὑφημουμένου, ἐπαοιδίαις ταύτην περιῳδήσαντος, ἄλκαρ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχήκασι. " An ἐπαοιδαῖς?" F. G. " Ἐπαοιδὴ Homericum qui-

dem Od. T. 455 (imo 457.) Sed et ἐπαοιδία Hesychio φαρμακεία, γοητεία. Quare nihil mutaverim." J. F. R.]

Ἐπῴδιον, ab ἐπῳδὴ, forma deminutivi, Quod odæ accinitur, ut ἐφύμνιον, quod hymno. Vulgo Versiculum vocant, Bud. Ann. in Epist.

Ἐπῳδὸς, (ὁ, ἡ,) Incantator. Eurip. Hipp. (1038.) Ἀρ' οὐκ ἐπῳδὸς, καὶ [οὐ] γόης πέφυχ' ὅδε; ubi animadverte copulari ἐπῳδὸν, et γόητα, sicut ἐπῳδῆς et γοητείας in Polyb. loco paulo ante citato.

Ἐπῳδὸς, Lyrici carminis pars, ap. Pind. inquit Bud. || Ἐπῳδῶν librum Diomedes, et Marius Victorinus, aliique veteres Grammatici ab Horatio appellatum putant, quod singulis longioribus versibus singuli breviores accinantur, qui ἐπῳδοὶ vocantur. Docent enim carminis unum genus esse, in quo versus ita inter se connexi, ut alter sine altero audiri non possit: quorum prior, προῳδικὸς, Præcinens; posterior, ἐπῳδικὸς, quasi Succinens, vocatur: ut in elegis longus et hexameter est προῳδικὸς, brevior et pentameter, ἐπῳδικός. || Apud Herm. autem sumitur etiam aliter ἐπῳδός: ut Εὑρέσεων tomo 4. Οἱ δέ φασι καὶ τὸν ἐπῳδὸν κῶλον εἶναι, τὸ δὲ ὑποκάτω, κόμμα. Vide ibidem plura.

[" Ἐπῳδὸς, ad Herod. 595. Eurip. Hec. 1258. Valck. Hippol. p. 275. Musgr. Cycl. 49. Pierson. ad Mœrin 113. (' Apud Hesych. legitur γοησίοδος· ᾠδὸς, ἀπατεὼν, pro quo Kust. * γοησίῳδος censet scr.' et deleta distinctione commatica legit, ᾠδὸς ἀπατεὼν, Cantor fallax. Albertius conferri jubet Hesychii Γαυσάδας· ψευδής. Ubi v. not. Pergit Pierson.:—' Sed reponendum potius: Γόης ἀοιδὸς, vel Γόης ἐπῳδός. Eurip. Bacch. 234. Γόης, ἐπῳδὸς, Λυδίας ἀπὸ χθονός. Similiter Hippol. 1038. Ἀρ' οὐκ ἐπῳδὸς, καὶ γόης πέφυχ' ὅδε. Γόητες ἐπᾴδοντες Maximo Tyr. 36. p. 429.') ad Phalar. 270. Phrynich. 103. Thom. M. 363. (vide Ἐπῳδὴ,) Musgr. Iph. A. 206. ad Dionys. H. 5, 131. Ἐπαοιδὸς, Phrynich. 102. Thom. M. 363. Timo Phlias. 10. Bergl. ad Alciphr. 212." Schæf. Mss. Plato Phædone p. 35. Wyttenb.: Πόθεν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τῶν τοιούτων ἀγαθὸν ἐπῳδὸν ληψόμεθα, ἐπειδὴ σὺ, ἔφη, ἡμᾶς καταλείπεις; Πολλὴ μὲν ἡ Ἑλλὰς, ἔφη, ὦ Κέβης, ἐν ᾗ ἔνεισί που ἀγαθοὶ ἄνδρες· πολλὰ δὲ καὶ τὰ τῶν βαρβάρων γένη, οὓς πάντας χρὴ διερευνᾶσθαι, ζητοῦντας τοιοῦτον ἐπῳδὸν, μήτε χρημάτων φειδομένους, μήτε πόνων. Æsch. Agam. 1388. Ὃς οὐ προτιμῶν ὡσπερεὶ βοτοῦ μόρον, Μήλων φλεόντων εὐπόκοις * νομεύμασιν, Ἔθυσεν αὐτοῦ παῖδα, φιλτάτην ἐμοὶ Ὠδῖν', ἐπῳδὸν Θρῃκίων ἀημάτων, Sedatricem. " Filiam mactatam putabat ad ventum sedandum Æschyli Clytæmnestra in Agam. 1427: ἐπῳδὸν Θρῃκίων ἀημάτων, ut optime restituit Gul. Canter. Apud Sicyonios sacerdos sacra faciebat, Ἡμερούμενος τῶν πνευμάτων τὸ ἄγριον· καὶ δὴ καὶ Μηδείας, ὡς λέγουσιν, ἐπῳδὰς ἐπᾴδει, Pausan. 2, (12.) p. 138." Valck. ad Herod. 7, 191. J. Poll. 4, 53. Στροφὴ, ἀντίστροφος, ἐπῳδὸς, ὕμνοι. Vide Hephæst. 129. Schol. in Hephæst. 186.: Ἰστέον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐποίουν στίχους δύο μείζους, καὶ ἕνα ἐλάττονα. Τῶν οὖν μειζόνων τὸν πρότερον στροφὴν ἐκάλουν, παρὰ τὸν βωμὸν ἐν ταῖς ἑορταῖς ᾄδοντες αὐτὸν καὶ χορεύοντες· τὸν δὲ δεύτερον ἀντίστροφον, ἐναλλάξαντες τὴν χορείαν· τὸν δὲ ἐλάττονα, ἐπῳδὸν, ᾄδοντες αὐτὸν ἑστηκότες (sic.) Ἐδήλου δὲ, ὥς φασι, ἡ μὲν στροφὴ τὴν τῆς ἀνωτάτω σφαίρας κίνησιν· ἡ δὲ ἀντίστροφος, τὴν τῶν πλανωμένων· ἡ δὲ ἐπῳδὸς, τὴν τῆς γῆς ἠρεμίαν. " Ἐπῳδοὶ genere masculino vocantur Versus breviores longioribus subjecti; iidem, cum longioribus antecedunt, προῳδοὶ dicuntur." Hermann. Elem. Doctr. Metr. 28. Suid. et Hesych.: Ἐπῳδός· ἡ ἐπᾴδουσα τοῖς νοσοῦσι παισί. " Galen. de Usu Partium 7, 3. Opp. T. 4. p. 704." Schleusner. Mss. " Strabo 13. de Parianis: Ἐνταῦθα μυθεύουσι τοὺς ὀφιογενεῖς συγγένειάν τινα ἔχειν πρὸς τοὺς ὄφεις· φασὶ δ' αὐτῶν τοὺς ἄῤῥενας τοῖς ἐχιοδήκτοις ἄκος εἶναι, συνεχῶς ἐφαπτομένους, ὥσπερ τοὺς ἐπῳδούς. Emendat Dausq. ἐπᾳδομένους. Male; nam ἐπῳδοὶ ipsi tactu utebantur. Plin. 7, 2. de his ipsis, non præteritus Casaubono:—' Crates Pergamenus in Hellesponto circa Parium genus hominum fuisse tradit, quos Ophiogenes vocat, serpentium ictus contactu levare solitos, et manu imposita venena extrahere corpori.' Hi ἐπῳδοὶ, Latinis Præcantatores. Augustinus in Serm. de Tempore: ' Nullus sibi præcantatores adhibeat.' Et mox:—' Sed iterum dicis: aliquoties, si præcantatores non fuerint,' aut de morsu serpentis, aut de alia qualibet infirmitate prope usque ad mortem multi periclitantur.' Meminit et alibi. Et talem intelligo Præcantatricem. ap. Plaut. Milite (3, 1, 99.) Ex his quoque constat ap. Macrob. Somn. Scip. 2, 3. de musica recte haberi: ' Corporum quoque morbis medetur; nam hinc est, quod ægris remedia præstantes præcinere dicuntur:' nec addendam voculam Mulieres, vel Anus, quæ ob similitudinem præcedentis vocis Præstantes exciderit, ut placebat Scipioni Gentili ad Apuleii Apolog. Neque enim præcantatores mulieres vel anus." Gronov. Obs. 2, 1. p. 167. ubi vide plura.]

" Ἐπαοιδὸς, poëtice pro ἐπῳδὸς, Incantator. " Hesychio ἐπαοιδοὶ sunt φαρμακοὶ, γόητες, ut et " Suidæ." [Suidæ verba sunt: Ἐπαοιδός· φαρμακὸς, γόης, καὶ θηλυκῶς, ἐπαοιδία. " Vide Nobilii not. ad Dan. 1, 20. Rittershus. in Porphyr. p. 42. Kust." Albert. " Ἐπαοιδὸς, Incantator. Dan. 2, 10. Es. 47, 9. Ex. 7, 11. οἱ ἐπαοιδοὶ τῶν Αἰγυπτίων. Vide et Dan. 4, 7. ubi Schol. Ἐπαοιδοὺς ἐκάλουν τοὺς ἐξαιρέτους περὶ τὰς ἐπαοιδὰς καὶ ἐπικλήσεις τῶν δαιμόνων σχολάζοντας. Lev. 19, 31. 20, 6. Sym. Eccl. 10, 11. ἐπαοιδῷ. Vide et Sir. 12, 17." Biel. Thes. Maneth. 5, 183. Ῥιζοτόμους τεύχει, παραβαλλομένους, ἐπαοιδούς.]

[* Θηρεπῳδὸς, ὁ, ἡ. Suid.: Σοφός· ὁ θηρεπῳδός. E Theodoreto ad Ps. 57, 5. p. 618. Suidam articulum illum sumsisse monet Kusterus. " H. e. Incantator serpentum. Sic vocabulo σοφίας pro Incantatione utitur Heliodor. 2. Σοφίαν τινὰ καὶ ἴυγγα κίνησον ἐπ' αὐτήν. Charicles ita ab Ægyptio poscit propheta Calasiri." Olear. ad Suid. 302. Constit. Apost. 8, 32. p. 363: Ἀῤῥητοποιὸς, κίναιδος, βλὰξ, μάγος, ἐπαοιδὸς, ἀστρολόγος, μάντις, θηρεπῳδὸς, λώταξ, ὀχλαγωγὸς, περιάμματα ποιῶν, περικαθαίρων, οἰωνιστὴς, * συμβολοδείκτης, ... ἑρμηνεὺς, φυλαττόμενος ἐν * συναντήσει, λ... ...ως, ἢ ποδῶν, ἢ ὀρνίθων, ἢ γαλῶν, ἢ ἐπιφωνήσεων ἢ παρακροαμάτων συμβολικῶν.]

[* Ἐπῳδικὸς, ἡ, όν. Vide Nostrum in Ἐπῳδός. Hephæst. 113. 122. Hermann. Elem. Doctr. Metr. 26. " Valck. Phœn. p. 73. Eurip. 1, 669. 2, 106." Schæf. Mss.]

[" Ἐπῳδικὸν κῶλον, Membrum lyricum, h. e. brevius, ultra sex syllabas non excedens, i. q. κομματικόν. Hermog. Περὶ Εὑρ. 4. p. 172. κόμμα τῷ ἐπῳδῷ μετρούμενον. Oppositum huic est τὸ ἡρωϊκὸν, τεταμένον, σχοινοτενὲς, quod ad 17. et 25. syllabas progreditur." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* Ἀντεπᾴδω, Contra accino. Schol. Aristoph. Thesm. 1068. * Ἐπικοκκάστρια· * ἐπικοκκάζουσα, ἀντεπᾴδουσα. * Κοκκάζειν, ἐπᾴδειν, ἀπὸ τοῦ ψόφου τὸ ῥῆμα μεταχθέν. Lege * Ἐπικοκκύστρια—* ἐπικοκκύζουσα—κοκκύζειν.]

" Ἐξεπᾴδειν, Excantare, s. Incantationibus permulcere et delinire. Soph. Œd. C. (1194.) ἀλλὰ " νουθετούμενοι Φίλων ἐπῳδαῖς, ἐξεπᾴδονται φύσιν, " Blandis amicorum verbis velut incantamentis deliniuntur." [Schol. καταπραΰνονται. " Ἐξεπᾴδειν καὶ θεραπεύειν τὸ ἐμπαθὲς καὶ ἄλογον τῆς ψυχῆς, 7, 508." Ind. in Plutarch.]

Κατεπᾴδω, Incanto. Plato Gorg. 429. Τούτους ἐκ νέων λαμβάνοντες ὥσπερ λέοντας, καὶ κατεπᾴδοντές τε καὶ γοητεύοντες, καταδουλούμεθα. Item, Mulceo ut incantatores solent, sic tamen ut in bonam partem accipiatur nonnunquam, ut ap. Greg. 251. Ἐγὼ δὲ τῆς λύπης ἀφίουν τὸ πλεῖστον, καὶ λογικῶς συγγινόμενος, καὶ κατεπᾴδων τοῖς λογισμοῖς, Rationibus mulcens, inquit B. Ego reddere malim, ad exprimendam vim hujus verbi, Rationibus tanquam carmine s. carminibus mulcens, aut deliniens. Potest autem et in illo Plat. loco metaphorice accipi. || Dicitur et κατεπᾴδω σοῦ, pro Cantu te oppugno, vel Cantu expello, ut ap. eundem Greg. 231. Τοῦτο τὸ πνεῦμα ἂν ποιμένα λάβῃ, ψαλτὴν ποιεῖ πνευμάτων πονηρῶν κατεπᾴδοντα. ET Κατεπᾴδομαι, pass. ut ap. Basil. ῥῆμα κατεπᾳδόμενον τῇ καρδίᾳ, Quod, tanquam delinitorium carmen, cordi accinitur: Εἰς τὸ Πρόσεχε σεαυτῷ, 249.

Τοῦτό σοι τὸ ῥῆμα ὑπὸ περιστάσεων πιεζομένῳ ἐν καιρῷ ἂν γένοιτο τῇ καρδίᾳ κατεπᾳδόμενον.

[Κατεπᾴδω. "Olympiodor. Comment. Ms. ad Gorgiam p. 165.: Λέγει ἐν Φαίδωνι, ὅτι δεῖ πολλάκις τὰ αὐτὰ λέγειν· ἡ γὰρ συνεχὴς χρῆσις τῶν ἀγαθῶν λόγων κατεπᾴδει τὰ πάθη. Et iterum p. 174.: Ἐν τῷ Φαίδωνι τελευτῶν ὁ Σωκράτης εἶπε τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ, ὅτι τούτοις τοῖς λόγοις συνεχῶς κατεπᾴδετε ἑαυτοὺς, ἵνα μὴ κρατήσωσιν ὑμῶν τὰ πάθη· τῶν δὲ εἰπόντων ὅτι καὶ τίς ὁ κατεπᾴδων σοῦ ἀπιόντος, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὅτι μεστὴ μὲν ἡ Ἑλλὰς, μεστὴ δὲ τῶν βαρβάρων ἡ χώρα, μὴ κατοκνήσητε οὖν καὶ χρήματα ἀναλῶσαι πρὸς τὸ ὠφεληθῆναι· καλὸν γὰρ τὸ ἐν καιρῷ ἀναλίσκειν." Wyttenb. ad Plat. Phæd. 194. Locum autem Phædonis, ad quem respiciebat Olympiod., dedimus in Ἐπᾴδω et Ἐπῳδός. "Musgr. ad Eurip. p. 202. a. ad Diod. S. 1, 354. ad Mœrin 113. ('Plato Menone 414. Γοητεύεις με, καὶ φαρμάττεις, καὶ ἀτεχνῶς κατεπᾴδεις.') Wakef. Trach. 1003." Schæf. Mss. Plutarch. 5, 277.: Λέγοντες, ὡς οὐ λέληθε κατεπᾴδων καὶ καταφαρμάσσων τῷ Πλάτωνος λόγῳ Διονύσιον. "Clem. Alex. 27. Philo J. 2, 87." Wakef. Mss. Hesych.: Κατεπᾴδεσθαι· καταπραΰνεσθαι. Κατεπᾴδω· γοητεύω, πραΰνω. "Max. Tyr. 277. (Καὶ εἴ τις ἄλλη παλαιὰ Μοῦσα ποιητικὴ κατεπᾴδειν ἱκανὴ τὰς τῶν νέων ψυχὰς, καὶ δημαγωγεῖν, καὶ ἡδονῇ συνήθει ἀνακιρνᾶναι πρᾴως ἀληθεῖς λόγους.)" Wakef. ad marg. Suid.: Κατεπᾴδουσα· πρὸς αὐτὸν * αἱμύλως * διομιλοῦσα. Ἡ δὲ κατεπᾴδουσα συνεχῶς τοῦ βασιλέως τὴν τοῦ Καίσαρος ἐς αὐτὸν εὔνοιαν, ταχὺ μάλα * διαθέλγουσα τὸν βασιλέα τοῖς λόγοις πρὸς τὴν ἐς τὸν Ἰούλιον διάθεσιν, ἐνεφύσησε τῷ βασιλεῖ. In Edit. Mediol. sequuntur hæc verba, Καὶ μετὰ δοτικῆς. J. Poll. 4, 49. de Mercede: Καταπίπτειν, κατεπᾴδειν, κατακηλεῖν, καταθέλγειν, φαρμακεύειν, θωπεύειν. • "Clem. Alex. in Indice. Nazianz. 1, 889. Καὶ πρὸς τὴν οἰκείωσιν ταῦτα κατέπᾳδε σεαυτοῦ, καὶ ῥᾴων ἔσῃ· μᾶλλον δὲ οἶδ' ὅτι κατεπῇσας τε ἤδη, καὶ κατεπᾴσεις (vulgo κατεπήσεις,) κἂν αὐτοὶ μὴ γράφωμεν." Valck. Mss.]

[* Προεπᾴδω. "Orig. c. Cels. 3, 51." Routh. Mss. Vide supra 859. d.]

[* Προσεπᾴδω. "Emend. Athen. 216. Ὁ γὰρ ἀντιτεθένης καὶ προσεπᾴδει (vulgo * προσεπάγει) τῇ ψευδογραφίᾳ, Accinit ipsi." Valck. Mss. In Schweigh. Ed. προσεπάγει vertitur Auget.]

Συνεπᾴδω, Simul incanto, Una cum alio incanto. Et τοῦτο συνεπᾴδω, Hoc simul accino. Glossæ: Συνεπᾴδω· Concento. Eurip. Iph. A. 1491. Ὦ νεάνιδες, Συνεπαείδετ' Ἄρτεμιν Χαλκίδος ἀντίπορον.]

Κατᾴδω, Occino, Cantu obstrepo, Eurip. (Iph. T. 1337.) Unde κατᾳδόμενον dixit Luc. pro Eo, cui cantu obstrepitur, vel pro Eo, qui cantoribus est comitatus. [Locus est 2, 810. Ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ κατᾳδόμενος ἕωθεν εἰς ἑσπέραν, μεθύων ἀεὶ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηνθισμένος: 1, 337. Ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατᾴδων, καὶ καταγελῶν: 3, 57. Συνήλασα κατᾴδων αὐτὸν εἴς τινα γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος.] || Apud Herod. autem καταείδειν ἀνέμῳ, quod est pro κατᾴδειν, pro Incantare ventum, Carminibus afficere mulcereque. Vide B. Comm. p. 1079. [Locus est 7, 191. Ἡμέρας γὰρ δὴ ἐχείμαζε τρεῖς. Τέλος δὲ, ἔντομά τε ποιεῦντες, καὶ καταείδοντες γόῃσι τῷ ἀνέμῳ οἱ Μάγοι, πρός τε τούτοισι, καὶ τῇ Θέτι καὶ τῇσι Νηρηΐσι θύοντες, ἔπαυσαν τετάρτῃ ἡμέρῃ, ἢ ἄλλως κως αὐτὸς ἐθέλων ἐκόπασε. "Nulla in schedis variatio. Qui morbosa hæc putant, aut γοητήῃσι, Præstigiis, aut χοῇσι, Libationibus, quanquam hæsitantes, uti Reisk., illa reficiunt. Contra ea, nihil admodum novans, De Pauw, καταείδοντες—γόῃσι—οἱ Μάγοι, Incantantes ventum cum præstigiatoribus, vertit, hoc uno anxius, quod Magi ab Incantatoribus distinguantur: fieri tamen potuisse, ut illi, inter Persas honoratiores, sub se γόητας, vilioris conditionis sacrificos, habuerint. Quod equidem, etsi auctoritate carens, non inficias ibo; opinatus, ne nihil dixisse videar, καταείδοντες γόῃσι idem esse ac γόοισι, h. e. Sacro quodam ululatu, unde ipsi γόητες nomen habent: huic sane in magicis incantationibus sacrisque suus olim usus; sicuti ἐντό-

A μοις 2, 119. Non nescio, * γόην alibi haud inveniri; quam tamen e γοάω formari potuisse, quis neget? Restaret καταείδειν tertio nexum casui, nisi Portus id cum καταγελᾶν similis ap. Herod. structuræ composuisset. Atque hoc si improbetur, τοῦτο μὲν ἐν τῷ ἀσαφεῖ κείσθω." Wessel. "Dativus τῷ ἀνέμῳ est ex Herod. more scribendi, neque debet adeo solicitari. (Vide not. ad 7, 9, 5.) Ingeniose Reisk. tentabat χοῇσι: sic dicerentur Factis libaminibus incantantes ventum. Eurip. Iph. T. 1337. Ἀνωλόλυξε, καὶ κατῇδε βάρβαρα Μέλη, μαγεύουσ', Ululatu barbarico magicos cantus, Seneca Med. 684., occinebat. Ita corrigo vulg. ματεύουσ', illinc alienum. (Et sic edidit Matthiæ.) Κατᾴδειν, Occinere, juxta Budæum, Herod. posuit pro Incantare. Filiam mactatam putabat ad ventum sedandum Æschyli Clytæmnestra in Agam. 1427. ἐπῳδὸν Θρῃκίων ἀημάτων, ut optime restituit Gul. Canter. Apud Sicyonios sacerdos sacra faciebat, Ἡμερούμενος τῶν πνευμάτων τὸ ἄγριον· καὶ δὴ καὶ Μηδείας, ὡς λέγουσιν, ἐπῳδὰς ἐπᾴδει, Pau-

B san. 2, (12.) p. 138." Valck. "Wesselingii conjecturam γόοισι probat Schneider. Lex. (imo Wessel. vulgatum γόῃσι tuetur, per γόοισι interpretatus, tanquam a γόη.) De scriptura autem vocabuli tacendum, in Ed. quidem Ald. et aliis γόῃσι cum jota subscripto pingi, incertum vero esse, utrum Mss. item libri jota hic subscriptum, aut ad latus positum agnoscant, an suo arbitratu primus Editor illud adjecerit. 'Nostra quidem membrana F. quæ plerumque alioquin, ubi opus est, jota ad latus scriptum habet, hic illud ignorat. Itaque verum fortasse fuerit γόησι, quod et Pauwius probavit, et nos cum Schæf. edidimus: nec vero hoc ego Cum præstigiatoribus, sed Per præstigiatores Latine reddendum censeam. Fuerint autem forsan γόητες Classis quædam Magorum." Schweigh. Si Herod. γόητας h. l. a Magis distinguendos esse voluisset, perspicuitatis ergo addere debuisset, 'Nam γόητες Magorum sunt ministri.' Μάγοι enim ap. Persas et γόητες ap. Græcos etiam in Herodoti ætate vulgo pro synony-

C mis habebantur. Porro distinctionem istam, quam in h. l. faciunt VV. DD., inter Magos et γόητας, nec Herod. alibi, nec quisquam alius agnoscit; quanquam in Magorum historia rem tam honorificam et memorabilem omnes commemorare debuerunt. Sed et ex ipso Herod. satis constat Magos ipsos per se, non per γόητας, sacra fecisse: 1, 132. Ἐπεὰν δὲ * διαμιστύλας κατὰ μέρεα τὸ ἱρήϊον, ἑψήσῃ τὰ κρέα, ὑποπάσας ποίην ὡς ἁπαλωτάτην, μάλιστα δὲ τὸ τρίφυλλον, ἐπὶ ταύτης ἔθηκε ὦν πάντα τὰ κρέα· διαθέντος δὲ αὐτοῦ, Μάγος ἀνὴρ παρεστεὼς ἐπαείδει θεογονίην, οἵην δὴ ἐκεῖνοι λέγουσι εἶναι τὴν ἐπαοιδήν· ἄνευ γὰρ δὴ Μάγου οὔ σφι νόμος ἐστὶ θυσίας ποιέεσθαι. Nobis vero nec Wesselingii γόῃσι, a γόη, voce nihili, nec Schneideri γόοισι, nec γοητήῃσι, nec Reiskii χοῇσι satis arridet. Herod. enim perspicuitatis ergo duplici dativo non dixisset, καταείδοντες γόῃσι τῷ ἀνέμῳ. An in γόῃσι latet nomen Venti proprium, ut suadent quæ id sequuntur, καταείδοντες γόῃσι τῷ ἀνέμῳ οἱ Μάγοι, πρός τε τούτοισι, καὶ τῇ Θέτι, καὶ τῇσι Νηρηΐσι θύοντες?

D Ceterum cf. 1, 131. de iisdem Persis: Θύουσι δὲ ἡλίῳ τε, καὶ σελήνῃ, καὶ γῇ, καὶ πυρὶ, καὶ ὕδατι, καὶ ἀνέμοισι. Τούτοισι μὲν δὴ μούνοισι θύουσι ἀρχῆθεν. Et 7, 178. Μετὰ δὲ ταῦτα, οἱ Δελφοὶ τοῖσι ἀνέμοισι βωμόν τε ἀπέδεξαν ἐν Θυίῃ, τῇπερ τῆς Κηφισσοῦ θυγατρὸς Θυίης τὸ τέμενός ἐστι, ἐπ' ἧς καὶ ὁ χῶρος οὗτος τὴν ἐπωνυμίην ἔχει, καὶ θυσίῃσί σφεας μετήϊσαν. Δελφοὶ μὲν δὴ κατὰ τὸ χρηστήριον ἔτι καὶ νῦν τοὺς ἀνέμους ἱλάσκονται. Falsam autem esse Reiskii conjecturam χοῇσι, Libationibus, evincit locus hic Herodoti 1, 132.: Θυσίη δὲ τοῖσι Πέρσῃσι περὶ τοὺς εἰρημένους θεοὺς ἥδε κατέστηκε. Οὔτε βωμοὺς ποιεῦνται, οὔτε πῦρ ἀνακαίουσι, μέλλοντες θύειν· οὐ σπονδῇ χρέωνται, (i. e. οὐ χοῇσι χρ.) οὐκὶ αὐλῷ, οὐ στέμμασι, οὐκὶ οὐλῇσι.]

["Κατᾴδω, Villois. ad Long. 307. ('Ἄρνες ἐσκίρτων ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἐβόμβουν ἐν τοῖς λειμῶσιν αἱ μέλιτται, τὰς λόχμας κατῇδον ὄρνιθες, ἄλλος ἄλλῃ διεσπαρμένοι, καὶ μάλιστα οἱ μουσικοί.') Markl. Iph. p. 398. Wakef. Trach. 1221. Kuster. Bibl. Chois. 83. T. H.

ad Plutum p. 89. (in ῎Αιδω citatus.)" Schæf. Mss. " Dionys. H. 1, 715. Plut. 9, 261. (Οὐχ ὥσπερ οἱ ᾿Αργοναῦται, τὸν Ἡρακλέα καταλιπόντες, ἠναγκάζοντο διὰ τῆς γυναικωνίτιδος καταδόμενοι καὶ καταφαρμακευόμενοι, σώζειν ἑαυτοὺς καὶ κλέπτειν τὸ νάκος.) Ælian. H. A. 47." Wakef. Mss. Ælian. V. H. 7, 2.: Τούτῳ γε μὴν οὐχ εἷς παρῆν ᾠδὸς, κατᾴδων αὐτοῦ τὸ δεῖπνον, καὶ καταθέλγων αὐτὸν, ubi vertitur, Qui ad cœnam ipsius cantaret. Hesych.: Καταήται· καταλελάληται. (" Cf. v. ᾿Επᾷσαι et ᾿Επῆσται, ibidemque not." Albert. Glossas illas in ᾿Επᾴδω citavimus, ubi omnino vide.) Κατῇσαι· κατακηλῆσαι, καθομιλῆσαι. Κατῃσάτην· κατεκηλησάτην, καθομιλησάτην. " L. καθωμιλησάτην, ut sup. in corrupto, Κατηθάτην· καθωμιλησάτην, (' l. κατηθισάτην.' Perg. ' Imo κατῃσάτην, a κατᾴδω, ut recte inf. scribitur. Idem monuit Kust. in D. Anti-Gron. 34.' Albert.) Sup. * Εἰσωμίλει· ἐκολάκευεν. Suid.: Κατῄσατο τῶν λόγων· ἐκ τοῦ ᾄδω, quod omissum in Ed. Kust." Albert. Glossæ: Κατᾴδω· Occano, cino, i. e. Occino.]

Παραείδω, ut παραείδω σοὶ, Cano ap. te. Od. X. (348.) ἔοικα δέ τοι παραείδειν ῞Ωστε θεῷ. Sed et dividi etiam possit fortasse et scribi πάρ' ἀείδειν. [" Jacobs. Anth. 7, 381. Musgr. Iph. A. 1190." Schæf. Mss. Glossæ: Παρᾴδω· Intercino.]

Περιᾴδω, Circumquaque cano, q. d. Circumcino, ea forma qua dicitur, Accino, Occino, unde Περιᾴδομαι. Plut. κωνώπων χορῷ περιᾳδόμενον, Culicum turba perstrepens. [Celebro. "Brunck. Soph. 3, 431. Aristoph. 3, 4. ad Lucian. 2, 284. Heyn. Hom. 7, 239. Valck. ad Herod. 169." Schæf. Mss. Eustath. 381. 1430.]

[* Περίᾳσις, ἡ, vide Περίαξις.]

[* Περιῳδὸς, UNDE * Περιῳδικὸς, ἡ, όν. Vide Hephæst. 122—3. Hermann. Elem. Doctr. Metr. 27.]

[* Προᾴδω, Præcino, Prius cano. " Valck. Anim. ad Ammon. 219. (in Ὑπάγω citatus.) Brunck. Aristoph. 1, 192." Schæf. Mss. Glossæ: Προᾴδω· Præcino. Προᾴδει· Procantat.]

" Προάσμα, ατος, τὸ, Præcentio, ut Cic. et Gell. " h. e. Cantus præludium s. proludium, Cantus præ- " ambulum, Id quod cantui præmittitur, quod in ti- " biarum inflatione προαύλιον et * προαύλημα dicitur; " in citharæ pulsatione * προανάκρουσις et προκιθά- " ρισμα. Theocriti Schol. πρόασμα esse dicit illud, " quod Idyllio 1. aliquoties repetitur a canente " Thyrside, ῎Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ', " ἀοιδᾶς." [Verba sunt 1, 64.: ῎Αρχετε· τῆς βουκολικῆς ᾠδῆς ἄρξασθαί με ποιήσατε, ὡς ποιήτριαι. ᾿Επικαλεῖται γὰρ αὐτὰς μέλλων ἀείδειν. Τοῦτο δὲ λέγεται πρόᾳσμα, καὶ * ἐπιμελῴδημα, καὶ ἐπῳδή· τὸ δὲ ἄρχετε καὶ λήγετε ἐπῳδοῦ τάξιν ἔχει. " Nicet. Eugen. 6, 317. Const. Manass. Chron. p. 54. c. (᾿Αλλὰ γὰρ τί μοι βούλεται τὸ πρόασμα τοῦ λόγου;)" Boissonad. Mss.]

[* Πρόῳδος, ἡ, Prolusio in cantu, Introitus, et quasi Præcentio. Schol. Biseti ad Aristoph. Ach. 1142. Etym. M. 691. ex additamento Fed. Turrisani: Πρόῳδος· μέλος πρῶτον μεμελισμένον ἐν κωμῳδίαις. Hephæst. 130. Vide Hermann., in ᾿Επῳδὸς citatum. " Musgr. Med. 131." Schæf. Mss.]

[Προῳδικὸς, ἡ, όν. Hephæst. 122—3. Hermann. Elem. Doctr. Metr. 27.]

Προσᾴδω, Accino, ut προσᾴδω ταῖς Μούσαις, Accino Musis ap. Aristoph. Sic Soph. Philoct. Καί μοι προσᾴδετε, Mihi accinitis, [405. Κἀμοὶ προσᾴδεθ' ὥστε γιγνώσκειν, Schol. συμφωνεῖτε.]

[Προσᾴδω. Aristæn. 1, 2.: ᾿Επειδὴ μέλη προσᾴδων καλὰ κ. τ. λ. " Ut προσαυλεῖν μέλος, Aristoph. Eccl. 887.: προσᾴδειν τραγῳδίαν, Eq. 400. Aristæn. 27. παράμενε προσᾴδων: et 2, 19. παρίτω πάλιν προσᾴδων. Suid., Προσᾴδω· δοτικῇ: ut ap. Heliod. 2. p. 72. ᾿Επίτροχον ψάλλουσα, καὶ γλαφυρὸν τῇ κιθάρᾳ προσᾴδουσα. Theoph. Simoc. Φ. Α. 1. προσᾴδειν ἀνθρώποις καὶ περιλαλεῖν θαλάμοις ᾠδὴν ἐναρμόνιον, et ibid. προσᾴδειν θεάτρῳ." Abresch.]

[Προσᾴδω. Plato Phædone p. 49. Wyttenb.: ῞Ινα χρόνου ἐγγενομένου βουλευσώμεθα τί ἐροῦμεν, ἔπειτα δὲ ἀκούσαντας ἢ συγχωρεῖν αὐτοῖς, ἐάν τι δοκῶσι προσᾴδειν· ἐὰν δὲ μὴ, οὕτως ἤδη ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου. " Προσᾴδειν idem est in hac sententia, ac λέγειν, Si quid dicere, accinere, videantur, (' Consentaneum quid dicere,' Routh. Mss.) ut frequens usurpatur λέγειν τι, Aliquid veri firmique dicere: ita h. l. tuetur se προσᾴδειν eodem sensu, propter argumentum cantilenæ p. 46. et p. 48. harmoniæ; et huc refertur illud p. 58.: Οὗτος οὖν σοὶ ὁ λόγος ἐκείνῳ πως ξυνᾴσεται· καὶ μὴν—πρέπει γε, εἴπερ τῳ ἄλλῳ λόγῳ, ξυνῳδῷ εἶναι καὶ τῷ περὶ ἁρμονίας. Quanquam non memini me alibi in eandem verbi metaphoram incidere. Ficinus vertit Afferre, ut προσάγειν legisse videatur. Versio Sicula in contextu plane omittens, in margine ab alia manu habet, Concinere." Wyttenb. Concinere, Congruere, vertit Schneider. Lex.]

[" Προσᾴδω, ad Herod. 631. Brunck. Aristoph. 1, 192." Schæf. Mss. Glossæ: Προσᾴδω· Adcano. J. Poll. 4, 63.: Προσᾴδειν, ἐπᾴδειν, ὑπᾴδειν, συνᾴδειν, ἀπᾴδειν. "Theocr. 2, 11. (τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα, δαῖμον.)" Wakef. Mss. Ælian. V. H. 14, 23.: Δοκεῖ δέ μοι καὶ ὁ ἐν ᾿Ιλιάδι ᾿Αχιλλεὺς, ὁ τῇ κιθάρᾳ προσᾴδων, καὶ τὰ κλέα τῶν προτέρων διὰ τοῦ μέλους εἰς μνήμην ἑαυτῷ ἄγων, τὴν μῆνιν κατευνάζειν.]

Προσῳδὸς, (ὁ, ἡ,) Qui musicis instrumentis accinit, ut προσῳδία est ἡ μετ' ὀργάνου ᾠδή. Pollux ex Aristoph. προσῳδὸς et μελῳδὸς ut synonyma ponere videtur. Προσῳδὰ ὄργανα, Polluci τὰ κρουόμενα, ad differentiam τῶν ἐμπνεομένων, Instrumenta musica, quæ pulsantur, quia solet illis vox accinere. ‖ Προσῳδὸς, Congruens, Non discrepans. Quasi, Cantu congruens, vel Cantum congruentem habens, ut Consonus metaph. dicitur a Latt., ap. Plut. Sed frequentius est in hac signif. συνῳδός.

[Προσῳδός. J. Poll. 4, 58. Τὰ δὲ ὄργανα τὰ κρουόμενα, εἴποις ἂν καὶ πληττόμενα, ἐπιπληττόμενα, ἐπιψαλλόμενα, ἔγχορδα, ἐντατὰ, πρόσχορδα, προσῳδά: 64. ᾿Αριστοφάνης δὲ μελῳδὸς καὶ προσῳδὸς εἴρηκε. " Toup. Opusc. 2, 47. Markl. Suppl. 73. Ion. 371. Wakef. S. C. 4, 22." Schæf. Mss. " Plut. 9, 287. (῞Ωσπερ οὖν ὁ ἁρμονικὸς καὶ μουσικὸς ἀνὴρ παντὶ μὲν ὀργάνῳ χρήσεται προσῳδῷ τεχνικῶς ἁρμοσάμενος, καὶ λόγῳ κρούων ἕκαστον, ὡς πέφυκεν ἐμμελὲς ὑπηχεῖν.)" Wakef. Mss. Idem Plut. 6, 522. Μετὰ τὸν πάτριον θεσμὸν, ὃν ὑμῖν ἡ τῆς Δήμητρος [illegible]έρεια συνειργνυμένοις ἐφήρμοσεν, οἶμαι καὶ τὸν λόγον, ὁμοῦ συνεφαπτόμενον ὑμῶν καὶ * συννμεναιοῦντα, χρήσιμον ἄν τι ποιῆσαι καὶ τῷ νόμῳ προσῳδόν. Eurip. Plisthene ap. Athen. 668.: Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς Κύπριδος Προσῳδὸν ἀχεῖ μέλος ἐν δόμοισιν. " Pro antepenacuto πρόσῳδον, quod tenuit Toup. Ep. Cr. 47., προσῳδὸν scripsi cum Barnesio et Musgr. in Eurip. Fragm. Prior fragmenti pars speciem habebat senarii, quemadmodum etiam accepit Barnes.: Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς Κύπριδος. Sed ei initio non respondet pars posterior. Recteque monuit Toup. e Choro petitum esse hoc fragm., quod vel Dorica forma verbi ἀχεῖ indicabat. Musgr. 3, 583. verba sic digessit: Πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς Κύπριδος προσῳδὸν ᾿Αχεῖ μέλος ἐν δόμοις." Schweigh. Ultimum sic constituit Heath.: ᾿Ηχεῖ προσῳδὸν ἐν δόμοισι σοῖς μέλος.]

[Προσῳδός. " Præficæ quæ fuerint, docet nos Festus: Præficæ dicuntur mulieres ad lamentandum mortuum conductæ, quæ dant ceteris plangendi modum. Sed cui non dictus Hylas? quapropter ulterius pergam, et Græci quo nomine eum, qui idem munus præstabat, vocarint, in medium proferam. Προσῳδὸς est, cujus mentio ap. Eurip. Phœn. 1499. Τίνα προσῳδὸν, ῍Η τίνα μουσοπόλον στοναχὰν ἐπὶ Δάκρυσι, δάκρυσιν, ὦ δόμος, ὦ δόμος, ᾿Ανακαλέσομαι; Vertit Canter.: quem accentorem, Aut quem poëticum atque lugubrem gemitum ad lacrymas, Lacrymas, o domus, arcessens ciebo. Verum optime interpretatur h. v. Schol. προσᾴδοντά φησι καὶ ἁρμόζοντα τοῖς νῦν πάθεσι." Cuper. Obs. 1, 1. Scholia sic edidit Matthiæ:—Τίνα δὲ προσῳδόν· (θρηνητικὴν στοναχήν. ᾿Ωιδὸν, ἀντὶ τοῦ θρῆνον. Τὸ δὲ τίνα πρὸς * ἀναστρεπτέον, ' i. e. voces τίνα πρὸς invertendæ sunt,' Valck. ' Cod. * προσανατρεπτέον, quod emendavit Valck. ut dixerit Gramm. πρὸς per ἀναστροφὴν postpositum esse.' Matth., τουτέστι πρὸς τίνα πρῶτον τῶν προκειμένων νεκρῶν θρῆνον, ἢ πρὸς τίνα τούτων στεναγμὸν μετὰ δακρύων, ὦ δόμος, δόμος, ἀναβοήσω· ἢ τὸ προσῳδὸν ἐξ ὁλοκλήρου τὸν θρῆνον * νοητέον, οὐκ * ἀποδιαιρουμέ-

νης τῆς πρὸς, ἵν' ᾖ τοιοῦτος ὁ λόγος· add. Aug.) τίνα θρῆνον ἄξιον, καὶ τίνα στεναγμὸν σύμφωνον τῆς προκειμένης συμφορᾶς καὶ τῶν τριῶν τούτων νεκρῶν ἀνακαλέσω, προσᾴδοντά φησι καὶ ἁρμόζοντα τοῖς νῦν πάθεσι; Pergit Cuper.:—“ Unde discas licet ἁρμόζειν πάθεσι idem plane esse, quod dixit Festus, Dare ceteris, nempe plangentibus, modum, (‘ e quibus, præter Cuperum, nemo discere potuit, ἁρμόζειν πάθεσι idem plane esse, quod dixit Fest. Dare ceteris, nempe plangentibus, modum.’ Valck.) illud enim est Ordinare planctus, quo nihil aliud significatur, quam curam habere plangentium in luctu, iis præesse, eos docere quo tempore nænia canenda sit, et ut recte atque ordine nunc hæc, nunc illa pars officium suum peragat, carmenque lugubre fundat. Firmat hanc meam conjecturam Etym. M., dum refert in v. Προσῳδίαι, unde Didymus ἐν τῷ Περὶ Λυρικῶν Ποιητῶν illam deducat; nam ait inter cetera: Ἢ παρὰ τὸ * προσῳδεῖν καὶ ἁρμόζειν τῇ ὑποκειμένῃ λέξει. Ὑποκειμένη λέξις est Vox quæ præcedit, et quæ prima canit, moderaturque totum carmen; nam Græci κείμενον, προκείμενον, et ὑποκείμενον Id vocant, quod præponitur. Is enim προσῳδὸς auspicabatur carmen, et dabat voce sua præscriptum, cui accinere reliquos oportebat, adeo ut ille solus principium caneret, et cetera turba totum. Quod etiam in aliis rhythmis obtinuisse docet nos Heliodor. 3. Τοῦ δὲ μέλους αὐταῖς τὸ ἐνδόσιμον ὁ ἕτερος χορὸς ὑπεσήμαινεν. Οὗτος γὰρ ὅλον τὸν ἐπετέτραπτο μελῳδεῖν ὕμνον: Cantilenæ autem præscriptum alter chorus illis dabat; huic enim ut totum hymnum caneret, negotium datum fuerat. I. e. ut ille chorus initium hymni caneret solum, et sic alteri choro daret præscriptum, qui totum illud carmen, repetitis etiam verbis, quæ alter pronuntiarat, canere debebat. Sed et hanc vocem rei lætæ inserviisse persuasus sum, et tam hilaritati quam tristitiæ dicatam, præsertim cum Etym. M. nihil certi definiat: verum in hilaritate vox alia erat usitatior, ut ὁ vel ἡ διδάσκαλος: nam et virorum et mulierum chori, Themist. Or. 13. Μένειν δὲ ἐνθάδε ἐώμενος, διδάσκαλος ἂν γενοίμην τοῦ χοροῦ, καὶ ἀντᾳσόμεθα ἅμα τοῖς Ἰταλιώταις * ὑμνοποιοῖς. Sin manere ap. vos mihi liceat, ego chori magister ero, ita ut Italicis cantoribus respondeamus. Aristæn. 1, 20. Καὶ ἡ διδάσκαλος ἐπέβλεπε τὴν ἀπᾴδουσαν, καὶ εἰς τὸ μέλος ἱκανῶς * ἐνεβίβαζε χειρονομοῦσα τὸν τρόπον: E quis si qua discrepare visa est, respicit eam chori magistra, et ad modulum commode reducit, manibus increpans. Latini vocant Modum adhibere. Jun. Phylargyr. ad Ecl. 6.: Apte pers. Sileni inducit disputantem, quem choro Liberi patris magistrum adhibent, qui choro modum adhibere possit. Sed hoc referendum ad choreas saltantium, quæ frequentissimæ in sacris Liberi patris, quibus etiam modus adhibetur a magistro, qui tunc dicitur ἀνάσσειν χοροστασίας, extrema dedicatione statuæ Regillæ: Ἠλάχεν Ἠλυσίῃσι χοροστασίῃσιν ἀνάσσειν. Ipsa etenim Elysiis moderatur diva choreas. Ut autem ad mortualia nostra revertamur, hunc in deductione funeris morem servabant, ut nunc illa, nunc hæc mulierum pars caneret, quod vocant ἀντηχεῖν Παιᾶνα. Idem Eurip. Alcest. 423(=435.) Πάρεστε, καὶ μένοντες, ἀντηχήσατε Παιᾶνα τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ. (Ubi v. Monk.) Loquitur Admetus Chorum, quem monet ut per vices canat carmen in honorem Jovis Stygii, quibus in versibus neminem movere debet, quod Παιὰν rei funereæ aptetur, cum sit carminis genus in honorem Apollinis; nam et ita loquitur Æsch. Choëph. 147. Τοιαῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χοάς· Ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος, Παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας. Ubi Schol. nugas agit, dum id reprehendit, ὅτι ἐπὶ ἀποθανόντος Παιᾶνα εἶπε κακῶς. Sed falsus est Græculus, cum optimi poëtæ sic loquantur. Rursus Eurip. Hippol. 1373. Μέθετέ με τὸν τάλανα· Καί μοι θανάτου Παιὰν ἔλθοι. Ita enim h. l. emendo, cum ante legeretur θάνατος, (sed v. Valck., et R. P. apud Monk.) quæ vertenda, Et veniat mihi carmen lugubre, non autem cum Cantero: Veniat mihi mors, quæ sit meus hymnus. Et hinc explicandus nobilissimus Procli in Chrestomathia

A locus: Ὁ δὲ Παιάν ἐστιν εἶδος ᾠδῆς εἰς πάντας νῦν γραφόμενος θεούς· τὸ δὲ παλαιὸν ἰδίως ἀπενέμετο τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι, ἐπὶ καταπαύσει λοιμῶν καὶ νόσων ᾀδόμενος, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ προσῴδιά τινες Παιᾶνας λέγουσιν. Nam ibi Prosodia non sunt intelligenda ea, quæ paulo ante Proclus explicavit; sed ait Pæanem carminis genus esse, quod ad omnes deos refertur, abusive tamen etiam tribui rei funereæ, et interdum προσῴδια appellari, quæ sunt carmina, ἀπὸ τοῦ προσῳδοῦ in funere recitata. Cujus rei rationem, quæ mihi in mentem commodum venit, proponam. Carmine illo in honorem Apollinis cantato, laudabatur deus ille, recitabantur fortia facta, forte quomodo serpentem occiderit, se a Niobes contumeliis fuerit ultus, aliaque: in canticis funereis laude provehebatur defunctus, virum puta talem, optime de rep. meritum, tamque præclararum rerum auctorem occubuisse; unde factum ut Παιὰν interdum sit Cantilena lugubris. Cic. de LL. 2.:—Honoratorum virorum laudes in concione memoranto, easque etiam ad can-
B tus ad tibicinem prosequuntor, cui nomen Neniæ, quo vocabulo etiam Græci cantus lugubres nominant. (In Gesneri Thes. LL. est Memorenter—ad cantus ad tibicinem prosequantur. In Forcellini autem Lex., Memorentur—etiam cantu ad tibicinem prosequantur.) Et ita Festus Neniam exponit: Nenia est carmen, quod in funere laudandi gratia cantatur ad tibiam. Hinc erudite Glossæ: Neniæ. Ὕμνοι ἐπὶ τῶν νεκρῶν. Notandumque diligenter, Neniam etiam de re læta dici, ut de carminibus, quæ ludis Troicis canebantur. Varro 4. de Vita Pop. Rom. ap. Non., emendante et jungente Scaligero: ‘Ibi a muliere, quæ optima voce esset, Pergama laudari; deinde Neniam cantari solitam ad tibiam et fides eorum, qui ludis Troicis cursitassent.’ Quia, ut reor, laudabantur illi, qui ad Trojam occubuissent, vel alii: certe laudatio fuit. Et quia his in Neniis frivola multa canebantur, hinc etiam de carmine puerili, et incondito vox illa usurpatur, Horat. Epist. 2, 1.”]

Προσῳδία, ἡ, Accentus, ap. Gramm. Modulatio,
C quæ syllabis adhibetur. Gell. veteres προσῳδίαν, tum Notas vocum, tum Moderamenta, tum Accentiunculas, tum Voculationes appellasse scribit. || Προσῳδίας appellavit Critias, teste Poll., τὰς πρὸς κιθάραν ᾠδάς, Cantus ad citharam, Cantus, qui citharæ accinebantur. Hesychio quoque προσῳδία est μετ' ὀργάνου ᾠδή. Suidæ autem ὕμνος, sicut et προσῴδιον. [Imo aliter Suidæ verba sunt explicanda: Προσῳδία. Καὶ προσῴδιον· ὁ ὕμνος. Quod recte vertitur in Kust. Ed.:—Προσῳδία· Prosodia. Et προσῴδιον, Prosodium, s. Hymnus ita dictus.]

[Προσῳδία. Etym. M.: Προσῳδίαι· παρὰ τὸ προσιόντας ναοῖς ἢ βωμοῖς, πρὸς αὐλὸν ᾄδειν, διὰ δὲ τῶν ὕμνων, ὅτι τοὺς ὕμνους πρὸς κιθάραν ἑστῶτες ᾖδον. Οὕτω Δίδυμος, ἐν τῷ περὶ Λυρικῶν Ποιητῶν. Ἢ παρὰ τὸ πρὸς αὐτὰς ᾄδειν ἡμᾶς ταῖς φωναῖς· ἢ παρὰ τὸ πρὸς αὐτὰς ᾄδεσθαι τὰ ποιήματα, ᾠδὰς γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα ἐκάλουν· ἢ παρὰ τὸ προσᾴδειν καὶ ἁρμόζειν τῇ ὑποκειμένῃ λέξει, ἐκ τῆς πρὸς προθέσεως καὶ τοῦ ᾠδή. Zonar.: Προσῳδία· ὁ τόνος, ἡ χειρονομία, καὶ ἡ
D τοῦ ὀργάνου φωνή, παρὰ τὸ εἴδω, τὸ γινώσκω, ἐξ αὐτοῦ ἀοιδή, καὶ κράσει τοῦ αο εἰς ω μέγα ᾠδή, καὶ ἐξ αὐτοῦ ᾠδία καὶ προσῳδία. Ἢ παρὰ τὸ προσᾴδειν καὶ ἁρμόζειν τῇ ὑποκειμένῃ λέξει. Ἢ παρὰ τὸ πρὸς αὐτὴν ᾄδεσθαι τὰ ποιήματα· ᾠδὰς γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα ἐκάλουν. Cf. Grammaticus ad calcem Etym. G. 670.: Προσῳδία τοίνυν ἐστίν, ὡς ὁ πολυμαθὴς φησιν Ἡρωδιανός, ποιὰ τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιούσης, κατὰ τὸ ἐπαγγελτικὸν (l. ἀπαγγελτικὸν) τῆς λέξεως ἐκφερομένη, μετά τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβήν, ἢ κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένην, ἢ κατὰ τὸν ἀναλογητικὸν ὅρον καὶ λόγον. Ὅθεν συνίσταται ὁ ὁρισμός; ἀπὸ γένους, καὶ συστατικῶν διαφορῶν, ὥσπερ κἀνταῦθα.——Καὶ ἄλλως εἴρηται ὁ τῆς προσῳδίας ὅρος. Προσῳδία ἐστὶ τόνος, πρὸς ὃν ᾄδομεν, καὶ τὴν φωνὴν εὐρυτέραν ποιοῦμεν, ἢ τόνος φωνῆς κατὰ διάλεκτον, ἢ κατὰ ἀναλογίαν κατορθούμενος, ἢ τὸ ἐν τῇ ἐκφωνήσει γινόμενον κροῦμα. Ποσαχῶς αἱ προσῳδίαι; τριχῶς, προσῳδία καὶ ὁ τόνος, προσῳδία καὶ ἡ χειρονομία, προσῳδία καὶ ἡ τοῦ ὀργάνου φωνή. Πόθεν προσῳδίαι;

παρὰ τὴν πρὸς πρόθεσιν καὶ (ἐκ) τοῦ ᾠδή· τὸ δὲ ᾠδὴ παρὰ τὸ ἀείδω, τὸ ἐμμελῶς λέγω, ποιητικόν· καὶ ἐξ αὐτῶν (l. αὐτοῦ) ὄνομα ἀοιδῆς, ποιητικὸν καὶ αὐτὸ, καὶ κράσει τοῦ αο μικροῦ εἰς ω μέγα ᾠδὴ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ᾠδία καὶ προσῳδία. Πόθεν ἐτυμολογεῖται προσῳδία; παρὰ τὸ προσᾴδειν καὶ ἁρμόζειν τῇ ὑποκειμένῃ λέξει, ἢ παρὰ τὸ πρὸς αὐτὴν ᾄδεσθαι τὰ ποιήματα· ᾠδὰς γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα ἐκάλουν. Τὸ προ μικρὸν, διατί; πᾶσα πρόθεσις βραχυκαταληκτεῖ, πλὴν τῆς εἰς, καὶ ἐξ, αἵτινες ἀναλογώτεραί εἰσιν ἐς καὶ ἐκ λεγόμεναι. Τὸ σῳ μέγα, διατί; Τὰ παρὰ τὸν (τὴν) ᾠδὴν γινόμενα ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, οἷον, ὑμνῳδία, τραγῳδία, ψαλμῳδία, προσῳδία, καὶ τὰ ὅμοια; τὰ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν, διὰ τοῦ ο μικροῦ, οἷον εὐοδία, ἡ καλὴ ὁδὸς, * κακοδία ἡ κακὴ ὁδός· εὐωδία δὲ ἡ μυρωδία, καὶ δυσωδία, ἡ ὀσμὴ, μεγάλα. Τὸ δι, ι, διατί; τὰ διὰ τοῦ ια παροξύτονα θηλυκὰ διὰ τοῦ ι γράφεται, οἷον, κοιλία, καρδία, σωτηρία, ἀδοκία, πελαγία, προσῳδία, πλὴν τοῦ θεία, χρεία, μνεία, ὑγεία, καὶ σιτοδεία. σιτοδεία δὲ ῑ (ει.) Τὸ τι (ι) βραχὺ, καὶ τὸ α μακρὸν, διατί; τὰ διὰ τοῦ ια παροξύτονα θηλυκὰ, τῷ ῑ (ι) μόνῳ παραληγόμενα ἐκτείνουσι τὸ α, B καὶ συστέλλουσι τὸ ι. Πόσαι προσῳδίαι; δέκα, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλὴ, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή. Πόσαι κυρίως προσῳδίαι; ἑπτὰ, ἡ γὰρ ἀπόστροφος, ἡ ὑφὲν, καὶ ἡ ὑποδιαστολὴ οὐκ εἰσὶ κυρίως προσῳδίαι, ἀλλὰ καταχρηστικῶς. Εἰς πόσα διαιροῦνται αἱ δέκα προσῳδίαι; εἰς τέσσαρα. εἰς τόνους, εἰς χρόνους, εἰς πνεύματα, καὶ εἰς πάθη. Scholia in Dionysii Thracis Grammaticam, in Bekkeri Anecd. Gr. 2, 674.: Προσῳδίαι εἰσὶ δέκα, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλὴ, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή. Τούτων εἰσὶ σημεῖα τάδε· ὀξεῖα, οἷον Ζεύς· βαρεῖα, οἷον Πάν· περισπωμένη, οἷον πῦρ· βραχεῖα ˘, οἷον γἄρ· μακρὰ ¯, οἷον Δημήτριος· δασεῖα, οἷον Ἥρα· ψιλὴ, οἷον ἄρτος· ἀπόστροφος, οἷον ἔφατ’· ὑφὲν ‿, ὡς πασι‿μέλουσα· ὑποδιαστολὴ, Δία δ’ οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. Διαιροῦνται δὲ αἱ προσῳδίαι εἰς τέσσαρα, εἰς τόνους, εἰς χρόνους, εἰς πνεύματα, καὶ εἰς πάθη: 676. Ὁρίζονται οὖν τὴν προσῳδίαν οὕτως. Προσῳδία ἐστὶ ποιὰ τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς, κατὰ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένη μετά C τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβὴν, ἤτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης, ἤτοι κατὰ τὸν ἀναλογικὸν ὅρον καὶ λόγον. Τοῦτον δὲ τὸν ὅρον Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Περὶ Καθόλου Προσῳδιῶν ὡρίσατο. Ἰστέον δὲ ὅτι οἱ ὁρισμοὶ ἀπὸ γένους καὶ διαφορῶν συνεστήκασι. Κἀνταῦθα γοῦν τὸ μὲν τάσις ἀντὶ γένους ἐστί.——Ἡ προσῳδία οὖν, φησὶ, τάσις ἐστὶ φωνῆς ποιὰ, ἤγουν ποιότητά τινα ἔχουσα ἦχον· ἢ γὰρ ἐπιτεταμένη ἐστὶν, ἢ ἀνειμένη, ἢ μέση: 679. Ἀλλὰ γὰρ ἐπεὶ τὸν τῆς προσῳδίας ὅρον ὡς οἷόν τε ἐξηγησάμεθα, φέρε δὴ καὶ εἰς πόσα διαιρεῖται ἡ προσῳδία εἴπωμεν. Διαιρεῖται τοίνυν ἡ προσῳδία, φησὶν, εἰς τέσσαρα, εἰς τόνους, εἰς χρόνους, εἰς πνεύματα, καὶ εἰς πάθη. Georgius Chœroboscus ibid. 703.: Ἰστέον ὅτι τριχῶς λέγεται ἡ προσῳδία. Καὶ (γὰρ) ἡ παρὰ τοῖς μουσικοῖς, τουτέστι τὸ στόμα καὶ ἡ ἐκφώνησις τῶν αὐλῶν, λέγεται προσῳδία· καὶ ἡ ἐν τῇ ἐκφωνήσει γινομένη, τουτέστιν ἐν τῷ παροξύνεσθαι λέξιν ἢ ὀξύνεσθαι ἢ περισπᾶσθαι· καὶ αὐτὸς ὁ χαρακτὴρ τῶν τόνων, καὶ τῶν χρόνων, καὶ τῶν πνευμά- D των, οἷον ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη. Ταῦτα μὲν ἐν τούτοις. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ταῖς προσῳδίαις τρία ἐστὶν εἴδη· ἔστι γὰρ τόνος, χρόνος, πνεῦμα· καὶ τόνοι μέν εἰσι τρεῖς, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη· χρόνοι δύο, μακρὰ καὶ βραχεῖα· πνεύματα δύο, δασεῖα καὶ ψιλή. Ἑπτὰ οὖν εἰσίν, ὡς δέδεικται, αἱ προσῳδίαι: (“G. Chœroboscus sic orditur suum tractatum ineditum de Prosodia, cujus initium in S. Marci Codice, post libellum Porphyrii de Prosodia, legitur: Ἰστέον, ὅτι τριχῶς λέγεται ἡ προσῳδία· καὶ ἡ παρὰ τοῖς μουσικοῖς, τουτέστι τὸ στόμα, καὶ ἡ ἐκφώνησις τῶν αὐλῶν λέγεται προσῳδία· καὶ ἡ ἐν τῇ ἐκφωνήσει γινομένη, τουτέστιν ἐν τῷ προπαροξύνεσθαι λέξιν, ἢ ὀξύνεσθαι, ἢ περισπᾶσθαι· λέγεται προσῳδία καὶ αὐτὸς ὁ χαρακτὴρ τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων.” Villoison. Anecd. Gr. 2, 103.) 706. Καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι προσῳδίαι κυρίως ἑπτά εἰσιν, ἤγουν ἡ ὀξεῖα, ἡ βαρεῖα, περισπωμένη, δασεῖα, ψιλὴ, μακρὰ, βραχεῖα· ἡ γὰρ ἀπόστροφος, καὶ ἡ ὑφὲν, καὶ ἡ ὑποδιαστολὴ οὐκ εἰσὶ κυρίως προσῳδίαι. Ibid. 709.: Προσῳδίαι λέγονται οἱ τόνοι, καὶ οἱ χρόνοι, καὶ τὰ πνεύματα, καὶ τὰ πάθη, ὅτι λεγομένων τῶν ᾠδῶν, ἤτοι τῶν λέξεων, * συνεκφωνοῦνται αὗται· αὗται γὰρ καθ’ αὑτὰς, μὴ λαληθείσης λέξεως, οὐκ ἔχουσι φύσιν τυποῦσθαι. Προσῳδίαι οὖν, ἤτοι συνῳδίαι, τῆς πρὸς ἀντὶ τῆς σὺν προθέσεως λαμβανομένης· ἢ προσῳδίας εἴπῃς ταύτας ὡς τυπουμένας πρὸς τὰς ᾠδὰς, τῆς πρὸς ἐπὶ σημαινούσης. Κ. τ. λ. Porphyr. de Prosodia ap. Villoison. Anecd. Gr. 2, 103.: Ὁρίζονται οὖν τὴν προσῳδίαν οὕτως. Προσῳδία ἐστὶ ποιὰ τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς, κατὰ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένη μετά τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβὴν, ἤτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης, ἤτοι κατὰ τὸν ἀναλογητικὸν ὅρον καὶ λόγον. Ἔστιν οὖν τὸ μὲν ποιὰ τάσις ἀντὶ γένους. Κ. τ. λ.]

[Προσῳδία. Hermann. Elem. Doctr. Metr. 42—66. Photius: Προσῳδία· ἡ μετὰ τοῦ ὀργάνου ᾠδή. Hesych.: Προσῳδία· (ἡ) μετ’ ὀργάνου ᾠδή. J. Poll. 4, 64.: Ῥυθμὸς, ἄῤῥυθμος, ἀῤῥυθμεῖν. Καὶ γὰρ Πλάτων ἐστὶν οὗ ὀνομάζειν δοκεῖ, ὥσπερ καὶ Κριτίᾳ, τὰς πρὸς κιθάραν ᾠδὰς, προσῳδίας ἀρέσκει καλεῖν. “ Mss. Κριτίας δὲ B τὰς —— ὠνόμασε.” Seb. “ C. A.: Ῥυθμὸς, εὔρυθμος, ἀῤῥυθμεῖν, ὡς Πλάτων. Κριτίας δὲ τὰς πρὸς κ. ᾠ. π. ὠνόμασεν. Vulg. lectio vult, Platonem alicubi vocabula formare et citare. Pleraque certe hujus loci ejus sunt libr. 3. Polit. vel, locus erit mutilus, idque apparet, e τῷ ὥσπερ, quod sequitur. Sensus forte fuit, quod Plato alicubi voces humanas nominat προσῳδίας, sicut et Critias etc. Extat autem Plat. locus Polit. 3. p. 396. Ed. Henr. Petri Basil. cf. et de LL. 7. ubi extat, ῥυθμῷ ἀῤῥυθμεῖν.” Kuhn. “ Ms. ita habet: Ἀρυθμεῖν ὡς Πλάτων· καὶ Κριτίας δὲ τὰς πρὸς κ. ᾠ. πρ. ὠνόμασεν. Quæ longe aliam sententiam quam vulgata continent. Tribuit enim Ms. Platoni τὸ ἀῤῥυθμεῖν, et bene, arbitror. Afferunt enim e Plat. LL. 6. (7. Kuhn.) ἀῤῥυθμεῖν.” Jung. Ammon.: Ψάλλιον καὶ ψέλλιον διαφέρει. Ψάλλιον μὲν, τὸ τοῦ ἵππου· ψέλλιον δὲ, τὸ ἄκροις βραχίοσι περιτιθέμενον κόσμιον. Οἱ Δωριεῖς ψέλλιον καλοῦσι τὸ ἄκρον· ὅθεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἐπ’ ἄκρων χειλέων λεγομένην προσῳδίαν, ψιλὴν ἐκαλέσαμεν, ὥς φησι Τρύφων. Reiz. C Præf. ad Herod. p. ix. ad Il. E. 708. Fischer. ad Weller. 1, 238. 247. Stephan. Dial. 59. Heyn. Hom. 5, 179. 7, 63. Rutilius p. 123.” Schæf. Mss. “ Quintil. 1, 5. Schol. Biset. ad Aristoph. Av. 1346.: Athen. 53. b. vide Casaub. Anim. 107.: Dionys. H. 2, 18, 24.: Aristot. de Soph. Elench. 1, 284.: Strabo 897. c.: 625. b. vide Casaub. Notetur locus, ubi προσῳδίαν vocat, quod alii Analogiam.” Scott. App. ad Thes.]

Προσῳδιακὸς, ἡ, ὸν, Ad accentus pertinens, ut προσῳδιακοὶ κανόνες ap. Gramm. Est præterea προσῳδιακὸς ῥυθμὸς, Schol. Aristoph. Nub. qui et ἐνόπλιος. Apud Eund. in Ran. quoddam τρίμετρον ἀκατάληκτον, vocatur προσῳδιακόν. [Vide Προσοδιακός. “ Athen. 631. Vide Casaub. Anim. 902.” Scott. App. ad Thes.]

[* Προσῳδικὸς, ἡ, ὸν, i. q. προσῳδιακός. “ Dionys. H. 5, 22. (Ἀντὶ δὲ ἡρωϊκῶν προσῳδικούς.)” Schæf. Mss.]

Προσῴδιον, (τὸ,) Canticum quod diis canitur. A D Suida exponitur ὕμνος: ab Hes. ᾠδὴ θεοῦ ὕμνον περιέχουσα: ab Etym. autem λιτανεία μετὰ ὕμνων, qui addit παρὰ τὸ προσιέναι μετὰ τούτου τοῖς θεοῖς, secundum quam etymologiam scribendum esset προσόδιον, quam etiam scripturam habet alibi Suidas; et sane ap. Hesych. quamvis προσῴδιον scribatur per ω, est tamen in ordine alphabetico τοῦ προσόδιον per ο. Sic autem et ap. Athen. scribitur, ut docebo in Προσόδιον.

[Προσῴδιον. Etym. M.: Προσῴδιον λιτανεία μετὰ ὕμνων· παρὰ τὸ προσιέναι μετὰ τούτου τοῖς θεοῖς. Ἰστέον ὅτι τῶν μελῶν καὶ τῶν ὕμνων, τὰ μὲν, καλεῖται προσῴδια· τὰ δὲ, ὑπορχήματα· τὰ δὲ, στάσιμα. Καὶ προσῴδια μὲν, τὰ λεγόμενα ᾄσματα, εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερείων· παρὰ τὸ, προσιόντων εἰς τὸν βωμὸν τῶν θυμάτων, ταῦτα λέγειν. Ὑπορχήματα δὲ, ἅτινα πάλιν ἔλεγον ὀρχούμενοι καὶ τρέχοντες κύκλῳ τοῦ βωμοῦ, καιομένων τῶν ἱερείων. Στάσιμα δὲ, ἃ ἐστῶτες ὕστερον ἔλεγον, ἀναπαυόμενοι μετὰ τὸ κύκλῳ δραμεῖν τοῦ βωμοῦ. Ὅτε δὲ περιέτρεχον τὸν βωμὸν, ἀπιε-

σαν πρότερον μὲν ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους ἐπὶ τὸ δεξιὸν, κατὰ μίμησιν τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τὴν ἐναντίαν τῷ οὐρανῷ ποιεῖται κίνησιν, ἀπὸ δυσμῶν ἐπὶ ἀνατολὰς φερόμενος· ὕστερον δὲ πάλιν, ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἴεσαν, κατὰ μίμησιν τοῦ οὐρανοῦ· τελευταῖον δὲ, πάντα τὸν βωμὸν περιέτρεχον. Pro ἴεσαν Gaisford. ad Procl. Chrestom. 428. exhibet ᾔεσαν. Proclus 380. Gaisf.: Περὶ δὲ μελικῆς ποιήσεως, φησὶν, ὡς πολυμερεστάτη τε, καὶ διαφόρους ἔχει τομάς. Ἃ μὲν γὰρ αὐτῆς, μεμέρισται θεοῖς· ἃ δὲ ἀνθρώποις· ἃ δὲ, εἰς τὰς προσπιπτούσας περιστάσεις. Καὶ εἰς θεοὺς μὲν ἀναφέρεσθαι ὕμνον, προσῴδιον, Παιᾶνα, διθύραμβον, νόμον, * Ἀδωνίδια, (" * Ἀδωνίδεια, Bentl. Horat. Serm. 1, 3." Gaisf.) * Ἰόβακχον, ὑπορχήματα.—Ἐκάλουν δὲ καθόλου πάντα τὰ εἰς τοὺς ὑπηρέτας γραφόμενα, ὕμνους· διὸ καὶ τὸ προσῴδιον, καὶ τὰ ἄλλα τὰ προειρημένα φαίνονται ἀντιδιαστέλλοντες τῷ ὕμνῳ, ὡς εἴδη πρὸς γένος· καὶ γάρ ἐστιν αὐτῶν ἀκούειν γραφόντων ὕμνους * προσῳδίους, καὶ ὕμνους ἐγκωμίους, καὶ ὕμνους παιᾶνας, καὶ τὰ ὅμοια. (" Alter Stephani Cod. αὐτῶν ἀκούειν γραφόντων, ὕμνος προσῳδίου, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος Παιᾶνος, absolute sc. positis titulis. Προσῴδιον autem etsi unanimi consensu per ω habent exemplaria, auctorem tamen προσόδιον per omicron scripsisse innuit etymologia, quæ mox sequitur." Sylb.) Ἐλέγετο δὲ τὸ προσῴδιον, ἐπειδὰν προσίασι τοῖς βωμοῖς ἢ ναοῖς, καὶ ἐν τῷ προσιέναι, ᾔδετο πρὸς αὐλόν· ὁ δὲ κυρίως ὕμνος, πρὸς κιθάραν ᾔδετο ἑστώτων. Ὁ δὲ Παιάν ἐστιν εἶδος ᾠδῆς εἰς πάντας νῦν γραφόμενος θεούς· τὸ δὲ παλαιὸν ἰδίως ἀπενέμετο τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι, ἐπὶ καταπαύσει λοιμῶν καὶ νόσων ᾀδόμενος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ προσῴδιά τινες Παιᾶνας λέγουσιν. Vide Προσῳδός. Recte alter ille Stephani Cod., ὕμνος προσῳδίου κ. τ. λ., ut patet ex Etym. M. in loco, apprime huc faciente, qui diligentiam Gaisfordii effugit: Ὕμνος· κατὰ συγκοπὴν, ὑπόμονός τις ὤν, καθὸ εἰς ὑπομονὴν καὶ μνήμην ἄγει τὰς τῶν ἐπαινουμένων πράξεις καὶ ἀρετάς. Κεχώρισται δὲ ἐγκωμίων, καὶ προσῳδίων, καὶ ἐπαίνων, οὐχ ὡς κἀκείνων μὴ ὄντων ὕμνων· γράφεται δὲ ὕμνος προσῳδίας, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος Παιᾶνος, καὶ τὰ ὅμοια· διαστέλλεται ὡς εἴδη ἀπὸ γένους· ἀλλ' ἀντιδιαστέλλονται. Προσῴδια γὰρ, Ἀθηναῖοι προσιόντες ναοῖς ἢ βωμοῖς, πρὸς αὐλὸν ᾖδον· τὸν δὲ ὕμνον, πρὸς κιθάραν. Οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ Περὶ Λυρικῶν Ποιητῶν. " In epitoma Anonymi, quæ accessit Hephæstioni, docetur palimbacchium vocatum προσῳδιακὸν, quod in προσῳδίοις ὕμνοις adhiberi soleret; sed qui fuerint ibi, non explicatur." Nunnes. Locus est p. 159. Gaisf. Ὄγδοος ὁ παλιμβάκχειος, τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, οὕτω κεκλημένος διὰ τὸ ἀντίστροφος εἶναι τῷ βακχείῳ· ὁ καὶ * διονύσιος, καθὰ καὶ αὐτὰς πρὸς τὰ Διονυσιακὰ μέλη πεποίηται· ὁ καὶ προσοδιακὸς, καὶ * πομπευτικὸς, διὰ τὸ ἐν προσοδίοις ὕμνοις οὕτω καλουμένοις, καὶ ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς ἐπιτήδειος εἶναι. " J. Poll. 4, 64. Τὰς πρὸς κιθάραν ᾠδὰς ἀρέσκει Κριτίᾳ προσῳδίας καλεῖν. Sed melius Etym. M. e Didymo de Poëtis Lyricis: Προσῳδία· παρὰ τὸ προσιόντας ναοῖς ἢ βωμοῖς, πρὸς αὐλὸν ᾄδειν· διὰ δὲ τῶν ὕμνων· ὅτι τοὺς ὕμνους πρὸς κιθάραν ἑστῶτες ᾄδουσιν. Οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ Λυρικῶν Ποιητῶν. Ἢ παρὰ τὸ πρὸς αὐτὰς ᾄδειν ἡμᾶς ταῖς φωναῖς· ἢ παρὰ τὸ πρὸς αὐτὰς ᾄδεσθαι τὰ ποιήματα· ᾠδὰς γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰ ποιήματα ἐκάλουν· ἢ παρὰ τὸ προσᾴδειν καὶ ἁρμόζειν τῇ ὑποκειμένῃ λέξει· ἐκ τῆς πρὸς προθέσεως καὶ τοῦ ᾠδή. (' Melius fere προσῴδια, neutro genere, ut in Procli Chrestom.' Sylb. De phrasi, ἁρμόζειν τῇ ὑποκειμένῃ λέξει, vide notata in Προσῳδός.) Qui locus germanissimus hujus; sed ille videtur sic restituendus, ἰδίᾳ δὲ τῶν ὕμνων. Quod hic planius, ὁ δὲ κυρίως ὕμνος κ. τ. λ. Quanto melius tamen ap. eund. Etym. nescio e quo auctore, illa tria genera hymnorum antitheta repetuntur, quibus utebantur in sacrificiis, προσῴδια, ὑπορχήματα, καὶ στάσιμα, ut προσῴδια essent τὰ λεγόμενα ᾄσματα εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερείων: ὑπορχήματα autem ἅ τινα ἔλεγον ὀρχούμενοι καὶ τρέχοντες κύκλῳ τοῦ βωμοῦ καιομένων τῶν ἱερείων: στάσιμα vero, ἃ ἑστῶτες ὕστερον ἔλεγον ἀναπαυόμενοι μετὰ τὸ κύκλῳ δραμεῖν τοῦ βωμοῦ. Quæ tria deinceps accommodat Strophis, Antistrophis, et

A Epodis, de quibus metrici multa, et interprr. poëtarum. De genere etiam carminis prosodiaci quale esset, in Scholiis Aristoph. et ap. metricos, multa legere licet." Nunnes. Hesych.: Προσῴδιον· ᾠδὴ (ἡ) θεοῦ ὕμνον περιέχουσα. " Προσόδιον scr." Salm. Is. Voss. " Sic ordo jubet, et Anonym. in Cod. Wetst. Vide Suid. Schol. Aristoph. Av. 854. Kuhn. Pausan. 427." Albert. Vide Toup. Emendd. 4, 125. Suidas: Προσῳδία· καὶ προσῴδιον, ὁ ὕμνος. Vide quæ de h. l. notavimus in Προσῳδία. " Hesych. Suid. et Etym. M. a προσιέναι μετὰ τούτου τοῖς θεοῖς derivant, qua ratione per ο scr. esset, quo ordine idem Suid. collocat, (at Idem alibi, ut vidimus, Προσῳδία· καὶ προσῴδιον, ὁ ὕμνος,) et ita in Athen. scribitur 253. Προσόδια, καὶ χοροὶ, καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως. Sed de prosodiaca et apostolica saltatione plura Casaub. ad Athen. 14, 7." Schott. ad Procl. " De differentia vocum προσῳδία, προσόδια, v. Burett. H. A. I. 10, 225." Gaisford. Zonar.: Προσῴδιον· λιτανεία μετὰ ὕμνων, παρὰ τὸ προσιέναι. Pausan. 287. Τὸ δέ σφισιν

B ᾆσμα προσόδιον ἐς τὸν θεὸν ἐδίδαξεν Εὔμηλος, ubi Facius:—" Προσῴδιον, Carmen, quo pompa ad deum accedens eum compellabat. Vide Suid. Hes. et Schol. Aristoph. Av. 854. A Pausania 5, 19. ejusdem Eumeli prosodii mentio fit, (Τῆς δὲ ὑπονοίας τὸ πολὺ ἐς Εὔμηλον τὸν Κορίνθιον εἶχεν ἡμῖν, ἄλλων θ' ἕνεκα, καὶ τοῦ προσῳδίου μάλιστα, ὃ ἐποίησεν ἐς Δῆλον: 9, 12. de Pronomo tibicine: Καί οἱ καὶ ᾆσμα πεποιημένον ἐστὶν ὡς προσῴδιον ἐς Δῆλον τοῖς ἐπ' Εὐρίπῳ Χαλκιδεῦσι.) Suid. utramque scripturam exhibet. Plutarch. de Musica 10, 653.: Ὁμοίως δὲ Τερπάνδρῳ Κλονᾶν, τὸν πρῶτον συστησάμενον τοὺς αὐλῳδικοὺς νόμους, καὶ τὰ προσῴδια. Plura vide in Προσόδιον.]

Συνᾴδω, Concino, Consono, Consonum cantum edo. Cui opponitur διᾴδω, ut in illo Heracliti loco, qui citatus fuit in Διᾴδω. Metaphorice ponitur pro Consentio, Astipulor. unde Aristot. συνᾴδειν et διαφωνεῖν opponit, Καὶ συνᾳδόντων μὲν τοῖς ἔργοις ἀποδεκτέον, διαφωνούντων δὲ λόγους * ὑποληπτέον, Bud. interpr. Et ii probandi sunt, quorum opera dictis

C consentanea sunt.

[" Συνᾴδω, Buttm. ad Plat. Gorg. 512. Valck. Diatr. 42. Brunck. Œd. T. 1112. Athen. 1, 53. Συναείδω, Musgr. Herc. F. 786." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 12, 36. Ἐοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παίδων μὴ συνᾴδειν ἀλλήλοις. Vide Welcker. ad Alcmanis Fragmm. p. 63. " Consentio. Ταῦτα συνᾴδειν ἀλλήλοις οὐ δύναται, 1, 15, 9." Lex. Polyb. Aristot. Eth. 467. Stob. 2, 76. Heeren. J. Poll. 4, 63. Προσᾴδειν, ἐπᾴδειν, ὑπᾴδειν, συνᾴδειν, ἀπᾴδειν: 6, 118. de Consentire et contra, Τάχα δὲ * τακτέον, ἐπὶ μὲν τοῦ προτέρου, τὸ συνᾴδειν· ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου, τὸ ἀπᾴδειν. " In med., Plato Phæd. 41." Wakef. Mss. Hesych.: Συνᾴδει· συμφωνεῖ. Συνᾴδοντα· συμφωνοῦντα. Arat. Diosem. 752. τὰ γὰρ συναείδεται ἤδη Ἐννεακαίδεκα κύκλα φαεινοῦ ἠελίοιο.]

[* Συνᾳδόντως, Congruenter. Epiphan. 60. Καὶ συνᾳδόντως τούτῳ τῷ λόγῳ ὁ Κύριος ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ φησίν.]

D [* Συνῳδή, ἡ, Concentus, Gl.]

Σύνῳδος, (ὁ, ἡ,) Concinens, Consonus, Cantus socius. Suid.: Συνῳδά· σύμφωνα, μετὰ δοτικῆς, καὶ συνῳδόν. Αἰλιανός· Ὁ δὲ ἀλεκτρυὼν συνᾴδειν ἐπειρᾶτο τῷ ὀρνιθείῳ μέλει, συνῳδόν τε καὶ * συμμελὲς ἀναμέλπων ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν. [VV. ἐν ἀρχῇ τ. ἐ. in Edd. Mediol. et Kust. non leguntur.] Lucian. (1, 529.) Καὶ παρακαλέσαντες τὰς Μούσας συνῳδούς. [Sequitur in Luciano ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, Invocatis in principio versuum Musis, cantus adjutricibus. Ad Lucianum igitur, non ad Suidam pertinent verba illa.] Apud Aristot. Eth. 1. συνῳδός, Non absonus, Congruus. Apud Aristoph. συνῳδά σοι φρονῶ, Tibi astipulor, συνᾴδω σοι.

[Συνῳδός. Zonar.: Συνῳδά· ὅμοια, σύμφωνα. Phot.: Συνῳδά· σύμφωνα. Hesych.: Ξυνῳδά· συνῳδά. Συνῳδά· σύμφωνα. Lex. Cyrill. Ms. Brem. Ξυνῳδά. συνῳδά. Ξυνῳδὰ est ap. Aristoph. Av. 635. Lucian. I, 533.: Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. Τοιγαροῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῳδὰ τούτοις, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς θρη-

A σκείας ἐπιτηδεύουσι. " Cornut. 226. 231. n. 4. Eurip. Med. 1008." Valck. Mss. Aristot. Eth. 28. 432. Toup. Emendd. 2, 120. Maittair. Ind. in Aretæum. Plato Phædone p. 58. Wyttenb. " Heraclides Allegor. 45. hos recitat Alexandri Ephesii versus: Πάντες δ' ἑπτατόνοιο λύρης φθόγγοισι συνῳδὸν Ἁρμονίην προσέχουσι, διαστὰς ἄλλος ἀπ' ἄλλου. Schowius proponit παρέχουσι, quod esse videtur prosaïcum et frigidius: malim προχέουσι, verbum vere poëticum." Boisson. ad Marin. 73. Cf. quæ in Ἀοιδοτόκος protulimus. " Ἀκόλλητα στοιχεῖα, Literæ, quæ inter se misceri et conjungi non debent, ut ν cum sequenti χ, in his verbis, ἐν χορὸν, quæ et * ἀσύμμικτα. Dionys. de Comp. 22. p. 156. Contrarius est ἦχος συνῳδὸς et εὐκέραστος, cum bene coëunt literæ, ut p. 158." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. " Porson. Med. p. 88. Markl. Suppl. 73. Musgr. Hel. 173. Wakef. Alc. 453. Jacobs. Anim. 146. Anth. 7, 355. Antip. Sid. 82. Valck. Phœn. p. 515. Diatr. 42. Plut. Mor. 1. p. 18. Toup. Opusc. 1, 388." Schæf. Mss. Glossæ: Σύνῳδος· Concentor. Lege συνῳδός.]

[* Συνῳδικὸς, ἡ, όν. " Markl. Suppl. 228. (' Τὸν * συννοσοῦντα. Lego τὸν οὐ νοσοῦντα, e sensu, et proclivi literarum ο et σ mutatione.—Tale fere mendum emaculabis e Clem. Alex. Pæd. 2, 4. p. 194. si scribas, Συνῳδικὸς δέ ἐστιν οὗ, pro absurdo συμποτικὸς δέ ἐστι νῦν, Interdum autem concentibus est appositus, sc. ὁ λόγος.')" Schæf. Mss.]

[* Συνῳδέω, i. q. συνᾴδω. Ecphantas ap. Stob. 334. Ἐκ τούτων κοινὸν ἀγαθὸν, εὐαρμοστία τις, καὶ τῶν πολλῶν ὁμοφωνία μετὰ πειθοῦς συνῳδούσας. Suid.: Συνῳδηκώς· * συντραγῳδῶν.]

Συνῳδία, (ἡ,) Concentus. [Glossæ: Συνῳδία· Concentus.] Lucian. Icarom. [Vox non legitur in Indice Lucianeo.] A Suida exp. ἡ ψαλμῳδία. Hesych. autem habet συνῳδεία cum ει, quod exp. * συγχορεία, [ubi συνῳδία corrigit Salmas. Συνῳδεία deducendum esset e * συνῳδεύω, quod est verbum nihili. Vide Valck. ad Phalar. p. xvi. Suid.: * Συνοδεία· τὸ μετά τινος * συμπεριπατεῖν, συνῳδία δὲ, ἡ ψαλμῳδία. " Sic rectius Ms. A., quam priores Edd. quæ habent, συνοδία, per ι. Est enim a συνοδεύω." Kust. Recte; sed, ut veteres paragogice συνοδεία, a v. συνοδεύω, sic recentes scriptt. ὑποκοριστικῶς συνοδία, a v. συνοδεία, usurparint. Plura de hac re olim dicentur in Συνοδία. Clem. Alex. 644.: Τὸ γὰρ ὅλον, ἡ συνῳδία καὶ ἡ συμφωνία τῆς ἀμφοῖν πίστεως, εἰς ἓν πέρας καταγίνεται, τὴν σωτηρίαν: 784. Τήν τε ὑποβεβηκυῖαν τὴν καθ' ἕκαστον προφήτην κατὰ τὰς μεταπηδήσεις τῶν προσώπων συνῳδίαν: 803. Κανὼν δὲ ἐκκλησιαστικὸς, ἡ συνῳδία καὶ ἡ συμφωνία νόμου τε καὶ προφητῶν τῇ κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου παρουσίαν παραδιδομένῃ διαθήκῃ. " Emend. Fragm. Pyth. p. 109." Valck. Mss.]

[* Συνῴδιον, τό. Schol. Apoll. R. 2, 161.: Συνοίμιον· συνῴδιον, οἴμη γὰρ ἡ ᾠδή. Schol. Cod. Par.: Συνοίμιος δὲ ὕμνος, ὁ μετ' ᾠδῆς λεγόμενος· οἴμη γὰρ ἡ ᾠδή. Νῦν δὲ τὸν ἐπινίκιον λέγει.]

Ὑπᾴδω, Succino, quo utitur Horat. J. Poll. (4, 63.) προσᾴδειν, ἐπᾴδειν, ὑπᾴδειν, συνᾴδειν, conjungit, de sonis musicis loquens. Luc. Περὶ τῶν ἐπὶ Μισθῷ συνόντων, ὑπᾴδειν et τερετίζειν conjunxit, quæ Erasmus reddit Cantillare et garrire, [1, 692.: 2, 286. Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ᾖδον καὶ ὠρχοῦντο· εἶτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἆσθμα τὴν ᾠδὴν ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπᾴδειν, ubi vertitur Succinere. " Valck. Anim. ad Ammon. 219. (in Ὑπάγω citatus,) Brunck. Aristoph. 1, 166. 192. Kuster. 71. b.: 3, 198. Jacobs. Anth. 8, 419. Ὑπαείδω, ad Callim. 1, 203. Pierson. Veris. 227. Ilgen. Præf. ad Hymn. p. x. et 452. ad Il. 6, 570. Heyn. Hom. 7, 553." Schæf. Mss. Od. Φ. 411., Ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλη αὐδήν. Glossæ: Ὑπᾴδω· Succino.]

[* Ὀξυᾴδω, Acuta voce cano. Schol. Aristoph. Av. 245. Τὰς ὀξυστόμους δὲ, τὰς ὀξυᾳδούσας. Divisim legit Schneider. Lex., ὀξὺ ᾄ.]

Composita alia, quæ non ex ᾄδω, sed ex ejus verbali ᾠδὴ deducta sunt:

[* Διθυραμβῳδέω. Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 525." Boissonad. Mss.]

[* Κερῳδὸς, ὁ, ἡ, Cornicen, Gl.]

" Λυσιῳδὸς, ὁ, (ἡ,) Aristoxenus ap. Athen. 14. " μαγῳδὸν vocari scribit τὸν ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα " πρόσωπα ὑποκρινόμενον: λυσιῳδὸν vero, τὸν γυναι- " κεῖα ἀνδρείοις, s. ut Eustath. habet, τὸν ἐν ἀν- " δρείοις προσώποις γυναικεῖα ὑποκρινάμενον, Qui sub " virili persona muliebrem fabulam agit, forsitan " quod ejusmodi δράματα peragi solerent ἐν Λυσείοις " τελεταῖς." [Locus est p. 620. Καταλέγει δὲ ὁ Ἀριστοκλῆς καὶ τούσδε ἐν τῷ Περὶ Μουσικῆς, γράφων ὧδε· Μαγῳδὸς, οὗτος δέ ἐστιν ὁ αὐτὸς τῷ λυσιῳδῷ. Ἀριστόξενος δέ φησι, τὸν μὲν ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα ὑποκρινόμενον, μαγῳδὸν καλεῖσθαι· τὸν δὲ γυναικεῖα ἀνδρείοις, λυσιῳδόν· τὰ αὐτὰ δὲ μέλη ᾄδουσι, καὶ τἄλλα πάντα δ' ἐστὶν ὅμοια. " Magodum esse dictum aiunt docti convivæ, τὸν ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα ὑποκρινόμενον. Dalecamp. legit, ἀνδρεῖα γυναικείοις. Repugnant vett. Codd. (etiam Schweigh. ambo,) et diserte Eust. ad Od. Ψ. (p. 806.) Sed virum eruditum non abs re moverunt sequentia, τὸν B δὲ γυναικεῖα ἀνδρείοις, λυσιῳδόν. Præterea aliquanto post (621.) tribuuntur Magodo πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἐνδύματα γυναικεῖα." Casaub. " Τὸν μὲν ἀνδρεῖα γυναικείοις προσώποις ὑποκρ. cum Dalecampio legit Salm. Exerc. Plin. 77. probavitque Voss. Inst. Poët. 2, 31, 6. quod non mirum est Casaubono etiam placuisse, collatis præsertim, quæ p. 621. c. leguntur. At notandum tamen, ista (p. 621. c.) esse Aristoclis verba; cum hæc, quæ hic leguntur, sint Aristoxeni. Facile autem credas, non eadem omnia dixisse hoc auctores, sed in nonnullis rebus diversa tradidisse: quare etiam singulorum verba seorsim apposuit Athen." Schweigh. Sed Aristoxenus μαγῳδὸν, (τὸν ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα ὑποκρινόμενον,) λυσιῳδῷ opponit; et, si λυσιῳδὸς est ὁ γυναικεῖα πρόσωπα ἀνδρείοις ὑποκρινόμενος, ubi est oppositio illa, præsertim cum ante γυναικεῖα non legatur vox μόνον, (Non nisi mulierum partes,) quam perspicuitatis ergo vulg. lectio desiderat? Recte igitur correxerunt VV. DD., τὸν μὲν ἀνδρεῖα γυναικείοις προσώποις ὑποκρ. C ¶ De Lysiodis loquens Salmas. l. c. monuit, perperam a nonnullis Lysiodos nominatos existimari, quod in Lysiis festis et initiis eæ fabulæ peragerentur, cum ab auctore * Lyside nomen id acceperint. Nempe hoc Strabo docet (648.) Fortasse vero ab utraque simul origine invaluit nomen, a Lyside poëta, et Lysio, quod Bacchi est cognomen. Lysiodorum obiter mentio facta erat ap. Athen. 6. p. 252. (Ποσειδώνιος δ' ὁ Ἀπαμεὺς, ὕστερον δὲ Ῥόδιος χρηματίσας, ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Ἱστοριῶν, Ἱερακά φησι τὸν Ἀντιοχέα, πρότερον λυσιῳδοῖς ὑπαυλοῦντα κ. τ. λ.) 5. p. 211. (de Alexandro Syriæ rege, et Diogene Epicureo: Ἐπολύωρει οὖν αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος, καίπερ ὄντα τῷ βίῳ φαῦλον, ἔτι δὲ βλάσφημον καὶ βάσκανον, ἕνεκά τε τοῦ γελοίου μηδὲ τῶν βασιλέων ἀπεχόμενον· καὶ αἰτησαμένῳ αὐτῷ φιλοσοφίας ἀλλοτρίαν αἴτησιν, ὅπως πορφυροῦν τε χιτωνίσκον φορῇ, καὶ χρυσοῦν στέφανον, ἔχοντα πρόσωπον ἀρετῆς κατὰ μέσον, ἧς ἱερεὺς ἠξίου προσαγορεύεσθαι, συνεχώρησε, καὶ τὸν στέφανον * προσχαρισάμενος. Ἅπερ ὁ Διογένης, ἐρασθείς τινος λυ- D σιῳδοῦ γυναικὸς, ἐχαρίσατο αὐτῇ. Ἀκούσας δ' ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ συναγαγὼν φιλοσόφων καὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν συμπόσιον, ἐκάλεσε καὶ τὸν Διογένη· καὶ παραγενόμενον ἠξίου κατακλίνεσθαι ἔχοντα τὸν στέφανον καὶ τὴν ἐσθῆτα. Ἄκαιρον δ' εἶναι εἰπόντος, νεύσας εἰσαγαγεῖν ἐκέλευσε τὰ ἀκούσματα, ἐν οἷς καὶ ἡ λυσιῳδὸς εἰσῆλθεν ἐστεφανωμένη τὸν τῆς ἀρετῆς στέφανον, ἐνδῦσα, δὲ addit Schweigh., καὶ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα. Γέλωτος οὖν πολλοῦ καταῤῥαγέντος, ἔμενεν ὁ φιλόσοφος, καὶ τὴν λυσιῳδὸν ἐπαινῶν οὐκ ἐπαύσατο.) Tibiarum quoddam genus, quæ * λυσιῳδοὶ dicebantur, memoratur 4. p. 182. (Οἶδα δὲ καὶ ἄλλα γένη αὐλῶν, τραγικῶν τε, καὶ λυσιῳδῶν, καὶ κιθαριστηρίων, ὧν μνημονεύουσιν Ἔφορός τ' ἐν τοῖς Εὑρήμασι, καὶ Εὐφράνωρ ὁ * Πυθαγορικὸς ἐν τῷ Περὶ Αὐλῶν, ἔτι δὲ καὶ Ἀλέξων (Ἀλέξις ὢν, Ms.) καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Περὶ Αὐλῶν.)" Schweigh. " Plut. Sylla 36. (Οὗτοι γὰρ οἱ τότε παρ' αὐτῷ δυνάμενοι μέγιστον ἦσαν, Ῥώσκιος ὁ κωμῳδὸς, καὶ Σῶριξ ὁ ἀρχιμῖμος, sic Schæf. edidit, sed Noster et Schneider. Lex. ἀρχίμιμος scribunt, et quidem rectius, καὶ

Μητρόβιος ὁ λυσιῳδὸς, οὗ καίπερ ἐξώρου γενομένου, διετέλει μέχρι παντὸς ἐρᾷν οὐκ ἀρνούμενος.)" Boissonad. Mss. " Bergl. ad Alciphr. 67. (vide Λυρῳδὸς,) Valck. Adoniaz. 237. Jacobs. Anth. 8, 313. (ad Antip. Thess. Epigr. 32. Ἡ καὶ ἔτ' ἐκ βρέφεος κοιμωμένη Ἀντιοδημὶς Πορφυρέων, Παφίης νοσσὶς, ἐπὶ κροκίδων, Ἡ τακεραῖς λεύσσουσα κόραις μαλακώτερον ὕπνου, *Λύσιδος ἀλκυὼν, τερπνὸν ἄθυρμα μέθης. 'Frustra hæc verba explicare conatus est Brodæus, qui Λύσιδος cum μέθης conjungit. Ἀλκυὼν vocari videtur ob mollem, suavem, et jucundam vocem, quæ huic avi a poëtis tribuitur. Cf. Tymnes Ep. 2. et Dorv. in Char. 253. Quare Λύσιδος ἀλκυὼν h. l. idem esse, quod λυσιῳδὸς, equidem vix dubitarim. Dicti sunt λυσιῳδοὶ a Lyside, obscœnorum carminum auctore, ut ait Salmas. ad Solin. 76. quæ sententia niti videtur loco Strabonis 959. a. b. ubi Lysis τὸ *κιναιδολογεῖν primus dicitur in lyricam invexisse poësin. Puella, quæ libidinosa et mollia cantabat carmina, veluti ii, qui e Lysidis disciplina profecti ἐκιναιδολόγησαν, probe ἀλκυὼν Λύσιδος vocari potuit.')" Schæf. Mss.]

[Μεσῳδὸς, UNDE Μεσῳδικός.] " Μεσῳδικὰ, ap. " Metricos dicuntur ἐν οἷς περιέχει μὲν τὰ ὅμοια, μέσον δὲ τὸ ἀνόμοιον τέτακται, inquit Hephæst. Sic " Idem aliquanto post: Οὕτω γένοιντο ἂν τινες καὶ μεσῳδοὶ, ὅταν περιέχῃ μέν τι μεῖζον, μεταξὺ δὲ τὸ μεῖον ἢ τεταγμένον. Meminit et Schol. Aristoph." [Eq. 753. Prior Hephæst. locus occurrit p. 123.; posterior autem p. 130. Vide Hermann. Elem. Doctr. Metr. 27. " Musgr. Cycl. 49." Schæf. Mss.]

[* Μιμῳδὸς, " Plut. Sylla 2. (Ὥστε μιμῳδοῖς καὶ ὀρχησταῖς τιθασσὸς εἶναι.)" Boissonad. Mss. Ubi vertitur Mimis.]

" Μονῳδὸς, οῦ, ὁ, Poëta dicitur, qui sub una tantum persona argumentum aliquod exponit, ὁ μονοπροσώπως ἀφηγούμενος τὴν ὑπόθεσιν, ut Lycophro in sua Alexandra. UNDE Μονῳδικὸν ποίημα dicitur Poëma eo modo compositum. Item μονῳδοὶ dicuntur Qui soli aliquid cantant, sine choro, ut Electra Sophoclea in luctu et dolore. UNDE Μονῳδεῖν,
C ET Μονῳδία dicitur ὅταν εἷς μόνος λέγει τὴν ᾠδὴν, καὶ οὐχ ὁμοῦ ὁ χορὸς, auctore Suida, i. e. Cum unus tantum a scena canticum recitat et non totus simul chorus. Id quia in tragicis scenis fieri solebat ἐν τοῖς θρήνοις, factum inde est, ut μονῳδεῖν usurpatum fuerit pro θρηνεῖν, et μονῳδία pro θρῆνος, Nænia, Carmen funebre."

[Μονῳδός., Tzetz. ad Lycophr. 1, 249. Muller. Εἰς *ἐπιθαλαμιογράφον, εἰς μονῳδόν: 261. Μονῳδοὶ δὲ ποιηταὶ λέγονται οἱ μονοπροσώπως γεγραφότες ἐπιταφίους ᾠδὰς, καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ μονοπροσώπως ὅλην τὴν ὑπόθεσιν ἀφηγούμενοι, ὥσπερ νῦν ἐν τῇδε τῇ Ἀλεξάνδρᾳ ὁ Λυκόφρων ποιεῖ· παριστᾷ γὰρ τὸν θεράποντα μόνον ὅλην τὴν ὑπόθεσιν ἀφηγούμενον. Ἀλλαχοῦ δὲ οὗτος ὁ Λυκόφρων τραγικός ἐστι ξδ' ἢ μϛ' τραγῳδιῶν δράματα (Ciz. et Vitt. 1. et 3. μονῳδιῶν γράμματα, Vitt. 2. τραγῳδίας δράματα,) γεγραφώς. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν περὶ τοὺς ποιητὰς διωρθώσαμέν τε καὶ ἠκριβώσαμεν διαίρεσιν, λέγειν ἐστὶν ἁρμόδιον καὶ περὶ τοῦ μονῳδοῦ τούτου Λυκόφρονος.]

D [* Μονῳδῶς. Tzetz. ad Lycophr. 1, 268. Muller. Ὃς ἄγγελος μονῳδῶς καὶ μονοπροσώπως τῷ Πριάμῳ κατὰ λεπτὸν τὸ λαληθὲν τῇ Κασσάνδρᾳ πᾶν ἀφηγεῖται λέγων αὐτῷ.]

[Μονῳδικὸς, ἡ, όν. Schol. Aristoph. Ran. 974. Μονῳδίαις δὲ, γυμνάσμασι μονῳδικοῖς.]

[Μονῳδέω. " Nicet. Eugen. 8, 185." Boissonad. Mss. " Lucian. 2, 2. ('Ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν παρεκινοῦντο, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονῴδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει διεξῄεσαν. Ubi Schol. Μονῳδεῖν τὸ θρηνεῖν· ἐπιεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ θρῆνοί εἰσι.)" Schæf. Mss. Zonar.: Μονῳδῶ· θρηνῶ. Phot.: Μονῳδεῖν· θρηνεῖν. " Scr. fortasse est *μονοθρηνεῖν ex Hesychio: (Μονῳδεῖ· μονοθρηνεῖ. Μονῳδία λέγεται, ὅτε εἷς μόνος τὴν ᾠδὴν, οὐχ ὁμοῦ ὁ χορὸς, ᾄδει.) Ubi v. Albert. (qui consuli jubet T. Guthberlethi Conject. in Monum. Heriæ Thisbes. Monodiariæ p. 155.) Cf. tamen
A Phot. v. Μονῳδία et Schol. Lucian. (l. c.)" Schleusner. Suid.: Μονῳδεῖν· τὸ θρηνεῖν. Ἐπιεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ θρῆνοί εἰσιν. Μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας· Ὀλόμαν, ὀλόμαν, *ἀποχειρωθεὶς τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας. Aristoph. Pac. 1012. Εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας, Ὀλόμαν, ὀλόμαν, ἀποχειρωθεὶς Τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας: Thesm. 1077. Ὦ 'γάθ', ἔασόν με μονῳδῆσαι, ubi Schol. τουτέστι μόνην ᾄδειν καὶ θρηνεῖν.]

[Μονῳδία. Suid.: Μονῳδία· ἡ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδὴ ἐν τοῖς δράμασι. Καὶ μονῳδεῖν, τὸ θρηνεῖν, μονῳδεῖν δὲ λέγεται, ὅταν εἷς μόνος λέγῃ τὴν ᾠδὴν, καὶ οὐχ ὁμοῦ ὁ χορός. Μονῳδία· ἔστι θρῆνος ᾠδῆς, μήτε προσωποποιΐαν ἔχων, μήτε ἠθοποιΐαν. Καὶ τὸ μεῖζον, οἱ μὲν ἄλλοι τοὺς ἐκπεπτωκότας σοφίας θρηνοῦσι· σὺ δὲ ὡς ἀλιτηρίους, καὶ μηδέποτε γευσαμένους αὐτῆς, τεθρήνηκας. Phot.: Μονῳδία· ἡ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδὴ ἐν τοῖς δράμασι, καὶ μονῳδεῖν, τὸ θρηνεῖν. Ἐπιεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ θρῆνοί εἰσι. Μονῳδία λέγεται, ὅταν εἷς μόνος λέγῃ τὴν ᾠδὴν, καὶ οὐχ ὁμοῦ ὁ
B χορός. Aristoph. Ran. 849. Ὦ Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονῳδίας: 944. Εἶτ' ἀνέτρεφον μονῳδίαις, Κηφισοφῶντα μιγνύς: 1329. βούλομαι δ' ἔτι Τὸν τῶν μονῳδιῶν διεξελθεῖν τρόπον. " Wessel. Obs. 111. Thom. M. 83. 130. M. du S. ad Lucian. 2, 2. (' Philostr. in Aristide 582. Οὕτω ὠλοφύρατο πρὸς τὸν Μάρκον, ὡς τῇ μὲν ἄλλῃ μονῳδίᾳ θαμὰ *ἐπιστενάξαι τὸν βασιλέα κ.τ.λ. Vide et not. ad eund. Philostr. 158. et textum ipsum p. 607. ubi μονῳδίαν et θρῆνον conjungit. De sensu tragico vide Eund. 244. Παραιτησάμενος τὸ τῶν μονῳδιῶν μῆκος.')" Schæf. Mss. " Plat. de LL. 2, 764." Scott. App. ad Thes. " Μονῳδία, Rhetoribus dicitur Genus quoddam orationis funebris, aut in res luctuosas, aut in clades bellicas habitæ. Sic Menander Διαιρ. Ἐπιδ. 629. Eo nomine inscripta est Himerii Or. 23. μονῳδία εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, Ῥουφῖνον, ubi v. quæ notavit Wernsdorf. 767. cf. Phot. Bibl. Cod. 170. Suid. in Μονῳδία. Olear. ad Philostr. Apoll. 4, 21. et Cresoll. Theatr. 4, 9." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

C [* Μουσῳδὸς, ὁ, ἡ, Cantatrix. " Χειρὸς σοῦ. Ita edidi. Cod. Ms. habet τῆς χειρὸς οὗ. Hæc scribendi ratio corrupit Maneth. 5, 143. Μουσῳδὸν, σοβαρὴν, πολλοὺς τήκουσαν ἐρασταῖς. Lego πολλοῖς στείχουσαν ἐρασταῖς." Bernard. ad Synes. de Febr. 20. " Ἐπετήκει δὲ αὐτῷ καὶ τὸ σῶμα. L. 4, 2, 65. 19. Τηκόμενος ὑπὸ τοῦ Καλλιῤῥόης ἔρωτος, et nihil frequentius, de animo et corpore amantium. Aristæn. 1, 13. Παρανόμῳ τήκεται πόθῳ. Maneth. (l. c.) Εἰ δὲ γυναικὸς ἔῃ, πολύκοινον ἔτευξεν ἑταίρην, Μουσῳδὸν, σοβαρὴν, πολλοὺς τήκουσαν ἐραστάς. Uti cum Gronovio malim, quam contortum ἐρασταῖς. Metaphoram a cera esse ductam, in propatulo. Aristarchus (ap. Schol. Cod. Voss. ad Il. Ξ. 216.), rationem redditurus, cur amatorii affectus (πάθη) essent cesto coriaceo inserti, id factum docet, Ὅτι ἄχρι τοῦ δέρματος διϊκνεῖται τὰ ἐρωτικὰ πάθη, τήκοντα τοὺς ἐρῶντας, καὶ ἀποξύοντα διὰ τῆς στύψεως τὰ μέλη. Subtiliter mehercule. Hæc legas inter alia grammaticalia publicata a Valck. ad calcem Ammonii p. 245." Dorv. ad Char. 320=
D 198. Pro στύψεως Wakef. ad marg. exemplaris sui penes E. H. Barker. conjicit σήψεως. Eadem verba extant in Schol. Ven. ubi perperam legitur τίκτοντα pro τήκοντα, et ubi reperitur στύψεως, ut in Schol. Voss.]

" Νομῳδὸς, ὁ, (ἡ,) e Strab. pro Legum interpres." [813=539. Χρῶνται δὲ οἱ Μαζακηνοὶ τοῖς Χαρώνδα νόμοις, αἱρούμενοι καὶ νομῳδὸν, ὅς ἐστιν αὐτοῖς ἐξηγητὴς τῶν νόμων, καθάπερ οἱ παρὰ Ῥωμαίοις νομικοί.]

[* Παλινῳδὸς, UNDE *Παλινῳδικὰ ap. Metricos, de quibus Hephæst. 113. Τὰ δὲ ἐπῳδικὰ καλεῖται . . ἐὰν δὲ ἐν τῇ πρώτῃ, προῳδικὰ, ἐὰν δὲ ἐν μέσῃ, μεσῳδικά. Ταῦτα μὲν οὖν καὶ ἐν τριάσιν ὁρᾶται· ἐὰν δὲ *ὑπερεξαγάγῃ τὴν τριάδα, γίνονται καὶ ἄλλαι ἰδέαι δύο. Ἤτοι γὰρ *περιῳδικά ἐστιν, ὅταν αἱ μὲν ἑκατέρωθεν ἀνόμοιαι ὦσιν, ἀλλήλαις μὲν ὅμοιαι, ταῖς δὲ περιεχούσαις ἀνόμοιαι. Ἢ παλινῳδικὰ, ὅταν αἱ ἑκατέρωθεν ἀλλήλαις μελοποιΐαι ὅμοιαι ὦσιν, καὶ αἱ ἐν μέσῳ ταῖς περιεχούσαις ἀνόμοιαι: 123. Παλινῳδικὰ δὲ, ἐν οἷς τὰ μὲν περιέχοντα ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, ἀνόμοια δὲ τοῖς

περιεχομένοις· τὰ δὲ περιεχόμενα ἀλλήλοις μὲν ὅμοιά ἐστιν, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιέχουσι. Vide Hermann. Elem. Doctr. Metr. 27.]

Παλινῳδέω, Recanto, Horat. Pro quo dicitur proverbialiter Palinodiam cano. Est παλινῳδεῖν, inquit Erasm., Palinodiam canere, Diversum ab iis, quæ prius dixeris, dicere, atque in contrarium vertere sententiam. Translatum est a Stesichori lyrici poëtæ facto, qui cum Helenam carmine vituperasset, et inde oculis orbatus esset, palinodiam cecinit, Helenamque prius vituperatam laudavit, atque ita visum recepit. Hactenus Erasm. Quibus addo ex Isocr., ipsum Stesichori poëma Παλινῳδίαν vocatum fuisse: (2, 370. Auger. Ἐπεδείξατο δὲ καὶ Στησιχόρῳ τῷ ποιητῇ τὴν ἑαυτῆς δύναμιν· ὅτε μὲν γὰρ ἀρχόμενος τῆς ᾠδῆς, ἐβλασφήμησέ τι περὶ αὐτῆς, ἀνέστη τῶν ὀφθαλμῶν ἀπεστερημένος· ἐπειδὴ δὲ γνοὺς τὴν αἰτίαν τῆς συμφορᾶς, τὴν καλουμένην Παλινῳδίαν ἐποίησε, πάλιν αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν κατέστησε.) Cicero, inquit Bud., Retexere orationem in eodem ferme sensu dixit in Philipp. (2, 13.) quo Græci παλινῳδεῖν dicunt. || Luc. metaphorice usus est, Καὶ παλινῳδῶν πρὸς τὸ χεῖρον, de iis, qui a virtutibus in vitia collabuntur, velut vitam bene actam retractantes vitiis sese dedendo: [1, 707. Πολλὴ γοῦν ἡ διαφωνία τοῦ νῦν βίου πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ χωρεῖν, καὶ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν ἐπ' Ἰλίῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λόγων καλῶς πρότερον εἰρῆσθαι δοκούντων: 2, 236. Χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλινῳδῶν: 358. Νῦν δὲ κἂν παλινῳδῆσαί μοι δοκεῖ τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα. Plato 2 Alcib. 117(=142.) Ὀλίγον δὲ ἐπισχόντες ἐνίοτε παλινῳδοῦσιν, *ἀνευχόμενοι ἅττ' ἂν τοπρῶτον εὔξωνται: 130. Ἀλλὰ μάργον τί μοι δοκεῖ εἶναι, καὶ ὡς ἀληθῶς πολλῆς φυλακῆς, ὅπως μὴ λήσῃ τις αὐτὸν εὐχόμενος μὲν κακὰ, δοκῶν δὲ ἀγαθὰ, ἔπειτ' ὀλίγον ἐπισχὼν, ὅπερ καὶ σὺ ἔλεγες, παλινῳδεῖ *ἀνευχόμενος ἅττα τοπρῶτον εὔξηται. "Jacob. Ep. 5, 17. Ἠλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν, καὶ προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μὴ βρέξαι· καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς C ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ. Καὶ πάλιν προσηύξατο, καὶ ὁ οὐρανὸς ὑετὸν ἔδωκε, καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε τὸν καρπὸν αὐτῆς. Quem locum minus perspectum habuerunt Interprr. Πάλιν προσεύξασθαι est, To pray contrary to what he had prayed before. Quod παλινῳδεῖν vocant Græci. Nimirum primum de pluvia non mittenda, deinde de pluvia mittenda orabat Elias. Hæc mens Jacobi est. Plut. Aristide 290. Bryan. Ηὔξατο τὴν ἐναντίαν εὐχήν." Toup. Emendd. 2, 16. Pseudo-Longin. Fr. 8. p. 184. "Toup. Opusc. 1, 317." Schæf. Mss. "Repeto rem, Philo J. 1, 586. (Τὸν δὲ περὶ διαθηκῶν σύμπαντα λόγον, ἐν δυσὶν ἀναγέγραφα πράξεσι, καὶ ὑπὲρ τοῦ μὴ παλινῳδεῖν, ἑκὼν ὑπερβαίνω, καὶ ἅμα μὴ βουλόμενος ἀπαρτᾶν τὸ συμφυὲς τῆς πραγματείας.)" Wakef. Mss.]

Παλινῳδία, (ἡ,) Recantatio. Vel Cantus priori contrarius, inquit Hes., vel Sententia priori contraria. In qua expositione ponitur propria, deinde metaphorica significatio. Suid. autem dicit, ἐναντία ᾠδὴ, ἢ τὸ τὰ ἐναντία· εἰπεῖν τοῖς προτέροις. Sed cum Hes. D dicit Sententia priori contraria, possunt et Dicta prioribus contraria sub hac expositione intelligi, quibus videlicet sententiam nostram aperire soliti sumus. Ponit Suidas et Proverbium Ἄιδων παλινῳδίαν, Canens palinodiam. Quod Græcum loquendi genus non ascripsit Erasmus illi Latino. Plut. in Alex. (53.) Οὕτω δὴ τὸν ἄνδρα πρὸς τὴν παλινῳδίαν τραπόμενον, πολλὰ παῤῥησιάσασθαι κατὰ τῶν Μακεδόνων. Plato in fine Epist. tertiæ, quæ ad Dionysium, Εἰ δ' ὁμολογεῖς, τὸ μετὰ τοῦτο ἡγησάμενος εἶναι σοφὸν τὸν Στησίχορον, τὴν παλινῳδίαν αὐτοῦ μιμησάμενος, ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μετάστηθι. Ubi παλινῳδία Stesichori intelligi potest vel ejus Recantatio de vituperatione Helenæ, vel ejus Liber, quo illa continebatur, ab Isocrate ita vocatus, ut modo dictum est: malo tamen in priore illo sensu accipere. Isocr. locus est in Hel. Encomio, ubi de Stesichoro loquens, et narrans historiam paulo ante memoratam, cujus et Plato meminit, scribit, Ἐπειδὴ δὲ γνοὺς τὴν αἰτίαν

A τῆς συμφορᾶς, τὴν καλουμένην Παλινῳδίαν ἐποίησε. [Παλινῳδία. Plato Phædro 243=19. Ἔστι δὲ τοῖς ἁμαρτάνουσι περὶ μυθολογίαν καθαρμὸς ἀρχαῖος, ὃν Ὅμηρος μὲν οὐκ ᾔσθετο, Στησίχορος δέ· τῶν γὰρ ὀμμάτων στερηθεὶς διὰ τὴν Ἑλένης κακηγορίαν, οὐκ ἠγνόησεν, ὥσπερ Ὅμηρος, ἀλλ', ἅτε μουσικὸς ὤν, ἔγνω τὴν αἰτίαν, καὶ ποιεῖ εὐθύς· Οὐκ ἔστ' ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος, οὐδ' ἔβας ἐν νηυσὶν εὐσέλμοις, οὐδ' ἵκεο Πέργαμα Τροίας. (Blomfield. in Mus. Crit. Cantab. 6, 263. verba sic ordinavit: Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος· Οὐ γὰρ ἔβας ἐν Νηυσὶν ἐϋσσέλμοις, οὐδ' ἵκεο Πέργαμα Τροίας.) Ποιήσας δὴ πᾶσαν τὴν καλουμένην παλινῳδίαν, παραχρῆμα ἀνέβλεψεν. Ἐγὼ οὖν σοφώτερος ἐκείνων γενήσομαι κατ' αὐτό γε τοῦτο. Πρὶν γάρ τι παθεῖν διὰ τὴν τοῦ Ἔρωτος κακηγορίαν, πειράσομαι αὐτῷ ἀποδοῦναι τὴν παλινῳδίαν γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, καὶ οὐχ, ὥσπερ τότε, ὑπ' αἰσχύνης ἐγκεκαλυμμένος. Ubi Schol. 60. Παλινῳδίαν· ἐναντία ᾠδὴ ἢ ῥῆσις τῆς προτέρας. "Cf. Philostr. 6. 245. Pausan. 3, 19. p. 260. Harles. ad Fabric. B. G. 2, 155. Peccaverat B Stesichorus in eo, quod Trojanos de Helenæ imagine pugnasse dixerat. (Plato) Polit. 9. 586. Καὶ περιμαχήτους εἶναι, ὥσπερ τὸ τῆς Ἑλένης εἴδωλον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Στησίχορός φησι γενέσθαι περιμάχητον, ἀγνοίᾳ τοῦ ἀληθοῦς. Cf. Epist. 3. 119. e. Stesichori versum ad hanc rem pertinentem servavit Lycophr. Schol. (113.) Λέγουσι γὰρ, ὅτι διερχομένου Ἀλεξάνδρου δι' Αἰγύπτου ὁ Πρωτεὺς Ἑλένην ἀφελόμενος, εἴδωλον Ἑλένης αὐτῷ δέδωκε, καὶ οὕτως ἔπλευσεν εἰς Τροίαν, ὥς φησι Στησίχορος· Τρῶές τοί ποτ' ἴσαν Ἑλένης εἴδωλον ἔχοντες. (Vulgo οἵ τότ' ἔσαν. ' Vit. 3. ὅτι τ'. Vit. 1. et Ciz. οἵ τότ' ἴσαν, mendose." Muller. Blomfield. l. c. 263.:—'Τρῶες †οἱ τότ' ἴσαν. Ursinus edidit ἴσσαν. Stesichorum igitur secutus est Eurip. Hel. nisi quod Helenæ simulacrum a Junone confictum tradit. Vide v. 31. et Barnesii nott.') Expresserunt hunc Stesichori versum, (Οὐκ ἔστ' ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος,) Cicero Ep. ad Att. 9, 12. (Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος, ut opinor, ille de ratibus,') Athen. 5, 53. (Καὶ Ἀντισθένης δ' ὁ * Σωκρατικὸς περὶ τῶν ἀριστείων τὰ αὐτὰ τῷ C Πλάτωνι ἱστορεῖ. Οὐκ ἔστιν δ' ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος,) 11, 112. Ὁ δὲ καλὸς Πλάτων, μονονουχὶ εἰπών· Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος,) al. (Max. Tyr. 27. p. 321. Οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος, λέγει πού τῶν αὐτοῦ ᾀσμάτων ὁ Ἱμεραῖος ποιητὴς, ἐξομνύμενος τὴν ἔμπροσθεν ᾠδὴν, ἐν ᾗ περὶ τῆς Ἑλένης εἰπεῖν φησὶν οὐκ ἀληθεῖς λόγους· ἀναμάχεται οὖν ἐπαίνῳ τὸν ἔμπροσθεν ψόγον. Δοκῶ δή μοι, κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον, δεήσεσθαι καὶ αὐτὸς παλινῳδίας ἐν τοῖς περὶ τοῦ ἔρωτος λόγοις· θεὸς γὰρ καὶ οὗτος, καὶ οὐχ ἧττον τῆς Ἑλένης ἐπιτιθέναι δίκην τοῖς πλημμελοῦσιν εἰς αὐτὸν ἐῤῥωμενέστατος. Ubi Davis.: ' Adeatur Meurs. ad Hesych. Illustr. 193.') Cf. Conon. ap. Phot. Cod. 186. p. 423. (Nihil de hac re ibi reperitur, sed in p. 432. est: Κἀκεῖθεν ἐξιόντα ἀπαγγέλλειν αὐτὸν Στησιχόρῳ Ἑλένη κελεύει τὴν εἰς αὐτὴν ᾠδὴν, εἰ φιλεῖ τὰς ὄψεις, παλινῳδίαν. Στησίχορος δ' αὐτίκα ὕμνους Ἑλένης συντάττει, καὶ τὴν ὄψιν ἀνακομίζει.) Et omnino solennis aliquid retractandi formula facta est. Παλινῳδία, proprie Carmen priori contrarium, ut quod πάλιν in compositionibus significat: v. Casaub. ad Theophr. Char. 1. ('Παλινῳδία est non tam Iterata cantio, quam Priori contraria, et sic ap. Horat. Od. 1, 16. Recantata opprobria: Nunc ego mitibus Mutare quæro tristia, dum mihi Fias recantatis amica Opprobriis, animumque reddas.')" Astius. "Stesichori primum de Helena carmen diversis nominibus citatur. Suid. v. Στησίχοροι: Φασὶ δὲ αὐτὸν γράψαντα ψόγον Ἑλένης τυφλωθῆναι· πάλιν δὲ γράψαντα Ἑλένης ἐγκώμιον ἐξ ὀνείρου τὴν παλινῳδίαν, ἀναβλέψαι. (Toup. Emendd. 2, 17. ante τὴν παλινῳδίαν supplet διά.) Cono Narr. 18. de Autoleonte quodam (l. c.) Contra Ptol. Hephæst. 4. Ἀρχέλαος ὁ Κύπριος Στησιχόρου φησὶ τοῦ ποιητοῦ Ἑλένην Ἱμεραίαν ἐρωμένην γενέσθαι Μικύθου θυγατέρα· ἀποστᾶσαν δὲ Στησιχόρου, καὶ πρὸς Βούπαλον πορευθεῖσαν, ἀμυνόμενον τῆς ὑπεροψίας τὸν ποιητὴν γράψαι, 'Ελένη ἑκοῦσ' ἀπῆρε. Platonis verba sunt, διὰ τὴν Ἑλένης κακηγορίαν. Isocr. (l. c.) quædam tradit notatu dignissima. Unde colligi potest Palinodiam ejusdem carminis ac Vituperium partem

fuisse; et nescio an utrumque ad Ἰλίου Πέρσιν pertinuerit. Verisimile est, ut mihi quidem videtur, Stesichorum circa initium carminis sui Helenam infamasse; mox, quasi derepente divino quodam œstro percitum, in palinodiam erupisse, et nonnihil de cœcitate ab Helena subito immissa injecisse: quod poëtæ figmentum simpliciter ac bona fide dictum fuisse recentiores credidere. Dio quidem Chrys. memorat τὴν ὕστερον ᾠδήν: (11. p. 323=162. Οὕτω δὲ, ἔφη, γελοίως ἀπὸ τούτων, Homericis figmentis de rebus Trojanis, διακεῖσθε ὑμεῖς, ὥστε ποιητὴν ἕτερον Ὁμήρῳ πεισθέντα, καὶ ταῦτα, 'l. ταὐτὰ,' Reisk. πάντα ποιήσαντα περὶ Ἑλένης, Στησίχορον, ὡς οἶμαι, τυφλωθῆναι φατὲ ὑπὸ τῆς Ἑλένης, ὡς ψευσάμενον· αὖθις δὲ ἀναβλέψαι τἀναντία ποιήσαντα· καὶ ταῦτα λέγοντες οὐδὲν ἧττον ἀληθῆ φασιν εἶναι τὴν Ὁμήρου ποίησιν. Καὶ τὸν μὲν Στησίχορον ἐν τῇ ὕστερον ᾠδῇ λέγειν, ὅτι τοπαράπαν οὐδὲ πλεύσειεν ἡ Ἑλένη οὐδαμόσε· ἄλλοι δέ τινες, ὡς ἁρπασθείη μὲν Ἑλένη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, δεῦρο δὲ παρ' ἡμᾶς εἰς Αἴγυπτον ἀφίκετο.) De hoc videant eruditi. Ἑλένης Ἐπιθαλάμιον citat Schol. Theocr. 18. Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν Εἰδύλλιον, Ἑλένης Ἐπιθαλάμιος, καὶ ἐν αὐτῷ τινὰ εἴληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησιχόρου Ἑλένης Ἐπιθαλαμίου. Hi Epithalamii an ad Ψόγον καὶ Παλινῳδίαν referri debeant, definiri non potest. Ceterum de hac historia conferri possint auctores ab Ursino allegati, Lucian. 2, 113. Pausan. 3, 19. Philostr. 6. p. 246. Aristid. Panath. Schol. Horat. Carm. 1, 16, 28." Blomf. l. c. 261. Plato Phædro 257=34.: Αὕτη σοι, ὦ φίλε Ἔρως, εἰς ἡμετέραν δύναμιν ὅτι καλλίστη καὶ ἀρίστη δέδοταί τε καὶ ἐκτέτισται παλινῳδία, τά τε ἄλλα καὶ τοῖς ὀνόμασιν ἠναγκασμένη ποιητικοῖς τισὶ διὰ Φαῖδρον εἰρῆσθαι. Cic. ad Att. 2, 9. Quarum expecta divinam παλινῳδίαν: 4, 5. Quid? etiam, dudum enim circumrodo, quod devorandum est, subturpicula mihi videbatur esse παλινῳδία: 7, 7. Mihi autem nulla de eo παλινῳδία datur propter superioris epistolæ testimonium. Lucian. 2, 493. Πότερα δ' οὖν ἐθέλεις, ἀγαπήσαντα τοῖς ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω, ἢ, κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινῳδίαν τινα συγγράφω; 1, 604. Ὅταν δέ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῇ προσελθὼν, σιωπὴ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινῳδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. "Παλινῳδία, dicta Rhetoribus Oratio, quæ contrarium rei ejusdem argumentum tractabat. Itaque si quis aliquam personam aut rem s. luxisset, s. vituperasset, postea cum eandem vellet collaudare, s. læta oratione prosequi, utraque oratio παλινῳδία appellata est. Sic Aristid. 1, 260. post μονῳδίαν, qua Smyrnam terræ motu obrutam deplorabat, in eandem παλινῳδίαν dixit, cum instauratam prædicaret. Sic Stesichorus, quem affert Aristid., cum Helenam vituperasset, postea eam laudavit oratione, quæ itidem Παλινῳδία dicta est." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Constitt. Apost. 8, 8. Προσδέξηται αὐτῶν τὴν παλινῳδίαν καὶ τὴν ἐξομολόγησιν. Suid.: Παλινοδία· (ἡ) ἐναντία ὁδὸς, παλινῳδία δὲ, (ἡ) ἐναντία ᾠδὴ, ἢ τὸ τὰ ἐναντία εἰπεῖν τοῖς προτέροις. Καὶ ῥῆμα παλινῳδῶ. Καὶ παροιμία, Ἄιδων παλινῳδίαν. Zonar.: Παλινῳδία· ἡ προτέρα ᾠδὴ, ἢ ἡ ἐναντία, ἢ δόγμα τοῖς προτέροις ἐναντίον. "Leg. ut ap. Hesych. ᾠδὴ τῇ προτέρᾳ ἐναντία. In fine pro ἐναντίον K. ἀνόμοιον." Tittmann. Hesychii verba sunt: Παλινῳδίαν· ᾠδὴν τῇ προτέρᾳ ἐναντίαν, ἢ δόγμα τῷ πρώην ἐναντίον. Phot.: Παλινῳδία· ἐναντία ᾠδὴ, ἢ τὸ τὰ ἐναντία εἰπεῖν τοῖς προτέροις. Etym. M.: Παλινῳδία· ᾠδὴ τῇ προτέρᾳ ἐναντία, ἢ δόγμα ἀνόμοιον τοῖς πρώην, οἷον· Ἀλλὰ πειράθητι τὰ κατὰ Στησίχορον παλινῳδίαν ᾆσαι. "Toup. Opusc. 1, 317. Coray Theophr. 170. Heindorf. ad Plat. Phædr. 238. Cattier. 99." Schæf. Mss.]

[* Παλινῳδιατικὸς, ἡ, ὸν, "Horat. Cruq. ttt. 2. vers.". Schæf. Mss.]

. Παρῳδέω, Canticum vel carmen ad alterius imitationem compono. Sic autem compositum canticum vel carmen παρῳδὴ et παρῳδία appellatur. Unde παρῳδεῖν exp. Parodias scribere. Laërtius Bione (52.) Εὐφυὴς γὰρ ἦν καὶ παρῳδῆσαι, οἷά ἐστιν αὐτοῦ καὶ ταῦτα, Ὦ πέπον Ἀρχύτα, * ψαλληγενὲς, * ὀλβιότυφε. Eust. in Il. A. 1. (imo Od. A. 1.) Ἰστέον δὲ ὅτι Ὁμήρου γράψαντος, Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, τῶν τις ὕστερον * σκωπτικῶς παρῳδήσας ἔγραψε, Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύκροτον. [Verba sunt hæc: Ἰστέον δὲ ὅτι Ὁμήρου πολύτροπον τὸν Ὀδυσσέα γράψαντος, τῶν τις ὕστερον σκωπτικῶς παρῳδήσας, ἔγραψε τὸ, Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύκροτον, ὅπερ ἐστὶ κακεντρεχῆ καὶ μὴ ἁπλοῦν· δοκεῖ δὲ εἰρῆσθαι ἡ τοιαύτη λέξις παρὰ τὸ τοῦ Κωμικοῦ κρόταλον.] Ubi animadverte quod dicit σκωπτικῶς: hoc enim convenit cum eo, quod Aristoxenus ap. Athen. 14. refert, e versibus hexametris parodias joci gratia et ad captandum risum fieri solitas: ubi et nomine παρῳδὴ utitur: Ὥσπερ τῶν ἐξαμέτρων τινὲς ἐπὶ τὸ γελοῖον παρῳδὰς εὗρον, οὕτω καὶ τῆς κιθαρῳδίας πρῶτος Οἰνώπας. Ab Athen. 2. citatur Μάτρων ἐν Παρῳδαῖς. Dicitur tamen παρῳδὴ generalius. Quintil. 9, 2.:—"Incipit esse quodammodo παρῳδή: quod nomen ductum a canticis ad aliorum similitudinem modulatis, abusive etiam in versificationis ac sermonum imitatione servatur." || Hesych. παρῳδεῖν inter cetera vult esse χλευάζειν, quæ significatio referenda est ad id, quod modo dixi, e parodiarum videlicet scriptione risum captari solitum.

[Παρῳδέω. Hesych.: Παρῳδοῦντες· παρατραγῳδοῦντες, χλευάζοντες, ἢ λέγοντες. "Nam παρῳδία proprie, cum ea, quæ in Tragœdia dicta sunt, in alium sensum a Comicis traducantur, qualia sunt tot Euripidea, quæ lepide alio detorquet Aristoph. Et hoc est χλευάζειν, quod sequitur, et ἄλλο λέγειν. Ut ita quoque conjectura mea confirmetur, qua lego in Hes. ἢ ἄλλο λέγοντες. Clytemnestra ap. Eurip. Iph. A. p. 128. (vide Παρῳδός.)" Heins. "Vide H. Steph. Præf. ad Parod. Mor., et Suid. v. Παρῳδούμενος, (infra citandum.)" Albert. "An leg. κατὰ παρῳδίαν λεγ.?" H. St. "L. ψέγοντες." T. Faber Epist. [illegible] p. 99." Triller. Emend. Hesych. 32. "Non male D. Heins. ἢ ἄλλο λέγοντες. Vide modo dicta. Phot. tamen in Lex. et Suid. etiam, Παρῳδούμενος· λεγόμενος, sc. ἐν παρῳδίᾳ, quod in glossa latet." Albert. Verba, 'Sc. ἐν παρῳδίᾳ, quod in glossa latet,' tacite repetit Schleusner. Anim. ad Phot. Julian. Cæs. 306.: Πέφυκα γὰρ οὐδαμῶς ἐπιτήδειος οὔτε σκώπτειν, οὔτε παρῳδεῖν, οὔτε γελοιάζειν. Suid.: Παρῳδούμενος· λεγόμενος. Καὶ παρῳδία. Οὕτω λέγεται ὅταν ἐκ τραγῳδίας μετενεχθῇ λόγος εἰς κωμῳδίαν, οἷόν ἐστι τὸ, Ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι, παρ' Εὐριπίδῃ καὶ παρ' Ἀριστοφάνει εἰρημένον. (Aristoph. Acharn. 7. Ταῦθ' ὡς ἐγανώθην, καὶ φιλῶ τοὺς ἱππέας Διὰ τοῦτο τοὔργον· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι. "Malim τούτοις ἐγανώθην, ut in Vesp. 612. Τούτοισιν ἐγὼ γάννυμαι." Elmsl. Schol.: Τοῦτο παρῳδία καλεῖται, ὅταν ἐκ τραγῳδίας μετενεχθῇ. Ἔστι δὲ ἡμιστίχιον ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου, ἔχον οὕτω· Κακῶς ὄλοιτ' ἄν, leg. cum Elmsleio l. c. ὀλοίτην, ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι. Post μετενεχθῇ supple e Suida, λόγος εἰς κωμῳδίαν.) Καὶ αὖθις· Κατὰ δή τινα πρόφασιν ᾀσθέντα καὶ παρῳδηθέντα οἱ περὶ ταῦτα ἄστροις ἐπέμψαμεν, Προκόπιός φησι. Καὶ παρῳδήκει· ἄλλην ᾖσεν ᾠδήν. Ἢ παρῳδήκει· ἀντὶ τοῦ, ὠγκώθη. Zonar.: Παρῳδήκει· ἔξω τῶν γεγραμμένων εἶπε. "Suid. ἄλλην ᾖσεν ᾠδήν. Minus recte. Sensus Nostri est: Verbis usus est alio consilio, (et mutatis,) quam ab altero scripta erant." Tittm. Imo uterque Lexicographus recte scripsit. Παρῳδέω enim proprie est ἄλλην ᾠδὴν ᾄδω, deinde vero metaphorice ἔξω τῶν γεγραμμένων λέγω. "Παρῳδῶ, ad Diod. S. 1, 431. Kuster. Aristoph. 72. a. 115. b. Schol. ad Lucian. 2, 258. (Ἀπὸ παροιμίας παρῴδηται τῆς, Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον,) Ruhnk. Ep. Cr. 115. Eichstædt. de Dram. 51. Lucian. 1, 510. (Εὖγε παρῳδεῖς, ὦ Χάρων, Schol.: καλῶς γε ἄλλην ᾄδεις ᾠδὴν, ubi T. H. Suidæ loco allato: 'Sed ea potestas inepte quadrat Luciani loco.') Luzac. Præf. ad Valck. Callim. 42. Heyn. Hom. 8, 414. Παρῴδηται, Schol. Aristoph. Plut. 253. Brunck. Aristoph. 3, 165. Heyn. Hom. 6, 304." Schæf. Mss. Quid sit παρῳδεῖν, per exempla docet P. Leopard. Emendd. 6, 12. in Gruteri Lampade 3, 114—5. Phrynich. Ecll. 172.: Χρέως· Ἀττικὸς ἂν φαίνοιο καὶ ἐπιμελὴς, εἰ, διὰ τοῦ ω, χρέως λέγεις. Σὺ μὲν οὖν τῇ σεαυτοῦ πολυμαθείᾳ, τὸν Ἀριστοφάνην διὰ τοῦ ο, ἐδείκνυες τὸ χρέος ἐν ταῖς Νεφέλαις εἰπόντα (30.) Ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν

Πασίαν; ἔοικε δὲ παρῳδηκῶς εἰρηκέναι, διόπερ οὐ χρηστέον αὐτῷ. "Hoc genere joci ludunt plerumque Comici vett. Aristoph. in his multus est. Παρῳδία autem h. l. videtur esse proprie, ut Schol. Aristoph. et Suid. docent, cum e loco alicujus Tragœdiæ aliquid imitando transfertur in Comœdiam. Nam expressus est hic versus Aristoph. ex illo Euripidis τί χρέως ἔβα δῶμα; Quod æs alienum venit domum? ut monet idem Schol. Aristoph. De parodia autem consule Athen. et Hermog. Περὶ Μεθ. τῆς Δειν.: nam paulo aliter videtur hoc nomen accepisse Hermog. et παραπλοκὴν aliquando nominare. Quin et Arist. 3. Rhet. Artium eadem fere notione docuit τὸ γελοῖον ἐν τοῖς παραπεποιημένοις fieri. Vide item Quintil. 9, 2. περὶ παρῳδῆς, et Hermog. περὶ παραπλοκῆς. Manasse autem hæc omnia nomina videntur e consuetudine illa Grammaticorum, qua nil frequentius in Scholiis Poëtarum, ut in illis Aristoph. παρὰ τὸ Ὁμήρου, aut Εὐριπίδου, aut aliorum: quasi dicant expressum imitatione illius loci Homeri. Inde παρῳδία, ut sit παρὰ τὸ ᾀδόμενον, et παραπλοκὴ παρὰ τὸ πλεκόμενον, et B παραπεποιημένον, παρὰ τὸ πεποιημένον: sic et παράφρασις pro Imitatione frequens ap. Rhetores. His finitima sunt τὸ παράγραμμα Arist. 3. Rhet. et παραγραμματισμοὶ Grammaticorum, atque τὸ παρατρέπειν Æliani. Hoc loco observandum quam caute legendus Aristoph. qui dum ludit, nos in errorem inducere potest." Nunn. Imo omnia illa nomina formata sunt e pervertendi, mutandi in pejus, notione, qua sæpissime in compositis gaudet præpositio παρά. Cf. Lennep. ad Phalar. 312. qui exempla hujus usus multa collegit. "Τί χρέος ἔβα δῶμα; Interpres: Quod æs alienum venit domum? Vertendum erat: Quid negotii domui supervenit? At Aristoph. παρῳδιάζων joco, transtulit in alium sensum; nam τὸ χρέος est Æs alienum quoque. Itaque si duplex sensus non esset in verbo, nullus esset lepos." Scal. "Ἔοικε δὲ παρῳδηκῶς εἰρηκέναι: nam nulla erat metri necessitas. Locus Eurip. quærendus. Illud ἔβα δῶμα, nisi fallor, præcipue risit Comicus, et locum fecit ejus parodiæ." Pauw. Cf. Herc. F. 531. Γύναι, τί καινὸν ἦλθε δώ- C μασιν χρέος;]

[* Παρῳδητέον. Eust. in Od. A. p. 64. Διδάσκοντος τοῦ ποιητοῦ, ὅπως παρῳδητέον τὰ ἔπη.]

["Παρῳδή, Spalding. ad Quintil. 3, 400. Phrynich. 173." Schæf. Mss.]

[* Παρῴδησις, ἡ, "Schol. Arist. Ms. 166. Quod oratione soluta quis eloquitur." Valck. Mss.]

Παρῳδὸς, (ὁ, ἡ,) Parodiarum scriptor, ut Sopater ap. Athen. et Matro, cujus etiam opus, vocatum Παρῳδαί, ab eo citatur. ["Eust. in Od. A. p. 60. Athen. 5. 62. 134. Matro Parodus. Vide Casaub. Anim. col. 253, 63. p. 175. c." Scott. App. ad Thes. "Eurip. Iph. A. 1147. (ἀνακαλύψω γὰρ λόγους, Κοὐκέτι παρῳδοῖς χρησόμεσθ' αἰνίγμασιν.)" Schæf. Mss. J. Poll. 4, 53., in Πάροδος citandus.]

Παρῳδία, (ἡ,) i. q. παρῳδὴ proxime præcedens, unde παρῳδιῶν ποιηταί, Athen. 15. et τοὺς τὰς παρῳδίας γράψαντας, ibid. Παρῳδία est, inquit Camer., cum alterius poëtæ versus jocose in aliud argumentum transferuntur: ut illud ex Alcest. (694.) Χαίρεις ὁρῶν D φῶς, πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς; Aristoph. in suas Nebulas transtulit ita (1415.) Κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς; Alia exempla affert idem Cam. quæ ap. eum videnda relinquo, Comm. utr. Ling. 195. Est autem hic id genus παρῳδίας, cujus meminit Suid., videlicet cum verba Tragœdiæ ad Comœdiam transferuntur, quale esse, inquit, ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι ab Eurip. et ab Aristoph. dictum. [Vide et Leopard. Emendd. 6, 12.] || Est præterea παρῳδία Hermogeni, ubi δεινότητος methodum tradit, ὅταν ὁ λέγων μέρος τοῦ ἔπους, τὸ λοιπὸν παρ' αὐτοῦ πεζῶς ἑρμηνεύσῃ, Cum quis, ubi partem aliquam versus protulit, reliquum a se, i. e. de suo oratione soluta eloquitur. Dicitur et παραπλοκή, ubi exemplum vide.

["Παρῳδία, Phrynich. Ecll. 173. Bentl. Opusc. 117." Schæf. Mss.]

[Παρῳδία, Accommodatio versus e poëta aliquo recitati, cum orator carminis particula allata, cetera quæ sequuntur de suo addit, et soluta oratione persequitur. Hermog. Περὶ Μεθ. Δειν. 62. Gregor. ad h. l. παρῳδίαν ita explicat: Ὅταν μέρος εἰπὼν τοῦ ἔπους παρ' αὐτοῦ τὸ λοιπὸν πεζῶς ἑρμηνεύσῃ. Prope ad eam formam accedit κόλλησις ab Hermog. appellata, de qua alio loco diximus. Aliud genus παρῳδίας est, Quæ fit similitudine soni in singulis verbis, ut si quis κεφαλὴν κόρακος pronunciare velit, dicat κόλακος, quasi balbutiens, unde sensus jocosus et irridens oritur. Hic est, quem παραγραμματισμὸν appellat Tzetz. Chil. 8, 169. ab Hermog. magis verbo quam re ipsa prætermissum. Quintil. 6, 3. 97.: Adjuvant urbanitatem et versus, ficti novis versibus similes; quod παρῳδία dicitur." Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Παρῳδικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad parodiam pertinens, Parodiæ formam habens. || Item παρῳδικὰ μέλη ap. Schol. Aristoph. Vesp., nisi forte παροδικὰ legendum est, ut et ἐξωδικὰ ibid. scriptum esse constat pro ἐξοδικά, cum exponat ἅπερ ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ τοῦ δράματος ᾄδεται. [Vide Ἐξοδικὸς et Παροδικός.]

Περιῳδέω, Incantamentis et magica arte circumvenio et obtundo, Bud. e Luciano, cujus hæc verba citantur in VV. LL. Περιῳδήσας τὴν Γοργόνα ἐπαοιδίαις. [Locus est 3, 594. Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτομήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημουμένου, ἐπαοιδίαις ταύτην περιῳδήσαντος, ἄλκαρ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχήκασι. Ἐπαοιδαῖς tacite legit Schneider. Lex. Vide Ἐπαοιδία. "Περιῳδεῖν dubito an ap. alium veterem legatur." J. M. G. Nos quidem dubitamus, an Lucian. ipse ἐπαοιδίαις—περιῳδήσαντος scripserit. Sed de hoc viderint eruditiores.]

[* Περιῳδὸς, unde * Περιῳδικός. Περιῳδικὰ quid sint ap. Metricos, docet Hephæst. 114. (in Παλινῳδικὸς citatus,) et 123. Περιῳδικὰ δὲ, ἐν οἷς τὰ μὲν περιεχόμενα ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, τὰ δὲ περιέχοντα οὔτε ἀλλήλοις, οὔτε τοῖς περιεχομένοις. Ubi Schol. Ὥστε τρόπον τινὰ καὶ περιῳδικὰ εἶναι, καὶ ἐπῳδικὰ, ἑκάτερον ἓν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ περιῳδικὰ καλεῖται. Vide Hermann. Elem. Doctr. Metr. 27.]

Ῥαψῳδέω, unde Ῥαψῳδὸς et Ῥαψῳδία, pro quibus nonnulli Ῥαβδῳδὸς et Ῥαβδῳδία scr. putarunt. Carmina contexo, et quasi consuo aut consarcino. Nam cum ῥαψῳδεῖν sit ῥάψαι ᾠδὰς, ad quod etymum alludens Pindar. Rhapsodum vocavit ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδὸν, (Nem. 2, 2.) consuendi aut consarcinandi vocabulum hic convenire existimo, ad declarandam verbi Græci originem. Sed Eust. ῥαψῳδίας vocari ait διὰ τὸ κατὰ συνθήκην τεχνικὴν ῥάπτεσθαι, οἷον τὴν ᾠδήν. Ego autem existimo ῥαψῳδίας initio dictas fuisse Poëmata longiuscula, et quidem hexametris versibus scripta, quod multos versus veluti consutos haberent; postea vero latiorem fuisse datam huic verbo significationem; sic tamen ut de scriptione heroicorum versuum potius dictum sit, et quidem de Homericis etiam interdum peculiariter. Unde etiam peculiariter singuli ejus Iliadis et Odysseæ libri Ῥαψῳδίαι appellantur. Vide infra Ῥαψῳδία.

Ῥαψῳδέω, non tantum pro Carmina contexo et quasi consuo, sed et pro Carminibus decanto, s. celebro, proprie autem, carminibus heroicis et quidem ita contextis. Q. d. Rhapsodia versuum celebro. Aristoph. (Eccl. 678.) καὶ ῥαψῳδεῖν ἔσται τοῖς παιδαρίοισι Τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ. Lucian. Dial. Achillis et Antilochi (1, 400.) Νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελὴς, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσι, μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία. Æschines autem ῥαψῳδείτωσαν ἐπαινοῦντες dixit Epist. 11. || Interdum etiam significat Carmine heroico perscribo, vel trado, ut ap. eund. Lucian. Εἰπὲ οὖν μοι εἰ ἀληθῆ ἐστιν ἅπερ Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος περὶ εἱμαρμένης ἐρραψῳδήκασιν. || Frequentissime autem usurpatur ῥαψῳδῶ pro Rhapsodias recito, vel Carmina recito alicujus poëtæ, ex eorum videlicet numero, qui Rhapsodi vocantur. Isocr. Panath. ῥαψῳδοῦντας τὰ ἐκείνων, de Homeri et aliorum poësi loquens. Et ap. Luc. (1, 384.) Alexander dicitur Ὅμηρον ῥαψῳδεῖν. Athen. 264. Τοὺς δὲ Ἐμπεδοκλέους καθαρμοὺς ἐρραψῴδησεν Ὀλυμπιάσι Κλεομένης ὁ ῥαψῳδός. Sed et ipsimet auctores sua poëmata ῥαψῳδεῖν dicuntur, ut ap. Plat. Homerus et Hesiodus, Polit. 10. p. 131. Lucian. autem quendam Homeri versus sermoni suo accommodantem, ῥαψῳδεῖν itidem dicit. Nam cum Menippus Philonidi

dixisset, (1, 457.) Ὦ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο, qui versus sunt Homerici, respondet Philonides, Οὗτος, ἀλλ' ἦ παραπαίεις· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐῤῥαψῴδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. Ubi ἐμμέτρως abundat, cum in ἐῤῥαψῴδεις comprehendatur. Invenio ῥαψῳδεῖν non solum de recitatione versuum, sed et de recitatione scriptorum historicorum dictum, ut ap. eund. Lucian. Περὶ τῶν ἐπὶ τὸ Μ. κ. τ. λ. Ἦν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς ἢ *συγγραφικὸς πλούσιος ᾖ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὑτοῦ ῥαψῳδῶν, κ. τ. λ. || Item Ῥαψῳδεῖν, Loquaciter aliquid recensere, Oratione redundanti uti, ut inquit Bud. hæc e Greg. Epist. citans, Ἡμῖν γε σχολὴ μακρότερα τῆς παρούσης ὑποθέσεως ῥαψῳδεῖν. HINC Ῥαψῴδημα, Mendacium, Nugæ, Hesychio et Suidæ. Hic vero etiam verbo ῥαψῳδῆσαι similem dat expositionem: ait enim esse τὸ φλυαρῆσαι, aut τὸ ἁπλῶς λαβεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι χωρὶς ἔργου τινός.

[" Ῥαψῳδέω, Jacobs. Anth. 12, 437. Heindorf. ad Plat. Phædr. 351. Heyn. Hom. 8, 797. ad Herod. 404. Toup. Opusc. 1, 396. Dionys. H. 4, 220. Homer. T. 1. p. 1. Ern. (' Homeri poëmata ex Asia in Græciam primum transvexisse Lycurgum refert Plut. Lycurgo sub initio; et Ælian. V. H. 13, 14. In Græcia diu circumferebantur, non, ut nunc habemus, in duos libros disposita, sed tanquam cantilenæ quædam disjunctæ. Τὰ Ὁμήρου ἔπη, inquit Ælian. l. c., πρόπαλαι διῃρημένα ᾖδον οἱ παλαιοί· οἷον ἔλεγον, Τὴν ἐπὶ ναυσὶ Μάχην, καὶ *Δολωνίαν τινὰ, καὶ Ἀριστείαν Ἀγαμέμνονος, καὶ Νεῶν Κατάλογον, καί που *Πατρόκλειαν, καὶ Λύτρα, καὶ ἐπὶ Πατρόκλῳ Ἆθλα, καὶ Ὁρκίων Ἀφάνισιν. Ταῦτα ὑπὲρ τῆς Ἰλιάδος. Ὑπὲρ δὲ τῆς ἑτέρας· τὰ ἐν Πύλῳ, καὶ τὰ ἐν Λακεδαίμονι, καὶ Καλυψοῦς Ἄντρον, καὶ τὰ περὶ τὴν Σχεδίαν, Ἀλκίνου Ἀπολόγους, *Κυκλωπίαν, καὶ *Νεκυίαν, καὶ τὰ τῆς Κίρκης, Νίπτρα, Μνηστήρων Φόνον, τὰ ἐν Ἀγρῷ, τὰ ἐν Λαέρτου. Libellos istos primus ordine disposuit, contexuit, et quasi consuit, ἐῤῥαψῴδησε, Pisistratus. ' Qui primus Homeri libros, confusos antea, sic disposuisse dicitur, ut nunc habemus,' Cic. de Or. 3, 34. Πεισίστρατος ἔπη τὰ Ὁμήρου διεσπασμένα ἠθροίζετο, Paus. 7, 26. Τάδε δὲ ποιήματα, σποράδην πρότερον ᾀδόμενα, Πεισίστρατος Ἀθηναῖος συνέταξε, Anonym. de Genere Homeri, edit. a L. Allatio. Fuerunt qui Hom. ipsum libros hosce non perpetuos, sed cantilenas sparsim et singulatim compositas, edidisse crediderint. Ἔγραψε τὴν Ἰλιάδα, inquit Suid., οὐχ ἅμα, οὐδὲ κατὰ τὸ συνεχὲς, καθάπερ σύγκειται, ἀλλ' αὐτὸς μὲν ἑκάστην ῥαψῳδίαν γράψας, καὶ ἐπιδείξας τῷ περινοστεῖν τὰς πόλεις τροφῆς ἕνεκεν, ἀπέλιπεν. Quam in sententiam concessisse videtur etiam vir longe omnium doctissimus, Phileleutherus Lipsiensis in Epist. quadam, sermone Anglico conscripta, ad F. H. p. 18. In eandem porro sententiam scriptor Gallicus Rapin, in Comparatione, quam instituit, Virgilii cum Homero, licet ipse aliter sentiens, Ælianum tamen citat, et ipsum doctiores adducentem: Elian prétend que l'opinion des Sçavans de son temps étoit qu'Homère n'avoit composé l'Iliade et l'Odyssée que par morceaux, sans unité de dessein, etc. Verum neque Ælian., cujus verba jam supra adduxi, quicquam ejusmodi asserit; et res ipsa vehementer reclamat. Nam in utroque poëmate, a capite ad calcem, tam sunt apta et connexa omnia; in Odyssea adeo una ubique est et perpetua narratio; in Iliade, singulis in libris, singulis fere in paginis, quæcunque pugnetur pugna, quæcunque res narretur, tam singulari tamen artificio interseritur et ubique spectatur Achilles, ut plane nullo modo fieri possit, quin uno consilio totum conscriptum fuerit poëma, ἕν μέν τι σῶμα, ut recte Eust., συνεχὲς διόλου καὶ εὐάρμοστον, ἡ τῆς Ἰλιάδος ποίησις.' Itaque cantilenas istas, non ab Hom. sparsim et singulatim conscriptas, sed ex Hom. poëmatis olim excerptas, et, ut loquitur Paus., διεσπασμένας, primus in unum docte recollegit, et sic, ut nunc habemus, disposuit Pisistr.')" Schæf. Mss.]

[Ῥαψῳδέω. Suid.: Εἰκῇ ῥαψῳδεῖ· ἀντὶ τοῦ φλυαρεῖ. Plato Phædro 143. Λόγοι ἄνευ ἀνακρίσεως καὶ διδαχῆς ῥαψῳδούμενοι. Incassum garrio, Demosth. 181. Οὐδὲν οὖν ἀλλ' ἢ ῥαψῳδήσουσιν οἱ πρέσβεις περιιόντες: 770. Καὶ νῦν εἰ μέν εἰσιν ὑμῶν οἱ πλείους, οἷοι τοὺς πονηροὺς φιλεῖν καὶ σώζειν, μάτην ἐῤῥαψῳδηκότας ἡμᾶς ἔσεσθαι. Liban. Ep. 1032. p. 481. Εἰ δέ με οἰήσει ῥαψῳδεῖν, καὶ μύθους ταῦθ' ἡγησάμενος ἀμελήσεις, ubi Wolf.: " Ῥαψῳδεῖν sequiore sensu hic adhibetur." Cf. Ῥαψῴδημα.]

[Ῥαψῴδημα, τὸ, Hesych. ψεῦσμα, φλυαρία. Idem corrupte: Ῥαθῴδημα· ψεῦσμα. Lex. Bibl. Coisl. p. 475. Phot. et Suid.: Ῥαψῴδημα· ψεῦσμα. " Vide Wolf. ad Liban. Ep. 1032. p. 481." Schleusner. Mss. " Cyr. 193." Wakef. Mss.]

Ῥαψῳδὸς, (ὁ, ἡ,) Carminum contextor et quasi consutor, Qui ea poëmata, quæ Rhapsodiæ appellantur, componit. Hoc nomine appellatur Hesiodus a Luciano, Ὡς δὲ ὑμεῖς φατὲ, σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδός. [Vox in Indice Lucianeo non legitur.] Secundum hanc signif. Sphinx quoque appellata est ῥαψῳδὸς a Soph. Œd. T. (390.) videlicet ἡ ῥάπτουσα τὰς ᾠδάς. [Locus est: Πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων, Ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον; ubi Schol. Ῥαψῳδός· ἡ Σφὶγξ, ἡ ῥάπτουσα τὰς ᾠδάς. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ῥαψῳδοῦ καθ' Ὅμηρον, ἢ μεθ' Ὅμηρον ἦν. Alius Schol. Ῥαψῳδός· ἡ Σφὶγξ, ἡ συντιθεῖσα ἐμμέτρους λόγους. Vide Suid. in Ῥαψῳδία citandum. Hesych.: Ῥαψῳδός· Σοφοκλῆς Οἰδίποδι οὕτως ἔφη τὴν Σφίγγα, καὶ οἱ τὰ Ὁμήρου ᾄδοντες ποιηταὶ ῥαψῳδοὶ καλοῦνται. Vide Perizon. ad Ælian. V. H. 13, 38. Phot.: Ῥαψῳδὸς κύων· ἡ (ἡ) Σφὶγξ, οὕτως Σοφοκλῆς.] || Ῥαψῳδὸς frequentius pro Rhapsodiarum recitatore. Bud. ῥαψῳδοὺς interpretatur Carminis heroici recitatores, in Plat. de Rep. 3. Οὐδὲ ῥάψωδοί τε ἅμα καὶ ὑποκριταὶ εἶναι δύνανται. Ibidem citat ex Athen. p. 223. Μετὰ δὲ τοὺς θαυματοποιοὺς ἐπεδείξατο ῥαψῳδὸς Ἄλεξις Ταραντῖνος. Ubi ῥαψῳδὸν pro Acroamate poni ait. Vocabantur autem ῥαψῳδοὶ, etiam Ὁμηρισταὶ, ut scribit idem Athen. 14. ideo autem fortasse quod Homeri præsertim recitare versus solerent. Quo pertinet expositio, quam Suid. et Hesych. dant huic nomini. Ceterum notandum est ῥαψῳδοὺς, dictos non simpliciter Qui carmina recitarent, sed Qui ea recitarent in publicis conventibus. Vide Ῥαβδῳδὸς paulo post.

[" Ῥαψῳδὸς, Rhapsodus, Recitator carminum, inprimis Homericorum. Erant autem Rhapsodi genus hominum molestum Athenis, ut dicit Valck. ad Herod. 5, 67. Jactabant enim, se non solum carmina Homericis versibus de quacunque re facere posse, sed Homerum etiam melius ipsis Grammaticis interpretari: v. Sigism. Fr. Dresigii Comment. Cr. de Rhapsodis, Lips. 1734. 4. Ἀπ. 4, 2, 10. et Σ. 3, 6. dicuntur didicisse quidem carmina Homeri, sed stultissimi esse. Cf. ad illos locos Ernest. et Bach." Lex. Xenoph.]

[" Ῥαψῳδὸς, Wolf. ad Hesiod. Theog. p. 56. 57. 60. 144. 65. ad Corn. Nep. 279. Ἡ ῥαψῳδὸς κύων, Sphinx, Valck. Phœn. p. 21. Toup. Opusc. 1, 396. ad Herod. 404. Wakef. Alc. 548. ad Diod. S. 1, 724. Brunck. Soph. 3, 528. Heyn. Hom. 8, 794. 797." Schæf. Mss. " Ῥαψῳδοὶ, Rhapsodi, Cantatores carminum Homeri, 2, 33. Quo de hominum genere plura habentur ap. Meurs. Panath. 25. Kuster. Hist. Crit. Hom. p. 82. ss." Fischer. Ind. Verb. quæ leguntur in Dial. Æschinis.]

[Ῥαψῳδός. Mœris: Ῥαψῳδοί· ὑποκριταὶ ἐπῶν. " Abest glossula ab optimo Coisl. ex Hesychio, (Ῥαψῳδοί· ὑποκριταὶ ἐπῶν,) Timæo, (ubi eadem verba extant,) aut alio quopiam Lexicographo derivata." Pierson. " Plat. Hipparch. p. 2. Phædr. 357. Ione 143. ubi v. Schol. (137. Ῥαψῳδῶν· ῥαψῳδούς φασι τοὺς τὰ Ὁμήρου ἔπη ἐν τοῖς θεάτροις ἀπαγγέλλοντας. Ἐκλήθησαν δὲ οὕτως, ἐπεὶ ῥάβδους ἔχοντες δαφνίνας ἀπήγγελον (l. ἀπήγγελλον.) Ῥαψῳδῆσαι λέγεται καὶ τὸ φλυαρῆσαι, ἢ τὸ ἁπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι, χωρὶς ἔργου τινός.)" Ruhnk. ad Tim. Etym. M. et Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Ῥαψῳδοὶ καὶ ῥαψῳδοῦντες· οἱ τὰ Ὁμήρου ἔπη ἀπαγγέλλοντες ἐν τοῖς θεάτροις. Ῥαψῳδῆσαι οὖν ἐστὶν ἤτοι τὸ φλυαρῆσαι, ἢ ἁπλῶς λαλεῖν (λαβεῖν Bekk.) καὶ ἀπαγγέλλειν, χωρὶς ἔργου τινός. Suid. et Phot.: Ῥαψῳδοί· οἱ τὰ Ὁμήρου ἔπη ἐν τοῖς θεάτροις ἀπαγγέλλοντες, οἳ ἐκλήθησαν οὕτως, ἐπεὶ

ῥαβδούχους ἔχοντες ἀπήγγελλον. Ῥαψῳδῆσαι δέ ἐστι, A τὸ φλυαρῆσαι, ἢ τὸ ἁπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι χωρὶς ἔργου τινός. "Quare hæc, χωρὶς ἔργου τινὸς, addiderit Suid., (et ceteri Lexicographi,) nescio; nec video, quid ea sibi velint." Kust. "Leg. χωρὶς εἱρμοῦ τινὸς, Sine aliqua connexione recitare. Quod ῥαψῳδῆσαι vocant Græci. Rem satis festive exponit Schol. Pind. Nem. 2, 2. (quem mox citabimus.) Verbo utitur Longin. 22." Toup. Emendd. 2, 132. omnino recte. "Portus, cui Kuster. accedit, mavult ῥάβδους. Sed suspicor scr. esse ῥάβδους χειρὶ ἔχοντες. Phot. ῥάβδους simpliciter habet." Schleusner. Mss. Scholiasta Platonis, ῥάβδους ἔχοντες δαφνίνας. J. Poll. 7, 182.: Ῥαψῳδοὶ, χορευταὶ, ὑποκριταὶ, ἐργολάβοι, καὶ τὰ ὅμοια. Phot.: Ῥαψῳδοί· τὸ δ' ἔμπροσθεν ἀρνῳδοὶ ἐκαλοῦντο, ἐπάθλον αὐτοῖς ὄντος ἀρνός. Schol. Pind. Nem. 2, 1.: Ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι· Ὁμηρίδας ἔλεγον τὸ μὲν ἀρχαῖον τοὺς ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου γένους, οἳ καὶ τὴν ποίησιν αὐτοῦ ἐκ διαδοχῆς ᾖδον· μετὰ δὲ ταῦτα καὶ οἱ ῥαψῳδοὶ, οὐκέτι τὸ γένος εἰς Ὅμηρον ἀνάγοντες. Ἐπιφανεῖς δὲ ἐγένοντο οἱ περὶ Κύ- B ναιθον, οὕς φασι πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὁμήρου ποίησιν. Ἦν δὲ ὁ Κύναιθος Χῖος, ὃς καὶ τῶν ἐπιγραφομένων Ὁμήρου ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηκέναι. Οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσαις ἐρραψῴδησε τὰ Ὁμήρου ἔπη, κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν ἐννάτην Ὀλυμπιάδα, ὡς Ἱππόστρατός φησιν. Ἄλλως. Τοὺς ῥαψῳδοὺς οἱ μὲν ῥαβδῳδοὺς ἐτυμολογοῦσι διὰ τὸ μετὰ ῥάβδου δηλονότι τὰ Ὁμήρου ἔπη διεξιέναι. Καλλίμαχος (Fr. 138. Bentl. T. 1. p. 497.) Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον Ἠνεκὲς ἀείδω δειδεγμένος. Οἱ δέ φασι, τῆς Ὁμήρου ποιήσεως μὴ ὑφ' ἓν συνηγμένης, σποράδην δὲ ἄλλως καὶ κατὰ μέρη διῃρημένης, ὁπότε ῥαψῳδοῖεν αὐτὴν, εἱρμῷ τινὶ καὶ ῥαφῇ παραπλήσιον ποιεῖν, εἰς ἓν αὐτὴν ἄγοντας. Οὕτω καὶ ὁ Πίνδαρος (εἰσ)δέδεκται. Οἱ δὲ, ὅτι, κατὰ μέρη πρότερον τῆς ποιήσεως διαδιδομένης, τῶν ἀγωνιστῶν ἕκαστος ὅ, τι βούλοιτο μέρος ᾖδε· τοῦ δὲ ἄθλου τοῖς νικῶσιν ἀρνὸς ἀποδεδειγμένου, προσαγορευθῆναι τότε μὲν ἀρνῳδούς· αὖθις δὲ ἑκατέρας τῆς ποιήσεως εἰσενεχθείσης, τοὺς ἀγωνιστὰς, οἷον ἀκουομένους, C ἀκειομένους Salmas. ad Solin. 610. (sed hoc poëticum est,) πρὸς ἄλληλα τὰ μέρη, καὶ τὴν σύμπασαν ποίησιν ἐπιόντας, ῥαψῳδοὺς προσαγορευθῆναι. Ταὐτά φησι Διονύσιος ὁ Ἀργεῖος. Φιλόχορος δὲ ἀπὸ τοῦ συντιθέναι καὶ ῥάπτειν τὴν ᾠδὴν οὕτω φησὶν αὐτοὺς προσκεκλῆσθαι, ("hoc de Rhapsodis Atthidi intexuisse videri potest Philochorus, ubi de Pisistrato ejusque filiis exposuit." Lenz. ad Philochori Fragmm. 105.) Δηλοῖ δὲ Ἡσίοδος, λέγων, ("cf. Böttiger. Ilith. p. 29." Heyn. Fragm. 34. p. 183. Gaisf.) Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὅμηρος ἀοιδοὶ Μέλπομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδὴν, Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ. Ῥαψῳδῆσαι δέ φασι πρῶτον τὸν Ἡσίοδον Νικοκλῆς. Μεναῖχμος δὲ ἱστορεῖ τοὺς ῥαψῳδοὺς στιχῳδοὺς καλεῖσθαι, διὰ τὸ τοὺς στίχους ῥάβδους λέγεσθαι ὑπό τινων. Ἄλλως Ὁμηρίδαι πρότερον μὲν οἱ Ὁμήρου παῖδες, ὕστερον δὲ οἱ περὶ Κύναιθον ῥαβδῳδοί. Οὗτοι γὰρ τὴν Ὁμήρου ποίησιν σκεδασθεῖσαν ἐμνημόνευον καὶ ἐπήγγελλον· ἐλυμήναντο δὲ αὐτὴν πάνυ. Cf. Eustath. 6.: Οὐ μόνον δὲ Γράμματα τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ D Ῥαψῳδίαι καλοῦνται, διὰ τὸ κατὰ συνθήκην τεχνικὴν ῥάπτεσθαι οἷον τὴν ᾠδήν. Καὶ φέρεται εἰς τὴν τοιαύτην ἔννοιαν Ἡσιόδου (ἡ) ῥῆσις αὕτη ἐν μέτρῳ ἡρώῳ· Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὅμηρος ἀοιδοὶ Μέλπομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδήν. Ὅτι δὲ καὶ παρὰ τὴν ῥάβδον ἡ ῥαψῳδία εἴρηται, οἱονεὶ ῥαβδῳδία τις οὖσα, φασὶ καὶ τοῦτο οἱ παλαιοὶ, ἀκολουθοῦντες Καλλιμάχῳ εἰπόντι· Τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον. ("Ad quod etymon respicere videtur Suid., cum de Rhapsodis ait, eos sic vocatos, ἐπεὶ ῥάβδους ἔχοντες ἀπήγγελλον, ubi, cum antea pro ῥάβδους perperam legeretur ῥαβδούχους, suspicabar scr. ῥάβδους χειρὶ ἔχοντες." Polit. Hinc sua sumsisse videtur Schleusner. l. c.) Δαφνίνη δὲ ἦν ἡ ῥάβδος, ἣν κατέχοντες ἐποιοῦντο τὰς τοιαύτας ᾠδάς. Καὶ τὴν αἰτίαν οἱ τῆς γραμματικῆς ἐξηγηταὶ λέγουσι. Καὶ οὕτω μὲν τὰ Ὁμηρικὰ εἰκοσιτέσσαρα Γράμματα, καὶ Ῥαψῳδίαι ἐλέγοντο, μερικαί τινες οὖσαι περιπέτειαι, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, καὶ μικραὶ ὑποθέσεις, (v. Hesych. in Ῥαψῳδία citandum.) Αἱ δὲ αὗται ῥαψῳδίαι καὶ Ποιήματα ἐκαλοῦντο, ὡς μέρη. Ποίησις μὲν γὰρ, ἡ ὅλη βίβλος· ποίημα δὲ, τόδε τὸ Γράμμα, ἤγουν ἥδε ἡ ῥαψῳδία, τὸ ἄλφα, τὸ βῆτα, καὶ τὰ λοιπά. Οἱ δὲ πλείους τῶν παλαιῶν, τήν τε ὅλην Ὁμηρικὴν ποίησιν Ῥαψῳδίαν λέγουσι, καὶ ῥαψῳδοὺς τοὺς αὐτὴν ᾄδοντας. Ἔτι δὲ καὶ Ῥαβδῳδοὺς, διὰ τὴν ἄνω ῥηθεῖσαν δαφνίνην ῥάβδον, ("at non ῥαβδούχους, ut putabat J. C. Scal., et videbar mihi aliquando deprehendisse e corrupto loco Suidæ. Non enim canebant, qui ap. Græcos dicebantur ῥαβδοῦχοι, sed eorum munus erat, curare, ne quid rixarum in theatris excitaretur, s. ut certamina bene procederent. Hinc Ipsi judices, et Arbitri certaminum, ῥαβδοῦχοι." Politus.) διὰ δὲ τὴν αὐτὴν καὶ Στιχῳδούς. Στίχοι γάρ φασιν ὑπό τινων αἱ ῥάβδοι ἐλέγοντο. Ἀλλὰ καὶ Ἀρνῳδοὺς, ἐπειδὴ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἐν ᾠδῇ Ὁμηρικῇ, καὶ νικῶντες, ἄρνα ἐλάμβανον ἔπαθλον. (Sic τραγῳδοὶ, ab hirci præmio, notante Salvin.) Πινδάρῳ δὲ ἀρέσκει, οὐκ ἀπὸ ῥάβδου, ἀλλ' ἐκ τοῦ ῥάπτειν, τοὺς ῥαψῳδοὺς λέγεσθαι. Περιφράζων γὰρ τοὺς ῥαψῳδοὺς, ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοὺς αὐτοὺς λέγει. Ῥάπτειν δὲ ἢ ἁπλῶς, ὡς εἴρηται, τὸ συντιθέναι, ἢ τὸ κατὰ εἱρμόν τινα, ῥαφῇ ὁμοίως, εἰς ἓν ἄγειν τὰ διεστῶτα. Σποράδην γὰρ φασι κειμένης καὶ κατὰ μέρος διῃρημένης τῆς Ὁμηρικῆς ποιήσεως, οἱ ᾄδοντες αὐτὴν, συνέρραπτον, οἷον τὰ εἰς ἓν ὕφος ᾀδόμενα. Ἢ καὶ ἄλλως, διότι, κατὰ μέρος φασὶ τῆς ποιήσεως διαδεδομένης, τὴν σύμπασαν ποίησιν ἐπιόντες οἱ ᾄδοντες, καὶ τὰ ἐξ ἑκατέρας Ὁμηρικῆς βίβλου συῤῥάπτοντες, ὡς ἐβούλοντο, ῥαψῳδοὶ ἐντεῦθεν προσηγορεύθησαν. Τῆς δὲ τοιαύτης * ῥάψεως παράδειγμα σαφὲς καὶ οἱ κέντρωνες, τουτέστι τὰ λεγόμενα Ὁμηρόκεντρα. Κέντρωνές τε γὰρ κυρίως λέγονται τὰ ἐκ διαφόρων χροιῶν συνερραμμένα εἰς ἓν, οἷς ὡμοίωνταί πως τὰ Ὁμηρόκεντρα· καὶ ῥαψῳδία δὲ, ἡ ἐξ ἑκατέρων Ὁμηρικῶν ποιήσεων συῤῥαφεῖσα ᾠδὴ, ἀναλόγως τῷ ὑποκειμένῳ πράγματι, γάμῳ τυχὸν, ἢ ἑορτῇ. Τοῦ δὲ ἀπαγγέλλειν τὴν Ὁμήρου ποίησιν σκεδασθεῖσαν, ἀρχὴν ἐποιήσατο Κύναιθος ὁ Χῖος. Ἐλυμήναντο δέ φασιν αὐτῇ πάμπολλα οἱ περὶ τὸν Κύναιθον, καὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν αὐτοὶ ποιήσαντες, παρενέβαλον.]

[Ῥαψῳδός. "Una eadem ætate Homerum et Hesiodum vixisse testantur versus, quos tanquam Hesiodi citant vett. Grammatici: Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὅμηρος ἀοιδοὶ Μέλπομεν ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδὴν Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ. Sed suspicor hos versus spurios et commentitios esse. ('Versus Hesiodo tributos' caute dixit Wolf. Proleg. ad Hom. 23. n. b. De hac quæstione nihil monet Gaisford. ad Hesiodi Fr. 34. p. 183.) Quod ex illis verbis colligo, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδὴν, quæ ῥαψῳδοὺς aperte designant. Atqui ῥαψῳδία non solum Homero, sed etiam Hesiodo recentior. Cynæthus quidam Chius primus fertur ῥαψῳδῆσαι Homeri carmina circa Olympiadem nonam et sexagesimam, ut testatur Pind. Schol. (l. c.) Quod enim Hesiod. primum ῥαψῳδῆσαι Nicocles volebat, id falsum puto. Conjecisse hoc illum reor ex illis versibus, quos supra retulimus, ubi dicit Hesiodus sese cum Homero καλὴν ῥάψαι ἀοιδήν. Hoc si veritati consentaneum foret, etiam Hom. ῥαψῳδὸς fuisset. Quod a vero alienum est, et ῥαψῳδίας ratione et origine. Ῥαψῳδοὶ siquidem illi proprie dicti sunt, non qui sua carmina ipsi publice ostenderent et canerent, sed qui aliena agerent, ut Homeridæ, vel Homeristæ. Hesych. Ῥαψῳδοί· ὑποκριταὶ ἐπῶν, et paulo post, οἱ τὰ Ὁμήρου ᾄδοντες ποιηταὶ ῥαψῳδοὶ καλοῦνται. Ut enim κωμῳδοὶ et τραγῳδοὶ dicebantur Auctores tragicorum et comicorum versuum, quos ipsi non composuerant, et λυρῳδοὶ Lyricorum carminum cantores ab aliis editorum, ita ῥαψῳδοὶ dicti Qui heroica carmina cantabant in theatro, quorum ipsi auctores non erant, sed tantum actores. Non igitur ῥαψῳδὸς Hesiodus, haud magis quam Homerus. Ῥαψῳδία initium et originem sumsit ab Hom. carminibus, quos primus ῥαψῳδῆσαι cœpit Cynæthus. Cum enim antiquiores epici poëtæ sua ipsi si forte poëmata canerent et ostenderent, hic aliena primum cantare instituit. Et quod fortean ad Homerum genus referebat, Homericam poësin ita cantavit, idque alii postea imitati sunt. Ῥαψῳδοὶ

quippe proprie vocabantur *οἱ τὰ Ὁμήρου ἔπη ὑποκρινόμενοι.* Athen. 14.: *Οὐκ ἀπελίποντο δὲ ἡμῶν τὸ συμπόσιον οὐδὲ ῥαψῳδοί. Ἔχαιρε γὰρ τοῖς Ὁμήρου ὁ Λαρήνσιος* (v. Schweigh. ad Athen. 1, 1.) Homeristas dictos esse *ῥαψῳδοὺς*, et in theatrum inductos primum a Demetrio Phalereo ibid. scribit. Nec solum Homeri carmina, sed etiam Hesiodi, et Archilochi, et Mimnermi, et Phocylidis a Rhapsodis cantitata et actitata sunt. Vide locum. *Τοὺς δὲ Ἐμπεδοκλέους Καθαρμοὺς ἐῤῥαψῴδησεν Ὀλυμπιάσι Κλεομένης ὁ ῥαψῳδός.* Sic *ῥαψῳδοὶ* alienorum carminum sunt actores. Idem ap. Latinos videtur factum. Auctor Vitæ Virgilii: ‘Bucolica eo successu edidit, ut in scena quoque per cantores crebro pronuntiarentur.’ Intelligit *ῥαψῳδοὺς τῶν Βουκολικῶν* Virgilii. Quare appellati sint *ῥαψῳδοὶ*, disputant Grammatici, et more suo nugantur, cum *ῥαψῳδοὺς* quasi *ῥαβδῳδοὺς* dictos putant, quod virgam tenentes carmina canerent. Sane *ἐπὶ ῥάβδῳ* canebant, non tamen inde nomen invenerunt. Pindar., cui tutius credo quam omnibus Grammaticis, *ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοὺς* eos vocat. Ergo *ἀπὸ τοῦ ῥάψαι τὴν ᾠδὴν*, vel *ἀπὸ τοῦ τὰ ῥαπτὰ ᾄδειν* appellati sunt. Homeri poësis cum antea dispersa esset, et indigesta, ac per partes tantum legeretur, qui primi eam in agonibus et *δείξεσι* publicis cantare cœperunt, hinc inde partem aliquam sumebant, quam veluti contexerent et consuerent, et in seriem ponerent. Pind. Schol.: *Τῆς Ὁμήρου ποιήσεως μὴ ὑφ᾽ ἓν συνηγμένης, σποράδην δὲ ἄλλως, καὶ κατὰ μέρος διῃρημένης, ὁπότε ῥαψῳδοῖεν αὐτὴν, εἱρμῷ τινὶ καὶ ῥαφῇ παραπλήσιον ποιεῖν εἰς ἓν αὐτὴν ἄγοντας.* H. e. quod proprie *ῥάπτειν* dicitur, Hiantia componere, conciliare, et acu concipere. Inde usque hodie singulis Hom. carminis partibus nomen hoc hæsit ut *ῥαψῳδίαι* dicerentur. Hinc *ῥαπτὰ ἔπη* Pindaro, quæ *ῥαψῳδοὶ* canebant, quod ea sparsa veluti colligerent, et in unum corpus suerent. Sic *ῥαπτοὶ στέφανοι*, Sutiles coronæ; *ῥαπτὰ* navigia; *ῥαπτὰ περιστρώματα.* Hinc Aristot. *ῥαψῳδίαν* vocavit Carmen e vario versuum genere compositum, veluti Centonem: *Καθάπερ Χαιρήμων ἐποίησεν Κένταυρον, μίκτην ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων, οὐκ ἤδη καὶ ποιητὴν * προσαγορευτέον.* Poëma illud Chæremonis, cui titulus Centaurus fuit, *ῥαψῳδίαν* vocat, non, quod a Rhapsodis vulgo caneretur, sed quod e variis metris veluti cento consutus esset. Tragœdi ac comœdi actores fabulas, quales a poëtis acceperant, agebant, nihilque de suo iis addebant. Lyrœdi quoque et citharœdi nomos et cantica, quæ poëta lyricus aut dithyrambicus ipsis composuerat, sicut erant ab auctore facta, ad citharam vel lyram cantabant. Nec sane rationis erat, ut aliquid adjicerent. Comœdia quippe et tragœdia integrum carmen, quod initium habebat et finem. Nomi quoque citharœdici, et omnia cantica lyrica, cujuscunque tituli et argumenti essent, perfecta habebantur initio et fine. At qui epica poëmata rhapsodiabant, quia per partes ea sumebant cantillanda, quibus nec finis esset, et initium aliunde sæpe penderet, ut pefecti operis imaginem haberent, iis plerumque de suo finem aliquem, aut principium accommodabant, et assuebant. Hinc *ῥαψῳδοὺς* exordia sæpe a Jove sumsisse dicit Pind.: *Ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι Ῥαπτῶν ἐπέων τὰ πόλλ᾽ ἀοιδοὶ Ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμί-Ου.* Interpres vet. ad eum loc.: *Αὐτοὶ οὖν τὴν ἀρχὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ Διὸς ἐποιοῦντο προοιμιαζόμενοι, ἐνιότε δὲ ἐκ* (vulgo *καὶ*, et sic Heyn. perperam edidit,) *Μουσῶν.* Initia igitur et prooemia ipsi de suo annectebant, cetera e poëta sumebant. Inde *ῥαψῳδοὶ* appellati. Certe Cynæthum multa in Homeri poësin infulsisse, et veluti insuisse scribit vet. Schol.: *Ῥαψῳδοὶ ἐπιφανεῖς ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὓς φασι πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὁμήρου ποίησιν.* Ideo propter has additiones et emblemata non mediocriter Homericæ poësi nocuisse rhapsodos illos notat idem doctus Criticus: *Οὗτοι γὰρ τὴν Ὁμήρου ποίησιν σκεδασθεῖσαν ἐμνημόνευον, καὶ ἐπήγγελλον*, (sic et Heyn. edidit, sed *ἐπαγγέλλω* hic sensum nullum habet, leg. *ἀπήγγελλον*, Recitabant, cf. Eust. l. c. *Τοῦ δὲ ἀπαγγέλλειν τὴν Ὁμήρου ποίησιν σκεδασθεῖσαν, ἀρχὴν ἐποιήσατο Κύναιθος ὁ Χῖος,) ἐλυμήναντο δὲ αὐτὴν πάνυ.* Quemadmodum autem lyrica carmina *λυρῳδοὶ* ad lyram canebant, *αὐλῳδοὶ* ad tibiam, ita *ῥαψῳδοὶ* epica carmina Homeri, vel Hesiodi *ἐπὶ ῥάβδῳ* pronuntiabant. Nam virgam lauream tenentes ea cantabant. Non propterea tamen *ῥαψῳδοὶ* dicti quasi *ῥαβδῳδοί*. Nam antequam mos ille *τοῦ ῥαψῳδεῖν* aliena carmina natus ac notus esset, auctores ipsi ac poëtæ hymnos et alia carmina in honorem deorum a se composita sic pronuntiare consueverant cum virga e lauru in manibus. Dicebantur *ἐπὶ ῥάβδῳ ᾄδειν*. Pausan. Bœot. (9, 30.) de Hesiodo, qui cum cithara pictus erat: *Οὐδέν τοι* (*τί* vulgo) *οἰκεῖον Ἡσιόδῳ φόρημα. Δῆλα γὰρ δὴ ἐξ αὐτῶν τῶν ἐπῶν ὅτι ῥάβδῳ δάφνης ᾖδε.* Intelligit hos versus e Theog. (30.) *Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον, Δρέψασθαι θηητὸν, ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν Θείην, ὥστε κλύοιμι* (v. Gaisf. qui edidit, *ὡς κλείοιμι*) *τά τ᾽ ἐσσόμενα, πρό τ᾽ ἐόντα.* Traditum sibi a Musis e lauri ramo baculum dicit, tanquam vati futurorum præscio, non tanquam poëtæ datum possumus interpretari propter illa, *ὥστε κλύοιμι τά τ᾽ ἐσσόμενα πρό τ᾽ ἐόντα.* Laurum gestabant et ammordebant, qui vaticinandi scientia callere volebant, unde *δαφνηφάγοι* vates. Asclepiades (Anal. 1, 218.) in statuam Homeri: *Καί σοι καλλιπέτηλον, ἐρυσσάμεναι περὶ πᾶσαι, Ὤρεξαν δάφνας ἱερὸν ἀκρέμονα.* Pausan. de virga laurea accepit, cum qua vett. poëtæ carmina sua recitabant. Quem morem etiam postea *ῥαψῳδοὶ* imitati sunt, qui aliena pronuntiarunt. Nam et hi virgam e lauro tenebant, cum carmina recitarent ex aliquo poëta. Credo itaque ex hoc Hesiodi loco quosdam adductos esse, ut putarint Hesiodum *ῥαψῳδὸν* fuisse, et primum *ῥαψῳδῆσαι*. Certe *ῥάβδος* omnium fuit communis, qui carmina publice, vel privatim pronuntiarent, s. sua, s. aliena. Ceterum quicunque *ἐπὶ ῥάβδῳ* canebant, non erant *ῥαψῳδοὶ*, sed illi soli, qui per *ῥαψῳδίαν* alienis carminibus certabant. Apud antiquos mos obtinuit in conviviis, ut pro lyra myrti, vel lauri virga circumferretur, cum qua accumbentes, qui fidibus nesciebant, scolia, i. e. convivialia carmina cantarent. Hesych.: *Μυρσίνης κλάδον ἢ δάφνης παρὰ πότον ἦν συνηθὲς διδόναι τοῖς κατακειμένοις ἐκ διαδοχῆς ὑπὲρ τοῦ ᾆσαι ἀντὶ βαρβίτου.* Vide Athen. et Aristoph. Schol. (Cf. Hesych. *Ἄιδειν πρὸς μυῤῥίνην· ἔθος ἐν τοῖς συμποσίοις τὸν μὴ δυνάμενον ᾆσαι*, imo *κιθαρίσαι, δάφνης κλῶνα ἢ μυῤῥίνης λαβόντα, πρὸς αὐτὴν ᾄδειν.*) Ex his colligere licet nulla unquam carmina cani olim, aut recitari solita absque lyra, aut virga laurea. Lyrica ad lyram canebantur, vel in convivio, si quis citharizare nesciret, virgam lauri vel myrti tenens ea canebat. Epici vero poëtæ, qua privatim, qua publice cum virga laurea carmina sua recitabant. Et postea inducta consuetudine, ut aliena etiam opera per eos, qui *ῥαψῳδοὶ* dicebantur, in theatris pronuntiarentur, nunquam absque virga vel baculo laurino id faciebant. Nec tamen inde *ῥαψῳδοὶ* dicti. Nam *ἐπὶ ῥάβδῳ ᾄδειν* res antiquior fuit *ῥαψῳδοῖς*, qui et eam ipsi usurparunt. Callim.: *Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον Ἠνεκέως ἤειδε δεδεγμένος.* (Vulgo legebatur *Ἠνεκὲς ἀείδω δεδεγμένος.* ‘Scr. *δειδεγμένος*. Hesych. post *Δεῖγμα*: *Δεδέχατο· ἐδεξιοῦντο, ἐφιλοφρονοῦντο. Δεδεγμένοι· δεξιούμενοι.* Lege *δειδέχατο* ex Homero, et *δειδεγμένοι*.’ Bentl. De altera lectione, *Ἠνεκέως ἤειδε δεδεγμένος*, quæ nobis unice vera videtur, silent Callimachi Interprr., etiam Blomfield. *Ἠνεκέως* usurpavit Empedocles in loco, quem Noster laudavit. Cf. Simplic. ad Aristot. Phys. 173. *Κἀγὼ μυθολογήσω τὸ ῥαβδίον ἔχων ὑμῖν καθήμενος*, quem excitavit Schneider. Lex.) Verba Scholiastæ Pindari, quibus Dionysii Argivi opinionem refert de appellatione rhapsodorum, ita leg. sunt: *Οἱ δὲ, ὅτι, κατὰ μέρη πρότερον τῆς ποιήσεως διαδιδομένης, τῶν ἀγωνιστῶν ἕκαστος ὅ,τι βούλοιτο μέρος ᾖδε· τοῦ δὲ ἄθλου τοῖς νικῶσιν ἀρνὸς ἀποδεδειγμένου, προσαγορευθῆναι τότε μὲν ἀρνῳδούς· αὖθις δὲ ἑκατέρας τῆς ποιήσεως εἰσενεχθείσης, τοὺς ἀγωνιστὰς, οἷον ἀκειομένους πρὸς ἄλληλα τὰ μέρη, καὶ τὴν σύμπασαν ποίησιν ἐπιόντας, ῥαψῳδοὺς προσαγορευθῆναι. Ταῦτά φησι Διονύσιος ὁ Ἀργεῖος.* (Cf. Eust. l. c. *Διότι κατὰ μέρος φασὶ τῆς ποιήσεως διαδεδομένης, τὴν*

σύμπασαν ποίησιν ἐπιόντες οἱ ᾄδοντες, καὶ τὰ ἐξ ἑκατέρας Ὁμηρικῆς βίβλου συῤῥάπτοντες, ὡς ἐβούλοντο, ῥαψῳδοὶ ἐντεῦθεν προσηγορεύθησαν. Sed illud ἀκειομένους poëticum esset.) Perperam legitur οἷον ἀκουομένους. Homeri poësis per partes et membra olim erat discerpta, non in corpus unum relata, ut hodie extat, nec in ordinem ac seriem digesta. Agonistæ, qui per ῥαψῳδίαν in certaminibus super ea recitanda contendebant, partem aliquam sumere consueverant, quam pronuntiarent. Partes vero carminis, quas uterque antagonista, s. ῥαψῳδὸς recitandas elegerat, invicem postea committebantur, et veluti sartoris acu jungebantur. Eo modo cum universam poësin percurrerent, et sparsas partes conjungerent, ac veluti sarcirent, dictos esse ῥαψῳδούς. Hesych. Ἀκειόμενον· ῥάπτοντα καὶ ἰώμενον. Inde ἀκεστὴς, Sartor; et ἀκεστρία, Sartrix. At Philochorus ἀπὸ τοῦ συντιθέναι καὶ ῥάπτειν τὴν ᾠδὴν eos nominatos voluit, a componendis carminibus. (Cf. F. A. Wolf. infra citandum.) Sic ὑφαίνειν ἔπος Græci dicunt, et μῦθον ὑφαίνειν. Unde ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον Callim. dixit de ῥαψῳδία. Sic Lat. Carmen texere ac ducere. Simmias ἄτριον Δωρίας ἀηδόνος carmen suum de ovo dixit, h. e. Textum. Sed, cum ῥαψῳδοὶ Ii proprie dicti sint, qui aliena recitabant, non qui sua, vix possunt inde appellati videri, cum nihil ipsi componerent. Præterea si ῥάπτειν ᾠδὴν idem est simpliciter ac Carmen aliquod vel canticum componere et conscribere, poëta quilibet et versificator dici potest ῥαψῳδὸς, non epicus tantum, sed tragicus, comicus, et melicus. Quippe isti omnes ῥάπτουσι τὰς ᾠδὰς, i. e. Componunt. Ita sane videtur sumi et in illis versibus Hesiodi commentitiis, quos supra retulimus: Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὅμηρος ἀοιδοὶ Μέλπομεν ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδήν. Nihil hæc ad ῥαψῳδοὺς, qui sua non edebant, sed aliena veluti suebant. Præterea quis non videt ab aliquo confictos, et Hesiodo attributos illos versus, qui Hesiodum coætaneum Homero fuisse, et primum ῥαψῳδῆσαι putavit? Idem sentiendum censeo de illo Epigr., quod in tripode scriptum esse, qui in monte Helicone ab Hesiodo dedicatus est, proditur: Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικώνισι τόνδ' ἀνέθηκε Ὕμνῳ νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον. Ex hoc Epigr. non esse dubium affirmabat Varro, quin aliquo tempore eodem vixissent Homer. et Hesiod. Multo probabilius est ab Hesiodi amatoribus et admiratoribus hæc talia conficta fuisse, qui palmam illi et coronam contra Hom. dare parati erant. Quæ si vera et genuina essent, cui dubium foret ambo eodem omnino tempore fuisse? Sed hæc in medio relinquo." Salmas. Exerc. Plin. 608.]

[Ῥαψῳδός. "Cum fere omnia, quæ de *Rhapsodis* accepimus, plurimum conferant ad cognoscendam vitam ἀοιδῶν, utpote quorum in locum illi successerint, pauca nobis de insigni ordine dicenda sunt, maximeque ea, de quibus VV. DD. adhuc minus solerter existimarunt. (Nota:—'Optime de iis putatur scripsisse S. F. Dresig. in Comment. Lips. 1734. 4. Et quæ quidem manu congeri poterant, congessit ille pleraque omnia; sed judicium verum lectori reliquit. Hoc qui quærit, adeat saltem Gillies' History of Greece 1, 6.') Ex iis, quæ a Salmasio et aliis disputata sunt de rhapsodis, non intelligitur, eorum potissimum curæ deberi, quod etiam nunc Homerica tractamus, arteque rhapsodica actioni Græcorum omni, et scenicæ et oratoriæ, viam munitam esse. (Nota:—'Inde ὑποκρίνεσθαι sæpe dicitur de cantu rhapsodorum, ipsique ὑποκριταὶ τῶν ἐπῶν vocantur tum a Lexicographis, Hesychio et Timæo, tum a Diod. S. 14, 109. 15, 7. Plures autem ῥαψῳδοὺς et ὑποκριτὰς, ῥαψῳδίαν et ὑπόκρισιν, ut diversa ponunt, usu magis proprio. Proprie enim τὸ ῥαψῳδεῖν ad omnia genera carminum pertinuit, a quibus vera actio abesset, i. e. ea qua etiam orator caret.') Imo hos, quos insignem ordinem appello, pro levissimis hominibus habendos multi docuerunt e Plat. et Xenoph. Sed hic primus est e tribus erroribus, qui hujus rei veritatem pervertunt, quod priscæ illius atque Socraticæ ætatis rationes confun- A duntur. Alterum errorem jam sublatum puto, quo e falsa notatione nominis ῥαψῳδοῦ, (Nota:—'Παρὰ τὸ ῥάπτειν ᾠδὴν, Consuere s. Connectere carmen, quæ quidem vera est etymologia, sed ex antiquorum temporum ingenio interpretanda. Quippe aliud est Breviora carmina modo et ordine publicæ recitationi apto connectere, s. ut Pind. Schol. ait, εἱρμόν τινα καὶ ῥαφὴν adhibere, aliud Centonem consuere. Quod vero his postremis sæculis fuerunt VV. DD., qui ῥαψῳδὸν atque ποιητὴν ipsa vi nominis eundem putarent esse, falsa illos analogia fefellit. Non enim ῥάπτειν aut ὑφαίνειν ita de componendis versibus dici solet, ut de struendis dolis et consiliis. Adversatur etiam Pind. Nem. 2. ubi ignavissimum in illa ratione epitheton esset in verbis, ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοί. Neque eo, sed simpliciter ad cantum rhapsodicum, trahenda est locutio ῥάπτειν ἀοιδὴν in verss. Hesiodo tributis ap. Schol. Pind. l. c. Sed hic attingi tantum possunt ista omnia.') collegerunt quidam, versatam esse operam eorum in versibus passim excer- B pendis et consarcinandis ad modum Centonum, quales ex Homero *a sanctis animis facti extant, ridiculæ ineptiæ in summa gravitate rerum.* Atque absurdum illud commentum etiam turpius ornatum est ab iis, qui circulatorios cantores sui temporis rhapsodis similes rati, res, quas illi cecinerint, in tabula pictas et bacillo demonstratas fingebant. Tertius error latissime patet, h. l. nobis in primis coarguendus. Nam quod ante usitatam scribendi artem commune erat carminibus omnibus, singulare Homero institutum fecerunt, eumque vatem, quem ingenii sui monumenta scripto consignasse non dubitabant, unum vel in paucis cantitari et memoriter vulgari solitum putarunt. Cui rationi et ipsa res et veterum auctoritas prorsus repugnat. Neque enim *unius Homeri, sed et Hesiodi et aliorum carmina, omneque epicum genus, mox lyricum quoque et jambicum, complexa* est ars rhapsodorum, v. Plat. de LL. 2. p. 658. Ione 530. Athen. 14. p. 620.; fuitque diu hæc unica via publice prodendi ingenii, ut etiam Xenophanem C poëmata sua ipsum ῥαψῳδῆσαι legamus, ap. Diog. L. 9, 18. quem locum Ross. nuper in Comment. Laërt. non melius accepit quam Feverlin. in Diss. de Xenophane 21. In Homericis autem, *omnium præstantissimis, plurimorum studia hæsisse, et quasi familiam quandam extitisse Homeridarum, quæ primum ap. Chios, deinde alibi hanc artem exerceret, multorum testimoniis confirmatur. Familiam dico ea significatione, qua familiæ appellantur sectæ vel scholæ philosophorum, non tanquam stirpem et progeniem Homeri. Quamvis vero artis hujus nomen videatur posterius esse Homero, ipsa ars et professio jam antiquissimis temporibus viguit, ac multo tum quam* posthac fuit illustrior. Quoad enim paucorum erat, memoria complecti majorem numerum carminum, nondum apertis ludis, quibus illa pueri docerentur, unoque genere eruditorum, sacris vatibus, tota Græcia circumlatis, etiam eos, qui illorum opera in notitiam vulgi perferebant, præcipuo honore haberi consentaneum fuit. Quanquam primo quidem vatem D quemque fere non nisi sua divulgasse, vel ex eo apparet, quod rhapsodicæ professionis Hesiodus, aut aliquis alius suppari ætate auctor nuncupatur: Nicocl. ap. Schol. Pind. et Athen. ll. cc. Exploratiora haberemus de hac omni re, si scripta Dionysii *Argivi*, Timomachi, *Hippostrati*, Aristoclis, Menæchmi, aliorumque, ab illis duobus laudata, superessent. Mox autem inde a Terpandro Lesbio Olymp. 34. usque ad Cynæthum Chium, excellentem in primis in arte sua Olymp. 69., eosdem non aliena tantum, sed etiam propria cecinisse, nullumque prope fuisse rhapsodum, quin idem probabilis poëta esset, manifesta historiæ vestigia arguunt. Atque ex hoc factum esse puto, ut tam multa carmina illorum temporum, obliteratis rhapsodorum, a quibus confecta essent, nominibus, cum ab aliis et aliis subinde repeti solerent, tandem falsis auctoribus assignata, et ad extremum ἀδέσποτα circumferrentur. Jam etsi Homeri ævo perpaucæ artes et opificia a certis hominibus tractabantur, attamen ars ἀοιδῶν tum non minus peculiaris

fuit, quam fabri aut figuli, quam medici aut harioli, v. Od. P. 383. sqq. Hesiod. Ἔργ. 25. Hymn. in Apoll. 165. sqq. etc.; honorem autem publice privatimque habuit longe maximum. Sive enim in oppidis suis manebant, s. varia loca, populorum conventus, regumque epulas obibant, cari diis et venerabiles hominibus habebantur. Eadem rhapsodis dignatio, eadem vita fuit, donec res sensim cum studiis et moribus hominum immutata, et, argento certaminum præmio proposito, ad levem quæstum deducta eviluit: Io ap. Plat. 535. Ἐὰν μὲν κλαίοντας αὐτοὺς καθίσω, αὐτὸς γελάσομαι, ἀργύριον λαμβάνων· ἐὰν δὲ γελῶντας, αὐτὸς κλαύσομαι, ἀργύριον ἀπολλύς. Verum hoc alias: nunc illud quæramus, utrum e libro, an memoriter cecinerint rhapsodi, et quali discendorum carminum modo usi sint, quando libros non haberent. Qua in re nemo nisi veteris Græciæ plane hospes dubitet, quin illi memoriter pronuntiarint omnia: ita jam fecerant prisci vates omnes, trium Musarum, Μελέτης, Μνήμης, Ἀοιδῆς, cultores; quin adhuc Socratis ætate, cum scripta exemplaria Homeri a rhapsodis maxime conquirerentur, Xenoph. M. S. 4, 2, 10. ipsa recitatio non est facta de scripto. Ineptus videor mihi ipse, qui talia doceam. Sed ne illud quidem assecuti sunt multi; imo e Plat. Ione opinionis suæ præsidium captarunt, ubi tamen rhapsodo maxime necessarium esse dicitur memoria valere 539. nihilque aliud inest, quod ad usum exemplarium spectet. Denique adde, quod in verbis, quibus rhapsodorum recitatio notatur, nullum est, quod illuc pertineat. Dicunt Græci de ea ᾄδειν, ψάλλειν, μελῳδεῖν, μνημονεύειν, ἀπαγγέλλειν, διατιθέναι, similia, nunquam ἀναγιγνώσκειν, aut ἀναλέγεσθαι. Stupes fortasse ad tantam capacitatem memoriæ, quæ totum Homerum complecti potuerit? Mihi vero id etiam parum videtur, multoque plura nonnunquam bonos rhapsodos tenuisse suspicor. Etenim si etiam tum, cum multiplex doctrina, ad lectionem librorum revocata, cultissimæque vitæ negotia obruebant memoriam, Athenis fuerunt liberaliter educati, qui universam Iliada et Odysseam tenerent, Xenoph. Symp. 3, 5.; quid ambigis de iis hominibus, qui in tali re assidue operam locabant, et illis in sæculis, ubi brevior orbis discendorum ingeniis quasi vacuitatem dabat, sapientiæque fama longe aliis studiis parabatur? Quid? Plato quidem in Phædro 274. atque alii vett. philosophi judicarunt, hanc facultatem animi nostri metiendam non esse eorum temporum modulo, cum apparatus subsidiorum illius culturam impediret; inventas literas profuisse disciplinis, sed obfuisse discentibus, adeo ut quæ inventio medicamen memoriæ dicta esset, eadem non immerito noxa ejus et pernicies diceretur. Quod verissime monitum esse, illiteratorum hominum et doctrinæ nostræ expertium populorum contemplatio docet. Neque enim nobis opus est afferre singularia specimina validioris memoriæ, ut Hortensii oratoris, quem Cicero narrat ea, quæ secum commentatus esset, sine scripto omnia reddere potuisse iisdem verbis, quibus cogitasset, s. poëtarum, tum αὐτοσχεδιαζόντων, qui Italis Improvisatores vocantur, tum aliorum multorum, quos constat, præsertim interdictos usu scripturæ, plura millia versuum et fecisse in animo, et memoriæ infixa sæpius repetiisse. Quippe non agimus de raris quibusdam miraculis naturæ, verum de ordine hominum, per totam vitam huic uni arti vacantium, ut vel pangerent carmina, quæ mox canendo divulgarent, vel divulgata ab aliis discerent. Atqui tales fere ordines hominum in aliis quoque populis reperimus, ap. Hebræos Scholas, quas dicunt, Prophetarum, tum cognatiores nobis Bardos, Scaldros, Druidas. De his quidem postremis Cæsar B. G. 6, 14. et Mela 3, 2. referunt, propriam eorum fuisse disciplinam, in qua nonnulli ad vicenos annos permanserint, ut magnum numerum versuum edíscerent, literis non mandatorum. Simile quiddam et alias sæpe et nuperrime de natione Ossiani narratum est a G. Thorntono in Transactt. of the American Philosophical Society at Philadelphia 3, 314. In illa natione etiam nunc senes esse, qui tantam copiam antiquorum carminum memoria custodirent, ut velocissimum scribam per plures menses dictando fatigaturi essent. Quam vellem tantillum nobis Græci tradidissent de vatibus et rhapsodis suis! Nam et horum propriam quandam disciplinam et singulare studium artis fuisse, pro comperto habendum arbitror. Age igitur, rhapsodicæ διδασκαλίας modum, antiquitatis tenebris obscuratum, similium rerum comparatione eruamus. Fuit is, si quid video, idem, qui diu adhibitus est in scena, et tragica et comica, in variis generibus chororum, denique in scholis et ludis, priusquam scribendi legendique facultas vulgo frequentari cœperat. Is autem modus qualis fuerit, ipsa vocabula testantur. De poëtis enim proprium est et e re ductum, διδάσκειν δράματα, Lat. Docere; de actoribus, μανθάνειν, Discere partes; hinc διδάσκαλοι, ὑποδιδάσκαλοι, *ἀντιδιδάσκαλοι, διθυραμβοδιδάσκαλοι, et alia hujuscemodi: post ea, quæ ex Harpocr. et Hesych. v. Διδάσκαλος a nonnullis VV. DD. breviter, et a Casaub. in Athen. 6, 7. didascaliarum causa notata sunt, nemo, quod sciam, in hanc rem accurate inquisivit, expectatque ea adhuc lucem suam cum multis aliis, quæ ad ludos scenicos Græcorum pertinent. Nimirum, ut chironomiam, ut reliquos motus corporis, ut totam saltationem actores discebant aspectu præmonstrantium magistrorum, ita etiam verba, præcinente ipso poëta, auditione, non, sicut hodie, e libellis arripiebant. Itaque hoc instituto usi videntur rhapsodi, ut alter alterum doceret coram, mox exercitatio et frequens recitatio artem pararet. Neque sane est, quod hanc rationem incommodam vel memoriæ molestiorem putemus hac nostra: certe id quisque nobis concedet, eam non potuisse non multo efficaciorem esse ad optimam pronuntiationem atque verborum sententiarumque omnium veram vim et sonum assequendum. Huc accedit, quod acerrima studia auditorum cum summo amore domesticæ historiæ in antiquis ἔπεσιν haud dubie operam istam facilem et jucundam efficiebant. Quæ omnia, ex illorum temporum ingeniis ac moribus existimata, locum non relinquunt dubitationi, qui fieri potuerit illud, quod factum esse historicæ rationes pervicerunt. Hæc autem reputanti mihi vehementer errare videntur ii, qui putant literis non usum Homerum statim totum immutari et sui dissimilem reddi necesse fuisse. Id sc. effecisset vaga auditio, non legitima et bene composita διδασκαλία. Veruntamen ipsi veteres a rhapsodis repetebant originem variarum lectt., in eorumque creberrimo cantu præcipuum fontem videbant corruptionis et interpolationis Homericæ. Atque hoc judicium, ab Alexandr. Criticis profectum, servatum ap. Joseph. (c. Apion. 1, 2. p. 439.) ejusmodi est, ut natura rei cogitantem facile eodem perducat. Neque enim ne tenacissima quidem memoria, a scriptis exemplaribus destituta, non vacillat interdum, et paulatim longius a fide desciscit. In primis vero recitatio ipsa, vivido impetu et ardore animi peracta, infirmarit oportet memoriam, multisque mutatt. causam dederit, in eo præsertim sermone, qui quasi sponte concluderet versum, neque hanc artificiosam concinnitatem haberet, quæ aliunde illata respueret, cum omnia tanta simplicitate sententiis verbis conferta sint, omnia ita membratim et incisim decurrant, ut mutandi, detrahendi, addendi ubique maxima facilitas sit. Postremo mirum fuisset, nisi rhapsodi generosioris spiritus, et qui ipsi poëtæ essent, passim aliquid a se melius dici posse, alia etiam in auditorum gratiam clarioribus verbis exprimenda, alia denique intertexenda pluribus carminibus uno filo nectendis putarent. Ut enim ab omnibus intelligerentur, et cum voluptate audirentur, summa illorum cura esse debuit, non hæc, ut carmina sincera servarent, qualia primum fuderat vates. Itaque nominatim Cynæthi familia insimulatur illum tum aliis modis corrupisse, tum proprios versus inculcasse, Schol. Pind. l. c. et ex eo Eust. (l. c.) Quare equidem crediderim, si e talium rhapsodorum ore exceptum hodie extaret exemplum Homeri, ab insequentibus Criticis non limatum, eandem illius faciem

futuram esse, quam majores nostri Hymni Homeridarum habent. Admonet me hoc nomen Hymnorum, ab Hemsterh. et aliis inductum, ut adjiciam aliquid de interpolatione rhapsodorum, e quo plane appareat, quam illi non alieni fuerint a poëtica facultate, et quam sine fraude talis interpolatio facta sit. Prius quidem etiam nullo auctore verisimillimum esset, nisi adeo frigida putes illorum ingenia, ut usu pœne quotidiano optimorum poëtarum non incaluerint ad aliquid simile tentandum. Verum, etsi hujus ævi tam lacunosa historia est, Pindar. tamen et Plut. de Musica 1133. (loquens de modis citharœdicis et rhapsodis antiquioribus, Τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς, ὡς βούλονται, ἀφοσιωσάμενοι, ἐξέβαινον εὐθὺς ἐπί τε τὴν Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων ποίησιν· δῆλον δὲ τοῦτ' ἔστι διὰ τῶν Τερπάνδρου προοιμίων,) satis clare tradunt, compositos a rhapsodis esse Hymnos, quibus solenni recitationi Homericorum et aliorum carminum præluderent. Itaque posteriore in primis auctore fretus jam olim Hemsterh. duce conjeci, e talibus prooemiis et fragmentis prooemiorum hanc nostram farraginem Hymnorum conflatam esse, addita causa, non improbabili fortasse, cur illa sensim cum Homericis carminibus confusa sint, ad Hesiodi Theog. p. 60. cf. Mitscherl. ad H. in Cer. p. 101. et Groddeck. Comment. de Hymnorum Hom. Reliqq. 21. Nihil enim, ut opinor, interfuit theatrorum istorum, exploratum habere, cui quidque deberent, quod auditu dignum esset: Alexandrinorum autem tempore, quorum maxime interfuit, nihil videtur superfuisse nisi varia et obscura fama, ut de tot aliis ἀδεσπότοις, quorum partim jam ap. Herod. mentio fit. Denique de solennis justæque recitationis ratione in publicis conventibus et certaminibus paucissima sunt, quæ certa rerum fide tradantur. Unum inter omnes constat, utrumque epos Homeri non nisi particulatim ac diverso ordine decantatum esse, et particulæ cuique vulgo proprium nomen fuisse: instar omnium nobis est auctoritas veteris scriptoris, quem excerpsit Ælian. V. H. 13, 14. (l. c.) Ea nomina extant tum ap. Ælian. et Eustath. in principiis rhapsodiarum, tum ap. alios scriptt. quam plurimos, qui passim Homerica loca ad illum modum excitant. Sed eæ partes ab initio fere longiores fuerunt, neque, ut ex Eust. colligas, cum Aristarchea descriptione librorum congruentes. Ita Ἀλκίνου Ἀπόλογος 4. vel 5. libros Odysseæ complectebatur: (Nota:—'Cf. recte monentem Twining. ad Aristot. Poët. 365. Addo simillimum exemplum ap. Herod. 2, 116. ubi Il. Z. 289. laudantur e Διομήδους Ἀριστείᾳ, quo nomine a Grammaticis appellatur Il. E. Quod ipsum una cum tenore constructionis valde adversatur obelo Valckenærii, delentis verba, ἐν Διομήδεος Ἀριστείῃ:') quod pensum in una solemnitate commode absolvi potuit. In aliis carminibus, ut in Καταλόγῳ Νεῶν, in Κόλῳ Μάχῃ, artem rhapsodi spectatam puto, præsertim in legitimis certaminibus, ut cum ceteris apte coirent, et elegans ῥαφὴ efficeretur: in quo tamen haud dubie plura per sæcula nihil certum et constans fuit, cum res modo a locis ac temporibus recitandi, modo ab ingenio et judicio rhapsodorum penderet." Wolf. Proleg. ad Hom. s. 22—5. "Primo quidem tempore et pœne ad Periclis usque ætatem Græcia Homerum et ceteros ἀοιδοὺς suos adhuc auditione magis quam lectione cognoscebat. Paucorum etiam tum erat cura scribendi, lectio operosa et difficilis; itaque rhapsodis maxime operam dabant, captique mira dulcedine cantus ab illorum ore pendebant. In clarissimis hujus sæculi rhapsodis memoratur circa Olymp. 69. Cynæthus, Pindaro æqualis, qui Chio commigravit Syracusas, vel ibi maxime artem factitavit, Schol. Pind. (l. c.) Atque hujus professionis homines cum omne tempus consumerent in ediscendo poëta, eosdem ejus primos Interprr. fuisse putes. Sed nullo id confirmatur certo testimonio scriptoris. Quod enim a nonnullis affertur Platonis, illud in isto contextu ad quemvis actorem scenæ transferri potuerat: (Nota:—'Ione 530. Οὐ γὰρ γένοιτό ποτε ῥαψῳδὸς, εἰ μὴ συνίῃ τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ. Τὸν γὰρ ῥαψῳδὸν ἑρμηνέα δεῖ τοῦ ποιητοῦ τῆς διανοίας γίγνεσθαι τοῖς ἀκούουσιν. Speciosius est, quod respondet Io, posse se κάλλιστα ἀνθρώπων λέγειν περὶ Ὁμήρου, eaque in re certare cum interprr. optimis. In ceteris quidem hic pulcellus interpres nihil profert tanto hiatu dignum; sed potuerit id facere, ut Sydenham. censet, non quærimus de rhapsodis ætatis Platonicæ, sed de antiquis successoribus ἀοιδῶν. Cf. p. 535. a.') Quocirca non dubito, quin antiquissimi philosophi auctores interpretationis habendi sint, et initio quidem πραγματικῆς." Idem ib. 36. Vide et Villoison. Proleg. ad Hom. p. lvi.]

[Ῥαψῳδός. Hesych. Βραυρωνίοις· τὴν Ἰλιάδα ᾖδον ῥαψῳδοὶ ἐν Βραυρῶνι τῆς Ἀττικῆς. Ὠιδεῖον· τόπος, ἐν ᾧ, πρὶν τὸ θέατρον κατασκευασθῆναι, οἱ ῥαψῳδοὶ καὶ οἱ κιθαρῳδοὶ ἠγωνίζοντο.]

[* Ψευδοραψῳδὸς, ὁ, ἡ. "Hesych. Ψευδοραβδοθίαι· ψευδοραψῳδοί." Boissonad. Mss.]

Ῥαψῳδία, (ἡ,) Contextura carminum, hexametrorum præsertim, et quasi consarcinatio, de qua lege quæ modo dixi in Ῥαψῳδῷ. Aristot. de Poët., Καθάπερ Χαιρήμων ἐποίησεν Ἱπποκένταυρον, μικτὴν B ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων. [Locus est c. 3. Ed. Burgess. Οὐδὲν δὲ κοινόν ἐστιν Ὁμήρῳ καὶ Ἐμπεδοκλεῖ, πλὴν τὸ μέτρον· δι' ὃ τὸν μὲν ποιητὴν δίκαιον καλεῖν, τὸν δὲ φυσιολόγον μᾶλλον ἢ ποιητήν. Ὁμοίως δὲ, κἂν εἴ τις ἅπαντα τὰ μέτρα μιγνύων ποιοῖτο τὴν μίμησιν, καθάπερ Χαιρήμων ἐποίησε Κένταυρον, μικτὴν ῥαψῳδίαν, ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων οὐκ ἤδη καὶ ποιητὴν * προσαγορευτέον. "Supra dixerat, scriptt. qui non imitantur, licet metro epico vel elegiaco scripserint, ἐποποιοὺς et ἐλεγειοποιοὺς male nominari: addit nunc, poëtam, si quis per metra omnigena imitationem fecerit, ut Chæremo fecit, non idcirco e metris omnigenis nominari debere, παμμετροποιοῦ sc. titulo, vel aliquo ejusmodi. Ut hic sensus, qui mihi quidem verus videtur, ex h. l. eliceretur, interpunctionem tantum, post μέτρων sublatam post ῥαψῳδίαν posui. Quod si Codd. Mss. sinerent, voces illas, μικτὴν ῥαψῳδίαν, penitus delerem, quas e glossemate ortas suspicor." Tyrwhitt. At, si hoc sibi voluisset Aristot., illud παμμετροποιοῦ, quod emphasin haberet, C exprimendum esse, non subintelligendum esse existimasset. Porro nunc loquitur Philosophus de eo, qui poëta dicitur, non de titulo ejus, qui per metra omnigena imitationem fecit. Verum vidit Hermann., qui sic edidit: Ὁμοίως δὲ κἂν εἴ τις ἅπαντα τὰ μέτρα μιγνύων, προΐοιτο τὴν μίμησιν, καθάπερ Χαιρήμων ἐποίησε Κένταυρον, μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων, οὐκ ἤδη καὶ ποιητὴν προσαγορευτέον. "Tyrwhitti constructio vulgata durior est: quare vulgatam retinui. Verba, μικτὴν ῥαψῳδίαν, glossema putat Tyrwh. absque causa idonea." Buhl. "Legitur in libris ποιοῖτο τὴν μίμησιν, et deinde Edd. habent οὐκ ἤδη καὶ ποιητήν. Plerique Codd. οὐκ ἤδη omittunt, (ut Ven. Guelph. Parr. 2040. 2938. in Burgessii Appendice: deinde καὶ π. Guelph. Par. 2040. καὶ τοῦτον π. ap. Eund. ib. Deesse οὐκ ἤδη in Codd. Vat. Urb. 47. et Reg. Matrit. 92. testatur Idem in Musei Oxon. Liter. Spec. Fasc. 2. Pt. 2. p. 3. Οὐκ ἤδη legi in Aldi Edd. 1508. Paccii 1536. Bas. 1550. Camotii 1551. Victorii 1573. Sylburgii 1585.; et deesse in D Ed. Morelii 1555.; porro οὐκ ἤδη legi in Edd. Heinsii, Edinb. Glasg. Chandleri, Harlesii, Upton. Ox. 1760. 8. Winstanl. Matrit. 1778. Cookii, Cantab. 1785.: οὐχ ἧττον in Edd. Batteusii et Reizii, notatum est in Tabula, quam idem Burgess. in Mus. Oxon. Liter. Spec. Fasc. 2. Pt. 1. exhibet.) Battesii conjecturam, οὐχ ἧττον ποιητὴν recepit Reizius. ('Plures Victorii Codd. necnon Medicei in Ed. Winstanl. excerpti omnes, Ven. Guelph. Par. 2040. 2938. sicut etiam Ed. Morel. οὐκ ἤδη non agnoscunt: male. Alii Victorii Codd. Guelph. Medic. B. et Par. 2040. Ed. Morel. καὶ τοῦτον ποιητὴν habent. Heinsius προσαγορευτέον cum interrogationis nota legi jubebat: non necesse. Batteusius pro οὐκ ἤδη καὶ maluit οὐχ ἧττον: pessime. Miror sane, quod Reiz. hanc lectionem receperit.' Buhl.) Videamus quæ sit harum lectionum vis et virtus. Poëtas, inquit Aristot., appellare a metri genere solent: falso. Nam poëtæ sunt, qui imitantur, ut Hom.; non sunt, qui non imitantur, ut Empedocles. Quod si quis omnibus metris mixtis imitetur, ut Chæremo, hic non erit poëta dicendus. Hic est vul-

gatæ lectionis sensus. At is aperte falsus; nam, si quis imitatur, s. is uno metri genere, s. omnibus, s. nullo id faciat, poëta erit propter hoc ipsum, quia imitatur. Quod si lectionem Codd. illorum, qui οὐκ ἤδη omittunt, et Battesii spectamus, utraque huc redit: Etiam qui omnibus metris imitatur, poëta erit dicendus. At quorsum hoc dicat Aristot.? Si eum solent poëtam appellare, qui metris utatur, quid dubium est, quin eum quoque dicturi sint poëtam, qui omnia metra adhibeat? Quem ut non possint ἐποποιὸν, vel ἰαμβοποιὸν vocare, at vocabunt πολυμετροποιόν. Imo illorum opinioni, qui poëtas appellant, quos metro uti vident, non nisi hæc duo opponi possunt: poëtam esse, qui imitetur, etiam si nullo metro utatur; et poëtam non esse, qui non imitetur, etiam si omnibus metris utatur. Horum primum non dixisse Aristot. manifestum est, qui et omnium metrorum usum disertim commemoret, et exemplum adhibeat Chæremonis. Ergo alterum dixerit necesse est, non esse poëtam, qui omnibus metris utatur, nisi idem etiam imitetur. Vidit hoc etiam Victor.; sed B quod hic edidit, οὐ ποιοῖτο τὴν μίμησιν, uno libro Ms. adjuvante, id duplici vitio laborat, et οὐ pro μὴ posito, et accessione articuli. Nam quod volebat Victor., id Græce diceretur, μὴ ποιοῖτο μίμησιν. (“Victor. legit, εἴ τις ἅπαντα τὰ μέτρα μιγνύων οὐ ποιοῖτο τὴν μίμησιν,—οὐκ ἤδη καὶ ποιητὴν προσαγορευτέον, sensu prorsus ei contrario, quem Aristot. exprimere voluit, et invitis Codd. omnibus. Vide Victorii Comment. 17. et Twiningii notam, qua nostram lectionem, 'Ὁμοίως δὲ κἂν εἴ τις ἅπαντα τὰ μέτρα μιγνύων ποιοῖτο τὴν μίμησιν, καθάπερ Χαιρήμων ἐποίησε Κένταυρον, μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων, οὐκ ἤδη καὶ ποιητὴν προσαγορευτέον, a Victorio defendit, p. 165. sq.' Buhl.) Quæ cum ita sint, scr: censui una addita litera προΐοιτο, Negligeret, et revocandam vulg. lect. οὐκ ἤδη καὶ ποιητήν. Causa, quare οὐκ ἤδη plerique Librarii omiserint, manifesta est. Nam cum semel scriptum esset ποιοῖτο, quod hoc facilius accidere poterat, quo frequentius in hoc libro hæc formula dicendi occurrit, sensum videbant C ineptum esse, si legeretur οὐκ ἤδη. Ceterum Chæremonis exemplum non ideo attulit Aristot., ut hunc poëtam esse negaret, sed ut ostenderet, posse aliquem omnibus metris uti. Nam ita de eo, et merito existimavit, esse eum ad legendum, quam ad scenæ usum, aptiorem. In Rhet. 3, 12. enim sic loquitur: Βαστάζονται δὲ οἱ ἀναγνωστικοὶ, οἷον Χαιρήμων· ἀκριβὴς γὰρ, ὥσπερ λογογράφος. Hanc sententiam qui exemplo confirmatam videre cupit, legat fragmm. illa, quæ ad Eurip. Hec. p. 128. 130. emendavi. Ac nisi fallor, ex hac ipsa re explicari poterit, cur Aristot. hic et infra 24, 11. de Centauro tanquam de carmine epico loquatur, quem Athen. 608. δρᾶμα * πολύμετρον vocat. Videtur enim dramatum more id carmen scriptum fuisse, sed non ut in scenam afferretur, verum ut legeretur. Eodem modo non satis proprie Philoxeni dithyrambus Cyclops Δρᾶμα dictus est, de quo dicemus ad 2, 6. Versus, quos e Centauro affert Athen. 676. trimetri jambici sunt; item D quos Idem affert 608. qui sic scribendi videntur: Ἔνθεν μὲν αὐτῶν εἰς ἀπείρονα στρατὸν Ἀνθέων * ἀλόγχων ἐστράτευσαν, ἡδοναῖς Θηρωμένων, * πάμμικτα λειμῶνος τέκνα. Ceterum Tragicum perhibet Chæremonem, id quod et nomina fabularum et sermo fragmentorum arguunt, Athen. 43. c. 562. c. 608. c. 679. e. Suidas autem et Eudocia 436. et Anonymus Interpres ad Aristot. Rhet. 3. Comicum fuisse tradunt, eo fortasse adducti, quod suaviores, quam tristiores, ejus fabulæ viderentur.” Hermann. “Chæremo in Centauro v. 1. Ἔνθεν μὲν αὐτῶν εἰς ἀπείρονα στρατὸν ἀνθέων ἀλόχων ἐστράτευσαν. Cum αὐτῶν non habeat, quo referatur, nam ad ἀνθέων referri non posse, apparet e seq. θηρωμένων, fuisse suspicabar, ἑσμὸς μὲν αὐτῶν, cui vocabulo jungitur ἐστράτευσαν per synesin. Pro ἀλόχων Hermann. ad Aristot. Poët. 98. * ἀλόγχων scripsit, non sine magna veritatis specie, si Chæremonis sermonem cogites. Lenior fuisset metaphora, si scripsisset, στρατὸν ἀνθέων ἄλογχον. Haud absimili ratione Sophocles in Achill. Amator,

A ὄμματα * πλατύλογχα dixerat, ut est ap. Hesych. v. Ὀμμάτειος πόθος. Cf. Toup. Ep. Cr. 133. (Emendd. 2, 567.) V. 3. fortasse leg. Θηρωμένων τὰ τερπνὰ λειμώνων τέκνα.” Jacobs. Additt. Anim. in Athen. 325. Restat, ut pauca dicamus de lectione ἱπποκένταυρον in Aristot. loco, quam Noster exhibet pro Κένταυρον, ut hodie legitur. “Κένταυρον pro Ἱπποκένταυρον reposui auctoritate Codd. Victorii, et Athenæi, qui Chæremonis opus eo nomine citat 608. 676. In hoc autem Athen. lapsum crediderim, quod in loco priore Κένταυρον appellet Δρᾶμα * πολύμετρον: Epopœiam enim, non Drama, fuisse, ex Aristot. ratiocinatione constat, et hic, et infra p. 85.” Tyrwhitt. “Vulg. Ἱπποκένταυρον. Ven. ἐπίταυρον, at in margine manu eadem, γρ. ἐπικένταυρον. Leid. ἐπὶ ταῦρον, supra script. eadem manu Κένταυρον. Guelph. Parr. 1741. 2040. 2938. Κένταυρον.” Burgess. Append. “Vat. Urb. 47. ἐποίησε Κεν. Reg. Matrit. 92. ἐπὶ Ταῦρον.” Idem in Musei Oxon. Liter. Spec. Fasc. 2. Pt. 2. p. 3. “Leg. ἐποίησεν ἐπὶ Κενταύρῳ,” Castel- B vetrus ap. Eund. ibid. p. 15. Κένταυρον exhiberi in Edd. Morelii 1555. Victorii 1573. Heinsii, Chandleri, et Reizii; Ἱπποκένταυρον in Sylburgii Edd. 1585. Aldi 1508. Paccii 1536. Bas. 1550. Camotii 1551. Upton. Oxon. 1760. 8. Winstanl. Edinb. Glasg. Batteusii, et Harlesii, notavit Idem in Tabula, quam dedit in Mus. Oxon. Liter. Spec. Fasc. 2. Pt. 1. “Καθάπερ Χ. ἐποίησε Κένταυρον: ita recte emendavit Victor. e Codd. suis, et ex Athen. 608. ubi hic de Chæremone ait, Ἐν δὲ Κενταύρῳ, ὅπερ Δρᾶμα πολύμετρόν ἐστι κ. τ. λ. Nec aliter legunt Codd. Guelph. et Parr. 1741. 2040. 2938. Cod. Medic. A. C. et Ven. ἐπίταυρον. In marg. Ven. manus eadem correxit γρ. ἐπικένταυρον. Cod. Leid. habet ἐπὶ ταῦρον, sed eadem manu supra scriptum est Κένταυρον. E recentt. Editoribus in textu jam exhibuerunt Κένταυρον Heins. Reiz. Editor Ox. 1760. (in Ox. 1760. 8. Ἱπποκένταυρον reperitur, teste Burgessio l. c.) et Tyrwh. Vulgo Ἱπποκένταυρον. Cf. de Chæremone Aristot. Rhet. 3, 12. Athen. 676. Twining. Not. p. 168.” Buhl. Observationem Hemsterhusii hanc ad Lucian. 1, 30. ab Aristot. Editoribus et Interprr. prætermissam, pro inedita dedit Burgess. in Mus. Oxon. Liter. Consp. p. 30.:—“Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὁ ἱπποκένταυρος. Duplici fere sensu veteres usurpant; primum ad significandam rem s. insolitam et portenti similem, s. fictam et vera natura vacuam adhibetur: Eust. ad Il. A. p. 102. ἀνυποστάτους ἐννοίας, καὶ ἃς οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν. Quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimæram putat? ut ait Cic. de N. D. 2, 2. Noster in Hermot. 72. cum chimæras et gorgonas adjungit, in animo certe Platonis habuit locum in Phædro 1211. qui ἀμηχάνους πλήθει τε καὶ ἀτοπίᾳ τερατολόγους φύσεις vocat. Cic. de N. D. 1, 38.: Quid interest, utrum de hippocentauro, an de deo cogitemus? Ad hanc normam somniorum interpretes hippocentauros, atque ejusmodi alia somniantibus oblata exigunt. Vide Artem. 2, 49. 4, 49. Sic illi veteres: nunc naturæ miraculorum periti dispiciant, an major habenda sit fides Plinio, qui H. N. 7, 3. hippocentaurum ex Ægypto in melle Romam allatam se vidisse asseverat. Deinde poni solet hæc vox de iis, quæ dissimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chæremo Hippocentaurum fecerat, μικτὴν τραγῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων, teste Aristot. de Poët. 224. Victorius, eumque secutus D. Heins. Κένταυρον dederunt, quia eum in modum Athen. proferat 608. addens, ὅπερ δρᾶμα πολύμετρόν ἐστι, et 676. Ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus: quo pacto Hippocentaurum dixeris, an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit Aristot. de Poët. 252. Ἔτι δὲ ἀτοπώτερον, εἰ μιγνύοι τις αὐτὰ, (de metro heroico, jambico, et tetrametro fuerat locutus,) ὥσπερ Χαιρήμων. Illa μίξις ἄτοπος, qualis est hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo Noster in Bis Accus. 33. Dialogum querentem facit,

Ἱπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς A
ἀκούουσιν δοκῶ. Et in Fugit. 10. seu Lucianus, s. quis alius, non inficete quidem Sophistas traducit, velut hippocentaurorum genus quoddam, Σύνθετόν τι καὶ μικτὸν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον. De quibus quæ notat Cresoll. Th. Rh. 2, 1. si ad hæc adjungas, nihil erit magno opere, cur plura desideres."] Aristot. Rhet. 3. Καὶ γὰρ εἰς τὴν τραγικὴν καὶ ῥαψῳδίαν ὀψὲ παρῆλθεν. Athen. 6. Λιμῶδες γὰρ ὄντως ἡ ῥαψῳδία. Sunt qui ῥαψῳδίαν proprie dictam putent Homeri Poësin, in unum quasi corpus consutam, cum antea ejus membra divulsa a quibusdam circulatoribus poëtis recitarentur; et citatur e Luciano ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος, [respicitur forte 1, 499. Ὅπερ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ῥαψῳδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, Schol. Ὅτι Γαλάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμημεσμένα ἀρυομένους,] ac testatur Eust. veteres Totam Homeri poësin eo nomine appellasse, sed videmus non solum Totam poësin ita inscribi, sed Singulos etiam libros. B
Quo crediderim respexisse Hesych. cum ῥαψῳδίαν esse dixit μέρος ποιήματος. Quam tamen signif. posteriorem esse puto. || Ῥαψῳδία est etiam Inanis loquacitas. Vide Suid. et Hes.

[Ῥαψῳδία. Hesych. Ῥαψῳδία· ἡ σύνταξις τῶν λόγων, ἢ λόγων * συρραφὴ, ἢ μέρος ποιήματος. "Συναφὴ Suid. (Ῥαψῳδία· φλυαρία, λόγων συναφὴ, ἀδολεσχία. Καὶ ῥαψῳδὸς, ἡ Σφίγξ, ἡ ῥάπτουσα τὰς ᾠδάς. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ῥαψῳδεῖν καθ' Ὅμηρον, ἢ μεθ' Ὅμηρον ἦν ἄν. Σοφοκλῆς· Πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων, Ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον; Περὶ τῆς Σφιγγός φησι. Cf. Schol. ad Ῥαψῳδὸς citatum.) Phot. (Ῥαψῳδία· φλυαρία, λόγων συναφὴ, ἀδολεσχία.) Et Lex. Ms. Bibl. Coisl. 475. (Ῥαψῳδία· φλυαρία λόγων, συναφὴ, ἀδολεσχία. Lege φλυαρία, λόγων συναφή.) Ut Theopomp. ap. Athen. 423. συνάπτειν τὸν λόγον. Bonum tamen et συρραφή." Albert. Etym. G.: Ῥαψῳδία· λόγων συναφὴ, φλυαρία. "Plut. 2, 514. Garrulus Εἰς τὰς ἑωλοὺς καὶ * πολυπατήτους περιϊὼν εἰσελαύνει ῥαψῳδίας τὸν λόγον." Jacobs. Anth. 12, 436. C
notante Schæf. Mss. Cf. Ῥαψῳδέω et Ῥαψῴδημα. J. Poll. 4, 52.: Τὰ δὲ ποιήματα, καὶ ᾠδαὶ, καὶ ᾄσματα, καὶ μέτρα, καὶ λόγοι ἔμμετροι, ἔπη, ἡρωεῖα, ἑξάμετρα, ῥαψῳδία. Glossæ: Ῥαψῳδία· Collecta, Collectanea.]

[Ῥαψῳδία. Zonar. Ῥαψῳδία· ἀπόκομμα ποιήματος, περιλαβὸν καὶ ἔχον ἐν ἑαυτῷ ὀλίγην τινὰ καὶ μικρὰν περιπέτειαν· περιπέτεια δέ ἐστιν ὑποθέσεως σύμπτωμα· ὡς ἡ α' Ὁμήρου ἔχει ὀργὴν Ἀχιλλέως, καὶ ἡ β' ἀπάτην ὀνείρου, καὶ ἡ γ' Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου μονομαχίαν. Ἡ ῥαψῳδία ἐστὶ μέρος ποιήματος, ἐμπεριειληφός τινα ὑπόθεσιν. Παρὰ τὸ ῥάπτω καὶ τὸ ᾠδὴ γίνεται ῥαβδῳδία, καὶ τροπῇ τοῦ βδ εἰς ψ ῥαψῳδία. Grammaticus ad calcem Etymologici G. 680.: Τί ἐστι ῥαψῳδία; ποίημα ἐμπεριειληφὸς τινα ὑπόθεσιν. Καὶ ἄλλως· μέρος ποιήματος περιλαβὸν καὶ ἔχον ἐν ἑαυτῷ ὀλίγην τινὰ καὶ μικρὰν περιπέτειαν· ὡς ἡ α' ἔχει ὀργὴν Ἀχιλλέως, ἡ δὲ β' ἀπάτην ὀνείρου, καὶ ἡ γ' Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου μονομαχίαν. Τί διαφέρει ποίησις, καὶ ποίημα, καὶ ποιητικὴ, καὶ ποιητής; ποίησις μὲν γὰρ λέγεται πᾶσα ἡ Ἰλιὰς, ἤγουν τὸ ὅλον βιβλίον τοῦ Ὁμή- D
ρου, ποίημα δὲ ἡ ῥαψῳδία, ποιητικὴ δὲ ἡ λέξις, ποιητὴς δὲ ὁ μετέχων ποιήματος. Πόσα εἴδη ποιήσεως; τρία, διηγηματικὸν, καὶ μιμητικὸν, καὶ μικτόν. Διηγηματικὸν μὲν ὅτε τὸ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον ἐμφαίνεται· μιμητικὸν δὲ, ὅταν διάφορα πρόσωπα ὁ ποιητὴς μιμῆται (l. μιμεῖται,) μικτὸν δὲ, ὅταν καὶ τὸ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον ἐμφαίνεται, καὶ διαφόρων προσώπων μίμησις. Πόθεν ῥαψῳδία; ἀπὸ τοῦ ῥάβδος καὶ τοῦ ᾠδὴ γίνεται ῥαβδῳδία, καὶ τροπῇ τοῦ β καὶ δ εἰς ψ ῥαψῳδία. Πόθεν εἴρηται ῥαψῳδία; ἀπὸ τοῦ δαφνίνῃ ῥάβδῳ περιερχομένους ᾄδειν τὰ Ὁμήρου ποιήματα. Διατὶ δαφνίνῃ ῥάβδῳ (l. δαφνίνην ῥάβδον) κατέχοντες ᾖδονται (l. ᾖδον τὰ) Ὁμήρου ποιήματα; διὰ τὸ ἀειθαλὲς τοῦ φυτοῦ, καὶ διὰ τὸ ἀειθαλὲς τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, ἢ διὰ τὸ μαντικόν. Respicitur Dionysii Thracis Grammatica in Bekkeri Anecd. Gr. 2, 630.: Ῥαψῳδία ἐστὶ μέρος ποιήματος ἐμπεριειληφός τινα ὑπόθεσιν· εἴρηται δὲ ῥαψῳδία οἱονεὶ ῥαβδῳδία τις οὖσα, ἀπὸ τοῦ δαφνίνῃ ῥάβδῳ περιερχομένους ᾄδειν τὰ τοῦ Ὁμήρου ποιήματα. Scholia in hunc locum adeo sunt notatu digna, ut, quamvis longiora sint, integra tamen describenda esse existimarimus. Loca autem hæc protulit Villoison. in Diatr. 181—6. e Codd. Ven. 652. 489. In Bekkeri libro sic p. 765. leguntur: Ῥαψῳδία ἐστὶ μέρος ποιήματος ἐμπεριειληφός τινα ὑπόθεσιν. Ἐπειδὴ οἱ ἀρχόμενοι ἀναγινώσκειν παῖδες πρὸ πάντων τῶν βιβλίων ἅπτονται τῶν Ὁμηρικῶν, τὰ δὲ Ὁμηρικὰ ποιήματα τέμνεται εἰς ῥαψῳδίας, βούλεται διδάξαι τοὺς παῖδας αὐτὸ τοῦτο, τί ἐστι ῥαψῳδία, καί φησι τὸν ὅρον τοῦτον. Ποίημα μέν ἐστι τὸ ὅλον βιβλίον, ὡς ἡ Ἰλιὰς καὶ ἡ Ὀδύσσεια, τὰ δὲ τμήματα αὐτῶν ῥαψῳδίαι καλοῦνται. (Cod. Ven. 489. Ῥαψῳδία μέρος ἐστὶ ποιήματος περιλαβὸν καὶ ἔχον ἐν ἑαυτῷ ὀλίγην τινὰ καὶ μικρὰν περιπέτειαν, ὡς ἡ Α ἔχει ὀργὴν Ἀχιλλέως, καὶ ἡ Β ἀπάτην ὀνείρου, καὶ ἡ Γ Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου μονομαχίαν. Τί ἐστι περιπέτεια; ὑποθέσεως σύμπτωμα.) Καλῶς οὖν (Cod. Ven. 652. exhibet δὲ pro οὖν) εἶπε μέρος εἶναι τοῦ ὅλου ποιήματος ἑκάστην ῥαψῳδίαν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ μέρος περιέχει τινὰ εἰδικὴν ὑπόθεσιν μὴ ἐμφερομένην ἐν τοῖς ἄλλοις μέρεσιν, ὡς τὸ μὲν Α περιέχει τὴν μάχην Ἀχιλλέως καὶ Ἀγαμέμνονος, τὸ Β τὸν ὄνειρον τὸν πεμφθέντα ὑπὸ τοῦ Διὸς πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸ Γ τὴν μονομαχίαν Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου, καὶ τὰ ἑξῆς. Ἕκαστον (Cod. Ven. 652. Καὶ τὰ ἑξῆς ἕκαστον) τούτων ἐμπεριείληφε, τουτέστι περιέχει, εἰδικήν τινα ὑπόθεσιν, ὃ μέρος ἐστὶ τοῦ ὅλου ποιήματος. Βούλεται λοιπὸν ἐτυμολογῆσαι, τίνος ἕνεκεν εἴρηται ῥαψῳδία, καί φησιν ὅτι (deest ὅτι in Cod. Ven. 652.) οἱονεὶ ῥαβδῳδία τις οὖσα, τουτέστιν ἡ ἐπὶ ῥάβδῳ ᾠδή. Οἱ γὰρ μεθ' Ὅμηρον τὰ αὐτοῦ ποιήματα περιερχόμενοι ᾖδον, ῥάβδον δαφνίνην κατέχοντες, σύμβολον * Ἀπολλωνιακόν. Ἢ οὖν ἀπὸ τῆς ῥάβδου καὶ τῆς ᾠδῆς ἐτυμολογεῖται ἡ ῥαψῳδία, (vv. Ἢ οὖν—ῥαψῳδία in Cod. Ven. 652. non leguntur,) ἢ ἀπὸ τοῦ ῥάπτειν, ὅπερ ἐστὶ τὰ διεστῶτα καὶ διακεχωρισμένα εἰς ἓν συνάπτοντα ὑγιάζειν. Ἔστι γάρ τι ῥῆμα ῥῶ, καὶ σημαίνει τὸ ὑγιάζω, ἔνθεν φαμὲν καὶ τὸ (τὸ a Cod. Ven. 652. abest) ἔῤῥωσο ἀντὶ τοῦ ὑγίαινε, καὶ ῥῶσιν τὴν ὑγίειαν, (vv. ἀντὶ—ὑγίειαν a Cod. Ven. 652. absunt.) Ἀπὸ τοῦ ῥῶ οὖν τούτου γίνεται παράγωγον ῥῆμα τὸ ῥάπτω, ὅθεν καὶ ἕως νῦν ῥάπτας (ῥῶπας Cod. Ven. 652. perperam) φαμὲν τοὺς τὰ διεστῶτα καὶ διεῤῥηγμένα ἱμάτια εἰς ἓν συνάγοντας καὶ ὑγιές τι ἓν ἀποτελοῦντας (ἐναποτελοῦντας Cod. Ven. 652. perperam.) Ἀπὸ τοῦ ῥάπτω οὖν τούτου ὁ μέλλων γίνεται ῥάψω, ἀφ' οὗ παράγωγον ῥαψῳδία. Οἱ γὰρ μεθ' Ὅμηρον, ὡς προείρηται (εἴρηται Cod. Ven. 652.) περιερχόμενοι καὶ ᾄδοντες τὰ αὐτοῦ, οὐκ ἐφεξῆς, ὡς νῦν κεῖνται οἱ στίχοι, οὕτως ἔλεγον ἀκολούθως ἐπιδεικνύμενοι, ἀλλ' ἐντεῦθεν κἀκεῖθεν· λόγου χάριν, ἀπὸ τοῦδε τοῦ σελιδίου ἕνα στίχον, καὶ ἀφ' ἑτέρου σελιδίου ἕνα, καὶ ἀπ' ἄλλου ἄλλον λαβόντες, καὶ οὕτω συνάγοντες τοὺς διεστῶτας στίχους εἰς ἓν, τοὺς ἁρμόζοντας τῷ πράγματι, λόγου χάριν, εἰς γάμους, εἰς ἄρχοντας, εἰς γενέθλιος ἢ ἄλλο τι προκείμενον, οὕτως ἐπεδείκνυντο. Διὰ τοῦτ' οὖν καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος εἶπε τὰς δύο ἐτυμολογίας, ἢ ἀπὸ τοῦ ῥάπτειν, τουτέστι τὰ διεστῶτα συνάγειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ῥάβδον κρατοῦντας ἐπιδείκνυσθαι, (vv. ἢ ἀπὸ τοῦ ῥάπτειν—ἐπιδείκνυσθαι in Cod. Ven. 652. desiderantur.) Ἀναγκαῖον δὲ, μετὰ τὴν ἐτυμολογίαν τῆς ῥαψῳδίας, μνησθῆναι κἀκείνου, ὅτι ἔν τινι χρόνῳ τὰ Ὁμήρου ποιήματα παρεφθάρησαν ἢ ὑπὸ πυρὸς, ἢ ὑπὸ σεισμοῦ, ἢ ὑπὸ ὑδάτων ἐπιφορᾶς (vv. ἢ—ἐπιφορᾶς a Cod. Ven. 652. absunt) καὶ ἄλλων ἄλλως (ἀλληνάλλως Cod. Ven. 652.) τῶν βιβλίων διασκεδασθέντων καὶ φθαρέντων ὕστερον εὑρέθη ὁ μὲν ἔχων τυχὸν ἑκατὸν στίχους Ὁμηρικοὺς, ὁ δὲ χιλίους, ἄλλος διακοσίους, ἄλλος ὅσους ἂν ἔτυχε. Καὶ ἔμελλε λήθη παραδίδοσθαι (παραδεδόσθαι Cod. Ven. 652.) ἡ τοιαύτη ποίησις· ἀλλὰ Πεισίστρατός τις Ἀθηναίων στρατηγὸς, θέλων καὶ (istud καὶ in Cod. Ven. 652. non legitur) ἑαυτῷ δόξαν περιποιήσασθαι καὶ τὰ τοῦ Ὁμήρου ἀνανεῶσαι, τοιοῦτόν τι ἐβουλεύσατο. Ἐκήρυξεν ἐν πάσῃ τῇ Ἑλλάδι τὸν ἔχοντα Ὁμηρικοὺς στίχους ἀγαγεῖν πρὸς αὐτὸν, ἐπὶ μισθῷ ὡρισμένῳ καθ' ἕκαστον στίχον. Πάντες οὖν οἱ ἔχοντες ἀπέφερον, καὶ ἐλάμβανον * ἀδιαστρόφως τὸν ὁρισθέντα μισθόν. Οὐκ ἀπεδίωκε δὲ οὐδὲ τὸν φέροντα οὓς ἤδη προειλήφει παρ' ἑτέρου στίχους (στίχους παρ' ἑτέρου, Cod. Ven. 652.), ἀλλὰ κἀκείνῳ τὸν αὐτὸν ἐδίδου (ἐπεδίδου Cod. Ven.

652.) μισθόν· ἐνίοτε γὰρ ἐν αὐτοῖς ἕνα, ἢ δύο στίχους εὕρισκε περιττοὺς, ἐνίοτε δὲ καὶ πλείους. Ὅθεν τις ἔσθ' ὅτε καὶ ἰδίους παρεισέφερε, τοὺς νῦν ὀβελιζομένους. (" Cod. 489. in quo idem Scholion ad verbum, hæc quoque habet: Ῥαψῳδία δὲ εἴρηται ἡ ἐπὶ ῥάβδῳ ᾠδή· οἱ γὰρ μεθ' Ὅμηρον τὰ αὐτοῦ ποιήματα περιερχόμενοι ᾖδον, ῥάβδον δαφνίνην κατέχοντες, σύμβολον *Ἀπολλωνιτικόν· ἦν γὰρ, ὥς φασιν, ἀπολλόμενα τὰ τοῦ Ὁμήρου· τότε γὰρ οὐ γραφῇ παρεδίδοντο, ἀλλὰ μόνῃ διδασκαλίᾳ, ὡς ἂν μνήμονι," sic, " φυλάττοιντο. Πεισίστρατος δέ τις, Ἀθηναίων τύραννος, ἐν ἅπασιν ὢν εὐγενὴς, κἀν τούτῳ θαυμασθῆναι ἐβουλεύσατο· ἠθέλησε γὰρ τὴν Ὁμήρου ποίησιν ἔγγραφον διαφυλάττεσθαι· προθεὶς δὲ ἀγῶνα δημοτελῆ, καὶ κηρύξας, καὶ δοὺς ἄδειαν τοῖς εἰδόσι, καὶ βουλομένοις τὰ Ὁμήρου ἐπιδείκνυσθαι, καὶ μισθὸν τάξας στίχου ἑκάστου, ὀβολὸν, συνήγαγεν ὁλοσχερεῖς τὰς λέξεις, καὶ παρέδωκεν ἀνθρώποις σοφοῖς, καὶ ἐπιστήμοσιν, ὡς καὶ τὸ Ἐπίγραμμα αὐτοῦ δηλοῖ. Eadem Scholia: Ἄλλως. Λέγεται ὅτι συνεῤῥάφησαν ὑπὸ Πεισιστράτου, τοῦ τῶν Ἀθηναίων τυράννου, τὰ Ὁμήρου ποιήματα, καὶ κατὰ τάξιν συνετέθησαν τὰ πρὶν σποράδην, καὶ, ὡς ἔτυχεν, ἀναγινωσκόμενα, διὰ τὸ τὴν ἁρμογὴν αὐτῶν τῷ χρόνῳ διασπασθῆναι. Prius autem Scholion confirmat opinionem Josephi, Homerum scripto consignasse sua poëmata sic negantis in limine prioris libri c. Apion.: Φασὶν οὐδὲ τοῦτον ἐν γράμμασι τὴν αὐτοῦ ποίησιν καταλιπεῖν, ἀλλὰ διαμνημονευομένην ἐκ τῶν ᾀσμάτων ὕστερον συντεθῆναι, καὶ διὰ τοῦτο πολλὰς ἐν αὐτῇ σχεῖν τὰς διαφωνίας." Villoison.) Καὶ μετὰ τὸ πάντας συναγαγεῖν, παρεκάλεσεν ἑβδομήκοντα δύο γραμματικοὺς, (" Hæc fabella non ita multum absimilis est ab illa, quæ de LXX. Interprr. a Pseudonymo Aristea tradita fuit, et merito a Lud. Vives in S. Augustini de Civitate Dei L. 11. c. 42. Jos. Scal. ad Ann. Eusebii 1730. H. Hody in Diss. c. Hist. Aristeæ, et in L. de Bibliorum Textibus Originalibus, atque ab Ant. Van Dale in Diss. super Aristea, ab aliisque acutissimis Criticis explosa est. Cod. autem 489. habet, παρεκάλεσε γραμματικοὺς ὁ βασιλεὺς, pro οβ'." Villoison.) συνθεῖναι τὰ τοῦ Ὁμήρου, ἕκαστον κατ' ἰδίαν, ὅπως ἂν δόξῃ τῷ συντιθέντι (συντεθέντι Cod. Ven. 652.) καλῶς ἔχειν, ἐπὶ μισθῷ πρέποντι λογικοῖς ἀνδράσι καὶ κριταῖς ποιημάτων, ἑκάστῳ δεδωκὼς ἅπαντας τοὺς στίχους κατ' ἰδίαν, ὅσους ἦν συναγαγών. Καὶ μετὰ τὸ ἕκαστον συνθεῖναι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, εἰς ἓν συνήγαγε πάντας τοὺς προλεχθέντας γραμματικοὺς, ὀφείλοντας ἐπιδεῖξαι αὐτῷ ἕκαστον τὴν ἰδίαν σύνθεσιν, παρόντων ὁμοῦ πάντων. Οὗτοι οὖν ἀκροασάμενοι, οὐ πρὸς ἔριν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀληθὲς, καὶ πᾶν τὸ τῇ τέχνῃ ἁρμόζον, ἔκριναν πάντες κοινῇ καὶ ὁμοφώνως, κρατῆσαι τὴν σύνθεσίν τε καὶ διόρθωσιν Ἀριστάρχου καὶ Ζηνοδότου. (Cod. Ven. 652. ἐπικρατῆσαι τὴν σύνθεσίν τε καὶ διόρθωσιν Ἀ. κ. Ζ. " Stupendum legis anachronismum, cum tanto post Pisistratum intervallo floruerint Aristarchus et Zenodotus. Cf. Van Dalen de Aristea 146. Hody de Versionis Græcæ Bibliorum Auctoribus veris 157. Fabric. B. G. 2, 2. T. 1. p. 273. Meurs. Pisistr. 9. T. 1. p. 1060—1. Ed. Lamii, qui omnes hunc locum Diomedis Scholiastæ in Dionysii Thracis Τέχνην, e Codd. excitarunt. Hinc tamen patet quam fœde corrupta fuerint Homeri poëmata." Villoison.) Καὶ πάλιν ἔκριναν τῶν δύο συνθέσεών τε καὶ διορθώσεων βελτίονα τὴν Ἀριστάρχου. Ἐπειδὴ δέ τινες τῶν συναγαγόντων τοὺς Ὁμηρικοὺς στίχους πρὸς τὸν Πεισίστρατον, διὰ τὸ πλείονα μισθὸν λαβεῖν, καὶ ἰδίους στίχους, ὡς καὶ προείρηται (εἴρηται Cod. Ven. 652.) σκεψάμενοι προσέθηκαν, καὶ ἤδη ἐν συνηθείᾳ ἐγένοντο τοῖς ἀναγινώσκουσιν· οὐκ ἔλαθε τοῦτο τοὺς κριτὰς, ἀλλὰ διὰ μὲν (ἀλλὰ μὲν διὰ Cod. Ven. 652.) τὴν συνήθειαν καὶ πρόληψιν, ἀφῆκαν αὐτοὺς κεῖσθαι, ὀβελίσκους δὲ ἑκάστῳ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἀλλοτρίων, καὶ ἀναξίων τοῦ ποιητοῦ στίχων παρατιθέμενοι, τοῦτο αὐτὸ ἐνεδείξαντο, ὡς ἀνάξιοί εἰσι τοῦ Ὁμήρου. Φέρεται δὲ Ἐπίγραμμα (Anthol. Pal. 2, 445. ubi v. Jacobs.) εἰς τὸν Πεισίστρατον σπουδάσαντα συναγαγεῖν τὰ Ὁμήρου τοιοῦτον· Τρίς με τυραννήσαντα τοσαυτάκις ἐξεδίωξε Δῆμος Ἀθηναίων (Ἐρεχθῆος Anth. Pal.) καὶ τρὶς ἐπηγάγετο, Τὸν μέγαν ἐν βουλῇ Πεισίστρατον, ὃς τὸν Ὅμηρον Ἤθροισα, σποράδην τὸ πρὶν ἀειδόμενον. Ἡμέτερος γὰρ κεῖνος ὁ χρύσεος ἦν πολιήA της, Εἴπερ Ἀθηναῖοι Σμύρναν ἀπῳκίσαμεν. (Ἄλλως. Διονύσιος, addit Cod. Ven. 652.) Ῥαψῳδία ἐστὶ μέρος ποιήματος (ἐμπεριειληφός τινα ὑπόθεσιν, Cod. Ven. 652.). Ποιήσεως ἔχρην εἰπεῖν, οὐ ποιήματος· ποίησις γὰρ ἡ πᾶσα Ἰλιὰς, ποίημα δὲ ἑκάστη ῥαψῳδία. Διαφέρει δὲ ποίημα, καὶ ποίησις, καὶ ποιητικὴ, καὶ ποιητής. Ποιητικὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἕξις· ποιητὴς, ὁ μετέχων ποιητικῆς, (vv. Ποιητικὴ—ποιητικῆς in Cod. Ven. 652. desiderantur,) ποίημα ὁ στίχος, καὶ σύνταγμα, τὸ ἐν τῷ αὐτῷ ἀρχὴν καὶ τέλος ἔχον, ὁποῖόν ἐστι τὸ Κ (A, Cod. Ven. 652. " leg. igitur B," Villoison. imo K) τῆς Ἰλιάδος, ἡ Νυκτεγερσία καλουμένη. Ποίησίς ἐστιν, ἥτις ἀρχὴν μὲν οὐκ ἔχει ἐν τοῖς πρότερον, τὸ δὲ νόημα ἐν τοῖς ἐχομένοις ἀποτελεῖ. Ποίημα δὲ φράσις ἔμμετρος καὶ εὔρυθμος, ἀρχαιοτέρα καὶ σεμνοτέρα τῆς λογικῆς συντάξεως, κατὰ τῶν ὑποκειμένων πραγμάτων, ἢ ὡς ὑποκειμένων, τιθεμένη, ὑποκειμένων μὲν, θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων· ὡς ὑποκειμένων δὲ Σκύλλης, Χιμαίρας, καὶ τῶν ὁμοίων. Πορφυρίου. (Καὶ ἄλλως, Πορφυρίου. Villoison.) Ὁ ἐμπεριεχόμενος νοῦς ἐν τῇ ὑπογραφῇ τοῦτον ἔχει τὸν B τρόπον, ὅτι ῥαψῳδία ἐστὶ μέρος ποιήματος, ποίημα δὲ ἡ Ἰλιὰς, καὶ ἕτερον ποίημα ἡ Ὀδύσσεια· τὸ δὲ συναμφότερον λέγεται ποίησις. Ἑκάστη δὲ τῶν ῥαψῳδιῶν οἰκείαν ὑπόθεσιν ἔχει. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ῥάπτω μέλλοντος καὶ τοῦ ᾠδή· συνέῤῥαπτον γὰρ τοὺς κατάλληλον διάνοιαν ἀπαρτίζοντας στίχους Ὁμηρικοὺς, καὶ ἔψαλλον τὸ ἐφαρμόζον μέλος πρὸς τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἑορτήν· κατεῖχον δὲ καὶ κλάδους δαφνῶν οἱ Ὁμηρίδαι (*Ὁμηρῖται Villois. forte typographi errore) ἐν ταῖς χερσὶν, ὅτε τοὺς Ὁμηρικοὺς στίχους ἐν τῇ τοῦ Ἀπόλλωνος ἑορτῇ ἔψαλλον. Διὰ τί τοιαύτην ῥάβδον κατέχοντες τὰ Ὁμηρικὰ ᾖδον; διὰ τὸ ἀειθαλὲς τῆς ποιήσεως, ἐπεὶ καὶ ἡ τέχνη ἀειθαλής ἐστι, οὐδέποτε φυλλοροοῦσα, καὶ ὅτι τοῦ Ὁμήρου ἡ ποίησις καὶ μαντικῆς ἐπέχει, οἱ δὲ μάντεις δάφνῃ ἐστέφοντο, τοῦ Ἀπόλλωνος κατὰ τὴν ἱστορίαν Δάφνης τινὸς κόρης ἐρασθέντος, διώκοντος δὲ καὶ μὴ καταλαβόντος, στεφανωθέντος δὲ ἀπὸ τῶν κλάδων αὐτῆς, ἐπεὶ ἀπεδενδρώθη παρὰ τῆς γῆς διασχούσης καὶ ταύτην λαβούσης ὡς μητρὸς, καὶ ἀνταποδούσης ἀντὶ γυναικὸς τὸ φυτόν. Ποῦ δὲ φαίνεται ὁ ποιητὴς μαντευσάμενος; καὶ C ἐν ἄλλοις μὲν πολλοῖς, πλὴν καὶ ἐν τούτοις. Φησὶ γὰρ προσώπῳ τοῦ Ποσειδῶνος διὰ τὸν Αἰνείαν, ὅτι (Il. Υ. 307.) Νῦν δὴ (δὲ δὴ) Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει, Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθεν ἔσονται. (Hodie legitur μετόπισθε γένωνται.) Ὅτι δὲ ἀλήθειαν ἐμαντεύσατο, δηλοῦσι τὰ πράγματα· ἐξ Αἰνείου γὰρ ἡ Ῥωμαϊκὴ ἀρχὴ, καὶ Αἰνειάδαι οἱ βασιλεῖς. " Schol. Cod. 489. Ἢ διὰ τὸ ἀειθαλὲς τοῦ φυτοῦ, καὶ τὸ ἀειθαλὲς τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, ἢ ὅτι μαντικὴ ἡ δάφνη· οἱ γὰρ μαντευόμενοι *ἐδαφνηφάγουν· μαντικὴ δὲ καὶ ποιητική· οὐκ ἂν γὰρ εἴη τέλειος ὁ ποιητὴς, εἰ μὴ ἱστορήσει, καὶ διηγήσεται, καὶ μαντεύσεται, ὡς καὶ ὁ Ποιητὴς φαίνεται μαντευσάμενος, ἐν οἷς φησὶν ἐκ προσώπου τοῦ Ποσειδῶνος· Νῦν (δὲ) δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει, Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθεν ἔσονται. Ὅτι δὲ ἀλήθειαν ἐμαντεύσατο, δηλοῦσι καὶ μαρτυροῦσι τὰ Ῥωμαϊκὰ πράγματα, ἐκ τοῦ Ἀγχίσου Αἰνείου τὴν βασιλείαν διαδεξάμενα, καὶ ἕως τοῦ νῦν τῶν ἔτι οἰκούντων τὴν Τροίαν βασιλεύοντα. Ἢ ὅτι ἐνθουσιαστικὸν τὸ φυτὸν, καὶ ἐνθουσιαστικὴ δὲ καὶ ἡ ποιητικὴ κατὰ Πλά- D τωνα· φησὶ γὰρ ὁ φιλόσοφος· Ὅστις ἄνευ μανείας ἐπὶ ποιητικὰς ἔρχεται θύρας, ἀτελὴς αὐτοῦ ἡ ποίησις. Ἐπιστητέον δὲ, ὅτι, εἰ μὲν ἀπὸ τῆς Ἰλιάδος οἱ Ὁμηρῖδαι φοινικοῦν ἐφόρουν στέφανον, τὸ περὶ ἐκχύσεως αἱμάτων λέγειν αὐτοὺς τὴν ὑπόθεσιν· εἰ δὲ ἀπὸ τῆς Ὀδυσσείας, κυάνεον, διὰ τὸ τοιοῦτον εἶναι τὸ θαλάττης χρῶμα . . . Τρία εἴδη ποιήσεως· διηγηματικὸν, μιμητικὸν, καὶ μικτόν. Διηγηματικὸν μὲν, ὅτε τὸ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον ἐμφαίνεται· μιμητικὸν δὲ, ὅτε διάφορα πρόσωπα ὁ ποιητὴς μιμεῖται· μικτὸν δὲ, ὅτε καὶ τὸ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον ἐμφαίνεται, καὶ διαφόρων προσώπων μίμησις. Ἄλλως. Διηγηματικὸν, ἡνίκα ὁ λόγος ἐκ ποιητικοῦ μόνου προσώπου λέγεται. Μιμητικὸν, ὥσπερ αἱ κωμῳδίαι καὶ αἱ τραγῳδίαι· ἐν τούτοις γὰρ τὸ τοῦ ποιήσαντος οὐκ ἐμφαίνεται, ἀλλὰ μιμεῖται ἕτερα πρόσωπα. Μικτὸν, ὡς αἱ ῥαψῳδίαι τοῦ Ὁμήρου.]

[" *Ῥαψῳδικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad rhapsodos pertinens. Plato 1, 538. b. ΣΩ. Πότερον οὖν περὶ τῶν ἐπῶν, ὧν εἶπες, εἴτε καλῶς λέγει Ὅμηρος, εἴτε μὴ, σὺ κάλλιον γνώσει ἢ ἡνίοχος; ΙΩΝ. Ἡνίοχος. ΣΩ. Ῥαψῳδὸς γάρ

που εἶ, ἀλλ' οὐχ ἡνίοχος. ΙΩΝ. Ναί. ΣΩ. Ἡ δὲ ῥαψῳδικὴ τέχνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς * ἡνιοχικῆς; ΙΩΝ. Ναί. ΣΩ. Εἰ ἄρα ἑτέρα, περὶ ἑτέρων καὶ ἐπιστήμη πραγμάτων ἐστί. ΙΩΝ. Ναί. ΣΩ. Τί δὲ δή, ὅταν Ὅμηρος λέγῃ ὡς τετρωμένῳ τῷ Μαχάονι Ἑκαμήδη ἡ Νέστορος παλλακὴ κυκεῶνα πίνειν δίδωσι; καὶ λέγει πως οὕτως, Οἴνῳ πραμνείῳ, φησὶν (Il. Λ. 638.) ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν Κνήστι χαλκείῃ· Παρὰ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον, (Il. Λ. 629. ἐπὶ δὲ κρόμυον, ποτῷ ὄψον·) ταῦτα εἴτε ὀρθῶς λέγει Ὅμηρος, εἴτε μή, πότερον ἰατρικῆς ἐστὶ διαγνῶναι καλῶς, ἢ ῥαψῳδικῆς; ΙΩΝ. Ἰατρικῆς." Wakef. Mss.]

[* Ῥαψῳδικῶς, Rhapsodi more. Eustath. 3. Bas.: Καὶ * σημειωτέον, ὅτι, καθάπερ ἔπος ἁπλῶς μὲν ὁ λόγος, ὡς τό, ἔπεα πτερόεντα, ἰδίως, ἔπος ὁ ἔμμετρος λόγος· οὕτω καὶ ποιεῖν ὅλως μὲν τὸ πράττειν, καὶ ἔστιν ἡ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ πολλαχοῦ, ἰδιάζεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν ῥαψῳδούντων, κατά τι ἐξαίρετον διὰ τὸ τῆς ἐν αὐτοῖς πράξεως ταύτης ἔξοχον ὡς θεῖον καὶ ἔλλογον· ὅθεν καὶ συνθέμενοί τινες τὸ ἔμμετρον ἔπος καὶ τὸ ῥαψῳδικῶς ποιεῖν, ὠνόμασαν * συνθέτως ἐποποιούς, τοὺς ἐν ἁπλότητι λεγομένους καὶ ποιητάς, μάλιστα δὲ τοὺς ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ * ἡρωΐζοντας.]

[* Ἀναῤῥαψῳδέω, Rhapsodi more decanto. Jensii Lectt. Lucian. 309. Vox in Indice Lucianeo non reperitur.]

Ἀποῤῥαψῳδέω, Verba fundito. Xenoph. K. Π. 3. Εἰ δέ τοι ἰόντων εἰς μάχην σὺν ὅπλοις, ἐν τούτῳ δυνήσεταί τις ἀποῤῥαψῳδήσας, παραχρῆμα ἀγαθοὺς ἄνδρας ποιῆσαι, πάντων ἂν ῥᾷστον εἴη καὶ μαθεῖν καὶ διδάξαι τὴν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀρετήν. Quæ verba sunt Cyri elevantis auctoritatem imperatoris adversarum partium, qui dicebatur castrensi oratione suos pulcre animasse ad prælium, ut inquit Bud. qui etiam exponit hic ἀποῤῥαψῳδεῖν, Verba fundere, Loquitari sophistice, vel Inaniter multa proloqui.

[" Ἀποῤῥαψῳδεῖν. Π. 3, 3, 24. p. 193. δυνήσεταί τις ἀποῤῥαψῳδήσας ἄνδρας πολεμικοὺς ποιῆσαι. Vertunt varie. Philelphus: Brevi agenda commentatus. Camerar. et Leuncl.: Oratione subito concinnata. Morus: Breviter et summatim recitare, quid agendum sit, vel, Veluti decantare officium, ut respiciatur ad tale quid, quale fecisse dicitur Tyrtæus, qui ante prælium milites carmine cohortatus est. Placet hæc explicatio. Verterem: Laudibus virorum fortium ex antiquis carminibus deprædicandis. Sic Aristoph. Eccl. 764. ῥαψῳδεῖν τοὺς ἀνδρείους. Similiter Zeun.: Sententiis undecunque e poëtis decerptis uti." Lex. Xenoph.]

Ἐπιῤῥαψῳδέω, Recito more eorum, qui ῥαψῳδοὶ appellantur. Luc. Ὁ μὲν αὐτῶν παρῄνει πονεῖν τὰ πάντα καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, συνεχὲς ἐπιῤῥαψῳδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, Bud. interpr. Carmina illa allegans et velut accinens, vel Carmina illa suis sermonibus accommodans. Ego existimo ἐπιῤῥαψῳδῶν esse, ut vis verbi exprimatur, Recitans, velut assuendo ea suis sermonibus. [Locus est 1, 460. Ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρῄνει τὸ πᾶν ἥδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὔδαιμον· ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ἐπιῤῥαψῳδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἱδρῶτα, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. Ubi vertitur: Dum continuo inculcat illa pervulgata Hesiodi de virtute carmina.] Citatur e Philone in VV. LL., Τὸ ἔπος αὐτῷ ἐπεῤῥαψῴδει, Carmen in ipsum canebat. [" Jacobs. Anth. 12, 131. Boissonad. in Philostr. 423. (Μέχρι τούτου τὸ ἔπος αὐτῷ ἐπεῤῥαψῴδει ὡς δειλῷ, Schol. κατ' αὐτοῦ ἔλεγεν.')" Schæf. Mss. In VV. LL. pro Philostrato irrepserat nomen Philonis.]

" Καταραψῳδῆσαι, Hesychio est φλυαρῆσαι, quod " infra gemino ρ." " Καταῤῥαψῳδήσει, Suidæ φλυα- " ρήσει, Nugabitur." [Zonar. Καταῤῥαψῳδεῖ· φλυαρεῖ. Etym. G.: Καταραψῳδεῖ· καταφλυαρεῖ. Suid.: Κατὰ ῥάβδον ἔφρασε· κατεῤῥαψῴδησεν, ἢ κατὰ στίχον διῆλθεν. " Rhapsodi olim virgam vel baculum laureum manu tenentes, carmina tum aliorum poëtarum, tum præcipue Homeri, recitare solebant: de quo

A more leg. est Salm. ad Solin. 609—10. Hinc ergo apparet, quare Suid. h. l. τὸ Κατὰ ῥάβδον ἔφρασε exp. κατεῤῥαψῴδησεν." Kust.]

Ῥαβδῳδοί, pro ῥαψῳδοί, et Ῥαβδῳδία pro ῥαψῳδία quidam scribendum putarunt, quod in componendis vel recitandis rhapsodiis virgam lauri manu tenerent. Vide Eust. 6.

Στιχῳδοί, Iidem qui et ῥαβδῳδοί, Qui inter componendum vel recitandum carmina virgam lauri s. ramum manu tenebant, ut per στίχον intelligamus ῥάβδον. Eust. [" Heyn. Hom. 8, 795." Schæf. Mss.]

Ἀρνῳδοί, sic dicti iisdem Rhapsodi, utpote quibus agnus proponeretur præmium recitationis versuum. Eust. [" Fabric. B. G. 1, 369." Schæf. Mss.]

[* Σιμῳδός, ὁ, ἡ. Athen. 620. Καὶ οἱ καλούμενοι δὲ ἱλαρῳδοί· οὓς νῦν τινὲς Σιμῳδοὺς καλοῦσιν, ὡς Ἀριστοκλῆς φησὶν ἐν πρώτῳ Περὶ Χορῶν, τῷ τὸν Μάγνητα * Σῖμον διαπρέψαι μᾶλλον τῶν διὰ τοῦ ἱλαρῳδεῖν ποιητῶν· συνεχῶς ἡμῖν ἐπιφαίνονται. " Cum Σῆμον scribatur in utroque nostro Cod., et Σημῳδοὺς etiam in

B Ms. Ep. unde et Eust. habet ad Od. Ψ. p. 806. (Bas. Ὅτι δὲ ᾠδῆς πολλαὶ συνθέσεις καὶ διάφοροι, δηλοῖ καὶ Ἀθήναιος· οὐ γὰρ μόνον ῥαψῳδοὶ οἱ πολλαχοῦ δηλούμενοι, ἔτι δὲ καὶ τραγῳδοί, ὧν δήλη καὶ ἡ τῆς κλήσεως ἐτυμότης, καὶ ἡ τῆς τέχνης μεταχείρισις, ἀλλ' εἰσί τινες καὶ Σημῳδοὶ διὰ τὸν Μάγνητα Σῆμον, ὃς μελῳδίαις βιβλιακαῖς * ἐνδιέπρεψεν.) videri poterat majus momentum scripturæ per η tribuendum. Nec invitus tamen tenui editam scripturam per ι vocalem, suspicans Simum illum, quem Alexidi in fabula Hercule memoratum vidimus 164., eundem fortasse hominem esse, quem hic dixit Aristocles, e quo hæc tradit Athen. Sed editam ap. Athen. scripturam Strabo etiam tuetur 648. ubi pariter * Σιμῳδία per ι scribitur: (Ἄνδρες δ' ἐγένοντο γνώριμοι Μάγνητες,——καὶ * Σίμων ὁ μελοποιός, καὶ αὐτὸς παραφθείρας τὴν τῶν προτέρων μελοποιῶν ἀγωγήν, καὶ τὴν Σιμῳδίαν εἰσαγαγών:) homo autem, a quo id genus nomen invenit, non quidem Σῖμος vocatur, sed Σίμων ὁ μελοποιός, quo in nomine ibi fortasse librarii peccarunt, aut

C typotheta: nam mox ibid. (Μετὰ μέλους δὲ Λύσις, καὶ ἔτι πρότερος τούτου ὁ Σῖμος,) ὁ Σῖμος scribitur. De hilarodis, et id genus aliis, cf. Salmas. Exerc. Plin. 76. et præsertim Voss. Inst. Poët. 2, 21. * Ἱλαροτραγῳδίαν nominat Suid. in Ῥίνθων, quæ ab ἱλαρῳδία nihil videtur differre." Schweigh. " Bergl. ad Alciphr. 67." Schæf. Mss.]

[* Τεινῳδός, ὁ, ἡ. Zonar. Τεινῳδός· παρὰ τὸ ἐκτείνειν τὴν ᾠδήν.]

[* Τεινῳδέω. " * Τεινῳδάω, Suid. (Τεῖνον, καὶ τεινῳδάω, τεινῳδῶ, ῥῆμα, ἀπὸ τοῦ τείνειν τὴν ᾠδήν.)" Boissonad. Mss. et Valck. Mss. Sed forma τεινῳδάω cum analogiæ prorsus repugnet, leg. est τεινῳδέω. Vertitur Carmen produco.]

[* " Τετραῴδιον, (τό,) Hymnus magno Sabbato cani solitus, ita dictus, quod quatuor partibus constaret, quas ᾠδὰς appellabant. Hunc antea a Patriarcha Thoma inceptum implevit Marcus Monachus. Docet hoc Cedrenus in Hist. Compendio p. 493. Ὁ σοφώτατος μοναχὸς Μάρκος, οἰκονόμος ὢν τῆς τοιαύ-

D της μονῆς, ὁ τὸ Τετραῴδιον τοῦ μεγάλου Σαββάτου ἀναπληρώσας τοῦ κύρου Θωμᾶ, πολλὰ κατεδεήθη τοῦ βασιλέως, Sapientissimus Monachus Marcus, ejus monasterii dispensator, qui tetraodium magni sabbati domini Thomæ complevit, multis Imperatorem deprecatus est. Pro κύρου Κοσμᾶ leg. esse κύρου Θωμᾶ, probat Meurs. Gloss. Cedreni locum non bene intellexit Xylander, quando τοῦ κύρου Κοσμᾶ vertit, Quod habet Cyri Cosmæ. * Κῦρος positum pro κύριος, pro quo recentiores Græci frequenter scribunt * κῦρ. Typicum Sabæ, c. 21. p. 46. Καὶ τὰ Τετραῴδια τοῦ κῦρ Κοσμᾶ, καὶ τοῦ κῦρ Ἰωάννου, Tetraodia domini Cosmæ, et domini Joannis." Suicer. Thes. Eccl.]

[* " Τριῴδιον, (τό,) Liber Græcorum Ecclesiasticus, in quo Officium, in Ecclesiis eorum recitari solitum a Septuagesima, quam ipsi vocant Dominicam Publicani et Pharisæi, ad Sabbatum sanctum, continetur. Cum Canones et Hymni in solemnitates Domini nostri Jesu Christi, beatæ Virginis, et aliorum Sanctorum novem habeant strophas, ut ita dicam, Odas

nuncupatas, quasi Cantiones liber hic Canones hujuscemodi, ut plurimum, qui ternas Odas non excedunt, complectitur. Nicephorus Callistus in Synaxario: Κατὰ δὲ τὴν παροῦσαν ἡμέραν σὺν Θεῷ καὶ τοῦ τριῳδίου ἀρχόμεθα, ὃ πολλοὶ μὲν τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων μουσουργῶν ἡμῶν πατέρων ἄριστα καὶ ὡς ἐχρῆν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου κινούμενοι Πνεύματος * ἐμελούργησαν. Πρῶτον δὲ πάντων τοῦτ' ἐπενόησε, τὰς τρεῖς φημι τῶν ᾠδῶν, εἰς τύπον, οἶμαι, τῆς ἁγίας καὶ * ζωαρχικῆς Τριάδος ὁ μέγας ποιητὴς Κοσμᾶς, ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ ἁγίᾳ τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, Ἰησοῦ Χριστοῦ ἑβδομάδι, κατὰ τὴν ὀνομασίαν σχεδὸν ἑκάστης ἡμέρας διὰ τῶν ἀκροστιχίδων ἐπινοήσας τὰ μέλη· ἐξ οὗπερ καὶ οἱ λοιποὶ τῶν πατέρων, καὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων Θεόδωρός τε καὶ Ἰωσὴφ οἱ Στουδῖται κατὰ ζῆλον ἐκείνου, κἂν ταῖς λοιπαῖς ἑβδομάσι τῆς ἁγίας μεγάλης τεσσαρακοστῆς συνταξάμενοι τῇ αὐτῶν μονῇ τῶν Στουδίου πρῶτον παραδεδώκασιν ἐπὶ μᾶλλον τὰς ᾠδὰς κατατάξαντες καὶ ῥυθμίσαντες. Hoc vero die, ita Deo annuente, Triodion incipimus, quod multi Sanctorum et Deiferorum vatum nostrorum Patrum optime, et uti decebat, a Spiritu Sancto moti, modulati sunt. Primus omnium illud, tres inquam Odas, in figuram, ut existimo, sanctæ et vivificæ Trinitatis excogitavit magnus poëta Cosmas, in magna sanctaque passionis Domini et Dei et Salvatoris nostri Jesu Christi hebdomade, appellatione fere cujuslibet diei per acrostichides cantus concinnans: e quo et reliqui Patres, et inter eos præcipue Theodorus et Josephus Studitæ eum æmulari in aliis hebdomadibus sanctæ magnæ Quadragesimæ componentes proprio Studiorum monasterio tradiderunt, Odas istas magis ac magis protrahentes et accommodantes. Et paucis interjectis: Καταχρηστικῶς δὲ Τριῴδιον ὀνομάζεται, οὐ γὰρ ἀεὶ Τριῴδια ἔχει· καὶ γὰρ ὁλοτελεῖς κανόνας προβάλλεται. Ἀλλ' οἶμαι ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος τὴν ἐπωνυμίαν λαβεῖν, ἢ διὰ τὰ τῆς μεγάλης ἑβδομάδος, ὡς εἴρηται, πρώτως γινόμενα. Σκοπὸς μέντοι τοῖς ἁγίοις ἡμῶν πατράσι διὰ τῆς βίβλου τοῦ τριῳδίου παντὸς ἐν συντόμῳ τὸ πᾶν τῆς περὶ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ εὐεργεσίας ἐξ ἀρχῆς ἀναμνῆσαι, καὶ εἰς ὑπόμνησιν πᾶσιν ἐνθεῖναι. Triodion porro improprie dicitur, non enim semper Triodia habet, cum integros etiam Canones proponat. Puto tamen nomen ex abundanti assumsisse; vel propter magnæ hebdomadis Canones sic dictos. Scopus sanctis Patribus nostris fuit per universum Triodii volumen, quasi in compendio, divinum erga nos beneficium ab ipso principio recensere, et in memoriam omnium inducere. Et sane Triodion magis late patet, quam ut acceperunt nonnulli, qui e Gennadii verbis ambiguis, c. 4. *Αιδονται μετὰ μελῳδιῶν καθ' ἡμέραν, καὶ μηνιαῖα, καὶ Τριῴδια, καὶ λόγοι. Et e Menologio, Δεῖ εἰδέναι, ὅτι τὸ προεόρτιον Τριῴδιον εἰς τὸ ἀπόδειπνον ψάλλεται, Canticum divisum in tres partes, quas Odas appellabant, Triodion esse existimant. Attamen e verbis Ritualis Græcorum: Ψάλλομεν τῆς * ὀκτοήχου ἀναστάσιμα τρία, καὶ ἀνατολικὰ τρία, καὶ τοῦ Τριῳδίου * ἰδιόμελα δύο. Et ex Euchologio: Εἶτα τὸ μαρτυρικὸν, τὰ τρία προσόμοια τοῦ Τριῳδίου, καὶ τὰ τρία τοῦ μηναίου: non de Cantico, sed de libro, in quo ejuscemodi Cantica sunt, intelligendum esse manifesto concluditur, cum genus id Troparii, quod ἰδιόμελον et προσόμοιον vocant, Cantici ejuscemodi Troparion esse non possit, cum illa omnia ad alterius cantum et εἱρμὸν accommodentur, et ἰδιόμελον, præsertim vagum, et per se proprium cantus modum habens, qui Triodion dici haud potest, quia tamen in libro Triodio dicto legitur, Triodii Troparium fuerit. Hic etiam illud obiter animadvertendum, quemadmodum hymnus, s. cantus, s. malis, Canon, qui tribus Odis perficitur, Triodion dici solet, ita et eum, qui duabus constat, Διῴδιον, Diodion dici; („ Menologium, Ἕτερον Διῴδιον, ὁ ἦχος αὐτὸς, οὗ ἡ ἀκροστιχὶς, τρίτη τε,' Meurs.) et eum, qui quatuor, Τετραῴδιον, de quo vide suo loco. Hæc fere e L. Allatio, Diss. 1. de Libris Eccl. Gr. Vide etiam Gl. Meursii." Suicer. Thes. Eccl. " Montfaucon. Palæogr. 386. 409. Andr. Cret. 252." Kall. Mss.]

[* Φιλῳδὸς, ὁ, ἡ, i. q. φιλαοιδὸς, de quo supra egimus, Qui cantu delectatur. Suid.: Φιλῳδὸν γένος· οἱ βάτραχοι, παρὰ τὸ φιλεῖν ᾄδειν. " Aristoph. Ran. 242. Ἀλλ', ὦ φιλῳδὸν γένος, παύσασθε: Vesp. 269. καὶ γάρ ἐστιν ἀνὴρ Φιλῳδός· Eust. in Il. A. p. 8. Plut. Symp. 2, 633. (T. 8. p. 505.) Οὐκ ἀηδῶς γοῦν Δημοσθένης ὁ Μιτυληναῖος, φιλῳδοῦ τινὸς καὶ φιλοκιθαριστοῦ θύραν κόψας, ὑπακούσαντος αὐτοῦ καὶ κελεύσαντος εἰσελθεῖν, *Ἂν πρῶτον, ἔφη, τὴν κιθάραν δήσῃς." Scott. App. ad Thes. Arrian. de Exp. Alex. 6, 3. Ἐς ὅσους δὲ τῶν ἤδη Ἀλεξάνδρῳ προσκεχωρηκότων Ἰνδῶν ἡ βοὴ τῶν ἐρετῶν ἢ ὁ κτύπος τῆς εἰρεσίας ἐξίκετο, καὶ οὗτοι ἐπὶ τῇ ὄχθῃ κατέθεον, καὶ ξυνείποντο ἐπᾴδοντες βαρβαρικῶς· φιλῳδοὶ γὰρ, εἴπερ τινὲς ἄλλοι, Ἰνδοὶ, καὶ φιλόρχήμονες ἀπὸ Διονύσου ἔτι, καὶ τῶν ἅμα Διονύσῳ βακχευσάντων κατὰ τὴν Ἰνδῶν γῆν. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Φιλῳδός· ὁ φιλῶν ᾄδειν. ' " Ælian. H. A. 715." Wakef. Mss.]

ΑΗΔΩΝ, όνος, ἡ, Luscinia, ab ἀείδω, Æolica mutatione diphthongi ει in η. Hesiod. ad etymologiam hujus nominis alludens videtur ἀηδόνα vocasse ἐπιθετικῶς ἀοιδὸν, ut dixi antea in Ἀοιδός. Idem eodem loco (Ἔργ. 201.) ἀηδόνα appellat ποικιλόδειρον. Od. T. (518.) χλωρηῒς ἀηδών. Lycophro Sirenas appellat ἀηδόνας, ὡς καλὸν ἀειδούσας, inquit Eust., Festive canentes. || Hesych. ait ἀηδόνα esse Tibiarum lingulam, et λωτίνας ἀηδόνας, Tibias. Item ἀηδόνα vocari Minervam a Pamphyliis. Sunt qui ab ἀεὶ et ᾄδω derivari velint, quod luscinia semper cantet, ubi semel inceperit. Sed longe tutius est alteram etymologiam sequi, quam sequendo, et ι subscribi debet ipsi η.

Ἀηδὼ, όος, et οῦς, per contractionem, i. q. ἀηδών. Soph. Ajace (629.) Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Ἥσει δύσμορος. Ubi Schol. ait, ἡ ἀηδὼ δὲ, ἀηδοῦς, ὡς Σαπφὼ, κατὰ Μιτυληναίους, [alius Schol. ἡ ἀηδὼν, τῆς ἀηδόνος, καὶ ἡ ἀηδὼ, τῆς ἀηδόος, ἀηδοῦς, ποιητικῶς addunt Laud. Bodl.] et Suid. ait, ἀηδὼν et ἀηδοῦς, ut Σαπφὼ, secundum Mitylenæos. Eust. quoque nominativum ponit ἀηδὼ, ut Λητὼ, unde reperiri ait ἀηδοῦς genitivum, et ἀηδοῖ dativum. In VV. tamen LL. scriptum est ἀηδώς.

[" Ἀηδὼν, Musgr. Troad. 332. El. 126. Jacobs. Anth. 6, 421. 431. 7, 13. 302. 9, 195. 10, 251. 324. 12, 109. Huschk. Anal. 13. Fischer. ad Weller. 1, 111. Epigr. adesp. 519. 717. Boisson. in Philostr. 559. Verheyk. ad Anton. Lib. 80. Valck. Adoniaz. p. 379. Ruhnk. Ep. Cr. 82. 174. 293. Valck. Phœn. p. 168. 513. Jacobs. Specim. p. 14. ad Lucian. 1, 233. Valck. Phœn. p. 111. ad Callim. 1, 193. Brunck. Electr. 1065. De radio textoris, Jacobs. Anth. 8, 30. Ὁ ἀηδὼν, Fischer. ad Weller. 1, 386. Epigr. adesp. 535. Ἀηδὼ, Huschk. Anal. 100. Aristoph. Av. 679." Schæf. Mss. " Ἀηδὼν, Abresch. Æsch. 373. Origo vera, Eust. ad Il. A. p. 7. fine (in Ἀείδω citatus.) Ἀηδὼν et ἀηδὼ sæpe Eust. Vide Stolberg. ad Ajac. p. 179. Poëmata, *αἳ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, Callim. Epigr. 2. Poëtæ se vocant ἀηδόνας, Salmas. ad Ovum p. 162. Ἀηδόνα Μοισᾶν, Eurip. Palamede. Ἀηδόνα σοφιστῶν Dionem quis dixerat, Dio Chrys. 527. a. (Καλῶς μέ τις ἀηδόνα ἔφη τῶν σοφιστῶν, λοιδορῆσαι βουλόμενος· διὰ τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖν, ὅτι καὶ τὴν ἀηδόνα γλώσσαργόν φασιν οἱ ποιηταί.) Philostr. 516. noluit ibi morari, Τὴν ἀ. φήσας ἐν οἰκίσκῳ μὴ ᾄδειν: 589. ἠκροῶντο ὡς εὐστομούσης ἀ. non intelligentes. Æsch. Agam. 1149. * Φρενομανής τις εἶ θεοφόρητος, ἀμ-Φὶ δ' αὐτᾶς θροεῖς Νόμον ἄνομον, οἷά τις ξουθὰ Ἀκόρετος βοᾶς, φεῦ, ταλαίναις φρεσὶν Ἴτυν, Ἴτυν, στένουσ' ἀμφιθαλῆ κακοῖς Ἀηδὼν βίον. (Sequuntur hæc: ΚΑ. Ἰὼ λιγείας μόρον ἀηδόνος· Περίβαλον γάρ οἱ πτεροφόρον δέμας Θεοὶ, γλυκὺν τ' αἰῶνα, κλαυμάτων ἄτερ· Ἐμοὶ δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δορί.) Soph. El. 107. τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδών: 149. Ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρεν φρένας, Ἃ Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται, Ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος. Ubi Schol. vocat ἔαρος ἄγγελον." Valck. Mss. Vide Hermann. ad h. l. Scholiastæ verba sunt hæc: Διὸς δὲ ἄγγελος, ὅτι τὸ ἔαρ σημαίνει. Ὅμηρος (Od. T. 518.) Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρηῒς ἀηδὼν Καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο. Ἢ ὅτι τὴν ἡμέραν σημαίνει. Ἢ ὅτι τὰ ἑαυτῆς ἀγγέλλει κακὰ, καὶ τὴν *παραθρυλλουμένην, (πε-

ριθρ. Brunck.) ἀγγελίαν, καὶ τὸ πάθος. Ἢ ἄγγελον εἶπεν, οἷον τέρας, καὶ τὸ παρ' αὐτοῦ (αὐτῆς Br.) γιγνόμενον εἰς τεραστείαν, (τερατείαν Br.) τῆς φύσεως. Καὶ Σαπφώ· Ἦρος ἄγγελος ἱμερόφωνος ἀηδών. Alius Schol. Ἤτοι σημαίνουσα τὸ ἔαρ, ὅπερ ἐστὶ τοῦ Διὸς, ἡ * ἠχητικὴ, ἡ ἀτυζομένη, ἥτις ἀεὶ θρηνεῖ τὸν Ἴτυν. Triclin. Διὸς ἄγγελος ἤγουν ἡ ἀηδὼν, διὰ τὸ τὸν ἐπ' αὐτῇ γενόμενον ἔλεον τοῦ Διὸς πᾶσιν ὑποδεικνύειν ἢ μαρτυρεῖν αὐτὸν φιλάνθρωπον. Ἢ ὅτι δι' αὐτῆς ὁ Ζεὺς τὸ ἔαρ ἑρμηνεύει. Ἢ διὰ τὸ ἐν ἔαρι κατάρχεσθαι τῆς ᾠδῆς, ὅτε τὰ Διάσια ἐγένετο, ἥτις ἐστὶν ἑορτὴ τοῦ Διός. Suid.: Ἀηδὼν, καὶ ἀηδοῦς· ὡς Σαπφὼ κατὰ Μιτυληναίους. Σοφοκλῆς, Aj. 629., Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Ἄσει (Ἥσει) δύσμορος, ἀλλ' ὀξυτόνους (adde μὲν) ᾠδὰς Θρηνήσει, χερόπληκτοι δὲ στέρνοις (l. δ' Ἐν στέρνοισι) πεσοῦνται Δοῦποι. "H. l. proculdubio sic leg. et integritati suæ restituendus est: Ἀηδὼν καὶ ἀηδὼ, ἀηδοῦς. Vocem enim ἀηδὼ, quæ in omnibus Edd. desideratur, ad sensum h. l. supplendum necessariam esse manifesto patet. VV. κατὰ Μιτυληναίους esse nothas et παρεμβεβλημένας non dubito, quoniam a sensu h. l. omnino alienæ sunt." Kust. Imo sensus erit planus, modo legas, verbis transpositis, Ἀηδὼν, καὶ ἀηδὼ, ἀηδοῦς, κατὰ Μιτυληναίους, ὡς Σαπφὼ, nempe in hoc versu, Ἦρος ἄγγελ', ἱμερόφων' ἀηδοῖ. Sequitur in Suida: Καὶ αὖθις· Ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας, Ἃ Ἴτυν αἰὲν, Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται Ὄρνις ἀτυζομένα Διὸς ἄγγελος. Ἀττικῶς ἄραρέ με, αὕτη ἴση μοι ταῖς φρεσὶν, ἀντὶ τοῦ, σύμφωνα πράσσομεν ἐγώ τε καὶ ἡ ἀηδὼν ἕνεκα τοῦ θρηνεῖν, οἷον ἥρμοσταί μου ταῖς φρεσὶν, τουτέστιν ἐκείνην ζηλῶ τὴν ἀξίως τὸν Ἴτυν στενάζουσαν. (Schol. ad Ajac. 144. Ἀττικῶς τὸ ἄραρέ με, ἀντὶ τοῦ ἤρεσέ μου ταῖς φρεσίν. Καὶ Ἀριστοφάνης, Ran. 103., Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει; τὸ δὲ ἄραρεν, ἀντὶ τοῦ, σύμφωνα πράσσομεν ἐγὼ καὶ ἡ ἀηδὼν ἕνεκα τοῦ θρηνεῖν. Ἄλλως. Οἷον συνήρμοσταί μου ταῖς φρεσὶν, τουτέστιν ἐκείνην ζηλῶ τὴν ἀεὶ τὸν Ἴτυν στενάζουσαν.) Διὸς δὲ ἄγγελος ἡ ἀηδὼν, ὅτι ἔαρ σημαίνει, ἢ ὅτι τὴν ἡμέραν. Καὶ Ὅμηρος· Χλωρηῒς ἀηδών. Ἢ ὅτι τὰ ἑαυτῆς ἀγγέλλει κακὰ, καὶ τὴν θρυλλουμένην ἀγγελίαν καὶ τὸ πάθος. Ἢ ἄγγελος, οἷον τέρας, τὸ παρ' αὐτῆς γινόμενον εἰς τερατείαν τῆς φύσεως. Καὶ Σαπφώ· Ἦρος ἄγγελος ἡμερόφωνος ἀηδών. Ἀηδὼν δὲ ἀηδόνος, συστέλλει. Quod vero ad Sapphonis verba attinet, fragmentum id legitur in Blomfieldii collectione n. 73., (in Mus. Crit. Cant. 1, 28.) qui de verborum ordine nihil tradit; n. 59. p. 118. Volger. qui hæc notat:—" Metrum est Æolicum. Alias hirundo audit Veris nuntia: cf. Simonid. ap. Schol. Aristoph. Av. 1410." Locus est p. 393. Gaisf.: Ἄγγελε κλυτὰ ἔαρος *ἀδυόδμου, κυανέα χελιδοῖ. Utrumque V. D., et Blomf. et Volgerum, præteriit Suidæ locus, ubi est ἡμερόφωνος pro ἱμερόφωνος. Bentl. legit, Ἦρος ἄγγελ', ἱμερόφων' ἀηδοῖ, versu Sapphico: v. Walpolii Translatt. 87. et E. H. Barker. in British Critic Nov. 1813. p. 489. Lectionem ἀηδοῖ firmat Suidas, prout a nobis supra correctus est: Ἀηδὼν, καὶ ἀηδὼ, ἀηδοῦς, κατὰ Μιτυληναίους, ὡς Σαπφὼ, nempe in versu, Ἦρος ἄγγελ', ἱμερόφων' ἀηδοῖ. Unice vera est Suidæ lectio ἡμερόφων'. Noster:—" Adj. Ἵμερος, Desiderabilis, Desiderium excitans, Dignus qui desideretur. Sed reddi etiam potest Amabilis, Suavis. Affertur ex Anthol. et in superlativo gradu ἱμερώτατον κάλλος. Ab Hesychio ἱμέρων exp. ἐρασμίων, ποθεινῶν: ἵμεροι autem, ποθεινοὶ et ἐπιθυμητοὶ, necnon ἀγαθοὶ, ἐραστοὶ, ἀγαπητοὶ, ἀγαστοί. Rarum tamen esse puto vocis hujus usum pro adj. nomine, licet inveniatur et compos. ἱμερόφωνος, in eodem libro, pro Dulciloquus." "Ἵμερος, adj. Wakef. ad Bion. 6, 10. et in Addendis ad h. l. Antip. Sid. 76. Thess. 29. Jacobs. Anth. 9, 296. ("Ἵμερα δακρύσασα πυρῆς ἔπι, ἥμερα Vat. Cod. utroque loco.')" Schæf. Mss. "Ἵμερος, Nonn. Dionys. 1, 67. (καὶ ἵμερος ἔπλετο ναύτης.) Ἱμερόφωνος, Theocr. (28, 7. Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν.) Nonn." Wakef. Mss. Noster:—" Ἡμερόφωνος, Diem inclamans s. vocans, i. e. lucem, de gallo gallinaceo dictum a Simonide ap. Athen. 9. (p. 374. Σιμωνίδης ἱμερόφων' ἀλέκτωρ ἔφη.) Sic ab Ovidio, Lucis prænuntius ales. Sed in vulg. Ed. Athenæi ἱμερόφωνος cum ι perperam legitur." "Censeo verius ἡμερόφωνος, Diei nuntius." Casaub. "At non ἱμερόφωνος, sed ἱμερόφων' scribitur cum in editis, tum in Ms. A., e quo certe nulla varietas enotata. In Epit. hæc desunt. Reperiri autem v. ἱμερόφωνος, pro Dulciloquus, in Anthol. annotavit HSt. Tenuitque illud h. l. Dalecamp., Dulci voce amabilis, Latine reddens. At equidem facile Casaubono assentior, cui idem quoque HSt. prælverat, mendosam esse h. l. ubi de gallo gallinaceo agitur, scripturam per ι, et ἡμερόφων' potius scriptum oportuisse." Schweigh. Ἱμερόφων' tacite dedit Gaisford. ad Simonid. Fr. 130. p. 395. at rectius Bos. ad Thom. M. 34. "ἡμερόφων' ἀλέκτωρ, Galle diei nuntie." Ἱμερόφων', Dulci voce amabilis, nemo de gallo gallinaceo dixerit, quippe quod epitheton ei avi minime conveniret. "Ἱμερόφωνος, Jacobs. Spec. 14." Schæf. Mss. Ἡμερόφωνος affert et Schneider. Lex. e Simonidis versu, ubi pulcre luscinia dicitur ἔαρος ἄγγελος, Veris nuntius, et ἡμερόφωνος, Diei nuntius. "Soph. El. 1082. ὅπως Ἁ πανόδυρτος ἀηδών: Trach. 106.; et 980. ὀξύφωνος ὡς ἀηδών: Œd. C. 17. * πυκνόπτεροι δ' Ἔσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες, (ubi Schol. εὐστομοῦσιν· * εὐφθογγοῦσιν, εὐφώνως ᾄδουσιν, J. Poll. 2, 100. Καὶ ἀηδόνες παρὰ Σοφοκλεῖ εὐστομοῦσιν:) 665. Ἔνθα λίγεια μινύρεται Θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν Χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις, Τὸν οἴνωπ' ἀνέχουσα κισσὸν, Καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ Φυλλάδα * μυριόκαρπον, ἀνάλιον, Ἀνάνεμόν τε πάντων χειμώνων. Eurip. Hel. 1115. (Σὲ τὰν * ἐναυλείοις ὑπὸ δενδροκόμοις Μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσαν ἀναβοάσω, Σὲ τὰν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα μελῳδὸν Ἀηδόνα δακρυόεσσαν, Ἔλθ' ὦ διὰ ξουθᾶν γενύων ἐλελιζομένα, Θρήνοις ἐμοῖς ξυνεργὸς, κ. τ. λ.) etc. Theocr. 12, 7. ὅσσον ἀηδὼν Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν. Ἀηδόνα ἀμελεῖν ὕπνου solam inter aves Ælian. 12, 20. notat. (Hinc Proverb. ap. Suid. Οὐδ' ὅσον ἀηδόνες ὑπνώουσιν, l. ὑπνόουσιν· ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων.) Idem H. A. 3, 40. Μητροδίδακτον μὲν τὸ τῆς Ἀρίστης, οἷον τὸ τῆς ἀδελφῆς τῆς Ἀριστίππου, ὑμνοῦσιν οἱ πολλοί. (Vide Schneideri not.) Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης (H. A. 4, 9. quem exscripsit etiam Plut. de Sol. Anim. 973.) ἰδεῖν αὐτὸς τὰ νεόττια τῆς ἀηδόνος ὑπὸ τῆς μητρὸς διδασκόμενα ᾄδειν. Ἦν δὲ ἄρα ὀρνίθων ἡ ἀηδὼν ἐλευθερίας ἐράστρια ἰσχυρῶς, καὶ διὰ ταῦτα ἡ ἐντελὴς τὴν ἡλικίαν ὅταν θηραθῇ, καὶ καθειργμένη ἐν τῷ οἰκίσκῳ φυλάττηται, καὶ τροφῆς καὶ ᾠδῆς ἀπέχεται, καὶ ἀμύνεται τὸν ὀρνιθοθήραν ὑπὲρ τῆς δουλείας τῇ σιωπῇ. (Philostr. 516.) Οὗπερ οὖν οἱ ἄνθρωποι πεπειραμένοι τὰς μὲν ἤδη πρεσβυτέρας καὶ ἁλούσας μεθιᾶσι, σπουδάζουσι δὲ θηρᾷν τὰ νεόττια. Philostr. 665. ΑΜΠΕΛ. Καὶ οὔπω, ξένε, τῶν ἀηδόνων ἤκουσας, οἷον τῷ χωρίῳ ἐναττικίζουσιν, ἐπειδὰν δείλη τε ἥκῃ, καὶ ἡμέρα ἄρχηται. ΦΟΙΝ. Δοκῶ μοι ἀκηκοέναι, ξυντίθεσθαί τε μηδὲ θρηνεῖν αὐτὰς, ἀλλὰ ᾄδειν μόνον." Valck. Mss. Schol.: Ἐναττικίζουσιν· * πεπαιδευμένως ᾄδουσιν. Plato Phædone 35. p. 227. Forster. Καὶ οὐ λογίζονται ὅτι οὐδὲν ὄρνεον ᾄδει, ὅταν πεινῇ, ἢ ῥιγοῖ, ἤ τινα ἄλλην λύπην λυπῆται, οὐδὲ αὐτὴ ἥ τε ἀηδὼν, καὶ χελιδὼν, καὶ ὁ ἔποψ, ἃ δή φασι διὰ λύπην θρηνοῦντα ᾄδειν· ἀλλ' οὔτε ταῦτά μοι φαίνεται λυπούμενα ᾄδειν, οὔτε οἱ κύκνοι. "In Christodori Ecphr. 377. bene editum Οὐδ' Ἁλικαρνησσοῦ με παρέδραμε θέσπις ἀοιδός. Imo e præclara Codicis Vat. lectione ἀηδών. Epigr. adesp. 535. de Eurip. Τὸν σκηνῇ μελίγηρυν ἀηδόνα, ubi cave scribas, quod in Epigr. adesp. 717. recte legitur, τὴν—μελίγηρυν ἀηδόνα. Eust. 376=285. Ἀττικὸς γὰρ ἀνὴρ τὸν αἶγα λέγει, ὥσπερ καὶ τὸν ἀηδόνα. Masculinum hujus nominis genus Lexica ignorant." Schæf. Melet. Cr. in Dionys. Art. Rhet. 65. Vide et Jacobs. ad Anthol. Pal. 3, 227.]

[Ἀηδών. Hesych. Ἀηδών· εἶδος πετεινοῦ. Ἀηδόνα· γλωσσίδα, μεταφορικῶς, Εὐριπίδης Οἰδίποδι, καὶ τοὺς αὐλοὺς δὲ λωτίνας ἀηδόνας που ἔφη. ("Γλωσσίδα: intellige Lingulam tibiæ. Λωτίνας ἀηδόνας: hoc ideo, quia e loto olim conficiebantur tibiæ, unde et Tibia olim λωτὸς dicta fuit. Vide Suid. v. Λωτός." Kust.) Ἀηδών· ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ Παμφυλίοις. "Vide Callim. 117. et ibid. Vulcan." Schr.]

[Ἀηδών. Zonar.: Ἀηδών· ἀπὸ τοῦ ἀείδω ἀειδὼν, καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς η, ἢ μόνου τοῦ ε εἰς η ἀηδών. Etym. M.: Ἀηδόνα· ᾠδὴν καὶ γλωσσίδα, οἱ δὲ, χελιδόνα. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.:

Ἀηδόνα· ἔστι μὲν ἡ ὄρνις, ἐκ μεταφορᾶς δὲ οἱ Τραγικοὶ τὴν γλωσσίδα τῶν βοῶν, ἔστι δὲ ὅπου καὶ τὸν αὐλόν. Ἡ λέξις Διδύμου. Etym. M.: Ἀηδών· παρὰ τὸ ἀείδω, ἀείδων, καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς η, ἀηδών. Οὕτως Ὠρίων. Ἄλλοι δὲ τροπῇ μόνον τοῦ ε εἰς η· τὸ δὲ ι προσγεγραμμένον. Etym. G.: Ἀηδών· ὄρνεον, παρὰ τὸ ἀεὶ ᾄδειν ἐν θέρει καὶ ἐν χειμῶνι, ἢ παρὰ τὸ ἀείδω ἀηδὼν κατὰ διάλεκτον τῶν Αἰολέων, ἢ διὰ τὸ *ἡδυτάτως λαλεῖν. Etym. M.: Χλωρὶς ἀηδών· ἀπὸ τοῦ χρώματος· ἢ διότι ἐν ἔαρι φαίνεται, ὅτε πάντα τὰ χλωρά. Οἱ δὲ, τὴν χλωροῖς ἡδομένην. Κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον· τοιαύτην γὰρ τὴν πτέρωσιν ἔχει. Καὶ Σιμωνίδης, Εὖτ' ἀηδόνες *πολυκώτιλοι, χλωραύχενες, Εἰαριναί. "Fortasse scr. χλωρηὶς ex Od. T. (518.) Cum τὰ χλωρὰ repetendum e præced. φαίνεται, aut absque articulo leg. ὅτε πάντα χλωρὰ, subaudito verbo substantivo, Cum omnia sunt viridia." Sylb. "Etym. M. Ms. Dorv. Χλωρηὶς—ἡ δὲ (pro οἱ δὲ)—ἄλλοι (pro κρεῖττον) —ἔχει. Σιμωνίδης." Gaisford. ad Simonid. Fr. 158. p. 401. Pseudo-Did. ad Od. T. l. c.: Χλωρηΐς· ἤτοι ἐν χλωροῖς διατρίβουσα, ἢ ἅμα τοῖς χλωροῖς φαινομένη, ἔαρος γὰρ φαίνεται· ἢ διὰ τὸ χρῶμα, καὶ παρὰ Σιμωνίδην (l. Σιμωνίδῃ) δὲ χλωραύχενες λέγονται αἱ ἀηδόνες. Eust. 710. Bas.: Χλωρηὶς δὲ ἀηδὼν, ἢ ὡς ἐν χλωροῖς φασὶ διατρίβουσα, ἢ ὡς ἅμα τοῖς χλωροῖς φαινομένη· ἔαρος γὰρ φαίνεται· ἢ διὰ τὸ χρῶμα. Διό φασι καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ χλωραύχενες αἱ ἀηδόνες λέγονται.]

[Ἀηδών. Eust. 395.: Φανερὸν δὲ καὶ ὅτι ἄῤῥενες τέττιγες ᾄδουσιν, οἱ καὶ ἀχέται παρὰ Ἡσιόδῳ (l. ἠχέται, Ἔργ. 580. καὶ ἠχέτα τέττιξ, Scut. 393. κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ·) ἄφωνοι δὲ τὸ τῶν θηλειῶν εἶδος, οἳ καὶ *τιγόνια, l. *τιτιγόνια, (v. nos supra 307. n.) ὃ διδασκαλία εἴη ἂν σιγῆς κοσμούσης γυναῖκας, κατὰ τὸ, Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. Εἰς δὲ τὸ αὐτὸ συντελεῖ πρὸς ἄλλοις καὶ τὸ τῶν θηλειῶν ἀηδόνων *ἀμελὲς, (ubi nota ἀμελὴς ex a priv. et μέλος, Carmen:) 601. Χρῆσις δὲ τῆς Γοργοῦς πολλαχοῦ, εἰ καὶ κοινῶς εὐθεῖα ταύτης ἡ Γοργὼν, ὡς τρυγών· οὕτω δὲ καὶ ἀηδὼν μὲν τὸ κοινὸν, εὕρηται δὲ καὶ ἀηδοῦς γενικὴ, ὡς Λητοῦς, καὶ κλητικὴ ἀηδοῖ, ὡς χελιδοῖ παρὰ τῷ Κωμικῷ (Av. 1410. Ὄρνιθες τίνες οἵδε, Οὐδὲν ἔχοντες πτεροποίκιλοι, Τανυσίπτερε ποικίλα χελιδοῖ;) 716. Τὸ δὲ Γοργοῦς κλίνεται ὡς ἡ Σαπφὼ, τῆς Σαπφοῦς, ἴσως δὲ καὶ τὸ ἀηδοῦς, ὅ ἐστι ἀηδόνος, παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ τὸ χελιδοῖ παρὰ τῷ Κωμικῷ, ἀπὸ ὁμοίας εὐθείας ἐκλίθησαν: 1875.]

[Ἀηδών. Lycophro 653. *Ἀπτωιογοῦνων κλώμακάς τ' ἀηδόνων Πλαγχθέντας, (Schol. ἀπὸ μέρους ὀρνιθογόνων, λέγει δὲ περὶ Σειρήνων.—Ἀηδόνων· τῶν Σειρήνων, διὰ τὸ *θελκτικόν:) 670. Τίς οὐκ ἀηδὼν στεῖρα *Κενταυροκτόνος, Αἰτωλὶς, ἢ Κουρῆτις αἰόλῳ μέλει Πείσει ταθῆναι σάρκας ἀκμήνους βορᾶς; Schol. Ἀηδόνας τὰς Σειρῆνας λέγει διὰ τὸ λάλον.—Ἄλλως. Ἀηδόνας τὰς Σειρῆνας, διὰ τὸ *θελκτικόν. Phot. Bibl. 190. p. 488.: Τὸ δὲ ἕκτον βιβλίον (Ptolemæi Hephæst.) κεφάλαια περιέχει τάδε·—ὡς ἐν τῇ Ἀλεξάνδρα Λυκόφρων εἶπε (ἴσ. εἰπών,) Ποία δ' ἀηδὼν στεῖρα Κενταυροκτόνος, τὰς Σειρῆνας Κενταυροκτόνους εἶπεν: p. 484. Ἡ δὲ πέμπτη βίβλος,—ὡς οἱ Κένταυροι φεύγοντες Ἡρακλέα διὰ Τυρσηνίας, λιμῷ διεφθάρησαν, θελχθέντες ὑπὸ τῆς Σειρήνων *ἡδυφωνίας. Eust. 9. Καὶ ἡ ἀηδὼν δὲ ἐκ τοῦ ἀείδειν παρετυμολογεῖται, τροπῇ φασὶν Αἰολικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς η. Διὸ καὶ τὰς Σειρῆνας ὡς καλὸν ἀειδούσας, ἀηδόνας ὁ Λυκόφρων ἐκάλεσε.]

[Ἀηδὼν ποικιλόδειρος. Hesiod. Ἔργ. 201. Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον. "Atqui luscinia non est ποικιλόδειρος, sed χλωραύχην. Simonides ap. Etym. M. 813. Eust. 1875.: Εὖτ' ἀηδόνες *πολυκώτιλοι, χλωραύχενες, Εἰαριναί. Quæ fortasse causa fuit, cur Tzetz. (Οἷον τὸ ποικιλόδειρον, τὴν ποικιλόφωνον λέγει, ἢ τὴν ἐστιγμένην καὶ ποικίλην ἔχουσαν τὴν δειρὴν, ἤγουν τὸν τράχηλον,) et Moschopulus ποικιλόδειρος, sine exemplo, *ποικιλόφωνος explicarent. Sed vix dubito, quin affinis sonus literarum ει et η, qui tot menda peperit, huic etiam loco corrumpendo occasionem dederit. Lege *ποικιλόγηρυν. Epigr. ap. Gruter. p. 1118, 9. τὴν κυανῶπιν Μοῦσαν ἀηδόνα τὴν μελίγηρυν, Theocr. Ep. 4, 11. Philippus, Anal. 2, 221. Nec tamen reticere debeo, vulgatam scripturam magnis patronis niti, Ammonio v. Αἶνος, Theone Progymn. p. 31. Nonno 26. p. 688.;

A 47. p. 1204. Huc accedit, quod luscinia, auctore Clem. Alex. Pæd. 2, 10. p. 221. cum voce etiam colorem mutat: Εἰ γὰρ καὶ τῶν ὀρνέων πολλὰ μεταβάλλειν κατὰ τὰς ὥρας λέγεται, καὶ τὸ χρῶμα, καὶ τὴν φωνήν· οἷον ὁ κόσσυφος, ξανθὸς μὲν ἐκ μέλανος, *καταγητικὸς δὲ ἐξ ᾠδικοῦ γενόμενος· ὡσαύτως δὲ καὶ ἀηδὼν καὶ τὸ χρῶμα καὶ τὴν ᾠδὴν συμμεταβάλλει ταῖς τροπαῖς· ἀλλ' οὔ τι γε τὴν φύσιν αὐτὴν ἀμείβουσιν, ὡς (καὶ Nov.) θῆλυ γίγνεσθαι ἐκ τοῦ ἄῤῥενος, κατὰ μετασχηματισμόν· ἀλλ' ἡ μὲν τῶν πτερῶν *νεοφυΐα, νεαρᾶς ἐσθῆτος δίκην, ἐξανθεῖ βαφήν τινα πτερῶν· ὀλίγῳ δ' ὕστερον διαπνεῖ, κατὰ τὴν χειμέριον ἀπειλὴν, καθάπερ ἄνθος μαραινομένης τῆς χρόας· ἡ φωνὴ δὲ καὶ αὐτὴ τὸν ὅμοιον τρόπον, τῷ κρύει πεπονημένη, μαραίνεται· πυκνουμένης γὰρ τῆς ἐπιφανείας ἐκ τοῦ περιέχοντος, αἱ περὶ τὸν αὐχένα πιεζόμεναί τε καὶ πυκνούμεναι ἀρτηρίαι, *προσαναθλίβουσι τὸ πνεῦμα· στενοχωρούμενον δὲ ἄγαν τοῦτο, πνιγόμενον ἀποδίδωσι τὸν ἦχον. Αὖθις οὖν συνεξομοιούμενον τῷ περιέχοντι, καὶ τῷ ἦρι *συγχαλώμενον, ἐλευθεροῦται μὲν τῆς στενοχωρίας τὸ πνεῦμα, φερόμενον
B δι' εὐρυχώρων, τῶν τέως μεμυκότων, ἀρτηρίων, ('Grammaticæ regula postulat μεμυκυιῶν ἀρτηριῶν, nisi neutro genere scriptum putes μεμυκότων ἀρτηριῶν, sc. ὀργάνων, ἀγγείων, quod est insolens.' Sylb.) οὐ μινυρίζει δὲ ἔτι τὸ μέλος τὸ μεμαραμμένον, ἀνθεῖ δὲ ἤδη λιγυρὸν, καὶ χεῖται πλατύτερον τὸ φθέγμα αὐτῶν, καὶ ἤδη γίνεται τῆς φωνῆς τῶν ὀρνέων ἔαρ, ἡ ᾠδή." Ruhnk. "Ποικιλόδηρον E. Etym. M. 467. pen. h. v. citans, vocem ultimam omittit." Gaisford. Aristot. H. A. 9, 36. p. 486.: Τῶν δ' ὀρνέων πολλὰ μεταβάλλουσι κατὰ τὰς ὥρας καὶ τὸ χρῶμα καὶ τὴν φωνήν· οἷον ὁ κόττυφος ἀντὶ μέλανος ξανθὸς, καὶ τὴν φωνὴν δ' ἀλλοίαν ἴσχει· ἐν μὲν γὰρ τῷ θέρει ᾄδει, τοῦ δὲ χειμῶνος παταγεῖ καὶ φθέγγεται θορυβῶδες. Μεταβάλλει δὲ καὶ ἡ κίχλη τὸ χρῶμα· τοῦ μὲν γὰρ χειμῶνος ψαρὰ, τοῦ δὲ θέρους ποικίλα τὰ περὶ τὸν αὐχένα ἴσχει· τὴν μέντοι φωνὴν οὐδὲν μεταβάλλει. Ἡ δ' ἀηδὼν ᾄδει μὲν συνεχῶς ἡμέρας καὶ νύκτας δεκαπέντε, ὅταν τὸ ὄρος ἤδη δασύνηται· μετὰ δὲ ταῦτα ᾄδει μὲν, συνεχῶς δ' οὐκέτι· τοῦ δὲ θέρους προϊόντος ἄλλην ἀφίησι φωνὴν, καὶ οὐκέτι παντοδαπὴν, οὔτε
C ταχεῖαν καὶ ἐπιστρεφῆ, ἀλλ' ἁπλῆν· καὶ τὸ χρῶμα μεταβάλλει, καὶ ἔν γε Ἰταλίᾳ τὸ ὄνομα ἕτερον καλεῖται περὶ τὴν ὥραν ταύτην. Φαίνεται δ' οὐ πολὺν χρόνον· φωλεῖ γάρ. Ælian. H. A. 12, 28.: Ἡ ἀηδὼν διὰ τοῦ θέρους καὶ τὴν χρόαν ἐκτρέπει εἰς εἶδος ἕτερον, καὶ μεταβάλλει τὸ φώνημα· οὐ γὰρ ᾄδει *πολυήχως καὶ ποικίλως, ἑτέρως δὲ ἠπεροῦν διὰ τοῦ ἦρος. Plin. 10, 43.: —"Lusciniis diebus ac noctibus continuis quindecim garrulus sine intermissu cantus, densante se frondium germine.—Postea paulatim desinunt—mox æstu aucto in totum alia vox fit, nec modulata aut varia. Mutatur et color. Postremo hieme ipsa non cernitur." Theophr. de C. P. 5, 8. Τῶν δὲ, καὶ τελειωμένων ἤδη κατὰ τὰ πάθη καὶ τὰς διαθέσεις τοῦ σώματος, αἳ γίνονται διὰ τὰς ἐπετείους ὥρας, ὥσπερ ταῖς ὄρνισιν. Ἐπὶ τούτων γὰρ μάλιστα καὶ λέγεται, καὶ ἔνδηλος τῶν χρωμάτων μεταβολὴ καὶ τῶν ὅλων σωμάτων, ὥστε δοκεῖν ἑτέρους εἶναι. "Διὰ τὰς ἐπετείους ὥρας, innuit pennas et voces avium. Καὶ τῶν ὅλων σωμάτων: non est verum, aves toto corpore mu-
D tari; nam mutare pennas, quid id tandem est? quid etiam mutare vocem? Mutat etiam per ætatem homo vocem. Ideo dicit, δοκεῖν ἑτέρους. Sane luscinia tam a verno suo cantu diversum canit sub autumnum, ut nulla ratione persuaderi possit agrestibus, eandem esse avem. Non ergo licuit ei dicere, τῶν ὅλων. Non enim verum est, omnem corporis mutari partem. Notabis omnino." J. Cæs. Scal. De hac questione J. Stackhousius, ab E. H. Barkero consultus, respondit:—"In reply to what you ask about the Nightingale changing its colour, the same thing, which Clem. Alex. asserts, is mentioned by Ælian. Pliny of course says the same. With us as the bird is an emigrant, this fact cannot be ascertained. I should think that this could not be without a double moulting. But the changes of plumage in different ages is very striking, and has occasioned the establishment of different species, as may be seen in Montagu's Ornithological Dictionary, and his Paper in the Linnæan Transactions." Bath,

Jan. 2, 1816. In alia Epist. Jan. 17, 1816. vir doctus nobisque amicissimus scripsit:—"The fact is undoubted, that there is no variation in the plumage of the neck of the Nightingale, such as spots or stripes, to justify this expression. But the word is applicable to motion or sound, of which I need not cite examples. (V. ποικίλος quidem de voce, sono, et motu dici posse concessit Barker. Sed compos. v. ποικιλόδειρος Idem de voce usurpare licere negavit, cum δειρὴ Collum sit, non Larynx. Excerpta e Nicephori Gregoræ Grammatica ap. Matth. Gloss. Gr. Min. 5.: Αὐχὴν μὲν, i. e. Cervix,' τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου· δέρη δὲ, i. e. Collum, τὸ ἔμπροσθεν, ἔνθα ὁ λάρυγξ. Noster tamen:—' Ποικιλόδειρος, Habens collum varium, i. e. Versicolor, Maculosum, Pictum. Ab Hesiodo vero ἀηδὼν ποικιλόδειρος dicitur potius διὰ τὸ ποικιλόφωνον s. ποικιλῳδὸν, quod vario modulamine canat. Synonymum est αἰολόδειρος.') When the Nightingale sings, and the same may be observed in the Canary-bird, the organs of modulation, situated in the larynx, are put into a tremulous agitation, and are much inflated. I therefore translate ποικιλόδειρος, The warbling-throated Nightingale." In tertia Epist. Feb. 7, 1816.:—"With respect to ποικιλόδειρος, my opinion has fluctuated, and will continue to do so, as I think the plumage of the Nightingale so uniform, that there is little probability in any season or country that it should vary. But Ælian expressly says it does, and so do other Authors; so then the issue would be joined against an asserted fact in nature. I have had to alter some passages in Theophr. on this strong ground. But I have preserved the original text in the margin. It is not to be supposed that ποικιλόγηρυς in any kind of Ms. writing should have been read ποικιλόδειρος, (imo nihil facilius, ut nobiscum fatebuntur rei palæographicæ periti,) and as the fact of the changing of plumage must be decided in those countries, where the bird resides all the year, I shall only add that from the reasons adduced by you, who are so conversant with the Greek language, I think that my interpretation is not tenable. There are errours sanctioned by antiquity, such as the dying notes of the swan. There is, however, a strong resemblance in Oppian's epithet for the Nightingale's voice * αἰολόφωνος." Vide Hal. 1, 728. Nunc audiendus est Dav. Jac. Van Lennep. in Epist. Ms. ad Barker. scripta Amstelodami Apr. 18, 1816.:—"Lusciniæ epitheton ποικιλόδειρος ap. Hesiod. non valde urgendum arbitror. Potest poëta respexisse ad maculas, quibus quasi distinctum est lusciniæ collum. Simonidi dicta est eadem χλωραύχην, ut Homero Od. T. 517. χλωρηῒς, quæ nec ipsa valde premenda sunt epitheta, nisi dicere velis, alium esse lusciniæ colorem in Græcia, atque in nostris regionibus. Et hic ἐπέχω. Sed ποικιλόδειρος interim veram lectionem habeo, et inter alias vocis explicationes rationem quoque habendam puto ejus, quam ex Aristot. aliisque sumtam a te probari video." Idem vir humanissimus in alia Epist. scripta Amstelodami 4. ante Cal. Sept. 1816.:—"Epitheta χλωρηῒς et χλωραύχην lusciniæ tributa alterutrum probare mihi videntur, vel colorem illi aviculæ in Græcia alium esse, atque in his Europæ regionibus, vel poëtas in talibus epithetis tribuendis non valde accuratos fuisse. Prius facile verum existimarem, cum haud dubie magna cœli in omnium animantium habitum vis observetur, nisi obstaret, quod passim Græcis etiam ξουθὴ luscinia vocatur, (Theocr. Ep. 4. Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι, Μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα, v. Blomf. Æsch. Agam. 1111.) qui color idem nostrarum est lusciniarum. Itaque restat alterum, minus accurate dictam esse χλωραυχένα lusciniam. Sic vero potest illa etiam minus accurate dicta esse ποικιλόδειρος. Hoc volebam superiore Epistola provocans ad vv. χλωρηῒς et χλωραύχην. Dices inter χλωρότητα et ξουθότητα quandam tamen esse coloris affinitatem. Fateor: sed, ut hinc excusari potest poëta, qui χλωραυχένα lusciniam vocavit, ita aliquid etiam extare puto, unde Hesiodi ποικιλόδειρος tuearis. De maculis negat Stackhousius, vir doctissimus. At sunt tamen, (nam

A lusciniam vivam observare mihi contigit,) in lusciniæ collo parte anteriore, s. qua collum pectori committitur, plumæ albis intermixtæ cinereæ; in cervice autem, s. qua parte collum dorso jungitur, color rufus ad certam lucem viridi nigrore varius apparet. Quod si δειρὴν latius accipere volueris, ut Collum ac Cervicem simul complectatur, vide, an non optimo jure ποικιλόδειρον lusciniam dixerit Hesiod. Hoc teneo, veram illam habendam esse lectionem. Antiquissimo ævo formæ dos omnium maxima habebatur. Itaque poëtæ quoque cum aliquem aliquidve commendare vellent, hinc potissimum epitheta sumebant."]

'Αηδονὶς, (ίδος, ἡ,) Lusciniola, vel Luscinia, ut deminutivi formam habeat, non etiam significationem. Theocr. (8, 37.) αἴπερ ὁμοῖον Μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι, Si tam vocalis sit Daphnis in sua musica, quam sunt lusciniæ. Callim. H. in L. P. (94.), Μάτηρ μὲν γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων Ἄγε βαρὺ κλαίοισα. ["Valck. Adoniaz. p. 401. Koppiers. Obs. 86. Wessel. Probab. 82. Toup. Opusc. 1, 400. Eichstædt. Quæst.
B 36. 35. Boisson. in Philostr. 559." Schæf. Mss. "Eurip. Rhes. 550." Wakef. Mss. Toup. Emendd. 2, 138.]

'Αηδονὶς, Locus ubi canebant, inquit Hesych. (τόπος, ἔνθα ᾖδον,) addens καὶ ἐργαστήριον. [Vide 'Αηδόνειος.]

'Αηδονιεὺς, έως, ὁ, i. q. ἀηδὼν, sed masculina terminatione, quasi dicas Luscinius, aut Lusciniolus. Theocr. (15, 121.) Οἷοι ἀηδονιῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων. Videtur esse factum ex ἀηδονίς. ["Voci vulgatæ, ἀηδονιῆες, literam interjeci: idem Ed. renovata exhibet Brunckii, qui initio versus οἷον, in fine posuit δενδρέων." Valck. ap. Gaisford. "Οἷον A. G. k. οἷα 7. i. ἀηδονῆες A. G. K. P. ἀηδωνῆες 10. οἷοι ἀηδονιῆες ἀεξομένων ἐπὶ δένδρων Tolet. Junt. ἀεξόμενοι k. ἀεξομένων A. C. K. P. S. W. 7. 10. h. i. m. ἀηδόνα ἀεξόμενοι 1." Gaisf. "Voci vulgatæ, ἀηδονιῆες, per Codd. propagatæ, literam δ inserui.— Quia H. St. errorem in v. 'Αηδονιεὺς secuti sunt, ut alios, ceteri Lexicographi, vetus forma est confirmanda. 'Αηδονιεὺς idem esse dicitur, ac ἀηδὼν,
C omnino male. Primum vox Theocriti leviter fuit vitiata. Corrigo, οἷον ἀηδονιδῆες. Nomen fuit ἀηδονιδεύς. Vulgatur ap. Hesych. 'Αηδόνος νεοσσός. Corrigunt 'Αηδονὶς, vel νεοσσοῦ. Imo vox excidit restituenda: 'Αηδονιδεύς· ἀηδόνος νεοσσός. Lusciniarum pulli hic propria sua appellatione dicuntur ἀηδονιδῆες. Theocritus Luporum catulos eadem forma dixit λυκιδεῖς, 5, 38. Θρέψαι καὶ, vel δὴ, λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι. ('Mirum vero et in Mss. et in Edd. quoque nonnullis, ut ap. Schol. legi constanter λυκαδεῖς, non λυκιδεῖς: nam analogia potius exigit λυκιδεῖς, ut ἀετιδεῖς et πελαργιδεῖς.' Casaub. 'Λυκαδεῖς P. e. h. k. l.' Gaisford.) In pullis animantium designandis δεὺς erat forma velut patronymica. Hæc debemus Æliano N. A. 7, 47.: Τῶν ἀγρίων ζώων τὰ ἔκγονα τὰ νέα διαφόρως ὀνομάζεται· καὶ τάγε πλείω διπλῆν τὴν ἐπωνυμίαν ἔχει. Λεόντων γοῦν σκύμνοι καὶ λεοντιδεῖς ὀνομάζονται, ὡς 'Αριστοφάνης ὁ Βυζάντιος μαρτυρεῖ, in Opusculo, probabiliter, Περὶ 'Ονομασίας 'Ηλικιῶν, ('in Opere
D Περὶ 'Ονομασίας 'Ηλικιῶν, uti docet Valck.' Schneider.: imo ut conjicit quidem Valck., sed ut docet Eust. 1625. 'Ιστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ Περὶ 'Ονομασίας 'Ηλικιῶν γράφει ὁ γραμματικὸς 'Αριστοφάνης, ———σὺν δὲ ἄλλοις διαφόροις παραδίδωσι καὶ ὅτι λεόντων μὲν τὰ νεογνὰ σκύμνοι καὶ λεοντιδεῖς καλοῦνται.) Παρδάλεων δὲ σκύμνοι τε καὶ * ἄρκηλοι· εἰσὶ δὲ, οἵ φασι γένος ἕτερον τῶν παρδάλεων τοὺς ἀρκήλους εἶναι. (Aliter in eodem Aristophane legerat Eust. l. c.; nam habet hæc: Παρδάλεων δὲ, σκύμνοι καὶ * παρδαλιδεῖς· ἄρκτων δὲ, σκύμνοι καὶ ἄρκιλοι. 'Cod. alter Gesneri ἄρκυλοι, et sic J. Poll. 5, 2.' imo 15. Καλεῖται δὲ τὰ μὲν τῶν λεόντων ἔγγονα, σκύμνοι, τὰ δὲ τῶν ἄρκτων, ἄρκτυλοι, τὰ δὲ ἐλάφων, νεβροὶ, τὰ δὲ τῶν ἀλωπέκων, ἀλωπεκιδεῖς, τὰ δὲ τῶν λύκων καὶ τῶν κυνῶν, σκύλακες, ἰδίως δὲ τὰ τῶν λύκων, λυκιδεῖς, τὰ δὲ τῶν λαγωῶν, * λαγίδια, καὶ λαγιδεῖς, παρὰ Ξενοφῶντι δὲ, λάγια. 'Eustath. ἄρκιλοι scribere monet Gesner., eique dicuntur sic Catuli ursarum.' Schneider. Noster:—' Ἄρκιλοι, Ursorum catuli, τὰ τῶν ἄρκτων,

ἤγουν ἄρκων, νεογνά. Ita Eust. qui alibi σκύμνους quoque appellat. Notandum vero est ap. Polluc. scribi ἀρκτύλοι ab ἄρκτος, cum υ.' ''Αρκτύλοι: HSt. notandum ait, quod Pollux ad hunc modum, cum alias ἀρκτίλοι scribatur.' Seb. 'Phavor. in Τράγος, ἄρκιλοι, alii legunt ἄρκτυλοι: Salmas. ἄρκτυλον.' Kuhn. 'Ms. ἄρκτυλοι, antepenult. acuta.' Jung. ''Αρκτύλοι prius, sed jam ἄρκτυλοι in textu reposuit Kuhn. Phavor. in Τράγοι habet: Ἄρκτων, σκύμνοι καὶ ἄρκιλοι.' Lederlin. Phavorinus sua sumsit ex Eust. Utrum vero ἄρκυλοι an ἄρκτυλοι scribas, parum refert. Eust. 1156. Ἡ δὲ ἄρκτος, ὅτι μετὰ τοῦ τ λέγεται, δηλοῖ ὁ γράψας οὕτως. Ἄρκτον, οὐχὶ ἄρκον· τὸν μέντοι ἄνεμον, ἄνευ τοῦ τ, ἀπαρκίαν διὰ τὸ εὔφωνον, καὶ τὴν ἐκεῖθεν πνοὴν, ἄρκιον, εἰς ἃ καὶ φέρει ἐκεῖνος χρῆσιν ταύτην. Καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοὴ Ἄρκιος ὥς, ναύτῃσιν ἀσκεύοις μολών. Cf. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄρκτον· ἄρκτον, οὐχὶ ἄρκον. Ὀδυσσεὺς ἐν ἀριστέρ' ἀεὶ τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπουσαν ἕως * ἀνευφερὴς, sic. Τὸν μέντοι ἄνεμον ἄνευ τοῦ τ, ὡς ἡμεῖς, ἀπαρκίαν, διὰ τὸ εὔφωνον, καὶ τὴν πνοὴν ἄρκιον. Καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοὴ Ἄρκιος. Eust. 1535.: Ὅτι δὲ καὶ οὐ μόνον ἄρκτος τὸ ζῷον λέγεται σὺν τ, ἀλλὰ καὶ ἄρκος διὰ μόνου τοῦ κ, διείληπται καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ὡς τὰ ἀπ' αὐτῆς δίχα τοῦ τ ἐν πολλοῖς εὕρηται δι' εὐφωνίαν. Ὅθεν καὶ ἄρκιλοι, τὰ τῶν ἄρκτων, εἴτουν ἄρκων, νεογνὰ, ὡς ἐν τοῖς περὶ Κύκλωπος φανεῖται. Καὶ Ἀρκὰς, τό τε ἐθνικὸν καὶ τὸ κύριον. Καὶ ἀπαρκίας ἄνεμος, ὡς ἐν Ῥητορικῷ κεῖται Λεξικῷ· καὶ ἡ αὐτοῦ πνοὴ, ἄρκιος. Καὶ ἄρκυες, λίνα περιτιθέμενα θηρίοις, οὗ τὸ * πρωτόθετον, ὡς ὁ Παυσανίας φησὶν, ἀπὸ τῶν ἄρκων.)—Πιθήκων δὲ ἀκούομεν σκύμνους τε καὶ * πιθηκιδεῖς τοὺς αὐτούς.—Βουβαλίδων δὲ πώλους, εἰ δὲ καὶ ὀρύγων, οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, ὁ αὐτὸς Ἀριστοφάνης φησὶ, (Eust. atque ex eo Phavor.: βουβάλων δὲ, πῶλοι·) κυνῶν δὲ καὶ λύκων σκύλακες καλοῖντ' ἂν, ἦδ' ὅς, (sic et Eust. Κυνῶν δὲ καὶ λύκων, σκύλακες·) ἤδη δὲ καὶ λυκιδεῖς καλοῦνται οἱ τῶν λύκων· ὁ δὲ τέλειος καὶ μέγιστος καλοῖτο ἂν * μονόλυκος. Τῶν μὲν δὴ λαγῶν, λαγιδεῖς· ὁ δὲ τέλειος, καὶ πτῶκα αὐτὸν φιλοῦσιν ὀνομάζειν οἱ ποιηταὶ, Λακεδαιμόνιοι δὲ ταχίναν. Ἀλωπέκων δὲ τὰ ἔκγονα * ἀλωπεκιδεῖς κέκληνται.—Τὰ δὲ πρόσφατα ὀρνίφια νεοττοὺς, καὶ ὀρταλίχους, ἀλεκτρυόνων τε ἀλεκτορίδας λέγουσι· καὶ τόνγε περύσινον ὀνομάζουσιν, ὡς καὶ τὸν οἶνον· καὶ αὖ πάλιν χηνιδεῖς, καὶ * χηναλωπεκιδεῖς, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια κατὰ τὰ αὐτὰ σχηματίζουσι. Hæc omnia forma sua legitima in δευς, vel δεις, exhibentur, præter unum ἀλεκτορίδας, in ἀλεκτοριδεῖς facile mutandum: veteris formæ in δευς non recordabatur Oudend., cum ad Thom. M. 33. Pullos gallinaceos, ἀλεκτορίδας dici potuisse arbitraretur. (Ἀλεκτορίδας edidit etiam Schneider., in nota tamen, sed paulo timidius, scribens:—'Valck. ἀλεκτοριδεῖς præfert.') Quia hoc genus a Lexicographis fuit neglectum, aut perperam scriptum, alia quædam addam: cognitum illum habuit Jung. ad Poll. 5, 15. (vide infra,) ubi prodierunt e Codd. ἀλωπεκιδεῖς, λυκιδεῖς, et λαγιδεῖς. Noverat etiam rariora, avium pullis indita, Eust., qui ad Il. I. p. 655., Ὥσπερ, ait, χηνιδεῖς λέγονται, καὶ περδικιδεῖς, καὶ κορωνιδεῖς, καὶ * ἱερακιδεῖς, καὶ περιστεριδεῖς, οἱ χηνῶν, καὶ περδίκων, καὶ τῶν ἑξῆς γόνοι, οὕτω καὶ χελιδονιδεῖς, οἱ τῶν χελιδόνων. Audacter scripserat Achæus: Χάσκοντα λιμῷ μόσχον ὡς χελιδόνος. 'Nam secundum Eust., cui versum istum uni, ni fallor, debemus l. c., dixisse debuerat Tragicus, νεοττὸν, ἢ * ὀνοματικῶς, sic corrigo vulg. ἢ γοῦν ἀλλὰ, χελιδονιδῆα. (Ælian. 7, 47. Ἀχαῖος δὲ, ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς, τὸν νεοττὸν τῆς χελιδόνος μόσχον ὠνόμασεν.) Ad hos hirundinum pullos, χελιδονιδεῖς, proximi accedunt Theocritei ἀηδονιδεῖς s. (poëtice) ἀηδονιδῆες. Neminem nunc futurum puto, qui ægre sit laturus, literam a me vulgatis ap. Theocr. semel absque Codicum auctoritate interjectam, suumque sic nomen lusciniarum filiolis restitutum. ('Certissima est et extra omnem dubitationem Valck. emendatio ἀηδονιδῆες. Eruditæ notæ, qua hanc scripturam astruit, pauxillum hoc eodem pertinens addere liceat, quod tradit Eust. 1625. ex Aristoph. Grammatici libro Περὶ Ὀνομασίας Ἡλικιῶν, Πορδάλεων

A δὲ σκύμνοι, καὶ * πορδαλιδεῖς,' imo, leg. ut ap. ipsum Eust., Πορδάλεων δὲ, σκύμνοι καὶ πορδαλιδεῖς. 'Unde in Oppiani C. 3, 467. versum misere corruptum, et in quo sensus nullus, emendaram: Ἀμφιέσας ῥινοῖς αἰγλήεσι πορδαλιδήων.' Brunck. Schneiderus edidit, Ἀμφιέσας ῥινοῖσιν ἀναιδέσι πορδαλέοισι, in nota scribens, 'Vulgatur πορδαλίεσσι, Vat. παρδ.' Cf. C. 3, 336.) His scriptis cum vix quidquam præterea in editis reperiri Grammaticis putarem, schedulam ad me misit amicus, harum etiam rerum, si quis alius hac ætate, longe peritissimus D. R.:—'Grammaticus Ms. SGerm. (Anti-Atticista in Bekk. Anecd. Gr. 1, 88.) Γαλιδεύς· ὁ τῆς γαλῆς σκύμνος. Κρατῖνος Ὥραις. Eundem Cratini locum respexit Hesych. quem ita corrigendum puto: Γαλιδέα· Κρατῖνος, λέγει δὲ οὕτως τὸν εὐτελῆ καὶ ὡς γαλῶν παῖδα. (Ante Ruhnk. sic correxerat Noster his verbis:—'Γαλιδεὺς, έως, ὁ, Catulus felis. Hesych. γαλιδέα a Cratino dici innuit τὸν εὐτελῆ ὡς γαλεῶν παῖδα. Dicitur ut ἀλωπεκιδεὺς, λυκιδεὺς, πελαργιδεὺς, et hujusmodi alia.
B Sed ap. Hesych. scriptum γαληδεὺς per η in penultima, at contra seriem alphabeticam, quæ ι requirit.' In Codice est γαλίδεως pro edito γαληδέα.) Idem Grammat. Ms. (105.) Κορωνιδεύς· ὁ τῆς κορώνης νεοσσός. Κρατῖνος Πυλαίᾳ. Eadem habet Hesych. sed sine auctoritate.' E Philemonis Lex. Ms. (p. 41. Ed. 1812.) quod nuper adeo Parisiis accepit Villoisonii beneficio, hæc tandem mecum communicavit: Λαγίδης· πατρωνυμικὸν, ἐκ τοῦ λαγωοῦ· ὡς ὁ τοῦ πελαργοῦ γόνος, * πελαργίδης· τοῦ λύκου, * λυκίδης· * ἀλεκτορίδης· * χηνίδης· * περδικιόνης, (sic, sed forte per descriptoris errorem pro * περδικίδης, ut legitur in Ed. 1812., et ut occurrit ap. Eust. 1821., Philemonis verba describentem: Ὅτι δὲ ὁ λαγὼς οὐ μόνον καὶ πτὼξ, καὶ δασύπους λέγεται κοινῶς, ἀλλὰ καὶ ταχίνας εὕρηται παρὰ Λακεδαιμονίοις ἀπὸ τοῦ φυσικοῦ, οἱ παλαιοὶ γράφουσι· παρ' οἷς καὶ ὡς οἷον πατρωνυμικὸν, ὁ λαγίδης, ὡς καὶ πελαργιδὴς ὁ τοῦ πελαργοῦ γόνος, καὶ λυκιδὴς ὁ τοῦ λύκου, οὕτω δὲ καὶ ἀλεκτοριδής φασι, καὶ χηνιδὴς, καὶ περδικιδὴς, καὶ ἄλλα.) Ptolemæus, hu-
C jus nominis primus Ægypti rex, non quidem erat, censebatur tamen, Pausan. 15., filius * Λάγου. Is erat * Λαγίδης, et ejus posteri Λαγίδαι. Par ratio est in aliis. Lepusculus Græce, a λαγὸς, λαγιδεὺς, Leporis filioli λαγιδεῖς dicebantur. Si sic ista scripsit Philemo, erravit proculdubio: hujus quidquid fuerit, ista saltem omnia, ut Græca sint, et antiquiorum observatis congruant, in δευς sunt terminanda: περδικιόνης (s. potius περδικίδης) mutandum in περδικιδεύς." Valck. Adoniaz. p. 400. "Pullum hirundinis, quem νεηγενὲς * χελιδονίδος τέκνον vocat Antipater, Achæus Tragicus, teste Eust. (l. c.) dixerat χελιδόνος μόσχον: Χάσκοντα λιμῷ μόσχον ὡς χελιδόνος. Quicum cf. Juvenal. 10, 230.: Ipse ad conspectum cœnæ diducere victum Suetus, hiat tantum, ceu pullus hirundinis, ad quem Ore volat pleno mater jejuna, quoniam sc. ut ait Hom. Il. I. 323. Ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι Μάστακ', ἐπεί κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ. Plato Symp. 239. Bip. Καὶ αὐτὰ τῷ λιμῷ παρατεινόμενα, ὥστ'
D ἐκεῖνα ἐκτρέφειν. Istam Achæi audaciam non ferens Eust. affirmat, poëtam dicere debuisse non μόσχον, sed νεοττὸν, aut χελιδονιδῆα. Ita enim Græci pullos animalium vocare solebant, nomine parentum flexo in δευς, ut λυκιδεῖς, λαγιδεῖς, περιστεριδεῖς etc. dicebant, Luporum, Leporum, Columbarum pullos; de quare suo more disputavit Valck. ita quidem, ut in editis Grammaticis vix quicquam præter ea loca, quæ ibi congesta sunt, repertum iri sibi ipse persuaderet vir unus omnium eruditiss. Quod tamen secus est. Extant duæ glossæ ap. Suid. quæ non modo doctrinam illam egregie confirmant, sed illustrant etiam locum quendam Aristophanis, cujus venustatem interpretes non satis assecuti esse videntur. Suidas igitur: * Χαιριδεῖς· ὑπὸ τοῦ * Χαίριδος πεπαιδευμένοι, ἢ μελετῶντες. Χαῖρις δὲ, αὐλητὴς Θηβαῖος ἄμουσος. Οὕτω δὲ λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀπὸ τοῦ Χαίριδος Χαιριδεῖς, καὶ ἀπὸ τῆς περιστερᾶς περιστεριδεῖς. (Sequuntur hæc: Οὗτος δὲ ηὔλει ἐν ταῖς θυσίαις. Ἦν δὲ κιθαρῳδός. Ἀριστοφάνης· Ὡς, ἣν Χαῖρις ὑμᾶς ἴδῃ, Πρόσεισιν, αὐ-

λήσων ἄκλη-Τος, Av. 951. ubi Brunck., quem vide, edidit, Ὡς Χαῖρις ἢν ὑμᾶς ἴδῃ. Καὶ παροιμία, Χαῖρις ᾄδων ὄρθιον, ὀρθίως δὲ, αὐλητικὸς νόμος οὕτω καλούμενος, οἷον εὔτονος, καὶ ἀνάτασιν ἔχων. Καὶ Ὅμηρος, Il. Λ. 10. Ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε, δεινόν τε, Ὄρθι' Ἀχαιοῖσι. Duo hic Aristoph. Scholia confusa sunt: unum, quod legitur ad Pac. 951. Χαῖρις· τῶν περὶ τὰς θυσίας αὐλητῶν ἦν ὁ Χαῖρις, ἦν δὲ καὶ ἕτερος κιθαρῳδός. Unde Kust. Suidæ restituendum censuisse videtur, ἦν δὲ καὶ ἕτερος κιθαρῳδὸς, pro vulg. ἦν δὲ κιθ. Alterum vero Scholion, ad quod Suid. respexit, reperitur ad Ach. 16. Καλῶς τὸ παρέκυψεν, ὅσον δὲ τὸ κυψάνει κιθαρῳδὸς καὶ αὐλητὴς φαῦλος. Ὁ δὲ ὄρθιος αὐλητικὸς νόμος, οὕτω καλούμενος, διὰ τὸ εἶναι εὔτονος καὶ ἀνάτασιν ἔχειν, ὡς δηλοῖ καὶ Ὅμηρος· Ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε, δεινόν τε, Ὄρθι'· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ. Unde in Suida pro Ὄρθι' Ἀχαιοῖσι, supplendum est, Ὄρθι', Ἀχαιοῖσιν δὲ μ. σ. ἔ. ἑ.) Exscripsit Suidas Scholiasten ad Aristoph. Ach. 864. Παῦ' εἰς κόρακας· οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν; Πόθεν προσέπταν ('προσέπταν vulgo, προσέπτανθ' recte Inverniz.' Elmsl.) οἱ κακῶς ἀπολούμενοι Ἐπὶ τὴν θύραν μοι, Χαιριδεῖς βομβαύλιοι, ('Χαιριδῆς: Χαιριδεῖς vulgo ante Brunck. qui Atticam formam reposuit.' Elmsl. Scholiastæ verba sunt hæc: Τὰ τοῦ Χαίριδος πεπαιδευμένοι, ἢ μελετῶντες. Χαῖρις δὲ, αὐλητὴς Θηβαῖος ἄμουσος, οὗ μέμνηται ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος· Ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον. Ἀττικὴ δὲ ἡ συνήθεια τὸ οὕτω λέγειν, ἀπὸ τοῦ Χαίριδος Χαιριδεῖς, καὶ ἀπὸ τοῦ περιστερᾶς περιστεριδεῖς.) Dicæopolis, qui tibicines istos Thebanos appellarat σφῆκας, ut sibi constet, eosdem deinceps vocat Χαιριδεῖς, q. d. Pullos Chæridis, qui a Chæride, tanquam vespæ a parentibus, didicissent τὸ βομβεῖν. Similis locus est in Av. 860. Παῦσαι σὺ φυσῶν. Ἡράκλεις, τουτὶ, τί ἦν Τουτί; μὰ Δί' ἐγὼ πολλὰ δὴ καὶ δείν' ἰδὼν, Οὔπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβιωμένον. Eodem respexit Suid.: Περιστεριδεῖς· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Χαίριδος Χαιριδεῖς, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς περιστερᾶς περιστεριδεῖς. Paululum conturbari ista Valck. ratio videbatur animadversione aliqua, quam e Philemonis Lex. delibatam cum amico communicarat D. R.: Λαγίδης· πατρωνυμικὸν, ἐκ τοῦ λαγωοῦ, ὡς ὁ τοῦ πελαργοῦ γόνος πελαργίδης, τοῦ λύκου λυκίδης, ἀλεκτορίδης, χηνίδης, περδικιόνης. Huic etiam glossæ astipulatur Suidas: Λαγίδης· ὁ τοῦ λαγωοῦ. Sed, ut a Philemone de gradu se dejici non passus Valck., ista omnia in δευς terminanda esse recte statuit, ita et Suid. aut errasse arbitror, aut scripsisse λαγιδεύς." Huschk, Anal. Cr. 100. Suid. ipsum errasse putat E. H. Barker. Ep. Cr. ad Gaisford. in Classical Journal 25, 175. Certe Zonar.: Λαγίδα· ὁ τοῦ Λάγου παῖς. "Scr. Λαγίδας. Sine dubio Ptolemæus Lagi. Theocr. 17, 14. Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος. Sed ridiculo errore, nisi me omnia fallunt, ap. Suid. legitur: Λαγίδης· ὁ τοῦ λαγωοῦ. E rege leporem. Neque enim λαγίδης Catulus leporis dicitur, (quanquam agnoscit H. St. sed sine auctoritate,) sed * λαγίδιον, λαγώδιον, λάγιον, (Xenoph. Cyn. 5, 13.) et λαγιδεὺς, Ælian. 7, 47. (Cuniculos λαγιδέας vocat Strabo.) Eust. 35, 32. Quare recte Jungerm. ad Poll. 5, 15. pro λαγίδες restituit λαγιδεῖς, et rejecit λαγίδης a Steph. aliisque fictum. Sed ap. Suid. pro lepore regem restituamus." Tittmann. Noster:—"Λαγίδης, Catulus leporis, ὁ τοῦ λαγωοῦ γόνος, ut πελαργίδης ὁ τοῦ πελαργοῦ, et λυκίδης ὁ τοῦ λύκου.' At λαγίδεος, Lepusculus, et λαγίδεος γεώρυχος, Cuniculus; nam id animal lepori assimile fossis se abscondere amat. Strabo 3. p. 62(=450. inquit Schneider. Lex. sed ibi nihil tale legitur, vel in Casauboni, vel in Almeloveenii Ed.) Τῶν δ' ὀλεθρίων θηρίων σπανὶς, πλὴν τῶν γεωρύχων λαγιδέων, οὓς ἔνιοι * λεβορίδας (sic) προσαγορεύουσι· λυμαίνονται γὰρ φυτὰ καὶ σπέρματα * ῥιζοφαγοῦντες." Huc respexit Jungerm. ad Poll. l. c.:—"Λαγωῶν, λαγίδια, καὶ λαγίδες. Ms. λαγώων, λαγιδεῖς, καὶ λαγίδια. Ξενοφῶν δὲ καὶ λάγια, εἶπεν. Ἐφ' ὧν etc. Facessat itaque et hic vulg. λαγίδες. Λαγιδεῖς et Ælian. H. A. 7, 47. Putem autem ego hæc talia ἀλωπεκιδεῖς, λυκιδεῖς, λαγιδεῖς, esse a rectis singularibus ἀλωπεκιδεὺς, λυκιδεὺς, λα-

A γιδεὺς, quod ita dico, quia video et miror VV. DD. in suis Thesauris scribere, λαγίδης, ὁ λαγωοῦ γόνος, uti πελαργίδης ὁ τοῦ πελαργοῦ, et λυκίδης ὁ τοῦ λύκου. Imo et πελαργιδεῖς est a πελαργιδεὺς, sicuti et ἀετιδεῖς ab ἀετιδεύς. Fingunt vero ibidem VV. DD. et alium nominativum λαγίδεος, quasi hic verum esset ὑποκοριστικὸν, et alterum λαγίδης, Leporis pullum saltem designaret. Sed falso puto fingere: nam Strabonis illo loco de cuniculosa Celtiberia, qui non longe ab initio lib. 3. extat, eos abuti credo. Ubi enim ait, Πλὴν τῶν γεωρύχων λαγιδέων, οὓς ἔνιοι * λεβηρίδας (sic) προσαγορεύουσι, ibi λαγιδέων cur non sit genitivus potius a λαγιδεῖς, causam non video, quæ prohibeat. Imo sicut puto et ipsum Eust. docebo velle. Is enim sic ad Il. A. (p. 35.) ubi de Smintheo Apolline: Εἰ δὲ καὶ ἀκρίδες, ἢ ὄφεις, ἢ λαγιδεῖς τόπους τινὰς ἠρήμωσαν, ἔστιν ἐξ ἱστοριῶν ἀναλέγεσθαι. Ubi ad Strabonem illum respexisse mihi maxime verisimile; nil enim frequentius quam hujus auctoris laudatio, nomine Γεωγράφου, occurrit in eo." B Etym. M. 165. Βῆλος, Βηλίδης· Λάγος, Λαγίδης: 554. Κρόνος Κρονίδης· Λαγὸς (sic,) Λαγίδης. "Λαγιδεὺς, ad Herod. 252." Schæf. Mss. "Atque hinc intelligitur, quo spectet brevis illa, sed docta Wyttenbachii animadversio ad Plut. de Educ. Lib. c. 2. ubi vulgo legitur: Πάνυ δ' ἄξιον ἐπαινεῖν καὶ Λακεδαιμονίους τῆς μεγαλοφροσύνης· οἵτινες Ἀρχίδαμον, τὸν βασιλέα ἑαυτῶν, ἐζημίωσαν χρήμασιν, ὅτι μικρὰν τὸ μέγεθος γυναῖκα γάμῳ λαβεῖν ὑπέμεινεν, ὑπειπόντες, ὡς οὐ βασιλέας, ἀλλὰ βασιλίσκους παρασχεῖν αὐτοῖς διανοοῖτο. Admodum hic variant libri in v. βασιλίσκους, exhibentes * βασιλείδια, βασιλείδας, βασιλιδεῖς. Wyttenb. (in Annotatione textui subjecta:) 'Forte βασιλιδεῖς, licet a nullo Cod. confirmatum, verum est.' Βασιλίσκους tamen hos Archidami regulos futuros vocat Athen. 566. Βασιλείδια Theophrastus 1, 597. Οὐ γὰρ βασιλεῖς ἄμμιν, ἀλλὰ βασιλείδια γεννάσει." Huschk. l. c. Vide et Wyttenb. Animadvv.] "Ἀετιδεὺς, (ἴδος, ὁ,) Pullus aquilæ; "dicuntur enim ἀετιδεῖς, οἱ ἀετῶν παῖδες, quemad- C "modum πελαργιδεῖς nominantur Pulli ciconiarum." [Zonar. Ἀετιδεῖς· οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀετῶν. Suid.: Ἀετιδεῖς· οἱ ἀετῶν παῖδες, Αἰλιανός. Καὶ πελαργιδεῖς, οἱ τῶν πελαργῶν. Ælianum, auctorem Variæ Historiæ, intelligit Perizon. p. 1005. Suid.: Πελαργιδεῖς· Αἰλιανὸς, (οἱ) πελαργῶν παῖδες, ὥσπερ ἀετιδεῖς οἱ τῶν ἀετῶν. Extat in Perizonii Fragm. p. 1044. ubi tamen K. consuli jubet Ælian. H. A. 7, 47. "Ἀετιδεὺς, Synes. 61." Wakef. Mss.]

Ἀηδόνειος, [et * Ἀηδόνιος,] ὁ, ἡ, Ad lusciniam pertinens. Ἀηδόνειος ᾠδὴ, Lusciniæ cantio, et pro eodem ἀηδόνειον μέλος. Var. [Suid. Ἀηδόνειος ᾠδὴ, καὶ ἀηδόνειον μέλος. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀηδόνειος θρῆνος. Αἰσχύλος· Θρηνεῖ δὲ γόον τὸν ἀηδόνειον. (Blomfield. ad Callim. Eleg. in L. P. 94. Μάτηρ μὲν γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων, corrigit in Addendis p. 348. ἀηδόνιον, et correctionem repetiit ad Æsch. Agam. 1113.) Ἀηδόνειος κλαγγή. Νικομάχος· Μέλπουσιν ἀηδόνειον κλαγγήν. Ubi ἀηδόνιον leg. esse monuit idem Blomf. ad Æsch. Agam. l. c.) Ἀηδόνειος ὕπνος. Νικόχαρις· Εἰ πεύσομαι τὸν ἀηδόνειον D ὕπνον ἀποδαρθέντα σαυτὸν αἰτιῶ. Quæ verba in versus redigenda aliis relinquimus. Aristoph. Ran. 683. Κελαδεῖ δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον Νόμον, ὡς ἀπολεῖται, Κἂν ἴσαι γένωνται. Schol. Ἀηδόνιον δὲ νόμον, παρόσον ὁ ἀηδὼν τὸν ἑαυτῆς υἱὸν Ἴτυν θρηνεῖ. "Quomodo ἀηδονίοισι νόμοις pro Ἰαονίοισι, Æsch. Suppl. 72. (Τὼς καὶ ἐγὼ * φιλοδύρ-Τοις Ἰαονίοισι νόμοισι Δάπτω τὰν ἁπαλὰν * Νειλοθερῆ παρειὰν, * Ἀπειροδάκρυν τε καρδίαν,) legi in Codd. aliquot ejus antiquis, (Schol. Ἰαονίοισι· ἀντὶ τοῦ, Ἑλληνικῇ φωνῇ. 'Græcis; Iaones enim dicti Græci a barbaris: v. ad Pers. 563. Alii ἀηδονίοισι, quod magis probo.' Stanl. 'Ἰανοιοισι Ald. αἰνοῖσι Turn. Non temere rejicienda est Stanl. conjectura, Pearsono quoque probata, ἀηδονίοισι.' Butler. Imo ἀηδονίοισι non est Stanl. conjectura, nec eam sibi ipse vindicat, sed aliorum est, ut scribit, vel ex emend. virorum doctorum, vel e Codicum lectione. 'Non est vertendum

Ionicis modis, quasi linguam Græcam significet, sed flebilibus Ius, quam paulo ante *ματρὸς ἀρχαίας* nomine designarat, modis.' Schutz. Imo unice vera est lectio *ἀηδονίοισι*.) et obvia ap. vett. poëtas loca de lugubri *ἀηδόνων*, s. Lusciniarum cantu, et Sirenibus etiam inde illa *ἀηδόνων* voce, juxta Cyrill. Alex. appellatis, haud ita pridem vidimus, Diss. de Num. Ant. (1,) 255. Ed. ult. ac inde etiam *ἀηδόνιον* citra aliud, quale hic additur, epitheton de lugubri cantu intelligi. Tribuit hirundini carmen lusciniæ, non quia hirundo æque suaviter canat atque luscinia, sed quia erant sorores et utræque materiam carminis habebant lugubrem. De lusciniæ cantu, Ityn filium lugentis, Comicus Av. 211." Spanh. Plura v. ap. Blomf. ad Æsch. Agam. 1113. Ælian. V. H. 12, 20.: *Λέγει Ἡσίοδος τὴν ἀηδόνα μόνην ὀρνίθων ἀμελεῖν ὕπνου, καὶ διὰ τέλους ἀγρυπνεῖν.* " Lusciniæ somnus Proverbio jactatur in eos, qui somnum leviter degustant, aut noctes agunt pervigiles, quia avicula illa tam *βραχύϋπνος* est, ut fere non dormire videatur. *Οὐδ' ὅσον ἀηδόνες ὑπνώωσι* (l. *ὑπνόουσι*,) Græci aiunt de pervigilibus, Suid. in *Ἀηδὼν*, (ubi perperam legitur *ὑπνώουσιν* in utraque Ed. et Mediol. et Kust.) Hesych. *ἀηδόνων*, supple e Phav. *ἐργαστήριον*, Lusciniarum officina, de somno quidem brevissimo, luctu vero acerbissimo. Auctor ipse H. A. 1, 43. (imo auctor Historiæ Animalium non est idem, qui auctor Variæ Historiæ, ut censet Valck. ad Phalar. p. xviii. :— ' Sunt in his Epistolis permulta, quæ mihi persuaserunt, earum scriptorem linguam Græcam non a matre, sed e libris veterum didicisse; quod de Variæ Historiæ scriptore Æliano constat, a quo, me quidem judice, duo multum diversi sunt, qui scripsere de N. A., et libellum mirificum *Περὶ Προνοίας*, e quo multo plura Suid. in suam farraginem transcripsit, quam plerique viderunt.') carnes lusciniæ ad vigilias inprimis facere scribit: (*Ἡ ἀηδὼν ὀρνίθων λιγυρωτάτη τε καὶ εὐνουστάτη, καὶ κατᾴδει τῶν ἐρημαίων χωρίων εὐστομώτατα ὀρνίθων καὶ τορώτατα. Λέγουσι δὲ καὶ τὰ κρέα αὐτῆς εἰς ἀγρυπνίαν λυσιτελεῖν. Πονηροὶ μὲν οὖν οἱ τοιαύτης τροφῆς δαιτυμόνες, καὶ ἀμαθεῖς δεινῶς· πονηρὸν δὲ τὸ ἐκ τῆς τροφῆς δῶρον, φυγὴ ὕπνου, τοῦ καὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων βασιλέως, ὡς Ὅμηρος, Il. Ξ. 233. λέγει.* ' De usu carnis ad vigiliam præstandam, quem Magi e consuetudine avis noctem voce sua personandi finxerunt, habet Plinii et Kiranidis loca Gesnerus Hist. Avium 574.' Schneider. Per Magos intelligendos esse medicos, non sacerdotes, alibi docuimus.) Unde Philes in Jambis s. 17(=18.) *Ἀηδόνος δέ πού τις εἰ φάγοι κρέας, Ἄγευστον ὕπνου τὴν φύσιν ἐργάζεται.*" Kuhn. " Hesych. *Ἀηδόνων· ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ πένθους τὸ σφοδρότατον.* H. e. De somno quidem, quod est brevissimum, minimum, de luctu vero, quod gravissimum, dicitur *ἀηδόνων*. Sed lege *ἀηδόνιον*. Phavorinus quidem, probante Kuhnio, legit *Ἀηδόνων ἐργαστήριον*. Sed hoc posterius vocabulum, e superioribus ap. Hesych. *Ἀηδονίς· τόπος, ἔνθα ᾖδον, καὶ ἐργαστήριον.* (Ubi Cod. exhibet, *ἔνθα ἡδοναὶ ἐργ.*) hisce per errorem aut incuriam Phavorini adjectum est. Præterea ex interpr. ipsius Hesychii satis liquet exponi adjectivum aliquod." Perizon. " Nisi malis *ἀηδόνειον*. Vide Suid. (l. c.) Quid si simpliciter juncta serie continuentur verba? *Ἀηδονίς· τόπος, ἔνθα ᾖδον, καὶ ἐργαστήριον ἀηδόνων ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ λύπης τὸ σφοδρότατον.* Idque Hemsterhusium præferre novi. H. St. ad oram libri sui has glossas ita constituisse videtur, ut ap. Phav. legitur." Albert. *Ἐργαστήριον* post *ἀηδόνων* supplendum statuunt Th. Bruno et Grab., notante Eodem. Sed omnino leg. est *Ἀηδόνιον· ἐπὶ μεν ὕπνου.* " Eurip. Ion. 1482." Schæf. Mss.]

[* *Ἀηδόνιον, τὸ*, demin. " Jacobs. Anth. 10, 13. (ubi affertur e Dione Chrys. 66. p. 607. *Ὅταν αὐτοὶ μὲν ὄρτυγας ζητῶσιν, ἢ ἀλεκτρυόνας, ἢ ἀηδόνιον.*)" Schæf. Mss. Vulgo legitur *ἀηδόνειον*. " Posset *ἀηδόνειον* accipi pro Corte et grege lusciniarum; mallem tamen *ἀηδόνιον*, Lusciniolam, in deminutivo." Reisk.]

Ἀηδόνος Hesych. exponit *νεοσσὸς*, Pullus. Nisi forte leg. est *νεοσσοῦ*, Pulli, ut sit *ἀηδόνος* genitivus, quem exponat itidem per genitivum. Eodem nomine vocari ait Pudendum muliebre ab Archilocho. [Vulgo legitur: *Ἀηδόνος νεοσσος· καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον παρὰ Ἀρχιλόχῳ.* " Forte *ἀηδών*," G. " F. *ἀηδῶ*," Wakef. Mss. " Malim conjungere *ἀηδόνος νεοσσὸς*, ut est ap. Phav. et sic Is. Voss. nisi quod per ω scribat *ἀηδώνος*. *Ἀηδονὶς* scribit D. Heins. ut *υἷις*. At H. St. *νεοσσοῦ*, in genitivo." Albert. Forte rem acu tetigit Noster. Sc. *νεοσσὸς* pro *νεοσσοῦ*, e terminatione præcedentis vocis *ἀηδόνος* facile irrepserit. " Scr. *Ἀηδονεύς· ἀηδόνος νεοσσός.* Theocr. 15, 121. *Οἷοι ἀηδονιῆες ἀεξόμενοι ἐπὶ δένδρων*, ubi Schol. *οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀηδόνων.*" Toup. Emendd. 3, 350. *Ἀηδονεὺς* est vox nihili. Vide notata in *Ἀηδονιδεύς*. Valckenærii emendationem: *Ἀηδονιδεύς· ἀηδόνος νεοσσός*: nos calculo nostro comprobavimus supra 307. n. ubi omnino vide notata. Sequentia ea, *καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον παρὰ Ἀρχιλόχῳ*, pertinent non ad caput articuli *Ἀηδονιδεὺς*, sed ad v. *ἀηδὼν*, quæ in *Ἀηδονιδεὺς* latet. " *Ἀηδόνος νεοσσὸς*, Jacobs. Anth. 6, 169. ('In carminibus in laudem Neobules locum habebant hæc: *Ἀηδόνος νεοσσός· —τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον.*')" Schæf. Mss. Sed Archilochum *τὸ ἀηδόνος νεοσσὸς* pro Pudendo muliebri usurpasse, nunquam nobis persuaderi potest. Phavorinus, pro Hesychii vulgatis: *Ἀηδονίς· τόπος ἔνθα ᾖδον, καὶ ἐργαστήριον. Ἀηδόνων· ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ λύπης τὸ σφοδρότατον. Ἀηδόνος νεοσσός· καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον παρὰ Ἀρχιλόχῳ*: legit hoc modo, probante HSt. ad oram libri sui: *Ἀηδονίς· τόπος ἔνθα ᾖδον, ἢ ἐργαστήριον, καὶ ἀηδόνος νεοσσὸς, καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον παρὰ Ἀρχιλόχῳ. Ἀηδόνων ἐργαστήριον· ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ λύπης τὸ σφοδρότατον.* Sed cum *ἀηδονὶς* sit i. q. *ἀηδὼν*, Luscinia, ut * *χελιδονὶς* i. q. *χελιδὼν* (v. Huschk. Anal. Cr. 100.) *υἷις* i. q. *υἱὸς*, lectio, *Ἀηδονίς·* —— *καὶ ἀηδόνος νεοσσὸς*, stare nequit.]

" *Ἀδόνες*, e Theocr. affertur pro *ἀηδόνες*, Lusci- " niæ." [In Theocr. nusquam legitur *ἀδὼν, ἡ*, pro *ἀηδών*. Sed in Moscho 3, 9. est: *Ἀδόνες, αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις.* Et *Ἀδονὶς, ίδος, ἡ*, 3, 47. *Ἀδονίδες, πᾶσαί τε χελιδόνες, ἅς ποκ' ἔτερπεν.* " Formæ perraræ, ab Huschkio quoque Anal. Cr. 99. prætermissæ," inquit Passow. Symb. ad Schneideri Lex., in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 97.]

ἌΖΩ, Veneror, cujus tamen passiva vox *ἅζομαι* est potius in usu. Eust. postquam dixit *ἄζω* spiritu tenui notatum significare *ξηραίνω*, subjungit, *ἅζεσθαι* significans *σέβεσθαι*, aspirari, a *χάζω*, quod est *ὑποχωρῶ*. At Etym. M., vel potius Orio ap. Etym. M. vocem activam *ἅζω* ponit, quæ prout vel aspero vel tenui spiritu notabitur, vel *σέβομαι* vel *ξηραίνω* declaret. Cur autem *ἅζω* pro Veneror a *χάζω* deducatur, hanc reddit rationem, quod quem veneramur, via ei cedimus, ubi pro *τοῦτον ὑποχωροῦμεν*, malo *τούτῳ ὑποχωροῦμεν*. Ego autem quamvis in derivatione *τοῦ ἄζω* pro *ξηραίνω*, illis subscribam, in deductione tamen *τοῦ ἅζω*, vel potius *ἅζομαι* pro *σέβομαι*, ut longius petita, ab iisdem dissentio; atque adeo prototypi locum ei tribuo. Multo tamen placet minus Herodiani sententia, qui ab *ἄγος* format *ἁγίζω*, e quo per syncopen *ἅζω*, ut e *σκέλος* fit *σκελίζω*, e *τεῖχος* fit *τειχίζω*, et pro suæ sententiæ confirmatione affert ex Alcmane *ἁγίσδεο* pro *ἅζεο*. Quæ quidem spiritu tenui scribo, non meam opinionem, sed ea, unde hæc sumsi, exemplaria sequens. Quæ tamen in *ἅγιος*, scriptum habent *ἅγιοι* in ea tantum significatione, qua pro *μιαρὸς* ponitur, ut dicitur in *Ἄγος*.

Ἅζομαι, Veneror, Colo, Revereor, potius in usu est, uti dixi, quam *ἅζω*. Utuntur autem *τῷ ἅζομαι* cum alii poëtæ, tum Hom. aliquoties, ut Il. E. (434.) *Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο.* Et Il. A. (21.) *Ἁζόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα.* Ubi *ἁζόμενοι* exp. Venerantes, Veneratione prosequentes, sed malo Reverentes. Itidem Od. P. (401.) *Μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἅζευ τόγε, μήτε τιν' ἄλλον Δμώων*, Ne verearis meam matrem, i. Nullam rationem

habeas eorum, quæ tibi hac de re mater mea mandarit. Ceterum pro Veneror s. Colo, non solum accusativo, sed et genitivo jungi a Gregorio, scribitur in VV. LL. Hesych. ait ἄζομαι esse et αἰσχύνομαι, necnon ap. Eurip. poni pro ἀγανακτεῖν, Indignari. In VV. LL. additur ἄζεσθαι pro Minari, ap. Sophoclem.

["Αζω. Etym. M. "Αζω, σημαίνει δύο· τὸ σέβομαι· ὅπερ ἀπὸ τοῦ χάζω, τὸ ὑποχωρῶ, γίνεται· ὃν γὰρ σεβόμεθα, τοῦτον καὶ ὑποχωροῦμεν, ("usitatius τούτῳ καὶ ὑποχωροῦμεν·" Sylb.) δασύνεται· ἀναχωρήσαντος οὖν τοῦ χ, ἔμεινεν ἀναλογοῦσα τῷ χ ἡ δασεῖα. Καὶ τὸ ξηραίνω, ὅπερ ψιλοῦται· ἀπὸ τοῦ ζῶ, κατὰ στέρησιν ἄζω· τὰ γὰρ ξηρὰ, οὐ ζῇ. τὸ δὲ ζῶν, καὶ ὑγρόν ἐστιν. Οὕτως Ὠρίων. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Περὶ Παθῶν λέγει, ὅτι παράγωγόν ἐστιν· ἀπὸ τοῦ ἄγος, ἁγίζω καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄζω, ὡς σκέλος σκελίζω, τεῖχος τειχίζω, Πόθεν δὲ δῆλον; ἐκ τοῦ τὸν Ἀλκμᾶνα εἰπεῖν ἁγίσδεο, ἀντὶ τοῦ ἅζεο. Vide Tittm. Proleg. ad Zonaræ Lex. cxxiii.]

•"Ἅζω, aspiratum significat Veneror, Colo, σέβομαι: tenuatum autem, Ἄζω, Sicco, Arefacio, ut tradunt Etym. M. et Eust. derivantes illud a χάζω, quoniam videlicet ὃν σεβόμεθα, τούτῳ ὑποχωροῦμεν, hoc autem ex α priv. et ζῶ, quoniam τὰ ξηρὰ ἐστέρηται τοῦ ζῆν. Hesych. quoque meminit hujus differentiæ; nam ἄζετο pro ἐξηραίνετο ait ψιλῶς scribi et proferri, cum vero significat ἅγιον ἡγεῖται καὶ σέβεται, efferri δασέως, simulque exempla affert utriusque significationis. Prioris quidem, hoc, ex Il. Δ. de populo arbore succisa, Ἡ μὲν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας. Posterioris autem, hoc, ex Il. E. Ἀλλ' ὁ γὰρ οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο. Attamen hoc discrimen ap. eum non semper observatum comperitur; nam aliquoties hoc posterius tenui spiritu ap. eum scriptum legitur, veluti cum dicit, Ἄζεο· ἐντρέπου, σέβου, εὐλαβοῦ, αἰσχύνου. Et mox, Ἄζεσθαι· σέβεσθαι. Item, Ἀζομένη· ξηραινομένη, ἐντρεπομένη. Porro notandum est, verbi ἅζω rarum admodum esse usum: ideoque Hom. passiva semper voce uti. Sophocles tamen activa usus est, e quo Eust. affert, οὐδὲν ἅζοντα, exponens itidem σεβόμενον. Hesych. certe ἄζω exponit tantum ξηραίνω, nulla facta mentione alterius significationis, cujus exemplum ap. Hesiod. (Ἔργ. 585.) ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει, Arefacit, ξηραίνει." [Sc. 397. ὁπότε χρόα Σείριος ἄζει.] ||Ἀζοίμην, idem Hes. affert ex Eurip. Δίκτυϊ pro ἀγανακτοίμην, quemadmodum ἀγάζομαι quoque non solum pro σέβομαι et θαυμάζω ponitur, verum etiam pro ἀγανακτέω καὶ βαρέως φέρω. ||"Αζω non solum ψιλοῦται ἐπὶ τοῦ ἄζειν significante ξηραίνειν, verum etiam ὅταν ἆσθμά τι δηλοῖ, κατὰ τὸν εἰπόντα ὅτι Αζειν, τὸ ἀθρόως προσπνεῖν τῷ στόματι θερμὸν, inquit Eust. 983. Meminit hujus signific. Etym. quoque, a qua est verbale Ἆσθμα. Vide et T. 1. p. 122. e." [Nicand. Th. 779. Zonar.: Ἄζω· τὸ ξηραίνω, ἅζω τὸ σέβομαι, ὃ καὶ δασύνεται. Apollon. Lex.: Ἄζετο· ἐὰν ψιλῶς, ἐξηραίνετο, καὶ γὰρ ἄζη τῇ ξηρασίᾳ δηλοῖ, (Od. X. 184.) Καὶ κατὰ μετοχὴν φησί που, Ἡ μέν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας, (Il. Δ. 487.) ἀντὶ τοῦ ξηραινομένη, τοῦ ψιλοῦ ἀντιστοίχου τούτῳ ἐπιμαρτυροῦντος τῇ κατὰ τὸ ψιλὸν ἀναγνώσει. ("Nullam corruptelam suspicatus vertit Villois.: 'Spiritus tenuis oppositus hoc indicat tenui, qua effertur, pronuntiatione.' Sed leg. omnino est τοῦ ψιλοῦ ἀντιστοίχου τοῦ Τ ἐπιμαρτ. Σύμφωνα ἀντίστοιχα Grammaticis dicuntur Consonantes, quæ aliæ aliis, tenues asperis, respondent: Κ, Χ. Π, Φ. Τ, Θ. Vide Eust. 900, 12. 1048, 27. 1577, 47. Tale hic ἀντίστοιχον tenue, τὸ Τ, in verbis, Ἡ μέν τ' ἀζομένη κ. τ. λ., indicat satis leni spiritu efferendum esse τὸ ἀζομένη, atque adeo ἐπιμαρτυρεῖται τῇ κατὰ τὸ ψιλὸν ἀναγνώσει." Herm. Toll. Forte leg. Τ οὕτω pro τούτῳ.) Καὶ τὸ, * Καταζήνασκε δὲ δαίμων, (Od. Λ. 586.) ἐπὶ τοῦ Ταντάλου, ἀντὶ τοῦ * κατεξήραινε. Καὶ ἀζαλέην, τὴν ξηράν. Καὶ βῶν Ἀζαλέην, τό μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν, (Il. H. 238.) Δασυνομένης δὲ, ἕτερον τὸ δηλοῖ, ("f. l. δασυνόμενον δὲ, ἕτερόν τι δ." Villois.) Ἅζετο γὰρ μὴ νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι, (Il. Ξ. 261.) ἀντὶ τοῦ ἐσέβετο. (Pseudo-Did. ἐνετρέπετο.) Καὶ

A Ὀδυσσεὺς πρὸς Κύκλωπα, Σχέτλι', ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἅζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ, ἀντὶ τοῦ ἐσέβου, (Od. I. 478, Pseudo-Did. ἐνετρέπου.) Καὶ, Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν, ἀντὶ τοῦ σεβόμενοι, (Il. A. 21. Pseudo-Did. ἐντρεπόμενοι, σεβόμενοι.) Ἐτυμολογοῦσιν δὲ, οἱ μὲν λέγοντες, αἰδούμενοι, ἐπεὶ ὁ σεβόμενος ἀρεστὸν ἔργον ἐπιδείκνυται τοῖς (an τούτοις ?) οὓς σέβεται, ("addita interpretationis ratio, ἐπεὶ ὁ σεβ. ἀρεστὸν ἔ. ἐ. efficit fere, ut ipsam interpretationem αἰδούμενοι corruptam censeamus ex ἀδούμενοι. Neque enim opus ἀρεστὸν faciunt semper qui venerantur, sed qui placent." Herm. Toll.) Οἱ δὲ κατὰ συγκοπὴν ἀζόμενοι, ἀντὶ τοῦ ἁγιζόμενοι, ἅγιον ἡγούμενοι, ὅ ἐστιν σεβαρὸν, "l. σεβαστόν." Villois. Etym. G.: Ἀζόμεναι· παρὰ τὸ ἄζω, ὁ σκληρὸς (sic,) ἀποβολῇ τοῦ χ, ὡς λείβω εἴβω. Οἱ γὰρ ἅζοντες καὶ τιμῶντες ὑποχωροῦσι. Ἅζομαι· ἐντρέπομαι, σεβάζομαι, ἢ ὑποχωρῶ. Hesych.: Ἅζεο· ἐντρέπου, σέβου, εὐλαβοῦ. ("Il. E. 830. μηδ' ἅζεο θοῦρον Ἄρηα, Pseudo-Did. φοβοῦ, σέβου, quem versum allegat Schol. Eurip. Alcest. 326. ubi οὐχ ἅζομαι reddit,
B οὐκ εὐλαβοῦμαι. Vide infra Οὐχ ἅζομαι· οὐ σέβομαι, οὐκ ἐντρέπομαι, et Μηδ' ἅζεο θοῦρον Ἄρηα· μηδὲ ἐντρέπου τὸν πηδητικὸν Ἄρη." Albert. Vide Wessel. Obs. 44.) Ἄζεο· ἀζέω, ἐντρέπου, αἰσχύνου. ("Pro posteriori ἀζέω, quod delendum censet Soping., leg. videtur ἄζου. An forte huc pertinet ἄζευ, Od. P. 401.? nisi forte pro ἀζέω quis ascripserit ἅζεο, et utrumque postea in textu remanserit." Albert.) Ἄζεσθαι· σέβεσθαι. Ἄζετο· ἐνέτρεπετο, ἐξηραίνετο, ψιλῶς, ὡς, Ἡ μέν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας. Καὶ, * Καταζήνασκε δὲ δαίμων. Δασέως δὲ, ἁγιάζεται (l. ἡγιάζετο) καὶ ἅγιον ἡγεῖτο, καὶ ἐσέβετο. Ἀλλὰ γὰρ οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο. ("Hesych. primo affert locum, ubi τοῦ ξηραίνεσθαι notio attinet, Il. Δ. 487. Ἡ μέν τ' ἀζομένη κ. τ. λ. ubi Schol. ξηραινομένη explicat, additque, ψιλῶς ἀναγνωστέον· ἐσχημάτισται γὰρ παρὰ τὴν στέρησιν τοῦ ζῆν. Inf. Ἄζω· ξηραίνω. Secundo loco citat hemistichium ex Od. Λ. 586. quod tamen huc proprie non pertinet, Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαί-
C μων. Recte Phavor. καταζήνασκε, quod infra vide, ut et Ἀζήνασκε, et ante v. Κατεπάδεσθαι legitur: Κατεζήνασκε· κατεξήρανεν," l. κατεξήραινεν, Pseudo-Did. Καταζήνασκε· κατεξήραινεν, ἄζη γὰρ ἡ ξηρασία. "Postremo pro σέβεσθαι occurrere, probat ex Il. E. 434. ubi pro Ἀλλὰ γὰρ κ. τ. λ. legitur, Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο, Pseudo-Did. ἐσέβετο. Illud autem Ἀλλὰ γὰρ in Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' mutare nolui, quia est varians lectio." Albert. Noster forte e Codice suo habet, Ἀλλ' ὁ γάρ.) Ἅζομαι· αἰσχύνομαι. Ἀζοίμην· ἀγανακτοίμην. Εὐριπίδης Δίκτυϊ. Il. Z. 266. Χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διῒ λείβειν αἴθοπα οἶνον. Ἅζομαι: Od. I. 199. Οὕνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθ', ἠδὲ γυναικὶ, Ἀζόμενοι, ubi Pseudo-Did. σεβόμενοι, ἐντρεπόμενοι. Eust. 28.: Ὅτι ἄζω μὲν τὸ ξηραίνω, ψιλοῦται παρὰ τὸ α στερητικὸν καὶ τὸ ζῆν· οὐ ζῶσι γὰρ τὰ ξηρά· καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἄζη ἐν Ὀδυσσείᾳ ἡ ξηρασία· καὶ Ἀζανία τόπος ἐν Πελοποννήσῳ οὐ πάνυ πολύϋδρος. Ἅζεσθαι δὲ, τὸ σέβεσθαι, δασύνεται ἀπὸ τοῦ χάζω, τὸ ὑποχωρῶ. Ἰστέον γὰρ ὅτι τοῖς μὲν τρισὶ
D ψιλοῖς συμφώνοις, ψιλὸν πνεῦμα ἐπετίθετο· τοῖς δὲ τρισὶ δασέσι, πνεῦμα δασύ. Τοῦ τοίνυν χάζω κατὰ τὸν λόγον τοῦτον δασυνομένου, τὸ δασὺ πνεῦμα ἐναπέμεινε τῷ α μετὰ τὴν τοῦ δασέος χ ἀναχώρησιν: 694. Διφορεῖται δ' ὁμοίως καὶ τὸ διορίζεσθαι, ὡς δηλοῦται ἐν τῷ, Φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν (Soph. Œd. T. 723.), καὶ τὸ νοσφίζεσθαι δὲ τὸ Ὁμηρικὸν, ἐν τῷ, Τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων Μαντεῖα (Œd. T. 482.) καὶ τὸ ἅζεσθαι δὲ, ἐξ οὗ παρ' Ὁμήρῳ μὲν οἱ ἀζόμενοι, παρὰ Σοφοκλεῖ δὲ τὸ, Οὐδὲν ἅζοντα, ἤγουν σεβόμενον. Respicitur Œd. C. 133., ubi tamen: τὰ δὲ νῦν τιν' ἥκειν λόγος οὐχ ἅζονθ', ubi Schol. Οὐδὲν σέβοντα, ἀσεβῆ. Γράφεται, οὐδὲν λιάζοντα, ἀντὶ τοῦ, ἐκτρεπόμενον ἃ προσήκει: Œd. T. 155. Ἀμφὶ σοὶ ἀζόμενος, τί μοι ἢ νέον, Ἢ περιτελλομέναις ὥραις πάλιν, Ἐξανύσεις χρέος. Æsch. Eum. 392. Τίς οὖν τάδ' οὐχ ἅζεταί Τε καὶ δέδοικε βροτῶν, Ἐμοῦ κλύων θεσμὸν Τὸν * μοιρόκραντον ἐκ θεῶν Δοθέντα τέλεον; (οὐ χάζεται Guelph. vide Wessel. Obs. 44.) 1004. Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς Ὄντας ἅζεται πατήρ: 660. Ἅζονται γὰρ ὁμαίμους,

Ζηνὸς * ἵκτορας ἁγνοῦ. "Ἄζω, Athlet. Stat. 41. Ruhnk. ad H. in Cer. 76. Unde? ad Timæum 12. (vide Ἄγος,) ad Thom. M. 107. ('Ἀποφοιτήσομαι κάλλιον ἢ ἀποφοιτήσω. Additur, teste Oudend., in Ms. Oxon. Καὶ ἄζομαι ἢ ἄζω· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τι ἐχόντων μέλους μέλοντας.) Ἄζομαι, Wakef. Alc. 633. Jacobs. Anth. 9, 346. Heyn. Hom. 5, 89. 154. 6, 581." Schæf. Mss. "Dionys. Hal. A. R. 1, 38. (Καὶ κατάρξασθαι θυμάτων ἁγνῶν, ἐπὶ καθαρῷ πυρὶ ἀζομένων.)" Gul. Adams in Mss. "Ἁγιαζομένων pro ἀζομένων habet Euseb. quod probat Steph. Sed non minus verisimile existimat ἁγνιζομένων, aut etiam ἁγιζομένων, cum et ἁγνίζειν, et ἁγίζειν, et καθαγίζειν ap. Dionys. reperiantur." Reisk. "Lex. de Spiritibus Dictionum 208. (Τὸ α πρὸ τοῦ γ ψιλοῦται, ἄγαν, ἀγείρω, ἀγορὰ, ἄγνος τὸ φυτόν· τὸ μέντοι ἁγνὸς, ὁ καθαρὸς, καὶ ἅγιος, καὶ ἁγιάζω, καὶ ἁγιωσύνη, καὶ ἁγνίζω, καὶ ἁγνισμὸς, καὶ ὅσα ἐκ τοῦ ἅζω, ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ σέβομαι, τὴν δασεῖαν φυλάττουσιν. Τὸ α πρὸ τοῦ ζ ψιλοῦται, ἄζω τὸ ξηραίνω, ἐξ οὗ καὶ ἀζαλέος ὁ κατάξηρος, καὶ Ἀζαρίας κύριον, Ἄζωτος πόλις· πλὴν τοῦ ἅζω, τὸ σέβομαι καὶ θαυμάζω, ἅζομαι, ἀζόμενος.)" Wakef. Mss. Rutgersii Gloss.: "Ἄζονται· σκευάζονται. "Scr. ἅζονται.—Legitur in Oppiani H. 1, 187. (Ἐν κείνοις νέμεται καὶ πομπίλος, ὃν πέρι ναῦται Ἅζονται.) Ubi Schol. editus per τὸ τιμῶσι καὶ σέβονται, (τιμῶσι, P. 2. et S. σέβονται, S.) interpretatus est. Eandem fere signif. τὸ σκευάζομαι sustinere, ex eo patet, quod Aliquem exornare ac servorum more colere notat. Phavor.: Σκευή· ὀξυτόνως τὸ ἔνδυμα, ὅθεν καὶ σκευάζομαι τὸ ἐνδύομαι, σκευὴ δὲ τὰ εἰς ὑπηρεσίαν ἐπιτήδεια. Xenoph. K. A. 5. p. 364. (imo 6, 1, 7.) Ὀρχηστρίδα εἰσάγει, σκευάσας ὡς ἐδύνατο κάλλιστα. Ceterum Rittershus. (atque etiam Schneider.) edidit hæc verba ita, Ὃν πέρι ναῦται ἅζονται, veluti hoc verbum cum præpos. περὶ construeretur. At vero solum accusandi casum recipit, sicubi Colere notat. Hom. Il. A. 21. Ἁζόμενοι Διὸς υἱόν. Quare τὸ περὶ ad verbum refero, et scribo, ὃν περὶ ναῦται Ἅζονται." Strunz. Orph. Lith. 193. ὄφρα θνητὰς Ἁζόμενοι ἐθέλωσιν ἐπιχθονίους ἐλεαίρειν: 599. Παιδὸς ἑοῦ κλέος οὔτοι ἐτώσιον ἀζομένοιο: 676. ἀτὰρ σύ γε τοῖο μὲν ἄσαν Ἅζεο. Theognis 280. 736. 746. 1136. Hesiod. Th. 532. ubi v. Wolf.]

["Ἄζω, Sicco, Arefacio. Hesych. Ἄζω· ξηραίνω. "Lobeck. Ajac. p. 267. Wakef. Phil. 954. Heyn. Hom. 4, 644." Schæf. Mss. Etym. G.: Ἄζω· τὸ ξηραίνω, κατὰ στέρησιν τοῦ μὴ ζῆν, τὸ γὰρ ζῶν καὶ ὑγρόν ἐστι, ἔνθα διέρος βροτὸν ἴζ . . . Reliquum verbi penitus erat deletum.]

["Ἄζω. "Ἄω. Hujus verbi afferunt vulgo formas ἄζω, ἀάσκω. Debebat vero ἄω poni, quod primam syllabam brevem habet, ut et poëtarum loci ostendunt, et Eust. docet 1625, 58. Ex hoc verbo formant ἄτω, unde ἄσα et ἄσθην derivant. Ἄτω memorat Etym. M. 162, 51. Sed in Aldi Horti Adonidis p. 25. a. ubi eadem annotatio legitur, ἀτῶ scriptum. Sed inde cur ἄσα et ἄσθην deducantur, non video: quæ recte fiunt ex ἄω. Ita Etym. M. 1, 20. 25. Ἄτω certe equidem vereor ut usquam extiterit. Nam ἀτάω ab ἄτη factum, ut e longa α cognoscitur. Ac quod pro illa forma, ἄτω, afferri posset ἀταίω prima brevi ex Etym. M. 162, 15. et qui ex hoc corrigendus est, ex Eust. 1881, 18. id ipsum dubiæ auctoritatis est, quippe e quorundam sententia pro ἀγαιομένου in Homero repositum. (Cf. Nostrum in Ἀτάω.) Eodem modo nihili est * ἄσω, τὸ βλάπτω, ap. Etym. tum editum p. 39, 42. tum scriptum, quod ille effinxit, ut inde derivaretur αἴσυλος. Paulo melius Grammaticus in Hortis Adonidis 217. a. Ἄζω, ὅθεν ἀόριστος πρῶτος ἄσθην καὶ ἀάσθην. Res ita se habet. Ἄω princeps forma est, Spiro significans. Hinc aliæ et signiff. et formæ ortæ sunt. Ac primum Saliandi significatio, non illa propria, sed ducta ab eo, quod qui labore fatigati sunt, anhelant: v. Etym. M. 16, 48. Hinc ἄσεν, ἄσαι, ἄσασθε ap. Hom. Hesiodus Sc. 101. Ἦ μὴν καὶ κρατερός περ ἐὼν ἄαται πολέμοιο. Schol. Ἄημι γὰρ τὸ ἐκπνέω, καὶ τὸ παθητικὸν ἄαμαι, ἄασαι, ἄαται. Idem est ἄδειν prima longa ap. Etym. M. 164, 51. Hesychius ap-

A tissime ad veram verbi vim declarandam: Ἄδεται· πίμπλαται, κοπιᾶται. Ἀδηκότες· ἄδην ἔχοντες, καὶ πεπληρωμένοι ὕπνῳ. Vide Apollon. Lex. 44. Indidem ἄδος, Satietas, v. Etym. M. 16, 50. et Hesych. et ἀδινός: v. Apollon. Lex. 40. et ἀδαῖος Sophronis ap. Eust. 1394, 36. Ceterum ἀδεῖν scripsit Apollon. Lex. 8. quod ἀδεῖν scribere debebat: interpretatt. autem adjecit, quæ ad ἄδειν pertinent. Deinde Calido halitu spirare, quod dicebatur hac forma ἄζειν. Etym. tum editus p. 22, 52. tum Ms. Ἄζειν· τὸ στόμα ἀθρόως προσπνεῖν (Ubi Sylb.: 'Pro ἄζειν in Halandi significatione ap. Aristot. legitur ἀάζειν. Est autem vox e sono ficta.') Quæ corrigi debent ex Eust. 983. Τὸ δὲ ἄζετο, δασύνεται ὂν λογον ἐν ἄλλοις τὸ, Ἁζόμενοι Διὸς υἱὸν, καὶ τὰ κατ' αὐτὸ, ψιλοῦται δὲ ποτε ἄλλως ἡ λέξις, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἄζειν τὸ ξηραίνειν, ὃ καὶ αὐτὸ προεδηλώθη, ἀλλὰ καὶ ὅτε ἆσθμα τι δηλοῖ κατὰ τὸν εἰπόντα ὅτι ἄζειν, τὸ ἀθρόως προσπνεῖν τῷ στόματι θερμόν· ἐξ οὗ ἴσως καὶ τὸ αἰάζειν γίνεται, ὅπερ οὐκ ἀεὶ τὸ θρηνεῖν δηλοῖ, ὡς ἀλλαχοῦ γέγραπται.

B (Zonar.: Ἄζειν, ἢ ἀζεῖν· τὸ στόμα ἀθρόως προσπνεῖν. 'Pro τὸ στόμα f. l. διὰ τοῦ στόματος. Apud Hesych. confundi videntur αἰάζειν, et ἀζεῖν.' Tittmann. Hesychii locus est: Ἄζειν· στενάζειν, ἢ ἐκπνεῖν διὰ στόματος. 'Pro ἀάζειν.' HSt. 'At στενάζειν pertinere videtur ad v. αἰάζειν. Inf. Αἰάζω· στενάζω.' Albert. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄζειν· τὸ στένειν. Σοφοκλῆς. Brunckius Lex. Soph. αἰάζειν leg. esse dicit. Iterum Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄζειν· τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν ἄζειν λέγουσιν Ἀττικοὶ, μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος. Οὕτω Νικόχαρις. Vide quæ supra 849. n. congessimus.) Hinc ἄζειν etiam ξηραίνειν significat, cujus falsam originem posuit Etym. M. 22, 27. Hinc ἀζαλέος: Etym. M. 22, 51. Hac demum signif. factum, ut ἄειν etiam Nocere esset: quod vel αὖος, et αὑαίνειν, quæ ejusdem originis sunt, demonstrant. Eademque verbi ἄζειν vis est. Hesiod. Th. 98. Εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ Ἄζηται κραδίην ἀκαχημένος." Hermann. Gr. Gr. 261. Gaisfordius edidit ἀκαχήμε-

C νός. "Wakef. S. C. 1, 24. ('Quamvis non damnem vocem ἄζηται, mallem tamen ἵζηται: ita enim loqui solent optimi auctores. Eurip. Iph. A. 1184. ἐπὶ δὲ δακρύοις Μόνη κάθημαι, τήνδε θρηνῳδοῦσ' ἀεί: Virg. Æn. 11, 349. totamque videmus Consedisse urbem luctu. Sed nihil muto, et elegantem locutionem, ἄζηται, nobis fortasse posthac continget illustrare.')" Schæf. Mss.]

[Derivata et Composita ex ἄζω, Sicco, Arefacio:]

" ¶ Ἄζα, ης, ἡ, Fuligo, Sordes ex ignis flammis " adhærentes camino aut vasi. Hesychio non solum " ἄσβολος, sed etiam κόνις, παλαιότης, κόπρος ἐν ἀγ- " γείῳ ἀπομείνασα, Pulvis, Situs e vetustate, Sordes " quæ in vase remanserunt, quemadmodum Theocr. " quoque Schol. ἄζαν dici scribit τὸ καταλειφθὲν ἐν " τοῖς ἀγγείοις. Infra Ἄζη pro eodem." [" Scr. παλαιστής. Vide inf. Ἀζαυτός· παλαιστὴς, καὶ κόνις, (' scr. *ἀζαρός.' Salm. Is. Voss. 'An huc pertinet quod Constantin. Porphyrog. Them. 1. p. 35. habet de longimano et ambidextro, Ὃν κατὰ τὴν τῶν Ἀρμε-

D νίων διάλεκτον *ἀζάτον ἐκάλουν? Idem voluit Ans. Bandur. Imp. Orient. T. 2. sive ad Const. Porphyrog. de Adm. Imp. 58. Ἀζάτος, inquit, est vox Armenia.' Albert. 'Leg. παλαιότης, Lat. Situs.' Toup. Emendd. 4, 247.) Nescio an Pulverem intelligat palæstricum, (ut scribatur παλαιστικὴ κόνις,) cujus usus etiam fuit ap. Medicos." Vales. "Ἀπομείνασα, l. ὑπομείνασα." Bruno. Sic Phavor. notante Albertio. "Παλαιότης, l. μελανότης, κελαινότης." Schleusner. Mss. "Nostrum Asch, (Cinis,) contulit Reiz. Belg. Græc. 167. Vide sup. Ἀδαλός. Schol. Theocr. 5, 109. Ἐντὶ γὰρ ἄβαι· τετραχῶς καὶ τοῦτο γράφεται ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις, οἷον ἄβαι, ἀντὶ τοῦ ἥβῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι· καὶ αὖαι, ἤγουν ξηραί· καὶ ἄζαι, ἐν τοῖς ἀγγείοις γὰρ ἐπειδάν τι καταλειφθῇ, ξηρανθὲν ἐξάλλεται, ἢ τὸ καταλειφθὲν ἐν τοῖς ἀγγείοις ἄζα λέγεται· γράφεται καὶ, ἐντὶ γὰρ αὐταὶ, καὶ λέγει ἀντὶ τοῦ μόναι. Cf. Ἄσις· κόνις." Albert. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄζα· ξηρασία, σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐν ἀγγείῳ ὀλίγον ὑγρόν. Οὕτω

Πραξιφάνης.] "'Αδαλὸς Hesychio est ἄσβολος, Fu- A "ligo." ["Pro αἴθαλος," Salmas. "Revocanda est litera, Hesychii culpa prætermissa, ἄρδαλος." Hemsterh. ap. Albert. Auct. Emendd. in Hes. "Miror cur ἄρδαλος Hemsterhusio placuerit. Mihi hoc, æque ac præcedens ἀδάλαιον, e Glossario videbatur Laconico. Fac ibi vitiose scriptum ἄδαλ: ut Græcum videretur, ος adjici potuit ab Hesychio. Genuina forma fuisse videtur: "Αδδα· ἄσβολος. Est ἄζη, vel ἄζα. Hesych. "Αζα· ἄσβολος, κόνις. "Αζη· ξηρασία, κονιορτός. 'Αζησία· ἡ Δημήτηρ, ἀπὸ τοῦ ἀζαίνειν τοὺς καρπούς. Lex. SGerm. Ms. penes D. R. (in Bekkeri Anecd. Gr. 1, 348.) 'Αζησία· οὕτως ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ καλεῖται, οἱ δὲ τὴν εὐτραφῆ. Ut Lat. Siccus, αὖος Græce dicebatur Pauper, Egenus, Horat. Epist. 1, 17, 12. Lucian. 2, 523. 3, 319. ἡ ἔνδεια dicitur αὐχμὸς σκευαρίων in Aristoph. Pl. 840. Forma loquendi est Theocriti 1, 50. ἐπὶ ξηροῖσι καθίξαι, In sicco ponere. Plautina est, Aulul. 2, 4, 18. Pumex non æque est aridus, atque hic est senex. Hæc posui, ut lectori docto persuaderem, ubi vulgatur ap. Hesych. ἄαδα, B restituendum, "Αδδα, (i. e. "Αζη, αὐχμὸς, ξηρότης,) ἔνδεια, Λάκωνες. Οὕτω καὶ, imo οὕτως, 'Αριστοφάνης ἐν Γλώσσαις." Valck. Adoniaz. p. 292.] ""Ααδα, "Egestas, Inopia, Laconice pro ἔνδεια. Sic Hesych. "qui addit, οὕτω καὶ 'Αριστοφάνης ἐν γλώσσαις. "Quæ verba male exponuntur in VV. LL. quasi "dicat Aristoph. Poëtam ita usum esse in Co"mœdia quæ vocata sit Γλῶσσαι, cum Hesych. indi"care velit Aristoph. Grammaticum in libro, quem "inscripsit Γλώσσας, vocabulum illud ἄαδα, ita ex"ponere. Affertur autem et ab Athen. Aristopha"nis Grammatici liber, inscriptus Γλῶσσαι Λακωνι"καί." ["Sic Aristoph. Grammat. exponit in Γλώσσαις Λακωνικαῖς, non autem, Ita usurpat Aristoph. Poëta, ut in Vet. Lex. exponitur." HSt. ap. Albert. At Noster ea verba non in suo Vet. Lex., i. e. veteri Lexico, sed in V. L. i. e. Vulgaribus Lexicis, quæ ante Thesaurum editum in usu erant. Abbreviatione ista, V. L., parum intellecta, Albertius Vet. Lex. pro VV. LL. posuit. ""Ααδα: ab ἄδα, κόρος, ἄαδα." C Schr. "Hispan. Nada." J. Vlit. Mox: 'Ααδεῖν—ἀπορεῖσθαι, ἀσιτεῖν. Convenit Belg. Nood." Albert. ""Ααδα, Heyn. Hom. 6, 113." Schæf. Mss.] ""Αζη, "i. q. ἄζα supra, et Ionice pro eo usurpatum, ut "videtur. Ab Hesych. exponitur ξηρασία, κονιορτὸς, "εὐρὼς, Ariditas, Pulvis, Situs vel Putredo ex humi"ditate, quemadmodum Homeri quoque Schol. ἄζῃ "exp. ξηρασίᾳ vel εὐρῶτι, in Od. X. (184.) σάκος εὐρὺ, "γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ. Ubi quidam ἄζῃ πεπαλα"γμένον accipiunt etiam pro κεχρωσμένον ὑπὸ μελα"νίας, ut annotat Schol. Nicandri, qui itidem ab An"tigono ἄζην exponi ait τὴν ἐπίχροιαν τοῦ σώματος καὶ "μελανίαν, a Demetrio τὴν ξηρασίαν, in Ther. (747.) "de phalangio myrmecio, a formicæ similitudine "denominato, Δειρῇ μὲν πυρόεν, ἄζῃ γε μὲν εἴσατο "μορφήν. Ipse vero ἄζῃ ibi exponit τῇ ἀπὸ σήψεως "μελανίᾳ τοῦ μύρμηκος ἢ ξηρασίᾳ, Nigrori e putredine "orto aut squalori. Nigredinis certe aliquam signi"ficationem habet, et ejus quidem, quæ est eorum, "quæ inarescendo fiunt nigriora. Unde etiam sub- D "jungit mox, Αἰθαλέη δ' ἐπὶ τυτθὸν ἀείρεται αὐχένα "κόρσῃ." ["Αὐχένα vulgatum vitiosum puto esse, et in αὐχένι mutandum, τυτθὸν ἐπαείρεται αὐχένι κόρσῃ." Schneider. Scholiastæ verba sunt hæc: Τῇ ἄζῃ μὲν οὖν, ἤγουν τῇ ἀπὸ σήψεως μελανίᾳ τοῦ μύρμηκος ἢ ξηρασίᾳ, ὁμοιοῦνται κατὰ τὴν μορφήν. Δημήτριος μὲν οὖν ἄζην τὴν ξηρασίαν φησίν· 'Αντίγονος δὲ ἐναντιούμενός φησιν ἄζην τὴν ἐπίχροιαν τοῦ σώματος καὶ μελανίαν· καὶ παρ' 'Ομήρῳ δὲ ἔνιοι ἀκούουσι Πεπλασμένον ἄζῃ, ἀντὶ τοῦ κεχρωσμένον ὑπὸ μελανίας. "In loco Homerico editur πεπαλαγμένον ἄζῃ rectius," Schneider. et sic tacite legerat Noster. Vide Toup. Emendd. 4, 54. Nicand. Th. 303. αἱ δ' ὑπὸ γυίοις 'Ωτειλαὶ ῥήγνυνται, ἐπειγόμεναι χροὸς ἄζῃ. "Ridicule Lonicer., Cutes enim fuligine contrahuntur, quasi χρόες scriptum legisset. Hinc Grevinus: Quadamque cutis fuligine marcet. Et sic Euricius Cordus. Sane ἄζη est Fuligo Ther. 748. Sed v. ἄζει Ther. 779. ἀζαίνω, et derivatum inde ἀζαλέος meliora docere poterant interpretes istos, si advertere animum voluissent." Schneider. Eust. 1924.: "Αζη δὲ, ἡ ξηρασία, ἡ τοῖς μυδῶσιν ἐγγινομένη λευκότης, ὁ παλάσσων εὐρὼς, κατὰ στέρησιν τοῦ ζῆν· οὐ ζῶσι γὰρ τὰ ξηρανθέντα. Etym. M.: "Αζη· λέγεται ἡ ξηρασία, ὅτι τοῦ ζῆν καὶ θάλλειν ἐστέρηται. Οὕτως 'Ωρίων. Etym. G.: "Αζη· ἡ ξηρασία. Oppian. C. 1, 133. 'Εν δὲ θέρει χρειὼ φυγέειν φλογόεσσαν ἐνιπὴν "Αζαν τ' ἠελίοιο. "E Cod. R. recepimus. Schneiderus ἄζην τ' dedit, (at Idem in Ed. 1813. ἄζαν τ' habet.) Schottus p. 89. in membranis reperit ἄζοντος, unde ἄζαντ' restituit. In aliis αὖξαν τ'. D'Arnaud. 190. αὐγὰν conjecerat." J. N. Belin De Ballu. Sed αὐγὴ Splendor est, non Ardor, et lectionem ἄζαν satis tuetur alius ejusdem Oppiani locus, quem in Mss. indicavit Wakef.: Cyn. 3, 324. εἰσόκεν ἄζης 'Ηέλιος παύσαιτο καὶ οὐλομένου κυνὸς ἀστήρ. "Ad Callim. T. 1. p. 97." Schæf. Mss.]

"'Αζαίνω, Arefacio, Sicco, Exicco. Suid. enim "ἀζαίνεσθαι exp. ξηραίνεσθαι. Itidemque ἀζάνθη "Hesych. affert pro ἐξηράνθη, quod est aor. 1. pass. "augmento carens. Sed et ἀζήνασκε huc pertinet, "quod Idem affert pro ἐξήρανεν: est enim aor. 1. "act. Ionicus pro ἄζηνε s. ἤζηνε, ut τύψασκε pro "ἔτυψε, necnon ἀζήνησι, de quibus infra." ["Inf. 'Εζάνθη· ἐξηράνθη. (' Cyrill. 'Εξάνθη. Leg. 'Εζάθη· ἐξηράνθη, propr. Vento siccari, a ζάειν. Sed vide 'Ηζάνθη.' Is. Voss. Sed rectius Kuster.: ' Male pro ἀζάνθη, vel ἠζάνθη, ab ἀζαίνω.') Cf. 'Ηζάνθη· Ita sup. in 'Αέρσαν eadem literarum permutatio." Albert.]

"'Αζήνασκε, Ionice pro ἄζηνε s. ἤζηνε, ut ὤσα"σκε pro ὦσε, τύψασκε pro ἔτυψε, aor. primus act. "verbi ἀζαίνω, ut supra docui. Similiter ἀζήνησι "poëticam et Ionicam paragogen τοῦ σι habet pro "ἀζήνῃ, ut λάβησι pro λάβῃ: ap. Nicand. Ther. "(367.) ὅταν ὕδωρ Σείριος ἀζήνησι, Cum aquam Si"rius arefacit s. exiccat, i. e. Facit ut loca aquosa "exiccentur et inarescant ardore illo vehementi. "Sunt tamen qui ἀζήνασκε malint dicere esse præt. "imperfectum thematis 'Αζηνάσκω." [Schol. Ther. l. c. "Εως ἂν ξηραίνῃ ὁ ἥλιος: Ther. 204. εἰσόκε λάχνην Σείριος ἀζήνῃ.]

[*'Ανεξηνάσκετο· ἐξηνάσκετο, ἀνεξηραίνετο. Hesych. "Male pro ἀνηζαινάσκετο, ἠζαινάσκετο, quæ sunt imperf. pass. Ionica, pro ἀνηξαίνετο, vel omisso augmento, ἀναζαίνετο, ab ἀζαίνω, Arefacio, quod est ab ἄζω." Kust. "Scr. per ζ: 'Ανεζηνάσκετο· ἐζηνάσκετο. (Cod. 'Ανεξινάσκετο· ἐξινάσκετο.) Infra: *Καταζήνασκε· κατεξήρανεν. Pro quo deinde κατεζήνασκε etc. Nec offendat ε pro η, in augmento. Sic enim, 'Εζάνθη· ἐξηράνθη, legitur infra, pro quo postea suo loco ἠζάνθη." Albert.]

[*Καταζήνασκε. Od. Λ. 586. Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων, ubi Pseudo-Did. κατεξήραινεν, l. κατεξήρανεν· ἄζη γὰρ, ἡ ξηρασία. Hesych. Καταζήνασκε· κατεξήρανεν. Κατεζήνασκε· κατεξήρανεν. Eust. 1701.: Τοῦ δὲ ἀζήνασκε, πρωτότυπον μὲν ἄζω, παράγωγον δὲ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἀζαίνω, ἀφ' οὗ κατὰ δευτέραν παραγωγὴν τὸ ἀζηνάσκω, λέξις μόνοις ποιηταῖς χρήσιμος.]

"'Αζάνω, i. q. ἀζαίνω, sed magis poëticum, Are"facio, Sicco. Pass. 'Αζάνομαι, Arefio s. Aresco, "Siccor s. Siccesco. Hom. H. in Ven. (271.) 'Αζά"νεται μὲν πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καλὰ, Φλοιὸς δ' "ἀμφιπεριφθινύθει, πίπτουσι δ' ἀπ' ὄζοι, Τῶν δέ χ' "ὁμοῦ ψυχὴ λείπει φάος ἠελίοιο." ["Τῶν δέ θ': vulgo τ. δέ χ', quod non erat tam diu ferendum." Hermann.]

"'Αζαλέος, (έα, έον,) Aridus, Siccus, ξηρὸς, ut "Hesych. exponit. Il. Λ. (494.) Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζα"λέας, πολλὰς δέ τε πεύκας 'Εσφέρεται: Od. I. (233.) "φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος "Υλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρ"πιον εἴη. Et Apoll. R. (2, 52.) ἱμάντας 'Ωμοὺς "ἀζαλέους, Lora e crudo et sicco corio, quemad"modum. Hom. βῶν ἀζαλέην vocat Scutum sicco "bovis tergore intectum: Il. H. (238.) Οἶδ' ἐπὶ "δεξιὰ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν 'Αζαλέην. "|| Hesychio ἀζαλέον est etiam ἄγαν ζέον, θερμὸν, "Admodum fervens, Calidum s. Torridum. Secun"dum quam expositionem esset ex α epitatico et ν.

" ζέω. Est tamen potius derivatum ab ἀζαίνω s. " ἄζω." [Pseudo-Did. ad Il. H. l. c. Ἀζαλέην· ξηράν: Λ. et Od. I. ll. cc. Ἀζαλέας· ξηρᾶς. Il. Υ. 490. Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο, ubi Pseudo-Did. ξηροῦ. Schol. Apoll. R. l. c.: Ἀζαλέους δὲ, ἀντὶ τοῦ ξηρούς. Ὅθεν τινὲς οὐκ ἀπὸ Ἀζᾶνος βασιλέως, ἀλλὰ διὰ τὸ τραχεῖαν εἶναι, Ἀζανίαν φασὶ κληθῆναι τὴν Ἀρκαδίαν· τραχεῖα γάρ ἐστι καὶ ξηρά. Schol. e Cod. Par.: Ἀζαλέους δὲ, τοὺς καταξήρους. Διὸ καί τινες τὴν Ἀζανίαν οὐκ ἀπὸ Ἀζᾶνος βασιλέως ὠνομάσθαι φασὶν, ἀλλὰ διὰ τὸ κατάξηρον εἶναι. Apoll. R. 2, 58. Ὅσσον ἐγὼ ῥινούς τε βοῶν πέρι τ' εἰμὶ ταμέσθαι Ἀζαλέας: 115. Ἴφιτον ἀζαλέῃ κορύνῃ στυφέλιξεν ἐλάσσας, ubi Schol. τῇ ξηρᾷ, ἐπεὶ ἔστι ξυλίνη, Schol. e Cod. Par. Ἀζαλέην δὲ τὴν ξηράν· ἔστι δὲ ξυλίνη κορύνη: 4, 143. Ὡς τότ' ἐκεῖνο πέλωρον ἀπειρεσίας ἐλέλιζε Ῥυμβόνας ἀζαλέῃσιν ἐπηρεφέας φολίδεσσι, uterque Schol. Ἀζαλέαις· ξηραῖς: 678. Οὔπω διψαλέῳ μάλ' ὑπ' ἠέρι πιληθεῖσα, Οὐδέ πω ἀζαλέοιο βολαῖς τόσον ἠελίοιο Ἰκμάδας αἰνυμένη. Hesiod. Sc. 152. ὀστέα δέ σφι, περὶ ῥινοῖο σαπείσης, B Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἴῃ. Nicand. Th. 37. Ἄλλοτε δ' ἀζαλέην δαίων Γαγγῖτιδα πέτρην: 338. ἀμφὶ δὲ καύσῳ Χείλη ὑπ' ἀζαλέης αὐαίνεται ἄβροχα δίψης. " Αὐαίνεται M. G. cum glossa ξηραίνεται. Vulgatum ἀζαίνεται propter antecedens ἀζαλέης repudiavi." Schneider. Huc respexit Hesych. Αὐαίνεται· ξηραίνεται, φθείρεται. Ubi tamen Albert.:— " Cyrill. Homil. Pasch. 13. p. 179. Τὰ φυτὰ—αὐαίνεται καὶ * ἀκαρποῦται. Vide Suicer. Suppl. L. Gr. 322. et Thes. Eccl." (Ἀκαρποῦται contra Gr. L. rationem formatum est. Ἄκαρπος, ἀκαρπέω, non ἀκαρπόω.) " Heyn. Hom. 4, 591. 5, 348. 6, 206. Jacobs. Anth. 9, 222. 388. 10, 315. 11, 217. 12, 156." Schæf. Mss. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: * Ἀζάλιον· ξηρὸν, ἢ ἄγαν ζέον. Lege ἀζαλέον. Sed vide nos supra 11. n. Hesych.: Ἀζαλέας· ξηράς. (Ex Il. Λ. 494. Cyrill. Lex. Ms. Brem. Ἀζαλέας· ξηράς. Ἀζαλέην· ξηράν. (Ex Il. H. 239.) Ἀζαλέον· ἄγαν ζέον, θερμὸν, ἢ ξηρόν. Ἀζαλέοιο· ξηροῦ. (Ex Il. Υ. 491.) Zonar.: Ἀζαλέην· κατάξηρον. Ὅμηρος, Βοῦν ἀζαλέην, Il. H. 239. Tittmanni Cyrillus C Ms.: Ἀζαλαίας (l. Ἀζαλέας) ξηράς. Eust. 679.: Βῶν δὲ ἀζαλέην, ἤγουν ξηρὰν, ἔφη, πρὸς διαστολὴν τῆς ὑγρᾶς, ἤτοι ζώσης βοός· ὥσπερ καὶ ἀλίβαντες μὲν, οἱ νεκροὶ, διερὸς δὲ βροτὸς, ὁ ζῶν. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐχ ἁπλῶς οὕτω ἐπὶ βύρσης τέθειται τὸ βοῦς ὄνομα, ἀλλὰ μετὰ προσθήκης τινὸς, ὡς ἔχει τὸ, βόας αὔας (Il. M. 137.) ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ, βῶν ἀζαλέην, καὶ τὸ, βοῶν εὐποιητάων (Il. Π. 636.) ἤγουν εὖ τε τεχνιτευμένων, ὃ πρὸς διαστολὴν τῶν ὠμοβοείων εἴρηται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὁ εἰδὼς νωμᾶν βῶν ἀζαλέην, εἰκότως καὶ ταλαύρινος λέγοιτ' ἂν πολεμιστής, ὥς που καὶ αὐτός φησιν ὁ ποιητής· ἔνθα καὶ διασαφεῖται ἡ τοιαύτη λέξις πρὸς ἀκρίβειαν· ἡ γὰρ ἀζαλέα βοῦς, τάλας ἐστὶ ῥινὸς, ὅ ἐστι καρτερικὸν καὶ στερεὸν δέρμα, ἐξ ὧν σύγκειται τὸ ταλαύρινον· διὸ καὶ ὁ ποιητικὸς Ἕκτωρ ἐνταῦθα εἰπὼν, εἰδέναι νωμᾶν βοῦν ἀζαλέην, καὶ δηλῶν πολεμιστὴς καὶ αὐτὸς εἶναι διὰ τοῦτο ταλαύρινος, ἐπάγει, διό μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν. Etym. M.: Ἀζαλέην, ξηρὰν, ἢ σκληρὰν, παρὰ τὸ ἄζω, τὸ ξηραίνω.] D " Ἀδάλαιον, Hesych. affert pro ξηρὸν, Aridum. " Ἄδδανον, Lacones vocant ξηρὸν, Siccum s. Aridum, " teste Eodem." [" Ἀδάλαιον, l. ἀδάλιον." Is. Voss. " Inf. Ἀζάλεον· ξηρόν. Z sæpius mutatur in δ. Cf. Αὐαλέον. Idem Kustero in mentem venisse video: ' Ἀδάλαιον pro ἀζαλέον, vel αὐαλέον.'" Albert. " Ἄδδανον videtur referendum ad αὖον." Kust. " Ἄδδανον: lege, Ἄδδαν· τὴν ξηράν. Vide Ψάδδα (· ἡ κινάβαρις.)" Schleusner. Mss. " Ἄδδανον. Gujetus e superioribus notat: Ἀδάλαιον· ξηρόν: non absurde, licet incunabula vocis non habuerit explorata; nam legi debet ἀδαλέον, et hoc, qui sub manibus est, loco, * ἄδδαλον. Utrumque remota dialecti Laconicæ forma dabit ἄζαλον et ἀζαλέον, cui vocabulo ap. Hom. satis frequenti, declarando ξηρὸν adhibere solent Grammatici. Oritur ab ἄζα, vel ἄζη, quam inter alia ξηρασίαν exponunt. Indidem nascuntur * ἀζάω, ἀζάνω, et ἀζαίνω, unde in Hesychio ἐζάνθη, quod alibi melius ἠζάνθη, scribitur, ἀζήνασκε, et cor-

A ruptius ἀνεξηνάσκετο, καταζήνασκε ex Od. Λ. 586. et κατεξήνασκε." Hemsterh. ap. Albert. " Genuinam formam esse videram: Ἀδδαλέον· ξηρὸν, Λάκωνες: pro vitiosis ἀδάλαιον et ἄδδανον. Quas corrigit in ἀδδαλέον, et in ἄδδαλον T. H. Ex istis mira fingit Ang. Caninius in Hellen. 145." Valck. Adoniaz. p. 292. Suid.: Ἀζαλέη· ξηρά. Ἀζαλέας δρῦς· πρὸς τὸ σημαινόμενον. Πότερον ὅτι φυλλοῤῥοεῖ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ξηραινόμενα τὰ δένδρα, (adde καὶ) ἐκ ῥιζῶν ἀναβαλλόμενα ὑπὸ τῶν χειμάῤῥων; ἢ ὅτι δρυτόμοι εἰς τὰς ποταμίους ἐμβάλλουσι διώρυχας κόπτοντες, ἵνα συγκαταφέρηται τῷ ὄμβρῳ· ὅπερ ὑγιές; " H. I. Suidas proculdubio excerpsit ex aliquo Schol. vet., qui enarrarat Il. Λ. 494. Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας. Ibi enim poëta loquitur de fluvio, qui, postquam imbribus ultra solitum modum intumuit, aridas quercus aliasque arbores secum abripere solet. Adducam hic verba Eust. ad loc. illum Homeri, quoniam Suidam non parum illustrant: Δρῦς δὲ ἀζαλέας ἢ ἁπλῶς εἶπε τὰς ἐκ τοῦ παρατυχόντος ἐκσπασθείσας, καὶ χρόνῳ ἀφαυανθείσας, καὶ οὕτω εὑρεθείσας ἐλαφρὰς χειμάῤῥῳ παρασύρεσθαι, ἢ τὰς ἐκ προνοίας ἀνθρωπίνης, ὡς εἰκός· ὁ δὴ πολλαχοῦ γίνεσθαι οἴδαμεν, παραβληθείσας μετὰ ὑγρὰν ὑλοτομίαν ἐγγὺς χειμάῤῥου, ἵνα, ὅτε ξηρανθῶσι, κατασύρῃ αὐτὰς ὅπου χρεών." Kust. Schol. Ven.: Ἡ διπλῆ, πρὸς τὸ σημαινόμενον, πότερον ὅτι φυλλοῤῥοεῖ, καὶ κατὰ ταύτην τὴν ὥραν ξηραινόμενα τὰ δένδρα ἐκ ῥιζῶν ἀναβάλλεται ἐκ τῶν χειμάῤῥων; ἢ ὅτι οἱ δρυτόμοι εἰς τοὺς ποταμοὺς ἐμβάλλουσι κόπτοντες, ἵνα ἐπὶ τοῦ καιροῦ συγκαταφέρωνται τῷ ὄμβρῳ, ὃ καὶ ὑγιές; Schol. Ven. B.: Ἡ τὰς μὴ περὶ τὸν ποταμὸν, ἀλλ' ἄνω που οὔσας, ἵνα τὸ πλῆθος τοῦ ῥεύθρου δηλοῖ· ἢ ἃς οἱ δρυτόμοι τιθέασι πρὸς τὸ ξηρανθῆναι, διὰ δὲ τὸ * δυσμετακόμιστον ἐῶσι τὸν ποταμὸν ἀγαγεῖν· διὰ δὲ τοῦ πολλαπλασιάζειν τὸ πολλὰς, ἐπαίρει τὸν λόγον.]

" Ἀζηλόεν, Suid. dici scribit τὸ μέλαν, Nigrum, " ut ἄζη quoque pro μελανία accipi dictum est, et " tali quidem nigredine, qualis eorum est, quæ marce" scunt et squalescunt." [Zonar.: Ἀζηλόεν· τὸ C μέλαν. " Sic D. K. Cod. A. ἄζηλον." Tittm. An ἀζηλόεν ponitur poëtice pro ἀζαλόεν? Imo antepenultima in ἀζαλόεν brevis est, atque adeo poëtice et dialectice in η longam mutari nequit. Legendum igitur et in Suida et in Zonara ἀζαλόεν pro ἀζηλόεν.]

" Ἄζον, Hesychio μέλαν, Nigrum s. Atrum, quo " significatu supra ἀζηλόεν habuimus e Suida. Ex" ponit etiam ὑψηλὸν, Altum, Celsum. Priore in " signif. aliquid affinitatis habet cum ἄζω, significante " ξηραίνω: in posteriore, cum ἄζομαι s. ἅζομαι, " significante σέβομαι." [Ubi Soping. Stephanius, Brunio, Albertius, et Schleusner. Mss. μέγαν restituendum esse censent, et quidem μέλας et μέγας sæpe confusa esse ipse Albert. ad Hes. v. Ἀκροκελαινιόων docet. Sed nobis istud μέλαν recte se habere videtur, at ἄζον perperam scriptum esse pro ἀζηλόεν, et hoc pro ἀζαλόεν. Sedes glossæ forte est Nicand. Alex. 427. Ἠὲ σύ γ' αὐαλέον κνίδης σπόρον, ἄλλοτε δ' αὐτὴν Νείμαις ὠμόβρωτον ἄδην ἀνὰ φυλλάδ' ἀμέλξαι, ubi olim legi potuerit synonymum ἀζαλόεν. Certe D in Ther. 338. ἀμφὶ δὲ καύσῳ Χείλη ὑπ' ἀζαλέης αὐαίνεται ἄβροχα δίψης, ζηραίνεται legebatur pro αὐαίνεται, quod jure prætulit Schneider. Cf. Alex. 551. καί ποτε κνίδην Ἐψαλέην κρίμνοισι παλυνάμενος ψαφαροῖσιν Σὺν λίπεϊ χραίνοιο, ubi Schol. ἐψαλέην, ἤτοι ἐψημένην, ξηρανθεῖσαν ὑπὸ ἡλίου. Jam vero τῆς κνίδης semen nigrum esse res est satis nota, atque huc Grammaticorum explicatio per μέλαν referenda esset. Quid si statuamus Hesychii Ἄζον· μέγαν, ὑψηλὸν, corruptam esse lectionem, ab ipso Lexicographo alicubi repertam pro, Ἁδρόν· μέγαν, ὑψηλόν? Vide Grammaticorum loca in Ἁδρὸς citata.]

" Ἀζανία, ας, ἡ, Locus in Peloponneso οὐ πάνυ " πολύϋδρος, ideoque sic denominatus ab ἄζω s. " ἀζαίνω, significante ξηραίνω, ut tradit Eust. Idem " alibi Arcadiæ partem esse Ἀζανίαν ait, ejusque " incolas nominari Ἀζᾶνας. Steph. Byz. quoque " Arcadiæ partem esse scribit, denominatam ab " Azane Arcade; ejusque incolas vocari Ἀζανεῖς, " et Ἀζῆνας et Ἀζανίους. Ἀζανοὶ autem s. Ἀζά-

" νιον, teste eodem Steph., Phrygiæ urbs est, cujus " cives 'Αζανῖται, et femin. gen. 'Αζανίτιδες." [Eust. 28. 301. " 'Αζὰν, Ilgen. ad Hymn. 257." Schæf. Mss.]

" 'Αζείθω, Ferveo. Suid. enim ἀζείθει affert pro " ζέει."

" 'Αζειρέω, idem cum ἀζαίνω s. ἀζάνω, Sicco, " Arefacio. Hes. enim ἀζειρεῖ affert pro ξηραίνει, " addens etiam ξαίνει, Carpit. Suid. paroxytonως " in hac signif. scribit ἀζήρει, simulque per η, diver- " sam significationem tribuens τῷ ἀζείρω, quod et " ipsum paroxytonon ap. eum est: 'Αζήρει, inquit, " τὸ ξηραίνει, ἀζείρει δὲ τὸ ζέει. Aliquanto tamen " ante ap. eum legitur, 'Αζείθει· τὸ ζέει, ἀζήρει δὲ, " τὸ ξηραίνει. Constanter ergo scribit 'Αζήρω pro " Sicco, Arefacio: inconstanter autem 'Αζείθω et " 'Αζείρω pro Ferveo." [Kust.:—" 'Αζείρει. Vide paulo ante v. 'Αζείθει, et nota varietatem lectionis. Ed. Mediol. utroque in loco agnoscit τὸ ἀζείθει, sed τὸ ἀζείρει esse veram lectionem non dubito." Zonar.: 'Αζείρει· ἀντὶ τοῦ ζέει, ἀζήρει δὲ, ἀντὶ τοῦ ξηραίνει, η. " Hinc confirmanda lectio ap. Suid.: v. Kust. Sed ap. Hesych. ἀζηρεῖ." Tittm. Imo ap. Hesych. est ἀζειρεῖ. 'Αζηρεῖ tamen et in Hesychio et in utroque Suidæ loco legendum, ut vidit Schneider. Lex. " Kuster. Bibl. Chois. 91." Schæf. Mss.]

" "Αζηρος, Non siccus. Ita VV. LL. fortassis pro " ἄξηρος." [Suid. et Zonar.: "Αζηρος· ὁ μὴ ξηρός. " Kuster. Bibl. Chois. 91." Schæf. Mss.]

" 'Αζόκροτος, teste Eust. dicitur ἡ ξηρασία, Ari- " ditas, παρὰ τὴν ἄζην. Pro eodem vero et αἰζό- " κροτος dici testatur Idem, ut αἰεὶ pro ἀεὶ, αἰέλιος " pro ἀέλιος, αἰζηὸς pro ἀζηός. Ubi etiam nota " 'Αζηός: pro quo tamen frequentius αἰζηὸς dicitur, " i. e. Juvenis: παρὰ τὸ ἄγαν ἢ ἀεὶ αἵματι ζέειν, " facta compositione ex ᾱ epitatico et v. ζέω." [Locus est p. 648, 46.]

" 'Αζωλέω, Indignor, Ægre fero, Succenseo. " Hesych. enim ἀζωλεῖ affert pro ἀγανακτεῖ. Simi- " liter ἄζομαι ἀγανακτεῖν accipi, annotavi ex Eodem " in "Αζω."

" "Αζωπες, Hesychio αἱ ξηραὶ ἐκ τῆς θεωρίας, Siccæ " e contemplatione, compos. ex ἄζα, s. ἄζη, et ὤψ." [" Sc. ἀπὸ τῆς ἄζης, καὶ τῆς ὠπὸς, quæ facie sicca et adusta erant ob spectaculorum solem et calorem. Spectabant enim Græci Olympia, et Isthmia, et alia spectacula, sine velis et umbra." Palmer.]

[Derivata ex "Αζω, Veneror:]

" 'Αζητὸς, (ἡ, ὸν,) Suidæ ὁ σεβαστὸς, Venerandus, " Venerabilis, ab ἄζομαι, significante inter alia σέβο- " μαι et αἰδέομαι. Sunt qui hæc aspirate proferenda " dicant." [Zonar.: 'Αζητός· ὁ σεβαστός. " F. ἁζητὸς," Tittm.]

[* 'Αζητῶς· * σεβαστῶς. Zonar. " L. ἁζητῶς. Sic Cod. K. Est ab ἄζω, σέβω." Tittm.]

"Αγος, τὸ, Res venerationem habens, Res quam veneramur, Res sacra. Exponitur præterea ab Hes. ἄγνισμα, Purificatio, ἄγνισμα θυσίας, Lustratio; nam Lustratio exponitur sacrificium expiationis. Explicatur ab eodem τέμενος, Delubrum. Quæ duæ significationes a prima non recedunt; nam lustratio ad venerationem pertinet: item delubra veneratione dignamur. Fit enim ἄγος ἀπὸ τοῦ ἄζω, ut vult Eust., quod Veneror significat. At Soph. Schol. ab ἄγαμαι videtur velle deducere. Hesych. et Suid. exp. σεβάσματα, Venerationes; et hic addit a Sophocle ita usurpari. Sed per εὐφημισμὸν, inquit Schol. Soph., ἄγη dicuntur etiam μιάσματα, i. e. Piacula. At Etym. auctor ait, ἄγος duo significat, proprie Mundum s. Purum: at per antiphrasin, Sordidum. In qua expositione duo miror, et quod Purum, vel contra Sordidum significari velit nomine ἄγος, et quod per adjectiva exponat. Potius enim per substantiva explicare debuerat Munditiem s. Puritatem, et Sordes. Sed neque illi priori etymo ab ἄζω, neque posteriori ab ἄγαμαι, congruit hæc significatio Puritatis, quam propriam esse dicit. Fortasse autem Etym. auctorem impulit in errorem illa recepta passim expositio, ut ἄγος significet μίασμα: quæ vox μίασμα ab illis accipitur pro Scelere s. potius Piaculo, ut et passim

A usurpatur, ita tamen ut proprie sonet Inquinamentum, a μιαίνω, quod Inquino, s. Polluo significat: quo etiam modo Lat. Polluere se scelere, et Impurum hominem dicunt. Sed qua metaphora μίασμα sumitur, non item ῥυπαρότης, vel, ut illic legitur, ῥυπαρόν. Præterea ἄγος non significat μίασμα, nisi quatenus per antiphrasin, vel potius εὐφημισμὸν usurpatur. Sed ut in pauca, quæ de ἄγος dici posse videntur, conferam: primum quod ad significationem attinet, dico ἄγος proprie Venerationem declarare, aut Rem veneratione dignam: significare et Puritatem, quemadmodum et ἅγιος ab ἄγος deductum, Venerandum s. Venerabilem, aut Veneratione dignum, itemque Purum, Hesych. teste, significat, vel Purificationem et lustrationem, quia idem ἀγέων exponit ἁγνισμάτων. Præterea ἄγος declarare Sanctitatem, ut ex ἅγιος inde ducto apparet. Quod autem ad etymologiam attinet, ἄγος ab ἄζω deducit Eust., uti dixi, a quo verbo ἁγνὸς Etym. format. At hoc nomen ἁγνὸς, sicut et ἅγιος, ab ἄγος fieri constat. Quare ab ἄζω immediate, ut

B ita loquar, derivari dicendum non est: sed ἄγος ab ἄζω deduci, ab ἄγος autem, ἅγιος et ἁγνός. E quibus multa formata sunt alia cum nomina, tum verba. Sed alia etymologia videtur Soph. Scholiastæ placuisse, videlicet ab ἄγαμαι, siquidem, postquam dixit ἄγος esse τὸ ἱερὸν σέβας, citat hosce duos Hom. locos, ἄγη μ' ἔχει: et, ὥς σε, γύναι, ἄγαμαι. Pro qua etymologia posset facere etiam ἄγασμα, quod nomen itidem pro Veneratione accipitur. Sed et ἁγνὸς ab ἀγάζω deducere Etym. aut Orionem ap. eum, uno in loco, cum in altero deducat ab ἄζω, docebo in 'Αγνός. Verum deducendo ab ἄγαμαι, scribendum esset ἀγνὸς cum tenui spiritu. Eo porro nomine magis placeat fortasse deductio ab ἄγαμαι, quod facilior et minus longe petita videatur, quam ab ἄζω. Malo tamen cum Etym., et cum Eustathio, quem puto vett. Grammaticos hic secutum esse, ab ἄζω deducere: tum quod ἄζω, vel potius ἄζομαι, proprie Veneror significet, cum verbi ἄγαμαι propria et usitatissima non sit hæc significatio; tum quod ἄζω

C spiritu aspero notetur, quo et ἄγος notari debere, non solum e derivatis ἅγιος et ἁγνὸς, sed et e v. ἀγηλατεῖν probare possum: quod aspirandum esse, si pro ἄγος ἐλαύνειν sumatur, Suid., Soph. Schol. et Eust. testantur.

"Αγος, Piaculum, Scelus, sive per ἀντίφρασιν, ut dicitur de ὑμνεῖν et κυδάζειν pro κακολογεῖν s. λοιδορεῖν, s. per εὐφημισμὸν, ut e Soph. Schol. retuli. Valla non male, meo judicio, Piaculare crimen interpretatur ap. Herod., ut 6. Αὐτὸν ἐν τῷ ἄγεϊ ἐνέχεσθαι, Eum piaculari crimine teneri. "Αγος ἐλαύνειν, ad verbum, Piaculum expellere, pro Scelus expiare, i. e. Sceleratos ipsos, qui piaculum admiserunt, exterminare. Thuc. 1, (126.) Καὶ πρῶτον μὲν πρέσβεις πέμψαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐκέλευον τοὺς 'Αθηναίους τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ. Utitur hoc loquendi genere et aliis aliquot locis. Greg. Περὶ Φιλοπτ. plurali numero utens dixit, Οὐδ' ἂν ὦσιν, ὡς ἄγη ἀπελαύνομεν. Sophocles ἀγηλατεῖν uno verbo pro eodem dixit, sequendo quorundam expositionem in Œd. T.

D (400.) Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χὠ συνθεὶς τάδε, 'Αγηλατήσειν, ubi Schol. scribit, si cum aspero legatur, significare τὸ ἄγος ἀπελάσειν τὸ περὶ τὸν Λάϊον: si cum tenui, esse pro βασιλεύσειν. Vide Eust. 437. 1704. Quamvis autem scribam ἄγος cum spiritu aspero, tanquam ab ἄζω, ut antea dictum est, passim tamen ἄγος pro Piaculo s. Scelere scriptum inveniri fateor: excipio Grammaticos, et præsertim Eust., cum alibi, tum 647. et 1356. ut aut temere et ex errore hanc scripturam invaluisse, aut aliam huic voci derivationem datam fuisse putandum sit: quod posterius confirmat quod ap. Etym. legitur in "Αγιος: videlicet ἄγιοι scribi, cum pro μιαροὶ ponitur.

["Αγος· μίασμα, μύσος. Timæi Lex. Ubi Ruhn.:— " Plato, si bene memini, non usus est hac voce, ut suspicari liceat, eam ex Herodoteis huc irrepsisse. Herod. 6, 56. Αὐτὸν ἐν τῷ ἄγεϊ ἐνέχεσθαι. Quod inde sumsit Dionys. Hal. A. R. 6. p. 410. 'Ως ἄγει τῷ μεγίστῳ ἐνόχοις. Ab ἄγος, vel ἄγος, est ἅγιος, ἁγνὸς, ἁγνίζω, ἅζομαι, et Lat. Sacio, Sancio, San-

ctus, Sacer, Sagmen etc. Prima potestate ἄγος est Mundities, quæ venerationem parit. Hesych. Ἄγος· ἅγνισμα θυσίας. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ. (Pro ἅγνισμα θυσίας P. Maasvicius legit ἅγνισμα, θυσία. Quod firmat Bekkeri Συναγωγὴ Λεξ. χρησ.: Ἄγος·—σημαίνει δὲ καὶ ἅγνισμα, καὶ θυσίαν. Vulgatum retinuit Brunck. Lex. Soph. Hesych.: Ἀγέων· ἁγνισμάτων, ἱερῶν, μιασμάτων.) Suid.: Ἄγος· τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος. Altera notione est Res Deo devota, Deo sacra. Jam ut Latini hominem, cujus caput ob admissum scelus Deo devovissent, Sacrum appellabant, sic etiam ἄγος ap. Græcos de Scelere, quod piaculo luendum sit, usurpari cœpit. Contrariam vocis vim etiam in derivatis cernere licet: ἐναγὴς, Scelere pollutus; εὐαγὴς, Purus, Castus. Κυλώνειον ἄγος Cicero de LL. 2, 11. vertit Cylonium scelus. Aptius fuisset Piaculum, ut Justin. 8, 2. Græcum ἀγηλατεῖν Latine reddidit Piaculum exigere. Sed, ut aliquid non de medio sumtum afferamus, adjectivum quoque ἅγιος eodem sensu, quo Lat. Sacer, Græcis usitatum fuit. Lex. SGerm. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. 1, 337.) Ἅγιος· ὁ σεβάσμιος, καὶ ἅγιον, τὸ σεβάσμιον καὶ τίμιον, λέγοιτο δ' ἂν καὶ ἅγιος ὁ μιαρὸς, ἀπὸ τοῦ ἄγους, ὡς Κράτης, (Κρατῖνος a Bekkero editum est.) Interdum μίασμα et μύσος, quæ hic interpretationis locum obtinent, cum ἄγος junguntur. Plut. Solone p. 14. c. Ἄγη καὶ μιασμοὺς δεομένους καθαρμῶν. Phalar. Ep. 141. (p. 254.) Ὥσπερ τι ἄγος ἢ μίασμα ἰδὼν ἀποφόρον, l. ἀπότροπον, αὐτόθεν ἀπεστράφης. (HSt. Thes.:—'Ἀποφόρος videtur et pro Non sufferendus s. Aversandus positum, in h. l. Ep. Phalar. ad Agemortum, quæ est nº. 139. Ὥσπερ τι ἄγος κ. τ. λ.' 'Etsi multa insunt in his Epistolis singularia, dubito tamen, an vere ἀποφόρον scriptum sit a Nostro. Equidem, nisi Codd. Mss. omnes in eo convenirent, suspicarer, aliud latere. Legit autem Ruhnk. ἀπότροπον, nec diffiteor, idem aliquando mihi placuisse. De usu nominis v. Obs. Misc. 1, 105. Albert. ad Hes. ad de Aristoph. Eccl. 787. σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλάκις, Ἢ πῦρ ἀπότροπον, ἢ διάξειεν γαλῆ. Quæ, præter- C misso auctoris nomine, ap. Suid. leguntur v. Σύμβολα. Si quid tamen mutandum, nostro in loco, nunc malo ἀπόφονον. Qui sæpius Euripidea sectatus est, sophista inde etiam sumere hoc potuit. Sic ille in Orest. 163. Ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν, ἔλακεν, ἀπόφονον ὅτ' ἐπὶ τρίποδι Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος: 192. Ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς Πατροφόνου ματρός.' Lennep. Sed aliud ἀπόφονος φόνος, ἀπόφονον αἷμα: aliud ἀπόφονον μίασμα, quam locutionem donec exemplis firmatam viderimus, nobis unice placebit Ruhnkenii ἀπότροπον.) Appian. de B. C. 2. p. 718. Τό, τε ἄγος αὐτῷ καὶ μύσος οὕτως ἀποθανὼν ἐπιβαλῶ. Basil. de Vita Theclæ 1. p. 84. Τοιούτου μελλούσης ἀναπίμπλασθαι μύσους καὶ ἄγους. Ceterum in Timæo μύσος pro μῖσος, quod Ms. habet, scripsimus. Suid. v. Παναγής: ἄγος, καὶ ἁγνεία, καὶ μύσος, κατ' ἀντίφρασιν. Quæ voces perpetuo confunduntur. In Orig. c. Cels. 3. p. 147. recte editur ἁγνὸς ἀπὸ παντὸς μύσους, rejecto in marginem altero μίσους. Contra perperam D μῖσος pro μύσος relictum est in Athen. 602. c. (Ἐπιμενίδου καθαίροντος τὴν Ἀττικὴν ἀνθρωπείῳ αἵματι διά τινα μίση παλαιὰ, ubi Schweigh.:—'Ferendum non fuisse μίση, quod vulgo scribebatur, sed in μύση mutandum, perspecte monuerat Ruhnk. Eadem notione ἄγος dixit Laërtius 1, 110. ubi de Epimenide et Cratino eadem narratur historia.') Appiano l. c. Libanio 1, 894. b. Schol. Soph. Œd. T. 33. (Ὅταν ὁ τοιοῦτος εἶναι νομιζόμενος φανῇ καινοῖς μίσεσιν ἔνοχος,) et aliis locis." "Locis a Ruhnk. congestis addo hæc: Liban. 1, 93. 2, 342. 4, 409. et Themistocl. Ep. 9, 12. Οὐδὲ ἐπιχωρήσομεν Ἀθηναίοις μὲν ἐναγέσι γενέσθαι τοῦ ἡμετέρου μίσους. Cod. Pal. Vat. nº. 398. habet μύσους." Bast. App. ad Ep. Cr. 13. "Eurip. Med. 1320. Pors. ὦ μῖσος. Heathius Lectt. ad Eurip. p. 45.: Apud HSt. legitur ὦ μύσος. In alio Lectt. Heath. exemplari mihi viso hæc adduntur: 'Non sine metri detrimento, cum μύσος primam corripiat.' ('Rom. A. ante corr. C. μῖσος. Rom. A. a corr. B. Pseudo-Gregorius v. 282. μύσος, quod ex ingenio, ut videtur, edidit HSt. Infelix sane conjectura. Nam μύσος priorem corripit, μῖσος hoc sensu passim ap. Tragicos legitur: Heracl. 52. 941.' Elmsl.) Schol. Aristoph. Pl. 908. Καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις· Εἰ μὴ γὰρ ἴδιον ἔλαβον εἰς χεῖρας μύσος. Hemsterh. p. 309.:—'Quod ante Kusterum omnium fuit Edd. μῖσος, stare non poterat in fine jambi: μύσος non tantum syllabam primam habet ancipitem, sed loquendi formulæ congruit λαβεῖν εἰς χεῖρας, secus ac μῖσος. Firmabit emendationem Kusteri detectus aliquando versus Euripidis: in Bacchis certe non reperiri, verum est.' (Sed v. Musgr. ad Eurip. Bacch. 1328.) Dionys. Hal. A. R. 5, 34. σὺν αἰσχύνῃ τε καὶ μύσει. Reiskius p. 1281. a.:—'Μύσει de meo dedi, pro vulg. μίσει. Piaculi rei facti fuerant in hoc Tarquinii, quod legatos obsidesque, qui ambo in rebus sacris habentur, violatum issent.'" Schæf.]

["Ἄγος, Ruhnk. H. in Cer. 484. Jacobs. Spec. 30. Thom. M. 756. Wakef. Eum. 164. Brunck. B Soph. 3, 492. Mitscherl. H. in Cer. 228. Ἄγος ἀποπέμψασθαι, ἐλαύνειν, ad Timæum 41. Wyttenb. Sel. 94." Schæf. Mss. "Per antiphr. T. H. Theocr. 154. a. Soph. Antig. 262(=256.) Λεπτὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὥς, ἐπῆν κόνις, ubi Schol. (Οὐ κατὰ βάθος ἦν τεθαμμένος, ἀλλ', ὡς ἔχει, ἔτυχε Brunck., ἐπιβεβλημένη ἦν ἡ ἄμμος. Τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὁ θάψας νόμου χάριν· οἱ γὰρ νεκρὸν ὁρῶντες ἄταφον, καὶ μὴ * ἐναμησάμενοι, ἐπαμησάμενοι Brunck., e Valck. ad Herod. 630., κόνιν, ἐναγεῖς εἶναι ἐδόκουν. Ὥσπερ οὖν τὸ τῆς ἀσεβείας τις ἔγκλημα φεύγων, λεπτὴν κόνιν ἐπιχέει τοῖς νεκροῖς, οὕτως ἦν καὶ ἐπάνω τοῦ Πολυνείκους. Καὶ τοῦτο δὲ ἡ Ἀντιγόνη καθαρσίων ἕνεκα πεποίηται. Λόγος δὲ, ὅτι Βουζύγης Ἀθήνησι κατηράσατο τοῖς περιορῶσιν ἄταφον σῶμα. Triclin.: Ἰστέον ὅτι οἱ ἐκβεβλημένοι νεκροὶ, καὶ μὴ τάφου τετυχηκότες, δοκοῦσι τοῖς ὁρῶσιν ὡς ἐναγεῖς μὴ ταφῆς ἠξιῶσθαι. Καλυφθεὶς οὖν Πολυνείκης τῇ κόνει, τὸ δοκεῖν ἐναγὴς εἶναι ἐξέφυγεν:) Œd. T. 1425. τοιόνδ' ἄγος Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι. Æsch. Agam. 1260. Τίνος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄγος πορσύνεται; Scelus. Male ἄχος (vulgo legitur, et sic Porson. 'Emendationem ἄγος, etsi verissima sit,' et Jo. Aurato, Cantero, 'et Stanleio probata, nec probat nec improbat Pauw.' Butler. Sed receperunt Schutz., et Blomf. qui Stanleii nomen prætermisit:) 1587. Φαίην ἂν ἤδη νῦν βροτῶν τιμαόρους Θεοὺς ἄνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄγη, (vulgo ἄχη. Ἄγη probant Aurat. Canter. Is. Casaub. Pauw. Schutz. Pors. 2. et Blomf.) 1487. (Ἐκ τοῦ γὰρ ἔρως * αἱματολοιχὸς Νείρῃ τρέφεται, πρὶν καταλῆξαι Τὸ παλαιὸν ἄχος, νέος ἰχώρ. Vir doctus igitur etiam hic cum Stanleio reponendum censet ἄγος, et sic Is. Casaub. Schutz. 2.; sed invitis Pauw. Heath. Blomf. recte. Nam vulg. ἄχος metaphoræ, qua poëta usus est, unice convenit. Perperam Blomf. edidit ἴχωρ pro ἰχώρ.) Choëph. 153. (Ἵετε δάκρυ * καναχὲς ὀλόμενον Ὀλομένῳ δεσπότᾳ, Πρὸς ἔρυμα τόδε κακῶν, κεδνῶν Τ' ἀπότροπον ἄγος, * ἀπευχετον, Κεχυμένων χοᾶν.) Eum. 168. αἱμάτων Βλοσυρὸν αἱρούμενον ἄγος ἔχειν: Suppl. 380. 381. (Sept. c. Th. 1025. ubi Schol. ἄγος· μῖσος, l. μύσος.) Thuc. 82. 361. Epist. Socr. p. 12. Ἐκριφέντες οἷόν τι κοινὸν ἄ. τῶν Ἑλλήνων accusatores Socratis. Emend. Antipho 116. ἄγους καταπιμπλάναι τοὺς ἀναιτίους. (Ibi legitur, Ἐπί τε τὰς τραπέζας ἰόντα, * συγκαταπιμπλάναι τοὺς ἀναιτίους.) Philostr. 532. Ὧν ἀμελουμένων ἄγη φύεται. Plut. 1, 985. Ἄγος ἡγούμενος μέγα πατρὸς φονεῖ διαλέγεσθαι." Valck. Mss.]

["Ἄγος. J. Poll. 1, 32. Ἄγει προσερχόμενοι, μιάσματι ἐνεχόμενοι: 33. ἄγος ἀποπέμψασθαι, μύσος (l. μύσος) λύσασθαι: 8, 119. Ἀφοσιούμενος τὸ ἄγος τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀνῃρημένων λῃστῶν. Hesych. Ἄγος· τιμιώτατον. Suid.: Ἄγος· μίασμα, ἢ ἀγκών. Λέγεται δὲ ἄγος καὶ τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος, ἐξ οὗ καὶ αἱ ἱέρειαι παναγεῖς, καὶ ἄλλα τινά. Θουκυδίδης (1, 126.) Πέμψαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι πρέσβεις, ἐκέλευον τοὺς Ἀθηναίους τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ. Ἦν δὲ τὸ κατὰ Κύλωνα, τὸν Ὀλυμπιονίκην, τὸν Ἀθηναῖον τὸν πάλαι. Καὶ ἤλασαν τοὺς ἐναγεῖς. Ἀγὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ ἡγεμών. Thuc. ipsius verba longe aliter se habent.

" Hesych. quoque ἄγος, τὸν ἀγκῶνα: (Ἄγος· τὸν ἀγκῶνα, τὸ δὲ ἀγὲς, τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ βραχιόνων, ὡς ἀεὶ ἐφ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπαγόμεθά τι. Ἀπολλόδωρος δὲ, τὸ ἐντὸς τοῦ βραχίονος μέρος.) Ubi tamen VV. DD. una voce legendum monent ἀγοστὸν, quod valde arridet. Ἀγοστὸς enim non solum ipse Hesych., sed etiam Suid. Eust. et alii ἀγκὼν interpretantur: at τὸ ἄγος significare Cubitum, haud alibi legas." " Ipse Hesych. mox: Ἀγοστός· τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν, ἢ ἀγκών. Cf. in Ἀγοστούς. Præstare tamen credidi, ne quid temere mutarem in textu. Meurs. in Glossario citat quoque Glossas Græcobarbaras: Ἄγος· ὁ ἀγκὼν, ὁ ἀγκόνας." Albert. " Cf. Etym. (Ἀγκών· ὁ ἄγαν ὑστώδης τόπος· ἢ διὰ τὸ ἐπάγεσθαι τὴν χεῖρα, οἷον ἄγνυσθαι· ὥσπερ γὰρ παρὰ τὸ πολλὸς γίνεται πολλοστὸς, οὕτω παρὰ τὸ ἄγω ἀγὸς καὶ ἀγοστός. Οὕτως Ὠρίων ὁ ἐτυμολόγος. Ἢ τὸ ἐκτὸς τοῦ ἀγκῶνος, παρὰ τὴν συναγωγὴν καὶ τὴν * ἐπίκαμψιν τῆς χειρός· ἢ παρὰ τὸ δύνασθαι τούτῳ τινὰ ἄγχειν. Ἀγοστὸς est caput articuli, ut in Cod. Aug. ap. Tittmann. Proleg. ad Zonaræ Lex. cxxii., non Ἀγκών.) Unde patet ab ἄγω, Frango, ἀγὸς, et ἀγοστὸς ductum haberi: itaque in Hesychio ἄγος servari posse." Heyn. ad Apollodori Fragm. 446. Ceterum in Hesychio pro vulg. τὸ δὲ ἀγὲς, τὸ ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ βραχιόνων, ὡς ἀεὶ ἐφ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπαγόμεθά τι, leg. cum Heinsio, οἱ δὲ ἀγοστὸν,—ᾧ ἀεί. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Ἄγος· μίασμα, ἢ ἀγκών. Λέγεται δὲ ἄγος καὶ τὸ τίμιον, καὶ ἄξιον σεβάσματος, ἐξ οὗ καὶ αἱ ἱέρειαι ἀναγεῖς, καὶ ἄγη τὰ μυστήρια, καὶ ἄλλα τινά. Ubi pro ἀναγεῖς, reponendum esse παναγεῖς supra 91. c. notavimus. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄγος· τὸ μύσος, κατὰ ἀντίφρασιν, κυρίως δὲ τὸ ἁγνόν. Ἄγος κατ' ἀντίφρασιν τὸ μύσος· καὶ ἐναγὴς ὁ ἐνεχόμενος τῷ μύσει· καὶ ἀγηλατεῖν, τὸ τοὺς ἐναγεῖς ἐλαύνειν. Ὁ δὲ παναγὴς τὸν ἁγνὸν καὶ καθαρὸν σημαίνει. Καὶ παρωνόμασται ὁ μὲν ἐναγὴς ἀπὸ τοῦ ἄγους· ὁ δὲ παναγὴς ἀπὸ τοῦ ἁγνοῦ καὶ καθαροῦ. Σημαίνει δὲ καὶ ἅγνισμα, καὶ θυσίαν, σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀγκῶνα. Λέγεται δὲ ἄγος καὶ τὸ τίμιον, καὶ ἄξιον σεβάσματος, ἐξ οὗ καὶ (αἱ) ἱέρειαι παναγεῖς, καὶ ἄλλα τινά. Etym. M.: Ἄγος· σημαίνει δύο, τό τε καθαρὸν, ὅπερ κυρίως, καὶ τὸ ῥυπαρὸν, κατὰ ἀντίφρασιν. Excerpta e Grammatica Nicephori Gregoræ ap. Matthæi Gloss. Gr. Min. p. 1.: Τὸ τύραννος, βασιλικὸν ὄνομα ὂν πρότερον, βλασφημεῖται νῦν· καὶ τὸ χυδαῖοι, πεπληθυσμένοι, ἀπὸ τοῦ χύδην λεγόμενον, νῦν ἐπὶ ὀνειδισμοῦ λαμβάνεται· καὶ τὸ πανοῦργος, ἐπὶ φρονίμων λαμβανόμενον πρότερον, βλασφημεῖται νῦν· καὶ τὸ ἐξαίσιον, καὶ ἔκδικον, τὸ ἔξω τοῦ αἰσίου καὶ τοῦ δικαίου ἐλέγετο, νῦν δὲ ἐπὶ καλοῦ λαμβάνεται· καὶ τὸ ἀνόσιος πάλαι μὲν τὸν ἄταφον ἐδήλου, νῦν δὲ τὸν ἀσεβῆ· καὶ τὸ καθωσιωμένος πάλαι μὲν τὸν ὅσιον ἐδήλου, νῦν δὲ τὸν ἀφιερωμένον· καὶ τὸ κάθαρμα, ἀπὸ τοῦ καθαίρω· καὶ τὸ ἄγος, καὶ ἐναγὴς, ἀπὸ τοῦ ἅζω, τὸ σέβομαι, γινόμενα, πάλαι μὲν ἐπὶ ἐπαίνου ἐλαμβάνοντο, νῦν δὲ ἐπὶ ψόγου· τὸ δὲ παναγὴς ἐπὶ ἐπαίνου μόνον, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ παραγόμενον. Eust. 108. Καὶ ἐκ τοῦ ἅζω, τὸ σέβομαι, ἄγος, δι' οὗ δηλοῦται τὸ μίασμα: 647. Ἔστι δὲ ὑπότροπος, ὁ ἐν καλῷ νοστήσας, καὶ σῶος ἐξ ὑποστροφῆς ἐπανελθὼν, ὅθεν ἄλλως παρ' Ἱπποκράτει τὸ, Ἐπ' οὐκ ἀγαθῷ ὑποτροπιάζειν νόσους. Ἰστέον δ' ὅτι τε προϊὼν αὐτὸς ὁ ποιητὴς διασαφεῖ τὸ ὑπότροπος, εἰπών· Οὐ γάρ μιν ἔφαντο (ἔτ' ἔφαντο) ὑπότροπον ἐκ πολέμου ἵξεσθαι. Καὶ ὅτι πολλαὶ καὶ ἄλλαι μέσαι λέξεις, ὡς καὶ ἡ τύχη, καὶ ὁ κατ' αὐτὴν δαίμων, καὶ ὁ * παντουργὸς, ὃ οὐ μόνον ἐπὶ θεοῦ κεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πανούργου κατὰ τὸ, Ἀνδρὶ παντουργῷ φρένας, (Soph. Aj. 445. Νῦν δ' αὔτ' Ἀτρεῖδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας Ἔπραξαν. " Eust. 524, 38. 647, 32. 1848, 51. Thom. M. 677. ἀνδρί. Vulgatum tuetur Suid. v. Παντουργῷ." Herm.) Καὶ ἡ καθοσίωσις δὲ καὶ ἡ καθωσιωμένη, ὁσιότητά τε παρὰ τοῖς παλαιοῖς δηλοῦσι καὶ πίστιν, καὶ ἀντίθεσιν δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον, κατὰ τῶν ὁσίων τῷ θεῷ βασιλέων. Καὶ ἡ συνωμοσία δὲ ἦν μὲν ὅτε σύμπνοιαν ἁπλῶς ἐδήλου μόνον ἔνορκον, ὕστερον δὲ * φρατριασμὸν στασιωτικόν. Καὶ τὸ ἄγος δὲ μεσοῦται· ἀφ' οὗ περ οὐ μόνον ὁ ἅγιος, καὶ τὸ ἁγιάζειν, καὶ ἡ ἁγιστεία, καὶ ἡ παναγὴς θυσία, καὶ ὁ εὐαγὴς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐναγὴς, καὶ ὁ ἐξάγιστος, καὶ τὸ ἀγηλατεῖν. Ἔτι καὶ οἰωνὸς ὁ μέν τις, αἴσιος· ὁ δὲ, μὴ τοιοῦτος. Καὶ ὄνειδος δὲ, τὸ μὲν καλὸν, τὸ δὲ ἑτεροῖον ὡς οἱ τραγῳδοῦντες δηλοῦσι. Καὶ ἡ φύσις δὲ, τῇ μὲν μέγα κακὸν τοῖς κακοῖς, τῇ δὲ σωτήριον τοῖς καλῶς χρωμένοις κατὰ τὸν εἰπόντα. Καὶ ἡ συμφορὰ δὲ οὐ μόνον ἀποτρόπαιος, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὴ, ὡς δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ εἰπὼν ἐπ' ἀγαθῷ, Ἐπὶ συμφοραῖς γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο, (Soph. Electra 1230. κἀπὶ συμφοραῖσί μοι Γεγηθὸς,) πολλὰ δὲ τοιαῦτα καὶ ἕτερα: 1356. Κἀνταῦθα μὲν, ἰδίᾳ εἶπε τὸ αἷμα, καὶ ἰδίᾳ τὸ μιαρὸς, ἀλλαχοῦ δὲ, ὁμοῦ παράκειται ἐν τῷ, μιάνθην αἵματι μηροί· ἐν δέ γε τῷ, μιαιφόνος Ἄρης, συνετέθη ὁ αὐτὸς νοῦς, οὐ ψόγον δηλῶν, ὡς παρὰ τοῖς ὕστερον, ἀλλὰ πολεμικόν τι * παρακολούθημα, τὴν ἐξ αἵματος δηλαδὴ βαφὴν, ὁποίαν δή τινα πάσχει καὶ ἐλέφας, ὃν γυνὴ Κάειρα φοίνικι μιήνῃ, ὡς προδεδήλωται. Σημειῶσαι δὲ ὅτι πολλαὶ λέξεις πάλαι ποτὲ μέσως λεγόμεναι, ὕστερον ἐπὶ οὐκ ἀγαθῷ ἐδέχθησαν· ὥσπερ καὶ μιαρὸς παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ὁ λυμάτων ἄξιος, ὅ ἐστι ῥυπαρὸς, λυμεὼν, ἀκάθαρτος. Οὕτω καὶ ἅγιος παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐ μόνον ὁ καθαρὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ μιαρὸς, διὰ τὸ τοῦ ἄγους * διπλόσημον· ἐξ οὗ καὶ ὁ ἐναγὴς, καὶ ὁ εὐαγὴς, καὶ αὖ πάλιν, ὁ ἐξάγιστος καὶ τὰ τούτῳ ἐναντία, ἡ ἁγιστεία, καὶ τὸ καθαγιάζειν. Οὕτω καὶ φαῦλον, οὐ μόνον τὸ κακόηθες, ὡς παρὰ Δημοσθένει δηλοῖ τὸ, Οὐ γὰρ εἰ φαύλοις ὑμεῖς συμμάχοις χρῆσθε, (350. Reisk. Οὐ γὰρ εἰ φαύλοις ὑμεῖς χρῆσθ' εἰς τὰ κοινὰ πολλάκις ἀνθρώποις, καὶ τὰ πράγματά ἐστι φαῦλα, ὧν ἡ πόλις ἀξιοῦται παρὰ τοῖς ἄλλοις, 326. ἢ τῶν στρατηγῶν φαυλότης,) ἀλλὰ καὶ τὸ ἀγαθὸν, ὡς Εὐριπίδης, Φαῦλον, κομψὸν, τάχιστον, (locus in Indice Beckiano non legitur.) Οὐδὲ μόνον ἐπὶ μεγέθους, ὡς τὸ, φαῦλον στόμα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σμικρότητος, ὅθεν καὶ φαύλη ἐλαία ἡ μικρόκαρπος, ἢ καὶ φαυλία, γινομένη, φασὶν, ἐκ κοτίνου κοπέντος καὶ μεταφυτευθέντος. Λέγεται δέ, φασι, φαῦλον καὶ τὸ ἁπλοῦν καὶ μέτριον· καὶ φαύλως, τὸ ἁπλῶς καὶ ἡσυχῇ. Ἀριστοφάνης, Φαύλως φέρει νῦν τὸ κακὸν, (Av. 961. τὰ θεῖα μὴ φαύλως φέρε.) Καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ * παντουργὸς ἦν μὲν ὁ ὅτε (l. ὅτε ὁ) πανοῦργος, νῦν δὲ θεῷ ἡ λέξις ἐπίκειται· καὶ καθωσιωμένος τὸ ἀρχαῖον ὁ ὅσιος, καὶ οὐκ ὡς ὕστερον ἐπὶ ψόγου. Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ὅμοια, ἐν οἷς καὶ ἡ συνωμοσία, χρόνῳ μέν ποτε λαγχάνουσα ἔπαινον ὡς ἐπὶ καλῷ οὖσα, νῦν δὲ ἀποκληρωθεῖσα τοῖς φαύλως εἰς ὅρκον συνιοῦσι, καὶ ἐπιτρίβουσα τοὺς οὕτω συνωμότας.]

" Ἀγηλάζειν, Hesychio est σώζειν, Servare, itidemque Etymologo." [" Ad ἄγω, i. e. εἰς ἀγέλην ἄγειν, ut infra (v. Ἀγῆλαι) exponitur." Guyet. Cf. Ἡγηλάζω. Zonar. Ἀγηλάειν· σώζειν. " Sic Codd. mei." Tittmann.]

" Ἀγήλατος, Valida manu impulsus, ὁ ἄγαν " ἐλαυνόμενος. Lycophro (436.) Ἀγηλάτῳ μάστιγι " συνθλάσας κάρα, appellans ἀγήλατον μάστιγα, Ful" men, τὸν κεραυνὸν, ut annotat Etym. Apud Suid. " oxytonως et substantive, Ἀγηλατοί· οἱ κεραυνοί, " Fulmina. Idem et ἀγηλατεῖ exp. κεραυνοῖ, Fulmi" nat, addens tamen et ἄγει, διώκει." [Tzetzæ verba ad Lyc. locum, in Ἀγὴς proferentur. Etym. M.: Ἀγηλάτῳ· Λυκόφρων, Ἀγηλάτῳ μάστιγι συνθλάσας κάρα. Λέγει δὲ τῷ κεραυνῷ, ἐὰν μὲν δασέως, τῷ τοὺς ἀσεβεῖς ἐλαύνοντι· ἐὰν δὲ ψιλῶς, τῷ ἄγαν ἐλαυνομένῳ. Suid.: Ἀγηλατοί· οἱ κεραυνοὶ, ἀγηλατεῖ δὲ ῥῆμα, ἄγει, κεραυνοῖ, ἢ διώκει. " Ἀγηλατοὶ, scr. ἀγελάται." Kust. Quid sibi velit V. D., nescimus. Sed, nobis judicibus, leg. Ἀγηλάτῳ· τῷ κεραυνῷ, ut ad Lycophr. referatur. Schneider. Lex. ἀγήλατοι legit. " Wakef. Alc. 127." Schæf. Mss.]

" Ἀγηλατίζειν, Etymologo διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπι" τάσσειν, Persequi, Fugare s. In exilium pellere, " Injungere s. Jubere."

[* Ἀγηλατεύω, Ἀγηλατέω. Gregor. Cor. 546.: Ἀγηλατεύειν· τὸ διώκειν. " Sic Mss. Voss. et Vat. pro vitiosa priorum Edd. lectione ἐγκατεύειν, (' Cod. Aug. ἐγκλητεύειν.' Schæf.) Una litera deleta ἀγηλατέειν, Ionici commatis, conveniet cum Glossario Herodoteo, (Ἀγηλατέειν· διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάττειν, ὑβρίζειν:) et ipso Herod. 407. (Ἀπικόμενος δὲ ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἐπίστια Ἀθηναίων, τά οἱ ὑπέθετο ὁ Ἰσαγόρης, quod vertitur, Quo ubi pervenit, septingentas familias urbe ejecit, quas ei Aristagoras indicarat. Suid.: Ἀγηλατεῖν· διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάττειν. Ἡρόδοτος, ὑβρίζειν. Vide et Suid. infra.) Levis menda eximi poterit Etymologo M.: Ἀγηλατίζειν· διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάσσειν, οἱ δὲ ἀττικίζειν:

ultimam vocem mutando in *αἰκίζειν*. Nam ἀγηλατέειν etiam per *ὑβρίζειν* exp. Glossæ Herod. (atque ex iis Suidas.) Hesychius autem Αἰκίζεται· *μαστίζεται, ὑβρίζεται*." Kœn. "Etym. M. *οἱ δὲ, ἀττικίζειν*. An ὑβρίζειν, vel ex Hesychio *ῥαπίζειν*?" Albert. ad Hes. v. 'Αγηλατεῖν. "Pro *ἀττικίζειν*, quod in Etym. M. legitur, Cod. Par. 2740. habet *ἀττυβίζειν*, quod fortasse ex ἀν (i. e. *ἀντὶ τοῦ*, cf. p. 38.) *ὑβρίζειν* per negligentiam librarii ortum est. Lex. SG. Rhet. Soph. Ms. (in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 337.) 'Αγηλατῶν· *ἀντὶ τοῦ διώκων, φυγαδεύων*. Οὕτω Νικόμαχος." Bast. Iterum Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αγηλατεῖν· *ἄγος καὶ ἐναγεῖς τινὰς ἐλαύνειν*. "Soph. Œd. R. 401. Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χὠ ξυνθεὶς τάδε, 'Αγηλατήσειν. Sic cum aspero spiritu Brunck. qui hæc notat:—' 'Αγηλατήσειν, Gl. *ἐμὲ δηλονότι, ὃν λέγεις φονέα εἶναι*. Plerisque in Codd. ut in Ald. Ed. tenui spiritu notatur,' (' *ἀγηλατήσειν* tenui spiritu A. J. T. S.' Elmsl.) 'at melius aspiratur. Eust. 1704. 'Ηγηλάζειν δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ διώκειν, ἄγειν, φυγαδεύειν, πορθεῖν, ἵνα ᾖ τὸ, Κακὸν μόρον ἡγηλάζεις, ἀντὶ τοῦ, κακὴν τύχην ἄγεις, καὶ τὸ Πάγχυ κακὸν ἡγηλάζει,' (Od. P. 217. Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει,) ' ἀντὶ τοῦ ὁδηγεῖ, ἄγει· πρωτότυπον δὲ αὐτοῦ, τὸ ἄγειν καὶ τὸ ἐλᾷν, ὅθεν *ἀγηλᾷν, καὶ κατὰ παραγωγὴν ἀγηλάζειν, καὶ κατὰ τροπὴν ἡγηλάζειν. Διὸ οὐδὲ δασύνεται ἡ ἄρχουσα· ἐκ τοῦ ἄγειν γάρ· χρήσιμον δὲ εἰς τοῦτο καὶ τὸ ἀγηλατεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ. 'Εκεῖνο μέντοι καὶ δασύνεται παρὰ τὸ ἄγος.' (Idem Eust. p. 437. Καὶ ἐκ τοῦ ἀπάγειν καὶ ἀπελαύνειν, τὸ ψιλούμενον ἀγηλατεῖν: 647. Καὶ τὸ ἄγος δὲ μεσοῦται, ἀφ' οὗ περ οὐ μόνον ὁ ἅγιος, καὶ τὸ ἁγιάζειν, καὶ ἡ ἁγιστεία, καὶ ἡ παναγὴς θυσία, καὶ ὁ εὐαγὴς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐναγὴς, καὶ ὁ ἐξάγιστος, καὶ τὸ ἀγηλατεῖν.) Tenuem tuetur Schneider., aliud verbi etymon statuens, (nempe ab ἄγω et ἐλάω,) in quo falli videtur vir egregius. Ruhnk., recte cum ceteris ab ἄγος derivans, ad Tim. 13.: ' Justin. 8, 2. Græcum ἀγηλατεῖν Latine reddidit Piaculum exigere.' " Schæfer. ad Greg. Cor. l. c. Suid.: 'Αγηλατεῖν· ὡς ἄγος καὶ ἐναγεῖς τινὰς ἀπελαύνειν, ἐὰν μὲν δασέως, τὸ τὰ ἄγη ἀπελαύνειν, ἐὰν δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀπελάσειν. Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χὠ συνθεὶς τάδε, 'Αγηλατήσειν. Καὶ 'Ηρόδοτος· Ὁ δὲ σὺν μεγάλῃ χειρὶ ἀπικόμενος, ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἐπίστια 'Αθηναίων. Herodoti verba sunt hæc: Μετὰ δὲ οὐδὲν ἧσσον παρῆν ἐς τὰς 'Αθήνας ὁ Κλεομένης, οὐ σὺν μεγάλῃ χειρί· ἀπικόμενος δὲ ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἐπίστια 'Αθηναίων, τά οἱ ὑπέθετο ὁ 'Ισαγόρης. "Apud Schol. Soph. Œd. T. p. 169. (v. 401.) unde h. l. sumtus est, pro *ἀπελάσειν* recte legitur *βασιλεύσειν*, uti et hic scribendum est, nisi quod pro futuro præsens *βασιλεύειν* melius huc quadret." Kust. "Schol. 'Αγηλατήσειν· ἐὰν δασέως, τὸ ἄγος ἀπελάσειν τὸ περὶ τὸν Λάϊον· ἐὰν δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ βασιλεύσειν. (Alius Schol. 'Αγηλατήσειν· τὸ ἄγος ἐλάσειν, ἤτοι ἐμὲ, ὃν λέγεις φονέα εἶναι.) Eust. 1704. Τὸ ἀγηλατεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ. 'Εκεῖνο μέντοι δασύνεται παρὰ τὸ ἄγος. Similia tradit pp. 437. (imo ibi alia tradit, v. loc. supra cit.) 647. Veteres sc. ἄγος aspero spiritu notabant, quæ vox in hodiernis Codd. semper, ni fallor, levigatur. Mansit tamen asper spiritus in derivatis, ἁγνὸς, ἅγιος, καθαγίζω. Infra 1426. (τοιόνδ' ἄγος 'Ακάλυπτον οὕτω δεικνύναι,) reposui. Ceterum ἀγηλατεῖν, Regnare, agnoscit Triclin.: ('Αγηλατήσειν· ἤγουν ὡς ἄγος ἐξελαθήσεσθαι τῆς πόλεως παρ' ἐμοῦ, ἢ ἀντὶ τοῦ ἄρξειν νόει. 'Αγηλατῶ γὰρ, τὸ ἄγω καὶ φέρω καὶ ἐξουσιάζω λαόν· ὅπερ εἰ εἴποις, κατ' εἰρωνείαν καὶ γέλωτα ἔσται ὁ λόγος, οὕτω· δοκεῖς μοι καὶ σὺ καὶ ὁ συνθεὶς ταῦτα Κρέων κλαίων ἀγηλατήσειν καὶ δεσπόσειν τῆς χώρας· ἤγουν ἧς ἐπιθυμεῖτε ἀρχῆς, πολλῶν πληγῶν ἂν αἰτία ὑμῖν ἐξ ἐμοῦ γένοιτο. Κρεῖττον δέ ἐστι τὸ ἀγηλατήσειν, ἀντὶ τοῦ ὡς ἄγος ἐλαθῆναι διὰ τὸ ἐπιφερόμενον.) Gl. in Aug. B. (imo in Aug. C. teste Erfurdtio, quem secutus esse videtur V. D.) *βασιλεύσειν*. Sed hæc interpretatio Grammaticorum commentum esse videtur. Hesych. 'Αγηλατεῖν· διώκειν, ὡς ἄγος ἐλαύνειν, φυγαδεύειν, τινὲς δὲ ῥαπίζειν. 'Αγηλατέει, Tanquam piaculo contaminatos relegat, Herod. 5, 72." Elmsl. ad Œd. T. l. c.

A Tzetzæ locus in Chil. 13, 318. a VV. DD. nondum notatus est: 'Αγηλατεῖ ψιλοῦται μὲν, τὸ ἄγαν ἀπελαύνει· Καὶ δύο δασυνόμενα ἀγηλατεῖ ὑπάοχει, Τὸ ὥσπερ ἄγους τέ τινα καὶ * μίσημα ἐλαύνειν, Καὶ τὸ ὡς ἅγιόν τινα ἐλαύνειν κατατρέχειν. Ὅτι δ' ἀγὴς ὁ μισαρὸς (l. μυσαρὸς) 'Ιππῶναξ οὕτω γράφει· Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο. Ἔχεις τὸ * ἀγηλάτημα. * Λεκτέον μοι τὰ ἄλλα.]

Nominis ἄγος, Venerationem declarantis, retinent significationem plurima, quædam vero et alteram. Primum autem de ἀγὴς, εὐαγὴς, παναγὴς, ceterisque derivatis ejusdem formæ, deinde de ceteris tractabo. Nam ἀγὴς, ἐναγὴς, εὐαγὴς, παναγὴς, ex ἄγος facta esse constat; at originem nominum ἅγιος et ἁγνὸς, quæ suam et ipsa sobolem habent, ab eodem verbo repetunt Grammatici, a quo et nominis ἄγος, videlicet ab ἅζω, a quibus tamen dissentio.

¶ 'Αγὴς, έος, ὁ, ἡ, pro quo frequentius usurpatur compos. ἐναγὴς, Scelestus, Devotus, Sacer, Qui piaculum commisit, ut in hoc versu Hipponactis, quem Schol. Lycophr. affert, Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ βουπόλῳ
B κατηρῶντο. [Locus est v. 436.: 'Αγηλάτῳ μάστιγι· τῷ κεραυνῷ, ἢ τῷ ἄγαν ἐλαυνομένῳ, ὅθεν ψιλωτέον, ἢ τῷ τοὺς ἀγεῖς καὶ μεμιασμένους ἐλαύνοντι, ὅθεν * δασυντέον. Ὅτι δὲ ἀγὴς, ὁ μυσαρὸς, ἐξ οὗ λέγεται καὶ ὁ ἅγιος, ὁ μυσαρὸς, ("ὅτι δὲ ἀγὴς—usque ad ὁ μυσαρὸς omnia in Vit. 1. et Ciz. desiderantur. Pro ὅτι δὲ ἀγὴς—μυσαρὸς Vitt. 2. et 3. sic, ὅτι δὲ ἀγὴ, ἡ μυσαρὰ, ἐξ οὗ λέγεται καὶ ἀγὸς, ὁ μυσαρὸς," Muller.) 'Ιππῶναξ φησίν· Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο. "Vitt. 2. et 3. ἀγοὶ, et *κατηρῶνται* pro *κατηρῶντο* Vit. 2." Muller. Cum Tzetzæ verbis cf. Etymologi verba, quæ in 'Αγήλατος dedimus. "Choliamborum s. senariorum claudicantium plures commemorat species Plotius p. 2644. cujus exempla vero mirum sunt in modum depravata:—' Hipponactium, Ananium, claudum, 'Ακούσαθ' 'Ιππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω. Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο." Gaisford. Hephæst. 251. Tzetz. Chil. 13, 322. Ὅτι δ' ἀγὴς ὁ μισαρὸς (imo μυσαρὸς,) 'Ιππῶναξ οὕτω γράφει, Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ βουπάλῳ
C κατηρῶντο. Ubi vertitur, Sicut qui scelesto asino maledicebant. Muller. Gaisf. et Maltbius Lex. Gr. Prosod. 8. *βουπάλῳ* pro nomine proprio acceperunt, et quidem recte. Noster e sua, ut videtur, conjectura tacite *βουπόλῳ* exhibet. Sed recte se habet vulg. Βουπάλῳ. Vide Interprr. ad Hesych. v. Βούπαλον, ubi nulla eorum, quæ a Nostro v. Βούπαλος dicta sunt, facta est mentio. Porro Noster et Muller. ὣς habent; at Gaisf. 251. 253. ὡς. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αγής· τοῦτο ἀπὸ συνθέτου καταλείπεται τοῦ εὐαγὴς, ἢ παναγής. 'Εμπεδοκλῆς· Ἄθρει μὲν γὰρ ἄνακτος ἐναντίον ἀγέα κύκλον. "In illa solis descriptione sedem suam habuit, certe ad solem respicit Empedoclis versus is, quem servavit Grammaticus SG. Ἄθρει μὲν γὰρ ἄνακτος ἐναντίον ἀγέα κύκλον. Qui versus nova accessione auget (Sturzii et Peyronii) Reliquias Empedocleas. Eum tamen jam protulerat, a Ruhnk. acceptum, T. H. in docta illa disputatione de v. εὐαγὴς, quam repetendam curavit in Comment. ad Æsch. Pers. 464. Schutzius, (et quam
D mox integram habebis in Εὐαγής.) Verum dum Grammaticum istum reprehendit T. H., quod male adhibuerit vocabulum *παναγὴς*, ipse erroris reus tenetur. 'Αγὴς, si quid video, prorsus diversum fuit a *περιηγὴς*, nec Rotundum significavit Empedocli, sed Sacrum. Ut Grammaticus rectissime inter se compararit hæc: ἀγὴς, εὐαγὴς, παναγής. Quod si objecerit aliquis, tum primam syllabam in ἀγὴς corripi debuisse: ego confido Hipponactis versui ap. Tzetz. ad Lyc. 436. Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο. Qui tum latuisse videtur Hemsterhusium. Idem est Empedocleum ἀγὴς, et Hipponacteum ἀγὴς, eodem sensu atque eadem notione, significatione tantum diversa. Quam in rem conferri potest, si opus est, Ruhnk. ad Tim. v. Ἄγος. Utrum ἀγὴς scribatur, an ἁγὴς, non multum interest, cum utrumque analogiam suam, qua se tueatur, habeat. Apud Hipponactem quidem hac in re variant Tzetzæ libri. Non semel hoc sibi arrogavit Empedocles, ut e verbis compositis, sed quorum compositio dudum obliterata esset, faceret simplicia. Ante Empedoclem

rarissimum, et post Empedoclem insolentissimum fuit ἀγής. Eandem insolentiæ notam habent ἠνεκὲς et ἠνεκέως. Quæ ab Empedocle demum introducta esse acute conjecit Hermann. Elem. Doctr. Metr. 54. Talia studiose arripuerunt Alexandr. poëtæ, novarum rerum, ubicunque invenirent, cupidissimi. Nicandrum adhibuit Steph. Thes. Ante Nicandrum jam Callimachus Fr. 138. ἠνεκὲς scripserat, (pro quo Salmasius ἠνεκέως dedit, a nobis in Ῥαψῳδὸς citatus.) In Empedoclis versu ap. Aristot. Rhet. 1, 13. ἠνεκέως tam insolitum visum est ei, qui Cod. Reg. Dresdanum scripsit, ut etiam contra metrum scriberet, Αἰθέρος διηνεκέως τέταται. Versus est 381. Sturz." Næk. ad Chœrili Samii Fragm. 179.]

Ἁγίζω, f. ίσω, p. ικα, i. q. ἁγιάζω, Sanctifico, Consecro. Item Adoleo. Aristoph. Pl. (681.) Ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζεν εἰς σάκταν τινά. Ubi Schol. indicat, pro eo, quod dicendum erat ἥγιζεν εἰς βωμὸν, dictum esse ἥγιζεν εἰς σάκταν, et ἥγιζεν positum pro Sancte recondebat. [Verba integra sunt: Δέον εἰπεῖν εἰς τὸν βωμὸν ἥγιζε, φησὶν εἰς τὸν σάκκον. Ἥγιζε δὲ ἀντὶ τοῦ, ἔβαλλεν εἰς δέρματος σακκίον, ὅπερ θύλακον λέγομεν. Τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ, ἁγίως ἀπετίθετο. Παίζει δὲ τοῦτο ὡς ἐπὶ ἱερέων. Schol. Cod. D'O.: Ἥγιζεν· σεβασμίως ἦγεν.] Addit autem ἁγίως, opinor, quia proprie ἁγίζειν est ἁγίως καῦσαι, Sancte urere, quod Lat. Adolere dicunt. [" Sensus est: In sacculum quendam collegit s. condidit. Proprie, In sacculum condita sanctificavit, quia sc. πόπανα hoc modo communi edendi usui exemta, sacerdotibus cedebant. Sed hæc non carent aculeo et sale comico." Kust. "Ἥγιζεν hic juxta quædam Scholia pro ἁγίως ἀπετίθετο, tanquam quod a dei sacerdote fieret." Spanh. " Gl. in C. ἐτίθει ὡς ἅγια ἐνέβαλεν. Simplex ἁγίζειν, ut et καθαγίζειν, verba sunt ad sacra pertinentia, significantque Aliquid diis offerre, Consecrare. Menander ap. Bentl. 40. Ἐγὼ μὲν οὖν ὤν γε θεὸς οὐκ εἴασα τὴν Ὀσφὺν ἂν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐπιθεῖναί ποτε, Εἰ μὴ καθήγιζέν τις ἅμα τὴν ἐγχέλυν. Vide Lys. 238. Av. 566." Brunck. " L. ἤλιζεν. Attamen ἁγίζειν pro συνάγειν, συναλίζειν usurpari Græcis, demonstrat epitheton Plutonis ἀγεσίλαος, v. Anthol. HSt. p. 193. 1019. Reisk. (Imo ἀγεσίλαος nihil affinitatis habet cum ἁλίζειν.) Ἁγίζειν est propr. Consecrare, Sanctificare, deinde Consecratum ponere. Ἁγ. εἰς σάκταν, Recondere in saccum, utrem, quæ forma loquendi non caret joco festivo, sed illo amaro. Sacerdos enim πόπανα (ταῦτα,) quæ relicta a sacrificantibus in altari deprehendisset, debebat ἁγίζειν εἰς βωμὸν, non εἰς σάκταν." Fischer.] In VV. LL. scribitur, ἁγίζω dici pro ἁγιάζω. Quod videtur e Suidæ verbis non attente consideratis sumtum esse; exponit enim ἁγίζων pro ἁγιάζων, sed non ita ut ἁγίζων dicatur pro ἁγιάζων, quasi facta syncope. [Respexerunt illa VV. LL. locum hunc Suidæ: Ἁγίζων· ἁγιάζων. Ἀριστοφάνης· Ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζεν εἰς σάκταν τινά. Βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων, ἵκου. Respicitur Soph. Œd. C. 1495. ubi Schol. ἀντὶ τοῦ ἁγιάζων.] Etym. tamen ἁγιστία itidem pro ἁγιαστία dictum existimat, ut paulo post docebo. Quod autem ad composita attinet, ἐναγίζω quære post Ἐναγής: at καθαγίζω hic subjungam, quia non est nomen, quod præcedat.

[Ἁγίζω. Suid.: Ἁγίσαι, καὶ καθαγίσαι· τὸ καρπῶσαι. Ἁγίζω γὰρ ὁ ἐνεστώς. Zonar.: Ἁγίσαι, καὶ καθαγίσαι· τὸ καρπῶσαι. " Sic Codd. A. K. Cod. D. ἁγιάσαι, καθαγιάσαι. Sed illud servavi. Vide Steph. Thes. 1, 124. Καθαγίζειν habet Lucian. 2. de Luctu 9, 926." Tittmann. Vide Ἁγιάζω. " Adoleo, Rutgers. Var. Lect. p. 10. (vide Ἁγνίζω.) Ἁγισθέντων τῶν ἱερῶν, Diod. S. 1, 317." Valck. Mss. " Markl. Suppl. 1211. Diod. S. 1, 317. ad Dionys. Hal. 1, 96. 3, 1495." Schæf. Mss. Pind. Olymp. 3, 34. Πατρὶ μὲν βωμῶν ἁγισθέν-Των, ubi Schol. V. καὶ οἱ βωμοὶ τοῦ Διὸς θυσίας καὶ ἐναγισμάτων ἐπεπλήρωντο, R. ἁγισθέντων, καὶ τελεσθέντων, καὶ ἐναγίσματα λαβόντων, Gl. Ms. γ. καθιερωθέντων. Etym. M.: Ἁγίζειν· τὸ τὰ ἱερὰ ἐσθίειν, ἢ καρποῦν, ἔνιοι τὸ κατατέμνειν τὸ ἀνατιθέμενον δέρμα. Ἄζω· —— ἀπὸ τοῦ ἄγος ἁγίζω, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἅζω, ὡς σκέλος σκελίζω, τεῖχος τειχίζω. Πόθεν δὲ δῆλον; ἐκ τοῦ τὸν Ἀλκμᾶνα

A εἰπεῖν ἁγίσδεο, ἀντὶ τοῦ ἅζεο. In Cod. Aug. ap. Tittmann. ad Zonar. cxxiii. est: Ὅθεν Ἀλκμὰν ἁγίζεο ἀντὶ τοῦ ἅζεο λέγει. Vide Kœn. ad Gregor. Cor. 598. Welcker. ad Alcmanis Fragm. 75. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἁγίζειν· ἐναγίζειν, ἅγια ποιεῖν. (Cf. Ἁγιάζω.) Ἁγίσαι· τὸ καρπῶσαι.]

" Ἁγισμὸς, Etymologo est ἀτραπὸς, Semita." [Ἀγεσήμων corrigit Kust. ex Hes. Ἀγεσήμων· ὁδὸς λεπτή. Ubi Is. Voss. ἀγέσιμον legit. Diod. S. 1, 284. Διόπερ ὡς ἥρωϊ ποιήσαντες ἁγισμοὺς, καὶ χώματα κατασκευάσαντες, ἀπηλλάγησαν εἰς Τραχῖνα. " Ἁγισμοὺ: margo Steph. Mut. Cois. Clar. 2 Reg. Vat. Edd. ἁγιασμούς.—Quod ἁγισμοὺς recipit Rhodom., id factum laudo, tametsi, mei si res arbitrii foret, ἐναγισμοὺς præoptarem. Habet enim id vocabuli, et ἐνάγισμα, atque ἐναγίζειν, sedem quendam in Heroum sacris, cum inferiæ illis mittuntur, ut hic Herculi; nam de Consecratione, qua de Interpres, nihil omnino. Sic in Strab. 13. p. 891. Pausan. 7, 16, 17. Philostr. Her. 8, 3. Nostro 17, 17. Opportune Herod. 2, 44. de utroque Her-

B cule, altero Olympio, altero Heroe, Καὶ τῷ μὲν ὡς ἀθανάτῳ, Ὀλυμπίῳ δὲ ἐπωνυμίην, θύουσι· τῷ δ' ἑτέρῳ, ὡς ἥρωϊ, ἐναγίζουσι, quæ nec D. Heraldum fugerunt Anim. ad Martial. 10, 61. Ptol. Hephæstio 3. p. 313. Gal. de Ropalo, Herculis filio, Καὶ ὡς ἥρωϊ τῷ πατρὶ ἐνήγισε, καὶ ὡς θεῷ θύσειεν. Sed hæc uberius princ. libri 4. declaravimus." Wessel. At vide in Ἁγίζω.]

Ἁγιστεύω, f. σω, p. κα, pro ἁγιάζω, inquit Suid. Idem exponit, Perago quæ ad sacrificium pertinent. Hesych., Veneror. Item, Pietatem colo, intellige autem Pietatem in deos; et ita fortasse exponi in hoc Plat. loco possit, Ἁγιστεύω περὶ τὰ θεῖα. Item, Castimoniam servo, in qua signif. videtur sumi ap. Demosth. Κατὰ Νεαίρας, ubi tale est jusjurandum sacerdotis Bacchi, Ἁγιστεύω, καί εἰμι καθαρὰ καὶ ἁγνὴ ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρευόντων, καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας. [Locus legitur 1371. Reisk.] Scribitur et Ἁγιστέω, unde ἁγιστεῖν infinitivus ap. Hesych.

C [Ἁγιστεύω. Suid.: Ἁγιστεύειν· ἁγιάζειν. Καὶ ἁγιστεύσαντες· τὰ τῆς θυσίας ἐπιτελέσαντες. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἁγιστεύειν· ἁγιάζειν. Καὶ ἁγιασθέντων· ἀφιερωθέντων. Ἁγιστεύσαντες· τὰ τῆς θυσίας ἐπιτελέσαντες. Cf. Suid.: Ἁγίζων· ἁγιάζων. —Καὶ ἁγιασθέντων· ἀφιερωθέντων. Hesych.: Ἁγιστεῖν· σέβειν, ἁγνεύειν. (" Abresch. Misc. Obs. V. 5. T. 1. p. 82. ἁγιστεύειν conjicit. Vide Eurip. Bacch. 74." Albert. Locus est: Ὦ μάκαρ, ὅστις εὐδαίμων τελετὰς θεῶν Εἰδὼς, βιοτὰν ἁγιστεύει.) Ἁγιστεύει· σέβεται. Ἁγιστεύων· εὐσεβῶν. Timæus: Ἁγιστεύειν· ἱεροθυτεῖν. " Legg. 6. p. 616. Ἔτη δὲ μὴ ἔλαττον ἑξήκοντα ἡμῖν εἴη γεγονὼς ὁ μέλλων καθ' ἱεροὺς νόμους περὶ τὰ θεῖα ἱκανῶς ἁγιστεύειν. Ubi hoc verbum malim cum Timæo interpretari, Peragere quæ ad sacrificium pertinent, quam cum H. Stephano Thes., Pietatem in deos colere. Dionys. Hal. A. R. 1. p. 33. Ἁγιστεύοντες δὲ τὴν ἱερουργίαν ἔθεσιν Ἑλληνικοῖς. Philo 2, 231. Τὰς μὲν θυσίας, καὶ ἱερουργίας, καὶ ὅσα ἄλλα πρὸς τὸν βωμὸν ἁγιστεύεται. Synes. de Prov. 95. Καὶ ἀπραιστότερον ἁγιστεύοντας. Sic ἁγι-

D στεία pro Cultu divino, Axioch. 731. Καὶ τὰς ὁσίας ἁγιστείας κἀκεῖσε συντελοῦσι, (ubi Schol. 253. ἁγιωσύνας, καθαρότητας, λατρείας.) Quod pluribus exemplis probavit Th. Reines. ad Inscr. Cl. 1. n. XL. p. 75. Alibi tamen ea notio, quam Stephanus in Platone agnoscit, locum habet. Damascius ap. Phot. 1067. Ἄγων εἰς φῶς τὴν περὶ τὸ θεῖον ἁγιστεύουσαν θέμιν. Vide H. Vales. ad Sozom. H. E. 5, 3." D. R. " Pausan. 8, 13, 8. Οὐ μόνον τὰ ἐς τὰς μίξεις, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ἁγ. Strabo 9. p. 487. Χωρία τιμώμενα καὶ ἁγιστευόμενα: 506. Φυλακῆς καὶ ἁγιστείας, Sanctimoniæ." Schneider. Lex. " Apud Macrob. 514. Ἁγιστεύοντας ἀπό τε παντὸς ἄγους καὶ συνουσίας, ἔτι τε καὶ τινῶν ἐδεσμάτων." Valck. Mss. " Ἁγιστεύειν active, Purgare a cædis s. aliorum criminum maculis, Pausan. 10, 6.: intrans., Purum, Sanctum esse, inprimis de sacerdotibus a Venere, cibis illicitis, aliisque quibusvis, quæ puritati ac sanctitati adversari credebantur, abstinentibus, Pausan. 6, 20. 8, 13. ibique Fac. et Kuhn. ἁγιστεύεσθαι, Purum, Sanctum haberi." Siebelis. Symb. Crit. et Exeg. 151.

" Wakef. Eum. 22. ad Diod. S. 1, 613. Dionys. H. 1, 102." Schæf. Mss.]

Ἁγιστεία, ἡ, ab ἁγιστεύω, ἁγιστία autem esset aliunde, ut mox dicetur, Sanctimonia, Puritas. Item, Cultus deorum, inquit Suid. Idem exponit * ἱερoτελεστίαν, Sacrorum, vel, Rerum ad sacra pertinentium peractionem, aut brevius, Ceremoniarum peractionem. Possumus et Sacrum uno verbo interpretari. Plut. Romulo, ἡ περὶ τὸ πῦρ ἁγιστεία. Sed et Ipsæ ceremoniæ ἁγιστεῖαι dicuntur ab Isocr. Busir. (227.) ubi de Pythagora dicit, Καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας τε καὶ τὰς ἁγιστείας, τὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς, ἐπιφανέστερον τῶν ἄλλων ἐσπούδασε.. Plato Axiocho, aut quicunque hujus dialogi est auctor, Ἐνταῦθα τοῖς μεμυημένοις ἐστί τις προεδρία, καὶ τὰς ὁσίας ἁγιστείας κἀκεῖσε συντελοῦσι, Rem divinam obeunt, Sacra faciunt. [Ubi Fischer. Ind.:—" Ἁγιστεία. Τὰς ὁσίας ἁγιστείας συντελεῖν, Sacra facere, 3, 20. Intelliguntur ibi Initia s. Mysteria, h. e. Sacra Cereris et Proserpinæ.—Vide Reines. Ep. 69. ad Rupert. p. 618. et ad Inscr. p. 74." Vide Ruhnk., in Ἁγιστεύω citatum. Schol. Ruhnk. 253. ad h. l.: Ἁγιστείας· ἁγιωσύνας, καθαρότητας, λατρείας. Unde in Suida et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. pro vulg. Ἁγιστείας· ἁγιωσύνης, καθαρότητος, λατρείας, leg. ἁγιωσύνας, καθαρότητας.] Chrysost. Eucharistiam ἁγιστείαν appellat, sicut et τελετήν. Quanquam ap. eum ἁγιαστεία legitur; et fortasse idem utrunque valet, estque error in Suidæ exemplaribus, ubi scribitur, Ἁγιαστία· ἡ ἁγιωσύνη, ἁγιστεία δὲ, ἡ * ἱεροτελεστία, δίφθογγον. Nam Suidas cum diphthongo scribi ait posterius, ostendit se hoc unum discrimen statuere: adeo ut leg. sit et hoc posterius cum α, ἁγιαστία. Varinus tamen ἁγιστεία ex eo descripsit. [Zonar.: Ἁγιστεία, καὶ ἁγιαστία· ἡ καθαρότης, ἡ ἁγιωσύνη, ποτὲ δὲ (καὶ) ἡ ἀκαθαρσία. " Cod. K. ἁγιστεία καὶ ἁγιαστεία. Sic etiam Suid., Ἀκαθαρσία, quando ἄγος nonnunquam est Execratus, ut Homo sacer ap. Romanos." Tittmann. Vide Ἄγος.] Etym. ἁγιστία habet sine diphthongo, quod ita format, ἁγιάζω, ἁγιάσω, ἡγίακα, ἡγίασμαι, ἡγίασαι, ἡγίασται, ἁγιαστὸς, ἁγιαστία, et per syncopen ἁγιστία. Exponit autem ἁγιαστίαν per ἁγιωσύνην. Verum illi non assentior; sed si ἁγιστία sine diphthongo scriberetur, ab ἥγισται tertia persona singul. præteriti verbi ἁγίζομαι, aut ab ἁγιστῶ contracto, cujus infinit. ἁγιστεῖν ap. Hes., deduci putarem. [Sed ἁγιστεῖν istud, Abreschio jure suspectum, in ἁγιστεύειν mutandum est. Vide Ἁγιστεύω. Etym. G.: Ἁγιστεία· ἁγιωσύνη ἐστί· ἁγιστὸν τὸ σέβασμα· καὶ ἐξ αὐτοῦ ἁγιάζω, ἁγιάσω. Ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἡγίασμαι· τὸ γ ἡγίασται· καὶ ἐξ αὐτοῦ *ἁγιστὸς, καὶ τὸ θηλυκὸν ἁγιστεία. " Emend. Chrysost. 3. p. 237. Vide Ἁγνιστεία." Valck. Mss. " Τὴν περὶ τὸ πῦρ (Ignem æternum a Vestalibus servandum) ἁγιστείαν, Cultum religiosum, καταστῆσαι, 1, 126. Κομιδῇ τὰ τῶν θυσιῶν ἔχεται τῆς * Πυθαγορικῆς ἁγιστείας, 1, 259. Ταῖς μεγίσταις ἁγιστείαις καθιερώμενον σῶμα, 1, 267. Ἁγιστεῖαι ἱερατικαὶ, 8, 908." Ind. in Plutarch. Schol. Gregor. Naz. in Jul. 95. Τάφος ἐξάγιστος· τὸ ἄγος πάντοτε ἐπὶ κακοῦ λαμβάνεται τοῦ μύσους; ἁγιστείαν δὲ, καὶ ἁγιστεύειν ἐπὶ τοῦ καθαροῦ καὶ ἁγίου. Ἁγιστεύει, ἀντὶ τοῦ καθαρεύει. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 105.: Ἁγιστείαν· ἤτοι χειροτονίαν. Glossæ: Ἁγιστεία· Sanctimonium. " Diod. S. 2, 543." Schæf. Mss. Vide et Siebelis. Symb. Crit. et Exeg. 154. [Ἁγιστία habet Etym. in Ἁγισμός. Vide Ἁγιασμός.]

[* Ἀφαγιστεύω, s. * Ἐφαγιστεύω. Soph. Antig. 245. τὸν νεκρόν τις ἀρτίως Θάψας βέβηκε, κἀπὶ χρωτὶ διψίαν Κόνιν παλύνας, κἀφαγιστεύσας ἃ χρή. " Glossa in T. (et Dresd.) ἐπ' ἐκεῖνον καθοσιώσας, recte. Est enim, καὶ ἐφαγιστεύσας. (Vide Ἄγος.) In minoribus Scholiis glossam hanc dedi ex August. Cod. ubi minus bene περὶ ἐκεῖνον." Brunck. Vide Eund., in Ἐφαγνίζω citandum.]

Καθαγίζω, Consecro, συντελῶ καὶ καθιερῶ, Hes. Exponitur etiam, Solvo justa, Perago exequias, Offero mortuo sacrificium aut epulum super sepulcro. Luc. de Luctu (2, 926.) Τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων. [" Cf. Ἐπισκ. c. 22. No. 69. M. du S. adde mox c.

A 19." J. F. R. Ælian. V. H. 3, 1. Ἅτε οὖν πολλῶν ὄντων τῶν θυόντων, καὶ τῶν καθαγιζομένων συνεχῶς, εἰκότως καὶ τοῖς βαδίζουσι, καὶ τοῖς πλέουσιν ὀσμαὶ συμπαρομαρτοῦσιν ἥδισται. " Codex Oporini et Lugd. καθαγιζόντων. Et sane forma hæc activo in sensu usitatior est altera. Hinc Suid. et Hesych. καθαγίσω exponunt, ille καύσω, καθιερώσω, hic συντελέσω καὶ καθιερώσω. Dionys. Hal. 7. extr. Ἀπαρχὰς ἀλφίτοις δεύοντες καὶ καθαγίζοντες ἐπὶ τῶν βωμῶν, Adolentes in aris. Diod. S. 5, (32.) Τοὺς γὰρ κακούργους μετ' ἄλλων πολλῶν ἀπαρχῶν καθαγίζουσι. Sic ἐναγίζειν. Ælian. V. H. 5, 21. Ὑπὲρ δὲ τοῦ τολμήματός φασι τῶν παίδων μέχρι τοῦ νῦν ἐναγίζουσι τοῖς παισὶ Κορίνθιοι, οἱονεὶ δασμὸν τούτοις ἀποδιδόντες. At καθαγίζεσθαι passive accipitur, Lucian. de Luctu (l. c.) Τρέφονται δ' ἄρα ταῖς ἡμῖν χοαῖς, καὶ καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων, Aluntur libationibus nostris et inferiis, quæ fiunt in sepulcris." Perizon. Diod. S. 1, 269. Καὶ εἰς τὴν Κυανῆν τὸν καλλιστεύοντα τῶν ταύρων καθαγίσας. Ubi Wessel. " Καθαγίζειν de victimis,
B quæ aræ impositæ igne consumuntur ap. Herod. 4, 35. unde καθαγίζειν ἐπὶ πυρὸς Ælian. H. A. 13, 21. et καθαγίζειν τὰ ἱερεῖα πάντα, Igne penitus absumere, in Pausania 717."] Ponitur sæpe pro Adoleo, sicut et Valla vertit ap. Herod. " Καταγιζόμενον " πυρὶ θυμίημα. Idem: Καταγιζομένων μηρίων ἐπὶ " τῷ βωμῷ." Plutarch. καθαγίζειν et καθαγιάζειν τὸ σῶμα τοῦ Καίσαρος, dixit Cremare corpus Cæsaris. Apud Pausan. autem (135.) pro Urere ad odorem excitandum: Τῶν δὲ ἱερείων τοὺς μηροὺς θύουσι πλὴν ὑῶν· τἄλλα δὲ ἀρκεῦθον ξύλοις καθαγίζουσι· καιομένοις δὲ ὁμοῦ τοῖς μηροῖς φύλλον τοῦ παιδέρωτος συγκαθαγίζουσιν. || Apud Soph. Καθαγίζω contraria significatione pro Polluo, teste Hesych. [Καθαγίσω· συντελέσω, καὶ καθιερώσω, παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐκ τῶν ἐναντίων, ἐπὶ τοῦ μιαίνειν τέτακται. " L. καθαγνίσω." Salmas. " Cf. sup. Ἁγνίσαι, et Καγαθῆσαι. Lex. Ms. Reg. Καθαγιάσω· καύσω, καθιερώσω. Phot. Lex. Καθαγιάζεται· ἀφιεροῦται, ut Lex. Ms. Bibl. Coisl. 472. et Suid. qui tamen subjicit: Καθαγίσω· καύσω, ἀφιερώσω.
C Συντελέσω pertinet ad καταγνύσω, quod confusum cum καθαγίσω. (Hesych. Καθανύσαι· συντελέσαι. Καταvύσαι· συντελέσαι.) Nisi sacro sensu capienda vox, ut τελεῖν, ἐπιτελεῖν etc. Cf. Ἐπιτελέωσαι, et Τελειώσεις. (In Auctario suo Emendd. in Hes. vir doctus consuli jubet Hesychii Ὁλοκαύτωμα· ὅλον πυρὶ καθαγιζόμενον, ὁλόκληρον, ubi καθαγιζόμενον edidit e Sopingii monitu pro vulg. καθαγιαζόμενον.) Σοφ.—ἐπὶ τοῦ μιαίνειν: Soph. Antig. 1197 (=1081. Schæf.) Ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγνισαν, ubi l. καθήγισαν, Schol. μετὰ ἄγους ἐκόμισαν, Triclin. εἰς δὲ τὸ, ὅσων, μὴ λάβῃς ἔξωθεν ἐπὶ, ἀλλὰ πρὸς τὸ, καθήγνισαν, οὕτω, καθ' ὅσων ἥγνισαν, ἤγουν μεμιασμένως ἔφερον· ἄγος γὰρ τὸ μῖσος, l. μύσος, (imo μύσος. In Erfurdtii Ed., qua utimur, est: Ἄγος γὰρ, τὸ μίασμα.) Cf. sup. Ἐναγίζειν, et Ἀγέων." Albert. " Respexit locum in Antig. 1197. Scholia: Καθήγνισαν· μετὰ ἄγους ἐκόμισαν. Forsan ἐκοίμισαν. Recte Salmasius, Καθαγνίζω. Sed v. nos infra." Toup. Emendd. in Hes. 3, 214. " Corrigit Salmas.
D καθαγνίσω. Sed recte, opinor, καθαγίσω. Herod. 7, 54. Τῇ δὲ ὑστεραίῃ ἀνέμενον τὸν ἥλιον, ἐθέλοντες ἰδέσθαι ἀνίσχοντα, θυμιήματά τε παντοῖα ἐπὶ τῶν γεφυρέων καταγίζοντες, καὶ μυρσίνῃσι στορνῦντες τὴν ὁδόν. Corrigendus igitur Soph. auctoritate Hesychii, καθήγισαν pro καθήγνισαν. Vide nos supra 214. Hanc vocem agnoscit Aristoph. Lys. 238. Φέρ' ἐγὼ καθαγίσω τήνδε, ubi Schol. καύσω, καθιερώσω, (atque ex eo Suidas: Καθαγίσω· καύσω, ἀφιερώσω: Hesych. Καθαγίσω· συντελέσω, καὶ καθιερώσω. Aristoph. Av. 566. Ἢν δὲ Ποσειδῶνί τις οἶν θύῃ, νήττῃ πυροὺς καθαγίζειν.) Ἅγνισαι tamen utitur Apoll. R. 2, 928. (926.) Χύτλα τέ οἱ χεύοντο (χεύαντο Brunck.) καὶ ἥγνισαν ἔντομα μήλων. Schol. Ἥγνισαν· ἀντὶ τοῦ ἐκάρπωσαν καὶ ἔκαυσαν. Vide et Hesych. v. Περιήγισε, et Lucian. Necyom. 330." Idem ib. 235. " Καθήγισαν. Vide Lexicon in Καθαγίσω. Nec aliter legisse Schol. ex ejus interpretatione liquet. Perperam in libris καθήγνισαν." Brunck. " August. Dresd. κατήγνισαν." Erfurdt. Καθήγισαν edidit et

Schæf. Macarii Hieromonachi Ecloga e Lex. Suidæ (ap. Tittmann. ad Zonar. xciv.): Καθαγίσαι· καῦσαι, ἀφιερῶσαι. Cf. Suid. et Zonar., in Ἁγίζω citatos.] "Καθιγνίσαι, Mortuis immolare, νεκροῖς θῦσαι, inquit Suid. Id tamen potius esset καθαγνίσαι." [" Pessime: scribe καθαγίσαι, idque suo loco redde." Kust. Lex. Bibl. Coisl. 472.: Καθηγνύσαι· νεκροῖς θῦσαι. Neque aliter legi potest ex ordine verborum. Sed proculdubio καθηγνύσαι pro καθαγνίσαι posuit Grammaticus. Phot.: Καθιγνῦσαι· νεκροῖς θῦσαι. Corruptius etiam Hesych.: Καγαθῆσαι· νεκροῖς θῦσαι. "Per metathesin literarum pro καθαγῆσαι s. καθαγίσαι. Apposite Parisienses in Specim. Ms.:— ' L. καθαγίσαι. Καθαγίζειν enim est Solvere justa, νεκροῖς θῦσαι. Lucianus, aut quisquis sit auctor libri hujus, de Dea Syria 878. Ed. Salm. Καθαγίζουσι τῷ Ἀδώνιδι ὅκως ἐόντι νέκυϊ. Vide etiam 430. de Luctu.' Sic et Heringa Obs. 223. (' Male, ut puto, pro καθαγίσαι.') Vide sup. Ἁγνίσαι. Cyrill. Lex. Ms. Καθαγιάσαι· νεκροῖς θῦσαι. Pro quo corrupte Suid. καθιγνίσαι." Albert. J. Poll. 1, 26. Λιβανωτὸν καθαγίζειν, θυμιᾷν, ἀρώματα λύειν ἐν πυρί. " C. V. καθαγιάζειν. Vulgatum nihilominus malim, quia et ἐναγίζειν Inferias dare dicimus, non ἐναγιάζειν, quantum quidem ego memini, nisi ap. poëtas, ἁγιάζειν pro ἁγίζειν." Kuhn. " Ms. καθαγιάζειν. Et sic Herod. Clione c. 202. Ὀσφραινομένους δὲ καταγιαζομένου τοῦ καρποῦ τοῦ ἐπιβαλλομένου (εἰς τὸ πῦρ,) μεθύσκεσθαι τῇ ὀδμῇ, de Araxis insularum incolis, (' καταγιζομένου Med. Ask. Pass. F. Pa. Pc. in aliis καταγιαζομένου, Schweigh.) Sed vulgatum verius videtur; ipsa enim illa phrasis Herodotea, eadem prima Musa, ubi c. 183. ait: Ἐπὶ δὲ τοῦ μέζονος βωμοῦ καὶ καταγίζουσι λιβανωτοῦ χίλια τάλαντα ἔτεος ἑκάστου οἱ Χαλδαῖοι. . Cui libet addere et hunc nostri Historici locum, tantum ideo ut emendetur; eadem enim Musa c. 198. ubi: Ὁσάκις δ' ἂν μιχθῇ γυναικὶ τῇ ἑωϋτοῦ ἀνὴρ Βαβυλώνιος, πυρὶ θυμίημα καταγιζόμενον ἵζει. Ita me admonuit Heinsius, nostri ævi decus: 'Scribe παρὰ (nempe pro πυρὶ) ἵζει, ut ap. Homerum, Ionicum poëtam.' Scilicet pro παρίζει, ut solens nostro Historico conjungenda disjungere." Jung. " Περὶ Med. Arch. Ask. (et Schweigh. omnes.) Πυρὶ vulgo. Etsi πυρὶ καταγίζειν 2, 47. posuerit, certæ sunt schedæ veteres, et justa Gronovii opera. Alioqui locus Heinsianæ conjecturæ, qua παρὰ θυμίημα voluit, opportunus esset." Wessel. " Athen. 149. Καθ. δὲ ταῦτα ἐν κεραμέᾳ κοτταβίδι: eadem 479. Idem 364. Εἰ μὴ καθ. in altari: 489. Τοὺς τρίποδας, τοὺς τοῖς θεοῖς καθ. Herod. 233. Τῶν μηρίων καταγιζομένων ἐπὶ τῷ βωμῷ, 435." Valck. Mss. " Wyttenb. Ep. Cr. 45. ad Timæum 101. ('Καθαγίζειν est ap. Plat. Crit. 564. a.') Musgr. Orest. 40." Schæf. Mss. " Perago exequias mactandis animalibus, Philostr. 32. 558. Uro, Ælian. H. A. 755." Wakef. Mss.]

Καθαγισμὸς, (ὁ,) Consecratio. Item, Parentatio. Erasmus Parentalia vertit in hoc Luciani loco in libello de Luctu (2, 931.) Τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν, καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδὲν τι ἡμᾶς ὀνήσας τοὺς κάτω. Idem illa ejusdem opusculi verba, modo citata, Ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων, interpr. Nostris libationibus inferiisque, quæ sepulcris inferuntur. Sed utrobique de iis, quæ adolentur, intelligi, videntur ostendere quæ sequuntur ap. Lucianum verba post illud καθαγισμῶν, ut sit καθαγισμὸς Ipse adolendi actus. [" Valck. Phœn. p. 647." Schæf. Mss.]

Συγκαθαγίζω, Una consecro, Una adoleo. Item, Una uro, ut in loco illo Pausaniæ, qui modo citatus fuit, συγκαθαγίζουσι, ubi καθαγίζειν, quod ibidem habetur, est simpliciter Urere ad odorem excitandum, ut scribit Bud. [Plut. 2, 293. Ἔτι δὲ καὶ τὸ περὶ τὴν θυσίαν σύμπτωμα δαιμόνιον ἦν· ἐν Ἀμφιπόλει θύοντος τοῦ Αἰμιλίου, καὶ τῶν ἱερῶν ἐνηργημένων, κεραυνὸς ἐνσκήψας εἰς τὸν βωμὸν ἐπέφλεξε καὶ συγκαθήγισε τὴν ἱερουργίαν.]

Ἐναγὴς, (ὁ, ἡ,) i. q. ἀγὴς. Bud. hæc synonyma,
A ἐναγὴς, et ἀλιτήριος, et ἐξάγιστος, et ἐπάρατος, et τῇ ἀρᾷ ἔνοχος, exp. Execrabilis, Devotus Manibus, Impurus et sacer. Hæc Bud. quibus addo Piacularis; nam ut ἄγος Piaculum dicitur, sic ἐναγὴς commode Piacularis posse reddi existimo, quod et de persona nonnunquam dicitur. Idem Bud. e Thuc. (1, 126.) affert, Καὶ ἀπὸ τούτου (τοῦ φόνου) ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκεῖνοί τε ἐκαλοῦντο, quasi quorum capita devota deæ atque sacrata essent. Citat et ex Æschine, Ἐναγὴς ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀθηνᾶς Προνοίας. In quorum locorum utroque genitivum habet; sed et sine illo sæpe ponitur, ut Plut. Περὶ τῆς Ἡροδ. Κακ. vocat Φιλιππίδην ἐναγῆ.

Ἐναγὴς in contraria signif. ab ἅγος significante Venerationem, vide in seq. adv. Ἐναγῶς.

[" Ἐναγὴς, Obnoxius piaculo, vel banno, ut medio ævo usurpabant, Exclusus communione sacrorum, 69, 5. Ἐναγὴς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος etc. 69, 13. Ἐξάγειν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ὡς ἐναγῆ, 70, 14." Reisk. Ind. Gr. Æschin. " Sylb. ad Pausan. B 108. Ruhnk. ad Tim. 13. (in Ἄγος citatus.) Toup. Opusc. 2, 219. Phalar. p. 40. 318. 322. Brunck. Œd. T. 656. Thom. M. 755. (e Synesii Ep. 58. p. 202. Ὁ γὰρ μολυσμὸς διαδόσιμος γίνεται, καὶ ὁ θίγων ἐναγοῦς, ἀπολαύει τῆς προστροπῆς. Abresch. Æsch. 2, 41. ad Diod. S. 2, 263. Boissonad. in Philostr. 623. (e Schol. ad Philostr. Her. 230. afferens, Ἐναγὲς τὸ μυσαρὸν, κατ' εὐφημισμόν.)" Schæf. Mss. Alciphro 3, 54. Τέλος οὖν λειποθυμήσας ἀφῆκα τοῖς ἐναγέσι λαμβάνειν. " Scriptum ἐνακίσι, quod nihili est. Posset etiam ἐναντίοις, sed nimium recedit." Bergler. " Frigeret adeo ἐναντίοις." Wagner. " Parthen. ap. Athen. 349. Heraclit. A. H. 408. 409. Herod. 311. Soph. Œd. T. 664. (=6[illegible]) Τὸν ἐναγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ Ξὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν." Valck. Mss. Schol. Τὸν ἐναγῆ φίλον· γράφεται φίλον ἐναγῆ. Ἐναγὲς δὲ, τὸ σεβάσμιον καὶ ἁγνόν· ἄγος γὰρ, τὸ ἱερὸν σέβας, ὅθεν καὶ τὸ (Il. Φ. 221.) Ἄγη μ' ἔχει, καὶ (Od. Z. 168.) Ὡς σὲ, γύναι, ἄγαμαι. Κατ' εὐφημισμὸν δὲ καὶ τὰ C μιάσματα ἄγη λέγεται, καὶ οἱ μιαροὶ ἐναγεῖς καλοῦνται. Ὁ δὲ νοῦς· τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ γενόμενον, ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα, δεόμεθα μὴ λόγον (λόγων Brunck.) ἄτιμον ἐκβαλεῖν, ἀλλὰ προσδέξασθαι αὐτοῦ τὴν ἀπολογίαν. Ἢ ἐναγῆ, τὸν ἐνεχόμενον μίσει (μύσει Br.) οὕτως· δεόμεθα τοῦ μηδέποτε ἐναγοῦς γενομένου (τὸν μ. ἐναγῆ γενόμενον) εἰς φίλους, μὴ ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ ἄτιμον ποιήσῃς τὸν λόγον, (τῶν λόγων Br.) Alius Schol. Τὸν ἐναγῆ· τὸν σοὶ νομιζόμενον ἐναγῆ. " Gl. ἐνταῦθα τὸν καθαρόν φησιν. Alia: Ἐναγὴς, ὁ θαυμαστός." Brunck. Suid. et Zonar.: Ἐναγές· τὸ σεβάσμιον καὶ ἁγνόν. Ἄγος ("Α. ἄγη." Tittm.) γὰρ, τὸ ἱερὸν σέβας. Ἔνθεν (Ἔνθεν καὶ Zonar.) τὸ, Ἄγη μ' ἔχει, καὶ, Ὡς σὲ, γύναι, ἄγαμαι. Κατ' εὐφημισμὸν δὲ (κατ' εὐφ. καὶ Zonar.) καὶ τὰ μιάσματα ἄγη λέγεται (λέγονται Zonar.) καὶ οἱ μιαροὶ ἐναγεῖς καλοῦνται. Ubi Tittm. "Ἄγη μ' ἔχει, Il. Φ. 221. Od. Γ. 227. Π. 243. Obiter moneo Hesych. permutasse verba, quæ permutare solet etiam Homerus, σέβας et ἄγη: (Ἄγη· θάμβος, ἔκπληξις, μίασμα, D l. μιάσματα, ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κατεαγῆναι, ὡς τό· Πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη ξίφος. Παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς τιμή, σεβασμός.) Habuit sine dubio in mente locum Od. Γ. 123. Σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα: Δ. 75. et passim." Imo non permutat Lexicographus ἄγη et σέβας, sed ἡ ἄγη, i. q. θάμβος, ἔκπληξις, τιμὴ, σεβασμὸς, et τὰ ἄγη, i. q. μιάσματα, et ἄγη, Fractus est, ab ἄγνυμι, confundit. Vide nos supra 91. c. et 112. n. 1. Zonar.: Ἐναγῆ φίλων· τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ γενόμενον, (ἀλλὰ) καθαρὸν ὄντα. " Suid. φίλον. Atque sic legitur etiam ap. Soph. l. c. Sed de illa lectione amplius cogitandum puto. Hesychii Ἐναγῆ· μεμιασμένον, (ubi Schr. vel Palm. leg. censet μεμιασμένον, ut in seq. glossa, Ἐναγές· μεμιασμένον, pro quo Codex μεμιαμένον exhibet. Wakef. ad marg.: 'Joseph. A. J. 7, 9, 4.') forte ad eund. Soph. locum referendum est." Tittm. Suidas: Ἐναγῆ φίλον· τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ γενόμενον, ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα, δεόμεθα μὴ λόγων ἄτιμον βαλεῖν, ἀλλὰ προσδέξασθαι αὐτοῦ τὴν

ἀπολογίαν. Εἴτε ἐναγῆ, τὸν ἐνεχόμενον μύσει, οὕτω· δεόμεθα τὸν μηδέποτε ἐναγῆ γενόμενον εἰς φίλους μὴ ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ ἄτιμον ποιήσῃς τῶν λόγων. " Manifestum est Schol. cujus verba emendatius ap. Suid. repræsentantur, hæc ita legisse: Τὸν ἐναγῆ φίλων μηδέποτ' αἰτίᾳ Ἐν ἀφανεῖ· λόγων ἄτιμον βαλεῖν. Ἐναγῆ, Sacramenti religione innexum, ἔνορκον, significat, monente Heath." Elmsl. " Σὺν ἀφανεῖ λόγῳ, Gl. σὺν ἀνεξετάστῳ ὑπολήψει. Importune insertam a Triclinio particulam γε nullus agnoscit vett. Codd. Βαλεῖν: Ald. et vett. Codd. ἐκβαλεῖν, quod compositum retinent etiam in expositione hujus loci vulgata Scholia. At Suid., qui ea descripsit in Ἐναγὴς, simplex habet βαλεῖν, quod metri ratio verum esse arguit. Legisse videtur antiquus Interpres λόγων ἄτιμον βαλεῖν, quod minime procedit. Constructio est, ἐμβαλεῖν αἰτίᾳ σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον." Brunck. " Pro ἐναγῆ Dresd. b. εὐαγῆ. Φίλον ἐναγῆ pro var. lect. memorat Schol. Γ' post σὺν non agnoscunt Mosq. Dresd. b. Augustani et de Britannis Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Trin. βαλεῖν August. c." Erfurdt. " Σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν, omnes. Σύν γ' T. S. Ἐν ἀφανεῖ, λόγων ἄτιμον βαλεῖν L." Elmsl. " Σύν γ' ἀφανεῖ λόγῳ. Lego σύ γ' ἀφανεῖ λόγων. Sic ἐν κακῷ χειμῶνος Aj. 1163(=1143.) Ἐναγῆ φίλον, l. ἀναγῆ, Purum, Labis expertem. Hesych. Ἀναγής· καθαρός. Ἐν αἰτίᾳ connecto cum βαλεῖν, ut ἐν αἰτίᾳ βαλεῖν sit Culpæ, vel, Criminis arguere. Sic Trachin. 957. Ὡς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ. Plato p. 1287. Μηδέποτε βαλεῖν ἐν αἰτίᾳ τὸν δεικνύντα, (ubi ad hunc ipsum Soph. versum respexisse videtur.) Philo J. 1, 545. Οὐ πᾶσαν κάκωσιν ἐν αἰτίᾳ τίθεμαι." Musgr. " Εὐαγῆ ruente metro legit, [illegible] Lond. A. B. Spanh. ad Callim. 468. Ern, (in Εὐαγὴς citandus.) Vulgata ἐναγῆ, quam Heath. et Brunck. vertunt, Qui jurisjurandi religione se obstrinxit, substantivo ἄγος, a quo derivatur, nunc Venerationem, nunc Piaculum significante, et Venerandum et Scelestum denotare potest. Illa potestate nostro in loco accipienda est, recteque a Schol., quem Suid. et Zonar. 713. 714. exscripserunt, per σεβάσμιος exponitur. Iidem pro φίλον variam lectionem habent φίλων: unde Hermann. in Nott. Mss, corrigendum suspicatur: Τὸν ἐν ἄγῃ φίλων μήποτ' ἐν αἰτίᾳ Σύν γ' ἀφανεῖ λόγῳ σ' ἄτιμον βαλεῖν. 'Hesych.,' inquit, 'v. Ἄγη, fortasse ad hunc ipsum locum respiciens, παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς τιμὴ, σεβασμός. Σύν γ' ad sensum aptissimum, metra etiam exactius exæquat. Post λόγῳ necessario addendum pronomen, tollendi hiatus causa. Alius supra invenitur hiatus, τῷ ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν. Qui habet tamen, quo defendi possit.'" Erfurdt. De Hesychii glossa multa diximus supra 91. c. adde et 112. n. 1. Soph. Antig. 1. Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα, Ἆρ' οἶσθ' ὅ, τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν Ὁποῖον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ; Οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν, οὔτ' ἄγης ἄτερ, Οὔτ' αἰσχρὸν, οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὁποῖον οὐ Τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν. " Libri omnes ἄτης ἄτερ, pro quo Brunck. e conjectura dedit *ἀτήριον. Nostrum debetur sagacissimo Coraio:—' Si mutaris ΑΤΗΣ ἄτερ, quod ceteris manifesto repugnat, in ΑΓΗΣ ἄτερ, hoc idem erit, quod φθόνου ἄτερ, ἄφθονον, ἄζηλον, adeoque ἄνολβον, δυστυχές. Sic a Soph. opponuntur inter se ἄζηλον et ὄλβιον Trach. 284. Ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον. Ἄγη secundum Suid. significat ζῆλος, et Hesych. Æschyli citat testimonium, ut demonstret, ἄγαις esse, i. q. ζηλώσεσι. Sin ἄγης ἄτερ interpretari placet τιμῆς, s. δόξης ἄτερ, vide eosdem Lexicographos v. Ἄγη, Ἀγητοὶ s. Ἀγετοί, (ἀγετὸς est vox nihili,) hæc locutio valet ἄτιμον, ἄδοξον, ἀκλεὲς, id quod eodem redit.' Prior interpretatio verior; jungitur enim ἄγης ἄτερ voci ἀλγεινόν. De ἀδοξίᾳ in proximo versu agitur." Schæf.]

[Ἐναγής. Artemid. 2, 20.: Σημαίνουσι δὲ καὶ ἐχθροὺς ἐναγεῖς καὶ μιαροὺς, οἰκοῦντας οὐκ ἐν πόλει. " Ἐναγὴς, Piacularis, Impurus, Nefarius, Scelestus, Τὸν αὐτόχειρα τοῦ ἀνδρὸς ἀπεστράφη, καθάπερ ἐναγῆ, 2, 443. Ἐναγῆ καὶ βάρβαρον καλεῖν τινὰ, 2, 801. Ἅπαντες αὐτοὺς, ὡς ἐναγεῖς καὶ μιαροὺς, ἐμίσουν, 4,

A 390. (Cf. Hesych. Ἐναγῆ· μεμισημένον. Ubi Schr. vel Palmer. μεμιασμένον reponendum censet, ut et supra notavimus; sed nihil mutandum.) Τῶν ἐναγῶν σωμάτων ῥίψεις, 8, 169. Γέγονε δὲ καὶ Περικλῆς Ἀθήνησιν ἐναγοῦς οἰκίας, 8, 188. Φαλάριδος καὶ Διονυσίου φίλους καὶ συνήθεις—ἐναγεῖς ἐποιοῦντο καὶ καταράτους, 9, 114." Ind. in Plutarch. Maximus in Dionys. Areop. 93.: Ἐναγεστάτων· μεμιαμμένων. Cf. Hesych. Ἐναγές· μεμιασμένον, ubi Cod. μεμιαμένον. Æsch. Suppl. 129. Eum. 276. Ἐγὼ, διδαχθεὶς ἐν κακοῖς ἐπίσταμαι Πολλοὺς καθαρμοὺς, καὶ λέγειν ὅπου δίκη, Σιγᾶν θ' ὁμοίως. Schol. Ἐγὼ, διδαχθείς· διδαχθεὶς πολλοὺς καθαρμοὺς, ὅ ἐστι τηλικαῦτα ἀψυχήσας, ἃ πολλῶν ἐδεήθη καθαρμῶν. Ἄλλως. Οἱ ἐναγεῖς οὔτε ἐν ἱερῷ προσῄεσαν, οὔτε προσέβλεπον, οὐδὲ διελέγοντό τινι. Καὶ παρ' Εὐριπίδῃ (Fr. inc. 201.) Τί σιγᾷς; μῶν φόνον τιν' εἰργάσω; Ἐπεὶ Ὀρέστης μέλλει διαλέγεσθαι, δοκῶν ἔτι ἐναγὴς εἶναι, ἐγὼ, φησὶ, διδαχθεὶς σὺν κακῷ τῷ ἐμαυτοῦ, καὶ οἷον διδασκάλοις χρησάμενος ταῖς ἐμαῖς συμφοραῖς, ἐπίσταμαι καὶ σιγᾶν καὶ λαλεῖν B ὅπου δεῖ, ἑκατέρου καιρὸν γινώσκων. Suid.: Ἐναγεῖς· βεβήλους, ἀποτροπαίους. Δαμάσκιος· Τοὺς δὲ παντάπασιν ἀπεωθεῖτο, ὡς ἐναγεῖς ὄντας καὶ ἀνιάτους, οὐδέν τε αὐτὸν ἐδυσώπει προσδέχεσθαι σφῶν τὴν ὁμιλίαν, οὐ πλοῦτος ἐξαίσιος, οὐ περιφάνεια πολιτείας, οὐ δυναστεία ἄμαχος, οὐ κακοήθεια τυραννική τις. (Zonar. Ἐναγής· σεβάσμιος, ἢ καὶ ὁ βέβηλος, καὶ ὁ ἀποτρόπαιος. Δαμάσκιος· Τοὺς δὲ παντάπασιν ἀπεωθεῖτο ὡς ἐναγεῖς ὄντας καὶ ἀνιάτους.) Ἐναγεῖς· διὰ τοῦ ε, τοὺς ἐνόχους ἄγει καὶ μιάσματι, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος, (v. Reisk. supra.) Διὰ δὲ τοῦ α, ἀναγεῖς, τοὺς ἀνάγνους. (Cf. Ἀναγής.) Ἐναγής· σεβάσμιος, ἢ καὶ βέβηλος. Ἐκ τούτων ἐκεῖνος τῇ τελετῇ προσῄει ἐναγής. Zonar.: Ἐναγέσταρος· ἀκάθαρτος, μυσαρώτατος. " Nisi fallor, e Thuc. (imo superl. ἐναγέστατος in Thuc. nusquam legitur. At positivus ἐναγὴς est 1, 126. loco jam citato, et 139. Λακεδαιμόνιοι δὲ ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης πρεσβείας τοιαῦτα ἐπέταξάν τε καὶ ἀντεκελεύσθησαν περὶ τῶν ἐναγῶν τῆς ἐλάσεως.) Utitur etiam Æschines c. Ctesiph. p. 69. ubi v. Tayl. Sed C semper sensu malo occurrit, quantum sciam. (Cf. Nostrum in Ἐναγῶς.) Clem. Alex. Str. 7, 4. Cass. Dio 53, 18. Joseph. A. J. 7, 9, 4. 9, 10, 4. Cf. Harpocr. v. Ἀναγεῖς. Jungitur cum genitivo casu, ut in illo loco Æschinis, (imo genitivus ibi ad μαντείαν pertinet. Verba sunt: Ἐπιστρατεύειν ἐπὶ τοὺς ἐναγεῖς κατὰ τὴν μαντείαν τοῦ θεοῦ.) et ap. Thuc. ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τοῦ θεοῦ." Tittmann. Hesych.: Ἐναγές· μυσαρὸν, ἀκάθαρτον. Ἐναγής· πονηρός. (" Adde, ἢ διάπυρος, ἢ φονεύς· ἄγος γὰρ, τὸ μίασμα. Hæ enim voces, male insertæ in Ἐναγίζειν, huc reponendæ sunt in proprio loco." Palmer. Vales. Heins.) Ἐναγεῖς· ἀκαθάρτους. Ἐναγῶν· ῥυπαρῶν. Glossæ: Ἐναγής· Inquinatus, Sceleratus. J. Poll. 1, 21. Νεωτεριστὴς περὶ τὸ θεῖον, ἐναγὴς, ἐξάγιστος, βέβηλος, θεοβλαβὴς, ὁ δὲ θεοστυγὴς, τραγικόν: 32. Μιαροὶ, παμμίαροι, ἐναγεῖς, ἄγει προσερχόμενοι, μιάσματι ἐνεχόμενοι. Καὶ τὰ πράγματα, τὸ μὲν, ἅγιον, καθαρὸν, ὅσιον, ἁγνὸν, εὐαγὲς, ἄχραντον· τὸ δὲ ἐναντίον, ἐναγὲς, ἐξάγιστον, *δυσαγὲς, μιαρὸν, παμμίαρον, μίασμα, μύσος (μύσος. " Ἐναγές. C. A. *ἐξαγὲς, quod idem D est cum τῷ ἐξάγιστον: ἐξ ibi habet vim augendi. Ἐξάγιστον in G. Impurum." Kuhn.) 8, 134. Ἐπὶ δὲ τούτοις, ἐναγὴς, μιαρὸς, παμμίαρος.]

Ἐναγῶς, Pie, Cum veneratione, Sancte. Philo de V. M. 3. Ταῦτ' ἐπιτελέσας, ἐναγῶς ἀχθῆναι κελεύει μόσχον καὶ κριοὺς δύο. Ubi Turnebus exp. Rite. Potest autem et cum ἐπιτελέσας jungi hoc adverbium. Ceterum si non mendose legitur hic ἐναγῶς pro εὐαγῶς, quod aliquando suspicatus sum, nomen itidem ἐναγὴς pro Pio et sancto sumi posse constat.

Ἐναγικὸς, ἡ, ὸν, Piacularis, de re dicitur, ut ἐναγὴς de persona. Plut. Pol. Præc. (9, 281.) Πολλῶν δὲ τοιούτων γενομένων, ἀποκτείναντες οἱ Δελφοὶ τὸν Κράτητα καὶ τοὺς στασιάσαντας, ἐκ τῶν χρημάτων, ἐναγικῶν προσαγορευθέντων, τοὺς κάτω ναοὺς ἐνῳκοδόμησαν. [Ἀνῳκοδόμησαν, Reisk. et ita etiam Xyl. e suo scripto leg. ait, neque aliter edidit Wyttenb.]

Ἀναγὴς, ὁ, ἡ, Impurus, Suidæ; at Hesychio, Purus. Quas expositiones ita posse inter se conciliari

existimo, ut dicamus ἀναγὴς Impurum significans, A esse ex α priv. et ἁγὴς, significante Purum; at vero ἀναγὴς pro Puro, esse ex ἁγὴς, significante Impurum. Quam tamen posteriorem expositionem solam posui in Ἀγὴς, quod exemplum alterius non haberem. [Harpocr. Ἀναγεῖς· Αἰσχίνης Κατὰ Κτησιφῶντος. Διὰ μὲν τοῦ α, τοὺς ἀνάγνους, ἐὰν δὲ ἐναγεῖς, τοὺς ἐν τῷ ἄγει, τουτέστιν, ἐν τῷ μιάσματι. "'Ἀναγεῖς maluimus ut responderet τῷ ἐναγεῖς.' Maussac. Liv. p. 58.: Proficiscentibus deinde indignatio oborta, se ut consceleratos contaminatosque a ludis, festis diebus, cœtu quodammodo hominum deorumque abactos esse. Æschinis porro locus in Or. c. Ctesiph. is est p. 67. Ald. Ἀρχὴν δέ γε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ' ἂν ὠνομάζετο τοὔνομα τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ἐν ταῖσδε ταῖς ἡμέραις, ἀλλ' ὡς ἐναγεῖς ἐξήγετε ἐκ τοῦ ἱεροῦ. Leg. ἀναγεῖς ex Harp. certe ἐναγεῖς tolerari non potest: id enim tantum admisisse Athenienses dicebantur, quod clypeos in æde, quæ nondum dedicata fuerat, consecrarant, ob quod unicum admissum quis ἐναγεῖς vocaret Athenienses? B ἐναγεῖς vero p. 66. Sacros et detestabiles vocat Æschines. Idem Liv. p. 109.: An esse ulla major aut insignior contumelia potest, quam partem civitatis velut contaminatam indignam connubio haberi?" Vales. In Æschinis loco, qui legitur p. 509. Reisk., etiam hodie reperitur ἐναγεῖς, et altum silent Interprr. Suid.: Ἀναγεῖς· διὰ μὲν τοῦ α, τοὺς ἀνάγνους, διὰ δὲ τοῦ ε, τοὺς ἐνόχους ἄγει καὶ μιάσματι. Οὕτως Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος. Eadem verba usque ad v. Αἰσχίνης extant in Zonara, ubi Tittmann. "Ex Harpocr. ut monuit Kust. Glossa Hesychii, Ἀναγής· ὁ ἐναγὴς, ἢ βέβηλος, (Schleusner. Mss. 'l. ὁ μὴ ἐναγὴς,') spectare videtur ad locum Theodoreti in Jes. 13. (p. 59.) ubi ἄγαν ἀναγὴς et βέβηλος junguntur: (Τὸ ἀνάθημα καὶ ἐπὶ τοῦ ἄγαν ἁγίου, καὶ ἀφιερωμένου τῷ Θεῷ τίθησι τὰ θεῖα λόγια, καὶ μέντοι καὶ ἐπὶ τοῦ ἄγαν ἀναγοῦς καὶ βεβήλου. Vide Suicer. Thes. Eccl. v. Ἀναγής.) Æschines, qui laudatur, utitur verbo ἐναγὴς, 69, 5. 13. 70, 14." Suidas: Ἐναγεῖς· διὰ τοῦ ε, τοὺς ἐνόχους ἄγει καὶ μιάσματι, ὡς C Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος, διὰ δὲ τοῦ α, ἀναγεῖς, τοὺς ἀνάγνους. In Æschinis igitur loco minime mutanda est v. ἐναγεῖς in ἀναγεῖς, ut volebat Vales. Hesych. Ἀναγής· καθαρός. "Recte corrigunt, (imo nemo præter Schrevelium correxit,) ὁ μὴ καθαρός. Harpocr.: Ἀναγεῖς· ἀνάγνους. Sed forsan nihil mutandum. Hesych. Ἐναγεῖς· ἀκαθάρτους. Ἀναγὴς igitur καθαρός." Toup. Emendd. 3, 437. "Hinc corr. Soph. Œd. T. 669. (vide Ἐναγὴς,) v. 842. v. an hinc corr. Eurip. Or. 27. (ὧν δ' ἕκατι, παρθένῳ λέγειν Οὐ καλόν· ἐῶ τοῦτ' ἀσαφὲς ἐν κοινῷ σκοπεῖν.)" Wakef. ad marg. "Ad Mœrin 78. T. H. ad Eurip. Suppl. 3, 351. Lips. (in Εὐαγὴς citandus.)" Schæf. Mss. Vide nos supra 91. c.]

Ἐναγίζω, Sacra mortuis facio, Parento. Pausan. 231. Τότε δὲ ὁ Ἐπαμινώνδας Σκεδάσῳ καὶ τοῖς παισὶν ἐνήγιζέ τε καὶ ηὔχετο. Et cum accus., pro Immolare, vel pro simpliciter Offerre parentandi causa, s. pro parentatione, ut ap. Plut. Solone, ἐναγίζειν βοῦν. Idem in Catone (2, 576.) Ταῦτα χρὴ τοῖς γονεῦσιν D ἐναγίζειν, οὐκ ἄρνας οὐδ' ἐρίφους, ἀλλ' ἐχθρῶν δάκρυα καὶ καταδίκας. Citatur ex eodem Plut. in Numa, τοῖς φυτοῖς ἐναγίζουσι τότε, quod exponitur, Germinibus tunc parentant. || Etym. vult inter cetera significare φονεύειν, Occidere.

[Ἐναγίζω. "Ἐναγίζειν κριὸν, Arietem immolare, 1, 10. Οἱ Πλαταιεῖς ὑπεδέξαντο τοῖς πεσοῦσι καὶ κειμένοις αὐτόθι τῶν Ἑλλήνων ἐναγίζειν καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, 2, 529. Parentare, Memoriam illorum renovare: Οὐ καλῶς τεθνηκότι Κασσίῳ παίζοντες καὶ γελωτοποιοῦντες ἐναγίζομεν, 5, 426.: Parentare, i. e. Sacrificia pro mortuis offerre, Τοῖς φθιμένοις ἐναγίζουσι τοῦ ἐνιαυτοῦ τελευτῶντος, 7, 85. Τούτοις, ὡς φθαρτοῖς καὶ ἥρωσιν, ἐναγίζειν δεῖν οἴεται (sc. Herodotus,) ἀλλὰ μὴ θύειν, ὡς θεοῖς 9, 404. vide etiam 461." Ind. in Plutarch. Ubi nota distinctionem inter ἐναγίζειν et θύειν. "Ἐναγίζω, Sacra mortuis facio, i. e. hominibus, vel heroïbus, adeo ut de diis vox non adhibeatur. Paus. 133. (Φαῖστον ἐν Σικυωνίᾳ λέγουσιν ἐλθόντα καταλαβεῖν Ἡρακλεῖ σφᾶς ὡς ἥρωϊ ἐναγίζοντας· οὔκουν ἠξίου δρᾶν οὐδὲν ὁ Φαῖστος τῶν αὐτῶν, ἀλλ' ὡς θεῷ θύειν.) Phot. Bibl. 477. (e Ptol. Hephæst. Ὅτι Ῥόπαλος υἱὸς Ἡρακλέους ἦν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ, καὶ ὡς ἥρωϊ τῷ πατρὶ ἐνήγισε, καὶ ὡς θεῷ θύσειεν.)" Wakef. Mss. Timæus: Ἐναγίζειν· θύειν. "Ex Herod., ut opinor, 1, 167. Καὶ γὰρ ἐναγίζουσί σφι μεγάλως: 2, 44. Καὶ τῷ μὲν ὡς ἀθανάτῳ, Ὀλυμπίῳ δὲ ἐπωνυμίην, θύουσι· τῷ δ' ἑτέρῳ, ὡς ἥρωϊ, ἐναγίζουσι. Hoc verbum, etsi aliquando cum θύειν permutatur, proprie tamen significat Mortuis heroicos honores deferre, vel Parentare, de qua notione Casaub. ad Sueton. Cæs. 88. (Atque in deorum numerum relatus est:—' Quod in antiquissimis Gr. historiis dici solet, aliquem a morte τετευχέναι τιμῶν ἡρωϊκῶν, vel ἰσοθέων, vel * ἰσολυμπίων, ut Philo, id Latini multo inverecundius dicunt, In deorum numerum referri vel consecrari, ut in Epistola Pæti de Hippocrate ἀνιεροῦσθαι. Fere autem conditoribus urbium aut aliis de publica re bene meritis, honores heroïci decerni soliti, donec paulatim pro diis habiti etiam isti. Plut. in Mulierum Præclaris Factis: Τῇ Λαμψάκῃ πρότερον ἡρωϊκὰς τιμὰς ἀποδιδόντες, ὕστερον ὡς θεῷ θύειν ἐψηφίσαντο. Deferre τιμὰς ἡρωϊκὰς est quod una voce ἐναγίζειν dicitur, et longe differt a θύειν, ut notant vett. Grammatici. Adulatio postea, an superstitio, θεοποιΐαν invexit. Cujus moris extat gravis censura ap. Plut. Romulo.') Καθαγίζειν est ap. Plat. Crit. 564." Ruhnk. Schol. Eur. Phœn. 281.: Ἐσχάρα κυρίως μὲν ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βόθρος, ἔνθα σφαγιάζουσι τοῖς κάτω ἐρχομένοις (v. Koen. infra,) βωμὸς δὲ, ἐν ᾧ θύουσι τοῖς ἐπουρανίοις θεοῖς. "Restitui poterit ἐναγίζουσι, (et sic exhibet Taur. teste Matthiæ,) quod a veteri positum Grammatico Codex manifestat Aug. in quo vocem γενόμενος hæc proxima sequuntur: Ἐσχάρα μὲν γὰρ κυρίως ὁ ἐπὶ γῆς βόθρος, ἔνθα ἀναγίζουσι τοῖς κάτω ἐρχομένοις. In ἀναγίζουσι, quod Græcum non est, litera mutata verbum præbet in hac re proprium. Diis enim inferis aut heroïbus sacra facere, Defunctorumque manibus parentare dicebatur ἐναγίζειν.—Proprie locutus Schol. Apoll. R. 1, 587. Τοῖς μὲν οὖν κατοιχομένοις ὡς περὶ ἥλιον δυσμὰς ἐναγίζουσι, τοῖς δὲ οὐρανίδαις ὑπὸ τὴν ἕω, ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου. Ἔντομα δὲ τὰ σφάγια, κυρίως τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλάς. Οὕτω γὰρ θύουσι τοῖς χθονίοις· τοῖς δὲ οὐρανίοις ἄνω ἀναστρέφοντες τὸν τράχηλον σφάζουσιν. Ὅμηρος· Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα. Ἄλλοι δὲ ἔντομα, φασὶν, τοῖς τεθνεῶσιν ἐνάγιζον, ὡς ἄγονα τοῖς ἀγόνοις, τοῖς δὲ οὐρανίοις θεοῖς ἔνορχα ἔθυον.—Proprietatem neglexit illud Scholion describens, Etymologus 345. [Ἔντομα· τὰ τοῖς κατοιχομένοις θυόμενα. Ἐντέμνεται γὰρ τούτων ὁ τράχηλος· τὰ δὲ τοῖς οὐρανίοις θεοῖς ἀνακλᾶται. Ἢ ἔντομα, τὰ εὐνουχισθέντα τῶν προβάτων· τοιαῦτα δὲ ἔθυον τοῖς νεκροῖς, ἄγονα, διὰ τὸ καὶ αὐτοὺς εἶναι ἀγόνους. Καί μιν κυδαίνοντας ὑπὸ κνέφας ἔντομα μῆλα. Καί· Ἤγνισαν ἔντομα μήλων. Prior locus est 1, 587. Καί μιν κυδαίνοντες, ὑπὸ κνέφας ἔντομα μήλων Κεῖαν: posterior autem 2, 924. Ceterum cf. Schol. e Cod. Par.: Τὸ δὲ ἔντομα, ἤγουν εὐνοῦχα, 'notandus hic usus vocis εὐνοῦχος,' Schæf. Εὐνοῦχα δὲ τοῖς τεθνηκόσιν ἐνάγιζον, 'augmentum perperam omissum,' Schæf. sic tamen et alter Schol. at contra Philostr. Her. 238. Ἐνήγιζον, quod Schol. per ἐθυσίαζον interpretatur, τὰ ἄγονα τοῖς ἀγόνοις. Διὸ καὶ τῷ Δόλοπι τοιαῦτα θύουσι. Καὶ δύνοντος ἡλίου, διὰ τὸ δύσαι κἀκείνους, καὶ πρηνῆ πρὸς τὴν γῆν ὁρῶντα σφάζουσιν, ὅτι ἤδη ἀπολώλασιν. Ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς καταχθονίοις θεοῖς θύουσι. Τοὐναντίον δὲ τοῖς οὐρανίοις θεοῖς· ἔνορχά τε γὰρ, καὶ ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου, καὶ πρὸς οὐρανὸν ὁρῶντα ὕπτια. Ὅμηρος· Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα. Verbum illud nemo frequentius usurpavit quam Pausanias. Θυσίας ἐναγίζων scripserat Poëta mercenarius, cujus oraculum exhibet Euseb. e Porphyrio, Præp. Evang. 4. p. 145. ubi vulgatur ἐναρίζων." Valck. "Parentare defunctis, Athen. 344." Valck. Mss. "Wessel. ad Diod. S. 1, 283. monet sedem quandam habere ἐνάγισμα, ἐναγισμὸν, ἐναγίζειν in heroum sacris, cum inferiæ illis mittuntur. Infra 230. 234. 238. 240.

usurpantur de Achillis inferiis. Heliodor. 1, 17. Ἔνθα τοῖς ἥρωσιν οἱ πολέμαρχοι τὸ πάτριον ἐναγίζουσιν. Dixerunt tamen et de sacrificiis in honorem deorum factis. Idem Heliodor. 1, 28. θεοῖς ἐγχωρίοις ἐναγίσαντες. Ubi tamen animadvertendum est θεοὺς ἐγχωρίους esse posse heroes dæmonum honoribus publice cultos." Boissonad. ad Philostr. Her. 518. Appian. 1, 426. Μὴ δ' ὑποκρίνεσθε ἐλεεῖν ἱερὰ, καὶ ἑστίας, καὶ ἀγορὰς, καὶ τάφους· ὧν τάφοι μὲν ἔστων ἀκίνητοι· καὶ ἐναγίζετε αὐτοῖς ἐπερχόμενοι, καὶ τοῖς ἱεροῖς θύειν εἰ θέλετε ἐπιόντες· τὰ δὲ λοιπὰ καθέλωμεν· οὐ γὰρ καὶ νεωρίοις θύετε, οὐδὲ ἐναγίζετε τείχεσιν. " Albert. Peric. Cr. 83. Valck. Phœn. p. 645. Herod. 125. ad Diod. S. 1, 148. 247. ad Herod. 454. 531. Musgr. Bacch. 469. Wakef. Herc. F. 1336. ad Lucian. 1, 859. Boissonad. in Philostr. 631. Eranius Philo 170. (Μηρία καὶ μηρὸς διαφέρει· μηρία μὲν γὰρ, τὰ ἐναγιζόμενα τοῖς θεοῖς, μηρὸς δὲ, τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα.)" Schæf. Mss. Etym. M. v. Μηρία: Ὅτι τὸ μὲν ἀρσενικὸν ὁ ποιητὴς τίθησι καὶ ἐπὶ τῶν ἁγιαζομένων, ὡς τὸ, Μηροὺς ἐξέταμον, καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπείων, Μιάνθην αἵματι B μηροί· τὸ δὲ οὐδέτερον ἐπὶ τῶν ἁγιαζομένων, ὡς τὸ, Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη. Etym. G.: Διαφέρει τὸ ἀρσενικὸν τοῦ οὐδετέρου· ὅτι τὸ ἀρσενικὸν μὲν ὁ ποιητὴς τίθησι καὶ ἐπὶ τῶν ἁγιαζομένων, ἤγουν θυομένων, καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπείων, ὡς, Μηροὺς ἐξέταμον· ἐπὶ τῶν ἀνθρωπείων, ὡς, (Il. Δ, 146.) Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροί· τὸ δὲ οὐδέτερον ἐπὶ τῶν ἁγιαζομένων μόνον, ὡς τὸ, Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη. Erotian.: Ἐναγίζειν· τοῖς κατοιχομένοις, ἢ τοῖς καταχθονίοις θύειν. " Locus est in Πρεσβευτικῷ Thessali (538.) Καὶ ξυνέταξαν δημοσίῃ Δελφοὺς ἐναγίζειν, Et Delphicis imperarunt, ut illi publice parentarent, h. e. Chryso, Nebr[illegible], Delphi publice exequias et inferias decreverunt. In Vita quoque Hipp. per Soranum scripta legitur, Παρ' ὃ καὶ ἐναγίζειν ἐν αὐτῇ μέχρι νῦν Ἱπποκράτει φησὶ τοὺς Κώους." Foës. Œcon. Hippocr. " Apud Herod. est καταγίζειν, ut καταγίζειν πυρὶ, Igni consecrare, item Immolare et sacrificare, Clione 68. et Melpom. 35.: et ἐναγίζειν, Inferias mittere, Euterpe 44." Cam. " Illi autem κα- C ταγίζειν addendum est καταγιάζειν. Siquidem emendate scriptum est καταγιαζομένου 1, 202. Sed verum ut fatear, suspicione ap. me scriptura hæc non caret, præsertim cum et Erotian. ἐναγίζειν, non ἐναγιάζειν scribat. (Ἁγιάζω et ἁγίζω sæpissime confunduntur, ut exempla jam allata ostendunt. De loco Herod. 1, 202. supra egimus.) Sicut Hesych. χοὰς ἐπιφέρειν, vel θύειν τοῖς κατοιχομένοις. Sed magis priorem probo expositionem, quam posteriorem, et in posteriori placet, quod κατοιχομένοις tantum dixerit, non autem cum Erotiano, ἢ τοῖς καταχθονίοις, quoniam hoc de aliis inferis dici solet. Non solum autem Inferias mittere dixerunt Latini, sed etiam Inferias ferre, et Inferias dare. At Inferias facere, ut etiam exponitur, me legere haud memini." HSt. J. Poll. 3, 102.: Χοὰς χέασθαι, ἐναγίσαι: 8, 91. Ὁ δὲ Πολέμαρχος θύει μὲν Ἀρτέμιδι Ἀγροτέρᾳ, καὶ τῷ Ἐνυαλίῳ· διατίθησι δὲ τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα τῶν ἐν πολέμῳ ἀποθανόντων· καὶ τοῖς περὶ Ἁρμόδιον ἐναγίζει. Gregor. Cor. 515.: Ἐναγίζειν δὲ, τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις. " Gloss. Herod. explicant fusius: Ἐναγίζειν· τὰς χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾷν. Ubi verbum ἐναγίζειν Schol. Eur. Phœn. 281. restituit Valck.: pro τοῖς κάτω ἐρχομένοις hinc etiam τοῖς κατοιχομένοις scr. videtur, (sed nil variant Codd. ap. Matthiæ.)" Herodoti locum p. 125. Τῷ μὲν, ὡς ἀθανάτῳ,—θύουσι, τῷ δ' ἑτέρῳ, ὡς ἥρωϊ, ἐναγίζουσι, imitando expressit Arrian. de Exp. Alex. 7, 14. Ἐναγίζειν τε ὅτι ἀεὶ ὡς ἥρωϊ ἐκέλευεν Ἡφαιστίωνι·—καὶ εἰς Ἄμμωνος ἔπεμψεν, ἐρησόμενος τὸν θεὸν, εἰ καὶ ὡς θεῷ θύειν συγχωρεῖ Ἡφαιστίωνι. In Apollodori Bibl. 2. p. 100. Hercules, cum leonem Nemeæum oppugnaturus Cleonis ap. quendam diverteretur, jussit hospitem, Ἂν μὲν ἀπὸ τῆς θήρας σῶος ἐπανέλθῃ, Διὶ Σωτῆρι θύειν· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, τότε ὡς ἥρωϊ ἐναγίζειν. E quibus verbis liquet, paulo post Apollodorum scribere non potuisse ἐκόμιζεν εἰς Μυκήνας, inprimis, cum paucis interjectis sequatur iterum: Σω-

A τῆρι θύσας Διὶ ἦγεν εἰς Μυκήνας τὸν λέοντα. Priori loco εἰς Κλεωνὰς corrigendum est ex Auctore 12. Certam. Herc. in Allatii Exc. Rhet. 322. Plura notavit Wessel. ad Diod. S. 1, 246. 284." Koen. " Schol. Lucian. 1, 859. ἐντέμνουσιν interpretatur ἐναγίζουσι. Hæc verba alibi junguntur, e. c. a Philostr. Her. 236. 238. Boiss." Schæf. Etym. M.: Ἐναγίζειν· τὸ χοὰς ἐπιφέρειν ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, ἢ φονεύειν· ἄγος γὰρ τὸ μίασμα· ἐνάζω δὲ, τὸ λιτανεύω πρὸς τοῖς ναοῖς· ἢ ἐναγίζειν, τὸ κατακαίειν· ἀπὸ τοῦ ἁγίζειν.] " Ἐνάζω, Etymologo est τὸ λιτανεύω πρὸς τοῖς ναοῖς, itidemque Hesychio. Sed is " duplici ν scriptum habet ἐννάζω, quæ scriptura " licet etymo convenientior videatur, tamen ap. " ipsum quoque series alphabetica unicum ν requirit." [Kuster.:—" Etym. ἐνάζω, per unum ν: prout etiam e serie literarum hic scr. foret. Etymologia tamen vocis duplex ν requirere videtur. Cf. Hes. v. Ἐναύει (·ποτνιᾷ, ἢ ἄγαν ἱκετεύει.)" Codex: Ἐναῦ ποτνιᾶ δάγαν ἱκετεύω. " Ni fallor, scriptum erat: Ἐνάω· ποτνιῶ, ἢ ἄγαν ἱκετεύω. Verbum *ἐνάω, vel *ἐναύω, ab ἐνάζω forma tantum differt; nam νάω ναύω, ἐνάω ἐναύω ἐνάζω, una eademque verba sunt. Emendationi quoque literarum series, et scriptura Codicis favere videntur." Schow. Hesych.: Ναύειν· ἱκετεύειν, παρὰ τὸ ἐπὶ τὴν ἑστίαν καταφεύγειν τοὺς ἱκέτας. " Sc. a v. ναὸς, Templum, formatur ναύειν, et *ναοῦν. Nam et inf. ponit: Ναοῖ· ἱκετεύει. (Sed ordo literarum flagitat *Ναυοῖ.) Hoc igitur loco per ἑστίαν non intelligimus Focum, aut Domum; sed Ἑστίαν legendum, cum aspero spiritu, et intelligendum Vestæ templum. Tangit Romanorum morem, ap. quos ad Vestæ asylum erat reverendissimum." Palmer, Hesych.: Ναύω· λίσσομαι, ἱκετεύω. Ubi ex ordine leg. Νάω, ut legit Is. Voss. " Ναύειν· ἱκετεύειν: nam ναυὸς Æol. pro ναὸς, Templum." Wakef. Mss. Phot.: Ναύειν· ἱκετεύειν, ἐπεὶ ἐν τοῖς ναοῖς ἦσαν, ἢ παρὰ τὴν Ἑστίαν, παρὰ τὸ ἐναῦσαι. " Ναὸς usu primario Domicilium dicit. Clinias observat καὶ τὸν ναόν ποτε εἰρῆσθαι *ἔνναον, ita lego pro ἔνναιον, διὰ τὸ ἐννα- C ίειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεοὺς, ap. Schol. Apoll. Rhod. 2, 1087. (Schol. e Cod. Par. Κλεινίας δὲ καὶ τὸν ναὸν ἔνναιόν φησί ποτε λέγεσθαι, διὰ τὸ ἐνναίειν, ἤτοι ἐνοικεῖν, ἐν αὐτῷ τοὺς θεούς.) Id verbi Ἐνναίειν Suidæ restituendum, ubi vulgo libri præferunt: Ἐναύειν· τὸ ἱκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς. Ab hac generaliori notione Ναὸς in istam significandi proprietatem devenit, quæ vulgo obtinet." Valck. ad Ammon. 153. Suidæ locus integer est: Ἐναύειν· τὸ ἱκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς. Εἰ δὲ ἐντεῦθεν Εὐριπίδης ἐναυσάμενος τὸν λόγον ἅπαντα, εἶτα μέν τοι Φοίνικι περιτίθησιν. " Fragm. hoc propter brevitatem obscurum est, cujus proinde versionem consulto prætermisi." Kust. " Hoc Fragm. proculdubio descripsit Suid. ex Hieronymi Rhodii libello de Poëtis Tragicis, de quo Noster v. Ἀναγυράσιος, Jo. Jons. de Script. Hist. Phil. 129. et nos supra ad v. Ἐγκατῳκοδόμησεν. Referendus autem est h. l. ad Eurip. fabulam Phœnicem, quam ex Hom. hausisse videtur, sed ita ut heroem inculpatum exhibuerit, contra quam fecisset Homerus: de quo D Valck. Diatr. 26. Ceterum aliud est ἐναύειν, aliud ἐναύσασθαι. Polyb. 17. p. 1046. Οὐδὲ μὴν Θετταλοὺς, οὐδὲ Μάγνητας δυνατὸν ἐναύσασθαι τῆς ἐλευθερίας οὐδέποτε, Δημητριάδα Φιλίππου κατέχοντος, καὶ Μακεδόνων. Æschin. Socr. Dial. 3, 20. Καὶ τοὺς περὶ Ἡρακλέα τε καὶ Διόνυσον κατιόντας εἰς Ἅιδου πρότερον λόγος ἐνθάδε μυηθῆναι, καὶ τὸ θάρσος τῆς ἐκεῖσε πορείας παρὰ τῆς Ἐλευσινίας ἐναύσασθαι. Sed sic solet Suid., ut verba diversæ significationis confundat: quod et alibi observavimus. Recte autem Noster: Ἐναύειν· ἱκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς. Legebat V. D. ad Ammon. (l. c.) Ἐνναίειν. Sed perperam. Idem αὔειν et ἰαύειν, ἐναύειν et ἐνιαύειν. Nicand. Th. 283. Ὅς τε κατ' εἰλυθμοὺς πετρώδεας ἐνδυκὲς αὔει. Ita (etiam Schneidero judice) scr. iste versiculus, quem male solicitavit V. D. ad Theocr. Syrac. (p. 248. probante tamen Maltbio Lex. Gr. Pros. 277. Plura de hoc versu olim habebis in Εἰλυθμὸς et Εἰλυός.) Idem v. 263.: Ἢ καὶ ἀμαρτοχίῃσι παρὰ στίβον ἐνδυκὲς αὔει. Ubi Schol. Τὸ δὲ ἐνδυκὲς αὔει, ἀντὶ τοῦ

ἐπιμελῶς καὶ συνεχῶς κοιμᾶται, ἢ διάγει. Ἐξενήνεγκται (ἐξενήνεκται Schneider.) δὲ χωρὶς τοῦ ι· ἔστι δὲ τὸ πλῆρες ἰαύει. Quocum facit Etym. v. Αὔω. Incubare vocant Latini. Plautus Curculione 1, 1, 61. Id eo fit, quia hic leno ægrotus incubat In Æsculapii templo. Ad q. l. consulendi Interprr." Toup. Emendd. 3, 62. Zonar.: Ἐναύοντες· ἐνάπτοντες, ἢ ἱκετεύοντες. Ἐναύοντες πρὸς τοῖς ναοῖς. "Ἱκετεύοντες. Sic etiam Cyrill. Ms. et Suid. afferens locum obscurum, de quo hoc tantum mihi certum est, eum pertinere non ad ἱκετεύειν, sed ad usum metaphoricum vocis ἐναύειν." Tittm. Suidas: Ἐναγίζειν· παρὰ Ἡροδότῳ χοὰς φέρειν (ἐπιφέρειν Heins. ad Hesych.) ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾷν. Ἐναγίζων· φονεύων, κατακαίων. Ἐναγίζουσιν οὖν τῷ Ξανθῷ Μακεδόνι (" l. Μακεδόνες," Kust. et sic Schweigh. ad Polyb. T. 5. p. 142. e Valesio) καὶ καθαρμὸν ποιοῦσι σὺν ἵπποις ὡπλισμένοις. Zonar.: Ἐναγίζειν· τὸ χοὰς φέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις. Οὕτως Ἡρόδοτος. Καὶ ἐναγίζω, τὸ κατακαίω, (D, καταίνω, ἢ κατακταίνω,) καὶ τὸ φονεύω. Ἐναγίζουσιν οὖν τῷ Ξανθῷ Μακεδόνα καὶ καθαρμὸν ποιοῦσιν, A. ἐμποιοῦσι. "Hoc Fragm. pertinet ad lustrationem illam exercitus Macedonici, quæ Demetrio, Persei fratri, causam necis præbuit. (' Si vera est, ut est probabilis, hæc conjectura, fuerit illud ad L. 24. referendum, et capiti 8. subjungendum.' Schweigh.) De ea Liv. 40, (6.) ' Forte lustrandi exercitus venit tempus, cujus solemne est tale.' Et paulo post: ' Mos erat, lustrationis sacro peracto exercitum decurrere.' Id solemne Ξανθικὰ dicebatur, eo quod ageretur mense Xanthico s. Aprili. Hesych. Ξανθικά· ἑορτὴ Μακεδόνων, Ξανθικοῦ μηνὸς ἀγομένη, ἔστι δὲ καθάρσιον τῶν στρατευμάτων. E quo patet, hic leg. esse τῷ Ξανθικῷ, non τῷ Ξανθῷ." Vales. e Const. Collect. p. 36. Hesych.: Ἐναγίζειν· τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, ἢ διὰ πυρὸς, ἢ φονεὺς, ἄγος γὰρ τὸ μίασμα. "Scr. διὰ πυρὸς δαπανᾷν. Postrema verba e sede sua ejecta sunt, et referenda ad τὸ Ἐναγὴς supra, hoc modo: Ἐναγής· πονηρὸς, ἢ φονεύς. Ἄγος γὰρ τὸ μίασμα. Hoc malo, quam ut quicquam desit, quia nihil frequentius est hujusmodi transpositione in hoc auctore. Superiora probat Suid. (l. c.)" Heins. "L. ἢ διὰ πυρὸς δαπανᾷν, ἢ φονεύειν, partim ex Etym. M. partim e Suida. Sed Hesych. utrisque brevior scripsit, ut puto, ἢ διὰ πυρὸς, ἢ φονεύειν." Is. Voss. "E Suida et Etym. h. l. ita leg. et supplendus est, ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾷν, ἢ φονεύειν." Kust. "Ἄγος γὰρ τ. μ. Rectius forte hæc subjiciantur superioribus: Ἐναγές· μεμιασμένον. Quamvis Etym. receptæ seriei faveat. Vide Bourdelot. ad Heliod. 106. ubi Glossas Mss. laudat, in quibus ἐναγίζειν etiam exponitur, χοὰς ἐπιφέρειν." Albert. Glossæ: Ἐναγίζω· Immolo, Parento.]

Ἐναγισμὸς, ὁ, Parentatio, ut ap. Plut. ποιεῖσθαι ἐναγισμοὺς τοῖς τεθνηκόσι, Parentare mortuis. Herod. 4. Ἑκατόμβας τε οὖν κελεύειν παρασκευασθῆναι, ἐναγισμούς τε παντοδαποὺς, Parentationis omne genus, ut Pol. interpr. Dicitur et Ἐνάγισμα pro ἐναγισμὸς, vel pro Libamine, quod parentationis gratia offertur. Exponitur etiam ἐναγίσματα, Inferiæ. Hesychio ἐναγίσματα, sicut et ἐναγισμοὶ, sunt ὁλοκαυτώματα.

[" Ἐναγισμὸς, Parentatio, Inferiæ, Sacrificium pro mortuis. Ὥσπερ ἐναγισμόν τινα τῷ παιδὶ τελέσας, 2, 793. Ἡφαιστίωνος ἐναγισμὸς, 4, 157. Τιμᾷν τεθνηκότα καὶ γεραίρειν δημοσίοις ἐναγισμοῖς, 5, 633. Διὰ τί, τῶν ἄλλων Ῥωμαίων ἐν τῷ Φεβρουαρίῳ μηνὶ ποιουμένων χοὰς καὶ ἐναγισμοὺς τοῖς τεθνηκόσι, 7, 103." Ind. in Plutarch. "Boissonad. in Philostr. 519. ad Diod. S. 1, 284." Schæf. Mss. "Jambl. V. P. 118. Joseph. 959, 17. 972, 33." Wakef. Mss. Suidas: Ἐναγισμοί· ὁλοκαυτώματα. Ἐναγισμῶν ἐνεστηκότων Ῥωμαίοις· ὀλίγαις δὲ ὕστερον ἡμέραις Χαιρέαν μοίραις ἐτίμησαν εἰς τὸ πῦρ τιθεμέναις. Καὶ αὖθις· Ταῦτα γὰρ ἡμῖν ζῶσιν ἔτι τὰ ἐναγίσματα Βιτέλλιος καὶ Οὐεσπασιανὸς διδοῦσιν, ἵν' ἡμᾶς τοῖς πάλαι νεκροῖς καταθύσωσιν. " Ταῦτα κ. τ. λ. hæc sunt verba Dionis in Excerpt. Legat. a F. Ursino editis p. 396. ut Pearson. etiam observarat." Kust. Locus extat p. 1069.

A Reimar. ubi tamen est καὶ Βιτέλλιος. Ἐναγισμὸς occurrit ap. eund. Dion. 1108. 1298. Zonar.: Ἐναγισμοί· ὁλοκαυτώματα, ἢ μιασμοί. "Μιασμοὶ, i. e. Piacula, quo sensu etiam μίασμα nonnunquam occurrit, v. c. ap. Lucian. 1, 155. Ἐναγισμοὶ Feralia sunt Cass. Dion. L. 67, 9. 77, 12. (ἐναγίσματα ap. Suid. 65, 13.) et Piacularia Joseph. A. J. 19, 4. B. J. 1, 1, 4. 1, 7, 4. 6, 2, 1." Tittm. qui et e Cyrillo suo Ms. affert p. civ.: Ἐναγισμοί· ὁλοκαυτώματα, ἢ βιασμοὶ, l. μιασμοί. Hesych.: Ἐναγίσματα· ὁλοκαυτώματα. Ἐναγισμοί· τὸ αὐτό. Κλείδημος Περὶ Ἐναγισμῶν, ap. Athen. 410.]

[" Ἐνάγισμα, Græv. Lectt. Hesiod. 544. ad Lucian. 1, 519. 860. ad Diod. S. 1, 247. 234. Boissonad. in Philostr. 518. 623. 627." Schæf. Mss. Cass. Dio 1108. Καὶ μετὰ τοῦτο πάνθ' ὅσα περ ἐν τοῖς ἐναγίσμασι καθαγίζεται: 1302. Appian. 1, 419. J. Poll. 3, 102. Χοὰς χέασθαι, ἐναγίσαι, ἐναγίσματα: 8, 146. Ἐναγίσματα, χοαὶ, τὰ νενομισμένα. Glossæ: Ἐνάγισμα· Jentaculum. Ἐναγίσματα· Justa, Exequiæ.]

B Εὐαγὴς, έος, ὁ, ἡ, Sanctus, Sacer, Purus, ut εὐαγέεσσι θυηλαῖς, Sacris victimis, et εὐαγέων Ἱεροσολύμων, citatur e Nonno. Εὐαγὴς τὰς χεῖρας, Purus manibus, Puras manus habens, i. e. Cæde non contaminatas. Et Philo de V. M. 2. πράξεις οὐκ εὐαγεῖς appellat Impuras actiones, i. e. Flagitiosas. Interdum εὐαγές ἐστι exp. Fas est, ut ap. Plut. Lycurgo, Ὅπως εὐαγὲς ᾖ τὸ ἀνελεῖν. Apud Aristot. autem de Mundo κόσμος λαμπρότητι εὐαγέστατος exp. Mundus claritate sincerissima præditus.

Εὐαγέες μέλισσαι, Anthol. (Antiphil. 29.) Agiles apes, quod per aërem cito ferantur et facile, ut in VV. LL. exponitur ex Jani Lascaris sententia, deducentis ab εὖ et ἄγω. Sic et ap. Suid. εὐαγὴς exp. εὖ περιηγμένος. Ad hanc autem deductionem ἀπὸ τοῦ εὖ et ἄγω referri etiam posse existimo εὐαγὲς πνεῦμα ad Herod. pro Vento secundo, in Euterpe, Εὐαγέϊ τε πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσσῃ λείῃ, ut sit εὐαγὲς πνεῦμα τὸ εὖ ἄγον, ut dicuntur venti Ferentes pro Secundis. Sed malo vett. exempl. sequi, C in quibus reperi εὐαεῖ, ab ἄω. || Εὐαγὴς πύργος ex eorundem Epigr. lib. 4. citatur pro Turri patente et aperta, i. e. Liberum prospectum habente. Quæ significatio aliam rursus deductionem poscere videtur. Non male autem fortasse ibi quoque εὐαὴς legeretur, quia quæ in patenti loco sita sunt, ventis magis sunt exposita. Vult tamen Hesych. quoque εὐαγὲς inter cetera significare εὐοπτον. || Est et Εὐαγὲς, Quod facile frangi potest, ita enim malo, quam cum Suida exponere καλῶς κεκλασμένον, ab ἄγω, Frango.

[" Εὐαγὴς, Boissonad. in Philostr. 328. Heyn. Hom. 6, 229. Charit. 663. Wakef. Ion. 902. ad Callim. 1, 165. Brunck. Antig. 521. Bibl. Cr. 3, 2. p. 42. Jacobs. Exerc. 2, 133. Maittair. Ind. ad Petit. in Aret. T. 3. Pierson. Veris. 114. Ruhnk. ad Tim. 13. (in Ἄγος citatus.) Ad Mœrin 120. Bene tornatus, Koppiers. Obs. 89. Toup. Opusc. 1, 558. 2, 118. 202. Emendd. 2, 366." Schæf. Mss.]

[Εὐαγής. Eurip. Suppl. 651. Matth. ἀμφὶ δ' Ἠλέκτρας πύλας Ἔστην θεατὴς, πύργον * εὐαγῆ λαβών. " Πύργον εὐαυγῆ forte est ex Æsch. Pers. 466. Ἕ-D δραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ, de Xerxe, prælium navale ap. Salamina spectante, ubi v. Schol. (A. Ὅθεν ἐδύνατο καλῶς ἄγειν τὸν ὀφθαλμὸν πανταχοῦ, καὶ βλέπειν· ὑψηλὸς γὰρ ἦν. Τὸ δὲ εὐαγῆ παντὸς στρατοῦ, ἀντὶ τοῦ καθαρὰν, κεχωρισμένην, εὖ ἔχουσαν οἷον τὴν ἄποψιν, καὶ ἐπιτηροῦσαν τὸν λεὼν ἅπαντα, ἢ αὐγάζοντα καὶ ὁρῶντα: Schol. B. Εὐαγῆ· εὐκατάληπτον.) Vult, Turrim, e qua prospectus undequaque patebat. Et ita fere Reisk. et Heath. (etiam Arnald. Lect. Gr. 58.) Male vertunt, (ut etiam Arnald. observarat,) Turrim sacram." Markl. " Vere Arnald.: A quo longe lateque prospici potest. Hesych. Εὐαγές· εὔοπτον." Musgr. Schleusnerus in Mss. pro εὔοπτον male legit * ἔποπτον. " Hesych. Εὐαγές· εὔοπτον. Æsch. Pers. 466. Ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαυγῆ στρατοῦ, Unde omnem perlustraret exercitum. An (εὐαγὲς in Hesychii glossa) pro εὐαυγές? Utitur Auctor de Mundo p. 34." Toup. Emendd. 4, 99. 163. " HSt. ex Epigr. L. 4. etiam affert εὐαγὴς

πύργος, pro quo conjicit εὐαής. Sed obstat Eurip. l. c. (Proculdubio erravit Noster, afferens tanquam ex Anthol. phrasin, πύργος εὐαγὴς, quæ in Eurip. uno reperiri potest.) Infra: Εὐαρής· εὔοπτος." Albert. "Pro εὐαέρης. Ita εὐάριοι, et εὐαρία, pro εὐαερία, ap. Eust. Od. Δ. p. 180. Cf. Suid. v. Εὐάφορα." Is. Voss. "Suspicabar τὸ εὐάρης corruptum esse ex εὐαὴς, vel εὐαγής. Supra enim εὐαγὲς explicuit etiam εὔοπτον. Alioquin ad eandem originem pertineat cum rariori voc. præc. * εὐάρητος· (ὄνειρος, εὔτακτος.)" Albert. "Scribo sine distinctione: Εὐάρητος ὄνειρος· * εὔευκτος. Hesych. Πολυάῤῥητος· πολύευκτος, ubi scr. (etiam Nostro judice) πολυάρητος, vel πολυάρατος. Themist. 66. τὸν πολυάρατον πλοῦτον." Toup. Emendd. 4, 7—8. Pro ὄνειρος Schleusner. Mss. reponendum censet ὄνηρος, sed quo sensu, nescimus. "Lege: Εὐάρητος ὄνειρος. εὔτευκτος, Faustus." Wakef. ad marg. "Εὐαυγῆ Brunck. ab εὖ et αὐγὴ, juxta T. H. quem vide in Musgr. Exerc. Eurip. 2, 6. p. 84. et in Notis ad Suppl. 652. Sic et Schutz. Pors. quibus accedo. Εὐαγῆ ab ἀγὴ, quod idem est cum αὐγὴ, vel ab ἄγειν, respectu ad solis motum, cum sol dicitur (dicatur) εὐαγὴς a Parmenide ap. Clem. Alex. Str. 5. p. 261. deducit Arnald. (l. c. Verba sunt:—'Hinc quoque sol dicitur Parmenidæ l. c. ni potius poëta ille ad solis motum respexerit, et εὐαγῆ scripserit esse solem, quia velocissime circumagitur, ἀπὸ τοῦ ἄγειν, Agere.') Sed contra stat T. H." Butler. ad Æsch. l. c. Blomfieldius εὐαυγῆ edidit, sic scribens: —"Hoc est, quod Theognis 550. vocat τηλαυγῆ σκοπίην. Edd. vett. εὐαγῆ. Brunck. εὐαυγῆ reposuit e correctione Hemsterhusii, qui pariter emendavit Eurip. Suppl. 652. unde εὐαυγεῖς restituit Musgr. in Bacch. 661. (quod recepit Matthiæ.: "Ηκω, Κιθαιρῶν' ἐκλιπὼν, ἵν' οὔ ποτε Λευκῆς χιόνος ἀνεῖσαν * εὐαυγεῖς βολαί.) Scholiasta ad h. v. utramque lectionem explicat." Cf.] "Εὐάφορα, Suidæ εὔσκοπα, εὐθεώρητα, "in hoc loco, cujus auctorem reticet: Κολωνὸν ἐπιλεξάμενος, ὑφ' οὗ τά τε ἔμπροσθεν καὶ τὰ κατόπιν εὐάφορα ἦν, λόχον ἐπ' αὐτοῦ ἐπέστησεν, Facile despici "poterant et lustrari oculis." [In Kust. Ed. est ἀφ', sed ὑφ' cum Nostro exhibent Ed. Mediol., et Zonar. ap. quem est ἔστησεν pro Suidæ ἐπέστησεν.]

[Εὐαγής. "Euripidis loco apte convenit (Arnaldi) interpretatio: ipsi voci convenire, fuerat ostendendum.' Εὐαγὴς si ducatur ab ἄγος, quid sit, notum est, quemadmodum ἀναγὴς, * δυσαγής. Si ab ἄγω, Duco, erit Agilis, Flexibilis: qua potestate capitur in Hippocr. Περὶ Διαίτ. 2. p. 363(=98. Καὶ γίνονται εὐαγέες οἱ ἄνθρωποι,) neque aliter HSt. intellexit Anth. 1. c. 60. Ep. 6. Χαίροιτ' εὐαγέες (μέλισσαι,) in Thes. Agiles apes, quod per aërem ferantur cito et facile, (v. Jacobs. Anth. 7, 156. 9, 58. ubi vertitur Leves.) Vel, Mobilis, Volubilis, ut in Aretæo p. 19. ὀφθαλμοὶ εὐαγέες, λαμπροὶ, exponi possunt, (et ut exposuit Maittair. in Ind.) licet Puros dederit Crassus, Wiganus Lucentes, quod vix perspicias, unde pendeat, nisi legisse, vel legi voluisse statuas εὐαυγέες. Junguntur tamen itidem ab Adamantio Physiogn. 9. (p. 349.) ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε, καὶ λαμπροὶ, καὶ εὐαγεῖς, cujus vice admodum vitiose εὐλαβεῖς Polemo (222.) præfert. Porro si ab ἄγω, ἄγνυμι, Frango, significabit Fragilem, Quique facile comminui possit. Quo pertinet Suidæ locus ita scr. Εὐαγές· εὐκόλως κεκλασμένον. (Vulgo legitur καλῶς. 'Imo potius ῥᾳδίως,' Kust. 'Scr. εὐκόλως. Certe hæc emendatio propius ad textum accedit, quam Kusteri ῥᾳδίως.' Schleusner. Mss.) et στάχυς εὐαγὴς, i. q. εὔκλαστος, εὔθραυστος, ap. Etym. v. Δημήτηρ. In his, sicuti linguæ norma postulat, penultima corripitur: aliis in locis eadem vox syllabam istam habet productam. Leonid. Anth. 6, 27. Ep. 6. Καὶ πέλεκυν, ῥυκάναν τ' εὐαγέα, καὶ περιαγὲς Τρύπανον, Parmen. ap. Clem. Alex. Str. 5. p. 732. καθαρᾶς εὐαγέος ἠελίοιο Λαμπάδος ἔργ' ἀΐδηλα: nimirum forma Dorica nascuntur ex εὐηγὴς et περιηγὴς, quorum illud rarissimum, alterum frequentatur pro Circumacto, Circumjecto, Rotundo, sæpe tamen quam proprie vim habeat obscurum est, qua de re nunc nihil amplius dicam. Singulare est, quod e Lex. Vet. Ms. Bibl. SGerm. (in Bekkeri Anecd. Gr. 337.) mecum communicavit Ruhnk.: Ἀγής· τοῦτο ἀπὸ συνθέσεως καταλείπεται τοῦ εὐαγὴς, ἢ παναγής. Ἐμπεδοκλῆς· "Αθρει μὲν γὰρ ἄνακτος ἐναντίον ἀγέα κύκλον. Pro παναγὴς, quod longe diversum est, melius scripsisset περιαγὴς, ut in illo versu proverbiali, quem suggerit Philopon. Περὶ Κοσμοπ. 179. Μηδ' ὅσον ὀφθαλμοῦ περιηγέα κύκλον ἑλίξαι. Vide Suid. in Εὐαγής. (Cf. Naek. in Ἀγὴς citatum.) Nunc investiga quantum libet, harum, quas notavi in εὐαγὴς, significationum quænam vel Æschyli verbis, vel Euripidis accommodari possit, nullam, ni fallor, invenies; at scripseris inserta litera εὐαυγῆ, omnis difficultas fuerit sublata; nam εὐαυγὴς, Locus illustris, vel, Qui undique conspici potest, vel Unde prospectus in vicina late patet. Ratio structuræ in ἕδρα παντὸς εὐαυγὴς στρατοῦ itidem expedita, quæ frustra quæratur in εὐαγής. Enimvero jam dudum vereor, ne εὐαυγὴς per culpam librariorum pluribus locis abierit in εὐαγὴς, (sic εὐαγὴς et εὐαυξὴς confunduntur, ut alibi docuimus.) In Jambl. certe Protr. p. 152(=360. Kiessl.) vice vulgati, Ἀφ' ὧν λαμπροτάτη τις εὐαγία καὶ * ἀδιάπταιστος περὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα συνίσταται ἐξ ἁπάντων τῶν νοημάτων, καὶ νοητῶν, καὶ τῆς περὶ ταῦτα θεωρίας, Cod. Reines. quem ipse cum edito contuli, præfert * εὐαυγία, quod utique longe melius congruit cum λαμπροτάτη, et τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα, quam εὐαγία. (Kiessl. e Cod. Ciz. edidit εὐαυγία, de hac nota tacens.) Perinde se res habet in Platone de LL. 12. p. 989(=198.) Ἃ μαθοῦσι μὲν εὐαγέστερα (male in Ed. Bip. εὐαγέστερον) γίγνεσθαι, μὴ μαθοῦσι δὲ σκοτωδέστερα τὰ περὶ νόμους αὐτοῖς φαίνεσθαι καὶ ἀσαφῆ: Tim. 1065. Ἀέρος τὸ μὲν εὐαγέστατον, ἐπίκλην αἰθὴρ καλούμενος· ὁ δὲ θολερώτατος ὁμίχλη τε καὶ σκότος. Unde sumtum Jamblichi de Myst. 80. τὸ εὐαγέστατον καὶ ἄκρον τοῦ ἀέρος. Si tum juncta propinquæ, tum opposita contrariæ potestatis attente spectes, quid prius in mentem veniat quam opportunissimum εὐαυγής? Accedat Aristot. vel quicunque nomen ejus mentitus Auctor, de Mundo p. 14. Κόσμος—λαμπρότητι δὲ εὐαγέστατος. Vertit Apuleius: Splendore perlucidus. Quin clarius etiam causam nostram suffulcit diversa, quam Stob. suppeditat Ecl. Phys. 78. lectio, λαμπρότητι δὲ τηλαυγέστατος. In Parmenide quoque εὐαυγέος ἠελίοιο non sprevero. Pythagoreis autem in primis αὐγὴ et voces inde natæ placuerunt. Unico Theagis exemplo defungar ap. Stob. p. 11. Ὁ δὲ νόος ἐπ' ἄκρας τῆς κορυφῆς τοῦ σώματος ἱδρυμένος, καὶ ἔχων περιαυγέα καὶ διαυγέα τὰν ἔποψιν, μαστεύεται τὰν τῶν ἐόντων φρόνασιν. Jam neminem opinor fore, qui contendat, pro εὐαυγὴς Græcos vitandæ κακοφωνίας ergo solemni more pronuntiasse εὐαγής." T. H.]

[Εὐαγής. "Plato Epist. 2, 706(=312=67.) Τοῦτο δ' οὐκ εὐαγές μοι ἀπέβη." Gul. Adams in Mss. Soph. Œd. T. 931(≠911. Ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν, Ὅπως λύσιν τιν' ἡμὶν εὐαγῆ πόρῃς. Ubi Triclin. Ἤγουν ἵνα λύσιν εὐαγῆ τῆς παρούσης ἀνάγκης τοῦ Οἰδίποδος παρασχῇς, ἤγουν ἁγνὴν καὶ ἱεράν. Ἐναντίον δὲ τῷ εὐαγεῖ τὸ ἐναγές.) Εὐαγῶν ἔργων, Philo 609. Davis. ad Cic. de LL. 144. Andocides p. 13(=48.) Ὁ δὲ ἀποκτείνας τὸν ταῦτα ποιήσαντα καὶ ὁ συμβουλεύσας, ὅσιος ἔστω καὶ εὐαγής." Valck. Mss. Marini Procl. p. 29=89. Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ὁ εὐαγέστατος τρίτον ἄλλον περιγράψας τόπον, πάσαις ἐν αὐτῷ ταῖς τῶν ἀποιχομένων ἀνθρώπων ψυχαῖς ἀφωσιοῦτο. Hippocr. de Insomn. 107. Ἥλιον δὲ, καὶ σελήνην, καὶ οὐρανὸν, καὶ ἀστέρας, καθαρὰ καὶ εὐαγέα, κατὰ τρόπον ὁρώμενα ἕκαστα, ἀγαθά.]

[Εὐαγής. J. Poll. 1, 33. Καὶ τὰ πράγματα, τὸ μὲν, ἅγιον, καθαρὸν, ὅσιον, ἁγνὸν, εὐαγὲς, ἄχραντον. Hesych.: Εὐαγές· ἁγνὸν, καθαρὸν, εὐσεβὲς, ὅσιον, εὔοπτον, ἅγιον. Εὐαγοῦς· θειοτάτης. "Soph. Antig. 527(=519. Erf. Τίς οἶδεν, εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε;)" Wakef. ad marg. Schol. εὐσεβῆ: Gl. ap. Brunck. εὐαγῆ· ἀποδεκτὰ, εὐσεβῆ. Phot.: Εὐαγές· ἁγνὸν, εὐσεβὲς, ὅσιον, θειότατον. Εὐαγής· μεταφορικῶς κύκλος. Tittmanni Cyrill. Ms.: Εὐαγές· ἁγνὸν, εὐσεβὲς, ὅσιον, θειότατον. Zonar.: Εὐαγές· ἁγνὸν, εὐσεβὲς, ὅσιον, θειότατον. Γένους δὲ ἦν εὐαγοῦς. Suid.: Εὐαγές· ἁγνὸν, καθαρὸν, εὐσεβὲς, ὅσιον, θειότατον. Γένους δὲ ἦν εὐαγοῦς, οὐκ ἐπὶ δυνάμει τρυφώσῃ λαμπρυνομένου, οὐδὲ ἐπὶ χρημάτων περιουσίᾳ κολακικῇ.

Εὐαγής· καλῶς περιηγμένος, μεταφορικῶς κύκλος. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι (Antip. Sid. 79.) Πιερικὰν σάλπιγγα, τὸν εὐαγέων βαρὺν ὕμνων Χαλκευτὰν κατέχει Πίνδαρον ἅδε κόνις. "Prius distichon profert Suid. in Εὐαγής, et in Χαλκευτής. Utroque loco εὐαγέων legitur, quod etiam in Plan. et in Vat. Cod. habetur. Hanc lectionem, quam Toup. recte explicavit Emendd. in Suid. P. 3. p. 559(=T. 2. p. 366. Ed. 1790.) idem tentavit in Epist. Cr. 118(=T. 2. p. 580.) εὐαχέων corrigens, e Pind. Pyth. 3, 25. Εὐαχέα βασιλεῦσιν Ὕμνον. (Cf. Bos. Anim. ad Scriptt. Gr. 83.) Falsis ratiunculis hanc conjecturam convellere suscepit Koppiers. Obs. Philol. 89. cui respondet Toup. Cur. nov. 202(=T. 4. p. 70.) εὐαγέων et εὐαχέων pronuntiandum τρισυλλάβως: in utroque enim vocabulo α producitur, ut apparet e Leon. Tar. 28. Recte autem vulgatæ patrocinatur Brunck. docens, verba a fabrili arte traducta esse. Pindarum enim ὕμνων χαλκευτὰν dici; ut igitur poëta in eadem persistat metaphora, verius et elegantius epitheton excogitari non posse verbo εὐαγέων. Sunt autem ὕμνοι εὐαγέες Hymni bene tornati, ut est ap. Horat. A. P. 441. ubi vulgatæ lectioni, Et male tornatos incudi reddere versus, e nostro loco robur accedit contra Bentl. molimina. Nostrum ductum videri potest ex Aristoph. Eq. 527. τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων. Similiter locutus est Eurip. Andr. 477. Antip. Thess. 24. Πιερίδων * χαλκευτὸν ἐπ' ἄκμοσιν." Jacobs. Anth. 8, 74. Zonar.: Εὐαγής· καλῶς περιηγμένος, ἢ μεταφορικὸς (l. μεταφορικῶς e Suida) κύκλος. Εὐαγῶν· μεγάλων. "Spectatur Epigr. cujus fragmentum affert Suid." Tittm.]

[Εὐαγής. Callim. H. in Del. 98. εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην. "Non dubito quin cum εὐαγέων subaudiendum sit υἱοῖς, ut dicat, Sed curæ sim iis, quorum patres sancti fuerunt, et qui sancti sunt et ipsi. Possumus vero et Religiosi interpretari." HSt. "Præstat vertere Pii. Ovid.: Cura pii diis sunt, et qui coluere coluntur." Th. Græv. "Non accedo HStephano, qui voci εὐαγέων subaudiendum hic putat υἱοῖς, quasi dixerit poëta, Curæ sim iis, quorum patres sancti fuerunt, et qui sancti sunt ipsi, s. quod inde expressit Vulcan., Puri e puris mea numina curent. Apollinis nempe adhuc in Latonæ utero jacentis sunt hæc verba, quibus, ubi gravia Thebanis, ob repulsam ab eorum sedibus prægnantem Latonam, ut impiis fuisset ominatus, addit postremo, Ipse autem, sicut sanctus sum, sanctis etiam sim curæ. Εὐαγέων nempe ibi non plurale ab εὐαγής, (ut existimabat etiam Morell. Lex. Gr. Pros. v. Εὐαγής,) sed particip. a v. * εὐαγέω, Sanctus, vel, Pius sum. Imo cui geminus omnino, optimus proinde h. l. interpres, ap. coævum nostro Battiadæ Simichidem occurrit locus Idyll. 26, 30. ubi post discerptum a Thebanis mulieribus impium ac infelicem Pentheum, addit continuo poëta, Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι, Ipse vero sanctus fiam, et sanctis s. sancte agentibus placeam. Ita ceteroquin de Coryciis Nymphis, hunc Apollinem hymno et chorea celebrantibus, ait alius e Pleiade itidem poëta Argon. 2, 715. Λοιβαῖς εὐαγέεσσιν ἐπώμοσαν, Inter puras libationes conjurarunt, et sicut εὐαγέως pro Sancte s. Caste dixerat paulo ante v. 701. Quod vero ad Juliani Cæs. olim monui, male ibi εὐαγὴς pro ἐναγής, Sanctus nempe pro Impio s. Scelerato legi, id alibi etiam haud semel, aut vicissim, ἐναγὴς nempe pro εὐαγής, obvio utique in iis errore ν pro υ, aut contra factum. Sic ap. Soph. Œd. T. 670. ubi male τὸν ἐναγῆ φίλον in accuratissimis etiam Edd. legas, pro εὐαγῆ, Innocentem, Purum, (sed cf. nott. in Ἐναγής,) et sicuti ad eum critici ejusdem dramatis v. 941. λύσιν εὐαγῆ notant, ἤγουν ἁγνὴν καὶ ἱερὰν, ἐναντίον δὲ τῷ ἐναγεῖ τὸ εὐαγές. Simile etiam mendum in Psello de Dæm. 5. (Εἰ γὰρ κατὰ τὸν Σιμωνίδην, ὁ λόγος τῶν πραγμάτων εἰκών ἐστιν, ὡς εἶναι τὸν μὲν τῶν ὠφελίμων ὠφέλιμον, τὸν δὲ μὴ τοιούτων, οὐκ ἀγαθὸν, τί ἂν εἴη σοι χρηστὸν, ὅταν εὐαγεῖς εἰκονίζω λόγους; de hoc dicto cf. Bentl. Diss. Phalar. 191.) eluit Gaulmin. ubi nempe pro εὐαγεῖς λόγους, de Sermonibus impiis, ἐναγεῖς leg. monuit." Spanh. "Ineptissime Versio Latina superior explicat. Verum sensum primus commentato- A rum vidit Spanh. Sed ante viderat interpres Latinus Gulonius: Purus puris curæ ero." Ernest.]

"Εὐαγέως, Sancte, Pure, Rite. Apoll. R. 2, 699.) "εὐαγέως καίειν, Rite adolere:" [ἐκ δ' ἄρα πάντων Εὐαγέως ἱερῷ ἀνὰ διπλόα μηρία βωμῷ Καῖον, ἐπικλείοντες Ἑώϊον Ἀπόλλωνα: 3, 1203. Ἔνθ' ἤτοι πάμπρωτα λοέσσατο μὲν ποταμοῖο Εὐαγέως θείοιο τέρεν δέμας: 4, 1129. εὐαγέως ἐπιβώμια μῆλ' ἐρύσαντες. Oppian. H. 5, 416. Δελφίνων δ' ἄγρη μὲν ἀπότροπος, οὐδὲ θεοῖσι Κεῖνος ἔτ' ἐμπελάσειε θυτὴρ φίλος, οὐδέ κε βωμῶν Εὐαγέως ψαύσειεν, ὁμωροφίους δὲ μιαίνει, Schol. καθαρῶς. Hymn. Hom. in Cer. 274. PROSAICE autem dicitur Εὐαγῶς, quam formam usurparunt Eust. Od. A. p. 34. Bas.; et Philo J. 1, 4. Pfeiff. cujus hæc sunt verba: Τοῦ δὲ Θεοῦ πολλὴν ἀπραξίαν οὐκ εὐαγῶς κατεψεύσαντο. "Philo J. 2, 472." Wakef. Mss. ETIAM compos. * Πανευαγῶς, quod Boissonad. Mss. affert e Niceta Paphlag. p. 40. in Martyrum Triadi, edita a Combef. Par. 1666.]

[* Εὐάγεια, ἡ, Sanctitas. Jambl. V. P. 3. p. 10= B 36. Ὠφεληθεὶς οὖν παρὰ Θάλεω τά τε ἄλλα καὶ χρόνου μάλιστα φείδεσθαι, καὶ χάριν τούτου οἰνοποσίᾳ τε καὶ κρεωφαγίᾳ, καὶ ἔτι πρότερον πολυφαγίᾳ ἀποταξάμενος, τῇ δὲ τῶν λεπτῶν καὶ * εὐανοδότων ἐδωδῇ συμμετρηθεὶς, κἀκ τούτου * ὀλιγοϋπνίαν, καὶ * ἐπαγρυπνίαν, καὶ ψυχῆς καθαρότητα κτησάμενος, ὑγείαν τε ἀκριβεστάτην καὶ * ἀπαρέγκλιτον τοῦ σώματος, ἐξέπλευσεν εἰς τὴν Σιδόνα. "Ita recte Ciz. Verbum ἐπαγρυπνέω e Diod. S. 14, 68. Schneider. in Lexico suo consignavit. (Noster etiam Basilium et Lucian. attulit.) In Edd. Arc. et Kust. legitur vox corrupta * ἐπαγρίαν, pro qua jam Arc. et Scaliger ἀγρυπνίαν scr. esse censuerunt." Kiessl. cujus diligentiam effugerunt sequentia hæc loca. "Commendat ἀγρυπνίαν pro ἐπαγρίαν e conjectura Arcerii Kusterus. Etsi non omnino ego astipuler, non tamen quoque ita liquidum videtur, quomodo vox illa sit emendanda. Nisi nimis a ductibus mendosæ scripturæ recedat, mallem ἐπέγερσιν. Postea vero, ut antiquam lectionem pressius sectarer, conjeci εὐάγειαν. Infra Jambl. 17. p. 61. C δι' οὓς ἀγχίνοιά τε, καὶ ψυχῆς εὐάγειαι πᾶσιν ἐκ παντὸς ἐνεφύοντο. Nisi potius locum per literarum metathesin mederi satagis, ut ἐπαγρίαν pro * ἐπαργίαν irrepserit. Est autem ἀργὸς tum Velox, tum Tardus. Hinc ἐπαργία e vi præpositionis Summam agilitatem ac vigilantiam excitatiorem denotat, quem effectum suggerit tenuis victus, ac cibus modice sumtus, juxta medicorum filios. Infra 9. p. 36. Pythagoras διεκελεύετο κατὰ τὰς πράξεις ἀποδοκιμάζειν τὴν ἀργίαν, Jubebat insuper omnem a rebus gerendis ignaviam profligare." Ger. Horreus Anim. Sacr. Prof. 48. "Nisi festinasset adeo Kust., correxisset haud difficulter, καὶ ἔτι ἁγνείαν, quemadmodum infra (24.) n. 106. ἢ πρὸς καθαρότητα τῆς ψυχῆς καὶ ἁγνείαν. Poteris quoque καὶ εὐάγειαν, ut n. 107. (Καὶ ὅσα δὲ εἰς μαντικὴν ἐνεπόδιζεν ἢ πρὸς καθαρότητα τῆς ψυχῆς, καὶ ἁγνείαν, ἢ πρὸς σωφροσύνης ἢ ἀρετῆς ἕξιν, παρῄνει φυλάττεσθαι. Καὶ τὰ πρὸς εὐάγειαν δὲ ἐναντίως ἔχοντα, καὶ ἐπιθολοῦντα τῆς ψυχῆς τάς τε ἄλλας καθαρότητας καὶ τὰ ἐν τοῖς ὕπνοις φαντάσματα παρῃτεῖτο, ubi pro D ἁγνείαν Ciz. ἄγνοιαν: pro εὐαγίαν malit Schæf. * εὐαύγειαν, v. T. H. in Εὐαγὴς citatum, et locum ibi allatum ex ejusdem Jamblichi Protr., in quo reperitur * εὐαυγία, non εὐάγεια. Certe aliquid vitii subesse videtur. Vertitur:—Monebat etiam cavere ab iis, quæ facultatem divinandi, puritatem animæ, castitatem, sobrietatem, aut virtutis habitum impedirent. Denique respuebat cuncta sanctitati adversa, et tum ceteram animæ puritatem, tum oblatas in somno species obfuscantia.' Th. Taylori versio est hæc:—'He likewise exhorted them o abstain from such things, as are an impediment to prophesy, or to the purity and chastity of the soul, or to the habit of temperance, or of virtue. And lastly, he rejected all such things, as are adverse to sanctity, and which obscure and disturb the other purities of the soul, and the phantasms, which occur in sleep.' Posterior sententia ad ea, quæ intellectum hebetant, respicere videtur; prior autem ad ea, quæ ad animæ puritatem pertinent. Sed mirum est vocem καθαρότης in utraque sententia reperiri.) Et c. 17. p. 61.

Sed posteriorem hanc correctionem præcepit Ger. Horreus (l. c.)". Eldik. Suspic. Spec. 11. Jambl. l. c. 17. p. 61=154. Εἰ δὲ μετὰ τὸ ἐκ μορφῆς τε καὶ βαδίσματος, καὶ τῆς ἄλλης κινήσεώς τε καὶ καταστάσεως ὑπ' αὐτοῦ φυσιογνωμονηθῆναι καὶ ἐλπίδα ἀγαθὴν περὶ αὐτῶν παρασχεῖν, μετὰ πενταετῆ σιωπὴν, καὶ μετὰ τοὺς ἐκ τῶν τοσῶνδε μαθημάτων ὀργιασμοὺς καὶ μυήσεις, ψυχῆς τε * ἀποῤῥύψεις καὶ καθαρμοὺς τοσούτους τε καὶ τηλικούτους καὶ ἐκ ποικίλων οὕτω θεωρημάτων προσοδεύσαντες, δι' οὓς ἀγχίνοιά τε καὶ ψυχῆς εὐάγειαι πᾶσιν ἐκ παντὸς ἐνεφύοντο, δυσκίνητος ἔτι τις καὶ δυσπαρακολούθητος εὑρίσκετο. " V. προσοδεύσαντες libens obelo confixerim. Non solum enim nihil ad rem facit, sed etiam sensum et seriem orationis turbat, siquidem accusativi illi καθαρμοὺς etc. pendent a præcedenti μετὰ, nec ullo verbo ad sui constructionem opus habent. Deinde pro δι' οὓς, quod statim sequitur, lego δι' ὧν." Kust. " Schneidero in Lex. suo προσοδεύειν h. l. significare videtur, Instruere tanquam viatico. Quam viri egregii rationem meam facere non possum. In Ciz. est * προοδεύσαντες, pro quo si legas προοδεύσαντας, idque referas ad καθαρμοὺς, ut intelligantur Purgationes, quæ e theorematibus prodeant s. redundent, loco quodammodo consulueris." Kiessl. quem præteriit hæc Horrei l. c. 143. observatio:—Nec felix est Kust. in conjectura, ubi participium προσοδεύσαντες e textu exsibilandum judicat, utpote seriem orationis turbans. Maneat tamen necesse est, modo corrigas, προσοδεύσαντας, ut in structura cum καθαρμοὺς jungatur. Verto totum locum: Post tot ac tantas purgationes, quæque e tam variis theorematibus accesserant. (Rectius Kiessl. προοδεύσαντας.) Nescio cur maluerit v. cl. δι' ὧν. Reddo, Propter quæ, ut causam efficientem designet. Sc. διὰ cum accus. passim denotat Per, i. e. Propter, quando causam sine qua non exprimit, atque adeo causam remotiorem, efficientem, potissimum ubi de rebus sermo fit, non adeo de personis, ut h. l. atque hinc unice repetendum credo, quod passim annotarunt VV. DD. διὰ cum accus. aliquando valere quoque i. q. διὰ cum genitivo, Per. Hæ purgationes, ad præcedens enim καθαρμοὺς respicit illud δι' οὓς, in causa erant, quod ἐνεφύοντο ἀγχίνοιά τε καὶ ψυχῆς εὐάγειαι πᾶσιν ἐκ παντὸς sc. θεωρήματος, vel potius, καθαρμοῦ ἐκ τῶν θεωρημάτων. Quod autem ἀγχ. τ. κ. ψ. εὐάγ. reddidit Interpres, Solertia mentis animæque sanctitas, non omnino rejicio; sedet autem mihi, velle fere Jamblichum per v. εὐάγεια Bonam ac felicem intendere agilitatem, i. e. Agendi facultatem, quæ supra c. 28. τὰ τῶν ἀρετῶν ἔργα αὐτοῦ. Nisi quis malit Animæ felicitatem ac beatitudinem, ubi res bene agitur cum anima. Plurali autem numero εὐάγειαι videtur Auctor respicere, varias ac singulas animæ actiones, diversaque ac plurima harum objecta, quæ vel ingenio, vel judicio, vel voluntati obversantur. Confirmor in emendatione, quam superius proposui, p. 48. ubi in Jambl. pro ἐπαγρίαν reponendum conjiciebam εὐάγειαν, quod exprimit, Bonam ac felicem operandi agilitatem, corporis sc.; nam cum ὀλιγοϋπνίαν jungitur, additurque, ψυχῆς καθαρότητα, quo innuitur Animæ puritas, a corporis colluvie superflua, vaporibusve ipsius, atque halitibus obscuris, cerebrum ac mentem obnubilantibus, quando purificatio fit mentis ab affectibus pravis, e corporis mole redundantibus."]

Εὐάγητος, ὁ, ἡ, Purus, Splendidus. Aristoph. Nub. ipsis nubibus tribuit δροσερὰν φύσιν εὐάγητον, quod Suidas exponit καθαρὰν et λαμπράν: Schol. autem, non solum λαμπρὰν, sed et πανταχοῦ φερομένην, secundum quam expositionem erit ab εὖ et ἄγω, ut et de εὐαγὲς dictum est: in altera autem signif. sunt qui ab αὐγὴ deducant. [Zonar.: Εὐάγητον· καθαρὰν, λαμπράν. Ἀριστοφάνης (Nub. 277.) Δροσερὰν εὐάγετον φύσιν. De Aristoph. loco vide quæ scripserunt Bentl. Reisk. Brunck. Ernest. et Hermann. " Dicitur εὐαγὴς et εὐάγητος, ut περιηγὴς s. περιαγὴς et περιάγητος, de quo VV. DD. ad Hesych. et Pollucem. Atque hinc vindicandus Aristoph. Nub. 276. loco vexatissimo, sed minus intellecto: Ἀέναοι Νεφέλαι Ἀρθῶμεν(,) φανεραὶ, (dele comma,) Δροσερὰν φύσιν εὐάγητον. Ubi aliud leg. monet Bosius, aliud Bentl. noster. Sed utrumque verbi ratio fefellit. Fluit ab antiquo * ἠγεῖν. Hinc ἡγεῖσθαι, ἥγησις, ἥγημα, ἡγητὸς s. ἀγητὸς, et si quæ alia ejusdem familiæ vocabula. Recte exponit Schol. πανταχοῦ φερομένην. Sed proculdubio vera lectio est εὐάγητοι: Νεφέλαι Δροσερὰν φύσιν εὐάγητοι. Quod rotundius. Huc facit Judas in Epist. 12. Νεφέλαι ἄνυδροι ὑπὸ ἀνέμων περιφερόμενοι. Ceterum, quia mentio hic incidit antiqui verbi ἠγέειν s. ἠγεῖν, nequeo mihi temperare, quin alterum verbum ejusdem formæ et ætatis in lucem revocem; quod nobis conservavit, et solum conservavit, monumentorum omnium, quæ hodie leguntur, antiquitate et elegantia longe spectatissimum, Marmor Sigeense: Ἐὰν δέ τι πάσχω, μελεδαίνειν δέω Σιγειεῖς. Ego vero, si quid patiar, precor, ut mei curam habeant Sigeenses. Hæc mens Phanodici, s. statuæ Phanodici, est, quam minus perspectam habuerunt VV. DD. Idem autem δέω et δέομαι, ut ἠγέω et ἡγέομαι. Hoc recentiorum, illud antiquiorum. Nihil verius hac lectione." Toup. Emendd. 2, 366. " Wakef. Ion. 902." Schæf. Mss.]

Παναγὴς, έος, ὁ, ἡ, Omnino sanctus, vel purus, Sanctissimus, Purissimus, Hes. Apud Suid. παναγεῖς γυναῖκες. Ετ Παναγὶς, ίδος, ἡ, Dies sacra, VV. LL. Ετ Παναγιστίας Hes. exp. * παναγίας.

[Παναγής. Vide Ἄγος. Hesych.: Παναγής· καθαρὸς, κατὰ πᾶν ἁγνός. " Forte ἅγιος, ut supra. Hesych. Παναγῆ· καθαρὰ, ἅγια. (Sed vulg. tuetur Photius: Παναγής· ὁ κατὰ πάντα ἁγνός.) Max. Tyr. 30, 4. Φοβερὸς γεωργὸς οὐδενὶ, πολέμιος οὐδενὶ, φίλος πᾶσιν, ἄπειρος αἵματος, ἄπειρος σφαγῆς, ἱερὸς καὶ παναγὴς θεῶν ἐπικαρπίων, καὶ * ἐπιληναίων, καὶ * ἀλώων, καὶ * προηροσίων." Toup. Emendd. 3, 399. " Repone hoc Orph. Hymn. 9, (1. Ὦ Φύσι * παμμήτειρα θεὰ, πολυμήχανε μῆτερ, Οὐρανίη, πρέσβειρα, * πολύκτιτε δαῖμον, ἄνασσα, Πανδαμάτωρ, ἀδάμαστε, κυβερνήτειρα, παναυγής.)".—Wakef. ad marg. Imo istud παναγὴς contra metrum legeretur; nam penultima brevis est. Phot.: Παναγές· καθαρόν. Ἄγος γὰρ, καὶ ἁγνεία, καὶ μύσος, κατὰ ἀντίφρασιν. Suid.: Παναγές· καθαρόν. Ἄγος γὰρ, καὶ ἁγνεία, καὶ μύσος, κατ' ἀντίφρασιν. (Hellad. Chrestom. 22. Ὅτι τὸ μὴ λέγειν δύσφημα πᾶσι τοῖς παλαιοῖς μὲν φροντὶς ἦν, μάλιστα δὲ τοῖς Ἀθηναίοις. Διὸ καὶ τὸ δεσμωτήριον οἴκημα ἐκάλουν· καὶ τὸν δήμιον, κοινόν· τὰς δὲ Ἐριννύας, Εὐμενίδας ἢ σεμνὰς θεάς· τὸ δὲ μύσος, l. μύσος, ἄγος· τὸ δὲ ὄξος, μέλι· καὶ τὴν χολὴν, γλυκεῖαν· τὸν δὲ βόρβορον, ὀχετόν. Οἱ δὲ γραμματικοὶ τὰ τοιαῦτα κατὰ ἀντίφρασιν ὀνομάζουσιν· οἶδα δέ τινας, φησὶ, τῶν φιλολόγων καὶ τὸν πίθηκον ὀνομάζοντας * καλλίαν.) Ἡ δὲ ἔθει, καὶ πᾶσαι μετ' αὐτῆς ἀῤῥηφόροι καὶ παναγεῖς γυναῖκες, καὶ πολὺν χρόνον ἔκπληξις αὐτοὺς κατεῖχε, καὶ σκότος. Forte h. l. e Dinarchi Or. c. Pytheam sumtus est. Vide Nostrum in Ἀῤῥηφόρος. J. Poll. 1, 14. Οἱ δὲ τῶν θεῶν θεραπευταὶ,—παναγεῖς, πυρφόροι: 35. Ἱέρειαι, παναγεῖς, πυρφόροι: 6, 162. de compositis a παν, Πανσέληνος, παναγές: 9, 29. Καὶ οἱ τούτοις ἐφεστηκότες, τελῶναι, ἐκλογεῖς, ἐλλιμενισταὶ, δεκατηλόγοι, ὡς Δημοσθένης· ὡς δὲ Ἀναξίλας ἐν Γλαύκῳ, δεκατῶναι· εἰκοστολόγοι, πεντηκοστολόγοι, καὶ πεντηκοστολογεῖν ἐν Φιλωνίδου Κοθόρνοις, ἔστιν εἰρημένον· παναγεῖς γενεὰν, πορνοτελῶναι, Μεγαρεῖς, δεινοὶ, πατραλοῖαι. " Recurre ad 7, 202. ubi suos Philonidæ Cothurnos e Ms. Falck. restituimus feliciter, ut opinor. Sed quid h. l. faciamus, qui certe a mendo male se habet? juvero, ni fallor, mutata parumper distinctione: post πεντηκοστολογεῖν pone punctum; tum deinde hæc subjicit Pollux, ἐν Φιλων. Κοθ. ἔστιν εἰρημένον, παναγεῖς etc. ita ut iste locus, παναγεῖς γενεὰν etc. e Philonidæ Cothurnis sit petitus, adeo ut amplius non sit opus cum Interpretibus nostris anquirere, unde et e qua Comœdia sit iste locus: et firmant hæc, si contuleris, dicto superius loco a nobis factam emendationem, et invicem hæc firmantur ab istis. Salmasius vero cum hic notat Aristophaneum esse versum, non tam voluit, ut quidem puto, indicare ex Aristoph. eum esse petitum, sed modulum simpliciter versiculi indicavit. In ipsis autem Philonidæ verbis

comma tollebat post δεινοὶ Kuhn. sed haud est opus." T. H. "Ista παναγεῖς γενεὰν, πορνοτελ. me male morantur. Hic sane περὶ κακισμοῦ publicani nondum agit, sed mox s. 32. Et putem hæc ex aliquo Comico desumta. Certe πορνοτελῶναι supra allatum fuit ex Hermippi Κοθόρνοις 7, 202.; πορνικοῦ τέλους mentio ap. Æsch. c. Timarch.; et hic Philonidæ Cothurni citantur. Quæ res facit, ut locum et mutilum et mendosum hic suspicer. Juvabunt ingeniosi. Mihi γενεαὶ videtur legendum: alias nil juvo. Παναγεῖς etiam alias in meliorem partem usurpatur, ut supra 1, 14. et 35. hic pro Sacerrimo accipiendum videtur. Sed abrumpo me ex his tricis." Jung. "Haud certe quæsiveris immerito de loci sensu? quid enim per γενεὰν intelligas? neque vero significatio planior fuerit, si cum Jung. legeris γενεαί. Nil mihi videtur facilius, quam ut γενεὰν eo sensu capiamus, quo occurrit in Evangeliis, ut cum Christus ad Pharisæos dicit, eos esse γενεὰν πονηράν: Perversam generationem habet Vulgatus. Ita hic τελῶναι παναγεῖς γενεὰν, Hominum natio scelesta ac B execranda, et sic maluero γενεαὶ cum acutissimo Jung.: illa vero vocis γενεὰ notio non equidem in bonis scriptoribus usu trita est." T. H. Non omnino insolitus est usus τοῦ παναγὴς pro Sacerrimo, ut existimabat Jung. Nam Routh. Mss. affert e Gregor. Neoc. 53. Ἀλλὰ γὰρ οὐδ' εἰ ὅλον ἐμαυτὸν, μὴ οἷος μὲν νῦν εἰμὶ βέβηλος καὶ ἀκάθαρτος, ἀναμεμιγμένος καὶ πεφυρμένος παναγεῖ, καὶ ἀκαθάρτῳ κακῷ, κ. τ. λ. Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 7., Παναγεστάτης καθάρσεως. "Ad Dionys. H. 2, 1248. 3, 1726. 1865. Manetho 4, 120. (ἰδὲ ψευστῆρας ἀθέσμους, Καὶ παναγεῖς, ὄλβου τε *ποθήτορας ἀλλοτρίοιο, ubi vertitur Sceleratos.)" Schæf. Mss. "Plut. 2, 286. (Παναγεῖς παρθένοι, 1, 541. Reisk.) Julian. 160. (Ὥστε ἐμπίπτει κατὰ τῆς ἱερωμένης τὴν παναγεστάτην ἱερωσύνην παρθένου, δεινὴ καὶ ἄδικος ὑποψία.)" Wakef. Mss. "Ælian. ap. Suid. v. Βδελυρός: Καὶ ἥ γε πασῶν βδελυρωτέρα καὶ τὸν παναγέστατον παρθενῶνα τῶν ἑαυτῆς ἐνέπλησε κακῶν.)" Valck. Mss.]

C Ἐξάγιστος, ὁ, ἡ, Scelestissimus, Impurissimus. Habet enim quandam superlativi formam, meo judicio: unde et λίαν ἐναγὴς a Suida exponitur. Et cum nomine superlat. jungitur a Demosth. in Aristog. (798.) Τοὺς δὲ πονηροτάτους καὶ τοὺς ἐξαγίστους ὀνομαζομένους τάς γε συμφορὰς σωφρονίζειν λέγουσι. Jungitur tamen et cum positivo: ut ap. Æschin., Λιμὴν ὁ νῦν ἐξάγιστος καὶ ἐπάρατος ὠνομασμένος, Sceleratus portus et nefastus, inquit Bud. Sic ap. Eund. (505.) Τῶν ἐξαγίστων καὶ ἐπαράτων χρημάτων. Quinetiam præpos. ἐξ significationem intendere videtur. Exponitur et ἀκάθαρτος atque πονηρὸς ab eod. Suida, ap. quem legimus ἐξάγιστον ἡδονὴν, et, Τὸ ψεῦδος ἀπεστρέφετο καθάπερ ἄλλό τι τῶν ἐξαγίστων. Citatur et e Plut. in Public. (1, 391.) Πρὸς πατέρα Βροῦτον υἱῶν ἐξάγιστα κατηγορεῖν.

["Ἐξάγιστος, Dionys. H. 2, 1247. (Ἐὰν δέ τις τῶν ἀπηγορευμένων τι ποιήσῃ, ἐξάγιστος ἔστω, καὶ τὰ χρήματα αὐτοῦ Δήμητρος ἱερά.) Musgr. Iph. T. 259. Cattier. 102." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1526. Ἃ δ' ἐξάγιστα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ, Αὐτὸς μαθήσει, κεῖσ' D ὅταν μόλῃς μόνος. Schol. Ἐξάγιστα· καθαρὰ, σημαίνει γὰρ τοῦτο καὶ τὸ ἁγνόν. Ἐνταῦθα οὖν ἐξάγιστα, ἀντὶ τοῦ, ἁγνὰ καὶ μὴ οἷά τε ῥηθῆναι· καὶ ἐπὶ τούτου γὰρ αὐτῷ χρῶνται πολλαχοῦ. "Sacer, Arcanus, Qui e templis non removeri debet. Vide Hesych. (Ἐξάγιστα· πάντα τὰ ἱερὰ καὶ ἀφωσιωμένα, ἃ οὐχ οἷόν τε ἐκκομίζεσθαι τῶν ἱερῶν, ἔνιοι δὲ ἁγνὰ ἀπέδοσαν.)" Gul. Adams in Mss. "Num leg. τὰ μὴ ἱερὰ, et ἃ οὐχ ὅσιον εἰσκομίζεσθαι εἰς τὸ ἱερόν? (cf. Hesych. Ἐξάγιστον· τὸ οὐ δεόντως εἰσενεχθὲν εἰς ἱερὸν, ἢ τὸ ἀκάθαρτον.) Sed ἐξ videtur in hac voce ἔντασιν significare, Valde sancta." M. Meibom. Hesych.: Ἐξάγιστος· ἀκάθαρτος, πόρνος. "Cyrill. Lex. Ms. Ἐξάγιστος· πονηρὸς, ἀκάθαρτος." Albert. Tittmanni Cyrill. Lex. Ms.: Ἐξάγιστος· μυσαρός. Suid.: Ἐξάγιστος· ἀκάθαρτος, ἢ πονηρός. Ὁ δὲ τὸ ψεῦδος ἀπεστρέφετο, καθάπερ ἄλλο τι τῶν ἐξαγίστων. Καὶ αὖθις· Διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονὴν καθάπαξ οἱ θηλυδρίαι τριχοπλάσται πάντες εἰσίν. "Fragm. hoc legitur ap. Synes. Enc.

A Calv. 85. unde pleniorem ejus sensum pete." Kust. Cf. Suid. v. Κότυς, ubi idem Fragm. sic legitur: Ἀλλὰ διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονήν· καθάπαξ οἱ θηλυδρίαι τριχῶν πλάσται πάντες εἰσί. Suid. Ἐξάγιστος· ἀντὶ τοῦ λίαν ἐναγὴς, Αἰσχίνης δὲ ἐπί τινος λιμένος εἴρηκε τοὔνομα. Zonar.: Ἐξάγιστος· μυσαρὸς, ἔξω τῶν ἁγίων. Etym. M.: Ἐξάγιστος· ἀκάθαρτος, ἢ πονηρὸς, Αἰσχίνης δὲ ἐπί τινος λιμένος εἴρηκεν. Harpocr.: Ἐξάγιστος· ἀντὶ τοῦ λίαν ἐναγὴς, καὶ ἔμπλεως ἄγους. Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος, ἐπί τινος λιμένος εἴρηκε τοὔνομα. J. Poll. 1, 21. Νεωτεριστὴς περὶ τὸ θεῖον, ἐναγὴς, ἐξάγιστος, βέβηλος, θεοβλαβής: 33. Τὸ δὲ ἐναντίον, ἐναγὲς, ἐξάγιστον, *δυσαγὲς, μιαρὸν, παμμίαρον, μίασμα, μῦσος, (l. μύσος:) 5, 130. Τάχα δ' ἂν τῷ ἐπαράτῳ προσήκοι καὶ ὁ ἐξάγιστος. Gregor. Naz. in Julian. 53. Καὶ οὔπω προστέθεικα, ὅτι τῶν σεσωκότων τὸν ἐξάγιστον, ἡνίκα τὸ γένος αὐτῷ πᾶν ἐκινδύνευε, καὶ διὰ κλοπῆς ὑπεξαγαγόντων εἷς οὗτος ἦν: 95. Ἔνθα δὲ οἱ τέμενος ἄτιμον, καὶ τάφος ἐξάγιστος, καὶ (ναὸς) ἀπόπτυστος, καὶ οὐδὲ θεατὸς εὐσεβῶν ὄψεσι, ubi Schol. B Τὸ ἄγος πάντοτε ἐπὶ κακοῦ λαμβάνεται, τοῦ μύσους· ἁγιστείαν δὲ, καὶ ἁγιστεύειν, ἐπὶ τοῦ καθαροῦ καὶ ἁγίου. Ἁγιστεύει, ἀντὶ τοῦ καθαρεύει. Glossæ: Ἐξάγιστος· Impurus. Plura vide in Ἐξαγίζω.]

[*Τρισεξάγιστος, ὁ, ἡ. "Const. Manass. Chron. 89. c. (Οὗτος ὁ τρισεξάγιστος ἐξήγαγε τοῦ βίου Τὸν Στέφανον τὸν ἱερὸν, τῶν μοναστῶν τὸ στέφος.)" Boissonad. Mss.]

[*"Ἀναγίζω, i. versetze unter die Heroen. S. über die Bedeutung dieses Wortes, und die Sitte die treffliche Anmerkung des unerreichten Is. Casaub. zu Sueton. Cæs. 88. welche nur aus der vollkommenen Durchschauung des ganzen Alterthums so vollendet hervorgehen konnte." Fr. Gul. Valent. Schmidt. in libro, cui titulus, Tausend Griechische Wörter, welche in den Wörterbüchern von J. G. Schneider und F. W. Riemer fehlen, p. 12. Ἀναγίζω in Casauboni nota vitium est typographicum, ut intellexit Ruhnk., pro ἐναγίζω. Vide nostra in Ἐναγίζω.]

[*Δυσαγὴς, έος, ὁ, ἡ, Male sacer, Scelestus. Ma- C netho 5, 179. Ἀράμεναι παλάμαις ὑπὸ τύμπανα φάσγανον ὀξὺ Μιμοῦνται δυσαγῆ *Κυβεληΐον ἔνθεον Ἄττιν. "Agnoscisne poëtæ artificium Gallorum furiosos motus suorum versuum rhythmo adæquantis, et tantum non oculis auribusque ingerentis? Deturparant pulcerrimos hos versiculos duæ maculæ; editum enim δυσαγὴν, (quod, a Morellio in Lex. suum Gr. Pros. translatum, Maltbius nuper repetiit, p. 1108.) et lectio elegantissima Codicis ἀράμεναι erat mutata in ἀράμενοι a V. D. tum parum secum reputante, quam sæpe auctores de Gallis, ut feminis, loquantur. N. Heins. ad Ovid. Her. Ep. 4, 48. multa et alias exempla sistit. Vide Nostrum 4, 590." Dorv. ad Char. 763=667. J. Poll. 1, 33. Ἐναγὲς, ἐξάγιστον, δυσαγὲς, μιαρὸν, παμμίαρον, μίασμα, μῦσος, l. μύσος. Cels. ap. Orig. c. Cels. 7. p. 373.: Οὐδὲ γὰρ Σκύθαι τοῦτο, οὐδὲ Λιβύων οἱ Νομάδες, οὐδὲ Σῆρες οἱ ἄθεοι, οὐδ' ἄλλα ἔθνη τὰ δυσαγέστατα καὶ ἀνομώτατα. "T. H. ad Eurip. Suppl. T. 3. p. 351. Lips. (in Ἄγος citatus.)" Schæf. Mss.]

[*Ἐξαγίζω. Æsch. Agam. 624. Πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων, ubi Schol. ἐξορισθέντας. Vertit Stanl. Multos vero multis exterminatos ædibus, Ms. Eliminatos. "Tragice dicitur de mortuis, qui Orco consecrati, ut piaculares victimæ, ab ædibus exulant. Interpretes non sunt assecuti participii vim; et hic commode τυχεῖν ἀπὸ κοινοῦ repeti potest. Alias ἐξαγισθέντας est pro verbo." Pauw. "Recte vim verbi explicuit Pauw. ad quod tamen repetendum est non τυχεῖν, sed φέρων, Nuntians s. Referens." Butler. "Sed h. l. nihil aliud valere puto ἐξαγισθέντας δόμων, quam ἐκ δόμων ἁγισθέντας, i. e. Combustos, vel Ad parentalia elatos." Blomfield. "Ἐξαγίζειν primum est Sacris arcere, deinde Exterminare, h. l. autem Vita ejicere s. Occidere." Schutz. "Ante omnia notandum venit v. ἐξαγισθῆναι, mihi non alibi lectum, cujus propria et primaria notio videtur, A sacris arceor; ut τοῦ ἁγίζομαι, Sacrorum sum particeps, Ad sacra admittor: deinde generalior illa, quam agnoscit Schol. Hinc

* ἐξαγιστέος et * ἐξαγιστὸς, Dignus, qui prohibeatur a sacris, Scelestus, Impius, quod cum, ut videmus, purum putum est verbale, signandum accentu in ultima sede, non tertia, quod adhuc obtinuit, errore non aliunde prognato, quam e Grammaticorum ignorantia, qui, obliterata cum verbi, verbalis quoque memoria credidere esse adjectivum; quin fere superlativum, in quo errore H. St. Thes. quo proclivius prolabi quodammodo necesse fuit, quia non de homine tantum, sed et rebus invenirent usurpatum. Hesych. Ἐξάγιστον· τὸ οὐ δεόντως εἰσενεχθὲν εἰς ἱερὸν, ἢ τὸ ἀκάθαρτον. Quæ explanatio ut quam proxime accedit ad nativam virtutem; sic turpior ejusdem est hallucinatio: Ἐξάγιστα· πάντα τὰ ἱερὰ καὶ ἀφωσιωμένα, ἃ οὐχ οἷόν τε ἐκκομίζεσθαι τῶν ἱερῶν, ἔνιοι δὲ ἁγνὰ ἀπέδοσαν. Dicerem hæc non ipsius esse Hesychii, sed assuta a recentiore quopiam, nisi verba postrema manu quasi nos ducerent ad Soph. Œd. C. 1595. Ἃ δ' ἐξάγιστα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ, Αὐτὸς μαθήσει, κεῖσ' ὅταν μόλῃς μόνος. Ubi quod vett. Critici eidem errori sint affines, non video, quid patrocinii Hesychio paratum sit. Scribunt hi: Ἃ δ' ἐξάγιστα· καθαρὰ, σημαίνει γὰρ τὸ ἄγος τοῦτο, καὶ τὸ ἁγνὸν, καὶ μὴ οἷόν τε ῥηθῆναι, καὶ ἐπὶ τούτου γὰρ τούτῳ χρῶνται πολλαχοῦ. (Scholia illa sic edidit Brunck. Ἐξάγιστα· καθαρά. Σημαίνει γὰρ τοῦτο καὶ τὸ ἁγνόν. Ἐνταῦθα οὖν ἐξάγιστα, ἀντὶ τοῦ, ἁγνὰ, καὶ μὴ οἷά τε ῥηθῆναι. Καὶ ἐπὶ τούτου γὰρ αὐτῷ χρῶνται πολλαχοῦ.) Quasi nempe et ἀντὶ τοῦ καθαρὰ usquam extaret alibi; vereor equidem ut probetur. Sed scilicet non videbant boni Grammatici negationem semel positam repetendam cum τῷ ἐξάγιστα. Eurip. Andr. 398. Οὐκ ἐξικμάζω καὶ λογίζομαι κακά: Iph. T. 1367. Κεῖνοί τε γὰρ σίδηρον οὐκ εἶχον χεροῖν, Ἡμεῖς τε, Æsch. Agam. 541(=515. Blomf.) Πάρις γὰρ, οὔτε συντελὴς πόλις, Ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον, ubi v. Schol. et Stanl. Adde Duker. ad Thuc. 8, 99. et nos ad Pers. 162. De v. ἐξάγιστος vide quoque Suid. Harpocr. et Etym. M. qui quem ex Æschine portum memorat ἐξάγιστον, leges Or. in Ctesiph. 66. sub princ. iterumque in fine." Abresch. Anim. ad Æsch. 327.]

Ἅγιος, Sanctus, ut ἁγιωτάτη νήσων, Callim. H. in Del. (275.) Plut. in Probl. Τῇ δὲ τιμῇ ποιοῦσιν αὐτὸν ἱερὸν, καὶ ἅγιον, καὶ ἄσυλον, ubi ἱερὸν καὶ ἅγιον, pro Sacrum et Sanctum ponit, quod vocabulo composito Latini Sacrosanctum appellant; et hoc nomen exprimere fortasse voluit Plut., de Romanorum tribuno hic loquens. Ἅγιος feminino genere dixit Isocr., pro ἁγία, i. e. Sancta, in Hel. Enc. θυσίας ἁγίους καὶ πατρίους, si modo caret mendo locus. Ceterum Etym. vult ἅγιος ab ἅζω esse, a quo factum sit ἄζιος, deinde ἅγιος. Sed ab ἅζω fieri fatendum est, immediate ab eo fieri negandum est; nam ex ἅζω fit ἄγος, ex ἄγος autem ἅγιος, et ἁγνός. Quod posterius tamen minus usitatam formationem habet, quam non considerans Orio inepta quædam de alia hujus vocabuli origine attulit: ut in eo dicetur.

Ἅγιος ab Hes. exp. etiam καθαρὸς, Purus: et σεβάσμιος, Venerandus s. Venerabilis: et εὐσεβὴς, Pius, Pietatem colens. Idem ἅγια in plur. neutro exponit τίμια, h. e. Honorata, s. Honorabilia.

Ἅγιον, τὸ, Substantive positum: ut ἅγια ἁγίων, Sancta sanctorum, Locus templi sanctissimus. Sic Auctores Ecclesiastici appellarunt, secuti LXX. Interprr. Gregor. Οὕτω μὲν οὖν τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ἃ καὶ τοῖς Σεραφὶμ συγκαλύπτεται, κ. τ. λ. Apud D. Paul. ἅγια etiam dicitur pro ἅγια ἁγίων.

[" Ἅγιος, unde? Ruhnk. ad Tim. 12. I. q. μιαρὸς, ibid. 13. (Vide Ἄγος.) Valck. Phalar. p. xxi. ('P. 280. Ταῖς ἁγιωτάταις θεαῖς, e usu veterum rectius scripsisset ἁγνοτάταις.') Ad Herod. 722. Rarissime ab Atticis, nunquam, credo, a Tragicis adhibetur, Porson. Med. p. 60. b." Schæf. Mss. Aristoph. Av. 522. Οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους, ἁγίους τ' ἐνόμιζον. "Ms. Vat. U. καλοὺς τ' ἐνόμιζον." Kust. "Hinc olim conjeci scribi posse μεγάλους τε καλούς τ' ἐνόμ." Beck. Ἅγιος est in Æsch. Suppl. 865., sed vide Butleri Nott. critt. "Ἅγιος olim vox μέση, Eust. Il. A. p. 1492, 23. ut Sacer. (Vide Ἄγος.) Diod. S. 1, 379. (Ἔστι δ' ἐν Καστάβῳ τῆς Χερρονήσου ἱερὸν ἅγιον * Ἡμιθέας:) 388. Ἔστι δὲ καὶ νῦν ἔτι περὶ τὰς πηγὰς ταύτας ἱερὸν ἅγιον τῆς θεοῦ ταύτης.) Polyæn. 793. Sæpe Herod. 105, 46. et ante: ad Herod. 534. Xenoph. 287. ('Ἅγιος, Sanctus, Hist. 3, 2, 14. ἱερὸν μάλα ἅγιον.' Lex. Xenoph.) Νηὸν Ἥρης ἅγιον, Lucian. 3, 459. (vox in Indice Lucianeo non legitur.) Pausan. et alibi, et p. 140. ἱερὸν ἁγιώτατον ἐκ παλαιοῦ: emend. p. 271. (Nihil ibi, quod emendari possit, reperimus. An V. D. respexit ad p. 272. ubi mentio fit τῆς Ἀθηνᾶς * Ἀσίας? Sed hoc parum probabile.) Elsner. 2, 85. Aristid. 1, 321. ἱερὸν Ἀ. ἅγιόν τε καὶ ὀνομαστόν. Ælian. V. H. p. 22. νεὼς σεμνός τε καὶ ἅγιος. Eunap. 121. domus ἱεροῦ τινὸς ἁγίου διέφερεν οὐδέν." Valck. Mss.]

[Ἅγιος. "1. Hæc est verbum ἁγιάζειν ab origine derivandi facillima norma: * ἄγω, ἄγος, ἅγιος, ἁγία, ἁγιάζω, ἡγιασμένος, propr. Sanctus. Illud enim Latinum contractum e Sancitus a v. est Sancio, quod a vetustiori Sacio vel Saco, unde Sacer. Sacio proxime oritur a Gr. ἅζω, quod idem ac ἄγω. Forma Media Ἅζεσθαι, Venerari, Homero frequentatur. Nomen ἅγιος redditur Sanctus: sic et reddi solet ἱερός. Non tamen existimandum est, eand. esse utriusque vocis significationem, aut eund. usum. Ἀνὴρ ἱερὸς Sacerdotem significat, qualibuscunque tandem sit moribus, etiam si pessimis, ut erant plerique. Contra ἀνὴρ ἅγιος notat Integrum vitæ scelerisque purum, s. Hominem castis moribus præditum. Spiritus Sanctus nonaginta tribus vicibus in scriptis N. T. Πνεῦμα dicitur Ἅγιον: nunquam dicitur Πν. Ἱερόν. Ἅγιος semper respicit Internam animi sanctimoniam, ἱερὸς nihil aliud quam Externam quandam consecrationem. Castis moribus Christiani, in his puræ Religionis primordiis, Paulo in Epistolis sæpe dicuntur ἅγιοι et ἡγιασμένοι, ne semel quidem ἱεροί. 2. Usu Romanorum, tametsi manent eod. de fonte, tantundem distant Sacer et Sanctus, quantum ap. Græcos ἱερὸς et ἅγιος. Illud discrimen rite animadversum maximum præstabit usum libros sacros vel profanos interpretaturis. Ἱερὸς, Sacer, propter externum consecrationis ritum inviolabilis habebatur. Ἱερὸν, nempe οἴκημα, Sacellum est, vel Templum. Ἱερεὺς, Sacerdos. Ἱερεῦσαι, Deo quid, vel Deæ consecrare. Victima Diis immolanda ἱερεῖον dicebatur. Sacerdotem esse proprio v. ἱερᾶσθαι. Romanis sic usurpabantur Sacer et Sacris. Varroni memorantur Porci sacres. Illinc fluxere Sacellum, Sacerdos, Sacrare, Consecrare, etc. 3. Ab ἅγιος, Latine Sanctus, i. e. Interna castimonia purus, v. ἁγιάζειν ap. Græcos gentiles significat Lustrare, s. Purum facere. Sed vera verbi vis obtinet tantum in scriptis nostris sacris, in quibus Sanctus Spiritus, s. Deus per Spiritum S. indens hominibus puritatem istam, homines dicitur ἁγιάζειν. Ἁγιάζων et ἁγιαζόμενοι, Deus atque homines, sic opponuntur Hebr. 2, 11. Fideles etiam Corinthios augusto hoc nomine P. honestat, vocatque per Jesum Christum ἡγιασμένους, Sanctos factos." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 36.]

[Ἅγιος. Isocr. Areop. p. 143. Cor.: Ἐν δὲ τοῖς ἁγιωτάτοις τῶν ἱερῶν ἀπὸ μισθωμάτων ἔθυον. Plotin. de Pulcr. 55=48. Οἷον ἐπὶ τὰ ἅγια τῶν ἱερῶν τοῖς ἀνιοῦσι, καθάρσεις τε καὶ ἱματίων ἀποθέσεις τῶν πρὶν, καὶ τὸ γυμνοῖς ἀνιέναι. "Ficinus de templo h. l. cogitasse videtur, cum vertat: 'Qui in sancta sacrorum penetrant.' Et revera hoc sensu ἅγιον additur sæpissime voci ἱερὸν et similibus. Plato Critia 116=55. Bip. Ἐν μέσῳ μὲν ἱερὸν ἅγιον αὐτόθι τῆς τε Κλειτοῦς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος. Dicæarchus 59. 89. ἱερὸν ἅγιον Ἀθηνᾶς. Quasi dicas Templum augustum et sanctum. Sic item a sacris scriptt., ut ab Alex. Interprr. Ps. 79. τὸν ναὸν τὸν ἅγιον, et a Paulo 1 Cor. 3, 17. item ab ipso Plotino 56=54. Ἔνδον ἐν ἁγίοις ἱεροῖς μένον. Qui locus fortasse Ficino fraudi fuit. Nam id si h. l. voluisset Ficinus, dixisset utique εἰς τὸ ἅγ. τ. ἱ. vel εἰς τὸ εἴσω τοῦ ἀδύτου, ut reapse dixit Noster loco gemino p. 770. Ὥσπερ τις εἰς τὸ εἴσω τοῦ ἀδύτου εἰσδὺς, vel εἰς τὸ εἴσω τοῦ ἱεροῦ s. σηκοῦ, vel quæ alia hac in re solemnia unus Pollux

1, 6, p. 5. habet. Conferendi potius ejusmodi sunt loci ut Æliani V. H. 3, 37. Ἐπί τινα ἑορταστικὴν θυσίαν ἀνελθόντες, et tenenda vis præpositionis ἐπὶ, quæ adjuncta verbis motum significantibus actionem declarat. Cf. Valck. Herod. 596. Igitur ἀνιέναι ἐπὶ τὰ ἱερὰ est Ascendere ad sacrificia peragenda, sicut Plato l. l. mentioni templi continuo subjicit illud: Ἔνθα—ὡραῖα αὐτόσε ἀπετέλουν ἱερὰ ἐκείνων ἑκάστῳ. Τὰ ἅγια τῶν ἱερῶν sunt Sacrificia sanctiora s. arcana, (de sacrificiorum generibus v. universe Jambl. de Myst. 5, 15. p. 130. Gal.) quæ quidem et publice et privatim fiebant." Creuzer. "Plotin. 57=62.: Σωφροσύνην, ἐν ἁγνῷ βεβῶσαν καθαρῷ, (l. βάθρῳ, inquit Wyttenb.) et is, quem imitatus est, Plato Phædro 348=254=275. Ἰδόντος δὲ τοῦ ἡνιόχου ἡ μνήμη πρὸς τὴν τοῦ κάλλους φύσιν ἠνέχθη, καὶ πάλιν εἶδεν αὐτὴν μετὰ σωφροσύνης ἐν ἁγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν, usitatiorem Atticis formam retinuit, siquidem vera scripsit Porson. Med. 750. 'Ἁγνὸς et ἅγιος sæpe permutantur, et ἅγιος rarissime ab Atticis, nunquam, credo, a Tragicis adhibetur:' (v. Porson. Advers. 121=139.) Igitur tenendi fuerint hujusmodi loci, ut supra 56=48. ubi sacram formulam, ἱερὸν ἅγιον, e Xenoph. Plat. enotavimus, ut de Dicæarcho taceam." Creuzer.]

["Ἅγιος, ὁ, ἡ, τὸ, (imo ία, ιον,) in universum ut קדוש dicitur, Qui est a communi et promiscuo usu segregatus et ad peculiares usus consecratus, qui Sacer ex usu Latino vocatur, velut Vasa sacra, Vestis sacra, Animalia sacra; cui opponitur κοινὸν et טמא Profanum, de quo loquendi usu bene præcepit Orig. Homil. 11. in Levit. Ab hac prima vocabuli potestate derivari commode possunt reliquæ in N. T. obviæ. Dicitur autem ἅγιος 1. Qui Deo consecratur et dicatur, cultui ejus usuique sacro destinatus. Luc. 2, 23. ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται, Deo consecrabitur per sacrificium. Ex. 13, 2. Rom. 11, 16. ἡ ἀπαρχὴ ἁγία de primitiis frugum Deo offerri solitis. Chrysost. Hom. 82. in Jo. Κυρίως ἅγια τὰ τῷ Θεῷ ἀνακείμενα. Cyrill. Alex. ad Jo. 10, 34. Ἅγια καλοῦνται τὰ ἀφοριζόμενα εἰς θυσίαν Θεῷ. Macrob. Sat. 3, 3. et 7. Jam quia omne sacrificium, quod Deo offerebatur, sine macula et labe esse debebat e legibus Mosaicis, factum est, ut ἅγιον 2. diceretur Omne, quod est perfectum, immaculatum, sine ulla labe et macula. Rom. 12, 1. θυσία ἁγία, Victima vitio carens; quæ Hebr. תמים et alibi ἄμωμος vocatur: unde ad animum translatum ἅγιος æque ac ἄμωμος 3. Eum notat, qui est animo puro et casto, a vitiorum sordibus liber, quo sensu in N. T. et Deus ἅγιος laudatur, qui est sanctissimus et summa perfectione morali præditus. 1 Petr. 1, 16. Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι: ib. v. 15. 1 Jo. 2, 20. et ita קדוש Lev. 11, 44. 19, 2. Adde Suicer. Thes. Eccl. 1, 59. et homines ἅγιοι multis in locis vocantur, quatenus exemplum Dei, animi puritatem castissimam præeuntis, imitantur, omnique virtuti student, præcipue autem, quatenus religionis Christianæ præceptis convenienter agunt, v. c. Marc. 6, 20. ἄνδρα δίκαιον καὶ ἅγιον. 1 Cor. 7, 34. ἁγία καὶ σώματι καὶ πνεύματι. Eph. 1, 4. ἁγίους καὶ ἀμώμους. 5, 27. 2 Petr. 3, 12. ἐν ἁγίαις ἀναστροφαῖς, Convenienter viventes rel. Christianæ. Apoc. 20, 11. (1 Petr. 3, 5. ubi ἅγιαι γυναῖκες commemorantur, huc non pertinere videtur. Sunt enim ibi mulieres intelligendæ, quarum in V. T. fit mentio.) Phavor. Ἅγιος· ὁ εὐσεβής. Jam vero quia is, qui est boni rectique amans et studiosus, non solum in aliis, quæ recte agunt, probat, sed etiam, ut in aliis amor boni et recti alatur et excitetur, omni modo curat, etiam is ἅγιος 4. dicitur, Qui, ut alii sancti et virtutis studiosi sint, postulat et efficit; quo sensu in ll. ll. non solum sanctitas Deo tribuebatur, sed etiam Rom. 7, 12. leges divinæ ἅγιαι vocantur, quatenus ad vitæ probitatem homines excitare et ducere valent, animumque Dei, boni rectique amantem, probant. 2 Petr. 2, 21. ἁγία ἐντολὴ et ὁδὸς τῆς δικαιοσύνης sunt synonyma. Quo pertinere videtur etiam κλῆσις ἁγία, 2 Tim. 1, 9. commemorata, quam de Ipsa religione Christiana, quæ gravissima virtutis et pietatis continet incitamenta, accipio. Cum vero hanc vim et efficaciam religio Christiana in incitandis et promovendis virtutis studiis exerat; cumque præterea scriptores V. T. gentem Judaicam a ceteris gentibus secretam et favore Dei beneficiisque eximiis, maxime autem religionis purioris et sanctioris bonis ornatam et distinctam, κατ' ἐξοχὴν גוי קדוש appellare soleant, ut Ex. 19, 6. Dan. 7, 27. 8, 24. etc. etiam in N. T. ἅγιος 5. dicitur, Qui est Christianorum cœtui annumerandus, Cui contigit beneficio Dei singulari religionis Christianæ cognitio, nullo sæpe ad mores animique affectionem respectu habito. Act. 9, 13. coll. v. 14. ib. v. 32. et 41. cap. 26, 10. Rom. 1, 7. κλητοῖς ἁγίοις. 8, 27. 12, 13. ταῖς χρείαις τῶν ἁγίων κοινωνοῦντες, Inopiam Christianorum sublevantes. 16, 15. 1 Cor. 6, 1. 2. οἱ ἅγιοι opponuntur τοῖς ἀδίκοις et τῷ κόσμῳ, h. e. Paganis. ib. 7, 14. νῦν δὲ ἅγιά ἐστιν, Jam vero habentur membra Ecclesiæ Christianæ. Apoc. 13, 7. 20, 6. Chrysost. Hom. 1. in Ep. ad Rom. 1, 7. Ἁγίους δὲ τοὺς πιστοὺς καλεῖ πάντας, et Hom. 10. in Ep. ad Hebr. Πᾶς πιστὸς ἅγιος, καθὸ πιστός ἐστι, κἂν κοσμικὸς ᾖ τις κ. τ. λ. Observavit præterea Braun. Select. Sacr. J. 3, 1. in libris Judæorum liberos e proselytis natos dici בקדושה. Lucem etiam hæc notio fœnerat formulæ, τὸ ἅγιον φίλημα, h. e. Osculum amoris sanctum et religiosum, in conventibus Christianorum sacris receptum, Rom. 16, 16. 1 Cor. 16, 20. 2 Cor. 13, 12. 6. Uti Sanctus ap. Latinos, ita et ἅγιος dicitur Inviolabilis, Qui corrumpi, aboleri et violari nullo modo debet. Luc. 1, 72. Καὶ μνησθῆναι διαθήκης ἁγίας αὐτοῦ, Memor sancti sui promissi. 1 Cor. 3, 17. Ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστι, Et templum Dei violare aut corrumpere nefas. Ps. 79, 1. טמאו את היכל קדשך. Alex. Ἐμίαναν τὸν ναὸν τὸν ἅγιόν σου. 7. Destinatus alicui muneri, Cui aliquod negotium demandatum est a Deo. 1 Petr. 2, 5. ἱεράτευμα ἅγιον, pro ἱερεῖς ἅγιοι, A Deo constituti sacerdotes. Hinc non solum Prophetæ, quos Deus voluntatis suæ interpretes selegerat, ἅγιοι vocantur Act. 3, 21. τῶν ἁγίων αὐτοῦ προφητῶν. Luc. 1, 70. 2 Petr. 1, 21. οἱ ἅγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι (Auctor primi libri Maccab. 1, 48. 10, 39. sacerdotes, et Levitas, omninoque eos, qui in templo ministrant, ἁγίους appellat), sed etiam Apostoli et reliqui primitivæ Ecclesiæ Christianæ doctores ab Jesu solemni ritu electi hoc encomio ornantur Eph. 3, 5. τοῖς ἁγίοις ἀποστόλοις αὐτοῦ καὶ προφήταις. ib. v. 8. ἐμοὶ τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων, ubi in Codd. quibusdam e glossemate τῶν ἁγίων ἀποστόλων. Et aliis in locis Jesus ipse, quatenus est Messias, vel simpliciter ὁ ἅγιος vocatur Act. 3, 14. Apoc. 3, 7. vel cum additamento, ὁ ἅγιος παῖς Θεοῦ, Act. 4, 27. et 30., interdum etiam ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ, Marc. 1, 24. Luc. 4, 34. Nec aliam notionem respexisse mihi videntur N. T. scriptt. in iis locis, in quibus Angeli boni, quorum ministerio Deus utitur, ut supra vidimus, in felicitate humana quovis modo promovenda, partim οἱ ἅγιοι ἄγγελοι Matth. 25, 31. Marc. 8, 38. Luc. 9, 26. Act. 10, 22. partim simpliciter οἱ ἅγιοι appellantur, v. c. 1 Thess. 3, 13. μετὰ πάντων τῶν ἁγίων αὐτοῦ, h. e. Angelorum choro stipatus, (coll. 2 Thess. 1, 7.) Judæ v. 14. ad imitationem Hebr. קדושים Ps. 89, 6. Daniel. 8, 12. 8. Venerabilis, Augustus, Omni honore et cultu prosequendus. Luc. 1, 49. καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Qui est ab omnibus pie colendus. Matth. 7, 6. τὸ ἅγιον Res sancta et venerabilis, nempe doctrina Christiana, quæ in epistola Judæ v. 10. ἡ ἁγιωτάτη πίστις dicitur. Jo. 17, 11. πάτερ ἅγιε, Pater summe venerabilis. Apoc. 4, 8. ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς, Pie semper colatur Deus O. M. ib. 6, 10. Quam significationem etiam Hebr. קדוש habet in Jes. 6, 3. Hos. 11, 9. Vide sub Πνεῦμα. Phavor. Ἅγιοι· οἱ σεβάσμιοι. 9. Ἅγιον, Omne quod voluntas Dei omnipotens efficit, et a Deo ortum habet. Huc pertinent non solum loca, quæ sub Πνεῦμα excitavi, ubi demonstratum est, Πνεῦμα ἅγιον Oraculum divinum, Religionem Christianam et omnia commoda per eam hominibus parta, animi dotes, facultates extraordinarias Christo et Apostolis a Deo concessas, significare, ubi ἅγιον præter notionem Ejus, quod a Deo originem suam repetit, nullam habere potest, sed referenda est etiam eodem formula ἡ γραφὴ ἁγία Rom.

1, 2. quæ de libris V. T. a Deo inspiratis adhibetur. Si denique de locis adhibetur ἅγιος, semper 10. Locum significat, qui est cultui Dei religioso destinatus, aut, In quo Deus præsentiam suam maxime declarat, certe declarare creditur. Act. 7, 33. Ὁ γὰρ τόπος, ἐν ᾧ ἕστηκας, γῆ ἁγία ἐστὶν, Sacer est locus, in quo consistis. Ex. 3, 5. 2 Petr. 1, 18. ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ, In monte Thabor. Eandem ob causam Hierosolyma κατ' ἐξοχὴν ἡ ἁγία πόλις vocatur in N. T. Matth. 4, 5. 27, 53. Apoc. 11, 2. 21, 2. 22, 19. interdum etiam ὁ τόπος ὁ ἅγιος, Matth. 24, 15. quanquam hac posteriori formula interdum templum Hierosolymitanum describitur, v. c. Act. 6, 13. 21, 28. Neutro genere τὸ ἅγιον, sc. δῶμα vel μέρος, in singulari, est, Templum, Hebr. 9, 1. τό τε ἅγιον κοσμικὸν, Templum terrestre ab hominibus exstructum. Joseph. A. J. 3, 6, 4. Ὁ μὲν πᾶς νεὼς Ἅγιον ἐκαλεῖτο. Et in plurali τὰ ἅγια, sc. μέρη, α) Ea pars templi s. tabernaculi fœderis, quæ Sanctum vocatur. Sic Singul. τὸ ἅγιον ap. Sirac. 4, 13. Sacrarium, Sanctuarium, ex Hebr. מקדש Ezech. 45, 28. etiam קדש Num. 6, 20. Hebr. 9, 2. Pluralis numerus eminentiæ causa ponitur, ut in formula, τὰ ἅγια τῶν ἁγίων. β) Pars templi, quæ Sancta Sanctorum etiam vocabatur. Hebr. 8, 2. τῶν ἁγίων λειτουργὸς Christus dicitur, qui in omni loco cum summo Judæorum sacerdote comparatur. Hebr. 9, 8. ubi tamen per τὰ ἅγια Cœlum s. Futura in cœlis felicitas intelligi debet, æque ac in locis 9, 12. 24. 10, 19. de quibus legi merentur Schoettgenii Hor. Hebr. et Talmud. p. 1216. Per τὰ ἅγια ἁγίων vero semper fere Sanctum Sanctorum s. Sacratissimus templi locus describitur. Hebr. 9, 3. Μετὰ δὲ τὸ δεύτερον καταπέτασμα σκηνὴ ἡ λεγομένη ἅγια ἁγίων. Τὸ ἅγιον ἁγίων in Gr. Vers. Ex. 26, 33. dicitur, et ab Josepho A. J. 3, 6, 4. τοῦ ἁγίου τὸ ἅγιον vocatur. Interdum etiam τὰ ἅγια omittitur, v. c. Hebr. 8, 5. τῶν ἐπουρανίων sc. ἁγίων, Templi illius cœlestis. Vide L. Suringar D. de Diversis Vocum קדוש, ἅγιος, et affinium Significatibus in SS. Franecq. 1792." Schleusner. Lex. in N. T.]

[""Ἅγιος primo loco occurrit explicatio vocis.— Theodoretus, de Cur. Gr. Affect., Serm. 3. T. 4. p. 523. per elegantem allusionem, ἅγιον dici vult quasi ἄγειον, Qui nihil habeat terreni. Ejus verba de Angelis sunt: Τῷ τοι καὶ ἁγίους αὐτοὺς ὀνομάζομεν, ὡς γήϊνον οὐδὲν ἔχοντας, ἀλλὰ τῶν περιγείων παθημάτων ἀπηλλαγμένους, ἔργον δὲ ἔχοντας, τὴν ἐν οὐρανῷ χορείαν, καὶ τοῦ πεποιηκότος τὴν ὑμνῳδίαν. Hoc Epithetum tribuitur I. Deo, idque κατ' ἐξοχὴν, est enim natura sanctus. Cyrill. Jerosol. Catechesi Νεοφωτ. 5. p. 224. Ἀληθῶς εἷς ἅγιος, φύσει ἅγιος· ἡμεῖς δὲ καὶ ἅγιοι, ἀλλ' οὐ φύσει, ἀλλὰ μετοχῇ, καὶ ἀσκήσει, καὶ εὐχῇ. Cyrill. Alex. in Jes. 49. p. 666. Θεῷ δ' ἂν πρέποι τοῦτο, καὶ μόνῳ κυρίως τε καὶ ἰδικῶς. Εἰ γὰρ καί εἰσιν ἅγιοι πολλοὶ, δυνάμεις τε λογικαὶ, καὶ μὴν καὶ ἐπὶ γῆς ἄνθρωποι, ἀλλ' οὖν ἐκ μετοχῆς τοῦ κατὰ φύσιν ἁγίου, καὶ μόνου τοῦτο ὑπάρχοντος ἀληθῶς, ἅγιοι χρηματίζουσι. Deus autem ἅγιος dicitur, a. Simpliciter. Jobius Monachus, in Photii Bibl. Cod. 122. p. 605. dicit, Παραδηλοῦν τὴν ἅγιος φωνὴν, ἄνευ συνθήκης προαγομένην, καὶ μηδὲ μεσολαβοῦντος ἑτέρου προσρήματος, τὸ ἁπλοῦν καὶ ἀσύνθετον καὶ ἐξῃρημένον, καὶ ἀβέβηλον τῆς θείας φύσεως, πρὸς πᾶσαν ἄλλην φύσιν τε καὶ ὑπόστασιν, Vocem Sanctus sine ulla additione prolatam, et nullo omnino alio intercedente provocabulo, indicare simplicem, minime compositum, excellentem, ac sacro-sanctum divinæ naturæ statum, cum omni alia natura et subsistentia comparatæ. Et paulo post: Τὸ ἐξαίρετον τοίνυν, καὶ μεμονωμένον, καὶ πάσης ἄλλης ὑπερόριον φύσεως ἐπὶ Θεοῦ καταγγέλλει τό, ἅγιος.—Τὸ ἀφωρισμένον καὶ ὑπεριδρυμένον τῶν ἄλλων ἁπάντων, καὶ ἀνακεχωρηκὸς ἀνυμνεῖ. Excellentiam igitur, ac singulare quid, et supra reliquæ creaturæ terminos de Deo nunciat verbum illud, Sanctus.—Distinctam Dei naturam, et ceteris omnibus antecellentem atque ab iis sejunctam prædicat. b. Vel per geminationem, ἅγιος τῶν ἁγίων. Iterum Jobius, ib. p. 605. Τοῦτο δὲ, τὸ ἅγιος τῶν ἁγίων, αἰνίττεται τὸ ὑπεριδρυμένον, καὶ ἀσύγκριτον πρὸς πᾶσαν ἄλλην ὀνομαζομένην ἁγιότητα. De ter

A repetita voce ἅγιος, vide Ἁγιασμὸς, n. 3. et Τρισάγιον. II. Hominibus. Ita ἅγιοι dicuntur in genere Omnes fideles, adhuc in Ecclesia militante constituti. Chrysost. Hom. 1. in Ep. ad Rom. 3. p. 9. Ἁγίους δὲ, τοὺς πιστοὺς καλεῖ πάντας. Idem, Hom. 14. ad 1 Tim. T. 4. p. 307. Ἅγιοί εἰσι πάντες, ὅσοι πίστιν ὀρθὴν μετὰ βίου ἔχουσι, κἂν σημεῖα μὴ ἐργάζωνται, κἂν δαίμονας μὴ ἐκβάλλωσιν, ἅγιοί εἰσι. Idem, Hom. 10. in Ep. ad Hebr. T. 4. p. 489. Πᾶς πιστὸς ἅγιος, καθὸ πιστός ἐστι, κἂν κοσμικὸς ᾖ τις, ἅγιός ἐστιν. Ἡγίασται γάρ φησιν, ὁ ἀνὴρ ὁ ἄπιστος ἐν τῇ γυναικὶ, καὶ ἡ ἄπιστος ἐν τῷ ἀνδρί. Ὅρα, πῶς τὸν ἁγιασμὸν ἡ πίστις ποιεῖ. Κἂν κοσμικὸν τοίνυν ἴδωμεν ἐν περιστάσει, ὀρέγωμεν χεῖρα· μὴ πρὸς τοὺς ἐν ὄρεσι μόνον καθημένους ὦμεν σπουδαῖοι. Ἅγιοι μὲν γὰρ ἐκεῖνοι ἐν βίῳ καὶ πίστει· ἅγιοι δὲ καὶ οὗτοι τῇ πίστει, πολλοὶ δὲ καὶ βίῳ. Μὴ, ἐὰν ἴδωμεν μοναχὸν εἰς φυλακὴν, τότε εἰσέλθωμεν, ἐὰν δὲ κοσμικὸν, μὴ εἰσέλθωμεν· ἅγιός ἐστι καὶ οὗτος, καὶ ἀδελφός. Theophyl. ad Ep. ad Ephes. p. 499. Ὅρα, πόση ἦν τότε ἀρετὴ, ὅτε ἁγίους B καὶ πιστοὺς καλεῖ ἄνδρας βιωτικοὺς, γυναῖκας ἐχούσας καὶ παιδία· ἀλλὰ νῦν οὐδὲ ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις εἰσοῦτοι. Similia ap. Eund. occurrunt ad Rom. p. 124. in 1 ad Tim. p. 780. ad Hebr. p. 926. ubi illa ipsa habet, quæ ex Hom. 10. Chrys. in Ep. ad Hebr. modo sunt allata. III. Rebus Deo consecratis et dicatis. Atque adeo a. Omnibus Deo, cultui ejus, ubique sacro destinatis in genere. Chrys. Hom. 82. in Jo. T. 2. p. 898. Κυρίως ἅγια, τὰ τῷ Θεῷ ἀνακείμενα. Cyrill. Alex. ad Jo. 10, 34. p. 671. Ἅγια καλοῦνται, τὰ ἀφοριζόμενα εἰς θυσίαν Θεῷ. Theophyl. in Jo. p. 715. Ἅγια, τὰ ἀφωρισμένα λέγονται τῷ Θεῷ. Et p. 802. Ἅγια λέγονται πάντα τὰ τῷ Θεῷ ἀνακείμενα. b. Locis, in quibus Deus illustre aliquod præsentiæ suæ testimonium exhibet, et quæ simul cultui ejus consecrata sunt, in specie. Ita ἅγια ἁγίων, Sancta Sanctorum, dicitur pars tabernaculi sanctissima, quæ soli summo patebat sacerdoti. De eo sic Greg. Nyss., Or. 6. de Beat. 820. Ἅγιον ἁγίων, δεικνύσης, οἶμαι, τῆς ἐπιτατικῆς ταύτης ὀνοματο- C ποιΐας, τὸ μὴ κατὰ τὸ ὁμότιμον τοῖς ἄλλοις μετέχειν κἀκεῖνο τῆς ἁγιότητος· ἀλλ' ὅσον διέφερε τοῦ κοινοῦ καὶ βεβήλου τὸ ἀφιερωμένον καὶ ἅγιον, τοσοῦτον ἐκεῖνο τὸ ἄδυτον τῶν περὶ αὐτὸ ἁγίων ἱερώτερόν τε καὶ καθαρώτερον εἶναι. Ita etiam apud recentiores Græcos ἅγια ἁγίων vocatur Altare majus, in quo corpus et sanguis Domini consecratur, ut loquitur Gentianus Hervetus in fine Liturgiarum. Vocatur alias Sacra mensa, Cathedra, Locus Dei, Requies, Propitiatorium, Magni sacrificii officina, Christi monumentum, et ejus Gloriæ tabernaculum. Vide infra ad n. 5. IV. Sacræ Cœnæ. Can. 14. Concilii Laodiceni: Περὶ τοῦ μὴ τὰ ἅγια, εἰς λόγον εὐλογιῶν, κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, εἰς ἑτέρας παροικίας διαπέμπεσθαι. Ἅγια, i. e. Sacramenta corporis et sanguinis Christi. Chrys. Hom. 17. in Ep. ad Hebr.: Ταῦτα λέγω, οὐχὶ τῆς μιᾶς καὶ ἐνιαυσιαίου προσόδου κωλύων ὑμᾶς, ἀλλὰ βουλόμενος μᾶλλον διὰ παντὸς ὑμᾶς προσιέναι τοῖς ἁγίοις. Cyrill. Jerosol. Catechesi Νεοφωτ. 5, 224. Μετὰ ταῦτα λέγει ὁ ἱερεὺς, Τὰ ἅγια τοῖς ἁγίοις. Ἅγια τὰ προ- D κείμενα, ἐπιφοίτησιν δεξάμενα Ἁγίου Πνεύματος. Aliquando ἅγια ἁγίων eodem sensu conjunguntur. Latinis etiam Sanctum notat Eucharistiam. Apud Dionys. Areop. Ep. 8. p. 781. per τὰ τῶν ἁγίων, intelligi τὰ ἄχραντα μυστήρια, Immaculata mysteria, i. e. ipsam S. Cœnam, docet Pachymeres. De hac vero significatione pluribus egimus c. 4. Observat. nostrarum, p. 86. et seqq. Vide etiam Εὐλογία, n. 4, 1. V. Apud Gr. recentiores ἅγια dicitur Locus in Templo, tabulato inclusus, sacer ac venerandus, et Clericis tantum, viris secularibus raro, mulieribus nunquam penetrabilis. Alii ἄδυτα vocarunt. Cedren. in Const. Porphyrogenneta: Τὸν δὲ λοιπὸν υἱὸν αὐτοῦ τοῦ Ῥωμαιοῦ, Θεοφύλακτον ὁ πατριάρχης ἀπέκειρε κληρικὸν, χειροτονήσας αὐτὸν ὑποδιάκονον, προχειρισάμενος καὶ σύγγελλον πρότερον διελθόντα εἰς τὰ ἅγια μετὰ τοῦ τάγματος τῶν ὑποδιακόνων. Vide Allat. de Templis Gr. Ep. 1. p. 21. VI. Vox ἅγιος ap. Græcos, ut Meurs. in Gloss. docet, usurpabatur in acclamationibus in Coronatione Imperatorum. Codin. de Off. Aulæ

Const. Ὁ δὲ πατριάρχης χρίει σταυροειδῶς τὴν κεφαλὴν τοῦ βασιλέως τῷ θείῳ μύρῳ, ἐπιλέγων μεγάλῃ τῇ φωνῇ τὸ, Ἅγιος· οἱ δὲ ὄντες ἐν τῷ ἄμβωνι πάντες περὶ τὸν πατριάρχην διαδεχόμενοι τὴν φωνὴν, λέγουσι καὶ αὐτοὶ ἐκ τρίτου τὸ, Ἅγιος. Eadem ap. Cantacuzen. 1, 41. occurrunt." Suicer. Thes. Eccl. "Ἅγιοι frequenter vocantur Cœlites, quorum felicitatem pulcre describit Epiphan. Hær. 79. p. 1056." Suppl. ad Suicer. Thes. p. 1608.]

["Ἅγιος, proprie, A communi usu separatus, coll. Ex. 19, 23. et Deo aut cultui ejus dicatus. Sic Judæi sæpius ἅγιοι i. q. ἐκλεκτοὶ dicuntur. Quare et ἅγιος est Qui Jehovam colit, Cultor Dei, i. q. δοῦλος Θεοῦ, Cant. tr. Puer. v. 11. Ἰσαὰκ τὸν δοῦλόν σου, καὶ Ἰσραὴλ τὸν ἅγιόν σου. 3 Esdr. 8, 70. ἅγιον σπέρμα, Judæi. Hesych. Ἅγιος· εὐσεβής. Item Probi mortui, et Angeli appellantur ἅγιοι, Sap. 5, 5. et γνῶσις ἁγίων, quam Jacobus Sap. 10, 10. in somnio accepisse dicitur, esse videtur Aspectus aulæ divinæ, angelorum, beatorum, coll. Dan. 4, 14. Job. 4, 18. Gen. 28, 12. Deut. 33, 2. Tob. 12, 15. qui quidem τὴν βασιλείαν Θεοῦ—adumbratur enim Deus ut rex hujus terræ—constituunt. Transfertur vero deinde ἅγιος ad Res Deo vel cultui ejus sacras. Sap. 12, 3. ἁγία γῆ, Canaan; Sap. 9, 10. ἅγιοι οὐράνοὶ, coll. v. 8. Inde etiam quæ Levitis exhibenda erant, ἅγια dicuntur, 3 Esdr. 5, 40. μετέχειν τῶν ἁγίων, Edere sacrificii partem; in Hebr. Esdr. 2, 63. ל מקדש הקדשום אכ; et ἀπαρχὴ ἁγίων Sir. 7, 31. Primitiæ sanctorum, Pars sacerdotalis de decimis. Vide Linde ad h. l. Inde et est Sacris celebrandus. Tob. 2, 1. Ἐν τῇ πεντηκοστῇ ἑορτῇ, ἥ ἐστιν ἁγία ἑπτὰ ἑβδομάδων. Denique transfertur ad Morum sanctitatem, Animi a vitiis puritatem; et hoc sensu accipiendum videtur, si Sap. 7, 22. sapientiæ inesse dicitur πνεῦμα ἅγιον, coll. c. 1, 4. 5. Ἁγιώτατος, 2 Macc. 5, 15." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil.]

["Ἅγιος. "Quis est, qui res divinas vel extremis, ut dicitur, digitis attigit, quem fugiat, quomodo templum, a Salomone exædificatum, ita tabernaculum, Dei jussu a Mose constructum, in tres partes distributum fuisse, quarum tertia, a secunda aulæo secreta et sejuncta, habita omnium sanctissima fuerit, Ἅγια ἁγίων? quam formam loquendi Hebraicam esse, recte docuere Jo. Vorst. Philol. c. 12. p. 329. Lips.; Reland. ad Joseph. Archæol. 3, 6, 4. p. 134. Haverc.; et Deyling. P. 2. Obs. 47, 5. Joseph. d. l. vocat eleganter τὸ ἄδυτον, et cum eo Zonaras Ann. 1, 16." Fischer. Comment. ad calcem Prolus. 5. in quibus varii Loci Libr. Div. utriusque Testamenti eorumque Versionum vett. maxime Gr. explicantur atque illustrantur, p. 153. "Primum conclave castrensis hujus Sacrarii Ἅγια vocabatur; alterum penitius, post velum secundum, ἅγια ἁγίων." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 551. Zonar.: Ἅγια· ἁγίων ἅγια, τὰ ἐντὸς τοῦ καταπετάσματος· ἁγίων, τῶν ἐκτὸς τοῦ καταπετάσματος. Phavor.: Ἅγια· τίμια, τὰ ἐντὸς τοῦ καταπετάσματος.]

["Ἅγιος. Suid. et Zonar.: Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος. Ὅτι τοὺς λέγοντας μυριάκις, Ἔστιν ἅγιος ὁ Θεὸς, καὶ τοὺς παρερμηνεῦσαι τοῦτο τολμῶντας λαμπρῶς ἐλέγχει τὸ, Ἐξεζήτησα τὸ πρόσωπόν σου· Τὸ πρόσωπόν σου, Κύριε, ζητήσω· Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ. Τὴν ἁγίαν ἀνακηρύττει Τριάδα. Καὶ τὸ, Θῦσον τῷ Θεῷ θυσίαν αἰνέσεως, καὶ ἀπόδος τῷ ὑψίστῳ τὰς εὐχάς σου, καὶ τὰ ἑξῆς. Καὶ διὰ τούτων, καὶ δι' ἄλλων πολλῶν, ἡ παλαιὰ κηρύττει, ὅτι οὐχ ἑνὸς προσώπου δεσποτείαν σημαίνει, ἀλλὰ τριῶν μὲν ὑποστάσεων, μιᾶς δὲ οὐσίας. (Verba a Καὶ τὸ usque ad οὐσίας in Zonara desiderantur.) Οἱ δὲ λέγοντες, Ἅγιος ἀθάνατος ὁ σταυρωθεὶς, ἐπιστομιζέσθωσαν ἀπὸ τοῦ, Ἐδίψησεν ἡ ψυχή μου πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ἰσχυρὸν, τὸν ζῶντα. "Μυριάκις: sic Codd. A. D. cum Suida, (et Phavorino, Zonaræ verba exscribente.) Sed Cod. K. * Κυριάκις, quod amplector. Quæstio hæc erat, an illa doxologia ad Κύριον pertineret? quod negarunt Nestoriani, an ad τὴν Τριάδα esset referenda? quæ hominis, cujus est hoc fragm., sententia fuisse videtur. Altera quæstio controversa hæc erat, an doxologiæ illi addi posset ὁ σταυρωθεὶς ὑπὲρ ἡμῶν? Vide A Ephræm. ap. Phot. 402. Hœsch. (=773. Ed. 1653.) Sed ap. Suid. v. ἀθάνατος omittenda est, ut ap. Nostrum. Irrepsit enim e verbis Ephræmii, quæ statim sequuntur." Tittmann. "H. l. e quo auctore descriptus esset, nondum adhuc indagare potui. Illud planum est, auctorem hoc egisse, ut ex Jes. 6, 3. Trinitatis mysterium demonstraret. Loca V. T. quæ laudantur, extant Ps. 26, 13. ἐξεζήτησα etc. e lectione Ed. Rom. a qua alii interpretes variis modis discrepant. Deinde Ps. 49, 15. θῦσον τῷ Θεῷ etc. et Ps. 41, 2. ἐδίψησεν etc. Nam ex his locis, Theologi, ut nominatim e Theodoreto cognovi, Trinitatis rationem docere laborarunt." Ernest. ad Suidæ et Phavor. Gloss. SS. 7.]

["Ἅγιος. Zonar. atque ex eo Phavor.: Ἅγιος· ὁ φύσει ἁγιάζων, καὶ οὐχ ἁγιαζόμενος. Κατὰ μέθεξιν καὶ ὁ ἁγιαζόμενος ἅγιος λέγεται. "Priora verba, ὁ φύσει οὐχ ἁγιαζόμενος, de Deo capienda, sequentia vero de homine vel angelo intelligenda esse, cuilibet satis patet. Utriusque significatus exempla addere B nihil opus est." Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T. 9.]

["Ἅγιος. Locum Grammatici SGerm. in Ἅγος protulimus. Hesych.: Ἅγια· τίμια. Ἅγιοι· οἱ καθαροὶ καὶ σεβάσμιοι. Glossæ: Ἅγιος· Sanctus, Sacer. Ἅγιον· Sanctum, Sacrosanctum. Ἅγιον ἱερέως σκεῦος· Atnanulus. Ἁγιώτατος· Sanctissimus. Ὁ μὴ ἅγιος· Insanctus. J. Poll. 1, 33. Καὶ τὰ πράγματα, τὸ μὲν, ἅγιον, καθαρὸν, ὅσιον, ἁγνὸν, εὐαγὲς, ἄχραντον. Etym. M.: Ἅγιος· παρὰ τὸ ἅζω, τὸ σέβομαι, ἅζιος, καὶ ἅγιος, εὐκτὸς, τίμιος, καθαρὸς, εὐσεβὴς, ὁτὲ δὲ μιαροὶ, ἅγιοι. Ἄρκιος·—ἅζω ἅγιος, ἁρμόζω ἁρμόδιος, ἴζω ἴδιος, καὶ ἀρκῶ ἄρκιος. Ἀμείδητος· ᾧ ἐν ἀμειδήτους ἁγίας ηὐλίζετο νύκτας:—τὰς φρικτὰς, ἐν αἷς οὐκ ἔστι μειδιάσαι, οὐδὲ γελάσαι· ἢ ὅτι φοβεραί εἰσι καὶ σκοτειναί· ἁγίας, διὰ τὸ ἐν αὐταῖς ἄγεσθαι τὰ μυστήρια. Ἀπολλώνιος. Locus est 2, 908. "Ηὐλίζετο pro vulg. εὐνάζετο dedi ex Etym. M. suadente Ruhnk. 210." Beck. Schol.: Ἀμειδήτους· ἤτοι φοβερὰς διὰ τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, ἢ ὅτι φοβεραί εἰσιν αἱ νύκτες. C Εὐριπίδης· Νύκτωρ τὰ πολλὰ, σεμνότητ' ἔχει σκότος. Schol. e Cod. Par.: Ἀμειδήτους δὲ τὰς φοβερὰς λέγει, ἢ διὰ τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, ἢ ὅτι αἱ νύκτες φοβεραί εἰσιν. Εὐριπίδης· Νύκτωρ τὰ πολλὰ, σεμνότητ' ἔχει σκότος. Locus Eurip. est Bacch. 486. Etym. G.: Ἅγιος· ἐκ τοῦ ἅγος γέγονεν· ἅγιον δέ ἐστι τὸ παντὸς ἅγους ὂν ἀνώτερον· ἢ τὸ δύναμιν ἔχον, πρὸς τὸ τοὺς ἑτέρους ἁγιάζειν.]

["Ἅγιος, quo compendio in Mss. scribatur, docet Bast. Comment. Palæogr. 787.]

[* Ἅγιον· τῆς ἄγνου τὸ σπέρμα. Hesych. "Theologus quidam non incelebris in Codice meo ascripserat: 'Sine dubio respexit ad Luc. 1, 35.' Crederem, si legeretur τῆς ἁγνῆς, Castæ, sc. virginis Deiparæ. Nunc scribe ἄγνου, cum spiritu leni, et intellige semen Viticis, quod describitur a Diosc. 1, 136. (imo 135.) et ἅγιον forte ob rationes physicas dicitur: quare etiam matronæ in Thesmophoriis Atheniensium castitatem custodientes, foliis hujus fruticis, qui vulgo Agnus castus audit, sibi cubitus sternebant, ut ibid. D auctor est, præter alios, Diosc. Cf. Job. 40, 18. (22.) ubi variat lectio, ἄγνου, ἄγνου, vel ἀγροῦ. Ad v. Ἅγιον Kust. notarat:—'Vox mihi suspecta. F. l. * ἄγνιον. Ab ἄγνος enim, quod est nomen plantæ, recte quidem formes ἄγνιον, sed non ἅγιον.'" Albert. "Decepti omnino sunt, qui de glossa sacra cogitabant. Scribe, τοῦ ἄγνου τὸ σπέρμα, Semen agni, qui est frutex hujus nominis, et dicitur Agnus castus s. Arbor castifica. Ergo aliquis ejus semen dixit τὸ ἅγιον. De illo v. Dioscor. 1, 26. (imo 135.) et H. Vales. ad Method. Conviv. Virg. in T. 2. Opp. Hippolyti p. 115. Ed. Fabric. Theodoretus ad Lev. 23, 40. τὸν ἄγνον vocat σωφροσύνης δηλωτικὸν καὶ ἡδονῆς σβεστικόν· Φασὶ γὰρ αὐτὸν καὶ ἐσθιόμενον καὶ ὑποστρωννύμενον σβεννύναι τὴν φλόγα τῶν ἡδονῶν. Cf. Phavor." Ernest. ad Hesychii Gloss. SS. 4.]

Ἁγίως, Sancte. [J. Poll. 1, 32. Ὥσπερ καὶ τὰ ἐναντία τῶν ἀκαθάρτων, ὁσίως, * ὡσιωμένως, ἁγνῶς, ἡγνευμένως, ἁγίως προσιόντες. Ubi vertitur, Caste accedentes. "Προσιέναι peculiari significatu est

Obsecrare et supplicare. Vide Budæi C. L. G. 165." Seb. "Ἁγίως, Sancte, קדש, Sanctum. Incert. Ps. 133, 2. ἁγίως. Montefalconio in Hexaplis afferenda erant Chrysostomi verba, Ἕτερος ἁγίως, ἄλλος * ἡγιασμένως; quæ tamen nescio an rectius ad seriores librorum sacrorum interpretes retuleris." Kreyssig. in Symb. ad Biel. Thes. Philol. augendum atque emend. Particula 2. p. 5.]

[* "Ἁγιώδης, (ὁ, ἡ,) Sanctus. Philo J. 1, 675. (Καὶ διαφερόντως τὸν ἁγιωδέστατα καὶ φρικωδέστατα περὶ τῆς ἑβδόμης ὑπάρχοντα νόμον καταλύειν.)" Wakef. Mss. "Scr. ἁγιωδέστατον καὶ φρικωδέστατον." Pfeiffer.]

[* "Ἁγίας, Agias, Ἀρκὰς, K. A. 2, 5, 7. unus e quinque imperatoribus ad Tissaphernem missis: 2, 6, 17. interficitur et laudatur. Cf. 3, 1, 32." Lex. Xenoph. Timæus: Ἁγίαν· τὸν ἡγούμενόν τινος. "H. v. neque ap. Plat. reperio, neque ap. ullum vett. scriptorum. Eadem tamen se analogia tuetur, qua proprium nomen *Ἡγίας ap. Herod. 9, 33. Murator. p. MLIX. 5. aliosque, pro quo sæpe occurrit Doricum Ἁγίας. Pausan. 3, 11. Chishull. Antiq. Asiat. 88. An scr. *Ἄγιν e Cratylo 261. Καὶ ἄλλα γε αὖ στρατηγὸν σημαίνει, οἷον Ἄγις, καὶ Πολέμαρχος, καὶ Εὐπόλεμος." D. R. Vide et Lex. Xenoph. v. Ἄγις. At Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: *Ἄγις· εἶδος ποτηρίου. "Τὸν ἀδελφεὸν ἑωϋτοῦ Ἡγίην. Memorat Ἁγίαν s. Ἀγίαν, μαντευσάμενον Λυσάνδρῳ in prœlio ad Ægos flumen, nepotem Tisameni, Pausan. 3, 11. unde usitatum familiæ id cognomen: hinccine vero, Ἁγίαν· τὸν ἡγούμενόν τινος, Timæus Lexico suo addiderit, in ambiguo Ruhnk. jure reliquit." Wessel. ad Herod. l. c.]

[* "Ἁγιαστύς. Hesych. Ἀγηχῶ· ἠχῶ ἁγίων, ἢ στίφος, ἢ σύστημα. "Ἀγήοχα· ἤνεγκα: ἁγίοχα legit Is. Voss. et mox ἁγιοχότων, et ἁγιχῶ. Sed hanc sedis mutationem malim affini pronuntiationi literarum ι et η ascribere, quam ipsam lectionem propterea solicitare. Idem sæpissime usu veniet observasse." Albert. At in Codice reperiri ἁγίοχα, ἁγιοχότων, ἁγιχῶ testatur Schow. Postremum sic ibi legitur: Ἀγιχῶ· ἠχῶ ἁγίων, στίφος, (ἢ στύφος,) ἢ σύστημα. "V. ἀγηχῶ male huc translata, et proxime referenda ad v. Ἀγήοχα hoc modo: Ἀγήοχα· ἤνεγκα, ἄγηχα, ἦχα. Ἁγίων: puto scr. Ἁγιαστύς· ἁγίων στίφος, ἢ σύστημα." Heins.]

[* Ἀνάγιος, ια, ιον, Incastus, Gl.]

[* "Ἡμιάγιος, ια, ιον, Epiphan. Ancor. s. 26." Kall. Mss.]

[* "Κλεπτοάγιος, Tzetz. Chil. 9, 276. (Ἐγὼ τηρεῖν δὲ κεφαλὴν εἶπον ἀστείῳ λόγῳ, Μεθόδῳ τε δεινότητος, ῥητορικῷ τῷ τρόπῳ, Τὰς κεφαλὰς, καὶ τοὺς ἡμῶν αὐθέντας καὶ δεσπότας Τηρεῖν μὴ ὑποκλέπτεσθαι, καὶ ἀπατᾶσθαι δόλοις, Τοῖς τῶν κλεπτοαγίων τε, καὶ *τζουριχοαγίων, Τοὺς, οὓς ἐχειροτόνησαν, ὠνόμασαν ἁγίους, Ἄνθρωποι ἀλιτήριοι, ὁμότροποι ἐκείνοις.)" Boissonad. Mss. Vertitur Sacrilegorum.]

Πανάγιος, ὁ, (ἡ,) Omnino sanctus, ut et dicitur παναγής. [Sed et πανάγιος, ια, ιον, dicitur.]

[" Πανάγιος, Sanctissimus. Apud Dionys. Areop. Hier. Eccl. c. 4. P. 3. n. 12. p. 291. legitur παναγιώτατος, Omnino sanctissimus, i. e. Omnium sanctissimus: Ἁγιάζει γὰρ ὑπὲρ ἡμῶν ἑαυτὸν ὁ παναγιώτατος Ἰησοῦς, καὶ πάσης ἡμᾶς ἁγιαστείας ἀποπληροῖ. Sanctificat enim semetipsum pro nobis sanctissimus ille Jesus, nosque omni replet sanctitate. *Παναγία vocatur Panis sacer, a sacerdotibus consecratus. Et *Παναγιάριον, Arcula, in qua panis ille repositus. Pentecostarium: Ὁ κελλαρίτης ἅμα τῷ καθίσαι τοὺς ἀδελφοὺς, τὸν δι' ὅλης τῆς ἑβδομάδος ὑψούμενον ἄρτον, ἀντὶ τῆς παναγίας, κατακλῶν, διαδίδωσι τούτοις πρὸ τῆς εἰθισμένης αὐτῶν τροφῆς φαγεῖν. Ἐν τῇ Παναγίᾳ λέγεται τὸ Χριστὸς ἀνέστη ἅπαξ. Εἶτα ὑψοῦται εἰς τὸ Παναγιάριον. Cellarius, simul atque fratres consederunt, tota hebdomade exaltatum panem, loco panagiæ, frangens, iis distribuit antequam solitum comedant cibum. In Panagia semel recitatur illud, Christus resurrexit. Tum exaltatur in Panagiarium. Codinus, c. 7. Τὸ δέ γε Παναγιάριον ὁ ἐπὶ τῆς τραπέζης λαβὼν, ἐπάνω τίθησι τῆς τραπέζης, καὶ ὑψῶν Παναγίαν δίδωσι ταύτην τῷ δομεστίκῳ, ὁ δὲ τῷ μεγάλῳ
A δομεστίκῳ, οὗτος δὲ τῷ βασιλεῖ, καὶ ἅμα τῷ Παναγίαν λαβεῖν ἐν τῷ στόματι πάντες βοῶσι πολυχρόνιον. Porro præfectus mensæ acceptum Panagiarium mensæ imponit, et elevans Panagiam dat illam Domestico mensæ, ille magno Domestico, hic Imperatori, et quamprimum Panagiam ori ingerit, omnes accinunt, Ad multos annos. Vide Gl. Meursii." Suicer. Thes. Eccl.]

[Πανάγιος. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 132.: Τὴν ὁμόθεον· ὁμόθεον πως λέγει τὴν παναγίαν Τριάδα. "De v. πάμπολυς notandum, quod sit idem, ac superlativus πλεῖστος, vel superlativus intensus, πολὺ πλεῖστος, sicut παμπληθεῖς ponitur pro Plerique omnes p. 125. Nempe πᾶν, in compositione cum aliis, vim addit superlativo, quam Latini exprimere soleut per genitivum partitivum omnium, superlativo appositum, ut in πανάριστος, Omnium præstantissimus in prologo Hes. in πάμφορος χώρα, Terra omnium feracissima, Diod. 131. c. in πανεύφημος, Omnium celebratissimus; πανάγιος,
B Omnium sanctissimus, in Carminibus Nazianzeni." Munth. Obs. Philol. in N. T. 119. "Evagr. H. E. 2, 3. Εἴσω δὲ τοῦ θόλου πρὸς τὰ ἑῷα εὐπρεπὴς ἐστι σηκὸς, ἔνθα τὰ πανάγια τῆς μάρτυρος ἀπόκειται λείψανα ἔν τινι σορῷ τῶν ἐπιμήκων, μάκραν ἔνιοι καλοῦσιν, ἐξ ἀργύρου εὖ μάλα σοφῶς ἠσκημένη. V. μάκραν manifesto vitiosa est. Emendant alii ἄρκαν, (ut H. Vales.) alii μάνδραν. Ego vero nullus dubito, quin Evagrius scripserit μάκτραν. Idem mendum ap. Artemid. 262. quod et recte observavit Reisk. (et ante Reiskium Noster v. Μακρά.) Est autem Mactra vas oblongum variis usibus inserviens, de quo consulendi Lexicographi. Schol. Aristoph. Pl. 545. Μάκτρα κατὰ τοὺς παλαιοὺς θυεία ἐπιμήκης, ἐν ᾗ μάττουσι τα ἄλευρα, ὅθεν καὶ γίνεται· παρὰ τὸ μάσσω γὰρ ἡ μάκτρα, ὅθεν καὶ μεμαγμένον προείρηται, καὶ ἡ μᾶζα γίνεται. Quæ verba notanda. Σορὸν τῶν ἐπιμήκων vocat supra Evagr." Toup. App. Nott. atque Emendd. in Theocr. 45. De permutatione verborum μάκτρα et μάκρα vide et quæ protulimus supra 38. n. 2. et quæ Noster
C protulit in Μακρά. "Παναγίας CLXXXIV. 1. παναγίαν 4. p. 568, 38. 43. πανάγιος vox in HSt. Thes. ἀμαρτύρητος, sed usurpata in Sacris Græcorum p. 192, 19. et ap. Eccl. Scriptt." Maittair. Ind. ad Marm. Arundel. Selden. aliorumque Academiæ Oxon. donatorum Ed. 2. Bowyer. 1732.]

[* Ὑπεράγιος, ια, ιον. "Germanus in Dormit. B. Mariæ init." Boissonad. Mss. "Andr. Cret. 1. p. 115." Kall. Mss.]

[* Ἁγιαρχικὸς, ἡ, όν. "Nicet. Paphlag. Or. in S. Thom. 371. Ἁγιαρχικὴ Τριάς." Kall. Mss.]

Ἁγιόγραφος, ὁ, ἡ, Ad verbum Sanctoscriptus, si ferre posset Latinitas adjectivum nomen ita compositum, ut ἁγιόγραφοι πτύχες, ap. Dionys. Areop., Sanctoscripti libri, i. e. Sanctæ scripturæ libri.

Ἁγιόγραφα, τὰ, Sancta scripta. Hac appellatione comprehenduntur certi quidam Bibliorum libri, de qua lege Hieronymum, Damascenum, et alios.

[" Ἁγιόγραφα, Sancta scripta, ita vocantur ab Epiphanio, de Pond. et Mens. 534. et a Damasceno,
D qui ex Epiphanio descripsit, lib. 4. cap. 18. Orthod. fidei p. 348. libri illi, qui Hebræis dicuntur כתובים, Græcis alias γραφεῖα. Vide in Γραφεῖα. Ἁγιόγραφοι δέλτοι vocantur Libri omnes totius Scripturæ Sacræ. Vide in Δέλτος." Suicer. Thes. Eccl. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 83.: Ἁγιογράφων δέλτων· ἁγιογράφους δέλτους καλεῖ, τὴν παλαιὰν καὶ τὴν νέαν διαθήκην.]

[* "Ἁγιοδρόμος, (ὁ, ἡ,) Antiochi Monachi Homil. 1. de Fide p. 14. d. Bibl. Patr. xii. 14. d. sed *ἁγιοδόμος mavult Coteler. in not. ad Ignat. Epist. ad Ephes. s. 9." Kall. Mss. Vide Ἁγιοφόρος.]

[* "Ἁγιοκλίτης, *Ἁγιοπαντίτης. Herodiani Epimer. 181. (Τὰ διὰ τοῦ ιτης ὀνόματα, εἴτε ἀρσενικὰ, εἴτε θηλυκὰ, διὰ τοῦ ι γράφονται, οἷον—ἁγιοπαντίτης, ἁγιοκλίτης.)" Boissonad. Mss. "Non novi quid sit ἁγιοπαντίτης: Incola forsan urbis, cui nomen *Ἅγιοι πάντες. Et quod sequitur nomen, ἁγιοκλίτης, explicandum simili modo videtur. Corayus putat posse legi *ἁγιοηλίτης, Monachus nempe in Monasterio Ἁγίου Ἠλίου, vel Incola urbis sic vocatæ." Boissonad.

ad Herodian. 297. An legi possit * Ἁγιορίτης, de quo vide suo loco? vel * Ἁγιοπολίτης, de quo Ducang. Gloss.:—" Dictus unice, Andreas patria Hierosolymitanus, Archiepiscopus Cretensis, inter melodos celeberrimus; nam ἁγίαν πόλιν Hierosolymam vocant. Balsamo in Medit. de Convoc. ad sacras Monasteriorum Ædes per tria Signa: Τῶν ἐν τῇ ὀρθρινῇ δοξολογίᾳ πρὸ τοῦ Ἁγιοπολίτου ψαλλομένων συνήθως ἐν ταῖς θείαις * ἱεροτελεστίαις καὶ ταῖς ἑσπεριναῖς προσευχαῖς. Infra: Χάριν δὲ τῆς τῶν * θεοφθόγγων εὐαγγελίων ἀνακηρύξεως, καὶ λοιπῶν πανηγυρικῶν βιβλίων ἱερᾶς ἀναγνώσεως, καὶ τῆς ὅλης ἀκολουθίας τοῦ Ἁγιοπολίτου ἁπλῶς, τὸ μέγα * σημαντήριον εὕρηται. * Ἁγιοπολιτικὸν * στιχηρὸν, compositum ab eodem Andrea. Liturgia Præsanctificatorum e Cod. Barberino: Καὶ ὁ ψάλτης τὸ στιχηρὸν τὸ Ἁγιοπολιτικόν. Vide Goari Euchol. 202. Idem Balsamo: Πολλῶν δὲ * σημαντηρίων οὐκ ἔστι χρεία Λατίνοις, καὶ Ἰταλοῖς, ὅτι μηδὲ * ψαλτῳδημάτων Ἁγιοπολιτικῶν, ἀλλὰ μόνης τῆς Κιννύρας τοῦ Θεοπάτορος. Vide Allatium de Georgiis 318."]

[* " Ἁγιοποιὸς, (ὁ, ἡ, Sanctificus) Pseudo-Athan. Disp. c. Arium s. 38. p. 141. Ed. Colon. Cyrill. Hier. 182. 187." Kall. Mss.]

[* " Ἁγιοποιέω, (Sanctifico.) Phot. in Wolfii Anecd. Gr. 1, 189. (Ὥστε ἅγιος μὲν ὁ ναὸς, ἅγιον δὲ τὸ θυσιαστήριον, καὶ χάριν ἔχον θείαν ἁγιοποιεῖν.)" Kall. Mss.]

[* Ἁγιοπρεπὴς, ὁ, ἡ. " Hanc vocem ideo afferimus, quia a Lexicographis omissa. Ea satis frequenter usum deprehendimus Cyrill. Alex. Sufficiat unum alterumve exemplum. In c. 64. Jes. p. 766. scribit: Ἔξω τῶν ἁγιοπρεπῶν αὐχημάτων ἡ τῶν πλανωμένων ψυχή. Caret sacris ornamentis, errantium anima. Et in c. 55. ejusdem Prophetæ p. 774. Ἐκεῖ γνῶσις ἀληθὴς τοῦ κατὰ φύσιν Θεοῦ, καὶ ἀρετῆς ἁπάσης, καὶ ἁγιοπρεποῦς εὐκοσμίας μάθημα. Ibi, nempe in S. scriptura, vera cognitio, et Dei secundum naturam, et omnis virtutis, et sancti decoris disciplina est." Suicer. Thes. Eccl. Polycarp. Epist. ad Philippenses p. 1007. Coteler. Τοὺς ἐνειλημμένους τοῖς ἁγιοπρεπέσι δεσμοῖς.]

[* " Ἁγιοπρέπεια, (ἡ,) Nicet. Paph. Or. in S. Barth. Auctar. Bibl. Patr. 1, 371." Kall. Mss.]

[* " Ἁγιοπρεπῶς ap. Cyrill. Alex. legitur, in c. 4. Jonæ, ad v. 10. et 11. p. 389. Θέα, ὅπως οὐκ ἐν καιρῷ λυπούμενον, οὐδὲ ἐφ' οἷς ἦν εἰκὸς ἀποφαίνει Ἰωνᾶν, καί τοι δέον ἁγιοπρεπῶς κατακροτεῖν καὶ εὐφημεῖν τὸν δεσπότην. Ecce, quomodo Jonam satis intempestive, et sine causa in mœrore versari demonstret, cum oporteret pro eo ac sanctum decebat, factum Domini plausu approbare, et fausta acclamatione prosequi." Suicer. Thes. Eccl. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 292.: Ταῦτα ἁγιοπρεπῶς μετριάζων φησὶν ὁ πατὴρ, ὡσαύτως καὶ τὰ ἑξῆς πάντα.]

[* " Ἁγιορείτης, Montf. Palæogr. 433." Kall. Mss. " Ἁγιορεῖται, Monachi, qui in montibus habitant, οἱ ἐν ὄρει, S. Chrysostomo: Οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ νάπαις ὁμιλοῦντες. Davidi Monacho in Historia de Hæresi Barlaami et Acyndini. Theodoretus Serm. 6. Ἀσκητῶν καταγωγαὶ τὰς τῶν ὀρέων κορυφὰς ἁγιάζουσαι, καὶ τοὺς ἀοικήτους ἐρήμους οἰκίζουσαι. Et Serm. 9. Καὶ τῶν ταῦτα φρονούντων (Christianorum) πλήρεις μὲν αἱ πόλεις, πλήρεις δὲ αἱ κῶμαι, ἐλεύθερα δὲ τοῦ πλάνου τὰ ὄρη· ἀντὶ γὰρ τῶν βωμῶν ἐκείνων, καὶ τῆς ἐκείνων ἐξαπάτης, οἱ τῶν ἀσκητῶν ταῦτα οἰκοῦσι χοροὶ, τὸν ἐσταυρωμένον ὑμνοῦντες, καὶ τὸν ἐκείνου Πατέρα, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Præsertim vero ita appellati Monachi, qui montem Athon inhabitant, quos ad sex millia hic esse aiunt, a quorum sanctitate Ἅγιον ὄρος inde appellatur, ipsique Monachi Ἁγιορῖται, vel, uti effert Goar. ad Euchol. 120. ἁγιονορεῖται, (sed contra Gr. linguæ rationem,) quorum præcipuum et insignius Monasterium a quodam S. Athanasio, qui sub Nicephoro Phoca vixit, Sanctæ Lauræ nomine donatur. Aliorum, quæ ad 21. esse dicuntur, nomina descripsit Petr. Bellon. Obs. 1, 38. 39. Longe vero accuratius J. Rutgers. Var. Lect. 2, 11. Historia Politica p. 39. de Maximo, Patriarcha Constantinop. Καὶ ἦν ἁγιορίτης. Ita porro ejusmodi Montis sancti Monachos vocant Syropulus in Hist. Concilii Florentini s. 3. c. 7. s. 5. c. 3. Manuel Calecas de Essentia
A et Oper. p. 22. Philotheus Heracleæ Metropolitanus in sermonibus dogmaticis adversus eos scriptis, et alii. Vide Crusium in Turco-Græcia 153. et Leunclav. in Pandecte Turcico n. 17. Enimvero Montis Athos egregia descriptio habetur ap. Niceph. Gregoram Pt. 2. Hist. 2, 12. hactenus ineditæ." Ducang. Gloss.]

[* " Ἁγιόῤῥιζος, (ὁ, ἡ,) Athan. Hom. εἰς Ἀπογραφὴν τῆς Μαρίας s. 1." Kall. Mss.]

[* " Ἁγιοτήριον, (τὸ,) Murator. Inscr. 1, 137. sed forte leg. * Ἐναγιστήριον, vel * Ἐναγιστήριον." Kall. Mss.]

[* " Ἁγιόφθογγος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cret. in Idiomelo ad d. 14. Sept. p. 335." Kall. Mss.]

[* Ἁγιοφόρος, ὁ, ἡ. Pseudo-Ignat. Ep. ad Ephes. s. 9. Ἐστὲ οὖν καὶ σύνοδοι πάντες, Θεοφόροι καὶ * Ναοφόροι, * Χριστοφόροι, * ἁγνοφόροι, f. * ἁγιοφόροι, κατὰ πάντα κεκοσμημένοι ἐντολαῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ. " Frequenter occurrunt in scriptis Patrum vv. Θεοφόρος, et Χριστοφόρος. Duæ vero aliæ ejusdem creberrimæ ap. Græcos com-
B positionis, Ναοφόρος et Ἁγιοφόρος, eandem habent significationem. Christum enim Deum Scripturæ Sanctum appellant, eumque Templum esse Dei ostenditur a Martyre Cypriano L. 1. Testimoniorum c. 15. Quanquam ἁγιοφόροι explicari potest de Hominibus sanctitatem ferentibus ac possidentibus, et Ναοφόροι de Illis, qui Templum Dei gerunt, ipsique sunt. Ab Antiocho Hom. 1. Ignatiana verba paululum immutata usurpantur: Ὁ τοιοῦτος γίνεται Θεοφόρος, ἤγουν Χριστοφόρος, καὶ ναὸς Θεοῦ, καὶ ἁγιοδρόμος, (malim * ἁγιοδόμος, ut respondeat ad ἁγιοφόρος, κατὰ (sic duo vett. libri) πάντα κεκοσμημένος ἐν ταῖς ἐντολαῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ." Coteler. Ignatii Ep. ad Smyrn. 872.: Ἰγνάτιος, ὁ καὶ Θεοφόρος, Ἐκκλησίᾳ Θεοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ ἠγαπημένου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐλεημένῃ ἐν παντὶ χαρίσματι, πεπληρωμένῃ ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ, * ἀνυστερήτῳ οὔσῃ παντὸς χαρίσματος, θεοπρεπεστάτῃ καὶ ἁγιοφόρῳ, τῇ οὔσῃ ἐν Σμύρνῃ τῆς Ἀσίας, ἐν ἀμώμῳ Πνεύματι, (καὶ) Λόγῳ Θεοῦ, πλεῖστα χαίρειν.]

[* " Ἁγιώνυμος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cret. Hom. 2. in
C Dormit. S. Mariæ p. 132. et alibi, Montfaucon, Palæogr. 89. Patr. Apost. s. 9. T. 1. p. 813." Kall. Mss.]

Ἁγιότης, ητος, ἡ, Sanctitas, Sanctimonia, pro quo et ἁγιωσύνη dicitur. [Zonar.: Ἁγιότης· ἡ παντὸς ἄγους ἐλευθέρα, καὶ παντελὴς, καὶ πάντη ἄχραντος καθαρότης. Glossæ: Ἁγιότης· Sanctimonium, Sanctimonia, Sanctitas. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 327.: Λέγει δὲ καὶ περὶ τῆς ἁγιότητος τοῦ θείου καρποῦ. " Sanctitas, Sanctimonia. Tantum legitur Hebr. 12, 10. εἰς τὸ μεταλαβεῖν τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ, Ut perfectionis et sanctitatis divini participes reddamur. In Vers. Alex. non reperitur hoc substantivum. Semel legitur 2 Macc. 15, 2. μεθ' ἁγιότητος ἡμέρᾳ." Schleusner. Lex. in N. T. Jobius, in Ἅγιος citatus.]

[* " Αὐτοαγιότης, (ητος, ἡ,) non habent Lexica. Per se sanctitas. Dionys. Areop. c. 12. de Div. Nom. num. 1. p. 685. Deum vocat αὐτοαγιότητα, Ipsam per se sanctitatem: et Spiritum S. Greg. Nazianz. Or. 23. p. 422." Suicer. Thes. Eccl. Hœschel. ad Orig. c. Cels. 135. Ὅμως δὲ ἴστωσαν οἱ ἐγκαλοῦντες,
D ὅτι ὃν μὲν νομίζομεν καὶ πεπείσμεθα ἀρχῆθεν εἶναι Θεὸν καὶ υἱὸν Θεοῦ, οὗτος ὁ * αὐτολόγος ἐστὶ, καὶ ἡ * αὐτοσοφία, καὶ ἡ αὐτοαλήθεια:—" Addit Athanas., * αὐτοδύναμις ἰδία τοῦ Πατρὸς, * αὐτοφῶς, * αὐτοδικαιοσύνη, * αὐτοαρετὴ, Or. c. Gentes, αὐτοζωὴ, Or. de Incarn. Verbi, et Basil. M. in Ps. 44. * αὐτοσύνεσις, Epiphan. 3. p. 432. * αὐτόθεος, * αὐτονοῦς, Idem p. 434. ἡ * αὐτομακαριότης, ἡ * αὐτοαθανασία, Chryst. Hom. 17. 1 Tim. 6. Καὶ * αὐτοαμαρτία, καὶ ἡ * αὐτοκατάρα οὐκ ἔστι μὲν, ἀκούει δὲ, Naz. 188. cui eadem ratione Spiritus S. est ἡ αὐτοαγιότης." " Athan. 1, 329." Kall. Mss. " Segaar. Ep. ad Valck. 38." Schæf. Mss.]

Ἁγιοσύνη, vel potius Ἁγιωσύνη, idem. Apud D. Paul. superioris temporis Edd. ἁγιοσύνη per o habebant: at in Ed. patris mei ἁγιωσύνη per ω positum fuit, e consensu vett. exemplarium, in quibus omnibus, saltem in antiquioribus et fide dignioribus, ipse hanc scripturam inveni. Quinetiam regula est quædam apud Grammaticos, secundum quam ut ἱερωσύνη, ἀγαθωσύνη, ita et ἁγιωσύνη scribi debet. Non ignoro tamen ἁγιοσύνη multis in locis scriptum repe-

riri. Vide Ἁγιόω, quod proxime sequitur.

[“ Ἁγιωσύνη, Cattier. 53.” Schæf. Mss. Vide Ἀγαθωσύνη, supra 147. Schol. Pseudo-Plat. Axiocho: Ἁγιστείας· ἁγιωσύνας, καθαρότητας, λατρείας. Vide Ἁγιστεία. Glossæ: Ἁγιωσύνη· Sanctificatio, Sanctitas. “ 1. Summa Dei majestas et perfectio. Rom. 1, 4. κατὰ πνεῦμα ἁγιωσύνης, Quoad vim suam et majestatem divinam. Similiter in Vers. Alex. non solum Hebr. הוד Psalm. 145, 4. 5. sed etiam τῷ קדש respondet Ps. 97, 12. 2. Virtus, Integritas vitæ et innocentia, maxime vero Temperantia, Castitas et ab omni pravo affectu immunitas, i. q. alias ἁγιασμὸς dicitur. 2 Cor. 7, 1. ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ, ad q. l. Œcumen.: Ἡ δὲ ἁγιωσύνη σωφροσύνη τε νοεῖται καὶ καθαρότης παντὸς πάθους. 1 Thess. 3, 13. ἐν ἁγιωσύνῃ, ubi Theophyl. Ἁγιωσύνη κυρίως λέγεται ἡ σωφροσύνη,—καθολικῶς δὲ πᾶσα ἀρετή. Phavor. Ἁγιωσύνη, ἢ κάλλιον ἁγιοσύνη, καὶ ἁγιότης, ταὐτόν.” Schleusner. Lex. in N. T.]

[“ 1. Ἁγιωσύνη, si originem vocis spectemus, quæ est ἁγιόω, pro quo usitatum ἁγιάζω, Sanctifico, Sanctum reddo, significat Sanctificationem. Sæpe tamen pro ἁγιότης, quod Sanctitatem, Sanctimoniam notat, positum reperitur. Glossæ, (vide supra.) Clem. Alex. Pæd. 3, 11. p. 257. ἁγιωσύνην ὑποκρίνεσθαι, Sanctitatem simulare. Atque hoc posteriore sensu sumitur 2 Cor. 7, 1. ad quem Œcumen. 534. Ἡ δὲ ἁγιωσύνη, σωφροσύνη τε νοεῖται, καὶ καθαρότης παντὸς πάθους. Ad eund. Theophylactus 376. ἁγιωσύνην interpretatur τὴν καθαρότητα, τὴν σωφροσύνην, et addit, Μὴ μόνον δὲ τὴν σωφροσύνην νοήσῃς ἁγιωσύνην, ἀλλὰ ἁπλῶς πᾶσαν τὴν ἐν βίῳ καθαρότητα. Idem ad 1 Thess. 3, 13. p. 697. Κυρίως λέγεται ἁγιωσύνη ἡ σωφροσύνη,—καθολικῶς δὲ πᾶσα ἀρετή, ἁγιωσύνη. 2. Voce ἁγιωσύνης Græci etiam utuntur in sermone, aut in Epistolis ad Episcopos et Patriarchas. Balsamo in Responsis ad Marcum Patriarcham: Τὸ γοῦν παρὰ τῆς ἁγιωσύνης αὐτοῦ συντεθὲν γράμμα διαλαμβάνει ταῦτα ῥητῶς. Act. 3. Concilii sub Menna p. 604. Τὰ ὁσίως πραχθέντα παρὰ τῆς ὑμετέρας ἁγιωσύνης, καὶ ἡμῖν προσταχθέντα. Concil. Florentinum s. 4. c. 20. p. 94. Trapezuntius ad Patriarcham Constantinop. Pontificis Romani pedes osculari recusantem, dixit: Ἐκ τούτου μόνου ἔδει φροντίσαι καὶ τὴν μεγάλην ἁγιωσύνην σοῦ περὶ τῶν σῶν δικαίων. Plura suppeditat Glossarium Meursii.” Suicer. Thes. Eccl.]

[Ἁγιωσύνη. “ V. Μεγαλωσύνη, Majestas, obvia ap. Alexandrinos et in Ep. Judæ § 25, derivata a μεμεγάλωσαι, verbi * μεγαλόω: hoc a veteri μέγαλος, cujus loco μέγας fuit usitatius. Hoc ortum a verbo deperdito * μέγω, cujus præter. med. μέμογα nomen peperit μόγος, Magnus labor. Error est Grammaticorum, a quo immunis non est, accuratissimus alias, Ang. Caninius in Hellenismo 236. qui nomina in οσυνη ponit inter verbalia a præter. pass. derivata. Distinguenda sunt in συνη desinentia, in quibus istam terminationem vel ο præcedit, vel ω. In plerisque omnibus præcedit ο. Omnia autem in οσυνη desinentia a nominibus sunt derivata in ος, adjecta terminatione υνη. Significant autem Virtutem, vel Peritiam, aut Facultatem quandam. Ex. gr. δικαιοσύνη Virtus est justitiæ: σωφροσύνη, Temperantia: τοξοσύνη, Ars jaculandi. Talia dantur centena: at perpauca, ac ne decem quidem, in ωσυνη desinentia. Ista autem orta sunt a secunda præter. pass. verborum in οω, et rem designant effectam. Sic ἱερωσύνη, ortum ab ἱερωσαι v. ἱερόω, Rem sacram factam designat: ἁγιωσύνη, ab ἡγίωσαι verbi ἁγιόω, est Sanctificatio. Ead. ratio in μεγαλωσύνη.” Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 377.]

¶ Ἁγιόω, Sanctifico, Sanctum reddo, pro quo frequentius est ἁγιάζω. Ceterum si ab ἁγιόω formetur ἁγιωσύνη, erit Sanctificatio; sed pro ἁγιότης potius ponitur, ut dictum est.

¶ Ἁγιάζω, f. άσω, p. ακα, Sanctum reddo, Sanctifico, vel Purifico. Et pass. Ἁγιάζομαι, Sanctificor, passim in N. T. Significat etiam Consecro et Consecror. Hesych. ἁγιάζειν exp. etiam Venerari. Item, In ara adolere. Suidas dicit, Sancte urere. Est etiam Victimas comedere, secundum quosdam,

A ut ait idem Hesych. Suidas ἁγιάσατε exponit etiam προευτρεπίσατε, et κηρύξατε. Hesychius habet tantum κηρύξατε, quod verbum accipiendum videtur in ea signif., quæ ad sacra pertinet, de qua vide suo loco.

[“ 1. Propria hujus verbi significatio, unde omnes translatæ profectæ sunt, hæc est, ut notet, Separare aliquid a communi et profano usu, et in peculiarem, maxime sacrum usum, secernere, ac sit i. q. ἀφορίζειν, quo ipso verbo a Theodoreto ad Joel. 3, 9. T. 2. Opp. Ed. Hal. p. 1403. explicatur. Neque aliam obtinet notionem Hebraicum קדש, cui Græcum respondet in Vers. Alex. Ex. 19, 23. 20, 11. et alibi. 2 Tim. 2, 21. Ἔσται σκεῦος εἰς τιμὴν ἡγιασμένον, Similis erit vasi, usui honesto destinato, coll. Ex. 40, 9. 10. Matth. 23, 17. ὁ ναὸς ὁ ἁγιάζων τὸν χρυσὸν, Templum, quod aurum consecrat. Ib. v. 19. θυσιαστήριον τὸ ἁγιάζον τὸ δῶρον, Altare sacram reddit oblationem. Sed pro ratione rei, de qua usurpatur hoc verbum, variæ ejus sunt constituendæ no-
B tiones. Significat enim 2. Lustrare s. Adhibitis quibusdam ritibus, in lege Mosaica præscriptis, res aut personas purgare, quæ immunditiem legalem contraxissent. Hebr. 9, 13. Ἁγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα, ubi ἁγιάζειν est Jus concedere accedendi ad sacra, i. q. καθαίρειν aliquando dicitur, quo verbo Theodoretus ad h. l. utitur. Eodem sensu קדש, Num. 6, 11. 2 Chron. 29, 5. 17. 19. 3. Purum aliquid et licitum reddere et declarare. 1 Tim. 4, 5. Ἁγιάζεται γὰρ διὰ λόγου Θεοῦ καὶ ἐντεύξεως, Eorum usus licitus redditur religione partim divina, partim gratiarum actione; coll. v. 4. Judæis enim sanctum æque ac purum dicebatur, cujus usus concessus erat hominibus per legem Mosaicam, Lev. 11, 44. coll. v. 41—3. 4. Victimam offerre Deo et sacrificium, i. q. προσφέρειν. Vide Lev. 22, 2. 3. Deut. 15, 9. Jo. 17, 19. Ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἁγιάζω ἐμαυτὸν, Corpus meum sacrificii loco pro iis Deo offero: ideo mortem pro iis subeo, ubi Chrysost. Hom. 72. in Jo. προσφέρω σοι θυσίαν, et ib. Ἵνα καὶ αὐτοὶ ὦσιν
C ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ, Ut ipsi quoque mortem pro religione mea subire parati reddantur et prompti. Rom. 15, 16. ubi ἡγιασμένη est, i. q. ἁγία, h. e. προσενεχθεῖσα τῷ Θεῷ, quod jam Koppius ad h. l. vidit. Eodem sensu ἡγιασμένα Dionys. Hal. 7, 72. dicuntur Exta, quæ rite cremabantur in ara, et התקדש Jes. 66, 17. Suidas Ἁγιάσαι· καρπῶσαι, καῦσαι ἁγίως. Et quia קדש verbum proprium fuit de Judæorum sacerdotibus, piaculari sacrificio remissionem peccatorum populo conciliantibus, Ezech. 44, 19. (Job. 1, 5.) factum est, ut ἁγιάζειν, quod in Vers. Alex. Hebraico כפר respondet Ex. 29, 33. 36. 5. In universum significet, Expiare, Auctorem fieri et esse remissionis peccatorum, et ἁγιάζεσθαι is dicatur, cui contigit remissionis peccatorum beneficium. Eph. 5, 26. ἵνα αὐτὴν ἁγιάσῃ, Ut eos immunes a peccatorum pœnis redderet, Hebr. 2, 11. ὅ τε γὰρ ἁγιάζων καὶ οἱ ἁγιαζόμενοι ἐξ ἑνὸς πάντες, Jam vero Christus, qui homines morte sua expiavit, et Christiani, hujus beneficii participes facti, unius parentis,
D sc. Adami, soboles sunt. ib. 10, 10. ἐν ᾧ θελήματι ἡγιασμένοι ἐσμὲν, Ejus obedientiæ remissionem peccatorum debemus. ib. 13, 11. 6. Destinare aliquem ad officium aliquod, Demandare alicui munus. Jo. 10, 36. ὃν ὁ Πατὴρ ἡγίασεν, Quem Deus destinavit hominibus voluntatis suæ interpretem; nam statim sequitur, καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον. Cyrill. Alex. ad h. l.: Ἁγιάζεται τὸ προχειρισθὲν παρὰ Θεοῦ πρὸς τὸ πρᾶξαί τι τῶν κατὰ γνώμην αὐτοῦ. Sic Jes. 13, 3. de Medis a Deo destinatis ad excidium Babylonis אני צותי למקדשי, quod Aquila, Ἐγὼ ἐνετειλάμην τοῖς ἡγιασμένοις μου, coll. v. 17. Adde Sirac. 45, 4. 49, 8. 7. Recipere aliquem in verorum Dei cultorum numerum, Adducere ad cœtum Christianorum. Hinc ἡγιασμένοι simpliciter Christiani vocantur, quasi populus Deo sacer, Act. 20, 32. 26, 18. Hebr. 10, 14. interdum vero additur ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, 1 Cor. 1, 2. aut ἐν τῷ Θεῷ πατρὶ, Judæ v. 1. Ex hac notione mihi etiam explicandus videtur locus 1 Cor. 7, 14. Ἡγίασται γὰρ ὁ ἀνὴρ ὁ ἄπιστος ἐν τῇ γυναικὶ, hoc modo, Maritus enim non Christianus

annumerandus est quodammodo Christianis ob uxorem Christianam. Nam, quam τῷ ἁγιάζειν desponsandi notionem tribuerunt Intt. quidam ex usu verbi קדש in libris Talmudicis, hanc plane alienam esse ab h. l. quisque videt. Plura vide in Ἅγιος. 8. Efficere, ut aliquis sit et maneat verus Dei et Christi cultor, Integrum, Sanctum et perfectum reddere. Jo. 17, 17. ἁγίασον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, Redde eos in dies sanctiores doctrina tua. 1 Cor. 6, 11. ἡγιάσθητε, Emendati estis religione Christiana. 1 Thess. 5, 23. ἁγιάσαι ὑμᾶς, Ab omni vitiorum contagione animum vestrum liberum servet. Apoc. 22, 11. ἁγιασθήτω ἔτι, Sanctimoniam suam porro servet. 9. Pie et sancte aliquem colere et venerari. Matth. 6, 9. ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, Semper te homines ut summum numen colant et venerentur. Chrys. Hom. 19. in h. l. Ἁγιασθήτω· τοῦτ᾽ ἔστι δοξασθήτω. 1 Petr. 3, 15. Θεὸν ἁγιάσατε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, Colite et celebrate Deum mente vestra. Jes. 8, 13. את־יהוה תקדי שו ib. 5, 16. נקדש בצדקה Alex. δοξασθήσεται ἐν δικαίῳ. Sirac. 36, 4. Ὥσπερ ἐνώπιον αὐτῶν ἡγιάσθης ἐν ἡμῖν. Cf. Suicer. Thes. Eccl. Phavor. Ἁγίαζε· σέβου." Schleusner. Lex. in N. T.]

[" Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου. Nihil aliud significat quam Sancte colaris. Potuerat uno verbo dici ἁγιάσθητι. Nomen enim Dei ap. Judæos ponebatur pro ipso Deo. Ἁγιασθῆναι ap. eosdem erat Pie coli." Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 189. ad Luc. 11, 2. " Ἁγιάζει. Hac in Ep. de purificatione v. ponitur legali. Nunquam sic in Epistt. Pauli, sed tantum de Purificatione interna et vera Sancti Spiritus. Græci hujusmodi in re, de qua hic agitur, potius adhiberent ἁγνίζειν." Idem ib. 2, 554. ad Hebr. 9, 13.]

[Ἁγιάζω. "Aliquot hujus verbi significationes à Patribus observatas et explicatas perstringemus. I. Ἁγιάζειν est, Personam, vel Rem puram et sanctam, qualis revera in se est, agnoscere et celebrare. Ita verbum hoc in prima petitione orationis Dominicæ sumi, constans veterum sententia est. Chrysost. Homil. 19. in Matth. p. 137. Τὸ ἁγιασθήτω, τοῦτ᾽ ἔστι, δοξασθήτω, Sanctificetur, i. e. Glorificetur. Et statim subjicit, Deum ἁγιάζειν, esse τὸ οὕτως ἄληπτον παρέχεσθαι βίον ἐν πᾶσιν, ὡς ἕκαστον τῶν ὁρώντων τῷ δεσπότῃ τὴν ὑπὲρ τούτων ἀναφέρειν εὐφημίαν, Adeo irreprehensibilem in rebus omnibus degere vitam, ut, quicunque vident, Dominum hoc nomine laudent. Nec ἁγιασμοῦ προσθήκην χαριζόμεθα τῷ Θεῷ, ἐν τῷ λέγειν, Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, Sanctitatis aliquod incrementum Deo largimur, dum dicimus, Sanctificetur nomen tuum. Ἀλλ᾽ ὥσπερ οἱ τοῖς βασιλεῦσι τὰς εὐφημίας προσφέροντες, καὶ βασιλέας καλοῦντες, καὶ αὐτοκράτορας, οὐχ᾽ ὃ μὴ ἔχουσι χαρίζονται, ἀλλ᾽ ὅπερ ἔχουσιν, εὐφημοῦσιν· οὕτω καὶ ἡμεῖς οὐ τὴν οὐκ οὖσαν ἁγιωσύνην προσφέρομεν τῷ Θεῷ, λέγοντες, Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἀλλὰ τὴν οὖσαν δοξάζομεν. Sed, quemadmodum reges laudibus concelebrantes, eosque reges appellantes, et Augustos, non id, quod non habent, iis largiuntur, sed quod habent, laudant: ita etiam nos sanctitatem Deo minime afferimus quasi illam non haberet, dicentes, Santificetur nomen tuum, sed existentem glorificamus. Ita idem Chrys. Homil. 30. T. 5. p. 186. Eandem explicationem imitatur Theophyl. in c. 6. Matth. p. 35. et in c. 11. Lucæ, p. 390. Theodoretus in c. 49. Jes. Προσευχόμενοι λέγομεν, Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἀντὶ τοῦ, δοξασθήτω. Orantes dicimus, Sanctificetur nomen, pro, Glorificetur. Adeat etiam, cui lubet et licet, Cyrillum Alex. in c. 49. Jes. p. 666. Cyrillum Jerosol. Catechesi 5. Νεοφωτ. p. 219. 220. Greg. Nysseni Orat. 3. in Orat. Dominicam, 1. 735. 736. Germani, Archiep. Constant. Theoriam Ecclesiast. 174. Hæc vero, et alia de h. v. tractantur c. 6. Observat. nostrarum, ad primam petitionem Orat. Dominicæ. II. Ἁγιάζειν, Sanctificare, est Rem immundam et impuram, mundam et puram facere. Idque a. Moraliter et spiritualiter. Sic Deus nos dicitur Sanctificare, nempe regenerando s. renovando nos virtute Spiritus S. 1. Thes. 5. 23. unde ipse Spiritus, tertia SS. Trinitatis persona, ἅγιος κατ᾽ ἐξαίρετον, ab officio sanctifi-

A candi appellatur. Chrysost. Homil. 72. T. 6. de hoc epitheto: Αὕτη ἐστὶν ἡ κυρία καὶ πρώτη προσηγορία, ἡ ἐμφατικωτέραν ἔχουσα τὴν διάνοιαν, καὶ παριστᾶσα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴν φύσιν. Hæc est propria et prima appellatio, quæ maximam habet emphasin, Spiritusque Sancti naturam declarat. Hanc vero hujus verbi significationem observat Cyrillus Alex. ad Jo. 10, 34. p. 671. Ἁγιάζεται τὸ ἐν μεθέξει γεγονὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Illud Sanctificatur, quod Spiritus Sancti redditur particeps. Et Chrysost. in Catena, verba Jo. 17, 17. Ἁγίασον αὐτοὺς, interpretatur, ἁγίους ποίησον διὰ τῆς τοῦ Πνεύματος δόσεως, καὶ τῶν ὀρθῶν δογμάτων. Sanctos fac per Spiritus donationem, ac rectam doctrinam. b. Legaliter, s. Ceremonialiter: quomodo sub Lege, ritibus et ceremoniis quibusdam adhibitis, sanctificabantur aut purificabantur res, aut personæ, quæ immunditiem contraxissent. Hoc sensu sumitur verbum ἁγιάζειν ad Hebr. 9, 13. quod Theodoretus exponit per καθαίρειν τὸν ἐγγεγενῆσθαι δοκοῦντα τῷ
B σώματι μολυσμὸν, Purgare maculam, quæ corpori inesse videtur. Et Theophylactus: Ἅγιον ἦν, οὐ πρὸς τὸ τὰς ψυχὰς καθαίρειν, ἀλλὰ τὴν σάρκα. Sanctus erat, nempe sanguis hirci, non ad purgandas animas, sed carnem. III. Ἁγιάζειν, Sanctificare, est Aliquid a communi usu separare; et ad usum singularem consecrare. Atque ita A. In genere, quæ Deo consecrantur, dicuntur ἁγιάζεσθαι. Hanc significationem notat Cyrillus Alex. ad Jo. 10, 34. p. 671. Λέγεται ἁγιάζεσθαι, τὸ ἀνατιθέμενον τῷ Θεῷ. Sanctificari dicitur, quod Deo dedicatum est et consecratum. Idem in c. 10. Jes. p. 178. Τὸ ἁγιάζεσθαι λεγόμενον σημαίνει τὸ εἰς δόξαν ἀνατεθειμένον τῷ Θεῷ. Quod Sanctificari dicitur, significat Deo consecratum in honorem. Idem lib. 11. in Jo. c. 10. p. 989. Ἁγιάζεσθαι λέγεται κατὰ συνήθειαν νομικὴν τὸ ἐν τάξει τινὸς ἀναθήματος, ἢ δωροφορίας τῷ Θεῷ παρά του προσαγόμενον. Sanctificari, e consuetudine legali, dicitur, quod instar donarii, vel oblationis muneris alicujus, Deo ab aliquo offertur. Eodem
C sensu, Deo consecrata, ut suo docetur loco, vocantur ἅγια, Sancta. B. In specie ἁγιάζονται, sanctificantur a. Qui a Deo certo alicui destinantur muneri, vel ipsi etiam martyrio, s. testimonio pro veritate non voce tantum, sed sanguinis etiam effusione dicendo. Ita consecrati Aaron et filii, ut sacerdotio fungerentur, Exodi 28, 41. ubi in Græco adhibetur ἁγιάζειν. Chrysost. in Catena in Jo. p. 413. verba Jo. 17, 17. Ἁγίασον αὐτοὺς, exponit, Οἷον, ἀφόρισαι αὐτοὺς τῷ λόγῳ καὶ τῷ κηρύγματι. Sanctifica eos: quasi dicat, segrega eos et verbo et prædicationi. Ita interpretatur Corderius. Malim ego: Verbo et prædicationi. Vel potius: Separa eos ad verbum et prædicationem, effice, ut apti et idonei sint ad prædicandum Evangelium. Optime per ἀφορίζειν exponitur; eandem enim significationem habet ad Rom. 1, 1. Cyrillus Alex. ad Jo. 10, 34. p. 671. Ἁγιάζεται τὸ προχειρισθὲν παρὰ Θεοῦ πρὸς τὸ πρᾶξαί τι τῶν κατὰ γνώμην αὐτοῦ. Sanctificatur, quod a Deo ad aliquid e voluntate ipsius agendum eligitur. De munere simul
D et de martyrio accipiendum esse locum Jo. 17, 17. docet Theophylactus in Jo. p. 802. Τὸ ἁγίασον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, τουτέστιν, ἀφόρισον αὐτοὺς τῷ λόγῳ καὶ τῷ κηρύγματι, καὶ θυσίαν αὐτοὺς ποίησον, τῇ ἀληθείᾳ ταύτῃ λειτουργησάτωσαν, ταύτῃ τὴν οἰκείαν ζωὴν ἀφιερωσάτωσαν. Illud, Sanctifica eos in veritate tua, significat, Separa eos ad verbum et prædicationem, et fac eos sacrificium: huic veritati ministrent, huic vitam suam consecrent. In eandem sententiam ibidem plura habes. b. Ita Deus diem septimum sanctificavit, Ex. 20, 11. i. e., sibi consecravit et dedicavit. Hinc Theodoretus, Quæst. 21. in Gen., Mosis verba de septimo die ἡγίασεν αὐτὴν, interpretatur per ἀφώρισε, Separavit, i. e. A communi usu segregavit, et ad singularem destinavit. c. Ita Deus sanctificavit omne primogenitum, Num. 3, 13. Cyrillus Alex. 11. in Jo. c. 10. pag. 989. Dixit Deus ad Mosen: Ἁγίασόν μοι πᾶν πρωτότοκον, τουτέστιν, ἀνάθες, καὶ ἀπόνειμε, καὶ κατάγραψον ὡς ἱερόν. Sanctifica mihi omne primogenitum, i. e. Consecra, attribue, et ascribe tanquam sanctum. d. Ita sanctifi-

eatur locus, panis, vinum, etc. Jobius, Monachus, in Bibl. Photii, Cod. 122. p. 608. Οὕτω ἁγιάζεσθαι τὸν τόπον, ἢ τὸν ἄρτον, ἢ τὸν οἶνον, ἃ τῷ Θεῷ φαμὲν ἀφορίζεσθαι, καὶ πρὸς μηδεμίαν κοινὴν ὑποφέρεσθαι χρῆσιν. Sic sanctificari locum, vel panem, vel vinum dicimus, quæ Deo secernuntur, et ad nullum usum communem referuntur. 4. Observanda tandem hujus verbi significatio, qua Christus se ipsum sanctificavit, i. e. Consecravit se morti, s. ut se offerret Deo in sacrificium, vel in victimam sanctam. Illustris est locus Jo. 17, Ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἁγιάζω ἐμαυτόν. Sanctifico h. l. a sacerdotibus et victimis sumtum est. Nam de utrisque dicebatur. Ac tota præparatio, mactatio et oblatio victimæ, vocabatur Sanctificatio. Hanc explicationem veteres magno sequuntur consensu. Chrys. Hom. 72. in Jo. T. 2. p. 898. Τί ἐστιν, Ἁγιάζω ἐμαυτόν; Προσφέρω σοι θυσίαν· αἱ δὲ θυσίαι πᾶσαι ἅγιαι λέγονται, καὶ κυρίως ἅγια τὰ τῷ Θεῷ ἀνακείμενα. Quid est, Sanctifico me ipsum? Offero tibi sacrificium, omnia vero sacrificia sancta dicuntur; et proprie sancta sunt, quæ Deo destinantur. Vide Eundem, Hom. 17. in Ep. ad Hebr. T. 4. p. 522. Cyrillus Alex. 10. de Ador. p. 350. Ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἁγιάζω ἐμαυτόν. Τὸ ἁγιάζω λέγων, ἀντὶ τοῦ προσάγω καὶ ἀνατίθημι προσφορὰν ἀμώμητον τῷ Θεῷ καὶ Πατρί. Eorum causa sanctifico me ipsum: Sanctifico dicit pro Offero ac devoveo me ipsum oblationem immaculatam Deo et Patri. Eodem modo locum Idem interpretatur lib. 4. in Jo. c. 2. p. 354. et lib. 5. in Jo. c. 1. p. 452." Suicer. Thes. Eccl.]

["Ἁγιάζω, significat etiam Sacra tracto. Occurrit hæc significatio ap. Theod. H. E. 2, 13. p. 609. ubi Liberius Constantio dicit: Μὴ διὰ τῶν ἐπισκόπων ἀμύνου τὴν ἔχθραν, βασιλεῦ· αἱ γὰρ χεῖρες τῶν ἐκκλησιαστικῶν εἰς τὸ ἁγιάζειν εὐκαιρεῖν ὀφείλουσι. Noli per Episcopos inimicitias tuas vindicare: manus enim Episcoporum sanctificationi vacare debent." Suppl. ad Suiceri Thes. Eccl.]

[Ἁγιάζω. Zonar.: Ἁγιασθήτω· ἀντὶ τοῦ δοξασθήτω. "Glossam e Matth. 6, 9. petitam esse, nec nescit quisquam, et Tittmann. notavit. Glossema vero sumtum esse ex Jo. Chrys. ad h. l. Homilia 19. cognoscimus ex iis, quæ doctissime monuit Schleusner. Lex. in N. T., præeunte Suicero Thes. Eccl." Sturz. de Zonaræ Gloss. SS. N. T. 10.]

["Ἁγιάζω, ad Eran. Philon. 171. (vide Ἐναγίζω.) Jacobs. Anth. 12, 295. ad Dionys. H. 3, 1495." Schæf. Mss. "De Rhoer. Fer. Daventr. 1, 2." Boissonad. Mss. Gregor. Naz. in Julian. 84.: Ἀλλ' οὐκ ἐπισημαίνει τοῖς τοιούτοις καιροῖς, οὐδὲ ἡγιάσθη τότε τοῖς σημείοις τοῦ πάθους. Glossæ: Ἁγιάζω· Sanctifico. Suid.: Ἁγιασθέντων· ἀφιερωθέντων. Καὶ ἁγιάζω, αἰτιατικῇ. Ἁγιάσαι· καρπῶσαι, καῦσαι ἁγίως. "Apud Scriptt. Eccl. τὸ ἁγιάσαι in genere significat, Rem aliquam a communi et profano usu removere, et Deo consecrare, strictiori vero significatione accipitur pro Sacrificare, s. Deo in sacrificium aliquid offerre, quo sensu recte hic exponitur per καρπῶσαι, quoniam vox ista ap. Gr. Bibliorum Interpretes significare solet Sacrificare, vel Immolare, uti κάρπωμα, Victimam, Hostiam, Holocaustum." Kust. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. et Zonar.: Ἁγιάσαι· καρπῶσαι, καῦσαι ἁγίως. "De frugum primitiis Deo sacris." Tittm. "Ex. 19, 23. et c. 29. Sic et καρπῶσαι dicitur Sacrificium offerre: v. Cant. tr. Puer. vers. 11. et Biel. Thes." Ernest. ad Suidæ et Phav. Gloss. SS. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἁγιάσατε· προευτρεπίσατε, κηρύξατε. Zonar.: Ἁγιάσατε· προευτρεπίσατε. Hesych.: Ἁγιάσατε· κηρύξατε. Vide Drus. Anim. 1, 14. "Joel. 2, 15. Ἁγιάσατε νηστείαν, κηρύξατε θεραπείαν, Præparate. Hinc Suid. et Hesych. exp. κηρύξατε, ut est Joel. 4, 9. Κηρύξατε ταῦτα—ἁγιάσατε πόλεμον. 4 Reg. 10, 20. Ἁγιάσατε ἱερείαν. Mich. 3, 5. Ἡγίασαν πόλεμον, ubi Cod. Vat. ἤγειραν. Sed non dubito, quin falsam dicam Hesychii et Suidæ explicationem, sc. a vocabulo adjuncto ortam." Tittm. "Ἁγιάσατε, Joel. 1, 14. ubi utraque vox est in membris parallelis. Cf. 1 Petr. 3, 15. Jes. 8, 13." Ernest. ad Gloss. SS. Hes. "2 Reg. 11, 4. Καὶ αὕτη ἁγιαζομένη ἀπὸ ἀκαθαρσίας, Et illa purgabat se ab immunditie. Vide et Lev. 16, 19. Joel. 1, 14. 2, 15. Ἁγιάσατε νηστείαν, κηρύξατε θεραπείαν, Sanctificate jejunium, proclamate cultum: 3, 9. Κηρύξατε ταῦτα ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἁγιάσατε πόλεμον, Proclamate hæc in gentibus, sanctificate bellum. Inde Hesych. Ἁγιάσατε· κηρύξατε. Et Suid. Ἁγιάσατε· προευτρεπίσατε, κηρύξατε. Et certe ἁγιάζειν ll. cc. idem esse ac κηρύσσειν, Proclamare, et unum per alterum exponi, manifestum e 4 Reg. 10, 70. Καὶ εἶπεν Ἰοὺ, ἁγιάσατε ἱερείαν τῷ Βάαλ, καὶ ἐκήρυξαν. Eadem notione vox legitur Mich. 3, 5." Biel. Thes. Zonar.: Ἁγιάσατε· ἀφορίσατε. Hesych.: Ἁγιάσει· διαφυλάξει. "Num. 6, 11. Καὶ ἁγιάσει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ᾗ ἡγιάσθη Κυρίῳ. Sic Edd. vulgatæ. At quidam Mss. habent, καὶ διαφυλάξει τῷ Κυρίῳ. Videtur Hesych. in ejusmodi Codicem incidisse, et inde notam hanc consarcinasse; sed exiguo judicio, ut res ipsa docet." Kust. "Prov. 20, 25. Num. 6, 11. in quo loco pro ἡγιάσθη legitur διαφυλάξει. Ergo forte, qui hanc glossam consarcinabat, synonyma illa esse putabat." Ernest. ad Gloss. SS. Hes. "Hinc intellig. Hebr. 12, 10. (vide Ἁγιότης.) Arist. 1, 4." Wakef. ad marg.]

[Ἁγιάζω. Hesych.: Ἁγιάζειν· ἅγια ποιεῖν, καὶ καθαίρειν τοῖς νεκροῖς, ("pro καθαρμοὺς ποιεῖν," Salm. "καθαρίζειν ἀπὸ νεκρῶν, Hebr. 9, 14." Toll. Vide nobis notata in Καθαγίζω.) τινὲς δὲ τὸ τὰ ἱερεῖα ἐσθίειν. (Vide Florent. ad Aristoph. Lys. 238. "Loco ἐσθίειν reponendum est θύειν," Schleusner. Mss.) Ἁγιάζειν· ἅγια ποιεῖν, καὶ καθαίρειν ἄγρια. ("L. ἅγια," Cocc. "Phavor. illud ἄγρια, vel ἅγια, prorsus omisit; unde suspicabar illam vocem, quam et modo habuimus, e continua earundem literarum repetitione irrepsisse. M. Meibom. ad oram Cod. sui ἄγρια explicat Pediculos, quod minime putem. Voluit Hesych. τὸ ἁγιάζειν notare Sanctum facere, et Purgare sacra, quod est τῶν νεοκόρων. Præfero enim Cocceii emendationem, quam etiam D. Heinsio in mentem venisse video." Albert.) Ἁγίαζε· σέβου.]

[Ἁγιάζω. "Εὐλογεῖν, Benedicere, idem est atque ἁγιάζειν, Sanctificare. Quæ vocabula pro ratione rei, de qua usurpantur, debent exponi. Aliquando de iis rebus dicuntur, quæ sanctificantur ad usus humanos, ut ap. Paul. 1 ad Tim. 4, 4. Omnis creatura Dei bona est, et nihil rejiciendum, quod cum gratiarum actione percipitur; sanctificatur enim per verbum Dei et actionem. Nam ibi loquitur de cibis corporalibus. Aliquando dicuntur eadem verba de iis rebus, quæ sanctificantur ad usus divinos. Sic passim ap. Patres aqua baptismi dicitur εὐλογεῖσθαι, ἁγιάζεσθαι, Benedici, Sanctificari, Consecrari, in usum sacri lavacri. Sic ergo et panem Eucharistiæ Christus εὐλογήσας ἔκλασε. Pro quo dicitur et ἁγιάζειν, Sanctificare, passim ap. Patres Gr. et Lat. nempe in usum Sacramenti, unde τὰ ἁγιάσματα, unum e nominibus Eucharistiæ, de quo postea dicetur." Casaub. Exerc. de Rebus SS. et Eccl. 518.]

["Ἁγιάζω, proprie, A communi usu separo, et usui sancto consecro. Dicitur de Deo vel res vel homines sibi in cultum et honorem eligente. 2 Macc. 1, 25. Ὁ ποιήσας τοὺς πατέρας ἐκλεκτοὺς, καὶ ἁγιάσας αὐτούς. Sir. 45, 4. Ἐν πίστει αὐτὸν, Mosen, sic enim cum Cod. Alex. leg. videtur pro αὐτοῦ, ἡγίασεν, ἐξελέξατο αὐτὸν ἐκ πάσης σαρκός. Vide quoque Judith. 11, 13. et 3 Macc. 2, 9. Hic verbi usus sæpius obtinet in N. T. Deinde transfertur quoque ad res, quæ Levitis vel Templo exhibendæ erant, Sir. 32, 9. Ἐν πάσῃ δόσει ἱλάρωσον τὸ πρόσωπόν σου, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἁγίασον δεκάτην, coll. Vorst. de Hebr. N. T. Ed. Fischer. 208. Deus ἁγιάζεσθαι dicitur, si potentiam reddit manifestam, ubi est Venerandum se præbere, Sir. 33, 4. coll. sqq." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil.]

Ἁγιασμὸς, ὁ, vel Ἁγίασμα, ατος, τὸ, Sanctificatio, Purificatio, ab ἡγίασμαι prima præteriti ab ἁγιάζομαι. Gregor. Naz., Ἁγιασμὸς, ὡς καθαρότης, ἵνα χωρῆται τὸ καθαρὸν καθαρότητι. Ab Hes. exponitur etiam ἁγιστεία. Utitur D. Paul. nomine ἁγιασμὸς, non item altero.

"'Αγίασμα, Res ἡγιασμένη et sanctificata. Suidas "pro ναὸς, Templum, accipit, in hoc loco Ps. 'Εγενήθη 'Ιουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ. Exponitur etiam "καθαρότης, ut significet etiam ipsum τὸ ἁγιασθῆναι, "Sanctificatum esse et purum."

["'Αγιασμὸς significat quoque Sacra in universum, inprimis Sacrificia, 2 Macc. 2, 17. Deus, qui servavit populum, eique reddidit terram, Καὶ τὸ ἱεράτευμα καὶ τὸν ἁγιασμὸν, Sacerdotium et sacra Templi." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil.]

["'Αγιασμὸς, quod ut verbum suæ originis proprie quidem generatim Separationem rei ab usu vel statu communi et promiscuo infert, unde in Vers. Alex. non solum τῷ מקדש, Ezech. 45, 4. sed et τῷ נזירים, Amos. 2, 11. respondet, in N. T. tamen semper ad animum refertur ita, ut Virtutem, Animi morumque innocentiam, Sanctitatem vitæ, et Probitatis studium significet. Rom. 6, 19. εἰς ἁγιασμὸν, Ut semper morum innocentiam probetis, ubi haud differt a δικαιοσύνῃ. 1 Thess. 4, 3. Τοῦτο γάρ ἐστι θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμὸς ὑμῶν. 2 Thess. 2, 13. ἐν ἁγιασμῷ πνεύματος, Virtutis studio, quod religione Christiana excitatur et alitur. 1 Petr. 1, 2. 2. Auctorem et promotorem virtutis et sanctitatis vitæ notat ita, ut abstractum pro concreto ponatur. 1 Cor. 1, 30. Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν ἁγιασμὸς, Emendavit nos vita sua pariter ac doctrina. Phavor. 'Αγιασμός· ἁγιστεία, *καθάρευσις." Schleusner. Lex. in N. T.]

['Αγιασμός. "De Rhoer. Fer. Daventr. 1, 2." Boissonad. Mss. Hesych.: 'Αγιασμός· ἁγιστεία, * καθάρευσις. "Mallem κάθαρσις, nisi pertineat ad præced. 'Αγιάσει· διαφυλάξει, ut leg. sit καθαρεύσει. Si καθάρευσις retineas, insuetam vocem Lexicis adde." Albert. Cf. Etym. M.: 'Αγισμός· ἀτραπός. Καὶ ἁγιστία· *καθάρευσις. "Sanctificatio, Jud. 17, 3. Es. 8, 14. Ezech. 45, 4. Lev. 23, 27." Biel. Thes. "Ad Diod. S. 1, 284." Schæf. Mss.]

["'Αγιασμὸς, sumitur 1. proprie, idque a. Generaliter, et notat Munditiem s. Puritatem vitæ. Basil. M. Reg. brev. Interrog. liii. T. 2. p. 546. 'Αγιασμός ἐστι, τὸ ἀνακεῖσθαι τῷ ἁγίῳ Θεῷ ἐξ ὁλοκλήρου, καὶ ἀδιαστάτως ἐν παντὶ καιρῷ, διὰ φροντίδος καὶ σπουδῆς τῶν αὐτῷ ἀρεσκόντων. Et Œcumen. in 1 ad Thess. 3, 13. p. 717. Τοῦτο ἀληθῶς ἁγιασμὸς, τὸ παντὸς ῥύπου καθαρὸν εἶναι. b. Specialiter notat Pudicitiam et castitatem, Gr. σωφροσύνην. Ita sumitur ab Apostolo ad Hebr. 12, 14. Testis est Chrys. Hom. 30. in Ep. ad Hebr. T. 4. p. 585.: Εἰρήνην διώκετε, καὶ τὸν ἁγιασμόν. Τὸν ἁγιασμὸν τί φησί; τὴν σωφροσύνην, καὶ τὴν κοσμιότητα τὴν ἐν γάμῳ. Idem, Hom. 73. in Jo., dicit Apostolum ἁγιασμὸν vocare τὴν σωφροσύνην, ὥστε ἕκαστον ἀρκεῖσθαι τῇ ἰδίᾳ γυναικὶ, καὶ μὴ περιπίπτειν ἑτέρᾳ. Vide etiam Theophyl. ad locum Apostoli. Theodoretus in c. 12. ad Hebr. p. 455. 'Αγιασμὸν τὴν σωφροσύνην ἐκάλεσε· ταύτην δὲ δυνατὸν καὶ τοὺς ἐν γάμῳ κατορθῶσαι. 2. Improprie, idque metonymice sumitur. Ita a. Christus dicitur noster ἁγιασμὸς 1 Cor. 1, 30. "Οτι ἐποίησεν ἡμᾶς καὶ δικαίους, καὶ ἁγίους, Quia, ut Œcumen. 390. ad loc. Apostoli observat, nos justos et sanctos fecit. Consentit Theodoret. qui ad eund. loc. T. 3. p. 128. docet Christum ἁγιασμὸν esse, ὅτι ἁγίους ἀπέφηνεν ἡμᾶς. b. Sacra Cœna vocatur ἁγιασμὸς, eodem sensu, quo ἁγίασμα et ἁγιάσματα. Hinc ἁγιασμοῦ μετάληψις est Participatio S. Cœnæ. Verba Basilii, Can. 4. ad Amphil. T. 2. p. 761. Συνήθειαν δὲ κατελάβομεν, ἐπὶ τῶν * τριγάμων πενταετίας ἀφορισμὸν, ita explicat Balsamo 934. Μέχρι πενταετίας ἀμέτοχον εἶναι τῆς τοῦ ἁγιασμοῦ μεταλήψεως. Nicephorus Chartophylax in Resp. ad Theodos. Monachum: Μέχρι πενταετίας ἀμέτοχος ἔσται τῆς τοῦ ἁγιασμοῦ μεταλήψεως. 3. 'Αγιασμὸς, ut observat Casaub. Exerc. 16. ad Annales Baronii n. 47. est Pars Liturgiæ, in qua celebratur nomen Domini hac formula, "Αγιος, ἅγιος, ἅγιος, κύριος Σαβαὼθ, desumtum ex Jes. 6, 3. ubi a Seraphim s. Cherubim decantatur: unde etiam usitatissime vocatur * Χερουβικὸς "Υμνος, ut videre est in Liturgiis Chrys. Basilii, etc. In eorundem Liturgiis appellatur etiam 'Επινίκιος "Υμνος: item in Germani

A Hist. Eccl. 168. * Σεραφικῶν δυνάμεων τρισάγιος δοξολογία. Ubi tamen diligenter notandum, distingui debere τρισάγιον, de quo suo loco, et Hymnum Cherubicum. Τὸ τρισάγιον initio Liturgiæ, ante Epistolæ lectionem, canitur; 'Επινίκιος vero "Υμνος post catechumenorum et pœnitentium dimissionem. Colligitur hoc e Germani Theor. Ecclesiast. 157. 168. Apud Eund. v. ἁγιασμὸς hac significatione, de qua hic sermo occurrit, p. 169. Dicit enim, postquam narrasset, in 'Επινικίῳ "Υμνῳ ter v. ἅγιος pronuntiari, 'Εν τρισὶν ἁγιασμοῖς, εἰς μίαν θεότητα συνιοῦσι κυριότητα καὶ δύναμιν. 4. Notat Aquam benedictam s. lustralem. Id colligitur ex Euchologio, in quo est ἀκολουθία τοῦ μικροῦ ἁγιασμοῦ, et ἀκολουθία τοῦ μεγάλου ἁγιασμοῦ. Utrobique ritus consecrandæ aquæ pluribus describitur. 'Εν ἁγιάσμῳ μεγάλῳ celebratur memoria Baptismi Christi, per quem Græci credunt, omnium aquarum naturam esse sanctificatam, iisque eam mansisse vim, ut haustæ ea nocte, qua celebratur in Ecclesia Baptismi Christi memoria, non
B solum incorruptæ maneant, sed etiam ad annum alterum aut tertium durent nihilo recens haustis deteriores. Atque hoc experientia omnium fuisse comprobatum, testatur Chrysost. Hom. de Baptismo Christi 74. T. 5. p. 524. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐβαπτίσατο, καὶ τὴν τῶν ὑδάτων ἡγίασε φύσιν. Διά τοι τοῦτο καὶ ἐν μεσονυκτίῳ κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ἅπαντες ὑδρεύονται, καὶ οἴκαδε τὰ νάματα ἀποτίθενται, καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ὁλόκληρον φυλάττουσιν, ἅτε δὴ σήμερον ἁγιασθέντων τῶν ὑδάτων· καὶ τὸ σημεῖον γίνεται ἐναργὲς, οὐ διαφθειρομένης τῆς τῶν ὑδάτων ἐκείνων φύσεως τῷ τοῦ χρόνου μήκει, ἀλλ' εἰς ἐνιαυτὸν ὁλόκληρον, καὶ δύο καὶ τρία πολλάκις ἔτη τοῦ σήμερον ἀντληθέντος ὕδατος ἀκεραίου καὶ νεαροῦ μένοντος, καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τοῖς ἄρτι τῶν πηγῶν ἐξαρπασθεῖσιν ὕδασιν ἁμιλλωμένου." Suicer. Thes. Eccl. [Vide et Ducang. Gloss. qui de v. 'Αγιασμὸς copiose disseruit.]

[* "Αὐτοαγιασμὸς, (ὁ,) Athan. Or. adv. Gent. 36=46." Kall. Mss.]

["'Αγίασμα, 1. Notat Locum Deo consecratum,
C Templum. Suidas: 'Αγίασμα· ὁ θεῖος ναός. Δαβίδ· 'Εγενήθη 'Ιουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ. Sanctuarium, Divinum templum. David Ps. 114, 2. Facta est Judæa ipsius sanctuarium, i. e. Sanctum Templum. Imo Ipsam sanctiorem Templi partem denotat, ubi mensa Domini est. Theotecnus Episcopus dicitur Marinum Martyrem introduxisse ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ στῆσαι εἴσω πρὸς αὐτῷ τῷ ἁγιάσματι, In Ecclesiam, et statuisse intus in ipsa sanctiore Templi parte, sive ad mensam Domini; referente Euseb. H. E. 7, 15. p. 75. b. Ita ap. LXX. Interprr. non semel pro Templo sumitur. 2 Paralipom. 36, 15. quod in Hebræo est Habitaculum, id ap. LXX. vocatur ἁγίασμα, et intelligitur Templum Hierosol. in quo Deus, tanquam in Sanctuario suo, habitasse dicitur. Ita sumitur 1 Macc. 2, 7. 3, 45. 4, 38. 2. Sacram Cœnam: idque a. numero singulari ἁγίασμα. Greg. Nyssenus, Epist. Canonica, Can. 5. T. 2. p. 120. 'Ελθεῖν ἐπὶ τὴν μετουσίαν τοῦ ἁγιάσματος, Venire ad Communionem Sacramenti. Et Canone eod. p. 121. μετασχὼν τοῦ
D ἁγιάσματος, Qui sacramenti particeps factus est. b. numero plurali, et quidem frequentius. In Basilii Liturgia, μετέχειν τῶν ἁγιασμάτων, et μετάληψις τῶν ἁγιασμάτων, Sacramenti participem fieri: Sacramenti participatio. Ita frequenter in ejusdem Epistolis Canonicis. Vide Can. 56, 58. 59. in Canonibus Greg. Nysseni, Can. 2. 5. etc. Theophylactus in c. 14. Marci, p. 272. Τινὲς λέγουσι, τὸν 'Ιούδαν μὴ μεταλαβεῖν τῶν μυστηρίων, ἀλλ' ἐξελθεῖν πρὶν ἢ ὁ Κύριος παραδῷ τὰ μυστήρια. "Αλλοι δέ φασιν, ὅτι καὶ αὐτῷ μετέδωκε τῶν ἁγιασμάτων, τῷ ἀγνώμονι. Balsamo ad Can. 83. Concilii in Trullo 460. Εἴθιστο πρὸ τῆς συνόδου ταύτης, παρά τισι, μεταδιδόναι τῶν θείων ἁγιασμάτων· ταῦτα γὰρ εὐχαριστίαν οἱ πατέρες ὠνόμασαν· σώμασι νεκροῖς. Quod Can. 8. Apost. vocat προσφορὰν, id Zonaras ad eund. p. 8. appellat τῶν ἁγιασμάτων μετάληψιν, S. Cœnæ participationem. Panis autem et vinum in S. Cœna ideo ἁγιάσματα vocantur, quia precibus sanctificantur. Huc faciunt verba Balsamonis ad Can. 61. Concilii Carthag. 686.;

Ὑποδεξαμένους τῆς ἁγίας Τριάδος τὰ ἁγιάσματα, ἤτοι τὰ δῶρα τὰ θεῖα, ἅτινα τὸ σῶμα καὶ αἷμά εἰσι τοῦ ἑνὸς τῆς ἁγίας Τριάδος, καὶ ἀληθῆ καὶ ἅγιά εἰσι παραδοθέντα ἡμῖν παρὰ τοῦ Σωτῆρος, ὃς παρὰ τοῦ Πατρὸς ἀπεστάλη εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἁγιαζόμενα δὲ τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Οὕτω γὰρ τῆς Τριάδος λογίζονται ἁγιάσματα. Hæc Balsamo, pro more, e Zonara transcripsit. Qui plura desiderat, adeat partim Casaub. Exerc. 16. ad Ann. Baronii n. 47. partim Obss. nostrarum c. 4. p. 88. 3. Tertiæ significationis meminit idem Casaub. l. c. dum dicit, in posteriorum scriptis ἁγίασμα sæpissime legi, non pro Eucharistia, sed pro Aqua, uti vocent, benedicta s. lustrali. Hanc vero signif. neque Meursii Glossarium habet, neque nos hactenus in Gr. libris observavimus: id certum est, vocem ἁγιασμὸς hanc ap. Græcos obtinere significationem. (Vide supra.) Tandem observatus locus, ubi ἁγίασμα notat Aquam lustralem ap. Cyrill. in Vita Euthymii, quem producimus in Κανδήλα. Ita etiam Dorotheus Doctr. 11. p. 815. Τρούλλιον ἔχον ἁγίασμα. Interpres: Vasculum plenum libamine et sanctificatione. Imperite. Plenum aqua lustrali, reddendum." Suicer. Thes. Eccl. "Ἁγίασμα, Aqua benedicta, s. precibus et benedictione a sacerdote consecrata: hanc enim vocem numero singulari id præsertim significare, observat Goar., cum numero multitudinis, Corporis et sanguinis Dominici perceptionem potissimum denotet. Dorotheus Doctr. 11. Καὶ κατέχοντα ὡς τρουλλίον τι ἔχον ἁγίασμα. Vide Vitam S. Euthymii n. 45. Aquæ vero duplex est ἁγιασμὸς, s. benedictionis illius ritus; alter μέγας, alter μικρὸς appellatur." Ducang. Gloss.]

[Ἁγίασμα. "Apud Gr. Scriptt. Eccl. frequenter admodum appellatione τῶν ἁγιασμάτων intelligitur Cœna Domini. In Basilii Liturgia leges, μετέχειν τῶν ἁγιασμάτων, et μετάληψις τῶν ἁγιασμάτων, de Participatione panis, quem frangunt fideles. Ibidem petit a Deo sacerdos pro populo, ὑποδέχεσθαι ἀξίως τὴν ἐλπίδα τῶν ἁγιασμάτων, εἰς ἐφόδιον ζωῆς αἰωνίου, Ut digne suscipiat spem rerum sanctificatarum, in viaticum vitæ æternæ. Photius ad Can. Apost. 8. Ἑτοίμους πάντας καὶ ἀξίους ἀεὶ τῆς τῶν ἁγιασμάτων μεταλήψεως ὁ κανὼν βούλεται εἶναι, καὶ μάλιστα τοὺς ἱερωμένους. Hic Canon vult, ut ii præsertim, qui sacra ministeria obeunt, semper sint parati ad participationem rerum sanctificatarum, i. e. Eucharistiæ. Balsamo ita sæpissime loquitur, ut ad interrogationes canonicas Timothei, in prima, Ἐὰν καιροῦ τύχῃ ἐπιτηδείου, καὶ μεταλάβῃ τῶν ἁγιασμάτων ἀγνοῶν, Si nactus opportunitatem participarit Eucharistiæ, ignorans. Ad tertiam: Οὐ μόνον τῶν ἁγιασμάτων οὐ μεθέξει, ἀλλ' οὐδὲ πιστοῖς συνεύξεται ἢ * συναριθμήσεται. Et ad Canones Nicenos persæpe. In libro Juris Canonici Græcorum, hoc sensu sæpe vox ista occurrit: male vero docti vertunt Sanctificationes. Nam postulat omnino analogia, ut τὰ ἁγιάσματα vertamus Res sanctificatæ, ut τὰ δόματα, vel δωρήματα, Res donatæ; τὸ λῆμμα, Res acceptæ; τὸ ἀπάντημα, Res quæ occurrit, non Occursus. Ratio appellationis prorsus eadem, quæ in Eulogia et Eucharistia. De quibus alibi est actum. Nam, ut dicebamus, εὐλογεῖν, εὐχαριστεῖν, et ἁγιάζειν pro eodem accipiuntur. Itaque aliquando conjunguntur εὐλογεῖσθαι, unde Eulogia, et ἁγιάζειν, unde τὰ ἁγιάσματα: ut cum Cyrill. in Ep. ad Calosyrium ait, in Ecclesia τὰς δωροφορίας ἁγιάζεσθαι, καὶ εὐλογεῖσθαι, καὶ τελειοῦσθαι παρὰ τοῦ Χριστοῦ. Etsi autem proprie hæc vox passivam significationem habet, uti diximus, non est tamen dubitandum, quin panis hujus Sacramenti, vi Spiritus S. et sanctificetur et sanctificet, quatenus est instrumentum gratiæ. Orig. c. Cels. 8. Ἡμεῖς δὲ τῷ τοῦ παντὸς δημιουργῷ εὐαρεστοῦντες, καὶ τοὺς μετ' εὐχαριστίας καὶ εὐχῆς τῆς ἐπὶ τοῖς δοθεῖσι προσαγομένους ἄρτους ἐσθίομεν· σῶμα γενομένους ἅγιόν τι, καὶ ἁγιάζον τοὺς μετὰ ὑγιοῦς προθέσεως αὐτῷ χρωμένους. Nos vero Creatori rerum omnium morem gerentes, panes etiam qui offeruntur, cum gratiarum actione et oratione pro acceptis donis comedimus; qui quidem corpus fiunt sanctum quoddam, eos sanctificans, qui bono cum proposito ipsis utantur. Apud Cyprian. de Lapsis, quando ita scribit sanctus Martyr: Cum quædam arcam suam, in qua Domini sanctum fuit, manibus indignis tentasset aperire: per Domini sanctum intelliguntur quæ vocant Græci τὰ ἁγιάσματα, Panis nempe consecratus. Mox iterum: Sanctum Domini edere et contrectare non potuit. Deinde vocat id ipsum Gratiam salutarem, et ait in cinerem versam, ut modo dicebamus. Ibidem mysticum Christi sanguinem appellat Sanctificatum in Domini sanguine potum. Græci aliquando etiam nominant τὰ ἅγια. Chrysost. ad Innocentium Papam: Ἔνθα τὰ ἅγια ἀπέκειτο, εἰσελθόντες. Aliquando etiam ἅγια ἁγίων, ut in Commentario Hesychii in Levit. sæpius. Et Gratian. e Concilii Rhemensi: Quibus prohibetur ne Sacrarium ingrediantur, nec ad altare appropinquent, illis sancta sanctorum committuntur? Apud Dionys. initio Hierarchiæ Eccl. τὰ ἅγια τῶν ἁγίων in genere appellantur Omnia sacramenta. Interdum ἁγίασμα ponitur pro Sanctiore parte Templi, ubi est Mensa Domini, ut ap. Euseb. H. E. 7, 15. Εἴσω τε πρὸς αὐτῷ στήσας τῷ ἁγιάσματι. In posteriorum scriptis ἁγίασμα sæpissime legitur, non pro Eucharistia, sed pro Aqua, uti vocant, benedicta, s. lustrali. Est et Liturgiæ pars, quæ vocatur ἁγιασμὸς, Sanctificatio, in qua celebratur nomen Domini hac formula: Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Sabaoth. Ita accipe ap. Chrys. T. 6. p. 4. Μόνον ὕμνουν μετὰ πολλῆς τῆς φρίκης, τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο τοῦ ἁγιασμοῦ ἀναφέρουσαι μέλος. Vide Severiani Hom. 2. eidem Tomo adjectam, 597—8." Casaub. Exerc. de Rebus SS. et Eccl. 571.]

[Ἁγίασμα. Suid.: Ἁγίασμα· ὁ θεῖος ναός. Δαβίδ· Ἐγενήθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ. "E Ps. 113, 2. Ἐγενήθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ, ad q. l. Theodoretus: Ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ τὸν νεὼν τὸν οἰκεῖον ἐδείματο· ἁγίασμα γὰρ τοῦτον ἐκάλεσεν. Istinc igitur hausit Suid." Ernest. ad Suidæ et Phav. Gloss. SS. "Ἁγίασμα, Sanctuarium, Templum, quod Schleusner. Sp. 1. Bielio adjecit, legitur sæpius in Libris Apocr. v. c. Judith. 5, 19. 1 Macc. 1, 21. 3, 45. 3 Esdr. 8, 78. Chld. קדש Esdr. 9, 8." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. "Ἁγίασμα, Sanctuarium. Hoc vocabulum in Bielii Thes. deesse, et Hebraico מקדש, Sanctuarium, Ps. 95, 6. respondere in Vers. Alex. verbis, Ἁγιωσύνη καὶ μεγαλοπρέπεια ἐν τῷ ἁγιάσματι αὐτοῦ, monuit Schleusner. Sp. 1. p. 2. Præterea notandum puto locum Ps. 23, 3. ubi Aquila Hebraica במקום קדשו vertit ἐν τόπῳ ἁγιάσματος αὐτοῦ, atque e magna locorum congerie, quam Trommius coacervavit, non prætermittendum censeo Esdr. 9, 8. coll. 3 Esdr. 8, 78. ubi pro iisdem vocabulis Hebraicis legitur ἐν τόπῳ ἁγιάσματος αὐτου, cum hæc observata videantur animo Justini, qui Apol. 1. p. 68. sensum loci Ps. 95, 6. de singulis verbis parum solicitus, paulo liberius ita expressit: Ἰσχὺς καὶ καύχημα ἐν τόπῳ ἁγιάσματος αὐτοῦ. Vide Schleusner. l. l. et ejusdem Obs. de Patrum Gr. Auctoritate et Usu in constituenda Verss. Gr. V. T. Lectione genuina. Pt. 3. Viteb. 1797. p. 5." Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. augendum atque emend. Pt. 2. p. 4. Glossæ: Ἁγίασμα· Sanctificatio.]

Ἁγιαστία, ας, ἡ, Sanctitas, Sanctimonia. Chrysost. Βούλει καὶ ἐξ ἑτέρου θαύματος τῆς ἁγιαστίας ταύτης ἰδεῖν τὴν ὑπερβολήν; At ἁγιστεία significat * ἱερορελεστίαν, ut e Suida paulo post docebitur, [imo paulo ante docuerat, nempe in Ἁγιστεία. Suidæ verba sunt v. Ἁγίασμα: Καὶ ἁγιαστία, ἡ ἁγιωσύνη, ἁγιστεία δὲ, ἡ ἱεροτελεστία, δίφθογγον. "Videtur hic error esse in Suidæ exemplaribus. Nam Suidas cum diphthongo ait scribi posterius, ostenditque se hoc unum discrimen statuere, adeo ut leg. sit et hoc posterius cum α, ἁγιαστεία, quæ vox ap. Chrys. reperitur. Phavor. tamen ἁγιστεία e Suida descripsit." Schleusner. Mss. Quæ V. D. e Nostro sumsit. Vide Ἁγιστεία. Cf. Zonar.: Ἁγιστία, καὶ ἁγιαστία· ἡ καθαρότης, ἡ ἁγιωσύνη, ποτὲ δὲ (καὶ) ἡ ἀκαθαρσία. "Cod. K. ἁγιστεία, καὶ ἁγιαστεία. Sic etiam Suid." Tittm. "Ἁγιστεία, Consecratio, Epiphan. de Expos. Fidei 1098." Suppl. ad Suicer. Thes. Eccl. Dionys. Areop. Hier. Eccl. 291.: Ἁγιάζει γὰρ ὑπὲρ ἡμῶν ἑαυτὸν ὁ παναγιώτατος Ἰησοῦς, καὶ πάσης ἡμᾶς

ἁγιαστείας ἀποπληροῖ." Epiphan. Hær. 26. §. 15. (p. 97. Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ ἵνα δείξῃ τὴν σαφῆ ἁγνείαν, καὶ τὴν διὰ τοῦ ἁγιάζειν ἁγιαστείαν, φάσκει τῇ Μαρίᾳ.)" Routh. Mss.]

Ἁγιαστήριον, τὸ, Sanctuarium, ut vertunt Scriptt. Eccl. [Glossæ: Ἁγιαστήριον· Sanctuarium. "Ἁγιαστήριον, Baptisterium. Theophanes An. 8. Leonis M. Τούτῳ τῷ ἔτει ἐκτίσθη τὸ τετράγωνον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ τὸ ἁγιαστήριον. Historia Apollonii Tyrii." Ducang. Gloss. "Sanctuarium, Sacrarium, Lev. 12, 4. Ps. 73, 8. נוה, Habitaculum, Ps. 82, 11." Biel. Thes.]

[* "Ἁγιαστικὸς, (ἡ, όν.) Athan. 1, 109. 361. 388. Amphil. p. 40. Cyrill. Hier. p. 30." Kall. Mss. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 299. Καὶ τίς ἡ τοῦ θείου πνεύματος ἁγιαστικὴ δύναμις καὶ θεολογία.]

[* Ἐναγιάζω, UNDE * Ἐναγιασμὸς, ὁ, vox suspecta, Joseph. 2, 52. Καὶ τὸν ἐνδελεχισμὸν τῶν καθ' ἡμέραν ἐναγιασμῶν ἔπαυσεν ἐπ' ἔτη τρία καὶ μῆνας ἕξ. "Ἐναγισμῶν Voss. atque ita infra s. 4. (p. 53. Βωμόν τε ᾠκοδόμησεν ἕτερον, καὶ τῶν ἐναγιασμῶν ἦρξατο.)" Haverc. "Hesych. v. Θεσσαλῶτις (' ἐναγιασμός τις, παρὰ Λάκωσι.)" Wakef. Mss. "L. ἐναγισμὸς," Palmer. Vales. "Nam ἐναγιασμὸς non est vox Græca: nisi ᾱ interseritur, ut in * ἐπευφημιασμὸς, quod vide in Εὐά. Sed ἐναγιάζω postea reperi ap. Paus. Eliac. 1." Vales. "Dorv. ad Charit. 208 (' Heliodor. 3, 130. Ἐπεὶ δὲ ἡ πομπὴ καὶ ὁ σύμπας ἐναγιασμὸς ἐτελέσθη.')" Schæf. Mss. At in Ed. Corayi est ἐναγισμὸς, et quidem recte.]

[* "Εὐαγιάζομαι. Philo J. 213." Wakef. Mss. Sed locum frustra quæsivimus in Edd. Mang. et Pfeifferi.]

Καθαγιάζω, Consecro, ἀφιερῶ. Suid. Item pro καθαγίζω, Cremo. Vide Καθαγίζω. [Suid. Zonar. Καθαγιάζεται· ἀφιεροῦται. Zonar.: Καθαγιάσω· καύσω, καθιερώσω. "Α. ἀφιερώσω. Suid. et Hesych. καθαγίσω, (v. nostra in Καθαγίζω.) Recte. Glossa spectat sine dubio ad Aristoph. Lys. 238. Φέρ' ἐγὼ καθαγίσω τήνδε. Schol. καύσω, καθιερώσω. Eodem sensu Av. 567." Tittm. "Wessel. ad Herod. 96. ad Diod. S. 1, 269. Brunck. Aristoph. 2, 5. Phrynichi Ecl. 82. (ubi Hœsch. e Philone de Somn. 408.:— 'Καθαγιάζουσαι δὲ, nempe ψυχαὶ, καὶ καλλιεργοῦσαι τὸν ἑαυτῶν ἄφθαρτον βίον, οὐδέποτε κάμνουσιν. Ms. καθιεροῦσαι. Posset pro illo etiam legi καλλιεροῦσαι. Τὸ καθιερεύειν, quod in Lexicis ἀδέσποτον, a Philone, in memorabili illa de Xanthiis historia, usurpatur 650. ubi pro Καὶ σωρηδὸν τὰ σφάγια στήσαντες, in Ms. νήσαντες melius, ut νήσαντες πυρὰν ap. Thuc. 2. Aristoph. Thesm. Lucian. duobus locis, Dion. L. 40. et ap. Max. T. 11.')" Schæf. Mss. Joseph. 1, 172. "Euseb. P. E. 84." Wakef. Mss. "Cf. Coray ad Plut. Bruto 6, 416. (' Καὶ τὸν νεκρὸν ἐπιθέντες ἐν μέσῳ πολλῶν μὲν ἱερῶν, πολλῶν δ' ἀσύλων καὶ ἀβεβήλων τόπων, Καθήγιζον. Ἐξ ΗΔ, ΑΤ, καθηγίαζον. Τούτῳ μόνῳ Πλουτάρχου τῷ χωρίῳ Στέφανος ἐν τῷ Θησαυρῷ Τόμ. Α, σελ. 125. ἐχρήσατο μαρτυρίῳ, εἰς πίστωσιν τοῦ Καθαγιάζω. Ἀλλ' ἐπειδὴ Πλούταρχος ἐν τῷ Ἀντωνίου Βίῳ §. 14. ἀνώτερ. σελ. 65. τὸν αὐτὸν τοῦτον καθαγισμὸν τοῦ Καίσαρος νεκροῦ διηγούμενος, τῷ συνήθει καὶ τετριμμένῳ Καθαγίζω, καὶ οὐ τῷ μοναδικῷ Καθαγιάζω κέχρηται, καὶ ἐνθάδε δεῖν ἔγνων γράφειν Καθήγιζον, ὅ ἐστι κατέκαιον, ὡς αὐτὸς ἐν τῷ Βίῳ Καίσαρος §. 68. Πλουτάρχ. Δ, σελ. 326. ἐξηγήσατο.')" Boissonad. Mss.]

[* "Προαγιάζομαι, Niceph. ap. Bereneg. ad Can. Apost. p. 69." Kall. Mss. Titulus libri in Montfauconii Bibl. Coisl. 244. Εἰς τὰ Προηγιασμένα, In Præsanctificata.]

Ἁγνὸς, (ἡ, ὸν,) Castus, Purus, Pudicus. Plut. Artaxerxe feminam ἁγνὴν hoc sensu vocavit, Ὅπως ἁγνὴ διάγῃ τὸν ἐπίλοιπον βίον. Naumach. (1. p. 461. Gaisf.) Καλὸν μὲν δέμας ἁγνὸν ἔχειν, Corpus castum virginis appellavit. Corpus impollutum, vel Non pollutum vertere possumus, Catulli exemplo, qui de puella dixit, Cum castum amisit polluto corpore florem: Castum florem vocans virginitatem. Aliquando in eadem signif. additur gen. ἀφροδισίων, ut ἁγναὶ τῶν ἀφροδισίων, Puræ a rebus venereis, Plut. Κεφ.
A Ῥωμ. Sic ἁγνὸς γάμων, Purus a nuptiis, Plato de LL. Apud Demosth. adv. Neæram (1371.) Bacchi sacerdos ita jurat, Ἁγιστεύω, καὶ εἰμὶ καθαρὰ καὶ ἁγνὴ ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρευόντων, καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας. Sic ap. Hom. Diana dicitur ἁγνὴ, utpote virgo.

Ἁγνὸς, Purus, Nullo scelere contaminatus, καθαρὸς, εὐαγής. Sophocl. Antig. (881.) Ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην, Nos enim puri sumus quod ad hanc puellam attinet, h. e. Nullum scelus s. piaculum admisimus, οὐδὲν ἐναγὲς ἐπράξαμεν, inquit Scholiastes. Dicitur autem hoc a Creonte ap. poëtam, quod eam manibus suis non occideret. Sic Lat. Puræ manus absolute dicuntur aliquando pro Puræ a cæde. Aliquando additur gen. φόνου, ut ἁγνὸς φόνου, Purus a cæde, Non pollutus homicidio. Dicitur item ἁγνὸς Qui alio quovis modo pollutus non est: ut cum dicit ἐν Κεφ. Ῥωμ. Plut. ἁγνοὺς non esse eos, quorum funus curatum fuisset, et quibus structum sepulcrum, tanquam mortuis. Qua in si-
B gnif. ἁγνὸς, ut opinor, possumus interpretari, Non funestatus; nam funestæ s. funestatæ domus pro pollutis habebantur. Huc pertinet quod ἁγνεύειν, quod declarat ἁγνὸν εἶναι, dicit significare Purum esse a rebus venereis, et a mortuo. Dicitur ἁγνὸς et aliis modis, ut ἁγνὴ ἑορτὴ, Purum festum, ob purificationes et expiationes, quæ in eo fierent: et Proserpina ἁγνὴ, ob purificationem et lustrationem mortuorum, quæ fit igne. Ceterum, si Orionem sequeremur, ἀγνὸς scriberemus. Is enim ap. Etymol. ἀγνὸν esse dicit ab ἀγάζω: facto inde ἀγανὸς, a quo per syncopen ἀγνὸς, ut a παίζω fit παιδνός. Sed ap. eundem tamen Etym. legitur paulo ante ἁγνὸς ab ἅζω deductum, ut sit ἁγὸς, ἀγανὸς, et ἁγνός. Vide Ἅγιος.

Ἁγνὸς cum gen. de aliis etiam rebus dicitur, ut ἁγνὸς Δήμητρος, ap. Eurip. Panis expers, ad verbum, Purus a Cerere, i. e. a pane. Sic ἁγνὸς θήρης, Purus a venatione, pro, Qui non attigit venationem, in Anthol. [Eur. Hippol. 138. Δάματρος ἀκτᾶς δέμας
C ἁγνὸν ἴσχειν. Schol. Matth. Περιφραστικῶς· μὴ ἐσθίειν τροφῆς τῆς γῆς, λέγει δὲ τὴν οἱονεὶ ἀγὴν καὶ κλάσιν τοῦ σίτου διὰ τὸ κατάγνυσθαι ἐν ἅλωνι, ἐν τῷ μύλωνι θραύεσθαι. Στόματος δέμας, κατὰ περίφρασιν, τὸ στόμα, ὡς δέμας πυρὸς, ἤγουν τὸ πῦρ. Fl. 15. Ἁγνόν· ἄθικτον. Ἁγνὴ γάρ εἰμι, Μένανδρος. Fl. 15.]

[" Ἁγνὸς, unde? Ruhnk. ad Tim. 12. Dawes. Misc. 55. Valck. ad Phalar. p. xxi. (vide Ἅγιος.) ad Hippol. p. 181. 198. Toup. Opusc. 2, 252. ad Lucian. 1, 245. a. 351. Musgr. Troad. 453. Wakef. Phil. 1289. Jacobs. Anim. 172. Anth. 10, 262. 12, 54. 274. ad Charit. 451. ad Phalar. 306. Markl. Suppl. 187.: conf. cum ἅγιος, Porson. Med. p. 60. b. Ἁγνὸς ἀπὸ, Epigr. adesp. 129.: conf. cum ἀγανὸς, Jacobs. Anth. 12, 136. Ἁ. γάμων, Valck. Phœn. p. 349. Xenoph. Eph. 50. Ἁ. πατεῖν, Valck. Anim. ad Ammon. 3." Schæf. Mss. "Θεῶν ἁγνὸν σέβας, Soph. Œd. T. 840. Ἁ. θύματα, emend. Isocr. 218. a. Apud Athen. 449. Antiphanes:
D ἐγκαθήμενον Εἰς πλατὺ στέγαστρον ἁγνῆς παρθένου Δηοῦς κόρης * Λεπτοσυνθέτοις τρυφῶντα μυρίοις καλύμμασιν." Valck. Mss.]

[" Ἁγνὸς, proprie et universum, Purus, Remotus ab omni labe et impuritate. Hinc 2. Remotus ab omni specie impudicitiæ, Castus, Pudicus. Philipp. 4, 8. ὅσα ἁγνὰ officia, quæ nobis leges pudicitiæ injungunt. 1 Tim. 5, 22. σεαυτὸν ἁγνὸν τήρει, Semper caste vive. Tit. 2, 5. Si de virgine dicitur, 3. Incorruptus, Intactus. 2 Cor. 11, 2. παρθένον ἁγνὴν παραστῆσαι τῷ Χριστῷ, Ut sisterem vos Christo tanquam virginem illibatam: v. Herodian. 1, 11. et ibi Irmischium. Phavor. Ἁγνή· καθαρὰ καὶ ἀμίαντος ἡ παρθένος, κ. τ. λ. 4. Insons, Innocens, Purus a scelere. 2 Cor. 7, 11. ἑαυτοὺς ἁγνοὺς εἶναι ἐν τῷ πράγματι, Vos esse puros ab hoc scelere. Eurip. Or. 1642. M. Ἁγνὸς γάρ εἰμι χεῖρας. O. ἀλλ' οὐ τὰς φρένας. 5. Nullo vitio contaminatus, Integer, Pius, Sanctus. 1 Petr. 3, 2. ἁγνὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν, Vitam vestram vere Christianam. 1 Jo. 3, 3. καθὼς αὐτὸς,

sc. Θεὸς, ἁγνός ἐστι, Sicut Deus est omnis vitiositatis expers. Prov. 20, 9. pro verbis Hebraicis מי יאמר זכיתי לבי habent Alex. τίς καυχήσεται ἁγνὴν ἔχειν τὴν καρδίαν; 6. Is qui alios puros a vitio postulat et reddit. Jac. 3, 17. ἡ δὲ ἄνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἁγνή ἐστιν, Sapientia vere divina homines puros a vitiis reddit. Cf. quæ ad Ἀγαθὸς et Ἅγιος notavi, et infra s. v. Δίκαιος." Schleusner. Lex. in N. T.]

[Ἁγνὸς, Buttmann. Lexilogo 236. "Eurip. Med. 750. Ὄμνυμι γαῖαν, Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας, Porson. e Codd. edi jussit; sed Ald. omnes fere Edd. et Codd. reliqui, γαῖαν, λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς: Lascaris, γαῖαν, λαμπρὸν Ἡλίου φάος. Utraque lectio Euripidem, ni fallor, habuit auctorem." Osann. Anal. Crit. 96. "735. Ὄμνυμι γαῖαν, λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς. Rom. C. (in quo v. 735. a correctore additus est,) D. λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς. Rom. A. B. λαμπρόν θ' ἡλίου φάος. Rom. E. Lasc. λαμπρὸν ἡλίου φάος. Tres sunt scripturæ diversitates, quarum nulla omni exceptione major est. Qui λαμπρόν θ' ἡλίου φάος legunt, spondeum in quarta sede exhibent. Qui vero λαμπρὸν ἡλίου φάος, metro quidem satisfaciunt, sed copulam omittendo aliquid de sententiæ concinnitate detrahunt. Tertiæ scripturæ, λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς, objicit Porsonus, quod copulam ineleganter post duo vocabula insertam habet. Cujus quidem inelegantiæ exempla satis frequenter ap. Tragicos occurrunt. Dixit Noster verbi causa infra v. 1076. Καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ' εὗρον, Σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων. Plura exempla dedi ad Iph. T. 199. Mus. Crit. Cant. T. 2. p. 282. Sed nemo non præferret λαμπρόν θ' ἡλίου φῶς, si metri nihil interesset. Var. lect. ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας a Musgr. ad v. 729. memoratam admisit Porson. Malim ἁγνὸν φάος, quod extat ap. Eurip. Hipp. Καλυπτ. Fr. 14. Ὦ λαμπρὸς αἰθὴρ, ἡμέρας θ' ἁγνὸν φάος. Dixit etiam Soph. El. 86. Ὦ φάος ἁγνὸν, καὶ γῆς Ἰσόμοιρος ἀήρ. Ponamus igitur Eurip. scripsisse ἡλίου θ' ἁγνὸν φάος, librariorum autem oscitatione invectum esse ἡλίου τε λαμπρὸν φάος. Vides ab hac scriptura, quasi a communi origine, facile derivari potuisse λαμπρόν θ' ἡλίου φάος, λαμπρὸν ἡλίου φάος, λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς. Sed hæc meræ sunt conjecturæ. Matthiæ, quem sequor, Aldinam revocavit." Elmsl. Vide Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 372., in Ἅγιος citatum. Orph. H. 6=7, 1.: Ἄστρων οὐρανίων ἱερὸν σέλας ἐκπροκαλοῦμαι, εὐιέραις φωνῇσι κικλήσκων δαίμονας ἁγνούς. Et 9=10, 8. Ἁγνὴ, κοσμήτειρα θεῶν, ἀτελής τε τελευτή: 75=76, 10. Καλλιόπῃ σὺν μητρὶ, μάλ' εὐδύνατοι θεαὶ ἁγναί. Ἀλλὰ μόλοιτε, θεαὶ, μύσταις, πολυποίκιλοι, ἁγναὶ, Εὔκλειαν ζῆλόν τ' ἐρατὸν πολυύμνον ἄγουσαι: 82=83, 5. Καὶ χθόνιοι γαίης πηγόρρυτοι ἰκμάδες ἁγναί: 44=45, 1. Ἐλθὲ, μάκαρ Διόνυσε, πυρίσπορε, ταυρομέτωπε, Βάσσαρε, καὶ Βακχεῦ, πολυώνυμε, παντοδυνάστα, Ὃς ξίφεσιν χαίρεις, ἠδ' αἵματι, Μαινάσι θ' ἁγναῖς. "Nempe ἁγνὸς, vel ἀγνὸς, ad ipsam naturæ divinæ puritatem et simplicitatem refertur, unde omnium, dearum tamen in primis, ap. Orphea epitheton est. Ἁγνὸν μένος Ἡφαίστου, E. 10. (Ἄρές τ' ὀβριμόθυμε, καὶ Ἡφαίστου μένος ἁγνόν.) Igni purgantur omnia." Gesner. Ind.]

[Ἁγνός. Archilochi Fr. 70. Liebel. 68. Gaisf. Δήμητρος ἁγνῆς καὶ Κόρης τὴν πανήγυριν σέβων. "Ἁγνὸς, solemne epitheton dearum deorumque. H. in Cer. 203. ἐτρέψατο πότνιαν ἁγνὴν Μειδῆσαι. Sermo est de hac ipsa dea. Et 438. Πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφαγάπησε κόρην Δημήτερος ἁγνήν. Et Od. Λ. 385. Hesiod. Ἔργ. 463. Εὔχεσθαι δὲ Διὶ Χθονίῳ, Δημητερί θ' ἁγνῇ. Sic Minerva, Diana, Musæ, Nymphæ etc. ἁγναὶ dicuntur Od. Σ. 71. 201. Æsch. Suppl. 151. Eurip. Hel. 1601. Etiam Apollo, Jupiter, aliique dii et dæmones hoc epitheto gaudent. Æsch. l. c. 229. et 667. Pers. 627." Liebel.]

[Ἁγνός. "Voci ἁγνὸς Æoles nonnunquam aspirationem Vau præfecisse exinde colligo, quod Lacones, teste Hesychio, βάγιος scriberent: sive istud βάγιος concipiendum sit Wάγιος, s. ubi Æoles W, ibi Lacones β adhiberent." Dawes. Misc. Crit. 89. Kidd. "Βάγιον· μέγα. Sic Lex. Ms. Bibl. Coisl. 499. (sed ibi non extat v. βάγιον.) Item (Suid. et) Lex.

A Reg. Ms. (i. e. Zonaras, ubi Tittm. eandem glossam in Cyrillo suo Ms. legi testatur. Suidas: Βάγιον· μέγα.) Vide Βαγαῖος (infra.) Nisi fuerit pro ἅγιον, mutatione digamm. Æol. in β, ut sæpius in hac litera, et forte etiam in duobus proxime præcedentibus vv. Idem nunc video ap. Perger.: 'Βάγιον, Magnum, i. e. ἅγιον, ut, Auri sacra fames, i. e. Magna.'" Albert. "Æolice. Vide Hesych. Ἱερή· μεγάλη, ἀγαθή. (Ubi V. D. 'Leg. ἁγνή, sed v. Ἱερός· σεμνός, ἥμερος, ἀγαθός.') Et Ἱερόν· ἔνυγρον, ἀγαθὸν, μέγα, ὅσιον, καὶ ναός. Serv. Æn. 1, 642. vocat B digamma." Wakef. ad marg. "Βάγιον· μέγα. Ita recte scribitur. Hesych. Ἱερόν· μέγα. Vide Tayl. Lys. Lect. c. 9." Toup. Emendd. 3, 474.] "Βαγαῖος "Hesychio est ὁ μάταιος, ut et βαγαία e Lysicrate "affert pro ματαία, sed addit, ἢ Ζεὺς Φρύγιος, et μέ"γας, πολὺς, παχύς: afferens et Βάγιον paulo post "pro μέγα, ut et Suid." ["Βαγαῖος· ὁ ματαῖος,— μέγας, πολύς. Sic ἀβέρβηλον sup. exponit. Ζεὺς Φρύγιος: Ed. Bernard. confert vocem بغ, Begh.

B Cf. Μαζεύς." Albert.] "Βαλαιὸν Hesychio est μέγα, "πολὺ, sed addit quosdam interpretari ταχὺ, Celer, "Pernix, Velox." ["Ταχύ. Significationem hanc Hesych. tribuit etiam supra voci βαγαῖος, et infra voci βαλίαν. Nimirum Grammaticus noster verba similis quidem soni, sed sensu multum discrepantia, pro more suo confundens, significationem, quæ verbo βαλίας proprie convenit, cum aliis duobus temere communicavit." Kust.]

[Ἁγνός. "Σωφροσύνην, ἐν ἁγνῷ βεβῶσαν καθαρῷ. 'Lege βάθρῳ e Plat. Phædro 348(=254. Steph. 275. Heind.) ut monui Ep. Cr. 30. 31. (=250. Ed. Lips.)' D. W. Locus Platonis ita habet: Ἰδόντος δὲ τοῦ ἡνιόχου ἡ μνήμη πρὸς τὴν τοῦ κάλλους φύσιν ἠνέχθη, καὶ πάλιν εἶδεν αὐτὴν μετὰ σωφροσύνης ἐν ἁγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν. Ubi βεβῶσαν poëticum firmitatem stantis designat: v. Ast. ad l. l. p. 334. ibique Plat. Crit. 121. Parmenid. 138. Polit. 10, 13. Ad Phædri loc. ita Hermias: Τὸ δὲ ἐν ἁγνῷ βάθρῳ τὸ νοητὸν λέγει, ἐπειδὴ ὁ τόπος ὁ νοητὸς καθαρὸς, καὶ ἀκίβδηλος, καὶ ἁγνός ἐστι· τὰ γὰρ ἐνταῦθα

C καλὰ οὐκ εἰσὶν ἐν ἀκραιφνεῖ καλῷ. Unde facile effingat aliquis in Plotini loco lectionem hanc, ἐν ἁγνῷ βεβῶσαν καὶ καθαρῷ, quam fortasse in suo Cod. legit Ficinus, qui vertit, Firmiter in majestate pura sanctaque sedentem. Est fortasse etiam, cui arrideat illud Codicis Cizensis ἐν ἁγνῷ β. καθαρῶς. Ego nullus dubito, quin hoc librario debeatur, qui non assequeretur poëticarum vocum indolem. Hermiæ autem interpretatio vulgatæ lectionis originem, videlicet ex interpretamento Grammatici, liquido monstrare videtur. Sic, ut hoc utar, Lex. Seguier. 329. Bekk. habet: Ἁγνεία· καθαρότης. Unice igitur vera est Wyttenbachii conjectura, cujus disputatio copiam insuper locorum suppeditabit, qui ex eodem fonte manarunt. Et potest h. l. pro exemplo esse, unde constet inveterata esse haud pauca vulnera, quæ stupor inflixerit textui Platonico." Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 372.]

["Ἁγνὸς, Purus, Sanctus, Castus. Αγ. 11, 2. ὁσίοις ἔργοις, ἁγνοῖς ἱεροῖς. Σ. 8, 9. θυσίαι τῇ μὲν

D πανδήμῳ (Ἀφροδίτῃ) ῥᾳδιουργότεραι, τῇ δὲ οὐρανίᾳ ἁγνότεραι. §. 15. ἡ τῆς ψυχῆς φιλία διὰ τὸ ἁγνὴ εἶναι, ἀκορεστοτέρα ἐστίν." Lex. Xenoph.]

[Ἁγνός. Glossæ: Ἁγνά· Pura. Ἁγνή· Alma. Ἁγνόν· Sanctum. Ἁγνὸς, ὁ καθαρός· Castus. Ἁγνος· Castus, Purus, Pudicus. Ἁγνὸς ταῦρος· Camuris.] "Ἁγνότερος πηδαλίου, Gubernaculo purior, Parœ"mia ap. Suid. de iis qui sanctissime et purissime "vivunt. Perpetuo enim gubernaculum in mari "manet, quod lustrandi et purificandi vim habere "credidit superstitiosa antiquitas." [Verba sunt: Ἁγνότερος πηδαλίου· ἐπὶ τῶν ἁγνῶς βεβιωκότων, παρ' ὅσον ἐν θαλάσσῃ διὰ παντός ἐστι τὸ πηδάλιον. Etym. G.: Ἁγνός· παρὰ τὸ ἅζω, ἁγνός. Etym. M.: Ἁγνός· παρὰ τὸ ἅζω, τὸ σέβομαι, ἅξω, ἁγὸς, ἀγανὸς, καὶ ἁγνὸς, καὶ κλίνεται ἁγνοῦ, ἤγουν ὁ καθαρὸς καὶ σεβάσμιος. Τὸν γὰρ ἁγνὸν πάντες σεβόμεθα. Zonar.: Ἁγνός· ὁ καθαρὸς, παρὰ τὸ ἅζω, τὸ σέβομαι, ἅζος (sic,) ἅγος, ἀγανὸς καὶ ἁγνός. Τὸν γὰρ ἁγνὸν καὶ ἅγιον πάντες σεβόμεθα. Hesych.: Ἁγνή· καθαρὰ, καὶ ἀμί-

αντος ἡ παρθένος, καὶ νῆσος. Pro νῆσος Schleusneri Mss. legunt γνήσιος, et consuli jubent Hesych. Ὅσιος· καθαρὸς, δίκαιος, εὐσεβὴς, εἰρηνικὸς, ἁγνός. "Lege ἄνοσος: v. Schol. Æsch. Pers. 613. (Βοός τ' ἀφ' ἁγνῆς λευκὸν εὔποτον γάλα. Ἁγνῆς· λευκῆς, ἢ διὰ τὸ τοῖς θεοῖς εἰς θυσίαν παραλαμβάνεσθαι, ἀπὸ τούτου καὶ αὐτὴν καταχρηστικῶς ἁγνὴν καλεῖ, ἢ, ἁγνῆς τῆς ἀγελαίας, παρόσον αὐταὶ τροφῆς καθαρωτάτης καὶ ποτοῦ ἀπολαμβάνουσιν, ἢ, ἁγνῆς τῆς καθαρᾶς καὶ ἀμετόχου σωματικῆς νόσου.) Vel ἀσινής." Wakef. ad marg. "Diogenian. Centur. 2, 46. ἁγνὴ γάμων. Apud Æsch. Agam. 252. Ἁγνά τ' ἀταύρωτος. Pro ἡ forte hic rectius ἡ παρθένος legitur, (etiam Wakef. judice.) Vide inf. Ἁγνοτάτης· καθαρᾶς, λαμπρᾶς, ἀμιάντου. Nisi Dianam respexerit, cujus hoc epitheton, Od. E. 123." Albert. Hesych. Ἁγνοτάτω· ἁγνότατοι, ἀμίαντοι, δυϊκῶς. Ἀγνοός· ὁ ἐπιγινωσκόμενος. (Ubi fallitur Albert. afferens e Lexico in Dionys. Areop. tanquam inedito, Ἀγνῶτες· ἄγνωστοι: extat enim Lex. illud in Maximi Scholiis in Dionys. Areop. Parisiis 1562. 12°. quibus præfigitur cum hoc titulo: Ἑρμηνεία λέξεων κατὰ Στοιχεῖον ἐμφερομένων τῇδε τῇ Βίβλῳ.) Ἁγνός· καθαρὸς, ἢ ἄγνωστος. "Forte: Ἀγνώς· ὁ μὴ ἐπιγινωσκόμενος, ἢ ἄγνωστος." Heins. "An vero hæc servanda sunt, prout conjuncta apparent? Tum ἁγνὸς primo est καθαρὸς, dein positum pro ἀγνὼς, et sic est ἄγνωστος. Suid. Ἀϊστώρ· ὁ ἁγνός. Leg. ἀγνὼς, i. e. ἄγνωστος. Vide inf. Ἀΐστορες, et HSt. Thes. 1, 1833. Ἀγνὼς corrigit Is. Voss. Vir doctus in Obss. Misc. V. 5. T. 1. p. 82. legit: Ἀγνὼς, s. Ἁγνῶς· καθαρῶς, ἢ ἄγνωστος. Mecum sentire video Kust.: 'Ἄγνωστος pertinet ad ἀγνὼς, ῶτος, quod Hesych. cum ἁγνὸς hic confundit.'" Albert. J. Poll. 1, 26. Τὰ δὲ ἀρώματα καὶ θυμιάματα καλεῖται... Θουκυδίδης δ' αὐτὰ εἴρηκεν ἁγνὰ θύματα, πρὸς τὰ αἱμάσσοντα καὶ σφαττόμενα ἀνατιθεὶς σμύρναν, λιβανωτόν. Ubi v. Interprr. Cf. Porphyr. de Abst. 161. Eust. 1528. Ἁγνὴν δὲ τὴν Ἄρτεμιν, ὡς παρθένον καλεῖ, ὅπερ ἡ Ἀφροδίτη οὐκ ἂν ἔχοι: 1691. Ὅτι ἁγνὴν Περσεφόνην λέγει, ὡς ἁγνισμοῦ δεομένων τῶν θνησκόντων κατὰ τὸ, Πυρὶ καθήγνισται δέμας, (Eurip. Or. 40.) Σοφοκλῆς δὲ ἄλλως λαβὼν ἐντεῦθεν, δυσκάθαρτον Ἅιδου λιμένα φησὶ (Antig. 1284.), τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων αἰνὴ Περσεφόνη γράφουσιν. Pind. Olymp. 3, 37. Καὶ μεγάλων ἀέθλων ἁγνὰν κρίσιν, ubi Schol. ἢ διὰ τὴν τῶν Ἑλλανοδικῶν ἐπιμέλειαν, ἢ διὰ τὴν σύγκρισιν, Gl. Ms. α. γ. καθαράν.]

"Ἁγνῶς, Pure, Caste. Hesiod. Ἔργ. (334.) Κὰδ δύναμιν δ' ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς." [Moschop. Ἁγνῶς· ἤγουν ἔξω ἀσελγείας, καὶ ἀδικίας, καὶ ἐμπαθείας, καὶ τῶν τοιούτων Καὶ καθαρῶς· τουτέστι σὺν * νεοπλυνεῖ ἐσθῆτι, καὶ ὀργάνοις καθαροῖς. Tzetz.: Ἁγνῶς ἐπὶ ψυχῆς λέγεται, καθαρῶς δὲ τὸ * ἀρρυπάντως ἔχειν, ὡς ἐπὶ τοῦ σώματος. Glossæ: Ἁγνῶς· Sincere. J. Poll. 1, 32. Ὥσπερ καὶ τὰ ἐναντία τῶν ἀκαθάρτων, ὁσίως, ὡσιωμένως, ἁγνῶς, ἡγνευμένως, ἁγίως προσιόντες.]

["Ἁγνῶς, Adverbium, quod probe distinguendum est ab ἀγνῶς, Inscienter, ἀμαθῶς, ἀκουσίως, Phav. interprete, qui tamen ipse voces ἁγνὸς et ἀγνὸς pessime invicem permutavit, ut glossa, quæ in ejus Glossario legitur, Ἁγνός· καθαρὸς, ἢ ἄγνωστος, satis testatur, (quam tamen glossam ex Hesychio descripsit,) ut Lat. Caste, valet, Integre, Sincere, Puro et sincero animo. Phil. 1, 16. τὸν Χριστὸν καταγγέλλουσιν οὐχ ἁγνῶς, Non bono consilio religionem Christianam tradunt. Ἁγνῶς v. 18. explicatur per τῇ ἀληθείᾳ, quod τῇ προφάσει opponitur." Schleusner. Lex. in N. T.]

[* Ἁγνῶ. Hesych.: Ἁγνῶ· ἁγνὸς ὦ. Ubi silent Interprr.]

Ἄναγνος, (ὁ, ἡ,) Non castus, Impudicus, Impurus. Gregor. in Enc. Macc. Ὡς ἂν μηδὲ σῶμα ψαύσειεν ἀνάγνου ἁγνοῦ καὶ γενναίου σώματος. [Soph. Œd. T. 813. ἆρ' ἔφυν κακός; Ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; Schol. ἀντὶ τοῦ μιαρός. Œd. C. 944. Ἤιδη δ' ὅθ' οὕνεκ' ἄνδρα καὶ πατροκτόνον Κἄναγνον οὐ δεξαίατ', οὐδ' ὅτῳ γάμοι Ξυνόντες εὑρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων. Suid.: Ἄναγνος· μιαρός. Ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν. Æsch. Choëph. 986. ἄναγνα μητρὸς ἔργα τῆς ἐμῆς: Agam. 226=211. Ἐπεὶ δ' ἀνάγκης ἔδυ λέ-

A παδνον, Φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν Ἄναγνον, ἀνίερον, τόθεν Τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω. Lycophro 162. * Γαμβροκτόνον ῥαίσσοντα * πενθεροφθόροις Βουλαῖς ἀνάγνοις: 1224. Πάντας δ' ἀνάγνοις χερσὶν ἐν ναῷ κτενεῖ.]

[* Ἀνάγνως, Impure. J. Poll. 1, 32. Ἀνόσιοι, ἀνίεροι, ἀνάγνως, ἀνοσίως, * ἀκαθάρτως πάντα δρῶντες, μιαροὶ, παμμίαροι, ἐναγεῖς, ἄγει προσερχόμενοι, μιάσματι ἐνεχόμενοι. "Max. Margun. Hymn. 1, 56. Orac. Sibyll. 3, 621. p. 450." Kall. Mss.]

[* Πανάναγνος, ὁ, ἡ, Hesych. v. Παραμηνας.]

[* Ἀξίαγνος, ὁ, ἡ, Castissimus. Ignat. Ep. ad Rom. in Epigr. 900. Coteler. Ἥτις προκάθηται ἐν τόπῳ χωρίου Ῥωμαίων, * ἀξιόθεος, ἀξιοπρεπὴς, ἀξιομακάριστος, ἀξιέπαινος, * ἀξιοεπίτευκτος, al. * ἀξιεπίστευτος, ἀξίαγνος, καὶ προκαθημένη τῆς ἀγάπης, * Χριστώνυμος, * Πατρώνυμος, Πνευματοφόρος. "F. * Χριστονόμος." Coteler. ad marg. Sed τὸ Χριστώνυμος et Πατρώνυμος satis bene conveniunt.]

"Βαρδίσαγνος, Suidæ est ὁ τὰς γυναῖκας βιαζόμε-
B "νος, Qui mulieribus vim facit, Qui mulieres violat et per vim stuprat. Hes. quoque Ampraciotas Βαρδῆν dicere scribit τὸ βιάζεσθαι γυναῖκας. Forsan igitur βαρδήσαγνος scribendum foret παρὰ τὸ βαρδῆσαι τὰς ἁγνὰς γυναῖκας. Veruntamen et Ms. Suidæ Codex habet per ι βαρδίσαγνος." [" Lex. Reg. Ms. (i. e. Zonaras,) et Suid. Βαρδίσαγνος· ὁ τὰς γυναῖκας βιαζόμενος. Is. Voss., Suidam citans, corrigit: Βαρδής· ἄναγνος. Cf. HSt. Forte tamen βαρδῆν est infin. Bœot. Cf. sup. Βαιδυμῆν." Albert.]

"Δύσαγνος, (ὁ, ἡ,) Male castus, h. e. Impurus, Spurcus." [" Orph. Hymn. 40, 6. Δύσαγνος παῖδ' ἁγνὸν * ὁδηγητῆρα λαχοῦσα. Felici, imo certa, conjectura, pro versu, et metro et sensui repugnante, scripsit Hermann. Ἁγνὸν παῖδα Δυσαύλου δ. λ. Vide omnino ejus notam. Nisi memoria me fallit, v. δύσαγνος alicubi ap. Æsch. occurrit." Maltbius in Lex. Gr. Pros. 257. Legitur in Æsch. Suppl. 758. * Δουλόφρονες δὲ καὶ δολομήτιδες Δυσάγνοις φρεσὶν, κόρακες ὥστε, βω-Μῶν ἀλέγοντες οὐδέν. " Habent
C Lexica, sed sine Auctore, i. q. ἄναγνος, Spurcus, Impurus. Occurrit ap. Clem. Alex. in Adm. ad Gr. 74. Αἱ δύσαγνον * κερεανομίαν μυούμεναι, Quæ in incesta visceratione carnium initiantur." Suicer. Thes. Eccl.]

Πάναγνος, (ὁ, ἡ,) Omnino castus, Castissimus, Purissimus. Hesych. παναγὴς exp. κατὰ πᾶν ἁγνός. [Maximi Schol. in Dionys. Areop. 91. Δι' ἧς ἀκροτάτης καθάρσεως ἐν πανάγνῳ τοῦ θεοειδοῦς ἕξει: 110. Ἀλλὰ πάναγνοί εἰσι δηλονότι καὶ ἀσώματοι νόες, ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐκτίσθησαν: 111. Ὅτι πάναγνοι διαμένουσιν εἰσαεί: 125. Ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ πανάγνου πνεύματος ἐπὶ μέγα χυθέντος ἐπ' αὐτοὺς τῆς * πολυσυνθέτου τῶν λογισμῶν ποικιλίας.]

[* "Προαγνῶς, Dionys. Areop. 96. 103. 132." Kall. Mss.]

[* Ὑπεράγνος, ὁ, ἡ. "Julian. 178. (Σώζεται γάρ φησι καὶ τὸ πικρᾶς ὕλης περίβλημα βρότειον, οἱ θεοὶ τοῖς ὑπεράγνοις παρακελευόμενοι τῶν θεουργῶν κατεπαγγέλλονται.)" Wakef. Mss. Sic vulgo legitur; sed ali-
D quid deesse videtur ante verba οἱ θεοί. "Ὑπεραγνότατος, Andr. Cret. 42." Kall. Mss.]

"Ἀγνοδοχεῖς, Hesychio οἱ ἤίθεοι, Juvenes." [" Quasi dicat Ignicipes, calidi juventa, quorum fervidus ebullit circa præcordia sanguis. Supra, Ἀγναιώτης· ἐπὶ πολὺ κεκαυμένος, Ignitus." Perger. "E Plat. de LL. 8. p. 647. Οἱ κατὰ μεγάλας ἀγέλας γεννηθέντες, μέχρι μὲν παιδογονίας ἤίθεοι καὶ ἀκήρατοι, γάμων τε ἁγνοὶ ζῶσιν; ubi ἤίθεοι et γάμων ἁγνοὶ junguntur, facile fuerit, medelam afferre laboranti Hesychio: Ἀγνοδοχεῖς· οἱ ἤίθεοι. Vel, ut corruptius legitur in Lex. SGerm. Ms. (338. Bekker.) Ἀγνοδικεῖς· οἱ θεοί. Scr. * Ἀγνολεχεῖς· οἱ ἤίθεοι. Iidem simili ratione ἄφθοροι dicuntur, qua ipsa voce ad ἤίθεος explicandum usus est Hesych." Ruhnk. ad Tim. 133. " L. καπνοδοχεῖα, vel καπνοδόχαι, καπνοδόχοι· οἱ ἤθεοι, l. ἠθμοί. (Ἠθμοὶ conjicit et Guyet.) Vide Suid. et infra 418. Legi etiam potest ἀθῷοι, vel οἱ θεοὶ, Qui castos et puros animos tantum recipiunt. Vel reponendum est ἠλίθιοι, quod vide infra

suo loco. Ruhnk. leg. censet, 'Αγνολεχεῖς· οἱ ἠΐθεοι." Schleusner. Mss. in Hesych. Schol. Plat. 243.: Ἠϊθέους· παῖδας πάντη γάμων ἀπειράτους.]

[* 'Αγνοποιός, ὁ, ἡ. "Ideo observatur hæc vox, quia a Lexicographis omissa. Ea usus Cyrill. Alex. in c. 55. Jes. p. 776. Ὁ Δαβὶδ τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον ἁγνὸν ὠνόμασε, καὶ ἁγνοποιὸν ὄντα, καὶ ζωὴν τὸ ῥῆμα τὸ εὐαγγελικὸν, ὡς ζωοποιόν. David timorem Dei Purum nominavit, qui purificat, et Vitam Evangelicum verbum, quasi vivificans. Ita Olympiodorus, in c. 8. Eccl. p. 655. 'Αγνοποιὸς τοῦ Θεοῦ φόβος." Suicer. Thes. Eccl.]

'Αγνοπόλος, (ὁ, ἡ,) pro simplici ἁγνός. Orph. Argon. (38.) 'Αγνοπόλον τε καθαρμὸν, ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ: [Hymn. 17=18, 12. ἁγνοπόλου Δημήτερος ὅς ποτε παῖδα κ. τ. λ.]

"'Αγνοπολεῖσθαι Hesychio est τὸ ὑπὸ ἥλιον θέρεσθαι, Sub sole apricari et calescere." [" Phavor. ὑπὸ ἡλίου, et sic Bruno." Albert. In Codice est θέεσθαι. "In Lex. Ms. Coisl. scribitur ἁγνοπωλεῖσθαι per ω, idque exponitur, τὸ σφαγίοις καθαίρεσθαι, quæ non parum differunt." Kust. In Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 338. est: 'Αγνοπολεῖσθαι· τὸ σφαγίοις καθαίρεσθαι.]

[* 'Αγνόῤῥυτος, ὁ, ἡ, Pure fluens. Æsch. Prom. 443. Blomf. Παγαί θ' ἁγνοῤῥύτων ποταμῶν στένουσιν ἄλγος οἰκτρόν. Cf. Sept. c. Th. 934. ἐν δὲ γαίᾳ Ζόα *φονορύτῳ Μέμικται. "Ζόη, Vita. Pro Sanguine positum existimat Schutz. Φονόρυτος autem, Sanguine perfusus; vel, si ζόα φονόρυτος legas, Sanguine fluens. Et hoc verum puto. Ζωὰ, vel ζωὴ, et φονοῤῥύτῳ omnes. Numeros restitui. De ζοὰ (ζόα) Tragicis usurpata v. Pors. ad Eurip. Hec. 1090. Med. 972. In Soph. Antig. 950. metrum postulat χρυσορύτους, quod dedit Brunck. Ajac. 134. τῆς ἀμφιρύτου. In Prom. 443. utinam dedissem ἁγνορύτων. Eurip. Bacch. 154. Τμώλου χρυσοῤῥόου." Blomf.]

[* "'Αγνόστομος, (ὁ, ἡ, Os sacrum habens,) Tzetz. Chil. 6, 34. (Τὸ στόμα τὸ ἁγνόστομον παρὰ Διονυσίῳ.)" Boissonad. Mss.]

[* 'Αγνοτελής, έος, ὁ, ἡ. Orph. Argon. 551. Αἰδομένους Θέμιν ἁγνοτελῆ, ξενίην τε τράπεζαν. "'Αγνοτελῆ Θέμιν quod vocat, illud videtur indicare summam castimoniam cerimoniamque inesse in legibus observandis. Violata hic erat per ignorantiam lex amicitiæ, et jus hospitalitatis." Gesner. Idem in Hymn. 53=54, 1. Κλῦθί μευ, ὦ *πολύσεμνε τροφεῦ, Βάκχοιο τιθηνὲ, Σιληνῶν ὄχ' ἄριστε, τετιμένε πᾶσι θεοῖσιν, Καὶ *θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ τριετηρίσιν ὥραις, 'Αγνοτελὴς, γεραρὸς, θιάσου νομίου τελετάρχα. "'Αγνοτελὴς, γεραρὸς ingeniose Pierson. Veris. 42. et puto etiam vere. 'Αγνοτελὴς epitheton Themidos Argon. 547. Γεραρὸς est in Voss. (Par. α. β.) Sed jam Casaub. de Sat. l. c. ἁγνοτερὴς quidem plane vitiosum putat, et leg. ἁγνοτελὴς, vel *ἁγνοθελὴς, vel *ἁγνομελὴς, ut *αἰγομελὴς de Pane 10, 5. (Αἰγομελὲς, βακχευτὰ, *φιλένθεος, *ἀντροδίαιτε.) Pro γερανὸς autem, (ut vulgo legitur,) γεραρὸς, vel γεραός." Gesner.]

[* "'Αγνοτόκεια, Theod. Prodr. Not. d. Mss. T. 6. p. 531." Boissonad. Mss.]

[* "'Αγνόφυτος, (ὁ, ἡ,) Jo. Geometra Hymn. 3, 13. (Χαῖρε καὶ ἐκ πισύρων παγὲν ἐκ γενετῆς ἁγνοφύτου 'Αρχεγόνων ἀρετῶν ἔμπνοον *αὐτόκαλον.)" Kall. Mss.]

'Αγνής, έος, ὁ, ἡ, pro ἁγνὸς, etiam dicitur ap. poëtas. 'Αγναῖον item Purum Hesych. exponit.

"'Αγνεῖον Hesych. affert pro πηγαῖον, Fontanum, ap. quem paulo ante præcedit 'Αγναῖον· καθαρὸν, Purum." [Ubi Albert. consuli jubet Hesychii 'Αγνή· καθαρὰ, καὶ ἀμίαντος, ἡ (ἢ) παρθένος, καὶ νῆσος. De qua glossa vide nos in 'Αγνός.]

'Αγνότης, ητος, ἡ, Castitas, Castimonia, pro quo ἁγνεία sæpius usurpatur. ["Integritas, Innocentia, Mens et vita pura ab omni vitiositate. Semel legitur in N. T. 2 Cor. 6, 6. ἐν ἁγνότητι declaramus nos Dei ministros per vitæ sanctitatem." Schleusner. Lex. in N. T.]

'Αγνεών, ῶνος, ὁ, Locus, ubi virginibus pudicitia eripiebatur, per antiphrasin sic dictus, ap. Athen.

A 12. qui tamen dicit ex ipso facto nomen hoc inditum loco fuisse. Sed videtur intelligendum per antiphrasin, quasi e contrario ejus, quod illic fiebat. [Locus est 515. e Clearcho de Vitis: Λυδοὶ, φησι, διὰ τρυφὴν παραδείσους κατασκευασάμενοι, καὶ κηπαίους αὐτοὺς ποιήσαντες ἐσκιατροφοῦντο, τρυφερώτερον ἡγησάμενοι τὸ μηδ' αὐτοῖς ὅλως ἐπιπίπτειν τὰς τοῦ ἡλίου αὐγάς· καὶ τέλος πόῤῥω προάγοντες ὕβρεως, τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας καὶ παρθένους εἰς τὸν τόπον, τὸν διὰ τὴν πρᾶξιν 'Αγνεῶνα κληθέντα, συνάγοντες, ὕβριζον. Eust. 1082.: Καὶ εἷς μὲν ὡς ἐῤῥέθη οὗτος λόγος, ἕτερος δὲ τοιοῦτος. Λυδοὶ πόῤῥω προάγοντες ὕβρεως, τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας καὶ παρθένους εἰς τόπον συνάγοντες, ὃν αὐτοὶ 'Αγνεῶνα ἐκάλουν, ὕβριζον εἰς αὐτάς. Καὶ ἦν ἡ μὲν φαυλότης τοῦ ἔργου, ἴση τοῖς ἐπὶ τῇ 'Ομφάλῃ· ἡ δὲ τοῦ τόπου κλῆσις διέφερεν. Οὐ γὰρ 'Αγὼν, ἡ 'Αγκὼν, ἀλλὰ 'Αγνεὼν ἐκαλεῖτο, *παικτικῶς καὶ αὐτὸς ἀντιφραζόμενος· ἀληθῶς γὰρ ἄναγνος ἦν. Αἱ δὲ ἱστορίαι αὗται Ξάνθου εἰσὶ τοῦ Λυδοῦ, ὥς φησιν 'Αθήναιος. Imo e Clearcho sumsit, ut ipse testatur. "Heindorf. ad
B Plat. Phædr. 286." Schæf. Mss. Vide supra cxli. a.]

¶ 'Αγνεύω, f. σω, p. κα. Castus sum, Castitatem s. Castimoniam colo. Purus et impollutus vivo, ut faciunt sacerdotes. Sic in Κεφ. 'Ρωμ. Plut. Διά τι νενόμισται τοὺς ἁγνεύοντας ὀσπρίων ἀπέχεσθαι; Plinius ap. Diosc. ἁγνευούσας γυναῖκας interpr. Castitatem custodientes, quem locum citavi in 'Αγνος. Hesych. ἁγνεύειν significare ait, Purum esse a rebus venereis et a mortuo, i. e. opinor, cum quis non attingit cadaver, aut non interest funeri, aliove modo funestatur. Æsch. (Suppl. 234.) ἁγνεύειν de ave etiam dixit, "Ορνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἁγνεύοι φαγών; His autem in locis neutrum est, absolute positum. [" Quomodo innocens erit, et a scelere immunis? Ita de barbaris loquens Ælian. V. H. 2, 31. Θύουσί τε καθαρῶς, καὶ ἁγνεύουσιν ὁσίως, A sceleribus se continent, Innocenter vivunt." Stanl.]

'Αγνεύω, cum gen., Purus sum, Impollutus sum hac vel illa re, pro signif. genitivi, qui illi subjungitur, Abstineo hac vel illa re, castitatis gratia. Plut.
C (7, 818.) 'Ενιαυτὸν ἀφροδισίων ἁγνεῦσαι, καὶ οἴνου, καὶ ψευδολογίας. Lucian. (2, 403.) Ὁ δ' ἁγνεύων ἔρωτος ἄῤῥενος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. Demosth. adv. Timocr. (618. et 758.) Οὐχὶ προειρημένον ἡμερῶν ἀριθμὸν ἁγνεύειν μόνον, ἀλλὰ τὸν βίον ὅλον ἡγνευκέναι τῶν τοιούτων ἐπιτηδευμάτων, οἷα τούτῳ βεβίωται. Synes. 'Ημῖν δὲ ἀπόχρη ἁγνεῦσαι ἀκοὰς βλασφημοσύνης ἀλεγεινῆς. Jungitur etiam infinitivo ap. Herod. 1, (140.) Οἱ μὲν γὰρ ἁγνεύουσι ἔμψυχον μηδὲν κτείνειν, εἰ μὴ ὅσα θύουσι, Puros se conservant et impollutos in eo, quod non occidunt, etc. || 'Αγνεύω cum gen. in activa signif., pro ἁγνίζω, Purum reddo, Expio, Lustro, ut ἁγνεύετε τὴν πόλιν, Civitatem lustrate, Expiate ab homicidio, ap. Antiphontem. Idem de eo, qui cædem admiserat, loquens, 'Αγνεύσει τε ἑαυτὸν, καὶ, etc.

['Αγνεύω. Harpocr. 'Αγνεύετε τὴν πόλιν· 'Αντιφῶν ἐν τῷ δευτέρῳ, ἀντὶ τοῦ ἁγνίζετε. "Nihil mutavimus hic, licet concisius legatur: 'Αντιφῶν ἐν τῷ δευτέρῳ. Nam quid illa? an in secunda de Veritate, quæ sæ-
D pius laudatur ab auctore nostro? nequaquam. Sed ἐν τῷ ὑστέρῳ *'Εκκατηγορίας ἀπαρασήμου. Ita illic Antipho (648.) Τιμωρεῖσθε δὲ τὸν ἀποκτείναντα, ἁγνεύετε δὲ τὴν πόλιν, τρία γὰρ ἀγαθὰ πράξετε. Ad hæc notavit Harpocr. ἁγνεύετε pro ἁγνίζετε poni, quod verissimum est." Maussac. Idem Antipho 763. Τοσαύτην γὰρ ἀνάγκην ὁ νόμος ἔχει, ὥστε καὶ ἄν τις κτείνῃ τινὰ ὧν αὐτὸς κρατεῖ, καὶ μὴ ἔστιν ὁ τιμωρήσων, τὸ νομιζόμενον καὶ τὸ θεῖον δεδιὼς, ἁγνεύσει τε ἑαυτὸν, καὶ ἀφέξεται ὧν εἴρηται ἐν τῷ νόμῳ, ἐλπίζων οὕτως ἂν ἄριστα πράξειν. "'Αγνεύει, imo vero ἁγνεύσει in futuro, (neque aliter exhibet Noster supra,) ob insequens ἀφέξεται. De hoc quidem vix supersit dubium; at illud nondum satis intelligo, qui homicida sola abstinentia a locis vetitis ἁγνὸς, Purus, fieri possit." Reisk. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 'Αγνεύεται, (l. 'Αγνεύετε) τὴν πόλιν· ἀντὶ τοῦ (sic) ἐκ Κατηγορίας Παρασήμου, (l. *'Εκκατηγορίας 'Απαρασήμου,) ἀντὶ τοῦ ἁγνίζεται, l. ἁγνίζετε. Hesych.: 'Αγνεύειν· καθαρεύειν, ἀπό τε ἀφροδισίων, καὶ ἀπὸ νεκροῦ. "Lexici Rhet.

Ms. (209. Bekk.) Interpolator sic olim in Hesychio suo legit: 'Αγνεύειν· τὸ ἀπὸ τῶν (τῶν in Bekk. deest) ἀφροδισίων καθαρεύειν, ἡ συνήθεια δὲ τὴν τῶν βρωμάτων ἀπόσχεσιν." Ruhnk. Etym. G.: 'Αγνεύειν· ἀπ' ἀφροδισίας, καθαρεύειν ἀπὸ νεκροῦ. J. Poll. 1, 25. Τὸ δὲ προσιέναι πρὸς τοὺς θεοὺς, καθηράμενον, καθαρεύσαντα, φαιδρυνάμενον, περιῤῥανάμενον, ἀποῤῥυψάμενον, ἀπονιψάμενον, ἁγνισάμενον, ἀγνεύσαντα, ἡγνευμένον, ὡσιωμένον, καθαρῷ νῷ, ὑπὸ νεουργῷ στολῇ, ὑπὸ * νεοπλυνεῖ ἐσθῆτι. Glossæ: 'Αγνεύω· Castitor. " V. ἐσοικίζω nocere videtur Gregorio Naz. in Murat. Anecd. Gr. 194. "Αγνευε πᾶσι, παρθένε, καὶ τοῖς ὄμμασι Πάντων μάλιστα, μηδέ τιν' εἰσοικίσῃς 'Ανδρῶν βοηθὸν, μηδὲ τὸν σοφώτατον. Muratorius in primo versu leg. ait fortasse τοῖσιν, ut sit versus: quod mirum est valde. Ut sit versus, nil mutandum. Meliores tantum forent numeri, si scriberetur, "Αγνευε, παρθένε, πᾶσι κ.τ.ὁ. Sed alter versus laborat. Forte, μηδέ τινα συνοικίσῃς." Boissonad. ad Herodian. Partitt. 139. Cass. Dio 1307, 54. " 'Αγνεύειν τῶν ἀνιέρων καὶ παρανόμων ὁμιλίων, 6, 544. 'Αγνεύειν λόγων πονηρῶν, καὶ πράξεων ἀτόπων, καὶ πάθους κ. τ. λ. 7, 819." Reisk. Ind. in Plutarch. " Jacobs. Anth. 6, 326. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 92. Diod. S. 2, 555. Expio, Valck. ad Hippol. p. 310. ad Mœrin 375." Schæf. Mss. Aristoph. Lys. 1183. νῦν οὖν ὅπως ἀγνεύσετε, Schol. δηλονότι σκοπεῖτε, ὁρᾶτε· τὸ δὲ ἀγνεύειν ἐνταῦθα δηλοῖ τὸ ἑαυτὸν ἁγνὸν παρέχειν, καὶ ἁγνῶς πάντα πράττειν.]

[* 'Ηγνευμένως, Pure. J. Poll. 1, 32. "Ωσπερ καὶ τὰ ἐναντία τῶν ἀκαθάρτων, ὁσίως, ὡσιωμένως, ἁγνῶς, ἡγνευμένως, ἁγίως προσιόντες.]

'Αγνεία, ας, ἡ, Puritas, Castitas, Castimonia, ap. Isocr. Busiride. Sic Antipho (638.) Οὔτε εἰς τὰ τεμένη εἰσιὼν, τὴν ἁγνείαν τῶν θεῶν μιανῶ, utpote qui non sim cædis reus. [Idem 629. Εἰς τὰ τεμένη τῶν θεῶν εἰσιόντα μιαίνειν τὴν ἁγνείαν αὐτῶν.] Phocyl. (215.) 'Αγνεῖαι ψυχῆς, σοῦ σώματός εἰσι καθαρμοί. [" 'Αγνείη ψυχῆς, τοῦ σώματός ἐστι καθαρμός. Hæc est duorum Codd. scriptura. In impressis, ἁγνεῖαι— εἰσὶ καθαρμοί." Brunck. " 'Αγνείη ψ. οὐ, Bar." Gaisf.] Soph. (Œd. T. 863.) Εἴ μοι ξυνείη φέροντι μοῖρα Τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων "Εργων τε πάντων. Sumitur etiam in activa signif. pro Expiatio, Lustratio, sicut ἀγνεύειν pro Expiare, ut modo dictum est.

[" 'Αγνεία τριακονταέτις, Castitas Vestalium virginum in triginta annos præscripta, 1, 264." Reisk. Ind. in Plutarch. " Diod. S. 1, 323. 333. 366. Ruhnk. ad Tim. 13. (in "Αγος citatus.) Eldik. Suspic. 12. (in Εὐάγεια citatus.)" Schæf. Mss. Joseph. 1, 127. 948. 2, 2. 464. " Porphyr. de Non Esu Carnium, 'Αγνεία ἐστὶ φρονεῖν ὅσια. (Cf. Clem. Alex. ap. Suicer. infra.) Onomasticon Vetus: Puritas. 'Αγνεία. (Labbæi Glossæ: 'Αγνεία· Castitas, Castimonium, Pudicitia, Puritas.) Hesych. 'Αγνείας· καθαρότητος. (Vulgo legitur ἀγνοίας, quod ordo verborum postulat. 'Αγνείας correxit et Heins. ' Infra: Γνῶναι· συνουσιάσαι. Simplicius tamen ἀγνείας legeris, quomodo et Suicer. Thes.' Albert. Cf. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αγνεία· καθαρότης. Zonar.: 'Αγνεία· ἐπίτασις σωφροσύνης. Plenius Suid.: 'Αγνεία· καθαρότης, ἐπίτασις σωφροσύνης. Sequitur in Suida, * 'Αγνείας· ὄνομα κύριον. Ubi silet Kust. Sed veram lectionem exhibet Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: * 'Αγνίας· ὄνομα κύριον.) Virg. Æn. 3, 409. Hac casti maneant in religione nepotes. Ad q. l. Germanus Valens Guellius:—' 'Αγνοὶ, quibus opponitur, ἄναγνοι. Castum Latini non semper relatione ad libidinem aut Venerem facta dicunt: ut Cic. pro Lege Manilia 1. Labor meus in privatorum periculis caste integreque versatus, ἁγνῶς. Sæpe etiam ἁγνείαν ἱερῶν memorat Plato de LL. 10. p. 909. Et 11. p. 917. Καθαρότητος καὶ ἁγνείας τὰ περὶ τοὺς θεούς.'" Stanl. ad Æsch. Suppl. 234. Posterior Plat. locus sic legitur 9, 130. Bip. Πάντως μὲν δὴ καλὸν ἐπιτήδευμα, θεῶν ὀνόματα μὴ χραίνειν ῥᾳδίως, ἔχοντα ὡς ἔχουσιν ἡμῶν ἑκάστοτε τὰ πολλὰ οἱ πλεῖστοι καθαρότητός τε καὶ ἁγνείας τὰ περὶ τοὺς θεούς. Ad h. l. respexisse videantur Grammatici vett. supra citati. Sed audiendus est " Phavor. qui eandem glossam
A habet, (et) addit hæc, ἐλευθερία παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, quæ desumta sunt e 2 Cor. 7, 1. Ergo putavi eam glossam ad N. T. pertinere, ut 1 Tim. 4, 12. vel, 5, 2. Hesychius etiam 'Αγνοίας· καθαρότητος, l. 'Αγνείας, qua glossa forte spectat loca V. T. Num. 6, 21. vel 3 Esdr. 9, 20. Εἰς ἐξιλασμὸν κριοὺς ὑπὲρ τῆς ἁγνείας αὐτῶν, secundum lectionem Ed. Ald. Nam in Rom. plane ut ap. Hesych. legitur ἀγνοίας." Ernest. ad Suidæ et Phav. Gloss. SS. Etym. G.: 'Αγνεία· παρὰ τὸ ἄγονον ἵεσθαι βίον, ἢ παρὰ τὸ ἀγανιᾶν, ὅ ἐστι καθαρεύειν. Anastasius, Montis Sinæ Monachus, ad calcem Etym. M. 827.: 'Αγνεία· διὰ τὸ ἄγονον ἵεσθαι βίον.]

[" 'Αγνεία, Puritas, Castitas. Quanquam per se latissime patet et Omnem probitatem morum et puritatem a sceleribus, et interdum adeo Verum Dei cultum, qui in ritibus externis est, significat, ut 1 Macc. 14, 36. tamen in libris N. T. ubi bis reperitur, strictius sumi videtur, ita, ut Castitatem, Pudicitiam notet. 2 Tim. 4, 12. ἐν ἁγνείᾳ: 5, 2. νεωτέρας ὡς
B ἀδελφὰς ἐν πάσῃ ἁγνείᾳ. Etiam ap. Veteres haud raro de Abstinentia a Venere usurpatur: v. Græv. ad Hesiod. "Εργ. 733. et Intt. ad Æl. V. H. 2, 31. Hesych. 'Αγνείας· καθαρότητος. Ita enim leg. loco impressi ἀγνοίας. Suid. 'Αγνεία· καθαρότης, ἐπίτασις σωφροσύνης. Et Phavor. ἐλευθερία παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, e 2 Cor. 7, 1." Schleusner. Lex. in N. T.]

[" 'Αγνεία. Hesych. 'Αγνοίας· καθαρότητος. Lege ἁγνείας. Suid.: 'Αγνεία· καθαρότης, ἐπίτασις σωφροσύνης. Puritas castitatis, vel, temperantiæ, ut ita dicam, intentio. I. e. Magna castitas, magna temperantia. Vel, Magna modestia, magna sanctimonia. Eadem Phav. habet. Glossæ veteres: 'Αγνεία· Castitas. Onomasticon: Puritas· ἁγνεία. Notat ergo Temperantiam et Castitatem. Ita sumitur 1 Tim. 4, 12. Chrys. Hom. 13. in illam Epistolam: 'Εν ἁγνείᾳ τῇ ὀρθῇ, ἐν σωφροσύνῃ. In puritate vera, in temperantia. Œcum. ad eund. loc. p. 755. 'Εν ἁγνείᾳ, τουτέστι καθαρότητι, παρθενίᾳ, σωφροσύνῃ. In puritate, h. e.
C Virginitate, Temperantia. Notat etiam Omnem vitæ puritatem, et a peccatis abstinentiam. Clem. Alex. Str. 4. p. 531. 'Αγνεία ἐστὶ φρονεῖν ὅσια, Puritas est, sancta animo agitare et sentire. Eadem repetuntur Str. 5. p. 551. Et Str. 7. p. 714. Τῷ ὄντι ἡ ἁγνεία οὐκ ἄλλη τίς ἐστι πλὴν ἡ τῶν ἁμαρτημάτων ἀποχή. Revera non alia est puritas, quam abstinere a peccatis." Suicer. Thes. Eccl. Cf. Porphyr. ap. Stanl. supra.]

[* 'Αγνία etiam bis legitur in Etym. M. v. 'Ράμνος. " 'Αγνία ferri potest, ut παρθενία 462, 14. sed usitatius tamen ἁγνεία, ut λαγνεία." Sylb. 'Αγνεία παραγωγικῶς secundum vett. scriberetur; at ἁγνίαν ὑποκοριστικῶς secundum recentissimorum consuetudinem diceres. De qua re jam plus semel monuimus.]

['Αγνεία et ὑγεία conf. ap. Suid. v. Καθήκοντα.]

"Αγνευμα, τὸ, pro ἁγνεία, ap. Eurip. [Troad. 500. "Ω τέκνον, ὦ * σύμβακχε Κασάνδρα θεοῖς, Οἵαις ἔλυσας συμφοραῖς ἄγνευμα σόν!]

'Αγνευτικὸς, (ή, όν,) Castitatis aliquid habens, Castitatem aliquatenus servans. Ita verti posse existimo
D per periphrasin, cum uno verbo reddi nullo modo possit. 'Αγνευτικὰ ζῶα Aristot. opponit τοῖς ἀφροδισιαστικοῖς. Erunt igitur animalia ἀγνευτικὰ, Minus libidinosa, Minus in Venerem proclivia. Gaza vertit, Quæ minus Venere valent. [Locus est H. A. 1, 1. Καὶ τὰ μὲν ἀφροδισιαστικὰ, οἷον τὸ τῶν περδίκων καὶ ἀλεκτρυόνων γένος· τὰ δὲ ἁγνευτικὰ, οἷον τὸ τῶν κορακοειδῶν ὀρνίθων γένος. " Accorambonus ἀγονευτικὰ e Cod. aliquo annotavit. Non multum spermatica vertit Thomas." Schneider. Glossæ: 'Αγνευτικόν· Piaculare. " Philo J. 766." Wakef. Mss.]

'Αγνευτήριον, τὸ, Bud. interpr., Locus in quo mens expiari debet et a contagione vitæ civilis expurgari: vel, Locus religiosus, in quo animi a contagione vitæ civilis purgantur. Gregor. adv. Julian. (69. Montac.) "Ετι δὲ καταγώγια πήξασθαι, καὶ ξενῶνας, ἁγνευτήριά τε καὶ παρθενῶνας, καὶ φροντιστήρια. [Porphyr. de Abst. 310. Οἵ γε παρὰ μὲν αὐτὸν τῶν λεγομένων ἁγνειῶν τὸν καιρὸν, οὐδὲ τοῖς συγγενεστάτοις καὶ ὁμοφύλοις ἐπε-

μίγνυντο σχεδὸν, οὐδὲ ἄλλον των θεωρούμενοι, ὅτι μὴ A πρὸς τὰς ἀναγκαίας * συναγνεύουσι χρείας, ἢ ἀγνευτήρια τοῖς μὴ * καθαρευούσιν ἄδυτα, καὶ πρὸς ἱερουργίας ἅγια κατανεμόμενοι. Quod vertitur:—"Nam in ipso castimoniæ et purificationis tempore ne cum maxime quidem sibi cognatis, et consortibus fere consuescebant, neque ab alio quopiam conspiciebantur, nisi cum necessarii simul abstinentium usus requirerent; quippe cum penetralia impuris et impurgatis hominibus inaccessa, et ad sacrificandum sancta incolerent." "Οὐδὲ ἄλλων τῶν θ. In Cod. Lips. est, οὐδὲ ἄλλων θεωρούμενοι. Videtur Porphyrius dedisse οὐδὲ ἄλλως θεώμενοι vel θεωρούμενοι. H. e. Neque alia in conditione sese conspiciendos dantes, quam aut apud etc. Mox forte τοῖς συναγνεύουσι χρείας, ἢ πρὸς ἀγνευτήρια." Reisk. "Vere Lips. Cod. οὐδὲ ἄλλων: Meerm. οὐδὲ ἀλλώντων. Dictum ergo est pro ὑπ' ἄλλων τινῶν. Posset alias quoque οὐδὲ ἄλλον πω θεωρούμενοι, quod Amico placebat. Paulo post rescribo etiam e Lips. et Meerm. καθαρεύουσιν." De Rhoer. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: 'Ιστιατόρια· τὰ χωρία B ὅπου ἱστιῶνται, καὶ νῦν καλούμενα ἀγνευτήρια, ὅπου κατάγονται. Phot.: 'Ιστιατόρια· τὰ, ἐν οἷς ἑστιῶντο, χωρία, ἃ νῦν καλεῖται ἀγντήρια. ("Ad secundam syllabam supra scriptum ευ. D. hanc vocem omittit." Hermann. Lege ἀγνευτήρια.) 'Ιστιατόρια· * δειπνητόρια. "B. omittit hanc glossam." Hermann. "Scribe ex Hesychio: 'Ιστιατορία: * δειπνητήριον. Cf. etiam Phav. ('Ιστιατορία· δειπνητορία.)" Schleusner. Adde Suid.: 'Ιστιατόρια· δειπνητόρια. Zonar.: 'Εστιατορεῖον· * δειπνοκλητόριον. "K. 'Εστιατόριον." Tittm. Hesych.: 'Ηβητήρια· ἑστιατήρια, κατάλυσις. "An ἑστιατόρια?" Albert. Codex exhibet ἱστηατήρια. 'Ιστιατορία, ἡ, non potest significare i. q. δειπνητήριον, ut existimabat Schleusner. Δειπνητόρια, δειπνοκλητόριον, et ἑστιατορεῖον, sunt voces nihili: lege δειπνητήρια, δειπνητήριον, ἑστιατόριον, ἱστιατόρια. Glossæ: 'Αγνευτήριον· Sacrarium.]

[* 'Αγνεύτρια, ἡ, Piatrix, Gl.]

"'Αναγνεία, ἡ, VV. LL. exp. Scelus, quod verbale est tanquam ab ἀναγνεύω, Sum ἄναγνος." C

[* "'Αφαγνεύω, Purum reddo, Lustro. 'Αφαγνεῦσαι καὶ ἀποπνεῦσαι ἀπὸ τοῦ σώματος, ὥσπερ αἰτίου πονηροῦ, μιασμοὺς, 9, 718." Reisk. Ind. in Plutarch.]

"Προαγνεύω, Prius purifico s. lustro." ["Castitate se præparo, lustro, 3, 21, 14." Ind. in Epictet. Scilicet ad sacra rite obeunda. "Themist. 51. ("Ενι δ' ἵμερος σωφροσύνης, * ἐνατρεμεῖ δὲ ἀλήθεια, ἐγκατοικεῖ δὲ πρᾳότης, ἐναστράπτει δικαιοσύνη, πολλά τε ἄλλα ἰνδάλλεται κάλλη, σεμνά τε, καὶ ἅγια, καὶ θεσπέσια· οἷς μὴ προαγνεύσαντα ἱκανῶς, μηδὲ τὴν ὄψιν προκαθηράμενον ἐκ τῶν φιλοσοφίας φαρμάκων, εἰκῇ οὑτωσὶ τὰ ὄμματα ἐξ ἐπιδρομῆς ἐπιβάλλειν, οὔτε ὅσιον, οὔτε συμφέρον.) Porphyr. de Abst. 185. ("Ωστε καὶ οἷς ἐπέτρεψαν θύειν, ἀπέχεσθαι τῶν θυομένων τούτοις παρήγγειλαν, προαγνεύειν τε ἀποσιτίαις, καὶ μάλιστα ταῖς ἀποχαῖς τῶν ἐμψύχων.)" Wakef. Mss.]

[* Προάγνευσις, ἡ, Præparatio ad sacra rite obeunda. Schol. Aristoph. Pl. 846. Μυστήρια δὲ δύο τελεῖται τοῦ ἐνιαυτοῦ Δήμητρι καὶ Κόρῃ, τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα· καί ἐστι τὰ μικρὰ ὥσπερ * προκάθαρσις καὶ D προάγνευσις τῶν μεγάλων.]

'Αγνίζω, f. ἴσω, p. ικα, Purifico, Lustro, Expio. Plut. Romulo (1, 131.) Καθαρμοῖς ἥγνισε τὰς πόλεις. Unde 'Αγνίζομαι passivum. Utroque simul utitur Schol. Apoll. R. 4. Χοιρίδιον μικρὸν, ὅπερ οἱ ἁγνίζοντες θύσαντες, τὰς χεῖρας τοῦ ἀγνιζομένου τῷ αἵματι αὐτοῦ βρέχουσιν. Et ἡγνισμένος, Expiatus, Purificatus, Greg.

'Αγνίζω, Adoleo. Apoll. R. (2, 926.) Καὶ ἥγνισαν ἔντομα μήλων, i. e. [secundum Schol.] ἐκάρπωσαν καὶ ἔκαυσαν. Hes. 'Αγνίσαι, Sacrificare. Item Corrumpere, apud Soph. ["'Εκάρπωσαν significatione vix differt ab eo, quod sequitur, ἔκαυσαν. Vide Biel. Thes. 1, 438. 2, 112." Schæf. "Ἥγνισαν, sic Codd. omnes. J. Rutgers. Var. Lect. p. 10. ἥγισαν reponendum censuit, quod minime necessarium est. (Verba sunt hæc:—'Jam inter cetera, quæ ap. Græcos significat τὸ ἀγνίζω, affertur quoque v. Adoleo. Persuasit hoc eruditissimis viris Apollonii locus, Χύτλα τέ οἱ χεύοντο, καὶ ἥγνισαν ἔντομα μήλων. Quo tamen et ipso loco, et illo Interpretis, "Ηγνισαν· ἀντὶ τοῦ ἐκάρπωσαν καὶ ἔκαυσαν, ἥγισαν scr. puto.') Hesych. 'Αγνίσαι· ἀποθῦσαι Βουσίριδι, καὶ διαφθεῖραι, Σοφοκλῆς ἐν 'Αμφιαράῳ." Brunck. "Lege, Εὐρ. Βουσίριδι. Scribebatur nempe E. Βουσίριδι. Quod absorbebatur a præcedenti αι. Vide Hesych. v. 'Ατρεκήσασα. Quod notavit Guyet. ('Puto excidisse Εὐριπίδης, ut alibi ait in 'Ατρεκήσασα.')" Toup. Emendd. 3, 434. "Non male suspicatur Guyet. excidisse hic nomen Euripidis, ut integrum sit, Εὐριπίδης Βουσίριδι. Inter Tragœdias enim Euripideas et Busiris memoratur ap. veteres." Kust. "Sic etiam supplerat Soping. quod omisit Schrevelius, notæ Guyetianæ præmittens, nescio unde, vocem 'Οσίριδι. Nisi in altero Cod. suo Guyetus conjecerit, ἀποθῦσαι 'Οσίριδι. Phavor. distinctionem ponit ante Βουσίριδι. Wesseling. hæc sana putat, et e Poëta quodam sumta, qui Busiridi mactatos describebat. 'Αγνίσαι de victimis adhibuit Apoll. R. 2, 928. Nisi pro ἥγνισαν malis ibi legere ἥγισαν, ut J. Rutgers. (l. c.) Καθαγνίσαι autem Eurip. dixit Ion. 708.; et ἀγνίσει, Alcest. 77. Neutra lectio absurda; prior tamen magis placet. Sæpius drama absque auctoris nomine citatur." Albert. "'Αγνίζω, vox optima, minime dubia, (ut existimabat Schneider. Lex.) Apoll. R. 2, 926. ubi nihil mutandum." Passow. ap. Beck. Act. Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 94. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αγνίσαι· τὸ θῦσαι, (καὶ adde ex Hesychio, ut Brunck. Lex. Soph.) διαφθεῖραι κατ' ἀντίφρασιν. Οὕτω Σοφοκλῆς. "'Αγνίζειν πυρὶ poëtis est Comburere. Eurip. Or. 40. Ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξ ὅτου σφαγαῖς Θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισται δέμας: Suppl. 1217. Τεμένη δ', ἵν' αὐτῶν σώμαθ' ἡγνίσθη πυρί. 'Αγνίζειν absolute etiam Comburere significat. Χεύαντο autem in hoc versu scripsi ad temporum rationem pro vulg. χεύοντο." Brunck. ad Apoll. R. l. c. "Brunck. sine Codd. χεύαντο, ut tempora congruerent. Nec hoc, nec Rutgersii ἥγισαν, necessarium." Beck. Sed Brunckium satis tuetur Etym. M. Χύτλα· κυρίως εἰσὶ τὰ μεθ' ὕδατος ἔλαια, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ ἐναγίσματα, οἷον, Χύτλα τέ οἱ χεύαντο, καὶ ἥγνισαν ἔντομα μῆλα. Cf. Zonar., Hesych. et Schol. Apoll. R. 1, 1075. Vide et nos in 'Αγίζω. "Ad Dionys. H. 3, 1495. Markl. Suppl. 1211. Musgr. ib. Iph. T. 705. et Reisk. Wakef. Alc. 74. Ruhnk. ad Tim. 12. (vide "Αγος.) Toup. Opusc. 1, 90. Valck. Phœn. p. 749. ad Diod. S. 1, 314. ad Alcest. 1149. ad Charit. 365. a." Schæf. Mss. Musgr. ad Antig. 196. Erf. Orph. Lith. 211. 'Αγνίζειν μὲν πρῶτον ἐποιχόμενος πέρι πάσας.]

['Αγνίζω. Glossæ: 'Αγνίζω· Piago, Purifico. 'Αγνίζεται· Piatur. Lex. de Spiritibus Dictionum 222.: Τὸ η pro τοῦ γ δασύνεται ἀεί·——τὸ μέντοι ἡγνικότες ἐκ τοῦ ἀγνίζω γέγονε, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἁγνὸς, τὸ δὲ ἁγνὸς ἐκ τοῦ ἅζω ῥήματος τὴν δασεῖαν ἐφύλαξε, καὶ πλὴν εἰ μὴ κατὰ τροπήν ἐστι τοῦ α εἰς η, οἷον ἠγάθεος, ὁ ἄγαν θεῖος. Hesych. 'Ηγνικότες· καθαρίσαντες. "Biel. ascripsit 1 Petr. 1, 21. Ψυχὰς ἡμῶν ἡγνικότες. Suidas, καθάραντες." Ernest. ad Gloss. SS. Suidæ et Phav. J. Poll. 1, 25. Τὸ δὲ προσιέναι πρὸς τοὺς θεοὺς,——ἀγνισάμενον, ἀγνεύσαντα, ἡγνευμένον, ὡσιωμένον. Lex. Ms. Octateuch. ap. Biel. Thes.: "Αγνισον· καθάρισον.]

["'Αγνίζω, proprie quidem est Purgo, Sordes ab aliqua re removeo, sed in N. T. æque ac in Vers. Alex. maxime de Purificatione Levitica et externa, h. e. de Ritibus illis religiosis dicitur, qui in lege Mosaica partim iis, qui se quocunque modo polluerant et inquinarant, ut contactu cadaveris, cibis interdictis; partim vero iis, qui se voto quodam religioso obstrinxerant, interdum etiam, qui se ad festum aliquod celebrandum præparare cupiebant, observandi et peragendi præscripti erant, unde in Vers. Alex. Hebr. טהר in Piel 2 Paral. 29, 18. 30, 18. קדש Ex. 19, 10. et התחטא Num. 8, 21. respondet. Verbo Latino Lustrare optime exprimi posse videtur in loco Jo. 11, 55. "Ινα ἀγνίσωσιν ἑαυτοὺς, Ut se præpararent ad festum Paschatos, ubi v. Wetsten. Ante

festum autem solebant Judæi in templo versari, precari, abstinere a certis cibis, lavare vestes, radere caput etc. Cf. Lightfoot. Hor. Hebr. et Talm. p. 1078. In iis vero locis, ubi de Voto religioso suscepto sermo est, significat, In castimonia vivere, Nasiræum esse, Legibus Nasiræatus convenienter vivere. Act. 21, 24. Ἁγνίσθητι σὺν αὐτοῖς, Vive et tu cum iis in castimonia: 26. Σὺν αὐτοῖς ἁγνισθεὶς, Cum iis castimoniam suscipiens: 24, 18. Ἐν οἷς εὗρόν με ἡγνισμένον, In quibus dum occupor, offenderunt me in templo voto meo me exsolventem. Qui vero voto quodam obstricti erant, tenebantur e lege Mosaica per aliquot dies abstinere a vino et cibis delicatioribus, non visere ægrotos et mortuos, non radere comam etc. Cf. Lightfoot. Hor. Hebr. 369. et J. D. Michaelis Jus Mosaicum P. 3. p. 1. Est autem hic τοῦ ἁγνίζειν significatus unice ab auctoribus Vers. Alexandrinæ repetendus, qui hoc verbo in exprimendo Hebr. נזר usi sunt: v. c. Num. 6, 2. 3. Ἀνὴρ ἢ γυνὴ, ὃς ἂν μεγάλως εὔξηται εὐχὴν ἀφαγνίσασθαι ἁγνείαν Κυρίῳ, ἀπὸ οἴνου καὶ σικέρα ἁγνισθήσεται. Sed interdum etiam ἁγνίζειν ad animum translatum notat Emendare, Efficere, ut aliquis abstineat a sceleribus et vitæ sanctitati studeat. Jacobi 4, 8. Ἁγνίσατε καρδίας, Emendate animos. 1 Petr. 2, 22. Τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἡγνικότες. 1 Jo. 3, 3. Ἁγνίζει ἑαυτὸν, καθὼς ἐκεῖνος, sc. Θεὸς, ἁγνός ἐστι." Schleusner. Lex. in N. T.]

Ἁγνισμὸς, ὁ, Purificatio, Expiatio, Lustratio, Plut. Κεφ. Ῥωμ. Καὶ περιμάττουσι σκυλακίοις τοὺς ἁγνισμοῦ δεομένους. Item Adolitio, ab Adoleo. Pro eodem dicitur etiam Ἅγνισμα, ατος, τό.

[Ἅγνισμα. Num. 19, 9. Glossæ: Ἁγνισμὸς, ἅγνισμα· Lustratio, Purificatio. Ἁγνιάσματα, l. Ἁγνίσματα· Piacula. Orph. Hymn. 83=82. Κλῦθι, μάκαρ, πολύολβε, θεῶν ἅγνισμα μέγιστον, Τέρμα φίλον γαίης, ἀρχὴ πόλου, * ὑγροκέλευθε, Ἔλθοις εὐμενέων μύσταις κεχαρισμένος αἰεί. Æsch. Eum. 324. ὁ Λατοῦς γάρ Ι-Νις μ' ἄτιμον τίθησι, Τόνδ' ἀφαιρούμενος Πτῶκα, ματρῷον ἅ-Γνισμα κύριον φόνου, Schol. τὸν τῷ ἰδίῳ θανάτῳ ἀφαγνιοῦντα τὸν φόνον τῆς μητρός. Ἅγνισμα δέ τινες εὐφήμως, τὸ * μόλυσμα.]

[Ἁγνισμός. Pseudo-Herodian. Partitt. 179.: Τὰ διὰ τοῦ ισμος ὀξύτονα διὰ τοῦ ι γράφονται, ὅσα ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ιζω ῥημάτων γίνονται, οἷον, φωτίζω φωτισμὸς, ἁγνίζω ἁγνισμὸς, ὑβρίζω ὑβρισμὸς, κλυδωνίζω *κλυδωνισμὸς, καὶ τὰ ὅμοια. "Brunck. Aristoph. 1, 185." Schæf. Mss. Vide Biel. Thes.]

[" Ἁγνισμὸς, Purificatio, Expiatio, Lustratio, et speciatim, uti ἁγνεία Num. 6, 21. Illa ipsa abstinentia a vino, cibi certis generibus, visendis ægrotis et mortuis, radendo capite, cui se aliquis obstrinxerat voto suscepto, Nasiræatus. Semel tantum legitur in N. T. Act. 21, 26. Διαγγέλλων τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἡμερῶν τοῦ ἁγνισμοῦ, Significans jam finitum esse tempus Nasiræatus. Hinc ei Hebr. נזר respondet Num. 6, 5. æque ac נדה Num. 31, 23. in Vers. Alex. Ἁγνισμὸν ποιεῖσθαι, pro Expiare, legitur ap. Dionys. Hal. A. R. 3, 22." Schleusner. Lex. in N. T.]

Ἁγνιστικὸς, ή, όν, Expiandi s. Lustrandi vim habens, Expiandi facultate præditus, ut ἁγνιστικὸν πῦρ, Eustathio in Hom. [" Schol. Pind." Wakef. Mss.]

Ἁγνιστήριον, τὸ, Locus ubi fit expiatio, vel, Id quo fit expiatio. Hes. ἁγνιστήριον Salem esse dicit, [οἱ ἅλες. " Credo ita dici, quod salis in lustrationibus esset usus. Ἁγνίτην πάγον de Sale Lycophro 135. Ita Wessel. Vide not. in Ἁγνίτης." Albert. " Plinius: Ibique se purificantes solemniter aqua circumspergi. Quod ad religionem, et purificationis ritum magis facit. Græci περιῤῥαίνεσθαι hoc dicunt, i. e. Circumspergi. Inde in templis περιῤῥαντήρια, quæ et ἁγνιστήρια vocabantur, quod ex his circumspersi purificarentur. Hero in Automatorum libris (Mathem. Vett. 219.) Θησαυροῦ κατασκευὴ τροχὸν ἔχοντος στρεφόμενον χάλκεον, ὃς καλεῖται ἁγνιστήριον. Τοῦτο γὰρ εἰώθασιν οἱ εἰς τὰ ἱερὰ εἰσιόντες στρέφειν. Idem (l. c. 185.) Ἐν τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς, πρὸς ταῖς παραστάσεσι (παραστάσι Mathem. Vett.) τροχοὶ χάλκεοι ἐπίστρεπτο, γίνονται (* ἐπίστρεπτοι γίνονται Mathem. Vett.) πρὸς τὸ τοὺς εἰσερχομένους ἐπιστρέφειν αὐτοὺς, διὰ τὸ δοκεῖν τὸ (τὸν Mathem. Vett.) χαλκὸν ἁγνίζειν. Ἔστι δὲ καὶ περιῤῥαντήρια πρὸς (τὸ Mathem. Vett.) τοὺς εἰσερχομένους περιῤῥαίνεσθαι. Δέον οὖν (οὖν ἔστω Mathem. Vett.) ποιῆσαι, ὥστε, ἐπιστραφέντος τοῦ τροχοῦ, ὕδωρ ἐξ αὐτοῦ ἐπιῤῥέειν εἰς τὸ, ὡς εἴρηται, περιῤῥαίνεσθαι. Videtur hic ἁγνιστήριον et περιῤῥαντήριον diversa facere, sed idem erat. Θησαυρὸν vocat, et σπονδεῖον, Vas, aquæ lustralis plenum, quod in ingressu templorum ponebatur. Idem alibi (175.) Εἰς ἔνια σπονδεῖα (* σπόνδια Mathem. Vett.) πενταδράχμου νομίσματος ἐμβληθέντος ὕδωρ ἀποῤῥέει εἰς τὸ περιῤῥαίνεσθαι, (περιρέεσθαι Mathem. Vett.) Et paulo post (imo statim sequuntur hæc:) Ἔστω σπονδεῖον ἢ θησαυρὸς ὁ αβγδ, οὗ στόμιον ἔσται τὸ α ἀνεστομωμένον, ἐν δὲ τῷ θησαυρῷ ἀγγεῖον ἔστω τὸ ζηθκ, ἔχον ὕδωρ καὶ πυξίδια, (καὶ * πυξιδίαν τὴν λ, Mathem. Vett.) Hujusmodi θησαυροὶ s. σπονδεῖα rotulam ex ære habebant versatilem, quam templum intrantes vertebant, et aqua inde effluente sese circumspergebant, et purificabant. Hæc rota ἁγνιστήριον vocabatur. Circumspergi ad verbum est περιῤῥαντίζεσθαι." Salmas. Exerc. Plin. 216.]

Ἁγνίτης, ου, ὁ, Expiatus a scelere, aut, Qui expiavit aliquem, ut ait Hesych. ἁγνίτης ἅλς, Divinum sal, ap. Lycophr. Eust.

[Ἁγνίτης. Hesych. Ἁγνίτης· ὁ ἁγνισθεὶς μύσους, ἢ ὁ καθάρας τινὰ, τοὺς δὲ αὐτοὺς καὶ ἱερειά τινες ἔλεγον, καὶ τὸ καθαίρειν παρὰ τὸ * ἱερίζειν. " Τοὺς δὲ αὐτοὺς καὶ ἱέρεια etc. putem hæc loco mota, et referenda ad τοὺς ἅλας in Ἁγνιστήριον." Verwey. " Phavor. legit ἱερείας. Apud J. Poll. 1, 24. θεοὶ καθάρσιοι, ἁγνῖται, (' præerant expiationibus cædium,' Kuhn.) Pausan. Lacon. 14. p. 242. (vide infra.) Ceterum Kust. legit, τοὺς δὲ αὐτοὺς καὶ * ἱεριστὰς ἔλεγον, καὶ τὸ καθαίρειν ἱερίζειν. Addit: ' Sane v. ἱερίζειν, (quod in Lexx. vulgg. frustra quæras,) olim in usu fuisse, non solum ex h. l. colligere licet, sed etiam ex eo, quod Hesych. infra scribit: Ἀφιερισμένα· περικεθαρμένα.'" Albert. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἁγνίτης· ἱκέτης καὶ καθάρσιος. Καὶ γὰρ ὁ μύσους ἁγνισθεὶς, καὶ ὁ καθήρας οὕτως ἐλέγοντο. Editum est a Bekkero ἁγίτης, sed, cum verborum ordo ἁγνίτης leg. esse postulet, forte typographo tribuendus est error. Glossæ: * Ἁγνιστής· Purificus. " Heyn. Hom. 8, 694. Wakef. Alc. 606." Schæf. Mss. " Eust. 748.: Καὶ τὸν ἅλα γοῦν τοῦ Νηρέως τοῦτον θεῖον τινὰ ἔχειν δύναμιν ὁ μῦθός φησιν, ἐπὶ τοῖς ἐσθίουσιν· ἄλλως μέν τοι κοινότερον, θεῖον τὸν ἅλα φησὶν, ἢ διότι συναγωγός ἐστιν εἰς φιλίαν, καὶ εὐνοίας σύμβολον τοῖς ξένοις ἐν τῇ τραπέζῃ παρετίθετο, ἢ διότι τὰ ἁλίπαστα ἐπὶ πολὺ παραμένειν ποιεῖ. Εἴποι δ' ἄν τις καὶ παρὰ τῷ Λυκόφρονι ἁγνίτην τὸν ἅλα λέγεσθαι, ἀντὶ τοῦ θεῖον. Καὶ Πλούταρχος δὲ ἐν τοῖς ἑαυτοῦ Συμποσιακοῖς εἰς τοῦτο γράφει, ἃ καὶ ζητητέον ἐκεῖ. Lycophr. locus est 134. οὐδὲ τὸν ξένοις Σύνδορπον Αἰγαίωνος ἁγνίτην πάγον. Schol. Ἁγνίτην πάγον· τὸν ἅλα διὰ τὸ τίθεσθαι ἐν κατάρχαις τῶν ξενιῶν, καὶ ἁγνίζειν, καὶ καθαίρειν τοὺς φιλιουμένους, ἢ ὅτι τὸ ἁλυκὸν καὶ θαλάσσιον ὕδωρ καθαρτικώτερον φύσει τῶν γλυκέων, καθάπερ ἄλλοις δοκεῖ, καὶ οὐκ ἔμοι γε, ἢ διὰ τὸ ἀφανίζειν. Καὶ παροιμία· Θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά. (" Eurip. Iph. T. 1193. cf. Erasm. Adag. Chil. 3. Cent. 4. Prov. 9." Sebast.) Πάγον δὲ διὰ τὸ ἐξ ὕδατος πεπῆχθαι· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐστὶ τῆς θαλάσσης ἔφορος, ἧς πηγνυμένης οἱ ἅλες γίνονται, ὅθεν ὁ πάγος. " Τὸν ξένοις — πάγον, sc. οὐκ αἰδούμενος, Sal marinum, quod simul cum hospitibus sumitur. Quam molesta verborum pompa! pro Jure hospitalitatis, quod est inviolabile, ἁγνίτης i. q. ἁγνὸς, nec satis apte Schneider. Lex. v. Πάγος, laudato Lycophr. loco, de Mari ipso explicat. Plane aliena sunt, quæ Interpretes de Sale puro effundunt." Muller. Pausan. 3, 14. Προελθοῦσι δὲ ἀπὸ τοῦ Δρόμου, Διοσκούρων ἱερὸν καὶ Χαρίτων, τὸ δὲ Εἰληθυίας ἐστὶν, (' Cod. Vind. Εἰλειθυίας, quæ scriptura in Pausania potissimum reperitur.' Fac.) Ἀπόλλωνός τε Καρνείου, καὶ Ἀρτέμιδος * Ἡγεμάχης, (Clavier edidit Ἡγεμόνης.) Τὸ δὲ τοῦ * Ἁγνίτα πεποίηται μὲν ἐν δεξιᾷ τοῦ Δρόμου, Ἀσκληπιοῦ δέ ἐστιν ἐπίκλησις ὁ Ἁγνίτας, ὅτι ἦν ἄγνου τῷ θεῷ ξόανον.

Ἡ δὲ ἄγνος λύγος καὶ αὐτὴ κατὰ ταυτά ἐστι τῇ ῥάμνῳ. A "Ἁγνίτας cum primitivo ἄγνος ferri possunt, ut denominata sint παρὰ τὴν ἀγνότητα, a castitate, quam innata vi conciliare judicantur. Alii tamen malunt ἄγνος et ἀγνίτας παρὰ τὴν στέρησιν τῆς γονῆς, ab imminutione atque extinctione seminis genitalis." Sylb.]

[* "Ἁγνιστεία, (ἡ,) emend. 4 Macc. 7, 9." Valck. Mss.]

[* Ἀνάγνιστος, ὁ, ἡ, Non expiatus, Impurus. Orph. Argon. 1236. Οὐδὲ γὰρ ὔμμε πατρίσιν οἴομαι ἄσσον ἱκέσθαι, Αἰὲν ἀναγνίστοισιν ἀλιτροσύναις ἀχέοντας, Μέσφ' ὅταν ἐκνίψησθε μύσος θείοισι καθαρμοῖς, Ὀρφέος ἰδμοσύνῃσι, παρὰ κροκάλῃσι Μαλείης. Cf. Εὐάγνιστος.]

Ἀφαγνίζω, Purifico, Expio. Suid. ἀφοσιῶ exp. ἀποκαθαίρω et ἀφαγνίζω. Gregor. Naz. in Julian. (28.) Αἵματι μὲν οὐχ ὁσίῳ τὸ λουτρὸν ἀποῤῥύπτεται, τῇ καθ' ἡμᾶς τελειώσει τὴν τελείωσιν τοῦ μύσους ἀνατιθεὶς, ὃς ἐν βορβόρῳ κυλισθεὶς κατὰ τὴν παροιμίαν· καὶ τὰς χεῖρας ἀφαγνίζεται, τῆς ἀναιμάκτου θυσίας ἀποκαθαίρων, B δι' ἧς ἡμεῖς Χριστῷ κοινωνοῦμεν καὶ τῶν παθημάτων καὶ τῆς θεότητος, κ. τ. λ. i. e. ἀποκαθαίρεται. [Schol. Ἀφαγνίζεται· ἀνάγνους ἀπεργάζεται. Τὸ γὰρ ἀφαγνίζεσθαι ἐναντίον ἐστὶ τῷ ἀγνίζειν. Margo: γρ. μιαίνεται. Hippocr. de M. S. 4. p. 329. Αὐτοί τε ὅρους τοῖσι θεοῖσι τῶν ἱερῶν καὶ τῶν τεμενέων ἀποδεικνύμενοι, ὡς ἂν μηδεὶς ὑπερβαίνῃ, εἰ μὴ ἁγνεύοι, εἰσιόντες τε περιῤῥαινόμεθα, οὐχ ὡς μιαινόμενοι, ἀλλ' εἴ τι καὶ πρότερον ἔχομεν μῦσος (l. μύσος,) τοῦτο * ἀφαγνιούμενοι. Sed illud ἀφαγνιούμενοι non est ab ἀφαγνίζω, sed, ut notat Kall. Mss., ab ἀφαγνιόω, quod verbum, a Lexicographis prætermissum, extat et in Schol. Æsch. Eum. 327. Ματρῷον ἄγνισμα· τὸν τῷ ἰδίῳ θανάτῳ ἀφαγνιοῦντα τὸν φόνον τῆς μητρός. Eurip. Alc. 1144. Οὔπω θέμις σοι τῆσδε προσφωνημάτων Κλύειν, πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νερτέροις Ἀφαγνίσηται, καὶ τρίτον μόλῃ φάος. "Emend. Soph. Antig. 202. Pausan. 185. Καθίσαντες δὲ ἐνταῦθα ἐκάθαιρον, καὶ εἰσιτίων, ἐς ὃ ἀφήγνισαν." Valck. Mss. Suid.: Ἀφαγνίσαι· ἀποδοῦναι, καθιερῶσαι, λέγεται δὲ καὶ τὸ C συλῆσαι. "Scr. ἀποδῦσαι, vel, ut Porto videtur, ἀποδῦναι, Exuere. Hesych. Ἀφαγνίσας· ἀποδύσας, ἢ συλήσας. Καὶ ἀφαγνίσαι, sic enim locus ille supplendus est, καθιερώσασθαι, ἀφοσιώσασθαι." Kust. "F. ἀποδύσας.—Ἀφαγνίσασθαι. Vide Ἁγνίσαι, (ubi ἀποθῦσαι, Βουσίριδι.) Num. 6, 2." Wakef. ad marg. "Scr. Ἀφαγνίσασθαι· καθιερώσασθαι. Lev. 6. (imo Num. 6, 2.) de Naziræorum voto et separatione: Ὃς ἂν μεγάλως εὔξηται εὐχὴν ἀφαγνίσασθαι ἁγνείαν Κυρίῳ." Heins. "Excidisse v. Ἀφαγνίσασθαι, novi articuli caput, animadverteram quoque in Peric. Crit. Kust. ad Suid. ut et in Nott. Mss. in h. l. supplet, Καὶ ἀφαγνίσαι· καθιερώσασθαι. Sed prius malim. Suid. Ἀφαγνίσαι· καθιερῶσαι. Harpocr. Ἀφοσιῶ·—ἀφαγνίζω. Ergo ἀφαγνίσασθαι est καθιερώσασθαι, ἀφοσιώσασθαι. Atqui ita legit Biel. allato loco Num. 8, 21. ubi ἀφαγνίσασθαι. Eandem vocem supplet Suicer. Thes. Eccl. Cyrill. Lex. Ms. etiam habet ἀποδοῦναι. Cf. Suicer." Albert. "Ἀποδύσας, ἢ συλήσας. Sensu nempe Comico, vel per D euphemismum, uti ap. Aristoph. Pl. 681. ἁγίζειν εἰς σάκταν Comice dicitur pro Aliquid furtim ablatum in saccum concedere. Pari modo νεωκορεῖν, quod proprie est Templum verrere s. purgare, interdum significat ἱεροσυλεῖν, teste Suida v. Νεωκορήσει, et v. Ἱερόν τι νεωκορήσας, ubi v. quæ notavimus." Kust. Phrynichi Σοφ. Προπαρ.: Ἀφαγνίσαι· ἀντὶ τοῦ ἀνιερῶσαι, καὶ ἀναθεῖναι ἁγίῳ. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀφαγνίσαι· ἀποδοῦναι, καθιερῶσαι, λέγεται (δὲ) καὶ τὸ συλῆσαι. Zonar.: Ἀφαγνίσαι· καθιερῶσαι, λέγεται δὲ καὶ τὸ συλῆσαι. "Kusteri κρίσις non una de causa minus satisfacit. Primum vulg. lect. non parum firmat Cyrillus Ms. qui ἀποδοῦναι exhibet. Deinde si Suid. dedisset ἀποδῦσαι, vel ἀποδῦναι, non utique addidisset, λέγεται δὲ καὶ τὸ συλῆσαι. Idem enim ἀποδῦναι, s. ἀποδῦσαι, et συλῆσαι. Quod vel ex Hesychio liquet. Addo Aristoph. Eccl. 664. Οὐδ' (Οὐκ Brunck.) ἀποδύσουσ' ἄρα τῶν νυκτῶν, Neque nocte obvios spoliabunt. Videor autem locum αὐτότατον invenisse, quo respexit Suid. Sed in eo erravit noster Lexicographus, quod lectionem dubiæ quidem fidei, ut sæpius evenit, fuerit secutus. Locus est ap. Soph. Antig. 201. Ἐτεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν Ὄλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστεύσας δορὶ, Τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντ' ἀφαγνίσαι, Ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς. Ita quidem edidit Canter. vir doctissimus, applaudentibus Jos. Scal. et HSt. Quibus et se comitem, qualem qualem, nuperrime adjunxit Burton. Vereor equidem ut recte. Neque enim ea est utique vis τοῦ ἀφαγνίσαι, ut huic loco satis conveniat. Nam quod Suid. exponit per ἀποδοῦναι, Justa persolvere, vereor ut id præstare possit. Ἀφαγνίσαι est Lustrare, Expiare, Purificare. Harpocr. Ἀφοσιῶ· ἀντὶ τοῦ ἀποκαθαίρω, ἀφαγνίζω. Agath. 2. p. 38. Παράγει ἐς μέσον τὸν ἀνδροφόνον, ὡς οὐχ ὅσιον ὂν ἐπὶ τὸν πόλεμον ἰέναι, πρὶν ἀπολυμήνασθαι καὶ ἀφαγνίσαι τὸ μίασμα. Menander in Excerptis Hœschelii 127. Ὧδέ τε ἔδοξαν καὶ σφᾶς ἀφαγνίζειν. Vides jam verbum istud ἀφαγνίσαι sedem in loco Sophoclis non satis belle tueri posse. Nescio tamen annon pro eo stare quodammodo videatur ipse Soph. infra v. 555. Θανεῖν τε σὺν σοὶ, τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι. Ubi Schol. ἀντὶ τοῦ τιμῆσαι. (Alius Schol. καθοσιῶσαι καὶ τιμῆσαι. 'Bene Schol. per τιμῆσαι interpretatur. Sic contrarium μιαίνειν Euripidi ἀτιμάζειν valet Suppl. 380. Heraclid. 265.' Musgr.) Sed aliud est τὸν θανόντα ἁγνίσαι, aliud τὰ πάντα ἀφαγνίσαι. Adde quod libri veteres universi ἀφανίσαι agnoscant. Quibuscum facere videtur Hesych. Ἀφανίσαι· σκεπάσαι, προνομεῦσαι. (Imo sacra est glossa. 'Ita Ezech. 30, 9. Σπεύδοντες ἀφανίσαι τὴν Αἰθιοπίαν, et alibi. Vide Biel. Thes. Eodem modo Gloss. Mss. in Ezech.' Ernest. ad Gloss. SS. Hesychii.) Quare hoc Catone contentus, pristinam lect. revocandam, atque ita tandem locum, qui et alio morbo affectus est, redintegrandum censeo: Τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντα γ' ἀφανίσαι. Eteoclem, qui bello strenue se gesserit, et pro urbe pugnans interierit, terræ mandent, atque omnia insuper condant, quæ una cum præclaris mortuis condi solent. Hic est sensus loci, quem minus cepisse videntur Editores. De more autem ea una condendi, quæ mortuis vel honori vel usui futura erant, ἐν ᾅδου sc., consulendi VV. DD. qui de funeribus vett. scripserunt. Verba autem κρύψαι et ἀφανίσαι conjungi solent. Pollux 6, 209. Ἀφανίσαι δ' ἂν εἴποις, κρύψαι, κατακρύψαι. Longus 2. Ἡ σύριγξ ἔφευγε καὶ τὸν Πᾶνα καὶ τὴν βίαν. Φεύγουσα, κάμνουσα, l. καὶ κ., ἐς δονακας κρύπτεται, εἰς ἕλος ἀφανίζεται. Ælian. H. A. 2, 7. Τῇ ψάμμῳ ἀφανίζεσθαι, καὶ ἑαυτὰ ἀποκρύπτεσθαι. Schol. Pind. p. 28. Ὁ κόρος κρύψιν θέλων καὶ ἀφανισμὸν θεῖναι τοῖς τῶν ἐσθλῶν καλοῖς. Plut. de Is. et Osir. 98. Squire: Ἡ γὰρ λεγομένη κάθειρξις εἰς τὴν σορὸν Ὀσίριδος, οὐδὲν ἔοικεν ἀλλ' ἢ κρύψιν ὕδατος καὶ ἀφανισμὸν αἰνίττεσθαι. Quin et, quod palmarium est, verbo ἀφανίζειν in re funebri utitur mox infra Sophocles 261. Ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, * τυμβήρης μὲν οὔ. Ille quidem tectus, tumulo autem non conditus, erat. Ita est distinguendus et interpretandus iste locus. Quod et recte vidit Schol." Toup. 1, 89. "Laterem lavat Noster, dum corruptum illud ἀφανίσαι tueri satagit. Calidius quoque quam par est, libros veteres universos ἀφανίσαι agnoscere pronuntiat. Turnebus enim pro varia lect. notavit * ἐφαγνίσαι, quod ex aliis Mss. edidit Brunck. Istud autem γε, quid ad sensum aut elegantiam faciat, plane me nescire fateor. Idem de loco Anaxandridæ, quem tractat Toup. supra p. 10—11. dictum puta." Porson. App. ad Toup. Emendd. 4, 440. "Καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι. Sic liquido scriptum in E. T. Estque hæc sincera lectio et optima, ut in glossis traditur, ad hunc modum resolvenda, Τάφῳ τε κρύψαι, καὶ ἐπὶ τῷ τάφῳ ἁγνίσαι τὰ πάντα, ἃ. Infra 247. καθαγιστεύσας itidem valet καὶ ἐφαγιστεύσας. In membr. scriptum ἀφαγνίσαι. Aldus mendose edidit ἀφανίσαι, quod nescio an in ullo scripto libro repertum fuerit. Miro tamen id judicio Toup. ad Suid. 1, 66. et Britannus nescio quis in nova Ed. Pentalogiæ tuentur, tanquam librorum veterum omnium

lectionem." Brunck. "Ἐφαγνίσαι habent etiam August. et Dresd. c. Gl. ἐπὶ τῷ τάφῳ ὁσίως ποιῆσαι, (et sic Schol. ap. Erfurdt. p. 131.) Canter. dedit ἀφαγνίσαι, reliquis impressis ἀφανίσαι præbentibus." Erfurdt. "Ἐφαγνίσαι, ita in calce Ed. Turneb. meritoque probat Heath. Ἁγνίζειν utique Græcis valet non Lustrare tantum, vel Expiare, verum et Sacrificare, Diis offerre. Vide Eur. Alcest. 76. Iph. T. 711. ubi ἁγνίσει et ἁγνισθεὶς in ἁγίσει et ἁγισθεὶς mutari non sinit metrum. Adde πέλανον ἐπὶ πυρὶ καθαγνίσας Ion. 720. ἥγνισαν ἔντομα μήλων Apoll. R. 2, 928. ubi non pariter a metro firmatur Mss. scriptura. Similem notionem habet v. ἐφαγιστεύω, cujus participium ἐφαγιστεύσας cum copula καὶ in unam vocem coalescit infra v. 253. (247.) ἀφανίσαι frustra tuetur Toup. ad Suid. in voce, reponens τὰ πάντα γ' ἀφανίσαι. Cantero placebat ἀφαγνίσαι." Musgr. "Ad Alcest. 1149. ad Dionys. H. 1, 382." Schæf. Mss.]

["Ἀφαγνίζω, Purifico, Expio. Hesych.: Ἀφαγνίσας· ἀποδύσας ἢ συλήσας, καθιερώσασθαι, ἀφοσιώσασθαι. Manca sunt. Ante καθιερώσασθαι ponendum Ἀφαγνίσασθαι: Qui exuit, vel depeculatus est. Consecrare, expiare. Cur tam diversas hæc vox habeat signiff., inquirendum. E LXX. Interpp. desumtæ sunt Hesychii interpretationes. Apud eos חטא non tantum redditur per ἁμαρτάνω, sed etiam, inter alia, per ἀδικέω, Injuria afficio, cui respondere possit συλάω: πᾶς γὰρ συλῶν, ἀδικεῖ. Vel, quia ἁγνίζω aliquando est Consecro, Deo scilicet; ἀφαγνίζω, significante præpositione ἀπὸ στέρησιν, Privationem, erit id, quod Deo, rebusque divinis consecratum est, in alienos usus per sacrilegium converto. Quid vero ἀποδύσας, Qui exuit? Quam cum συλάω habet convenientiam? Suidas habet, Ἀφαγνίσαι· ἀποδοῦναι, Reddere, Solvere. Portus ἀποδῦναι existimat legendum. Quid si ἀποδοῦναι retineretur, et ap. Hesych. pro ἀποδύσας, legeretur ἀποδούς? Certe חטא ap. LXX. Interpp. etiam redditur per ἀποτιννύω, Solvo, Reddo, Gen. 31, 39. Nihil tamen temere affirmarim: potest namque retineri ap. Hesych. ἀποδύσας, et ap. Suid. reponi ἀποδῦναι, quia inter ἀπόδυμι vel ἀποδύω, et συλάω non multum interest. De altera signif. minus laborandum; sæpe enim ἀφαγνίζω ap. eosdem Interpretes est ἀφιερόω, ἀφοσιόω, Consecro. Et Hesych., quando ἀφαγνίσασθαι exponit καθιερώσασθαι, ἀφοσιώσασθαι, respexisse videtur ad Num. 6, 2. Alia nunc occurrit ratio, cur ἀφαγνίζειν possit significare ἀποδιδόναι, et συλᾶν. Nempe v. נזר a LXX. Interpp. redditur per ἀπαλλοτριόω, quod responderet verbo συλάω, Ezech. 14, 5. 7. Hoseæ 9, 10. et per παραδίδωμι, Prov. 27, 24. Verbo ἀφαγνίζω etiam usus Clem. Alex. Strom. 2. p. 423. Πᾶν οὖν, εἴ τι ῥυπαρὸν καὶ μεμολυσμένον ἐπιτήδευμα, ἀφαγνιστέον τοῦ γάμου, Si quod ergo sordidum et spurcum studium, id a matrimonio expurgandum est." Suicer. Thes. Eccl.]

[* Ἀφαγνιστέον, vide Ἀφαγνίζω in fine.]

"Ἀφαγνισμὸς, ὁ, Purificatio, vel Consecratio. "Exponitur etiam Sanctimonia."

[* Ἀνάγνιστος, Impurus, Non expiatus, et * Εὐάγνιστος, ὁ, ἡ, Purus, Bene expiatus, Purificus. "In Orphei Arg. 606. Ὄφρα κε μειλίξαιντό οἱ εὐοίνοις * ἐπιλοιβαῖς Ῥείην * πρεσβυγενῆ, θυμὸν δ' ἀλέοιντο ἀνάσσης. Οἱ debetur Hermanno, cui sane sæpius, quam ipsi poëtæ, versus istud explementum placuit. Pro librorum μειλίξαιντο * εὐοινίστοις, cum Piersono scr. videtur μειλίξαιντ' εὐαγνίστοις. Saltem id melius, quam ceterorum molimina." Gerhard. Lectt. Apoll. 138. "Mihi non est dubium, quin maluerit auctor carminis cum apostropho dicere μειλίξαιντ', quam primam in εὐοινίστοις corripere, quod cum moneret Dorv. Van. Crit. 378. simul ostendit, etiam alioqui displicere sibi totum illud nomen. Hinc in mentem venit Piersono Veris. 114. mutare illud in εὐαγνίστοις, simile illi ἀνάγνιστος, quod habetur 1229. (Αἰὲν ἀναγνίστοισιν ἀλιτροσύναις ἀχέοντας,) et synonymum pene nomini εὐαγὲς Apoll. R. 1, 1140. 2, 717. Ego cogitabam aliquando, leg. esse μειλίξαντο * ἀοινίστοις, et intelligebam eandem rem, quam

A vocat Æsch. Eum. 107. χοὰς ἀοίνους, νηφάλια μειλίγματα. De similitudine in quibusdam libris pene indiscreta literæ α et diphthongi εὐ constat. Jam fuisse frequentes admodum eas, quas νηφαλίους θυσίας vocant, vini expertes, docet copiose admodum vet. Schol. Soph. Œd. C. 101. qui locus etiam in Suidæ collectaneis habetur v. Νηφάλιος θυσία. Cum vero hæc sacra Rheæ facta nihil jam ad χοὰς, s. inferias Cyzico debitas pertineant, nec inter eas deas Rhea l. c. memoretur, cui ἄοινα sacra fiant, nihil ausim mutare. Nec vero offendit me alterutrum nomen forma sua. Cum enim οἰνίζειν vel Olere vinum, vel Parare significet, pronum est utrumque inde nomen formare, significandæ vel Bene olenti a vino libationi, vel Nullum vini odorem saporemve habenti." Gesner. "Εὐοινίστοις etsi a Toupio (Emend. 1, 217.) utrumque explicatur, tamen non tollitur vitii suspicio. (Toupii verba sunt:—'Illud Orphei, λοιβαὶ εὐοίνιστοι, viris doctissimis minus videtur arrisisse. Pierson. leg. censet εὐαγνίστοις λοι-
B βαῖς. Sed minime solicitanda est vox innoxia et elegantissima. Εὐοίνιστοι λοιβαὶ sunt Libamina meraciora; Vino abundantia, ut non male Interpres. Ἀκρήτους λοιβὰς vocat Apoll. R. 1, 435.') An scr. Ὄφρα κε μειλίξαιντ' * οἰνοσπείστοις ἐπιλοιβαῖς. Nonnus 19. p. 520. Σειληνὸς δὲ * νεοσπίστου νέον οἶνον ὀπώρης, pro * νεοσπείστου." Ruhnk. "Consensus librorum μειλίξαιντο non elisa ultima exhibentium, et ineptum vocabulum εὐοινίστοις moverunt me, ut addito pronomine, μειλίξαιντό οἱ εὐοίνοις ἐπιλοιβαῖς scriberem." Hermann.]

"Καθαγνίζω, Purifico, vel Expio. Schol. enim "Eurip. in Or. (39.) Ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξ οὗ "σφαγαῖς θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισται δέμας, exp. "κεκάθαρται καὶ καθωσίωται, i. e. κέκαυσται, quoniam "ignis est καθαρτικός." [Schol. Καθήγνισται· καθωσίωται, κέκαυται. Ἁγνείαν γὰρ ἐκάλεσε τὴν διὰ πυρὸς φθορὰν τοῦ σώματος. Καθήγνισται· κεκάθαρται. Πάντα γὰρ καθαίρει τὸ πῦρ, καὶ ἁγνὰ δοκεῖ εἶναι τὰ καιόμενα, τὰ δὲ ἄκαυστα μεμιασμένα. "Ἄκαυστα, sic
C Fl. 59. pro ἄταφα. In eo utrumque Scholion conjunctum est: Κάθαρσιν ἁγνείαν ἔλεγον οἱ Ἕλληνες τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ σώματος τὴν διὰ πυρὸς καῦσιν καὶ φθορὰν τούτου· πάντα γὰρ κ. τ. λ." Matth.] "Apud Soph. autem in Antig. p. 258. (v. 1069.) Ὅσων σπαράγματ' "ἢ κύνες καθήγνισαν, Ἢ θῆρες, pro μετὰ ἄγους ἐκόμισαν, "inquit Schol." [Ἐκοίμισαν corrigit Toup. Emend. in Suid. P. 3. p. 214. Triclin.: Εἰς δὲ τὸ Ὅσων, μὴ λάβῃς ἔξωθεν ἐπὶ, ἀλλὰ πρὸς τὸ Καθήγνισαν, (l. Καθήγισαν,) οὕτω, καθ' ὅσων ἥγνισαν, (l. ἥγισαν,) ἤγουν μεμιασμένως ἔφερον· ἄγος γὰρ τὸ μίασμα. "Καθήγισαν. Vide Lex. in Καθαγίζω. Nec aliter legisse Schol. ex ejus interpretatione liquet. Perperam in libris καθήγνισαν." Brunck. "August. Dresd. κατήγνισαν." Erfurdt. Vide Καθαγίζω. "Ad Lucian. 1, 466. a. Markl. Suppl. 1211. Ion. 720. Brunck. Apoll. R. 87. Kuster. Aristoph. 12. b." Schæf. Mss. "Zosim. 104." Wakef. Mss. Joseph. 1, 170. Τοὺς δὲ πόδας τῶν ἱερείων καὶ τὰ κατὰ νηδὺν ἐκκαθάραντες ἀκριβῶς, τοῖς ἄλλοις καθαγνισθησόμενα * προσεπιφέρουσι, Vat.
D προφέρουσι. Greg. Naz. in Julian. 85. Καὶ πολλὰ καταδεηθέντας τῆς τε ἐκκλησίας γενέσθαι μέρος, καὶ μυηθῆναι τὰ τελειότερα τῷ θείῳ καθαγνισθέντας βαπτίσματι. Suid.: Καθήγνισμαι· κεκάθαρμαι.]

[* Περιαγνίζω, Lustro. Vide supra 211. n. 1. Plut. 8, 952. Wyttenb. Οἱ δὲ ἱερεῖς ὕδατι χρῶνται, περιαγνίζοντες ἑαυτοὺς, ἐξ οὗ πέπωκεν ἴβις. Dionys. Hal. 1495. Χερνιψάμενοί τε γὰρ αὐτοὶ, καὶ τὰ ἱερὰ καθαρῷ περιαγνίσαντες ὕδατι.]

[* Περιαγνίστρια, ἡ, Lustratrix, ut ita dicamus. Hesych. Ἐγκιλικίστρια· περιαγνίστρια.]

[* "Προαγνίζω, (Prius sanctifico.) Athan. 1, 534." Kall. Mss. "Procop. Reg. 382. (in Meursii Opp. 8, 121. Ὅθεν οἱ Λευῖται, προηγνίσθησαν γὰρ, ἀντελάβοντο τῶν ἱερῶν.)" Wakef. Mss.]

¶ Ἄγνος, ἡ, Frutex quidam in arborem assurgens, qui Latine Vitex. Quamvis autem ἄγνος non solum accentus sedem mutarit, sed et spiritum, dicitur tamen ἄγνος tanquam ἁγνὸς, ut colligere possumus e Diosc. 1, 136. (135.) Ὠνόμασται δὲ ἄγνος διὰ τὸ

τὰς ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ἁγνευούσας γυναῖκας εἰς ὑπόστρωμα χρῆσθαι αὐτῇ. Pro quibus Plinius hæc: Alii ἄγνον vocant, quoniam matronæ Thesmophoriis Atheniensium castitatem custodientes, his foliis cubitus sibi sternunt. At Schol. Nicandri agnoscit quidem et ipse ἄγνου in Thesmophoriis usum, sed tamen ἄγνον tanquam ἄγονον dictum tradit; ac certe pro eo facit spiritus tenuis, quo passim hæc vox notatur. [Locus est Ther. 71. Ἄγνου τε βρύα λευκά. Schol. Τὸ δὲ ἄγνου βρύα λευκὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τέθεικεν· ἐπεί ἐστι καὶ μέλας ἄγνος· πολυανθὴς δέ ἐστιν ὁ λύγος τοῦ ἄγνου, ὃν ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ὑπεστρώννυντο αἱ γυναῖκες· ἀντιπράττει γὰρ πρὸς συνουσίαν· διὸ καὶ ἄγνος λέγεται, ἄγονός τις ὤν.] Apud Theophr. ἄγνος exponitur a Gaza Amerina. Dioscorides in illo loco addit, ἄγνον dictam esse etiam λύγον, διὰ τὸ περὶ τὰς ῥάβδους αὐτῆς εὔτονον.

["Ἄγνος. "Method. Conviv. 137." Routh. Mss. Theoph. Nonnus 33. 187. 194. 236. 269. 273. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἄγνον· λύγον. Hesych. Ἄγνος· φυτὸν οὕτω καλούμενον. "T. Munker. ascripserat locum Lev. 23, 40. ubi LXX. Καὶ ἰτέας καὶ ἄγνου, Compl. ἀγνοῦ, κλάδους ἐκ χειμάῤῥου, cum Hebr. textus tantum legat ערבי נחל, Salices torrentis. Unde Drusius quærit: 'Quid viderunt, cum ita verterent?' Leg. hic Diosc. 1, 136. Ἄγνος, ἢ λύγος, θάμνος ἐστὶ δενδρώδης, παρὰ ποταμοῖς τραχέσι τε τόποις καὶ χαράδραις φυόμενος, ῥάβδους ἔχων δυσθραύστους, μακρὰς κ. τ. λ. Vitex, s. Lygos, frutex est in arborem assurgens, nasciturque in fluminum ripis, asperisque locis, ac torrentium alveis, ramos gerens longos, fractu pervicaces. Pausan. Lacon. 242. (L. 3. c. 14.) Τὸ δὲ τοῦ Ἀγνίτα πεποίηται μὲν ἐν δεξιᾷ τοῦ Δρόμου, Ἀσκληπιοῦ δέ ἐστιν ἐπίκλησις ὁ Ἀγνίτας, ὅτι ἦν ἄγνου τῷ θεῷ ξόανον. Ἡ δὲ ἄγνος λύγος καὶ αὐτὴ κατὰ ταυτά ἐστι τῇ ῥάμνῳ. Vide Ἄγνον (supra p. 1338.) et Λύγος, et Προμάλος. Cf. Bern. Martini Var. Lect. 2, 10. p. 36. Bod. ad Theophr. 264." Albert.]

["Ἄγνος. Geoponic. 2, 4. Ἔνθα πεφύκασι λύγοι, αἱ ὑπό τινων λεγόμεναι ἄγνοι, ubi Niclas.:—"Arbusculæ hæ passim ita conjunguntur, ut habeantur pro iisdem. Plin. 24, 9, 38. Vitex Græci Lygon vocant, alii Agnon. Diosc. 1, 135. ἄγνος ἢ λύγος. Timæus: Ἄγνος· φυτὸν, ὃν καὶ λύγον. Paul. Ægin. 7, 3. ἄγνος ἢ λύγος. Eustath. Od. I. p. 1639. pr. (369. Bas.) Λύγος ὡς ἐῤῥέθη ὁ ἄγνος, et paulo post, ὁ ἄγνος, ἤγουν ὁ λύγος. Idem Il. Λ. p. 834. (768. Bas.) λύγος καὶ ἄγνος καλεῖται, ubi addit et tertium nomen, eundemque fruticem οἶσον quoque vocari affirmat. Cum vero λύγος sit, ut Eustathii verbis loco proxime laudato utar, Φυτὸν ἱμαντῶδες καὶ ἁπαλὸν, οὗ οἱ ἁπαλοὶ ἀκρέμονες καὶ μᾶλλον αἱ παραφυάδες, καὶ εἰς πλέγμα συστρέφονται καὶ εἰς δεσμοὺς, κατά τινας σχοίνους τε καὶ ἱμάντας, inde factum est, ut λύγους generatim Omnes fruticum et arborum ramusculos lentos ac flexibiles dixerint, unde in opere rustico vincula fiunt, ἁπλῶς τὸν τοῦ τυχόντος δένδρου ἁπαλὸν κλάδον, utque idem significet, quod Lat. Vimen, et Germ. eine Wiede. Scilicet populares mei Wieden vocant omne genus vinculorum, e piceæ, salicis, betulæque ramulis, flagellis lupuli, Hopfbramen, et, quæ tenacia sunt ac tortilia, aliis, factorum. Idem quodam modo accidisse τῷ ἄγνῳ videtur, qui proprie quidem Vitex est, cujus figuras exhibent Bod. ad Theophr. 265. Matthiol. in Dioscor. 1, 116. Dodonæus 6, 2. 12. 762. etc., sed passim confunditur cum fruticibus aliis similibus. S. Methodius Sympos. de Castitate p. 265. Allat. (392. Op. cum Amphil. edit.) arborem esse eandem, quam Rhamnum affirmat, Τὸ αὐτὸ δένδρον ῥάμνος καὶ ἄγνος ἐστὶν, ὑφ' ὧν μὲν ῥάμνος καλούμενον, ὑφ' ὧν δὲ ἄγνος. Verum hic quidem solitarius est, necdum, qui cum eo sentiat, occurrit. Nam quæ Etym. M. (infra citandum) habet, mutuata sunt e Methodio, et Pausaniæ verba 3, 14. p. 242. Lips. Ἡ δὲ ἄγνος λύγος καὶ αὐτὴ κατὰ ταυτά ἐστι τῇ ῥάμνῳ, similitudinem modo, non eandem naturam indicare videntur. Contra vulgaris error ἄγνον et Salicem ob similitudinem sæpissime permiscet. LXX. Intt. quoties occurrunt ערבים, reddunt aut ἰτέαι, ut Ps. 136, 2. Es. 44, 4., aut ἄγνοι, ut Job. 40, 17. et Lev. 23, 40., ubi

A jungunt ἰτέας καὶ ἄγνου κλάδους ἐκ χειμάῤῥου, et Catena in Jobi l. l. c. 28. p. 577. Aquilam, observat, ἰτέαι χειμάῤῥου vertisse: ipsaque ἄγνον et ἰτέαν indiscretim habet, id quod Methodius quoque ejusdem libri alio loco p. 99. (378.) fecisse videtur. Et in Nothis Diosc. 1, 135. p. 443. λύγος s. ἄγνος Romanis dicitur σάλιξ μαρίνα, Salix marina s. Amerina. Unde interpretibus ἄγνος passim est Amerina, velut Gazæ Theophr. Hist. 1, 5. 22. 23. 3, 12. quem hic secutus est Cornarius. Columella vero 4, 30, 4. et Plin. 24, 9. 37. Amerinam inter salices referentes recte ab ἄγνῳ, Vitice, distinguunt, ita tamen, ut hic magnam agnoscat similitudinem, Non multum, dicens, a salice vitilium usu distat vitex, foliorum quoque aspectu, nisi odore gratior esset. Etiam Dioscor. περὶ ἄγνου et περὶ ἰτέας, separatim agit, licet vicinitate jungat. Interim ἄγνον aqua gaudere, et regionibus aquosis consentiunt omnes, etiam Method. Orat. 1. de Resurrect. p. 301. coll. Orat. 2. p. 325. ubi eundem * πύραγνον vocat. Scriptura in libris variat: B scribitur ἁγνὸς, et ἅγνος (ut in Paus.), cum aspiratione, et ἄγνος leniter. Ultima ratio vera est; est enim ex ἄγονος contractum, ut docent Scholiastæ, et VV. DD. ad Hesych. h. v. quorum scrinia non compilo; sed addo Casaub. Lectt. Theocr. c. 9. p. 261. Com. qui appellari etiam πρόμαλος, observat, quæ tamen et ipsa diversa est, sed salici similis. Genus quoque est ambiguum. Ælius Dionysius, Eustathio Od. K. p. 1638. (367. Bas.) auctore, Atticis masculinum esse docet, ἄγνον ἀρσενικῶς, οὐ λύγον καλοῦσιν Ἀττικοί. Et sic sæpe occurrit. Sed Pausaniæ, ut vidimus, et Dioscoridi, aliisque, est femininum."]

["Ἄγνος. Erotian.: Ἄγνου· λύγου. Ἔστι δὲ ὄνομα φυτοῦ, ὡς καὶ Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς (l. c.) λέγων, Ἄγνου τε βρύα λευκὰ, καὶ ἐμπρίοντ' ὀνόγυρον. Legitur in Hippocr. 186, 6. 203, 30. 220, 21. 39. 226, 28. 245, 25. 42. 254, 43. 256, 15. 257, 30. 258, 5. 285, 25. 286, 36. 287, 18. 514, 5. 16. 517, 4. 6.]

["Ἄγνος. Etym. M. Ἄγνος· τὸ φυτὸν, παρὰ τὸ τοὺς C ἐσθίοντας ἀγόνους τηρεῖν, ἄγονόν τι ὄν· ἢ παρὰ τὸ εἰς ἁγνείαν συντελεῖν, ἐσθιόμενον καὶ πινόμενον, ἔτι δὲ καὶ ὑποστρωννύμενον· ὃ καὶ λύγον καλοῦσι· τὸ τῆς σωφροσύνης δηλωτικὸν, καὶ ἡδονῆς σβεστικόν. Φασὶ γὰρ αὐτὸ ἐσθιόμενον σβεννύναι τὴν φλόγα τῶν ἡδονῶν. Ἁγνὸς δὲ λέγεται ὁ καθαρὸς ὀξυτόνως, παρὰ τὸ ἀγάζω ἀγανὸς, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἁγνὸς, ὡς παίζω παιδνός. Οὕτως Ὠρίων. Hinc suppl. et emendandus est Etym. G.: Ἄγνος· τὸ φυτὸν, παρὰ τὸ εἰς ἄγνοιαν (l. ἁγνείαν) συντελεῖν, ἐσθιόμενον καὶ πινόμενον, ἔτι δὲ καὶ ὑποστρωννύμενον. Cf. Etym. M. Μόσχοισι λύγοισιν· σημαίνει ἱμαντῶδες φυτόν· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἁπαλῶν ἔτι βοῶν ἐπὶ τὰ τρυφερὰ τῶν φυτῶν ἀγομένη· λύγος δέ ἐστιν ἱμαντῶδες φυτὸν, καὶ ἁπαλόν· ὃ καὶ οἶσον καλοῦσιν· ἐξ οὗ καὶ τὸ οἰσόκαρπον· καὶ μοσχύνεται, τρέφεται. Κυρίως τὰ μοσχεῖα, ἢ τῶν λεπτῶν λαχάνων φυτεῖα, ἢ φυτῶν. Τινὲς δὲ αὐτὸ καὶ ἄγνον καλοῦσιν· ὁ γὰρ τούτου καρπὸς ἐσθιόμενος, ἀφανιστικός ἐστιν ἀφροδισίων· καὶ οἱ ἱερεῖς δὲ τοῦ φυτοῦ τούτου τὰς κόμας τῇ ἑαυτῶν κλίνῃ ὑποτιθέασιν, ὡς φυσικήν τινα δύναμιν ἐχούσας D πρὸς ἁγνείαν. ("Leg. videtur, κυρίως δὲ * μοσχεία, ἢ τῶν λεπτῶν λαχάνων φυτεία. Alioqui parum constabit vel sententia, vel structura." Sylb. Omnino cf. Eust. infra citandum.) Ῥάμνος, ὃ καὶ ἄγνον φασὶ διὰ τὸ συγγενές· παρὰ τὸ στερέμνιον καὶ καρτερὸν πρὸς ἡδονάς· ὅθεν καὶ τὸν Ἠλίαν ἐκ προσώπου τῆς Ἰεζάβελ φεύγοντα, ὑπὸ ῥάμνον ἐλθεῖν· ὅτι τῶν φευγόντων τὸν οἶστρον καὶ τὴν γυναικὸς ἡδονὴν καταγώγιόν ἐστι τὸ τῆς * ἁγνίας ξύλον, ἀπὸ τοῦ * ἀρχιπαρθένου Χριστοῦ πεφυτευμένον τοῖς τὴν ἁγνίαν ἀσπαζομένοις. Vide Niclas. supra. In v. ἁγνίας—ἁγνίαν error subest.]

["Ἄγνος· φυτὸν, ὃν καὶ λύγον. Timæus. "Sc. καλοῦσιν, quod Suid. addit, ipsum etiam Plat. locum, ad quem glossa pertinet, subjiciens, Phædo 338. Ἦν γὰρ πλάτανος αὕτη, μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλὴ, τοῦ τε ἄγνου τὸ ὕψος, καὶ τὸ σύσκιον, πάγκαλον. Eundem locum laudarunt Plut. Amat. 749. et Æl. Dionys. ap. Eust. ad Od. I. p. 1638. Vide Is. Casaub. Lect. Theocr. 9. p. 261. et Intt. ad Hesych." D. R. Schol. Plat. 56.: Ἄγνου· ἄγνος, φυτόν τι θαμνῶδες, ἤ ἐστιν

ἡ λύγος. Suid.: Ἄγνος· φυτὸν, ὃν καὶ λύγον καλοῦσιν. Ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρνέου. Ἄγνον, οὐχὶ λύγον καλοῦσιν, (" hæc verba alieno loco posita sunt, et proculdubio e margine in textum irrepserunt. Quare ea in versione prætermisi." Kust.) Καὶ ἀρσενικῶς. Χιονιδης Ἥρωσι· Καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐθὲν ἔτι τέ μοι δοκῶ Ἄγνου διαφέρειν ἐν χαράδρᾳ πεφυκότος. Πλάτων· Ἥτε γὰρ πλάτανος αὕτη, μάλα· ἀμφιλαφὴς καὶ ὑψηλὴ, καὶ τοῦ ἄγνου δὲ τὸ ὕψος, καὶ τὸ σύσκιον, πάγκαλον. Ἁγνὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ καθαρός.]

[Ἄγνος· φυτὸν, ὃν καὶ λύγονα καλοῦσι, παρὰ τὸ τοὺς ἐσθίοντας ἀγόνους τηρεῖν, τινὲς δὲ τὸν * κολύανδρον (sic) λέγουσιν. " Suidas λύγον. Recte. Ita etiam Diosc. 1, 135. Ἄγνος, ἡ λύγος. Galen. Simplic. 6. Ælian. H. A. 9, 26. Plin. 9, 26." Tittm.]

[Ἄγνος. Eust. 834. Μόσχους δὲ λύγους, τοὺς ἁπαλοὺς δηλοῖ καὶ τρυφεροὺς, καί φασιν οἱ περὶ Ἀπίωνα καὶ Ἡρόδωρον, ἀπὸ τῶν ἔτι ἁπαλῶν βοῶν, ὅ ἐστι μόσχων, μετηνέχθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τὰ τρυφερὰ καὶ λυγώδη φυτά· δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τούτου καὶ τὸ μοσχεύειν ἡ γεωργικὴ λέξις ἐστίν· οἱ δ' αὐτοὶ καὶ λύγον φασὶν οὐχ ἁπλῶς τὸν τοῦ τυχόντος δένδρου ἁπαλὸν κλάδον, ἀλλὰ φυτὸν ἱμαντῶδες καὶ ἁπαλὸν, ὃ καὶ οἶσον καλοῦσιν, ἐξ οὗ καὶ οἰσόκαρπον, τὸ κατά τινας * ἀγνόκοκκον· ἐπεὶ ὁ λύγος καὶ ἄγνος καλεῖται οἱονεὶ ἄγονος· ὁ γὰρ αὐτοῦ καρπός φασιν ἐσθιόμενος, ἀφανιστικός ἐστι τῆς γονῆς. Διὸ καὶ οἱ ἱερεῖς κόμας τοῦ φυτοῦ τούτου ὑπετίθεντο τῇ στρωμνῇ ὡς φυσικήν τινα δύναμιν εἰς τὸ ἁγνεύειν ἐχούσας. Ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου λύγου, καὶ τὸ λυγίζειν· καὶ οἱ κωμῳδούμενοι ἐν φαύλαις ὀρχήσεσι λυγισμοί· λέγεται δὲ * λυγέα ἰδιωτικῶς· ἧς οἱ ἁπαλοὶ ἀκρέμονες καὶ μᾶλλον αἱ παραφυάδες, καὶ εἰς πλέγμα συστρέφονται, καὶ εἰς δεσμοὺς, κατά τινας σχοίνους τε καὶ ἱμάντας. Cf. Etym. M. supra citatum. Schol. Ven. A. ad Il. Λ. 105.: Δίδη μόσχοισι λύγοισι· ἐδέσμευσε ταῖς νέαις καὶ ἁπαλαῖς λύγοις καὶ βλαστήμασι· λύγος δὲ ἱμαντῶδές τι φυτὸν, καὶ ἁπαλὸν, ὃ καὶ οἶσον καλοῦσιν, ἐξ οὗ καὶ τὸ οἰσόκαρπον. Τινὲς δὲ αὐτὸ καὶ ἄγνον καλοῦσιν· ὁ γὰρ τούτου καρπὸς ἐσθιόμενος ἀφανιστικός ἐστι τῆς γονῆς· καὶ οἱ ἱερεῖς δὲ τοῦ φυτοῦ τούτου κόμας τῇ ἑαυτῶν κλίνῃ ὑποτιθέασιν, ὡς φυσικήν τινα δύναμιν ἔχοντα πρὸς ἁγνείαν· διὸ καὶ ἄγνος ἐκλήθη. Schol. Ven. B.: Δίδη μόσχοισι λύγοισι· οὐκ ἀπίθανος ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἁπαλῶν ἔτι βοῶν ἐπὶ τὰ τρυφερὰ τῶν φυτῶν ἀγομένη. Eust. 1638.: Λύγος δὲ ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι, φυτὸν εὔστροφον, καὶ ὡς ἀπ' αὐτοῦ ἐκείνου εἰπεῖν, * εὐλύγιστον, ὃ δὴ καὶ ἄγνος λέγεται παρ' Ἀττικοῖς. Φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος· Ἄγνον ἀρσενικῶς, οὐ λύγον καλοῦσιν Ἀττικοί. Φέρει δὲ καὶ χρῆσιν Πλάτωνος ταύτην· Ἥ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλα ἀμφιλαφὴς καὶ ὑψηλὴ, καὶ τοῦ ἄγνου τό τε ὕψος καὶ τὸ σύσκιον, πάγκαλον. Δοκεῖ δὲ καὶ τὸ λυγρὸν ἀπὸ τοῦ τοιούτου γίνεσθαι λύγου, ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται, λύγου δὲ πάντως παράγωγον, καὶ τὸ λυγίζειν, καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ λυγισμὸς, ἐξ οὗ τέτραπται καὶ ὁ κατὰ τὰς ὀρχήσεις, οὗ χρῆσις παρὰ τῷ Κωμικῷ.—Λυγροὺς δὲ ἑταίρους, τοὺς κακοὺς, ὅ ἐστι δειλούς· κυρίως δὲ τὸ λυγρὸν, χαλεπόν ἐστι, καὶ ὡς εἰπεῖν, ψυχρὸν καὶ θανάσιμον, ὡς καὶ σίδηρος ψυχρὸς ὁ * θανατοποιός· καὶ γίνεται ἡ λέξις παρὰ τὸν πρὸ ὀλίγων ῥηθέντα λύγον, ἵνα ᾖ λυγηρὸν καὶ ἐν συγκοπῇ λυγρόν· λύγος δὲ ὡς ἐῤῥέθη ὁ ἄγνος, φυτὸν ψυχρὸν καὶ ἐκ τῆς ἀγονίας ἄγνος λεγόμενον κατὰ συγκοπήν. Διὸ καὶ οἱ ἁγνεύειν ἐν Θεσμοφορίοις ἐθέλοντες, ὑπεστρώννυον ἑαυτοῖς τῶν τοῦ ἄγνου κλάδων, ἵνα μένοιεν ἄφυσοι. Ὥσπερ δὲ κατὰ τὴν ποίησιν ᾠκείωται τοῖς κάτω ἡ ἰτέα διὰ τὸ ὠλεσίκαρπον, οὕτω καὶ ὁ ἄγνος, ἤγουν ὁ λύγος, διὰ τὸ ψυχρὸν καὶ ἐντεῦθεν ἄγονον. Ἴσως δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου λύγου, καὶ * λυγαλέον, καὶ πλεονασμῷ λευγαλέον, τὸ ὀλέθριον.]

["Ἄγνος, Heindorf. ad Phædr. 198. Act. Traj. 1, 214. Alciphr. 192. Ilgen. ad Hymn. p. 448. Sylb. ad Pausan. 1, 391. Fac. ('Ἀγνίτας cum primitivo ἄγνος ferri possunt, ut denominata sint παρὰ τὴν ἁγνότητα, A castitate, quam innata vi conciliare judicantur. Alii tamen malunt ἄγνος et ἀγνίτας, παρὰ τὴν στέρησιν τῆς γονῆς, Ab imminutione atque extinctione seminis genitalis.')" Schæf. Mss. Glossæ: Ἄγνος, δένδρον· Salix Græca. Ἄγνος, ὅθεν οἱ λύγοι, Vimen.]

["Ἄγνος, Vitex Agnus, Hippocr. et Diosc. 1, 135." Sprengel. Hist. R. H. 45. 181. qui perperam utroque in loco ἁγνὸς pro ἄγνος dedit.]

Ἄγνος, Avis cujusdam nomen ap. Suid., εἶδος ὀρνέου.

Ἄγνος, ex Athen. 8. affertur pro pisce Uranoscopo, qui Callionymus a Plinio dictus sit, atque ab ipso Athen.

"Ἄγνον, τὸ, Ulva, genus herbæ palustris, ut quidem tradunt VV. LL."

[* "Ἁγνοῦς, Casaub. ad Athen. 103." Schæf. Mss. Harpocr. Ἁγνοῦς· δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, ἧς ὁ φυλέτης * Ἁγνούσιος. Δημοσθένης ἐν τῷ Ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Suid.: Ἁγνούσιος· Ἁγνοῦς δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἀκαμαντίδος, ἧς ὁ φυλέτης Ἁγνούσιος.]

Ἀγνώδης, Viticeus, ut ἀγνῶδες φύλλον ap. Theophr. Viticeum folium, Viticis folium.

[* Ἀγνόκοκκον, τὸ, v. Eust. in Ἄγνος citatum. Hinc intelligenda sunt loca, quæ protulit Ducang. in App. ad Gl. M. et I. Gr. p. 6.:—" Ἀγνόκοκα, ἀλυγαιόκοκα, (f. l. τὰ, vel ἡ, * λυγόκοκκα,) in Lex. Botanico e Cod. Reg. 2147. λιγαιόκουκα in Lex. Nicomedis."]

ἈΗΡ, ἀέρος, ὁ, Aër, unum e quatuor elementis: ἀέρος εὐκρασία, ap. Athen. 8., Aëris temperies, vel Cœli temperies. Nam in hoc genere loquendi usurpatur interdum cœlum pro aëre. Apud Eund. 2. μαλακὸς ἀὴρ, Mollis aër, cui opponitur σκληρὸς ἀὴρ 14. Apud Theophr. de C. P. 2, 10. ἀὴρ ὑγρότερος, Aër humidior. Σπᾷν τὸν ἀέρα, dicit quidam Poëta ap. Plut., Aërem attrahere, sed Lat. dicunt potius Haurire vel Carpere aërem. || Πρὸς τὸν ἀέρα διάγειν, ap. Aristoph., Sub dio commorari, i. e. ἐν ὑπαίθρῳ διατρίβειν. Plut. autem τὸν ὕπαιθρον ἀέρα dicit Qui undique patet, et nulla parte clausus est. || Usurpatur etiam in plurali numero, ut ἀέρων φθοραὶ, Aërum corruptiones, Pestilentiæ: sic ἀέρων εὐκρασίαι, ap. Chrysost. Utitur et Plut. plurali in Solone, et in Præc. de Valetudine tuenda. Itidem Aëres plurali numero dixit Vitruv. || Quidam male tradunt communis esse generis ap. Homerum; cum enim in feminino ponitur, Caliginem significat. || Etym. vult ἀὴρ derivatum esse vel ex αἴρω, quia in eo animalia quædam αἴρονται, i. e. sursum attolluntur, vel quod sit κοῦφος, i. e. levis, quia αἴρειν est κουφίζειν, et αἴρεσθαι, κουφίζεσθαι, aut ex ἄω, i. e. Spiro, Flo: quod ejus motus ventum efficiat. Apud Plat. habentur tres etymologiæ, vel quia αἴρει τὰ ἀπὸ τῆς γῆς, vel quia semper fluit, vel quia ex eo fluente fit spiritus. In VV. LL. ponitur unica, et ea quidem falsissima, ut ἀὴρ sit factus ex α privativa et ὁρᾷν: cujus etymologiæ occasionem dedit ea significatio, qua pro Tenebris ponitur et ἀορασία. Ego a spirando dictum esse aërem facile crediderim; sed malim ab ἄημι, quam ab ἄω formare. Quid si vero dicat aliquis ἄημι ex ἀὴρ esse deductum? Ei sane non valde repugnabo. Nam facile crediderim non aliunde derivatum esse nomen ἀὴρ, ab eo autem multa esse deducta. Quod enim vocabulum non derivatum esse dicendum est, si et huic derivationem tribuamus? || Habet autem ἀὴρ longum ᾱ passim ap. poëtas. Greg. tamen corripit, licentia utens nescio an concessa, cum dicit in enumeratione plagarum Ægypti, Τὸ τρίτον αὖ σκνίπεσσιν ἀὴρ καὶ γαῖα καλύφθη.

Ἀὴρ, fem. genere, Caligo, Aër tenebrosus, Aër nubilus, ut contra αἰθρία, Aër serenus. Exponitur etiam ἀορασία, h. e. Invisibilitas, ad verbum. Il. E. (864.) Οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ: Od. I. (144.) Ἀὴρ γὰρ περὶ [al. παρὰ] νηυσὶ βαθεῖ' ἦν. Cujus loci meminit Gellius, 13, 19., scribens: Contra vero idem Ennius in Annali duodevicesimo, Aëre fulva dicit, non Fulvo, non ob id solum quod Homerus ἀέρα βαθεῖαν dicit, sed quod hic sonus, opinor, vocalior est visus et amœnior. || Apud Theocr. 17, (118.) sunt qui ἀέρα pro Infernis tenebris accipiant, τὰ δὲ μυρία τῆνα, Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες, Ἀέρι πᾷ κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος, atque hic citant illud e Virg. Æn. 6. Aëris in campis, et locum ex Ausonio in Cupidine afflicto. Sed potest et generaliter pro Tenebris accipi, atque

ita exponi hic Theocr. locus: At infinita illa, quæ compararunt [Atridæ,] ampla regia Priami eversa, tenebris condita jacent, unde reditus minime patet. Sic poëtæ quæcunque perierunt, dicunt Tenebris esse condita, s. Caligine, vel Cæca nocte: ac præsertim metaphorice hoc de iis dicunt, quorum memoria periit ac plane abolita est. Fateor tamen posse et de Infernis tenebris intelligi, juxta illud ejusdem Theocriti, vulgo enim auctor putatur, in Adonidis Epitaphio ad Proserpinam, τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σε καὶ ᾅδην. Ita enim illic legere nonnulli malunt, quam Ἄρη, aut ἔῤῥει: harum lectionum mendosam utramque esse existimantes. Illam autem sequendo, videri possit Catullus in epigr. de Passere (3, 11.) ad utrumque locum Theocriti a me citatum allusisse. Nam Iter tenebricosum, unde nemo redit, est ἀὴρ, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος. Quod autem sequitur ap. Catull., malæ tenebræ Orci, quæ omnia bella devoratis, merito videri possit ex hoc Theocr. expressum, τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σε καὶ ᾅδην. Hos autem locos inter se confero, ut ostendam posse ἀέρι in illo Theocr. versu, itidem pro Infernis tenebris accipi. [Gaisford. edidit, τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ. "Vulcan. ediderat ἐς σὲ καὶ Ἄδην, suam conjecturam, factam e vitiosa lectione Ed. Flor. ἐς σὲ καὶ ἄρη. In Ald. legitur, τὸ δὲ πάγκαλον ἐς σὲ καὶ ἄρρει. Emendatam jam dedit Fulv. Ursinus: τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ. Br. edidit, ἐς σὲ καταῤῥῇ, sed in Notis monuit scr. ἐς τὺ κ." Valck. "Καὶ ἄρρει C. καὶ ἄρη R. Call." Gaisf.]

Ἀὴρ, juxta Erotian. 14. meæ Editionis, est etiam Noster spiritus, τὸ ἐν ἡμῖν πνεῦμα: i. e. opinor, ἀὴρ ὃν ἐκπνέομεν, i. e. Aër quem efflamus. Nam aër in prima significatione est ὃν εἰσπνέομεν. Sophoclis autem Schol. dicit, ἀὴρ ὃν ἀναπνέομεν. || Ibidem ait esse τὴν δι' ἕδρας δυσώδη πνοὴν, Graveolentem halitum per sedem, s. anum.

Ἀὴρ, notatum est etiam poni pro Balnei parte: e Galeno ad Glauc. Ἐν τῷ ἀέρι τοῦ βαλανείου χρονίσαι.

["Ἀὴρ, de genere huj. voc. v. omnino Wolf. ad Hesiod. p. 61. Toup. Opusc. 1, 159. Pierson. Veris. 88. Gierig. ad Ovid. 1. p. 5. Voss. Myth. Br. 1, 182. Valck. Diatr. 48. ad Charit. 266. Valck. Callim. 83. Plural. Wakef. Phil. 181. Luzac. Exerc. 98. Wakef. Georg. 52. Fischer. ad Weller. 1, 389. Heyn. Hom. 5, 145. 160. 7, 384. 738. Ἀέρες, Strabo 2, 191. Quantit. Aristot. Pepl. 37. Jacobs. 373. Caligo, Heyn. Hom. 5, 145. 662. 7, 199. 238. De odore, Ruhnk. ad Scheller. p. 6. Ἀὴρ, αἰθὴρ, Heyn. Hom. 6, 586. Ἀέρα τύπτειν, Wakef. S. C. 4, 144. 141. ad Lucian. 1, 773. Conf. cum ἀνὴρ, Jacobs. Anth. 9, 51. (et Æneæ Poliorc. 23.): cum ἀστὴρ, ad Lucian. 2, 92." Schæf. Mss.]

["Ἀὴρ, proprie Aër, elementum illud spirabile, calidum et fluidum, tenue et leve, quod undequaque terram ambit, et quo vivimus, dum eum pulmone partim admittimus, partim expellimus, quod Cicero de N. D. 2, 36. Animabilem spirabilemque naturam recte appellavit, et in quo ab Æthere differat, demonstravit. Act. 22, 23. Κονιορτὸν βαλλόντων εἰς τὸν ἀέρα, Pulverem in aërem jacientibus. Apoc. 9, 2. 16, 17. coll. v. 18. Ex hac aëris natura derivandæ sunt formulæ loquendi illæ proverbiales in N. T. obviæ. Cujusmodi est *a*) εἰς ἀέρα λαλεῖν, quod Suidæ est ἀνέμῳ διαλέγειν, et Lucretio 4, 929. Ventis verba profundere, h. e. Frustra verba facere, ita, ut alii nec intelligant orationem, nec aliquam inde percipiant utilitatem, εἰκῇ καὶ μάτην καὶ ἀνωφελῶς λαλεῖν, ut verbis Theophylacti utar ad 1 Cor. 14, 9. ubi formula, Ἔσεσθε γὰρ εἰς ἀέρα λαλοῦντες, de iis usurpatur, qui in conventibus Christianorum sacris utebantur linguis barbaris, quas nemo præsentium intelligebat. Deinde β) ἀέρα δέρειν, Aërem cædere, quam formulam vulgo, ut Jac. Lydius in Agonist. SS. c. 15., ab Athletarum σκιαμαχίᾳ desumtam putant, quando luctatores sine adversario adversus umbram pugnare solebant, vel vanitate quadam ducti, vel exercendi se gratia. Videtur potius olim usurpata fuisse de pugilibus, qui frustra mittebant cæstus et sic in aërem verberabant: cf. Eustath. ad Il. 20, 446., ubi formula [illegible] occurrit: de quibus Lat. Script. [illegible] In [illegible] brachia jactare, Vires in ventum eff[illegible] Æn. 5, 446., Verberare ictibus auras, [illegible] 376., usurpasse satis constat: unde [illegible] rebatur ad eos, quorum conatus [illegible] qui non consequuntur quod vol[illegible] 1 Cor. 9, 26. Οὕτως πυκτεύω ὡς [illegible] ἀέρα [illegible]. [illegible] lem ago, sed non frustra vires in ventu[m] eff[illegible] h. e. Certo scio, me acceptu[illegible] rum meorum. Cf. L. B[illegible] et K[illegible] Omne medium spatium, qu[o]d inter [illegible] et terram est, Regio illa et materia omnis ut [illegible] et terram interjecta. Hesych. et P[illegible] οὐρανοῦ καὶ γῆς τόπος. 1 Thess. 4, 17. [illegible] pella εἰς ἀπάντησιν [illegible] εἰς [illegible], h. e. vel, Obviam Domino nostro rapiemur, judi[illegible] in medio loco inter cœlum summum et terr[a]m, [quæ] fuit Grotii sententia; vel, Nubibus vecti per aërem obviam rapiemur Domino nostro. Fortasse autem, quod meliorem h. l. sensum redderet, [illegible] posset ex ipso usu loquendi, ἀέρα etiam [illegible] cœlum significare, sicut et Cœlum inter[illegible] pro Aere ponitur. Certe ab Aquila et Th[illegible] Job [illegible] שחקים per ἀήρ translatum legitur. [illegible] Tenebræ, Obscurus aer, ut loquitur Virg. [illegible] observante jam Eustathio ad Il. [illegible] et [illegible] Lex. Hom. 58. Villois. Hæc significatio, a [illegible] Thes. L. Gr. notata, multis Scriptorum veterum [illegible] confirmari potest. Il. 12, 240. [illegible] Ad occidentem, ubi densissima est caligo, [illegible] Hesiod. Th. 119. Τάρταρά τ' ἠερόεντα [illegible] [illegible]. Il. 17, 645. [illegible] qui locus citatur a Longino c. 9. a quo ἠὴρ [illegible] explicatur per σκότος. Sapient. 17, 9. Gell. 13, 19. Obtinet autem hic usus loquendi Ephes. 2, 2. Κατὰ τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος, ubi tamen per Principem tenebrarum metaphorice Diabolus intelligendus est, quatenus ejus imperio subjecti sunt omnes scelesti. Cf. infra sub Σκότος. Sed alii interpretes h. l. ad notionem, secundo loco positam, referunt, ut τοῦ ἀέρος sit, Qui in aëre versatur, et provocant ad locum Luc[illegible] 1538. ubi Schol. τοῦ ἀέρος interpretatus est τὰ ἐν ἀέρι τὴν διατριβὴν ποιοῦντα." Schleusner. Lex. in N. T.]

[Ἀὴρ. "Ὡς οὐκ ἀέρα δέρων. Docte Vulg. Non quasi aërem verberans. Virgiliana phrasi dixeris Non quasi ictibus auras verberans. Phrasis ἀέρα δέρειν, Auras verberare, propria in Pugilatu, quo pugnaturi brachiorum motu se præparabant ad certamen. [illegible] illuc videtur etiam respexisse [illegible] 14, 9. Sed illinc translata phrasis, in sermone quotidiano tanquam proverbialis adhibita, de iis omnibus ponebatur, qui operam inanem insumebant: in quem sensum etiam adhibebantur phrases ἄσκον δέρειν, Utrem verberare, et σκιαμαχεῖν, Cum umbra sua pugnare. Eust. ad Il. II. p. 530. Ἐν σκιαμαχίᾳ μαχόμενοι, ὥ φασιν ἀέρα δέρων. Male scribitur illic [illegible], quæ scriptio v. δέρω vitiosa reperitur et alibi." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 253.]

["Ἀὴρ dicitur ab ἄημι, Spiro. Ἡ γὰρ [illegible] τοῦ ποιεῖ τὸν ἄνεμον. Ad id Cicero alludit de N. D. 2.: Principio terra, situ in media parte mundi, circumfusa undique est hac animabili spirabilique natura, cui nomen est Aer, Græcum illud quidem, sed receptum jam tamen usu a nostris. Alii e Plat. aërem dictum volunt ἀπὸ τοῦ ἀεὶ ῥεῖν, Quod semper fluat: alii, Etymologum secuti, deducunt [illegible] αἴρειν, τὸ κουφίζειν, Ab elevando, quoniam [illegible] ζονται ἐν αὐτῷ καὶ αἴρονται τινα ζῶα, In eo quæ [illegible] animalia tolluntur; sive quod sit κοῦφος, Levis. Vide Etym. Vossii et Fungeri, Becmannum etiam de Orig. II. Significationes aliquot expendendæ sunt. 1. Ἀὴρ proprie notat Elementum calidum et fluidum, tenue et leve, infra cœlum ac supra terram et aquam existens. De eo nos duo tantum observamus. A. Proverbiales locutiones: cujusmodi in Scriptura *a*. Ἀέρα δέρειν, Aërem cædere, 1 ad Cor. 9, 26. quod est, interprete Bullingero nostro, Frustra et inaniter laborare, sicut in vanum laborat pugil, qui non antu-

gonistam, sed aërem cædit. Atque hoc est alias σκιαμαχεῖν, Sine adversario adversus umbram brachiis et cruribus pugnare. De hac umbratili pugna intelligi debet Dionys. Areop. de Div. Nom. 8. p. 624. dum de Elyma mago dicit: Μιμεῖται τοὺς τῶν ἀθλητῶν ἀπειρονίκας, οἳ πολλάκις ἀσθενεῖς εἶναι τοὺς ἀνταγωνιστὰς ὑποθέμενοι, κατὰ τὸ δοκοῦν ἑαυτοῖς, καὶ πρὸς ἀπόντας αὐτοὺς ἀνδρείως σκιαμαχοῦντες, καὶ τὸν ἀέρα διακένοις πληγαῖς εὐθαρσῶς καταπαίοντες, οἴονται τῶν ἀντιπάλων αὐτῶν κεκρατηκέναι, κ. τ. λ. Aliquando etiam antiquitus armis adversus umbram pugnatum est post cœnam, auctore Possidonio; et Galenus ad exercenda brachia et crura σκιαμαχίαν commendavit. Hujusmodi σκιαμαχίᾳ hodieque uti solent gladiatores, dum in certaminum præludiis brachia in ventum jactare solent, quod Ventilare dixit Seneca Epist. 117. p. 762. Quæ Theodoretus et Theophylactus ad h. l. afferunt, aliena sunt; volunt enim sensum esse, οὐ ματαιοπονῶ τὸν ἀέρα τύπτων, ἀλλὰ τοῖς ἀοράτοις ἀντιπάλοις τὴν πληγὴν ἐπιφέρω. Non suscipio inanem laborem, aërem feriens, sed invisibilibus adversariis vulnus infligo. Optime Cyrillus Alex. adv. Nestor. 3. p. 65. ἀέρα δέρειν explicat per σκιαμαχεῖν καὶ μάτην διατείνεσθαι, Cum umbris pugnare, et frustra contendere. Vide etiam Erasm. Chil. 4. Cent. 6. Adag. 48. β. Εἰς ἀέρα λαλεῖν, In aërem loqui, 1 ad Cor. 14, 9. quod nihil aliud est, quam Inutiliter, sine fructu et ædificatione loqui. Chrysost. Hom. 35. in hanc Epist. explicat, per οὐδενὶ φθέγγεσθαι, πρὸς οὐδένα λαλεῖν, Nulli loqui, Ad neminem orationem habere, quod nihil aliud, quam εἰκῆ, καὶ μάτην, καὶ ἀνωφελῶς λαλεῖν, Frustra, Inaniter, Et sine ulla utilitate loqui, ut exponit Phot. ap. Œcumen. in hanc Epist. p. 470. eodem modo Theophyl. B. Observamus Aëris varias utilitates. De iis agit Theodoretus Or. 2. de Prov. 4. p. 333. Τὸν ἀέρα καὶ ἡμεῖς ἀναπνέοντες ζῶμεν οἱ ἄνθρωποι, καὶ τῶν ἀλόγων δὲ ζώων, ὅσα πτηνὰ καὶ ἑρπετὰ καὶ ἀμφίβια, τοῦτον ἔχει τῆς ζωῆς συνεργόν· οὗτος κινούμενος, τῶν ἀνέμων ἡμῖν παρέχει τὰς αὔρας· οὗτος πυκνούμενος, τὴν ἀπὸ τῶν νεφῶν ἀρδείαν παραπέμπει τῇ γῇ, κ.τ.λ. Pag. seq. aërem vocat κοινὸν θησαυρὸν καὶ πενομένων, καὶ ἐπὶ πλούτῳ βρενθυομένων, οἰκετῶν καὶ δεσποτῶν, ἰδιωτῶν καὶ βασιλέων. Greg. Naz. Or. 34. p. 557. aërem vocat πολὺν πλοῦτον καὶ ἄφθονον, οὐκ ἀξίαις, οὐ τύχαις μετρούμενον, οὐχ ὅροις κρατούμενον, οὐχ ἡλικίαις μεριζόμενον, ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ μάννα διανομὴν, αὐταρκείᾳ περιλαμβανόμενον, καὶ ἰσομοιρίᾳ τιμώμενον· τὸ τῆς πτηνῆς φύσεως ὄχημα, τὴν ἀνέμων ἕδραν, τὴν ὡρῶν εὐκαιρίαν, τὴν ζώων ψύχωσιν, μᾶλλον δὲ τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ σῶμα συντήρησιν, ἐν ᾧ σώματα, καὶ μεθ' οὗ λόγος, ἐν ᾧ φῶς καὶ τὸ φωτιζόμενον, καὶ ἡ ὄψις, ἡ δι' αὐτοῦ ῥέουσα. Adi etiam, si libet, Greg. Nyss. in Hexaëm. 1, 191. et Chrys. Hom. 15. T. 5. 2. Ἀὴρ notat Sudarium, quo Sacerdos in Liturgia utebatur. In Liturgia Chrysostomi p. 75. Καὶ ὁ ἱερεὺς θυμιῶν τὸν ἀέρα, καὶ σκεπάζων ἀμφότερα. Et 85. Θυμιᾷ ὁ διάκονος τὴν ἁγίαν τράπεζαν * γύρωθεν, τὸ ἱερατεῖον ὅλον, καὶ τὸν ἀέρα. Canon 10. Concilii Constant. in Templo Apostolorum: Ὥρισεν ἡ ἁγία σύνοδος, τοὺς τὸ ἅγιον ποτήριον, ἢ τὸν δίσκον, ἢ τὴν λαβίδα, ἢ τὴν σεβασμίαν ἐνδυτὴν, ἢ τὸν λεγόμενον ἀέρα—εἰς ἴδιον κέρδος ὑφαρπάζοντας, παντελεῖ καθαιρέσει καθυποβάλλεσθαι. Plura testimonia exhibet Meurs. Gloss. Mysticam significationem, cujus Idem meminit, tradit Germanus Hist. Eccl. pag. m. 153. et 166. 3. Ἀὴρ notat in balneis, Quidquid extra solia vacat, in quo homines consistere possunt. Epiphanius, Hær. 30. quæ est Ebionæorum: Κατὰ συγκυρίαν δὲ γυνή τις ἐλευθέρα ἔτυχεν ἐν τῷ λουτρῷ κάλλει διαπρέπουσα εὐμορφίας· καὶ ὁ νεώτερος θελχθεὶς τῷ ἔθει τῆς αὐτοῦ ἀκολασίας, διϊὼν ἐν τῷ ἀέρι * παρενέτρεψεν αὐτοῦ τὴν πλευρὰν τοῦ γυναίου. Ad hæc Franciscus Francus in Defensione Notarum Salmasii ad Pallium Tertulliani :—'Petavius illa verba, διϊὼν ἐν τῷ ἀέρι, ita reddit, Per balnearum solium ambulans. Solium in cella balneari ἔμβασιν esse, in quam loturi descendebant, alveum nempe ipsum, qui aqua replebatur, et in quo homines lavabantur, e Celso notum, qui dicit Descendere in solium, Sedere

A in solio; et e Diosc. 6. Τὸ σῶμα λούειν καθιέντας εἰς ἔμβασιν. In cellis balnearibus, quidquid extra solia ipsa, vel ἐμβάσεις loci vacabat, in quo homines consistere poterant, ἀὴρ vocabatur. Pauperes, quibus æs ad lavandum non erat, in aëre illo balneorum sese calefaciebant. Quidquid igitur extra aquam fuit, i. e. extra ἔμβασιν, s. Solium, id Aërem balnei, τὸν ἀέρα τῶν λουτρῶν vocabant." Suicer. Thes. Eccl.]

[" Ἀὴρ ἐκ τῶν νεφῶν πεσὼν ἐπὶ τὴν γῆν, Aër caliginosus, Caligo, 18, 3, 7. * Δυσσυνόπτου τῆς κατὰ τὸν ἀέρα περιστάσεως ὑπαρχούσης, Cum densa aëris caligo prospectum eriperet, 3, 84. Eadem notione τὸ κατὰ τὸν ἀέρα γενόμενον σύμπτωμα, 3, 108." Lex. Polyb. " Ἀὴρ, Aër, Memorab. 4, 3, 8. in additamento Codicis Meermanniani laudatur inter documenta Providentiæ Divinæ." Lex. Xenoph. " 2 Reg. 22, 12. ἐν νεφέλαις ἀέρων. Ita et Ps. 17, 13. שמים Aqu. Theod. Job. 35, 11. Sap. 2. ἄνθος ἀέρος, sed reponendum ἔαρος, Veris, e Petri Nannii conjectura. Vide Colomesii Obs. Sacr. 630." Biel.

B Thes. " Aëris ῥῆξις magno clamore aves dejicit in terram, Plut. 1, 375. a. Soph. Electr. 86. Ὦ φάος ἁγνὸν Καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀὴρ κ. τ. λ. Schol. philosophatur. ('Porson. in Kiddii Misc. 221. ἰσόμοιρ'. Libri omnes nominativum habent. Moschop. in Dict. Att. v. Φάρος, α in ἀὴρ anceps esse ait. Correptum invenitur in scriptura Epigrammatis Aristotelis in heroes Homericos 38. quæ extat ap. Eustath. p. 17, 37. Obscure dictum, γῆς ἰσόμοιρος ἀὴρ, valde torsit Interpretes, risitque non immerito Pherecrates, ut Schol. annotavit. Nihil videtur aliud dici, quam Æther, parem cum terra ambitum habens. Vide similia ap. Valck. Diatr. in Eurip. 46. Neque enim Tenebras hic notare ἀέρα, e v. 91. intelligitur.' Hermann. Quid si interpretemur ὦ ἰσόμοιρος ἀὴρ γῆς? Nam vox ἰσόμοιρος ipsa per se, sine γῆς, pro epitheto usurpari potest. Certe Greg. Naz. l. c. aërem vocat πολὺν πλοῦτον καὶ ἄφθονον, οὐκ ἀξίαις, οὐ τύχαις μετρούμενον, οὐχ ὅροις κρατούμενον, οὐχ ἡλικίαις μεριζόμενον, ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ μάννα διανομὴν, αὐ-

C ταρκείᾳ περιλαμβανόμενον, καὶ ἰσομοιρίᾳ τιμώμενον, quæ verba Suicer vertit, Verum, quod olim in manna contigit, quantum cuique sat sit, impertitum, atque æquabilitatis honore decoratum. Sic Aristoph. Nub. 570. Αἰθέρα σεμνότατον, βιοθρέμμονα πάντων.) Vetus Poëta ap. Parthen. 21. πολλὰ δ' ἐς ὑγρὴν Ἠέρα χεῖρας ἔτεινεν, ἐελδομένη φιλότητος. Lege Schol. Soph. El. l. c. de eo epitheto. ('Herodian. 6, 6. Ἰλλυρικοὶ ὑγρῷ καὶ χειμερίῳ ἀέρι ἐνειθισμένοι, Humido hybernoque cœlo insueti.' Is. Voss. ad Constantiniani sui Lexici marg.) Cic. Ep. ad Att. 8, 5.: 'Nam, quod ad te non scripseram, postea audivi, a tertio miliario tum eum ῥίψαι Πολλὰ μάτην κεράεσσιν ἐς ἠέρα θυμήναντα, multa, inquam, mala eum dixisse; suo capiti ut aiunt.'" Valck. Mss. Vide Buttmann. Lexilog. 115.]

[Ἀὴρ βαθεῖα, Ἀττικῶς· ἀὴρ βαθὺς, Ἑλληνικῶς. " Respicit Mœris Od. I. 144. Ἀὴρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη Οὐρανόθεν προὔφαινε, ubi ὁμίχλην, ἀορασίαν denotat. Vide Erotian. v. Ἀὴρ, et

D Etym. 421. etc. Eustathius Od. H. p. 268. Ἠέρα δὲ καὶ ἐνταῦθα τὴν ἀορασίαν φησὶ, θηλυκῶς σχηματίζων κατὰ ἔθος Ἰωνικόν. Cf. Od. Υ. 446. Plura dabit HSt. Thes. et D'Orvill. Vann. Crit. 108. Ἀέρα βαθὺν pro Aëre sublimiori posuit Ælian. H. A. 11, 27. Βαθεῖα αἰθὴρ occurrit in Fragm. Euripidis ap. Plut. 11, 539. A. Εἰ δ' ἦσαν ἀνθρώποισιν ὠνητοὶ λόγοι, Οὐδεὶς ἂν αὑτὸν εὖ λέγειν ἐβούλετο· Νῦν δ', ἐκ βαθείας γὰρ πάρεστιν αἰθέρος Λαβεῖν ἀμισθὶ, πᾶς τις ἥδεται λέγων Τά τ' ὄντα καὶ μή· ζημίαν γὰρ οὐκ ἔχει. Ubi fortasse rectius legetur, βαθείας—ἀέρος." Pierson. " Femininum rarius, nec nisi dialecto Ionicæ concessum, (imo id vel Euripidi, ut patet, usurpatum est.) Schol. Pind. Ol. 1, 10." Fr. Passow. Symb. ad Schneideri Lex., in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 98. Locus Pindarici Scholiastæ recentioris est hic: Τὸν αἰθέρα ἐνταῦθα θηλυκῶς εἶπε ποιητικῷ ἔθει.——Ὅτι δὲ καὶ τὸ αἰθὴρ ἀντὶ τοῦ ἀὴρ εὕρηται, (ut etiam in Eurip., quem corruptum esse male putat Piersonus,) μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστοφάνης λέ-

γων περὶ τῶν νεφελῶν οὕτως (Nub. 569.) Ὑμέτερον A πατέρ', αἰθέρα, βιοθρέμμονα πάντων. (In Brunckii Ed. legitur, Καὶ μεγαλώνυμον ἡμέτερον πατέρ', Αἰθέρα σεμνότατον, βιοθρέμμονα πάντων.) Ἐν γὰρ τῷ ἀέρι, καὶ οὐκ ἐν τῷ πυρὶ, αἱ νεφέλαι συνίστανται, καὶ οὗτος πᾶσι φυτοῖς καὶ ζώοις τὸ ζῆν παρέχει. Ἐρήμας δι' αἰθέρος. Παρὰ τοῖς Ἴωσιν οὕτω θηλυκῶς προφέρεται, ὡς ἡ κίων, καὶ ἡ Μαραθών· οὐ πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα Ἰωνικά ἐστιν· ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀττικοὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων ἀρσενικὰ ὄντα θηλυκῶς ἐκφέρουσι. " Αἰθὴρ, interdum feminini generis. Exempla exhibebit Fischer. ad Weller. 1, 390. quibus adde Aristoph. Thesm. 1077." Passow. l. c. Hom. Hymn. in Cer. 70. Αἰθέρος ἐκ δίης *καταδέρκεαι ἀκτίνεσσι. Ipse Eurip. Med. 1263. Δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω, Ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος, Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην. " Tres Rom. βάθος. Sed A. supra scriptum habet πτύχας ab eadem manu. Ita Noster Or. 1631. Ἡδ' ἐστὶν, ἣν ὁρᾶτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς: 1636. Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς Ξύνθακος ἔσται, ναυτίλοις σωτήριος: Hel. 44. Λαβὼν B δέ μ' Ἑρμῆς ἐν πτυχαῖσιν αἰθέρος: 611. Βέβηκεν ἄλοχος σὴ πρὸς αἰθέρος πτυχάς. Similiter Phœn. 84. Ἀλλ' ὦ φαεννὰς οὐρανοῦ ναίων πτυχάς. Obiter moneo, pro πτύχας ap. Eurip. Phœn. 84. Andr. 1278. Suppl. 202. Iph. T. 1082. Bacch. 62. 943. Hel. 611. Herc. 240. scribendum esse πτυχάς. Nominativus enim non est πτύχες, sed πτυχαὶ, licet νοτερὰν πτύχα semel dixerit Noster Suppl. 979. Nostro quoque loco non male legeretur ἐς αἰθέρος πτυχάς. Sed dixit Eurip. Fr. inc. 132. Νῦν δ', ἐκ βαθείας γὰρ πάρεστιν αἰθέρος Λαβεῖν ἀμισθὶ, πᾶς τις ἥδεται λέγων τά τ' ὄντα καὶ μή. Quo exemplo satis defendi videtur ἐς αἰθέρος βάθος." Elmsl. Cf. Aristoph. Av. 1712. Ὀσμὴ δ' ἀνωνόμαστος ἐς βάθος κύκλου Χωρεῖ, καλὸν θέαμα, ubi Schol. εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ. " Βάθος κύκλου hic significat Altitudinem cœli, et βάθος dictum est pro ὕψος, ut ap. Virg. Cœlumque profundum, i. e. Altum. Totum autem h. l. utpote supra soccum comicum longe assurgentem, verbis Tragici alicujus contexuisse videtur Poëta C noster, quod et alibi non raro facere solet, ut nimirum Tragicos parodiis hujusmodi et allusionibus ridendos propinet." Kust. Imitatus est nostras poëta, Gray in the Progress of Poesy, " The azure deep of air." " Profundus de fovea dictum. Sed et Cœlum profundum dici, e Virg. Ecl. 4, 51. notum est. Adde igitur eund. vers. repetitum Georg. 4, 222.: Ennium p. 144=236. Forteis Romani, quamquam cœlus profundus. Val. Flacc. 7, 478. dic quæso, profundi Quod cœli spectabo latus, Et sic Lucretius usus est de aëre, pro Quavis immensa dimensione, 1, 955. 6, 649. Ita et Sylvas profundas vocat Idem 5, 42. Et Curt. 7, 7, 4." J. Fr. Reitz. de Ambig. Med. et Contr. Ed. 1752. p. 464. Macrob. Saturn. 7, 14.: Ideo per minutissimum foramen contemplans oculus videt cœli profunditatem. Manil. 5, 719.: Quæ (stellæ) neque per cunctas noctes, neque tempore in omni Resplendent alto cœli summota profundo. Cf. Stesichori Fragm. inc. 10. ap. Blomfield. Mus. Crit. Cant. 6, 270. qui Photium D laudavit, Στησίχορος δὲ Τάρταρον ἠλίβατον (adde τὸν, e Gr. linguæ genio) βαθὺν λέγει, et Etym. M. Στησίχορος δὲ Τάρταρον ἠλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. Ἔνιοι ἠλίφατον ἀποδιδόασιν, ἡλίῳ φαινόμενον, καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἱππολύτῳ, Ἠλιβάτοις κευθμῶσιν, βαθυτάτοις, ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν τῆς βάσεως. Eurip. Hippol. 732. Ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν, Ἵνα με πτεροῦσσαν ὄρνιν Θεὸς ἐν πταναῖς ἀγέλαισιν θείη, ubi Schol., quem exscripsit Etymologus M., hæc notavit: Ἠλιβάτοις· ἀντὶ τοῦ βαθυτάτοις. Ἠλίβατον γὰρ οὐ μόνον τὸ ὑψηλὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ βαθὺ, οὗ ἐστιν ἀλιτεῖν τῆς βάσεως. Sed perperam ἠλιβάτοις interpretatus est per βαθυτάτοις. Sensus enim est hic: Utinam o altis et arduis mihi, ut aquilæ, liceat in præcipitiis latere! i. e. Γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας. " Initium hujus strophes spectabant probabiliter etiam Aristophanis in Av. ista v. 1337. Γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας Ὡς ἂν ποταθείην ἀτρυγέτου Γλαυκᾶς ἐπ' (ὑπὲρ Brunck.) οἶδμα λίμνας. Quorum similia forte fuerint in Œnomao Sophoclis, in Scholiis illic memorati, ubi hæc Euripidea recte Bergler. attulit: Ἵνα με πτεροῦσσαν ὄρνιν Θεὸς ἐν πταναῖς ἀγέλαισιν θείη." Valck. ad Hippol. l. c. Sententiæ vero nostræ non obstat, quod κευθμὼν h. l. usurpetur, quam vocem fere semper de Locis inferioribus et Orco positam videamus. Ipse enim Eurip. dixit, Hel. 24. Ἰδαῖον εἰς κευθμῶνα: Cycl. 292. Μαλέας ἄκροι κευθμῶνες. Hesiod. Theog. 483. Ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης, ubi Schol. εἰς ὃ ἀνέρχεται ὁ ἥλιος, ἐνταῦθα δὲ, ἐν κοίλῳ καὶ ὑψηλῷ. Ceterum idem Blomfieldius, præter Schol. Lucian. mox citandum, testimonium Hesychii hoc neglexit: Ἠλίβατον· ὑψηλὴν, ἄβατον, ἧς ἐστιν ἀλιτεῖν βαίνοντα, *δυσπρόσβατον (*δυσπρόσβατον cum Reiskio malit Albert. neque aliter Wakef. ad marg. jure optimo: sic ἀπρόσβατον ap. alios, Schol. ad Il. O. 273. ad Apoll. R. 2, 169.) Ἄλλοι δὲ, ἣν ἥλιος πρώτην βάλλει. (" Adde ἀκτῖνα, et loco πρώτην lege πρωΐην." Schleusner. Mss. Sed rectius Albert. legit, ἐφ' ἣν—πρῶτον.) Οἱ δὲ τὴν ἀλιβεβηκυῖαν. Στησίχορος δὲ Τάρταρον ἠλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. Ἔνιοι ἠλίφατον ἀποδιδόασιν, ἡλίῳ φαινόμενον. " Eadem fere habet Schol. Lucian. Apol. pro Merc. cond. 1, 26. Græv. Vide et Lucian. ipsum de Merc. cond. p. 450. Ex Hesychio corrigendus est Schol." Toup. Emendd. 3, 246. Scholiastæ verba sunt hæc: Ἠλίβατον, ὑψηλὸν, ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει. (" Interponunt hic aliam vocem, εἰληβεβηκυῖαν, quam corruptam esse patet." M. du S. Lege ἀλὶ βεβηκυῖαν.) Στησίχορος δὲ Τάρταρον ἠλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. Ἔνιοι δὲ ἠλίβατον (l. ἠλίφατον) ἀποδιδόασιν, ἡλίῳ φαινόμενον. De v. ἠλίβατος multa, neque mala scripsit Monk. ad Hippol. l. c. " Homer uses the word βαθὺς for 'the thick, deep, blackening sky,' where βαθὺς, in the sense of 'thick,' 'deep,' 'dark,' is to be understood. Ἀλλ' οὔπη δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν· Ἠέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι, (Il. P. 643.) Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, Ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι· Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, C ἐπεί νύ τοι εὔαδεν οὕτως. Eustath. writes p. 1121. Ἐπεὶ δὲ οὔπη δύναται ἰδεῖν τινὰ τοιοῦτον Ἀχαιῶν, διὰ τὸν ἐν τῷ περιέχοντι βαθὺν, ὡς προείρηται, ἀέρα, ἤτοι ζόφον, ἠέρι γάρ φησι κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι, εὔχεται δακρυχέων. Now, though ἀὴρ by itself has this sense of 'darkness,' yet in another place it has the adjunct of 'deep.' Apollon. Lex. Hom. Ἀήρ· ὅτε μὲν ἀρσενικῶς, ὁ περικεχυμένος ἡμῖν, περὶ οὗ φησι· Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἣ τότ' ἐν Ἴδῃ Μακροτάτη πεφυκυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν, (Il. Ξ. 288.) Ὅτε δὲ θηλυκῶς, τὴν σκοτίαν σημαίνει· Ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη Οὐρανόθεν προὔφαινε, (Od. I. 144.) Eustath. upon Il. 5, 776. notices ἀὴρ as having the sense of 'darkness,' and this accounts for the ζόφον ἠερόεντα of Homer Il. 12, 240. and the Τάρταρα ἠερόεντα of Hesiod Theog. 119. (' Μένοντες δὲ ὑπὸ σκηναῖς αὐτοσχεδίοις, οἱ δὲ πλεῖστοι ὑπὸ γυμνῷ τῷ ἀέρι, Partim sub tumultuariis tentoriis agitabant, partim sub aperto cœlo, Herodian. 8, 5. Ἐξ ὧν, sc. ἑλῶν, τῆς ἀναθυμιάσεως καὶ παχύτητος ὁ κατ' ἐκείνην D τὴν χώραν, sc. Britanniam, ἀὴρ ζοφώδης ἀεὶ φαίνεται, 3, 14.' Is. Voss. ad Constantiniani sui Lexici marg.) From βαθεῖα thus used with ἀὴρ came probably the interpretation of Hesych., βαθείης by μελάνης, and βαθὺ by μέλαν. Even ἀερόεν is thus explained by Hesych. μέλαν, βαθὺ, μέγα. In Latin Aërius has no such signification of 'darkness,' but means 'height.' So we read in Virg. Æn. 3. Arces aëriæ, Georg. 3. Alpes aëriæ, 'Lofty,' 'High in the air.' There is a literal use of 'deep' as applied to colour, in which the English language coincides with the Greek, and, though colour is really seen upon the surface of objects, yet there is a sort of fallacy in our imaginations, which leads us to think and speak of it as existing under the surface, when it is very strong and vivid. Thus we talk of a 'deep purple,' 'deep violet,' etc. We have seen the word ἀὴρ, and its derivatives applied to 'blackness' in the very depth of the air. Ἠεροειδὲς is in ancient Greek applied to 'deep colour:' Hesych. Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ζοφῶδες, καὶ σκοτει-

νὸν, καὶ ἀερῶδες τῇ χροιᾷ. I do not indeed remember any passage in any old Greek writer, where *βαθὺς* is directly applied to colour. But in modern Greek it is so applied. See Du Cange's Gloss. v. *Βαθύϊνος.* Profundus is, I believe, by no good ancient writer applied to colour; but we find it in the later writers of Latin. See Du Cange in voce. Lucretius applies Profundus to the vast immeasurable expansion of space, where height, and depth, and length are all united, 1, 955. 1101. 2, 1050. 1094. In looking at the immensity of space we have a feeling similar to that, which we experience, when we look down into an immeasurable abyss. Hence Profundum is generically applied by Lucretius to all the properties of extension in space. But specifically it is not applied by Lucretius to the extension of height. On the contrary the only specific sense he assigns to it, is that of depth, 3, 991. I am inclined to think that Virgil was led to his Cœlum profundum by his Epicurean notions, (imo potius ex imitatione Gr. poëtarum, quibus phrasis *ἀὴρ βαθεῖα, αἰθέρος βάθος* in deliciis erat.) It is remarkable that in Latin Profunda is used with Altitudo by the prose-writers, (etiam Manil. l. c. scripsit, Resplendent alto cœli summota profundo,) Tacitus Ann. 2, 61. Livy 38, 23. In both these passages not height, but the complex notion of depth and steepness is signified. Tacitus speaks of an abyss of water both deep and steep. Livy speaks of a descent from a hill, which is deep and steep, into a valley." Parr. in Ep. Ms. ad Dugald Stewart.]

['Ἀήρ. Erotian.: *Τετραχῶς λέγεται, ὅ τε κοινῶς φαινόμενος καὶ λεγόμενος, ἔτι ὁμίχλη, καθ' ὃ λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, Ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθείη,* (Ms. D. *βαθείην,* l. *βαθεῖ' ἦν,* ex Od. I. 144.) *οὐδὲ σελήνη Οὐρανόθεν προὔφαινε· καὶ τὸ ἐν ἡμῖν δὲ πνεῦμα· καὶ ἡ δι' ἕδρας δυσώδης πνοή.* 'Ἀὴρ legitur in Hippocr. 19, 8. 34. 20, 4. 30. 34. 36, 19. 36. 90, 27. 91, 17. 107, 27. 116, 35. 118, 22. 23. 24. 32. 35. 36. 119, 4. 10. 11. 20. 36. 38. 40. 120, 31. 38. 44. 121, 24. 31. 32. 34. 125, 4. 9. 19. 128, 3. 8. 269, 22. 347, 7. 400, 13. 539, 43. Tittmanni Technoll. Mss.: *'Ἀήρ· ἓν τῶν τεσσάρων στοιχείων, ἄνεμος δὲ ὁ πνέων, ὅπερ ἀήτης ποιητικῶς λέγεται.* Zonar.: *'Ἀήρ· οὐ πᾶσαι αἱ κινήσεις κατὰ φύσιν εἰσίν. 'Ἀὴρ δέ ἐστι στοιχεῖον λεπτότατον, ὑγρόν τε καὶ θερμὸν, τοῦ πυρὸς βαρύτερον, τῆς δὲ γῆς καὶ τῶν ὑδάτων κουφότερον, ἀναπνοῆς καὶ ἐκφύσεως αἴτιον,* ("l. *ἐκφωνήσεως* cum Cod. D." Tittm.) *ἀχρωμάτιστον, ἤτοι ἐκ φύσεως χρῆμα* ("l. *χρῶμα,* ut Cod. K." Tittm.) *μὴ κεκτημένον, διειδὲς, διαφανές· φωτὸς γάρ ἐστι διεκτικὸν* (l. *δεκτικὸν,*) *καὶ ταῖς τρισὶν αἰσθήσεσιν ἡμῶν διακονοῦν· δι' αὐτοῦ γὰρ ὁρῶμεν, ἀκούομεν, καὶ ὀσφραινόμεθα· δεκτικὸν θάλψεώς τε καὶ ψύξεως, ξηρότητός τε καὶ ὑγρότητος, οὐ πᾶσαι αἱ κατὰ τόπον κινήσεις εἰσὶν, ἄνω, κάτω, ἔσω, ἔξω, δεξιὰ, ἀριστερὰ, καὶ ἡ κυκλοφορικὴ κίνησις· οἴκοθεν μὴ κεκτημένος τὸ φῶς, ἀλλ' ὑπὸ ἡλίου, καὶ σελήνης, καὶ ἄστρων, καὶ πυρὸς φωτιζόμενος.* Καὶ τοῦτο ἐστὶν ὃ εἶπεν ἡ γραφή· *Σκότος ἦν ἐπάνω τῆς ἀβύσσου· θέλουσα δεῖξαι, ὡς οὐκ οἴκοθεν ὁ ἀὴρ τὸ φῶς κέκτηται, ἀλλ' ἄλλη ἐστὶν οὐσία τοῦ φωτός.* Παρὰ τὸ *ἄω, τὸ πνέω, ἀήρ· ἡ γὰρ κίνησις αὐτοῦ ποιεῖ τὸν ἄνεμον.* Ἢ *παρὰ τὸ ἔρω, τὸ κουφίζω, ἀήρ· κουφίζονται γὰρ ἐν αὐτῷ, καὶ αἴρονταί τινα ζῶα.* Etym. M. *'Ἀήρ· παρὰ τὸ αἴρω τὸ κουφίζω, ἀήρ.* Κου*φίζονται γὰρ ἐν αὐτῷ, καὶ αἴρονταί τινα ζῶα· ἢ ὁ κοῦφος, παρὰ τὸ αἴρω· ἢ παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, ἀήρ· ἡ γὰρ κίνησις αὐτοῦ ποιεῖ τὸν ἄνεμον:* 421. Τὸ δὲ, *'Ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο:—ἀντὶ τοῦ, ἐν ὁμίχλῃ καὶ ἀορασίᾳ ἐκεκάλυπτο τὸ δόρυ καὶ οἱ ἵπποι· γίνεται παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, ἀὴρ ἀέρος· καὶ κατ' ἔκτασιν Ἰωνικὴν, ἠέρος,—Δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν. ἡ δοτικὴ, ἠέρι· ἡ αἰτιατικὴ, ἠέρα,—* (Il. E. 776.) Περὶ *δ' ἠέρα πολλὴν* (l. *πουλὺν,* cf. Sylb.) *ἔχευεν:—θηλυκὸν δέ ἐστι παρὰ τῷ ποιητῇ ὁ ἀήρ·—'Ἀὴρ δὲ βαθεῖα ἦν:—καὶ εἰ μὲν ἀρσενικὸν, σημαίνει τὸν περικεχυμένον ἡμῖν, οὐ τὸν ἔκτοσθεν ἀέρα· θηλυκῶς δὲ, τὴν ἀορασίαν.* Etym. G.: *'Ἀήρ· παρὰ τὸ ἀείρειν, ὅ ἐστι κουφίζειν· ἢ παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω· ἡ γὰρ κίνησις αὐτοῦ πρὸς τὸν ἄνεμον· ἢ παρὰ τὸ ἠρθῆσθαι τοῦ αὔοντος αὐτὸν αἰθέρος καὶ καίοντος. 'Ἀήρ· παρὰ τὸ ἀραῖον εἶναι αὐτὸν, καὶ τοῖς πᾶσιν ἀναπνευστικόν.* In Suida legitur *'Ἀέρα δαίρειν,* sed sine interpretatione. Vide Suicer. et Schleusner. ll. cc. Il. Υ. 445. *Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς Ἔγχεϊ χαλκείῳ, τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν.* Ubi Eust. 1215. *Καὶ ὅρα τὸ ἠέρα τύψεν, ἐξ οὗ εἰλῆφθαι παροιμία δοκεῖ τὸ, ἀέρα δαίρειν, ἐπὶ τῶν ἀπράκτοις ἐγχειρούντων. Τινὲς μέν τοι ἀπὸ τῶν πυγμάχων τὴν τοιαύτην παροιμίαν εἰρῆσθαι δοκοῦσιν· οἳ πολλάκις οὐκ εὐστοχοῦντες μάτην κινοῦσι τὰς χεῖρας.* Hesych.: *'Ἀήρ· ὁ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς τόπος. 'Ἀήρης· καῦμα, ὁμίχλη.*] "'Ἀήρης, Hesychio *καῦμα, ὁμίχλη,* Ardor s. Æstus, Nebula s. Caligo." [" Scr. *'Ἀέρος καῦμα, ὁμίχλη.*" Schleusner. Mss. " Scr. *'Ἀήρ· ὁ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς τόπος, ἡ Ἥρη, καῦμα, ὁμίχλη.*" Wakef. ad marg. Cf. Interprr. ap. Albert. Eustath. 87.: *Καὶ ἀετὸς δὲ τῷ Διῒ, ἤτοι τῷ αἰθερίῳ ἀέρι, ἀνιέρωται, οὐ μόνον ὡς τελείῳ τέλειος, καὶ ὡς οὐρανίῳ ὑψιπέτης, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν κατὰ τοὔνομα κοινωνίαν· ἀετός τε γὰρ καὶ ἀὴρ, ἄμφω παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω, δοκοῦσι παράγεσθαι:* 426. *'Ἠέρα δὲ τὴν σκότωσιν, εἴτουν τὸν ἀφώτιστον ἀέρα, μυριακοῦ κατὰ θηλυκὸν γένος φησίν· οὕτω δὲ καὶ τὴν αἰθέρα λέγει:* 455. *Μέλας γὰρ ὁ ἀὴρ, ὅθεν καὶ ἠερόεν τὸ σκοτεινὸν, καὶ ἠέρα τὴν ἀορασίαν φησὶν ὁ ποιητής:* 517. *Ταυτὸν δέ ἐστιν εἰπεῖν νυκτὶ καλύψαι καὶ ἠέρι· ἄμφω γὰρ ἀορασίαν δηλοῖ:* 607. *'Ἰστέον δὲ ὅτι οἰκεῖον τῇ Ἥρᾳ, τὸ ἠέρα πουλὺν χεύειν, περὶ ἧς καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται· ὅτι ἠέρα πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, ἀορασίαν δηλαδή τινα ἐξ ὁμίχλης, ἥτις ἐπιταθεῖσα καὶ νυκτὶ ἔοικε. Θηλυκοῦ δὲ γένους Ἰωνικῶς κἀνταῦθα εἶναί φασιν οἱ παλαιοὶ τὸ ἠέρα πουλύν. Τοιοῦτον δέ που καὶ τὸ θῆλυς ἐέρση, καὶ ἡδὺς ἀϋτμή:* 1087. *'Ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ, οὐκ ἐνόησε, ταυτόν ἐστι τῷ, οὐκ εἶδε, διὰ τὸ κεκαλύφθαι δηλαδὴ τὸν Ἀπόλλωνα ἠέρι πολλῇ, τουτέστιν ἀορασίᾳ, σκοτώσει, νεφώσει:* 1110. *Τὸ δὲ, ὑπ' αἰθέρι, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ αἰθρίᾳ καὶ καθαρῷ ἀέρι καὶ ἀνεφέλῳ· διαστέλλει γὰρ ἐνταῦθα φανερῶς αἰθέρα καὶ ἀέρα· οὗτος μὲν γὰρ, σκοτεινός· διὸ καὶ ἠέρα τὴν ἀορασίαν φαμέν· ἐκεῖνος δὲ λαμπρὸς, καὶ, ὡς ἐῤῥέθη, ἀνέφελος. Διὸ καὶ ἐπάγει *ἑρμηνευτικῶς τὸ, Πέπτατο δ' αὐγὴ, καὶ, Νέφος δ' οὐ φαίνετο, καὶ ἑξῆς:* 1574. *"Ὅτι ἐπέλευσιν δηλοῖ *ἀπροόρατον τὸ, ἔβη πολλὴν ἠέρα ἔχων· ὅτε δὲ ὁ ἐλθὼν ἢ ἐπελθὼν ὁραθείη, οἰκεῖον εἰπεῖν τὸ, Καὶ τότε δή ῥ' αὐτοῖο πάλιν χύτο θέσφατος ἀὴρ, ὅ ἐστιν, ἡ ἀορασία. Θηλυκὸν δὲ καὶ τοῦτο, καθὰ καὶ τὸ, πολλὴν ἠέρα. "Ὅτι δὲ διὰ τοῦ η μὲν αἱ τοῦ ἀέρος πλάγιοι, διὰ τοῦ α δὲ ἡ εὐθεῖα μόνη, καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη. Αἰτία δὲ, τὸ μὴ χρῆναι καὶ τὴν εὐθεῖαν διὰ τοῦ η ἔχειν τὴν ἄρχουσαν διὰ τὸ ἐκεῖθεν κακόφωνον ἐκ τοῦ σεσηρέναι τὰ χείλη. Διὸ καὶ τοῦ ἀηδίζω καὶ ἀηθέσσω, ἀήδιζον καὶ ἀήθεσσον, οἱ παρατατικοὶ ἀεὶ κατὰ τοὺς παλαιούς:* 1620. *Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀὴρ ἐνταῦθα ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν, ὥστε ἐν τῷ, ἠέρος καὶ ἠέρι καὶ ἠέρα, οὐ διὰ βραχύτητα τοῦ α ἐξετάθη τὸ δίχρονον, ἀλλὰ κατὰ διαλέκτου ἰδίωμα· ἐπεί τοι γε εἶχον καὶ αὐτὰ δι' ἐκτεταμένου τοῦ α προφέρεσθαι ὁμοίως τῷ ἀκάματος, καὶ ἀθάνατος· ὥσπερ αὖ πάλιν καὶ ἡ ἀὴρ ἔτρεψεν ἂν τὸ α εἰς η, εἰ μὴ κακοφωνία οὕτω τραχεῖα ἐγίνετο. Θηλυκῶς δὲ καὶ νῦν ἡ ἀὴρ, ὡς δηλοῖ τὸ, ἀὴρ βαθεῖα ἦν.*]

['Ἀήρ. J. Poll. 1, 113. *Νεφελώδης ἦν ὁ ἀὴρ, ἀχλυώδης, νεφώδης, ζοφώδης, μέλας, βαθὺς, *συννέφελος, συννεφὴς, σκοτώδης:* 4, 158. *Λέγοις δ' ἂν—τοῦ ἄστρου περιφλέγοντος, τοῦ ἀέρος ὑπὸ μεσοῦσαν τὴν ἡμέραν περιζέοντος:* 5, 109. *'Ἀνέφελον, ἐν καθαρῷ ἀέρι διακείμενον, ἀναπεπταμένῳ ἀέρι, φαιδρῷ, κούφῳ, ἐλαφρῷ, διαφανεῖ, ἐλευθέρῳ, λαμπρῷ, διαυγεῖ.*]

[* " Αὐτοαὴρ, (ὁ,) Stob. Serm. 11. p. 137. (e Mercurii scriptis ad Tatium, *Πῦρ *αὐτοπῦρ μόνον, καὶ οὐδὲν ἄλλο γῆ *αὐτογῆ, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἀὴρ αὐτοαήρ.*)" Kall. Mss. Vide Abresch. Diluc. Thuc. 378.]

[* " 'Ἀεροβάμων, (ονος, ὁ, ἡ,) Const. Manass. Ms. 1, 5—." Boissonad. Mss.]

'Ἀεροβατέω, f. *ήσω,* p. *ηκα,* Incedo per aërem, Gradior per aërem. Lucian. (1, 34.) *Ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα καὶ νεφέλαις συνόντας,* quod sumsit ex Aristoph. Nub. (225. et 1503.) *'Ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον,* i. e., interprete Hieronymo, Scando per aërem, et pluris me esse puto quam solem. Bud. scribit Ciceronem pro *ἀεροβατεῖν* dicere In summa inanitate versari. Ex *ἀὴρ,* et *βατέω,* quod *βατέω* in compositione tantum usurpatur, factum est *βάτης,* quod et ipsum a *βάω* deductum est. Sic dicitur *αἰθεροβατῶ.*

[Ἀεροβατῶ. Suid. Ἀεροβατεῖν· εἰς τὸν ἀέρα περιπατεῖν, τῷ ἀέρι ἐπιβαίνειν. Ὁ Σωκράτης ἔφη· Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον, ἵνα μὴ ἕλκῃ τὴν ἰκμάδ' ἐς τὰ κάρδαμα. "H. l. mala fide, vel, ut mollius dicam, negligenter prorsus excerpsit Suid. ex Aristoph. Nub. (l. c.) ut lector, qui ipsum Comicum consulere voluerit, facile perspiciet. Inter primum enim (v. 225.) et ultimum versum (236.) multa ap. Aristoph. interjecta sunt, sine quibus verum h. l. sensum intelligere non queas." Schol. Aristoph. Nub. l. c.: Ἀντὶ τοῦ, περιεργάζομαι τὸν ἥλιον καὶ τὸν τούτου δρόμον, ἐπιβαίνω τῷ ἀέρι. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ μετέωρον αὐτὸν ἐποίησε καθήμενον. Ἔγκειται δὲ ἅμα καὶ τὸ τοῖς πολλοῖς ἀσεβὲς διὰ τῆς λέξεως· ἴσον γὰρ τῷ καταφρονῶ. Ἄλλως. Ὅτι περιφρονῶ εἶπε, καὶ οὐ περισκοπῶ· ἵν', ἐπειδὴ τὸ περιφρονῶ διπλοσήμαντόν ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ περισκοπῶ, καὶ ἀντὶ τοῦ περιφρονῶ, ἀμφότερα εἰς τὸν Σωκράτην νοῶνται· ὅτι τε ἀέρα, καὶ ἥλιον, καὶ νεφέλας, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐφρόντιζε καὶ ἐφιλοσόφει· καὶ ὅτι αἰθέριον ἑαυτὸν ἡγεῖτο, καὶ ὑπὲρ αὐτὸν μονονοὺ τὸν ἥλιον. Ὁ Στρεψιάδης δὲ ἀντὶ τοῦ καταφρονῶ μόνον ἐνόησεν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀεροβατεῖν· εἰς τὸν ἀέρα περιπατεῖν. Zonar.: Ἀεροβατεῖν· εἰς τὸν ἀέρα βαίνειν. "Hesych.: Ἀεροβατεῖν· εἰς τὸν ἀέρα περιπατεῖν. Illi dicuntur ἀεροβατεῖν, qui, ut Cic. Tusc. Quæst. loquitur, In summa inanitate versantur, superciliosi sunt, altos sibi sumunt spiritus, nec se amplius inter homines versari, sed ad ipsum cœlum ascendisse, stulte somniant. Hanc hujus verbi vim esse, Chrysost. Hom. 20. in Ep. ad Rom. T. 3. p. 177. eleganter docet: Τί, εἰπέ μοι, τὸν αὐχένα ἀνατείνεις; τί δὲ βαδίζεις ἐπ' ἄκρων ὀνύχων; τί τὰς ὀφρῦς ἀνασπᾷς; τί τὸ στῆθος φυσᾷς; τρίχα οὐ δύνασαι ποιῆσαι λευκὴν, ἢ μέλαιναν, καὶ ὡς πάντων κρατῶν, οὕτως ἀεροβατεῖς." Suicer. Thes. Eccl. Ad locum Comici Nub. 225. "respexit Lucian. 1, 18. Ed. Amst. et 2, 770. (et Epictet. 4, 11, 20.) Auctor Philopatr. ad raptum Pauli in cœlos 2 Cor. 12, 2. alludens, Ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας. Cf. p. 777. et 778. Αἰθεροβατοῦντες scribit. Ἀεροβάτην δρομέα dixit etiam Chrys. T. 6. p. 513. Ed. Paris. Addo Aristæn. 2, 6. Ὡς ἐρώμενος αὐθαδέστερον ὑπεραίρει, καὶ πεφρόνηκας μέγα, καὶ σοβαρώτερος γέγονας τὴν ὀφρῦν· ἀεροβατεῖς δὲ μετάρσιος ταῖς φαντασίαις, καὶ ὑπερορᾷς ἡμῶν τῶν βαδιζόντων χαμαί." Albert. "Collecta hæc videntur ex Aristoph. Nub. 225. ubi Socrates: Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.——οὐ γὰρ ἂν ποτε Ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα, Εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα, καὶ τὴν φροντίδα Λεπτὴν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα· Εἰ δ' ὢν χαμαὶ τἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν, Οὐκ ἄν ποθ' εὗρον. Idem αἰθεροβατεῖν Philoni inprimis frequens: v. pag. 325. g. 401. d. 630. c. 649. a. Ἀκροβατεῖν eidem placuit Philoni 454. f. 552. f. 557. c. 567. e. 568. f. 579. d. 659. e." Abresch. Const. Manass. Chron., in Meursii Opp. 7, 557.: Νήπιος, οὐδ' ἐγίνωσκεν ὡς λύγος ἰξοφόρος Εἰς γῆν ῥιπτεῖ τὸν ἀετὸν, τὸν ἀεροβατοῦντα.]

[* "Ἀεροβάτης, (ὁ,) Lexica omittunt. Est Aërivagus, Per aërem incedens. Chrys. Hom. εἰς τὸν Χρηματισμὸν τοῦ Ζαχαρίου, T. 6. Ed. Par. p. 513. de Zacharia Angelum Gabrielem vidente: Εἶδε, ὅπερ οὐκ εἶδε ποτὲ, πῦρ φθεγγόμενον, ἀσώματον ἄνθρωπον, ἀψηλάφητον σχῆμα, * ἀσυνείκαστον θέαν, ὄψιν ἀσύγκριτον, ἀεροβάτην δρομέα, ἀνθρωπόμορφον. Vidit quod nunquam viderat, ignem loquentem, incorporeum hominem, speciem sub tactum non cadentem, spectaculum nulli conferendum, visum incomparabile, per aërem incedentem cursorem humana præditum forma." Suicer. Thes. Eccl. Plut. de Primo Frigido 9, 752. Ὁ γὰρ ἥλιος ἀνίσχων, ὥς τις εἶπε τῶν διθυραμβοποιῶν, Εὐθὺς ἀνέπλησεν ἀεροβάταν μέγαν οἶκον ἀνέμων.]

[* "Ἀεροβατος, Auct. Homil. in Nat. Præcurs." Kall. Mss.]

Ἀεροβλέω, Tendo, Extendo. Ἀεροβλεῖ Hesych. exp. τείνει. In quo verbo ἀεροβλεῖ videtur βλεῖ dictum eadem syncope, qua βλεῖο ap. Hom. [Vide Perger. et Is. Voss. ap. Albert.]

[* "Ἀερόγραπτος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cret. 211." Kall. Mss. Ducang. Gloss. 2, 200.]

A [* Ἀεροδόνητος, ὁ, ἡ, Aëre concussus, Volans, Ales. Aristoph. Av. 1383. Ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος Ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν Ἀεροδονήτους καὶ * νεφοβόλους ἀναβολάς. "In membr. * ἀεροδινήτους καὶ νεφοβόλους. Prius manifesto mendosum est. Vide supra 943. ("Ὁς * ἱ αὐτοδόνητον ἔσθος οὐ πέπαται. Sic recte scriptum in B. ut et ap. Suid. legitur in Σπολάς. Vulgo * ὑφαντοδινήτους. Similis menda correcta fuit in Thesm. 324.' Locus est: προλιπὼν Μυχὸν ἰχθυόεντ' * οἰστροδόνητον Νηρέος. ' Sic bene Cod. et vett. Edd. omnes. Qui e Suida in Οἶστρος reposuit οἰστροδίνητον, metrum susque deque habuit. Est hic versus dimeter anapæsticus. In δινέω compositis et derivatis prima longa est. Quin Suidæ Cod. Kustero ipso teste, quem mirum est tam sæpe syllabarum quantitates non observasse, habet οἰστροδόνητον.') Posterius vulgato νιφοβόλους prætuli, quod quid significare hic possit, non percipio. At νεφοβόλους valet σκοτίους, ut mox ipse interpretari videtur Cinesias." Brunck.]

B Ἀεροδρομέω, f. ήσω, p. ηκα, Per aerem curro. Lucian. de Vera Hist. (1. T. 2. p. 77.) Ἑ[illegible] δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες. Ex ἀὴρ et δρομέω, quod in compositione solum usurpatur, pro τρέχω. [Schol. Æsch. Prom. 128. Ταῦτα δέ φασιν ἀεροδρομοῦσαι διά τινος μηχανῆς.]

[* Ἀεροδρόμος, ὁ, ἡ. Eustath. 1503. Στοιχεῖα δὲ δηλαδὴ, ἃ διὰ τοῦ πυρὸς αἰνίττεται, καὶ διὰ τοῦ ὕδατος, καὶ διὰ τοῦ * γεωχαροῦς δράκοντος, καὶ διὰ τοῦ ἀεροδρόμου ὑψιπετήλου δένδρου. "Const. Manass. Chron. p. 9(=18. Meurs. Ἅπαν * ὑδατοφόρητον ἦν τηνικαῦτα ζῶον, Ἀεροδρόμον, * χερσυγρον, εἰ πτερον, * πεζοδρόμον.)" Boissonad. Mss.]

Ἀεροειδής, έος, ὁ, ἡ, Aërius, Aëris speciem s. formam habens. Vide Ἠεροειδής. "Ἀεροειδὴς, Aëris speciem gerens, Aëri similis, Qui aëris instar est, s. Aërius, idem cum ἀερώδης." [Hesych. Ἀέρος εἶδος· ἰὸς, καὶ ὄροβοι. "Forsan: Ἀεροειδής· ἰώεις καὶ ἔρεβος, ut vocarit Poëta nescio quis ἔρεβον ἀεροειδῆ. Hesiod. Theog. 252. Κυμοδόκη θ', ἣ κύματ' C ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ, Πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων, σὺν Κυματολήγῃ, Ῥεῖα πρηΰνει, καὶ ἐϋσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ. Hesych. Ἰοειδής· μέλας. Suid.: Ἰόεντα σίδηρον· τὸν μέλανα. Vel ἀντὶ τοῦ, καὶ ὄροβοι, legere possis, καὶ ἐρέβου. Et pro εἶδος, ἴος, fortasse, εἶδος φύσεως, Species s. Pars naturæ. Hesych. Ἔρεβος· σκότος. Il. P. 645. ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν." Toup. Emendd. 4, 284. "F. l. Ἀεροειδέος, Διὸς καὶ ἐρέβου. Schol. Ms. ad Il. Π. 233. Ζεὺς γάρ ἐστιν ἡ τοῦ κόσμου ψυχὴ, ἀεροειδὴς οὖσα. Ursin. in Annott. ad Bacchyl. Fragm. 343.:—' Auctor Proverbiorum ἐν τῷ ἀπ' Ἀκροφυσίων Λόγους ἐνδεικνύναι, Ἔστι δὲ εἴδωλον σκιῶδες ὁμοίωμα, ἢ φαντασία σώματος, ἀεροειδὴς τε σκία, ὡς δὲ Βακχυλίδης· Μελαμβαφὲς εἴδωλον ἀνδρὸς Ἰθακησίου. Vel forsan, ἠὼς pro ἴος." Idem ib. 286. "Ἀέρος· εἶδος ἰὸς καὶ ὄροβοι. Lege ἐρυσίβη, quod vide infra suo loco." Schleusner. Mss. Cf. Interprr. ap. Albert.]

"Ἀεροκέλαδοι, Hesychio πιτυοκάμπται, forsan quia "aërias pinus incurvantes, et iterum resurgere sinentes, sonitum in aëre ciebant." [Vide Interprr. ap. D Albert. "T. H. ad Lucian. 1, 225." Schæf. Mss.]

[* Ἀεροκόραξ s. * Ἀεροκόρδαξ, ακος, ὁ. Lucian. 2, 82. Μετὰ δὲ τούτους οἱ ἀεροκόρακες, ψιλοὶ τε ὄντες καὶ πεζοὶ, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι. "Sic præter A. P. et Ed. Junt. et vet. Interpres Lat.; et quamvis res nihili est, videtur omnino hæc lectio genuina. Edd. reliquæ ἀεροκόρδακες." M. du S. "Ἀεροκόρακες Aldus habet, quod vel ideo mihi fit probabile, quod κόραξ, Corvus, sacrum Phœbo, i. e. Soli cognatum animal. Κόρδαξ, Saltationis genus, si omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, aut insecta quædam, quæ, quasi resti, choro quodam connexæ saltare per aëra videntur." J. M. G.]

[* Ἀεροκώνωψ, ωπος, ὁ. Lucian. 2, 82. Ἐπὶ δὲ τοῦ δεξιοῦ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ ἀεροκώνωπες, ὄντες καὶ οὗτοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κώνωψι μεγάλοις ἐποχούμενοι.]

Ἀερολέσχης, ου, ὁ, Sublimiloquus, Grandiloquus, Altiloquus, ὑψηλὸς ἐν τῷ λέγειν, inquit Hesych., i. e.

Elatus in loquendo, h. e. elato sermone utens. Exponitur ab eo et * κομπηγόρος, Cum jactatione loquens, vel, Jactabunde loquens. Potest fortasse significare et Eum qui inania quædam loquitur, vel potius de rebus quibusdam inanibus, et quæ in imaginatione duntaxat positæ sunt. Possumus etiam pro Qui loquitur, dicere, Qui sermocinatur, Qui verba funditat. Ex ἀὴρ, et λέσχη, unde et ἀδόλεσχος. [" Lege * κομπηγόρος." Schleusner. Mss.]

'Αερομαχέω, f. ήσω, Aëriam quandam pugnam pugno, ut σκιομαχῶ, Umbratilem pugnam pugno, vel, In aëre pugno. UNDE 'Αερομαχία, Aëria pugna, i. e. Inanis quædam et imaginaria. Item, Pugna in aëre, ut ap. Lucian. Vera Hist. [1. T. 2. p. 84. 'Αναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας, τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας, ἐπὶ τῶν νεφῶν.]

'Αερόμελι, ιτος, τὸ, Aërium mel. Quidam esse putant quod in Bibliis Manna dicitur. Athen. 11, [p. 500. 'Αμύντας, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν τῆς 'Ασίας Σταθμῶν, περὶ τοῦ ἀερομέλιτος καλουμένου διαλεγόμενος, γράφει οὕτως. " 'Αερόμελι hodie in officinis Mannam vocant. Galenus * δροσόμελι et ἀερόμελι. Aërium mel leges ap. summum Vatem, (Virg. Georg. 4, 1.) Protinus aërii mellis cœlestia dona Exequar, sed diverso sensu." Casaub. " Pluribus h. l. tractavit Salmas. Exerc. Plin. 717. qui utique consulendus." Schweigh. " Ad Lucian. 1, 559. ad Diod. S. 2, 218. 391." Schæf. Mss. Cf. Polyæn. 4, 3, 32. a Schneidero Lex. indicatum: Τοῦ ὕοντος μέλιτος ἑκατὸν παλάθαι τετράγωνοι ἀνὰ δέκα μνᾶς ἕλκουσαι.]

'Αερομετρέω, f. ήσω, p. ηκα, Aërem metior. Apud Xenoph. Socrates ita loquitur, Ὃς ἀδολεσχεῖν τε δοκῶ καὶ ἀερομετρεῖν. Quasi videlicet Socrates non reliquorum hominum more vellet γεωμετρεῖν, sed ἀερομετρεῖν, et per hoc generaliter intelligitur rerum nimis sublimium et captum humanum excedentium inanis consectatio, quod et per ἀεροβατεῖν exprimitur. [" 'Αερομετρεῖν, Aërem metiri. O. 11, 3. Socrates dicit, δοκῶ ἀερομετρεῖν. Est convicium in Socratem jactatum, quasi esset φροντιστὴς τῶν μετεώρων. Apud Aristoph. Nub. 225. est ἀεροβατῶ. Vide Bach. et Σ. 6, 6. sq." Lex. Xenoph. " Ruhnk. ad Xenoph. Mem. 220." Schæf. Mss.]

[* 'Αερομέρητος. Vide Etym. M. in 'Ηεροειδὴς citandum.]

'Αερομιγὴς, έος, ὁ, ἡ, Aëri permixtus. Ex ἀὴρ et μιγὴς, quod in compositione tantum usurpatur, factum e μίγω: ex ejus videlicet passivi aoristi posterioris persona tertia ἐμίγη. [Suid. "Αναμμα. Τρέφεσθαι δὲ τὰ ἔμπυρα, καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα, τὸν μὲν ἥλιον ἐκ μεγάλης θαλάττης, νοερὸν ὄντα ἄναμμα· τὴν δὲ σελήνην, ἐκ ποτίμων ὑδάτων, ἀερομιγῆ τυγχάνουσαν, καὶ πρόσγειον οὖσαν. Respexit Diog. L. 456.: Τρέφεσθαι δὲ τὰ ἔμπυρα ταῦτα καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα· τὸν μὲν ἥλιον, ἐκ τῆς μεγάλης θαλάττης νοερὸν ὄντα ἄναμμα· τὴν δὲ σελήνην ἐκ ποτίμων ὑδάτων, ἀερομιγῆ τυγχάνουσαν, καὶ πρόσγειον οὖσαν, ὡς ὁ Ποσειδώνιος ἐν τῷ ἕκτῳ τοῦ Φυσικοῦ Λόγου· τὰ δ' ἄλλα, ἀπὸ τῆς γῆς. " Cornutus de N. D. (19.) p. 181. Ὁ μὲν γὰρ αἰθὴρ, καὶ τὸ διαυγὲς καὶ καθαρὸν πῦρ, Ζεύς ἐστι· τὸ δ' ἐν χρήσει καὶ ἀερομιγὲς, Ἥφαιστος, ἀπὸ τοῦ ἧφθαι ὠνομασμένος.)" Wakef. Mss.]

[* 'Αερόμικτος, ὁ, ἡ, Aëri permixtus. " Orph. Hymn. 24, (imo 34,) 12. Τόνδε σὺ γὰρ λεύσσεις τὸν ἀπείριτον αἰθέρα πάντα, Γαῖάν τ' * ὀλβιόμοιρον ὕπερθεν, καὶ δι' ἀμολγοῦ Νυκτὸς ἐν ἡσυχίῃσιν ὑπ' * ἀστεροομμάτου ὄρφνης Ῥίζας νέρθε δέδορκας. Revocandum librorum ὕπερθέ τε. 'Terram cernis, et quod in superficie positum habet, et quod latet in ejus visceribus.' Sed pro γαῖάν τ' scribam γαῖαν δ'. Verum in eorundem Hymnorum aliis locis non delendum videtur hoc vitium, ut (adde, Fragm.) 28, 13. Ζεὺς δέ τε πάντων ἐστὶ θεὸς, πάντων τε * κεραστὴς, Πνεύμασι συρίζων, φωνῆσίν τ' ἀερομίκτοις. Ita enim deleto hiatu rescripsit Hermann." Gerhard. Lectt. Apoll. 156. Imo Hermann. rectius ἠερομίκτοις edidit.]

[* 'Αερόμορφος, ὁ, ἡ, Aërius, Aëriformis. Orph. Hymn. 14=13. * φιλόδρομος, ἀερόμορφε, Ἐλθὲ, μάκαιρα θεά. Ubi l. ἠερόμορφε, ut Hymn. 16=15.

A Κυανέοις κόλποισιν ἐνημένε, ἠερόμορφε, Ἥρη παμβασίλεια, Διὸς σύλλεκτρε μάκαιρα: 81=80. Ἠέριαι, ἀφανεῖς, * κουφόπτεροι, ἠερόμορφοι.]

[* " 'Αερόμυθος, (ὁ, ἡ,) Vana loquens. Philo J. 2, 268." Wakef. Mss.]

[* " 'Αερομυθέω, (Vana loquor, Philo J. 457. (=T. 3. p. 474. Μὴ γάρ μοι περὶ σελήνης, καὶ ἡλίου, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα κατ' οὐρανὸν καὶ κόσμον, οὕτως μακρὰν διῳκισμένων, καὶ τὰς φύσεις διαφερόντων, ἀερομυθεῖτε, ὦ κενοὶ φρενῶν, πρὶν ἑαυτοὺς ἐρευνῆσαι καὶ γνῶναι.)" Wakef. Mss.]

'Αερονηχὴς, έος, ὁ, ἡ, In aëre natans, ex ἀὴρ et νήχομαι. Aristoph. Nub. (337.) nubes ἀερονηχεῖς appellat, In aëre natantes: Εἶτ' ἀερίους, διεροὺς, γαμψοὺς οἰωνοὺς, ἀερονηχεῖς. Schol. Τὰς ἐν τῷ ἀέρι νηχομένας, παρόσον ἐν αὐταῖς νήχεται τὰ ὄρνεα, ἢ δίκην ὀρνέων ἵπτανται αἱ Νεφέλαι. Ταῦτα δὲ πάντα ἔκ τινῶν ποιητῶν εἰσὶν, ἄλλο ἄλλου γράψαντος, καὶ τοῦ μὲν τοῦτο, τοῦ δὲ ἐκεῖνο. Suid.: 'Αερονηχεῖς· τὰς ἐν τῷ ἀέρι νηχομένας νεφέλας 'Αριστοφάνης. Zonar.: 'Αε-
B ρονηχεῖς· τὰς ἐν τῷ ἀέρι νηχομένας νεφέλας. Οὕτως 'Αριστοφάνης. " Voss. Myth. Br. 1, 217." Schæf. Mss.]

[* 'Αερονόμος, ὁ, ἡ. Himer. Or. 13, 6. Καὶ φεύγει μὲν ἐκείνους τὸ μέλος, εἰς δὲ τὴν ἐρημίαν ἔρχεται, καὶ πείθει δρῦς τε καὶ πέτρας, καὶ ἀγρονόμους ὄρνιθας, καὶ μικρόν τι ποιμένων σύστημα. " 'Αγρονόμους ὄρνιθας, Agrestes volucres. At sic elementa naturæ confunduntur; nam terra feras cepit, volucres agitabilis aër, nec unquam aves dici poterunt pasci in agris, ut ap. Maneth. 6, 407. ἀγρονόμοι βοτῶν ἀγέλαι. (Recte, sed tacite V. D. βοτῶν reposuit pro vulg. βροτῶν. Locus integer est: Τοίηνδ' ἢν συναφὴν μήνης Φαίνων τε καὶ Ἄρης Δέρκωντ', * ἐσθλοδόται δέτ' ἀπόστροφοι, ἰνδάλλονται Ποιμένας ἀγρονόμους τε βροτῶν ἀγέλας ἐλάοντας, Ἵππων τ' ὠκυπόδων σημάντορας, ἠὲ συφορβούς. Sed idem V. D. ἀγρονόμους pro epitheto, ad ἀγέλας pertinente, accepit. Jac. Gronov. sic verba vertit:—Talemque si contactum lunæ Saturnus et Mars Cernant, et beneficæ autem aversæ, assimulant Pastores et agri-
C colas mortalium, greges ducentes. 'Rideamus paulo in his lugubribus, et avocemur spectaculo boum volantium, quos nobis sistit hic Maneth. versiculus 6, 453. exhibens, 'Ορνίθων τε βοῶν θηρήτορας, A[illegible]mque grandium captatores: scilicet βούπαις est Grandis puer, et Manetho, ut ceteri poëtæ, necessitate metri, ut solent boni sc. versificatores, coactus, dixit ὄρνις βοῦς pro . . . restat, ut aliquis dicat παῖς βοῦς pro Grandi puero. At satis: tu lege θοῶν, Agilium, nec tamen possum, quin simile aliud miraculum vobis sistam ex eod. Lib. v. 407. ubi pecudes, oves in homines mutatas offenderis: Ποιμένας ἀγρονόμους τε βροτῶν ἀγέλας ἐλάοντας. At quis ignorat ap. Theocr. Polyphemi jactantiam, βοτὰ χίλια βόσκω, Oves mille pasco? Lege igitur βοτῶν ἀγέλας, Ovium greges. Præterea ἀγρονόμους accipe epitheti modo.' Dorv. ad Char. 412=356. Ergo hac in re Dorv. prævivit editori Himerii. 'At 6, 406. Τοίην δ' ἢν συναφὴν Μήνη Φαίνων τε καὶ Ἄρης Δέρκωνται. An de
D sinceritate hujus lectionis dubitandum? non credo.' Idem Dorv. 675=776. Ubi V. D. Μήνη per errorem typothetæ pro vulg. Μήνης exhibuit. Idem p. 679=783. ἰνδάλλωνται dedit pro vulg. ἰνδάλλονται.) Ergo legas, καὶ ἀερονόμους. At vero, cum αἱ δρῦς καὶ πέτραι carent epitheto, solæque volucres tam poëticum habent, fere suspicor, scriptum ab Himerio fuisse, καὶ πέτρας, καὶ ὄρνιθας, καὶ μικρόν τι ἀγρονόμων ποιμένων σύστημα." Wernsdorf.]

[* 'Αερονομέω, " de saltatore, cum pedibus in aëre velut suspensus est." Hederic. Lex. " Ad Diod. S. 2, 324. (Τὴν ἔχθραν εἰς κενὸν—ἐνδείξασθαι. Frustra nulloque profectu. Paul. ad Philipp. 2, 16. Οὐκ εἰς κενὸν ἔδραμον, οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπίασα. Heliodor. 10. p. 502. Τῶν σκελῶν δὲ ἄπρακτα σκαιρόντων, καὶ εἰς κενὸν ἀερονομούντων, καὶ τὴν ἧτταν ἀλυόντων. Quod posterius luctatorum et pugilum est, cum verberant ictibus auras, aut, ut Seneca loquitur Quæst. Nat. 7, 23. cum manus exercent et in ventum jactant brachia.')" Schæf. Mss. Coray: Σημείωσαι δὲ καὶ

τὸ ἀερονομεῖν κακοζήλως σχηματισθὲν, κατὰ τὸν τύπον τοῦ Χειρονομεῖν.]

'Αεροπετὴς, έος, ὁ, ἡ, in omnib. VV. LL. exp. In aëre volans; sed perperam, cum exponi debuerit, Ex aëre delapsus, ut οὐρανοπετὴς, E cœlo delapsus. Sic Διοπετὴς, Ab Jove delapsus, ut διοπετὲς παλλάδιον. Fit autem ἀεροπετὴς ex ἀὴρ, et πετὴς, quod in compositione tantum ponitur, factum e πίπτω. Quod si scriberetur ἀεροπέτης accentu in penultima, tum significare posset In aëre volans, ut ὑψιπέτης, Alte volans, In alto volans. [" Euseb. P. E. 38." Wakef. Mss. Vide Selden. Syntagma de Diis Syris 155. " Bast Lettre 54." Schæf. Mss.]

[* 'Αερόπλανος, ὁ, ἡ. Vide 'Ηεροφοῖτις.]

'Αεροπόρος, (ὁ, ἡ,) Aërigradus, ut ναῦς ποντοπόρος, Navis pontigrada. Potest ἀεροπόρος exponi etiam Aërivagus. Cicero ap. Plat. πτηνὸν καὶ ἀεροπόρον vertit Pennigerum et aëreum, ut invenies in Cic. Lex. Gr. Lat. a me edito. Ex ἀὴρ et πόρος. Hinc et verbum 'Αεροπορέω, ῶ, Per aërem gradior, ut aves a Basilio dicuntur ἀεροπορεῖν.

['Αεροπόρος. Vide supra 281. b—282. a. " Artemid. 106(=171. 'Εξῆς δὲ ἀκολουθεῖ τῷ λόγῳ τούτῳ περὶ ζώων ἀεροπόρων εἰπεῖν.) Philo J. 1, 14(=1, 40. Εὐθὺς δὲ καὶ τὰ γένη τῶν πτηνῶν ἐδημιούργει, ὡς ἀδελφὰ τῶν καθ' ὕδατος· ἑκάτερα γὰρ νηκτά· μηδεμίαν ἰδέαν τῶν* ἀεροπόρων ὡς ἀτελῆ καταλιπών:) 2, 472." Wakef. Mss. Schol. Apoll. R. 2, 1258. Const. Manass. Chron., in Meursii Opp. 7, 353. Οὐχ ὑγροπόρον, οὐ πεζὸν, ἀλλ' οὐδ' ἀεροπόρον: 441. "Ορνιν δὲ τανυσίπτερον, * ὀρνεοκράπιν ὄρνιν, 'Αεροπόρους πτέρυγας ἰδίας ἡπλωκότα.]

'Αεροπὸς exp. ab Hesychio κοχλίας, Limax. De cujus nominis compositione vix quicquam certi afferri potest. Propinquum esset παρὰ τὸν ἀέρα et ὄπα. Sed quorsum? Fortasse γλωσσηματικὸν est vocabulum, ideoque in eo non quærenda compositio. [Vide Albert.] ‖ Ponitur et 'Αέροπος in VV. LL. tanquam nomen proprium viri; sed perperam illic ponitur ἀέροπος tanquam nominativus, cum sit genitivus a nominativo ἀέροψ. ‖ Item 'Αέροπες, ap. eund. Hesych., Gentis nomen Trœzenem incolentis: et in Macedonia Aëropes familia quædam. ‖ Præterea ἀέροπες, Aves quædam. ‖ Est et 'Αερόπη nomen proprium mulieris, videlicet uxoris Atrei. [Vide Eustath. 1693, 24.]

[* " 'Αερόπους, Mich. Apost. 3, 39. Suid. v. 'Αντιπελαργεῖν: (Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς χάριτας ἀντιδιδόντων, καὶ ἀντιπελάργωσις. Φησὶν 'Αριστοτέλης ἀληθῆ εἶναι τὸν περὶ τῶν πελαργῶν λόγον, ὁμοίως δὲ αὐτοῖς ποιεῖν φησὶ καὶ τοὺς ἀερόποδας.)" Kall. Mss. Respicitur Schol. Aristoph. Av. 1354. ubi ter legitur ἀέροπας. " Apud ipsum vero Aristot. H. A. 9, 13=14. hodie legitur τοὺς μερόπας." Kust. et quidem rectius. Vide Schneideri not. T. 4. p. 99. " Muncker. ad Anton. Lib. 123. Verheyk. 297." Schæf. Mss.]

" 'Αεροσκοπία, ἡ, species dicitur τῆς μαντικῆς, i. e. " Divinatio ex inspectione et consideratione aëris s. " aëriæ constitutionis." [Pseudo-Did. ad Il. A. 62. 'Αλλὰ δεῦρο μάντιν τινὰ ἐρωτήσωμεν· ἔστι γὰρ γένος τι τῆς μαντικῆς διαιρούμενον εἰς εἴδη τρία· εἰς οἰωνοσκοπίαν, ἀεροσκοπίαν, καὶ τὴν διὰ τῶν ὀνειράτων μαντείαν. Schol. Ven.: Καὶ ὁ Νικάνωρ δὲ οὕτως λέγει· ἔστι γένος τι ἡ μαντικὴ διαιρουμένη εἰς εἴδη τρία, εἰς οἰωνοσκοπίαν, εἰς ἀεροσκοπίαν, καὶ τὴν διὰ τῶν ὀνειράτων μαντείαν. " Segaar Ep. ad Valck. 29. Wassenb. ad Homer. 154. Heyn. Hom. 4, 32." Schæf. Mss.]

" 'Αεροτόμος, (ὁ, ἡ,) Aërem secans et findens, vo- " lucrum epitheton, quia pennis aërem secant." [Respicitur Phavor., ap. quem legitur hæc glossa, quam e Zonaræ Cod. sumserat: 'Αεροτόμα· τὰ πετεινὰ τὰ τοῖς πτεροῖς τέμνοντα τὸν ἀέρα. " Clem. Alex. 668. (Διὸ "Αρτεμις πρός τινων εἴρηται, ἀεροτόμος τις οὖσα.)" Wakef. Mss.]

[* " 'Αερότονον, τὸ, eine Maschine, welche durch gepresste Luft die Pfeile wirft." Schneider. Lex. Vett. Mathem. 77. Βραχέα τοίνυν καὶ κεφαλαιωδῶς προσειπόντες, καὶ περὶ τοῦ κληθέντος ἀεροτόνου καταπάλτου, λιθοβόλου δ' ὄντος, ἐπ' ἄλλο μέρος τῆς τέχνης ἐπανάξομεν.]

[* " 'Αερόφοβος, ὁ, ἡ, die Luft fürchtend, luftscheu, Cælii Aurel. A. M. 3, 12." Schneider. Lex.]

'Αεροφοίτης, ου, ὁ, Aërem frequentans, Ad aërem ventitans, ex ἀὴρ et φοιτάω, ut dicitur οὐρανοφοίτης. [" Valck. ad Hippol. 173." Schæf. Mss.]

[* 'Αερόφοιτος, i. q. ἀεροφοίτης. Aristoph. Ran. 1292. Κυρεῖν παρασχὼν 'Ιταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις.]

[* 'Αεροφόρος, ὁ, ἡ, vide supra 281. b.]

[* " 'Αεροφόρητος, (ὁ, ἡ, Ab aëre ablatus.) Suid. v. Λεώκριτος: (Φησὶν οὖν, ὅτι, εἴ τις ἀντὶ πτερῶν Λεωκρίτῳ Κινησίαν περιβάλλοι, ὥστε φέρεσθαι μεταρσίους, συμβήσεται αὐτοὺς ὀλέσθαι ἀεροφορήτους γενομένους. Schol. Aristoph. Ran. 1437. Φησὶν οὖν, ὅτι, εἴ τις ἀντὶ πτερῶν Κλεοκρίτῳ Κινησίαν παραβάλοι, l. περιβάλλοι, ὥστε φέρεσθαι μεταρσίους, συμβήσεται αὐτοὺς ὀλέσθαι * αὐροφορήτους γενομένους. Illud αὐροφορήτους Suidæ restituendum est pro vulg. ἀεροφορήτους. Nam in Aristoph. textu legitur: Εἴ, τις πτέρωσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ, Αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.) Athen. 679. (ἐκ τῶν Εὐβούλου Στεφανοπωλίδων: *Ω μάκαρ ἥ τις ἔχουσ' ἐν δωματίῳ στρούθιον ἀεροφόρητον.)" Wakef. Mss. Sic edidit Schweigh. pro vulgari forma στρουθίον, ab H. Steph. Thes. et Schneidero Lex. probata.]

[* " 'Αεροφυὴς, (έος, ὁ, ἡ,) Ab aëre oriens, Secundi Sent. 25." Wakef. Mss.]

'Αερόχρους, οος, ὁ, ἡ, Colorem aëris habens, ἀερίζων τὴν χρόαν. [Orph. Lith. 264. Καὶ γλαφυρὸν κομίσας * ἐαρύχροον αἴκεν ἴασπιν 'Ιερά τις ῥέζῃ, μακάρων ἰαίνεται ἦτορ. " Salm. ad Solin. 143. * κεραύχροον, firmatque conjecturam e Dionysio P. 724. qui κερόεσσαν vocat. Ipse tamen ἀερόχροον magis probare videtur; quod secutum puto Eschenbach." Gesner. " In his nescio quomodo lapsus est Gesner.; nam Salm. conjecisse κεραύχροον nusquam video; et Dionysius l. c. jaspidem ἠερόεσσαν vocat, eoque ipso loco Salm. conjecturam suam ἀερόχροον firmat. Ego sane an prima in ἀερόχροος corripi possit, dubito; et præterea nulla mutatione opus esse censeo, cum virides jaspides scriptores de Gemmis passim agnoscant." Tyrwh. " Bene Tyrwh. ἐαρύχροον accipit pro Viridi. Quam explicationem confirmare potuisset e T. H. ad Lucian. Nigr. 52." Ruhnk. in Bibl. Cr. P. 8. p. 92. " 'Αερόχροον probavit Kœn. ad Gregor. 35." Hermann.]

'Αερίπους, Aërios pedes habens, Aëripes ap. Virg. A Suida autem ἀερίπους exponitur, Qui in altum pedes erigit, quæ significatio convenit potius nomini ἀερσίπους, quod vide inter composita ab ἀείρω, quæ ipsum sequuntur. [Suid. 'Αερσίπους· ὁ εἰς ὕψος αἴρων τοὺς πόδας. " H. v. e Mss. revocavi. In prioribus enim Edd. vitiose legitur ἀερίπους. (Zonar. 'Αερσίπους· ὁ εἰς ὕψος αἴρων τοὺς πόδας.) Est autem ἀερσίπους epithetum equorum ap. Hom. Il. Γ. 327. ad q. l. Schol. 'Αερσίποδες· αἴροντες εἰς ὕψος τοὺς πόδας, κουφίζοντες τοὺς πόδας. H. l. Poëtæ et Scholiastæ Suidam ob oculos habuisse manifestum est: unde nemini dubium erit, scr. hic esse ἀερσίπους." Kust.]

'Αέριος, ὁ, ἡ, Aërius. 'Αέριον ὕδωρ, inquit Suidas, Aqua quæ est in aëre, et ἀέριος, Qui est in aëre. Apud Aristot. de Mundo, ἀέριος φύσις, Aëria natura. Ibid. ἀέρια ζῷα, Animantia aëria, i. e. In aëre viventia. Lucian. (1, 34.) 'Ως δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους, Res ad aërem pertinentes. Gregor. de Theologia, loquens de araneis, Αἳ δὲ διὰ λεπτῶν οὕτω, καὶ ἀερίων σχεδὸν τῶν νημάτων πολυειδῶς διατεταμένων, πολυπλόκους τοὺς ἱστοὺς ἐξυφαίνουσι, Hæ autem per adeo tenuia et propemodum aëria stamina multifariam extensa, telas multiplices texunt. Sed in VV. LL. hic ἀερίχων legitur, non ἀερίων, et quidem citatur hic locus ob hoc ipsum nomen ἀερίχων, e non deprehenso videlicet errore, alioqui tamen manifestissimo, exemplaris habentis ἀερίχων pro ἀερίων.

['Αέριος. Suid. 'Αέριον ὕδωρ· τὸ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ ἀέριος, ὁ ἐν τῷ ἀέρι. Etym. M.: 'Αλιτήριος, σημαίνει δὲ τὸν ἁμαρτωλόν. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλίτω βαρυτόνου γίνεται ἀλίτης· ἐξ αὐτοῦ ἀλιτὴρ, ὡς ἀρότης ἀροτήρ. ἐκ τοῦ ἀλιτὴρ ἀλιτῆρος, γίνεται ἀλιτήριος, ὡς σωτὴρ σωτήριος. τὸ ρι, ι. Τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ εἰς ρ λήγοντος διὰ τοῦ ριος γινόμενα, διὰ τοῦ ι γράφονται, τῆς τρίτης ἀπὸ τέλους τῆς παραληγούσης τῆς γενικῆς θεωρουμένης· οἷον, ἀὴρ ἀέρος

ἀέριος, σωτὴρ σωτῆρος σωτήριος, αἰθὴρ αἰθέρος αἰθέριος. Orph. Hymn. 59=58. Ἀλλά μοι, ἀέριοι (l. ἠέριοι) * μαλακόφρονες, ἠπιόθυμοι, Ἄτροπε, καὶ Λάχεσι, Κλωθώ, μόλετ', εὐπατέρειαι, Νυκτέριοι, ἀφανεῖς, ἀμετάτροποι, αἰὲν ἀτειρεῖς, * Παντοδότειραι, * ἀφαιρέτιδες θνητοῖσιν ἀνάγκης, Μοῖραι, ἀκούσατ' ἐμῶν ὁσίων λοιβῶν τε καὶ εὐχῶν, Ἐρχόμεναι μύσταις * λαθιπήμονες εὔφρονι βουλῇ. " Ἀέριοι etiam vocantur Furiæ H. 68, 8. (Ἀΐδεω χθόνιαι, φοβεραὶ, κόραι, αἰολόμορφοι, Ἠέριοι, ἀφανεῖς, * ὠκύδρομοι ὥστε νόημα.) Ἀφανεῖς ἐπεξηγητικὸν est.' Multa ap. poëtas etiam Latinos, v. g. Virg. Æn. 1, 415. Obscuro gradientes aëre sepsit. Disputavi pluribus in Præl. de Animab. Hippocr. in Comm. Soc. Gott. T. 1. §. 2. et 8." Gesner. Æsch. Suppl. 76. * Γόεδνα δ' ἀνθεμίζομαι Δειμαίνουσα φίλους τᾶσ-Δε φυγᾶς ἀερίας ἀπὸ γᾶς, Εἴ τίς ἐστι κηδεμών. Rectius scripseris γοεδνὰ, cum Schneidero in Lex. Schol. Ἀερίας ἀπὸ γᾶς· σκοτεινῆς, μέλαινα γάρ ἐστιν. Ἢ ὅτι ταπεινὴ, καὶ τοῖς ἀπὸ θαλάσσης ὡς ὑπόγειος φαίνεται. Vide Ἀερία. " Caliginosus, Eurip. Phœn. 1530. Jacobs. Anthol. 7, 10." Schæf. Mss.]

[Ἀέριος. Diod. Sic. T. 1. p. 38. Παρήκειν δὲ τῆς νήσου τὸν περικλυζόμενον πάντα τόπον ἀπὸ μὲν τῆς Λιβύης θῖνας ἔχοντας ἄμμου μέγεθος ἀέριον, ἀπὸ δὲ τῆς Ἀραβίας κατερρωγότας. Ubi Clar. ἄπειρον. " Diodoro, ut bene Rhodomannus, ἀέριον Omne immane, et aut latissime patens, aut excelsissime in aërem exsurgens. Sic 2, 54. Arabia διείληπται πεδίοις ἀμμώδεσιν, ἀερίοις τὸ μέγεθος, i. e. Immensæ vastitatis: 3, 44. ἀέριοι θῖνες ἄμμου: 17, 49. ἄμμου μέγεθος ἀέριον. Cf. Stanl. in Æsch. Pers. 820. et Hesych. v. Ἀερήϊον, (ἀμέτρητον, πολὺ, ἀερῶδες.)" Wessel. Idem Diod. S. 1, 364. " Ἀπὸ γὰρ τοῦ πρὸς ἀνατολὰς ἀνήκοντος ἀκρωτηρίου φασὶ θεωρεῖσθαι τὴν Ἰνδικὴν ἀέριον, διὰ τὸ μέγεθος τοῦ διαστήματος. Indiam veluti nubeculam in aëre conspici verterat Rhodom. non satis pro usu scriptoris, cui ἀέριον Omne immane et in aërem vastissime exsurgens, sicuti ad 1, 33. significatum est." Wessel.]

[* " Ἀερίως, Vita Euthym. §. 116. ap. Coteler. Monum." Kall. Mss. Jambl. de Myst. p. 18. Gale.: Ἀλλ' οἶμαι τὰ μετέχοντά ἐστιν ἕκαστα τοιαῦτα, ὡς τὰ μὲν αἰθερίως, τὰ δὲ ἀερίως, τὰ δὲ * ἐνυδρίως αὐτῶν μετέχειν.]

Διαέριος, pro ἀέριος, a Luciano nove et jocose dictum ad imitationem Homerici vocabuli διηέριος, in Icaromen. Μὴ θαυμάσῃς εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν. [Locus in Indice Lucianeo non indicatus est, sed citatur 2, 293. Καὶ τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυγὴν, ubi v. Interprr. " Euseb. H. E. 8, 9. (Γυμνά τε τοῖν ποδοῖν ἐξ ἑνὸς ἀποδεσμούμενα, μετέωρά τε καὶ διαέρια κάτω κεφαλὴν μαγγάνοις τισὶν εἰς ὕψος ἀνελκόμενα.)" Routh. Mss. " Auctor est Nicetas Choniates, Andronicum in obsidenda urbe Prusa literas sagittis affixas missitasse, quibus ad deditionem vel proditionem cives hortabatur. Nicetas eleganter vocat διαέρια γράμματα." Casaub. ad Æneam Poliorc. p. 245. Orell.]

[Ἐνδιαέριος, vide Ἔνδιος.]

" Ἐναέρια, τὰ, Quæ sunt in aëre, Aëria. Et " ἐναερίζειν, In aërem subvehere, Hesychio μετεω" ρίζειν." [" Ἐναέριος, Acta S. Philoromi Ed. Combef. 171." Boissonad. Mss. " Strabo. Orig. c. Cels. (imo Cels. ap. Orig.) 400. (Οἱ δ' ἐναέριοί τε καὶ ἐπίγειοι σατράπαι.)" Wakef. Mss. J. Poll. 1, 23. Θεοὶ ὑπερουράνιοι, ἐνουράνιοι, ἐπουράνιοι, * ἐναιθέριοι, ἐναέριοι, ἐπίγειοι. " Mss. ἀέριοι." Seb. " C. V. Θεὸς δὲ ἐρεῖς ὑπερουράνιος, καὶ ἐπουράνιος, καὶ ὑπουράνιος, αἰθέριος, ἐναέριος, καὶ ἐπίγειος." Kuhn. Suid.: Ἐναέριον πνεῦμα· ἀκάθαρτον.]

Ἀερία, substantivum, Caligo, ap. Ætolos, ut inquit Hesych. addens, insulam Thasum, Ægyptum, Libyam, et Cretam, Siciliam, Æthiopiam, et Cyprum dictam fuisse Aëriam. Gellius quoque 14, 6. Ægyptum, sicut et Cretam, Ἀερίαν nuncupatam tradit. Stephanus autem ita scribit:—Aëria, Ægyptus ab aëre dicta; nam ἠερόεσσαν eam vocant. Homines, Aërii. Et Ἀερίτης e genitivo ἀέρος factum est. Item Celtica urbs Ἀερία, ut scribit Apollodorus Chronicorum quarto. Est et alia urbs Cretæ non ignobilis, quæ

A appellabatur Ἀερία, item Ἰδαία, item Δολιχὴ, propter longitudinem.

[Ἀερία. Hesych. Ἀερία· ὀμίχλη παρὰ Αἰτωλοῖς, Θάσον τε τὴν νῆσον, καὶ Αἴγυπτον, καὶ Λιβύην, καὶ Κρήτην, καὶ Σικελίαν, καὶ Αἰθιοπίαν, καὶ Κύπρον, οὕτως ἐκάλουν. " Ægyptum et Cretam ita dictam esse, testes Gellius 14, 6. de Creta Plin. 4, 12. Strabo 13. et Xenoph. Hist. 3. p. 287." Vales. " Cf. Meurs. Cret. 3.: Æsch. Suppl. 580. (imo 78. vide infra :) inf. in Ἀράνη: et Scalig. Anim. ad Euseb. Chron. 34. b." Albert. " Euseb. P. E. 6, 7. p. 256." Schleusner. Mss. Zonar.: Ἀερία· ἡ Αἴγυπτος. Æsch. l. c. Γόεδνα (l. Γοεδνὰ) δ' ἀνθεμίζομαι Δειμαίνουσα φίλους τᾶσ-Δε φυγᾶς Ἀερίας ἀπὸ γᾶς, Εἴ τίς ἐστι κηδεμών. Ubi Schol. infelicius: Σκοτεινῆς· μέλαινα γάρ ἐστι. Ἢ ὅτι ταπεινὴ, καὶ τοῖς ἀπὸ θαλάσσης ὡς ὑπόγειος φαίνεται. " Dictum ἀρχαϊκῶς, et congrue. Quippe Ægyptus priusquam nomen acceperat ab Ægypto, Aëria Græcis dicebatur. Euseb. Chron. Can. Ῥαμεσῆς, ὁ καὶ Αἴγυπτος καλούμενος, βασιλεύσας

B Αἰγύπτου ἔτη ξη' μετωνόμασε τὴν χώραν Αἴγυπτον τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, ἥτις πρότερον παρ' Ἕλλησι Ἀερία ἐλέγετο. Steph. B.: Ἀερία· ἡ Αἴγυπτος, παρὰ τὸν ἀέρα, καὶ γὰρ ἠεροέσσαν αὐτήν φασιν· οἱ ἄνθρωποι Ἀέριοι, καὶ Ἀερίτης, ἐκ τῆς ἀέρος γενικῆς. Αἴγυπτος· καὶ ἡ χώρα, καὶ ὁ ποταμὸς, ἐκλήθη ἀπὸ Αἰγύπτου. Ὡς Χάραξ, Βήλου παῖς ὢν καὶ Ἀερίας, τῆς καὶ * Ποταμίτιδος, βασιλεύσας ἔτη τετταράκοντα τρία." Stanl. " Lego, ὃς Βήλου παῖς." Holsten. Sed etiam tum sententia ἀνακόλουθος est. " Sanam profecto non haberet mentem, qui affirmaret h. l. esse sanum et integrum. Sine ulla dubitatione v. Αἴγυπτος ante Βήλου παῖς excidit, (imo leg. Αἴγυπτος· καὶ ἡ χώρα, καὶ ὁ ποταμὸς, ἐκλήθη ἀπὸ Αἰγύπτου, ὃς, ὡς Χάραξ, Βήλου παῖς ὢν, καὶ Ἀερίας, τῆς καὶ Ποταμίτιδος, ἐβασίλευσεν ἔτη τετταράκοντα τρία. Ὃς a sequente ὡς facile absorberi potuit.) et de imperii annis scriptores non conveniunt, quos Steph. auctoritate Characis statuit μγ' s. 43. et Euseb. ξη' s. 68. Locus extat in Thesauro Temporum, quem tamen transcribere libet e Seldeno

C de Diis Syris, qui eum fortassis ope Codd. Mss. valde auxit et emendavit: Ῥαμεσσῆς, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ὁ Αἴγυπτος καλούμενος, ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου ἔτη ξη' μετωνόμασεν τὴν χώραν Αἴγυπτον τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, ἥτις πρότερον Μεστραία, παρ' Ἕλλησι δὲ Ἀερία ἐλέγετο. (Imo rectius legitur in vulgato Eusebio, βασιλεύσας.) Sed numeri facili Librariorum lapsu confunduntur et corrumpuntur. Suidas etiam refert ab Ægypto hanc regionem dictam esse, cujus verba tam misere sunt affecta et depravata, ut vix in integrum restitui queant. Αἴγυπτος· ὄνομα κύριον, καὶ ἡ χώρα τῶν Αἰγυπτίων. Ὅτε ἀφίκετο ὁ Ῥαμεσσῆς, ὁ υἱὸς Βήλου, τοῦ καὶ Διὸς, εἰς Μεστραίαν, ἐβασίλευε τῶν ἐκεῖ, ὃν μετωνόμασαν Αἴγυπτον, ἀφ' οὗ καὶ Αἴγυπτος ἡ χώρα. Si ita h. l. legatur, eum vertas, aut certe in speciem sanaris." Berkel. Vulgo legitur: Αἴγυπτος· ὄνομα κύριον, καὶ ἡ χώρα τῶν Αἰγυπτίων. Ὅτε ἀφίκετο ὁ Ἑρμῆς, ὁ υἱὸς Πήκου, τοῦ καὶ Διὸς, Μέστρεμ ἐβασίλευσε τῶν ἐκεῖ, ὃν μετωνόμασαν Αἴγυπτον· ἀφ' οὗ καὶ Αἴγυπτος ἡ χώρα· τοῦ γένους τοῦ Νῶε. " Etym. M.: Ἠερίη· ἡ Αἴγυ-

D πτος τὸ πρὶν ἐκαλεῖτο· ὅτι τοῖς ἐπ' αὐτὴν πλέουσι, κοίλη οὖσα, οὐ φαίνεται, πρὶν ἂν σχεδὸν ὁρμισθῶσι, καὶ τότε ὥσπερ ἐξ ὁμίχλης καὶ ἀέρος κεκαλυμμένη φαίνεται. Ἀπολλώνιος· Ἦμος ὅτ' Ἠερίη πολυλήϊος ἐκλήϊστο Μήτηρ Αἴγυπτος * προτερηγενέων αἰζηῶν. Apoll. R. 4, 267. (Ἦμος ὅτ', sic recte quinque Codd.; sic quoque Medic. Perperam in A. insertum δέ. Vulgo mendose ἦμος ἔτ'.' Brunck. Etymologi locum neglexit V. D.) Cujus Schol. cum Schol. nostro consentit. Ita enim ille ad Ejusdem 1, 580. Ἠερίη πολυλήϊος: Ἡ Θεσσαλία, παρὰ τὸ μέλαιναν εἶναι τὴν γῆν. Οὕτω γὰρ καὶ τὴν Αἴγυπτον Ἠερίαν φασίν. Ἢ ἠερία ἀντὶ τοῦ πρωΐα, ἀπὸ τοῦ ἦρι. (Schol. Par. Ἠερίαν δὲ τὴν Θεσσαλίαν λέγει, ἢ διὰ τὸ μέλαιναν ἔχειν γῆν, ὥσπερ καὶ τὴν Αἴγυπτόν φασιν· ἢ ἠερίαν ἀντὶ τοῦ πρωϊνήν. Πρωϊνὴν δὲ ἀντὶ τοῦ, ' videtur excidisse πρωῒ; τεθέντος τοῦ' Schæf. ὀνόματος ἀντὶ ἐπιρρήματος. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἦρ, l. ἦρι, ἠερία.) At Jer. Hoelzlin. ἠερίαν, Serenam s. Sudam interpretatur, atque ita ab Æschylo Ægyptum dictam vult, quod ibi perpetua sit εὐδία et ἀνομβρία:—' Similiter grues dicuntur ἠέριαι Il. Γ. 7.;

quia aëre solum temperatiore gaudent, et in Georg. 1, 374. Illum (imbrem) surgentem vallibus imis Aëriæ fugere grues. Ubi nequicquam jungit Serv., Grues fugiunt imbrem, alte volando e vallibus. Imo imbres primulo, ipsæque adeo gravidæ nubes, videntur, videntur inquam e vallibus consurgere. Si enim grues hic cum Ausonio dicamus altivolantes, nihil Homerico epitheto ridiculosius esset, eo quippe significaretur, grues in sublimi aëre volantes, cum humillimis præliari homuncionibus. At causam continet epitheton ap. utrumque poëtam, cur a gruibus vel invadantur Pygmæi, vel imber vitetur. Quare ἀὴρ hic est Merus aër, et quasi αὐτοαὴρ, ut Pindaro Ol. 1, 10. αἰθὴρ ἐρήμη, ubi Schol. μὴ ἔχουσα νέφος.' Eadem ratione dictus est Jupiter αἴθριος, cui inscriptio vetus etiamnum extat, JOVI SERENO. Theocr. 4, 43. Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει. Neutiquam tamen rejicienda erit altera illa ratio, quam adducit Schol. Apoll. R., Ægyptum sc. 'Αερίαν nuncupatam esse, διὰ τὸ μέλαιναν εἶναι τὴν γῆν, utpote ab aliis firmetur. Eust. in Dionys. P. 239. 'Εκλήθη δέ ποτε κατὰ τὴν ἱστορίαν ἡ τοιαύτη χώρα καὶ 'Αερία, καὶ * Ποταμία, καὶ Αἰθιοπία, διὰ τοὺς ἐκεῖ Αἰθιόπας· περὶ ὧν πολλοὶ τῶν παλαιῶν ἱστοροῦσι. Καὶ μὴν καὶ 'Αετία ἔκ τινος 'Ινδοῦ 'Αετοῦ καλουμένου, (vide nos supra cccxxvii. b.) καὶ * 'Ωγυγία δὲ, καὶ * Μελάμβωλος, καὶ * 'Ηφαιστία. Apollodor. 2, 4. (2, 1, 5.) Δαναὸν μὲν οὖν Βῆλος ἐν Λιβύῃ κατῴκισεν ('κατῴκισεν reposui pro κατῴκησεν, astipulantibus quoque aliquot Codd. Ægii et Schol. Æsch. κατοικίζει Schol. Il. A. 42.' Heyn. Clavier tamen κατῴκησεν restituit, quod verbum sensum habet intransitivum,) Αἴγυπτον δὲ ἐν 'Αραβίᾳ· ὃς καὶ καταστρεψάμενος τὴν Μελαμπόδων χώραν ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν Αἴγυπτον. Recte Scal. μελάμβωλον. (Sed v. Heyn.) Porro multæ aliæ regiones præter Ægyptum hoc nomine gaudebant, ut Thasus insula, Libya, Creta, Sicilia, Antiochia, Cyprus. Hesych." Stanl. Vide et nos supra cciii. a.]

'Αεριώδης, i. q. ἀέριος, Aërius. Dicitur et 'Αερώδης pro eodem, ut Diosc. 5. ἀερώδης τὴν χρόαν. Apud Aristot. de Mundo ἀερώδης, Aëriam naturam habens, vel Naturam spirabilem, ut quidam exponunt. ‖'Αερώδης significat etiam Obscurus, Caliginosus, unde et Hes. ἀερωδέστερα exponit ἀφανέστερα, juxta id quod dictum est ἀέρα esse aliquando Caliginem et ἀορασίαν.

['Αερώδης. Male Noster ἀεροειδὴς et ἀερώδης distinguit. Nam ἀεροειδὴς contractum fit ἀερώδης. Psell. de Oper. Dæm. 30. Οἷά τινα πνεύματα λεπτὰ, καὶ ἀερώδη, καὶ ἄχραντα. Æneas Gazæus Theophr. 66. 'Αλλ' ἀκούεις οἷα τὰ περὶ τὰ μνήματα σκιοειδῆ φαντάσματα; ταῦτά ἐστι τὰ ἀερώδη τῶν ψυχῶν σώματα, ἃ δὴ εἴδωλα καλοῦσιν. Eust. ad Dionys. P. 723. Καὶ ἴασπιν ἠερόεσσαν, ὅ ἐστιν ἀερώδη, σκοτεινήν. Geopon. 2, 5, 13. Αὗται δὲ ἰσχναὶ καὶ ἀερώδεις. Philo J. 5, 66. Λέγεται γοῦν, ὅτι σελήνη πίλημα μὲν ἄκρατον αἰθέρος οὐκ ἔστιν, ὡς ἕκαστος τῶν ἄλλων ἀστέρων, κρᾶμα δὲ ἔκ τε αἰθερώδους οὐσίας καὶ ἀερώδους. " Wakef. Ion. 199. Tzetz. Exeg. in Il. p. 42." Schæf. Mss.]

'Αερήϊος, ου, ὁ, ἡ, i. q. ἀερώδης. Item, Multus, Immensus, Hesych.

'Αερὶς, ίδος, ἡ, Apis, ἀερίδες, μέλισσαι, Hesych. [" Aërii mellis, Virg." Wakef. Mss. Thom. Bruno ap. Albert. corrigit ἀκρίδες.]

'Αερόεις, εσσα, εν. Obscurus, Caliginosus. Est autem poëticum ἀερόεις, quanquam sæpius usurpant poëtæ ἠερόεις, de quo paulo post, mutato α in η. Explicat ἀερόεν Hesych. Nigrum, Profundum, Magnum. A Suida explicatur duntaxat μέγα, Magnum. [Hesych. 'Αερόεν· μέλαν, βαθὺ, μέγα. " Cf. 'Ηέριον, et Βαθύ." Albert. Suid. 'Αερόεν· τὸ μέγα. Zonar. 'Αερόεν· μέγα, σκοτεινόν. " Charit. 776." Schæf. Mss.]

'Αερίζω, Aërius sum, aut Aëria natura sum præditus. Diosc. 1. Οὐ γὰρ κατ' ἴσον θυμιαθήσεται ἀερίζοντι τῷ ἀτμῷ, ἀσβολώδει δὲ καὶ οὐ καθαρῷ. Hic ἀερίζοντι Bud. exp. Aëreo et puro. Item, Qui purus est aëris modo, Non crassus. Dicitur autem ἀερίζω eadem forma, qua κυανίζω, ut κυανίζω τὴν χρόαν. [Diosc. 5, 100. Μολίβδαινα δὲ ἀρίστη ἐστὶν ἡ * λιθαργυροφανὴς, ξανθὴ, ὑποστίλβουσα καὶ κιρρὰ ἐν τῷ λειοτριβεῖσθαι, ἑψηθεῖσά τε ἐλαίῳ, ἡπατοειδὴς τῷ χρώματι γίνεται· ἡ δὲ ἀερίζουσα ἢ μολυβδόχρους, φαύλη, γεννᾶται δὲ ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ. Vide supra cccxxxv. a.]

[* 'Αερόω, Aër fio, " Heracl. A. H. 439. (Τό, τε γὰρ ἐξατμιζόμενον αὐτῆς ἀεροῦται, καὶ τὸ λεπτότατον ἀπὸ ἀέρος αἰθὴρ ἀνάπτεται.)" Valck. Mss.]

[* " 'Αέρωσις, (ἡ,) Nicet. Chon. 226, 55." Kall. Mss. Lex. Gr. Lat. ap. Pet. Baldvin. 1611. 4.]

[* " Διαερόω, der Luft aussetzen, Plutarch. Symp. 6, 7. wo falsch 'Εξανθεῖ γὰρ καὶ ἀποπνεῖ διεωρωμένον πολλάκις steht st. διηερωμένου." Schneider. Lex.]

" 'Εξαεροῦσθαι, In aërem converti, In aerem abire, " Evanescere, ut ἐκπνευματοῦσθαι, in Probl. Sic " Hippocr. de Nat. Inf. 'Εξαεροῦται γὰρ ὑπὸ τοῦ ἀνέ- " μου." [" 'Εξαεροῦσθαι, Perflari, Ab aere perspirari Lib. Περὶ Φύσ. Παιδίου (p. 36, 42.) 'Εξαεροῦται γὰρ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, καὶ τὸ πνεῦμα δι' αὐτοῦ διηθέει. Perflatur enim a vento, et spiritus per eum percolatur. Significat autem aquam ab aëre statim perflari et perspirari, ideoque confestim refrigerari spiritu cum aëre subeunte." Foës. Œcon. Hippocr. De hoc Hippocr. loco omnino v. Gataker. ad M. Anton. 178., a Valck. Mss. indicatum. Philo J. 5, 66. Τὰς γὰρ ἀναδιδομένας ἐκ γῆς ἀναθυμιάσεις λεπτυνομένας, ἐξαεροῦσθαι συμβέβηκεν, ὥστε βάσιν μὲν καὶ ῥίζαν ἀέρος γῆν εἶναι, κεφαλὴν δ' οὐρανόν. Aretæus 17. Οἱ δὲ ἐς τοσόνδε λεπτότητος ὑγρῶν καὶ τῆς γνώμης ἀφιγμένοι οὐ μάλα τοι περιγίγνονται, ἐξηερωμένης ἤδη τῆς ζωτικῆς δυνάμιος: 50. Ἔπειτα εἰς τοὺς κενεῶνας σταγόνες ἐκρέουσι, αἳ πρόσθεν εἰς διαπνοὴν ἐξηερούμεναι διεφοροῦντο, Quæ prius in aërem versæ, per transpirationem digerebantur. " Phot. Bibl. 1322. (ex Anonymi V. Pythag. 66. Kust. 120. Kiessl. Ὅτι οἱ 'Ετήσιαι πνέουσι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ἀκμαιοτάτου θέρους, δι' αἰτίαν τοιαύτην· ὁ ἥλιος μετεωρότερος, καὶ ἀπὸ τῶν μεσημβρινῶν τόπων ἀρκτικώτερος γινόμενος, λύει τὰ ὑγρὰ, τὰ ἐν ταῖς ἄρκτοις· λυόμενα δὲ ταῦτα, ἐξαεροῦται, ἐξαερούμενα δὲ πνευματοῦται, καὶ ἐκ τούτων γίνονται οἱ 'Ετήσιαι ἄνεμοι, ἐκ τῶν πνευμάτων, τῶν ἀπὸ τῆς λύσεως τῶν ἀρκτικῶν ὑγρῶν γινομένων.) Eust. Nemes." Wakef. Mss. " Lucian. 3, 353. (Περισκοπεῖν ἔνθα ἑαυτοὺς ἐξαερώσουσι.)" Schæf. Mss. Schol. Demosth. Phil. 4. T. 2. p. 46.]

[* 'Εξαέρωσις, ἡ. Aretæus 130. 'Ες τὴν τῶν ἄλλων χυμῶν ἐξηέρωσίν τε καὶ * διάνηψιν, Præstat ad evaporandos et disjiciendos alios humores. " Lege Bud. Comm. L. G. 179." Maittair.]

" Δυσάερος, ὁ, ἡ, Malum habens aërem, Strabo." [" Dio Chrys. Or. 30. T. 1. p. 550. (Εἶναι δὲ τὸν μὲν τόπον τοῦτον, ὃν κόσμον ὀνομάζομεν, δεσμωτήριον ὑπὸ τῶν θεῶν κατεσκευασμένον, χαλεπόν τε καὶ δυσάερον.)" Boissonad. Mss.]

" Δυσαερία, ἡ, Malus aër, Aëris intemperies. Strabo " de Ravenna, Καὶ ὑπὸ ποταμῶν * εἰσκλυζόμενον τὸ " βορβορῶδες πᾶν, ἰᾶται τὴν δυσαερίαν." [Idem 279 =184. Ὅμως οὖν ἔτι μένει * δυσείσπλοα, διά τε τὴν λαβρότητα τῆς χώρας, ὥστε μὴ καθορᾶσθαι μηδ' ἐγγὺς ἐν ταῖς δυσαερίαις. Glossæ: Δυσαερία· Nubilum. Etym. M. 378. Σημαίνει δὲ τὴν πάχνην τὴν γινομένην ἐν δυσαερίᾳ καὶ φθείρουσαν τοὺς καρπούς. Etym. G.: 'Ερυσίβη σημαίνει τὴν γενομένην (l. γιν.) ἐν τῇ δυσαερίᾳ πάχνην καὶ φθείρουσαν τοὺς καρπούς.]

[* " Εὐαρὴς, έος, (ὁ, ἡ,) non habent Lexx., Serenus, vel etiam Perflabilis. Hoc posteriore sensu legitur ap. Chrys. Homil. 56. in Jo. p. 787. Εἰ νῦν ὑπὲρ τοῦ φωτεινὰς ἔχειν οἰκίας καὶ εὐαερεῖς μυρία δαπανῶμεν χρήματα, οἰκοδομοῦντες, ταλαιπωρούμενοι· ἐννόησον, πῶς χρὴ καὶ τὰ σώματα αὐτὰ δαπανᾷν, ὑπὲρ τοῦ λαμπρὰς ἡμῖν οἰκίας ἐν οὐρανοῖς οἰκοδομηθῆναι, ἔνθα τὸ φῶς ἐκεῖνο τὸ ἀπόῤῥητον. Quodsi nunc, ut splendidas nobis domos et perflabiles comparemus, magnam pecuniarum vim ædificando anxii, consumimus; considera, qui nobis subeundi sint labores, ut splendidas nobis in cœlis domos ædificemus, ubi lux illa ineffabilis. Interpres εὐαερεῖς reddit, Salubres: non male, quia domus, ubi venti perflant, fere tales." Suicer. Thes. Eccl. " Εὐαερὴς, Qui aëre salubri fruitur, Sub cœlo salubri situs, Ventis refrigerantibus expositus." Seager. Mss.]

[* Εὐάερος, ὁ, ἡ, i. q. εὐαερής. Vide Nostrum in Εὐέριος. Etym. M. 389. Ἢ σύνθετόν ἐστι τὸ εὔδιος

παρὰ τὸ Δία, ἵν' ᾖ ὁ εὐάερος: 390. Εὔειλος· ὁ εὐάερος τόπος. Strabo 224. 1143. "Bernard. Reliq. 79." Schæf. Mss.] A

"Εὐαερία, ἡ, Tranquillitas cœli, Bud." [" Eust. Il. Γ. 314, 30." Valck. Mss. " Eust. 608, 34. Bas. Rei Accip. Scriptt. 33." Wakef. Mss. J. Poll. 1, 106. Νηνεμίας οὔσης, πεσόντος τοῦ πνεύματος, εὐαερίας οὔσης, * ταχυπλοΐας. Plut. 9, 147. Εὐδίας δὲ καὶ εὐαερίας γενομένης ὁρμίσασθαι ζητοῦντος.]

[* " Τετραέρα, genus Mangani, 32. n." Orell. Ind. ad Æneæ Poliorc. Sed in notis vocem hanc frustra quæsivimus.]

[* " Ἀερικὸν, (τὸ,) Vectigal s. Tributum ab Justiniano excogitatum, pro spiritu aërio, uti interpretatur Cujac., vel certe quod supra solitum Canonem exigebatur," Ducang. Gloss. ap. quem multa testimonia vocis afferuntur. In Bibl. Coisl. 148. citatur Theodori Studitæ Epist. Ms. Sergio Hypato τοῦ ἀερικοῦ: 319. Theodori Hegumeni Studii Epist. Ms. Sergio ὑπάτῳ τοῦ ἀερικοῦ. Ducang. l. c. 2, 200.]

[* Ἀερίνος, η, ον, Cœruleum s. Ætheris colorem referens. J. Poll. 4, 119. Ἡ δὲ γυναικῶν ἐσθὴς κωμικῶν, ἡ μὲν τῶν γραῶν, μηλίνη, ἢ ἀερίνη, πλὴν ἱερειῶν. " Μηλίνη. Μιλίνη Ms. ut supra 4, 117. Placet ascribere de hoc colore verba Scaligeri Poëtic. 1, 13. ubi alias hæc tractat:—' Μήλινον colorem sæpe commemorant in vestibus. Festucinum vocant Veneti, viridiusculum palearem, eum vetulis dabant, et cæsium, i. e. cinereum.' Ubi videtur vir maximus τὴν ἀερίνην, pro Cæsio accepisse. Sed τῆς ἀερίνης, ἤγουν ἀεροχρόου vestis colorem forte e Plin. 37, 8. discamus de jaspide: Persæ aëri similem ferunt: ob id vocatur Aërizusa. Et paulo post: Quarta apud eos (Græcos) vocatur Borea, cœlo autumnali matutino similis; et hæc erit illa, quæ vocatur aërizusa. Idem color ἀεροειδὴς, unde ἠεροειδέα πόντον Poëta vocat." Jung. ... Arist. Metaph. 9, 7. (Οἷον εἰ ἡ γῆ ἀερίνη, ὁ δ' ἀὴρ μὴ πῦρ, ἀλλὰ πύρινος.) Clem. Alex. 189." Kall. Mss. Sed Clementis locum frustra quæsivimus.] B

[* Ἀερίοικος, ὁ, ἡ, Sub dio habitans. Athen. 113. Οὗτοι ἀνιπτόποδες, χαμαιευνάδες, ἀερίοικοι, κατὰ τὸν κωμικὸν Εὔβουλον, ἀνόσιοι λάρυγγες, ἀλλοτρίων κτεάνων * παραδειπνίδες.] C

¶ Ἠὴρ, έρος, ὁ, vel ἡ, Pro ἀὴρ ap. poëtas, quanquam pro Tenebris, Caligine, s. Nubilo aëre utplurimum usurpatur, quo modo et ἀὴρ accipitur, non pro Aëre, qua in signif. opponitur τῇ αἴθρῃ ap. Hom. Il. P. (645.) Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, Ποίησον δ' αἴθρην. Interdum ἠέρα et νεφέλην conjungit, ut Od. Θ. (562.) Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι. Nonnunquam ἠέρα et ὁμίχλην, ut Il. P. (649.) Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὁμίχλην. Esse autem tam masculini, quam feminini generis hoc nomen, ex his Ejusdem locis apparet. Masculini, ut Il. E. (776.) περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευε. Feminini, ut Od. H. (14.) ἀμφὶ δ' Ἀθήνη Πολλὴν ἠέρα χεῦε. Ac certe frequentius usurpat in hoc genere; nam et Il. Π. (790.) Ἠέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησε: Φ. (549.) κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ. Ibid. aliquanto post (597.) κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ. Sic ibid. (6.) ἠέρα βαθεῖαν dicit, item Il. Y. (446.) Denique videtur Hom. magis probasse genus femininum; nam in illo loco ubi posuit ἠέρα πουλὺν, ponere ἠέρα πολλὴν non permisit ei metrum. Hesiodus tamen utroque genere et ipse utitur; apud eum enim in Theog. (9.) legitur, κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῷ, [" Πολλῇ. Πολλῷ Robinson. e duobus Mss. et Ald. Sed vulgatum ex usu Homerico defendit Wolf." Gaisford.] et ibid. (697.) ἠέρα δῖαν. Eust. in illum locum Od. H. (l. c.) Πολλὴν ἠέρα χεῦε, annotat ἠέρα significare ἀορασίαν, q. d. Invisibilitatem, et feminini nominis formam ei dari ab Hom., more Ionico. ‖ Ἠέρα quidam exp. Nimbum, quo dii invisibiles homines efficiunt, ex aliquot Hom. locis hanc expositionem colligentes. Sed ἠέρα Quamvis caliginem significare, etiam composita ex eo nomina satis declarant. Eust. exponens ἠερόεις, dicit significare σκοτεινὸν, Tenebrosum, quod natura niger sit aër, unde et ἠέρα pro Tenebris accipi. D

[" Ἠὴρ, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 59. Ἠέρα ἑσσάμενος, Heyn. Hom. 6, 585. 7, 335. 384. 738. Toup. Opusc. 1, 159. 2, 302. ad Charit. 266. Wassenb. ad Homer. 46. Dawes. Misc. 220." Schæf. Mss.]

[Ἠήρ. " Τὸ γὰρ ἑωθινὸν ἑκάστοτε αὐτὸς ὁ ἠὴρ ἐπίσχει ὡς ἐπὶ τὸ πουλύ. J'ai rapporté dans les variantes les raisons qui m'ont déterminé à adopter la leçon ἐπίσχει. Il n'y a que l' ἐπιχεῖ, qui puisse lui disputer la préférence; et il faudroit dans ce cas même qu'il fût au passif ἐπιχεῖται, ou selon le dialecte Ionique ἐπιχέεται. Cette leçon rappelle le περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευε d'Homère Il. 5, 776. et prouve en même temps la négligence des interprètes, qui rendent l' ἠὴρ d'Hippocrate par Aër, au lieu de le rendre par Nebula, ou Caligo. Foës. Œcon. in Ἀὴρ, qui d'après Erotien reconnoît cette dernière signification, ne s'est rappellé aucun exemple pour la confirmer. Il y en a au moins quatre ou cinq dans ce Traité. Je corrige à cette occasion l'article Ἀὴρ d'Erotien, où on lit mal, τὴν δι' ἕδραν δυσωδίαν πνοὴν, au lieu de τὴν δι' ἕδρας δυσώδη πνοήν. (In Franzii Ed. legitur, καὶ ἡ δι' ἕδρας δυσώδης πνοὴ, nec alterius lectionis, a V. D. rejectæ, meminit Editor.) Je pense de plus que les mots αὐτὸς ὁ ἠὴρ de notre texte, on diroit que Calvus a lu καθαρὸς ἠὴρ, ont été mal à propos substitués à une leçon plus correcte, αὐτόσε ἠήρ." Coray, Not. sur le Traité d'Hippocr. des Airs, des Eaux, et des Lieux, p. 71. " Ἠὴρ καὶ ὁμίχλη. J'ai rendu ces mots par Brumes et Brouillards, parce qu'il m'a paru que l'Auteur emploie ici le premier de ces mots dans le même sens de Brouillard, dans lequel il l'a le plus souvent employé dans ce Traité, et que dans cette Hypothèse, son synonyme ὁμίχλη ne pouvoit être rendu que par un synonyme tel que Brume. Si cependant Hippocrate entend ici par ἠὴρ, l'Air proprement dit, d'après la physique d'Héraclite, qui attribuoit la formation de cet élément à l'évaporation de l'eau, Plut. de Plac. Philos. 1, 3. T. 9. p. 478. et de pr. Frig. T. 9. p. 743. 745. cf. Stanl. Hist. Philos. 2, 867. il faudra pour lors traduire, Et forme l'air et les brouillards, dans le même sens que Platon Phædone 1, 247. Bip. donne à ces deux mots." Idem ib. 127.]

[Ἠήρ. Etym. G.: Ἠέρι· εἰ μὲν ἀρσενικῶς, σημαίνει τὸν περικεχυμένον ἡμῖν ἀέρα, οὐ τὸν ἔκτοθεν ἀέρα. Γίνεται οὖν παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω. Ἡ τότ' ἐν Ἴδῃ μακρότατα πεφυκυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανον. Θηλυκῶς δὲ τὴν ἀορασίαν, Ἀὴρ δὲ βάθος ἦν. Respicitur Il. Ξ. 287. ἣ τότ' ἐν Ἴδῃ Μακροτάτη πεφυυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν, et Od. I. 144. Ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν. Zonar.: Ἠέρα· ἀορασίαν. " Il. Θ. 50. κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν, ubi Schol. ἀορασίαν, σκότος." Kust. Zonar. Ἠέρι· ἀέρι. Ἠέρα· ἀορασίαν. Tittmanni Cyrill.: Ἠέρι· ἠέρι (ἀέρι.) Ἠέρα· ἀορασίαν. Suid.: Ἠέρος ὄγμοι· αἱ ὁδοὶ, οἱ τόποι, λέγεται δὲ θηλυκῶς ἐν Ἐπιγράμματι· καὶ διὰ μέσης (l. μέσσης). Ἠέρος * εὐαγρον τῆσδε δίδου κάματον. " Leg. τοῖσδε, quomodo recte legitur in Anthol. 6. p. 566. unde hoc fragm. depromsit Suid. Græca ita sunt vertenda: Fac ut labor istorum faustus felixque sit. Ista est vis τοῦ εὔαγρος. Hinc εὐαγρεῖν, εὐαγρία, et, si Musis Gratiisque placet, * εὐαγροσύνη." Toup. Emendd. 1, 240. Cf. Jacobs. Anth. 10, 298. qui Toupium secutus est. Zonar. Ἠέρος· ὁδοῦ, τόπου. Καὶ διὰ μέσσης Ἠέρος· εὔαγρον τοῖσδε δίδου κάματον. Hesych. Ἠέρα· ἀορασίαν, ὁμίχλην, σκοτίαν. Ἠέρι· ἀορασίᾳ, ἀέρι. Ἠήρ· ὁμίχλη. Apoll. R. 3, 210. Τοῖσι δὲ νισσομένοις Ἥρη φίλα μητιόωσα Ἠέρα πουλὺν ἐφῆκε δι' ἄστεος. " Ex Hom. hoc sumtum, Od. H. 14. ἀμφὶ δ' Ἀθήνη Πολλὴν ἠέρα χεῦε. Virg. Æn. 1, 411. At Venus obscuro gradientes aëre sepsit." Brunck.]

Ἠεροδινὴς, έος, ὁ, ἡ, Aërem agitans, ut vulgo exponitur, sed potest et in passiva signif. accipi, pro Qui in aëre agitatur, ut in Anthol. ἠεροδινὴς αἰετὸς, Aquila per aërem agitata, aut Quæ agitatur per aërem, ut sit ἠεροδινὴς pro ἠεροδίνητος, eo modo quo dicitur ab Æschylo οἰστροδίνητος. Est enim ἠεροδινὴς ab ἠὴρ et δινέω. [Bianor. Ep. 10. Cf. Βαθυδίνης.]

Ἠεροειδὴς, έος, ὁ, ἡ, ad verbum, Aëris formam habens, ex ἠὴρ et εἶδος, ut ἀεροειδὴς ex ἀὴρ et εἶδος. Eust. tradit e Porphyrio, antrum ἠεροειδὲς vocari Od. N. mundum allegorice διὰ τὸ τῆς ἀρχεγόνου ὕλης αἰ-

ὠχρὸν καὶ ἀνείδεον. Sed utplurimum exponitur simpliciter Tenebrosus, Caliginosus, Præ profunditate caliginosus, ut ἠεροειδὴς πόντος, Od. B. (263.) ἐπ' ἠεροειδέα πόντον, ubi tamen Eust. vult ἠεροειδέα significare secundum veteres, vel Nigrum aëris modo: vel Profundum, aut Patentem et Latum, e quo solus aër conspicitur navigantibus. Idem alibi κοῖλον σπέος ait idem esse, quod σπέος ἠεροειδὲς, siquidem, quæ profunda sunt, aëris nigrore tenebrosa reddi. Hesych. quoque ἠεροειδέα exp. Nigra, Tenebrosa. Item Patentia, eo sensu videlicet, quo campi Patentes dicuntur. ['Ηεροειδής. Pseudo-Did. ad Od. l. c. 'Ηεροειδέα· μέλανα δίκην ἀέρος, ἢ βαθὺν, ἢ ἀναπεπταμένον, καὶ μέγαν, ἢ διὰ τὸ μόνον ἀέρα ὁρᾶσθαι τοῖς πλέουσιν, ἢ ἐπεὶ τὸν ἀέρα καθορᾶν ἐστὶν ἐν τῷ ὕδατι, ἢ ὅτι ἀέρι ὁμοία ἡ θάλασσα τὴν χροιάν. Eust. 1444. Ὅτι πόντον ἠεροειδέα λέγει κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ τὸν μέλανα δίκην ἀέρος, ἢ τὸν βαθὺν, ἢ τὸν ἀναπεπταμένον καὶ πλατὺν, ἐξ οὗ μόνος ἀὴρ καθορᾶται τοῖς πλέουσιν: 1714. Τὸ δὲ κοῖλον σπέος ταὐτόν ἐστι τῷ, σπέος ἠεροειδές· δῆλον γὰρ ὡς τὰ βαθέα ἐσκότωνται διὰ τὸ τοῦ ἀέρος μέλαν. Apollon. Lex.: 'Ηεροειδέα· μέλανα, ἠεροειδῆ. Il. Ψ. 744. Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠεροειδέα πόντον, ubi Pseudo-Did. σκοτεινὸν, μέγαν, ἢ ἀναπεπταμένον, ἐν ᾧ ἀὴρ μόνος ὁρᾶται. Hesych. 'Ηεροειδέα· μέλανα, ἢ ἀναπεπταμένα, σκοτεινά. ("Lege μὴ ἀναπ." Schleusner. Mss. Imo recte se habet vulg. lectio. Vide Albertii not.) 'Ηεροειδές· ἀερῶδες, μέγα, ("l. μέλαν," Schleusner. Mss. imo recte μέγα, i. e. Late patens, ut e seqq. patet,) διὰ τοῦ ἀέρος ἔκτασιν τῶν ὀφθαλμῶν μηδενὸς ἐμποδίζοντος, ὥστε καὶ τὰ διεστῶτα ἐκ πολλοῦ ὁρᾶν, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ζοφῶδες, καὶ σκοτεινὸν, καὶ ἀερῶδες τῇ χροιᾷ. (Ubi v. Interprr. Il. E. 770. Ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν, Ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον, Τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι. Pseudo-Did. 'Αναπεπταμένου τοῦ μεταξὺ ἀέρος, καὶ μηδενὸς ἐμποδίζοντος, ἢ ἀερῶδες.) "Videtur hic excidisse aliquod substantivum, veluti αὐγὰς, vel διάβλεψιν, vel simile quid." Kust. Imo recte se habent vulgata. Ordo est: Μηδενὸς ἐμποδίζοντος ἔκτασιν τῶν ὀφθαλμῶν διὰ τοῦ ἀέρος. Schol. Ven.: 'Αναπεπταμένου τοῦ μεταξὺ ἀέρος, καὶ μηδενὸς ἐμποδίζοντος· ἢ ἠεροειδὲς, σκοτεινόν. Διὰ τοῦ ἐν ἡμῖν ὀξυτάτου ἐδήλωσε τὸ τάχος τῶν ἵππων· ὅσον γάρ τις ἐκτείνει τὴν ὄψιν εἰς τὸν παρὰ θάλασσαν ἀτενίζων ἀέρα, μηδενὸς ἀντιπίπτοντος, ἀλλὰ τοῦ ὁρωμένου παντὸς ἀέρος ὄντος, τοσοῦτόν φησίν ἐστι τὸ βῆμα τῶν θείων ἵππων ὁρμώντων. 'Ηεροειδὲς δὲ, τὸ τοῦ ἀέρος εἶδος. Ἄλλως. 'Αέρα λέγει τὸ ὁμιχλῶδες καὶ ἀόρατον· 'Αὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν· ὅθεν καὶ 'Ηεροφοῖτις 'Ερινὺς, ἡ σκοτεινῶς καὶ ὁμιχλωδῶς φοιτῶσα. Τὸ οὖν ἠεροειδὲς ὅσον εἶδε μέχρι τοῦ ἀεροειδοῦς, τουτέστι, τοῦ ἀφανοῦς καὶ ἀχλυώδους. 'Ηερόφωνοι οὖν κήρυκες, ὧν ἡ φωνὴ καὶ μέχρι τοῦ ἀφανοῦς καὶ ἀχλυώδους διϊκνεῖται, ὅπερ ἐν ἄλλοις, Φωνὴ δ' αἰθέρ' ἵκανεν· ἀφανὴς δὲ οὗτος ἀνθρώποις. Respicitur Il. O. 686. φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν. Etym. M.: 'Ηεροειδὲς ἄντρον ἐπήρατον, (Od. N. 103. 347.) ἀεροειδὲς, σκοτεινόν· τινὲς δέ φασιν οὐκ εἰς σκοτεινὸν τὸ σπήλαιον, ἀλλ' ἠεροειδὲς εἰρῆσθαι, ὡς τὸ, Μέγα * ἀερομέρητρον, ὁμοίως τὸ, Ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι:—ἀναπεπταμένου τοῦ μεταξὺ ἀέρος, καὶ μηδενὸς ἐμποδίζοντος· καὶ γὰρ ἄτοπον θεοῖς σκοτεινὸν ἀνεῖσθαι. 'Ηρακλέων 'Ενοδίοις. "In vulg. sunt etiam alterius lectionis vestigia, οὐκ εἶναι σκοτεινὸν τὸ σπήλαιον, quæ multo est melior, quia εἰς commode stare nequit, nisi e seq. membro subaudiatur commune verbum εἰρῆσθαι." Sylb. Pseudo-Did. ad Od. N. l. c. 'Ηεροειδές· μέγα, καὶ ἀναπεπταμένον, εὔσκιον. Zonar.: 'Ηεροειδέα· μέλανα, (editum est μέλαινα.) Ὅμηρος· 'Επ' ἠεροειδέα πόντον. 'Ηερόεντα· σκοτεινά. 'Ηεροειδῆ· ὁμοίως. Suid.: 'Ηερόεν καὶ ἠεροειδές· σκοτεινόν. Hesiod. Theog. 252. ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ, ubi Schol. ἀερώδει καὶ μέλανι. Orph. Argon. 395. Αὐτὰρ ἐπειτ' αὐλὴν εἰσήλθομεν ἠεροειδῆ: Hymn. 38=37, 22. Πνοιαὶ ἀέναοι, ψυχοτρόφοι, ἠεροειδεῖς: Fr. 6. e Proclo in Plat. Tim. 95. Ταῦτα πατὴρ ποίησε κατὰ σπέος ἠεροειδές. "Mutavi interpunctionem, et ἠεροειδὲς dedi, ut ad σπέος conveniat, pro ἠεροειδής." Gesn. Huc respexit Etym. M. Σπέος· τὸ σπήλαιον, τὸ ἀφώτιστον οἴκημα· παρὰ τὴν σβέσιν τοῦ φωτός· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γὰρ φωτὸς ἐστερημένον ἐστίν· ὅθεν φησὶ,—σπέος ἠεροειδές. "Τὸ ἠεροειδὲς, Totum aëris spatium, quoad oculis prospicere possumus, Heyn. Hom. 5, 144. ad Lucian. 2, 27. Voss. Myth. Br. 1, 180. Wakef. S. C. 1, 17. Wolf. ad Hesiod. 61." Schæf. Mss. Arrian. Ind. 6, 3. e Megasthene: Οὕτω τοι ἀμειηνότερον πάντων εἶναι τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο καὶ ἠεροειδέστερον.]

[* "'Ηερολέσχης, ὁ, ἡ, Vaniloquus, Ep." Hederic. Lex. Ed. Lond. 1816.]

[* 'Ηερομήκης, ὁ, ἡ, Altus velut usque ad aëra, In aërem protensus. Orph. Arg. 927. Μέσσον δ' ἠερόμηκες ἐπὶ στύπος ἄλσεϊ πολλῷ Ἥπλωται φηγοῖο, πέριξ * κλαδεῶσιν ἐραννόν.]

[* 'Ηερόμορφος, ὁ, ἡ, Aëre vestitus, Aërius. Orph. Hymn. 80, 6.]

[* 'Ηερόπλαγκτος, ὁ, ἡ, In cœlo errans, epith. stellarum. "Dorv. ad Char. 267(=361. 'Maneth. 4, 509. Ἥέλιος ἀκάμας, πυρόεν σέλας, ἡνίκ' ἂν ἔλθῃ 'Αρσενικοῖς ζώοισι κατ' αἰθέρος ἠερόπλαγκτον * Ζωφορίην, θηλεῖα δ' ἔχῃ * νεολαμπέα μήνην, uti hi versus legendi; male enim * ἱερόπλαγκτον,' cf. Lucian. 2, 27. ' et Ζωφορίη vertitur Via lucifera, cum sit, Zodiacus circulus s. Orbis ferifer.')" Schæf. Mss. Vide 'Ηερόφοιτος. Orph. Hymn. 7=6. * 'Επταφαεῖς ζωνὰς ἐφορώμενοι, ἠερόπλαγκτοι. Omnino v. Dorv. l. c. 759=664., a Schæf. Mss. indicatum.]

[* 'Ηερόποιταν· ἐπιτιμῶσαν. Hesych. ubi v. Interprr. "Nonn. Dionys. 6, 368. Ναυτίλος ἦν ἀκίχητος, ἔχων πλόον * ἠεροφοίτην.) Il. I. 571. (ἠεροφοῖτις 'Εριννύς.)" Wakef. ad marg.]

'Ηερόπομπος, ὁ, ἡ, In aëre apparens, si emendate legitur ap. Hesych., 'Ηερόπομπα· κατὰ τὸν ἀέρα φαινόμενα. Mihi enim videtur significare potius τὰ κατὰ τὸν ἀέρα πεμπόμενα. [Vide Albert.]

[* 'Ηέροπος, ὁ, Ionica forma, i. q. ἀέροπος, ἀερόπους, "Munck. ad Ant. Lib. 122.: Verh. ibid. 297." Schæf. Mss.]

[* 'Ηεροφαής, ὁ, ἡ. Theanus Epist. ap. Holst. ad Porphyr. V. Pythag. 22=39. 'Ημίθνητος γάρ εἰμι καὶ τὸ ἠεροφαὲς ἄστρον τοῦτο οὐ φέρω βλέπειν, Nec diurni hujus sideris aspectum fero.]

[* 'Ηεροφεγγής, ὁ, ἡ, In aëre splendens. Orph. Hymn. 19=20. Κικλήσκω μέγαν, ἁγνὸν, ἐρισμάραγον, περίφαντον, 'Ηέριον, φλογόεντα, * πυρίβρομον, ἠεροφεγγῆ.]

[* 'Ηεροφοίτης, ὁ, ἡ, Per aërem itans s. vagans. Orph. Hymn. 80=81. Αὖραι * ποντογενεῖς * Ζεφυρίτιδες, ἠεροφοῖτοι. "'Ηεροφοῖται vulgo." Hermann. qui tamen edidit Lith. 45. Ὅσσα τε κεκλήγασι μετὰ σφίσιν ἠεροφοῖται. Nonn. Dionys. 6, 368. ἔχων πλόον ἠεροφοίτην. "Jacobs. Anth. 7, 28. Huschk. Anal. 235. 282. Toup. Opusc. 2, 85." Schæf. Mss. Etym. G. in 'Ηεροφοῖτις citandus. Pseudo-Herodian. Partitt. 44.: 'Ηεροφοίτης· ὁ εἰς τὸν ἀέρα φοιτῶν.]

'Ηερόφοιτος, ὁ, ἡ, Per aërem itans, Aërem frequentans. Componitur enim ex ἠὴρ et φοιτάω, quod non simpliciter Ire significat, sed Ire sæpius, i. e. Itare, Ventitare, Frequentare locum aliquem. Sic ἠερόφοιτος dicitur apis a Phocyl. (159.) Κάμνει δ' ἠερόφοιτος ἀριστοπόνος τε μέλισσα. ["'Ηεροφοῖτις, sic in uno Cod. scriptum. Vulgo ἠερόφοιτος." Brunck. "'Ιεροφοίτης Bar. (cf. 'Ηερόπλαγκτος.) Citat Schol. Nicandri p. 92. Ed. Colon. (p. 61. Schneider.) ubi ἠερόφοιτος." Gaisf.] Idem (117.) Ὅπλον ἑκάστῳ δῶκε θεὸς φύσιν ἠερόφοιτον. * Ὄρνισι μὲν πολλὴν ταχυτῆτ', ἀλκήν τε λέουσι, ubi si ἠερόφοιτον jungamus cum versu sequente, dicemus datam naturam aërivagam avibus, et Bud. ita videtur intellexisse, scribens in Lex., ἠερόφοιτος, epithetum volucrum, Phocylidi. Dure tamen videtur jungi cum sequenti versu, sed nisi cum eo jungatur, vicissim dura quæpiam explicatio quærenda erit. Vulgo exponunt Naturam aëripetam, dicentes Aëripetam significare Divinam. [De hoc versu vide Interprr. ap. Gaisf.] "Manetho 5, 145. Καὶ σὺν τῷδε γένοιτο ἰοβλέφαρος Κυθέρεια, Καλόβατην σχοίνων ἰδὲ ἠερόφοιτον ἔθηκεν. Qui priori horum versuum inest hiatus, eum, cum in Homer. carminibus similes occurrant, retinendum dixerim, in altero autem particulam muto, ἠδ' ἠερόφοιτον ἔθηκεν.

Vulgata quidem præbet ἱερόφοιτον, verum hoc corruptum esse Dorv. ad Char. 361. pluribus exposuit, similique modo 4, 509. lectum ἱερόπλαγκτον, ἠερόπλαγκτον scr. esse docuit. Meliori de nota alia ejusdem stirpis compositio se commendat, 4, 227. * ἱερόληπτος, quod sicut ἠερόπλαγκτος ex hisce Maneth. locis Lexicis accedat." Spitzner. de Versu Gr. Heroico p. 158. " Brunck. ad Anacr. p. 100. Ed. 2. ad Charit. 266. 666. Jacobs. Anth. 8, 206. 10, 311." Schæf. Mss. Orph. Εὐχῇ π. M. 33. Καὶ χθονίους, καὶ ὑποχθονίους, ἠδ' * ἠεριφοίτους. " 32. Voss. lect. propter sequens ἠεριφοίτους recepi. 33. Vulgo ἰδὲ * πυριφοίτους. Dinner., ut a Schneidero observatum est, ἠδὲ πυριφοίτους affert. Quod recepi, emendatio est Ruhnk." Hermann. quem secutus est Maltbius Lex. Gr. Pros. v. Πυρίφοιτος. Imo Ruhnk. Ep. Cr. 275. rectius ἠεροφοίτους legit. Orph. Hymn. 2=1, 9. 8=7, 2. 50=49, 5. 80=79, 1. Lith. 45. Argon. 47. Nonn. Paraphr. 111, 17.]

Ἠεροφοῖτις, (ἡ,) pro ἠερόφοιτος dicitur ab Hom., mutata declinatione, Il. B. (imo I. 571.) τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς Ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβευσφιν: T. (87.) Ἀλλὰ Ζεὺς, καὶ Μοῖρα, καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς. I. e., Furia per aërem itans, s. vagans, vel, Invisibiliter contra hos vel illos itans. Hesych. enim inter ceteras explicationes ponit hanc, ἡ ἀοράτως φοιτῶσα: Eust. addit κατά τινων. Scribit enim, ἡ ἀοράτως φοιτῶσα κατά τινων. Potest etiam intelligi ἠεροφοῖτις, Quæ per infernas tenebras ambulat et vagatur.

[Ἠεροφοῖτις. In Scriptura Sacra similiter dicitur The Pestilence, that walketh in darkness. Pseudo-Did. ad Il. I. 571. Ἠεροφοῖτις· ἐκ τοῦ σκότους ἐρχομένη, ἀόρατος: T. 87. ἡ διὰ τοῦ σκότους φοιτῶσα, ἢ ἀόρατος, ἢ ἡ *ἀπροοράτως φοιτῶσα καὶ ἐπερχομένη, ὡς τιμωρὸς τῶν ἀδικημάτων· ἔστι δὲ καταχθονία δαίμων, ἡ Ἐριννὺς, οἷον ἡ διερευνῶσα τὰ ἐν ταῖς πράξεσιν ἔργα. Etym. G.: Ἠεροφοίτης· ἀρσενικὸν, ὁ ἐν τῇ ἀέρι φοιτῶν, παρὰ τὸ δι' ἀέρος φοιτᾶν καὶ σκότους· καὶ τὸ θηλυκὸν ἠεροφοῖτις, ἡ * ἀπροοράτως φοιτῶσα καὶ ἀπερχομένη, ὡς τιμωρὸς τῶν ἀδικημάτων· ἔστι δὲ καταχθονία δαίμων Ἐριννὺς, οἷον, ἡ διερευνῶσα ἐν ταῖς πράξεσιν ἔργα. In Huschk. Anal. Cr. 282. Etym. G. locus citatur sub titulo Etymologici Ms., ubi rectius legitur τῷ ἀέρι. " Leg. ἐπερχομένη." Schleusner. ad Phot. Etym. M.: Ἠεροφοῖτις Ἐριννύς· ἡ ἐκ τοῦ σκότους φοιτῶσα· ἢ διὰ τοῦ σκότους ἐρχομένη, ἀόρατος· παρὰ τὸ περὶ τὸν ἀέρα φοιτᾶν, ἢ * ἀοράτως φοιτῶσα. ἢ παρὰ τὸ ἔαρ, ὃ σημαίνει τὸ αἷμα· καὶ ὁ αἱματοπότης, * ἠεροπότης. ἢ ἡ * ἐροφοῖτις, ἡ περὶ τὴν γῆν φοιτῶσα· ἐξ οὗ καὶ ἐξεράσαι, τὸ τὴν τροφὴν εἰς τὴν γῆν ἀποῤῥίψαι· καὶ τὸ η, ὡς ἄρθρον * ἐκδεκτέον. Suid. Zonar. et Phot.: Ἠεροφοῖτις· δαίμων, (in Photio et Suida non legitur δαίμων,) ἡ * ἀοράτως ἐρχομένη κατὰ τὰ ἔργα, l. τὸν ἀέρα. " Cf. Struchtmeyer. Obs. Cr. 44." Schleusner. " Triller. τὸν ἀέρα, ut Etym. Zonar. vero ut Suid." Muller ad Reinesii Obss. in Suid. 106. In Apollon. Lex. legitur Ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς sine interpretatione. " In Lex. SGerm. Ms. legitur, ἡ * ἀοράτως ἐρχομένη κατὰ τὸν ἀέρα." Villoison. In Bekkeri Anecd. Gr. glossa illa non legitur. Hesych. Ἠεροφοῖτις Ἐριννύς· ἡ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶσα, ἢ ἀέρα ἠμφιεσμένη, ἢ * ἀοράτως φοιτῶσα, ἢ * ἀεροπλάνος, οἱ δὲ, ὅτι ἐν Ἅιδου, ἐν σκοτίᾳ. Ubi v. Albert. " Schol. Oppian. H. 3. p. 121. (Ταῖς δ' ἴσα τεχνάζουσι, καὶ ἠερόφοιτα γένεθλα Τευθίδος· ἀέρι πετόμενα. P. 1. τὰς τευθίδας φησὶν ἠερόφοιτα γένεθλα, ὡς ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶντα, πέτανται γὰρ καὶ διὰ τοῦ ἀέρος φέρονται, ὡς ὑπόπτερα, τευθίδες δέ εἰσι τὰ κοινῶς λεγόμενα * καλαμάρια. S.) Max. Tyr. 4. p. 34. Phurn. de N. D. 10. p. 153. n. Schol. Eurip. Or. p. 149." Schleusner. Mss. Eust. 775.: Ἠεροφοῖτις δὲ Ἐριννὺς, ἡ ἀφανὴς καὶ ὡς ἐν σκότει ἐπιφοιτῶσα· πολλαχοῦ γὰρ ἠέρα τὴν ἀορασίαν λέγει ὁ ποιητής· ἢ καὶ διότι ἀπὸ τοῦ σκότου, ἤτοι τοῦ Ἅιδου, ἔξεισι, διὸ καὶ ἐπάγει, Ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβους; 1173. Καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς, ἤγουν ἀφανῶς φοιτῶσα κατά τινων. Schol. Ven. ad Il. I. 567. Ἠεροφοῖτις δὲ, ἡ ἐν τῷ σκότῳ φοιτῶσα· αἱ ποιναὶ γὰρ * ἀπροοράτως ἔρχονται. Ἠεροφοῖτις· τὰ εἰς ης παρώνυμα θηλυκὰ, παρακείμενα τοῖς εἰς ης ἀρσενικοῖς βαρυνομένοις, * προπερισπᾶται, εἰ φύσει μακρὰ παραλήγοιτο, * πρωθῆβις, πολῖτις, * ἀλεῖτις, * πλανῖτις, (l. πλανῆ-

A τις) πρεσβῦτις, οὕτως δὲ καὶ ἠεροφοῖτις. Ὅσα δὲ παρὰ τὸ πόλιν ἐστὶν, ἀνεβίβασε τὸν τόνον, * ἀρτόπολις, * ἀλφιτόπολις· ἀλλ' οὖν καὶ ὅσα παρὰ τὸ κοῖτος, παράκοιτις, ἄκοιτις. Τὸ μέντοι δολόμητις οὐκ ἔστι θηλυκὸν, ἀλλὰ καὶ ἀρσενικόν· καὶ ἴσως τὸ μῆτις ἔγκειται, ὡς τὸ, πολύμητις, καὶ ἔστι σύνθετον. Ἄλλως· γράφεται καὶ ἱεροφοῖτις (l. ἠεροφ.) ἢ διὰ τοῦ σκότους ἐρχομένη. Ἠεροφοῖτις· ἡ ἐν τῷ σκότῳ φοιτῶσα· αἱ ποιναὶ γὰρ * ἀπροοράτως ἔρχονται. Πῶς δὲ Ἅιδην ἐπικαλεῖται, ἡ δὲ Ἐριννὺς ἔρχεται; δῆλον ὡς ὑπηρέτις: ad Il. T. 87. Ἠεροφοῖτις· * προπερισπαστέον ὁμοίως τῷ * πρωθῆβις καὶ πολῖτις· * πιστέον δὲ μᾶλλον τοῖς παρὰ τὸν ἀέρα ἐκδεξαμένοις τὴν σύνθεσιν γεγονέναι, ἐπεὶ * ἀοράτως φοιτᾷ· ἀέρα γὰρ λέγει τὸ σκοτεινὸν κατάστημα· Ἠέρι γὰρ κατέχοντο, (Il. P. 368.) καὶ, Ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθείη, (l. βαθεῖ' ἦν, Od. I. 144.) Ἠεροφοῖτις Ἐριννύς· τινὲς τὸ η ἄρθρον ἐδέξαντο, ἵν' ᾖ, ἡ * ἐροφοῖτις, παρὰ τὴν ἔραν, ἢ (l. ἡ, ex Etym. M.) ἐν τῇ γῇ φοιτῶσα, ἢ οἷον * ἐρεβοφοῖτις. Ἄμεινον δὲ γράφειν ἠεροφοῖτις, ὅ ἐστιν, ἡ ἐξ ἀφανοῦς φοιτῶσα. Οὕτως
B Ἡρωδιανός. Valck. Lex. de Spirit. Dict. 222.: Ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς, ἡ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶσα. Orph. Hymn. 9=8. * Ταυρόκερως Μήνη, νυκτιδρόμος, ἠεροφοῖτι. " Wakef. Eumen. 69. Heyn. Hom. 5, 661. Wassenb. ad Hom. 129." Schæf. Mss.]

Ἠερόφωνος, ὁ, ἡ. Apud Hom. præcones vocantur ἠερόφωνοι, i. e., ut ait Hesych. non dubium est enim, quin ἠερόφωνοι ex Il. Σ. (505.) sumserit, Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφώνων, Elatam vocem habentes, s. Altam, vel, Voce aërem replentes. Quæ posterior explicatio mihi valde placet, quod simul etymologiam vocis ostendat. Eust. in Il. E. hujus nominis proprii Ἠερίβοια etymologiam declarans, Ἠερίβοια, inquit, si fit a nomine βοή, ita vocari dicetur tanquam Altiloqua, eo modo quo dicuntur ἠερόφωνοι.

[Ἠερόφωνος. Hesych. Ἠεροφώνων· μεγαλοφώνων, πληρούντων φωνῆς τὸν ἀέρα. Pseudo-Did. Ἠεροφώνων· μεγαλοφώνων, ἢ τῶν τὸν ἀέρα πληττόντων τῇ φωνῇ· φωνὴ γάρ ἐστι, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν, ἀὴρ πεπληγμένος. Schol. Ven. Ἠεροφώνων δὲ, ὧν ἡ φωνὴ
C μέχρι τοῦ ἐμφανοῦς (ἀφ.) ἱκνεῖται, καὶ ἐν ἄλλῳ, Φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανε. Ἠεροφώνων· ὧν ἡ φωνὴ μέχρι τοῦ ἐμφανοῦς (ἀφ.) ἱκνεῖται, ὃ ἀλλαχοῦ εἶπε, Φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν, (Il. O. 686.) ἢ τῶν τὸν ἀέρα φωνούντων, ἀὴρ γὰρ πεπληγμένος ἐστὶν ἡ φωνή. Apollon. Lex.: Ἠεροφώνων· τὸν ἀέρα πληρούντων φωνῆς. " Il. Σ. 505. ubi memorabilis omnino Schol. annotatio, ex ipsis ducta esse videtur Apollonii Commentariis: Ἠεροφώνων· μεγαλοφώνων, ἢ τῶν τὸν ἀέρα πληττόντων τῇ φωνῇ· φωνὴ γάρ ἐστιν, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν, ἀὴρ πεπληγμένος. Itaque ab ipso Apollonio proficisci hæc glossa non potuit; sed ex alterius forte Grammatici commentariis, uti recte in commune Hesychii Lex., ita, male sedula diligentia, in singulare Apollonii Glossarium, est admissa." Toll. " Oppian. H. 1, 620. (Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Αἰθιόπων τε καὶ Αἰγύπτοιο ῥοάων Ὑψιπετὴς γεράνων χορὸς ἔρχεται ἠεροφώνων, Schol. ἐν τῷ ἀέρι φωνουσῶν.)" Wakef. Mss.]

Ἠερόθεν, adverb. Ab aëre, Ex aëre, pro ἀπ' ἀέρος, Anthol. [Jul. Æg. Epigr. 25. "Charit. 668." Schæf.
D Mss.]

Ἠερόεις, εσσα, εν, Tenebrosus, Caliginosus, ut Τάρταρος ἠερόεις ap. Hom. et Τάρταρα ἠερόεντα, ap. Hesiod. Il. Θ. (13.) Ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα. Hesiod. (Theog. 119. 682. 721.) Τάρταρά τ' ἠερόεντα. Eust. ait ἠερόεντα κέλευθα vocari ab Hom., vel Viam ad inferos, s. per inferos, vel simpliciter, Iter per aërem. Quo in sensu commode ἠερόεντα κέλευθα ad verbum exponeremus Vias aërias, ex Ovidio.

[Ἠερόεις. Eust. 455. Μέλας γὰρ ὁ ἀὴρ, ὅθεν καὶ ἠερόεν τὸ σκοτεινόν: 695. Ἠερόεις δὲ Τάρταρος, ὁ σκοτεινὸς, ἐπεὶ φύσει μέλας ὁ ἀὴρ, ὅθεν καὶ τὸ, ἠέρα πολλὴν ἔχευεν, ἤτοι σκότος κατέχευεν, ἢ καὶ ἄλλως, ὁ ἀὴρ αὐτόχρημα, ὡς πρὸ βραχέων γέγραπται: 1882. Ἰστέον δὲ ὅτι κέλευθα ἠερόεντα, ἢ τὰ πρὸς δύσιν καὶ Ἅιδην, ἢ καὶ ἁπλῶς τὰ περὶ ἀέρα. Pseudo-Did. ad Il. Θ. l. c. Ἠερόεντα· τὸν ὁμιχλώδη καὶ σκοτεινόν: O. 191. Ἀΐδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα· τὸν ὁμιχλώδη καὶ σκοτεινόν: Ψ. 51. Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα· ἀερώδη, σκοτεινὸν, ἢ πλατὺν: Od. Y. 64. Κατ'

ἠερόεντα κέλευθα· τὸν ἀέρα, ἢ τὸν Ἅιδην. Schol. Hesiod. l. c. Ἠερόεντα δὲ, σκοτεινά. Vide Etym. M. in Ἠέριος citandum. Suid.: Ἠερόεν, καὶ ἠεροειδές· σκοτεινόν. Ἠερόεις· ὁ σκοτεινὸς Ἅιδης. "L. ὁ σκοτ. οἷον Ἅιδης." Kust. Zonar.: Ἠερόεις· σκοτεινός. Ἠερόεις Ἅιδης. ("Sic leg. etiam ap. Suid. Ἠερόεν στόμα Βοσπόρου, Apoll. R. 1, 1114." Tittm.) Ἠερόεντα· σκοτεινά. Tittmanni Cyrill.: Ἠερόης (l. Ἠερόεις·) σκοτεινὸς, Ἅιδης. Schol. Flor. Apoll. R. l. c. Στόμα Βοσπόρου ἠερόεν· οἷον ἀερῶδες, ἤτοι ὁμιχλῶδες: Schol. Par. Ἠερόεν δὲ λέγει τὸ τοῦ Βοσπόρου στόμα, οἱονεὶ ἀερῶδες καὶ ὁμιχλῶδες. Hesych.: Ἠερόεν· ἀερῶδες, σκοτεινόν. Ἠερόεντα· σκοτεινὸν, ἀερώδη. "Hinc bene Brunck. Oppian. C. 3, 74. (ubi Schneider. sic edidit, Ῥινὸς δαιδαλέος, χροιῇ τ' ἐπὶ παμφανοώσῃ Ἠερόεις, πυκινῇσι μελαινομένῃσιν ὀπωπαῖς,) sed construct. non videri; nam ὀπωπαῖς regitur a παμφ." Wakef. Mss. "Vulg. χροιὴ τ' ἐπὶ παμφανόωσα Ἠερόεις solœcum emendavit Brunck. cum Bocharto. Licebat etiam alio modo vitium tollere, χροιή τ' ἐπὶ παμφανόωσα, ἠερόεσσα μελαινομέναις πυκινῇσιν ὀπωπαῖς." Schneider. "Χροιή. Sic vulgatum. Χροιῇ τ' *ἐπιπαμφανοώσῃ emendavit Brunck., cui Cod. Reg. astipulari affirmat Schneider., quod minime verum est; unde vulg. retinuimus. Jam Bochart. Hieroz. 1, 786. in χροιῇ τ' ἐπιπαμφανοώσῃ mutandum viderat." J. N. Belin de Ballu. "Wakef. S. C. 2, 112. ("Vocem ἔαρ dicebamus significare Sanguinem.— Similiter Orpheus de Lap. vocat Jaspida purpuream, *ἐαρόχροον ἴασπιν, p. 138. Steph.:' vide notata in Ἀερόχροος. 'Neque aliter explicari aut potest, aut debet Dionys. P. 724. a Gesn. citatus, qui vocat hunc lapidem ἠερόεσσαν ἴασπιν. Nihil differunt scilicet ἔαρ, ἦρ, et ἦαρ, ut abunde patet ex Hesychio et aliis. Nonnus, referente Morelli Thes., habet ξανθὸς ἴασπις, ut alii ξανθὸν αἷμα. Demiror hoc Tyrwhitti sagacitatem latuisse.') Græv. Lect. Hes. 527. Dorv. ad Char. 674." Schæf. Mss. Nicarch. Epigr. 5. "Manil. 6, 391. (Χαλκὸν μαλθάσσοντες ἴδ' ἠερόεντα μόλιβδον, cf. Nicand. Th. infra afferendum.) Quint. Cal. 5, 631. (ἔθεντο Τιμήεντ' ἐλέφαντα καὶ ἄργυρον ἠερόεντα. 'Argentum clarum. Ἀήρ, s. Aër, namque lucis ac tenebrarum vicissitate varie afficitur, ideoque densissimo usu pro Tenebris capitur; quandoque pro Luce. Ἠερόεις itaque pro Claro et splendente iterum utitur Calaber 6. ἀπ' ἠερόεντος Ὀλύμπου Σεῖο πατήρ, de Æsculapio numeris deorum ascripto. Inde est quod ἠέριος sit Matutinus, cum dilucescit aër, Il. A. Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν, de Thetide eo, cum lucesceret, conscendente. Hesychio interpr., Ἠερίη· ἑωθινὴ, ὀρθρινὴ, βλάβη. Duæ priores expositiones sunt et in minoribus Hom. Scholiis. Item: Ἠέριοι· ὀρθρινοί. Argentum autem clarum lucis, dieique instar scribit Plin. 33, 3.: Non colore, qui in argento clarior, magisque diei similis, et ideo militaribus signis familiarior. Vide Macrob. Saturn. 1, 17. Ea notione non intellecta, Rhodom. reposuit αἰγλήεντα pro ἠερόεντα.' Dausq. 'Ἠερόεντα etiam non allubescit mihi, neque Dausq. moror, qui et res et notiones diversas perperam confundit. Rhodomanni αἰγλήεντα bonum est, sed longius paulo petitum. Scribendum suspicor, Τιμήεντ' ἐλέφαντα, καὶ ἄργυρον ἱμερόεντα. Id propius, et ad τιμήεντα commode accedens.' Pauw.) Nicand. Th. 257. (Χροιὴν δ' ἄλλοτε μὲν μολίβου ζοφοειδέος ἴσχει, Ἄλλοτε δ' ἠερόεντα, τότ' ἄνθεσιν εἴσατο χαλκοῦ.)" Wakef. Mss. Ubi v. Schneider. qui e Cod. Goett. glossam hanc affert: Ἠερόεσσα· μέλαινα. Schol. Γράφεται δὲ καὶ Ἄνθεσι χάλκης. Οὕτως καὶ παρὰ Νουμηνίῳ· Ἄνθεσσί γε μὲν εἴδετ' ἐπ' ἰχὼρ Ἠερόεις· τότε δ' αὖ μολίβῳ ἐναλίγκιον εἶδος Ἀμφὶ ἑ κυδαίνει χάλκῃ ἴσον. "Suspicor, ubi est ἀμφὶ ἑ κυδαίνει, scriptum fuisse κυκλαίνει, ut supra in Fragm. posito ad v. 237." Schneider.]

[Ἠερόεις ζόφος. "Homère et autres emploient fréquemment cette locution. Ainsi, Il. 21, 55. 12, 139. 13, 191. 23, 51. et l'on traduit Tenebræ obscuræ. Pour moi, ne voyant rien de beau dans une pareille version, ne prêtant pas facilement aux grands poëtes de ridicules rédondances, j'ai cru devoir examiner séparément ζόφος et ἠερόεις. Le premier signifie Ténèbres, donc le Couchant, Od. 3, 345. 9, 25. 10, 190. 12, 80. 81. mais les ténèbres n'etant que l'absence du jour, que la privation du jour, je conçois que les ténèbres en général puissent se qualifier, et en particulier les ténèbres des enfers. Il y règne un épais brouillard. Ἀὴρ a ce sens, Théocr. 17, 120. Ζόφος ἠερόεις signifiera donc des ténèbres qui ne sont pas seulement l'absence de la lumière, mais des ténèbres palpables. Milton, qui a quelque part cette idée, n'auroit pas été inspiré par le Tenebræ obscuræ des nombreux commentateurs d'Homère. Si je suis exact, il faudra renoncer au Tenebræ obscuræ d'H. Et. et autres, au Tenebræ magnæ de Suidas, qui explique ἀερόεν par μέγα." Gail. in libro, cui titulus, Le Philologue, N°. 4. An. 1818. p. 416.]

Ἠέριος, (ία, ον,) Aërius, Per aërem gradiens, aut potius volans, Qui est in aëre. Il. Γ. (7.) de gruibus loquens, Ἠέριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται, Aëriæ grues, ex Ovidio, qui Aëriam avem dicit In aëre volantem. Aërias grues Servius vult esse Virgilio vel Aërii coloris, vel Altum volantes. || Ἠέριος est etiam Matutinus, πρωϊνὸς, ὀρθρινὸς, ut Il. A. (497.) Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν, Οὔλυμπόν τε, Matutina, Mane profecta, vel Mane iter faciens, vel simpliciter, Ascendit cœlum matutina, i. e. Mane. Sed et hic pro Aëria sumi potest ἠερίη, ut vicissim in illo Il. Γ. loco, ἠέριαι accipi pro πρωϊναὶ volunt quidam. At Od. I. (51.) ἠέριοι unico modo exponitur, videlicet Matutini, ubi dicitur, Ἦλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ, Ἠέριοι, ubi tamen aliter posse legi, et aliam expositionem inveniri, dicam in Ἦρ, unde deducitur ἠέριος, cum hanc signif. habet.

[Ἠέριος. Pseudo-Did. Il. A. 497. Ἠερίη· ἑωθινὴ, ὀρθρινή: 557. Ἠερίη γάρ σοί γε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων· ὀρθρινή: Γ. 7. Ἠέριαι· ἐαριναί: Od. I. 52. Ἠέριοι· ὀρθρινοί. Schol. Ven. Il. Γ. 7.: Ἠέριαι· ἐκ τοῦ ἀὴρ, ἡ ἀορασία, ἀὴρ δὲ, ἀέρος, ἠέρος, τροπῇ τοῦ α εἰς η, ἐξ αὐτοῦ ἠερία, αἱ ἠερίαι. Apollon. Lex.: Ἠερίη· ὀρθρία, πρωϊνή. Ἠέριαι· πρωϊναί, ὀρθριναί. Eust. 141. Τὸ δὲ ἠερίη, ἐὰν ἀντὶ τοῦ ὀρθρινὴ, ὡς εἴρηται, λαμβάνηται, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε· ἦρ γὰρ ὁ ὄρθρος, καὶ κλίνεται ἦρος, ἦρι, οἷον, Ἦρι μάλα Ἑλλήσποντον πλεούσας, (Il. I. 360. Ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας·) ὅθεν καὶ ἠὼς ἠριγένεια, ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται. Ἠρίη γοῦν, ἡ ὀρθρινὴ, καὶ πλεονασμῷ, ἠερίη, οἷον καὶ τὸ, Ἠερίη γε τοὶ παρέζετο καὶ λάβε γούνων, (Il. A. 557. Ἠερίη γάρ σοί γε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων.) Τινὲς δὲ ἠερίαν, τὴν ἀερίαν νοοῦσιν· οὐ γάρ ἐστιν εἰς οὐρανὸν κάτωθεν ἀνελθεῖν, εἰ μὴ διὰ μέσου ἠέρος, ἤτοι ἀέρος: 372. Ἠέριαι δὲ τοῖς πυγμαίοις αἱ γέρανοι ἐπιτίθενται, ὅ ἐστι πρωϊναί· ἢ διὰ τοῦ ἀέρος πετόμεναι. Ἡ δὲ λέξις κεῖται καὶ ἐν τῇ Α ῥαψῳδίᾳ: 1615. Ἠέριοι δὲ νῦν μὲν, οἱ περὶ ὄρθρον· ἐν δὲ Ἰλιάδι, καὶ τὸ ἐξ ἀέρος ἡ λέξις δηλοῖ, ἔνθα πυγμαίοις ἐπιτίθεσθαι ἠέριαι λέγονται. Suid.: Ἠέριαι, καὶ ἠερίη· ἑωθινή. Καὶ ἠερινὸς, ὀρθρινός. Zonar.: Ἠερινός· ὀρθρινός. Ἠερία καὶ ἠερίη· ἡ ἑωθινή. Tittmanni Cyrill.: Ἠερινός· ὀρθρινός. Etym. M.: Ἠερίη. Ἰλιάδος α', Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανόν:—ἑωθινὴ, ὀρθρινή. Καὶ, Ἠέριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται:—Ἰλιάδος γ'. Τὸ πληθυντικὸν, ἀπὸ τοῦ ἠέριος ἀρσενικοῦ· ἀπὸ τοῦ ἀὴρ ἀέρος, ἀέριος. Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ηρ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ ιος γινόμενα, διὰ τοῦ ι γράφεται, ἀστὴρ ἀστέρος, ἀστέριος· αἰθὴρ αἰθέρος, αἰθέριος· ὀλετὴρ ὀλετῆρος, *ὀλετήριος· *συντακτὴρ συντακτῆρος, συντακτήριος. Οὕτω καὶ ἀέριος, καὶ τροπῇ, ἠέριος. Πρόσκειται, ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, διὰ τὸ θὴρ θηρὸς, θήρειος. Λοιπὸν τὸ θηλυκὸν ἠερία παροξύνεται· καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, ἠερίαι. Idem: Τὸ δὲ ἠερίαι, ὃ σημαίνει τὸ ὀρθρίαι, ἢ παρὰ τὴν ἦρι δοτικὴν, ἀντὶ τοῦ σκοτία· ἢ παρὰ τὸ ἦρι, ὃ δηλοῖ πρωΐ. Ἦρι μάλα, (Il. I. 360.) γίνεται ἠρίαι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἠερίαι, ὡς πλέθρον, πέλεθρον. Τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς σκοτίας, Ἐς Τάρταρον ἠερόεντα, ἐκ τοῦ ἀερόεις, σημαίνει δὲ τὸν ὁμιχλώδη καὶ σκοτεινόν. Etym. G.: Ἠέριαι· ἔστιν ἀὴρ ἀέρος, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀέριος, καὶ ἀερία τὸ θηλυκὸν, καὶ κατὰ Ἰωνικὴν τροπὴν τοῦ α εἰς η, ἠερία, καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν ἠέριαι. Ἠερία· ἡ ἀορασία, ἔστιν ἀὴρ ἀέρος, καὶ ἐξ αὐτοῦ γίνεται ἀέριος, καὶ τὸ θηλυκὸν ἠερία κατὰ Ἰωνικὴν διάλεκτον, ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντι-

κῶν ἠερίαι. Ἠέρι· ἀέρι, ἠερίαι, ὄνομα γένους θηλυκοῦ, ἡ εὐθεῖα ἠερία παροξυτόνως. Τὸ η ἦτα. Ἐκ τοῦ ἀὴρ ἀέρος, ἀέριος. Τὸ ρι ἰῶτα διότι; τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ηρ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, διὰ τοῦ ιος γινόμενα, διὰ τοῦ ι· γράφεται, οἷον, * συντακτὴρ, συντακτῆρος, συντακτήριος· ἀστὴρ, ἀστέρος, ἀστέριος· αἰθὴρ, αἰθέρος, αἰθέριος· ὀλετὴρ, ὀλετῆρος, * ὀλετήριος· οὕτω καὶ ἀὴρ, ἀέρος, ἀέριος, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, ἠέριος. Πρόσκειται ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, διὰ τὸ θὴρ, θηρὸς, θήριος. Λοιπὸν γίνεται ἠέριος, καὶ τὸ θηλυκὸν ἠερία, παροξυτόνως, ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν ἠέριαι. Hesych. Ἠερίη· ἑωθινὴ, ὀρθρινὴ, βλάβη. (Ubi v. Albertium. Wakef. ad marg. cum Reiskio conjicit μελαίνη, citans Apoll. R. 1, 580. mox afferendum. " Lege βαθύ: v. supra p. 29. Aliter de h. l. judicat Struchtmeyer. Obs. Cr. 36." Schleusner. Mss.) Ἠέριον· μέγα, λεπτὸν, μέλαν. Ubi v. Albert. Apoll. R. 1, 580.: Αὐτίκα δ' ἠερίη πολυλήϊος αἶα Πελασγῶν Δύετο, ubi Schol. Flor. ἡ Θεσσαλία, παρὰ τὸ μέλαιναν εἶναι τὴν γῆν. Οὕτω γὰρ καὶ τὴν Αἴγυπτον Ἠερίαν φασίν. Ἡ ἠερία, ἀντὶ τοῦ πρωΐα, ἀπὸ τοῦ ἦρι: Par. Ἠερίαν δὲ τὴν Θεσσαλίαν λέγει, ἢ διὰ τὸ μέλαιναν ἔχειν γῆν, ὥσπερ καὶ τὴν Αἴγυπτόν φασιν· ἢ ἠερίαν, ἀντὶ τοῦ πρωϊνὴν, πρωϊνὴν δὲ ἀντὶ τοῦ (" videtur excidisse πρωΐ, τεθέντος τοῦ," Schæf.) ὀνόματος ἀντὶ ἐπιρρήματος. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἦρ, (l. ἦρι,) ἠερία. " Apoll. R. 4, 1239. (Ἠερίη δ' ἄμαθος παρακέκλιται, ubi Schol. Flor. πᾶν τὸ πολὺ καὶ δαψιλὲς ἠερόεν λέγεται, Schol. Par. ἠέρι δὲ, ἤτοι ἀορασίᾳ, ἤτοι πολλῷ· πᾶν γὰρ τὸ πολὺ καὶ δαψιλὲς ἠερόεν λέγεται.)" Wakef. Mss. " Ex usu solenni debebat esse ἤτοι ἀορασίᾳ, ἢ πολλῷ. Ἤτοι—ἤτοι qui posuerit, præter hunc Schol. scio neminem." Schæf. " Charit. 668. Musgr. Rhes. 530. Jacobs. Anth. 6, 260. 8, 254. 9, 164. Heyn. Hom. 4, 451. Pierson. Veris. 88. Valck. Phœn. p. 405." Schæf. Mss. Dorv. Crit. Vann. 591. Orph. Hymn. 19=18, 2. 71=70, 6. 81=80, 6.]

Διηέριος, pro simplici ἠέριος, Aërius, unde Apoll. R. 2, (227.) ὧδ' αἶψα διηέριαι ποτέονται, pro ἠέριαι, vel quasi δι' ἠέρος: [4, 953. Ὡς αἱ νῆα θέουσαν ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλη Πέμπε διηερίην ἐπὶ κύμασιν, αἰὲν ἄπωθε Πετράων. Oppian. C. [1, 506. Ἀλλ' ὁπότ' ἴχνεος ὄψε διηερίοιο τυχήσῃ:] Wakef. Mss. 3, (76.) Ὠκύτατόν τε θέειν, καί τ' ἄλκιμον ἰθὺς ὀρούειν· Φαίης, ὁππότ' ἴδοιο, διηερίην φορέεσθαι: [4, 409. ἐπεὶ κελάδοντος ἀήτεω *Ταινίαι τ' ἐφύπερθε διηέριαι κραδάουσι. " Tryphiod. 635." Wakef. Mss. " Charit. 668. Valck. Phœn. p. 405." Schæf. Mss.]

[* Ὑπηέριος, Subdivalis, Aërius, Subobscurus. Apoll. R. 4, 1577. Κεῖνο δ' ὑπηέριον θείην Πελοπηΐδα γαῖαν Εἰσανέχει πέλαγος Κρήτης ὕπερ. " * Ὑπαέριος, Aërem habens, Subdivalis. Nov. Const. Imp. Leonis." Scapulæ Lex. ap. P. Baldvin. 1611. " Ὑπηέριος, Antip. S. 16. Avis, Pierson. Veris. 88." Schæf. Mss.]

[Ἠερίβοια, ἡ, nomen propr. Pseudo-Herodian. Partitt. 44.: Ἡερίβοια, κύριον. " A, ἠεροίβια. Scripsi Ἠερίβοια ex Il. E. 389. Suid. (etiam in Ed. Mediol.): Ἠερίβεια· ὄνομα κύριον. Pari modo emendetur. Recte Ἠερίβοια in Lex. π. Πνευμ. 222." Boissonad. Etym. M.: Ἠερίβοια· ἀπὸ τῆς ἠέρι δοτικῆς, γέγονεν Ἠερίβοια, ὄνομα κύριον, ὥς φησιν Ὅμηρος Ἰλιάδος ε', ἡ ἀερία καὶ μεγάλα βοῶσα, ὡς τοῦ Ἑρμοῦ μητρυιά. Ἢ παρὰ τὸ ερι ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ βοή. Eust. 562.: Ἠερίβοια δὲ, εἰ μὲν παρὰ τὴν βοὴν γίνεται, καλοῖτο ἂν οὕτως, ὡς οἷον * ὑψίλαλος κατὰ τοὺς ἠεροφώνους· εἰ δὲ παρὰ τὴν βοῦν, δηλοῦν δοκεῖ ἢ τὴν * μελάμβοον, ἢ τὴν * μεγαλόβοον ὡς οἷον * ἐρίβουν, ἢ τὴν * πολύβουν, ὡς πλεονάζειν οὕτω τὸ κατ' ἀρχὴν η. Σχηματισμὸς δὲ τῆς Ἠεριβοίας, κατὰ τὴν Εὔβοιαν, καὶ ἀλφεσίβοιαν.] " Ἐρίβοια νὺξ, Hesychio ἡ μεγάλως τιμωμένη. Possit " nox ita etiam dici putari, quoniam clamores et " strepitus propter silentium in ea clarius audiuntur, " quam interdiu." [Ubi v. Interprr.] " Πολύβοια, Dea, secundum quosdam Diana, secundum alios Proserpina, Hesych." [Ubi v. Albert.]

ἈΘΗΡ, έρος, (ὁ,) Arista, Pars spicæ acuta. A Galeno ἀθὴρ exponitur Quod in hordeo acuminatum est, ab Erotiano autem ἀθέρες p. 19. meæ Ed., Illa tenuissima quæ sunt in summitate hordei. Et sic Dioscorides quoque ἀθέρας de avena usurpat. || Sciendum est tamen ἀθὴρ generale esse; nam certe et de frumenti aristis, quæ proprie dicuntur Lat. Aristæ, a Xenoph. usurpatur, cum dicit, Τὸ πτύον τοὺς ἀθέρας διαλέγει. Sic et a Luc. in Anacharside, Τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα. Unde et generaliter ἀθέρες exposuerunt quidam vett. Grammatici, στάχυες ἀγεννεῖς, q. d. Spicæ degeneres, quæ explicatio habetur et ap. Eust. Gaza quoque, quas Cicero vocat Aristas, de Senect., loquens de tritico, vertit ἀθέρας. Sciendum est autem ab Eustathio poni hanc etymologiam nominis ἀθέρες significantis τοὺς ἀγεννεῖς στάχυας, ut sint ita dicti quasi οὓς οὐκ ἔστι θερίζειν. Vide in Ἀθερίζω.

Ἀθὴρ, inquit Gal., significat ap. Hippocr. non solum Quod in hordeo acutum est, ut de Morbis 2. sed et Ejus partis summum, quæ in cuspide sagittæ πώγων, h. e. Barba, appellatur, ut τῶν Ἐπιδ. 5. Citatur e Plut. ἀθὴρ pro Mucrone gladii, in hoc e Catone loco (T. 7. p. 98. Cor.) Εἰσπέμπεται δὲ διὰ παιδίου μικροῦ τὸ ἐγχειρίδιον, καὶ λαβὼν ἐσπάσατο, καὶ κατενόησεν· ὡς δ' εἶδεν ἑστῶτα τὸν ἀθέρα καὶ τὴν ἀκμὴν διαμένουσαν. Ubi tamen alii rectius aliquid particularius esse putant ἀθέρα, cum addat ἀκμήν. Hesych. Æschylum ait ἀθέρα vocasse τὴν ἐπιδορατίδα, Lanceæ cuspidem. [Erotian.: Ἀθέρας· τὰ ἄνω τῆς κριθῆς λεπτότατα. " Ἀθέρα Ms. D. et suspicatur Foës. sic leg. esse, quidam etiam vere sic legunt. Foës. fusius commentatur in h. l." Franz. Coray ad Plut. l. c.: Γαληνὸς ἐν ταῖς τῶν παρ' Ἱπποκράτει Λέξεων Ἐξηγήσεσι, φησίν· Ἀθὴρ, τό τε τῆς κριθῆς ὀξὺ, ὡς ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ Νούσων τῷ μικροτέρῳ, καὶ τοῦ ἐν τῇ ἀκίδι πώγωνος, (ἀκίδι καὶ πώγ. Ms. D. et Cod. Mosq.) τὸ ἄκρον, ὡς ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν Ἐπιδημιῶν." Σέσωκεν ἡ παρ' ἡμῖν συνήθεια τὴν λέξιν, ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν· ἐπὶ μὲν τῶν σιτηρῶν ἀσταχύων, συνᾴδουσα τοῖς ἀρχαίοις, ἐπὶ δὲ τῶν τμητικῶν σιδηρῶν ὀργάνων πλατύτερον ἐκλαμβάνουσα· ὡς εἰκὸς ἐκλαβεῖν καὶ τὸν Πλούταρχον ἐνθάδε· τὸν ἀθέρα ἐπὶ τοῦ τὸ πλάτος ὅλον ἀποτερματίζοντος καὶ ἠκονημένου μέρους. In Addendis legitur: Τοῖς εἰρημένοις περὶ τοῦ Ἀθέρος, προστίθητι, ὅτι καὶ, Σπάσμα τοῦτον ἐν Ὄθωνος Βίῳ, s. 17., Πλούταρχος ὠνόμακε· " Δυεῖν ὄντων αὐτῷ ξιφῶν, ἑκατέρου κατεμάνθανε τὸ σπάσμα πολὺν χρόνον." Τοῦτο δέ πως ἔοικε τῷ τῶν Ῥωμαίων Tractus. " Ἀθὴρ, Arista, Gallice, La Barbe d'un Epi, 165, 19. 339, 43. Fragmentum acutum, La Pointe d'un Eclat aigu (sic,), 339, 43. e. g. f." Index Ms. in Hippocr. Ed. Bas. 1538. cujus usum nobis dedit S. Parr. Glossæ: Ἀθήρ· Arista. Ἀθέρες σίτου· Aristæ.] " Ἀθέρες, Suida teste, sunt etiam " εἶδος σπέρματος, Species seminis, pro quo e Varino " habemus ἀθάρες." [Zonar.: Ἀθέρες· εἶδος σπέρματος. Eust. 100. Ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ἀθέρος παρὰ τῷ Αἰλιανῷ ἐν τῷ Περὶ Προνοίας. Ἄχρηστοι δὲ οἱ ἀθέρες εἰς καρπὸν συγκομιζόμενοι· εἰσὶ δὲ στάχυες ἀγεννεῖς, ἐφ' οἷς αἱ σταχυηλόγοι πονοῦνται, οὓς οὐκ ἀξιοῖ θερίζειν ὁ γεωργός. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ἀθήρ· ἡ ἀκμὴ τοῦ ἠκονημένου σιδήρου, ἀπὸ τοῦ ἀθέρος, ὅ ἐστιν ἀστάχυος τὸ ἄκρον καὶ λεπτότατον, παρ' ὃ (οὗ perperam exhibet Ruhnk. ap. Musgr. Eurip. 522. b., atque ex eo Toup. Anim. in Schol. Theocr. p. 486. Heind.) τὸ ἀθηρηλοιγὸν, καὶ ἀθερίζειν. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 350.: Ἀθήρη· ἀντὶ (l. Ἀθήρ· ἡ ἀκμὴ) τοῦ ἠκονημένου σιδήρου, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ ἀθέρος, ὅ (l. ὅς) ἐστι τοῦ ἀστάχυος τὸ ἄκρον καὶ λεπτότατον, ἀφ' οὗ τὸ ἀθηρηλοιγὸν καὶ ἀθέριζον (l. ἀθερίζειν) πεποίηται. Sic alibi, 353.: Ἀθήρ· (ἡ) ἀκμὴ τοῦ ἠκονημένου σιδήρου, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ ἀθέρος, ὅς ἐστι τοῦ ἀστάχυος (supple e priori glossa,) λέγεται δὲ καὶ ἡ ἐπιδορατὶς ἀθήρ. Eust. 1281. Bas.: Ὅτι δὲ ἀθὴρ καὶ ἡ ἐπιδορατὶς λέγεται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀσταχύων, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Hesych.: Ἀθήρ· ἐπιδορατὶς, μεταφορικῶς. Αἰσχύλος Νηρεῖ. " The Point of a Spear, as we say a Spike, from the same origin." Wakef. Mss. " Lucill. 55. ad Lucian. 2, 10. (adde 2, 907. Ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα, καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινοῦντα, καὶ * προσωρεύοντα, ' malim * προσσωρεύοντα invitis Edd.' J. F. R. omnino recte. Schol. τὰ τοῦ ἀστάχυος κέντρα.) Heyn. Hom. 8, 55. Toup. in Schol. Theocr. 209. b. 216. b. (p. 486. Heind. 'Ο

δὲ Νεοπτόλεμος γελοίως ψήθη τὸν ἀνθέρα τοῦ στάχυος. A
Scr. ἀθέρα. Athen. 303. Τοῦ ἄρρενος ταύτην φησὶ διαφέρειν ὁ Ἀριστοτέλης, τῷ ἔχειν ὑπὸ τῇ γαστρὶ πτερύγιον, ὃ καλεῖσθαι ἀθέρα. Ad q. l. consulendus Casaub.' et Schweigh. et Schneider. ad Aristot. H. A. Tom. 3. p. 282. ' In Vat. 5. legitur, Ὁ δὲ Νεοπτόλεμος ἀνθερικῷ ψήθη τὸν αἰθέρα.' Kiessl.) Ruhnk. ap. Musgr. Eurip. Bacch. p. 522. b. (' Pierson. Veris. 130. corrigens χωρὶς σιδήρου, quid sensus postulet, vidit; quid Eurip. scripserit, non item. Legendum: Χωρίς τ' ἀθῆρος ἄρθρα διεφορήσαμεν. Phrynich. Σοφ. Προπαρ. Ms. l. c. Sic Æschylus hac voce usus est, teste Hesychio: Ἀθήρ· ἐπιδοράτις, Αἰσχύλος Νηρηΐσι.' Sic tacite V. D. corrigit vulgatum Νηρεῖ, quod in Cod. Ven. legi testatur Schow. Vide Albert. ' Ejusdem Tragici est v. ἀθέρης, huic, ut videtur, cognata, quam Hesych. et Etym. M. 25. varie explicant. Lex. Ms. Bibl. SGerm.: Ἀθέρης· ἴσως μὲν ὁ ἄπειρὴς καὶ ὁ ἄγαν ἐριστικός. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι· Χαλκὸν ἀθέρη τὸν ἀσπίδος * ὑπερτενῆ. Ἢ ὁ λαμπρὸς, ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθρονόμενος. Ἢ ὁ ἀθερίζων καὶ οὐδενὸς ἔχων λόγον διὰ σκληρότητα. Æschyli versum in Agamemnone frustra quæras.')" Schæf. Mss. Omnino v. Blomf. Præf. ad Æsch. Agam. p. x. Grammatici illius glossam sic edidit Bekker. Anecd. 353.: Ἀθηρής·—καὶ ὁ * ἀντερειστικός. (Recte Ruhnk. ἄγαν θεριστικὸς, ut in Etym. M.)—Χαλκὸν * ἀθέριτον ἀσπίδος ὑπερτενῆ.—σκληρότητα. Ἢ ὁ ὀξὺς, παρὰ τοὺς ἀθέρας. " Αἰθὴρ, perinde ac ἀθὴρ, nonnunquam inflectitur αἰθῆρος. Oppian. C. 2, 414. Ἤλυθες εἰς αἰθῆρ', οἶδεν δέ σε μακρὸς Ὄλυμπος." Musgr. Oppiani versum sic edidit Schneider. Ἤλθες ἐς αἰθέρα· ἔδδεισεν δέ σε μακρὸς Ὄλυμπος, in nota scribens:— " Hæc est scriptura libri Paris. sed supra vulgatam scripta. Antea erat ἐς αἰθῆρ', οἶδεν δέ σε, ubi αἴθρην malebat Dorv." Nicand. Th. 802. τοί θ' ὑπὲρ ἄκρων Ἱπτάμενοι ἀθέρων λεπυρὸν στάχυν ἐκβόσκονται, ubi Schol. αἵτινες ἀκρίδες ἐπὶ τῶν ἄκρων ἀθέρων τοῦ σίτου ἱπτάμεναι τὸν λέπυρον, ἤγουν τὸν * λεπυριζόμενον στάχυν βόσκονται.' Cf. notanda in Ἀνθέριξ. " Ἀθὴρ, Spicarum summa eademque acuta extremitas. O. 18, 1. Ἀντίον ἀχύρων καὶ ἀθέρων θερίζειν. Edd. vett. et Cod. Guelf. ἀνθέρων. Neque hoc male. Hesych. v. Ἀθηρηλοιγόν: Ἀθέρες δὲ τὰ λεπτότατα τῶν ἀσταχύων μέρη. Sed habet etiam Ἀνθέρικας· τὰ τῶν σταχύων ἄκρα, καὶ αἱ προβολαὶ—καὶ τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα." Lex. Xenoph. Barth. Advers. 1877. in Ἀθέριστος citandus.]

[* Μελαναθὴρ, σῖτος. Geopon. 3, 3. Σπείρειν δὲ προσήκει σῖτον λευκὸν, τὸν σιτάνιον ἐπικαλούμενον, καὶ τὸν μελαναθέρα, καὶ τὸν ἐπιμήκη τὸν Ἀλεξάνδρινον λεγόμενον, εἰς τὴν * ἐλαφρόγειον, καὶ τὴν εὐήλιον, ὀρεινήν τε καὶ * λακκώδη, καὶ ψαμμώδη, καὶ ἄνυδρον γῆν, μέχρι τῆς πρὸ θ' καλανδῶν Ἀπριλλίων. " Hesych. Μελαναίθηρ· τῶν πυρρῶν τις οὕτως καλεῖται. Ad quem emendandum et illustr. unice facit noster locus, qui fugit Commentatores. Scribendum utique, (etiam ordine verborum sic postulante,) Μελαναθήρ· τῶν πυρῶν, quod quin recte viderint quidam, nunc demum dubium non est; nam hic numeratur in σίτου s. πυρῶν generibus. Videtur vox Ægypto propria D
esse et cognata vocabulis Ἀθάρα, quod Hesych. ὀλόπυρος πτισσάνη πυροῦ καὶ * πολτῶδές τι, interpretatur; item Ἀθάρη, quod Polluci 6, 62. est ἔτνος ἐκ πυροῦ, Puls triticea, et Hesych. πυρίνη, πτισσάνη: atque Ἀθηρὰ, Hesych. βρῶμα διὰ πυρῶν καὶ γάλακτος ἡψημένον παρ' Αἰγυπτίοις, de qua cf. Diosc. 2, 114. Galen. Alim. Fac. 1, 20. p. 313. pr. P. iv. Paul. Æg. 7, 3. ubi sic describitur: Ἀθηρὰ πολτάριόν ἐστι * ῥοφηματῶδες ἐκ τῆς ἀληλεσμένης ζειᾶς ἢ ἀπὸ τοῦ σίτου σκευαζόμενον παιδίοις ἁρμόζον. Quæ omnia sunt eadem vox varie pronuntiata, quibus Suidæ quoque (et Zonaræ) ἀθέρες, et Phavorini ἀθαρὲς et ἀθερὲς affinia esse videntur, qui uterque εἶδος σπέρματος esse dicunt. Athera etiam ap. Plin. 22, 25. et alios occurrit, ubi v. Harduin. qui affert et hunc Hieronymi locum ad Gen. 45, 21.: Moris est Ægyptiorum θήραν etiam Far vocare, quod nunc corrupte Atharam nuncupant. Cf. et ad hujus libri c. 8. notata. Est igitur Tritici genus trimestris, σίτῳ λευκῷ oppositum." Niclas.]

[* Ἀθερητὶς, ίδος, ἡ, Spicea, Ad spicas pertinens. Nicand. Th. 848. Εἰ δ' ἄγε καὶ σμυρνεῖον * ἀτμῶντος ἢ σύ γε ποίης Λευκάδος ἠρύγγου τε τάμοις ἀθερηΐδα ῥίζαν, Ἄμμιγα καγχρυφόρῳ λιβανωτίδι. Schol. Καὶ ἤρυγγος δὲ εἶδος λαχάνου ἀκανθώδους, οὗ τὴν ῥίζαν ἀθερεΐδα (l. ἀθερηΐδα) φησὶν, ἢ διὰ τὸ θερμὴν εἶναι, ἢ διὰ τὸ ἀθέρας ἔχειν, ἢ διὰ τὸ ψυχρὰν εἶναι. " Ita M. R. G. pro ἀθεραΐδα. Eutecn.: Τὴν ἀεὶ θέρεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου φλεγομένην, l. λεγομένην, ἠρυγγίου ῥίζαν. Poëta, metro cogente, pro ἠρυγγου ἀθηρικέντος, Eryngii spinosi, ῥίζαν dixisse videtur ἀθερηΐδα ῥίζαν, ut supra καχρυόεσσαν ῥίζαν λιβανωτίδος v. 40. pro λιβανωτίδος καχρυφόρου ῥίζαν." Schneider.]

Ἀθερώδης, ὁ, ἡ, Aristatus, ut ἀθερώδης στάχυς, Aristata spica, Gazæ.

Ἀθερηγενὴς, s. Ἀθερειγενὴς, Aristas generans s. producens, Aristas habens, Aristatus. Nicand. Th. (601.) Ἐν δ' ἀθερειγενέος καρπὸν κέρσαιο κυμίνου, ubi Schol. ἐπειδὴ τοῦ κυμίνου ὁ στάχυς ἀθέρας ἔχει, καθάπερ καὶ ἡ κριθὴ, [Schol. in Schneideri Ed. e Cod. G., B * θερειγενέος τοῦ ἐν θέρει γινομένου, ἢ ἀθερειγενέος, ἐπειδὴ——καθάπερ ἡ κρ. Idem Schneider. edidit, Ἐν δὲ θερειγενέος καρπὸν κεράσαιο κυμίνου, in nota scribens:—" Vulgo δ' ἀθερειγενέος—κέρσαιο. Quod dedi θερειγ. habent M. R. P. G. sed Sch. scripturam ἀθερηγενέος explicant, ἐπειδὴ τοῦ κυμίνου ὁ στάχυς καὶ ὁ καρπὸς ἀθέρας ἔχει, καθάπερ καὶ ἡ κριθή. Quæ sunt falsa et inepta. Rectius G. τοῦ ἐν θέρει γινομένου, (at V. D. edidit γινομένου, rectius forsan,) glossa G. ὅτι ἐν θερμοῖς τόποις γίνεται."]

Ἀθηρηλοιγὸς, ὁ, Ventilabrum. Od. Λ. (127. Ψ. 275.) Φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ. Ita dicitur quasi quod sit aristarum pernicies et exitium, pro ἀθερηλοιγὸν, ab ἀθέρος et λοιγὸς, ut dicitur βροτολοιγός. || Apud Hesych. Ἀθηρολοὸν etiam legitur, et exponitur τὸ τῶν ἀθέρων * ὀλοθρευτικὸν, quibus verbis Eust. et alii explicant ἀθηρηλοιγόν. Ipse autem Hesych. τῷ ἀθηρηλοιγὸν quoque dat hanc expositionem τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικόν. Sed mendose ap. eum legitur οἷον ἀθερολόγον pro οἷον ἀθερολοιγὸν, si C rationem habeamus sequentis etymi. Sed aliquando suspicatus sum deesse aliqua verba ante τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικὸν, et Hesych. posuisse alteram etiam etymologiam ab Orione traditam, ut videlicet ἀθηρολοιγὸν dictum sit τὸ πτύον, quasi τὸ τοὺς ἀθέρας διαλέγον καὶ διαχωρίζον, secundum quam derivationem dixerit Hesych. ἀθηρολοιγὸν quasi ἀθερολόγον, non ἀθερόλογον, ut ap. eum legitur. De altera autem signif. quæ datur huic vocabulo, dicam in nomine Ἀθηρόβρωτον, quod proxime sequitur.

[Ἀθηρηλοιγὸς, Pseudo-Didymo ad Od. Λ. 127., τῶν ἀθήρων (l. ἀθέρων) * ὀλοθρευτικὸν ὄργανον· ἀθῆρες (l. ἀθέρες) γὰρ λέγονται κυρίως τῶν ἀσταχύων τὰ ἄκρα· λέγει δὲ τὸ πτύον, (Il. N. 588.) Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλωὴν Θρώσκουσι (Θρώσκωσιν, Wolf.) κύαμοι * μελανόχροες, ἢ ἐρέβινθοι. Ὁ μέν τοι Σοφοκλῆς ἀπεδέξατο τῆς ἀθήρης κίνηθρον λέγων οὕτως· Ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων. Eust. 1675.: Ἀθηρηλοιγὸν, ὅ ἐστι πτύον, λικμητήριον, τὸ τῶν ἀθέρων * ὀλοθρευτικὸν, ἐξ ὧν καὶ τὸ ἀθερίζειν ἐν Ἰλιάδι· D ἐν γὰρ τῷ λικμᾶσθαι, σῖτος μὲν ἀποτίθεται, καὶ ἄχυρον δὲ τημελεῖται, ἀθέρες δὲ οὐδαμοῦ εἰσὶν, ἅτε λεπτυνθέντες καὶ ῥιπισθέντες ἀνέμοις. Ἔχει δὲ λόγον ἡ τοιαύτη ἑρμηνεία, καὶ διὰ τὸ πλάτην καλεῖσθαι ἄμφω· πλάτη γὰρ θαλασσία, τὸ ἐρετμὸν, καὶ πλάτη χερσαία, τὸ πτύον. Σοφοκλῆς δέ φασι παραφράζων τὸ Ὁμηρικὸν, φησίν· Ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων. Καὶ ὤφειλε μὲν ἀθερόβρωτον εἶναι· ἀθὴρ γὰρ ἀθέρος, ὡς αἰθὴρ αἰθέρος, ἠκολούθησε δὲ τῷ ἀθηρολοιγὸς, ὃ καὶ αὐτὸ ἀθερηλοιγὸς ὀφεῖλον εἶναι, ὅμως δι' ἐκτάσεως ἐγράφη διὰ τοῦ η ὁμοίως τῷ, Μεθώνη Μηθώνη, * Φέρης Φέρητος * Φηρητιάδης, καὶ τοῖς τοιούτοις. Πρὸς ὁμοιότητα δὲ τοῦ βροτολοιγὸς, σύγκειται ὁ ἀθηρηλοιγός· τοῦτο δὲ ἰσοδύναμον τῷ ἀθηρόβρωτος. Καὶ οἱ μὲν παλαιότεροι οὕτως· οἱ δὲ νεώτεροι, ἀθηρηλοιγὸν νοοῦσι τὴν κώαλιν, ἤγουν τὸ τῆς ἀθήρης κίνητρον, ἵνα ἀστείως ὁ ἠπειρώτης ἐκεῖνος * ἐκφλυαρίζῃ τὴν κώπην τῇ πρὸς τορύνην, ὅ ἐστι δοίδυκα, ὁμοιότητι, καὶ ἔχει ἀκριβέστερον ἡ τοιαύτη ἑρμηνεία τοῦ ἀθηρηλοιγοῦ· ἀθὴρ γὰρ οὐκ * ἀμφιλέκτως τὸ τοῦ στάχυος λεπτότατον ἄκρον, ὃ δίκην αἰχμῆς προβέβληται κατὰ τῶν ἀφανίζειν ἐθελόντων σπερμολόγων ὀρνέων,

ἀλλὰ μάλιστα, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἐγράφη, ἀθέρες ἐλέγοντο οἱ ἀγεννεῖς ἀστάχυες, οὓς δηλαδὴ οὐκ ἔστι θερίζειν. Ἀθήρη δὲ, ἡ ἡψημένη σεμίδαλις, ἣν καὶ ἀθάραν φησὶν ὁ Κωμικός.] "Κώταλις, Tudicula. Ita "enim Eust. (l. c.) scribit ἀθηρηλοιγὸν ab junioribus "exponi κώταλιν, h. e. τὸ τῆς ἀθήρης κίνηθρον, Tu-"diculam s. Rudiculam, qua puls agitatur." ["Κωταλὶς, ἡ, Tudicula, Eust. soll wohl * κωπαλὶς von κώπη heissen." Schneider. Lex. Ed. 2. At Ed. 3.: "Κώταλις, i. q. λάκτις, Suid. et Eust." "Κώταλις, Tudicula, Cochleare majus. Suid.: Λάκτιν· τὴν λεγομένην κώταλιν, ἢ τορύνην, ὅ ἐστι ζωμήρυσιν. Εὐεργέα λάκτιν. Hodie Κοτάλα dicunt, ut est in Turcogr. Crusii. Etym. M.: Λάκτιν· σημαίνει ἡ λέξις σκυτάλην, τορύνην. Καλλίμαχος· Αὖθις * ἀπαιτίζουσαν ἔκνων εὐεργέα λάκτιν. (Ἐτνῶν correxit Ruhnk. probantibus Ernest. et Blomf. quos vide ad Callim. Fr. 178.) Leg. κώταλιν. Ita Eust. Od. Λ. (l. c.) τὸ τῆς ἀθήρης κίνητρον, et τορύνην et δοίδυκα, κώταλιν exponit." Ducang. Gloss. Huc respexit Hesych. Λακρὶς καὶ λάκτις· κώπη, τορύνη. "Etym. M. λάκτιν expl. σκυτάλην, τορύνην, allato Callim. qui εὐεργέα λάκτιν, ut Nicand. Th. 108. ἔπειτα δὲ λάζεο τυκτὴν Εὐεργῆ λάκτιν, ubi Schol. λάκτις δὲ ὁ λεγόμενος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἀλετρίβανος, νῦν δὲ λέγει τὴν τορύνην, τὸ κίνητρον, ut et Suid. qui male κώταλιν pro σκυτάλην. An et κώπη h. l. inde corruptum sit, statuere non ausim. Analogia tueri videtur vulg. lect." Albert. "Pro κώταλιν scr. σκυτάλιν ex Etym. M." Schleusner. Mss. Imo recte se habere et κώταλιν ap. Suid. et κώπη ap. Hesych., satis ostendit Eust. locus.]

[Ἀθηρηλοιγός. Apollon. Lex.: Ἀθηρηλοιγόν· τὸ λεγόμενον πτύον, καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον, ἀθερολοιγὸν, τὸ τῶν ἀθέρων * ὀλοθρευτικόν. Λοιγὸς γὰρ, ὁ ὄλεθρος· ἀθέρες δὲ εἰσὶ τὰ ἀπόβολα τῶν σταχύων, ἀπὸ τοῦ διὰ κουφότητα ἄγαν ἔχθειν. Διόπερ τὸ ἀπόβολόν τι ("mallem τιν'. Putem literam ν excidisse ob η sequens, quod est ejusdem formæ in Mss. E duabus istis figuris, unam, quod fere fit, otiosam superabundare credidit Librarius." Vill.) ἡγεῖσθαι, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀθέρων, ἀθερίζειν λέγει. ("Perturbata hæc omnia ita locis suis restitue: Διόπερ τὸ ἀπόβολόν τιν' ἡγεῖσθαι, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀθέρων, ἀθερίζειν λέγει, ἀπὸ τ. δ. κ. ἄ. ἔχθειν." Toll.) Οἷον· Ἐπεὶ οὔποτέ μ' οἴγ' ἀθέριζον, (Il. A. 261. ubi "melius legitur καὶ," Toll.) ἠτίμαζον καὶ ἀπόβολον ἡγοῦντο. Καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ (Θ. 212.) Τῶν δ' ἄλλων οὔπερ τιν' ἀναίνομαι, οὐδ' ἀθερίζω. Hesych. Ἀθηρηλοιγόν· τὸ λεγόμενον πτύον, οἷον ἀθερολόγον, τὸ τῶν ἀθέρων * ὀλοθρευτικόν. Ἀθέρες δὲ, τὰ λεπτότατα τῶν ἀσταχύων μέρη. Ἀθηρόλοον· τὸ τῶν ἀθέρων * ὀλοθρευτικόν. Ubi v. Interprr. Ἀθηρολοὸν sine corruptelæ suspicione affert Gataker. Advers. Misc. Post. 43. p. 870. in Ἀθερίζω citandus. Suid.: Ἀθηρηλοιγός· τὸ πτύον, τὸ τοὺς ἀθέρας ὀλοθρεῦον. Zonar.: Ἀθηρήλοιγον καὶ ἀθερολόγον· τὸ λικμητήριον, τὸ διαλέγον καὶ διαχωρίζον τοὺς ἀθέρας, ἤτοι τὰ ἄχυρα, γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι ἀθηρήλοιγον. "Mirum in modum dissentiebant Codices. Cod. A. ἀθηρόλογον τῇ ρο superscripta η. Cod. D. ἀθερηλοιγόν· ἀθερολογόν. Sed τῇ ρο superscr. η. Cod. K. ἀθερολογόν· ἀθηρηλοιγόν. Hoc dedi ex Od. Λ. 127. cf. Ψ. 275. Apud Hesych. legerem una serie: Ἀθηρηλοιγόν· τὸ λεγόμενον πτ.—ἀθηρολόγον· τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικόν. Voluit nempe Hesych. docere, ut Noster, ἀθηρολόγον dici Homero ἀθηρηλοιγόν. Nam non est a λοιγὸς, ut ait Apollon. Lex., sed a λέγω, ut ait Noster et Etym. M. ex Orione. Pro διαχωρίζων Cod. D. θερίζων." Tittm. Etym M.: Ἀθηρολοιγόν· τὸ πτύον τὸ τοὺς ἀθέρας διαλέγον καὶ διαχωρίζον, καὶ ἀθερολόγον, τὸ αὐτό. Γίνεται δὲ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι, ὑφ' ἓν δὲ καὶ ὀξυτόνως ἀναγνωστέον. Οὕτως Ὠρίων. "Ἀθηρολοιγὸν, 25, 24. idem ἀθερολόγον, ib. 25. Eust. et Suid. ἀθηρηλοιγὸς, masc. genere: Hesych. ἀθηρηλοιγὸν, ambigue ut Hom." Sylb. Recte Sylb. ἀθηρολόγον edidit, pro quo Albert. Tittm. et alii ἀθηρόλογον scribunt. Etym. G.: Ἀθηρηλοιγόν· τὸ πτύον, ᾧ τὰς ἀθέρας διαχωρίζουσι, καὶ ἔστιν ἀθερολόγον (sic,) τὸ τοὺς ἀθέρας διαλέγον, πλεονασμῷ τοῦ ι.]

"Ἀθερολόγος, Qui spicas s. aristas colligit, Spi-
A "cilegus; dicitur enim Spicilegium τὸ τοὺς ἀθέρας "συλλέγειν s. ἀθερολογεῖν."

[* Ἀθερολόγιον, τὸ, Ligula. "Oribas. de Fract. 11. (p. 97. Ἐὰν δέ τινα ᾖ ὀστάρια τεθραυσμένα τῇ μήνιγγι, ἀθερολογίῳ ἐκλεγέσθω, Ligula colligantur:) 12. (p. 97. Ἐὰν μὲν οὖν ᾖ ἀποτεθραυμένον, * ἀπολυτέον τὸ ὀστέον, καὶ μετὰ τὴν τῶν σωμάτων * ἀναστολὴν, δακτύλοις ἢ ἀθερολογίῳ κομιζέσθω, Et postquam cutis patefacta fuerit, digitis aut ligula eximatur:) 14. (p. 98. Τῶν δὲ ὀσταρίων τούτων, ἐὰν μὲν ᾖ τινὰ ἐν μέσῳ ἀπόλυτα ἐμπλέοντα, ἀθερολογίῳ κομιζέσθω.)" Kall. Mss.]

Ἀθηρόβρωτον ὄργανον, Sophocles vocavit, quod Homerus ἀθηρολοιγὸν, ut inquit Eust., qui ait Hom. verborum esse hanc Sophocleam paraphrasin, Ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων. At Hesych. scribit ἀθηρόβρωτον ὄργανον esse τορύνην, ᾗ τὴν ἀθηρὰν ἀνακινοῦσι, Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι. Quam Eust. dicit esse alteram expositionem vocis ἀθηρηλοιγὸς ap. Hom., sed ἀθήρην habet, non ἀθήραν, ut videlicet sit Rudes aut Cochlear, quo agitatur in olla puls quæ-
B dam ἀθήρη dicta s. ἀθηρά. Eust. certe ibi τορύνην et δοίδυκα pro eodem ponit, quæ tamen distingui solent. [Vide Ἀθηρηλοιγός.]

¶ Ἀθερίζω, f. ίσω, Vilipendo, Parvipendo, Contemno, proprie, Contemno tanquam ἀθέρας. Quanquam et alia etymologia datur, ut sit videlicet ex α priv. et v. θερίζω, Meto, ducta metaphora, inquit Etym., a fructibus, qui meti non possunt, qui ex area abjiciuntur, et ad usum non colliguntur; nam qui ventilant, abjiciunt ἀθέρας. Quæ ab Etym. confuse dicuntur. Eust. autem dicit ἀθερίζειν dici sumta translatione ἀπὸ τῶν ἀθέρων, quas agricola οὐκ ἀξιοῖ θερίζειν, Metere dedignatur. Sed non dubium est quin sequi potius oporteat priorem etymologiam, ut ἀθερίζω sit Contemno quasi ἀθέρα, sicut Floccifacio Latini pro Contemno dicunt. Jungitur autem accusativo hoc verbum, ut Il. A. (261.) καὶ οὔποτέ μ' οἴγ' ἀθέριζον. Od. Θ. (212.) Τῶν δ' ἄλλων οὔπερ τιν' ἀναίνομαι, οὐδ' ἀθερίζω. Apud Apoll. R. 2, (77.) genitivo jungitur, νύμφης ἀθέριξε λιτάων. Sic et in 4, (imo 1, 123.) Πευ-
C θόμεθ' Αἰσονίδαο λιλαιομένου ἀθερίξαι. [Ἀθερίζω: Pseudo-Did. Il. l. c. Ἀθέριζον· ἠπείθουν, ἀπεδοκίμαζον: Schol. Ven. ad eund. loc. Ἀνεπαχθὲς τοῦτο παρὰ τοὺς ἀθέρας, οἱ εἰς οὐδὲν συντελοῦντες ἀνεμόφθοροι γίνονται· σημαίνει δὲ τὸ ἀπεκήρυττον, καὶ ἀδόκιμον ἔκρινον. Pseudo-Did. ad Od. Θ. 212. Ἀθερίζω· ἀποδοκιμάζω, ἀποβάλλω: Ψ. 174. Δαιμόνι', οὔτ' ἄρ' τι μεγαλίζομαι, οὐδ' ἀθερίζω, ubi Pseudo-Did. τὸ ἐκρίπτω καὶ ἀποβάλλω, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθέρων, τῶν μὴ δυναμένων ἔχεσθαι διὰ σμικρότητα· οἱ γὰρ λικμῶντες ἐκρίπτουσιν αὐτούς. Moschopul. ad Il. l. c.: Ἀθέριζον· ἐν ἀθέρων μοίρᾳ εἶχον, λέγονται δὲ ἀθέρες τὰ κοινῶς ἀγανά. Vide Ἄγανος supra 1061. b. Eust. 100.: Τὸ δὲ ἀθερίζειν δηλοῖ μὲν τὸ ἀποῤῥιπτεῖν καὶ ἐξουθενοῦν, καὶ μετήνεκται ἀπὸ τῶν ἀθέρων. Ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ἀθέρος παρὰ τῷ Αἰλιανῷ ἐν τῷ Περὶ Προνοίας. Ἄχρηστοι δὲ οἱ ἀθέρες εἰς καρπὸν συγκομιζόμενοι· εἰσὶ δὲ στάχυες ἀγεννεῖς, ἐφ' οἷς αἱ σταχυηλόγοι πονοῦνται, οὓς οὐκ ἀξιοῖ θερίζειν ὁ γεωργός. Ὅτε δὲ ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ἑξῆς ἀνθερίκων μνησθῇ, φυτόν τί ἐστιν ὁ
D ἀνθέριξ, ὃς καὶ ἀνθέρικος λέγεται, οὗ ὁ τύπος κατὰ τὸ ὁ κῆρυξ, καὶ ὁ κήρυκος. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἀθερίζειν καὶ ἰχθὺς ἡ ἀθερίνα ἔοικε λέγεσθαι· ἀθερίζεται γάρ πως καὶ αὐτὴ διὰ τὸ εὐτελές. Διὸ καὶ ἀτυχὲς ἰχθύδιον ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου εὕρηται λεγομένη.]

"Ἀθερίσαι Hesychio est non solum ἀφροντιστῆσαι, "sed etiam καθυπνῶσαι, quemadmodum Etym. quo-"que exp. non solum ὀλιγωρῆσαι, sed etiam καθυπνῶ-"σαι, Sopire s. Consopire. Idem Etym. ἀθερίζειν "exp. non modo ἄγαν καταφρονεῖν, ἀφροντιστεῖν, ut "ἀθερὴς quoque inter alia significat ὁ μὴ φροντίζων, "ὑπερόπτης, verum etiam μέμφεσθαι, Conqueri vel "Incusare. || Ἀθέρισον Suid. exp. et ἀποδοκίμασον, "quod erit ab ἀθερὴς significante ἀκριβὴς, et decla-"rabit Ad unguem exige, Exacte examina. Ἀθέ-"ρίξαι et Ἀθερίσαι, ambo sunt ab ἀθερίζω, sed prius "Doricum est, ut ἀγχίξαι iidem dicunt pro ἀγχί-"σαι ab ἀγχίζω, et ποκίξαι pro ποκίσαι a ποκίζω."

[Ἀθερίζω. Hesych. Ἀθέριξα· ἀπεφύλησα. (Ubi v. Interprr. Ἀπεφύσησα corrigit Tyrwhitt. in marg.

exemplaris sui, quod nunc possidet Bibliotheca Anglice dicta, The British Museum. Ἀπεφαύλισα placuit Wakefieldio ad marg. " L. ἀπεσκυβάλισα. Ἀπεφύσησα legit Gataker. Advers. Misc. Post. 43. p. 870. Vide et Cœl. Rhod. Ant. Lect. 14, 21. p. 733." Schleusner. Mss.) Ἀθερίζειν· ἀποδοκιμάζειν, ἀτιμάζειν, σκυβαλίζειν. (Ubi v. nott.) Ἀθερίσαι· καθυπνῶσαι, ἀφροντιστῆσαι. "L. καθυβρῆσαι." Schleusner. Mss. Saltem scribendum esset καθυβρίσαι, et sic scripsit Wakef. Mss. addens.:—" Ita tamen Etym. M. qui in erroribus sæpe consentit."] " Ἀθαρίζει " Hesych. exp. ἀδικεῖ, προπηλακίζει, Injuria et con- " tumelia afficit." [Corrupte scriptum est pro ἀθερίζει. Nam Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀθερίζει· ἀδικεῖ, προπηλακίζει. Zonar. Ἀθέριζεν· ἐξουθένει, ἐξύβριζεν. Ἀθέρισον· ἀποδοκίμασον. Etym. M. Ἀθερίζειν· ἄγειν, καταφρονεῖν, ἀφροντιστεῖν, μέμφεσθαι, ἀθερίσαι, καθυπνῶσαι, ἢ ὀλιγωρῆσαι. Etym. G.: Ἀθέριζον· ἀπεδοκίμαζον, μεταφορικὴ ἡ λέξις, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀσθένων (l. ἀθέρων,) ἤγουν τῶν ἀσταχύων, τῶν ἐκ τοῦ ἅλωνος ἀποῤῥιπτομένων, οἱονεὶ ἡ μὴ θεριζομένη, καὶ πρὸς χρείαν ἀγομένη, ἀλλ' ἀποβαλλομένη. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ θέρος θερίζω, καὶ τοῦ στερητικοῦ α, ἀθερίζω. Τὸ δὲ θέρος παρὰ τὸ θέρω, τὸ θερμαίνω, καὶ θέρσω Αἰολικῶς, καὶ Θερσίτης, καὶ θερμός. Zonar. Ἀθερίζειν· τὸ ἐκρίπτειν καὶ ἀποβάλλειν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀθέρων, τῶν μὴ δυναμένων θερίζεσθαι καρπῶν· οἱ γὰρ λικμῶντες ἐκρίπτουσι τοὺς ἀθέρας, ἤτοι τὰ ἄχυρα. Ἐκ τοῦ θέρους, θερίζω, καὶ (μετὰ) τοῦ στερητικοῦ α, ἀθερίζω· τὸ δὲ θέρος παρὰ τὸ θέρω, τὸ θερμαίνω, ὁ μέλλων θερῶ, (hinc supplendus est Etym. G.) καὶ θέρσω Αἰολικῶς, καὶ Θερσίτης, καὶ θερμός. Etym. M.: Ἀθέριζον· ἀπεδοκίμαζον, μεταφορικὴ ἡ λέξις ἐπὶ τοῦ ἐκρίπτειν καὶ ἀποβάλλειν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθέρων, οἱονεὶ τῶν ἀσταχύων, ἢ τῶν μὴ δυναμένων θερίζεσθαι καρπῶν, τῶν ἐκ τῆς ἅλω (ἅλωνος) ἀποῤῥιπτουμένων, καὶ μὴ συναγομένων πρὸς χρείαν. Οἱ γὰρ λικμῶντες ἐκρίπτουσι τοὺς ἀθέρας, τουτέστι τὰ ἄχυρα. Καὶ γίνεται ἐκ τοῦ θέρους θερίζω, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀθερίζω. Οὔποτί μοι ἀθέριζον, (Il. A. 261. καὶ οὔποτέ μ' οἵγ' ἀθέριζον,) ἀντὶ τοῦ ἀπέῤῥιπτον. Τὸ δὲ θέρος παρὰ τὸ θέρω, τὸ θερμαίνω, ὁ μέλλων θερῶ, καὶ θέρσω Αἰολικῶς, ἀφ' οὗ Θερσίτης, καὶ θερμός.]

[" Ἀθερίζω, Jacobs. Anth. 8, 141. Heyn. Hom. 4, 82. Abresch. Add. ad Aristæn. 132. Wassenb. ad Hom. 41. Jacobs. Emendd. 24. Matthiæ. Obss. 17. Ruhnk. ap. Musgr. Eurip. 522. b." Schæf. Mss.]

[Ἀθέριστος. Vide Nostrum in Θερίζω. Hesych. Ἀθέριστος· ἀφρόντιστος: Zonar. ὁ ἀφρόντιστος. "Glossæ: Ἀθέριστος· Insecta. Spica videlicet, quæ post messem in agro remansit. Ἀθέρες ap. Suid. Genus seminis est. Alii notant in veteri Dictionario legi: Ἀθέρες· Spicæ ex area abjectæ. Hinc igitur illud Insecta exponendum ducas." Barth. Advers. 1877.]

[*Διαθερίζω, Disseco, Disrumpo. "Διαθρίζω, contr. e διαθερίζω." Quint. Cal. 8, 322. (διέθρισε δ' αὐχένος ἶνας Ἄντικρυς ἀΐξας:) 11, 63. διέθρισε δ' ἀγκύλα νεῦρα Γούνατος ἐξόπιθεν.)" Schmidt. in libro, cui titulus, Tausend Griechische Wörter, welche in den Wörterbüchern von J. G. Schneider und F. W. Riemer fehlen, p. 16.]

Ἐξαθερίζω, i. q. simplex ἀθερίζω. [" Ἀθέρας, Aristas detrunco, decutio, Bentl. Ep. ad. T. H. 106 (=67.)" Schæf. Mss. J. Poll. 10, 145. " Eust. Il. Π. p. 1059, 19. Φ. p. 1309, 10. prosa ἐξαθερίζει τὴν τοιαύτην λέξιν etc. et Od. B. p. 83, 39. Ξ. p. 540, 20. Φ. p. 745, 52." Valck. Mss.]

[* " Ἐξαθέρισις, (ἡ,) ἡ τῶν γενείων ἐξαθ. Eust. Od. Φ. p. 760, 39." Valck. Mss.]

Ἀθερίνη, ἡ, Atherina, piscis: Arista, Gaza interpr. ap. Aristot. H. A. 6, 17. Apud Eund. inter pisces gregatiles enumerantur ἀθερῖνοι, 9, 2. ubi Aristulæ ab Eodem forma diminutiva exponuntur. Fortasse autem legendum est ἀθερῖναι non ἀθερῖνοι. Apud Eust. certe legitur ἀθερίνα in recto, dicentem ἀφύην Misellum esse pisciculum, magis etiam quam sit qui ap. Athen. habetur ἀθερίνα. Et alibi ab ἀθερίζω deductum videri ait. Athen. 8. Ὃς τὰς ἀκάνθας ἀεὶ ἐκλέγει ἑψητῶν τε καὶ ἀθερινῶν: [300. Nomen Tibicinæ Atheniensis, ap. Eund. 329. " Ἀθερίνη, ἡ, Atherina, vel Arista Gazæ, 6, 16, 2. ubi erat antea ἀνθερίνη. Partus, 6, 16, 4. ἀθερῖνοι sunt 9, 3, 1. sed versio Gulielmi Atherinæ habet: gregatilis ibid. Græcis hodie Atherno audit, Sonnini 2, 209." Schneider. Ind. ad Aristot. H. A. 1, 513. Eust. 108. (vide Ἀθερίζω:) 1150. Γίνεται δὲ ἀφύη παρὰ τὴν φυήν, ἐξ ἧς πρόσωπον μὲν εὐφυές, καὶ μηδὲ εὐφυεῖς, ἐπὶ ἐπαίνῳ· ἀφύη δὲ, οὐχ οὕτως, αὐτὴ γὰρ φαύλως ἔχει φυῆς, καὶ ἔστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς δυσφυής, ταύτῃ δὲ φάναι ἰδιωτικώτερον, κακοφυής. Ἀτυχὲς καὶ [illegible] ἰχθύδιον, καὶ μᾶλλον ἤπερ ἡ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ ἀθερίνα. " Callim. 1, 428." Schæf. Mss. Oppian. H. 1, 107. Θῖνα δ' ἀνὰ * πρασόεσσαν ὑπὸ χλοεραῖς [illegible] Βόσκονται μαινῖδες, ἰδὲ τράγοι, ἠδ' ἀθερῖναι. Niceph. Greg. ap. Hermann. Gr. Gr. 324.: Ὀνόματα ἰχθύων, θρίσσαι, τριχίδες, φαλαῖναι, ὀρφοί, ἀθερῖναι, λατίδες, ἀφύαι, αἱ ἐγγραυλίδες.]

¶ Ἀθήρη, ET Ἀθηρὰ, ET Ἀθάρα, quæ et ipsa ab ἀθὴρ quidam putant derivata, Pultis s. Polentæ quoddam genus. Eust. dicit ἀθήρην esse τὴν ἑψημένην σεμίδαλιν, quæ a Comico, i. e. Aristoph., vocetur ἀθάρα. Hesych. ἀθηρὰν esse vult ap. Ægyptios Quoddam edulium e tritico, quod cum lacte sit coctum. In VV. LL. ἀθήρα e Diosc. 2. affertur, et exp. Sorbitio s. Medicamentum e zea minutissime molita confectum, vel Puls triticea, aut ex alia fruge, unde ἀθήρωμα, q. d. Pultatio, de quo vide paulo post. Quod autem ad ἀθάρα attinet, in Aristoph. Plut. (670.) ἀλλ' ἐμὲ Ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε, annotat Schol. ἀθάραν esse μόνην σεμίδαλιν, et ab Atticis ἀθάρης, ab Æolibus ἀθήρας, at communi lingua ἀθάρας dici, ubi f. l. est ἀθάρη, ἀθήρα, ἀθάρα. Idem Schol. alibi scribit τὸν κοῖλον ἄρτον μυστίλην vocari, ἤγουν ἀθάραν. Gal. ad Glauc. 2. scribit multos ap. Alexandriam inter alia ἀθάραν edere, quod facit pro Hesych. in eo quod ἀθηρᾶς esum tribuit Ægyptiis. Galeni verba sunt, Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πάμπολλοι διὰ τὴν δίαιταν ἐλεφαντιῶσιν· ἀθάραν δὲ ἐσθίουσι, καὶ φακὴν καὶ κοχλίας, etc. Apud Plin. quoque ἀθάρα legitur, qui hanc vocem Ægyptiam esse tradit. Quod si verum est, ab ἀθὴρ derivata falso existimatur. " Ἀθάρη vocatur Attice, Æolice autem Ἀθήρα, ut tradit " Schol. Aristoph. Hesychio est πυρίνη πτισσάνη, s. " ὁλόπυρος πτισσάνη πυροῦ, καὶ * πολτῶδές τι, Suidæ " ἄλευρον ἡψημένον, Farina cocta." " Ἀθηρά, ap. " Hesych. quidem oxytonως scribitur, ap. Schol. " vero Aristoph. paroxytonως, quæ scriptura magis " placet. Æolicum enim esse tradunt pro Ἀθάρη, " transpositis literis, et manente accentu. Itidem- " que ap. Diosc. scriptum legitur, 2, 114. ubi ait " ἀθήραν ἐκ τῆς ἀληλεσμένης εἰς λεπτὸν ζειᾶς σκευά- " ζεσθαι, esse autem ῥόφημα ὥσπερ πολτάριον ὑγρόν, " παιδίοις ἁρμόδιον."

[Ἀθάρη. Schol. Aristoph. l. c. Ἀθάρης· ἤγουν κουρκούτης. Ἀθάρα λέγεται ἰδιωτικῶς ἡ λεγομένη * κουρκούτη. (" Membr. et C. hic et in seqq. ubi hæc vox occurrit, habent ἀθάρας, male. In C. et in meo ascriptum hoc margini Scholion: Ἀθάρα λέγεται ἡ ἰδιωτικῶς λεγομένη κουρκούτη." Brunck.) Ἀθάρης χύτρα τις· ἀθάρα, μόνη ἡ σεμίδαλις. Ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ η ἀθάρης, Αἰολεῖς ἀθήρας, ἡ δὲ κοινὴ διὰ τοῦ α ἀθάρας. " Ἀθάρας, quod communis esse dialecti proprium Schol. affirmat, in Arund. Cod. correctum fuisse monet ad oram libri sui Kusterus. Invenitur autem plane in C. D'O. pariterque v. 683. ubi tamen eadem manus η superposuit: verum non secus atque omnes Edd. v. 694. integrum ἀθάρης repræsentat. Equidem non dubito, quin exemplar illud, quod præ manibus habebat, cum Edd. in ἀθάρης conspirarit; sed priore loco Librarius casum ad vulgarem sibique notam formam redigere non fuit veritus; altero parumper cautior faciendum existimavit, ut η superne saltem annotaret; tertio tandem deterritus, religioni duxit constantem veteris membranæ scripturæ movere. Nonnihil ab his diversa, quæ Suid. scripsit; quanquam e Scholiis ad h. l. antiquis quin depromta fuerint, eo minus dubites, quod ipsa hæc Aristoph. verba proferantur: Ἀθάρα ἄλευρον ἡψημένον, κλίνεται δὲ παρὰ μὲν Ἀττικοῖς διὰ τοῦ η ἀθάρης, οἱ δὲ κοινοὶ διὰ τοῦ α ἀθάρας. Ἀρ. Πλ. Quod sequitur, est illud

quidem singulare, sed probæ notæ: Ἀθάρην, οὐκ ἀθαρὴν, τὴν ἐρεικτὴν καλοῦσι. Κράτης Ἥρωσι· Οὐκοῦν ἔτνους χρὴ δεῦρο τρυβλίον φέρειν, Καὶ τῆς ἀθάρης. Huic autem veteri Scholion proxime, (a nobis autem prius,) subditum C. D'O. margini debetur; idque visum fuit hoc magis evulgandum, quia Ducang. App. ad Gloss. auctoritatem inde vulgaris vocabuli κουρκούτη depromsit: vix in eo unam alteramque literam, quam structuræ ratio poscebat, immutavi." T. H.]

[Ἀθάρη. Cf. nos supra cciii—iv. Locus ibi e Phrynicho allatus occurrit in Bekkeri Anecd. 10. ubi κατερεικτῶν—ἡψημένων legitur. In altera autem glossa e Lex. SGerm., quæ extat in Bekkeri l. c. 351. rectius legitur πυρῶν ἡψημένων pro π. ἢ ἑψ., item καὶ ἡψ. pro κ. ἑψ., item ἐχρήσαντο pro ἐχρήσαντα, item τὸ ε εἰς τὸ η pro τὸ ε εἰς τὸ α, item ὡντινωνοῦν, ut correxerat Valck. pro τινῶν οὖν. Zonar.: Ἀθάρα· ἄλευρον ἑψημένον, λέγει δὲ τὴν * γρούτην, ὡς οἶμαι. "De v. γρούτην, Codd. D. K. γροῦταν, v. Ducang. Gloss. Hordeum tostum intellige." Tittm. "Litera η pro α in quibusdam nominibus placuit veteribus Atticis. Infra Mœris: Ῥίνη, Ἀττικῶς· ῥίνα, Ἑλληνικῶς. Θοίνην habet Plato Soph. 175. pro quo in Libro Sapient. 12, 5. est θοίναν. Sic πείνη pro πεῖνα. Eadem ratio in αἴθρη. Etym. M. 32.: Αἴθρα, τὸ κοινόν· καὶ Ἀττικὸν, αἴθρη. Aristoph. Av. 779. νήνεμος αἴθρη. Et in ἀθάρη.—Apud Suid. v. Εἰρεσιώνη, pro χύτρας αἰθάλης καὶ ἔτνους, Kust. legit ἀθάρας, (et sic Eust. 1283.). Malim ἀθάρης, (quod exhibet Schol. Aristoph. Eq. 728. Schol. C. LB. Aristoph. Pl. 1198. χύτρας ἀθάρας καὶ σεμιδάλεως μεστάς.) Eadem ratione in J. Poll. 6, 58. (e Pherecr. Ποταμοὶ μὲν ἀθάρας καὶ μέλανος ζωμοῦ πλέοι,) pro quo recte ap. Athen. ἀθάρης." Pierson. ad Mœr. 183. Alciphro 3, 67. Αἱ αἱ τῆς ἀγερωχίας, νῦν ἐμὲ μὴ ἐπιθυμεῖν θέρμων, ἢ κυάμων, ἢ ἀθάρας, l. ἀθάρης, quanquam etiam Wagner. ἀθάρας edidit. J. Poll. 1, 248. Ἀθάρη ἐκ καγχρυδίου, (ubi Seberi P. R. ἀθάρα, Ms. Jung. ἀθάρη:) 6, 62: Ἀθάρη δὲ, ἔτνος ἐκ πυροῦ. Eust. 1675.: Ἀθήρη δὲ, ἡ ἑψημένη σεμίδαλις, ἣν καὶ ἀθάραν φησὶν ὁ Κωμικός. Respicitur Aristoph. Pl. 673. Vide T. H. supra cit. "Ἀθάρα, ἀθάρη, Jacobs. Anth. 7, 44. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 35. ad Anton. Lib. 211. Verh.: 301. ad Timæum 124. Koen. ad Greg. 180 (=391. 'Veteris suæ dialecti cum Ionica affinitatem in hujus etiam generis nonnullis Attici ostendunt; id quod a Munckero ad Ovidii Metam. Argum. Fab. 29. in αἴθρη et ἀθάρη monitum, uberius assertum init Pierson.' l. c.) Ἀθήρα, ad Od. Λ. 127. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 35. Potter. Add. ad Lycophr. Pierson. Præf. ad Mœr. p. xxviii." Schæf. Mss. "Salmas. de Anno Rom. 729." Schleusner. Mss.]

[* Ἀθαρώδης s. * Ἀθηρώδης. Basil. Schol. in Greg. Naz. Or. 20. p. 342. ap. Ruhnk. ad Timæum 124.: Ἔτνος· εἶδος ὀσπρίου. Οἱ μὲν κύαμον· οἱ δὲ, τὸ καλούμενον πισσάριον· οἱ δὲ, ἕψημα ἀθηρῶδες. Τοῦτο γὰρ δασυνόμενον σημαίνει, ἀφ' οὗ καὶ ἀθήρα καὶ ἀθάρα. Hesych.: Ἔτνος· ἐρεγμὸς, ἕψημα θηρῶδες, καὶ εἶδος ὀσπρίου. "Recte ἀθαρῶδες vel ἀθηρῶδες corrigunt. Vide sup. Ἀθάρα, et Ἀθήρα, et Florent. ad Aristoph. Pac. 72. Lex. Reg. Ms. vitiose καθαρῶδες pro ἀθ." Albert. Per Lex. Reg. Ms. intelligendum est Zonaræ Lex. in quo tamen editum est: Ἔτνος· εἶδος ὀσπρίου, κυάμου, ἢ ἕψημα ἀθυρῶδες. Ἀθαρῶδες in Hesychii loco legit et Toup. Emendd. 4, 108. "L. τυρῶδες. Vide Galen. 6, 428. Foës. Œcon. Hippocr. Wolf. Anecd. Gr. 4, 249. Flor. Christ. ad Aristoph. Pac. p. 629." Schleusner. Mss. "Ruf. Ephes. 54. 64. J. Poll. 4, 197. Γάγγλιον, ἀπόστημα ἄπονον, ὑπὸ λευκῷ καὶ νευρώδει χιτῶνι, ἔνεστι δ' αὐτῷ ὑγρὸν ἀθερῶδες, ἢ τριχία, ἢ ἐλμινθία. [illegible]ινθία. γίνεται δέ. Ms. ἐλμίνθια· γίγνεται δὲ [illegible] recte ni fallor. Vide et Cels. 7, 6. ubi tamen diversas species facit ἀθερώματα et γάγγλια, ait tamen hæc talia omnia 'tunica sua includi;' et 'in his quæ re[illegible]untur,' (talia autem fere esse ganglia,) 'aut lapilli quædam similia aut concreti confertique pili reperiuntur. Atheromati subest quasi tenuis pulticula,' ait. Sic itaque cape τὸ ἀθερῶδες, non forte ἀπὸ τοῦ ἀθὴρ, ἀθέ-

A ρος, quod Aristatum aliquid significat, sed, si modo aliquid hic sapio, ἀπὸ τῆς ἀθήρης, ἤγουν ἀθάρας, quod Polentæ vel Pultis genus esse, notum etiam e Nostro 6, 62. possetque quis inde potius ἀθηρῶδες scriptum velle; sed Ms. non variat." Jung. "Γάγγλια sunt Tubercula circa nervos subter cutem oriri solita. Vide Foës. Œcon. et J. Poll. 4, 197. Γάγγλιον, ἀπόστημα ἄπονον, ὑπὸ λευκῷ καὶ νευρώδει χιτῶνι· ἔνεστι δ' αὐτῷ ὑγρὸν ἀθηρῶδες, ἢ τριχία, ἢ ἐλμινθία, (imo ἐλμίνθια.) Ita enim leg. cum Jung." Heringa Obs. 60., a Schæf. Mss. indicatus.]

Ἀθήρωμα, quod et ἀθέρωμα, Tuberculum in capite nasci solitum, cui subest aliquid pulticulæ simile, ut scribit Cels. 7, 6. Affertur et e Galeno hæc definitio, esse nervosam tunicam, in qua pultaceus humor continetur. Cum autem ab ἀθήρα deduci appareat, rectius scribitur ἀθήρωμα. [Theoph. Nonn. 256. Στεάτωμά ἐστιν ὄγκος σκληρὸς, στρογγύλος, περιέχων ὑγρὸν παχὺν, θεραπεύεται δὲ διὰ χειρουργίας. Ἀθέρωμα δέ ἐστιν ὄγκος στρογγύλος, μαλακώτερος τοῦ στεα-
B τώματος, περιέχων ὑγρὸν ὅμοιον ὡς ἡ ἀθήρα. Μελίκηρις δέ ἐστιν ὄγκος ἔχων πολλὰς τρύπας, ἐξ ὧν ἀπορρεῖ ὑγρὸν, ἐοικὸς μέλιτι. "Leg. ἀθάρη quamvis hoc Atticum, ἀθάρα vero commune affirmet Kuhn. ad J. Poll. 6, 62. Codd. A. et C. ἡ ἀθὴρ, Cod. D. ἄθυρον, Cod. E. ὥσπερ αἰθήρ." Bernard. Galen. Meth. Med. 14, 12.: Συνηθέστατα δὲ γινόμενα τοῦ γένους τοῦδε τῶν νοσημάτων εἴδη ἐστὶ τρία, προσηγορίας ἑκάστου ἰδίας τετυχηκὸς, ἀθέρωμα, καὶ μελίκηρις, καὶ στεάτωμα, ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος τῶν περιεχομένων οὐσιῶν κατὰ τοὺς ὄγκους. Ἔστι γὰρ αὐτῶν ἡ μέν τις οἷόνπερ τὸ στέαρ· ἡ δὲ, οἷον μέλι· καί τις ἀθέρῃ παραπλήσιος: de Tumor. præter Naturam c. 5. Ἀθερώματα δὲ, καὶ στεατώματα, καὶ μελικηρίδας, ὅσα τ' ἄλλα τοιαῦτα, τινὲς μὲν ἐν τοῖς ἀποστήμασι τίθενται, τινὲς δὲ εἰς ἕτερον γένος· εὔδηλος δὲ καὶ ἡ τούτων φύσις ἐκ τῶν ὀνομάτων. Ἀθέρᾳ μὲν γάρ τι παραπλήσιον ἐν τοῖς ἀθερώμασιν εὑρίσκεται, μέλιτι δ' ἐν τοῖς μελικηρίσι, στέατι δὲ ἐν τοῖς στεατώμασιν. Ὡς τὸ πολὺ δὲ χιτών τις ὑμενώδης ἅπαντα τὰ τοιαῦτα περιέχει. Vide et HSt. Lex.
C Medic. 526.]

"¶ Ἀθαιαρεῖς, Hesychio sunt αὐθάδεις, ὑπερόπται, item ἀκριβεῖς, Contumaces, Contemtores, Qui omnia ad unguem exigunt et exquisite omnia ponderant. Pro quo in Lex. meo vet. Ἀθηρεῖς." [Vide Interprr. ap. Albert. "Scr. ἀθαιρεῖς." Schleusner. Mss.]

"Ἀθειρὴς, s. Ἀτειρὴς, dicitur vel ὁ ἄγαν * θεριστικὸς, vel ὁ ὑπέροπτος, vel ὁ θαυμαστὸς, inquit Hesych. I. e. vel Qui nimis metere amat, Vel Contemtus aut Contemtibilis, vel Mirabilis, Admiratione dignus. Verum pro illo ἀτειρὴς procul dubio reponendum ἀθερὴς, præsertim cum ap. Etym. et in Lex. meo vet. reperiam, Ἀθερής· ὁ ἄγαν * θεριστικὸς, ἢ λαμπρὸς, ἢ ὁ μὴ φροντίζων καὶ ὑβριστὴς, ἢ ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθρούμενος. Sciendum porro in illo meo Lex. vet. τῷ ε in illo Ἀθερὴς superpositum esse η, ad indicandam duplicem scripturam. Et certe paulo ante ibi legitur Ἀθηρὴς, expositum θαυμαστὸς, ἀκριβὴς, ὑπερόπτης, αὐθάδης, pro quo ap.
D Etym. perperam scriptum est Ἀθαιρίς (ἀκριβὴς, θαυμαστὸς, ὑπερόπτης, αὐθάδης,) ap. Hesych. Ἀθαιαρής. Rursum in illo meo Lex. vet. ἀθειρὲς exp. etiam Exactum, ut docui in Ἀθειρέως." ["Ἀθαιρίς. Rectius * ἀθαιρὴς, ut Doricum sit pro ἀθειρής." Sylb. ad Etym. loc. Vide Interprr. ap. Albert.]

"Ἀθειρέως, Exacte, Exquisite, Ad unguem, ἀκριβῶς, ut exponitur in Lex. meo vet. et ap. Etym. nam ἀθειρὲς, inquiunt, dicitur τὸ ἀκριβὲς, Exactum, Exquisitum. Apud Hesych. pro eodem habetur Ἀθαρέως." [Vide Interprr. ap. Albert. Etym. M.: Ἀθειρέως· ἀκριβῶς, καὶ ἀθειρὲς, τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἀθερὴς, ὁ ἄγαν * θεριστικός· ἢ ὁ λαμπρὸς, ἢ ὁ μὴ φροντίζων τινὸς, καὶ ὑβριστής· ἢ ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθρούμενος. De v. ἀθρούμενος vide Schleusner. in Ἀθερὴς citandum.]

"Ἀθερὴς, Exactus, Exquisitus. Item, Stultus, Inconsideratus, Impius. Hesych. enim ἀθερὲς exp. non solum ἀκριβὲς, sed etiam ἀνόητον, ἀνόσιον. Idem τὸν σίδηρον ἀθερῆ dici innuit ὅταν θερίζῃ,

" Cum metit, ut supra ἀθειρὴς expositum est ὁ ἄγαν " *θεριστικός: exponens etiam *θεριστικός, ὀξύς: ad- " densque mox, ἢ ἐπὶ σταχύων: item, ἢ ὁ διὰ λαμ- " πρότητα ἀθρούμενος. Vide et Ἀθειρὴς supra." [" Pro ἀκριβὲς l. ἀτριβὲς, et pro ἀθρούμενος l. αἰθούμενος, (imo saltem αἰθόμενος scribendum est.)" Schleusner. Mss. Vide Interprr. ap. Albert. et Schowii Hesych. " Ruhnk. ap. Musgr. Eurip. 522." Schæf. Mss.]

Ἀθέριξ, et per pleonasmum literæ ν, Ἀνθέριξ, ικος, ὁ, i. q. ἀθὴρ, Arista. Apud Hesych. ambo leguntur, sed ἀνθέρικας inter cetera significare ait non solum τὰ τῶν σταχύων ἄκρα, sed etiam τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα. Hesiod. (Fr. 2.) de Iphiclo loquens, Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα, Ἀλλ' ἐπὶ *πυραμίνων ἀθέρων δρομάασκε πόδεσσι,—καὶ οὐ σινέσκετο καρπὸν, [v. Gaisf. Poët. Min. Gr. 173. Lucian. 2, 10. et 500.] quo allusisse Virg. credibile est in his versibus, quibus clauditur Æn. 7. Illa vel intactæ segetis per summa volaret Gramina, nec teneras cursu læsisset aristas. Sic autem et ap. Hom. quidam exp. ἀνθερίκων, in hoc versu, qui illi similis est, Il. Υ. (227.) Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων. Alteram autem expositionem vide in iis, quæ proxime sequuntur. " Ἀνθερίνη, ἡ, Arista, Summa pars spicæ, " ut ἀνθέριξ, si VV. LL. credimus, in quibus exp. " præterea Culmus, item Virgulta. Ἀνθέριξ Hesychio " est non solum τὸ τῶν σταχύων ἄκρον, s. τὸ ἐν τῷ " στάχυι κέντρον, ut Etym. quoque, sed etiam ἀσφο- " δέλου καρπὸς, necnon Herbæ quædam species. " Hesiodi vero Schol. ἀνθέρικα proprie esse dicit " Asphodeli caulem."

Ἀνθέρικος, ὁ, Asphodeli fructus, et secundum alios, Asphodeli caulis. Eust. in dubio ponit, scribens, Ἀνθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς ἢ καυλός. At Theocr. Schol. 1, (52.) Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων, scribit, Ἀνθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς, ἧς τὰ φύλλα ὡς πράσου ἀγρίου, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα· ὁ δὲ καυλὸς ἀνθέριξ καλεῖται, ὅσον πηχυαῖος ὢν, καὶ μείζων. Quod et a Theophr. tradi addit. Apollodorus autem Doriensis, ut idem subjungit, negavit Asphodeli fructum sic appellari. Neoptolemus autem ridicule putavit ita vocari τὸν ἀθέρα τοῦ στάχυος: nam ibi mendose ἀνθέρα. Sed alia ibidem sequitur expositio, ut δι' ἀνθερίκων sit διὰ καλάμης. In VV. LL. habetur, ἀνθέρικος, Albucum, herba est, quam Græci ἀσφόδελον nominant: Latinorum quidam Sandaracham, quidam Hastulam regiam. Theophr. pro Planta asphodeli posuit: at Plinius pro Caule tantum, ut in iisdem scriptum est: Diosc. autem 2, 199. asphodelum describens, dicit, φύλλα ἔχον πράσῳ μεγάλῳ ὅμοια, καυλὸν δὲ λεῖον, ἔχοντα ἐπ' ἄκρον ἄνθος καλούμενον ἀνθέρικον. Vide Eust. 1206. Hesych. ἀνθέρικας non solum esse dicit τὸν ἀσφοδέλου καρπὸν, sed et βοτάνης εἶδος. Fortasse autem de illa intelligit herba, quam quidam ejusmodi esse tradiderunt ut manibus velli, sicut linum, necesse habeat; quod meti non queat, deque ea factum esse Proverbium ἀνθέρικον θερίζειν, quod et Gorr. annotavit. Hinc ἀνθερικώδης, Antherici formam referens. [Exemplum vocis ἀνθερικώδης vide ap. nos in Theophr. loco mox afferendo.]

[Ἀνθέριξ, et ἀνθέρικος. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀνθέρικες· αἱ τῶν σταχύων προβολαί. Etym. M.: Ἀνθέριξ· παρὰ τὸ ἄνθος, σημαίνει δὲ τὸ ἄκρον τῶν ἀσταχύων. Ἀνθέρικος. Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον. Παρὰ τὸ ἄνθος παράγωγον ἄνθερος, καὶ ἀνθέρικος, ὁ καυλὸς τοῦ ἀσφοδέλου, ἔστι δὲ φυτὸν ἄθραυστον. Etym. G.: Ἀνθέριξ· παρὰ τὸ ἄνθος, σημαίνει δὲ τὸ ἄκρον τῶν ἀσταχύων. Zonar.: Ἀνθέρικες· αἱ προβολαὶ τῶν ἀσταχύων, καὶ ἀνθέρικος, παρὰ τὸ ἄνθος παράγωγον ἄνθερος, καὶ ἀνθέρικος. Hesych.: Ἀθέριξ· τὸ εἰς τὸν στάχυν τοῦ σίτου ἄνω ὡς κέντρον. " Pro κέντρον typographi errore κένερον legitur in Ed. Schrev." Albert. " Lego ὡς καρπόν. Sed leg. κέντρον, Spica, Angl. Spike." Toup. Emendd. 4, 58. Κέντρον restituitur et in Schleusneri Mss. Hesych. Ἀνθέρικας· τὰ τῶν σταχύων ἄκρα, καὶ αἱ προβολαὶ, καὶ ὁ ἀσφοδέλου καρπὸς, καὶ βοτάνης εἶδος, καὶ τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα. Ubi v. nott. Pseudo-Did. ad Il. Υ. 227.:

A Ἀνθερίκων· νῦν τῶν ἐν τοῖς στάχυσι λεπτῶν ἀθέρων. Ἐλαφρῶς οὖν, φησὶν, ἄνωθεν αὐτῶν διέτρεχον· ὁμοίως (adde δὲ) καὶ ἐπὶ τῆς τῶν κυμάτων ἐπιφανείας, μὴ βαπτιζόμεναι τῷ ὕδατι· κυρίως δὲ ἀνθέριξ καλεῖται, ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καυλὸς, ἔστι δὲ φυτὸν λαχανῶδες. Ergo, secundum Pseudo-Did., ἀνθερίκων est gen. plur. a nominativo ἀνθέριξ. At Scholiastæ Ven. aliter visum est: Νῦν τῶν ἐν τοῖς στάχυσι λεπτῶν θέρων (l. ἀθέρων) ἐστίν. Ἐλαφρῶς οὖν, φασὶν (l. φησὶν,) ἄνωθεν αὐτῶν διέτρεχον· ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς τῶν κυμάτων ἐπιφανείας μὴ βαπτιζόμενοι (l.—αι) τῷ ὕδατι. Κυρίως δ' ἀνθέρικος καλεῖται ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καυλὸς, ἔστι δὲ τὸ φυτὸν λαχανῶδες. Iterum Schol. Ven.: *Ὑπερβολικῶς εἶπεν. Ἔστι δὲ ἀνθέρικος, ὥς τινες, ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καυλός. Οἱ δὲ τοὺς ἀθέρας τοῦ σίτου φασὶν, ὡς καὶ Ἡσίοδος· Ἐπὶ *πυράμινας ἀθέρας φοίτασκε ποδέσσιν. Vide Hesiod. Fr. 2. p. 173. Gaisf. Huc respexit Lucian. 2, 9. a Gaisf. neglectus, Ἔνθεος γὰρ καὶ κάτοχος ἐκ Μουσῶν, κἂν ἵππων ὑποπτέρων ἅρμα ζεύξασθαι θέλῃ, κἂν ἐφ' ὕδατος ἄλλους, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων B ἄκρων θευσομένους ἀναβιβάσηται, φθόνος οὐδεὶς, (ubi v. J. G. G.) 500. Καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, Ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὧν ἴσμεν ζώων, καὶ δρομικὸν, ὅτι Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα: et Oppian. C. 1, 231., pariter a Gaisf. neglectus: Ἵππος ἐπ' ἀνθερίκων ἔθεεν κούφοισι πόδεσσιν Ἄλλος ὑπὲρ πόντοιο, καὶ οὐ στεφάνην ἐδίηνεν. Ubi Gallus Editor conferendos esse monet Quint. Cal. 8, 156. Ovid. Met. 10, 654. Claudian. de 3 Cons. Hon. 197. Eust. 100. Ὅτε δὲ ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ἑξῆς ἀνθερίκων μνησθῇ, φυτόν τί ἐστιν ὁ ἀνθέριξ, ὃς καὶ ἀνθέρικος λέγεται, οὐ ὁ τύπος κατὰ τὸ ὁ κῆρυξ, καὶ ὁ κήρυκος: 1206. Ἀνθέρικος δὲ, ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς ἢ καυλός· ἡ δὲ χρῆσις καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ. Οἱ δὲ ἀνθερίκους ἐπὶ τοῦ σίτου φασὶν, ἀκολουθοῦντες Ἡσιόδῳ, εἰπόντι περὶ Ἰφίκλου, τοῦ καὶ ἐν Βοιωτίᾳ ῥηθέντος, ὅτι ἐπὶ *πυραμίνων ἀθέρας ἐκεῖνος ἔθεε· καὶ γίνεσθαί φασι καὶ τὸ ἀνθέρικος, ἐκ τοῦ ἀθὴρ ἀθέρος πλεονασμῷ τοῦ ν, καὶ ἀρέσκονται μάλιστα εἰς τοῦτο, λέγοντες καὶ ὅτι ἡ ζείδωρος ἄρουρα, οὐκ ἀσφοδέλους φέρει, ἀλλὰ πυρῶν ἀνθέρικας. Ὅτι δὲ C ἀθὴρ καὶ ἡ ἐπιδορατὶς λέγεται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀσταχύων, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, οἳ παραδιδόασι καὶ ὅτι ἀνθερίκων εὐθεῖα, ὁ ἀνθέρικος, φέροντες χρῆσιν τὸ, Λίβυες οἱ Νομάδες οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθερίκου πεποιημένας, μικρᾶς ὅσον σκιᾶς ἕνεκεν, ἃς καὶ περιφέρονται, ὅποι ἂν φέρωνται. Εἶεν δ' ἂν οἱ τοιοῦτοι Σκιαπόδων τλημονέστεροι· ἐκείνοις γὰρ αὐτοφυὴς ἡ σκιὰ ἐκ τῆς τῶν ποδῶν ἄγαν πλατύτητος, ὡς αἱ ἱστορίαι περιηγοῦνται, εἰ μὴ ἄρα αἱ τῶν Νομάδων σκιᾶς χάριν ἐκ τοῦ ἀνθερίκου σκηναὶ, τοῦ βάρους τῶν παρὰ τοῖς Σκιάποσι ποδῶν ἐλαφρότεραί εἰσι. Respicitur Hellanicus ap. Athen. 462. Οἶδα δὲ καὶ Ἑλλάνικον ἐν Ἐθνῶν Ὀνομασίαις λέγοντα, ὅτι Λιβύων τῶν Νομάδων τινὲς οὐδὲν ἄλλο κέκτηνται, ἢ κύλικα, καὶ μάχαιραν, καὶ ὑδρίαν· καὶ ὅτι οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθερίκου πεποιημένας μικρὰς, ὅσον (rectius Eust. μικρᾶς ὅσον, neque aliter Spanh. mox citandus; sed de utroque scriptore silet Schweigh.) σκιᾶς ἕνεκα, ἃς καὶ περιφέρουσιν, ὅπου ἂν πορεύωνται. Ὅπου exhibet et Valck. ad Herod. 4, 190. sed rectius Eust. ὅποι. Herod. l. c.: Θάπτουσι δὲ τοὺς ἀποθνή- D σκοντας οἱ Νομάδες κατάπερ οἱ Ἕλληνες, πλὴν Νασαμώνων· οὗτοι δὲ κατημένους θάπτουσι, φυλάσσοντες, ἐπεὰν ἀπίῃ τὴν ψυχὴν, ὅκως μιν κατίσουσι, μηδὲ ὕπτιος ἀποθανέεται. Οἰκήματα δὲ σύμπηκτα ἐξ ἀνθερίκων ἐνερμένων περὶ σχοίνους ἐστὶ, καὶ ταῦτα περιφορητά. Sic perperam edidit Schweigh. pro περιφόρητα. Vide Schneideri Lex. v. Περιφόρητος. " Sumsit ista forsan Milesius Hellanicus ex Herod., nam et τὰ Βαρβαρικὰ Νόμιμα Ἑλλανίκου ἐκ τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμάσου, l. Δαμάστου, Damastes enim intelligitur Sigenatus, συνῆκται, teste Porphyr. in Eusebii P. E. 10. p. 466." Valck. Glossæ Herod.: Ἀνθερίκων· νῦν τοὺς καυλούς φησι τῶν ἀσφοδέλων· εἰσὶ δὲ εὔθραυστοι. Sic vulgo legitur, neque aliter edidit Schweigh. Imo, si οἱ καυλοὶ sunt εὔθραυστοι, quomodo fit ut Nomadum domicilia ex iis compacta sint? Lege ἄθραυστοι, Contusu vel Fractu difficiles, Lenti, Tenaciores quam ut frangi queant. Sic Etym. M. l. c.: Ἀνθέρικος· ὁ καυλὸς τοῦ ἀσφοδέλου, ἔστι δὲ φυτὸν ἄθραυστον. Sic etiam Suid., e Glossis ipsis Herodoteis sua sumens:

Ἀνθέρικες· αἱ τῶν σταχύων προβολαὶ, τὰ ἄκρα. Ἡρόδοτος δὲ τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφοδέλων, εἰσὶ δὲ ἄθραυστοι. Ἡ ἀνθερίκων· ἀνθηρῶν, ἢ λαμπρῶν. (Cf. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀνθερίκων· ἀνθηρῶν, ἢ λαμπρῶν. Manifestum istud vitium facile tolletur scribendo * ἀνθηρικῶν. " Etym. M. Κάλλαια· καλοῦνται τὰ κάτωθεν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥσπερ γένεια, διὰ τὸ εἶναι ἀνθηρὰ καὶ πορφυρώδη. Idem: Ἔνθα καὶ τὸ καλλάϊνον, ἔστι δὲ τὸ χρῶμα ἀνθηρὸν, ἢ τὸ Βένετον οὕτω καλούμενον. (Vulgo legitur, ἔστι δὲ χρ.—B. χρῶμα—λεγόμενον.) Nihil dubii est, quin τὸ καλλαϊκὸν, ἢ τὸ καλλάϊνον χρῶμα ἀπὸ τοῦ καλλαίου deducatur. Ait Auctor ille, significari hoc nomine colorem ἀνθηρὸν, vel Venetum. Per ἀνθηρὸν intelligit τὸν πορφυρώδη. Nam Græci ἀνθηρὸν et ἀνθηρικὸν χρῶμα de Purpureo et puniceo usurpant." Salmas. Plin. Exerc. 167. " Colorem altum appellamus τὸν ὀξὺν καὶ ἀνθηρικόν." Idem ib. 245. " Philostr. Λίθοι δὲ τούτοις ἀπόκεινται, τὸ μὲν εἶδος ἀνθηραὶ, καὶ πάντα ἀπαυγάζουσαι χρήματα. Græci ἀνθηρὸν vocant Rubrum colorem. Hesych. Ἀνθηρόν· σανδαράχην, Sandaracha. Diosc. κατακορῶς πυρρά. Inde ἀνθηρικὸν χρῶμα ap. Eund. de Sandarachino." Idem ib. 275.) " Causa, (cur caules asphodeli sint fractu contumaces,) quod tenaciores sint. Et hinc adagium natum, Anthericum metere, de iis, quæ laborem inanem ac sterilem capiunt." Bod. ad Theophr. 869. Adde Schol. Theocr. 832. Kiessl.: Ἀνθέρικες, τὰ προβαλλόμενα τῶν ἀσταχύων, καὶ οἱ καυλοὶ τῶν ἀσφοδέλων, καὶ εἰσὶν ἄθραυστοι, ἀλλήλοις ἐπιπλεκόμενοι. " Ἀνθέριξ, Spicarum summitas, vel Culmus, i. e. Frumenti calamus a radice ad spicam usque. Il. Υ. 227. Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων. Quem locum Virg. Æn. 7, 808. de Camilla verba faciens videtur imitatus. At Apollon. R. 1, 182. viro cuidam hanc ipsam summæ celeritatis levitatisque laudem tribuit. Herod. 4, 190. Οἰκήματα δὲ σύμπηκτα ἐξ ἀνθερίκων ἐνερμένων περὶ σχοίνους ἐστὶ, καὶ ταῦτα περιφορητὰ, (imo περιφόρητα.) Valla: Domicilia eorum sunt virgultis compacta, suspensis circa lentiscos, et ea quoquoversus versatilia. Sed hæc ita potius sunt vertenda: Domus vero compactæ sunt e culmis circa juncos intertextis, eæque versatiles. Vel: Eorum vero domus compactæ sunt e culmis, qui juncis sunt intexti, vel innexi. Sic enim vis illius participii ἐνερμένων melius indicatur, quod ab ἐνείρειν, Innectere, deductum. Hunc Herod. locum Theocriti verba possunt illustrare, 1, 6. (52.) Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν, Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων: At ille e culmis pulcram nectit locustis capiendis decipulam, junco concinnans. Sed verba sonant, Ad juncum adaptans, ipsos sc. culmos. Eust. Ἀνθέρικος, ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς, ἢ καυλός. Οἱ δὲ, ὅτι ἀνθέρικοι οἱ ἀθέρες τῶν ἀσταχύων, πλεονασμῷ τοῦ ν, καὶ ὁ ἀνθέρικος, τοῦ ἀνθερίκου * ἰσοσυλλάβως κλίνεται. (Imo Eust. verba jam supra citata aliter se habent.) At Suid. melius: Ἀνθέρικες· αἱ τῶν ἀσταχύων προβολαὶ, τὰ ἄκρα. Ἡρόδοτος δὲ τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφοδέλων. Videtur autem Suidas hunc Herod. locum tacite nobis indicare." Æm. Port. Lex. Ionic. " Herod. 4, 190. Οἰκήματα δὲ σύμπηκτα ἐξ ἀνθερίκων ἐνερμένων περὶ σχοίνους ἐστί. Int. Domicilia eorum sunt virgultis compacta, suspensis circa lentiscos. (' Laurentii Lentiscos explosit Palmer. Exerc. 25.' Wesseling.) Melius vero, ni fallor, vertas: Domicilia autem compacta sunt ex asphodeli caulibus junco aptatis. Theocr. (l. c.) Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν, Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων, Sed ille ex asphodeli caulibus pulcram cicadis capiendis decipulam nectit, junco concinnans. Ubi et ἀνθέρικες sunt Asphodeli caules, non Virgulta, ut vertit hic Valla; et σχοίνῳ ἐφαρμόζειν, quod Herod. ἐνείρειν περὶ σχοίνους, h. e. Innectere, vel Adaptare juncis, non vero Suspendere circa lentiscos. Emendandus hac occasione est locus ap. Longum 1. p. 9. Ἡ μὲν ἀνθερίσκους ἀνελομένη ποθὲν (l. ἠῶθεν, vel, quod præfert Schæf., ἕωθεν,) ἐξελθοῦσα ἀκριδοθήραν ἀνέπλεκε, (ἔπλεκε corrigit Valck., probantibus Schæf. et Passow.) Pro ἀνθερίσκους leg. ἀνθερίκους, quam vocem ibi perperam reddidit Interpres Flosculos, quasi esset deminutiva ab ἄνθος." Bos. Obs. Crit. 40. " Ἀνθερίκους. Sic conjecerunt Huet. et prior Par. Editor; sic quoque ediderunt Dutens et Boden, quorum tamen prior, in mendorum typogr. indice suæ Editioni subjuncto, legendum monuit ἀνθερίσκους, quæ est ceterarum Edd. lectio, ut et trium R. Codd. —Male in Codd. Flor. Urs. et ad tertii R. oram legitur * ἀκριδοθήκην, quam glossam ab Ursino prælatam fuisse miror, cum, observante post D. Heinsium Jungermanno, amet suavissimus Longus suavissimi Theocriti verba usurpare." Villois. Ἀνθερίκους ediderunt Schæf. et Passow. Sed cf. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀνθερίσκος· ὁ καυλὸς τοῦ ἀσφοδέλου. Ubi ἀνθερίσκος in ἀνθέρικος mutari vetat literarum ordo. " Ἀνθερίκεσσι, Caulibus asphodeli. Ἀνθέριξ est Caulis asphodeli; ἀνθέρικος, vel * ἀνθέρικον, (ἀνθέρικον, τὸ, est vox nihili, nusquam obvia,) ejus Fructus vel Flos, testibus Schol. Theocr. et Nicandr. nec non Diosc. Asphodelus vero, qui hic intelligitur, is esse videtur, quem Asphodelum ramosum Linnæus nominat, Germani Weisse Asphodill oder Goldwurz. Iconem Clusius H. P. 1, 196. et ex eo Bod. ad Theophr. 873. sub Asphodeli I. ramosi nomine habent. Quomodo vero ex his ἀνθερίκεσσι locusticipulas suas construxerint vet. Gr. pueri, nos jam latet." Schreber. Arat. Diosem. 328. Οὕτως δ' (' Cod. Barber. αὔτως. Idem Vratisl. agnoscit.' Buhl. et sic edere debebat V. D. quippe quod hoc ποιητικώτερον sit, quam istud. Οὕτως nuper edidit et F. C. Matthiæ, in nota scribens, ' Codd. Vratisl. Barber. Vindob. αὔτως.') ἀνθέρικος τριχθὰ σκίλλης ὑπεραρθῇ, (Cod. Vindob. * ὑπερανθεῖ.) " Theo ad Arat. (l. c.) Ἀνθέρικον νῦν εἴρηκε τὸ ἄνθος τῆς σκύλλης, (σκύλλας Buhl. lege σκίλλης) κυρίως γὰρ τὸ ἄκρον τῶν ἀσταχύων. Ita voce hac usus est Homer. (l. c.) Spicas ita dici volunt ἀπὸ τῶν ἀθέρων. Hesych. ἀνθέρικας etiam esse docet καρπὸν ἀσφοδέλου, alii habent καυλός. Etym. M.: Ἀνθέρικος· ὁ καυλὸς τοῦ ἀσφοδέλου. Schol. Hom. l. c. Κυρίως δὲ ἀνθέριξ καλεῖται, ὁ τῆς ἀσφοδέλου καυλός. Et Schol. Nicand. Th. 535. (Ἄγρει δ' ἀσφοδέλοιο διανθέος ἄλλοτε ῥίζαν, Ἄλλοτε καὶ * καυλεῖον ὑπέρτερον ἀνθερίκοιο, Πολλάκι δ' ἐν καὶ σπέρμα, τό τε λοβὸς ἀμφὶς ἀέξει, sic edidit Schneider. in nota scribens, ' πολλάκι δ' ἐν καὶ M. R. δὲ καὶ G. deinceps vulg. ὅτου λοβὸς correxi e M. R. G. τό οἱ λοβὸς maluit Hermann. ad Orph. 737.' Idem tamen Schneider. ad Theophr. H. P. 7, 13. T. 3. p. 626. tacite dedit, ' Πολλάκι δ' αὖ καὶ σπέρμα, τό τε λοβὸς ἀμφὶς ἀέξει, ubi vulgo ὅτου sine sensu legitur.' Quam lectionem habet et Bod. ad Theophr. 870. et Sprengel. Antiqq. Botan. Spec. 1. p. 74. nisi quod ap. eum repetitum est vitiosum ὅτου.) Ἀσφοδέλοιο διανθέος· διανθέος, διαφανοῦς, εὐανθοῦς, ἢ δισανθοῦς, διπλοῦν ἔχοντος ἄνθος, ὅτι δὶς κατ' ἐνιαυτὸν ἀνθεῖ· ἢ διὰ τὸ τοὺς κύκλους αὐτοῦ ἀνθέρικας καλεῖσθαι. Καυλεῖον δέ φησι τὸν κάλαμον, ὑπέρτερον δὲ τοῦ ἀνθερίκου φησὶν αὐτὸ, ἀντὶ τοῦ μείζονας ἀνθέρικας τοῦ ἀστάχυος ἔχοντος. Nullum dubium est, quin ibi pro κύκλους sit ponendum καυλούς. (' Vulg. κύκλους e conjectura correxi.' Schneider. ' Κύκλους in καυλοὺς mutandum puto.' Sprengel. Antiq. Botan. Spec. 1. p. 70. n. 10.) Eust. vero ad Il. Υ. p. 1281, 34. habet utrumque, et καυλός, et καρπός. Dicitur præterea promiscue ἀνθέρικος, atque ἀνθέριξ. Prius habet Callim. H. in Del. 192. πόδες δέ οἱ οὐκ ἐνὶ χώρῳ, Ἀλλὰ παλλιρροίῃ ἐπινήχεται, ἀνθέρικος ὥς. Posterius reperitur ap. Theocr. (l. c.) Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν. Ibi tamen Schol. distinguere videtur inter ἀνθέρικος et ἀνθέριξ, quasi illud foret ἀσφοδέλου καρπὸς, at hoc ἀσφοδέλου καυλός." Darnald. Lect. Gr. 15. Scholiastæ verba, prout nuper a Kiessl. 832. edita, hæc sunt: Ἀνθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς, ἧς τὰ φύλλα ὡς πράσου ἀγρίου, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα· ὁ δὲ καυλὸς ἀνθέριξ καλεῖται, ὅσον πηχυαῖος ὢν καὶ μείζων. Τὸ αὐτὸ δέ φησι καὶ Θεόφραστος. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Δωριεὺς φησιν οὐ λέγεσθαι τὸν τῆς ἀσφοδέλου καυλόν· ὁ δὲ Νεοπτόλεμος γελοίως ᾠήθη τὸν ἀθέρα τοῦ στάχυος. (' Sic Toup. correxit vitiosum ἀνθέρα. In Vat. 5. legitur, Ὁ δὲ Νεοπτόλεμος ἀνθερικῷ ᾠήθη τὸν αἰθέρα.' Kiessl. Ἀθέρα correxit et J.

N. Belin de Ballu ad Oppian. C. 1, 231. et ante omnes Noster l. c. Corruptum ἀνθέρα tacite exhibent Bod. ad Theophr. 17. et 869. et Spanh. ad Callim. l. c.) Ἀνθέρικες τὰ προβαλλόμενα τῶν ἀσταχύων, καὶ οἱ καυλοὶ τῶν ἀσφοδέλων, καὶ εἰσὶν ἀθραυστοι, ἀλλήλοις ἐπιπλεκόμενοι. Ὁ δὲ πλέκει καλὴν ἀκριδοθήραν δι' ἀνθερίκων, ἀντὶ τοῦ διὰ καλάμης, ἣν οἱ κοινοὶ καλαμαίαν φασί. Callim. l. c.: Ἔστι διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος ἀραιὴ, Πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δέ οἱ οὐκ ἐνὶ χώρᾳ, Ἀλλὰ παλιρροίῃ ἐπινήχεται, ἀνθέρικος ὣς, Ἔνθα νότος, ἔνθ' εὗρος, ὅπῃ φορέῃσι θάλασσα. " Opportune hic supernatantem adhuc in mari Delum albuco comparat, quale in mari nasci subinde, ibique vivere juxta palmam et scillam tradit Theophr. H. P. 1, 7(=4.) Τὰ δὲ καὶ τῶν ὁμολογουμένων (sic et Bodæi Ed. at Schneider. tacite edidit ὁμολογουμένως) χερσαίων, ποτὲ ἐν τῇ θαλάττῃ βιοῦν, φοίνικα, σκίλλαν, ἀνθέρικον. Idem vero alibi observat, nempe 4, 7. in Mari Interno exigua tantum quædam nasci, ac nihil fere super hoc mare enatare. Illud vero de eadem planta ἀνθερίκῳ notat Hellanicus ap. Athen. (l. c.) Καὶ ὅτι οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθερίκου πεποιημένας μικρᾶς ὅσον σκιᾶς ἕνεκα, ἃς καὶ περιφέρουσιν ὅπου (l. ὅποι ex Eust. l. c.) ἂν πορεύονται (l. πορεύωνται.) Ut proinde peculiare huic ἀνθερίκῳ illud fuerit, ut cum in mari, de quo hoc ap. Callim. loco, tum in terra etiam ap. illos Nomadas hinc inde circumferretur. Explicatur vero ἀνθέρικος in Gr. ad h. l. Schol. ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καρπὸς, sicuti etiam a Plinio 21, 17. a priscis Theocr. Enarratoribus 1, 52. et ab Hesychio. A quibus rursus abeunt veteres, quod annotavit jam ad Theophr. vir doctus, a quibus, ut Hippocr. Theophr., Theocr. rursus Enarratoribus 7, (68. Ἀσφόδελος δὲ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθέρικος,) de Caule asphodeli; a Nicandro vero (l. c.) ac Diosc. de ejus Flore sumitur. Adde, quod tradit etiam Hesych., Herbam insuper fuisse peculiarem, quæ eodem ἀνθερίκου s. ἀνθέρικος nomine vocaretur. Meretur autem doctissimus Glossographus, ut locum ejus integrum, quo ei lucem adhuc aliquam fœnerer, huc adducam: Ἀνθέρικες· τὰ τῶν σταχύων ἄκρα, καὶ αἱ προβολαὶ, καὶ ὁ ἀσφοδέλου καρπὸς, καὶ βοτάνης εἶδος, καὶ τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα. H. e. Ἀνθέρικες, Spicarum culmi munimenta etiam quædam, et Asphodeli fructus, et Herbæ species, et In aristis aculei. De Spicis quidem ea voce, juxta vett. ad eum Criticos, usus Hom. (l. c.) in brevibus autem Schol. νῦν τῶν ἐν τοῖς στάχυσι λεπτῶν ἀθέρων, Nunc in spicis tenues aristæ. Quomodo etiam v. ἀνθέρικος explicavit olim Neoptolemus, et quo utique nomine sugillari non debuit, sicuti a Gr. Theocr. Enarratoribus factum 1, 52.: Ὁ δὲ Νεοπτόλεμος γελοίως ᾠήθη ἀνθέρα (l. ἀθέρα) τοῦ στάχυος. (Imo recte omnino τὸ Neoptolemi ἀθέρα τοῦ στάχυος damnant Enarratores illi, qui Neoptolemo concessissent v. ἀνθέρικον nonnunquam sibi sumere sensum hunc, ἀθέρα τοῦ στάχυος, sed sensum eum ad Theocr. locum pertinere negant.) Alteram autem adhibitam ibi ap. Hesych. hujus vocis glossam, αἱ προβολαὶ, et postremum simul τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα, In spicis aculeos, egregie omnino illustrat eximius ap. Chrysost. locus, Serm. 11. in Statuas T. 6. p. 535. Sav. Καθάπερ γάρ ἐστι τῶν ἀσταχύων οἱ ἀνθέρικες, ὥσπερ τινὰ δόρατα, προβεβλημένοι τοὺς ὄρνιθας ἀποσοβοῦσιν, οὐκ ἐπιτρέποντες ἐγκαθέζεσθαι τῷ καρπῷ, καὶ διακλᾶν τὴν καλάμην ἀσθενεστέραν οὖσαν· οὕτω δὴ καὶ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὥσπερ τινὲς ἀνθέρικες, καὶ δόρατα προβέβληνται αἱ τῶν βλεφάρων τρίχες: Quemadmodum enim supra spicas aculei, (ἀνθέρικες ap. Hesych. ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα,) tanquam hastæ quædam ad tutamen protensi, (Hesych. αἱ προβολαὶ) aves abigunt, non sinentes, ut illic insideant fructui, et debilem stipulam confringant; ita etiam oculos quod attinet, tanquam quidam aculei, (ἀνθέρικες,) et hastæ, ad tutamen protenduntur, (προβέβληνται,) ante eos palpebrarum pili. Quibus equidem nihil a gravissimo scriptore dici opportunius potuit ad superiorem Hesychii, de variis vocis ἀνθερίκων glossis, locum capiendum melius et explanandum. Neque otiosa præterea in illis τοῦ χρυσορρήμονος verbis, quæ ibid. leguntur, ἀνθέρικες, ὥσπερ

A τινὰ δόρατα, et rursus ὥσπερ τινὲς ἀνθέρικες καὶ δόρατα, Spicarum culmi s. aculei, Quædam hastæ, cum ἀνθέρικας, s. Asphodelum, Hastulam regiam a forma nempe sceptri regii, quam præfert, (et *Heroin, v. Bod. ad Theophr. 869. a.) vocarit Plin., et inde Theophrasti interpres Gaza 147. Haud aliter ac φάσγανον, ξίφος, et ξίφιον, (ξιφίον Nostro et Schneidero in Lex. Idem tamen Schneider. ad Theophr. p. 248. parum sibi constans ξίφιον edidit.) Ensis, Gladius, Pugio, de aliis plantis olim dicta, ut ap. Theophr. H. P. 7, 12. et alibi." Spanh. " Ἀνθέρικος Theophrasto H. P. 7, 12. Plinio 2, 17. 20, 22. Asphodeli caulis. Hac signif. sumitur ap. Hippocr. de Coac. Præn. (439, 45.) cum capitis ossa fracta sint necne, explorat asphodeli caule aut ferulacco, dentibus imposito, et manducare jusso: Τὰ δ' ἀπορεύμενα πότερον ἔρρωγεν ἢ οὔ, κρίνειν δεῖ, διαμάσασθαι διδόντα ἐφ' ἑκατέρην τὴν σιηγόνα ἀνθέρικον, ἢ νάρθηκα: At ossa, de quibus fissa sint necne, ambigitur, sic discernas, si albucum, aut ferulam, in

B utramque maxillam manducandam exhibueris. Dioscoridi, ut quidam volunt, ἀνθέρικος est Flos asphodeli. Placet eorum opinio, qui v. καλούμενον, non ad ἄνθος, sed καυλὸν referunt. Ἀνθέρικον Theocr. Schol. (l. c.) Asphodeli fructum scribit.—Citat Theophrastum auctorem, cum nihil tale in libris Theophrasti reperiatur. Eust. et Varinus ἀνθέρικον ἢ καυλὸν Fructum vel Caulem interpretantur. Hesych. Plantam quandam sic vocari ait, et Asphodeli fructum. Nonnulli ἀνθέρικα Plantam dicunt, quæ manibus velli, sicut linum, necesse habet, quod meti non queat, deque ea Proverbium, Ἀνθέρικα θερίζειν. An itaque ἀντὶ (τοῦ) ἀνθέρικον, ἀνθέρικα restituendum? De integra planta, non parte quadam, loquitur Magister. Vulgatam placet servare lectionem, quod ἀνθέρικον pro Asphodeli planta sumi reperio ap. Plut. de Sap. Conv. ubi versum exponit Hesiodi, cujus mentionem facit Theophr. 7, 12. quem locum adeat lector. Ad hunc versum Plutarchus, Ἀγαθὴ μὲν γὰρ ἡ μαλάχη βρωθῆναι, γλυκὺς δὲ ὁ ἀνθέρικος.

C Theophrasto si credimus, tusa radix cum ficu maxime in usum venit." Bod. ad Theophr. 17., qui Foësii Œcon. Hippocr. compilavit. Apud Foës. autem perperam traditum est, " ἀνθέρικας scribit Suidas Theocrito et Herod. vocari Asphodeli caules, quos et tenaciores ait esse, quam ut frangi queant," cum Suid. de Theocr. prorsus sileat. Plutarchi vero locus integer est hic T. 6. p. 599. Reisk.=T. 1. P. 2. p. 621. Wyttenb.: Ὁ δὲ Σόλων ἔφη, Θαυμάζειν τὸν Ἄρδαλον, εἰ τὸν νόμον οὐκ ἀνέγνωκε τῆς διαίτης τοῦ ἀνδρὸς ἐν τοῖς ἔπεσι τοῦ Ἡσιόδου γεγραμμένον· ἐκεῖνος γάρ ἐστιν ὁ πρῶτος Ἐπιμενίδῃ σπέρματα τῆς τροφῆς ταύτης παρασχὼν, καὶ ζητεῖν ὁ διδάξας, Ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Οἴει γὰρ, ὦ Περίανδρος εἶπε, τὸν Ἡσίοδον ἐννοῆσαί τι τοιοῦτον, οὐκ ἐπαινέτην ὄντα φειδοῦς αἰεὶ, καὶ πρὸς τὰ λιτότατα τῶν ὄψων ὡς ἥδιστα παρακαλεῖν ἡμᾶς; ἀγαθὴ μὲν γὰρ ἡ μαλάχη βρωθῆναι, γλυκὺς δὲ ὁ ἀνθέρικος· τὰ δὲ ἅλιμα ταῦτα καὶ ἄδιψα φάρμακα μᾶλλον ἢ σιτία πυνθάνομαι, καὶ μέλι, καὶ τυρόν τινα βαρβαρικὸν δέχεσθαι, καὶ

D σπέρματα πάμπολλα τῶν οὐκ εὐπορίστων· πῶς οὖν οὐκ ἐν τῷ Ἡσιόδῳ τὸ πηδάλιον ὑπὲρ καπνοῦ κείμενον, Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο, καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν, εἰ τοσαύτης δεήσει παρασκευῆς; (Ἔργ. 45—6. " Hæc ita constituenda putem, πῶς οὖν ἂν τῷ Ἡ. Quomodo igitur Hesiodo, i. e. secundum Hesiodum, clavus supra fumum positus, et boum opera perirent? Ἂν dedit Mez. pro eodem Xyl. volebat σύν." Wyttenb. Imo minima mutatione, nempe ἐν in ἂν, lege, πῶς οὖν οὐκ ἂν τῷ Ἡ.) Θαυμάζω δέ σου τὸν ξένον, ὦ Σόλων, εἰ Δηλίοις ἔναγχος ποιησάμενος τὸν μέγαν καθαρμὸν, οὐχ ἱστόρησε παρ' αὐτοῖς εἰς τὸ ἱερὸν κομιζόμενα τῆς πρώτης ὑπομνήματα τροφῆς καὶ δείγματα, μετ' ἄλλων εὐτελῶν καὶ αὐτοφυῶν, μαλάχην καὶ ἀνθέρικον· ὧν εἰκός ἐστι καὶ τὸν Ἡσίοδον προξενεῖν ἡμῖν τὴν λιτότητα καὶ ἀφέλειαν. Οὐ ταῦτα, ἔφη, μόνα, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὑγίειαν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν λαχάνων ἑκάτερον ἐπαινεῖται. Καὶ ὁ Κλεόδημος, Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις· ἰατρικὸς γὰρ Ἡσίοδος, ὡς (Ἡ. ὢν Reisk.) δῆλός ἐστιν, οὐκ ἀμελῶς οὐδὲ ἀπείρως περὶ διαίτης, καὶ κράσεως οἴνου, καὶ

ἀρετῆς ὕδατος, καὶ λουτροῦ, καὶ γυναικῶν (l. λουτροῦ γυν. cum Harl. 1. et 2. "et malim, ut cum medicina magis conjunctum," Wyttenb.) διαλεγόμενος, καὶ συνουσίας καιροῦ, καὶ βρωμάτων καλλίστως. Vide Ἔργ. 47. 745. 595. 736—40. 753. 696. 812. 747. Theophr. H. P. 7, 12. Ἐδώδιμοι μὲν γὰρ οὐ μόνον (οἱ) βολβοὶ καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ ἀσφοδέλου ῥίζα, καὶ ἡ τῆς σκίλλης, πλὴν οὐ πάσης, ἀλλὰ τῆς Ἐπιμενιδείου καλουμένης: 13. Κατὰ δὲ τὰ φύλλα τοῖς τε μεγέθεσι καὶ τοῖς σχήμασιν· ὁ μὲν (γὰρ) ἀσφόδελος μακρὸν, καὶ στενώτερον, καὶ ὑπόγλισχρον ἔχει τὸ φύλλον· ἡ δὲ σκίλλα πλατὺ καὶ εὐδιαίρετον. ("Omisit Gaza. Plin. 21, 17, 68.:—'Ceteræ ejusdem generis folio differunt. Asphodelus oblongum et angustum habet; scilla latum et tractabile; gladiolus simile nomini. Asphodelus manditur, et semine tosto et bulbo; sed hoc in cinere tosto, dein sale et oleo addito, præterea tuso cum ficis, præcipua voluptate, ut videtur Hesiodo.' Εὐδιαίρετον quomodo Tractabile interpretatus sit Plin., non excogitavi. Opponitur enim hic γλισχρὸν, Lentum. Ita 11, 3. caulis B cichorii γλίσχρος dicitur, Ad vincula idoneus, et ideo δυσδιαίρετος." Schneider. Forcellinus in Lex. Tractabile vertit per Pastoso.) Ἔνια δὲ ἔχει μέγαν (καυλὸν,) καθάπερ ἡ σκίλλα, καὶ ὁ βολβὸς, καὶ ἡ ἶρις, καὶ τὸ ξίφιον· μέγιστον δὲ πάντων ὁ ἀσφόδελος· ὁ γὰρ ἀνθέρικος μέγιστος· ὁ δὲ τῆς ἴριδος ἐλάττων μὲν, σκληρότερος δὲ, τὸ δὲ ὅλον ἀνθερικώδης. ("'Caulis enim dictus Albucum unice inter omnes excellit,' G. Idem ἀνθερικώδης reddidit Albucum æmulans. Plin. 21, 12, 68.:—'Asphodeli mentionem et Homerus fecit. Radix ejus napis modicis similis est, neque alia numerosior, 80. simul acervatis sæpe bulbis. Theophr. et fere Græci, princepsque Pythagoras caulem ejus, cubitalem et sæpe duorum cubitorum, foliis porri sylvestris, Anthericon vocavere; radicem vero, i. e. bulbos, Asphodelon. Nostri illud Albucum vocant, et asphodelum Hastulam regiam, caulis acinosi, ac duo genera faciunt. Albuco est scapus cubitalis, amplus, purus, lævis.' In quo loco plura vitia insunt, quæ nunc non tango." Schneider.) Ἔστι δὲ C καὶ πολύκαρπος ὁ ἀσφόδελος, καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ ξυλώδης, τῇ μὲν μορφῇ τρίγωνος, τῷ δὲ χρώματι μέλας. Γίνεται δὲ ἐν τῷ στρογγύλῳ τῷ ὑποκάτω τοῦ ἄνθους, ἐκπίπτων (δὲ) τοῦ θέρους, ὅταν τοῦτο διαχάνῃ. ("'In orbiculato quodam,' G. λοβὸν vocavit Nicander Th. 535. Ἄλλοτε καὶ * καυλεῖον ὑπέρτερον ἀνθερίκοιο, Πολλάκι δ' αὖ καὶ σπέρμα, τό τε λοβὸς ἀμφὶς ἀέξει, ubi vulgo ὅτου sine sensu legitur. Significant verba, semen asphodeli in lobo vel vasculo seorsim inclusum esse, quod verum est in capsula ovali trivalvi asphodeli ramosi Linn. Cf. Sprengel. Antiq. Botan. 74. Sed in v. ὑποκάτω hæreo; nam flos asphodeli non est superus: capsula igitur non est infera. Fortasse vox est vitiosa." Schneider. Nicandri Schol.: Τὸ δὲ ἀμφὶς ἀντὶ τοῦ χωρίς· οὐ γὰρ ὥσπερ ὁ ἐρεβίνθῳ συμβέβηκε, τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἀσφοδέλων, ἀλλὰ χωρὶς ἕκαστον σπέρμα ἔγκειται. Τινὲς δὲ τὸ ἀμφὶς ἀντὶ τοῦ ἀμφί· εἶναι γὰρ τὸν λόγον οὕτως· τὸ δὲ σπέρμα, ὅπερ ὁ λοβὸς αὐτοῦ αὔξει. Λοβὸς δὲ λέγεται πᾶσα λεπὶς, ἧς ἔνδον ἐστὶ τὸ σπέρμα· ἔστι δὲ τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ οἱ γεωργοὶ D τὰ σπέρματα βάλλουσιν.) Τὴν ἄνθησιν ποιεῖται κατὰ μέρος, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς σκίλλης· ἄρχεται δὲ πρῶτον ἀπὸ τῶν κάτωθεν. Ἐν δὲ τῷ ἀνθερίκῳ συνίσταται σκώληξ, ὃς εἰς ἄλλο μεταβάλλει ζῶον πτηνὸν * ἀνθηδονοειδὲς, εἶθ' ὅταν ὁ ἀνθέρικος αὐανθῇ, διεσθίων ἐκπέτεται. ("'Ἀνθηνοειδὲς, Volatile, floridumque, G., quasi ἀνθινὸν scriptum legisset. Equidem non dubitavi cum HSt. ἀνθρηνοειδὲς scribere." At ipse V. D. ἀνθηδονοειδὲς edidit. "Poteram etiam ἀνθηδονοειδὲς ponere. Ἀνθηδὼν enim est Genus apis, quod testantur Hesych. et Etym. M. quanquam exemplum scriptoris vetusti hodie non extet. Ἀθεροειδὲς Brit. fecit, Villosum interpretatur." Schneider.) Δοκεῖ δὲ ἴδιον ἔχειν πρὸς τὰ ἄλλα τὰ λειόκαυλα, διότι στενὸς ὢν ἀποφύσεις ἄνωθεν ἔχει. ("'In ramulos superne spargatur,' G. recte. Hinc apparet, intelligi Asphodelum ramosum Linnæi." Schneider.) Πολλὰ δὲ εἰς τροφὴν παρέχεται χρήσιμα· καὶ γὰρ ὁ ἀνθέρικος ἐδώδιμος * σταθευόμενος, καὶ τὸ σπέρμα φρυγόμενον, πάντων δὲ μάλιστα ἡ ῥίζα κοπτομένη μετὰ σύκου, καὶ πλείστην ὄνησιν ἔχει καθ' Ἡσίοδον.—Πάντα δὲ ταῦτα ἀθρόα φύεται, καθάπερ καὶ τὰ κρόμμυα καὶ τὰ σκόροδα· παραβλαστάνουσι γὰρ ἀπὸ τῆς ῥίζης· ἔνια δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ σπέρματος φανερῶς, οἷον ὅ τε ἀνθέρικος, ("'Ut hastula regia,' G. Aut est error Librarii, et scr. ἀσφόδελος, aut ἀνθέρικος est Planta ab Asphodelo diversa, cujus aliunde notitiam non habeo." Schneider.) καὶ τὸ λείριον, καὶ τὸ φάσγανον, καὶ ὁ βολβός. "Ἡ ῥίζα. Supra 7, 9, 4. Διαφοραὶ δὲ καὶ τῶν σαρκωδῶν ῥιζῶν· αἱ μὲν γὰρ στρογγύλαι, αἱ δὲ προμήκεις καὶ βαλανώδεις, ὥσπερ ἀσφοδέλου καὶ κρόκου· καὶ αἱ μὲν λεπυριώδεις κ. τ. λ. Infra 9, 9, 6. de apio. Ῥίζαν δὲ οἵαν περ ὁ ἀσφόδελος, πλὴν λεπυριώδη. Unde apparet, radicem asphodeli tuberosam, non squamatam esse. Præterea unam et simplicem utrobique nominavit Theophr. Contra ramosus Linnæi plura tubera fasciculatim gerit; quod non animadvertit Sprengel., qui Galeni asphodelum radice simillima scillæ et forma et magnitudine comparavit cum Pyrenaico Linnæi. Cf. dicenda ad 9, 9, 6. ('Cf. dicta ad 7, 13, 3. ubi monui, Theophr. asphodeli radicem unam oblongam et tuberosam memorare: contra Diosc. Ῥίζαι δ' ὕπεισιν ἐπιμήκεις, στρογγύλαι, βαλάνοις ὅμοιαι, δριμεῖαι κατὰ τὴν γεῦσιν. Plin.: Radix ejus napis modicis similis est, neque alia numerosior, 80. simul acervatis sæpe bulbis. His notis Asphodelus ramosus facile agnoscitur; sed Theophrasteus diversus esse videtur, et ipsa etiam ἰσχὰς diversa a Linnæana.') Πλείστην ὄνησιν. 'Et utilitatis plurimum auctore Hesiodo præbet,' G. Plinius: Asphodelus manditur et semine tosto et bulbo, sed hoc in cinere tosto, dein sale et oleo addito, præterea tuso cum ficis, præcipua voluptate, ut videtur Hesiodo. Vides male eum ὄνησιν interpretatum esse, quæ vox alibi tamen Voluptatem significat. *Σταθευόμενος etiam Gaza vertit Tostum in cinere, sed non ausus est addere, Dein sale et oleo addito. Grammaticus in Anecd. Bekk. 457. ex h. l. retulit: Ἀσφόδελος· σκιλλῶδες φυτὸν, φύλλα ἔχον μακρὰ, καὶ ἀνθέρικον ἐσθιόμενον, καὶ τὸ σπέρμα δὲ αὐτοῦ φρυγόμενον, καὶ ἡ ῥίζα κοπτομένη μετὰ σύκων πλείστην ὄνησιν ἔχει. Addit, Περσεφόνης καὶ χθονίων ἱερὸν, καὶ Ῥόδιοι τὴν Κόρην καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀσφοδέλῳ στέφουσι. In versu Hesiodeo habet ἀσφοδέλῳ ἓν ὄνειαρ: (*Προπαροξυτόνως δὲ ἀναγνωστέον· Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ ἓν ὄνειαρ. Τὸν δὲ τόπον, ἐν ᾧ φύεται, * ὀξυτονητέον, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ. Κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.)" Schneider. At in Suida, qui eundem articulum totidem verbis habet, rectius legitur μέγ' ὄνειαρ. "Plin. 21, 68.: 'Asphodelus manditur, et semine tosto et bulbo; sed hoc in cinere tosto, dein sale et oleo addito; præterea tuso cum ficis: præcipua voluptate, ut videtur Hesiodo.' Ita distinguenda verba. Nam qui priorem ante Ficis partem item ad Hesiodum retulerant, in eam opinionem inducti sunt, ut hanc mentionem non ad hunc poëtæ versum, sed ad perditum quoddam de Asphodelo carmen, referri putarent. Neque vero rationem habet, hujusmodi alia Hesiodi de Herbis extitisse carmina, ut vere monet Fabric. B. G. 1, 381. Gellius 18, 2. Sexta quæstio fuit, asphodelum cujusmodi herba sit, quod Hesiodus in isto versu posuerit Νήπιοι κ. τ. λ." Wyttenb. ad Plut. l. c. "Caulem asphodeli Theophr. ἀνθέρικον vocat 1, 7. si codex mendo non caret. Ἀνθέρικον Plantam quandam esse, quæ in maritimis et terrestribus nascitur, eod. cap. ex Hesychio annotatum est. Item ἀνθέρικα, Plantam quandam esse, manibus velli, sicut linum, necesse habet. Ἀνθέριξ hæc non videtur ab asphodelo planta esse diversa, sed eadem. Suid. (l. c.) Caulem asphodeli ἀνθέρικα dictum esse, testis est Theocr. Schol. (l. c.) Multa in his consideratione digna. Anthericum, inquit (Schol.,) Asphodeli fructum esse, Theophr. Caulem sic vocat, etiam Plin. 21, 17. et quid ulterior probatione opus est? Ipse Schol. 7, (l. c.) ἀνθέρικον Caulem asphodeli esse fatetur: Ἀσφόδελος δὲ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθέρικος.—Caulem Schol. ἀνθέρικα vocari asserit, atque hæc Theophr. scribere ait. Theophr. caulem, ut jam sæpe dictum, ἀνθέρικον vocat; ubi ἀνθέρικα vocatum

referat, me fugit. Recte Apollodor. sic negat appellatum Caulem. Nam si Hesychio credimus; Suidas enim ab Herod. Caulem sic dictum scribit; antherix Planta quædam est, et Asphodeli semen significat s. Fructum. Videat lector quæ supra 1, 7. diximus. Illud non omittendum, quod Diosc. ἀνθέρικον Florem asphodeli vocare videtur.—In cacumine florem emicare, scribit Diosc. eumque vocari Anthericon. Sic dici Asphodeli caulem satis superque jam probavimus. Hac de causa Saracenus ἀνθέρικον καλούμενον referendum putat, non ad ἄνθος, ut prima fronte videtur, sed ad καυλόν. Huic quo minus subscribam sententiæ, prohibent versus Nicandri Th. (l. c.) qui contra Theophr. aliosque Græcos ἀνθέρικον Florem s. potius Spicam asphodeli vocat. Ad h. l. Schol. (l. c.)—Videt lector ἀνθέρικον Flores, vel Spicam esse, i. e. Eam partem, in qua flores sunt. Nec id abs re. Siquidem ἀνθέριξ nonnunquam pro Summo spicarum fastigio sumitur. Nec bis floret, ut Schol. scribit, sed particulatim, ut scilla, cujus historiam adeat lector. Flores in ordinem per ambitum positos habet, uti Schol. observavit. (Imo pro vulg. ἢ διὰ τὸ τοὺς κύκλους αὐτοῦ ἀνθέρικας καλεῖσθαι, l. καυλοὺς, ut supra demonstratum est.)—Nemo veterum, s. Theophr. s. Plato, s. ceteri antiquissimi Gr. scriptt. edulium quoddam e malva asphodeloque paratum scribunt." Bod. ad Theophr. 869. At Cicero Ep. Div. 7, 26. :—" Lex sumtuaria, quæ videtur λιτότητα attulisse, ea mihi fraudi fuit; nam dum volunt isti lauti terra nata, quæ lege excepta sunt, in honorem adducere, fungos, helvellas, herbas omnes ita condiunt, ut nihil possit esse suavius. In eas cum incidissem in cœna augurali ap. Lentulum, tanta me διάῤῥοια cepit, (imo legitur, arripuit,) ut hodie primum videatur cœpisse consistere. Ita ego, qui me ostreis et murenis facile abstinebam, a beta et a malva deceptus sum." Wyttenb. ad Plut. l. c. " Miratus sæpius sum, priusquam hoc plantarum genus curatius examinassem, veteres tantopere dissentire in eodem, ut Galeni certe asphodelus alienus plane sit ab Hesiodi asphodelo; miratus sum, nostrorum criticorum et philologorum fere neminem dissensum hunc suspicatum fuisse, præterque Murray. neminem fere botanicorum, qui nostris inclaruerunt temporibus, genus id novis illustrasse observationibus. (At vide Bod. l. c. 870.)—Caulem vett. Græci ἀνθέρικον passim vocabant, aut ἀνθέρικα, quod ex Hippocr. Coaç. Præsag. n. 501. p. 198. (Capitis enim fracturas ita explorare jubent Coi medici, ut ἀνθέρικον aut νάρθηκα dentibus corripiat æger, fragoremque sentire experiatur,) Schol. Hom. Villois. 456. Schol. Theocr. 7, 68. Schol. Nicand. Th. 534. patet. 'Αθραύστους eos caules s. Firmos solidosque, Qui frangi nequeant, appellat Suid. Ex hac caulis indole forte Adagium, ἀνθέρικα θηρίζειν, (sic et Bod. ad Theophr. 17. quem V. D. perperam secutus est, imo θερίζειν,) Anthericum metere, originem duxit, quod laborem quemvis inanem exprimit.—Caulem eum aut scapum siccatum veteres non solum ovibus substernebant, Geopon. 18, 2. sed thorum etiam Theocr. 7, 68. memorat ex asphodelo, conyza, ac selino stratum. Decipula quoque ex ejusdem caulis fibris, ad capiendas locustas, ludentes pastores conficere consuerunt, quemadmodum et nostrates pastores ex juncis ejusmodi crepundias componere solent, Theocr. 1, 52. Longi Past. (l. c.) Is παιδικὰ hæc manifesto vocat, ut itaque otiosæ magis vitæ ludibria, quam utilia instrumenta fuerint. ('Nomadum Africanorum οἰκήματα dicuntur esse σύμπηκτα ἐξ ἀνθερίκων ἐνερμένων περὶ σχοίνους, et puer Theocriti ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων. Hic viro doctissimo σχοῖνον placebat, quia ἀνθέρικες junceo filo jungebantur.' Valck. ad Theocr. Edit. 1. p. 16. 'Σχοίνῳ recte: σχοῖνον viro doctissimo placuit.' Idem in Edit. 2. 'Nescio quis V. D. σχοῖνον placuit, sed vulgatam retinendam docet Valck.' Gaisford. Nullo alio modo docet quam scribendo Recte.)—Neque tamen negandum, ob similitudinem, quæ caules asphodeli siccatos, aliosque vel graminum culmos, vel plantarum etiam marinarum stipites intercedere

A videretur, calamiferas alias plantas ἀνθερίκων nomine insignitas fuisse. Scillæ enim scapus floriger ita vocari videtur ab Arato (l. c.) omnium denique plantarum, quæ spicas gerunt, summitates ἀνθέρικες aut ἀνθέρικα, (imo ἀνθέρικον, τὸ, vox est nihili, nullibique obvia,) appellantur a Chrys. (l. c.) Neoptolemo ap. Schol. Theocr. (l. c.) Hesych. (l. c.) Schol. denique Arati (l. c.) Quin notissimus est Hom. versus de equorum volatus simili cursu (l. c.) Marinarum ipsarum nonnullas plantas ἀνθερικῶν nomine venisse, patet tum e Theophr. ipso H. P. 1, 7. (l. c.) tum e Callim. (l. c. vide Spanh. ap. nos supra.) Fuci autem hoc antherico intelligi quasdam species, vel natantem, vel canaliculatam, alio loco docebo. Nominis ea translatio ad alia hexandriæ genera, quam ap. antiquos reperisse sibi videbatur Linnæus, ipsi etiam persuasit, ut novum quoddam genus construeret, e phalangiis, asphodelis, et bulbocodiis veterum conflatum, quod Antherici nomine insigniret.—Bis fere florere per annum efficitur e Nicandri loco, ubi
B ἀσφοδέλοιο διανθέος meminit. ('Nec bis floret, ut Schol. scribit, sed particulatim, ut scilla.' Bod. l. c.) —Spica præterea flores imbricati densissima componuntur, ut κατ' ἐξοχὴν itaque Spicam s. ἀνθέρικα vocare potuerint veteres.—Esse fructum lignosum, triquetrum, et nigricantem, nasci ἐν τῷ στρογγύλῳ τῷ ὑποκάτω τοῦ ἄνθους, In (germine) rotundo sub flore, testatur Theophr. H. P. 7, 12. Monendum vero a veritate omnino alienum esse posterius assertum; etenim florem asphodeli aliquis inde superum effecerit, cum tamen inferum habeat. ('In. v. ὑποκάτω hæreo; nam flos asphodeli non est superus: capsula igitur non est infera. Fortasse vox est vitiosa.' Schneider. Bod. ad Theophr. 870. :—'De semine nihil Diosc. Theophrastus orbiculatum gignere capitulum scribit, quod flori subest, i. e. florem sequitur, s. quod decisis primis floribus, ac jam mediis decidentibus, supremisque sese aperientibus, conspicitur. In hoc capitulo orbiculato semen continet, lignosum, triquetrum, obsoleto colore nigro, quod sponte, cum
C orbiculatum capitulum sese aperit, decidit.' Clusius :—'Semen durum, lignosum, rugosum, atrum, et figura triquetra, capitulo orbiculari fere, sed tribus eminentioribus costis prædito, et viridi purpurascente continetur, quod illo per maturitatem dehiscente cadit; floret per partes, et incipit ab imis.' Forte leg. ἐν δὲ τῷ στρογγύλῳ τῷ ὑποκάτω τοῦ ἀνθερίκου. Sed viderint rei herbariæ periti. Certe Diosc., Καυλὸν δὲ λεῖον, ἔχοντα ἐπ' ἄκρου ἄνθος καλούμενον ἀνθέρικον.) Ad fructum eum spectant, quæ Nicander habet (l. c.) Πολλάκι δ' αὖ καὶ σπέρμα, ὅτου λοβὸς ἀμφὶς ἀέξει, ubi Schol. notat τὸ ἀμφὶς ἀντὶ τοῦ χωρὶς positum esse, cum quodvis semen asphodeli in singulo λοβῷ aut loculo positum sit, neque plura in eodem legumine lateant. Cum nostris id, maximam saltem partem, convenit in asphodelo ramoso institutis observationibus, siquidem capsulam fert ovatam, extus rugosam, intus nitentem, trivalvem, trilocularem, quovis vero loculo non unicum, sed bina semina continente, apice dehiscentem. Semina sunt triquetra,
D rarissime quadrangularia, latere extimo convexo, reliquis concavis, utrinque acute, coloris plumbei. 'Ανθερίκον vero nomen varii Schol. transferunt potius ad fructum asphodeli, maxime Schol. Theocr. et Hesych., quod ita explicandum arbitror, ut, cum spica plantæ florescens eo nomine veniret, superesse etiam fructescenti debuerit id nomen.—Ut autem latius dilucidiusque pateat, qualia fuerint prata asphodelo consita, quæ Hom. εἰς Ἀΐδην collocavit, primum observemus, plantæ hujus tum fructus, tum vero maxime tubera radicibus adhærentia antiquissimis Græcis cibos præbuisse suavissimos. Priusquam enim Pelasgus docuisset Arcades glandibus quercus esculi vesci, vitam illi protrahere debebant radicibus et herbis, Pausan. 8, 1. Hæc itaque tubera, uberrime vel uni radici adhærentia, maxime eligebant. Hinc Hesiod., frugalitatem commendans, exclamat (l. c.) Bene explicat eos versus Plut. (l. c.) ubi ἄλιμον et ἄδιψον vocat Asphodelum, quo Epimenides ipse vitam protraxerit: cf. Plat. de LL. 3. p. 429 (= 585.) Ed. Bas. 1534. Pythagoram quoque hoc cibo

ἀλίμῳ et asphodelo et malva usum fuisse testatur Porphyr. de V. P., 195. Ed. Holst. 1655. (''Αλίμου δυνάμεως. Inventio Epimenidi tribuitur vulgo, quidam eum ex Hesiodi præcepto didicisse volebant. Hermippus et Herodorus, laudati a Proclo ad Hesiod. Ἔργ. 40. Νήπιοι κ. τ. λ., hanc apponente interpretationem: Ἕρμιππος γὰρ ἐν τῷ Τῶν Ἑπτὰ Σοφῶν, περὶ τῆς ἀλίμου λέγει· μέμνηται δὲ τῆς ἀλίμου καὶ Ἡρόδωρος, vulgo perperam Ἡρόδοτος, ἐν τῷ πέμπτῳ τοῦ Καθ' Ἡρακλέα Λόγου, καὶ Πλάτων ἐν τῷ γ' Τῶν Νόμων· Ἐπιμενίδην φησὶ μικρόν τι * ἐδεσμάτιον προσφερόμενον ὧδε τελεῖν τὴν ἡμέραν· ἣν δ' ἐξ ἀσφοδέλου καὶ μαλάχης, ὅπερ αὐτὸν ἄλιμον καὶ ἄδιψον ἐποίει. Quibus in verbis ὧδε τελεῖν mutandum in διατελεῖν: et illa μέμνηται—Νόμων in parenthesi accipienda sunt, ut cetera pro Hermippi dictione habeantur. Nam Plato l. c. ἄλιμον non diserte nominat, sed Epimenidem prædictum Hesiodi effecisse pronuntiat, tacite significans illum modo cit. versum: ΚΛ. Μῶν φράζεις Ἐπιμενίδην; ΑΘ. Ναί, τοῦτον· πολὺ γὰρ ὑμῖν ὑπερεπήδησε τῷ μηχανήματι τοὺς ξύμπαντας, ὦ φίλε· ὃ λόγῳ μὲν Ἡσίοδος ἐμαντεύετο πάλαι, τῷ δ' ἔργῳ ἐκεῖνος ἀπετέλεσεν. Ex Hermippo Athen. 58.: e Demetrio Diog. L. 1, 114.: Porphyr. de Abst. 4, 20.: Antiphanes ap. Athen. 161.: Ælian. V. H. 4, 17.' Wyttenbach.) Carpit vero eos Plin. 22, 22., qui Alimon plantam eandem crediderint ac Asphodelum; esse enim suo nomine Alimon, longeque differre id ab Asphodelo. Glycyrrhizam nostram glabram autem esse hanc alimon, Salmas. Plin. Exerc. 122. suspicatur. Equidem vero fateor, plures a veteribus hoc nomine, ἀλίμου, comprehensas plantas mihi videri, quæ ad famem depellendam sufficiant. Et nostram itaque eo nomine insignitam fuisse arbitror, et Glycyrrhizam, et Malvam. Quod egregie probatur Porphyrii supra allato loco, quem totum hic apponere liceat: Τά γε μὴν πλεῖστα ὁπότε θεῶν ἀδύτοις ἐγκαταδύεσθαι μέλλοι, καὶ ἐνταῦθα χρόνου τινὸς ἐνδιατρίψειν, ἀλίμοις ἐχρῆτο καὶ ἀδίψοις τροφαῖς· τὴν μὲν ἄλιμον συντιθεὶς ἐκ μήκωνος σπέρματος καὶ σησάμου, καὶ φλοιοῦ σκίλλης πλυνθείσης ἀκριβῶς, ἕως τ' ἂν τοῦ περὶ αὐτὴν ὀποῦ καθαρθείη· καὶ ἀσφοδέλων ἀνθερικῶν, καὶ μαλάχης φύλλων, καὶ ἀλφίτων, καὶ κριθῶν, καὶ ἐρεβίνθων· ἅπερ κατ' ἴσον πάντα σταθμὸν κοπέντα μέλιτι ἀνέδευεν Ὑμεττίῳ.—Ob eandem arbitror rationem asphodelum ante portas villarum satum, remedium putatum fuisse contra veneficiorum noxas, Plin. 21, 17." Sprengel. Antiq. Botan. 68—79. Eandem in rem verba illa Plinii citat et Triller. Obs. Cr. 110. At "hoc Theophrastus," quem Plinius ibi vertit, "de scilla, non de asphodelo tradit." Bod. ad Theophr. 870. "Asphodelus ramosus, ἀσφόδελος, Hippocr. Ulc. 882. Theophr. H. P. 7, 12. Diosc. 2, 199. Anthericum Græcum, ἀνθέρικον, (ἀνθέρικον, τὸ, legitur et in Stackhousii Gloss. Theophr., imo ὁ ἀνθέρικος,) Theophr. H. P. 1, 7. (Τὰ δὲ καὶ τῶν ὁμολογουμένων χερσαίων πεφυκότα ποτὲ ἐν τῇ θαλάττῃ βιοῦν, φοίνικα, σκίλλαν, ἀνθέρικον, de quo loco vide nos supra,) 7, 12. (Πάντα δὲ ταῦτα ἀθρόα φύεται, καθάπερ καὶ τὰ κρόμμυα, καὶ τὰ σκόροδα· παραβλαστάνουσι γὰρ ἀπὸ τῆς ῥίζης· ἔνια δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ σπέρματος φανερῶς, οἷον ὅ τε ἀνθέρικος, καὶ τὸ λείριον, καὶ τὸ φάσγανον, καὶ ὁ βολβός.)" Sprengel. Hist. Rei Herb. 24. 41. 88. 169. "'Ανθέρικος, ' ut Hastula regia,' G. Aut est error Librarii, et scr. ἀσφόδελος, aut ἀνθέρικος est Planta ab Asphodelo diversa, cujus aliunde notitiam non habeo." Schneider. "'Ο ἀνθέρικος, duplex sensus vocis hujus: 1. Plantam designat; 2. Pericarpium in liliaceis, ut videtur, sic infra vermis dicitur generari in pericarpio asphodeli." Stackhous. ad Theophr. "Asphodelus? ἀμάρακος. Asphodelus ramosus, ἀσφόδελος. Asphodelus luteus, ἀνθέρικος." Idem in Catal. Plant, Theophr. Lat. Gr. xlii.]

[Ἀνθέριξ, et Ἀνθέρικος. "Ruhnk. ad H. in Cer. 454. (sed v. Matth. et Hermann.) Toup. Opusc. 2, 105." Schæf. Mss. Plut. Sympos. 4, 1.: Ἀλλὰ τῷ μὲν αἱ παρ' Εὐπόλιδος αἶγες ἀντιμαρτυροῦσιν, ὑμνοῦσαι τὴν τροφὴν, ὡς παμμιγῆ καὶ ποικίλην οὖσαν, οὕτω πως λέγουσαι· Βοσκόμεθ' ὕλης ἀπὸ παντοδαπῆς, ἐλάτης, Πρίνου, κομάρου τε πτόρθους ἁπαλοὺς ἀποτρώγουσαι,— Πρόμαλον, ῥάμνον, φλόμον, ἀνθέρικον, κίσθον, Φηγὸν,
A θύμβραν. Unde sua sumsit, quem vide, Macrob. 7, 5. Forte huc respexit Alciphro 3, 12. Ἐν τούτῳ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς * ἡδυφωνίας θελγόμεναι πᾶσαί μοι πανταχόθεν αἱ αἶγες περιεχύθησαν, καὶ ἀφεῖσαι νέμεσθαι τοὺς κομάρους καὶ τὸν ἀνθέρικον, (Wagner. perperam edidit ἀνθερικὸν et hic, et in Indice, at Bergleri Ed. recte habet ἀνθέρικον,) ὅλαι τοῦ μέλους ἐγένοντο. Idem 2, 4.: Διαπέμψομαι πρὸς αὐτήν· καὶ γὰρ, ὡς ἔφη, καὶ κάθαρσίν τινα δεῖ προτελέσαι τὴν γυναῖκα, καὶ παρασκευάσαι τινὰ ζῷα ἱερεῦσαι, καὶ λιβανωτὸν ἄῤῥενα, καὶ στύρακα μακρὸν, καὶ πέμματα σελήνης, καὶ ἄγρια φύλλα ἀνθῶν. Sic edidit Wagn. ex Horrei conjectura. Vulgo ἀνθρώπων. "Mallem addidisset Horreus plura florum in incantationibus adhibitorum exempla; nam quod solum e Soph. Trach. 242. affert, eorum usum in suffimentis tantum probat. Flores igitur ad lustrationes etiam adhibitos fuisse, exemplis confirmarunt, ut alios taceam, Meurs. in Eleusiniis p. 19. et Lomeier. de Lustratt. p. m. 228. Usus florum omnino in sacrificiis probari
B ex ipso Nostro potest, 3, 16." Wagn. At secundum Wagneri lect. non flores ipsi, sed agrestia folia florum, ἄγρια φύλλα ἀνθῶν, dicuntur. Sed et phrasis, ἄγρια φύλλα ἀνθῶν, nobis displicet; nam quævis folia florum hanc in rem usurpari posse parum probabile est, præsertim cum præcedant speciatim recensita λιβανωτὸς ἄῤῥην, καὶ στύραξ μακρός. Leg. igitur, καὶ ἄγρια φύλλα ἀνθερίκων, non, ut Trillero videbatur, τῶν ἀνθερίκων: nam a præcedd. nominibus abest articulus. Sed ipse V. D., qui in Obs. Cr. p. 109. articulum τῶν inseruit, in p. 110. et 111. eum omisit. "Nunc obiter καὶ ὡς ἐν παρόδῳ, aperire quoque liceat fontem erroris, unde forsan pro ignoto ἄγρια φύλλα ἀνθερίκων, in Alciphr. contextum irrepserit illud ἄγρια φύλλα ἀνθρώπων. Nempe sciolus aliquis scriba, aut lector quidam nimium eruditus et præter rem sapiens, forte huc respexisse putarit Alciphronem ad notissimum illum versum Hom. Il. Z. 146. Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν, cujus et Mimnermus meminit, et Q. Smyrn. 9. et 14. Lucian.
C Char. Plutarch. Consol. ad Apoll. et alii plures, v. Stob. Serm. 96. p. 528. nisi et simul respexerit ad Od. H. 206. ἄγρια φῦλα γιγάντων. Observat enim Bergl. in hoc Alciphr. loco, vulgo legi φῦλλα, sc. pro φῦλα, (verba Bergleri sunt, ' Ita Edd. φῦλλα per circumflexum, vitiose, sed et ἀνθρώπων sine dubio male:' pro quibus Wagnerus tantum habet sub Bergleri nomine: ' Vulgg. φύλλα ἀνθρώπων, sine dubio male.') unde factum, ut in ipsum contextum notius illud pro paulo ignotiore, temere reciperet, nulla ceterum ipsius sententiæ et rationis habita ratione." Triller. Φῦλλα tacite edidit Wagn. Imo recte ἄγρια φύλλα ἀνθερίκων, ut Theocr. 26, 3. etiam de re sacra, et arcanis magicis: Χ' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα, Κισσόν τε ζώοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς, Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμώς. Nobis quidem Alciphr. in vv. ἄγρια φύλλα ad Theocriti locum respexisse videtur. Recte omnino scripserit ille ἄγρια φύλλα ἀνθερίκων. Nam ἐν τοῖς ἀγρίοις καταλέγεται ὁ ἀνθέρικος, ut patet
D e Phrynichi Ecl.: Ἀσπάραγος· καὶ τοῦτο δυοῖν ἁμαρτήμασιν ἔχεται· ὅτι τε ἐν τῷ π, καὶ οὐκ ἐν τῷ φ, λέγεται, καὶ ὅτι ἴδιόν τι φυτόν ἐστιν ἄγριον ὁ ἀσφάραγος, καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἡμέροις καταλεγόμενον. Ὁ γοῦν Κρατῖνος ἐν ἄλλοις ἀγρίοις αὐτὸ καταλέγων φησὶν, Αὐτομάτη δὲ φέρει τιθύμαλον καὶ σφάκον, πρὸς αὐτὰ ἀσφάραγον, κύτισόν τε, ἐν ἅπασιν ἀνθέρικος ἀνηβᾷ, καὶ φλόον ἄφθονον· ὥστε παρεῖναι πᾶσι τοῖς ἀγρίοις. Ἅπαντα γὰρ τὰ καταλεγόμενα ἄγρια, οἱ δὲ νῦν τιθέασι ἐπὶ παντὸς ἀμαθῶς· τῶν γὰρ λαχάνων αἱ ἄκανθαι ὄρμενα καλοῦνται, καὶ ἐξορμενίζειν, τὸ ἐκβλαστάνειν καὶ ἐξανθεῖν. Λέγε οὖν ὄρμενα, ἀλλὰ μὴ ἀσπαράγους· ἀδόκιμον γὰρ λίαν. "Locus Cratini ita leg. et constituendus est, ut versus appareant: αὐτομάτη δὲ φέρει τιθύμαλον καὶ σφάκον· Πρὸς αὐτά γ' ἀσφάραγον, κύτισόν τ'· ἐν ἅπασι δὲ Ἀνθέρικος ἀνηβᾷ, καὶ φλόμος ἄφθονος. Φλόμον intellige, quæ ellychnia præbet: Nunnes. per φλόον intelligit Theophrasti φλέων. Ut nihil aliud dicam, unde apparet, eum ita fuisse appellatum? Editio pr., τῶν γὰρ λαχάνων αἱ ἄνθαι ὄρμενα καλοῦνται. Recte: Olerum germina et cauliculi primi nunquam dicti sunt aut dici

potuerunt ἄκανθαι. "Ανθαι bonum est, et commode statuminat sequens, καὶ ἐξορμενίζειν, τὸ ἐκβλαστάνειν καὶ ἐξανθεῖν: cauliculi primi sunt olerum efflorescentiæ. 'Ασφάραγος proprie dictus ἀκάνθας habet, indeque ἀκανθίας vocatur; sed id nihil ad olerum cauliculos, qui edules sunt, et nihil minus, quam ἄκανθαι: lectio est pessima, quam e libro suo protulit Nunnes." Pauw. Vide Bod. ad Theophr. 602. qui exhibet ἄνθαι, et locum sic vertit, Plantarum germina nondum in folia explicata. Ceterum φλόμον recte Pauw. dedit; nam Plutarchi Eupolis l. c. habet φλόμον, ἀνθέρικον, pro quo ap. Macrob. in Camer. et Lugd. Cod. est φλῶμον. Leopard. Emendd. 8, 10. φλῶμον et e Plut. et e Macrob. affert, sed addit: "Φλόμον leg. per ο. Nicand. (Th. 856.) Λάζεο καὶ πυράκανθαν, ἰδὲ φλόμου ἄῤῥενος ἄνθην." "Legitur et ἀνθερικὴν (ap. Macrob. pro ἀνθέρικον, et sic citavit Leopard.) Sed vox hæc earum de numero est, quæ non uno tantum modo efferuntur et inclinantur." Xylander. At in Ed. Macrob. qua utimur, nempe Lug. Bat. 1670., est ἀνθερικόν. "Tria sunt nomina diverso sensu, ἀνθέρικαι, unde Oppiani (l. c.) ἀνθερίκων, Aristæ, Gallice Barbe de bled; ἀνθέριξ, Flos asphodeli et ejus caulis; et ἀνθέρικος, Fructus ejusdem plantæ. 'Ανθέρικαι sic ab Hesych. definiuntur: τὰ τῶν σταχύων ἄκρα, καὶ αἱ προβολαὶ, καὶ ὁ ἀσφοδέλου καρπὸς, καὶ εἶδος βοτάνης, καὶ τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα. Sed confundit, et quidem parum recte, ἀνθέριξ et ἀνθέρικος cum ἀνθερίκῃ, quam Schol. Hom. minor docet esse τοῦ στάχυος ἀθέρα. Eoque sensu intellexerunt Virg. et alii poëtæ, qui Homeri versus sunt imitati, et Dio Chrys. in Ταρσικῷ Πρώτῳ 269. Ald. 'Ανθέριξ a Theocr. usurpatur sensu Caulis asphodeli 1, 52. ubi Schol. hæc optime distinguit: 'Ανθέρικος, ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς, ἧς τὰ φύλλα ὡς πράσου ἀγρίου, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα· ὁ δὲ καυλὸς ἀνθέριξ καλεῖται, ὅσον πηχυαῖος ὢν καὶ μείζων. Τὸ αὐτὸ δέ φησι καὶ Θεόφραστος. 'Απολλόδωρος δὲ ὁ Δωριεύς φησιν οὐ λέγεσθαι τὸν τῆς ἀσφοδέλου καυλόν. 'Ο δὲ Νεοπτόλεμος γελοίως ᾠήθη τὸν ἀθέρα τοῦ στάχυος. (Vat. 5. ἀνθερικῷ ᾠήθη τὸν αἰθέρα, unde f. l. ἀνθέρικα, vel ἀνθέρικον.) Nam ἀνθερίκη Arista dicitur, non ἀνθέριξ." J. N. Belin de Ballu ad Oppian. l. c. Sed de forma ἀνθερίκη recte dubitaris, nec quidem, ut viro huic docto videbatur, ex Hesychio et Schol. Hom. ea evincitur; nam ille habet ἀνθέρικας pro articuli capite, hic ἀνθερίκων, quæ sunt ab ἀνθέριξ. Rhian. Epigr. 5. πυρὸς δ' οὐκ ἀσφαλὲς ἆσσον "Ερπειν * αὐηλὴν, ἆ φίλος, ἀνθερίκαν. * Αὐηρὴν—ἀθερίκαν, Vat. et ap. Lips. Brunckius omnia apogr. ἀνθερίκαν exhibere ait. Vulgaris forma est ἀνθέριξ. Vide Interprr. Hesych. v. 'Ανθέρικας. Nec altera ἀνθερίκη alibi occurrit. Et fortasse Rhianus ἀνθέρικα scripsit." Jacobs. Idem in Anthol. Pal. 2, 487. edidit αὐηρὴν—ἀνθερίκαν, in nota scribens:—" Αὐηρὴν P. αὐηλὴν, Br. Illud ob Cod. auctoritatem prætuli. Neutram formam aliunde enotatam reperio. 'Αθερίκαν P. ἀνθερίκαν Br. quod non magis occurrit, quam alterum. Scr. ἀνθέρικα."] " 'Ανθερίνη, ἡ, " Arista, Summa pars spicæ, ut ἀνθέριξ, si VV. LL. " credimus, in quibus exp. præterea Culmus, item " Virgulta." [Scr. 'Ανθερίκη.]

'ΑΘΡΕΩ, f. ήσω, p. ηκα, Video, Cerno, Intueor. Item, Dispicio, Circumspicio, Considero, Perpendo. Observavi, ἀθρεῖν ap. poëtas ad oculos corporis magis referri: ap. scriptores orationis solutæ, magis ad oculos mentis, ut ita dicam. Quod et de νοῶ dici potest, præsertim ut ab Hom. usurpatur. Pro Intueor interdum accusativo jungitur sine præpositione, interdum cum præpos. εἰς, ut Il. K. (11.) "Ητοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειε. Pro Considero, Perpendo, accusativo sine præpos., ut ap. Isocr. (90.), Εἴ τις ἀθρήσειε καὶ σκέψαιτο τὰς τῶν ἄλλων συμφορὰς, Si quis consideret et perpendat aliorum calamitates. Interdum sine casu cum ὅπως, vel πότερον, vel μή. Xenoph. Sympos. (8, 39.) 'Αθρητέον δὲ καὶ πῶς ποτὲ κ. τ. λ. Plato Crit. (11. p. 141. Forst.) 'Εκ τούτων δὴ ἄθρει πότερον κ. τ. λ. Idem in Gorgia: "Αθρει μὴ οὐ τοῦτο ᾖ τὸ ἀγαθὸν κ. τ. λ. Ubi vertendum potius, Vide ne, quam Considera ne. Sic ap. eum sæpe

A ἄθρει δὴ, pro σκόπει δὴ, Vide. Ceterum et pro Intueor aliquando ab Atticis etiam usurpatur. Aristoph. Nub. (731.) Φέρε νῦν, ἀθρήσω πρῶτον, ὅ, τι δρᾷ, τουτονί. || Hoc verbum si derivatum esse dicendum est, a v. θεωρῶ per syncopen, præfixo α epitatico, vel a δρῶ, i. e. Cerno, præfixo α itidem epitatico, et δ verso in θ, deductum esse putatur. Utramque etymologiam habent Etym. et Eust.: et juxta utramque α denotat epitasin: eam si exprimere velimus, poterimus exponere ἀθρῶ, Oculis pervestigo, Oculis intentis cerno, Pervideo, ut Horat. (Serm. 1, 3, 25.) Cum tua pervideas oculis, [al. Prævideas.] Aspirari autem illud α secundum Atticos, tradit idem Eust., exponens περισκοπεῖν et μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾷν.

" 'Αθρητέον, Videndum, Considerandum. Xeno- " pho" [l. c. Eurip. Hippol. 381. ubi v. Brunck. quem citat Schæf. Mss.: Markl. Max. Tyr. 7, 9.]

['Αθρέω. Vide Lex. Xenoph. Oppian. C. 2, 374. 464. " Musgr. Iphig. A. 1416. Wakef. Herc. 976. Jacobs. Anth. 7, 222. Monthly Review April 1799. B p. 139. Jacobs. Spec. 105. Valck. Diatr. 171. Dawes. Misc. 314. Dorv. ad Char. 321. ad Herod. 605. Musgr. Cycl. 378. Alc. 1108. Brunck. Aristoph. 2, 79. Kuster. 56. a. Porson. Hec. p. lui. Ed. 2. Heindorf. ad Hipp. 139. De fut. Porson. Med. p. 45. 'Αθρήσασθαι, Timo Phlias. 6. De quant. Beutl. Aristoph. 322. b. Porson. Hec. p. liii. Ed. 2. De spiritu, Heyn. Hom. 6, 343. 'Αθρεῖν antecedens, ὁρᾷν consequens, Plato 1, 2. p. 39. Bekk. cf. Ast. Ub. Platon S. 254." Schæf. Mss. " 'Αλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν. Rom. C. αὐτὰ, Rom. A. B. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. αὐτὸ, quod admisit Musgr. Schol. 'Αλλ' οὐκ ἀκριβῶς· ἀλλ' οὐκ ἀκριβολογοῦμαι περὶ τούτου. ' Non invitus legerem αὔτ' ἀθρήσομαι,' inquit Porson., ' si mihi exemplum hujus futuri innotuisset. Sed nusquam inveni vel activum, vel medium hujus verbi futurum.' Naumach. 26. Gaisf. Κουρίδιος πινυτῇ πόσις ἄρκιος, οὐδέ τ' ἐκείνην Δεύτερος ἀθρήσει λεχέων ἔπι γυμνωθεῖσαν." Elmsl. ad Eurip. Med. 519. Adde Aristoph. l. c. C (unde refutari potest Bentl. qui, Comicis ἀθρεῖν non esse usitatum, perperam alicubi tradit:) et Procl. H. in Hecat. et Jan. 9. φάος δ' ἐρίτιμον ἀθρήσω. Oppian. C. 2, 374. 'Αλλ' ὅτε τευ κραδίην * πανυμείλιχον ἀθρήσωσιν: 464. 'Οππότε δ' ἀθρήσειεν ὄρυξ κρατερώνυχα θῆρα. Nicand. Th. 164. 'Αλλ' ὅταν ἢ δοῦπον νέον οὔασιν ἠέ τιν' αὐδὴν 'Αθρήσῃ, (ubi Schol. αἴσθησις ἀντὶ αἰσθήσεως, ὡς ἐπὶ τῷ ὁρᾷς οἷα λέγεις:) 313. Θώνιος ἐν ψαμάθοις ἀθρήσατο.]

['Αθρεῖν et ἀθροίζειν conf. Jacobs. Obs. Misc. in Appendice ad Porsoni Advers. 311. Vide et Markl. Max. Tyr. 7, 9.]

['Αθρέω. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: "Αθρει· ὅρα, βλέπε. 'Αθρεῖν· τὸ περισκοπεῖν, καὶ μετὰ ἐπιτάσεως ὁρᾷν, παραδειγμάτων δὲ πάντα μεστά. Suid. "Αθρει· ὅρα, βλέπε. Καὶ ἀθρείοντες· ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες. 'Αθρεῖν· τὸ περισκοπεῖν, καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾷν, παραδειγμάτων δὲ πάντα μεστά. 'Αθρήσειεν· ἀπίδοι. Respicitur Il. K. 11. l. c. ubi Pseudo-Did. ἀπίδοι: Schol. Ven. Πορφυρίου· ἀδύνατόν φασιν ἐν τῇ σκηνῇ D ὄντα, κατιδεῖν εἰς τὸ πεδίον. 'Ρητέον οὖν ὅτι ἰδεῖν καὶ ἀθρῆσαι λέγομεν καὶ τὸ τῇ διανοίᾳ σκέψασθαι, ἐγχωρεῖ δὲ καὶ οὕτως ἔχειν τὴν σκηνὴν, ὥστε δύνασθαι ἀπιδεῖν· ἔθος γὰρ τοῖς βασιλεῦσι τοιαῦτα κατασκευάζειν ἀφ' ὧν περιόψονται. "Αλλως· ἢ ὅτι ἐφ' ὕψους ἡ σκηνὴ βασιλική, ἢ ὅτι οἱ Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο, ἔνιοι δὲ τὸ ἀθρήσειεν ἐπὶ τοῦ νοῦ ἀκούουσιν, ἀλλὰ προσεθηκεν ἂν τὸ φρεσὶν, ὡς τὸ, (Il. Φ. 61.) "Οφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσί. Etym. M.: 'Αθρεῖν· τὸ μετ' ἐπιτάσεως θεωρεῖν. Θεωρῶ γίνεται, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἐπίτασιν ἀθρῶ. "Η ἀπὸ τοῦ δρῶ, τὸ βλέπω, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀδρῶ, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ. Etym. G.: "Αθρει· ἐκ τοῦ δρῶ, τὸ βλέπω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α ἀδρῶ, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ ἀθρῶ, ὡς τὸ, 'Αθρῶν ὁ πλάστης ἐν ζόφῳ τῶν πταισμάτων, καὶ ἐκ τούτου ἄθρει τὸ προστακτικόν. Zonar.: 'Αθρῶ· τὸ βλέπω. 'Αθρήσας· θεωρήσας, ἰδών. 'Αθρῶν· μετ' ἐπιτάσεως θεωρῶν, κατὰ συγκοπὴν καὶ ἐπιτάσει ἀθρῶν. (" Supple ex Etym. θεωρῶ καὶ ἐπιτάσει, sc. τοῦ α." Tittm. saltem scribendum est θεωρῶν. Sed nihil supplendum est; nam alia est Etym. loci ratio, alia Zonaræ.) "Αθρει· βλέπε,

θεώρησον, νόει. Hesych. Ἄθρει· βλέπε, ὅρα, νόει, ἴδε. Ubi v. nott.) Ἄθρει δή· νόει δὴ, σκόπει (δὴ supplet Wakef. ad marg.) Ἀθρεῖ· ὁρᾷ, βλέπει. Ἀθρῆσαι· ἀτενίσαι, ἰδεῖν. (Od. M. 232. Οὐδή πῃ ἀθρῆσαι δυνάμην, ubi Pseudo-Did. ἰδεῖν, θεάσασθαι. Apollon. Lex.: Ἀθρῆσαι· ἀτενίσαι, ἰδεῖν. Οὐδ' αὖτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη, οὐδὲ νοῆσαι. Respicitur Od. T. 478. "In editis exemplaribus est Ἡ δ' οὔτ' κ. τ. λ. sensu nihil diverso." Toll.) Ἄθρησον· θεώρησον. Ἀθρήσειεν· σκοπήσειεν. Il. M. 390. ἵνα μή τις Ἀχαιῶν Βλήμενον ἀθρήσειε, ubi Pseudo-Did. θεάσοιτο: Ξ. 333. εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων Εὕδοντ' ἀθρήσειε, ubi Pseudo-Did. ἴδοι, τὸ αὐτὸ δὲ δηλοῖ καὶ τὸ διαδράκοι, nempe v. 344. Schol. Ven. Il. M. 391.: Βλήμενον ἀθρήσειε· * ψιλωτέον, πᾶν γὰρ φωνῆεν πρὸ δασέος καὶ τοῦ ρ, ψιλοῦται, ἴδρις, Ὄθρυς, ἄχρις, ἀφρὸς, ὄφρα, ὑπεσταλμένου τοῦ ἄθρου πρὸς διάφορον σημαινόμενον. Πρόδηλον δὲ κἀκ τῆς συναλοιφῆς, ὅτι ψιλοῦται. Ἡ δ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατο, (l. c.) Eust. 68. Ἰστέον δὲ ὅτι δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος δρῶ, γίνεσθαι καὶ τὸ ἀθρῶ, ἵνα ᾖ, ἀδρῶ, τὸ ἄγαν ὁρῶ, καὶ κατὰ συγγένειαν τοῦ δ πρὸς τὸ θ, ἀθρῶ, καθὰ καὶ ἐκ τοῦ μήδω γίνεται ὁ προμηθὴς, καὶ ἐκ τοῦ οὐδενὸς, τὸ ἐξουθενῶ· καὶ ἄλλα δέ τινα ὁμοίως, ὡς ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται: 1387. Δασύνεται δέ φησιν Ἀττικῶς τὸ ἄθρους καθὰ καὶ τὸ ἀθρεῖν, ὅ ἐστι περισκοπεῖν, καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾷν: 1874. Οὕτω δίχα τῶν ἄλλων, καὶ ἐκ τοῦ δρῶ, τὸ βλέπω, περὶ οὗ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἐῤῥέθη, ὅθεν καὶ τὸ ὑπόδρια ἰδεῖν, καὶ ὁ δραπέτης, κατὰ τροπὴν ὁμοίαν γίνεται ἀθρεῖν, τὸ ἄγαν βλέπειν, οἷον, Οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατο, εἰ μὴ ἄρα ἴσως εἴποι τις ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ διορῶ συγκέκοπται τὸ δρῶ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ θεωρεῖν, τὸ θρεῖν, καὶ κατ' ἐπίτασιν ἀθρεῖν.]

"Ἀθρείω, Videre cupio. Suid. enim particip. "ἀθρείοντες exp. ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες." ["Omissio literæ τ passim causa fuit, cur Librarii ες per notam tachygraphicam scriptum haberent pro compendio particulæ δὲ, cf. p. 48. ideoque τες et δε confunderent. Etym. Par. Ms. Ἀθρῶ· τὸ βλέπω, καὶ ἀθρείω, τὸ ἐπιθυμῶ ἰδεῖν, καὶ ἀθρεῖον δὲ, ἰξεῖν ἐπιθυμοῦντες. Pro ἀθρεῖον δὲ sine cunctatione scr. ἀθρείοντες, quod Etym. Sorbon. habet. Ceterum formam ἀθρείω alibi commemoratam videre non memini." Bast. ad Greg. 378. "Manetho 6, 60. Καὶ δὲ Κρόνον * περάτηθεν ἀθρειομένου ὑπὲρ ὥρης. Ubi nota v. ἀθρείεσθαι, cujus activum HSt. excitavit e Suida in Ἀθρεῖ: Ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες." Dorv. ad Char. 521. "In participiis nonnunquam litera τ ante ες sic compendiose pictum omittitur. Vide quæ dixi ad Greg. C. 378. et exempla ἄρσαντες, ἁρμόσαντες, tab. 4. num. 9. ex Etym. Sorbon. Tale ες illatum in ipsum textum prorsus simile est compendio particulæ δὲ, cum eaque confunditur. E. c. Etym. Par. dat ἀθρεῖον δὲ, sic plenis integrisque literis, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες, pro ἀθρείοντες." Bast. Comment. Palæogr. 764. Zonar. Ἀθρύοντες· ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες. "L. ἀθρείοντες. Sic Cod. K." Tittm.]

[* Ἀθρητικὸς, ή, όν, Qui vim habet videndi. Eust. 65, 39=86. Ἀθήνη τε γὰρ * ἀλληγορικῶς ἀπὸ τοῦ ἀθρεῖν εἰρῆσθαι δοκεῖ, ὡς * προαθροῦσα τὰ οἷον ἐν σκότει, καὶ μέλλοντα. Καὶ τὸ γλαυκὸν δὲ, ἀπὸ τοῦ γλαύσσω παρῆκται τὸ θεωρῶ, καὶ δηλοῖ τὸ ὑπόλευκον, καὶ εὐόρατον. Εἰ τοίνυν ταυτὰ τὸ γλαύσσειν, καὶ τὸ ἀθρεῖν, ἔχει πως συγγενῶς κατ' αὐτὰ καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν παραγόμενα. Διὸ τὸ γλαυκωπὸν ᾠκείωται τῇ Ἀθηνᾷ, ὡς ἀθρητικῇ * βλεπτικόν.—Καὶ, ἵνα μὴ τοῖς πολλοῖς ὁμοίοις ἐπεξιόντες, περιττὰ σοφιζώμεθα, οὕτω καὶ γλαὺξ οἰκεῖον τῇ ἀθρητικῇ Ἀθηνᾷ, διὰ τὴν πρὸς τὸ ἀθρεῖν τοῦ γλαύσσειν * ταυτότητα.]

Ἀναθρέω, Perspicio, Attente considero. Apud Thuc. 4. p. 149. ἀναθρούμενα exp. a Schol. φανερὰ γινόμενα, ubi dicit, Τὰ ἔργα ἐκ τῶν λόγων ἀναθρούμενα. ["Fischer. Descr. Lect. 794—5. Jacobs. Spec. 105. ad Timæum 265. ('Proxime Longin. p. 14. Κἂν ἕκαστον αὐτῶν πρὸς αὐγὰς ἀνασκοπῇς, quod proprie; Si singula velut ad solis radios opposita expendas et suspicias: ἀνασκοπεῖν enim, ut ἀναθεωρεῖν, et ἀναθρεῖν, vim habet, Suspicere Latinis, etiam in exploranda purpuræ bonitate.' T. H.)" Schæf. Mss. Eurip. Hec. 808. Ἰδοῦ με κἀνάθρησον οἷ' ἔχω κακὰ, ubi Schol. "θέασαι καὶ ἀνασκό-

A πησον. Fl. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. πολλάκις θεώρησον καὶ ἐκ δευτέρου βλέψον καὶ ἀναλόγισαι. Gu. a m. sec." Matth. Hesych. Ἀναθρήσας· ἀναβλέψας.]

[* Ἀνάθρησις, Pervestigatio. Timo Phlias. 24. Γραμματικὴ, τῆς οὔ τις ἀνασκοπὴ οὐδ' ἀνάθρησις Ἀνδρὶ διδασκομένῳ Φοινικικὰ σήματα Κάδμου. Vide Sext. Emp. 227.]

Διαθρέω, Dispicio. Themistus in Sophista 115. Καὶ διαθρῆσαι, εἰ δή τινες εἶεν φαρμάκῳ ἀληλιμμένοι. Apud Aristoph. Nub. Socrates discipulo dicit, φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει, [700. vide et Brunck. ad v. 326.: Thesm. 658. Eq. 543. "Valck. ad Phœn. p. 183. Porson. Hec. p. liii. Ed. 2. Thom. M. 447." Schæf. Mss. Eunap. 73. 104. Lucian. 2, 412. Ælian. V. H. 3, 28. "Apud Pythag. 715. Galei emend. (Παρεξοῦμαι δὲ καὶ ποίημά τι· Καὶ γὰρ τὸν ἄλλον ὧδε θνητοῖσι νόμον Ὄψει διαιρῶν οὐδὲν ἂν πάντῃ καλὸν, Οὐδ' αἰσχρόν· ἀλλὰ ταὔτ' ἐποίησε λαβὼν Ὁ καιρὸς αἰσχρὰ, καὶ διαλλάξας καλά.)" Valck. Mss. Vult igitur pro
B διαιρῶν legi διαθρῶν. "Hoc ποίημα in suos στίχους disposui, et non dubito quin ex Eurip., illo σκηνικῷ φιλοσόφῳ, excerpantur. Non tantum quia ipse fere solus periculosa illa et nefaria solet effundere, sed et dictionem ipsius sapiunt, etsi nec in Tragœdiis, quæ extant, nec in deperditorum Fragmm. reperio." Gale. Idem Eurip. El. 838. scripsit: σπλάγχνα δ' Αἴγισθος λαβὼν Ἤθρει διαιρῶν.]

"Προαναθρούσης, Hesych. * προαναβλεπούσης." [Idem: Προαναθρήσας· προσιδών. "* Προσαναθρήσας leg. suadet explicatio, προσιδών. Cf. sup. v. Προαθύροντες. Vel l. προϊδών. Vide v. seq. et sup. v. Καταθρῆσαι." Albert. Προϊδὼν corrigit Wakef. ad marg.]

Εἰσαθρέω, Conspicio, Conspicor. Il. Γ. (450.) Εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα. ["Ad Charit. 260." Schæf. Mss. "Epigr. in Penthesil. ap. Aristot. Pepl." Gul. Adams. Mss. Orph. Argon. 516. 644. 784. Vide Ἐπαθρέω. "Musæus 335." Wakef. Mss.]
C "Ἐναθρεῖν, Fixis oculis intueri, Hesychio ἀτενίζειν."

[* "Ἐξαθρέω, Conspicio, Inspicio. Soph. Antig. 1219. Τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν Ἠθροῦμεν. Ordo est, τάδε ἐξηθροῦμεν κελεύσμασιν, et dativus Latine reddendus per præpos. Propter, vel Ob." Hederic. Lex. e Schedis Larcheri.]

[* Ἐπαθρέω, Conspicor, Inspicio. Suid. Ἐπηθρηκυῖα· ἰδοῦσα. Zonar. Ἐπηθρηκυῖα· ἰδοῦσα, ἀπὸ τοῦ ἀθρῶ, τὸ βλέπω. "Addatur Lexicis," inquit Tittm. Imo jam extabat in Schneideri App. ad Lex. suum. "Ἐπαθρέω Tryphiod. 107. Quint. Smyrn. 1, 111, ubi tamen Tychsen. edidit ἐσάθρησα, quod sane est usitatius." Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 349. "Brunck. Apollon. R. 156." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 115." Wakef. Mss.]

"Καταθρέω, Inspicio, vel Perspicio. Hesych. Καταθρῆσαι· κατασκοπῆσαι, κατιδεῖν, κατανοῆσαι. Καταθρῆσαι ῥᾷον· κατιδεῖν εὐχερῶς." [Phot. et Suid. Καταθρήσομεν· κατασκοπήσομεν. Zonar. Καταθρήσω-
D μεν· θεωρήσωμεν. Etym. G. Καταθρῆσαι· ῥᾷον κατιδεῖν, εὐχερῶς. Leg. Καταθρῆσαι ῥᾷον· κατιδεῖν εὐχερῶς. "Cyrill. adv. Jul. 1. p. 7. (Φέρε, λέγωμεν ὅτι διαφόροις μὲν δόξαις * ἀντεγειρομένους ὥσπερ ἀλλήλοις καταθρῆσαί τις ἂν αὐτοὺς, l. κατάθρησαι.)" Boissonad. Mss. "Wyttenb. Ep. Cr. 40." Schæf. Mss. "Manetho 4, 421. (Ἀκτινηβολίῃσι * πυριβλήτοισι καταθρῇ.)" Wakef. Mss.]

[* Παραθρέω. Phot. Παραθρήσειας· παρίδῃς. Lege παραθρήσῃς. Suid. Παραθρήσῃς· παρίδῃς. Hesych. Παρήθρει· παρηωρεῖτο. "Alieno loco et suspectum. Vide Παρηέρθη. An vero Παρήθρει, ab ἀθρέω, vel Παρηθρεῖτο· παρεθεωρεῖτο, vel παρεωρᾶτο? Vide Παρῶπτο." Albert.]

Περιαθρέω, Circumspicio, Attente s. Diligenter considero, περισκοπῶ, Hesych. [Suid. et Phot. Zonaras: Περιαθρεῖ· περισκοπεῖ. "Philostr. 188. Boiss. Boiss. 578.: ad Mœrin 76." Schæf. Mss. Joseph. 2, 141. "Julian. 55." Wakef. Mss. "Περιαθρεῖν τὴν φύσιν, Contemplari naturam rerum, 3, 14."

A Fischer. Ind. Æsch. Socr.]

Περιάθρησις, (ἡ,) Circumspectio, Diligens consideratio. [J. Poll. 2, 54. Καὶ περιωπὴ, ἡ περιάθρησις, ὡς Θουκυδίδης. Vide Baver. Thuc. 2, 567.]

ἈΘΡΟΟΣ, (όα, όον,) Confertus, In unum collectus, Coacervatus, aut per nomina, Densus, Frequens interpretari debemus, pro loco. Nec male alicubi Simul totus verti poterit, vel Simul omnis, ut ἀθρόα πόλις, ap. Thuc., et σύμπασα pro eodem, Tota civitas, Simul omnis; vel, Universa civitas, ut Curtius dixit Universus fluvius. Sic ἀθρόος ὁ λαὸς, Universus populus, In unum collectus, Simul omnis. Xenoph. K. Π. 4. Καὶ τὸ ἀθρόον τῶν πολεμίων. Alciphro Καὶ πλοῦτον ἀθρόον ἀγαθῶν ἔδειξεν, Confertas et cumulatas bonorum divitias, i. e. Conferta et cumulata bona, vel magis proprie, Magnam bonorum congeriem. Bianor (7.) Ἤριπεν ἐξ ἄκρης δόμος ἀθρόος, Ruit a tecto domus tota simul, i. e. Universa, Non paulatim. Itidem ap. Theocr. (13, 49.) κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ Ἀθρόος, Simul toto corpore. Alii exponunt, B Uno ictu. Μεῖζόν τε καὶ ἀθροώτερον, Xenoph. Hist. 5, (6, 4, 9.) κένωσις ἀθροωτέρα, Effusior evacuatio, vide paulo post. ‖ Frequenter in plurali numero usurpatur. Il. T. (236.) ἀλλ' ἀθρόοι ὁρμηθέντες, Simul omnes, Universi, quod et Cuncti sonat proprie Latinis. Lucian. Pseud. Δισμυρίων που σχεδὸν ἀθρόων ἀπολομένων. Plato Epist. Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν πάντας ὑμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρὴ, μάλιστα μὲν ἀθρόους· εἰ δὲ μὴ, κατὰ δύο κοινῇ: Omnino, si fieri potest, simul omnes, vel in unum congregatos. Nam ἀθρόοι opponuntur aliquando τοῖς διεσκεδασμένοις, i. e. Dispersis. Xenoph. Hist. 1, (6, 24.) Πρῶτον μὲν ἀθρόαι, ἔπειτα δὲ διεσκεδασμέναι. Imitatur autem Homerum, Il. O. (656.) ἔμειναν Ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν. Sic ex Hom. imitatione dictum est illud, Ἀθρόα πάντα αὐτῷ περιέστησα. Nam ἀθρόα πάντα sæpe dicit, ut Od. A. (43.) νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε: Il. X. (271.) νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις: Od. B. (356.) τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω, ubi tamen ἀθρόα sunt qui aliter exponant, ut dicam in Ἀθρόως. Ἀθρόα ποιεῖν, Universa C et simul omnia, cui opponitur κατὰ μέρος. Apud Galen. ad Glauc. 1. ἀθρόαι κενώσεις, Effusæ evacuationes, ut et κένωσις ἀθροωτέρα, ibid.

Ἀθρόον, adverbialiter positum pro ἀθρόως, exp. a Valla Identidem, ubi dicit Thuc. (4, 112.) Ἀθρόον τε ἐμβοήσαντας. Idem alibi, Ἀθρόον ἐμβοήσαντα στρατόν. Sed verti etiam potest, et melius fortasse, Confertim, Simul. Vel in priore loco, Simul omnes vociferati, in posteriore, Exercitum simul omnem vociferatum, vel Universum, aut adverbialiter, Universe.

Ἀθρόον aiunt Eust. et Etym. significare etiam αἰφνίδιον, i. e. Repentinum. Sed ap. Etym. error est; ait enim θροῦς θροὸς significare αἰφνίδιον, Repentinum, et præfixo α epitatico fieri ἀθρόοι, pro ἄνευ θρόου καὶ ψόφου, Absque strepitu: ἀψόφητοι, Strepitum non facientes. At quomodo α erit epitaticum in ἀθρόος, si ἄνευ θρόου significet? Imo vero erit privativum. Deinde hæc etymologia ostendit significare Strepitum non facientem, vel Strepitu carentem: non autem Repentinum. Sed videtur intellexisse D Strepitu carentem pro Repentino accipiendum; nam et Eust. ait, ἐπὶ μὲν τοῦ αἰφνιδίου, οἱονεὶ τὸ δίχα θροῦ, tradens Atticos hac in signif. solitos tenuare, ob α priv.; at cum significat ὁμοῦ, tunc aspirari, ut moris est α collectivum, quod sit ἀθρόον quasi ἅμα θρῷ, Una cum strepitu: vel ἀθρόον dicatur quasi ἅμα θορὸν, i. e. πηδῆσαν. Quanquam miror cur velit Eust. quod fit sine strepitu, esse repentinum, non autem quod cum strepitu. Ait præterea Etym. hanc vocem pro Repentino προπαροξύνεσθαι, pro Collecto παροξύνεσθαι, simul et δασύνεσθαι. Suidas postquam ἄθροι καταρρέοντες exp. ὁμοῦ, addit oportere προπαροξύνειν hoc nomen, et aspirare primam syllabam Attico more. Sed hoc de ἀθρόοι, non de ἄθροι videtur dixisse, ac fortasse ἀθρόοι reponendum est; neque enim diceret acuendum in antepenultima nomen disyllabum. At rursum ἄθροοι hac in signif. προπαροξύνεσθαι mirum si dixerit Suid. nam ἄθροος est ὁ ἀθόρυβος, ut etiam Eust. docet: ἀθρόος, Collectus.

A Puto igitur ap. Suid. leg. ἀθρόοι pro ἄθροι, et παροξύνεσθαι pro προπαροξύνεσθαι, ut vera comperiantur quæ dicit. Nam et Arcadius, cujus librum de Accentibus in Regia Bibliotheca vidi, ἀθρόος, cum est παροξύτονον, significare ait ἅμα, at προπαροξύτονον, esse ἄφωνον, de qua signif. dicam et in Θρόος. Sed illum in eo non sequor, quod ait ἀθρόος significare ἅμα. Quinetiam Eust. miror dixisse ἀθρόον interdum pro αἰφνίδιον poni, interdum pro ὁμοῦ. Neque enim ipsa vox ὁμοῦ significat, sed α duntaxat quod in principio est, denotat ὁμοῦ, ut in aliis multis vv. Nisi dicamus ὁμοῦ exponi, respiciendo certos locos, in quibus adverbio ὁμοῦ explicatur, ut ap. Hom. Il. B. (439.) ἀθρόοι εἴομεν, i. e. ὁμοῦ. Sic ap. Suid. ἀθρόοι κατέρρεον, i. e. ὁμοῦ. Verum malim ὁμοῦ πάντες, ut Hesych. habet. Porro notandum est quod Eust. subjungit iis, quæ modo protulimus ex eo, solitum suo tempore tenuari α in ἀθρόος pro utraque signif., eo quod præfixum esset literæ aspiratæ. ‖ Ἀθρόον autem adverbialiter pro αἰφνιδίως, Repente, B sunt qui exponant in hoc Apollonidis versu, Epigr. (15.) Τὰς δὲ περιφράξας ἐχθρὸς ῥόος ἀθρόον ἄφνω, ut videlicet ἀθρόον et ἄφνω posita sint ἐκ τοῦ παραλλήλου. Sed videtur et aliter posse accipi, videlicet pro Universe, vel Simul omnes. [" Ad Mœrin 383." Schæf. Mss.]

[" Ἀθρόος, Jacobs. Exerc. 2, 181. Zeun. ad Cyrop. 491. Ilgen. Hymn. 391. Musgr. ad Hecub. 1025. Abresch. Lect. Aristæn. 73. ad Charit. 257. Toup. Opusc. 2, 163. Toup. Emend. 1, 29. Dawes. 452. Wakef. Trach. 513. Sylv. Cr. 4, 5. 31. 102. Jacobs. Anth. 6, 203. 7, 131. 8, 60. 9, 94. Brunck. Aristoph. 2, 24. ad Diod. S. 2, 212. Boissonad. in Philostr. 620. 622. ad Dionys. H. 2, 1064. De forma soluta et contr. Brunck. Aristoph. 3, 59. Aristoph. Fragm. 289. Qui inopinato irruit, Achill. Tat. 13. Ἀθρόον, ad Anton. Lib. 162. Verb.: ad Diod. S. 1, 462. 2, 532. Charito 630. ad Dionys. H. 2, 897. Ἐκ τοῦ ἀθρόου, ἀθρόον, ad Dionys. H. 4, 2211." Schæf. Mss. " Ἀθρόαν τὴν Ἑλλάδα juvare, Abresch. Thuc. 245. C Πάντων ἀθρόων, Simul, τὴν τιμωρίαν ποιήσασθαι, Markl. in Lys. 473. et Tayl." Valck. Mss. "Generis est communis in Fr. Heracl. Tarent. ap. Athen. 3. p. 120." Passow. Symb. ad Schneider. Lex. in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 99. " Ex origine ἀθροίζειν est Congregare cum magno strepitu; est en. ex ἀθροΐζω, quod ab ἀθρόος, Densus, Confertus. Isthac in voce α collectivum est. Θρόος Strepitum notat, vel Tumultum, a θρέω. Inde θροεῖν, vel θροεῖσθαι, Strepitum edere. Hæc origo est verbi, hæc significatio propria. Sed illa solet in linguis sæpenumero negligi; nec unquam auctorum verba vexanda sunt, ut invitis ipsis ab ipsorum mente alienam significationem obtrudamus, qua in re credi vix potest quam frequenter peccetur in Libris præsertim Orientalibus." Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 489. Ἀθροώτερος, Cass. Dio 819. Schol. Plat. 29.: Ἀθρόον· γενικῶς. Κατὰ μέρη· εἰδικῶς. Blomf. ad Æsch. Pers. 420.]

¶ Ἄθρους, non ἄθρος, ut in VV. LL. idem valet, D quod ἀθρόος, et est factum ex eo per synæresin; quoniam autem ἄθρους in ἀθρόος resolvitur, sunt qui cum circumflexo scribendum putarint ἀθροῦς: sed consuetudo obtinuit ut cum acuta priore proferretur, quemadmodum et ut tenui spiritu notaretur, licet Attice aspiretur. In Rhetoricis autem Lexicis proferuntur hæc exempla, Ἄθρους ἐπελθὼν ὁ στρατηγὸς, Universus imperator, pro Cum universo exercitu. Aristoph. (Fr. inc. 129.) Ἑστῶτας ὥσπερ τοὺς ἱερωκόμους ἄθρους. ‖ Habet et comparativum ἀθρούστερος. Athen. 3. Καὶ τὴν διαχώρησιν ἀθρουστέραν, καὶ διακεχυμένην. [" Ἀθροῦν, Dionys. H. 5, 158. ad Thom. M. 16." Schæf. Mss.]

" Ἀθρόοι Hesychio sunt etiam ἀκέραιοι: qui itidem " ἀθρόον paulo post a Laconibus dici scribit τὸ ἀκέ" ραιον. Idem ἀθρόος exp. ἄφωνος, ἄψοφος, Nullam " edens vocem, Nullum strepitum, pro quo scriben" dum potius ἄθροος proparoxytonως: quemadmo" dum Eust. quoque annotat, ἄθροος proparoxytonως " dici, cum significat ἀθόρυβος: ἀθρόος autem paroxy-

" tonως, cum pro *συνηθροισμένος* ponitur. Verun- A " tamen *προπαροξύνεσθαι* etiam vocabulum hoc in " posteriore hac signif. pro Confertus, Densus, patet " e contr. *ἄθρους* pro *ἀθρόους*, *ἄθροι* pro *ἄθροοι*, nisi " potius in non contracto manet quidem accentus in " sua sede, in contracto autem retrahitur. Regu- " lariter enim ex *ἀθρόος* dicendum erat *ἀθροῦς*, ex " *ἀθρόος*, *ἀθροῖ*. Contraria propemodum mutatio fit " in *χρυσοῦς*, *ἀργυροῦς*, *κεραμοῦς*, e *χρύσεος*, *ἀργύρεος*, " *κεράμεος*: regulariter enim facta contractione dicen- " dum paroxytonως fuisset *χρύσους*, *ἀργύρους*, *κερά-* " *μους*. Porro exempla illorum duorum contracto- " rum *ἄθροι* et *ἄθρους*, Suidas nobis suppeditat, affe- " rens *ἄθροι καταῤῥέοντες*, pro *ὁμοῦ καταῤῥέοντες*: et, " *Τοιαῦτα μὲν ἐποίκιλλεν ἄθρους δεδισσόμενος*, ubi " *ἄθρους* exp. *συνηγμένους ὁμοῦ*. Meminit Eust. " quoque hujus contracti *ἄθρους*, dicens ipsum a non- " nullis quidem *περισπᾶσθαι*, sed *ἐν τῇ συνηθείᾳ* " *παροξύνεσθαι*, et *δασύνεσθαι* apud Atticos."

['Αθρόος. Etym. M.: *'Αθρόοι· ἀθρόος προπαροξύνεται· σημαίνει τὸν αἰφνίδιον. παροξύνει δὲ τὸν συνηθροισμένον καὶ δασύνει* "Ομηρος· *'Ημεῖς δ' ἀθρόοι ὧδε :— τὸ ἀθροιστικὸν α δασύνεται. θροῦς λέγεται τὸ αἰφνίδιον· καὶ κλίνεται θροός· καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀθρόοι, ἄνευ θρόου καὶ ἤχου, ἀψόφητοι.* Vide et 143, 36. 655, 21. Etym. G.: *'Αθρόοι· ταχεῖς, ὄνομα. 'Αθρόος δὲ διαφέρει τοῦ ἀθρόου. "Αθροος προστακτικὸν* (" sic, l. *προπαροξύτονον*," Sturz.) *σημαίνει τὸν αἰφνίδιον· παροξύτονον δὲ τὸν συνηθροισμένον.* Καὶ "Ομηρος, (Il. I. 439.) *'Ημεῖς δὲ ἀθρόοι ὧδε, ἀντὶ τοῦ συνηθροισμένοι. Τὸ ἀθροιστικὸν α δασύνεται. 'Αθρόος· παρὰ τὸ στέρησιν ἔχειν τοῦ θροῦ· ἀθρῶ τὸ βλέπω, καὶ ἀθρείω, τὸ ἐπιθυμῶ ἰδεῖν, καὶ ἀθρείοντες, ἰδε[illegible]πιθυμοῦντες.* Hesych. *'Αθρόα· ὁμοῦ πάντα. "Αθρ[illegible] πάν[illegible], ἀκέραιοι. 'Αθρόον· πολὺ, ἀκέραιον, Λάκωνες. 'Αθρόος· ἄφωνος, ἄψοφος.* (Ubi v. nott.) *"Αθρους· ἀθρόους, συνηγμένους.* Suid.: *'Αθρόους, καὶ ἄθρους λέγουσι * δισυλλάβως. "Αθρους· εἰς ἅπαν συνηγμένους, ὅμου, ἢ ἀθρόως. Τοιαῦτα μὲν ἐποίκιλλεν ἄθρους δεδισσόμενος.* Zonar.: *"Αθρους· εἰς ἅπαν συνηγμένους* (;) *ὁμοῦ, ἢ ἀθρόους. Τοιαῦτα μὲν ἐποίκιλλεν ἄθρους δεδισσόμενος.* " Idem C Fragm. Suidas habet; sed recte Noster *ἢ ἀθρόους* pro Suidæ *ἀθρόως*." Tittm. quem fugiebat Toupii nota, Emend. 3, 19. — " Hoc Fr. depromtum est ex Josepho [illegible] legitur *ἀθρόως δεδισσόμενος*, quod perinde est." [illegible] *Συναγ. Λεξ. χρησ.*: *"Αθρους· ἢ ἀφ' [illegible] εἰς [illegible] συνηγμένους* (;) *ὅμου, ἢ ἀθρόως, λέγεται δὲ καὶ ἄθρους, καὶ ἀθρόους.* Zonar.: *"Αθρόα· ὁμοῦ πάντα. 'Αθρόον, καὶ ἀθρόως· ἀντὶ τοῦ ἐξαίφνης. "Αθροι· ὁμοῦ.* — " Videtur esse pro *ἄθροοι*. Vide Kust. ad Suid. v. *"Αθροι καταῤῥέοντες*." Tittm. Suidas: *"Αθροι καταῤῥέοντες· ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. Προπαροξύνειν δὲ δεῖ τὸ ὄνομα, καὶ δασύνειν τὴν πρώτην συλλαβὴν 'Αττικῶς. Καταῤῥέοντες δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀθρόως κατερχόμενοι. 'Η μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ποταμίων ῥευμάτων.* "Ομηρος (Il. Λ. 723.) *Τὰ δ' ἐπέῤῥεεν ἔθνεα πεζῶν.* " Vide Schol. Aristoph. Ach. p. 372. (v. 26. ubi articulus hic totidem verbis legitur, nisi quod ante "Ομηρος reperitur *καί*.) Unde Suid. hæc descripsit. Apud Aristoph. autem *τρισυλλάβως* legitur *ἀθρόοι*, uti etiam hic ap. Suid. scribendum est. D Secundum observationem vero Enarratoris Græci leg. esset *ἄθροοι*, quoniam ait vocem illam esse proparoxytonam, eandemque spiritu aspero notari debere." Kust. Mœris: *"Αθρους, 'Αττικῶς· ἀθρόους, 'Ελληνικῶς.* " *"Αθρους.* Mœrin sequitur Thom. M. quorum sententia Eustathio parum probatur. Ait enim eam vocem ab Atticis cum spiritu aspero scribi solitam, ac præterea usurpatam ab Aristoph. testatur, quem nemo idoneum Atticismi auctorem negaverit. Equidem adjectivum illud in veterum scriptis minus obvium est, sed non ideo tamen ex Attica eliminandum. Hinc substantivum *ἀθρότης*, cujus in Lexicis mentio non occurrit, tametsi illo utitur Diog. L. 10. p. 292. *Παντόθεν δὲ*, inquit, *πνευματώδων περιστασίν τινων καὶ * καταμέρισιν, καὶ πῆξιν μετριωτέραν, ὑδατοειδῶν τινῶν ὁμοῦ ῥῆξιν, ἅμα τήν τε σύνωσιν αὐτῶν ποιουμένην καὶ διάῤῥηξιν πρὸς τὰ κατὰ μέρη συνίστασθαι, πηγνύμενα, καὶ κατὰ ἀθρότητα.*" Sallier. Vide *'Αθροότης*. " In Ms. Leid. erat, ut in A Pricæano, *"Αρθρους 'Α. ἄθρους 'Ελλ.* Ad marg. Ed. Huds. Berglerus adscripserat: 'Ms. bene, nam hoc est commune, illud Atticum.' Quibus verbis quid velit V. D., non extrico. Ms. Coisl. Reg. et Coll. Gronov. *"Αθρους, 'Αττικῶς· ἀθρόους, 'Ελληνικῶς*, sic, quam lectionem in textum reponere nullus dubitavi. Respicit Mœris ad Aristoph. versum ab Eust. conservatum ad Od. A. p. 14. *'Εστῶτας ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους.* Ad eund. loc. referenda Hesychii glossa: *"Αθρους· ἀθρόους, συνηγμένους.* Suidas: *'Αθρόους καὶ ἄθρους λέγουσι δισυλλάβως. "Αθρους εἰς ἅπαν συνηγμένους.* (Imo posterior ille Suidæ locus ad Josephum, non ad Aristoph. pertinet.) Idem Suidas in Aristoph. Ach. 26. pro *'Αθρόοι καταῤῥέοντες* legit *"Αθροι κ.* quam lectionem corruptam censet Kusterus. Mihi non temere videtur damnanda; quanquam *ἀθρόοι* etiam scribitur Vesp. 1325. Accus. plur. *ἀθρόους* invenitur in Aristoph. Nub. 962. Pac. 1006. Av. 529. quibus in locis, si vera est Dawesii observatio Misc. Cr. 196. *ἄθρους* metri leges non ferrent. B Sed istam Dawesii regulam, cui non pauca ap. Poëtas Atticos adversantur exempla, accuratius examinare, hujus non est loci. *"Αθρους* cum spiritu aspero, an leni, scriberem, perinde videbatur. Thomæ M. observatum: *'Αθρόος, 'Αττικοί, οὐκ ἄθρους*: nescio, an defendi possit ex Eurip. Iph. A. 1000. *Στρατὸς γὰρ ἀθρόος, ἀργὸς ὢν τῶν οἴκοθεν.*" Pierson. Thom. M.: *'Αθρόος, 'Αττικοί, οὐκ ἄθρους. "Αθρους δὲ, ὁ μὴ θόρυβον ποιῶν, δόκιμον. Λουκιανὸς ἐν δευτέρῳ τῶν 'Αληθινῶν· Οὐ βοὴ σύμμικτος ἐφέρετο ἄθρους.* " *'Αληθινῶν.* Ms. Oxon. *ἐπὶ θινῶν*. Ceterum h. l. Luciani 1, 669. Gr. longe aliter vulgo exhibetur sc. *Καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, οὐ θορυβώδης.* Habet Ms. Leid. 1. sine *οὐ, βοὴ, σ. ἠ. καὶ θορυβώδης*: habet *καί* etiam Ed. Rom." Oudend. " 1, 669. Gr. vel 2, 108. Hemst. qui locus e Cod. A. ita suppleri debet: *Βοὴ σύμμικτος ἠκούετο ἄθρους καὶ θορυβώδης.* Alias enim locus, ut est in Editt. hodiern. ad rem Thomæ nihil faceret; nec Lucianus sibi constaret dicens fuisse *βοὴν σύμμικτον*, nisi ex *ἄθρῳ καὶ θορυβώδει* conflata fuisset." Bernard. " *Οὐκ ἄθρους.* Quod tamen aliquoties occurrit in accus. plur. pro *ἀθρόους*. Vide Suid. Hesych. et HSt. At in numero singul. pro *ἄθροος* non solum Attice non dicitur, sed dubito, an ullus veterum pro *ἀθρόος* usurparit *ἄθρους*, licet et *ἄθρουν* et *ἀθρούστερος* inveniatur." Oudend. " Videtur hic scribendum esse *ἀθροῦς* ob contractionem; nam *ἄθρους* est ab *ἄθροος*." Witt. " Leg. potius *ἄθροος 'Αττ. οὐκ ἄθρους*: v. Etym. h. v. quemadmodum ap. Thucyd. legitur *ἄθροον ἐμβοήσας*. Est tamen *ἄθρουν* ap. Appian. 820." Stoëberus. " Ceterum Cod. B. hanc §. cum alia conjunctim ita legit: *"Αθροος, 'Αττικοί· οὐκ ἄθρους. Καὶ ἀντίζος*, l. *ἀντίζοος, οὐκ ἀντίζους.* Quem secutus est Vasc. *Οὐκ ἄθρους.* His subjiciunt Leidd. Burm. et Reg. sec. *καὶ ἀντίζοος, οὐκ ἀντίζους.*' Addenda.) *'Αθρόον* habet Thuc. 2, 120. nisi ibi *ἀθρόον* legendum, (sic;) it. Joseph. 713. *ἄθρουν* est ap. Diod. 185. Joseph. 713. 750. vide Steph. 194. *ἀθροῦς* ap. Joseph. legitur 789. Plut. in Themistocle 118. B. *"Αθρους ὤφθη (πεζὸς στρατὸς) τῶν* D *δυνάμεων ὁμοῦ γενομένων.*" Stoëb. " *'Αθρόοι καταῤῥέοντες.* Suidas: *"Αθροι καταῤῥέοντες· ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ.* Idem paulo ante: *'Αθρόους, καὶ ἄθρους λέγουσι δισυλλάβως.* At Codd. nostri cum impressis *ἀθρόοι* unanimiter exhibent, quæ forma Comico usitata est. ('*"Αθροοι καταῤῥέοντες. 'Αθρόοι* vulgo. *"Αθροοι* diserte S. et Suidas in *"Αθροι καταῤῥέοντες.*' Elmsl.) Altera nescio an ap. eum occurrat præterquam in versu ex Eust. prolato, Fr. inc. 129. Nugatur sane Mœris, aut ejus verba inverterunt Librarii, quorum fidem temere, ut mihi videtur, secutus est Pierson. Qui Aristophanem fere ubique respiciebat, ex unico Comici loco Atticismi normam statuere non debuit, ad quam longe plures alii se cogi non patiuntur. Adeo falsum est minus Atticam esse formam trisyllabam, ut in plerisque locis, ubi ap. Comicum occurrit, altera per metri legem ne locum quidem habere possit. Nam certo certius est, primam in *ἄθροι* corripi, quod tum ex analogia liquet, tum ex unico illo, quod modo dixi, exemplo: *'Εστῶτας, ὥσπερ τοὺς*

ὀρεωκόμους ἄθρους." Proinde melior erat priorum Mœridis Edd. lectio, cui concinit Thom. M. 'Αθρόος, 'Αττικοί· οὐκ ἄθρους." Brunck. Phrynich. Ecl.: Χρύσεα, ἀργύρεα, χάλκεα, κυάνεα, ταῦτα 'Ιακὰ διαιρούμενα. Χρὴ οὖν λέγειν χρυσᾶ, ἀργυρᾶ, κυανᾶ τὸν 'Αττικίζοντα. Τὸ γὰρ χρύσεος 'Ιακόν· ὁμοίως δὲ καὶ ἀργυροῦς, ἀλλὰ μὴ ἀργύρεος, καὶ χρυσοῦς, καὶ χαλκοῦς, καὶ κυανοῦς, καὶ τὰ ὅμοια. "Χρύσεα. Contra observat Thom. ab Atticis ἀθρόος, i. e. Frequens, dici, non ἄθρους: nam ἄθρους aliud valet, nempe Eum qui non facit turbas. Sic et ἀντίζοος pro Contrario usitatum, non ἀντίζους ap. eund., et ἔνθεος pro Divino, non ἔνθους." Nunn. "Longe rectius prima Editio duobus articulis: Χρύσεα, ἀργύρεα, κυάνεα, χάλκεα— τὸν 'Αττικίζοντα. Χρυσοῦς λέγε· τὸ γὰρ χρύσεος 'Ιακόν· ὡσαύτως καὶ ἀργυροῦς, ἀλλὰ μὴ ἀργύρεος· χαλκοῦς, κυανοῦς, καὶ τὰ ὅμοια. Vident omnes; neque dubitandum tamen, quin unus modo ex illis duobus sit ab ipso Phryn., qui ita bis eadem non repetiit certe. Hic scilicet etiam discreparunt libri antiquiores, et ex annotata discrepantia orta est geminatio." Pauw. Eust. 251. Ἔστι δὲ τὸ ἀθρόοι, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ, ὅπερ ἐδάσυνον οἱ 'Αττικοὶ, ὡς ἀλλαχοῦ ῥηθήσεται: 966. Τὸ δὲ ἀθρόοι δασύνει 'Αρίσταρχος, καὶ εἴρηται περὶ τούτου ἐν τῇ τῆς 'Οδυσσείας ἀρχῇ: 1036. Εἶτα ἑρμηνεύων τὸ ἀθρόοι φησὶν, Οὐδὲ κεδασθὲν ἀνὰ στρατόν· ἀθρόοι γὰρ, οἱ ὁμοῦ συνηγμένοι καὶ μὴ ἐσκεδασμένοι: 1386. Ὅτι τὸ ἀθρόοι, καὶ ἀθρόα, καὶ τὸ ἀθρόον, πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως οἱ 'Αττικοὶ ἐπνευμάτιζον· ἐπὶ μὲν τοῦ αἰφνιδίου, ψιλοῦντες αὐτὸ διὰ τὴν τοῦ α στέρησιν, οἱονεὶ τὸ δίχα θροῦ, τουτέστι θορύβου· ἐπὶ δὲ τοῦ ὁμοῦ, δασύνοντες διὰ τὴν ἄθροισιν· ἀθρόον γὰρ, τὸ ἅμα θρῷ, ἤτοι θορύβῳ, ἢ τὸ ἅμα θορὸν, ἤγουν πήδησαν· τὸ δὲ ἀθροιστικὸν α δασύνεται. Τὸ γοῦν, 'Αθρόοι ἦσαν, καὶ, 'Αθρόα πάντ' ἀπέτισεν, ἐδασύνετο 'Αττικῶς τούτῳ τῷ λόγῳ διὰ τὴν ἀθροιστικὴν σημασίαν. Οἱ δὲ νῦν ὅπως ἂν ἔχοι, ψιλοῦσιν αὐτὰ διὰ τὸ πρὸ δασέος κεῖσθαι τὸ α. Οἱ δ' αὐτοὶ 'Αττικοὶ καὶ τὸ αὔω ἐπὶ μὲν τοῦ φαίνω ἐψίλουν, ἐξ οὗ καὶ ἠὼς ἡ ἡμέρα, ἐπὶ δὲ τοῦ ξηραίνω ἐδάσυνον, ἐξ οὗ καὶ τὸ * ἀπαφανάνθην παρὰ τῷ Κωμικῷ, ἤτοι ἀπεξηράνθην, (ἀφαυανθήσομαι Aristoph. Eccl. 146. atque etiam hic l. ἀφαυάνθην) καὶ τὸ εἴργω δὲ, ἐπὶ μὲν τοῦ κωλύω, ἐψίλουν, καὶ δῆλον ἐκ τοῦ ἀπεῖρξεν· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐγκλείω, ἐδάσυνον, ὡς δηλοῖ τὸ καθεῖρξεν, ὅθεν καὶ δασύνεται καὶ ἡ εἱρκτή. Ἐν δὲ 'Ρητορικοῖς Λεξικοῖς φέρεται καὶ ταῦτα· ἐκ τοῦ ἀθρόος γίνεται ἄθρους, οἷον, Ἄθρους ἐπελθὼν ὁ στρατηγὸς, ἤγουν σὺν ὅλῳ τῷ στρατεύματι. Καὶ 'Αριστοφάνης· Ἑστῶτας ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους. Τοῦτο δὲ ὁ 'Ασκαλωνίτης ἀξιοῖ περισπᾷν ἀτόπως, ἐπεί φησιν ἡ διαίρεσίς ἐστιν ἄθρόος, ἡ δὲ χρῆσις παροξύνει, καὶ ζήτει πῶς ἀτόπως. Δασύνεται δέ φησιν 'Αττικῶς τὸ ἄθρους, καθὰ καὶ τὸ ἀθρεῖν, ὅ ἐστι περισκοπεῖν καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾶν. Παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ τὸ ἄθυρμά φασι δασύνεται, ὡς καὶ ἕνος ὁ ἐνιαυτὸς, ὅθεν ἄφενος, ὁ ἀπ' ἐνιαυσίων γεννημάτων πλοῦτος, καὶ τὸ ἕνη δὲ καὶ νέα, δασεῖαν τότε εἶχε· καὶ ἡ ἁμὶς, καὶ ἡ ἅμαξα, ὅθεν καὶ τὸ * καθημαξευμένως, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος· καὶ θαμάξιον, τὸ ἁμάξιον· χαίρουσι γάρ φησι τῇ δασείᾳ οἱ 'Αττικοί. Ὅτι δεῖ τὸ Ὁμηρικῶς εἰπεῖν ἀθρόοι πρὸς δήλωσιν διαφόρου σημασίας παροξύνεται, δηλοῖ ὁ παραδοὺς, ὡς ἄθροος μὲν ὁ ἀθόρυβος προπαροξύνεται, ἀθρόος δὲ ὁ συνηθροισμένος παροξύνεται: 1447. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπορίαν ἔχει πῶς δή ποτε ὁ μὲν ἔμπορος, καὶ ὁ μεγαλέμπορος προπαροξύνονται τῆς ὀξείας τοῦ πόρος ἀναστελλομένης ἐν αὐτοῖς ὥς που φράζει ὁ Τρύφων, ὁ δὲ λογεμπόρος παρὰ τοῖς ὕστερον κατεβίβασε τὸν τόνον εἰς τὴν παραλήγουσαν—οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀθρόος, διατὶ μὴ ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας ἀθροῦς γέγονε, περισπασθὲν ὡς διπλόος διπλοῦς, ἀλλὰ ἄθρους: 1788. Τοῦ δὲ ἀλλοθρόους, εὐθεῖα ἑνικὴ, ὁ ἀλλόθρους, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἄθροος, ὁ ἀθόρυβος· οὐ πρὸς διαστολὴν ἀθρόος, ὁ συνηθροισμένος, παροξύνεται, Glossæ: 'Αθρόοι· Frequentes.]

['Αθρύος. "Suid. Ἄθροι καταῤῥέοντες· ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. Προπαροξύνειν δὲ δεῖ τὸ ὄνομα, καὶ δασύνειν τὴν πρώτην συλλαβὴν, 'Αττικῶς. Sed hoc de ἀθρόοι, non de ἄθροι dixisse videtur, inquit HSt., et fortasse etiam ἀθρόοι reponendum est, (cf. Schol. Aristoph. l. c.) uti etiam conjecit Kust.; neque enim diceret acuendum in antepenultima nomen disyllabum. At

A rursum ἄθροοι hac in signif. προπαροξύνεσθαι mirum, si dixerit Suid.; nam ἄθροος est ἀθόρυβος, ut etiam Eust. docet; ἀθρόος, Collectus. Puto igitur ap. Suid. leg. ἀθρόοι pro ἄθροι, et παροξύνεσθαι pro προπαροξύνεσθαι, ut vera comperiantur, quæ dixit." Schleusner. Mss.]

'Αθρόως, Confertim, Universe, Cic., Universim: Gell., Summatim, universimque. Oppositum habet aliquando κατὰ βραχὺ, Paulatim. || Suidas exp. ταχέως, Confestim, et sic ap. Hom. in loco paulo ante citato quidam ἀθρόα τετύχθω exp. Confestim fiant. [Lex. Xenoph. Biel. Thes. Jambl. V. P. 54. 194. Alciphro 3, 3. 50. cf. Abresch. Lect. Aristæn. 73. Perizon. ad Ælian. V. H. 1, 4. Glossæ: 'Αθρόως· Summatim, Repentim, Passim. "'Αθρόως λέγειν, Pro parte totum ponere, ut Πέρσαι pro τὰ τῶν Περσῶν: v. Aristid. περὶ 'Αφ. Λογ. 678. Hæc forma etiam συλλογισμὸς dicitur: v. Schol. Thuc. 1, 9." Ernest. Lex. Techn. Gr. Rhet.] "'Αθράως, Hesych. exp. "ἁπλῶς, Simpliciter." [" F. ἁπλῶς." Toup. Emend.
B 4, 251. Sed rectius conjicit Soping. ἀθαρῶς, aut ἀθαρέως, de quo supra actum est. Hesych. 'Αθρόως· αἰφνιδίως, ταχέως, σφοδρῶς, ἀφώνως, * συνηγμένως, ὁμοῦ. Ubi pro ἀφώνως Schleusner. Mss. ἀφθόνως restituunt; sed nihil mutandum. Vide Nostrum supra. Suid. 'Αθρόως· ταχέως. " Mœris 404. (Λανδὸν πιεῖν, 'Αττικῶς· * κεχηνότως καὶ ἀθρόως, Ἕλληνες.) Ad Anton. Lib. 162. Musgr. ad Hecub. 1025. Toup. Opusc. 2, 163. Dorv. ad Char. 265. 472. Brunck. Aristoph. 2, 24. ad Diod. S. 1, 462. Wakef. S. C. 4, 102. Thom. M. 911. Conf. c. ἀθρόος, ad Diod. S. 2, 468.: conf. c. ἀθρόον, Boisson. in Philostr. 569. 'Αθρόως i. q. σιγῇ, Ruhnk. Ep. Cr. 13." Schæf. Mss.]

'Αθροότης, ητος, ἡ, Universitas, eo sensu quo Universus dicitur pro Simul omnis, vel Confertus. Sunt qui ἀθροότητα verterint Confertitudinem, ut ἀθρόος Confertus, ἀθρόως Confertim solet verti. Sed nimis durum est illud. Utitur autem nomine hoc ἀθροότητα Alexand. Aphrod. in Probl. [Cf. Diog. L. 10, 106. Πάντοθεν δὲ πνευματωδῶν περιστάσιν τινων καὶ * κατα-
C μέρισιν, καὶ κατὰ πῆξιν μετριωτέραν, ὑδατοειδῶν τινῶν ὁμοῦ ῥῆξιν, τήν τε σύνωσιν αὐτῶν ποιουμένων· ἢ καὶ διὰ ῥῆξιν, πρὸς τὸ κατὰ μέρη συνίστασθαι· πηγνύμενα δὲ κατὰ ἀθρότητα. Qui locus longe aliter citatus est a Sallier. cujus verba in 'Αθρόος dedimus. Vide nott. a Meibomio, Kuhnio, et Menagio. "'Αθρουότης, ad Od. E. 47." Schæf. Mss.]

[* "'Αθροοποσία, ἡ, das Trinken auf einmal, Herodotus Oribasii 78. Matth." Schneider. Lex.]

[* "Μεταθρόος, ἡ, q. ἀθρόος, et μεταθρόα adv. Universim, Confertim, Arat." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. 4. Locus est v. 1004. ubi v. Buhl. et F. C. Matth. Vide et Schneider. Lex.]

¶ 'Αθροίζω, f. σω, p. κα, Congrego, Colligo, Congero, Coacervo. Plato Epist. 7. Εἰς μίαν πόλιν πᾶσαν Σικελίαν ἀθροίζειν, In unam civitatem congregare totam Siciliam. Isocr. de Pace, Μὴ ἐξ ἁπάντων ἀνθρώπων εἰκῇ πολλοὺς πολίτας ἀθροίζουσαν, Non ex omnibus hominibus temere multos cives colligentem. 'Αθροίζειν πυρὰν, Struere rogum, quod et νῆσαι πυ-
D ρὰν dicitur. 'Αθροίζομαι, Passivum, Congregor, Colligor; ἀθροιζόμενοι πρὸς αὐτοὺς, Confluentes ad illos, Multi simul convenientes: ἠθροισμένοι ἐπὶ θύραις, Congregati. || Bud. Lex., ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτὸν, ap. Plat. Phædro significare Contrahi in seipsum, h. e. Apud se esse, et sic sæpe eum uti ait. Vide in Συναθροίζω, ex eod. Plat. dialogo citatum συνηθροισμένη ψυχὴ αὐτὴ εἰς αὑτὴν, quomodo e Cicerone exponatur.

['Αθροίζω, Lex. Xenoph. Lex. Polyb. Biel. Thes. Blomf. ad Æsch. Pers. 420. Cass. Dio 253. Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 489. Dorv. Crit. Vann. 264. "Ad Lucæ 7, 32. Eurip. Hec. 1146." Valck. Mss. "'Αθροίζειν ἑαυτὸν, Ælian. H. A. 597.: perf. ἤθροικα, Diod. S." Wakef. Mss. Glossæ: 'Αθροίζω· Aduno, Glomero, Congrego. 'Αθροίζει· Gregat. Ἄθροισαι· Glomera. 'Ηθροισμένος· Adunatus. "Valck. Adoniaz. p. 365. Jacobs. Anth. 8, 400. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 105.: ἀθρ. πνεῦμα, Valck. Phœn. p. 322. et Abresch. Æsch. 2, 95. 'Αθροι-

σθεὶς act. Toup. Opusc. 1, 404. Thom. M. 316. 'Αθροίζω et ἀθρέω conf. Porson. ad Hec. 801. Jacobs. Anth. 11, 26. Musgr. Heracl. 341. 'Αθρύζω, Jacobs. Anth. 10, 299. ad Mœrin 275. ad Herod. 483." Schæf. Mss.]

['Αθροίζω. Schol. Plat. 20.: 'Αθροισθέντων· ἀντὶ τοῦ, συντεθέντων. J. Poll. 1, 176. 'Ερεῖς δὲ, ἐξετάσαι στράτευμα,—συλλέξαι, ἀθροῖσαι: 3, 128. de colligente, 'Αθροῖσαι, ἀθροίσασθαι, συναθροῖσαι, συναθροίσασθαι: 4, 43. Παρὰ τῶν μαθητῶν φόρους ἐρανίζεσθαι, συνερανίζειν, ἀθροίζειν, συλλέγειν: 6, 175. Τάδε μέντοι ὅμοια τῷ σχήματι τῆς λέξεως, οὐ σημαίνοντα μὲν ταὐτὸν, ἐοικότα δὲ τῇ ἰδέᾳ, καταλογάδην λέγειν, λογάδην ἀθροίζειν. Suid. 'Αθροίζει· συνάγει. Τούτους ἀθροίζοντες, ἀλλήλους παρεκρότουν, 'Ιώσηπος (de B. J. 6, 3.) 'Αθροίζω· ἀπὸ τοῦ θροῦς, θροίζω, θροὸς, (imo θρόος,) θροίζω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀθροίζω. Zonar. 'Αθροίσας· συναθροίσας. 'Αθροίζω ἐκ τοῦ θροῦς, ὃ σημαίνει τὸν θόρυβον, γίνεται θροίζω, (" l. θροΐζω," Tittm.) καὶ κατὰ συναίρεσιν καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α ἀθροίζω. Etym. M. 'Αθροίζω· ἐκ τοῦ θροῦς, ὃ σημαίνει τὸν θόρυβον, (Il. Δ. 437.) Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, γίνεται θροΐζω, καὶ κατὰ συναίρεσιν μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀθροίζω: G. 'Αθροίζω· συνάγω, ἐκ τοῦ θρόος θροῦς ὁ θόρυβος· Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος. 'Εκ τοῦ οὖν θροὸς (l. θρόος) θροῦς ὁ θόρυβος, γίνεται κατὰ παραγωγὴν θροΐζω, καὶ κατὰ συναίρεσιν, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ (α) ἀθροίζω· Τὸ θροι δίφθογγος διὰ τί; Τὰ διὰ τοῦ υζω (sic) ῥήματα. Sic: ipse canon non extat. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: 'Αθροίζει· συνάγει. Hesych. "Αθροιζε· ἀνάγαγε. "Malim συνάγαγε, cum Kust. et Marklando ad Max. Tyr. 664. Infra: "Ηθροιζεν· ἐθορύβει, συνῆγεν. Cf. "Αθρους. Sæpe αν pro συν dederunt Librarii. Vide in 'Αβολήτορες, 'Αλίσας, 'Αρμονίας, Εὔσκοπος etc. Opportune monet Biel. in Cyrill. Lex. Ms. Brem. legi σύναγε." Albert.] "'Αθλοίζει, ap. Hesych. legitur expositum συνάγει, pro quo ser. ἀθροίζει, "nisi de industria τετραύλισται, ut κόλαξ pro κόραξ." [Cf. Suid., et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. "Cf. "Αθλος· ἄφωνος. (' Pro ἀθλόος, i. e. ἀθρόος, ut inf. ἄθρους pro ἀθρόους.' Is. Voss.) Th. Bruno ἄθλιος corrigit, Phavorini corruptam lectionem secutus. Inf. 'Αθρόος· ἄφωνος, quam lect. rectam esse notavit etiam Kust. (Cf. nos in 'Αθρόως.) Paulo infelicius Schleusner. Mss. restituunt: "Αθλος· ἀγὼν, ἀγῶνος.) Sæpius autem λ et ρ permutantur. Sic "Αθριβις, Ægypti urbs, a Steph. Byz. "Αθλιβις vocatur. Cf. Etym. M. et inf. in 'Βελγαῖος." Albert. 'Αθροίζει corrigit et Schleusner. Mss.]

[* 'Αθροιστέον, Colligere s. Corradere oportet. Xenoph. de Laced. Rep. 7, 4.]

[* "'Αθροιστὸς, Collectus, Hesych. 'Αλεῖον ὕδωρ ('ἀθροιστὸν, * συλλεκτόν.)" Wakef. Mss.]

'Αθροιστὴς, οῦ, ὁ, Congregator, Collector, a tertia ἤθροισται. Hinc 'Αθροιστήριον, Locus congregationis, ut θεῖον ἀθροιστήριον, ap. Eust., Locus in quo dii sunt congregati. Item 'Αθροιστικὸς, Congregativus, Collectivus, vel Vim congregandi habens. Ab Eust. aliisque nonnullis Grammaticis ἀθροιστικὸν α fuit appellatum illud, a quo incipientia vocabula congregandi s. colligendi vim habent, ut cum dicunt τὸ ἀθροιστικὸν α δασύνεσθαι in ἅπας. Sed et vocabula, quæ congregandi significationem habent, ἀθροιστικὰ nuncupantur, cujusmodi sunt ἅπας et ἅλις. [" Schol. Il. A. 517." Wakef. Mss. Eust. 16, 30.]

[* 'Αθροιστικῶς, Catervatim, Gl.]

"Αθροισμα, τὸ, et 'Αθροισμὸς, ὁ, et "Αθροισις, ἡ, Coactio, Congregatio. "Αθροισμα et ἀθροισμὸς ab ἤθροισμαι prima præteriti ab ἀθροίζομαι, ἄθροισις ab ἤθροισαι secunda; sed ἄθροισις, ac utplurimum ἀθροισμὸς etiam, Ipsam congregationem, i. e. Ipsam congregandi actionem; ἄθροισμα, Ipsam congregationem, i. e. Rem congregatam, Cœtum, vel Acervum s. Congeriem significat. Suidas ἄθροισμα exp. σώρευμα, Cumulum, s. Congeriem: Hesych. πλῆθος, Multitudinem. "Αθροισμα νεῶν, in quodam hujus libri loco Multitudinem navium congregatarum s. coactarum interpretatus sum. Ab "Αθροισις fit et 'Αθροίσιμος, ut ἀθροίσιμος ἡμέρα, Dies quo populus congregatur, quasi dicas Dies congregatoria, s. Congregativa. Greg. "Ην δὲ ἡμέρα τῶν ἐπιφανίων καὶ ἀθροίσιμος.

A ["Αθροισμα. "Schol. Apoll. R. 2, 121. Eurip. Or. 872. Plat. Theætet. 1, 157. Diog. L. 10, 142." Scott. App. ad Thes. Biel. Thes. "Heindorf. ad Theæt. 325." Schæf. Mss. Galen. Gl. Hippocr. v. Κίων. Diod. S. 266. Rhod. Glossæ: "Αθροισμα· Globus, Caterva, Cohorta. J. Poll. 9, 142. Δῆμος, ἄθροισμα, ἀγερμὸς,—καὶ δούλων ἄθροισμα. Zonar. "Αθροισμα· σώρευμα, σύναξις.]

[* 'Αθροισματικὸς, ἡ, ὸν, Congregativus, Collectivus. "'Αθροισματικὸς βίος Basilii kommt, 8. p. 73, geselliges Leben." Schneider. Lex.]

['Αθροισμός. Biel. Thes. Lex. Polyb. Diod. S. 237. Rhod. "Fig. orationis, Congeries. Pseudo-Longin. 23. Vide Συναθροισμός." Ernest. Lex. Techn. Gr. Rhet. J. Poll. 1, 176. de lustratione exercitus, Συλλογὴ, ἀθροισμὸς, ἀγερμός: 3, 129. de colligente, Τὰ δὲ πράγματα, ἀγερμὸς,—ἀθροισμός: 9, 143. Καὶ δούB λων ἄθροισμα· βιαιότερος γὰρ ὁ ἀθροισμός. Fischer. Prolus. 28.]

["Αθροισις. Barth. Advers. 1877. "Eust. Il. A. p. 13. Thuc. 6, 394." Scott. App. ad Thes. Glossæ: "Αθροισις· Adunatio, Majoratio, Auctuatio, Conventus. J. Poll. 3, 129. Τὰ δὲ πράγματα, ἀγερμὸς, συναγερμὸς, ἄθροισις. ""Αθροισις, Hermogeni περὶ 'Ιδ. 1. p. 128. est Rerum diversarum conglobatio, eaque per partes varias elata, ut in Cic. pro Cluentio: 'Animadverti, judices, omnem accusationem adversarii in duas divisam esse partes.'" Ernest. Lex. Techn. Gr. Rhet.]

[* 'Αναθροίζω, unde * "'Επαναθροίζω, Schol. Pluti 173." Boissonad. Mss.]

[* 'Εξαθροίζω, Congrego, Convoco. Eurip. Phœn. 1185. Cattier 35. a.]

[* 'Επαθροίζω, Insuper congrego, Congrego. Schleusner. Lex. in N. T. Plutarch. 5, 179.]

[* Περιαθροίζω, Undique congrego. Hesych. 'Αμφαγέροντο· περιηθροίζοντο. "Περιαθροῖσαι, f. περιαθρῆσαι, 4, 8. (Θεωρῆσαι, * καταθεωρῆσαι, περιαθροῖσαι, C κατανοῆσαι, διασκέψασθαι.)" Ind. in J. Poll.]

[* Προαθροίζω, Ante congrego s. convoco, Præcolligo. "Suid. (et Phot.) Προαλίσαντας· προαθροίσαντας. J. Poll. 2, 204. in Πρηγορεὼν citatus.]

[* Προσαθροίζω, Aggrego. Adaggero.]

[* "Προσάθροισις, (ἡ,) Schol. Thuc. 1. p. 55. Προσαγωγῇ· προσαθροίσει." Scott. App. ad Thes.]

Συναθροίζω, Coacervo, Colligo. Synes. Epist. 141, 'Επεὶ τότε μὲν ᾤμην ἀπὸ τῆς μνήμης αὐτὸ συναθροίσειν. Platoni in Phædone, Συνηθροισμένη ψυχὴ αὐτὴ εἰς αὐτὴν, videtur esse quod Cicero dicit Tusc. 1. Animus a negotio omni sevocatus, et secum esse coactus. Sunt qui e Claudiano, initio libri 1. de Raptu Pros. interpretentur Mens congesta, ubi tamen Congesta aliam etiam expositionem admittit. [Beckmann. Hist. Mirab. 230. Abresch. Diluc. Thuc. Auct. 420. Lex. Polyb. Schleusner. Lex. in N. T. Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 301. Glossæ: Συναθροίζω· Glomero, Congero, Conglomero, Conglobo, Colligo, D Aggrego, Congrego. Συναθροίζεται· Compingitur. Συναθροίζει· Conciliat. Συναθροισθέντες· Agglomerati. Συνήθροισεν· Illexerit, Collegerit, Contraxit. Συνηθροισμένος· Concretus, Conglomeratus, Congregatus. J. Poll. 3, 128: de colligente, 'Αθροῖσαι, ἀθροίσασθαι, συναθροῖσαι, συναθροίσασθαι: 1, 174. Λάφυρα συναθροῖσαι: 4, 29. de rhetore, Χρήματα συναθροίσασθαι: 5, 168. Συστρέψαι τὸ σῶμα,—συναθροῖσαι: 6, 8. Συναγαγεῖν συμπόσιον,—συναθροῖσαι: 8, 144. Βουλὴ—συνηθροίσθη, (ubi Ms. Seb. ἠθροίσθη, et sic C. A. Kuhn.) 8, 135. Συνάψασθαι τὸν πλοῦτον, συνερανίσαι, συναγαγεῖν, συναθροίσασθαι, (ubi Mss. ἀθροίσασθαι:) 9, 101. Εἰ τετταράκοντα συνήθροιζεν ἀστραγάλων βολή. Hesych. Συναθροίζεται· συνάγεται.]

[* Συνάθροισμα, Aggregatio, Gl. Apollon. Lex.: 'Αγορά· ἡ ἐκκλησία, τὸ πλῆθος, καὶ ὁ τόπος, καὶ τὸ συνάθροισμα. Zonar. 'Ομήγυρις· συνάθροισμα, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀγείρεσθαι καὶ συναθροίζεσθαι. Hesych. Συναγκτήριον· συνάθροισμα.]

Συνάθροισις, ἡ, et Συναθροισμὸς, ὁ, Coacervatio,

Congeries. Est tamen *Συνάθροισις* potius Ipse coacervandi actus, at *Συναθροισμὸς* declarat et Id quod coacervatum est, ideoque recte exp. Congeries. ‖ *Συναθροισμὸς* est etiam Nomen figuræ ap. rhetores. Quintil. 8, 4. postquam dixit, Potest adscribi amplificationi congeries quoque verborum ac sententiarum idem significantium, et exemplum attulit, subjungit, Simile est hoc figuræ, quam *συναθροισμὸν* vocant; sed illic plurium rerum est congeries, hic unius multiplicatio. Vide ibi exemplum: vide et ap. Rutil. Lup. [" Σύναθροισμὸς, Congeries, *συναγωγὴ τῶν πεπραγμένων ἢ πραχθῆναι δυναμένων εἰς ἓν κεφάλαιον.* Alexandr. *περὶ Σχημ.* 577.: vide v. *Ἀθροισμός.* Auctore Rutilio Lup. 1. p. 5. et singulis in verbis, et plurium verborum conjunctione hæc figura fieri potest. Quintil. 8, 4, 27. Congeriem appellat, quæ est verborum et sententiarum idem significantium, pertinetque ad amplificationem." Ernest. Lex. Techn. Gr. Rhet. " Babr." Wakef. Mss. J. Poll. 3, 129. vide seq. voc.]

[*Συνάθροισις.* Glossæ: *Συνάθροισις·* Conglomeratio, Cœtus, Congregatio, Aggregatio, Agmen, Congestio. *Τὰς συναθροίσεις·* Cœtus. J. Poll. 3, 129. *Τὰ δὲ πράγματα, ἀγερμὸς, συναγερμὸς, ἄθροισις, συνάθροισις, συναθροισμὸς, ἀθροισμός.* " Schol. Œd. Col. 555. *Ἐπιστροφαί· συναθροίσεις, πλῆθος.*]

[* *Συναθροιστικὸς, ἡ, ὸν,* Congregativus, Collectivus. " Jacobs. Anth. 7, 350." Schæf. Mss. Vide *Ἀγύρτης.*]

[* " *Συναθροιστὴς,* (ὁ,) Hesych. v. *Ἀγυρτούς.*" Wakef. Mss. Vide notata in *Ἀγυρτός.*]

[* *Ἐπισυναθροίζω,* Congrego ad locum. Vide *Ἐπαγείρω.*]

[* " *Προσυναθροίζω,* (Ante congrego.) Joseph. Vit. 27." Boissonad. Mss.]

AI, pro *εἰ*, Si. Utuntur autem hac particula Dores. Theocr. (5, 20.) *Αἴ τοι πιστεύσαιμι.* Apud Thuc., Dorico sermone, *καὶ Αἴ τινα τοὶ Λακεδαιμόνιοι παῖδα ἔχοντι.* Plut. Lycurgo, *Αἲ δὲ λῇς, πεῖραν λάβε.* Item *αἴκα* Dorice, ut ap. Thuc., eod. lib., statim post verba modo citata, *Αἴκα αὐτοῖς δοκῇ.* Apud Hom. frequenter cum particula *κε* s. *κεν.* Il. Ψ. (82.) *αἴ κε πίθηαι,* Si parueris, Si pareas: Ω. (592. *αἴ κε πύθηαι*:) Θ. (282.) *Αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι.* Et *αἴ κέν πως,* ap. Eund., Si quo modo, Si quo pacto, Si forte aliqua ratione, ut Il. B. (72.) *Ἀλλ' ἄγετ', αἴ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν:* A. (66.) *Αἴ κέν πως*—*Βούλεται.* Apud Eund. *αἴ κέ ποθι,* vacante *ποθι.* ‖ *Αἲ μὴ,* Nisi, *εἰ μὴ,* ap. Theocr. 5, (150.) *Αἲ μή τυ φλάσαιμι.* Nonnulli *αἰμὴ* conjunctim scribunt. ‖ Ut autem *εἰ* pro *εἴθε* interdum ponitur, sic et *αἲ*, et quidem frequentius quam *εἰ.* Fere autem subjungitur *γὰρ* particulæ *αἶ*, ut Il. B. (H. 132.) *Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον, Ἥβῷμ', ὡς κ. τ. λ.* Od. Υ. (236.) *Αἲ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων.* Utitur et Herod. 1. *Αἲ γὰρ τοῦτο θεοὶ ποιήσειαν ἐπὶ νόον νησιώτῃσι ἐλθεῖν.* Greg. Naz. junxit aoristo indicativi, *Αἲ θάνον, εὖ τέ με μητρὸς ἐνὶ σπλάγχνοισιν ἔδησας.* Est autem *αἲ* pro *αἴθε,* per apocopen, ut Suid. tradit, qui tamen, ut et Hesych. in hac signif. vult tenuari et circumflecti. Sed ap. Hom. passim in omnibus exemplaribus tenuatur et acuitur, et ita habetur etiam ap. Eust. Etym. autem vult *αἲ* dici pro *εἰ* significante *εἴθε,* Utinam, mutato *ε* in *α.*

" *Αἴκα,* Dorice pro *εἰ* s. *εἴκεν,* Si. Apud Plut. in " Lyc. *αἴκα τύχωμεν,* Si adepti fuerimus. Frequens " ap. Theocr. et alios, qui Dorice scripserunt."

" *Αἴκε,* s. *Αἴκεν,* ἢ q. *αἴκα* supra, Si, Si forte: " Dorice pro *εἴκε.* Il. Υ. (436.) *Αἴκε σε χειρότερός* " *περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι:* E. (279.) *Νῦν αὖτ' ἐγ-* " *χείῃ πειρήσομαι, αἴκε τύχοιμι,* Si forte nacturus " sim. Item *αἴκεν τι* dicitur, ut *εἴ τι,* Siquid. Il. Θ. " (282.) *Βάλλ' οὕτως, αἴκεν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι.* " Item *αἴκεν πως,* et *αἴκε ποθὶ,* eodem modo ut *εἴ-* " *πως, εἴποτε,* Si forte, vel Siquo modo, Si tandem " aliquando: interdum etiam An quo modo, An tan- " dem aliquando. Il. B. (72.) *Ἀλλ' ἄγετ' αἴκεν πως* " *θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν:* A. (408.) *Αἴκεν πως ἐθέ-* " *λῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι.* Eod. lib. (128.) *αἴκε* " *ποθὶ Ζεὺς Δῷσι πόλιν.* Od. Ξ. (118.) *Εἰπέ μοι, αἴκε* " *ποθὶ γνώω.* Rursum ex Il. A. affertur pro Uti- " nam."

[" *Αἰ,* Si, Koen. ad Greg. 114. ad Callim. 1, 107. ad Herod. 350. Jacobs. Anth. 6, 183. 218. Heyn. Hom. 4, 174. *Αἰ,* Utinam, Valck. Adoniaz. p. 237. ad Callim. 1, 107. Toup. Opusc. 1, 418. Heyn. Hom. 4, 679. *Αἴκα,* Jacobs. Anim. 251. Semper subjunctivo jungitur, Valck. Theocr. x. Eid. p. 5. b. p. 6. a. Idem ad Adoniaz. p. 261. ad Herod. 350. Wakef. Alc. 767. *Αἴκε* de constr. Ruhnk. H. in Cer. 162. it. Ilgen. *Αἴκε,* Num, post *ἰδεῖν,* Il. 4, 249.: de constr. Brunck. Apoll. R. 28. 94. 227. Arist. 3, 88. Heyn. Hom. 6, 411. *Αἴκε πίθηται,* Heyn. Hom. 6, 261. *Αἴκε,* Brunck. Aristoph. 3, 12. Heyn. Hom. 4, 45. 174. 206. 683. 5, 176. 509. 566. *Ἢν—καὶ αἴ κεν,* Il. 4, 353. *Αἰ* et *εἰ* conf. Heyn. Hom. 4, 632. 5, 192. 6, 516. *Αἴ κεν,* et *ὥς κεν* conf. Heyn. Hom. 5, 201. 250. *Αἴ κεν,* et *ὄφρα* conf. Heyn. Hom. 5, 448. *Αἴ κε* c. opt. Il. 7, 387. *Αἲ γὰρ,* Heyn. Hom. 5, 510. *Αἴ τε,* Porson. Hec. p. 83. Ed. 2." Schæf. Mss.]

[*Αἰ, Αἰ γὰρ, Αἴκα, Αἴκε.* Hesych. *Αἴκα· ἐάν. Αἴκεν πως· ἐάν πως.* (" Il. A. 66. 408." Wakef. Mss.) *Αἴκε· ἐάν. Τὸ δ' αὐτὸ δηλοῖ, κἂν μετὰ τοῦ ν λέγηται, οἷον, αἴκεν, αἴκεν πως, ἐάν. Αἴκεν ἰδέῃ· ἐὰν θεάσηται.* (" Sublato divisore, hæc ita legere mallem: *Αἴκε· ἐάν. Τὸ δ' αὐτὸ δηλοῖ, κἂν μετὰ τοῦ ν λέγηται, αἴκεν, οἷον, Αἴκεν πως, ἐάν πως.* Ita Il. A. 66. ubi Schol. *ἐάν πως.* Malim etiam continua serie adjungere seq. *Αἴκεν ἰδέῃ· ἐ. θ.* ex ordine alphabeti. Nihil tamen muto, cum series liter. non ubique servetur in hoc Lexico. ' An *ἴδῃ*?' Schr. Obelo notarat illud *ἴδῃ* Is. Voss. Ita tamen legitur Il. Δ. 98. quem locum una cum Schol. descripsit Hesychius." Albert.) *Αἴκε πίθηαι· ἐὰν πεισθῇς.* (Il. A. 207. ubi Pseudo-Did. *ἐὰν πειθῇς ἐμοί.*) *Αἴκε ποθί· ἐάν ποτε.* Ex Il. A. 128. ubi Pseudo-Did. et Etym. M. 294. *ἐάν ποτε.*] " *Αἴγαρον,* ap. Hesych. *εἴθε γάρ,* Utinam, perperam pro *αἲ γὰρ, αἲ* autem, s. *αἶ* pro *αἴθε* " s. *αἶθέ* ponitur." [" Rectius Suid. *Αἲ γάρ· εἴθε γάρ.* Sup. *Αἲ· ἀντὶ τοῦ αἴθε.* Inf. *Εἰ γάρ· εἴθε γάρ.* Cf. HSt. *Αἲ γὰρ ἂν* leg. conjicit Heins. Prius placuit etiam Kustero:—' Lege *αἲ γὰρ* e Suida. *Αἲ* enim interdum significat i. q. *εἴθε,* Utinam.' *Αἴγαρ οὖν* legit Stephanus." Albert. " Scr. *Αἲ γὰρ δή· εἴθε γάρ.* Od. I. 523. *Αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην.* Istud *δὴ* amisso apice *τοῦ δ'* degeneravit in *ον.*" Toup. Emend. 3, 412. " Scr. *Αἲ γὰρ δὴ* ex Od. I. 523. Illa *δ* apice amisso migrat in *ο.* Vide infra v. *Ἄχριον.* Occurrit etiam Il. Σ. 272. *αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο,* ubi Schol. *εἴθε γάρ.* Cf. Il. Δ. 189." Idem ib. " Dorienses dicebant *αἰ γάρ.* Ita enim in Hesychio pro *αἴγαρον* recte castigarunt viri eruditi." Pierson. ad Mœr. 161. Bekkeri *Συναγ. Λεξ. χρησ.*: *Αἲ γάρ· εἴθε γάρ.* Apollon. Lex.: *Αἴκεν· ἐάν. Αἴκεν πῶς μιν ἕλω, δῴη δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.* " Pro *αἴκεν* Il. H. 82. sic legitur in vulgatis Edd. *Εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω.*" Villois. Suid. et Zonar. *Αἴκεν πως· ἐάν πως. Αἴκε ποθί· ἐάν ποτε.* Suid.: *Αἴκε πάθοι τά κ' ἔρεξε, δίκη δ' ἰθεῖα γένοιτο· χρησμὸς δοθεὶς περὶ τῶν Αὐρηλιανοῦ φόνων καὶ ἀδικιῶν.* Etym. M. *Αἰ· ἐπίῤῥημα εὐχῆς σημαντικόν· καὶ σημαίνει τὸ εἴθε· οἷον,* (Il. Δ. 189.) *Αἰ γὰρ δὴ οὕτως εἴη, φίλος ὦ Μενέλαε:—γέγονε δὲ ἐκ τοῦ εἰ, σημαίνοντος τὸ εἴθε, τοῦ ε τραπέντος εἰς α· ὡς τὸ, Εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι Καὶ χερσὶ καὶ κόμαισι καὶ ποδῶν βάσει. Καὶ, Εἰ γὰρ ὤφελεν:—ἀντὶ τοῦ εἴθε. Καὶ, Εἴ μοι γένοιτο παρθένος, καλή τε καὶ τέρεινα. Αἴκεν· ἀντὶ τοῦ ἐάν· ὁ εἰ σύνδεσμος συναπτικός· κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς α· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ε εἰς α τρέπουσι· τὸ γὰρ εἴθε, αἴθε λέγουσι· καὶ τὸ Ἄρτεμις, Ἄρταμις. Οὕτω καὶ τοῦτο πλεονασμῷ τοῦ κεν, αἴκεν γέγονεν.* Etym. G.: *Αἰ· ἐπίῤῥημα εὐχῆς, σημαντικόν. Τοῦτο ἐκ τοῦ εἴδω, τὸ σημαῖνον τὸ εἴθε τροπῇ τοῦ ε εἰς α, καὶ ἀπὸ μὲν εἰ τὸ ι, καὶ γίνεται αἴ. Αἴκεν· ἐάν. Ὁ εἰ σύνδεσμος συναπτικὸς κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς α. Οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ε εἰς α τρέπουσι· τὸ γὰρ εἴθε, αἴθε λέγουσιν, Ἄρτεμις, Ἄρταμις λέγουσιν· οὕτω καὶ τοῦτο πλεονασμῷ τοῦ ι. Αἴκεν πως· ἐάν πως, ἐκ τοῦ*

εἴκεν αἴκεν, ἡ ει δίφθογγος εἰς αι, ὡς ἀνώγειον καὶ ἀνώγαιον, κατώγειον καὶ κατώγαιον, τὸ δὲ πῶς ἐπίρρημα πειστικόν ἐστι καὶ . . . . Αἴκε· *πεισθητικόν. Leg. πειστικόν. Schol. Theocr. 1, 4. Τὸ αἴκα ἀντὶ τοῦ εἴκεν ἐστί· τὴν γὰρ ει δίφθογγον τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὴν αι δίφθογγον· τὸ δὲ ε ψιλὸν εἰς α βραχὺ, οἷον, εἴκεν αἴκα, Ἄρτεμις Ἄρταμις. Κακῶς οὖν ὁ Θεόκριτος ἐξέτεινε τὸ α νῦν. Τῶν γὰρ Δωριέων εἰς α βραχὺ τὸ ε τοῦ *δυνητικοῦ συνδέσμου τρεπόντων, οὗτος ἐξέτεινεν, ὃ καὶ *παρακατιὼν συνέστειλε.]

Αἶ, vel Αἴ, Hei, Heu, Eheu. Αἶ, inquit Eusf., est etiam *δυσφορικὸν, i. e. Quo utimur nos aliquid ægre ferre significantes, item *μεμπτικὸν, i. Quo utimur alicui succensentes, ut ap. Aristoph. αἶ τάλαν, Hei miser. Suid. autem scribit, αἶ cum tenui et circumflexo esse θρηνητικὸν ἐπίρρημα, i. e. Adv., Lat. Interjectio diceretur, luctus significationem habens, vel, luctui aptum. Itidem Schol. Eurip. ex Herodiano annotat hac in signif. circumflecti. At Eust. αἲ pro εἴθε, Utinam, et pro εἰ, Si: item cum est θρηνητικὸν, δυσφορικὸν, μεμπτικὸν, eodem accentu, acuto videlicet, notat. Ac revera multo pluribus in locis αἲ pro Heu cum acuto reperio, quam cum circumflexo, passim in omnibus exemplaribus. Raro autem solum positum, frequenter geminatum reperitur hoc adv. In Adonidis Epitaphio (Bionis 1.) invenitur et solum et geminatum, ut (v. 31.) Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἲ αἴ: in versu seq. Ὤρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρύες, αἲ τὸν Ἄδωνιν. Ibid. (89.) Ὑμὰν οὐκέτ' ἀειδόμενον μέλος ᾄδεται, αἲ αἴ. Αἲ αἲ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, αἲ ὑμέναιον. ["Ἢ ὑμέναιος. Sic ad mentem Ernesti Gul. Higtii reponere non dubitavi, pro αἲ Ὑμέναιον. Adonin magis adhuc, quam Hymenæus, plorant Charites." Valck.] Utrobique autem observandum αἲ non geminatum, cum accusativo. Sic Heu Latini accusativo jungunt, ut, Heu me miserum! Sic, Heu dementiam! Interdum dativo, ut ap. Plaut. Milite, Heu mihi! nequeo quin fleam. Idem in Mercatore, Heu misero mihi! Notandum etiam, cum absque casu ponitur Heu, fere geminari solere, ut αἲ ap. Græcos. In Bionis Epitaphio (106.) Αἲ αἲ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται. Ibid. (6.) Νῦν, ὑάκινθε, λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἲ αἲ Λάμβανε σοῖς πετάλοισι. [" Βάμβαλε. Hoc, jam olim a me restitutum, idoneis judicibus multo aptius fuit visum ante vulgato λάμβανε." Valck.] Nunc, hyacinthe, eloquere tuas literas, et amplius quam antea accipe αἲ αἲ in tuis foliis. Hoc autem ideo dicitur quod florem hyacinthum poëtæ fabularentur ex Ajacis sanguine productum esse, unde et αἲ servasse primas nominis Ajacis, qui Αἴας Græcis, literas. Soph. Ajace (430.) Αἲ αἴ, τίς ἂν ποτ', etc. ubi animadvertendum est in textu quidem esse αἶ αἶ cum circumflexo, ap. Schol. autem cum acuto αἴ. Aristoph. Acharn. (1083.) Αἲ αἴ, Οἷαν ὁ κῆρυξ ἀγγελίαν ἤγγειλέ μοι. Apud Antipatr. tamen in Epigr. circumflexum habet in vulg. Edd. Πολλάκι δ' ἐξ ὑμέων ἐστιγμένον ὠλέσατ', αἶ αἶ. || Non solum geminatur, sed terque quaterque repetitur interdum, ut ap. Lucian. Philop. Αἲ αἲ αἲ αἲ τῶν κενῶν ἐλπίδων.

[" Αἶ ad Hippol. 207. Brunck. Or. 955. Αἶ, Alciphro 440. Cum accus. Bio 1, 28. Eichst. Quæst. 73. Αἶ γὰρ, Utinam, ad Od. Γ. 205. Δ. 341. Brunck. Or. 1104. Heyn. Hom. 5, 510. Αἶ, Toup. Opusc. 2, 120. Αἶ, Brunck. Eur. Med. 110. Phœn. 1355. Αἶ, Markl. Iph. p. 308. Duris. Jacobs. Anim. 32. Αἶ, Musgr. Iph. T. 481. Αἶ et ἒ conf. Porson. Med. p. 13. b. Αἶ, Jacobs. Anth. 6, 127. 409. Leonid. T. 9. Jacobs. Anth. 9, 204. 12, 244. Αἶ, Utinam, Heyn. Hom. 4, 679. Αἶ αἶ ἐγὼν, Heyn. Hom. 7, 216. Αἶ, αἶ, Fischer. ad Weller. 1, 270. Porson. Phœn. 1298. 1360. Jacobs. Anth. 11, 113. Lobeck. Aj. p. 288. Αἶ, Jacobs. Anth. 6, 128. 9, 84. 204." Schæf. Mss.]

[Αἶ, Αἶ, Αἶ αἴ. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἶ· ψιλούμενον καὶ περισπώμενον τὸ ὄφελον σημαίνει, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ αἴθε, δασυνόμενον δὲ ἄρθρον θηλυκὸν (καὶ) ἀναφορικόν. Σημαίνει δὲ καὶ ἐπίρρημα θρηνητικὸν περισπώμενον καὶ ψιλούμενον, ὃ καὶ διπλασιάζεται. Αἶ
A αἶ τάλαινα. Αἶ αἴ· ἠθικὸν τοῦτο. Πλάτων Γρυψίν· Αἶ αἴ, γελῶν δ' ἐπηκροώμην. . πάλαι. Ἔστι δὲ πολὺ παρὰ τοῖς τῆς μέσης κωμῳδίας καὶ νέας ποιηταῖς. Suid.: Αἶ· ψιλούμενον καὶ περισπώμενον τὸ ὄφελον σημαίνει, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ αἴθε, δασυνόμενον δὲ, ἄρθρον θηλυκὸν καὶ ἀναφορικὸν, σημαίνει δὲ καὶ ἐπίρρημα θρηνητικὸν, περισπώμενον καὶ ψιλούμενον, καὶ ὃ (l. ὃ καὶ) διπλασιάζεται. Αἶ αἶ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη. Zonar. Αἶ· ψιλούμενον καὶ περισπώμενον τὸ ὄφελον σημαίνει, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ αἴθε, δασυνόμενον δὲ καὶ βαρυνόμενον, ἄρθρον θηλυκὸν καὶ ἀναφορικὸν, οἷον, αἳ καὶ αἵτινες. Σημαίνει δὲ καὶ ἐπίρρημα θρηνητικὸν, περισπώμενον καὶ ψιλούμενον, ὃ καὶ διπλασιάζεται: Αἶ αἶ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη. Versus est Lycophr. 31. ubi Tzetz. Αἶ ἐπίρρημα θρηνητικὸν, ὃ πάντες οἱ νῦν βαρύνουσι. Στέφανος δὲ καὶ Μελάμπους περισπᾶν ἀξιοῦσι λέγοντες τουτονὶ τὸν κανόνα· τὰ εἰς αι δίφθογγον λήγοντα ἐπιρρήματα, ἂν ἐπὶ τέλους ἔχωσι τὸν τόνον, περισπῶνται, ἰατταταῖ, παπαῖ, αἶ, καὶ τὰ ὅμοια, πλὴν τοῦ βαβαὶ, καὶ τοῦ ναὶ ὀξυτονουμένων. Ἐγὼ δὲ
B φημὶ καὶ τοῦ αἴ. In Scholiis in Dionysii Thracis Grammaticam, a Bekk. editis, nihil tale reperitur. Hæc tantum ibi p. 946. leguntur: Τὰ σχετλιαστικὰ περισπᾶται, τῶν εἰς αι περισπωμένων, οἷον ἀτταταῖ, οἶ οἶ, ἀοίμοι, οἴμοι. Τὸ ὦ πόποι σημειῶδες—παπαῖ γὰρ περισπᾶται—, ἐνομίσθη γὰρ ὡς ὄνομα εἶναι. Διὸ καὶ ὀνοματικὴν ἔλαβε τάσιν· ὡς γὰρ ὦ φίλοι, οὕτως ὦ πόποι, ὦ θεοί. Ἔστι δὲ δύο σχετλιαστικὰ ἐπιρρήματα. Zonar. Αἴ· σημαίνει τὸ εἴθε. Ἰστέον (adde ὅτι) τὸ αἲ γέγονεν ἐκ τοῦ εἴ, εὐκτικοῦ ἐπιρρήματος. Ἔστι γὰρ εἴ, ὃ σημαίνει τὸ εἴθε· τοῦτο τὸ εἲ γίνεται αἴ, τοῦ ε τραπέντος εἰς α. " Αἲ pro εἴθε est Il. Β. 371. Δ. 189. 288. Η. 132. Θ. 538. Κ. 536. Ν. 825. Π. 97. 272. 464. Χ. 346. 454. Od. Γ. 285. Δ. 697. Ζ. 244. Η. 311. 339. et sæpius. Εἰ pro εἴθε Od. Ρ. 513. Αἰ pro εἰ, Si, Il. Λ. 798. Od. Δ. 697. (at exemplum, in Od. Δ. 697. obvium, inter ea jam dedit, quæ ad αἲ pro εἴθε pertinent.) Illud quoque Homericum est, αἱ pro αὗται, Il. Β. 90. Ε. 141. 418. Ζ. 133. Od. Ζ. 317. Θ. 435. Ι. 70. al." Tittm. Etym. G.: Αἴ·
C σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα, ἀπὸ τοῦ εἴ, τοῦ σημαίνοντος τὸ εἴθε. Οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν ει δίφθογγον εἰς αι τρέπουσι, κατὰ διάλεκτον. Eust. 1581. Καὶ σημείωσαι ἐν τούτοις ὅτι τε ταὐτὸν εὐχῆς λόγῳ εἰπεῖν εἴ, καὶ αἴ, καὶ εἴθε, ὡς μυριαχοῦ φαίνεται· καὶ ὅτι οὐ μόνον θρηνητικόν ἐστιν ἐπίρρημα τὸ αἴ, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ εὐκτικόν· νοεῖται δέ ποτε καὶ *μεμπτικὸν, ὡς παρὰ τῷ Κωμικῷ ἐν τῷ, Αἶ τάλαν· ἔτι δὲ καὶ *δυσφορικὸν κατὰ τοὺς παλαιούς: 1763. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ἆ, κλητικὸν ἐπίρρημα ὂν, [illegible] καὶ τὸ ὦ, ἔχει πρὸς τῇ κλίσει, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, καί τινα πλείω ἔμφασιν ἐπὶ σχετλιασμῷ, ἢ θαύματι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ καὶ ἄλλως οἴκτῳ. Ὁμοίως δέ τινι λόγῳ, καὶ τὸ αἴ, *δυσφορικόν τέ φασιν ἐστι, καί που καὶ *μεμπτικὸν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, Αἶ τάλαν, παρὰ τῷ Κωμικῷ· εἰ καὶ ὡς τὰ πολλὰ, θρηνητικόν ἐστι. Ὅτι δὲ τὸ ἆ ψιλούμενον καὶ περισπώμενον καὶ ἀντὶ τοῦ αἴθε λαμβάνεται, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν, οἳ καὶ χρῆσιν εἰς τοῦτο παράγουσιν: 1889. Αἲ γάρ φησι τουτέστιν εἴθε.]

" Αἰβοῖ, Adv. σχετλιαστικὸν, ut οἴμοι, teste Suida " et Hesychio, i. e. Adv. s. Interjectio indignantis.
D " Aristoph. (Nub. 829.) Αἰβοῖ, τί ληρεῖς; Idem " (Pac. 544.) αἰβοῖ τάλας, Hei miser. Verum in " priore loco possit esse etiam ἐφεκτικόν. Alioqui " τίθεται etiam ἐπὶ θαυμασμοῦ, et admirantis est, " teste eodem Hes. Adhæc τάττεται ἐπὶ τῆς ἡδονῆς, " ut annotat Suid. afferens ex Aristoph. Av. (1342.) " αἰβοῖ, Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον." [Suid. Αἰβοῖ· σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα, τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ ἡδονῆς παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν· αἰβοῖ, Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον. Schol. ad Aristoph. Av. 1342.: Τὸ αἰβοῖ οὐ μόνον ἐπὶ σχετλιασμοῦ ἐστὶ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἡδονῆς, ὡς καὶ νῦν. Hesych. et Etym. M. Αἰβοῖ· ὡς οἴμοι, τίθεται καὶ ἐπὶ θαυμασμοῦ. Flor. Christ. ad Aristoph. Av. 1066. Zonar. Αἰβοῖ· ἀντὶ τοῦ φεῦ. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰβοῖ· σχετλιασμοῦ δηλωτικὸν ἐπίφθεγμα παρὰ Δωριεῦσιν. Pseudo-Herodian. Epimer. 26. Αἰβοὶ (l. Αἰβοῖ,) ἐπίρρημα σχετλιαστικόν. Schol. Aristoph. Nub. 829. (l. c.) Γελῶν λέγει τὸ αἰβοῖ. Ἔστι γὰρ ἐπίρρημα σχετλιαστικόν. Pac. 1066. Οἰ. Αἰβοῖ, βοῖ. Τρ. τί γελᾷς; " Sic optime scriptum

in A. Vulgo αἶβοῖ, αἶβοῖ, pessumdato, ob redundantem syllabam, versu." Brunck. Schol.: Αἶβοῖ, αἶβοῖ· παρεπιγραφή. Ἀκούσαντες γὰρ τοῦ χρησμοῦ, ἐγέλασαν. Γέλωτος γάρ ἐστι τοῦτο τὸ μίμημα.]

" Αἰαλλὶ ἄσας, ap. Hesych. legitur, expositum " οἴμοι, οἴμοι. Itaque αἰαλλὶ idem fuerit, quod αἶ " αἶ, s. αἲ αἶ." [Vide Interprr. ap. Albert. " Est ex Hebr. voce אללי, Væ, Heu, quæ est ejulantis, Job. 10, 15. ab ילל, Ejulavit. Cf. Triller. Obs. Cr. 491. Quare fortasse hic leg. est ἀλαλαὶ, s. ἀλελαὶ, facili lapsu." Schleusner. Mss. In Cod. Ven. legitur αἰαλιάσας.]

" Αἴας, αντος, ὁ, nomen proprium viri celeberrimi " ap. poëtas præsertim. A quo possessive Αἰάντειος " dicitur, ut Αἰάντειος οἶκος, Ajacis domus, ap. Suid. " ap. quem et Αἰάντειος γέλως proverbialiter ἐπὶ τῶν " *παραφρόνως γελώντων. Item Αἰάντειον, substan- " tive, subaudiendo μνῆμα aut tale quid, Monumen- " tum s. Tumulus Ajacis, ap. Philostr. Heroic. Dicitur " Αἰάντιος quoque, sine diphthongo. A quo Αἰαντία, " ας, ἡ, s. ἑορτὴ, Festum in honorem Ajacis agitari " solitum a Salaminiis, ἑορτὴ ἐν Σαλαμῖνι, inquit " Hesych. Item Αἰαντὶς, feminino genere, pro Αἰάν- " τειος, aut Αἰαντία. veluti Αἰαντὶς φυλὴ Athenis di- " cebatur ἡ Αἴαντος, teste Suida et Hes. Cui Ajaci " Pausan. in Atticis tradit ad suam usque ætatem " Athenis διαμεμενηκέναι τιμάς. Alioqui Αἰαντὶς pa- " tronymice dici posset etiam filia Ajacis, aut Quæ " ortum trahit ab Ajace: sicut Αἰαντίδαι ap. De- " mosth. Epitaph. dicuntur Oriundi ab Ajace, Ne- " potes s. Posteri Ajacis. Apud Suid." [et Zonar.] " legitur etiam Αἴαξ, vicinum Latino Ajax. De " etymo τοῦ Αἴας, vide in Αἰάζω." [" Αἴας, κατ' ἐξοχὴν Ajax Telamon., Wolf. præf. ad Il. p. 29. Αἴας, ad Lucian. 1, 385.: de vocab. Valck. Phœn. p. 102. Heyn. Hom. 6, 486. Αἰάντειος, Antip. S. 65. Alpheus 5. Agathias 77. Lucian. 2, 34. Boissonad. in Philostr. 433. ad Lucian. 1, 520." Schæf. Mss. Αἰαντὶς, J. Poll. 7, 110.]

[Αἴας. Etym. M. Αἴας· ὁ μὲν Λοκρὸς, παρὰ τὸ ἀΐσσω τὸ ὁρμῶ, ὁ μέλλων ἀΐξω, ἤϊξα, ἤϊξας, ἡ μετοχὴ, ἀΐξας, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ξ, καὶ συναιρέσει, Αἴας. Ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ θαρσαλέως καὶ σφόδρα αὐτὸν ἀΐσσειν καὶ ὁρμᾷν ἐν τοῖς πολέμοις. Ὁ δὲ Τελαμώνιος, παρὰ τὸ αἶ αἶ αἰάζω· θρηνητικὸν δέ ἐστιν ἐπίρρημα· ὥς φησι Σοφοκλῆς (Aj. 430.) Αἶ αἶ· τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ, Καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω. Eust. 640. Ἢ τὸ δυσοιώνιστον καὶ τῇ προφορᾷ δύσφημον, καὶ εἴ τις εἴποι κατὰ Σοφοκλῆν, δυσώνυμον τὸν Αἴαντα, ὡς δοκοῦντα παρὰ τὸ αἶ, ἢ παρὰ τὸ αἰάζειν ὀνομασθῆναι: 776. Καὶ τὸ τοῦ Αἴαντος δὲ ὄνομα, καθά φησι Σοφοκλῆς, ἐπώνυμον ἦν τοῖς ἐκείνου κακοῖς, ὡς ἀπὸ τοῦ αἶ, ἢ τοῦ αἰάζειν, οἷα παθόντος αἰαγμάτων ἄξια: 1567. Καὶ τῷ Αἴαντι δὲ τὸ ὄνομα ἐπώνυμον ἐξηνέχθη τοῖς αὐτοῦ κακοῖς κατὰ τὴν Τραγῳδίαν, διὰ τὸ αἶ, ὡς ἄξια αἰαγμάτων παθόντος αὐτοῦ.]

¶ Αἰάζω, f. ξω, Lugeo, Lamentor. Fit ab αἶ, Heu, ut docent Grammatici. Et Ajax ap. Soph. cum exclamasset αἶ αἶ, subjungit, Quis unquam putasset fore ut nomen meum congruum meis malis significationem haberet? nunc enim mihi est unde debeam terque quaterque αἰάζειν? Ubi αἰάζειν suspicor ipsum accipere pro Clamare αἶ: eodem videlicet modo quo εὐάζειν, est Clamare εὐάν: οἰμώζειν est, ni fallor, Clamare οἴμοι. Jungitur autem accusativo αἰάζω, ut in Epitaphio Adonidis, (Bion. 1, 6. et 15.) Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν ἔρωτες. Anthol. lib. 2, Αἰάζω Διότιμον, ὃς ἐν πέτραισι κάθηται, Diotimi sortem deploro. Ἐπαιάζω autem dativo jungitur, vi præpositionis ἐπί: ut ap. Lucian. ἐπαιάζω τῷ νεκρῷ.

[" Αἰάζω, Brunck. Æsch. Pers. 13. Eldik. Suspic. 33. Valck. Diatr. 20. Heyn. Hom. 4, 422. Il. 3, 243. coll. 244. Brunck. Soph. 3, 493. Αἰάσαι et ἆσαι, Boissonad. in Philostr. 619." Schæf. Mss. Cass. Dio 850. Barth. Advers. 124. 678. Schneider. ad Aristot. H. A. 3, 253. Lycophro 200. 315. 878. 972. 1079. 1088.: Æsch. Pers. 919. Blomf.: Abresch. Anim. ad Æsch. 407. Vide omnino Select. e Schol. Valck. in N. T. et cf. nos supra 349. n.]

[Αἰάζω. "Ἄζειν· τὸ στένειν. Σοφοκλῆς. Lex. Ms. SGerm. Lege αἰάζειν." Vide nos in Ἄζω. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰάζειν· τὸ κατοικτείρειν. Suid. Αἰάζειν· θρηνεῖν, ἢ τὸ κατοικτείρειν. Ἠιακότες· θρηνήσαντες. Zonar. Αἰάζειν· οἰκτείρειν, θρηνεῖν, παρὰ τὸ αἶ, σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα, γέγονεν αἰάζω, ὡς λίαν λιάζω. Ἠιακότες· θρηνήσαντες. Tittmanni Cyrill. Ἠιακότες· θρηνήσαντες. Hesych. Αἰάζει· θρηνεῖ. Αἰάζω· ἀναβοῶ, στενάζω. Αἰαζομένη, θρηνοῦσα, ἀκούουσα. Κωκύουσα corrigit Albert. Auct. Emend. " Ἀκέουσα, ut (Il. A. 34. Βῆ δ' ἀκέων.) Ἀχεύουσα." Wakef. ad marg. Sed ἀχεύω poëtis solis relinquendum est. " L. δακρύουσα, ἀχοῦσα, ἠχοῦσα, κωκύουσα, κράζουσα, στενάζουσα, αἰάζουσα. Vide infra p. 275. Cf. Eldik. Spec. Susp. 33. qui κωκύουσα legit, et Abresch. Æsch. 406." Schleusner. Mss.]

" Ἀδαΐζω, Hesychio est ἀναβοῶ, ἀναστένω, Exclamo, " Clamorem tollo, Ejulo, Gemitus et lamenta edo." " Ἀδεάζων, Hes. affert pro ἀναβοῶν, Exclamans, et " ἀναστένων, Ingemiscens, Ejulans." " Δαιάζω, " Hesychio est ἀναβοῶ, στενάζω, Exclamo, Ingemi- " sco, forsan pro αἰάζω." [Vide Interprr. ap. Albert. Etym. M. Αἰάζω· παρὰ τὸ αἶ, σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα, γίνεται αἰάζω, τὸ θρηνῶ, ὡς λίαν λιάζω. Etym. G. Αἰάζω· τὸ στενάζω, βοῶ, καὶ ἀναβοῶ, οὗ ὁ μέλλων αἰάσω. Erotian. Αἰάζειν· θρηνεῖν. Eust. 983. Τὸ δὲ ἄζετο δασύνεται ὃν λόγον ἐν ἄλλοις τὸ, ἁζόμενοι Διὸς υἱὸν, καὶ τὰ κατ' αὐτό· ψιλοῦται δέ ποτε ἄλλως ἡ λέξις, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἄζειν, τὸ ξηραίνειν, ὃ καὶ αὐτὸ προεδηλώθη, ἀλλὰ καὶ ὅτε ἆσθμά τι δηλοῖ, κατὰ τὸν εἰπόντα, ὅτι ἄζειν, τὸ ἀθρόως προσπνεῖν τῷ στόματι θερμόν· ἐξ οὗ ἴσως καὶ τὸ αἰάζειν γίνεται, ὅπερ οὐκ ἄλλο τὸ θρηνεῖν δηλοῖ, ὡς ἀλλαχοῦ γέγραπται: 127. Ὥσπερ παρὰ τὸ αἶ ἐπίρρημα γίνεται τὸ αἰάζω, καὶ παρὰ τὸ ὤ, ὤζω ἐν Αἰσχύλῳ, ἐξ οὗ τὸ οἰμώζω, οὕτω παρὰ τὸ οἶ, οἴζω, ἐξ οὗ παράγωγον οἰζύω, καὶ κατὰ διάλυσιν, ὀϊζύω.]

Αἴαγμα, τὸ, Gemitus, Lamentatio. Eust. Αἴαντα dictum ait παρὰ τὸ ἄξια αἰαγμάτων παθεῖν, Ex eo quod passus esset digna gemitibus. [" Valck. Phœn. p. 121. Anim. ad Ammon. 117." Schæf. Mss. Suid. Αἴαγμα· θρῆνος, καὶ σύντριμμα. Zonar. Αἴαγμα· ὁ θρῆνος, ἔαγμα δὲ τὸ σύντριμμα, ψιλόν. " Hinc corrige Suid., qui utrumque confundit, nihil monente Kust. Sed illum jam emendavit Valck. (l. c.)" Tittm. Vide nos supra 933. c.]

[* Αἰαγμός. Abresch. Æsch. 406.]

Αἰακτὸς, ἡ, ὸν, Deflendus, Gemitu dignus, Lamentabilis, Luctuosus, Lugubris. Citatur ex Aristoph. [Ach. 1194. Æsch. Pers. 928. ubi Schol. * θρηνητός: 1069. Αἰακτὸς εἰς δόμους κίε, " Lamentationes edens," Blomf., an recte, viderint alii: Sept. c. Th. 846. Ἰὼ δ' αἰ-Ακτὰ πήματ' οὐ λόγῳ, ubi Schol. θρηνητικά. " Potius θρηνητέα. Namque illud activam vim habet." Maltb. Lex. Gr. Pros. 28. " Αἰακτὸς, Lamentabilis, ab αἰάζω, quod ab αἶ, ut ὤζω ab ὦ. Vide ad v. 8. ubi citare debueram Valck. Diatr. 21. (adde Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 302. et nos supra 349. n.)" Blomf.]

Δυσαίακτος, ὁ, ἡ, Graviter aut Miserabiliter defletus. Id enim puto hic significare δύς. Exponitur tamen et Qui non facile lugetur, ut δὺς difficultatem indicet: secundum quem sensum interpretarer, Cui vix luctus ullus par esse potest, Qui vix satis lugeri potest. Citatur ex 3 Macc. (6, 31.) Ἀντὶ πικροῦ καὶ δυσαιάκτου θανάτου. Simili etiam voce exponitur, videlicet * δυσθρήνητος. Redditur et Lugubris, ut sit pro simplici αἰακτός. || Item signif. activa, Qui non facile luget, ἀσυμπαθής. [" Δυσαίακτος, Valde miserabilis et lugubris, Dignus qui ab omnibus graviter lugeatur et defleatur. Neglexit Biel. notare in Thes. suo hoc adjectivum, quod 3 Macc. 6, 31. occurrit, Ἀντὶ τοῦ πικροῦ καὶ δυσαιάκτου, Cod. Alex. δυσατάκτου ex aperto vitio, μόρου, κώθωνα σωτήριον συστησάμενοι, Loco acerbæ h. e. miseræ et lugubris mortis, convivium pro salute reddita instruebant. Suid. Δυσαιάκτου· * δυσθρηνήτου. Δὺς auget h. l. significationem adjectivi, ut in δυσθρήνητος, δυσαλγὴς Gravem atte-

rens dolorem. Cf. etiam HSt. Thes." Schleusner. Lex. in Interprr. Gr. V. T. Spicil. Hesych. Δυσδιάκτου· * δυσθρηνήτου. " L. δυσαιάκτου." Soping. Salmas. " L. δυσδιαλλάκτου e Suida, quamvis idem paulo post habeat δυσαιάκτου. Vide Δυσεξάλλακτα." Is. Voss. " Δυσαιάκτου etiam legit Kust. ut δυσαίακτον ap. Suid. mavult, pro δυσδιάλλακτον. Sup. Αἰάζει· θρηνεῖ. Cf. Phavor. Ut dubio res careat, notandum, respexisse Hesych. ad 3 Macc. 6, 31. Ἀντὶ πικροῦ καὶ δυσαιάκτου μόρου. Qui locus omissus in Concord. Gr. Tromm. Vide quæ dixi ad v. Δρακός." Albert.]

[* Φιλαίακτος, ὁ, ἡ, Lugubris. Æsch. Suppl. 810 =799. φιλαιάκτων κακῶν.]

[* " Αἴασμα, Moschop. de Rat. Exam. Or. 171." Kall. Mss.]

[* " Αἰασμὸς, Bos. in Aq. Jerem. 25, 30." Valck. Mss.]

[* Αἰαστὴς, ὁ, E cruore Ajacis natus, ut Dalecampius vertit Nicandri Fr. 2, 31. Ἶρις δ' ἐν ῥίζῃσιν ἀγαλλίδι ἠδ' ὑακίνθῳ Αἰαστῇ προσέοικε, de quo loco vide notata in Ἀγαλλὶς, et Ἀνθέρικος.]

[* " Αἰαστὸς, Ruhnk. ad H. in Cer. 7. ('Καὶ ἀγαλλίδας, ἠδ' ὑάκινθον. Nicander ap. Athen. 683. Ἶρις δ' ἐν ῥίζῃσιν ἀγαλλίδι ἠδ' ὑακίνθῳ Αἰαστῇ προσέοικε. Sic locum bene correxit Soping. ad Hes. v. Ἀγαλλίς.)" Schæf. Mss. At Schneider. nobiscum illud αἰαστῇ format ab αἰαστὴς, quam vocem vide: forsan male, sed viderint alii.]

[* Ἐξαιάζω, " Musgr. Troad. 219." Schæf. Mss.]

Ἐπαιάζω, Allamentor, Illacrymor. Lucian. (1, 240.) de hyacintho loquens, Καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἁπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. [Schol. ἐπιθρηνοῦντα, ἐπιτραγῳδοῦντα.] Idem in libro De luctu, Ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. In Epitaphio Adonidis, cujus auctor putatur Bion, repetitur aliquoties hic versus, Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες. [Vide Αἰάζω. " Wakef. S. C. 4, 22. Jacobs. Anth. 12, 111." Schæf. Mss.]

" Ὑπαιάζω, q. d. Sublamentor. Affertur ex Epigr." [adesp. 419.]

¶ Αἰανὸς, ἡ, όν, vel Αἰανὴς, έος, ὁ, ἡ, Gravis et acerbus, vel, Luctuosus. Nam Pind. Schol. vult esse αἰανὸς ab αἶ αἶ factum, quem secutus, pono hoc in ordine hanc vocem. Ponit et aliam etymologiam, videlicet ab αἰέν: nam exponens hæc Pind. verba, (Isthm. 1, 69.) Γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων Λιμὸν αἰανῆ τέταται, ait λιμὸν αἰανῆ appellari vel Famem gravem et molestam, ab αἶ αἶ: vel Perpetuam, ab αἰέν. At Soph. Scholiastes in hæc ex Electra verba (506.) Ὡς ἔμολες αἰανὴ Τᾷδε γᾷ, vult contra ex hoc nomine factam esse illam particulam αἶ: et esse hic αἰανὴ pro θρηνητικὴ, Lamentabilis, Luctuosa. Idem tamen in hoc Ajacis hemistichium (672.) Νυκτὸς αἰανὴς κύκλος, ait αἰανὴς κύκλος sonare ὁ σκοτεινὸς vel ἀδιάλειπτος. Tenebrosus, vel Perpetuus, nullam etymologiam ponens. In qua expositione obiter animadvertendum est, illum non αἰανῆς legere, ut sit genitivus femininus ab αἰανὸς, qui jungatur cum νυκτὸς, sed αἰανὴς in nominativo, primæ declinationis nominum contractorum. Hesych. habet duntaxat, Αἰανόν· χαλεπὸν, αἰνόν: fortasse intelligens αἰανὸν esse id nomen unde per syncopen factum fuerit αἰνόν.

[Αἰανής. " Νυκτὸς αἰανὴς κύκλος. Vulgo αἰανῆς. Suid. in hac voce et hanc et alteram scripturam αἰανὴς affert. Tertiam etiam extitisse e Phavorino conjicias, qui sic scribit: Αἰανὴς κύκλος, καὶ αἰανὴς, ὁ σκοτεινὸς, καὶ αἰανὸν, τὸ δεινὸν καὶ χαλεπόν. Zonar. Αἰανός· σκοτεινός. Σοφοκλῆς· Νυκτὸς αἰανὸς, ita Cod. K., κύκλος. Ἡ * θρηνητῆς, (l. θρηνητικῆς, cum Lobeckio ad Ajac. p. 319. Error e compendio scribendi ortus est.) ἀπὸ τοῦ αἰάζω, τὸ θρηνῶ. ('Αἰανῆς. Sic enim recte emendatum est pro vulg. αἰανής. Quamvis Schol. sic legit; explicat enim ὁ σκοτεινός: et αἰανὴς quoque occurrit, ut ap. Pind. Pyth. 1, 161. αἰανὴς κόρος, ubi Schol. ἤγουν αἰώνιος καὶ διηνεκής. Isthm. 1, 70. Sed ibi Schol. Αἰανῆ δὲ, οἱ μὲν τὴν χαλεπὴν, παρὰ τὸ αἶ, αἶ, οἱ δὲ τὸν διηνεκῆ λιμὸν, παρὰ τὸ αἰέν. Adde Pyth. 4, 420. Isthm. 3, 4. Sed So-

A phocli usitatum αἰανὸς, ut in Electra 506. ἱππεία αἰανὴ, ubi Schol. θρηνητική, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ αἶ, αἶ. Tertiam lect. exhibere videtur Cod. K. habet enim αἰανὸς κύκλος, indice glossæ deceptus.' Tittm.) Quanquam dubito, an hic e Suida corrigendus sit, ap. quem hæc ita leguntur: Αἰανὴς κύκλος· σκοτεινὸς, ἀδιάλειπτος. Σοφοκλῆς· Νυκτὸς αἰανὴς κύκλος. Ἡ αἰανῆς, θρηνητικῆς, παρὰ τὸ αἰάζω, τὸ θρηνῶ. Prætuli ego in Sophocle, quod plus auctoritatis habere videbatur. Nam satis usitata vox est αἰανὴς, vel Ionice αἰηνὴς, quæ nunc Perpetuum significat, ut ap. Æsch. Eum. 575. (Πόλιν τε πᾶσαν εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον, ubi Schol. διηνεκῆ, παρὰ τὸ αἰεὶ,) nunc Gravem, ut sæpissime. Exempla attulit Blomf. ad Æsch. Pers. 935. ('Ἵετ' αἰανῆ καὶ πανόδυρτον * Δύσθροον αὐδάν. Αἰανὴς, Noxius. Αἰανὴν Edd. αἰανῆ Med. Recte. Sup. 639. Ἦ ῥ' ἀΐει μου μακαρίτας * ἰσοδαίμων βασιλεὺς Βάρβαρα σαφηνῆ Ἱέντος τὰ παναίολ' αἰ-Ανῆ * δύσθροα * βάγματα. Eum. 940. Μηδ' ἄκαρπος αἰανὴς ἐφερπέτω νόσος. In Soph. Aj. 672. pro νυκτὸς αἰανῆς B κύκλος, leg. e Suida αἰανὴς κύκλος, et αἰανὴς pro αἰανὴ Electr. 506.' Ubi tamen Hermann. tacite dedit αἰανὴ, in nota scribens: 'Non opus, ut αἰανὴ cum Erfurdtio de diuturnitate intelligatur, et non potius Gravem putetur significare.') Qui alteram formam, αἰανὸς, cujus unum, quod sciam, satis certum exemplum in Soph. El. (l. c.) extat, corrigendam arbitratur. Non ausim accedere, cum etiam Hesych. scribat: Αἰανόν· χαλεπὸν, αἰνόν. (Ubi v. Albert. Adde et Pseudo-Herodian. Epimer. 26. Αἰανόν· τὸ χαλεπὸν καὶ σκοτεινόν: Etym. M. Αἰανόν· δεινὸν, χαλεπόν. Tittmanni Cyrill. Αἰανόν· κακὸν, χαλεπὸν, δεινόν.) Ac revera αἰανὴς et αἰανὸς idem esse, atque ex eadem origine natum videtur, unde αἰνὸς est: quod, nisi fallor, ab αἰεὶ deductum primo Diuturnum, deinde Diuturnitate molestum et grave, ideoque Tædii plenum significabat." Hermann. Sed, cum unum eundemque poëtam in hac fabula αἰανὴς, in illa autem αἰανὴ scripsisse nobis parum probabile videatur, cum Blomfieldio in Electræ loco leg. esse C αἰανὴς pro αἰανὴ censemus. Æsch. Eum. 419. Ἡμεῖς γάρ ἐσμεν νυκτὸς αἰανῆ τέκνα, ubi Schol. σκοτεινὰ, ἢ * θρηνητικὰ, καὶ αἰάζειν ποιοῦντα. " F. αἰανῆς, Antiquæ." Stanl. " Αἰ εἰνῆ Ald. Αἰανῆς Turn. quod et verius censet Heath. et monet ita legisse videri interpretem. Nec aliter Schutz. Herm. idque receptum velim." Butler. " Ut de illis Eumenides, Or. 408. Ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας. Anecd. Gr. Villoisoni 1, 151. Κατὰ δὲ Αἰσχύλον μόνον, Ἐριννύες Νύκτος αἰανῆς τέκνα. Porro similiter locutus est Soph. Aj. (l. c.) Νυκτὸς αἰανῆς κύκλος. Σκοτεινὸς ibid. Schol. ut Æschyleus." Wakefield. Æsch. Eum. 481. ἰὸς ἐκ φρονημάτων Πέδῳ πεσὼν ἄφερτος αἰανὴς νόσος, vertit Stanl. Haud ferendus æternus est morbus, et in Cur. secundis, Virus i. e. Sanguis cadens in terram de industria est lues perpetua: 675. καὶ τάδ' * αἰανῶς μένοι Στέργειν τὰ πιστὰ τῶνδε τοὺς ἐπισπόρους, ubi Schol. δι' αἰῶνος. " Δι' αἰῶνος Guelph. Αἰῶνος Ald. Rob. utrumque forte (imo proculdubio,) debetur glossatori. Cf. an- D notata in Nott. Var. Philol. ad v. 575." Butler. Conjicit hic αἰανὴς Heyn. in Pind. Indice. An leg. αἰανὲς ex Etym. M. Αἰῆνες· ἀεὶ, διόλου? Lycophron 928. αἰανῆ θεὸν Λοιβαῖσι κυδανοῦσι καὶ θύσθλοις βοῶν, ubi Tzetz. ὥσπερ εἰ θεὸς αἰώνιος ὑπῆρχεν. " Αἰανῆ vel ab αἶ, aut αἰάζω, passive, Quem semper lugebunt, Horat. 1, 24, 9. Flebilem: vel ab ἀεὶ, i. q. ἀΐδιον, Quem postea semper ut deum honorabunt, ut ap. Æsch. Eum. 569. εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον. Cf. Albert. ad Hes. v. Αἰανόν." Muller. " Αἰανὴς, Toup. Emend. 2, 139. Musgr. ad Hec. p. 152. a. Lobeck. Ajac. (l. c. 'Νυκτὸς αἰανῆς. Ita Zonar. Tzetz. ad Hesiod. p. 54. Suid. v. Λευκὴ ἡμέρα, Stob. S. 145. p. 455.') Αἰανὸς, Fischer. Palæph. p. lxix. p. 51. it. Ind. v. Αἴνιγμα, (ubi citatur Eust. Od. Ξ. p. 1769. Βούλονται γὰρ οἱ λοχῶντες κρύπτεσθαι καὶ λανθάνειν, ὡς εἰ καὶ ὑπὸ σκότῳ αἰανῷ ἦσαν.)" Schæf. Mss.]

[* " Δυσαιανὴς, Calamitosus," Blomf. ad Æsch. Pers. 285. Ἴυζ' ἄποτμον βοὰν δυσαιανῆ Πέρσαις Δάοις, ubi Schol. A. * δυσθρήνητον, B. δυστυχῆ καὶ * δυσθρή-

νητον· αἰάζω γὰρ τὸ θρηνῶ.] " Ἀεινέους, Hesych. affert pro οὐ προσηνεῖς, βλα- " βεροὺς, Non mites, nec benignos, Noxios." " Ἀεί- " νη, Hesychio * μεγαφόρον, quod et δεῖνες nominari " dicit. Sed mendosa hæc videntur." [" L. μέγα, ἄφο- ρον, et loco ἀείνη f. l. ἀείνης, vel ἀήνης." Schleusner. Mss.] " Ἀηνὰ, Hesychio δένδρα μικρὰ, ἄκαρπα, Arbo- " res parvæ, quæ nihil fructus ferunt, Arbusculæ in- " frugiferæ, Arbusta sterilia." " Ἀηνὲς, Suidæ τὸ ἀΐ- " διον, τὸ λαμπρὸν, Perenne, Clarum. Apud He- " sych. vero legitur Ἀῆνες· ἀΐδιον, λάβρον, ἄθλιον." [Zonar. Ἀηνές· τὸ ἀΐδιον, τὸ λαμπρόν. " Consen- tiunt Codd. mei cum Suida. Sed Hesych. male: Ἀῆνες· ἀΐδιον, λαβρὸν (imo rectius ibi legitur λάβρον,) f. l. λαμπρὸν, ad quem vide VV. DD. Puto idem esse quod αἰηνές." Tittm.] " Αἰηνὰ, dicuntur τὰ " μικρὰ τῶν δένδρων, Parvæ arbores, Arbusculæ, " teste Hesychio, subjungente, ἄλλοι δὲ αἰῆνες, i. e. " Alii vero Αἰῆνες dicunt pro hoc Αἰηνά. Supra " habuimus Ἀηνὰ ex Eodem in eadem signif. Vide " et sequens Αἰηνές." [Etym. M. Αἰηνά· τὰ μικρὰ τῶν δένδρων, καὶ ἄκαρπα, οἱ δὲ, τὰ ξηρὰ, ἄλλοι αἰῆνες, αἰώνιον, καὶ τὸ βλαβερόν.]

" Αἰηνὲς, Etymologo τὸ δεινὸν καὶ πολύστονον, Di- " rum et lamentabile: afferenti ex Archilocho, Προῦ- " θηκε παισὶ δεῖπνον αἰηνὲς φέρων, additque, deriva- " tam esse hanc vocem ab αἶ αἶ. Verum et pro αἰώ- " νιον accipi posse ait, quoniam, inquit, κατὰ τοῦτο " οὐκ ἔστι φαγεῖν τὸν ἀποθνήσκοντα. Οὕτω Μεθόδιος. " Itidemque in Lex. meo vet. αἰηνὲς exp. αἰεὶ, διόλου," [et sic Etym. M.] " Semper, Jugiter: addente " tamen, alios αἰηνὲς accipere pro αἰώνιον, item pro " τὸ κατακαῖον, βλαβερόν." [Τὸ κατακαῖον in Etym. M. desideratur.] " Quibus subjungit, καὶ αἰηνὰ, τὰ " μικρὰ τῶν δένδρων καὶ ἄκαρπα· οἱ δὲ τὰ ξηρά. Unde " fit ut suspicer ap. Hesych. post ἄλλοι δὲ, in loco " citato in præcedente Αἰηνὰ, inserendum esse ξηρά: " et subjungendum postea veluti novum vocabulum, " Αἰηνὲς, αἰώνιον, βλαβερόν. Supra Αἰηνές." [De omnibus his glossis vide Interprr. ap. Albert. et Schneider. Lex. Archilochi Fr. extat p. 319. Gaisf.; p. 92. Liebel. qui hæc notavit:—" V. αἰηνὲς autem e sententia Etymolog. παρὰ τὸ αἶ αἶ, ἢ τὸ αἰώνιον du- citur, unde et duplex ejus significatio, τοῦ αἰνὸς vel δεινὸς, et τοῦ αἰώνιος, et eadem vox est, quæ alias αἰανὴς et αἰανὸς scribitur, mutato per Ionismum α in η. Æsch. Pers. 635. (l. c.) Luctuosam doloris et ejulationis plenam vocem interpretatur Schutz. ubi i. q. αἰνὸς, δεινὸς est, et forte ab αἰνὸς quoque epen- thesi τοῦ α factum. Sed alteram signif. τοῦ αἰώνιος habet ap. Eund. Eum. 413. 569. item 476. 940. (ll. cc.) Hinc forte ab ἀεὶ, αἰεὶ derivandum."]

ΑΙΓΛΗ, ἡ, Fulgor, Splendor, Nitor. Χαλκοῦ αἴγλη, Il. B. (458.) ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο Αἴγλη παμφα- νόωσα. Item αἴγλη solis aut lunæ, Od. Δ. (45.) Ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης. Qui versus re- petitur et Od. H. (84.) Cicero αἴγλην interpretatur Lumen, cum ὀλίγῃ αἴγλῃ de stellis dictum ab Arato, reddit Tenui cum lumine. Est autem poëticum vocabulum, usurpatum tamen et in prosa, ut ab Aristide in Romæ Encomio, Πόλεις τε οὖν ἤδη λάμ- πουσιν αἴγλῃ καὶ χάριτι.

Αἴγλη est etiam Placentæ genus. Item Sacrifi- cium quoddam, quod Delphos mittebatur. Item Ja- ctus alearius, ut e Pausania Eust. refert. Hesych. ait esse nomen Mali jactus alearii.

Αἴγλη, Proprium nomen filiæ Panopei, quam sibi Theseus, Ariadne relicta, adjunxit, ut Plut. in The- seo. Item, Ægle Naiadum pulcherrima, ap. Virg.

[" Αἴγλη, Ruhnk. Ep. Cr. 79. (afferens ex Aristide Or. in Æg. Pelag. 250. Περιλάμπεται μὲν αἴγλῃ πᾶσα ἡ ταύτῃ θάλασσα.) Valck. Diatr. 290. ad Mœrin 184. Toup. Opusc. 1, 427. Dorv. ad Char. 293. Musgr. Troad. 550. Jacobs. Anth. 9, 393. Hemst. ad Plut. p. 235. Musgr. Ion. 285. Wakef. Phil. 830. Eum. 54. 390. Brunck. Soph. 3, 493." Schæf. Mss. Soph. Œd. T. 208. J. Poll. 2, 63. Ὀφθαλμοὶ— μαρμαρυγὰς ἀφιέντες, αἴγλην, αὐγήν: 3, 72. de amante et amato, Λαμπρότης, στιλπνότης, αἴγλη, καλλονή: 4, 155. Σχήματα ἀστέρων—φῶς, ἔλλαμ- ψις, ἔκλαμψις, αὐγὴ, αἴγλη, ἀστραπή.] " Αἴγλη, " Hesychio est non solum λαμπηδὼν, λαμπρότης, αὐ- " γὴ, φῶς, sed etiam χιτὼν, ap. Soph. in Tereo: " χιτὼν et πέδη, ap. Epicharm. in Bacchis. || Idem " αἴγλας dicit esse ἀμφιδέας, καὶ ψέλλια τὰ περὶ τὴν " ὕννιν τοῦ ἀρότρου, quæ et αἰγλία infra appellat. " || Αἶγλα s. αἴγλα μυστιλὴ, i. q. μυστίλη, Panis ex- " cavatus, quo pulmentum, legumina aut tale quid " haurimus. Poll. 6, 12," [s. 87. ubi hodie legitur, Ἐμοὶ δὲ καὶ τὴν καλουμένην * νέγλαν μυστίλην ἥδιον καλεῖν, ἢ * νίγλαν. Sed Salmas. corrigit * λίγλαν. Vide nott. J. Poll. 5, 100. de muliebris mundi nomi- nibus, Καὶ αἴγλην, καὶ πέδην, καὶ περισκελίδας, ὡς καὶ Μένανδρος, καὶ Νικόστρατος, οἱ κωμῳδοδιδάσκαλοι. " De αἴγλαις et Hesych. Αἴγλας· ἀμφιδέας, καὶ ψέλ- λια, τὰ περὶ τὴν ὕννην τοῦ ἀρότρου. Sed quid volunt ea quæ sequuntur? Ἄγλη χίδων, Σοφοκλῆς Τηρεῖ, χι- τὼν, καὶ πέδη παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Βάκχαις. Sylb. emendat, χιτών. Sed certe et e serie literarum vide- tur leg. αἴγλη. An itaque ita restituendus locus? Αἴγλη· χλιδὼν Σοφ. &c. sed rectius audiam alios." Jung. " Αἰγληχλίδων. Leg. Αἴγλη· χλιδὼν, Scal. Salm. Jung. (l. c.) vel χιτὼν, Jun. Soping. Heins. Sylb. ad oram libri sui; HSt. Thes. Ind. Similiter Stephanius. Ita alibi coaluerunt voces, ut in Αἰλαν- λαίαι, Αἰψελλίζουσαι etc. ' Πέδη, f. παιδία, (vole- bat παιδιὰ,) Meurs. de Lud. Græc. p. 4.' Schr. Meursius l. c. non corrigit Hesychium, sed citat Sui- dam, ap. quem αἴγλη—ἔστι καὶ παιδιά τις. Ego nihil muto. Cf. sup. Αἴγλας, et inf. Πέδαι, et Πέδη." Albert. Brunck. Lex. Soph. sic tacite correxit: Αἴ- γλη· χιτὼν, Σοφ. Τηρεῖ, καὶ πέδη παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Βάκχαις. Imo rectius nulla voce, nulla litera vel demta, vel addita, scripseris: Αἴγλη· χλιδών. Σοφο- κλῆς Τηρεῖ, χιτών· καὶ πέδη, παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Βάκ- χαις. Nam sic Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἴγλη· λαμπηδὼν, αὐγὴ, φέγγος, φῶς. Καὶ ἡ θυσία δὲ ἡ ὑπὲρ τοῦ κατακλυσμοῦ εἰς Δελφοὺς ἀπαγομένη αἴγλη ἐκαλεῖτο. Καὶ ποπάνου τι εἶδος, ἐν ᾧ διεπλάσσετο εἴδωλα. Καὶ βόλος φαῦλος κυβευτικὸς αἴγλη ἐκαλεῖτο. Ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη. Καὶ τοῦ ζυγοῦ τὸ * περίμεσον. Καὶ παιδιά τις ἐκαλεῖτο αἴγλη. Καὶ ὁ Ἀσκληπιός. Καὶ χλιδὼν δέ τις οὕτως ἐκαλεῖτο. Ἔνιοι δέ φασι ση- μαίνει καὶ τὸν * περιπόδιον κόσμον, ἢ τὸν ἀμφιδέα, ἢ ἁπλῶς ψελλίον. Σημαίνει δὲ καὶ τὴν πέδην ἡ αἴγλη, ὡς παρ' Ἐπιχάρμῳ. Hesych. Αἴγλαις· λαμπηδόσι, λαμπρότησιν. Αἴγλη· λαμπηδὼν, αὐγὴ, φῶς, λαμ- πρότης, ἔστι δὲ καὶ βόλος φαῦλος κυβευτικός. Eust. 823. Πανσανίας γοῦν φησὶν ὅτι ἀκτὶς καὶ οἰκέτου ὄνομα, καὶ ἀγγελοῦ δὲ, ἐφ' οὗ οἱ ὕβολοὶ ῥιπτοῦνται. Οὕτω δὲ καὶ αἴγλη οὐ μόνον ἡ λαμπηδὼν, ἀλλὰ καὶ ποπάνου εἶδος κατὰ Πανσανίαν, καὶ θυσία τις πεμπομένη εἰς Δελφοὺς, καὶ κυβευτικὸς βόλος. Ἕτερος δέ τίς φησιν, ὅτι αἴγλη, ὄνομα κυβευτικοῦ βόλου φαύλου. Suid. Αἴγλη· βόλος κυβευτικὸς, λαμπηδὼν, αὐγή. Κρατῖνος. Καὶ πο- πάνου εἶδος δηλοῖ, καὶ θυσίαν, ὥς φησι Λεαγόρας. Ἔστι καὶ παιδιά τις· ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη οὕτω καλεῖται, καὶ ὁ Ἀσκληπιός. Zonar. Αἴγλη· αὐγὴ, λαμπηδὼν, ἢ βόλος κυβευτικὸς, δηλοῖ δὲ καὶ ποπάνου εἶδος, καὶ θυσίαν, καὶ ἡ σελήνη οὕτως καλεῖται, καὶ ὁ Ἀσκληπιός. " Vide H. Junii Anim. 2, 4." Tittm. Etym. M. Αἴ- γλη· παρὰ τὸ ἀΐσσω, τὸ ὁρμῶ, καὶ τὸ λίαν. Πάνυ γὰρ ὁρμητική ἐστιν ἡ αἴγλη. Σημαίνει δὲ τὴν λαμπηδόνα. Οὕτως εὗρον ἐν Ἐπιμερισμῷ τοῦ Ψαλτηρίου: 409. Ἀπὸ τοῦ ζεύξω ζεύγλη, ὡς ἀπὸ τοῦ αἴξω αἴγλη. Etym. G. Αἴγλη· παρὰ τὸ αἴθον, ὅπερ δηλοῖ τὸ καιόν: 229. Παρὰ τὸ ζεύγω ζεύγλη, ὡς αἴξω αἴγλη μετὰ τῆς συναι- ρέσεως. Niceph. Gregoras ap. Hermann. Gr. Gr. 322. Κρεῖττον λέγειν κίγλην ἢ κίχλαν· τὰ γὰρ εἰς λα λήγοντα θηλυκὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ἕτερον λ προσ- λαμβάνει πρὸ τοῦ λ, καὶ οὐχ ἕτερον σύμφωνον, οἷον Σκύλλα, Κίλλα, κόλλα, βδέλλα, ἅμιλλα. Τὰ δὲ εἰς λη οὐχ ὁμοίως ἔχουσι, οἷον ὁμίχλη, φύτλη, γενέθλη, αἴγλη, τρώγλη, τρίγλη, κίχλη.]

[Αἴγλη. Suid. Αἴγλης (l. Αἴγλης) Χάριτες· πιθανῶς ἐγενεαλόγησαν τὰς Χάριτας, ἐπεὶ τὰς Χάριτας λαμπρὰς εἶναι δοκεῖ. " Rectius Hesych. Αἴγλης Χάριτες· πιθα- νῶς ἐγενεαλόγησαν τὰς Χάριτας Αἴγλης καὶ Ἡλίου, ἐπεὶ τὰς Χάριτας λαμπρὰς εἶναι δεῖ. Hinc Suid. supplen-

dus est." Kust. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἴγλης Χάριτες· πιθανῶς ἐγενεαλόγησαν τὰς Χάριτας Αἴγλης δὲ Ἥλιος (l. καὶ Ἡλίου,) ἐπεὶ τὰς Χάριτας λαμπρὰς εἶναι δεῖ. "Ex Antimacho fortasse. Sic enim Natalis Comes Mythol. 4, 15. ('homo in citandis veterum scriptis fidei sublestissimæ,' inquit Schellenberg. ad Antimachi Reliq. 32.):—'Antimachus, antiquissimus poeta, Gratias Ægles et Solis filias esse censuit.' Æglen non matrem, sed sororem natu maximam Hesiodi auctoritate venditat Seneca de Benef. 3. Sed illum florentissimæ memoriæ confidentia lapsum esse concedendum est. Aglaïen quippe scribere voluit." Perger. "Pausan. Bœot. 35. p. 781. Ἀντίμαχος δὲ οὔτε ἀριθμὸν Χαρίτων, οὔτε ὄνομα εἰπὼν, Αἴγλης εἶναι θυγατέρας καὶ Ἡλίου φησὶν αὐτάς. (Per Αἴγλης intelligi debet Lunæ. Huc respiciebant Grammatici ll. cc.: Αἴγλη· καὶ ἡ σελήνη.) In mytho tali, totque poëtarum diversis ingeniis informato, qualis ille Gratiarum fuit, nequaquam mirum, tam multa reperiri dissidia, de quibus disertius Pausan. l. c. Etenim quidvis fingere poëtis maxime liberum in iis fabulis erat, quæ non essent solenni religione sacratæ. Itaque Antimachea narratio non nisi allegorica videatur, eamque ap. reliquos scriptt. frustra quæsiveris, nisi forte ap. Phurnut. de N. D. 15. Ἔνιοι * Εὐάνθην ἔφασαν τὴν μητέρα τῶν Χαρίτων εἶναι, τινὲς δὲ Ἀγλαΐην, quod posterius nomen in Αἴγλην ex Antimacho docte mutat Gale. Attamen vulgatam tuetur Eudocia 430. ubi Phurnutum ad verbum descripsit. Lacedæmoniis, quibus duæ tantum Gratiæ erant, altera dicebatur Φαεννὰ, quod nomen cum poëtæ nostri fictione non male congruit: Pausan. Lacon. 254." Schellenberg. ad Antimachi Reliq. 100. Schol. Aristoph. Pl. 701. Ἐπεὶ καὶ Ἕρμιππος ἐν τῷ πρώτῳ Ἰάμβῳ τῶν Τριμέτρων Ἀσκληπιοῦ καὶ Λαμπετίας τῆς Ἡλίου λέγει Μαχάονα, καὶ Ποδαλείριον, καὶ Ἰασὼ, καὶ Πανάκειαν, καὶ Αἴγλην νεωτάτην. "Æsculapii filias eodem, atque Hermippus, ordine proponit Aristid. 1, 82. ('1, 46. Oxon. Οἷς Ἰασώ τε, καὶ Πανάκεια, καὶ Αἴγλη σύνεστι, καὶ Ὑγίεια, ἡ πάντων ἀντίῤῥοπος, Ἠπιόνης δὴ παῖδες ἐπώνυμοι, ut h. l. egregie emendavit Valck. Diatr. 290.' Jacobs. Anth. 8, 390., a Schæf. Mss. indicatus:) alio Plinius 15, 11. p. 600. et Suid. in Ἠπιόνη: illi Ὑγίειαν, Hygiam, Ὑγείαν, hic insuper Ἀκεσὼ adjiciunt. Notandum vero, non filiam solum, sed et ipsum patrem, si Suidæ (aliisque Grammaticis) fides constat, Αἴγλην vocari. Apud Hesych. certe: Αἰγλαήρ· Ἀσκληπιός. Quod, Casaubono etiam judice, Laconicum aliquid sapit, neque aliud est, quam, demta dialecti forma, * Αἰγλήεις. ('Meurs. Misc. Lacon. 1, 3.' Schleusner. Mss.) Non longe abit ejusdem Hesychii Ἀγλαόπης· ὁ Ἀσκληπιὸς, Λάκωνες, ubi jam Lacedæmoniis id nomen diserte tribuitur. (Cf. Αἰγλήτης.) Hinc suspicetur aliquis, Suidam (aliosque Grammaticos) peccasse, et, dum mendosum Codicem sequitur, Αἴγλην dedisse, qui potius scribi debuerat Αἰγλήεις." T. H.]

[Αἴγλη. Empedocles Physic. 2. p. 522. Ἡ δὲ χθὼν ἐπίηρος ἐν εὐστέρνοις χοάνοισι, Τῶν δύο τῶν ὀκτὼ μορίων λάχε Νήστιδος αἴγλης, Τέσσαρα δ' Ἡφαίστοιο· τὰ δ' ὀστέα λευκὰ γένοντο. "Aërem et aquam nominabat Νῆστιν αἴγλην. Νῆστιν μὲν, διὰ τὸ ὑγρὸν, ἀπὸ τοῦ νάειν καὶ ῥεῖν· αἴγλην δὲ, ὡς διαφανῆ, ut inquit Simplic. ad Aristot. de Anima 1. p. 18. b. Jo. Philoponus ad eund. loc. p. 41. a.: Σημαίνει δὲ διὰ μὲν τῆς Νήστιδος, παρὰ τὸ νάειν, τὸ ὑγρὸν τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ ἀέρος· διὰ δὲ τῆς αἴγλης, τὸ διαφανές. Possumus in hac interpretatione acquiescere. Quanquam, cum Ægle ap. Virg. Ecl. 6, 21. sit Naiadum una, formula Empedoclea videatur potius Aquam solam significare. Dubium enim est, utrum nominativus constituendus sit Νῆστις αἴγλη, id quod a vett. Grammatt. factum videmus, an potius Νήστιδος αἴγλη, h. e. Νῆστις αἰγλήεσσα." Sturz. 317.]

[Αἴγλη. Soph. Œd. Tyr. 195. Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλᾶν Βέλη θέλοιμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι, Ἀρωγὰ προσταθέντα, τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος αἴγλας, ξὺν αἷς Λύκι' ὄρη διᾴσσει. "Αἴγλας πυρφόρους H. Est., après avoir traduit αἴγλη par Fulgor, Splendor, Nitor, nous cite ensuite αἴγλη 'solis aut lunæ,' ἠελίου ἠὲ σελήνης, d'après Hom. Od. 4, 45. D'après cette explication, qui n'explique rien, et qui ne montre αἴγλη que pris en bonne part, quel sens donner à αἴγλας πυρφόρους de Sophocle? X donne Radios, et le Schol. Grec βέλη. (Adde Triclin., cujus hæc sunt verba: Καὶ τὰς πυρφόρους καὶ καυστικὰς αἴγλας τῆς Ἀρτέμιδος, ἤτοι τὰ βέλη, σὺν αἷς διαΐσσει καὶ διέρχεται τὰ ὄρη λύκεια, ἤγουν ἔνθα οἱ λύκοι διατρίβουσι· κυνηγετικὴ γὰρ ἡ θεός.—Εἰκότως δὲ καὶ τὰ τῆς Ἀρτέμιδος τόξα αἴγλας καλεῖ· ἀλληγορεῖται γὰρ αὕτη πρὸς τὴν σελήνην. Πυρφόρους δὲ, ἢ διὰ τὸ δίκην πυρὸς τοῖς δεχομένοις τὰ βέλη τυγχάνειν, ἢ διότι χρυσᾶ ἦν.) Brunck, qui donne les Scholies, supprime cette mauvaise Scholie, (imo non suppressit,) et souvent en supprime de bonnes, et traduit Igneas faces, version exacte, qui rappelle Artémis tenant une torche à chaque main, et qu'appuyent 1°. l'ἀμφίπυρον, Tædas utraque ferentem manu, Soph. Trach. 218.; 2°. Callim. H. in D. 11. (ubi Spanh. deam, facem utraque manu gestantem, e veteri numo exhibet,) Aristoph. R. 1406. (ubi διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας depingitur;) 4°. l'excellente Glose du Schol. de Soph. Trach. 218. sur ἀμφίπυρον. Ce Schol. (ib.) est certes plus heureux qu'un autre Schol. qui voit dans l'αἴγλας πυρφόρους de Soph. Œd. T. 216. les rayons de la lune et sa fraicheur, au lieu des torches enflammées d'Artémis Chasseresse, non pas Hécate, comme le veut un Schol.; Artémis armée de feux contre le dieu Πυρφόρος, la Peste. MM. Bothe et Br. (et Erfurdt) ont très-bien compris cet αἴγλας. Ainsi, à de légères additions près, l'honneur de cette note leur appartient." Gail. Philol. T. 2. p. 269. An. 1817.]

[Αἴγλη. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: * Ἀγλαι· ὄμμα, Εὐριπίδης. Leg. Αἴγλα. Sed locus, ad quem Grammaticus respiciebat, hodie non extat.]

"Αἰγλία, Hesychio sunt δακτυλίδια, *Annuli, denom. ab αἴγλη, significante itidem Annulum, necnon Annulum s. Orbiculum, quo vomer cingitur.*" ["E serie liter. scribendum foret Αἰγίλια." Kust. Is. Voss. Vide nott. in Αἴγλη.]

Αἰγλήεις, εσσα, εν, Splendidus, Fulgens, Coruscus, ut αἰγλήεντος Ὀλύμπου [Il. A. 532. ubi Pseudo-Did. λαμπροῦ παρὰ τὴν αἴγλην: N. 243. ubi Pseudo-Did. λαμπροῦ: Od. Υ. 103.] "In obliquis hujus vocabuli crasis fit; reperimus enim αἰγλῆντα usurpatum pro αἰγλήεντα, ut τιμῆντα ap. Hom. pro τιμήεντα." [Orph. Lith. 608. αἰγλήεντα μάραγδον: Arg. 1203. αἰγλήεντα τέρεμνα. Apoll. R. 1, 519. 4, 1141. Simonidis Fr. 8. p. 361. Gaisf. Χρυσῷ δ' αἰγλήεντι. Nicand. Th. 656. Al. 74. "Wakef. Georg. 158. Αἰγλῆντα, Musgr. Andr. 285. Heyn. Hom. 5, 670." Schæf. Mss. Pind. Pyth. 12, 19. αἰγλᾶντα κόσμον. Hesych. Αἰγλήεσσι· λαμπροῖς. Hesych. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰγλήεντος· λαμπροῦ. Suid. Αἰγλήεντος· λαμπροῦ. Ἡ εὐθεῖα, αἰγλήεις. Zonar. Αἰγλήεντα· λαμπρόν. Αἰγλήεντα· λαμπρὸν, καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ. "L. Αἰγ. λαμπρὰ, καὶ λαμπρὸν ἐπὶ ἀρσ." Tittm. Apollon. Lex.: Αἰγλήεντος· λαμπροῦ. Ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, (Il. ll. cc.) Etym. M. Ἀπ' αἰγλήεντος· αἰγλήεις, παρὰ τὴν αἴγλην. Ἀπ' αἰγλήεντος· ἀπὸ τοῦ λαμπροτάτου. Αἰγλῆντα· ἀπὸ τοῦ αἴγλη, αἰγλήεις, αἰγλήεντα, καὶ αἰγλῆντα κατὰ κρᾶσιν: G. Αἰγλῆντα· ὄνομα θηλυκὸν, καὶ κλίνεται ἡ αἰγλῆντα, τῆς αἰγλήντης. Γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ αἴγλη, αἰγλήεις, αἰγλήεντος, καὶ ἡ αἰτιατικὴ αἰγλήεντα, καὶ κατὰ κρᾶσιν αἰγλῆντα, καὶ μετάγεται ἡ αἰτιατικὴ εἰς εὐθεῖαν. Pseudo-Herodian. Epimer. 27.: Αἴγλη ἡ λαμπηδὼν, καὶ αἰγλῆεν, τὸ λαμπρόν.]

"Παναιγλήεις, (ήεσσα, ῆεν,) Omnino lucidus splendidusque, Eurip." [In Indice Beckiano vox hæc non legitur. Epigr. adesp. Byz. 33. παναιγλήεντα κῆπον. "Jo. Geometra H. 2, 11. et 53." Boissonad. Mss.]

"Αἰγλητὴν, Epitheto dici Apollinem, annotat Hesych. Revera enim Phœbei radii sunt fulgidissimi et nitidissimi." ["Αἰγλήτην (rectius) scribit Vales. cum accentu in penult. (et sic Schneider. Lex. In Cod. est Αἴγλη τήν.) Hoc titulo Apollo insignitus fuit in insula Anaphe, Conone docente Narrat. 49. Cf. Αἰγλαήρ." Albert. Toup. Emend. 4, 167. Apollodor. 1, 9, 26. n. Apoll. R. 4, 1714. τοὶ δ' ἀγλαὸν Ἀπόλλωνι Ἄλσει ἐνὶ σκιερῷ τέμενος, σκιόεντα

τε βωμὸν Ποίεον· Αἰγλήτην μὲν, εὐσκόπου εἵνεκεν αἴγλης, Φοῖβον κεκλόμενοι· Ἀνάφην δέ τε, λισσάδα νῆσον Ἴσκον, ὃ δὴ Φοῖβός μιν ἀτυζομένοις ἀνέφηνε: 1729. ὅτ' Ἀπόλλωνα θυηλαῖς Αἰγλήτην Ἀνάφης τιμήορον ἱλάσκονται. Huc respexit Hesych.]

[* Αἰγλάζω, Illumino. Manetho 4, 264. * Φεγγοβολῶν ὀπτῆρα κακὸς κακὸν αἰγλάζοντες. Morell. Lex. Gr. Pros. p. 1102. Maltb.: Αἰγλάζω, Inflammo.]

* Αἰγλοβολέω, Radios vibro s. jacio. " Manetho 4, 264. (imo 187.) Ἡνίκα δ' ἂν Κρονικοῦ σέλας ἀστέρος αἰθέρος αἴγλην Πορφυρέαις (vulg. * Πυρφερέαις) ἀκτίνεσσι * καταντίπερ αἰγλοβολήσῃ, sic, sed leg. ἀκτῖσι." Morell. Lex. Gr. Pros. p. 1102. Maltb. De hoc loco fuse egit Dorv. ad Char. 308=179. et 658=748. quem omnino confer cum Morellio.]

[* Αἰγλοφανὴς, έος, ὁ, ἡ, Radios emittens. Αἰγλοφανεῖς κόραι, Strato 5.]

Στρέπταιγλος, ὁ, ἡ, Fulgorem avertens. Aristoph. Nub. (335.) e Philoxeno, Ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελᾶν στρεπταίγλαν δάϊον ὁρμὰν, Dorice pro Νεφελῶν στρεπταίγλων, i. e. τὴν αἴγλην στρεφουσῶν, quod sumatur pro ἀποστρεφουσῶν. Apud Suid. male exp. στρεπταίγλαν per accus. sing. [Suid. Στρεπταίγλαν. Ἀριστοφάνης· Ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελῶν στρεπταίγλαν δάϊον ὁρμάν: Τοῦτο Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιὸς εἶπεν. Ἐπεὶ οὖν συνθέτοις καὶ πολυπλόκοις οἱ διθυραμβοποιοὶ χρῶνται λέξεσι, κατὰ τὸν ἐκείνων ζῆλον καὶ αὐτὸς τοιαύταις χρῆται. Δηλοῖ οὖν ἄντικρυς τὸ ἐξεστραμμένον διὰ τὴν ἀηδίαν τούτων τῶν ἐν τοῖς συνθέτοις. Στρεπταίγλαν δὲ, τὴν στρέφουσαν τὴν αἴγλην, καὶ ἀφανίζουσαν. Ubi contra Suidæ mentem vertitur Humidarum Nubium et splendorem solis obscurantium citam velocitatem. Nam Suid., ut tradit Noster, στρεπταίγλαν pro accus. sing. accepit. Schol. Aristoph.: Λείπει ἡ διὰ, μιμεῖται δὲ τοὺς διθυράμβους. Τὸ δὲ στρεπταίγλαν, εἰς τὸ διεστραμμένον αὐτῶν, τὴν ἔμπροσθεν οὖσαν τῆς αἴγλης τοῦ ἡλίου καὶ σκοτίζουσαν. Νεφέλης γὰρ ἐπιτεθείσης τῷ ἡλίῳ, οὐκέτι τὰς ἀκτῖνας εἰς τὴν γῆν ἀφίησι. Ταῦτα δὲ εἰς Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιόν. Τὸ γὰρ στρεπταίγλαν αὐτὸς εἶπεν. Ἐπεὶ οὖν συνθέτοις καὶ πολυπλόκοις οἱ διθυραμβοποιοὶ χρῶνται λέξεσιν, κατὰ τὸν τῶν (dele τῶν, quod et Suid. non agnoscit) ἐκείνων ζῆλον καὶ αὐτὸς τοιαύταις χρῆται. Χρῆται δ' οὖν ἄντικρυς τῷ ἐξεστραμμένῳ. Ἔστι δὲ ἡ γενικὴ τὸ, ὑγρᾶν Νεφελῶν, καὶ Στρεπταίγλαν· εἴπερ οὕτω γράφεται οὐ πρός τι συνταττόμενον. Ἀλλ' οὕτως ἦν ἐν τοῖς ποιήμασιν ἐκείνοις. Διὸ καὶ αὐτὸς οὕτως ἔθηκεν. Οἱ δὲ πρὸς τὸ Δάϊον ὁρμὰν, τουτέστι ταχυτάτην, ἑνὸς τὸ πᾶν εἶναι φάσκοντες. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ περὶ τοῦ Δροσερᾶν Νεφελᾶν. Οἱ δὲ Στρεπταίγλαν πρὸς τὸ Ὑγρᾶν Νεφελᾶν. In Versione, quam Kusteri Ed. exhibet, verba hæc vertuntur Madidarum Nebularum versicolorum immanemque impulsum. Ipse Kust. in Notis vertit: Humidarum Nebularum, solisque splendori officientium, celerem impetum. " Στρεπταιγλᾶν nunc editur ('ap. Kust. item Harl. Herm. Sch.' Beck.) At scr. erat στρεπταίγλαν, cum accentu in penultima syllaba. Sed quid demum est illud στρεπταίγλαν? Explicant sc. τὴν στρέφουσαν αἴγλην καὶ ἀφανίζουσαν, Avertentem solis radios. Quod tamen analogia ipsa non patitur, siquidem στρεπτὸς passive significat, non active, et deinde ipsa ἔννοια est humilis et puerilis. Verterim potius στρεπταίγλαν Tortum fulgur emittentem; nam ad fulgur nubium, non solis lumen hic respici, verisimile est. Tamen, utcunque hoc satis concinnum est, auguratur animus, poëtam scripsisse στραπταίγλαν. Στράπτειν sc. est ἀστράπτειν, ut στεροπὴ ἀστεροπὴ, σπάραγος ἀσπάραγος, * στραπὴ ἀστραπὴ, si fides Etymologo." Bentl. " Στρεπταίγλαν Ms. C. Suid. et Schol. pro quo Bentl. malebat στραπταίγλαν: alterutrum rectum; sed nil refert scire, quid verum sit, cum sit verbum ineptum dithyrambicum, quod poëta ridet." Ern. " Bentl. στρεπταίγλαν intelligit Emittentem tortum fulgur; sed quare h. v. ad ὁρμὰν trahi velit, in quo ei Brunck. obsecutus est, (Inv. et Schneider. Lex. cum Suida,) equidem nescio. Ita quidem etiam Cod. Elb. Imo στρεπταιγλᾶν, quod etiam in Schol. memoratur, (in Kusteriana saltem Scholiorum Ed. στρεπταίγλαν legitur,) et Nubibus egregie convenit, et ad posituram verborum elegantius est, et magis poëticum. Etenim suus quemque sensus doceat necesse est, quid intersit inter hunc ordinem epithetorum, ὑγρᾶν Νεφ. στρεπταιγλᾶν, et inter illum στρεπταίγλαν δ. ὁ. quorum alter poëtarum, alter oratorum proprius est." Herm.]

Ἀγλαὸς, ὁ, ἡ, Splendidus, Clarus, Fulgens, Illustris. Arat. Αὐτὸ μὲν ἀννέφελόν τε καὶ ἀγλαὸν, Fulgentem sine nubibus atris, Cic. interprete. Apud Eund. ἀγλαὴ interpretatur, Illustri prædita signo, ubi in propria signif. sumitur v. Illustris. Sic Hom. ἀγλαὸν ὕδωρ dixit Od. Γ. (429.) Aquam splendidam, quæ proprie dicitur limpida. Ab αἴγλη, quod Splendorem significat, vel ab ἀγάλλω per metathesin literarum factum volunt: nam Eust. ἀγλαΐζεσθαι ab ἀγάλλω deducit; est autem ἀγλαΐζεσθαι ab ἀγλαὸς. Significationi quam diximus, magis convenit ut sit ab αἴγλη, quod vicinum est, et inde factum adj. αἰγλήεις significat itidem Splendidus, Clarus. Sed cum ἀγλαΐα pro Ornatu ponitur, item pro Lætitia, tum vero aptior videtur esse ab ἀγάλλω etymologia. Sed male deducitur ab ἄγαν ἄλλεσθαι: nam hoc etymum non est nominis ἀγλαὸς, aut verbi ἀγλαΐζεσθαι, sed verbi ἀγάλλεσθαι, unde factum ἀγλαΐζεσθαι.

Ἀγλαὸς, metaphorice, Splendidus, Clarus, Illustris, Insignis. Item, Pulcher, ut ἀγλαὰ τέκνα, Od. Ξ. (223.) ἀγλαὰ ἄποινα, Il. A. (23.) ἀγλαὰ μηρία, Hesiod. Erg. [335. et Theognis 1141. Moschop. ad Hesiodi loc.: Τουτέστι τὰ ὀστᾶ τῶν μηρῶν, ἃ διὰ τὸ λευκὸν ἀγλαὰ λέγει.]

Ἀγλαὸν, teste Hesychio, Cretensibus et Cypriis i. q. γλαφυρὸν, Scitum, Festivum et elegans.

[" Ἀγλαὸς, Heyn. Hom. 5, 552. 6, 187. 7, 600. Simonid. 41. Jacobs. Anth. 6, 204. Casaub. ad Athen. 135. Wassenb. ad Hom. 21. Theogn. 963. Græv. Lect. Hes. 544." Schæf. Mss. " Quint. Cal. 11, 489." Wakef. Mss. " Apud Athen. 309. ἀγλαοὶ κόκκυγες pisces: Anacreon senex Sapphoni dicitur πρέσβυς ἀγλαὸς, 599." Valck. Mss. Ἀγλαὸν εἶδος, Tyrtæus p. 53. Klotz.: ἀγλαὸν ἄνθος, p. 68. (et sic Theognis 1002.) ἀγλαὸν εὖχος p. 137.: Τιμῆέν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι. Orph. Argon. 128. 160. 202.: Fr. 7, 27. Ἀγλαὲ Ζεῦ: H. 5=4. Ἀγλαὸν ὦ βλάστημα. Ἀγλαὸς ἥβη, Theogn. 979.: ἀγλαὸν ἄστυ, 783.: Ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων. " Femininum ἀγλαὴ a Pindaro frequentatur, Ol. 1, 147. Isthm. 1, 91. Nem. 3, 122. 11, 25." Passow. Symb. ad Schneider. Lex., in Beckii Act. Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 93. Χρυσοῦς ἀγλαὸς, Plato 11, 63. Hesych. Ἀγλαά· λαμπρὰ, καλὰ, ἀνθηρά. (Pseudo-Did. Il. A. 23. Ἀγλαά· καλά.) Ἀγλααῖς· λαμπραῖς. Ἀγλαοί· λαμπροί. Ἀγλαός· λαμπρός. Ἀγλαὸν ἕδραν· λαμπρὰν καθέδραν. (Ex Eurip. Andr. 135. Ἀλλ' ἴθι, λεῖπε θεᾶς Νηρῇδος ἀγλαὸν ἕδραν, notante Abresch.) Ἀγλαὸν ὕδωρ· ἡ ἐν Αὐλίδι πηγή. Cf. Od. Γ. 429. καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ: " Il. B. 307. (Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ, ubi Pseudo-Did. καλόν.) Clem. Alex. 673. (ex Orph. Fr. 19, 9. Καὶ Βέδυ Νυμφάων καταλείβεται ἀγλαὸν ὕδωρ.)" Wakef. Mss. Vide et nos supra 691. a—b. Apollon. Lex.: Ἀγλαά· καλὰ, παρὰ τὴν αἴγλην, τὰ λαμπρὰ, ἢ κατὰ μετάθεσιν ἀγλαὰ, ἐφ' οἷς ἄν τις ἀγλαθείη. " Sic non esset metathesis. At l. ἀγαλθείη, ut in vocem Ἄγαλμα dixit, Ἄγαλμα· πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Il. A. Hesiod. Ἔργ. (ll. cc.)" Villois. Zonar. Ἀγλαά· τὰ λαμπρὰ, παρὰ τὸ ἄγαν ἄλλεσθαι ἀγαλάα, Cod. K. ἀγλάαα, (l. ἀγαλαὰ,) καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀγλαὰ, ἢ παρὰ τὴν αἴγλην. Etym. M.: Ἀγλαά· τὰ λαμπρὰ, παρὰ τὴν αἴγλην, ὅ ἐστι τὴν λαμπρότητα, ἐφ' ᾗ τις ἀγάλλεται· ἢ παρὰ τὸ ἄγαν ἄλλεσθαι, ἀγαλαὰ, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀγλαά. Ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν τὸ ἀγλαόν· καὶ ἀγλαὴ, καλῶς κεκοσμημένη. Etym. G.: Ἀγλαά· παρὰ τὸ ἀγάλλω, ἐφ' ὅ τις ἀγάλλεται καὶ λαμπρύνεται, ἢ παρὰ τὸ αἴγλην, ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἀΐσσω τὸ ὁρμῶ· ἡ γὰρ λαμπηδὼν ὁρμητική· ἐφ' ἧς (l. ᾗ) τις ἀγάλλεται καὶ λαμπρύνεται. Eust. 28. Ὅτι τὰ παρὰ τῷ Χρύσῃ ἀπερείσια ἄποινα ἀγλαὰ, ἱστορεῖ Ὅμηρος, ὅ ἐστιν αἰγλήεντα, ἢ ἀγαλλιᾶν ἔχοντα: 1475. Ἀγλαὸν δὲ ὕδωρ, ἢ τὸ κρηναῖον καὶ ἀπόῤῥυτον, ἢ τὸ φύσει αἰγλῆεν ὡς διαφανές.] " Ἀγλῶν, Hesychio est ἀγλαὸς,

“ Elegans, Decorus, Nitidus.” “ 'Αγλασινὸν, Idem “ affert pro καλὸν, Pulcrum, Elegantem, ita ut idem “ sit, quod ἀγλαόν.” [“ * 'Αγλαυσινὸν legit Is. Voss. Vide inf. Γλαυσὸν, et Γλαύσσει.” Albert. “ F. l. ἀγλαόγυιον. Pind. Nem. 7. 'Αγλαόγυιον Ἥβαν, Pulcram s. Pulcrimembrem Juventutem. Vel f. l. * 'Αγελάσινον· ἄκαλον. Vide Malalam Chron. 133.” Toup. Emend. 3, 385. “ Scr. Ἄγλαυρον. Nicand. Th. 441. Ἤτοι ὅγ' ἄγραυλός γε ἐείδεται. Ubi Schol. Ἄγραυλος δὲ, ἤτοι ἀγλαὸς, καλὸς, λαμπρός. Atqui ἄγραυλος aliud significat. Hesych. Ἄγραυλον· ὕπαιθρον. Scr. sine dubio ap. Nicand. et Schol. ἄγλαυρος. Quod vel ex ἀγλαὸς patet. Dicit enim Schol. ἄγλαυρος esse quasi ἀγλαός. Vide nos supra P. 1. v. 'Αγελασινὸν (l. c. sed ubi ἀγελάσινον scribitur.) Nicander infra 473. utitur voce ἄγραυλοι, Rustici.” Idem ib. 4, 48. Vide nos supra 691. a—d.] Ἄγραυλος, pro ἀγλαὸς, Splendidus, Pulcer. Nicand. Th. (l. c.) Ἤτοι ὅγ' ἄγραυλός γε ἐείδεται. Sed et hic et in alio ejusdem poëtæ loco lego ἀγλαυρὸς, e vet. Cod. ut admonui in Annott. meæ Editioni adjunctis.

[* 'Αγλαῶς, Splendide, Liberaliter, Aristoph. Lys. 640.]

'Αγλαΐα, ἡ, Splendor, Nitor, Hesiod. Sc. (276.) ταὶ δ' ἀγλαΐῃ τεθαλυῖαι, i. e. Vestimentorum splendore, ut Schol. ait. Sic Od. T. (82.) videtur significare Nitorem circa vestitum, non Lætitiam, ut vertit Valla, 'Αγλαΐην, τῇ νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασσαι. Sic et Od. P. (244.) ἀγλαΐας φορεῖν accipi puto pro Vestimenta gestare nitorem habentia et munditiem: [Τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἁπάσας, Τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ubi Pseudo-Did. τοὺς καλλωπισμούς.] || Item ἀγλαΐη, Pulcritudo, κάλλος. Od. Σ. (179.) 'Αγλαΐην γὰρ ἔμοιγε θεοὶ, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν, Ὤλεσαν, i. e. τὸ κάλλος, inquit Schol. Possit tamen fortasse et aliter exponi. || Item Ornatus, Decus. Od. P. (310.) ἀγλαΐης δ' ἕνεκεν κομέουσιν ἄνακτες, ubi περὶ τῶν τραπεζήων κυνῶν loquitur, [Pseudo-Did. καλλονῆς,] quam signif. ex Hom. mutuatus Xenopho dixit equo datam a Deo jubam ἀγλαΐας ἕνεκα, (Ιπ. 5, 8.) Hesych. ἀγλαΐας plurali numero exponit, Delicias, Decoramenta, Ornamenta. [Vide 'Απαγλαΐζω.]

'Αγλαΐα etiam exp. a Schol. Soph. ἡδονὴ, et δόξα, Voluptas s. Lætitia, et Gloria, in hoc Electræ loco (211.) Μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀπονναίατο, Τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα. [Alius Schol. λαμπρότητος.] Apud Hesiod. plurali numero ἀγλαΐαι itidem usurpatur, pro Voluptatibus s. Gaudiis, et hilaritatibus, si Latine dici posset. In Scuto (276.) τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε Τέρψιν ἔχον, et paulo post (284.) πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε, 'Αγλαΐαι τ' εἶχον.

'Αγλαΐη, Nomen unius e tribus Gratiis, Vulcani uxor, ap. Hesiod. Theog. (909.) 'Αγλαΐην τε, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν: [Orph. Hymn. 60=59.] Cujus nominis meminit et Plut. Vocata fuit 'Αγλαΐη et Nirei mater, teste Hom. Il. B. [672.]

['Αγλαΐα. Aristæn. 2, 6. Ἡ δὲ κόμη, βαβαὶ τῆς ἀγλαΐας, ὡς τετανόθριξ ἡ παῖς. Ælian. H. A. 10, 13. 12, 16. * Ad Mœrin 76. Dorv. ad Char. 300. Wakef. Herc. 310. Phil. 720. Jacobs. Anim. 134. 136. et Anth. 8, 38. 9, 405. Heyn. Hom. 5, 293. 6, 570. Plur. Boissonad. in Philostr. 578. Vertitur Fortuna secunda, Apoll. R. 4, 357. (ἠέ σε πάγχυ λαθιφροσύναις ἐνέηκαν 'Αγλαΐαι;)” Schæf. Mss. Schol. Flor. ad Apoll. R. 4, 1191. 'Αγλαΐην· * κόσμια: Par. Αγλαΐην δὲ λέγει, ἃ τῇ συνηθείᾳ καλοῦμεν ἐγκόσμια. “Schol. edit. κόσμια, quomodo etiam in Nostro corrigam, ut ἐγ natum videatur ex ultimis literis verbi antecedentis.” Schæf. “ P. 56=56. Εἰς τὰς προτέρας ἀγλαΐας σωμάτων. Cf. inf. 57=62. Τῆς ἀρετῆς ἡ θεοειδὴς ἀγλαΐα. Poëtis ut plurimum, (sed v. nos supra,) usitata vox, de qua paucis dicendum est. Hesych. 'Αγλαΐαι· τρυφαὶ, καλλοναὶ, κόσμοι. ('Αγλαΐα· τῷ κάλλει.) Erotian. ἀγλαΐζεται exp. καλλωπίζεται: v. Foës. Œcon. Hippocr. Schol. Od. 18, 179. ἀγλαΐην explicat τὸ κάλλος, alii Lætitiam: (Tittmanni Technoll. Mss. 'Αγλαΐα· ἡ καλλονὴ, καὶ ἀγλαΐζω, τὸ καλλωπίζω, καὶ, 'Αγλαὰ δῶρα, ποιητικῶς.) cf. Zonar. ubi est λαμπρότης. (Suid. 'Αγλαΐα· λαμπρότης, καὶ

A ἀγλαΐαις, λαμπρότησιν.) Et Lex. Seguier. 329. ('Αγλαΐα· λαμπρότης. Etym. M. 'Αγλαΐα· παρὰ τὸ ἀγλαὸς, τὸ δὲ ἀγλαὸς παρὰ τὴν αἴγλην, λαμπρότης, κάλλος. Lex. in Dionys. Areop., quod præfigitur Maximi Scholiis, Par. 1562. editis: 'Αγλαΐα· λαμπρότης.) Pindaro sæpissime est Lætitia e victoriis nata, ut Ol. 13, 18. Hesiodus Sc. 272. jungit ἀγλαΐας, χόρους, et τέρψιν. Il. 6, 510. de equo corporis decoribus ferociente, ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθώς. (Hesych. 'Αγλαΐηφι· ἀγλαΐᾳ, κάλλει. Pseudo-Did. Τῷ κάλλει τοῦ σώματος. Cf. Synes. Dione 39. Ἐν ἐκείναις μὲν γὰρ ὑπτιάζει καὶ ὡραΐζεται, καθάπερ ὁ ταὼς περιαθρῶν ἑαυτὸν, καὶ οἷον γαννύμενος ἐπὶ ταῖς ἀγλαΐαις τοῦ λόγου.) Sic item Xenophon, poëticorum vv. nonnunquam amantior, de R. E. 5, 8. de Corporis ornamento usurpat. Aristæn. 1, 10. de arboribus frondis decore privatis, 'Αγλαΐας ἔψιλον. Alex. Interprr. ἀγλάϊσμα de Ornamento dicunt, quo quis exultat et gestit. Bielii Cyrill. Lex. Brem. Ms. 'Αγλάϊσμα· κάλλος, * λάμπρυσμα. Atque hac forma utitur ipse
B Plotinus 299. Ἢ τί ἂν εἴη ὁ κῆπος τοῦ Διὸς, ἢ τὰ ἀγάλματα αὐτοῦ, καὶ τὰ ἀγλαΐσματα; Nec nostro loco temere pluralis positus est, ut qui unice huic sententiæ declarandæ inserviat. Vult enim Philosophus intelligi: Veneres ornamentaque pulcrorum corporum, indeque natas delicias. De anima pulcra in pulcro corpore ita Themist. Or. 13. p. 164. Τὴν μὲν ἔχουσα ἀγλαΐαν ἤδη, τὴν δὲ ὑποφαίνουσα ἐπιδώσουσαν ἅμα τῷ χρόνῳ. Idem ib. 176. ἀγλαΐαν usurpat de Comitate et benignitate Principis Gratiani, adjungens τῇ τῆς ψυχῆς καλλονῇ καὶ εὐμουσίᾳ. Plurali autem utitur iste Plotini simia, Dionys. vulgo dictus Areop. de Myst. Theol. 1, 1. Τῶν ὑπερκάλων ἀγλαϊῶν. Idem de Div. Nom. 559. Τὸ ὑπερούσιον καλὸν τῆς πάντων εὐαρμοστίας καὶ ἀγλαΐας αἴτιον.” Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 333. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 91.: Ἐσόπτρων ἀγλαΐαν· ἔσοπτρά φησι τὰς τῶν ἁγίων ψυχὰς, ὡς τοῦ θείου φωτὸς δεκτικὰς, καὶ τῆς κρείττονος λήξεως * ἀφομοιωτικάς. Glossæ: 'Αγλαΐα· Ornamentum. Apollon. Lex.: 'Αγλαΐας· τὰς καλλο-
C νὰς, καὶ τοὺς κόσμους. (Od. T. 82.) 'Αγλαΐας, τῆς νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασται. Καὶ ἑνικῶς, (Od. Σ. 179.) 'Αγλαΐην γὰρ ἔμοιγε θεοὶ, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν, Ὤλεσαν. (“ Pro θεοὶ, οἳ rectius habent edita exemplaria θ. τοί, qua de re uberius in singulari exposuimus Excursu.” Toll. Θεοὶ οἳ exhibet et Noster, forte e suo vet. Cod.) Ἔστι δὲ καὶ 'Αγλαΐη κύριον ὄνομα. Νηρεὺς, 'Αγλαΐης υἱὸς Χαροποῖο ἄνακτος. “ Sic lege versum: Νιρεὺς, 'Αγλαΐης θ' υἱὸς, Χαρόποιό τ' ἄνακτος.” Vill. “ E Ms. tamen Barocc. Barnes primam copulam cum Nostro omittendam statuit: Νιρεὺς, 'Αγλαΐης υἱὸς κ. τ. λ.” Toll. neque aliter edidit Wolf. “ 'Αγλαΐας, τῆς. Hodie sic legitur versus: 'Αγλαΐην, τῇ νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασσαι. Sed fortasse τῆς ponendum cum ι subscripto; et erit varians lectio ἀγλαΐας τῆς, pro ἀγλαΐην τῇ, in singulari. Hesiodus Sc. si tamen illius est, v. 285. πόλιν θαλίαι τε χοροί τε, 'Αγλαΐαι τ' εἶχον. Hes. explicat ἀγλαΐαι per τρυφαὶ, quod versui Homeri supra laudato apprime convenit.” Vill. “ Recte Vill. ἀγλαΐας pro accus.
D plur. accepisse, vel e sequenti patet καὶ ἑνικῶς, et ex ipsa formæ interpretatione τὰς καλλονὰς, καὶ τοὺς κόσμους.” Toll.]

“ 'Αγλαφία, in VV. LL. exponitur Robur comparatum e bona cibatione. Forsan pro ἀγλαΐα: nam “ et Nitida cutis dicitur, Quæ bene curata est.”

[* 'Αγλαΐεις, “ Oppian. C. 3, 3. hat die Venet. Handschr. ἀγλαΐεντας ἴορκους, wo jetzt αἰγλήεντας steht.” Schneider. Lex.]

'Αγλαΐζω, f. ίσω, p. ϊκα, Illustro, i. e. Illustrem et splendidum reddo, Splendescere facio. Theophyl., Καὶ ταῖς μαρμαρυγαῖς τῶν ἐκλάμψεων τὴν παλαίστραν ἀκτίνων δίκην ἠγλάϊζεν, Illustrabat radiorum more. Uno verbo, Irradiabat. Quod significat et ap. Dionys. Areop. || Item, Honesto, Orno, Decoro. Eust. in Od. Σ. πρὸς ἀρέσκειαν ἔμελλεν ἑαυτὴν ἀγλαΐζειν. Apud Hesych. ἀγλαΐζει exp. θάλλει, Floret, et ita neutram signif. haberet. [“ L. κάλλει, καλλύνει.” Schleusner. Mss.]

'Αγλαΐζομαι, Pass. Splendeo, vel Splendesco, Ni-

teo, Splendidus reddor. Apud Dionys. Areop. pro Irradior. Item, Illustror, Illustris reddor, Ornor, Decoror. Il. K. (331.) ἀλλά σέ φημι διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι, [Pseudo-Did. καλλωπισθῆναι.] Pind. Ol. 1, (22.) Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ Μουσικῆς ἐν ἀώτῳ, [Gl. α. β. γ. λαμπρύνεται.] Hinc partic. ἠγλαϊσμένος, Illustratus s. Illustris, Lucidus, Splendidus; nam ἠγλαϊσμένον explicat Hesych. φωτεινὸν, λαμπρὸν, videlicet participio significationem nominis tribuens. Item ἠγλαϊσμένος, Ornatus, Decoratus. Suid. ἠγλαϊσμένη exp. etiam χαίρουσα, Gaudens, et ita ἀγλαΐζομαι inter cetera significabit et Gaudeo: [Ἠγλαϊσμένη· χαίρουσα, λαμπρυνομένη. Sic et Phot. Geopon. 10, 4. Καὶ λοιπὸν ἡ φοίνιξ ἀγλαϊζομένη κάλλιστον καρπὸν οἴσει, ubi vertitur Gaudens.]

[Ἀγλαΐζω. Joseph. 1, 157. Athen. 3. et 370. Ælian. H. A. 8, 28. Simonid. Fr. 230, 70. p. 414. Gaisf. Ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται. Aristæn. 39. " Jacobs. Anth. 7, 191. s. 11, 67. 12, 228. Heyn. Hom. 6, 69. ad Charit. 363. Valck. Diatr. 163. (vide Ἐπαγλαΐζω.) Toup. Add. in Theocr. 406. Casaub. ad Athen. 136. ad Mœrin 75." Schæf. Mss. " Apud Hesych. ἀγλαΐζει exp. θάλλει. Sed hoc in transitiva significatione sumendum est, non neutraliter. Theoc. Epigr. meæ collectionis 1377. (1. p. 224. Gaisf.) Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν, Πύθιε Παιάν· Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε. Tibi hanc arborem virescere fecit, i. e. Protulit. Sed puto τοῦτό τοι ἀγλάϊσε poni pro τούτῳ σε ἀγλάϊσε, Hoc te ornavit, Hanc arborem produxit, ut ejus fronde te ornaret." Brunck. Mss. Cf. Eund. ad Theocr. Toup. Add. ad Theocr. 406. et Kiessl. 763. " Theocr. Epigr. 1. Laurus Delphica rupes Apollini ἀγλάϊσε. Philostr. 248. Antiph. ap. Athen. 63. Ἀσπάραγος ἠγλάϊζεν, ὦχρος ἐξήνθηκέ τις, (Pullulabat:) Ephipp. ap. Eund. 65. Ἕψειν τ' ἐλαίῳ ῥάφανον ἠγλαϊσμένην, (Splendentem.) Casaub. 135. Quæ nitent, dicuntur ἀγλαά. Apud Athen. 622. Σοὶ, Βάκχε, τάνδε μοῦσαν ἀγλαΐζομεν, (ubi vertitur, Tibi, Bacche, hancce Musam ornamus. Cf. Theocr. supra.) Picturis omnia ἠγλάϊσται, Philostr. 34. Virtus usu αὔξετ' ἠγλαϊσμένη emend. ap. Stob. p. 1. (ex Eurip. Fr. inc. 4. p. 480. Beck. Ἀρετὴ δ', ὅσῳπερ μᾶλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς, Τοσῷδε μᾶλλον αὔξεται τελειουμένη.)" Valck. Mss. Beckius edidit τελεουμένη, sed Stob. exhibet τελειουμένη, pro quo G. Burges. ad marg. Stobæi sui restituit τελουμένη. Musgr.: " Lego αἴθεται λειουμένη. Metaphora ducta est a metallis, quæ tritu poliuntur, polita splendent." Secundum Valck. Diatr. 163. versus hi Sophocli potius, quam Euripidi tribuendi sunt:—" Nec auro neque argento, sic neque ingenio nec virtuti suus est color, nisi temperato splendeat usu, Horat. Od. 2, 2, 3. Sua Ovid. Amor. 1, 8, 51. Aëra nitent usu: Canescunt turpi tecta relicta situ: sumsit e Sophocleis, Λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν, ὥσπερ εὐπρεπὴς Χαλκὸς, χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσε στέγος. Quæ servavit Plut. 2, 792. 1129. 788. Ejusdem fortasse sunt senarii, qui velut incerti leguntur initio Florilegii Stobæi: Ἀρετὴ δ', ὅσῳ μᾶλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς, Τοσῷδε μᾶλλον αὔξεται τελειουμένη. In his vitioso τελειουμένη nihilo melius Grotianum τελεουμένη. Corrigo, dubitanter tamen, αὔξετ' ἠγλαϊσμένη. Tanto magis crescit virtus, quanto magis splendet usu. Ἠγλαϊσμένος et ἐπηγλαϊσμένος nonnunquam adhibentur: hoc etiam in Cratini versibus, quos in Cod. Par. Ruhnkenius invenit. In Epitome, quam legimus Libri 2. Athenæi, hæc tantum ut Cratini prostant 49. Τράπεζαι τρισκελεῖς σφενδάμνιναι: illinc ap. Eust. Od. Α. p. 29. Ex integro Opere Athenæi, præter alia quædam loca poëtarum, cl. amicus hæc etiam Cratini invenit: Γαυριῶσαι δ' ἀναμένουσιν ὧδ' ἐπηγλαϊσμέναι Μείρακες φαιδραὶ τραπέζας τρισκελεῖς σφενδαμνίνας." Vide not. ad Athen. 49. Lycophro 1133.]

[Ἀγλαΐζω. Etym. M.: Ἀγλαϊεῖσθαι· τὸ καλλωπίσεσθαι. Ἀγλαΐζω, ἀγλαΐσω, ἀγλαϊῶ, καὶ ἀγλαϊεῖσθαι. Hesych. Ἀγλαΐσας· λαμπρύνας. Ἀγλαϊεῖσθαι· λαμπρύνεσθαι, καλλωπίζεσθαι, παρὰ τὴν ἀγλαΐαν, ubi Toll. ap. Albert. Addend. citra necessitatem τῆς ἀγλαΐας correxit. Pseudo-Did. Il. K. l. c.: Ἀγλαϊεῖσθαι· καλλωπισθῆναι. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: A Ἀγλαΐζει· σκευάζει, κοσμεῖ, ποιεῖ. Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγλαΐσαι· οὕτως Εὔπολις. Suid. Ἀγλαϊεῖσθαι· καλλωπίσασθαι, (l. καλλωπίσεσθαι,) δοτικῇ, ὁ ἐνεστὼς ἀγλαΐζω. Eust. 1135. Ὅτι δὲ ταὐτὸν ἀγάλλεσθαι καὶ ἀγλαΐζεσθαι, ὃ ἐκ τοῦ ἀγάλλω παράγεται κατὰ παραγωγὴν καὶ ὑπέρθεσιν τοῦ ἀμεταβόλου, δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἀμφότερα νῦν παραθέμενος. Tittmanni Technoll. Mss.: Ἀγλαΐζω· τὸ καλλωπίζω. Erotian. Ἀγλαΐζεται· καλλωπίζεται, καὶ ἀγλαὸν, τὸ καλόν. " Ἀγλαΐζηται Ms. D. forte ἀγλαΐζει Foës. καλλωπίζηται Ms. D. forte καλλωπίζει Foës." Franz. Respicitur enim Hippocr. 284. πρόσωπον ἀγλαΐζει. Ἀγλαΐζω et ἀλεγίζω conf., Jacobs. ad Anth. Pal. 55.]

[* " Ἀγλάϊσις, (ἡ,) Montfaucon. Palæogr. 73." Kall. Mss.]

Ἀγλάϊσμα, τὸ, Nomen verbale, formatum ab ἠγλάϊσμαι, prima persona præteriti τοῦ ἀγλαΐζομαι. Significat Ornamentum, Honestamentum, Æschylo 217. et 235. meæ Ed. A tertia autem ejusdem præteriti persona ἠγλάϊσται formatum videtur Ἀγλαϊ- B στὸς, (ἡ, ὸν,) Optabilis, Pretiosus. Nam Hesych. ἀγλαϊστὴ exp. εὐκτὴ, τιμία. [Pro εὐκτὴ Wakef. ad marg. restituit κλυτή.]

[Ἀγλάϊσμα. Vide Creuzer. in Ἀγλαΐζω citatum. Æsch. Agam. 1283. Οὐ Σύριον ἀγλάϊσμα δώμασιν λέγεις. " Ἀγλάϊσμα, Oblectamentum. Choeph. 191. Εἶναι τόδ' ἀγλάϊσμά μοι τοῦ φιλτάτου βροτῶν Ὀρέστου. Unde Soph. El. 908. Καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι Μή του τόδ' ἀγλάϊσμα πλὴν κείνου μολεῖν." Blomf. Abresch. ad Æsch. 385. 421. " Ἀγλάϊσμα, Ornamentum, Id in quo aliquis gloriatur, jubilat. Symm. Ps. 47, 3. et Prov. 19, 11. Hesych. Ἀγλάϊσμα· καλλονὴ, κόσμος. Lex. Cyrill. Ms. Brem. Ἀγλάϊσμα· κάλλος, *λάμπρυσμα." Biel. Thes. " Musgr. Hel. 11. Jacobs. Anim. 134. Toup. Opusc. 2, 177." Schæf. Mss. " Heliodor. 139." Wakef. Mss. Eurip. Hel. 289. El. 325.]

[* " Ἀγλαϊσμὸς, (ὁ,) Splendor, Ornatus, de verbis, 3, 15. Sic Splendor verborum, Cic. Orat. 2, 8. Brut. 59. Orat. 31.: Splendida nomina, Orat. 49. Ornate C splendideque, Off. 1, 1. ut ἀγλαΐα καὶ κόσμος, Lucian. Cynic. 2, 724." Fischer. Ind. in Æsch. Socr. " Ἀγλαϊσμὸς, Nitor vel Jubilatio, Job. 39, 13. Symm. Ps. 44, 8." Biel. Thes. Etym. M.: Χλιδῇ· ἀγλαϊσμῷ, τρυφῇ, καὶ ῥῆμα χλίδω, βαρύτονον, καὶ χλιδῶ, περισπώμενον. Ἐξουσιαστικῇ χλιδῇ ἥκιστα ἔχαιρες. Hinc corrigendus et suppl. est Etym. Gud.: Χλιδή. Ἥκιστα ἔχαιρες ἀγλαϊσμῶν τροφῇ.]

" Ἀπαγλαΐζω, Dehonesto, ex Anthol. Epigr." [" Cattier. 38=69. Agathias 15. Casaub. ad Athen. 21." Schæf. Mss. J. Poll. 1, 217.: Ἀγλαΐα γὰρ καὶ ἐν τοῖς ἵπποις, ἡ χαίτη, καὶ γαυριῶσι, καὶ καλλωπίζονται ἐπ' αὐτῇ· ὁπότε καὶ ὀνοβατοῦντες, ἐπειδὰν αἱ ἵπποι τὴν μίξιν τῶν ὄνων ἀτιμάζωσι, καὶ ἀφυβρίζωσιν εἰς αὐτοὺς, ἀποκείρουσι τὰς ἵππους, καὶ ἐπὶ πηγὰς ἄγουσιν· αἱ δὲ, ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ θεασάμεναι τὴν αἰσχύνην τοῦ σώματος ἀπηγλαϊσμένην τῆς κόμης, ἀνέχονται τότε τὴν πρὸς τὰ χείρω ὁμιλίαν." C. V. ἀπηλαγμένην, quod non præfero vulgato." Kuhn. Respicitur Xenophon de R. E. 5, 8. Δίδοται δὲ παρὰ θεῶν καὶ ἀγλαΐας ἕνεκα D ἵππῳ χαίτη, καὶ προκόμιον, καὶ οὐρά. " Const. Manass. Chron. p. 86. (p. 488. in Meursii Opp.)" Boissonad. Mss.]

[* Ἐναγλαΐζομαι, Placeo mihi in re aliqua, Jacto me. " Eust. 1. p. 8, 21. Τῷδε Ὁμ. σχήματι πολλοὶ καὶ ἄλλοι ἐν. Sic p. 92, 2. ibid. v. 9. ἐναβρύνεται, Il. B. p. 136, 8. p. 171, 26. Δ. p. 362, 11. I. p. 692, 37. Ξ. p. 963, 15. X. p. 1353, 46." Valck. Mss.]

" Ἐπαγλαΐζομαι, Exulto ob, vel Insolentius me " effero et jactito ob, ἐγκαλλωπίζομαι, ἐνωραΐζομαι. " Il. Σ. (131.) de armis Patrocli, τὰ μὲν κορυθαιόλος " Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἕ φημι " Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ, ubi " ἐπαγλαϊεῖσθαι Atticum est pro ἐπαγλαΐσεσθαι. " Act. ἐπαγλαΐζω, ex Aristoph. affertur pro Oblecto." [Pseudo-Did. Ἐπαγλαϊεῖσθαι· ἀγαλλιᾶσθαι, γαυριᾶν. Eust. 1135. ad eund. Hom. loc.: Ὅτι δὲ ταὐτὸν ἀγάλλεσθαι καὶ ἀγλαΐζεσθαι, ὃ ἐκ τοῦ ἀγάλλω παράγεται κατὰ παραγωγὴν καὶ ὑπέρθεσιν τοῦ ἀμεταβόλου, δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἀμφότερα νῦν παραθέμενος. Hesych. Ἐπαγλαΐζον· ἄκρατον ἐπιχέον. " Phav. Ἐπαγλαϊ-

ζων· ἄκρατον ἐπιχέων, quod præfero, si recte se habeat glossa." Albert. "Casaub. ad Athen. 135. Herod. 752." Schæf. Mss. Mich. Syngel. in Laud. S. Dionysii p. 349. Ed. Par. 1562.: Καὶ ταῦτα τοῖς Ἑλληνικοῖς ἔτι προσηλωμένος * θρησκεύμασι, καὶ τοῖς τοῦ Διὸς * ἐμπεφυρμένος βδελύγμασι, καὶ τοῖς τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς * εἰδωλικοῖς ἐπαγλαϊζόμενος σεβάσμασι, καὶ τὰς κατ' Ὀρφέα, τὸν πάντα τοῖς μουσικοῖς ἕλκοντα κρούμασι, μυθώδεις θεολογίας ἀσπαζόμενος, καὶ τὴν * γραοπρεπῆ παρ' Ἡσιόδῳ θεογονίαν ἀσμενιζόμενος. "Herod. V. H. p. 560." Valck. Mss. Vide Eund. Diatr. 163., in Ἀγλαΐζω citatum. Aristoph. Eccl. 574. πολίτην Δῆμον ἐπαγλαϊοῦσα μυρίαισιν εὐτυχίαισι βίου. Huc respexit Noster supra.]

[* Καταγλαΐζω, Demitto splendorem, Illustro, Illumino, Orno. Agath. 24. Μαρμαρύγῃ κάλλους νᾶμα κατηγλάϊσεν. "Euseb. H. E. 10, 4." Routh. Mss. "Dorv. ad Char. 298." Schæf. Mss. Joseph. 1, 433. 1172. "Theophyl. Simoc. Ep. 69. Κρωβύλῳ καὶ τέττιγι ὁ Γοργίας σεμνύνεται, μήπω τοῖς ἰούλοις κατασκιάσας τὸ πρόσωπον. Semet ipse imitatus est, satisque putide in Dial. ante Hist. p. 2. b. Περιέβαλέ τε ἐσθῆτα φαιδρὰν, καὶ χρυσέῳ κατεκόσμησεν ὅρμῳ, τόνδε, l. τόν τε, κρώβυλον τουτονί· τέττιξ δ' ὁ ἄρα, l. δ' ἄρα, αὐτῷ χρύσεός ἐστιν ἐφεζόμενος· ὁ θεσπέσιος οὑτοσὶ κατηγλάϊσε." Boissonad. ad Pseudo-Herod. Partitt. 43. Mich. Syngel. in Laud. S. Dionysii 347. Ed. Par. 1562. Καὶ τῇ περιβλέπτῳ τοῦ γένους ὑπεροχῇ κατηγλάϊστο. "Chrys. in Ps. 118. T. 1. 978. Ἀληθινῆς μακαριότητος ἀξιωθήσεται, καὶ τῷ φωτὶ καταγλαϊθήσεται τῆς θείας γνώσεως." Seager. Mss. Etym. M.: Ἀβροείμονές τε καὶ κατηγλαϊσμένοι, λαμπροφόροι, ἁπαλοφόροι. Etym. G.: Ἀβροείμονες· κατηγλαϊσμένοι, λαμπροφόροι, ἁπαλοφόροι. Const. Manass. Chron. p. 2. et 104." Boissonad. Mss. Hesych. Κατηγλαϊσμένα· κατακεκοσμημένα.]

"Προσαγλαΐζομαι, affertur pro Adornor, sed sine "exemplo." [Suid. et Phot. Προσηγλάϊστο· ἐλαμπρύνετο. Respicitur Joseph. 2, 331. Οὐδενὶ δὲ ἔξωθεν, οὔτε ζωγραφίας, οὔτε γλυφίδος ἔργῳ προσηγλάϊστο.]

[* Συναγλαΐζω, "Exquisite orno etiam per verba," Hederic. Lex. "Eust. in Il. Π. p. 1068, 38." Valck. Mss. Idem in Od. H. p. 271. notante Scotto App. ad Thes.: Ὅτι δὲ συναγλαΐζει κἀνταῦθα τὴν φράσιν τοῖς πράγμασι, καὶ γλυκέως φράζει τὰ καλὰ, δῆλόν ἐστιν.]

[* Ἀγλαόβοτρυς, ὁ, ἡ, Pulcras uvas habens. Nonn. Dionys. 18, 3. Οὔνομα κηρύσσοντα * κορυμβοφόρου Διονύσου, Καὶ θρασὺν Ἰνδὸν Ἄρηα, καὶ ἀγλαόβοτρυν ὀπώρην.]

Ἀγλαόγυιος, ὁ, ἡ, Pulcra membra habens, ut ἀγλαόγυιον Ἥβαν, ap. Pind. [N. 7, 6. "Wakef. S. C. 1, 13.* Schæf. Mss.]

[* Ἀγλαόδενδρος, ὁ, ἡ, Pulcras arbores ferens. "Ad Herod. 459." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 92." Boissonad. Mss. Pind. O. 9, 32. ἀγλαόδενδρον ματέρα Λοκρῶν sc. Ὀποῦντα.]

[* Ἀγλαόδωρος, ὁ, ἡ, Pulcra dona habens, vel ferens, Qui præclara dona præbet. "Procl. Lyc. H. in Solem 42. Heyn. Hom. 7, 548. 802." Schæf. Mss. Hymn. Hom. in Cer. 54. 192. 497. Oppian. C. 4, 17.]

Ἀγλαέθειρος, ὁ, ἡ, Pulcricomus, Splendidam s. Nitidam comam habens. Hymn. Hom. 19, 5. Πᾶν' ἀνακεκλόμεναι, νόμιον θεὸν, ἀγλαέθειρον.]

[* Ἀγλαοεργὸς, ὁ, ἡ, Splendens operibus, Maxim. de Elect. 68.]

Ἀγλαοθηλὲς, έος, τὸ, Tenerum, Hes. ex ἀγλαὸς et θῆλυ, vel certe ex ἀγλαὸς et τέθηλα, præterito verbi θάλλω, unde etiam deducitur. [Wakef. ad Hesychii sui marg. corrigit, Ἀγλαὸν θάλος· ἁπαλόν. "Ἀγλαόθηλες pro ἀγλαόθαλες." Schleusner. Mss.]

[* Ἀγλαόθρονος, ὁ, ἡ, Splendidum tenens solium. Pind. O. 13, 136. ἀγλαοθρόνοις Μοίσαις.]

[* Ἀγλαόθωκος, ὁ, ἡ, Idem. Pind. N. 10, 2. ἀγλαοθώκων πεντήκοντα κορᾶν. Vide Var. Lect.]

Ἀγλαόκαρπος, ὁ, ἡ, Pulcrum fructum habens. Od. H. (115. Λ. 588.) καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι, cujus epitheti rationem vide ap. Plut. Sympos. [5, 8. T. 8. p. 720. Reisk. Pseudo-Did.: Ἀγλαόκαρποι· λαμπρὸν

A καρπὸν φέρουσαι: Apollon. Lex. καλλίκαρποι. H. in Cer. 4. Νόσφιν Δήμητρος χρυσαόρου ἀγλαοκάρπου: 23. οὐδ' ἀγλαόκαρποι ἐλαῖαι. "Bene quidem ἐλαῖαι ἀγλαόκαρποι dicuntur, ut ab Oppiano H. 4, 272. Ἔνθα γὰρ ἀγλαόκαρπος ἁλὸς σχεδόν ἐστιν ἐλαίη. Sed quid ad rem oleæ? Lege, οὐδ' ἀγλαόμορφοι ἑταῖραι. Intelliguntur filiæ Oceani, Proserpinæ comites, de quibus v. 5.—Ἀγλαόκαρπος est qui servare malit, propterea quod Thetis ἀγλαόκαρπος dicitur a Pind. N. 3, 97. Sed Thetis sic vocatur ob partum Achillis. Καρπὸς enim cum similibus verbis eleganter ad liberos transfertur. Vide Gataker. de Stylo N. T. c. 11. p. 71. Sic θάλος pro Filia, Od. Z. 157. et in hoc Hymno v. 66. item ὄρπηξ et στάχυς pro Filio. Orph. Argon. 213. 216. Oppian. H. 2, 683.—Adde Casaub. Lect. Theocr. 20. p. 279." D. R. Variæ sunt VV. DD. conjecturæ hoc de loco, quas vide ap. Matthiæ. Anim. cujus et hæc sunt verba:—"Quod vero idem V. D. pro ἀγλαόκαρποι tentabat ἀγλαόμορφοι, putans ἀγλαόκαρπον vocari tantum Eam, quæ præclaros libe-
B ros procrearit, ut Thetidem ob partum Achillis ap. Pind. (l. c.) mirum, cum fugere non potuerit virum eruditissimum, καρπὸν sæpius ab Hom. vocari Juncturam manus, et hinc Totam manum. Ut igitur ille a partibus corporis pulcritudinis imaginem petit, in λευκώλενος, εὔσφυρος, ῥοδοδάκτυλος, sic Noster ab junctura manus ἀγλαόκαρπος, cui opponitur μελάγκαρπος, Fœda aspectu ap. Empedoclem in Steph. Poësi Philosoph. 25." Sed ante Matth. locum hunc eodem modo intellexerat Wakefieldius S. C. 1, 13.: —"Nescio quo in loco vidi (viderim) Ruhnk. emendationem, οὐδ' ἀγλαόμορφοι ἑταῖραι. Ἑταῖραι quidem recte; ἀγλαόμορφοι autem nullo cum judicio. Ἀγλαόκαρπος enim i. q. εὔπηχυς, * καλλίπηχυς, * ἀγλαόπηχυς. Pind. Nem. 7, (6.) habet ἀγλαόγυιον Ἥβαν: et 3, (97.) ἀγλαόκαρπον Νηρέος θύγατρα. ('Thetidem pulcram, ἀγλαὸν τὰς χεῖρας, ut alias λευκώλενος, καλλίσφυρος.' Heyn. et quidem recte, sed aliter intellexit Ruhnk. l. c. cf. Schneider. Lex.) Et Orph. Hymn. 1, 6. Φερσεφόνη θ' ἁγνὴ, Δημήτηρ τ' ἀγλαό-
C καρπε." "Clem. Alex. 613(=732., Πίνδαρος δὲ ἄντικρυς καὶ Σωτῆρα Δία συνοικοῦντα Θέμιδι εἰσάγει, βασιλέα σωτῆρα δίκαιον ἑρμηνεύων ὧδέ πως· Πρῶτον μὲν εὔβουλον Θέμιν οὐρανίαν Χρυσέαισιν ἵπποις Ὠκεανοῦ παρὰ παγαῖς Μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνὰν Ἄγον Οὐλύμπου λιπαρὰν καθ' ὁδὸν σω-Τῆρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν· ἁ δὲ τὰς χρυ-Σάμπυκας ἀγλαοκάρπους ἔτικτεν ἀγαθὰ σω-Τῆρας Ὥρας.)" Wakef. Mss. Vide Pind. Fr. inc. 100. p. 130=79. Cf. Orph. Hymn. 51=50. de Nymphis: Αἰπολικαὶ, νόμιαι, θηρσὶν φίλαι, ἀγλαόκαρποι. "Mitsch. II. in Cer. 118. Ilgen. 508." Schæf. Mss. Oppian. C. 2, 84. Pind. Fr. Epinic. 2, 6.] Nonnus θέρος, Æstatem, ἀγλαόκαρπον vocat, Pulcros fructus ferentem, vel Pulcrorum fructuum datricem: [Paraphr. in Jo. 4. p. 48. ὅτι λείπεται εἰσέτι μούνη Μηνῶν τετραέλικτος ἀελλήεσσα πορείη, Καὶ θέρος ἀγλαόκαρπον ἐλεύσεται.]

Ἀγλαόκοιτος, ὁ, ἡ, Pulcrum cubile habens. Ex ἀγλαὸς et κοῖτος, vel κοίτη, Cubile, Lectus. Exponitur tamen ἀγλαόκοιτος a Suida, Valde honoratus,
D quæ significatio aliam etymologiam exigit, et aliam fortasse scripturam: [πάνυ τίμιος. Sic et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Zonaras: Ἀγλαόκοιτος· ὁ πάνυ τίμιος. "Nisi tantus Codd. consensus esset, ponerem ἀγλαότατος." Tittm.]

Ἀγλαόκουρος, ὁ, ἡ, Splendens et quasi florens juvenibus, Pulcros juvenes habens. Corinthum ἀγλαόκουρον appellat Pind. O. 13, [5.]

Ἀγλαόκωμος, ὁ, ἡ, Pulcram choream habens. Pind. O. 3, (10.) φωνὰν ἀγλαόκωμον vocat Canticum pulcram choream instituens.

[* "Ἀγλαομήτηρ, (Pulcra parens,) Jo. Geometræ H. 2, 47. (Χαίροις ἀγλαόμητερ ἁγνοῦ λόγου ἔγγυος αἰεί.)" Kall. Mss.]

Ἀγλαομήτης, ου, ὁ, Consilio clarus, et Ἀγλαόμητις, ιος, ἡ, Consilio clara, ut legitur in VV. LL. et hæc compositio analogiam servat. Apud Suid. autem et Etym. ἀγλαομητία legitur, et exp. ἡ μεγάλη βουλὴ, Magnum consilium. Apud Hesych. quoque habetur: sed is exponit * λαμπρόβουλον, pro λαμπρὰ βουλὴ, ut opinor, Præclarum et illustre consilium. Componitur

autem ex ἀγλαὸν et μῆτις, ut Etym. ait. Rara tamen est hæc terminatio derivatorum a μῆτις, Consilium; at frequens altera, ἀγλαομήτης, s. ἀγλαόμητις. Talia sunt enim quæ in Μῆτις habebimus ἀγκυλομήτης et ἀγκυλόμητις: talia ποικιλομήτης et ποικιλόμητις. Quod autem dicitur de ἀγκυλομήτης, e quorundam Grammaticorum opinione, a v. μήδω derivatum esse; at ἀγκυλόμητις, a μῆτις: idem et de ἀγλαομήτης dici potest. [Zonar. Ἀγλαομητία· ἡ μεγάλη καὶ λαμπρὰ βουλή. Hesych. Ἀγλαομήτια· λαμπρόβουλον. "L. ἀγλαομῆτιν." Heins. "Suid. Ἀγλαομητία· ἡ μεγάλη βουλή. Sic et Varin. qui pro λαμπρόβουλον habet λαμπρόβουλος, duo diversa miscens. Si substantivum fem. gen. retineas, mutato accentu ἀγλαομητία scribendum, tumque λαμπρόβουλον esset pro λαμπρὰ βουλὴ, ut HSt. Sed non displicet ἀγλαομῆτιν." Albert. "L. Ἀγλαομητία· * λαμπροβούλιον. Suidas enim ἀγλαομητίαν interpretatur μεγάλην βουλήν. Λαμπροβούλιον autem eadem forma, ut κοινοβούλιον in Caracallæ Numo Tarsensi, quem descripsit Vaillant Numism. Imp. 2, 234. Ed. nov." Schleusner. Mss. Tryphiod. 179. ὕστατος αὖτε Τέχνης ἀγλαόμητις ἐῆς ἐπέβαινεν Ἐπειός. "Procl. Lyc. Hymn. 1. in Ven. 9. (τελεσσιγόνων δ' ἀπὸ λέκτρων Ἔμπεδος ἀγλαόμητις ἀνασταχύεσκε γενέθλη.)" Boissonad. Mss.]

Ἀγλαόμορφος, ὁ, ἡ, Pulcram formam s. faciem habens, Lib. Epigr. 1. de Apolline, Ἄμβροτον, ἀγλαόμορφον, ἀκερσεκόμην, ἁβροχαίτην, [Anthol. 3, 218. ubi vocatur Hymnus, ut præcedens poëma dicitur Hymnus in Bacchum.] Ibid. tribuitur Baccho hoc epithetum: [Μέλπωμεν βασιλῆα φιλεύϊον, εἰραφιώτην, Ἀβροκόμην, ἀγροῖκον, ἀοίδιμον, ἀγλαόμορφον. Utrumque poëma, quod ex Orphicis conflatum est, hodie inter Orphica edi meretur, quamvis styli epigrammatici vestigia appareant; nam post exordium, quod in uno eoque primo versu continetur, secundus versus atque omnes, quas continet voces, e litera A incipiunt, tertius versus, cum omnibus suis vocibus, e litera B continuatur, et sic deinceps per totum alphabetum. Vox ἀγλαόμορφος legitur in ipsius Orphei Hymno 13=14, 5. 28=29, 9. 55=56, 7. 61=62, 1. 78=79, 7. "Oppian. C. 1, 287." Wakef. Mss. adde 2, 589. Nonn. Paraphr. 263, 12. Const. Manass. Chron. p. 436. in Meursii Opp. T. 7. Vide Ruhnk. in Ἀγλαόκαρπος citatum. Epigr. adesp. 690.]

[* Ἀγλαονίκη, ἡ, Nom. propr. Schol. Flor. Apoll. R. 4, 59. Ἡ θαμά· μεμύθευται, ὡς ἄρα αἱ φαρμακίδες τὴν σελήνην ταῖς ἐπῳδαῖς κατασπῶσι. Τοῦτο δὲ ποιεῖν δοκοῦσιν αἱ Θεσσαλαὶ, σφαλεῖσαι τῆς ὑπολήψεως· καθὸ Ἀγλαονίκη, * Ἡγεμόνος (l. * Ἡγήμονος, nam Ἡγεμὼν pro Nomine proprio nusquam legitur,) θυγάτηρ, ἔμπειρος οὖσα τῆς ἀστρολογίας, καὶ εἰδυῖα τὰς ἐκλείψεις τῆς σελήνης, ὁπότε μέλλοιεν γενήσεσθαι, ἔφασκε τὴν θεὸν κατασπᾷν, καὶ παραχρῆμα περιέπιπτε συμφοραῖς, τῶν οἰκείων τινὰ ἀποβάλλουσα, καὶ δίκην διδοῦσα τοῦ ἁμαρτήματος. Ὅθεν κατὰ τὸν βίον λέγεται παροιμία ἐπὶ τῶν συμφοραῖς κεχρημένων, Ὅτι τὴν σελήνην κατασπᾷ. Schol. Par. Διὰ δὲ τὸν μυθευόμενον ἔρωτα τῆς Σελήνης ἐμυθολόγησαν, ὡς αἱ Θετταλαὶ γυναῖκες, αἱ φαρμακίδες, κατασπῶσι τὴν σελήνην ἐπῳδαῖς. Ἠπατήθησαν δὲ, ὥς φασι, καὶ ὑπὸ Ἀγλανίκης (l. Ἀγλαονίκης) τῆς Ἡγήμονος θυγατρός. Αὕτη γὰρ ἔμπειρος οὖσα ἀστρολογίας, καὶ τοὺς χρόνους τῶν τῆς σελήνης ἐκλείψεων ἐπισταμένη, ὅτε ἔμελλεν ἐκλείπειν ἡ σελήνη, ἔλεγεν, ὅτι αὐτὴν κατασπᾷ. Δίκην δ' ὅμως ἔδωκεν τοῦ * ψευδολογήματος. Ἅμα τε γὰρ ἔλεγε τὴν θεὸν κατασπᾷν, καὶ συμφοραῖς περιέπιπτεν ἀποβάλλουσά τινα τῶν οἰκείων. Διὸ καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν συμφοραῖς κεχρημένων, Ὅτι τὴν σελήνην κατασπᾷ. Οὕτω δ' ἐπιστεύετο τὴν σελήνην ἐν ταῖς ἐκλείψεσι καθαίρεσθαι, ("l. καθαιρεῖσθαι, eadem verba confusa in Diod. S. 17, 40. extr." Schæf.) ὥστε καὶ τοὺς παλαιοὺς τὰς ἐκλείψεις καθαιρέσεις καλεῖν.]

Ἀγλαόπαις, ὁ, ἡ, Pulcros liberos habens, aut pueros, Nonn. [Paraphr. 259. Σίμων, ἀγλαόπαιδος Ἰωάνναο γενέθλης, i. q. ἀγλαόκουρος. "Mitsch. Cerer. 120." Schæf. Mss. "Oppian. H. 2, 41. (Σοί τε, μάκαρ σκηπτοῦχε, καὶ ἀγλαόπαιδι γενέθλῃ.)" Wakef. Mss. Ubi Schol. τῷ λαμπρῷ. "Malim τῇ λαμπρᾷ, nisi constructio ad intellectum referatur." Rittersh.]

[* Ἀγλαόπεπλος, ὁ, ἡ, Splendidum habens peplum, Peplo insignis. Quint. Smyrnæum 11, 20. affert Spitzner. in Indice Libri, cui titulus de Versu Gr. Heroico; atque ex eo Schneiderus in Lex. Sed ibi non legitur. Forte in animo ille habebat 11, 240. ἐπεὶ Θέτις ἀγλαόπεπλος.]

[* Ἀγλαόπηχυς, ὁ, ἡ, i. q. ἀγλαόκαρπος et λευκώλενος. Nonn. Dionys. 32, 80. καὶ ἀγλαοπήχεϊ νύμφῃ.]

Ἀγλαόπιστος, ὁ, ἡ, Præclare fidelis, Hes. [Ἀγλαοπίστου· * λαμπροπίστου. "L. * Ἀγλαοκτίστου· * λαμπροκτίστου." Ruhnk. ap. Albert. in Addendis. Imo rectius dixeris Hesychium hæc e corrupto Grammatici cujuspiam Codice descripsisse; nam vulgatam tuetur verborum ordo.]

[* Ἀγλαοποιέω, Illustrem facio, Ἡλίου πόλιν, Hermapio Ammiani 17, 5. p. 162.]

[* Ἀγλαόπυργος, ὁ, ἡ, Turribus insignis. Tzetz. Hom. 417. p. 89. Jacobs. ὃς πρὶν ἐρύετο Ἴλιον ἀγλαόπυργον.]

Ἀγλαότιμος, ὁ, ἡ, Splendide vel Pulcre honoratus. Sic Hesych. qui antea ἀγλαότιμον eodem modo exposuit. Orpheus in Thymiamate Herculis (Hymn. 11, 8.) Εἰρήνην πόθεων κουροτρόφον, ἀγλαότιμον. Ex ἀγλαὸς et τιμή. [Adde Hymn. 17, 17. 31, 11. 33, 2. 39, 10. 59, 1. 66, 6. Noster, ut videtur, Hesychio tacite restituit Ἀγλαότιμος· λαμπρῶς τετιμημένος, ex altera ejus glossa, Ἀγλαότιμον· λαμπρῶς τετιμημένον, pro vulg. ἀγαλότιμος. Cf. nos in Ἀγαλότιμος. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀγλαότιμον· λαμπρόν. Zonar. Ἀγλαότιμος· λαμπρὸς, τετιμημένος. Suid. Ἀγλαότιμον· λαμπρὸν, τετιμημένον. "Rectius in Phav. legitur λαμπρῶς τετιμημένον." Schleusner. Mss. "Ruhnk. Ep. Cr. 277." Schæf. Mss.]

[* Ἀγλαοτριαίνης, ου, ὁ, ἡ, Inclytus tridenti, epith. Neptuni, Pind. O. 1, 64.]

[* Ἀγλαοφανὴς, (έος, ὁ, ἡ,) Hesychius Presb. 318. Ed. Morell. 1563." Boissonad. Mss.]

[* Ἀγλαοφαρὴς, έος, ὁ, ἡ, Splendida veste indutus. "Orac. Sib. 252. Ed. Opsop. (σὺν ἀγλαοφάρεσι κούραις.)" Kall. Mss.]

[* Ἀγλαοφεγγὴς, έος, ὁ, ἡ, Pulcre splendens. Maxim. de Elect. 188. εἰ μή τίς μιν ἐρύσσεται ἤπιος ἀστὴρ Ἀγλαοφεγγέα δῖαν ἐσαθρήσας κερόεσσαν. Vide Spitzner. de Versu Gr. Heroico 159. "Euthalii Prol. ad Act. Apost. in Zacagnii Monum. 404." Kall. Mss.]

[* Ἀγλαόφημος, ὁ, ἡ, Præclarus, Celeberrimus. Orph. Hymn. 31=30, 4. Ὁπλοφόροι, φύλακες, κοσμήτορες, ἀγλαόφημοι: 76=75, 2. Μοῦσαι Πιερίδες, μεγαλώνυμοι, ἀγλαόφημοι.]

[* Ἀγλαοφήμη, ὄνομα μιᾶς τῶν Σειρήνων, Eust. 1709.]

[* Ἀγλαόφοιτος, ὁ, ἡ, Qui in splendore vagatur. Maxim. de Elect. 402. Εἰ δὲ Ζηνὸς ἄνακτος, ἢ ἀγνῆς Ἀφρογενείης Ἴχνια βαίνῃσιν * Θειαντιὰς ἀγλαόφοιτος.]

[* "Ἀγλαόφορτος, Nonn. Dionys. 216." Wakef. Mss.]

[* Ἀγλαοφύτευτος, ὁ, ἡ, Pulcris plantis consitus. "Const. Manass. Chron. 87 (=488. in Meursii Opp. T. 7. Τοῦ τεμενίσματος ἐγγὺς τοῦ τῆς θεοῦ σοφίας Οἶκος λαμπρὸς δεδόμητο τοῖς πάλαι βασιλεῦσι, Κῆπος ἂν εἴπῃ τις λαμπρὸς βιβλιοφόρων δένδρων, Ἄλσος ἀγλαοφύτευτον παντοδαπῆς σοφίας.)" Boissonad. Mss.]

[* Ἀγλαοφῶν, ὄνομα κύριον, Suid. Vide Interprr. Hesychii v. Θάσιος.]

Ἀγλαόφωνος, ὁ, ἡ, Præclaram vocem habens. [Morell. Lex. Gr. Prosod. 1101. e Greg. Naz. affert λόγον ἀγλαόφωνον. "Procl. Lyc. Hymn. 2. (in Musas v. 1. Ὑμνέομεν, μερόπων ἀναγώγιον ὑμνέομεν φῶς, Ἐννέα θυγατέρας μεγάλου Διὸς ἀγλαοφώνους.)" Wakef. Mss.]

"Ἀγλαοφωτὶς, ίδος, ἡ, "Herba, quæ, inquit "Plin. (24, 17.) admiratione hominum propter eximium colorem accepit nomen. Perperam ap. "Hesych. Ἀγλαοφότες· βοτάνη." ["L. ἀγλαόφωτις." Soping. "Scr. ἀγλαοφῶτις. Vide Ælian. H. A. 14, 14. (imo 24. ubi v. Schneider.) et 27." Albert. Vide et Schneider. ad posteriorem locum, qui edidit ἀγλαοφῶτις, at in Lex. habet "ἀγλαόφωτις, i. q. γλυκυσίδη." In Hesychii Cod. teste Schowio reperitur ἀγλαοφώτης, sed vitiose pro ἀγλαοφῶτις.]

[* "Ἀγλαόχαρτος, ὁ, ἡ, Jacobs. Anth. 11, (imo 13,) 736. (Ἄνθεμα γὰρ τόδε λαρὸν Ἀθηναίῃ πόρε Νηρεὺς Ἀγλαόχαρτος ἐῶν νειμάμενος κτεάνων,) dubium." Schneider. Lex.]

Ἀγλαῶπις, ιδος, ἡ, Pulcre oculata, Pulcros oculos habens. Empedocles ap. Plut. Νυκτὸς ἐρημαίης, ἀγλαώπιδος. In VV. LL. habetur Ἀγλάωψ, ωπος, ὁ, Aspectu splendidus. Sunt ex ἀγλαὸς et ὤψ, ὠπὸς composita. [" V. 185. attulit Plut. Symp. 8, 3. Σκοτεινὸς γὰρ ὢν ὁ ἀὴρ κατ' Ἐμπεδοκλέα, Ν. ἐ. ἀ. Ubi ἐρημαῖος est Solitarius; et ἀγλαῶπις, Pulcros oculos habens, h. e. Stellis distincta. Hoc enim noctis epitheton intelligendum est de nocte serena, qua cœlum stellis fulget. Quod prima hujus adjectivi syllaba h. l. corripitur, id neminem offendet, qui didicerit, mutam cum liquida efficere, ut syllaba sit anceps. Xylander tamen legi jussit ἀλαώπιδος, eique obsecutus est Hutten, (Ἀγλαώπιδος edidit Wyttenb. jure optimo, cum et poëtæ, ut patet e v. ἐρημαίης, et Plutarcho, ut e v. σκοτεινὸς constat, in animo esset Nox cœca, non Serena.) Et fateor, mihi quoque B hanc lectionem placere. Nam Hesych. habet: Ἀλαῶπιν· σκοτεινήν, οὐ βλέπουσαν. Itaque νὺξ ἀλαῶπις recte verti Latine potest Nox cœca." Sturz. ad Empedoclis Carm. p. 594.]

[Ἀγλάωψ. Soph. Œd. T. 199. Τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω, Τᾶσδ' ἐπώνυμον γᾶς, Οἰνῶπα Βάκχον εὔιον, Μαινάδων ὁμόστολον Πελασθῆναι, φλέγοντ' ἀγλαῶπι πεύκᾳ, Ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν. Ubi Triclin. Πελασθῆναι καὶ πλησιάσαι φλέγοντα καὶ καίοντα ἐν πεύκῃ καὶ ἐν λαμπάδι ἀγλαῶπι καὶ καυστικῇ.]

[* Φιλάγλαος, ὁ, ἡ, i. q. φιλόκαλος, Pulcritudinis studiosus, Elegantiæ studiosus, Honestatis s. Rerum honestarum studiosus. Pind. P. 12, 1. φιλάγλαε Nympha, urbs Agrigentum, ubi Schol. ὦ φιλόκαλε καὶ καλλίστη τῶν πόλεων. "Jacobs. Anth. 7, 23." Schæf. Mss.]

ΑΙΔΩΣ, όος, et per crasin οῦς, in dativo, αἰδοῖ, in accusativo, αἰδῶ, vel αἰδὼ, ut quidam, Verecundia, Reverentia, Veneratio. Nonnunquam generaliter idem sonat C quod Pudor. Xenophon K. Π. (1, 6, 10.) Ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰδοῦς τεύξει, Reverentiam consequeris ab aliis, aut Venerationem, Venerationi eris aliis, Te reverebuntur alii et venerabuntur. Aristid. Panath. Ἄξιον τοίνυν καὶ τὸ τῆς αἰδοῦς εἰπεῖν ὅσον παρὰ πάντων ἐστὶ καὶ γέγονε τῇδε τῇ πόλει, Operæ pretium est ergo commemorare etiam quanta reverentia præstetur et præstita fuerit ab omnibus huic civitati. Alii autem vertunt, Quanto in honore sit ac fuerit hæc civitas ap. omnes. Sed ego interpretationem meam veriorem esse puto; certum est enim αἰδῶ sonare aliquid amplius quam τιμὴν, Honorem. Unde et Homerus postquam dixit τιμῆς, subjungit αἰδοῦς, tanquam significantius, Od. Θ. (480.) Τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς. Bud. αἰδῶ Observantiam vult significare in hoc Synesii loco, Καὶ ὡς ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους αἰδοῦς, sub. οἱ νεανίσκοι. Hesiod. (Th. 92.) θεὸν ὣς ἱλάσκονται Αἰδοῖ μειλιχίῃ, Cum reverentia. Aristid., Οὕτω τιμῶσιν, αἰδοῖ τῶν θεῶν, Ita honore prosequuntur, deorum reverentia, accipiendo passive Reverentiam, pro Reverentia, D quæ diis præstatur. Sic ap. Synes. αἰδοῖ Μουσῶν, verterim, Reverentia Musarum, cum dicit, Αἰδοῖ γὰρ Μουσῶν, τοῖς ἱερεῦσιν αὐτῶν ἄξιον περιέπειν, Nam reverentia Musarum, sacerdotes earum par est tueri. Bud. tamen αἰδοῖ Μουσῶν interpretatur, In honorem Musarum. Sic αἰδὼς τοῦ βασιλέως, Regis reverentia, Plut. Romulo. Denique dico αἰδῶ hac in signif., quæ usitatissima est, esse Observantiam, per quam ætate, aut sapientia, aut honore, aut aliqua dignitate antecedentes reveremur et colimus. || Item αἰδὼς, Verecundia, quæ censetur virtus a vulgo; at Aristot. virtutem esse negat, quamvis laudetur qui ab ea dicitur αἰδήμων, Verecundus. Hanc αἰδῶ ita distinguit Damascenus ἀπὸ τῆς αἰσχύνης, ut αἰδὼς sit Metus ob expectationem vituperii; αἰσχύνη, Metus ob aliquid turpiter commissum. Ejus verba sunt: Αἰδὼς, φόβος ἐπὶ προσδοκίᾳ ψόγου· αἰσχύνη δὲ, φόβος ἐπ' αἰσχρῷ πεπραγμένῳ. Hanc αἰδῶ sæpe Hom. commendat atque adeo requirit in militibus, ut Il. Ο.

A (561.) Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ, Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε. Sic Il. Ν. (122.) ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος Αἰδῶ καὶ νέμεσιν. Interdum cum gen., ut rursus Il. Ο. (661.) καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ Ἄλλων ἀνθρώπων. Sed Verecundiam aliorum hominum Latine non dixerimus. Quare potius ita redderem, Verecundiam vobis incutiant alii homines, aut, Pudorem incutiant: accipiendo Pudorem in bonam partem. Quo etiam modo ap. Soph. Ajace, αἰδῶ λαβεῖν verti possit, Pudore tangi, non, ut alii vertunt, Pudore affici; nam αἰδῶ λαβεῖν ad verbum sonat Pudorem accipere, a seipso videlicet; at qui pudore afficitur, ab alio intelligitur pudore affici. || Αἰδὼς dicitur etiam generaliter de Quovis pudore, ut ap. Hom., (Od. Ρ. 347.) Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι, [προΐκτῃ,] Pudorem viro egeno non bonum est adesse, et Il. Ω. (44.) οὐδέ οἱ αἰδὼς Γίνεται, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. Apud Eust. nescio quis duplicem faciens αἰδῶ, καλὴν et κακὴν, ait αἰδῶ bonam et laudabilem dici παρὰ τὸ ἀεὶ τὸ δέον ἔχειν, Ex eo, quod semper habeat, quod rectum et honestum factu est; malam autem, παρὰ τὸ ἀεὶ ἐνδείας αἰτία εἶναι, Semper causa sit egestatis. Sed quisquis is est, qui hoc dixit, videtur joco, non serio dixisse. Certe constat a non videndo dictam esse αἰδῶ, quasi δυσωπίαν, quod pudor oculos cogat avertere, ex α priv. et v. ἰδεῖν, ita enim malo quam ab εἴδω, cum Etym., ut ex ἀειδὼς fiat αἰδώς. Hujus autem etymologiæ fidem facere videtur ipsum Proverbium, αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, Pudor in oculis, quod ap. Erasmum habes expositum, et meam annotationem in illam ejus expositionem, in Chiliad. a patre meo excusis.

Αἰδὼς, Membrum genitale, Inguen, eodem modo quo Latini plurali numero Verenda et Pudenda nominant a Pudore, ab Ovidio dicitur etiam *Pars pudibunda. Virilitatem quoque appellavit Martialis.* Il. Β. (262.) Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Dionys. H. Ἀρχ., Ὑπεζωσμένους τὴν αἰδῶ ταῖς δοραῖς.

" Αἰδὼ, oxytonon, nominativus est singularis, ut " Λητώ, Σαπφώ: circumflexum autem αἰδῶ, accusa- " tivus est singularis Atticus, contractus e communi " αἰδόα, ut Etym. tradit, afferens ex Hom. posterio- " ris αἰδῶ exemplum hoc, Τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει: " priore autem Philetas fuisse usus traditur. Porro " observa, poëtam ibi αἰδοῦς nomine vocasse non " ipsam actionem τοῦ αἰδεῖσθαι καὶ αἰσχύνεσθαι, sed " τὰ αἰδοῖα s. αἰδοῖα μόρια, Pudenda. Plut. pro Reve- " rentia et Veneratio usus est in Solone: Αἰδῶ μὲν " εἶχε καὶ τιμὴν παρὰ πᾶσι, Reverebantur s. Venera- " bantur, et honorabant eum omnes."

" Αἴδω et Αἰδὼς, Eustathio sunt παρὰ τὸ ἀειδεῖν, " quod est μὴ βλέπειν, per crasin. Itaque αἴδω esset " Intueri non audeo, et αἰδὼς, ipsa actio. *Sed ra-* " *rum hujus verbi usum esse puto, ut pro quo cre-* " *brius usurpentur αἴδομαι et αἰδέομαι.*"

[" Αἰδὼς, Musgr. Ion. 337. Wakef. Alc. 612. Lucian. 1, 866. et n. Heyn. Hom. 4, 482. 6, 391. 7, 343. 8, 253. 597. Αἰδὼς, Fortitudo bellica, Coray in Thuc. par Lévesque 1, 352. Lennep. Phalar. 126. Mitsch. Cer. 173. Brunck. Aj. 1079. Brunck. Or. 101. it. Beck. Loca veterum de variis ejus formis, ad Il. Ω. 44. Αἰδοῦς nomin. accus. Heyn. Hom. 8, 597. Αἰδώς! Heyn. Hom. 5, 147. Αἰδὼς καὶ δέος, Heyn. Hom. 7, 111. Inguen, Heyn. Hom. 4, 245. De accentu accus. ad Dionys. H. 1, 283. Λαβεῖν αἰδῶ, Markl. Suppl. 1050." Schæf. Mss.]

[Αἰδώς. Vide Lex. Xenoph. Schleusner. Lex. in N. T. Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Pausan. 3, 20. Aristoph. N. 995. " Αἰδῶ ἐπιθέουσιν ἐν ἀτρεμεῖ, καὶ ἀκύμονι, καὶ ἀπαθεῖ διαθέσει. Dedi αἰδῶ e libris meis plurr. Eadem tamen varietas in Aristot. Rhet. 2, 6. p. 74. Sylb. ubi alii αἰδώ, et sæpissime. Vide doctam Schæferi notam ad Dionys. H. de Comp. Verb. p. 43.:—(' Αἰδῶ. Edd. Herodoti ὀξύνουσιν, αἰδώ. Utraque ratio patronos nacta est, sicque sæpissime in libris scriptis editisque variatur: Wessel. ad Diod. S. 1, 379. 380. Fischer. ad Weller. 1, 296. Heyn. ad Apollodor. 134. Ed. pr.; ad Hom. Il. T. 4. p. 244. Porson. ad Eur. Med. 1159. in Adden-

dis, Jacobs. Anth. 3, 1. p. 62. qui vellem Reiskio pepercisset ib. p. 133.)" Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 230. Adde Interprr. ad Gregor. Cor. 427. E. H. Barker. Amœn. Crit. et Philol., in Classical Journal 31, 112. cui unice placet αἰδὼ in nominativo, αἰδῶ vel αἰδοῦν in accus. Vide Etym. M. infra citandum. Glossæ: Αἰδώ· Religio. Αἰδοῦς· Religione. Αἰδώς· Pudor, Pudicitia, Verecundia, Observantia. "Etym. Sorbon.: Αἰδῶ· ὄνομα θηλυκὸν παρὰ τῷ αι, sic. Vere me corrigere ὄ. θ. πτώσεως αἰτιατικῆς, nemo non fatebitur, qui sciat, v. πτῶσις compendiose scribi literis πτ, quibus impositum est ω." Bast. Comment. Palæogr. 830. Etym. M.: Αἰδώς· τιμὴ, φόβος, αἰσχύνη, ὄνειδος. πόθεν αἰδώς; παρὰ τὸ αἰδῶ τὸ ἐντρέπομαι· ἢ παρὰ τὸ εἴδω τὸ βλέπω· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀείδω, τὸ οὐ βλέπω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, καὶ συναιρέσει τοῦ α καὶ ι εἰς τὴν αι δίφθογγον. ἢ ἐκ τῆς ἄϊς εὐθείας. ἢ ἐκ τῆς ᾄδου γενικῆς κατὰ μεταπλασμόν. Αἰδῶ· ἰστέον ὅτι τὸ αἰδὼ, ὅτε μέν ἐστιν εὐθεῖα, ὀξύνεται, ὡς Λητὼ καὶ Σαπφὼ, ὅτε δὲ B αἰτιατικὴ, περισπᾶται, ὡς τὸ, Τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Οὐ γὰρ πτωτικόν ἐστι τὸ ω, ἀλλ' ἀπὸ κράσεως· ἀπὸ γὰρ τοῦ αἰδόα γίνεται αἰδῶ. Etym. G.: Αἰδῶ· ὄνομα θηλυκὸν, πτώσει αἰτιατικῇ, σημαίνει δὲ τὴν ἐντροπὴν, ὡς τὸ, αἰδεῖταί τις τὸν πατέρα, * σεβασμίως πρὸς αὐτὸν διακείμενος· αἰσχύνεταί τις, ἐφ' οἷς κατὰ συνήθειαν ἁμαρτάνει, καὶ αἰσχύνεταί τις μεθυσκόμενος. Idem: Αἰδὼς καὶ αἰσχύνη διαφέρουσι. Αἰδὼς μὲν (adde ἡ) ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον * σεβασμίως ἔχειν· αἰσχύνεται δὲ, ἐφ' οἷς ἕκαστος ἁμαρτάνων (l. ἁμαρτὼν) αἰσχύνεται, ὡς μηδὲ (l. μὴ δέον) τι πράξας· καὶ αἰδεῖται μέν τις τὸν πάτερα, αἰσχύνεται δέ τις μεθυσκόμενος. Διαστέλλων δὲ τοῦτο Ἀριστόξενος ὁ μουσικός φησι γοῦν διαφορὰν τήνδε νομιστέον αἰδοῦς τε καὶ αἰσχύνης· ὅτι ἡ μὲν αἰδὼς πρὸς ἡλικίαν, (ubi Editor, "ἡλικ. sic, l. ἡλικ. quid si κακίαν?") πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ἐμπορίαν, (l. ἐμπειρίαν,) πρὸς εὐδοξίαν· ὁ γὰρ ἐπιστάμενος αἰδεῖσθαι πρὸς ἕκαστον (l. ἑκάστην) τῶν εἰρημένων ὑπεροχῶν προσέρχεται, οὕτω διακείμενος οὐ δύναται (l. οὐ διὰ τὸ) ἡμαρτηκέναι τις (l. τι) ἀλλὰ (adde διὰ τὸ) σέβεσθαι καὶ τιμᾷν τὰς C προειρημένας ὑπεροχάς. Ἡ δὲ αἰσχύνη πρῶτον μὲν πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἔπειτα δὲ (adde ἐπὶ) τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς. Εἰς τὸ Ἀναιδὴς, καὶ εἰς τὸ Φόβος. Ammon.: Αἰδὼς καὶ αἰσχύνη διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν αἰδώς ἐστιν ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον, ὡς σεβομένως τις ἔχει· αἰσχύνη δ' ἐφ' οἷς ἕκαστος ἁμαρτὼν αἰσχύνεται, ὡς μὴ δέον τι πράξας. Καὶ αἰδεῖται μέν τις τὸν πατέρα· αἰσχύνεται δὲ, ὃς μεθύσκεται· διαστέλλει δὲ Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς τὴν διαφορὰν ἐν τῷ πρώτῳ νόμῳ Παιδευτικῶν. Φησὶ γὰρ διαφορὰν τήνδε νομιστέον αἰδοῦς τε καὶ αἰσχύνης, ὅτι ἡ μὲν αἰδὼς πρὸς ἡλικίαν (κακίαν conjecit Sturz. ad Etym. G. sed nihil mutandum,) πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ἐμπειρίαν, πρὸς εὐδοξίαν. Ὁ γὰρ ἐπιστάμενος αἰδεῖσθαι, πρὸς ἑκάστην τῶν εἰρημένων ὑπεροχῶν προσέρχεται, οὕτω διακείμενος οὐ διὰ τὸ ἡμαρτηκέναι τι, ἀλλὰ διὰ τὸ σέβεσθαι καὶ τιμᾷν τὰς εἰρημένας ὑπεροχάς. Ἡ δ' αἰσχύνη πρῶτον μὲν πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς. "Σεβομένω. Hæc vett. est Edd. lectio: Steph. et Vulc. ὡς σεβόμενος τ. ε. Nec hanc, neque illam D probo: fortassis non male scriberetur ὧν σεβομένως, s. quod malim, ὧν * σεβασμίως τις ἔχει, e schedis Ptolem. Ascalon. §. 84. (Etym. G. supra, ἡ ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον σεβασμίως ἔχειν, Eran. Philo, ἡ ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον οὕτω * σεβασμίως ἔχειν. Wakef. ad marg. sui Ammonii penes E. H. Barker. corrigit, ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον, οὓς σεβόμενός τις ἔχει.) Τῶν εἰρημένων. Ms. τῶν ὑπεροχῶν τῶν εἰρημένων π. οὕτω δ. Vulgatam, (quam firmat Etym. G.,) potiorem duxi: paulo post in eadem hac nota, τιμᾷν τὰς εἰρημένας ὑπεροχάς. In ultima nota probem legi, ἔπειτα δ' ἐπὶ, τ." Valck. In Etym. G. est ἔπειτα δὲ τοῖς. Eran. Philo: Αἰδὼς καὶ αἰσχύνη διαφέρει. Αἰδὼς μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἀτροπὴ πρὸς ἕκαστον οὕτω σεβασμίως ἔχειν· αἰσχύνη δὲ, ἐφ' οἷς ἕκαστος ἁμαρτάνων αἰσχύνεται, ὡς τὸ, Αἰδεῖται μὲν τὸν πατέρα, αἰσχύνεται δὲ μεθύσκεσθαι. Malimus ἁμαρτὼν ex Ammonio. "Scr. ἡ ἐντροπή. Reliqua ad Ammon. poterunt comparari. Tzetz. ad Hesiod. Ἔργ. 318. Καὶ ὁ μὲν μουσικὸς Ἀριστόξενος

A αἰσχύνης οἶδε καὶ αἰδοῦς διαφορὰν, αἰσχύνην μὲν καλῶν τὴν γενομένην ἀτιμίαν ἐπ' αἰσχροῖς, οἷον τὸ μετὰ τὴν κλοπὴν ἁλῶναί τινα, καὶ καρῆναι, καὶ δημοσίως τυφθῆναι· αἰδῶ δὲ τὴν εὐλάβειαν καὶ σεμνὴν ὑποστολήν. Supra ad v. 192. ejusdem differentiæ meminerat ex Aristoxeno, si modo ejus libros versarit: (Αἰδὼς καὶ αἰσχύνη, κατὰ Ἀριστόξενον τὸν μουσικὸν, διαφέρουσι, καὶ ἵνα τὰ πολλὰ τούτου παρεάσω, αἰδὼς μὲν ἡ μικρὰ καὶ ἐπὶ τοῖς τυχοῦσι γενομένη ὑποστολὴ, εὐλαβεῖ λογισμῷ· αἰσχύνη δὲ, ἡ ἐν κακοῖς ἀτιμία.)" Valck. Moschopul. ad Hesiod. 77. a.: Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει· αἰδώς με ἄγει, καὶ αἰδῶ ἔχω, καὶ αἰδοῦμαι ταὐτὸν, ὥστε τὸ, οὐκ ἀγαθὴ αἰδὼς ἄγει τὸν ἄνδρα τὸν ἐνδεῆ, ταὐτὸν ἂν εἴη τῷ, οὐκ ἀγαθὴν αἰδῶ ἔχει ὁ ἐνδεὴς ἀνὴρ, καὶ τοῦτο πάλιν ταὐτὸν τῷ, ἐνδεὴς ἀνὴρ οὐ καλῶς αἰδεῖται. Aristoxeni meminit "Euseb. P. E. 511. 791. Dionys. Hal. 2, 1101. Cic. Tusc. Disp. Themist. 364. Diog. L. 315. A. Gell. 284. Lactant. 1, 554. Clem. Alex. 784." Wakef. ad marg. Ammonii penes E. H. Barker. Philemo: Αἰδώς· ἡ B εὐλάβεια, ἐν τῇ ὀνομαστικῇ ὀξύνεται, ὡς Σαπφὼ, ἐν τῇ αἰτιατικῇ δὲ περισπᾶται. Οὐ γὰρ πτωτικόν ἐστι τὸ ω, ἀλλ' ἀπὸ κράσεως, ἤτοι ἀπὸ τοῦ αἰδόα, αἰδῶ. Niceph. Greg. ap. Hermann. Gr. Gr. 329.: Τοῦ φόβου πάλιν εἴδη ἕξ, ὄκνος, αἰδὼς, αἰσχύνη, κατάπληξις, ἔκπληξις, ἀγωνία. Καὶ ὄκνος μέν ἐστι φόβος μελλούσης ἐνεργείας· αἰδὼς δὲ, φόβος ἐπὶ προσδοκίᾳ ψόγου· αἰσχύνη δὲ, φόβος ἐπ' αἰσχρῷ πεπραγμένῳ. Cf. Damascen. Orthod. Fid. 2, 15. ap. Nostrum supra. Pseudo-Platon. Definitt. 11, 290. Bip.: Αἰδὼς, τολμήσεως ὑποχώρησις ἑκουσία δικαίως, καὶ πρὸς τὸ βέλτιστον φανέν· καταλαβὴ ἑκουσίου τοῦ βελτίστου· εὐλάβεια ὀρθοῦ ψόγου: 299. Αἰσχύνη, φόβος ἐπὶ προσδοκίᾳ ἀδοξίας. Andronicus Rhodius: Αἰσχύνη δὲ, φόβος ἀδοξίας. Εὐλαβείας εἴδη· αἰδὼς, ἁγνεία. Ὅροι τῶν εἰδῶν· αἰδώς ἐστιν εὐλάβεια ὀρθοῦ λόγου, ἁγνεία δὲ, εὐλάβεια τῶν περὶ θεὸν ἁμαρτημάτων. Zonar.: Αἰδώς· αἰσχύνη, ἡ εὐλάβεια, ἡ φόβος. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰδῶ, (Bekk. Αἰδὼ, l. Αἰδώς·) τὸ αἰδοῖον, καὶ ἡ σελήνη παρὰ Χαλδαίοις, καὶ ἡ ῥιπὴ παρὰ C Λάκωσι, καὶ ἡ τροφὸς τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ὁ βωμὸς ὁ ἐν τῇ Ἀκροπόλει. "Hesychio non αἰδὼς est Luna, sed ἀϊδὴς, quod magis placet." Kust. Imo ibi corrigendum et suppl. est αἰδώς: Αἰδῶς· αἰσχύνη. (Αἰδῶ·) τὴν τοῦ σώματος αἰσχρότητα, τὰ αἰδοῖα, καὶ ἡ σελήνη παρὰ Χαλδαίοις. Ubi omnino v. ipsum Kust. (a Bretschneidero Lex. in V. T. Spicil. post Biel. p. 23. laudatum,) et ceteros Interprr., interque eos Albert. qui, præter alia, notavit hæc:—"Cyrill. Lex. Ms. Brem. Αἰδώς· ἐπιτεταμένη αἰσχύνη. Αἰδῶ· τὴν τοῦ σώματος αἰσχύνην. Phot. Μέχρι αἰδοῦς· ἀντὶ τοῦ, μέχρι αἰδοίων, (l. αἰδοίου.) Sic et Suid. in v. Μέχρι, (imo ibi in Ed. Mediol. legitur, Μέχρι· γενικῇ. Μέχρι αἰδοῦς· μέχρι αἰδοίου.) a Kust. ibi mutilatus," sic, Μέχρι· γενικῇ. Μέχρι αἰδοίου. Hesych. Αἰδοῦς βωμός· Ἀθήνησιν ἐν τῇ Ἀκροπόλει. (Ubi Cod. Αἰδώς· βωμός.) Αἰδοῦς καὶ Φιλίας εἰσὶ βωμοὶ πρὸς τῷ ἱερῷ. "Vide Max. Tyr. 17. p. 168. ibique Heins. in Notis p. 93. ubi pariter pro Φιλίας leg. Ἀφελείας." Schleusner. Mss. Ἀφελείας legit etiam Stephanius. "L. D Αἰδοῦς καὶ Ἐλέου, Pudoris et Misericordiæ. Has enim virtutes cum Fama et Impetu ab Atheniensibus cultas fuisse, testatur Pausan. Atticis p. 29. Iidem etiam aras posuere Contumeliæ et Impudentiæ. Ὕβριν καὶ Ἀναίδειαν vocant Græci." Fünger. Melius Meurs. Cecrop. 80.:—"Eust. ad Il. 10. Ἀθήνησιν Αἰδοῦς καὶ Ἀφελείας ἦν βωμὸς κ. τ. λ. Nisi aut Φιλίας ibi leg. erit, ut Hesych. habet, aut Ἀφελείας ap. Hesych. reponendum. Mihi magis verosimile videtur, cum Verecundia conjunctam Simplicitatem fuisse, et Hesychium emendandum." Si V. D. paulo accuratius Eustathii locum legisset, certissimum ei visum esset cum Verecundia conjunctam Simplicitatem fuisse, et Hesych. ex Eust. emendandum. Verba enim sunt hæc p. 1279.: Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι Ἑλένη μὲν τὸν ἑκυρὸν Πρίαμον αἰδοῖον καὶ δεινὸν προσφωνεῖ, τῇ αἰδοῖ τὸ δέος συγκεράσασα, ὡς ἐχρῆν. Ἀνδρομάχη δὲ οὐχ οὕτω τὴν ἑκυρὰν Ἑκάβην προσεῖπεν, ἀλλὰ μόνον αἰδοίην. Καὶ ἔστι μέν ποτε σύγκρατον αἰδοῖ τὸ δέος, ὡς τὰ πολλὰ δὲ, ἀδεὴς ἡ αἰδὼς καὶ ἄκρατος φόβῳ, ὡς ἡ ἐπὶ διδασκά-

λων τοῖς ἤδη τελείοις, καὶ ἡ ἐπὶ γονέων, καὶ φίλων, καὶ εὐεργετῶν, ἥτις ἁπλούστερον ἔχει καὶ ἀφελέστερον. Διὸ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Ἀθήνησιν Αἰδοῦς καὶ Ἀφελείας ἦν βωμὸς περὶ τὸν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς νεὼν, καθὰ καὶ Παυσανίας ἱστορεῖ, ἃς οἱ μὲν παιδαγωγοὺς, οἱ δὲ τροφοὺς τῆς θεᾶς γενέσθαι φασίν. (Hinc Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰδώς·——καὶ ἡ τροφὸς τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ὁ βωμὸς ὁ ἐν τῇ Ἀκροπόλει.) Ἔστι δὲ αὐτὸ αἴνιγμα τοῦ, χρῆναι διδασκόμενον ἢ τὰ πρὸς φρόνησιν Ἀθηνᾶν, ἢ τὰ πρὸς ἄλλας τέχνας, ὧν Ἀθηνᾶ ἐπιστατεῖ, αἰδῶ τε τηρεῖν εἰς τοὺς διδασκάλους, καὶ ἀφελῶς αὐτοῖς προσφέρεσθαι καὶ ἀπεριέργως οἷα μὴ εἰδότας. Τὸ γὰρ ἔξω τοῦ δέοντος περίεργον πονηρίαν τε ἔχει ἀπρεπῆ, καὶ τοὺς διδασκάλους λυπεῖ. Ὅτι δὲ ἀφέλειαν οὐ μόνον ἐπὶ ἁπλότητος οἱ παλαιοὶ ἐτίθουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγαλείου τινὸς καὶ * ἐνδοξότητος, ἐν Ῥητορικοῖς δηλοῦται Λεξικοῖς. Ad quemnam autem Pausaniæ locum respexerit Eust., nobis parum constat. Nihil aliud in ejus opere huc referendum reperimus præter hæc, 1, 17. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλα ἐστὶν οὐκ ἐς ἅπαντας ἐπίσημα, καὶ Ἐλέου βωμὸς, ᾧ μάλιστα θεῶν, ἐς ἀνθρώπινον βίον καὶ μεταβολὰς πραγμάτων ὅτι ὠφέλιμος, μόνοι τιμὰς Ἑλλήνων νέμουσιν Ἀθηναῖοι. Τούτοις δὲ οὐ τὰ ἐς φιλανθρωπίαν μόνον καθέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ἐς θεοὺς εὐσεβεῖν ἄλλων πλέον. Καὶ γὰρ Αἰδοῦς σφίσι βωμός ἐστι, καὶ Φήμης, καὶ Ὁρμῆς. Δῆλά τε ἐναργῶς ὅσοις πλέον τι ἑτέρων εὐσεβείας μέτεστιν, ἴσόν σφισι παρὸν τύχης χρηστῆς. An pro καὶ Φήμης leg. καὶ Ἀφελείας ex Eust.?]

[Αἰδώς. Suid. Αἰδώς· ἡ ἐπιτιμία, καὶ παροιμία Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προΐκτῃ. Ἐπὶ τῶν δι' ἐπιείκειαν βλαπτομένων. Ὅμηρος (Od. P. 347.) Καὶ Ἡσίοδος (Ἔργ. 315. ubi v. Interprr. ap. Gaisford.) Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει. Καὶ ἑτέρα παροιμία, Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, παρόσον οἱ κεκακωμένοι τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐκ αἰδοῦνται, ἢ ὅτι τοὺς παρόντας αἰδοῦνται μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι, ἢ τοὺς ἀπόντας. Ἡ αἰτιατική· τὴν αἰδῶ. "Αἰδώς· ἡ ἐπιτιμία. Hæc nemo intelligat, quin prius sciat, unde ea Suid. sumserit. Sumsit autem ex Artemid. qui 1, 47(=45.) de pudendis agens, inter alia et hæc scribit: Πρὸς δὲ καὶ ἀξιωμάτων ἐπιτιμίαν· (ἡ) αἰδὼς γὰρ καὶ ἐπιτιμία καλεῖται. Huc Suid. respexisse nemini dubium fore puto. E loco autem hoc Artemidori observandum est, Pudendum a Græcis * ἐπιτιμία etiam appellari, quod haud temere alibi legas." Kust. De h. l. silet Reiff. cujus hæc sunt verba:—"Pro ἐπιτιμίαν correxi ἐπιτιμίᾳ in dativo. Omnes enim hi casus dativi pendent a v. ἔοικε. Cod. B. hæc verba sic dat: Πρὸς δὲ τῇ τοῦ ἀξιώματος ἐπιτιμίᾳ. Ceterum πρὸς δὲ h. l. positum est absolute, ut sæpe, et significat Præterea." Ἐπιτιμία hic Reiskio longe aliter accipiendum videtur, quam Kustero:—"Ἐπιτιμίαν et ἐπιτίμιον confudisse videtur Cornar. vertendo Auctoramentum, h. e. Mercedem. Atqui primum quidem, ἐπιτίμιον est solummodo Pœna, deinde multum diversa est significatio amborum illorum vocabulorum. Ἐπιτιμία est Conditio honesta, qua vir aliquis bona fama gaudet, jus habet ad honores aspirandi, et omnia munia reip. gerendi, locaque omnia sacra et profana adeundi, quæ adit et gerit, quisquis optimo jure civis honestus est; non ἄτιμος, Capite minutus. Ἐπιτιμία ἀξιωμάτων est igitur Talis honesta conditio cum administratione munerum publicorum conjuncta, Dignitas personæ publicæ, Viri magistratum gerentis auctoritas. Pergit Artemid. Talem honestum statum, præclaramque et spectatam vitæ sortem, etiam αἰδῶ, h. e. Reverentiam, s. Verendam, Sacram et inviolabilem appellari vivendi sortem."]

[Αἰδώς. Suid. Αἰδώς·—καὶ ἑτέρα παροιμία, Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, παρόσον οἱ κεκακωμένοι τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐκ αἰδοῦνται, ἢ ὅτι τοὺς παρόντας αἰδοῦνται μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι, ἢ τοὺς ἀπόντας. "Huc facit Aristot. Rhet. 2, 6(=8. p. 109.) Καὶ τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς, καὶ τὰ ἐν φανερῷ· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία, Τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι αἰδῶ. Διὰ τοῦτο τοὺς ἀεὶ παρεσομένους μᾶλλον αἰσχύνονται, καὶ τοὺς προσέχοντας αὐτοῖς, διὰ τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς ἀμφότερα." Kust. Eust. Il. N. p. 923. Αἰδοῦς δὲ καὶ νεμέσεως, ἡ μὲν αἰδὼς ἐξ ἡμῶν αὐτῶν, ἡ δὲ νέμεσις, ἐξ ἄλλων, πρὸς οὓς τὴν αἰδὼ (l. αἰδῶ) ἔχομεν, ἐν ὀφθαλμοῖς οὖσαν, κατὰ τὸ, Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς. Ὅπερ σημειῶσαι διὰ τὴν ἐπιχωριάζουσαν τοῖς ἄρτι παράχρησιν. Ἀριστοτέλους γὰρ φιλοσοφώτατα παραδομένου οἰκητήριον αἰδοῦς εἶναι τοὺς ὀφθαλμοὺς, οἱ μετ' αὐτὸν παρήγαγον τὸ νόημα εἰς παροιμίαν ἀστείαν τὴν, Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, ἤγουν αἰδούμεθα οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐκ ἀεὶ, ἀλλ' ἕως ἄν τινας βλέπωμεν. Εἴρηται δὲ περὶ αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. Aristot. ipse Proverbii hujus meminit in loco, ad quem respiciebat Eust. qui et ad Od. Ξ. (145. Τὸν μὲν ἐγὼν, ὦ ξεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν Αἰδέομαι,) p. 1754.: Τὸ δὲ, καὶ οὐ παρεόντα, παιδευτικόν ἐστι τοῦ μὴ χρῆναι ἀπόντας τοὺς φίλους περιφρονεῖν καὶ ἔξω τιμῆς βάλλειν, μή καί τις τῷ τοιούτῳ προσονειδίσῃ τὸ, Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς· ὃ παροιμία μέν ἐστι χρηστὴ τοῖς μεμφομένοις τὸ ἀλλοπρόσαλλον, καὶ ἀχάριστον, καὶ κολακικόν. Εἴληπται δὲ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη, ἐξ Ἀριστοτέλους, φαμένου τὴν αἰδῶ ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι οὐ γνωμικῶς, ὡς ἡ παροιμία βούλεται, ἀλλὰ φυσικῶς ἄλλως καὶ ἀστείως, (in priore loco dixerat, οἱ μετ' αὐτὸν, sc. Aristot., παρήγαγον τὸ νόημα εἰς παροιμίαν ἀστείαν,) οἷα τῶν αἰδημόνων, καὶ ἐξ αὐτῆς ὄψεως χαρακτηριζομένων, οἳ ἐφ' οἷς αἰδεῖσθαι χρὴ, χαλῶσι τὰ βλέφαρα, καὶ βλέπειν ἀτενὲς ὀκνοῦσιν· οὐ μὴν κατὰ τοὺς θρασυτέρους ἀσκαρδαμύκτως βλέπουσιν, ὡς ὁ Κωμικὸς γράφει, (respicitur Aristoph. Eq. 292. Βλέψον εἴς μ' ἀσκαρδάμυκτος. Eust. legisse videtur in suo Codice ἀσκαρδαμύκτως pro —ος.) Διὸ καὶ προσφυῶς ἐτυμολογοῦσι τὴν αἰδῶ, οἱ φάμενοι γενέσθαι αὐτὴν παρὰ τὸ α στερητικὸν μόριον καὶ τὸ ἰδεῖν, ἵνα ᾖ οὕτω, δυσωπία τις καὶ ἡ αἰδώς. Καλῶς ἄρα ἡ αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι λέγεται, ὡς οἷά τινι τόπῳ καὶ δόμῳ αἰσθητῷ, οὖσα μὲν ἐν ψυχῇ, ἀναλάμπουσα δὲ δι' ὄψεως, ἧς ὅσα καὶ κορίσκη εὐγενὴς * διεκκύπτουσα φαίνεται· ἐντροπή φασιν οὖσα καθ' ἕκαστον ὧν τις ἔχει σεβασμίων. (Ad Aristoxenum respiciebat. Cf. Ammon. Αἰδὼς καὶ αἰσχύνη διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν αἰδώς ἐστιν ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον, ὡς * σεβομένως τις ἔχει, ubi l. e Ptol. Ascal. s. 84. ὧν * σεβασμίως τις ἔχει: Etym. G. Αἰδὼς μὲν ἡ ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον * σεβασμίως ἔχειν, ubi leg. et suppl. ἕ. ὧν σεβασμίως τις ἔχει: et Eran. Philon. Αἰδὼς μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον οὕτω * σεβασμίως ἔχειν, l. ὧν τις σεβασμίως ἔχει.) Σεβόμεθα γὰρ αἰδοῦς λόγῳ, τοὺς προέχοντας ἔν τινι ἀγαθῷ, οἷον ἀρετῇ, ἐμπειρίᾳ, εὐδοξίᾳ, καὶ τοῖς ὁμοίοις· οὕτω δὲ καὶ ἀρετῆς ἐκπεσεῖν αἰδούμεθα, ἐκπεσόντες δὲ, εἶτα ἐντραπέντες, τότε δὴ αἰσχύνην παθεῖν λεγόμεθα ἐφ' οἷς ἡμάρτομεν· καὶ οὐκέτι μόνους τοὺς εἰρημένους ἀγαθοὺς, ἀλλὰ καὶ πάντα ἄνθρωπον, διὰ τὸ δοκεῖν ἅπασιν αἰσχρὰ νενομίσθαι τὰ πεπραγμένα.]

[Αἰδώς. Suid. Αἰδοῖ εἴκων· αἰδούμενος. Καὶ χρυσοῦν στέφανον ἐπέβαλεν, αἰδοῖ τοῦτο δρῶν τῆς περὶ τὸν Μάρκελλον ἀρετῆς. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰδοῖ εἴκων· αἰδούμενος. Hesych. Αἰδοίῃ νικώμενος· τῇ αἰσχύνῃ. Αἰδοῖ εἴκων· νικώμενος τῇ αἰδοῖ, τουτέστιν αἰδούμενος. "F. l. Αἰδοῖ· τῇ αἰσχύνῃ, ejecta voce νικώμενος, quæ e seqq. irrepserit. Vel ita, ut e binis glossis unam retineamus: Αἰδοῖ εἴκων· νικώμενος τῇ αἰδοῖ, ἢ τῇ αἰσχύνῃ, τουτέστιν αἰδούμενος. (Wakef. ad marg.: Αἰδοῖ νικώμενος· τῇ αἰσχύνῃ. Αἰδοῖ εἴκων· νικώμενος τῇ αἰδοῖ, τουτέστιν αἰδούμενος. Pseudo-Did. Od. Θ. 324.: Αἰδοῖ· αἰσχύνῃ.) Ex Il. K. 238. (Μηδὲ σύγ', αἰδόμενος σῇσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἀρείω Καλλείπειν, σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσεαι, αἰδοῖ εἴκων.) Ubi Schol. Νικώμενος ὑπὸ τῆς αἰδοῦς, (at in Ed. Oxon. 1802. qua utimur, nullum Scholium ibi reperitur.) Pro αἰδούμενος Bruno αἰδόμενος, sed utraque lectio quadrat, inquit in Advers. Mss. Sed ad marg. Hesych. sui conjecerat etiam αἰδόμενος." Albert. Imo utraque lectio non quadrat; nam Hesychio, ut qui prosa oratione utatur, non licet vocabulo poëtico αἰδόμενος uti. Istud αἰδόμενος ex Hom. loco sumsit Bruno.]

"Ἀΐδεις, Hesych. affert pro ἄγριοι, αἰσχύνῃ γεγονότες, sed id suspectum est, præsertim cum non "sit suo loco positum, sed post Ἀΐδωνι." [Wakef. ad marg.: "F. Ἀΐδιοι· ἄγριοι, αἰσχύνῃ ἀπογεγονότες. 1 Petr. 2, 24. (de q. l. vide Schleusner. Lex. v. Ἀπογίνομαι,) Philo J. 708." Vide Kust. ap. Albert.]

[Αἰδώς. Eust. 9. Καὶ ὅτι ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἀχρήστου ἀείδειν, ἤγουν μὴ βλέπειν, ἑτεροία ἡ κρᾶσις ὡς ἐκφωνοῦσα τὸ ι ἐν τῷ ἄϊδω καὶ αἰδώς· ὁμοίως τὸ ἀεικίζω αἰκίζω, ἀείρω αἴρω, φαείνω φαίνω: 215. Αἰδῶ δὲ ὀνο-

μάζει ὥς που καὶ ἐπὶ Πριάμου, τὰ παρὰ τοῖς ὕστερον αἰδοῖα. Καὶ ὅρα ὅτι ὁμώνυμος λέξις καὶ ἡ αἰδώς· οὐ γὰρ μόνον τὸ ἐπαινετὸν πάθος τῆς ψυχῆς, ὃ καὶ αἰσχύνη λέγεται κοινότερον κατὰ τὸ, Αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον, ἤγουν αἰδοῦμαι, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ σώματος μόριον: 1434. Ὅτι νέμεσις κυρίως, ἡ ἐξ ἑτέρων μέμψις πρὸς τὸν κακόν τι πράσσοντα, εἴτε διορθοῖτο ἐκεῖνος, εἴτε καὶ μή· αἰδὼς δὲ, ἡ διὰ νέμεσιν γενομένην πρός τινων, εἴτε καὶ ἐλπιζομένην, ἐπιστροφὴ καὶ διόρθωσις τοῦ κακοῦ. Καὶ εἴ τις δὲ ἑαυτῷ νεμεσῶν διορθοῖτο, καὶ ἡ τοιαύτη νέμεσις, τῆς ἐλπιζομένης ἐξ ἑτέρων νεμέσεως ἤρτηται, καὶ εἰς αἰδῶ ἀποτελευτᾷ. Καὶ ταῦτα δηλοῖ Ὅμηρος εἰπών· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοὶ, Ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους. Εἶτα ἑρμηνεύων τίνες οἱ περικτίονες, ἐπάγει, οἳ περιναιετάουσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ Ἡσίοδος ἄμφω ταῦτα, αἰδῶ καὶ νέμεσιν, τὸν ἀνθρώπινον βίον οἶδε συνιστᾷν, ὧν οἰχομένων, λείψεταί φησι κατὰ βίον ἄλγεα λυγρὰ, (Ἔργ. 195. Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν, Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτην προλιπόντ' ἀνθρώπους Αἰδὼς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή. Ubi Eust. locum non adduxit Gaisf.) Καὶ ὅτι ἐν συνοικίᾳ μὲν, γείτονας * αἰδεστέον, ὡς καὶ Ἡσίοδος βούλεται· νῆσος δὲ καὶ πόλις τοὺς ἀνάλογον γείτονας αἰδέσονται, οἵπερ εἰσὶν, οἱ περίοικοι: 1606. Τὴν δὲ αἰδῶ εὐφυῶς τις ἐτυμολόγησας ἔφη, ὅτι αἰδὼς ἡ μὲν καλὴ, παρὰ τὸ ἀεὶ τὸ δέον ἔχειν· ἡ δὲ κακὴ, παρὰ τὸ ἀεὶ ἐνδείας αἰτία εἶναι· καθ' ὃ καὶ εἴρηται τὸ, Αἰδώς τοι πρὸς ἀνολβίῃ, (Hesiod. Ἔργ. 317. Gaisf. Αἰδώς τοι πρὸς ἀνολβίην, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβον.) Ὁ δὲ τοῦτο καινότερον γράψας, ἐπέβαλεν ὁμοίως καὶ τῇ τοῦ πατρὸς ἐτυμολογίᾳ, οὕτω· Πατὴρ θεὸς μὲν, ὡς τὸ πᾶν τηρῶν, ἄνθρωπος δὲ, ὡς τοὺς παῖδας τηρῶν. Ad postremum hunc Eust. locum respexit Noster supra.]

[Αἰδώς. J. Poll. 2, 87. Καὶ ἀνθοῦσαι παρειαὶ, καὶ εὐανθεῖς, καὶ ἐρυθαινόμεναι, λάμπουσαι, στίλβουσαι, ἐρυθριῶσαι, ὑποφαίνουσαι τὴν τῆς αἰδοῦς χρόαν, ὡς ὑπολάμπειν αὐταῖς τὸ ἦθος, ὡς ἐμφαίνεσθαι τὴν αἰδῶ.]

[Αἰδοῦς ἄξιος κρεῖττον, ἢ σεβάσμιος, Thom. M. "Malit Thomas αἰδοῦς ἄξιος, nempe cum vel de Deo, vel de homine aliquo, quem ob egregias dotes revereri debemus: ne tamen ipsi assentiamur, facit Orphei, vel potius Atheniensis Onomacriti auctoritas, in cujus Hymno ad Them. 7. illud adjectivum reperitur, Πάντιμ', ἀγλαόμορφε, σεβάσμιε, * νυκτιπόλευτε: (adde Hymn. 17, 18. 27, 10.) Eodem sensu Heliodor. 515. Καὶ τοῖς γόνασι τοῦ Χαρικλέους προσπεσοῦσα, ὦ πάτερ, ἔλεγεν, ὦ τῶν φύντων οὐδὲν ἔλαττον ἐμοὶ σεβάσμιε." Sallier.]

[Αἰδὼς, Augusta species, Matthiæ. Anim. ad Hom. Hymn. 386.]

[Αἰδώς. Hermanni Regulæ de Prosodia 453.: Αἱ συναιρούμεναι αἰτιατικαὶ ἐξ ἀνάγκης περισπῶνται, καὶ αἱ εὐθεῖαι ὀξύνονται, ὁ ἀληθὴς, τὸν ἀληθέα, καὶ ἀληθῆ· ὁ ψευδὴς, τὸν ψευδέα, καὶ ψευδῆ. Ἐπὶ δὲ τῶν πληθυντικῶν καὶ αἱ εὐθεῖαι καὶ αἱ αἰτιατικαὶ περισπῶνται, οἱ ἀληθεῖς, τοὺς ἀληθεῖς, τὰ ἀληθῆ. Αἱ εἰς ω ἀρσενικαὶ αἰτιατικαὶ ἐξ ἀποκοπῆς γίνονται καὶ περισπῶνται. Τὸν ἱδρῶ γὰρ ἐκ τοῦ ἱδρῶτα λεγόμενον, τὸν Ποσειδῶ, ἐκ τοῦ Ποσειδῶνα, καὶ οὐδέτερον τὸ δῶ ἐκ τοῦ δῶμα. Περισπῶμεν καὶ τὰς τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων αἰτιατικὰς, τὴν ἠόα, τὴν ἠῶ, τὴν αἰδόα, τὴν αἰδῶ. Ἠὼς γὰρ καὶ αἰδώς εἰσιν αἱ εὐθεῖαι. Τὴν μέντοι Σαπφὼ, καὶ τὴν Λητὼ, καὶ τὴν Ἐρατὼ, καὶ τὰ ὅμοια, κἂν συνῃρημένα ὦσιν, ὀξύνονται, διὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα, πᾶσα πτῶσις ὁμοφωνήσασα τῇ ἑτέρᾳ πτώσει καὶ τὸν τόνον αὐτῆς ἔχει ὁμοίως καὶ τὸν χρόνον. Σαπφὼ γὰρ καὶ ἡ αἰτιατικὴ ὡς ἡ εὐθεῖα, καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως. Τὸν εὐκλεᾶ, τὸν εὐφυᾶ, τὸν ἐνδεᾶ, Ἀττικά εἰσι καὶ περισπῶνται, κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς η γινόμενα. Πᾶσα κλητικὴ ἐπὶ τέλους ἔχουσα τὸν τόνον τῇ ἰδίᾳ εὐθείᾳ * ὁμοτονεῖ, ὁ σοφὸς, ὦ σοφὲ, ὁ Ξενοφῶν, ὦ Ξενοφῶν, ὁ Βορρᾶς, ὦ Βορρᾶ. Παρὰ τὸν κανόνα τοῦτον περισπῶνται τὸ αἰδοῖ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ ὅμοια.]

Αἶδος, εος, τὸ, i. q. αἰδὼς, et ab hoc αἶδος videtur fieri αἰδόφρων, Verecundus, quasi Verecundiam sapiens, ut dicitur ἀγανόφρων, et alia. Posset tamen et ab αἰδὼς derivari.

Κίναιδος, [ὁ, et forte ἡ,] Cinædus, Pathicus, ἀσελγὴς, ita dictus ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὴν αἰδῶ, i. e. τὸ αἰδοῖον. Potius quam secundum alteram etymologiam quasi κενὸς αἰδοῦς. Dicitur κίναιδος, et πόρνος, et καταπύγων, et θηλυδρίας, et αἰσχρουργὸς, aliisque nominibus, quæ vide ap. J. Poll. Plutarchus in Pol. Præc. Μηδὲν διαφέρειν ὄπισθέν τινα ἢ ἔμπροσθεν εἶναι κίναιδον. [Locus est in libro de Sanitate tuenda 6, 479. Εἰ τοίνυν καὶ πικρότερον φανεῖται τὸ τοῦ Ἀρκεσιλάου πρὸς τοὺς μοιχικοὺς καὶ ἀκολάστους εἰρημένον, μηδὲν διαφέρειν, ὄπισθέν τινα, ἢ ἔμπροσθεν, εἶναι κίναιδον, οὐκ ἀνάρμοστόν ἐστι τοῖς ὑποκειμένοις.]

Κίναιδος in VV. LL. Gemma, quæ et ἐρυθραῖος λίθος, et λίθος Ἰνδικὸς, et μαργαρίτης, Gallice Perle, Margarita, Unio, Bacca conchea, Virgilio in Culice, Granum Rubri Maris, Hieronymo. Erythræus etiam Lapillus appellatur. Arrian. (Ind. 8, 8.) Ἡρακλέα λέγουσι κίναιδον ἐξευρεῖν ἐν τῇ θαλάσσῃ κόσμου γυναικηΐου, ὅντινα καὶ εἰς τοῦτο ἔτι οἵ τε ἐξ Ἰνδῶν τῆς χώρας τὰ ἀγώγιμα παρ' ἡμέας ἀγινέοντες σπουδῇ ὠνεόμενοι ἐκκομίζουσι,—τὸν μαργαρίτην—τῇ Ἰνδῶν γλώσσῃ καλεόμενον.

[Κίναιδος. Glossæ: Κίναιδος· Eviratus. "Toup. in Schol. Theocr. 211. a. (Emendd. 3, 320.) Toup. Opusc. 1, 227. Muncker. ad Anton. Lib. 63. Thom. M. 534. (vide Κίναδος.) Jacobs. Anth. 7, 45." Schaef. Mss. Hesych. Κίναιδος· ἀσελγὴς, πόρνος. Melius Schol. Lucian. 2, 42(=3, 189.) Κίναιδος δὲ ὅ τε ποιῶν, ὅ τε πάσχων, παρὰ τὸ τὴν αἰδῶ κινεῖν." Toup. Emendd. 3, 374. Hesych. post Κίνημα: Κίναιδος· ἀσελγής. "Jam supra positum. H. l. leg. (ex ordine verborum) aut * κίνθιος, i. q. * κίνδιος, aut * κινητίας, ut inf. Κινυτίας, (ubi editum est * Κινύτιδος· κινητικὸς, χαράδριος.) L. * κινυτικὸς, vel potius κινυτίας." Is. Voss. In Cod. est κιν.δος litera et accentu deletis, sed teste Schowio, "scriptum videtur κινῆδος." De cinædi nominibus egit J. Poll. 6, 126—7. Schol. Plat. 121.: Κιναίδων· ἀσελγῶν, μαλακῶν, καὶ κίναιδα, ἡ πόρνη, καὶ ἡ ἀσχημοσύνη, ἀπὸ τοῦ ὀρνέου, τῆς ἴυγγος, ὃ καὶ κιναίδιον καλεῖται. Cf.] "Κίνδα, Hesychio πόρνη, "ἀσχημοσύνη, Meretrix, Turpitudo," [ubi Perg. corrigit, κίνδης ἀσχημοσύνη: melius Schleusner. Mss., πορνικὴ ἀσχ. Schæf. Mss.: "Toup. in Schol. Theocr. 214. b. Opusc. 1, 353." Albert. consuli jubet vocem Κιανθεὶς, et not. ad v. Κιδαφεύειν. Suid.: Κίναιδα καὶ κιναιδία· ἡ ἀναισχυντία, ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ αἰδοῖα. Ὁ τῆς Κλεοπάτρας κίναιδος Χελιδὼν ἐκαλεῖτο. Κίναιδος· ἀσελγὴς, μαλακός. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι, Ὦ μεγάλου κιναίδου. "Equidem, scribit Oudend. ad Thom. M. 535., nullus dubito, quin hæc sint corrupta verba Epigrammatis Asclepiadæ, cujus partem citavit quoque Suid. in Τροχαῖον, nuper editi in Misc. Nov. Lips. 9, 318. et pentametri sit finis, ὦ μεγάλου κινάδους, O perquam impudentem." Schleusner. Mss. Hinc sua sumsit Toup. Emend. 1, 343.:—"Scr. ὦ μεγάλου κινάδους, quomodo quidem legitur in Misc. Lips. 9, 317.—Ad h. l. respexit Suid. Ceterum hoc exemplum referri debet ad v. Κίναδος, de quo Suid. Etym. M. Schol. Theocr. 5, 25. Elegantissime Arrian. Ind. 524(=565.) Καὶ τάδε μετεξέτεροι Ἰνδῶν περὶ Ἡρακλέους λέγουσιν· ἐπελθόντα αὐτὸν πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν, καὶ καθάραντα ὅ,τι περ κακὸν κίναδος, ἐξευρεῖν ἐν τῇ θαλάσσῃ κόσμον γυναικήϊον." Phot.: Κίναιδος· ἀσελγὴς, μαλακός. Zonar.: Κίναιδος· ὁ πόρνος, ὁ ἀσελγὴς, ὁ κενὸς αἰδοῦς. Οὕτω Διονύσιος. Ἢ παρὰ τὸ κινεῖν τὰ αἰδοῖα. Οὕτως Ὦρος ὁ Μιλήσιος. Etym. M.: Κίναιδος· ὁ κενὸς αἰδοῦς, ὡς Διόνυσος (l. Διονύσιος, et sic Sylb.) ἢ ἀσελγὴς, παρὰ τὸ κινεῖν: G. Κίναιδος· ὁ κενὸς αἰδοῦς, ὡς Διόνυσος (l. Διονύσιος, i. e. Dionysius Alexandr. Thrax, de quo Suid.: cf. Phot. et Suid. v. Ἑλλανοι, et Zonar. v. Ἀρτίστομος.) Ὦρος, ἢ ἀσελγής. (Corrige et supple e Zonara.) Κίναιδος· ὁ ἀσελγὴς, ὁ κινῶν τὴν ἡδονὴν, ὁ πόρνος· τὸ ναι δίφθογγος· ὁ κινῶν ἑαυτῷ αἰδῶ καὶ αἰσχύνην· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κινεῖσθαι τὴν αἰδῶ· ἢ παρὰ τὸ κινεῖν τὰ αἰδοῖα. Glossæ: Θεὰ κιναίδων· Cicinnia.] "Κιάντωρ, Hesychio est κίναι-"δος, Cinædus: ap. quem et Κιανθὶς, ἑταῖρα, Mere-"trix," [ubi v. Albert., de Nostri tamen conjectura nihil notantem.] "Μαρικᾶν, Idem esse dicit Cinæ-"dum, a puero quodam Barbarico," [ubi v. Albert. Κίναιδος, Suidæ Carminum genus, i. q. κιναιδολόγος.]

[* "Κιναιδογράφος, (ὁ, ἡ, Scriptor cinædicorum carminum.) Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 429. (Ἀπόκινος· γένος ὀρχήσεως φορτικῆς, οἱ δὲ μέλος, ἢ ὁ τῶν

κιναιδογράφων ἴαμβος.)" Boissonad. Mss. Respicitur Aristoph. Eq. 20.]

Κιναιδολόγος, (ὁ, ἡ,) Turpiloquus, quasi dicas, Cinædiloquus, Cinædica impudentia in loquendo utens. Eust. 746. Ὅτι δὲ τὸν κύσθον, καὶ κύσον ἔλεγον ἐλλείψει τοῦ θ, δηλοῖ καὶ ὁ κυσολέσχης, ὃν ἄν τις διασαφῶν, κιναιδολόγον ἐρεῖ, κοινότερον δὲ ἄλλως, αἰσχρυρρήμονα: [1784. Καὶ οὕτω γελοιασμοὺς ὑποκινεῖ φίλους κιναιδολόγῳ, οὗ χρῆσις, ὅπου κεῖται καὶ ἡ κιναιδία, καὶ τὸ κιναίδισμα· ὅτι δὲ ταῦτα οὐκ ἐκ τῆς ἐναρέτου αἰδοῦς παρῆκται, ἧς παρώνυμος ὁ αἰδοῖος ἱκέτης, ἀλλ' ἐκ τῆς κατὰ σῶμα, ἧς ἐν Ἰλιάδι χρῆσις τὸ, Τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει, δῆλόν ἐστιν.] Athen. 14. τὸν Ἰωνικὸν λόγον vocari etiam κιναιδολόγον tradit: 620. Ὁ δὲ Ἰωνικὸς λόγος τὰ Σωτάδου καὶ τὰ πρὸ τούτου Ἰωνικὰ καλούμενα ποιήματα, Ἀλεξάνδρου τε τοῦ Αἰτωλοῦ, καὶ Πύρητος τοῦ Μιλησίου, καὶ Ἀλέξου, καὶ ἄλλων τοιούτων ποιητῶν προφέρεται. Καλεῖται δὲ οὗτος καὶ κιναιδολόγος. "Videntur hæc continuata esse ejusdem Aristoxeni verba, cujus sunt proxime præcedentia. Eademque Suid. ex alio Scriptore, qui ex eodem Aristoxeno hauserat, paulo etiam uberiora, quam ab Athen. exhibentur, ob oculos habuisse videtur, cum illa scriberet, quæ ap. eum sub v. Σωτάδης leguntur: cum quibus cf. quæ habet Strabo 648. —Quod adjicitur, καλεῖται δὲ οὗτος καὶ κιναιδολόγος, id ad Alexam s. Alexum, qui postremo loco nominabatur, retulit Dalecamp. et cum eo Gallicus interpres. Videndum vero, ne non ad hominem, (ut Eust.) sed, (ut et Noster putabat, et ut suadet v. κιναιδολογεῖν de hoc ipso Sotade a Strabone usurpata,) ad ipsum hoc carminum genus, de quo agitur, pertineat illud nomen. Κίναιδος hoc genus ap. Suid. vocatur l. c.: Σωτάδης·—ἔγραψε φλύακας, ἤτοι κιναίδους, διαλέκτῳ Ἰωνικῇ· καὶ γὰρ Ἰωνικοὶ λόγοι ἐκάλουντο οὗτοι. Ac fortasse κίναιδος scripserat Athen. aut certe v. κιναιδολόγος eandem in partem accipiendum. Sic quidem Epitomæ auctor acceperat, qui Athenæi verba sic in compendium redegit: Ἐν δὲ τῷ Ἰωνικῷ λόγῳ, τῷ καὶ κιναιδολόγῳ καλουμένῳ, ἤκμασε Σωτάδης ὁ Μαρωνείτης." Schweigh. Auctor incertus ap. Suid. v. Ἐπεκάλει de homine usurpavit: Ἐπεκάλουν αὐτὸν, φθορέα τῶν νέων, καὶ κιναιδολόγον ἀποκαλοῦντες. "Diog. L. 251. (Ὅθεν οἱ περὶ Ἀρίστωνα τὸν Χῖον Στωϊκοὶ ἐπεκάλουν αὐτὸν, φθορέα τῶν νέων, καὶ κιναιδολόγον καὶ θρασὺν ἀποκαλοῦντες.)" Wakef. Mss. Quo respexit Suid. "Ms. Regius, ἐπεκάλουν αὐτῷ: recte. Ἐπεκάλουν, i. e. ἐνεκάλουν, Ipsum accusabant, Criminabantur. Laërtius infra: Ἀπετείνετο δὲ πρὸς Ἀρκεσίλαον." Menag. Vulgatum αὐτὸν tuetur Suidas. Vide seq. voc.]

[* Κιναιδολογέω, Obscœne loquor, Libidinosa et mollia canto carmina. Strabo 959=928=648. Καὶ Κλεομάχος (sic et Falc.: l. Κλειτόμαχος, v. Suid. in voce) ὁ πύκτης, ὃς εἰς ἔρωτα ἐμπεσὼν κιναίδου τινὸς, καὶ παιδίσκης ὑπὸ κιναίδῳ τρεφομένης, ἀπεμιμήσατο τὴν ἀγωγὴν τῶν περὶ (l. παρὰ) τοῖς κιναίδοις διαλέκτων, καὶ τῆς ἠθοποιΐας· ἦρξε δὲ Σωτάδης μὲν πρῶτος τοῦ κιναιδολογεῖν, ἔπειτα Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός· ἀλλ' οὗτοι μὲν ἐν ψιλῷ λόγῳ· μετὰ μέλους δὲ Λύσις, καὶ ἔτι πρότερος τούτου, (al. τούτων) ὁ Σῖμος. Hinc patet, nisi τὸ Athenæi κιναιδολόγος pro Hominis cognomine intelligendum sit, id de Soluta oratione cinædica, non de Carmine, ut existimabat Schweigh., intelligi debere. Omnino vide Jacobs. Anth. 8, 313, a Schæf. Mss. indicatum.]

[* Κιναιδεία, ἡ, et] κιναιδία, Cinædica obscœnitas, s. Impuritas, aut Impudicitia. Æsch. (273.) Ἐν παισὶ μὲν γὰρ ὢν, ἐκλήθη δι' αἰσχρουργίαν τινὰ ἢ κιναιδίαν Βάταλος: [at 142. Ἐπεὶ καὶ περὶ τῆς Δημοσθένους ἐπωνυμίας, οὐ κακῶς ὑπὸ τῆς φήμης, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ τῆς τίτθης, Βάταλος προσαγορεύεται, ἐξ ἀνανδρίας τινὸς καὶ κιναιδείας ἐνεγκάμενος τοὔνομα. Cass. Dio 437. Eust. 1784, 54. in Κιναιδολόγος citatus. Schol. Aristoph. Ach. 843. Suid.: Κιναιδία· ἡ ἀναιχυντία. Demetr. Phal. 97. p. 60.: Ποιητέον μέντοι ἤτοι τὰ μὴ ὠνομασμένα, οἷον ὁ τὰ τύμπανα καὶ τὰ ἄλλα τῶν μαλθακῶν ὄργανα, κιναιδείας εἰπὼν, καὶ Ἀριστοτέλης ἐλεφαντιστήν. "Cum ει pro ι, Phal. 76. Ed. Morel." Routh. Mss. "Schneider. ad Demetr. (l. c.) p. 143.

A Athen. 1. p. 252. Lips. Toup. Opusc. 1, 229. Kuster. Aristoph. 190. a. Brunck. 3, 95." Schæf. Mss. "Clem. Alex." Wakef. Mss. Vetus, vera, et Attica forma est κιναιδία a κίναιδος. Κιναιδεία deducendum esset a κιναιδὴς, κιναδέω, vel κιναιδεύω, quæ sunt voces nihili.]

[* "Κιναιδιαῖος, (αία, αῖον.) Artemid. 98. (2, 12. de leæna, Ἐτήρησα δὲ πολλάκις καὶ ἄνδρας πλουσίους σημαίνουσαν διαβεβλημένους· ἐπεὶ κιναιδιαία ἐστί.)" Wakef. Mss. Schneidero judice vox est dubia.]

"Κιναίδιον, (τὸ,) Avicula, quæ et ἴυγξ, teste Hes. "videlicet παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον, unde et σεισο"πυγὶς dicitur, Lat. Motacilla." [Vulgo legitur κιναίδοιον, at Ed. Hag. κιναίδιον. Schr. ap. Albert.:— "Aliæ Edd. κινάδιον. Vide Harpocr. v. Κίναδος." At in Schr. Ed. qua utimur, est: "Aliæ Edd. κιναίδιον." Harpocr. locus alio spectat, ut in Κίναδος patebit. Κιναίδιον Hesychio restituit et Toup. Emend. 3, 320. et tacite Muncker. ad Anton. Lib. 63. Hesych.: Ἴυγξ· φίλτρον, ἀπὸ ἴυγγος, τοῦ ὀρνέου,
B τὸ γὰρ ὄρνεον τοῦτό φασιν εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τὰς μαγγανείας, καλεῖται δὲ καὶ κιναίδιον, (olim legebatur κυναίδιον.) Φασὶ δὲ καὶ Ἀφροδίτην αὐτῷ χρῆσθαι. Ἀπὸ δὲ τοῦ ὀρνέου καὶ τὰ κατασκευαζόμενα εἰς ἔρωτας, ἴυγγας καλοῦσιν. Ubi v. nott. Suid. et Phot.: Ἴυγξ· —καλεῖται δὲ ὑπ' ἐνίων κιναίδιον. Schol. Theocr. 2, 17.: Ἴυγξ·—ἡ κίναιδος (l. κιναίδιον,) ἡ παρὰ Ῥωμαίοις σεισοπυγὶς καλουμένη, διὰ τὸ πανταχοῦ στρέφειν καὶ λυγίζειν τὸν αὐχένα, ἢ τὴν πυγήν. Pro ἡ κίναιδος, vel, ut legerat, ἡ κίναδος, Muncker. perperam corrigit ἡ κιναίδου, tanquam si ea verba ad superiora pertineant. Schol. Plat. 121.: Κιναίδων· ἀσελγῶν, μαλακῶν, καὶ κίναιδα, ἡ πόρνη, καὶ ἡ ἀσχημοσύνη, ἀπὸ τοῦ ὀρνέου, τῆς ἴυγγος, ὃ καὶ κιναίδιον καλεῖται. "Toup. Opusc. 1, 227." Schæf. Mss.]

[* "Κιναιδικὸς, (ή, όν, Cinædicus, Ad cinaedos pertinens.) Toup. Opusc. 1, 229." Schæf. Mss.]

[* Κιναιδώδης, ὁ, ἡ, i. q. κιναιδικός. Schol. Aristoph. Ach. 849. unde sua sumsit Suid. v. Μοιχός. "Brunck. Aristoph. 3, 95." Schæf. Mss. Phot.: Σφίγκτας·
C Κρατῖνος τοὺς κιναιδώδεις καὶ μαλθακούς.]

[* "Mœchocinædus, dictio composita, contumelioso et infando nomine eos significans, qui et adulteri sunt, et iidem molles. Lucil.: Imberbi, androgyni, barbati, mœchocinædi." Gesner. Thes. L. L. At aliter Forcellinus v. Androgynus: "Lucil. ap. Non. c. 8. n. 84. Imberbi androgyni, barbato mœchocinædo." Sed vide Scal. ap. Dionys. Gothofred. ad Non. 1896.]

"Ἀκίναιδος, (ὁ, ἡ,) Suidæ ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα, ὁ "σώφρων, Qui cinædus non est, sed castus et pudi"cus," [additur, *καὶ ἀκίναιδα, sed sine interpretatione. In Schneideri Lex. etiam tert. Ed. non legitur.*]

[* "Παρακίναιδος, (ὁ, ἡ, Impudicus, Impurus.) Diog. L. 152(=248.) Ἐπεὶ δὲ καὶ παρακίναιδος ὢν, ὡς εἰς βαρὺν τὸν Ἀρκεσίλαον ἔφη." Seager. Mss.]

Κιναιδίζομαι, Cinædice me gero, Impuritate et obscœnitate cinædos imitor.

Κιναίδισμα, Obscœnitas cinædica ap. Eust. [in Κιναιδολόγος citatum.]

D [* Ἐκκιναιδίζω, Cinædica lascivia corrumpo. Cass. Dio 623. Ἐπειδὴ δὲ ὅπλων καὶ μάχης δεῖ, τί τις ἂν αὐτοῦ φοβηθείη; τὴν ἀκμὴν τοῦ σώματος; ἀλλὰ παρήβηκε καὶ ἐκτεθήλυται. Τὴν ῥώμην τῆς γνώμης; ἀλλὰ γυναικίζει καὶ ἐκκεκιναίδισται.]

[* Ἐπικιναιδίζω, UNDE * Ἐπικιναίδισμα, τὸ, Cinædicum factum, dictum, gestusve. Clem. Alex. 270. Καὶ τὸ πορνικὸν ἀναίδην εἰς ἀσελγείαν διὰ ῥινῶν * ἐπιψοφοῦντες ἐπικιναίδισμα.]

"Κίναδος, sunt qui esse velint ζῶον μικρὸν τὸ "αἰδοῖον εἴσωθοῦν καὶ ἐξωθοῦν, παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰ"δοῖον: alii ita vocari censent πᾶν θηρίον, peculiari"ter autem τὴν ἀλώπεκα, Vulpem, quæ cum sit ani"mal astutissimum, ideo κίναδος de Homine vafro et "versuto dici, h. e. de Homine vulpis in modum "vafro, Vulpina vafritie prædito. Aristoph. Nub. "(448.) κρόταλον, κίναδος, τρύμη. Demosth. pro "Cor. (307.) Τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τἀνθρώπιόν "ἐστιν, οὐδὲν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεποιηκός. Et rursum "(281.) Οὓς σὺ ζῶντας μὲν, ὦ κίναδος, κολακεύων παρη-

" κολούθεις, τεθνεώτων δ' οὐκ αἰσχύνει κατηγορῶν. " Itidem Soph. Aj. p. 7. Ulyssem vocat ἐπίτριπτον " κίναδος, quem Homerus quoque δολόμητιν, et δόλοισι " κεκασμένον, ac κερδαλεόφρονα prædicat. Nec vero " neutro tantum genere dicitur τὸ κίναδος, verum " etiam ὁ κίναδος. Theocr. 5, (25.) Καὶ πῶς, ὦ κίναδ' " εὖ τά δέ γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἡμῖν;" [Kiessl. edidit, Καὶ πῶς, ὦ * κυνιδεῦ, τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν; Catelle, Canis, i. Impudens, ex Eldickii emend., Valckenærio quoque probata, quæ item lectione nonnullorum Codd. κιναδεῦ commendatur. Vide nott.] " Ubi Schol. quoque exp. πανοῦργε: nam Siculi, in-" quit, τὴν ἀλώπεκα appellant κίναδον, quod animal " est πανοῦργον. Existimat autem eam sic nominari " παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἀναιδῶς." [Verba sunt: Καὶ πῶς, ὦ πανοῦργε, καλῶς ταῦτα ἔσται ἐξ ἴσου μέτρου ἡμῖν; οἱ Σικελιῶται γὰρ τὴν ἀλώπεκα κίναδον προσαγόρευουσι. Τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῶον πανοῦργον. Κίναδος δὲ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν αἰδοῖ, ἢ ἀναιδῶς, ἢ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν δόλῳ.] " ‖ Hesychio vero κίναδος est " θηρίον, ὄφις. Apud Suid. reperio et DIMIN. Κινά-B " διον: cum enim dixisset κίναδος dici Eum qui sit " κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ, subjungit, Peculiariter autem " Siculos ferunt τὴν ἀλώπεκα vocare κινάδιον, Vul-" peculam. Quæ verba ap. Harpocr. quoque le-" guntur." [Suid. Κίναδος· ἡ ἀλώπηξ. Ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξῆρον μ' ὅπου; Αἴας φησὶ περὶ Ὀδυσσέως. Κίναδος· εἶδός τι θηρίου, ὡς ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ Στεφάνου· Τοῦτο δὲ φύσει κίναδός ἐστι τἀνθρώπιον. (Paulo aliter in Demosth. ipso legitur l. c.) Πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι· ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. Κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ. Ἰδίως δέ φασι Σικελιώτας τὴν ἀλώπεκα κινάδιον καλεῖν. Schol. Aristoph. Nub. l. c.: Κίναδος· εἶδός τι θηρίου. Καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ Στεφάνου· Τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τἀνθρώπιόν ἐστι. Οἱ δὲ, πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι· ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα.· Καὶ Σοφοκλῆς· Ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξῆρον μ' ὅπου. Κακοῦργος οὖν φησιν ὡς ἀλώπηξ. Τινὲς δὲ, κίναδος, ζῶον μικρὸν, τὸ αἰδοῖον εἰσωθοῦν καὶ ἐξωθοῦν. Huc igitur respexit Suid. atque hinc corrigendus et suppl. est. Schol. Aristoph. Av. 429. Πυκνότατον κίναδος· ἀντὶ τοῦ πάνυ φρόνιμος. Κίναδος γὰρ, ἡ ἀλώπηξ. Phot.: Κίναδος· θηρίον τι. Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος. Ἰδίως δὲ Σικελιώτας φασὶν τὴν ἀλώπεκα κινάδιον καλεῖν. " Priora hujus articuli verba desumta sunt ex Harpocr.: (Κίναδος· ἀντὶ τοῦ θηρίον. Δημοσθένης ἐν τῷ Ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Ἔστι καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφάνει· ἰδίως δέ φασι Σικελιώτας τὴν ἀλώπεκα καλεῖν κινάδιον.) Cf. etiam Schol. Aristoph. Nub. (l. c.) ac quos Wagner. ad Alciphr. 1, (imo 3,) 28. (Καὶ ὥσπερ τι κίναδος ἐκτρεπομένη, ubi Cod. Cæs. κίναιδος, et sic Cod. Jen. ad Soph. Aj. 103.) Ceterum in fine hujus articuli pro κινάδιον leg. esse κίναδον, patet e Schol. Soph. Aj. 104. (Τοὐπίτριπτον κίναδος· τὸ ἐξώλες θηρίον καὶ πανοῦργον. Κίναδος γὰρ, ἡ ἀλώπηξ. Πάνυ γὰρ καταtρέχει τοῦ Ὀδυσσέως ὡς ἐχθίστου. Alius Schol. Τὸ ἐπιτρίπτον κίναδος ὡς ἐπίθετον λαμβάνεται, ἤγουν τὸ πανοῦργον καὶ * ἐπιτριβῆς ἄξιον θηρίον. Alius: Ἐπίθετον δοκεῖ ἐνταῦθα τὸ ἐπίτριπτον, οἷον τὸ κίναιδος, sic, τὸ ἐπίτριπτον καὶ ἄξιον ἀφανισμοῦ, λέγεται δὲ ἐπί τινων αἰλούρων τὸ κίναιδος, ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ αἰδοῖα. Non satis capimus hic vocem αἰλούρων, quæ pro generali nomine, ea animalia significante, quæ τὸ αἰδοῖον movent, alibi non legitur. Cf. Hesych. Κίλλουρος· σεισοπυγίς. Ubi v. Nostrum et Interprr. ap. Albert.) Schol. Theocr. 5, 25. (l. c.) e quo hæc verba desumta sunt, nec non Etym. M. (Κίναδος· ἐπὶ τοῦ θηρίου, παρὰ τὸ ἄδδην κινεῖσθαι· πολυκίνητα γὰρ τὰ θηρία. καὶ ἡ λοιδορία οἰκείως ἂν ἔχοι ἐπὶ τῶν πολυκινήτων. εἴρηται δὲ παρὰ Μιλησίῳ, Οἱ δὲ καταποθῆναι ὑπὸ τοῦ κινάδεος:—καὶ τῷ κινάδει Σοφοκλῆς· Καὶ ὑπεστρέψατο πανδημεὶ καὶ συνέμιξε τῷ κινάδει· εἰ δὲ ὄντως ἐρᾷ καὶ τὴν ψυχὴν, τί, ὡς ἂν καὶ αὐτὴ ἄνθρωπος ἔχουσα ἐξ ἀνθρώπων, πέπονθεν:—εἴρηται παρὰ τὸ κίναδος τοῦθ', ὅπερ τοὺς Σικελιώτας ἐπὶ τῇ τῶν κακούργων φθέγγεσθαι καταδίκῃ.)" Schleusner. Cum vero Suid. et Harpocr. vocem κινάδιον agnoscant, in Photio forte non solicitanda est vulg. lectio; sed error hic auctoribus illis potius tribuendus est. Nam errorem esse

A cum V. D. (tacite pro suis ea venditante, quæ ap. Oudend. ad Thom. M. 534. olim legerat,) hodie nobis fatendum est, supra in Theocr. Schol. κινάδιον pro vulg. et genuina v. κίναδος emendantibus. Adde Moschop. περὶ Σχεδῶν p. 57. Κίναδος· τὸ θηρίον, καὶ κινάδιον ἰδίως ἡ ἀλώπηξ· ἀπὸ τούτου κίναδος καὶ ὁ πανοῦργος: et Reiskii Schol. Cod. Bavar. 307. ad Demosth. de Cor. l. c. Τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τἀνθρώπιόν ἐστιν· πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι, ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. Κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ. Ἰδίως δέ φασιν τοὺς Σικελιώτας τὴν ἀλώπεκα κινάδιον καλεῖν. At Schol. Bekk. 323. ad eund. Demosth. loc. perperam: Κίναιδος· ἀναιδὴς καὶ ἀναίσχυντος ὁ Αἰσχίνης, πραγματικὴ ἡ σύνταξις, μαλθακὸς, ἀνδρόγυνος, βδελυρός. Schol. Bavar. 63. ad alterum Demosth. locum: Ὦ κίναδος· θηρίον ἡ ἀλώπηξ. In priore Demosth. loco κίναιδος, teste Tayl., exhibent Guelph. Vindob. et Reg. α. ε.: in altero, teste Eodem, Guelph. Aug. Vindob. Reg. ε. Ceterum ad Etym. M. locum sic notat Sylb. (a Tittmanno ad Zonar. laudatus:—) " E Milesiis claruerunt Thales, Anaximander, et Anaximenes, philosophi; et Hecatæus historicus, cujus fortasse hic locus est. (Sed sic male abesset τῷ ante Μιλησίῳ.) Post Σικελιώτας suppl. φασὶν, aut simile quid." An potius intelligendus est Orus Milesius Grammaticus? quem citatum habes in v. Κίναιδος e Zonara, cujus et hæc sunt verba: Κίναδος· ἐπὶ τῶν θηρίων, παρὰ τὸ ἄδδην κινεῖσθαι, πολυκίνητα γὰρ τὰ θηρία. Οἱ δὲ καταποθῆναι ὑπὸ τοῦ κινάδεος. Καὶ τῷ κινάδει. " Sophoclem appellat Etym. Non puto innui Ajac. 103. Ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξῆρον μ', ὅπου; notatur enim dativus, καὶ τῷ κινάδει Σοφοκλῆς. (' Falso Brunck. huc retulit Etymologici M. glossam Lex. Soph. 727.' Lobeck.) Affert Etym. alium quoque locum incerti auctoris, nisi fallor, Synesii." Tittm. Imo 1. pro auctore solutæ orationis irrepsit nomen Sophoclis; 2. verba, καὶ τῷ κινάδει Σ., dativi usum notantia, per exemplum illustranda erant, et exemplum sequitur vel e Synesio, vel aliunde petitum. Thom. M.: Κίναιδος C ἀρσενικῶς, ὁ πόρνος. Συνέσιος ἐν τῇ, ὥσπερ ἄλλοτε πολλάκις, Ἐπιστολῇ (44. p. 120=184.) Καὶ λέγεταί τις αὐτοῖς μοῖρα κιναίδοις προσκεῖσθαι. Κίναδος δὲ οὐδετέρως, ὁ ἀναιδὴς καὶ ἀναίσχυντος. Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι· Ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξῆρον μ', ὅπου; Καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ τοῦ Στεφάνου· Τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τἀνθρώπιόν ἐστι. " Masculine est πόρνος, Scortator. Sic Lucian. adv. Indoct. Θᾶττον ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψειας, ἢ ἕνα κίναιδον. Pergit Auctor noster: Κίναδος δὲ οὐδετέρως, ὁ ἀναιδὴς καὶ ἀναίσχυντος, i. e. κίναδος, in neutro et absque ι, est Homo impudens. Sed Aristoph. Schol. ad Nub. (l. c.) docet in genere Omne animal vocari κίναδος, sed in specie Vulpem, unde pro Homine vulpina vafritie prædito sumi ait, citatque duo eadem loca, quæ huc adduxit Noster e Demosth. et Soph. Et mea quidem sententia aptius multo sumitur istis in locis v. κίναδος pro Homine astuto et vafro, quam pro Eo, cui periit pudor." Bos. " Hesych. addit ἀσελγής. Æschines hoc nomine increpat Demosth. D τρισμυρίους κιναίδους, οἷός περ σὺ, de quo paulo ante dixerat, quod uxorem suam Cnosioni ad stuprum obtulerit, Or. de Fals. Leg. p. m. 267." Stœber. " Οὐκ ἀναιδὴς legisse videtur Brodæus Misc. 4, 26. p. 161. Κίναδος, inquit, Vulpem notare tradunt literati Grammatici, non ἀναιδῆ καὶ ἀναίσχυντον, ut scribit Thom." Bernard. Imo non aliter Thomæ locum legerat Brodæus, quam hodie legitur, sed recte ejus observationem damnavit. Æschines c. Ctes. 557. Ταῦτα δὲ τίνος ἐστὶν, ὦ κίναδος, ῥήματα ἢ θαύματα; ubi olim legebatur κίναιδος. " L. κίναδος." Brodæus. " Alibi etiam emendarat Brod., sc. Misc. 4, 26. atque eo ritu typis suis descripsit HSt. Demosthenem enim non Cinædum, sed Hominem vafrum et astutum, vulpeculæ similem, appellare voluit. Errat ergo Magister, id prænotante Brodæo: Κίναιδος· ἀρσενικῶς, ὁ πόρνος—κίναδος δὲ οὐδετέρως ὁ ἀναιδὴς καὶ ἀναίσχυντος, potius Vafer et astutus.— Dinarch. c. Demosth. (32. Reisk.) Ἐκεῖνοι ἦσαν, ἐκεῖνοι, ὦ Ἀθηναῖοι, ἄξιοι σύμβουλοι καὶ ἡγεμόνες

ὑμῶν καὶ τοῦ δήμου· μὰ Δί' οὐ τὰ τοιαῦτα κινάδη, οἳ πεποιήκασι μὲν οὐδὲν, οὐδὲ πράξουσιν ἀγαθὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως. Corrige ergo Wolfii versionem. Κίναιδος interea recte se habet in Or. Æschinis π. Παραπρ. 270. Vide et cf. 274.; et c. Timarch. 58." Tayl. Adde Andoc. de Myst. 49=13. Πότερον, ὦ συκοφάντα, καὶ ἐπίτριπτον κίναδος, κύριος ὁ νόμος οὐδ' ἐστὶν, ἢ οὐ κύριος; Respicitur ad Soph. locum, ad quem respexit et Eust. 481. "Ὅτι δὲ Ὀδυσσεὺς ὡς καὶ δόλιος καὶ δόλων ἄτος ἐξ Ἑρμοῦ ἐλέγετο κατάγεσθαι, δῆλόν ἐστι, ἐξ Ὁμήρου δὲ παρείλκυσε καὶ Σοφοκλῆς, κίναδος ἐπίτριπτον τὸν Ὀδυσσέα σκῶψαι ὡς δόλιον κατὰ ἀλώπεκα, τὴν καὶ κερδὼ, ἀφ' ἧς εἴη ἂν καὶ κερδαλεόφρων· καὶ μὴν ἄλλως ἐνταῦθα κερδαλεόφρονα, τὸν Ὀδυσσέα ὁ βασιλεὺς καλεῖ, ὡς δῆθεν πραγματευόμενον, τὸ ἔξω κινδύνων ἑστάναι. Hesych. Κίναδος· θηρίον, ὄφις. " Vide Menag. ad Lucian. de Domo 2, 450. Democr. ap. Stob. 42. p. 279. Ὅκως περὶ κιναδέων τε καὶ ἑρπετέων γεγράφαται τῶν πολεμίων, Ut de feris et serpentibus scriptum est. Nota γεγράφαται pro γέγραπται." Albert. " Κίναδος proprie vel Serpentem, Hesych. vel Vulpem, Schol. Theocr. 5, 25. denotavit. In utroque inest notio calliditatis. Itaque dicitur de Versuto homine, et fere in malam partem." Beck. ad Aristoph. Av. 428. Vide Schneideri Lex. v. Κινώπετον. Lucian. 3, 189., Ὦ παιπάλημα καὶ κίναιδος, ubi respicitur Aristoph. Av. l. c. atque adeo recte corrigunt Interprr. quos vide, κίναδος. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Κίναδος· θηρίον τι, οὗ τὸ δέρμα εἰς περικεφαλαίας κατασκευὴν ἐπεποίητο. Σικελιῶται δὲ τὴν ἀλώπεκα *κονδέαν καλοῦσιν. Pro corrupta voce κονδέαν leg. κινάδιον, ut in Suida, Photio, et Harpocr. ll. cc. legitur. " Κίναδος, Toup. Opusc. 1, 227. Auger Discours 1, 338. Bergler. Alciphr. 336. Dawes. Misc. 45. Harles. ad Theocr. 85(=153. Kiessl.) ad Lucian. 1, 662. Bast Lettre 125. Jacobs. Anth. 7, 45. Brunck. Aristoph. 2, 87. Kuster. 57. a." Schæf. Mss.]

" Κινάνδρα, Hesychio ἀλώπηξ, Vulpes, quæ et " κίναδος." [Vide Interprr. ap. Albert.]

" Κιδάφη, ET Κίδαφος, Vulpes, Hesychio ἀλώπηξ, " qui tamen posterius κίδαφος adject. etiam exp. δό- " λιος, Dolosus, Subdolus, Fraudulentus, Astutus, " vulpis videlicet in modum. Quo significatu ET " Κιδάφιος dicitur, eodem H. teste, afferente nimirum " Κιδαφίων pro πανούργων, Vulpis more, quæ κιδάφη " dicitur. A qua et VERB. Κιδαφεύειν, Eodem " auctore significans πανουργεῖν, Malitiose et vafre " agere more vulpino. Sed Idem tradit, verbum hoc " exponi etiam ἐσθίειν, derivatum ἀπὸ τῶν κιῶν: " itidemque κιδάφιον quosdam velle πεποιῆσθαι παρὰ " τοὺς κίας, et significare τὸν διαβιβρώσκοντα. Quibus " nescio an assentiendum sit." [Vide Interprr. ap. Albert. Phot.: Κιδάφη· ἀλώπηξ. Κιδαφίων· πανοῦργος, δόλιος, κιδαφὴ (l. κιδάφη) γὰρ ἡ ἀλώπηξ, οἱ δὲ ἀπὸ τῶν κιῶ. " Apogr. Albert. habet ἀπὸ τῶν κιῶν, quod etiam legitur ap. ipsum Hesych. sub hac voce, qui sub v. Κιδαφεύειν habet, πανουργεῖν, κιδάφη γὰρ (adde ἡ, e Phot.) ἀλώπηξ, ἢ ἐσθίειν, ἀπὸ τῶν κιῶν, s. ut ap. Phavor. legitur, ἢ ἐσθίειν ἀπὸ τῶν κιῶν. Hæc quid sibi velint, docet idem Phavor. (ex Hesychio:) Κιδαφίων· πανούργων. Κιδάφην γὰρ τὴν ἀλώπεκα λέγουσιν. Ἔνιοι δὲ παρὰ τοὺς κίας φασὶ πεποιῆσθαι τὴν λέξιν, καὶ δηλοῦν τὸν διαβιβρώσκοντα. Est enim κὶς Curculio, Vermis, qui in frumento ac ligno nasci solet, eaque rodit. (Albert. perperam edidit Κιῶν—Κίας, tanquam si nomen proprium esset. In Cod. pro Musuri Κίας legitur σκίας.) Ceterum vel verbo monendum erit, loco πανοῦργος, δόλιος, scr. esse πανούργων, δολίων, nisi quis pro κιδαφίων reponere malit κιδάφιος, aut κίδαφος." Schleusner.]

" Κιναφεύειν, Hesychio πανουργεύεσθαι, Malitiose " et vafre agere," [ubi v. nott.]

" Κινδάφη, Vulpes, ἀλώπηξ, eidem Hesychio, qui " ET Κινδαφίων affert pro ἀλωπέκων, necnon πανούρ- " γων, Malitiosorum et vafrorum vulpis more."

" Κίνηφος, Suidæ ὁ ποικίλος, Varius." [Editum est a Kust. κίνιφος, neque aliter exhibet Ed. Mediol. Zonar.: Κίνηφος· ὁ ποικίλος. " Sic etiam Suid. e quo tamen HSt. notavit κίνηφος eadem explicatione. (Imo tacite correxit κίνηφος pro vulg. κίνιφος.) An huc facit Hesychii Κιναφεύειν· πανουργεύεσθαι?" Tittm. " Cod. Monac. κίννφος." Idem in Addendis. Cf. Hesych. *Καθουφήν· ἀλώπεκα. Ubi in Schleusneri Mss. corrigitur κιδάφην.]

[* Κίρα· ἀλώπηξ. Λάκωνες. * Κίραφος· ἀλώπηξ. Hesych. Ubi v. nott.]

" Σκαφώρη, ἡ, Vulpes, Hesych." [" Varia vulpis nomina exhibet Hesych. Vide Ἀντικύων, Βασσαρὶς, * Ἐβῆνοι, Θάμιξ, Καθουφὴν, Κιδάφη, Κίρη, Κίραφος, Κοθοῦριν, Κολοβοῦρος, Κοροῖτις, Λαμπουρὶς, * Φοῦσαι, (editum est * Φοῦαι, pro quo Is. Voss. corrigit * Φοῦλαι,) * Φύλλες etc. (adde Ψειαὶ, Ψῆφοι, * Ψίαι, Ψοιαὶ, * Ψυῖαι.) Forte σκαφώρη dicitur a σκάπτειν et φωρᾷν, quod vide." Albert. Ælian. H. A. 7, 47. Ἀλωπέκων δὲ τὰ ἔκγονα * ἀλωπεκιδεῖς κέκληνται, (vide nos supra 1286. d—7. c.) αὐτὴ δὲ ἡ μήτηρ καὶ κερδὼ, καὶ σκαφώρη, καὶ * σκινδακός.] " Καφώρη dicitur ἡ " ἀλώπηξ, Vulpes, ut Suid. accipit in hoc loco: Τὸ " τῆς καφώρης μίσησον δολερὸν καὶ κερδῷον."

[* Σκεδάφη, ἡ ἀλώπηξ, Arcadio Grammatico Ms. ap. Oudend. ad Thom. M. v. Κίναιδος, at Albert. ap. Hes. v. Κινδάφη ex eodem Arcadio affert * Σκιδάφη, quod proculdubio rectius est; nam, ut καφώρη σκαφώρη, sic κιδάφη σκιδάφη.]

[* Σκινδακός. " Putavi aliquando vocem κίναδος restituendam Æliano H. A. 7, 47. Ἀλωπέκων δὲ τὰ ἔκγονα ἀλωπεκίδες (l. * ἀλωπεκιδεῖς) κέκληνται, αὐτὴ δὲ ἡ μήτηρ καὶ κερδὼ, καὶ σκαφώρη, καὶ σκινδακός. Nunc malo * σκίνδαφος ex Hesych. v. Κιδάφος et Κίνδαφη, atque Arcadio Σκεδάφη, ἡ ἀλώπηξ." Oudend. ad Thom. M. v. Κίναιδος.]

Ἀϊδόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Verecundus. Poëticum est. " Αἰδήφρων, Hesychio αἰσχυντηλὸς, Pudens, Vere- " cundus, ad verbum, Qui animo s. mente est vere- " cunda." [Pro αἰσχυντηλὸς Cod. exhibet αἰσχύντερος. l. Αἰδόφρων· αἰσχυντηρός. At Zonar. etiam Ἀϊδίφρων· αἰσχυντηλός. Ubi minus recte Tittm.:—" L. ἀϊδήφρων, aut αἰδήφρων, ut Hesych. habet." Soph. Œd. C. 237. Eur. Alc. 658.]

Ἀναιδὴς, έος, ὁ, ἡ, quod compositum possit et ab αἰδοῦμαι deduci, Impudens, Inverecundus, ut Od. P. (449.) Ὥστις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι προΐκτης. Et Il. A. (158.) Ἀλλά σοι, ὦ μέγ' ἀναιδὲς, ἅμ' ἑσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρῃς: Plut. περὶ Δυσωπίας, (8, 95.) eum qui εὐδυσώπητος dicitur, ab eo qui ἀναιδὴς, ita distinguit: Ἀναλγὴς μὲν γὰρ ὁ ἀναιδὴς πρὸς τὸ αἰσχρὸν, εὐπαθὴς δὲ καὶ πρὸς τὸ φαινόμενον αἰσχρὸν ὁ εὐδυσώπητος. Ut Latinis oculus dicitur Impudens, sic et ὀφθαλμὸς Græcis ἀναιδής: juxta Proverbium, ἐν ὀφθαλμοῖς ἡ αἰδώς. Demosth. dixit ἀναιδὴς εἰς χρήματα, in Androt. (616.) Οὕτω δ' οὐ μόνον εἰς χρήματα ἀναιδὴς, ἀλλὰ καὶ σκαιός ἐστι. Affertur autem et ἀναιδὴς pro Eo cujus nos non pudet, ut ἀναιδέστατος τοῖς ἀκολάστοις, Minime pudendus intemperantibus. || Apud Hom. aliquoties λᾶας dicitur ἀναιδὴς, ut Il. Δ. (621.) Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς Ἄχρις ἀπηλοίησεν. Sic et Sisyphi saxum λᾶας ἀναιδὴς ab eo appellatur, Od. Λ. (597.) ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής. Sic et ἀναιδὴς πέτρα, Il. N. (139.) Eust. autem non aliud dicit, quod sciam, quam ἀναιδῆ vocari metaphorice, eo modo quo ferrum Crudele appellatur. Hesych. λᾶαν ἀναιδῆ exponit σκληρὸν, at Scholiorum brevium auctor, ταχὺν, in loco illo Iliadis Δ. Quas expositiones plane alienas esse puto, et potius vocari existimo saxum Impudens, respiciendo ad vastam ejus molem: eo modo quo Gallice de quibusdam rebus dicimus Honteusement grand. Cui affine est quod frequentius usurpatur, Vilainement grand. Item Un grand vilain, pro eo quod alio genere loquendi dicitur Despiteusement grand; extra metaphoram autem, Desmesurément grand. Eust. 1702. eum dicit ὁ Σίσυφος ἐώθει πρὸς τὸν ὦμον πέτρον μέγαν καὶ ἐμβριθῆ, videtur per hæc intelligere λᾶαν ἀναιδῆ.

Τὸ ἀναιδὲς pro substantivo ἡ ἀναίδεια, Impudentia, interdum ponitur. Interdum autem adverbialiter: ut cum dicitur ἀναιδὲς βλέπειν, eadem forma qua δριμὺ βλέπειν, et alia, pro Impudente aspectu esse, Impudentiam oculis præ se ferre.

[Ἀναιδής. Pseudo-Did. Il. N. l. c. Ἀναιδέος ἔχματα

πέτρης· τραχείας. (Noster perperam legerat, ut videtur, *ταχείας* pro *τραχείας*. Vide Strunz. infra citandum.) Δ. l. c. Ἀναιδής· *παχὺς, τραχύς*: Od, A. l. c. Ἀναιδής· *σκληρός*. Schol. Ven. Il. N. l. c. Ἀναιδέος *δὲ, τῆς ἀνενδότου καὶ σκληρᾶς*: Δ. l. c. Ἡ *διπλῆ, ὅτι μεταφορικῶς τὸ ἀνένδοτον καὶ σκληρὸν ἀναιδὲς λέγει*. Hesych. Ἀναιδής· *σκληρὸς, ἀναίσχυντος, μεταφορικῶς γὰρ τὸν λίθον ἀναιδῆ λέγει Ὅμηρος, Λᾶας ἀναιδής.* Ἀναιδέος· *ἀναισχύντου*. "Sic *αἰνῶς ἐοικότες* Il. *δεινὸς* etc. et quodcunque nimium est." Wakef. ad marg. Apollon. Lex.: Ἀναιδής· *μεταφορικῶς, ὁ βίαιος, καὶ σκληρὸς, καὶ ἀναιδής*." Cf. Il. A. 85. (imo 158.) Od. P. 449." Villois. "Homer uses *ἀναιδὴς* in its moral signification of 'Impudence,' (Il. A. 158.) Od. P. 449. (A. 254. N. 376. Υ. 29. 39. 386. Ψ. 37.) But he transfers the word to an external object, videlicet a stone, Od. Λ. 597. Il. (Δ. 521.) N. 139. In the passage from the Iliad the *πέτρα* is acted upon, and *ἀναιδὴς* may mean only 'Rough.' In the last quoted passage from the Odyssey, the *λᾶας* is in motion or acts. See Aristotle's Rhet. 3, 11. Here then the *λᾶας ἀναιδὴς* is not Asper lapis, but Lapis qui non verecundatur missus. It regards no obstacle. What does the epithet suggest to the mind? not the absence of the moral quality *αἰδὼς*, but a stone rushing with a rapidity, which bounds over all impediments. In the Iliad we read, Ἡ *μὲν, ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος*, E. 593. 'The undistinguishing, unsparing, irresistible tumult of battle.' The imagery surely is bold, and would be very imperfectly represented by a Latin, or an English word immediately correspondent with the Greek. Every Greek reader must have been struck with the epithet. But Greek poets in later ages have not ventured to imitate it, if we except Pindar, who writes *ἀναιδέα πότμον*, Ol. 10, 23. 'Death, which reverences neither high, nor low.' —A reader of taste feels instantaneously the propriety and the beauty of *ἀναιδὴς* as the epithet of a stone, and all the adjuncts being expressive of rapid motion, facilitate our conceptions of the term. But who would not be disgusted if he read 'the impudent stone,' 'the impudent tumult of battle,' 'impudent death?'" S. Parr. in Ep. Ms. ad D. Stewart. "*Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος*, Il. E. 593. Tumultum irreverentem pugnæ; nam in prœlio nemo reveretur hostem suum adversus pugnantem. *Λᾶας ἀναιδὴς*, Δ. 521. Lapis irreverens, Qui non verecundatur missus, et dicitur id quasi de *ἐμψύχῳ*. Sic et N. 139. *ἀναιδέος πέτρης*, Asperæ petræ, et quasi duræ frontis. Pind. Nem. 11, 59. *δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ Ἐλπίδι γυῖα*, Vincta enim sunt membra impudenti spe, i. e. Spei infinitæ pleni sunt, et spes est *ἀναιδὴς*, quando nihil non audet sperare, et delusa sæpius tamen eodem redit. Hinc homines a quodam dicuntur *κενεῆς οἰήσεως ἔμπλεῳ ἀσκοί*. (Heynio Spes audax. Schol. Τουτέστιν *ἐμπέφυκεν ἡμῖν ἐλπὶς ἄποθεν*. Ἀναιδῆ *δὲ τὴν ἐλπίδα εἶπεν, ὅτι οἱ πολλοὶ ἡμῶν ἀδύνατα ἐλπίζουσιν*. Ἡ *ἀναιδῆ τὴν ἐλπίδα εἴρηκε, διὰ τὸ πολλάκις τοὺς ἐλπίζοντας ἀποτυγχάνειν καὶ πάλιν ἐλπίζειν*. Ἢ *οὕτω· δέδεται δὲ τὰ ἡμέτερα σώματα ἀναιδεστάτῃ ἐλπίδι. τὸ δὲ προβουλεύεσθαι καὶ μανθάνειν μακρὰν ἡμῶν ἀπῴκησεν*. Ἤτοι, *τῆς δὲ προγνώσεως αἱ ὁδοὶ ἄποθεν ἡμῶν κεῖνται, ἀντὶ τοῦ, οὐ δυνάμεθα, ἄνθρωποι ὄντες, τὰ μέλλοντα προγινώσκειν*.) Ol. 10, 123. Ἀναιδέα *πότμον*, Irreverentem mortem, quæ neminem veretur." Damm. Lex. 577. "Formidabiles belluæ marinæ, *ἀναιδέα δείματα πόντου*, Oppiano H. 5, 24. apte dicuntur (Euripidi) *δεινὰ φῦλα πόντου*." Valck. Diatr. 147. "*Λᾶας ἀναιδὴς*, vide Ἀσελγής. Callim. Del. 182. *ἤδη δὲ παρὰ τριπόδεσσιν ἐμεῖο Φάσγανα, καὶ ζωστῆρας ἀναιδέας, ἐχθομένας τε Ἀσπίδας, αἳ Γαλάτῃσι κακὴν ὁδὸν ἄφρονι φύλῳ Στήσονται*." Valck. Mss. "In Elegiæ Fr. 106. si discedas a primo disticho, nihil quanquam est adeo obscuri, insunt tamen et his quædam digna notatu: "*Ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο παραχρῆμ'· ὅσσα τ' ὀδόντων Ἔνδοθι, νειαίρην εἰς ἀχάριστον ἔδυ*. Interjecta his litera, me judice, sententiæ nocebat, (sc. *νειαίρην τ'*, quam tamen nuper repetiit Blomfieldius, de hac correctione altum silens.) In quem omnia congeruntur, imum ventrem ex ista dixit opinione vulgi *ἀχάριστον*, e qua Menenius Agrippa commotæ plebi narrabat aliquando 'indignatas reliquas partes (corporis,) sua cura, suo labore ac ministerio ventri omnia quæri; ventrem, in medio quietum, nihil aliud, quam datis voluptatibus frui.' Nihil illum minus quam Ingratum, quæ acciperet, meliora reliquis reddere partibus, docet eleganter ore Livii 2,32. Menenius. Poëtæ, qui cum vulgo loquuntur, ventrem *ἀχάριστον, ἀναιδῆ*, et *ἀναίσχυντον* dixerunt: atque eodem sensu Ingratam ingluviem Horat. Serm. 1, 2, 8. avi cur atque parentis Præclaram ingrata stringat malus ingluvie rem. Nam et Ventris dixerunt ingluviem; et Serv. in Virg. G. 3, 431. Ingluviem interpretatur Ventris capacitatem. Ingratam ex Interprr. Horatii Cruquius et Bentl. optime ceperunt; hic quidem ad Epist. 2, 1, 187. equiti quoque jam migravit ab aure voluptas Omnis ad ingratos oculos, et gaudia vana, ubi Callimachea profert B." Valck. ad Callim. Eleg. Fr. 240. "Ἀναιδὲς, pro *ἀναιδῶς*, aut *ἀναίδην*, Impudenter, Libere, Effuse, aut, Liberaliter, Largiter, et Acervatim sumitur, aut pro *ἀνέδην*, quod *ἐκκεχυμένως* exp. Hesych. Suidas vero *δαψιλῶς, κατακόρως*, Ad satietatem usque, h. e. Laxatis habenis et liberaliter. Lib. Περὶ Καρδίης (p. 55, 8.) *ὕδωρ ἀναιδὲς ἐνοροῦον*, Aqua affatim irruens, aut Incidens in asperam arteriam, ideoque tussim ac multam molestiam exhibens. Sic enim leg. censeo, cum *ἔνουρον* passim legatur. Ἐνοροῦον autem Cum impetu irruens et insiliens dicitur. Ἐνόρον etiam legi potest, h. e. Incidens. Sic namque legere malim, quam quod quidam *ἔνουρον ὄχλον*, In urina molestiam vertunt." Foës. Œcon. Hippocr. Huc respexit Noster:] "*Ἔνουρος ὄχλος*, Molestia in "urina, Hippocr. π. Καρδίης." ["Hesych. Ἀναιδής· *σκληρός*. Vers. Theod. Daniel. 1, 15. Ἐξῆλθεν *ἡ γνώμη ἡ ἀναιδὴς αὕτη*, unde Vulg. Crudelis sententia." Ernest. ad Gloss. SS. 16. sed perperam illuc trahit Hesychii locum.]

[Ἀναιδής. Suid. Ἀναιδές· *τὸ θρασὺ βλέπειν*. Phavor.: Ἀναιδές· *τὸ θρασὺ, καὶ ἀναιδὲς βλέπειν, ἀντὶ τοῦ, θρασὺ, θρασέως*. Quæ e Ms. Suidæ Cod. ducta esse videntur. Sed Ed. Mediol. cum Kusteriana consentit. J. Poll. 1, 192. Ἐπαινῶν *δὲ ἵππου βλέμμα, ἐρεῖς, γοργὸν, ἰταμὸν, ἀναιδὲς, ὑπόθερμον, ἔκπυρον, θρασύ*. Rutgersii Glossar.: Ἀναιδέες· *ἀναίσχυντοι*. "Adjectivum hoc derivat Etym. M. ab *α στερητικῷ* et *αἰδῶ, αἰδὴς*, atque interposito *ν*, *ἀναιδὴς*, unde *ἀναιδέες*, quod et Glossarium nostrum, et editus Enarrator Oppiani H. 1, 373. *ἀναίσχυντοι* interpretantur. De ratione præditis proprie dicitur, quod quippe pudere potest. Deinde ad sentientia quoque, et viva, imo vero etiam ad mortua transfertur. Prius fecit Oppian. h. l. ubi de canibus maritimis usurpatur. Ultimum ipse Hom. a quo Il. Δ. (l. c.) *λᾶας ἀναιδὴς* vocatur, unde addidit ibi Eust. 504. Τὸ *δὲ ἀναιδὴς ἐκ τῶν λογικῶν παρῆκται εἰς τὸν λίθον, καθὰ καὶ τὸ ἀνηλεὴς εἰς τὸν σίδηρον*. Phavor. postquam verba Eustathii exscripserat, adjecit, nescio unde, hæc: *Σημαίνει δὲ τὸν ταχὺν λίθον, ἢ τὸν μέγαν, ἄμετρον*. Quæ bene ad canes marinos Oppiani referri possunt." Strunz. Sed in Phavor. Ed. qua utimur, Basil. 1538., verba ista non leguntur. Biel. Thes.: Kreyssig. Partic. 3. Symbolarum ad Biel. Thes. augendum atque emendandum, Schneebergæ 1811. 12. p. 4. Lex. Polyb. v. Ἀναιδής. "Heyn. Hom. 4, 650. 6, 396. Wakef. Herc. 163. Musgr. 165.: superl., Valck. ad Adon. p. 316." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 432 (=361=156.) Οὐ *γάρ ποτε ἐγκεχηνέναι προσήκει φθονεροῖς καὶ τεταραγμένοις, ἀπίστοις τε ἔτι ἤθεσιν, εἰς ὑλακὴν κατὰ ζητήσεως ἀναιδέσι, τοῦ θείου καὶ καθαροῦ νάματος τοῦ ζῶντος ὕδατος*, emend." Valck. Mss. Vulgo enim desideratur *κατὰ*, Ad impudenter latrandum adversus veritatis inquisitionem parati. Glossæ: Ἀναιδής· Improbus, Impudicus, Impudens. Ἀναιδεῖς· Calatiæ. Ἀναιδές· Battutum.]

Ἀναιδῶς et Ἀναίδην, Impudenter. Sed *ἀναίδην* magis poëticum est. In VV. LL. *ἀναίδην* exp. etiam Libere, quæ expositio *ἀναίδην* confundit cum *ἀνέδην*.

["Ἀναίδην, Impudenter, Symm. Job. 15, 4.

Vide Drusium in Fragm. Vet. Int. Gr. 803." Biel. Thes. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Ἀναίδην· ἀθρόως, σφοδρῶς, ἀπηρυθριασμένως. Συναγ. Λεξ. χρησ. Ἀναίδην· ἀθρόως, σφοδρῶς, ἢ ἀπηρυθριασμένως. Suid.: Ἀναίδην· ἀθρόως, σφοδρῶς, ἀπηρυθριασμένως. Moschop. Περὶ Σχεδῶν 190.: Ἀναίδην, τὸ ἀναισχύντως, διὰ διφθόγγου· καὶ ἀνέδην, τὸ ἀπολελυμένως, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ. "Plut. Lycurg. 15. ubi v. Steph." Gul. Adams in Mss. "Platonis in Gorgia (300.) Callicles: Οὐκ αἰσχύνει εἰς τοιαῦτα ἄγων τοὺς λόγους, ὦ Σώκρατες; Socrates: Ἦ γὰρ ἐγὼ ἄγω ἐνταῦθα, ὦ γενναῖε; ἢ ἐκεῖνος, ὃς ἂν φῇ ἀναίδην οὕτω τοὺς χαίροντας, ὅπως ἂν χαίρωσιν εὐδαίμονας εἶναι; Sic legitur in HSt. Ed. In Ed. Valderi Basil. 1534. p. 321. male ἀνέδην." Seager. Mss. "Diod. S. 78." Scott. App. ad Thes. "Diod. S. 1, 137. ad Diod. S. 1, 171. Wyttenb. Plut. 4, 499. ad Ammon. 115. a. Tayl. ad Demosth. 2, 662. Cant.: ad Diod. S. 2, 110. 586. 609. Tzsch. ad Strab. 4, 481. Heindorf. ad Gorg. 164." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 4, 12. 9, 8. "Vocabulum ubique proscribendum. Vide Buttm. Auctar. in Plat. Gorg. 523. plerumque pro ἀνέδην positum. Corrigas igitur nobiscum Demosth. pro Cor. 229. J. Poll. 3, 129." Passow. Symb. ad Schneideri Lex. in Beckii Actis Seminarii Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 112. Glossæ: Ἀναίδην· Passim. Cf. notanda in Ἀνέδην.]

["Ἀναιδῶς, Aristoph. Thesm. 531. Soph. Œd. T. 362." Scott. App. ad Thes. Biel. Thes. Lex. Xenoph. Eurip. Alc. 697. Demosth. 645. Suid.: Ἀναιδῶς· ἀναισχύντως. Glossæ: Ἀναιδῶς· Impudenter.]

Ἀναίδεια, ἡ, Impudentia, Inverecundia. *Demosth.* pro Cor. Εἰς τοῦθ᾽ ἥκεν ἀναιδείας ὥστε τολμᾷ λέγειν. Apud Hom. *Il.* A. (149.) I. (372.) dicitur ἀναιδείην ἐπιειμένος, Qui est impudens, *q. d. Impudentia amictus. Od.* X. (424.) ἀναιδείης ἐπέβησαν. *Alibi*, ἀναιδείηφι πιθήσας.

[Ἀναίδεια. Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. "Ἀναίδεια et ἀναισχυντία ut cognata, at diversa tamen, copulantur, 774." Reisk. Ind. in Demosth. Eur. Med. 608. Σοὶ δ᾽ οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ᾽, ἀλλ᾽ αὐθαδίᾳ Φίλους ἀπωθεῖς. "Rom. A. ante corr. B. a corr. αὐθαδείᾳ. Perpetua in his formis confusio. Ἀναιδείη, et similia ab adjectivis in ης derivata substantiva, quæ passim ap. Hom. leguntur, vitiosa esse ante hos annos quindecim declaravi. Nunquam fuerunt nisi duæ horum substantivorum formæ. Prior est * ἀναιδία s. ἀναιδίη, ut φιλία s. φιλίη. Hac sola usi sunt Hom. Hesiod. ceterique vett. Altera est ἀναίδεια, ut βασίλεια, Regina, a solis Atticis, ni fallor, usurpata. Grammatici vero, quorum præpostera metri cura ἀναιδείην ἐπιειμένε et similia ap. Hom. invexit, tertiam formam finxerunt, ἀναιδεία, ut βασιλεία, Regnum, quæ non magis legitima est, quam φιλεία. Scribendum igitur ἀναιδίην ἐπιειμένε ap. Hom.; ἀναιδίην καροπάζῃ ap. Hesiod.; ἀναιδίη δὲ καὶ ὕβρις ap. Theognidem: idemque de metro statuendum, quod de ῇς ὑπεροπλίῃσι, aliisque sexcentis syllabæ brevis inter duas longas inclusæ exemplis." Elmsl. In Hesiodi Ἔργ. 322. Gaisfordius edidit, αἰδῶ δέ τ᾽ ἀναιδείη καροπάζῃ, et notat hæc:—"Voss. 1. Gal. αἰδὼς δ᾽ ἔτ᾽ ἀναιδίη καροπάζῃ: alii, αἰδὼς δέ γ᾽ ἀναιδείη καροπάζῃ: Med. αἰδὼς—καροπάζει." In Theogn. autem loco et Idem, et Bekker. edidit, Αἰδὼς μὲν γὰρ ὄλωλεν· ἀναιδείη δὲ καὶ ὕβρις, Νικήσασα δίκην, γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει: neque aliter v. 647. Ἤδη νῦν αἰδὼς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν, Αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν ἐπιστρέφεται, sed in hoc posteriore loco Cod. Vat. teste Bekkero exhibet, ἀναιδίῃ. In Archilochi Fr. 88. p. 318. Gaisf., p. 55. Liebel., ap. Athen. 7., Casaub. et Schweigh. ediderunt ἐς ἀναιδίην, pro quo olim legebatur ἀναιδείην. De hac quæstione omnino vide Valck. ad Eur. Phœn. 1475. Brunck. ad Eur. Bacch. 259. Schæf. Meletem. Cr. 41. Maltb. ad Lex. Gr. Pros. lxxx—lxxxiv. Passow. in libro, cui titulus, Uber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbucher. p. 15. "Porson. Advers. 45. locum sic reformatum voluit: Ἀλλά σ᾽ ἡ γαστὴρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν Εἰς ἀναιδείαν." Gaisf. "Bibl. Cr. 2, 1. p. 62.: de accentu ad Mœrin 191.: Wakef. Herc. 163. Musgr. 165. Jacobs. Anth. 6, 148. Lapis Ἀναιδείας, Luzac. Exerc. 173." Schæf. Mss.]

[Ἀναίδεια. Suid. Ἀναίδεια· ἡ ἀναισχυντία. Zonar. Ἀναίδεια· παρὰ τὸ ἀναιδής, τοῦτο παρὰ τὸ αἰδῶ, αἰδής, ἀαιδής, καὶ ἀναιδής. Etym. M.: Ἀναίδεια. "Ὤ μοι, ἀναιδείην ἐπιειμένε, (Il. A. 149.) σημαίνει τὴν ἀναίδειαν ἐνδεδυμένε, (Pseudo-Did. ἀναισχυντίαν ἠμφιεσμένε, περιβεβλημένε,) ὁ γὰρ φιλόχρυσος ἀναιδής, ἀπὸ τοῦ ἀαιδής, τοῦτο παρὰ τὸ αἰδῶ, αἰδής, ἀαιδής, καὶ ἀναιδής. Cf. Schol. Ven. Ἀναίδεια· ἡ ἀναισχυντή, (l. ἀναισχυντία,) ἐκ τοῦ ἀναιδὴς ἀρσενικοῦ, εἰς θηλυκὸν μετῆλθε διὰ τοῦ εια ἀναίδεια. Ἀναιδὴς παρὰ τὸ αἰδῶ καὶ κατὰ στέρησιν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἀναιδής, ὁ ἐστερημένος τῆς αἰδοῦς. Τὸ δὲ αἰδὼς παρὰ τὸ εἴδω τὸ θεωρῶ, καὶ κατὰ στέρησιν ἀείδω. Ἀναίδεια, κοινῶς, ἀναιδείη Ἰωνικῶς. Hesych. Ἀναίδειαν· ἀναισχυντίαν. ("Sic Schol. Il. A. 149. nisi malis Hesych. respexisse Luc. 11, 8. ut ibi Pricæus." Albert.) Ἀναιδείας φᾶρος· πιών. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ, παρὰ τὸ, Χλαῖνάν τ᾽ ἠδὲ χιτῶνα, τά τ᾽ αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Schowii Cod. exhibet πίων. Vide Interpr. ap. Albert. Cf. Toup. Emend. 3, 492.:—"Scribo, Ἀναιδείας φάρος, φάρος διπλοῦν. Hesych. Δίκολον l. Δίβολον· φάρος διπλοῦν." Brunck. Lex. Soph. legit: Ἀναιδείας φᾶρος· χιτών. Glossæ: Ἀναίδεια· Improbitas, Petulantia.]

[Ἀναίδεια. Suid. v. Θεός: Καὶ Παροιμία, Θεὸς ἡ Ἀναίδεια, λέγεται κατὰ τῶν δι᾽ ἀναισχυντίαν τινὰ ὠφελούντων. Ἐτιμᾶτο δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἡ Ἀναίδεια, καὶ ἱερὸν αὐτῆς, ὡς Ἴστρος ἐν ιδ΄. "Ὠφελούντων, sic quidem Mss. Par. exhibent; sed scribere malim ὠφελουμένων, ut ap. Zenob. et Diogenian.: Dicitur in eos, qui ex impudentia emolumentum capiunt. Athenienses Contumeliæ et Impudentiæ aras olim posuisse e Theophr. refert Zenob. Adag. *336. Clemens Alex.* quoque *Adm.* ad *Gent. p.* 12. *testatur, Epimenidem Athenis Impudentiæ aram erexisse, quem vide.*" Kust. Phot.: Θεὸς ἡ ἀναίδεια· λέγεται ἐπὶ τῶν δι᾽ ἀναισχυντίαν ὠφελουμένων, ἐτιμᾶτο δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἡ Ἀναίδεια, καὶ ἱερὸν ἦν αὐτῆς, ὡς Ἴστρος ἐν ιδ΄. "De hoc Proverbio, Dea Impudentia, et de fano, quod Impudentiæ Athenis dedicatum fuit, consulendus est Erasm. Adag. Chil. 3. Cent. 1. c. 63. et, qui illius fontibus suos hortos irrigavit, Tiraquell. ad Alex. ab Alex. Gen. Dier. 1, 13. Male igitur Sylb. judicavit, Hadr. Junium non absurde censuisse, ap. Pausan. 1, 28. ἀναιτίας leg. esse pro ἀναιδείας. Illud fanum autem juxta Areopagum fuit, (tradente Paus. l. c.) Meurs. Areop. 2." Siebelis. ad Phanodemi, Demonis, Clitodemi, atque Istri Ἀτθίδων, et Reliq. Libr. *Fragmm. p. 62.*]

Ἀναιδεύομαι, *Impudentia utor, Impudenter me gero*, ἀναισχυντῶ. *Dicitur autem* ἀναιδεύομαι, *quo Atticos uti negat Phrynichus, eadem forma qua* ἀκρατεύομαι, ἐγκρατεύομαι, *et* πανουργεύομαι, *et* ἀσωτεύομαι. [Phrynich. Ecl. Αὐθαδίζεσθαι λέγε, μὴ ἀναιδεύεσθαι. "Thom. inquit elegantius dici * ἀπαυθαδίζεσθαι, quam αὐθαδιάζεσθαι et ἀπαυθαδιάζεσθαι. Idem quoque observat Atticos nunquam dicere ἀναιδεύεσθαι sine præpositione, nec ἀναισχυντεῖν, quod idem valet, sed addita præpositione * ἀπαναιδεύεσθαι et ἀπαναισχυντεῖν." Nunn. "Αὐθαδίζεσθαι Naz. αὐθαδιάζεσθαι et *ἀπαυθαδίζεσθαι Chrysost. ἀπαυθαδιάζειν, Philo, Naz. ἀπαυθαδιάζεσθαι, Procop." Hœsch. "Ἀναιδεύεσθαι, Athanas. 1. p. 62. 67. et 2. p. 25. Chrysost. π. Ἱερωσύνης 3.: ἀναισχυντεῖν autem, quod Atticos unquam dicere Thomas negat, Plato de LL. 5. usurpat: Ὡς ὅπου ἀναισχυντοῦσι γέροντες, ἀνάγκη καὶ νέους ἐνταῦθα εἶναι ἀναιδεστάτους. Ἀναισχυντοῦμαι, Pudore suffundor, Aristot. Rhet. 3. Ὡς γὰρ ὁ λίθος πρὸς τὸν Σίσυφον, ὁ ἀναισχυντῶν πρὸς τὸν ἀναισχυντούμενον." Hœsch. "Μὴ ἀναιδεύεσθαι, pr. Ed. ἀλλὰ μὴ ἀναιδεύεσθαι." Pauw. "Toup. Opusc. 1, 420. Emend. 2, (28. et) 167. (Hesych. Σίφνιος—δηλοῖ οὖν τὸν διὰ δακτυλίου αἰδούμενον, quæ corrupta sunt atque ita rescribenda, τὸν διὰ δακτύλου ἀναιδευόμενον. Hesych. *Λιραίνει· ἀναιδεύεται, Aristoph. Eq. 397. Ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται, Κοὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος Τοῦ παρεστηκότος.) 4, 464. (Idem Comici locus a Suida laudatur v. Ἐρύθημα, sed ubi προσαναιδεύεται cor-

rupte pro πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται.')" Schæf. Mss. "Ἀναιδεύομαι, Impudenter me gero. Theod. Prov. 7, 13. Ἠναιδεύσατο ἐν προσώπῳ αὐτῆς, Impudenter se gessit vultu suo. Suid. * Ἠναιδηκότες· ἀναισχυντήσαντες." Biel. Thes.]

[* Ἀπαναιδεύομαι, vide simplex v. Ἀναιδεύομαι. "Bergler. ad Alciphr. 137." Schæf. Mss. Thom. M. Ἀπαναισχυντῶ, καὶ ἀπαναιδεύομαι, Ἀττικοὶ, οὐ χωρὶς τῆς προθέσεως. "Mens auctoris est, duo hæc verba absque præpositione minus recte usurpari, quasi nempe parum Attica sint ἀναισχυντῶ, et ἀναιδεύομαι. Ad prius quod attinet, utramque vocem, sc. ἀπαναισχυντῶ et ἀναισχυντῶ, ap. Atticos Scriptt. reperiri, e Lexx. manifestum est. Deinde vero ἀναιδεύομαι occurrit in Arist. Eq. 396. quare dubitari nequit, quin ea vox in Atticarum numerum pro suo jure venire debeat, tametsi Thom. aliter sentiat." Sallier. In Schneideri Lex. etiam tert. Ed. non legitur.]

[* Καταναιδεύομαι, Impudenter tracto aliquem, Loquor contra aliquem. Eust. Il. A. p. 52. Bas. Καὶ διὰ τὸ τολμῆσαι καὶ αὐτοῦ καταναιδεύσασθαι δι' ἀπειλῆς.]

" Ὑπεραναιδεύομαι, Impudentia vincor, Aristoph. "Eq." [1206. Οἴμοι κακοδαίμων, * ὑπεραναιδεσθήσομαι, tacite Brunck. neque aliter edidit Kust. Schol. atque ex eo Suid.: Ὑπεραναιδεσθήσομαι· τῇ ἀναιδείᾳ νικηθήσομαι, οἷον ἀναιδέστερός μου φανήσεται. "Elegans verbum, et novum. Ὑπερτρέχεσθαι est Vinci in certamine cursus. Ad similitudinem hujus et similium verborum, ὑπεραναιδεῖσθαι finxit poëta pro Superari impudentia." Casaub. Vide Schneider. Lex.]

¶ Αἰδοῖος, (οία, οῖον,) ab αἰδὼς fit αἰδῶος, et mutato Bœotice ω in οι, αἰδοῖος, ut Etym. ait, Venerabilis, Veneratione dignus, Venerandus, vel, Cui præstari debet reverentia, Reverendus, Reverentia dignus. A Livio, Verendus dicitur. Od. I. (271.): ξεῖνοι αἰδοῖοι: Ξ. (234.) Δεινός τ', αἰδοῖός τε, μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην: Θ. (21.) Ὡς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο, Δεινός τ', αἰδοῖός τε. Sic et alibi, ut Od. Τ. (254.) φίλος et αἰδοῖος copulat, ut αἰδῶ et φιλότητα, Il. Ω. (111.) unde et compar. αἰδοιότερος cum φίλτερος, Od. Λ. (359.) Καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην, pro quo et αἰδοιέστερος dicitur, ut Eust. annotat. ‖ Αἰδοῖος ἱκέτης, inquit Bud., Dignus qui exoret quod petit. Videtur autem Bud. hanc expositionem accommodare voluisse huic Homeri loco, Od. O. (372.) καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα. Ubi Eust. dicit αἰδοῦς ἀξίοις, ξένοις δηλαδὴ καὶ ἱκέταις. ‖ Αἰδοίη ταμίη, Od. A. (139.) vult dictum esse περὶ τῆς σώφρονος, De casta. Sed fortasse αἰδοίη ταμίη ita dicitur ab Hom., ut παρθένος αἰδοίη, Il. B. (514.) i. e., ut ego interpretor, Virgo verecunda, Virgo pudibunda, ut hic αἰδοίη significationem activam habeat, non passivam, ut αἰδοῖος in superioribus exemplis; et ut Penelope dicitur αἰδοίη, Od. T. (165.) Matrona venerabilis, Verenda. ‖ Αἰδοῖος in activa signif., Verecundus, Od. P. (578.) κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.

[" Αἰδοῖος, Heyn. Hom. 4, 482. 5, 244. 8, 263. Ernest. ad Od. K. 10, 11. ('Αἰδοίοις ἀλόχοισιν, al. αἰδοίης, Clark. Sic Eust. idque verum, ut Il. Z. 250. Nuspiam ap. Hom. αἰδοῖος in feminino, sed semper αἰδοίη. Huc respexit et Hesych. Παρ' αἰδοίησι· παρὰ ταῖς αἰδοῦς ἀξίοις,' vel saltem ad Il. Z. 250. Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίῃς ἀλόχοισιν. 'Itaque recte recepit Barnes.' Albert. ad Hesych. loc. 'Nisi malis, Παρ' αἰδοίῃς· ταῖς αἰδοῦς ἀξίαις, ut Jens. ex Il. Z. 250.' In Codice reperitur τοῖς—ἀξίαις. 'Musuro articulus τοῖς imposuit. Retinendum ἀξίαις, prævio ταῖς. Cf. VV. DD. qui locum poëtæ notant.' Schow.) ad Od. O. 372. Wakef. Alc. 612. Diod. S. 1, 608." Schæf. Mss.]

" Αἰδοΐος, poëtice pro αἰδοῖος, ut ὁμοΐος pro " ὁμοῖος, Venerabilis, Reverendus."

[Αἰδοῖος. Apollon. Lex. Αἰδοῖος· ποτὲ μὲν, αἰδοῦς ἄξιος. Αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι φίλε, (Il. Γ. 172.) Ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ αἰδομένου. Κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης, (Od. P. 578.) Καί· Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα, (Od. A. 139.) Hesych. Αἰδοίη· αἰδοῦς ἀξία. Αἰδοῖος· A δίκαιος, τίμιος, αἰδοῦς ἄξιος, καὶ ἐπὶ τοῦ αἰδουμένου δὲ χρῆται τῇ λέξει Ὅμηρος, καὶ ἐπὶ τοῦ ἰκέλου. Κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης. " 'Scr. ἱκέτου.' Heins. Guyet. Soping. Cf. Bud. Comm. L. G. 355. Phavor. perperam οἰκέτου, quod tamen placuit Brunoni et Grubio. Et favet Etym. qui αἰδοίους explicat τοὺς οἰκέτας, (at vide Eust. 1784. mox citandum.) Sed οι et ι sæpe permiscentur, ut et vv. οἰκέτης et ἱκέτης. Vide tantum Barnes. ad Od. 10, 11. et ad Eurip. Alc. 437. et inf. Not. in v. Διαμελεοὶ, et Ælian. H. A. 11, 51. p. 674." Albert. Suid.: Αἰδοῖος· ὁ αἰδοῦς καὶ ἐντροπῆς ἄξιος. Δαμάσκιος· Ὁ Ἰσίδωρος ἐξεπλήττετο, ὁρῶν τὸν Πρόκλον αἰδοῖόν τε καὶ δεινὸν ἰδεῖν, αὐτὸ δοκῶν ἐκεῖνο ὁρᾶν τὸ φιλοσοφίας τῷ ὄντι πρόσωπον. Zonar. Αἰδοῖος· ὁ αἰδοῦς καὶ ἐντροπῆς ἄξιος. Δαμάσκιος· Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐξεπλήττετο, ὁρῶν τὸν Πρόκλον αἰδοῖόν τε καὶ δεινὸν ἰδεῖν. Damascius Photii p. 570=1068. Εὐφραίνετο δὲ ὁρῶν τὸν Πρόκλον ὁ Ἰσίδωρος αἰδοῖόν τε ἅμα καὶ δεινὸν ἰδεῖν, αὐτὸ δοκῶν ἐκεῖ ὁρᾶν τὸ φιλοσοφίας τῷ ὄντι πρόσωπον. Vide Marin. in Procli Vita p. B 7=8. Eust. 399. Ἐν τῷ, Αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε, αἰδῶ καὶ φόβον ἑαυτῇ πρὸς Πρίαμον ἡ Ἑλένη ἐπιμαρτύρεται· δι' ὧν ἡ τῶν ἐλαττόνων πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας σχέσις συνέχεται· ἡ γὰρ ὑπερβάλλουσα τιμὴ ἐν αἰδοῖ κεῖται καὶ φόβῳ· καὶ ταῦτά ἐστιν, ἃ σώζει τὴν Ἑλένην ἐν Τροίᾳ· καλῶς γὰρ ἔφη ὁ εἰπὼν, ὅτι Δέος ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ, Σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο. Ἰστέον δὲ ὅτι αἰδοῖος μὲν, ὁ ἐφελκόμενος τὴν ἐξ ἑτέρων αἰδῶ, καὶ ἄξιος αἰδοῦς· αἰδήμων δὲ, ὁ ἄλλους αἰδούμενος· αἰδύλος μέντοι παρὰ τοῖς ὕστερον * ἀντιφραστικῶς, ὁ θρασύς· καὶ ὅτι καὶ ὁ αἰδήμων, αἰδοῖος ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται· ὥστε διχῶς ὁ αἰδοῖος, ὁ αἰδοῦς τε ἄξιος, ὅθεν καὶ αἰδοίη ταμίη, καὶ ὁ αἰδούμενος, ὡς τὸ, Κακὸν δ' αἰδοῖος ἀλήτης, (Od. P. 578. ubi nota κακὸν, non, ut vulgo legitur in Homero, κακός. Κακῶς exhibetur in quibusdam Mss. Vide Guyet. ap. Albert. ad Hes. v. Αἰδοῖος.) καὶ ὅτι αἰδεῖται μὲν, ἡ αἰδήμων Ἑλένη, ὡς μὴ τῷ κουριδίῳ ἀνδρὶ συνοῦσα, δέδιε δὲ, ὡς ὑπὸ τῶν ἄλλων μισουμένη: 1402. Ἐν δὲ τῷ λέγειν αἰδοίη ταμία, ὑποτίθεται ὅτι καὶ τὰς ἐν τοῖς τοιούτοις C ὑπουργούσας ἀμφιπόλους, σώφρονας εἶναι χρή· οὕτω γὰρ οὐκ ἂν ὁ δεσποτικὸς αὐταῖς οἶκος ἐξαντλοῖτο: 1784. Τὸ δὲ αἰδοίοισιν ἔδωκα, ἀντὶ τοῦ, ἀνδράσιν αἰδοῦς ἀξίοις, ξένοις δηλαδὴ καὶ ἱκέταις· * παραιτητέον γὰρ τοὺς ἄλλους ἀναξίως Ὁμήρου νοοῦντας ἐνταῦθα τὸ αἰδοίοις, καὶ κίναιδον διομολογουμένοις τὸν Εὔμαιον. Hinc patet in loco Hesych. citato pro vulg. ἰκέλου recte VV. DD. ἱκέτου correxisse. Adde Etym. M.: Αἰδοίους· τοὺς οἰκέτας, (Cod. Augustan. ap. Tittm. ad Zonar. cxxiii. ἱκέτας recte exhibet,) λέγει, διὰ τὸ ἀξίους εἶναι αἰδοῦς, ὡς ἐν τῷ, Τοὔνεκ' ἐγώ σ' αἰδήσομαι, οὐ διὰ τὸ ψεύδεσθαί σε περὶ Ὀδυσσέως, διὰ τοῦτο προσήσομαί σε ὡς οἰκέτην. (Respicitur Od. Ξ. 388. Οὐ γὰρ τοὔνεκ' ἐγώ σ' αἰδέσσομαι, οὐδὲ φιλήσω, Ἀλλὰ Δία ξένιον δείσας, αὐτόν τ' ἐλεήσας. Ubi Pseudo-Did. προσδέξομαι καὶ τιμήσω ὡς ἱκέτην. Edd. vett. cum Etym. M. et Eustathio αἰδήσομαι habent. "Αἰδέσσομαι e Ms. et e Schol. vet. edidit Barnes. Quocum facit et Ms. a T. Bentl. collatus. Vulgg. αἰδήσομαι. Quæ vox alibi ap. poëtam non occurrit. Vide ad D Il. I. 504. et 636. et X. 419." Clark.) Αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα (Il. A. 23. 377.):—καὶ, Αἰδοῖος μέν τ' ἐστὶ καὶ ἀθάνατος:—προσδεκτοὺς μετὰ αἰδοῦς. Ἐξηγεῖται οὖν, τί ποτέ ἐστιν αἰδοῖος, ἐπενεγκὼν, Σόν τε νόον, σά τε γούναθ' ἱκάνω:—ἀντὶ τοῦ, ἱκετεύω. Verba illa, in fine glossæ hujus corrupte citata, extant in Od. H. 447. Αἰδοῖος μέν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν, Ἀνδρῶν ὅστις ἵκηται ἀλώμενος, ὡς καὶ ἐγὼ νῦν Σόν τε ῥόον, σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας· Ἀλλ' ἐλέαιρε, ἄναξ· ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι: Ubi Pseudo-Did. Ἱκάνω· ἀντὶ τοῦ ἱκετεύω." Corrige igitur in Etym. ἀθανάτοισι—ῥόον pro ἀθάνατος. Cf. Od. H. 147. Etym. M.: Αἰδοῖος· αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἄξιος· οἷον, Αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι, φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε, (Il. Γ. 172. ubi Pseudo-Did. αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἄξιος.):—ἀπὸ τοῦ αἰδὼς γίνεται αἰδῶος, ὥσπερ ἠῶος καὶ ἡρῶος· καὶ κατὰ τροπὴν Βοιωτικὴν τῆς ω διφθόγγου εἰς οι, ἠοῖος καὶ αἰδοῖος. ἔχει δὲ τὸ αἰδῶος, τὸ ι προσγεγραμμένον· ὅτι τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ως διὰ τοῦ ωιος παράγωγα, σὺν τῷ ι γράφονται καὶ περισπῶνται. * Μίνως, Μινῷος· ἥρως, ἡρῷος· πάτρως,

πατρῷος· ἠώς, ἠῷος· καὶ αἰδώς, αἰδῷος. Οὕτως ὁ Χοιροβοσκὸς εἰς τὸ Περὶ Ποσότητος. Ἔστι δὲ εἴδους τῶν παραγώγων κτητικοῦ. Πόσοι τύποι τῶν κτητικῶν; Plura ap. ipsum vide, et cf. Etym. G. Iterum Etym. M. p. 26.: Ἀλλ' ἕτερος κανών ἐστιν, ὁ λέγων, ὅτι τὰ διὰ τοῦ ωος ἔχοντα τὸ ι ὑπὲρ β' συλλαβὰς, * προπερισπῶνται· χωρὶς τοῦ κολῳὸς, ὃ σημαίνει τὸν θόρυβον· οἷον, Ἀχελῷος, αἰδῷος, ἠῷος. Οὕτω καὶ ἀθῷος. Πρόσκειται ἔχοντα τὸ ι, διὰ τὸ λαγωὸς καὶ πατρωός· σημαίνει δὲ τὸν λεγόμενον πατροιόν. Πρόσκειται; ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, διὰ τὸ κλῳός· σημαίνει δὲ τὰ σίδηρα, ἃ φοροῦσιν οἱ κατάδικοι· ἃ λέγονται κλοιά.]

" Αἰδοιέστερος et Αἰδοιέστατος, irregulariter dicuntur pro αἰδοιότερος et αἰδοιότατος, ut ἀφθονέστερος et ἀφθονέστατος pro ἀφθονώτερος et ἀφθονώτατος, et similia alia, quorum meminerunt Eust. et Etym. Regulari autem comparativo αἰδοιότερος usus est Hom. Od. Λ. (359.) Καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην, Venerabilior essem et majore me reverentia dignarentur," [ubi Pseudo-Did. αἰδοῦς ἄξιος. Idem, notante Wakef. Mss., ad Od. B. 190. Ἀνιηρέστερον· λυπηρότερον, ὡς τὸ αἰδοιέστερον, ὤφειλε γὰρ ἀνιηρότερον· οὕτω καὶ ἀμορφέστερον, * δικαιέστερον, ἀκρατέστερος, ἀπὸ τοῦ ἄκρατος, * σπουδαιέστερος, * ἀναγκαιέστερος, * ἀλλοιέστερος, ἐπιτηδειέστερος, ἀφνειέστερος, καὶ Ἀριστοφάνης, κατὰ Σέλευκον, ἔγραφε φιλοκτεανέστατε, παρ' Ὁμήρῳ, Il. A. 122. Philemon. Lex. Αἰδοιέστατος· ποιητικὸν, καὶ ἔστι κατ' ἔθος Ἰώνων. Τὰ γὰρ διὰ τοῦ ο συγκριτικὰ διὰ τοῦ ες προφέρουσιν, οἷον αἰδοιέστερος, αἰδοιέστατος· *δικαιέστερος, *δικαιέστατος· ὁμοίως καὶ *ἀρχαιέστερος, *ἀρχαιέστατος. Ὤφειλε γὰρ τὰ τοιαῦτα εἶναι δικαιότερος, αἰδοιότερος, ἀρχαιότερος. Ὁμοίως καὶ τὰ τούτων ὑπερθετικά. Eust. in Dionys. P. 172. Ἐκ τοῦ δ' ἂν γεραρός τε καὶ αἰδοιέστερος εἴης: Ὅρα δὲ τὸ αἰδοιέστερος, ποιητικώτερον ὂν, καὶ τῷ μέτρῳ χρήσιμον. Κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ παρὰ Πινδάρῳ, (Ol. 3, 75. κτεάνων Δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατον, ubi Schol. R. ἤγουν τιμιώτατον· τὸ γὰρ πλεῖστα αἰδοῦς ἄξιον, τιμιώτατον πάντων: Pyth. 5, 22. αἰδοιέστατον Γέρας.) Ἐκεῖνος δὲ καὶ * ἀφθονέστερον λέγει, καὶ ἄλλα τοιαῦτα: 742. μάλα γάρ τε * κακοξεινώτεροι ἄλλων· σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι καὶ οὗτος τοῦ κακοξεινότερος τὴν παραλήγουσαν ἀντὶ μακρᾶς ἐδέξατο· καθὰ καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, ἔνθα καὶ ἐῤῥέθη τὰ εἰκότα. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἠδύνατο μὲν ἐκφυγεῖν τὴν * κακομετρίαν ὁ Διονύσιος, σχηματίσας, ὥσπερ καὶ πρὸ τούτου ἐκ τοῦ αἰδοῖος τὸ αἰδοιέστερος Ἰωνικῶς, οὕτω καὶ ὧδε ἐκ τοῦ κακόξεινος, τὸ * κακοξεινέστερος· ἀλλ' ἔοικε θελῆσαι μᾶλλον * συγχωλᾶναι τῷ Ὁμηρικῷ μέτρῳ, ἤπερ ἄλλως ὀρθὸν προαγαγεῖν τὸ ἔπος, καὶ * ἄσφαλτον. Etym. M.: Αἰδοιέστατος· Ἰστέον ὅτι τὸ * ἀρχέστατον, ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν Πηνελόπῃ, οἷον· Ἐγὼ γένος μέν εἰμι Κρὴς ἀρχέστατον· καὶ τὸ αἰδοιέστατον καὶ * ἀφθονέστατον, ποιητικά εἰσι, κατ' ἔθος Ἰώνων γινόμενα. Τὰ γὰρ διὰ τοῦ ο συγκριτικὰ, διὰ τοῦ εσ προφέρουσιν· οἷον, * δικαιέστερος, καὶ * ἀρχέστερος, καὶ * ἀφθονέστερος. Ὤφειλον γὰρ τὰ προειρημένα, δικαιότερος εἶναι, καὶ ἀφθονώτερος, καὶ ἀρχαιότερος. Οὕτω Φιλόξενος εἰς τὸ Περὶ Συγκριτικῶν. Ὥσπερ δὲ οὗτοι διὰ τοῦ εσ σχηματίζουσιν, οὕτω καὶ οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ισ, ποτίστατον λέγουσι καὶ λαγνίστατον, καὶ ψευδίστατον· καὶ, Λαλίστερον εὕρηκά σε καὶ πτωχίστερον:—Ἀριστοφάνης Πλαταινισταῖς, (* Ταγηνισταῖς, v. Brunck. ad Aristoph. Tagen. Fragm. 25.: at Eust. 1441, 6. Platoni Comico ἐν Κλεοφῶντι tribuit, notante G. Burges. ad marg., de qua re silet Brunck.) Ἵν' ἀπαλλαγῶμεν ἀνδρὸς * ἁρπαγιστάτου:—καὶ κλεπτίστατος καὶ * πληκτίστατος λέγουσιν. Ὁμοίως καὶ διὰ τοῦ αι, ἰσαίτατα, ἀσμεναίστατα, * προὐργιαίτατα, ἡσυχαίτερον· ἀσμεναίστατα μέντοι, Πλάτων ἐν α' Πολιτικῶν· καὶ ἰσαίτερα, καὶ πλησιαίτερον, καὶ ἡσυχαίτατα. Ξενοφῶν δὲ (K. A. 1, 9, 16.), καὶ φιλαίτατα. " In ἀσμεναίστατα duplicis scripturæ sunt vestigia, ἀσμεναίτατα, et ἀσμενέστατα: prius requirunt et præcedentia et seqq." Sylb. Eustath. 1441.: Τὸ δὲ ἀνιηρέστερον ὤφειλε μὲν εἶναι ἀνιηρότερον, μέτρου δὲ χάριν οὕτω λαλεῖται· ὡς καὶ τὸ αἰδοιέστερον, καὶ λοιπὰ τοιαῦτα, ἐν οἷς καὶ τὸ ἀμορφέστατος γυνὴ παρ' Ἡροδότῳ, (1, 196. Ὡς γὰρ δὴ διεξέλθοι ὁ κήρυξ πωλέων τὰς εὐειδεστάτας τῶν παρθένων, ἀνίστη ἂν τὴν ἀμορφεστάτην, κ. τ. λ.) ἐν ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις. (Vide Schweigh.) Καὶ τὸ ποδηγέστερον, ἐκ τοῦ ποδηγὸς, ἀντὶ τοῦ, * ὁδηγητικώτερον, ὅπερ ἐν τοῖς τοῦ Σουΐδα κεῖται, (v. Kust. ad Suid. v. Ποδηγέστερον.) Πλεονάζει δὲ τοιαύταις παραγωγαῖς καὶ ὁ Πίνδαρος, (præter loca ex eo laudata, habes in Ol. 2, 111. * ἀπονέστερον, ubi Gl. Ms. γ. * ἄθλιβον καὶ ἄλυπον: 172. * ἀφθονέστερον, ubi Gl. Ms. γ. τὸ α ἐστὶν ἐπιτατικὸν, καὶ οὐκ ἀρνητικόν.) Οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ ταῦτά φασιν. Εὕρηται καὶ * δικαιέστερον, καὶ ἀκρατέστερον ἐκ τοῦ ἄκρατος. Ἐπίχαρμος δὲ καὶ * ἀλλοιέστερον λέγει, καὶ ἐπιηρεστέραν, καὶ * ἀναγκαιέστατον, καὶ * ὡραιέστατον. (In Sturzii Empedocle hæc frustra quæsivimus.) Στησίχορος δὲ, * ὑπερθυμέστατον ἀνδρῶν. Ἑκαταῖος δὲ, Οἱ Βιαντίδαι, ἄνδρες * σπουδαιέστατοι ἐγένοντο· καὶ Ἡρόδοτος, Τὰ σπουδαιέστερα τῶν πραγμάτων, (1, 8. 133. ubi v. nott.) Δημόκριτος δὲ, ἐπιτηδειέστατόν φησι· καὶ Δεινόλοχος, * γενναιέστατον· Ἀντίμαχος δὲ, Ὅτι ἀφνειέστατος ἔσκεν, (v. Schellenberg. ad Antimachi Reliqq. 106.) Εὔπολις δὲ, Πόλιν * θεοφιλεστάτην οἰκοῦσιν, * ἀφθονεστάτην τε χρήμασι. (Sic Sophocles ap. Schol. Pind. Pyth. 4, 221. Ὦ γῆ Φεραία χαῖρε, σύγγονόν θ' ὕδωρ Ὑπερεία κρήνη, νᾶμα θεοφιλέστατον.) Πίνδαρος (l. c.) * ἀπονέστερον. Σέλευκος δὲ παρ' Ὁμήρῳ φησὶ τὴν * Ἀριστοφάνειον γραφὴν ἔχειν, Ἀτρείδη, κύδιστε, φιλοκτεανέστατε πάντων. Εἰ δέ τῳ δοκεῖ χρῆναι τοιούτου τύπου θέσθαι καὶ Σοφοκλέους τὸ, Κακοπινέστατον ἄλημα στρατοῦ (Ajac. 381.) ἵνα ᾖ ἐκ τοῦ πίνος, ὃ ῥύπος, κακοπινότατος καὶ ἐκεῖθεν κακοπινέστατος, ἴστω μὴ ἀκριβῶς λέγων· ἐκεῖνο γὰρ οὐκ ἐξ ἁπλοῦ τοῦ πίνου γέγονεν, ἀλλ' ἀπὸ συνθέτου τοῦ κακοπινοῦς, ἵνα γίνοιτο καθὰ ἐκ μακροκαταλήκτου τοῦ εὐγενὴς, ὁ εὐγενέστερος, οὕτω καὶ κακοπινὴς, κακοπινέστερος, καὶ κακοπινέστατος. Χρῆσις κακοπινοῦς παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ ἐν τῷ, Συνεσπασμένοι καὶ κακοπινεῖς, οὐ μόνον τοῖς ἤθεσιν, ἀλλὰ καὶ τῇ ἕξει, (Athen. 565. ubi τῇ desideratur. De Eust. loco silet Schweigh. quem vide de v. συνεσπασμένοι agentem.) Ὥσπερ δέ φασι διὰ τοῦ ες σχηματίζουσιν Ἀττικοὶ, οὕτω καὶ διὰ τοῦ ις. Ποτίστατον γάρ φασιν (φησὶν exhibet Maittair. de Dial. 31=42.) Ἀριστοφάνης (Thesm. 735. ubi v. Brunck.) Ὦ θερμόταται γυναῖκες, ὦ ποτίσταται. Οὕτω καὶ λαγνίστατον, καὶ κλεπτίστατον. (Aristoph. Pl. 27.) καὶ, Λαλίστερον εὕρηκά σε, (λαλίστερα Ran. 91.) ὡς καὶ λαλίστατον, (Eur. Cycl. 314.) καὶ, Πολὺ πτωχίστερος, (Aristoph. Ach. 425. Οὐκ' ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου,) καὶ ψευδίστατος· καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐξ ὑπερθετικῶν τῶν εἰς στος, ὑπερθετικὰ ἢ συγκριτικά. Καὶ Πλάτων δὲ Κλεοφῶντι, Ἵν' ἀπαλλαγῶμεν ἀνδρὸς * ἁρπαγιστάτου, (vide nos supra.) Καὶ * πληκτίστατος δὲ λέγουσιν. Ἔστι δὲ Πλάτωνος καὶ τὸ, Ἡδονὴ ἁπάντων * ἀλαζονίστατον. Τοῦ δὲ * ἀκρατίστερος, οὐχ εὕρηται ὑπερθετικὸν, (* ἀκρατέστατον extat ap. Plat. Philebo 397. vide Pierson. ad Mœr. 25.) οἷον, Οὔτ' ἀκρατίστερον, οὔτε λιχνότερον, οὔτε δοῦλον μᾶλλον, τῶν ἡδονῶν. Εἰσὶ δέ φασι σχηματισμοὶ καὶ διὰ τοῦ αι. Ἰσαίτατον γάρ φασι, καὶ προὐργιαίστερον. Πλάτων δ' ἐν πρώτῳ Πολιτείας (" 2, 329. Steph., ubi nunc legitur ἀσμενέστατα" Maittair. l. c.) ἀσμεναίτατα λέγει, καὶ ἰσαίτερον, καὶ ἐν Χαρμίδῃ ἡσυχαίτατα. Ἔστι δὲ καὶ πλησιαίτερον. Ξενοφῶν δὲ, καὶ φιλαίτατον ἐν ἑβδόμῃ φησὶ (7, 3, 7. p. 476.) Τοῦτο δὲ καὶ φιλώτατον ἐν πολλοῖς τῶν ἀντιγράφων εὕρηται. Τὸ μέν τοι φίλτατος, ἐκ τούτων συγκοπὲν, περιεῖλε τὰς ἀμφιβόλους γραφάς. Plura exempla affert Maittair. l. c. 30=41—32=44. et Passow. in libro, cui titulus, Uber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, p. 52. " Αἰδοιέστατος, Valck. ad Herod. 142." Schæf. Mss.]

[Αἰδοῖος. Moschop. Hesiod. Ἔργ. p. 28. b.: Αἰδοίη ὡς γελοῖος ὁ ἄξιος γέλωτος, οὕτω καὶ αἰδοῖος ὁ αἰδοῦς ἄξιος. Αἰδοῖος δέ ἐστί τις τινι, ἢ δι' ἃ ἔχει ἀγαθὰ, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα τὸ αἰδοίη· ἢ δι' ὃ εἰς αὐτὸν ἐξήμαρτεν ὁ αἰδούμενος. Φαίνεται δὴ τὸ αἰδοῖος ταὐτὸν εἶναι τῷ αἰδέσιμος· πλὴν ὅτι τὸ μέν ἐστι ποιητικὸν, αἰδοῖος· τὸ δὲ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐν χρήσει. Αἰδήμων δὲ, ὁ εἰδὼς αἰδεῖσθαι. Cf. Eund. περὶ Σχεδῶν 189.: Διὰ δὲ τῆς αι διφθόγγου, ταῦτα· αἰδοῦμαι, τὸ ἐντρέπομαι· αἰδώς· αἰδέσιμος, ὁ αἰδοῦς ἄξιος· αἰδήμων, ὁ εἰδὼς αἰδεῖσθαι· αἰδοῖος, ὁ αἰδοῦς ἄξιος, ποιητικῶς· αἰδοῖα, τὰ κρυπτόμενα μόρια τῶν ἀνθρώπων.]

[Αἰδοίης et εἰδείης conf., ad Anthol. Pal. 893.]

Αἰδοίως, Cum reverentia, Cum observantia. Od. T. (243.) Αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον ἐϋσσέλμου ἐπὶ νηός.

Αἰδοῖον, τὸ, Substantivum, Inguen; nam ex iis vocabulis quæ in VV. LL. ponuntur pro interpretatione hujus nominis, nullum convenit, cum αἰδοῖον tam mulieris sit, quam viri: vix autem aliud nomen Lat. sing. num. commune sit utrique, quam Inguen. Plurali numero sæpe dicitur Αἰδοῖα pro eodem, Il. N. (568.) Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ. Thuc. 1. Διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταί. Et αἰδοῖα de muliere. Herod. 1. Ἐκ τῶν αἰδοίων τῆς θυγατρός. In singulari autem numero Plut. Κεφ. Ῥωμ. Sabinos enim aiunt mulieris αἰδοῖον appellare Spurium. Sic autem Græci ab αἰδὼς dicunt αἰδοῖα, ut Latini a nomine Pudor vocant Pudenda, et Verenda a verendo. Quare vana est altera etymologia, ut sint αἰδοῖα dicta παρὰ τὸ οἰδαίνειν ἐν τῇ συνουσίᾳ ὀργῶντα, neque enim οἰδεῖα dicitur, sed αἰδοῖα. Et Hom. ipse αἰδῶ pro αἰδοῖα usurpat. || Αἰδοῖα Gaza Testiculos alicubi vertit, item Coles.

[" Αἰδοῖα, Res Venereæ, ad Lucian. 1, 250. ad Od. O. 372. Mitsch. Cer. 173. Pudenda viri, Fischer. ad Palæph. 24. a." Schæf. Mss. Beckmann. Hist. Mir. 123. 167. HSt. Lex. Medic. 544. 553. 598—9. Theoph. Nonn. 12. 37. 195. 273. "Τὰ αἰδοῖα, Virilia, signum et symbolum roboris, Diod. S. 1, 57. et Wessel.: ibid. 65. Herod. 125, 17. τὸ αἰδοῖον cultu dignum, ut τῆς γενέσεως αἴτιον, Diod. S. 1, 98. etc. plura 4, 6. egregia. Hinc in Æg. adoratum ut Deus, Diod. S. 1, 252. in Dionysii τελεταῖς ceterisque omnibus honoratum. Τὸ θαλάσσιον αἰδοῖον, Athen. 105. (coll. Etym. M. v. Ἀλεσούριος.)" Valck. Mss.]

[Αἰδοῖον. Suid. Αἰδοῖον· τὸ μόριον, ὃ καὶ ἀναγκαῖον πρός τινων καλεῖται, ἐπεὶ τῆς ἀνάγκης ἐστὶ σύμβολον. Ὅτι μεγάλα ἔχων αἰδοῖα ἀνδροσάθων ἐλέγετο. Respicitur Artemid. 1, 45. Πενίᾳ δὲ, καὶ δουλείᾳ, καὶ δεσμοῖς (ἔοικε,) ὅτι ἀναγκαῖόν τε καλεῖται, καὶ τῆς ἀνάγκης ἐστὶ σύμβολον, ubi plura περὶ αἰδοίων legi possunt. Zonar. Αἰδοῖα· τὰ μόρια, παρὰ τὸ τὴν αἰδῶ, (de locutione παρὰ τὸ, sequente articulo τὴν, egit Bast. Comment. Palæogr. 830. hoc tamen loco neglecto,) γυμνῶσαι γὰρ, ἢ ὀνομάσαι ταῦτα αἰδούμεθα, ἢ παρὰ τὸ ἀνοιδαίνειν ἐν τῇ συνουσίᾳ ὀργῶντα. Ἔστιν οὖν οἰδοῖα, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς α αἰδοῖα. Etym. M. Αἰδοῖα· παρὰ τὸ αἰδοῦμαι, γυμνῶσαι γὰρ ἢ ὀνομάσαι ταῦτα αἰδούμεθα, ἢ παρὰ τὸ ἀνοιδαίνειν ἐν τῇ συνουσίᾳ ὀργῶντα. Ἔστιν οὖν Ἰωνικὸν, οἰδοῖα, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς α, αἰδοῖα. Οὕτως Ὠρίων. Etym. G. Αἰδοῖα· διότι αἰδούμεθα ἀλλήλοις ταῦτα δεικνύοντες. Αἰδοῖα· τὰ ὀρχίδια, παρὰ τὸ αἰδῶ, καὶ γὰρ γυμνῶσαι καὶ φανερῶσαι ταῦτα αἰδούμεθα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀναβαίνειν ἐπὶ (l. ἀνοιδαίνειν ἐν) συνουσίᾳ ὀργῶντα. Ἔστιν οὖν Ἰωνικὸν οἰδοῖα, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς α αἰδοῖα. J. Poll. 2, 170. 171.: 174. Ὄρχεων δὲ, τὸ μὲν ἄνω, κεφαλὴ, τὸ δὲ κάτω, πυθμὴν, τὸ δὲ πᾶν τούτων, αἰδοῖα, ὥσπερ καὶ τὰ γυναικῶν: 176. Τὸ δὲ ἀνασπάσαι τὸ αἰδοῖον, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Κωμικοῖς ἀναστύψαι καλεῖται: 10, 143. Τὸ μὲν ὄνομα ἐπ' ἀνδρείου αἰδοίου ἐστὶ παρὰ Κρατίνῳ. " C. A. αἰδοῖς, f. ἐπ' ἀνδρὸς αἰδοῖ, De pudendis viri,—sed et vulg. lectio bene se habet," Kuhn., et tuetur Hes. glossa v. Σαννίον.]

[* Αἰδοιολείκτης, (ὁ,) Hesych. 2, 1207. (* Σκερός· αἰδοιολείκτης.)" Schæf. Mss. V. Kuhn. ad Diog. L. 1, 5.]

[* " Αἰδοιόπληκτος, (ὁ, ἡ,) Hesych. * Σαννιόπληκτος· αἰδοιόπληκτος." Wakef. Mss. J. Poll. 10, 143. Καὶ ξυστὰ δ' εἴποις ἂν,—καὶ σαννία· τὸ μὲν ὄνομα ἐπ' ἀνδρείου αἰδοίου ἐστὶ παρὰ Κρατίνῳ· ἐπὶ δὲ τοῦ δόρατος ἐν Φιλαδέλφοις Μενάνδρου· Ὥστ' ἔγωγ' ἂν εἱλόμην που σαννίῳ πεπληγμένος. " Versus trochaicus est, Ὡς ἔγωγ' ἀνειλόμην που σαννίῳ πεπληγμένος." Bentl. Epist. ad T. H. 67. Ed. Lug. Bat. 1807. Cf. Hesych. v. Σαννίον, et Toup. Emend. 4, 238.]

[* " Βαθυαιδοῖος, ὁ, ἡ, Magno pene, Villoison. Anecd. Gr. 1, 24. Etym. M. 2, 24. (ap. nos supra 275. c.) Schol. Lyc. 831." Wakef. Mss. " Berkel. ad Steph. B. p. 6." Valck. Mss.]

Αἰδοιώδης, ὁ, ἡ, Formam inguinis habens, Inguinis speciem referens. Athen. 7. Λέγεται δὲ τῶν πολυπόδων τὸν ἄρρενα ἔχειν αἰδοιῶδές τι ἐν μιᾷ τῶν πλεκτανῶν. [" Theophr. 49." Wakef. Mss.]

A Αἰδοιϊκὸς, (ἡ, ὸν,) Ad inguen pertinens. Αἰδοιϊκὰ φάρμακα apud Æginetam, Medicamenta quædam ad inguen pertinentia, i. e. Morbis inguinis medentia. Item αἰδοιϊκὰ, Quæ pudendis annascuntur, ap. Eund.

Αἰδοίπαλμος, Morbus τῶν αἰδοίων, Pudendorum, ut Satyriasis et Priapismus. In VV. LL. Potest et ab αἰδὼς deduci significante τὰ αἰδοῖα.

¶ Ἀπαιδοιόω, quasi dicas, Pudenda mutilo, pro Præputium seco, Circumcido. J. Poll. 2, (176.) Æolibus ἀπαιδοιῶσθαι significasse tradit ἀπεσκολύφθαι. Is autem dicitur ἀπεσκολύφθαι qui caret præputio: Recutitus Martiali, Apella Horatio. Ἀπαιδοίωται· ἀπηναισχύντηκε, τέτμηται, Hesych. Animadvertendum est autem ἀπαιδοίωται legi ap. Hesych., non ἀπηδοίωται, sicut ap. Pollucem ἀπαιδοιῶσθαι, non ἀπηδοιῶσθαι. [Vide Interprr. ap. Albert.]

¶ Αἰδέομαι, f. έσομαι et ήσομαι, p. ᾔδεσμαι, aor. 1. ᾐδέσθην, i. q. ἐντρέπομαι, Veneror, Honori habeo, inquit Bud. Addi etiam potest Revereor. Hac autem in signif. accusativo jungitur. Xenopho K. Π. 1,
B (5, 1.) Αἰδούμενος τοὺς πρεσβυτέρους, Reverentiam præstans majoribus natu, vel, Majores natu venerans, Honore prosequens, quidam; sed malim, Veneratione prosequens, ut et αἰδῶ non lubenter interpretor Honorem, sicut antea dixi. Sic αἰδεῖσθαι θεοὺς, ap. Homerum, Revereri deos: αἰδεῖσθαι τὸν πατέρα, ap. Sophoclem, Patrem suum revereri, ut ap. Terent., Imperium patris revereri. Apud Hom. αἰδεῖσθαι et ἐλεεῖν sæpe copulantur, ut, οὔ σ' ἐλεήσει, Οὐδέ τι σ' αἰδέσεται, Il. Ω. (207.), et Od. Ξ. (388.) Οὐ γὰρ τοὔνεκ' ἐγώ σ' αἰδήσομαι, οὐδ' ἐλεήσω, quibus in locis obiter notandum duplex fut. αἰδέσομαι et αἰδήσομαι. [Vide notata in Αἰδοῖος.] Habet autem in hac signif. non tantum accusativum personæ, sed et accus. rei, ut Il. I. (640.) Αἴδεσσαι δὲ μέλαθρον. Sic Il. X. (82.) τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον. || Nonnunquam αἰδοῦμαι est magis Timeo, Vereor, quam Revereor, in qua tamen signif. potius infinitivo jungitur, ut Il. X. (105.) Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους, qui versus et alibi [illegible]etur. Loquitur autem hic de metu
C ignominiæ et dedecoris a Trojanis. Sic, [illegible], a quo metuebat ne objurgaretur, dicit αἰδέομαι et δείδια, Od. P. (188.) Ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι, καὶ δείδια, μή μοι ὀπίσσω Νεικείῃ. Sic Il. Δ. (402.) Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο, Veritus increpationem regis, ob reverentiam, quam illi præstabat, additur enim αἰδοίοιο. || Apud Eurip. αἰδοῦμαι τάδε exp. Horum me pudet, ut sit pro αἰσχύνομαι, quanquam notatur a Grammaticis αἰδεῖσθαι in bonam partem accipi, αἰσχύνεσθαι in malam. I. e., opinor, αἰδεῖσθαι esse Vereri aliquem s. Revereri, ob honorem quem virtutis ergo, aut ætatis, aut consanguinitatis, aut hujusmodi rei alicujus causa deferimus, aut Rei alicujus honestæ reverentia tangi: αἰσχύνεσθαι autem aliquem, esse Pudore affici ex eo, quod mali alicujus, aut rei alicujus turpis sit nobis conscius, aut Pudere nos eum facere illius conscium, aut etiam Pudere nos alicujus rei, cujus ipsi soli simus nobismetipsis conscii. Plut. eos qui hæc confunderent, reprehendens, ait, Αἰδεῖσθαι τὸ αἰσχύνεσθαι καλοῦντες, καὶ τὸ ἥδεσθαι χαίρειν, καὶ
D τοὺς φόβους εὐλαβείας. Videtur tamen ap. Lucian. quoque αἰδεῖσθαι pro αἰσχύνεσθαι accipi in loco, qui citatur proxime sequente annotatione. Apud Hom. certe videtur proprie usurpatum αἰδέομαι, etiam absolute positum, pro Verecundor, Verecundia tangor, a muliere dictum, Od. Σ. (183.) Οἴη δ' οὐ κεῖσ' εἶμι [οὐκ εἴσειμι] μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ. Apud Eund. cum infin. Od. Z. (222.) αἰδέομαι γὰρ Γυμνοῦσθαι. [Hesych. Αἰδοῦμαι· αἰσχύνομαι.]

Αἰδοῦμαι, Timeo, Non audeo, cum infin., Il. N. (imo H. 93.) Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι. Od. Ξ. (145.) καὶ οὐ παρέοντ' ὀνομάζειν Αἰδέομαι. Eust. exp. εὐλαβεῖσθαι. Quanquam aliquis fortasse dixerit inesse his in locis verbo αἰδεῖσθαι timoris cum quadam reverentia significationem, ut sit αἴδεσθεν ἀνήνασθαι, obiter autem notandum αἴδεσθεν per syncopen pro αἰδέσθησαν, ab αἰδέσθην aor. 1. pro ᾐδέσθην, Reverentia tacti non ausi sunt, Timuerunt recusare. Sed ap. Soph. quoque αἰδὼς pro δέος, Metus, ponitur, ut infra dicetur. || Apud Lucian,

autem αἰδεῖται cum participio, significat Eum pudet, (1, 246.) Ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου, et ita αἰδεῖται erit pro αἰσχύνεται, quo non usus est ob sequens nomen αἰσχύνην.

Αἰδοῦμαι, inquit Bud. non modo ἐντρέπομαι significat, καὶ μετ' αἰδοῦς ἐπιδέχομαι, Veneror et honori habeo, sed etiam πείθομαι, Placor, et injuriam remitto, Iram condono. Demosth. π. Ναυσίμ. (983.) "Ωστ' ἂν ἑλών τις ἀκουσίου [ἑκουσίου perperam Reisk.] φόνου, καὶ σαφῶς ἐπιδείξας μὴ καθαρὸν, μετὰ ταῦτα αἰδέσηται καὶ ἀφῇ, κ. τ. λ. Ut siquis propter cædem non voluntariam alium arcesserit, reum etiam peregerit, manifestoque convicerit, deinde a reo placatus quoquomodo culpam crimenve condonarit etc. Gregor. Καὶ φιλίαν αἰδεῖσθαι εἰδὼς, Homo qui in tempore rationem habere amicitiæ nosset, et amico exorabilem se præbere. Significat αἰδοῦμαι etiam Placo, Exoro. Demosth. c. Aristocr. (643.) Καὶ φεύγειν, ἕως ἂν αἰδέσηταί τινα τῶν ἐν γένει τοῦ πεπονθότος, Extorrem esse quoadusque aliquem exorarit gentilium mortui. Vide Harpocr. et Hesych.

Αἰδοῦμαι non solum usurpatur in signif. activa, ut verba, quæ Deponentia vocant Latini, sed et in passiva, utpote cujus inveniatur activum αἰδῶ. Sic ap. Demosth c. Aristocr. (645.) ᾐδεσμένος, Exoratus, Placatus. Verbum autem activum Αἰδῶ vide cum composito Καταιδῶ.

[" Αἰδέομαι, ad Phalar. 126. 249. 325. Casaub. ad Hist. Aug. 67. b. Charit. 210. 567. Musgr. Heracl. 44. Wakef. Herc. 1204. Alc. 612. 835. 859. Jacobs. Anth. 7, 373. 9, 232. Toup. Opusc. 1, 472. Mitsch. Cer. 135. Αἰδέομαι, Ammon. 5. et Eran. Philo 160. (vide nostra in Αἰδώς.) Heyn. Hom. 8, 263. Pudet me, de constr. vide Longum p. 4. Villois. bis. Sequente μὴ, et infin. Pausan. 3. p. 42." Schæf. Mss. Vide Lex. Xenoph.: Biel. Thes.: Blomf. Glossar. ad Æsch. Agam. 910.: Hermann. ad Viger. 771.: Æsch. Eum. 528. 747. " Αἰδ. ἑαυτὸν, egregie dicta Gataker. 1. p. 544. Soph. Œd. T. 655. Æsch. Choëph. 899. Eur. Iph. A. 380. emend. ἀνὴρ γὰρ χρηστὸς αἰδεῖσθαι φιλεῖ. Lucian. 3, 85.: 3, 333. illum ut Deum ᾐδοῦντο emend. (Edd. ἐδιηγοῦντο, Ms. RG. ἡγοῦντο, vide nott. sed verum vidit V. D. scribendo ᾐδοῦντο.) 4 Macc. 12, 11, 13." Valck. Mss. "Caveo, Fugio, Stob. 312." Wakef. Mss.]

" Αἰδεῖο, Ionice et poëtice pro αἰδοῦ, Reverere, resoluta primum diphthongo οὖ in έο, deinde metri " causâ inserto ι. Il. Ω. (503.) et Od. I. (269.) 'Αλλ' " αἰδεῖο θεούς." [At in posteriore loco editum est, 'Αλλ' αἰδοῖο, φέριστε, θεούς. " Heyn. Hom. 8, 679. 698." Schæf. Mss. Eust. 1361. Τὸ δὲ θεοὺς αἰδέσθητι (vulgo αἰδέσθη τι) αὐτόν τ' ἐλέησον, σαφέστερον ἡρμήνευται τῶν πρὸ ὀλίγον ῥηθέντων, ἔνθα αἰδοῦς καὶ ἐλέους ἐμέμνητο. Τὸ δὲ αἰδεῖο θεοὺς, ὅ ἐστιν αἰδέσθητι (sic leg.), ὡς εὐκτικὸν μὲν, οὐκ εὐχερῶς ἂν συμβιβασθείη. Τὰ γὰρ εἰς μην περισπώμενα εὐκτικὰ, οὐ τοιαύτῃ διφθόγγῳ παραλήγονται, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ποιοίμην, ποιοῖο· χρυσοίμην χρυσοῖο· βοῴμην βοῷο· οἷς ἀναλόγως ὤφειλεν εἶναι καὶ αἰδοίμην αἰδοῖο· ἤγουν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ αἴδω βαρυτόνου, ἐχρῆν αἰδοίμην αἴδοιο εἶναι, ὡς τύπτοιμην τύπτοιο. "Ισως οὖν ἐκ προστακτικοῦ τοῦ αἴδεο, οἷον, τάδε τ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον, γέγονε τὸ αἰδεῖο * ἐπενθέσει τοῦ ι, καὶ ἅμα * καταβιβασμῷ τοῦ τόνου πρός τινα ἔμφασιν εὐκτικοῦ. "Αλλως γὰρ, οὐκ ἦν ἀνάλογος, οὐδὲ ἡ τοῦ αἴδειο * προπαροξυτόνησις.]

" Αἴδεσσαι, et Αἰδέσσηται, poëtice geminatum metri causa σ habent, pro αἴδεσαι, et αἰδέσηται, ambo " aor. 1. medii, a them. αἰδέομαι, sed prius imperativi, posterius subjunctivi modi."

" Αἰδάσηται, Hesych. affert pro ᾐδέσθη, sed non sine mendo. Si enim αἰδάσηται vera est scriptura, " leg. αἰδεσθῇ: sin ᾐδέσθη, reponendum αἰδήσατο." [Αἰδήσατο legit Is. Voss.]

[Αἰδέομαι. Hesych. Αἰδεῖσθαι· ἐντρέπεσθαι. (Il. A. 23. ubi Pseudo-Did. ἐντρέπεσθαι: et 377.) Αἴδεσθεν· ᾐδέσθησαν. (Il. H. 93. ubi Pseudo-Did. αἰδέσθησαν.) Αἴδεσσαι· αἰδέσθητι. (Il. I. 640. ubi ita Pseudo-Did.) Αἰδέσσεται· αἰδεσθήσεται. (Cod. exhibet, Αἰδέσσηται· αἰδεσθήσηται.) Il. X. 419. Apollon. Lex.: Αἰδεῖσθαι· ἐντρέπεσθαι, καὶ ἰδίως ἐπὶ τοῦ προσδέχεσθαι τὸν ἱκέτην δι' ἐντροπῆς. Αἰδεῖσθαι δ' (—θαί θ') ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα, (Il. A. 22.) Καὶ (X. 124.) Οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με γυμνὸν ἐόντα. Καὶ κατ' ἄλλους τρόπους τὸ παραπλήσιον δηλοῦται. "Εστι δὲ ὅτε καὶ συνήθως ἡμῖν. Αἰδομένων δ' (τ') ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται, (Il. E. 531.) Eust. 1892.: Ἡ δὲ, ὡς ἐρρέθη, * κυριωνυμία, καὶ τὸ παρὰ Εὐμαίῳ εἵλκυσεν ὀνομάζειν· ἔφη γὰρ ἐκεῖνος, αἰδεῖσθαι ὀνομάζειν τὸν καλὸν δεσπότην, ἤγουν, εὐλαβεῖσθαι λέγειν ἐκεῖνον τὸ κύριον αὐτοῦ ὄνομα, ὅπερ ἦν Ὀδυσσεύς. Zonar.: Αἰδέσεται· ἀπὸ τοῦ αἰδῶ, αἰδέσω, αἰδέσῃ, αἰδέσεται. (" F. l. αἰδέσηται. Demosth. π. Παντ. 994." Tittm.) Αἰδουμένω· αἰδέω, αἰδῶ, αἰδέομαι, αἰδοῦμαι, ἡ μετοχὴ αἰδεόμενος, αἰδούμενος, τὸ δυϊκὸν αἰδεουμένω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, αἰδουμένω. Αἰδομένω reperitur in Il. A. 331. quo respiciebat Zonar. atque adeo leg. τὸ δυϊκὸν αἰδεομένω αἰδουμένω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ υ αἰδομένω. Etym. M.: Αἰδομένω· αἰδεσθέντε, (Pseudo-Did. αἰ-
B δεσθέντες.) Τὼ μὲν ταρβήσαντε, καὶ αἰδομένω βασιλῆα, 'Ανστήτην, (I. ταρβήσαντε—Στήτην, ex Il. A. 331.) αἰδέω αἰδῶ, τὸ ἐντρέπομαι, ἐξ οὗ καὶ αἴδημι (f. l. αἰδοῦμαι.) Τοῦτο, παρὰ τὸ αἰδώς· τὸ δὲ, παρὰ τὸ εἴδω, τὸ βλέπω, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀειδὼς καὶ αἰδώς. Οἱ γὰρ ἐντρεπόμενοι συστέλλουσι τὰ ὄμματα. Ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς αἰδέομαι αἰδοῦμαι· ἡ μετοχὴ, αἰδεόμενος αἰδουμενος· τὸ δυϊκὸν, αἰδεομένω αἰδουμένω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ υ, αἰδομένω. Ἠιδέσθην· σὺν τῷ ι, παρὰ τὸ αἰδῶ περισπώμενον. Εὐριπίδης 'Αλύπη (l. 'Αλόπῃ, vide Sylb.) Οὐ μὴ σύ γ' ἡμᾶς τοὺς τεκόντας ᾐδέσω; Vide Eurip. Fragm. T. 2. p. 420. Beck. Suid.: Ἠδέσθη· αἰτιατικῇ. Leg. Ἠιδέσθη. Etym. G.: Αἰδεῖσθαι· ἐντρέπεσθαι, πρώτῃ συζυγίᾳ, ἀπαρέμφατον, ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ. Τὸ θέμα αἰδῶ, καὶ ὁ μέλλων αἰδήσω· ἐξ οὗ καὶ ἄδημοι. Τοῦτο παρὰ τὸ αἰδῶ, τοῦτο παρὰ τὸ εἴδω τὸ βλέπω, καὶ τοῦ στερητικοῦ α, ἀειδὼς καὶ αἰδώς. Οἱ γὰρ ἐντρεπόμενοι συστέλλουσι τὰ ὄμματα. " 'Αδημοι, sic false. Sequentia postulant αἰδὼς," Sturz., nempe pro αἰδῶ, neque aliter exhibet Etym. M. ubi pro ἄδημοι est
C αἴδημι. Perperam utrumque. Leg., ut videtur, αἰδοῦμαι. Phavor.: Αἰδόμενος, καὶ αἰδούμενος λέγομεν· διφορεῖται γὰρ τὸ ῥῆμα, ὡς καὶ ἕτερα· εὑρίσκεται γὰρ αἴδω καὶ αἰδῶ, βαρυτόνως καὶ περισπωμένως. Αἰδοῦμαι τὴν σὴν ἡλικίαν, ἀντὶ τοῦ αἰσχύνομαι, καὶ αἰδοῦμαι τὸν πατέρα, καὶ αἰδοῦμαι γυμνὸς βαδίζειν. J. Poll. 9, 33. Καὶ κακίζων μὲν τελώνην, εἴποις ἄν,—ἀναίσχυντος, ἀπηρυθριακώς,—εἰδ' ἐπαινεῖς τελώνην, εἴποις ἂν—εἰδὼς αἰδεῖσθαι.]

[Αἰδέομαι. Suid. Αἰδέσασθαι· ἀντὶ τοῦ μεταπεισθῆναι. Οὕτω Λυσίας, καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ 'Αριστοκράτους, ἀντὶ τοῦ ἐξιλάσασθαι καὶ πεῖσαι. " Sic recte 2 Mss. Par. At priores Edd. male μεταποιηθῆναι." Kust. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰδέσασθαι· ἀντὶ τοῦ μεταπεισθῆναι. Οὕτω Λυσίας καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ 'Αριστοκράτους, ἀντὶ τοῦ ἐξιλάσεται καὶ πείσειν, l. ἐξιλάσασθαι κ. πεῖσαι. Zonar. Αἰδέσασθαι· μεταπεισθῆναι. Οὕτω Λυσίας καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ 'Αριστοκράτου (l. —τους,) ἀντὶ τοῦ ἐξιλάσασθαι καὶ πείσειν, l. πεῖσαι. " 'Εξιλάσασθαι dedi e Cod. K. et Harpocr. (et Suida.) Cod. A. ἐξε-
D λεύσεται. D. ἐξελάσασθαι." Tittm. Harpocr.: Αἰδέσασθαι· ἀντὶ τοῦ μεταπεισθῆναι. Λυσίας ἐν τῷ Κατὰ Δημοσθένους 'Επιτροπῆς, εἰ γνήσιος, καὶ Δημοσθένης ἐν τῇ Πρὸς Ναυσίμαχον καὶ Ξενοπείθη, (Lysiæ Fr. 13. ubi Tayl. reddidit, A sua sententia dimoveri,) ἐν δὲ τῷ Κατ' 'Αριστοκράτους, οὗτος ἀντὶ τοῦ ἐξιλάσασθαι καὶ πεῖσαι. " E Ms. scribendum οὕτως, non οὗτος, et ita perpetue fieri ab Harpocr. animadvertes." Jac. Gronov. Hesych.: Αἰδέσασθαι· τὸ ἔνοχον ὄντα φόνῳ ἀκουσίῳ καὶ πεφυγαδευμένον ἐφ' ὡρισμένῳ χρόνῳ τοῦ τετελευτηκότος ἐξιλᾶσθαι, ὡς εἰληφότα ἤδη τιμωρίαν. " L. τὸν τετελευτηκότα." Soping. " Illa verba ibi inserenda, τὴν ψυχὴν, ἢ τοὺς γονεῖς, ἢ τοὺς προσήκοντας." Scal. Jun. In Schowii Cod. legitur: (καὶ) φόνῳ—πεφυγαδευμένῳ—ὡς εἰληφότος. " Sensus est, αἰδέσασθαι significare interdum, Placare defunctum, quem quis fortuito casu occiderit. Sane αἰδέσασθαι hanc interdum habere signif., notat quoque Harpocr. et ex eo Suid. Alias αἰδέσασθαι notat Placari. Vide Petit. de LL. Att. 513. qui tamen duas has verbi

αἰδέσασθαι notiones confundere videtur." Kust. "Αἰδεῖσθαι, Revereri, Pudore et reverentia alicujus duci. Sed in Foro Attico est aut Homicidæ ignoscere, Veniam cædis ei facere, Cum eo in gratiam redire, humanitate s. qua alia causa motum, eumque pati domum ab exilio redire, aut Placare peremti cognatos, Ad ignoscendum eos permovere. 'Εὰν ἑλών τις (sc. ἄλλον τινὰ) ἑκουσίου φόνου, (ἑκουσίου editum est, et sic Ms. Hieron. Wolfii, at olim legebatur ἀκουσίου, quam lectionem genuinam et Demosth. contextus, et ejusdem Oratio c. Aristocr. 643—4. et c. Mid. 528. et Hesych. glossa tuentur, et Noster secutus est,) καὶ σαφῶς ἐπιδείξας μὴ καθαρὸν, μετὰ ταῦτ' αἰδέσηται καὶ ἀφῇ, Commiseratione ejus ductus ignoscat, ab eoque in jure persequendo desistat, 983. (et 991. ubi ἑκουσίου: ad posteriorem h. l. respiciebat Harpocr. Scholion e Cod. Bavar. 110.: Αἰδέσηται· ἀντὶ τοῦ πεισθῇ.) 'Εὰν μὲν αἰδέσασθαι δέῃ,—πάντας, sc. αἰδεῖσθαι, Omnes ignoscere, (h. e. lex edicit, ut consanguinei omnes in condonandum et ignoscendum homicidæ consentiant,) ἢ τὸν κωλύοντα κρατεῖν, aut, si quis obstet, vel unus, ut intercedentis pertinacia potior sit, redituque in patriam excludat cædis reum. "Εως ἂν αἰδέσηταί τινα τῶν ἐν γένει τοῦ πεπονθότος, Ad commiserationem permoverit, ut patiatur exulem in patriam redire, 694. (imo 644.) Μήπω τῶν ἐκβαλόντων ᾐδεσμένων, 645." Reisk. Ind. Demosth. Cf. Αἴδεσις.]

Αἴδομαι etiam dicitur barytona conjugatione, unde αἴδετο ap. Hom. Od. Θ. (86.) Αἴδετο γὰρ Φαίηκας: Z. (329.) αἴδετο γάρ ῥα Πατροκασίγνητον. Et Αἰδόμενος ap. Eund. aliquoties, [Il. A. 331. E. 531. K. 237. Od. Γ. 96. Δ. 326. O. 563. Π. 75. T. 527.] Usus est et Plut. Sympos. 3. (T. 8, 526.) ἐκβάλλειν τῶν ὀμμάτων τὸ αἰδόμενον. Orph. Argon. 1222. Eurip. Phœn. 1511. "Valck. Hippol. p. 308. Mitsch. Cer. 136. Epigr. adesp. 293. 343. Athlet. Stat. 26. Agathias 42. Æsch. Eum. 551. Jacobs. Anim. 42." Schæf. Mss. "Quint. Smyrn. 4, 190. Eust. 111.: Τὸ δὲ αἰδομένω διφορεῖται· νῦν μὲν γὰρ ἀπὸ βαρυτόνου γίνεται ῥήματος, τοῦ αἴδω, ὡς καὶ τὸ αἰδομένων ἀνδρῶν· εὑρίσκεται δὲ καὶ περισπώμενον τὸ αἰδῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ αἰδεῖται, καὶ ὁ αἰδούμενος. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐπιμελόμενος, ἐπιμελούμενος· στερόμενος, στερούμενος· καὶ ἕτερα, ὡς καὶ τὸ ἐγήθησε καὶ γηθόμενος: 579. "Ορα δὲ καὶ ὅπως ἐν ἑνὶ τούτῳ τόπῳ, καὶ * περισπωμένως οἶδε καὶ βαρυτόνως τὸ ῥῆμα τῆς αἰδοῦς, ἐν τῷ αἰδεῖσθε ὡς ποιεῖσθε, καὶ ἐν τῷ αἰδομένων ὡς ἀδομένων. 'Οποῖόν τί ἐστι καὶ τὸ τῆς μάχης ῥῆμα ὡς πολλαχοῦ φαίνεται· καὶ αὐτὸ γὰρ καὶ περισπᾶται καὶ βαρύνεται, καθὰ σὺν ἄλλοις προδεδηλωμένοις· καὶ τὸ ὀμιχῶ ὀμιχήσω· ἔστι γὰρ καὶ βαρυτόνως * ὀμίχω, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ; "Ωμιξεν αἷμα, καὶ χολὴν ἐτίλησεν, (Hipponactis Fragm. vide Schneider. Lex. v. 'Ομιχέω.) Οὕτω δὲ καὶ εἰλῶ καὶ εἴλω· ἐν τόπῳ ἑνὶ ὁμοῦ; οἷον, Εἰλομένων· εἶλει δὲ ὀδεῖνα, (Il. Θ. 215.) 1257. Τὸ δὲ ἕλκω, βεβαρυτόνηται, ὥστε διφορεῖται καὶ τὸ ἕλκω, οὐ μόνον βαρυτόνως προφερόμενον, ἀλλὰ καὶ περισπώμενον· οὕτω καὶ ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελοῦμαι, σὺν ἑτέροις πολλοῖς· καὶ αἴδομαι, καὶ αἰδοῦμαι· καὶ ξυροῦμαι, ὡς τὸ, Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ, καὶ ξύρομαι, οἷον, Ξύρεσθαι τὸν πώγωνα, καὶ Πιττοκοπούμενον ἢ ξυρούμενον, καὶ, Ξυρόμενον τὴν ὑπήνην καὶ τὸν ὄρρον, καὶ, Νόμου ὄντος ἐν 'Ρόδῳ μὴ ξύρεσθαι. Κεῖται δὲ ταῦτα ἐν τοῖς τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ. Vide Bast. Ep. Cr. 180. 196.]

Αἴδεσις, εως, ἡ, a secunda præteriti ᾔδεσαι, Veneratio, Reverentia. Item αἴδεσις, ut inquit Bud., Venia et Misericordia, et Personæ periclitantis respectus et tuitio, Ultionis animadversionisque remissio. Demosth. c. Midiam (528.) Τοὺς δ' ἀκουσίως (ἀποκτιννύντας οἱ νόμοι) αἰδέσεως καὶ φιλανθρωπίας πολλῆς ἠξίωσαν, Clementia dignos censuerunt. Lege enim licebat cædis non voluntariæ crimen evadere, si is, qui cædis reus erat, quendam e consanguineis precibus exorare potuisset, et ad clementiam adducere: cujusmodi exorata placabilitas, αἴδεσις vocabatur. [Vide Αἰδέομαι. Cass. Dio 107. Bekkeri Anti-Atticista: Αἰδέσεως· ἀντὶ τοῦ αἰδοῦς. Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Μειδίου. Et Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰδέσεως. Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Μειδίου· Τοῦ (Τοὺς) δὲ ἀκουσίως αἰδέσεως, καὶ φιλανθρωπίας πολλῆς ἠξίωσεν (l. ἠξίωσαν.) 'Ο αὐτὸς δὲ καὶ αἰδέσεταί φησιν ἀντὶ τοῦ, αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἀξιώσας οἰκτείρει.]

Αἰδέσιμος, ὁ, ἡ, in oratione soluta, pro poëtico αἰδοῖος, Venerabilis, Veneratione et reverentia dignus, Verendus. Hesych. αἰδέσιμον exp. σεβάσμιον, ἔντιμον. Liv.: Clarus genere factisque, tum etiam ætate verendus. I. e. διὰ τὴν ἡλικίαν σεβάσμιος, vel αἰδέσιμος. Luc. Nigrino, τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον; pro ἡ αἰδεσιμότης. Vide paulo post. Apud Gregor. αἰδέσιμος est Dignus qui exoret. Theophyl. in Epist. 'Αλλ' οὐκ αἰδέσιμα δῶρα παρ' αὐτοῖς, ὡς ἔοικε, Dona non exorant, non videntur illis digna quæ exorent. || Pausan. Lacon. (216.) Ἦν δὲ ἄρα τὸ ἱερὸν τοῦτο ἐκ παλαιοῦ Πελοποννησίοις πᾶσιν αἰδέσιμον, interpr. Bud. Inviolatum, et in quo supplicibus jus asyliæ constabat, hoc enim αἰδέσιμον significat, h. e. Intactum, ἄσυλον.

[" Αἰδέσιμος. Dawes. 491." Schæf. Mss. Biel. Thes. "Schol. Pind. Ol. 13, (163. Δίδου μοι οὖν, φησὶν, ὦ Ζεῦ, τελεστικωτάτην τὴν παρὰ σοῦ αἰδῶ τε καὶ εὐτυχίαν, ἐξ ἧς ἐστὶ τέρπεσθαι καὶ ἥδεσθαι· ἤτοι αἰδέσιμόν με ποίει καὶ τιμῆς ἄξιον. Ἢ οὕτως, αἰδεστικούς τε καὶ αἰδεσίμους αὐτοὺς ποίει ἐπιμελῶς προαρξάμενος.) Schol. Odyss. Z. 129. (Μήδεα· νῦν τὰ αἰδέσιμα μέρη, τὰ αἰδοῖα.)" Wakef. Mss. Achill. Tat. 1. p. 35.: Τὸ σύνηθες τῆς κοινωνίας εἰς χάριν αἰδεσιμώτερον. Glossæ: Αἰδέσιμος· Honestus, Prædicabilis, Observabilis. Αἰδεσιμώτατος· Honestissimus. Hesych. Αἰδεσιμώτατος· αἰδοῦς ἄξιος. "F. l. ἀξιώτατος. Vide Αἰδοῖος (· δίκαιος, τίμιος, αἰδοῦς ἄξιος.)" Albert. Moschop. περὶ Σχεδῶν 189.: Αἰδέσιμος· ὁ αἰδοῦς ἄξιος. Const. Manass. Chron. p. 441. in Meursii Opp. T. 7.: Οὕτω τι μέγα καὶ σεμνὸν ἡ βασιλεία χρῆμα, Αὐτοῖς ἀξιοτίμητον τοῖς ζώοις τοῖς ἀλόγοις, Οὕτως αἰδεσιμώτατος ὀρνέοις σαρκοβόροις 'Ο ταύτην ἀναζώσεσθαι θεῷ πρωορισμένος. Suid. Αἰδέσιμον· ἀξιοτίμητον, καλὸν, ἢ λαμπρόν. Zonar. Αἰδέσιμον· καλὸν, ἢ λαμπρὸν, ἀξιοτίμητον. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἰδέσιμον· ἀξιοτίμητον, καλόν. Phavor. (e Moschop. cujus verba in Αἰδοῖος protulimus:) 'Ως γελοῖος, ὁ ἄξιος γέλωτος, οὕτω καὶ αἰδοῖος, ὁ αἰδοῦς ἄξιος. Αἰδοῖος δέ ἐστί τίς τινι, ἢ δι' ἃ ἔχει ἀγαθὰ, ἢ δι' ἃ εἰς αὐτὸν ἐξήμαρτεν ὁ αἰδούμενος. Φαίνεται δὲ (in Moschop. δὴ perperam editum est) ὁ αἰδοῖος ταὐτὸν εἶναι τῷ αἰδέσιμος, πλὴν ὅτι τὸ μέν ἐστι ποιητικὸν, τὸ αἰδοῖος, τὸ δὲ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐν χρήσει. Αἰδήμων δὲ, ὁ εἰδὼς αἰδεῖσθαι. Greg. Naz. Stelit. 1. p. 51. Ed. 1610. Ἤγετο γέρων ἱερεὺς, ἀθλητὴς ἐθελοντὴς, διὰ μέσης τῆς πόλεως, αἰδέσιμος τὴν ἡλικίαν, τὴν πολιτείαν αἰδεσιμώτερος πᾶσι πλὴν τῶν διωκόντων καὶ τιμωρουμένων. Idem in Epist. ibid. p. 118. Lucian. 1, 870. 2, 833.]

[* " Αἰδεσίμως, Reverenter, Venerabiliter. Τοῦτο δὲ εἶπε, τήν τε αὐτοῦ ἀγάπην ἐμφαίνων, κἀκείνους παρασκευάζων αἰδεσίμως αὐτὸν ἰδεῖν, Chrys. in 1 Ep. ad Cor. Serm. 14. T. 3. p. 327." Seager. Mss. "Ælian. H. A. 2, 25." Wakef. Mss.]

Αἰδεσιμότης, ητος, ἡ, Veneratio, ut vulgo exponitur, sed magis passivam, quam activam habet signif., et ut αἰδέσιμος vertitur Venerabilis, ita αἰδεσιμότης verti deberet Venerabilitas, si Latine dici posset. Elegantius autem usurpatur αἰδέσιμον pro hoc substant. αἰδεσιμότης, ut ap. Luc. Nigrino, τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, pro ἡ αἰδεσιμότης, Oris venerabilitas, Oris quidam habitus sui venerationem et reverentiam excitans. Latini Oris dignitatem dicunt. Notandum est autem αἴδεσις ab ᾔδεσαι secunda præteriti esse deductum: αἰδέσιμος autem ab αἴδεσις: at αἰδεσιμότης ab αἰδέσιμος.

Αἰδεστὸς, (ἡ, ὸν,) Reverentia dignus, i. q. αἰδέσιμος, sed minus usitatum. Hoc autem ab ᾔδεσται tertia præteriti: ut αἴδεσις ab ᾔδεσαι secunda. Plut. Εἰ Πρεσβ. Πολ. Φοβεροὶ μὲν ὄντες τοῖς ἁμαρτάνουσιν, αἰδεστοὶ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ποθεινοὶ, Tales, ut iis, qui delinquunt, sint terrori; at bonis reverentiam sui et desiderium excitent. [" Αἰδεστὸς, Venerabilis, ἡ τοῦ φίλου νουθεσία—αἰδεστόν ἐστι, καὶ σεμνὸν, καὶ ἀναντίβλεπτον, 6, 246." Reisk. Ind. in Plut.]

[* Αἰδεστικὸς, ἡ, ὸν, Pudicus, Gl. "Schol. Pind. Ol. 13, (163. Vide Αἰδέσιμος.) Schol. Eur. Hippol. 348. (Τοῦτο δὲ καὶ τὸ αἰδεστικὸν τοῦ γυναίου τεκμαίρει.)" Wakef. Mss.]

[* Αἰδεστικῶς, Pudenter, Gl.]

" Ἀναίδεστον, Hesych. exp. ἄμοιρον, ἄτιμον. Expertem, Inhonoratum, ad verbum sonat Eum, " quem nemo reverentia s. veneratione dignatur, οι " ideoque Neglectum." [In Cod. est ἄμυρον. " L. ἄμορφον." Schleusner. Mss. " Prave pro ἀνάδαστον." Wakef. Mss. Recte hic conjecit. Ἀναίδεστον est ἄτιμον, (ut ap. eund. Hesych. Αἰδέσιμον· σεβάσμιον, ἔντιμον,) Eum, quem nemo reverentia s. veneratione dignatur; at ἀνάδαστον, ἄμοιρον. Confundit ergo h. l. Hesych., ut alibi sæpius, duas voces diversas.]

Αἰδήμων, ονος, ὁ, ἡ, Verecundus; nam activam habet signif., unde non intelligo cur a Suida et Hesychio per αἰδέσιμος exponatur. Αἰδήμων, inquit in Comm. Bud. est Verecundus, ὁ αἰσχυντηλός. Athen. de Isocr. ὁ τῶν ῥητόρων αἰδημονέστατος. Aristot. τὸν αἰδήμονα in virtute ponit, mediumque facit inter καταπλῆγα et ἀναίσχυντον, Ethic. 2. Idem in 4. Καὶ ἐπαινοῦμεν τῶν νεῶν τοὺς αἰδήμονας, quos etiam αἰσχυντηλοὺς appellat. Hactenus Bud. Possit αἰδήμων, ut B opinor, verti etiam Pudens, eo sensu quo Ovidius pudentem petulanti opponit. Possit etiam fortasse Pudibundus reddi, ea signif. qua Horat. matronam Pudibundam dixit. Notandum est autem, ut αἰδοῦμαι duplex habet fut., per ε et per η, αἰδέσομαι et αἰδήσομαι, sic ab eo deducta, quædam ε, quædam η servasse. Αἴδεσις ε servavit et ab eo deducta, quæ proxime præcedunt, utpote a præterito per ε, consimiliter futuro: sic et αἰδεστός. At αἰδήμων η retinuit tanquam a præterito ᾔδημαι, consimiliter futuro αἰδήσομαι. Dico autem tanquam a præterito, quia in usu non est, quod sciam: sed unde nisi ab eo formari possit αἰδήμων, non video. ‖ Ab αἰδήμων compar. αἰδημονέστερον usurpat Xenopho in Laced. Pol. (2, 11.) Διέπραξε καὶ αἰδημονεστέρους εἶναι τοὺς παῖδας. Ibid., αἰδημονεστέρους παρθένων. [Vide Lex. Xenoph. Ind. in Epictet. " Αἰδήμων, Reverendus, Venerabilis. 2 Macc. 15, 12. Αἰδήμονα μὲν τὴν ἀπάντησιν, Venerabilem quidem aspectu. Hesych. Αἰδήμονα· αἰδέσιμον." Biel. Thes. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. et Suid.: Αἰδήμων· αἰδέσιμος. Zonar.: Αἰδήμονα· ἄξια αἰδοῦς. Vide Moschop. et Eust. in Αἰδοῖος, et Phavor. in Αἰδέσιμος, citatos. Pseudo-Herodian. Partitt. 27.: Πλὴν τοῦ αἰδὼς, ἡ ἐντροπή· αἰδοῖος, ὁ ἐντροπῆς ἄξιος· αἰδέσιμος. αἰδήμων, ὁ * ἐντροπικὸς, καὶ κλίνεται αἰδήμονος· αἰδοῦμαι, ῥῆμα. " Ruhnk. ad Xenoph. Mem. 238. Wyttenb. [illegible] 384. Musgr. Bacch. 73. Wessel. Diss. Herod. 178. Charit. 767. 769. Musgr. Ion. 1063. Schneider. ad Anab. 70." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰδήμων· Modestus, Pudorosus, Verecundus, Probus, Pudicus, Pudens.]

Αἰδημόνως, Verecunde, Pudenter. Xenopho αἰδημόνως et θρασέως opponit, Symp. (4, 58.) Suidas αἰδεσίμως exponit, sicut αἰδήμων, αἰδέσιμος. Sed tamen αἰδέσιμος et αἰδεσίμως passivam potius habent signif., αἰδήμων et αἰδημόνως activam. Imo nec eo tantum differunt, cum αἰδέσιμος non Eum significet, quem verecundari oportet, si ita loqui conceditur, sed Quem venerari et revereri. Nisi forte in passiva etiam signif. usurpatum reperi[illegible] Suid. αἰδήμων et αἰδη- D μόνως. [Glossæ: Αἰδημόνως· Pudice, Pudenter. Zonar.: Αἰδημόνως· ἀντὶ τοῦ αἰδεσίμως.]

[* Αἰδημοσύνη, ἡ, Pudicitia. Stob. Ecl. Phys. 2, 7. p. 106. e Zenonis scriptis: Τῇ δὲ σωφροσύνῃ (ὑποτάσσεσθαι) εὐταξίαν, κοσμιότητα, αἰδημοσύνην, ἐγκράτειαν.——Αἰδημοσύνην δὲ, ἐπιστήμην * εὐλαβητικὴν ὀρθοῦ ψόγου.]

Αἰδημονέω, Verecundus sum, Verecundiam servo, αἰδήμων εἰμί.

[* " Αἰδημονικὸς, ἡ, όν, Schol. Eur. Hippol. T. 5. p. 421. Matth. (Τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ πλεῖστον μέρος τῆς σωφροσύνης ἡ αἰδὼς ἔλαχεν, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσι καὶ σοφοῖς ἔνεστι τὸ αἰδημονικόν.)" Dindorf. Mss.]

[* Ἀναιδήμων, ονος, ὁ, ἡ, . UNDE] " Ἀναιδημόνως, Absque ulla reverentia, et quasi dicas Irreverenter, s. Absque ullo pudore, Impudenter. " Galen. Θράσος ἀναιδημόνως γινόμενον, quod esse " dicit παρακρουστικὸν σημεῖον, Indicium mentis " emotæ et delirantis."

A [* " Φιλαιδήμων, (ὁ, ἡ,) Dioscor. Epigr. 26." Schæf. Mss.]

[* Αἰδήσιμος, i. q. αἰδέσιμος. Ut αἰδέσιμος e fut. αἰδέσω, sic αἰδήσιμος deduci possit e fut. αἰδήσω. Vide Nostrum in Αἰδήμων. Orph. Argon. 1346. κρύπτοντε γάμων αἰδήσιμον ἔργον. Ubi v. nott.]

Ἀναίδητος, ὁ, ἡ, q. d. Non verecundatus. Accipitur pro ἀναιδὴς, Impudens. Sed fit ἀναίδητος, a v. αἰδοῦμαι, a tertia videlicet singulari præteriti, ideoque sonare dixi Non verecundatus. [" Apoll. R. (4, 360. ἀναιδήτῳ ἰότητι.) Nonn. Dionys. 48, 342. (Τολμηροῖς βλεφάροισιν ἀναιδήτοιο προσώπου.)" Wakef. Mss. Etym. M.: Ἀναίδητος· ὁ ἀναίσχυντος, βίαιος, σκληρὸς, ὀξύς. In Schneideri Lex. non legitur.]

[* " Αἰδοσύνη, ἡ, i. q. αἰδώς. Bekkeri Anecd. 354. (Αἰδοσύνη· ἐπὶ τῶν ἐγκεκρυμμένων, l. ἀποκεκρυμμένων, καὶ ἀφανῶν, καὶ λανθάνειν βουλομένων.)" Schneider. Lex. Imo αἰδοσύνη est vox nihili. Zonar. Αἰδοσύνη· ἐπὶ τῶν ἀποκεκρυμμένων, καὶ ἀφανῶν, καὶ λανθάνειν βουλομένων. " An leg. ἀϊδροσύνη?" Tittm. (Etym. M. 42.: Ἀϊδροσίη· ἀμαθία, ubi Cod. Augustanus ap. Tittm. ad Zonar. cxxiii., et Lex. Vet. ap. Nostrum in voce, ἀϊδροσύνη recte præbent.) Sed v. ἀϊδροσύνη, i. q. ἀμαθία, bis locis parum convenit. Veram nobis lectionem servavit Suid.: Ἀΐδου κυνῆ· ἐπὶ τῶν ἀποκεκρυμμένων, καὶ ἀφανῶν, καὶ λανθάνειν βουλομένων. Vide nott. ad Hesych. v. Ἀΐδος κυνέη p. 143. et 145.]

[* " Ἀΐδιμος, Venerabilis, Veneratione dignus. Just. in Const." Lex. Gr. Lat. ap. Pet. Baldvin. 1611. 4. At forsan ibi ἀΐδιμος, e compendio scribendi male intellecto, locum τοῦ αἰδέσιμος usurpavit.]

" Ἀΐδυλος, Hesychio est θρασὺς, Audax. Itidem" que Suidæ et Etymologo," [sed in illo est ἀΐδυλος, in hoc αἰδύλος. Zonar. Ἀΐδυλος καὶ ἀΐδυλος· ὁ θρασύς. " Cyrill. Ms. Ἀΐδυλος· ὁ θρασὺς, τολμηρός." Tittm. Eust. 399. Ἰστέον δὲ ὅτι αἰδοῖος μὲν, ὁ ἐφελκόμενος τὴν ἐξ ἑτέρων αἰδῶ, καὶ ἄξιος αἰδοῦς· αἰδήμων δὲ, ὁ ἄλλ[illegible]ούμενος· αἰδύλος μέντοι παρὰ τοῖς ὕστερον * ἀντιφραστικῶς, ὁ θρασύς. Is. Vossii Cyrill.: Ἀΐδυλος· θρασὺς, ἀμαθής. " Ἀΐδυλος est ex α priv. et ἴδυλος s. εἴδυλος, i. e. συνετὸς, ab εἴδω, vel εἰδέω, unde recte θρασὺς redditur. Vide Εἴδαυλος." Albert.] " Εἴδαυλος, Hesychio est λόγιος, Suidæ συνετὸς λο" γισμὸς, si tamen non potius scripsit συνετὸς, λόγιος. " Etym. habet Εἰδύλος" [" λόγιος, συνετός. In Suida " leg. est, Εἰδύλος· συνετὸς, λόγιος, ut ap. Etym." Kust. " Hinc et ἀΐδυλος." Albert.]

[* Ἀνταιδέομαι, Vicissim revereor. Xenophon K. Π. 8, 1, 10. Γυναῖκας αἰδουμένας ἀνταιδεῖσθαι ἐθέλουσι. Plutarch. 5, 174.]

Ἐπαιδέομαι, pro simplici αἰδέομαι, Erubesco, Verecundia afficior, Οὐκ ἐπαιδεσθήσομαι, Eurip. (Iph. A. 900.) Non me pudebit. Ἐπαιδεσθεὶς, Reveritus, Plato de LL. [" Porson. Med. p. 60. b." Schæf. Mss. Soph. Antig. 510. Σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;]

Καταιδέω, quod et αἰδῶ, sed rarius, Erubescere facio, Pudore perfundo, et ad venerationem cogo vel impello, Flecto animum, inquit Bud. citans e Plut. Pol. Præc. 581 (=198.) Πραΰνουσα πειθοῖ καὶ καταιδοῦσα τοῦ δήμου τὸ αὔθαδες. In Comm. autem 678. et 679. affert et alia exempla. Ubi et unum simplicis αἰδέω, quod alioqui multo rarius est, e Bas. Orat. ad Juvenes, Ὅπως ἂν ἐξ Ἑλλην. &c. qui dicit Ulyssem αἰδέσαι reginam, Areten videlicet, pro Flexisse oratione sua et aspectu calamitoso.

Καταιδέομαι, Revereor, vel, Valde revereor. Aristoph. Nub. (1468.) Ναὶ, ναὶ, καταιδέσθητί γε Πατρῷον Δία. Item Καταιδέομαι, pro Perpudet, ut ait Bud. citans hæc Plutarchi de Cicerone (3, 838.) Ὅμως κατῃδέσθη μὴ γενέσθαι τοῦ προκινδυνεύοντος ἀριθμοῦ τῆς πατρίδος.

[Καταιδέω. Plut. 9, 10. Σέβας μηρῶν οὐ κατῃδέσω. Lex. Xenoph. Cass. Dio 151. 812. Heliodor. 194= 165.: Καὶ οὐχ ἥκιστα τῶν καταιδέσαι δυναμένων μονούμενος. " Themist. 87." Wakef. Mss. " Charito 536. Heracl. 1027. Jacobs. Anth. 7, 366. Porson. Med. p. 60. b." Schæf. Mss. Hesych. Καταιῄδεσσα· κατῄσχυνα. (" L. καταίδεσσα, vel, κατῄδεσσα. Chrysost. Ἀπὸ τοῦ τρόπου αὐτὸν κατῄδεσαν." Heins.

" L. καταιδήεσσα." Is. Voss. "L. καταιδεσάμην. Vide Eur. Hel. 811. Μὴ νῦν καταιδοῦ." Wakef. Mss. Cod. teste Schowio exhibet καταιήδεσα.) Κατέδησα· κατεδέσμευσα, κατήσχυνα. Κατῄδεσαν αὐτόν· αἰσχυνθῆναι ἐποίησαν αὐτόν. "Vide Pricæum ad Apul. Met. 714. in Addendis." Schleusner. Mss. Phot.: Καταιδεῖ· καταισχύνει. Suid. Καταιδῇ· καταισχύνῃ. Κατῄδεσαν· κατῄσχυναν. Zonar. Κατῄδεσα· αἰσχυνθῆναι ἐποίησα. (" Latet hoc in glossa Hesych.* κατέδησα. Sæpius occurrit ap. Plutarch." Tittm.) Καταιδέσῃ· ἀξίους αἰδοῦς παρασκευάσῃ. Ubi Cod. A. Καταιδέσει·—κατασκευάσει. " Eur. Orest. 674." Seager. Mss. " Emend. Theod. Canter. V. L. 2, 9." Valck. Mss.]

[* Προαιδέομαι. Herod. 1, 61. Ἱππίεω δὲ γνώμην νικήσαντος, ἀνακτᾶσθαι ὀπίσω τὴν τυραννίδα, ἐνθαῦτα ἤγειρον δωτίνας ἐκ τῶν πολίων, αἵτινές σφι προῃδέατό κού τι. " Sic Regior. unus et Remig. consentiente fere Mediceo. E προήδομαι repetitum ivit Gronov. additis Latinis, Quæ ipsis nonnihil ante placuerant, sed verbo isti non respondentibus. Προαιδεῖσθαι Herodoteo sermone non aliud est, ac Reverentiam ob B acceptum ante beneficium, et gratum animum testari: ut 3, 40. Καὶ τίς ἐστι Ἑλλήνων εὐεργέτης, ᾧ ἐγὼ προαιδεῦμαι, νεωστὶ μὲν τὴν ἀρχὴν ἔχων; Cui ego reverentiam ante debeo, non male Interpres. Certe ut ea exscripta hic sunt, ita Mss. complures. De verbi formatione ut commenter, necesse non est. Qui Herod. novit, hanc non ignorat. Addi oportet, doctiss. Geinoz. eadem mecum fuisse opinione. Reiskius προείδοντο, aut προκήδοντό κού τι, Qui prospiciebant quodammodo et factum volebant: nisi malueris προειδέατο loco * προεδέδεντο, Prius obligati beneficiis erant. Non muto sententiam." Wessel.]

[* " Ὑπαιδέομαι, Revereor. Hist. 5, 3, 20. Ὑπῃδεῖτο αὐτὸν, ὥσπερ εἰκὸς, πρεσβύτερον." Lex. Xenoph.]

[* Ἀναιδίζεσθαι· Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν. Bekkeri Anti-Atticista. Respicitur Eq. 397. Ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται. Vide Ἀναιδεύομαι.]

[* " Καταναιδιστήρ, ὁ, Manetho 4, 235. unverschämter Mensch." Schneider. Lex. Est proculdubio vox nihili. " In Manethone (l. c.) habes AI pro C EI. Καὶ καταναιδιστῆρας ἐν ἀλλοτρίῃσι βλάβῃσι, Et inverecundos in alienis damnis. Quod animi vitium non capio. Tu repone * κατονειδιστῆρας, Qui alios damnis affectos incessunt, insultant probris. * Ὀνειδιστήρ, notum vocabulum, uti κατονειδίζω. Ab ἀναιδὴς nihil tale inveneris. His merito mox subjungit, Ἐχθρῶν ἀνθρώπων * διαβλήτορας." Dorv. ad Char. 307.]

ΑΙΘΩ, Uro, Incendo, Accendo, cum accus. Herod. 2. Τί θέλοντες ἥκοιέν τε ἐς τὴν χώρην καὶ πῦρ αἴθοιεν. || Interdum est neutrum absolutum, et quidem frequenter, Ardeo, Fulgeo, pro αἴθομαι. Soph. Ajac. (285.) ἡνίκ' ἕσπεροι Λαμπτῆρες οὐκέτ' ᾖθον, i. e. ᾔθοντο, Ardebant, vel ἔλαμπον, Fulgebant.

Αἴθων, οντος, ὁ, Particip. Qui urit, aut Qui uritur. Ardens, Splendens. Fem. αἴθουσα, Quæ urit aut uritur, Quæ ardet, Quæ splendet. || Sed transit in nomen participium hoc, ac significat Porticum domus ap. Hom., diciturque αἴθουσα hac signif., vel quasi αἰθομένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Quæ calefit aut illustratur a sole, vel διὰ τὸ αἴθεσθαι ἐν αὐτῇ τοῦ χειμῶνος, Quod hyeme calefiant homines in ea, ut Etym. ait. Od. Σ. (100.) ὄφρ' ἵκετ' αὐλὴν Αἰθούσης τε θύρας. Il. Υ. (10.) Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο, Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον. Sunt autem αἴθουσαι ξεσταί, ut Eust. ait, Subdiales porticus e politis lapidibus factæ. Idem alibi Homerum αἰθούσας appellare * στυλωτὰς ἕδρας ait: vocans ἕδρας, meo quidem judicio, quas Cicero dicit Exedras, et στυλωτὰς pro περιστύλους, Undique columnis circumdatas, quanquam potius Porticus, i. e. στοά, dici debet στυλωτὴ aut περίστυλος, quam Exedra.

Αἴθομαι, Pass. Ardeo, ut αἰθόμενον πῦρ, Il. Π. (293.) et ap. Pind. Ol. 1, 2.

[Αἴθω, Herod. 4, 61. Brunck. Anal. 3, 82. " Theocr. 2, 134 Ruhnk. ad H. in Cer. 48. Toup. Opusc. 2, 163. Musgr. ad Hippol. 1279. Wakef. S. C. 3, 142. ad Herod. 343. 606. Valck. ad Hippol. p. 302. Markl. Suppl. 208. Charito 634. Wakef. Phil. 1032. A Jacobs. Anth. 7, 323. Huschk. Anal. 33. Heyn. Hom. 7, 153. Αἴθειν χόλον, Huschk. Anal. 32. Jacobs. Anth. 11, 150." Schæf. Mss. " Fame ardeo, Apoll. R. 1, (1245.) Quint. Smyrn. 3, 491." Wakef. Mss. " Αἴθω, (interdum) sic Uro, ut color niger existat. Emend. Æsch. Agam. 500. Τερπνὸν τόδ' αἶθον φῶς * ἐφήπλωσεν φρένας, (pro vulg. ἐλθὸν, quod nullo modo stare potest. Sic in Choëph. 534. idem V. D. ἀνῆθον conjicit, ad Herod. 343. pro vulg. ἀνῆλθον, et conjecturam suam e Scholiastæ ἀνέλαμψαν firmat.) Sic καίω pro Ardeo: Eur. Phaëth. Fr. 13. Xenoph. 233. Ὥστε πᾶσα ἡ χώρα αἴθεσθαι ἐδόκει, cum illi ἔκαιον ἅπαντα, ὅσα καύσιμα ἑώρων. Lucian. 3, 330. Theocr. Fistula 4. αἶθε πάρος φρένα." Valck. Mss. Schol. Apoll. R. 1, 1245. Appian. 1, 739. Lex. Xenoph. Synes. de Febr. 85. n. Glossæ: Αἴθω· Cremo. " Αἴθειν, φλέγειν τινὰ, 120. αἰθόμενος et ἀχθόμενος conf. 124. et ληθόμενος, 307." Jacobs. Ind. in Anth. Pal. p. 1024.]

Ἀναίθω et Καταίθω, itidem pro Uro, Accendo. Moschus Amore Fugitivo (1, 23.) Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα, τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει. Καταίθω autem ex Eurip. citatur.

[Ἀναίθω, Orph. Hymn. 18, 4. Eurip. Cycl. 330. Vide Valck., in Αἴθω citatum. " Oppian. C. 2, 187. H. 3, 582." Wakef. Mss.]

[* " Ἀπαίθω, Jacobs. Anth. 12, 250." Schæf. Mss. Quint. Smyrn. 1, 693.]

[" Διαίθω, Succendo. Aretæus 3, 11.]

[* " Ἐναίθω, Quint. Smyrn. 11, 94." Wakef. Mss.]

[* Ἐπαίθω, Anal. 3, 295. Oppian. H. 3, 582.]

[Καταίθω, Abresch. Anim. ad Æsch. 200. " Valck. ad Phœn. p. 191. Jacobs. Anth. 9, 38." Schæf. Mss. Lycophro 48. 249. 459. Aristoph. Thesm. 734. Eurip. Troad. 1295. " Eurip. Or. 1658. Andr. 257. Clem. Alex. 585. Euseb. P. E. 242. Emend. Æsch. ap. Plut. 1, 905. Σύ τοί με φυσᾷς, σύ με καταίθειν τοι δοκεῖς. (Vide et 9, 289. Reisk.: et Butler. ad Æsch. Fr. p. 117.) Theocr. (2, 40.) 7, 56." Valck. Mss.]

[* Συγκαταίθω, Comburo. Soph. Antig. 1202.]

[* Ὑπαίθω, Ardeo, Succendo. Athen. 602. " Jacobs. ad Theocr. 62. Trachin. 1210. Jacobs. Anth. 7, 366. Brunck. Soph. 3, 421. Heyn. Hom. 5, 550." Schæf. Mss.]

Αἶθος, τὸ, Ardor, Æstus, καῦμα, Hesych. [Markl. ad Eur. Suppl. 208. Orph. Lith. 172. " Brunck. Aristoph. 1, 96. Beck. ad. Hippol. 121." Schæf. Mss.] " Αἶθον, Hesychio λαμπρὸν, πυῤῥὸν, μέλαν, " Splendidum, Rufum, Nigrum, e masc. αἴθων." [Schol. Theocr. 2, 12.] " Ex Eurip." [Auctore Rhesi 990,] " αἶθον ἐμβαλεῖν, Ignem injicere, sub" stantive pro αἶθος." " Αἶθος dicitur etiam πῦρ καὶ ἡ " φλὸξ, inquit Schol. Apoll. R. 3, (1304.) σὺν δ' " ἄμφι τε δήϊον αἶθος Βάλλεν ἅτε στεροπή. Recte; " paulo ante enim de tauris dixerat, θοὴν φλόγα φυ" σιόωντες Ἐκ στομάτων ὁμάδῳ," [ὁμάδουν.]

[* Αἰθή, ἡ, i. q. αἶθος, τὸ, " Jacobs. Anth. 6, 75. Brunck. Lect. in Anal. p. 4." Schæf. Mss.]

Αἰθὸς, (ἡ, ὀν,) Ardens, Flagrans. Item, Ambustus. Eust. ait αἰθὸν ap. Aristoph. significare ἀπηνθρακωμένον, In carbones redactum. Callim. H. in D Dian. (69.) σποδιὴν αἰθὴν appellat Cinerem nigrum, ut ait Schol. Sed intellige Nigrum ex ustione, s. e fuligine collecta ex ustione. Exponit etiam κεκαυμένην, Ustam, sed non placet exponere σποδιῇ αἰθῇ, Cinere usto. [Aristoph. Thesm. 246. Nicand. Th. 288. 892. Pind. Pyth. 4, 65. " Valck. Diatr. 169. Toup. Opusc. 2, 41. Brunck. Aristoph. 1, 96. Charito 748. Jacobs. Anth. 6, 282." Schæf. Mss.] " Αἰθαί, Hesychio sunt non solum μέλαιναι, Nigræ, ex ustione " nimirum, sed etiam αἱ πομφόλυγες, Bullæ, ac si " αἰθὴ substantive Bullam quoque significet."

" Αἴθη, Nomen equæ ap. Hom. a colore ei indi" tum."

" Αἰθήεις, (εσσα, εν,) Idem cum αἰθὸς, Ex ustione " niger, vel etiam Ruber, ut ap. Nicand. Al. (394.) " αἰθήεντος ἐχίνου Schol. exp. ἐρυθροῦ καὶ πυῤῥοῦ τὴν " σάρκα."

" Πάναιθος, (ὁ, ἡ,) significat ὅλος λαμπρὸς, Totus " lucidus splendidusque, ut παναίθῃσι κορύθεσσι, He-

" sych." [" Wolf. Prol. 193. Heyn. Hom. 6, 597." Schæf. Mss. Il. 14, 372.]

Αἴθινος, ὁ, ἡ, Qui facile comburitur, Comburi facilis, ut αἴθινα ξύλα, ap. Etym. Idem ait καπνὸν αἴθινον appellari τὸν δριμὺν, Fumum mordacem, s. μέλανα, Nigrum. " Αἴθινες, καπνὸς ὁ δριμὺς, ita ap. " Hesych. sed perperam, ut patet e Lex. meo vet. et " Etym. apud quos sic legitur, Αἴθινα ξύλα· *εὔκαυστα, " καὶ καπνὸς αἴθινος, ὁ δριμύς. Itaque in priore loco " αἴθινος passivam habet signific. in posteriore acti- " vam pro Urens et mordens, s. Urendo mordens, " ideoque Acer, Mordax." " Ἄθινα, Hesychio " ξύλα *κατακαύσιμα, Ligna comburi apta, Ligna " apta ad urendum, pro quo alibi αἴθινα."

Αἰθόλικες, Pustulæ in summa cuti, ex igni, aut aliunde, dictæ ἀπὸ τοῦ αἴθειν. Vide Erotian. Lex. a me excusum. Vide et Galeni itidem Lex. in quo legitur αἰθύλικες, non αἰθόλικες. Sed ap. Etym. habemus itidem αἰθόλικας. In Hesychio invenimus αἴθοκας, sed per errorem, opinor, omissa syllaba λι. Galenus addit αἰθυλικώδεα dici, quæ αἰθυλίκων formam habent. " Αἰθύλικες, rectius ap. Erotian. Etym. et " in Lex. meo vet. αἰθόλικες, in quo αἰθόλικες esse " dicuntur αἱ περὶ τὴν ἐπιφάνειαν φλυκτίδες." [" Αἰθόλικες, ad Mœrin 398." Schæf. Mss.]

" Αἰθὼ, Nomen urbis ap. Suid."

Αἴθων, ωνος, ὁ, Ardens, Flagrans. Item καυστικὸς, i. Combustorius, i. e. Comburendi vim habens, ut ap. Lycophr. (27.) πρηστὴρ αἴθων. || Significat et Splendidum, ut αἴθων σίδηρος, ap. Hom. (Od. A. 184.) exp. Splendidum ferrum, aut nigrum, ut inquiunt Grammatici: αἴθωνες λέβητες, Lebetes splendidi, et nitentes, aut οἱ πυρὶ αἰθόμενοι, Qui igni uruntur, ut ait Eust. Sic et αἴθωνες τρίποδες. || Αἴθων dicitur equus, item leo, item homo, metaphorice. Αἴθωνες ἵπποι, Il. B. (838.) M. (96.) a colore, Nigri, s. Rutili, aut Agiles, quasi Fervidi cursu, Acres ad cursum. Αἴθων λέων, Leo fervidus, Leo qui cum ardore fertur, vel ardente impetu. Αἴθων ἀνὴρ, Vir fervidus, Fervido ingenio præditus: ap. Soph. Ajace (221.) Οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἴ-Θωνος ἀγγελίαν, ubi διαπύρου, θερμοῦ ἐν ταῖς μάχαις, Schol. exponit, i. e. Ignei, Ardentis in præliis. Verum Suid. αἴθοπος ibi legit, non αἴθωνος. Apud Suid. autem legitur, Αἴθων· ὁ βίαιος λιμὸς, Violenta fames, quasi videlicet αἴθων per se tam substantivi, quam adjectivi signif. habeat. Sed ex Etym. falsum hoc esse comperitur, ap. quem habetur, λιμὸν αἴθωνα, τὸν μέγαν. Hesiod. αἴθοπα λιμὸν dixit, ut statim ostendetur.

" Αἴθων, Nomen proprium, a quo patronymicum " Αἰθωνίδης."

[Αἴθων, Blomf. Gloss. ad Æsch. Sept. c. Th. 444. Soph. Ajace 147. 1088. 1107. Alexis in Grotii Exc. 557. Plato de Rep. 8, 11. Helluo, Vorax, Spanh. ad Callim. 702. Tyrtæus p. 171. Schneider. ad Aristot. H. A. 3, 171. Muller. Ind. ad Lycophr. v. Αἴθων. " Plut. in Vita Cimonis 882." Seager. Mss. Corai. ad Hippocr. Περὶ Ἀερ. 2, 115. " Allg. Litt. Zeit. 1799. N. 295. p. 699. ad Rhesum 122. Jacobs. Anth. 7, 209. 11, 375. Huschk. Anal. 33. Heyn. Hom. 4, 415. 5, 549. 6, 13. 215. 7, 118. 225. 452. 8, 407. 497. 537. Lobeck. Ajac. p. 254. 390. Ruhnk. Ep. Cr. 136. Toup. Opusc. 1, 100. Bentl. Opusc. 74. Bergler. ad Alciphr. 108. Valck. Phœn. p. 592. Wassenb. ad Hom. 96. ad Callim. 1, 246. ad Herod. 553. Brunck. Ajac. 222." Schæf. Mss. Jacobs. Anth. Pal. 1024. Athen. 416.]

" Αἴθουσα, interdum est particip. a v. αἴθω, signi- " ficans Splendens, ut Hesych. quoque αἰθούσαις exp. " λαμπούσαις, et αἰθούσῃ, λαμπρᾷ. Interdum sub- " stantive ponitur, significans στοὰν, παστάδα, Porti- " cum, eamque, ut Hesych. innuere videtur, πρὸς " ἥλιον ἀνίσχοντα τετραμμένην, ἢ πρὸς τὴν δύσιν, ἀπὸ " τοῦ καταίθεσθαι ὑπὸ ἡλίου. Apoll. R. 3, (39.) "Ερ- " κεα δ' εἰσελθοῦσαι ὑπ' αἰθούσῃ θαλάμοιο"Εσταν. Et " rursum (236.) Θάλαμοί τ' ἔσαν ἔνθα καὶ ἔνθα, Δαι- " δαλέῃ δ' αἴθουσα πάρεξ ἑκάτερθε τέτυκτο, i. e. ποικίλη " στοὰ, inquit Schol. qui αἰθούσῃ in superiore loco " exp. παστάδι. Sic Il. Σ. (Od. Σ. 101.) ὄφρ' ἵκετ' " αὐλὴν, Αἰθούσης τε θύρας. Il. Z. (243.) Ξεστῇς αἰ- " θούσῃσι τετυγμένον, s. δόμον. Et Il. Y. (11.) Ξεστῇς

A " αἰθούσῃσιν ἐφίζανον. Ubi Schol. αἰθούσῃσιν exp. " στοαῖς ταῖς καταλαμπομέναις ὑπὸ ἡλίου, dictasque αἰ- " θούσας has ait vel διὰ τὴν τοῦ ἡλίου βολὴν, Quod soli " expositæ essent, ut ab ejus ardore calefierent, vel " διὰ τὸ αἴθεσθαι ἐν αὐταῖς φῶς τοῦ χειμῶνος. Itidem " Eustathio αἴθουσαι ξεσταὶ sunt ὕπαιθροι στοαὶ ἐκ λί- " θων ἐξεσμένων. Idem scribit ab Hom. αἰθούσας " vocari τὰς *στυλωτὰς ἕδρας αἰθομένας, i. e. κατα- " λαμπομένας, φωτί. Et rursum αἴθουσαν esse ait " στοὰν περίστυλον ἡλίῳ αἰθομένην, cujus interiora " dici πρόδομον, intima autem penetralia θάλαμον. " Alibi tamen αἴθουσαν esse dicit αὐλῆς τειχία, et " partem domus περί που τὴν αὐλήν."

[" Αἴθουσα, Brunck. Apoll. R. 101. Heyn. Hom. 5, 25. 240. 241. 633. Hymn. in Cer. 185. Valck. Adoniaz. p. 352. ad Mœrin 88. ad Il. Y. 11. Ω. 1[illegible] Od. Γ. 399. ad Herod. 469." Schæf. Mss. Boisson. ad Pseudo-Herodian. Partitt. 74.]

Αἴθοψ, οπος, ὁ, ἡ, Niger, s. Rutilus. Item Calidus. Item Splendidus. Αἶθοψ οἶνος, Nigrum vinum, ut
B αἶθοψ χροιὰ, Niger color, inquit Eust., vel Rubrum, secundum alios. Juxta alios autem αἴθοπα Hom. vocat οἶνον non a colore, sed ab effectu, quasi τὸν καυστικὸν, Quod incendat et ardere faciat; et, ut Gell. 17, 8. natura ignitum, quod semina quædam caloris in se habeat, unde non facile congelascit. Item Od. K. (152.) αἴθοπα καπνὸν Hom. appellat Fumum qui fit, dum aliquid inceuditur. Αἴθοπα χαλκὸν, Æs splendidum, quasi Coruscum, flammæ modo. Apud Soph. autem αἴθοπος ἀνδρὸς, Viri ardentis in præliis, quasi dicas, Fervidi bellatoris, et ita quidem Suid. legit; sed in vulgg. Edd. habetur αἴθωνος, non αἴθοπος ap. Soph., ut modo admonui. Aiunt et Hesiod. dixisse λιμὸν, Famem, αἴθοπα, pro μελάνα, Nigram: vel, θερμὸν, Calidam: s. καυστικὸν, quasi Incendendi vim habentem. Quæ expositiones parum convenire videntur, et Etym. ac Suid. non αἴθοπα λιμὸν, sed αἴθωνα habent, et aliter explicant, ut modo dictum est. Quomodo autem compositum sit αἶθοψ, vide in proxime sequente Αἰθίοψ. " || He-
C " sych. αἴθοπος exp. non solum μέλανος, sed etiam " διαπύρου, Igniti et candentis. Idem αἴθοπα οἶνον " esse dicit τὸν μέλανα, s. Λέσβιον."

[" Αἶθοψ, Wakef. Herc. 782. Huschk. Anal. 171. Heyn. Hom. 4, 123. 681. Lobeck. Ajac. p. 254. Brunck. Ajac. 222. Toup. Opusc. [illegible] 8. ad Char. 385. Athen. 1. p. 42. Casaub. ad A[illegible]h. 26. Clark. et Ernest. ad Il. A. 462. Wassenb. ad Hom. 19. Equus, Valck. Phœn. p. 592." Schæf. Mss. Athen. 465. " De fame, Nonn. Paraphr. in Jo. 6, 143. (p. 79. Sylb.)" Wakef. Mss.]

[" *Αἰθόπιος, Toup. Opusc. 1, 376. 2, 120. *Αἰθοπία, Jacobs. Anth. 6, 183. 8, 315. Callim. 1, 566." Schæf. Mss.]

[* Αἴθωψ, ὁ, ἡ, emend. Tittm. Technoll. Mss. lxxxii. Schneider. ad Aristot. H. A. 4, 462. Αἴθωπα s. * αἰθωπὰ κέλευθα, Dorv. ad Char. 224=335.]

Αἰθίοψ, οπος, ὁ, ἡ, Æthiops, Qui est ex Æthiopia. Dicitur autem αἰθίοψ, ut Etym. tradit, ab αἴθω et ὤψ ὀπὸς, quasi Qui sit usta s. ustulata facie, ὁ κεκαυμένην
D ἔχων τὴν πρόσοψιν. Tostam faciem non male dixerimus, opinor, ut dixit Tibull. (2, 3, 59.) Illi sint comites fusci, quos India torret. Denique sequendo hoc etymon, quod Etym. tradit, αἰθίοψ sonabit ἡλιόκαυστος, quo nomine utitur Theocr. (10, 27.) Sed non probo quod ait Etym. fieri ex αἴθω significante καίω, Uro; potius enim ex αἴθω dicerem, posito pro αἴθομαι, et significante καίομαι: neque enim αἰθίοψ dicitur ὁ καίων τὴν ὄπα, sed ὁ κεκαυμένος τὴν ὄπα. Quid si ab adjectivo nomine αἰθὸς, potius quam a v. αἴθω derivari dixerimus? in ea certe sum sententia. Eust. autem ab utro derivetur non dicit, ac tantum scribit, αἶθοψ οἶνος, quasi ὁ ἐπικεκαυμένος τὴν ὄψιν, quam compositionem habet et Αἰθίοψ, nomen ἐθνικὸν, ab eo tantum differens syllabarum numero. || Αἰθίοπι χρωτὶ in Anthol. (Meleag. 111.) Colore nigro. Et fem. Αἰθιόπισσα, ap. Eust. sed ἰδιωτικῶς dici solitum, ut ille admonet.

" Αἰθιοπεὺς, Αἰθιοπία, Αἰθιοπικὸς, Αἰθιοπὶς, deri- " vata sunt ex Αἰθίοψ. Quorum primum Αἰθιοπεὺς, " idem cum Αἰθίοψ significat, Æthiops. Il. A. (423.)

" μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. Ubi nota hoc Αἰθιοπῆας " Ionice dictum pro Αἰθιοπεῖς, ut βασιλῆας pro βασιλεῖς. Secundum, Αἰθιοπία, Æthiopia, Regio illa, " quam inhabitant populi, qui Αἰθίοπες nominantur, " ex eo quod sol vicinior faciem eorum urat. Subauditur autem cum hoc Αἰθιοπία substantivum " χώρα. Est enim fem. ab Αἰθιόπιος, a quo Αἰθιοπία " γυνὴ, ap. Eurip." [Αἰθιοπία χθὼν, Erechth. Fr. 14.] " Tertium, Αἰθιοπικὸς, Æthiopicus, possessivum, ut ὄρνιθες Αἰθιοπικοὶ, Aves Æthiopicæ, Aves " quas fert Æthiopum regio, ap. Athen. 9," [387. 201. Æthiopicæ oves, 201. Æthiopicum cuminum, 68. Æthiopicum semen, Frumenti genus, sesamo simile, 110.] " Idem 13, (566.) citat Bionis cujusdam Αἰθιοπικὰ, i. e. Libros de Rebus Æthiopicis " et Æthiopia scriptos. Hesychio autem Αἰθιοπικὸν " est ἀκακία. Quartum, Αἰθιοπὶς, idem cum fem. " Αἰθιοπία s. Αἰθιοπικὴ significans, i. e. Æthiopica, " veluti Αἰθιοπὶς χώρα, vel γυνή." [Αἰθιοπὶς γῆ, Eurip. Archel. Fr. 2, 4.] " Αἰθιοπὶς nominatur etiam " * φλυμώδης πόα, teste Hesychio, ut Diosc. quoque " 4, 105. Αἰθιοπὶς καὶ αὐτὴ παραπλησία φλόμῳ ἔχει " τὰ φύλλα, δασέα δὲ λίαν καὶ πυκνά. Et Plin. 27, 4. " Æthiopis folia habet phlomo similia, magna et " multa, et hirsuta a radice. Porro Æthiopiæ duæ " sunt, una circa solis ortum, altera circa occasum " in Mauritania, ut ap. Virg. annotat Serv."

[" Αἰθίοψ, Lobeck. Ajac. p. 272. Coray Theophr. 280. ad Herod. 541. Fischer. Ind. Palæph. (Schleusner. Lex. in N. T.) Αἰθίοπα σμήχεις, Jacobs. Anth. 9, 419. * Αἰθιόπειος, Jacobs. Anth. 9, 471. Αἰθιοπεὺς, Valck. Adoniaz. p. 414. Thom. M. Add. ad p. 144. Jacobs. Proleg. ad Anth. 55. (* Αἰθιοπίζω, Heliodor. 516. ut αἰγυπτιάζω,) Αἰθιοπικὸς, (Diod. S. p. 19. Rhod.) de Lapide Æthiopico Wessel. ad Herod. 190. ad Diod. S. 1, 102. Αἰθιοπὶς, Valck. Phœn. p. 792. Diatr. p. 30. Dorv. ad Char. 231. Jacobs. Anth. 9, 109. (' Herod. 3, 19. Diod. S. p. 24.' Scott. App. ad Thes. Spohn. Comm. de Extr. Od. Parte 174.) Αἰθιόπισσα, Thom. M. Add. ad p. 144. Bredow. Ep. Par. 166." Schæf. Mss.]

[* " Αἴθικες, ad Diod. S. 2, 425." Schæf. Mss.]

" Αἰθιοπαῖδα, vocat Bacchum Anacreo, alii τὸν " οἶνον, Vinum, alii Dianam, teste Hesychio."

" Αἴθυια, ἡ, et Ionice Αἰθυίη, Mergus, avis aquas " subiens, unde et εἰναλίη κορώνη ab Hom. nominatur, teste Hesych. Od. E. (352.) Αὐτὴ δ' ἂψ ἐς πόντον ἐδύσσετο κυμαίνοντα, Αἰθυίῃ εἰκυῖα, Mergo assimilata. De hac avi vide Aristot. H. A. 5, 60. " quam Virgil. ap. Aratum dicitur interpretatus esse " Fulicam, alio nomine dictam φήνην. Proverbialiter " etiam Αἰθυίης [ὑπὸ] πτερύγεσσιν ἔλυσαν πείσματα " νηὸς, dicitur de iis, qui bonis avibus aliquid inceptarunt; nam cum mergi aquas subeunt, tempestatis est signum exorituræ. || Αἰθυίας ἄνθος, Hesychio Herbæ quædam species. At Αἰθυίας Σκόπελος, " Nomen proprium loci ap. Paus. in Atticis. || Suidæ " αἴθυια est etiam ἡ ἴγδη, Mortarium, pro quo θυΐα " potius dicitur, s. θυεία."

[" Αἴθυια, Jacobs. Anth. 6, 404. 7, 129. 143. 297. 8, 258. 9, 297. T. H. ad Plutum p. (237.) 312. 313. Callim. 1, 483. Xylander ad Paus. 99. Kuhn.: Facius 1. p. 20. Muncker. ad Anton. Lib. 45. Verh.: Verh. p. 100. Timæus 273. Jacobs. Spec. 21. ad Lucian. 1, 363. ad Callim. 1, 148. Hom. H. 105. Valck. Callim. 267. 270. 272. Toup. Opusc. 1, 365. 2, 60." Schæf. Mss. Oppian. Ixeut. 2, 5. Schneider. ad Aristot. H. A. 3, 278. 4, 462. Aretæus 122. Lycophro 230. 359. " Mira de his Philostr. 838. Αἰθυίης μᾶλλον mari jactatus sum, Callim. Fr. 111. emend. Emend. et H. in Del. 12. (Αἰθυίης καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἠέπερ ἵπποις, sed diversa est h. l. ratio.) Hom. ap. Herod. V. H. 562." Valck. Mss. Glossæ: Αἴθυια· Hic Mergus, Fulica. Αἴθυιαι· Mergæ, Mergulæ.]

[* Αἰθυιόθρεπτος, ὁ, ἡ, Epith. piscatoris, qui perpetuo in mari versatur, et e mari victum quærit, ut mergi. Lycophro 236.]

[* Αἰθὴς, (ὁ, ἡ,) Suid. (Αἴθεσι· λαμπροῖς.) Tzetz. Chil. 10, 457. (Ἐνθαδ' ἔχων * αἴθητα καὶ αἰγανέην μετὰ χερσί.)" Wakef. Mss. De quo versu nobis expectanda est sententia Hamakeri.]

Αἰθάλη, ἡ, ab αἴθω, Fuligo, λιγνὺς, ap. Diosc. Galen. quoque ap. Hippocr. αἰθάλην exp. λιγνὺν, licet Etym. differre existimet hæc duo. Hesych. αἰθάλην esse ait σποδὸν, Cinerem: et τὸ ἐκ καμίνου μέλαν, Nigrum illud, quod e camino colligitur. Sed et Lucian. (1, 241.) aperte αἰθάλην pro Fuligine usurpat. Vertitur αἰθάλη etiam Favilla a Gaza, in Alex. Aphrod. Probl. 2.

[Αἰθάλη, i. q. ἄσβολος, Diosc. 1, 79. Biel. Thes. " Thom. M. 116. Phrynich. Ecl. 44." Schæf. Mss. " Achill. Tat. 148. Nomen Lemni, Etym. M. 33, 22." Wakef. Mss. " Αἰθάλης et κονιορτοῦ permutantur ap. Suid. v. Κονιορτόν." Valck. Mss. Boissonad. ad Pseudo-Herodian. Partitt. 28. Gloss. SS. Hesych. Nonn. Συναγ. Ἱστορ. 167. Ed. 1610. Ad Aretæum 344. Glossæ: Αἰθάλη· Fuligo, Favilla.]

Αἴθαλος, ὁ, Substantivum, idem significans quod αἰθάλη, ut ap. Athen. 14, (622.) Ὁ δὲ φαλλοφόρος ἰθὺ βαδίζων, καταπλησθεὶς αἰθάλῳ. Lycophro (55.) Παιδὸς καταβροχθέντος αἰθάλῳ δέμας, i. e. σποδιᾷ, inquit Schol.

Αἴθαλος, ὁ, ἡ, Adjectivum, Ustus, Tostus, Ardens, ap. Pind. [In Indice Heyniano v. αἴθαλος non legitur.] Αἰθάλῳ κηλῖδι ap. Eurip. Schol. exp. καυστικῇ: [Hec. 911. ubi hodie legitur, κατὰ δ' αἰθάλου Κηλῖδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι. Nicand. Th. 659.]

[Αἴθαλος. " Vulva δι' αἰθάλου καυθεῖσα, emend. Scalig. ap. Athen. 101." Valck. Mss. " Phrynich. Ecl. 44. Thom. M. 116. Steinbr. Mus. Tur. 1, 310. Wakef. Diatr. 31. ad Diod. S. 1, 340." Schæf. Mss.]

" Αἴθαλος, Hesychio αἴθαλος est ἡ τοῦ πυρὸς ἀποφορά: et ἡ ἐν τῷ ὀρόφῳ αἰθάλη, s. τὸ ἐκ καμίνου " μέλαν, Fuligo et nigrum illud, quod camino adhæret, alio nomine ἄσβολος et ἀσβόλη dictum. Quo " modo Hippocr. Γυναικ. 1. dicit, Αἴθαλον ἀπὸ τοῦ " ἴπνου τρίψασαν."

" Αἰθαλοκομπία, Fumi instar vana jactantia, ut " ψολοκομπία. Suid. αἰθαλοκομπίαις exp. καπνοῖς καὶ " ψευδολογίαις." [Schol. Aristoph. Eq. 693. ψολοκομπίαις· αἰθαλοκομπίαις, * μεγαλοδοξίαις, ψευδολογίαις, μεγαληγορίαις, καπνοῖς.]

[* " Αἰθαλία, Brunck. Apoll. R. 163." Schæf. Mss.]

" Αἰθαλίδαι, Harpocrationi δῆμος τῆς Λεοντίδος " φυλῆς. Apud Suid. hi φυλέται nominantur Αἰθαλεῖδαι. Ipsa tribus Αἰθαλιὰ dicitur; legimus enim " ap. Hesych. Αἰθαλιά· δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς." [" Αἰθαλίδαι, * Αἰθαλεῖς, Heringa Obs. 35." Schæf. Mss.]

" Αἰθαλίδες, Hesychio τὰ ἐν τῷ σίτῳ γινόμενα, Quæ " in frumento nascuntur, vel sic appellari ait τοὺς " ἐπὶ τῷ ὕδατι σταλαγμοὺς τοῦ ἐλαίου, Guttas olei innatantes aquæ. Porro τὰ ἐν τῷ σίτῳ γινόμενα ζῶα, " Animalcula illa, quæ in frumento nata ipsum corrodunt, indeque τρῶγες nominantur, forsan αἰθαλίδες dicuntur a colore τῇ αἰθάλῃ simili.

" Αἰθάλικες, reponunt quidam pro αἰθύλικες ap. " Galen. Lex. Hippocr. pro quo ap. Erotian. legitur " αἰθόλικες."

Αἰθαλόεις, (εσσα, εν,) Fuliginosus, ab αἰθάλη, ut Vulcanus αἰθαλόεις θεὸς dicitur ap. Suid., Deus fuliginosus, Fuligine oblitus. A Luc. (1, 215.) eodem sensu dicitur, Κατηθαλωμένος τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῆς ἀσβόλου. || Αἰθαλόεις μύδρος, ap. Nicand. (Al. 50.) Ferrum candens, quod tamen et μύδρος per se significat. Αἰθαλόεις κεραυνὸς, ap. Hesiod. [Th. 72. 504. 707. 854. Lucian. 1, 99.] Ardens fulmen, vel Coruscum: αἰθαλόεν μέγαρον, Od. X. (239.) Domus resplendens igni: αἰθαλόεσσα κόνις ab Hom. Il. Σ. (23.) et Od. Ω. (315.) vocatur cinis, ubi Eust. ait αἰθαλόεσσαν κόνιν quasi ξηρὰν κόνιν dici, Siccum pulverem, qualis fit e combustis corporibus. Aridum pulverem, aut Aridam pulverem, non male dixerimus, opinor, ut poëta quidam Aridam pulverem appellat cinerem: Qui nunc jacet arida pulvis. Potest etiam αἰθαλόεσσα κόνις simpliciter accipi pro Pulvere qui ex adustione est, h. e. Pulvere, in quem res usta redigitur. Ceterum constat ab αἴθω derivari αἰθαλόεις, sed ita tamen, ut non proxima sit ab eo verbo deductio, i. non immediate, ut ita dicam, derivetur ab ipso verbo; sed meo quidem judicio,

cum Fuliginosum significat, ab αἰθάλη aut αἴθαλος substantivo formetur: cum Ardentem aut Splendidum, ab αἴθαλος adjectivo. Αἰθάλη autem et αἴθαλος ab αἴθω immediate derivari notum est.

[Αἰθαλόεις. Maittair. Misc. Gr. aliquot Scriptt. Carm. 178. Nicand. Th. 174. 420. 566. 716. 773. " Jacobs. Anth. 8, 72. Brunck. Aristoph. 2, 89. Heyn. Hom. 4, 272. 7, 430. Charito 81. 748. Wakef. Phil. 1205. Huschk. Anal. 34. 274. Harles. Ind. Theocr. Brunck. ad Æsch. Pr. 1000. (Blomf. Gloss. ad Æsch. Pr. 1028.) Valck. Phœn. p. 190. Schrader. Præf. ad Emend. p. vi. Dorv. ad Char. 309. ad Lucian. 1, 324. Brunck. Trach. 308." Schæf. Mss.]

Αἰθαλώδης, ὁ, ἡ, Fuliginosus, Fumeus, Obscurus, ex atrore videlicet, καπνώδης, σκοτώδης, Hesych. Aristot. de Mundo, Τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψολόεντες λέγονται. [" Schol. Theocr. 11, 24." Valck. Mss. Stob. Ecl. Phys. 2, 676. Heer. " Wakef. " Diatr. 32." Schæf. Mss. " Strabo 378." Wakef. Mss.]

Αἰθαλέος, (έα, έον,) Cineritius, τεφρώδης, inquit Schol. Nicandri Ther. (750.) Αἰθαλέη δ' ἐπὶ τυτθὸν ἐρεύγεται αὐχένα κόρση. Sed per Cineritium intellige Cineris habentem colorem, Nigrum. [Epigr. adesp. 678. Αἰθαλέος et αἰθαλόεις, Jacobs. ad Anth. Pal. 228. Blomfieldius Gloss. ad Æsch. Pr. 620. de terminationibus in αλεος pauca notavit, sed perperam scripsit αἰθάλεος, ἀζάλεος, δειμάλεος, * νηφάλεος, (quod est vocabulum nihili, pro quo ubique reponendum est νηφάλιος, ut νηφαλιότης pro * νηφαλεότης, quamvis a Schneidero in Lex. utraque forma probata sit,) οἰδάλεος, * ῥιμφάλεος, ἀργάλεος, κερδάλεος, ταρβάλεος, φρικάλεος, κονισάλεος, pro ——έος. Adde ἀγαλέος. Vide Ἀγαλέος.]

[* " Αἰθαλής, ὁ, ἡ, i. q. αἰθαλόεις," Schneider. Lex. Sed nobis erit vox nihili, donec exemplum allatum fuerit.]

[* " Αἰθαλίτης, ὁ, Fumosus, Fuliginosus, Rob. ab αἰθαλή, Fuligo." Hederic. Lex. " Etym. M. 33, 24." Wakef. Mss.]

Αἰθαλίων, ωνος, ὁ, Ardens, aut Ardorem s. Æstum sectans, Ardore gaudens. Τέττιγες αἰθαλίωνες dicuntur a Theocr. 7, (139.) Cicadæ æstu solis gaudentes; nam quo vehementior est solis calor, eo magis canunt: Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον. Dicuntur autem ab αἴθεσθαι. Habet porro formam deminutivi hoc nomen, quam quidam exprimere volentes, interpretati sunt, Ardenticulæ.

¶ Αἰθαλόω, f. ώσω, p. ωκα, Uro, Comburo, ap. Eurip. et Lycophr. Item, Nigrefacio, Nigrum reddo. Proprie Fuliginosum facio, In cinerem et favillam redigo, ab αἰθάλη. Apud Diosc. αἰθαλόω, ut Bud. ait, est Uro ad fuliginem colligendam. Apud Eund. αἰθαλῶ λιγνὺν, Hermolaus exp. Colligo fuliginem, Marcellus Facio fuliginem. [Diosc. 1, 79. 96. 2, 81. Eurip. El. 1140. Lycophro 141. 970. 1340. 1417. Simmias Securi 3.]

[* " Αἰθάλωσις, (ἡ,) Fuligo. Max. Tyr. 41, 4." Wakef. Mss.]

Αἰθαλωτὸς, (ἡ, ὸν,) Ustus, Combustus, ap. Lycophr. (338.) formatum ab ᾐθάλωται tertia præteriti ab αἰθαλόομαι. [Ad Charit. 710.]

Ἀπαιθαλόω, et Καταιθαλόω. Apud Basil. Ἀπαιθαλόω, Comburo: Τὸ λυχνιαῖον πῦρ διὰ τῆς θρυαλλίδος τὴν παρακειμένην τροφὴν ἐπισπασάμενον, τάχεως διὰ τῆς μεταβολῆς ἀπηθάλωσε. A Gaza ἀπηθαλωμένος alicubi vertitur Torrefactus, [Theophr. C. P. 4, 14.] Alterum compositum est Καταιθαλόω, idem significans. Apud Lucian. autem, (1, 215.) dicitur Vulcanus κατηθαλωμένος τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῆς ἀσβόλου, pro Ustulatam faciem habens fuligine, vel Nigrefactam, ut ab Hesiodo dicitur αἰθαλόεις θεὸς, Fuliginosus deus. Hesych. καταιθαλωμένα exponit κατεσποδημένα. Hoc tamen participium κατεσποδημένα significare puto In cinerem redacta. Sic autem ap. eum repono pro κατεσπονδημένα.

[" Ἀπαιθαλόω. Theophyl. Epist. 9. et 72." Wakef. Mss. " Jacobs. Anth. 1, 1. 50. 7, 32." Schæf. Mss.]

[" Καταιθαλόω. Ad Lucian. 1, 351. Wakef. S. C. 2, 93." Schæf. Mss. Lycophro 1376. Aristoph. Av. 1242. Eur. Suppl. 60. 640. Ion. 215. Artemid. 2, 10. Greg. Naz. Stelit. 2. p. 104. Mich. Psell. 285. in Meursii Opp. T. 8. Æsch. Fragm. p. 25. Butler.]

¶ Αἰστὴρ, ῆρος, ὁ, Incensor, Qui incendit. Oppian. H. 5. Δαλὸν ἐϋδμήτων μεγάρων αἰστῆρα φέροντες, Titionem ferentes ædium incensorem. [Locus est v. 120. ubi Schneider. edidit ῥαιστῆρα e Pal. 1. Par. a. et Mosq. Αἰστῆρα exhibent Ald. Juntinæ.]

Αἰθάλω, i. q. αἰθαλόω, in VV. LL.

¶ Αἰθύσσω, Splendeo, Calefacio, ut inquit Suid., qui et κινῶ significare ait, item ἐκτείνω. Quod autem ad signif. attinet, qua pro κινῶ ponitur, existimo tali metaphora eam accipere, quali μαρμαρυγαὶ ποδῶν ap. Hom. declarant τὰς συντόνους κινήσεις. Sed enumerabo signiff. hujus verbi, earumque exempla, eo quo sunt ap. Suid. ordine. Αἰθύσσω, Moveo, ab eo exponitur in hoc versu, Αὐτόθεν ἐξ εὐνῆς ὀλίγον ῥάκος αἰθύξασα. Sic ap. Athen. 2. (p. 39.) Bacchylides αἰθύσσει φρένας videtur dixisse pro Excitat mentem. Hesych. explicat etiam Concutio: item in signif. neutra Prorumpo. Suid. exp. Splendens, in hoc versu, qui est Anthol. L. 4. (Antip. Sid. 73.) Αἰθύσσων λιπαρῆς ἄνθος ὕπερθε κόμης. Idem ait significare etiam Calefacere, Extendere, subjungens tamen locum, in quo non simplex αἰθύσσειν habetur, sed ab eo compositum παραιθύσσειν. Rursum Hesych. ait significare et ῥιπίζειν, quod, ut opinor, accipit pro Ventilare, aut Insufflando excitare. Nam et Suid. ait αἴθυγμα dici de Igne. Etym. denique tradit αἰθύσσειν et ἀναιθύσσειν significare Jacere, Navigare, Ferri, deducitque ab αἴθυια, quod est Marinæ cornicis nomen, ut ipse ait, interim tacens de scriptura, quæ dissimilis est. Apud Eund. alio loco αἰθύσσειν exp. ἀνασείειν, ἀνακαίειν, Concutere, Incendere. Ceterum quin ab αἴθω deducatur hoc verbum, ejusque sit παράγωγον, ut loqui solent Græci Grammatici, minime dubito, ideoque hic locum ei dedi. Possit tamen non immediate ab eo deduci, sed ab αἴθυια, quod ab αἴθω factum constat, non habita diphthongi ratione, et accipiendo ut ap. Lycophr. (359.) cum αἴθυιαν Minervam appellat τὴν φωσφόρον.

[" Αἰθύσσω, Musgr. Bacch. 519. Ruhnk. Ep. Cr. 33. 153. Pierson. Veris. 125. ad Diod. S. 1, 166. Dawes. 495. Wakef. Alc. 1084. Jacobs. Anth. 8, 258. 9, 297. T. H. ad Plutum p. 312. 313. Callim. 1, 483." Schæf. Mss. Orph. Argon. 899. Oppian. C. 4, 159. Manetho 2, 4. " Arat. D. 302. Nonn. Dionys. 1, 236. 4, 2." Wakef. Mss.]

Αἴθυγμα, τὸ, Suid. ait de Igne dici. Etym. exp. κίνησις, sed ap. eum mendose legitur αἴθυσμα, Motus. Suid. Explicat etiam ὅρμημα, et subjungit hunc locum: Ὁ δὲ βασιλείαν ὠνειροπόλει, καὶ αἴθυγμα ἀμηγέπη καὶ φαντασίαν τινὰ ἀπετέλει μοναρχίας. Ut a κινύσσω fit κίνυγμα, sic αἴθυγμα ab αἰθύσσω, inquit Eust. Hesych. αἰθύσσει exp. ῥιπίζει, eodemque modo αἴθυγμα explicatur ῥίπισμα, et Latine Suscitabulum, vel Fomes et incentivum, metaphorice pro Incitamento s. Incitabulo, ut loquitur Gell., et citatur hic Polybii locus, Ἐγκαταλείπουσί τινα καὶ λίαν ἰσχυρὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας αἰθύγματα. [Vide Lex. Polyb. Jambl. V. P. 100. " Jambl. M. S. 234. vide Excerpta in Emend." Valck. Mss. Plutarch. 10, 27. " Wakef. Alc. 1084. Jacobs. Anth. 11, 325. Toup. Add. in Theocr. 404. b." Schæf. Mss. " Scintilla, Jambl. Protr. 37. Anecd. Gr. 2, 212." Wakef. Mss.] " Αἴθρυλα, Hesych. affert pro σκίασμα, κίνημα, Umbra, Motus; sed suspectum est."

[* Αἰθυκτὴρ, ῆρος, ὁ, Violentus, Impetuosus. " Toup. Opusc. 1, 14. Jacobs. Anth. 7, 74. 12, 426." Schæf. Mss. Oppian. C. 2, 332. (ubi Schneider. " αἰθυντῆρας Par. A. κτ. a sec. manu supra scriptum habet Venetus:") H. 1, 368.]

Ἀναιθύσσω et Παραιθύσσω. Suid., uti modo dixi, postquam tradidit αἰθύσσω significare Calefacio, item Extendo, subjungit h. l., in quo παραιθύσσων legitur, non αἰθύσσων, ex Epigr. (Agath. 85.) Οὐδ' ὑπὸ μαρμαρυγαῖς *θαλερώπιδος ἠριγενείης Ἄκρα παραιθύσσεις θαλπομένων πτερύγων. At vero ap. Pindarum παραιθύσσειν pro κινεῖν, ponitur Movere, Commovere s. excita-

re, ut cum dicit (Ol. 10, 88.) θόρυβον Παραιθυξε μέγαν, Tumultum magnum excitavit. Quod autem attinet ad Ἀναιθύσσειν, Etym. vult, itidem ut simplex αἰθύσσειν, significare ῥίπτειν, πλεῖν, φέρεσθαι, Jacere, Navigare, Ferri, s. Cum impetu agi.

[" Ἀναιθύσσω, Pierson. Veris. 125. ad Diod. S. 1, 166. Jacobs. Anth. 8, 67. Brunck. Soph. 3, 497." Schæf. Mss. Toup. Emend. 3, 368. Eurip. Tro. 343. In Schneideri Lex. perperam citatur Pind. Ol. 10, 88. qui locus ad Παραιθύσσω pertinet.]

[* Ἀπαιθύσσω, Ventilo, Concutio facem, sc. ignis excitandi causa. " Diod. S. 2, 53. de palmis: Τὰ δὲ ἐφ' ἓν μέρος ἔχοντα κεκλιμένας τὰς ἐπὶ τῆς κορυφῆς κόμας, σχηματισμὸν ἀποτελεῖ λαμπάδος ἀπαιθυσσομένης, Formam ostentant facis, quam ventus percellit, ita ut flammam ejus in alteram partem compulset." Brunck. Mss.]

[* Διαιθύσσω, Ruo, Irruo. " Pind. (Ol. 7, 175.) Nonn. Dionys. 3, 130." Wakef. Mss.]

[* " Ἐπαιθύσσω, Nonn. Dionys. 2, 322. 12, 281. 14, 349. Oppian. C. 4, 176." Wakef. Mss.]

[* Καταιθύσσω, Cum splendore emitto. Pind. Pyth. 4, 147. 5, 14. v. Not. V. L.]

" Καταῖθυξ ὄμβρος, Hesychio ὁ * καταιθύσσων."

[Παραιθύσσω, Pind. Pyth. 1, 169. " Toup. Opusc. 1, 188. (Emend. 1, 284.) Jacobs. Anth. 11, 114. Huschk. Anal. 33." Schæf. Mss. Apoll. R. 2, 1255.]

[* Συναιθύσσω, Nonn. Dionys. 10, 183. λιγυρῷ δὲ συναιθύσσοντες ἀήτῃ, Ἄσθματι κουφίζοντο.]

[* " Αἰθύω, Gesner. Ind. Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 33. ad Diod. S. 1, 166." Schæf. Mss. Adde not. ad Orph. Argon. 904.]

Αἰθὴρ, έρος, ὁ, et aliquando ἡ, Æther. Item Aër. Aristot. de Mundo 1., ait cœli et siderum substantiam appellari Ætherem, non ab αἴθεσθαι, Ab ardendo s. Flagrando, sed διὰ τὸ ἀεὶ θεῖν, Ex eo quod semper currat, ubi melius legetur αἰεὶ, quam ἀεί: nam αι syllaba prior adverbii αἰεὶ servatur in αἰθήρ. Tribuitur autem Anaxagoræ prius illud etymum ab αἴθεσθαι, quod Aristot. improbat. Apuleius quoque hunc Aristot. locum velut interpretans, aut saltem exponens, ait, Ætheris appellatione cœlum ipsum stellæque omnisque siderea compago intelligitur, non, ut quidam putant, quod igneus sit et incensus, sed quod cursibus rapidis semper rotetur. Cic. de N. D. 2, Hunc aërem rursus amplectitur immensus æther, qui constat ex altissimis ignibus. Ab Eodem αἰθὴρ alicubi redditur Æther, ut cum hunc Eurip. versum, Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα, interpretatur, Vides sublime fusum immoderatum æthera. Alicubi etiam Aër, ut cum hoc Arati hemistichium,—ἀπ' αἰθέρος ὠσφρήσαντο, vertit, Naribus humiferum duxere ex aëre succum. Apud Hom. αἰθὴρ exponitur aliquando ab Eust. Altissimus aër, et Luce resplendens aër, s. Splendor, qui est circum aërem, ut Il. Θ. (558.) οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ. Interdum autem Aër: ut Od. O. (293.) Λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος. Nonnunquam etiam αἰθρία, Aër serenus, et sudus, ac minime nubilus, ut Il. P. (371.) Εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι. Usurpatur autem et in feminino genere, ut Il. Π. (365.) Αἰθέρος ἐκ δίης. Capitur etiam αἰθὴρ a poëtis Græcis, ut et Æther a Latinis, pro Cœlo, Deorum domicilio, ut Apoll. R. 1, (248.) ἐς αἰθέρα χεῖρας ἄειρον, Ad cœlum manus tendebant, vel tollebant, ut αἰθέρα δῦναι, Cœlum subire, ap. Soph. Idem periphrastice dicit οὐρανίαν αἰθέρα pro οὐρανὸν, Cœlum, Tyr. (866.) ubi observandum αἰθέρα feminino genere enuntiatum itidem ut ab Hom. Sic et Pind. protulit, ἐρήμας δι' αἰθέρος, Ol. 1, [10. Fr. inc. 116. n. Nem. 8, 71.]

[" Αἰθὴρ, Wakef. Ion. 809. Alc. 604. Luzac. Exerc. 98. Jacobs. Anth. 6, 216. Heyn. Hom. 6, 132. 7, 199. 347. Αἰθὴρ, ἡ, H. in Cer. 70. ad Anton. Lib. p. 48. ad Mœrin 2. b. Musgr. Alc. 594. Wakef. Ion. 1466. El. 991. sed v. Wakef. Alc. 601. Jacobs. Anth. 9, 248. Heyn. Hom. 7, 199. Valck. ad Phœn. p. 184. Gierig. ad Ovid. 1. p. 5. a. Voss. Myth. Br. 1. p. 182. Valck. Diatr. 46. ad Charit. 266. Valck. Callim. 83. Αἰθὴρ, ῆρος, Musgr. ad Eurip. p. 522. b. sed vide Charit. 745. Πρὸς αἰθέρα λέγειν, Brunck. El. 424. Musgr. Iph. T. 43. In- A flammatio, Musgr. Suppl. 784. ad Troad. 1078." Schæf. Mss. " Oppian. C. 2, 414." Wakef. Mss. Gerhard. Lectt. Apoll. 216. Orph. Hymn. 5=4. Lex. Xenoph. Elmsl. ad Med. p. 27?. Fischer. Ind. ad Æschinem. Blomf. Gloss. ad Æsch. Pr. 1128. " Αἰθὴρ et Æther de aëre, Davis. ad Cic. de N. D. 103—4. Ex æthere et terra omnia nata, Eurip. ap. Sext. Empir. 685. Eurip. ap. Plut. 2, 539.: ap. Cornut. 184.: ap. Athen. 23. Ἀνέπεσε, φάρυγγος αἰθέρ' ἐξανιεὶς βαρύν. An Tætrum odorem?" Valck. Mss. Plato 1. p. 251. Biel. Thes. Beckii Acta Semin. Reg. et Societ. Philog. Lips. 1, 100.]

" Αἰθὴρ, Hesychio est non solum ὁ ὑπὲρ τὰ νέφη " τόπος, ἀὴρ, afferenti etiam αἰθέρος τύμβος pro οὐρανὸς, sed Idem αἰθέρα dici scribit etiam ἐμπυρισμὸν, " Inflammationem, ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι, atque ita usur- " passe Eur. Troad." [Vide Albert.]

" Αἰθέρα, poëtice interdum pro ἐς αἰθέρα, ut Il. " Σ. (207.) Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκη- " ται: O. (686.) φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν. Sic Eurip. B " Cycl. (410.) Ἀνέπεσε, φάρυγγος αἰθέρ' ἐξανιεὶς βα- " ρύν. Virg.: It clamor cœlo."

" Αἰθέρι, poëtæ adverbialiter interdum usurpant " pro ἐν αἰθέρι, ut αἰθέρα pro εἰς αἰθέρα."

" Αἰθερίνη, in piscium catalogo legitur ap. Aristot. " H. A. 6, 17. ubi Gaza reponit ἀθερίνη, de quo su- " pra. Quidam Codd. ibi habent αἰθερίνη."

[* " Αἰθερίτης, (ὁ,) Tzetz. Chil. 2. p. 150." Boissonad. Mss.]

Αἰθεροβατέω, f. ήσω, p. ηκα, Per ætherem incedo. Luc. Philopatride, Οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες ταῦτα ἠκηκόατε. Ex αἰθὴρ et βατέω, quod in compositione usurpatur pro βαίνω, quo modo ex ἀὴρ compositum est ἀεροβατέω. [Vide Ἀεροβατέω. " Philo J." Wakef. Mss. " Abresch. Lect. Aristæn. 216. ad Herod. 590." Schæf. Mss.]

Αἰθερεμβατέω, i. q. αἰθεροβατέω, Anthol. L. 4. [Epigr. adesp. 546. " Jacobs. Anth. 12, 173. Museum Veron. p. lxvii." Schæf. Mss.]

[* Αἰθεροβόσκας, ὁ, Qui æthere vescitur. Diog. C L. 6, 76. i. q. ἀερίοικος. Αἰθεριβόσκας, quæ est quorundam lectio, analogiæ Gr. linguæ adversatur. " Valck. Phœn. p. 43." Schæf. Mss.]

Αἰθεροδρόμος, ὁ, ἡ, Per ætherem currens, Anthol. [Stat. Athl. 52.] et Aristoph. [Av. 1393. " Epitheton Pauli Apostoli, ap. Constant. Porphyrog. in Vita Basilii Imp. c. 59." Ducang. Gloss.]

[* " Αἰθεροπτηνοδρόμος ἵππος, Psell. in Cantic. Cant. ad c. 1. v. 9." Boissonad. Mss.]

[* Αἰθεροδρομέω, (Per ætherem curro.) Niceph. Greg. ad Synes. 393." Kall. Mss.]

[* " Αἰθεροδρομία, Transcursus per aëra, Aristoph. Av. 1393." Passow. Symb. ad Schneideri Lex., in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 100.) et in libro, cui titulus, Uber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbucher, p. 19. similia traduntur. Sed in Aristoph. loco est αἰθεροδρόμος, non αἰθεροδρομία.]

Αἰθεροειδὴς, ὁ, ἡ, Ætheris formam habens, Ætheris speciem referens. " Αἰθερώδης, Æthereus, Ad æthe- D " rem re aliqua accedens. Αἰθερῶδες πνεῦμα τὴν οὐ- " σίαν, Spiritus, qui substantia sua sit æthereus, h. e. " Tenuis et purus, ut τὰ αἰθέρια, Galen." [Plut. 7, 694. Jo. Lydus de Mens. 19. Philo J. 5, 66. " Αἰθερώδης, Plato ap. Stob. Ecl. 1, 53, 1. Heracl. Pont. Alleg. Hom. 43. p. 148. Schow. Diog. L. 7, 152. Tzetz. ad Lycophr. 17. p. 298. Muller. Galen. ap. Scott. App. 307." Passow. in libro, cui titulus, Uber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbucher, 117. vide et 20.]

Αἰθεριώδης, ὁ, ἡ, Ætheris naturam habens, Ætherem referens, Aliquam cum æthere affinitatem habens, ut ap. Galen. ad Glauc. 2. Αἰθεριῶδες πνεῦμα τὴν οὐσίαν, pro Spiritu tenuissimo. ‖ Αἰθεριώδης pro αἰθέριος, ap. Just. Mart. Ἀλλ' ἐν τῷ αἰθεριώδει πέμπτῳ στοιχείῳ εἶναι αὐτὸν ἀπεφήνατο. [In priore loco lege αἰθερῶδες, ut ap. Nostrum ipsum legitur in Αἰθερώδης, et in posteriore loco αἰθερώδει. Nam αἰθεριώδης, quamvis etiam a Schneidero recepta, est vox nihili.]

[* Αἰθερολαμπὴς, ὁ, ἡ, Per aërem splendens. Manetho 4, 29.]

[* "Αἰθερολόγος, (ὁ, ἡ,) Ætheris contemplator. Diog. L. 81." Wakef. Mss.]

[* "Αἰθερολογέω, Ætherem contemplor. Diog. L. 82." Wakef. Mss. Pythag. Ep. ad Anaxim. "Valck. ad Herod. 269." Schæf. Mss.]

[* "Αἰθερόνεια, Epith. Minervæ. Cornut. 20." Corai. Mss.]

[* Αἰθερόνομος, ὁ, ἡ, Qui in aëre, vel in altis locis pascitur. Hesych. Αἰθερονόμων· τῶν ἐν ὕψει τὴν νομὴν ἐχόντων.]

[* Αἰθερονωμῶν, Gubernans ætherem, ap. Maneth. 4, 25. Vide Dorv. ad Char. 655=744.]

[* Αἰθερόπλαγκτος, ὁ, ἡ, Qui in aëre vagatur, ut avis, vel in cœlo, ut stella. Manetho 4, 182. ap. Dorv. ad Char. 654=742.. "Lobeck. Ajac. p. 351." Schæf. Mss. Orph. Hymn. 5.]

[* "Αἰθεροπόρος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 6. et 118. d." Boissonad. Mss.]

Αἰθέριος, ὁ, ἡ, [item, ία, ιον,] Ætherius, vel potius Æthereus, Ad ætherem pertinens. Apud Aristot. αἰθέριος gen. fem. pro αἰθερία, in libro de Mundo, Μετὰ δὲ τὴν αἰθέριον καὶ θείαν φύσιν. Idem ibid. docet αἰθέριον Jovem appellari ἐπιθετικῶς, quod epithetum in Philopatr. Lucianus ponit, νὴ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, Per Jovem æthereum. Sic a Martiali dicitur Æthereus pater, ab Ovidio Æthereus vindex. [Schol. Apoll. R. 2, 1258. Boissonad. ad Pseudo-Herod. Partitt. 212. Barth. Advers. 1533. "Ad Anton. Lib. p. 48. Luzac. Exerc. 100. 113. Musgr. Rhes. 530. Jacobs. Anth. 9, 58. 225. Heyn. Hom. 7, 776. Μάντις αἰθέριος, Epigr. adesp. 407. Αἰθερία φωνὴ, T. H. ad Plutum p. 427." Schæf. Mss.]

"Αἰθερίως, Pure et munde instar τῶν αἰθερίων, quæ "terrenis sunt puriora. In Lex. meo veteri itidem "exponitur, καθαρῶς." [Cf. Etym. M. 33. Jambl. de Myst. p. 18. In Schneideri Lex. non legitur.]

[* Ἐναιθέριος, ὁ, ἡ, Æthereus. "J. Poll. 1, 23. Marc. Anton. 12, 24. p. 357." Scott. App. ad Thes.]

"Προσαιθερίζουσα πόμπιμον φλόγα, Hesych. affert "pro ποιοῦσα τὴν φλόγα ἄνω πέμπεσθαι πρὸς τὸν αἰθέρα, e Tragico quopiam." [" Lego ob versum, * προσαιθρίζουσα πόμπιμον φλόγα." Toup. Emend. 4, 291. et sic Schneider. Lex.]

[* Ἀπαιθερόω, Synes. Insomn. 139. "Reiz. Belg. Gr. 631. Schneider. Præf. Anab. xviii." Schæf. Mss.]

[* Ἐξαιθερόω, In ætherem muto. Plut. 9, 648.]

[* "Συνεξαιθερόω, Una purus fio, (imo, Una purum reddo.) Synes. 141." Wakef. Mss. Jo. Lydus de Mens. 47. Ὅτι τὰ τῶν νεκρῶν σώματα ἔκαιον οἱ παλαιοὶ, συνεξαιθεροῦντες αὐτὰ τῇ ψυχῇ.]

Αἴθρα, ας, ἡ, vel Ionice Αἴθρη, ης, ἡ, Aëris serenitas, Aër serenus et sudus. Hoc sensu αἴθρη opponitur τῇ ἠέρι ap. Hom. Il. P. (646.) ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, Ποίησον δ' αἴθρην. Fit autem αἴθρη a gen. αἰθέρος, eodem modo quo γάστρη a γαστέρος, et πάτρη a πατέρος, ut tradit Eust. Æthra autem a Lat. poëtis generaliter appellatur Aër, s. Æther. Etym. ait αἴθραν dici lingua communi, αἴθρην autem Attica.

[" Αἴθρα, αἴθρη, idem valet de nomine proprio, v. Tzetz. ad Lyc. p. 655. ad Anton. Lib. 211. Verh. 301. ad Mœrin 184. Koen. ad Greg. 180(=391.) ad Charit. 288. 338. 745. Musgr. Hel. 1512. Simmias Alis, Ptolem. Regis Ep. 1. Archias 8. Lucillius 65. ad Diod. S. 1, 663. Jacobs. Anth. 11, 237. Heyn. Hom. 7, 35. i. q. αἰθὴρ, Jacobs. Anth. Pal. 517. (910.) conf. cum αἰθὴρ, Kuster. Aristoph. 193. a. Jacobs. Anth. 11, 237." Schæf. Mss. "Oppian. H. 3, 635." Wakef. Mss. "Pseudo-Did. ad Il. P. 646. Schol. ad Lycophr. 700." Scott. App. ad Thes. Schol. Apoll. R. 4, 765. "Αἴθραν—καθαρὸν καὶ αἴθριον τὸν ἀέρα interpretabatur Phalantus. Pausan. 822. 823." Valck. Mss.]

"Αἴθρα, Nomen proprium filiæ Pitthei, matris "Thesei." "Αἴθρη, Hesychio non solum αἰθρία, "αὐγὴ, εὐδία, ἀὴρ καθαρὸς, sed etiam Nomen pro- "prium filiæ Pitthei." [Tzetz. ad Lyc. 655.]

[* Αἰθροβάτης, ὁ, Qui in aëre ambulatur. Manetho 4, 278. Porphyrii Pyth. 29. Jambl. 136. Olear. ad Suid. 191. Reinesii Obs. in Suid. 2. "Charito 224. 266. 666. 668. Fabric. Bibl. Gr. 1. p. 11. Harl."

A Schæf. Mss.]

[* Αἰθροβολέω, Splendorem jacio. Manetho 4, 224. "Wakef. S. C. 4, 34." Schæf. Mss. Dorv. ad Char. 224.]

[* Αἰθροδόνητος, ὁ, ἡ, In splendore agitatus. Manetho 4, 298. "Dorv. ad Char. 224." Schæf. Mss.]

[* Αἰθροπλανής, ὁ, ἡ, In æthere vagans. Manetho 4, 586.]

[* Αἰθροπολεύω, et * Αἰθροπολέω, In æthere versor, i. q. αἰθεροβατέω et αἰθερεμβατέω. Manetho 2, 383. Maxim. de Elect. 357. 497. 598.]

[* Αἰθρότοκος, ὁ, ἡ, In æthere procreans. Manetho 4, 339. "Charito 746." Schæf. Mss.]

[* "Αἰθροφόρητος, (ὁ, ἡ,) Jacobs. Anth. 11, 69." Schæf. Mss.]

[* Αἰθρωπὸς, (ὁ, ἡ,) Dorv. ad Char. 224=335." Schæf. Mss.]

[* Αἰθρήεις δόμος, i. q. αἴθριος. Pherenicus ap. Schol. Pind. Ol. 3, 28. p. 250. "Serenus, forsan et Egelidus. Oppian. (C. 4, 73.) Ἐς νότον, αἰθρήεντος

B ἐγειρομένου Βορέαο." Maltb. Lex. Gr. Pros. Cf. Æsch. Agam. 343.]

Αἶθρος, ὁ, Pruina, Frigus matutinum, Hesych. Eust. Od. Ξ. (318.) Αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον. At Etym. αἶθρον exp. τὸ ὀρεινὸν ψύχος, Montanum frigus, nisi leg. τὸ ὀρθρινόν. Suidas autem αἶθρον explicat τὸ καῦμα, Vehementem calorem, Ardorem. [" Heyn. Hom. 7, 35." Schæf. Mss.] Αἰθρὸς, Flans a serena parte cœli, Ventus videlicet. Αἰθρῷ· τῷ ἐκ τῆς αἰθρίας πνέοντι. Hesych. [Refer ad Hom. l. c.]

Αἰθρινὸς, Matutinus. Αἰθρινόν· πρωϊνόν. Hesych.

Αἴθριος, ὁ, ἡ, Frigidus, Soph. Antig. (356.) καὶ δυσαύλων Ἴδρις πάγων αἰθρίων * Δύσομβρα φεύγειν βέλη. Necesse est autem ab αἶθρος deducatur hanc signif. habens; de αἴθριος autem ab αἴθρη paulo post dicetur.

Αἰθρέω, ῶ, Tempestate conturbo, s. Procella. Αἰθρεῖ· χειμάζει, Hesych. et Suid. Sed ap. hunc est αἴθρει, non αἰθρεῖ.

C Αἰθρηγενὴς, ὁ, ἡ, vel Αἰθρηγενέτης, ὁ, i. e. αἶθρον ποιῶν, Frigus et pruinam, vel Serenitatem inducens. Il. O. (171.) T. (358.) ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο. Od. E. (296.) Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων. Utramque expositionem referunt Etym. et Eust. at Hesych. habet duntaxat, Αἰθρηγενεῖς· εὐδίαν ποιοῦντες, Serenitatem facientes, quæ etiam magis recepta est explicatio. Unde αἰθρηγενέτην composito nomine quidam interpretati sunt Serenificum, item Sudificum; ac profecto si ab αἶθρος deduceretur, αἰθρογενέτης et αἰθρογενὴς scribendum erat. Adeo ut mutationem esse literæ, sequendo hanc etymologiam, dicere necesse sit. Gellius autem ait 2, 22. Qui ab æstiva et solstitiali orientis meta venit, Latine Aquilo, Boreas Græce dicitur, eumque propterea quidam dicunt ab Hom. αἰθρηγενέτην appellatum. [" Gierig. ad Ovid. 1. p. 26. Heyn. Hom. 7, 35. 36. 683. 807. Schæf. Mss. Schol. Apoll. R. 4, 765. "Schol. Arat." Wakef. Mss.]

D Αἴθριος, ὁ, ἡ, ab αἴθρη, non ab αἶθρος, Serenus, Sudus, ut ap. Diosc. αἴθριον κατάστημα, Serena cœli constitutio, Serena tempestas. Aristot. in fine libri de Mundo inter Jovis cognomina ponit αἴθριος, sed id non explicans. A Theocr. opponuntur Jupiter pluens et Jupiter αἴθριος: 4, (43.) Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει. Quem versum non inscite vertit nescio quis, Philelphus, si bene memini, Nunc pluit, et claro nunc Jupiter æthere fulget. Erit igitur hic αἴθριος ab effectu dictus Jupiter, ut sit αἴθριος Serenificus. || Αἴθριος ἠχὼ ap. Nonn. periphrastice pro Tonitru, quasi dicas, Æthereus sonitus, ut αἴθριος sumatur pro αἰθέριος.

Αἴθριος, Subdialis, Qui est sub dio, Qui est sub aëre, vel sub Jove frigido, ut Horat. loquitur, ut ap. Lucian. (2, 409.) τὸ αἴθριον τῆς αὐλῆς, Subdialis pars atrii.

Αἴθρια στίφη, Suidæ sunt τὰ ἐξ Ὑπερβορείων κομιζόμενα, tanquam ἀεὶ ἐν ὑπαίθρῳ τιθέμενα, Quod "semper sub dio ponantur. Itidem Hesych. cum e "Cratini Iliadibus attulisset hunc senarium, Ὑπερ- "βορέους αἴθρια τιμῶντας στίφη, subjungit, Τὰ γὰρ

" Ὑπερβορέων ἱερὰ, κατά τινα πάτριον ἁγιστείαν, οὐχ " ὑπὸ στέγην, ἀλλ' ὑπ' αἴθριον διαφυλάττεται."

[Αἴθριος et αἰθέριος conf., vide Jacobs. ad Anth. Pal. 472.; αἴθριος et αἰθέρος conf., ibid. Biel. Thes. Πάγος αἴθριος, i. q. κρύσταλλος, Soph. Stobæi S. 62. p. 399.: Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. "Toup. Emend. 1, 153. Wessel. ad Herod. 294. Musgr. Heracl. 857. Jacobs. Anth. 8, 352." Schæf. Mss. Diod. S. p. 27. Rhod. Lucian. 1, 179. Αἰθριώτατος, Joseph. 1, 773. 2, 107. Glossæ: Αἴθριος· Apricus, Serenus, Clarus. Αἴθριον· Sudum.]

" Αἴθριον, VV. LL. interpr. Atrium, afferentia ex " Josepho, Αἴθριον διαμετρησάμενος, sed viderint." [Joseph. A. J. 3, 6, 2. 3, 10, 3. 19, 1, 3. Callixenus ap. Athen. 206.]

" Δίαιθρος, Purus, Perspicuus, Serenus. Hesych. " δίαιθρον exp. διαφανὲς, καθαρὸν, δίϋγρον, sub- " jungens ei et δίαιτρον, exponens etiam ipsum " διαφανὲς, * δίοπτρον." " Δέτρον, Hesych. exp. " διάπυρον, διαφανὲς, Ignitum, Pellucidum." ["Hinc * Διαιθρεῖν, Perspicere. Eunap. in Chrys. 146. Ἅπαντα διήθρει καὶ συνελάμβανεν." Toup. Emend. 3, 483. Istud διήθρει est a v. διαθρέω, non a v. διαιθρέω. Δίαιθρος autem pro Serenus extat in Plut. 3, 86. Τὸ δὲ πάντων μέγιστον, ἐξ ἀνεφέλου καὶ διαίθρου τοῦ περιέχοντος ἤχησε φωνὴ σάλπιγγος. " Schneider. Præf. Anab. xvii." Schæf. Mss. Vide et Galen. Lex. Hippocr. v. Δίεδρος p. 456. Franz. et Schneider. Lex. v. Δίνδρος.]

[* Διαιθρόω, s. potius * Διαιθρέω, Serenum reddo. " Schneider. Præf. Anab. xvii." Schæf. Mss. Heraclid. Alleg. 34. Τετρωμένην δ' Ὅμηρος ὑπεστήσατο τὴν Ἥραν (Il. E. 392.) τοῦτο ἀκριβῶς παραστῆσαι βουλόμενος, ὅτι τὸν θολερὸν ἀέρα, καὶ πρὸ τῆς ἑκάστου διανοίας * ἐπαχλύοντα, πρῶτος Ἡρακλῆς, θείῳ χρησάμενος λόγῳ, διήρθρωσε, τὴν ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων ἀμαθίαν πολλαῖς νουθεσίαις κατατρώσας, ubi Schneider. Lex. legit διήθρωσε. Sed a v. δίαιθρος, secundum Gr. linguæ analogiam, formandum esset διαιθρέω, atque adeo leg. esset διήθρησε. " Hæc corrupta sunt, forte sic constituenda. Διήρθρωσε a διαρθροῦν esset, Articulis distinguere, Articulatim componere, quod alienum est ab h. l. Suspicetur quis ab auctore scriptum esse * διώρθρωσε, quod esset ab [illegible], Diluculum, Dies: hinc διορθροῦν, Diem sp[illegible]s. Illustrare. Sic esset διώρθρωσεν Ἡρακλῆς τὸν ἀέρα θολερὸν καὶ ἐπαχλύοντα πρὸ τῆς ἑκάστου διανοίας, etsi hæc ultima vix sana sunt: Per aërem turbidum et uniuscujusque menti tenebras obvolventem, lucidum diem sparsit Hercules. Opinabantur enim Stoici, fabula Junonis ab Hercule vulneratæ, allegorice adumbrata esse Herculis, antiquissimorum temporum philosophi, studia et molimina, quibus mentis humanæ tenebras discutere conabatur." Schow. " Gesner. vertit, Et singulorum mentes sua caligine offuscantem. Si transitive ἐπαχλύειν dictum esset, efferendum fuisset, καὶ τὴν ἑκάστου διάνοιαν ἐπαχλύοντα. Forte absolute dictum, ἀέρα ἐπαχλύοντα, Nebulis obductum, Obscurum, πρὸ τῆς ἑ. δ. Quod sequitur, διήρθρωσε, scr. esse διώρθρωσε, ipse jam monuisti." Heyn. Ep. ad Schow. xxiii. Sed διορθρόω, ut διαιθρόω, est verbum nihili. Totum Heraclidis locum sine ejus nomine affert Schol. Ven. Il. l. c. ubi legitur, * ὑπαχλύοντα—διήρθρωκε. Illud forsan rectius est, quam vulgatum ἐπαχλ. quod pro verbo absolute dicto recte accepit Heyn. neque aliter usurparunt Arat. Diosem. 174. Apoll. R. 4, 1480. Quint. Smyrn. 14, 462. Ἐπαχλύειν πρὸ τῆς ἑ. δ. an dici possit, præpositione ἐπὶ vacante, viderint alii. Ὑπαχλύοντα Subobscurum sonaret.]

" Διαιθρία, ἡ, Serenitas, VV. LL. Idem et αἰθρία."

[* " Δυσαίθριος ὄρφνη, Eur. Heracl. 860.]

[* Ἐξαίθρης, Nomen viri proprium, ap. Polyæn. 243. 244. qui, notante Coraio 380., * Πομαξαίθρης a Plutarcho dicitur, ab Appiano autem * Μαξαίθρης.]

Ἐναίθριος, et Ὑπαίθριος, pro eodem, ut ἐναίθριοι τόποι ap. Theophr. C. P. 5, (20.) Subdialia loca.

[Ὑπαίθριος, Lex. Xenoph. Darnald. Conject. Var. 412. Blomf. Gloss. ad Æsch. Prom. 113. Agam. 326. Athen. 238. " Phrynich. Ecl. 106. Thom. M. 867. Charito 538. 632. Musgr. El. 142. Jacobs. Anth. 8, 352. Diod. S. 2, 390. ad Dionys. H. 2, 1251. Toup. Opusc. 1, 580. Wagner. Alciphr. 2, 228." Schæf. Mss.]

" Ὕπαιθρος, i. q. ὑπαίθριος, unde ἐν ὑπαίθροις τόποις, " Luc. In locis quæ sunt sub dio, In locis subdialibus: " ap. Diosc. Item ἐν ὑπαίθρῳ, Sub dio. Xenopho (Mem. " 2, 1, 6.) Εἶναι πλείστας πράξεις τοῖς ἀνθρώποις ἐν ὑπαί- " θρῳ. Plur. autem ὕπαιθρα Polybium pro castris di- " xisse putat Budæus." [Lex. Xenoph. Biel. Thes. Phryn. Ecl. 106. Thom. M. 867. Lex. Polyb. " Βίος ὕπαιθρος, Vita actuosa, Politica, non Umbratilis. Πράξεις ὕπαιθροι, Bellicæ. Πόλεμος ὕπαιθρος, Bellum, quod cum externo hoste geritur. Προάγειν εἰς τὴν ὕπαιθρον, In bellum proficisci. Ὕπαιθρα, vel τὰ ὕπαιθρα, Bellum ipsum, et Quæcunque ad bellum pertinent. Τὰ ὕπαιθρα, Loca immunita, Campi, Agri. Hæc ex Is. Casaub. Comment. in Polyb. 1. Per translationem, Plut. V. Ag. et Cleom. 1459. HSt. Τὸ δὲ ἄγαν πανταχοῦ μὲν ἐπισφαλὲς, ἐν δὲ ταῖς πολιτικαῖς φιλοτιμίαις ὀλέθριον· ἐκφέρει γὰρ εἰς μανίαν καὶ παραφροσύνην ὕπαιθρον." Seager. Mss. " Toup. Opusc. 1, 581. ad Diod. S. 1, 701.: Diod. S. 1, 703. 731. ad 2, 26.: Diod. S. 2, 90. 101. 114. 385. 399. 418. 424. 492. 533. Dionys. H. 1, 506. 529. 578. 2, 1030. 1032. 1251. Εἰς τὴν ὕ. Dionys. H. 3, 1654. 1751. 1774.: εἰς τὸν ὕ. 3, 1670. Ἐν ὑπαίθρῳ, Paus. 1, 420." Schæf. Mss. Ind. in Epictet. Ind. in Aretæum. Glossæ: Ὕπαιθρος· Subdivus. Schol. Apoll. R. 4, 765.]

[* Ὑπαίθριον, et * ὕπαιθρον. Glossæ:—Ὑπαίθριον· Subdiale, Subdival. Ὕπαιθρον· Area, Subdivum, Subdival, Impluvium, Area. Pseudo-Herodiani Partitt. 140. * Ὑποψήφιος, ὁ φανερός· ὕπαιθρον, τὸ ἄστεγον, καὶ εὔδιον. " Forte: ὑποψήφιος· ὑπαίθριος, ὁ φανερὸς κ. τ. λ." Boissonad.]

Αἰθρία, ἡ, Aër sudus et serenus, Serenitas. Sudum etiam dicitur Latine, absolute, ut et Virg. Serena dixit, et in prosa Sereno, subaudito substantivo Tempore, usurpatur, pro αἰθρίας οὔσης, vel αἰθρίας, sub. οὔσης. Aristot. de Mundo, Ἔστιν ἡ αἰθρία οὐδὲν ἄλλο πλὴν ἀὴρ ἀνέφελος καὶ ἀνόμιχλος, ἀντίπαλος οὖσα τῇ ὀμίχλῃ, i. e. Αἰθρία nihil est aliud quam aër nubibus et nebulis vacuus, cui opponitur ὀμίχλη. Luc. Nigrino, Ἔχαιρον δ' αὖ ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινὸς ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρόσθεν ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων. Alciphro (1, 1.) Τῷ καθαρῷ τῆς αἰθρίας. Aristoph. Nub. (371.) Καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτόν. Si, inquit, ita esset, pro suo arbitrio pluere posse Jovem, quoties libitum esset, sine nubium adminiculo, oporteret illum pluere tunc, cum est αἰθρία. Xenopho Hist. (7, 1, 2[illegible]) αἰθρίας ἀστραπὰς vocat Tonitrua tempestate serena, ut Sueton. loquitur.

Αἰθρία, Nocturnum serenum, ut quidam ap. Herod. 2. exposuerunt, Θερμότερον γὰρ δή ἐστι τὸ ὕδωρ τῆς τε αἰθρίης καὶ τῆς δρόσου, Nam calidior est aqua nocturni sereni tempore et roris. Xenopho (K. A. 4, 4, 9.) Οἱ δὲ τὰς οἰκίας ἐμπρήσαντες, δίκην ἔδοσαν ὑπὸ τῆς αἰθρίας, κακῶς σκηνοῦντες. Apud Herod. ἐν τῇ αἰθρίῃ exp. etiam Sub dio, ut sit i. q. ἐν ὑπαίθρῳ. Aristoph. Pl. (1129.) Ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν.

[Αἰθρία, Lex. Xenoph. Lucian. 1, 180. Αἰτρία, in Scythæ barbaro sermone, Aristoph. Thesm. 1001. Passow. in libro, cui titulus, Uber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, p. 17. " Toup. Opusc. 1, 100. ad Herod. 528. Phrynich. Ecl. 210. Thom. M. 867. Charito 633. ad Diod. S. 1, 663. T. H. ad Plutum p. 428." Schæf. Mss. " Ταῖς αἰθρίαις, Sudo cœlo, Strabo 812." Wakef. Mss. " Dio 37, 25. Οἱ κεραυνοὶ ἐν αἰθρίᾳ πολλοὶ ἔπεσον. Horat. Carm. 1, 34, 7. Per purum cœlum. Theophr. C. P. 5, 20." Schneider. Lex. Toup. Emend. 1, 152. Glossæ: Αἰθρία· Serenitas, Serenum.]

[* Αἰθριώδης, ὁ, ἡ, Æthereus. Heracl. Alleg. Hom. 118.]

Αἰθριοκοιτέω, f. ήσω, Sub dio cubo. Theocr. 8, (78.) Ἀδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν, Jucundum est æstate ap. aquæ rivum sub dio cubare. [Antyllus Stobæi Serm. 243. (550.) Eustath. 725, 46.]

[* Αἰθριοποιῶ· Sereno, Gl.]

" Ἀλεξαίθριον, Hesych. e Soph. Amphiarao affert " pro θερμὸν σκέπασμα, Tectum calidum, nimirum " ad arcendum frigus nocturnum." [Erfurdt. Soph. Antig. p. 281. " Brunck. Soph. 3, 495." Schæf. Mss.]

Μιξαίθριον, vel, ut alii, Μιξαιθρία, Serenitas pluviis hyemalibus permixta. In VV. LL. exponitur ex Hippocr. et Theophr., Temporis conditio permixta e serenitatis hyemisque natura: item ex Hippocr., Hyems, in qua interdum pluviæ, interdum serenitas apparet. [Foës. Œcon. Hippocr.]

[* Φιλαίθριος, (ὁ, ἡ,) Nazianz. Carm. 22." Kall. Mss.]

" Αἰθριάω, Nocturno sereno expono, s. Sub dio " per noctem expono. Hippocr. sub finem lib. 3. de " Morbis, in descriptione medicamenti cujusdam, " Καὶ ἀδιάντου δραχμίδα ὕστερον ἐμβαλὼν, αἰθριήσας " δίδου. Paulo post dicit, Πάντα δὲ τῷ πυρέσσοντι " αἰθριασμένα δίδου, quod particip. est potius ab " αἰθριάω." [In Foës. Œcon. Hippocr. non legitur. Vide Hippocr. 166=497.]

[* Αἰθριόω· Sereno. Glossæ. F. l. αἰθριάω.]

Αἰθριάζω, f. άσω, Sereno, Serenum reddo, Illustro. Aristot. Probl. (26, 8.) αἰθριάζειν τὸν ἀέρα et ἐπινεφῆ ποιεῖν opponit: Ὅταν μὲν οὖν κρατῇ ὁ ἥλιος, αἰθριάζει τὸν ἀέρα· ὅταν δὲ κρατῆται, ἐπινεφῆ ποιεῖ. || Apud Greg. Naz. εἰς τὴν Καινὴν Κυριακὴν absolute αἰθριάζω, pro In sereno cœlo versor, Νῦν μάρτυρες αἰθριάζουσι, καὶ πομπεύουσι κ.τ.λ. [Toup. Emend. 1, 149. " Thom. M. 867. Jacobs. Anth. 11, 184. Schneider. Præf. Anab. xvii." Schæf. Mss. " Euseb. H. E. 5, 1." Wakef. Mss.]

Ἀπαιθριάζω. Aristoph. (Av. 1501.) τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ; Ἀπαιθριάζει τὰς νεφελὰς, ἢ ξυννεφεῖ; Jupiter serenat nubes, i. e. Serenitatem inducit, pulsis nubibus. [Toup. Emend. 1, 397. Hippocr. de Morb. 3. p. 497. Gataker. ad M. Anton. 2, 4. p. 32. " Kuster. Aristoph. 196. a. Schneider. Præf. Anab. xvii. Toup. Opusc. 1, 261." Schæf. Mss. " Eustath." Wakef. Mss.]

Διαιθριάζω absolute ponitur ap. Xenoph. pro Disserenare, Καὶ γὰρ ἐδόκει διαιθριάζειν. Exponitur etiam Sub dio agere. ["Διαιθριάζω, Sub dio ago. K. A. 4, 4, 6. ubi all. Codd. legunt * συναιθριάζειν. Male Steph. explicat Dissereno." Lex. Xenoph. " Schneider. Præf. Anab. xvi." Schæf. Mss.]

Ἐξαιθριάζω, Sereno cœlo expono. Exponitur etiam In sereno habeo, Sub dio teneo. Item Ad solem expono, Insolo. Et pass. Ἐξαιθριασθὲν e Diosc. 3, 53. Refrigeratum sub dio. [Not. ad Galen. Lex. Hippocr. 470. Franz.: Geopon. 4, 15, 13. Joseph. 2, 257. 299. " Athen. 124. Heringa Obs. (168.) 170." Valck. Mss.]

Συνεξαιθριασθεὶς, Sub dio una positus, Diosc. 3, 163.

" Αἴθριππος, Suidæ ὁ ταχὺς, Celer, Velox, Pernix." [Zonar. Αἴθριππος· ταχύς. (" L. ταχύς. Sic Suid. et Cod. K." Tittm.) Αἴθριππος· ὁ ταχύς. Etym. G. * Αἴθριππος· ὁ ταχὺς, παρὰ τὸ ἵπτασθαι ἐν τῷ αἰθέρι.]

AIMA, τος, τὸ, Sanguis, Cruor. Γαῖα ῥέουσα αἵματι, ap. Hom. Il. Θ. (65.) et O. (715.) et Υ. (494.) Item, αἷμα ῥέον ἐξ ὠτειλῆς, Il. Δ. (140.) Il. (Δ. 149.) E. (870.) αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς: A. (303.) Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί. In quo versu notandum et κελαινὸν epithetum. Il. Φ. (167.) αἷμα κελαινεφές. Il. P. (360.) αἷμα πορφύρεον. Apud Athen. 13. ἀνθρώπειον αἷμα, Humanus sanguis, αἷμ' ἀνθρώπου, Il. P. (572.) αἵματι φωτῶν, Il. Σ. (538.) αἵματος ἀνδρομέοιο, Il. X. (Od. X. 19.) Apud medicos αἵματος ἀναγωγὴ, et αἵματος ἀναφορὰ, vide Ἀναγωγὴ et Ἀναφορά. Item αἵματος πτύσις, Sanguinis excreatio, unde compositum αἱμοπτυϊκὸς, quod vide infra suo loco, in ordine compositorum ex αἷμα.

Αἷμα, Cædes, Homicidium, unde ap. Demosth. (548.) ἐφ' αἵματι φεύγειν, Ob cædem exulare. Sic utitur et Soph. item Eurip. Or. || Hesych. ait Sophoclem in Electra αἷμα vocasse τὴν μάχαιραν, Ensem, quod et Suidas annotat; sed Etymol. αἱμάτη habet, an tamen ex eodem loco, incertum est.

Αἷμα, Consanguinitas, quam vocem Latinam a Sanguine itidem factam esse manifestum est. Aristot. Pol. 2. Ὁ μὲν γὰρ υἱὸν αὐτοῦ, ὁ δ' ἀδελφὸν αὐτοῦ προσαγορεύει, ἢ κατ' ἄλλην τινὰ συγγένειαν, ἢ πρὸς αἵματος, ἢ κατ' οἰκειότητα καὶ κηδείαν. Apud Soph. quoque οἱ πρὸς αἵματος, Consanguinei. Quam signif. retinent composita ὅμαιμος et ὁμαίμων, σύναιμος et συναίμων.

Αἷμα, Genus, Semen. Il. Z. (211.) Υ. (241.) Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι, ubi per γενεὰν pater consideratur, in αἷμα autem mater, ut Hesych. tradit. Sed tamen et pater filium vocat Sanguinem suum, ut Od. Π. (300.) Εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέροιο, Si revera meus es, et e meo sanguine. Sic ap. Virg. dicit pater filio Sanguis meus. Et Italæ matres hodieque puerulis blandientes dicunt, 'Sangue mio.'

Composita ex αἷμα partim genitivum, aut potius genitivi terminationem αἵματος fere integram servant, licet magna e parte in dativum resolvantur, cum exponuntur, partim αἱμο tantum retinent, amissa per syncopen una syllaba. Sunt et quæ syllabam ατ retineant, sed ο abjiciant, ob sequentem vocalem: ut αἱματωπὸς, αἱματεκχυσία. Sic vicissim ex αἱμο etiam abjicitur interdum ο, ut cum pro αἱματωπὸς dicitur αἱμωπός. Cujus generis esse videtur et αἱμωδιῶ. In nonnullis vero non αἱματ, sed αἱμα tantum mansit, sequente consonante, ut in αἱμακουρίαι, et in αἱμαλώψ, quod pro αἱμαώψ dictum esse videtur. Ex iis autem, quæ α priv., aut præpos. aut adverbium præfixum habent, quædam itidem syllabam ατ retinent, quædam per syncopen duas illas literas abjiciunt, ut ἀναίματος, pro quo et ἄναιμος, φιλαίματος, pro quo et φίλαιμος, sed raro, δίαιμος, ἔναιμος, ἔξαιμος, ὕφαιμος. Sic etiam ὅμαιμος et σύναιμος. Inveniuntur præterea ex his quædam in ων terminata, ut ὁμαίμων et συναίμων.

Primum igitur dabo locum iis, quæ genitivum fere integrum servant, vel potius ejus terminationem: in quibus animadvertendum est quod dixi, bonam videlicet partem ita exponi ac si cum dativo composita forent; nam αἱματοπότης quidem recte dissolvetur in αἵματος πότης, itidem αἱματωπὸς in αἵματος ὦπα ἔχων: at αἱματόῤῥυτος dissolvi potius deberet in αἵματι ῥυτὸς, sic αἱματόφυρτος, in αἵματι φυρτὸς, si quis constructionem usitatam respiciat; neque enim dicitur φύρειν αἵματος, sed αἵματι, unde et πεφυρμένος αἵματι. Sic etiam αἵματι ῥέων, non αἵματος. Eadem est ratio in αἱματοσταγής. Idem et de iis dicendum, quæ αἱμο pro αἱματο habent in principio; nam αἱματοβόρος recte resolvetur in αἵματος βόρος: at αἱμομικτὴς nequaquam in αἵματος μίκτης, sed in αἵματι μίκτης. Sic αἱμοφόρυκτος in αἵματι φορυκτὸς, ut αἱμόφυρτος in αἵματι φυρτός. Sunt etiam quædam vocabula, quorum principio præfixum αἱμο non per syncopen pro αἱματο positum videri possit, sed pro αἷμα, ut in αἱμοπτυϊκὸς, pro αἷμα πτύων: sic αἱμοῤῥαγέω.

[" Αἷμα, Charito 613. Wakef. Herc. 1164. Abresch. Æsch. 2, 131. Jacobs. Anth. 6, 433. Heyn. Hom. 7, 552. Musgr. ad Phœn. p. 209. a. Act. Traj. 1, 223. Cædes, Valck. Phœn. p. 88. Cædes, Cæsa corpora, Cædis instrumentum, v. g. Gladius, Brunck. Phœn. 1512. cf. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 31. Brunck. El. 1394. et Or. 191. ad Charit. 374. ubi omnino de h. v. quæritur. Cædes, Markl. Suppl. 148. Herc. 1204. Boissonad. in Philostr. 441. Gladius, Brunck. Soph. 3, 493. Αἷμα πράττειν, Thom. M. 733. Musgr. Or. 1139. Αἷμα κατεργάζεσθαί τινος, Cædem perficere alicujus, Valck. Phœn. p. 381. Αἵματα, Cædes, Musgr. ad Eurip. p. 230. a. Αἷμα φεύγειν, ἐφ' αἵματι φεύγειν, Valck. Hippol. p. 167. Αἷμα τιθέναι, Jacobs. Exerc. 1. p. 153. Musgr. Bacch. 835. Ὀφθαλμὸς ἐν αἵματι, Dorv. ad Char. 223. Οἱ πρὸς αἵματος, Valck. Oratt. 353. Αἷμα κόχλου, ad Charit. 385. a. Αἷμα σταφυλῆς, Valck. Diatr. 266. Wakef. S. C. 2, 112. Αἵματος εἶναί τινι, Valck. ad Moschum p. 345. Αἵματος εἶναι, Herodes 28. Wakef. S. C. 4, 112. Αἷμα ἔχειν, Markl. Iph. p. 370. Αἷμα ἴσχειν, Boissonad. in Philostr. 506. Αἷμα μη-

τροκτόνον, Eurip. Or. 823. 1665. cf. Porson. ad 909. Αἷμα κτείνειν, Brunck. Soph. 3, 402. Ἑτοιμὸς τὸ αἷμα, Philostr. 122. Boiss. Genus, Nati, Posteri, Marcellus 4. Wakef. S. C. 4, 113. 5, 111. Heyn. Hom. 5, 233. Boissonad. in Philostr. 649. * Ἀργόθεν αἷμα, Damaget. 3ᵃ. Plural. Wakef. Ion. 704. Irmisch. Herodian. 4, 232. Porson. Phœn. 20. 1517. Diod. S. 2, 542. (' Eurip. in Beckii Indice: Euseb. V. Const. 1. c. 7. 57.' Boissonad. Mss.) Αἷμα conf. cum ἅμμα, Fähse ad Platon. 308.: cum εἷμα, Porson. Phœn. 1076.: cum ἧμα, ἅρμα, Wakef. S. C. 1, 28.: cum ἅμα, ad Dionys. H. 3, 1620." Schæf. Mss. Αἷμα, Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 443.: αἵματι ἱδροῦν, κλαίειν, 1, 267. Αἷμα, Abresch. Æsch. 481.: αἷμα σφαγῆς, 391.: αἷμα ἄνιπτον, 396.: αἵματος λῖπος, 393.: αἷμα μελανθὲν, 37. Αἷμα, HSt. Lex. Medic., 547. Αἷμα δρᾷν, Cuper. Obs. 3, 19. Αἷμα, Animus virilis, Æschin. in Ctesiph. 548. Αἷμα, Ind. in Aretæum, Gloss. SS. Hes. 8. Greg. Cor. 583. Beckmann. Antig. Car. 164. Schneider. ad Aristot. H. A. Tom. 3. p. 14. Tom. 4. p. 324. Schleusner. Lex. in N. T. Biel. Thes. Plural., Porson. Advers. 159. Blomf. ad Æsch. Agam. 1264.: vide et v. 1487. Glossæ: Αἱμάτων· Sanguinum. Αἷμα et ἄλμα conf., Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 361.: αἷμα et ἅμμα conf., ad Anthol. Pal. 348.: αἷμα et λῆμα conf., ibid. 329.: αἷμα et νᾶμα conf., alicubi notavit Corai. Glossæ: Αἷμα· Hic Sanguis. Αἷμα, λύθρος, Cruor. Αἷμα νεκροῦ· Tabum. Αἷμα πεπηγός· Cruor. Αἵματι συνζευγνύει· Conjungit. Αἵματι συνεζευγμένος· Conjunctus. " Αἷμα, de usu multiplici Suicer. Thes. Sanguineus color quis optimus? Casaub. ad Athen. 60. Coma ista οὐδ' αἷμ' ἔχει, ap. Athen. 236. Αἱμάτων * εὐθνησίμων ἀποῤῥυέντων, emend. Æsch. Agam. 1302. Sic 2 Macc. 14, 45. et alibi. Plato de LL. 872. Ἡ τῶν ξυγγενῶν αἱμάτων τιμωρὸς δίκη, Cædis consanguineorum. Abram. ad Cic. Or. 3. p. 187. Αἷμα, Genus, ἐξ ἑνὸς αἵματος, Elsner. 1, 447. Schrader. in Mus. p. 436. Rover. ad v. 30. Wetstein. in N. T. 1, 838. Theocr. 24, 72. * Callim. H. in Del. 280. Moschus 2, 41. vide Casaub. et Inscr. Herodis 1, 28. Liberi, Suus sanguis, Davis. ad Cic. de Fin. p. 35. Αἷμα σταφυλῆς, Vinum, Eust. Il. B. p. 234, 24. Αἷμα, νέκταρ λύχνου, Oleum, Callim. Fr. 201." Valck. Mss.]

[* Αἱματόβαπτος, ὁ, ἡ, Sanguine tinctus. " Const. Man. Chron. p. 65. (p. 123. Meurs.)", Boissonad. Mss.]

[* Αἱματοειδὴς, ὁ, ἡ, Sanguini assimilis, Sanguinis speciem exhibens, i. q. αἱματώδης, de quo vocabulo mox agetur. " Diod. S. 2, 168. 191. 230." Schæf. Mss. Vide et Eund. ad Greg. Cor. 512. Passow. in libro, cui titulus, Uber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, p. 118.]

[* " Αἱματόθρεπτος, (ὁ, ἡ, Sanguine Innutritus.) Const. Manass. de Amor. Arist. et Callitheæ 3, 52. (p. 351.)" Boissonad. Mss.]

[* Αἱματολοιχὸς ἔρως, Sanguinem lambens, Æsch. Agam. 1454. Blomfieldius perperam edidit αἱματόλοιχος. Sic κνισσολοιχὸς, non κνισσόλοιχος.]

[* " Αἱματόμικτος, (ὁ, ἡ, Sanguine mixtus.) Psell. in Cantic. Cant. ad c. 2. v. 3. (p. 288. in Meursii Opp. T. 8.)" Boissonad. Mss.]

[* Αἱματοποίησις, ἡ, Sanguificatio. " Theophil. de Urin. 76. Guid." Schæf. Mss. Auctor incertus ap. Zonar. Lex. 1543. Ἐν ᾗ δηλαδὴ τρίτῃ πέψει ἐστὶν ἡ αἱματοποίησις, ἡ αὐτὴν τὴν σάρκα γεννῶσα.]

" Αἱματοποιητικὸς, (ἡ, όν,) Sanguificandi vim ha-" bens, ut medici loquuntur, h. e. Sanguinem gignens " s. generans in venis. Et ἡ αἱματοποιητικὴ δύναμις " dicitur Ipsa facultas sanguifica. Galen. Comm. 1. " in Prorrhet. 1. Ἀῤῥωστία δὲ τῆς καθεκτικῆς δυνάμεως " τοῦ ἥπατος, ὡς τὰ πολλὰ δὲ σὺν αὐτῇ καὶ τῆς αἱματο-" ποιητικῆς τὸ σύμπτωμα τοῦτο γίνεται, de eo morbo " loquens, quem Hippocr. vocat κοιλίης περίπλυσιν " ἐξέρυθρον."

Αἱματοπότης, ὁ, Sanguinipota, Draconis epithetum in oraculo ap. Aristoph. Γαμφηλῇσι δράκοντα κοάλεμον, αἱματοπότην, ubi propter metrum in penultima syllaba ο in ω mutatum est, [Eq. 198. 208. Suid. Phav. Schol. ad Lycophr. 796. Const. Manass. Chron. p. 489. in Meursii Opp. T. 7.]

[* Αἱματοπώτιδες ἄρκτοι, Manetho 4, 616.]

Αἱματοποτέω, f. ήσω, p. ηκα, Sanguinem poto, ex αἱματοπότης factum, ut οἰνοποτέω ex οἰνοπότης. [Schol. Aristoph. Eq. 198. unde sua sumsit Suid.]

[* Αἱματοποσία, ἡ, Sanguinis potatio. Porphyr. ap. Stob. Ecl. Phys. 1, 52, 49. p. 1024. Heer. ubi quidam Codd. αἱμαποσία perperam exhibent pro forma contracta * αἱμοποσία. Vide Passow. Symb. ad Schneideri Lex. 100. (in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. T. 1.:) ejusdem librum Teutonice scriptum de Defectt. Lex. 76.: et nos supra 116. n. 2.]

[* Αἱματόπους. " Hæmatopodes, aves, quæ pedibus rubent. Plin. 10, 47. ubi alii leg. * Himantopodes, h. e. Pedes habentes in modum lori contortos." Forcellin. Totius Latin. Lex. " Hæmatopus, Avis cum cruribus sanguineis, s. ad instar sanguinis rubris." Gesner. Thes. L. L.]

[* " Αἱματοῤῥοέω, v. dubium, Schol. Biseti Aristoph. Lys. 204." Schneider. Lex. Sed, cum verbum hoc in forma contracta αἱμοῤῥοέω satis probum sit, cur non plene dici possit αἱματοῤῥοέω?]

[* Αἱματοῤῥόφος, ὁ, ἡ, Sanguinem sorbens. " Brunck. Soph. 3, 493. Callim. 1, 516. Abresch. Æsch. 2, 50." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 51. (p. 432. in Meursii Opp. T. 7.)" Boissonad. Mss.]

Αἱματόῤῥυτος, ὁ, ἡ, Sanguinifluus, ad verbum, Sanguine fluens, Sanguine manans. Αἱματοῤῥύτοις ῥανίσι, [Iph. T. 644.] Guttis sanguinifluis, Sanguinolentis, [Eurip. Iph. A. 1515.] pro quo alibi dicit αἱμακταῖς ῥανίσι. Fit ex αἵματος, et ῥυτὸς, quod in compositione duntaxat usurpatur, ut ap. Latinos Fluus: a ῥύω, pro ῥέω.

Αἱματοσταγὴς, ὁ, ἡ, Sanguine fluens, Sanguine stillans, s. manans, i. q. αἱματόῤῥυτος. Sed αἱματοσταγὴς rectius de homine dicetur, quam αἱματόῤῥυτος, ut Æsch. Pers. (imo Sept. c. Th. 842.) αἱματοσταγεῖς νεκροὺς appellat Sanguine manantes, pro quo corrupte legitur in Ald. Ed. αἱματοστυγεῖς. Fit ex αἵματο et σταγῶ ab ἔσταγον videlicet formando, aut σταγεὶς participio post. aor. passivi. [" Brunck. ad Æsch. Pers. 813. Abresch. Æsch. 2, 50." Schæf. Mss. Vide Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 1280. Eum. 366.]

[* " Αἱματοστάλακτος ὄμβρος, (ὁ, ἡ.) Nicet. Eugen. 1, 35. (Τῶν οὐθάτων γὰρ ἡ * βρεφοτρόφος ῥύσις Εἰς αἱματοστάλακτον ὄμβρον ἐτράπη.)" Boissonad. Mss. In sanguineas guttas.]

Αἱματοσφαγὴς, ὁ, ἡ, Sanguinolente jugulatus, Sanguinolentam cædem habens, Æsch. ex αἵματο et σφάζω, formando videlicet ab ἔσφαγον, aut a σφαγεὶς, eodem modo quo dixi in Αἱματοσταγής. [" Brunck. ad Pers. 813." Schæf. Mss.]

[* " Αἱματουργὸς, (ὁ, ἡ,) Porphyr. ap. Euseb. P. E. 114." Wakef. Mss.]

Αἱματοφλεβοιστάσιες, αἱ, exponitur a Galeno e Diosc., Suppressiones supertumescentis sanguinis. Alii autem eo nomine intelligunt Plenas sanguine et tumescentes venas. Ita Gorr. Sed ap. Gal. prior illa expositio tribuitur voci αἱματοφλοιβοιστάσιες, posterior autem voci αἱματοφλεβοιστάσιες. Componitur autem αἱματοφλεβοιστάσιες ex αἷμα, et φλεβὸς, genitivo nominis φλὲψ, et στάσις. [Vide Foës. Œcon. Hippocr.]

[* Αἱματηφόρος, ὁ, ἡ, Sanguinem ferens. Blomf. Gloss. ad Æsch. Sept. c. Th. 415. Vide Ἀγγελιοφόρος.]

Αἱματόφυρτος, ὁ, ἡ, Sanguine permixtus, Sanguinolentus, ut αἱματόφυρτα βέλη, Sanguinolenta tela, Anthol. (Meleag. 50.) Fit ex αἵματο et φυρτὸς, quod formatur a πέφυρται tertia præteriti a φύρομαι. Pro eodem dicitur αἱμόφυρτος a Lycophr., ut infra videbitur. [" Jacobs. Anth. 6, 67." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 72." Boissonad. Mss. p. 397. et 465. in Meursii Opp. T. 7.]

Αἱματοχαρὴς, ὁ, ἡ, Sanguine gaudens, Sanguinis avidus, Sanguinarius. Apud Suid., λύκοι αἱματοχαρεῖς. Vide Αἱμοχαρής. Sic αἱματωποὶ dicuntur ab Eurip. Erinnyes. [Suid. v. Αἱμωπούς. " Abresch. Æsch. 2, 50." Schæf. Mss. Const. Manass. Chron.

504. in Meursii Opp. T. 7.]

[* Αἱματοχάρμης, pro αἱματοχαρὴς, legitur in Anastasii Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 742. Vide Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

[* "Αἱματόχαρτος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 55." Boissonad. Mss.: p. 105. Meurs.]

[* "Αἱματοχυσία, (ἡ,) Sanguinis effusio. Tatian. Or. ad Græcos 85. (Τρέφοντες αὐτὴν αἱματοχυσίαις ἀθεωτάταις.)" Wakef. Mss.]

[Αἱματωπὸς, ὁ, ἡ, Sanguineum aspectum habens, Cruentus. Eur. Or. 255. Phœn. 877. Andr. 978. "Valck. Phœn. p. 327. 443. Wakef. S. C. 1, 31. Plut. de S. N. V. p. 94. Herc. 935. Abresch. Æsch. 2. p. 6. Porson. Orest. 605. Med. p. 94." Schæf. Mss. Vide et Schæf. ad Greg. Cor. 512.] Apud Hesych. legitur ET Αἱματῶπις, pro fem. genere, cui accommodatur etiam αἱματωπὸς, et exp. αἷμα βλέπουσα, Sanguinem intuens, pro Sanguineum et cruentum quendam aspectum habens, eo modo, quo dicitur πῦρ βλέπων pro Igneum s. Flammeum quendam intuitum habens. Notandum est autem in B αἱματωπὸς et αἱματῶπις abjectum esse ο ex αἱματο, propter ω, a quo incipit nomen ὤψ, ὠπὸς, cum quo componitur.

[* "Αἱματὼψ, (ὁ, ἡ,) Porson. Med. p. 94." Schæf. Mss. Vide et Eund. ad Greg. Cor. 512.]

Αἱματεκχυσία, ἡ, Sanguinis effusio. Epist. ad Hebr. 9. Χωρὶς αἱματεκχυσίας οὐ γίνεται ἄφεσις. Ex αἱματο et ἐκχυσία, elisum est autem ο ex αἱματο propter vocalem sequentem. [Schleusner. Lex. in N. T. Suid. 2, 489.]

"Αἱμαβόρος, Vorator sanguinis, Sanguinarius. "Apud Hesych. αἱμαβόρου legitur, et exp. αἷμα "ἐσθίοντος. Verum, cum non sit suo ordine positum, "sed ante αἱμοὶ, ideo puto reponendum αἱμοβό-"ρου."

Αἱμακουρίαι, Inferiæ, Parentationes. Pind. Ol. 1, (146.) Νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις Ἀγλααῖσι μέμικται, ubi Schol. annotat Bœotorum esse hanc vocem, qui ea significent τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα, quæ expositio ap. Hesych. quoque et ap. Etymol. habetur, ap. quem C perperam αἱμακουρία sing. numero legitur. A Corintho quoque (215.) inter peculiaria Doribus vocabula hoc numeratur. Putantur ita dictæ Inferiæ ἀπὸ τοῦ αἵματι κορέσασθαι, quasi animæ mortuorum saturentur sanguine eorum, quæ illis immolantur. Invenitur autem et Αἱμακορίαι, quæ scriptura illi etymologiæ magis esset consentanea. [* Αἱμοκουρία e Plut. Aristide 21. p. 608. HSt. (2, 530. Reisk.) affert Seager. Mss. Sed Corai. Ἑλλ. Βιβλ. Tom. 4. p. 448. rectius e Mss. αἱμακουρία edidit. Scott. App. ad Thes.]

"Αἱμάπτυσις, ἡ, Sanguinis excreatio."

[* Αἱμαχροώδης, ὁ, ἡ, Sanguinis colori similis. Hippocr. 334, 16. Οὖρον αἱμαχροῶδες. Sed, cum αἱμαχρ. sit vox nibili, leg. * αἱμοχροῶδες, vel αἱματοχρ.]

Composita autem, quæ pro αἱματο habent duntaxat αἱμο in principio, amissa per syncopen una syllaba, sunt hæc, inter alia:

[* Αἱμοβαρὴς, ὁ, ἡ, Sanguine gravatus. Oppian. H. 2, 603. ubi alii libri * αἱμοβορῇ exhibent.] D

Αἱμοβαφὴς, ὁ, ἡ, Sanguine tinctus, Cruentus. Soph. Ajace (219.) σφάγι' αἱμοβαφῆ. Ex αἱμο, pro αἱματο, ab αἷμα, et βαφὴς, quod in compositione tantum usurpatur, derivatum ab ἔβαφον, aut participio passivo aoristi βαφείς. ["Nonn. Dionys. p. 44." Wakef. Mss.: p. 489. Falk. "Valck. Anim. ad Ammon. 236." Schæf. Mss.]

Αἱμοβόρος, ὁ, ἡ, Sanguivorus, ex αἱμο et βόρος, a βορὰ, pro αἱματοβόρος. ["Bergler. ad Alciphr. 324." Schæf. Mss. Jambl. de Myst. 48. Const. Manass. Chron. p. 481. in Meursii Opp. T. 7. "Manetho 5, 186. Theocr. (24, 18.)" Wakef. Mss. Aristot. H. A. 8, 11.] "Αἱμοιβόρος, i. q. αἱμοβόρος, metri gra-"tia inserto ι, ut in ὁδοιπόρος, et similibus. Vide Αἱμαβόρος."

[* Αἱμόβοτος, ὁ, ἡ, Oraculum de Plotino ap. Opsop. Testim. de Orac. Gr. p. xxii. Καὶ τότε μὲν σκαίροντι πικρὸν κῦμ' * ἐξυπαλύξαι Αἱμοβότου βιότοιο καὶ * ἀσερῶν ἰλίγγων, l. ἀσηρῶν. Vertitur: Et olim quidem salienti ut amaram devitares undam sanguisugæ A vitæ, tristiumque vertiginum. F. l. αἱμοβίου.]

[* Αἱμοδαιτέω, Cruore vescor. Theophr. ap. Porphyr. de Abst. 2, 8. p. 117.]

[* "Αἱμόδευτος, Wakef. S. C. 4, 84." Schæf. Mss.]

[* Αἱμόδιψος, ὁ, ἡ, Sanguinem sitiens. Lucian. Ocyp. 97. T. 3. p. 670. Reitz.]

"Αἱμοδόχον ἄγγος, Vas sanguinem recipiens, San-"guinis receptaculum, Suid. v. Αἵμνιον."

[* "Αἱμαδρόσος, (Cruore roscidum.) Artemid. 214." Wakef. Mss. "Καὶ ἄστρων αἷμα, δρόσον, sic cum Valesio leg. pro vulg. καὶ ἄστρον αἱμαδρόσον." Reiff.]

"Αἱμόδωρον, (τὸ,) Hæmodorum, genus herbæ, "quæ e cumini et siliciæ radice subnascens, ea suo "complexu necat, ut aparine lentem, orobanche "ervum, teste Theophr. H. P. 8, 8." [Sprengelii Orobanche tinctoria, Hist. Rei Herb. 96. "Codd. A. B. * λιμόδορον habent, unde alii * λιμόδωρον, Heins. cum Gaza αἱμόδωρον effecit. De C. Pl. 5, 15. est sine varietate scripturæ, τὸ λιμόδωρον. Plin. 19, 10, 57.: Et necatur cuminum ab limodoro, nisi repurgetur. Ubi libri scripti omnes Ab imo dorso habent, quod alii in Æmodoro, quidam in Limodoro mutatum voluerunt. Λιμόδορον in Theophr. cum Pellicerio præferebat Harduin.; nec ulla causa afferri adhuc potuit, quare scripturam veterem desereremus." Schneider. qui de planta ipsa multa habet botanicis notanda. Αἱμὸς, λεμὸς, et λαιμὸς, ὁ τράχηλος, permutata habes ap. Etym. M. et Hesych. Λειμόδωρον, e lib. de Caus. Pl. affert Noster.]

[* Αἱμοειδὴς, (ὁ, ἡ, i. q. αἱματοειδής.) Philo J. 841=2, 244." Wakef. Mss. Sed forma contracta αἱμοειδὴς poëtis solis relinquenda est. Vide Αἱμώδης.]

Αἱμόκερχνον, ap. Hippocr., Quicquid in sanguinis profluvio inducit eam tussiendi cupiditatem, quam medici κέρχνον appellant. Est autem κέρχνος, Morsus quidam subasper, irritans in aspera arteria. Hæc Gorr. e Gal. At Erotian. p. 13. meæ Ed. αἱμόκερχνα esse ait Hippocrati Quæ simul sanguinolenta sint et sicca; κέρχνον enim appellasse Atticos τὸ ξηρόν. Hesych. autem αἱμόκερχνα exp. ἠχοῦντα. ["Heringa Obs. 104. 118." Schæf. Mss. Foës. Œcon. Hippocr.]

Αἱμομίκτης, ὁ, Incestus, adjective. Αἱμομίκται, inquit Bud., Incesti, Incestuosi, in Pandectis. Fit ex αἱμο pro αἱματο, et μίκτης, quasi ὁ αἵματι μιγνύμενος, Qui miscetur suo sanguini.

[* "Αἱμομιξία, (ἡ,) Plot. 115." Wakef. Mss. Ducang. Gl. ubi et * Αἱμομοιχεία, ἡ.]

[* "Αἱμόπνους, Ilgen. ad Hymn. p. 651." Schæf. Mss.]

Αἱμοπτυϊκὸς, (ὁ, ἡ, ὸν,) Sanguinem spuens, Sanguinem excreans. Sic ap. Æginet. scriptum habetur. At vero ap. Diosc. et Gal. αἱμοπτοϊκοὶ dicuntur Qui ap. Æginet. αἱμοπτυϊκοί: ut cum dicit Diosc., Αἱμοπτοϊκοῖς τε ὠφελεῖ πινόμενος. Sed cum αἱμοπτυϊκὸς dicatur ἀπὸ τοῦ πτύειν τὸ αἷμα, non video quomodo aliter scribi possit quam αἱμοπτυϊκὸς, et quin ex errore sit ap. Gal. et Diosc. αἱμοπτοϊκὸς, non dubito. In quibusdam Lexx. Gr. corrupte legitur αἱμοπτικὸς omisso υ: in V.V. vicissim male αἱμοπτυκὸς, omisso ι, [et sic legitur in Amaltheo Castello-Brunoniano s. Lex. Medico, Patav. 1746. 4. edito. "Fabric. Bibl. Gr. 2, 646. Geopon. 609." Wakef. Mss.]

[* "Αἱμόπτυσις dicitur Symptoma retinendi excreti, h. e. Sanguinis per os ejectio, ἀναγωγὴ τοῦ αἵματος, Gal. de C. M. S. L. 7, 4. Aliquando est Symptoma pestis aëreæ, Paracels. Tr. 2. Pestil. c. 1. de Curat." Amaltheum Castello-Brun. s. Lex. Medic.]

"Αἱμηπότης, Idem cum αἱματοπότης s. αἱμοπότης, "Sanguinis potor, s. Qui sanguinis potu delectatur." [Apollon. Disc. de Adv. 602. Vide Ἀγγελιηφόρος, et Αἱματηφόρος: Blomf. ad Æsch. Sept. c. Th. 415.]

Αἱμοπότης, ὁ, Sanguipota, Sanguinis potator, pro αἱματοπότης. Apud Lycophr. (1403.) αἱμοπώτης posito ω in penult. metri gratia. [Glossæ: Αἱμοπότης Sanguinarius, Serpens.]

[* Αἱμοποτέω, Sanguinem poto. Etym. M. 257.]

Αἱμοῤῥαγέω, f. ήσω, Sanguinem effundo, vel emitto. Apud Diosc. 5. Στέλλει δὲ οὖλα καὶ αἱμοῤ-

ῥαγοῦντα. Gal. ad Glauc. 1. *Καὶ ὅσοι ἐπὶ τραύμασιν αἱμοῤῥαγοῦσι*, Qui e vulneribus acceptis, s. propter vulnera, sanguinem emittunt. Apud Æginet. caput est *Περὶ Καθάρσεως Αἱμοῤῥαγούσης Ὑστέρας*. Ceterum *αἱμοῤῥαγῶ* qui vertunt Sanguinem fundo, s. effundo, aut Sanguinem emitto, vim Gr. verbi nullo modo exprimunt: existimo autem posse exprimi vertendo, Sanguinem erumpo, i. e. Cum eruptione et cum impetu emitto. Nam Erumpo Latini jungunt interdum accusativo. Gal. ad Glauc. *Κατὰ τὴν αἱμοῤῥαγοῦσαν ῥῖνα*, Narem quæ sanguinem erumpit, aut, A qua sanguis erumpit. De hujus autem verbi compositione, vide statim post in *Αἱμοῤῥαγία*. [Gloss.: *Αἱμοῤῥαγῶ·* Sanguinem fluo. Foës. Œc. Hippocr.]

[* *Αἱμοῤῥαγὴς, ὁ, ἡ*, Sanguinem stillans, Sanguinis eruptione oppressus. Soph. Phil. 825.]

Αἱμοῤῥαγία, ἡ, ap. Galenum sæpe, Sanguinis eruptio. Diosc. 1. *Αἱμοῤῥαγίαν καὶ ῥοῦν γυναικεῖον ἐπέχει*. Idem 2. *Τὰς ἐκ τῶν ῥινῶν αἱμοῤῥαγίας*, Sanguinis e naribus eruptiones, vel, Sanguinem e naribus erumpentem. Gal. ad Glauc. 1. *Καὶ ταῖς διὰ ῥινῶν αἱμοῤῥαγίαις*. Sic *αἱμοῤῥαγοῦσαν ῥῖνα* appellat, ut modo dictum est, Diosc. 3. *Αἱμοῤῥαγίας τε ἵστησι τὰς ἐξ αἱμοῤῥοΐδων*, dicens *ἵστησι* quod in illo priore loco *ἐπέχει*. Sic et ap. Athen. 2. *ἐπισχεῖν τὴν αἱμοῤῥαγίαν*. Gorr. in suis Defin. Med., Ceterum, inquit, a partibus fere omnibus profluere sanguis potest, naribus, ore, thorace, pulmone, ventriculo, jecinore, intestinis, et hæmorrhoidibus, atque earum partium *ἡ αἱμοῤῥαγία* dicitur, a quibus ille profluit. Verum ap. Hippocr. cum simpliciter *αἱμοῤῥαγία* dicitur, non addito partis nomine, quæ sanguinem fundit, id modo Profluvium sanguinis intelligitur, quod e naribus manat, ut annotavit Gal. Comm. 1. *τῶν Ἐπιδημιῶν*. Cum autem *τῆς αἱμοῤῥαγίας* nomine Omne sanguinis profluvium intelligi possit, de Eo tamen proprie dicitur, quod confertim fit, *ἀπὸ τοῦ ῥαγῆναι*, quod ap. Hippocr. significat *ἀθρόως ὁρμᾷν*, ut Gal. *ἐν ταῖς Γλώσσαις* explicavit. Hactenus Gorr. Cujus verbis addo, de eo dici non solum quod confertim, sed et quod cum impetu fit, ut exponatur *ἀθρόως ὁρμᾷν*. Deducens autem *αἱμοῤῥαγία* a passivo *ῥαγῆναι*, in eo Galenum ipsum sequitur, qui postquam scripsit, *ῥαγεῖσα* significare ap. Hippocr. interdum *ἀθρόως ὁρμήσασα*, subjungit, *Καὶ ἡ αἱμοῤῥαγία αὐτὴ παρὰ τοῦτο σύγκειται*. Ego tamen ab activa voce commodius deductum iri existimo, et quidem eam in usitata passim signif. accipiendo, ut *αἱμοῤῥαγεῖν*, a quo fit *αἱμοῤῥαγία*, sit *αἷμα ῥαγεῖν*, pro *αἷμα ῥῆξαι*, eodem modo quo dicitur *ῥῆξαι κλαυθμὸν*, et *ῥῆξαι φωνὴν*, atque alia quæ, Deo favente, in v. *Ῥήγνυμι* explicabo. Talis autem est verbi *ψυχοῤῥαγῶ*, qualis et *τοῦ αἱμοῤῥαγῶ*, compositio. Usurpatur autem *ῥαγῶ* in compositione ab *ἔῤῥαγον*.

[*Αἱμοῤῥαγία*, Foës. Œcon. Hippocr.: Amaltheum Castello-Brun. s. Lex. Medicum: HSt. Lex. Med. 211.: Ind. in Aretæum. Synes. de Febr. 236. bis. Oribas. 101. ter, 110. bis, 158.]

[* *Αἱμοῤῥαγικὸς, ἡ, ὸν*, i. q. *αἱμοῤῥαγὴς*, s. potius, Sanguinis eruptionem movens. Hippocr. 306, 31. 433, 4. 6. Gal. Diet. n. 22.]

[* *Αἱμοῤῥαγώδης, ὁ, ἡ*, Per hæmorrhoidas erumpens. Hippocr. 412, 17.]

[* *Εὐαιμοῤῥάγητος, ὁ, ἡ*, P. Ægin. 6, 30.]

[* *Αἱμόῤῥαντος, ὁ, ἡ*, Sanguine conspersus. Eurip. Alc. 131.]

Αἱμοῤῥοέω, f. *ήσω*. Sanguinem effundo, Sanguinis profluvio laboro, Sanguinis fluxum patior. Matth. 9, (20.) *Γυνὴ αἱμοῤῥοοῦσα δώδεκα ἔτη*. || Diosc. 2. de alliis loquens, *Ἐχιοδήκτοις καὶ αἱμοῤῥοοῦσιν ἁρμόζει*, q. l. ita reddit Marcellus, Contra viperæ et hæmorrhoi serpentis morsus utile est, accipiens *αἱμοῤῥοεῖν*, ut apparet, non pro Laborare sanguinis profluvio, sed pro Laborare ex hæmorrhoi serpentis morsu. Quanquam *αἱμόῤῥους* quidem ap. Suid. dicitur esse Genus serpentis s. viperæ, sed *αἱμοῤῥοεῖν* pro Laborare e morsu hæmorrhoi, a veteribus expositum non invenio. Fit ex *αἷμα* et *ῥοῶ* posito in compositione pro *ῥέω*: nam a *ῥέω* fit *ῥόος*, unde *ῥοῶ*. Vel potius *αἱμόῤῥοος* dicemus præcedere, unde fiat *αἱμοῤῥοέω*.

A [Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. Foës. Œcon. Hippocr. Orig. c. Cels. 298. "Argum. Soph. Ajac." Boissonad. Mss. "Ad Diod. S. 2, 230." Schæf. Mss. Plutarch. 10, 791.]

Αἱμόῤῥοια, non ut in VV. LL. *αἱμοῤῥοΐα*, quinque syllabis, nec enim *εὐροΐα, διαῤῥοΐα, παλιῤῥοΐα*, sed *εὔροια, διάῤῥοια, παλίῤῥοια*, Sanguinis profluvium. Diosc. *Ποιεῖ δὲ πρὸς τὰς ἐκ μήτρας αἱμοῤῥοίας, καὶ προπτώσεις ὑστέρας*. Sic Gregor. de illa Chananæa, quæ *αἱμοῤῥοοῦσα* dicitur Matth. 9, (20.) *θάλλουσα τῇ αἱμοῤῥοίᾳ*. [Schleusner. Lex. in N. T. v. *Αἱμοῤῥοέω*: Ind. in Aretæum. Hippocr. 432, 43. 433, 5. 33. 47. 441, 31. 453, 13. 502, 7.]

[* *Αἱμοῤῥοικὸς, ἡ, ὸν*, Sanguinis eruptionem movens. Hippocr. 396, 31. 433, 4. 6.]

Αἱμοῤῥοΐς, ΐδος, ἡ, pro *αἱμόῤῥοια*, Sanguinis effluvium, aut profluvium, s. profusio. Gaza ap. Aristot. interpretatur etiam Mariscam. Est autem Genus morbi particularis e sanguine profluente, vel e naribus, vel e gingivis, vel e sede, nonnunquam et ex
B ore, nullo cum dolore: ut Aristot. tradit, de Part. 3. *Διόπερ ἐκ τῶν μυκτήρων καὶ τῶν οὔλων καὶ τῆς ἕδρας, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ τοῦ στόματος αἱμοῤῥοΐδες ἄπονοι γίνονται*. Idem: *Νενοσηκότος δ' αἵματος, αἱμοῤῥοῒς ἤτ' ἐν ταῖς ῥισὶ καὶ ἡ περὶ τὴν ἕδραν*. Idem ait, ut in alvo e cruditate fit *διάῤῥοια*, ita in venis tum alias hæmorrhoidas, tum etiam menstruorum fieri; de iis enim dici *αἱμοῤῥοΐδα*. Ejus verba sunt: *Ὥσπερ οὖν ἐν ταῖς κοιλίαις διὰ τὴν ἀπεψίαν γίνεται διάῤῥοια, οὕτω ἐν ταῖς φλεψὶν αἵ τε ἄλλαι αἱμοῤῥοΐδες καὶ αἱ τῶν καταμηνίων· καὶ γὰρ αὐτὴ αἱμοῤῥοΐς ἐστι*. Celsus Hæmorrhoidas vocat Ora venarum sanguinem fundentia. Quamvis autem vena quoque dicatur *αἱμοῤῥαγεῖν*, et venæ s. venarum *αἱμοῤῥαγία*, distincte ponuntur tamen *αἱμοῤῥαγίαι* et *αἱμοῤῥοΐδες* a Gal. et Diosc. Galenus ad Glauc. 1. *Λειποθυμοῦσι γὰρ ἐπὶ αἱμοῤῥοΐσι τε, καὶ ἀναγωγαῖς αἵματος, καὶ ταῖς διὰ ῥινῶν αἱμοῤῥαγίαις*. Quinetiam dicitur *αἱμοῤῥαγίαι αἱ ἐξ αἱμοῤῥοΐδων*, non *αἱμοῤῥοΐδες αἱ ἐξ αἱμοῤῥαγιῶν*. Est enim generalius *αἱμοῤῥαγίαι*. Diosc. 3. *Αἱμοῤῥαγίας τε ἵστησι τὰς ἐξ*
C *αἱμοῤῥοΐδων*. || P. Ægin. *αἱμοῤῥοΐδων* aliud præterea genus constituit, eas vocans *τυφλὰς*, Cæcas, e quibus nullus fluat sanguis. *Αἱμοῤῥοΐς*, inquit Gorr., duo significat, sc. Ipsum sanguinis effluvium per venas, quæ in ano sunt, ut scribit Gal. de Atra Bile, ubi ait symptomati Hæmorrhoidis nomen impositum: tum Venam ipsam, quæ in ano est, dilatatam sanguinemque fundentem atræ bili mixtum. Sunt autem hujus duæ summæ differentiæ: alia, cæca est; alia, aperta. Idem Gorr. paulo post: Sunt vero et aliæ *τῶν αἱμοῤῥοΐδων* differentiæ, quas Definitionum Medicarum auctor recenset. Idem paulo post: Ac quamvis eæ solæ venæ, quæ in ano sunt, sanguinem effundentes, *αἱμοῤῥοΐδες* proprie appellentur, attamen ad earum similitudinem etiam venæ quædam circa uteros mulierum sanguinem profundentes, eodem nomine a medicis dicuntur.

Αἱμοῤῥοΐς, Serpentis genus, inde appellatum, quod morsu sanguinem eliciat et quasi profluvium sanguinis excitet, ac dissolutis venarum commerciis, quic-
D quid animæ est, evocet per cruorem, ut Sol. tradit. Lucan. 9, (708.) At non stare suum miseris passura cruorem Squamiferos ingens hæmorrhois explicat orbes. Plin. 20, 20. Sagittarum venena, et serpentium hæmorrhoidum et presterum restringi. || Hic serpens appellatur et *αἱμόῤῥοος*, et per synæresin *αἱμόῤῥους*. Nicand. Th. (282.) *Σῆμα δέ τοι δάκεος αἱμοῤῥόου αὐτίκ' ἐνίσπω*: [318.] Apud Suid. legitur, *αἱμόῤῥους*, Serpentis s. Viperæ genus, *γένος ἔχεως*, quod in petricosis cavernulis morari solet. Hoc autem e Nicandro sumsit; sequitur enim hic versus proxime citatum, *Ὅς τε κατ' εἰλυθμοὺς πετρώδεας ἐνδυκὲς αὔει*. || Sed *αἱμόῤῥους* dicitur etiam Mulier quæ menstrua patitur.

[" *Αἱμοῤῥοΐς*, ad Mœrin. 397. Wakef. S.C. 5, 72." Schæf. Mss. "Eust. in Dionys. P. 9. Ælian." Wakef. Mss. Ind. in Aretæum, Nicand. Th. 305. 315. HSt. Lex. Med. 197. 583. Foës. Œcon. Hippocr. Amaltheum Castello-Brun. Hæmorrhois, diversa ab aspide, Salmas. Exerc. Plin. 243. Aristot. H. A. 3, 19.

de Part. Anim. 3, 5. de Gener. Anim. 1, 20. H. A. 4, 4.]

[* Αἱμοῤῥοϊδοκαύστης, ὁ. P. Ægin. 6, 79. Σχηματίσαντες οὖν ὕπτιον τὸν κάμνοντα πρὸς αὐγὴν λαμπρὰν, οἱ (l. εἰ) μὲν * ἀποσφίγξει κεχρήμεθα λίνον * πεντάπλοκον τῇ (l. τῷ) αἱμοῤῥοϊδοκαύστῃ, ἢ τῷ * σταφυλοκαύστῃ πρὸς τὰ χείλη περιθέντες ἑκάστην αἱμοῤῥοΐδα διὰ τούτου τοῦ βρόχου ἀποσφίγξομεν, καταλείψαντες μίαν διὰ τὴν τοῦ περιττοῦ αἵματος * ἐξοχέτευσιν, ὅτι καὶ ὁ Ἱπποκράτης τοῦτο παρακελεύεται. Cornar. vertit:—" Locato igitur supino ægroto ad splendidam lucem, si quidem constrictione uti voluerimus, filum lini quincuplum labiis venarum circumdabimus, et singulas hæmorrhoidas cum hoc funiculo constringemus, una relicta ad superflui sanguinis eductionem; nam et Hippocr. hoc præcipit."]

[Αἱμόῤῥοος, ὁ, ἡ, s. Αἱμόῤῥους, Foës. Œcon. Hippocr. Amaltheum Castello-Brun. " Valck. Adoniaz. p. 248. Casaub. ad Athen. p. 105." Schæf. Mss.]

[* Αἱμοῤῥοώδης, ὁ, ἡ, Sanguinem fundens. Hippocr. 426, 43. 433, 10. 46. 434, 1. ET * Αἱμοῤῥωδέστερος, Ceteris sanguine magis fluens. Hippocr. 54, 31.]

[* " Αἱμοῤῥόφος, (ὁ, ἡ,) Theodos. Diacon. Expugn. Cretæ Acroas. 4. v. 59." Boissonad. Mss. Vide Αἱματοῤῥόφος.]

Αἱμορυγχία, Rostri, vel Rictus cruentatio, καθημάχθαι τὸ ῥύγχος, Hesych. " Apud Hesych. pro " αἱμορυγχίαν reponunt quidam αἱμορυγχιᾷν s. αἱ-" μοῤῥυγχιᾷν, præsertim cum ipse quoque per ver-" bum exponat καθημάχθαι τὸ ῥύγχος, Habere ro-" strum cruentatum." [Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 362. "Ruhnk. Orat. Gr. p. 97." Schæf. Mss.]

[* Αἱμοῤῥύω, unde]

[* Αἱμοῤῥυής, ὁ, ἡ, i. q. αἱμόῤῥοος. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Αἱμοῤῥυής· χρῶ.]

[*Αἱμόῤῥυσις, ἡ, i. q. αἱμόῤῥοια. J. Poll. 4, 186.]

[* Αἱμόῤῥυτος, ὁ, ἡ, i. q. αἱμόῤῥοος. Epigr. adesp. 707. Maxim. de Elect. 198. ex emend. Dorvillii ad Char. 643=723. certissima, judice Schæf. ad Greg. Cor. 512. Etym. M. 215. 385. Æschyl. in Sisypho, ap. Kulenkamp. Spec. Emend. et Obs. in Etym. M. 37. "Jacobs. Anim. 187.: Anth. 12, 282." Schæf. Mss.]

[* Αἱμοσάτης, ὁ. Diosc. 5, 173. Εὑρίσκεται δέ τις ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ λίθος, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβοῦν· διαφέρει δὲ ὁ λευκὸς καὶ στιβαρός. Vet. Cod. addit: Καὶ αἱμοσάτην καλοῦσι, χρήσιμος ἐπιληπτικοῖς καὶ αἱμοῤῥαγίαις γυναικείαις. Plin. 36, 21.]

[* Αἱμοσταγὴς, ὁ, ἡ, i. q. αἱματοσ̣τ. Eur. Thes. 24. "Æsch. Sept. c. Th. 842." Wakef. Mss.]

[* Αἱμόσταγμα, τὸ, Sanguinis effusio, e Phavor. v. Αἱμόκερχνα affert Schneider. Lex., vox ab ipso Phavor. ut videtur, formata, atque adeo in Lexx. minus recipienda.]

[* Αἱμόστασις, ἡ, Herba, alias Consolida. Apul. de Herb. 59.]

[* Αἱμοστατικὸν, Quod sanguinem sistit, Remède, qui étanche le sang, ap. Blancard. Lex. Medico Renovato L. Bat. 1717. 8. Cf. Gorr.]

[* Αἱμόφθορος, ὁ, ἡ, alicubi extat ap. Lobeck. ad Phrynichi Ecl.]

Αἱμοφόβος, ὁ, ἡ, Sanguinem metuens, vel Sanguinis metuens. Sed ap. Gal., Metuens missionis sanguinis; nam in Therap. 9, (5.) loquens de imperitis et inexercitatis medicis, timentibus tum φλεβοτομίαν, Venæ incisionem, h. e. Sanguinis missionem, tum ψυχρὰν πόσιν, Frigidam potionem, subjungit, Ὧν τοὺς μὲν, αἱμοφόβους, τοὺς δὲ ψυχροφόβους ὀνομάζομεν· ὥσπερ ὑδροφόβους τοὺς λυττῶντας.

[* " Αἱμοφόρητος, (ὁ, ἡ,) Cruore fluens. Const. Manass. Chron. p. 56. Meurs. (p. 397. in Meursii Opp. T. 7. Καὶ πάλιν αἱματόφυρτοι τῆς Τροίας πεδιάδες, Καὶ πάλιν αἱμοφόρητα τὰ τοῦ Σκαμάνδρου ῥεῖθρα.)" Schæf. Mss.]

Αἱμοφόρυκτος, ὁ, ἡ, Sanguine fœdatus, vel Sanguine commixtus, ut ait Hesych. Od. Υ. (348.) Αἱμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον, ubi in quibusdam Edd. αἱμοφορυκτὰ legitur, accentu in ultima. Fit ab αἷμα et

A πεφόρυκται tertia præteriti a φορύσσομαι. [" Hesych. Hom. 7, 220. Bredow. Ep. Par. 245. Jacobs. Anth. 8, 37." Schæf. Mss. Sylb. Ind. ad Etym. M. Toup. Emend. 3, 499. " Galei Myth. 466." Wakef. Mss. Heracl. Allegor. 143. Schneider. Lex.]

Αἱμόφυρτος, ὁ, ἡ, Sanguini permixtus. Apud Athen. 4. (p. 153.) γενόμενος αἱμόφυρτος. Lycophro (1411.) Τὸν αἱμοφύρτοις ἑστιώμενον μάχαις. Vide Αἱματόφυρτος. [Dionys. H. 1, 263. Ed. 1704. Lex. Polyb. " Bredow. Ep. Par. 245. Valck. Hippol. p. 322." Schæf. Mss. " Greg. N. 279. a." Wakef. Mss.]

Αἱμοχαρὴς, ὁ, ἡ, Sanguine gaudens, Sanguinis avidus, Sanguinarius, quasi αἵματι χαίρων. Sed componitur e χαρὴς, quod in compositione solum invenitur, ab ἔχαρον. Est autem Martis epithetum, ut Serv. notat in Virg. (Æn. 12, 332.) Sanguineus Mavors clypeo increpat. [" Eust. Od. 276, 26." Wakef. Mss. Tzetz. ad Lyc. 185. Anonymus ap. Allat. Exc. Var. Sophist. 334. Niceph. Greg. 12, 12. 14, 4. Sibyll. Orac. 2. p. 216. Opsop. Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

B [* Αἱμόχροος, s. * Αἱμόχρους, ὁ, ἡ, Sanguinei coloris.]

[* " Αἱμοχροώδης, (ὁ, ἡ,) Hippocr. 1139." Wakef. Mss. Vide Αἱμαχροώδης.]

Αἱμωπὸς, ὁ, (ἡ,) i. q. αἱματωπὸς, quod fuit explicatum supra. Suidas tamen αἱμωποὺς λύκους exp. αἱματοχαρεῖς, Sanguine gaudentes, Sanguinis avidos, quæ expositio notationi nominis non respondet, ut nec ea quam Hesych. habet, αἱμωποὶ esse dicens αἱματώδεις, Sanguinolenti. Idem autem est etymon τοῦ αἱμωπὸς, pro αἱματωπὸς, quod et τοῦ αἱμαλὼψ, quod proxime sequitur, licet differant significatione. [Etym. M. 35. " Sext. Emp. Leon. T. 34. (Anal. 1, 229.)" Wakef. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

Αἱμαλὼψ, πὸς, ὁ, scribitur et Αἱμάλωψ, Suggillatio in oculis, e plaga aut ictu effuso sub contusum locum sanguine. Sic quidem Archigenes definivit, qui etiam idem malum ὑπόσφαγμα appellavit. Sic dicitur quasi αἷμα ἐν ὠπὶ, etiamsi in omni alia corporis parte nasci dicique possit. Siquidem Diosc. etiam
C Cruorem per adipem sparsum αἱμαλῶπα nuncupavit: Καὶ τρίβε κατ' ὀλίγον ὕδωρ ἐπιχέων, ἄχρις ἂν μήτε αἱμαλὼψ ἐκκρίνηται, μήτε λίπος ἐπιπλέῃ. Gal. etiam ἐν ταῖς Γλώσσαις annotavit αἱμαλῶπας vocari Rubentes quosdam in cute circulos, qui alio nomine αἰθόλικες dicuntur. Hæc Gorr. In VV. autem LL. αἱμαλῶπες affertur e Gal. κ. Τόπ. 4. pro Iis etiam, quibus oculi sunt cruentati. In loco autem illo Diosc. αἱμαλὼψ exponunt Cruentæ reliquiæ: Bud. autem Cruentum virus, aut Sanguinolentum quiddam. Quod autem ad hujus vocis etymon attinet, αἱμαλὼψ mihi videri dictum quasi αἱμαὼψ, alibi et ipse annotavi, idque jampridem, quo pertinet et quod a Gorr. scribitur, sic dici quasi αἷμα ἐν ὠπί. Hoc autem sequendo etymon, cum literam λ abundare animadverterem, suspicatus sum tale quiddam et voci νυκτάλωψ contigisse, ut videlicet νυκτάλωψ dicatur quasi νυκτάωψ, et significet ἄωψ in compositione, seorsum alioqui inusitatum, Videndi facultate privatum, ex α priv. videlicet, et ὢψ ὠπός. Mihi enim parum fit verisi-
D mile, veteres in νυκτάλωψ tres voces includere voluisse, ut videlicet νυκτάλωπες sint quasi νυκτὸς ἀλαοὶ ὦπας. Sed unde λ interjicitur? Ad vitandum, ut opinor, hiatum qui κακοφωνίαν affert. Hoc quoque observandum est, si sequamur accentum, qui datur voci νυκτάλωψ, melius αἱμάλωψ, quam αἱμαλὼψ, scribi. [Αἱμάλωψ, Foës. Œcon. Hippocr. Amaltheum Castello-Brun. Ind. in Aretæum, Diosc. 2, 88.]

Αἱμαλωπὶς, ίδος, ἡ, Sanguinem præ se ferens color, s. Concrementum sanguinis, ut in VV. LL. exponitur. Est autem e Ruellio sumta illa posterior interpretatio, in hoc Diosc. loco, 2, 95. ubi de medulla animalium loquitur, Συνίσταται δὲ θέρους· ἐν γὰρ τοῖς ἄλλοις καιροῖς αἱμαλωπὶς καὶ οἱονεὶ σὰρξ εὔθρυπτος ἐν τοῖς ὀστέοις εὑρίσκεται. Esse autem hanc vocem a præcedente ortam, minime dubium est.

Αἱμωδεῖν, ab αἱμωδέω, Suid. ait esse αἱμωδιᾷν, et Dolorem sentire e dentibus sanguinolentis: Αἱμωδεῖν· τὸ αἱμωδιᾷν, καὶ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι αἱμώδεις, ubi videri possit de industria additum αἱμώδεις ad verbi

hujus etymologiam ostendendam, ut videlicet ab *αἱμώδης*, Sanguinolentus. Varinus tamen in describendo e Suida eo loco, accus. illum *αἱμώδεις* omisit, per imprudentiam, ut opinor, sicut alia multa imprudenter et parum attente atque adeo negligenter ex aliis Lexicis et e Scholl. descripsit. [Istud *αἱμώδεις* omisit et Kust. Vide Passow. in libro, cui titulus, Uber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, 118.] Constat tamen dolores dentium esse utplurimum sine ullo sanguine cum alioqui nonnunquam et sanguis e gingivis in ipso dolore emittatur, unde suspicor *αἱμωδεῖν* ex *αἷμα* et *ὀδοὺς* compositum, de certo quopiam genere doloris initio dictum, omnibus postea attributum fuisse; deinde vero ex *αἱμωδεῖν* factum esse *αἱμωδία*, ut ex *ὑμνῳδεῖν* factum videri potest *ὑμνῳδία*, tandem ex *αἱμωδία* verbum *αἱμωδιάω*, pro Eo dolore, qui est ex obstupefactis s. torpefactis dentibus. Hinc igitur Αἱμωδία, ας, ἡ, Dentium dolor, Dentium stupor, ut Gaza vertit ap. Aristot. Probl. *Διατί τὴν αἱμωδίαν παύει ἡ ἀνδράχνη καὶ ἅλες.* Itidem Aphrodisæus, *Τὴν ἀπὸ τῶν ψυχρῶν ὀπωρῶν προσγινομένην αἱμωδίαν τοῖς ὀδοῦσιν ἀνδράχνη ψυχρὰ θεραπεύει*, Stupori dentibus inducto a frigidis pomis portulaca frigida medetur. Accipio autem hic Pomis generaliter. Marcellus *αἱμωδίαν* interpretatur Dentium ex acri acerbove aliquo cibo torporem.

" Αἱμῶ, *τοὺς ὀδόντας*, Doleo e dentibus, VV. LL.
" Sed perperam pro *αἱμωδῶ*: nam *αἱμῶ*, contr. ex
" *αἱμόω*, est Sanguine imbuo, Sanguinolentum reddo,
" Cruento, unde *αἱματώθη*, quod Hesych. exp. *ἡμα-*
" *τώθη*."

" Ἡμωδίαν, Hesych. affert positum pro *αἱμωδίαν*,
" necnon Ἡμωδίασαν· *ἐνάρκησαν*. Ubi forsitan *τῷ*
" *η* subscr. s. ascr. est *ι*." [Gloss. SS. Hes. 150. Mœris 179. Schleusner. ad Phot. 482.]

[Αἱμωδέω, Foës. Œcon. Hippocr.: Amaltheum Castello-Brun.: Suidæ et Phav. Gloss. SS. 10. " Αἱμωδία, Thom. M. 422. ad Mœrin 179." Schæf. Mss. Aristot. Probl. 1, 37. Foës. Œcon. Hippocr.]

Αἱμωδιάω, Dentium obstupefactione aut torpore laboro. Aristot. Probl. 7, (5.) *Αἱμωδιῶμεν γὰρ τοὺς ὀξὺ ὁρῶντες ἐσθίοντας*, Stupescunt vel Obstupescunt nobis dentes videntibus, etc. Hesych. ait *αἱμωδιᾷν* esse Torpere dentes, vel Torpore dentium affici ex aliqua re, quæ videtur aut auditur. Sunt etiam qui *αἱμωδιᾷν* explicent *τὸ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι μετὰ κνησμοῦ*, Dolorem dentium sentire cum pruritu. Bibliorum Gr. Interprr. satis proprie usi sunt, ut videlicet, sequendo significationem, quam in Αἱμωδία posuimus, Dentes dicantur *αἱμωδιᾷν*, qui ex acerbo aliquo cibo veluti torpefiunt, i. e. in torporem veniunt: Jer. 31, (29.) *Οἱ πατέρες ἔφαγον ὄμφακα, καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ᾑμωδίασαν*, Patres comederunt uvam acerbam, et dentes liberorum obstupuerunt, vel obtorpuerunt. Vernaculo sermone dicimus Les dents agacées. [Biel. Thes. Timocles ap. Athen. 241. Foës. Œcon. Hippocr. Amaltheum Castello-Brun.] Hinc Αἱμωδιασμὸς, ὁ, Talis obstupefactio dentium, *αἱμωδία*. Sed ex *αἱμωδία* fit *αἱμωδιάω*, e quo *αἱμωδιασμός*. [Gloss. SS. Hes. 65.]

Sunt et adjectiva ex *αἷμα* composita, quibus aut *α* priv., aut præpositio, aut nomen, aut adverbium præfigitur, quibusdam etiam verbum. Atque horum alia in *ματος*, alia, et quidem multo plura, in *μος*, facta syncope, alia in *μων* terminantur. Quæ eo quo hic proposita sunt ordine expediam.

Exempla eorum, quæ in *ματος*:

Ἀναίματος, ὁ, ἡ, Sanguinis expers, Sanguine carens. Poëta quidam ap. Athen. 2. (p. 63.) *Ὑλογενὴς, ἀνάκανθος, ἀναίματος,* * *ὑγροκέλευθος*. Dicitur etiam *ἄναιμος* et *ἀναίμων*, pro eodem. [Suid. v. Ἀναίμονες. " Ad Lucian. 2, 153. Abresch. Æsch. 2, 44. Wakef. Alc. 1162. Eum. 302." Schæf. Mss.]

[* " Ἐναίματος, Abresch. Æsch. 2, 45." Schæf. Mss. Plut. 8, 623.]

" Πολυαίματος, ὁ, ἡ, In quo multus est sanguis,
" Sanguine abundans. Plut. Symp. 5. *Πολυαίματον*
" *τὸ ἧπαρ*," [8, 723. ex Empedocle. Athen. 301.]

Φιλαίματος, ὁ, ἡ, Sanguinis amans, Sanguinis avidus, qui Latine dicitur uno etiam verbo Sanguinarius. *Φιλαίματος Ἄρης*, Anthol. (Anacr. 81=43.) Mars sanguinarius, qui et *αἱμοχαρὴς* idem significante voce a poëtis appellatur. [" Eur. Phœn. 178." Schæf. Mss. Æsch. Sept. c. Th. 45. *Ἄρην, Ἐνυὼ, καὶ φιλαίματον Φόβον Ὡρκωμότησαν*. Const. Man. Chron. in Meursii Opp. T. 7. p. 504. 521. Nicand. Al. 498. Glossæ: *Φιλαίματος*· Sanguinarius.]

Exempla terminatorum, quæ in *μος*, quæ vel syncopem passa esse, vel a nominativo formata, dicere possumus. Vide quæ hac de re scripsi in fine deductorum ab *αἷμα* compositione carentium:

Ἄναιμος, ὁ, ἡ, Sanguine carens, i. q. *ἀναίματος*, sed, usitatius. Plin. Insecta sine sanguine esse prodiderunt, pro eo, quod Aristot. *ἄναιμα εἶναι*. Dionys. Long. *τὴν τοῦ πλεύμονος ἰδέαν ἐνεφύτευσαν μαλακὴν καὶ ἄναιμον*. Usus est et Anacr. in odario de cicada, si pro *ἀναιμόσαρκε* legamus *ἄναιμ', ἄσαρκε*. Alioqui Ἀναιμόσαρκος fuerit Carnem habens sanguine carentem. Ego in mea illius odarii interpretatione illam alteram lectionem secutus sum. *Ἄναιμος* exp. etiam uno verbo Exanguis, de qua interpret. vide Ἀναίμων. Hinc adverb. Ἀναιμεὶ in VV. LL. Sine sanguine. [Zonar. 226. unde sua sumsit Phavor.]

[Ἄναιμος, Cass. Dio 1135. Beckmann. Antig. Car. 248. Schneider. ad Aristot. H. A. Tom. 3. p. 14. et 18. Bast. ad Gregor. 594. " Callim. 1, 468.: Valck. Callim. 291. Jacobs. Anth. 6, 288. Markl. Iphig. p. 207. ad Lucian. 1, 329. T. H. ad Lucian. Dial. 93. *Τραῦμα ἄναιμον*, Theo Smyrn. p. 75." Schæf. Mss. Plutarch. 10, 78.]

" Ἀναιμόδιτον, (τὸ,) Hesychio *ἀνδράχνη*, Portu-
" laca."

[" Ἀναιμόσαρκος, Jacobs. Anth. 6, 288. 8, 372." Schæf. Mss.]

[* Ἀναιμόχροος, s. * Ἀναιμόχρους, ὁ, ἡ, Qui est colore exangui, Pallidus, Rob.]

Ἀναιμία, Sanguinis privatio, quasi dicas, Carentia sanguinis.

[* Ἀναιμότης, ἡ, i. q. *ἀναιμία*. Aristot. H. A. 4, 1.]

[* Ἀνδρόσαιμον, τὸ, ut Glossæ Iatr. Ms. ap. Bernard. Præf. ad Synes. de Febr.: *Ἄσκυρον· τὸ ἀνδρόσαιμον*. Vide Nostrum in Ἄσκυρον. " Hypericum montanum, *ἀνδρόσαιμον*, Diosc. 3, 173.: cf. Colum_n. Ecphras. 1, 15." Sprengel. Hist. Rei Herb. 185.]

Αὔθαιμος, Qui est ejusdem sanguinis, *τοῦ αὐτοῦ αἵματος ὤν*, unde Αὔθαιμοι, Fratres, *ἀδελφοὶ*, Hes. Citatur ex Anthol. [" Jacobs. Anth. 7, 397. Markl. Iphig. p. 207." Schæf. Mss.] Et *Αὐθόμαιμοι* ap. Lycophr. *οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους*, inquit Eust. [Vide infra.]

Δίαιμος, ὁ, ἡ, Sanguinolentus, ap. Erotian. [v. Αἱμοκερχνα.] In VV. LL. *ᾑματωμένος* exponitur, Cruentatus. [Lex. Polyb. " Markl. Iphig. p. 207. Eur. Hec. 653." Schæf. Mss. *Δίαιμον φλέγμα*, Aretæus p. 8. Hippocr. 54, 4=267. Jung. ad J. Poll. 2, 215.]

Ἔναιμος, ὁ, ἡ, Sanguine præditus. Herod. *Τοιοῦτοι θεοὶ γίγνονται ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεες.* Quod opponitur ei, quod ex Anacr. modo protuli, *ἄναιμ', ἄσαρκε*, quibus subjungit, *Σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.* Fortasse autem hoc dicto alludit Herod. ad Hom. versum, qui deos testatur esse *ἀναίμονας*, ut dicetur in Ἀναίμων. || Ἔναιμος, Sanguinolentus, Cruentus, ut *ἔναιμον ἕλκος*, et *ἔναιμον τραῦμα*, Vulnus cruentum, i. e. Sanguine adhuc stillans. Apud Diosc. interdum *ἔναιμα* dicitur sine adjunctione, interdum *ἔναιμα τραύματα*, ut 1, 153. *Καὶ ἐναίμων κολλητικά*, Quæ sanguinolenta glutinant. Alibi, *Δύναται δὲ κολλᾷν ἔναιμα τραύματα.* || Item *ἔναιμον φάρμακον*, Medicamentum, quod adhuc cruento vulneri injicitur, ut tradit Gal. initio Comm. 3. *εἰς τὸ Περὶ Ἀγμῶν*. Ideo *ἔναιμον φάρμακον* exponi solet Medicamentum sistendo sanguini aptum. Diosc. 5, 21. *Ἔναιμόν τέ ἐστι καὶ ἀφλέγμαντον*, Sanguinem sistit, qui videlicet manat e vulnere. Exp. a Ruellio, Cruentis vulneribus inditur. Sic et in VV. LL. *ἔναιμα*, Emplastra, quæ cruentis vulneribus imponuntur, quæ *τραυματικὰ* vocat etiam Paulus. Galenus autem *τὸ ἔναιμον φάρμακον*, a quibusdam *κολλητικὸν* etiam nominari scribit. Alibi autem tradit ea, quæ appellantur *ἔναιμα φάρμακα*, magna e parte esse *κολλητικά*: Therap. 6. *Οὐ μὰ Δία κολλητικὸν ἐπι-*

θήσομεν φάρμακον, ὁποῖα τὰ πλεῖστα τῶν καλουμένων ἐναίμων ἐστὶν, ἃ τοῖς προσφάτοις ἐπιτίθενται τραύμασι.

["Εναιμοι, Foës. Œcon. Hippocr.: Amaltheum Castello-Brun., Plin. 12, 17. Oribas. 90. J. Poll. 2, 215. "Musgr. Troad. 520. Jacobs. Anim. 261. et Anth. 6, 288." Schæf. Mss.]

[* Ἐναιμότης, ἡ, Sanguinis repletio, Attributum partium corporis sanguinem habentium. Hippocr. 12, 7=18, 33.]

[* Ἐναιμήεις, ήεσσα, ῆεν, Cruentus, Sanguine plenus, i. q. ἔναιμος. Anal. 2, 238. Passow. in libro, Teutonice scripto de Lexx. Defectt. p. 44. "Jacobs. Anth. 9, 217." Schæf. Mss.]

[* Ἐναιμοειδής, s. * Ἐναιμώδης, ὁ, ἡ, i. q. ἐναιμήεις. J. Poll. 2, 215. Καὶ ἐναιμῶδες παρὰ Ἀντιφῶντι.]

Ἔξαιμος, ὁ, ἡ, Sanguine destitutus, Qui multum sanguinis effudit, ut Suid. ἔξαιμοι exponit οἱ λείφαιμοι, et οἱ πλεῖστον αἷμα κενώσαντες. Eadem enim plane forma dicitur, qua Exanguis Lat. sed minus tamen significat. Plut. de Anim. Soler. Τοῦ βασιλέως ἐξαίμου γενομένου καὶ περιῤῥέοντος αἰσθανόμενος. ["Toup. Opusc. 2, 228. Cass. Dio 348. Const. Manass. Chron. in Meursii Opp. T. 7. p. 500. "Diod. S. 1, 200." Wakef. Mss. Biel. Thes. Glossæ: Ἔξαιμος· Exanguis. Hippocr. 335, 22. 337, 20. 450, 9. 13.]

[* Εὔαιμος, ὁ, ἡ, i. q. ἔναιμος. Erotian. v. Ἀραιά: Ἐν δὲ α' τῶν Γυναικείων, κἂν τῷ Περὶ Ἀρχαίης Ἰητρικῆς φησὶ σώματα ἀραιὰ καὶ εὔαιμα, Ms. Dorv. et Eust. εὔμενα. Foës. Œcon. Hippocr. v. Ἀραιὸς, quem vide, corrigit ἔναιμα, s. potius μανά. Vox μανὸς autem extat in Hippocr. 11, 27. 248, 21. 388, 14. 430, 8.]

[* Θύαιμος, vox a Tzetza ad Lyc. 8. ficta, ad declarandam τοῦ θυμὸς etymologiam. Cf. Etym. M. (adde Etym. G.) et Zonar. a Mullero recte correctos, ut patet ex Eustath. 8, 22.]

Ἴσχαιμος, ὁ, ἡ, quasi ἴσχων αἷμα, Sistens sanguinem s. supprimens, Sistendi sanguinis vim habens, aut Aptus ad sistendum sanguinem. Unde ἴσχαιμον φάρμακον, ap. Gal. et Ægin.: necnon ap. Luc. Timone (1, 160.) ita jocantem, Ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπὶ πάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἴσχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον. Ubi Erasmus ἴσχαιμον φάρμακον, Præsentaneum remedium vertit, non expressa vi hujus vocabuli. In VV. LL. ἴσχαιμον non solum exp. Sanguinem sistens, et Sanguinem sedans, verum etiam Sanguinem attenuans. Sed per errorem, ut opinor, sumendo ἴσχαιμον pro ἴσχναιμον, i. e. ita interpretando ac si ἴσχναιμον scriptum esset, quod si usquam reperiretur, id significare posset, a v. ἰσχναίνω. Nam ἰσχαίνω pro ἰσχναίνω suspectum esset, quamvis ἰσχαλέος pro ἰσχναλέος Hippocr. post Hom. dixerit. Est autem inter ἴσχαιμον φάρμακον et ἔναιμον hoc discrimen, quod hoc non sanguinem tantum supprimit, sed et inflammationem arcet: illud facultatem duntaxat sistendi sanguinis habet.

Ἴσχαιμος, vel Ἰσχαίμων, Herba a sistendo sanguine appellata. Theophr. H. P. 9, 15. Περὶ δὲ τὴν Θρᾴκην εἶναι μὲν καὶ ἑτέρας οὐκ ὀλίγας, ἰσχυρωτάτην δὲ, ὡς εἰπεῖν, τὴν ἴσχαιμον· ἣν δὴ λέγουσιν οἱ μὲν κεντηθείσης τῆς φλεβὸς, οἱ δὲ, καὶ σφοδροτέρως διατμηθείσης, ἴσχειν καὶ κωλύειν τὴν χύσιν. Unde Plin. 25, 8. Ischæmonem Thracia invenit, qua ferunt sanguinem sisti, non aperta modo vena, sed etiam præcisa. Serpit e terra, etc. Eustath. illam radicem, quæ ab Eurypylo Patrocli vulneri adhibita, ἀπάσας Ἔσχ' ὀδύνας, et παύσατο αἷμα, Il. Λ. (846.) ait a quibusdam existimatam esse ἀχίλλειον, ab aliis Aristolochiam, quæ et ἴσχαιμος dicta sit. Sunt qui ἴσχαιμον Herbam esse scribant milio similem, atque adeo nonnulli Milium agreste appellari putant. [Andropogon ischæmum, Sprengelio H. R. H. 79.]

["Ἴσχαιμος, Heyn. Hom. 6, 267." Schæf. Mss. "Aret. 119. Erotian." Wakef. Mss. Hippocr. 384, 6. J. Poll. 4, 179.]

Κάθαιμος, ὁ, ἡ, Sanguinolentus, Cruentus, ut κάθαιμα τραύματα, ap. Eur. [Herc. F. 384.]

Λείφαιμος, ὁ, ἡ, ὁ λειπόμενος αἵματος, Qui sanguine deficitur, Cui sanguis deficit, Cui minus est sanguinis quam oportet. Gal. Comm. 4, in Hippocr. de Diæta in Morbis acutis, λειφαίμους exp. τοὺς ἐνδεεῖς ἔχοντας αἷμα, κἂν μηδέπω σαφῶς ὦσιν ἄχροοι. Quem sequens Gorr. scribit, λειφαίμους proprie dictos τοὺς ἀχρόους, Decolores; sed non eos tantum, verum omnes, quibus minus est sanguinis quam oportet, etiam si colore nondum prorsus sint destituti; eos vero, qui aliam ob causam corpore sint male affecto, κακόχροας a medicis vocari. In VV. LL. λείφαιμοι, Decolores et pallidi, quasi sanguine carentes, exangues, Hippocr. [ap. Foës. Ind. in Aretæum. "Emped. in Aristot. de Sensu 72. (p. 524. Sturz. πᾶσι λίφαιμοι Σαρκῶν σύριγγες πύματον κατὰ σῶμα τέτανται.) Etym. M. 609. (ex Oro: Ἐπὶ δὲ μετοχῆς ὁμοίως ἔκθλιψις γίνεται, λιπὼν, * λίπανδρος, λίφαιμος.)" Wakef. Mss. Male igitur scripturam λίφαιμος damnant Critici hodierni, ut Foës. Œcon. Hippocr. "Notatur non esse confundendum τὸ λείφαιμον cum ἐξαίμῳ, vel ἀναίμῳ, Exangui, ubi vera privatio totalis sanguinis peccat. Λείφαιμοι sunt, Qui sanguine deficiunt, h. e. deseruntur sanguine non in totum, sed ad sensum." Amaltheum Castello-Brun.]

Λειφαιμέω, Sanguine deficior, s. destituor, Exanguis et pallidus reddor. Aristot. Probl. Τῶν γὰρ φοβουμένων τὰ ἄνω λειφαιμεῖ, τὰ δὲ κάτω ὑγραίνεται, καὶ ἡ κοιλία λύεται. Sic Lat. dicitur aliquis Metu exanguis esse. [Const. Manass. de Reb. Arist. et Callitheæ 3, 54. p. 351. Boissonad.] "Λιφαιμεῖ, Hesychio, λείπει τῷ αἵματι, s. αἱμοῤῥοεῖ, Sanguine deficitur, unde partic. λιφαιμήσας."

Ὀλιγόαιμος, (ὁ, ἡ,) vel potius Ὀλίγαιμος, Cui paucus est sanguis, Cui parum est sanguinis, Alex. Aphrod. Sed frequentius invenitur Ὀλίγαιμος, et ita habetur ap. J. Poll. [2, 215. Etym. M. 621. Hippocr. 61, 34. 62, 15. 63, 14. 93, 26. 94, 16. 213, 44. 265, 3.] Hinc Ὀλιγαιμία, Sanguinis paucitas.

Πολύαιμος, ὁ, ἡ, q. d. Multisanguis, Multum sanguinis habens, Sanguine abundans. Gal. ad Glauc. Hinc Πολυαιμία, Sanguinis abundantia. Et Πολυαιμέω, Abundo sanguine, Aristot. de Gen. Anim. 4. ["Πολύαιμος, Aristot. H. A. 1, 809. Schol. Il. A. 177." Scott. App. ad Thes. Etym. M. 103. "Sext. Emp." Wakef. Mss. Hippocr. 61, 14. 93, 22. 94, 16. 119, 32. 34. 121, 24. 213, 43. 256, 13. 265, 3.]

Σύναιμος, et Ὅμαιμος, et Αὐθόμαιμος, ὁ, ἡ, ap. Lycophr., Consanguineus, ad verbum, συγγενὴς, Hes. Eustath. ["Αὐθόμαιμον ὄψεται κίρκου, 168. αὐθομαίμων * συγκατασκάπτην, 222. In loco priori Vitt. 2. et 3. * αὐθόμαιμον', ab αὐθομαίμων, quod voc. analogiæ τοῦ ὁμαίμων aptum, Lexx. ignorant." Müller. Ind. ad Lycophr.] Sed Σύναιμος, et Ὅμαιμος appellatur etiam Frater peculiariter, et quidem frequentius, vel Soror. Soph. (Ajace 726.) Τὸν τοῦ μανέντος—Ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, posito Attice ξ pro σ. Et ἡ ξύναιμος, Soror, ap. Eund. Antig. (486.) Apud Eund. ὅμαιμος, Soror, El. p. 80, (v. 12.) Πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβών. Ubi annotat Schol. ὁμαίμου et κασιγνήτης poni ἐκ παραλλήλου. Hesych. σύναιμος exponit duntaxat ἀδελφός. Sed ὅμαιμοι esse dicit et ἀδελφοὶ, et συγγενεῖς, et addit ὁμόαιμοι. Interdum et adjective ponitur ὅμαιμος, unde ὅμαιμον σπέρμα, ap. Soph. Antig. [Œd. C. 328.] Sunt autem poëtica hæc tria, sicut et quæ in μων terminantur synonyma συναίμων et ὁμαίμων, de quibus paulo post.

[Σύναιμος, Toup. Emend. 4, 297. Patres Apostt. 677. 770. Soph. Ajace 1387. "Athen. 452." Valck. Mss. "Wakef. Eum. 905. Ænigma 8. Tyrwh. Aristot. 180. Markl. Iph. p. 207." Schæf. Mss. Pseudo-Phocyl. 42. Gloss.: Σύναιμος· Consanguineus.]

[Ὅμαιμος, Consanguineus, Gl. "Markl. Iph. p. 207. Eumen. 656. Toup. Opusc. 1, 288. 2, 262. Valck. Diatr. 137. Brunck. ad Anal. 81. ad Diod. S. 1, 280. Brunck. Œd. C. 1078. et T. 1088. Electr. 12." Schæf. Mss. Toup. Emend. 1, 437. "Wessel. Diod. S. 1, 280." Valck. Mss.]

[* Ὁμαιμὶς, ίδος, ἡ, Soror.]

[* Ὁμαιμότης, ἡ, Consanguinitas, Gl.]

[Αὐθόμαιμος, Const. Manass. Chron. p. 416. 441. 544. in Meursii Opp. T. 7. "Brunck. Œd. C. 1078. Elect. 12." Schæf. Mss.]

[* Φιλανθόμαιμος, ὁ, ἡ, Amans fratris, vel sororis. A Lycophro 566.]

[* Συνόμαιμος, ὁ, ἡ, Frater, Soror. "Ruhnk. ad H. in Cer. 424." Schæf. Mss. Orph. Argon. 1191. Maittair. Gr. Marm. 658. "Schol. Alcest. 410." Boissonad. Mss.]

[* "Ταυτόαιμος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 124." Boissonad. Mss.]

Ὕφαιμος, ὁ, ἡ, q. d. Subsanguineus, Subtus sanguinem habens, Cui subest sanguis, Quasi sanguinem habens subtus latentem, et concretum, ut in sugillatione. Hesych. ὕφαιμον exp. αἱματῶδες. [Plato 10, 336. Artemid. 2, 36. "Jacobs. Anth. 9, 160. 185. Heindorf. ad Phædr. 273." Schæf. Mss. "Plato Phædr. 205. Bas. 1534. Ἵππος σιμοπρόσωπος, μελάγχρως, γλαυκόμματος, ὕφαιμος, ὕβρεως καὶ ἀλαζόνειας ἑταῖρος." Seager. Mss. "Aristot." Wakef. Mss.]

[* "Αἵμων, Cruentus, Eur. Hec. 88. Wakef. S. C. 1, 80." Schæf. Mss.]

Exempla eorum, quæ in *μων*:

Ἀναίμων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. ἄναιμος, Sanguine carens, B Sanguinis expers. Il. E. (341.) de diis loquens: *Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον· Τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.* Contra autem Herod. de aliis quibusdam diis dixit *ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεες*, tanquam huc alludens. Ceterum *ἄναιμος* et *ἀναίμων* lubentius verto Sanguine carens, aut Sanguinis expers, quam Exanguis, cum Exanguis sit potius Sanguine defectus, quam Qui natura sanguinis est expers. [" Ἀναίμων, Markl. Iph. p. 207. Jacobs. Anth. 6, 288." Schæf. Mss. Callim. Fr. 128. Bast. ad Greg. Cor. 594. "Plut. 2, 692. Nonn. Dionys. 3, 309." Wakef. Mss. Ad Hom. versum, a Nostro laudatum, respexit Greg. Naz. Stelit. 1. p. 37. *Ὁρᾷς τοὺς ἀβίους τούτους, καὶ ἀνεστίους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ, καὶ ἀναιμόνας, καὶ Θεῷ κατὰ τοῦτο πλησιάζοντας; τοὺς ἀνιπτόποδας καὶ χαμαιεύνας, ὅ φησιν ὁ σὸς Ὅμηρος, ἵνα τινὰ δαιμόνων τιμήσῃ τῷ πλάσματι;* Schneider. ad Aristot. H. A. Tom. 3. p. 15.]

[* Αὐθαίμων, ὁ, ἡ, Qui est ejusdem sanguinis, C Frater. "Markl. Iph. p. 207." Schæf. Mss. Lycophro 1446. Soph. Trach. 1041.]

[* "Διαίμων, (ὁ, ἡ, Sanguinolentus.) Markl. Iph. p. 207. Jacobs. Anim. 75." Schæf. Mss.]

[* Ἐναίμων, ὁ, ἡ, i. q. ἔναιμος. Hippocr. 63, 13. 316, 7. 495, 47.]

[* Ἐξαίμων, ὁ, ἡ, i. q. ἔξαιμος. J. Poll. 8, 79. *Ὕφαιμός ἐστιν, ἐξαίμων, * ὑπερῳδηκὼς, ὑπώπιος, ὑποπέλιδνος.* Vox a Schneidero dubia vocatur. Sed cur non *ἐξαίμων* dici possit, ut *ἀναίμων, ἐναίμων* et alia?]

"Ἐπαίμονες, Hesychio *ἀπόγονοι*, Nostro de sanguine creti." [" Male pro *ἀπαίμονες*, quod Ionicum est pro * *ἀφαίμονες*, ab *ἀφαίμων*, quod idem ac * Ἄφαιμος. Supra: *Ἄφαιμοι· ἀπόγονοι, εὐγενεῖς.* (Ubi v. Interprr.) Dicitur autem *ἄφαιμος* et *ἀφαίμων*, ut *σύναιμος* et *συναίμων*." Kust.] "Ἐπάμονες, Hesychio *ἀπόγονοι*, qui supra *ἐπαίμονες*, et *ἀκόλουθοι*, qui infra *ὀπάονες*." [" Confundit hic Hesych. *ἐπάμονες* cum *ἀπαίμονες*: nam *ἀκόλουθοι* pertinet ad *ἐπάμονες*, D vel *ἐπήμονες*, ab *ἕπομαι*, Sequor; at *ἀπόγονοι*, ad *ἀπαίμονες*, quod Ionicum est pro *ἀφαίμονες*." Kust. Ἄφαιμος, et *ἀφαίμων* in Schneideri Lex. nondum recepta sunt.]

[* "Εὐαίμων, ὁ, ἡ, Wakef. S. C. 1, 79." Schæf. Mss.]

[* Πολυαίμων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. πολύαιμος. Æsch. Suppl. 847.]

Συναίμων ET Ὁμαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Consanguineus, Frater, i. q. *σύναιμος* et *ὅμαιμος*, et poëtica itidem, ut in hoc versu, *Μηδ' ἀμφὶ κτεάνων γε συναίμοσιν εἰς ἔριν ἔλθῃς.* Apud Soph. comparat. gradus Ὁμαιμονεστέρα, Antig. (484.) ubi Schol. exp. *οἰκειοτέρα καὶ συγγενικωτέρα.*

[* "Ὁμαίμων, Brunck. Antig. 487. Œd. T. 1088. Toup. Opusc. 2, 262. ad Diod. S. 1, 280. Markl. Iph. p. 207. Jacobs. Anim. 185." Schæf. Mss. Glossæ: *Ὁμαίμονες·* Consanguinei.]

Ὁμαιμοσύνη, (ἡ,) Consanguinitas, Fraternitas, Anthol. [Epigr. adesp. 306. "Toup. Opusc. 2, 262." Schæf. Mss.]

[* Αὐθομαιμονῶ, (Esse ejusdem sanguinis.) Const. A Man. Chron. p. 80. (*Μαθὼν γοῦν ὡς ἡρμόσατο τὴν αὐθομαιμονοῦσαν.*)" Boissonad. Mss. Vide Αὔθαιμος.]

"Συνομαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Frater, Soror, Eurip." [Iph. T. 848. Orph. Argon. 1191. Mosch. 4, 52. Blomf. Gloss. ad Æsch. Prom. 417.]

[" Συναίμων, Markl. Iph. p. 207." Schæf. Mss.]

Φιλαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Sanguinis amans, Sanguinis avidus, Sanguinarius, i. q. *φιλαίματος*: *φιλῶν τὸ αἷμα*, Hesych. [" Wakef. S. C. 1, 83." Schæf. Mss.]

Derivata compositione carentia:

Αἱμάτιον, τὸ, demin. q. d. Sanguiculus, Exiguus sanguis. ‖ Etym. *αἱμάτια* exp. * *ἀλλάντια*. Est autem *ἀλλάντιον* demin. ab *ἀλλᾶς*, *ᾶντος*, quod nomen Genus farciminis significat, secundum quosdam dictum Lucanicam. [Oribas. 93. Amaltheum Castello-Brun. "*Ξέστης αἱματίου*, 1, 9, 33." Ind. in Epictet. Marc. Anton. 5, 4. p. 142. Gorræi Deff. Med. "Diosc. 430." Wakef. Mss. Glossæ: *Αἱμάτιον·* Sanguiculus.]

[* Αἱμὰς, άδος, ἡ, Sanguis, Soph. Phil. 697. i. q. B *αἱματῖτις φλὲψ*, inquit Schneider. Lex. "La désinence *αδς αδος* exprimoit Abondance, Cumulation, ainsi *πεδιὰς, άδος*, Vasta planities, et non pas Planities seulement, comme le veut Est.; *αἱμὰς, άδος*, Sang, qui coule en abondance; *νεκὰς, άδος*, Mortuorum cadaverum acervus; et vingt autres mots de même désinence, que j'ai recueillis, appuyent merveilleusement ma théorie." Gail. in Philologo, libro Gallice scripto, N. 1. An. 1818. p. 116. "Brunck le traduit Sanguinem. M. Planche adopte ce mot, que j'ai, moi le premier, proposé à nos écoles, et le rend par Sang corrompu, Sanie. Mais, d'après ce principe des désinences, que *αδς, αδος*, exprime Abondance etc., je traduirois non pas Sang, version de *αἷμα* seul, mais, ce qui est différent, Abondance de sang. L'ancien Scoliaste voit dans *αἱμὰς* quelque chose de plus que dans *αἷμα*, puisqu'il donne pour glose *τὴν τοῦ αἵματος ῥύσιν*, mon manuscrit inédit porte *χύσιν*. M. Schneider, dans son précieux Lexique, explique C *αἱμὰς* par *αἱματῖτις φλὲψ*, mais Vena sanguinem deferens ne rend pas, ce semble, la force de *αδς, αδος*. D'ailleurs, selon Foës. Œcon. Hippocr., *αἱματίτιδες φλέβες* ne dit pas plus que le simple *φλέβες*." Idem ib. N. 3. An. 1818. p. 3. Vide et p. 19. 37. 41. 42. 62. "Brunck. Ind. Soph. Wakef. Phil. 696." Schæf. Mss.]

Αἱματία, ἡ, *μέλας ζωμὸς*, ut ait J. Poll. (6, 57.) Jus nigrum, quod usitatissimum Lacedæmoniorum erat edulium, [Imo verba sunt, *Ὁ δὲ μέλας καλούμενος ζωμὸς, Λακωνικὸν μὲν ὡς ἐπιτοπολὺ τὸ ἔδεσμα· ἔστι δὲ ἡ καλουμένη αἱματία.* Quæ vertuntur: Jus autem, quod Nigrum dicitur, Laconicum maxime fuit edulium: est et aliud, quod Sanguinarium vocant. Cf. Rhodigin. A. L. 13, 25. et Gorræi Deff. Med. v. Αἱμάτιον. "* Αἱματὶς dicitur Moschopulo." Salmas. ap. Kuhn. ad Pollucis loc. Moschopuli locus est hic, *περὶ Σχεδῶν* p. 87. *Ζωμὸς μέλας, ἡ κοινῶς αἱματίς.* Zonar. *Ζωμὸς μέλας· ἡ λεγομένη αἱματὶς*, (ubi Tittm. "Leg. *αἱματία*, aut *αἱματιάτις*.") Et sic D Cyrill. Lex. Ms. ap. Ducang. Vide Nostrum in Αἱμάτιον. "Hesych. Αἱμαλία· * *ἀλλαντία*. Scr. *αἱματία*. Suid. (et Phot.) *Ζωμὸς μέλας· ἡ λεγομένη αἱματία.* Quod Kusterum fugisse miror. Hinc Sophilus ap. Athen. 125. *Ὁ πορνοβοσκὸς γάρ μ', ὑπὸ κνισολοιχίας, Χορδήν τιν' αἱματιάτιν αὐτῷ σκευάσαι Ἐκέλευσε ταυτηνὶ ἐμέ.* Hinc et Hesych. * Προγονίαν· * ὑφαιμάτιον." Toup. Emend. 4, 349. Vulgo legitur, et quidem recte: Προγονίαν· *τῶν ἠπορημένων ἡ λέξις, ἔστι δὲ * ὑφασμάτιον ποικίλον, ὃ ἐπικαλυψάμενος ὁ μάγειρος θύει, ὡς ἐν Δαμασκῷ.*] Etym. autem hunc *μέλανα ζωμὸν* ait appellari *αἱμαλεὰν*, Hesych. *αἱμαλίαν*, quam scripturam potius sequor, ut differat ab *αἱμάλεον*, significante, ut ipse ait, *ἀσθενὲς*, quod et Etym. scribit, sed ap. hunc est *αἱμαλεὸν* cum accentu in ultima, ubi et puto esse debere. "Hesych. *αἱμαλία* exp. * *ἀλλαντία*. Vide et seq. voc."

"Αἱματιάτις, derivatum a præc. *αἱματία*, ut ap. Athen. 3." [p. 125. e Sophilo] "leno quidam *ὑπὸ κνισολοιχίας* coquum jubet, *Χορδήν τιν' αἱματιάτιν αὐτῷ*," [Schweigh. male edidit *αὐτῷ*] "*σκευάσαι*,

" ubi χορδὴ αἱματιάτις idem est cum αἱματία s. αἱμα- A
" λία, Intestinum fartum sanguine." [" Pro τινὰ αἱματιάτιν, quod erat in editis, τινὰ αἱματῖτιν scribit Cod. A. quod in τιν' αἱματῖτιν mutavi." Schweigh.]

" Αἱμαλέος, (έα, έον,) Sanguineus, Cruentus, unde " in Epigr. Lib. 2. αἱμαλέων κρέα δόρπων legimus, " Cruentarum cœnarum carnes." [" Tryph. 69." Wakef. Mss. " Ruhnk. Ep. Cr. 151." Schæf. Mss. N. Dionys. p. 625. Leon. Tar. 23. Theæt. Schol. 4.]

Αἱματικὸς, (ἡ, ὸν,) Sanguineus, Constans sanguine, ut αἱματικὸς χυμὸς, Al. Aphrod. Sic ap. Aristot. Τὰ δὲ σπλάγχνα τῶν αἱματικῶν ἐστὶν ἴδια, Sanguine præditorum. Quæ autem sanguine prædita sunt, s. Quæ sanguinem habent, vocant etiam αἱματώδη et ἔναιμα. [Theoph. Nonn. 219. Αἱματικὸς χυμὸς, Sanguis, Trall. 12, 3. " Dicitur de partibus, quæ e sanguine primum credebantur constitutæ, Lind. Ex. 13. s. 446." Amaltheum Castello-Brun. " Stob. 546." Wakef. Mss.]

[* Αἱματικὸν, τὸ, "appellatur Graminis quoddam genus ab Apul. de Herb. c. 77. quasi tu Sanguineum, B
aut Sanguinarium dicas." Gesner. Thes. L.L.]

Αἱμάτινος, ὁ, ἡ, (τίνη, τινον,) i. q. αἱματικὸς, sed minus usitatum. [Schol. Eur. Hec. 241. δάκρυα αἱμάτινα. Aristot. H. A. 6, 3. στιγμὴ αἱματίνη. " Dicitur de iis, quæ a sanguine sunt colorata, tanquam a causa, Lind. Ex. 13. s. 447." Amaltheum Castello-Brun. " Hæmatinum vitrum, totum rubens, atque non translucens, ab αἷμα, Sanguis, unde αἱμάτινος, Sanguineus, Plin. 36, 26." Forcellin. Lex. " Hæmanthinum, * αἱμάνθινον, Vitrum floridi sanguinis colore. Plin. 36, 26.: Fit et tincturæ genere Obsidianum ad escaria vasa et totum rubens vitrum, atque non translucens, Hæmanthinon appellatum." Gesner. Thes.]

[* Αἱματίαι ὀδύναι, Dolores a sanguine, Hippocr. 343, 25.]

Αἱματηρὸς, (ρὰ, ρὸν,) Sanguinolentus, Cruentus, Soph. Electr. (748.) Ἔλυσαν αἱματηρὸν, i. ᾑμαγμένον, inquit Schol. Est autem ᾑμαγμένος participium ab αἱμάττομαι, sonans Cruentatum. Addit αἱματηραὶ C
σταγόνες, Sanguineæ guttæ, Guttæ quæ stillant e sanguine. Apud eund. Soph. Trach. (769.) φλὸξ, Flamma, vocatur αἱματηρὰ, Quæ fit e victimarum sanguine. [Idem Antig. 964. Œd. C. 552. " Wakef. Alc. 863. Philoct. 695. Eum. 338. Valck. Phœn. p. 327. 443. Brunck. Phil. 693." Schæf. Mss. Lycophro 250. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. " Dicitur alias κάθαιμος, vel ἔναιμος, Lind. Ex. 13. s. 449. Ita δυσεντερία αἱματηρὰ vocatur, quando sanguis evacuatur per intestina absque exulceratione, Gal. c. 5. Aph. 65." Amaltheum Castello-Brun. Hippocr. 416, 47. 417, 19. 440, 18. 23. Glossæ: Αἱματηρός· Cruentus.]

Αἱματόεις, (όεσσα, όεν,) Sanguinolentus, Cruentus, i. q. αἱματηρός. Sed in carmine jambico usurpatur hoc, illud in hexametro, ut ap. Hom. passim, Od. X. (404.) παρῄά τ' ἀμφοτέρωθεν Αἱματόεντα πέλει. Fem. αἱματόεσσα, ap. Eund. [Il. B. 267. E. 82. N. 393. Π. 459. 486. Nicand. Th. 236. 436. Al. 380. Leon, Tar. 30. 47. Plato 8, 75. " Purpureus, Soph. Antig. 528." Schæf. Mss.] D

Αἱματώδης, ὁ, ἡ, Sanguinolentus, Sanguini permixtus, ut ap. Gal. ad Glauc. αἱματώδεις διαχωρήσεις, Sanguinolenta alvi excrementa. Nonnunquam αἱματώδης ap. Aristot., i. q. Sanguineus, Sanguine præditus, i. e. αἱματικὸς, s. ἔναιμος. [Gorr. Deff. Med. " Porson. Phœn. 1353. ad Lucian. 1, 299." Schæf. Mss. Glossæ: Αἱματώδης· Sanguinolentus, Sanguineus, Cruentus.]

[* Αἱμαλώδης, ὁ, ἡ, i. q. αἱματώδης, Erotian. Vide Schæf. ad Gregor. 512. Franzii Gloss. in Hippocr. 266. " Ad Lucian. 1, 299." Schæf. Mss.]

Αἱματίτης, (ὁ,) Hæmatites, lapis, q. d. Sanguineus; ita enim appellatur, vel quod sanguinis colorem referat, ac ruborem sanguineum habeat, vel ab effectu, quod videlicet sanguinem reprimat. Vide Plin. 36, 16. Diosc. 5, (144.) Idem lapis dicitur et εἰαρίτης, ut Nicand. Schol. testatur; nam et εἶαρ Sanguinem significat. || Item Αἱματίτης, ἡ φλὲψ, Vena. [Salmas. Plin. Exerc. 95. 290. 774. 776. 937. " Tzetz. Chil. 2, 150. et Psell. de Lap. 6." Boissonad. Mss.

A
Clem. Alex. p. 43. Philo Byz. de Sept. Mirac. p. 8. Amaltheum Castello-Brun. " Εἰλεὸς αἱματίτης, Convolvulus sanguineus, 209, 15. 26. Foës. 557, 12. qui p. 704. conjicit esse morbum Plinio Stomacacen dictum, quem nunc Scorbutum vocant." Ind. Ms. in Hippocr. Gesner. Thes. L. L. et Forcellin. Lex. || " Αἱματῖται, Hæretici, quorum præ ceteris meminit Clem. Alex. Str. 7. (p. 900.)" Ducang. Gloss.]

" Αἱματῖτις, (ἡ,) unde αἱματίτιδες φλέβες, Venæ " sanguinariæ, ap. Hippocr. π. Ἱερ. Νόσ. (127, 40.) " et π. Αἱμοῤῥοΐδων," [imo est in Democriti Epist., τῷ Περὶ Μανίης λόγῳ, 533, 41. " Foës. existimat Venas simpliciter dictas hic esse intelligendas, ut distinguantur ab arteriis, quæ spiritum ferunt... Dicitur et κονδυλώδης αἱματῖτις, Hæmorrhois tuberculosa, Sanguine fluens, (π. Αἱμοῤῥοΐδων) 520, 36. 40. Foësius Œcon., et in Hippocr. 893." Ind. Ms. in Hippocr. Vide Gail., in Αἱμὰς citatum. Apud Nostrum in Αἱματίτης: " Αἱματίτης, ἡ φλὲψ, Vena." Sed pro αἱματίτης leg. αἱματῖτις.]

B
[* Αἱματίτινος, ίνη, ον, " Epitheton collyrii cujusdam, ap. Gal. de S. F. 9. quod e lapide Hæmatite paratur." Amaltheum Castello-Brun. " Αἱματίτινον, alii legunt, (sed perperam,) αἱματινὸν, (saltem scr. αἱμάτινον,) Collyrii nomen e lapide Hæmatite factum, conveniens aspredini oculorum. Describitur a Gal. τῶν κ. Τοπ. 4, 7. Recipit æs ustum et lotum, lapidem Hæmatitem, crocum, opium, et gummi, aceto excepto." Gorr.]

[* Ἐναιματόω, Cruento, Sanguine inficio. Hippocr. 63, 11.]

Αἱμάτη, ης, ἡ, Ensis, Gladius, ap. Sophoclem, Etym. Hesychius tamen et Suid. aiunt αἷμα id significare ap. Eum in Electra. An vero Etym. eodem Electræ loco ita legerit, an in alio, mihi dubium est.

" Αἱματὶς, affertur a Bud. ex Aristot. de Color. " (c. 5. T. 2. p. 804.) sed sine interpretatione: Φα-" νερὸν δὲ τοῦτό ἐστι, καθάπερ εἴρηται πρότερον, καὶ ἐπὶ " τῶν βαπτομένων ἀνθῶν. Τὰ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς, ὅταν " βάπτοντες (τὴν πορφύραν) καθιῶσι τὰς αἱματίδας, ὄρ-
C
" φνιαι γίνονται, καὶ μέλαιναι, καὶ ἀεροειδεῖς· τοῦ δ' " ἄνθους συνεψηθέντος ἱκανῶς, ἁλουργὸν εὐανθὲς γίνεται καὶ λαμπρόν." [Vertitur:—" Cum enim a principio tinctores αἱματίδας, h. e. Sanguinarias purpuras, e quibus pretiosus ille liquor tingendis vestibus natus elicitur, summittunt, eas orphnias, i. e. Obscuras, et nigras, et æerei coloris fieri videmus; cum vero flos abunde concoctus fuerit, bene floridum illud purpureum et splendidum efficitur." " F. τὰς ἁλουργίδας." Gesner.]

Αἱματίζω, Sanguinem elicio. Aristot. Ἐπεὶ καὶ αἱ μυῖαι τῷ κέντρῳ θιγγάνουσαι αἱματίζουσι, Siquidem et muscæ aculeo attingentes, sanguinem eliciunt. [" Musgr. ad Phœn. p. 222. b." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 669. Μηδ' ἐπιχωρίοις Πτώμασιν αἱματίσαι πέδον.]

[* " Αἱματισμὸς, (ὁ,) i. q. αἱμοῤῥαγία." Gorr. Deff. Med.]

¶ Αἱματόω, f. ώσω, Cruento, Cruore s. Sanguine inficio, Sanguinolentum reddo. || Item Interficio, ut
D
Hesych. et Etym. tradunt. || Αἱματοῦμαι, Cruentor. Item, In sanguinem vertor, ut ap. Gal. Αἱματοῦται ἡ τροφὴ κατὰ τὸ ἧπαρ, In sanguinem vertitur cibus versus jecur. Participium est ᾑματωμένος, Cruentatus. Vel, In sanguinem versus. Apud Xenoph. K. Π. 1, (4, 10.) Ἀκόντια ᾑματωμένα, Jacula cruentata. [" Brunck. Soph. 3, 494." Schæf. Mss. Æsch. Agam. 1646. Eur. Andr. 259. Suppl. 88. Cass. Dio 404. 1221. Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 36. Glossæ: Αἱματόω· Cruento.]

" Αἱμάτωσις, et Ἐξαιμάτωσις, (ἡ,) e Gal. affertur " pro Sanguificatio, Sanguinis generandi munus."

Ἐξαιματόω, itidem ut αἱματόω, In sanguinem verto, Aphrod. in Probl. [Aristot. de Somno 3. Lex. Xenoph. " Clem. Alex. 124(=45.) Synes. 245. Greg. Nyss. 3, 627." Wakef. Mss. " Zeun. ad Cyrop. 634." Schæf. Mss. " Gataker. 2. p. 109. Emend. Philostr. 882. (Τὸ δὲ ἆσθμα, ἐξ αἱματουμένων ἐς τὸν δρόμον τῇ μάστιγι ὑπὸ τοῦ Ἀψύρτου, * παραβατεῖν γὰρ τοῦτόν φασι τῷ Αἰήτῃ, ὑπὸ παντὸς ἑλκομένων τοῦ στέρνου, δίδωσι γινώσκειν.)" Valck. Mss.]

Ἐξαιμάτωσις, (ἡ,) Ipsa actio vertendi in sanguinem, Sanguinis effectio, Sanguificatio, ut Gaza vertit alicubi. A Bud. redditur Sanguinis generatio, in hoc Gal. loco ad Glauc. 2. Γεννᾶσθαι μὲν ἡμῶν τὸ μελαγχολικὸν περίττωμα δειξάντων ἐν ἥπατι κατὰ τὴν ἐξαιμάτωσιν, ἀνάλογον τῇ κατὰ τὸν οἶνον τρυγί. Greg. Ἐπεὶ τῷ ἥπατι μάλιστα τῆς τοῦ θερμοῦ συνεργείας ἦν χρεία πρὸς τὴν τῶν ὑγρῶν ἐξαιμάτωσιν. [Theoph. Nonn. 186. Ind. in Aretæum. "M. Anton. 4, 21." Wakef. Mss. Alex. Aphrod. Probl. 1, 118.] A

Ἐξαιματωτικὸς, (ἡ, ὸν,) Vim generandi sanguinis habens, ἐξαιματωτικὴ δύναμις, ap. Aphrod. in Probl. Vis generandi sanguinis, Vis sanguinis generatrix s. effectrix.

Καθαιματόω, Cruento, pro quo perperam in VV. LL. legitur Καθαιμαξόω. [" Eur. Phœn. 1167. Herc. F. 234. 256. Hel. 1615. Aristoph. Thesm. 702. Lucian. adv. Indoct. 868." Scott. App. ad Thes.]

Συνεξαιματόω, Una cruento. Philo de V. M. 1. Συνεξαιματοῦνται δ' αὐτῷ λίμναι. [" Philo J. 2, 96=617." Wakef. Mss. Verbum hoc et ab Hedericiano, et a Schneideriano Lex. abest.] B

¶ Αἱμάσσω, et Attice Αἱμάττω, f. ξω, p. χα, i. q. αἱματόω, Cruento, Sanguine inficio, Sanguine conspergo. Soph. (Aj. 453.) Ὥστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς, Manus cruentare. Interdum significat, Vellicando sanguinem elicio, Vellico ita ut sanguinem eliciam, a qua signif. dicitur αἱμασία.

Αἱμάσσομαι, Cruentor, Sanguine inficior, unde partic. præsens αἱμασσόμενος, Qui cruentatur, et præteritum ἡμαγμένος, Cruentatus. Στέρνων—αἱμασσομένων, Soph. Ajace (El. 90.) Lucian. Ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἔστηκεν ἡμαγμένος. || Apud Soph. αἱμάσσεσθαι exp. etiam φονευθῆναι, Occidi: οἷος ἄρ' αἱμάχθης. Sic et αἱματῶσαι, pro Occidere, a Suida et Hes. exponi dictum est.

[Αἱμάσσω, Nicand. Th. 447. Al. 480. Cass. Dio 1053. Abresch. Æsch. 99. 649. " Clem. Alex." Routh. Mss. Barth. Advers. 1991. " Fischer. Ind. Palæph. Jacobs. Emend. 53. Fac. ad Pausan. 1, 402, Kuhn. ibid. Markl. Iph. p. 254. Musgr. Iph. T. 224. Wakef. Eum. 453. Jacobs. Anth. 9, 91. 282." Schæf. Mss. Soph. Antig. 1159. Oppian. H. 2, 618. 5, 146. Hippocr. 263, 47. 266, 8. Biel. Thes. Glossæ: Αἱμάσσω· Cruento, Sanguino.]

[Αἱμάξας et ἀλλ' ἕξεις conf., ad Anthol. Pal. 520.]

[* Αἱμαχθῆναι. Etym. Sorbon. Αἱμασία· ἐκ τοῦ αἱμασθῆναι. " Notanda hæc forma. Vulgo dicitur αἱμαχθῆναι." Schæf. ad Gregor. 512.: Vide Bast. Comment. Palæogr. 820.]

[* Αἷμαξις, ἡ, Aretæus p. 86. Τέκμαρ δέ σοι τῆς αἱμάξιος τῆς συμμετρίης, ἡ δύναμις γιγνέσθω, ubi vertitur, Scopus autem modi sanguinis extrahendi tibi vires ægrotantis proponantur. Vox in Schneideri Lex. non legitur.]

Αἱμακτὸς, (ἡ, ὸν,) Sanguinolentus, ut αἱμακταὶ ῥανίδες Eurip. (Iph. T. 644.) Sanguinolentæ guttæ, Sanguine permixtæ. Fit ex ἥμακται tertia præteriti ab αἱμάσσομαι, et quamvis sit nomen, participii ἡμαγμένος signif. habet. [" Brunck. ad Phœn. 1512." Schæf. Mss. Glossæ: Αἱμακτός· Sanguinolentus.] Huic contrarium est Ἀναίμακτος, (ὁ, ἡ,) præfixo α priv., et ν inserto euphoniæ causa. Est igitur ἀναίμακτος, Non cruentus, aut cruentatus, Non sanguinolentus, unde et Ἀναιμακτὶ, Non cruente, Sine sanguine, Hesych.

[Ἀναίμακτος, Nicand. Th. 90. Lycophro 988. Oppian. C. 1, 55. Æsch. Suppl. 204. Orph. Lith. 693. Suicer. Thes. Addend. 1611. Jambl. V. Pythag. 232. Himer. Ecl. 21, 3. Leon. Alex. 19.: Tar. 47. Ænigm. 35. Eur. Phœn. 270. Auctor Rhesi 222. " Jacobs. Anth. 12, 364. Bibl. Crit. 3, 2. p. 42. Toup. Opusc. 1, 572. ad Lucian. 2, 153. Abresch. Æsch. 2, 44." Schæf. Mss.]

Ἀφαιμάσσω, Sanguinem elicio, Sanguinem detraho, ut ἀφαιμάξαι τὸ ζῶον, in Hippiatria. Hinc Ἀφαίμαξις, (ἡ,) Sanguinis detractio.

[* " Ἐναίμακτος, (ὁ, ἡ, Sanguine suffusus,) nos Sylv. Cr. 1, 31." Wakef. Mss.]

Ἐξαιμάσσω, Cruento, αἱμάσσω, vel, Valde cruento, ut ap. Synes. ἐξαιμάττων τὸν ἵππον, Cruentans equum, fodiendo videlicet calcaribus armos. Sic autem ante eum dixerat Xenopho K. Π. 7, (1, 15.) Οὐδὲν φειδόμενος τῶν ἵππων, ἀλλ' ἐξαιμάττων κατὰ πολὺ τῷ κέντρῳ. [Lex. Xenoph. J. Poll. 1, 214. 2, 215. 4, 68. " Zeun. ad Cyrop. 634. Dionys. H. 2, 1227. Wakef. Ion. 934. Musgr. 16." Schæf. Mss. " Schol. Theocr. Stimulis, Clem. Alex. 949." Wakef. Mss.]

[* Ἐφαιμάσσω. Oribas. 118. Ἐπὶ δὲ τῶν παρά τινας προφάσεις ψιλωθέντων ὀστῶν, δύναται μὲν καὶ ξύσις, ἄχρις ἂν ἐφαιμάσσεται, l. ἐφαιμάσσηται, ubi vertitur, Donec jam aliquid cruoris ostendatur.]

Καθαιμάσσω, Cruento, vel Valde cruento. [" Jacobs. Exerc. 2, 167." Schæf. Mss. Æsch. Eum. 452. Eur. Hec. 1125. Or. 1527. Toup. Emend. 4, 22. " Plato 3, 354. Athen. p. 10. Eur. Andr. 588. Iph. A. 311." Valck. Mss. " Plut. (3, 817.)" Wakef. Mss.]

Καθαιμακτὸς, (ὁ, ἡ,) Cruentatus, Cruentus. In VV. LL. male exp. καθαιμάσσω per καθαιμαξόω, quod, licet bis illic positum, mendosum est pro καθαιματόω. [Eur. Or. 1352.]

" Ἡμακτέων, Suid. in Ms. Cod. ex Herod. pro " δυσφορῶν." " Ἡμεκτέων, in Lex. Herod. exp. δυσ-" φορῶν, Ægre ferens, ut et Corinth. Iones ἡμεκτέων " dicere tradit pro δυσφορῶν: et Camer. itidem " ἡμεκτεῖν ex eod. Herod. affert pro Indignari, Of-" fendi. Suid. et ἡμάκτεον et ἡμέκτεον affert pro " ἐδυσφόρουν." [" Wessel. ad Herod. 20. Koen. ad Gregor. 238." Schæf. Mss.]

" Περιημεκτεῖν, Hesychio est ἀγανακτεῖν, δυσκο-" λαίνειν, ἀνιᾶσθαι, Ægre ferre, Moleste ferre, " Graviter ferre, Molestia et dolore affici ob, Gra-" vari. Frequenter hoc verbo utitur Herod., ut 8. " p. 315. Οὗτοι γὰρ μάλιστα ἐκπεφευγότων πε-" ριημέκτεον, Hi enim maxime omnium ægre ferebant " quod hostis effugisset. Construit etiam cum da-" tivo, dicens περιημέκτεε τῇ ἕδρῃ, Gravabatur statione. " Et περιημεκτέων τῇ ἀπάτῃ, Ægre ferens quod de-" ceptus esset, Indignans, Graviter ferens, Ὁ δὲ, πε-" ριημεκτήσας τῇ ἀπάτῃ τοῦ ὅρκου, διαλυσάμενος τὴν " ξενίην, ἐποίεε τοιάδε, 4. p. 172. Et alibi, περιημε-" κτέων τῇ συμφορῇ, Calamitatem moleste ferens. " Suidas in priore loco scribit περιεμεκτήσας, expo-" nens itidem δεινοπαθήσας. Sed scribendum esse " περιημεκτήσας, patet e simplici ἡμεκτεῖν, quod et " ipsum significat δυσφορεῖν ap. eund. Herod. Idem " Suidas ut ἡμάκτεον, ita et περιημάκτεον affert pro " ἐδυσφόρουν, cum hoc exemplo, Οἱ δὲ Φωκέες περιη-" μάκτεον τῇ δουλοσύνῃ." [" Wessel. ad Herod. 163.: Herod. 670.: ad Herod. 711." Schæf. Mss.]

Αἱμασιὰ, ἡ, Sepes. Proprie inquit Suid., Sepes quæ spinas habent, dicuntur αἱμασιαί. Etym. itidem et Theocr. quoque Schol. aiunt, αἱμασιὰς dici, quia αἱμάττονται, Cruentantur, earum spinis, qui eas ingrediuntur. Theocr. (1, 47.) Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάττει Ἥμενος.

Αἱμασιὰ, Maceria, Septum murale exp. ap. Herod. Suidas ait Herodoto esse Murum e minutis silicibus extructum absque luto. Herod. 1, (180.) Τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, αἱ ἐπικαμπαὶ περὶ [παρὰ] χεῖλος ἑκάτερον τοῦ ποταμοῦ, αἱμασιὴ πλίνθων ὀπτέων παρατείνει. Sic Demosth. (1274.) αἱμασιὰν περιῳκοδόμησε τῷ ὕδατι. D

Αἱμασιὰν perperam appellat vulgus Locum circumdatum αἱμασιαῖς, Sepibus, inquit Suid.

[" Αἱμασιὰ, Jacobs. Anth. 12, 7.: Anim. 303. Theocr. (l. c.) Valck. p. 105. 249. ad Mœrin 53. Heyn. ad Virg. Buc. p. 38. Wessel. Diss. Herod. 42. Koen. ad Gregor. 243 (=510.) Darnald. Var. Conj. 245. (' emend.' Valck. Mss.) ad Od. Ω. 223. (18, 358.) Lex. Herod. 174. Villoison. ad Long. 84." Schæf. Mss. Schæferus ad Long. 352. Nicand. Th. 143. Schol. Plat. 225. Spohn. Comm. de Extr. Odyss. Parte 85. " Duport. ad Theophr. 376. Maceria e sicco lapide temere congesta, Salmas. Menag. Wessel. ad Petit. 482. Herod. 72. 115. 142. (cf. 146.) Αἱμ. et ἕρκος permutantur 375. Vide Thuc. 61. 264. Indicem Thuc. Euseb. Stob. Ecl. 206." Valck. Mss.]

[* Αἱμασιολογέω. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Αἱμασιολογεῖν· Θεόπομπος, Αἱμασιολογεῖν ἄριστ' ἠπίστατο, ubi Bast. ad Gregor. Cor. 511. ὃς ante αἱμασιολογεῖν addendum esse censet.]

Αἱμασιώδης, ὁ, ἡ, Sepis vel Maceriæ formam habens, aut, Ex eadem materia factus qua αἱμασιαί. Apud Plat. de LL. αἱμασιώδης vertitur Maceriosus a Ficino, [3. p. 681. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. Schol. Plat. 225. Bast. ad Gregor. Cor. 511. "Hesych. v. 'Αρπέζας." Boissonad. Mss. Toup. Emend. 4, 47.]

¶ Ex derivatis autem ab αἷμα compositione carentibus, nonnulla itidem syncopen passa sunt, aut certe a nomin. αἷμα formata, non a gen. aut dat. ut ἄναιμος vel pro ἀναίματος per syncopen dictum esse videri potest, vel ex αἷμα absque syncope deductum: ac cetera itidem, ἔναιμος, ἔξαιμος, κάθαιμος, etc. Quod autem ad αἱμοφόρυκτος attinet, et αἱμόφυρτος, et αἱμοβαφὴς, et αἱμόῤῥυτος, et alia hujus generis composita, ea συγκεκόφθαι vult Eust.: αἱμοφόρυκτα, inquit, συγκέκοπται ex αἱματοφόρυκτα. Nam ab αἷμα debuisset esse αἱμαφόρυκτα. Quæ Eust. ratio ut valeat in his compositis, etsi inveniri posse arbitror aliqua, quæ illi rationi opponantur exempla, non itidem in alterius formæ compositis locum habere videtur: nec in derivativis compositione carentibus, quæ itidem trisyllaba sunt pro quadrisyllabis, ut αἱμηρὸς pro αἱματηρὸς, et αἱμοῦμαι pro αἱματοῦμαι, de quibus nunc tractabo.

Αἱμηρὸς, s. hoc s. illo modo formatum, ut modo dixi, i. q. αἱματηρὸς, Sanguinolentus. Nam αἱμηρὸν Suid. exp. αἵματος πλῆρες: Hesych. autem αἱμηραὶ, pro quo mendose ap. eum legitur αἱμῆραι, αἱματώδεις. Steph. Byz. Epidaurum appellatam αἱμηρὰν scribit, quod frequenter sanguine inficeretur ara Æsculapii, quæ illic erat. Reponi enim debet in illo Steph. loco adverbium ἐκεῖ, ut ita legatur, Καὶ αἱμηρὰ, διὰ τὸ συνεχῶς αἱμάσσεσθαι τὸν ἐκεῖ βωμὸν τοῦ 'Ασκληπιοῦ ὑπὸ τῶν θυσιῶν. Sed ap. Eund. est, ut et ap. Hesych., error in accentu: diversus tamen. Nam αἱμῆραι ap. Hesych. legitur pro αἱμηραί: apud illum vero αἵμηρα pro αἱμηρὰ habet Ald. Cod. ["Manetho 1, 338." Schæf. Mss. Eust. ad Il. 2, 561. Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

Αἱμόω, itidem pro αἱματόω, τῶ, Cruento. Nam αἱμώθη Hesych. exp. ᾑματώθη, quod ab αἱμοῦμαι illius passivo factum esse dicendum est, pro ᾑμώθη. HINC autem 'Αναιμωτεὶ deductum esse puto, ut ἀναιμωτεὶ sonet ad verbum Incruentate, pro Absque cruentatione, pro quibus Latini dicere solent Incruenta pugna, vel Incruento Marte. Ennius dixit, Sine sanguine et sudore. Il. P. (497.) Νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι Αὖτις ἀπ' Αὐτομέδοντος: [363.] Sic Od. Σ. (148.) Οὐ γὰρ ἀναιμωτί γε διακρινέεσθαι ὀΐω: Ω. (531.) Ὣς κεν ἀναιμωτί γε διακρινθῆτε τάχιστα. Scribitur vero et ἀναιμωτεὶ, cum ει, sed ἀναιμωτὶ legit Eust. Sic et ap. Apoll. R. 2, (986.) ἀναιμωτί γ' ἐρίδηναν. Apud Suid. quoque ita scriptum reperitur. Talem autem hujus adverbii formationem ab αἱμοῦμαι esse existimo, qualis est τοῦ ἀναιμακτὶ ab αἱμάσσομαι, ut videlicet sit ἀναιμωτὶ ab ᾕμωται, sicut est ἀναιμακτὶ ab ᾕμακται: nam ut ab ᾕμακται, vel potius αἵμακται, posito pro ᾕμακται, fit αἱμακτὶ, deinde præfixo α priv., et interjecto ν, ἀναιμακτί: sic ab αἵμωται pro ᾕμωται, ut ap. Hesych., αἱμώθη habetur pro ᾑμώθη, fit αἱμωτὶ, e quo ἀναιμωτί. Certe ut eadem est utriusque adverbii formatio, sic et eadem signif.; sonat enim et αἱμακτὶ Incruentate. Sed in prosa ἀναιμακτὶ dicitur potius quam ἀναιμωτί: quo tamen usi sunt interdum cum alii, tum Lucian. et Herodian. Usus est et Plut. (7, 343.) conjungens cum ἀνιδρωτὶ, ejusdem generis adverbio. || In VV. LL. habetur et 'Αναιματὶ, pro eodem, sed sine exemplo. Habetur ibidem et 'Αναιμεὶ, ab ἄναιμος, quod supra expositum fuit.

["'Αναιματὶ, Const. Manass. Chron. p. 120. Meurs. (pp. 452. 564. in Meursii Opp. T. 7.) 'Αναιμωτὶ, Heyn. Hom. 7, 46. 345. 364. (Schol. Aristoph. Pac. 1020.) ad Lucian. 1, 751. Brunck. Apoll. R. 178. ad Il. P. 363. 497. ad Od. Ω. 531." Schæf. Mss. Plut. 7, 292. Omnino vide de adverbiis in ι et ει Blomf. Gloss. ad Æsch. Prom. 216. et Sturz. Prolus. 3. de Nonnullis Dionis Cassii Locis, Grimæ edita 1814. p. 4—7. Lobeck. Ajac. p. 402. Buttmann. Griech. Grammatik p. 427. Ed. 6. Berol. 1811. Fischer. ad Weller. Spec. 1, 74. 298. Interpr. ad J. Poll. 6, 162. 9, 10. 143. Albert. ad Hes. v. 'Ανατὶ, Valck. Adoniaz. p. 228. Wyttenb. ad Plat. Phædon. 331. Lobeck. Elmsl. et Hermann. ad Soph. Ajac. 1206. Spanh. ad Callim. H. in Dian. 65. Brunck. ad Apoll. R. 1, 1019. 4, 1130. Dunbar. in Classical Journal.]

[* 'Εξαιμόω, ap. J. Poll. 4, 186. Ὕφαιμος, ἄναιμος, ἄνικμος, ὑπέρπλεως, ἐξαιμῶν, ubi ἐξεμεῖν Seb. legit. Cf. Ὑπεραιμόω, Αἱμημέκεεν, et Αἱματάω. Vertitur Sanguinans. Lege * ἐξαίμων, ut 8, 79. Ὕφαιμός ἐστιν, ἐξαίμων, * ὑπερῳδηκὼς, ὑπώπιος, ὑποπέλιδνος. Vide Schneider. Lex.]

[* Ὑπεραιμόω, Sanguine abundo. Xenopho de R. E. 4, 2. Sic corrigit Kuhn. ad J. Poll. 1, 209. pro vulg. * ὑπερεμέω. Vide Lex. Xenoph. v. Ὑπερεμέω.]

"Ὑπεραίμωσις, (ἡ,) Nimia sanguinis abundantia. "Afferuntur ex J. Poll. (1, 209.) κριθίασις et ὑπεραίμωσις de equi morbis." [Vide præc. voc.]

B Αἶμος, ὁ, Locus arboribus densus aut fruticibus, Dumus. Αἱμοίδρυμοι, Αἰσχύλος Αἰτναίαις, habet Hesych., sed repono, Αἶμοι· δρυμοί. Pro quo δρυμοὶ ap. Eust. perperam legi existimo δρόμοι, p. 1851. cum addat e quorundam Gramm. sententia, eandem fortasse etymologiam esse hujus vocis αἶμοι, quæ sit vocis αἱμασιά: ipse autem postea ab αἱμάσσω hanc deduci censeat. Quomodo autem ἐν δρυμοῖς contingat αἱμάσσεσθαι, quod ad confirmationem hujus etymologiæ facit, apparet e Bion. Id. in Adon. (1, 21.) ubi postquam dixit Venerem vagari per δρυμοὺς, subjungit, αἱ δὲ βάτοι νιν 'Ερχομέναν κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται. Apud Suid. quoque mendose legi puto δρόσους pro δρυμοὺς, ubi scribit, αἵμους· τὰς δρόσους φησὶν ὁ Αἰσχύλος. || Αἵμους Hesych. exp. etiam ὀβελίσκους. Apud Eund. legitur mutato accentu αἱμὸς expositum τράχηλος. "Αἱμοὶ, ap. Æschyl. δρυμοὶ, "Saltus, Locus arborosus, Hesych." || "Αἶμος, est "etiam Nomen proprium et montis, et viri, Suid." [Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: * Αἶμον· τὸ ὄρος, οὐδε-
C τέρως, 'Εκαταῖος διὰ παντὸς, καὶ Διονύσιος, καὶ 'Ελλάνικος, καὶ Εὔδοξος. Omnino vide de v. αἶμος Bast. et Schæf. ad Gregor. 511.]

[* Αἱμοποιὸς, ὁ, ἡ. Hesych. * Σκάραιβον· αἱμοποιόν. "L. * Σκαραιμὸν, Qui sepes facit, ab αἶμος, Sepes." Is. Voss.]

Αἴμιον, Hostia, σφάγιον Hesychio, quæ vox si mendosa non est, et ipsa inter ea, quæ a nominativo αἷμα formantur, referri debere videtur. ET Αἵμνιον ap. Suid. Vas quo sanguis excipitur. Sed hoc vocabulum magis etiam suspectum est. Vide Ἀμνίον in Μέρος. [Vide Var. Lect. ex Homeri Cod. Harl. Tom. 3. p. 27. Schæf. "Ad Od. Γ. 444. Heyn. Apollodor. p. 1162." Schæf. Mss.]

Αἱμευτὴς, ὁ, Salgamarius ap. Diosc. inquit Bud., quod et ipsum ab ᾕμευται factum videtur, vel potius tanquam ab ᾕμευται, tertia præteriti τοῦ αἱμεύομαι, quod sit passivum τοῦ αἱμεύω. [Falsa est lectio pro ἁλμευτής.]

[* "Αἱμεύω, Sanguinem profundo, 333, 40. (αἱ-
D μευμένα καὶ μή.)" Ind. Ms. in Hippocr.]

"Αἱμημέκεεν, Hippocr. Epidem. 5. perperam scri- "ptum pro ἐμημέκεεν, quod est plusquamperf. verbi "ἐμέω, Atticam duarum initialium præsentis litera- "rum reduplicationem habens pro ἠμέκεεν." [Foës. Œcon. Hippocr.]

Αἱμώνια σῦκα, Ficuum genus in Paro insula, ita dictorum ob ruborem, inquit Athen. 3. (p. 76.) et post eum Eust. ad Od. 24. p. 838.: qui, cum tradunt ita dicta διὰ τὸ ἐρυθρῶδες, Ob ruborem, ab αἷμα derivari innuunt, quasi dicerent διὰ τὸ αἱματοειδὲς χρῶμα, Ob sanguineum colorem. Eadem et Lydia vocata scribit ibidem Athen.

[* "Αἱμονίηθεν, Callim. 1, 491. Toup. Opusc. 1, 359." Schæf. Mss.]

[* Αἱμάω. Tzetz. ad Lyc. 529. Μαιμῶντα· αἱμῶντα, καὶ αἵματος διψῶντα, καὶ ἐξ αὐτοῦ προσθήκῃ τοῦ μ, μαιμῶντα.]

[* Αἱμῶσα· αἱμοπτοϊκὸς, l. αἱμοπτυϊκός. Tittmanni

Glossæ Iatr. In Bernardi Reliqq. Medico-Crit. 9. est: Αἵμωσα· αἱμοπτωϊκός.]

[* Αἵμασις, Montfauc. Hexapl. Orig. s. 7. e marg. Cod. Ms. τῶν ό'." Routh. Mss.]

"'Αναίμασις, ἡ, Sanguinis inopia, Exanguis natu-" ra, VV. LL. pro quo scr. potius ἀναίμωσις."

[* Αἱματάω. "Draco p. 12. Καὶ αἱ εἰς ας μετοχαὶ ἐκτείνουσι. Σπανίως εὑρήσεις τὸ α βραχὺ ἔθει Δωρικῷ ἑπομένου φωνήεντος, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ ἐν Θεογονίᾳ (521.) καὶ, Δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν Αἴας, αἱματά τε μίμνων, 'Αλκμάν. Eodem utitur p. 64. Hermann. Præf. p. xx.:—' Ut quod Draco duobus locis ex eoque, vel alio Grammatico Lascaris tradunt, nomen Αἴας ab Alcmane ultima brevi positum esse, magnopere vereor, ne a Grammaticorum imperitia repetendum sit, verba Alcmanis tetrametro trochaico acatalectico concludentium, quæ sic videntur scr. fuisse: Δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν Αἴας, Αἱματᾷ τε μίμνων.' C. B. Hasius, Recueil de Mem. sur Diff. Mss. Gr. de la Bibl. Imp. de France 1810. p. 50. huc pertinere ratus ἥματα, Jacula emissa, suspicatus erat, fuisse ἥματί τε μίμνων. Sed tum præstaret ἥματά τε μίμνων. Nil mutat Bast. ad Gregor. 340. Spondeum certe μίμνων in loco impari non fert trochaicus." Welcker. ad Alcmanis Fr. p. 59. An huc referenda est Zonaræ glossa? * Ἡμωνιᾶν· ἀκοντίζειν, καὶ ἥμων, ὁ ἀκοντιστής. "Deest hæc glossa a Cod. K. Addatur h. v. Lexicis." Tittm. Imo ἡμωνιᾶν est vox nihili. Ab ἥμων, ἥμονος, derivaretur * ἡμονιᾶν, aut ἡμονεῖν, aut ἡμονίζειν, ut δαίμων δαιμονίζειν, ἀσχήμων ἀσχημονέω. Fortasse Alcman scripsit δαιμονᾷ τε μίμνων. Hesych. Δαιμονᾷ· ὑπὸ δαίμονος κατέχεται. Æsch. Choëph. 564. Suid. Δαιμονᾶν· ὑπὸ δαίμονος κατέχεσθαι καὶ μαίνεσθαι. In μίμνων latet corruptela, nostra saltem sententia.]

[" Αἱμάστροφος. (Poëta ap.) Athen. 13. λίθοις αἱμαστρόφοις." Morell. Lex. Gr. Pros. Sed h. v. frustra quæsivimus.]

ΑΙΜΥΛΟΣ, ὁ, ἡ, [et αἱμύλη, αἱμύλον,] Blandus, Festivus, Lepidus, Affabilis. Ab Hesychio exp. ἀστεῖος, Urbanus, Festivus, s. Lepidus. Item συνετὸς, Circumspectus, et ὀξὺς ἐν τῷ λέγειν, Acumine dicendi præditus. Usurpatur nonnunquam de persona, ut Plut. Eumene, Εἰπεῖν μὲν οὖν δεινὸς, αἱμύλος δὲ καὶ πιθανός. Anthol. (Crinag. 42.) κόρη αἱμύλος. Sæpius de re, i. e. de ipsa oratione. Plut. Solone (1, 377.) Καὶ γὰρ αἱμύλον τι καὶ προσφιλὲς εἶχεν ἐν τῷ διαλέγεσθαι, Aliquid affabile, aliquam affabilitatem. Lucian. Αἱμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ τῶν λόγων σοῦ. [In Ind. Lucianeo non legitur.]

Αἱμύλος, in malam partem, Illecebrosus, Deceptor, Blanditiis decipiens. Suid. αἱμύλος exp. ἀπατεὼν, Impostor, item κόλαξ, Assentator, et subjungit hunc locum, Τῶν μέν τινες αἱμύλων καὶ κομψῶν ἡγήσονταί με παίζειν, ubi tamen αἱμύλων arbitror posse significare, Festivorum, Lepidorum hominum. Sed Hesiod. occasionem videtur dedisse hujus expositionis, αἱμύλος, i. e. ἀπατεὼν, Impostor, cum scribit in Ἔργ. (1, 372.) ἐξαπατῶσα αἱμύλα κωτίλλουσα, ubi notandum αἱμύλα neutrum plurale pro adverbio αἱμύλως. Sic et in Theog. (889.) δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας Αἱμυλίοισι λόγοισι. Sic ap. Plat. (de LL. 7. p. 393.) αἱμύλος ἔρως a quibusdam exp. Impostor; sed intelligendum est de impostura, quæ fit verborum blanditiis et illecebris. Quare αἱμύλον hoc sensu interpretandum puto Pellacem. Ceterum αἱμύλον quidam volunt esse tanquam forma deminutivi factum ab αἵμων, Peritus: Eustath. autem deductionis ab αἷμα rationes duas affert, p. 1391. quo te remitto.

[Αἱμύλος, Plut. 1, 379. 3, 43. Ælian. H. A. 6, 47. Aristoph. Lys. 1269. Eur. Rhes. 498. "Jacobs. Anth. 9, 426. Brunck. Soph. 3, 494. Timo Phlias. 18. Brunck. Aristoph. 3, 27. Plato Phædro 220. Heindorf. Toup. Opusc. 1, 572. Emend. 2, 385. Dorv. ad Char. 278. Valck. Diatr. 206. 220. Ilgen. ad Hymn. 438. Ruhnk. Ep. Cr. 28. 138. Valck. Adoniaz. p. 358. Brunck. ad Æsch. Prom. 206." Schæf. Mss. "Manetho 2, 330." Wakef. Mss. Toup. Emend. 2, 569. 4, 6. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Nonn. Paraphr. 108. Schol. Plat. 59. Brunck. Lex. Soph. Blomf. ad Æsch. Prom. 214. "Eust. ad Od. A. p. 19. et 20." Valck. Mss.]

[Αἱμύλος et αἰπόλος conf., ad Anthol. Pal. 730.]

[* Αἱμύλως, Blande. Suid. Κατεπᾴδουσα· πρὸς αὐτὸν αἱμύλως * διομιλοῦσα.]

[* "Αἱμυλομήτης, (ὁ, Vafer,) ET * Αἱμυλομῆτις, (ἡ,) Ruhnk. Ep. Cr. 28. Ilgen. ad Hymn. 361." Schæf. Mss.]

[* "Αἱμυλόμυθος, (ὁ, ἡ,) Ruhnk. Ep. Cr. 28. Ilgen. ad Hymn. 361." Schæf. Mss.]

[* Αἱμυλοπλόκος, ET * Αἱμυλόφρων, ὁ, ἡ, Cratin. ap. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.]

Αἱμυλία, ἡ, Festivitas, Lepor. Plut. αἱμυλίαν et χάριν copulat aliquando, ut (6, 55.) Οὔτε ἁρμονία καὶ σύνθεσις ἔχει τοσοῦτον αἱμυλίας καὶ χάριτος. Idem in P. Æmylio (2, 243.) Μαμέρκος ἦν, Πυθαγόρου παῖς τοῦ σοφοῦ, δι' αἱμυλίαν λόγου καὶ χάριν Αἱμύλιος προσαγορευθείς. Ubi αἱμυλίαν λόγου composita voce reddideris apte Blandiloquentiam, unde apparet Æmylius non Lat. i sed Græco υ in secunda scribendum esse syllaba. Quinetiam præfigenda esset aspirata H, quæ tamen omitti solet.

[Αἱμυλία, Plut. 1, 260. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. "Ilgen. ad Hymn. 438." Schæf. Mss. "Manetho 4, 60. Suid. 1, 451." Wakef. Mss. "Emend. Eunap. 82 (=44. ubi vulgo legitur αἱμύλιον.)" Valck. Mss.]

Αἱμύλιος, ὁ, ἡ, Derivatum ab αἱμύλος, possessivi formam habens, et idem significans. Αἱμύλιοι λόγοι ap. Hom. et Hesiod. sæpe: ut Od. A. (56.) Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι Θέλγει. Ubi Eust. exp. αἱμύλιοι λόγοι, secundum veteres, Verba dolosa, persuasoria, impostoria, versuta. Hesiod. Th. (889.) τότ' ἔπειτα, δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας Αἱμυλίοισι λόγοισι. Idem ψεύδεα et αἱμυλίους λόγους sæpe copulat, ut Ἔργ. (787.) Ψεύδεά θ', αἱμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὀαρισμούς. Itidem in alio loco ejusdem poëmatis, [78. "Hermes Trism. ap. Iren. 2, 37. p. 158. Orig. c. Cels. 5, 63." Routh. Mss. "Brunck. Aristoph. 3, 27. Ilgen. ad Hymn. 218. Ruhnk. Ep. Cr. 28. 138." Schæf. Mss.]

Αἱμύλλω, Decipio, ἀπατῶ, unde * Χρεμύλος, vir quidam dictus ab Aristoph. quasi αἱμύλλων τοὺς χρεωφειλέτας, Decipiens creditores. Schol. Aristoph.

ΑΙΝΟΣ, (ή, ὸν,) Gravis, Horrendus, Horribilis. Il. Θ. (147. 316.) αἰνὸν ἄχος, Gravis mœror. Ibid. (449.) αἰνὸς κότος, Gravis indignatio. Od. M. (275.) αἰνότατον κακὸν, Gravissimum malum. Apud Eund. Il. Z. 1. φύλοπις αἰνὴ, pugna horrenda. Sic Il. Ξ. (389.) dicit αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο. Hesych. αἰνὸν inter cetera vult significare χαλεπὸν, quod Hesiod. conjungit cum αἰνὸν, Ἔργ. (800.) ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί. Hom. autem αἰνότερον et κύντερον copulat, Od. Λ. (426.) Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. Sic αἰνότατος Κρονίδης, Il. A. (552.) Ξ. (330.) In compositione Gravem s. Horrendum, item Malum et infelicem significat, ut mox videbimus. Fieri autem volunt αἰνὸς a δεινὸς, abjecto δ et mutato ε in α: cujus etymologiæ meminit etiam Eust. Orio ap. Etym. ponit et aliud etymon, videlicet a δαΐς, Pugna, ut a δαὶς fiat δαϊνὸς et δαινὸς, abjecto autem δ, αἰνός. Ego autem ab adverbio αἶ potius deduxerim, vel ex αἰανὸς ab αἶ derivato per syncopen factum esse dixerim, si quidem αἰανὸν cum Hesychio interpretemur duntaxat χαλεπὸν et αἰνόν.

Αἰνὸν ὄνειρον, ap. Hom. exp. Eust. Obscurum et ænigmaticum, ab αἶνος, quod pro Ænigmate ponitur, ut infra dicetur.

Αἰνὰ, adverb. positum pro αἰνῶς, ut αἰνὰ χολώθη ap. Callim. H. i nDel. (86.) Graviter succensuit.

[" Αἰνὸς, Koen. ad Gregor. 209. Αἰνὰ, Ilgen. ad Hymn. 307. Heyn. Hom. 4, 679. Αἰνὸς, Jacobs. Anth. 7, 223. 8, 108. Tyrwh. ad Orph. p. 106. Heyn. Hom. 5, 183. 498. 7, 143. Αἰνότατον, Musgr. Troad. 2." Schæf. Mss. "Arat. (Phæn.) 197." Wakef. Mss. Aretæus 110. Ad Gregor. Cor. 446. Buttmann. Lexilog. 235.]

Αἰνῶς, Graviter, Horrende. Il. K. (38.) ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς Δείδω, Graviter metuo, vel Gravissime. Potest etiam exponi Valde metuo, ut Il. Γ. (158.) Αἰνῶς

ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικε, Immortalibus deabus valde similis est facie. Od. A. (264.) φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς, Diligebat vehementer: I. (353.) ἥσατο δ' αἰνῶς, Gavisus est vehementer. [Æsch. Pers. 933. Wessel. Diss. Herod. 151. Hippocr. 329, 14. Pierson. ad Herodian. Philet. 446. et in Addendis. "Ad Herod. 304. Ilgen. ad Hymn. 307. Ernest. ad Il. Γ. 158. Heyn. Hom. 4, 480. 6, 628. Αἰνῶς et δεινῶς conf., Heyn. Hom. 4, 696." Schæf. Mss. Epigr. adesp. 701.]

Αἰνόθεν, Aliud adverbium, formam habens adverbii e loco, deductum ab αἰνὸς eodem modo, et serviens adjectivo αἰνὸς, ut substantivo Αἶνος, quod est urbis Thraciæ nomen, ut sit Αἰνόθεν, Ab Æno urbe: item αἰνόθεν, ἀπ' αἰνοῦ πράγματος, A re gravi et horrenda. Il. H. (97.) Ἦ μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς, E malo male, vel Cum gravi malo, A gravibus malis, s. Post gravia mala. Bud. vernaculo sermone interpretatus est ad verbum valde proprie, De mal en mal, i. e. De malo in malum. Existimo autem ita dictum οἰόθεν οἶος. ["Heyn. Hom. 5, 315. 326." Schæf. Mss.]

"Αἰνότης, ἡ, Gravitas, interdum Diritas, δεινό-"της." [Αἰνότης nusquam legitur, et, ubicunque legi possit, in δεινότης semper mutandum esse censemus. Αἰνῶς et δεινῶς confusa esse, jam supra vidimus; itidem * αἰνόλινος et * δεινόλινος, de quibus infra agetur.]

Αἰνοβάκχευτος, ὁ, ἡ, Graviter bacchans, Qui graviter bacchatur, aut Horribiliter, Gravi furore percitus, ut Λακαίνης αἰνοβακχεύτου, ap. Lycophr. (792.) Eurip. (Or. 319. Bacch. 472.) ἀβάκχευτον dicit pro αἰνοβάκχευτον, si αἰνοβάκχευτον exp. κακοβάκχευτον.

Αἰνοβίας, ου, ὁ, et Ionice αἰνοβίης, Strenuus, Bellicosus, ad verbum, Vehementi robore præditus, ex αἰνὸς et βία, Anthol. Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα. ["Jacobs. Anth. 6, 201. 7, 65." Schæf. Mss.]

Αἰνόγαμος, ὁ, ἡ, Cujus malæ, i. infelices, sunt nuptiæ, Infelix nuptiis. Significat autem αἰνὸς malum in hoc vocabulo, ut et in aliis multis, adeo ut sit αἰνόγαμος ad verbum noster Maumarié. [Orph. Argon. 669. 865. 1337. "Eur. Hel. 1130. Musgr. 1126. Ruhnk. Ep. Cr. 273." Schæf. Mss. Oppian. C. 1, 261. Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 692. "Manetho 3, 148." Wakef. Mss.]

[* Αἰνογένεθλος, ὁ, ἡ, Miser in nativitate, Infelici fato genitus. "Manetho 1, 145. Dorv. ad Char. 218." Schæf. Mss.]

[* Αἰνογένειος, ὁ, ἡ, Terribiles malas habens, Terribilis, Sævus. Callim. H. in Del. 92.]

[* Αἰνογέρων, ὁ, Manetho 1, 126. "Dorv. ad Char. 218." Schæf. Mss. Spitzner. de Versu Gr. Her. 191.]

[* "Αἰνογίγας, (ὁ,) Musgr. Troad. 536." Schæf. Mss. "Nonn. Dionys. 4, 447. alibi." Wakef. Mss.]

[* "Αἰνογόος, (ὁ, ἡ,) Ruhnk. Ep. Cr. 166." Schæf. Mss.]

"Αἰνοδότειρα, (ἡ,) Dirorum malorum datrix, ut "Ἰθύντειρα Δίκη, καὶ Ἐριννύες αἰνοδότειραι, Orph. Ar-"gon." [350. "Gesner. Ind. in Orph. Ruhnk. Ep. Cr. 94." Schæf. Mss. "Ruhnk. (l. c.) * αἰνολέτειραι corrigit, Antiochum in Anthol. 2, 43. p. 244. afferens, qui ἀνθρώπων ὀλετείρας vocat Furias, et Nostrum, qui Κρόνον αἰνολέτην habet. Vulgatum firmatur simillimo verbo * βαρυδότειρα, quo usus est Æsch. Sept. ad Th. 977. 998. (Μοῖρα Βαρυδότειρα.)" Hermann. Sed non bene conveniunt nec in una sede morantur ἰθύντειρα et αἰνοδότειρα. Expectasses * ὀρθοδότειραι, ut in Hymno 76=75. Musæ Θρέπτειραι ψυχῆς, διανοίας ὀρθοδύτειραι, de quo tamen loco Lobeck. Ajac. p. 283.:—"Non dubito, quin scr. sit * ὀρθώτειραι. Sic sæpissime Librarii, modo contrahendis, modo dilatandis syllabis, priscorum exemplarium nitorem deformarunt."]

[* "Αἰνοδρυφὴς, (ὁ, ἡ, i. q. αἰνῶς δρυπτομένη.) Heyn. Hom. 8, 175. Valck. Adoniaz. p. 324." Schæf. Mss. Fragm. Antimachi ap. Apollon. Dysc. 425=356=96. Αἰν. δὲ τάλαινα τεοῦ * κατετυμβοχόησα. Sic legit Valck. l. c. ex Hesychio, atque e Valck. Schneiderus in Lex. Sed Bekker. edidit τεοῦ κάτα τυμβοχόησα.]

Αἰνόθρυπτος, ὁ, ἡ, Male delicatus, aut Perdite de-
A licatus. Quidam exponunt, Quem male decent deliciæ, aut Cui male conveniunt deliciæ. Lubenter vero interpretarer Deliciis perditus, vel potius Perdite delicatus. Nam αἰνὸς etiam in compositione Vehementiam significat; sed ut αἰνῶς Græcis significantius est, quam λίαν aut ἄγαν, ita Perdite amare Latinis significantius est, quam Vehementer amare. Theocr. (15, 27.) Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε Θὲς πάλιν. Ex αἰνὸς, et θρυπτὸς, quod extra compositionem non usurpatur, deductum a τέθρυπται tertia præteriti a θρύπτομαι. ["Winterton. vertit, Male deliciosa; Koehler, Perdite delicata. Recte, opinor. Etiam Schneider. Lex. explicat αἰνῶς τεθρυμμένος: nec sane video, cum hæc sint usitata, ἄθρυπτος, εὔθρυπτος, αἰνῶς δέδοικα, αἰνοβάκχευτος, αἰνόλεκτρος, et similia, cur vulgata Valckenaerio displicuerit." Kiessl. "In Cod. Par. explicatur κενόδοξε ἐπὶ κακοῖς. In Cod: Vat. et Tolet. item Ed. Flor. est * αἰνόδρυπτε, quod probavit Andr. Schott. Ex uno Cod. Vat. enotatur * οἰνόδρυπτε. Hinc suspi-
B catur Valck. olim lectum fuisse * οἰνόθρυπτε, atque οἰνόθρυπτος dici potuit, Quæ invitare se plusculum solebat, s. Nimio vini usu debilitata vel fracta." Harl." Vide Valck. ipsum ad Adoniaz. p. 324. "Heyn. Hom. 8, 175." Schæf. Mss.]

[* "Αἰνολαμπὴς, (ὁ, ἡ,) Horrendum splendens. Sic ap. Virg. cometæ Lugubre rubent." Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 380.]

Αἰνόλεκτρος, ὁ, ἡ, Torum malum habens, i. Infelicem, intellige autem Torum jugalem, ap. Lycophr. [820. 1354. Æsch. Agam. 692. ubi Blomf. vertit, Infelix nuptiarum.] Idem valet quod αἰνόγαμος, [et αἰνολεχής.]

[* Αἰνολεχὴς, ὁ, ἡ, i. q. αἰνόγαμος et αἰνόλεκτρος, "Medeæ epitheton, infausti lecti, h. e. Conjugii," Gesner. Orph. Argon. 876. 1173.]

Αἰνολέων, οντος, ὁ, pro αἰνὸς λέων, Horrendus leo, Horribilis leo. Theocr. 32. (25, 168.) Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις. ["Musgr. Troad. 536. Jacobs. Anth. 6, 138. 7, 146. 8, 108." Schæf.
C Mss.]

["Αἰνόλινος, (ὁ, ἡ,) Jacobs. Anth. 8, 132." Schæf. Mss. Αἰνόλινος et * δεινόλινος conf., ad Anth. Pal. 357.]

[* Αἰνολόγος, ad Hesych. 1, 167. n. 9.]

Αἰνόλυκος, (ὁ,) pro αἰνὸς λύκος, Horrendus lupus. Eodem modo quo Theocr. (25, 168.) αἰνολέοντα dicit Horrendum leonem. Utitur Lascaris in Epigr. nescio an ad imitationem Theocritici αἰνολέοντος hoc vocabulum fingens, an ut alibi invento ut[illegible]. [Leon. Tar. 94. "Jacobs. Anth. 7, 65. 146. alibi. Dorv. ad Char. 218. 310. Musgr. Troad. 536." Schæf. Mss.]

Αἰνομανὴς, ὁ, ἡ, Furore gravi percitus. ["Lennep. ad Phalar. 57." Schæf. Mss. "[illegible] Nonn. in Paraphr. 8, 187. (p. 112.) et in Dionys." Wakef. Mss.]

Αἰνόμορος, ὁ, ἡ, Periens horrenda morte, vel Misera morte. Aut, Quem manet horrenda mors. Vel, accipiendo μόρον pro Sorte, Qui est malæ sortis, i. e. Miseræ s. Miserandæ, Cui misera sors contigit. Aut
D simpliciter, Infelix, Miserandus, i. e. δύσμορος. Od. I. (52.) τότε δή ῥα κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη Ἡμῖν αἰνομόροισιν. Il. X. (480.) δύσμορον et αἰνόμορον eadem facit: ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν Δύσμορος αἰνόμορον. Utitur et Æschyl. in Tragœdia secunda. [Sept. c. Th. 897. Orph. Hymn. 56. "Epigr. adesp. 590. Dorv. ad Char. 218." Schæf. Mss. Zonar. Αἰνόμορος· * κακοθάνατος. Etym. M. Αἰνόμορος· ὁ * κακοθάνατος, παρὰ τὸ αἰνὸς καὶ μόρος, ὁ θάνατος. Ubi perperam editum est αἰνομόρος. Nonn. Dionys. p. 110.]

Αἰνοπαθὴς, ὁ, ἡ, Gravia perpessus. Od. Σ. (200.) Ἦ με μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν. Musæus, i. e. Auctor opusculi, quod Musæo falso adscribitur; (86.) Αἰνοπαθὲς Λείανδρε. Ex αἰνὸς et παθὴς, quod in compositione duntaxat usurpatur, factum ex aor. 2. ἔπαθον. ["Dioscor. Epigr. 32. Schol. Pyth. 4, 315." Wakef. Mss. Orac. p. 316. Opsop. Αἰνοπαθὴς, * πολυδακρυμανὴς, χήρα διὰ παντός. Nonn. Dionys. p. 110.]

[* Αἰνοπατὴρ, έρος, ὁ, Parens infelix, i. q. αἰνὸς πατήρ. Æsch. Choëph. 313.]

[* Αἰνοπέλωρος, ὁ, ἡ, Valde monstrosus, Immanis. A
Oppian. H. 5, 303. Rutgers. Gl. 6. cf. Callim. H. in Dian. 51.]

Αἰνοπλὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ, Graviter feriens, Graviter percutiens, ut αἰνοπλῆγος ἐχίδνης, Nicand. Th. (517.) ex αἰνὸς et πλήττω, formando e fut. πλήξω, vel ex aor. 1. ἔπληξα, detracta prima et ultima syllaba, eodem videlicet modo, quo οἰνοπλήξ. Sed ut οἰνοπλὴξ accipitur in pass. signif. pro Percussus vino, i. Temulentus, ita et αἰνοπλὴξ non dubium est quin passive dici possit, Qui graviter est ictus.

[* Αἰνόποτμος, ὁ, ἡ, Infelix, Sævi fati homo. Orph. Argon. 1013.]

[* Αἰνότλητος, ὁ, ἡ, Gravia patiens, Gravis, Vix tolerabilis, Intolerabilis, ut vertitur in Maximo 224. αἰνότλητον ἀνίην: 309. αἰνοτλήτου ἀνίης.]

Αἰνοτόκος, ὁ, ἡ, paroxytonum, Qui infeliciter generat, de viro: Quæ infeliciter parit, de muliere. Nam τίκτειν etiam de viro per catachresin dicitur, pro γεννᾷν. Nonnus, Αἰνοτόκου Σίμωνος ἐπίκλοπον υἱὸν Ἰούδαν. Ex αἰνὸς et τόκος, vel ex τέτοκα præterito B
medio. [Epigr. adesp. 725. "Ad Thom. M. 141. Jacobs. Anth. 12, 312." Schæf. Mss.]

Αἰνότοκος, (ὁ, ἡ,) proparoxytonum, Infeliciter natus, Infeliciter editus in lucem., Accentu duntaxat distinguitur a præcedente, activ. signif. habente. [" Hemst. Auctar. ad Hesych. 2, 112. ad Thom. M. 141. ad Callim. 1, 169." Schæf. Mss.]

[* Αἰνοτόκεια, ἡ, Quæ male peperit, Mater infelix. Moschus 4, 27.]

Αἰνοτύραννος, ὁ, i. q. αἰνὸς τύραννος, Gravis tyrannus, Horrendus tyrannus. [" Musgr. Troad. 536. Dorv. ad Char. 218. Jacobs. Anth. 6, 138. Athlet. Stat. 22." Schæf. Mss.]

Αἰναρέτης, ου, ὁ, Cujus gravis est virtus et perniciosa, ὁ ἐπὶ κακῷ ἔχων τὴν ἀρετὴν, i. ad verbum, Qui virtutem habet ad malum. Hoc est, Qui virtute abutitur, Qui virtutem habet ad malos usus. Per virtutem autem intelligitur Fortitudo κατ' ἐξοχήν. Il. Π. (31.) Αἰναρέτη, τίς σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψιγονός περ. Aliis legere placuit αἰναρέτης, ut referatur ad C
χόλος, quod nomen est in proxime præcedente versu, ut sit αἰναρέτης χόλος, Ira quæ gravis est et perniciosa virtutibus. Fuerunt etiam qui legerent divisim, αἰν' ἀρετῆς, etc. sed prima lectio magis recepta est, quæ et Aristarcho placuit. Fit autem αἰναρέτης ex αἰνὸς et ἀρετή. || Est et Nomen viri proprium Αἰναρέτης. [" Phrynich. 145. ad Il. Π. 31. Heyn. Hom. 7, 143." Schæf. Mss.]

[* Αἰνάρετος, ὁ, ἡ, i. q. αἰναρέτης. Zonar. atque ex eo Phavor.: Αἰνάρετος, καὶ αἰναρέτης· ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένος. Zonaræ Cod. K.: Αἰνάρετος· ὁ ἐπὶ κακίᾳ τὴν ἀρετὴν ἔχων, δηλοῖ δὲ καὶ τὰ μνήμης ἄξια.]

[* Αἰνεπίκουρος, ὁ, ἡ, Hesychio ἐπὶ κακῷ βοηθῶν. "Cf. Hemst. Auctar. ad Hesych. 2, 112." Schæf. Mss.] Componitur αἰνὸς etiam cum nomin. propriis, ut in Αἰνόπαρις, [ιδος, ὁ, " Eur. Hec. 935. Heyn. Hom. 4, 457." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. ad Æsch. Sept. c. Th. 897. et Agam. 692. " Alcman ap. Eust. Il. p. 287." Wakef. Mss.] et in Αἰνελένη, [" Eust. Il. p. 287." Wakef. Mss.] pro Malorum D
auctor Paris, vel, Gravis s. Perniciosus Paris, et Perniciosa Helena. Dicitur et Δύσπαρις ab Hom. pro Αἰνόπαρις, ut inquit Eust. " Δύσπαρις, (ιδος, ὁ,) In- " faustus et infelix Paris, s. Inauspicato nomine di- " ctus Paris, ut Hesych. Δύσπαρι exponit δυσώνυμε, " Πάρι ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένε, δύστηνε, in hoc loco " Iliad. Γ. (39.) Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, " ἠπεροπευτά. Eurip. Αἰνόπαριν dicit et Αἰνελένην." [Δύσπαρις, v. Blom. Gloss. ad Æsch. Sept. c. Th. 897. et Agam. 692. " Kuster. Bibl. Chois. 92. Heyn. Hom. 4, 457.: ad Il. Γ. 39. Hemst. Auctar. ad Hesych. 2, 112. Ilgen. ad Hymn. 213. ad Lucian. 1, 410." Schæf. Mss.]

Αἰνείας, Trojani illius herois nomen, ab αἰνὸς derivatum, ut testatur Hom. H. in Ven. (199.) Τῷδε καὶ Αἰνείας ὄνομ' ἔσσεται οὕνεκά μ' αἰνὸν Ἔσχεν ἄχος, ἕνεκα βροτοῦ ἀνέρος ἔμπεσον εὐνῇ. Quidam tamen ab αἰνεῖν, Laudare, derivatum esse putarunt. " INDE " Patronymicum Αἰνεάδης, ου, ὁ, Æneades, h. e. " Æneæ filius vel nepos. Dicuntur enim Αἰνεάδαι " etiam Posteri Æneæ, qui ad progenitorem Æneam " ortum suum referunt." [Boissonad. ad Herodian. 34. " Αἰνείας, ad Pausan. 130. 377. Musgr. Rhes. 85. (585.) Grot. Excerpt. 951. Heyn. Hom. 8, 664. * Αἰνέας, Heyn. Hom. 6, 466. 647. * Αἰνείω, Heyn. Hom. 5, 61. * Αἰνειώνη, Marcellus 38. Αἰνεάδαι, Polystrat. 2. Diodor. Sard. 6. Philipp. 61. Hadrian. 1. Jacobs. Anth. 10, 296. Heyn. Hom. 6, 647." Schæf. Mss.]

ΑΙΝΟΣ, ὁ, Apologus, Apologatio, ap. Quint. Dictum fabulosum, aut proverbiale, Sermo s. Oratio proverbialis, λόγος παροιμιώδης, Suid. Eustathio autem αἶνος est λόγος μυθώδης, καὶ ἀπόκρυφος, καὶ ἐσχηματισμένος, Oratio fabulosa, et obscura, et figurata, quæ et Griphus et Ænigma dicitur. Idem ait veteres tradere quæ sequuntur:—Αἶνος et παροιμία differunt; nam αἶνος est Oratio fabulosa, quæ a brutis animantibus aut a plantis ad hominum admonitionem traducitur, ut ait Lucill. Tarræus in primo De Proverbiis. A brutis animantibus, ut ap. Archiloch., Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε, Ὡς ἄρ' ἀλώπηξ κἀετὸς ξυνωνίην ἔθεντο. Sic Hesiod. (Ἔργ. 200.) Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς Ὧδ' ἴρηξ κ. τ. λ. A plantis autem, ut ap. Callim. (Fr. 93.) Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον· ἔν κοτε Πύλῳ δάφνην, etc. Hæc ap. Eust. quæ et ap. Ammon. reperiuntur. Quint. 5, 11.:—Αἶνον Græci vocant et * Αἰσωποποίητον, et ut dixi λόγους μυθικούς: nostrorum quidam non sane recepto in usum nomine Apologationem. Cui confine est παροιμίας genus illud quod &c. || Videtur αἶνος pro παροιμία poni, i. e. Proverbium, a Theocr. (14, 43.) Αἶνος θήν λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.

Αἶνος simpliciter pro Quolibet dicto capitur, ut inquit Eust., exemplum tamen nullum ponens; sed videtur posse ex Od. Ξ. (508.) afferri, Ὦ γέρον, αἶνος μέν τοι ἀμύμων, ὃν κατέλεξας. Nam quod in quibusdam Lexx. dicitur αἶνος hic significare Proverbium, aperte falsum est. Observandum est autem, αἶνος cum Fabulosam orationem s. Fabulosum dictum significaret, usurpatum fuisse pro Quolibet dicto: sic μῦθον pro Quolibet dicto posuisse Hom., cum ap. ejus posteros in oratione soluta pro Fabuloso tantum dicto s. Fabula usurpatum sit.

Αἶνος, Assensio, συγκατάθεσις, ut ait Eust.: hinc fieri dicens ἀναίνεσθαι, pro μὴ συγκατατίθεσθαι. Sic et αἰνεῖν pro Assentiri usurpatur, ut dicemus postea.

Αἶνος, Laus, Encomium, Dictum laudatorium, aut Oratio laudatoria. Od. Φ. (110.) τί με χρὴ μητέρος αἴνου; Quid opus habeo laude matris, s. laudatione? Apud Athen. 15. quidam Poëta, Εἰρεσίῃ γλώσσης ἀποπέμψομεν εἰς μέγαν αἶνον. Hinc et πολύαινος vocatur Ulysses, Multum laudatus.

[" Αἶνος, Wakef. Phil. 1380. Simonid. 82. Mnasalc. 16. Jacobs. Anth. 8, 38. Crinag. 15. Hadrian. 3. Callim. 1, 462. Palæph. Fischer. p. lxix. p. 51. Valck. Præf. ad Ammon. p. xiv. Act. Traj. 1, 223. Ammon. 6.: Valck. Anim. 14. Toup. Opusc. 2, 256. Eran. Philo 162. Jacobs. Exerc. 1. p. 10. ad Od. Ξ. 508. ad Herod. 553. Heyn. Hom. 8, 483. 519." Schæf. Mss. Biel. Thes. Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 312. Schleusner. Lex. in N. T. Suicer. Thes. Gloss. SS. Hes. 291. Αἶνος et δεινὸς conf., ad Anthol. Pal. 888. " Oratio funebris, Suid. 2, 244." Wakef. Mss. Glossæ: Αἶνος, ὁ ἔπαινος· Collaudatio, Laus.]

" Αἶνος, Thraciæ urbs, Suid. Hes. Eust. Steph. B. " Strabo. Est et Nomen urbis Thracicæ, cujus ἐθνικὸν " est Αἰνιάτης, e quo Αἰνιατικὸς possessivum. Ambo ap. " Gal. Lex. Hippocr." [* Αἰνιὰν, Brunck. El. 706. * Αἰνιᾶνες, ad Diod. S. 1, 532. 706. 2, 69." Schæf. Mss. Boissonad. ad Pseudo-Herodian. Partitt. 34. 293.]

[* Αἰνοποιέω, Hymnum facio, Canto. Aqu. Ps. 31, 14.]

[* " Περίτταινος, Psell. Ms." Valck. Mss.]

Πολύαινος, ὁ, ἡ, Multum laudatus, Multa laude dignus, ut Ulysses πολύαινος, Il. K. (544.) Εἴπ' ἄ-

μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ μέγα κῦδος Ἀχαιῶν. Sic Od. M. (184.) Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν. || At vero Il. Λ. (430.) Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἆτ', ἠδὲ πόνοιο, exp. στωμύλε, μυθολόγε, φλύαρε, Garrule, Loquax, Nugator, ab αἶνος significante simpliciter λόγον. Sed malim in priori signif. hic quoque accipere, ut sit ironia. [Xenopho Mem. 2, 6, 11. ex Hom. "Ad Il. Λ. 430. Valck. Adoniaz. p. 395. Heyn. Hom. 5, 684. 6, 105." Schæf. Mss.]

"Ποταίνιος, (ία, ον,) Recens, ad verbum Recens "et jam modo dictus, ἐγγὺς καὶ συνεχῶς φατὸς, ut "πρόσφατος, idem significantibus φάσις et αἶνος, ut "tradit Eust. Hesychius ποταίνιον exp. non solum "νέον, πρόσφατον, sed etiam ξύνεγγυς, pro quo ap. "Suid. ξένιον, in Ms. etiam Cod., nescio quam recte. "Affertur et Ποταινὶ pro Recenter, sed ἀμαρτύρως." [Blomf. Gloss. ad Prom. 102. et Sept. c. Th. 225. "Brunck. Sept. c. Th. 235. Koen. ad Greg. Cor. 262(=556.) Heyn. Hom. 8, 750. Wakef. Alc. 466. Brunck. Soph. 3, 404." Schæf. Mss. "Soph. Antig. 841." Wakef. Mss.]

[* Ποταινὸς, ἡ, ὸν, i. q. ποταίνιος, sed in dubium vocatur a Schneidero Lex., idque optimo jure.]

[Ποταινὶ, de qua forma dubitat Schneider. Lex., legitur in Zonara, (e quo sua sumsit Phav.) et exp. προσφάτως. "Caret auctoritate, et suspectum habeo, pro ποταίνιον. Quanquam occurrit etiam προταινί." Tittm.] "Προταινὶ, affertur pro Nuper, Novissime, "pro quo supra ποταινί. Item ex Eurip. προταινὶ "τάξεων, pro Ante acies." ["Musgr. Rhes. 523. Valck. Diatr. 94. 97." Schæf. Mss.]

"Προταίνιον, Recens, Hesychio πρὸ μικροῦ, Paulo "ante. Sed Idem προταίνιον exp. etiam παλαιὸν, "Vetus, Priscum, Quod longo ante tempore fuit." [Æsch. Prom. 102. Vide Ποταίνιος.]

[* Φιλαινὶς, ίδος, ἡ, Nomen mulieris. Leon. Tar. 65.]

Αἴνη, ἡ, ap. Herod. i. q. αἶνος in signif. proxime præcedente, i. e. pro Laude 8, (112.) Ὡς εἴη ἐν αἴνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν, Maxima laus Themistocli tribueretur, vel, In maxima esset existimatione. Utitur et Arrian. libro 8. Ionice scripto, [Ind. 27, 8. "Ἐν αἴνῃ εἶναι, ad Corn. Nep. 299. Wessel. ad Herod. 235. 673. 698." Schæf. Mss. "Herod. 3, 74. 9, 16." Wakef. Mss.: "p. 190." Valck. Mss.]

Αἰνέω, έσω, vel ήσω, ut ποθέσω et ποθήσω, καλέσω et καλήσω, sed ήσω magis antiquum est, et a poëtis Ionice usurpatur, potius quam in soluta oratione, p. ᾔνεκα. Laudo, secundum signif. illam, quam penultimam nomini αἶνος dedimus. Exp. et Approbo, s. Comprobo. Il. K. (249.) Τυδείδη, μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε, μήτε τι νείκει. Od. Π. (380.) Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα, Non laudabunt, vel, Non approbabunt. Plut. dicit αἰνεῖν, hoc in versu Hesiodi (Ἔργ. 2, 261.) Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι, significare ἐπαινεῖν, Laudare; Laudare autem dici pro παραιτεῖσθαι. Ad hujus autem Hesiodei versus imitationem compositum fertur hoc Virgilianum, Laudato ingentia rura, exiguum colito. || Αἰνέω, Assentior. Cum dat. personæ ap. Apoll. R. 2, (898.) —Ἀγκαίῳ δὲ πολεῖς ᾔνησαν ἑταίρων, Ancæo autem multi e sociis assensi sunt. Apud Hom. initio Il. Θ. (8.) αἰνεῖν itidem pro Assentiri cum accus. rei: Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες Αἰνεῖτ', ὄφρα κ. τ. λ. Assentimini simul omnes meæ orationi. Potest etiam exp., Approbate meam orationem. Nam licet Eust. velit poni hic αἰνεῖν pro συγκατατίθεσθαι, eadem tamen manet sententia, utrolibet modo vertas. Fortasse etiam absolute positum hic esse putarit αἰνεῖτε, vel subaudiri dativum personæ ἐμοὶ, ut sit αἰνεῖτε ἐμοί. Ego malim ἔπος repetere ἀπὸ τοῦ κοινοῦ.

Αἰνείω pro αἰνέω interjecto ι, unde αἰνείῃ in quibusdam Lexx. ponitur pro Laudet. ["Pind. (Isthm. 7, 45.)" Wakef. Mss.] || Item αἰνέομαι, voce passiva pro αἰνῶ, unde Hesych. αἰνεῖται explicat συγκατατίθεται, Assentitur.

["Αἰνέω, Brunck. Apoll. R. 156. Heyn. Hom. 8, 594. Markl. Suppl. 388. Wakef. Alc. 2. Phil. 1380. Abresch. Æsch. 2, 82. Jacobs. Anim. 28. 96.

A Luzac. Exerc. p. 7. Jacobs. Anth. 7, 238. Huschk. Anal. 47. Jacobs. Anth. 8, 299. Leon. Alex. 36. Græv. Lect. Hes. p. 508. 633. Brunck. ad Æsch. Pers. 642. Valck. Hippol. p. 306. ad Herod. 61. Wessel. ad Herod. 234. ad Callim. 1, 134. Toup. Emend. 1, 435. Eur. Med. 1157. De fut., Musgr. Or. 158. cf. ad Herod. 575. 581. Renuo, Recuso, Plut. Mor. 1, 85. Brunck. Soph. 3, 494. Heyn. Hom. 5, 627. Græv. Lect. Hes. p. 581. Promitto, Toup. Emend. 1, 433. Eur. Or. 1684. Alc. 12. Philoct. 1398. Porson. Or. 1090. Lobeck. Ajac. p. 381. Αἰνέσσεις, Toup. Emend. 1, 117. Cum gen., Iphig. A. 1371. Assentior, Heyn. Hom. 4, 551. 5, 412. Τίς πατέρ' αἰνήσει; Heyn. Hom. 4, 702. Αἰνήσειν, Simonid. 10. Epigr. adesp. 86. Pro παραινέω, Jacobs. Anth. 12, 25. Musgr. ad Philoct. 1420. Ἤινεσε conf. cum ἤνυσε, Jacobs. Anth. 9, 85. 256. 291." Schæf. Mss. "Dico, Æsch. Agam. 1491. alibi. Æsch. Choëph. 709. Blomf. Gloss. ad Agam. 97. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 333.
B Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. "Jambl. V. P. 210. Callim. H. in Del. 10. Αἰν. et ἐπαινεῖν de Deo et hominibus, Albert. in N. F. 334. Αἰνῶ δὲ κρύπτειν, Hortor ut, Æsch. Choëph. 553. αἰνῶ δὲ πράσσειν. Αἰνεῖσθαι πάντων, Ab omnibus, (Rhian. Epigr.) ap. Athen. 499. Nimia laus ingrata bonis, Iph. A. 980. Heracl. 205. ap. Eust. Il. K. p. 720, 20. Ad Hesych. 158, 17." Valck. Mss. Hippocr. 18, 10.]

Αἴνημι, pro αἰνέω dicunt Æoles, inquit Corinthus. Utitur Hom. [Hesiod. Ἔργ. 680.] οὔ μιν ἔγωγε Αἴνημ'· οὐ γὰρ κ. τ. λ. [Greg. Cor. 622. 664. Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 333. "Koen. ad Greg. Cor. 296." Schæf. Mss.]

Αἴνεσις, ἡ, Laudatio vel Assensio, ab ᾔνεσα, non ᾔνησα: est enim duplex aoristus, ut et futurum. [Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. Glossæ: Αἴνεσις· Laus.] HINC Αἰνέσιμος, ὁ, ἡ, Laudabilis, Laude dignus. Hesych. αἰνέσιμοι exp. καθήκοντες. [Etym. G. 613.] HINC et Αἰνεσία, ἡ, a quo dat. plur. αἰνεσίῃσι ap. poëtas reperitur, ut ap. Callim. H. in Dian. et ap. Apoll. R.: vide Ἐννεσία post Ἔννους in Νοῦς. [Scott. App. ad Thes. "Perperam
C Flor. Ed. non hic solum, sed multis aliis in locis, αἰνεσίῃσι: est enim vox illa mera bar[illegible], quod dudum, sed frustra, monuit ad Callim. H. [illegible] Dian. 108. Ernest." Brunck. ad Apoll. R. 1, 7.]

[* Αἰνήσιος, Nomen proprium ap. Etym. M. 153. et 156. * Αἰνεσίους perperam legebatur i[illegible] Æschyli versu ap. Athen. 667. pro ἐναισίους.]

"Αἰνέτης, ου, ὁ, Laudator, Deprædi[illegible]ator. Hip- "pocr. π. Τέχνης (3, 8.) Οὔτε μωμητῶν, [illegible] ὔτε αἰνετῶν "δέονται." [Pseudo-Herodian. Partitt. 3[illegible].]

[* "Αἰνέτις, Dorv. ad Char. 328." [illegible] Schæf. Mss.]

[* Αἰνετέον, Suadendum. Synes. de [illegible] Febr. 224.]

Αἰνετὸς, [s. * Αἰνητὸς, ἡ, ὸν,] Laudabi[illegible], Laude dignus. Fit ab ᾔνεται tertia præteriti a [illegible] αἰνέομαι, quanquam ᾔνηται potius dicitur, præsertim in soluta oratione, ut ᾔνημαι, et ᾔνησαι. Hesych. citans hæc verba, Αἰνετὰ νεικείοντα, quod posterius vocabulum mihi suspectum est, αἰνετὰ exp. ἐπαίνου ἄξια, Laude
D digna. [Schæf. Gnom. Poët. Gr. 361.: Polyæn. 175. Cor.: Pind. Nem. 8, 66. Biel. Thes. "Wakef. Trach. 1117. Aristot. Pepl. 8." Schæf. Mss.]

[* Αἰνετήριος, ία, ιον. Pseudo-Herodian. Partitt. 34. Αἶνος, ὁ ἔπαινος, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, αἰνέτης, αἰνετήριον, καὶ αἰνῶ, ῥῆμα, τὸ ἐπαινῶ.]

[* Δυσαίνητος, ὁ, ἡ, Infamis. Orph. Argon. 1337. "Ruhnk. Ep. Cr. 273. Toup. Opusc. 1, 510." Schæf. Mss.]

[* Εὐαίνητος, ὁ, ἡ, Laude dignissimus, Bene laudatus. Pind. Pyth. 4, 313.]

[* Ἀρισταίνετος, ὄνομα κύριον, Suid. ET * Ἀρίσταινος ap. Eund. pro eodem, in longo, quem e Polybio sumsit articulum, ubi inter alia legi possunt hæc: Κατά τε τοὺς Φιλιππικοὺς καὶ Ἀντιοχικοὺς καιροὺς Ἀρισταίνετος ἦγε τὴν ἀγωγὴν τῆς πολιτείας οὕτως. Sic et Ed. Mediol. Sed in vers. Lat. est Aristænus, idque omnino recte, ut e Valesii Excerptis 122. patet.]

[* Μεγαίνετος, ὁ, Nom. propr. ap. Aristoph. Ran. 996.]

[* Πανταίνετος, ὁ, Nom. propr. ap. Demosth. Suid.]

[* Πολυαίνετος, ὁ, ἡ, i. q. πολύαινος, Multum laudatus, Multa laude dignus. Eur. Heracl. 761.]

"Ὑπεραινετὸς, (ἡ, ὸν,) Supra modum laudabilis." [Biel. Thes. "Daniel. 3, 52. Vers. Septuag. Ed. Segaar." Boissonad. Mss.]

Ἔπαινος, ὁ, Laus, Laudatio, ut τοὺς ἐπαίνου ἐραστὰς, Xenopho K. Π. 1. et Hell. 6. Ἐπαίνου μὲν ὀρεγόμενοι, αἰσχρῶν δὲ ἔργων ἀπεχόμενοι. Apud Plat. de LL. ἔπαινον ἔχειν, Laudari. Sæpe etiam in plurali usurpatur, ut ap. eund. Xenoph. (Mem. 2, 1, 33.) Οἱ μὲν νέοι τῶν πρεσβυτέρων ἐπαίνοις χαίρουσι. Apud Isocr. Paneg. ἐπαίνων ἀξιοῦσθαι et ἐγκωμίων τυγχάνειν pro eodem. ‖ Ἔπαινος, pro Oratione, quæ habetur in laudem alicujus, e Plut. citatur in Lycurgo, Ἐψηφίσατο μετὰ θάνατον ἐπὶ ταῖς γυναιξὶ λέγεσθαι τὸν ἄξιον ἔπαινον. [" Zeun. ad Cyrop. 314. ad Phalar. 232. Herodian. 478. Bibl. Crit. 3, 1. p. 54. Thom. M. 562. Markl. Suppl. 358. Musgr. Suppl. 858. Brunck. Soph. 3, 510. Ἔπ. ὑπὲρ, ad Diod. S. 1, 558. Dionys. H. 4, 2144.: περὶ, Plato Phædr. 296. Heind. Legg. 293. Ast. Dionys. H. 4, 2299. Plutarch. 4, 155. Cor. Crusius ad Sueton. 309.: κατά τινος, Plato Phædr. 295. Heind. Æschines 158. Reisk.: 166. 439. et n.: 515. 634. ad Demosth. a. Cor. 380. Harl. alt." Schæf. Mss. Suicer. Thes. Addend. 1622. Biel. Thes. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Gloss. SS. Hes. 120. Lex. Xenoph. Schleusner. Lex. in N. T. "Soph. Œd. C. 1407. Lucian. 1, 4. Pausan. 229. Ἔπαινοι quousque ἀνεκτοί; Thuc. 118. Se ipsum laudare quando licet? Hermog. 551." Valck. Mss. Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Glossæ: Ἔπαινος. Laus, Laudatio. Ἐπαίνου ἄξιος· Laudidignus. Ἔπαινος ἀπονέμεται· Laus impertitur.]

[Ἐπαινὸς, ἡ, ὸν, Insignis, Celeber, Durus, Horrendus, Atrox. " Jacobs. Anth. 8, 405. Heyn. Hom. 5, 627. 661. Plut. Mor. 1. p. 85. Græv. Lect. Hes. 633. ad Od. Λ. 634. ad Lucian. 1, 469. a." Schæf. Mss.]

[* Αὐτοέπαινος, ὁ. Vide Lobeck. ad Phryn. Ecl.]

" Περιέπαινος, et * Παράψογος, (ὁ,) dicuntur esse "Verba rhetoricorum ap. Plat. Phædro," [364=3, 267. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. v. Ἔπαινος.]

[* Πολυέπαινος, ὁ, ἡ, Multum laudatus. Lex. Xenoph. " Hutchinson. Ages. 65." Schæf. Mss.]

Ἐπαινέω, f. έσω, et έσομαι, et interdum ap. poëtas ήσω, Laudo. Isocr. Panath. Περιστάντες αὐτὸν ἐπῄνουν, ἐζήλουν, ἐμακάριζον. Xenopho K. Π. 5, (3, 2.) ἐπαινεῖν et ἐγκωμιάζειν ponit tanquam aliquid differentiæ habentia: Οἱ δὲ τοῦτ' ἤκουσαν, πάντες μὲν ἐπῄνουν, πάντες δ' ἐνεκωμίαζον. Ab Isocr. tamen ἐπαίνους et ἐγκώμια eodem prorsus signif. poni, modo dictum est. Idem Xenopho ejusdem K. Π. 1, (6, 27.) ἐπαινεῖν et ἀτιμάζειν inter se opponit, sicut Plato Minoë ἐπαινεῖν et ψέγειν. Cum accus. personæ rei, ut ap. eund. Plat. de LL. ἐπαινῶ σε ταῦτα, In his te laudo, pro κατὰ ταῦτα. Sic Soph. (Ajac. 1381.) πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι λόγοισι. Interdum etiam jungitur cum gen. rei, sub. ἕνεκα, ut Julian. Imp. in Epist. Ἐγὼ δὲ εἰ καὶ Δαίδαλον τῆς τέχνης ἐπαινῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι. [Vide Ἄγαμαι.] Et in voce pass. Ἐπαινοῦμαι, Laudor. Plut. de Discern. Am. ab Adulatore: Ὥσπερ οὖν τὸν Ἀγησίλαον ὁ Ξενοφῶν ἡδέως ἐπαινεῖσθαί φησιν ὑπὸ τῶν καὶ ψέγειν ἐθελόντων. Sic ἐπαινουμένη et ψεγομένη opponuntur ab Isocr. Panath. Ibid., Ἀνέγνωστο δ' ὁ λόγος, ἐπῃνημένος δ' ἦν καὶ τεθορυβημένος. Ἐπαινοῦμαι interdum cum accus. solo, interdum, et quidem sæpius, cum accus., præpos. interjecta. Ἐπαινοῦμαι τὴν ναυτιλίαν, Philostr. Her., pro Navigandi peritia laudem consequor. Ἐπαινεῖται εἰς τὸ κάλλος, Laudatur ob pulcritudinem, Lucian.

Ἐπαινεῖν, Approbare, Assentiri, συναινεῖν, συγκατατίθεσθαι, ut exp. Eust. cum alibi, tum Il. Δ. (380.) καὶ ἐπῄνεον, ὡς ἐκέλευον. Sic Il. Β. (335.) Μῦθον ἐπαινήσαντες, pro συγκαταθέμενοι τῇ γνώμῃ αὐτοῦ. Et quemadmodum jungitur συναινῶ dativo, sic et ἐπαινῶ, sed potius dativo personæ: ut Il. 6. (Σ. 312.) Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι. ‖ Ad hanc signif. referendum videtur ἐπαινῶ in hoc loquendi genere, κάλλιστ' ἐπαινῶ, ap. Aristoph. Ran. (508.), quod Bud. ita accipit, ut sint verba modeste recusantis. Idem alibi scribit, verba hæc esse laudantis invitationem vel conditionem oblatam, nec tamen accipientis. Sed hoc sciendum est, in Ald. Ed. interjectam esse distinctionem inter κάλλιστ' et ἐπαινῶ in ipso textu, sed non ap. Schol. [Vide Brunck.]

Ἐπαινούμενος, Qui laudatur, Qui laudem meretur. Unde adv., quod citatur e Diod. S. (2, 149.) Ἐπαινουμένως, pro Laudabiliter, Cum laude, ἐπαινετῶς.

[" Ἐπαινέω, Brunck. Or. 1096. (1098.) ad Il. Δ. 380. Ἐπ. τινὰ πρός τι, Plato Theæt. 303.: περί τινος, de LL. 134. Ast. Ἐπαινεθεὶς, Boissonad. in Philostr. 445. Suadere, Musgr. ad Philoct. 1420. Approbo, Longus 132. Vill. Heyn. Hom. 4, 551. 559. Fut., Brunck. ad Poët. Gnom. 277. 299. ad Il. Β. 6. Ι. 706. Theogn. 856. ad Lucian. 1, 248. a. Eur. Bacch. 1184. not. 1193. Lucian. 1, 766. ad 853. 2, 15. 3, 193. ad 3, 569. Schneider. ad Anab. 38. Heindorf. ad Charm. 71. Xenopho Hell. 3, 2, 6. Plutarch. 4, 155. Cor. 170. De constr., ad Phalar. 269. Charit. 632. Dionys. H. 3, 1396. Heindorf. ad Gorg. 227. Markl. Iphig. p. 6. Abresch. Æsch. 2, 82. Jacobs. Anim. 119.: Anth. 9, 150. Porson. Or. 1090.: Med. p. 67. Boissonad. in Philostr. 528. 567. 614. 621. 248. 252. Recusantis formula, Valck. Phœn. p. 150. Musgr. Iph. A. 440. Plutarch. Mor. 1, 85. Brunck. Aristoph. 1, 173. Kuster. 68. b. Brunck. Soph. 3, 494. Ἐπαινήσαντες, Wakef. Trach. 528. Wyttenb. ad Julian. 148. Lips. Heyn. Hom. 4, 260. 5, 367. 691. Ἐπαινήσω, Eumen. 839. De hac forma, Vales. ad Philostorg. 477. Brunck. Apoll. R. 105. 116. Med., Stephan. Dial. 65. Ἐπ. μῦθον, Ruhnk. Ep. Cr. 46. Ilgen. ad Hymn. 456. Ἐπί τινι, ad Lucian. 1, 183.: τινά τινος, Toup. ad Longin. 273. ad Lucian. 1, 300. Plutarch. Mor. 1, 3. Oxon. Lennep. ad Phal. 24. Bibl. Cr. 3, 1. p. 54. Toup. Opusc. 1, 286. Zeun. ad Cyrop. 462. ad Lucian. 1, 396. Brunck. Med. 470. Ἐπὶ, ἐς, ad Lucian. 1, 393. Promitto, Toup. Emend. 1, 433. Ἠπῃνημένος, Toup. Opusc. 1, 165. De forma aor. 1., Heyn. Hom. 7, 477." Schæf. Mss. "Cupio, Eur. Androm. 554. Cum dat., Plutarch. 4, 244. Colo, Sector, Julian. 253." Wakef. Mss. " Τινὰ εἴς τι, Abresch. in Add. 673. Æsch. Choëph. 579. Hortor. Probo, Soph. El. 1057.: ap. Athen. 448. Κατὰ πόλλ' ἐπαινῶ μᾶλλον ἡμῶν τὸν βίον. Callim. Epigr. 28. εἴ τι πονηρὸν ἐπῄνεσα, Feci. Soph. Stob. 307. Accepter le défi, Eur. Phœn. 1253. Vocati ad convivium recusantes dicuntur ἐπαινεῖν τὴν κλῆσιν, Casaub. ad Athen. 434. Ἐπαινέσας abi, emend. Eur. Suppl. 388. (sic, sed versum, ad quem V. D. respiciebat, nondum reperimus:) Andr. 553. ἐπαινῶ λαμβάνειν, Desidero." Valck. Mss. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 327. Glossæ, Suid. et Phav. 47. Krebs. Decr. Rom. 416. De forma futuri, temporumque inde derivatorum, Schæf. ad Longum 395. Lex. Xenoph. Abresch. Diluc. Thuc. 796. Schæf. Gnom. Poët. 361. Schleusner. Lex. in N. T. Publice laudo, Dorv. Inscr. Sicul. 520. Glossæ: Ἐπαινῶ· Laudo, Collaudo.]

Ἐπαινετέος, Laudandus, vel Laudabilis. [Gregor. Cor. 526. Apoll. Dysc. de Pronom. 370. " Philo J. Eust." Wakef. Mss. Plato Phædro 3, 236.]

[* Ἐπαίνεσις, ἡ, Laudatio, Laus. Eur. Troad. 418. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 438. Vide Ἀπάγγελσις. A Schneidero non agnoscitur.]

" Ἐπαινέτης, ου, ὁ, Laudator. Xenopho (Mem. 1, " 3, 3.) Ἐπαινέτης δ' ἦν καὶ τοῦ ἔπους τούτου." [Plato 5, 213. Bip. Æschin. 227. 342. Cass. Dio 255. 257. " Ἐπ. περί τινος, Plato Ion. fin." Schæf. Mss. Aristid. 2, 32. Jebb.=3, 25. P. Steph. Glossæ: Ἐπαινέτης· Laudator. Et * Ἐπαινέτις, ιδος, ἡ, Laudatrix. " Themist. Or. (18.) p. 219. (Καὶ ὅτι φιλοσοφία πεπίστευται μόνη ἀξιόπιστος εἶναι καὶ ἐπαινέτις παμβασιλείας.)" Kall. Mss. In Schneideri Lex. perperam scribitur ἐπαινετίς.] " Unde Ἐπαινετικὸς, (ἡ, ὸν,) Lauda-

" torius, vel, Ad laudandum propensus." [" Aristot. de Mor. 2, 51. c. Lucian. pro Imag. 606." Scott. App. ad Thes. Pseudo-Longin. 8. ET * Ἐπαινετικῶς, Laudandi causa, Laudantium more. Eust. 77, 14. ETIAM] " Ἐπαινετήριος, (ία, ιον,) Laudato- " rius, Laudativus." [Non agnoscitur a Schneidero.]

Ἐπαινετὸς, ἡ, ὸν, Laudabilis, Laude dignus, Laudatus. Chrysippus, τὸ δ' ἀρεστὸν, ἐπαινετὸν, Quod optabile, id esse expetendum. Vide p. 61. mei Lex. Cic. Sæpe cum genitivo ponitur hoc verbale, sub. ἕνεκα, sicut et ipsum verbum ἐπαινῶ, ut ἐπαινετὸς τοῦ ἤθους, pro ἕνεκα τοῦ ἤθους. Sic, Ἐπαινετὰ τῆς πρὸς ἄλληλα σχέσεως, Gregor. Et, Ἐπαινετὸν τῆς καθ' ἕκαστον εὐφυΐας, ap. Eund. [Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 327. Gregor. Cor. 526. Pseudo-Longin. 31. " Bibl. Cr. 3, 1, 55." Schæf. Mss. " Vide annon sensu Laudantis in Clem. Alex. 882." Routh. Mss. Lex. Polyb. Biel. Thes. Glossæ: Ἐπαινετός· Laudatus, Laudabilis.] HINC Ἐπαινετῶς, Laudabiliter, Ita ut laudem mereatur. [Schol. Thuc. 249.]

Ἐπαίνετος, Nom. prop. mutato accentu ad differentiam. Eustath. [Schleusner. Lex. in N. T.]

[* " Αὐτεπαίνετος, (ὁ, ἡ, Seipsum laudans,) Clem. Rom. Ep. ad Cor. 30." Kall. Mss.]

[* " Θεουπαίνετος, (ὁ, ἡ,) Method. 421." Kall. Mss.]

[* Πολυεπαίνετος, ὁ, ἡ, i. q. πολυέπαινος. Hutchinson. ad Ages. 65. :—Πολυεραστότατος δὲ καὶ πολυεπαινετώτατος ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων. Vocem hanc e Ms. Harl. reposui. Vulgo scribitur * πολυεπαινότατος. Et hæc, et illa vox Lexicographis pariter est ignota." Schneider. :—" Vocabulo πολυεπαίνετος simile equidem nondum reperi." " Simillimum est * πολυαίνετος, quo utitur Eur. Heracl. 764. Musgr. Nec dissimile * Ἀρισταίνετος, Nom. propr." Schæf. ad Dionys. H. de Comp. Verb. 200.]

[* Ἐπαίνημι, forma Æolica pro ἐπαινέω, teste Schneidero, extat in Plat. Protag.]

[* Ἐπαινιάω, forma Laconica pro ἐπαινέω, ap. Aristoph. Lys. 198. Vide ad Greg. Cor. 229. " Koen. ad Greg. 104. Brunck. Aristoph. 1, 66. unde intelligas * ἐπαινίζω nihili esse." Schæf. Mss. Respicitur Biset. ad Aristoph. l. c. Notandus est igitur Maltbius, qui in Lex. Gr. Pros. 332. habet: " Ἐπαινίζω, vel Ἐπαινιάω, i. q. ἐπαινέω."]

" Ἀντεπαινέω, Vicissim laudo. Xenopho K. Π. 8, " (3, 19.) Ἑώρα τοὺς ἐπαιναμένους ὑπό τινος, ἀντε- " παινοῦντας τούτους προθύμως." [" Psell. in Cantic. Cant. ad c. 1. v. 16." Boissonad. Mss. Themist. 341. " Liban. 1, 658. Joseph. 389, 37." Wakef. Mss.]

Προεπαινέω, Prius laudo, vel, Ante alium laudo. [" Thuc. 3. p. 189." Scott. App. ad Thes. " Thuc. 2, 223." Wakef. Mss.]

" Προσεπαινέω, Insuper laudo s. collaudo. Greg. " Οὔτ' ἐμέμψατο, καὶ προσεπῄνεσεν, Non modo non " incusavit, verum etiam collaudavit, Bud." [Cass. Dio 500. Æschin. 321.]

Συνεπαινέω, Collaudo. Accipitur pro Comprobo, Astipulor, Assentior, συγκαταινῶ. Plut. Τοὺς μετασχόντας τοῦ φόνου καὶ τοὺς συνεπαινέσαντας ἀπῴκισαν εἰς Λευκανίαν. Apud Herod. οὐ συνεπαινέω, Dissentio, vel Dissuadeo. [Lex. Xenoph. Demosth. 288. 1438. " Ad Herod. 516." Schæf. Mss. Æsch. Sept. c. Th. 1076. Glossæ: Συνεπαινῶ· Collaudo.] HINC Συνέπαινος, ὁ, ἡ, quod adjective ponitur, non substantive, ut ἔπαινος, ideoque tanquam posterius verbo hic a me ponitur, sicut et Συγκάταινος post Συγκαταινῶ, Astipulator, Qui assentitur aut comprobat, ut συνέπαινός εἰμι τῷδε, pro Comprobo hoc. [Herod. 3, 119. " Ad Herod. 516." Schæf. Mss. Cass. Dio 862. " Herod. 205, 22. et alibi, et 297, 20. Emend. Lycurg. 161. (ubi Reisk. edidit: Βούλομαι δ' ὑμῖν καὶ τὸν Ὅμηρον παρασχέσθαι ἐπαινῶν, ubi v. Interprr.)" Valck. Mss.]

Ὑπερεπαινέω, Supra modum laudo, Immensis laudibus prosequor, ap. Æschin. [487. Lex. Xenoph. Patrr. Apost. 855. Suid. v. Ὑπερηγάπησεν, Ind. Lucianeus, Aristoph. Eccl. 186. Eq. 677. " Marcell. de V. Thuc. 5." Schæf. Mss. " Aristot." Wakef. Mss.]

Καταινέω, Comprobo, Annuo, Assentior, Acquiesco. Thuc. 4. p. 160, Ἀριστώνυμος δὲ τοῖς μὲν ἄλ-

A λοις κατῄνει, Cetera quidem approbabat, Ceteris acquiescebat, vel assentiebatur. Schol. exp. συνεπῄνει, κατένευε συναινῶν. Ex Herod. autem citatur καταινεῖν cum ἐπὶ, ut καταινέσας ἐπὶ τούτοις, Cum hæc approbasset. || Καταινεῖν, Concedere aliquid petenti, Annuere petitioni alicujus, ut τὴν παῖδα, vel τὴν θυγατέρα καταινεῖν. Eurip. (Iph. A. 695.) ὅτῳ παῖδα κατῄνεσας, quod exp. in VV. LL. Cui filiam destinasti. Plut. Pompeio, 211(=3, 805.) Μείλιγμα Καίσαρι τῆς ὀργῆς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα καταινέσας, ubi Bud. καταινεῖν vult esse Concedere. Sunt qui Spondere vel Despondere interpr. [" Muncker. ad Anton. Lib. p. 7. Toup. Opusc. 1, 213. Wessel. ad Herod. 234. 709. Brunck. Or. 1096. Thom. M. 503. Jacobs. Anth. 9, 273. Porson. Or. 1099. Brunck. Soph. 3, 516. Bast Lettre 69(=104.) Lobeck. Ajac. p. 381." Schæf. Mss. " Thuc. 58. 309. Soph. Œd. C. 1629. 1633. Herod. 181." Valck. Mss. Herod. 3, 53. 5, 82. Statil. Flaccus 9.]

Καταίνεσις, (ἡ,) non solum exp. Assensus vel Ap-
B probatio, sed etiam Sponsio, sequendo peculiarem illam verbi significationem. [Plut. 4, 615.]

Συγκαταινέω, Simul approbo, vel simpliciter Approbo, Assentior, Astipulor, καταινῶ. Xenopho (K. Π. 3, 3, 10.) Ἣν δὲ τὰ τῶν θεῶν ἡμῖν θᾶττον συγκαταινῇ, ἐξίωμεν ὡς τάχιστα. [Joseph. 1, 385. Lycophro 1223. Lex. Polyb. " Zeune ind. Cyrop." Schæf. Mss. " Diod. S. 236. Pol. 3, 96. Plut. 1, 1324." Wakef. Mss.]

Συγκάταινος, ὁ, ἡ, adjectivum, ut de συνέπαινος modo dixi, Qui assentitur, Astipulator. Apud Demosth. pro Ctesiph. in Phil. Ep. (284.) Βουλομένους ὑμᾶς συγκαταίνους γενέσθαι τοῖς ὑπ' αὐτῶν παρακαλουμένοις. [" Diod. S. 1, 285." Schæf. Mss. " Joseph. A. J. 5, 1, 21. Diod. S. 1, 245." Wakef. Mss.]

Συγκαταίνεσις, ἡ, i. q. καταίνεσις.

Παραινέω, Suadeo, Hortor. Item Admoneo. Dicitur παραινῶ σοι τοῦτο, vel παραινῶ σοι ποιεῖν τοῦτο. Plat. Epist. 7. Ἐθέλον τι πείθεσθαι καὶ τἄλλα ἤδη παραινεῖν. Xenopho (de M. Eq. 6, 4.) Ὁπόσα ἐκείνους
C παραινέσῃ, ταῦτα φαίνοιτο ποιεῖν. Thuc. 1. Παρῄνει τοιάδε, Suadebat hæc, Hortabatur ad hæc. Plut. in Publ. Παραινῶν τοῖς Ῥωμαίοις ὁρᾶν, ubi παραινῶν non solum potest exp. Suadens vel Hortans, [illegible] etiam Admonens. Παραινεῖν interdum cum so[illegible]t. personæ, pro Consilium dare alicui. Et παραιν[illegible] σοι ὅπως χρὴ ποιεῖν, Consilium tibi do quomodo fa[illegible]endum sit, vel Admoneo quomodo, etc. Xeno[illegible] K. Π. 3, (3, 18.) p. 48(=186.) Ἐγὼ δὲ ὑμῖν μ[illegible] παραινῶν ὁποίους τινὰς χρὴ εἶναι ἐν τῷ τοιῷδε, αἰσχ[illegible]νοίμην ἄν· οἶδα γὰρ ὑμᾶς ταῦτα ἐπίσης ἐμοὶ ἐπισταμ[illegible]νους. Passiva autem voce dicitur παραινεῖσθαι [illegible] ap. Thuc. pro Suaderi. || Παραινεῖν, interdum [illegible] Admonere simul et præcipere, vel Præcepta dare [illegible] ut Bud. exp. in hoc loco Isocr. ad Phil. Εἰ μὴ πρότερον [illegible] ἐτύγχανον παρῃνεκὼς ἐξ ὧν ἐδόκεις μοι μάλιστα [illegible] πρέποντα σαυτῷ πράττειν. Idem hæc Galeni ad Glauc. 1. Παρῄνηται μὲν οὖν, ὡς ἄν τινι δόξῃ, τὸ πᾶν, interpr. Cuipiam igitur videri possit omnia de hac re esse dicta et præcepta, vel commonefacta. Apud Eund. παρη-
D νημένον accipi ait pro Probatum, et fieri jussum, et citat, Παρῄνηται γὰρ ὑπὸ πάντων, Jubetur fieri et probatur. Hactenus Bud. Quibus addo, παραινεῖν interdum etiam videri esse jubentis pro imperio, s. imperantis aliquid fieri, ut ap. Aristoph. Ran. παραινῶ σοι σιωπᾶν.

[" Παραινέω, (cum infin.) Thom. M. 162. Musgr. Hel. 1023. Wakef. Herc. 89. Musgr. ib. Wakef. Phil. 1380. Παραινέω et παραιρέω conf., Spalding. ad Quintil. 4. p. 64. b. Anton. Lib. 66. Valck. Phœn. p. 170. 787. Brunck. ad Hippol. 388. Plut. Mor. 1. p. 16. Ammon. 132. ad Lucian. 1, 419. Dorv. ad Char. 215. a. Brunck. Œd. C. 464." Schæf. Mss. Chœrili Fr. p. 223. Lex. Xenoph. Schleusner. Lex. in N. T. Biel. Thes. Glossæ: Παραινέω· Admoneo, Moneo, Suadeo, Præcipio.]

[* Παραινετέον, Præcipiendum, Gl.]

Παραίνεσις, ἡ, Adhortatio, Admonitio, Consilium quod datur. Thuc. Θαρσῦναί τε καὶ παραίνεσιν ἐν τῷ παρόντι ποιήσασθαι (ἐβούλετο,) Eos confirmare et

officii monere. Xenopho K. Π. 3, (3, 23.) p. 50. A Οὐδεμία γὰρ οὕτως ἔσται καλὴ παραίνεσις, ἥτις τοὺς μὴ ὄντας ἀγαθοὺς, αὐθημερὸν ἀκούσαντας, ἀγαθοὺς ποιήσει, cum antea παρακελεῦσαι eadem de re dixisset. Hæc tanquam synonyma poni solent, νουθεσία, παρακέλευσις, συμβουλὴ, παράκλησις. E quibus παρακέλευσιν quidem synonymum esse, ille Xen. locus satis probat. Quinetiam Thuc. 4. p. 161. ὑπόμνημα et παραίνεσιν appellat quod διδαχὴν et παρακέλευσιν dixerat. At inter συμβουλὴν et παραίνεσιν differentiam statuit Ammon.; sed quam confundi videmus in hoc Isocr. loco, ubi παραίνεσιν γράφειν et συμβουλεύειν de re eadem dicit: Παραίνεσιν γράψαντες, μέλλομέν σοι συμβουλεύειν ὧν χρὴ τοὺς νεωτέρους ὀρέγεσθαι. At vero παράκλησιν et παραίνεσιν ab eo distingui dictum est in Παράκλησις. Sed tamen quin παράκλησις aliquando παραίνεσιν significet, minime dubium est. Παραινέσεις et δεήσεις copulantur a Plut. in Fabio, Παραινέσεις καὶ δεήσεις πολλὰς αὐτοῦ ποιησάμενος. Apud Thuc. 2. παραίνεσιν quidam sententiam interpr., Βραχείᾳ παραινέσει ἅπαν B σημανῶ. Idem vero genitivum γνώμης addidit cum παραίνεσις 1. Οὐδὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ, ἀλλὰ γνώμης παραινέσει δῆθεν τῷ κοινῷ ἐπρεσβεύσαντο, Ubi ἐπὶ γνώμης παραινέσει exp. Ut Consilio monerent. Fortasse autem ita etiam verti potest, Ut consilium suum exponerent: id quidem sequendo quod Eust. scribit, Εἰ δὲ καὶ τὸν αἶνον ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς λόγου θήσει τις, ὅμοια τό, τε παραινῶ καὶ τὸ παράφημι. At vero παραίνεσιν ἀσκήσας ap. Aphthon. redditur, Sapientiæ præcepta complexus. || Παραίνεσιν Gell. ad castigationem et emendationem pertinere vult, ita ordiens 6, 14. Puniendis peccatis tres esse debere causas existimatum est. Una est, quæ νουθεσία, vel κόλασις, vel παραίνεσις dicitur, cum pœna adhibetur castigandi atque emendandi gratia, ut is, qui fortuito deliquit, attentior fiat correctiorque: altera est, quam, ii qui vocabula ista curiosius diviserunt, τιμωρίαν appellant.

[" Παραίνεσις, Harl. in Fabr. Bibl. Gr. 1. p. 15. Ammon. 132. Eran. Philo 162." Schæf. Mss. Lex. C Xenoph. Abresch. Diluc. Thuc. 543. Pseudo-Longin. 36. Biel. Thes. Glossæ: Παραίνεσις· Monitus, Monitio, Monitum.]

[* Παραινετὴρ, ῆρος, ὁ, Athen. 1, 14. i. q.] Παραινέτης, ου, ὁ, Adhortator, Suasor, Admonitor. [Glossæ: Παραινέτης· Admonitor.] HINC Παραινετικὸς, ή, όν, Adhortatorius, Suasorius, Monitorius. Παραινετικὸς λόγος, Oratio ad bonos mores hortatrix, vel Oratio præcepta ad vitam bene instituendam complectens; nam παραινετικὸς exp. etiam Præceptivus, quo utitur Seneca, προτρεπτικὴ ἢ παραινετικὴ στάσις interpr. e Quint. Status exhortativus. [Glossæ: Παραινετικός· Monitorius.] ET Παραινετικῶς, Exhortative, Exhortatorie, More exhortantis, vel, Cum exhortatione. [Eust. 73, 44. 98, 13. ADDE *Παραινετήριος, ία, ιον. " Const. Manass. Chron. p. 104." Boissonad. Mss.: p. 516. in Meursii Opp. T. 7.]

[* Ἀντιπαραινέω, Vicissim cohortor. Cass. Dio 1067.]

[* Προπαραινέω, Præmoneo, Gl.] D

Συμπαραινέω, Simul exhortor, Una cum aliis hortor, vel simpliciter pro παραινῶ. Sic Suid. ex Aristoph. affert συμπαραινέσας ἔχω non pro συμπαρῄνεσα, sed pro παρῄνεσα, [Av. 852. Ran. 687. Toup. Emend. 2, 215. " Liban. 185." Wakef. Mss. " Brunck. Soph. 3, 384. 438." Schæf. Mss.]

[* " Προσαινέω, Jacobs. Anth. 7, 238." Schæf. Mss.]

[* " Προσαινετήριος, (ία, ιον,) Const. Manass. Chron. 135. (πέμπει πρὸς τὸν κρατοῦντα Γράμμα προσαινετήριον δῆθεν αὐτὸν συμπεῖθον.)" Boissonad. Mss.: in Meursii Opp. T. 7. p. 564.]

Συναινέω, Assentior. Item Comprobo, Approbo. Philo de V. M. 1. Ὡς ἀνενδοιάστως συναινεῖν καὶ ἐτοίμως ἕπεσθαι. Apud Xenoph. autem cum dat. personæ et accus. rei, K. Π. 8, (5, 10.) Βούλομαι δὲ, ἔφη, σὺν τῇ τοῦ πατρὸς γνώμῃ καὶ τῇ τῆς μητρὸς ταῦτά σοι συναινέσαι. Ut putet fortasse aliquis accus. regi posse a sub. præpos. κατά. [Lex. Xenoph. Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 1179. " Ὧδε συναινῶ, Sic et ego sentio, Callim. Bentl. 311. Soph. P. 122. εἰσάπαξ ξυνῄνεσα, Eur. Rheso 172. Polliceor. Philo 862. 863. c. et e." Valck. Mss. Lex. Polyb. " Thom. M. 503. Wakef. Philoct. 1380. Brunck. Soph. 3, 425. Heyn. Hom. 6, 254. Glossæ: Συναινέω· Assentio, Consentio, Congruo.]

Συναίνεσις, (ἡ,) Comprobatio, Assensus. [" Toup. ad Longin. 265." Schæf. Mss.: et Emend. 4, 10. Glossæ: Συναίνεσις· Consentio, Consensus, Assensus.] ET Συναινέτης, (ου, ὁ,) Comprobator, Qui assentitur. ET Σύναινος, (ὁ, ἡ,) pro eodem; exponitur enim ὁμόδοξος ab Hesychio, Qui ejusdem est opinionis, non ut in VV. LL. exp. hic, Laudis particeps. [Just. Martyr. 265=143.]

[* Ἐπισυναινέω, i. q. συναινέω, Assentior, Probo. Joseph. A. J. 5, 1, 16. Τοῖς ὅρκοις ἐπισυναινέσαντος τοῦ πλήθους.]

ἈΝΑΙΝΟΜΑΙ, Abnuo, Renuo, Recuso, Detrecto. Item Inficior. Ex αἶνος, quod Assensionem significat, ut ait Eust. præfixo α priv. et interjecto ν euphoniæ gratia. Interdum cum infin. jungitur, ut Il. Σ. (450.) Ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠνήνατο λοιγὸν ἀμῦναι. Aristid. Ἀναίνεται μὴ οὐ κοσμεῖν. Sæpe cum accus. ut ap. Eund. Od. Γ. (265.) Ἡ δ' ἤτοι τὸ πρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀεικές. Xenopho K. Π. 2, (1, 16.) Ὡς μηδὲν ἀναίνοιντο ἔργον, ἀλλὰ πάντα νομίζοιεν πρέπειν αὐτοῖς πράσσειν, ὅσα ἂν ὁ ἄρχων προστάττῃ, Ut nullum opus detrectent, sed existiment decere se agere, quicquid imperator jusserit. Anthol. (Julian. Æg. 47.) ὠδίνων μνῆστιν ἀνηναμένη. Habet et accus. personæ pro Repudio, Respuo, et, secundum quosdam, Aspernor. Od. Θ. (212.) Τῶν δ' ἄλλων οὔπέρ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω. Demosth. (954.) Εἰ δὲ πρὸς δόξαν ἢ γένος ἀναίνῃ τὸν Φορμίωνα κηδεστὴν, Repudias, vel Respuis socerum præ nobilitate tua, vel, Non agnoscis esse socerum tuum, ut interpr. Bud.

Ἀναίνομαι quidam Grammatici volunt proprie dici de recusatione circa nuptias, aut concubitum, et non eam, quam paulo ante annotavi, derivationem sequuntur, sed ex ἀρνοῦμαι factum volunt ἀρναίνομαι, deinde sublato ρ, ἀναίνομαι.

[" Ἀναίνομαι, Barnes. El. 112. Callim. 1, 482. Heyn. Hom. 5, 325. 341. 644. 685. cum participio, Seidler. de Vers. Dochm. 286. Wakef. Herc. F. 1127. Musgr. 1124. ib. 1231. 1238. Musgr. 1238. Ruhnk. H. in Cer. 330.: Ep. Cr. 148. 299. Cum participio, Iph. A. 1503. v. Markl. p. 205. Ad Il. H. 185. Wakef. S. C. 2, 138. ad Od. Δ. 651. ad Callim. 1, 165. Valck. Callim. 249. ad Herod. 717. Brunck. ad Bacch. 247. Pierson. Veris. 94. Wessel. Diss. Herod. 156. In re Venerea, Ilgen. Hymn. 606. Alciphro 354. ad Timæum 275. Eichst. Quæst. 58. ad Herod. 331." Schæf. Mss. Fischer. Comm. in Cyrop. 114. " Ἀναίνομαι, μηδὲν ἕλεσθαι, Heyn. Hom. 7, 511. 530." Schæf. Mss. Nicand. Th. 664. Buttmann. Lexilog. 274. Passow. Uber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher 110. Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 566. Glossæ: Ἀναίνεται· Recusat.]

Ἀπαναίνομαι, aor. 2, ἀπηνηνάμην, Renuo, Respuo, Recuso, Rejicio. Cum accus. Od. K. (297.) Ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν: Il. H. (185.) Οἱ δ' οὐ γινώσκοντες ἀπηνήναντο ἕκαστος, ubi auctor brevium Scholiorum exp. ἀπηρνήσαντο. Hesiod. (Ἔργ. 2, 71.) Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, Βόε δὸς καὶ ἅμαξαν, Ῥηΐδιον δ' ἀπανήνασθαι. Quod convenit cum nostro Proverbio, A beau demandeur, Beau refuseur. Usi sunt hoc verbo Interprr. Bibliorum non semel, ut Eccles. 4. Ἱκέτην θλιβόμενον μὴ ἀπαναίνου, Supplicem qui affligitur ne respuas, vel rejicias. Citatur et e Ps. 76. cum infin. Ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχή μου, Anima mea consolationem accipere recusavit. Vel, Consolationem respuit. Videtur autem esse significantius ἀπαναίνομαι, quam simplex ἀναίνομαι, quod negatio velut geminata sit. [Glossæ: Ἀπαναίνεται· Aspernatur. Gloss. SS. Hes. 26. 293. Biel. Thes. Theophyl. Inst. Reg. p. 86. Nicand. Th. 354. Æsch. Eum. 975. " Quint. Smyrn. 9, 346." Wakef. Mss. " Ernest. ad Il. H. 185. qui errat, Græv. Lect. Hes. 561. Ilgen. Hymn. 606. Valck. Callim.

250. Jacobs. Anth. 7, 122. Schol. ad Plutum 904. Heyn. Hom. 5, 341." Schæf. Mss.]

AINIZOMAI, f. σομαι, i. q. αἰνῶ, Laudo. Exp. etiam Admiror ab Hes. Il. N. (374.) Ὀθρυονεῦ, πέρι δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων: Od. Θ. (487.) Δημόδοκ', ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων.

Αἰνίζομαι item pro αἰνίσσομαι, ap. Eust., et Αἰνίζω etiam, ap. Suid., Obscure significo, etc. Vide Αἰνίττομαι.

[" Αἰνίζω, Palladas 83. Heyn. Hom. 6, 442." Schæf. Mss.]

ΑΙΝΙΣΣΟΜΑΙ, pro quo frequentius dicitur Αἰνίττομαι Attice, Obscure significo, Obscure vel Occulte innuo, Involucro quodam verborum significo, Ænigmatice significo. A Bud. exp. Occulte significo, et do intelligendum. Item, Alludo ad aliquid. Jungitur sæpe accusativo, ut Plat. Apol. Τοῦτ' ἂν εἴη, ὃ ἐγὼ φημί σε αἰνίττεσθαι. Ibid., Τί λέγει ὁ θεὸς καὶ τί ποτε αἰνίττεται; Gregor. de Bapt., Τὴν ἀπόγνωσιν αἰνιττόμενος. Plut. de Plac. Philos., Τὸν δὲ Εὐήμερον καὶ Καλλίμαχος αἰνίττεται, ubi Bud. vertit, Evemerum autem et Callimachus taxat. || Interdum etiam præpos. interjicitur, ut ap. Æschin., Τὴν τάξιν τοῦ πρῶτος λέγειν οὐκ ἂν ἔφη ἐπιτρέψειν τινὶ, αἰνιττόμενος εἰς ἐμὲ, Occulte me significans, De me id intelligendum dans. Schol. Aristoph., αἰνίττεται εἰς Εὐριπίδην, Alludit ad Eurip. vel, Taxat Eurip., ut *Bud. Εὐήμερον αἰνίττεται, reddit, Taxat Evemerum. Alicubi etiam præpos. πρὸς interjicitur, ut, αἰνίττομαι τοῦτο πρὸς τὸν ἀέρα, Per hoc occulte significo aërem. || Aliquando et infinitivo jungitur, ut ap. Plut. Themistocle, αἰνίττομαι ταράξειν τὰ ἐγκλήματα. || Dicitur et ita, αἰνίττομαι τί τοῦτό ἐστι, pro Occultam s. Obscuram do hujus rei signif., Obscure significo quid et quale sit hoc. Plato Pol. 1. (T. 2. p. 332.) Ἠνίξατο ἄρα ὁ Σιμωνίδης ποιητικῶς τὸ δίκαιον ὃ εἴη, Obscure et tecte, poëtico more, declaravit quid esset justum, Poëticis quibusdam verborum involucris significavit. Qua periphrasi mihi melius et apertius vim hujus verbi exprimere videor, quam vertendo ut quidam, Velamine poëtico significavit. Ceterum possit alicui videri δίκαιον in accusandi casu esse positum, ut si dicerem δηλῶ τὸν σὸν πατέρα τίς ἐστι, sed potius intelligendum τὸ δίκαιον ὃ εἴη pro ὃ εἴη τὸ δίκαιον, ut alibi. || Ponitur etiam absolute αἰνίττομαι, ut ap. Aristot. Rhet. 3. Μεταφοραὶ γὰρ αἰνίττονται, ut Schol. expl., sunt ænigmata, quatenus videlicet obscure res declarant. Quidam vertit, Ænigma gignunt. Ego malim reddere, Ænigmaticum aliquid habent, vel Ænigmaticæ sunt.

Αἰνίττομαι, in pass. signif. usurpatur, præsertim in participio præt. temporis ᾐνιγμένος, ut χρησμὸς ᾐνιγμένος ap. Aristoph., (Eq. 196.) Oraculum obscure editum et ænigmatice; nam exp. μετ' αἰνίγματος λελεγμένος. Sic quidam et in loco Aristot. proxime citato. Sic ap. Eund. τὰ εὖ ᾐνιγμένα, Quæ eleganter per ænigma significata sunt, Quæ ænigmatice expressa sunt cum aliquo lepore et gratia, Quæ aptis ænigmatis exposita sunt.

[" Αἰνίσσομαι, Valck. Phœn. p. 112. Diatr. 42. 46. Schol. ad Lucian. 1, 10. Theogn. 689. Toup. Opusc. 2, 215. Græv. Lect. Hes. 525. Hemst. ad Plutum p. 90. Heyn. Hom. 6, 442. Alludo ad aliquid, etiam sensu reprehendendi et irridendi, Abresch. Lect. Aristæn. 162. Bast. Spec. nov. Ed. Aristæn. 35. Casaub. Athen. 1, 44." Schæf. Mss. Selecta e Schol. Valck. in N. T. 2, 312. Boissonad. ad Pseudo-Herodian. Partitt. 34. " In Ceb. Tab. 3. non tam est Occulte significare, quam Ænigmatibus involvere verum, i. e. Occultare, Obscurare, Impedire, ne cognoscatur." Schweigh. Mss. " Plato Theæt. 152. sæpe alibi, ad Plat. 1, 133. Soph. Ajac. 1177." Valck. Mss. Schol. Plat. 122. Epist. Socr. 18. "Indico, Clem. Alex. 454. πρός τι, Plut. 8, 902." Wakef. Mss. Passive, Schæf. ad Schol. Apoll. R. 2, 1249.]

Αἰνιγμὸς, ὁ, ab ᾔνιγμαι, prima præteriti ab αἰνίττομαι, Ænigma. In VV. LL. ponuntur duntaxat exempla gen. plur. αἰνιγμῶν. Sed reperitur et in sing. num., ut ap. Athen. 10. Δηλῶν ἐν αἰνιγμῷ τὴν περὶ αὐτοὺς κατάστασιν. Utuntur autem sæpe gen. plu-

A rali αἰνιγμῶν, dicentes δι' αἰνιγμῶν, Per ænigmata, pro αἰνιγματωδῶς, Ænigmatice, Obscure, Cum ambagibus verborum, aut involucris. Aristoph. Ran. (61.) δι' αἰνιγμῶν σοι ἐρῶ. Sic Plato in Epist. Φραστέον δή σοι δι' αἰνιγμῶν. Plut. in Galba, δι' αἰνιγμῶν et ἄντικρυς opposuit, Οὐ δι' αἰνιγμῶν, ἀλλ' ἄντικρυς ἔφη σημεῖα, i. e. οὐκ αἰνιγματωδῶς, ἀλλ' ἄντικρυς. Æschines dixit (70.) Οὐ δι' αἰνιγμάτων, ἀλλ' ἐναργῶς. Plato in Timæo τὴν δι' αἰνιγμῶν φήμην dixit pro τὴν αἰνιγματώδη φήμην. [Ernest. Clav. Cicer. " Eur. Rhes. 754. Muret. VV. LL. 7, 14." Valck. Mss. " Valck. Phœn. p. 456. Plutarch. 6, 374. Hutt." Schæf. Mss. Timæi Lex. 200.]

Αἴνιγμα, τος, τὸ, i. q. αἰνιγμὸς, et fit itidem ab ᾔνιγμαι prima præt. ab αἰνίττομαι. Posui autem αἴνιγμα posteriore loco, quia ab eo formantur alia nomina, et quod αἰνιγμὸς quoque potuisset videri ab eo esse derivatum, cum sit itidem ab ᾔνιγμαι. Αἴνιγμα vocatur etiam Lat. Ænigma: sunt et qui Scirpum interpretentur. Non male periphrastice Ambages

B verborum exponeremus, aut Verborum involucra. Ambagiosus sermo, nimis dure diceretur. Posset etiam exp. αἴνιγμα, Oratio verborum involucris tecta, sed brevius, Ænigmatica oratio. Quintil. 8, 6. allegoriam obscuriorem ait dici Ænigma. Sphingis αἴνιγμα ap. Athen. 10. Quæstio ænigmatica, et obscurum ac latentem sensum habens. Pythagoræ αἰνίγματα, ap. Eund. ibid. (452.:) αἰνίγματα et γρίφοι, Plut. Symp. 5. et 8. Dicunt δι' αἰνιγμάτων, ut et δι' αἰνιγμῶν, pro Ænigmatice, i. e. Obscure. Æschin. c. Ctes. (70.) Οὐ γὰρ δι' αἰνιγμάτων, ἀλλ' ἐναργῶς γέγραπται ἐν τῇ ἀρᾷ. Cicero dicit esse ἐν αἰνίγμασι Quæ obscure et occulte sunt scripta, ad Att. 2.: In his epistolis me Lælium, te Furium faciam; cetera erunt ἐν αἰνίγμασι. [Ernest. Clav. Cicer.]

Αἴνιγμα pro Occulta signif. alicujus rei, ut ap. Aretham in Apocal. Ἡ λευκὴ στολὴ αἴνιγμα τοῦ κεκαθάρθαι αὐτοὺς τῷ οἰκείῳ αἵματι, i. e. αἰνίττεται τὸ κεκαθάρθαι.

Αἴνιγμα, Thebanis λόχον etiam significabat, ut re-

C fert Eust. e Palæph., quia οἱ λοχῶντες βούλονται κρύπτεσθαι καὶ λανθάνειν ὡς εἰ καὶ ὑπὸ σκότῳ αἰανῷ ἦσαν. Hoc autem subjungit ei, quod dixerat, quosdam αἶνον in signif. τοῦ συμβολικοῦ λόγου deduxisse παρὰ τὸ αἰανόν.

[Αἴνιγμα, Biel. Thes. Blomf. Gloss. ad [illegible] Agam. 1081. et in Addendis p. 329. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. " Occulta signif. alicujus rei, Epiphan. Hær. 33. fin." Routh. Mss. Gloss. SS. Suidæ et Phav. 10. 105. Schleusner. Lex. in N. T. Selecta e Schol. Valck. in N. T. 2, 312. " M[illegible]yth. p. 19." Wakef. Mss. " Musgr. Hel. 794. Αἴνιγμα προβάλλειν, Plato Charm. 80. Fischer. Ind. Palæph.: Palæph. Fisch. p. lxix. Abresch. Lect. Aristæn. [illegible] 168. Fischer. Ind. Palæph. v. Διαλύω, et Ἐνέδρα: Αἴνιγμα ᾄδειν, προβάλλειν, Fischer. ad Palæph. p. [illegible]: εὑρεῖν, Valck. Phœn. p. 703. Irrisio, Bast. Spec. nov. Ed. Aristæn. 35. 39." Schæf. Mss. " Alb[illegible]rt. in N. T. 95. Stanl. ad Æsch. Prom. 611.: Schol. ad Æsch. l. c. veteres scripsisse ἐν αἰνίγμασιν, postea ἐν ἁπλῷ

D λόγῳ. Ad ἐμπλέκων αἰνίγματα emend. (sic) Æsch. Agam. 1192. φρενώσω δ' οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων." Valck. Mss. Glossæ: Αἴνιγμα· Quæstio, Prodigium.]

[* Δυσαίνιγμα, τὸ, τῆς Σφιγγὸς, Schol. Eur. Phœn. 45. Valck. ad Phœn. p. 609.]

[* " Αἰνιγματίας, (ου, ὁ,) Qui ænigmatice et obscure loquitur, Obscurus in sermone, Diod. S. (5, 31.) p. 213." Munth. Spec. Def. Lexx. 493.]

[* Αἰνιγματικὸς, ή, ὸν, Ænigmaticus, Obscurus.]

[* Αἰνιγματικῶς, e Schol. Biset. in Aristoph. Thesm. 1114. Lys. 80. 212. 678. affert Scott. App. ad Thes.]

[* Αἰνιγματοῦμαι. " Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 359. (Οἷον αἰνιγματοῦμαί σε, i. q. εἰς αἶνον καὶ παραβολὴν ἄγω.)" Boissonad. Mss.]

Αἰνιγματώδης, εος, ὁ, ἡ, Ænigmaticus, Ænigmatice, i. e. Obscure, dictus vel scriptus. Aristot. Rhet. 2. Ἁρμόττει δ' ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ τὰ Λακωνικὰ ἀποφθέγματα, καὶ τὰ αἰνιγματώδη. [" Plato Theæt. 180. ῥηματίσκια αἰνιγματώδη jaculantur: 2, 160.

Αἰνιγματωδέστερον δὲ δὴ, ὡς μάντις λέγει." Valck. Mss. Glossæ: Αἰνιγματώδης· Monstrosus.] HINC Αἰνιγματωδῶς, Ænigmatice, Per ænigmata, δι' αἰνιγμάτων. Athen. 10. (p. 451.) Ἔσθ' ὅτε καὶ μελαίνει τὴν φράσιν, καὶ πολλὰ αἰνιγματωδῶς ἐκφέρει. [" Phavor. Diod. S. 11. p. 244. Chrys. ad Rom. T. 3, 13. 2. Schol. Aristoph. Ran. 346. Schol. Soph. Œd. T. 455." Scott. App. ad Thes. Selecta e Schol. Valck. in N. T. 2, 312. " Clem. Alex. (676.) Schol. Æsch. Hesych. Schol. Il. A. 138." Wakef. Mss. ET * Αἰνιγματοειδῶς, Hesych. v. Ἔμφατον.]

Αἰνιγματίζομαι, Ænigmatice loquor, Sermone ænigmatico, i. e. Obscuro, utor. UNDE Αἰνιγματιστὴς, (ὁ,) ap. Gregor., ἐν τῷ Περὶ Υἱοῦ, Sermone ænigmatico utens, vel potius, uti solitus. Expositurus mihi aptissime videor hoc modo, Sermonis ænigmatici affectator, quia non simpliciter significat αἰνιγματιστὴς Eum qui sermone ænigmatico utitur, sed Qui eo uti gaudet. Ταῦτα τοῖς παρ' ἡμῖν αἰνιγματισταῖς κ. τ. λ. Hominibus ænigmaticum sermonem et obscurum affectantibus. [Biel. Thes.]

[* Αἴνιξις, ἡ, Irrisio, Epiphan. ap. Bast. Spec. nov. Ed. Aristæn. 35.]

[* " Αἰνικτὴρ, (ῆρος, ὁ,) Soph. ap. Plut. 2, 406. et ap. Clem. Alex. 659." Wakef. Mss. " Brunck. Soph. 3, 474. ad Timæi Lex. 269." Schæf. Mss. ET * " Αἰνικτὴς, (οῦ, ὁ,) Timo Phlias. (Epigr. 26.) Diog. L. 9, 6." Boissonad. Mss. " Jacobs. Anth. 6, 129." Schæf. Mss. UNDE] Αἰνικτήριος, ὁ, ἡ, [sic et Schneider. Lex. sed verius diceretur, ία, ιον,] i. q. αἰνικτὸς, et ab eo formatum. UNDE Αἰνικτηρίως, Ænigmatice, Obscure, Cum involucris et ambagibus verborum. Æsch. Prom. (858.) p. 51. meæ Ed. Ὑφ' ὧν σὺ λαμπρῶς κ' οὐδὲν αἰνικτηρίως προσηγορεύθης: (985.) p. 58. Καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως Ἀλλ' αὔθ' ἕκαστ' ἔκφραζε.

Αἰνικτὸς, (ἡ, ὸν,) Ænigmatice et obscure dictus, Ænigmaticus, Obscurus, fit ab ᾔνικται tertia præteriti ab αἰνίττομαι, et idem valet quod ᾐνιγμένος, sicut αἱμακτὸς diximus sumi pro ᾑμαγμένος. Suid. αἰνικτὰ exponit ἄγνωστα, κεκρυμμένα, Ignota, Occulta, citans hunc versum e Soph., licet ipse cujus sit non admoneat, Œd. T. (439.) Ὡς πάντα γ' αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις. Sed in vulg. Edd. legitur, Ὡς πάντα γ' ἄγαν αἰνικτά.

[* Ἀπαινίττομαι. Himer. Or. 9, 4. Ἐθέλω δὲ ὑμῖν, ὦ φίλοι, διήγημά τι πρὸς τὸ συμβὰν ἀπαινίξασθαι, ubi R. αἰνίξ. Vertitur: Cupio hic vobis, amici, aliquid commemorare, quod adumbret faciem eorum, quæ nobis acciderunt. Leg. ὑπαινίξ.]

[* Ἐπαινίττομαι, Heracl. Alleg. 53. Σύγχυσιν οὖν τοῦ παντὸς ἐπαινίττεται, ubi vertitur Innuit. Sed L. ὑπαιν. cum Schneidero in Lex.]

Παραινίττομαι, Obiter declaro, et quidem non aperte, sed velut per ænigma, Tacite et obscure innuo. Basil. Ἐκ δύο τῶν ἀρχῶν τοῦ παντὸς τὴν ὕπαρξιν παρῃνίξατο. Fortasse παρῃνίξατο et pro ὑπῃνίξατο accipere possimus, de quo mox dicam. Plut. αἰνίττεσθαι et παραδηλοῦν copulavit, ut et in proxime sequente Demosth. loco ὑπαινίττεσθαι et παραδηλοῦν conjunguntur. [" Brunck. Soph. 1. p. ix. Ed. sec." Schæf. Mss.]

[* " Προαινίττομαι, (Prius significo,) Andr. Cret. 317." Kall. Mss. " Galei Myth. 490. Theod. 1, 62." Wakef. Mss.]

Ὑπαινίττομαι, Subobscure declaro, s. innuo, Ænigmatice significo, αἰνιγματωδῶς ἐμφαίνω, inquit Hesych. A Bud. exp. Clam significo in hoc Demosth. loco (348.) Ὑπῃνίττετο δ' οὕτω πού καὶ παρεδήλου τὸν Ὠρωπόν. Ego malim, ad exprimendam vim præpositionis ὑπὸ, interpretari, Subobscuris verbis innuo, vel Tacite verbis obscuris innuo, aut Tacite et obscure innuo, vel Tacite et occulte innuo. Observanda est autem hic præpos. παρὰ in παραδηλοῦν, juncto cum ὑπαινίττεσθαι, quæ in proxime præcedenti composito habetur παραινίττεσθαι. Plut. de Orac. Def. Ἡ δ' ἀπὸ στοιχείων ἔφοδος, ἣν αὐτὸς ὑπῃνίξατο. || Apud Aretham identidem ὑπαινίττομαι pro Significo, Figurate dico, χαρακτηρίζω. Bud. [Plut. 9, 61. Ælian. V. H. 12, 1. " Plut. 2, 426. Ælian. H. A. 619." Wakef. Mss. " Dionys. H. 5, 343. Abresch. Lect. Aristæn. 163. Bast. Spec. nov. Ed. Aristæn. 35. Toup. Opusc. 2, 233." Schæf. Mss. Const. Manass. Chron. p. 304. 309. in Meursii Opp. T. 7. Himer. Ecl. 5, 24.]

ΑΙΞ, αἰγὸς, ἡ, Capra. Interdum et ὁ αἴξ, Caper, ut ap. Herod. 2. Σέβονται δὲ πάντας τοὺς αἶγας οἱ Μενδήσιοι. Sic et ap. Aristot. de Nat. Anim. 3. et de Gen. Anim. 4. Αἰγὶ φυσῶντι τὸ πῦρ. Eust. vult Attico more in masc. genere usurpari. Dicuntur autem αἶγες, tam ἔριφοι, Recens natæ capræ, quam χίμαροι, Quæ sunt anniculæ vel mediæ ætatis; et Adultæ, τράγοι. Sed τράγοι mares duntaxat appellantur. Vide Schol. Theocr. Sunt qui velint ab Hom. has, προγόνους appellari, medias μετάσσας, alias ἕρσας. Fieri autem aiunt αἴξ a v. ἀΐσσω, ut sit primum ἄϊξ, deinde per synæresin αἴξ. Αἴξ ἄγριος, Caper sylvestris, Aristot. de Nat. Anim. 8, 28. et ap. Hom. sæpe: αἴξ ἀγρία, Capra sylvestris aut agrestis, uno verbo, Caprea. Apud Hom. autem ἄγριον αἶγα possumus de utrolibet sexu intelligere; nam ἄγριος pro ἀγρία usurpatur aliquando. || Ἀπὸ τῆς αἰγὸς denominata fuerunt varia loca, ut Αἰγὸς Ἕλος, Αἰγὸς Ποταμοὶ, [" Αἰγὸς Ποταμοὶ, ad Herod. 745." Schæf. Mss. * Αἰγοποταμίτης, Lobeck. ad Phrynich. Ed.] Αἰγόσθενα, de quibus vide in Dictionariis propr. Nom. " Unde ἐθνικὸν est Αἰγοσθενεὺς, ap. Athen. et Steph. B."

Αἴξ, Capra, Signum cœleste, videlicet stella in sinistro Aurigæ humero, ut inquit Proclus. Αἴξ οὐρανία, Capra cœlestis, Proverbium ap. Suid. et Eust., cujus meminit et Erasmus.

Αἴξ, Avis quædam in aquis versans. Citatur ex Arist. de Nat. Anim. 8, 3. Capella vertitur a Gaza. [Schneider. ad Aristot. H. A. 3, 601.]

Αἴξ, Fluvius quidam juxta Sestum, ap. Herod. 9. ὑπὲρ Αἰγὸς ποταμοῦ.

[Αἴξ, Biel. Thes. " Ad Anton. Lib. 187.: Verh. p. 300. Fischer. Ind. Palæph. Heyn. Hom. 4, 222. 7, 376. Ὁ, ἡ, Fischer. ad Weller. 1, 386. Αἰγὸς Ποταμοὶ, ad Diod. S. 1, 627. (Lex. Xenoph.) Κἂν αἴξ δάκοι, Jacobs. Anth. 10, 219. Ἐς αἶγας, Boissonad. in Philostr. 531. Αἶγες ἄγριαι, Pausan. 1, 421. Δοραὶ αἰγῶν, Brunck. ad Poët. Gnom. 276. Mascul., Ilgen. ad Hymn. 613. Αἴξ τὴν μάχαιραν, Jacobs. ad Anthol. 1, 1. p. 19. Meretricis cognomen, Heyn. ad Apollod. 1164." Schæf. Mss. " Eust. Od. p. 349, 50. Τοὺς αἶγας τοὺς ἄρρενας τράγον in oraculo intelligebant, Pausan. 327." Valck. Mss. Gregor. Cor. 423. 668. 699. Αἶγα θύειν, Aristot. Eth. 222. Schol. Theocr. 1, 1.]

[* " Αἶγα, ἡ, i. q. αἴξ. Anon. de Voce. Anim. ap. Valck. Anim. in Ammon. 230. cf. Hygin. Fab. 87. Poët. Astronom. 2, 13. unde corrigendus Eratosth. in Catast. 13." Passow. Symb. ad Schneideri Lex., in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 99.]

" Αἰζωνεὺς, et plur. num. Αἰζωνεῖς, dicuntur οἱ " τῆς Αἰζωνηΐδος φυλῆς δημόται: est enim Αἰζωνηΐς, " δῆμος φυλῆς τῆς Κεκροπίδος. Porro, quoniam hi " Αἰζωνεῖς ἐκωμῳδοῦντο εἰς βλασφήμους, A comicis " taxabantur ut maledici et infamatores, inde factum " est ut αἰζωνεύεσθαι dictum fuerit τὸ κακῶς λέγειν, " Maledicere. Ita Harpocr. qui etiam e Platone " περὶ Ἀνδρείας hæc verba affert, Οὐδὲν ἐρῶ πρὸς " ταῦτά γ', ἔχων εἰπεῖν, μή με εἴποις [εἴπῃς] Αἰζωνέα " εἶναι, Ne dicas Æzoneum me esse et maledicum." [Vide Jac. Gronov. ad h. l. et Plat. Lachete ap. Ruhn. ad Tim. 15.]

" Αἰξωνεὺς, έως, ὁ, Caprarum emtor, ὁ τὰς αἶγας " ὠνούμενος, Suidæ. Alioquin Αἰξωνεὺς dicitur φυλέτης " s. δημότης τῆς Αἰξωνηΐδος φυλῆς: nam Αἰξωνηΐς dicebatur δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Porro quo-" niam hi Αἰξωνεῖς ἐκωμῳδοῦντο ὡς βλάσφημοι, Taxa-" bantur veluti maledici et obtrectatores, inde factum " est ut αἰξωνεύεσθαι vocarint τὸ κακῶς λέγειν et τὸ " κατηγορεῖν βλασφημοῦντα, facta nimirum transla-" tione ἀπὸ δήμου τῶν Αἰξωνέων, quia uti βλάσφημοι " in Comœdiis perstringebantur. Itidemque Αἰξω-" νεὺς dicitur ὁ βλάσφημος, et Αἰξωνεία, ἡ βλασφη-" μία, ut docet Suid. Supra per ζ ex Harpocr. ha-" buimus Αἰζωνεὺς et Αἰζωνεύεσθαι. Sed præfe-

" renda hæc ap. Suid. scriptura videtur, cum series A " alphabetica eam confirmet, habeaturque ap. Ari- " stoph. etiam. Rursum ap. Suid. prædicat quidam " Αἰξωνίδα τρίγλην, quoniam hæ videbantur esse " κάλλισται καὶ τῶν ἄλλων διαφέρειν. Nominatæ au- " tem videntur Αἰξωνίδες a tribu illa Αἰξωνηΐδι, ut " supra Αἰγιλίδες ἰσχάδες ab Ægilia tribu."

[" Αἰξωνεὺς, Timæus 15. et Ruhnk. ubi et de *Αἰξωνή. Valck. ad Ammon. 117. Diatr. 292. Wyttenb. Select. 413. Heindorf. ad Lys. p. 7. Αἰξωνεύεσθαι, Brunck. Aristoph. 1, 212." Schæf. Mss. * Αἰξωνικὸς, ἡ, ὸν, J. Poll. 6, 63.]

[* " Αἰγοβάτης, (ου, ὁ,) Dorv. ad Char. 222. Valck. Anim. ad Ammon. 41. Toup. Opusc. 1, 382. 2, 277. Jacobs. Anth. 6, 65. Jacobs. Anim. 312. Lobeck. Ajac. p. 313." Schæf. Mss. Meleag. 49. Hermann. in Censura Novi Thes. Gr., Classical Journal 35, 186.: et Editores in Obss. in Hermanni Censuram, ibid. 37, 109.]

Αἰγοβοσκὸς, (ὁ,) Caprarius, Caprarum pastor, i. q. αἰγοβότης. In VV. LL. παροξυτόνως scribitur αἰγο- B βόσκος, sed malo αἰγοβοσκὸς, ut πορνοβοσκός. Plane enim eadem est formatio. [" Steph. B. 626." Wakef. Mss. " Toup. Opusc. 2, 66. Valck. ad Herod. 57." Schæf. Mss.]

[* Αἰγοβότης, i. q. αἰγοβοσκός. " Lobeck. Ajac. p. 313." Schæf. Mss.]

[* Αἰγογενὴς, έος, ὁ, ἡ, Caprigenus, Gl.]

Αἰγοδίωξ, ωκος, ὁ, Capras persequens, Qui capras persequitur, Caprisequus vulgo exponitur. Fit ab αἶξ et διώκω. Sed est rarissimum vocab., et quidem duram compositionem habens. Perinde est enim ac si pro ἐργοδιώκτης diceret quis ἐργοδίωξ. Scribi etiam posset fortasse αἰγοδιὼξ, αἰγοδιῶκος. [Etym. M. 451. Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

[* Αἰγόδορος, ὁ, ἡ. Oppian. H. 5, 355. ἀντὶ δὲ ῥινῶν Αἰγοδόρων, Utribus e pellibus caprinis.]

Αἰγοθήλης, ου, ὁ, Caprimulgus, Avis quædam a capræ uberibus sic dicta; nam θηλὴ Uber significat, s. Mammam. [Glossæ: Αἰγοθῆλαι· Caprimulgi. " Ælian. (H. A. 3, 39. 16, 22.)" Wakef. Mss. " Ad C Anton. Lib. 135." Schæf. Mss. Omnino v. ad Antig. Caryst. p. 89—90.]

" Αἰγοθὴς, Etymologo ὁ αἰγοθήλας, Caprimulgus, " itidemque Lex. meo vet. in quo derivatur a θῶ, " significante θηλάζω."

[* " Αἰγοθηράω, Capras venor, Ælian. H. A. 787." Wakef. Mss. In Schneideri Lex. non legitur.]

" Αἰγίκερας, i. q. αἰκόκερας, Fœnumgræcum, τῆ- " λις, Hesych." " Αἰγόκερας, ut αἰγίκερας supra, " Fœnumgræcum, quod Columella et Plin. Siliciam " etiam et Siliculam vocant, Græci præterea τῆλιν " et βούκερας. Plin. sub finem lib. 24. *Nec fœno-* " *græco minor auctoritas, quod Telin vocant, alii* " *Carphos: aliqui Buceras, alii Ægoceras, quoniam* " *corniculis semen est simile: nos Siliciam.*" [Plin. 18, 16. " Galen." Wakef. Mss.]

Αἰγόκερως, ωτος, ὁ, Capricornus. Interdum secundum Atticam declinationem αἰγόκερων pro αἰγοκέρωτα habet in accusativo, quo utitur Lucian. Sic et Plut. αἰγόκερῳ in dativo dixit pro αἰγοκέρωτι, ubi scri- D bit, Ἐπὶ δ' αἰγόκερῳ ὑδροχόος. || Tradunt quidam et Fœnogræcum significare. [Plut. 9, 486. " Thom. M. 193. Wakef. Ion. 83. Sylv. Cr. 4, 77." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰγόκερως· Capricornus. Αἰγόκερως Πανὶ, Philodem. 28.: vide et Αἰγοπίθηκος. A Pane distinguitur in Eudocia p. 30. Orac. p. 316. 343.]

Αἰγοκερεὺς, έως, ὁ, pro αἰγόκερως, unde αἰγοκερῆος gen. Ionicus ap. Arat. Νειόθι δ' αἰγοκερῆος ὑπὸ πνοιῇσι νότοιο, Cic. interpr., Volvitur inferior Capricorno Piscis ad Austrum. [Arat. 284. 286. 292. 316. 501. 538. 547. 684. 689. 702. " Dorv. ad Char. 254. 776. Manetho 2, 93." Schæf. Mss. Gerhard. Lect. Apoll. 161.]

Αἰγοκέφαλος, ὁ, ἡ, Capriceps, i. e. Caprinum caput habens. Sed peculiariter ita vocatur Avis quædam ab Aristot. de Nat. Anim. 2, 22.

" Αἰγόλεθρος, (ὁ,) Herba capris noxia et exitiosa, " VV. LL. Videndum tamen, annon et adjective " significet Capris noxius et exitiosus, Capris perni- A " ciem afferens." [Vide Antig. Caryst. p. 30. ubi est * αἰγόλεθρον, τὸ, et Schneider. Lex.]

[* Αἰγομελὴς, έος, ὁ, ἡ, Caprina membra habens. Orph. Hymn. in Pan. 10, 5.]

Αἰγονόμος, ὁ, Caprarum pastor. Anthol. (Leon. Alex. 12.) Ἦλθε * φιλοκρήμνων αὖλιν ἐς αἰγονομῶν. || Item Locus aliquis dicitur αἰγονόμος, tanquam Pascens capras, quod pascua capris suppeditet, qua signif. αἰγονόμος Μυκάλη vocatur [ab Erycio 15.] Sic et αἰγίβοτος utrumque significat, ut paulo post docebimus. [" Jacobs. Anth. 9, 94. Adject., Dionys. H. 1, 93." Schæf. Mss. Orph. Hymn. 11=10, 8. " Leon. in Jacobs. Anth. 13, 673." Boissonad. Mss. Glossæ: Αἰγονόμος· Caprarius.]

[* " Αἰγονομέω, Capras pasco. Etym. M." Wakef. Mss.]

Αἰγονομεὺς, έως, ὁ, i. q. αἰγονόμος, unde αἰγονομῆες ap. Nicand. [Al. 39. Anal. 1, 235. " Oppian. H. 4, 313." Wakef. Mss.]

Αἰγονόμιον, τὸ, Grex caprarum, ut αἰπόλιον ab B αἰπόλος appellatur. [" Hesych. Pseudo-Did. Il. B. 474." Wakef. Mss. " Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 356." Boissonad. Mss. Adde Suid. 1, 655. Zonar. 87.]

Αἰγόνυξ, υχος, ὁ, ἡ, Ungulas habens caprinas. Anthol. [Epigr. adesp. 263. * Αἰγώνυξ, Leon. Tar. 34. " Αἰγόνυξ et αἰγώνυξ, Jacobs. Anth. 7, 93." Schæf. Mss. Αἰγώνυξ et αἰγόνυξ, ad Anthol. Pal. 131.]

[* Αἰγοπίθηκος, ὁ. Philostorg. H. E. 3, 11. Παρ' αὐτοῖς δέ ἐστι καὶ ὁ λεγόμενος αἰγοπίθηκος, πίθηκός τις ὤν. Μυρία γάρ ἐστι γένη πιθήκων. * Ἀρκοπίθηκοι γάρ εἰσιν ἐν αὐτοῖς, καὶ * λεοντοπίθηκοι, καὶ κυνοκέφαλοι, καὶ ἄλλαις πολλῶν ζώων εἰδέαις, (" non dubito, quin scr. sit, ἄλλαις καὶ ἄλλαις πολλῶν ζώων εἰδέαις, id enim est longe elegantius," Vales.) τῆς πιθηκείας μορφῆς ἐπιμιγνυμένης· καὶ δῆλον ταῦτά ἐστι, πολλῶν εἰς ἡμᾶς κομιζομένων· οἷς δὴ καὶ ὁ * πὰν ἐπικληθεὶς ὑπάρχει, ὃς τὴν κεφαλὴν αἰγοπρόσωπός ἐστι, καὶ αἰγόκερως, καὶ ἐκ λαγόνων τὰ κάτω· * αἰγοσκελής· τὴν δὲ C κοιλίαν, καὶ τὸ στέρνον, καὶ τὰς χεῖρας καθαρὸς πίθηκος.]

[* " Αἰγόπλαστος, (ὁ, ἡ,) Caprina forma factus. Empedocl. Sphær. 139. ap. Fabric. Bibl. Gr. 2, 486." Wakef. Mss.]

Αἰγοπόδης, (ου, ὁ,) vide paulo post Αἰγίπους. [" Ilgen. Hymn. 578." Schæf. Mss. Αἰγ. Σάτυρος, Epigr. adesp. 412. ad Anthol. Pal. 839.]

Αἰγοπρόσωπος, ὁ, ἡ, Caprinam habens faciem. [Herod. 2, 46. supra 527. d. citatus. " Ad Lucian. 1, 270. Heyn. Hom. 5, 226." Schæf. Mss. Vide Philostorg., in Αἰγοπίθηκος citatum. " Hesych." Wakef. Mss.]

[* *Αἰγόπυρος, ὁ, Herbæ nomen. Theophr. H. P. 2, 9. Theocr. 4, 25. cum Schol.* Κακὸν * αἰγίπυρον, *τὸ, Anal. 3, 303. (Epigr. adesp. 705.) Vide Nostrum* et nos in Αἰγίπυρος.]

[* Αἰγοσκελὴς, έος, ὁ, ἡ, Caprinis cruribus. Vide Αἰγοπίθηκος.]

[* Αἰγοτριβὴς, έος, ὁ, ἡ, ἀτραποὺς Dionysii Hal. Epitome 19, 12.]

[* Αἰγοτριχέω, Caprarum [illegible] hirtus sum. D " Ad Diod. S. 1, 179." Schæf. M[illegible] Strabo 11[illegible] πρόβατα αἰγοτριχοῦντα.]

Αἰγοφάγος, ὁ, ἡ, Caprivorus, Capram s. Capras vorans, aut edens. || Peculiariter autem Juno ita vocabatur ap. Spartanos, quod ap. eos capræ illi immolarentur. [" Pausan. 1, 397." Schæf. Mss. " Pausan. 246. Nicand. in Etym. M. 27. (vide Ther. 273.)" Wakef. Mss.]

Αἰγόφθαλμος, ὁ, ἡ, Caprinos oculos habens. || Est etiam Gemmæ nomen, sicut et λευκόφθαλμος, τριόφθαλμος, λυκόφθαλμος.

[* Αἰγιβάτης, ου, ὁ, i. q. αἰγοβάτης Pind. Fr. p. 90. ap. Strab. 17, 1, 19. cf. Hermann. de Metr. Pind. 122. Theocr. Epigr. 5. Suid. 2, 301. " Meleag. (Epigr. 49.) ap. Salmas. ad Solin. 30." Kall. Mss. Philipp. Thess. 7. Nicarch. 8, 2. 9, 1. Vir gregis, Toup. Emend. 3, 168. Αἰγιβάτης et αἰγοβάτης de hirco, caprariis, Pane, ad Anthol. Pal. 739. " Meleag. xxvii, 2. Jacobs. p. 66. Jacobs. Anth. 7, 149. 197. 9, 146. 10, 27. Wakef. ad Virg. Georg. 135. Bibl.

der Alt. L. u. K. vi. p. 79. Toup. Opusc. 2, 277. A Valck. ad Theocr. 295. ad Charit. 240." Schæf. Mss.]

[* Αἰγίβοσκος, i. q. αἰγοβοσκός. Zonar. 76. quem exscripsit Phavorinus. Vide Αἰγίβοτος.]

[* Αἰγίβοσις, ἡ, Leon. Tar. 56. " Jacobs. Anth. 7, 114." Schæf. Mss.]

Αἰγιβότης, ου, ὁ, Caprarius; nam ut αἰγελάτης, nomen paulo post sequens, dicitur Caprarius, ab agendis capris, ita αἰγιβότης idem a pascendis capris. || Αἰγιβότης σκόπελος, A capris depastus, exp. vulgo in hoc Leon. (Tar. 35.) versu, Ὥστε τὸν αἰγιβότην Πὰν κατέχεις σκόπελον. Sed αἰγίβοτος quidem ita posset accipi fortassis; at αἰγιβότης nullo modo passive potest sumi. Quare expono αἰγιβότην σκόπελον Qui capras pascit, i. e. Qui capris pascua suppeditat. Ex αἴξ et βότης, nomine facto a v. βόσκω. [" Jacobs. Anth. 7, 197. Valck. ad Theocr. 295. ad Herod. 411." Schæf. Mss.]

Αἰγίβοτος, ὁ, ἡ, Capras pascens, Capris pascua suppeditans, ut αἰγίβοτος γῆ. Sic autem dicitur ut B βούβοτος, et ἱππόβοτος. Od. N. (246.) Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος: Δ. (605.) Οὐδέ τι λειμὼν Αἰγίβοτος. Hesych. autem, αἰγίβοτον, inquit, Quæ capras potest βόσκειν, Pascere, et per hoc intelligunt Montanam. Diodor. Sard. (6.) Αἰγιβότον Σκύροιο λιπὼν πέδον, ubi optime Scyro insulæ epithetum hoc tribuitur. Nam, ut est ap. Athen. (28. e Pindaro,) Σκύριας δ' ἐς *ἀμελξιν γάλακτος Αἶγας ἐξοχωτάτους. [" Jacobs. Anth. 9, 80. Lennep. ad Phal. 77." Schæf. Mss. " Nonn. Dionys. 1, 368. 14, 301." Wakef. Mss. Oppian. H. 2, 462. Harpocr. 177. Αἰγιβότος et αἰγίβοτος, Passow. in libro, cui titulus, Über Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher, p. 55. Zonar. Αἰγίβολος γῆ· ἐγὼ δὲ λέγω αἰγίνομος, αἰγίβοσκος, ἡ ἐπιτηδεία αἶγας βόσκειν. " Sic tres Codd. mei. (Cf. Phav.) Suidas, αἰγίβοτος. Mirus illorum in eodem vitio consensus. Sed en quartum idem habentem, Lex. Reg. Ms. cujus glossam Albert. ad Hes. excitavit." Tittm.]

Αἰγίκνημος, ὁ, ἡ, ad verbum, Capricrus, si ita dici C posset, ut dicitur Capripes. Nam et αἰγίκνημος epithetum est Priapi in Anthol. (Agath. 43.) sicut αἰγίπους, Capripes, Panis, Faunorum, atque Satyrorum. Est autem Græcis κνήμη Crus. [" Agath. 28. Toup. Opusc. 2, 214." Schæf. Mss.]

" Αἰγικορεῖς, Caprarii, Qui capras satiant s. pa-
" scunt, et generalius etiam Aliorum pecorum pastores.
" Olim Athenis, cum tribus adhuc nomina gererent
" sumta ἀπὸ τῶν γενῶν, εἰς ἃ διῃρέθησαν οἱ βίοι, τὸ
" μάχιμον, vocabatur ὁπλῖται, τὸ ἐργατικὸν autem,
" ἐργάδεις: γεωργοί, Ii qui terram colebant, et αἰγι-
" κορεῖς, οἱ ἐπὶ νομαῖς καὶ προβατείαις διατρίβοντες, ut
" tradit Plut. Solone 166." [" Musgr. Ion. 1577." Schæf. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

Αἰγίλιψ, ιπος, ὁ, ἡ, ut πέτρα αἰγίλιψ, Il. I. (15.) N. (63. Π. 4.) αἰγίλιπος πέτρης, Petra, quæ a capris relinquitur, præ altitudine, ὥστε ὑπὸ τοῦ ὕψους καὶ τὰς αἶγας λείπεσθαι αὐτῆς ἐπιβαίνειν, inquit Suid. Non satis apte tamen dicitur Latine petra relinqui a capris, hac in signif. pro, ejus fastigium non posse D eas consequi et attingere. Græci autem dicunt nos ἀπολείπεσθαι τινὸς gen., de eo quod nequimus assequi. Possit vero et simpliciter accipi Relinqui, ut sit, Petra quæ a capris relinquitur, i. e. A qua capræ recedunt, cum eam se videant non posse conscendere. Afferuntur vero et aliæ etymologiæ hujus epitheti αἰγίλιψ, sed et ap. Athen. hæc confirmantur, ubi scribitur, ut a τέτριμμαι fit οἰκότριψ, sic αἰγίλιψ fieri a λέλειμμαι. [Pers. Epigr. 8. Antiphil. 30. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. Lycophro 1325. " Wassenb. ad Hom. p. 82. Jacobs. Anth. 8, 15. Heyn. Hom. 4, 346. 5, 528. 7, 138." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 801. Niceph. Greg. ap. Hermann. Gr. Gr. 321. Nicand. Th. 857. ubi v. nott. Lucilius ap. Gell. 16, 9.: * Αἰγίλιποι montes, Ætnæ omnes, asperi Athones.]

Αἰγίλωψ, ωπος, ὁ, Vitium oculi. Etiamnum in angulo, inquit Cels. 7, 7. qui naribus propior est, ex aliquo vitio quasi parva fistula aperitur, per quam pituita assidue distillat: αἰγίλωπα Græci vocant; idque assidue male habet oculum, etc. Diosc. 2. Χοιράδας καὶ αἰγίλωπα ὠφελεῖ: 5. Αἰγίλωπες ἀρχόμενοι, Oculorum fistulæ, interpr. Marc. Virgilio. Αἰγίλωψ, inquit Gorr., est apostema inter majorem oculi angulum et nares ruptum atque exulceratum, antequam enim disruptum exulceretur, ἀγχίλωψ vocatur, auctore Paulo, quod aliquando neglectum parvam fistulam aperit, per quam pituita assidue distillat; idque etc. Pauli locus, quem intelligit Gorr., est hic, lib. 3. Πρὶν δ' εἰς ἕλκος ῥαγῆναι τὸ ἀπόστημα, ἀγχίλωψ λέγεται. E quo loco annotatur et in VV. LL. αἰγίλωπα dici Tumentem abscessum in angulo oculi, qui est ad nares, suppurantem; ἀγχίλωπα autem vocari eundem, cum disruptus fistulæ modo distillare cœperit; confundi tamen hanc differentiam. Additur et sonare αἰγίλωπα, Caprinum oculum, a vitio, quod capris fere proprium et perpetuum sit: ἀγχίλωπα vero, ab ἄγχι et ὤψ ὠπός, quod prope oculum oriatur. DICITUR et αἰγιλώπιον forma deminutiva, non tamen et significatione, pro αἰγίλωψ. Diosc. 2. Αἰγιλώπια ἰᾶται. Ibid., Αἰγιλώπια ἀρχόμενα θεραπεύει. Gorr. autem habet Αἰγιλώπη, non Αἰγιλώπιον. [Amaltheum Castello-Brun. HSt. Lex. Med. 195. Theoph. Nonn. 52. P. Ægin. p. 73.]

Αἰγίλωψ, Avenæ quoddam genus, quod specialiter Lat. Festucam appellant. Spica illi ante messem decidit, ita ut spicilegii tempore spica ipsa inanis et orba grano, vanescensque culmus, quasi festuca reperiatur. Unde inditum illi a Latinis Festucæ nomen fuisse verisimile est. Eamque ob id Virgil. Sterilem avenam appellasse videtur, frugum pestes enumerans hoc versu, Infelix lolium et steriles dominantur avenæ. Sic autem fortasse dicta est Græcis, quod illita cum farina herba τῷ αἰγίλωπι oculorum vitio medeatur. Hæc Gorr. Cujus sententiam mihi comprobare videtur hic Theophr. locus de pestibus frugum ante Virgilium hæc scribentis, C. P. 5. Καὶ ὅσα δὴ συγγεννᾶται καθ' ἕκαστον σπέρμα, οἷον αἶρα καὶ αἰγίλωψ ἐν πυροῖς καὶ κριθαῖς, Et quæcunque nascuntur una cum unoquoque semine, ut lolium et αἰγίλωψ in tritico et hordeo. Eidem Theophr. 8, 8. αἰγίλωψ rursus est Herba, quæ hordeum enecat. In VV. tamen LL. additur esse etiam ap. Eund. non Avenam, sed Frugem, qua vescuntur equi. Vide Βρόμος.

Αἰγίλωψ, Plinio Arboris glandiferæ species, quæ fert panos arentes, muscoso villo canos, etc. In VV. LL. αἰγίλωψ, Cerrus, species roboris s. quercus, e Theophr. H. P. 3, 9.

[Αἰγίλωψ, Avena, Gl. " Avena Catonis 37, 4. n. Avena sterilis Linnæi. Theophr. H. P. 8, 7, 9. Diosc. 4, 139. Theophr. C. P. 4, 7." Schneider. Lex. " Avena sterilis, αἰγίλωψ Theophr. H. P. 8, 7, 9. (Diosc. 4, 139.) ob culmorum copiam et molem terram extenuare dicitur. Quercus ægilops, αἰγίλωψ Theophr. H. P. 3, 9." Sprengel. H. R. H. 80. 104. 159. Nicand. Th. 857. ubi v. Schneider.]

Αἰγινόμας, dictus fuit quidam, quod, cum infans expositus fuisset, eum capra suis uberibus nutrisset.

[* Αἰγινομεύς, (Caprarum pastor,) Heringa Obs. 271. Leon. Tar. 66." Schæf. Mss. Ad Anthol. Pal. 182.]

[* Αἰγινόμος, ὁ, ἡ, Capras pascens. " Jacobs. Anth. 9, 94. Muc. Scæv. (2, 265.) Αἰγίνομος, de plantis, quas capræ depascunt, Ruhnk. Ep. Cr. 120." Schæf. Mss. Eryc. 15. Leon. Alex. 12. " Euseb. P. E. 426. Lex. Ms. in Hes." Wakef. Mss.]

Αἰγίοχος, ὁ, ἡ, Jupiter ἐπιθετικῶς dicitur ab αἴξ, et ὀχή, Alimentum, quod eum capra aluerit, nomine Amalthea. Secundum alios autem, e quibus est Hesych., αἰγίοχος appellatur quasi * αἰγιδοῦχος, i. e. αἰγίδα ἔχων, Ægida tenens, s. gestans. Quid autem sit Ægis, supra dictum fuit. Est autem frequentissimum hoc epithetum ap. poëtas, et Hom. præsertim. Il. B. (348.) Διὸς αἰγιόχοιο. Vide Lactant. et Cornut. [" Heyn. Hom. 4, 71. 222. 399. Clark. ad Il. A. 202. Græv. Lect. Hes. 628. ad Diod. S. 1,

387." Schæf. Mss. Fischer. Ind. ad Æschin. Socr. Dial. Orph. Lith. 257.]

Αἰγίπαν, ανος, ὁ, Capripan, ad verbum, i. e. Pan semicaper, ut ab Ovidio appellatur, ut qui dimidia parte similis capro esset. Compositio manifesta est. [Αἰγίπαν et Ἑρμόπαν extant ap. Arcad. Grammat. Ms. "Galei Myth. 122. Eratosth. 10." Wakef. Mss. Salmas. ad Solin. 294. a. Plutarch. 7, 236. Horat. Carm. 1, 17, 2. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. Glossæ: Αἰγίπαν· Semicaper.]

[* "Αἰγίπλαγκτος, Mons Megaridis, teste Schol." Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 294.]

Αἰγίπους, οδος, ὁ, ἡ, Capripes, Caprinos pedes habens, epithetum Panis, interdum et Faunorum, ac Satyrorum. [Salmas. ad Soliu. 294. a. Herod. 4, 25. "Toup. Opusc. 2, 104. Wessel. ad Herod. 291." Schæf. Mss.] Dicitur ET Αἰγιπόδης, (ου, ὁ,) pro eodem. Item Αἰγοπόδης in Anthol. αἰγοπόδης Σάτυρος, [Epigr. adesp. 412. Paul. Silent. 47.: Πὰν, Nicarch. 8. "Jacobs. Anth. 10, 27. Ilgen. Hymn. 578." Schæf. Mss. Ad Anth. Pal. 533. Hom. Hymn. in Pan. 37.]

B Αἴγαγρος, ὁ, ἡ, Caprea, Capra, vel Caper sylvestris, pro αἴξ ἄγριος. Dicitur et Αἰγάγριος, sed αἴγαγρος malim, ea forma qua σύαγρος ap. Hom. pro σῦς ἄγριος. ["Αἴγαστρος (corrupte legitur in) Catena in Job. 39. p. 556. ad Hesych. 136." Kall. Mss. Oppian. C. 1, 72. 2, 338. Αἰγάγριος extat ad Greg. Cor. 699. ubi v. Schæf. "Αἴγαγρος, Wessel. Probab. 281. Heyn. Hom. 4, 455." Schæf. Mss. Biel. Thes. Glossæ: —Αἴγαγρος· Caper, Caprifer. * Αἰγάγριον· Hæc Capriola.] "Apud Hesych. post Ἄγριοι λιμένες, legitur "etiam Αἰγαγρίονα· ἄγριον αἶγα, Capram sylvestrem, "s. Rupicapram, ut Plin. vocat. Sed forsan pro eo "reponendum αἰγάγριον: alioqui αἰγαγρίονα esset a "nom. sing. αἰγαγρίων."

Αἰγελάτης, ου, ὁ, Caprarius, in Anthol. (Philipp. 7. Epigr. adesp. [illegible]) Qui videlicet caprarum gregem agit. Dico autem Agit, Virgilium sequens, Ecl. 1. en ipse capellas Protenus æger ago. Sic Agere jumentum per campum Cicero dicit. Livius, Agere præ se armenta. A Græcis vero ut αἰγελάτης Caprarius dicitur ab agendis capris, ita βοηλάτης Bubulcus, ab agendis bobus. Nam ἐλάτης nomen est verbale ab ἐλάω. ["Plut. 3, 713." Wakef. Mss.]

C Αἰγώνυχον, τὸ, Herba, quæ etiam ἐξώνυχον et ἡράκλεια et λιθόσπερμον appellatur, ob seminis ejus firmitudinem, vel, ut alii ap. Diosc. (3, 158.) vertunt ἰσχὺν, Duritiem, ut quod videlicet ungulas caprinas duritia referat. Ex αἴξ et ὄνυξ, mutato ο in ω.

Αἰγωπὸς, ὁ, (ἡ,) Habens oculos caprinos. Aristot. de Gen. Anim. 5. Καὶ γὰρ γλαυκοὶ καὶ χαροποὶ καὶ μελανόφθαλμοί τινές εἰσιν, οἱ δ' αἰγωποί. Ibid. αἰγωπὰ ὄμματα, Caprinos oculos: Ἔνια δὲ ὄμματα αἰγωπὰ, καθάπερ τὰ τῶν αἰγῶν. Ubi notandum αἰγωπὰ ὄμματα eodem pleonasmi genere dici, quo οἰκοδομεῖν οἶκον. Nam αἰγωπὸς componitur ex αἴξ, et ὤψ ὠπὸς, Oculus. ["Schol. Theocr. 1, 3." Wakef. Mss.]

D Αἴγειος, ὁ, ἡ, Caprinus, Hircinus. Il. Γ. (247.) Od. Ζ. (78.) Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ, In utre hircino. Apud Athen. 14. τυρὸς αἴγειος, Caseus caprinus: κρέατα αἴγεια, Carnes caprinæ, vel Hircinæ.

Αἴγεος etiam dicitur pro αἴγειος, eodem modo quo ἀργύρεος et χρύσεος. Ab αἴγεος autem fem. αἰγέη, quod absolute nonnunquam ponitur, pro Pellis caprina, sub. videlicet nomine δορὰ, ut cum dicitur κυνέη, λυκέη, et per contr. αἰγῆ, ut λεοντῆ. Herod. Melpom. (4, 189.) Αἰγέας γὰρ περιβάλλονται ψιλὰς περὶ τὴν ἐσθῆτα θυσανωτὰς αἱ Λίβυσσαι, Pelles caprinas. Alii, Lora e pelle caprina.

["Αἴγειος, ad Lucian. 2, 230. (Fem.) * Αἰγείη, ad Herod. 384. (Od. 24, 230. Theoph. Nonn. 77. 90.) Αἰγέη, Wessel. Diss. Herod. 11. ad Herod. 364. Valck. Callim. 288." Schæf. Mss. Αἴγειος, Apoll. R. 4, 1348: Schleusner. Lex. in N. T. Glossæ: Αἴγειον· Caprina. Αἴγεια· Caprina. Αἰγεῖος· Capreus, Rimus.]

[* Αἰγειοειδὴς, et Λυκοκοριστικῶς, e recentiorum scriptorum more, * Αἰγοειδὴς, Pelli caprinæ similis.

A Eudocia 29. de Ægide: Πλάττεται δὲ ἀπὸ ὕλης τιμίας αἰγοειδὲς, ἤτοι μηλωτῇ ἐοικός.]

[* "Αἰγειοπράτης, ὁ, Olympiod. Comm. in Gorg. 41." Routh. Mss. Reines. Ep. ad Nesteros p. 19.]

Αἰγινόεις, εσσα, εν, adj. poët. Capris abundans. Hom. Hymn. in Pan. (12.) Πολλάκι δ' αἰγινόεντα διέδραμεν οὔρεα μακρά. ["Sed præstat legere ἀργινόεντα, neque alibi vox occurrit." Maltb. Lex. Gr. Pros. 29. Vide Interpr. Αἰγινόεις, quam formam respuit Gr. linguæ ratio, Schneider. in Lex. suum recepit.]

Αἰγίσκος ET Αἰγίδιον, forma demin. Caper juvenis, qui Lat. dicitur Hœdus, Græcis alio nomine, et quidem usitatiore, ἔριφος. Αἰγίδιον citatur e LXX. Interpr. Αἰγίσκος autem ap. Hes. habetur, qui dicit esse αἶγα ἐκτομίαν, ita enim leg. est ap. eum, non ἐκτομέαν, qui error et in VV. LL. servatus est, i. e. Caprum castratum. ["Hesych. v. Αἰπολίου, Alc. p. 312." Wakef. Mss. "Τῶν αἰγιδίων ὄζειν, Hircum olere, Toup. App. in Theocr. 35 (=471. B Heind.)" Schæf. Mss. Pherecr. ap. Athen. 648. Αἰγίδιον, ἡ μικρὰ αἴξ, Pseudo-Herod. Partitt. 27. Tittmanni Glossæ Iatr. Ms. cxx. * Σπύθηρα· τῶν αἰγιδίων ἡ κόπρος στρογγύλη. Pro quibus verbis Bernardi apographum exhibebat: Σπύθηρα· τῶν αἰγιδίων ἡ κοπροστρογγυλον. Vide Nostrum in Σπυραθία. Amaltheum Castello-Brun. Biel. Thes.]

["Αἰγίδιον, Nomen collyrii, quo fluxiones commode sisti possunt, quod genus σταλτικὸν appellant. Descriptio habetur ap. Aëtium, citante Gorr. Αἰγοπρόσωπον, i. q. αἰγίδιον, Nomen collyrii, Gorr." Amaltheum Castello-Brun.]

Αἰγὶς, ίδος, ἡ, Pellis caprina, i. q. αἰγέη. Sed αἰγέη dicitur forma possessivi nominis, αἰγὶς autem forma deminutivi. In Herod. loco proxime citato, pro αἰγέας, sunt qui legant αἰγίδας, utrolibet nomine Pelles caprinas significante. Sed Eustath. αἰγέας legit.

Αἰγὶς a poëtis Jovi tribuitur, nonnunquam et Palladi. Inducunt enim Jovem pelle Amaltheæ capræ, a qua et nutritum ferunt, amictum. Nam in hoc C Virg. versu, Æn. 8, (353.) Arcades ipsum Credunt se vidisse Jovem, cum sæpe nigrantem Aegida concuteret dextra, nimbosque cieret: Serv. annotat, Aegida vocari Pellem Amaltheæ capræ, a qua nutritus fuerat Jupiter. Alii autem non ipsius Amaltheæ, sed cujuslibet alius capræ pelle amictum Jovem fingunt, quam in memoriam Amaltheæ nutricis suæ gestaret. Idem Virg. ibid., Aegidaque horrificam, turbatæ Palladis arma. In quem locum idem Grammat. hæc scribit:—Aegis proprie est Munimentum pectoris, æreum habens in medio Gorgonis caput; quod munimentum si in pectore numinis fuerit, Ægis vocatur; si in pectore hominis, sicut in antiquis imperatorum statuis videmus, Lorica dicitur. Hæc Serv. a quo Grammatico quæ de munimento pectoris dicuntur, cum iis conferenda sunt, quæ Hesych. e Nymphodoro refert, Νυμφόδωρος δὲ καὶ τὸν θώρακα αἰγίδα λέγεσθαί φησιν ὑπὸ Λακώνων. || Apud Hom. certe, quem imitatus est in versu proxime citato Virg., Jupiter ægide nimbos ciet. Apud D Lucian. vero in Dial. Cup. et Jovis (1, 206.) ponitur αἰγὶς tanquam quæ quatiatur et vibretur ab Jove. Nam illi dicitur, Μὴ ἐπίσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε. Quo in loco non dubito quin Lucian. ex Hom. v. ἐπισείειν sumserit ad Il. Δ. (167.) alludens, Αὐτὸς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι. Ubi Eust. annotat verbo ἐπισείειν innui αἰγίδα esse ὅπλον Jovis σειστὸν, non βλητικόν: item epitheto ἐρεμνὴν significari αἰγίδα esse Nubem densam et procellosam. Notandum est autem αἰγίδα θυσανόεσσαν ab Hom. vocari ἐπιθετικῶς, et ita dixisse Herod. Libyssas mulieres gestare αἰγίδας θυσανωτὰς, in loco paulo ante citato, in quo et αἰγέας legitur, et quidem juxta Eust., uti dictum est. Quidam autem αἰγίδα Scutum esse volunt, ut docet Eust. in hunc Il. Ο. (308.) locum, ubi de Apolline dicitur, ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν Δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ'· ἣν ἄρα χαλκεὺς Ἥφαιστος Διῒ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν. Plura de hac fabulosa Aegide passim ap. Grammaticos, e quibus nonnulli nolunt αἰγίδα dici ἀπὸ τῆς αἰγὸς, ad

Amaltheam capram referendo, ut videlicet sit ejus ipsius pellis, aut certe alius quidem capræ, sed in ejus memoriam, verum *αἰγίδα* ab *ἀΐσσω* vocasse poëtas *ὅπλον* Jovis, a Vulcano fabricatum, ex eo, quod id ventorum turbines et procellas efficiat.

Αἰγὶς, secundum etymologiam proxime præcedentem ab *ἀΐσσω*, quidam Grammatici voluerunt idem esse quod *καταὶξ*, Procellam: item *ὀξεῖαν πνοήν*: et Oculorum coruscationem. Dicitur et *Καταιγίς*: item *Αἰγίζω* et *Ἐπαιγίζω* et *Καταιγίζω*: de quibus vide in *Ἀΐσσω*.

Αἰγὶς, Rete contextum *ἐκ στεμμάτων*, inquit Dionys. ap. Eustath. Idem tradit ibid. Pausanias, addens esse, *τὸ ἐκ στεμμάτων πλέγμα*. Sed quæ res sit hujusmodi *αἰγὶς*, ait Eust., aperte non significarunt. Verisimile est autem hujusmodi *στέμματα* esse lanea; et quæ ex iis contexta erant, non reipsa fuisse retia piscatoria, sed quædam, * *αἰγιδοειδῆ*, Aegidis formam habentia.

Αἰγὶς, Quiddam, quod meditullio pini arboris innascitur, si mendo carent Theophr. exemplaria, ap. quem legitur, H. P. 3, 10. *Τὴν αἰγίδα τὴν καλουμένην*, sed expungendus posterior articulus, *ἡ θήλεια τῆς πεύκης ἔχει· τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἐγκάρδιον αὐτῆς*. Idem 5, 2. *Πυκνότατα γὰρ ἔχουσι τὰ ξύλα καὶ τὰς αἰγίδας αὗται.*

[*Αἰγὶς*, Schneider. Lex. Foës. Œcon. Hippocr. " Wessel. Diss. Herod. 11. Toup. Opusc. 2, 14. ad Lucian. 1, 334. ad Herod. 364. ad Diod. S. 1, 217. 238. Valck. Callim. 287. Musgr. Cycl. 359. Heyn. Hom. 4, 222. 276. 589. 5, 133. 6, 318. 7, 46. 57. 58. 376. 8, 194. Munimentum pectoris, Wakef. Ion. 1015. Musgr. 996. Wakef. 1443. Eumen. 407. Jacobs. Anth. 7, 229." Schæf. Mss. Spohn. Comm. de Extr. Odyss. Parte 172. 175. Procl. in Tim. 228.: *Μονονουχὶ τὴν* * *Ἀθηναϊκὴν αἰγίδα προβεβλημένη, ἧς ἑκατὸν χρύσανοι χρύσεοι ἠερέθονται.* Corrige ex Il. B. 448. *Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο.*]

[* " *Αἰγιδοειδὴς*, (ὁ, ἡ, Aegidis formam habens.) Eust. Il. 428, 53. (602.)" Wakef. Mss. * " *Αἰγιδώδης*, Nicet. Chon. 276, 27." Kall. Mss.]

[* *Αἰγιδοῦχος* extat ap. Hesych. in *Αἰγίοχος* citatum, pro quo legitur in Eudocia * *αἰγιοῦχος*, sed *αἰγιδοῦχος* rectius scribitur, ut *κλειδοῦχος*.]

Αἰγὼν, *ῶνος*, ὁ, Caprile. [Gl. *Αἰγὼν, ἡ μάνδρα·* Caprile. Schneider. Lex. in dubiorum vv. numero posuit.] At *αἰγῶν* circumflexa posteriore, gen. plur. a nominativo *αἶγες*. Est igitur *αἰγῶν*, Caprarum. ‖ *Αἴγων* autem, genitivum habens *Αἴγωνος*, Pastoris nom. ap. Theocr. 4, (2. 26.) quod Virgil. ex eo translatum usurpavit in Palæmone. Fuit et Rex Argivorum hoc nomine, ut ait Plut. [" *Αἴγων*, Jacobs. Anth. 9, 507." Schæf. Mss.]

" *Αἴγαδας*, Dores vocant *τὰς αἶγας*, Capras, teste " Hesych."

" *Αἰγαὶ*, Insula Eubœæ adjacens, in qua fanum " Neptuni, ut Strabo et Hesych. tradunt. At *Αἰγαὶ* " *πολλαὶ*, Urbis nomen est ap. Steph. B. quam et " * *Μηλοβότειραν* nominatam fuisse ait. *Τὸ ἐθνικὸν*, " est *Αἰγαῖος*, s. *Αἰγεάτης*, teste Eodem. At *Αἰγαῖον* " *πέλαγος* et *Αἰγαῖος πόντος*, necnon *Αἰγαῖον πεδίον*, " dictum *παρὰ Αἶγάν ποτε φερομένην ἀπὸ τοῦ περὶ* " *τὸ Πύθιον ὄρους*, Idem tradit. *Αἶγαι* autem vide in " *Αἶγαν*." [" *Αἰγαὶ*, Musgr. Hel. 772. 1141. ad Diod. S. 2, 358. 563. Heyn. Hom. 6, 373. *Αἰγαῖος*, Troad. 1. 82. 88. Musgr. Hel. 1141. Wakef. Alc. 606. Jacobs. Anth. 8, 210. 9, 239. 507. Heyn. Hom. 4, 222. 6, 373. Boissonad. in Philostr. 283. ad Xenoph. Eph. 220. Valck. ad Hippol. p. 294. ad Herod. 548. Musgr. Alc. 598. Valck. ad Phœn. p. 80. Græv. Lect. Hes. 628. *Αἰγαῖος* et *Ἴδαιος* conf., Musgr. Troad. 1104. De accentu, Lobeck. Ajac. p. 348. *Αἰγεάτης*, Anthol. 3, 177." Schæf. Mss. *Αἰγαῖος*, Toup. Emend. 4, 349. Lycophro 402.]

" *Αἰγαίων*, Nomen dæmonis cujusdam, qui et " Briareus nominatur, ut testatur Hom. Il. A. (404.) " Hesychio ὁ *Ποσειδῶν*, Neptunus, qui paulo ante " scripserat, *Αἰγαίων, ἐπιτεταμένως, ἐνάλιος θεὸς, καὶ* " *τὸ περὶ τὰς Κυκλάδας πέλαγος*, innuens *Αἰγαίωνα* nominari non solum Marinum deum, Neptunum, " sed etiam Mare illud circa Cycladas, quod tamen " *Αἰγαῖον* potius appellatur." [" Musgr. Alc. 598. Wakef. Alc. 606." Schæf. Mss. Hamaker. Lect. Philostr. 73. Apoll. R. 1, 1165. Lycophro 135. " * *Αἰγειὼν*, Callim. 1, 475." Schæf. Mss.]

" *Αἶγαν*, ap. Hesych. *εἶδος ὑποδημάτων*, Genus " calceorum, pro quo Varin. reponit *Αἶγαι*."

[* " *Αἰγὰν*, Valck. ad Phœn. p. 65." Schæf. Mss.]

" *Αἰγανέα*, ἡ, pro quo Ionice *Αἰγανέη*, et *Αἰγάνεον*, *ου*, *τὸ*, Jaculum vel Spiculum, Tragula. " Utrumque ap. Hesych. legitur. Affert enim non " solum *αἰγανέῃσιν ἰέντες*, pro *τοῖς δόρασι βάλλοντες* " *τοῖς πάνυ ὑψουμένοις*, sed etiam *αἰγάνεα*, pro *ἀκόντια*, " addens simul etymon, *ἀπὸ τοῦ αἰγείοις ἱμᾶσιν* " *ἠγκυλῶσθαι*, Quod hastarum s. jaculorum aut spiculorum amenta s. ansæ fierent e loris caprinis: " aliis tamen ita hæc jacula nominata dicentibus, " quod *εὐθετοῦσιν εἰς αἰγῶν ἄγραν*, Quod apposita et " apta sint capiendis capris. Od. Δ. (626.) *Δίσκοισιν* " *τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἰέντες*. Apoll. R. 2, (828.) " *ὀρέξατο—Πηλεὺς Αἰγανέην*. Suidæ *αἰγανέα* est " *ἀκόντιον μικρὸν* * *ὁλοσίδηρον*, Jaculum parvum e " solido ferro: Eustathio *εἶδος δόρατος ἐλαφρὸν καὶ* " *μακρὸν*, Genus hastæ leve et longum, *παρὰ τὸ κατὰ* " *αἰγῶν ἵεσθαι*, Quod in capras mitteretur." [" Athen. 24. Ilgen. Hymn. 217. Jacobs. Anth. 11, 158. Heyn. Hom. 4, 396." Schæf. Nicand. Th. 170. Orph. Lith. 114. Omnino v. Corai. ad Plut. 7, 343.]

" *Αἰγείδης*, Aegides, patronym. ab *Αἰγεὺς*, h. e. " Filius Aegei." [Etym. M. 165, 45. " *Αἰγεὺς*, Wakef. Eum. 686. *Αἰγεῖδαι*, Toup. Opusc. 1, 376. Jacobs. Anth. 8, 316." Schæf. Mss.]

" *Αἰγηΐς*, dicta quædam *φυλὴ* Athenis, nimirum " ab Aegeo, Hesych." [" Ruhnk. ad Plat. Schol." Schæf. Mss.]

[* " *Αἰγεσταῖοι*, ad Phalar. 337. ad Diod. S. 1, 536. 2, 457. 491. 497. ad Dionys. H. 1, 133. * *Αἰγιεῖς*, Bergler. ad Alci[illegible]70. ad Diod. S. 2, 369." Schæf. Mss.]

" *Αἰγείναια*, et *Αἰγεινητικὰ*, Hesych. pro *Αἰγίναια* " et *Αἰγινητικὰ*, sine diphthongo."

" *Αἰγείπυρος*, Plantæ nomen, Theophr. H. P. 2, " 9. pro quo alibi sine diphthongo *Αἰγίπυρος*, et " quidem rectius."

" *Αἴγειρος*, ἡ, Populus, sed proprie Populus nigra. Nam Alba peculiari nomine *λεύκη* dicitur, " ut videre est ap. Theophr. H. P. 3, 1. C. P. 5, 8. " ubi multa de earum differentia. Itemque ap. " Diosc. 1, 114. ubi inter alia dicit memorari, *Ὅτι* " *τὸ ἐξ αἰγείρων δάκρυον κατὰ τὸν Ἠριδανὸν ποταμὸν* " *καταχεόμενον, πήγνυται, καὶ γίνεται τὸ καλούμενον* " *ἤλεκτρον*, ut Servius quoque ap. Virg. Phaëthontis, " inquit, interitum sorores flentes Phaëthusa et Lampetusa, deorum miseratione in arbores commutatæ " sunt, ut hic dicit, in populos; ut in Bucolicis, in " alnos. Prior Virg. locus, hic est, Æn. 10. Populeas inter frondes umbramque sororum Dum canit. " Posterior, Ecl. 6, (62.) Tum Phaëthontiadas musco " circumdat amaræ Corticis, atque solo proceros " erigit alnos. Unde quidam *αἴγειρον* interpr. et " Populum et Alnum. Solet porro *ἡ λεύκη*, Populus " alba, *ἐξαιγειροῦσθαι*, In nigram mutari, ut testatur " Theophr. C. P. 2, 21. qui rursum *τῆς αἰγείρου* meminit H. P. 1, 3. et Aristot. de Gener. Anim. 1, 18. " Quod vero ad etymon attinet, Schol. Hom. hoc " *δένδρον* nominatum dicit *ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως καὶ αὐτοῦ* " *ἀναδόσεως*, forsan quia Hom. ipsum *μακρὸν* et *μακεδνὸν* appellat, ut Od. K. (510.) *Μακραί τ' αἴγειροί* " *τε καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι*: H. (106.) *οἷά τε φύλλα* " *μακεδνῆς αἰγείροιο*. At Od. P. (208.) dicit, *Ἀμφὶ* " *δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος*." [" Huschk. Anal. 237. Toup. in Schol. Theocr. 215. a. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 38. Verb. ad Anton. Lib. 145.: Anton. Lib. 216. Toup. Opusc. 1, 97. Jacobs. Exerc. 2, 81. Wakef. Sylv. Cr. 1, 121. Lucian. Dial. 83. ad Callim. 1, 264. *Αἰγείρου θέα*, Jacobs. Anim. 274. * *Αἴγειρα*, Jacobs. Anth. 9, 13." Schæf. Mss. *Αἰγείρου θέα*, Toup. Emend. 1, 148. Beckmann. ad Aristot. de Mir. Ausc. 142. Orph. Argon. 951. Gerhard. Lect. Apoll. 53. Lex. Polyb. Toup.

Emend. 4, 199. "Tatian. ad Græcos 39. Worth." Routh. Mss. "Populus nigra est αἴγειρος. Aquam amat, Od. 17, 208. et ætherea vocatur, Od. 7, 106. ubi perperam Vossius Populum albam habet. Certissime autem nostram speciem intelligi manifesto e Diosc. 1, 113. elucet, qui resinæ fragrantis meminit, e gemmis arboris elicitæ, quæ ob flavidum colorem cum electro commutaretur. Populus Græca, αἴγειρος Κρητική, Hippocr. de Nat. Mul. 571. Commendantur gemmæ resinosæ fragrantes κόκκων nomine: cf. Stapel. ad Theophr. 3, 14. p. 218. Populus alba, λεύκη, et Nigra, Theophr. H. P. 3, 14." Sprengel. H. R. H. 28. 48. 106. Cf. Schneider. Lex. Glossæ: Αἴγειρος· Alnus, Populus. "Αἴγ. ὁ et ἡ, Schol. Theocr. 7, 7." Wakef. Mss. "Αἴγειρος, ἡ, Populus, præcipue nigra, Populus nigra Matth. Dod. 219, 18. 220, 25. 257, 35. 300, 48. 529, 2. Αἴγειρος Κρητικὸς, 219, 18. vel αἴγ. Κρητικὴ, 257, 35. 36." Ind. Ms. in Hippocr.]

"Αἰγειροτόμος, ὁ, Populi s. Populorum succisor. "Αἰγειροτόμοι, teste Hesychio, ἰθαγενεῖς τινὲς Ἀθήνησι, forsan hoc nomen sortiti ab alno aliqua s. "populo succisa." [In Schneideri Lex. non legitur.]

[* Αἰγειροφόρος, ὁ, ἡ, Populifer. "Max. Tyr. 353." Wakef. Mss.]

[* Αἰγειρὼν, ῶνος, ὁ, Populetum, Locus populis arboribus consitus. "Strabo 1119." Kall. Mss.]

[* Αἰγείρινος, η, ον, Factus e populo nigra. P. Ægin. 197.]

[* Αἰγειρίτης, ὁ. Geopon. 12, 41. "Αἰγειρῖται, Species fungorum, qui in populi nigræ trunco nascuntur." Lex. Gr. Lat. ap. Pet. Baldvin. 1611. 4.]

[* Ἀπαιγειρόομαι, In populum commutor. Strabo 329. Τὰς Ἡλιάδας τὰς ἀπαιγειρουμένας περὶ τὸν Ἠριδανόν. "Luzac. Exerc. 51. ad Diod. S. 1, 348." Schæf. Mss.]

"Ἐξαιγειροῦσθαι τὴν λεύκην, tradit Theophr. C. "P. 2, 21. Populum albam mutari s. degenerare in "nigram, quæ αἴγειρος nominatur."

"Ἀπαιγείρων, Hesych. exp. συκοφαντῶν, quem "vide. Rectius autem ita scribi videtur, quam disjunctim ἀπ' αἰγείρων, ut ap. Varinum habetur, nisi "συκοφαντῶν censeamus esse gen. plur. nominis "συκοφάντης, non autem participium, quod præcedat "articulus τῶν ap. Hesych."

"Αἰγιὰς, άδος, Membrana vel Subalbida cicatrix "in oculis. Nam ap. Etym. et in Lex. meo vet. "αἰγιάδες esse dicuntur ὑμένες ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς: "additurque, αἰγιάδας dici etiam τὰς ὑπολεύκους ἐν "ὀφθαλμοῖς οὐλάς. Supra ἀγλίαι eadem signif." "Ἀγλίη, ap. Hippocr. in Prorrh. Majore ἡ ἐν ὀφθαλ-"μοῖς ὑπόλευκος οὐλὴ, Subalba cicatrix in oculis: in "Coac. Prænot. οἱ λευκανθίζοντες ἐπίπαγοι, ut in "Lex. suo Hippocr. tradit Galen. Eodem sensu ap. "Etym. αἰγιάς." ["Αἰγιὰς, perperam a Foes. αἰγὶς, p. 8. positum, quod aliam habet signif., ap. Hippocr. significat Concretionem albicantem pupillæ oculi inhærescentem, aciei caliginem offundentem, eamque obscurantem, s. e crassiore excrementitio humore enata fuerit, s. ex ulcere relictæ cicatriculæ subalbicans fuerit. Coac. t. 218, 2. Prorrh. xxiix. 33." Amaltheum Castello-Brun.]

"Αἰγίζω, Capras pasco, ut VV. LL. interpr. sed "sine exemplo et sine auctore etiam. || Hesychio "et Suidæ αἰγίζειν est διασπᾶν, Dilacerare: ἐκ "μεταφορᾶς, inquiunt, παρ' ὃ καὶ τὸ αἰκίζεσθαι ἀπὸ "τῶν καταιγίδων. Additque Varinus, Æschylum in "Hedonis dixisse αἰγίζειν νεβρίδας pro διασπᾶν καὶ "καταιγίζειν." [Zonar. Αἰγίζειν· διασπᾶν, καὶ αἰγίζεσθαι, ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν καταιγίδων. "Heyn. Hom. 4, 222." Schæf. Mss.]

[* Αἰγιάζω. Suid. Αἰγιάζειν. Σὺ δ' αἰγιάζεις ἐνθάδε καθήμενος. "Versus cujuscunque demum sit, notandus ob v. αἰγιάζειν, quod haud alibi occurrit. An αἰθριάζειν? Theophyl. Ep. 55. p. 88. Meurs. Τί γὰρ οὐκ ἄν μοι γένοιτο αἰθριάσαντι, ὅπου φωλεύων οὕτω διάκειμαι; Metrum autem laborat, cui ita levi digito est succurrendum, Σὺ δ' αἰγιάζεις ἐνθαδὶ καθήμενος, Tu vero capras pascis hic sedens. Ita reddunt Interprr. (sed perperam, et contra Gr. linguæ rationem.) Ut vero ὧδε et ὡδὶ, sic ἐνθάδε et ἐνθαδί. Nihil notius ap. Atticos: Aristoph. Ran. 202. Eq. 487." Toup. Emend. 1, 149. Ἐνθαδὶ exhibet Ms. C. C. C. Oxon. teste Porsono in Appendice. "E contrario passim reperias α, ubi αι legi oportet. Suid. Αἰγιάζειν. Σὺ δ' αἰγιάζεις ἐνθάδε καθήμενος. Αἰγιάζειν vertunt Capras pascere, cujus significationis aliam certioremque auctorem requiro. Toup. (l. c.) vere ille corrigens ἐνθαδὶ, quærit: 'an αἰθριάζειν?' Mihi quidem vulg. αἰγιάζειν videtur recte habere. Lex. SG. Rhet. Soph. Ms. eundem habet articulum, eumque magis integrum: Αἰγιάζειν. Σὺ δ' αἰγιάζων, scr. αἰγιάζεις, ἐνθαδὶ καθήμενος· ἀντὶ τοῦ περιάγων, sic, λαλεῖς. Apparet pro περιάγων scr. esse περὶ αἰγῶν." Bast. ad Greg. Cor. 884. Grammatici illius locus extat in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 353. ubi editum est αἰγιάζεις—περὶ αἰγῶν. Zonar. Αἰγιάζειν. Σὺ δ' αἰγιάζων ἐνθάδε καθήμενος. Leg. cum nota interrogationis, Σὺ δ' αἰγιάζεις ἐνθαδὶ καθήμενος; "Toup. Opusc. 1, 98. et Ind." Schæf. Mss. Cf. Schneider. Lex.]

"Αἰγιθαλὸς, Parus, Avis inimica apibus, ap. Ari-"stot. H. A. 8, 3. et 9, 15. 40. Eadem maximo "odio prosequitur Carduelem, teste Plut. in lib. de "Odio et Invidia. Apud Athen. duplici λ scriptum "αἰγιθαλλός: ap. Aristot. rursum αἰγίθαλος, pro-"paroxytonως, ut et ap. Suid., cui est non solum "ζῶον, sed etiam ὄρχησις, Saltatio. In VV. LL. "præterea Herbæ nomen est." ["Non tantum ap. Athen., sed et ap. Aristoph. scribitur hæc vox cum duplici λ, Av. 889." Scott. App. ad Thes. "Muncker. ad Anton. Lib. 36. 135. Verh.: Verh. ibid. 70. Casaub. ad Athen. 135." Schæf. Mss. Schneider. ad Aristot. H. A. Tom. 4. p. 461. 490. Beckmann. ad *Antig. Caryst. p. 90.* "**Αἰγιθαλὴς, ὁ, Avis quædam apibus inimica, Antig. Caryst. 51. Phile de Propr. Anim. p. 49. Pauw.*" Passow. Symb. ad Schneideri Lex., in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 99.]

"Αἴγιθος, itidem Avis nomen, de cujus simultate "odioque cum asino et antho, vide Aristot. H. A. 9, "1. et Plin. 10, 74. Latine non solum Ægithus, sed "etiam Salus nominatur, ut tradunt VV. LL." "Αἰ-"γίοθος, s. Αἰγίοτος, ap. Aristot. H. A. 9, 15. Avis "nomen est, quæ Salus a Gaza Latine vocatur. "Supra Αἴγιθος habuimus pro eodem, et quidem "rectius, ut videtur." ["Avicula quædam nobis non satis nota, ab ea certe, quæ dicitur αἰγίθαλος, diversa. Aristot. H. A. p. 1052. Conr. Gesn. Ornith. *702. Beckmann. ad Antig.* Caryst. p. 90." Passow. *Symb. ad Schneideri Lex., in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 99. Legitur et *Αἴγινθος, ὁ, *Αἰγίνθιος, ὁ, in* Oppiani *Ixeut. 1, 10. 3,* 11. teste Beckmanno l. c. Vide Schneider. Lex. "Callim. 1, 549." Schæf. Mss.]

"Αἰγιλία, Steph. B. et Harpocr. ac Suidæ, δῆμος "τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς: cujus δημότης dicitur Αἰγια-"λεὺς," [l. *Αἰγιλιεύς.] "Adverbia autem localia "inde sunt Αἰγιλιάθεν, Αἰγιλιάδε, Αἰγιλιοῖ, ut annotat Steph. Ab eodem δήμῳ denominantur Αἰγιλίδες "ἰσχάδες ap. Athen. 14, (18.) quas Philemo dicit "esse καλλίστας. Vide et Αἴγιλος."

"Αἴγιλος, (ἡ,) Herba quædam dicta est capris "grata. Theocr. 5, (128.) Καὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε "καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι. || Item Nomen cujusdam "herois, a quo denominata est ἡ Αἰγιλία, teste "Athen. 14. Sed et ipsa Αἰγιλία nominatur Αἴγιλος, "progenitoris nomine, ut ap. Theocr. 1, (147.) καὶ "ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις Ἀδεῖαν. Ubi nota ἀδεῖαν "dici, quoniam αἱ Αἰγιλίδες ἰσχάδες erant κάλλισται." [Suid. et Zonar. Αἴγιλλος· εἶδος βοτάνης, ubi "Cod. A. αἴγυλλος," Tittm. "Schreber. ad Theocr. 104." Schæf. Mss. Toup. App. Not. atque Emend. in Theocr. 5=438. "Αἰγιλὶς, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 38. Harles. ad Theocr. p. lxi." Schæf. Mss.]

"Αἰγυλὶς, Hesychio, Etym. et Lex. meo vet. λύγος, "Vitex, Salix Amerina."

"Αἰγίλουρος, pleonasmo syllabæ γι pro αἴλουρος "dici, annotatur ap. Etym. et in Lex. meo vet.

" Hesychio autem αἰγίλουρος est κάραβος." [" Ad Mœrin 36." Schæf. Mss.]

" Αἴγινα, ἡ, Ægina, Nomen insulæ unius e Cycladibus, quam J. Poll. (7, 197.) Χυτροπῶλιν nominatam fuisse tradit, forsan quia multæ ibi χύτραι venderentur. Unde Αἰγινεὺς, Αἰγινήτης, et Αἰγιναῖος dicitur Qui ex ea oriundus est, vel in ea habitat. Quorum primum Steph. B. e Strab. affert: secundum, cum apud alios legitur, tum ap. Suid. Παῦλος, Αἰγινήτης, ἰατρός. Estque ejus fem. Αἰγινῆτις, ut Steph. annotat: qui rursum ab Αἰγινήτης ait esse possessivum Αἰγινητικὸς, quo Luc. Timone utitur, dicens Αἰγινητικοὶ μέδιμνοι, Medimni Æginetici, h. e. Medimni ap. Æginetas usitati. Itidemque Pausan. in Atticis dicit Αἰγινητικοῖς ἔργοις ὅμοιος. Tertium vero multo frequentius usurpatur, ut Dinarch. γυνὴ Αἰγιναία, quæ aliis est Αἰγινῆτις. Item Αἰγιναῖον κέρμα, et Αἰγιναῖος ὀβολὸς dicitur, et Αἰγιναῖον σκεῦος, teste Steph. Recte; legimus enim ap. Thuc. 5. Διδότω τοξότῃ τρεῖς ὀβολοὺς Αἰγιναίους τῆς ἡμέρας ἑκάστης. Itidemque ap. Athen. **B** 4. Εἰς ὀψωνίαν περὶ δέκα τινὰς Αἰγιναίους ὀβολούς. Et paulo post, Τῶν δὲ δούλων ἕκαστος Αἰγιναῖον φέρει στατῆρα κατὰ κεφαλήν. Rursum ap. Thuc. 5. Αἰγιναία δραχμὴ, et alibi Αἰγιναῖον τάλαντον, Talentum Ægineticum; multa enim et varii generis numismata cudebant Æginetæ, et a multis seculis, adeo ut Ephorus ap. Strab. 8. p. 164. dicat in Ægina argentum primum cusum fuisse a Phidone; emporium enim extitisse διὰ τὴν λυπρότητα τῆς χώρας τῶν ἀνθρώπων θαλαττουργούντων *ἐμπορικῶς, indeque τὸν ῥῶπον vocari Αἰγιναίαν ἐμπολήν. Quod autem hic Αἰγιναία ἐμπολὴ nominatur, pro eo Hesych. habet Αἰγίναια. Sic enim ap. eum legimus, Αἰγίναια· τὰ ῥωπικὰ φορτία, καὶ οἱ πιπράσκοντες αὐτὰ, Αἰγινοπῶλαι ἐλέγοντο. Itaque Αἰγίναια, vel potius Αἰγιναῖα, et Αἰγιναία ἐμπολὴ, dicuntur Variæ merces, Merces omnis generis, quia in Ægina ejusmodi merces divendebantur. Ad verbum sonat, Merces Æginetícæ. Et qui ejusmodi miscellaneas merces s. Ægineticas venditat, Αἰγινοπώλης dicitur, i. e. Ægineticarum mercium venditor. **C** Infra Αἰγυπτία ἐμπολὴ de similibus mercibus. Porro sciendum est, secundam syllabam derivatorum ab Αἴγινα, ap. Hesych. scribi etiam diphthongo. Sic etiam ap. eum legimus, Αἰγείναιον· νόμισμα ἀργυροῦν, μέγα. Et mox, Αἰγεινητικὰ ἔργα· τοὺς συμβεβηκότας ἀνδριάντας. Habetur tamen ap. eum et altera scriptura, sine diphthongo."

[" * Αἴγινα, de quant. Dawes. Misc. 55. Wessel. ad Herod. 226. 415. Αἰγίνηθεν, Jacobs. Anth. 7, 199. Callim. Epigr. 48. Toup. Emend. 2, 498. Αἰγιναῖος, Sylb. ad Pausan. 240. Toup. Emend. 2, 564. ad Herod. 415." Schæf. Mss. Αἴγινα, J. Poll. 4, 90. Αἰγιναῖος, Toup. Emend. 4, 230. Nicand. Al. 491.]

" Αἰγίπυρος, Herbæ nomen ap. Theocr. 4, (25.) Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια. Meminit ejusdem Theophr. quoque, H. P. 2, 9. ubi tamen cum diphthongo scribitur. Forsan autem Αἰγίπυρος quasi Caprarium triticum nominatur, quod capræ ejus esu gaudeant, ut etiam τοῦ αἰγί- **D** λου. Eupolis autem ap. Aristoph. Schol. τὸν τοῦ Διονύσου ἱερέα dicit νομίζεσθαι αἰγίπυρον εἶναι, pro πυῤῥὸν, Rufum, quoniam ægipyrus planta florem habet ἱκανῶς ἐρυθρὸν, teste Demetrio." " Αἰγύπυρος, VV. LL. e Schol. Aristoph. afferunt perperam pro αἰγίπυρος."

" Αἴγυλος, ἡ, Abscessus inter nares et majorem angulum oculorum, per quem pituita assidue distillat, et si negligatur, ad ossa usque dehiscit in fistulam. Ita VV. LL. sed perperam, ut opinor, pro αἰγίλωψ."

" Αἰγυλώπη, perperam itidem pro αἰγιλώπη, VV. LL."

" Αἰγυπιὸς, (ὁ,) a veteribus dicebatur qui a recentioribus γὺψ, ut tradit Suid., Vultur, Avis prædatrix et rapax, ex aquilarum genere. Il. Π. (428.) αἰγυπιοὶ, γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι. Soph. Ajace (168.) Παταγοῦσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι, μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες. Herod. Αἰγυπιῶν δύο ζεύγεα. Agathias quoque αἰγυπιὸν et γύπα de eadem volucre dici hoc Epigr. innuit, Καὶ τὸν μὲν Τιτυὸν κατὰ γῆν δύο γῦπες ἔδουσιν· Ἡμᾶς δὲ ζῶντας τέσσαρες αἰγυπιοί." [Pallad. 20. Ind. ad Greg. Cor. Verb. ad Anton. Lib. 35. Dawes. Misc. 223. Wessel. ad Diod. S. 1. p. 23." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 48. Beckmann. ad Antig. Caryst. 114. Schæf. Hom. Od. T. 3. p. 146.]

" Αἰγωλιὸς, (ὁ,) Nomen avis nocturnæ s. noctivagæ. Ululam Latini appellant. Aristot. H. A. 9, 17. Αἰγωλιὸς δ' ἐστὶ νυκτινόμος, καὶ ἡμέρας ὀλιγάκις φαίνεται· καὶ οἰκεῖ οὗτος πέτρας καὶ σπήλυγγας. Meminit ejusdem avis et 8, 3. Sed notandum est in hoc loco posteriore proparoxytonωs ap. eum scriptum esse, oxytonωs in priore." [Vide Αἰπόλιος. Beckmann. ad Antig. Caryst. 19. Glossæ: Αἰγώλιος· Ulula. " Toup. Opusc. 2, 122. ad Anton. Lib. 127." Schæf. Mss.]

[* Αἰγανὰ, Caprina cornua, et per synecdochen Cornua quævis, quæ inflantur, J. Poll. 4, 90. Sed v. **B** Interprr. Cf. seq. voc.]

[* Αἰγειήκες, s. * Αἰγειηχὲς τύμπανον, Orph. Fr. 27. ubi v. nott. et cf. Αἰγανά.]

[* Αἰγίλιον, τὸ, i. q. αἰπόλιον. Jung. ad J. Poll. 7, 185.]

[* " Αἰγίμιος, Valck. Phœn. p. 792." Schæf. Mss.]

[* Πολύαιγος, ὁ, ἡ, Capris abundans. Jacobs. Anth. 13, 673.: ad Anth. Pal. 624.]

Αἰπόλος, ὁ, Caprarius, Pastor caprarum, αἰγονόμος, αἰγοβότης, αἰγοβοσκός. Theocr. 1, 1. Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα. Od. Υ. (247.) Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν, ubi supervacaneus est gen. αἰγῶν, sicut et cum dicitur αἰπόλια αἰγῶν ap. Eund. ‖ Usurpatur etiam pro ποιμὴν, Pastor ovium, ut docet Schol. Theocr., sed hoc καταχρηστικῶς. Nisi forte quis e propria signif. putet αἰπόλος generale nomen esse ut et ποιμὴν, ideoque ap. Hom. non esse otiosum gen. αἰγῶν in αἰπόλος αἰγῶν et αἰπόλια αἰγῶν, sed distinctionis gratia esse adhibitum. Sed etymum hanc signif. refellit. ‖ Dicitur autem αἰπόλος **C** pro αἰγοπόλος, per syncopen, ut sit ex αἲξ et v. πολῶ compositum, et sonet, Qui circa capras vel inter capras versatur, ut μουσοπόλος dicitur Poëta, quasi Qui inter Musas versetur. Est et alia etymologia, ut videlicet αἰπόλος dictus sit quasi αἰπὰ περιπολῶν, aut περὶ τὰ αἰπὰ πολῶν, Circa loca versans alta. De quo etymo dicetur mox in Αἰπόλιον. [Biel. Thes. " Virg. Heyn. 1. p. clxxvi. Ammon. p. 9. Toup. Opusc. 2, 66. Valck. Callim. 75. Longus p. 3. Vill. p. 7. cf. Vill. p. 24. Αἰπόλος αἰγῶν, Longus p. 11. Vill. Meleag. 110. Jacobs. Anth. 8, 290." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰγοπόλος· Caprarius.]

Αἰπολικὸς, (ἡ, ὸν,) Ad caprarium pertinens, i. e. caprarum pastorem. Aut Pastoralis, αἰπόλον pro Pastore accipiendo. Αἰπολικὴ ᾠδὴ, Caprariorum cantilena, Quam canere solent caprarii. ‖ In VV. LL. αἰπολικὸς exp. Ad capras pertinens, sed male. [Orph. Hymn. 50. " Jacobs. Anth. 8, 348. Mucius Scævola Epigr. Toup. Opusc. 2, 277." Schæf. Mss. Alpheus Epigr. 8. Meleag. 27. Αἰπολικὸς et Αἰολικὸς conf., ad Theocr. 1, 56.]

" Αἰπολέω, Sum αἰπόλος, Versor circa capras, h. e. Capras pasco. Theocr. 9, (8, 85.) Αἱ δέ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι, Τήναν τὰν μιτύλαν δώσω τὰ δίδακτρά τοι αἶγα, Siquid vis me et ipsum capras una pascentem docere." [Æsch. Eum. 196.] " Αἰπολεῖν ap. Suid. legitur, sed sine expositione, ita tamen ut videatur innuere idem esse cum αἰπόλιον. In VV. LL. legitur etiam αἰπόλα, expositum Caprile, sed sine exemplo."

Αἰπόλιον, τὸ, Grex caprarum. Herod. 1. Τά τε αἰπόλια, καὶ τὰς ποίμνας, καὶ τὰ βουκόλια ὁ Κῦρος ἔθυε. Il. Λ. (678.) Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, qui versus habetur et Od. Ξ. (101.) Hemistichium autem hoc, αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, legitur et ap. Hesiod. Theog. (445.) Od. Υ. (174.) Αἶγας ἄγων, αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι. Hieron. in Ezech. 43.: Gr. sermone caprarum et hircorum grex, sublimium conversatio, h. e. αἰπόλιον quasi * αἰποπόλιον. Siquidem αἶπος Excelsum, πόλιον Conversationem

significat. Hactenus Hieron. Sic et Etym. Αἰπόλια· τὰ αἰγονόμια, αἰπολια ὄντα. Ita enim lego ap. eum, corrigens mendum, quod est in vulg. exempl. videlicet αἰπόλια posteriore etiam loco. Sciendum est autem, verum quidem esse capras altissima loca petere, et in iis versari, unde et αἰγίλιπες πέτραι, ut paulo ante dictum est, sed tamen simplicior est et magis recepta altera etymologia, ut quemadmodum αἰπόλος dicitur quasi αἰγοπόλος, sic etiam αἰπόλιον dicatur quasi αἰγοπόλιον, per syncopen, quæ et in aliis nominibus reperitur. Fit enim αἰπόλιον ex αἰπόλος, non contra: at αἰπόλιον, Caprarum pastorem, dicere ita vocari quasi αἰποπόλον, In locis altis versantem, quasi videlicet capras ea in re imitari possint earum pastores, rationi consentaneum non videtur. Fallitur autem Hieron. qui πόλιον Conversationem significare dicat, et dure etiam Conversationem sublimium dicit, pro Commoratione in altis locis. Sed et αἶπος non Excelsum significat, sed Excelsitudinem, i. e. Altitudinem. Quare scr. αἰπὸς, ut sit pro αἰπύς. " Hesychio αἰπόλιον est non " solum αἰγονόμιον, itidemque αἰπόλια, αἱ τῶν αἰ- " γῶν ἀγέλαι, sed αἰπολίου, Idem exp. etiam αἰγι- " δίου." [Schæf. ad Longum 328. Toup. Emend. 4, 230. Orph. Lith. 142. " Villois. ad Longum 132. Capella, Reiz. Belg. Gr. 630.: conf. cum αἰπόλος, Villois. ad Longum 242. Jacobs. Anth. 8, 348. 9, 225. Longus p. 7. Vill. Ammon. 9. Longus p. 3. Vill. p. 7. cf. Vill. p. 24." Schæf. Mss.]

[* Αἰπόλιος, et αἰγώλιος conf., ad Artemid. 3, 65. 4, 56.]

ΑΙΟΛΟΣ, (η, ον,) Varius, Variegatus. Il. M. (167.) Οἱ δ' ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι, ἠὲ μέλισσαι: Il. H. (222.) σάκος αἰόλον, E. (295.) τεύχεα αἰόλα. Sic et nox dicitur αἰόλη a Soph. Trach. quod, ut volunt Grammatici, diversis stellis variata et velut variegata sit. || Aliquando etiam αἰόλος est Varius, metaphorice, i. e. Non simplex nec uniformis, sed Multiplex, Implicitus, Ambagiosus, quo sensu dicitur αἰόλον στόμα a Lycophr. (4.) Ἔλυσε χρησμῶν, ὡς πρὶν, αἰόλον στόμα. Sed tribuit ori vatis quod oraculis ex ejus ore prodeuntibus tribuendum erat. Existimo autem dixisse Lycophr. χρησμῶν αἰόλον στόμα, imitando Æschylum, qui scripsit in Prom. (682.) αἰολοστόμους χρησμούς. Eust. in Od. K. ait memoriæ proditum, virum prudentem fuisse Æolum, a quo proverbialiter etiam Qui sit versutus, αἰόλος dicatur.

Αἰόλος, si credimus Porphyrio, non significat ποικίλον, Varium, sed ταχὺν, Velocem, deductum ἀπὸ τῆς ἀέλλης, unde αἰολόπωλος, τοὺς πόδας ὠκύς. Itidem Eust. in Il. T. (404.) Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφιν προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος Ξάνθος, annotat πόδας αἰόλος idem esse ac πόδαργος, Celeripes. Volunt autem αἰόλος hac in signif. deduci ab ἄελλα. Sed, quod Porphyrii pace dictum velim, nonnulli reperiuntur loci, in quibus αἰόλον necesse est pro ποικίλον accipiamus, et in eo vett. Grammaticos sequamur, cum ταχὺν exponere nullo modo queamus, ut cum ex aliis, tum e modo citatis patet exemplis. Quinetiam αἰόλλει a Nicandro pro Variat, sicut ab Hesiodo αἰόλλονται aperte usurpatur pro Variantur, Variæ fiunt, ut mox docebitur. Quod autem ad etymologiam hujus nominis attinet, in ea tradenda nullus mihi satisfacit Grammaticus. Nam Eust. vult αἰόλος esse ab αἰόλλω: αἰόλλω autem ab ἄελλα. Tzetz. in Lycophr. αἰόλον vult dictum esse pro ποικίλον, ab antiquo Æolo, qui esset πολύτροπος, eo modo quo δαιδάλεον dicitur a Dædalo. At Hesych. αἰολίζειν expl. ποικίλλειν. Videri autem possit, unde αἰολίζειν deductum est pro ποικίλλειν, hinc et αἰόλος derivatum esse pro ποικίλος. Αἰολίζειν autem deductum esse ἀπὸ τῶν Αἰολέων, Ab Æolibus, manifestum est, cum inter cetera significet Æolico sermone uti. Et quidem αἰόλος pro Vario, i. e. Vafro et astuto, si derivem ἀπὸ τῶν αἰολέων, auctoritate Schol. Theocr. et aliorum me tuebor, qui αἰολίζειν pro Decipere testantur accipi. Sed αἰόλος pro Vario, Variegato, quid pertinet ad αἰολίζειν pro Decipere? At hic respondere possim, αἰολίζειν non solum pro Decipere ac-

A cipi, sed et pro ποικίλλειν, Variare, i. e. Variegare. Sedenim aliter exponere quis volet fortasse hoc verbum ap. Hesych. At vero si αἰόλος ab αἰόλλω deducamus cum Eustathio, primum durum erit nomen illud ab hoc verbo formare, cum contra videatur hoc ab illo deductum, ut a ποικίλος videlicet ποικίλλω. Sed esto tamen, demus nomen αἰόλος a v. αἰόλλω formari: si ipsum αἰόλλω fit ab ἄελλα, ut vult Eust.; nam Porphyrius ipsum nomen αἰόλος ab ἄελλα deducit, sed in illo nomine duplex λλ vocis ἄελλα non comparet; αἰόλον significans Varium s. Variegatum, quid commune cum significatione vocis ἄελλα habebit? Ego certe αἰόλλω ab αἰόλος, quodcunque sit ejus etymum, derivatum esse, ut ποικίλλω a ποικίλος, contendo. || Ad accentum vero quod attinet, passim ap. Grammaticos legitur Αἴολος pro Nom. propr. προπαροξύνεσθαι, at αἰόλος Varium significans παροξύνεσθαι. Arcadius tamen, cujus librum de Accentibus non contemnendum legi in Regis Gallorum Bibliotheca, [a Schæfero mox edendum,] repugnans

B illis, scribit utraque in signif. παροξύνεσθαι: Τὸ δὲ αἰόλος εἴτε κύριον, εἴτε ἐπίθετον, παροξύνεται. Vide in Κορυθαίολος quæ de ejus accentu annotavi. " || Αἰόλος, Hesychio est non solum ποικίλος, sed " etiam εὐκίνητος, ab αἰολεῖν significante κινεῖν: iti- " demque Suidæ, addenti etiam ταχὺς, et derivanti " ipsum παρὰ τὴν ἄελλαν, quæ ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ ἑλεῖν " dicta putatur. Idem Suid. αἰόλαν χορείαν ex " Aristoph. affert pro πηδητικήν. Αἰόλαν præterea " exp. σκοτεινήν: ut Hesych. quoque αἰόλην νύκτα a " Soph. Trach. vocari ait vel τὴν μέλαιναν, vel τὴν " ποικίλην, nimirum διὰ τὰ ἄστρα. || Αἰόλος, dicitur " etiam Scari piscis altera species, altera ὀνίσκος, ut " Eust. refert, ex Athen. opinor."

[" Αἰόλος, Ruhnk. Ep. Cr. 189. Voss. Myth. Br. 1, 184. ad Il. B. 816. H. 222. M. 167. 208. v. 805. Π. 107. T. 404. X. 509. Νὺξ, Wakef. Trach. 132. Versutus, T. H. ad Hesych. 1, 165. Ad Callim. 1, 109. Græv. Lect. Hes. 593. Musgr. Androm. 289. Αἰόλος, Wakef. Phil. 1157. Jacobs. Anth. 7, 155.

C Brunck. Aristoph. 1, 158. Soph. 3, 494. Heyn. Hom. 4, 693. 5, 56. 266. 6, 392. 312. 7, 159. 698. 8, 353. Toup. Emend. 3, 213. Gregor. Cor. 11. 864. " Velox, Aristoph. Thesm. 1054." Seager. Mss. " Quint. Smyrn. 1, 336. 4, 563. 8, 244. 11, 153." Wakef. Mss. Creuzeri Dionysus p. 56. et ad Plotin. de Pulcr. 82. Αἰόλος, Varius, ad Anthol. Pal. 596. Αἰόλον ψεῦδος, Pind. Nem. 8, 43. ψεύδεσι ποικίλοις, Ol. 1, 46. Ποικίλος κνώδαξ, Soph. Aj. 1025. Αἰόλος οἶστρος, Odyss. 22, 300. Αἰόλαι εὐλαὶ, Il. 22, 509. Αἰόλαι ἡμέραι, Aristot. Probl. 26, 14. Αἰολώτερος, ad Anthol. Pal. 1042. b.]

Αἰόλλω, Vario, Variego. Nicand. Th. (154.) Ἄλλῳ δ' ἐγχλοάουσα λεπὶς περιμήκεα κύκλον Ποικίλον αἰόλλει. || Exp. etiam Verso, Volvo, ut ap. Homer. Od. Υ. (25.) γαστέρα—ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλει, ubi Eust. ait accipi pro κινεῖν κατὰ εἴλησιν, alicubi vero pro κινεῖν simpliciter positum reperiri; sed secundum etymologiam ab ἄελλα, significare Varie et crebro ac celeriter volvere ac movere. [" Jacobs.

D Anth. 7, 155. ad Mœrin 37." Schæf. Mss. Toup. Emend. 3, 382. Greg. Cor. 295.]

Αἰόλλομαι, Pass. Varior, Variegor. Item Varius fio. Hesiod. Aspide (399.) ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται, ut vulgo exp., Quando uvæ adhuc acerbæ colorem mutant. Sed malim, verbum Variari hic quoque retinendo, explicare, Cum uvæ variantur, vel cum Catone, quem facile mihi persuaserim Hesiodi vocabulum Latine reddere voluisse, Cum uvæ variæ fiunt.

" Αἰόλλει, Suidæ non solum ποικίλλει, et στρέφει, " sed et πλανᾷ, quemadmodum αἰολᾶσθαι quoque " pro πλανᾶσθαι acceptum infra habebimus."

[* Αἰόλλησις, ἡ, i. q. κίνησις. Schol. Pind. Pyth. 4, 414. sed legit Schneider. ἑόλησις. * Etym. M. 68. (Τὸ δὲ ἀλλὰς παρὰ τὴν ἀόλλησιν τῶν κρεῶν.)" Wakef. Mss. neque aliter Etym. G.]

" Αἰολάω, s. Αἰολάομαι, Vagor, Erro. Erotian. " enim ap. Hippocr. αἰολᾷ exp. πλανᾶται: et Gal. " αἰολᾶσθαι itidem πλάζεσθαι et πλανᾶσθαι. Utitur " porro Hippocr. hoc verbo Γυναικ. 2. (p. 282, 46.)

" Δυσθυμέει τε καὶ αἰολᾶται τῇ γνώμῃ. Derivatum A " ex αἰόλος significante ποικίλος. Vide et Αἰολέω, et " Αἰόλλω." [" Ad Mœrin 47." Schæf. Mss.]

[* Ἀπαιολάω, i. q. ἀποπλανάω, Decipio, Fraudo. " Mœris 47. et n. Wakef. Ion. 561. Musgr. 549. Kuster. Aristoph. 62. a." Schæf. Mss. Ἀπαιολᾶν et ἀπαλεύειν conf., ad Plotin. de Pulcr. 82. " * Ἀπαιολέω, ad Mœrin l. c." Schæf. Mss.]

[* Ἀπαιόλη, ἡ, Fraus, Impostura. Eust. 267, 4. Aristoph. Nub. 1149. " Kuster. Aristoph. 62. a." Schæf. Mss.]

[* Ἀπαιόλησις, ἡ, Fraudatio, inprimis in mercede, usura etc. Hesych.]

[* Ἀπαιόλημα, τὸ, i. q. ἀπαιόλησις. " Brunck. Soph. 3, 499. Brunck. Aristoph. 2, 97. Kuster. Aristoph. 59. a. Lobeck. Aj. p. 280." Schæf. Mss. Toup. Emend. 3, 512.

[* Διαιολάω, i. q. ποικίλλω et ἐξαπατάω, Hesych.]

Αἰολέω, i. q. αἰόλλω. Hinc αἰόλητο ap. Apoll. R. (3, 471.) metaphorice dictum, Curis agitatus erat et turbatus. [" T. H. ad Hesych. 1, 165." Schæf. Mss. B " Plato 1, 409. Schol. Il. X. 509." Wakef. Mss.] " Ἑόληται, Hesychio τετάρακται, ἐπτόηται, ὠδύνηται, " ut et Lex. meum vetus cum Etymologo ἑόλητο exp. " ἐκεκίνητο καὶ ἐτετάρακτο, afferens hunc ex Apoll. " hexametrum, Ἡ μὲν ἄρ' ὥς ἑόλητο νόον μελεδήμασι " κούρη. Sed annotat uterque, scribi etiam per di- " phthongum αι. Atque ita sane, per diphthongum " videlicet, scriptum ap. Apoll. 3.; ap. Schol. vero " sine diphthongo per ε, exponentem itidem ἐτετάρα- " κτο καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἦν." Vide Brunck. * " Ἑολοπάλης, Manetho 4, 173.?" Schæf. Mss. * Ἑόλησις, ἡ, ἡ κίνησις, Schol. Pind. Pyth. 4, 414. ap. Schneider. Lex. v. Ἑολέω.]

Αἰολίζειν quoque Hesych. exp. ποικίλλειν. Est autem ποικίλλειν proprie Variare, Variegare, in qua signif. videri possit ab αἰόλος deduci. At cum Æolico sermone uti significat, item cum ponitur pro Decipere, ἀπὸ τῶν Αἰολέων deduci certissimum est. Sed et in hac signif. quam Æschylus affert pro ποικίλλειν, fortasse itidem ἀπὸ τῶν Αἰολέων derivatur, C et ποικίλλειν sumitur pro Versute agere, quod etiam significare quidam scribunt. [Schol. Theocr. 1, 56. Alcmanis Fragm. p. 71. Toup. Emend. 3, 322. Pratinas Athenæi 14. p. 624. Strabo 8. p. 514. " Fischer. ad Weller. 1, 43. Brunck. Soph. 3, 494. Toup. Opusc. 2, 52. Emend. 2, 479. ad Herod. 635. T. H. ad Hesych. 1, 165." Schæf. Mss.]

" Παραιολίξαι, quidam dixit τὸ ἀπατῆσαι, ab αἰόλος " significante Varius, Versutus, vel potius a vafra et " dolosa Æolum gente. Eust. Vide Αἰολίζω in " Αἴολος." [Eust. Od. K. p. 377, 27. Lycophro 1094. 1380.]

" Αἴολος, proparoxytonon, Nom. propr. Tres " autem fuisse perhibentur Æoli. Primus, filius " Hellenis, nepos Deucalionis, pater Crethei, Atha- " mantis et Sisyphi. Alter, filius Hippotæ, quem " Ἱπποτάδην appellat Hom. et ventorum ταμίαν " ac regem facit. Tertius, filius Neptuni et Ar- " nes. Porro ex hoc nom. propr. est primum " PATRONYMICUM Αἰολίδης, Æolides, Filius Æo- " li, ut ap. Hom. Od. Λ. Φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ D " ἔμμεναι Αἰολίδαο. Nam Cretheum fuisse filium " Æoli, paulo ante dictum est. Alioqui Αἰολίδης " dicitur etiam Nepos Æoli, s. Genus ab Æolo du- " cens, ut cum Ulysses a Virg. vocatur Æolides, iti- " demque ab Horatio, Hortator scelerum Æolides. " Cretus enim erat sanguine Sisyphio, qui Sisyphus " Æolo natus fertur. Hesych. tamen Αἰολίδας exp. " ποικίλους, ταχεῖς, Varios. Deinde hinc derivata " duo POSSESSIVA Αἰόλειος et Αἰόλιος. Nam Αἰό- " λειοι νῆσοι, dicuntur αἱ τοῦ Αἰόλου, sitæ in mari " Tyrrheno, septem numero, Æolia, Strongyle, Di- " dyme, Hiera, Lipara, Ἐρεικώδης, Φοινικώδης. Ubi " etiam nota fem. illud Αἰολία, e masc. Αἰόλιος, et " cum eo subaudiri subst. νῆσος. Nominata autem " præ ceteris Æolia fuit, quod Æoli regia in ea erat, " s. ut Plin. refert, quod Æolus Iliacis temporibus " ibi regnabat. Unde et Virg. Æn. 1. Nimborum " in patriam, loca fœta furentibus austris, Æoliam " venit. Hic vasto rex Æolus antro Luctantes ventos " tempestatesque sonoras Imperio premit, ac vinclis " et carcere frenat. Ab hac insula Αἰολιώτης dicitur " Qui ex ea oriundus est, ut Σικελιώτης. Alioqui " Αἰολία, uti dictum est, adjectivum etiam est et " latius patet, veluti cum idem Virg. dicit, Æoliam " juxta Liparem. Et Plin., Hiera insula Æolia. " Sunt enim Hiera et Lipare ex Αἰολείων s. Αἰολίων " νήσων numero, uti supra docui. PRÆTEREA ab " Αἴολος sunt Αἰολίων et Αἰολεύς, idem significantia " cum Αἰολίδης, quatenus nimirum generalius deno- " tat Eum, qui ab Æolo ortum ducit, ut Hesych. " quoque et Eust. tradunt Αἰολίωνας et Αἰολεῖς esse " παρωνύμους Αἰόλου τοῦ Ἑλληνίδου, quemadmodum " Δωριεῖς denominati sunt a Doro filio Xuthi, uni- " versi Ἕλληνες ab Hellene eorum progenitore, filio " Deucalionis. Alioquin Αἰολεὺς dicitur etiam ὁ " καικίας ἄνεμος ὁ Κιλίκων, teste Hesychio, forsan " quoniam spirat ab ea parte, quam Æoles incolunt. " Porro ab hac Αἰολέων s. Αἰολιώνων gente sunt " itidem duo POSSESSIVA, Αἰολικὸς et Αἰόλιος, ut " cum Steph. B. dicit Αἰολικὰς ἀποικίας denominari " ἀπὸ τῶν τὴν Λέσβον οἰκούντων Αἰολέων, οἳ καὶ Αἰο- " λίωνες ὀνομάζονται ἀπὸ τῶν Αἰόλου παίδων, ὡς Δω- " ριεῖς ἀπὸ τῶν Δώρου. Itidem ap. Theocr. 1, (56.) " quidam legunt Αἰολικόν τι θάημα, de poculo quo- " dam, Res spectanda et admiranda, delata huc ex " Æolum regione, s. Calydone. Nam ἡ Καλυδὼν " vocabatur olim Αἰολὶς, inquit Hesych. quoniam " nimirum pastor ille mox dicit sese illud emisse a " quodam Calydonio portitore. Schol. tamen non " solum Αἰτωλικὸν exponi posse ait, quoniam Αἰο- " λεῖς dicuntur οἱ Αἰτωλοί, sed etiam ποικίλον, ἀπα- " τηλὸν, quia οἱ Αἰολεῖς ἐπὶ ἀπάτῃ διαβάλλονται, adeo " ut Αἰολίζειν ab ipsis dicatur τὸ ἀπατᾶν. Item " Αἰολικὴ διάλεκτος dicitur, et vox aliqua esse Αἰο- " λικὴ, quæ peculiaris est Æolum: itemque aliquid " dictum esse Αἰολικῶς, More Æolum, Ita ut solent " Æoles. Hesych. tamen Αἰολικῶς exp. etiam ποικί- " λως, Varie. ALTERUM possessivum inde deri- " vatum, est Αἰόλιος, idem cum Αἰολικὸς significans, " ut cum Αἰόλιος νόμος dictus a Terpandro fuit ille " κιθαρῳδικὸς νόμος, quo Æoles uti solebant, a qui- " bus et Αἰολὶς ἁρμονία denominata est. Meminit " autem hujus νόμου Plutarch. de Musica, et Hesych. " ap. quem tamen perperam scriptum Αἰῶλις, ut " alphabetica etiam series declarat. Est vero et " TERTIUM possessivum inde derivatum, sed fem. " tantum generis, nimirum Αἰολὶς, idem valens " quod Αἰολικὴ s. Αἰολία, veluti cum Herod. 1. p. " 39. dicit Αἰολίδες πόλιες, Æolicæ civitates, ut " Ἰάδες πόλιες, Civitates Ionicæ. Sic Αἰολὶς χώρα, " et interdum, omisso sub. χώρα, Αἰολὶς, Æolica " regio, Regio quam Æoles incolunt. Thuc. 3. Ἀνε- " χώρησαν οὐκ ἐπὶ Πελοπόννησον, ἀλλ' ἐς τὴν Αἰολίδα, " τὴν νῦν καλουμένην Καλυδῶνα καὶ Πλευρῶνα, καὶ ἐς " τὰ ταύτῃ χωρία. Itidem Αἰολὶς γῆ ap. Herod. rur- " sum. Et Αἰολὶς διάλεκτος, s. Αἰολὶς γλῶσσα, ap. " Grammatt. Sed et Αἰολὶς ἁρμονία dicta fuit, ut " Ἰὰς, Δωρίς. Athen. 14. Ἐκάλουν δὲ καὶ Αἰολίδα ἁρ- " μονίαν, ἣν Αἰολεῖς ᾖδον· Ἰαστὶ δὲ τὴν τρίτην ἔφα- " σκον, ἣν ἤκουον ᾀδόντων τῶν Ἰώνων. ULTIMUM " derivatum est v. Αἰολίζω, significans Æoles imitor, " Æolum more loquor vel ago aliquid. Nec enim τῇ " φωνῇ solum, verumetiam τοῖς ἔργοις s. τοῖς τρόποις " Αἰολίζειν quispiam dicitur. Et quoniam οἱ Αἰολεῖς " ἐπὶ ἀπάτῃ διεβάλλοντο, solet hoc Αἰολίζειν usur- " pari pro Fraudulenter et dolose ago more Æolum, " quo significatu et Αἰγυπτιάζειν dicitur et Κιλικί- " ζειν, quoniam Ægyptii et Cilices callidi et dolosi " erant. Quanquam sunt, qui non a gente Æolica, " sed ipso progenitore eorum Æolo hoc verbum de- " rivatum velint, quem astutum et vafrum fuisse " perhibent, quemadmodum filius quoque ipsius " Sisyphus et nepos Ulysses doli fabricatores acutis- " simi fuisse memorantur. Transitiva signif. ex He- " rocle affertur, Μηδ' αἰόλιζε αὐτὰν, Nec decipias " ipsam. At Αἰολίζειν, quod Hesych. exp. ποικίλ- " λειν, est ab adj. Αἰόλος, significante ποικίλος." [Vide Αἰολίζω post Αἰόλος. " Αἴολος, ad Lucian.

1, 177. Amst. Charito 761.: de accentu, Bast. Ep. Cr. 175. (vide et Jacobs. ad Anth. Pal. 576. 607. ad Greg. Cor. 11. 864.) Αἰολίδης, Wakef. Eum. 141. Αἰολεῖς, Jacobs. Anth. 8, 130. ad Anton. Lib. 170. ad Herod. 441. (Αἰολεὺς, ὁ, ad Greg. Cor. 126. quo compendio scribatur 612. 791. sq.) Αἰολὶς, Wessel. Diss. Herod. 192. ad Herod. 157. 437. 497. Toup. Opusc. 2, 77. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἕλλη, Jacobs. Anth. 6, 420. 7, 285. 9, 265. Dioscor. 25. Fischer. ad Weller. 1, 43. Αἰολικὸς, Fischer. ad Weller. 1, 43. 2, 349. Τὸ Αἰολικὸν, Boissonad. in Philostr. 338. 354. 508. (ad Greg. Cor. 791. 907.: quo compendio scribatur, 792.) Αἰολικῶς, Fischer. ad Weller. 1, 84. 89. 98. 107. 117. 158. (‛ Phav. Suid. 1, 111. Schol. Lycophr. 106. 850. 1109. Schol. Il. A. 59.’ Scott. App. ad Thes.) * Αἰολικεύω, 2, 336. * Αἰολιστὶ, (ad Greg. Cor. 91. Strabo 514.) ad Herod. 653.” Schæf. Mss. “ Αἰόλιος, Athen. 50. Αἰολίζω, Æoles imitor, Dio Chr. 1, 315. Αἰολικὸς, Fallax, Schol. Theocr. 1, 56.” Wakef. Mss.]

“ Αἰολίας, ου, ὁ, Piscis nomen, forsan a vario colore. Philox. ap. Athen. 1. Ὀρφὼν, αἰολίαν, συνόδοντά τε, καρχαρίαν τε. Idem Athen. 7. dicit, Τοὺς παρ’ Ἐπιχάρμου λεγομένους αἰολίας esse coracinos. Sed perperam ap. eum alibi scriptum Αἰλίαι.” [Athen. 5. 322. e. Huc referenda est Hesychii glossa v. Αἰολίδας.]

“ Αἰολιγγὴ, Hesych. affert pro σκιὰ, ὀλίγος χρόνος, Umbra, Breve tempus, Momentum. Sed suspectum est, cum non sit sua serie, verum ante Αἰών.”

“ Αἰόλιος, Suidæ est Nom. propr. At Αἰόλιον, Urbis nomen ap. Steph. B. cujus incolas vocari Αἰολείους ait, et Ionice Αἰοληΐους.”

“ Αἰολόβουλος, (ὁ, ἡ,) Varius et versutus in consiliis suis, Qui consilia sua variare et vertere novit, prout res exigit, i. q. αἰολόμητις et ποικιλόμητις. Oppian. Ichneumonem et vulpem appellat αἰολοβούλους, quoniam callida et astuta præ ceteris sunt hæc animantia.” [Oppian. C. 1, 452. 2, 607. 3, 139. 430. 449. 4, 6.]

[* Αἰολοβρόντης, ὁ, Qui velocia tonitrua excitat. Pind. Ol. 9, 64.]

[* Αἰολόδακρυς, (ὁ, ἡ,) Qui multum lacrymatur. Nonn. Dionys. 26, 78=680, 21.” Wakef. Mss.]

[* “ Αἰολόδεικτος, ὁ, ἡ, Qui varias res monstrando tradit, nam ita vere correxit Hermann. ad Orph. Hymn. 7, 10. cujus loco * αἰολόδικτος expellendum e Lexx.” Passow. Symb. ad Schneider. Lex., in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 101. Vide et Ejusdem Uber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer Wörterbücher p. 38. Imo Hermann. legit * Αἰολοδείκτης, ὁ: Φωσφόρος, αἰολόδεικτα, φερέσβιε, κάρπιμε, Παιάν. “ Φωσφόρε αἰολόδικτε vulgo: αἰολόδικτε Par. a. Dinner. p. 309. Αἰολοδείκτα scripsi, ut paulo post est, Δεῖκτα δικαιοσύνης, * φιλονάματε, δέσποτα κόσμου.” Hermann. Cf. Schneider. Lex. Αἰολόδεικτος sensu activo esset vox nihili, contraque analogiam Gr. linguæ formaretur. Rectius Maltb. Lex. Gr. Pros.: “ Αἰολοδείκτης, Qui varias sui formas ostendit; sic enim legit Hermann.” Lex. Hederic.: “ Αἰολόδικτος, Epith. Solis, e δίκω, Jacio, vel a δείκω, δείκνυμι, Qui varias sui formas ostendit.”]

Αἰολόδειρος, ὁ, ἡ, Versicolorem cervicem habens. [“ Oppian. C. 2, 317. (Πέρδικες θοῦροι δὲ πυρώπεες, αἰολόδειροι.) Nonn. Dionys. 12, 76. (καὶ * ἰστοπόνος Φιλομήλη Ἔσσεται αἰολόδειρος ὑποτρύζουσα χελιδών:) 37, 584. (p. 628. Δευτέρῳ αἰολόδειρον ἐθήκατο Θέσσαλον ἵππον.)” Wakef. Mss. In priore loco notandum est lusciniæ epith. αἰολόδειρος: nam sumtum est ex Hesiodo, qui scripsit, Ὧδ’ ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον, Ἔργ. 1, 201. ubi Ruhnk., Nonniani loci nescius, ποικιλόδειρον in * ποικιλόγηρυν perperam mutat. Vide quæ de h. l. copiose diximus supra in Ἀηδών. Notatis ibi addenda sunt hæc. “ Quand même il seroit vrai que le rossignol change de couleur à certaines époques de l’année, ce que j’ignore absolument, le terme ποικιλόδειρος ne peut signifier qu’une variété de couleurs, une bigarrure constante

A et permanente, et nullement une variation successive.” Corai. in Ep. Ms. ad E. H. Barker. Cf. “ Kuster. Aristoph. 195. b.” Schæf. Mss.: Blomf. ad Alcæi Fr. 21., in Mus. Cr. Cant. 4, 430.: Hotib. in Beckii Comm. in Aristoph. Av. 1418.: Casaub. et Schweigh. ad Athen. 389. e.: Casaub. ad Athen. 374. d.: Interprr. ad Antig. Car. 27.: et Welcker. ad Alcmanis Fr. 12. p. 29. Plin. 10, 29.]

Αἰολόδερμος, ὁ, ἡ, Variam cutem habens, i. e. Variegatam, [i. q. ποικιλοδέρμων. Cam. nescimus quis affertur in Lex. Gr. Pros. 1102.].

[* “ Αἰολόδορος, si vox est sana, Timario in Notitt. Mss. 9, 243.” Boissonad. Mss.]

[* Αἰολόδωρος, ὁ, ἡ, i. q. ποικιλόδωρος, Varia donans, Qui varia dona secum fert. Ἐριννύες αἰολόδωροι, Schol. Soph. Col. 42. et Schol. Lycophr. 406. ex Epimenidis Theogonia deperdita.] Αἰολόδωρον, (τὸ,) Varium donum, i. e. Quod e variis rebus constat, ποικίλον δῶρον, Hes. [sed ποικιλόδωρον recte corrigit Heins.]

B Αἰολοθώρηξ, ηκος, ὁ, (ἡ,) Varium thoracem habens, s. Variegatum. Il. Δ. (489.) Ἄντιφος αἰολοθώρηξ, Π. (173.) Μενέσθιος αἰολοθώρηξ. [“ Ad Il. (Il. cc.) Heyn. Hom. 4, 645. 5, 125. 7, 171.” Schæf. Mss.]

[* Αἰολοκένταυρος, ὁ, Centaurorum instar agilis, Suid. sine interpretatione. In Schneideri Lex. non legitur.]

[* Αἰολολόγος, ὁ, ἡ, i. q. δεινὸς, ψευδὴς, ap. Albert. ad Hes. 1, 167. n. 9.]

[* Αἰολομήτης, ου, ὁ, Varius consiliis, Astutus. “ Herod.” Wakef. Mss. “ Ad Lucian. 1, 392. ET * Αἰολομῆτις, ἡ, T. H. ad Hesych. 1, 165. Græv. Lect. Hes. 516.” Schæf. Mss.]

Αἰολόμητις, ου, ὁ, Varium consilium habens, et per hoc, Vafer, Astutus. Hesiod. Th. (510.) ἠδὲ Προμηθέα Ποικίλον, αἰολόμητιν, ubi notandum, ποικίλον et αἰολόμητιν dicere pro ποικιλόμητιν, uno verbo; nam αἰόλος et ποικίλος idem valent. Fit ex αἰόλος et μῆτις. Reperitur tamen scriptum etiam αἰολομῆτις, circumflexa penultima, [vide Αἰολομῆτις.] De composi-

C sitis autem e μῆτις dictum est in Ἀγκυλόμητις. [“ Musæus 198.” Wakef. Mss. “ Αἰολόμητις, ὁ, Jacobs. Anth. 9, 270. Brunck. Soph. 3, 433.” Schæf. Mss. “ * Αἰσχρόμητις, Turpia consilia afferens. Composita e μῆτις amat Æschyl. δολόμητις Pers. 96. * μεγαλόμητις infra 1399. αἰολόμητις Suppl. 1034. (imo 1044.) * εὐκοινόμητις ibid. 694.” Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 215. “ Nonn. Paraphr. c. 21.” Is. Voss. Mss.: et Dionys. p. 627.]

Αἰολομίτρης, ου, ὁ, Variam mitram habens, s. Variegatam. Apud Theocr. (17, 19.) Persarum est epithetum, hoc in versu, Ἑδριάει Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρης. *Componitur ex αἰόλος, et μίτρα, quod vocabulum in VV. LL. dicitur in hoc composito nomine significare Zonam bellicam. Sed quid ad Persas Zona bellica?* Intellexerim potius de mitra ea, de qua loquitur Virg. hoc in versu, Et tunicæ manicas et habent redimicula mitræ. [“ Ad Lucian. 1, 392. Heyn. Hom. 4, 645. 5, 125.” Schæf. Mss. “ Quint. Smyrn. 8, 111.” Wakef. Mss. Iliad. E. 707.]

D [* Αἰολόμολπος, ὁ, ἡ, (Varia carmina habens.) Nonn. 40, 223=p. 1030, 5.” Wakef. Mss.]

Αἰολόμορφος, ὁ, ἡ, Variam formam habens, Multiformis. [Nonn. Paraphr. 128. Orph. Argon. 973. H. 3, 7. 11, 3. 14, 10. 31, 11. 35, 12. 38, 5. 49, 5. 59, 5. 68, 8.]

Αἰολόνωτος, ὁ, ἡ, Variegatum tergum habens. Oppian. H. 1. Σάλπαι τε μετὰ σφίσιν αἰολόνωτοι: [C. 1, 470. 2, 177. 590. 3, 130. 463. Nonn. Dionys. p. 623. “ Valck. Phœn. p. 253.” Schæf. Mss.]

[* Αἰολόπεπλος, (ὁ, ἡ,) Variegatum peplum habens. Nonn. Dionys. 7, 173=p. 210.” Wakef. Mss.]

[* Αἰολοπτέρυγος, ὁ, ἡ, Volubilis. Telestes ap. Athen. 617. αἰολοπτερύγων σὺν Ἀγλαᾶν ὠκύτατι χειρῶν, ubi olim legebatur ἀελλοπτερύγων. Contra vero Maltbius * ἀελλοπάλας Manethoni restitutum velit pro vulg. * αἰολοπάλας, Variis luctæ generibus versatos. Vide nos in Ἀθλητὴρ, et cf. Schæf. ap. nos in Ἐολοπάλης.]

“ Αἰολοπύλαι, in VV. LL. perperam pro Æoli pilæ,

" de quibus v. Vitruv. 1. et Cœl. Rhod. 11, 18." A ["Æoli pylæ, αἰλοπύλαι, vocantur e commento Paræi Vasa illa ænea punctum, vel foramen habentia angustissimum, quo aqua infunditur, et ad ignem collocata, ignis actione aquam in aërem cum magno impetu emittunt. Par. l. 10. Chir. in Apol. 2. ad Carol. iv. Regem Gall. post præfat." Amaltheum Castello-Brun.]

Αἰολόπωλος, ὁ, (ἡ,) Velocem equum habens, s. Veloces equos, aut, Qui velociter in equo movetur, aut, Varie equitans. Vide Eust. in hunc Il. Γ. (185.) versum, Ἔνθα ἴδον πλείστους Φρύγας ἀνέρας αἰολοπώλους. [Schneider. Lex. Theocr. 22, 34. " Heyn. Hom. 4, 487. 645. ad Il. T. 404." Schæf. Mss. Gail. Philol. T. 2. An. 1817. p. 263—4.]

[* " Αἰολοσίκων, Toup. Emend. 1, 17." Schæf. Mss.]

[* " Αἰολοσκόπος, (ὁ, ἡ, Callidus, Varie speculans. δράκων,) Greg. Naz. (Carm.) p. 282." Wakef. Mss.]

" Αἰολόστομος, (ὁ, ἡ,) Habens os varium, s. Vario " ore loquens. Æsch. (Prom. 682.) oracula vocat B " αἰολόστομα, quoniam utplurimum sunt ambigua et " intricata, eorumque dicta sensum habent varium " et multiplicem, nec uno modo intelligenda sunt."

" Αἰολοτίας, Hesychio ποικίλος; Varius, pro quo " series alphabetica innuit scr. esse αἰολοπίας, vel " Αἰολωπίας."

[* Αἰολουργὸς, ὁ, ἡ, Toup. Emend. 4, 283.]

[* " Αἰόλουρος, ad Mœrin 37. Toup. Opusc. 1, 285. Dawes. Misc. 257. Musgr. El. 251." Schæf. Mss.]

[* " Αἰολόφρων, T. H. ad Hesych. 1, 165." Schæf. Mss.]

[* Αἰολόφοιτος, ὁ, ἡ, Passow. in libro Teutonice scripto de Lexx. 77.]

[* Αἰολόφυλος, ὁ, ἡ, Diversi generis, s. Ex alia tribu. Oppian. H. 1, 617. 2, 420. " Wakef. Trach. 657." Schæf. Mss.]

[* " Αἰολόφωνος, (ὁ, ἡ, Varie sonans, Variam vocem edens.) Lusciniæ epith. ap. Oppian. H. 1, 728. et lyræ ap. Nonn. Dionys. 8, 233." Wakef. Mss.]

Αἰολοχαίτης, ου, ὁ, i. e. inquit Eust., ὁ ποικίλας C ἔχων τρίχας, ad verbum, Varios habens capillos. Sed Varios capillos puto intelligi debere, Qui contorti sint in varios nodos.

[* Αἰολόχευτος, ὁ, ἡ, vox suspecta. Procl. H. in Sol. 41. Ἀχλὺν ἀποσκεδάσας * ὀλεσίμβροτον, * ἰολόχευτον. " Morell., Varie effert: Olear., Matrem veneni. Leg. ἰολόχευτον, ab ἰὸς et λοχεύειν." Maittair. Misc. Gr. aliquot Scriptt. Carm. p. 151. Ἰολόχευτον tacite edidit Jacobs. Anth. 3, 149. et in Lex. suum recepit Schneider. Sed, ut verum fateamur, neutra nobis placet lectio.]

[* " Αἰολόχρως, ωτος, (ὁ, ἡ, Varie coloratus.) Valck. Phœn. p. 48. Diatr. p. 39. Toup. Emend. 1, 408. Wakef. Trach. 132. Jacobs. Anim. 278.: Anth. 9, 249. Huschk. Anal. 107." Schæf. Mss. Eur. ap. Clem. Alex. 717. αἰολόχρως ὄχλος ἄστρων.]

Κορυθαιόλος, ὁ, ἡ, non Κορυθαίολος, Variam habens galeam, i. e. Variegatam, ut Hector Il. B. 324. Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαιόλος Ἕκτωρ, et alibi passim. Exp. etiam Ornatam habens galeam. D || Vel κορυθαιόλος dicitur ut qui sit αἰόλος εἰς μάχην μετὰ ὅπλων, quæ ὅπλα per κόρυθα indicentur, parte significante totum, αἰόλος declarante ταχύν: Qui armatus celer est ad pugnam, i. e. Agilis et expeditus, q. d. Expedite pugnam ciens. E quo declaratur Bellicosus. Αἰόλος autem hanc signif. habens deducit Eust. ab αἰόλλω, cui ea in re non assentior, sed potius Hesychio ab αἰολεῖν derivanti. || Κορυθαιόλα νείκη Aristoph. jocose dixit, ad κορυθαιόλον Hectorem alludens, Ran. (818.) Ἔσται δ' ὑψιλόφων τε λόγων Κορυθαιόλα νείκη, q. d. Bellicosæ s. Pugnaces contentiones, i. e. Acres et asperæ. Ita enim intelligi puto. Legitur autem ap. eum κορυθαίολα, non κορυθαιόλα, in Ald. etiam exemplari et ap. ipsum quoque Hom. κορυθαίολος habent omnes quas vidi Edd. et ipsa quoque vett. exemplaria. Sed Eust. a vett. Grammaticis παροξύνεσθαι solitum scribit. Ac certe cum αἰόλος scribendum existimetur, et in emendatioribus Hom. exemplaribus ita legatur, nec-A non ap. Suid. et Eust., ap. Hesych. tamen αἴολος, non sine ratione videntur vett. Grammatici scripsisse κορυθαιόλος. Nisi dicamus propter compositionem mutari sedem accentus, et illos κορυθαιόλος voluisse παροξύνειν tanquam ab αἰολεῖν derivatum; alioqui enim si κορυθαιόλος ab αἰόλος scribamus παροξυτόνως, itidem scribendum videri possit παναιόλος, cum tamen contra passim παναίολος inveniatur. [" Heyn. Hom. 4, 408. 593. 5, 126. 266. 7, 307. 319. 388. 430. 449. 473. 636. 8, 14. 265. ad Il. B. 816. N. 805. X. 132. Wakef. Herc. 1005." Schæf. Mss.]

[* Νομοαίολος, ὁ, ἡ, Varias modulationes admittens. Telestes ap. Athen. 617.]

Παναίολος, ὁ, ἡ, Omnino varius, Multum variegatus, Ornatu multum vario insignitus, ut σάκος παναίολον, ap. Hesiod. (Sc. 139.) Ab Hesychio παναίολος exp. παμποίκιλος. De accentu autem hujus παναίολος vide quæ annotavi in præced. composito. [" Jacobs. Anth. 7, 15. Heyn. Hom. 4, 593. 6, 21. B 161. 468. ad Il. Δ. 186. N. 552. Græv. Lect. Hes. 594." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 641. Orph. Argon. 582. Hymn. 4=3, 7. Fr. 7, 28. Ἦλιε παγγενέτορ, Πὰν αἰόλε, χρυσεοφεγγὲς, ubi vulgo ante Hermann. legebatur παναίολε. Vide quæ de h. l. disputavit idem V. D. in Censura Thes. nostri, (Class. Journ. 35.) et quæ nos in Responsione nostra diximus, (ibid. 37.) Cf. et Orph. Hymn. 15=14. et Creuzeri Dionysum 56—7.]

ΑΙΟΝΑΩ, Aspergo, Perfundo, καταντλέω. Gal. Αἰονῶσιν ἐλαίῳ. Idem, Ἐλαίῳ αἰονᾷν οὐ χρή. Idem cum alia constr. usus est, Αἰονᾷν δὲ τὰ μὲν πλεῖστα δι' ὕδατος θερμοῦ. In VV. LL. exp. etiam Desuper irrigo, et Superfundo. Etym. αἰονᾷν exp. καταχέειν et λούειν, item καταντλεῖν, quo verbo Gal. de eadem re utitur, ut, Καταντλεῖν οὖν ὕδατι θερμῷ ὅσον ἱκανὸν διαφορῆσαι τοὺς τοιούτους ἰχῶρας. [Toup. Emend. 4, 11. " Mœris 73. et n. Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, 102. Wakef. Ion. 97. Kuster. Bibl. Chois. 83." C Schæf. Mss. " Darnald. Lectt. p. 6. Alia constructione, ap. Athen. 2. p. 41." Valck. Mss.] " Αἰορᾷν " θερμῷ ὕδατι, ap. Hippocr. de Locis in Homine, " perperam pro αἰονᾷν." [Hippocr. 74, 31. 112, 13. 224, 14. 23. 225, 13. 520, 31. 521, 19. 21.]

" Ἐπαιονᾶσθαι, Nicandri Schol. ait proprie esse " τὸ ἐπ' ἠϊόνος, λούεσθαι, In litore lavari. Alioqui " significat Perfundere s. Irrigare, ut in Alexiph. " ejusdem poëtæ, 462. Ἄλλοτε δ' ἐν δροίτῃ κεράων " ἐμβάπτεο σάρκα, Ἄλλοτε τινθαλέοισιν ἐπαιονάασσο " λοετροῖς, Alias in solio temperata aqua tinge cor" pus, alias calidis perfunde lavacris."

Καταιονάω, i. q. αἰονάω. Nam Gal. καταιονᾷν ἐλαίῳ et αἰονᾷν pro eodem dicit. Apud Eund. legitur, Καὶ τῶν σπλάγχνων προνοεῖσθαι, καταιονῶντά τε καὶ καταπλάττοντα τοῖς μαλάττειν καὶ χαλᾷν δυναμένοις. Ut autem hic καταιονᾷν et καταπλάττειν, sic alibi καταντλεῖν et καταπλάττειν copulat, scribens, Τὴν δὲ φλεγμονὴν καὶ καταντλεῖ καὶ καταπλάττει, καὶ σχάζει, ubi Linacer vertit, Perfundit et cataplasma superim-D ponit, et scarificat. [Ælian. H. A. 11, 31. " Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 6. Pierson. ad Mœr. 73. Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, 102. Kuster. Bibl. Chois. 83. ad Lucian. 2, 328." Schæf. Mss. Interprr. ad J. Poll. 4, 180. " Theod. 4, 465. Dio Cass. 164." Wakef. Mss.] HINC Καταιόνησις, Perfusio, Fotus, quod Gall. dicitur Etuvement. Καταιόνησις ἡ κατὰ κεφαλῆς, in balneis, Bud. ex Eust. [J. Poll. 4, 180. Trall. 12. p. 231. " Athen. 24. Marc. Anton. Dio Chrys. 1, 464." Wakef. Mss.] " Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, 102." Schæf. Mss.]

[* " Καταιονίζω, Psell. de Oper. Dæm. 93. Gaulm." Schæf. Mss.]

Αἰονέω etiam et καταιονέω legitur in VV. LL. sed Αἰονάω potius et Καταιονάω a Gal. et aliis dicitur, ap. quem tamen et καταιονεῖν alicubi habent quædam exemplaria, cum in aliis contra sit καταιονᾷν.

[Αἰονέω.] " Ἠϊονῆσαι, Hesychio est καταντλῆσαι, " Perfundere, Rigare. Διαλελυμένον igitur est pro " αἰονῆσαι." [" Wakef. Ion. 97. Kuster. Bibl. Chois.

83. Mœris 73. n. Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, 102." Schæf. Mss. " Lycophro (1425. δίψαν αἰονουμένων, ubi Cod. Vit. 2. super ου scriptum ω habet.)" Wakef. Mss.]

" Αἰόνησις, ἡ, Perfusio, κατάντλησις, ut Erot. ap. " Hippocr. exponit, addens Bacchium exponere " πρόσκλυσις." [Foës. Œcon. Hippocr. " Wakef. Ion. 97." Schæf. Mss. J. Poll. 4, 180.]

[* Αἰόνημα, τὸ, Humectatio, Aspersio, Irrigatio. Toup. Emend. 4, 11. Cass. Dio 789. " Wakef. Ion. 97. ad Mœrin 73. Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, 102." Schæf. Mss.]

[* Ἐξαιονέω. Etym. M. Ἐξηονήθην· ἀντὶ τοῦ κατηντλήθην, ὅθεν καὶ ἠϊόνες οἱ αἰγιαλοὶ, διὰ τὸ καταιονᾶσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων. Αἰονήματα γὰρ τὰ καταντλήματά φασιν οἱ ἰατροί. Zonar. Ἐξηονήθην· σὺν τῷ ι κατὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅθεν καὶ ἀϊόνες οἱ αἰγιαλοὶ, διὰ τὸ καταιωνοῦσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἤγουν καταβρέχεσθαι. Αἰονήματα γὰρ τὰ καταντλήματά φασιν. " Sed neuter Cod. subscriptum habet ι. Αὐτολεξεὶ Phav. ut Noster. Non apparet in reliquis Lexx. Etym. exp. κατηντλήθην, quod plerumque dicitur καταιονᾷν. Rectius ἐξηντλήθην." Tittm.]

[* Ἐπαιονέω, Infundo, Perfundo, Irrigo. Athen. 41. Εἰς δὲ τὸ παρηγορῆσαι τὰς ὀδύνας τῷ θερμῷ ἐπαιονεῖ, θέλγειν δυναμένῳ. " Ad Mœrin 73." Schæf. Mss.]

[" Καταιονέω, ad Mœrin 73. ad Greg. Cor. 184 (=397.)" Schæf. Mss. Athen. 41. Ind. in Aretæum. " Misc. Nov. 1, 67. Lucian. Lexiph. 2, 328. in balneo καταιονηθέντες, Darnald. Lectt. p. 6." Valck. Mss. Clem. Alex. 241.]

[" Καταιόνησις et ——ᾷν, Perfusio in re medica, Gataker. 2. p. 151. M. Casaub. 401. Plutarch. 2, 74. Dio Chrys. 248. Ælian. H. A. 645." Valck. Mss.]

[* " Καταιόνημα, (τὸ, Perfusio.) Ad Mœrin 73." Schæf. Mss. " Ælian. H. A. 8, 22. (p. 475.) Suid." Valck. Mss. Trall. 1. p. 19.]

[* " Παραιονέω, Wakef. Ion. 97." Schæf. Mss.]

[* " Προσαιονάω, (Aspergo, Perfundo.)" Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, 102." Schæf. Mss. Hippocr. 276, 44. 518, 23.]

[* " Προσαιονητέον, Aspergendum. Oribas. 157. * Ἀποβροχιστέον οὖν, ἢ * διαρραπτέον (editum est διαρραπτέων) τὰ φέροντα τῶν ἀγγείων ἐπὶ τὴν τομὴν, καὶ * διαδετέον ἐπί τινων πᾶν μέρος, ψυχρῷ τε προσαιονητέον, ἐνίους δὲ καὶ * φλεβοτομητέον. Vertitur: Laqueo igitur constringenda, vel consuenda vasa sunt, ad partem secandam ferentia, et in aliquibus totum membrum deligandum est, frigidaque aspergendum, nonnullis et vena secanda est.]

¶ Αἰνέω, Subigo ordea, madefaciens aqua, ut ait Æl. Dionys. ap. Eust., citans hunc Pherecr. locum, Νῦν ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν, φρύγειν, ἀναβράττειν, αἰνεῖν. At Pausan. ibid. scribit ἀνεῖν non αἰνεῖν, in hoc ipso Pherecr. loco, dicens ἀνεῖν significare πτίσσειν cum ibi, tum ap. Aristoph. Pace. At Hesych. Æl. Dionys. sequens, αἰνῶν exponit πτίσσων.

ΑΙΠΥΣ, εῖα, ὺ, Altus, Excelsus, In edito loco positus. Il. B. (538.) Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον. Apud Eund., αἰπὺ τεῖχος. Αἰπεῖα κολώνη, ap. Eund. in Bœot. (811.) Compar. αἰπύτερος, Altior. Superl. αἰπύτατος, Altissimus. || Αἰπὺς δόλος, Altus dolus, fortasse verti possit ap. Hesiod. (Ἔργ. 1, 83.) pro Alto pectore excogitatus. Sic aliquando Lat. poëtæ videntur adj. Altus usurpasse. || Αἰπὺς, Gravis, Ingens. Item Difficilis, sicut Lat. Arduum opus, metaph. Αἰπὺς πόνος, Gravis labor. Itidem αἰπὺς ὄλεθρος, Grave exitium, Il. P. (244.) ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Sic ap. Hesiod. (Th. 682.) ποδῶν αἰπεῖα ἰωὴ exp. Pedum gravis sonitus. [Oppian. C. 3, 184. 318. Orph. Argon. 746. 1065. 1081. " Ruhnk. Ep. Cr. 127. Toup. Opusc. 1, 483. Bergler. ad Alciphr. 190. ad Od. A. 11. Ilgen. Hymn. 558. Brunck. Ajac. 845. Charito 729. Wakef. Alc. 211. Jacobs. Anth. 7, 142. Dioscor. 23. Antip. S. 36. Heyn. Hom. 4, 314. 525. 6, 155. 429. 6, 506. 7, 21. 39. 45. Αἰπύτερος, Alpheus 8." Schæf. Mss. Αἰπύτατον κάρη, Nicand. Fr. 2, 38. " De tenebris, Pind. ap. Plut. (Fr. inc. 46. Ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον.)" Wakef. Mss. Αἰπύτατον et πιστότατον conf., ad Anth. Pal. 613.]

" Αἰπὺ, Altum, neutrum genus masculini αἰπύς. " Αἰπὺ autem, Nom. propr. urbis," [Il. B. 592.]

" Αἴπεια, Urbis nomen, cujus civis Αἰπεάτης. " Αἰπεῖα autem adj. fem. gen. a masc. αἰπύς."

" Αἰπνὸς, Altus, Celsus, Excelsus, si VV. LL. " credimus."

" Αἰπύτιος, (ία, ιον,) i. q. αἰπὺς, Altus, Excelsus, " vel etiam possessivum nominis proprii Αἴπυτος, qui " filius erat Arcadis. Hesych. enim αἰπύτιον exp. " non solum ὑψηλὸν, sed etiam τὸν Αἰπύτου, in hoc " hemistichio Hom. (Il. B. 604.) Αἰπύτιον παρὰ " τύμβον." [Malt. Lex. Gr. Pros.]

[* " Αἰπύθεν, Ex alto. Euseb. P. E. 426." Wakef. Mss.]

[* Αἰπύτης, ου, ὁ, Nom. propr. viri. Etym. M. * Εὐρυτίων· ὄνομα κύριον. Παρὰ τὸ εὐρὺς Εὔρυτος Εὐρυτίων, ἵν' ᾖ ὁ μέγας, ὡς αἰπὺς, Αἰπύτης. " Rectius Αἴπυτος, ut supra quoque 37, 31. (Αἴπυτος· ὄνομα κύριον, παρὰ τὸ αἰπὺς, ὃ σημαίνει τὸν ὑψηλὸν τόπον, ὡς εὐρὺς Εὔρυτος, οὕτω καὶ αἰπὺς Αἴπυτος.)" Sylb. Omnino recte; aliter enim analogia illa, quam Etym. in animo habebat, non existeret: Εὐρὺς Εὔρυτος, ut αἰπὺς Αἴπυτος. Zonar. * Εὐρυτίων· κύριον, παρὰ τὸ Εὔρυτος Εὐρυτίων, ὡς Ἥφαιστος * Ἡφαιστίων.]

Αἶπος, εος, τὸ, Altitudo, Celsitas, ὕψος. Apud Eurip. (Alc. 503.) πρὸς αἶπος ἔρχεται exp. In arduum tendit. || Αἶπος item Cacumen montis. Hesych. autem ait αἶπος significare Locum altum s. ὑλώδη. Item κάματον, Laborem. [Theocr. 7, 148. Simmiæ Sec. 12. " Brunck. ad Phœn. 862. Valck. ad Phœn. p. 321. 708. Musgr. Hel. 1459. Wakef. Alc. 511. Callim. 1, 564." Schæf. Mss. " Schol. Theocr. 1, 1." Wakef. Mss. Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 276. 300. Nicand. Th. 214. Apoll. R. 2, 505.]

" Ἆπος, εος, τὸ, Eust. ex Eurip. affert pro κάματος, Labor. Sed semel tantum ap. eum reperiri " ait. Locus est in Phœniss. ubi Creo Tiresiæ ad se " peregre festinanti ait (857.) ἀλλὰ σύλλεξαι σθένος, " Καὶ πνεῦμ' ἄθροισον, κἆπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ, Vires " collige et spiritum, deponeque ex itinere contra- " ctam lassitudinem. Schol. quoque ibi exp. κάματον: alios tamen pro ὕψος accipere annotans, ad- " densque abusive hic dici posse pro μῆκος quoque " positum." [Vide Valck. Brunck. et Porson. ad h. l. et Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 276. " Callim. 1, 564." Schæf. Mss.]

Αἰπὸς, ἡ, ὸν, i. q. αἰπὺς, ut πόλιν αἰπὴν, Il. N. (625.) Sic αἰπὰ ῥέεθρα, Il. Θ. (369.) et Φ. (9.) quod tamen αἰπὰ vult Eust. ex αἰπέα per syncopen esse factum; sed cum αἰπὸς inveniatur, illinc esse potius dicendum est. [Od. 3, 130. " Heyn. Hom. 5, 479. 6, 478. 8, 116." Schæf. Mss. Apoll. R. 1, 927.]

Αἰπεινὸς, (ἡ, ὸν,) i. q. αἰπὺς s. αἰπὸς, ut Ἴλιον αἰπεινὴν, Il. P. (328.) Πήδασον αἰπεινὴν, Z. (35.) Antip. (S. 52.) Καὶ μέγαν αἰπεινᾶν πυραμίδων κάματον. [Nicand. Fr. 34. Eurip. Andr. 103. Oppian. C. 2, 101. Orph. Arg. 30. 79. 378. Fr. 6, 17. " Toup. Opusc. 2, 137. Wakef. Ion. 751." Schæf. Mss. Apoll. R. 1, 520. 1108. 2, 941. 4, 573. 3, 1085.]

Αἰπήεις, (εσσα, εν,) i. q. αἰπεινός. Apoll. R. 2, (721.) νῆσον λίπον αἰπήεσσαν. Ibid. (1269.) Καύκασον αἰπήεντα. Anthol. (Leon. Tar. 90.) αἰπήεσσα καταιγὶς, Alta procella. [" Jacobs. Anth. 7, 142." Schæf. Mss. " Quint. Smyrn. 1, 302. 11, 333." Wakef. Mss.]

Αἰπύδμητος, ὁ, ἡ, Alte extructus, In edito loco ædificatus, vel, In altum extructus, Cujus alta est structura, e Δμητός. Vide Δομέω. Nonn. [Paraphr. 2, 56. 4, 14. Dionys. 4, 13. Coluth. 231." Wakef. Mss.]

[* " Αἰπυδολωτὴς, (ὁ,) Timo Phlias. 7." Fabric. ad Sext. 721.]

Αἰπύκερως, ωτος, ὁ, ἡ, Excelsa cornua habens, ut αἰπύκερως ἔλαφος, [Etym. M. Suid. Αἰπύκερως τράγος.

Pseudo-Herod. Partitt. 35.: ταῦρος, Anonymus in A Allatii Exc. Rhet. 332.]

[* "Αἰπύλοφος, (ὁ, ἡ, Cristam altam gerens.) Nonn. Dionys. 2, 378. 26, 157." Wakef. Mss.]

" Αἰπυμήτης, ὁ, Cujus consilia sunt alta et sublimia, vel etiam δεινὰ καὶ χαλεπά. Ex Æschylo affertur pro Grandiloquus," [Prom. 18. ubi Blomf. "Alta habens consilia, quod in Pers. 142. *βαθύβουλον vocat. Hesiod. Th. 589. Ὡς εἶδον δόλον αἰπύν."]

Αἰπύνωτος, ὁ, ἡ, Excelsum tergum habens, Excelsus. Αἰπύνωτος Δωδώνη, Æschyl. [Prom. 855. ubi Schol. exp. per * ὑψηλόνωτος.]

[* Αἰπυπλανής, ὁ, ἡ, In summo errans. Manetho 4, 249.]

ΑΙΡΕΩ, f. ήσω, p. ηκα, aor. 2. εἷλον, sicut et ἑλῶ, alterum fut., tanquam ab ἙΛΩ, inusitato, de quo vide in fine significationum ipsius Αἱρῶ, Capio, Prehendo, Comprehendo, Corripio. Vel, Invado, Occupo. Il. Α. (197.) κόμης ἕλε Πηλείωνα, Coma prehendit Peliden. Proverbium ap. Suid., Αἱροῦντες ᾑρήμεθα, Capientes capti sumus, vel Comprehendentes B comprehensi sumus. Il. Ω. (206.) Εἰ γάρ σ' αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, Si te corripuerit, Si tibi manus injecerit. Xenopho K. Π. 1. Ἥιρουν τινὰς αὐτῶν. Il. Ρ. (488.) Τῷ κεν ἐελποίμην αἱρησέμεν, sub. ἵππους, Sperem me potiturum equis. Sæpe αἱρεῖν dicitur Cursu capere, i. e. Currendo assequi, et comprehendere. Il. Φ. (553.) εἰ μέν κεν ἀπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος Φεύγω,— Αἱρήσει με καὶ ὥς. Xenopho K. Π. 4. Τὸ μὲν φεῦγον αἱρεῖν, τὸ δὲ ὑπομένον ἀνατρέπειν. Hinc et venatores ap. Hesiod. dicuntur αἱρεῖν lepores, et ap. Lucian. Dial. Ven. et Cup. de Diana (1, 251.) Ἐρᾷ θήρας καὶ ἐλάφων καὶ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα, καὶ κατατοξεύειν. || Ut autem per metaph. inanimata quoque dicuntur nos Capere aut Occupare ap. Latinos, ut Capit me desiderium, tædium, pavor, oblivio, Macies artus occupat, et sopor lumina, sic ap. Græcos, poëtas præsertim, talia dicuntur nos αἱρεῖν, videlicet ἵμερος, δέος, λήθη, etc. Il. Κ. (192.) μηδέ τιν' ὕπνος C Αἱρείτω, Neque somnus quenquam occupet: Β. (34.) μηδέ σε λήθη Αἱρείτω, Neque te capiat oblivio: Γ. (446.) καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, Incessit me cupido, s. desiderium: Od. Α. ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει. || Item ut Latine dicunt Occupare imperium, sic αἱρεῖν τὴν ἀρχήν, ap. Plat.

Αἱρεῖν, Deturbare, Evertere, Decutere. Item Expugnare, Subigere, ὁ πέλεκυς τὸν ἄνδρα αἱρεῖ, Deturbat, Evertit, καταβάλλει. Quod exemplum citat Bud. Sic autem et αἱρεῖν πόλιν, Evertere civitatem, pro καθαιρεῖν, πορθεῖν, ut ap. Thuc. τὴν Φειὰν αἱροῦσι Schol. exp. τὴν πόλιν αὐτὴν πορθοῦσι, et αἵρεσιν Idem exponit πόρθησιν ap. Eund. Sed aliquando et χειροῦσθαι exponit, Subigere, Expugnare, In ditionem suam redigere. Herod. Αἵρεε τὰς πόλιας χώμασι, Expugnabat civitates, aut Subigebat, ductis aggeribus, vel simpliciter, Civitates capiebat. Idem in Thalia, Συχνὰς μὲν δὴ τῶν νήσων αἱρήκεε, ubi nota αἱρήκεε pro ᾑρήκει. D Aristid. Panath. Πρότερον δ' ᾑρήκει πᾶσαν Αἴγυπτον δὶς ἤδη, Antea bis jam Ægyptum universam subegerat. Αἱρεῖν de homine dictum a Xenoph. itidem interpretor Expugnare, non, ut alii, Allicere: Τὰ πονηρὰ ἀνθρώπια οὐκ ἂν ἄλλως μᾶλλον ἕλοις, ἢ εἰ διδοίης τι, Improbos homunciones nullo pacto magis expugnes quam dando aliquid. Alii autem vertunt, Non aliter allicias. Sed existimo Xenoph. ita αἱρεῖν dixisse sumta metaphora ab urbibus, ut Lat. Expugnare dicunt metaphorice. Sic Expugnare pudicitiam, Livio: Expugnator pudicitiæ, Ciceroni. Idem, Sapientis animus virtutibus omnibus ut mœnibus septus, vincetur et expugnabitur. Sic poëta quidam dixit, Artibus innumeris mens expugnatur amantum. Greg. Naz. in Epit. Basilii, Ὡς ἡμᾶς γε οὐχ αἱρήσεις, Nos non expugnabis, Non facies nos tibi cedere et acquiescere. At VV. LL. perperam exp., Nos in hæresin non induces.

Αἱρεῖν τὴν δίκην, Bud. exp. Vincere judicio, Reum peragere. Demosth. c. Mid. Οὔτε δίκην ᾑρηκώς. Sed ad verbum αἱρεῖν δίκην est Causam obtinere, s. tenere, et quasi Capere causam et ea potiri. Sed hoc interest, quod αἱρεῖν τὴν δίκην de actore tantum dicitur, ut Bud. annotat: at Lat. Causam obtinere s. tenere, de reo quoque usurpatur. Sic αἱρεῖν τὴν γραφήν, Dem. pro Cor., Obtinere accusationem, Obtinere causam suam in accusando aliquo, Vincere accusando.

Αἱρεῖν, Convincere et Damnare, inquit Bud. Æschin. in Ctesiph. (75.) Μηδ' αἱρεῖτε παρανοίας ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. Pro eodem dicitur et ἁλίσκειν. Eodem modo Aristoph. Nub. (591.) Ἢν Κλέωνα—δώρων ἑλόντες. Idem ibid. Αἱρεῖ γὰρ αὐτὸν οὐχ ἡ κατηγορία ἡ ἐμή, ἀλλὰ τὰ δημοσία γράμματα, Acta publica eum convincunt, s. Reum peragunt, Actis publicis reus peragitur, convincitur, tenetur. At vero ap. Plat. aliter vertendum existimo in Apologia: Τοῦτ' ἔστιν ὃ ἐμὲ αἱρήσει, ἐάν περ αἱρῇ, οὐ Μέλητος, οὐδὲ Ἄνυτος, ἀλλ' ἡ τῶν πολλῶν διαβολή τε καὶ φθόνος, Calumnia vulgi et invidia me causa cadere faciet, aut Condemnari me faciet, non Anytus aut Meletus. Sic enim malo vertere quam Convincet, sed ita ut intelligatur, Me causa cadere faciet tanquam convictum, Condemnari tanquam peractum reum. Subjungit, Ἃ δὴ πολλοὺς καὶ ἄλλους καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας ᾕρηκεν. || At pro Convincere s. Evincere per metaph. elegantem usurpatur in hoc genere loquendi, ὁ λόγος αἱρεῖ, vel ὁ λογισμὸς αἱρεῖ. Æsch. c. Ctes. (62.) Ἐπινεύσας ἀληθὲς εἶναι ὅ, τι ἂν αὐτὸς ὁ λογισμὸς αἱρῇ, Quod ipsa ratio evincat. Ita enim verto sequens Horatium. Quintil. Rationem dictare aliquid, dissimili quidem metaphoræ genere, sed significatione simili usurpare videtur. Plut. in Cons. ad Apollon., Τίθεσθαι τὰ ἑαυτοῦ πράγματα ὅπῃ λόγος αἱρεῖ βέλτιστα ἔχειν, Disponere, Ordinare, Constituere res suas eo modo, quo ratio evincit optime constitui. Alii vertunt, Prout ratio exigit s. postulat. At ego vertens, Ratio evincit, metaphoricam verbi hujus signif. retineo. Possit etiam verti fortasse Ratio dictat, e Quintil., ut modo dixi. Denique is ita ordinat res suas ut ratio evincit ordinandas esse, cui ratio ordinationis suæ constat. Quare hac etiam dicendi formula commode, ut opinor, exprimere possimus illam Græcam. Herod. 2. Καὶ δὴ καὶ ὁ λόγος οὕτως αἱρέει, Quinetiam ipsa ratio id evincit, vel id dictat. Sic et, παρὰ τὸν αἱροῦντα λόγον, Contra quam evincat et dictet ratio. Sed ap. Herod. videtur latius accipi hæc phrasis cum alibi, tum lib. 1. Ἀποφέρεται ὁ θύσας τὰ κρέα, καὶ χρᾶται ὅ, τι μιν ὁ λόγος αἱρέει, Qui sacrificavit, secum aufert carnes, et eas convertit in quemcunque usum ei visum fuerit, vel ei libuerit. Quidam vertunt, In quemcunque usum fert animus, utitur. Idem in Melpom. Πρότερον δὲ ἢν μὴ ἡμέας λόγος αἱρῇ, οὐ συμμίξομέν τοι, Nisi nobis visum fuerit. Alii interpretantur, Nisi nos ratio traxerit. At si Rationis vocabulum retinere vellem, dicerem potius Nisi ratio nos moveat, vel, Nisi hoc nobis placeat ut rationi consentaneum, vel, Nisi hoc rationi consentaneum videatur. Sed Rationis vocabulum nihil necesse est retinere, quod in eadem phrasi videatur id mutare in γνώμη, cum dicit αἱρέει ἐμὴ γνώμη, pro Sic libet, Sic placet, q. d. Evincit mea opinio. Verum observari debet dici ἐμὴ γνώμη, at λόγος simpliciter, non ἐμὸς λόγος.

Αἱρεῖν pro ἀναιρεῖν, Interficere. Soph. (Philoct. 435.) ap. Suidam, πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν Αἱρεῖ πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί, Bellum virum nullum improbum occidit ultro, sed probos semper. Sic autem et ἕλω significare φονεύω tradit Eust., a quo deductum sit ἕλωρ, qui et aliam tamen derivationem affert, videlicet ab ἕλκω. Observandum est autem, quamvis inusitatum sit thema ἕλω, magis tamen, Grammaticorum judicio, recepta esse ab eo derivata quædam tempora, quam quæ ab αἱρῶ deducta sunt. Eust. enim in Il. Λ. 453. Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, annotat καθαιρήσουσι positum esse pro καθελοῦσι. Itidem vero ap. Suid. reperio καθαιρήσεται, καθελεῖται, addentem in usu esse ap. Thuc., et bonam aliorum scriptorum partem. Ab hoc autem ἕλω fit et nomen adj. ἑλετὸς, quod post derivata

ab αἱρῶ ponetur, ante composita; fit et compos. ἑλέπολις, quod vide in Πόλις.

Αἱρέομαι, f. ήσομαι, p. ᾕρημαι, aor. 1. ᾑρέθην, aor. 2. εἱλόμην, ab "ΕΛΟΜΑΙ inusitato, in activa signif., Capio, Sumo. Od. B. (357.) Ἑσπέριος γὰρ ἐγὼν αἱρήσομαι, Sumam, Capiam, videlicet ἀμφιφορεῖς et ἄλφιτα ἐν δοροῖς, non, ut Valla exp., Solvam, quasi αἱρεῖσθαι absolute ponatur pro αἴρειν s. ἀπαίρειν. Od. Π. (481.) ὕπνου δῶρον ἕλοντο, Somnum ceperunt: Ξ. (347.) δόρπον ἕλοντο, Cœnarunt, q. d. Cœnam ceperunt, ut dicitur Sumere cibum, Capere cibum. Sic Herod. in Thalia ἄριστον αἱρεομένοισι, Prandium sumentibus, Prandentibus. Thuc. 2. Τοὺς δ' ὕπνον τε καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι, Cibum et somnum capere. Xenopho K. Π. 8. Οὔτε αὐτός ποτε πρὶν ἱδρῶσαι δεῖπνον ᾑρεῖτο. Et pro Capio quidem usurpatum reperitur in hujusmodi phrasibus utplurimum. || Aliquando Capesso exp., ut αἱρεῖσθαι τὰς πράξεις, Capessere. Sed hic potest Eligere reddi, de qua signif., quæ frequentissima est, mox dicetur. Sic et ap. Xenoph. αἱροῦμαι τὴν ὁδὸν, quod Capesso iter, Ineo viam et instituo, quidam interp., sed potest hic itidem Eligere verti. Itidem ap. Demosth., εἷλου τοιαύτην πολιτείαν, Talem reip. administrandæ rationem instituisti, vel elegisti. Atque h. l. utro modo reddas, parum refert. Nam qui dicit se hanc vel illam rationem instituisse, significat rationem eam sibi placuisse præ aliis, et eam se elegisse.

Αἱρεῖσθαι, inquit Bud., est Anteponere et pluris facere, cum ἀντὶ junctum. Aristot. Ethic. 9. Εἰκότως δὴ δοκεῖ σπουδαῖος εἶναι, ἀντὶ πάντων αἱρούμενος τὸ καλόν. Hactenus Bud. Habet autem et alias constructiones in hac signif., ut cum πρὸς, itidem cum gen., loco ἀντί. Xenopho, Τόνδε καὶ πρὸ δέκα μνῶν ἑλοίμην, Hunc decem minis prætulerim. Sic Plato Pol. 2. Δικαιοσύνην ἂν πρὸ μεγίστης ἀδικίας αἱροίμεθ' ἄν. Herod. 1. Πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἱρέεται, Bellum præfert paci. Plut. in Numa, Ἡσυχίαν πρὸ τιμῆς αἱροῦμαι, Quietem honori antefero. Reperitur etiam alicubi αἱροῦμαι positum cum gen. sine alterutra harum præpositionum, ut αἱροῦμαι τῶνδε κύματα, pro κύματα πρὸ τῶνδε. Sic αἱροῦμαι ζωὴν θανάτου, Præfero vitam morti. Sed suspecti sunt hh. ll. || Αἱρεῖσθαι, exp. etiam Malle, constructum cum illis duabus præpositionibus ἀντὶ et πρὸ, ut in illo Xenoph. loco, Τόδε καὶ πρὸ δέκα μνῶν ἑλοίμην, Hunc malim quam decem minas. Αἱρεῖσθαι autem cum ἀντὶ positum redditur verbo Malle, præsertim cum infinitivo jungitur, ut Dem. pro Cor., Πομπεύειν ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν εἵλετο. Xenopho, Ἑλέσθαι δουλεύειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν τοῖς κρείττοσι, Malle servire quam bellare. Sed possumus his quoque verbis Antefero et Antepono uti in hh. ll. interpretatione, si ex infinitivis nomina faciamus, ut si Xenoph. h. l. ita reddamus, Præferre servitutem bello. *Αἱρεῖσθαι* verti solet Malle in hac quoque constr., *Αἱροῦμαι τόδε μᾶλλον ἢ τόδε.* Xenopho, Αἱρήσομαι τελευτᾷν μᾶλλον ἢ ἀνελευθέρως ζῆν, Malim mori quam etc. Sed potest etiam exp., Præferam mortem illiberali vitæ generi. Recte et hoc modo exprimi posse mihi videtur, Potior mihi erit mors vita illiberali. Ita et ap. Isocr. Paneg. Ὅμως ᾑρούμεθα τοῖς ἀσθενεστέροις βοηθεῖν μᾶλλον, ἢ τοῖς κρείττοσι συναδικεῖν. Sic et ap. Plat. in Apol. μᾶλλον αἱροῦμαι Bud. exp. Malo, Καὶ πολλῷ μᾶλλον αἱροῦμαι ὧδ' ἀπολογησάμενος τεθνάναι, ἢ ἐκείνως ζῆν. Sed hic itidem potest μᾶλλον αἱροῦμαι exp. Antepono aut Præfero hoc modo, Hanc mortem, post talem apologiam, illi vitæ antepono. Idem Bud. tradit, in hac signif. αἱρεῖσθαι sine alia etiam particula usurpari, citans hæc Laërtii in Aristippo, Ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτο ἕλοιτ' ἄν τις νοσεῖν ἢ ἰατρεύειν. Sed dixerit quispiam fortasse hic deesse μᾶλλον, ut ἕλοιτο μᾶλλον sit Magis velit, i. e. Malit. Quanquam et ap. Demosth. eandem ἔλλειψιν, si ἔλλειψις vocanda est, reperio. Sic quoque ap. Hom. cum verbo βούλομαι. Dicit præterea Bud. αἱρεῖσθαι significare Velle, citans tamen locum Platonis, in quo est αἱροῦμαι μᾶλλον, quod expl. Malo. Sed notandum est αἱροῦμαι poni pro Volo, etiam sine particula μᾶλλον, cum infin. Isocr. in Evagora, αἱροῦμαι καταλι-

A πεῖν. Idem alibi, αἱροῦμαι λέγειν. Nonnulli tamen vertere maluerunt his in locis αἱροῦμαι, Constituo. At ego Suid. sequens reddo simpliciter Volo. Nam αἱρεῖ pro βούλει sumi ait hic, Ἐπείπερ αὐτὸς αἱρεῖ λέγειν. Plato de Rep. Σὺ οὖν ποτέρως αἱρεῖ; Utro modo vis, vel mavis? Et ut αἱροῦμαι pro Volo, sic οὐχ αἱροῦμαι pro Nolo capitur, ut ap. Laërt. in Socrate, hoc in loco, quem et Bud. citat, Χαρμίδου τε διδόντος αὐτῷ οἰκέτας, ἵν' ἀπ' αὐτῶν προσοδεύοιτο, οὐχ εἵλετο. Sic et alibi ap. Eund.

Αἱρεῖσθαι, Eligere, Deligere. Dem. pro Cor., Τὴν ὁποτέρου τύχην ἂν ἕλοιθ' ἕκαστος αὐτῶν, Utrius eligat conditionem, vel Utrius conditionem malit. Apud Eund., αἱρεῖσθαι φίλους, Deligere amicos, Deligere pro amicis, vel quos in amicorum numero habeamus. Plato in Epist. Τὸν μὲν παλαιὸν φίλον προδοῦναι, σὲ δὲ τὸν ἀδικοῦντα ἑλέσθαι. Demosth. Εἵλου τοιαύτην πολιτείαν, Talem reip. administrationem elegisti. Xenopho, αἱροῦμαι τὴν ὁδόν. Nonnulli tamen h. l. αἱροῦμαι vertere maluerunt Instituo, sicut et in illo
B Demosthenis, non magno discrimine. Sic ap. Aristot. ad Theod. αἱρεῖσθαι interpretati sunt quidam Consectari, Persequi, propter oppositum ei φεύγειν. || Dicitur etiam αἱρεῖσθαι δικαστὴν, Eligere judicem, et αἱρεῖσθαι ἄρχοντα, Eligere belli imperatorem, vel, ut alii, Designare, Creare. Xenopho K. Π. 2. Αἱρούμεθα αὐτὸν τὸν τῶν Ἰνδῶν βασιλέα δικαστήν: 7. Ὡς εἵλοντό με πάντες οἱ κύκλῳ βασιλεῖς προστάτην τοῦ πολέμου: 1. Αἱροῦνται αὐτὸν ἄρχοντα τῆς εἰς Μήδους στρατείας, Eligunt, vel, ut alii, Designant, Creant, pro χειροτονοῦσι.

Αἱρεῖσθαι, inquit Bud., Opinari, Censere, Sectam aliquam consectari, ut philosophi faciunt. Theodor. H. E. 1. Οἱ πλεῖστοι τῶν τὴν εὐσέβειαν αἱρουμένων. Philo de Mundo, Κατὰ τοὺς τἀναντία αἱρουμένους, Secundum eos, qui contrarium dogma sequuntur.

Αἱρεῖσθαι, *in passiva signif.*, Capior, Comprehendor, ut in proverbiali hoc dicto ap. Suid. Αἱροῦντες ᾑρήμεθα. Phalar., αἱρεθεὶς ὑπὸ τούτου. || Αἱρεῖσθαι, Reum peragi, Convinci, Manifestum esse, pro ἁλίσκε-
C σθαι, ut αἱρεῖν significat Reum peragere, Convincere, pro ἁλίσκειν. Item αἱρούμενος dicitur Qui suis verbis convincitur. Bud. || Αἱρεῖσθαι, Eligi, Deligi, vel Designari, Creari, frequentissime de magistratibus. Demosth. pro Cor. Ἡιρέθη τῶν Ἀμφικτυόνων ἡγεμών. Plut. in Pericle, Αἱρεθεὶς ἀθλοθέτης: in Themistocle, Αἱρεθεὶς ναύαρχος ὑπὲρ τῆς πόλεως. Thuc., Ἀνὴρ ᾑρημένος ὑπὸ τῆς πόλεως. Plato de LL., Ἡιρημένος ἐπὶ τὴν ἀρχήν.

[" Αἱρέω, Xenopho Mem. 1, 2, 49. Plut. de S. N. V. p. 23. ad Herod. 475. Zeun. ad Cyrop. 141. ad *Charit. 256. Hymn. in Apoll.* Del. 137. ad Herod. 468. *Valck. Callim. 261. Abresch. Lect. Aristæn.* 65. 74. *Toup. Opusc. 1, 514. 2, 288. Valck. Hippol.* p. 236. Wessel. ad Herod. 53. *Ruhnk. Ep. Cr.* 257. Fischer. Ind. Palæph. Valck. Hippol. p. 162. Thom. M. 321. Musgr. Suppl. 608. Charito 645. 660. 691. Markl. Iph. p. 188. Jacobs. Anim. 44. Luzac. Exerc. 120. Thom. M. 188. ad Diod. S. 1, 414. Charito 646. Heyn. Hom. 6, 498. 8, 531.
D Coray Theophr. 309. Wakef. S. C. 4, 185. Wakef. Phil. 1094. Abresch. Æsch. 2, 49. Lobeck. Ajac. p. 236." Schæf. Mss.]

[" Αἱρεῖ morbus. Heindorf. ad Plat. Theæt. 281. Somnus αἱρεῖ, Heyn. Hom. 8, 589. Pro πλήττειν, Heyn. Hom. 6, 195. Λόγος αἱρεῖ, Heyn. Hom. 5, 545. Æschin. 447. Reisk. Ἑλὼν, cum gen. *Heyn.* Hom. 4, 467. 5, 317. 7, 210. Αἱρεῖσθαί τι ἀντί τινος, Dionys. H. 2, 666. Αἱρῶ, de constr. Heyn. Hom. 4, 135. 5, 328. Αἱρεῖσθαί τινά τι, Heyn. Hom. 7, 701. Αἱρεῖσθαι τά τινος, Jacobs. Anth. 11, 293. Pro ἀφαιρ. cum duplici accus. Heyn. Hom. 7, 149. Act. med., Wakef. Georg. 95. Heindorf. ad Phædr. 282. Pro ἀναιρῶ, Abresch. Æsch. 2, 49. Pro διαιρ., ad Diod. S. 2, 281. Ἔχειν et ἑλεῖν conf., Wakef. Herc. 151. Alc. 1086. Luzac. Exerc. 119. Heyn. Hom. 8, 126. Brunck. Apoll. R. 135. Porson. Phœn. 566. Jacobs. Anth. 11, 56. ad Diod. S. 2, 529. Heyn. Hom. 6, 205. Αἱρεῖ με θυμὸς, Abresch. Æsch. 2, 109. Brunck. Apoll. R. 109. Antepono,"

Jacobs. Anim. 207. Vinco, Jacobs. Anth. 9, 164. Kuster. Aristoph. 122. a. Ἴσθμι' ἑλὼν πὺξ, Huschk. Anal. 198. Αἱρῶ, Volo, conf. cum θέλω, Jacobs. Anth. 8, 111. Eligo, cum infin. Fac. ad Paus. 1. p. 56. ad Paus. 343. Brunck. Aristoph. 2, 15. In amorem mei traho, Bast Lettre 185. Convinco, Brunck. Aristoph. 2, 100. Fac. ad Paus. 2. p. 6. Interficio, Occido, Heyn. Hom. 7, 360. Porson. ad Med. p. 37. Brunck. Soph. 3, 494. Jacobs. Anth. 11, 110. Il. E. 50. Heyn. Hom. 5, 109. Cum gen., Heyn. Hom. 8, 126. Sectam aliquam consector, ad Lucian. 1, 829. Μᾶλλον αἱρεῖσθαι, Brunck. Phil. 47. Αἱρέω et λαμβάνω conf., ad Diod. S. 1, 278. De act. et med., Wakef. S. C. 1, 67. Dorv. ad Char. 214. a. Brunck. Œd. T. 1522. ad Herod. 713. Αἱρεῖσθαι, Wyttenb. Select. 351. Græv. Lect. Hes. 564. Αἱρεῖν, sensu forensi, Valck. Hippol. p. 270. 273. Augm. aor. 2. med. Ionic., ad Herod. 418. Ἑλεῖν et ἔχειν conf., Valck. Hippol. p. 270. Wakef. S. C. 1, 67. Dorv. ad Char. 214. a. 551. Valck. ad Moschum 360. ad Il. Ψ. 219. ad Herod. 692. Αἱρεῖσθαι, sequente infin., Valck. Diatr. 140. Γνώμη, λόγος dicitur αἱρεῖν, Wessel. ad Herod. 124. 490. 530. Seligo, Toup. Opusc. 1, 158. Consequor, Musgr. ad Eurip. p. 208. a. Αἱρεῖν παρανοίας, Insania damnare, Toup. ad Longin. 355. Αἱρῶ et αἴρω conf., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 8. Valck. Hippol. p. 162. a. ad Dionys. H. 3, 1807. 4, 2038. 2043. Αἱρεῖν regionem, Heyn. ad Apollod. 778. Vinco, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 7. Toup. ad Longin. 351. et Ind. Musgr. Andr. 289. Eupolis ap. Paus. 225. Αἱρεῖσθαι, Eligi, Verh. ad Anton. Lib. 36. Ἑλὼν, Prope abundans, Valck. Phœn. p. 175. Ἔνθεν ἑλὼν, Toup. ad Longin. 350. Dorv. ad Char. 91. 142. 255. Αἱρ. pro διαιρ., Brunck. Æsch. S. c. Th. 878. Cum gen., Brunck. Hecub. 1152. Αἱρ. pro ἀναιρεῖν, Valck. Phœn. p. 285. Musgr. Med. 385. Εἱλόμην, non εἱλάμην, sicque etiam in composs. Herodian. Philet. 431. et n. Valck. Phœn. p. 601. sed v. ad Charit. 334. a. Αἱρεῖσθαι, cum infin., Lennep. Phalar. 245. Perdo, Occido, Musgr. Alcest. 954. Interficio, Eurip. Hec. 876. ad Il. E. 118.: metaph., Wakef. S. C. 2, 99. Αἱρέομαι, Arripio, Kuhn. et Sylb. ad Paus. 212. Αἱρεῖσθαι τἀμὰ, Toup. Opusc. 2, 173. ad Xenoph. Eph. 189. Αἱρεῖσθαι ἀντί τινος, Valck. ad Xenoph. Mem. 247. Αἱρεῖσθαι σῖτα, ad Herod. 337. Αἱρέομαι i. q. λαμβάνω, Ruhnk. Ep. Cr. 84. Τὰς ἀρχὰς, Xenoph. K. Π. 27. Volo, Act. Traj. 1, 225. Αἱρεῖσθαι τά τινος, ad Herod. 562. Ἀρηρημένος, Kœn. ad Greg. 40. Ἀραίρητο, Wessel. ad Herod. 90. cf. nott. ad p. 229. 261. 325. 429. 544. 557. 578. Heyn. Hom. 7, 508." Schæf. Mss.] "Ἀραίρητο, Ionica reduplicatione loco augmenti Herod. dicit pro ᾕρητο, itidemque ἀραιρημένος pro ᾑρημένος, ab act. them. αἱρέω."

["Αἱρέω. Plato Theæt. in. Μᾶλλον μὲν αὐτὸν αἱρεῖ τὸ γεγονὸς νόσημα ἐν τῷ στρατεύματι. Aristoph. Av. 782. Εἷλε δὲ θάμβος ἄνα-Κτας. Sappho Longini p. 80. τρόμος δὲ Πᾶσαν ἀγρεῖ. Λόγος αἱρεῖ, Ratio id docet, dictat, evincit, Gataker. 2, 112. b. 310. b. Herod. 101. Soph. Philoct. 113. Αἱρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα, Schol. πορθεῖ: 347. τὰ Πέργαμ' ἄλλον ἤ μ' ἑλεῖν: 353. Εἰ τἀπὶ Τροίᾳ Πέργαμ' αἱρήσοιμ' ἰών. Αἱρῶν pro νικῶν, Schol. Aristoph. Ms.: Philostr. 72. Δαρεῖον ᾕρηκε, Vicit. Εἷλε γραφὰς, multa ad Antiph. 115. et αἱρεῖν τινὰ, Aliquem sibi conciliare, Aristoph. Eq. 789.: τοῖς λόγοις, Laërt. 6, 75. 76. πειθὼ et ἴυγξ. Emend. ap. Athen. 260. (Πλείους τε τῶν Θετταλῶν, τῶν αὐτῷ πλησιασάντων, ᾑρεῖτο μᾶλλον ἐν ταῖς συνουσίαις ἢ ταῖς δωρεαῖς.) Pulcritudine, Eurip. Troad. 892.: λόγοισι δολίοις, Andr. 289. Emend. Eurip. Hipp. 657. ᾑρέθην ὅρκοις, (ubi v. Monk.) Xenoph. 434. donis. Ut cura sacrorum animum ejus cepit, Liv. 2, 261. Capere, Cic. de Orat. 2, 187. Emend. Greg. Naz. 1, 275. (Καὶ οὐδὲν αἴρει τῶν ὅσα τερπνὰ τοῖς ἄλλοις καὶ περισπούδαστα, mens e legendo αἱρεῖ.) Emend. Laërt. 2, 116. (Καὶ αὐτῷ διαλεχθεὶς περὶ ἀνθρώπων εὐεργεσίας, οὕτως εἶχεν, ὥστε προσέχειν αὐτῷ, l. εἷλεν.) Emend. Philostr. Ep. 23. (Πάντα με αἴρει τὰ σὰ, ubi vertitur Excitant, l. αἱρεῖ.) Emend. Demosth. 45. s. 16. imperium ᾕρηκ'.

A Soph. Trach. 244. αἱρ. δορὶ χώραν. Lysias 29, 3. τοὺς φεύγοντας equis. Eurip. Hipp. 1002. ᾧ με νῦν ἑλεῖν δοκεῖς, Schol. ληφθῆναι accusatur. Ind. Thuc. Αἱρεῖσθαι σῖτον, ὕπνον etc. Leopard. Emend. 7, 14. Πόθῳ sponsæ, Eurip. Med. 623. Εἵλετο μᾶλλον, Wetsten. N. T. 2, 428. Xenopho 184, 10. Δίδωμι σοὶ ὁπότερον βούλει ἑλέσθαι, Do tibi optionem. Theopomp. ap. Athen. 260. (l. c.) ᾑρεῖτο, Sibi adjungebat. Casaub. 454, 45. Xenopho Eph. 2. p. 27. τὴν τὰ σὰ ᾕρημ. Xenopho 281, 20. 311, 3. Emend. Epist. Socrat. p. 72, 6. εἰλόμην. Demosth. 118, 52. Volo, Soph. Trach. 165. 1252. Phil. 47. 365. 444. 1098. Œd. 897. Ibant οὐχ ἑλόμενοι, Nolentes, Xenopho. Zonar. Lex. Sectam consector, Lucian. 1, 829. ad Diod. S. 1, 414. Creor, Eurip. Phœnice. Aristoph. Av. 1576. Eccl. 709. Deligo, Soph. Trach. 747. Bio 6, 7." Valck. Mss.]

[Αἱρέω, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. Gregor. Cor. 95. 863. Philem. Lex. 137. Krebs. Decr. Rom. 405. Sturz. B ad Zonaræ Gloss. SS. N. T. 12. Αἱρέω et αἴρω conf., Schæf. Soph. 1, 259.: de pleonastico usu participii ἑλὼν, 1, 253. Αἱρέω et αἴρω conf., Elmsl. Med. 211. 289. Αἱρέω, Lex. Xenoph. Polyb. Toup. Emend. 1, 238. Glossæ:—Αἱροῦμαι, Opto, Eligo. Αἱρεῖσθαι· Adscire. Ἑάλω· Captus est. Αἱρεῖν ἐπὶ, cum accus., Tab. Heracl. 1. p. 153. et Chishull. Antiqq. 93. Αἱρέω, Abresch. Diluc. Thuc. 429. 524. 625. Ἑλεῖν, Expugnare, Jacobs. ad Anth. Pal. 751.: ἑλοῦσα et ἔχουσα conf., 103. εἷλε et εἶχε conf., 371. ἑλὼν et ἐχὼν conf., 187. εἵλατο et εἵλετο, 463. 809. αἱροῦμαι et ἀρκοῦμαι conf., 745. Αἱρέομαι, Grammaticus ap. Hermann. Gr. Gr. 354. Αἱρεῖν κλέος, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 364.: εἷλε, εἶδε, εἶχε conf., ibid. Αἱρήσας, inusitatum, Etym. M. 777, 54. Ἑάλω, J. Poll. 8, 73. Εἷλεν ὁ κατηγορῶν, J. Poll. 8, 68. 74. Ἑλεῖν, ibid. 1, 166. 169. 5, 18. 8, 60. 64. 110.]

Αἵρεσις, ἡ, Expugnatio, ut dicitur αἱρεῖν πόλιν, Expugnare urbem, vel Capere: sic αἵρεσις πόλεως C Expugnatio urbis, aut Captio, si posset usurpari. Thuc. 2. Προὐχώρει δ' αὐτοῖς οὔτε ἡ αἵρεσις τῆς πόλεως.

Αἵρεσις, Electio, vel Optio. Isocr. de Pace, Περὶ τὰς αἱρέσεις τῶν πραγμάτων ἁμαρτάνοντας, Errantes in electione rerum, in eligendis rebus. Idem in Panath. Κρεῖττω τὴν αἵρεσιν εἶναι τοῦ δεινὰ ποιεῖν ἑτέρους ἢ πάσχειν αὐτοὺς ἐνόμισαν, Existimarunt esse potiorem electionem gravibus injuriis afficiendi alios, quam eas ab illis patiendi. Sed Latine hoc dure diceretur ita ad verbum. Malim ergo ita, Sed optabilius existimarunt, alios afficere etc.: vel, Sed e duobus, quæ illis proposita erant, aut alios lædere, aut ab illis lædi, illud huic anteponendum esse duxerunt. Idem Isocr. in Areop. αἵρεσιν et δοκιμασίαν copulat: ibidem, αἵρεσιν et κρίσιν, cum dicit, Ποιεῖσθαι καὶ τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν κρίσιν περὶ αὐτῶν. Apud Demosth. autem pro Cor. (283.) Ἐφ' ὑμῖν ποιήσασθαι τὴν ἑαυτῶν αἵρεσιν, vulgo exp., Sectari vos. At vero Politian. ap. Plut. Αἵρεσιν ποιοῦμαι ἐπὶ τῷ Πυθίῳ reddit, Ejus optionis Pythium consulo. Vertitur autem D αἵρεσις Optio, in hoc præsertim loquendi genere, αἵρεσιν διδόναι, quod est frequentissimum. Isocr. ad Phil. Εἴ τις θεῶν αἵρεσίν σοι δοίη μετὰ ποίας ἂν ἐπιμελείας. Demosth. Ol. 2. (p. 24.) Εἴ τις αἵρεσίν μοι δοίη, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἑλοίμην ἢ τὴν ἐκείνου. Soph. pro αἵρεσιν διδόναι, Optionem dare, dicit, αἵρεσιν νέμειν. Thuc. 2. Γίγνεταί μοι αἵρεσις, Optio mihi datur, Eligere possum utrum malim. || Dicitur etiam αἵρεσις στρατηγοῦ, Electio imperatoris, vel potius Creatio: ut αἱρεῖσθαι στρατηγὸν, Creare imperatorem, s. Eligere, unde αἵρεσιν ποιεῖσθαι, ap. Plat. de LL. Chrysost. de creatione episcopi loquens, Ὡς οὐκ ὀρθῇ κρίσει λογισμῶν τὴν αἵρεσιν πεποιημένους. Apud Aristot. quidam magistratus creantur αἱρέσει, quidam κλήρῳ, unde etiam αἱρεταὶ ἀρχαὶ et κληρωταί.

Αἵρεσις, Conditio, a Bud. e Pandect. annotatur. καλῇ αἱρέσει, Bonis conditionibus, Instit. de Jure Personarum, et ὑπὸ αἵρεσιν γραφεὶς, Hæres sub conditione scriptus. Est autem finitima hæc signif. illi, qua pro Optione ponitur.

Αἵρεσις, idem. Est etiam quod γνώμη, Animus,

h. e. Voluntas et propositum, ut ait Bud. citans hunc Polybii locum, 1. Ἐξ ὧν καὶ μάλιστα συνίδοι τις ἂν τὸ μεγαλόψυχον καὶ παράβολον τῆς Ῥωμαίων αἱρέσεως, et addit, sic sæpe usum esse. Et quidem 5. eodem modo usum esse comperio: Τῷ δοκεῖν μὴ διεψεῦσθαι τῆς αἱρέσεως καὶ διαλήψεως τοῦ βασιλέως. Sequendo autem hanc Bud. expositionem, dicemus αἵρεσιν idem valere hic, quod προαίρεσιν. Quam signif. mihi videtur habere et ap. Demosth. (283.) Ἣν μὲν ἀπ' ἀρχῆς εἴχετε πρὸς ἡμᾶς αἵρεσιν, οὐκ ἀγνοῶ. Scio tamen et aliter hic exponi.

Αἵρεσις, Secta, Dogma, inquit Bud. Nonnulli autem αἵρεσιν, cum de philosophis dicitur, exp. Opinionem de aliquo dogmate firmatam. Αἱρέσεις philosophorum a quibusdam enumerantur decem, ab aliis novem duntaxat, excludendo videlicet Pyrrhonicam. Ex his novem celeberrimæ fuerunt quatuor, Academica, Peripatetica, Stoica, Epicurea. Apud Gal. ad Glauc. 1. μεθοδικὴ αἵρεσις, et ἐμπειρικὴ αἵρεσις, Secta methodicorum, Secta empiricorum, a quibus distinguitur δογματικὴ, Secta dogmaticorum. Unde et videri possit improprie explicari αἵρεσις ἐμπειρικὴ s. μεθοδικὴ, Methodicorum dogma et empiricorum dogma, si methodici et empirici distinguuntur a dogmaticis, aut etiam illis opponuntur. Servius Hæreses appellari ait Habitus animorum et instituta philosophiæ circa disciplinam. Cic. Parad. Præfatione: Cato autem perfectus, mea sententia, Stoicus, et ea sentit quæ non sane probantur in vulgus, et in ea est hæresi, quæ nullum sequitur florem orationis. Athen. 13. Καθάπερ οἱ τῆς Ἀριστίππου παρενεχθέντες αἱρέσεως, ἄσωτοι καὶ θρασεῖς. Apud Eund. ἡ περὶ τὴν τρυφὴν αἵρεσις dicitur festive, Dogma mollitiem et delicias approbans: 12. Φιλοσόφων δὲ αἱρέσεις ὅλαι τῆς περὶ τὴν τρυφὴν αἱρέσεως ἀντεποιήσαντο. || Αἵρεσις ap. Eccles. Scriptt. Dogma pravum de iis, quæ ad Christianorum religionem pertinent, Dogma orthodoxæ fidei non consonum. Unde αἱρετικοὶ, Pravi alicujus dogmatis sectatores, de qua voce paulo post dicam.

[" Αἵρεσις, Electio, Alciphro 232. et Bergl. Αἵρεσις, an αἵρησις? Dorv. ad Char. 215. a. Ἐξ αἱρέσεως, Dorv. ad Char. 306. Αἵρεσις, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 20. ad Char. 256. 306.: Charito 25. Thom. M. 313. Jacobs. Anth. 8, 197. ad Lucian. 1, 829. Conditio, Dionys. H. 1, 431. 2, 1168. Γίνεσθαι ἐν αἱρέσει, Longus 66. Vill." Schæf. Mss. Greg. Cor. 837. Lex. Polyb. Ind. in Epictet. Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. Fischer. Ind. in Æschin. Socr. Dial. Lycophro 1268. Toup. Emend. 1, 243. " Orig. c. Cels. 4, 8." Routh. Mss. Suicer. Thes.: v. et Addenda 1608. Αἵρεσις τῆς δυνάμεως, Affectatio imperii, Plato Gorg. 38: " Ind. Thuc. Optio e viis, Herod. p. 5. Rationem vitæ, Οἴκοθεν ἔχουσα τὴν αἵρεσιν, Athen. 190.: Casaub. 337. Casaub. in Polyb. 154.: Omne studium, quod semel amplexi deiu firmiter tenemus.' Plato Gorg. 455. ἐν ἑκάστῃ αἱρέσει, In electione medicorum, fabrorum etc. Sæpe ibid. Plato Defin. 413. αἵρ. δοκιμασία ὀρθή. Optio, Soph. Ajac. 265. Dogma, emend. (Nicolaus) ap. Stob. p. 148. αἵρεσίν τινα Ζηλοῖς;" Valck. Mss. Vulgo enim legitur corrupte κλοῖς. " Pro κλοῖς Grot. 85. e Ms. A. edidit εἶλον. Pessime: lege ζηλοῖς. Cic. pro Mur. 29. Cujus inventorum æmuli. Porphyr. de Abst. 4, 12; sive Joseph. B. J. 2, 8, 7.: ἐζηλωκὼς προαίρεσιν, Diod. S. 1, 24. quem confer etiam 5, 76. Synes. Dion. 49. Tacit. Ann. 6, 22." Porson. Advers. 302=268. Glossæ: Αἵρεσις· Secta, Conditio, Optio. Dio Cass. 1188.]

Αἱρεσίαρχος, vel Αἱρεσιάρχης, Hæresis auctor, i. e. Sectæ, A quo secta quæpiam initium cepit. Et ap. Eccles. Scriptt., Auctor dogmatis a religione Christiana alieni. HINC Αἱρεσιαρχεῖν, Esse auctorem sectæ. [Αἱρεσιάρχης extat ap. Suid. v. Μανιχαῖος.]

Αἱρεσιομάχος, ὁ, ἡ, Hæresis, i. e. Sectæ, propugnator, Qui pro hæresi pugnat. Philo de V. M. 1. Ὡς ἔθος τοῖς αἱρεσιομάχοις, οἳ τοῖς προτεθεῖσι δόγμασιν, ὁποῖα ἂν τύχῃ, βοηθοῦσι, Turnebo interpr. Ut solent contentiosi pugnacesque sectatores. [Scribe αἱρεσιμάχος. " Philo J. 2, 84." Wakef. Mss.]

Αἱρεσιώτης, ου, ὁ, Hæreticus, in Pand. Et αἱρεσιῶτις, fem. gen. unde αἱρεσιῶτις πολιτεία exp. a Su da ἡ τῶν αἱρετικῶν, ut αἱρεσιῶτις idem sonet, quod Hæretica, i. e. Quæ recepta est ap. hæreticos. Sed ap. Suidam male posita στιγμὴ, erroris occasionem præbuit in VV. LL. ut αἱρεσιῶτις per se dicatur significare πολιτεία τῶν αἱρετικῶν. [" Αἱρεσιώτης, Orell. Suppl. ad Nic. Damasc. 93." Schæf. Mss. " Αἱρεσιώτης, Ejusdem sectæ homo, Porphyr. 335." Wakef. Mss. Just. Martyr 306. Suid. * Ναυατιανοὶ * αἱρεσῖται· τὰ * Ναυάτου φρονοῦντες. Ubi leg. videtur αἱρεσιῶται. SS. Patres, quos edidit Coteler., 167. 268. 281. 290. 904. alibi.]

" Αἱρέσιμος, (ὁ, ἡ,) Capi aptus, Qui capi potest. " Xenopho K. Π. 5. Βουλόμενος ἰδεῖν εἴ πῃ εἴη αἱρέ" σιμον τὸ τεῖχος." [Lex. Xenoph.]

" Αἱρησιτείχης, ὁ, Murorum captor, Fabulæ nom. " a Diphilo conscriptæ, ap. Athen. 11." [p. 496. Schneider. Lex.: " Αἱρησιτείχης, εος, ὁ, ἡ, αἱρῶν τεῖχος." " Αἱρησιτείχης, vel * Αἱρησίτειχος, gen. ους, dat. ει, Murorum expugnator, 496. e. cujus dramatis διασκευὴ, i. e. Instaurata editio, titulum habuit Εὐνοῦχος ἢ Στρατιώτης, 496. f." Schweigh. Ind. Auctorum. At Idem in Ind. Titulorum: " * Αἱρεσιτείχης, vel Αἱρεσίτειχος, Fabula Diphili." " Callim. 1, 470. (Ed. Ernest.)" Schæf. Mss. ubi scribitur Αἱρησιτειχὴς, neque aliter edidit Blomf.]

[* Αἱρητὴς, ὁ, Magistratus electus a populo, Toup. Emend. 4, 154.]

¶ Αἱρετέον, adverbium positionis, Eligere oportet, Expetere oportet, unde nomen gerundivi Latini formam habens, αἱρετέος, έα, έον, Expetendus, da, dum. Xenopho Mem. 1. Ἀνθρώπου γνώμῃ αἱρετέα ἐνόμιζεν εἶναι. [Synes. de Febr. 84. ubi editum est αἱρητέον.]

Αἱρετὸς, (ἡ, ὸν,) Eligendus præ aliis, ad verbum, sed barbare, Eligibilis. A Cic. exponitur, Optabilis, item Expetendus. Aristot. in Rhet. βίος ἄλυπος, αἱρετὸς, Vita tranquilla et molestiis carens, expetenda. Idem ibid., Καὶ γὰρ καθ' αὐτὸν αἱρετὸν ὁ φίλος. Ab Athen. 7. citatur liber Chrysippi philosophi Περὶ τῶν δι' αὑτὰ Αἱρετῶν. Hinc αἱρετώτερος in compar. gradu, Potius eligendus, Potior habendus, Optabilior, et sæpe in neutro gen. αἱρετώτερον, Optabilius. Xenopho K. Π. 2. Τοῖς πολεμίοις δὲ τὸ φεύγειν ἢ τὸ μένειν αἱρετώτερον, Hostibus autem fugere est optabilius quam manere, vel, Hostes satius ducunt fugere. Idem 3. Ὡς αἱρετώτερόν ἐστι μαχομένους ἀποθνήσκειν μᾶλλον, ἢ φεύγοντας σωθῆναι, Optabilius est inter præliandum mori, quam fuga salutem quærere. A Polybio opponuntur αἱρετὸς et φευκτὸς, ut diximus antea αἱρεῖσθαι et φεύγειν ab Aristot. opponi.

Αἱρετὸς, Electus, Delectus, vel Creatus. Plut. Lycurgo, ἄνδρες αἱρετοὶ, Viri delecti aut Lecti. Nam Lectus pro Delectus eleganter ponitur. Αἱρετοὶ δικασταὶ, Electi judices, Judices quos elegerunt qui dissident, i. e. Arbitri. Unde αἱρετὸν δικαστήριον, Arbitrium, in Pandect. Æschin. c. Ctes. (55.) Ὅσα τις αἱρετὸς ὢν πράττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή. Apud Isocr. et Aristot. αἱρεταὶ ἀρχαὶ, quæ dantur αἱρέσει, a quibus differunt κληρωταὶ quæ dantur κλήρῳ. Apud Demosth. αἱρεταὶ distinguuntur ἀπὸ τῶν χειροτονητῶν et κληρωτῶν.

[" Αἱρετὸς, ad Lucian. 1, 392.: κριτὴς, Valck. Anim. ad Ammon. 63. Thom. M. 215. Coray Theophr. 309." Schæf. Mss. Biel. Thes. Gloss. SS. Hes. 8.: Gloss. SS. Suid. et Phav. 10. Ind. in Cass. Dion. Greg. Naz. Stelit. 62. Ernest. Clav. Cicer. 517. " Αἱρεταὶ et ἀρεταὶ conf., Kiessl. ad Jambl. Pr. 94. 96." Schæf. Mss. Glossæ: —Αἱρετός· Electus, Elegans, Expetendus. Αἱρετώτερον· Potius.]

[* " Αἱρετῶς, Ex electione. Villoison. Anecd. Gr. 1, 22." Wakef. Mss. Auctor libelli de Constr. Verb., ap. Hermann. Gr. Gr. 393. Διαιτῶ· τὸ αἱρετῶς κρίνω.]

Αὐθαίρετος, ὁ, ἡ, Voluntarius, Spontaneus, Sponte invectus, ut αὐθαίρετα πήματα, Damna sponte invecta. Pythag. in Carm. aur. (54.) Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας. Apud Xenoph. Hist. 6. θάνατος αὐθαίρετος, Ciceroni Mors voluntaria. Sic αὐθαίρετος δουλεία dicitur et κίνδυνος αὐθαίρετος, Periculum quod aliquis sponte adiit. || Apud Thuc. 1. p. 26. Ἕως ἔτι αὐθαίρετος ἀμφοτέροις ἡ εὐβουλία,

In amborum arbitrio et potestate posita, h. e. Dum adhuc liberum et integrum est bene consulere. A Schol. exp. αὐτεξούσιος. Puto in verbum etiam resolvi posse, ut, Ἕως ἔτι αὐθαίρετος ἡ εὐβουλία, perinde sit ac si dixisset, ἕως ἔτι αἱρεῖσθαι δύνανται τὴν εὐβουλίαν, Dum possunt adhuc eligere et amplecti bonum consilium. Aristot. Ethic. 3, 5. Ἡ δὲ τοῦ τέλους ἔφεσις οὐκ αὐθαίρετος, quod exponitur a Lambino, Si appetitionem finis nemo sibi suo arbitratu adoptare potest. || A Suida αὐθαίρετος exp. αὐτεπάγγελτος, secundum quam expositionem αὐθαίρετος ποιεῖν dicetur qui sponte s. ultro aliquid facit. [Gloss. SS. Hes. 42. "Αὐθαίρητος, Secundi Sent. 8. * Αὐθαιρετέον, Synes. de Regno 29." Kall. Mss. Schleusner. Lex. in N. T. Lex. Xenoph. Lex. Polyb. Suicer. Thes. Biel. Thes. "Eurip. Suppl. 931.: Belleroph. Fr. 19, 1. p. 433.: Dict. Fr. 7, 3. p. 441.". Seager. Mss. "Koppiers. Obs. 113. Valck. Hippol. p. 218. Wakef. Trach. 491. Bacchyl. 1." Schæf. Mss. Glossæ: Αὐθαίρετος· Promtuarius, Ultroneus, Voluntarius, Spontalis, Dividuus, Arbitrium liberum. Αὐθαίρετος εἰς δοῦλον ἑαυτὸν βάλλων· Auctoratus.]

Αὐθαιρέτως, Ultro, Sponte. [Glossæ: Αὐθαιρέτως· Sua sponte, Ultro. Gloss. SS. Hes. 42. Etym. M. 684, 33. Biel. Thes. "Lucian. de Gymn. 803." Scott. App. ad Thes.]

[* Διαυθαίρετος, ὁ, ἡ, Per se eligendus. Stob. Ecl. 2, 7. p. 264. Ὥστε τρία γένη τῶν ἀγαθῶν διαυθαίρετα ὑπάρχειν, τά τε περὶ ψυχὴν, καὶ τὰ περὶ τὸ σῶμα, καὶ τὰ ἐκτός.]

[* Δυσαίρετος, Difficilis expugnatu. J. Poll. 1, 170.]

Εὐαίρετος, ὁ, ἡ, Expugnatu facilis, Facile expugnabilis. In qua signif. citatur e Xenoph. (Mem. 3, 1, 10.) Item, Qui facile eligi potest, Electu facilis. In VV. LL. ["J. Poll. 1, 171. Herod. 7. p. 420." Scott. App. ad Thes.]

[* Κοπριαίρετος, Sportellarius, Glossæ.]

[* Νεαίρετος, ὁ, ἡ, Recens captus. Æsch. Agam. 1072. 1074.]

Παλιναίρετος, ὁ, ἡ, Rursum creatus, eo sensu quo dicitur creari magistratus, Qui, post abrogatum ei magistratum, rursum creatur magistratus. Apud Harpocr. qui et alias expositiones affert, legitur πάλιν αἱρετὸς divisim, sed ap. Suid., qui ex illo descripsit, habemus παλιναίρετος, quam lectionem meliorem esse puto. In VV. LL., ex ipso Harpocr. sic annotatur illa expositio, πάλιν αἱρετοὺς dici qui initio per suffragia rejecti essent, ac postea per eadem probati. Sed pro ἀρχὴν, quod Harpocr. habet, legitur ap. Suid. ἀρχήν τινα ἄρχειν. In iisdem LL. ita referuntur reliquæ duæ Harpocr. expositiones, ut πάλιν αἱρετὸς dicatur Is, qui muneribus corruptus defendendos suscipit eos, quos antea calumniatus est, aut Qui in manifesta calumnia deprehensus mulctatur, nec ad dicendum admittitur priusquam impositam illi mulctam exoluerit. Tu Harpocr. et Suid. vide.

Παλιναίρετα οἰκοδομήματα, i. e. παλιναίρετα ædificia, Quæ fuerunt diruta, deinde instaurata, Pindaro in Dith. inquit idem Harpocr. In VV. LL. citatur et e Plat. in Tim. (415.) Παλιναίρετα γὰρ πάντα γεγονότα καὶ διεφθαρμένα. [Toup. Emend. 4, 301. Pind. Fr. Dithyramb. 7. p. 72. "Timæi Lex. 203. et n." Schæf. Mss.]

"Παναίρετος, (ὁ, ἡ,) affertur pro Eximius, sed "ἀμαρτύρως." ["Poët. Lat. Min. 2, 549." Schæf. Mss. In Schneideri Lex. non legitur.]

Αἱρέτις, ἡ, Electrix. Sapient. 8. Αἱρέτις τῶν ἔργων. [Biel. Thes. Gloss. SS. Suid. et Phav. 10.] a masc. Αἱρέτης, ου, ὁ, Elector.

Αἱρετέω, f. ήσω, p. ηκα, in VV. LL. Gr. annotatur idem valere, quod αἱροῦμαι. Sed ap. Gr. Lexicographos nondum reperi. [Athen. 604., notante Schneidero in Lex., ex Ionis poëtæ Epidemiis: Γελασάντων δὲ, ὁ μὲν Ἐρετριεὺς * ἐνωπήθη τῇ * ἐπιρραπίσει, (Ms. * ἐπιραπίζει), ὁ δὲ πάλιν τοῦ παιδὸς τῷ λόγῳ εἴχετο· εἴρετο γάρ μιν, ἀπὸ τῆς κύλικος κάρφος τῷ μικρῷ δακτύλῳ * ἀφαιρετέοντα. "Ἀφαιρετέοντα e membranis recepi, quod vel idem prorsus sonat ac

A ἀφαιρέοντα, vel ἀφαιρεῖν aut ἀφαιρεῖσθαι, ζητοῦντα aut μέλλοντα, Cum tollere vellet, Cum in eo esset ut tolleret, (sed hanc verbi formationem respuit Gr. linguæ ratio.) Non habeo quidem in promtu aliud exemplum ejusdem formæ in hoc verbo; sed suspicor, si minus aliis Græcis, Ionibus certe fuisse in usu. Monuit HSt.:—' Αἱρετέω, in VV. LL. Gr. annotatur idem valere, quod αἱροῦμαι. Sed ap. Gr. Lexicographos nondum reperi.' Nos teneamus interim hoc exemplum satis probabilis auctoritatis, donec alia in lucem fuerint producta." Schweigh.]

Αἱρετικὸς, (ἡ, ὸν,) ut ap. Aristot. Mor. Magn. 1. Αἱρετικοὶ τῆς οὐσίας κίνδυνοι, Pericula, quæ quadam essentia deligantur, i. e. Quodam modo et mediocritate, ut Jac. Faber exp. Verum notandum est αἱρετικὸν potius activam quam passivam habere signif., ut sit αἱρετικὸς Qui eligit, vel Qui aptus est ad eligendum: hoc autem in loco habeat priorem signif., sed ibi οὐσίας merito viris doctis suspectum est.

Αἱρετικὸν συνάλλαγμα, Sub conditione factum,

B Bud. e Pand.

Αἱρετικὸς, inquit Bud., Qui sectam alicujus amplectitur et fovet, ut a Suida usurpatur in Πυῤῥώνειοι. Sunt qui Sectatorem interpr. || Apud Eccles. Scriptt. αἱρετικοὶ opponuntur τοῖς ὀρθοδόξοις, Iis qui rectam de fide Christiana habent opinionem. Justinian. in Nov. Const. 118. hæreticos opponit iis, qui sunt τῆς καθολικῆς πίστεως.

[Αἱρετικὸς, Epictet. Sturz. ad Zonar. Gloss. SS. N. T. 12. Schleusner. Lex. in N. T. Suicer. Thes. Schleusner. Lex. in Interprr. Gr. V. T. Spicil. Spec. 2. In Schneideri Lex. etiam tert. Ed. non legitur.]

[* "Αἱρετικῶς, Athan. 1, 211." Kall. Mss.]

Αἱρετίζω, f. ίσω, p. ικα, Eligo, Deligo. Item, Optabile judico. Matth. 12, (18.) Ἰδοὺ ὁ παῖς μου ὃν ᾑρέτισα, Quem elegi. Suid. αἱρετιεῖ exp. Potiorem me ducet. Est autem αἱρετιεῖ tertia futuri pro αἱρετίσει. Hippocr. (Ep. 1282.) Ἠρεμίην οὐχ αἱρετίζουσιν, pro οὐχ αἱροῦνται. Macc. 2. Ἀλλὰ τὴν ἑαυτῶν ἀγωγὴν αἱρετίζοντες, Præferentes et magis volentes,

C Bud.

Αἱρετίζω, Hæreticis adhæreo, Sectæ hæreticorum adhæreo, Suid.

Αἱρετίζομαι, Eligo, Potius duco, Malo. Arethas, Ἀνέτως βιοῦν αἱρετισάμενοι, καὶ τῆς Χριστοῦ δουλείας ἀφηνιάσαντες.

[Αἱρετίζω, Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. Gloss. SS. Hes. 8. 150. 298. Sturz. ad Zonar. Gloss. SS. N. T. 12. Toup. Emend. 1, 250. 3, 340. 4, 190. "Ctesias 638." Valck. Mss.]

Αἱρετιστὴς, οῦ, ὁ, Qui sectam aliquam suscepit. Laërtius, Ὡς καὶ αἱρετιστὰς ἀπ' αὐτοῦ γενέσθαι τοὺς κληθέντας * Ἡρακλῃτείους. || Αἱρετιστὴς, Sectator, Qui partes alicujus sequitur, e Polybio, ut ait Bud. [Lex. Polyb. "Wakef. S. C. 1, 152. Diod. S. 2, 313. Jacobs. Anth. 12, 117." Schæf. Mss. "Jambl. Protr. 150. Porphyr. 39. Joseph. Phil. Fragm. p. 346." Wakef. Mss. "Clem. Alex. Str. Epiphan. Hær. 48, 13." Routh. Mss.]

D [* Συναιρετίζω, (Una partes alicujus sector.) Hesych. Συνηρετίσεις· συνήσεις, συζυγήσεις." Wakef. Mss. Sed v. Albert.]

Αἱρετιῶ, Hesych. exp. Assumo, et αἱρῶ αὐτοὺς πρὸς ἐμαυτόν. Secundum quam expositionem præsentis temporis est αἱρετιῶ, factum per contr., opinor, ex αἱρετιάω. Potest et ex αἱρετιόω factum videri. Quinetiam αἱρετιῶ futurum esse posset pro αἱρετίσω, ut αἱρετιεῖ pro αἱρετίσει ap. eund. Hesych. [Toup. Emend. 3, 340. 4, 190. Gloss. SS. Hes. 8.]

[* Αἱρετικίζω, Hæreticus sum, et * Συναιρετικίζω, Una hæreticus sum. "Theodor. Prodr. in Jambis: Εἰ μὲν τὸ λεχθὲν αἱρετικίζειν λέγεις, Συναιρετικίζοιμι τοῖς λελεγμένοις. Si istud hæreticum esse vocas, elegantiorum sc. literarum studium, et ego hæreticus ero cum ante memoratis Ecclesiæ rectoribus, Gregoriis, Basiliis, Maximis. Habes hic et simplex αἱρετικίζομαι, (αἱρετικίζειν,) et ejus compositum, (συναιρετικίζομαι.) Utrumque neglexerunt vett. pariter ac recentiores Lexicographi, etiamque Steph. noster." J. H. Maius Obs. T. 4. p. 196. Neutrum verbum in

Schneideri Lex. etiam tert. Ed. reperitur, quanquam Maii opus in Præf. sua memoravit.]

"Ἕλω, inus. thema, a quo αἱρέω mutuatur fut. 2. " ἑλῶ, et a quo ἕλκω etiam derivari tradit Etym. " Hesychius perispωmenωs affert Ἑλῶ pro κατέχω, " πιάζω." " Εἷλατο, quod Hesych. exp. ἔλαβεν, " ἠθέλησεν, videtur esse aor. 1. med. inus. them. " ἕλω, a quo αἱρέω mutuatur fut. 2. et aor. 2."

"Ἕλωρ, ωρος, τὸ, a nonnullis exp. ἄγρα, ἄγρευ- " μα, Captura, ab ἕλω significante αἱρέω s. λαμ- " βάνω: ab aliis σπάραγμα, ἕλκυσμα, derivantibus " ab ἕλω significante ἕλκω s. ἑλκύω. Sed prior ex- " positio et etymologia esse videtur convenientior, " cum ab Hom. copuletur cum κῦρμα vicinæ " signif. vocabulo. Il. E. (488.) ἀνδράσι δυσμενέεσσιν " ἕλωρ καὶ κῦρμα γένησθε: P. (151.) Κάλλιπες Ἀρ- " γείοισιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γενέσθαι. Od. Γ. (271.) " Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γενέσθαι: E. " (473.) Δείδω, μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γένωμαι. " Alioqui et solum reperitur sine κῦρμα ap. eund. " poëtam. Il. P. (666.) μή μιν Ἀχαιοὶ—ἕλωρ δηΐοισι " λίποιεν: E. (684.) μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς " Κεῖσθαι. Od. M. (N. 207.) οὐδέ μιν αὐτοῦ Καλ- " λείψω, μήπως μοι ἕλωρ ἄλλοισι γένηται. Idem " poëta ἕλωρα vocat Pœnas captionis s. interfectionis. " Apud Eum enim Il. Σ. (91.) Achilles dicit, αἴκε " μὴ Ἕκτωρ Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν " ὀλέσσῃ, Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα Μενοιτιάδεω ἀποτίσῃ, " i. e. inquit Schol., τιμωρίαν παράσχῃ ὑπὲρ τῆς Πα- " τρόκλου ἀναιρέσεως. Phocyl. vero ἕλωρα simpliciter " posuit pro ἕλωρ, i. e. ἄγρα s. ἄγρευμα aut σπά- " ραγμα, (172.) Μηδὲ τεκοῦσα κυσὶ ῥίψῃ καὶ γυψὶν " ἕλωρα, Nec ea quæ pepererit, partum abjiciat " prædam canibus et vulturibus discerpendam." [" Jacobs. Anim. 276. Heyn. Hom. 4, 7. 5, 97. 123. 315. 440. Ruhnk. Ep. Cr. 252. Jacobs. Exerc. 2, 190. *Ἕλωρον, Jacobs. Exerc. (I. c.)" Schæf. Mss. Apoll. R. 1, 1251. 4, 404.]

" Ἑλώριον, i. q. ἕλωρ, et ἑλώρια i. q. ἕλωρα. Hom. " initio Iliadis, Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐα- " ψεν Ἡρώων, αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν Οἰω- " νοῖσί τε πᾶσι i. e. ἑλκύσματα, σπαράγματα, Præ- " dam discerpendam, Prædam expositam lacerationi. " Virg.: Canibus data præda Latinis. Notandum " porro ε ibi produci contra naturam. Quare non- " nulli scr. putarunt δὲ ἑλώρια, alii δ' ἑλλώρια, qui- " bus tamen doctiores Grammatici reclamant, vete- " rum Codd. auctoritatem proferentes. Apoll. R. " sane corripuit, 2, (264.) Λοίσθιον Ἁρπυίῃσιν ἑλώ- " ριον. At Ἑλώριος ἀγὼν, Hesychio teste, dicitur ὁ " τελούμενος ἐπὶ Ἑλώρου ποταμοῦ." [" Jacobs. Exerc. 2, 190. ad Charit. 427. ad Diod. S. 2, 242. Heyn. Hom. 4, 7. 5, 123. Ἑλώριος, ad Diod. S. 1, 556. 721." Schæf. Mss.

[* Ἑλώριος, ὁ, Avis nom. apud Athen. 332. e Clearchi Peripatetici lib. de Aquatilibus: Ὅταν δ' ἐγρηγορὼς ἐν τῷ ξηρῷ τύχῃ, φυλάττεται τῶν ὀρνίθων τοὺς παρευδιστὰς καλουμένους, ὧν ἐστὶ κηρύλος, τροχίλος, καὶ ὁ τῇ κρεκὶ προσεμφερὴς ἑλώριος. Οὗτοι γὰρ ἐν ταῖς εὐδίαις παρὰ τὸ ξηρὸν νεμόμενοι, πολλάκις αὐτῷ προσπίπτουσιν. Ubi " ἑλώριος Edd. cum Ms. A." Schweigh.] " Παρευδισταὶ ὄρνιθες, dicuntur qui ἐν " ταῖς εὐδίαις παρὰ τὸ ξηρὸν νέμονται, ut Athen. indi- " cat initio libri 8. de exocœto pisce. Tales esse " dicit trochilum, cerylum, elorium." [* Παρευδιαστὰς recte corrigunt VV. DD. probante etiam Schneider. Lex.]

¶ Ἑλετὸς, ἡ, ὸν, ab ἕλω, uti dixi, a quo etiam ἑλῶ, et εἷλον, Qui capi s. prehendi potest, q. d. Prehensibilis. Il. I. 408, Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστὴ, Οὔθ' ἑλετὴ, i. ληπτὴ, ut exp. Hes. et Auctor brevium schol. Subaudio autem ὥστε cum ἐλθεῖν, ut sit οὐκ ἔστι λεϊστὴ, οὐδὲ ληπτὴ, ὥστε δύνασθαι ἐπανελθεῖν. Eust. autem vult λεϊστὴ esse ἀκουσίως ἑλκομένη, at ἑλετὴ contra ἡ ἑκουσίως ἐπανερχομένη, καὶ ὡς ἂν εἴποι τις, αἱρετὴ διὰ τὸ κατὰ προαίρεσιν, quam exp. ut nimis subtilem et quæ inusitatam signif. det voci ἑλετὴ, repudiandam puto. [" Heyn. Hom. 5, 6, 6." Schæf. Mss.]

" Ἀμφαιρήσεται, Hesych. affert pro περισχισθήσε- A " ται, ab ἀμφαιρέω posito pro ἀμφιαιρέω." [" Ἀμφαιρέουσι πρὸ ὀφθαλμῶν ἰνδάλματα, 72, 36. Hesych. Ἀμφαιρήσεται· περισχισθήσεται, aut potius περιστεθήσεται. Forsan ἀμφορέουσι, vel ἀφορέουσι, Aspiciunt" Maittair. Ind. in Aretæum. Schneiderus in Lex., qui verbum ἀμφαιρέω non agnoscit, in Aretæi loc. legit, * ἀμφαιωρέουσι.]

Ἀναιρέω, aor. 2. mutuans ab Ἀνέλω, Aufero, Tollo. Item Everto. Plut. in Numa, Ἐκ τῆς πόλεως ἀνεῖλε τοῦτο, Ex urbe hoc sustulit. Citatur e Diosc. Ἀναιροῦντες τὴν ῥίζαν, Auferentes vel Evellentes radicem. Ἀναιρεῖν, inquit Bud., Tollere et Auferre, et ἀναιρεῖσθαι itidem pro eodem Plato dixit, de LL. 11. init. ἀνελεῖν τὴν παρακαταθήκην, et paulo post ἀνελὼν, deinde μὴ ἀνελόμενος, de eadem loquens. Apud Dem. ἀναιρεῖν τοὺς χρόνους, pro ἐκκρούειν, Tempus eximere, et occasiones rerum gerendarum auferre, περὶ Παραπρ. Hactenus Bud. Notandum est autem Dem. sæpe dicere ἀναιρεῖν ἐκ μέσου, eodem modo quo dicunt Lat. Tollere e medio, ut pro Cor., B Τὸ καταψεύδεσθαι καὶ δι' ἔχθραν τι λέγειν ἀνελόντας ἐκ μέσου, et Phil. 4. (p. 141.) Εἰ ἀνέλοιμεν ἐκ μέσου τὰς βλασφημίας. Apud Eund. vero est, sicut et ap. alios, ἀναιρεῖν πόλεις, Evertere civitates, ut Phil. 3. Πρὸς τὸ πόλεις ἀνῃρηκέναι, et pro Cor. Πόλεις Ἑλληνίδας τινὰς μὲν ἀναιρῶν, εἰς τινας δὲ τοὺς φυγάδας κατάγων. Dicitur et ἀναιρεῖν τοὺς νόμους, Tollere leges e medio, i. e. Abrogare leges, s. Antiquare, aut Abolere. Æschines τῷ ἀναιρεῖν νόμους opponit τὸ καταλείπειν, in Ctes. Τοὺς μὲν ἀναιρεῖν τῶν νόμων, τοὺς δὲ καταλείπειν. Sic dicitur ἀναιρεῖν τὰς διαθήκας, Rumpere et revocare testamentum, ut Bud. exp. Et ἀναιρεῖν τὴν διαδικασίαν, juxta Eund., est Actionem negare, Agentem summovere. || Est etiam ἀναιρεῖν, E medio tollere, i. e. Interficere. Plut. in Apophth. Ὀργισθεὶς ἀνελεῖν προσέταξεν· ἐπεὶ δὲ ἀγόμενος ὁ ἄνθρωπος ἔλεγε, κ. τ. λ. Et ap. Eund. in Galba, ἀναιρεῖν ἑαυτὸν, Se occidere, Sibi manus afferre, Sibi mortem consciscere. || Capitur etiam ἀναιρεῖν pro Condemnare quempiam; proprie, ut C opinor, quasi Sententiam pronuntiare de eo tollendo e medio, unde et ἀναιροῦσαι ψῆφοι, quæ et καθαιροῦσαι, sicut et ψῆφοι σώζουσαι, quod annotavit Bud., sicut et hoc, ἀναιρεῖν, Damnare. Dem. τὸν μὲν ἀνῄρηκε, de Timarcho, i. e. ἠτίμασε, Damnavit, Reum peregit actionis famosæ.

Ἀναιρεῖν Ὀλύμπια, ap. Herod. pro ἀναιρεῖσθαι Ὀλύμπια, Auferre Olympia, i. Auferre palmam Olympicam, Vincere Olympia dicunt Latini. Vide Ἀναιρεῖσθαι Ὀλύμπια, e Pausania.

Ἀναιρεῖν et Ἀνελεῖν, tanquam ab Ἀνέλω, Capere, *In manus sumere, unde ἀνελὼν exp. λαβὼν ab Eust. in hoc versu Il. A. 39. Τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμεῖο. Proprie tamen est E terra sublatum* accipere, s. Tollere de terra, ut Il. Ψ. 550. Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον, i. e. κάτωθεν ἐκ γῆς ἀναλαβόμενος, Eustathii expos. sequendo p. 107. et 1315. et ita contrarium est verbo καθελεῖν. Thuc. Ἀνελόντες ὀστᾶ ἐξέβαλον. Quo pertinet et ἀναιρεῖν τὸν νεκρὸν, de quo vide Ἀναιρεῖσθαι. Quamvis autem per se hoc significet ἀνελεῖν, additur tamen D ἀπὸ χθονὸς, Od. Γ. 455. Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης Ἔσχον, ubi Eust. exp. ἀναβαστάσαντες. Vide Ἀναιρεῖσθαι signif. activæ.

Ἀναιρεῖν dicitur etiam Apollo, reddens oracula. Plut. Solone, Ἀνεῖλεν ἀμφοτέροις ἡ Πυθία, Utrisque respondit, vel, Responsum dedit. Nam et vatum responsa dicuntur a Latinis. Vel ἀνεῖλεν, Oraculo edidit, ut Cic. loquitur. Xenopho, Ἡ γὰρ Πυθία νόμῳ πόλεως ἀναιρεῖ ποιοῦντας, εὐσεβῶς ποιεῖν. Antipho, Ἀνεῖλεν ὁ θεὸς καὶ ἔχρησεν. Plut. Theseo, Ἀνελεῖν αὐτῷ τὸν θεὸν λέγεται. Dicitur et ἀνεῖλε τὸ μαντήϊον, ap. Herod. Dicitur et ἀνελεῖν cum accus., ut Plato de LL. 9. Ὃν δ' ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ, Quem deus oraculo ediderit, vel, ut alii, Quem deus oraculo approbarit.

¶ Ἀναιρέομαι, activa signif. pro ἀναιρῶ, Aufero, Tollo, ap. Plat. de LL. 11. ut diximus in principio prioris annotationis de v. ἀναιρῶ. Sic Idem eod. de LL. lib. ἀναιρεῖσθαι dixit pro Tollere et auferre, ut vult Bud. 224., quanquam pro Tollere de terra, aut

Sublatum e terra capere, malim intelligere, ut infra dicam: Ἄν τις τῶν αὐτοῦ τι καταλίπῃ ἄκων ἢ ἑκὼν, ὁ προστυγχάνων ἐάτω κεῖσθαι, νομίζων φυλάττειν ἐνοδίαν δαίμονα· ἂν δὲ ἀναιρούμενος οἴκαδε φέρῃ κ. τ. λ. Citatur e Diosc. ἀναιροῦ τὴν σποδὸν pro Aufer cinerem, vel, Subtrahe cinerem. || Ἀναιρεῖσθαι pro Tollere, i. E medio tollere, Abolere, Abrogare, et pro Circumducere, vel Expungere, in ἀναιρεῖσθαι τὴν συγγραφὴν, ut vult Bud. Idem ἀνελέσθαι τὴν γραφὴν vertit Accusationem inducere. || Ἀνελέσθαι pro Interficere, sicut et ἐπανελέσθαι, ap. Polyb.

Ἀναιροῦμαι capitur pro Aufero, et pro Tollo in alia etiam signif. nam, ut ait Bud., ἀναιρεῖσθαι ponitur et pro Auferre, i. ut sortem propriam accipere. Paus. in Messeniis, Ἐπὶ τῷ διῃρημένης μοῖραν ἀναιρεῖσθαι τῆς χώρας προτέρους ὁ ποτέρων ἂν πάλος ἀνέλθῃ πρότερον. || Addit idem Bud. pro v. ἀναιρεῖσθαι, cum Vinco et Reporto præmium significat, Ciceronem solere Auferre dicere. Idem Bud. ἀναιρεῖσθαι νίκην interpr. Ferre victoriam. Synes. Καὶ νίκας τὰς καλλίστας καὶ μεγίστας ἀνείλοντο, et ἀγῶνας ἀναιρεῖσθαι B ap. Paus. Idem vertit, Vincere certamina. Sic et ἀναιρεῖσθαι Ὀλύμπια, ap. Eund. Simile est, Ἀνελόμενος πρότερον τὰ Πύθια. Est vero et ap. Herod. Ἀναιρησόμενος ἀγῶνας, eadem signif. qua ap. Paus. Sed idem scriptor ἀναιρεῖν Ὀλύμπια pro ἀναιρεῖσθαι dicit, ut modo annotatum fuit. Apud Luc. legitur, ἀναιρεῖσθαι τὰ ἆθλα, Auferre præmia, Reportare præmia. Quam signif. mirum si voluit Bud. dare ipsi verbo ἀναιρεῖσθαι, per se etiam posito, et adjunctum nomen non habenti.

Ponitur autem Ἀναιροῦμαι pro Tollo, in alia etiam hujus verbi signif., et diversa a supradicta, ut ἀναιρεῖσθαι παῖδας, Tollere liberos, et quidem duplici signif. videlicet pro Suscipere, ut cum quis dicitur liberos ex uxore sustulisse, quo dixit modo Plut. in Ant. Παῖδας ἐξ αὐτῆς διδύμους ἀνελόμενος, et pro Tollere, h. e. Non exponere, sed educandos curare, i. e. τὰ τεχθέντα παιδία ἀνατρέφειν καὶ μὴ ἐκτιθέναι, quanquam proprie significat Expositum nostrum puerum tollere, quo etiam verbo lingua vernacula utitur. C Hermog. περὶ Εὑρέσεων: Ἐπὶ τῶν τριάκοντα τυράννων ἐξετίθεσαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ γένη, Μεγαρεῖς ἀναιρούμενοι ἔτρεφον. Huic autem exemplo quod Bud. ponit, apte istud addiderimus ex Isocr. ad Phil., ubi itidem ἐκτιθέναι et ἀναιρεῖσθαι inter se respondent, sed ἀναιρεῖσθαι passivam signif. habet: Ἐκτεθεὶς μὲν ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τὴν ὁδὸν, ἀναιρεθεὶς δὲ ὑπὸ Περσίδος γυναικὸς, Sublatus, non Collectus, ut in VV. LL. exp. || Est præterea ἀναιρεῖσθαι, Tollere mortuos ad sepeliendum, ut ait Bud. citans hunc Dem. locum (1069.) Ἐὰν δὲ τοῦ δημάρχου ἐπαγγείλαντος, μὴ ἀναιρῶνται οἱ προσήκοντες, ὁ μὲν δήμαρχος ἀπομισθωσάτω ἀνελεῖν καὶ καταθάψαι, Si denuntiante demarcho agnati et gentiles non sustulerint eos, ipse demarchus funerandos defunctos sepeliendosque locato. Isæus ὑπὲρ Πύῤῥου Κλήρου, Ὅτε γὰρ τὸν αὐτὸν ποιησάμενον κληρονόμον οὔτ' ἀνείλετο, οὔτ' ἔκαυσεν, πῶς οὐκ ἀνοσιώτατος εἴη; Cum enim testatori, a quo hæres relictus est, exequias justaque funebria non fecerit, eumque in rogum non intulerit. Quæ interpretatio, sicut D et præcedentis loci, Budæi est. Dicitur autem ἀναιρεῖσθαι τετελευτηκότα, aut simpliciter ἀναιρεῖσθαί τινα, ut in præcedente loco, quod satis subaudiatur τετελευτηκότα, ut cum dicitur Sepelire aliquem, intelligitur Sepelire mortuum. Dicitur tamen rarius ἀναιρεῖσθαι τοὺς τετελευτηκότας, i. Tollere mortuos ad sepeliendum, quam ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς, i. Tollere defunctos, h. e. Cadavera. Bud. autem vertit, Occisorum cadavera sepelire. Sed malim vertere, Tollere ad sepeliendum, quia si ἀναιρεῖσθαι s. ἀναιρεῖν est Sepelire, frustra addiderit Demosth. in loco paulo ante citato καταθάψαι post ἀνελεῖν, et alio loco Idem post ἀναιρεῖν subjunxerit καὶ θάπτειν. Legitur autem utrumque ap. Isocr. in Panath. Ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς et ἀναιρεῖσθαι τοὺς τετελευτηκότας. Thuc. 4. Καὶ τοὺς ἑαυτῶν ἀνελόμενοι νεκροὺς, τούς τε τῶν πολεμίων σκυλεύσαντες, ubi miror Schol. ἀνελόμενοι exp. per ἀνελόντες, tum non minus usitatum sit ἀναιρεῖσθαι in hoc genere loquendi, quam ἀναιρεῖν. Xenopho K. Π. 7, (3, 1.) Λέγεται αὐτοῦ ἡ γυνὴ ἀνελομένη τὸν νεκρὸν καὶ

A ἐνθεμένη εἰς τὴν ἁρμάμαξαν, ἐν ἧπερ αὐτὴ ὠχεῖτο κ. τ. λ. Isocr. in Paneg. Καὶ τοὺς ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τελευτήσαντας αὐτὸς μὲν οὐ δυνάμενος ἀνελέσθαι. Invenitur etiam ἀναιρεῖσθαι ὀστέα ap. Herod. Tollere ossa. Eodem vero modo dicitur ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγήσαντας, vel τοὺς ναυαγοὺς, quo ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς, pro Naufragos, s. Naufragorum corpora, tollere ad sepeliendum. Xenopho (Hist. 1, 7, 2.) Δικαίους εἶναι λέγων λόγον ὑποσχεῖν διότι οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ναυαγούς. Bud. tamen ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγήσαντας vertit, Naufragos legere, Naufragorum corpora ad sepulturam conquirere, et naufragos servare, Xenophontisque locum hunc subjungit, (l. c. 1, 7, 7.) Ἀπαγγεῖλαι τῷ δήμῳ ὅτι οἱ στρατηγοὶ οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ἀρίστους ὑπὲρ τῆς πατρίδος γενομένους, E pugna navali naufragos non servarunt, cum possent.

Ἀναιρεῖσθαι, Capere, Sumere in manus. Et proprie, E terra sublatum capere, s. In manus sumere, s. Tollere de terra, ut de ἀναιρεῖν supra dixi quam signif. habere videtur in loco Plat. supra citato: Ἄν δὲ ἀναιρούμενος οἴκαδε φέρῃ. Od. Ξ. (530.) Ἂν δὲ νάκην ἕλετ' αἰγὸς, per dialysin pro ἀνείλετο νάκην. Hesiod. (Th. 553.) Χερσὶν ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ, Utraque manu sumsit, vel Sustulit. Dicitur autem a Latinis ipsa quoque manus tollere aliquid, ut ap. Ovid. ter acutum sustulit ensem. Et Aristot. de Mundo, Ὁ μὲν ἀσπίδα ἀναιρεῖται. Et ἀνελόμενος εἰς πυξίδα, ap. Diosc. 1, 63. exp. In pyxidem suscipiens, sed fortasse commodius exponeretur Imponens in pyxidem, vel Excipiens pyxide. Dicitur et ἀναιρεῖσθαι σῖτον, ut αἱρεῖσθαι σῖτον, pro Cibum sumere. Apud Herod. autem ἀνελέσθαι ποινὴν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς, Pœnas sumere. Possumus autem in illo ἀναιρεῖσθαι σῖτον dicere otiosam esse præpositionem, ut eam vacare vult Eust. cum alibi ap. Hom., tum Od. Σ. (356.) Ξεῖν', ἦ ἄρ κ' ἐθέλοις θητευέμεν, εἴ σ' ἀνελοίμην.

Ἀναιρεῖσθαι, Suscipere, ut ἀναιρεῖσθαι πόνους ap. Herod. Labores suscipere. Ἀναιρεῖσθαι πόλεμον, Suscipere bellum, Plato ap. Bud. Ἀναιρεῖσθαι ἔχθραν, Suscipere inimicitias, Isæus ap. Eund. Habemus vero et ἀναιρεῖσθαι ἔχθρας ap. Xenoph. Cyn. (12, 13.) Dicitur etiam ἀναιρεῖσθαι ἔργον, Redimere et suscipere opus faciendum, a Plat. ap. eund. Bud. Potest autem illud ἀναιρεῖσθαι πόνους verti et aliter, videlicet Adire labores, vel Capere labores. Idem Bud. verbi ὑφίσταμαι signiff. exponens, ait, Significat etiam Suscipio, i. e. Aggredior, ἀναιροῦμαι, ἀναλαμβάνω, Instituo et Incœpto. Dicitur et ἀναιρεῖσθαι παῖδας, ut Lat. Suscipere liberos ex uxore. Plut. Antonio, Παῖδας ἐξ αὐτῆς διδύμους ἀνελόμενος. Idem Bud. Vide supra Ἀναιρεῖσθαι pro Tollere; nam Lat. Suscipere liberos ex uxore et Tollere, pro eodem dicuntur.

Ἀναιρεῖσθαι, Excipere, Recipere ad sese. Bud. κομίζεσθαι ap. Antiphontem exponens Ad sese recipere, Domum deducere, ait idem valere ἀναιρεῖσθαι.

Ἀναιρεῖσθαι citatur e Chrys. pro Eligere, ubi dicit ἀγγελικὸν ἀνῃρημένοι βίον, Qui vitam angelicam elegerunt. Fortasse exponi etiam hic possit ἀναιρεῖσθαι Sumere, ut sit Qui vitam angelicam sibi sumserunt.

Ἀναιρεῖσθαι, Demereri sibi aliquem, Conciliare sibi aliquem, vel Amicum reddere sibi quempiam, Demereri et conciliare gratiam alicujus. Xenopho K. Π. 2. Ποίῳ σε ἔργῳ ἀνὴρ οὗτος ἀνῄρηται; Quo facto se tibi conciliavit, vel Quid faciens te sibi demeritus est? nam ἀναιρεῖσθαι est etiam Demereri et sibi conciliare gratiam alicujus, ut inquit Bud. Existimo autem posse etiam verti significanter, Aliquem in sui amorem pellicere. Notandum est autem ἀναιρεῖσθαι sumi in hac signif., itemque pro Accipere, s. In manus sumere, ut ap. Lat. Capio, præsertim ap. poëtas, et e poëtis Ovidium præcipue, utramque hanc signif. habet.

Ἀναιρεῖσθαι Suid. citat ex Herod. pro Concipere et gravidam esse, quam signif. Hesych. dat activo ἀναιρεῖν. Respondet autem hæc metaphora ei, quam in vernacula lingua habemus, cum dicimus mulieres Encharger pro Concipere. Vide Ἐπαναιροῦμαι.

Ἀναιροῦμαι, in passiva non solum voce, sed et signif. Auferor, Tollor, ut ἀναιρεῖται κλίμαξ, Scala

aufertur. Gregor. ἀνῃρέθη τὸ ἁμάρτημα, Sublatum est peccatum, s. Tollitur. Item Evertor. Demosth. Καὶ ἀνῄρηντο αἱ πόλεις αὐτῶν. Dicuntur et νόμοι ἀναιρεῖσθαι pro Aboleri, Abrogari, Antiquari. || Item Tollor e medio, Interficior, ut ἀναιρεῖσθαι ὑπὸ σιδήρου, Philoni.

Ἀναιρεῖσθαι, Tolli, de puero exposito dictum. Isocr. ad Phil. Ἐκτεθεὶς μὲν ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τὴν ὁδὸν, ἀναιρεθεὶς δὲ ὑπὸ Περσίδος γυναικός. Vide supra inter signif. verbi ἀναιροῦμαι active sumti. || Ἀναιρεῖσθαι etiam dicitur quod oraculo editur, s. quod a vate editur, ut ἀναιρεῖσθαι dicitur ipse vates, Oraculo suo edere. || Ἀνῃρημένα χρήματα, Receptæ et dissolutæ pecuniæ, ap. Demosth. Budæus.

" Ἀναιρέω, Fischer. Ind. Palæph. Mœris 73. Thom. M. 66. 212. Toup. Emend. 1, 428. Wessel. ad Herod. 90. Brunck. Œd. T. 1035. Herod. 517. ad Charit. 660. Brunck. Soph. 3, 498. Diod. S. 2, 471. ad Diod. S. 2, 446. Heyn. Hom. 4, 121. Fut., Schol. ad Lycophr. p. 529. Lips. Urbem, Diod. S. 1, 507. Concipio, Cattier. 66. ad Dionys. H. 3, 1882. Ἀναιρεῖν τὰς τῶν προγόνων ἀρετὰς, Diod. S. 2, 4. Ἀν. et αἱρεῖν conf., ad Diod. S. 2, 626. Bast Lettre 183. Ἀναιρεῖσθαι χρησμοὺς, Dionys. H. 1, 128. Τὰς προσόδους, Dionys. H. 1, 406. Ἀν. νίκην, Dionys. H. 3, 1324. Reddo responsum, Markl. Iph. p. 15. Med., Lobeck. Ajac. p. 236. Ἀναιρεῖσθαι τὴν δίκην, ad Charit. 475. Ἀν. πόλεμον, Markl. Suppl. 492.: ἔχθραν, Plato Phædr. 239. Everto, Diod. S. 1, 457. Tollo, de liberis, Boissonad. in Philostr. 651. Longus p. 2. 6. Villois.: Villois. ad Longum. p. 6. 29. Fac. ad Paus. 2, 427. Dorv. ad Char. 329. Tollo mortuum, Sepelio, Fac. ad Paus. 1. p. 38. ad Herod. 704. Sylb. ad eund. loc. Dorv. ad Char. 291. Vinco, Toup. Cur. poster. in Theocr. p. 1. Wessel. Diss. Herod. 204. ad Herod. 470. 495. 496. 708. Ἀναιρεῖσθαι pro ἐξαιρεῖσθαι, Heyn. ad Apollod. 377. Ἀναιρεῖσθαι ἀγῶνα, In certamine vincere, Paus. 1, 376. Herod. 429. Ἀναιρεῖσθαι πένθος, Valck. ad Herod. 230. Diod. S. 1, 83. Ἀναιρεῖν νεῖκος, Dirimere, Theocr. 22, 180. Ἀναιρεῖσθαι σῖτα, ad Herod. 337. Ἀναιρεῖσθαι ἐκ θαλάττης, Tollere e mari ad sepulturam corpora, Wessel. Obs. p. 1. Ἀναιρεῖσθαι πόνους, ad Herod. 488. Ἀναιρεῖσθαι, In usum recipere, Valck. ad Herod. 129. Suscipere, ad Diod. S. 1, 566. De oraculo, ad Herod. 208. 251. 469. et n. Verh. ad Anton. Lib. p. 10.: 292. Valck. ad Phœn. p. 724. Koen. ad Gregor. 235(=493.)" Schæf. Mss.]

[" Ἀναιρέω, Isocr. 365. τὰς συνθήκας ἀναιρεῖν, Pactionem abrogare, emend. Isæus 36. Darnald. Lect. Gr. p. 13. Græv. ad Solœc. 116. Multas signiff. recenset Suid. v. Ἀναιρεθεὶς, Thom. M. v. Ἀνεῖλεν et Ἀνειλόμην. Præmium reporto, Herod. 533. νίκην: ἀγῶνας στεφανηφόρους, 325. 342. alibi νίκην, vel Ὀλύμπια, 371. 522. Isocr. 135. Ælian. H. A. 12, 40. equas Ὀλύμπια ἀνελομένας tentat Perizon. (probantibus Valck. ad Herod. 470. et Schneidero ad Æliani loc.) Sæpe Pausan. et 156. 394. τὸ ἔπαθλον Toup. App. in Theocr. 1, 1. Tollere ἔχθρας Isæus 36. Demosth. 46.: τὰς γραφὰς, Δίκας, Hermog. 54.: φιλοψυχίαν, Herod. 340. Suscipere τὸν πόλεμον, Thuc. 377. vide Αἵρεσθαι: Xenoph. 345. (23. ὅπλα ἐπιφέρειν,) 217. Ms.: Isocr. 52. 161. 168. 299. Demosth. p. 4. Ulp. ἀνεῖλοντο pro ἀνέλαβον. Harpocr., ἀναιρεθεὶς etiam pro γραφείς. Puerum tollere, emend. Euseb. 2. p. 38. c. Isocr. 95. In Lege ap. Demosth. 608, ἀναιρεῖν et ἀναιρεῖσθαι emend." Valck. Mss.]

[Ἀναιρέω, Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Gloss. SS. Hes. 16. Gloss. SS. Suid. et Phav. 16. bis: 36. Lobeck. ad Phrynichi Ecl. Philemon. Lex. 147. Lex. Xenoph. Toup. Emend. 3, 511. 4, 343. Niceph. Greg. ap. Hermann. Gr. Gr. 344. 345. et Max. Planudes (v. Boissonad. ad Pseudo-Herodian. Partitt. 96.) ibid. 354. " Repeto aliquid, e. c. codicillos, chartas, quas nostrates Documente usurpant, tabulas pacti ab habente, et secum auferre, eoque ita reddere, Zurücknehmen. Τὴν συγγραφὴν ἀνελόμενος ἀπήλλαξο ἂν τοῦ συμβολαίου, 916. Ἀναιρεῖσθαι παρά τινος γραμματεῖον, 1107. τὰς συνθήκας, 1180. Ἀνείλετο τὴν γραφὴν, 1332. Actionem ocœptam antiquabat, A judice repetebat, eoque prodebat eam se nolle prosequi. Ἀνείλετο τὴν δίκην τοῦ σίτου,—καὶ τὴν γραφὴν παρὰ τῶν θεσμοθετῶν, 1363. Ad me rapio, Mihi arrogo, Ad me derivo. Ἅπαντα τότε ἤλπισε τὰ πράγματα ἀναιρήσεσθαι, Totam Græciæ amplitudinem atque potentiam ablaturum. Pecuniam mutuaticam ab aliquo sumo in fœnus. Ἑπτακοσίας δραχμὰς παρὰ N. ναυτικὸν ἀνειλόμην, 1212." Reisk. Ind. Demosth. Glossæ: Ἀναιρέω· Perimo, Trucido, Cædo, Obtrunco, Interficio. Ἀναιρεῖται· Perit. Ἀναιρεθῆναι· Trucidari, Mactari. Ἀναιροῦμαι·. Sustollo, Sumo.]

[" Ἀναιρέω, Concipio, Herod. 6, 69. Lex. Hippocr. fin. A. Νίκην ἀνῃρημένος, Pausan. 288. Ælian. H. A. 709. Tollo, de liberis, Strabo 783. Arrian Ep. 143. Refello, Plut. 2, 581. Reddo oraculum, Zenob. 1, 47. Hinc corrig. Porphyr. 155. (Ἀνεῖλεν ἡ Πυθία.) Denego, Explodo, Jambl. 176." Wakef. Mss.]

[Ἀναιρέω. Tab. Heracl. 1, 120. p. 243. ϜΟ ΔΕ ΑΝϜΕΛΟΜΕΝΟΣ ΕΡΓΑΣΗΤΑΙ ΤΑ ΜΕΝ ΑΛΛΑ ΚΑΤΤΑΝ ΣΥΝΘΗΚΑΝ. " Ἀνελόμενος hic et v. 128. est μισθωσάμενος, Conductor; etsi enim ἀναιρέσθαι proprie est Tollere, tamen, sicuti sermone agrario ap. nostrates Pigliare absolute dicitur pro Pigliare a ferma, ita Heraclienses Tollere, aut Accipere absolute de conductore usurpabant. Nec aliter in locatione loquebantur, quod rustici nostri Tradere s. Dare alicui dicunt pro eo, quod est Locare." Mazoch.]

[" Ἀναιρετέον, Philo J. Porphyr." Wakef. Mss.]

" Ἀναιρετέος, Tollendus, interdum et Suscipiendus. " Sequitur enim signiff. verbi sui."

" Ἀναιρετίζω, Tumultuor, VV. LL. nescio unde."

[* " Ἀναίρεμα, τὸ, (Præda, Spolium, i. q. ἑλώριον.) Schol. Apoll. R. 2, 264. Pseudo-Did. Il. E. 488." Wakef. Mss.]

Ἀναίρεσις, ἡ, Ablatio, Sublatio. Item Eversio, ut ἀναίρεσις τῶν πόλεων, et ἀναίρεσις, Abrogatio, Antiquatio, Abolitio, Interlitio, Rescissio, ut ἀναίρεσις τῶν νόμων, ἀναίρεσις τῆς γραφῆς. Exp. etiam ἀναίρεσις a Bud. Antiquatio et peremtio rei cœptæ vel jam peractæ. Nazianz. ἀναίρεσιν opponit τῇ θέσει.

Ἀναίρεσις, Interfectio, ut et ἀναιρετὴς, Interfector, φονευτὴς, Hes.

Ἀναίρεσις τῶν νεκρῶν, Sublatio cadaverum ad sepeliendum, vel, ut alii, Cadaverum collectio, unde ἀναίρεσιν τῶν νεκρῶν δοῦναι, Permittere ut tollantur cadavera in sepulturam, vel Permittere ut colligantur. At Polit. nomen hoc longe secus intellexit in hoc genere loquendi; sed perperam. Nam ἀναίρεσιν putavit significare Discretionem, i. Actum ipsum discernendi, cum hæc verba, *Ὡς μηδὲ νεκρῶν ἀναίρεσιν πρὸς ταφὴν γενέσθαι δυνηθῆναι διὰ τὸ πλῆθος πτωμάτων, ita interpr. Sic ut præ multitudine interfectorum neque discerni ad sepulturam funera potuerint.* Notandum est autem hic πλεονάζειν hæc verba πρὸς ταφὴν, cum dicendo ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς et ἀναίρεσις τῶν νεκρῶν, subaudiatur facile πρὸς ταφὴν, ideoque ab aliis scriptoribus raro addi soleat. Quinetiam ἀναίρεσις per se positum reperitur, non adjecto gen. νεκρῶν, ap. Eurip. (Suppl. 18.) et Isocr. atque alios. Observes igitur hoc in exemplo, interdum idem uno verbo significari quod duobus, tribusve, aut quatuor, cum ἀναίρεσις per se idem valeat, quod ἀναίρεσις νεκρῶν, s. τῶν νεκρῶν, aut ἀναίρεσις νεκρῶν πρὸς ταφήν. Sciendum est præterea, pro τῶν νεκρῶν dici etiam τῶν τετελευτηκότων s. τῶν τελευτησάντων, ut ex Isocr. annotavimus ἀναιρεῖσθαι τοὺς τελευτήσαντας, item τῶν πεσόντων, ut ap. Plut.

[" Ἀναίρεσις, Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀναιρεῖν, et s. n. De mortuis, Bergl. ad Alciphr. 41. Plut. Mor. 1, 767. ad Diod. S. 1, 310. ad Charit. 291. ad Herod. 704. Ἀναίρεσις ὅρκων, Diod. S. 1, 472. Ἀναίρεσις conf. cum αἵρεσις, ad Diod. S. 2, 432." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀναίρεσις· Interitus, Internecio, Nex, necis. Ἡ ἀναίρεσις· Hic interemtus. Ἀναίρεσις πολλὴ, ὡς τὴν γῆν σώμασι κατεστρῶσθαι· Strages. Joseph. 1, 287. Ἀναίρεσις et ἄρνησις conf., ad Greg. Cor. 57. Ἀναίρεσις, Schleusner. Lex. in N. T. Ἀν. τῶν ἔργων, Plato de LL. 8. p. 435.]

Ἀναιρετὴς, οῦ, ὁ, Ablator, Sublator. Item Eversor

et Interfector, Interemtor. Ab Hes. exp. φονεὺς et ἐκτομεύς. [Gl. Ἀναιρετής· Confector. Schneider. Lex. habet ἀναιρέτης pro ἀναιρετής, ex Eustathio p. 26. et quidem rectius. Const. Manass. Chr. p. 480. in Meursii Opp. T. 7. "T. H. ad Plutum p. 443. Erfurdt. Ajac. p. xi." Schæf. Mss. * "Ἀναιρετὶς, (ἡ,) Const. Porphyr. de Imag. Edess. 92." Boissonad. Mss.]

Ἀναιρετικὸς, (ἡ, ὸν,) Eversorius, Interfectorius, ad verbum, sed Latinius, Exitiosus vel Exitialis, Lethalis, Mortifer, ut ἀναιρετικὸν νόσημα, ap. Aristot. Morbus lethalis, i. q. θανάσιμον νόσημα, [Gl. Ἀναιρετικός· Peremtorius. Isidor. 538. "Artemid. 240. Clem. Alex. 671. Aristot. Rhet. 98." Wakef. Mss. "Jacobs. Anth. 10, 276. Boëckh. in Plat. Min. 95." Schæf. Mss. Niceph. Greg. ap. Hermann. Gr. Gr. 338. Τὸ οὐκέτι ἀναιρετικόν ἐστι τοῦ μέλλοντος, Οὐκέτι ποιήσω· τὸ δὲ οὔπω, παρεληλυθότος. Phavor. Οὐκ ἔτι, τὸ μέλλον ἀναιρεῖ, οἷον, Οὐκ ἔτι ἐστὶ καιρὸς, ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τοῦ νῦν οὐκ ἔστι καιρὸς, ἀλλὰ παρῆλθε δηλονότι. Sed uterque locus corruptus est.]

"Ἀνταναιρεῖσθαι, Vicissim sumere s. accipere, "aut recipere. In VV. LL. exp. ἀντιλαμβάνειν, tan"quam ex Hesychio, ap. quem tamen expositionem "istam minime reperio, sed Ἀνταναιρεθῇ· ἀφανισθῇ. "Apud Suid. vero, Ἀνταναιρεῖται· κτείνεται, item, "Ἀντανῃρέθη· * ἀντεφονεύθη." [Biel. Thes. Gloss. SS. Hes. 22.: Suid. et Phav. 165. Glossæ: Ἀντανελεῖν· Auferre. Ἀνταναιρέω, Refuto, Plut. 6,72. Demosth. 304. Ἄρα σοι ψήφοις ὅμοιος ὁ τῶν ἔργων λογισμὸς φαίνεται; ἢ δεῖν ἀντανελεῖν ταῦτα; "Ἀντανελεῖν proprie locum in calculis habet, cum rationes accepti et expensi inter se constant. Tum usurpatur, cum damna et clades quæstibus et victoriis, delicta benefactis, compensantur. Est igitur sententia, Existimasne, res has præclare a me gestas ex hominum memoriis tolli debere propter ingentes clades, quas passi sumus, mea nempe, id quod tu ais, culpa; quia decora, si quæ Græciæ opera mea parta sunt, cladibus compensentur et obruantur, imperitia et infelicitate mea contractis?" Reisk. "Plut. Mor. 1, 76." Schæf. Mss. "Villoison. Anecd. Gr. 1, 85. Vicissim interficior, Philo J. 2, 821." Wakef. Mss. Maximi Schol. 231.]

[* Ἀνταναίρεσις, ἡ, i. q. ἀνθυφαίρεσις. "Aristot. Top. 8, 2. Suid. v. Ἀνάλογον." Wakef. Mss. Eust. 1397. J. Poll. 9, 98. n. 11.]

[* Ἀνταναιρετικὸς, ἡ, ὸν, ut Stob. Ecl. 106. Ἐπιστήμη ἀνταναιρετικὴ καὶ μὴ * κεφαλαιωτικὴ τῶν γιγνομένων, ap. Schneider. Lex.; sed "sensus causa corrigit Wyttenb. ad Plut. 6, 706." Dindorf. Mss.]

[* Ἐξαναιρέω, Eximo, Tollo ex, de Eurip. Ion. 269. Apoll. R. 3, 866. "Oppian. H. 4, 556." Wakef. Mss.]

Ἐπαναιρέομαι, signif. activa, Suscipio, Capesso, inquit Bud. Comm. 225. In VV. autem LL. e Luciano affertur ἐπαναιροῦμαι λατρείαν pro Ultro servitutem suscipio; et e Phal. Epist. ἐπαναιροῦμαι τοῦτον τὸν βίον pro Deligo hanc vitam. Sed possumus et hic ἐπαναιροῦμαι interpretari Capesso, ut ap. Artemid. quoque in loquendi genere omnino simili, Ὀνειροκρ. 1. Οὗτος δὲ ὄνειρος τῷ τὸν ἥσυχον ἐπανῃρημένῳ βίον ταραχὰς καὶ ὕβρεις μαντεύεται. Bud. in Lex. ἐπαναιρεῖσθαι sumi ait a Luc. pro Suscipere, et pro Instituere, Sibi proponere, et pro Capessere. Ab Hesychio ἐπανελέσθαι exp. ἐπαναλαβεῖν. In VV. autem LL. habetur activa vox ἐπανέλω exposita, Tollam, Auferam. [Ἐπαναιροῦμαι, est etiam De medio tollo et neco, ap. Polyb. ut docet Bud. ibid.

Ἐπαναιρέεσθαι ap. Herod. (3, 108.), Ionice pro ἐπαναιρεῖσθαι, signif. passiva, Ultra concipi, de fœtu dictum; ita enim de leporibus loquens, scribit Καὶ τὸ μὲν δασὺ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρί· τὸ δὲ, ψιλόν· τὸ δὲ, ἄρτι ἐν τῇσι μήτρῃσι πλάσσεται· τὸ δ' ἐπαναιρέεται, q. l. affert Eust. 908. ἐπαναιρέεται exponens, Ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ τελεωτέροις κυήμασι * σπερματικῶς συλλαμβάνεται. [In Herod. loco Schweigh. editio exhibet ἀναιρέεται, sed Schneider. Lex. alteram lect. amplexus est.]

[Ἐπαναιρέω, Plut. Tib. Gracch. 10. Caj. Gr. 4. Lucian. 2, 792. Ἐπανελόμενος τέχνην πολυπράγμονα.

A Biel. Thes. "Stob. p. 20." Valck. Mss. Lex. Polyb. Ind. in Cass. Dion. "Tatian. ad Gent." Routh. Mss. "Clem. Alex. 158. 186. Plut. 4, 626. Artemid. 21. Suscipio, Porphyr. 42." Wakef. Mss. "Ἐπαναιρέομαι, ad Diod. S. 1, 566. (567.) 2, 82. 177. ad 348. Phalar. 8. 266. Cattier. 66. Alciphro 124. Ilgen. Hymn. 203. Lennep. ad Phalar. 83. ad Lucian. 1, 410. Insuper corripio, Valck. ad Herod. 251. Ἐπαναιρῶ, Diod. S. 2, 464. 483. 501. 547. 558. 562. 572. 574. 593. 618. Lucian. 3, 97. Occido, Diod. S. 2, 357. 403. 517. 584. 588. Heyn. Hom. 8, 74. Plato Lys. 42." Schæf. Mss.]

[* Ἐπαναιρετέον, Clem. Alex. 288.]

Ἐπαναίρεσις, (ἡ,) Occisio, Cædes, ap. Polyb. Bud. 225. [Lex. Polyb.]

[* "Περιαναιρέω, Ocell. Luc. 45." Kall. Mss.* "Galei Myth. 535. (i. e. Ocell. Luc.)" Wakef. Mss. Locus est hic, Καθόλου δὲ δεῖ περιαιρεῖν τάς τε παρὰ φύσιν γενέσεις, καὶ τὰς μεθ' ὕβρεως γινομένας. Sic edidit Rudolph. quem vide et in Notis p. 47. et in

B Comm. p. 327., probante et Schneider. Lex.]

"Προαναιρεῖν, Prius occidere, Prius tollere e "medio. Isocr. Panath. Ἦν μή με προανέλῃ τὸ γῆ"ρας." ["Schol. Pind. Ol. 2, 81. Heliodor. 6, 9. p. 240(=282=56.)" Boissonad. Mss. J. Poll. 9, 104. Plut. 4, 220. "Appian. 1, 710. Isocr. 2, 446. Joseph. 644. Prior confuto, Chrys. 28." Wakef. Mss. "Isocr. 239. Lucian. 1, 659." Valck. Mss. Wolf. de Hierocle 17.]

Προσαναιρέω, Insuper occido. Herod. 1. Προσανεῖλον δὲ καὶ τοὺς παῖδας τοῦ Κλεάνδρου. ‖ Προσαναιρῶ, Insuper respondeo, Insuper vel Denuo responsum do, de oraculo dictum, Plut. de Def. Orac. τὴν Πυθίαν προσανελεῖν.

‖ Προσαναιροῦμαι, Insuper suscipio. Thuc. 7. p. 242. Καὶ πόλεμον οὐδὲν ἐλάσσω προσανείλοντο τοῦ πρότερον ὑπάρχοντος. ["Philo J. Demosth. 532." Wakef. Mss. Aristot. Eth. 431. Const. Manass. Chron. p. 401. in Meursii Opp. T. 7.]

Συναναιρέω, Simul perimo, Simul aufero. Citat

C Bud. ex Alex. Aphrod. in Top. et Porphyrio in Isagoge. In VV. LL. habetur et passiva vox Συναναιροῦμαι exposita Colligo, omissa signif. præpositionis σὺν, et fortasse etiam posito verbo Colligo pro quopiam alio. ["Antipho 725. Lycurg. 180." Seager. Mss. "Longin, 2, 7." Valck. Mss. Leonis Allatii Excerpta Varia Gr. Soph. ac Rhet. 278. Theolog. Arithm. 214. Niceph. Greg. ap. Hermann. Gr. Gr. 344. "Thom. M. 67." Schæf. Mss.]

Ἀνθαιρέομαι, In locum alterius eligo, Sufficio in locum alicujus. Plato de LL. 6. Ἄλλους ἀνθαιρεῖσθαι κατὰ ταὐτά. Et cum gen. personæ, ἀνθαιροῦμαι τούτου, ut ap. Synes. Ep. 57. Ἐξαιρετέος οὖν ἅπασιν ὑμῖν ὁ λυσιτελέστατος ἄνθρωπος, καὶ ἀνθαιρετέος ἡμῶν, οἳ μόνοι μόλις σωζόμεθα, Et in nostrum locum eligendus. ‖ Interdum etiam significat Antefero, Antepono, q. d. Præeligo, ut ap. eund. Synes. Ep. 103. Τοὺς λόγους δ' ἐποιούμην ὑπὲρ τοῦ δεῖν ἀνθελέσθαι φιλοσοφίᾳ τῆς ἀγοραίου ταύτης διατριβῆς. [Eurip. Cycl. 310. Hec. 654. Lex. Xenoph. Ind. in Cass. Dion. Max. Planu-

D des de Constr. Verb., ap. Hermann. Gr. Gr. 354. "Markl. Iph. p. 70. Wakef. Trach. 500. Heyn. Hom. 6, 455." Schæf. Mss. "Clem. Alex. Callim. (H. in Del. 248.)" Wakef. Mss.]

Ἀφαιρέω, Aufero, Adimo. Isocr. Panath. Καὶ προσθεῖναι μὲν οὐδὲν εἶχον τοῖς εἰρημένοις, οὐδ' ἀφαιρεῖν, Nec addere, nec auferre, vel detrahere. Dicitur ἀφαιρῶ σοι τοῦτο, et frequentius ἀφαιρῶ σου τοῦτο. Od. Ξ. 455. Σῖτον μέν σφιν ἀφεῖλε Μεσαύλιος, Cibaria illis abstulit, i. e. Ab illis removit. Lucian. Ἦν γοῦν ἀφέλῃ τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας ταύτας. In VV. LL. notatur dici etiam ἀφαιρῶ σε τόδε, quæ constructio esse solet verbi medii ἀφαιροῦμαι. In iisdem habetur dici etiam ἀφαιρῶ ἀπὸ σοῦ, et in exemplum affertur hic Plut. locus, de Rep. Μηδὲν ἀφαιρῶμεν μήτε τοῦ ἀδίκου, ἀπὸ τῆς ἀδικίας, μήτε τοῦ δικαίου, ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης.

Ἀφαιρέομαι, οῦμαι, pro quo et ἀποαιροῦμαι ap. Hom. integra manente præpos., verbum medium, itidem pro Aufero, Adimo, Detraho. Dicitur ἀφαιροῦμαί σε τοῦτο, et ἀφαιροῦμαί σου τοῦτο, et interdum

etiam ἀφαιροῦμαί σοι τοῦτο. Xenopho K. Π. 4. Τὸν μόνον μοι καὶ φίλον παῖδα ἀφείλετο τὴν ψυχήν. Sic Gal. Therap. 12. Σκαιοῦ μὲν ἀνδρός ἐστιν, ἅμα τῷ νοσήματι καὶ τὴν ζωὴν ἀφελέσθαι τὸν ἄνθρωπον. Exempla autem hujus constr., ἀφαιροῦμαί σου τοῦτο, ap. eund. Xenoph. Οἱ πλεονέκται τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενοι χρήματα, ἑαυτοὺς δοκοῦσι πλουτίζειν. Plut. Camillo, Ἀφαιρούμενος τοῦ δήμου τὴν ψῆφον, Populo suffragium adimens, Populum suffragio privans. Idem in Polit. Τροφὴν ἑαυτῶν ἀφαιρουμένους πιέζουσι. Exemplum autem hujus constr. ἀφαιροῦμαί σοι τοῦτο, ap. Isocr. Panath. Πολλὴν ἄλλην χώραν τοῖς μὲν πολεμίοις ἀφελομένην, τοῖς δὲ συμμάχοις κτησαμένην. Quam constr. ceteris rariorem esse observavi, ut contra primam illam ἀφαιροῦμαί σε τόδε, ceteris frequentiorem. Hom. autem utraque harum usus est, ut Il. A. (182.) ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσηΐδα Φοῖβος. Ibid. (299.), ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες. Cum accus. autem et dat., Od. A. (9.) αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ. Verbo autem ἀποαιρεῖσθαι utitur Il. A. (230.) Δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι ὅστις σέθεν ἀντίον εἴπῃ. || Citatur et ἀφαιροῦμαι τῆς ὑπερβολῆς ex Aristot. pro Detraho excessui, sed hic subaudio τι aut aliquid tale cum gen. || Ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν ap. Demosth. et ἀφαιρεῖσθαι πρὸς ἐλευθερίαν ap. Lucian. est Vindicare in libertatem, vel Asserere in libertatem. Demosth. Ἀφελόμενος τὴν Κηφισοδότου θεράπαιναν εἰς ἐλευθερίαν. Vide Bud. Comm. 229. Invenio autem ap. Isocr. hanc signif. et cum alia constr., videlicet παρά τινος εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι οἰκέτας, pro Servos aliis ablatos s. ademtos in libertatem vindicare, Panath. Παραπλήσιον ἐποίησαν τοῖς παρὰ μὲν τῶν ἄλλων τοὺς οἰκέτας εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρουμένοις, σφίσι δ' αὐτοῖς δουλεύειν ἀναγκάζουσι. Existimo autem ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν pro Asserere in libertatem, eo respectu dici, quod qui asseritur in libertatem, e reliquorum servorum numero eximatur, unde et ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν pro eodem dicitur, ad quod loquendi genus Latinos respexisse crediderim cum Eximere in libertatem dixerunt pro Vindicare s. Asserere in libertatem, cujus tamen nullam Bud. mentionem facit. || Ἀφαιρεῖσθαί τι τινὸς pro Ejus animo aliquam opinionem eximere. Demosth. Ταῦτ' οὖν ἐλέγχων ἔτι δεῖται μειζόνων; ταῦτ' ἀφαιρήσεταί τις ὑμῶν; Bud. interpr., Quis vos ab hac opinione deducet? Quis vobis hanc opinionem extorquebit? Sic autem dixisse Tibullum observavi, haud scio an ad hunc verbi ἀφαιρεῖσθαι usum respicientem, 1, 9. Illis eriperes verbis mihi sidera cœli Lucere, et puras fluminis esse vias.

Ἀφαιροῦμαι, pass. signif. ἀφαιροῦμαι τοῦτο, Auferor hanc rem, pro Aufertur mihi res hæc. Aristoph. Nub. (624.) ὑφ' ἡμῶν τῶν θεῶν Τὸν στέφανον ἀφῃρέθη. Sic ἀφαιρεθέντες τὰς τιμὰς, Honoribus spoliati, et ἀφαιρεθεὶς τὴν ἀρχὴν, ap. Plut. Publicola, Regno spoliatus, Cui regnum ademtum est. Apud Philon. de Mundo ἀφῃρημένον δύναμιν exp. Vi defectum. Apud Xenoph. autem ἀφαιρεθέντες sine adjectione redditur Detrimento affecti, in hoc ex Hierone loco, Οἱ μὲν γὰρ βιασθέντες, ὡς ἀφαιρεθέντες μισοῦσι.

[Ἀφαιρέω, Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. Schæf. ad Dionys. H. de Comp. verb. 97. Lex. Xenoph. Phrynichi Ecl. 78. Niceph. Greg. ap. Hermann. Gr. Gr. 332. Max. Planudes, ibid. 354. Philemon. Lex. 164. Gregor. Cor. 94. 447. 673. 926. Ocell. Luc. 120. n. 5. Schæf. ad Longum 423. " Ἀφαιρεῖσθαι, de constr. ad Dionys. H. 3, 1625. Ἀφαιρῶ, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 68. Dorv. ad Char. 276. 673. 781. ad Phalar. 79. ad Herod. 229. 478. Thom. M. 323. 683. Musgr. Heracl. 902. Wakef. Herc. 99. Musgr. 509. Abresch. Æsch. 2, 51. 116. Bast Lettre 135. Cum gen., Markl. Suppl. 449. Iph. p. 217. De constr., Stephan. Dial. 29. T. H. ad Plutum p. 213. Pausan. 3, 130. Heyn. Hom. 4, 86. 91. 5, 31. ad Dionys. H. 2, 820. Lobeck. Ajac. p. 279. Heindorf. ad Plat. Gorg. 82. Schneider. ad Cyrop. 512. Ed. alt. Act. med., Brunck. Aristoph. 1, 287. 3, 76. Heindorf. ad Gorg. 75. Seq. infin. cum μή, Pausan. 2, 510. 3, 6. ubi errat Facius, Ἀφαιροῦμαι, Stephan. Dial. 64. Fischer. ad Palæph. A 181. b. et Ind. Toup. Opusc. 1, 434. Ἀφαιῶ, de constr. Valck. Diatr. 203. Koen. ad Gregor. 39. Heyn. ad Apollod. 122. 130. Fischer. ad Palæph. 166. a. Ἀφαιρεῖσθαί τινά τινος, Verh. ad Anton. L. 243. Ἀφαιρεθέντες, ad Xenoph. Mem. 1, 2, 10. De constr. passivi, ad Xenoph. Mem. 2, 8, 1. Xenopho Eph. 45. ad Charit. 368. a. De act. et med., Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 20. Brunck. Plut. 1140. Εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι, Plut. S. N. V. 12. (et Solone 12.) De constr., Thom. M. 130. Bergl. ad Alciphr. 186. 263. Lesbonax 182. ad Il. Θ. 108. Zeun. ad Cyrop. 470. 653. Wyttenb. ad Plut. 1, 628. ad Herod. 470. 620." Schæf. Mss. " In libertatem asserere, Harpocr. v. Ἀφαίρεσις, Vales. 20. Isocr. 252. 361. 368. Εἰς ἐλ. ἀφεστηκότες, Dio Chrys. 519. ἠφίει Pausan. 559. Nomen servit. detraxerat, Cic. Tusc. 385. Livius 3, 356. 522. Lucian. 1, 658. 2, 632. 873. Aristid. 2, 202. Demosth. 60. εἰς ἐλ. ἐξαφελέσθαι: 7. 732. Æsch. 1013. Dionys. H. 2, 167. 168. ἐξειλόμην εἰς ἐλ.: εἰδὼς ἀφειμένον, 168. B Pausan. 329. Plut. 1, 376. Ἀφαιρέω, Archyt. ap. Stob. 13." Valck. Mss. Glossæ:—" Ἀφαιρέω· Derogo, Abstulo, Adimo, Eximo, Amputo, Demo. Ἀφαιροῦμαι· Adimo, Demo, Deripio, Detraho, Decido, Aufero, Eximo, Subtraho. Ἀφαιρεῖται· Desciscit, Adimit. Ἀφαιρεθέν· Ademtum, Exemtum. Ἀφαιρεθέντα· Ablata. Ἀφείλατο· Diremit, Abstulit, Demit. Ἀφειλάμενον· Absumtum. Ἀφῃρημένον· Detractum."]

" Ἀπαραιρεῖσθαι, Ionice dicitur pro ἀφῃρῆσθαι: est " enim præt. perf. pass. verbi ἀφαιρέω, s. ἀπαιρέω, " ut ipsi loquuntur, habens Atticam reduplicationem " et abjectionem augmenti. Sic ἀπαραιρημένος dici-" tur pro ἀφῃρημένος. Exempla utriusque habes " ad v. Ἀποαιρεῖσθαι."

[* " Ἀφαιρετέον, Stob. Flor. p. 3, 24. Max. Tyr. 13, 7. Geopon. 3, 6. 9, 9. 10, 75. 81. 16, 4, 7. Clem. Alex. 174." Kall. Mss. " Philo J. Plutarch." Wakef. Mss. Noster in Ἀπαρνστέον. Lex. Xenoph.]

Ἀφαίρεμα, τὸ, vel Ἀφαίρημα, Ablatio, vel potius Quod aufertur, ut ἀφαιρέματα dicuntur Partes quæ C auferuntur a victimis, ut sunt, τὸ στηθύνιον, ὁ δεξιὸς βραχίων, καὶ ὁ λοβὸς τοῦ ἥπατος. Greg. Μὴ τὸ στηθύνιον μόνον ἀφαίρεμα ἱερατικὸν ποιησώμεθα, ἀλλ' ὅλους διδόντες ἡμᾶς. Idem de Lege Mosis, Ὅσα τε περὶ θυσιῶν καὶ καθαρσίων καὶ ἀφαιρεμάτων νενομοθέτηται. || Est item Ἀφαίρεμα, Quod pro donario eximitur et seligitur, Exod. 35. qua in signif. Xenopho verbo ἐξαιρεῖσθαι frequenter utitur. Hesych. ἀφαίρημα exp. ἀνάθημα, δῶρον. || Ἀφαίρεμα ap. Plin., Alicæ genus ita dictum a cortice s. tunicis zeæ ablatis. " Ἀφαίρημα, Hesychio ἀνάθημα, δῶρον, " Donarium." " Ἀφέρεμα, Hesychio ἀνάθημα, δῶ-" ρον, ξένιον, Donarium, Xenium, pro quo supra ex " Eodem habuimus ἀφαίρημα." [Gloss. SS. Hes. 44. Biel. Thes. Suicer. Thes. Joseph. 1, 708. "Joseph. 632." Wakef. Mss. " Ἀφαίρημα, ad Mœrin 299." Schæf. Mss.]

Ἀφαιρεματικὸς, et Ἀφαιρηματικὸς, (ἡ, ὸν,) quasi dicas Ablativus. Apud Philosophos pro abstracto, quasi dicas Abstractorius. Vide ap. Bud. Comm. D 231, ἀφαιρεματικὰ εἴδη et ἀφαιρεματικὴν θεωρίαν. Hinc Ἀφαιρεματικῶς vel Ἀφαιρηματικῶς, ap. Philopon., q. d. Ablatorie, vel Abstractorie. Per abstractionem, Bud. interpr.

Ἀφαίρεσις, ἡ, Ademtio, Ablatio, Detractio. Ἀφαίρεσις et πρόσθεσις opposita, ut ἀφαιρεῖν et προσθεῖναι ex Isocr. paulo ante protuli, in hoc loco Plut. Lycurgo, Ὕστερον μέντοι τῶν πολλῶν ἀφαιρέσει καὶ προσθέσει τὰς γνώμας διαφερόντων καὶ παραβιαζομένων. Sic ap. Aristot. de Cœlo 3. Τὰ μὲν γὰρ ἐξ ἀφαιρέσεως λέγεται, τὰ μαθηματικὰ, τὰ δὲ φυσικὰ, ἐκ προσθέσεως, Illa per ademtionem materiæ, hæc vero per adjectionem, interpr. Bud. ubi docet mathematica dici τὰ ἐξ ἀφαιρέσεως et τὰ ἐν ἀφαιρέσει, formas videlicet et species abstractas, et a materia speculando separatas, ab omnique schemate sensu percepto. Vide Comm. 231. || Ἐξ ἀφαιρέσεως curare, i. e. Detractione, non adjectione. Cic. Epist. ad Att. 1, 6.: Sic Appius, cum ἐξ ἀφαιρέσεως provinciam curarit, sanguinem miserit, quicquid potuit detraxerit, mihi tradiderit enectam: προσανατρεφομένην eam a me non

libenter videt. Vide Erasmi Adagia, [et Ernest. A Clav. Cicer.] || Δι' ἀφαιρέσεως philosophari de Deo opponitur τῷ διὰ θέσεως, ut docet Dionys. in Myst. Theol., ut si dicas, Deus non est corpus, non est anima. Vide Bud. Comm. 231. || Apud Grammat. ἀφαίρεσις est figura, cum principio vocabuli aliquid detrahitur. 'Αφαίρεσις, inquit Diomedes, est ablatio de principio dictionis, contraria prothesi, cum aut litera amputatur, aut syllaba aufertur; litera, ut, Ruit omnia late, pro Eruit: syllaba, ut, Temnere divos, pro Contemnere; et Linquere castra, pro Relinquere.

'Αφαίρεσις, Quod e cæsi animalis interaneis extrahitur. Athen. 8. (p. 381.) Ἔπειτα ἀποῤῥεύσαντος τοῦ πολλοῦ αἵματος, πάντα τὰ * ἐντοσθίδια μετὰ τῆς ἀφαιρέσεως· εἴρηται γὰρ καὶ ἡ ἐξαίρεσις, ὦ στωμυλῆθραι δαιταλεῖς· διακλύσας ἐπιμελῶς οἴνῳ πολλάκις, ἐκρέμασα ἐκ ποδῶν. Vide 'Εξαίρεσις.

[" 'Αφαίρεσις, Thom. M. 683. Fischer. ad Weller. 1, 78. Cum duplici gen., rei et personæ, Diod. S. 2, 361. Gregor. Cor. 214. (452. 456. 675. 690.; quo compendio scribatur, 837.) ad Charit. 291." Schæf. B Mss. Biel. Thes. Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. " Aristot. de Anim. 3, 8." Routh. Mss. " Subversio, Max. T. 215." Wakef. Mss. Glossæ: 'Αφαίρεσις· Ablatio, Exceptio, Ademtio.]

[* " 'Αφαιρέτης, (ου, ὁ, Ereptor.) Hippol. Hom. in Theoph. 3, 4." Kall. Mss. Suid. Phav. et Zonar. 'Εξαίτης· ἀφαιρέτης. " Pseudo-Did. Od. N. 224." Wakef. Mss. Ετ * 'Αφαιρέτις, ιδος, ἡ, Ereptrix, epith. Parcæ ap. Orph. Hymn. 59=58, 18. * Πανδότειραι, ἀφαιρέτιδες θνητοῖσιν ἀνάγκης.]

[* 'Αφαιρετικὸς, s. * 'Αφαιρητικὸς, ή, ὸν, Ablativus, Gl. " Clem. Alex. 244(=286. 'Η δὲ ἀφέλεια, ἕξις ἀφαιρετικὴ τῶν περιττῶν.)" Kall. Mss.]

'Αφαίρετος, ὁ, ἡ, Qui auferri potest. Item, Exemtilis, ut cortex arboris exemtilis. Cui opponitur 'Αναφαίρετος, ὁ, ἡ, Qui auferri non potest, ut virtus dicitur κτῆμα ἀναφαίρετον, Possessio quæ auferri nequit.

[* " 'Αφαιρέτη, Joseph. 474." Wakef. Mss.]

['Αναφαίρετος, Ind. in Epictet. Theophyl. Inst. C Reg. p. 17. Pseudo-Longin. 36. Stob. Ecl. 2, 8. T. 3. p. 360. Heer. Καὶ λόγοι, οἳ, τελευτῶντες εἰς ἀρετὴν, ἀναφαίρετον ἔχουσι τὴν οὐσίαν καὶ ἀδιάφθορον. " Plut. Mor. 1, 18. Diod. S. 2, 272. 595. Dionys. H. 4, 2187." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 88. Max. T. Philo J." Wakef. Mss. " Phav. Suid. Etym. M. Diog. L. 322. Dionys. H. 1, 93. 520. 2, 77. Herodian. 1, 1." Scott. App. ad Thes. Schæf. Gnom. Poët. 320.]

" Δυσαφαίρετος, (ὁ, ἡ,) Ablatu difficilis, Qui ægre " adimi potest." [" Aristot. de H. A. 1, 856. d.: de Mor. 2, 6. b." Scott. App. ad Thes.]

[" 'Αφαιρέοικος, Andr. Cret. 278." Kall. Mss.]

¶ 'Αποαιρεῖσθαι etiam reperitur ap. Hom., servata præpositione integra, ut modo docui. Ex Herod. autem citatur 'Απαιρεθέω pro ἀφαιρεθῶ, in hoc loco, Δείσας μὴ ἀπαιρεθέω τὴν ἀρχὴν πρὸς τοῦ ἀδελφοῦ. Ex Eodem vero citatur etiam ἀπαιρερημένος, ut ἀπαιρερημένοι τὴν ἀρχὴν ὑπὸ Μήδων, A Medis imperio spoliati, et ἀπαραιρημένος, ut ἀπαραιρημένος ὅπλα. Sic et infin. præs. ἀπα- D ραιρεῖσθαι τὴν ἡγεμονίην, quæ ad Ionicam dialectum referenda sunt, ita tamen ut melior sit cum α lectio, cum ibid. dicatur ἐξαραιρημένος, licet exemplaria inter se non consentiant. [" 'Αποαιρέομαι, Heyn. Hom. 4, 76. 86." Schæf. Mss.]

[* " Συναναφαιρέω, Una aufero. Geopon. 925." Wakef. Mss.]

" 'Ανταφαιρέω, Vicissim aufero, Vicissim detraho." [" Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss. " 'Ανταφαιρέομαι, Contra, Vicissim aufero, Rursum aufero, ut Plaut. Mil. Glor. 3, 1, 178. dixit:—Perip. Utere, accipe. Pal. accipe a me rursum rationem doli, quam institui. Antipho 687. 'Υμᾶς δὲ χρὴ τήν τε ἀνομίαν τοῦ παθήματος ἀμύνοντας, τήν τε ὕβριν κολάζοντας ἀξίως τοῦ πάθους, τὴν βουλεύουσαν ψυχὴν ἀνταφελέσθαι αὐτόν." Seager. Mss. Aristid. 2, 323.]

'Εξαφαιρέομαι, ut ἐξαφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν quasi ἐκ δουλείας ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, In libertatem asserere. Demosth. περὶ τῶν Χεῤῥ. (100.) Καὶ πάντας εἰς ἐλευθερίαν ἐξαφελέσθαι ἕτοιμοι. Vide ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν in 'Αφαιρεῖσθαι. Quod autem ad præpos. ἐξ attinet, Bud. ab illa hoc in verbo, sicut et in aliis nonnullis, significationem cum ornatu augeri etiam censet. Videtur tamen et is usus ejus esse posse, quem dixi. [Vide Valck., in 'Αφαιρέω citatum. " Lycurg. 198." Seager. Mss. " Apud prosæ scriptt. denotat, Asserere in libertatem; ap. poëtas vero, ubi raro occurrit, eandem habet signif. cum simpl. ἀφαιρεῖσθαι, Auferre. Dammius thema statuit ἐξαφέλω, 616. Od. X. 444. Soph. El. 1163." Maltb. Lex. Gr. Pros. " Valck. Hippol. p. 198. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 266." Schæf. Mss.]

" 'Επαφαιρέω, Insuper demo s. detraho. Gal. The" rap. 9. Κάλλιστον δὲ καὶ ἐπαφαιρεῖν αὖθις ὀλίγον " αἵματος. Et rursum: 'Επαφαιρεῖν δὶς καὶ τρίς." [Aret. 111, 38. ubi Maittair. in Indice vertit, Iterum vel Paulo post mitto.]

[* 'Επαφαίρεσις, ἡ, Detractio iterata. " Bernard. Reliq. 20." Schæf. Mss. Aret. 73, 53.]

[* Παραφαιρέω, (Adimo.) Const. Manass. Chron. p. 78." Boissonad. Mss.]

" Παραφαίρεσις, (ἡ,) Ademtio," [Ablatio.]

" Προαφαιρέω, Ante adimo s. aufero, Aliis præ" cerpo." [Const. Manass. Chron. p. 476. in Meursii Opp. T. 7. Himer. Or. 2, 20. " Appian. de B. C. 731. Diod. S. 212. Cass. Dio p. 9." Scott. App. ad Thes. " Pausan. 217. Diod. S. 306. 1, 352. 2, 504." Wakef. Mss. " Diod. S. 2, 564." Schæf. Mss.]

" Προσαφαιρέω, Insuper aufero. Demosth." [467. 659. Cass. Dio 262. Isæus 227. Bekker. Anecd. Gr. 2, 568. Lucian. Amor. 576. " Jacobs. Anth. 10, 120." Schæf. Mss. " Joseph. 303. Philostr. 528." Wakef. Mss. " Max. T. 3, 5." Boissonad. Mss.]

[* Συναφαιρέω, Una detraho s. aufero. Abresch. Diluc. Thuc. 806. " Thuc. 562. Demetr. Phal. p. 22. et 126." Scott. App. ad Thes.]

Διαιρέω, Divido, Distribuo. Aristot. de Mundo, Τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλε. Plut. Pericle, Εἰς ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος. Apud Plat. de LL. διαιρεῖν κλήρους. Herod. autem dixit διαιρεῖν δύο μοίρας Λυδῶν, pro διαιρεῖν Λυδοὺς εἰς δύο μοίρας. Dicitur et διαιρεῖσθαι activa signif. pro Dividere, ap. Plat. Phædro. E quo etiam citatur διελέσθαι μέρη, simili præcedentibus loquendi forma, pro Dividendo facere partes. E Luciano autem affertur διελώμεθα τὸ ἔργον, pro Per partes negotium suscipiamus; sed malim simplicius Partiamur opus, ut ap. Thuc. unde sumsisse Luc. videri potest 7, p. 236. Ἔπειτα Δεκέλειαν ἐτείχιζον, κατὰ πόλεις διελόμενοι τὸ ἔργον. Quod substantivum idem scriptor omittit interdum, dicitque tantum διελόμενοι, ut 5. p. 190. Καὶ διελόμενοι τὴν πόλιν περιετείχιζον, i. ut in margine meæ Editionis annotavi, Et urbem muro cingere cœperunt, opus inter se partiti. At Valla hunc verbi hujus usum non intelligens, procul aberravit, cum accus. τὴν πόλιν cum διελόμενοι jungens, interpretatus est, Expugnatamque urbem muro cinxerunt. Occurrit autem et aliquot aliis Thuc. locis idem hujus verbi usus. Διαιρεῖσθαι passiva item sign. dicitur pro Dividi, Distribui, ut διαιρεῖσθαι εἰς μέρη, ap. Plat.

Διαιρῶ, pro Findo, vel Seco, sicut Dividere et Secare interdum copulantur. Xenopho Hell. 6. Καὶ τὴν ὀροφὴν διελόντες. Quod ante eum dixerat Thuc. 4. p. 137. Καὶ διελόντες τὴν ὀροφήν. Idem p. 157. Καὶ τὴν κατὰ Καναστραῖον πυλίδα διῄρουν. Sic Gal. ad Glauc. διαιρεῖν τὴν φλέβα. Luc. τέμνειν et διαιρεῖν copulavit in Zeuxide, Τέμνοντες νὴ Δία καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις. Apud Xenoph. autem διαιρεῖν γῆν pro Aperire, i. e. Effodere, inquit Bud., 'Ιστάναι δὲ τὰς ποδοστράβας, διελόντα τῆς γῆς βάθος πενταπάλαιστον.

Διαιρῶ τοῦτο, Explano hoc, Bud. e Theophr. Citat ex Eodem, 'Υπὲρ ἧς καὶ πειρῶνταί γε διαιρεῖν, ubi exp. Differentias constituere et discrimina notare. Sic et διαιρεῖσθαι pro Explicare, ap. Plat. de Rep. 5. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ἐκεῖνο λοιπὸν διελέσθαι, εἰ ἄρα κ. τ. λ. Sic de Rep. 9. Τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν, οἷαί τε καὶ ὅσαι εἰσὶν, οὔ μοι δοκοῦμεν ἱκανῶς διῃρῆσθαι. Idem ab Herod.

sæpe poni tradit pro Discutere et disserere. Sic autem et in hoc Plat. loco pro Disserere et disputare, accipi tradit, Polit. 7. Τυγχάνομεν δὴ διῃρημένοι πρότερον ὅτι φύσεως καὶ ἔθους καὶ λόγου δεῖ. Vide ap. ipsum Bud. plura hujus signif. exempla, Comm. 666. et 667. Inter quæ ponit et hoc Theophr. Ὥραν δὲ τῆς ἀμπελουργίας οἱ μὲν ταῖς χώραις μόνον διαιροῦσιν, οἱ δὲ τῶν γενῶν ἐφάπτονται, ita exponens hæc verba, Vitis putandæ tempus partim ex agrorum varietate, partim e generum natura statuunt. Ubi tamen διαιρῶ videtur ad primam signif. referri posse, ut si dicam Dividere et distinguere locis, i. e. pro differentia locorum s. varietate. Quod autem ad cetera exempla attinet, διαιρεῖν s. διαιρεῖσθαι pro Disserere, plane retinemus in sermone vernaculo, cum Deviser dicimus a Lat. Dividere, pro Disserere. Διαιρεῖσθαι et διορίζεσθαι pro eodem ab Aristot. poni Polit. 7. ab eod. Bud. annotatur.

[" Διαιρέω, Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 229. ad Herod. 387. Thom. M. 230. 244. ad Charit. 445. 451. 645. 691. Musgr. Herc. 425. Jacobs. Anth. 9, 338. Diod. S. 2, 348. Respondeo, v. c. de jure, cum accus., Wakef. Eum. 475. (491. 633.) Abresch. Æsch. 2, 72. 92. Jacobs. Anim. 228. De constr., Schneider. ad Cyrop. p. 8. Dijudico, Wakef. Eum. 475. Plato Charm. 97. 98. 100. Xenopho Œc. 7, 26. Διαιρεῖν τέρας, Dionys. H. 2, 785. Med., Heindorf. ad Phædr. 314. ad Gorg. 166. Plato Gorg. 184. Διῃρημένος, Bast Lettre 212. Διαιρεῖσθαι, Schmieder. ad Plut. Alex. 77. Dissero, Heindorf. ad Phædr. 305. Plato Charm. 84. Hipp. 133. Koen. ad Gregor. p. 3. Statuo, ad Herod. 518. 532. 551. Τὸ διῃρημένον, Wessel. ad Diod. S. 1. p. 7. De constr., Zeun. ad Cyrop. 15. Morus ad Hellen. 47. Valck. ad Herod. 243. Herod. 455. Piers. (sic,) Abresch. Lect. Arist. p. 2. Toup. Opusc. 2, 189. Fischer. Ind. Palæph. v. Διαβαίνω, Διαιρῶ. Valck. Diatr. 40. Wakef. S. C. 1, 49. Valck. ad Herod. 291." Schæf. Mss. Suicer. Thes. Biel. Thes. Lobeck. ad Phrynich. Ecl. Schleusner. Lex. in N. T. Lex. Xenoph. Lex. Polyb. Hamaker. Lect. Philostr. 85. Niceph. Greg. ap. Herman. Gr. Gr. 333. Max. Planudes ibid. 354. Οἱ τὰ δικαιὰ διαιροῦντες, Dionys. Ant. 10, 1. Ψήφῳ διαιρεῖν περὶ τοῦ πράγματος, Æsch. Eum. 617. Τὸ σημεῖον διαιρεῖσθαι, Dionys. Ant. 9, 6. Τὴν ὄψιν διαιρῶν, Plut. Cimone 18. Τοὺς σταυροὺς διαιρεῖν, Xenopho K. A. 5, 2, 21. Med. διελέσθαι, Herod. 7, 47. 50. 103. Ἃ διαιροῦμαι παρ' ἐμαυτῷ ἀγωγὰ εἶναι, οἷα λέγομεν καὶ μή, Plato de Rep. 7. p. 144. " Dirimo controversiam, Aristoph. Ran. 1100. Br. Plut. V. Pelop. 507. HSt.: Ὡς Ἰφικράτης διῄρει, χερσὶ μὲν ἐοίκασιν οἱ ψιλοί, ποσὶ δὲ τὸ ἱππικόν, αὐτὴ δὲ ἡ φάλαγξ στέρνῳ καὶ θώρακι, κεφαλῇ δὲ ὁ στρατηγός." Seager. Mss. " Isocr. 226. Findo, Abresch. Thuc. 621. Isocr. 694. Æneas 1684. Polyæn. 4392. Casaub. Thuc. 302, 64. et 72. Xenoph. 307.: vide 306. Mente discerno, Bos. Obs. 25, 26. Elsner. 2, 312. Herod. 358. Xenopho 488. 492., ista διῃροῦμεν, Cicero Secrevimus. Δ. τὰ ἀμφίλογα, Lites dirimere, Xenopho 538. Legislator, ὁ ταῦτα διαιρῶν, Demosth. 415. Διαιρέομαι, Aristid. 2, 100." Valck. Mss. " Seco, Plut. Wyttenb. 65." Wakef. Mss. Schæf. Meletem. Cr. 80. " Heyn. Hom. 8, 74. Dionys. H. 3, 1752. De dissectore et diribitore carnium, Hesych. v. Δαιτρός. Glossæ:—" Διαιρέω· Divido, Dirimo, Distinguo. Διαιρουμένης· Cienda. Διῄρηται· Bipertita est. Διῃρημένος· Divisus, Rimosus. Διῃρημένος κατὰ χώραν τόπος· Pagus. Διῃρημένον· Discisum. Διελῶ· Dispertiam."]

" Διαραίρηται, Attice s. Ionice pro διῄρηται ap. " Herod. Divisus est, ab act. them. διαιρέω." [Herod. 1, 192.]

" Διῃρημένως, Divisim, Separatim, ut διῃρημένως " κατοικοῦμεν." [" Schol. Biset. Aristoph. Ran. 974.: Schol. ad Pac. 929. Schol. Biset. ad Av. 917. et Lys. 350." Scott. App. ad Thes. Glossar. Theophilin. Suid. 2, 282. " Schol. Il. Jambl." Wakef. Mss.]

" Διαιρετέος, Dividendus." [Glossæ: Διαιρετέας οὐσίας, Herciscundæ familiæ. Draco 124. " Plato

A de LL. 9. p. 874. 737." Scott. App. ad Thes. " Distinguendus, Plato, Aristot. Plutarch. Διαιρετέον, Philo J." Wakef. Mss.]

Διαίρεσις, ἡ, Divisio, Distributio. Διαίρεσις, Divisio, quæ fit in argumentando. Aristot. Ἔστι γὰρ ἡ διαίρεσις οἷον ἀσθενὴς συλλογισμός. || Apud Grammatt. κατὰ διαίρεσιν et κατὰ σύνθεσιν opponuntur interdum, ut ap. Athen. 11. Ἀλλ' οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον, ἀλλὰ κατὰ σύνθετον, ὑποπυθμένει. Item Διαίρεσις ap. Grammatt. quæ opponitur συναιρέσει, vide Συναίρεσις. || A Bud. exp. etiam Διαίρεσις Discriminatio, differentiarumque annotatio, earumque rerum, quæ ad rem constituendam pertinent, et exemplum e Theophr. affert. Vide Comm. 667. [Glossæ:—Διαίρεσις· Divisio, Dicisio, Sectio. Διαίρεσις ὑπαρχόντων· Hercicitus. Διαιρέσεως· Erciscundæ. Διαίρεσιν· Distinctionem. " Ad Diod. S. 2, 582.: Diod. S. 2, 638. ad Dionys. H. 1, 260. Thom. M. 244. Eumen. 752. Jacobs. Anth. 7, 396. Fischer. ad Weller. 1, 223. ad Lucian. 1, 792. Matth.

B Anecd. 1, 20. Διαίρεσις diphthongorum metrica, Toup. Emend. 4, 462. Gregor. Cor. 216." Schæf. Mss. Quintil. 1, 5. Rutil. Lup. 242. Biel. Thes. Schleusner. Lex. in V. T. post Biel. Spicil. Schleusner. Lex. in N. T. Lex. Polyb. Oribas. 90. Διαίρ. et * διαίτησις conf., ad Alcmanis Fr. 59.]

[* Διαιρέσιμος, ὁ, ἡ, Dividuus, Gl.]

Διαιρετὸς, ἡ, ὸν, q. d. Divisibilis, Qui dividi potest. Exp. et Separabilis. Aristot. Ethic. 1. συνεχὲς et διαιρετὸν inter se opponit: Xenopho autem διαιρετὸς et σύνθετος, sicut κατὰ διαίρεσιν et κατὰ σύνθετον inter se opponi, modo dictum est, K. Π. 4. Ὥστε τί ἄλλο ἢ διαιρετὸς ἱπποκένταυρος καὶ πάλιν σύνθετος γίγνομαι; Ubi lubenter διαιρετὸς interpreter Dividuus, cum hic διαιρετὸς non sit Qui dividi potest, sed Qui divisus est. || Διαιρετὸς, Fissilis, ut διαιρεῖν diximus pro Findere etiam poni. || Διαιρετὸς λόγῳ, Explicabilis sermone. Thuc. 1. p. 28. Καὶ τὰς προσπιπτούσας τύχας οὐ λόγῳ διαιρετὰς, Et eventus fortunæ non posse oratione definiri et explicari, ut referatur ad illam

C significationem, quam Bud. dat τῷ διαιρεῖν et τῷ διαιρεῖσθαι pro Explicare s. Explanare. Haud scio tamen an et ita possit accipi ut dicat tam varios esse fortunæ eventus, ut nulla eorum iniri ratio possit, et quasi in certa quædam genera dividi. Schol. exp. φανερὰς, quam vocem supposititiam esse suspicor. Hinc Διαιρετῶς, Divisim, Separatim, quæ significatio in VV. LL. male datur τῷ διαιρετικῶς. [Διαίρετος rectius scripseris cum Schneidero in Lex. " Ad Diod. S. 1, 130. Musgr. Troad. 886. Stephan. Dial. 65." Schæf. Mss. Soph. Trach. 166. Æschin. 243. Lex. Xenoph. Διαίρετα χρήματα, J. Poll. 8, 134. Glossæ: Διαιρετόν· Dividuum. Scr. Διαίρετον.]

[* Διαιρετήρ, ὁ, Etym. M. 249. i. q.] Διαιρέτης, ου, ὁ, Divisor, Distributor, ap. Greg. Naz. [Glossæ: Διαιρέτης, Divisor, Expunctor.]

Διαιρετικὸς, ἡ, ὸν, Vim aut Facultatem dividendi habens vel separandi, Aptus ad dividendum. Plut. de Primo Frigido, Καὶ ὅλως τὸ μὲν πῦρ διαστατικόν ἐστι καὶ διαιρετικὸν, Turnebo interpr. Atque omnino di-

D rimit ac dissipat ignis. Theophyl. Ep. 79. Προπομποὶ καὶ ῥαβδοῦχοι καὶ κήρυκες καὶ θρόνων ὑψηλοτάτων ἐπιτεύξεις, φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλὺς, καὶ διαιρετικώτατος πέφυκε τῶν ἀρετῶν χωρισμός. Hæc autem Epistola, ut de hoc obiter admoneam, inepte inter Epistolas Isocratis ponitur, cum Theophylacti sit, Isocratis nomen in hac Epistola mutuati, ut in aliis alia mutuatur, et quidem alius potius Isocratis quam hujus. Hinc Διαιρετικῶς, Cum quadam dividendi facultate. Plut. tamen Pol. Præc. aliter usus videtur. In VV. LL. exp. Divisim, Discretim et discriminatim, quæ potius convenirent adverbio διαιρετῶς. [" Διαιρετικὸς, Clem. Alex." Wakef. Mss.]

Ἀδιαίρετος, ὁ, ἡ, Individuus, Inseparabilis, ἀχώριστος. Aristot. Metaphys. 9. Τὴν γὰρ μονάδα τιθέασι πάντῃ ἀδιαίρετον. Greg. Naz. de Divinitate, Ὡς ἀδιαίρετός ἐστι καὶ μονοειδὴς ἡ θεία τε καὶ ἀμερὴς τοῦ κρείττονος οὐσία. Et ibid. paulo post cum gen., Ὁ προφορικὸς οὑτοσὶ καὶ κοινὸς ἅπασιν ἡμῖν λόγος ἀδιαίρετος μέν ἐστι τῆς προενεγκαμένης ψυχῆς, Ab anima sep-

rari non potest. || Item Ἀδιαίρετος pro Non diviso, ut διαίρετον pro Diviso, non pro Divisibili, alicubi poni ostendi, citatur ex Aristot. Pol. 2. Τότε δ' ἀδιαιρέτων οὐσῶν, ἀνάγκη τοὺς παράζυγας μηδὲν ἔχειν. [Suicer. Thes. Heerenii Stob. in Indice. Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. aug. atque emend. Particula 2. p. 6. "Joseph. 1060. Diod. S. 2, 145. ad Lucian. 1, 513." Schæf. Mss.]

[* "Ἀδιαιρέτως, Mœris 402. Phrynich. Ecl. 194." Schæf. Mss. Greg. Cor. 177. Suicer. Thes. Var. Lect. ex Homeri Cod. Harl. p. 67. Schæf.]

[* Ἀδιαιρεσία, ἡ. Maximi Schol. in Dionys. Areop. 259. Διὸ καὶ τὰς ἐννοίας ὁ θεὸς νοεῖ, ὡς ὁ νοῦς κινούμενος καὶ ἐνεργῶν νοεῖ, καὶ τῆς τοιαύτης * ἀσωματίας καὶ ἀδιαιρεσίας.]

Δυσδιαίρετος, ὁ, ἡ, Difficile divisibilis, Cujus divisio difficilis est. Cui Εὐδιαίρετος opponitur, Qui facile dividi potest. Exp. et Facile scissilis. Theophr. scillæ folium dicit esse εὐδιαίρετον, H. P. 7, 12. || E Xenoph. Hell. 1. Καὶ ὁ ἄνεμος εὐδιαίρετος ἦν, exp. in VV. LL. Ventus apertus; sed depravata est vox illa B εὐδιαίρετος in Florentino etiam Codice, et in εὐδιαίτερος corrigenda, ut ego e vet. etiam librorum auctoritate in mea Ed. restitui. Tantum autem permutantur literæ in hac emendatione. [Lex. Xenoph. Glossæ: Εὐδιαίρετος· Dividuus.' "Δυσδιαίρετος, Plut. 2, 494." Wakef. Mss.: et J. Poll. 2, 70.]

Ἀντιδιαιρέω, Ex opposito divido, Oppono ad divisionem. Bud. in hoc Aristot. loco, Top. 6. Πᾶν γὰρ τὸ γένος ταῖς ἀντιδιῃρημέναις διαφοραῖς διαιρεῖται, appellari ἀντιδιῃρημένας ait E regione oppositas ad generis divisionem, quod has assumi in definitione oporteat, ut non vitiosa sit. Nazianz. Εἰ πρὸς ἐκεῖνον ἀντιδιῄρητο τὸ μόνον ἀληθινὸν, Si illi ex adverso responderet. Citatur ex Eodem ἀντιδιαιρεῖται τῷ μέλλοντι, Ex adverso respondet. Hesych. ἀντιδιαιρεῖται exp. * ἀντιμερίζεται. ["Aristot. Categor. 13." Seager. Mss. "Ἀντιδιαιρέονται τὰ πράγματα, Eurysus. Em. 111. b." Valck. Mss. Eust. in Od. A. p. 6. Strabo 806. Jambl. de Myst. 46. "Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀνήρ. Heyn. Hom. 8, 512." Schæf. Mss. Heere- C nii Stob. in Indice.]

Ἀντιδιαίρεσις, (ἡ,) Divisio ex opposito, ap. Galen. [Diog. L. 402. "Jambl." Wakef. Mss.]

[* Ἀποδιαιρέω, Divido, Disjungo. Clem. Alex. 925.]

[* Ἐπιδιαιρέω, Divido, Partior, Describo. Lex. Polyb. Biel. Thes. "Dionys. H. 1, 354. 503." Schæf. Mss. Herod. 1, 150. 5, 116. "Appian. 1, 130. 734. Diod. S. 2, 352. et alibi." Wakef. Mss. Oribas. 86. 89. 90.]

[* "Ἐπιδιαίρεσις, (ἡ,) Bekk. Anecd. Gr. 2, 796. 797." Boissonad. Mss. Oribas. 90. Τετρωμένου δὲ τοῦ μυὸς, ἔτι δὲ καὶ τεθλασμένου, ἐπιδιαίρειν (l. ἐπιδιαιρεῖν) χρὴ, οὐ πάντως δὲ χιάζειν τὴν μῦν, ἀλλὰ μεγέθύνειν τὴν ἐπιδιαίρεσιν· τοῦτο γὰρ κωλυτικὸν γίγνεται τοῦ σπασμοῦ. Vertitur: Musculo autem vulnerato et etiam colliso aperire oportet, non musculum quidem prorsus decussare, sed illam incisionem amplificare; hoc enim valet ad prohibendam nervorum distentionem. Paulo post legitur: Μετὰ δὲ τὴν ἐπιδιαίρεσιν, οἱ μὲν ῥαφαῖς ἐχρήσαντο, οἱ δὲ * διαμοτώσει, D καὶ τῇ ἀκολούθῳ πυοποιῷ θεραπείᾳ.]

"Καταδιαιρέω, affertur pro Divido, quod et διαιρέω. Inde aor. 2. med. καταδιείλοντο, significans itidem Diviserunt. Et infin. καταδιελέσθαι, "quod Hesych. et ipse exp. καταμερίσασθαι." [Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. "Dionys. H. 2, 683." Schæf. Mss. Lex. Polyb. "Hermes Poëmand. p. 17." Boissonad. Mss. Munth. Spec. Def. Lex. p. 525. consuli jubet Diodorum S. 114. 758.]

[* "Καταδιαίρεσις, (ἡ,) Divisio, Dislocatio." Wakef. Mss. "Hesych. v. Στροφαί, (ubi perperam editum est κατὰ διαιρέσεις.)" Boissonad. Mss.]

[* Προδιαιρέω, Distinguo in genera, species etc. Describo rem faciendam. Corai. ad Isocr. 222.]

[* Προδιαίρεσις, ἡ, Descriptio, Deformatio futuri operis, ut ædificii, Forma. "Diod. S. 1, 607. ad Dionys. H. 5, 406." Schæf. Mss.]

Προσδιαιρέομαι, Insuper divido. Citatur ex Aristot. Rhet. ["Προσδιαιρέω, Suid. 1, 515." Wakef. Mss.]

Συνδιαιρέω, Simul divido, Simul distinguo, ap. Greg. Naz. ["Clem. Alex. 187." Wakef. Mss.]

Ὑποδιαιρέω, Subdivido, Particulariter divido. [Diog. L. 415.] Unde Ὑποδιαίρεσις, (ἡ,) Subdivisio. Utrumque ap. Dialecticos. [Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Diog. L. 402.]

Ἐξαιρέω, Eximo, Eruo, Educo, Extraho, Aufero. Plato in Cratylo ἐξαιρεῖν γράμματα et ἐπεμβάλλειν inter se opponit. Isocr. Panath. Πρεσβείαις καὶ λόγοις ἐξαιρεῖν ἐπειρῶντο τὰς διαφοράς. Lucian. Caucaso, Γῦπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας, Eruturos, Extracturos. [Cf. 1, 536.] Cicer. ἐξαιρεῖν interpretari voluisse verbo Eximere apparet ex iis, quæ dicit de adj. ἐξαιρέσιμος, quæ proferam paulo post. Idem, Ἐπειδὰν τὸ ἀλγοῦν ἐξαιρεθῇ interp. Cum dolor detractus esset, ut habes p. 53. mei Lex. Cicer. Ἐξαιρεῖσθαι signif. activa pro eodem, ut ap. Plat. Ione, Διὰ τοῦτο ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τούτων νοῦν, τούτοις χρῆται ὑπηρέταις καὶ χρησμῳδοῖς. Ante eum autem Hom. et Hesiod. ἐξέλετο φρένας itidem dixerant. Hom. Il. P. (470.) καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς: Hesiod. Aspide (89.) τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεύς. Sic Isocr. Τοὺς φόβους ἐξαιροῦ τῶν πολιτῶν. Sic Theophr. Ἐπεὶ καὶ τῶν καρπῶν ἐξαιρεῖται τὴν γλυκύτητα. Ut autem dicitur ἐξαιροῦμαι τοῦτο σοῦ, ita ἐξαιροῦμαί σε τοῦτον: ut ap. Plut. Romulo, Βίας ἐξελέσθαι τοὺς ἀδικουμένους. Sic ἐξείλετο κινδύνου. Item addita præpos. ἐξ, ut ἐξελοῦ με ἐξ ἐχθρῶν, quæ duo exempla ponuntur ab Eust., docere volente hoc verbum accipi a posteris Homeri pro λυτροῦσθαι. Passivum autem cum accus. interdum jungitur, ut Plat. in Gorg. ἐξαιρεθέντας τὴν ἀδικίαν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, Quibus exemta est injustitia. Synes. autem dixit ἐξῃρήσθων τοῦ λόγου Θύας καὶ Ἀνδρόνικος, Eximantur e sermone, i. e. Excipiantur. || Ἐξαιροῦμαι in signif. activa a Bud. redditur etiam Effero, Expono, ut Demosth. in Dionys. Ἐξαιρεῖται τὸν σῖτον ἐν τῇ Ῥόδῳ, κἀκεῖ ἀποδίδωται. Idem, Τὴν μὲν ναῦν εἰς Ῥόδον κατεκόμισε, καὶ τὸν γόμον ἐκεῖσε ἐξελόμενος, ἀπέδοτο παρὰ τὴν συγγραφήν. Sic Ceb. Theb. Αἱ νῆες τὰ φορτία ἐξελόμεναι. Hæc autem significatio potest quodammodo sub proxime præcedente comprehendi; merces enim exponi non possunt quin educantur e navi. Sic Thuc. 8. p. 272. σκεύη ἐξείλοντο dixit, e navi videlicet, ubi Exemerant e navi aut Eduxerant, commodius verti putem quam Exposuerant. In hoc autem ejusdem Thuc. loco ἐξαιρεῖσθαι videtur potius esse Reponere quam Exponere, 8. p. 291. Εἰς ἣν καὶ τὸν σῖτον ἠνάγκαζον πάντας τὸν ὑπάρχοντά τε καὶ τὸν ἐσπλέοντα ἐξαιρεῖσθαι. || At ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, quod exp. Vindicare in libertatem ap. Lysiam, Isocr., Demosth., ad primam illam signif. referendum itidem esse, ostendit Lat. loquendi genus, quod in Ἀφαιρεῖσθαι protuli, Eximere in libertatem, q. d. Exemtos e servitute in libertatem vindicare.

Ἐξαιρέω, Secerno, Seligo, Deligo tanquam eximium, Extra sortem do. Il. A. (625.) ἣν οἱ Ἀχαιοὶ Ἔξελον. Et Π. (56.) Κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν. Xenopho K. Π. 4. de manubiarum divisione itidem loquens, Πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς ἐξαιρεῖτε ὅ, τι ἂν οἱ μάγοι ἐξηγῶνται, ἔπειτα δὲ Κυαξάρει ἐξέλετε ὁποῖον ἂν οἴησθε μάλιστ' αὐτῷ χαρίζεσθαι. Sic K. Π. 7. Ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς καὶ τεμένη ἐκέλευσεν ἐξελεῖν. Et in 5. de muliere, quæ inter alias deligitur tanquam ceteris præstans, Νῦν μὲν δὴ ἐξαιροῦμεν ἀνδρί σε, ἔφη, εὖ ἴσθι, οὔτε τὸ εἶδος, κ. τ. λ. Quod et voce passiva dicitur, cum ab aliis, tum ab eodem Hom. et ab eod. Xenoph.: ab Hom., ut Od. Ξ. (231.) καί μοι μάλα τύγχανε πάντα· Τῶν ἐξαιρούμην μενοεικέα. Et Il. I. (129.) Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἕλεν αὐτὸς, Ἐξελόμην, αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν, i. e. ἀπέκρινα, inquit Eust. At vero Il. B. (690.) non dicitur simpliciter τὴν ἐξείλετο, sed Τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο, unde a quibusdam exp. Abduxit, vel Captivam abduxit; sed potest et hic illa significatio inclusa intelligi, ut sit, Quam cum selegisset, e Lyrnesso abduxit, vel, Quam selectam a se abduxit. Potest et simplicius accipi, Quam e Lyrnesso selegit,

pro Ex iis vel inter eas, quæ ap. Lyrnessum erant. Et ita manebit hoc verbum in illa sua signif. At vero Il. Δ. (116.) ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν Ἀβλῆτα, πτερόεντα, ἐξέλετο duas admittit expositiones, ut annotat Eust., vel pro Selegit, Delegit, vel pro Eduxit, s. Promsit. A Xenoph. autem, ut ejusdem Cyropædiæ 5. Ἡνίκα ἐξῃρούμην σοὶ αὐτήν. Sic autem interdum usurpatur ἐξαιροῦμαι in passiva etiam signif., ut ap. Thuc. 3. Δημοσθένει ἐξῃρήθησαν, Demostheni exemtæ sunt, Demostheni extra sortem sunt datæ.

Ἐξαιρέω, Diripio, Populor, Hesych. Cujus signif. exemplum a Bud. non ponitur in hoc simplici composito ἐξαιρῶ, sed tantum in bicomposito συνεξαιρῶ, e Demosth. At habemus in hoc Thuc. loco 4. p. 144. Τὴν Νίσαιαν εὐθὺς περιετείχιζον, νομίζοντες, εἰ πρὶν βοηθῆσαί τινας, ἐξέλοιεν, κ. τ. λ. Quæ significatio vicinior est primæ quam proxime præcedenti. Sic autem et Herodian. 3. post Thuc. dixit, Παντὶ σθένει πειρώμενος τὴν πόλιν ἐξελεῖν. Verum sciendum est et de hominibus dici pro Subjugare. Nam ap. eund. Thuc. 8. ἐξέλωσι. Schol. exp. καταδουλώσωνται. Apud Eurip. quoque Phœn. (519.) ita lego, πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος Ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν, cum tamen vulg. Edd. habeant ἐξαίρει, et interpretor Expugno, eo sensu quo a Plauto Expugnare aurum alicui, et a Cicerone talia quædam dicuntur. Hæc autem signif. verbo etiam καθαιρεῖσθαι convenire videtur in hoc Herodoti loco, in Polymnia, Μεγάλα γὰρ πρήγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλει καταιρέεσθαι. Eadem certe utrique danda esse interpretatio videtur, quæcunque sit, nisi quod huic passivum, illi activum adhibendum est verbum. Vide igitur Καθαιρῶ.

Ἐξαραιρημένος, participium Ionicæ dialecto peculiare, sicut ἀπαραιρημένος antea in verbo Ἀφαιροῦμαι, quo utitur Herod. Κοινῇ ἐξαραιρημένος ὑπὸ Ἰώνων Ποσειδέωνι *Ἑλικωνίῳ, Selectus et dicatus.

[" Ἐξαιρέω, Heyn. ad Apollod. 885. Valck. ad Phœn. p. 188. ad Herod. 367. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 68. 141.: Ep. Cr. 10. Wessel. ad Herod. 117. 387. Bibl. Cr. 3, 2, 37. Musgr. ad Eur. p. 197. b. Act. Traj. 1, 187. ad Herod. 511. 580. Thom. M. 321. Markl. Suppl. 367. Charit. 625. 656. Iphig. A. 972. Stephan. Dial. 26. Wolf. Proleg. ad Hom. 257. 262. 267. Musgr. Iph. T. 240. Herc. 39. Wakef. Trach. 491. 1178. Abresch. Æsch. 2. 118. Jacobs. Anim. 223. Porson. Phœn. 526. Diod. S. 2, 424. 599. ad Dionys. H. 1, 85. Heyn. Hom. 5, 236. 6, 56. 216. 7, 637. Boissonad. in Philostr. 472. 497. 531. 607. Act. med., Brunck. Aristoph. 1, 287. Passiv. c. accus. rei, Heindorf. ad Gorg. 251. Everto, Dionys. H. 1, 544. Conf. cum ἀφαιρ., Heyn. Hom. 5, 60. De constr., Heyn. Hom. 5, 603. Ἐξῃρημένος, Eximius, Boissonad. in Philostr. 409. De constr., Valck. ad Phalar. p. xiv. Diatr. 203. Valck. ad Hippol. p. 162. a. Musgr. ad Hippol. 18. ad Il. Z. 234. Wessel. ad Herod. 274.: Herod. 672. Act. et med., Brunck. Plut. 1140. Ἐξαιρῶ et ἐξαίρω, Heindorf. ad Theæt. 352. ad Dionys. H. 3, 1887." Schæf. Mss. " Secerno, Thuc. 8, 90. Meto, Æsch. Prom. 824. Impello, Cogo, Eur. Hippol. 322. Diripio, Diod. S. 2, 599. Expugno, Appian. 1, 247. Polyæn. 197." Wakef. Mss. " Herod. 3, 137. Libero, Elsner. 2, 170. Pro ἐξελᾶν sæpe Herod. Paus. 724. 184. 699. Τὰς ἀκροπόλεις ἐξεῖλον Dii, Miscell. 5, 231. Pro ἐξελεῖν, Capere, Evertere, Duker. Thuc. 344. Promere ex horreo, Thuc. 560. et inde πωλεῖν. Emend. Demosth. 540. Vales. ad Harpocr. 348. 177. Demosth. 550. 668. Κέραμος οἴνου—ἐξαιρεόμενος ἐν Αἰγύπτῳ, Evacuatus, Herod. 161. Xenopho 204. Seligo, Deligo, Soph. Trach. 249. Eur. Troad. 33. Athen. 235. Deo, Herod. 61. Xenopho 62. 65. 67.; etiam alia præmia, 65. 68. Sic et Plato. Heins. ad Max. T. 126. In passivo cum accus., Eur. Hippol. Καλ. 15. Τὸ ἐπιθυμοῦν τοῦ πλοῦ οὐκ ἐξῃρέθησαν ὑπὸ τοῦ ὀχλώδους τῆς παρασκευῆς. Thuc. 393. Ἐξελέσθαι τὰ μεγάλα ἱστία, Xenopho 429. Ἐξαιρ., Asserere in servitutem, vide Ἀφαιρ. Vales. Harpocr. 29. Lysias 400. εἰς ἐλευθ.: 401. et ἀφαιρ. 402. Ne quis excipiat, Μὴ οὖν ἐξέληται τοῦτο ὑμῶν μηδεὶς, Antipho 134. Dio Chrys. 312. τῶν γε ἐξῃρημένων, Excepti. Videtur Latinismus R—o." Valck. Mss. Lex. Xenoph. Lex. Polyb. Ἐξαιρεῖν ὄψεις etc., Gregor. Cor. 925. Fischer. Ind. Æschin. Biel. Thes. Schleusner Lex. in N. T. Gloss. SS. Hes. 114. Ἐξαιρεῖσθαι νίκας Elmsl. ad Eur. Med. 218. Glossæ: Ἐξαιρέω· Adimo, Excepto. Ἐξαιροῦμαι· Eximo. Ἐξῃρημένος· Exemtus.]

[* Πανεξῃρημένος. Jo. Diacon. Adrianop. Carm. Polit. v. 200. in Bandinii Anecd. p. 174. Ἠγάσθη σου τῆς καλλονῆς τὸ *πάντερπνον καὶ ξένον, Ἠγάσθη σου τῆς φύσεως τὸ *πανεκλελεγμένον, Ἠγάσθη σου τῆς γνώσεως τὸ *πανεξῃρημένον.]

[* Ἐξῃρημένως, Olympiod. Præf. Schol. in Plat. Gorg. p. 563. Routh. Ἀτόπως δὲ καὶ οὗτοι, καὶ ἐξῃρημένως. " Dionys. Areop. 164. 184." Kall. Mss.]

Ἐξαίρεσις, ἡ, Exemtio, Eductio, Ἐξαίρεσις λίθου ap. Herod. unde, ἐξαιρέσιμος. Peculiariter autem dicuntur ἐξαίρεσις quæ exenterando eximuntur, ut ap. Eust. Ἔδειξε πάντα τὰ ἐντοσθίδια μετὰ τῆς ἐξαιρέσεως. Pro qua signif. vide et locum, qui in Ἀφαίρεσις ex Athen. citatus est. ‖ Ἐξαίρεσις, Locus in portu, in quem merces e navibus eductæ exponuntur J. Poll. 9, (34.) Καὶ ὡς Ὑπερείδης φησὶν, ἐξαίρεσιν, ὅπου τὰ φορτία ἐξαιρεῖται, quod tamen φορτία redditur Onera in VV. LL.; ego Merces. ‖ Ἐξαιρέσεως δίκη, Actio, qua quis experiebatur adversus eum, qui servum abduxisset et liberum asseruisset: ea petebat actor a prætore, ut vindicias secundum servitutem decerneret. Sic in VV. LL. e Suida. [" Steph. Dial. 26." Schæf. Mss. Gregor. Cor. 672. Lex. Polyb. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Athen. 381. Glossæ: Ἐξαίρεσις· Exemtio, Exceptio, Tintinnabulum.]

Ἐξαιρέσιμος, ὁ, ἡ, Exemtilis, Qui eximi potest, ut ἐξαιρέσιμοι ἡμέραι, Dies qui e mense eximebantur, ut cum solis lunæque ratione congruerent. Quibus opponuntur ἐμβόλιμοι, Qui intercalantur. Cic. in Verr. (2, 52.):—Est consuetudo Siculorum ceterorumque Græcorum, quod suos dies mensesque congruere volunt cum solis lunæque ratione, ut nonnunquam, siquid discrepet, eximant unum aliquem diem, aut summum, biduum e mense, quos illi ἐξαιρεσίμους dies nominant. Vide et Aristot. Œcon. Ἐξαιρέσιμος λίθος ap. Herod. non pro Exemtili, sed pro Exemto. Exponitur enim ab Eustathio ὁ ἀπὸ τοίχου ἐκβληθείς. Secundum quam expositionem fuerit ἐξαίρεσις λίθου ap. eund. Herod. ἡ ἐκβολή. [Eustathius Politi 1. p. 398. " Wessel. ad Diod. S. 1. p. 59." Schæf. Mss. Ernest. Clav. Cicer. h. v.]

Ἐξαιρετέος, vide Ἐξαίρετος. [Lex. Xenoph. Cass. Dio 66. Schmieder. Ind. Arrian. Glossæ: Ἐξαιρετέον· Eximendum. " Zeun. ad Cyrop. 188." Schæf. Mss. " Suid. Clem. Alex." Wakef. Mss.]

Ἐξαίρετος, ον, ὁ καὶ ἡ, Exemtus e numero, Selectus, Eximius. Sic γυναῖκες ἐξαίρετοι, Il. B. (227.) et κοῦροι ἐξαίρετοι, Od. Δ. (643.) i. e. ἐκ τῶν ἄλλων αἱρεθέντες, quod est ἐπικριθέντες, qui et ἔξαιτοι dicuntur per syncopen, ut ἐξαίτους ἐρέτας, Eust. 1512. Mulieres selectæ, et Juvenes selecti, illæ ob pulcritudinem, hi ob fortitudinem, unde ab Hom. poni ait, tanquam explicandi gratia, κοῦροι οἳ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι, et κρίνας ἀνὰ δῆμον ἀρίστους. Sunt qui ἐξαιρέτους γυναῖκας interpr. Eximia s. Egregia forma præditas. Apud Thuc. ἐξαίρετον ποιεῖν, Seligere, Seponere, q. d. Exemtitium facere: ap. 2. Τριήρεις τε μετ' αὐτῶν ἐξαιρέτους ἑκατὸν ἐποιήσαντο, Triremes seposuerunt. Ibid. Χίλια τάλαντα ἐξαίρετα ποιησαμένοις χωρὶς θέσθαι. Politian. ap. Herodian. 7. Δοκοῦντα ἀμοιβῆς ἐξαιρέτου τεύξεσθαι, interpr. Putantem sibi insignem gratiam relatum iri. Sic ἐξαίρετον γέρας, Philoni Eximium munus. Ἐξαίρετον, inquit Bud., dicitur Præcipuum, ἐπίλεκτον, Eximium, πρόκριτον, Extra ordinem datum. Plutarch. Κάτωνι δὲ ἐδόθη ἐξαίρετος στρατηγία, Catoni prætura extra ordinem est data. Significat etiam Receptum, i. e. Exceptum, et qui non venit in sortem. Et ap. Galen. ἐξαίρετον alicubi declarare dicit Præcipuum et maxime curandum. ‖ Ἐξαίρετος, Peculiaris, ut cum Demosth. pro Cor., ἐξαίρετον et ἴδιον copulat,

ut Lat. Proprium et Peculiare interdum copulantur. Plut. in Coriol. Καὶ ἀγαπήσειν ὡς εἷς ἕκαστος τὴν νέμησιν· ἐξαίρετον δὲ μίαν αἰτοῦμαι χάριν, ἔφη. Sic exp. et in hoc Æschinis loco, Ἐξαίρετον αὐτῷ τυραννίδα προσποιούμενος. || Apud Aristid. ἐξαίρετον genitivo junctum exp. Exemtum, ἐξαίρετον τῶν ἡλίου δυσμῶν, Exemtum a solis occasu.

Ἐξαίρετος, Eximendus, Ejiciendus. Xenopho K. Π. 2. Ἀλλ' ἐγὼ τοὺς τοιούτους ἄνδρας γιγνώσκω ἐκ τῆς στρατιᾶς ἐξαιρέτους εἶναι. Ita quidem Bud., et ita in mea etiam Xenoph. Ed. legi fateor, p. 29. sed, ut in annot. docui, cum p. sequenti ἐξαιρετέοι dicat, non dubito quin et hic ἐξαιρετέους itidem leg. sit. Est autem Ἐξαιρετέος etiam Evertendus, Dignus qui evertatur, ut Polyb. Ἡ Καρχηδὼν πολλοῖς Ῥωμαίων ἐξαιρετέα ἐδόκει εἶναι.

Ἐξαιρετὸς oxytone, ἐκβαλλόμενος, ut exp. Suid., i. e. Qui ejicitur. In VV. LL. tamen interpretatur Ejectus; sed videtur ἐξαιρετὸς esse Qui ejicitur, vel potius Ejectitius, quod quidem accipiatur passive. Fortasse et Exemtilis non male interpretabimur.

['Εξαίρετος, Lex. Xenoph. Biel. Thes. Gloss. SS. Hes. 114. Glossæ: Ἐξαίρετος· Egregius, Eximius, Præcipuus. Ἐξαιρέτου δόσις· Præceptio. "Ad Xenoph. Eph. 177. 185. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 68. Zeun. ad Cyrop. 188. Valck. ad Herod. 147. 159.: Wessel. 172. 688. ad Charit. 453. 656. Iphig. T. 755. Villois. ad Longum 284. Porson. Hec. p. 6. Ed. 2. ad Diod. S. 2, 524. Lucian. 2, 304. Boissonad. in Philostr. 436. 561. Dionys. H. 2, 1154. 1160. Math. Anecd. 1. p. 39. Κατ' ἐξαίρετον, Call... 1, 434. Tzetz. Exeg. in Il. p. 6. 75." Schæf. Mss. Dionys. H. Ant. 6, 50. Χρόνον μηδένα ποιεῖσθαι τοῦ πολέμου. "Κατ' ἐξαίρετον, Zosim. 282." Wakef. Mss. " * Κατεξαίρετος, Aster. Homil. p. 20. Reub." Boissonad. Mss. Sed falsa est lectio.]

Ἐξαιρέτως, Eximie. Item, Præcipue, Præsertim, In primis, vel Potissimum. Herod. 4. Καὶ τῷ θεῷ χρήσασθαι ὃν ἐκεῖνοι σέβουσιν ἐξαιρέτως, Egregie venerantur, Pol. interprete. Malim tamen In primis. Sic lib. 3. Δυσχείμερος γὰρ πᾶσα Καππαδοκία, ἐξαιρέτως δὲ ὁ Ταῦρος, ubi ille vertit Maxime. Philo de V. M. 1. Ὁ γὰρ πέπονθεν ἕκαστος, αὐτὸς ἐξαιρέτως οἶδεν. In hoc autem Plut. loco Symp. 4. Πολλῶν ὄντων ποιητῶν ἕνα τὸν κράτιστον, ἐξαιρέτως ποιητὴν καλοῦμεν, videtur ἐξαιρέτως exponi commode posse Peculiariter. Sunt tamen qui vertant Per excellentiam. ["Ad Xenoph. Eph. 185. Valck. ad Herod. 147.: Wessel. 172. ad Charit. 390. a. Heyn. Hom. 8, 696. Ἐξαιρέτως et ἐξ αἱρέσεως conf., Kiessl. ad Jambl. V. P. p. 38." Schæf. Mss. Artemid. 2, 39. Ind. in Epictet. Geopon. 5, 17. Biel. Thes. Glossæ: Ἐξαιρέτως· Præcipue, Egregie, Præsertim, Apprime.]

[* "Ἐξαιρέταρ, Valck. Anim. ad Ammon. 35." Schæf. Mss.]

"Ἐξαιρετικὸς, (ἡ, ὸν,) Eximendi vim habens, vel "Exceptivus." [In Schneideri Lex. non legitur.]

"Ἐξαίτης, (ου, ὁ,) Suidæ * ἀφαιρέτης." [Cf. Ἐπαίτης.]

"Ἔξαιτον, Eximium, per syncopen pro ἐξαίρετον, Hesychio ἐξαίρετον, καλὸν, itidemque Suidæ, afferenti hoc exemplum, Ἔξαιτα προτέρης ἀπὸ ληΐδος, ἦμος ἀτειρεῖς Πέρσεν ὑπερθύμους Γέτας," [Adrian. 1. ubi legitur, ἦμος ἀτειρὴς Πέρσεν ὑπερθύμους ᾧ ὑπὸ δουρὶ Γέτας. "Jacobs. Anth. 9, 324. Koen. ad Greg. Cor. 216. Heyn. Hom. 6, 329." Schæf. Mss. "Hom. (Il. M. 320. Od. B. 307. E. 102. T. 366.) Manetho 2, 226. alibi, Apoll. R. (4, 1004.)" Wakef. Mss.]

[* "Ἀπεξαιρέω, Eur. Iphig. T. 1278. (Ἀπὸ δὲ μαντοσύναν * Νυκτωπὸν ἐξεῖλεν βροτῶν.)" Kall. Mss.]

[* "Διεξαιρέω, Demetr. Phal. 299(=174=323.)" Kall. Mss.]

[* "Κατεξαιρέω, Clem. Alex. Adhort. 34=46. (Αἱ δὲ χελιδόνες, καὶ τῶν ὀρνέων τὰ πλεῖστα, κατεξαιροῦσιν αὐτῶν τῶν ἀγαλμάτων εἰσπετόμενα.)" Kall. Mss. "Quod sæpius dictum est, αι et ε a Librariis confundi solere, id h. l. repetendum; nam Clem. procul dubio scripsit * κατεξερῶσιν, Alvum exonerant, in simulacra, quemadmodum Aristoph. Ran. (366.) Ἢ καταιλᾷ τῶν * Ἑκαταίων dixit." Potter.]

[* Μετεξαιρέω. "Μετεξειλόμην τὸν γόμον, Curavi merces ex alia navi in aliam aliasve egerendas, 1290." Reisk. Ind. Demosth. "Transfero, Onera, e navibus aliis egesta, in alias impono." Seager. Mss.]

[* Προεξαιρέω, Ante deleo, Ante extraho, eximo, ejicio. "Julian. 255." Wakef. Mss. "Kuster. Aristoph. 108. a." Schæf. Mss. Appian. de B. C. 1014. Cass. Dio 476.]

"Προσεξαιρέομαι, Insuper eximo s. deligo." ["Insuper vinco, Joseph. 591." Wakef. Mss.]

Συνεξαιρέω, Una diripio, s. populor, Adjuvo in diripiendo. Demosth. Ὧν τοῖς μὲν τὴν Βοιωτίαν συνεξαιρήσειν ὡμωμόκει, τοῖς δὲ τὴν Πυλαίαν συγκαταστήσειν. [In Reiskii Ind. non legitur. "Porphyr. de Abst." Wakef. Mss. Lex. Xenoph. Himer. Ecl. 10, 1. Eur. Ion. 1044. Troad. 24. "Sylb. ad Pausan. 91. Musgr. ad Hippol. 18. Philostr. 126. Boiss. Diod. S. 2, 631." Schæf. Mss. "Herod. 15." Valck. Mss.]

Ὑπεξαιρέω, et Ὑπεξαιρέομαι, Clam aufero vel averto, Interverto, Subduco, Subtraho. Lucian. de Prometheo, Ὃς τὴν νομὴν τῶν χρεῶν ἐγχειρισθεὶς, οὕτως ἀπατηλὴν ἐποιήσω, ὡς αὑτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι. || Est etiam Ὑπεξαιροῦμαι, Excipio, s. Recipio, i. e. Retineo mihi in re alienanda, ut interpr. Bud. in hoc Luciani loco, Πλὴν ὀλίγας ταύτας ἡμέρας ὑπεξελέσθαι μοι ἔδοξε. Est præterea, ut vult Idem, Excipio, i. e. In pacto contineri nolo, ut in hoc Athen. loco, 10. p. 178. Οὐδεμίαν ὑπεξαιρούμενοι πρόφασιν. Vide verbale sequens Ὑπεξαίρεσις. [Lobeck. ad Phrynichi Ecl. Eur. Hippol. 633. Lex. Xenoph. Demosth. 365. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. "Athen. 445." Valck. Mss. "Valck. ad Hippol. p. 233. a. ad Herod. 229.: Herod. 510." Schæf. Mss. "Suid. 3, 435. Clem. Alex. 485. Arrian. Ep. 630." Wakef. Mss.]

Ὑπεξαίρεσις, ἡ, Subtractio, Detractio, ut cum dicit Epicurus ap. Sext. Philosophum et ap. Laërt., ὅρον τοῦ μεγέθους τῶν ἡδονῶν esse τὴν παντὸς τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσιν, pro quo tamen Cicero dixit, Omni privatione doloris terminari summam voluptatem. || Ὑπεξαίρεσιν Quintil. vertit Exceptionem 3, 8. Legales autem quæstiones has fecit, scripti et voluntatis, quam ipse vocat κατὰ ῥητὸν καὶ ὑπεξαίρεσιν, i. e. Secundum dictum et exceptionem. Sic μετὰ ὑπεξαιρέσεως pro Cum exceptione, citatur e Marco Aurelio. [Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Biel. Thes. "M. Antonin. 91. et Gataker. multa." Valck. Mss. Cocch. ad Vet. Medic. Chirurg. 44. n. Μεθ' ὑπεξαιρέσεως, Simpl. ad Epict. 85. Diod. S. 1, 492." Schæf. Mss. "Eucl. 5, 18. Diod. S. 3, 18. 12, 2. Nemes. Greg. Nyss." Wakef. Mss. Glossæ:— Ὑπεξαιροῦμαι· Interverto, Suppilo. Ὑπεξῃρημένων· Deductis, Exceptis. Ὑπεξεῖλε· Præcepit.]

[* Ἀνυπεξαιρέτως, Sine exceptione. M. Anton. 8, 41.]

[* Ὑπεξαιρετέον, Excipiendum. "Philo J. Clem. Alex." Wakef. Mss. "Hippocr. 595." Scott. App. ad Thes.]

Ἐφαιρέομαι, Post eligo, Post alium eligo, i. e. Substituo in locum alius, qui fuerat electus. Vel pass. Post eligor, etc. unde ap. Thuc. 4. p. 134. Τοῦ δὲ μετ' αὐτὸν ἱππαγρέτου ἐφῃρημένου, ubi vel vacat μετ' αὐτὸν, vel præpositio in ἐφῃρημένου. "Ἐφῃρημένος, In locum alterius electus, ab ἐφαιρέομαι. "Thuc. 4. p. 134. Ἐφῃρημένος ἄρχειν." ["Cass. Dio 601." Wakef. Mss. "Schneider. ad Xenoph. Polit. 270." Schæf. Mss.]

Καθαιρέω, quæ activa vox activam signif. sola habere putatur, Dejicio, Deturbo, Deduco. Aristoph. Nub. (750.) Καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην. Quem imitatus Luc. dixit itidem in Dial. Veneris et Amoris, Τὴν σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Cœlo deducis lunam, ut Virg. loquitur. Bud. exp. etiam Deorsum elicis. [Hippocr. 123, 6. et 12.] Eadem constr. dixit Antipho, Καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐξ ἀκροπόλεως καθελόντες καὶ συγχωνεύσαντες, ἐποίησαν στήλην, Cum deturbassent. Subjungit autem Bud. illi Aristoph. loco, ubi καθαιρεῖν ponitur pro Deducere, istum Homeri Od. I. (149.) Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ, καθείλομεν ἱστία πάντα, ubi καθείλομεν itidem ex-

ponit Deduximus, vel Contraximus. Καθελεῖν ponitur etiam pro Dejicere metaphorice sumto, ut ap. Theodor. Hist. Eccl. 2. Καθελεῖν τοῦτον ἐπέτρεψαν, καὶ τῆς ἐκκλησίας ἐξήλασαν, Episcopatu abdicarunt et dejecerunt. Et sic alibi sæpe Bud. Comm. 670. || Καθαιρῶ, Everto, Diruo. Thuc. 3. Καὶ τείχη καθελεῖν. Item Everto, Subverto, Pessundo, metaph. signif. ut ap. Eund., lib. eod., Καὶ Ἀθεναίους ῥᾶον καθαιρήσετε, ὑφαιροῦντες αὐτῶν τοὺς ξυμμάχους. Sic 1. Εἰ καθελόντες ἡμᾶς ἄρξετε, Si everso nostro imperio, ipsi imperaretis. Ad verbum, Eversis nobis. || Καθαιρῶ item pro Abrogo, Rescindo, quæ affinis est significatio, ut καθαιρεῖν τὸ ψήφισμα apud Plutarchum in Pericle. Apud Thuc. item Schol. καθαιρεῖν exp. ἀκυροῦν. || Καθαιρῶ, Damno. Bud. e Basil. Vide Comm. 670. || Καθαιρῶ denique pro Occido, Interimo, ut Cicero interpr. ap. Soph. Trach. Vide p. 113. Cic. Lexici. Vide et Καθαίρεσις.

Καθαιρῶ, Comprimo, Reprimo, Cohibeo, Deprimo, Imminuo, Extenuo. Καθαιρεῖν τὴν ὑπερσάρκωσιν, et καθαιρεῖν τὰ ὑπεραυξανόμενα ap. Galen., Quod excrevit et supra modum auctum est aut sublatum submittere et minuere, unde καθαιρετικὰ φάρμακα. Plut. Antonio, Καὶ τὸ σῶμα λεπταῖς καθῄρει διαίταις. Sic καθαιρεῖν τὴν δυναστείαν ap. Lucian. Nigrino pro Imminuere, Frangere potentiam. Et καθαιρεῖν τὸ ἀξίωμα ap. Plut. Themistocle. Et καθαιρεῖν τὸ φρόνημα τοῦ υἱοῦ, Spiritus minuere et inhibere, Spiritus elatos comprimere, h. e. καταστέλλειν, Bud. Comm. 670. || Apud Hom. καθαιρεῖν ὀφθαλμοὺς, Claudere oculos morientium, ut Il. Λ. (452.) Ἆ δειλ', οὐ μέν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ. Et Od. Λ. (425.) Χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν, σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι. Et Ejusdem Od. Ω. (295.) Ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα. Ideo Autem hanc signif. hic posui, quod Comprimere oculos etiam dicatur ab Ovidio, cujus verbi alteri quoque signif. respondet καθαιρῶ in proxime præcedentibus exemplis. Virg. simplici pro composito utens, Premere oculos, etiam dixit.

Καθαιρῶ ἀγῶνα, Vinco certamen susceptum. Plut. Ἀθλητοῦ πρωτεύσαντος ἐν ἀνδράσι, καὶ τοὺς πανταχοῦ καθελόντος ἀγῶνας. Ponitur καθαιρῶ, inquit Bud., etiam pro Perago, et Vinco certamen susceptum; deinde locum Plutarchi proxime præcedentem, et Herodoti proxime sequentem affert. At ego καθαιρεῖσθαι pro Peragi ap. Herod. admitto, etsi malim Expugnari, ut in Ἐξαιρῶ dixi; at Καθαιρῶ per se alteram illam signif. habere non existimo, sed cum nomine ἀγῶνα aut alio synonymo. Herod. locus est in Polymnia, Μεγάλα γὰρ πρήγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλει καταιρέεσθαι, i. e. κατορθοῦσθαι καὶ ἐπιτυχῶς ἀποτελεῖσθαι, inquit Bud. Est autem positum Ionice καταιρέεσθαι pro καθαιρεῖσθαι. *Itidem Valla* ap. Thuc. καθαιρετέον μελέτῃ vertit, *Consequendum exercitatione, ut habent VV. LL. Vide quæ scripsi in fine verbi Ἐξαιρῶ, in loci Euripidei expositione.*

Καθαιροῦμαι, pass. voce et signif. Dejicior, Evertor. Item Imminuor, ut Act. Apost. 19. Μέλλειν τε καὶ καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς.

[Καθαιρέω, Lex. Xenoph. Biel. Thes. Suicer. Thes. Gloss. SS. Hes. 164. Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Πυρίαν καθελεῖν, ad Anthol. Pal. 698. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. " Solio dejicio. Οὗτος, μετὰ τῶν Ἀλκαίου γενόμενος ἀδελφῶν, Μέλαγχρον καθεῖλε, τὸν τῆς Λέσβου τύραννον, Diog. L. in Vita Pittaci p. 27. HSt. Decerno, Statuo, Damno, Soph. Antig. 274. Καθαιροῦμαι, Privor. Ταῦτα, ὡς οὐκέτι συνιέντος, ἀλλὰ καθῃρημένον τὴν αἴσθησιν αὐτοῦ, διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους, Plut. V. Periclis 314. HSt." Seager. Mss. " Ad Herod. 534. 657. Brunck. Ajac. 517. Heyn. Hom. 7, 252. Valck. ad Phœn. p. 188. Anim. ad Ammon. 143. ad Il. Ω. 268. Od. 9, 72. Musgr. ad Eurip. 197. b. Markl. Suppl. 749. Musgr. ib. Markl. 829. Heindorf. ad Plat. Gorg. 171. Abresch. Æsch. 2, 42. Stanl. Eum. 286. Simonid. 18. et Jacobs. Monthly Review, Apr. 1799. p. 438. Villois. ad Longum 230. Boissonad. in Phil. 498. Heindorf. ad Plat. Lys. p. 13. Καθαιρεῖν πόλεμον, Dionys. H. 1, 509. K. τινὰ βίου, Vitam tollere, Epigr. adesp. 695. a. Dorv. ad Char. 216. Interficio, Brunck. Soph. 3, 516. Καθαιρέω conf. cum καθαίρω, Dion. S. 2, 190. Καθαιρεῖν ὀφθαλμοὺς, ad Od. Ω. 2 Heyn. Hom. 6, 199. Statuo, Dionys. H. 3, 1301. 1397. Eur. Suppl. 771. Herm. Condemno, ad Dionys. H. 3, 1466. Καθαιρεῖν et καταλύειν conf., ad Dionys. H. 3, 1523. Καθαιρῶ, an i. q. Capio? ad Herod. 455. Depono, de mortuo, Muncker. ad Anton. Lib. 95. Καθῃρημένος, Sublatus, Bibl. Cr. 2, 2, 162. Vinco, Theocr. 22, 115. Καθαιρεῖσθαι (passiv. τιμῆς, Toup. Opusc. 1, 494. Emend. 2, 274." Wakef. Mss. " Everto, ad Luc. 1, 52. plurima. Elsner. ad Luc. locum et 2, 152. Abrogo, Suicer. Tum Heins. ap. Rutgers. 402. Soph. Trach. 1080., muliebre me καθεῖλε φασγάνου δίχα. Καθελεῖν, Dejicere Elsner. 1, 174. Mutare Gavel. Misc. Nov. T. 6. p. 467. Τὰ καθαιρέντα ἀνοικοδομῆσαι, Harpocr. v. Παλιναίρετα. Everto, Soph. Trach. 485. Antig. 281. κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα Πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν, Schol. καταλαμβάνει. Casaub. Theocr. Lect. 272. Condemno, καθαιροῦσα ψῆφος, J. Poll. 8, 15. Lysias. Aristoph. Ran. 10. κ. ἄχθος. Καθελὼν præceptorem, i. e. ἀποκρύψας, Suid. v. Γέσιος. Regno dejicitur, Toup. in Suid. 3, 226." Valck. Mss. " Philo J. 977. et Euseb. Deduco, Hippocr. 302. Cleom. Euseb. H. E. 269. Extenuo, Diod. S. 216. Detraho, Deminuo, Diod. S. 1, 254. Comprimo oculos morientis, Dio Chrys. 1, 318. Vinco, Plut. 3, 721." Wakef. Mss. Glossæ:—Καθαιρέω· Everto, Demolio, Deduco, Amputo. Καθαιρέω, καταστρέφω· Destruo. Καθαιρέω δόξης· Detrecto. Καθαιρέω ἱστόν· Detexo. Καθαιρεθὲν Depositum.] " Καθέλω, inus. thema est, e quo καθαιρέω mutuatur fut. 2. et aor. 2. Inde enim " καθελῶ, καθεῖλον, καθελεῖν, καθελών. Est porro ab " aor. 2. καθεῖλον, tertia pers. plur. καθείλοσαν, Bœotico more pro καθεῖλον, ut ἤλθοσαν pro ἦλθον, ap. " Esai. c. 22. Καθείλοσαν τοὺς οἴκους, Destruxerunt, " *Demoliti sunt, Dejecerunt. Ubi Complut. Ed.* " habet καθήλωσαν, minus recte." " Καταιρέω, " Ionice pro καθαιρέω, Corripio, Comprehendo, " Capio. Apud Suid. Ὡς δὲ φεύγων κατελαμβάνετο " ὑπ' ἀνδρὸς Πέρσεω, καὶ ὡς καταιρεόμενος ὑπ' αὐτοῦ " ἔμελλε συγκεντηθήσεσθαι ex Herod." " Κατέλῃς, " Perimas, Ionice pro καθέλῃς, a καθαιρέω." " Κατέλω, Ionice pro καθέλω." " Κατεῖλε, Ionice pro " καθεῖλε."

Καθαίρεσις, (ἡ,) Dejectio, Deturbatio. Item Eversio, Subversio. Apud Herodian. 3. Ἰουλιανοῦ καθαίρεσις pro Juliani cæde, ut si καθαιρεῖν dicas Evertere vita. Sed et ipsum v. καθαιρεῖν pro Interficere a Soph. poni dictum est. Suidas autem Stesichorum quoque ita usum esse tradit, atque adeo Demosth. *Ab Hesychio exp.* κατάλυσις *et* καταστροφή. || Καθαίρεσις, Damnatio, ap. Basil. *Quæ signif. affinis est* præcedenti.

Καθαίρεσις, Depressio, oppositum τῇ ἐπάρσει ap. Gregor. Διὰ τὴν ἔπαρσιν ἡμῶν δεομένην καθαιρέσεως. Apud Aristot. autem opponitur τῇ αὐξήσει, Phys. Audit. 3. Diosc. καθαίρεσιν σαρκὸς vocat Imminutionem, s. Extenuationem, de caseo ita scribens, Ὁ δὲ νεαλὴς πρὸς τὴν καθαίρεσιν σαρκὸς ἐπιτήδειος. Sic Plin. minuere corpus dixit caseos, sed de veteribus loquens. Apud Aristot. de Gener. 2. σωμάτων καθαιρέσεις, Tabes et extenuationes. Sic Plut. Antonio de Cleopatra, quæ mortem sibi lentam consciscere statuerat, Ἐχρῆτο καὶ συνεργῷ τῆς καθαιρέσεως, i. e. τῆς τοῦ σώματος * συντήξεως, Bud. Comm. 670.

[Καθαίρεσις, Schleusner. Lex. in N. T. Suicer. Thes. Lex. Polyb. Lex. Xenoph. Gloss. SS. Hes. 164. " Ad Charit. 291." Schæf. Mss. " Plato Tim. 58. aqua in terram effusa τήκεσθαι μὲν τῶν ὄγκων καθαίρεσιν, vide an sanus sit. Isocr. 153. ἐπὶ καθαιρέσει ἀποδιδομένους, Destruenda vendidisse. Καθαιρέσεις, Defectus solis et lunæ olim, Heins. Theocr. Lect. 318." Valck. Mss. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. " Eclipsis Schol. Apoll. R. 3, 533." Wakef. Mss. Glossæ: Καθαίρεσις οἰκοδομήσεως· Destructio, Demolitio.]

" Καθαιρετέα ἡ ἰσχὺς, Potentia evertenda, Thuc." [Vide et Nostrum in Καθαιρέω.]

Καθαιρέτης, (ου, ὁ,) Dejector, Eversor. Thuc. 4.

p. 148(=287.) Καθαιρέτην ὧν ἂν αὐτὸς ἀποφαίνῃ πολεμίων. In VV. LL. καθαιρέτης exp. etiam Demolitor, Vastator, Interfector, Carnifex, sed nullo addito exemplo.

Καθαιρετικὸς, ἡ, ὸν, Evertendi vim habens. In VV. LL. ἀφανιστικός. Et καθαιρετικὰ φάρμακα Galeno, Quibus reprimuntur et minuuntur quæ supra modum aucta sunt, et ad modum naturalem salubremque ea reducunt, τὰ καταασταλτικὰ τῶν ὑπεραυξηθέντων. [" Cornut. 87." Wakef. Mss. Suicer. Thes. et in Addendis 1627.]

[* " Καθαιρετικῶς, Orig. c. Cels. 25." Kall. Mss. " Leo Diacon. 222." Boissonad. Mss.]

" 'Ανακαθαιρέομαι, Depono, VV. LL. nescio unde."

[* 'Αντικαθαιρέω, Vicissim perdo, everto. Cass. Dio 473.]

" 'Εγκαθελεῖν, Hesychio καταβαλεῖν, Dejicere, a " them. ἐγκαθαιρέω."

[* 'Επικαθαιρέω, Destruo, Everto. Thuc. 8. p. 517.]

[* " Προκαθαιρέω, Euseb. H. E. 379." Kall. Mss. Προανεῖλεν et προκαθεῖλεν permutata habes in J. C. Wolfii Diss. Epist. de Hierocle p. 17.]

[* Προσκαθαιρέω, Una, Simul destruo. Cass. Dio 321.]

Συγκαθαιρῶ, Una everto, In evertendo adjuvo, Thuc. (6, 6.) || Ex Herod. autem citatur συγκαταιρέει ἀγῶνας, positum pro συγκαθαιρεῖ, pro Certamina obtinet, vel vincit, secundum quam exposit. eadem esset signif. τοῦ συγκαθαιρεῖν, quæ et τοῦ καθαιρεῖν, ex eod. Herod. supra posita. [" Toup. Emend. 1, 243. ad Herod. 657. 709. Diod. S. 2, 349." Schæf. Mss. " Tollenti, vel potius deponenti onus auxilior, Clem. Alex. 321. Plut. Jambl. V. P. 87." Wakef. Mss.]

'Ακαθαίρετος, ET Δυσκαθαίρετος, ET Εὐκαθαίρετος, (ὁ, ἡ.) Hesych. ἀκαθαίρετον exp. τὸ μὴ χειρούμενον, ἢ ἀφανιζόμενον, Inexpugnabile, vel Quod pessundari non potest, s. aboleri. Suid. ἀκαθαίρετος exp. ἀκατάβλητος, exemplum addens, πύργος ἀκαθαίρετος, Turris quæ everti s. dirui non potest. Δυσκαθαίρετος autem et Εὐκαθαίρετος opponuntur. Δυσκαθαίρετος enim Qui vix everti potest, at Εὐκαθαίρετος, Qui facile everti potest. ['Ακαθαίρετος, Suicer. Thes. Addend. 1610. Lobeck. Ajac. 403. Theophyl. Inst. Reg. p. 69. Abresch. Diluc. Thuc. 565. " Philo J. 2, 469." Wakef. Mss. Δυσκαθαίρετον τεῖχος, J. Poll. 1, 170. " Εὐκαθαίρετος, Cass. Dio 516. Liban." Wakef. Mss. " Εὐκαθαιρετώτερος, Thuc. 455." Valck. Mss.]

" Δυσπερικαθαίρετος, (ὁ, ἡ,) Qui difficulter detrahi " s. demi potest. Theophr. H. P. 5, 1. Τότε γὰρ " εὐπεριαίρετος ὁ φλοιὸς, διὰ τὴν ὑγρότητα τὴν ὑπογινο- " μένην αὐτῷ· μετὰ δὲ ταῦτα, δυσπερικαθαίρετος. Per- " peram enim ibi vulg. Edd. habent δυσπερικάθαρτος, " ut ex opposito εὐπεριαίρετος patet, et e Plinio, qui " 16, 39, interpr. Cortex inextricabilis."

[* Μεθαιρέω, Accipio. Od. Θ. 375. ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς, 'Ρηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι, ubi Pseudo-Did. μετελάμβανε.]

Παραιρέω, licet Bud. scribat voce tantum passiva dici. Theophr. H. P. 5. Διὸ δὲ οἱ ἀρχιτέκτονες συγγράφονται παραιρεῖν τὰ πρὸς τὴν μήτραν, Itaque architecti hoc addunt in syngrapha, ac nominatim cavent, ut eximatur medulla, ut vertit ipsemet Bud. Comm. 594. || Apud Thuc. autem παραιρεῖν pro Diruere, ut Valla interpr. 3. p. 113. Καὶ τοῦ τε φρουρίου τῶν 'Αθηναίων παρεῖλε (ἡ ἐπίκλυσις.) Schol. exp. μέρος παρέκοψε, si mendo caret hæc scriptura. Invenitur et ap. Eurip. παρεῖλες pro Detraxisti.

Παραιρέομαι, Adimo, Aufero. Aristot. Pol. 3. Εὐποροῦντες δ' ὄχλου, παραιροῦνται κατὰ μικρὸν τοὺς ἐκ δούλου καὶ δούλης, Bud. interpr., Cum autem abundat ipsis multitudo, auferunt e numero civium e servo ancillaque natos. Demosth. (289.) "Εως πόλεις ἑώρα παραιρούμενον αὐτὸν βαρβάρους καὶ ἰδίας. Idem de F. Leg. (399.) Οὐ δέ γε τοὺς χρόνους ἴσον ἐστ' ἀδίκημα ἢ τυράννου παρελέσθαι καὶ ἡμῶν, Rerum gerendarum occasiones eximere. Et cum duobus accus. Aristid. Panath. Καὶ παρείλοντο Ξέρξην τὰς ἐλπίδας τὸ καθ' αὐτοὺς, Xerxi spem suam expectationemque abstulerunt. Item cum accus. et gen. Xenopho, Βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ παρελέσθαι, ubi παρελέσθαι sonat quod Gallice dicitur Soustraire. In VV. LL. exp. Avertere. Dicitur et παραιροῦμαί σε τούτου, pro Privo te hac re, Adimo tibi hanc rem. Herod. 6. Καὶ παρελόμενος πάσης τῆς περικειμένης σκευῆς. Idem 5. Καὶ τῶν τιμῶν παρελόμενος. Hoc etiam scribit Bud. Demosthenem verbis παραιροῦμαι et περιαιροῦμαι in eundem fere sensum uti.

[" Παραιρέω, Brunck. Hippol. 1115. ad Mœrin 299. Toup. ad Longin. 349. Valck. Hippol. p. 192. 282. Diatr. 222. Wessel. ad Herod. 229. ad Diod. S. 1, 386. ad Herod. 643. Phrynich. Ecl. 182. Thom. M. 687. 707. Cattier. 84. Diod. S. 2, 354. ad 613. Τοὺς χρόνους, ad Dionys. H. 1, 330. De constr., Musgr. Heracl. 908. Abresch. Æsch. 2, 116." Schæf. Mss. " Jambl. 118. Polyæn. 322. Diod. S. p. 27. Παρελέσθαι τῆς τριβῆς, Moram recidere, Joseph. 672. Jambl. V. P. 131. Eur. Hippol. 1316." Wakef. Mss. Cass. Dio 167. 233. 479. Lex. Xenoph. Lex. Polyb.] " Παρέλω, inus. thema, a " quo παραιρέω mutuatur fut. 2. et aor. 2., unde " παρελὼν et παρελόμενος, Qui ademit, et παρέλοιτο, " Ademisset, ac similia alia."

Παραίρεσις, (ἡ,) Ademtio, Detractio. Aristot. Pol. 5. Καὶ παραίρεσιν ποιοῦνται τῶν ὅπλων, pro παραιροῦνται τὰ ὅπλα, Adimunt arma vel detrahunt. Plato, Καὶ μετὰ δὴ τοῦτο δανεισμοὶ καὶ τῆς οὐσίας παραιρέσεις, Fortunarumque ademtio ob æs alienum. Bud. Apud Thuc. autem παραίρεσις exp. Deminutio, 1. Ξυμμάχων τε ἀπόστασις, μάλιστα παραίρεσις οὖσα τῶν προσόδων αἷς ἰσχύουσι. [Cass. Dio 632. " Thom. M. 683." Schæf. Mss. Thuc. 1, 169.]

Παραίρημα, (τὸ,) Quod adimitur aut detrahitur. In VV. LL. exp. Recisio, e Bud. Epist. post. Thuc. 4. p. 137. Καὶ ἐκ τῶν ἐσθήτων παραιρήματα ποιοῦντες, ἀπαγχόμενοι κ. τ. λ. ubi παραιρήματα J. Poll. ait vocari a Thuc. (7, 64.) τὰ πρὸς ταῖς ὤαις, ἃς παραιρεῖσθαί φησιν ὡς ἰσχυρὰς εἰς ἀγχόνην. Schol. autem dicit, ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, τελαμῶνάς τινας ἀποσχίζοντες τῶν ἱματίων. Hesych. exp. * παραράμματα ἱματίων. Ego existimo ἐκ τῶν ἐσθήτων παραιρήματα ποιοῦντες esse dictum pro παραιρούμενοι μέρη τινὰ τῶν ἱματίων, ut cum Gall. dicitur, Faire des pièces de quelque chose pro Dépecer. Valla interpr. Restes. Quidam autem παραιωρήματα perperam ibi legerunt, ut in hac voce docebo. [Abresch. Diluc. Thuc. 423. " Παραίρεμα ad Mœrin 299. Παραίρημα, Mœris l. c. et n. Thom. M. 683." Schæf. Mss. Vide Schneider. Lex.]

[* Προσπαραιρέομαι, Insuper detraho, eripio. Cass. Dio 479. Πάντως δ' ἂν καὶ τὰς δυνάμεις, ἃς εἶχε, προσπαρείλοντο, ubi vulg. προσπαρείχοντο, sed X. προσπαρείλοντο, quod recepit Reimar. Inter dubia vocc. ponitur in Schneider. Lex.]

Περιαιρέω, Circum aufero, vel in circuitu. Item pro Circumcido, Amputo, unde περιαιρουμένη ἄμπελος, Vitis amputatis sarmentis. Putatas Gaza e Cic. dixit. Bud. Comm. 668. Theophr. E. P. 3, 6. Περιαιρεῖν τὴν θάλειαν τῶν κλάδων. Item Detraho, ut Herodian. 3. Καὶ περιελεῖν τινὰ αὐτοῦ τῆς ἐξουσίας τὸν Σεβῆρον. Idem 2. Τά τε ξιφίδια περιαιροῦσιν αὐτῶν. Ab Aristoph. autem (Eq. 290.) περιελῶ σ' ἀλαζονείας inversa illa constr. dicitur, quod Schol. exp. παύσω. In passiva voce, cum priore illa constr., ut περιαιρεῖται τοῦ ἀνθρώπου, Ab homine aufert. Et cum accus., sicut ἀφαιροῦμαι, ut Demosth. in Mid. (559.) 'Επεὶ περιαιρεθεὶς οὗτος τὰ ὄντα, ἴσως μὲν οὐκ ἂν ὑβρίζοι, Si ab eo auferrentur ejus divitiæ et publicarentur, modestius deinde ageret. Eadem constr. dicitur περιαιρεῖται τὰς ῥίζας, quod exp. a Gaza Abla queatur. Περιῃρημένος exp. etiam Eversus, vel Profligatus, ut in hoc Thuc. loco, 3. Καὶ τὰ τελευταῖα λιπόντες, τοῦ ἄλλου περιῃρημένου, ἀσθενέστερα ἔμελλον ἕξειν. || A Bud. exp. etiam Excutio, Abstergo, et subjungitur hic e Demosth. locus, Περιαιρεθῆναι τὴν ὕβριν καὶ τὸ φρόνημα αὐτῶν. [" Plut. Mor. 1, 932. Heyn. ad Apollod. 1398. Palæph. 163. ubi v. not. Kœn. ad Greg. Cor. 21. Heindorf. ad Gorg. 191." Schæf. Mss. " Julian. 32. Hom. H. in Apoll. 461. Excello, Suid. v. 'Αδριανός." Wakef. Mss. Ocell. Luc. 327. Abresch. Diluc. Thuc. 732. Schleusner. Lex. in N. T. Biel. Thes. Lex. Xenoph. Cass. Dio 755. " Apol-

lod. 1. p. 12. igne. Diruere τὰ τείχεα, Herod. 345. Sæpe Thuc. et Xenopho 322. Demosth. 212. Plato proprie Symp. 3, 213. Τοῦ ἄλλον περιῃρημένου, Thuc. 174. i. e. δεδουλωμένου." Valck. Mss. Glossæ: Περιαιρέω· Amputo. Περιαιρεθείς· Ademtus.] "Περιέλω, inus. thema, a quo περιαιρέω mutuatur sua "tempora. Significat vero Detraho, Demo, item "Demolior."

[* Περιαίρημα, τὸ, i. q. περιαίρεσις, Schol. Aristoph. Eq. 767.]

Περιαίρεσις, (ἡ,) Detractio, Circumamputatio, Theophr. H. P. 4, 17. περιαίρεσις τοῦ φλοιοῦ, quod alibi φλοισμὸν appellat, Plin. Decorticationem. [Glossæ: Περιαίρεσις· Circumcisio. Περιαιρέσεις· Digestæ. "Ad Charit. 291." Schæf. Mss. HSt. Lex. Med. 437.]

"Περιαιρετέον, Detrahendum, Adimendum, s. De-"mendum." ["Geopon. 5, 29." Kall. Mss. "Steph. Dial. 28. Diod. S. 2,323." Schæf. Mss.]

Περιαιρετὸς, (ἡ, ὸν,) Exemtilis, ut περιαιρετοὶ ὀφθαλμοὶ Lucian. Hist. Ver. 1. Τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι, καὶ ὁ βουλόμενος ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἐς τ' ἂν δεηθῇ ἰδεῖν. [Lucian. pro Imag. 2, 485. "Pausan. 61." Schæf. Mss. Glossæ: Περιαιρετός· Exemtilis.]

"Εὐπεριαίρετος, (ὁ, ἡ,) Qui facile detrahitur, ut "εὐπεριαίρετος φλοιὸς, Cortex qui facile detrahitur, "s. Cortex extricatu facilis, Cortex facile extricabi-"lis, ut Plin. loquitur. Vide Δυσπερικαθαίρετος." ["Theophr. 103." Wakef. Mss.]

[* "Ἐκπεριαιρέω, Andr. Cret. 119=198." Kall. Mss.]

[* Συμπεριαιρέω, Undique tollo.]

[* Συμπεριαιρετέον, Undique tollendum.]

Προαιρέω, Promo, Depromo. Thuc. 8. p. 291. Ἐς ἣν καὶ τὸν σῖτον ἠνάγκαζον πάντας τὸν ὑπάρχοντά τε καὶ τὸν ἐπιπλέοντα ἐξαιρεῖσθαι, καὶ ἐντεῦθεν προαιροῦντας πωλεῖν, ubi Valla προαιροῦντας interpr. Promentes, non male, mea sententia. Reperio enim et ap. Lucian. Καθάπερ ἐκ ταμιείου προαιρῶν. Rara est autem hæc vox activa, et in VV. LL. omissa.

Προαιρέομαι, signif. activa, Præfero, Antepono, Præopto, Malo, q. d. Præeligo. Herod. 6. Τοῦ παρόντος κινδύνου τὸ μέλλον προελόμενος ἀνεδέξατο τὴν τιμὴν, Polit. interpr., Futurum quam præsens periculum præoptans, honorem scilicet recepit. Luc. in Dial. Achillis et Antilochi, Ὃς, ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἑκὼν προεῖλον τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον. Interdum vero additur particula ἀντὶ aut μᾶλλον, quæ facit ut quodammodo vacet præpositio. Xenopho, θάνατον ἀντ' αὐτοῦ προαιρετέον ἦν. Aristot. Pol. 5, 11. Προαιρεῖσθαι μᾶλλον κερδαίνειν. Rursus Xenopho, Προαιρεῖσθαι τὸ κατεπεῖγον μᾶλλον πράττειν ἢ τῇ γαστρὶ χαρίζεσθαι, ubi animadvertenda est etiam trajectio adverbii μᾶλλον. Lucian. cum μάλιστα junxit in Anacharside, Διὸ καί σε μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων προειλόμην κατὰ κλέος. Dico autem hic velut otiosam esse præpositionem, quia simplex αἱροῦμαι poni posset, ut αἱρεῖσθαι μᾶλλον κερδαίνειν, et εἱλόμην μάλιστα: sic, θάνατον ἀντ' αὐτοῦ αἱρετέον ἦν. At in duobus exemplis, quæ prima attuli, locum itidem habere simplex non posset.

Προαιροῦμαι, Constituo, Statuo, Mihi certum est, unde προαίρεσις Propositum, Bud. Exp. etiam, Consulto s. Certa deliberatione et ratione aliquid facio. Demosth. pro Ctes. Πάλιν σκέψασθε τί ἡμῶν ἑκάτερος προείλετο πράττειν. [Vide Reisk. Ind. Demosth.] Idem ibid. Πολλὰ καὶ καλὰ καὶ μεγάλα ἡ πόλις Αἰσχίνη καὶ προείλετο καὶ κατώρθωσε δι' ἐμοῦ. Idem ibid. Ὅτι πάντα τὰ τοιαῦτα προῃρούμην πολιτεύματα ἀφ' ὧν, etc. E qq. ll. colligimus duplicem hujus verbi constr., videlicet προαιροῦμαι πράττειν τοῦτο et προαιροῦμαι τοῦτο. Commode autem προειλόμην πράττειν τοῦτο existimo posse reddi Mihi proposui hoc facere, ut dixit Ovid. Hæc sibi proposuit thalamos violare pudicos. Sed et Proposui hoc facere, non addito illo pronomine, non puto exemplo carere. Fortasse προῃρημένος με ὑβρίζειν commode etiam interpretabimur Propositum ei fuisse injuriam mihi inferre. At προαιροῦμαι τοῦτο, non seq. infin., In animum induxi hoc facere, vel dicere. Sed et In animo habeo, vel, In animo mihi est hoc facere, vel, In animum induco, aut induxi, hoc facere aut dicere, respondere videtur τῷ προαιροῦμαι. Sunt qui προῃρούμην τὰ τοιαῦτα πολιτεύματα in illo Demosth. loco vertant Susceperim; sed inter προαιρεῖσθαι et Suscipere longum esse intervallum puto. Multa enim possumus προαιρεῖσθαι diu antequam suscipiamus, atque adeo quæ nunquam suscepturi simus. Apud Aristot. autem προαιρεῖσθαι philosophice positum verterunt olim Eligere, et προαίρεσις Electio. Apud quem Ethic. 3, 2. et deinceps sæpe occurrit h. v. προαιροῦμαι, sicut et verbale προαίρεσις, ut cum scribit, Καὶ ὁ ἀκρατὴς, ἐπιθυμῶν μὲν πράττει, προαιρούμενος δὲ οὔ· ὁ ἐγκρατὴς δ' ἀνάπαλιν, προαιρούμενος μὲν, ἐπιθυμῶν δ' οὔ. Ubi novissima interpretatio hujus operis sic habet, Præterea incontinens a cupiditate impulsus agit, non consilio capto: continens contra, consilio capto, non cupiditate impulsus agit. Et cum accus. ibid., Προαιρεῖται δὲ τὰ τοιαῦτα οὐδεὶς, ἀλλ' ὅσα οἴεται ἂν γενέσθαι δι' αὐτοῦ· ἔτι δὲ ἡ μὲν βούλησις, τοῦ τέλους ἐστὶ μᾶλλον, ἡ δὲ προαίρεσις, τῶν πρὸς τὸ τέλος, οἷον, ὑγιαίνειν βουλόμεθα, προαιρούμεθα δὲ δι' ὧν ὑγιανοῦμεν, ex eadem interpr.:—Præterea voluntas, est ultimi ac finis, consilium autem, eorum quæ ad finem pertinent: verbi gratia, bene valere volumus, consilium autem capimus eas res adhibere, quibus bene valeamus. Item quæ proxime ibi præcedunt, Προαίρεσις μὲν γὰρ οὐκ ἔστι τῶν ἀδυνάτων· καὶ εἴ τις φαίη προαιρεῖσθαι, δοκοίη ἂν ἠλίθιος εἶναι, Consilium enim non est eorum, quæ fieri non possunt; et si quis dicat se talium rerum agendarum consilium cepisse, stultus esse videatur. Item c. 3. Οἱ γὰρ βασιλεῖς ἃ προέλοιντο ἀνήγγελλον τῷ δήμῳ, Nam quibus de rebus reges consilium ceperant, eas populo renuntiabant. Idem Aristot. 5, 8. Τῶν δὲ ἑκουσίων τὰ μὲν προελόμενοι πράττομεν, τὰ δ' οὐ προελόμενοι· προελόμενοι μὲν, ὅσα προβουλευσάμενοι, ἀπροαίρετα δὲ, ὅσα ἀπροβούλευτα. Eorum autem, quæ sponte aguntur, alia consilio capto agimus; alia consilio non capto. Consilio capto agimus quæ re deliberata; non capto consilio, quæ re non deliberata agimus. Quos locos colligendos putavi, ut ex iis conaretur lector veram hujus verbi signif. elicere; sed ejus etymologiam præterea ex eod. Aristot. afferam in Προαίρεσις, quæ ad eam eliciendam adjumento esse poterit: simul autem et quo modo alii interpretentur, docebo.

["Προαιρέω, Ad Charit. 645. Coray Theophr. 310. Brunck. Aristoph. 1, 104.: Kuster. 219. b. Heindorf. ad Plat. Lys. p. 13. ad Xenoph. Mem. 3, 9, 5. Προαιρεῖσθαι, Mœris 306. et n. Valck. Diatr. 274. Πρ. ἀντί τινος, Valck. ad Xenoph. Mem. 247. Kœn. ad Greg. Cor. 277. ad Herod. 562. 575. Cum infin., ad Phalar. 245. Plato Theæt. 300. ad Diod. S. 1, 705. Dionys. H. 2, 1044. (1043. sq.) Πρ. et αἱρεῖσθαι conf., ad Dionys. H. 1, 2, 4." Schæf. Mss. Greg. Cor. 590. Sturz. de Nonnullis Dion. Cass. Locis, Grimæ 1813. p. 4. Krebs. Decr. Rom. 174. 402. Ocell. Luc. 320. Lex. Polyb. Lex. Xenoph. Schleusner. Lex. in N. T. Biel. Thes. "Promo, Depromo. Theophr. Char. c. 4. de Rusticitate: Καὶ προαιρῶν δέ τι ἐκ τοῦ ταμείου, δεινῶς φαγεῖν. (Vide Casaub.) Sic Aristoph. Thesm. 419." Seager. Mss. Vide et Ἐξαιρεῖσθαι. "Consulto facio, Wetsten. N. T. 2, 200. Lucian. 1, 5. οἷς προῃρούμην, Quibus vellem. Hermog. 501." Valck. Mss. "Depromo, Thuc. 8, 90." Wakef. Mss. Glossæ:—Προαιροῦμαι· Propono, Præopto. Προειλόμην· Prætuli. Προῄρηται· Destinavit.] "Προείλετο, Maluit et elegit præ."

Προαίρεσις, ἡ, Propositum, Studium, Institutum, Voluntas. Demosth. pro Cor. Καὶ τὸ μηδένα μέμφεσθαι τὴν πόλιν, μηδὲ τὴν προαίρεσιν αὐτῆς, ἀλλὰ τὴν τύχην κακίζειν. Ubi observa προαίρεσιν et τύχην opponi, eodem modo, quo ab Aristot. Pol. 7. Τὸ δὲ σπουδαίαν εἶναι τὴν πόλιν, οὐκέτι τύχης ἔργον, ἀλλ' ἐπιστήμης καὶ προαιρέσεως. Rursus Dem. ibid. Ἡ μὲν ἐμὴ πολιτεία καὶ προαίρεσις. Ut autem hic πολιτείαν καὶ προαίρεσιν, ita προαιρέσεις τῆς πολιτείας in alio ejusdem orationis loco dixit. Isocr. quoque προαιρέσεις plurali num. dixit, ad Demonicum, Τὰς τοῦ πατρὸς προαιρέσεις ἀναμνησθεὶς, Patris instituta

vel studia. Synes. Epist. 103. Εἰ μὴ καὶ βίοι τινὲς ὑποβληθεῖεν ἀρκοῦντες ταῖς προαιρέσεσιν. Idem ἀγωγὴν et προαίρεσιν conjunxit Epist. 96. Alex. Aphrod. Προαίρεσιν Σωκράτους τὴν κατὰ τὸν βίον, Institutum vitæ, vel institutam ab eo vitam. Sic Herodian. 5. in Τοῦτό γε βίου μου τὴν ἐξ ἀρχῆς προαίρεσιν, Polit. interpr., Quodnam fuerit meum jam inde a principio vitæ institutum. Non minus autem commode per verbum reddi posse existimo, sic, Quomodo jam inde a principio vitam instituerim. Προαίρεσις interdum etiam vertitur Voluntas, ut in hoc Cic. loco in Philipp. Ut siquid mihi humanitus accidisset, hanc vocem testem relinquerem egregiæ voluntatis, Bud. egregiam voluntatem esse dicit τὴν ἀξιέπαινον προαίρεσιν. Synes. Καὶ χάριν μὲν ἔσχον τῇ προαιρέσει τοῦ συστήσαντος, Voluntati commendatoris, vel Studio et voluntati. Hinc fit, ut ἐκ προαιρέσεως quidam vertant Voluntarie, quod tamen potius redditur Sponte, vel Consulto, vel Dedita opera, vel De industria, necnon Cogitato, a quibusdam. Quo sensu Demosth. ἐκ προαιρέσεως ὑβρίζειν et ἐκ προνοίας pro eodem ponit. Apud Eund. Philipp. 2. qui ἐκ προαιρέσεως aliquid facit et qui ἄκων, inter se opponuntur. Herodian. autem ἐκ προαιρέσεως et δι' ἀνάγκης contraria facit, 3. Καὶ εἴ τινες οὐ μόνον ἐκ προαιρέσεως, ἀλλὰ δι' ἀνάγκης προσέθεντο αὐτῷ. Ubi videri possit legendum potius δι' ἀνάγκην. Alibi pro ἐκ προαιρέσεως dixit ἑκουσίως, ut ap. Demosth., qui ἄκων facit, opponitur illi qui ἐκ προαιρέσεως facit, pro contrario ponens ὑπὸ ἀνάγκης, eod. lib. At vero ap. Aristot. subtilior est hujus vocabuli usus, cum προαίρεσιν differre vult ἀπὸ τοῦ ἑκουσίου. Quis autem ille sit, dicam in iis, quæ proxime sequuntur.

Προαίρεσις, ap. Aristot. sunt qui verterint non solum Propositum, vel Institutum, Electio, Delectus, sed etiam Consilium, Studium, et Prima animi susceptio: item Intentio. Consilium autem ita acceperunt ut a Cicer. sumitur, cum dicit, de Invent. 2. consilium, esse aliquid faciendi non faciendive excogitatam rationem, vel, ut in quibusdam exempl. legitur, vere excogitatam rationem. Quem usum habere volunt hoc nomen ap. eum ipsum nonnunquam, ut cum scribit in Lucullo, Nec vero satis constituere possum quod sit eorum consilium, aut quid velint. Et de Fin. 5. Nam voluptatis causa facere omnia oportere, cum, etiamsi nihil consequamur, tamen illud ipsum consilium ita faciendi, per se expetendum, et honestum et solum bonum sit, nemo dicit. Sic et ap. Plaut., ut cum scribit in Aulularia, Narravi amicis meis consilium meum de conditione hac. Qui autem προαίρεσιν interpretati sunt Intentionem, hunc Quintil. protulerunt locum, 10, 3. Namque illa ipsa, quæ delectant, necesse est avocent ab intentione operis destinati. Quia sequitur, Desinit intueri quod propositum fuerat. Ego exempla itidem aliquot significationis nominis προαίρεσις ex Aristot. proferam, deinde quid mihi de ejus interpretatione videatur, dicam. Πᾶσα τέχνη, inquit ille exordiens primum Ethic. lib., καὶ πᾶσα μέθοδος, ὁμοίως δὲ πρᾶξίς τε καὶ προαίρεσις, ἀγαθοῦ τινὸς ἐφίεσθαι δοκεῖ. Ubi προαίρεσις a quibusdam Propositum, a nonnullis Consilium redditur: sunt et qui Studium ac Institutum vertant. Et 3, 2. Τῶν μὲν γὰρ ἑκουσίου καὶ παῖδες καὶ τὰ ἄλλα ζῶα κοινωνεῖ, προαιρέσεως δ' οὔ· καὶ τὰ ἐξαίφνης, ἑκούσια μὲν λέγομεν, κατὰ προαίρεσιν δ' οὔ. Et aliquanto post, Ἥκιστα γὰρ τὰ διὰ θυμὸν, κατὰ προαίρεσιν εἶναι δοκεῖ. Idem 7. itidem negat bruta habere προαίρεσιν: Οὐ γὰρ ἔχει προαίρεσιν οὐδὲ λογισμὸν, ἀλλ' ἐξέστηκε τῆς φύσεως, ὥσπερ οἱ μαινόμενοι τῶν ἀνθρώπων. Et 10, 18. Ζητεῖται δὲ πότερον κυριώτερον τῆς ἀρετῆς, ἡ προαίρεσις, ἢ αἱ πράξεις. Idem 3, 3. et 6, 2. dicit προαίρεσιν esse ὄρεξιν βουλευτικήν. Et paulo post, eandem quæstionem persequens, subjungit, Πράξεως μὲν οὖν ἀρχὴ, προαίρεσις, ὅθεν ἡ κίνησις, ἀλλ' οὐχ οὗ ἕνεκα· προαιρέσεως δὲ, ὄρεξις καὶ λόγος ὁ ἕνεκά τινος. Quæ exempla ad cognoscendam hujus vocabuli signif. satis esse poterunt: nunc de interpretatione dicendum est. Primum igitur quod attinet ad v. Electio, qua veteres Aristot. interprr. reddiderunt προαίρεσιν, verbum προαιρεῖσθαι vertentes itidem Eligere,

A et προαιρετὸς Eligibilis, eam plane repudiandam esse judico, licet vir doctiss. P. Victor. ea nobis quoque abutendum esse censeat. Ideo autem repudio, quod προαίρεσις non sit Electio, i. e. non sit id, quod per electionem illi vett. interprr. intellexerunt, sed quod ex ipsa electione sequitur. Nam Electio, sicut et Delectus, est ipsa eligendi actio, ut ita loquar: at προαίρεσις tum demum animo nostro insidere potest cum jam hoc vel illud elegimus. Est enim προαίρεσις ejus, qui e pluribus rebus unam quandam tandem post deliberationem elegit et ceteris prætulit, i.e. πρὸ ἑτέρων εἵλετο, sicut Aristot. προαιρετὸν dictum esse tradit ὡς ὂν πρὸ ἑτέρων αἱρετόν. Quo respiciens in quodam Rhet. loco προαιρεῖσθαι et προκρίνειν posuisse existimatur. Ad ceteras autem interprr. quod attinet, nullas mihi magis placere fateor ap. Aristot., ubi stricte προαιρέσεως vocem accipit, quam vel Propositum, vel Consilium. Sed cum nonnulli ex illis, quibus vocem Consilium suæ interpretationi adhibere libuit, alterum illud v. Propositum rejiciant: ego

B contra sic mihi placere dico Consilium, ut multo magis placeat Propositum. Quinetiam addo, periphrastice quoque verti posse Propositam sententiam, ex eod. Cicer. Ceterum cur v. Propositum improbent, hanc afferunt rationem, quod cum Aristot. Ethic. 3. τὴν προαίρεσιν velit esse non finem, sed eorum quæ ad finem pertinent, Propositum contra vel finis sit, vel de fine dicatur, ut ap. Cic. Epist. 1. Neque mihi in omni vita tam erit res ulla proposita, quam ut quotidie vehementius te de me optime meritum esse lætere. Sic et alibi rem quampiam esse alicui propositam, eodem modo dicit. Et de Fin. 5. dicit habere Propositum quasi finem, ita scribens, Omnium naturam esse conservatricem sui, idque habere propositum quasi finem et extremum, se ut custodiat in quamoptimo sui generis statu. Hos illi et similes afferunt locos: quibus respondeo, alium esse usum nominis substantivi Propositum, ut cum dicor Manere in proposito, et A proposito deterreri non posse, i. e. Propositi tenax esse, ut Ovid.

C loquitur, qui etiam dixit Utile propositum. Cic. quoque Off. 1. Catonem semper in proposito permansisse, hac signif. dixit, quem alioqui Manere in sententia pro eodem fateor dicere, et quidem frequentius. Sed et Proposita sententia ei sonat i. q. Propositum, ut cum scribit pro Ligario, Quem de suscepta causa propositaque sententia, nulla vis, nullum periculum posset depellere. Quod si objiciant, Proposito etiam et Propositæ sententiæ aliquam finis signif. subesse, ideoque προαίρεσιν eo exprimi non posse, eadem certe ratione et v. Consilium rejiciemus. Nam cum dicitur a Cicer., quod etiam exemplum illi tanquam pro se faciens afferunt, Nonne eo consilio ex Italia profectus est ut prohiberet Syria Dolabellam? cum inquam ita loquitur Cicero, nemo neget eum declarare quid illa profectio propositum habuerit tanquam finem.

Æque igitur commode, meo judicio, vertemus ap. Aristot. Ethic. initio, πᾶσα προαίρεσις, Propositum omne, ac Consilium omne. Cur autem Propositum malim etiam quam Consilium, in causa est quod

D talis quædam vis sub præpos. Latina latere videatur in Propositum, nam de substantivo peculiariter hoc dico, qualem habere πρὸ in προαίρεσις, Aristot. docet, cum idem de προαίρεσις et προαιροῦμαι intelligendum sit quod de προαιρετὸν dicit. Aut enim valde fallor, aut Propositum dicitur quasi Antepositum, ut Pro in aliis quibusdam compositis ita accipi nemo ignorat. Sed poterimusne eadem voce in verbi quoque interpretatione uti, quemadmodum qui προαίρεσιν Consilium vertunt, προαιρεῖσθαι Consilium capere reddunt? Incommodius quidem προαιρεῖσθαι verbo Proponere reddi fateor, addito gerundio et pronomine dativi casus, quam προαίρεσις nomine Propositum; sed ita tamen, ut nec alteram interpr. incommoditate carere existimem. Exempli gratia, Aristot. docens βούλησιν esse finis, at προαίρεσιν, eorum quæ ad finem pertinent, vel quæ ad finem nos veluti ducunt, scribit, Οἷον, ὑγιαίνειν βουλόμεθα, προαιρούμεθα δὲ δι' ὧν ὑγιανοῦμεν, quod in postrema

illius operis interpr. sic vertitur, Bene valere volumus, consilium autem capimus eas res adhibere, quibus bene valeamus. Cui interpretationi objici posse videtur, nos προαιρεῖσθαι ea, quæ ad valetudinem conservandam spectant, i. e. πρὸ ἑτέρων αἱρεῖσθαι, convenienter ei, quod jam ceperimus, consilio; et ita προαιρεῖσθαι non esse Consilium de illis capere, sed potius Consilium de illis cepisse; consilium inquam de illis consectandis, s. amplectendis. Vel potius, Consectari ea, s. amplecti, certo consilio. Quæ cum ita sint, nihilo incommodius, imo vero paulo etiam commodius, ita verti posse existimo, Bene valere volumus, ea autem nobis consectanda proponimus, per quæ bene valeamus. Sed pro Consectanda, et in hujus loci et in similium interpretatione, alio uti vocabulo possumus, quod rei, de qua agitur, aptum esse videbitur. Quinetiam nomen Propositum accommodare nos posse ad verbi interpretationem existimo, si hoc aut simili quopiam modo reddamus, Ea certo proposito consectamur, vel ceteris anteferimus, quæ, etc. In illo item cap. 3. loco, Οἱ γὰρ βασιλεῖς ἃ προέλοιντο ἀνήγγελλον τῷ δήμῳ, non video quid obstet quominus vertamus, De proposito suo certiores eos faciebant. Itidem vero c. 2., ubi dicit, τὸν ἐγκρατῆ facere προαιρούμενον, puto participium προαιρούμενον verti posse per nomen, ut sit προαιρούμενον πράττειν, Cum certo proposito facere. Alio præterea modo nomen Propositum interpretationi verbi προαιρεῖσθαι adhibere possumus, ut si ἀποτρέπεσθαι τὸν φιλοσοφεῖν προαιρούμενον interpretemur, A philosophandi proposito aliquem avocare.

Quas tamen ego interpretationes, non ut quæ mihi plane satisfaciant, sed ut quæ minus ceteris displiceant, affero, quippe qui in his quoque quod reprehendi possit animadvertam. Miror certe fuisse, qui προαίρεσις interpretati sint Voluntas, ap. ipsum Aristot. stricte hanc vocem accipientem, et ita quidem ut manifestum discrimen inter προαίρεσις et βούλησις statuat. Illos igitur satis ipse refellit Aristot. Sed et judicium aliud esse quam προαίρεσιν, nec posse ita reddi, manifestissimum est. Nam προαιρεῖσθαι posterius est quam προκρίνειν, cum dicat Aristot, Τὸ γὰρ ἐκ τῆς βουλῆς προκριθὲν, προαιρετόν ἐστι. Loquor autem in tota hac disputatione, de προαίρεσις, quatenus stricte accipitur, cum latius interdum accipiatur, et tum eas etiam interpretationes, quæ supra fuerunt positæ, admittat. Sic cum Aristot. significationem προαιρέσεως arcte sumens, eam ἀπὸ τοῦ ἑκουσίου distinguat Ethic. 3, 2. vidimus contra ἐκ προαιρέσεως et ἑκουσίως confundi, latius significationem ejus extendendo. Quin et ipsemet Aristot. cum in fine ejusdem cap. dicat, Ἡ γὰρ προαίρεσις μετὰ λόγου καὶ διανοίας, itidemque 6, 1. scribat, Διὸ οὔτ' ἄνευ νοῦ καὶ διανοίας, οὔτ' ἄνευ ἠθικῆς ἐστὶν ἕξεως ἡ προαίρεσις, in Rhet. tamen ἀπὸ διανοίας et ἀπὸ προαιρέσεως diversa facit, ita scribens l. 3. Καὶ μὴ ὡς ἀπὸ διανοίας λέγειν, ὥσπερ οἱ νῦν, ἀλλ' ὡς ἀπὸ προαιρέσεως. Sed nec προαίρεσιν sonare πρόνοιαν dicemus in illis Aristot. locis, quos protulimus, aut in similibus, quamvis ἐκ προαιρέσεως et ἐκ προνοίας eodem sensu alibi poni dixerimus, et tamen προαίρεσιν et πρόνοιαν de una eademque re dixisse illum comperio. Nam pro eo, quod 3, 2. dicit, Ἥκιστα γὰρ τὰ διὰ θυμὸν, κατὰ προαίρεσιν εἶναι δοκεῖ, scribit 5, 8. Διὸ καλῶς τὰ ἐκ θυμοῦ οὐκ ἐκ προνοίας κρίνεται. Sic etiam, cum προαίρεσιν neget esse finem, ut paulo ante docui, sed de iis dici velit, quæ ad finem pertinent, de eadem re tamen σκοπὸν et προαίρεσιν ap. eum habemus. Nam cum 6, 12. scripsisset, Ἡ μὲν γὰρ ἀρετὴ τὸν σκοπὸν ποιεῖ ὀρθὸν, ἡ δὲ φρόνησις τὰ πρὸς τοῦτον, idem repetens paulo post, ita locutus est, Τὴν μὲν οὖν προαίρεσιν, ὀρθὴν ποιεῖ ἡ ἀρετή· τὸ δ' ὅσα ἐκείνης ἕνεκα πέφυκε πράττεσθαι, οὐκ ἔστι τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' ἑτέρας δυνάμεως. Quos ego locos profero, ut diversum hujus vocis usum ostendam, prout ejus signif. vel extenditur, vel contrahitur, unde nemini debere mirum videri dico, si interpretatio, quæ in uno loco repudiabitur, in altero admittatur, quamvis alioqui quæ utrique adhibebitur, eodem pertineat, et diversum duntaxat, ut ita loquar, respectum habeat.

[" Προαίρεσις, Valck. Hippol. p. 174. T. H. ad Lucian. 1, 217. 220. Bergler. ad Alciphr. 178. Dorv. ad Char. 306. Tyrwh. ad Aristot. 145. Wessel. ad Diod. S. 1. p. 6. 154. Κατὰ προαίρεσιν, Boiss. ad. in Philostr. 572." Schæf. Mss. " Demosth. 758. Ἃ ἂν καταράσαιτο αὐτῷ, ταῦτ' ἐκ προαιρέσεως ποιεῖ. Προαίρεσιν ad virtutem requiri, emend. Pyth. p. 3. et 11. Κατὰ ἄγνοιαν et κατὰ προαίρεσιν opponi, Raphel. 2. p. 30. Vir τῇ πρ. σπουδαῖος, ap. Athen. 363. Τὴν πρ., Meam loquendi consuetudinem, Athen. 383. Quid προαίρεσις, Spanh. ad Julian. p. 28." Valck. Mss. Biel. Thes. Krebs. Decr. Rom. 174. 402. Ind. in Epictet. Lex. Polyb. " Προαίρεσις, Pre-election, i. e. Deliberate choice." Th. Taylor. Expl. of certain Terms, used by Aristotle and his Commentators. Glossæ:—Προαιρέσει· Sponte. Προαιρέσεις· Ingenia. Προαίρεσις· Voluntas, Propositum. Τῇ ἰδίᾳ προαιρέσει· Ultro, Sponte. Κατὰ προαίρεσιν· Prospere.]

" Προαίρεμα, (τὸ,) Propositum, Institutum, quod " et προαίρεσις, Bud."

" Προαιρετέον, Præ alio capessendum eligendum" que, Præferendum." [Lex. Xenoph. " Valck. ad Xenoph. Mem. 247." Schæf. Mss. " Aristid." Wakef. Mss. " Plato Tim. 3, 54." Scott. App. ad Thes.]

Προαιρετὸς, (ἡ, ὸν,) Spontis humanæ et arbitrarius, inquit Bud., citans ex Aristot. Metaph. 5. Τῶν δὲ πρακτῶν ἐν τῷ πράττοντι ἡ προαίρεσις· τὸ αὐτὸ γὰρ τὸ πρακτὸν καὶ προαιρετόν. Idem Aristot. Ethic. 3, 2. Τὸ δ' ἑκούσιον, οὐ πᾶν προαιρετὸν, ἀλλ' ἄρα γε τὸ προβεβουλευμένον. Et c. 3. Βουλευτὸν δὲ καὶ προαιρετὸν, τὸ αὐτό· πλὴν ἀφωρισμένον ἤδη τὸ προαιρετόν· τὸ γὰρ ἐκ τῆς βουλῆς προκριθὲν, προαιρετόν ἐστι, ubi προαιρετὸν vett. interprr. reddiderunt Eligibile: ex illis autem, qui illis posteriores fuerunt, alii verterunt Eligendum s. Deligendum, alii, Quod sub delectum cadit, alii, Id de quo consilium captum est: ego ut προαίρεσις commodius reddi existimo voce Propositum quam alia ulla, sic προαιρετὸν non dubitarim interpretari Id de quo est nostrum propositum, Vel, Id de quo amplectendo proposita est animo sententia, vel, Id ad quod certo proposito ferimur. Vel, Id quod ceteris posthabitis amplectendum nobis proponimus, sequendo etymon quod habetur, Ethic. 3, 2. Ὑποσημαίνειν δ' ἔοικε καὶ τοὔνομα, ὡς ὂν πρὸ ἑτέρων αἱρετόν. [Plato 11, 289. " Wakef. S. C. 4, 9." Schæf. Mss. Zonar. 1584.]

Προαιρετικὸς, (ἡ, ὸν,) Propositum habens ad aliquid propensum, Vel, Qui certo animi proposito cupidus est alicujus rei, s. ad rem aliquam fertur. Cum gen. ap. Aristot. Ethic. 5. Ὁ γὰρ τῶν τοιούτων προαιρετικὸς καὶ πρακτικὸς, καὶ ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτικὸς, καίπερ ἔχων τὸν νόμον βοηθὸν, ἐπιεικής ἐστι. Ubi προαιρετικὸς quidam olim barbare interpretati sunt Voluntativus. E novissimis autem interpretationibus quædam habent. Qui enim talibus eligendis atque agendis idoneus sit: aliæ, Qui consilium hujusmodi cepit, ut hæc sequatur, ad eaque ipsa agenda aptus est. Bud. autem Comm. 668., ubi dixit προαιρετικὸς ἀνὴρ esse Qui cupide et libenter et propense aliquid facit, hunc ipsum Aristot. locum in exemplum affert. Legitur ap. eund. Aristot. Pol. 2. Προαιρετικὸς τοῦ πλεονεκτεῖν, ἢ χρημάτων, ἢ τιμῆς, cui etiam loco convenire meam interpr. arbitror, quam primam posui. ‖ Προαιρετικὸς absolute positum, i. e. sine casu, ut προαιρετικαὶ φύσεις, Quæ libero arbitrio divinitus præditæ sunt, inquit Bud. A quo προαιρετικὸς exp. etiam ὁ αὐτοκέλευστος, Sponte faciens. Ab Eodem ap. Philon. de Mundo προαιρετικαὶ ἐνέργειαι exp. Actiones a proposito proprio manantes, quæ interpretatio ad meam illam accedit. In VV. LL. ex Aristot. citatur προαιρετικὴ ἕξις, pro Electivus habitus: et e Galeno προαιρετικαὶ κινήσεις, pro Voluntarii motus s. Arbitrarii.

Προαιρετικὰ ῥήματα, ap. Grammat. quæ προαιρέσεως signif. inclusam habent, accipiendo προαίρεσιν generaliter pro Voluntate vel hoc vel illo modo propensa, ut θέλω, βούλομαι, ποθῶ, atque adeo ipsum v.

προαιροῦμαι, a quo nomen hoc derivatum est. A

["Προαιρετικὸς, Casaub. Athen. 1, 44. Προαιρετικὸν ῥῆμα, Fischer. ad Weller. 3, 5, 9. Steph. Dial. 47. Schæf. Mss. Gloss. SS. Hes. 153. Eunap. 138. Hierocl. 110. 124. HSt. Lex. Med. 540. 546. 560. Theoph. Nonn. 38. "Eust. in Il. A. p. 50, 4. 83, 24." Scott. App. ad Thes. Jambl. Adhort. p. 26.]

[* Προαιρετικῶς, Sponte, Volenti animo. "Clem. Alex." Wakef. Mss. Suid. Zonar. et Phav. v. Εὐκαρδίως.]

Ἀπροαίρετος, ὁ, ἡ, Involuntarius, ut quidam exponunt. Dicitur ἀπροαίρετον, quod non fit e certo proposito, et consulto. Aristot. Ethic. 5, 8. Προελόμενοι μὲν ὅσα προβουλευσάμενοι, ἀπροαίρετα δὲ ὅσα ἀπροβούλευτα, ubi quidam ἀπροαίρετα vertunt Quæ aguntur non capto consilio, sequendo illam προαιρέσεως et προαιρετοῦ interpr., de qua dictum est. In VV. LL. citatur e Diosc. 6, 32. ἀπροαίρετος ἔκκρισις σπέρματος, pro Invita seminis profusio, Sua sponte manans seminis fluxus. Sed contra dicendum fuit, Non sua sponte manans. [Gregor. Cor. 135. Ind. in B Epictet. Marinus 17=50. cum Boissonadii nota. "Jambl. M. Anton. Max. Tyr. 5, 2." Wakef. Mss.]

Ἀπροαιρέτως, Involuntarie, Non sponte, Non consulto, Non de industria, Bud. ["Aristot. de Mor. 2, 4. Hippocr. Prænot. p. 37." Scott. App. ad Thes. "Hesych. Diog. L. 2, 88. M. Anton." Wakef. Mss. "Diog. L. in V. Aristippi 80. HSt." Seager. Mss. Oribas. 121. bis.]

[* Ἀπροαιρεσία, ἡ, Temeritas, Inconsiderantia. Hippocr. 2, 923=1283. Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

[* Ἀπροαιρετικὸς, Arrian. Epict. 2, 1." Kall. Mss.]

Αὐτοπροαίρετος, ὁ, ἡ, sicut et αὐτοκέλευστος et ἐθελουργὸς ap. Philon. de Mundo, Libero arbitrio agens, Bud. ET Αὐτοπροαιρέτως, Suo ipsius arbitratu, vel Sua sponte, Bud. [Αὐτοπροαίρετος, Suicer. Thes. Addend. 1616. Schæf. Soph. 2, 306. Glossæ: Αὐτοπροαίρετος· Ultroneus, Voluntarius. "Hierocles (114, 262.) Schol. Oppian. H. 1, 193. Hesych. Αὐτοπροαιρέτως, Simplic." Wakef. Mss.]

[* Εὐπροαίρετος, ὁ, ἡ, Promtus, Gl. Suicer. Thes. C Clem. Alex. 856. Artemid. 2, 37. ubi v. Reiff. Vales. ad Excerpta 480. "Qui quod rectum et laudabile est, ad agendum sibi proponit. Οὐ χρημάτων χρῄζει ὁ Θεὸς, ἀλλ' εἰλικρινοῦς καὶ εὐπροαιρέτου καρδίας, Chrys. Hom. 108. T. 5. p. 703." Seager. Mss.]

[* Ἀντιπροαιρέω, UNDE * "Ἀντιπροαίρεσις, (ἡ,) Aristot. Eudem. 8, 2. et sæpius." Kall. Mss.]

[* Ἀποπροαιρέω, Promo, Sumo. Od. P. 456. οὔτι μοὶ ἔτλης Σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι.]

Προσαιρέομαι, Allego, Insuper lego, s. Deligo. Προσαιροῦμαι, inquit Bud. Allego, i. e. Ad numerum antiquum addo, et mihi coopto. Plut. Camillo, Ἵππαρχον αὐτῷ προσελόμενος Κορνήλιον. Προσαιρεῖσθαι etiam dicitur, addit idem Bud., cum vir virum legit. Xenopho K. Π. 1. Οὕτω δὴ δεξαμένου τοῦ Κύρου, οἱ βουλεύοντες γεραίτεροι αἱροῦνται αὐτὸν ἄρχοντα τῆς εἰς Μήδους στρατείας· ἔδοσαν δ' αὐτῷ διακοσίους τῶν ὁμοτίμων προσελέσθαι. Ut autem in illo Plut. loco, quem affert Bud., habetur αὐτῷ προσελόμενος, sic et ap. Demosth. κατὰ Νεαίρας legimus αὐτοῖς προσαιροῦνται, ubi scribit, (1360.) Κοινὸν δὲ αὐτοῖς προσαιροῦνται Διογείτονα. Sed et in illo Xenoph. loco subaudire possumus itidem pronomen, ut non videatur distinguenda fuisse signif., quam habet προσαιροῦμαι ap. Plut., ab ea, quam habet ap. Xenoph. Puto tamen, ut aliquis dicitur προσελέσθαι ἑαυτῷ τινὰ, ita etiam dici posse προσελέσθαι ἄλλῳ, ut sit προσαιροῦμαι ἐμαυτῷ τοῦτον, vel προσαιροῦμαί σοι τοῦτον. Convenit porro cum illo Plut. loco hic ejusdem in Publicola, Προσείλετο αὐτῷ συνάρχοντα, Allegit sibi collegam. ["Ad Dionys. H. 2, 1129. Xenopho K. Π. 86." Schæf. Mss. Lex. Xenoph. Glossæ: Προσαιρεῖται· Asciscit. Ind. in Cass. Dion.]

Συναιρέω, Simul everto, Simul profligo, quasi συναγαγὼν ἀφανίζω, ut e quopiam Grammatico in VV. LL. habetur, quem, quicunque fuerit, ad hunc Thuc. locum, aut similem quempiam respexisse puto, 2. Σῶμά τε αὔταρκες ὂν οὐδὲν διεφάνη πρὸς αὐτὸ ἰσχύος πέρι ἢ ἀσθενείας, ἀλλὰ πάντα ξυνῄρει, καὶ τὰ πάσῃ διαίτῃ θεραπευόμενα, Sed omnia simul profligabat, vel, Sed omnia pariter conficiebat, etiam quæ omni victus ratione curabantur, ut ego in mea Ed. h. l. verti, totum a Valla pessime et intellectum et Latine redditum. Sic usus est et passiva voce, 8. p. 271. Τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ συναιρεθήσεσθαι, Simul universa eversum iri. Nisi quis otiosam esse hic velit præpositionem.

Συναιρέω, Contraho in unum. Item, Simul complector, quasi contrahendo. Od. Υ. 95. Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα τοῖσιν ἔνευδεν, ubi Eust. exp. συνάξας et συνειλήσας, Cum contraxisset et convolvisset. Qui tamen Lat. interpr. sunt, reddiderunt Corripiens, Idem Eust. affert et hunc versum ex Il. Π. 740. Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν Ὀστέον, ubi σύνελεν itidem positum esse ait pro συνήγαγεν. Quod ita videtur intellexisse, ut Hom. dicat supercilia coiisse, utpote disrupto osse quod interstitium constituebat. Brevium tamen Scholiorum auctor exp. συνέτριψε, quem vulgo sequuntur exponentes Confregit. Utrobique autem Eust. admonet hinc esse dicta a Grammaticis τὰ συνῃρημένα, et συναίρεσις. In illo certe Hom. loco, sequendo Eust. expositionem, σύνελεν esse crediderim interpretandum Commisit, ut cum dicit Celsus oras alicujus plagæ committere suturis. Huc referendum συναιρεῖν de sermone dictum, ut Thuc. Πολλὰ ἄν τις ἔχων εἰπεῖν, ξυνελὼν μάλιστα ἂν δηλώσειεν, Contrahens in pauca, Complexus paucis. Idem 3. Ἓν δὲ ξυνελὼν λέγω, πειθόμενοι μὲν ἐμοὶ κ. τ. λ. ubi sunt qui ἓν cum ξυνελὼν jungunt, sed male, ut ex aliis locis apparet. Sic 6. Ξυνελόντες τε λέγομεν οἱ Συρακούσιοι. Gregor. Συνελὼν δὲ φαίην ἂν οὐκ ἀπεικότως. Quod et per accus. et per dat. etiam dicitur. Gregor. in Jul. 1. Καὶ συνελόντα φάναι, τίνι τοιούτων κ. τ. λ. Sic συνελόντι δὲ εἰπεῖν, et συνελόντι δὲ φάναι. Interdum autem additur ὡς, ut ap. Xenoph. Ὡς δὲ συνελόντι εἰπεῖν. Nonnunquam vero brevitatis gratia omittitur infin., ut ap. Isæum, Συνελόντι δὲ, πολὺ τὸ διαφέρον κατὰ γένος κ. τ. λ. Interdum et nomin. per se ponitur, ut ap. Gregor. Συνελὼν ὅσον συνδέχεται, Breviter colligens, Dicens quam brevissime fieri potest, ut Bud. interpr. Pro eodem dicitur ἐνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν, vel potius ἐνὶ δὲ λόγῳ, sine verbo. Latini dicunt, Ut uno verbo absolvam, Ut semel dicam, vel Ut semel omnia dicam, Ut semel finiam, Ut paucis complectar.

Συναιροῦμαι, Sto suspensus, Pendeo animi, Contrahor. Ita in VV. LL., ubi e Phalar. affertur, Συναιρούμενος ἠσθέσθη θανάτου προθεσμίᾳ, ubi ἠσθέσθη suspectum est, et e Plut. in Numa, Συναιρούμενοι τῷ μέλλοντι. Crediderim autem esse potius exponendum hic συναιρεῖσθαι verbo Contrahi, sed metaphorice sumto, ut cum Cicero dicit Contrahi incommodis amici. || Συναιρεῖσθαι autem quid sit Grammaticis, vide Συναίρεσις.

Συναιρεῖσθαι, alia etiam signif. ponitur ab Aristot. Rhet. 1. Ὁ δ' ἐκκλησιαστὴς καὶ δικαστὴς ἤδη περὶ παρόντων D καὶ ἀφωρισμένων κρίνουσι, πρὸς οὓς καὶ τὸ φιλεῖν ἤδη καὶ τὸ μισεῖν καὶ τὸ ἴδιον συμφέρον συνήρηται πολλάκις, ubi Victor. συνήρηται interpr. Simul aptum connexumque est, ut πρὸς οὓς, sit σὺν τῇ κρίσει ὧν, quam expositionem verbi συναιρεῖσθαι, et ut novam et ut violentam, suspectam habeo; lectoremque moneo, ut consideret annon, quemadmodum συναιρῶ respondet interdum Latino Contraho, sumto in propria signif., sic et συναιρεῖσθαι hic respondere illi metaphoricam signif. habenti possit, i. e. sicut Contrahi amicitia et odium dicitur, ita hic τὸ φιλεῖν καὶ τὸ μισεῖν συνήρηται dictum sit, ut sit κρίνουσι πρὸς ἐκείνους πρὸς οὓς καὶ τὸ φιλεῖν, Apud illos, quibuscum vel amicitia contracta est vel odium. Sed quod sequitur, καὶ τὸ ἴδιον συμφέρον, non æque commodam interpretationem admittere fateor, nisi et hic συνήρηται τὸ συμφέρον dici quis putet, ut a Latinis interdum Contrahere damnum. Alioqui et hoc ipsum v. συνήρηται non immerito fortasse alicui suspectum fuerit.

["Συναιρέω, Heyn. Hom. 7, 261. Phalar. 284. ad Charit. 567. Diod. S. 2, 444. Wakef. Trach. 884. Diod.

S. 2, 251. D. R. ad Longin. 265. Ὡς συνελόντι εἰπεῖν, Fac. ad Paus. 1, 412. Συνελὼν λέγε, Mœris 62. Συνελόντι εἰπεῖν, Valck. Phœn. p. 706. Plut. Mor. 1. p. 16. 31. Συνελὼν ἐν βραχεῖ, Phalar. 350. Ἵνα δὲ συνελὼν εἴπω, Dionys. H. 5, 169. Συνέλωμεν, Dionys. H. 5, 400. Συναιρεῖν πόλιν, Plutarch. 3, 107. Cor.: πόλεμον, 3, 105. 4, 136.: Intelligere, 3, 117.: τὸ μεταξὺ διάστημα, 3, 104. 150. 237. cf. 4, 13. Schneider. ad Epicur. 107. Συναιρέω, Grammat. Stephan. Dial. 18. Fischer. ad Weller. 1, 121. Stephan. 1, 1, 62." Schæf. Mss. "Acquiro, Thuc. 2, 47. Conjungo, Plut. 3, 20. "Paucis dico ap. Athen. 611. Soph. Trach. 899. ξυνεῖλε pro ἀνεῖλε, Interfecit." Valck. Mss. Lex. Xenoph. Lex. Polyb.]

[* Συνῃρημένως, Contracte, Per contractionem. Eust. 46, 10. Ammon. 63.]

[* Συναίρεμα, τὸ, Contractio, vox Grammat. Eust. in Od. A. p. 21. p. 1447, 52. "* Συναίρημα, Conversatio, Hesych." Wakef. Mss.]

Συναίρεσις, (ἡ,) Contractio, Complexio. E Greg. Naz. citatur συναίρεσις εἰς ἀριθμὸν, pro Complexus numeri. || Συναίρεσις, ap. Gr. Grammat. Figuræ nomen, cum duæ vocales in diphthongum contrahuntur, ut cum ex ἀληθέϊ fit ἀληθεῖ, e Δημοσθένεϊ fit Δημοσθένει: sic e πλόος fit πλοῦς. Συναίρεσις, inquit Eust., δι' ἧς αἱ λέξεις ἐκ πλατυτέρων καὶ ἀναπεπταμένων συνάγονται εἰς βραχύτερον. Quintil. 1, 5. in Europaï διαίρεσιν esse dicit, quæ contrarium vitium sit ei, quod συναίρεσις et συναλοιφὴ vocetur, ut Phaëthon, hoc in versu, Cum te flagranti dejectum fulmine Phæthon. Ab iisdem Grammat. Gr. συναιρεῖσθαι dicitur vox, in qua fit hujusmodi συναίρεσις. Animadvertendum est autem συναίρεσιν pro Contractione opponi τῇ διαιρέσει, ut συναιρῶ pro Contraho, opponitur τῷ διαιρῶ: ita quidem ut præpositiones in his res contrarias declarent. [Gregor. Cor. 605. 678. 679.: quo compendio scribatur, 837.: συναίρεσις et * συναίρετος conf., 837. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. 11. 76. "Συναίρεσις frugum, ap. Athen. 489. [illegible] συγκομιδὴ, Casaub." Valck. Mss. "Stephan. Dial. 17. 5[illegible] 62." Schæf. Mss. "Longin. 10." Wakef. Mss.] Hinc Ἀσυναιρέτως, q. d. Incontracte, pro Absque contractione, Eust. 16. [* "Ἀσυναίρετος, Eust. 50, 36." Seager. Mss. Etym. M. 269.]

[* Συναιρέτης, Adjutor, pro quo Lex. Hederic. exhibet perperam * συναίρετος. Cf. Schneider. Lex.]

[* Προσσυναιρέομαι. Draco 157. Διαίρεσις μὲν οὖν ἐστὶν ἡ τοῦ * προσυνῃρημένου ἀνάπτυξις, οἷον παῖς πάϊς, Πηλεῖ Πηλέϊ. Pro edito προσυν. Spitzner. Obss. in Quint. Smyrn. 257. tacite correxit προσσυν.]

[* Ὑπεραιρέω. "In Mechan. vett. 69. Συνθεὶς καὶ συναιρήσας erratum est pro * συναιωρήσας, unde mihi in mentem venit Blancardi error, qui Arrian. Tact. p. 33. ὑπεραιρήσας pro ὑπερεωρήσας scr. putabat." Lobeck. ad Phrynichi Ecl.]

Ὑφαιρέω, Subtraho, ὑφέλκω, ut Il. [illegible] 154.) ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν. Apud Thuc. pro Subduco, 3. Καὶ Ἀθηναίους ῥᾷον καθαιρήσετε, ὑφαιροῦντες αὐτῶν τοὺς ξυμμάχους. Et ὑφαιροῦμαι pro eodem, ut ap. Plut. Camillo, Τὰς μὲν ἄλλας ὑφελέσθαι τὰ ἐγχειρίδια τῶν πολεμίων, hic ὑφελέσθαι exp. Subduxisse. Sic ap. Eund. Themistocle, Ὑφῃρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας. || Item Subripio, Suffuror, ap. posteros Homeri, ut Eust. annotat p. 194.; sed tamen et ap. ipsum Hom. ὑφαιρούμενοι ait significare posse ὑποκλέπτοντες, Il. Π. 353. ubi de lupis dicitur, ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι. Altera autem expositio est, τὰ ἐξαίρετα διαρπάζοντες, videlicet ἐκ φυσικῆς διαγνώσεως. Sed hæc alteri affinis est. Aristoph. Vesp. (556.) Οἴκτειρόν μ', ὦ πάτερ, αἰτοῦμαί σ', εἰ κ' αὐτὸς πώποθ' ὑφείλου. Apud Eund. ὑφελοίατο pro ὑφέλοιντο, Nub. (1199.) Aristot. de Anim. 9. Ὑφαιρεῖται τοῦ κόρακος ὁ ἰκτῖνος ὅ, τι ἂν ἔχῃ, Suffuratur corvo, vel, Eripit corvo, Aufert corvo. [" Simmias Ovo, Brunck. Aristoph. 1, 127. T. H. ad Plutum p. 228. Longus 131. Vill. Fac. ad Pausan, 3, 220. Heyn. Hom. 4, 632. 5, 160. 429. Toup. Opusc. 1, 575. Valck. ad Xenoph. Mem. 240. Valck. ad Phalar. p. xiv.: Lennep. 79. Valck. et Wessel. ad Herod. 580. 229. ad Lucian. 1, 221. Act. et med., Brunck. Plut.

A 1140.: Aristoph. 1, 287. 2, 50. 3, 76." Schæf. M[illegible] Biel. Thes. Lex. Polyb. "Ὑφαιροῦμαι, Supputo[illegible] Theoph. ad Autol. 3, 19. p. 344." Routh. M[illegible] "Thuc. 32. Τῆς πρότερον ὑποψίας ὑφελεῖν μ[illegible] Æsch. 25. Ὡς εὖ τὸ πρᾶγμ' ὑφείλετο τῶν δ[illegible] 78 [illegible] Valck. Mss. "Ἀπὸ δὲ εἰσπραττομένων ὑφ[illegible] Demosth. κ. Ἀνδροτ. 381. Ed. Hervag. [illegible] p. [illegible] Seager. Mss. "Celo, Eurip. El. 272." Wa[illegible] Mss. Glossæ: —Ὑφαιρεῖ· Demit. Ὕφελε· Deme. Ὑφαι[illegible] Demo, Detraho, Aufero, Intercipio, Sublego. Ὑ[illegible]ται· Intercipit, Subripit. Ὑφαιρεθέντων· Deduct[illegible].]

Ὑφαίρεσις, (ἡ,) Subtractio, Subductio. Item, Diminutio, Privatio, Hesych. [Lex. Polyb. "Fischer. ad Weller. 1, 168. Heyn. Hom. 8, 502." Schæf. Mss. Glossæ: Ὑφαίρεσις· Detractio, Demtio.]

Ὑφαιρέτρια, ἡ, Obstetrix, μαῖα, Hes., ut sit Quæ fœtum subtrahit ex utero, aut subducit.

Ὑφειλήτης, secundum quosdam vet. Gramm., ab ὑφελεῖν, deinde ablato υ e principio, et ε e diphthongo, φιλήτης, Eust. 194. Vide Φιλήτης in φηλῶ. B [Vide nostra in Lex. Voc. peregr.]

[* Ἀνθυφαιρέω, Eximo. Cass. Dio 551. Καὶ δηλονότι ἀνθυφῃρέθη αὖθις. Biel. Thes.]

Ἀνθυφαίρεσις, (ἡ,) Subtractio mutua, qua nimirum vicissim alicui aliquid subducimus s. surripimus. Greg. Τίς ἡ τούτων πρόσληψίς τε καὶ ἀνθυφαίρεσις; de die et nocte loquens. Ubi B. quoque ἀνθυφαίρεσιν esse dicit cum quid vicissim subducitur et aufertur. [Biel. Thes. Suid. Hesych.]

[* "Ἐξυφαιρέω, Titus Bostrens. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 11. (Μὴ μέρη τῶν Εὐαγγελίων ἐξυφελεῖν.)" Kall. Mss. Glossæ: Ἐξυφαιρεῖται· Excipitur.]

[* "Παρυφαιρέομαι, Andr. Cret. 24." Kall. Mss.]

[* Προυφαιρέω, Ante subtraho s. aufero, Præripio. Æschin. 241.]

ΑΙΡΩ, f. ἀρῶ, p. ἦρκα, ex ἀείρω, ut opinor factum, de quo infra, Tollo, i. e. Attollo, Sursum tollo, Eveho, Subveho, ὑψῶ, Thuc. Schol. Il. P. (724.) ὡς εἴδοντο νέκυν αἴροντας Ἀχαιούς. Festus ab αἴρειν, C Tollere, dictas Lat. Ærumnas putat. Apud Aristoph. autem Eccl. (264.) χεῖρας αἴρειν exp. Manus attollere, vel potius Porrigere, quod Cic. pro Flacco, Manus porrexerunt dixerit pro χεῖρας ἀνέτειναν, ibi autem Aristoph. χεῖρας αἴρειν pro χεῖρας ἀνατείνειν usurparit. At vero ἐπαίρειν χεῖρα, et δάκτυλον αἴρειν, quidam volunt esse Manum dare, quasi victum se fatendo. || Αἴρω, Augeo, Amplifico. Demosth. c. Mid. (537.) Πρᾶγμα ἐγὼ νῦν αἴρω καὶ φοβερὸν ποιῶ. At Plut. addit ἐπὶ μεῖζον, dicens in Gaio, Ἐπὶ μεῖζον αἴρων τὸ πρᾶγμα. Nonnunquam vero additur dat. λόγῳ, pro *Amplificare oratione, Exaggerare dicendo. Hic autem dat. subauditur in illis Demosth. et Plut.* || *Αἴρειν*, Capere, Sumere. *Soph. Antig.* μύδρους αἴρειν χερὶ, Sumere in manum. Sed Tollere in manus dicitur etiam, ni fallor. Aristoph. Ran. αἶρε πλῆκτρον, Cape plectrum. Nisi quis mavult, Attolle. Sic et in metaphoricis locutionibus, ut αἴρειν θάρσος, ap. Eurip., Sumere fiduciam, Sumere animos, vel Tollere animos, ut Lat. loquuntur. Sumere superD biam dixit Horat. Contra vero αἴρειν δειλίαν, ap. Soph. Ajace, q. d. Sumere timiditatem. Melius, Concipere timiditatem. Quidam exp. Metum in se admittere. Sic ὄγκον αἴρειν ibid., Fastum concipere, vel Fastum attollere. At Αἴρειν λείαν, verterem Prædam reportare: alii tamen Prædam obtinere, reddiderunt. Vide Αἴρομαι. Αἴρειν in proxime præcedente phrasi exposui Reportare, significat vero et generaliter Afferre, ut Aristoph. Pac. 1. Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ. Alicubi etiam redditur Admovere, προσφέρειν.

Αἴρω, ut Lat. Tollo, pro Erigo et pro Aufero, De medio tollo, inquit Bud. Ut autem exp. aliquando Admovere, cui tamen expositioni non facile subscribo, sic interdum Removere, ut αἴρειν τράπεζαν, Removere mensam. Vertitur etiam Everto, ut ap. Joannem, Αἴρουσι τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος. Sunt tamen et qui hic ἀροῦσι interpr. Corripient; sed ego malim aut Evertent, aut De medio tollent, licet magis conveniat hæc interpretatio huic verbo, cum de homine usurpatur,

ut Luc. 23. Αἶρε τοῦτον, ἀπόλυσον δὲ ἡμῖν τὸν Βαραβ- A
βᾶν.

Αἴρω, Moveo, i. Solvo, Proficiscor, Abeo, ut ait Bud. Sciendum est autem in hac signif. interdum absolute poni, nonnunquam cum dat. ναυσὶ, aliquando cum præpos. ἐκ aut ἀπὸ, juncta genitivo. Thuc., Καὶ οἱ μὲν ἄραντες τῇ παρασκευῇ ταύτῃ περιέπλεον. Plut. Themistocle, Αἴρειν βουλόμενος καὶ πλεῖν ἐπὶ τὸν Ἰσθμόν. Thuc. Ἄραντες ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν. Sic Synes. Ἄραντες ἐκ Φυκοῦντος. Dicitur vero et αἴρειν τὴν ναῦν, ut Lat. Solvere navem, et ἀπὸ τῆς γῆς aliquando additur, ut ap. Thuc. || Item αἴρειν, pro Castra movere, item de quavis profectione terrestri. Plut. Ἅμα τῷ πυθέσθαι τὴν ἀπόστασιν, ἄρας ἐχώρει. Idem in Publicola, Ἄραντες μεγάλῳ στρατῷ. Thuc. Ἄρας ἐπορεύετο ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν. Bud. tamen ponit duntaxat Movere, generaliter.

Αἴρομαι, f. ἀροῦμαι, p. ἦρμαι, in activa signif. Tollo, Erigo, ut αἴρεσθαι τὰ ἱστία, pro Erigere vela, Plutarcho. || Item, ut αἴρω, Porto, Gesto, vel potius Gestandum tollo, inquit Bud., h. e. ἀνατίθεμαι, ἐπιφορ- B
τίζομαι. Plut. Antonio, Τὴν δὲ δευτέραν ἤδη μεμετρημένοις φορὰν μέλλουσιν αἴρεσθαι, de frumento loquens, quod portare humeris cogebantur. Hactenus Bud. pro quo videtur facere hic locus Aristoph. (Ran. 32.), ἀράμενος φέρε, Fer s. Porta, cum sustuleris in humeros, vel, Sublatum in humeros fer. Existimo enim subaudienda hæc duo vv. ἐπ' ὤμων, quæ adduntur nonnunquam, ut ap. Demosth. ἀράμενοι ἐπὶ τῶν ὤμων. Qui tamen et ipse ἀράμενον simpliciter dicit, ut ad Phil. Epist. Μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν ἀράμενον. Possit vero alicui videri non satis generale illud ἐπ' ὤμων, quod onera gestentur etiam alia corporis parte, ut capite: subaudiat igitur siquis velit ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, aut tale quid. Utplurimum certe committuntur humeris onera. Unde et Horat. scripsit, quid ferre recusent, Quid valeant humeri. Propert. tamen dixit, capiti committere pondus. || Nonnunquam tamen αἴρεσθαι nihil aliud est quam φέρειν, ut ap. Aristoph. Ran. Οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι, Quos ferre non possint, C
Quos non tulerint s. portarint vel centum Ægyptii. Sic ap. Eurip. Or. (3.) Ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις, Cic. interpr., Quod non natura humana patiendo ferat.

Αἴρομαι, Sumo, Capio, Capesso. Πόνον αἴρεσθαι, Laborem sumere, quod et Laborem suscipere, exponitur. Δίκας αἴρεσθαι, Pœnas sumere. Soph. Ajace, Δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα, Pœnas de interfectoribus sumerem. Apud Eund. ibid. in ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι, videtur ἀρέσθαι reddi debere verbo Capessere, ut cum dicitur Lat. Fugam capessere, quod ad verbum est ap. Eurip. Rhes. φυγὴν αἴρεσθαι.

Αἴρομαι, inquit Bud., τὸ φέρομαι et λαμβάνω, Fero, h. e. Reporto præmium vel lucrum, ut αἴρομαι κλέος, αἴρομαι νίκην. Hactenus Bud. exempla non afferens. Nec putandum est αἴρεσθαι per se significare Reportare præmium vel lucrum; sed prout huic vel illi nomini jungitur. Sicut nec Reportare laudem s. gloriam, significat per se, sed cum accus. δόξαν, aut αἶνον in oratione soluta, in carmine autem cum D
accus. suo κλέος, vel κῦδος, vel αἶνον, ut ἄροιτο κλέος, Gloriam reportet, ap. Hom. Et ap. Hesiod. (Sc. 107.) ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι. Rursus ap. Hom. Il. Γ. (373.) ἄσπετον ἤρατο κῦδος. Sic Od. Ξ. (297.) ὡς—ἄσπετον αἶνον ἄροιτο. Eodem modo Apoll. R. 2, (1096.) ἵν' ἄσπετον ὄλβον ἄροιντο. Sic ἀράμενοι νίκην ap. Plut. Themistocle, Qui reportarunt victoriam. Denique Reportare lucrum, esset itidem αἴρεσθαι κέρδος, Reportare mercedem, αἴρεσθαι μισθόν: non autem αἴρεσθαι per se. Aut saltem dicendum est αἴρεσθαι sonare Reportare pro præmio vel lucro, i. e. Reportare aliquid vice præmii s. lucri, ut qui gloriam e bello reportat, præmii loco gloriam reportare merito dicitur. Habetur autem Il. M. (435.) hæc phrasis μισθὸν αἴρεσθαι, ubi dicitur, ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται. Dicitur vero pro eodem μισθὸν ἄρνυσθαι, et uno verbo μισθαρνεῖν. || Sciendum est vero et in malam partem accipi αἴρεσθαι, ut κακὰν φάτιν ἄρῃ, ap. Soph. Ajace, pro Reportes malum rumorem vel sinistrum rumorem, aut potius infamiam.

Quidam autem vir alioqui doctissimus reddidit, Infamiam suscipiat, putans hic ἄρῃ esse tert. pers. a v. activa αἴρειν, significante Suscipere in hoc loquendi genere. Sed ἄρῃ sit necesse est ab αἴρομαι, et malim hic ἄρῃ κακὰν φάτιν vertere Infamiam reportes, quam Infamiam suscipias. Usurpant vero Latini interdum etiam Auferre pro Reportare. || Sunt porro qui αἴρεσθαι κλέος ap. Homerum alio in loco velint sonare, Parere gloriam alii, et afferre, hoc videlicet in loco, (Od. A. 240.) ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω. Sed potest αἴρεσθαι κλέος hic quoque significare Reportare gloriam, ut παιδὶ dativus sit, qui vocatur acquisitionis a Grammaticis. Potest etiam hæc verbi αἴρομαι signif. in nonnullis phrasibus aliter reddi quam per v. Reporto aut Aufero. Nam νίκην αἴρεσθαι, poterit, qui malet, vertere Obtinere victoriam, Potiri victoria, non solum Reportare victoriam, sed ita tamen, ut intelligat, quamvis in lingua Lat. eadem hæc significent, tamen Reportare victoriam, propriam verbi αἴρεσθαι vim melius exprimere. Sciendum est autem dici pro eodem ἀναιρεῖσθαι νίκην.

Αἴρομαι, etiam Suscipio, i. Incepto, Aggredior, ut inquit Bud. duo proferens exempla, in quorum tamen altero duntaxat, αἴρεσθαι, Inceptare et aggredi, verti posse videtur. Nam in loco Demosth., ἄρασθαι πόλεμον, Suscipere bellum, Inceptare bellum aut aggredi, possumus interpretari; at in loco Antiphontis, κίνδυνον ἄρασθαι, Suscipere periculum, reddi queat: non item, Inceptare periculum aut aggredi. Sed et Adire aut Subire periculum dicitur potius, ut Laborem suscipere. Licet Cicero alicubi, ut fit nonnunquam, idem verbum utrique horum nominum accommodarit. Quinetiam ἄρασθαι πόλεμον vertere malim Inferre bellum quam Suscipere bellum, si spectanda sit verbi Græci proprietas, ac tum præsertim cum additur præpos. πρὸς cum accus., ut ap. Demosth. ἄρασθαι πρὸς Ἀργείους πόλεμον, Bellum Argivis inferre, Thuc. 1. Πῶς χρὴ πρὸς τούτους ῥᾳδίως πόλεμον ἄρασθαι, His bellum inferre. Nec tamen magnopere improbo Adversus hos bellum suscipere. At vero ἄρασθαι πόνον non dubium est quin verti debeat Laborem suscipere, ut ap. Philostr. ἤραντο τὸν ἀγῶνα, Certamen susceperunt. Sic ap. Plat. Pol. 2. Οὐ φαῦλον πρᾶγμα ἠράμεθα, Haud rem parvi momenti suscepimus, vel aggressi sumus. Sciendum est autem pro eodem dici κίνδυνον αἴρεσθαι aut πόλεμον, et κίνδυνον s. πόλεμον ἀναιρεῖσθαι.

Αἴρομαι, passivam habens signif., Tollor, Attollor, Evehor. Item Erigor. Sic Erotian. ap. Hippocr. αἴρεται exp. ἐπαίρεται. Lucian. Somnio, Ἀρθεὶς δ' εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν, ubi notandum est εἰς ὕψος additum, cum ἀρθεὶς per se significare posset Alte sublatus, vel in altum. || Item metaphorice ponitur αἴρομαι ut activum αἴρειν, in hac ipsa signif. Demosth. Ol. 2. Διὰ τούτων ἤρθη μέγας, ad verbum, Per hæc sublatus est magnus, vel Evectus est magnus, i. e. Evectus est ad magnitudinem h. e. magnam potentiam; ita enim expono μέγας. Alii, ἤρθη μέγας, Evasit magnus, reddunt: vim verbi αἴρομαι non exprimentes. || Usurpatur μεταφορικῶς etiam aliter hoc verbum, ut cum dicitur ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσι. Interdum et αἴρεσθαι per se ponitur, ut ap. Plut. Fabio, Ὁ δὲ δῆμος ἦρτο, καὶ μετὰ χαρᾶς εἰς ἀγορὰν συνέτρεχε, Populus autem erectus erat, et cum gaudio in forum concurrebat. Intellige autem, Erectus animo, vel, Erecto erat animo, ut etiam contra a Latinis eadem metaphora dicitur Demitti animus in contraria signif. Plut. autem, quod hic αἴρεσθαι, alibi μετέωρον εἶναι dicit, ni me fallit memoria, eodem metaphoræ genere, et ἀναλόγως quoque ταπεινὸν εἶναι pro Animum demittere. || Αἴρεσθαι etiam Tolli, i. e. Auferri, unde ἀρθεῖσα τράπεζα, Sublata mensa, vel remota, ut Virg. loquitur. || Αἰρομένου ἡλίου Gaza ap. Aristot. vertit Sole abeunte. Fortasse autem dicitur αἴρεσθαι, quasi Auferri a conspectu nostro. || Αἴρεσθαι sunt qui velint accipi et pro Commoveri, citantes hunc ex Eurip. Rheso locum, Ἐὰν μὲν αἴρωνται φυγῇ. Sed minime dubium est quin mendose ibi legatur in vulg. Edd. φυγῇ pro φυγὴν, ut ibidem dixerat, αἴρεσθαι φυγὴν Μέλλουσι, quo loco αἴρεσθαι signif. activam habet,

pro Fugam capessere, ut antea interpretatus sum, potius quam Suscipere fugam, [54. et 126.]

"'Αρέσθαι, Adipisci, Consequi, ab αἴρομαι. Il. Η. "(203.) Δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι." "Ἄρηαι, pro ἄρῃ, ab αἴρομαι. Hesiod. (Sc. 107.) "ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι, Ut bonam famam reportes, "vel consequaris."

["Αἴρω, Markl. Suppl. 89.: Musgr. 306.: Markl. 456. 610.: Musgr. 608. 772. ad Charit. 660. 691. 784. Dawes. Misc. 358. Musgr. Iph. A. 919.: Markl. ibid.: it. p. 241. Musgr. Electr. 942. Wakef. Phil. 707. Abresch. Æsch. 2, 18. 115. Musgr. Iph. T. 1201. Barnes. Rhes. 126. Musgr. ibid. not. ad 451. Musgr. Troad. 1148. 1298. Herc. 1009. El. 475. Wakef. Alc. 619. Trach. 80. Phil. 1331. Eumen. 850. Porson. Med. p. 65. Boissonad. in Philostr. 430. 575. Heyn. Hom. 7, 178. Jacobs. Anim. 186. 298. Coray Theophr. 173. Huschk. Anal. 148. 306. Jacobs. Anth. 8, 199. Aristocles, Jacobs. Anth. 10, 26. 164. Brunck. Antig. 907. ubi et de formis ἠρόμην, ἠράμην. Δειλίαν, ὄγκον, Sumere, Concipere, Brunck. Ajac. 75.: κακὴν φάτιν, 193. Fischer. Ind. Palæph. v. 'Αναιρέω, Bibl. Cr. 3, 2, 75. Valck. Phœn. p. 528. Clark. ad Il. A. 82. Toup. Opusc. 1, 550. 2, 217. 237. Emend. 2, 247. Jacobs. Exerc. 1, 59. Valck. Hippol. p. 184. Diatr. 105. 212. Wyttenb. ad Plut. 1, 628. Wessel. ad Diod. S. 1, 75. Porson. ad Hec. 69. ad Herod. 740. Capio, Toup. Opusc. 1, 476. Tollo e medio, Pierson. Veris. p. 4. Valck. Diatr. 226. Dionys. H. 2, 641. 1072. 1092. Ἄρας, Provectus, Bergler. ad Alciphr. p. 6. Αἴρεσθαι τὰ ὅπλα, ad Xenoph. Eph. 208. Αἴρομαι κλέος, Wessel. Probab. 81.: τέρψιν, Jacobs. Anth. 1, 1. p. 33. De optat. aor. 1. 2., Brunck. ad Gnom. Poët. 313. Αἴρω nunc Fero, nunc Aufero significat: Villois. ad Long. p. 15. Albert. Peric. Cr. 58. Toup. Opusc. 1, 476. Αἴρεσθαι πόλεμον, ad Xenoph. Mem. 4, 4, 14. Lennep. ad Phalar. 170. Αἴρομαι, ἀροῦμαι, ἀρέομαι, Dawes. Misc. 56. Αἴρεσθαι νεῖκος, Muncker. ad Anton. Lib. 62.: Verh. 209. Αἴρομαι τιμὴν, Valck. Hippol. p. 178. 211. ad Od. Ξ. 297. 370. ad Anton. Lib. 118. Αἴρεσθαι, sich erhiben, ad Mœrin 81. Αἴρω, i. q. φέρω, Valck. Adoniaz. p. 326. Ruhnk. Ep. Cr. 170. Toup. Opusc. 2, 194. Αἴρω ὑψηλὸν, Laudibus effero, Markl. Suppl. 553. Plutarch. V. Demosth. 12.: et V. Cicer. 23. Tom. 6. p. 356. Hutt. Αἴρω ψῆφον, Abresch. Æsch. 2, 102.: σύνθημα, Dionys. H. 1, 351. leg. ἦρε: τὰ σκέλη, Coray Theophr. 329. Brunck. Aristoph. 2, 17. Act. med., Kuster. V. M. præf. 5, 18. 90. Brunck. Aristoph. 1, 170. 111, 186. 1, 288. 2, 50. Bast Lettre 237. Boissonad. in Philostr. 531. Lobeck. Ajac. p. 235. 250. Αἴρειν, vox nautica, Boissonad. in Philostr. 281. 443. Αἶρε, Aristoph. Pl. 71. Αἴρεσθαι πένθος, Diod. S. 2, 399.: Soph. Trach. 492. an ἐξαρούμεθα? In idem incidit Musgrav., sed aliter capiens. Αἴρεσθαι πόλεμον, Porson. Med. 22. Diod. S. 2, 150. Dionys. H. 2, 720. 882. Bast Lettre 84. Boissonad. in Philostr. 494. ad Plutarch. 6, 188. Hutt. Fut., Porson. Med. p. 65. Brunck. Soph. 3, 501. Bast Lettre 107. Αἴρεσθαι ὅπλα, ad Diod. S. 2, 149.: κίνδυνον, Epigr. adesp. 158.: φυγὴν, Lobeck. Ajac. p. 257. Αἴρω et αἰρῶ conf., Brunck. Aristoph. 3, 38.: Kuster. 113. ad Dionys. H. 1, 522. 559. Lobeck. Ajac. p. 236. Αἴρω et ἕλκω conf., Porson. Hec. p. 59. Ed. 2. An iota subscribendum aoristo, Bast Lettre 107. 208. Boissonad. in Philostr. 328. Αἴρεσθαι ἱστία, Boissonad. in Phil. 628. Ἥρετο, ἤρατο, Heyn. Hom. 6, 617. Αἴρεσθαί τί τινι, h. e. παρά τινος, Il. Δ. 95. Heyn. Hom. 5, 589. Αἴρεσθαι χθονὸς, Lobeck. Ajac. p. 222. Αἴρεσθαι νίκην, Dionys. H. 1, 563. 5, 280. 'Αροῦμαι, Dionys. H. 2, 835. 'Αρέσθαι, Heyn. Hom. 4, 199.: ἄροιτο, 5, 4. 6, 349.: ἄρας, an ἆρας, 7, 393. Αἴρειν λόγον, Heyn. Hom. 6, 646. Αἴρεσθαι ὄνομα, Boissonad. in Philostr. 461. Αἴρειν δειλίαν, Lobeck. ad Ajac. p. 230. 235. 250.: φρόνημα, Philostr. 165. Boiss.; θάρσος ἀείρας, Musæus 243. Ἄρετ' et ἕλετ' conf., Heyn. Hom. 5, 569. Ἄρασθαι πόλιν, Dionys. H. 4, 2104. Αἴρομαι περίβλεπτος, Plut. 5, 275. Hutt." Schæf. Mss. "Αἴρειν πόλεμον, Polyb. 11, 5, 6. n. Ponere, Delere bellum, Bellandi finem facere, quod

A alias ἀναιρεῖν πόλεμον, Polyb. 9, 11, 2. Sic vero τὰ τῆς ἀλλοτριότητος καὶ δυσμενείας ἦρθη, 2, 44, 1. Vide Lex. Polyb. 15." Schweigh. Mss. Greg. Cor. 719. 753. 872. Gail. Philol. N. 4. ... p. 364. Ast. ad Theophr. Char. 244. Αἴρεσθ' ... Eurip. Med. 211. Schleusner. Lex. in N. T. ... e Schol. Valck. in N. T. 1, 121. Biel. Thes. ... Thes. Lex. Xenoph. Blomf. Gloss. ad Æsch. ... 46.: ad Pers. 553. 800. Schol. Plat. 16. ... Thuc. Ἦρκε, Job. 15, 26. Tollo, Destruo, ... Thes. Aufero, Toup. Emend. 3, 202. Evehe ... verbis, Demosth. 337. Aristoph. Ran. 381. emend. ὅπως ἀρεῖς, (v. Brunck.) Schol. ὑψώσεις τοῖς ἐπαίνοις. Φέρειν τιν' ἄραντα, ap. Athen. 238. Αἴρειν τράπεζαν etiam παρατιθέναι ad Hesych. (distinguit Dio Chrys. 306.) absurde. Vide Suid. v. Αἴρειν· αὔξειν, Hesych. v. Εἰσαίρειν. Plut. 1, 564. emend.: Theocr. 15, 27. Aristoph. Pac. 1226. pro προσφέρειν. Navem solvere, Elsner. 1, 481. Ἄιραντες ἐκ, Motis castris, Thuc. 113, 63. mox 70. de navibus: 163; 54. de

B itinere terrestri ἄρας. Thuc. 524. 540.: ad Thuc. 37. Duker. Plutarchus 1, 117.: ap. Athen. 222. αἴρ. ὥσπερ δάκτυλον τὴν μηχανὴν, Casaub. 396. Sublimem medium arripere, Aristoph. Eq. 1359. Ach. 273. Eurip. Autol. v. 17. Ἤιρετο τὸ ὕδωρ, Xenopho 323., Attollebatur. Emend. Thuc. 146, 75. (vel, 446.) De sole, Soph. Philoct. 1325. Αἴρεσθε, Attollite, Soph. Tr. 1271. Apud Athen. 238. Δεῖ τιν' ἄρασθαι μέσον, Sublimem medium. Lycurg. 159. Pausan. 687. Alias ἀνατίθεσθαι. Eveho, Solin. ap. Taylor. Aristoph. Ran. 32. Apud Athen. 38. Κρατῆρα δ' αἶρον. Sermonibus excitari, Eust. Il. Π. p. 1070, 51. Se attollere, Philostr. 9.: αἴρ. gaudio, Soph. Trach. 220. Emend. Athen. 388. (Αἰεί μ', ὦ φίλε θυμὲ, τανύπτερος ὡς ὄκα πορφυρίς. Ubi v. Schweigh. Athenæus 558. Eur. Hec. 68. δείμασι: Æsch. S. c. Th. 220. φόβῳ. Stragula auferre, αἴρεσθαι, non αἴρειν, Dawes. Misc. 257. Οὐ σῖτον αἴρεσθαι, Sumere, Cratin. ap. Suid. v. Αἴρεσθαι. Αἴρ. φυγὴν, Eurip. Rhes. 55. Ms. φυγῇ et alibi. (Vide

C Nostrum supra.) Suscipere, Sallust. 441. Omne bellum sumi facile. Κίνδυνον inire, Leopard. Emend. 11, 1. Αἴρ. δόρυ ἐπ' ἀλλήλους, Aristoph. A. 50. Vide 'Επαίρομαι. Non interfecisse μήτε χεῖρα ἀράμενον, μήτε βουλεῦσαι, Antipho 143. emend. Αἴρ. τράπεζα, ap. Athen. 466. sic sæpe ap. Comicos, et 642. 685. Plato de LL. 2, 671. Αὐτὸς αὑτοῦ κουφότερος αἴρεται. Soph. Œd. 1234. ἀρεῖσθε πένθος, Œd. C. 952. σωτῆρ' αἴρ. Æsch. S. c. Th. 322. κῦδος. Orac. ap. Herod. 356. pertinent ad ἄρνυμαι." Valck. Mss. "Ædifico, Julian. 22. Mulierem pellicio, Ælian. V. H. 633. Allicio, Persuadeo, Polyæn. 247. 'Αράμενος ξίφος, Manetho 1, 254." Wakef. Mss. Buttmann. Lexilog. 275. Glossæ: Αἴρω· Tollo, Extollo, Levo. Αἴρομαι· Porto, Gesto.]

[* Αἴρεσις, ἡ, ut αἴρεσις τοῦ ὕδατος ap. Aristot. teste Schneider. Lex.]

Ἄρσις, ἡ, Elevatio, Sublatio, s. Elatio, i. e. Evectio. Aristot. de Mundo, Λέγονται καὶ κυμάτων ἄρσεις * συμπεριοδεύειν τῇ σελήνῃ, quod interpretantur,

D Aiunt undarum elationes cum luna circumagi. * Ἄρσις τῆς ζύμης, ap. Nazianz. Tumor fermenti, cum videlicet intumescendo in altum tollitur. Ut autem hic ἄρσις τῆς ζύμης habemus, sic ap. Hesych. legimus ipsam vocem ἄρσις expositam ζύμη. || Ab eodem ἄρσεις expl. ἀροτριάσεις et βαστάγματα. Sed mihi non dubium est quin ἀρόσεις, non ἄρσεις, expositum fuerit ἀροτριάσεις: sed cum ἄρσεις, quod Librariorum incuria irrepserat, aliquis videret expositum ἀροτριάσεις, addidit et alteram explicationem βαστάγματα, ex ipso Hesych. sumtam; quippe qui dixerat Ἄρσεων· βασταγμάτων. Convenit autem hæc cum isto, qui e LXX. Interprr. citatur loco, in Ps. 81. 'Απέστησεν ἀπὸ ἄρσεων νῶτον αὐτοῦ, Avertit ab oneribus dorsum ejus. Hinc autem puto accepisse istam signif., quod onera soleant in altum tolli, cum imponuntur dorso aut capiti. || In VV. autem LL. citatur ex iisdem LXX. Interprr. Reg. 3. c. 11. Κατέστησεν αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἄρσεις, pro Constituit cum præfectum tributis. Quæ signif. ad sequentem potius pertinere videri possit.

"Αρσις, Ablatio, Detractio. Diosc. 5, 157. Πρὸς τριχῶν ἄρσιν, Ad detrahendos pilos. "Αρσις καὶ θέσις, Oratio qua cum unum tollitur, alterum infertur. Vide Θέσις in Τίθημι.

["Αρσις, Gloss. SS. Hes. 37. Biel. Thes. Lex. Polyb. Greg. Cor. 221. 461. 676. Ind. in Aretæum, Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. " Ammon. 105. ad Charit. 16. Greg. Cor. 216. ad Diod. S. 1, 208. Thom. M. 212. Stephan. Dial. 29. Heyn. Hom. 4, 517. "Αρσις et αἵρεσις conf., Bœckh. de Metr. Pind. p. 40." Schæf. Mss. Geopon. 2, 45.]

""Αρσις, Hesych. ἄρσεις exp. non solum βαστά-" γματα, ut et ἄρσεων affert pro βασταγμάτων, sed " etiam ἀροτριάσεις, quod συγκεκόφθαι videtur ἐκ τοῦ " ἀρόσεις. Eidem ἄρσις est etiam ζύμη, Fermentum, " forsan quia pastam inflat et attollit aliquantum: " quamobrem et levatum Itali hodie appellare vi-" dentur. "Αρσιν Idem affert pro ἀφανισμὸν, ut sit " etiam Sublatio ex oculis, Extinctio. At Reg. 2. " c. 10. ἄρσις pro cibo poni videtur inquit Bud."

"Αρδην, Adv. ab αἴρω deductum, si Soph. Scholiastæ et Eust. credimus, ut ἀέρδην ab ἀείρω. Ille ἄρδην ap. Soph. exp. Alte et Agiliter, secundum eam signif. qua αἴρω usurpatur pro ὑψῶ, Attollo, Tollo in altum. Versus Soph. est hic in Ajace (1296.) Πηδῶντος ἄρδην "Εκτορος τάφρων ὕπερ;

"Αρδην, Eust. expl. φοράδην, citans hunc Eurip. locum ex Alc. (618.) Νέκυν μὲν ἤδη πάντ' ἔχοντα πρόσπολοι Φέρουσιν ἄρδην πρὸς τάφον τε καὶ πυράν. Est autem φοράδην, quo ἄρδην explicat, quasi dicas Gestabunde aut Gestatitie. Et φοράδην ἐκκομίζεσθαι dicitur qui ex aliquo loco exportatur, gestatus ab hominibus, s. gestantibus eum hominibus, aut etiam homine eum gestante unico. Unde et vulnerati dicuntur φοράδην ἐκκομίζεσθαι, ut suo loco docebo. Suid. videtur hanc adverbii hujus signif. cum proxime sequente non bene confundere.

"Αρδην, Penitus, Funditus. Æsch. c. Ctes. (76.) Τὸν δὲ δὴ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν πόλιν ἄρδην ἀνατετροφότα, Eum autem qui Græciam et civitatem funditus evertit. Idem aliquanto ante (74=535.) Καὶ τὴν δημοκρατίαν ἄρδην ἔλαθεν ὑφελόμενος. Exp. etiam παντελῶς, Plane, Penitus, Prorsus, Omnino: in hunc ex Eurip. Phœn. (1614.) versum, Πόθεν; τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτείνεις Κρέον; Atque in hac signif. ἄρδην sonat i. q. * ἀφανιστικῶς, quasi dicas, Abolitorie, vel Exterminatorie, ut notarunt vet. quidam Grammatici, Juxta eam verbi αἴρω signif., qua pro ἀφανίζω ponitur, Aboleo.

[""Αρδην, Wakef. Alc. 619. Diod. S. 2, 158. Schneider. ad Anab. 382. Valck. Adoniaz. p. 358. Eur. Phœn. 1153. Hec. 877. Wessel. Diss. Herod. 30. ad Diod. S. 1, 137." Schæf. Mss. Heliodor. 409. Eur. Iph. A. 1589. Aristoph. Thesm. 274. Æsch. Prom. 1051. Plato de LL. 4. p. 169. Ξυνάπασα πόλις ἔφυγεν ἄρδην κρατηθεῖσα πολέμῳ. Lex. Xenoph. Biel. Thes.]

" 'Αρτὴρ, (ῆρος, ὁ,) Calceamenti genus ap. Pherecr. " in Γραυσὶν, teste Suida. Hesychio quoque est ὑπό-" δημα, sed addenti, quosdam exponere ξυστῆρα, " Radulam vel Strigilem. At Bud. affert e Neh. 4, 17. " Οἱ αἴροντες ἐν τοῖς ἀρτῆρσιν ἔνοπλοι, pro Onera por-" tantes armati." [Biel. Thes. T. H. ad J. Poll. 1204.]

" 'Αρτάρια, (τὰ,) Suid. sua ætate vocata fuisse " scribit τοὺς τῶν ποδῶν πίλους, Soccos laneos e lana " subcoacta. Pro quo memini me legere ὀρτάρια " ap. Tzetz. Scholiasten Lycophronis." [T. H. ad J. Poll. 1204.]

" 'Αναίρω, ex ἀνὰ, habente signif. τοῦ ἄνω, et " αἴρω, Sustollo, Sursum tollo. Eurip." [" Markl. Suppl. 772. Charit. 660. Musgr. Iph. T. 1201. Brunck. Aristoph. 1, 9. Cattier. 66. Wakef. S. C. 4, 97. 'Αναρθεὶς, Dorv. ad Char. 213. Toup. Opusc. 2, 95. 'Αναίρομαι, Brunck. Antig. 907. "Αναιρον, Koen. ad Greg. 284." Schæf. Mss. Boissonad. ad Marin. 99. " Eurip. El. 102. In me suscipio, Od. T. 22." Wakef. Mss.] " 'Ανήρει, Hesy-" chio est κουφίζει, habens Ionicam vel Atticam " τροπὴν τοῦ αι εἰς η, pro ἀναίρει, Sustollit, Sublevat " s. Elevat in altum. Alioqui ἀνήρει est etiam præt. " imperfect. verbi ἀναιρέω."

" 'Ανταναίρω, Contra attollo, s. Sustollo, aut erigo. " VV. LL. exp. Contra destruo, Perimo, Demolior. " Afferuntque e Ps. 46. ἀνταναίρων πολέμους, Au-" ferens bella. Sed Compl. Ed. habet ἀνταναιρῶν. " In iisdem 'Ανταναίρομαι, Aufero, Demolior; sed " absque ullo testimonio." [Gloss. SS. Hes. 22.]

" 'Επαναίρω, Elevo, Attollo. Thuc. 7. p. 288. " 'Επανήρατο τὴν βακτηρίαν, quod. Schol. exp. ἐπαν-" ετείνατο πλήξων." [" Cattier. 66. Aristoph. Eq. " 784. ad Diod. S. 2, 464. ad Herod. 641." Schæf. Mss. " Method. Conviv. 92." Routh. Mss. Lex. Xenoph. " Julian. 354." Wakef. Mss.]

[* " Περιαναίρω, Ocell. Luc. 4, 14. p. 72. Batt." Boissonad. Mss. Vide Περιαναιρέω.]

'Ανταίρω, Contra attollo, Adversus quempiam attollo, ut ἀνταίρω τὰς χεῖρας. Et 'Ανταίρομαι voce passiva pro eodem, ut χεῖρας ἀνταιρομένους, Thuc. 3. et ὅπλα ἀνταιρόμενοι, ap. Eund. 1. et ap. Liban. Declam. Καὶ ἡμεῖς οἱ θεοὶ οὐκ ἀντιτείνομεν, οὐδὲ ὅπλα ἀνταιρόμεθα. Quoniam autem qui χεῖρας vel ὅπλα ἀνταίρει s. ἀνταίρεται, Contra attollit, is reluctatur et resistit, ipsum etiam verbum sine adjectione in hac signif. capitur, videlicet pro Resisto, Reluctor, Renitor, Dejecto, ut Plut. Σκιπίωνι πρὸς τὴν Φαβίου δύναμιν ἀνταίροντι. Dicitur autem non solum ἀνταίρειν s. ἀνταίρεσθαι πρός τινα, sed etiam ἀνταίρειν s. ἀνταίρεσθαι τινί. Lucian. Δῆλος γοῦν ἐστὶν οὐδὲ ἀντᾶρασθαι τῷ Δάμιδι δυνησόμενος. Idem in Lapithis, Φιλόσοφος ἀνὴρ γελωτοποιῷ ἀνταιρόμενος, καὶ παίων καὶ παιόμενος, Cum morione decertans. || Dicitur etiam scopulus ἀνταίρειν pro Contra assurgere, ap. Strab. Bud. [Glossæ: 'Ανταίρω· Rebellor. " Archias 35. Charit. 626. 660. ad Lucian. 1, 774. Musgr. Rhes. 492. Meleag. 100. Brunck. Soph. 3, 499." Schæf. Mss. Lex. Polyb. Lex. Xenoph. " Schol. Soph. Ajac. 1085. Demosth. 44(=25.) Μέγεθος δυνάμεως, πρὸς ἣν οὐδ' ἀντᾶραι δυνάμεθα. Thuc. 184." Valck. Mss. Adde Demosth. 66.]

"Ανταρσις, (ἡ,) Insurrectio, q. d. Ipsa actio attollendi manus adversus aliquem. [Biel. Thes.] Et 'Ανταρσία, (ἡ,) ap. Suid., per quod exponitur vox ἐνωμοτία. Et 'Αντάρτης, (ου, ὁ,) Hesychio, Tyrannus qui insurgit adversus regem, s. repugnat regi. Apud Suid. autem ut ἐνωμοτία exp. ἀνταρσία, sic ἐνώμοτος, ἀντάρτης.

[" 'Ανταρσία, Suid. v. Νεωτερισμὸς, Symm. emend. Amos. 7, 1." Valck. Mss. " Conspiratio, Conjuratio contra aliquem, Ammon. in Vita Aristotelis." Seager. Mss. Glossæ: 'Ανταρσία· Rebellatio. Jo. Lydus ἐν 'Εφημέρῳ * Βροντοσκοπίᾳ ap. Rutgers. Var. Lect. 255.: 'Ανταρσίαν κατὰ τῆς βασιλείας δηλοῖ, καὶ εἰκότως πόλεμον.]

['Αντάρτης. Glossæ: 'Αντάρτης· Rebellio, Perduellio. " J. Poll. Chronico 198." Routh. Mss. " 'Αντάρται, Proditores, Schol. Aristoph. Eq. 450." Valck. Mss. " Kuster. Aristoph. 109. Euthym. Zigab. 3, 713." Schæf. Mss.]

'Απαίρω, f. αρῶ, p. κα, Proficiscor navi, Solvo. Item aliquando impliciter pro Discedo, Abeo. Interdum cum præpos. ἐπὶ, vel εἰς, aut cum adverbio significante locum ad motum: interdum cum gen., aut adverbio significante motum e loco. Polyb. 2. 'Απῆρε μετὰ τῶν φίλων εἰς 'Αλεξάνδρειαν, Navi profectus est Alexandriam, vel, Nave conscensa profectus est. Demosth. (392.) "Οτε γὰρ τὴν προτέραν ἀπήραμεν πρεσβείαν, τὴν περὶ τῆς εἰρήνης. Idem, 'Απῆραν διὰ τοῦ πολεμίου στρατεύματος εἰς Παγασάς. Sic ἀπῆμεν εἰς Δελφοὺς, ap. Plut. Lycurgo. Apud Herod. ἀπαίρειν ἐς τὸ πέλαγος. Dicitur et ἀπαίρειν ἐπ' οἶκον, vel οἴκαδε, pro Solvere domum, i. e. Solvere ad redeundum domum, vel simpliciter, Redire domum. Cum gen. autem, ut ap. Herodian., 'Ο δὲ 'Αντωνῖνος ἀπᾴρας τῆς Συρίας, ἦλθεν εἰς τὴν Νικομήδειαν. Sic τῆς Ῥώμης ἀπῆρεν ap. Eund. Apud Eurip., ἀπῆρας πατρίδος. Apud Plat. Epist. 7. ἀπῆρα οἴκοθεν. Interdum etiam sine casu. Demosth. (387.) Οἱ δὲ πρέσβεις ἀπήκεσαν οἱ τοῦ Φιλίππου. Æschin. 'Ημῶν κεχειροτονημένων ἐπὶ τοὺς ὅρκους, οὔπω δὲ ἀπηρκότων. Suid. ἀπηρκότος itidem absolute positum exp. ἀναχωρήσαντος, hoc in loco, "Αρτι δὲ ἀπηρκότος τοῦ Σοραίχου, ἡ Σινωπεὺς ἐμ-

σταται.; Hesych. ἀπαίρει expl. ὁδεύει, ἀποδημεῖ, ἀναχωρεῖ. || Interdum ἀπαίρω τὴν ναῦν dicitur sicut Lat. Solvo navem. Herod. Ἢν ἀπαίρωσι τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος. Ἀπαίρομαι etiam dicitur, si credimus Hesychio, ap. quem legitur ἀπαίρονται expositum ἀποδημοῦνται.

Ἀπαίρω, Sustollo, Elevo in Altum. Ἀπῆρεν, ὕψωσεν, Suid. Sed ἐπαίρω potius dicitur.

Ἀπαίρω, Tollo, Aufero, Detraho, unde ἀπαίρομαι, Auferor, ut ap. Matth. Marc. et Luc., Ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος.

[" Ἀπαίρω, Morior, Chrys. de Sacerd. 6, 4. 236." Routh. Mss. Schleusner. Lex. in N. T. Gloss. SS. Hes. 293. Biel. Thes. " Ἀπαίρω contrarium τῷ καταίρω, D. R. in Timæi Lex. 111. T. H. ad Lucian. 1, 83. Eurip. Med. 928. Sine casu, Demosth. 233. Ἀπῆραν pro ὑπέστρεψαν, Schol. Aristid. Ms. 95." Valck.. Mss. " Brunck. Aristoph. 1, 9. 39. 2, 99. Wakef. S. C. 4, 184. 5, 18. ad Diod. S. 2, 247. 498. Markl. Iph. p. 241. Musgr. El. 774. Wakef. Phil. 1331. Abresch. Æsch. 2, 115. Wyttenb. ad Plut. 1, 628. Fischer. Ind. Palæph. D. R. ad Timæi Lex. 153. Toup. Opusc. 1, 417. Ammon. 113. Xenopho Eph. 90. ad Lucian. 1, 296. ad Il. Φ. 563." Schæf. Mss. "Accedo, Polyb. 545." Wakef. Mss.]

Ἄπαρσις, ἡ, Profectio, Abitio, Discessus, ut ἀπαίρειν pro Proficisci, Solvere. Apud LXX. Interprr. Num. 33. Καὶ ἔγραψε Μωϋσῆς τὰς ἀπάρσεις αὐτῶν καὶ τοὺς σταθμοὺς αὐτῶν, ubi exp. Profectiones et Mansiones eorum. Dictas autem volunt ἀπάρσεις a tollendis sarcinis. Vide Ἐξαίρω, ejusdem lib. c. 9. locum, in quo ἐξαίρειν et παρεμβάλλειν copulantur, ut hic ἀπάρσεις et σταθμοί: quam signif. sequendo, fuerint ἐξάρσεις quæ hic ἀπάρσεις, et παρεμβολαὶ quæ hic σταθμοί. [Biel. Thes. Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. augend. atque emend. P. 3. p. 14. " Dionys. H. 1, 182. 2; 1022. 3, 1747. Philo J. 2, 223. 330. Artemid. 188. Heliodor. 227." Wakef. Mss. "Toup. Opusc. 1, 45. Dionys. H. 1, 576." Schæf. Mss.]

" Ἀπαρτία, ας, ἡ, i. q. ἀποσκευή, ut Suid. docet, " h. e. Supellex qua sese instruunt οἱ ἀπαίροντες, ut " sunt sarcinæ et vasa, quæ secum ferunt ii, qui ali- " cunde proficiscuntur, quæ in exercitu vocantur Im- " pedimenta. Exod. 37. Ἀνεζεύγνυσαν σὺν τῇ ἀπαρ- " τίᾳ αὐτῶν, Cum sarcinis et impedimentis suis. Sic " in libro Judith, Ἔλαβε καμήλους καὶ ὄνους εἰς τὴν " ἀπαρτίαν αὐτῶν, Ad ferendas sarcinas et vasa iti- " neri necessaria. Ita nominatur etiam Supellex et " instrumentum domus, ut Hes. quoque ἀπαρτίαν " dici scribit τὰ ἔπιπλα, itidemque Etym. τὸν κατὰ " τὸν οἶκον κόσμον, τὰ λεγόμενα ἔπιπλα, et J. Poll. " (10, 18.) Τὰ ἔπιπλα ὀνομασθέντα, et τὰ κοῦφα σκεύη, " Vasa levia, s. Instrumentum et supellectilem levio- " rem, ideoque aptiorem *faciendo itineri, qui etiam* " *Ionicum esse hoc vocabulum annotat. Suo autem* " tempore aliter usurpatum fuisse indicat, nimirum " pro Venditione ejusmodi instrumenti, quæ sub præ- " cone fiebat: Εἴποις δ' ἂν τὴν πρᾶσιν τῶν ἐπίπλων, " τὴν ὑπὸ κήρυκι γιγνομένην, ἣν νῦν ἀπαρτίαν καλοῦ- " σιν, ἀγορὰν καὶ παμπρασίαν. Rursum Hesych. " ἀπαρτίας exp. non solum ἀποσκευήν, item μετάβα- " σιν, quo signif. et ἄπαρσις dicitur, sed etiam τέ- " λος, ἀπαρτισμόν: et Suid. ἀπαρτίαν non tantum " ἀποσκευήν, verum etiam τέλος ἀπαρτισμοῦ. Nota " porro ap. Hesych. et Etym. scriptum esse etiam " Ἀπάρτια, τὰ ἔπιπλα, ac si plurale esset a sing. " ἀπάρτιον." [" Ἀπαρτία, Lobeck. Ajac. p. 259. Ἀπάρτιον, Wyttenb. Select. 433." Schæf. Mss. Biel. Thes. " Plut. 2, 205." Wakef. Mss.]

" Ἀπαρτικὸς, (ἡ, ὀν,) Hesychio πρὸς ἄπαρσιν καὶ " ἀποδημίαν ἕτοιμος, Ad profectionem paratus, Pa- " ratus itineri." [Non agnoscitur a Schneider. Lex.]

[* Προαπαίρω, Ante castra moveo. Jens. Lectt. 312. Ind. in Cass. Dion. "Prius discedo, Liban. 33." Wakef. Mss.]

[* " Προσαπαίρω, Ælian. H. A. 781." Wakef. Mss.]

[* " Συναπαίρω, Simul abeo, Simul migro." [Jambl. V. P. p. 59. " Artemid. p. 11. Palæph. Galei Myth. p. 19. Joseph. 415. Synes. 415. Ælian. V. H. 3, 26." Wakef. Mss, " Wakef. S. C. 5, 18." Schæf. Mss.

A Maii Obs. 4, 202. Cass. Dio 331. " Strabo 13. T 5. p. 411." Boissonad. Mss. Diod. S. 223. 22[illegible] Rhod. Clem. Alex. 75. Συναπαίρω et συνεπαίρω conf., Schæf. ad Schol. Par. Apoll. R. 3, 997.]

Διαίρω, Tollo, Attollo, Erigo, ut διῆρκε τὸ [illegible], ap. Lucian. Sic in voce media διαραμένη ap. Aristot. de Mundo, Διαραμένη πρὸς τὴν τῶν ὄντων θέ[illegible], Quæ se erexit, ut sit pro διάρασα ἑαυτὴν, vel Erecta, Sublata. Lucian. autem et Plut. passivum etiam p[illegible]e. διηρμένος pro διηρκὼς posuerunt in hac signif. [illegible]μένος τοὺς ἄκοντας. At passiva signif. διηρμένος, ut in hoc Basilii loco, Ἰδεῖν ἐστὶ χεῖρας μὲν διηρμένας κατὰ τῶν ὁμοφύλων, καὶ πᾶσι μέρεσι τοῦ σώματος ἐπιφερομένας. Apud Hermog. autem διῆρται exp. δίαρμα καὶ ὄγκον ἔχει, et alibi διηρμένος, Sublimis. Bud. hæc ejusdem verba in lib. περὶ Σεμνότητος, Μάλιστα δὲ τὰ στοιχεῖα ταῦτα τὸ ω καὶ τὸ α διαίρει τε καὶ διογκοῖ τὸν λόγον, exp. Faciunt grandius pronuntiare et ore patentiore, στομφάζειν ποιεῖ. Sciendum est autem, quamvis διαίρειν per se Attollere significet, interdum B tamen illi addi ἄνω, aut εἰς ὕψος, aut tale quid. Xenopho de Arte Equestri, Ἄνω δὲ τὸν αὐχένα διαίρειν. Sic Greg. de Basilio loquens, dixit, Ἀλλ' ὑψοῦ τὴν κεφαλὴν διάρας, καὶ κύκλῳ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα περιαγαγών. Et ap. Theophr. διηρμένα εἰς ὕψος. Quibus locis adhiberi simplex etiam posset, sed minus significanter et eleganter. Legitur et διηρμένος πρὸς ὄγκον ap. Hermog.

Διαίρω, Aperio, de ore dictum, pro eo quod Lat. dicunt Hiscere, aut Mutire. Chrys. Ἡμεῖς δὲ οὐδὲ χᾶναι, οὐδὲ διᾶραι τὸ στόμα συνεχωρήσαμεν αὐτοῖς, Ne occasionem quidem hiscendi reliquimus ipsis aut mutiendi, ut ap. Liv. Non hiscere quenquam præ metu potuisse. Demosth. in Mid. Μηδὲ διᾶραι τὸ στόμα περὶ αὐτοῦ νῦν ἔχειν ἐμὲ, ubi videtur accipi pro Ne verbum quidem facere, sicut Bud. *Οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα* ap. Eund. *(375.) interpretatur Ne verbum quidem fecit.*

Διαίρω, Trajicio. Polyb. 1. Καὶ διάραντες τὸν πόρον ἀσφαλῶς. Idem, Καὶ διᾶραντες εἰς τὴν Σικελίαν. C Hinc Δίαρμα, Trajectus, quod vide paulo post.

[Διαίρω, Ast. ad Theophr. Char. 68. Ind. in Epictet. Fischer. Ind. in Æsch. Socr. Dial. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Biel. Thes. "Lucian. 1, 548. Philo 1021., Διαίρων τὰ πράγματα καὶ μετεωρίζων. Erigo, Nazianz. 1, 554. Suid. in v. Plut. 1, 855. πρὸς πόδα δ. Δ. τὸ στόμα, Casaub. et Duport. 266. Demosth. 223. 245. 372. (373. ἐμφράττει,) 336. Μέσον πόρον διῆρε, sic emend. Æsch. Pers. 505. (ubi v. Interprr. Sic τὴν θάλασσαν, τὸν πόρον δ., Polyb.) Crura varicare, 1461. Casaub. vide Διαβαίνειν. Aristot. ap. *Euseb. 2, 762. Philo 159. 1019.* Plut. 2, *70. ap. Suid. v. Σαλούσιος, 3, 277. Plut. de Is. et Os. 169.* Æsch. Socr. Dial. 3. p. 156., τόσον δ. μεγεθουργίας, (cf. Philon. ap. Nostrum v. Μεγεθουργία. Διαράμενον alto vultu, Toup. in Suid. 93. Τὴν βακτηρίαν δ., Plut. 1, 441.: ibid. τῶν σκελῶν διαράμενος. Longin. 2. ἐν τοῖς παθητικοῖς καὶ διηρμένοις." Valck. Mss. De elata elocutione sæpe usurpat Hermog., ut de Form. 1, 11. Καὶ τὴν χάριν D τῷ διηρμένῳ πρὸς μέγεθος: 2, 11. Ἔστι γὰρ καὶ οὗτος σεμνὸς μὲν παραπλησίως τῷ Ἀντιφῶντι, καὶ διηρμένος πρὸς ὄγκον. Dionys. H. τῶν Ἀρχ. Ἐξέτ. 71. Sylb., Ὁ δὲ Λυκοῦργός ἐστι διαπαντὸς αὐξητικὸς καὶ διηρμένος, καὶ σεμνός. Idem in Τέχνη p. 41=267. Ἡ ἀπαγγελία ποικίλη, ἐν μὲν τοῖς * ἀγωνικοῖς συνεστραμμένη, ἐν δὲ τοῖς ἐνδόξοις καὶ μέγεθος ἔχουσιν, οἷον ὅσα περὶ ψυχῆς, διηρμένη καὶ μέγεθος ἔχουσα, καὶ ἐγγὺς βαίνουσα τῆς τοῦ Πλάτωνος. Pseudo-Longin. 7. Τῇδέ που καὶ ἐπὶ τῶν διηρμένων ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις ἐπισκεπτέον. Quæ loca nobis indicarunt S. Parrii diligentia et doctrina. Egregia de hac re scripsit Schæf. Meletem. Cr. 10. Διαιρομένων τὰς μαχαίρας, Dionysii Epit. 14, 18. " Apollod. 245. et Heyn. 746. Pierson. Veris. 93. Toup. ad Longin. 382.: Opusc. 1, 81. Emend. 1, 124. 2, 259. Lennep. ad Phalar. 110. Plut. Mor. 1, 458. 654. 943. ad Charit. 691. Coray Theophr. 177. Cattier 71. ad Lucian. 1, 548. Jacobs. Anth. 10, 151. ad Diod. S. 2, 247.: Diod. S. 2, 373. 432. ad 496. Lucian. 2, 57. Dionys. H. 1, 31. 89. Bast

Lettre 213. Διαίρω et διαιρῶ conf., Bast l. c. Wyttenb. Select. 426. Διαίρω τὸ στόμα, Valck. Theocr. Adoniaz. p. 232. Dorv. ad Char. 229. Abresch. Lect. Aristæn. p. 2. 217." Schæf. Mss. "Trajicio, Joseph. 1335. Strabo 305. Polyb. 25. Joseph. A. J. 1, 8, 1. Dionys. H. 1, 31. 89. Exaggero, Philo J. 1021. Aperio, Synes. 55. Plut. 2, 70. 503. Greg. N. 259. Chrys. 61. Cass. Dio 150. Sustollo, Plut. 2, 273./Philostr. 838. Pass. διῆρμαι, Ælian. H. A. 425. Erigo, Lucian. 1, 548." Wakef. Mss.]

Διάρμα, (τὸ,) Elatio. Hermog. Τοῦτο δὲ, καίπερ κομμωτικὸν, ὅμως λεπτόν ἐστι, καὶ οὐκ ἔχει δίαρμα, οὐδὲ μέγεθος. || Δίαρμα, Trajectus. Strabo 4. Τέτταρα δ' ἐστὶ διάρματα, οἷς χρῶνται συνήθως ἐπὶ τὴν νῆσον ἐκ τῆς ἠπείρου. Sic Polyb. ap. Suid. [Lex. Polyb. "Κεῖται τὸ ὕψος ἐν δ. Longin. 12. Δ. ποιητικὸν, Eust. Il. Ψ. p. 1407." Valck. Mss. "Toup. ad Longin. 362.: Opusc. 2, 188." Schæf. Mss. Strabo 4, 5, 2. "Trajectus, Migratio, Schol. Arat. 138. Strabo 295. 1057. Elatio, Clem. Alex." Wakef. Mss.]

Δίαρσις, (ἡ,) Elatio, Sublatio. Peculiariter de sublatione ensis ad ictum, unde ἡ ἐκ διάρσεως μάχη Polybio 2. Ἀφελομένοι τὴν ἐκ διάρσεως αὐτῶν μάχην, Camerario interpr. Adimentes facultatem illis sublatis ensibus dimicandi. In VV. LL. ἐκ διάρσεως μάχη, cum cæsim res geritur; cum vero punctim infertur plaga, dicitur ἐκ καταλήψεως, vel ἐκ διαλήψεως, vel ἐκ μεταλήψεως. Idem auctor ap. Suid. in Διάληψις, opponit inter se ἐκ διαλήψεως et ἐκ καταφορᾶς, quod esse idem putatur cum ἐξ ἐπάρσεως. ["Lex. Polyb. Toup. Emend. 2, 85. Abresch. Lect. Aristæn. 217. Toup. Opusc. 1, 364. Diod. S. 1, 207." Schæf. Mss. "Ἡ ἐν ἀξιώματι καὶ διάρσει σύνθεσις, Longin. 8. (Magnifica elataque compositio, Pearc.)" Valck. Mss. "Diod. S. 3, 40. Διάρσει ἱστίων θέουσαι, Naves, quæ sublatis et expansis velis iter faciunt, quas inferius dicit, Τοὺς ἱστοὺς καὶ τὰς κεραίας μετεώρους ἔχειν." Brunck. Mss.]

[* Ποταμοδιάρτης, Qui semper flumen trajicit. Artem. 4, 66. Vide Nostrum v. Ποταμὸς, ubi perperam legitur ποταμοδάρτης.]

[* "Ἐπιδιαίρω, Aristid. 3. p. 181." Kall. Mss.]

Εἰσαίρω, Infero. Εἰσαίρεται ἡ τράπεζα, Apponitur mensa, interpr. Camer. qui auctorem non citat. Apud J. Poll. 6. c. 12. Αἱ δὲ ἐπιτιθέμεναι καὶ αἰρόμεναι τράπεζαι. ["Aristoph. Ran. 521. emend." Valck. Mss. "Valck. Adoniaz. p. 326." Schæf. Mss. Vide Ἐπαίρω.]

Ἐξαίρω, Effero, Extollo, Attollo, ut ἐξαίρειν ἐκ γῆς, Aristoteli de Mundo. Et ἐξαρθεῖσαι ὑπὲρ κεφαλῆς ἀσπίδες, ap. Aristid. Σπλὴν τε ἐξήρθη μέγας, Gal. Εἰς ὄγκον ἐξαρθεὶς, Plut. Camillo. Apud Soph. (Ajac. 1085.) ἐξάρης exp. Intentes, ubi dicit, μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος. Apud Eund. Antig., κοῦφον ἐξάρας πόδα, Cam. interpr. Gressum accelerans. Citatur ex eod. Soph., ἐξαίρεσθαι ἐλπίσι, eadem metaphora qua dicitur Lat. Erigi spe. Et e Plat. de LL. Ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, Fastu elatus. Apud Basil. autem ἐξῆρται χαρὰ καὶ εὐφροσύνη ἡ πνευματικὴ, Sublatum est gaudium. Ἐξαίρω Bud. ap. Luc. interpr. etiam, In sublime rapio. || Ἐξαίρεσθαι per se positum, Cam. interpr. Efferri opinione, in hoc loco ex Eurip. Rhes. (109.) Ὅστις πυρὸς λαμπτῆρας ἐξήρθης κλύων Φεύγειν Ἀχαιούς. || Ἐξᾶραι, ut tradit Hes., dicitur etiam avis, cum sublime volat.

Ἐξαίρω, vel Ἐξαίρομαι, Effero, pro Exporto. Od. E. (39.) Πόλλ' ὅσ' ἂν οὐδέποτ' ἐκ Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς. Eust. tamen et alias longius petitas expositiones affert. || Ἐξαίρωνται ap. Plat. in Prot. pro E medio tollant, vel Inde auferant. Bud. Comm. 747. Ex Eurip. autem citatur ἐξαίρετε θανεῖν, pro Efferte ad moriendum. Et ex Eod. (Hippol. 18.) θῆρας ἐξαίρει χθονὸς, pro A terra feras excitat.

Ἐξαίρω, Aufero, Eximo. Plato Cratylo, Ἐξαίρων τε καὶ ἐντιθεὶς γράμματα οὐ δέοι, cum de eadem re in eodem dialogo ἐξαιρεῖν dicat. Et ut Idem dixit, Σωκράτην δ' ἐξαίρω τοῦ λόγου, sic e Synesio habuimus supra, ἐξηρήσθων τοῦ λόγου, ab ἐξαιρῶ. Fortasse autem illic ἐξαιρῶν, hic ἐξαιρῷ ab eo scriptum fuit. Affertur tamen e Xenoph. ἐξαίρειν itidem oppositum τῷ ἐμβάλλειν, ubi dicit ἐξαίρειν τῷ ἵππῳ τὸν χαλινόν.

A Et e Gal., ἐξαίρειν τὸ κατάπλασμα. Et e Synes. ἐξάρασθαι, itidem pro Eximere, vel potius Promere, addita genitivo præpositione ἀπὸ, ubi dicit, Ὡς γὰρ νῦν ἔχομεν, οὐκ ἔστιν ἀπὸ κιβωτίων ἐξάρασθαι βιβλία.

Ἐξαίρω, Moveo castra. Polyb. 2. Ἐξάραντες παντὶ τῷ στρατεύματι. Hinc Num. 9. παρεμβαλοῦσι et ἐξαροῦσι opponuntur, ubi tamen ἐξαροῦσι exp. Proficiscentur. Vide Ἄπαρσις.

[Ἐξαίρω, Lex. Xenoph. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Biel. Thes. Schleusner. Lex. in V. T. post Biel. Spicil. Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Schleusner. Lex. in N. T. Gloss. SS. Hes. 114. "Ἀρπάζομαι καὶ ἐξ. Herod. 549. Pausan. 508. Figurate, Ἐξάρας με ὕψου ἐς τὸ μηδὲν κατέβαλες, Herod. 538. Lucian. 2, 501. laudibus. Æsch., Ἄνω τὸ πρᾶγμα ἐξ. Cum exaggerasset. Aristoph. Thesm. 990. Extolle. In Misc. Obs. 7, 190. (leg.) e Ms. Καθελὼν μὲν δοκέοντ', ἀδόκητον ἐξαίρων, (ibi enim editum est ἀδόκητον δ' ἐξ ἀείρων.) Soph. Trach. 1209. ἐξ. σῶμα. Ἐξάραντες ἐπικροτήσατε, Manibus sublatis B plausum date, (Menander ap.) T. H. ad Plutum 689. Extollite, Plaut. 422. Pro ὑπερβάλλω, Thom. M. 321. Ἡδοναῖς—ἐξ. βίον, Soph. Trach. 150.: Oracula ἐξαίρουσι, Œd. T. 917. Schol. ἀφανίζουσι, Tricl. ἀτιμάζουσι. Eurip. Fr. ap. Gal. 1, 265. Ὁ θυμὸς αὐτὸν τῶν φρενῶν ἐξῆρ' ἄνω. Suid. in Σύρφαξ, Theogn. 630. Superat, ἐξ. ἀνθρώπων ἄνοιαν, Aristid. 1, 567. Socr. Epist. p. 81. Ἐξῆρτο πόλεμος, Pausan. (3, 40=) 735." Valck. Mss. "Anton. Lib. p. 14. Valck. Phœn. p. 188. ad Herod. 496. de avibus, v. ad Anton. Lib. p. 48. Ad Xenoph. Eph. 226. Valck. Hippol. p. 198. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 141.: Ep. Cr. 10. ad Timæi Lex. 119. Musgr. Alcest. 347. ad Eurip. p. 197. b. Valck. Hippol. p. 162. Musgr. Hippol. 18. Abresch. Lect. Aristæn. 217. Clark. ad Il. A. 82. Toup. Opusc. 2, 88. ad Herod. 500. Diod. S. 1, 359. et n.: ad Herod. 740. Brunck. Ajac. 225. Med. 105. Thom. M. 212. 321. Markl. Suppl. 581. Musgr. 885. Plut. Mor. 3, 64. et Wyttenb. Musgr. Iph. T. 198. Rhes. 110. Wakef. Alc. 353. C Trach. 147. 1178. Cattier. 75. Kuster. Aristoph. 223. b. ad Pausan. 288. Porson. Phœn. 526. Schol. ad Plutum 689. Acharn. 1133. ad Diod. S. 2, 524. Jacobs. Anth. 12, 193. Eximo, Plato Phædr. 236." Schæf. Mss. "Emitto, Athen. 21. Hippocr. 535. Extollo, Diog. L. 34. Abeo, Discedo, Philostr. 264. Diog. L. 182. Laudo, Strabo 742." Wakef. Mss.]

Ἔξαρσις, (ἡ,) Sublatio, Ipse extollendi actus. Item Ablatio, Exemtio. Suid. ἐξάρσεις exp. ἐπάρσεις in hoc quem affert loco: Ὁ δὲ θρασύτερον προεκθέων, ἐξάρσεις τε τῶν ποδῶν καὶ περιδινήσεις ποιούμενος, βληθεὶς τρωθεὶς, ἀπέλιπε τὸν βίον. ["Destructio, Clem. Alex. 816." Wakef. Mss. Biel. Thes. "Abresch. Lect. Aristæn. 217." Schæf. Mss.]

Ἔξαρμα itidem Sublatio. Sed peculiariter hoc nomine vocatur Poli sublatio s. elatio, quam ἔπαρσιν et ἔπαρμα dixit Ptolem., ut scribitur in VV. LL. et alii δίαρμα. Cui opponitur ἔγκλισις, Inclinatio. Dicitur autem non solum πόλου ἔξαρμα, sed etiam ἡλίου, et ἔξαρμα τοῦ ἡλίου τὸ κατὰ τὰς μεσουρανήσεις, Solis meridiana elatio, cum medium tenet cœlum, ap. Strab.
D Poli in globo ἔξαρμα, Altitudo, inquit Camer. || Ἔξαρμα exp. etiam Impetus. ["Elevatio poli, Strabo 128. Plut. 2, 410." Wakef. Mss.]

[* "Ἀντεξαίρω, Philostr. 511. (Καὶ διὰ μέγεθος ἀντεξάρας λόγοις ἔργα.)" Wakef. Mss. Vertitur, Verborumque magnitudine facta exæquans.]

[* Παρεξαίρω, Attollo, ut conspicuum sit. Strabo 800=577. Scymn. 342.]

[* Προσεξαίρω, Amplius extollo. Joseph. 354=435. Καὶ πύργοις αὐτὰ μεγάλοις προσεξῆρεν.]

[* "Συνεξαίρω, Simul tollo, Diod. S. 2, 216. Plut. Simul expugno, Arrian. 50. (sed leg. συνεξαιρέω.) Simul interficio, Plut. 1, 13. Pausan. 341. Effero ut animum, Polyb. 220. Simul agitor, Philostr. 64. Una discedo, Strabo, Etym. M. v. Ὄφις, Ælian. H. A. 1, 5." Wakef. Mss. "Demetrius s. 5. ubi v. not. Schneider. ad Xenoph. Œcon. p. 31. Luzac. Socr. 112. Musgr. Suppl. 885. Boissonad. in Philostr. 341. 624." Schæf. Mss. "Lucian. de Domo 902. Strabo

704. 938. 1104." Scott. App. ad Thes. Biel. Thes. Lex. Polyb. Lex. Xenoph. Jens. Lect. 314. Plut. 1, 595.]

[" Ὑπερεξαίρω, Supra modum, Valde extollo. Eust. in Il. X. p. 1364, 49. " Aufero, Hippocr. (332, 13. Ἦν δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο πρὸς τοῦ δεξιοῦ ὁμαλόντι ὑπερεξῃρμένον, τῶν ὑπό τι περιφέρειαν ἐχόντων.)" Wakef. Mss. Ind. Ms. in Hippocr.: "'Ὑπερεξαίρω, Protubero, Præter modum extollo."]

Ὑπεξαίρω, et Ὑπεξαίρομαι, Eximo, Summoveo, Rejicio. Plato Theæt. Εἶτα ὑπεξαίρωμαι καὶ ἀποβάλλω. Item, Clam de medio tollo. Xenopho, Ὅταν δὲ καὶ τοὺς δικαίους καὶ ἀνδρείους διὰ τὸν φόβον ὑπεξαίρωνται. Bud. Comm. 518. Sed particula Clam, quam addit in posteriore signif., videtur et in ceteris addenda, nisi cum ὑπεξαίρεσθαι simpliciter pro ἐξαίρεσθαι sumitur. [Lex. Xenoph. " Sext. Emp." Wakef. Mss. " Ὑπεξαίρω et ὑπεξαιρῶ, Schneider. ad Xenoph. Hieron. 245." Schæf. Mss. " Sublime attollo, 499, 22." Ind. Ms. in Hippocr. Inter dubia vv. minus recte ponit Schneider. Lex.]

Ἐπαίρω, Attollo, Erigo, ut ἐπαίρειν τὴν φωνὴν, Demosth. pro Cor. (323.) Ἀλλ' ἐπάρας τὴν φωνὴν, καὶ γεγηθὼς, καὶ λαρυγγίζων. Dicitur et ἐπαίρομαι pro ἐπαίρω. Idem ibid. (302.) Πολλοὺς καὶ θρασεῖς τὰ πρὸ τούτων ἐπαιρόμενος τῇ πόλει τοὺς λόγους. Sic præt. ἐπηρμένος pro ἐπηρκὼς, ut Plut. Pericle, Πρεσβύτου πέτρον ἐπηρμένου δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. Sic dicitur ἐπηρμένοι τὸ ῥόπαλον. Dicitur et ἐπάρασθαι pro ἐπαίρειν, unde ἐπαράμενος. Plut. in Apophth. Ἐπαραμένου δὲ τοῦ Εὐρυβιάδου τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος.

Ἐπαίρω, metaphorice ut Lat. Erigo. Item pro Impello, s. Perpello, Incito, Stimulo, Accendo, qua in signif. cum ap. alios, tum ap. Thuc. est frequens, et præsertim in voce passiva. Sic 3. Καὶ ἡ τύχη ἐπ' αὐτοῖς οὐδὲν ἔλασσον ξυμβάλλεται ἐς τὸ ἐπαίρειν. Et 8. Σαφέστατα δ' αὐτοὺς ἐπῆρε τὰ ἐν τῇ [illegible] Ἀλκιβιάδου ἰσχυρὰ ὄντα. Demosth. in Mid. cum infin. Ἃ νῦν ἐπαίρει αὐτὸν ὑβρίζειν. At pro Cor. (325.), sine infin. Οὔτε ἐλπὶς, οὔτε φόβος, οὔτε χάρις, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἐπῆρε. Dicitur autem Latine itidem Spes erigere: sed hic vertendum est ἐπῆραι per verbum, quod et cum ceteris nominibus conveniat, quæ ipsi ἐλπὶς adjuncta sunt. Apud Aristoph. (Nub. 42.) Ἥτις με γῆμαι 'πῆρε τὴν σὴν μητέρα, exp. Quæ mihi auctor fuit, ut tuam matrem uxorem ducerem. Ἐπαίρειν, inquit Camer., Ad superbiam et fraudem inducere, et inflare; sed exemplum non addit. Ego v. φυσᾶν, quo illud Inflare significatur, interdum adjunctum reperio, ut ap. Plut. de Lib. Institut. Δεῖ δὲ αὐτοὺς μηδὲ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρειν καὶ φυσᾶν, quasi dicas, Efferre, i. e. Elatos reddere. Vide Μετεωρίζω cum φυσῶ itidem copulatum. In passiva etiam voce et signif. frequentissimum est in eadem metaphora, non ap. Thuc. tantum, cujus ante memini, sed et ap. ceteros. Inter alia autem exempla, quæ ex eo possunt sumi, hæc sunt. 3. Ἡ κέρδει ἐπαιρόμενος, Quæstu impulsus, vel adductus, aut allectus. Cui affine est 7. Ὑπὸ μεγάλου μισθοῦ τοπρώτον ἐπαρθέντες. Sic in 1. Καὶ μὴ τοῖς τῶν ξυμμάχων λόγοις πρότερον ἐπαιρώμεθα. Eod. lib. Οὐκ ἐπαιρόμεθα ἡδονῇ exp. Non movemur illecebra. Et in alio loco, Ἐπαιρόμενος τῇ δεινότητι, Dicendi facultate subnixus. Potest etiam exponi Elatus, de qua signif. postea dicetur. Apud Eund. ἐλπίδι ἐπαίρεσθαι, quod Latine ad verbum Spe erigi; sed et Spe impelli verti potest, ut 3. Ὅμως δὲ τῇ ἐλπίδι ἐπαιρόμενοι κινδυνεύουσι. Et 1. Μὴ γὰρ δὴ ἐκείνῃ γε τῇ ἐλπίδι ἐπαιρώμεθα ὡς ταχὺ παυθήσεται ὁ πόλεμος, Illa spe erigamur, vel Impellamur, vel Excitemur. Sic Herodian. 2. Ταύταις ἐπαιρόμενος ταῖς ἐλπίσι. Idem ibid. Καὶ κούφοις καὶ ἀδήλοις ἐπαιρομένου ἐλπίσι. Rursus ap. Thuc. 2. Ἡ γὰρ Ἑλλὰς πᾶσα τῇδε τῇ ὁρμῇ ἐπῆρται, ubi puto ἐπῆρται verti itidem posse Erecta est, sed addito ablativo Expectatione, hoc modo, Erecta est expectatione quo hic tumultus erumpet. Sed et Suspensa est, existimo posse reddi. Ἐπαίρεσθαι pro Impelli, cum infin. jungitur, ut et activa v. ἐπαίρειν. Isocr. ad Phil. Ἐπήρθην πάλιν συγγράψαι περὶ αὐτῆς. Idem ibid.

A Ἐπήρθην μὲν οὖν ἐπιστέλλειν σοι διὰ ταῦτα. Quin et tamen in locis commodius ἐπήρθην voce activa [illegible] posse arbitror, ita, In animum induxi. ‖ Ἐπαίρεσθαι, Inflari, ut ἐπαίρειν, Inflare, metaphorica signif. Sed possumus ad verbum etiam reddere Efferri, commodius quam activum ἐπαίρειν, activo Efferre, unde ἐπηρμένος et ἐπαρθεὶς, Elatus. Æsch. in Ctes. Οἱ ταπεινώσαντες ἀποπέμψετε τοὺς νῦν ἐπηρμένους; Polyb. 1. Ἐκ τοῦ γεγονότος προτερήματος ἐπαρθέντας. Sed frequentius dicitur ἐπαίρεσθαί τινι, quam ἔκ τινος, ut Xenopho K. Π. 8. Ἐπαρθεὶς ταῖς παρούσαις τύχαις. Sic Thuc. 1. Καὶ μήτε τῇ κατὰ πόλεμον εὐτυχίᾳ ἐπαίρεσθαι. Herodian. autem dixit 6. Καὶ ταῖς παρ' ἐλπίδας εὐπραγίαις ἐπαιρόμενος, vocans εὐπραγίας quod Thuc. εὐτυχίαν, Xenopho τύχας. Apud Eund. ἐπηρμένος cum dat., præcedente præpos. ἐπὶ, cum dicit ἐπηρμένος ἐπὶ πλούτῳ.

[" Ἐπαίρω, Markl. Suppl. 89. 581. 772. Heindorf. ad Phædr. 203. ad Charit. 475. Wakef. Eum. 164. Abresch. Æsch. 2, 19. Luzac. Exerc. 30. Ja-

B cobs. Anth. 7, 238.: Prolegom. 54. Wakef. S. C. 5, 18. Kuster. Aristoph. 223. b, Porson. Orest. 280. T. H. ad Plutum p. 56. 228. Brunck. Aristoph. 2, 69.: Kuster. 51, b. ad Diod. S. 2, 498. Dionys. H. 1, 222. Boissonad. in Philostr. 347. Mœris 105. Kuhn. ad Pausan. 220. Dorv. ad Char. 229. Timæi Lex. 119. et n. Valck. Phœn. p. 373. Abresch. Lect. Aristæn. 217. Zeun. ad Cyrop. 715. Jacobs. Exerc. 1, 59. Bernard. Reliq. 26. Alciphro 224. Valck. Diatr. 223. Toup. Emend. 3, 45. 4, 499. Wessel. ad Herod. 338. 184. Brunck. Orest. p. 177. ad Phalar. 173. ad Herod. 510. 644. Impello τινὰ, seq. infin. Xenopho Mem. 1, 2, 9. Valck. Hippol. p. 248. Diatr. p. 13. Nunc fero, nunc Aufero significat, Villois. ad Long. p. 15. De pene, Apollon. Dysc. 64. Teuch. Ἐπ. πόλεμον, ad Phalar. 170. Impello, Schweigh. Emend. in Suid. 42. Valck. Hippol. p. 198. Lennep. ad Phalar. 90. Περισσὰ ἐπαίρειν, Plus æquo sumere, Toup. Opusc. 1, 476. ubi omnino de ἐπαίρω, Sumere. Ἐπ. τὴν τράπεζαν, Aufero men-

C sam, Plut. Mor. 1, 593.: ὅπλα, Eurip. Bacch. 778. Ἐπηρμένος, Statyll. Fl. 8. T. H. ad Plutum p. 56. 228. Brunck. Aristoph. 3, 205. Bredow. Ep. Par. 247. Ὁ τὸν ἀσκὸν ἐπηρμένος, Epigr. adesp. 315." Schæf. Mss. Lex. Xenoph. Theoph. Nonn. 272. Biel. Thes. Suicer. Thes. " Tollo, Wyttenb. ad Plut. Anim. T. 3. p. 724. 938. 957." Boissonad. Mss. Gloss. SS. Hes. 124. Schleusner. Lex. in N. T. Gail. Philolog. T. 2. A. 1817. p. 222. T. 4. N. 4. A. 1817. p. 260. " Ind. Thuc. Soph. Œd. 1337. τίς δ' ἐπ. δαιμόνων, Schol. Eurip. citat. Impulit, Kuster. ad Aristoph. Nub. 42. Apud Harpocr. in Καρκῖνος emend. Οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν (Vide Valck. Diatr. 14. ubi sic legitur, Οὐδεὶς ἐπῆρεν ἐξαμαρτάνειν κόρας.) Herod. 152. Ἐπάρας [illegible] σε. Emend. ap. Stob. 591. (Ἐν ᾧ γὰρ οὐδὲν [illegible] μεθ', οὐδ' ἰσχύομεν, Σὺ τηνικαῦθ' ἡμᾶς προδιδάσκεις εὖ φρονεῖν, Εἰκῇ μ' ἐπῆρας ὄντα τηλικουτονὶ, nempe legendo ἐπάρας.) Illum εὐτυχία ἐπ., ap. Liban. Epist. 236. Lysias 20. Τοὺς κλέπτας ἐπαρεῖτε φάσκειν μοι-

D χοὺς εἶναι. Impello, Herod. 36. 385. ἐπ. καὶ ἀναπείσας, Ruhnk. in Timæi Lex. 87. Xenopho 219. 247. Harpocr. Antipho 115. 127. Æsch. 27. Aristoph. Nub. 1459. Kust. ad Suid. v. Ἐπῆρεν. Ἐπήρθη de inaugur. imperat., Suicer. Ἐπ. ἐς τὸ νεωτερίζειν, Thuc. 301. Extolli, Efferi, in Stob. Grotii p. 111. Pausan. 220. Ἐπήρω—τὸ σκέλος, impure, (Eupolis) ap. Suid. v. Ἀνεκάς." Valck. Mss. " Ἐπ. ἐμαυτὸν, Animum applico, Eurip. Ion. 739. Ἐπαίρω, Suscipio in me, Do operam, Aphthon. p. 9. Inducor, Ælian. H. A. 285." Wakef. Mss. Glossæ: Ἐπαίρω Tollo, Attollo, Extollo, Sustollo, Levo, Allevo. Ἐπαρθείς Elatus.]

Ἔπαρμα, (τὸ,) et Ἔπαρσις, (ἡ,) quod frequentius est, Elatio, Elevatio, Sublatio in altum, ut in Definitt., quæ Galeno tribuuntur, σταφύλωμά ἐστιν ἔπαρμα κατὰ τὸν τῆς κόρης τόπον. Apud Medicos ἔπαρσις μαστῶν, Extuberatio mammarum, quod Lat. Fratrare dicitur, auctore Festo. Sororientes etiam mammas dixit Plin., ut scribitur in VV. LL. Ἐπάρ-

σεις et πτώσεις opponuntur a Zenone ap. Gal. Ζήνων δ' οὐ τὰς κρίσεις αὐτὰς, ἀλλὰ τὰς ἐπιγινομένας αὐταῖς συστολὰς καὶ λύσεις, ἐπάρσεις τε καὶ πτώσεις, τῆς ψυχῆς ἐνόμιζεν εἶναι τὰ πάθη, Turnebo interpr., Zeno autem non judicia, sed judiciis adjunctas contractiones et solutiones, elationes et collapsiones, animi perturbationes esse censebat. ‖Ἔπαρσις, Elatio animi. Insolentia, ut de ἐπαίρεσθαι dictum est. Sic utitur Greg. Naz. Et ab Hesych. quoque ἔπαρσις exp. ὑπερηφανία. ‖Ἔπαρσις voluptatis etiam habet signif., et Lat. Elatus gaudio dicitur. Stoici hac voce usi sunt, cum ἡδονὴν definierunt, Ἄλογον ἔπαρσιν ἐφ' αἱρετῷ δοκοῦντι ὑπάρχειν. Cicero ἄλογον ἔπαρσιν interpr. Nimiam sine ratione animi elationem. Vide et aliam ejus interpretationem mei Lex. Cic. 59.

[Ἔπαρμα, Biel. Thes. "Ἂν χρυσοφορῇς, τοῦτο τύχης ἐστὶν ἔπαρμα, Sotades." Seager. Mss. Glossæ: Ἔπαρμα· Temperamentum. "Ἔπαρσις, Ammon. 146. Thom. M. 427. Boissonad. in Philostr. 571." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 466." Wakef. Mss. Theoph. Nonn. 269. Biel. Thes. Suicer. Thes. Addend. 1609. Glossæ: Ἔπαρσις· Levatio.]

[* "Ἐπαρσίνοος, Theod. Prodr. Not. des Mss. T. 8. P. 2. p. 168." Boissonad. Mss.]

[* "Ἐπηρμένως, Elate, Superbe. Chrys. Hom. 119. T. 6. p. 966. Αὗται μᾶλλον ἐπηρμένως τὰ μεθ' ὧν συνοικοῦσι, διατίθενται." Seager. Mss. "Etym. M." Wakef. Mss.]

[* Σταφυλεπάρτης, ὁ, Instrumentum chirurgicum, quo uvula laxior elevatur et attollitur, quod et * σταφυλάγρα vocatur. Meminit hujus Ægin. 3, 26. citante Gorr." Amaltheum Castello-Brunon. Reinesii Var. Lect. 524.]

"Ἐξεπαίρω, Attollo, Extollo, Subveho in altum. "Item, Effero animo. Plut. e Poëta, (6, 390=1, "409 1, 102.) Μηδ' εὐτύχημα μηδὲν ᾧδ' ἔστω μέγα, "Ὅ σ' ἐξεπαίρῃ μεῖζον, ἢ χρεὼν, φρονεῖν." [Aristoph. Lys. 623. Gl. Ἐξεπαίρω· Extollo.]

"Κατεπαίρομαι, Efferor s. Effero me adversum. "Greg. Naz. Μὴ πάλιν κατεπαρθῇς ὡς ὁμολογούντων "τὴν ἄγνοιαν, Ne rursum in nos efferaris et insurgas." ["Cyrill. adv. Jul. 1. p. 6." Boissonad. Mss. Biel. Thes.]

[* Προσεπαίρω, Attollo, Gl. Cass. Dio 541. "Epiphan. Hær. 66. c. 68." Routh. Mss. "Arrian. 156. Clem. Alex. 171." Wakef. Mss.]

Συνεπαίρω, Una attollo, Adjuvo in attollendo. Exp. etiam Una excito, et citatur e Xenoph. Œcon. Apud Nazianz. Τῷ σταυρῷ συνεπαίρεται, Una cum cruce attollitur. Apud Eund., Συνεπαίρῃ τοῖς νοουμένοις interpretantur, Ad ea, quæ sola mente videri possunt, penetres. [Gl. Contollo. "Euseb. V. Const. 3. p. 408." Boissonad. Mss. Lex. Xenoph. "Plut. Mor. 3, 277. Wyttenb." Seager. Mss. "Joseph. 954." Wakef. Mss. "Schneider. ad Œcon. p. 31." Schæf. Mss.]

[* Ὑπερεπαίρω, Supra modum extollo. "Appian. 1, 248. 354." Wakef. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 122." Boissonad. Mss. Biel. Thes.]

[* Ὑπερέπαρσις, ἡ, Superexaltatio. Aqu. Ps. 47, 4. Biel. Thes. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

¶ Ἐπαείρω ap. poëtas pro ἐπαίρω, ut ἀείρω pro αἴρω. Hesych. ἐπαείρει exp. ἐπαίρει: item ἐπαείρας, ἐπεγείρας: item ἐπαειράμενον, ἀφαιρούμενον. Unde ἐπαείρω exp. Lat. Attollo, Erigo, et Excito, Sollicito. Item Aufero. In VV. LL. [ex Herod.] ἐπάειραν ἁμαξάων explicatur, ταῖς ἁμάξαις ἐπετίθεσαν, Carris imponebant. Vide post Ἀείρω.

Καταίρω, de navigantibus, Appello, Applico, Deferor, ut Virg. dixit, Huc ubi delati portus intravimus. Alciphro Οἶσθα τὸν Μήδειον ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ τῆς Συρίας δευρὶ καταίραντα. Polyb. 5. Ἀαχθεὶς ἐκ τῆς Λευκάδος κατῆρε μετὰ τοῦ στόλου παντὸς εἰς Κόρινθον. Pro Descendo ap. Eund. sæpe, ut testatur Bud. Exponitur etiam Advenio, Proficiscor, et aliis modis, cum de iis dicitur, qui terra iter faciunt. Plato Hipp. Maj. Ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας, Contulisti te Athenas, Camerario interpr. Plut. in Romulo de vulturibus, Ἀφ' ἑτέρας τινὸς γῆς καταίρειν ἐνταῦθα, Advenire, ut Bud. interpr.: qui et ap. Xenoph., ἀπ' ὄχθων καταίρειν vertit Desilire, Comm. 747. ["Thom. M. 748. ad Charit. 661. Jacobs. Anth. 6, 169. Heindorf. ad Plat. Hipp. 121. Heyn. ad Apollod. 445. Timæi Lex. 152. et n. ad Xenoph. Eph. 276. ad Lucian. 1, 296. 431. xxxiii. Κεκατήρανται, Koppiers. Obs. p. 10." Schæf. Mss. Ind. in Cass. Dion. Lex. Polyb. Lex. Xenoph. "Plato 3, 281. T. H. 1, 183. Bos. Exerc. 87. Thuc. 524. 528. 568. 570. In portum devehi emend. Pausan. 834. (Ὡς ἔθνος τι ἄπειρον κοράκων κατήρετο τότε ἐς Δελφούς.) Apud Suid. v. Ἔκπλεα. Aristoph. Av. 1288. κατῆραν ἐς τὰ βιβλία. Pro καρτερεῖν emend. Abresch. Thuc. 393. pro καθᾶραι in Apollod. Canter. Nov. Lect. 175. Bona in meretricis ἔντερον καταίρουσι ap. Ælian. 357." Valck. Mss. "Deferor, Ælian. H. A. 1, 1. Philostr. 123. Discedo, Plut. 2, 286. Advenio, Ælian. H. A. 5." Wakef. Mss.]

Κάταρσις, (ἡ,) Appulsus navium, Bud. e Plut. In Lexx. Gr. exp. ἐπιτήδειος εἰς καταγωγὴν τόπος. AT Καταίρεσις, quod mendosum esse videtur, ab Hesych. exp. κατάλυσις, Deversorium. ["Plut. 1, 116. 2, 162. Ælian. V. H. 603. Suid. 2, 368. Cass. Dio 329." Wakef. Mss. Ind. in Cass. Dion. "Thuc. 255." Valck. Mss. "Plut. V. Themistocl. 211. HSt." Seager. Mss. Plut. Pomp. 65. Conv. Sap. p. 16. Hutt. Ælian. V. H. 9, 16. Eunap. 124.]

[* "Καταίρσιος, Apollod. Bibl. 109." Wakef. Mss.]

Ἐπικαταίρω, Decumbo, Delabor, quasi dicas, Desilio super, ut καταίρειν ap. Xenoph. pro Desilire, Plut. Pomp. (635.), Εἰθισμένον ἀλλοτρίοις νεκροῖς ὥσπερ ὄρνιν ἀργὸν ἐπικαταίρειν, Bud. interpr. 747. Ut inertem avem, alienis cadaveribus insidentem, vel In aliena cadavera decumbentem. Quam posteriorem interpr. malo, ut motus indicetur. Perinde ac si dixisset καταίρειν ἐπ' ἀλλοτρίοις νεκροῖς. Ita enim resolvendam præpositionem puto. Exp. etiam Descendere et Deferri. [Boissonad. ad Marin. 87. Selecta e Schol. Valck. in N. T. 1, 532.]

[* "Προκαταίρω, Boissonad. in Philostr. 534." Schæf. Mss.]

[* Προσκαταίρω, Solvo, Proficiscor classe, Appello. Diod. S. 273. Rhod.]

[* "Συγκαταίρω, Simul cum aliquo in portum appello. Τὰ συγκατηρκότα τῶν πλοίων dant Vat. et Flor. pro συνηντηκότα, 1, 52, 6. n." Lex. Polyb. "Jacobs. Anth. 12, 205." Schæf. Mss.]

Μεταίρω, Transfero, inquit Bud. Theophr. C. P. 1, 27. Τὸ γεννήσασαν ἐν τῷ ξηρῷ τὴν φύσιν μεταίρειν εἰς τὸ ὑγρόν. Et μετηρμένος voce passiva Translatus. Greg. 265. Καὶ τὴν ἐξ Αἰγύπτου μετηρμένην καὶ μεταπεφυτευμένην ἄμπελον. Est etiam Muto, Transmuto, ut scribit idem Bud. citans e Demosth. 165. Ἔπειτα τὸ ψήφισμα ἐπεχείρησαν κινεῖν καὶ μεταιρειν ἐφ' ᾧ πρεσβεύοντες ἥκομεν. Idem significare dicit et in quodam loco Proverb. [Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. "Wyttenb. ad Plut. 1, 198. Wakef. S. C. 4, 184." Schæf. Mss. "Eustath. Ism. 129." Wakef. Mss. Plut. 10, 482.]

¶ Μέταρσις, (ἡ,) Translatio, ut μέταρσιν δέχεσθαι ap. Theophr. Translationem admittere, i. e. Transferri posse, ut Gaza vertit. De C. P. 1. Αἱ γὰρ τοιαῦται φυτεῖαι μόνον δέχονται καὶ μέταρσιν. Est etiam Mutatio, Transmutatio, ut μεταίρω, Muto, Transmuto. [De C. P. 1, 4.]

Μετάρσιος, (ὁ, ἡ, et ια, ιον,) Sublimis, Altus, a verbali μέταρσις, tanquam Sublationem etiam s. Elevationem significante. Dicuntur autem peculiariter μετάρσια quæ sunt ἀπὸ τοῦ κύκλου τῆς σελήνης καθήκοντα μέχρι πρὸς τὴν θέσιν τῆς γῆς, ut scribit Plut. de Plac. Philos. 3., Bud. interpr. Quæ a circulo lunæ ad situm usque terræ pertinent. Ocellus autem μετάρσιον s. ἀέριον vocari tradit quod est inter cœlum et terram: Λέγω δὲ μέρη τοῦ κόσμου, οὐρανον, γῆν· τὸ μεταξὺ τούτων, ὃ δὴ μετάρσιον καὶ ἀέριον ὀνομάζεται. Sic ap. Philon. de Mundo μετάρσιον χῶραν Sublimem regionem interpretantur. ‖ Apud Herod. autem in Polymnia μετάρσιαι νῆες, Quæ altum tenent et in salo sunt. Pro quo male in VV. LL. Exteriores naves. Vide Μετέωρος. [Ocell. Luc.

263. Artemid. 5, 19. Biel. Thes. "Theocr. 13, 68." Valck. Mss. Const. Manass. Chron. 412. 420. Hec. 497. Iph. T. 27. Herc. F. 1093. Hel. 306. Alc. 966. "Markl. Suppl. 89. Jacobs. Anth. 6, 73. 11, 272. Wakef. Alc. 984. S. C. 4, 6. Abresch. Lect. Aristæn. 71. Valck. Diatr. 88. Musgr. Andr. 1221. Ruhnk. Ep. Cr. 207. Τὰ μετάρσια, Argum. Rhesi. * Μεταρσία, (ἡ,) vide Schneider. Lex. Incidi in idem." Schæf. Mss. Schol. Plat. 249. Dio Chrys. 1, 179.] Hinc v. Μεταρσιόω, In altum vel sublime tollo, unde μεταρσιωθὲν ap. Herod., μεταρσιωθὲν φέρεσθαι, In sublime elatum s. evectum. [" Ad Lucian. 1, 196. ad Herod. 648." Schæf. Mss. " Herod. 8, 65. Tatian. ad Gr. 61. Polyæn. 255." Wakef. Mss.]

Μεταρσιολέσχης, Qui de sublimibus rebus, i. e. cœlestibus inaniter disputat. Vel magis ad verbum, Qui fabulatur de rebus sublimibus, unde μεταρσιολέσχαι dicti sunt physici, inquit Bud. Hinc et Μεταρσιολεσχεῖν, De sublimibus rebus disputare aut fabulari, s. sermocinari, more physicorum. Et Μεταρσιολεσχία, De rebus sublimibus disputatio. Plut. Pericle (5.) Τῆς λεγομένης μετεωρολογίας καὶ μεταρσιολεσχίας ὑποπιμπλάμενος. Μεταρσιολεσχεῖν exp. etiam De rebus futilibus fabulari, s. sermocinari: sic et Μεταρσιολεσχία, De rebus futilibus fabulatio s. sermocinatio. [Μεταρσιολέσχης, Schol. Plat. 249. " Μεταρσιολεσχία, Heindorf. ad Plat. Phædr. 327." Schæf. Mss.]

Μεταρσιολόγος, (ὁ, ἡ,) i. q. μεταρσιολέσχης, Et Μεταρσιολογία, (ἡ,) i. q. μεταρσιολεσχία, nisi quod μεταρσιολέσχης et μεταρσιολεσχία majorem quendam contemtum indicare videntur. [Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* Πολυμέταρσος, vox suspecta. Etym. G. Τοῦρκος· ὁ καὶ χάζαρος δέρων κοσμὸν, χαὸς ὅρος, λαὸς ("an λᾶας?" Sturz.) ἀντιστήκουσιν, ὅρος τοῖς ἀντιπίπτουσι, *πολύλαλος, *ἰσχυρόφωνος, πολύκτηνος, πολυμέταρσος, *ἁμαρτόζωος, *πολυμίαρος, * δυνατομέγεθος, ἀπειλῇ ἀμεταβλήτῳ ἀνθιστάμενος, ἐγγυόμενος, ἀφανίζων τὸν κοσμὸν τῷ ὁρισμένῳ χρόνῳ.]

[* " Περιαίρω, Andr. Cret. 79." Kall. Mss.]

Προαίρω, Progredior. Plut. Apoph. Lacon. Ἐκέλευσεν ὡς φίλον προαίρειν, Progredi, inquit Bud. ‖ Προαίρειν ὅρκον, vide Ὑπαίρω. [Gl. Προαίρει· Promit, Profert. "Thom. M. 866. Ammon. 140.: Valck. Anim. 219. Wyttenb. ad Plut. 1, 843." Schæf. Mss.]

Προσαίρω, Affero, Exhibeo, ut ap. Pherecr. πρόσαιρε τὸ κανοῦν, Affer canistrum. Item Sumo, ut προσάρασθαι τροφὴν ap. Galen., Sumere cibum, sicut dicitur προσφέρεσθαι τροφήν. [" Coray Theophr. 173. Valck. Adoniaz. p. 326." Schæf. Mss. " Ruf. Ephes. 3. de cibo sumendo." Wakef. Mss. Ind. in Aret. " Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ. 358." Boissonad. Mss. Cass. Dio 352. " Casaub. ad Athen. (81.) 160. προσάρασθαι, Ionice Edere, unde πρόσαρμα, Cibus, Hippocr.: vulgo προσφέρεσθαι." Valck. Mss.]

Πρόσαρσις, (ἡ,) et Πρόσαρμα, (τό.) Est autem Πρόσαρσις Exhibitio cibi, vel Usus cibi. Hippocr. Περὶ μὲν οὖν ῥοφήματος προσάρσιος οὕτω γινώσκω. Ab Erotiano exp. προσφορά. At Πρόσαρμα, Cibus qui exhibetur. Hippocr. Aphor. 15, lib. 1. Ἐν ταύτῃσι οὖν τῇσι ὥρῃσι καὶ τὰ προσάρματα πλείω δοτέον. Utitur et alibi. Eust. vult πρόσαρμα dici quasi τὴν τῷ σώματι προσφυῆ τροφὴν, Cibum corpori congruum, inde deducens unde et ἐρίηρες. Sed cum legamus προσάρασθαι τροφὴν pro προσφέρεσθαι, quin ab eo deducatur, minime nobis dubitandum est, atque adeo ipse alibi hanc derivationem sequitur. Nam in Il. Z. (264.) Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα πότνια μήτηρ, postquam ἄειρε exposuit πρόσφερε, addit ἄρτον, inde dictum fuisse, et προσάρματα, τροφάς. [Πρόσαρσις, πρόσαρμα, * προσαρτέον, Ind. in Aret. " Πρόσαρμα, Coray Theophr. 173." Schæf. Mss. " Πρόσαρμα, Hippocr. 25. Πρόσαρσις, 388. Hinc simul προσαρτέον 398. 836." Wakef. Mss.]

Συναίρω, Una cum alio attollo, Adjuvo in attollendo. Item, Cum alio tollo, i. e. Aufero, Mecum tollo, ut ap. Aristot. de Gener. Anim. 2. Ἔτι ὅταν συναίρῃ ἄλλα περιττώματα. Bud. Comm. 528. ‖ Συναίρειν et Συνᾶραι λόγον μετὰ τῶν δούλων, Matth. 18. pro Conferre rationem cum servis, vel potius Conferre rationes, ut loquitur Cic. ad Att. 5. Ac certe pluralem numerum in his omnibus loquendi generibus Latinius usurpari puto quam singularem.

Συναίρω et frequentius Συναίρομαι, Adjuvo, Opitulor, συμπράττω. Cum dat. personæ, aut qui ejus locum obtineat. Philop. in Procl. 2. Ἄλλως τε και συναίρειν τῷ Πλάτωνι περὶ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως ἐπαγγειλάμενοι. Ubi Bud. vel Opitulari vel Astipulari posse verti existimat. Est autem observandus contra id, quod a Varino e quopiam Grammatico affertur, συναίρω videlicet non inveniri. Quod an generaliter dictum sit, an intellexerit συναίρω non dici ut συναίρομαι pro βοηθῶ, dubium ibi relinquitur: συναίρομαι certe multo usitatius esse constat. Plut. Galba, Τοὺς Γαλάτας Οὐίνδικι συνᾳραμένους. Herodian. 7. Συναίρεσθαι τῇ κοινῇ πατρίδι. Ibid., Μηδεὶς αὐτῷ συνάρηται. Et 3. Ἡ συναιρομένη τότε τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχη. Jungitur autem et cum accus. rei, necnon cum gen.: licet accusativi tantum Bud. meminerit. Dicitur enim συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον vel τοῦ κινδύνου, Te adjuvo in periculo, vel Tibi opem fero in periculo, q. d. Tecum subeo periculum, vel Suscipio. Utriusque constructionis ap. Thuc. exempla reperio. Nam 4. p. 124. scribit, Ἄνδρες οἱ ξυνᾳράμενοι τοῦδε τοῦ κινδύνου. Ubi Schol. exp. συνεφαψάμενοι. Sic autem alibi, Ἀργεῖοι οὐ ξυνᾳράμενοι τοῦ Ἀττικοῦ πολέμου. At 2. p. 71. Μετὰ Ἑλλήνων τῶν ἐθελησάντων ξυνᾳρασθαι τὸν κίνδυνον τῆς μάχης. Hac autem constr. Demosth. Ol. 1. dixit, Ἑτοίμως συνᾳρασθαι τὰ πράγματα. Herodian. genitivo rei et ipse junxit 7. Ἣν μὲν ἡμῶν συνάρῃ καὶ κοινωνὸς τῶν κινδύνων γένῃ, (hunc enim puto esse verborum ordinem grammaticum, ἣν συνάρῃ καὶ κοινωνὸς γένῃ τῶν κινδύνων ἡμῶν. Alioqui συνάρῃ ἡμῖν dicendum fuisset.) Sed Schol. Thuc. in illo lib. 4. loco Ξυνᾳράμενοι τοῦδε τοῦ κινδύνου positum ait pro ξυνᾳράμενοι τόνδε τὸν κίνδυνον. Ac profecto si resolvatur compositum in simplex, per accus. duntaxat resolvi potest, ut sit συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον quasi αἴρομαι σύν σοι τὸν κίνδυνον. Observandum est autem, συναίρεσθαι pro Opitulari eodem respectu dici, quo συλλαμβάνω et συνεφάπτομαι. Sciendum est autem aor. ἆραι et ἄρασθαι inveniri etiam cum α non habente ι subscriptum, et quidem frequentius. Sic et in ceteris modis, idque itidem in compos.

[Συναίρω, Lex. Xenoph. Schleusner. Lex. in N. T. Toup. Emend. 2, 133. " Adjuvo in tollendo, Clem. Alex. 860." Routh. Mss. Eur. Or. 765. " Toup. Opusc. 1, 82. 279. Emend. 1, 125. Adjuvo, Ammon. 130. 136. Eran. Philo 166. Συναίρω, Thom. M. 805. Luzac. Socr. 113. ad Charit. 567. Auctor Rhesi 495. cf. Ion. 202. Matth. Anecd. 1, 48. Act. med., Kuster. V. M. 20. Med., ad Dionys. H. 1, 25. 2, 1042.: Dionys. H. 1, 71. 120. Boissonad. in Philostr. 624." Schæf. Mss. " Συναίρω et —ομαι, in periculo, Thuc. 143. 243. 335. Demosth. 8. vide Ulp. Dio Chrys. 168. 170. 199. 250. Lucian. 3, 625. Philostr. 85. 282. 613. Πρέπον ἄν σοι τῇ ἐμῇ σπονδῇ σ., Eutocius Præf. Comm. in Archim. de Sphæra. Argum. Eur. Hec., Κόρην —αμένην αὐτῷ, Eadem dicentem. Adjuvo, Facio cum aliquo, Æsch. Prom. 651. Συναίρεσθαι illis, Opportuna esse ad fraudes, Euseb. P. E. 132." Valck. Mss. " Conspiro, Phot. Bibl. 478. Opitulor, Philostr. 96. et alibi. Una fero, Joseph. 157." Wakef. Mss. Biel. Thes.]

[* Σύναρσις, ἡ. Zonar. Σύναρσις· βοήθεια, συγκρότησις. " Non inepte Noster dicit συγκρότησιν, quasi Concentum. Ἁρμονίαν dicit Hesych." Tittm.] " Σύναρσις, ab Hesych. exp. συναφὴ et ἁρμονία." [Sed σύναρσις, ἡ ἁρμονία, συναφὴ, συγκρότησις, est a * συνάρω: σύναρσις autem, ἡ βοήθεια, a συναίρω. " Bondam. Var. Lect. 217." Schæf. Mss.]

Ὑπεραίρω, Extollo vel Effero supra. Interdum autem simpliciter Extollo s. Effero, vacante præpos. ὑπὲρ, ut cum dicit Lucian. ὑπερήρκασιν ὑπὲρ, in dialogo, qui inscribitur Ἔρωτες, circa finem, Καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήρκασι. ‖ Ὑπεραίρω, Excedo, Supergredior, Antecello, cum accus., et interdum etiam cum gen.

Aristot. Pol. 2. Ἐὰν γὰρ ὑπεραίρῃ τὸ τῆς οὐσίας μέγεθος ὁ τῶν τέκνων ἀριθμὸς, ἀνάγκη τόν γε νόμον λύεσθαι. Plut. Lycurgo, Ὑπερῇρε τῇ δόξῃ τοὺς πάντας. Sic etiam dixit Aristid. Ὥς θ' ὑπερῇρεν αὐτὴν τοσοῦτον ἡ πόλις ὅσον περ πρότου τοὺς ἄλλους. Theophr. autem τὸ ὑπεραῖρον τὸ ὕδωρ dixit, Quod excedit aquam, i. e. Quod extat supra aquam: Ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ φανερὸν ὑπὲρ τοῦ ὕδατος εἶναι καὶ ἀνοίγειν τὸ ἄνθος, συχνὸν δὲ τὸ ὑπεραῖρον εἶναι τὸ ὕδωρ. Interdum cum accus. pro Supero in propria signif. sumto, ut dicitur Superare montes, et Superare viam saltu, ut ap. Xenoph. Τειχία ὑπεραίρειν καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι. Genitivo etiam interdum jungitur. Ὑπεραίρω, uti dixi, pro Excedo, etc. Sic Pausan. Τὰ μὲν γὰρ Ῥωμαίων θέατρα πολὺ δή τι καὶ ὑπερῇρε τῶν πανταχοῦ τῷ κόσμῳ. Eandem constr. ei dedit et Theophr. alicubi. Quidam autem Grammatici annotarunt hanc solam habere constr. cum ponitur pro προέχειν et προφέρειν. Interdum sine casu ponitur ὑπεραίρων, sicut ὑπερβάλλων, pro Supramodum magno, ut ὑπεραίρουσα ἁμαρτία ap. Greg.

Ὑπεραίρω, de navigantibus dictum, sicut καταίρω. Polyb. 1. Ἄννων τὸ πέλαγος ὑπεράρας ἐνέβαλε ταῖς τῶν τριαρίων ναυσὶ, Superato pelago. Hanc autem superandi signif. habet et in alio usu, ut modo dictum est.

Ὑπεραίρομαι, Exuperor, Superor, eo sensu quo dicitur aliquid magnitudine superari ab alio pro Minus esse. Greg. Καὶ τὴν ὑπεραίρουσαν ἡμῶν ἁμαρτίαν κάτω βάλλειν ὑπεραιρομένην τῷ κρείττονι. Ab Hesych. autem ὑπεραίρεται exp. ὑψοῦται. At Paulus ὑπεραίρεσθαι ponit pro Seipsum extollere s. efferre, ad Thess. 2, 4. Ὁ ἀντικείμενος καὶ ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πᾶν τὸ λεγόμενον θεὸν ἢ σέβασμα. Vetus interpres vertit, Qui extollitur. Et 2 Cor. 12, 7. Καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι, Ne me efferam, vel Ne me extollam. Nec enim videtur necesse addere Supramodum, aut aliquid hujusmodi, ne videatur concedi illi se efferre, sed non supramodum.

[Ὑπεραίρω, Boissonad. ad Marin. 130. Biel. Thes. Schleusner. Lex. in N. T. Lex. Xenoph. Lex. Polyb. "Demosth. 494. (1274. 1395.) Plura Wessel. ad Diod. S. 1, 319. Pausan. 552. Ὑπερᾶραι τὸν Παῦλον, Athen. 194. e Polyb." Valck. Mss. Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 759. Ind. in Aret. "Tymnes 6. Callim. 1, 449. ad Diod. S. 2, 139. 471. 492. cf. Phrynich. Ecl. 184. Wakef. S. C. 4, 79. Matth. Anecd. 1, 44. Diod. S. 2, 146. 473. Bentl. Aristoph. 321. b. Boissonad. in Philostr. 468. 553. 581. 643. Plutarch. Alex. 146. Schm. Heyn. ad Apollod. 1050. Ruhnk. Ep. Cr. 176. 189. Toup. Opusc. 2, 275. Alciphro 128. Plut. Mor. 1, 884. ad Lucian. 1, 373. Diod. S. 1, 253. ad Diod. S. 1, 201." Schæf. Mss. "Prætervehor, Philostr. 295. 415." Wakef. Mss. Glossæ:—Ὑπεραίρει· Extollit. Ὑπεραίρομαι· Superbio.]

[* Ὑπέραρσις, ἡ, Elevatio, Superlatio, Præstantia, Excellentia, Supereffusio, Inundatio. Biel. Thes.]

Ὑπαίρω, Attollo, Elevo, in VV. LL. Bud. ὑπαίρειν τὸν ὅρκον pro προαίρειν poni dicit, ut ὑπάγω pro προάγω ponitur; sed nec expositionem, nec exemplum addit. [Vide Ὑπάγω. Biel. Thes. "T. H. ad Aristoph. Pl. p. 228. Thom. M. 866. Ammon. 140.: Valck. Anim. 219. ad Lucian. 1, 373." Schæf. Mss. Glossæ: Ὑποαίρομαι· Sublevo.]

"Αἶρα, ἡ, Malleus, σφύρα, ut Etym. et Lex. meum "vet. exp. afferentes e Callim. λάθρῃ δὲ παρ' Ἡφαί-"στοιο καμίνοις Ἔστρεφον αἰράων ἔργα διδασκόμενοι. "Hesychio quoque est σφύρα, necnon ἀξίνη, Secu-"ris, ap. quem tamen paroxytonωs scriptum αἰρά. "Derivatum porro dicunt hoc vocab. Etym. et Lex. "meum vet. vel ab αἴρω, quoniam tollitur inter cu-"dendum, vel per metathesin a ῥαίω, pro ῥαῖα, a "quo ῥαίω itidem ῥαιστὴρ dicitur Malleus, παρὰ τὸ "ῥαίειν καὶ διαφθείρειν τὰ τυπτόμενα. || Est αἶρα "etiam σπέρμα σιτῶδες ἐκ τοῦ σίτου γινόμενον, deno-"minatum etiam ipsum a ῥαίω, significante φθείρω, "ut Etym. et Lex. meum vet. tradunt, i. e. Semen "frumentaceum e frumenti corruptione proveniens, "quod Lat. vocant Lolium. Suidæ est ἡ τοῦ σίτου "διαφθορὰ, Frumenti corruptio. Hesych. vero αἴρας "exp. ἀγρίας βοτάνας, Herbas agrestes s. sylvestres. "Unde discimus, αἶραν vocari non Semen solum, "sed Herbam etiam e frumento corrupto pullulan-"tem. Unde et σῖτοι καθαροὶ αἰρῶν, ap. Theophr. "H. P. 8, 5. et αἰρῶν ἄλευρα ap. Hippocr. Est et "aliud Frumenti vitium, μελάμπυρον sc., quod Siculo "frumento peculiare esse tradit Theophr. l. c. ve-"runtamen ἀβλαβὲς καὶ οὐχ ὥσπερ αἶρα βαρὺ καὶ κε-"φαλαλγές. At φλοῖον τῆς αἴρας esse μονολοπον, "scribit Idem ibid. 1, 8. || Αἶρα, Suidæ est etiam "urbis nomen." [Αἶρα, Lolium, Diosc. 2, 122. Jacobs. Anth. 8, 352. Callim. 1, 101. 494. Valck. Callim. 292. Aristoph. Fr. 260." Schæf. Mss. "Porphyr. 51. Plut." Wakef. Mss. Aretæus 91. Geopon. 2, 43. 10, 87. 14, 7. bis. Barth. Advers. 109. "Diog. "L. 6, 6." Boissonad. Mss.] "Θύαρος, a quibusdam "dicitur ἡ αἶρα, Lolium, Diosc. teste, 2, 122."

"Αἰρόπινον, τὸ, dicitur τὸ ἀραιὸν κόσκινον, Cri-"brum rarum, παρὰ τὸ τὰς αἴρας ποιεῖν ἀπεῖναι καὶ "χωρίζειν, ut tradit Etym. et Lex. meum vetus, "quod etiam addit, Αἶρα δέ ἐστι σπέρμα σιτῶδες ἐκ "παραφθορᾶς τοῦ σίτου γινόμενον. Ita ut sit Cri-"brum, quo frumentum solet purgari a lolio, ut "Hesych. quoque et Suid. αἰρόπινον esse dicunt "κόσκινον, ἐν ᾧ πυροὶ σήθονται ὑπὲρ τοῦ τὰς αἴρας "διελθεῖν. Sed perperam ap. Hesych. αἰροπιον, "sine ν, ut etymon illud declarat, quo αἰρόπινον "dictum volunt διὰ τὸ αἴρειν τὸν πίνον, h. e. τὸν "ῥύπον, cujus meminit Etym. et Lex. meum vetus. "|| Αἰρόπινον Suid. et Hesych. exp. etiam σκοτεινόν, "Tenebricosum, Obscurum." [Passow. Symb. ad Schneider. Lex., in Beckii Actis Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 101. "Aristoph. Fr. 206." Schæf. Mss.]

"Αἰρικὸς, (ἡ, ὸν,) Loliaceus. Ετ Αἴρινος, (ινη, "ινον,) Loliaceus, E lolio confectus, ut αἴρινον ἄλευ-"ρον, ap. Diosc. 2. quod Hippocr. vocat αἰρῶν ἄλευ-"ρον." [Aretæus 107.]

"Αἰρώδης, ὁ, ἡ, Lolio plenus, In quo multum est "lolii, s. Permixtus lolio. Theophr. H. P. 8, 5. "Καθαρὸς δὲ ἐπιεικῶς καὶ ὁ Σικελὸς σῖτος, καὶ μάλιστα "ὁ Ἀκραγαντῖνος οὐκ αἰρώδης. Paulo ante dicit κα-"θαροὶ αἰρῶν pro οὐκ αἰρώδεις. || Exp. etiam Lolia-"ceus."

"Ἐξαιρόομαι, In lolium vertor, In lolium transeo, "In lolium degenero. Theophr. C. P. 4, 1. Εἰς ἄλλο "δ' ὅλως ἐξίσταται γένος τὰ μάλιστα τῶν σπερμάτων "καὶ ἰσχυρότερα, καθάπερ ὁ πυρὸς καὶ ἡ κριθή· μόνα "γὰρ ἐξαιροῦνται. Ubi nota ἐξαιροῦσθαι esse τὸ εἰς "αἶραν ἐξίστασθαι s. μεταβάλλειν, ut ibid. loquitur. "Alibi dicit, Ἄτοπον δὲ καὶ λόγου δεόμενον εἰ καὶ .. "λίνον ἐξαιροῦται· μεγάλη γὰρ ἡ διάστασις."

ΑΙΩΡΕΩ, f. ήσω, In sublime attollo, Sursum tollo, Elevo, Effero, Eveho, Subveho. Item suspendo, Demosth. pro Cor. (313.) Τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. Antip. (Th. 19.) Τέσσαρες αἰωροῦσι τανυπτερύγων ἐπὶ νώτων Νῖκαι ἰσηρίθμους υἱέας ἀθανάτων. Ab αἴρω fieri αἰωρῶ interjecto ω, s. per pleonasmum τοῦ ω, et Grammatici quidam tradunt, et mihi fit verisimile.

Αἰωροῦμαι, et Ἐωροῦμαι ap. Hesych., ut modo dictum est, Sursum vel In sublime attollor, Evehor, Subvehor. Item Volvor; nam ita exponit ap. Aratum Cicero. || Αἰωροῦμαι, inquit Bud., Spe suspensus sum et rebus novis immineo. Plut. Cicerone, Καὶ Μάλλιος ἀπηγγέλλετο σὺν χειρὶ μεγάλῃ περὶ τὰς πόλεις ἐκείνας αἰωρούμενος, i. e. ἐλπίσιν ἀναρτώμενος. Idem in Antonio, Αἰωρουμένης δὲ Παρθικῆς στρατιᾶς περὶ τὴν Μεσοποταμίαν. Αἰωρεῖσθαι τῇ ψυχῇ, Exultare, et gaudio efferri, et lætitia gestiente affici. Xenopho Cyn. (4, 4.) Ἀπὸ τοῦ ἀληθῶς ἤδη αἰωρεῖσθαι τὴν ψυχὴν καὶ ὑπερχαίρειν ὅτι τοῦ λαγὼ ἐγγύς εἰσι. Hactenus Bud. Animadvertendum est autem præterea ut interpretetur ap. Plat. Cicero, qui hunc ejus locum ex Epitaphio, Ὅτῳ γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, ἢ ἐγγὺς τούτου, καὶ μὴ ἐν ἄλλοις ἀνθρώποις αἰωρεῖται, ἐξ ὧν ἢ εὖ κακῶς πραξάντων κ. τ. λ., sic interpretatur Tusc. 5. Nam cui viro e seipso apta sunt omnia, quæ ad beate vivendum ferunt, nec suspensa aliorum aut bono

casu, aut contrario, pendere ex alt. etc.

[" Αἰωρέω, Toup. Epist. de Syrac. 328. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 246. Fischer. ad Palæph. 194. Musgr. ad Hecub. 69. Toup. Opusc. 1, 164. 2, 44. 65. Emend. 2, 467. 497. Wakef. S. C. 2, 99. ad Diod. S. 1, 143. Valck. Callim. 244. ad Herod. 665. (7, 92. 8, 100.) Markl. Suppl. 89. Wakef. Ion. 94. Stanl. Eum. 188. Jacobs. Anth. 8, 262. 406. 9, 212. ad Lucian. 2, 327. Dionys. H. 2, 906. Heyn. Hom. 6, 290. Αἰωρῶ conf. cum αἴρω, Porson. Hec. p. 8. Ed. 2." Schæf. Mss. Buttmann. Lexil. 205. Ind. in Aretæum, Chœrili Fr. 75. Greg. Cor. 421. Cass. Dio 41, 1. Thuc. 7, 77. Plut. Cicerone 15. " Cohibeo, Nonn. 900." Wakef. Mss. Glossæ:— Αἰωρέω· Gestio. Αἰωροῦμαι· Pendeo.]

Αἰώρημα, τὸ, Elatio, Elevatio, Exaltatio, Subvectio. Item Suspensio. Antip. (Sid. 52.) Κήπων τ' αἰώρημα, καὶ ἠελίοιο κολοσσός. Ubi de pensilibus hortis intelligit. || Apud Dion. unam habet ex αἰώρας significationibus modo e Bud. annotatis. Nam pro Gestatione accipitur, ut opinor; et Pensili quodam exercitamento. Locus est ap. Dion. 381. Ed. paternæ. [" Markl. Suppl. 1047. Casaub. Athen. 1, 39." Schæf. Mss. Lycophro 1080. Eur. Or. 980. Hel. 359.]

Αἰώρησις, ἡ, i. q. αἰώρημα. Gal. Ὅταν κινηθῶσι σφοδρότερον ἤτοι δι' αἰωρήσεων, ἢ τρίψεων, ἢ γυμνασίων.

[* " Αἰώρητος, ὁ, ἡ, Meleag. 77." Schneider. Lex. " Αἰωρητὸς, Meleag. (l. c.) Jacobs. Anth. 6, 91. Toup. Opusc. 1, 433." Schæf. Mss. Suid. 3, 358.]

Αἰώρα, pro quo et Ἑώρα scribi, docebo paulo post, ἡ κρεμάθρα, Vas pensile, quali hodie utuntur rustici ad exiccandum caseum. Sic enim exiccior redditur, sero absumto et stillante. Et domi etiam in promtuario κρεμάθρᾳ utimur ad esculenta asservanda. E funiculo enim suspenditur vas vitile, ne a musculis erodantur quæ intus condita sunt. Quare Plato Phædone de igne et aëre et aqua loquens, quæ super terram ordine naturæ sita sunt, ita inquit, Ταῦτα δὲ πάντα κινεῖν ἄνω καὶ κάτω, ὥσπερ αἰώραν τινὰ ἐνοῦσαν ἐν τῇ γῇ. Hæc Bud. ap. quem præcedit et alia signif., sed hanc esse primam existimo. || Αἰώρα, inquit Idem, Gestatio, vel Pensilis exercitamenti genus, ut sunt lecti pensiles, quibus ægroti utuntur. Plut. εἰ Πρεσβ. Πολ. Ὅτι μὴ δυνάμεθα σκαφίοις μηδὲ ἀλτῆρσι χρῆσθαι ὡς καὶ πρότερον, ἀλλ' αἰώραις καὶ περιπάτοις. Idem in Poll. Præc. Τοῖς ἐμβᾶσιν εἰς πλοῖον αἰώρας χάριν, εἶτ' ἀποσπασθεῖσιν εἰς πέλαγος, Gestationis causa. Plato de LL. 7., de exercitatione corporis loquens, Ὅσα τε (σώματα) ὑπὸ ἑαυτῶν, ἢ καὶ ἐν αἰώραις, ἢ καὶ κατὰ θάλατταν, ἢ καὶ ἐφ' ἵππων κινούμενα. Hactenus Bud. Αἰώρα, inquit Gorræus, Gestatio, i. e. Corporis exercitatio e motu statuque s. quiete, composita. *Cujus hi præcipui sunt modi: primus in lecto, eoque vel pensili, vel rotis subnixo; secundus in lectica, s. in ea homo desideat, s. decumbat; tertius in curru, quartus in navi.* || Suid. autem vult αἰώραν significare ἀγχόνην, Suspendium, vel, Ipsum funem quo quis ad suspendium utitur: item ὕψωσιν, ἔπαρσιν, Elationem, Exaltationem, accipiendo hæc nomina in propria signif. Eust. autem Αἰώραν ait esse in Pausaniæ Lexico Nomen mulieris, quæ laqueo vitam finierit. Ἑώρα etiam scribi testatur Eust. 389. a quo fieri dicit μετέωρος. Apud Hesych. autem non solum ἑώρα habetur, quod exponitur νόσος, verumetiam ἑωρούμενος et ἑωρηθήτω, necnon ἑωρίζεται, et ἀπεωρούμενον. Vide et quæ dixi in Μετέωρος de hac scriptura. [Buttmann. Lexil. 205. Aretæus 118. Schol. Plat. 13. Glossæ: Αἰώρα· Gestatio. Dionys. H. Antiq. 3, 47. " Dionys. H. 1, 540. Phrynich. Ecl. 31. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 243. 246. Fischer. ad Palæph. 194. ad Diod. S. 1, 143. Brunck. Œd. T. 1294. In re scenica, Voss. Myth. Br. 1, 160. Plut. Mor. 1, 511." Schæf. Mss. " Agitatio, Plut. 9, 187. Suspendium, Philo J. 1, 298. Superbia, 665. Oscillum, Plat. Phæd. 60. Uva pensilis, Bab. ap. Suid. Levitas, Vanitas, Philo J. 1114." Wakef. Mss.]

[* " Αἰωρία, ἡ, i. q. αἰώρησις et αἰώρα, Cod. Ms. Oribasii Collect. 6, 23." Schneider. Lex.]

[* Αἰωρίζω, Gesto. " Fischer. ad Palæph. 194."

A Schæf. Mss. Glossæ: Αἰωρίζεται· Gestatur.]

" Αἴωρος quoque pro Sublimis affertur, sed ... " exemplo. Pro eo enim potius dicitur μετέωρος."

" Αὐταιώρητος, (ὁ, ἡ,) Hesychio est ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ " μετεωριζόμενος, Qui a seipso in sublime vehitur, " Qui per sese in altum fertur." [In Schneideri Lex. non legitur.]

" Ἀώρησις, Suidæ ἡ * κρέμασις, Suspensio, qua " signif. dicitur potius αἰώρησις."

" Ἑωρέομαι. Apud Suid. est et act. ἑωρῶ, quod " exp. κρεμῶ, Suspendo." [" Ad Diod. S. 2, 211. 289." Schæf. Mss.]

" Ἑώρημα, τὸ, Id quod in sublime evehitur, vel " etiam Ipsa elevatio, et in altum evectio. Annotat " Suid. ap. Eurip., cum Bellerophontes pegaso suo " alato cœlum ascendere cupiens dicit, Ἄγ' ὦ φίλον " μοι Πηγάσου * ταχύπτερον, et quæ sequuntur, eum " μετέωρον αἴρεσθαι ἐπὶ μηχανῆς, idque appellari ἑώ- " ρημα, et in hac ipsa machina solitos eos fuisse " κατάγειν τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἐν ἀέρι πολοῦντας."

B [Schol. Aristoph. Pac. 75. " Toup. Opusc. 2, 159." Schæf. Mss.]

" Ἑώρησις, ἡ, Elevatio, Subvectio in altum, vel " Suspensio. A Suida enim exp. * κρέμασις, addenti, " καὶ ἑώρημα, ὁμοίως."

" Ἑωρίζω, Suidæ τὸ μετεωρίζω, Elevo, In altum " et sublime eveho, ut Hesych. quoque ἑωρίζεται " exp. μετεωρίζεται, addens etiam ἀναπατεῖ." [Gl. Ἑωρίζομαι· Gestor. Ἑωρισθῆναι· Gestandi. "Fischer. ad Palæph. 194." Schæf. Mss.]

" Ἑώρα, pro Suspendio s. Reste ad suspenden- " dum. Soph. Œd. T. (1273.) p. 202. Πλεκταῖς " ἑώραις ἐμπεπλεγμένην. Ubi tamen Schol. ἑώρα " exp. * κρέμασις, ὕψωσις, μέτarσις." [" Ad Diod. S. 2, 290. Brunck. Œd. T. 1264. Valck. Hippol. p. 247.: ad Theocr. Adoniaz. p. 243. 246. Fischer. ad Palæph. 194." Schæf. Mss. Glossæ: Ἑώρα· Gestatio.]

" Ἑωροκοπίαις, sic enim pro ἑωροπίαις reponendum " e vet. Cod., Suid. exp. * ὑψηλοφρονίαις, Superbiis.

C " Videntur enim superbi ἀεροβατεῖν καὶ κόπτειν τὰ " μετέωρα."

" Ἄωρτο, ex ἠώρητο factum existimatur per syn- " copen, et mutationem literæ η in α brevem. At " si scribatur ἄορτο, per ο in media syllaba, ex " ἀείρω esse poterit, ut testatur etiam Eust. in hunc " locum Il. Γ. (272.) Ἣ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν " αἰὲν ἄωρτο, Suspensa erat s. pendebat: ἐκρέματο. " Sed contextus Commentariis ipsius Eust. insertus, " habet ἄορτο, quam scripturam magis probo." [Vide Schneider. Lex. v. Ἄορτο. " Heyn. Hom. 7, 661." *Schæf. Mss.]*

[Ἀμφαιωρέω. Aretæus 3, 1. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰνδάλματά τινα ἀμφαιωρέουσι.]*

[* Ἀναιωρέω, i. q. ἀναίρω. Coluth. 153. Bio 1, 25. " Nonn. 1, 184. 2, 457." Kall. Mss. " Nonn. Dionys. 10, 362. p. 290." Wakef. Mss.]

Ἀπαιωρέομαι, In sublimi protendor, vel pendeo. Exp. a Bud. et Dependeo, Suspensus sum. Affert autem in exemplum hunc Basilii locum, Ἄπειρος μὲν

D οὖν τῶν ὑδάτων ἡ χύσις πανταχόθεν ἐπικυμαινόντων τῇ γῇ καὶ ἀπαιωρουμένων αὐτῆς. Sic ap. Lucian., de Phaëthonte ita scribentem, Ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἡνιόχευεν, ἄλλοτε δὲ πολὺ τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος. Apud Hesiod. (Sc. 233.) ἀπαιωρεῖσθαι Dependere, ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντε Δοιὼ ἀπῃωρεῦντ', i. e. ἀπεκρέμαντο, ut Erotian. quoque hoc verbum ap. Hippocr. exponit. Hesych. ἀπεωρούμενον habet per ε, et exp. κρεμάμενον. [Schæferi Æsop. 162. " Valck. ad Ammon. 146. ad Thom. M. 82. Michaël Psellus." Schæf. Mss. Clem. Alex. 262. Hippocr. 462, 11. 464, 39. 499, 43.]

[* Ἀπαιώρημα, τὸ, Suspensum. Hippocr. 467, 30 =771. Foës.]

" Ἀπαιώρησις, ἡ, Suspensio, Qua aliquid suspen- " ditur et dependere sinitur." [Clem. Alex. 238. Schol. Aristoph. Pl. 590. " Eust. Il. 1001, 7." Wakef. Mss.]

[* " Ἀπαιώρητος, (ὁ, ἡ,) Elevatus, Hesych." Wakef. Mss.] " Ἀπεώρητον, Hesychio * ἀμετεώριστον. Fu... " erit itaque ἀπὸ in hoc compos. privativum."

[* “ Ἀπαιωρίζω, Schol. Lucian. 3, 67.” Wakef. Mss.],

Ἀπήωρος, i. q. ἀπηωρημένος, Eustathio 1729. exponenti hunc locum Od. M. (435.) ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι Μακροί τε μεγάλοι τε, quod p. 1587. idem Eust. explicat, ἀποκρεμεῖς et πόῤῥω τῆς ῥίζης ὄντες, vel ἀφεστῶτες, παρεκτεταμένοι, ἀπηρτημένοι. In interpr. Raph. Volat. ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι vertitur, Rami quoque in sublime recedebant.

“ Ἐναπαιωρέομαι, Pendeo s. Suspensus sum in.”

[* “ Διαιωρέομαι, Plato Timæo.” Kall. Mss.]

Ἐναιωρέομαι, Suspensus agitor. Apud Hippocr. ἐναιωρούμενοι ὀφθαλμοὶ, exp. Oculi instabiles et qui perpetuo moventur. [Ind. in Aretæum. Eur. Cycl. 606. Herod. 1, 27. “ Toup. Opusc. 2, 65.” Schæf. Mss.] Hinc ἐναιώρημα, τὸ ap. Alex. Aphrod. Quod in urina sublime supernatat specie araneæ, ut in VV. LL. habetur. Usus est autem hac voce Hippocr. quoque, a quo Galenus νεφέλην pro eodem accipi existimat: qui tamen alibi, nimirum Comm. 2. in Prognostica, dubitare videtur num Hippocr. τὸ ἐναιώρημα genus faciat τῆς νεφέλης καὶ τοῦ γονοειδοῦς ἐναιωρήματος, ut scribit Gorr.: qui ἐναιώρημα esse dicit Portionem urinæ crassam candidamque in ejus medio sublimem. Ἐναιώρημα, inquit Bud., in urinis nubecula, quæ non subsidet. Nam ubi subsedit, vocatur ὑπόστασις. || Invenitur etiam ἐναιωρούμενα οὖρα, de quo vide Gal. [HSt. Lex. Med. 416. 496.]

Ἐπαιωρέομαι, Attollor, Efferor, Erigor. Herodian. Κούφοις καὶ ματαίοις ἐπαιωρούμενος ἐλπίσι, Spe inani elatus et gestiens. || Ἐπαιωροῦμαι, Impendeo, Immineo, Ingruo. Herodian. 5. Ξίφος ἀποσεσεῖσθαι τοῖς αὐχέσιν ἐπαιωρούμενον. Plut., Λεπίδῳ δὲ οὐδὲν ὅμοιος στρατηγὸς ἐπηωρεῖτο Ῥωμαίοις φοβερός. Herodian., Κίνδυνον οὐκ ἐπαιωρούμενον, ἀλλ' ἤδη παρόντα, Periculum non impendens, sed jam præsens, i. e. ἐπηρτημένον. Sic Synes. Ἐπηωρημένου τοσούτου κινδύνου. Item, inquit. Bud., Immineo, h. e. Occasionem quæro. Plut. Timoleonte (2.) Καρχηδόνιοι ἐπαιωρούμενοι τοῖς πράγμασι. Idem apud eund. Plut. Pelopida, Ἐπηωρεῖτο τῷ πολέμῳ vertit Lente bellum gerebat et suspense. [Diosc. 5, 107. Indd. in Aretæum. “ Euseb. H. E. 413.” Kall. Mss. “ Plut. 1, 176. Philo J. 2, 125. Nonn. Dionys. 5, 132. Crinag. 44. Philo J. 646.” Wakef. Mss. “ Jacobs. Anth. 6, 176. 8, 416. 9, 212. Act., Schneider. Scriptt. R. R. 3, 1. p. 300. ad Anton. Lib. 245. Toup. Opusc. 2, 65. Jacobs. Anim. in Eur. p. 10. Koen. ad Greg. Cor. 40.” Schæf. Mss. Apollon. 1, 639.]

[* Συνεπαιωρέομαι, Una suspensus sum, In alto vel sublimi pendeo, vel feror, ut aves volantes. Plut. Alex. 33.]

Καταιωρέομαι, Dependeo. Hesiod. (Sc. 225.) θύσανοι δὲ κατηωρεῦντο φαεινοὶ, Fimbriæ dependebant.

[* “ Μεταιωρέω, Jacobs. Anth. 8, 416. Wyttenb. ad Plut. 1, 198.” Schæf. Mss. Et * “ Ἐκμεταιωρέω, (In sublime efferor,) i. q. μετεωρίζω, Hesych.” Wakef. Mss.]

Παραιωρέω, Suspendo, eo quidem sensu, quo dicitur Collo vel e collo suspendere, aut e cervice. Item Luxo, ἐκχωρῶ ἄρθρον, in VV. LL. pass. Παραιωρεῖσθαι, Suspendi. Herod. Polymnia, Ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν παραιωρεόμενα ἐκ τῆς ζώνης. Herodian. autem non solum dixit παρηώρητο αὐτῷ ξίφος, sed et aliquos παρηωρῆσθαι ξιφίδια. Nam lib. 3. scribit, Παρηώρητό τε αὐτῷ ξίφος. Ensem gestabat, ut vertit Politian. sed mihi aptior videtur Budæi interpretatio, Ense accinctus erat. Idem lib. 2. Τά τε ξιφίδια περιαιροῦσιν αὐτῶν, ἃ παρηώρηντο, Politiano interpr., Quos suspensos habebant. Plut. Antonio, Πεφυρμένος γὰρ αἵματι καὶ δυσθανατῶν εἵλκετο τὰς χεῖρας ὀρέγων εἰς ἐκείνην καὶ παραιωρούμενος, Suspensus et manus porrigens, inquit Bud. Rursum Herodian. 3, 4. de militibus barbaris loquens, qui ex equo arcu utebantur, eis παρηωρημένας ἐσθῆτας tribuit, lib. 3. i. e. Pendulas, Politiano interpr. Item παρηωρῆσθαι τὰ μέλη de senibus dici scribit J. Poll. [“ Jacobs. Anth. 7, 382. Dionys. H. 3, 1498. ad 1499. Toup. Ep. de Syrac. 328. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 242. 246. Toup. Opusc. 1, 267. 2, 29.” Schæf. Mss. “ J. Poll. 263. Nonn. 43, 198. Quint. Smyrn. 10, 200.” Wakef. Mss.]

Παραιώρημα, (τὸ,) Id quod suspenditur, Id quo aliquis cinctus est. Item, Laqueus suspendio aptus, e Poll. 270. citat Bud.: et sic quoque in VV. LL. exp. Restis et Laqueus ad strangulandum, sed ex errore utrobique. Nam et Pollux παραιρήματα habet, non παραιωρήματα, et ipse quoque Thuc., e quo Pollux affert hanc vocem, ut videre potes p. 137. necnon ipse Schol. eam agnoscit, ut supra docui in ejus expositione. [“ Ad Mœrin 299.” Schæf. Mss.]

[* Παραιώρησις, ἡ, Elevatio juxta aliud quid, Suspensio.]

[* Προσαιωρέομαι. Diod. S. 2, 594. Τῇ λόγχῃ προσαιωρησάμενος ἀπεθεώρει τὸ τοιοῦτον πλῆθος. Vertitur, Lancea cuncta allevans despiciebat. In Schneideri Lex. legitur ὑπεθεώρει. “ Ad Thom. M. 101.” Schæf. Mss.]

[* Συναιωρέομαι, Una attollor in altum. Plat. Phæd. 1, 112. “ Aristæn. 1, 3. p. 8. Abr.” Boissonad. Mss. Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

“ Συναιώρησις, (ἡ,) affertur pro simpl. αἰώρησις, “ ab αἰωρέω, quod vide,” [Sublatio in altum facta pariter. Plat. Tim. 3, 80.]

“ Ὑπεραιωρέω, Superextendo, Superappendo. A-“ pud Diosc. ὑπεραιωρούμενον redditur Superexpas-“ sum.” [“ Philo J. 2, 640. Arrian. 2. p. 33. Hippocr. 795.” Wakef. Mss. Oribas. 130. 142. “ Jacobs. Anim. in Eurip. 10. Herod. 492.” Schæf. Mss. “ Herod. 6, 116. Ὑπεραιωρηθέντες φαλήρου, Super phalerum, Ex adverso phaleri in alto stantes.” Schweigh. Mss. “ Nicet. Chon. ap. Fabric. B. G. 4, 415. Ed. pr.” Boissonad. Mss.]

[* Ὑπεραιώρησις, ἡ, Suspensio. “ Hippocr. 795. (851.)” Wakef. Mss.]

[* Ὑπαιωρέω, Suspendo. “ Jacobs. Anim. in Eurip. 10.” Schæf. Mss. Plut. de Superst. 170. de Tantalo, τὸν λίθον ὑπαιωρούμενον, sed vera lectio est ὑπεραιρ. Vide Schneider. Lex.]

ἈΕΙΡΩ, quasi εἰς ἀέρα αἴρω, inquit Eust., secundum quam derivationem recte positum esset ἀείρω post αἴρω: sed ego contra ex ἀείρω factum puto αἴρω, ut φαίνω e φαείνω, et αἰκίζω ex ἀεικίζω, quam formationem cum et ipse Eust. alicubi agnoscat, si bene memini, miror eum alteram illam attulisse. Verbo tamen αἴρω priorem locum certis de causis dedi. Tollo, Attollo, Erigo, Eveho. Il. H. (130.) ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀεῖραι: Θ. (424.) Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι, Attollere. Apud Apollon. autem ἀείρειν τεύχεα quidam exp. Arma portare. Nam βαστάζειν etiam significat, Hesychio teste. At Il. T. ἔντεα, i. e. Arma, dicuntur ἀείρειν Achillem, i. e. κουφίζειν, Pennarum more in altum erigere. Metaphorice autem dicitur θάρσος ἀείρας, ut Latine, Animos attollens, vel tollens. || Ἀείρειν, Afferre, Præbere, ut Il. Z. (264.) Μή μοι οἶνον ἄειρε, Hesych., Eust. At εὖχος ἀεῖραι, in Anthol., Gloriam reportare. || Ἀείρειν, Excitare, Hesych. Item ἀειραμένην, sed leg. puto ἀειρομένην, Eam quæ excitatur.

Ἀείρειν est etiam ὁμοῦ εἴρειν et συμπλέκειν, inquit Eust., Simul nectere et copulare, intelligens, opinor, ἀείρειν esse hac in signif. ab εἴρω, præfixo α synathrœstico, exponens hunc locum Il. K. (499.) Σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι. Ubi tamen non ἤειρεν per se id significat, sed cum præpos. σύν: ut συναείρω, sit συμπλέκω, vel συνάγω, ut quidam ap. Porphyr. exp. etiam συναείρομαι in illo ejusdem Hom. loco, συναείρεται ἵπποιι, ita legens pro συναγείρεται. Præterea si ἀείρειν per se significaret συμπλέκειν, supervacanea esset præpositio σὺν illi præfixa.

Ἀείρομαι, in signif. activa, ut ἀειραμένη pro ἀείρασα, Il. Z. (293.) Τῶν ἕν' ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ. Ubi videtur significare λαβοῦσα, cum cepisset, πέπλον videlicet. Sic enim ap. Aristoph. αἴρειν exp. etiam Capere. Sunt qui exponant ἀειραμένη, Attollens, sed convenire non existimo. || Ἀειρόμενοι πόλεμον τῷ βαρβάρῳ, Herod. 7. Bellum barbaro inferre. Alii, Bellum adversus barbarum sumere, aut suscipere.

Ἀείρομαι, in signif. pass. Tollor, Attollor, Erigor, Evehor, ap. Hippocr. Il. Ψ. (501.) Ὑψόσ' ἀειρέσθην, ubi ἀείρεσθαι, simpliciter significat Tolli; additur

enim ὑψόσε, In altum, Sursum. Alibi per se et sine adjunctione, Attolli, i. e. Sursum tolli, ut et ἀείρειν Attollere. Sic et Tollere ap. Latinos. || Aor. 1, ἠέρθην, et interdum ἀέρθην, sine incremento, ἀερθῶ in conjunctivo, ἀερθεὶς participium, Sublatus, In altum sublatus. Invenitur et ἠερμένος particip. præteritum ap. Apoll. R. 2. Αἰὲν ὑπὲρ νεφέων ἠερμένον.

['Αείρω, Æsch. Pers. 800. Ind. in Aretæum, Sapph. Fr. p. 65. Volger. Greg. Cor. 280. 341. 588. Buttmann. Lexil. 275. 293. Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 1503. 'Αείρω et ἀγείρω conf. ad Anthol. Pal. 275. 'Αείρω, prima producta, ibid. 862. "Heyn. Hom. 5, 247. 255. 353. 6, 98. 8, 172. 218. Lobeck. Ajac. p. 236. 248. Charito 784. Wakef. Trach. 216. Meleag. 123. Jacobs. Anth. 8, 362. Wakef. Georg. p. 42. Fischer. ad Weller. 1, 78. Porson. Med. p. 65. Eurip. El. 873. Brunck. Soph. 3, 492. Toup. Opusc. 1, 476. Brunck. ad Eur. Hec. 69. Beck. et Porson. ad eund. loc. Toup. Opusc. 2, 194. ad Callim. 1, 115. ad Herod. 347. 445. Ilgen. Hymn. 504. 'Αείρω θυμὸν, Casaub. ad Athen. 78. 'Αείρομαι καρπὸν, ad Mœrin 112.: νεῖκος, Theogn. 90. ad Herod. 562. 577. 'Αείρων, Kuster. Bibl. Chois. 92. 'Αείρω χθονὸς, Lobeck. Ajac. p. 222. Fut., Porson. Med. p. 65. Bast Lettre 107." Schæf. Mss.]

"'Αέρῃς, Hes. affert pro ἄρῃς, βαστάσῃς, quod est "aor. 2. subjunct. modi, a them. ἀείρω, faciente fut. "2. ἀερῶ. Nisi potius est ab ἀέρω poëtice usurpato "pro ἀείρω, ut ἀγέρω pro ἀγείρω. Ἄερον, Levavi, "Sustuli, aor. 2. verbi ἀείρω."

'Αέρδην, Adv. Cum portatione, vel Portando. Vide Ἄρδην post 'Αείρω. [Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. 226.]

"'Αορτὴ, ἡ, Arteria magna, quæ a sinistro cordis "sinu exoritur, ap. Aristot. de Part. Anim. 3. qui Mi- "norem venam vocat, eam cum vena cava comparans. "Sic autem appellata fuit, quod ἀορτὴ significet ἀγ- "γεῖον, Vas. Est enim sanguinis conceptaculum, "ut ibid. Aristot. scribit. Hæc e Gorr. In VV. "LL. ex J. Poll. annotatur, œsophagon καὶ τὸν βρόγ- "χον in tenues apophyses disparari, quas Græci "σύριγγας, et βραγχία, et ἀορτὰς appellant. Ibid. "traditur, Gal. de Anat. Arter., et de Usu Partium "16. τὴν ἀορτὴν vocare Arteriam omnium maxi- "mam, quæ e sinistro cordis ventriculo exoritur, et "spiritum vitalem in totum animantis corpus defert, "nativumque calorem per diastolen, et systolen tem- "perat. || 'Αορταὶ, sunt etiam Vestium conditoria, "et arculæ: χηλοὶ, κιβωτοὶ, κίσται. Vide J. Poll." [" Musgr. Ion. 1011. Bentl. Ep. ad T. H. 104."] Schæf. Mss.]

"'Αορτὴν λέγουσιν οἱ πολλοὶ νῦν * ἀβερτὴν, ut ap. "Suid. legimus, in VV. LL., sed in meo vet. exem- "plari habetur, λέγουσι τὴν ἀξίνην. Et subjungitur, "Μακεδονικὸν τὸ ὄνομα."

"'Αορτὴρ, ῆρος, ὁ, Lorum s. Funis, quo ensis ap- "penditur, vel clypeus, aut etiam pera: Od. Λ. "(608.) Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ "Χρύσεος ἦν τελαμών. Idem Od. Ν. (437.) δῶκε δέ "οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην, Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν "δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ. Existimatur autem esse a "v. αἴρω, ut inde primum factum sit 'Αρτὴρ, deinde "'Αορτὴρ per pleonasmum literæ ρ." [" Heyn. Hom. 5, 100. 712. 6, 121." Schæf. Mss.] "HINC "verbum 'Αορτεῖσθαι, cujus particip. ἀορτηθεὶς in "Anthol. (Archiæ Epigr. 22.) Appensus loco, Af- "fixus. Ab hoc autem verbo derivatum videri po- "test NOMEN Ἄορτρον, quo appellatur ab Hippocr. "Pars pulmonis utrinque suspensa et separata, quam "et ἀορτρὶν dictam fuisse discimus e Diosc. Sed et "'Αορτεὺς est φορεὺς τοῦ ξίφους, Hesychio. Nisi po- "tius scripsit ἀναφορεύς."

"'Αναείρω, Tollo in altum, Attollo, Elevo, ut Il. "Ψ. (724.) luctator luctatori dicit, Ἤ μ' ἀνάειρ', ἢ "ἐγώ σε, Aut tu me eleva, aut ego te. Nitebantur "enim sese mutuo elevare et postea humi proster- "nere. Et Il. Η. (130.) Πολλὰ κεν ἀθανάτοισι φίλας "ἀνὰ χεῖρας ἀείραι, Sæpe multumque ad deos im- "mortales supplices manus elevarit s. tetenderit, ut "Virg. dicit, duplices tendens ad sidera palmas. "Accipitur etiam pro Tollo et Aufero, ut Il. Ψ. "(614.) Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα Τέ-

A "τρατος." [Nonn. Paraphr. 148. "Markl. Sup. 772. Charito 547. Musgr. Iph. A. 1333. Wakef. Trach. 80. Huschk. Anal. 94. Brunck. Apoll. R. 196. 235. In lucta, ad Il. Ψ. 724." Schæf. Mss. "Orph. Argon. 266." Wakef. Mss.]

'Ανταείρω, Contra attollo, Adversus quempiam attollo. Et ἀνταείρομαι pro eodem. Herod. 'Ανταείρεταί σφι χεῖρας. Apud Eund. 'Ανταειράμενοι χεῖρας. Citatur et ἀνταειρόμενοι πόλεμον, Bellum inferentes. [Herod. 215. 345. 411. 426. Ed. 1715. "Ad Herod. 603. 687. ad Charit. 587." Schæf. Mss.]

[*'Απαείρω, Tollo ab Attollo, met. Discedo. "Heyn. Hom. 5, 576. 8, 218. ad Il. Φ. 563." Schæf. Mss.]

[* 'Εξαπαείρω, Tollo ab. Philox. ap. Athen. 147. Τῆνα μὲν ἐξαπαείρον δμῶες.]

[* "Εἰσαείρω, Hesiod. Theog. 970." Boissonad. Mss. "Theogn. 954." Schæf. Mss.]

"'Εξαείρω, Extollo, Elevo. Hippocr. de Fract. Το "οἴδημα οὕτως ἐξαείρασθαι ἐς τὰ ἄκρεα. Aliquanto "post, Τὰ δὲ οἰδήματα κατ' ἰγνύην ἢ κατά τι ἄλλο B "ἐξαειρεύμενα ὑπὸ τῆς * πιέξιος, εἰρίοισι πολλοῖσι ῥυ- "παροῖσιν * ἐγκατειργασμένοις καταδεῖν, quod ἐξαει- "ρεύμενα Gal. exp. ἐξαιρόμενα." [Hippocr. 463, 15. 464, 19. 465, 17. Ind. in Aret. "Herod. 496." Schæf. Mss. Apoll. R. 1, 1200.]

[* "Ὑπεξαείρω, (i. q. ὑπεξαίρω.) Oppian. H. 2, 5." Wakef. Mss.]

'Επαείρω, Superattollo, Attollendo impono, ut citatur ex Herod. 'Επάειραν ἁμαξέων. [Il. Η. 426. ἁμαξάων ἐπάειραν. Eur. Troad. 99. "Heyn. Hom. 5, 576. Schweigh. Emend. in Suid. 42. Toup. Opusc. 1, 476." Schæf. Mss. Apoll. R. 3, 733. Τεῷ ἐπαείραο μαζῷ.]

[* Παραείρω, Attollo, Effero, Detraho, Abstraho. "Jacobs. Anth. 6, 160. ad Dionys. H. 3, 1498. Heyn. Hom. 7, 196. 8, 475. Schneider. et Gal. ad Demetr. p. 121." Schæf. Mss. Oppian. H. 4, 19. "Hephæst. 70." Wakef. Mss.]

[* "Συναείρω, ad Il. Κ. 499. Ο. 680. Ilgen. Hymn. 504. Heyn. Hom. 6, 98. 7, 116." Schæf. Mss.]

C 'Αερέθω, i. q. ἀείρω, interdum etiam pro κρεμῶ, Suspendo, ut vult Eust. et ab eo formatum, ut ἀγερέθω ab ἀγείρω deductum ostendimus antea. Hinc pass. 'Αερέθομαι pro ἀείρομαι, unde ἠερέθοντο, Il. Β. (448.) ut ἠγερέθοντο. Sed reperitur et ἠερέθομαι in præsenti, ut Il. Γ. (108.) φρένες ἠερέθονται, formatum e præterito imperfecto, ut ἠγερέθομαι ex ἠγερεθόμην, secundum quosdam. Exponitur autem interdum ἀερέθομαι s. ἠερέθομαι, εἰς ἀέρα αἴρομαι, ut Il. Φ. (12.) ἀκρίδες ἠερέθονται, Attolluntur in aërem, dum volant. Explicatur et κρέμαμαι, Pendeo, Pendulus vel *Suspensus sum, in propria* signif., ut Il. Β. (*l. c.*) *θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο, A qua pendebant, vel suspensi erant.* || *Accipitur et metaphorice* pro Inconstantem esse, vel, *Nihil certi et* constituti habere, Animi dubium esse, ut Lat. Suspenso animo esse dicitur, qui nihil certi de re aliqua statuere ap. se potest. Il. Γ. (l. c.) Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, ubi Eust. ait ἠερέθεσθαι esse proprie ἐν ἀέρι κρέμασθαι, sed accipi metapho- D rice pro ἀβεβαίως ἔχειν, Instabilem esse, ut sit, Juvenum mentes sunt semper instabiles. Nam, inquit, quæ in aëre pendent, facile huc illuc impelluntur; contra quæ in terra posita sunt, firma et immota manent. Ad verbum, φρένες ἠερέθονται, Mentes pendulæ sunt. [" Heyn. Hom. 4, 276. 471. 6, 290. ad Il. Μ. 82." Schæf. Mss.] AB HOC ἀερέθομαι fit Παραερέθομαι, aut Παρηερέθομαι ab ἠερέθομαι, ut unde Il. Π. (341.) παρηέρθη δὲ κάρη, i. e. παρεκρεμάσθη, inquit Eust. [" Heyn. Hom. 7, 196." Schæf. Mss. Schneider. Lex. v. Παραείρω.]

'Αερτάζω, f. άσω, Tollo, Attollo, βαστάζω, i. e. Porto. Apoll. R. 1, (738.) ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν Οὔρεος ἠλιβάτοιο κάρη, Portabat sublatum in humeros. Leonid. (Al. 34.) Τυφλὸς ἀλητεύων χωλὸν πόδας ἠέρταζεν. Dictus fuit hinc, secundum quosdam, Λαέρτης, quasi videlicet λᾶας ἀερτάζων, inquit Eust., λίθους αἴρων, κουφίζων. [Nonn. Paraphr. 59. " Callim. 1, 423. Valck. Callim. p. 10. 295. Epigr. adesp. 373. Ruhnk. ad H. in Cer. 227." Schæf. Mss. Schneider. Lex. "Orph. Lith. 617." Wakef. Mss.]

" 'Αναερτάζω, Sustollo, Sublevo s. Attollo, Elevo, A " Extollo, i. q. ἀναείρω, ut ἀερτάζω i. q. ἀείρω." [Nonn. Paraphr. 135. " Wakef. S. C. 4, 97." Schæf. Mss. Apoll. R. 1, 738. 995.]

'Αερτάω, i. q. ἀερτάζω, unde passiva v. 'Αερτάομαι, cujus præteritum ἠέρτημαι, in Anthol. Suspensus sum. [" Anthol. Jacobs. 4. p. 48. Wakef. S. C. 2, 107." Schæf. Mss.]

[* " 'Αναερτάω, Archias 4. Valck. Adoniaz. p. 351." Schæf. Mss.]

'Αερσίλοφος, ὁ, (ἡ,) Attollens conum, epithetum est galeæ, quasi quæ in altum tollat conum, i. e. Conum habeat sublimem et alte sublatum. 'Αερσίλοφοι τρυφάλειαι, Apoll. R. 2, (1061.) Ex ἀείρω, accipiendo Æolicum fut. ἀέρσω, et λόφος. Eadem et sequentium compositorum formatio. [Nonn. Paraphr. 240. " et Dionys. 8, 75. p. 82." Wakef. Mss.]

'Αερσίνοος, ὁ, (ἡ,) Attollens mentem, vel Alte attollens, i. e. Superbus. Apud Nonn. epithetum est cacodæmonis. Tollere animos, Attollere spiritus, pro Superbire dicunt itidem Latini. Ex ἀείρω et B νόος, itidem accipiendo fut. Æolicum. [Nonn. Paraphr. 108. " Ad Charit. 755. Toup. Opusc. 2, 85." Schæf. Mss.]

[* 'Αερσιπέτης, ου, ὁ, ἡ, i. q. ἀερσιπότητος. Quint. Smyrn. 3, 211. " Valck. Phœn. p. 549." Schæf. Mss. " Quint. Smyrn. 6, 49." Kall. Mss.]

[* " 'Αερσίπνους, (ὁ, ἡ, Qui facit, ut animi tollantur, spiritus sumantur.) Casaub. ad Athen. 78." Schæf. Mss.]

[* " 'Αερσιπόδης, Nonn. Dionys. 10, 401. (ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ Κισσὸς ἀερσιπόδης, καὶ ἐπήρατος Ἄμπελος ἔπτη:) 33, 278." Wakef. Mss. " 37, 676." Kall. Mss.]

[* 'Αερσίπορος, ὁ, ἡ, Transitum habens altum. Nonn. Dionys. 1, 285. ἀερσιπόρῳ δὲ ῥεέθρῳ Ἠέρος ἄβροχος ὄρνις ἐλούσατο γείτονι πόντῳ.]

'Αερσιπότης, ου, ὁ, vel, 'Αερσιπότητος, ὁ, (ἡ,) Qui in altum attollitur volando, Alte volans, Altivolans, vel Altivolus. Sic enim exponendum puto potius quam, ut vulgo, In aëre volans, Aërivolus, etsi non C ignoro exponi a quibusdam Grammaticis ὁ ἐν ἀέρι πετόμενος, In aëre volans. Sed, cum ab ἀέρσω fut. Æolico verbi ἀείρω constet factum esse ἀερσι in præcedentibus ἀερσίλοφος, ἀερσίνοος, ἀερσίπους, non video cur non idem hic in ἀερσιπότης dicamus, ut videlicet passive exponatur ἀερσιπότης, ὁ ἀειρόμενος ἐν τῷ πέτεσθαι, quemadmodum et ἀερσίπους passive a nonnullis expositum fuit ὁ ἀειρόμενος τοῖς ποσί. Est autem ἀερσίπους epithetum avium quarundam, ut κύκνοι ἀερσιπόται, ap. Hesiod. Aspide (316.) Homini quoque tribuitur per metaph., Anthol. lib. 7. (Agath. 22.) Ὁ πρὶν ἀερσιπότης ἤριπον ἐξαπίνης. [" Jacobs. Anthol. 11, 66." Schæf. Mss.]

'Αερσιπότητος, ὁ, (ἡ,) i. q. ἀερσιπότης, et ab ejus genitivo formatum. Declinatur enim ἀερσιπότου vel ἀερσιπότητος, ut docet Tzetz. Apud Hesiod. (Ἔργ. 13.) epithetum est araneæ, quasi Quæ in aere volet, ut vulgo exp. sed potius, juxta ea, quæ modo dixi in 'Αερσιπότης, Quæ alte volet. Quanquam utroque modo improprie tribuitur volatus araneæ. [Nonn. D Paraphr. 59. " et Dionys. 12, 188. 33, 86." Wakef. Mss. " Thom. M. 108. Jacobs. Anth. 6, 331. 11, 66." Schæf. Mss.]

'Αερσίπους, οδος, ὁ, ἡ, Alte attollens pedes, Qui in altum pedes erigit, Agilis, Velox. Epithetum equi, ut Il. Γ. (237.) ἵπποι ἀερσίποδες. Ex ἀείρω et πούς. Quidam male confundunt ἀερίπους, Aëripes, cum hoc ἀερσίπους. [" Ruhnk. Ep. Cr. 58. Ilgen. ad Hymn. 493. Heyn. Hom. 4, 518." Schæf. Mss.]

[* " 'Αερσίφρων, (ὁ, ἡ, Superbus,) ad Charit. 755." Schæf. Mss. Nonn. Paraphr. 107.]

¶ Ex ἀείρω fiunt et hæc composita, Μετήορος, Παρήορος, Συνήορος. Ut ex ἀείρω significante συζυγῶ fit παρήορος, inquit Eust., sic ex ἀείρω significante κουφίζω, fit μετήορος. E quo ἀείρω factum et μετέωρος. De his igitur compositis prius dicam, deinde de Μετέωρος et illis, quæ ab eo derivata sunt. 'Απήωρος autem vide post Αἰωρῶ.

" 'Απήορος, ὁ, ἡ, Ex alto dependens: item simpliciter Altus, Sublimis, In alto situs, ut Hesych. " quoque ἀπήορα exp. μετέωρα, ὑψηλά. Idem ἀπήορον affert pro ἀπέχον, Dissitum et remotum, ut et " Suidæ ἀπήορος est et ὁ ἀπηρτημένος, et ὁ διεστώς. " Hesychio rursum ἀπήοροι sunt non solum * ἀποκρεμεῖς, sed etiam ἀπαρτιζόμενοι, si tamen ita scri" psit, et non potius ἀπηρτημένοι." [" Ad Callim. 2. p. 5. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 243." Schæf. Mss. Pind. Pyth. 8, 124.]

" 'Απηόριος, ὁ, (ἡ,) idem, ut in Epigr. κλῶνες ἀπηόριοι." [" Antiphil. 12. Jacobs. Anim. 112.: Anth. 7, 92." Schæf. Mss.]

" 'Επήορος, ὁ, ἡ, Sublimis. Apoll. R. 2, (1066.) " ἐπήορα δούραθ' ὕπερθεν. Pro eodem dicitur a poetis " μετήορος, et in soluta oratione μετέωρος." [Apoll. R. 3, 856. 4, 142. " Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 243." Schæf. Mss.]

" 'Επήωρος, ὁ, ἡ, Pendens sublimis s. in sublimi. " Bud. exp. Impendens, in hoc Gregorii loco: Καὶ " κρημνῷ μὲν ἔθηκεν ἐπήωρον." [Inter dubia vv. posuit Schneider. Lex.]

" Κατήορος, (ὁ, ἡ,) Dependens, Demissus, opposi" tum τῷ ἐπήορος. Apoll. R. 2, (1042.) Λυσάμενος " τελαμῶνα κατήορον. " Et Epigr. (Paul. Sil. 34.) " κατήορα βόστρυχα κεύθεις, Pendentes cincinnos, s. " Demissos, Promissos." [Eur. Tro. 1097. " Jacobs. Anth. 11, 149. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 243. Toup. Opusc. 2, 44." Schæf. Mss.]

Μετήορος, ου, ὁ, ἡ, Sublimis, ap. poëtas pro μετέωρος, quod ab eadem est origine. Il. Θ. (26.) τὰ δέ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο, ubi exp. μετέωρα, et ἐφ' ὕψους. Aratus, Καὶ τῷ μὲν μάλα πάγχυ μετήοροί εἰσι κέλευθοι. ‖ Capitur μετήορος, sicut et μετέωρος, etiam pro Suspenso et animi dubio. Item μετήορον, Quod instabile est tanquam in aëre suspensum, ut μετήορα δήνεα φωτῶν. Hic enim puto μετήορα δήνεα esse, quas Hom. φρένας ἠερεθομένας appellat. Ceterum hoc compositum, sicut et sequentia, cum η scribo habente subscriptum ι, etymi supradicti rationem habens, quod tamen ap. Eust. in παρήορος potius observatum fuit quam in ceteris, sed ne in illo quidem satis constanter. [" Toup. Epist. de Syrac. 328. Voss. Myth. Br, 1, 104. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 244. Clark. ad Il. A. 265. ad Callim. 2. p. 5. Jacobs. Anth. 12, 122." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 2, 488. Μὰψ αὔτως μετήορά τε θρυλλίζοι, Frustra et vanum strepat.]

Παρήορος, (ὁ, ἡ,) Equus ad jugum devinctus, qui et παράσειρος, inquit Cam. Παρήορος, inquit Eust. 700. e παραείρω significante παραζευγνύω, dicitur ὁ παρεζευγμένος, ἤγουν ὁ ἐγγὺς ὢν τῶν ζυγιτῶν ἢ ζυγίων. Addit appellatum postea fuisse παράσειρον et σειραῖον. Idem p. 1319. tradit hosce equos παρηόρους dictos non stricte et firmiter currui alligari solitos, sicut ζυγίους, sed ἀφέτους παραείρεσθαι, ἤτοι παραζεύγνυσθαι. At p. 695. a simplici ἀείρω deducit significante συζυγῶ. Hinc Παρηορία, Habena s. Lorum equi, qui παρήορος appellatur, ut Il. Θ. 87. Ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνε, i. e. τὰς τοῦ παρηόρου ἡνίας, inquit Eust. Suidas autem παρηορίῃσι exp. ταῖς ἔξω τοῦ ζυγοῦ ἡνίαις.

Παρήορος, Prominens ubique, ut exp. a Camer. in hoc loco Il. Π. (471.) ἐπειδὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι. Ab Eust. autem παρήορος in hoc Il. Η. (versu, Πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα,) exp. παρηρτημένος, ὅ ἐστι κεχυμένος, item ἔκλυτος, χαῦνος, aitque sumtam esse metaphoram ab equo, qui παρήορος appellatur.

Παρήορος, Stolidus, q. d. Qui menti non firmiter adhæret, sed ab ea velut excurrit longius et evagatur, ducta ἀπὸ τῶν παρηόρων ἵππων metaphora. Hoc enim voluisse puto Eust. 1319. cujus verba ibi vide. Id autem scribit in hunc locum Il. Ψ. (603.) ἐπεὶ οὔτι παρήορος, οὐδ' ἀεσίφρων, Ἦσθα πάρος. At quidam παρήορος ab ἄρω derivari putarunt.

[" Παρήορος, Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 241. Toup. Opusc. 2, 43. Emend. 4, 488. ad Il. Θ. 185. Musgr. Bacch. 1165. Jacobs. Anth. 6, 160. 8, 342. 11, 149. 12, 389. Heyn. Hom. 4, 471. 5, 337. 7, 168. 223. 8, 474. ad Dionys. H. 3, 1498. Wakef. Herc. 445." Schæf. Mss. Archil. 109. Lieb. Æsch. Prom. 371. " Παρηορία, Heyn. Hom. 5, 337. 432.

Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 246. ad Il. Π. 152." Schæf. Mss. Παρήορος, Delirus. Tryphiod. 369. Παρηορία, (ἡ,) Extremitas, Arat. 600." Wakef. Mss. * Παρηόριος, ία, ιον, i. q. παρήορος. Νῆα παρηορίην, Apoll. R. 4, 943. "Jacobs. Anth. 8, 342." Schæf. Mss.] A

"Παρηρία, Hesychio μωρία, Fatuitas, et Πάρηρος, "Eidem μωρὸς, Fatuus. Sed procul dubio pro iis "reponendum παρηορία et παρήορος, quæ vide." [Vide Πάραυρος, et seq. voc.]

Συνήορος, (ὁ, ἡ,) pro quo et σύνηρος in VV. LL. mendose legitur, itidem ab ἀείρω significante συζευγνύω, inquit Eust. in hunc versum Od. Θ. (99.) Φόρμιγγός θ', ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ, Congruens, et velut apto quodam vinculo ei annexa. Vide Eust. 1587. In VV. LL. συνήορος exp. etiam Consors, Compar, et φόρμιγξ δαιτὶ συνήορος, Epuli conjuga et socia. Et ap. Nonn. συνήορα γούνατα, Consociata genua, et paria s. comparia. ["Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 243. Diatr. p. 8. ad Il. Θ. 185. Π. 152. Ilgen. Hymn. 504. Musgr. Troad. 1090." B Schæf. Mss. Sed συνήορος forma est Ionica pro vulgari συνάορος.]

"Ξύναθρον, Hesych. dici scribit τὴν συμβιοῦσαν "γυναῖκα γαμετὴν, Uxorem, quæ et ξυνάορος."

"Ξυνάωρ pro συνάωρ, Conjunx, [Hesych. a Schneider. Lex. non agnoscitur.] "Ξυνάορος pro "συνάορος, Conjux, Frater, vel Soror." [Schneider. Lex. "Συνάορος, Eur. Phœn. 1689. Valck. Diatr. 8. 244." Schæf. Mss. Pind. Nem. 4, 9. "Ξυνάορος, Eur. ap. Clem. Alex. 62. et Hippol. 1404." Routh. Mss.] "Συναορέω, ῶ, Comitor, Sum comes. Pind. (Fr. "inc. 3.) Γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτιτάλλοισα γηρο- "τρόφος ξυναορεῖ Ἐλπὶς, a nomine Συνάορος, quod "Comitem significat. Proprie tamen de Uxore "dici existimatur. Nec solum de Uxore, sed etiam "de Marito dicitur. Vide Hesych. et Eust."

"Συνωρὶς, ίδος, ἡ, vel Ξυνωρὶς, Attice, Bijuges "equi, Par equorum aut mulorum currum trahen- "tium, quos et conjuges quidam vocari posse existi- "mant. Dicitur autem συνωρὶς a v. συναείρω, Eu- C "stathio etiam teste, ideoque συνωρὶς appellari quasi "συναορὶς dicendum fuerit, ut συνάορος inde deduci "videmus, qui συζυγίαν ἵππων esse tradit. Hesych. "quoque συζυγίαν esse ait, sed hanc expositionem "ap. eum præcedit alia, qua dicit esse ἅρμα ἐκ δύο "ἵππων. Ego tamen non dubito quin priore et "propria signif. illam ἵππων συζυγίαν declaret. "Quod etiam Suid. tradit, qui, postquam συνωρὶς "exposuit συζυγία et δυὰς, addit, κυρίως δὲ, ἵπποι "δύο συνεζευγμένοι: sicut κέλης est ὁ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου "ὀχούμενος, καὶ αὐτὸς ὁ μόνος ἵππος. Sed plerum- "que alterum illud significat, videlicet ἅρμα ἐκ δύο "ἵππων, quo etiam modo ab Hesych. exponi dixi, "Currum, quem bijuges equi trahunt. Quem for- "tasse Bijugum vocare possimus, eo modo quo Virg. "Quadrijugum currum dixit. Bigas uno verbo "nominare licebit, qua forma Trigas etiam et Qua- "drigas Latini dicunt. Quidam interpr. et Car- "pentum. Plut. in Sept. ap. Symp. Τῶν δὲ κεκλη- "μένων ἑκάστῳ συνωρὶς ἱκανῶς κεκοσμημένη προσήχθη. D "Invenitur item nonnunquam ἅρμα καὶ συνωρὶς, ut "ap. Athen. Καὶ δέχ' ἅρματα καὶ συνωρίδες πεντεκαί- "δεκα. Interdum vero dicitur συνωρὶς πώλων, vel "συνωρὶς πωλική. Luc. Timone (1, 164.) Νενίκηκε "δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ τελείῳ ἅρματι καὶ ξυνωρίδι "πωλικῇ. Pausan. Eliac. 1. Συνέθεσαν δὲ ὕστερον "καὶ τὴν ξυνωρίδα πώλων, καὶ πῶλον κέλητα. Ideo "autem adjectio hæc ponitur, quod hoc nomine "significentur etiam bigæ mulares, non solum eque- "stres, ut ap. eund. Pausan. legimus, Ἦ μὲν δὴ "ἀπήνη κατὰ τὴν συνωρίδα, ἡμιόνους ἀντὶ ἵππων "ἔχουσα."

"Συνωρὶς dictum est proprie significare Bijuges "equos, s. Par equorum aut mulorum, qua in signif. "redditur etiam Jugum, ut videlicet dicitur jugum "boum, atque ita Bud. interpretatur, afferens ex "Athen. Συνωρίδες ὄνων καὶ τράγων καὶ στρουθῶν. "Quod autem ad metaphoricam signif. attinet. Idem "annotat Plat. Phædro συνωρίδα in homine consti- "tuisse. Et Gregor. ξυνωρίδα vocasse Par amico- "rum, indissolubili vinculo conjunctum, h. e. ἑταιρικόν. Et Synes. τὴν συνωρίδα τῶν ἀδελφῶν ap- "pellasse Concordiam amicorum. Vide Comm. "821."

"A Συνωρὶς autem significante Bigas, est Συνωρι- "αστὴς significans Bigarum aurigam, s. agitatorem, "ap. Lucian. (1, 847.), s. Aurigam in prælio qui "ξυνωρίδα regit, teste Bud. Quidam Bigarium in- "terpr. ut Trigarium dixit Plin. Ab eodem illo "nomine Συνωρὶς est Συνωρικεύομαι, quod significat "Bigis vehor. Dicitur autem et Ξυνωρικεύομαι, ut "ξυνωρὶς Attice pro συνωρίς. Aristoph. Nub. (14. "ὁ δὲ, κόμην ἔχων, Ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται, "ubi Schol. exp., Νῦν μὲν ἐπὶ κέλητος, νῦν δὲ ἐπὶ "ξυνωρίδος ἅρματος ὀχούμενος ἄνω καὶ κάτω βακχεύει. "At VV. LL. perperam scriptum habent Συνωριεύο- "μαι, itidemque perverse interpr., Sursum et deor- "sum vehor, nullum hujus signif. testimonium "afferentia. Sed non dubium est quin ex illis "Schol. verbis petita sit, male intellectis. Affertur "etiam Σύνωρος, quod redditur Consonus, Cognatus, "quoniam Hesych. σύνωρον exp. σύμφωνον, et ὁμο- "λογούμενον: item συγγενῆ."

[Συνωρὶς, s. Ξυνωρὶς, Gl. Biga. Nonn. Paraphr. 247 Lex. Polyb. Lex. Xenoph. "Ad Charit. 444. Jacobs. Anim. 159. Polit. ad Eust. 3. p. 1224. ad Diod. S. 1, 600. Jacobs. Anth. 10, 120. 11, 78. 248. Diod. S. 2, 141. Lucian. 1, 846. Valck. Hippol. p. 285. Diatr. 247. Muncker. ad Anton. Lib. 73. Valck. Phœn. p. 116. 543. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlix. Mœris 272. Beck. ad Eurip. 195. b. Musgrav. ibid. Wessel. Obs. 115. Eur. Phœn. 1092. Toup. Opusc. 2, 282. Musgr. Bacch. 324. Mitscherlich. in Cer. 120." Schæf. Mss. Æsch. Choëph. 979. ποδῶν ξυνωρίδα, i. q. δεσμόν. Soph. Œd. Col. 894. "Συνωρικεύομαι, Toup. Emend. 2, 55. Brunck. Aristoph. 2, 68. *Συνωρίζω, ad Charit. 288. Eur. Bacch. 194. (ξυνωρίζου χέρα, Junge manum.)" Schæf. Mss. Adde Nicand. ap. Athen. 683. Ælian. H. A. 15, 24. "Simul servo, Maneth. 4, 453." Wakef. Mss.]

¶ Μετέωρος itidem ab ἀείρω, i. q. μετήορος, paulo ante positum, videlicet Sublimis. Bud. μετέωρος deductum esse ait a nom. αἰώρα, vel potius utrumque ab ἀείρω. Quæ posterior deductio magis mihi placet, sicut et Eustathio placuisse video, qui scribit, aliorum tamen referens sententiam, sed quam approbare videtur, ab ἀείρω fieri ἄοιρος, et mutato a in ε, et diphthongo οι in ω, μετέωρος. Recordor tamen in vett. Codd. aliquando μεταίωρος me legisse, et quidem vett. Codd. alioqui non inemendate scriptis. Apud *Etym. quoque, in antiquiore etiam illa Ed., legitur μεταιωριζόμενον, in verbo Αἰωρῶ. Sic autem vicissim ἑώρα pro αἰώρα scribunt Gr. Lexicographi.* Sophoclis autem Schol. ab hoc ἑώρα fieri μετέωρος, addit. Cui certe potius subscriberem, quam deducentibus ab αἰώρα. Ad hoc autem nomen quod attinet, verbo αἰωρῶ posterius esse puto, quod quidem malim ab αἴρω per pleonasmum, quam ab ἀείρω deducere.

Μετέωρος igitur, quæcunque sit ejus deductio, prima signif. Sublimem significat s. Editum. Thuc. 3. Ἐς τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως καταφεύγει, Ad loca edita civitatis, vel editiora. Sic 4. Οἱ δὲ λοιποὶ διαφεύγοντες πρὸς τὰ μετέωρα ἡσύχαζον. Apud Eund. 2. ἀπὸ τοῦ μετεώρου exp. E loco superiore. Sic ap. Synes. Epist. 104. τὰ μετεωρότερα compar. gradu, Superiora et montosa loca. || Μετέωρα etiam dicuntur Quæ fiunt circa locum astris vicinum, de quibus Aristot. tres libros scripsit, qui Μετεωρολογικὰ dicuntur, Bud. 837. Alii μετέωρα interpr. Quæ supra nos sunt, in aere videlicet aut in cœlo, unde μετεωρολόγος ap. Plat., Qui verba facit de iis, quæ in cœlo fiunt. || Μετέωρος, Erectus, ut equus μετέωρος ap. Xenoph. Qui posterioribus pedibus insistens erigitur, ut annotat Camer., de Arte Equ. Ἥν τις βούλοιτο καὶ πομπικῷ καὶ μετεώρῳ καὶ λαμπρῷ ἵππῳ χρήσασθαι. || Apud Suid. μετέωρον ἀρᾶσθαι videtur ita dictum ut Lat. Sublimem rapere: Οἱ γὰρ δορυφόροι μετέωρον ἀράμενοι τὸν Σύφακα, &c. || Bud. ap. Galen. Μετέωροί τε εἰσὶ καὶ τεταμέναι φλέβες,

interpr. Tumidæ et extantes. || Μετέωρος, Qui est in summo tantum et non profundus, Superficiarius, Ἐπιπόλαιος. Bud. e Theophr. C. P. 1. Ὅτι μετέωρα καὶ οὐ βαθύῤῥιζά ἐστιν. || In VV. LL. μετεωρότερον πνεῦμα citatur e Gal. 3. de Diffic. Spirandi pro τὸ σμικρὸν καὶ μετρίως πυκνὸν, Ut ei anhelitus vehementior atque incitatior opponatur. Ibid. exp. ex Horatio Sublimis anhelitus. Quæ expositio convenire mihi non videtur illi interpretationi, Cum Sublimem anhelitum vocet Horatius eum, qui ex alto imoque pectore ducitur, qui a Virg. appellatur Attractus ab alto spiritus. Quod si μετεωρότερον opponeret Gal. vehementiori et incitatiori, significaret contra non ex alto, i. e. non e profundo petitum, sed veluti superficiarium, et ita μετέωρον hic affinem signif. haberet ei, quæ est in proxime præcedente exemplo. Gorr. μετέωρον πνεῦμα ab Hippocr. dici tradit secundum tertiam Galeni interpr., Spiritum, qui ad fauces modo penetrare, atque in iis subsistere, non autem in imum thoracem subire videatur. Vide ibid. plura de μετεώρου πνεύματος expositione. || Μετέωρος, Qui in alto navigat, Qui in altum provehitur, Qui vela in altum dedit. Bud. e Demosth. Sic Synes. μετέωρος πλεῖν. Vide Comm. 837. Dicitur et ipsa navis esse μετέωρος, et quidem frequentius, ut opinor, Quæ altum tenet. Apud Thuc. autem frequentior est hic usus. Sic 1. Καθορῶσι τὰς τῶν Κερκυραίων ναῦς μετεώρους τε καὶ ἐπὶ σφᾶς πλεούσας. Sic 2. Ἔτυχε δὲ ὁλκὰς ὁρμοῦσα μετέωρος. Sic et 4. p. 126. et 130., item 8. p. 267. et alibi. Sed et ipsa navis dicitur σαλεύειν ἐπὶ μετεώρου, a Synes. Epist. 4. Bud. interpr., In alto stare in ancoris, In salo jactari, i. e. οὐ προσπελάζειν τῇ γῇ. Sic autem et in Demosth. loco, qui ab eod. Bud. affertur, postquam dixit μετεώρους esse Qui in alto navigant, s. in altum provehuntur, habetur ἀποσαλεύειν μετεώρους, et additur etiam ἐπ' ἀγκύρας cum ἀποσαλεύειν. Sic et in illo Thuc. loco 4. Καὶ τῶν νεῶν οὐκ ἐχουσῶν ὅρμον, αἱ μὲν σῖτον ἐν τῇ γῇ ᾑροῦντο κατὰ μέρος, αἱ δὲ μετέωροι ὥρμουν, Schol. in μετέωροι annotat ἤγουν ἐπ' ἀγκυρῶν. Cui loco et similibus non convenit illa expositio In alto navigare, nec quod dicit Suidas, μετεώρους νῆας ap. Thuc. esse πελαγίους καὶ μὴ ἐπ' ἀγκυρῶν ἱσταμένας. Quare distinguendum est inter exempla citata e Thuc. Budæus tamen, postquam scripsit μετεώρους dici Qui in alto navigant, Synesii loco subjungit illum Demosth. Ἐπ' ἀγκύρας ἀποσαλεύειν τὴν νύκτα μετεώρους, et Thucydidis, Ἔτυχε δὲ ὁλκὰς ὁρμοῦσα μετέωρος.

Μετέωρος, metaphorice Erectus et intentus. Lucian. Σὺ δὲ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. Significat, addit Bud., et ἐπαιρόμενον καὶ * ὑπερφαιδρούμενον. Plut. Catone, Καὶ σάλον εὐθὺς ἡ Ἑλλὰς εἶχε, καὶ μετέωρος ἦν, ἐλπίσι διαφθειρομένη ταῖς βασιλικαῖς ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν. Quanquam metaphoram hoc loco Plut. a navigantibus duxisse videtur, qui in alto navigant et undis eriguntur. Μετέωροι enim sunt Qui in alto navigant, &c. Idem paulo post, Μετέωρον dicitur quod adhuc certum non est, sed expectatione suspensos homines tenet. Dem. de Fals. Leg. (378.) Ἔτι γὰρ τῶν πραγμάτων ὄντων μετεώρων, καὶ τοῦ μέλλοντος ἀδήλου. Et inde μετέωρος δίκη, quæ pendere Latine dicitur, cujus scilicet judicium suspensum est. Hactenus Bud. Ut autem μετέωρος δίκη, sic et μετέωρος ἀρχὴ φέρεσθαι dicitur ab Herodiano, lib. 1., principatus, de quo adhuc contenditur, s. qui adhuc controversus est. A Bud. exp. μετέωρος ἀρχὴ, Cum imperium adhuc controversum est, et in nullo residet, et uno verbo Interregnum, ap. eund. Herodian., ubi dicit τὰ τῆς βασιλείας μετέωρα, scribens, Οἱ δὲ ὕπατοι τὰ τῆς Ῥώμης διοικεῖν εἰώθασιν ὁπηνίκα ἂν τὰ τῆς βασιλείας μετέωρα ᾖ, Polit. interpr. Quoties de imperio ambigitur. Et μετέωρα πράγματα, Quæ in expectatione sunt, vel Quorum exitus expectatur. Rursum μετέωρος de persona dictum exp. ab eod. Bud. Suspensus, Erectus animo, Nondum fixo animo, sed suspenso, ut qui est ex eventu consulturus, ut ap. Thuc. 2. Ἥτε ἄλλη Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν, ξυνιουσῶν τῶν πρώτων πόλεων, veluti ἐπαιωρουμένη τῇ ψυχῇ, vel ταλαντευομένη τῇ γνώμῃ. Sic fere et ὀρθὸς interdum usurpatur. Μετέωρος exp. etiam Animi dubius, quod convenit cum præcedente interpr. || Dicitur etiam aliquis esse μετέωρος ad rem quampiam pro Ejus desiderio erectus esse, ut cum ita scribit quidam innominatus Auctor ap. Suid. Ὁ δὲ μετέωρος ἦν πρὸς πᾶσαν καινοτομίαν. Et, Μετῆλθε τὰς πόλεις μετεώρους πρὸς ἀπόστασιν οὔσας. Sic ap. Ciceronem Ardens et erectus ad rem quampiam faciendam. Subjungit autem illud exemplum Suidas, postquam μετέωρος significare dixit, ὁ ἤδη πρὸς πρᾶξίν τινα ηὐτρεπισμένος. Vide et alia exempla ibidem cum alia constr. Budæus scribit μετέωρον a Polyb. solere dici qui defectionem circumspectat, unde μετεωρίζειν ap. eum lib. 5. Ad defectionem excitare. Pro hac autem expositione τοῦ μετέωρος faciunt quæ a Suida in ea voce citantur. || Μετέωρος etiam dicitur Elatus spe alicujus rei; ita enim intelligendum puto in hoc Luciani loco in Nigrino: Γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. Dictum autem fuerat eadem de re initio dialogi, Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας. Sic Latinis dicitur non solum Erigi ad spem, vel in spem, et Erectus spe, sed et Erectus absolute. Videtur autem tali quadam metaphora μετέωρος cum γαῦρος et cum σεμνὸς copulari, qua dicitur Gall. Aller la tête levée. Sic fere et ap. Ciceronem, Extollere caput et se erigere, cui opponit Abjicere se. Itidem Horat. Liberum et erectum fortunæ responsare, dixit.

Μετεωρότερος, Sublimior, vel Altior. Μετεωρότατος, Sublimissimus, si Latine dicere liceat, vel Altissimus. Τὸ μετεωρότατον, Quod est omnium altissimum, unde et pro Fastigio ponitur. At VV. LL. perperam μετεώρατον interpr. Fastigium.

[Μετέωρος, Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. "Μετέωρος dicitur esse ipsa navis, quæ altum tenet. Plut. Lucullo 912. HSt. Οὔτε περιπλεῦσαι τοῦ χωρίου διδόντος, οὔτε βιάσασθαι ναυσὶ μετεώροις ταῖς τῶν πολεμίων προσερερεισμένας τῇ γῇ καὶ βεβηκυίαις ἀσφαλῶς. Elatus animo, ap. Polyb. 3, 83. Εὐθέως μετέωρος ἦν ὁ Φλαμίνιος, καὶ θυμοῦ πλήρης." Seager. Mss. Lex. Polyb. Selecta e Schol. Valck. in N. T. 1, 212. Ernest. Clav. Cicer. Μετέωρος γῆ, Aristot. H. A. Tom. 4, 489. Μετεωρότατα, Thuc. 4, 32. Μετέωρος, Orell. ad Epicuri Fr. 90. Μετέωρα ὕδατα, Corai. ad Hippocr. 2, 18. 398. Glossæ :—"Μετέωρος, ὁ μὴ σταθερὸς τὸν νοῦν· Jactans, Vacuus. Μετέωρος, ὁ κρεμώμενος· Suspensus. Μετέωρος, ὑψηλός· Sublimis, Excelsus. Μετέωρος, ἐπὶ τῶν οὐρανίων· Supernus. Μετέωρος· Celsus, Sublimis, Illustris, Pendulus, Pensilis. Μετέωρον ὄχημα· Pilentum." Boissonad. ad Philostr. Her. 280. Schol. Plat. 249. "Μετέωροι φῆμαι, Dionys. H. 4, 2006. interpr. Rumores incerti. Μετέωρον τὸ πνεῦμα, 4, 2231, Μετέωρος, ad Charit. 342. 692. 699. Jacobs. Anth. 9, 471. Diod. S. 1, 667. 718. 2, 528. 531. 601. Huschk. Anal. 120. Wakef. S. C. 1, 46. 4, 31. Jacobs. Anth. 10, 176. 182. Villoison. ad Longum 187. 229. 369. Boissonad. (l. c.) 549. 561. Toup. Ep. de Syrac. 328. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 243.: ad Phalar. p. xvii. Fischer. ad Palæph. 77. Clark. ad Il. A. 265. Abresch. Lect. Arist. 145. Ammon. 108. Voss. Myth. Br. 1, 203. Bergler. ad Alciphr. 251. 337. Brunck. Œd. T. 1264. ad Herod. 740. Compar., ad Dionys. H. 1, 48. 57." Schæf. Mss. Biel. Thes. "Suspensus, Philo J. 995." Wakef. Mss. Ἀπὸ τοῦ μετεώρου, Thuc. 2, 27. Τὰ μετέωρα, Ciceroni Acad. 4, 39. Supera atque cœlestia.]

[* "Μετεώρως, Cum dubitatione, Dubitanter, Pseudo-Chrys. Ep. ad Monach. 7, 227." Seager. Mss. Sueton. Claud. 4. "Dorv. ad Char. 258." Schæf. Mss. Toup. Emend. 4, 213.]

[* "Μετεωροσύνη, (ἡ,) idem forsan quod μετεωρολογία. Maneth. 4, 435." Lex. Gr. Pros. "Ad Charit. 238." Schæf. Mss. "I. q. μετεωρισμὸς et μετεωρία." Schneider. Lex.]

[* "Μετεωρότης, ἡ, Elevatio. Phornut. 52." Wakef. Mss.]

[* "Μετεωρέω, (a Schneider. Lex. non agnoscitur,) Wyttenb. ad Plut. 1, 198. Biel. Thes. Lex. Polyb. Hippocr. 26, 27.]

[* Μετεωρία, ἡ, Stupor, qui cernitur in oblivione rerum manifestarum: Oblivio, secundum Schneider. Lex. Sueton. Claud. 39. "Charito 238." Schæf. Mss.]

[* "Μετεωροβάμων, (ονος, ὁ, ἡ,) Const. Manass. Amator. 3, 57. (Κοῦφον γὰρ φρόνημά φασι καὶ μετεωροβάμον.)" Boissonad. Mss. Ubi vertitur Præcipitem.]

[* Μετεωροδοκέω, Arrigo animum alicujus ad bene sperandum. Lex. Polyb. Schneider. Lex.]

Μετεωροθῆραι, (οἱ,) q. d. In sublimi venantes, Avium genus, ita dictum quod prædam in sublimi petant. Aristot. de Anim. 9. Μετεωροθηρῶν εἷς ἱέραξ, quo in loco si ἱέραξ vertatur Accipiter, non bene μετεωροθῆραι dicentur esse accipitrum genus. Alioqui enim perinde esset ac si ita loqueretur Aristot., Accipiter est ex accipitrum genere, qui μετεωροθῆραι appellantur. Nisi Accipitrum appellatio generalius et peculiarius accipiatur. Μετεωροθῆραι, inquit tamen Bud., Aristoteli sunt ex accipitrum genere, qui prædam in sublimi petunt, *Οἳ τὴν περιστερὰν πετομένην πειρῶνται λαμβάνειν, οὐκέτι δὲ τὴν ἐπὶ γῆς καθημένην, quod faciunt οἱ χαμαιτύποι. Observandum est autem dici μετεωροθῆραι eadem forma qua ὀρνιθοθῆραι. ["Philo J. 1, 674." Wakef. Mss.] Μετεωροκοπεῖν, Latiore remi parte frustra aquam cædere, ita quidem proprie, sed metaphorice pro περὶ τὰ μετέωρα πέτεσθαι, et μάτην ὡς ἔτυχε κάμνειν, ut Schol. Aristoph. tradit in hunc ejus loc. in Pace (92.) Ποῖ δῆτ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς; Sic θαλαττοκοπεῖν a Suida exp. * ματαιολογεῖν ap. Eund. Mirum vero cur, si a κώπη deducitur hoc verbum, non scribatur μετεωροκωπῶ, cum ω in penult. Quod etiam fecit ut aliquando μετεωροσκοπεῖν leg. suspicatus sim. ["Kuster. Aristoph. 112, b. ad Lucian. 1, 221." Schæf. Mss.]

Μετεωρολέσχης, (ου, ὁ,) Qui de rebus sublimibus, i. e. cœlestibus fabulatur, s. garrit, aut nugatur, Qui de rebus sublimibus inaniter disputat. A Luciano, inquit Bud., μετεωρολέσχαι appellantur Quidam philosophi fastu præditi, et verborum insolentia utentes, s. philosophi superciliosi et verborum insolentia philosophos se ementientes. Locum autem, quem Bud. intelligit, hunc esse puto in Dial., qui Ἔρωτες inscribitur, (2, 457.) Μετεωρολέσχαι δὲ, καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρὺν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερῄρκασι, σεμνῶν ὀνομάτων κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαινέσθωσαν. Plato de Rep. 6. μετεωροσκόπους et μετεωρολέσχας vocari solitos dicit ab ignaris philosophos, ut Socratem. Apud Suid. legimus et μετεωρολέσχους ex Aristoph. Nub. HINC Μετεωρολεσχῶ, De rebus sublimibus garrio, ap. Plut. περὶ τοῦ μὴ Χρᾷν κ. τ. λ. ["Μετεωρολέσχης, Jacobs. Anth. 9, 458. 471. Const. Manass. p. 82. Meurs. ad Lucian. 1, 216. 221." Schæf. Mss. "Μετεωρολέσχης, Philo J. 1, 589. Μετεωρολεσχέω, Philo J. * Μετεωρολέσχη, Philo J. 877. Euseb. P. E. 96. Plato." Wakef. Mss. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. Suid. 2, 774. Const. Manass. Chron. p. 420. in Meursii Opp. T. 7. Corai. ad Hippocr. 11.]

Μετεωρολόγος, ὁ, ἡ, Qui de rebus sublimibus i. e. cœlestibus verba facit, s. disputat. Plato Cratylo, Κινδυνεύουσι δ' οἱ πρῶτοι τὰ ὀνόματα τιθέμενοι, οὐ φαῦλοι εἶναι, ἀλλὰ μετεωρολόγοι καὶ ἀδολέσχαι τινές. HINC Μετεωρολογία, (ἡ,) Sermo de rebus sublimibus, s. Disputatio. Sic dicitur et commentatio ac scriptio de illis. Quod Plato in Phædro de Pericle dicit μετεωρολογίας ἐμπλησθεὶς, Cicero vertit, Cum præclara quædam et magnifica didicisset. Vide p. 125. mei Lex. Cic. Atque ita olim in bonam partem accipiebatur, licet postea in loquacitatis et vanitatis significationem venerit, inquit Bud. 837. ITEM adj. Μετεωρολογικὸς, ἡ, ὸν, Ad meteorologiam pertinens. ET Μετεωρολογῶ, De sublimibus rebus verba facio, aut commentor et scribo. Plato in Axiocho, aut quicunque est Auctor illius Dialogi, Ἵνα τι κἀγὼ μιμησάμενος τοὺς ῥήτορας περιττὸν εἴπω καὶ πάλαι μετεωρολογῶ. Bud. μετεωρολογῶν exp. τὰ μετέωρα ἐπικρυπτόμενος in loco alio ejusdem Platonis.

A Vide Comm. 837. et 838. ["Μετεωρολόγος, Heindorf. ad Plat. Phædr. 326. Valck. Diatr. p. 29. Schæf. Mss. Toup. Emend. 2, 93. Suid. 3, 15. Corai. ad Hippocr. 11. Schol. Æsch. ap. Blomf. Gloss. ad Agam. 297. Μετεωρολογικὸς, Plat. 9, 435. Hippocr. 75, 27. Μετεωρολογέω, Fischer. Ind. ad Æsch. Socr. Dial. Μετεωρολογία, Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* Μετεωροποιέω, i. q. μετεωρίζω, Attollo. Ælian. H. A. 9, 63. Hippocr. 497, 35=832.]

[* "Συμμετεωροποιέω, Una in sublimi gradior, Una per sublimia eo." Lex. Hederic. De verbo hoc jure optimo dubitat Schneider. Lex. Nam leg. * Συμμετεωροπορέω, quod verbum Wakef. Mss. affert e Greg. Nyss. 3, 640=p. 2. Ed. Casaub. cum nota p. 80.]

[* Μετεωροπόλος, ὁ, ἡ, Qui res sublimes tractat, Qui res cœlestes speculatur. "Hesych." Wakef. Mss. "Boissonad. in Philostr. 550. Valck. Diatr. p. 29." Schæf. Mss.]

Μετεωροπολέω, Sublimia verso, vel Sublimia pera-
B go, vel perlustro. In VV. autem Lexx. male, Sublimia contemplor. Plato Phædro, Τελέα μὲν οὖν οὖσα ψυχὴ μετεωροπολεῖ τε καὶ ἅπαντα τὸν κόσμον διοικεῖ, q. d. τὰ μετέωρα περιπολεῖ. Philo de V. M. Μετεωροπολοῦσα ἀεὶ καὶ τὰ θεῖα διερευνωμένη. [Simplic. 5, 387. Schweigh. Himer. Or. 14, 12. Philo J. 5, 65. "1, 101. Jambl." Wakef. Mss. Dionysii Hal. Epitome 16. Ἀπὸ γῆς ἄνω μετεωροπολεῖν.]

Μετεωροπόρος, (ὁ, ἡ,) In sublimi gradiens, sic dictum ut ἀεροπόρος. Citatur e Basilio, Μήτε λογισμοὺς ἔχε μετεωροπόρους, Elatos vel Inania sectantes.

[* Μετεωροπορέω, In sublimi gradior, Per sublimia meo. "Philo J. Theoph. Sim. Philostr. (3, 15.) Ælian. H. A. (3, 45.) 171. 421." Wakef. Mss.]

[* "Μετεωροπορία, (ἡ,) Eust. Il. 494, 19." Wakef. Mss.]

Μετεωροσκόπος, (ὁ, ἡ,) Sublimium rerum i. cœlestium speculator. Accipitur et pro Curioso ac inutili rebus agendis, ap. Plat. Vide Bud. Comm. 838. ET Μετεωροσκοπικὴ, in VV. LL. Astrologiæ pars,
C quæ elevationum differentias astrorumque distantias exquirit. ITEM Μετεωροσκοπῶ, Sublimia speculor. Apud Aristoph. Pace, pro Cœlum intueor. [Vide Μετεωροσκοπέω. Μετεωροσκόπος, Plato de Rep. 2, 488. * Μετεωροσκόπιον, τὸ, Ptolem. Μεγ. Σύνταξ. et Geogr. 1, 4. Μετεωροσκοπικὴ a Proclo in Euclid. p. 12. definitur Τῶν ἐξαρμάτων αἱ διαφοραὶ καὶ τῶν ἄστρων αἱ ἀποστάσεις. Huc respexit Noster.]

Μετεωροσοφιστὴς, οῦ, ὁ, Qui circa sublimia i. e. cœlestia philosophiam ostentat. Aristoph. Nub. [360. "Ad Lucian. 1, 221." Schæf. Mss.]

[* Μετεωροφανής, ὁ, ἡ. Philo de Sept. Mirac. 6. Διεγείρων πρὸς βάσιν μετεωροφανές. "Bast Lettre 35." Schæf. Mss.]

Μετεωροφένακες, (οἱ,) Qui per suas de rebus sublimibus argutias imponunt auditoribus. Aristoph. Nub. [333. "Ad Lucian. 1, 217. 221." Schæf. Mss. Corai. ad Hippocr. 11.]

[* Μετεωροφρονέω, Efferor, Superbio. "Toup. Opusc. 2, 298." Schæf. Mss. Suid. v. Χάσμα. Ari-
D stoph. Eq. 821.]

¶ Μετεωρίζω, In sublime tollo. Vel simpliciter Attollo, Extollo. Plut. de Socr. Dæm. Ἐγὼ μὲν ἐκ μέσου διαλαβὼν τὸ δόρυ, καὶ μετεωρίσας ὑπὲρ κεφαλῆς, ἐβόων ἀφεῖναι. || Interdum absolute ponitur pro μετεώρως φέρομαι, Sublime peto, Bud. e Theophr. 838. Sic μετεωρίζειν εἰς πέλαγος citatur e Philostr. pro In altum provehi, de navigante dictum. || Ponitur etiam metaphorice μετεωρίζειν signif. activa pro In spem erigere, Ad spem rerum novarum excitare. Polyb. 5. Πολλοὺς ἐμετεώρισε τῶν παρὰ τοῖς ἐναντίοις ἡγεμόνων, Ad defectionem excitavit, inquit Bud. Idem scribit μετεωρίζειν pro Erigere, Confirmare, Ad spem meliorem perpellere, ap. Plut. sumi et Athen. 66. || Reperio item μετεωρίζειν junctum cum φυσᾷν, Inflare, metaph., ut ἐπαίρειν et φυσᾷν copulata antea vidimus, pro Elatum reddere, Animum addere. Apud Philon. V. M. 1. Μετεωρίσας καὶ φυσήσας ἡμᾶς τῷ λόγῳ.

Μετεωρίζομαι, In sublime tollor, &c. Apud Thuc.

8. p. 268.: Μετεωρισθεὶς ἐν τῷ πελάγει, In altum provectus, de navigante dictum. Apud Alex. Aphrod. μετεωρίζομαι περιπατῶν exp. Vultu sublimi suspensoque corpore incedo. Et metaphorice, Μετεωρισθέντων δὲ τῶν Βοιωτῶν διὰ τὴν εὐημερίαν, Elatis propter successum, ἐπαρθέντων, inquit Suid.

[" Μετεωρίζω, Dorv. ad Char. 228. 342. Valck. ad Phalar. p. xvii. Fischer. ad Palæph. 194. Abresch. Lect. Aristæn. 71. Toup. Opusc. 2, 17. Bergler. ad Alciphr. 252. Diod. S. 1, 242. Wessel. ad Herod. 156. Wakef. S. C. 1, 46. Markl. Suppl. 89. ad Diod. S. 1, 436. Jacobs. Anim. 111.: Anth. 10, 70. 12, 122. Diod. S. 2, 63. et var. lect. Boissonad. in Philostr. 520. 624. Conf. cum νεωτερίζω, Phrynich. Ecl. 39. ad Dionys. H. 2, 1094. Μεμετεωρισμένος, Diod. S. 1, 429. Jocor, Cavillor, Irrideo, Corai. ad Athen. 15. p. 309." Schæf. Mss. Philostr. V. A. 6, 12. Μετεωρίσαι τὴν ναῦν εἰς τὸ πέλαγος: Her. 8. Ἔπλει μετεωρίζουσα ἐς τὸ πέλαγος ἡ ναῦς. Ind. ad Anthol. Pal. Biel. Thes. Bretschneider. Lex. in V. T. post Biel. Spicil. Schleusner. Lex. in N. T. Selecta e Schol. Valck. in N. T. 1, 212. Lex. Polyb. Lex Xenoph. Demosth. 169. Aristoph. Av. 1453. Glossæ: Μετεωρίζω· Suspendo, Conniveo, Sublimo, Elevo, Exalto.]

[* " Μετεώρισις, (ἡ,) Elevatio. Plut. 9, 746." Wakef. Mss.]

[* " Μετεώρισμα, (τὸ,) i. q. φρόνημα, Superbia, Hesych." Wakef. Mss.]

Μετεωρισμὸς, ὁ, Elevatio in sublime, Ipsa actio attollendi. A Suida exp. etiam ὑπερηφανία, Superbia. [Biel. Thes. Schleusner. et Bretschneider. Lexx. in V. T. post Biel. Spicill. Gloss. SS. Suid. 172. " Thom. M. 213. Dorv. ad Char. 238." Schæf. Mss. Glossæ: Μετεωρισμός· Dissimulatio, Conniventia. Hippocr. 114, 39. 339, 28. 378, 43. 403, 31. 439, 21. 489, 26.]

[* " Μετεωριστὴς, (οῦ, ὁ,) Jacobs. Anth. 7, 204." Schæf. Mss. Vide seq. voc.]

" Πεδαωριστὴς ἵππος, Hesychio φρυαγματίας et " μετεωριστὴς, Qui se a terra elevat, et superbe in- " cedit." [Blomf. ad Æsch. Prom. 277. " Jacobs. Anth. 7, 204." Schæf. Mss.]

[* " Μετεωριστὸς, (ἡ, ὸν,) Elatus." Wakef. Mss.]

[* Ἀμετεώριστος, ὁ, ἡ, Qui non movetur leviter, Constans, Firmus. " Non suspensus, Non dubitans. Pseudo-Chrys. Ep. ad Monach. 7, 227. Τοῖς μαθηταῖς ὁ Κύριος, μετὰ τὴν εἰλικρινῆ καὶ ἀμετεώριστον διάθεσιν, ἐμαρτύρει." Seager. Mss. Suicer. Thes. Eccl. " Aster. Hom. 32. Reub." Boissonad. Mss.]

[* Ἐμμετεωρίζω, Subvehor in Philostr. V. A. 1, 5. Οἱ δὲ ἐγχώριοί φασιν, ὡς ὁμοῦ τε τίκτοιτο, καὶ σκηπτὸς ἐν τῇ γῇ πεσεῖσθαι δοκῶν, ἐμμετεωρισθείη τῷ αἰθέρι, καὶ ἀφανισθείη ἄνω.]

[* " Παραμετεωρίζω, Timæi Lex. 21." Schæf. Mss. Vide Ἀκταίνω.]

[* Συμμετεωρίζω, Una attollo. Strabo 97.]

ἌΡΤΟΣ, Panis, (ὁ,) ab αἴρω significante προσφέρω, inquit Etym., quasi ὁ καθ' ἑκάστην τῷ σώματι ἡμῶν προσφερόμενος. Huic autem etymo Eust. quoque subscribere locui in v. Πρόσαρμα a προσαίρω. Sed additur et alia ratio hujus derivationis ab Etym. ut videlicet ἀπὸ τοῦ αἴρω deducatur nom. ἄρτος, διὰ τὸ αἴρειν καὶ κουφίζειν τὴν δύναμιν. Ego autem, si ab αἴρω derivari dicendum sit ἄρτος, alteram illam etymologiæ rationem potius amplector, ut simpliciorem et derivationi nominis πρόσαρμα consonam. Nisi quod πρόσαρμα a composito, ἄρτος autem a simplici ortum esse manifestum est. A Gl. ἄρτος exp. etiam Massa triticea, inquit Bud. Ἄρτος ναυτικὸς Luc. Panis nauticus, Plin. in VV. LL. Quæ et buccellatum interpr. e Spartiano et Ammiano. Eadem et δίπυρον ἄρτον ex Aristot. in Probl. afferunt. ‖Ἄρτος Suidæ est etiam ψωμὸς, Panis frustum, Buccella, Alex. Aphrod. loco in Probl. Πάσχουσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀθρόως μέγιστον ἄρτον καταπιόντες. [" Heyn. ad Apollod. 1146. Bernard. Reliq. 35. Ἄρ. ἐξ ἀγορᾶς, Bergl. ad Alciphr. 82. ad Lucian. 1, 266. Ἄρτοι, ad Xenoph. Eph. 199. Ἄρτον αἰτεῖν, Toup. Opusc. 1, 532. Panis Atheniensis, ad Lucian. 1, 266. Ἄρτον

A μὴ καταγνύναι, Casaub. Athen. 1, 47." Schæf. Mss. Derivatio ab αἴρω, Levo, unice vera Coraio in Mss. videtur, " puisque l' ἄρσις signifie Levain." Glossæ: Ἄρτου * ἐντυπή· Exagios.]

" Ἀρτίδιον, Parvus panis, Suidæ μικρὸς ἄρτος in " hoc loco, cujus auctorem reticet: Τινὰ τῶν βασι- " λικῶν παίδων αἰτήσας ἀρτίδιον." [" Diog. L. 7, " 13." Boissonad. Mss. " Toup. Opusc. 1, 532." Schæf. Mss.]

" Ἀρτίσκος, ὁ, Parvus panis, aliis Pastillus. Athen. 4. " Ἀρτίσκος ἐγκρίδι παραπλήσιος." [" Kuster. Aristoph. 125." Schæf. Mss. " Erotian. v. Κόλλικες, Poetaster cum Wernsdorfii Phile p. 36." Boissonad. Mss.]

[* Ἀρτοδαισία, ἡ, Procop. de B. G. Sic κρεωδαισία.]

Ἀρτόδειγμα, s. Ἀρτοδεῖγμα, τὸ, q. d. Specimen panis, i. e. Specimen frumenti in pane ex eo confecto. In VV. LL. ex J. Poll. annotatur, ἀρτόδειγμα Specimen fuisse advecti frumenti. Mercatores enim, ut frumenti bonitatem probarent, emtoribus ex eo confectum panem dare solitos. Quæ e loco Pollucis elici posse videntur, 9, (34.) si tanquam integer expendatur.

B

[* " Ἀρτοδόκος, Toup. ad. Longin. 383." Schæf. Mss.]

Ἀρτοδοτέω, Panem do, i. e. Panem aliquibus distribuo. Dicitur eadem forma, qua σιτοδοτέω et alia.

[* Ἀρτοζήτης, ου, ὁ, Cibum quærens, Ad cibum veniens. Lycophro 775. " Tzetz. Chil. 9, 117." Boissonad. Mss. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Ἀρτοθήκη, ἡ, Repositorium panis, Locus in quo panis reponitur. In VV. LL. exp. Panarium, e Varr. Plin. Suet. quo nomine eadem Lexx. interpr. aliud nomen ex ἄρτος compositum, videlicet ἀρτοφόρον. [Glossæ: Ἀρτοθήκη· Panarium. " Toup. Opusc. 1, 576. Schol. ad Plut. 807. (ad Eq. 1293. Eccl. 378.) T. H. ad Plutum p. 256." Schæf. Mss.]

Ἀρτοκόπος, ὁ, ἡ, Pistor, Pistrix, ut interpr. VV. LL. Xenopho Hell. 7. Ὅτι βασιλεὺς ἀρτοκόπους καὶ ὀψοποιοὺς καὶ οἰνοχόους καὶ θυρωροὺς παμπληθεῖς ἔχοι. Ar-

C tocopum dixit etiam Juvenal. (5, 72.) Apud Herod. (1, 51. 9, 81.) gen. fem. Ετ Ἀρτοκοπέω, Pistrinam exerceo. Ετ Ἀρτοκοπεῖον, Pistrinum, in iisdem Lexx. Videntur autem hæc composita aliam etiam interpr. admittere. Ετ Ἀρτοκοπικὸς liber ap. Athen. [Ἀρτοκόπος, Pistor, Gl. Jul. Firmic. Astrol. 8, 20. Artocopos vel pistores. " Ad Thom. M. 113. Herod. 24. ad 729. Phrynich. Ecl. 94. Thom. M. 349. Heindorf. ad Gorg. 246. Villebr. ad Athen. 1. p. 440. Paris." Schæf. Mss. Athen. 112. Ἀρτοκοπέω, Phrynich. l. c. 95. Ἀρτοκοπεῖον et ὑποκοριστικῶς, * Ἀρτοκόπιον, τό. Glossæ:—" Ἀρτοκοπεῖον· Pistrinum. Ἀρτοκόπιον· Pistrinum. Ἀρτοκοπικός· Pistrinicus. Ἀρτοκοπικὸν ἐργαλεῖον· Ceralium. Virg. Æn. 1. Cerealiaque arma." " Ἀρτοκοπεῖον, Geopon. 1, 432." Wakef. Mss.]

* " Ἀρτοκοπιακὸς, (ἡ, ὸν,) Panis elaboratus. 1 Par. 16, 3. Ἄρτον ἕνα ἀρτοκοπιακὸν, Panem unum elaboratum." Biel. Thes. Sed vox hæcce cum contra Gr. linguæ analogiam formata sit, leg. ἀρτοκοπικός.

Ἀρτόκρεας, (ατος, τὸ,) Panis carni mixtus, Cibus

D pane et carne constans. Pers. (6, 510.) oleum artocreasque popello largior: an prohibes. [Gl. Ἀρτόκρεας· Visceratio.]

" Ἀρτολάγανον, (τὸ,) Panis genus delicatum. " Athen. 3, (113.) Εἰς δὲ τὸ καλούμενον ἀρτολάγανον " ἐμβάλλεται οἰνάριον ὀλίγον καὶ πέπερι, γάλα τε καὶ " ἔλαιον ὀλίγον ἢ στέαρ. Plin. quoque (18, 11.) " Artolaganos esse dicit panes a deliciis appellatos. " Itidemque Cic. (ad Div. 9, 20, 6.) dicit, Dediscen- " dæ tibi sunt sportellæ et artolagani tui."

Ἀρτολάγυνος πήρα, Panem et lagenam habens pera, Anthol. [" Jacobs. Anth. 9, 75." Schæf. Mss. Plin. Ep. 1, 6. Panarium et lagunculа.]

Ἀρτοποιὸς, ὁ, (ἡ,) Panifex, ad verbum: Pistor. Plut. Alex. Τέλος δὲ, τοὺς δοκοῦντας εἶναι δεινοτάτους ὀψοποιοὺς καὶ ἀρτοποιοὺς, ἔφη τούτων μηδὲν δεῖσθαι. Item ἀρτοποιὸς adjective, ut ἀρτοποιὸς ζύμη ap. Nazianz. Panificum fermentum, Fermentum, e quo panis conficitur. Ετ Ἀρτοποιέω, Panem conficio, Sum pistor, Pistoriam artem exerceo. Exp. etiam In

panem vel In panes formo. Ετ Ἀρτοποιΐα, (ἡ,) Panificium, Pistura. Xenopho Ἀπὸ δὲ ἀρτοποιΐας Κύριβος την οἰκίαν πᾶσαν διατρέφει. Ετ Ἀρτοποιϊκὸς, (ἡ, ον,) inscriptus liber ap. Athen. [113. Gl. " Ἀρτοποιός· Pistor, Panificus, Panifex, Pistrix. *Ἀρτοποιεῖον, (τὸ,) Panificium." " Ἀρτοποιὸς, Valck. ad Adoniaz. p. 397. Thom. M. 113. 349. ad Herod. 729. Phrynich. Ecl. 94. Heindorf. ad Plat. Gorg. 246. Ἀρτοποιέω, Schweigh. ad Appian. 3, 173. ad Thom. M. 113. Villebr. Athen. 1. p. 440. Par. Ἀρτοποιΐα, Aristoph. Fr. 247." Schæf. Mss. Glossæ:—" Ἀρτοποιΐα. Panificium. Ἀρτοποϊκὸς, (ὁ, ὀν,) Pistoricus." *Ἀρτοποιητικὸς, ἡ, ὀν, Pistorius, Schol. Eur. Hec. 358. " Chrys. in Matth. Hom. 52. T. 2. p. 334. Ἂν γὰρ μὴ ἔχῃ (ἡ γεωργικὴ)—καὶ τὴν ἀρτοποιητικὴν μετὰ ταῦτα πάντα, οὐδαμοῦ φανεῖται." Seager. Mss.]

[* Ἀρτοπολεῖον, s. *Ἀρτοπόλιον, τὸ, Locus, in quo panes pinsuntur. Schneider. Lex. affert e Suida, ubi perperam editum est ἀρτοπωλεῖον. Vide nos in Ἀρτοπώλιον. Idem tamen V. D. ἀρτοπόλειον exhibet pro ἀρτοπολεῖον.]

[* " Ἀρτοπόπος, (ὁ, ἡ, a πέπω, πέπτω, unde πόπανον et πέμμα.) Thom. M. 113. 349. ad Herod. 729. Phrynich. Ecl. 94." Schæf. Mss. *Ἀρτοποπέω, Phrynich. ap. Bekk. Anecd. 447. *Ἀρτοποπεῖον, s. * Ἀρτοπόπιον, τὸ, Schneider. Lex. v. Ἀρτοκόπος.]

Ἀρτοπτεῖον, τὸ, Officina, in qua panes coquuntur. Vel, Vas, in quo panis coquitur, Testus, secundum quosdam, qua voce Cato utitur pro Tegmine testaceo, sub quo placentæ et alia coquuntur. Ετ Ἀρτόπτης, (ου, ὁ,) pro eodem, Artopta, ap. Plaut.: cujus vocabuli meminit et Plin. (18, 11.) J. Poll. postquam dixit ἀρτοπτεῖον vocari τὸ ἐργαστήριον, videlicet τῶν ἀρτοποιῶν, addit nihil vetare quominus ita vocetur Vas etiam, in quo panes coquant, quod, inquit, nunc ἀρτόπτην nominant. Hinc Ἀρτοπτικίνος ἄρτος, Panis in artopta coctus, Artopticius panis, Plinio 18, 9. Athen. 3, (113.) Ὁ ἀρτοπτικίνος ἄρτος καλούμενος *κλιβανικίου καὶ *φουρνακίου διαφέρει. Plin. quoque eadem panum genera ponit quod ad diversam coquendi rationem attinet, 18, 11. Panes a coquendi ratione appellati vel furnacei, vel artopticii, aut in clibanis cocti. Sunt autem, qui ap. Athen. putent legendum ἀρτοπτίκιος e Plinio; et certe ἀρτοπτίκιος cum κλιβανίκιος et φουρνάκιος conveniet. Invenitur tamen et altera terminatio in quibusdam hujusmodi adjectivis. [" *Φουρνικίου. Ms. A. et Edd. vett. φουρνακίου." Schweigh. In Schneider. Lex. vox non legitur. Ceterum cf. Juvenal. 5, 72. " Ἀρτόπτης, Valck. ad Adoniaz. p. 397." Schæf. Mss. Gesner. et Forcellin. Lexx.]

Ἀρτοπώλης, ου, ὁ, Qui panem vendit. Ετ Ἀρτοπῶλις, ιδος, ἡ, Quæ panem vendit. Aristoph. Ran. (857.) Λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει Ἄνδρας ποιητὰς, ὥσπερ ἀρτοπώλιδας. Apud Pollucem autem habetur ἀρτοπωλίδες, non ἀρτοπώλιδες, sed perperam, ut opinor. Ετ Ἀρτοπώλιον, τὸ, Locus, in quo venduntur panes. Aristoph. Ran. (112.) Ἀρτοπωλεῖον autem Pistrinum esse volunt, quia et Suid. annotat ἀρτοπωλεῖον esse τὸ * μαγκιπεῖον, ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι γίνονται: ut ἀρτοπώλειον est ὁ τόπος ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι πιπράσκονται. Sed exemplum hujus differentiæ desidero. [Sic et Ed. Suidæ Mediol. exhibet, nisi quod ibi reperitur, ut et in Kust. Ed., ἀρτοπωλεῖον— ἀρτοπώλιον pro Nostri ἀρτοπώλειον. Sed vera lectio est * ἀρτοπολεῖον—ἀρτοπώλιον, ut patet ex his Zonaræ, quem descripsit Phavorinus, verbis: Ἀρτοπώλιον, (" Suid. Ἀρτοπωλεῖον," Tittm. imo Suid. Ἀρτοπώλιον·) ὁ τόπος, ἔνθα οἱ ἄρτοι πιπράσκονται. Ἀρτοπολεῖον δὲ, τὸ * μαγκιπεῖον, ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι γίνονται, μικρὸν καὶ δίφθογγον. Cf. Schneider. Lex. v. Ἀρτοπόλιον.] Apud J. Poll. legitur non solum ἀρτοπώλιον, sed etiam ἀρτοπωλίαι. Ετ Ἀρτοπωλεῖν verbum ap. Eund., Panem vendere. [Ἀρτοπώλης, Panarius, Gl. Ind. Lucian. " Ἀρτοπῶλις, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 287. T. H. ad Plutum p. 377. 379. Argum. Vespar." Schæf. Mss. " Alc. 424." Wakef. Mss. Lucian. 2, 384. 395. " Ἀρτοπώλιον, Valck. ad Phœn. p. 75. 252. Toup. Opusc. 1, 12. Aristoph. Fr. 230. J. Poll. 7, 12." Schæf. Mss.]

Ἀρτοσιτέω, Pane vescor. Et generaliter pro ἐσθίω. Xenopho K. Π. 6. Καὶ γὰρ ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι

A μεμιγμένην ἀεὶ τὴν μᾶζαν ἐσθίει· καὶ ὅστις ἀρτοσιτεῖ ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον. Luc. Lexiph. in 2, 320 λουσαμένους ἀρτοσιτεῖν. In VV. LL. habetur et Ἀρτοσιτόω, quod exp. Pane cibo. In prioribus autem hoc solum habetur, non Ἀρτοσιτέω, sed exemplum desidero. Male enim locus ille Xenoph. in Ἀρτοσιτόω citatur. [" Zeun. ad Cyrop. 586." Schæf. Mss. Hippocr. 23, 6. 100, 20.]

[* Ἀρτοσιτία, ἡ, Panis esus. Hippocr. 250, 34. 340, 5. 362, 30.]

[* " Ἀρτοστροφέω, Aristoph. Fr. 282." Schæf. Mss. Leg. ἀρτοτροφέω, cum Schneidero in Lex.]

Ἀρτοτροφέω, Pane alo. In VV. tamen LL. exp. Pane vescor, ex Aristoph. et J. Poll. (7, 22.) sed non additis eorum locis, adeo ut mihi suspecta sit hæc expositio. [Schneider. Lex.]

[* " Ἀρτοτροφία, (ἡ,) Alitus per panem. Chrys. Hom. 140. T. 5. p. 884. Τὴν ἀγεώργητον *σιτοδοσίαν, τὴν ἄμοχθον ἀρτοτροφίαν." Seager. Mss.]

[* Ἀρτότρωγος, ὁ, Nomen parasiti ap. Plaut. Milit.

B 1, 1, 9. a τρώγω, Rodo, Comedo.]

[* Ἀρτοτυρῖται, Hæretici quidam, qui panem et caseum ad altare offerebant, Augustin. de Hær. n. 28.]

Ἀρτοφάγος, ὁ, ἡ, Panivorus, Qui pane vescitur. Athen. 10. Αἰγυπτίους δ' Ἑκαταῖος ἀρτοφάγους φησὶν εἶναι. Muris nomen ap. Hom. Batrachom. Ετ Ἀρτοφαγέω, Panem voro, Pane vescor. [Hippocr. 189, 18=530.]

Ἀρτοφόρον, τὸ, Vas, quo panis fertur. Ἀρτοφόρον, inquit Bud., Vas ad ferendum panem, quod structores ferunt in conviviis. Athen. 4. Καὶ ἀργυροῦν ἀρτοφόρον ἄρτων Καππαδοκίων. In VV. LL. exp. Panarium, e Varrone, Plin. Suet. [Gl. Ἀρτοφόρον· Panarium. Schneider. Lex. " Thom. M. 699. Ammon. 112." Schæf. Mss.]

[* Ἀρτοχάριτες, αἱ, Placentarum genus. Hesych. v. Χάρις.]

Ἀρτεπίβουλος, ὁ, ἡ, Pani insidians, Nomen muris ap. Hom. Batrach. ut et illud ἀρτοφάγος, cujus supra

C mentio facta fuit. Sic et Τρωξάρτης, quod proxime sequitur.

Τρωξάρτης, (ου, ὁ,) Panivorus, ut ἀρτοφάγος, et itidem Nomen muris ap. Hom. Batrachom. ἀπὸ τοῦ τρώξαι ἄρτον, Ex eo quod panem edat.

* Ὀλιγαρτία, ἡ, Penuria panis. Ad verbum sonat Paucitas panis, ἡ λεῖψις τοῦ ἄρτου, inquit Suid. In VV. autem LL. male ὀλιγαρκία pro hoc ponitur.

¶ Διαρτίζω, Subigo et panem informo, ut cum massa in panes informatur, Bud.

ΑΙΣΑ, ἡ, Parca. Item Fatum. Αἶσα dicitur Sors quasi ἡ ἀεὶ οὖσα, ut Aristot. docet de Mundo. Etym. vult αἶσα esse quasi ἡ ἀεὶ ἴση, i. Par semper, et quæ nunquam mutatur. Vel a δαίω, Divido, formando videlicet δαῖσα a fut. δαίσω, et αἶσα abjecto δ', quasi ἡ ἑκάστῳ μεμερισμένη, Unicuique divisa. Interdum, αἶσα est, Ipsa dea fati præses, i. e. Parca, ut Il. Υ. (127.) ἅσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ. Sic et Od. H. (196.) Interdum vero Ipsum fatum, vel quod

D fatale est, cum infinitivo passim ap. eund., ut Od. Ξ. (359.) ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, Adhuc enim mihi fatum est vivere, vel potius, Fatale est. Sic Il. Ω. (224.) εἰ δέ μοι αἶσα Τεθνάμεναι. Sic Od. Θ. (511.) Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι. Sic Il. Π. αἶσα πέρσαι πόλιν. Apud Eund. sæpe κακὴ αἶσα, Mala sors, Dura sors, vel Aspera. Od. I. (52.) κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη Ἡμῖν αἰνομόροισιν: Τ. (259.) Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ κοίλης ἐπὶ νηυσὶν Ὀδυσσεὺς Ὤιχετ'· ἐποψόμενος etc. Mala sorte, Malis avibus, ut Latini dicunt.

Αἶσα, Pars, Portio. Cui significationi magis congrua est illa etymologia a δαίω, Divido, sicut etiam μοῖρα Parcam s. Fatum, item Partem significat. Hesiod. (Ἔργ. 576.) Ἠὼς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν. Od. E. (40.) λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν: Π. (101.) Τ. (84.) ἐλπίδος αἶσα. Sed Eust. vult esse periphrasin pro ἐλπὶς simpliciter. Apud Eund. (378.) Τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ, i. e. ἐν μοίρᾳ θανάτου, vel, Caris loco et numero habeo. Sic enim accipitur ut μοῖρα, Bud.

Αἶσα, Officium, τὸ καθῆκον, unde κατ' αἶσαν, Officiose, Decenter, ut ait Bud. Il. Z. (333.) Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν, ubi opponuntur κατ' αἶσαι et ὑπὲρ αἶσαν. A
[" Αἶσα, Clem. Alex. 673." Routh. Mss. " Markl. Suppl. 623. Wakef. Eumen. 382. Jacobs. Anim. 185.: Anth. 6, 311. 12, 198. T. H. ad Plutum p. 7. Heyn. Hom. 4, 112. 5, 287. 604. 671. 6, 245. 7, 340. 391. 480. 8, 248. Ruhnk. ad H. in Cer. 328. Ilgen. Hymn. p. 290. Pars, Casaub. ad Athen. 72. Ἐν καρὸς αἴσῃ, Valck. ad Il. 22. p. 97. Serviens periphrasi, H. in Cer. 257. Wessel. Obs. 203. Brunck. Apoll. R. 174. Δαίμονος αἴσῃ, H. in Cer. 300. Voss. Divino fato. Mitsch. Cerer. 126. Sors, H. in Cer. 487. Κατ' αἶσαν, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν, Heyn. Hom. 4, 463. Ὑπὲρ αἶσαν, Heyn. Hom. 5, 286. 7, 268. 340. 790." Schæf. Mss. " Αἶσα θανάτου, Nicand. Th. 120." Wakef. Mss. Θεῶν αἶσα, Apoll. R. 4, 1468.: 3, 613. Μή πως ἠὲ παρ' αἶσαν ἐτώσια μειλίξαιτο: Il. P. 716. Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, A. 286. κατὰ μοῖραν ἔειπες. Apoll. R. 3, 3. σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος αἶσαν Ἔμμορες. Κατ' αἶσαν, Pind. Pyth. 4, 190. 8, 16.] B

Αἴσιος, ὁ, ἡ, Faustus, Auspicatus, Fortunatus; ut enim ab αἶσα fit αἴσιος, sic Fortunatus a nom. Fortuna. Xenopho K. Π. 1. Ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ αἴσιοι, Fulgura et tonitrua auspicata: K. Π. 2. Ἀετὸς δ' ἐπιπτάμενος αἴσιος, Aquila auspicata et fausta. Sic ὄρνιθες αἴσιοι, Plut. Romulo, Aves faustæ. Idem in Fabio, Χρησάμενος ὄρνισιν οὐκ αἰσίοις, Cum non faustas aves habuisset, vel Non bonas aves, vel Malas aves. Ovid. Bonis avibus dixit; Horat., Mala avi, pro, Non auspicata. Quod genus loquendi ex eod. Xenoph. accepit, K. Π. 3. Τότε δὴ οἰωνοῖς χρησάμενος αἰσίοις. Sed pro ὄρνισιν hic est οἰωνοῖς, quo nomine alibi Plut. utitur, in Galba videlicet, in sing. num., Οὐ χρηστὸν οὐδὲ αἴσιον ποιοῦντες τῷ Γάλβᾳ τὸν οἰωνὸν, Minime faustum augurium. Bud. ὄρνιθας αἰσίους ait appellari a Plut. Aves augurium facientes. [Αἴσιος ὁλκὴ, Justum pondus; ἐπινίκια αἴσια, Justus triumphus; τὰ τῶν ἀνέμων αἰσιώτερα, Chio Ep. 3. " Musgr. Ion. 420. 1617. Herc. 596. T. H. ad Plutum p. 463. Kuster. Aristoph. 2. a. Villois. ad Longum p. 166. Schol. ad Trach. 993. Erf. Heyn. Hom. 5, 717. Dionys. H. 3, 1631. Conf. cum ὅσ., Boissonad. in Philostr. 627. Σὺν οὐδενὶ αἰσίῳ, Heyn. Hom. 8, 36. De avibus, ad Anton. Lib. 48. Ruhnk. Ep. Cr. 167. ad Charit. 289. Fem. αἰσία, ad Anton. Lib. 47." Schæf. Mss. Lex. Xenoph. Blomf. Gloss. ad Agam. 103. Hippocr. 525, 42. Glossæ:—" Αἴσιος· Prosper, s. Prosperus, Secundus. Αἴσια· Dextera. Αἴσιοι οἴωνες· Oscines."] C

Αἰσίως, Fauste, Auspicate. Item, Decenter. [Gl. Αἰσίως· Prospere.]

[* Αἰσιομήτης, ου, ὁ, Zonaræ ὁ αἴσια βουλεύων.]

[* Αἰσιοποιέω, Gl. Secundo, Obsecundo, Prospere facio. Ibid. Αἰσιοποιηθήσεται· Prosperabitur.]

Αἰσιόω, f. ώσω, Auspicatum reddo, s. Faustum. Et Αἰσιόομαι, Auspicium accipio, exponitur. Et cum accus. αἰσιούμενοι τὸ χωρίον, Loci [illegible] auspicium, [" Plut. Mor. s. 774. imo Locum auspicatum esse rati." Seager. Mss.] Appian. Mithrid. Αἰσιούμενος ἄρα, ἔνθα Ἀλέξανδρος ἀνεπαύσατο, καὶ Μιθριδάτην σταθεῦσαι, Bud. interpr., In faustum utique omen vertens, quod in qua Alexander mansione requiesset, Mithridates deversorium habuisset. [" Appian. 1, 669. 2, 839. Plut. 9, 99. (et 102.)" Wakef. Mss.] D

[" Ἀναίσιος, (ὁ, ἡ, Infaustus.) Jacobs. Anim. 127. Rhes. 792. et Barnes." Schæf. Mss. Ruhnk. ad Tim. 97.]

Ἀπαίσιος, ὁ, ἡ, et Ἀναίσιος, in VV. LL. Infaustus, Mali augurii, Inauspicatus, ut ὄρνιθες ἀπαίσιοι qui opponuntur τοῖς αἰσίοις, Eust. 1439. Synes. Epist. 108. Μηδὲν γὰρ ἀπαίσιον φθεγξαίμην, Nihil inauspicatum, vel ominosum. Et ap. Eund. σύμβολος ἀπαίσιος, Omen infaustum. Theophr. Epist. 20. Καὶ τὸν πρέσβιν ὡς ἀπαίσιον ἄγγελον ἀπεπέμψατο. [Boissonad. ad Marin. 141. Schol. Soph. Œd. T. 52. " Græv. Lect. Hesiod. 591. ad Timæi Lex. 97. Bibl. Cr. 3, 1, 106. ad Lucian. 1, 111." Schæf. Mss. Polyæn. 171. Cor. " Oppian. II. 1, 372." Wakef. Mss.]

[* " Ἀπαισίως, (Infauste.) Celsus ipse, ut mihi videtur, ap. Orig. 6, 15." Routh. Mss. Bekk. Anecd. Gr. 1, 35.]

[* Ἐναίσιος, ὁ, ἡ, Auspicatus, Pius. Soph. Œd. C. 1482. Opponitur ἐξαισ. ut ap. Cass. Dio 67=159. Εἴτε ἐναίσιον, εἴτε ἐξαίσιον ἐγένετο. " Porson. Med. 78. Ἐναίσιος avis, ad Anton. Lib. 48. ad Timæi Lex. 24. 97. Toup. Opusc. 1, 112. Brunck. Œd. C. 1482." Schæf. Mss.]

Ἐξαίσιος, ὁ, ἡ, quasi ἔξω ὢν τοῦ αἰσίου, ut olim dicebatur ἔκδικος quasi ἔξω τοῦ δικαίου. Apud Hom. πρᾶγμα ἐξαίσιον, Res quæ fit aut dicitur contra quam deceat, Res iniqua. Od. Δ. (690.) Οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, οὔτε τι εἰπὼν Ἐν δήμῳ. Et ἐξαίσιος ἀρὴ Θέτιδος, Il. O. (598.) i. ἄδικος, Eust. At vero Od. P. (577.) Ἦ τινά που δείσας ἐξαίσιον; vel de persona dicitur, ut sit ἐξαίσιον ἄνδρα, i. τὸν ἄδικον: vel adverbialiter ponitur ἐξαίσιον pro ἔξω τοῦ δέοντος: vel pro μέγα φοβηθεὶς, Eust. 1832. ‖ Ἐξαίσιον postea positum etiam fuit in contraria signif. pro ἄγαν αἴσιον, præpositione ἐξ declarante ἐπίτασιν, inquit Eust. 1032.

Ἐξαίσιος, q. d. Decentem quandam portionem excedens, Ingens, Immensus, ut ἐξαίσιον κακὸν, Ingens malum, Synes. Epist. 104. Apud Polyb. ἐξαίσιος πλοῦτος, Ingentes divitiæ, Aristot. de Mundo, Ῥηγνυμένων δὲ χειμώνων ἐξαισίων, Pluviis atque procellis stupendis, Bud. interpr. Apud Xenoph. autem ἐξαίσιοι ὄμβροι exp. quidam Imbres intempesti. Plato Axiocho, Ἀνέμους τε καὶ καταφορὰς ὄμβρων, καὶ πρηστήρων ἐξαισίους συρμούς. Ubi ἐξαισίους interpr. Immanes quosdam et horrendos. Dicitur et μέγεθος ἐξαίσιον Inusitata quædam vis. Plato Epist. 7. Χειμώνων δὲ ἐξαίσιον καὶ ἄπρος δόκητον μέγεθος. Luc. Alcyone, Καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη. Ego ἐξαίσιον ab αἶσα deduci puto significante μοῖραν, unde ἐξαίσιον perinde esse puto ac si quis dicat Decentem quandam portionem excedens, sicut interpretatus sum: sed addo etiam, mensuram, extendendo paulo latius significationem nominis αἶσα.

[Ἐξαίσιος, Clem. Alex. 202. Gloss. SS. Hes. 114. Fischer. Ind. ad Æsch. Socr. Dial. Matth. Gloss. Gr. Min. 1. Lex. Xenoph. Lex. Polyb. Biel. Thes. " Musgr. Hel. 781. Villoison. ad Longum 172. Diod. S. 2, 437. Heyn. Hom. 7, 98. Muncker. ad Anton. Lib. 184. Abresch. Lect. Arist. 337. Toup. Opusc. 2, 18. Valck. Diatr. 197. ad Od. P. 577. Wessel. ad Diod. S. 1, 50. ad Charit. 280. ad Herod. 680. De avibus, ad Anton. Lib. 48." Schæf. Mss. " Plato Tim. 22. e. 25. c.: Crit. 112. Epist. 7. p. 351. Apud Athen. 250. 333. Philo 355. Herod. 170." Valck. Mss. Glossæ: Ἐξαίσιος· Vastus, Immanis.]

[* Ἐξαισίως, Vaste, Gl. " Jacobs. Anth. 8, 400." Schæf. Mss.]

[* Καταίσιος, ὁ, ἡ, i. q. αἴσιος. " Καταίσιος, Decens, Secundum id quod decet, idem fere quod ἐναίσιμος. Supra 748. κατ' αἶσαν esse dicitur Quodcunque recto ac vero consentaneum est. Il. Γ. 59." Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 1588.]

Παραίσιος, ὁ, ἡ, et Παραίσιμος ap. Hesych., Infaustus, Inauspicatus, Dirus, i. q. ἀπαίσιος, ut Il. Δ. (381.) παραίσια σήματα, quæ postea dicta fuerunt ἀπαίσια, inquit Eust. ‖ Apud Hesych. Παραίσιμα, ἀλλοῖα τῶν προσηκόντων. [" Heyn. Hom. 4, 626. 702." Schæf. Mss.]

" Ὑπεραίσιον, Quod est ὑπὲρ τὴν αἶσαν. Vide " Αἶσα. [Etym. M. 39. Idem quod ὑπέρμετρος. " Bekk. Anecd. Gr. 1, 359." Boissonad. Mss.]

¶ Αἴσιμος, ὁ, ἡ, Fatalis, ut αἴσιμον ἦμαρ, ap. Hom. non semel, Fatalis dies. *Il. Θ. (72.) ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν: X. (212.) ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ,* Fatalis dies Hectoris. *Lat. poëtæ vocant interdum Diem extremum vel novissimum. Nonnunquam dicitur αἴσιμόν ἐστι pro eodem, pro quo et αἰσά ἐστι, ut Il. Φ. (291.) Ὡς οὔ τοι Ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν.*

Αἴσιμον, Decens, Quod est ex officio. Bud. ait

αἴσιμον s. ἐναίσιμον ap. Hom. significare Quod officiose factum est. Ab Hesychio exp. δεξιὸν, ἀγαθὸν, συμφέρον, Quod cum dexteritate sit, Bonum, Utile. Il. Ο. (207.) ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ. Od. Θ. (348.) Τίσειν αἴσιμα πάντα. || Apud Eund. Od. Ξ. (84.) αἴσιμα ἔργα, exp. Pia opera. Et Od. Η. (310.) ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα, quidam exp. μέτρια, Mediocria, Moderata. Eust. tamen exp. τὰ καθήκοντα, ut et αἴσιμα πίνειν, vult esse pro κατὰ τὸ καθῆκον.

Αἴσιμος vir aut mulier, Qui vel quæ colit officium, ut Plaut. loquitur. Vel, Qui facit quod decet. Od. Ψ. (14.) πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα, ubi Eust., ἡ τηροῦσα τὸ αἴσιον, ἤτοι τὸ καθῆκον καὶ δίκαιον.

¶ Αἴσιμος, Claudus et inhonoratus, et imperitus. Suid. ex Aristoph. Qui Suidæ locus suspectus est.

[" Αἴσιμος, Ruhnk. Ep. Cr. 38. Musgr. Heracl. 804. Wakef. Eum. 999. Jacobs. Anth. 9, 25. Heyn. Hom. 5, 193. 287. 428. 7, 53. 8, 129." Schæf. Mss. Αἴσιμος ὕπνος, αἴσιμον ἔργον, ad Anthol. Pal. 1024.]

Αἰσιμία, ας, ἡ, Divinatio, μαντεία, Suidæ exponitur et τὸ καθῆκον, Officium, Quod decet. [Æsch. Eum. 999. Schneider. Lex.]

Ἐναίσιμος, ὁ, ἡ, diverse accipitur pro diversitate significationum primitivi αἶσα, ut ἐναίσιμοι ὄρνιθες, Qui fatale aliquid portendunt, Od. Β. 181. Ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο Φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι, perinde ac si dicat, non omnes αἶσάν τινα δηλοῦσι, suntque vel αἴσιοι, vel ἀπαίσιοι, unde male a quibusdam hic exp. ὄρνιθες ἐναίσιμοι, Aves præpetes et faustæ. Interpretor autem ἐναίσιμοι Fatale aliquid portendentes, ex Eust., qui quod p. 1439. dicit αἶσάν τινα δηλοῦντες, utens verbo δηλοῦντες, pro σημαίνοντες, dicit pag. seq. πεπρωμένον τι δηλοῦντες. Ego igitur ἐναισίμους ὄρνιθας puto exponi etiam posse Augurium facientes. Huc pertinet ἐναίσιμα σήματα Il. Β. 353. Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων, i. e. σημαντικὰ αἴσης τῆς ἐν πρακτέοις ἀνθρωπίνοις, Eust. 236. Et rursus Od. Β. (159.) Ὄρνιθας γνῶναι, καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι. Ἐναίσιμος ἀνὴρ, Qui decenter et ex officio aliquid facit aut dicit, Qui se decenter gerit, Qui scit quid deceat, idque observat. Item Æquus, Æqui amans. Il. Ζ. (521.) Δαιμόνι', οὐκ ἄν τίς τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη, Ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ubi Eust. exp. ὁ κατὰ τὸ δέον φρονῶν, ubi κατὰ τὸ δέον accipere debemus pro expositione τοῦ κατ' αἶσαν, cum ab αἶσα derivetur ἐναίσιμος. Exp. ab eodem etiam δίκαιος s. συνετός. A Valla non male, mea sententia, redditur hic ἐναίσιμος, Æquus rerum æstimator. Bud. δίκαιος καὶ εὐγνώμων, et Lat. Æquus et bonus, interpr. Ἐναίσιμοι opponuntur ἀθεμίστοις, Od. Ρ. 363. Γνοίη θ' οἵτινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι. Interdum autem ἐναίσιμος dicitur ὁ σεβάσμιος κατὰ τὸ καθῆκον, ut in hoc versu, (Oppian. Η. 1, 683.) γῆρας γὰρ ἐναίσιμον ἄνδρα τίθησι. Eust. 1440.

Ἐναίσιμον de re itidem dictum, significat Ex officio et decenter factum. Item Justum, Æquum. Od. Η. 299. ἤτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε Παῖς ἐμὴ, exp. καθήκοντως. Sic paulo post, videlicet v. 310. ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα, i. e. καθήκοντα. Quæ posterioris loci expositio habetur et ap. Eust., et ap. auctorem brevium Scholiorum: at prioris apud hunc duntaxat. Sed p. 1440. Eust. scribens ἐναίσιμον dici ἐπὶ δικαίου καὶ πρέποντος πράγματος, in exemplum affert similem illi priori versum ex Od. Β. (122.) αὐτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε. Sic ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι de servis dictum, Od. Ρ. 321. Facere quæ sunt ex officio, Vel commodius, meo judicio, Fungi suo officio. Apud Apoll. R. (1, 717.) ἐναίσιμος μῦθος, Decens oratio, Qua videlicet proponuntur quæ decent et rationi consentanea sunt.

Ἐναίσιμον, adverbialiter positum pro ἐναισίμως, significat καθηκόντως s. πρεπόντως, Il. Ζ. 519. οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες. Videtur sumi pro Tempore apto et convenienti, i. e. Mature.

[Ἐναίσιμος, Blomf. Gloss. ad Æsch. Prom. 748. Apoll. R. 3, 1277. νηὸς ἐναίσιμα πείσματα δέχθαι. " Ad Od. Β. 121. 182. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 150. Wessel. Probab. 135. Dawes. Misc. 491. Toup. Opusc. 1, 112. Eichst. Quæst. 58. Brunck. Œd. C. 1482. ad Charit. 760. 781. Wakef. Alc. 1, a Brunck. Apoll. R. 33. 116. 214. Heyn. Hom. 5, 291. 7, 98. 8, 596. 683. Ἐναίσιμον adv., Heyn. Hom. 5, 295." Schæf. Mss. " Emend. (Æschyl. ap.) Athen. 667. Ὕβριζ' ὑβρισμοὺς, οὐκ ἐναισίμους ἐμοί, Qui decenter." Valck. Mss. Schweighæuserus edidit ἐναισίους. Vulgo * αἰνεσίους.]

Ἐναισίμως, adverb. Decenter, ap. Schol. brevium auctorem, in loco proxime præcedenti. [" Ἐναισίμως, Decenter, Legitime, προσηκόντως." Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 889. Eur. Alc. 1077. " Toup. Opusc. 1, 112." Schæf. Mss.]

Ἐναισιμία, (ἡ,) Ostentum, Prodigium, διοσημεία, Hesych.

[* Καταίσιμος, ὁ, ἡ, i. q. αἴσιμος, Hesych.]

Παραίσιμος, ὁ, ἡ. Dicitur παραίσιμον Quod fit contra quam decet, s. præter officium, si sequamur Hesychium, qui παραίσιμα exp. ἀλλοῖα τῶν προσηκόντων. [" Heyn. Hom. 4, 626. 702." Schæf. Mss.]

B ΑΙΣΙΜΟΩ, f. ώσω, p. ωκα, Insinuo, Impendo, τὸ καταναλίσκω, inquit Suid. ET COMP. Ἀναισιμόω, pro eodem. Eust. vult Αἰσιμοῦν esse Sumtus facere in ea, quæ decet: Ἀναισιμοῦν autem esse fortasse sumtus facere in ea, quæ non decet, ut ap. eum, qui dixit, Τὰς γυναῖκας ἀπέπνιξαν (ἐν πολιορκίᾳ δηλαδὴ) ἵνα μὴ ἀναισιμῶσι τὸν σῖτον. Quod si forte alicubi ἀναισιμοῦν inveniatur dictum de sumtibus decenter factis, tunc præpos. ἀνὰ esse supervacaneam. Hæc Eust. Sciendum est tamen ἀναισιμοῦσθαι utplurimum sumi pro simplici αἰσιμοῦσθαι, ut ἀναισιμώθη τοῖς ἐργαζομένοις, In operarios absumtum est, s. impensum vel, ut alii, erogatum est. Apud Herod. autem, ἀναισιμώθη ἐκ τοῦ τάφου ἡ γῆ, exp., Egesta est e fossa humus. Ex ἀναισιμόω autem est NOMEN Ἀναισίμωμα, (τό.) Nam Hesych. ἀναισιμώματα exp. ἀναλώματα, Impensas, s. Sumtus. Ut autem ab ἀναισιμόω dicitur ἀναισίμωμα, sic a simplici αἰσιμόω dicendum videtur αἰσίμωμα: est tamen ap. Hesych. αἰσμάτων expositum δαπανημάτων, Impensarum, a nom. sing. αἶσμα, sed videndum num sit αἰσμάτων ap. Hesych. pro αἰσιμωμάτων.

C DICITUR et Καταναισιμοῦν, quod habetur ap. Hippocr. Apud eum enim Gal. καταναισιμοῦται expl. καταναλίσκεται. Sic et Erotian.: sed ap. eum legitur καταναισιμᾶται, male, ut opinor.

[" Ἀναισιμόω, Wessel. ad Herod. 274. 520.: add. ad 84. Wessel. Diss. Herod. 155." Schæf. Mss. Ἀναισίμωμα, τὸ, Herod. 5, 31. Verbum καταναισιμόω, quod ex Hippocr. affert Galenus, in Hippocr., qualis hodie legitur, non reperitur. * Προαναισιμόω, Prius impendo, Herod. 2, 11.: * Προσαναισιμόω, Ultro impendo, 5, 34.]

[* Καταισιμόω, Conficio, Paro. " Jacobs. Anim. 114." Schæf. Mss. Epinicus ap. Athen. 432. Καταισίμωκα πῶμα καύματος λύσιν, (de quo loco omnino v. Hermann. in Wolfii Anal. Liter. V. 2. p. 69—70.) Eubul. ap. Eund. 622. Καταισιμοῦται πάντα τ' ἀκροκώλια.]

D ΑΙΣΥΜΝΗΤΗΣ, ου, ὁ, vel, Αἰσυμνητὴρ, ῆρος, ὁ, Certaminis præses et curator Ἀγωνοθέτης, s. βραβευτὴς, ap. Hom. Od. Θ. (258.) Αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν Δήμιοι, ut sit αἰσυμνήτης quasi ὁ αἰσίμως *νεμητικὸς τῶν δικαίων κατὰ τοὺς ἀγῶνας, ut ait Bud. Eustathius autem dicit οἱ τὸ αἴσιον νέμοντες τοῖς ἀγωνιζομένοις. Eodem modo alibi ex Aristarcho docet αἰσυμνητὴρ esse dictum παρὰ τὸ αἴσιμον νέμειν. Notandum autem hic αἴσιμον ponere, non αἴσιον, ut illic. Affert et aliam etymologiam, ut videlicet αἰσυμνητὴρ sit ὁ τῶν αἰσίων μνήμην ποιούμενος. Rursum aliam ostendit, nimirum ut ita dicatur ὁ τὸ αἴσιον ὑμνῶν. Quam postremam sequendo, nihil scrupuli afferret litera υ. Quodcunque autem sit verum hujus vocabuli etymum, sciendum est, ita fuisse appellatos olim reges. Scribit enim Aristot. Polit. 3, 10. Tertium (genus monarchiæ,) quod erat ap. vet. Græcos, eorum quos vocant αἰσυμνήτας. Est autem hoc, ut summatim dicam, tyrannis per electionem, differens a barbarica, non eo quod non secundum legem, sed eo solum quod non hæreditaria esset. Hoc autem

imperium obtinebant quidam toto vitæ tempore, alii usque ad præfixa quædam tempora, aut donec ab iis quædam gesta essent. Idem ejus operis lib. 4. ait quosdam *μονάρχους* a vet. Græcis appellatos *αἰσυμνήτας*. [" Heyn. Hom. 8, 667. Αἰσυμνητὴρ, ad Dionys. H. 2, 1023. ad Il. Ω. 347. Αἰσυμνήτης, Meurs. ad Apoll. Dysc. 91. Ilgen. Hymn. 216. ad Il. Ω. 347. Wakef. S. C. 4, 33. ad Dionys. H. 2, 1022." Schæf. Mss. Inscr. Teiorum ap. Chandler. 99. Theocr. 25, 48.]

Αἰσυμνῆτις, ιδος, ἡ, Regina, eodem modo videlicet quo *αἰσυμνήτης*, Rex, certo genere regiæ dignitatis.

Αἰσυμνητεία, ας, ἡ, Regia potestas, data cuipiam per electionem. Nam Aristot. Pol. 3, 11. quatuor *βασιλείας* genera constituens, tertium locum *τῇ αἰσυμνητείᾳ* tribuit, quæ est, ut inquit, *αἱρετὴ τυραννίς*. [" Ad Dionys. H. 2, 1022." Schæf. Mss.]

Αἰσυμνάω, Regno, Impero, Euripidi Med. (19.) ut docet Hesych. Eustathius vult ab *αἰσυμνήτης* esse factum; at magis videtur esse rationi consentaneum, ut *αἰσυμνήτης* ab *αἰσυμνᾷν* deducamus, ut *κυβερνήτης* a *κυβερνάω* derivatur. [Chalcedon. Inscr. ap. Cayl. Recueil II. Pl. 55. Αἰσυμνῶντες μῆνα Διονύσιον. " Ad Dionys. H. 2, 1023. ad Medeam 19. Ilgen. ad Hymn. 216." Schæf. Mss.]

[* " Αἰσύμνηθεν, Heyn. Hom. 5, 728." Schæf. Mss.]

¶ Αἰσυητὴρ, ῆρος, ὁ, s. Αἰσυήτης, secundum quosdam, i. q. et *αἰσυμνητὴρ*, ut sit *αἰσυητὴρ* quasi *ὁ τηρῶν τὰ αἴσια*. Secundum alios autem *αἰσυητὴρ* dicitur Adolescens, s. Juvenis, Qui valde est robustus, ex α epitatico et v. *σύω*, Ruo, vel Cum impetu feror. Vel *αἰσυητὴρ*, Decens, Moderatus, derivando ab *αἶσα*, ut videlicet ab *αἶσα* fiat v. *αἰσύω*, unde nom. *αἰσυητήρ*. Secundum quosdam autem, Pastor. Aut, Qui facile huc illuc movetur, ab *ἀΐσσειν*. Hæc Eust. in illum Il. Ω. (347.) versum, Βῆ δ' ἰέναι, κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικώς. Ubi tamen Hesych. *αἰσυμνητῆρι* legit, si mendosum non est ejus exemplar. Sed non video quomodo *αἰσυμνητῆρι* convenire posset hoc etymum *τῷ τηροῦντι τὰ αἴσια*, quod et ipse affert ex Appione, sicut et *αἰσυητῆρι*. Nam unde essent μ et ν in *αἰσυμνητῆρι*? " Αἰσσοητὴρ, in VV. LL. perperam pro " *αἰσυητήρ*? Suid. *αἰσυητῆρι* exp. *χοιροβοσκῷ*." [" Heyn. Hom. 8, 667. ad Il. Ω. 347." Schæf. Mss.]

¶ Αἰσυήτης, Viri Trojani proprium nomen, Il. B. [793. N. 427.]

" Αἰστήτωρ, Hesychio *χοιροβοσκὸς*, Subulcus, quo " sensu *αἰσυητήρ*."

" ΑΙΣΑΚΟΣ, Hesychio *ὁ τῆς δάφνης κλάδος, ὃν* " *κατέχοντες ὕμνουν τοὺς θεοὺς*, Lauri ramus, quem " manu tenentes hymnos in deorum laudes decanta- " bant; pro quo supra ex Eodem habuimus *αἴεσχος*. " Idem et *ὄσχος* est. Similiter in Lex. meo vet. et " ap. Etym. legitur, Αἴσακος· ὁ τῆς δάφνης κλάδος, ἢ " *ὁ τῆς μυρσίνης*, sed additur, *καλεῖται δὲ καὶ τὸ ζῶον* " *ὁ ἐριθακὸς, αἴσακος*." " Αἴεσχλος, Hesychio *κλά-* " *δος δάφνης*, Ramus lauri, pro quo ap. Suid. *αἴεσχος* " habetur, sine λ. Infra eadem signif. *αἴσακος*." [Heins. Exerc. SS. " Plut. 2, 615." Wakef. Mss.]

" ΑΙΣΑΛΩΝ, Æsalo, Accipitris species ap. Ari- " stot. H. A. 9, 36. Meminit et Plin. 10, 8.: Æsa- " lona Græci vocant qui solus omni tempore appa- " ret: ceteri hyeme abeunt. Idem tamen c. 74. " ejusdem lib.: Æsalon vocatur parva avis, ova " corvi frangens. Meminit rursum Aristot. 9, 1. Apud " Hesych. legitur Αἰσάρων: ap. Suidam oxytonως " *αἰσαλών*."

" ΑΙΣΥΛΟΣ, ὁ, (ἡ, vel, ύλη, υλον,) Iniquus, Ne- " farius, Flagitiosus, ut Hes. quoque *αἴσυλα* exp. *κα-* " *κὰ, ἄδικα, ἁμαρτήματα*, respiciens forsan ad hunc " locum Hom., qui habetur Od. A. (B. 230.) E. 8. " Μή τις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦ- " χος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς· Ἀλλ' αἰεὶ " χαλεπός τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι. Ubi nota tribus " illis adjectivis, *πρόφρων, ἀγανὸς, ἤπιος*, opponi *χα-* " *λεπὸς*, et *τῷ φρεσὶν αἴσιμα εἰδότι, τὸν αἴσυλα ῥέζον-*

A " *τα*. Item Il. Υ. bis (202. 433.) Ἠμὲν κερτομίας " ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι. Eust. derivat inter alia " etyma ex *ἄσαι* significante *βλάψαι*, unde et syno- " nymum *ἀήσυλος* deductum putatur, ita ut illud " pleonasmum habeat *τοῦ ἰ*, hoc vero *τοῦ ἡ*." [Apollon. Lex. Αἴσυλα· παράνομα, ἁμαρτωλά. Ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν, τὰ σεσυλημένα τῆς αἴσης, τοῦτ' ἔστι ἁμαρτωλά. " Bentl. Opusc. 74. Ilgen. ad Hymn. 361. 410. Heyn. Hom. 5, 82. 163. 8, 50. 153." Schæf. Mss. Brunck. Anal. 2, 189. Callim. Fr. 316.]

" Αἰσυλοεργὸς, ὁ, (ἡ,) Qui nefaria et flagitiosa per- " petrat, *ὁ αἴσυλα ῥέζων* s. *ἐργαζόμενος*, ut *ἀγαθοεργὸς* " dicitur Qui bona facit. Eust.," [ut Il. E. 403.] " ex *αἴσυλα ῥέζειν* vult excogitatum esse hoc com- " positum." [Clem. Alex. 28. " Heyn. Hom. 5, 710." Schæf. Mss.]

[* " Αἰσυλομήτης, (ου, ὁ, ἡ,) Ilgen. ad Hymn. 361." Schæf. Mss.]

" Παναίγυλος, ap. Hesych. * *παγκάκουργος*, Omni- " no improbus et maleficus, sed suspectum." [*Παι-

B *αίσυλος* corrigit Ruhnk., probante Schneider. Lex.]

ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ, a quo præteritum imperf. *ᾐσθανόμην*, et Αἰσθέομαι, inusitatum, a quo fut. *αἰσθήσομαι*, pr. *ᾔσθημαι*, aor. med. 2. *ᾐσθόμην*. Significat Sentio, proprie sensu corporis, cum gen. ut *αἰσθάνομαι τοῦ ψύχους*, Sentio frigus. Interdum de iis, quæ aurium sensu percipiuntur, pro Audio, ut ap. Xenoph. *αἰσθάνομαι κραυγῆς*, Audio clamorem. Aristoph. Nub. *ᾔσθου φωνῆς*. Dicitur et cum accus., *αἰσθάνομαι τὴν φωνήν*. Sic Aristoph. Pl. cum gen. utens dixit *αἴσθηται ψόφου*, et per accus. *ᾔσθετο τὸν ψόφον*. Sic Plaut. dicit Sentire sonitum. Sic vero Itali hodieque Sentio pro Audio usurpant, veluti cum dicunt Sentire la musica. Thuc. dixit *αἰσθάνομαι τῇ ἀκοῇ*, q. d. ad verbum, Auditione audio. Lat., Fando audio. Sic iidem Itali, Io ho sentito dire, ad verbum fere, *ᾐσθόμην ἀκοῇ*. || Refertur vero *αἰσθάνομαι* et ad alios sensus, sicut et Sentio Latine. Nam et Sentire odores dicit Lucret. || Nonnunquam absolute

C ponitur *αἰσθάνομαι*, ut ap. Aristoph. Ran. Καὶ πολύ γε μᾶλλόν ἐστι μαστιγωτέος. Εἴπερ θεὸς γάρ ἐστιν, οὐκ αἰσθήσεται. Quin et multo magis flagris cædendus est; nam si deus est, non sentiet. Sed facile est subaudire gen. *τῶν πληγῶν*.

Αἰσθάνομαι, non minus frequenter ad animum transfertur, ut Sentio Latine, pro Mente percipio, Intelligo, Animadverto, Cognosco. Jungitur cum participio, eoque nominativi casus, si quidem ipsum verbum et participium de eadem dicantur persona, ut cum dicimus *αἰσθάνομαι φερόμενος ἔξω τοῦ καιροῦ*, Sentio me ferri, vel, Animadverto. Aristoph. *αἰσθάνομαι ἕξων*, Sentio me habiturum. Sic ap. Lucian. Anachars. (2, 899.) Ἢν αἴσθῃ καταρρητορευόμενος, Si sentias te artis dicendi velut torrente rapi. At si verbum et participium de eadem persona non dicantur, tum participium est accusativi casus, cum nomine videlicet aut pronomine accusativi itidem casus. Aristophanes Pl. εἰ λυπουμένην γ' αἰσθοιτό με, Si mœrentem me animadverteret vel mœstam esse.

D Xenopho K. Π. 1. Εἴ τινος [illegible] δεόμενον, ἢ τὸν πάππον ἢ τὸν τῆς μητρὸς ἀδελφόν. Sic dicitur ab eod. ibidem, Οὐδεμίαν πώποτε ἀγέλην ᾐσθόμεθα συστᾶσαν ἐπὶ τοὺς νομέας. Ibid. Ἠισθάνετο τήν τε ἐπιβουλὴν καὶ τὴν παρασκευὴν αὐτῶν συνισταμένην ἐφ' ἑαυτόν. Idem K. Π. 5. Ὡς ᾔσθετο τὸ γεγονός. Idem, Αἰσθάνομαι δὲ ταῦτα οὕτως ἔχοντα, Intelligo autem hæc ita se habere. || Interdum cum participio genitivi casus. Idem, Ἤισθησαι οὖν πώποτέ μου ἢ ψευδομαρτυροῦντος ἢ κ. τ. λ. Sed et gen. personæ habet ap. eund., non sequente participio, sed subaudito, ut, Οὐκ αἰσθάνει σαυτοῦ καὶ σὺ τούτων αἴτιος; hic enim subauditur particip. nom. casus *ὤν*. Aliquando cum gen. personæ, non subaudito ullo participio: alia forma loquendi. Idem, Οὐ γὰρ αἰσθάνομαί σου ὁποῖον νόμιμον ἢ ποῖον δίκαιον λέγεις. || Nonnunquam vero cum nomine accusativi casus, absque participio. Idem K. Π. 1. Αἰσθάνομαι τὰ τῶν πολεμίων. Demosth. pro Cor. Αἰσθόμενος τὸ πρᾶγμα. Xenopho K. Π. 5. Αἰσθομένη τὴν καλοκαγαθίαν αὐτῆς. Isocr. ad

Demon. Οὕτω τὴν ἐκείνων γνώμην αἰσθήσει, Sic illorum mentem cognosces. Habet et gen. in similibus phrasibus, ut αἰσθάνομαι τῆς τῶν λόγων ἡδύτητος. Plut. Fabio, Αἰσθανόμενος τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας, Suam imbecillitatem sentiens, Suæ imbecillitatis conscius. Greg. Naz. Or. de Sancto Bapt. Τοιαῦτα τὸ λουτρὸν τοῖς ᾐσθημένοις αὐτοῦ χαρίζεται, Iis largitur, qui ipsum mente perceperunt. || Apud Thuc. autem jungitur hoc verbum genitivo, interjecta præpos. περὶ, 1. Περὶ ὧν οὐκ αἰσθάνεσθαι ἡμῖν γε δοκεῖτε.

Αἰσθάνομαι, pro Scio etiam usurpatur ap. Dionys. Areop. ut ait Bud. In illo quoque Xen. loco modo citato, Αἰσθάνομαι τὰ τῶν πολεμίων, sunt qui exponant οἶδα, Novi, Scio. Alii, Percipio, Odoror.

Αἰσθάνεσθαι et αἰσθέσθαι ita differre vult Suid., ut αἰσθέσθαι sit Exacte cognitum aliquid habere; αἰσθάνεσθαι autem Suspicari aliquid, et conjecturam de eo habere.

[" Αἰσθάνομαι, Kuster. V. M. 143. Jacobs. Anth. 10, 165. De constr., ad Xenoph. Mem. 1, 4, 13. Fischer. Ind. Palæph. Ἤισθημαι, Porson. Hec. p. L. Ed. 2. Zeun. ad Cyrop. p. 4. Burm. ad Phædr. 135. Mit. Wessel. ad Diod. S. 1. p. 27. Lennep. ad Phalar. 161. Act., Valck. ad Ammon. 63. Αἰσθ. et ἥδομαι conf., Schneider. ad Xenoph. K. A. 73. Hutten. ad Plut. 8. p. 58. Brunck. Bacch. 595. Ernest. Præf. ad Hederic. *5. ad Charit. 567. Αἰσθανόμενοι, αἰσθόμενοι, ad Diod. S. 2, 412. Αἰσθηθεὶς, Marcell. de V. Thuc. p. 4. Unde? Heyn. Hom. 7, 50. " Αἰσ. τὸν ψόφον, Dio Chrys. 2, 102. Fut. αἰσθανθήσομαι, LXX. Interpr. Aor. 1. ᾐσθάνθην, Suid. 3, 404. Theocr. 5, 120." Wakef. Mss. Glossæ: Αἰσθάνομαι· Sentio, Animadverto.]

[" Αἰσθάνομαι, jung. cum participio, emend. 4. Macc. 11, 7. Suid. αἰσθέσθαι, Plane quid intelligere; αἰσθάν., Suspicari. Antipho, Lys. Isæus. Percipio, Aristoph. Pl. 670. 688. ψόφον. Soph. Aj. 1325. El. 79. 685. Antig. 1322. Phil. 252. Œd. C. 293. Eur. Med. 539. Troad. 633. Ἤισθετο ἐπ' αὐτοῖς, Sensit aliquid, Cœpit amare, emend. 4 Macc. 8, 3. Deprehendisse, Percepisse, HSt. ad Xenoph. p. 1. Demosth. 142. 194. ad Eur. Troad. 632. Xenopho 222., An aliquid resciverint, Εἴ που ᾔσθηνται —στρατεύματος. Callim. Epigr. 13. (30.) Aqua τῶν ἱερῶν (οὐκ) αἰσθάνεται κνάθων, Non miscetur cum illis poculis. Thuc. 324.—όμενος τῇ ἡλικίᾳ, Sensibus integris. Xenopho 291. Καίπερ—όμενος, Nepos 203. Id etsi sentiebat Laco, tamen etc." Valck. Mss.]

" Αἰσθέω, pro eodem, unde partic. αἰσθῶν ap. " Hesych. quod exp. ἐν αἰσθήσει ἔχων." [" Perf. pass. ᾔσθημαι, ab αἰσθέω, Heliod. Æth. 106. Fut. med. αἰσθήσομαι, et perf. pass. ᾔσθημαι, Xenopho K. Π. 3. Plut. 4, 742. ("Ἤδη δὲ συνῃσθημένος.)" Wakef. Mss.]

" Αἴσθου, Hesych. affert pro σύνες, ἄκουσον, γνῶθι, " Intellige, Audi, Nosce, tanquam a them. αἴσθομαι. " Apud Suid. vero et particip. act. αἴσθων legitur, " expositum αἰσθόμενος καὶ βασανιζόμενος: necnon " ἐκπνέων, Efflans, Exspirans. In qua posteriore " signif. infra habebimus Ἀΐσθω. Utriusque significa- " tionis meminit Eust. Tradit enim, αἴσθω signifi- " cans αἰσθάνομαι, dici pro ἀΐθω, ex ἀΐω significante " itidem ἀκούω, αἰσθάνομαι. At ἀΐσθω, significans " ἀποπνέω, ex ἄω, quod est πνέω, deducit: quod " etiam nota habere diæresin diphthongi et esse tri- " syllabon, ut Il. Π. (468.) ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων, " Exhalans animam: Υ. (403.) Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε " καὶ ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος Ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώ- " νιον ἀμφὶ ἄνακτα. Ubi quod ἀΐσθειν θυμὸν dicit, " alibi vocat θυμὸν ἐρέχθειν." [" Ἀΐσθω, Heyn. " Hom. 7, 50. 221. 8, 93." Schæf. Mss.]

Αἴσθημα, τὸ, Sensio, Ipse sentiendi actus. Hesych. αἰσθήματα, τὰ τῇ ὄψει γινόμενα πάθη, ubi pro ὄψει leg. videtur αἰσθήσει. Apud Aristot. περὶ Ἐνυπνίων sæpe habetur hoc nomen αἴσθημα. [" Αἴσθημα, τὸ τῇ αἰσθήσει ληπτὸν, That which may be apprehended by sense, Procl. Ms. Comm. in Parmenidem." Th. Taylor. Eur. Iph. A. 1243.]

Αἴσθησις, ἡ, Sensus, ut, Εἰσὶ δὲ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος αἰσθήσεις πέντε, Sunt autem humani corporis sensus quinque, videlicet, visus, auditus, &c. Plut.,

A αἴσθησις ἀκουστικὴ, Sensus auditivus, ad verbum Ciceroni in Somn. Scip. Sensus audiendi. Apud Athen. pro eodem, αἴσθησις ἀκοῆς.

Αἴσθησις, Sensio, quo et Gaza utitur, Ipsa actio vel passio sentiendi. Nam αἴσθησιν prout vel cum hoc, vel cum illo verbo jungimus in infinitivo, vertimus Sentire, vel, Sentiri; et quidem cum ἔχειν utramque signif. habet. Nam αἴσθησιν ἔχειν, ad verbum, Sensum habere, pro Sentiri. Thuc. 2, (61.) Τὸ μὲν λυποῦν ἔχει ἤδη τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ, Mœror s. Molestia sensum habet unicuique, i. e. Vim habet ut sentiatur, vel, Vim sentiendi, si Sentiendi passive usurpari posset. I. e. Unusquisque mœroris sensum habet, vel, Mœroris sensu afficitur. H. e. breviter, Unusquisque mœrorem sentit. At si dixisset, τοῦ λυποῦντος ἔχει τὴν αἴσθησιν ἕκαστος, eadem esset sententia; sed αἴσθησιν ἔχει significaret, Sentit, ut ap. Plut., Πῶς ἄν τις ὑπ' Ἐχθρ., Τῶν δὲ καθαρῶν καὶ ὑγιαινόντων (οἱ γῦπες) αἴσθησιν οὐκ ἔχουσι. Sic ap. Gal. ad Glauc. 1. Ψύξεώς τινος αἴσθησιν ἔχουσι, exp., Fri- B goris sensu afficiuntur. Est autem Frigoris sensu afficiuntur, i. q. Frigus sentiunt. Sic ap. Plat. Apol. Socr., Μηδ' αἴσθησιν μηδεμίαν μηδενὸς ἔχειν τὸν τεθνεῶτα, pro, Nec quicquam prorsus sentire eum, qui sit mortuus. Nam idem hæc valent verba, atque ista, quibus Cicero illum locum interpretans, usus est, Ut sensus omnino mors omnes auferat. || Αἴσθησιν παρέχειν dicitur itidem quod sentitur. Xenopho Hell. 5. Ὅπως μὴ φανερὸς εἴη, μηδ' αἴσθησιν παρέχοι, Ut non manifestus esset, nec sensum præberet, i. e. Nec sentiretur. Sic exp. et hoc in loco, Αἴσθησιν ἡμῖν οἱ ἐχθροὶ ἀσχημονοῦντες παρέχουσιν, Sentiuntur a nobis inimici, cum, etc. [Xenopho K. A. 4, 6, 13.] Apud Thuc. autem lib. 2, (50.) αἴσθησιν παρέχειν vertitur a Valla Significationem dare, ubi ille dicit, Οἱ δὲ κύνες μᾶλλον αἴσθησιν παρεῖχον τοῦ ἀποβαίνοντος. || Αἴσθησιν λαμβάνειν, pro Sensu affici alicujus rei, vel simpliciter, Rem aliquam sentire. Isocr. ad Demon. Ἐν ἅπασι τοῖς ἔργοις οὐχ οὕτω τῆς ἀρχῆς μνημονεύομεν, ὡς τῆς τελευτῆς αἴσθησιν C λαμβάνομεν. || Dicitur autem διαφεύγειν τὴν αἴσθησίν τινος, Qui non sentit hoc vel illud, ut ap. Greg. Naz. de Theologia, Καὶ μηδὲν διαφεύγειν τοῦ ἡλίου τὴν αἴσθησιν, Et nihil effugere quin sentiat solem. Quidam vertunt, Sensum solis effugere, aut notionem, Αἴσθησιν, reddiderunt quidam et Cognitionem, Notitiam, Intelligentiam, Judicium, pro loco. In verbis Thuc. modo citatis Valla, uti dictum est, significationem exponit. Quintil. 3, 8. In voce quæri putat (Posidonius) an significet quid, quam multa, quomodo: in rebus, conjecturam: quod κατ' αἴσθησιν vocat.

[" *Αἴσθησις, Villoison. ad Longum 112. Casaub. ad Athen. 136. Thom. M. 632." Schæf. Mss.* " Odor, Xenopho 570." Wakef. Mss. Reisk. Ind. in Demosth. Plato Phæd. 59. Καὶ φήμας, καὶ μαντείας, καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν. " Q[illegible]? Plato Ὅροι 414. Sensus, Cognitio, Elsner. 2, 235—6." Valck. Mss.]

[* Αἰσθησία, ἡ, i. q. αἴσθησις, Aretæi Chron. 1, 1.]

[* " Αἰσθητής, (οῦ, ὁ,) Heindorf. ad Theæt. 345 D (=87. Bip.)" Schæf. Mss.]

Αἰσθητὸς, (ἡ, ὸν,) Sensibilis, Vel, cum Lucretio, Sensilis, Sub sensum cadens, Sensu perceptibilis, Qui sensu percipi potest, ut αἰσθητὸς ἀκοῇ, Cadens sub sensum aurium, Qui sentiri auditu potest. Αἰσθητὰ Cicero interpr. Sensus moventia. Idem hæc Platonis in Timæo, Ὅταν μὲν περὶ τὸ αἰσθητὸν γίγνηται (ὁ λόγος) interpr., Cum (ratio) eandem partem attingit, qua sensus cieri potest. || Αἰσθητὰ et νοητὰ opponi solent. Nam αἰσθητὰ sunt Quæ sub sensum cadunt, Quæ sensu percipi possunt; νοητὰ, quæ mente percipiuntur duntaxat s. intellectu. Greg. Naz. cujusdam e veteribus profert hoc dictum, Τοῦτο ἐν αἰσθητοῖς ἥλιος, ὅπερ ἐν νοητοῖς θεός. Hoc in sensilibus sol, quod deus in intellectilibus, s. intellectualibus. Aristot. περὶ τῶν πρός τι loquens, Τὸ αἰσθητὸν πρότερον τῆς αἰσθήσεως δοκεῖ εἶναι. [Suicer. Thes. " Wyttenb. ad Plut. 1, 347." Schæf. Mss. " Aristot. de Anima 2, 12. p. 481. Sylb." Routh. Mss.] HINC adverb. Αἰσθητῶς, q. d. Sensibiliter, Ita ut sensu

percipiatur. Plut. de Pr. Frigido, Καὶ μὴν ἐν τοῖς μάλιστα τὸ ψυχρὸν αἰσθητῶς σκληρόν ἐστι.

Αἰσθητικὸς, (ἡ, ὸν,) Sentiendi vim habens, Sensu præditus. Ἡ αἰσθητικὴ δύναμις, ap. Gal., Vis sensitiva, Sensitrix facultas, s. Sensoria, si talia nomina Latinitas admitteret. Rectius, Sentiendi facultas. Aristot. Ἔτι ἡ μὲν αἴσθησις ἅμα τῷ αἰσθητικῷ γίνεται, Una cum eo, quod sensu est præditum, vel, Præditum sentiendi facultate. ‖ Αἰσθητικὴ γραῦς videtur appellari ap. Athen. (364.) non simpliciter Quæ est facultate sentiendi prædita, sed Quæ vi et acrimonia pollet in sentiendo.

Αἰσθητικὸν exponitur etiam passive, Quod sensu percipi potest, Quod sub sensus cadit. Qua in signif. αἰσθητικὸν idem valebit, quod αἰσθητόν. Sic ap. Gal. ad Glauc. 2. Ὀδύνη αἰσθητικὴ expl., Dolor qui sentitur.

[" Αἰσθητικὸς, Max. Schol. in Greg. 19." Routh. Mss. " Wyttenb. ad Plut. 1, 347." Schæf. Mss. * " Αἰσθητικῶς, (Sensibiliter, Ut sentias.) Ælian. V. H. 962. (14, 23. αἰσθητικῶς ἔχω ἐμαυτοῦ.) H. A. 325. Clem. Alex." Wakef. Mss. " Theodos. Diacon. Expugn. Cret. Acroas. 158." Boissonad. Mss.]

Αἰσθητήριον, τὸ, Sensorium, ad verbum, cum Hermolao: Pars sensoria, cum Gaza. Alii exp., Sentiendi organum, s. instrumentum, quæ interpretatio vim vocabuli exprimit. Nonnulli αἰσθητήριον, Domicilium sensus, s. Sedem sensoriam: quidam et Partem percipiendi ministram interpretati sunt. Gaza hæc verba, Τὸ τούτων αἰσθητήριον ἡ σάρξ ἐστι, vertit, Caro in his sentiendis posita est. Possint autem et sic reddi, Caro est ea, per quam hæc sentiuntur. Dicuntur vero interdum αἰσθητήρια per se, interdum nomine μέρη addito, αἰσθητήρια μέρη, Partes, per quas ipsi sensus agunt, adeo ut αἰσθητήρια denique sint Sensuum s. Sentiendi instrumenta, ut αἰσθητήριον ἀκοῆς, Sensorium auditus, est Auris; αἰσθητήριον ὁράσεως, Oculus. Cum autem dicitur αἰσθητήριον ἀκοῆς aut ὁράσεως, tunc αἰσθητήριον possumus interpretari simpliciter Instrumentum, ut αἰσθητήριον ἀκοῆς, Instrumentum audiendi, vel auditus. Possit tamen et ita reddi, Instrumentum sensus auditus. Quidam V. D. ap. Themist. αἰσθητήριον γεύσεως vertit Sensorium gustandi. [" Apud Athen. 346." Valck. Mss. Hippocr. 106, 40.]

Ἀναισθησία, ἡ, Carentia sensuum, Defectus sensuum, Stupor. A quibusdam uno verbo redditum fuit Insensibilitas, ab aliis Sensuum s. Sensus vacuitas. Ex α priv. et nom. αἴσθησις, Sensus, vel potius ab ἤσθησαι, secunda præteriti ab αἰσθέομαι, pro quo usurpatur αἰσθάνομαι. Athen. 12. Οἱ δὲ καὶ εἰς πάχος σώματος ἐπέδωκαν, ἄλλοι δὲ καὶ εἰς ἀναισθησίαν, διὰ πολλὴν τρυφήν.

Ἀναισθησία, Stoliditas, Dementia, Stupor, Stupiditas. Demosth. in Timocr. εἰς τοῦτ' ἀναισθησίας καὶ τόλμης προεληλύθασι.

[" Ἀναισθησία, Phrynich. Ecl. 154." Schæf. Mss. " Περὶ Ἀναισθησίας cap. 15(=14.) Theophr. Char. ubi v. Casaub. et Duport. 423." Valck. Mss. Demosth. 564. 1476. Artemid. 1, 27.]

Ἀναίσθητος, ὁ, ἡ, Carens sensu s. sensibus, Expers facultatis sentiendi, Non sentiens. Ex α priv. et ἤσθηται tertia præteriti, ut præcedens ἀναισθησία a secunda ἤσθησαι. Gal., Ἀναίσθητος ὑπάρχει ὧν πάσχει, Non sentit quæ patitur, Caret facultate sentiendi. Apud Plat., ἀναίσθητος τῶν κακῶν, Nihil mali experiens, Nihil mali sentiens. Eodem fortasse modo, quo Lat. dicitur Sentire incommodum, s. damnum. ‖ Dicitur et in passiva signif. ἀναίσθητος, Qui non sentitur, Sensum effugiens, ut Lucret. loquitur. Aristot. Pol. 2. Ὥσπερ γὰρ μικρὸν γλυκὺ εἰς πολὺ ὕδωρ μιχθὲν ἀναίσθητον ποιεῖ τὴν κρᾶσιν, Ut enim pauxillum dulcis liquoris in multam aquam immixtum efficit mixtionem talem, quæ sensum effugiat. Sic ἀναίσθητος θάνατος ap. Thuc. 4.

Ἀναίσθητος, Stupidus, Stolidus, quasi sensu communi carens, ut Horat. loquitur, alludens, meo quidem judicio, ad vocem hanc Gr. ἀναίσθητος. Demosth. pro Cor. (267.) Ἀλλὰ πρὸς θεῶν οὕτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναίσθητος, Αἰσχίνη. Idem ibid. (240.) Οἱ

A μὲν καταπτυστοι Θεσσαλοὶ, καὶ ἀναίσθητοι Θηβαῖοι. Apud Thuc. τὸ ἀναίσθητον substantive pro ἡ ἀναισθησία.

[" Ἀναίσθητος, ad Phalar. 190. Phrynich. Ecl. 154. Jacobs. Anth. 11, 407." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀναίσθητος· Bardus, Brutus. " Carens sensu, ut mortuus, Diod. S. ut anseres, Ælian. H. A. 701." Wakef. Mss. Ἀναισθητότερος, Hippocr. 9, 11.]

Ἀναισθήτως, adv. Sine sensu, Sine sentiendi facultate. ‖ Metaphorice pro Stupide, Stolide, quasi Carendo sensu communi, unde ἀναισθήτως ἔχειν et ἀναισθήτως διάκεισθαι pro Stupidum esse, ap. Isocr. Ἀναισθήτως ἔχειν πρὸς τὸ κοινὸν, ap. Plut. Solone. Et ἀναισθήτως κελεύω, Stupide s. Stolide jubeo, i. e. Ita sum stupidus et stolidus ut jubeam. [" Alciphro 346. Thom. M. 51. Phrynich. Ecl. 154." Schæf. Mss. Hippocr. 327, 37. 39. 444, 29.]

Ἀναισθητέω, Sum sine sensu, interprete Cicer. Nam hæc ex Epicuri selectis sententiis verba, Ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· τὸ γὰρ διαλυθὲν, ἀναισθητεῖ, τὸ δὲ ἀναισθητοῦν, οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, ita vertit, Mortem nihil ad nos
B pertinere; quod enim dissolutum sit, id esse sine sensu, quod autem sine sensu sit, id nihil omnino ad nos pertinere. Apud Basil. ἀναισθητῶ cum gen., pro οὐκ αἰσθάνομαι, Non sentio, in hoc ejus περὶ πλεονεξίας loco, Ἀλλ' ἐλεῶ αὐτοῦ τὴν ἡλικίαν ἀναισθητοῦσαν τῶν συμφορῶν. ‖ Capitur et metaphorice sicut præcedentia. Demosth. pro Cor. (302.) Ἐπεπείσμην δ' ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, τυχὸν μὲν ἀναισθητῶν, ὅμως δ' ἐπεπείσμην, Stupidus, et quasi communi sensu carens. [" Phrynich. Ecl. 154. Thom. M. 51." Schæf. Mss. " Diog. L. 661." Wakef. Mss. " Emend. Stob. 133. Μὴ οὕτως ἀναισθητεῖν εἴη. (Vulgo, Μὴ γὰρ οὕτως ἀναισθ., εἰ ἦν μηδενὶ τῶν ἀνεκτῶν.) Emend. Ignat. ad Magnes. s. 10." Valck. Mss. Locus sic editur in Coteler. SS. PP. 861. Μὴ οὖν ἀναισθητῶμεν τῆς χρηστότητος αὐτοῦ.]

Ἀναισθητεύομαι, i. q. ἀναισθητῶ. Eadem forma dicitur, qua ἐγκρατεύομαι, ἀκρατεύομαι, ἀναιδεύομαι. Sed Atticos tradunt Grammatici ἀναισθήτως ἔχειν dicere vel ἀναισθητεῖν, non ἀναισθητεύεσθαι. [" Phry-
C nich. Ecl. 154. Thom. M. 51." Schæf. Mss.]

" Ἀναισθάνομαι, Non sentio, VV. LL. sed nullo " exemplo."

" Ἀναίσθησις, ἡ, Stupor, ἀναισθησία, VV. LL. sed " perperam."

[* " Ἀναισθὴς, (έος, ὁ, ἡ,) Sensu carens. Max. T. 17, 5. p. 216(=195. Εἰ δὲ ἐξεγένοντο ἐν τῷ ξυμπαντι αἰῶνι δύο που καὶ τρεῖς, ἄθεον, καὶ ταπεινὸν, καὶ ἀναισθὲς γένος, κ. τ. λ.)" Wakef. Mss.]

Δυσαίσθητος (ὁ, ἡ,) ET Εὐαίσθητος opponuntur. Δυσαίσθητος, Sensu non valens, Hebetem sensum habens, q. d. Difficile sensu percipiens. Apud Aphrod. δυσαίσθητον δέρμα exp. Cutis hebes. Et τὸ δυσαίσθητον substantive positum interpr. Hebetudo sensus. [" Admant. 407. Galen. 1, 346. Polemo 179." Wakef. Mss.] " Δυσαισθησία, ἡ, Vix sentire, Sensuum labefactatio. Inter morbos ponitur a Gal. " ut ἀναισθησία, quæ est Totalis sensuum privatio." [" Galei Myth. 562. Sensus molestia, Hippocr. 524(=469.)" Wakef. Mss. Sed vera lectio est
D * δυσθεσία, i. e. δυσαρέστησις, interpr. Erotiano, pro quo in Chirurg. Vett. 80. legitur * δύσθεσις. Vide Cocch. ad h. l. et Schneider. Lex. v. Δυσθεσία. Tim. Locr. de Anima Mundi, ap. Plat. 3, 102.] AT Εὐαίσθητος, (ὁ, ἡ,) Sensu valens, Sensum acrem habens, q. d. Facile sensu percipiens, ut Aristot. de Anim. 5. Τὴν μὲν οὖν πόῤῥωθεν τῶν αἰσθήσεων ἀκρίβειαν ἥκιστα, ὡς εἰπεῖν, ἄνθρωπος ἔχει· τὰ δὲ περὶ τὰς διαφορὰς, μάλιστα πάντων εὐαίσθητον. Sic dicitur ἄνθρωπος εὐαισθητότατον τῶν ἄλλων ζώων. Et τὸ εὐαίσθητον, sicut τὸ δυσαίσθητον, substantive, Sensus vigor, ap. Galen. [" Porphyr. 235." Wakef. Mss. Hippocr. 89, 21. UNDE * Εὐαισθήτως, Cum sensuum vigore, Faciliter ad perceptionem, ap. Plat. de Rep. 2. p. 661. Et COMPAR. * Εὐαισθητοτέρως, ap. Eund. 7. p. 527.] ITEM Εὐαισθησία, ἡ, pro eodem, ut ap. Laert., ἰσχὺς, εὐαισθησία, ἀρτιότης, Sensuum vigor et integritas, Bud. interpr. Citatur itidem e Plat. de LL. εὐαισθησίαν ἔχειν, pro Integris uti sensibus. [" Polemo (179.) Clem. Alex. 157.

Diog. L. 3, 78. Stob. 444. (Serm. 1. p. 32.)* Εὐαίσθησις, (ἡ,) Artemid. 28(=44. ubi Reiff. edidit εὐαισθησίαν.)" Wakef. Mss. "Casaub. ad Athen. 1. p. 16." Schæf. Mss.]

Διαισθάνομαι, Persentisco, Perspicue percipio, vel Plane sensu percipio. Aristot. de Gen. Anim. 5, 1.) Λέγεται γὰρ τὸ ὀξὺ ὁρᾶν, ἓν μὲν τὸ τὰς διαφορὰς ὅτι μάλιστα τῶν ὁρωμένων διαισθάνεσθαι. Habet διὰ in hoc verbo eandem vim, quam in διορῶ, aliisque nonnullis: ideo ita interpretatus sum. In VV. autem LL. διαισθάνεσθαι exp. Dignoscit, in hoc Plat. loco, de Rep. 2. (92.) Ὁ δεινὸς δημιουργὸς τά τε ἀδύνατα ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὰ δυνατὰ διαισθάνεται. [" Boissonad. in Philostr. 448. Plato Phædr. 262." Schæf. Mss. " Plut. 2, 137. 552." Wakef. Mss.]

Ἐπαισθάνομαι, Sentio, pro simplici αἰσθάνομαι. Gregor. Ὥστε μὴ ἐπαισθάνεσθαι τοῦ κρύους διὰ τὴν ἔκστασιν, Ita ut non sentiret frigus. Et de rebus, quæ sensu animi percipiuntur, ut ap. Soph. (Aj. 553.) οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν. Sic ap. Æschin. Epist. Μετὰ τῶν παίδων οὐδέπω καὶ νῦν τῆς ἑαυτῶν συμφορᾶς ἐπαισθανομένων, qui locus eodem pertinet quo et ille Soph. Apud Alex. Aphrod. itidem ἐπαισθάνεται τῶν συμφορῶν. Basil. 428. Ἐπαισθάνομαι τῆς ἐμαυτοῦ ἀσθενείας. || Et cum accus. sicut simplex αἰσθάνομαι, pro Intelligo, Audio, ut Soph. τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην μόρον. [Soph. Œd. T. 424. Ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν.] HINC Ἐπαίσθημα, (τὸ,) Sensus, in VV. LL. Ut autem Bud. et Plut. scribit, ἐπαίσθημα est τὸ ἐνέργημα τῆς αἰσθήσεως, Effectum sensus, i. e. sensum. [Epicurus Diogenis (10,) 32. Plutar. 9, 562.]

Ἀνεπαίσθητος, ὁ, ἡ, passiva signif. Qui non sentitur, οὗ αἴσθησις οὐκ ἔστι, Suid. Sic utuntur Lucian. et Areopagita, inquit Bud. In VV. autem LL. affertur e Luciano hac signif. ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα. [Lucian. 3, 274. 413. "Diod. S. 1, 83." Schæf. Mss.] HINC adv. Ἀνεπαισθήτως, Ita ut non sentiatur. [" Euseb." Wakef. Mss. " Ad Diod. S. 1, 83." Schæf. Mss. Hippiatr. 137.]

Συνεπαισθάνομαι, Una sensum et fructum percipio, ut exp. Bud. in hoc Greg. loco, Ἐπεὶ καὶ αἱ δυνάμεις οὐράνιοι καὶ τῶν τοιούτων συνεπαισθάνονται.

" Καταισθάνομαι, Sentio, Intelligo. Soph." [Œd. T. 422.]

Παραισθάνομαι, In sensu fallor, Non sum satis compos exacti sensus, inquit Bud. afferens e Plat. Theæt. (c. 13.) Ὅσα τε παρακούειν ἢ παρορᾶν, ἢ ἄλλό τι παραισθάνεσθαι λέγεται. || In VV. LL. παραισθάνομαι exp. etiam Percipio, Certior fio, cum gen. e Xenoph. [Theocr. 5, 120. "Aret. 38. (3, 6.) Jambl. Protr. 5." Wakef. Mss.]

Προαισθάνομαι, Præsentio, Ante sentio. Plut. Publicola, ταῦτα προαισθόμενοι, Cum hæc ante sensissent agi. Thuc. 3. Οἱ δὲ καταφρονοῦντες, κἂν προαισθέσθαι, καὶ ἔργῳ οὐδὲν κ. τ. λ. Citatur ex Eod. cum gen. προαισθάνεσθαι τοῦ στρατοῦ pro Præscire adventum exercitus. || A Demosth. accipi non solum pro Præsentisco, sed et pro Provideo, scribit Bud. [Ind. in Demosth. Lex. Xenoph. Glossæ: Προαισθάνομαι· Præsentio, Præcognosco.]

Προαίσθησις, (ἡ,) Præsensio, ut Multarum rerum præsensio, ap. Cicer. [" Clem. Alex. Plut. (de Sanit. tuenda 127. 135.)" Wakef. Mss.]

[* Προσαισθάνομαι, Simul sentio, verb. dub.]

Συναισθάνομαι, Una cum alio sentio, i. e. Sensu percipio. Plut. de civili caritate loquens, Συναισθάνεσθαι καὶ συναλγεῖν ἀλλήλοις, Consentiscere et συμπάσχειν, inquit Bud. At ego malim Sensu rei alicujus una tangi. In VV. LL. perperam exp. συναισθάνομαι, Consentio. || Dionys. theologus, Οὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖς ἑαυτῶν συνῃσθήμεθα καὶ ἴσμεν, Nobis conscii nostri sumus et sic novimus. Bud.

Συναίσθησις, (ἡ,) medicorum verbum, Galen. Therap. 13. init. q. d. Conscientia morbi, inquit Bud. Citatur et e Diosc. 8, 2. συναίσθησις κνησμώδης pro Sensu pruriginis. Ego existimo hanc morbi συναίσθησιν eo sensu dici, quo solemus in vernaculo sermone dicere, Je me sen malade. [" Sensus perceptio, Hierocles 254. Communis perceptio, Clem. Alex. 380." Wakef. Mss.]

[* Ὑπεραισθάνομαι, Lucian. 516. 1086.]

ΑΙΣΣΩ, f. ξω, Ruo, Cum impetu feror, Irruo, Ingruo. Item, Erumpo, Prosilio. In usu est præsertim ap. poëtas. In Anthol. Epigr. (adesp. 45') de Lacæna quæ filium occidit, Ἀντίον ἀΐξαντα ἑ. ἤπατος ἤλασε λόγχην. Eust. vult ap. Hom. esse, Festinare, et ῥᾳδίως ἀπιέναι. Utitur tamen et in aliis signiff. Il. P. (460.) Ἵπποις ἀΐσσων: Λ. 551. θαμέες γὰρ ἄκοντες Ἀντίον ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν. Soph. κατ' ἴχνος ἀΐσσω, quod vulgo exp. Per vestigia feror. At Schol. hujus poëtæ vult hoc verbum significare προσβάλλω in Trach. (843.) ubi dicitur, νέων ἀϊσσόντων γάμων. Hom. φασγάνῳ ἀΐξαι, quod exp., Ense insurgens. Item, ἀΐξας τοῖς ὅπλοις, Concussis armis proripiens sese, et ἀΐξαντες δορί, ap. Eurip., Marte perciti. || Cic. Vagari interpr. in hoc Hom. loco, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι. || Est in usu et in soluta oratione, licet rarius. Laert., Ἀΐξαι ἐπὶ τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν, Impetu contendere, ut Bud. exp. Idem, quod Plato dicit, ἀΐξειεν ἂν εἰπεῖν, vertit, Eum impetus subire possit dicere. Apud Plut. Pompeio, Ἐπὶ δὲ Πομπήϊον εὐθὺς ἀΐξας, interpr. ἀΐξας, Insiliens.

Ἀΐσσομαι pass. pro ἀΐσσω, Ruo, Prosilio, Exilio. Il. Γ. 367. ἐκ δέ μοι ἔγχος Ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον οὐδ' ἔβαλόν μιν. Ubi Schol. exp. ἐξέδραμεν, ἠνέχθη, quæ posterior interpretatio mihi non placet, qui ἠΐχθη hic esse puto Exiliit. Hesych. ἠΐχθήτην esse vult ἐφάνησαν, ὥρμησαν. Hesiod. Th. (150.) χεῖρες ἀπ' ὤμων Ἀΐσσοντο, quod vulgo interpr. Manus ab humeris prodibant et manabant; at ego malim, Erumpebant cum impetu, vel Prodeuntes impetum faciebant s. irruebant.

[" Ἀΐσσω, Porson. Hec. 31.:—' Cum αἴσσω plerumque disyllabon sit ap. Atticos poëtas, ἀναίσσω præfert Pierson. ad Mœrin 301. Sed obstant duo loca, Æsch. Pers. 470. Ἤϊξ' ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ, Eur. Iph. A. 12. Τί δὲ σὺ σκηνῆς ἐκτὸς ἀΐσσεις; Potius igitur quam hæc omnia mutemus, quod facit Pierson. licentiæ paulum concedamus.' Heyn. Hom. 7, 532. 8, 479.: de quant., 8, 136. Ruhnk. ad H. in Cer. 177. Brunck. ad Æsch. Pers. 468. ad Eurip. Hec. 31. Pierson. Veris. 124. Græv. Lect. Hes. 621. Plut. Mor. 1. p. 8. Valck. ad Hippol. p. 310. Diatr. 129. Dawes. Misc. 229. Wakef. S. C. 1, 120. ad Herod. 339. Markl. Suppl. 962. Dawes. Misc. 461. 495. Musgr. Iph. A. 919.: T. 1270. Wakef. Ion. 1467. Alc. 1084. Trach. 843. Jacobs. Anim. 80. 90.: Anth. 7, 220. Hemst. ad Plut. p. 251. Porson. Med. p. 98. Heyn. Hom. 4, 141. 7, 22. Act., Porson. Or. 1427. Boissonad. in Philostr. 619. Lobeck. Ajac. p. 225. Ἀΐττω, Brunck. Aristoph. 2, 163." Schæf. Mss. " *Perf. ἦκα, Suid. 3, 567.*: de arbore, Pind. (*Nem. 8, 69. δένδρον ἀΐσσει:*) *de ave, Apoll. R. 1, 1089.*: de igne, Il. Σ. 212." *Wakef. Mss.*]

" Ἀϊχθήτην, aor. 1 pass. indic. modi, a v. ἀΐσσομαι s. ἀΐττομαι, e quo est et infin. ejusdem temporis ἀϊχθῆναι. Ambo ap. Hesych. Affert enim non solum ἀϊχθῆναι pro ὁρμηθῆναι, sed etiam ἀϊχθήτην pro ὥρμησαν, quod ap. Hom. extat Il. Ω. (97.) Ἀκτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι ἐς οὐρανὸν ἀϊχθήτην."

Ἀΐγδην, adv., ab ἧϊγα præterito medio formatum, ut opinor, Impetuose, Irruendo cum impetu. Apoll. R. 2, (825.) ἤλασε μηρὸν Ἀΐγδην. Vide etiam Μεταΐγδην in Μεταΐσσω, et Προπροκαταΐγδην in Καταΐσσω. [" Ruhnk. Ep. Cr. 103. Schrader. Præf. ad Emend. p. vi. Wakef. S. C. 1, 119." Schæf. Mss.]

Αἰγὶς, Procella, a præterito medio ἧϊγα formatum, vide Καταΐσσω.

[* Κυάναιγις, Nigram ac formidabilem ægidem gestans. Pind. Ol. 13, 100.]

" Μελάναιγις, Atro nimbo s. Procella horrens. Plut." [" Q. S. 6, 7. Suid. v. Ἀπατούρια, et v. Μέλαν, ubi perperam legitur μελαινογίς. Cono 39. Μελανθίδης. Æsch. S. c. Th. 701. Ἐριννύς." Schneider. Lex. " Wakef. Eum. 52. Kuster. Aristoph. 119. a." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. ad Æsch. loc. vertit, Atram procellam ciens, at Schol. B. μέλαιναν αἰγίδα φοροῦσα. Quæ posterior interpretatio nobis maxime arridet. " Ægida atram ferens. Nonn. Dionys. 27, 302." Wakef. Mss. Spohn. de Extr. Odyss. Parte 192-4.]

[* "Χρυσάιγὶς, Bacchyl. 14. ad Lucian. 1. fin." Schæf. Mss.] A

'Αϊκή, ἡ, Motus alicujus qui irruit, Violentus motus, Impetus. Fit ἀϊκὴ ab ἀΐσσω eodem modo, quo φυλακὴ a φυλάσσω, ut docet Eust. Il. O. 708. οὐδ' ἄρα τοίγε Τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον οὐδὲ τ' ἀκόντων. [" Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss.] "'Αεικὴ, Pugna, " Impetus. Hesych. enim ἀεικὰς affert pro μάχας, " ὁρμὰς, addens etiam, ἡ βολὰς τόξων, Aut sagittarum " jactus. Infra sine diphthongo ἀϊκή."

"Αϊκες, i. q. proxime præcedens ἀϊκαί. Nam ἄϊκες ab Hesychio exp. ὁρμαί. Est autem ἄϊκες a nom. sing. ἄϊξ. [" Ignis Cœlestis, Aristoph. Meteor. 7." Wakef. Mss. " Musgr. Herc. 164. Heyn. Hom. 7, 121. 376." Schæf. Mss. Apoll. R. 4, 820. ἀνέμων ἄϊκας ἐρύξειν. Cf. Artemid. 2, 12.] Unde compos. Πολυάϊξ, (ὁ, ἡ,) quod exp. Impetuosus, Varios impetus s. motus habens * πολυόρμητος, πολυκίνητος, ut κάματος πολυάϊξ. Il. E. 806. 'Αλλά σεν ἢ κάματος πολυάϊξ γυῖα δέδυκεν, In quo varii sunt motus s. variæ agitationes, vel, Labor multis modis agitans. Ita B enim melius exprimi vim hujus verbi existimo, licet πολυάϊξ sit ὁ πολλὰς ἄϊκας ἔχων. Dicitur ab eodem poëta πολυάϊξ πόλεμος, Varios motus s. impetus habens, aut, Valde impetuosus. Nec male etiam, ut opinor, Valde turbulentus interpretabimur. Habetur autem Il. A. 166. 'Αλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'. Ubi Eust. tradit ita vocari bellum διὰ τὰς ἐν αὐτῷ πολλὰς ὁρμὰς καὶ μετατροπάς. Propter quas, inquit, Mars appellabitur ἀλλοπρόσαλλος in sequentibus. [" Heyn. Hom. 4, 63. 5, 151." Schæf. Mss. Et * Πολυάϊκος, ὁ, ἡ, i. q. πολυάϊξ, dicitur de rumore vario, et incerto, magno. Schol. Eur. Med. 9. Λόγος τις π. φέρεται τῶν φιλοσόφων.] Hinc et Κορυθάϊξ, ικος, ὁ, (ἡ,) Galeam quatiens cum impetu, vel, Cujus galea varie agitatur. Unde pro Impetuoso s. Violento, pro Strenuo denique ac forti accipitur, ut κορυθαιόλος, quod vide. [" Heyn. Hom. 4, 408. 8, 265. Ad Il. N. 805. X. 132." Schæf. Mss. Schneider. Lex.] Et Τριχάϊξ, (ὁ, ἡ,) ejusdem formæ, et eodem pertinens secundum C quosdam. Nam Od. T. 174. Δωριέες τε τριχάϊκες, volunt esse ὧν αἱ τῆς περικεφαλαίας τρίχες ἀΐσσουσι, τουτέστι σείονται κατὰ πόλεμον, E quorum galeis propendentes setæ agitantur in prœlio. In VV. LL. habetur, τριχάϊκας dici Qui assidue versantur in prœliis, veluti assidue concutientes ac motantes cristas, e quibus plerumque capillorum quadam similitudine propendent equinæ setæ, unde illud, Cristaque hirsutus equina. Ibid. exp. Capillati et quassantes crines. Camer. esse ait τριχάϊκας Capillatos et quassabundo crine, licet alii aliter interpretati sint. Ab Eust. certe aliæ etiam expositiones hujus epitheti scribuntur, ab hac valde diversæ, quas vide p. 1861. In VV. autem LL. additur, Hesiod. (Fr. 68. Gaisf.) hoc nomine tres diversos populos appellasse, qui Cretam incoluerunt, Pelasgos, Achæos, et Dores, Οὕνεκα τρισσὴν γαῖαν ἑκὰς πάτρης ἐδάσαντο, Quoniam procul a patria terram distribuerunt trifariam. Hactenus illa. Sciendum est autem posse composita hujusmodi pro diversitate significationum vel ab ἄϊκες deduci, quod est ab ἀΐσω, vel ab ipsomet v. ἀΐσσω, formando D videlicet ab ejus futuro. [" Harles. Introd. in Hist. L. G. 1, 34." Schæf. Mss. Strabo 10. p. 234. Sieb.]

¶ Αἴσσω etiam dicitur pro 'Αΐσσω, Irruo, &c. Unde et Αἴξω, Irruam. Ex Eurip. citatur μάτην ἦξα pro Frustra laboravi. Invenitur etiam ἦξα signif. act. cum accusativo, ut ἦξεν χέρα ap. Soph. Ajac. (40.) Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ἦξεν χέρα; Manum impetuose s. violente admovit, vel cum impetu. Ita enim malo interpretari quam ut alii, Manum movit, aut Manum impulit. In VV. autem LL. perperam hoc ἦξεν deducitur ab ἄσσω posito pro ἀΐσσω: et rursum alibi ἦξα perperam ab ἀΐσσω. Verbi autem αἴσσω mentionem facit Etym., ubi scribit ἄττεσθαι esse ab αἴσσω, τὸ ὁρμῶ. Nam ab hoc αἴσσω fieri ἄσσω, deinde ἄττω, mutatis σσ in ττ. Sed loquitur de αἴσσω quatenus duntaxat ad formationem τοῦ ἄττω fingitur. Composita autem ab αἴσσω, 'Αναίσσω, Εἰσαίσσω, 'Εξαίσσω, vide paulo post cum 'Αναΐσσω, Εἰσαΐσσω, 'Εξαΐσσω.

" 'Αΐττω, Attice pro ἀΐσσω dicitur, Impetu feror, " ut Hesych. quoque ἀΐττων exp. ὁρμῶν. Idem " tamen ἀΐττεσθαι ait esse δικάζειν vel δικάζεσθαι. " Judicare vel Judicari, cum idem etiam significet " quod activum ἀΐττειν, ut Suid. testatur, ἀϊχθῆτην " afferens pro ὡρμήθησαν."

"'Αμφαΐσσονται, Eust. exp. κύκλῳ ὁρμῶσι." [" Hom. H. in Cer. 178." Wakef. Mss.]

'Αναΐσσω, Ruo, Prosilio, Prorumpo. Item, Exsurgo cum impetu. Od. Σ. 40. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελόωντες. Sic Il. A. 584. Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ ἀναΐξας δέπας ἀμφικύπελλον Μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, ubi exp. ἀνορμήσας, ἀναστάς. Citatur et ex Od. N. (197.) Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας. Ab eodem poëta dicuntur fontes ἀναΐσσειν, ut Latine interdum Erumpere, Il. X. 148. Usus est autem hujus verbi in prosa etiam, ut ap. Xenoph. 'Ο δ' ἐξαίφνης ἀναΐξας, ἐφ' αὐτὸν ὑλαγμὸν ποιήσει τῶν κυνῶν. Ex Aristoph. quoque citatur, sed trisyllabe positum, ut videbis in proxime sequentibus.

'Αναίσσω etiam dici pro 'Αναΐσσω, annotatur in VV. LL. quæ ex Aristoph. Pl. afferunt ἔφευγ' ἀναίξας. Sic εἰσαίσσω et ἐξαίσσω citantur ex Eodem.

['Αναΐσσω. Oppian. C. 1, 107. active, ἀνήϊξέν τε φέβεσθαι. " Ad Od. T. 31. Valck. Adoniaz. p. 286. Ilgen. ad Hymn. 192. T. H. ad Plutum p. 244. Heyn. Hom. 7, 22. 8, 686.: τινὸς, 8, 268. Brunck. Aristoph. 1, 265. Porson. Med. 13. Barnes. ad Rhes. 792." Schæf. Mss. " Surgo, Suid. 3, 47." Wakef. Mss. " Valck. Phœn. p. 1187. Brunck. ad Æsch. Pers. 94. ad Eurip. Hec. 31. Phœn. 1469. ad Mœrin 301." Schæf. Mss.]

'Απαΐσσω, Prosilio, Cum impetu abeo. Camer. ἀπαΐξαι interpr. Celeriter se auferre. In VV. LL. e Soph. citatur pro Vi irruo, quæ significatio potius est verbi 'Επαΐσσω. " 'Απῆξεν significans ἀφώρμησεν, " est aor. 1. ab ἀπαΐσσω." [" Wakef. S. C. 1, 120. ad Mœrin 301. Brunck. Ajac. 448. Heyn. Hom. 8, 479. Lobeck. Ajac. p. 289. Wakef. Eumen. 850. Brunck. Soph. 3, 526." Schæf. Mss.]

Διαΐσσω, Cum impetu transeo. A medicis vocatur πόνος διαΐσσων, ut inquit Ægineta, Ὅταν ἀπὸ ῥίζης ἀρχόμενος τοῦ * πρωτοπαθοῦντος μορίου, φέρεται ταχέως εἰς τὰ περικείμενα. Exp. et Emico, ut διαΐξασα ἀστραπή, Emicans fulgur. [" Oppian. H. 3, 255. Suid. σύμβολα, ut cometæ, Clem. Alex. 64.: et fulgur, Nonn. Dionys. p. 52.: stella, Plut. 4, 515. Clem. Alex. 81. sine substantivo." Wakef. Mss. Valck. ad Phœn. p. 468. Kœn. ad Greg. 76. Valck. Diatr. 56. Wakef. S. C. 2, 149. ad Herod. 339. ad Lucian. 1, 338. ad Char. 257. 362. " Toup. Opusc. 1, 375. ad Herod. 339. Wakef. Trach. 1083. Διάσσω, cum gen. et accus., Brunck. ad Æsch. Prom. 133." Schæf. Mss.]

Εἰσαΐσσω, Irruo aliquo, Irrumpo. Et Εἰσαίσσω, ap. Aristoph. Nub. (543.) unde affertur in VV. LL. Οὐδ' εἰσῇξε δᾷδας ἔχουσα. [" Kuster. Aristoph. 58. a. 61. a. Dawes. Misc. 229." Schæf. Mss.]

'Εξαΐσσω, Prosilio alicunde, Cum impetu prodeo. Et 'Εξαίσσω ap. Aristoph. Pl. (733.) 'Εξῃξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεώ. [" Kuster. Aristoph. 69. a. Hemst. ad Plut. p. 250. Brunck. ad Eur. Med. 1062. Kœn. ad Greg. 76." Schæf. Mss.]

[* " Διεξαΐσσω, (Cum impetu transeo.) Pierson. Veris. 235." Schæf. Mss. Theocr. 13, 23.]

" Προεξαΐσσω, Prior proruo." [Herod. 9, 62.]

'Επαΐσσω, Irruo in aliquem, Impetum in aliquem facio. Il. Γ. 369. Ἦ, καὶ ἐπαΐξας, κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης, Irruens, vel Impetu facto, invasit galeam. Od. Ξ. (281.) Ἦ μέν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσι, In me irruebant hastis i. e. Hastis me petebant irruentes. Sic ap. Eund., ἔγχει ἐπαΐσσων. Et ἐπαΐξαι δηΐοισι, ap. Apollon. || Jungitur autem et accusativo, ut Il. Ω. (440.) Ἦ, καὶ ἐπαΐξας 'Εριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους, ubi præpositio jungitur cum illis accusativis; est enim pro ἀΐξας ἐπὶ ἅρμα, ut docet Eust. At ex Apollonio citatur ἐπαΐσσων ξίφος pro Ensem cum impetu movens in aliquem. [" Brunck. Apoll. R. p. 9. Monthly Review Jan. 1799. p. 90. Wakef. S. C. 5, 106. Brunck. Aristoph. 3, 111. Heyn. Hom. 5, 48. 61. 349. 8, 136. 367. 479. 516. 686. Act., Porson. Or. 1427. Brunck. Apoll. R. 107.

An transit.? Ruhnk. Ep. Cr. 34." Schæf. Mss. Arat. 1138. ἐπαΐσσεσθαι ὁδοῖο. Apoll. R. 2, 1254. ..ίφος, Iuferens cum impetu.] HINC Ἐπαιγίζω, de quo vide post Καταΐσσω quod proxime sequitur. [" Ad Lucian. 1, 498. Bergl. ad Alciphr. 366. Heyn. Hom. 4, 222. Jacobs. Anth. 11, 146. Brunck. Aristoph. 3, 111. Eur. Hec. 1058." Schæf. Mss. " Oppian. H. 2, 583. C. (2, 125.) 4, 70." Wakef. Mss.] " UNDE Ἐπαΐγδην, quod Hesych. exp. " ὅσον ἐπιψαῦσαι, In superficie, Ita ut summas tan- " tum partes perstringas et leviter tangas. Idem " tamen ἐπαιγίζοντα exp. σφοδρότερον πνέοντα, Ve- " hementius spirantem, Impetuosiore flatu irruentem. " Quomodo et ἐπαΐγδην exponendum foret Vehe- " mentiore impetu, Impetuosius irruendo." [" Oppian. H. 1, 495. 2, 616. 4, 673." Wakef. Mss.]

¶* " Προσεπαΐσσω, Artemid. 200." Wakef. Mss.]

Καταΐσσω, Cum impetu delabor, Deferor cum impetu. Et simpliciter pro Irruo, [" Wakef. Trach. 123.: S. C. 5, 84. Porson. Phœn. 866." Schæf. Mss. Apoll. R. 2, 224.] HINC Καταΐξ, Procella, ut quæ cum impetu ingruat. ET Καταιγὶς, sicut et Αἰγὶς, ejusdem significationis. Sed usitatius est καταιγὶς quam αἰγίς. Aristot. de Mundo, Τῶν γε μὴν βιαίων πνευμάτων καταιγὶς μέν ἐστι πνεῦμα ἄνωθεν τύπτον ἐξαίφνης. [" Καταΐξ, Toup. Opusc. 1, 208. ad Callim. 1, 115. Heyn. Hom. 7, 121. Καταιγὶς, (Gl. Procella,) Heringa Obs. 57. Toup. Opusc. 1, 208. Heyn. Hom. 4, 222. 7, 376. 798. Wakef. Trach. 572. Jacobs. Anth. 7, 142. 12, 431. Brunck. Soph. 3, 517." Schæf. Mss. Biel. Thes. Cass. Dio 1253. Nicetas Annal. 3, 7. καταιγὶς πραγμάτων.] " Apud " Hesych. reperio et Καταῖγας pro καταιγίδας, tan- " quam a καταΐξ." [UNDE * Καταίγιος, ὁ, ἡ, ap. J. Poll. 1, 110. de qua voce optimo jure dubitat Schneider, ET * " Καταιγιδώδης, (ὁ, ἡ, Procellosus.) Villoison. Anecd. Gr. 1, 342. Eust. Il. 883, 36. Schol. Apoll. R. 1, 1016." Wakef. Mss.. " Suid. v. Τυφών." Boissonad. Mss. " Toup. Opusc. 1, 506." Schæf. Mss. Schol. Soph. Antig. 139.] ET Καταιγίζω, quod de vento dici solet, s. procella ingruente aut delabente cum impetu. Eust. tamen postquam in hunc Hom. locum, Il. B. (148.) Ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν Λάβρος ἐπαιγίζων, annotavit ἐπαιγίζειν esse τὸ ἐφορμᾷν καὶ ἄνωθεν ἐπιπνέειν, unde esse αἰγίδες et καταιγίδες, addit, τὸ δ' αὐτὸ καὶ καταιγίζειν λέγεται. Idem eodem loco illud simplex Αἰγὶς ab ἤϊγα medio præterito τοῦ ἀΐσσω formari tradit. Fortasse autem non male et ab αἴσσω disyllabo derivaretur. Vide et αἰγὶς in Αἴξ αἰγός. [" Diod. S. 1, 350. Heliod. Æth. 43. Joseph. 103, 35. Strabo 475. Hippocr. 489. (Epidem. 7. p. 1218. Ὁ πόνος καταιγίζων ἐς ἥβην καὶ κοιλίην.) Æsch. Sept. c. Th. 63." Wakef. Mss. Epigr. adesp. 10. διασσοὶ καταιγίζοντες ἔρωτες. Biel. Thes. " Heringa Obs. 57. ad Charit. 292. 709. Theætetus 2. Jacobs. Anth. 11, 146. 291. Wakef. Phil. 571." Schæf. Mss. Gl. Καταιγιζόμενος· Procellosus. ADDE] " Καταΐγδην, Impetuose, s. Irruendo. Apoll. " R. (1, 64.) secunda longa." [" Eustath. 101, 17." Seager. Mss. " Gesner. Ind. Orph. Schrader. Præf. ad Emend. p. vi. Wakef. Eum. 137." Schæf. Mss. ETIAM * " Καταιγισμὸς, (ὁ, Procella, Turbulentus motus.) Athen. 546. (Καὶ ἵνα μὴ τοὺς καταιγισμοὺς λέγω, καὶ τὰ * ἐπεντρώματα, ἅπερ πολλάκις προφέρεται ὁ Ἐπίκουρος, καὶ τοὺς γαργαλισμοὺς, καὶ τὰ νύγματα.) Plut. Non posse suaviter Vivi p. 1090. (10, 485.)" Kall. Mss.] ET adv. Προπροκαταΐγδην, quod exp. Antrorsum cum impetu, ap. Apoll. R. (2, 594.) ἐπέτρεχε κύματι λάβρῳ Προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλὸς, Schol. εἰς τοὔμπροσθεν ἄνωθεν καταφερομένη. Utitur et simplici adv. ἀΐγδην idem Apoll. ut supra dictum fuit.

" Μεταΐξας, Hesychio μεταδιώξας, Insecutus; ma- " lim, Cum impetu insecutus, est aor. a them. με- " ταΐσσω. Il. Φ. (564.) Καί με μεταΐξας μάρψῃ ταχέ- " εσσι πόδεσσι." [" Heyn. Hom. 6, 195." Schæf. Mss. Pind. Nem. 5, 78. Apoll. R. 1, 1243. UNDE] " Μεταΐγδην, Insequendo cum impetu. Schol. Apoll. " R. exp. ὁρμητικῶς, in hoc loco 2, (95.) ὁ δ' ἀγχ' " αὐτοῖο παρ' ἐκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων Κόψε μεταΐγδην " ὑπὲρ οὔατος." [" Wakef. S. C. 1, 119." Schæf. Mss.]

A Παραΐσσω, Prætereo, Pertranseo. Proprie autem Cum impetu pertranseo. Exp. etiam Proripio me raptim, Prorumpo. Il. E. 690. Ἀλλὰ παρήϊξεν λελιημένος, ubi exp. παρέδραμε, παρῆλθε. Citatur et ex Il. Θ. (98.) Ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας, cum eadem expositione. [" Brunck. Aristoph. 2, 25. 241. ad Char. 257. Heyn. Hom. 6, 311. 7, 702. 8, 97." Schæf. Mss. " Nonn. Paraphr. 10, 2. Quint. Smyrn. 12, 57. Plut. 9, 100. Manetho 6, 94. Orph. (Lith. 598.)" Wakef. Mss. Apoll. R. 2, 276.]

Συναΐσσω, Simul irruo, unde ap. Hesiod. συναΐκτην, (Sc. 189.) Καί τε συναΐκτην ὡσεὶ ζωοί περ ἐόντες, Simul irruebant, vel potius In se mutuo irruebant. [Gaisf., quem vide, edidit συναΐγδην. Quint. Smyrn. 2, 484.

Ὑπαΐσσω, Clam prosilio. Exp. et Subrepo ap. Hom. Il. B. (310.) Βωμοῦ ὑπαΐξας. Hesychius ὑπαΐξας vult esse ὑφορμήσας, ut ἀναΐξας antea dixi ab eo exponi ἀνορμήσας. [" Nicand. Th. 256." Wakef. Mss. " Brunck. Ajac. 301. Heyn. Hom. 8, 135."

B Schæf. Mss.]

¶ Ἀϊξάσκω, pro ἀΐσσω formatum ab ἀΐξασκε, dicto ut ἐλάσασκε, νεμέσασκε, et similia.

"ΑΤΤΩ, Prosilio, Subsilio, Subsulto. Demosth. (786.) Ἄττων δεῦρο· κἀκεῖσε, Huc illuc prosiliens. Vide alia exempla in Bud. Comm. 643. E Philostr. Her. citatur ἄττων ἐν ὅπλοις pro Ruens in armis. Greg. Εἰ καί τινας ἄττειν ὁ ζῆλος πείθει καὶ ὑπὲρ δύναμιν, ubi ἄττειν ὑπὲρ δύναμιν exp. in VV. LL. Anniti supra vires, sed malim Prosilire vel Erumpere ad res majores suis viribus. In iisdem μὴ θερμὸν ἄττειν affertur pro Non calide res aggredi. Scribit autem Etym. ex αἴσσω pro ἀΐσσω fieri ἄσσω, deinde mutatis σσ in ττ, ἄττω. Ab hoc autem v. ἄττω derivari Gallicum hâter, pro Festinare, credibile est. [" Prosilio, Plato Theæt. 177." Routh. Mss. " Heindorf. ad Theæt. l. c. Ἄττεσθαι, Valck. ad Theocr. Adoniaz. 203. 205. 286. Ruhnk. ad Longin. 242. Wessel. Diss. Herod. 88. ad Herod. 610." Schæf. Mss. " Aristoph. Nub. 1299." Seager. Mss. Chan-

C dler. Inscr. n. 67. " Cor. Dial. 76. Propere eo, Suid. v. Περιωπῇ, Ælian. V. H. 2, 44.: de nave fluctuante, Dio Chrys. 672.: de homine, Ælian. V. H. 187. de vulture, in prædam, H. A. 445. Plut. 2, 87.: potissimum de igne, Theod. 4, 325. de aqua puteali, ibid. 336. Subsulto, Ælian. H. A. 385.: de libidinoso, Clem. Alex. 28. * Ἄττων, A Meteor, Schol. Arat. 102." Wakef. Mss.]

Διάττω, Prosilio, Desilio huc et illuc, Emico. Aristot. de Mundo, Ἐν δὲ τῇ πυρώδει οὐσίᾳ τά τε σέλα διάττει, καὶ φλόγες ἀκοντίζονται. Et ap. Eund. διάττοντες sunt Igniculi in cœlo emicantes et exilientes. Idem ἀστέρας διάττοντας in Probl. dixit pro Trajectionibus ignium, quos etiam διαθέοντας appellat. Apud. Greg., ἀστραπὴ διάττουσα, Emicans Bud. Com. 643. In VV. LL. citatur e Probl. διάττοντος τοῦ αἵματος pro Sanguine turgescente, Gaza interpr. || Διάττομαι, Prosilio, Emico, et quasi Raptim elidor. Plato Cratylo, Τὸ γὰρ διαττόμενον καὶ τὸ ἠθούμενον, πηγῆς ἀπεικασμά ἐστι. Bud. ibid.

D [" Διάττω, Ælian. V. H. 846. Emico, Diog. L. 568. Prosilio, ut fons, Plato 1, 402." Wakef. Mss. " Ad Phalar. 275. Διάττομαι, Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 205. Ἀστὴρ διάττων, Ruhnk. Ep. Cr. 24. Acta Traj. 1, 222. Διάττοντες, Heyn. Hom. 4, 567." Schæf. Mss. Glossæ: Διάττω· Prosilio.]

Εἰσάττω, Insilio, Ingredior, VV. LL. Fortasse sonat Raptim aut Cum velocitate insilio. [" Dawes. Misc. 461. Brunck. Aristoph. 2, 107. Valck. Phœn. p. 468." Schæf. Mss. " Suid. v. Ἀποθρανσθῇς." Wakef. Mss.]

Ἐξάττω, Exilio, Subsilio. In VV. LL. Ἐξάττουσιν ἐν τοῖς ὕπνοις, Gaza interpr. In somnis excitantur. Ibid. e Diosc. 5. affertur ἐξασμένη tanquam ab hoc verbo., Ἐξασμένη στυπτηρία κατὰ μονάδας πολιαῖς θριξὶν ἐμφερῶς, pro Sigillatim vel divisim in capillamenta quædam canescentia dehiscens, e Ruellio et Marcello. Sed aliunde ἐξασμένη, si mendo caret, deducamus necesse est. || In iisdem Lexx. legitur Ἔξαττος, Magnus, Impetuosus. [Schol. Plat. 225.]

Διεξάττω, Erumpo, Prosilio, Raptim emico. Aristot. A de Mundo, Οἱ δ' ἐκ κόλπων διεξάττοντες ἄνεμοι, ἐγκολπίαι καλοῦνται, i. e. ἐξορμῶντες, ἐξαλλόμενοι, Bud.

ΑΙΣΧΟΣ, εος, τὸ, Turpitudo, Fœditas, Deformitas. Xenopho K. Π. 2. Ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει, Ut autem viderunt faciem hominis fœditate modum omnem excedentem. Aut brevius et Latinius, Supramodum fœdam, Supra modum deformem. Sic ap. Plut., πίθηκον αἴσχους μετέχειν. || Significat etiam Probrum s. Dedecus, et infamiam. Od. Σ. (224.) Σοί κ' αἶσχος λώβη τέ μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο. Sæpe in plurali, ut Il. T. (imo Od. T. 373.) Τάων νῦν λώβην τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀλεείνων. Il. Γ. (242.) copulat αἴσχεα καὶ ὀνείδεα. Etym. vult αἶσχος per synæresin factum esse ex ἄϊσχος, deducto ex ἴσχω, præfixo α priv., ut sit αἶσχος quasi Quod quis habere nolit: vel, inquit, τὸ πάνυ ἴσχον τοὺς λαμβάνοντας αὐτό. Sed omisit Etym. secundum hoc etymum, quod futile puto, fore α non priv., sed epitaticum. [" Jacobs. Anim. 127. Heyn. B Hom. 6, 477. Plur., Brunck. Soph. 3, 460. Heyn. Hom. 4, 502. 5, 296. Musgr. ad Hec. 822. ad Char. 249. Ἐπ' αἴσχει, Heindorf. ad Phædr. 231." Schæf. Mss. Glossæ: Αἶσχος· Opprobrium, Dedecus, Propatulum. Hippocr. 185, 37. 265, 36. 375, 11. 477, 30.] " Αἶσχρος, ap. Hesych. legitur, expositum " αἰσχρότης, κακότης, κακία, λοιδορία, μύσος, αἰσχύνη, " sed perperam pro αἶσχος, ut alphabeticus etiam " ordo docet."

[* " Αἴσχιος, Turpis, Deformis, ab αἶσχος, τὸ, Turpitudo, Probrum, 476, 5. (Καὶ κάκιον μὲν οὐδὲν ἂν εἴη, αἴσχιον δὲ καὶ ἀτεχνότερον:) 477, 17. (Αἴσχιον δὲ τὸ χωρίον.)" Ms. Ind. in Hippocr. Imo in utroque loco αἴσχιον est compar. gradus pro αἰσχρότερον.]

Αἰσχέω, έσω, Dedecoro, Infamo, unde αἰσχέσας, i. e. ὁ αἰσχύνας, licet ap. Hesych. legatur αἰσχέας. " Αἰσχέας Hesych. affert pro αἰσχύνας, tanquam a " nom. sing. αἰσχέα, aut αἰσχέη." Fit autem ab αἰσχέω et VERBALE Αἴσχεσις, ἡ, Dedecoratio. " Αἴ- " σχεσις, Dedecus, Probrum, ὄνειδος, ὕβρις, VV. LL. C " sed perperam, ut puto, errore nato ex eo, quod " ap. Hesych. legerunt, Αἴσχεα· ὀνείδη, ὕβρεις, quod " tamen αἴσχεα est plur. a sing. αἶσχος." [Neutrum voc. agnoscit Schneider. Lex.]

" Αἰσχουργέομαι, Turpiter ago. Ita VV. LL. sed " perperam, ut opinor, pro αἰσχρουργέομαι."

" Ἐπαισχὴς, (έος, ὁ, ἡ,) Cum turpitudine conjun- " ctus, Turpis. Suidæ ἐπαισχὲς est αἰσχύνης παραί- " τιον, afferenti hoc ejus exemplum, Κἀμοὶ μὲν ἐπαι- " σχές ἐστι τὸ πρᾶγμα καὶ βλαβερὸν, κἀκείνῳ πολὺ " αἴσχιον καὶ βλαβερώτερον. Et hoc, Τῆς μὲν προσε- " δρείας ἐπιπόνου οὔσης, τῆς δὲ ἀποχωρήσεως ἐπαι- " σχοῦς." [" Cass. Dio 816. Nic. Damasc. 438." Wakef. Mss. J. Poll. 5, 127. * ἐπαισχίστως, al. * ἐπαίσχρως.]

Παναισχὴς, έος, ὁ, ἡ, Omnino fœdus, s. turpis. Vel, Penitus turpis, Turpissimus. Et superl. Παναίσχιστος, unde παναισχίστην τέρψιν legimus in Anthol. [Meleag. 115. "Aristot. (de Mor. 2, 11, 4.)" Wakef. Mss.]

[* " Αἰσχίνης, (Nom. propr.) Terentio Æschinus, D Valck. Oratt. 398." Schæf. Mss.]

[* Αἰσχεοκερδὴς, έος, ὁ, ἡ, Turpis lucri cupidus. Emend. Manetho 4, 313. * ἑταιροτρόφους τε γόητας, * Πορνοσύνης ἀκρατοῦς σημάντορας, αἰσχεοκερδεῖς.]

[* " Αἰσχεόμυθος, (ὁ, ἡ, Fœda loquens.) Manetho 4, 57. ("Ἔσσεται ἀλλοτρίων λεχέων * παναθέσμιος ἀνὴρ, Ὀρφνήεις, δολοεργὸς, ἀνέστιος, αἰσχεόμυθος, * Παμψέκτωρ, ἀδίδακτος, ἀεὶ δεδιδαγμένος αἰσχροῖς,) ut leg." Schæf. Mss. pro edito αἰσχρεόμ.]

[* Αἰσχεορήμων, ονος, ὁ, ἡ, Fœda loquens. Emend. Manetho 4, 444. Τούτοις δ' Ἑρμείας φαύλοις σὺν σχήμασιν ὀφθεὶς Μυθολόγους τεύχει καὶ αἰσχρεορήμονας ἄνδρας, Μωρολόγους, χλεύης θ' ἡγήτορας, * ὑβριγέλωτας.]

[* " Αἰσχεότιμος, ὁ, ἡ, Tzetz. Posthomer. 700. (702. Bekk. Οὕνεκά μ' Ἰσαάκιος ἀτίσατο αἰσχεοτίμος.)" Schneider. Lex. At ibi editum est αἰσχεοτίμας, tanquam ab * αἰσχεοτιμὴ, ἡ.]

[* Αἰσχεόφημος, ὁ, ἡ, Turpis famæ, Famosus. Emend. Manetho 4, 591. ἔν τε πόλεσσιν Ἀλλοτρίαις ζήσωσιν ἀλώμενοι αἰσχεόφημοι.]

¶ Αἰσχρὸς, (ὰ, ὸν,) Turpis, Fœdus, Deformis. Ut a κῦδος fit κυδρὸς, ita enim lego ap. Etym. non κυδνὸς, a ψύχος, fit ψυχρός: sic αἰσχρὸς ab αἶσχος. Opponitur autem αἰσχρὸς et αἰσχρὸν in neutro genere τῷ καλῷ, Pulcro. Plut. Præc. Connub. Τοὺς μὲν αἰσχροὺς ἐπανορθοῦσθαι τῇ ἀρετῇ, τοὺς δὲ καλοὺς κ. τ. λ., Deformes corrigere virtute, formosos autem, etc. Plato Symp. Ἀνάρμοστον δ' ἐστὶ τὸ αἰσχρὸν παντὶ τῷ θείῳ· τὸ δὲ καλὸν ἁρμόττον.

Αἰσχρὸν, Inhonestum, Probrosum, sicut Turpe ac Fœdum usurpantur, ut αἰσχρὰ ἔπεα, Il. Z. N. & Ω. Demosth. c. Mid., Αἰσχρὰ ἐφθέγγοντο ἐναντίον κόρης. Idem Ol. 2. (p. 23.) Καὶ ποιητὰς αἰσχρῶν ᾀσμάτων. Idem pro Cor. Τὸν μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσοντα δι' ἔνδειαν, et cum infin. Idem pro Cor., Ἀλλ' ὅσα μηδὲν αἰσχρόν ἐστιν εἰπεῖν ἐμοί. Il. B. (298.) Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, etc. || Item αἰσχρὸν velut substantivum, Turpitudo, Probrum, Dedecus. Demosth. pro Cor., Προσόντ' αἰσχρὰ τούτῳ καὶ ὀνείδη.

In compar. gradu αἰσχρότερος regulariter, vel αἰσχίων irregulariter. Itidem in superl. utroque modo, αἰσχρότατος vel αἴσχιστος. Fit autem αἰσχίων ex αἰσχρίων, abjecto ρ, ut Etym. docet. Non reperitur tamen αἰσχρίων, quod sciam, sed αἰσχρότερος tantum, sicut et αἰσχρότατος. Athen. 13. Ἐκδῦσα δὲ ἦν αἰσχροτάτη. Ut elegantiora, sic et frequentiora sunt ap. vett. αἰσχίων et αἴσχιστος. Il. Φ. (437.) τὸ μὲν αἴσχιον, αἴ κ' ἀμαχητί. Xenopho K. Π. 7. Αἴσχιον δὲ πῶς οὐκ ἂν εἴη; Superl. αἴσχιστος, Il. B. (216.) αἴσχιστος δ' ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν. Sic, ἄχρι πρὸς τὸ αἴσχιστον, Usque ad id, quod fœdissimum est, vel ignominiosissimum. Vel, ut alii, Usque ad ea, quæ sunt maxime pudenda. Isocr. de Pace, Πεπόνθατε γὰρ ἅπαν αἴσχιστον, Fœdissima quæque. || Ponitur et adverbialiter αἴσχιστα, pro Turpissime, Fœdissime, ut αἴσχιστα πενίαν φέρεις.

[Αἰσχρὸς, Eur. Tro. 384. 1177. Xenopho Cyn. 7, 9. Αἰσχίονες πρὸς τὸν δρόμον. " Αἰσχρὸς, Musgr. ad Hec. 822. Steinbr. Mus. Tur. 1, 293. Wakef. S. C. 3, 173. Sequ. infin., ad Lucian. 1, 308. Xenopho Mem. 1, 1, 16. Αἴσχιστος et ἔχθιστος conf., Brunck. Ajac. 1059.: Phil. 1284. Musgr. Alc. 1040. Αἰσχρότατος, αἴσχιστος, ad Mœrin 135. Αἴσχιον, αἰσχρότερον, Herodian. Philet. 436. et n. Thom. M. 19. et n. ubi et de superl. Αἴσχιστος, Lobeck. Ajac. p. 387. (Hippocr. 86, 3. 477, 31.) Αἰσχρὸν ἡγεῖσθαι, Valck. ad Herod. 276. Αἰσχ. conf. cum ἐχθρὸς, Musgr. Herc. 293. Wakef. Alc. 1058. Porson. Phœn. 594. Hec. p. 52. Ed. 2. (? Tyrtæus 1, 7. Αἰσχρὸς γὰρ δὴ—, v. Brunck.) Αἰσχρὰ ἔπη, Heyn. Hom. 4, 457. 5, 260. 8, 639. Τὰ αἰσχρὰ λαλεῖν, Bast Lettre 58. Αἰσχρὸν, εἰ—Lobeck. Ajac. p. 398. Αἰσχρὸν γὰρ οὐ, Plato Theæt. 312. Αἰσχίων, (vide post Αἶσχος) Monthly Review, Aug. 1799. p. 428. (Pind. Isthm. 7, 32.) Αἴσχιστος et ἔσχατος conf., ad Dionys. H. 3, 1399. Αἴσχιστος et δυσποτμώτατος, Plut. 1, 473. Hutt." Schæf. Mss. Glossæ:—" Αἰσχρός· Fœdus, Obscœnus, Turpis. Αἰσχρὸς τρόποις καὶ ἐλαττώμασιν· Obscœnus. Αἰσχρὰ κέρδη· Famosæ opes, Probrum. Αἰσχρότατος· Fœdissimus. Αἴσχιστος· Pessimus."]

Αἰσχρῶς, adv. Turpiter. Il. Ψ. (473.) Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπεν. In compar. autem gradu αἰσχρότερον s. αἴσχιον, Turpius; in superl., αἰσχρότατα vel αἴσχιστα, Turpissime. Vide proxime præcedentem annot. [" Dionys. H. 2, 769. Toup. Opusc. 1, 25. 2, 5." Schæf. Mss. Hippocr. 13, 31.]

[* Αἰσχίστως, Fœdissime. " Manetho 1, 21." Wakef. Mss. Mnasalcas Sicyon. in Epigr. ap. Athen. 163. Αἰσχίστως κειραμένα πλοκάμους.]

Αἰσχρότης, ητος, ἡ, Turpitudo, Fœditas. Exp. etiam Obscœnitas. [Gl. Αἰσχρότης· Turpitudo, Fœditas. Plato Gorg. 1, 525.]

Αἰσχρήμων, ονος, ὁ, ἡ, Turpis, non συνθέτως, sed παραγώγως. In Anthol. Αἰσχρήμων ἔνδεια καὶ ἁ πάντολμος ἀνάγκη. [" Jacobs. Anth. Proleg. 104.: 12, 107. Porson. Phœn. 1622." Schæf. Mss. Passow. Uber Zweck, Anlage und Ergänzung Griechischer

Wörterbücher, 38. " Locus ex Epigr. citatus extat in Anthol. Steph. p. 69. ubi tamen male editum est αἰσχήμων, contra Ms. librorum et vett. Edd. fidem." Brunck. Mss. Schneider. Lex. " Ex Epigr. inc. 413. nunc legitur ἀσχήμων. Cf. Jacobs. ibi." Boissonad. Mss.]

Αἰσχρὴ, vel potius, Αἴσχρη, Nomen Μοίρας in versu Emped. ap. Plut. περὶ Εὐθυμίας. [" Jacobs. Anth. 7, 46." Schæf. Mss.]

[* Αἰσχρανδράποδα, Famosa mancipia, Gl.]

[* " Αἰσχρόβιος, (ὁ, ἡ,) Liban. Or. 355." Wakef. Mss.]

[* Αἰσχρόγελως, ωτος, ὁ, ἡ, Turpiter ridiculus. Manetho 4, 283. * Μωρόφρονας, λιτοὺς, ἀσχήμονας, αἰσχρογέλωτας.]

[Αἰσχροδιδάκτης, ὁ, Turpium magister. Manetho 4, 307. Σύμβουλοι, δύλιοι, * κακομήτορες, αἰσχροδιδάκται.]

Αἰσχροεπέω, ήσω, Turpia loquor, ap. Athen. 12. i. q. αἰσχρολογῶ, de quo paulo post. Dicitur autem αἰσχροεπεῖν eadem forma qua καλλιεπεῖν. Componitur αἰσχροεπεῖν ex αἰσχρὸν et ἔπος. [" Thom. M. 795. Bast. Lettre 58." Schæf. Mss. ADDE * Αἰσχροεπὴς, έος, ὁ, ἡ, Qui fœda loquitur.]

Αἰσχροκερδὴς, έος, ὁ, ἡ, Turpi lucro deditus, Sordidum quæstum faciens. Paul. ad Tit. vult episcopum non esse αἰσχροκερδῆ, Non deditum turpi lucro, ut quidam interpr. Alii, Non deditum turpiter lucro. Sed malim illam interpr. Nam possit generaliter dici Turpiter lucro esse deditus, qui supra modum ei studeat ejusque sit avidus, alioqui tamen minime sordidi. [Gl. Αἰσχροκερδής· Turpilucris. " 1 Tim. 3, 8. Tit. 1, 7. Aristot. Eth. Nicom. 4, 1. p. 153. Athen. 656. Xenopho Ages. 11, 3. Dinarch. c. Demosth. in Opp. Demosth. p. 95. Bas." Scott. App. ad Thes.]

Αἰσχροκερδῶς, adv. Cum turpi lucro, Turpe lucrum faciendo, vel, Turpis lucri studio.

Αἰσχροκέρδεια, (ἡ,) vel Αἰσχροκερδία, frequentior tamen et rationi magis consentanea illa scriptura, [imo αἰσχροκερδία unice vera est forma, vel ab αἰσχροκερδὴς, vel ab αἰσχροκερδέω deducenda: at αἰσχροκερδεία esset ab αἰσχροκερδεύω, verbo nihili. Αἰσχροκερδία tamen non agnoscitur a Schneider. Lex.] Turpe lucrum, Turpis et sordidus quæstus, vel, Turpis lucri studium. Demosth. adv. Æschin. Τῆς ἰδίας ἕνεκ' αἰσχροκερδείας τὰ κοινῇ συμφέροντα προΐεντο, Commodis publicis lucrum privatum, idque turpe, prætulerunt. Αἰσχροκέρδεια, inquit Bud., Vita turpiter quæstuosa, cui πλεονεξία cognatum est vitium. Demosth. αἰσχροκέρδειαν de corruptis legatis a Philippo dixit. Hactenus Bud. Illa autem signif. αἰσχροκερδείας pro Vita turpiter quæstuosa, ap. Polyb. habetur. [Demosth. 611. Hippocr. 14, 47. Lex. Xenoph. " Dionys. H. Art. Rhet. 7. p. 78. et de Thuc. Hist. Jud. 265. e Demosth. Aristot. Eth. Nicom. 152. Soph. Antig. 1068. Athen. 465." Scott. App. ad Thes. " Coray Theophr. 335. Fischer. Præf. ad Anacr. p. v." Schæf. Mss.]

Αἰσχροκερδέω, ήσω, Turpiter lucror, Turpe lucrum mihi quæro. [J. Poll. 3, 113.]

Αἰσχρολόγος, ὁ, ἡ, Turpia loquens, Turpiloquus, Obscœnus, Qui obscœno et prætextato sermone utitur. Bud.

Αἰσχρολογία, ἡ, Turpiloquium, vel Turpiloquentia, ad verbum, Sermo turpis et obscœnus, vel Sermonis aut Verborum obscœnitas. [" Ad Diod. S. 1, 334." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰσχρολογία· Turpiloquium. " Aristot. Eth. Nicom. 4, 8. Plut. de Lib. Educ. p. 9. Xenopho de Lac. Rep. 5, 6." Scott. App. ad Thes.]

Αἰσχρολογέω, ήσω, Turpia loquor s. Obscœna. [" Diod. S. 200 (=1, 334.) Plato de Rep. 3. p. 395." Scott. App. ad Thes. " Bast. Lettre 58." Schæf. Mss.]

[* " Αἰσχρολοιχὸς, (ὁ, ἡ,) Schleusner. Cur. Nov. in Phot. c. 177." Schæf. Mss.]

[* Αἰσχρόμητις, ὁ, ἡ, Turpia consilia capiens, Ad fœda consilia descendens. Æsch. Agam. 215. Βροτοὺς θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις Τάλαινα παρακοπὰ * Πρωτοπήμων. Vide notata ad Αἰολόμητις.]

[* Αἰσχρομυθέω, Turpia loquor. Hippocr. 326, 329, 31.]

[* " Αἰσχροπαθὴς, (έος, ὁ, ἡ,) Acta Traj. 1, 22." Schæf. Mss.]

Αἰσχροποιὸς, ὁ, ἡ, (Schol.) ap. Aristoph. (Pl. 314. Fellator, Qui ore morigeratur in fœdo ministerio, inquit Bud. [" Brunck. Aristoph. 1, 225." Schæf. Mss. Eur. Med. 1346. Glossæ: Αἰσχροποιὸς Turpifactor, Turpator, Obscœnus.] ET Αἰσχροποιὸς dicitur qui tale ministerium exercet, ap. Athen. 8. [Gl. Αἰσχροποιέω· Turpifacio. Hippocr. 1, 1.] ET Αἰσχροποιΐα, (ἡ,) hoc ipsum ministerium, Obscœnitas oris. [Schol. Aristoph. Nub. 295.]

[* Αἰσχροπραγέω, Turpia ago, i. q. αἰσχροποιέω.]

[* Αἰσχροπραγία, ἡ, Turpis actio.]

[* Αἰσχροπραγμοσύνη, (ἡ,) Turpes mores, Phot. (Bibl.) 32." Wakef. Mss.]

[* " Αἰσχροπρεπὴς, (ὁ, ἡ,) Suid. 1, 346." Schæf. Mss. " Schol. Eur. Hipp. 74. Matth." Dindorf. Mss.]

[* Αἰσχροπρόσωπος, ὁ, ἡ, Fœdus ore, vultu, facie. Bourd. Schol. Aristoph. Thesm. 175. " Suid. 3, 604." Wakef. Mss.]

Αἰσχρορρήμων, (ονος, ὁ, ἡ,) αἰσχρολόγος. ET Αἰσχρορρημοσύνη i. q. αἰσχρολογία, J. Poll. [2, 129. 8, 80. Demosth. 1489. " T. H. ad Plutum p. 405." Schæf. Mss. ET * " Αἰσχρορρημονέω, (i. q. αἰσχρολογέω,) Stob. 291. Euseb. P. E. 163." Wakef. Mss.]

Αἰσχρουργὸς, ὁ, (ἡ,) i. q. αἰσχροποιός. ET αἰσχρουργία ap. Aristoph. et Lucian., i. q. αἰσχροποιΐα. ET verbum αἰσχρουργεῖν pro αἰσχροποιεῖν, unde et αἰσχρουργέομαι, pass. et in particip. τὰ αἰσχρουργούμενα, Quæ ita obscœne fiunt, vel Obscœne facta, ap. Laert.

Αἰσχρουργία, (ἡ,) ap. Xenoph. generaliter pro Quovis turpi facto, in Laced. Politia, Ἥκιστα δὲ αἰσχρουργίαν καὶ αἰσχρολογίαν ἐγγίγνεσθαι. Sunt vero et qui in hoc Luciani loco e Pseudologista, Ἀλλ' ἥ τε ἀκολασία γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰσχρουργία σοὶ ἐκεῖ ἐπιμανεστέρα, exp. αἰσχρουργία, Facinoris turpitudo. Sed viderint.

[" Αἰσχρουργὸς, Dorv. ad Char. 300. Αἰσχρουργέω, Masturbo, Sext. Emp. p. 178. (' Clem. Alex. 296.' Wakef. Mss. Αἰσχρουργία, Valck. Callim. 289." Schæf. Mss.]

[* " Πάναισχρος, (ὁ, ἡ, Turpissimus,) Cyrill. c. Jul. 188. Καίτοι πῶς οὐ πάναισχρον ἂν εἴη καὶ ἀρρωστημάτων τάχα που τὸ λοῖσθον ἐν κακοῖς, τὸ ἀδίκων ἡττᾶσθαι κερδῶν;) Dio Chrys. 1, 584." Wakef. Mss.]

[* " Παναίσχρως, (Turpissime.) Tzetz. Chil. 6, 45." Boissonad. Mss.]

[* " Παναισχρομορφία, (ἡ,) Tzetz. Chil. 3, 27." Boissonad. Mss. Sed locum frustra quæsivimus.]

" Ὑπέραισχρος, (ὁ, ἡ,) Supramodum turpis, s. Fœ" dus ap. Xenoph." [" Xenopho C. P. 68. Plut. 2, " 632." Wakef. Mss.]

[* Ὑπαίσχρος, ὁ, ἡ. Glossæ: Ὑπαίσχρον· Subturpe.]

ΑΙΣΧΥΝΗ, ἡ, Verecundia, vel potius Pudor. Nam proprie αἰσχύνη in malam partem sumitur, cum videlicet ob turpia erubescimus, et ut ait Aristoxenus, αἰσχύνη est ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς, Ob ea, quæ turpia existimantur. Unde et philosophi αἰσχύνην definiunt, ut docet Gell. 9, 6. φόβον δικαίου ψόγου, Metum justæ reprehensionis. Confunditur tamen interdum hæc differentia, et αἰσχύνη interdum est αἰδὼς, Verecundia, s. Honestus pudor, ut ap. Soph. Ajac. (1068.) Δέος γὰρ ᾧ πάρεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ. Sic et ap. Isocr. quippe qui inter virtutes juvenum enumeret, cum dicit, Ἡγοῦ μάλιστα σαυτῷ πρέπειν κόσμον, αἰσχύνην, δικαιοσύνην, σωφροσύνην. Sic ap. Plut. quoque, Πῶς ἄν τις Διακρ. αἰσχύνη et αἰσχύνεσθαι capitur.

Αἰσχύνη, Dedecus, Probrum, Infamia, Ignominia. Demosth. pro Cor. (254.) Αἰσχύνην συμβᾶσαν τῇ πόλει διὰ τοῦτο τὸ ψήφισμα ἢ χλευασμὸν, ἢ γέλωτα. Idem ibid. dicit, ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πόλιν, Dedecore afficere civitatem, Ignominiam inurere civitati. Quod Plato in Apologia dicit αἰσχύνην τῇ πόλει περιάπτειν. Citatur vero ex Eodem in Epist. 7.

αἰσχύνη κακὴ pro Dedecore. || Interdum αἰσχύνη A Certum quoddam dedecus significat, quo nullum majus esse potest: nimirum Stuprum alicui illatum. Usurpatur autem in plur. num. hac in signif. ab Isocr. Paneg. Ἔτι δὲ παίδων ὕβρεις, καὶ γυναικῶν αἰσχύνας, καὶ χρημάτων ἁρπαγάς. Idem in Panathenaico, Οὐδ' αἰσχύνας γυναικῶν καὶ παίδων, ἀλλ' οὐδὲ πολιτείας μεταβολήν.

[Αἰσχύνη, Demetr. Phal. 114. Τὸν Αἰσχύνης θρόνον τιμῶντα, Æsch. Theb. 394. Reisk. Ind. in Demosth. " Αἰσχύνη, αἰσχύνομαι, de fortitudine bellica, Coray in Thuc. par Levesque 1, 332. Αἰσχύνη, Brunck. Ajac. 1079. ad Heracl. 201. Pudenda, Liebel. Archil. p. 68. Plur., Brunck. Soph. 3, 456. Αἰσχύνη, (Nom. propr.) Jacobs. Anth. 7, 393. Δι' αἰσχύνης λαμβάνειν, Dionys. H. 2, 1017. Ἔστι μοι αἰσχύνη sequ. particip. Nicephor. Call. 2. p. 13. Pudenda, ad Lucian. 1, 415. Αἰσχύνην φέρει, Wessel. ad Herod. p. 6, 265. it. Valck. Δι' αἰσχύνης ἔχειν, ad Xenoph. Eph. 183. Αἰσχύνη, αἰσχύνειν ἔχειν, ἐν αἰσχύνῃ, Valck. Phœn. p. 430. ad Herod. 265. Ammon. 5. Eran. Philo 160." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰσχύνη· Pudor, Pudentia, Verecundia, Dedecus, Dehonestamentum, Confusio.]

Αἰσχύνω, υνῶ, Pudefacio, Erubescere facio. In qua signif. volunt accipi Confundo ap. Liv., cum dicit, Adeo ut ipsum quoque confunderent dicentem. || Item αἰσχύνω, Dehonesto, Fœdo, Deturpo, contrarium τῷ καλλύνω, ut αἶσχος et κάλλος opponuntur. Il. Σ. (24.) χάριεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον. || Significat et Infamo, Dedecoro, Dedecore afficio, Il. Z. (209.) Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν. Od. Θ. (269.) λέχος ᾔσχυνε καὶ εὐνὴν Ἡφαίστοιο ἄνακτος, Dedecoravit cubile, Polluit cubile, Contemeravit. || Et ut αἰσχύνη Stuprum significat, ita αἰσχύνειν interdum Stuprum offero, s. Vitium offero. Lysias, Ἐάν τις παῖδα αἰσχύνῃ βίᾳ. Eadem signif. dicitur καταισχύνειν ab Eodem, Τοῖς παρὰ τοὺς νόμους τὰς ἀλλοτρίας καταισχύνουσι γυναῖκας.

Αἰσχύνομαι, Pudefio, Pudesco, sed Latinius, Me pudet. Jungitur autem vel cum alio verbo, vel cum C nomine, videlicet cum infin. verbi, aut cum participio. Cum infin., Herod. 1. αἰσχύνομαι ἀπονοστέειν, Reverti me pudet. Xenopho K. Π. 8. Αὐτὸν δέ με αἰσχυνόμενον περὶ ἐμαυτοῦ λέγειν: 5. Αἰσχυνοίμην ἂν εἰπεῖν. Æschin. c. Ctes. Αἰσχύνθητε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν. Sæpe etiam participio jungitur. Demosth. pro Cor., Τεθνεώτων δ' οὐκ αἰσχύνει κατηγορῶν. Xenopho K. Π. 3. αἰσχύνομαι παραινῶν. Idem, Αἰσχυνοίμην ἂν τούτοις ἀντιλέγων. Plato Minoe, Τί ἂν ἀποκρινάμενοι οὐκ ἂν ᾐσχύνθημεν. Nonnunquam cum fut. indicativi, aut cum præsenti s. aor. optativi interjecta particula εἰ. Æschin., Ἠισχύνοντο γὰρ, οἶμαι, οἱ δικασταὶ εἰ φανήσεται ὁ αὐτὸς ἀνὴρ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. Xenopho, Αἰσχύνοιτο ἂν, εἰ ὠφελούμενος ὑπὸ σοῦ μὴ ἀντωφελοίη σε. Isocr. de Pace, Οὐ μὴν ἀλλ' αἰσχυνθείην ἂν, εἰ φανοίην μᾶλλον φροντίζων κ. τ. λ. Demosth. in Epitaph., Αἰσχυνοίμην ἂν, εἴ τι τούτων φανείην παραλιπών.

Cum nominibus item jungitur, aut dativi casus videlicet aut accusativi. Dativi, ut ap. Xenoph. D K. Π. 5., αἰσχύνομαι τῇ αἰτίᾳ. Idem, τοῖς πεπραγμένοις αἰσχυνόμενοι. Aristoph. Nub. (992.) αἰσχύνομαι τοῖς αἰσχροῖς· || Interdum cum nomine aut articulo relativo dativi casus, interjecta præpos. ἐπὶ vel ἐν, aut, siquis ita malit dicere, cum præposs. ἐπὶ vel ἐν, dativum habentibus, ut αἰσχύνομαι ἐπὶ τῇ ἀρχῇ. Æschin. c. Ctes. Οὐκ ἐπὶ ταῖς ἐμαυτοῦ διατριβαῖς αἰσχύνομαι. Isocr. ad Phil., Ἠισχύνοντο μὲν ἐφ' οἷς ἐθρασύναντο. Æschin. c. Ctes. Αἰσχύνεται ἐφ' οἷς ἡμάρτηκε, Illum pudet eorum, quæ peccavit, vel, Eum suorum peccatorum pudet, vel, Suorum peccatorum pudore movetur. Cum ἐν autem ap. Thuc. 2. Ἐν τοῖς ἔργοις αἰσχυνόμενοι. Sic ap. Paul. ad Phil. 1. Ὅτι ἐν οὐδενὶ αἰσχυνθήσομαι. || Cum accus. item frequenter construitur. Od. Φ. (323.) Ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν, ἠδὲ γυναικῶν. Aristoph. Pl. (774.) Αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἐμαυτοῦ ξυμφοράς. Greg., τὴν μετάθεσιν αἰσχυνόμενος, Quem pudebat immutatum videri. Plut. Πῶς ἄν τις ὑπ., Τοὺς ἐχθροὺς αἰσχύνεσθαι μᾶλλον ἢ τοὺς φίλους ἐφ' οἷς ἐξαμαρτάνομεν. Sæpe tamen αἰσχύνομαι cum accus. Revereri significat, ut in proxime sequentibus dicetur.

Αἰσχύνομαι pro αἰδοῦμαι, Revereor. Chrysost., αἰσχυνόμενοι τὸν θεὸν, Reverentes deum. Xenopho K. Π. 1., αἰσχυνόμενος τὸν πατέρα. Isocr. ad Dem., Τοὺς γονεῖς τίμα, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου, Amicos reverere, et in eorum conspectu erubesce indecore agere. Idem ad Euthynoun, Καὶ τούτοις ἐγκαλοῦσιν οὓς ἂν μήτ' αἰσχύνωνται, μήτε δεδίασιν. Plut. quoque in Præc. Connub. αἰσχύνεσθαι et αἰδημόνως ἔχειν pro eodem usurpat, cum duobus in locis Platonis præceptum refert, oportere senes αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους. Bud. quoque in Comm. hæc scribit, Thuc. 3. in prima concione, αἰσχύνεσθαι pro αἰδεῖσθαι dixit, Αἰσχυνθέντες οὖν τάς τε τῶν Ἑλλήνων εἰς ὑμᾶς ἐλπίδας, καὶ Δία τὸν Ὀλύμπιον, Verentes igitur et rationem habentes, Honorem hunc habentes Græcis. H. e. Pudeat vos contra Græcorum spem nos missos facere, conceptamque de vobis expectationem desti- B tuere. Ac si diceret, Sinite vos exorari. Addit idem Bud. αἰσχύνεσθαι etiam cum duobus accusativis construitur pro Verecundari. Demosth. (426.) Καὶ οὔτε τὸν ἥλιον ᾐσχύνοντο οἱ τοιαῦτα ποιοῦντες, οὔτε τὴν γῆν πατρίδα οὖσαν. Sic ille. Malim tamen et hic ᾐσχύνοντο interpretari Reverebantur quam Verecundabantur. Sed nec satis intelligo quod de duobus accus. dicit.

[" Αἰσχύνω, Phrynich. Ecl. 190. Jacobs. Anth. 10, 245. Heyn. Hom. 7, 455. Αἰσχύνομαι, Musgr. Ion. 1074. Valck. Diatr. 183. ad Herod. 565. De constr., Zeun. ad Cyrop. 278. Lennep. ad Phalar. 161. Ammon. 5. Toup. Opusc. 2, 234. Eran. Philo 160. Abresch. Lect. Arist. 79. Alciphro 160. Act. med., Kuster. V. M. 12. De constr., Heindorf. ad Apol. S. p. iv.: ὑπὲρ, Simon. Dial. p. 23." Schæf. Mss. " Αἰσχύνω, Stupro, Tryph. 638. Perf. ᾔσχυγκα, Cass. Dio 889. ᾔσχυμμαι, Clem. Alex." Wakef. Mss. Glossæ:—" Αἰσχύνω· Turpo, Fœdo. Αἰσχύνομαι· Pudet me, Pudefio, Verecundor. Αἰσχυνομένη· Confusa. Ἠισχυνόμην· Confundebar. Ἠισχύνθη· Erubuit." Pind. Pyth. 4, 470. Αἰσχύνοι δὲ οἱ θαητὸν εἶδος: 3, 38. αἰσχύνων ἐπιχώρια. Pass., Il. Σ. 180., νέκυς ᾐσχυμμένος.]

[* Αἰσχυνομένως, Reverenter. Dionys. H. Ant. Rom. 1, 438.]

" Αἰσχυντέον, Verecundandum est." [" Xenopho." Wakef. Mss.]

" Αἰσχυντεάειν, Hesychio καταισχύνειν, Turpi- " tudine afficere, Fœdare."

[* " Αἰσχύνωμα, τὸ, Pudendum, Alex. Es. 3, 16." Biel. Thes.]

Αἰσχυντὸς, (ἡ, ὸν,) Pudendus, Cujus nos pudere debet. Citatur e Phocyl. At cum præfixum habet α priv., tunc activam signif. habet. Nam ἀναίσχυντος dicitur impudens.

Αἰσχυντία, ἡ, Pudor, Verecundia, aut Verecundatio, ut ostendatur esse verbale nomen, et ab αἰσχύνη differre. Habetur autem hæc vox in VV. LL. non addito exemplo. Vide Ἀναισχυντία.

Αἰσχυντηλὸς, (ἡ, ὸν,) Verecundus, Pudibundus. Nam Pudibundum pro Verecundo sunt qui Latinum esse dicant. Aristot. (Rhet. 92.) pro eodem ponit νέους αἰδήμονας et αἰσχυντηλοὺς, eos laudari dicens, sicut et Isocr. αἰσχύνην inter juvenum virtutes enumerat. Idem Aristot. 4. Eth. Πρεσβύτερον δ' οὐδεὶς ἂν ἐπαινέσειεν ὅτι αἰσχυντηλός· ἐπαινοῦμεν δὲ τῶν νέων τοὺς αἰδήμονας. || Αἰσχυντηλὸν, Pudorem movens, s. afferens, vel Pudendum. Aristot. Rhet. 2. Αἰσχύνονται δ' οὐ μόνον αὐτὰ τὰ ῥηθέντα αἰσχυντηλὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ σημεῖα. [" Mœris 27. et n. Thom. M. 19. et n." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰσχυντηλός· Pudibundus.] ET Αἰσχυντηλία, (ἡ,) Verecundia, vel potius Habitus quidam animi ad verecundiam propensi. Plut. περὶ Ἠθικῆς Ἀρετῆς, Ἡ μὲν οὖν δύναμις, ἀρχὴ καὶ ὕλη τοῦ πάθους, οἷον ὀργιλότης, αἰσχυντηλία, θαρραλεότης. Vide Ἀναισχυντηλία. ["Vitium, Plut. Mor. 1, 251." Schæf. Mss.]

[* Αἰσχυντὴρ, ῆρος, ὁ, Fœda perpetrans, ut adulter. Æsch. Choëph. 987.]

Αἰσχυντηλῶς, Verecunde, Pudibunde. [Gl. Vere-

cunde. " Ad Thom. M. 19." Schæf. Mss. " Plato 2, 665." Wakef. Mss.]

Αἰσχυντηρὸς, i. q. *αἰσχυντηλός*. Plato, *Αἰσχυντηρότερος μᾶλλον τοῦ δέοντος*. Hesych. *αἰσχυντηλὸς* exp. *αἰσχυντερός*. Sed mendose legi *αἰσχυντερὸς* pro *αἰσχυντηλὸς*, et *αἰσχυντηρὸς* ac *αἰσχυντηλὸς* ita dici ut *σιωπηρὸς* et *σιωπηλὸς* existimo. Mirum est vero, si *αἰσχυντηρὸς* dicatur lingua communi; at *αἰσχυντηλὸς* Attica, annotavit enim quidam *Αἰσχυντηρῶς κοινῶς· αἰσχυντηλῶς Ἀττικῶς*, cum Plato dixerit *αἰσχυντηρότερος* potius quam *αἰσχυντηλότερος*. [Sic *σιγηρὸς, σιγηλὸς*, et ap. Plat. Gorg. 42. * *Κεφαλαργία, κεφαλαλγία*. " Mœris 27. et n. Thom. M. 19. et n. Heyn. Hom. 4, 462." Schæf. Mss. Glossæ: *Αἰσχυντηρός·* Pudens, Pudicus, Verecundus.]

Ἀναίσχυντος, ὁ, ἡ, Impudens, Inverecundus. Demosth. Epitaph., *Οὐδένα οὔτ' ἀναίσχυντον, οὔτε τολμηρὸν οὕτως εἶναι*. [In Reiskii Ind. non legitur.] Apud Aristoph. Nub. (909.) *Καταπύγων εἶ κἀναίσχυντος*. ‖ Dicitur *ἀναίσχυντος* non solum persona, sed et res, ut ap. Thuc. *Καὶ πολλοὶ ἐς ἀναισχύντους θήκας ἐτράποντο σπάνει τῶν ἐπιτηδείων*, ubi *ἀναισχύντους* Enarrator exp. *ἀλλοτρίας, ξένας*. Ego Pudendas interpretandum puto, ut ap. Ovid., Amor pudendus, *ἔρως ἀναίσχυντος*, et Lucra pudenda, *κέρδη ἀναίσχυντα*. Sic Facta pudenda, *πράξεις ἀναίσχυντοι*. [Aristoph. Ran. 465. Thesm. 531. Acharn. 490. " Valck. Callim. 240. ad Lucian. 2, 340." Schæf. Mss. Gl. *Ἀναίσχυντος·* Impudens, Impudicus.]

[* " Ἀναισχυντογράφος, (ὁ,) Lasciviæ scriptor. Polyb. (12, 13.) 3, 43. (T. 3. p. 406.) Suid. v. *Βοτρυοσταγῆ*." Wakef. Mss.]

[* Ὑπεραναίσχυντος, ὁ, ἡ, Impudentissimus. Demosth. 1071.]

Ἀναισχύντως, adv. Impudenter, Inverecunde. Plato Apol. *Ὁρᾶτε δὴ καὶ αὐτοὶ ὅτι οἱ κατήγοροι τἄλλα πάντα οὕτως ἀναισχύντως κατηγοροῦντες, τοῦτό γε οὐχ οἷοί τε ἐγένοντο ἀπαναισχυντῆσαι*.

Ἀναισχυντία, ἡ, Impudentia, Inverecundia. Cicero Impudentiam interpretatur, cum hæc e Plat. Apol. verba, *Οὔτε ἀνοίας οὐδὲν ἐλλείπει, οὔτε ἀναισχυντίας*, ita vertit, Multa facere cum temeritate atque impudentia. In VV. LL. habetur etiam simplex *Αἰσχυντία*, cujus tamen exemplum nullum afferunt, nec me legere memini. [*Ἀναισχυντία*, Aristoph. Thesm. 702. Demosth. 364. 777. Lex. Xenoph. Clem. Alex. 58.]

¶ Ἀναισχυντέω, Impudenter loquor, vel ago, Impudentia utor, Impudenter dico aut facio, ut, *Λόγῳ δ' ἂν ἀναισχυντῶσιν, οὐ καλῶς ποιήσουσι*. Sunt qui vertant Impudens sum. Ego malim Impudentia utor, aut potius Impudenter me gero, quam tamen interpretationem ap. neminem reperio. Apud Demosth. et Athen. inquit Bud. accipi pro Impudenter et improbe ago. Cum præpositionibus *πρὸς* et *περὶ* jungitur, ut *ἀναισχυντῶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν*, Impudentia utor erga veritatem, vel, Impudenter me gero erga veritatem, i. e. Impudenter oppugno veritatem, vel Impudenter veritati resisto. Apud Isocr. autem, *ἀναισχυντῶ περὶ τούτου*, Impudens sum de hac re, sed Latinius, Hujus rei me non pudet. [" Aristot. *Ἠναισχύνθην*, Symm. Ps. ii. 1." Wakef. Mss. " Phrynich. 22. Thom. M. 82. ad Mœrin. 65. Brunck. ad Æsch. Pers. 94. Toup. Emend. 4, 455." Schæf. Mss. Athen. 216. Aristoph. Lys. 460. Thesm. 788.]

[* Ἀναισχύντημα, τὸ, Facinus impudens. Hyperides ap. J. Poll. 6, 180. Schol. Aristoph. Th. 709.]

Ἀπαναισχυντέω, Impudenter me gero, Impudentia utor. Plato Apol. in loco, quem modo citavi in *Ἀναισχύντως*. In VV. LL. falso exp. etiam Verecunde facio. In iisdem ex Hierem. 3. *Ἀπηναισχύντησας πρὸς πάντας*, pro Desiisti erubescere ap. omnes. Ετ *Ἀπαναισχύνομαι* in iisdem e Chrys. pro Impudenter attento. [Glossæ:—*Ἀπαναιχυντέω·* Depudo. *Ἀπηναισχύντησεν·* Depuduit. * *Ἀπαισχύντησεν·* Depuduit. " Thom. M. 82. ad p. 84. Bergler. ad Alciphr. 137. Phrynich. 22." Schæf. Mss. " *Ἀπαναισχύνομαι*, Plato 364. *Ἀπαναισχυντέω*, Heliod. Æth. Porphyr. 98. Cass. Dio 438. Synes.

A 37. Arrian. Ep. 302. Plato." Wakef. Mss.]

Ἀναισχυντηλία, ἡ, i. q. *ἀναισχυντία*, ut in VV. LL. annotatur; at ego dixerim *ἀναισχυντηλίαν* ab *ἀναισχυντία* differre; ut *αἰσχυντηλία* differt ab *αἰσχυντία* vel potius *αἰσχύνη*. Nam *αἰσχυντία* nondum ap. ullum scriptorem reperi. Secundum autem hanc differentiam quam dico, erit *ἀναισχυντηλία*, Habitus quidam impudentiæ, Impudentia quædam velut a natura insita, non Impudentia duntaxat circa hanc aut illam rem. [V. *ἀναισχυντηλία* a Schneider. Lex. non agnoscitur.]

[* Ἀνταισχύνομαι, Vicissim pudore afficior, Achill. Tat. 467.]

[* " Ἀπαισχύνομαι, (Pudorem exuo.) Heindorf ad Plat. Gorg. 163. ad Herod. 730." Schæf. Mss. Scott. App. ad Thes. affert ex Herod. 9, 84.]

" Διαισχύνομαι, exp. Vereor, Erubesco, ut *αἰσχύνομαι*." [" Pererubesco, Lucian. (857=7, 321=J, 88.)" Wakef. Mss.]

B Ἐπαισχύνομαι, Erubesco, Verecundor, Me pudet. Vel, Valde erubesco. *Ἐπαισχύνομαι τῷ ὀνόματι* ex Herod. (9, 85.) citatur pro Pudore afficior nominis causa. Ego ita reddere malim, Pudet me nominis, vel, Nomen mihi est pudori, vel, Nomen mihi pudorem affert. Jungitur etiam accusativo, cujus constructionis exempla sunt in N. T. ut ap. Marc. 8. *Ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ με*, et paulo post, *Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν*. Sic Paul. ad Rom. *Οὐκ ἐπαισχύνομαί τὸ Εὐαγγέλιον*. Jungitur præterea participio, et interdum infinitivo. Cum participio, ut ap. Soph. *Οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων*. Cum infin., ut *ἐπαισχύνομαι καλεῖν*. [" Ad Herod. 730. ad Diod. S. 1, 93." Schæf. Mss.]

Ἀνεπαίσχυντος, ὁ, ἡ, Inverecundus, Impudens, Basil. Epist. pro *ἀναίσχυντος*. Ετ *Ἀνεπαισχύντως*, Inverecunde, Impudenter. Naz. pro *ἀναισχύντως*.

Καταισχύνω, Pudefacio, Dedecoro, Probro afficio, Fœdo. Demosth. pro Cor. *Οὐ κατήσχυνας μὰ Δί' οὐδὲν τῶν προϋπηργμένων τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ*. Herodian. 5. C *Κλέος προγονικὸν προλαμβάνοντα τρόπου φαυλότητι καταισχῦναι*, Politiano interpr., Fœdis moribus contaminare. *Καταισχύνασα παρθενίαν* ap. Plut. Numa, Quæ virginitatem polluit, vel contaminavit. A Bud. exp. Notam et infamiam inuro, in hoc Antiph. loco, *Μηδὲ καταισχύνειν τὴν πατρίδα πρὸς ἅπαντας*. ‖ *Καταισχύνω*, Vitium vel Stuprum offero. Lysias, *Ἢ τοῖς παρὰ τοὺς νόμους τὰς ἀλλοτρίας καταισχύνουσι γυναῖκας*. Vide et alia exempla ap. Bud. Comm. 679.

Καταισχύνομαι, Pudefio, Dedecoror, Probro afficior, etc. passiva signif. ‖ Interdum vero deponentis significationem habet eandem, quam *αἰσχύνομαι* et *ἐπαισχύνομαι*, pro Erubesco, Me pudet. *Jungiturque interdum accusativo, ut ap. Isocr.*, *Καταισχυνθέντες γὰρ οἱ Πελοποννήσιοι τὴν ἀρετὴν τῶν ἡμετέρων*, Cum eos virtutis nostrorum puduisset.

[Καταισχύνω, Ind. in Demosth. " Wakef. Phil. 1382. Brunck. Electr. 609." Schæf. Mss. Soph. Œd. T. 1424. Clem. Alex. 58.]

[* Καταισχυντὴρ, ῆρος, s. * *Καταισχυντὴς, οῦ, ὁ*, D Qui dedecore afficit. Æsch. Agam. 1333. *Ἦ καὶ βίον τείνοντες ὧδ' ὑπείξομεν Δόμων καταισχυντῆρσι τοῖσδ' ἡγουμένοις;*]

[* " Καταίσχυντος, (ὁ, ἡ,) Heyn. Hom. 8, 643." Schæf. Mss.]

[* " Ἀκαταίσχυντος, (ὁ, ἡ,) Qui nunquam pudore afficitur. *Ἐλπὶς ἀκαταίσχυντος*, Chrys. Hom. 54. T. 5. p. 368." Seager. Mss. " Philo Carpas. in Cant. Cantic. 90." Boissonad. Mss.]

[* " Καταισχυμμὸς, (ὁ, Opprobrium.) Clem. Alex. 587. (*Ἆρ' οὐκ ἐμφανῶς κἀκεῖνα ἐπιφέρει ὁ Ἀπόστολος, δεικνὺς τὸν καταισχυμμὸν τῆς πίστεως παρὰ τοῖς πολλοῖς;*) 601. (*Διά τε τὸν καταισχυμμὸν τοῦ πειράσαντος καὶ ἀποτύχοντος.*)" Wakef. Mss.]

[* " Προσκαταισχύνω, Insuper dedecoro. Chrys. in 2 Ep. ad Cor. Serm. 27. T. 3. p. 692." Seager. Mss. " Plut. 4, 332." Wakef. Mss.]

[* Συναισχύνω, Una, vel Simul fœdo, inficio. Max. Tyr. 217. *Ὥσπερ γὰρ τῷ μαρίλης ἐμπεπλησμένῳ τὸν συμπλακέντα ἀνάγκη καὶ αὐτὸν συναισχῦναι τὸ*

σῶμα, οὕτω καὶ ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν τοῦ κακοῦ, καὶ * συναναπίμπλασθαι τῆς μαρίλης.]

" Ὑπεραισχύνομαι, Supramodum verecundor," [Admodum me pudet. Æschin. in Timarch. 57.]

[* Ὑπαισχύνομαι, Suppudet, i. e. Aliqua e parte pudet me. " Heind. ad Plat. Apol. p. v." Schæf. Mss.]

ΑΙΤΕΩ, τῶ, ήσω, ηκα, Peto, Postulo, Posco. Cum accusativo rei, ut Xenopho Hell. 1. Πρὶν αἰτῆσαι χρήματα, λαβών. Itidem cum accusativo personæ, Xenopho K. Π. 4. Σοὶ, ὅτι ἐμὲ ᾔτησας, ἢ σὺ ἐμοὶ, ὅτι λαμβάνεις, sed fere conjuncto cum accusativo rei, ut idem Xen. K. Π. 8. Ἐμὲ πολλοὶ μὲν οἰκέται σῖτον αἰτοῦσι, πολλοὶ δὲ πιεῖν. Æschin. in Ctes. Μέλλετε δ' αἰτεῖν τοὺς θεοὺς τἀγαθά. Aristoph. Pl. Ἔπειτ' ἴσως ᾔτησεν ἄν σ' ὑποδήματα. Sic Posco ap. Latinos utrumque accus. habet aliquando. || Iterum αἰτεῖν accus. rei habet cum præpositione παρὰ genitivo juncta, eodem modo quo Latini dicunt, Peto hoc abs te. Plut. Themistocle, Αἰτεῖν παρ' Ἱέρωνος τὴν θυγατέρα εἰς γάμον, Petere ab Hierone filiam in matrimonium. || Sæpe etiam cum infin., ut αἰτοῦσι πιεῖν in loco Xenoph. modo prolato, Petunt bibere, Petunt potum. Il. Z. (76.) ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι, Petebat videre. Dicunt etiam αἰτῶ λαβεῖν, q. d. Peto accipere, in quo loquendi genere videtur supervacaneus esse infin. λαβεῖν. Isocr. Areopag. Οὔτ' ἔχομεν, οὔτε λαβεῖν αἰτοῦμεν. Aristoph. Pl. (240.) Αἰτῶν λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρίδιον.

Αἰτεῖν δίκας, ut Lat. Pœnas poscere, vel reposcere: sic ap. Plat. Pol. 1. αἰτῶ δίκας τῆς ἁρπαγῆς. Et cum duplici accus., ut αἰτῶ σε δίκας τοῦ φόνου, Pœnas cædis te posco, Pœnas a te reposco.

Τὸ ἐν ἀρχῇ, vel τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖν s. αἰτεῖσθαι, vide in Ἀρχή.

Vult autem Etym. Αἰτῶ, a τῶ significante ζητῶ, Quæro, derivatum esse, præfixo α epitatico, cum pleonasmo τοῦ ι. At Eust. tradit αἴτης esse itidem ex α epitatico et τῶ, sed significante λαμβάνω. Utut sit, vel αἴτην ab αἰτῶ, vel contra αἰτῶ ab αἴτης deducamus necesse est.

Αἰτέομαι pass. voce nonnunquam activam signif. habet, atque idem valet quod αἰτῶ, eandem etiam constructionem servans. Aristoph. Nub. Ἐμοῦ μέτριά τε καὶ δίκαι' αἰτουμένου, Me æqua postulante. Apoll. R. (2, 951.) Ἡ δέ ἑ παρθενίην ᾐτήσατο. Item αἰτοῦμαι παρά τινος, ut et αἰτῶ. Xenopho K. Π. 1. αἰτεῖσθαι τἀγαθὰ παρὰ τῶν θεῶν. Æschines autem dixit, ut paulo ante annotatum est, αἰτεῖν τοὺς θεοὺς τἀγαθά. Et cum infin., sicut et αἰτῶ. Xenopho K. Π. 5. Ἵνα σε τούτων τινὰ αἰτήσωμαι παῖδά μοι γενέσθαι. Nam quidam perperam citant hunc locum, tanquam ubi αἰτοῦμαι duos habeat accusativos. || Interdum αἰτοῦμαι est τὸ κιχρῶμαι, Utendum peto, cujus exemplum ap. Suid. Volunt autem quidam esse hanc differentiam inter αἰτεῖν et αἰτεῖσθαι, quod αἰτεῖν simpliciter sit Petere; at αἰτεῖσθαι, Utendum petere, Commodato petere. Sed quis non e modo citatis exemplis perspicit hanc differentiam confundi?

Αἰτοῦμαι, in passiva signif., præsertim in participiis αἰτούμενος et αἰτηθεὶς, ut, Αἰτουμένην τὴν πυγὴν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μανίαν, ap. Athen. 13. Sic αἰτηθεὶς, ap. Thuc. 2. Αἴσχιον ἦν αἰτηθέντα μὴ δοῦναι ἢ αἰτήσαντα μὴ τυχεῖν, Turpius erat eum qui poscebatur non dare, quam eum qui poscebat non impetrare. Plut. Themistocle, Αἰτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους ἵππον. Item Αἰτούμενος δίκας, Qui pœnas poscitur, A quo reposcuntur pœnæ. Alii exp., In jus vocatus. Sed malim, Qui pœnas reposcitur coram judice, ut ap. judicem.

[" Αἰτέω, Heyn. ad Apollod. 560. Jacobs. Exerc. 2. p. 113. Porson. l. l. ad Λαγχάνω. Toup. Opusc. 1, 532. Emend. 2, 327. Wakef. S. C. 2. p. 9. Fischer. Ind. Palæph. Thom. M. 20. et n. Eurip. Hec. 390. ad Charit. 413. Markl. Iph. p. 138. Jacobs. Anth. 7, 21. 279. 9, 277. 11, 299. Αἰτοῦμαι, Lennep. ad Phalar. p. 12. Phrynich. Ecl. 179. Cum infin., ad Diod. S. 1, 428.: αἰτῶ λαβεῖν, HSt. Annott. in Soph. p. 15. Cum fut., Argum. Eurip. Phœn. p. 158. Matth. De re venerea, Jacobs. Anth. 8, 221. 9, 349. Heindorf. ad Phædr. 220. Act. med., Villoison. ad Longum 214. Schneider. ad Anab. p. 6. Αἰτῶν et αὐτῶν conf., ad Diod. S. 2, 463. (cf. 464. l. 6.) Fut., HSt. Annott. in Soph. 15. De constr., Gronov. ad Arrian. p. 3. Apud Herod. αἰτέει aliquoties mutandum in αἴτεε, Koen. ad Greg. 190. Αἰτέω, de discrim. act. et med. Ammon. 5. Valck. Anim. 12. Eran. Philo 159. ad Herod. 741. Αἰτεῖσθαι an Deprecari significet? Valck. Phœn. p. 342. Soph. Ajac. 836. Αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν, al. λαβεῖν, ad q. l. Valck. Phœn. p. 444.: 'Frequentius post verba petendi sic πλεονάζει τὸ λαβεῖν, nonnunquam tamen πορεῖν, τυχεῖν, et λαχεῖν similiter adhibentur.'" Schæf. Mss. Glossæ:—" Αἰτέω· Peto, Posco, Postulo. Αἴτησον· Expete. Αἰτοῦμαι· Peto, Postulo. Αἰτεῖται· Poscit. Ἤτησας· Petisti. Ἤτησεν· Petivit." " Ὑδρίαν χαλκῆν ἀποφέροντα, ἀλλοτρίαν, ᾐτημένην, πολλοῦ ἀξίαν, Demosth. 300. Ed. Hervag. Bas. 8. Quam utendam rogaram." Seager. Mss.]

" Αἴτημι pro αἰτέω, ap. Pind. (Fr. inc. 58, 5.) legi-" tur, teste Eust. Sic φίλημι pro φιλέω. Sed Æolica " hæc esse volunt nonnulli."

" Αἰτιοῦμαι, i. q. αἰτοῦμαι, Peto, Obsecro, Ob-" testor. Item, Postulor ut debitum solvam. Pro-" prie est Commodato petere; αἰτεῖν vero simplici-" ter Petere. Ita VV. LL. sed nescio qua auctori-" tate nitentia."

Αἴτημα, τὸ, Petitio, Postulatio, Postulatum, αἴτησις. || Bud. in Annot. in Pandectas, Quæ positiones notæ sunt, quæque simulac a præceptore ponuntur, admittuntur ab auditore, ὑποθέσεις vocantur; quæ vero non usqueadeo notæ sunt, sed argumento quodam astruuntur antequam fidem faciant, et tamen citra demonstrationem sumuntur a præceptore, αἰτήματα dicuntur, Petitiones vel Postulata. [" Plut. de Lib. Educ. p. 4." Scott. App. ad Thes. " Valck. Phœn. p. 23. a. ad Phalar. 288. Heyn. Hom. 6, 636. Heindorf. ad Theæt. 339." Schæf. Mss. Τὰ τοῦ σώματος αἰτήματα, Epist. Socr. 14. " Dionys. H. 6. p. 395." Boissonad. Mss.]

[* " Αἰτηματώδης, (ὁ, ἡ,) Incertus. Αἰτηματῶδες, Quod pro veritate indubitata sumi non potest, sed de quo adversarius ut concedat, rogandus est, Plut. Mor. s. 694. (Q. S. 6, 8, 4.) Wytt." Seager. Mss.]

Αἴτησις, ἡ, i. q. αἴτημα. Isocr. Archid. Ὡς οὐ δικαίαν ποιουμένοις τὴν αἴτησιν, ad verbum, Ut non justam facientibus petitionem, i. e. Non justa petentibus. [" Abresch. Lect. Arist. 90." Schæf. Mss. Glossæ: Αἴτησις· Petitorium, Petitio, Postulatio.]

[* Αἰτησίκριτον, Plausibile. Editum est αἰτησεκριτον sine accentu. Vide nott.]

[* Αἰτήσιμος, ὁ, ἡ, Postulatitius, Gl.]

[* Αἰτητέος, Rogandus. Max. Tyr. Clem. Alex.]

Αἰτητὴς, οῦ, ὁ, Petitor, Postulator. Quidam historicus ap. Suid., Οὐκ αἰτηταὶ τῆς εἰρήνης μᾶλλον ἢ δόται ὄντες, Non magis petitores pacis, quam datores. [Glossæ: Αἰτητής· Petitor.]

Αἰτητὸς, (ἡ, ὸν,) Petendus, Qui peti debet, vel potest, Barbare, Petibilis. Αἰτητὸς ἀρχὴ in VV. LL. exp. Petitum imperium. Hesych. ait αἰτητὰ esse τὰ κατ' ἔρανον διδόμενα. [ΕΤ * Θεαίτητος, ὁ, ἡ, A Deo expetitus s. exoratus. Joseph. A. J. 307=220. " Theod. 1, 233." Wakef. Mss.]

Αἰτήσιος, ap. Suid., ὁ αἰτῶν, Petitor, Qui petit. Si modo ita scripsit Suid.

Αἰτητικὸς, (ἡ, ὸν,) Petax, accipiendo Petacem pro Homine propenso ad petendum, et propemodum assidue petente. A Bud. exp. Flagitator et procax, in hoc Aristot. loco Ethic. 4. Οὐκ ἂν εἴη δὲ αἰτητικὸς ὁ ἐλευθέριος. Et αἰτητικὸς στίχος, Versus petitorius, Versus petitionem continens, Versus quo quid petitur. [" Artemid. 13." Wakef. Mss.]

[* " Αἰτητικῶς. Diog. L. 210. HSt. (=330.) Οἱ δὲ καὶ αὐτοῦ Διογένους ἐπιμέλειαν ἐποιοῦντο, καὶ πρὸς τοὺς γονέας αἰτητικῶς εἶχον, ubi lego, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ, Illi vero (pueri sc. quos Diogenes instituebat,) et ipsi, (Diogeni,) consulebant, et ad parentes pro eo beneficia rogandos promti erant." Seager. Mss.]

Αἴτης, ου, ὁ, Mendicus. Qui frequentius ἐπαίτης

dicitur. Quanquam Eust. vult factum esse e τῶ, quod est Accipio, præfixo α epitatico. Intelligendum autem, inserto etiam ι. Vide Αἰτέω.

“ Αἰτίζω, i. q. αἰτέω, ut αἰνίζομαι i. q. αἰνέω, sed “ ap. poëtas duntaxat, i. e. Peto, vel etiam Men- “ dico. Hom. enim aliquando absolute usurpat “ et neutraliter. aliquando accus. ei jungit veluti “ activo. Priore modo, Od. Ρ. (227.) ἀλλὰ πτώσσων “ κατὰ δῆμον Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ’ “ ἄναλτον: Τ. (273.) ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ “ Αἰτίζων ἀνὰ δῆμον. Posteriore modo, Od. Ρ. (558.) “ σῖτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον Γαστέρα βοσκήσεις. “ Et aliquanto ante (221.) Ὃς πολλῇσι φλιῇσι παρα- “ στὰς θλίψεται ὤμους, Αἰτίζων ἀκόλους. Verum et “ cum accus. personæ junxit, eod. lib. (501.) dicens, “ Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα Ἀνέρας αἰτί- “ ζων· ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει.” [“ Valck. Adoniaz. p. 292. Toup. Opusc. 1, 532. Valck. Hippol. p. 192.: Callim. 295. Cattier. 18. Jacobs. Anth. 11, 94.” Schæf. Mss.]

[* Ἀνταιτέω, Peto pro aliquo, Suffragor petenti honores, Pro aliquo ambio. Thuc. 4, 19. Appian. Civ. 3., p. 891. Vicissim aliquid ab eo peto, cui aliquid dederam, Plut. 7, 511.]

Ἀπαιτέω, Reposco, Repeto, Exigo, cum duobus accusativis, ut ἀπαιτῶ σε τὸ χρέος. Aristoph. Nub. ἀπαιτῶν με τἀργυρίον. Lucian., Ἀπαιτῶ τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ. Respondet autem ἀποδιδόναι, Reddere, verbo ἀπαιτεῖν, ut ap. Plat. Pol. 1. Εἰ μανεὶς ἀπαιτοῖ, ὅτι οὐ χρὴ τὰ τοιαῦτα ἀποδιδόναι. Et ἀπαιτεῖν δίκας, Latine Pœnas expetere. Pausan., Οἱ Ἠλεῖοι δίκας τοῦ φόνου παρ’ Ἀργείων ἀπῄτουν. Dicitur et de aliis rebus, ut Lucian. Nigrino, Λόγον ἀπῄτουν τῆς δεῦρο ἀφίξεως, Rationem exigebam, Volebam mihi rationem reddi.

Ἀπαιτοῦμαι, Reposcor, Exigor, cum duobus itidem accusativis, ut enim dicitur ἀπαιτῶ σε τὸ χρέος, sic etiam ἀπαιτοῦμαι τὸ χρέος. Naz. Πόσον μὲν ἀπαιτούμεθα, Quantum exigitur a nobis?

Ἀπαιτοῦμαι signif. etiam activa, pro Reposco, in VV. LL. annotatur.

[“ Ἀπαιτέω, Clem. Alex. 881.” Wakef. Mss. “ Valck. Adoniaz. p. 285. Casaub. ad Athen. 136. Fischer. Ind. Palæph. Hemsterh. in Raphelii Annott. 79. ad Lucian. 1, 254. 2, 181. Diod. S. 1, 314. 2, 490. ad Herod. 620. Markl. Suppl. 456. ad Charit. 515. Bentl. ad Callim. p. 325.” Schæf. Mss. Glossæ:—“ Ἀπαιτέω· Apposco, Reposco, Postulo, Exigo, Repeto, Emendico. Ἀπαιτήσωσιν· Profligent. Ἀπαιτέω βιαίως· Flagito, Efflagito, Profligo.”]

“ Ἀπαιτητέον, Repetendum est, Reposcendum est, “ Repetere oportet, s. Reposcere.” [Glossæ: Ἀπαιτητέα· Profliganda.]

[* “ Ἀπαίτημα, τὸ, M. Anton. 5, 15. Secundi Sent. s. 7.” Kall. Mss.]

Ἀπαίτησις, ἡ, Repetitio, Exactio, ut ἀπαίτησις τοῦ χρέους, vel τῶν ὀφειλομένων. [“ Fischer. Ind. Palæph.” Schæf. Mss. “ Joseph. de B. 7, 3. p. 408. Diod. S. 4. p. 152. Herod. 5, 85.” Scott. App. ad Thes. Glossæ:—“ Ἀπαίτησις· Exactio, Profligatio, Repetitio. Ἀπαίτησιν· Compulsionem. Ετ * Ἀπαιτητὴς, οῦ, ὁ, Exactor, Gl. “ Brunck. Electr. 953. Wakef. Eum. 320.” Schæf. Mss. “ Hesych.” Wakef. Mss.] Ετ Ἀπαιτητικὸς, (ἡ, ὸν,) Promtus ad reposcendum, vel Qui frequenter reposcit, s. Qui reposcere solet. In VV. autem LL. exp. Repetitivus, et Repetens, et Agens repetitorem, ex Ovidio. Ετ Ἀπαιτητοὶ χάριτες, in iisdem LL. Debitæ gratiæ.

Ἀνταπαιτέω, Vicissim reposco s. exigo. Thuc. 3, (58.) Τήν τε δωρεὰν ἀνταπαιτήσω: [5, 17. Plut. Solone 1, 174. “ Charito 134. Clem. Alex. Philostr.” Wakef. Mss.]

[* “ Ἐξαπαιτέω, Julian. 349.” Wakef. Mss.]

Προσαπαιτέω, Insuper reposco s. exigo. [“ Lucian. 2, 151.” Wakef. Mss. Eust. 39, 41. Dionys. H. 2, 310.]

[* Ἀπαιτίζω, Postulo, Exigo, i. q. ἀπαιτέω. “ Callim. 1, 508. Ruhnk. Ep. Cr. 184. Toup. Opusc. 2, 287.” Schæf. Mss. Od. Β. 78.]

Ἐξαιτέω, Posco, Mihi dari peto. Ἐξαιτῶ τοῦτο, et Ἐξαιτῶ σε τοῦτο, ut ap. quendam Tragicum, Τούτους θανόντας ἦλθον ἐξαιτῶν πόλιν. Ἐξαιτῶ ἐπὶ τιμωρίᾳ, Exposco ad pœnam, ut ἐξαιτῶ εἰς βάσανον, Exposco ad quæstionem. Sed frequentissimus est verbi ἐξαιτεῖν usus sine adjectione, pro Exposcere ad pœnam, ut et Lat. interdum Exposcere vel Deposcere pro Exposcere ad pœnam dicitur. Isocr. Trapez. Ἐὰν δὲ μηδὲν τούτων ποιῶ, παρ’ ὑμῶν ἐξαιτεῖν, Ut me a vobis exposcerent, Ut me a vobis dedi sibi postularent. Plut. Narr. Amat. Εἶτα πέμπουσι Θηβαῖοι ἐξαιτοῦντες τοὺς Φώκου φονεῖς. Et passivum ἐξαιτοῦμαι, Exposcor ad pœnam, ut Demosth. dicit se ἐξαιτεῖσθαι ὑπὸ Φιλίππου et ὑπ’ Ἀλεξάνδρου. Apud Eundem ἐξαιτεῖν τὸν παῖδα, Servum exposcere ad quæstionem, vel Postulare, ut Dedere illum est παραδιδόναι vel ἐκδιδόναι, Bud. Comm. 45. et 46. Interdum additur εἰς βάσανον. Idem enim Bud. in Lex. ex eod. Demosth. citat Ἐξαιτῶ τὰ ἀνδράποδα εἰς βάσανον, quemadmodum et ἐπὶ τιμωρίᾳ adjunctum verbo ἐξαιτεῖν pro Exposcere ad pœnam, in VV. LL. habetur. Dicitur autem et ἐξαιτεῖσθαι signif. activa pro ἐξαιτεῖν, Deposcere ad pœnam, ut Plut. de Orac. Def. Οὕτως ἰσχυροὶ καὶ βίαιοι δαίμονες ἐξαιτούμενοι ψυχὴν ἀνθρωπίνην περιεχομένην σώματι.

Ἐξαιτεῖν, vel potius Ἐξαιτεῖσθαι voce passiva, sed signif. activa, et quidem præcedenti contraria, pro Deposcere reum, Deprecari rei pœnam, Noxæ et periculo reum eximere. Demosth. in Mid. Παιδία γὰρ παραστήσεται καὶ κλαιήσει, καὶ τούτοις αὐτὸν ἐξαιτήσεται, Eorum lacrymis sese condonari postulabit. Æschin., Ἐξαιτοῦνται γραφὰς τῶν παρανόμων, Postulant reorum delationes hominumque reatus ob maleficia condonari precibus suis. In quibus exemplis a Bud. citatis p. 45. alteram tantum habemus hujus verbi signif. Cum quibus convenit et hoc e Lysia, Τούτους δὲ ἀφῆτε ἀνδρὶ ἐξαιτουμένῳ. His autem addo ea, in quibus ἐξαιτοῦμαι non tantum significat Deposco reum, ut Valer. loquitur, sed etiam Impetro. Xenopho K. A. 1. Ὁ δὲ πείθεταί τε καὶ συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν· ἡ δὲ μήτηρ, ἐξαιτησαμένη αὐτὸν, ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Pro quo ἐξαιτησαμένη dictum fuisse παραιτησαμένη ab aliis eandem historiam narrantibus, docebo in Παραιτοῦμαι. Ἐξαιτησαμένη autem expono unico verbo Deprecata, de qua interpr. dicam et in Παραιτοῦμαι, quod alteram quoque verbi Deprecor signif. habet. Potest etiam exponi, Cum deprecatione sua periculo eum liberasset. Item, Cum effecisset, ut ille suis precibus condonaretur. Vel, Cum suis precibus eum servasset. Eurip. Hec. (49.) Τοὺς γὰρ κάτω σθένοντας ἐξῃτησάμην Τύμβου κυρῆσαι, simpliciter pro Impetravi ab illis. Et ἐξαιτούμενος τὰ σφάλματα, ap. Eund. pro Erratorum veniam impetrans, s. exposcens. Item e Plut. Ἐξῃτήσατο τὴν Ἀσπασίαν δεηθεὶς τῶν δικαστῶν, Ab judicibus exoravit Aspasiam, vel, Impetravit. Sed malim A judicibus deprecatus est Aspasiam, ut Cicero dixit, Nullæ sunt imagines, quæ me a vobis deprecentur. Simul autem observandum dico in hoc Plut. loco, addi δεηθεὶς, quamvis alioqui δεήσεως significatio verbo ἐξαιτεῖσθαι inclusa sit, sicut ex aliis locis liquet: quemadmodum et cum παραιτεῖσθαι idem significante addidit δεήσει, ut in illo verbo docebo. Hoc tamen interest, quod non [illegible] dicitur δεήσει, sed πολλῇ δεήσει adjunxit. ‖ Ἐξαιτεῖσθαι passive in hac posteriore signif. ap. Lysiam.

[“ Ἐξαιτέω, Acta Traj. 1, 99. Valck. Oratt. 369. Cum infin., Porson. Med. p. 71. Ἐξαιτοῦμαι, Fischer. Ind. Palæph. ad Herod. 501. Ἐξ. et ζητῶ conf., Wyttenb. Select. 425. Wessel. ad Diod. S. 1. Addend. ad p. 322. ad Diod. S. 1, 322. Fac. ad Pausan. 1, 125.” Schæf. Mss. Glossæ: Ἐξαιτέω· Postulo, Expostulo, Deposco.]

[* “ Ἐξαίτημα, (τὸ,) Postulatum. Διέγνω σαφῶς τὰ τοῦ θεάματος, καὶ τὴν πληροφορίαν τοῦ ἐξαιτήματος εἰληφὼς, πρὸς τὸ θεῖον εὐχαριστίας ἀνετίθει, Leo. Imp. Paneg. in Chrys. 278.” Seager. Mss.]

Ἐξαίτησις, ἡ, Ipsa actio deposcendi aliquem, ad supplicium videlicet. Postulatio ad quæstionem. ‖ Item, Deprecatio pro reo, ut interpr. Bud. in hoc Dem. loco, (1385.) Καὶ οὔτε ἡ τῶν συγγενῶν οὔθ’ ἡ τῶν φίλων ἐξαίτησις ὠφέλησεν αὐτόν.

[* Ἐξαίτητος, ὁ, ἡ, Impetrabilis, Gl.]

"Ἀντεξαιτέω, Contra s. Vicissim exposco." ["Plut. Alex. 11." Boissonad. Mss.]

Ἐπαιτέω, q. d. Superpeto, i. Insuper peto, vel Post aliud peto, ut Il. Ψ. 591. ἵππον δέ τοι αὐτὸς Δώσω τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο Μεῖζον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι Βουλοίμην. Ubi ἐπαιτήσειας Eust. exp. ἐπὶ τῷ ἵππῳ αἰτήσειας. Legitur tamen et ἀπαιτήσειας, quam lectionem mea Ed. in contextu habet, utpote in pluribus exempl. a me repertam, alteram margini ascriptam. Ipse quoque Eust. utriusque meminit, sed ita ut ἐπαιτήσειας magis probet.

Ἐπαιτῶ, Stipem peto, Mendico. Athen. 8. Νόμος Κορώνῃ χεῖρα δ' οὖν ἐπαιτούσῃ, ubi pro δ' οὖν fortasse reponendum δοῦν' ex hoc præcedente versu, Ἐσθλοὶ Κορώνῃ χεῖρα πρόσδοτε κριθῶν. Ubi fortasse reponendum itidem ἐσθλῇ pro ἐσθλοί. ["Jacobs. Anth. 8, 148." Schæf. Mss.] HINC Ἐπαίτης, Qui stipem petit, s. corrogat, Mendicus. Ἐπαίτης, inquit Suid., ὁ πτωχὸς, καὶ κλίνεται ἐπαίτου. || Item Ἐπαίτης, Circulator, et θαυματοποιὸς, ap. Chrys. p. 15. inquit Bud. quam tamen expositionem locus Chrysost. admittere non videtur, qui ita habet, Ὥσπερ ἐκείνων οἱ οἰκέται τῶν ἐπαιτῶν τοῖς θαυματοποιοῦσι προσέχουσιν, εἶτα ἐλθόντες βραδέως, οἴκοι τὰς ἐσχάτας ὑπομένουσι πληγάς. Hic enim ἐπαῖται non ponuntur ἀντὶ τῶν θαυματοποιούντων, cum dicat, Illis qui, ἐπαῖται cum sint, θαυματοποιοῦσι, quasi peculiare quibusdam ἐπαίταις sit θαυματοποιεῖν, Circulari, vel Circulatoriis quibusdam præstigiis uti. Dedi autem huic significationi τοῦ ἐπαιτεῖν pro Stipem petere, posteriorem locum, quod plane persuasum habeam antiquiorem esse, et primum dixisse Græcos ἐπαιτεῖν, sicut et προσαιτεῖν, pro Insuper petere vel Ultra petere, de quibusvis; deinde ad mendicos hæc verba restrinxisse, quod aliud semper atque *aliud* petant, s. quod ad petendum quotidie redeant. Nisi quis malit eo illos respexisse quod sæpe conjuncti aliquot stipem petant, adeo ut cum uni donata est, succinat alter, Et mihi dividuo findetur munere quadra. Et ita ἐπαιτεῖν diceretur aliquis et προσαιτεῖν respectu eorum, qui jam ᾔτησαν. Quo respexisse videri possunt in v. Μεταιτεῖν potissimum, de quo statim post tractabo, ut dicantur μεταιτεῖν quasi qui stipem unus post alterum petunt, vel una cum aliis. Potest tamen, et quidem melius, significationis hujus verbi reddi alia ratio, ut videlicet μεταιτεῖν sit Post petitum unum alterum petere, sicut ἐπαιτεῖν et προσαιτεῖν, Ultra unum quod petitum sit, petere et alterum, i. e. Aliud atque aliud petere.

Ἐπαιτῶ in VV. LL. exp. præterea Insimulo, Incuso, in quo errari puto, et verbo ἐπαιτῶ dari significationem, quæ est verbi ἐπαιτιῶ.

"Ἐπαίτησις, ἡ, Mendicatio," [Mendicitas. "Dionys. H. 2, 105. Καὶ τὸ τέλος τοῦ ἐπιλόγου τὸ κέντρον τῆς ἐπαιτήσεως ἐπαγωγή." Scott. App. ad Thes. "Chrys. in 1 Ep. ad Thess. Serm. 11. T. 4. p. 218. Οὐκ ἀγανακτοῦσιν, οὐδὲ δυσχεραίνουσιν, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν τῆς ἐπαιτήσεως διήγησιν ἐν εὐχαριστίᾳ ποιοῦνται." Seager. Mss. Glossæ: Ἐπαῖται· Rogatores. *Ἐπαιτία· Mendicatio. *Ἐπαιτοσύνη· Mendicitas.]

Μεταιτέω, Inter alios peto, Una cum alio vel aliis peto. Unde etiam ponitur pro Partem peto, ab Herod., sicut μεταδίδωμι pro Partem do, ut annotat Bud. Sic Demosth. (410.) Ἢ παρὰ τούτων, ἀφ' ὧν εἰλήφασι, μεταιτεῖν. Adjungitur tamen τὸ μέρος ab Aristoph. ubi scribit, Τούτων μεταιτεῖ τὸ μέρος, εἰ δὲ μὴ, δάκνει. Ubi vacat præpositio in hoc verbo, vel certe abundat τὸ μέρος.

Μεταιτῶ, Stipem peto, Mendico, cujus signif. rationem vide in fine proxime præcedentis verbi Ἐπαιτῶ. Heraclitus in Epist. Ἀμείνους ἂν ἦσαν μεταιτοῦντες. Lucian. cum accus. junxit, Οἳ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μεταιτοῦσι. Sic et Lat. Mendicare ponitur interdum absolute, interdum cum accus. [Lucian. 1, 481. Aristoph. Vesp. 972. Eq. 773. Herod. 4, 146. Lucian. Cyn. 2. "Herod. 344. 573." Schæf. Mss.]

"Μεταίτης, (ου, ὁ,) Mendicus, qui et ἐπαίτης et "προσαίτης. ITEM Μέταιτος. Apud Suid. e Polyb. "Οὕτω τε μέταιτος ἐτελεύτησε καὶ χρημάτων ἄπορος, ὡς

A "κοινοῦ ταφῆναι." [Jo. Antioch. Excerpt. Vales. 786. Lucian. 1, 477. "Hesych. Clem. Alex. Artemid. 186. ET *Μεταίτησις, ἡ, Angl. Entreaty, Intercession. Pseudo-Did. Od. Φ. 306." Wakef. Mss.]

Παραιτέομαι, Deprecor. Exp. etiam Recuso, Aversor, Repudio. Plut. Cor. Καὶ μηδένα τρόπον κρίσεως, μηδὲ, ἂν ἁλῷ, κολάσεως παραιτεῖσθαι. Quod exemplum primum pono, quod eodem plane modo et sensu dicatur Lat. Deprecari pœnam, quo hic παραιτεῖσθαι κόλασιν. Cic. autem etiam Deprecari et Recusare copulavit in eodem genere loquendi, Tusc. 2.: Nullum genus supplicii deprecatus est neque recusavit. Sic ap. Eund. pro C. Rab. Et ut idem Cic. Deprecari invidiam, et Deprecari odium, dicit, sic παραιτεῖσθαι τὸν φθόνον, Aristid. et Plut. παραιτεῖσθαι τὸν πόλεμον, ap. eund. Plut. Pericle. Herodian. 4. Ὁ δὲ τὸ γῆρας προϊσχόμενος, παρῃτήσατο, Bud. interpr., Ipse autem, senectutem excusans, repudiavit, deprecatus est. Politian. autem vertit Abnuit imperium. Eadem iisdem verbis dixit idem Hero-

B dian. 7. Παραιτούμενος δὲ καὶ γῆρας προϊσχόμενος, ubi Pol. vertit Recusare. Idem hist. iisdem verbis et lib. 2. usus est, Ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα παρῃτεῖτο, τῆς ἀρχῆς τὸ ἐπίφθονον γῆράς τε προϊσχόμενος, Pol. interpr. At ille recusare institit, tanquam rem invidiosam, nomen imperii. Sic idem Herodian. de Commodo, Τὴν πατρῴαν προσηγορίαν παραιτήσασθαι, Ut repudiaret, Pol. interpr. Qui alibi vertit etiam Detrectare. Apud Plut. Themist. παραιτεῖσθαι πότους συνήθεις, Repudiare assueta convivia, vel Aversari. Potest etiam exponi Vitare. Bud. παραιτεῖσθαι pro Vitare et cavere e Diosc. citat: a Laërtio quoque identidem sic accipi tradens. Idem παραιτεῖται interpr. Vitat vel Refugit, in hoc Dionys. H. loco, de Isocr. loquentis, Τῶν τε φωνηέντων τὰς παραλλήλους θέσεις παραιτεῖται. Idem in Augusti Apophth. Ὥστε τὴν ἡμέραν ἐκείνην παραιτήσασθαι τὸ δεῖπνον, Ita ut prandium recusarit, vel commodius per infin. Prandere recusarit. Bud. interpr. Liberius Prandio abstinuerit. || Παραιτεῖσθαι τὴν γυναῖκα ap. Plut. Apophth.

C Uxorem repudiare, Uxori nuntium remittere, in VV. LL. Budæus autem hoc exemplum ponit pro παραιτεῖσθαι significante Repudiare, Vitare, Aversari. Affertur præterea e Diosc. παραιτεῖσθαι ἀμβλυωπίας, pro Hebetudines oculorum amoliri, vel discutere. || Παραιτοῦμαι cum infin. Herod. 3. Φανερὰν ἔχθραν ἄρασθαι καὶ πόλεμον ἐγεῖραι παρῃτήσατο, Minime inimicitiis apertis ac manifesto bello agendum putavit, Pol. interpr. Ego malim, ad retinendam vim verbi Græci, Ab apertis inimicitiis abstinuit. Citatur et e Porphyrio παραιτήσομαι λέγειν pro Supersedebo dicere.

Παραιτοῦμαι τὴν ψυχὴν ap. Herod. ea itidem signif. qua Deprecari vitam dixit Cic. Ita enim ille in Clione, de Arione loquens, Τὸν δὲ, συνέντα τοῦτο, λίσσεσθαι χρήματα μὲν προϊέντά σφι, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον, A. Gell. interpr., Tum illum ibi pernicie intellecta, pecuniam ceteraque sua ut haberent dedisse, vitam modo sibi ut parcerent orasse. Cic. dixit Vitam alicujus ab aliquo deprecari. Sic παραιτοῦμαί τινα

D cujus constructionis exemplum affert Suid., postquam dixit παραιτεῖσθαι esse συγγνώμην αἰτεῖν, Veniam petere, puto reddi posse eadem plane constr., Deprecor aliquem: ex hoc Cic. loco, de Lege Agr. c. Rull., Sic, siquid deliquero, nullæ sunt imagines, quæ me a vobis deprecentur. Utitur autem τῷ παραιτεῖσθαι in hac constr. et signif. quidam ἀνώνυμος ap. Suid., ita scribens, Ὁ δὲ, ἀναιρεῖν μέλλων αὐτὸν, ἀφῆκε, Παρυσάτιδος παραιτησαμένης αὐτὸν, καὶ τὴν σατραπείαν αὐτῷ φυλαξάσης. Quæ verba eandem prorsus historiam continent, quam habemus initio τῆς Ἀναβάσεως Xenophontis, sed utentis verbo ἐξαιτήσασθαι pro eo quod ille dixit παραιτήσασθαι. Scribit enim, Ὁ δὲ πείθεταί τε καὶ συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν· ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Plut. tamen, sicut et ille qui a Suida citatur, verbo παραιτήσασθαι in eadem re commemoranda uti maluit, V. Artox., Ὀδυρομένη πολλὰ καὶ ποτνιωμένη, (μήτηρ Παρύσατις) παρῃτήσατο καὶ κατέπεμψεν αὖθις ἐπὶ θάλασσαν. Idem Plut. Demetrio ita locutus est, sed addens πολλῇ

δεήσει, ubi scribit, Παρῃτήσαντο πολλῇ δεήσει τοὺς Μεγαρεῖς. Sunt qui παραιτοῦμαι τοῦτον reddant Deprecor pro hoc; sed mihi longe aptior videtur illa mea interpretatio ad verbum, præsertim cum et Cic. ita loqui observarim. Nam videtur posse aliquis dici Deprecari pro aliquo, qui tamen illi veniam non impetret. At in VV. LL. e Plut. Pericle, παραιτούμενος τὴν πόλιν, Veniam orans civitati. Et ex Eodem in Theseo, παραιτούμενος τὸν ἀνεψιὸν, Liberandum patruelem impetrans. || Dicitur etiam, et quidem frequentius, παραιτοῦμαί σε, A te veniam peto pro me, aut pro alio. Vel potius, A te veniam impetro, Te exoro. Sic ap. Aristoph. Vesp. (1257.) Ἡ γὰρ παρῃτήσαντο τὸν πεπονθότα, Eum exorarunt qui læsus est, Ab eo veniam impetrarunt. Sic ap. Herod. παραιτέομαι τὸν βασιλέα. Et ap. Plat. παραιτούμενος τοὺς ἄρχοντας ἀποδημείτω, exp., Cum bona magistratuum venia peregre proficiscatur. Et ut dicitur παραιτεῖσθαί τινα, sic etiam παραιτεῖσθαι τὴν ὀργήν τινος Plut. Themistocle, παραιτεῖσθαι μνησικακοῦντος ὀργήν. Utitur et in Romulo, et alibi. Observandum est autem, παραιτεῖσθαι tam in his loquendi generibus, quam in proxime præcedentibus eodem modo exponi, videlicet συγγνώμην αἰτεῖν, quæ tamen expositio ita distinguenda est, ut cum dicitur παραιτοῦμαι τοῦτον pro Deprecor hunc, i. e. Deprecatione mea periculo libero, sit συγγνώμην αἰτῶ ὑπὲρ τούτου: at cum dicitur παραιτοῦμαι τοῦτον pro Deprecando exoro, sit συγγνώμην αἰτῶ τοῦτον, ut dicitur αἰτῶ σε τοῦτο. Sed non satis mihi placet hæc expositio cum aliud sit Veniam petere, aliud Veniam impetrare. Suid. tamen hanc expositionem utrique loquendi generi accommodat; nam postquam dixit παραιτεῖσθαι esse συγγνώμην αἰτεῖν, et posuit exemplum, in quo παραιτήσασθαί τινα est Veniam alicui impetrare, subjungit aliud, in quo παραιτήσασθαί τινα est Veniam ab aliquo impetrare. Simul autem exponit et παρακαλεῖν, de qua expos. paulo post dicam. || Dicitur etiam παραιτεῖσθαι περί τινος, Aliqua de re, quod itidem exp. συγγνώμην αἰτεῖν, vel ἀπολογεῖσθαι, ut ap. Aristid., Παραιτεῖσθαι μὲν οὐκ οἶδα ὅτι δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις. Sic autem παραιτεῖσθαι h. l. exponitur a Thoma Magistro, et a Moschopulo; ac certe eam hic admitto libentius, quam in præcedentibus exemplis, propter eam quam reddidi rationem.

Παραιτοῦμαί σε τῆς μέμψεως, inquit Thom. Mag., i. e. ἀπολύω καὶ ἐλευθερῶ, ut sit Libero te crimine. Ego autem melius expressum iri παραιτοῦμαι existimo, retinendo verbum Deprecor in hoc etiam loquendi genere, ut quemadmodum dicitur a Cic. aliquis A se crimen deprecari, ita dicamus Ab aliquo crimen deprecari, quod sit Depellere s. Removere quasi deprecando. Simile autem esse puto ap. Synes., παρῃτούμην σε τῆς εἰρωνείας, Hanc a te dissimulationem deprecabar, quæ videlicet tibi crimini dabatur. Nec dissimile ap. Plut. de Herod. Θεσσαλοὺς τοῦ Μηδισμοῦ παραιτεῖσθαι. Melius tamen respondebit constructio Latina Græcæ, si παρῃτούμην σε τῆς εἰρωνείας interpretemur Excusabam te de dissimulatione; eodemque modo Θεσσαλοὺς τοῦ Μηδισμοῦ παραιτεῖσθαι, Thessalos de Medismo excusare, i. e. De eo quod Medis faverint. Sunt autem affinia Excusare et Veniam alicui impetrare; atque ita affine erit hoc loquendi genus, excepta constructione, illi præcedenti παραιτοῦμαι τοῦτον, Deprecor hunc, i. e. Deprecando veniam illi impetro. In VV. LL. citatur e Philostr. Her. παραιτοῦμαί σε τοῦ πατρὸς pro Apud patrem te excuso. Item ex eod. lib., παραιτοῦμαι τοῦ λόγου pro A sermone abdico. Quæ duo exempla tamen in illis LL. non simul ponuntur. || Post quæ tot exempla non debet nova videri significatio verbi παραιτεῖσθαι, quæ est ap. Lucam, 14, 18. Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες, Se excusare. Ita tamen ut fatear quod ibidem subjungitur bis, ἔχε με παρῃτημένον, pro Habe me excusatum, minus usitato loquendi genere esse dictum. Jam vero et ap. Plut. παραιτεῖσθαι de re eadem ponitur, ut videlicet παραιτεῖσθαι sit ejus qui invitatus ad cœnam, non it, et παραιτεῖσθαι dicatur vel Recusare, vel Excusare se: Ἐδόκει γὰρ νυκτὸς ὑπὸ Καίσαρος εἰς δεῖπνον καλεῖσθαι, παραιτούμενος δὲ,

A ἄγεσθαι τῆς χειρὸς ὑπ' αὐτοῦ, μὴ βουλόμενος.

Παραιτοῦμαι pro simplici αἰτοῦμαι, Precor, Rogo, ut Deprecor interdum pro simpl. Precor, vel pro Postulo, aut Posco, ut docet Bud. 1035. Nisi potius dicamus in παραιτοῦμαι præpos. παρὰ, in Deprecor præpos. De, significationem augere. Aristoph. Eq. Ἓν δ' αὐτοὺς παραιτησώμεθα, Unum hoc eos rogemus. Sic Plato Apol. Ὅπερ κατ' ἀρχὰς ὑμᾶς παρῃτησάμην. Sic παραιτοῦμαί σε συγγνώμην, ap. Menandrum. Dicitur et cum infin., παραιτοῦμαί σε τοῦτο ποιεῖν. Nam pro eodem ponuntur παραιτοῦμαί σε συγγνώμην, et παραιτοῦμαί σε συγγνώμην ἔχειν, vel συγγνώμονα εἶναι. Herod., Συγγνώμην παραιτέετο τὸν θεὸν αὐτῷ σχεῖν τῶν ῥηθέντων, Sic ap. Suid. nescio quis, Παραιτεῖτο τοὺς θεωμένους συγγνώμην ἔχειν, εἰ μὴ ἀγωνίζοιτο. Cui exemplo apta est expositio per v. παρακαλεῖν, non autem illi, cujus supra memini. Sed huic expositioni rursum adjungit aliam minime convenientem, videlicet ἀπαγορεύοι: at tertium illud usurpat Xenopho, cum scribit, Παραιτήσῃ τοὺς θεοὺς συγγνώμονάς B σοι εἶναι. Nec tantum dicitur παραιτοῦμαί σε ποιεῖν, sed etiam παραιτοῦμαί σε μὴ ποιεῖν, Thuc. 5. p. 186. Ὁ δὲ παρῃτεῖτο μηδὲν τούτων δρᾶν. Sic Demosth. (533.) Παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς μηδὲν ἀχθεσθῆναί μοι. Quamvis autem ap. vett. scriptt. παραιτοῦμαι in hac postrema signif. sæpius observarim, primum tamen ei locum non dedi, quod viderentur illa exempla, in quibus præpositio vim suam obtinet, poni debere ante illa in quibus illam amittit.

Παραιτοῦμαι in pass. signif. ut, Παραιτηθεὶς δὲ διὰ τῶν φίλων τοῦτον ἀπέλυσε τῆς αἰτίας, quod exemplum a Suida citatur, et παραιτηθεὶς exp. παρακληθείς. Sic autem παρῃτημένος pass. pro Excusatus, in Lucæ loco, quem supra citavi.

[" Παραιτοῦμαι, ad Xenoph. Mem. 2, 2, 14. Sylb. ad Paus. p. 26. Timæi Lex. 207. et n. Abresch. Lect. Arist. 241. Toup. Opusc. 1, 324. 2, 24. Xenopho Eph. 34. Ruhnk. ad Xenoph. Mem. 229.: Valck. 243. Herod. p. 11. 45. Lucian. Dial. 96. Wyttenb. Select. 267. ad Diod. S. 1, 147. ad Herod. C 387. 643. ad Lucian. 1, 471. Thom. M. 683. ad Char. 511. Villoison. ad Longum 213. ad Diod. S. 2, 613. Lucian. 2, 170. 176. Boissonad. in Philostr. 260. 262. 483. 499. 532. 558. Dionys. H. 3, 1412. I. q. αἰτ., Bast. Lettre 175. Cum infin., Thom. M. 161. Phrynich. Ecl. 138. Polyb. T. 2, p. 49. Παρῃτήσαντο τὴν τῶν Αἰτωλῶν ἀσέβειαν καὶ τὸ μηδὲν, expectes τὶ, παθεῖν ἀνήκεστον." Schæf. Mss. "Expeto, Pind. Nem. 10, 56. Ab aliquo posco, Schol. Eur. Hippol. 578. Me excuso, cum gen. rei, Philostr. (V. A. 1, 10.) 11. sub init. 711. Submoveo, Joseph. 301, 16. Precor, Rogor, Æsch. Choëph. 781." Wakef. Mss. Herod. 1, 90. Glossæ:—" Παραιτέω· Suppeto. Παραιτοῦμαι· Excuso, Recuso, Evito, Deprecor, Retracto, Detrecto. Παρῃτήσαντο· Recusaverunt."]

[* Παραιτητέον, Fugiendum, Deprecandum. [illegible] "Phrynich. Ecl. 154. Fischer. ad Weller. 2, 187." Schæf. Mss. Athen. 421. 464. "Clem. Alex. 1. Jambl. V. P. 29. Philo J." Wakef. Mss.]

Παραίτησις, ἡ, Deprecatio, et quidem accipiendo D hoc nomen in utraque signif. Sed frequentius pro Deprecatione, i. Vehementi precatione, ut ap. Plat. Gorg. Οἶκτος μὲν οὖν καὶ λιταὶ καὶ φίλων παραίτησις, ἐν ὄχλῳ μὲν οὔσης τῆς κρίσεως, χρήσιμα, Amicorum preces supplices et deprecatio, ap. populum multum valent. Item Veniæ petitio Thuc. 1. Ῥηθήσεται δὲ οὐ παραιτήσεως μᾶλλον ἕνεκα ἢ μαρτυρίου. Nam hic exp. Schol. οὐχὶ ἕνεκα τοῦ αἰτεῖν συγγνώμην. At Valla vertit, Non purgandi nos gratia. Sunt et qui pro Deprecatione, in recusandi signif., accipiant, Apud Plut. Numa, Πρὸς θεῶν τιμὴν ἢ παραίτησιν exp. Ad postulandam a diis veniam. Est παραίτησις ejus etiam, qui veniam dat, sequendo Bud. qui παραίτησιν ait esse etiam Veniam, i. e. Gratiam et indulgentem concessionem, in hoc Plat. loco de LL. 11. Καὶ μηδεμία τῆς μονῆς παραίτησις ἔτι τούτῳ παρ' ἀρχόντων γιγνέσθω. Sed possit hic quoque παραίτησις ad eum referri, et quidem rectius, meo judicio, cui venia indulgetur, ut dicat Nullo pacto veniam moræ impetret ab judicibus. || Παραίτησις, Excusatio, de qua signif. dixi et in ipso verbo. Synes., Ἀνθρώπῳ δὲ

παραίτησις γίνεται, διευλαβουμένῳ τῆς φύσεως αὐτοῦ τὴν ἀσθένειαν. Sic et ap. Basil. Epist. ad Leontium. Affinia autem sunt Excusare et Purgare, quo posteriori verbo Vallam dixi in interpr. Thuc. loco usum. [" *Παραίτησις*, Thom. M. 684. Diod. S. 2, 552." Schæf. Mss. Hippocr. 19, 15. Glossæ: *Παραίτησις·* Excusatio, Recusatio.]

Παραιτητὴς, οῦ, ὁ, Deprecator. [Suid. et Phav. Plut. Sulla 26.]. ET *Παραιτητὸς, (ἡ, ὸν,)* q. d. Deprecabilis, ut Gellius Indeprecabilis, Apud quem deprecationes valent, Exorabilis. Plato de LL. 10. *Τὸ δὲ παραιτητοὺς αὖ θεοὺς εἶναι τοῖς ἀδικοῦσι, δεχομένους δῶρα,* &c. [" Plato Clem. Alex." Wakef. Mss. " Quod quis aversatur, Plut. Mor. 1, 85. ad Lucian. 1, 469." Schæf. Mss. ADDE * *Παραιτητικὸς, ἡ, ὸν,* Deprecatorius, Ad deprecandum aptus. " Stob." Wakef. Mss. " Dionys. H. 2, 258." Scott. App. ad Thes.]

Ἀπαραίτητος, ὁ, ἡ, Indeprecabilis, Inexorabilis. Gellius Indeprecabilis dixit, sed de re tamen, non de persona. Citatur enim ex eo, Indeprecabilis pœna subeunda esset. Plato, *Θεοὶ παρὰ τὸ δίκαιον παντάπασιν ἀπαραίτητοι.* Apud Plut. Cæsare, *ἀπαραίτητος δανειστὴς,* Durus et inexorabilis, vel Inclemens, Bud. interpr. Idem affert ex Antiph. in Leocr., *Ἀπαραιτήτους δικαστὰς μὴ παρέχοντας συγγνώμην.* Et e Greg., *ἀπαραίτητος δήμιος.* Crudelis, Qui precibus non flectitur, *ἢ δικαστὴς ἀπάνθρωπος, ἢ δήμιος ἀπαραίτητος.* Rursum ap. Plut. *ἀπαραίτητον ἰατρὸν* et *ἀπότομον* esse ait Qui severe curat, qui *τῷ ἡδίστῳ* opponatur. Dicitur etiam aliquis *ἀπαραίτητος* esse *περί τι* ut ap. eund. Plut. Pericle, *ἀπαραίτητος περὶ τὰς εὐθύνας,* Severus in exigendis rationibus, vel potius Severitate quadam inexorabili utens. Item dicitur aliquis esse *ἀπαραίτητος τὴν ὀργὴν,* Esse sævus ira et inexorabilis, vel Esse inexorabili quadam ira et implacabili præditus, ap. Philon. de V. M. 1. *Εἶθ' ἅτε χαλεπὸς καὶ βαρύμηνις καὶ ἀπαραίτητος τὴν ὀργήν.* Et *τὸ ἀπαραίτητον* substantive, Severitas quædam inexorabilis, s. indeprecabilis, ut Plut. Publicola, *τὸ ἀπαραίτητον αὐτοῦ πρὸς τοὺς πονηρούς.* || Dicitur etiam de re, ac primum ut dicitur aliquis esse *ἀπαραίτητος τὴν ὀργὴν* in proxime præcedente exemplo, sic etiam ira ejus esse *ἀπαραίτητος.* Item *ἀπαραίτητος δίκη,* et *ἀπαραίτητος τιμωρία,* ut a Gellio Indeprecabilis pœna. Philo de Mundo, *ἀπαραίτητον δίκην ἀποτίσει.* Sic ap. Eund. de V. M. 1. *ἀπαραιτήτου τιμωρίας.* || Apud Plut., *ἱκέτευμα ἀπαραίτητον,* q. d. Irrecusabilis supplicandi modus. Plut. de Pr. Frig., *Ἐν δὲ Πέρσαις τῶν ἱκετευμάτων μέγιστον ἦν καὶ ἀπαραίτητον,* Turn. interpr., Atque etiam ap. Persas genus erat supplicandi sine ulla recusatione. Ego existimo posse etiam verti Repulsam non patiens. Apud Plut. autem *ἀπαραίτητος πορεία,* Profectio quæ recusari non potest, Iter quod suscipiendum est sine recusatione. Plut. in Consol. ad Apoll. *Καθάπερ γὰρ τῆς εἰς κοινὴν πατρίδα πορείας προκειμένης πᾶσιν ἀναγκαίας καὶ ἀπαραιτήτου.* At vero *ἀπαραίτητος κίνδυνος,* Inevitabile periculum, interpr. Ruellio, ap. Diosc. 7, 2. *Καὶ ὁ ἀπ' αὐτοῦ κίνδυνος ἀπαραίτητός ἐστιν, εἰ μὴ πολλοῖς χρήσαιτο τοῖς βοηθήμασι.* Sic *ἀπαραίτητον κακὸν,* interpretor Inevitabile malum, non Implacabile, ut in VV. LL. [Glossæ: *Ἀπαραίτητος·* Inexcusabilis, Inexcusatus, Inrecusabilis, Inrecusatus, Inexorabilis, Indeprecabilis. " Phrynich. Ecl. 138. Dorv. ad Char. 207. 324. Bibl. Cr. 3, 1, 41. Thom. M. 83." Schæf. Mss. " Inevitabilis, Stob. 86. Heliod. Æth. 70." Wakef. Mss.] HINC adv. *Ἀπαραιτήτως* Inexorabiliter, Cum severitate inexorabili, ut *ὠμῶς καὶ ἀπαραιτήτως,* Thuc. 3. *ἀτρέπτως καὶ ἀπαραιτήτως* Philo de V. M. 1. Apud Plut. Solone *ἀπαραιτήτως κολάζειν*: Pericle, *ἀπαραιτήτως τούτοις χρησάμενος,* Cum se inexorabilem s. implacabilem illis præbuisset, Cum rigidus et inclemens erga illos fuisset. Ad verbum, Cum inexorabiliter illis usus fuisset, i. e. Valde inclementer erga illos se gessisset. Ex eod. Plut. in Themist. citatur, *Ἀπαραιτήτως ἔχειν πρὸς αὐτὸν δοκεῖ,* pro Non videtur cum eo in gratiam unquam rediturus. [Glossæ: *Ἀπαραιτήτως·* Sine recusatione. " Clem. Alex. Hesych. Ferociter, Polyb. 264." Wakef. Mss.]

Δυσπαραίτητος, ὁ, ἡ, ET *Εὐπαραίτητος, ὁ, ἡ,* contraria. *Δυσπαραίτητος,* Exoratu difficilis, Qui difficile exoratur, Non facile exorabilis. Item pro *ἀπαραίτητος,* Inexorabilis, Implacabilis. Æschyl. Prom. p. 7. meæ Ed. (v. 34.) *Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες.* Citatur et e Plut. Fabio, *δυσπαραίτητος θυμὸς* pro Implacabilis ira. [" Joseph. 697, 26. Etym. M." Wakef. Mss.] HUIC oppositum *Εὐπαραίτητος,* Facile exorabilis, Placabilis, Non durus deprecantibus. Vel Deprecabilis, quo nomine ante exposuimus *παραιτητός.* [" Plut. Dion. 5, 204." Scott. App. ad Thes.]

[* " *Ὑποπαραιτέομαι,* Dionys. ap. Euseb. H. E. 6, 41." Routh. Mss. " Euseb. V. C. 16, 34. p. 349. Vales." Boissonad. Mss. Glossæ; *Ὑποπαραιτεῖται·* Prorogat. " Deprecor, Euseb. H. E. 237. Excuso, Philo J. 2, 379. Philo J. 740. Euseb. H. E. 6, 41. et alibi." Wakef. Mss.]

Προσαιτέω, τῶ, Insuper peto. Xenopho Apoll. Socr. *τὸ ζῆν ἔτι προσαιτῶν.* Nisi quis malit Petens tanquam mendicando. De qua signif. nunc dicam. Vide quæ in *Ἐπαιτῶ* dixi de præpositione quæ est in hoc verbo.

Προσαιτέω, Stipem peto, Stipem ostiatim peto, Mendico, ut *ἐπαιτῶ* et *μεταιτῶ.* Isocr. Areop. *Τότε μὲν οὐδεὶς ἦν τῶν πολιτῶν ἐνδεὴς τῶν ἀναγκαίων, οὐδὲ προσαιτῶν τοὺς ἐντυγχάνοντας,* Stipem petens a quovis obvio, Bud. Sic ap. Plut. *περὶ Εὐθυμίας, Καὶ ζηλωτὸς ἡμῶν ὁ βίος· οὐ προσαιτοῦμεν, οὐκ ἀχθοφοροῦμεν, οὐ κολακεύομεν.* [" Pierson. Veris. 134. Valck. ad Ammon. 112. a. Eur. Suppl. 64. Hel. 797. Xenopho K. A. 1, 3, 21. Glossæ: *Προσαιτέω·* Mendico.]

[* *Προσαίτησις, ἡ,* Mendicatio, Mendicitas. Plut. 7, 914. *προσαίτησις ἐφημέρου τροφῆς.* " Plut. 2, 499." Wakef. Mss.]

Προσαίτης, (ου, ὁ,) Qui stipem petit, Mendicus. Plut. Hellen. Problem. *Ἀναλαβὼν ῥακία καὶ πήραν, καὶ προσαίτης ὤν.* Chrysost., *Ἐλθεῖν εἰς ὁμιλίαν τῶν προσαιτῶν.* Ab Hom. dicitur *προΐκτης.* [Gl. *Προσαίτης·* Mendicus. ET Fem. * " *Προσαῖτις, (ἡ,)* Suid. 2, 418. (Sed ibi non legitur.) ETIAM * *Προσαιτητὴς, (οῦ, ὁ,)* Hesych." Wakef. Mss.]

[* *Βακτροπροσαίτης, ὁ,* Epith. Cynici, baculum gestantis et mendicantis. " Toup. Emend. 2, 206. Jacobs. Anth. 9, 416." Schæf. Mss.]

[* *Ἀποπροσαιτέω,* Emendico, Gl.]

ΑΙΤΙΟΣ, *ία, ιον,* Qui in causa est, vel, Qui causa est rei alicujus, Auctor, ut Isocr. ad Phil. *Θεοὺς τῶν ἀγαθῶν ἡμῖν αἰτίους ὄντας,* Deos bonorum nobis auctores. Aristoph. Plut. (182.) *πάντων αἴτιος, Καὶ τῶν κακῶν, καὶ τῶν ἀγαθῶν.* Demosth. pro Cor. *Ὡς φόβων καὶ κινδύνων αἰτίῳ τῇ πόλει γεγενημένῳ.* Isocr. de Pace, *Ἣν ἧττάν φασί τινες αἰτίαν γενέσθαι τῇ Σπάρτῃ τῶν κακῶν.* Demosth. *Τί ποτ' οὖν αἴτιον ὅτι κ. τ. λ.* Quid in causa est cur, etc.? Interdum *αἴτιος* fem. gen. pro *αἰτία.* Aristot. de Mundo, *Ἡ ἐν οὐρανῷ δύναμις σύμπασιν αἴτιος γίνεται σωτηρίας.* || Aliquando *αἴτιος* ponitur cum dat. personæ duntaxat, ut Il. Γ. (164.) *Οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί· θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσι,* ubi Eust. subaudit gen. *πολέμου.*

Αἴτιος, Culpæ affinis, Culpandus, Accusandus, Qui culpari debet ob rem aliquam, utpote ejus auctor, *ὁ αἰτιατέος, ὁ ὑπὸ αἰτίασιν καὶ μέμψιν,* ut exp. Eust. Homerus Il. A. (153.) *Οὔτι μοι αἴτιοί εἰσι.* Od. Θ. (311.) *Ἠπεδανὸς γενόμην· ἀτὰρ οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος, Ἀλλὰ τοκῆε δύω*: Il. N. (222.) *Ὦ Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος*: O. (137.) *ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί*: T. (409.) *οὐδέ τι ἡμεῖς Αἴτιοι.* Herod. 1. *Οὐδὲν ἐόντας αἰτίους,* Minime affines culpæ, vel Innocentes, *ἀναιτίους.* Exp. quidam, Nihil commeritos. Cic. ap. Plat. *οὐ τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι* interpr. Non accusare quod esset accusandum. Idem hæc Ejusdem verba, *Εἰ γὰρ ἦν τοῦτο (τὸ γῆρας) αἴτιον,* vertit, Nam si id culpa senectutis accideret. Vide meum Lex. Cic. *Αἴτιος* ab Eust. exp. *ὑπεύθυνος καὶ κολάσεως ἄξιος,* Sons vel Reus, et supplicio dignus, hoc in versu, *Αἴτιος ὁ γράψας Αἴτια Καλλιμάχου.*

Αἴτιος cum gen. putatur sumi pro Obnoxius ap. Diosc. 8. *Ληθαργώδεις γίνονται καὶ καταφορᾶς αἴτιοι*, Lethargici fiunt, et veterno obnoxii.

Compar. *αἰτιώτερος*, Qui magis est causa, vel in causa. Superl. *αἰτιώτατος*, Qui maxime est in causa. Apud Athen. 2. *Ὡς ταύτης αἰτιωτέρας οὔσης.* Xenopho Mem. 1. *Οἴει τι ἄλλο αἰτιώτερον εἶναι*; Quicquam aliud magis in causa esse putas? Idem Hell. 5. *αἰτιώτατοι εἶεν.* Apud Thuc. *αἰτιώτατος ἐγένετο*, Præcipuus auctor fuit. [Ind. in Demosth. Isocr. Busir. 14.]

¶ *Αἴτιον, ου, τὸ*, Substant. Causa, Ratio. Demosth. pro Cor. *Τὸ δ' αἴτιον οὐκ ἀγνοεῖς.* At Philipp. 3. *Πολλὰ μὲν οὖν ἴσως τὰ αἴτια τοῦ ταῦθ' οὕτως ἔχειν*, hic et in hujusmodi locis *αἴτια* est adjective positum, non substantive. At substantive passim ap. philosophos, ut *αἴτια κύρια καὶ αὐτοτελῆ*, Causæ principales et perfectæ. *Αἴτια προηγούμενα* vel *προκαταρκτικὰ*, Causæ antecedentes vel antegressæ. *Αἴτια προσεχῆ*, Proximæ causæ. *Συναίτια*, Adjuvantia causarum, vel, Quæ rerum adjuvant causas. Quas interpretationes e Cic. habes in meo Lex. Cic. Gregorius Naz. de Theologia, *τὸ πρῶτον αἴτιον* vocat Deum. Inscripsit Theophr. quendam suum librum, *Αἴτια φυσικά.* Callimachus item quendam suum appellavit *Αἴτια* absolute, cujus meminit Martialis; leg. enim ap. eum Ætia Callimachi, non Ethia. De illis fertur et hic versus, *Αἴτιος ὁ γράψας Αἴτια Καλλίμαχος.* Sed ap. Eust. legitur *Καλλιμάχου.* || Quandam ap. rhetores differentiam inter *αἴτιον* et *αἰτίαν* vide ap. Fabium.

[" *Αἴτιος*, Jacobs. Anth. 10, 48. Brunck. Aristoph. 3, 84. ad Lucian. 2, 34. Heyn. Hom. 4, 675. Dionys. H. 3, 1507. Casaub. ad Athen. 128. ad Herod. 501. Dawes. Misc. 254. Wyttenb. Select. 381. P. Abresch. Paraphr. 338. Sequ. infin., ad Herod. 113. 114. 199. 677. Antigon. 1173. Pausan. 62. 87. cf. Trachin. 1235. *Erf. In quo causa rei est*, Heyn. Hom. 4, 60. Fere sine verbo subst., ad Char. 520. Cum infin., Diod. S. 2, 319. Ἡ *αἴτιος*, Bentl. Aristoph. 320. a. Schneider. Æsop. p. 54. *Αἴτιος λόγῳ ῥηθῆναι*, Plato Phædro 236. *Αἴτιαι, αἰτίαι*, Mœris 4. et n. Thom. M. 19. et n. *Αἴτιον*, (*τὸ*,) ad Timæi Lex. 268. Phrynich. Ecl. 165. ad Dionys. H. 1, 228. *Αἴτιον*, Titulus librorum, v. ad *Αἰτία*. *Αἴτιον δὲ*, Valck. ad Chrysost. p. 7. Boissonad. in Philostr. 347. 395. *Αἴτιον ὅτι*, Herod. 3, 12. *Τὸ δὲ αἴτιον*, Abresch. Æsch. 2, 81. Boissonad. in Philostr. 346." Schæf. Mss. Pind. Pyth. 5, 33. Xenopho Mem. 3, 2. 2. c. 3, 2. 4. 5, 8. c. 4, 15. Plato Cratylo 71. p. 110. " *Αἴτιον*, Plato Phæd. s. 47." Routh. Mss. Glossæ:—" *Αἴτιος*· Caussativus, Sons, Nocens, Noxius, Reus."]

¶ *Αἰτία, ἡ*, aliud substant. Causa, Ratio. Plato Timæo, *Διὰ δὴ τὴν αἰτίαν καὶ τὸν λογισμὸν ἐκτήσατο*, Cicer. interpr. *Hanc rationem habuit ut absolveret.* Idem ibid. *δι' ἃς αἰτίας ἱδρύσατο* vertit, Quæ causa col[illegible]locandi fuerit. Idem *αἰτίαι πρῶται*, Causæ primæ.

Αἰτία, Culpa, Crimen. Plato Pol. 1. *Ἀλλὰ καὶ τούτων πέρι καὶ τῶν γε πρὸς τοὺς οἰκείους μία τις αἰτία ἐστὶν, οὐ τὸ γῆρας, ἀλλ' ὁ τρόπος τῶν ἀνθρώπων*, interpr. Cic. Sed in moribus est culpa, non in ætate. Ubi tamen *αἰτία* verti etiam possit fortasse Causa. Est autem frequentissimum hoc loquendi genus, *αἰτίαν ἔχειν* cum gen., ut *αἰτίαν ἔσχε τοῦ πολέμου*. Plut. Pericle, Culpam belli sustinuit, Culpatus fuit ob bellum, Vitio verterunt illi bellum. Ita enim malo, quam ut exp. vulgo, Invidiam belli in se vertit. Xenopho, *αἰτίαν ἔχει τούτου*, Ob hoc culpatur, Hujus rei culpa in illum confertur. Dicitur et *αἰτίαν ἔχω ἐπὶ τούτῳ*. Idem, *Οὐ πάνυ γε ῥάδιόν ἐστιν εὑρεῖν ἔργον, ἐφ' ᾧ οὐκ ἄν τις αἰτίαν ἔχοι.* Nonnunquam infin. habet loco genitivi, Lucian., *αἰτίαν ἔχω ψεύδεσθαι*, pro *ψεύδους*, Insimulor mendacii, Culpor ut mendax., Plut. Themistocle, *αἰτίαν ἔχει μηδίζειν*, accusatur quod Medorum partibus faveat. Synes., *Ὃς καὶ παιδόθεν αἰτίαν ἔσχον ὁπλομανεῖν τε καὶ ἱππομανεῖν*, Bud. interpr. Qui ab ineunte ætatula male audieram, quasi insano studio armorum equorumque flagrarem. Idem ejusdem Synesii hæc verba, *αἰτίαν*

A *ἔχων πρᾳότατος εἶναι*, reddit, *Cui vitio vertebatur* nimia clementia. Et cum præterito infinitivi. Demosth. pro Cor. *Φιλίππῳ προδεδωκέναι πάντας ἂν ἔσχεν αἰτίαν.* Dicitur et *αἰτίαν ἔχειν*, absolute. Xenopho Κ. Π. 5. *Διὰ τὸ σὺν πολλοῖς αἰτίαν ἔχειν*, Eo quod cum multis in culpa sint. Hic enim *αἰτίαν ἔχειν* hoc significat cum alibi frequentissime *αἰτίαν ἔχειν* is dicatur, qui accusatur rei alicujus nomine, in quem culpa confertur, s. merito, s. immerito. Quo etiam modo usurpatur *αἰτίαν ἔχω ταύτην*, Accusor hoc nomine, Crimen hoc in me confertur. Demosth. c. Mid. *Δικαιότατ' ἂν ταύτην ἔχοι τὴν αἰτίαν.* Isocr. Areop. *Εἰκότως ἂν ἔσχον τὴν αἰτίαν ταύτην.* Dicunt et *αἰτίαν ἔχειν ὑπό τινος*, Accusari ab aliquo. Thuc. *Αἰτίαν πολλὴν ἔχω ὑπὸ σοῦ*, ubi *ἔχω* pro *λαμβάνω* accipitur. Dicitur et *αἰτίαν ὑπέχειν* pro *αἰτίαν ἔχειν*. Xenopho Κ. Π. 6. *Καὶ αἰτίαν ὑπέσχεν, ᾗ ἐβαρύνετο.* Quod loquendi genus imitari volens Cic., ad verbum dixit, Causam sustinere, ut Bud. annotat. || Sunt autem aliæ phrases *αἰτία* cum B verbo *ἔχειν* habentes, quæ activa signif. dicuntur. Nam ut *αἰτίαν ἔχειν* passive sumitur pro Accusor, Insimulor, Mihi vitio vertitur, In me culpa transfertur; sic *δι' αἰτίας ἔχω σε*, vel *ἐν αἰτίᾳ σε ἔχω*, capitur pro Accuso, Insimulo, Culpo. Thuc. 2. *Ὑμᾶς αὐτοὺς δι' αἰτίας ἔχετε.* Idem 5. *Ἐν αἰτίᾳ ἔχοντες τὸν Ἆγιν.*

Alia sunt verba, quæ cum nomine *αἰτία* juncta idem valent, quod *αἰτίαν ἔχειν*, passiva signif.: et quod *δι' αἰτίας ἔχειν* vel *ἐν αἰτίᾳ ἔχειν*, activa. Xenopho Κ. Π. 5. *ἐν αἰτίᾳ εἶναι* et *αἰτίαν ἔχειν* eodem loco dixit in eadem signif., ita scribens, *Καὶ πάντες ἠδίκουν ἐν αἰτίᾳ εἶναι· καὶ οὐδεὶς τῇ αἰτίᾳ οὔτε αἰσχύνεσθαι, οὔτε φοβεῖσθαι ὁμοίως, διὰ τὸ σὺν πολλοῖς αἰτίαν ἔχειν.* Est autem *ἐν αἰτίᾳ εἶναι*, Latine verbum e verbo, In culpa esse. Quanquam si quis propius intueatur, *animadvertet posse aliquem αἰτίαν ἔχειν*, Accusari, *et in eum culpam conferri, qui tamen* non *ἐστὶν ἐν αἰτίᾳ*, atque *immerito accusatur. Αἰτίαν λαμβάνω* pro *αἰτίαν ἔχω*, Accusor. Thuc. 6. *Τοὺς περὶ τῶν μυστικῶν αἰτίαν λαβόντας.* Dicitur pro C eodem *αἰτίαν φέρομαι*. Thuc. *Αἰτίαν τοῦ ἀδικεῖν φέρομαι.* Item *αἰτίαν ὑπομένειν*, i. q. *αἰτίαν ὑπέχειν*. Nam *ὑπέχειν* et *ὑπομένειν* synonyma sunt. Æschin. c. Ctesiph. *Τὴν τοῦ Βοιωτιάζειν ὑπομείνας αἰτίαν.* || At vero pro *δι' αἰτίας* vel *ἐν αἰτίᾳ ἔχω* in activa signif., videlicet pro Culpo, Accuso, Culpam in aliquem confero, vel impingo, Crimen impingo, dicitur, *ἐν αἰτίᾳ τίθημι*. Herod. *Ἐν αἰτίῃ τιθέντες τὸν Μαρδόνιον.* I. e. ad verbum, e Cicerone, In culpa ponentes Mardonium. Idem valet, *αἰτίαν σοὶ ἀνατίθημι*. Apud Isocr. autem ad Demon., in plurali, *Ὧν γὰρ ἂν ἐκεῖνος ἁμάρτῃ, σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσι.* Reperitur pro eodem *αἰτίαν σοὶ ἐπάγω*, vel *αἰτίαν ἐπὶ σε ἄγω*, ap. *Demosth. Sic enim in Æschinem, Ἐμὲ τὴν αἰτίαν σοὶ ταύτην ἐπά*[illegible]. *Αἰτίαν φόνου ἐπ'* [illegible] *ἄγω*. Dicitur et *αἰτίαν ἐπιφέρειν*, ut ap. Isocr. de Pace, *αἰτίας ἐπιφέρειν*. Item *ἐν αἰτίᾳ ποιεῖσθαί τινα*, ap. Synes.; vel *αἰτίαν ποιεῖσθαί τινος*, ut ap. Plut. Pericle; vel *κατά τινος*, ut ap. Eund. in Publicola, *Οἱ δὲ δήμαρχοι τοῦ Μαρκίου τὴν αἰτίαν ἐποιοῦντο.* D Soph. autem dixit eodem sensu, *αἰτίαν νέμω*, scribens, *ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.* Habetur item ap. Plut. *αἰτίαν τρέπω εἴς σε*, ut Lat. dicitur, Culpam in te transfero: ad verbum, Culpam in te verto, s. Converto. || Contraria autem sunt his, *αἰτίας ἀπολύειν*, *αἰτίας ἐξελεῖν*, Culpa liberare s. culpæ, ut Liv. loquitur, Absolvere culpa s. crimine, Exolvere culpa [illegible]um Tacito. Dimovere culpam ab aliquo, vel Remo[illegible]e. Item Culpæ eximere, vel e culpa: quod lo[illegible]di genus ad verbum respondet illi posteri[illegible] *αἰτίας ἐξελεῖν.*

Αἰτίαν ἐνδέχεσθαι, inquit Bud., est In se cri[illegible]u recipere, Crimini se offerre, Agnoscere rem per[illegible]ratam, et se mandatorem profiteri. Quod et *ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα* et *τὰ ἐγκεκλημένα* dicitur, quibus omnibus Demosth. usus est.

Αἰτίαι pluraliter sæpe etiam dicunt, ut Isocr. ad Nic. *Ὡς αὐτὸς τὰς αἰτίας ἕξων ὧν ἂν ἐκεῖνοι πράξωσι.* Idem ad Demon. *Ὧν γὰρ ἂν ἐκεῖνος ἁμάρτῃ σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσιν.* Sic dictum est, *αἰτίας μεγάλας*

ἔχω, Gravia crimina in me conferuntur. Reperitur A et ἐν αἰτίαις γίνεσθαι, sicut et ἐν αἰτίαις εἶναι ap. Æschin. c. Ctes. Ἐν ταῖς μεγίσταις δ' ἦσαν αἰτίαις οἱ πρέσβεις, Gravissimæ res legatis objiciebantur, Gravissima crimina legatis impingebantur. Bud. autem annotat ἐν αἰτίαις εἶναι significare non solum Accusari et Inculpari, sed etiam Pœnas pendere. Apud Athen., Ἐν αἰτίαις ἔσονται ταῖς μεγίσταις, verba sunt edicti Antiocheni, Non impune ferent, Gravi animadversione plectentur.

Notandum est autem αἰτίαν usurpare Isocr. in bonam etiam partem, cum his verbis ἔχειν, ἀνατιθέναι, ἐπιτιθέναι, ἐπιφέρειν, fortasse et cum aliis: sed hæc tantum observavi, ut, Ἡμεῖς τούτων τῶν ἀγαθῶν τὴν αἰτίαν ἕξομεν, pro, Hæc bona nobis ferentur accepta. In Epist. quadam ad Philipp. Ἀλλὰ καὶ τοιούτων τὴν αἰτίαν τοῖς στρατοπέδοις ἀνατιθέασι, Talia exercitibus accepta ferunt. In Panath. Καίτοι τῶν μὲν ῥηθέντων, εἰ καὶ μηδὲν ἕτερον συμβαλοίμην, ἅπαντες ἂν ἐμοὶ τὴν αἰτίαν ἐπιθεῖεν. Idem ibid., Τοῦ μὲν οὖν διαφερόντως τῶν ἄλλων οἰκεῖσθαι τὴν πόλιν ἡμῶν κατ' ἐκεῖνον τὸν B χρόνον, δικαίως ἂν ἐπενέγκαιμεν τὴν αἰτίαν τοῖς βασιλεύσασιν αὐτοῖς.

[" Αἰτία, ad Phalar. 263. Phrynich. Ecl. 165. Thom. M. 20. et n. ad Char. 568. Markl. Iph. p. 356. Abresch. Æsch. 2, 9. Crimen, Fischer. Ind. Palæph. Αἰτία δὲ, ad Lucian. 3, 480. Αἰτίαν παρέχειν, ad Lucian. 1, 451. ad Pausan. 159. Αἰτίαι πρῶται, δευτέραι, ad Phalar. 160. Αἰτίαι, Titulus libri, Wernsd. ad Plut. Quæst. Comment. 1. init. Elogium, Titulus, Casaub. ad Suet. 4, 200. (Schneider. Lex.) Αἰτία ἐμὲ ἔχει, Herod. 407.: brevi post, αἰτίαν ἔχω: cf. 492. Ἐν αἰτίᾳ ποιεῖσθαι, Fac. ad Paus. 1, 349. Herod. 665. Ἡ ἀληθῶς αἰτία, ad Corn. Nep. p. 36. Stav. Αἰτίαν ἔχειν, Bibl. Cr. 2, 1, 57. Burmann. ad Phædr. 16. a. Mit. Lennep. ad Phalar. p. 7. Valck. Diatr. 269. Αἰτίαν ὑπέχειν, Burmann. ad Phædr. l. c. Αἰτίᾳ θεοῦ, Divinitus, Plut. de S. N. V. p. 39. Morbus, Abresch. Lect. Arist. 69. Bernard. Reliq. 38. Αἰτίαν ἔχειν, ad Char. 468. Abresch. Æsch. 2, 112. Heindorf. ad Theæt. 373. C ad Gorg. 194. Simon. Dial. 58. Jacobs. Anim. 246.: Anth. 7, 107. Culpa, Crimen, Schneider. ad Xenoph. Pol. 319. ad Plut. 6, 253. Hutt. Δι' αἰτίας εἶναι, Dionys. H. 4, 2183. Sequ. infin., Pausan. 609. Plut. Bruto c. 20. Querela, Longus 93. Vill. Conf. cum αἰκία, Brunck. Aristoph. 2, 198. Ἐν αἰτίαις ἔχειν τινὰ, Diod. S. 2, 333. Dionys. H. 2, 696. Αἰτίαν εἶχεν ὡς καταλιπὼν, Philostr. 146. Boiss. Αἰτίαν ἔχειν, Boissonad. in Philostr. 529. Τὴν αἰτίαν περί τινος λαβεῖν, Bœckh. in Plat. Min. 155. Heindorf. ad Theæt. 397." Schæf. Mss. Glossæ:—" Αἰτία· Causa, Materia s. Materies, Titulus, Querimonia, Querela, Culpa, Noxa, Occasio, Crimen, Reatus, Τῆς αἰτίας φανείσης· Causa cognita." " Plato de Rep. 4. p. 409. Ed. Bas. 2. Γελοῖον γὰρ ἂν εἴη, εἴ τις οἰηθείη τὸ θυμοειδὲς μὴ ἐκ τῶν ἰδιωτῶν ἐν ταῖς πόλεσιν ἐγγεγονέναι, οἳ δὴ καὶ ἔχουσι ταύτην τὴν αἰτίαν, οἷον οἱ κατὰ τὴν Θρᾴκην τε καὶ Σκυθικήν. De quibus hoc prædicatur. Sic utitur Plato et verbo αἰτιάομαι." Seager. Mss. Pind. Nem. 7, 16. Ol. 1, 57. Æsch. D Sept. c. Th. 4. Plutarch. Philop. 21. Τούτους ἐν αἰτίαις ποιούμενος συνελάμβανε. Thuc. 4, 87. 7, 86. dat. αἰτίᾳ, ut ablat. Causa ap. Latinos. Xenopho Cyn. 1, 10. Οὐχ αὐτοῦ αἰτίαις ἐδυστύχησε. Αἱ αἰτίαι ἐξ ἀνάγκης, Aristot. Metaph. 1, 4. Phys. 2, 7. Seneca Ep. 69, 4.]

Αἰτιώδης, ὁ, ἡ, Causalis, ut αἰτιώδεις σύνδεσμοι, ap. quosdam Gr. Grammaticos, quæ ap. Latinos Causales conjunctiones. Frequentius tamen vocantur αἰτιολόγικοί. || Αἰτιῶδες ψεῦδος vide ap. Suid. [" Clem. Alex. 449." Wakef. Mss. Marc. Anton. 5, 13. Ἐξ αἰτιώδους καὶ ὑλικοῦ συνέστηκα, E forma et materia, Ex anima et corpore, secundum Gataker.]

[* Αἰτιωδῶς, Causaliter. Clem. Alex. 8, 9. p. 929. Οἱ δὲ τὸ μὲν σῶμα κυρίως αἴτιόν φασι· τὸ δὲ ἀσώματον, καταχρηστικῶς καὶ οἷον αἰτιωδῶς. " Heyn. Hom. 8, 622." Schæf. Mss.]

Αἰτιολόγος, ὁ, Qui rationem reddit. Alii exp. Qui sequitur rationem et utitur probationibus.

A Αἰτιολογία, ἡ, Causæ redditio, s. rationis, Causatio, Causificatio. Est autem schema ap. rhetores αἰτιολογία, de quo ita Fabius 9, 3. Quod vero schema est ad propositum subjecta ratio? utrum quod Rutilius αἰτιολογίαν vocat? Nam de illo dubitari possit an schema sit distributis subjecta ratio. Meminit Idem 1, 15. quanquam ibi pro Ætiologiæ et Ætiologia legitur in nonnullis exemplaribus Ethologiæ et Ethologia. [Strabo 85. 93.]

Αἰτιολογικὸς, (ἡ, ὸν,) Peritus ætiologiarum, i. reddendi rationem ejus, quod in quæstione versatur, vel quasi artem illam factitans, ap. Sext. philosophum. || Αἰτιολογικὸς, Causalis, causæ redditivus, ut ap. Grammaticos Gr., σύνδεσμοι αἰτιολογικοὶ, Conjunctiones causales ap. vulgus Lat. Grammat. s. Rationales. || Αἰτιολογικὴ, Pars medicinæ, quæ causarum differentias et vires expendit. Cum autem causæ duplices sint, ut docuit Gal., salubres et insalubres, quarum illæ ad tuendam sanitatem, hæ ad morbum gignendum plurimum habent momenti, non B est dubium, ambarum cognitionem ad eam medicinæ partem spectare, sed earum maxime, a quibus morbi prodeunt: quam ob causam etiam a quibusdam παθολογικὴ pars eadem dicta fuit. Eam in totum neglexerunt olim methodici, sed maximi semper fecere dogmatici, Hippocratis vestigiis insistentes. Hæc Gorr. [Glossæ: Αἰτιολογικός· Causativus, Causalis, Juridicialis. Strabo 163. " Fischer. ad Weller. 3, 243." Schæf. Mss. " Superl., Diog. L. 5, 32." Wakef. Mss.]

[* " Αἰτιολογικῶς, Causaliter, Cum redditione causæ vel rationis, Chrys. in 2 Ep. ad Cor. Serm. 29. T. 3. p. 698." Seager. Mss. " Etym. M." Wakef. Mss.]

Αἰτιολογέω, ήσω, ηκα, Rationem s. Causam reddo. Apud Sext. philosophum cum accusativo: ut Ὡς τε πολυτρόπως αἰτιολογῆσαι τὸ ζητούμενον. Exp. et Causor. || Αἰτιολογῶ, Utor schemate quod Ætiologia dicitur. Exp. præterea in VV. LL. Causas ago, sed perperam. || Αἰτιολογέομαι, pass. pro eodem. Quidam Gram- C matici veteres exponunt, προφασίζομαι, σκήπτομαι. [" Thom. M. 372." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰτιολογοῦμαι· Causificor.]

[* Αἰτιολογίζω, UNDE * " Αἰτιολογισμὸς, (ὁ,) Euseb. P. E. 16." Wakef. Mss. " Αἰτιολογίζομαι, Psell. de Lap. Virt. 345. Ed. Maus. Plut. de Flum." Kall. Mss.]

Ἀναιτιολόγητος, ὁ, ἡ, Cujus causa reddi non potest, ap. Alex. Aphrod. de Fato. Idem in Problem. Διά τινα ἕξιν φυσικὴν ἄῤῥητον καὶ ἀναιτιολόγητον. Ex α priv. et αἰτιολογεῖσθαι, Causam reddi, formando videlicet a tert. sing. præteriti ᾐτιολόγηται. Diosc. 7, 1. Καλεῖται ἀναιτιολόγητα τὰ ἀπὸ τῶν ἰοβόλων ζώων καὶ θανασίμων φαρμάκων συμβαίνοντα, i. e. inquit Bud., Quorum causæ sunt abditæ. In VV. autem LL. ἀναιτιολόγητα exp. hic Cæci affectus, accipiendo Cæci pro Abditi, ut opinor. Exp. et Causarum cognitione et ratiocinatione carentia. Sed simplicissima est et ad verbum hæc interpretatio, Quorum causa reddi non potest. [" Euseb." Wakef. Mss. Et * Δυσαι- D τιολόγητος, ὁ, ἡ, " Explicatu difficilis, Philo J. 2, 644." Wakef. Mss.]

[* " Ἐξαιτιολογέω, Causas invenio. Diog. L. 637. (10, 82.)" Wakef. Mss. " Thom. M. 372." Schæf. Mss.]

Ἀναίτιος, ὁ, ἡ, Causam non habens, Cujus causa nulla est, ut ἀναίτιος κίνησις ap. Alex. Aphrod. de Anima. Ita usurpatur et a Dionys. Areop. Apud Damasc. quoque hoc sensu Deus dicitur ἀναίτιος, et ap. Greg. Naz.

Ἀναίτιος, Qui in causa non est cur aliquid fiat, Qui non est auctor, Qui in causa non est hujus vel illius rei. A quo culpa rei alicujus abest, cum gen., ut ap. Plut., ἀναίτιος τῶν κακῶν, Qui auctor malorum non est. Plato de Rep. 2. Τὸ ἀγαθὸν τῶν μὲν εὖ ἐχόντων αἴτιον, τῶν δὲ κακῶς, ἀναίτιον. Sic, τοὺς κύβους συντρίβουσιν, ἀναιτίους ὄντας αὐτοῖς, ὧν ἑκόντες ποιοῦσι, Talos confringunt, qui in causa non sunt eorum, quæ ipsi sponte sua faciunt, vel, Qui sunt extra omnem culpam eorum, quæ. Ita autem inter-

pretans, Ciceronem sequor, ut paulo post docebo. Ἀναιτίᾳ ἀφροσύνης ap. Xenoph., Dementiæ non accusandus, quasi Dementiæ culpa vacans. Ἐγώ σοι τούτων ἀναίτιος, Horum tibi auctor non sum, Hæc mihi imputare non debes. Plato Timæo, Διαθεσμοθετήσας δὲ πάντα αὐτοῖς ταῦτα, ἵνα τοῖς ἔπειτα εἴη κακίας ἑκάστων ἀναίτιος, Cic. interpr. Quæ cum ita designasset, seseque, si quid postea fraudis aut vitii evenisset, extra omnem culpam causamque posuisset. Ubi notandum Cic. non contentum dicere Culpam, addidisse Causam, nomine Græco utriusque horum significationem complectente.

Ἀναίτιος, sine casu, Insons, Crimine vacans, A quo omnis abest culpa, Nulli culpæ affinis. Il. N. (775.) Ἕκτορ, ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι: Λ. (653.) Δεινὸς ἀνὴρ, τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο: Od. Υ. (135.) Οὐκ ἄν μιν νῦν τέκνον ἀναίτιον αἰτιόῳο. Dicitur et ἀναίτιον εἶναι παρά τινι, pro Non culpari ab aliquo, vel Non accusari, Culpam non sustinere ap. aliquem. Xenopho K. Π. 1. Ἀναίτιος ἔσει παρὰ τοῖς σαυτοῦ στρατιώταις. [" Ammon. 18. Eur. Med. 731. Wakef. Phil. 1074. Jacobs. Anth. 6, 288. Fem., Lobeck. Ajac. p. 245. Innocens, Xenopho K. Π. p. 90." Schæf. Mss. Hippocr. 17, 21. Glossæ: Ἀναίτιος· Immerens, Innocens.]

[* Ἀναιτία, ἡ, Innocentia, Reprehensionis carentia. Hippocr. 14, 48 = 22, 30. Ἀλλ' εἴ γε μὴ πρὸς ἀναιτίην, δημεύεται, Sed nisi ars innocenter exerceatur, proscribitur. Vide Foës. Œcon. Hippocr. v. Δημεύεσθαι. Sed inter dubia vv. ponit Schneider. Lex.]

Ἀναιτίως, Absque causa, Sine causa. Alex. Aphrod. de Anima, Εἰ μηδὲν ἀναιτίως γίνεται, Si nihil fit absque causa, Si nihil fit nisi præcedente causa, ut a theologis dicitur Deus esse ἀναιτίως, i. Nulla præcedente causa. Philo de Mundo, Εἰ δ' ἀναιτίως φθείρεται. || Item, Ἀναιτίως, Inculpate.

" Ἄναιτος, Suidæ est ἀβλαβὴς vel * ἀναιτίατος, in " hoc loco Soph. quem affert, πόλις δέ σοι Κακῶν " ἄναιτος τῶνδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός. Eam tamen scri- " pturam non habent vulgatæ Soph. Edd., sed ἄνατος " sine diphthongo, et quidem rectius. Sensui enim " magis consentaneum est Illæsa, Incolumis, quam " Insons, Non auctor nec causa, præsertim cum et " adv. ἀνατεὶ ap. eum reperiatur pro Innocue, h. e. " Sine damno et impune. Veruntamen et Schol. " alteram illam τὴν διὰ διφθόγγου γραφὴν agnosse vi- " detur, cum et ipse ἄνατος ibi exponat non solum " ἀβλαβὴς, verum etiam ἀναίτιος. Locus est in Œd. " C. p. 297. meæ Ed." [" Brunck. Soph. 3, 497." Schæf. Mss.]

[" * "Ἀνταίτιος, (ὁ, ἡ,) Clem. Alex. 786(=932. Ἀντιπληγεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ θανασίμως, ἔσχεν αὐτὸν ἀνταίτιον, οὐ καθὸ ἐγένετο αὐτῷ αἴτιος, καθ' ἕτερον δέ.)" Kall. Mss. Vertitur: Qui ab ipso est vicissim lethaliter sauciatus, eum vicissim causam habuit non per id, quo ei fuit causa, sed per aliud.]

[* " Αὐταίτιος, (ὁ, ἡ, Qui ipse sui causa est.) Const. Apost. 6, 11. (Τοῦ Χριστοῦ πατέρα, οὐκ αὐταίτιον καὶ αὐτογένεθλον, ὡς ἐκεῖνοι οἴονται, ἀλλ' ἀΐδιον, ἄναρχον, καὶ φῶς οἰκοῦντα ἀπρόσιτον.)" Kall. Mss.]

Μεταίτιος, ὁ, ἡ, Qui una cum alio in causa est alicujus rei, Particeps, eo sensu, quo a Cic. dicitur aliquis Belli particeps, et Conjurationis particeps, quod Gall. Complice. In VV. LL. exp. etiam, Causa similis cum alio. Xenopho Hell. 5. Οἱ μὲν σφαγεῖς καὶ οἱ μεταίτιοι τοῦ ἔργου, ubi μεταίτιοι interpretor Participes. || A Bud. autem μεταίτιος exp. simpliciter Auctor et causa alicujus facti, et citatur ex Herod., Οὓς μάλιστα μεταιτίους τοῦ φόνου ᾔδεε. Item, Πᾶν γὰρ τὸ πλῆθος ἦν μεταίτιον. Et e Xenoph. de Theramene, Σὺ δὲ διὰ τὸ εὐμετάβολος εἶναι, πλείστοις μὲν μεταίτιος εἶ ἐξ ὀλιγαρχίας, ὑπὸ τοῦ δήμου ἀπολωλέναι κ. τ. λ. Sic et in VV. LL. μεταίτιός εἰμι τοῦ πάθους exp. Damni culpa est penes me. Videtur tamen in locis illis Herod. μεταίτιοι significare Participes, ut et in illo priore loco Xenoph. [Æsch. Agam. 820. Choëph. 97. μεταίτιος βουλῆς. " Valck. Anim. ad Ammon. p. 4. Markl. Suppl. 26. Wakef. Trach. 447. Eum. 199. Sequ. infin., Trachin. 1234." Schæf. Mss.]

Συμμεταίτιος, (ὁ, ἡ,) ut συναίτιος, Adminiculum

A primæ causæ, inquit Bud. citans e Plat. Timæo 156. Τὰ μὲν οὖν τῶν ὀμμάτων, ξυμμεταίτια πρὸς τὸ σχεῖν τὴν δύναμιν ἣν νῦν εἴληχεν, εἰρήσθω. Supra dixerat συναίτια. [In Schneider. Lex. non legitur.]

[* Παναίτιος, Totius rei auctor, Omnium causa et auctor. " Æsch. Eum. 200. (Agam. 1496.)" Schæf. Mss. " Phornut. 58." Wakef. Mss.]

Παραίτιος, (ὁ, ἡ,) Qui e parte in causa est, vel, Qui in causa est, Auctor, sumendo pro simplici αἴτιος. Exp. etiam ὁ αἰτίαν παρέχων. Democr. in Epist. Καὶ σέο τέχνην κατεμέμψαντο ὡς παραίτιον παρακοπῆς γεγενημένην. Plut. Τὸ δὲ τῶν αἰσχρῶν τὸ θεῖον παραίτιον γενέσθαι, οὐκ εὔλογον. Sic et alibi. Philo de V. M. 1. Παραίτιοι γενόμενοι τοῖς ὑπαχθεῖσι χαλεπῆς ἀπωλείας. Athen. Κακοστόμαχα, ἐπιπολαστικά τε καὶ νοσοποιὰ, καὶ φρίκης παραίτια. In VV. LL. citantur e Phalar. Epist. hæc verba, quæ trimetrum jambicum efficiunt, Πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται παραίτιος. Bud. παραίτιον in Hippiatria poni ait pro συναίτιον. [" Iren. 379. Epiphan. Hær. 42. p. 368." Routh.

B Mss. " Diod. S. 2, 307. Jacobs. Anim. 248. Valck. Diatr. 52. Pausan. 286. Τὸ παραίτιον, ad Lucian. 1, 49. Παραιτία, Manetho 2, 502. Const. Manass. Chron. p. 87. Meurs." Schæf. Mss. " Stob. 231." Wakef. Mss. Glossæ: Παραίτιος· Obnoxius.]

Συναίτιος, ὁ, ἡ, Qui simul cum alio vel aliis in causa est alicujus rei, vel Qui e parte in causa est, et auctor. Xenopho K. Π. 1. Ἡδονῆς μὲν καὶ ἀγαθοῦ τινὸς συναίτιος ὤν, κακοῦ δὲ οὐδενί. Demosth. pro Cor. (298.) Τῶν μὲν ἐκ λόγου καὶ τοῦ βουλεύεσθαι πραχθέντων οὐδενὸς αὐτῷ συναίτιος εἶναι δοκῶ, τῶν δ' ἐν τοῖς ὅπλοις καὶ κατὰ τὴν στρατηγίαν ἀτυχηθέντων μόνος αἴτιος εἶναι. Plato in Pol. circa omnia quæ fiunt, duas artes esse dicit, τὴν μὲν γενέσεως οὖσαν συναίτιον, τὴν δ' αὐτὴν αἴτιον. Theophr. C. P. 5. Πάντα συναίτια τῆς φθορᾶς. In illo tamen Xenoph. loco, συναίτιος exp. simpliciter Auctor, perinde ac si pro αἴτιος accipiretur.

C Συναίτιον substant. Causa adjutrix, vel Adjuvans causa. Cicero συναίτια interpr. Adjuvantes causæ, p. 188. Cic. Lex. Item, Adjuvantia causarum et Quæ rerum adjuvant causas, p. 38. Verum si ita interpretetur Cicero αἴτια συναίτια, quomodo αἴτια συνεργὰ interpretabitur? Quam differentiam e Sexto philosopho subjungere visum est, cum eleganter eam describat, sed in opere, quod nondum in publicum prodiit, in ipsa quidem certe auctoris lingua. Sic igitur Pyrrh. 3, 2. Τούτων δὲ τῶν αἰτίων οἱ μὲν πλείους ἡγοῦνται τὰ μὲν, συνεκτικὰ εἶναι, τὰ δὲ, συναίτια, τὰ δὲ, συνεργά· καὶ συνεκτικὰ μὲν ὑπάρχειν, ὧν παρόντων πάρεστι τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ αἰρομένων αἴρεται, καὶ μειουμένων μειοῦται. Οὕτω γὰρ τὴν περίθεσιν τῆς στραγγάλης, αἴτιον εἶναί φασι τοῦ πνιγμοῦ. Συναίτιον δὲ, ὃ τὴν ἴσην εἰσφέρεται δύναμιν ἑτέρῳ συναιτίῳ πρὸς τὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα. Οὕτως ἕκαστον τῶν ἑλκόντων τὸ ἄροτρον βοῶν αἴτιον εἶναί φασι τῆς ὁλκῆς τοῦ ἀρότρου. Συνεργὸν δὲ, ὃ βραχεῖαν εἰσφέρεται δύναμιν, καὶ πρὸς τὸ μετὰ ῥᾳστώνης ὑπάρχειν τὸ ἀποτέλεσμα· οἷον, ὅταν δύο βάρος τι βασταζόντων μόλις, τρίτος τις

D προσελθὼν συγκουφίσῃ τοῦτο. Quem ego locum, recognoscens operis hujus Interpretationem, quam aliquot ab hinc annis edidi, ita verti, Harum autem causarum aliæ, ut illorum bona pars existimat, sunt συνεκτικαὶ, quasi dicas Continentes, aliæ συναίτιοι, q. d. Concausales, aliæ συνεργοὶ, i. e. Adjutrices, q. d. Cooperatrices. Et συνεκτικὰ quidem αἴτια esse volunt causas, quæ cum adsunt, adest et effectus: eum tolluntur, is tollitur: cum minuuntur, minuitur. Exempli gratia, strangalen appositam causam esse suffocationis. At αἴτιον συναίτιον esse causam, quæ easdem cum altero synætio vires ad faciendum effectum affert. Et hoc modo unumquemque boum aratrum trahentium, causam esse tractionis aratri dicunt. Συνεργὸν autem αἴτιον, causam quæ parvas vires confert, et quidem per quas facilior reddatur effectus: ut cum duobus aliquod onus ægre portantibus, tertius aliquis adveniens, una cum ipsis illud portando sublevat. Hactenus Sextus, ap. quem an συναίτιον αἴτιον vel ipse Cicero potuisset vertere Adjuvantem